Bản Dịch
ĐỘC QUYỀN
VIP BẠCH NGỌC SÁCH
VIP BNS
Ta
Thật Không Muốn
TRỌNG SINH
- LIỄU NGẠN HOA HỰU MINH -

TA THẬT KHÔNG MUỐN TRỌNG SINH A

Tác giả: Liễu Ngạn Hoa Hựu Minh

Thể loại: Đô Thị, Hài Hước, Hậu Cung, Trùng Sinh, Vô Sỉ

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Một người đàn ông đang là một triệu phú. Có công ty của riêng mình. Đang hưởng thụ cuộc sống của một doanh nhân thành đạt. Bỗng một sự cố làm cho hắn quay trở lại năm 18 tuổi. Nhưng cuộc sống của bạn nhiều người làm cả đời không được, hay chỉ trong giấc mơ của kẻ khác. Bạn sẽ nghĩ thế nào ức chế, khó có thể tiếp nhận được chuyện như vậy. Nhân vật chính của chúng ta cũng như vậy. Nhưng một người xa quê từ khi học đại học lập nghiệp từ hai bàn tay trắng cho dù có quay lại thì thế nào? Hắn cũng vượt qua thôi. Truyện không theo khuôn sao cũ. Trùng sinh không còn là sự vui mừng, không còn những vụ đầu tư chứng khoán hay dầu mỏ rất vô lý nữa. Mà bạn phải làm từ nhỏ, từ việc tay chân để kiếm từng đồng một sau đó mới thành công được. Nhưng đây là trọng sinh, thất bại nhân vật chính cũng đã gặp quá nhiều rồi, quay trở lại quá khứ sẽ giảm bớt nhiều khó khăn hơn. Còn những tiếc nuối tình yêu, tình cảm gia đình, hay những người con gái lướt qua hắn sẽ làm gì? À còn một điều nữa. Thằng nvc này có một suy nghĩ, làm khác với đời trước để tăng độ khó cho game(óc chó).

Chương 1: Đã uống rượu thì không nên lái xe

Thành phố Kiến Nghiệp, trong một phòng thuộc khách sạn quốc tế Kim Bích Huy Hoàng, có một nhóm người bao gồm cả nam lẫn nữ quần áo chỉnh tề đang nâng ly cạn chén, mặt người nào người nấy đỏ tới tận mang tai.

“Trần tổng, về sau công việc làm ăn nhờ ngài quan tâm nhiều hơn.”

“Trần tổng, tôi mời ngài một chén, tôi cạn còn ngài tùy ý.”

“Trần tổng, chúc ngài con đường làm ăn sau này thuận buồm xuôi gió, ngày càng phát triển.”

…

Nhân vật chính trên bàn rượu lúc này có tên gọi là Trần Hán Thăng. Mọi người trên bàn người thì mời rượu tạo mối quan hệ, người thì nịnh nọt hắn.

“Cũng không biết, con gái nhà ai có may mắn như vậy, có thể cưới được Trần tổng.”

Một nữ nhân mặt đỏ phây phây nâng chén rượu lên,nói một cách nũng nịu.

Trần Hán Thăng năm nay 35 tuổi, chính là thời điểm tốt nhất của một người đàn ông. Hắn có đầy đủ kinh nghiệm sống, năng lực rơi đạt đến tột đỉnh, địa vị trong xa hội giúp hắn có biểu hiện tự nhiên, thêm cách ăn nói đĩnh đạc, thường xuyên hấp dẫn ánh mắt phụ nữ.

“Trương tiểu thư còn không biết, Trần tổng cho đến giờ vẫn chưa kết hôn, ngài ấy chân chính là ‘Kim cương Vương Lão Ngũ’*”. Lập tức có người nói chen vào.

(* Độc thân lắm tiền)

“Chắc do, tiêu chuẩn của Trần Tổng quá cao, không vừa mắt những phụ nữ trần tục như chúng ta.”

Nữ nhân mỉm cười trả lời, hai tay đưa tới một tấm danh thiếp, đôi mắt ướt át nhìn qua, nhẹ nhàng đáng yêu nói: “Trần tổng kinh doanh rất lớn, nhưng cũng nên cân bằng giữa sự nghiệp và gia đình chứ.”

Trần Hán Thăng lịch sự cầm lấy danh thiếp, khoảnh khắc khi hai người đụng vào nhau, hắn cảm thấy lòng bàn tay có chút buồn buồn, thì ra Trương tiểu thư dùng ngón trỏ gãi nhẹ vào lòng bàn tay của mình, sau đó liếc mắt đưa tình với hắn.

Trần Hán Thằng bật cười, ngồi xuống một cách tự nhiên.

Kết thúc bữa tiệc, trên bàn rượu, phần lớn mọi người đã say. Lúc cô gái xinh đẹp họ Trương rời đi vẫn lưu luyến nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng hiểu ý, làm ra tư thế sẽ gọi điện lại. Bấy giờ, nàng mới vui vẻ rời đi.

Cấp dưới đi tới hỏi: “Trần tổng, tôi đưa ngài về?”

“Không cần.”

Trần Hán Thăng khoát tay: “Tôi mới mua một căn phòng tại chung cư đối diện, để tự mình lái xe đến đó là được, cách nơi này cũng không đến 100m .”

Sau khi cấp dưới rời đi, Trần Hán Thăng chậm rãi đi đến chiếc Land Rover của mình, dựa đầu vào ghế da, lộ ra thần sắc mệt mỏi.

Mỗi lần kết thúc xã giao, dạ dày của hắn toàn là rượu, trong lòng sinh ra cảm giác ngột ngạt khó hiểu, nhiều lúc còn xuất hiện sự trống vắng không giải thích được.

‘Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.’

“Haizz.”

Trần Hán Thăng thở dài, nếu lấy tiền làm thước đo sự hạnh phúc, thì hắn hạnh phúc hơn phần lớn mọi người, nếu vậy hắn không nên phàn nàn thêm nữa.

Trần Hán Thăng mở một bài hát, thắt giây an toàn. Chuẩn bị khởi động xe, hắn bỗng phát hiện một vật cứng trong túi quần, hóa ra là cái danh thiếp mà Trương tiểu thư xinh đẹp lúc nãy đã đưa trên bàn rượu.

“Trương Minh Dung, một cái tên khá đẹp.”

Trần Hán Thăng cười cười, nhẹ nhàng vứt qua cửa xe, tấm danh thiếp tinh xảo lướt đi trong màn đêm tạo thành một đường cong trước khi rơi xuống mặt đất, trước khi bị chiếc lốp của chiếc Land Rover nghiến qua một cách phũ phàng.

Những người trưởng thành nổi tiếng và giàu có không thiếu trưởng hợp thế này, thích thì chơi không thì thôi, còn những ai thật sự đâm vào thì là kẻ ngốc.

Bên trong chiếc Land Rover, từng giai điệu bay bổng của bài hát ‘Five Hundred Miles’ vang lên.

If you miss the train i’m on

Nếu bạn lỡ chuyến tàu tôi đi

You will know that I am gone

Bạn sẽ biết rằng tôi đã biến mất

You can hear the whistle blow

Bạn có thể nghe thấy tiếng còi

A hundred miles

Rời đi 100 dặm

…

Bài hát này khác xa cuộc sống hiện tại của Trần Hán Thăng, nhưng ý cảnh của nó lại rất sâu sắc có thể tác động vào hắn. Bài hát sử dụng phương pháp lặp từ, để diễn đạt lộ trình cuộc sống rất gian khổ.

Từ xưa đến nay, những người phải rời xa quê hương đi làm ăn bên ngoài.

Người giàu cũng có, người nghèo cũng có. Dù thế nào, họ vẫn có cùng nỗi khổ. Mà vĩnh viễn họ không thể xóa nhòa đó là nỗi buồn biệt ly.

"Mình đã rất lâu rồi không gặp cha mẹ, không bằng đêm nay đi gặp họ một chút đi."

Ý nghĩ vừa đến, cộng với sự tác động của men rượu, Trần Hán Thăng bẻ lái theo bản năng.

Bất thình lình, một ánh sáng chói mắt chiếu từ bên cạnh, tiếng nổ vàng lên 'Ầm ầm', Trần Hán Thăng lập tức bất tỉnh nhân sự.

…

"Hán Thăng dậy đi, xe bus đã tới điểm dừng."

Trong cơn mơ màng, Trần Hán Thăng bị một âm thanh đánh thức, mở mắt ra là ánh nắng chói chang chiếu vào, cơn đau đầu sau cơn say rượu xuất hiện.

"Mịa nó, lần sau, mình nhất định không uống nhiều rượu như vậy nữa."

Trần Hán Thăng cau mày mắng.

“Hôm qua là buổi liên hoan chia tay thời cấp ba, cả lớp tập trung lại, ai cũng uống không ít. Nhưng mày lại khác thất tình dẫn đến say rượu, khác hoàn toàn mọi người.”

Người nói chuyện là một thanh niên 17, 18 tuổi, dáng người hơi mập, nước da ngăm đen, cậu ta lại nhếch miệng cười nói: “Tao đã khuyên mày đừng tìm Tiêu Dung Ngư tỏ tình, mày nhất định nhân cơ hội vừa thi đại học xong đi thử một chút, kết quả thế nào?”

“Mày thích nàng nhiều như vậy, uổng phí cuộc đời.”

Tên béo da đen cười trên nỗi đau của người khác, xong nhìn thấy Trần Hán Thăng nhìn mình chằm chằm, liền tỏ ra bực bội: “Tao nói xấu Tiêu Dung Ngư một hai câu, làm gì mà mày phải căng thế?”

“Tao với mày cùng nhau lớn lên, mà mày với nàng mới học cùng nhau 3 năm cấp ba, mày phải nghe tao, xem chuyện tối qua như một kỉ niệm, để gió cuốn đi.”

Trần Hán Thăng không chịu nổi thằng béo cằn nhằn, liền cắt ngang: “Mày là thằng nào?”

“Tao?”

Sắc mặt thiếu niên đầu tiên là kinh ngạc, sau đó biến thành tức giận. Khi xe bus đến điểm dừng, cậu ta kéo Trần Hán Thăng vẫn đang mơ màng ra khỏi xe, lớn tiếng nói: “Mày thất tình chứ không phải mất trí nhớ, tao là người anh em tốt của mày Vương Tử Bác đây, hay mày cùng quên tên gọi của mày là Trần Hán Thăng rồi?”

“Vương Tử Bác?”

Trần Hán Thăng có một người anh em thân thiết tên là Vương Tử Bác, cùng nhau lớn lên nhưng giờ này nó đang ở nước ngoài cơ mà!

“Vương Tử Bác không phải đang ở Iraq sao?”

“Con chó Trần Hán Thăng này, bây giờ Iraq đang loạn như vậy, Mỹ chuẩn bị đánh Saddam rồi, không phải mày muốn rủa cho tao chết sớm chứ?”

Lần này, Trần Hán Thăng không nói lại, hắn đang nhìn vào tấm biển quảng cáo có kính ở điểm dừng xe bus đến ngẩn người. Trong đó, có một cái bóng của thanh niên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, ngoài miệng lún phún vài sợi râu.

Bầu trời xanh thẳm không chút gợn mây, đường cái vẫn là đường đất, dưới ánh mặt trời nhìn rất rõ từng hạt bụi đang bay. Ven đường, có một tiệm cắt tóc dùng chiếc loa công suất lớn phát ra những âm thanh inh ỏi.

“Tôi đi cùng bạn ngắm mưa sao băng trên trái đất này, hãy để nước mắt bạn rơi trên vai tôi…”

Những cảnh tượng trước mắt kết hợp với lời bài hát phát ra từ phố lớn ngõ nhỏ, khiến đầu Trần Hán Thăng có chút choáng váng. Một hình thức cũ rích phát sinh trên người mình, khiến dạ dày phát ra một cơn đau thắt lại, Trần Hán Thăng nhịn không được đi đến bên đường nôn hết ra.

Vương Tử Bác cũng không ngại, đi đến vỗ vỗ vào lưng hắn an ủi: “Nôn ra hết mọi thứ sẽ trở lại bình thường.”

Nôn hết mọi thứ trong dạ dày, Trần Hán Thăng dần dần tỉnh táo lại, hình ảnh Vương Tử Bác cùng ký ức kéo nhau ùa về.

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” Trần Hán Thăng khó khăn ngẩng đầu lên.

“Đi tới trường học lấy thư thông báo trúng tuyển.”

Hiện tại, Vương Tử Bác cũng không cảm thấy kỳ quái nữa, thằng này nghĩ hắn vẫn chưa thoát ra được sự việc tỏ tình thất

bại đêm qua.

Nói đến đây, Trần Hán Thăng đã nhớ lại thời điểm hắn và Vương Tử Bác tới trường lấy thư thông báo trúng tuyển. Mình đậu một trường hạng hai, còn Vương Tử Bác là một trường hạng nhất.

Năm nay cũng không phải là năm 2019 mà là 2002.

Chương 2: Cậu là ai?

Hai người rảo bước nhẹ nhàng tới cổng trường cấp ba. Trên đường đi, Vương Tử Bác nói rất nhiều, còn Trần Hán Thăng cơ bản không nói gì. Hắn đang tập quen dần với hoàn cảnh Cảng Thành năm 2002.

Kiếp trước, sau khi tốt nghiệp đại học, Trần Hán Thăng cảm thấy quê hương phát triển kinh tế không được tốt lắm. Hắn quyết định ở lại thành phố Kiến Nghiệp gầy dựng sự nghiệp, thỉnh thoảng cũng về nhà thăm cha mẹ, nhưng vội vã đến rồi lại vội vã đi.

Bởi vậy, hắn cũng không có thời gian ngắm nghía sự thay đổi của quê hương.

Chỉ có thời điểm, hắn tỉnh dậy sau cơn say vào mỗi buổi sáng, thì những cảm xúc không tên cùng với kỷ niệm trong quá khứ mới thi nhau ùa về, nhưng rất nhanh bị những công việc bận rộn của cuộc sống hàng ngày lấp đầy.

"Người như mình sống lại có ý gì đây?"

Trần Hán Thăng cảm thấy mười phần bực bội. Năm 2019, mình có tiền, có địa vị, sở hữu công ty của riêng mình, không phù hợp với môtip trọng sinh. Những người trọng sinh thường đạt điều kiện như : người mọc sừng, người bố mẹ mất sớm, người nghèo rớt mùng tơi, người đói khổ cô đơn làm cơ bản.

"Tiên sư, mình thật sự không muốn trọng sinh a!"

Trần Hán Thăng nhịn không được mắng một câu. Vương Tử Bác nghe được những lời vớ vẩn này cũng không để ý, mà cũng chẳng ngăn cản. Thằng này vẫn nghĩ là do tác dụng của

cơn say chưa tiêu tan hết, cùng với sự xấu hổ khi cố tỏ tình với Tiêu Dung Ngư thất bại ảnh hưởng tới. Nó chỉ ngạc nhiên một chút: "Mày có nghe tao nói chuyện hay không?"

"À, nghe."

Trần Hán Thắng thản nhiên nói dối, sau đó sờ vào túi quần, dĩ nhiên là không có ví tiền, không có điện thoại, càng không có mastercard. Hắn thở dài, nói với Vương Tử Bác: "Mày có cầm tiền theo không, tao muốn đi cửa hàng tạp hóa mua ít đồ."

"Mày mua nước có phải không?"

Vương Tử Bác rất tâm lý, cậu ta biết tỉnh lại sau cơn say cổ họng khô dẫn đến khát nước, cộng thêm hôm nay thời tiết rất là nóng nữa.

"Mày uống gì? Coocacola hay là nước tăng lực?"

Vương Tử Bác chuẩn bị mời khách.

"Nước khoáng thôi, mày mua luôn tao bao thuốc."Trần Hán Thăng trả lời.

Vương Tử Bác mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, dò hỏi: "Mày học hút thuốc từ bao giờ, sao tao không biết?"

Trần Hán Thăng có chút mất kiên nhẫn. Không nghĩ tới trước kia, thằng bạn thân của mình lại lắm mồm như vậy, khoát tay nói:

"Tâm tình không được tốt, hút một điếu giải sầu."

Vương Tử Bác do dự một chút, những vẫn mua thuốc lá tại cửa hàng bán đồ ăn vặt trước cổng trường cấp 3 'Cảng Thành Nhất Trung'. Trần Hán Thăng nhìn chăm chú chiếc cổng sắt dài rộng của trường. Thầm nghĩ, nơi này mình đã trải qua 3 năm cấp 3, những năm tháng kỷ niệm ở nơi đó lại chậm rãi ùa về.

Một lát sau, Vương Tử Bác trở về: "Này, thuốc lá của mày."

"Haizz, đã bao lâu rồi không được nhìn thấy Hồng Tháp Sơn!"

Trần Hán Thăng nhịn không được cười khổ. Sau khi đi làm, hắn rất ít dùng loại này, thuần thục xé mở gói thuốc, đưa qua cho

Vương Tử Bác một điếu: "Mày hút không?"

Vương Tử Bác nhăn nhó suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định hút cùng anh em của mình, nhanh chóng rút ra một điếu.

Vương Tử Bác là một học sinh đạt tiêu chuẩn, da mặt cũng mỏng, không giống Trần Hán Thăng đã trải qua sự nhào nặn của xã hội, nên tư duy có chút khác biệt.

Trần Hán Thăng xắn ống quần lên tận đầu gối, ngồi xuống lề đường nhả khói nuốt sương, nheo mắt suy nghĩ về thời học sinh.

Vương Tử Bác vẻ mặt nhăn nhó, hút thuốc còn phải quay đi chỗ khác, rít một hơi rồi giấu điếu thuốc ra sau lưng, sau đó nhả từng làn khói xanh, giống hệt chiếc ấm hình con hạc mẹ cậu ta dùng đựng nước.

Vương Tử Bác rít rất cẩn thận từng hơi nhỏ một, nhưng khi nhìn qua Trần Hán Thăng, cậu ta ấp úng bình luận: "Tiểu Trần, sao nhìn mày hút thuốc đẹp thế?"

Trần Hán Thăng là người nghiện thuốc, hút thuốc gạt tàn rất tự nhiên, có nhịp điệu đàng hoàng.

"Trăm hay không bằng quen tay thôi."

Trần Hán Thăng hờ hững trả lời, làm cho Vương Tử Bác càng thêm hâm mộ. Trần Hán Thăng biểu hiện vênh váo như kiểu muốn ăn đòn, chẳng qua nhìn rất đẹp trai.

Điếu thuốc còn chưa hút hết, từ xa có một nhóm người đạp xe tới, Vương Tử Bác nhanh chóng dập tắt tàn thuốc, sau đó nhắc nhở Trần Hán Thăng: "Nhanh ném điếu thuốc đi."

Hành động của Vương Tử Bác làm Trần Hán Thăng giật nảy mình: "Có giáo viên đến à?"

"Không phải giáo viên, mà là bạn cùng lớp chúng ta." Vương Tử Bác giải thích.

Trần Hán Thăng đang định ném điếu thuốc đi, nghe được câu này động tác dừng lại ngay. Hắn tôn trọng nghề nhà giáo này.

Nhưng, bạn cùng lớp cấp ba hắn không để trong lòng, đã tốt nghiệp rồi sao phải nghĩ?

Chắc nhóm học sinh này cũng tới lấy thư báo trúng tuyển, trên mặt ai nây đều hiện lên vẻ hớn hở cùng chờ mong cuộc với cuộc sống sinh viên. Nhóm người dừng lại chỗ Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác đang ngồi.

Hiện giờ, nhìn dáng vẻ Trần Hán Thăng vô cùng lôi thôi lếch thếch. Hắn vừa trải qua cơn say vẫn còn mệt mỏi, sau đó là cơn mê mang khi 'bị' trọng sinh, ngồi bệt xuống đất bộ dáng nhếch không tả được. Trên miệng còn phì phèo điếu thuốc, nếu không có khuôn mặt non choẹt kéo lại, ai đi qua cũng nghĩ đó là một đại thúc 'núc ních' đang ngồi đó.

Mấy bạn học nhìn Trần Hán Thăng với vẻ mặt bất ngờ. Cảng Thành Nhất Trung là trưởng cấp ba với tư duy cũ kĩ, đến nữ sinh còn không được để tóc dài, cho nên việc một người con trai hút thuốc được coi là biểu hiện của sự sa đọa.

"Các bạn đi lấy thư thông báo trúng tuyển sao?"

Vương Tử Bác nhận ra mình cần phải mở lời.

Nhóm học sinh này không ai trả lời, mà đánh ánh mắt hướng về phía một cô gái.

Thiếu nữ này dáng người thật đẹp, những bông hoa được thêu trên chiếc váy tung bay trong gió chiều, tỏa ra sự hoạt bát. Nàng cao khoảng 1m67, khuôn mặt ửng đỏ vì thời tiết nắng nóng, sống mũi cao dọc dừa, đôi môi đỏ thắm, chiếc cằm nhọn gọn gàng, phía dưới hàng mi dày đẹp là đôi mắt trong veo, cùng mái tóc mềm mại xõa ngang vai.

Cô gái dựng chiếc xe đạp màu cam rồi đi tới, làm Trần Hán Thăng mơ hồ ngửi thấy mùi thơm của hoa Bách Hợp.

"Trần Hán Thăng, tại sao cậu có thể hút thuốc!"

Âm thanh rất dễ chịu, nhưng thêm vào đó chút hương vị tức giận.

Trần Hán Thăng không nhận ra nàng là ai, quay đầu nhìn Vương Tử Bác, Vương Tử Bác lại không hiểu ý đồ của hắn, cũng ngơ ngác nhìn hắn chằm chằm. Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, chỉ còn cách cất tiếng hỏi: "Cậu là ai?"

"Sặc."

Nhóm tân sinh viên đang ngồi trên xe đạp biểu hiện ra sự ngơ ngác, nhất là cô gái được hỏi, nhịn không được lắc đầu. Phim truyền hình truyền tải thông điệp quả không sai, con trai lật mặt thật là nhanh. Mới tối hôm qua, hắn còn tỏ tình với mình, chẳng qua bị mình cự tuyệt mà bây giờ làm bộ không biết mình.

"Hán Thăng, cậu không nên như thế."

Trong nhóm người lại có một nam sinh bước ra, dáng người cao cao, nở nụ cười ấm áp: "Hút thuốc không phải tác phong của mày. Hi vọng, mày có thể tỉnh táo lại sau sự kiện bị từ chối tối qua, để đối mặt với cuộc sống tươi đẹp này, chúng tao hi vọng mày có thể vượt qua."

Lời này nghe có vẻ giống như an ủi cùng cổ vũ, ngẫm lại thì thấy giống như người đứng trên nói cho kẻ dưới nghe, một loại dối trá. Trần Hán Thăng đã làm lãnh đạo nhiều năm, mặc dù hắn không phải là người kiêu ngạo, những cũng không thích có ai lấy mình làm bàn đạp để thể hiện, nhất là hai người chả thân quen mịa gì.

Trần Hán Thăng vẫn ngồi dưới đất, ngẩng mặt lên, ưỡn ngực, ánh mắt bình tĩnh, im lặng nhìn chằm chằm nam sinh vừa nói chuyện kia, nhìn đến nỗi tên đó luống cuống. Lúc này hắn nói với bộ dạng nghiền ngẫm: "Con mẹ nó, mày là ai?"

Một người đàn ông thành công trong sự nghiệp, đều có cho riêng mình một loại khí chất, được tích lũy qua năm tháng, làm sao mà loại nghé con chưa ra xã hội có thể so sánh được. Cho dù, tên đó cố tỏ ra là trang bức, nhưng sao ăn được Trần Hán Thăng, khi hai mắt tiếp xúc nhau sự trang bức của đối phương dễ dàng bị đánh tan.

"Mày làm chúng tao thật sự thất vọng."

Nam sinh buông một cậu nói theo kiểu 'Hò voi bắn súng nứa', sau đó quay sang nói chuyện với cô bé xinh đẹp: "Dung Ngư, chúng ta đi thôi, không nên quan tâm đến loại người này."

Cô gái không để ý, tiến lại gần Trần Hán Thăng nói: "Cậu muốn giả bộ không biết, mình cũng không còn cách nào. Nhưng tối qua, mình nói rất rõ ràng, trước khi mình học xong đại học sẽ không nói đến chuyện yêu đương."

"Nếu cậu còn hút thuốc, mình sẽ nói với mẹ cậu."

Trần Hán Thăng ngây người ra. Mình mới trở lại năm 18 tuổi, không thể chào hỏi bố mẹ bằng hình thức này được. Hôm nay là ngày học sinh nhận thư thông báo trúng tuyển, có rất nhiều học sinh đứng xung quanh hóng chuyện rồi.

Trần Hán Thăng nghĩ một chút, ném điếu thuốc đi.

Cô gái mỉm cười, mang theo vẻ đắc ý. Nàng lấy bình nước để trong giỏ xe ra đưa cho Trần Hán Thăng nói: "Rửa mặt đi, rồi chúng ta cùng nhau đi lấy thư thông báo trúng tuyển."

"Cám ơn, tôi cũng có."

Trần Hán Thăng thẳng thừng từ chối.

"Đi thôi, biểu diễn cũ rích, tỏ tình thất bại xong giả bộ lạnh lùng." Nam sinh lúc nãy khinh thường nói.

Ngược lại, nữ sinh lại tỏ ra mình cứng cỏi, kệ Trần Hán Thăng có muốn hay không. Nàng vẫn đặt bình nước trước mặt Trần Hán Thăng, sau đó hừ lạnh một tiếng, ngồi lên chiếc xe đạp màu cam di chuyển vào trường học.

Khi nhóm người đi khuất, Trần Hán Thăng đột nhiên nhớ ra: "Nàng là Tiêu Dung Ngư!"

"Đừng dùng thái độ đó trước mặt tao, giả dối."

Vương Tử Bác khinh bỉ nói: "Tao biết mày bị từ chối tình cảm nên khó chịu. Nên người anh em à, mày có gì ức chế có thể nói cùng tao."

Vương Tử Bác cũng nghĩ vừa rồi Trần Hán Thăng cố tình làm vậy. với mục đích cứu vớt lại hình tượng.

Trần Hán Thăng không biết giải thích thế nào, chỉ vỗ vỗ vào vài Vương Tử Bác nói: "Chuẩn bị lên đại học rồi, cũng coi như là một người trưởng thành, tự mình chịu đựng bực bội là một đức tính tốt của người trưởng thành."

Chương 3: Hóa ra vẫn là hàng xóm

Một lần nữa, hắn đi vào sân trường quen thuộc nhưng lại xa lạ, được những công trình kiến trúc gợi lại, ký ức Trần Hán Thăng mới chậm rãi ùa về.

Dọc theo đường đi, Trần Hán Thăng gặp rất nhiều bạn học. Hắn nguyện ý chào hỏi, nhưng khi mở miệng chào lại không làm sao nhớ được người đó tên là gì.

Nhưng Tiêu Dung Ngư cùng nam sinh 'hawaii' lúc nãy, thì Trần Hán Thăng đã nhớ ra là người như thế nào.

Tiêu Dung Ngư là nữ học sinh đẹp nhất từ khi Cảng Thành Nhất Trung được xây dựng đến nay. Tối hôm qua, trong buổi liên hoan chia tay bạn học cấp 3, Trần Hán Thăng đã mượn rượu tỏ tình, và hiển nhiên bị cự tuyệt.

Tiêu Dung Ngư lý do trước sau như một. Thời điểm học sơ trung, nàng nói nàng không nghĩ đến chuyện yêu đương trong thời gian học sơ trung. Lúc lên cao trung, nàng nói nàng không nghĩ đến chuyến yêu đương trong thời gian học cao trung. Thật vất vả mới tốt nghiệp được cao trung, nàng lại đổi thành trước khi tốt nghiệp đại học nàng nói không với chuyện yêu đương.

Cảng Thành rất nhỏ, Trần Hán Thăng chả biết dây mơ rễ má kiểu gì, mà mẹ hắn cùng mẹ Tiêu Dung Ngư quen nhau. Gia đình Tiêu Dung Ngư kinh tế rất khá, có bố làm ở cục công an, còn mẹ làm ở cục điện lực.

Nhưng, từ xưa đến nay, trong từ điển của Trần Hán Thăng không xuất hiện qua hai từ ‘tự ti’. Hắn thành tích học trên trung bình, tướng người cao to, tính tình tự do không gò bó. Thậm chí, hắn từng xúc nhau với mấy tên lưu manh ngoài trường, tuy gia đình không bằng người ta nhưng cũng kém không nhiều lắm. Tóm lại, từ nhỏ đến lớn, hắn không cần lo lắng gì về vấn đề học phí.

Theo lý thuyết, hắn không thuộc nhóm người được trọng sinh mới phải. Không biết tại sao, hắn lại là người được chọn. Không lẽ, ông trời trừng phạt hắn tội lái xe trong tình trạng say rượu?

Có một câu nói giúp hắn vực lại tinh thần lúc này chình là ‘8 tuổi đến 18 tuổi, đạt được 10 năm, mười 18 tuổi đến 28 tuổi, đạt được cả đời’.

Nếu từng bước phát triển, Trần Hán Thăng dư sức trở thành triệu phú. Nếu như, hắn bỏ ra nhiều tâm tư hơn, thì tài sản của hắn nhiều hơn vài con số 0 là điều có thể đạt được, thuận tiện thay đổi lịch sử luôn.

Về phần, nam sinh trang bức định mượn gió bẻ măng, xỉa xói Trần Hán Thăng trước mặt Tiểu Dung Ngư có tên là Cao Gia Lượng. Cao Gia Lượng có phụ thân là nhà giàu mới nổi ở Cảng Thành. Công việc làm ăn là không thể nói trước được, có thể hôm nay anh giàu mai lại về tay trắng.

Kiếp trước, thời điểm lớp cấp 3 họp lớp sau mười mấy năm, lúc Cao Gia Lượng mời rượu Trần Hán Thăng, chén rượu luôn thấp hơn 3 phân.

…

“Lão Từ, thư thông báo trúng tuyển của em đâu?”

Trần Hán Thăng đi vào phòng làm việc của giáo viên, hướng đến vị giáo viên nam có mái tóc kiểu Địa Trung Hải *.

(* Tóc hói)

Lão Từ tên gọi là Từ Văn, là giáo viên chủ nhiệm của Trần Hán Thăng, quan hệ của hai người rất tốt, đôi khi đùa đùa cợt cợt còn gọi nhau là anh em. Trước kia, Trần Hán Thăng nghỉ làm về quê, đều dành chút thời gian đến thăm lão, chẳng qua công việc càng ngày càng bận, khoảng thời gian như vậy càng ít sảy ra.

Về sau, Lão Từ bị ung thư phổi qua đời. Lúc ấy, Trần Hán Thăng đang ở nước ngoài, chỉ có thể nhờ người mang phong bì đến, còn mình thì không thể về tham gia lễ an táng của lão được.

'Bản thân' Trần Hán Thăng cùng Lão Từ đã là âm dương cách biệt. Nhưng giờ này, hắn được nhìn thấy Lão Từ nên tâm trạng vui vẻ rất nhiều.

Lão Từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trần Hán Thăng lập tức mỉm cười, lấy một phong bì từ trong chồng thư báo trúng tuyển đưa cho hắn, luyến tiếc nói: " Lúc đầu, tôi cứ nghĩ cậu có thể thi đậu một trường đại học hạng nhất chứ."

Trần Hán Thăng thuộc vào kiểu học sinh ít gây chuyện, thành tích học trên trung bình. Khi lớp học tham gia những hoạt động tập thể có thể giúp lớp nâng cao thành tích.Vì vậy, thầy giáo cũng không thiên vị, nhưng cũng không có điểm nào ghét bỏ được.

Trần Hán Thăng cũng không để ý, cầm lấy thư báo trúng tuyển nói: "Hạng hai thì hạng hai đi, khả năng của em cũng chỉ tầm đấy."

Vương Tử Bác thái độ cung kính hơn rất nhiều: "Em chào thầy Từ, em tới lấy thư thông báo trúng tuyển."

Thời gian chờ Lão Từ tìm thư thông báo cho Vương Tử Bác. Trần Hán Thăng nhìn qua bàn làm việc của Lão Từ, thì

thấy một bao Hồng Kim Lăng. Hồng Kim Lăng là loại thuốc được tiêu thụ tốt nhất tại tỉnh Tô Đông, đối tượng nhắm tới chủ yếu là công nhân viên chức. Bố của Trần Hán Thăng cũng hút loại này.

"Lão Từ, thầy về sau ít hút thuốc lá lại đi. Bởi vì lớp thầy chủ nhiệm sắp thi tốt nghiệp, áp lực lớn nên hút hơi nhiều. Về sau, thầy hạn chế đừng hút nhiều như vậy nữa, không tốt cho sức khỏe của thầy đâu."

Trần Hán Thăng cầm lấy bao thuốc.

Từ Văn ngạc nhiên. Học sinh tới đây lấy thư báo trúng tuyển ngoài mấy lời nói suông như kiểu 'Tạ ơn' hoặc 'Sau này em sẽ thường xuyên đến thăm thầy', ngoài ra không còn câu nào khác.

Chỉ có Trần Hán Thăng chú ý nhắc nhở mình hút thuốc ít đi. Giọng nói của hắn chân thành giống như một vị bằng hữu lâu ngày không gặp vậy.

Trong lòng Lão Từ có chút cảm động. Giáo viên thời nay 'Một cục phấn viết, liêm khiết thanh bạch, ba mét bục giảng, vất vả bốn mùa'. Không phải giáo viên nào cũng hướng tới trình độ 'học trò khắp thiên hạ', nhưng chỉ cần học sinh quan tâm đến mình, trong tim ấm áp hơn rất nhiều.

Tử Văn cảm thấy, mình quan tâm đến cậu học sinh cao lớn đẹp trai Trần Hán Thăng này hơi ít. Rất vui vẻ đáp ứng: "Về sau, thầy sẽ cố gắng hút ít lại."

"Chỉ có nói suông thì cũng không ăn thua."

Trần Hán Thăng cầm bao Hồng Kim Lăng cất vào trong túi: "Em giúp thầy bước qua cửa ải đầu tiên này, bao thuốc này em tịch thu."

Lão Từ dở khóc giở cười, không biết khi nào tiểu tử này mới tặng quà cho mình, mà giờ mình đã mất đi một bao thuốc.

Nhưng lão rất thích ở chung với người như vậy, đừng như Vương Tử Bác thái độ khép nép, làm cho mọi người cảm thấy xấu hổ.

Trong văn phòng không chỉ có lão Từ là giáo viên, cũng không phải chỉ có Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác, mà nhóm người đi xe đạp lúc nãy cũng có mặt. Mọi người đều nhìn thấy Trần Hán Thăng bỏ bao thuốc vào túi. Cao Gia Lượng nói với giọng khó chịu: "Loại người này cũng có thể lên đại học, thêm vào chỉ làm cho ý thức trung bình của sinh viên xuống thấp thôi."

Lập tức có nữ sinh phản bác: " Bình thường, Trần Hán Thăng thành tích cũng rất tốt, lần này đậu vào trường đại học hạng hai cũng hơi đen, còn việc hút thuốc có thể là do…"

Nói được nửa câu liên dừng lại, bạn học nữ định nói " Thất tình sinh ra" nhưng lại phát hiện nữ chính là Tiêu Dung Ngư đang ở chỗ này.

Chuyện này không nói thì thôi, nói ra làm Cao Gia Lương khó chịu : "Hắn trước kia cũng chả phải loại tốt đẹp gì, còn đánh nhau với bọn lưu manh ở bên ngoài nữa kìa."

Cao Gia Lương đang định bơm đểu thêm tý nữa, thế mà Trần Hán Thăng lại chủ động đi tới chào: "Các bạn đều ở chỗ này cả sao?"

Cao Gia Lương quay mặt đi không muốn nhìn Trần Hán Thăng nữa. Trần Hán Thăng lập tức chào hỏi những người khác. Hắn phát hiện trên tay Tiêu Dung Ngư cầm một phong thư, cười nói: "Tiêu mỹ nữ đi học trường nào thế?"

"Đại Học Đông Hải."

Tiêu Dung Ngư trả lời, rồi hỏi ngược lại: "Còn cậu."

"Thật trùng hợp, mình học trường Tài Chính Và Kinh Tế đối diện trường của cậu đấy. Về sau, chúng ta là hàng xóm rồi

đấy, hai bên quan tâm nhau nhiều hơn nha.”

Trần Hán Thăng không nghĩ đến trường Tiêu Dung Ngư đối diện trường mình, nghĩ lại năm đó mình ngu vãi. Trần Hán Thăng lên đại học liền xõa, mà bên trong đại học Tài Chính lại nhiều gái đẹp, quên béng siêu cấp mỹ nữ Tiêu Dung Ngư này.

Lúc này, Cao Gia Lương ở bên cạnh khinh thường nói: “ Đại học Đông Hải 985 và 21*, còn Tài Viện là đại học hạng hai. Nếu tính là hàng xóm thì quá gượng ép.”

(Trung Quốc có dự án 985: Thành lập nhóm 38 trường đại học quốc tế tại trung quốc. Đại học Đông Hải xếp hạng 21 trong 38 trường.)

Tiểu tử Cao Gia Lương này cũng học tại Kiến Nghiệp, nó học ở đại học Hàng Không Vũ Trụ. Nhưng nó học ở khu vực khác, cách trường Tiêu Dung Ngư mấy tiếng đồng hồ đi đường. Ngoài mặt không dấu nổi sự khó chịu cùng ghen tỵ.

Trần Hán Thăng cười ‘hắc hắc’ thành tiếng. Tiểu tử Cao Gia Lương lời nói ngang ngược như vậy, bố mày điên máu lên thu phục Tiêu Dung Ngư bây giờ. Thời điểm hai đứa hú hí chụp cái ảnh gửi cho thằng này, ngày mai trên báo lại có bài đăng một nam thanh niên nhảy lầu tử tử vì thất tình chứ đứng đó mà láo. Nghĩ đến đoạn này, hắn liếc mắt nhìn về phía Tiêu Dung Ngư vừa hay nhìn thấy trên tay nàng đang đeo chiếc đồng hồ thời trang của hãng Siemens, Trần Hán Thăng vội hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tiêu Dung Ngư tự nhiên giơ cổ tay lên trả lời: “5h25p.”

“Đồng hồ đẹp thế, mới mua đợt nghỉ hè vừa rồi à?”

Trần Hán Thăng đưa tay cầm lấy mu bàn tay trắng trẻo của Tiêu Dung Ngư, trông thì có vẻ nhìn đồng hồ, nhưng thực chất là lấy cớ nắm tay gái. Cao Gia Lương tức nổ đom đóm mắt:

“Thằng chó Trần Hán Thăng này, tối qua mày tỏ tình không thành, hôm nay lại muốn động thủ à!”

Tiêu Dung Ngư cũng vội vàng lùi về phía sau, dùng vẻ mặt tức giận nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng chiếm được tiện nghi, không còn lưu luyến gì, vội kéo Vương Tử Bác rời đi, để lại đám người mắt tròn mắt xịt nhìn nhau.

Thời gian vừa điểm 5h30, đài phát thanh của trường vang lên tiếng hát. Bên đài phát thanh của trường cân nhắc, hôm nay là ngày lớp 12 tới lấy thư thông báo trúng tuyển, cố tình phát bài hát ‘Blu Lotus’ của Hứa Nguy.

Không gì ngăn được

Mong muốn tự do

Sự nghiệp bay lượn

♪ Your heart is clean ♪

…

Nở rộ và vĩnh viễn không bao giờ tàn

Hồng Liên Hoa.

…

Trong trường vẫn còn khối 11 phải học bù, từng tốp túm năm tụm ba đi lại bên trong, nhìn những gương mặt của tuổi trẻ, nghe giai điệu dân ca du dương, hít thở bầu không khí thoải mái này. Tâm tình Trần Hán Thăng như được mở ra, thoát ra khỏi sự khó chịu của việc trọng sinh.

“Thời cấp 3 vẫn là sướng nhất, đáng tiếc mình đã tốt nghiệp.”

Chương 4: Nữ Thần Cá
Trích nhỏ

Cảng Thành là một thành phố nhỏ có nhịp sống khá chậm. Khi tan tầm, nhóm người túm năm tụm ba đạp xe lang thang trên đường phố.Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác chậm rãi bước đi trong ánh hoàng hôn. Ánh hoàng hôn luôn có vẻ đẹp khiến con người ta say mê, và kéo dài thật dài chiếc bóng của hai người.

Dọc theo đường đi, Trần Hán Thăng ngắm nhìn cảnh vật một cách đầy hứng thú. Mười mấy năm sau, có những kiến trúc chỉ còn lại trong hoài niệm. Khi hắn được ngắm nhìn thêm lần nữa, tạo cho hắn cảm giác huyền ảo.

Hắn đang tập trung quan sát say sưa. Bỗng đằng sau truyền đến âm thanh giòn vang của chiếc chuông lục lạc. Trần Hán Thăng quay đầu nhìn lại, nhịn không được thở dài: "Ngay ngày đầu trọng sinh, đi đến đâu hắn cũng gặp phải bọn này, giống kiểu mãi bên nhau bạn nhá."

Nguyên nhân là, Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác đang đi bộ trên đường, tốc độ đi rất chậm. Mà Tiêu Dung Ngư cùng nhóm bạn lại đạp xe đạp, nên rất nhanh có thể đuổi kịp.

Vương Tử Bác vẫy tay lịch sự chào hỏi. Còn Trần Hán Thăng ngại phiền phức, quay đầu làm bộ không thấy. Nhưng Tiêu Dung Ngư liên tục gọi hắn lại.

"Trần Hán Thăng, sổ lưu bút của mình còn mỗi hai bạn chưa viết."

Tiêu Dung Ngư dừng xe, lấy từ trong cặp ra một quyển sổ bìa cứng, dùng làm sổ lưu bút, trông rất đáng yêu, đưa qua: "Các cậu viết gì vào đấy cũng được, để mình lưu lại chút kỷ niệm thời học sinh."

Tiêu Dung Ngư vẫn ngồi trên xe đạp, một chân chống xuống đất, lộ ra một nửa bắp đùi tròn trịa đẹp đẽ, vừa trắng lại vừa mềm. Hiện tại vẫn là ban ngày, những nam sinh khác đều không dám nhìn nhiều, như thể đã thống nhất ý kiến với nhau, đồng loạt quay đầu sang hướng khác.

Ban đầu, Trần Hán Thăng cũng chả mặn mà cái trò viết lưu ký này. Chẳng qua, hình ảnh trước mắt này như một thỏi nam châm hút con mắt của hắn vào. Linh hồn là một đại thúc trung niên thì làm gì có 2 chữ 'thẹn thùng'. Ánh mắt của hắn bắt đầu di chuyển, đầu tiên là đôi chân ngọc ngà vừa trắng lại vừa tròn, rồi nhìn đến vòng eo gầy nhỏ đầy tinh tế, tiến lên chút nữa là cái cổ xinh xắn, trắng mịn như trân châu, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt đẹp không tì vết.

Tiêu Dung Ngư nở nụ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, làm cho người nhìn ngẩn ngơ không thể chớp mắt được.

"Trần Hán Thăng, mày viết lưu bút thì lo mà viết lưu bút, bỏ ngay ánh mắt lưu manh ấy đi."

Lúc đầu, Cao Gia Lương cũng quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn, chẳng qua cảnh đẹp như vậy mà không nhìn thì có lỗi với bản thân, đang định lén lút nhìn. Kết quả, đập ngay vào mắt Cao Gia Lương là bộ mặt dê xồm của Trần Hán Thăng, đôi mắt đảo như rang lạc từng bộ phận trên cơ thể Tiêu Dung Ngư.

Cao Gia Lương nhịn không được chửi ầm lên. Đến ngay cả Vương Tử Bác cũng có chút tức giận. Trần Hán Thăng đúng

thật không biết xấu hổ là gì. Trước kia, hắn rất tôn trọng Tiêu Dung Ngư, rất ít sỗ sàng như vậy.

Tiêu Dung Ngư không phải là một cô gái hiền lành đến mức độ ai muốn làm gì thì làm. Cô nàng phát hiện con mắt Trần Hán Thăng đang dừng lại một chút tại bộ ngực của mình, lập tức khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, giơ nắm đấm lên cảnh cáo: "Cậu mà còn nhìn lung tung tớ sẽ móc cặp mặt cậu xuống đấy, chút tớ còn đi mách Dì Lương nữa cơ."

Con gái sắp bước chân vào cánh cổng đại học, thân thể bắt đầu phát triển, bộ ngực sữa của Tô Dung Ngư đang dần hiện ra rõ ràng, chỗ nào nên lồi đã bắt đầu lồi ra rồi. Trần Hán Thăng mỉm cười cầm lấy cuốn sổ lưu bút, nhìn vào đấy lại thấy được rất nhiều kỷ niệm xưa cũ hiện về.

Có bạn nữ viết:

'Mặc kệ thời gian dài bao lâu, mong rằng cậu hãy trân trọng thời gian chúng ta ở cạnh nhau. Mặc kệ trải qua bao nhiêu kiếp người, mình vẫn là bạn của bạn.'

Cũng có người viết hoa mỹ hơn:

'Tình cảm sẽ không biết mất, dù sau này mỗi người mỗi hướng. Duyên phận vẫn sẽ kéo dài, dù cho chúng ta đã tốt nghiệp, sẽ không bởi vì mỗi đứa mỗi nơi mà quên đi khoảnh khắc này.'

Cũng có người chỉ viết đơn giản:

'Chúc bạn học Tiêu Dung Ngư có một cuộc sống đại học trần đầy vui vẻ và hạnh phúc.'

Còn có người viết cả thơ:

Thanh Sơn Thanh Thủy thanh thiếu niên

Chúng ta ở chung nhiều năm vậy

Chẳng có lễ vật nào khác đưa

Tặng câu chúc phúc làm kỷ niệm.

Trần Hán Thăng cũng lật đến trang mà Cao Gia Lương viết cho Tiêu Dung Ngư, viết như kiểu thư tình:

Ước gì chúng ta là đôi chim trắng lướt đi trên sóng, sao băng cũng chưa trôi qua, chúng ta thì không thích ánh sáng của nó. Mặt trời thấp thoáng hiện lên, xua tan bóng tối, đánh thức bạn trong trái tim tôi, đó vĩnh viễn là một chuyện buồn —— Cao Gia Lương thân bút(Tự tay viết).

Con chó Cao Gia Lương này mặt dày vãi, ăn cắp bài thơ 'Bạch Điểu' của Liễu Diệp Chi còn ghi vào là do mình viết.

Tiêu Dung Ngư thừa biết đây là một bài thơ tình, thấy Trần Hán Thăng đọc được, khuôn mặt có chút ửng đỏ. Tiêu Dung Ngư làm bộ nghiêm túc nói với Trần Hán Thăng: "Đừng giở lung tung nữa, nhanh tìm trang trống viết vào đó đi."

Trần Hán Thăng bỗng đưa qua cho Vương Tử Bác: "Này, mày viết trước đi."

Vương Tử Bác đang vắt hết óc suy nghĩ câu chữ, cố gắng làm sao tạo ra ấn tượng tốt nhất cho Tiêu mỹ nữ. Cậu ta giật mình cầm lấy, tức giận càu nhàu: "Tao còn chưa nghĩ xong nên viết gì đâu."

Sự việc sảy ra đột ngột, Vương Tử Bác chả có tý chuẩn bị nào cả, đành viết một cách chung chung: "Chúc bạn học Tiêu Dung Ngư ngày càng xinh đẹp và luôn luôn vui vẻ."

Tiếp đó, đến lượt Trần Hán Thăng. Hắn đang định viết: "Ước gì cậu sống qua nửa đời người, bị bắt quay trở về thời niên thiếu."

Nghĩ lại, câu này hết sức vớ vẩn, cũng chả có chút đặc sắc gì. Hắn suy đi nghĩ lại, đành nghiêm chỉnh viết: "Cậu sẽ ở

trong hồ nước sống rất vui vẻ, cá trạch rất xấu nhưng sẽ nói lời hạnh phúc, con cóc rất cẩu thả nhưng rất thú vị, ốc đồng là tên tự kỷ, tất cả là fan hâm mộ của cá trích nhỏ là cậu."

Ban đầu, Cao Gia Lương đứng rất xa chỗ này, nhưng thấy Trần Hán Thăng đặt bút viết, tạo cho gã cảm giác bất an, không nhịn được tiến lại gần. Kết quả, gã thấy Trần Hán Thăng viết toàn về các loại động vật lưỡng cư trong thế giới động vật, khinh thường nói: "Đúng là, học sinh tiểu học viết văn."

Có nữ sinh phản đối ngay lập tức: "Không thể nói vậy được, đọc sơ qua thì thấy vô vị, nhưng đọc thêm lần nữa lại cảm thấy rất có ý nghĩa. Không phải, Dung Ngư là nữ thần của các người sao?"

Cao Gia Lương làm người nhân phẩm không được tốt lắm. Nhưng là người từ Nhất Trung bước ra, thì trình độ vẫn rất khá, suy nghĩ một chút liền biết lời của bạn nữ không sai. Biết là một chuyện, thằng này cứ không thừa nhận đấy, vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác: "Trời sắp mưa rồi, chúng ta nhanh trở về thôi."

Tiêu Dung Ngư cũng hiểu được mượn lời văn có tính trẻ con cùng hồn nhiên này, Trần Hán Thăng còn bóng gió trong từng câu chữ. Tiêu Dung Ngư cũng không ngạc nhiên quá nhiều, Trần Hán Thăng là một người thông minh và cũng rất thú vị.

Giáo viên chủ nhiệm Từ Văn từng đánh giá hắn "Nếu cố gắng để tâm vào việc học, việc đậu vào đại học hạng nhất chỉ là chuyện nhỏ".

"Viết được đấy, chuyện cậu hút thuốc mình sẽ không nói với Dì Lương, cấm cậu làm như vậy nữa."

Tiêu Dung Ngư hồn nhiên giáo huấn. Cuộc sống của cô nàng thuận lợi mà lớn lên, nên giọng nói pha chút hương vị kiêu ngạo tự nhiên.

Chờ nhóm tân sinh viên này đạp xe đi xa, Vương Tử Bác một mực nín nhín, mới hướng tới Trần Hán Thăng nhe răng trợn mắ: "Vừa rồi, tao chưa chuẩn bị gì, con chó này, mày liền ép tao viết trước."

Trần Hán Thăng chẳng thèm cãi lại, chỉ hỏi ngược lại: "Mày viết hay làm khỉ gì? Hay mày cũng muốn tán Tiêu Dung Ngư?"

"Mày điên à."

Vương Tử Bác giật mình: "Sau lưng cô nàng tao còn dám bình luận một chút, chứ ở trước mặt cô nàng tao còn không dám ngẩng đầu."

Thằng này vẫn còn thông mình, biết mình biết người, can đảm thừa nhận.Trần Hán Thăng cười hì hì, khoác tay ôm cổ Vương Tử Bác, giống như hành động của 17 năm trước.

"Vậy mày còn lăn tăn cái gì. Hôm nào, chúng mình đi quảng trường Song Kiều, tao mời mày ăn tại cửa hàng Mc'Donald mới mở."

"Sao không phải là đêm nay?"

Vương Tử Bác hỏi. Hiện tại, Mc'Donald trong nhận thức của dân chúng Cảng Thành vẫn là loại hình mới mẻ và lạ lẫm.

"Đêm nay, tao không đi được."

Trần Hán Thăng cự tuyệt: "Tao phải về nhà ăn cơm với bố mẹ."

Vương Tử Bác ngạc nhiên: "Không phải bình thường, mày luôn chê họ nói nhiều sao?"

“Mày không hiểu được.”

Trần Hán Thăng cũng không giải thích gì thêm, phất tay chào: “Về nhà.”

Vương Tử Bác dõi theo bóng lưng đang khuất dần của người bạn thân, mà cảm thấy nó chất chứa quá nhiều tâm sự.

Chương 5: Nhà ta có đứa con sắp trưởng thành

Vẫn góc phố ấy, cùng những ngôi nhà này, ngay cả cái bóng đèn đường bị hư cũng không thay đổi. Trần Hán Thăng đứng trước cửa nhà mình, hắn nghĩ chỉ cần nhẹ nhàng gõ của là được, đâu nghĩ đến bản thần mình không thể kìm chế được, nhấc tay gõ thì phát ra hai tiếng 'thùng, thùng', cái miệng cũng không áp chế được lớn tiếng gọi: "Mẹ ơi, con đã về."

"Kẽo kẹt."

Cánh cửa được mở ra, bên trong là hình bóng một người phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi, xuất hiện trong tầm mắt Trần Hán Thăng. Lương Mỹ Quyên còn chưa mở hết cánh cửa thì tiếng quát đã truyền ra bên ngoài: "Ầm ĩ cái gì, cả khu phố đều nghe thấy âm thanh của con rồi đấy. Lớn tướng như vậy rồi, ra ngoài đường còn không biết mang theo chìa khóa."

Sự vật quanh ta đều có khả năng lưu giữ những ký ức cho riêng mình. Ví dụ, vào những đêm sấm sét, nhân viên trực đêm bên trong Tử Cấm Thành thường nhìn thấy các cung nữ đi lại bên trong một bức tường được sơn màu đỏ. Có người nói rằng, thời điểm đó sét sẽ tạo ra từ trường, còn từ trường tác động vào những vật chứa ký ức, dẫn dắt nó hiện ra.

Trần Hán Thăng trong lòng có chút lo lắng, nhưng khi tiếng nói của Lương Mỹ Quyên vang lên, lập tức kéo trí nhớ 17 năm trước của hắn trở về. Hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt chẳng có gì thay đổi cả.

Hắn bước vào nhà, đón nhận hắn là ánh mắt nhìn chằm chằm của mẹ. Trần Hán Thăng cũng không có cảm giác gì, ngược lại phòng khách quá ngột ngạt. Hắn ngồi xuống ghế sô pha tìm cái điều khiển điều hòa : "Nóng như vậy, sao mẹ không bật điều hòa, bố của con đâu rồi hả mẹ?"

Lương Mỹ Quyên lấy từ trong tủ lạnh một đĩa dưa hấu mát lạnh, đem ra cho hắn, đứng ở bên cạnh nói ra: "Về đến nhà là chỉ biết mở điều hòa, bố con còn chưa tan tầm."

Trần Hán Thăng nhìn thấy đĩa dưa hấu, cười 'hắc hắc' nói: "Vẫn là mẹ thương con nhất."

"Chỉ nịnh là giỏi."

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy đứa con trai khỏe mạnh của mình, trong lòng bà rất vui. Nhưng ngoài mặt lại tỏ ra mình nghiêm khắc: "Thư thông báo trúng tuyển đâu?"

Trần Hán Thăng ném phong bì có chứa thư thông báo trên bàn: "Con đang để trên bàn."

"Muốn chết à!"

Lương Mỹ Quyên vội vàng nhặt lên, kiểm tra phong bì, không thấy dính nước dưa hấu, mới cầm cái nồi không nặng không nhẹ gõ Trần Hán Thăng một cái: "Thằng khỉ này, con còn muốn học đại học không hả?"

Lương Mỹ Quyên cẩn thận xé phong bì, lấy ra giấy báo nhập học, nhìn dòng chữ đỏ chót 'Bạn học Trần Hán Thăng đã trúng tuyển vào chuyên ngành Hành Chính Công * để học tập, thông báo cho bạn học có mặt tại trường để ghi danh vào ngày 1/9/2002. Lương Mỹ Quyên càng nhìn mặt mày càng hớn hở.

(Quản lý công là quản lý các vấn đề công cộng , và các vấn đề công cộng là điểm khởi đầu của quản lý công, quyết định xu hướng tất yếu của hành chính công đối với quản lý công.)

Mặc dù, năm 1999, các trường đại học trong nước đã rầm rộ tuyển sinh, nhưng thời điểm này sinh viên đại học vẫn còn chưa mất giá, nên cái mác sinh viên vẫn còn sử dụng được.

Nhất là gia đình mẹ đẻ Trương Mỹ Quyên, con cháu đều không có thi lên đại học. Mặc dù, con trai mình là một đứa cứng đầu, nhưng phương diện học tập cũng khiến mình nở mày nở mặt rất nhiều.

Dù là đại học hạng hai, học xong vẫn có thể thi làm nghiên cứu sinh được mà.

Lương Mỹ Quyên tâm hồn còn đang bay bổng, Trương Hán Thăng bên này đã chén hết nửa đĩa dưa hấu, vỗ vỗ cái bụng bước vào nhà tắm. Lương Mỹ Quyên lúc này mới choàng tỉnh: "Chờ bình nóng lạnh khởi động đủ 10 phút đã, không cảm lạnh bây giờ."

Hiện giờ trong nhà vẫn sử dụng bình nước nóng chạy bằng năng lượng mặt trời, muốn tắm rửa phải để nó khởi động trước một lúc. Trần Hán Thăng làm ngơ, cầm quần áo bước vào: "Trời nóng như vậy, mẹ bắt con tắm nước nóng sao con chịu nổi."

"Tiểu tử thối."

Lương Mỹ Quyên không nói nổi, đành mặc kệ Trần Hán Thăng. Bà lại tập trung vào thư báo trúng tuyển suy nghĩ tiếp về tương lai, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác mở ra một cánh cửa nhân sinh mới.

Vợ chồng mình nuôi dưỡng cung cấp cho thằng bé học hết đại học, về vấn đề kinh tế, hay vấn đề tinh thần cũng cần nỗ lức rất nhiều.

"Bốn năm sau, mình cùng lão Trần có thể thoải mái được rồi, sau đó chỉ cần ung dung chăm sóc cháu của mình nữa thôi, cuộc đời này chẳng cần thêm thứ gì khác nữa."

Tại Cảng Thành, người phụ nữ trung niên Lương Mỹ Quyên đang chờ mong những ngày tháng sau đó của bản thân mình.

….

Trần Hán Thăng sảng khoái khi được tắm trong nước lạnh, sau đó ngơ ngác nhìn hình ảnh trong gương của mình, tuổi trẻ khỏe mạnh, đầy sức sống, nhắm con mắt lại đó là khuôn mặt của thanh niên 18 tuổi.

Mở con mắt ấy ra, ai tinh ý có thể nhìn thấy được, trong đó cất chứa vài tia lõi đời mà cái tuổi này không thể có được.

Trần Hán Thăng đột nhiên duỗi tay ra, chỉ vào gương nặng nề nói: "Đã đem ông mày trở về, vậy khẳng định ông mày sẽ làm ra chút gì đó. Để mình từ từ phát triển mình cũng sẽ không thiếu tiền, nhưng cách làm này không thú vị chút nào!"

Lúc này, Trần Hán Thăng nghe được tiếng mở cửa, tiếp đó là xuất hiện tiếng nói trong phòng khách. Hắn thu lại vẻ mặt nghiêm túc, mặc chiếc áo cọc tay cùng chiếc quần đùi vào, mở cửa bước ra ngoài chào hỏi: "Bố về rồi à?"

Đứng trong phòng khách là một người trung niên nhìn cũng đẹp trai, khuôn mặt Trần Hán Thăng có sáu bảy phần giống người này.

Trần Triệu Quân rất ít nói. Lương Mỹ Quyên thường xuyên trêu 'nửa ngày đánh không ra nổi phát rắm'. Bởi vậy, đứa con trai của họ thường xuyên phá phách, làm việc cũng chả bao giờ quan tâm đến nề nếp.

Cho dù đứa con trai độc nhất chào hỏi, Trần Triệu Quân cũng chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng. Chẳng qua, Trần Triệu Quân nhìn thấy Trần Hán Thăng vừa tắm xong, trên vai còn đọng lại vài giọt nước. Trần Triệu Quân nhẹ nhàng đi tới phòng khách tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút.

Trần Hán Thăng còn chưa kịp trò chuyện với bố, Lương Mỹ Quyên đã cầm cái quần Trần Hán Thăng vừa thay chạy ra, móc một bao thuốc trong túi quần đặt lên bàn 'Ba': "Trần Hán Thăng, con khá quá nhỉ, học đòi hút trộm thuốc lá?"

Đây là bao thuốc 'Hồng Kim Lăng', Trần Hán Thăng thu được từ chỗ thầy giáo chủ nhiệm Từ Viên, vừa rồi quên chưa cất, kết quả bị mẹ phát hiện.

Trần Hán Thăng vẻ mặt bình tĩnh: "Lão Từ cố tình nhét vào túi con. Thầy ấy tặng con do lần này thi đại học con đạt được thành tích tốt, nên cho con bao thuốc an ủi con một chút thôi mà."

"Đánh rắm."

Lương Mỹ Quyên căn bản là không tin: "Đời thủa nhà ai, thầy giáo chủ nhiệm lại cho học sinh thuốc lá. Trần Triệu Quân, ông có quản được con của ông hay không hả?"

Trần Triệu Quân căn bản là không muốn bị kéo vào cuộc 'chiến tranh' giữa hai mẹ con, đang định âm thầm rút lui vào phòng ngủ. Nhưng Lương Mỹ Quyên làm sao để ông làm vậy được.

Lão Trần nhìn đứa con trai của mình đang bầy ra bộ mặt vô tội, còn bà vợ mình đang tức giận mặt đỏ tía tai. Cuối cùng, lão quyết định đứng về phía vợ mình.

"Hiện tại, con hút thuốc là quá sớm, dù lý do dùng nó phục vụ cho mục đích xã giao cũng không được. Ít nhất, con phải chính thức đi học đại học mới bàn tiếp. Bây giờ, bố tạm tịch thu bao thuốc này trước."

Trần Triệu Quân nói xong, cất bao thuốc vào trong túi. Trần Hán Thăng nghĩ thầm 'cóc mò cò xơi' cuối cùng được lợi là lão Trần. Bất quá, mình trọng sinh trở về, chẳng cầm được

thứ gì để hiếu kình cả, thôi thì coi nó như vật phẩm hiếu kính vậy.

Ok, bao thuốc này coi như quà ra mắt đi!

Trần Hán Thăng hào phóng suy nghĩ. Sau đó, mọi người trong gia đình ngồi vào bàn bắt đầu ăn cơm. Lương Mỹ Quyên vừa ăn vừa bàn với Trần Triệu Quân: " Ông nhớ xin nghỉ phép, tôi với ông đưa Hán Thăng đi nhập học."

Trần Triệu Quân gật đầu, còn Trần Hán Thắng thì lắc đầu.

"Để con tự mình đi nhập học, bố mẹ lên đấy làm gì?"

Lương Mỹ Quyên trừng mắt: "Mấy trăm cây số, rồi còn mấy nghìn tiền học phí nữa."

"Con sẽ cất kỹ chúng." Trần Hán Thăng nói.

Kiếp trước, Trần Hán Thăng cũng không để bố mẹ đi cùng, hiện tại càng không. Những năm 2002, tiền đóng học phí phải giao bằng tiền mặt. Năm đó hắn cầm mấy nghìn tệ ngồi trên xe cũng có chút căng thẳng.

"Mặt khác."

Trần Hán Thăng dừng lại một chút mới nói: "Nếu không phải gia đình mình không nằm trong diện vay vốn sinh viên. Thì con đã thật chuẩn bị giấy tờ vay vốn sinh viên rồi, con khinh thường làm giấy tờ giả để lấy tiền quốc gia."

"Nói linh tinh."

Lương Mỹ Quyên bỏ đũa xuống nói: "Nhà mình mặc dù không giàu, nhưng vẫn đủ sức cho con học xong đại học. Còn về tần mày ấy, đứng làm ba chuyện vớ vẩn, thành thật học hành cho tốt đi."

Lương Mỹ Quyên hiểu rất rõ tính cách con trai của mình.

Trần Hán Thăng căn bản không nghe: “ Tóm lại, con chỉ cần học phí năm đầu tiên. Còn ba năm sau, con không lấy tiền học phí cùng tiền sinh hoạt nữa. Con sẽ nghĩ biện pháp kiếm tiền.”

“Con dám.”

Lương Mỹ Quyên lông mày nhíu lại.

“Sao con lại không dám!”

Trần Hán Thăng gân cổ lên đáp.

“Trần Triệu Quân, ý ông làm sao?”

Vẫn là như thế, khi hai mẹ con ý kiến khác nhau, lão Trần bị lôi ra làm trọng tài. Dù kiếp trước hay kiếp này cũng chả thay đổi gì.

Trần Triệu Quân trầm ngâm suy nghĩ, sau đó chậm rãi nói ra ý kiến của mình: “Hán Thăng là một người đàn ông, có được ý trí như vậy là rất tốt, nhưng việc học tập không thể lơ là.”

Nghe thấy Trần Triệu Quân ủng hộ Trần Hán Thăng, Lương Mỹ Quyên không vui: “Khi thằng bé này còn nhỏ nó rất biết nghe lời. Về sau, ông thường nói trẻ nhỏ cần xây dựng một tính cách độc lập, tạo cho nó tính cách cứng cỏi, bồi dưỡng ý thức gánh chịu. Ông luôn ủng hộ nó làm vài điều kỳ quái. Cho nên bồi dưỡng thành ra thế này,bây giờ tôi nói nó còn không nghe.”

Gia đình dân chủ bỏ phiếu 2-1, coi như thông qua phương án Trần Hán Thăng ‘một mình đi nhập học’ và đề nghị ‘làm công kiếm tiền’.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, Lương Mỹ Quyên còn bày ra bộ dáng ủ rũ không vui.

Trần Triệu Quân an ủi vợ mình: "Phương diện học tập, Hán Quân không phải rất giỏi, nhưng bà chú ý quan sát. Con mình năng lực EQ* mạnh hơn rất nhiều so với bạn đồng lứa. Tài năng này vứt ra ngoài xã hội sẽ tỏa sáng rực rỡ."

(*EQ: là viết tắt của Emotional Quotient. Chỉ số EQ của bạn tượng trưng cho mức độ thấu hiểu của bạn đối với người khác, những gì thúc đẩy họ và làm thế nào để làm việc một cách hợp tác với họ.)

Kiếp trước, Trần Hán Thăng sau khi tốt nghiệp là bắt tay vào gây dựng sự nghiệp. Khi thành công, khi thất bại, nhưng cuối cũng vẫn là thành công. Trong đó tính cách là một phần giúp hắn thành công, sự lỳ lợm không sợ thất bại cùng kỹ năng giao tiếp. Mà quá trình hình thành tính cách này có một phần rất lớn thuộc về Lão Trần.

"Ranh con, nhanh như vậy đã bắt đầu hiểu chuyện."

Lương Mỹ Quyên lẩm bẩm một mình.

Lão Trần cười haha: "Nhà ta có đứa con sắp trưởng thành."

…

Chương 6: Lời cợt nhả trong cửa hàng bánh bao

5h sáng, Cảng Thành trời vẫn còn tờ mờ sáng, Trần Hán Thăng mở to hai mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà. Lúc đầu, hắn nghĩ rằng khi mình tỉnh lại có khả năng quay trở lại năm 2019. Nhưng khi quay đầu sang bên, hắn nhìn thấy quyển truyện tranh quen thuộc 'Dragon ball' trên đầu giường, thì biết mình hết hi vọng rồi.

'Mình phải ở lại đây thật rồi.'

Trần Hán Thăng thở dài, rồi đứng dậy đi đánh răng rửa mặt. Lương Mỹ Quyên bị tiếng động bên ngoài đánh thức, vội đi ra ngoài kiểm tra: "Uầy, hôm nay Trần công tử dậy sớm thế?"

"Mẹ, con đói."

Trần Hán Thăng xoa bụng nói.

"Thì ra, cơn đói gọi dậy."

Từ xưa đến nay, Lương Mỹ Quyên chưa từng nuông chiều con trai của mình: "Đói bụng thì tự mua đồ ăn sáng nha, không cần lo cho bố mẹ. Mẹ và bố con sẽ ăn ở căng tin của đơn vị, bây giờ mẹ muốn ngủ thêm chút nữa."

Lương Mỹ Quyên nói xong , lập tức quay về phòng ngủ, thậm chí lo lắng Trần Hán Thăng quấy rầy mình, thế là 'cạch' tiếng khóa trái cửa phòng vang lên.

Trần Hán Thăng cũng cạn lời. Bề ngoài, Lương Mỹ Quyên luôn phản đối cách thức dạy dỗ con trai của Trần Triệu Quân,

nhưng hành động lại phối hợp với cách dạy đó một cách nhịp nhàng.

Thời điểm hai năm trước, Trần Hán Thăng đang học lớp 10. Lương Mỹ Quyên từng tự hào khoác lác với người bên ngoại rằng, cho dù mình cùng Trần Triệu Quân chẳng may gặp chuyện gì. Trần Hán Thăng có thể tự mình sinh sống trong thế giới này.

Lúc ấy, vì câu nói này, bà ngoại Trần Hán Thăng tức giận chửi ầm lên, tuyên bố nếu hai người không nuôi nổi Trần Hán Thăng, thì mang về đây bà già này nuôi.

Thôi thì, mẹ không quan tâm mình, thì mình tự đi kiếm ăn vậy. Hiện tại, trên đường phố rất ít người đi lại, chỉ có mấy nhà bán hàng rong bày ít đồ ăn sáng ra bán. Xung quanh vẫn còn một lớp sương mù mỏng chưa tan hết, một chút đọng lại trên làn da sinh ra cảm giác mát lạnh, làm cho người ta sảng khoái tinh thần.

“Bánh quẩy hương vị rất thơm đây.”

“Bánh trứng rất ngon đây.”

“Bánh bao hấp nóng hổi đây.”

…

Trần Hán Thăng vừa đi vừa nhìn, bụng bắt đầu réo. Ông chủ bán bánh trứng có ý mời chào khách hàng, lớn tiếng gọi: “Anh bạn nhỏ, mua một chiếc bánh đi?”

“Ok con dê.”

Trần Hán Thăng bước nhanh tới. Hắn đang định nói ông chủ thêm một quả trứng nữa. Sau đó hắn mới nhớ ra mình làm gì có tiền, đây là năm 2002 điện thoại không có thẻ càng không.

“Đào cả hố cho con mình!”

Lương Mỹ Quyên chắc cũng quên mất chuyện đưa tiền cho con trai. Trần Hán Thăng chỉ có thể bước qua với con mắt thèm thuồng. Thật ra, hắn cũng không ngại việc ký sổ đâu, quan trọng là ông chủ người ta ngại thôi. ^^

Nghĩ lại thấy việc này thật buồn cười, đường đường là một đại gia, Trần Hán Thăng sở hữu cả triệu tệ, giờ đi ăn sáng không có lấy một đồng. Nhưng giờ suy nghĩ của hắn đã lạc quan rất nhiều, cố gắng thích ứng với Cảng Thành 17 năm về trước. Ngay sau đó, hắn đi dọc theo bờ kè xung quanh sông.

Thoáng chốc, hắn đã đi được mấy cây số, cuối cùng dừng lại tại công viên Song Cầu.

Giờ này, công viên đã có không ít người già đang tập thể dục. Trần Hán Thăng quay đầu định về nhà, bất chợt nhìn thấy một dáng người quen thuộc.

Đây không phải là Tiêu Dung Ngư sao?

Cô nàng đang chạy bộ buổi sáng, mặc một chiếc quần thể thao ngắn, lộ ra cặp chân dài trắng nõn nà. Trên người mặc một chiếc áo thể thao bó sát cơ thể, làm cho đường cong lả lướt hiện ra rõ ràng. Khi cô nàng chạy, bộ ngực hòa theo từng tiết tấu của bước chân mà rung lên nhè nhẹ. Trần Hán Thăng nhìn thấy cảnh này suýt chút nữa đã xịt máu mũi.

“Tiêu Dung Ngư.”

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế đá, vẫy tay chào.

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng thì rất bất ngờ. Bây giờ mới là 6h30p, chuẩn ra giờ này Trần Hán Thăng con đang ngủ mới đúng, sao hắn lại ở chỗ này?

Trừ phi…(Lại vào rừng mơ bắt con tưởng bở rồi)

Tiêu Dung Ngư đột nhiên hiểu ra ý đồ, xoa xoa chiếc mũi đang còn đọng lại vài giọt mồ hôi, ngập ngừng một chút

nhưng vẫn tiến tới nói chuyện: “Tiểu Trần, tớ biết tâm ý của cậu, nhưng thời gian học đại học, tớ thật sự không muốn yêu đương.”

“woắt đờ heo?”

Trần Hán Thăng giật mình, nghĩ thầm trong đầu cô nàng này đầu có vấn đề gì vậy, mới sáng sớm đã nói đến chuyện yêu đương gì ở đây!

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy nét mặt Trần Hán Thăng, bất đắc dĩ nói ra: “Không phải cậu đến đây đặc biệt chờ tớ sao? Mới sáng sớm cậu đã chờ đợi ở nơi này đúng không?”

Trần Hán Thăng miệng mở to đến nỗi có thể đút được quả trứng gà vào đấy.

“Còn có.”

Đôi môi đỏ thắm của Tiêu Dung Ngư vểnh lên: “Hôm qua, cậu giả bộ không biết tớ, tất cả là muốn gây sự chú ý của tớ phải không?”

“Hán Thăng, cậu không cần phải làm như vậy. Hiện tại, tớ không muốn nói đến chuyện yêu đương, chỉ muốn tập trung hết vào việc học hành thôi.”

Tiêu Dung Ngư thành khẩn, nói ra tiếng lòng của mình.

Trần Hán Thăng không biết nói gì, khó khăn nuốt xuống ngụm nước bọt.

“Không trả lời, có phải bị tớ nói trúng tim đen rồi không!”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Dung Ngư giống như dòng suốt trong veo đang chảy, hiện ra rõ ràng sự tự tin.

Trần Hán Thăng chết lặng trong vài phút, cuối cùng chỉ còn biết gật đầu thừa nhận: “Cậu quả thật quá thông minh.”

“Như vậy đi, tớ mời cậu ăn sáng, chúng mình vừa ăn vừa trò chuyện.”

Trên người Trần Hán Thăng một xu dính túi cũng không có, mà mời người ta ăn sáng cứ như thật.

Quả nhiên Tiêu Dung Ngư đã mắc bẫy, lắc đầu nói: “Thôi, để tớ mời cậu, thời điểm đi học cậu đã giúp đỡ tớ nhiều lần rồi.”

“Được rồi, quyết định vậy đi.”

Trần Hán Thăng gật đầu sảng khoái, còn chủ động đưa ra đề nghị: “Cổng cục công an, có một nhà bán bánh bao rất ngon, kết hợp với sữa đậu nành cùng với đậu nành chiên, nghĩ đến thôi là nước miếng đã trực trào ra rồi này.”

“Chúng ta đi nếm thử đi.”

Trần Hán Thăng nói với vẻ mặt hưng phấn.

Tiêu Dung Ngư có chút không bắt kịp được tốc độ thay đổi đột ngột thế này, trên mặt hiện rõ sự mơ hồ. Cô nàng cảm thấy Trần Hán Thăng hứng thú với bữa sáng còn lớn hơn mình, chỉ có thể ù ù cạc cạc gật đầu.

Nhà hàng bánh bao này buôn bán thực sự tốt. Kiếp trước, Trần Hán Thăng thường xuyên ăn ở đây. Bởi vì đây rất gần cục công an, nên có rất nhiều chiến sĩ mặc đồng phục cảnh sát ra vào, có người còn tiến tới chào hỏi Tiêu Dung Ngư: “Tiểu Dung Ngư đến ăn sáng đấy à!”

Nói xong, những người đó còn liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng đang cắm mặt vào mấy chiếc bánh bao.

Tiêu Dung Ngư sức ăn rất nhỏ, phần lớn thời gian là nhìn Trần Hán Thăng ăn. Nàng rất muốn nói một chút gì đó, nhưng không biết mở lời thế nào.

“Tuổi trẻ vẫn là tốt nhất nha.”

Trần Hán Thăng giả bộ như không nhìn thấy, ăn như gió cuốn, vèo một cái đã hết ba lồng bánh bao. Lúc này, hắn mới nhìn xuống cái bụng của mình trách mắng: "Mày đó, từ này không được ăn uống rượu chè quá độ, chẳng may trở thành một vị trung niên béo thì sao?"^^

Trần Hán Thăng lời nói ra cực kỳ ý tứ. Tiêu Dung Ngư cảm nhận được, vội hỏi: "Ăn no chưa?"

"Ăn no rồi, cảm ơn cậu đã mời, tớ về đây."

Trần Hán Thăng đút cây tăm vào trong miệng, ung dung bước ra cửa tiệm bánh bao.

Ông chủ đang chờ hắn thanh toán, mà Trần Hán Thăng nào có tiền. Hắn quay đầu nhìn lại, Tiêu Dung Ngư từ phía sau đi tới.

Đoán chừng không có ai nghe thấy, Trần Hán Thăng nói một câu bông đùa: "Chờ một chút, bạn gái cháu ra đưa cho."

Lúc này, từ bên ngoài đi vào, một trung niên cảnh sát trên quân hàm là 2 vạch, cũng nghe được câu nói này.

"Nhìn quen quá, chắc là bạn bè với bố mẹ mình."

Trần Hán Thăng cùng vị cảnh sát trung niên liếc mắt nhìn nhau, nhưng hắn thực sự không nhớ nổi tên người này, chỉ có thể gật đầu chào hỏi.

Song thời điểm, Trần Hán Thăng chờ người ở cửa, hắn nhìn thấy vị cảnh sát trung niên đang thân mật giúp Tiêu Dung Ngư lau mồ hôi. Còn ông chủ tiệm bánh bao đang chỉ lên người mình và nói cái gì đó.

"Chết mịa."

Trần Hán Thăng giật mình tỉnh ngộ, hắn ném cây tăm, lớn tiếng nói: "Tiểu Tiêu, nhà tớ có chút việc, đi trước đây."

Không đợi Tiêu Dung Ngư hồi âm, Trần Hán Thăng tăng tốc chạy hướng về nhà mình.

Chương 7: Nhìn sắc mặt của bố mày mà làm việc

“Mịa nó, mình ăn chán uống chê của người ta, xong rồi đụng phải bố đẻ người ta nữa chứ.”

Về đến nhà, Trần Hấn Thăng nhịn không được thở dài. Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên đã đi làm, trong phòng bếp sạch như chùi, không có dấu hiệu nào của việc nấu ăn tại nơi này.

Mẹ mình thật sự là một ác nhân, nói không quan tâm thì nhất định là không quan tâm.

Trần Hán Thăng dự định tắm sơ qua một chút, rồi ngủ một giấc đến trưa. Trước kia, chỉ cần hắn mở mắt ra là công việc đã ập đến. Hiện tại, dựa vào việc trọng sinh, hắn mới có một chút thời gian rãnh rỗi, tất nhiên phải hưởng thụ cho thật tốt.

Hắn ngủ một giấc đến 10h trưa, bất chợt có tiếng chuông điện thoại đánh thức hắn từ trong giấc mộng quay về hiện thực.

Trong giấc mơ, Trần Hán Thăng còn đang ở năm 2019, mở mắt ra là cảm nhận được ngay cái nắng nóng của năm 2002.

“Alo, ai vậy ạ.”

Trần Hán Thăng đi đến cạnh điện thoại, cầm ống nghe lên.

“Là mẹ mày chứ ai.”

Lương Mỹ Quyên không chút khách khí nói ngay: “Trưa nay, gia đình chúng ta qua nhà bà ngoại ăn cơm. Con lên đại

học cơ hội gặp nhau càng ngày càng ít, trước khi con đi tranh thủ gặp mặt mọi người một chút."

"Vâng, con biết rồi."

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, ngồi ngẩn người ra ở cạnh giường, một là để cho tỉnh ngủ, hai là hồi tưởng lại hình dáng của ông bà ngoại.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Hán Thăng chỉ biết cười khổ: "Tiên sư, sao mình giống nhân vật đoạt xá trong tiểu thuyết vậy, đang tập trung dung nhập ký ức thế nhỉ. Nhưng mà 17 năm trước hay bây giờ vẫn là bản thân mình mà, chuyện quái gì đang sảy ra thế nhỉ?"

….

Nhà ông bà ngoại Trần Hán Thăng ở nông thôn, ông ngoại là một giáo viên tiểu học, còn bà ngoài ở nhà lo chuyện đồng áng, vì gia đình có vài mẫu ruộng. Ông bà nội Trần Hán Thăng qua đời rất sớm, nên hắn dành rất nhiều tình cảm cho ông bà ngoại.

Sau nửa giờ đi xe bus, Trần Hán Thăng đã tới nhà ông bà ngoại. Về sau, nơi này sẽ biến thành một khu vực phát triển, còn bây giờ vẫn còn những hàng cây xanh tỏa ra bóng mát. Xa xa là những cánh đồng lúa mì ngập trong màu vàng óng ả, những cơn gió oi bức của mùa hè thổi qua là cánh đồng lại vang lên những tiếng 'rì rào'.

"Ông ngoại, bà ngoại cho con xin ít nước uống."

Giống như mọi lần, Trần Hán Thăng vừa lớn tiếng kêu vừa mở cửa cổng bước vào sân nhà. Bên trong nhà khách đã có không ít người, gồm có gia đình bác cả, gia đình bác hai, gia đình dì hai, mọi người có mặt đông đủ. Cả nhà đang tập trung lại ngồi ăn dưa hấu.

"Xem ai đến kìa, tân sinh viên của chúng ta đây rồi."

Vợ bác hai vừa cười vừa nói.

Trần Hán Thăng tủm tỉm cười. Gia đình hai bác, cùng dì hai có mấy anh chị đều không có thi đại học. Người khác có thể dùng cái mác 'sinh viên' để nói chuyện, còn Trần Hán Thăng thì cố gắng tránh né, ngay cả ngoài mặt cũng không thể hiện ra sự mong chờ với cuộc sống đại học.

Hắn cầm miếng dưa hấu lên ăn từng miếng lớn một, nước dưa hấu chảy ra rớt trên người cũng không để ý. Dì hai nhìn thấy không nhịn được cười: "Chuẩn bị là sinh viên đại học đến nơi rồi, mà tướng ăn vẫn không khác gì Trư Bát Giới."

Trước mắt mọi người, Trần Hán Thăng ăn liền mấy miếng dưa, lấy tay quệt miệng, ợ một tiếng rõ to, rồi hỏi: "Bà ngoại đâu rồi ạ?"

"Bà ngoại đang ở sân kho sau nhà phơi lúa." Ông ngoại vừa cho sợi thuốc lá vào tẩu vừa trả lời.

Thời tiết nóng như vậy, bà ngoại thật bướng bỉnh. Trần Hán Thăng thở dài, đứng lên nói: "Cháu đi xem một chút."

"Cháu đi làm gì?"

Bác hai nói: "Chúng ta gọi rồi nhưng không được, không phơi xong đống lúa kia, bà không yên tâm trở về đâu."

"Đó là cháu không đi, biết đâu bà ngoại lại nghe lời cháu hơn thì sao!"

Trần Hán Thăng cười hì hì nói, rồi từ dưới đất nhặt một cái mũ rơm đội lên đầu, cũng không để ý đến mùi mồ hôi hay bùn đất bám trên đó. Hắn lao ra ngoài nắng hướng sân kho đi tới.

Trong phòng một hồi yên tĩnh, ông ngoại gõ tàn thuốc từ trong tẩu ra ' cộp cộp', chậm rãi nói chuyện: "Tính cách này của con trai lão Tam, đi đâu cũng được người ta yêu quý, lại

còn là sinh viên đại học nữa, về sau con đường phát triển sẽ rất rộng rãi.”

Lương Mỹ Quyên là người con thứ 3 trong gia đình. Bác gái cả cùng Lương Mỹ Quyên có quan hệ chị dâu em chồng, bĩu môi nói: “Điểm thành tích có tốt cũng chỉ là học vẹt, là lý thuyết suông mà thôi.”

Ông ngoại cười cười, tiếp tục gõ tàn thuốc không bình luận thêm gì nữa.

Ông là một giáo viên, đánh giá một học sinh không phải là nhìn chằm chằm vào mặt điểm số. Trần Hán Thăng từ nhỏ đến lớn làm việc đều lộ ra sự trưởng thành cùng rộng rãi, pha thêm một chút bưởng bỉnh.

Đây không phải là loại người chỉ cắm đầu vào học.

Sân kho chính là chỗ đất trống, rộng rãi nhất trong thôn, phục vụ cho việc chế biến và phơi lương thực. Bà ngoại Trần Hán Thăng là người có thể hình tương đối nhỏ, nên rất dễ nhận ra trong nhóm người đang làm nơi đây.

“Bà ngoại.” Trần Hán Thăng gọi rất to.

Lão thái thái nghe được âm thanh quen thuộc, từ từ ngẩng đầu lên, quả nhiên là cháu ngoại của mình.

“Ai u, cháu đến khi nào vậy?”

Bà để chổi xuống đi tới bên cạnh nắm lấy tay Trần Hán Thăng, lớn tiếng giới thiệu cho mọi người trong sân: “Đây là cháu ngoại lớn nhà chúng tôi, chuẩn bị lên Kiến Nghiệp học đại học rồi đấy!”

Sinh viên tại nông thôn thuộc loại động vật quý hiếm, cho nên mọi người xung quanh dừng tất cả công việc lại nhìn chằm chằm về phía Trần Hán Thăng.

“Đây là con nhà lão tam nha, con mắt cái mũi không lệch đi đâu được.”

“Mới không gặp một thời gian, mà giờ đã chuẩn bị thành sinh viên rồi.”

“Đẹp trai y hệt hồi bé.”

….

Người dân ở quê khen người thường trực tiếp như vậy đó. Trần Hán Thăng nhận hết, còn cùng người quen cười nói: “Thím khen cháu đẹp trai như vậy, hay thím giới thiệu tiểu Ngọc tỷ cho cháu đi.”

Vừa vặn tiểu Ngọc tỷ cũng đang đứng trong sân, chị ta ‘xí’ một tiếng rồi nói: “Con gái chị mày sắp được 3 tuổi rồi. Sớm biết như vậy, tại sao không nói dì Ba đi nhà chúng ta cầu hôn.”

Người trong thôn không ít thì nhiều vẫn dính chút quan hệ thân thích trong đó. Lương Mỹ Quyên là con thứ ba, cho nên con cháu đều gọi là ‘Dì Ba’, Trần Hán Thăng cười đáp: “Vậy cũng chưa hẳn là quá muộn, em chỉ cần chờ con Tiểu Ngọc tỷ lớn lên là được mà.”

“Có mà nhất nhà ngươi.”

Tiểu Ngọc tỷ là người có bộ dáng hơi mập, đang giơ tay lên gõ Trần Hán Thăng một cái. Trêu đùa một hồi, làm cho những thôn dân xung quanh, trên mặt ai nấy cũng cười thật tươi. Làm nông vui nhất là thời điểm này, mọi người dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, nói chuyện trêu đùa lẫn nhau, xua tan cái mệt nhọc của công việc.

Lúc này, Trần Hán Thăng mới nói chuyện với bà ngoại: “Bà về nhà nghỉ ngơi đi, ngoài trời nóng lắm.”

Bà ngoại lắc đầu: “Cái này không được, đã phơi xong đâu mà về.”

Trần Hán Thăng không khuyên nữa, cầm những dụng cụ đang ở trên tay bà ngoại nói: "Vậy bà đứng chỗ mát nghỉ ngơi chút đi, để con làm cho."

"Con làm sao biết làm công việc này, về nhà xem tivi đi."

Bà ngoại một phần là không yên lòng, còn chín phần là xót thằng cháu trai của mình.

"Haizz, sao bà có thể bưởng bỉnh như vậy được chứ!"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong lòng, sau đó đeo bao tay vào ra sân bắt đầu phơi thóc. Trần Hán Thăng không phải là một người ẻo lả, cũng không phải là một học sinh không biết làm cái gì. Trước kia, Trần Triệu Quân thường xuyên đề nghị Trần Hán Thăng về quê giúp đỡ công việc cho ông bà.

Bà ngoại nhìn Trần Hán Thăng có vẻ biết làm, mà khuyên mấy lần cũng không được, thế nên quyết định đi tới gốc cây hóng mát. Nửa giờ sau, Trần Hán Thăng cũng đã làm xong, toàn thân trên dưới ướt đẫm, gỡ xuống chiếc mũ rơm cũng bị ánh sáng mặt trời chiếu vào làm cho nóng ran.

Xong việc, hai bà cháu trở về, thì thấy vợ chồng Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên đã đến. Nhìn thấy cậu con trai quý tử của mình trong bộ dáng nhếch nhác, Lương Mỹ Quyên đau lòng, đưa tới một chậu nước mát: "Rửa mặt đi, đến lúc cháy da cũng đừng có mà khóc."

Lão Trần đứng bên không thèm để ý, tay phe phẩy cái quạt, còn mồm thì tủm tỉm cười: "Con trai đen một chút nhìn mới khỏe khoắn."

Nhà đông người, ăn cơm cũng thật vui vẻ. Mọi người quây quần nói đều là chuyện nhà. Khi cơm nước đã xong xuôi, bà ngoại gọi Trần Hán Thăng xuống bếp, từ trong túi lấy ra một tấm vải lụa, mở ra lấy mười đồng 100 tệ đưa cho Trần Hán Thăng.

“Bà làm gì vậy?”

“Xuỵt.”

Bà ngoại nhìn một chút lên nhà khách rồi nói: “Đừng để mọi người trên nhà nghe thấy, con mang số tiền này lên Kiến Nghiệp mua chút đồ ăn.”

“Bố mẹ con đưa tiền con còn không lấy, con lấy của bà làm gì!”

Trần Hán Thăng vẫy vậy cánh tay muốn ra ngoài.

Bà ngoại kéo lại không cho đi, Trần Hán Thăng hết cách, chỉ có thể rút ra một tờ tượng trưng bỏ vào trong túi: “Con lấy 100 là được rồi, con cảm ơn.”

Trần Hán Thăng cũng không có cầm không số tiền ấy, mà tranh thủ mấy ngày trước khi đi nhập học ở lại quê trợ giúp ông bà làm việc.

Ngày mùng 1 tháng 9 là ngày đăng ký nhập học, tại cổng bến xe Cảng Thành, Vương Tử Bác chờ mãi mới thấy cái mặt của thằng bạn thân xuất hiện, thằng này lập tức phàn nàn nói: “Mấy ngày nay sao không liên lạc được với mày, hay đi đánh quả lẻ nào không muốn tao đi cùng.”

Nhưng khi nhìn rõ dáng vẻ của Trần Hán Thăng, con chó Vương Tử Bác này lại cố tình cười trên nỗi đau của người khác: “Mày làm sao mà lại đen hơn cả tao thế này?”

“Cười cái shit ấy, mày chú ý nhìn sắc mặt của bố mày mà làm việc.”

Trần Hán Thăng mắng một câu, rồi tiến về phía xe khách ‘Cảng Thành - Kiến Nghiệp’.

Chương 8: Ngẫu Nhiên gặp mặt

Cảng Thành cách Kiến Nghiệp chừng 350km, vào năm 2002 muốn ngồi xe khách đi Kiến Nghiệp mất tầm 5 giờ đồng hồ. Trần Hán Thăng dự định ngủ một giấc thật dài trên xe, nhưng người ngồi cạnh lại là Vương Tử Bác. Thằng này đang tỏ ra rất phấn khích vì cuộc sống đại học sắp tới.

Xe khách vừa bắt đầu khởi hành, thì mồm Vương Tử Bác cũng khởi động theo, không ngừng nghỉ chút nào.

"Tiểu Trần, người ta nói nữ sinh đại học đẹp hơn nữ sinh trung học rất nhiều."

"Lên đại học là bước vào một thế giới rộng lớn hơn, khí chất chắc là tăng lên rất nhiều."

"Tiểu Trần, học tập trên đại học có phải hay không rất dễ dàng, áp lực so với thời học cấp ba chắc là không bằng."

"Đại học khuyến khích việc tự giác học tập, còn trung học thì việc đậu đại học là mục tiêu phấn đấu hàng đầu, hai môi trường học tập khác nhau quá xa."

"Tiểu Trần, bao lâu nữa thì chúng ta đến Kiến Nghiệp."

Trấn Hán Thăng bất đắc dĩ phải mở mắt ra trả lời: "Mẹ nhà mày, còn chưa lên nổi đường cao tốc. Mày không thể ngậm miệng vào mà ngủ một giấc được à?"

"Tao cũng nghĩ thế, mà không tài nào ngủ được."

Vương Tử Bác tủi thân nói: "Biết thế, tao để mẹ đi cùng, tại mày cứ khuyên tao nên đi một mình đừng cho bố mẹ đi

cùng đấy.”

Trần Hán Thăng quay đầu ra chỗ khác, chả thèm nói với tên này làm gì, quá mất thời gian.Nhưng thằng này yên tĩnh chưa được 5p đồng hồ đã lại nói tiếp: “Tiểu Trần, mày nhìn ra ngoài kia đi.”

“Nhìn làm gì?”

“Tao thấy Tiêu Dung Ngư.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nói: “Cô ấy ở đâu?”

“Con chó này, nói đến Tiêu Dung Ngư là sáng cả mắt lên.” Vương Tử Bác cay cú nói.

Trên trạm thu phí vào cao tốc có một chiếc Santana đang đỗ ở đó, bên cạnh có một cô gái vóc dáng cao gầy chính là Tiêu Dung Ngư, một người khác nữa là vị cảnh sát trung niên mà mình gặp trong cửa hàng bánh bao buổi sáng hôm trước.

“Có vẻ xe nhà cô ấy bị hỏng.” Vương Tử Bác nói.

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý. Đoán chừng, ngày 2 tháng 9, Tiêu Dung Ngư mới có thể đi báo danh được.

Tiêu Dung Ngư đang đứng dưới ánh mặt trời, ngoài mặt tỏ rõ sự bất lực. Trần Hán Thăng không giúp đươc gì, chỉ đành nhún vai.

Thật ra, trong suy nghĩ của hắn cho dù là giúp được hắn cũng không làm. Ngày đó, hắn đùa giỡn với Tiêu Dung Ngư, suýt chút nữa là bị bắt tại trận. Mặt khác, hai gia đình chắc chắn là biết mặt nhau, cho nên thời điểm hai bên gặp mặt sẽ tạo cho hắn nhiều xấu hổ.

Chẳng qua, người tính không bằng trời tình, gặp ngay một tên lái xe hóng hớt nặng, lão ta chủ động dừng xe, kèm theo đó

là nụ cười trên mặt hỏi: "Cảnh sát Tiêu, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy?"

Bố Tiêu Dung Ngư nhìn qua một chút, lau mồ hôi rồi trả lời: "Chán quá, tôi đang muốn đưa con gái lên nhập học, mà xe lại hỏng giữa đường."

Trần Hán Thăng trong lòng mắng mười tám đời tổ tông tên lái xe, còn mình thì đang tìm cánh che giấu khuôn mặt để không ai nhìn thấy. Không nghĩ tới, Vương Tử Bác đang ngồi cạnh cửa lớn tiếng chào: "Chào buổi sáng, chú Tiêu."

"Mịa, lại thêm một thằng hóng hớt."

Trần Hán Thăng muốn trốn cũng trốn không nổi, chỉ còn cách ghé mặt ra nở nụ cười chào hỏi: "Chú Tiêu, tiểu Tiêu, buổi sáng tốt lành."

Bố Tiêu Dung không biết Vương Tử Bác, nhưng có rất tượng rất sâu với Trần Hán Thăng, trả lời ngay: "Tiểu Trần phải không, hai ngày trước tôi có gặp bố cậu tại ủy ban nhân dân huyện."

Tiêu Dung Ngư trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng. Giờ phút này, Trần Hán Thăng đang cầu xin cho xe khách nhanh chạy đi. Không nghĩ tới, lái xe lại nói: "Cảnh sát Tiêu, hay để con gái ngài ngồi xe khách cũng được, nói chung đều là đi Kiến Nghiệp…"

Bố Tiêu Dung Ngư nhíu mày. Hôm nay, lão xin nghỉ làm chỉ vì đưa con gái đi nhập học, hơn nữa đây là lần đầu con gái đi xa nhà, còn mang theo không ít hành lý nữa chứ.

Đúng lúc này, một chiếc Maserati bóng loáng chậm rãi đi tới. Cái đầu mập mạp được chải chuốt bóng lộn, ló ra gào thật lớn: "Tiêu ca, có chuyện gì vậy, xe bị hỏng sao?"

Người ngồi bên ghế phụ mở cửa xe bước xuống, thì ra là Cao Gia Lương.

Mấy ngày nay, là thời điểm sinh viên cả nước đi báo danh nhập học. Kiến Nghiệp là thành phố có nhiều trường trung học nhất trong tất cả thành phố thuộc tỉnh Tô Đông. Do đó, mọi người trên đường đi nhập học gặp được bạn bè là chuyện bình thường.

Cao Gia Lương giả vờ đi vòng quanh chiếc Santana, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, phát ra lời nói khiến người ta buồn nôn : "Hai cậu cũng thật là, dù gì cũng là bạn cùng lớp, cũng đều học đại học tại Kiến Nghiệp. Các cậu có thể tập chung lại ngồi cùng xe với tớ là được rồi."

"Xe khách chật trội, còn còn nhiều mùi khó chịu. Các cậu nhớ lần sau đi thì báo cho tớ nhá."

Cao Gia Lương giả vờ giả vịt xong, bắt đầu lộ ra mục đích thật sự.

"Chú Tiêu, cháu cùng Dung Ngư là bạn cùng lớp, mới thi đậu trường đại học Hàng Không Vũ Trụ Kiến Nghiệp. Nếu xe chú hỏng không sửa kịp thời, chú có thể để Dung Ngư ngồi cùng xe cháu. Cháu bảo đảm đưa Dung Ngư đi đến nơi về đến chốn."

Bố Tiêu Dung Ngư thật ra nhận biết bố Cao Gia Lượng. Cảng Thành là một địa phương nhỏ, mọi người quay đi quẩn lại đều biết mặt nhau.

Cũng bởi vậy, bố Tiêu Dung Ngư càng thêm do dự. Mình là cảnh sát, còn bố Cao Gia Lượng lại là thương nhân.

Mà thương nhân bất động sản thường gắn cái mác không được trong sạch, cho nên bố Tiêu Dung Ngư không muốn phát sinh quan hệ gì với người như vậy.

Về phần ngược lại, Trần Triệu Quân làm người rất được, đáng để tin tưởng. Con của ông ấy Trần Hán Thăng có chút cù

bất cù bơ, nhưng nề nếp gia đình vẫn còn đó mà hai bên gia đình cũng quen biết lẫn nhau.

“Con muốn ngồi xe khách, hay ngồi xe của ông chủ Cao?” Bố Tiêu Dung Ngư muốn nghe ý kiến của con gái.

“Dung Ngư…”

Cao Gia Lương gọi với biểu hiện chân thành, còn Trần Hán Thăng thì ngược lại hoàn toàn, mặt quay chỗ khác, chả nói năng câu gì.

“Con muốn ngồi xe khách.”

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy điệu bộ Trần Hán Thăng bây giờ, so với trước kia khác nhau một trời một vực, càng làm cho cô nàng thêm bức xúc khó chịu.

“Haizz.”

Trần Hán Thăng thở dài trong lòng, quay sang nói với Vương Tử Bác: “Trên xe không còn chỗ trống nào, mày lên đầu xe ngồi đi.”(là cái chỗ vuông vuông bọc da chỉ xe cũ ngày xưa mới có.)

Chỗ kia là chỗ cạnh lái xe, vị trí này có chút bất cập, đôi khi ăn chọn cái nắng chói chang chiếu vào suốt dọc đường đi.

Vương Tử Bác cũng đâu có ngốc, đương nhiên là thằng này không đồng ý: “Tau không đi.”

“Nhanh cái chân lên.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Không đến lúc Tiêu Dung Ngư lên, cho nàng ngồi vào vị trí kia vậy.”

Vương Tử Bác ngây người suy nghĩ, bố Tiêu Dung Ngư đang còn ở dưới nhìn xem, mà lại để ‘nữ thần cá trích nhỏ’ trắng nõn nà ngồi phơi nắng nhìn sao được?

“Sao mày không đi mà ngồi?” Vương Tử Bác giờ mới nghĩ ra.

“Tao bị say nắng, ngồi đấy là bị buồn nôn.” Trần Hán Thắng cười hì hì nói.

Lúc này, Tiêu Dung Ngư đã bước lên xe khách, mà Trần Hán Thăng vẫn ngồi trơ mặt ra không có ý định di chuyển. Dù sao, Vương Tử Bác da mặt cũng mỏng hơn, do dự mốt chút cuối cùng vẫn cầm hành lý đứng dậy, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “ Con chó Trần Hán Thăng, mày biết chỉ đạo bố mày rồi đấy!”

Vương Tử Bác nhường ra chỗ ngồi, trong đầu tự an ủi bản thân là mình ‘tạo điều kiện’ cho Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư. Trần Hán Thăng cũng đứng dậy đi xuống giúp đỡ khuân hành lý, bố Tiêu Dung Ngư nhìn thấy thì yên tâm hơn chút nữa: “Tiểu Trần, tiểu Dung Ngư nói trường hai đứa đối diện nhau, con nhớ quan tâm đến nó nhiều hơn nha.”

“Chú Tiêu cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Dung Ngư nhà mình.”

Trần Hán Thăng cố ý nói quá lên một chút.

Bố Tiêu Dung Ngư mí mặt giật giật, có cảm giác hối hận về quyết định vừa rồi của mình.

….

Cuối cùng, xe khách lại lần nữa khởi hành, nhưng khác biệt rất lớn so với lần trước. Đó là, ngồi bên cạnh Trần Hán Thăng không còn là ‘con lợn đen’ Vương Tử Bác nữa mà biến thành ‘xinh đẹp tuyệt trần’ Tiêu Dung Ngư.

Rốt cuộc, Trần Hán Thăng cũng không nhẫn tâm để thằng bạn mình phơi nắng như thế được. Hắn thấy chị bán vé đi đến, vội gọi lại, chỉ vào người Vương Tử Bác nói: “Chị ơi, chị có thể lấy cho nó một tấm che nắng được không?”

Người bán vé là một phụ nữ trung tuổi, ngẩng đầu nhìn qua, mặt không biểu cảm gì nói: “Đã biết.”

“Vậy cám ơn chị.”

Trần Hán Thăng khách khí cảm ơn, bất chợt ngửi thấy mùi hương thơm thường xuất hiện trên người của con gái. Hắn quay đầu lại thì thấy Tiêu Dung Ngư đang nhìn mình, đập vào mắt hắn là hàng lông mi thật dài đẹp cùng đôi mắt trong sáng có thần.

“Buổi sáng hôm đó, cậu nói lung tung cái gì đấy?”

Tiêu Dung Ngư câu đầu tiên đã tra hỏi.

“Nói lung tung cái gì, tớ không nhớ.”

Sau đó, Trần Hán Thăng ngáp một cái: “Mấy ngày nay ở dưới quê, sáng nay còn dậy sớm, tớ ngủ đây.”

Tiêu Dung Ngư tưởng Trần Hán Thăng chỉ là kiếm cớ không trả lời, không nghĩ tới qua vài phút ghế bên cạnh đã phát ra tiếng ngáy.

Cô nàng chết lặng, không nghĩ tới con trai ngồi cạnh mình mà vẫn có thể ngủ được.

“Đúng là tên khốn.”

Tiêu Dung Ngư cảm thấy lợi có chút ngứa, chỉ muốn cắn cho tên khốn đang ngủ này một phát

Chương 9: Cậu hứa với bố tớ chăm sóc tốt cho tớ cơ mà

Tiêu Dung Ngư có thể cảm nhận được, cách cư xử của Trần Hán Thăng với mình có một chút thay đổi, như có như không.

Trước kia Trần Hán Thăng tuy rằng không giống Cao Gia Lượng tỏ ra khúm núm với mình, nhưng khi tiếp xúc với mình luôn tỏ ra lịch sự cùng tôn trọng mình. Nhưng hiện tại thì khác hoàn toàn, ngồi cạnh mình mà hắn còn ngủ ngon lành như cún con.

"Từ sau đêm mình cự tuyệt, có phải hay không làm bạn cũng không thể làm?"

Tiêu Dung Ngư yên lặng suy nghĩ, nhưng càng nghĩ lại càng tức, rõ ràng có mấy bạn nam bị mình từ chối đến cả chục lần rồi, cũng không có vì vậy mà thay đổi thái độ với mình.

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu nhìn qua, Trần Hán Thăng vẫn chìm sâu vào giấc mộng. Nói chung, Tiêu Dung Ngư hiểu được, ngồi bên cạnh hắn là Vương Tử Bác hay bản thân mình cũng không khác nhau là mấy.

Theo xe khách vừa chạy vừa lắc lư, Tiêu Dung Ngư cũng có chút buồn ngủ, cái đầu đã gật lên gật xuống vài lần, cuối cùng không nhịn đươc nghiêng hẳn đầu sang một bên ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ mơ màng màng, Trần Hán Thăng nghe được tiếng chị bán vé lớn tiếng nói:

“Xe khách đã tới cây xăng Hồng Trạch, mọi người mang theo những vật dụng quan trọng hoặc đắt tiền khi đi vệ sinh. Xe bắt đầu chạy sau 10p nữa.”

Từ Cảng Thành đến Kiến Nghiệp quãng đường tương đối dài, những năm 2002 xe khách rất ít khi dừng giữa đường cho khách đi vệ sinh. Cho nên, lái xe sẽ chờ đợi một chút ở những lần dừng lại đổ xăng, thuận tiện cho hành khách nghỉ ngơi chốc lát.

“Xuống xe đi tiểu cái.”

Trần Hán Thăng dự định xuống xe đi vệ sinh, đột nhiên cảm giác được một bên vai có gì đó tỳ lên. Quay qua nhìn thì thấy Tiêu Dung Ngư đang dựa vào, ngủ một cách ngon lành.

Thật sự, Tiêu Dung Ngư rất xinh đẹp, ngủ cũng đẹp. Hai tay khoanh trước ngực, theo từng nhịp hô hấp ngực cũng lên xuống điều độ. Không biết cô nàng ngủ mơ cái gì mà khuôn mặt đỏ ửng, kết bờ môi chúm chím hồng, đẹp không bút nào tả xiết.

“Ha ha, cậu có muốn xuống xe hít thở hoặc đi vệ sinh không?”

Trần Hán Thăng ngắm chán ngắm chê mới đánh thức Tiêu Dung Ngư dậy, thương hoa tiếc ngọc không có trong từ điển của hắn.

“Tớ không đi.”

“Vậy cậu nhường một chút, tớ muốn xuống xe hút thuốc.”

Trần Hán Thăng không hề khách khí chút nào nói.

“Cái gì? Trần Hán Thăng, cậu không được hút thuốc.”

Tiêu Dung Ngư hét lên sau lưng, nhưng Trần Hán Thăng làm thinh, coi như không nghe thấy.

Vương Tử Bác theo mọi người xuống xe, đang đứng chờ phía dưới, thằng này vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng ngay lập tức chửi thẳng mặt: "Thằng chó này, mày ngồi cùng Tiêu Dung Ngư sướng nhể."

"Cái đó khỏi phải bàn, very good, cô ấy dựa vào tao, tao dựa vào cô ấy, tạo thành giấc ngủ tuyệt vời ông mặt trời."

Trần Hán Thăng chẳng biết xấu hổ nói.

Vương Tử Bác lộ rõ vẻ hâm mộ, lẽ nào hai người này rủ nhau đóng kịch. Trước khi lên xe Vương Tử Bác vẫn còn băn khoăn một chuyện: "Tao cứ nghĩ mày xuống xe hút thuốc chứ?"

"Hôm nay không hút được, chút nữa tao cùng Tiêu Dung Ngư hôn nhau sẽ làm cô ấy khó chịu."

"Đây là chém bão cmnr."

Vương Tử Bác thần kinh mới tin chuyện này.

Thời điểm lên xe, Trần Hán Thăng nhìn thấy Tiêu Dung Ngư một tay cầm chai sữa chua, còn tay kia đang cầm điện thoại, nghe qua thì có vẻ như đang nói chuyện với bố.

Lúc chia tay Tiêu Dung Ngư, bố cô nàng còn liếc nhìn Trần Hán Thăng. Chắc lão Tiêu cũng lo lắng con gái ăn thiệt thòi khi đi cùng Trần Hán Thăng.

Tiêu Dung Ngư cúp điện thoại, lập tức Trần Hán Thăng ra dấu muốn mượn điện thoại. Tiêu Dung Ngư làm thinh, quay đầu ra chỗ khác, cô nàng vẫn còn tức vụ Trần Hán Thăng xuống xe hút thuốc.

"Tớ không có hút, không tin cậu ngửi xem."

Trân Hán Thăng đưa miệng lại gần, đây là loại cố tình đùa giỡn. Tiêu Dung Ngư cúi đầu né tránh, nhưng đời nào Trần

Hán Thăng lại buông tha dễ dàng như vậy. Hai người đùa giỡn ầm ĩ lên tận đầu xe.

Vương Tử Bác nghe được tiếng ồn, quay đầu lại nhìn. Lại nhìn lại bản thân mình đang phải chịu cái nắng chiếu thẳng vào người, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót, không nhịn được vội chửi một câu: " Cẩu nam nữ."

"Dừng lại, dừng, dừng, cậu mà còn tiếp tục mình sẽ giận đấy."

Tiêu Dung Ngư ngăn không được, khuôn mặt mấy lần suýt bị hôn trúng, hành động của hai người quá thân mật. Cô nàng lập tức lấy điện thoại đưa cho Trần Hán Thăng: "Tớ nghĩ là cậu cũng mua một chiếc chứ."

Điện thoại của Tiêu Dung Ngư là chiếc Nokia 7650 mới sản xuất tháng 4 năm nay, giá bán hơn 6 nghìn tệ. Gia đình Trần Hán Thăng cũng có thể mua được cho hắn, nhưng hắn không cần, vậy là Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên tiết kiệm được một khoản cũng cười thầm trong lòng.

Trần Hán Thăng cầm lấy điện thoại kiểm tra mọi thứ, vừa kiểm tra vừa nói: "Laptop cùng điện thoại tớ đều không mua, vì tớ muốn trong thời gian học đại học có thể tự mình kiếm tiền mua những thứ ấy."

"Tự mình kiếm tiền?"

Tiêu Dung Ngư ngạc nhiên, nhẹ nhàng vén tóc lại phía sau, để lộ ra vành tai xinh xắn nhìn rất đẹp mắt: "Cậu định làm gì?"

"Đầu tiên là tìm một cô gái vừa xinh đẹp vừa có tiền, sau đó cưa đổ. Bác sĩ nói với tớ là dạ dày của tớ yếu, nên bác sĩ đề nghị tớ nên ăn bám."^^

Trần Hán Thăng nghiêm túc trả lời.

"Cắt."

Tiêu Dung Ngư tỏ vẻ khinh thường.

Trần Hán Thăng kiếm được đồ vật làm mình thích thú, dọc đường đi chỉ ngồi mân mê chiếc Nokia 7650. Hắn còn mặt dày ăn chực đồ của Tiêu Dung Ngư, nhưng lại dùng lý do "Giải quyết gánh nặng".

Đôi mắt Tiêu Dung Ngư thỉnh thoảng cũng trợn tròn lên một chút, ngoài ra chẳng làm gì mặc kệ Trần Hán Thăng thích làm gì thì làm.

Nokia 7650 là điện thoại đầu tiên sử dụng màn hình màu. Ngoài ra nó còn là điện thoại trượt đầu tiên trên thế giới sử dụng hệ điều hành Simbian. Trong thị trường điện thoại năm 2002, nó gần như không có đối thủ. Đây cũng là sản phẩm đầu tiên của Nokia được phong "Cơ hoàng".

Đương nhiên, với tầm mắt hiện giờ của Trần Hán Thăng , biết rõ thị trường smartphone 17 năm sau, thì Nokia 7650 vẫn quá đơn điệu. Hắn quan sát rất tỉ mỉ, từ giao diện cho đến thiết kế, tóm lại là không bỏ qua điểm nào.

Tiêu Dung Ngư cảm thấy tò mò: "Nhìn bộ dạng này của cậu, như muốn mở tung cái điện thoại này ra ấy nhỉ!"

"Nếu có đủ dụng cụ, tớ thật sự đã mở ra rồi."

Trần Hán Thăng gật đầu nói.

"Điên."

Tiêu Dung Ngư nhanh chóng lấy lại cái điện thoại. Lúc này, xe khách đi tới một cây cầu rất lớn bắc ngang qua sông tên là Dương Tử Giang, rất nhiều người đứng dậy quan sát.

Chiếc cầu này được xây dựng vào năm 1960, là điểm du lịch nổi tiếng của thành phố Kiến Nghiệp trong mấy chục năm nay. Đặc biệt, trên cầu còn có cảnh sát vũ trang đang đứng trực trên đó, làm cho mọi người trong xe không ngừng hoan hô.

Dưới cầu Dương Tử Giang là một mảnh trắng xóa, của những con tàu triệu tấn đang neo đậu tại bến tàu.

“Sao cậu không ngạc nhiên?”

Trần Hán Thăng nhìn rất bình tĩnh, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Tiêu Dung Ngư.

Thì ra cô nàng cũng đang quan sát tình hình dưới sông, cho nên không để ý đến khoảng cách nói chuyện của hai người là quá gần, làm cho hơi thở từ miệng cô nàng thổi vào lỗ tai Trần Hán Thăng.

Ngứa một chút, nhưng thật là dễ chịu.

“Cơ hội tới.”

Trần Hán Thăng bất thình lình giật mình quay đầu lại, miệng còn giả vờ nói: “Thì cậu cũng có kinh ngạc đâu!”

Hắn không nghĩ tới Tiêu Dung Ngư lại phản ứng nhanh như vậy. Trần Hán Thăng vừa làm ra hành động,thì Tiêu Dung Ngư cũng lùi một chút về phía sau, sau đó hai mắt mở to cảnh giác nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng tiếc nuối không thôi, một chút nữa là đã hôn được rồi. Tiêu Dung Ngư một mặt đề phòng nhưng vẫn nói tiếp: “ Trước kia, mình đã tới Kiến Nghiệp du lịch rồi, không chỉ có cầu lớn Dương Tử Giang, còn có Phủ Tổng Thống, Trung Sơn Lăng, cùng Miếu Phu Tử đều đã đi qua.”

Tiêu Dung Ngư cũng không biết là Trần Hán Thăng cố ý hay là vô tình, cuối cùng xem như không có chuyện gì.

Qua cầu lớn Dương Tử Giang chính là bến xe ô tô Kiến Nghiệp. Ba người xuống xe. Lúc này, Tiêu Dung Ngư mới phát hiện Trần Hán Thăng là người mang ít hành lý nhất.

Hắn chỉ có một chiếc ba lô. Bởi vì trời quá nắng, không biết Trần Hán Thăng kiếm ở đâu được cái kính râm đang đeo

trên mặt. Người ngoài nhìn thấy còn tưởng hắn đến Kiến Nghiệp du lịch.

“Sao cậu không mang theo chăn đệm.”

Tiêu Dung Ngư nhìn đống hành lý chất đầy dưới đất của mình hỏi.

“Những vật dụng này nhà trường sẽ phát, những điều cần biết khi báo danh có viết rõ ràng mà.” Trần Hán Thăng trả lời.

“Còn quần áo nữa, tháng 10 Kiến Nghiệp đã bước vào mùa thu rồi?”

“Đến lúc đó, mẹ tớ sẽ gửi lên.”

Tiêu Dung Ngư “A” một tiếng rồi gật đầu, thì ra còn có cách làm như vậy.

Chẳng qua, Trần Hán Thăng hành động thay đổi. Tiêu Dung Ngư cứ tưởng hai người cùng nhau đi đến trường học. Dù sao, hai trường cũng đối diện nhau. Không nghĩ tới Trần Hán Thăng lắc đầu: “Chút nữa, cậu ngồi xe bus về trường học, đi vào phòng chờ trong bến, ở đó tìm xe bus số 137 ngồi lên đó, cứ đếm đủ 5 điểm dừng là đến trường học của cậu.”

Tiêu Dung Ngư sửng sốt hỏi: “Thế cậu đi đâu?”

“Mình cùng Tiểu Bác đi công viên hồ Trường Thọ gần đây, đi dạo một chút.”

Trần Hán Thăng nhìn có vẻ không giống nói đùa. Bởi vì hắn chỉ mang một cái ba lô, nên thích đi lúc nào cũng được.

Tiêu Dung Ngư tỏ ra gấp gáp, mình là một cô gái lại còn mang theo rất nhiều hành lý. Trời thì đang rất nóng, bắt mình vác toàn bộ, hơn nữa quãng đường di chuyển lại còn rất phức tạp, đây không phải là muốn mạng mình thì là gì.

“Trần Hán Thăng.”

Tiêu Dung Ngư đột nhiên hét lớn lên, bên trọng âm thanh kèm theo giọng nghẹn ngào: “Cậu là tên khốn kiếp, cậu hứa với bố tớ là chăm sóc tốt cho tớ mà!”

Chương 10: Ôi! Con trai, thật khó hiểu!

Hôm nay là ngày báo danh của hầu hết các trường đại học thuộc tỉnh Tô Đông, chứ không riêng gì đại học Đông Hải và học viện Tài Chính và Kinh Tế, nên đa phần học sinh trung học chọn ngày hôm nay để đi nhập học. Vì thế, giờ này, trong bến xe đang có rất nhiều học sinh. Mọi người vừa phải đứng nắng vừa phải vác theo một đống hành lý, lại còn phải xếp hàng chờ xe bus, trong người khá là bức bối.

Nhưng hình ảnh Tiêu Dung Ngư vừa khóc vừa hét lên, làm cho những tân sinh viên, tuổi trẻ chưa trải sự đời trở nên kích động, giống như kiểu nhà quê lên thành phố 'nhìn con trâu nó phi em tưởng lam bố ghí ni".

Tiêu Dung Ngư, xinh đẹp tuyệt trần, lại còn lộ ra dáng vẻ tủi nhục thật sự đáng yêu không thể tả được.

Trên mặt Trần Hán Thăng đeo cái kính râm to tổ bố, che gần hết khuôn mặt làm cho người ta không nhìn rõ diện mạo của hắn. Nhưng nhìn hắn dáng người to cao, chắc không thuộc dạng xấu quá thể đáng.

Vương Tử Bác đứng bên cạnh nhìn đen thùi lùi. Tay chân thì lóng nga lóng ngóng, chắc chắn không phải là nhân vật cô gái đang nói đến, có thể bỏ qua.

Thế là ánh mắt mọi người đổ dồn lên người Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư. Mấy tên tân sinh viên này vừa mới hoàn thành xong cho mình kỳ thi đại học, vẫn đang con ở vào độ tuổi dậy thì, nên khả năng tưởng tượng là không có

giới hạn. Mấy tên này nghe thấy câu ‘Cậu hứa với cha tớ chăm sóc cho tớ’, là nghĩ ngay đến kịch bản ‘nam sinh vô tình, vứt bỏ nữ sinh si tình’.

Trần Hán Thăng nghe xong giật mình thon thót. Hắn chỉ muốn trêu cô nàng một chút mà thôi, không ngờ cô ấy tưởng thật. Hắn vội vàng nhỏ giọng nói: “Đừng khóc, mọi người đang nhìn kìa!”

Thật ra Tiêu Dung Ngư rơi vài giọt nước mắt chỉ vì lo lắng cùng tức giận một chút mà thôi. Nhưng Tiêu Dung Ngư không muốn dễ dàng tha thứ cho Trần Hán Thăng như vậy, cho dù là đùa cũng không được phép.

Tiêu Dung Ngư dùng mu bàn tay lau đi nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt, quay người đi không nói lời nào.

Kiến Nghiệp là một trong bốn lò lửa nóng nhất cả nước. Ngày mùng 1 tháng 9 là ngày kết thúc của ‘Lưu Hỏa’*. Tiêu Dung Ngư bị trêu đùa đang cảm thấy khó chịu. Nhưng Trần Hán Thăng không muốn phơi nắng tại đây. Hắn đưa hai tay lên che đầu, thở dài nói: “Chúng ta đi thôi, vừa rồi cậu hét lên làm cho mọi người hiểu lầm, có thể ảnh hưởng tới việc tìm bạn gái của tớ thì sao?”

(*Lưu Hỏa: Từ này bên Trung Quốc có nghĩa là “Nóng như lửa vào tháng 7, mặc quần áo vào tháng 9”. tác viết câu này ý nói trời sắp chuyển lạnh.”)

“Cái gì?”

Tiêu Dung Ngư đột nhiên ngẩng đầu lên, không thể tin được là mình được nghe những lời ấy từ miệng Trần Hán Thăng. Đây có phải là người bạn thầm thương trộm nhớ mình ba năm cấp ba không đấy?

Tiêu Dung Ngư nhìn chằm chằm, tên này còn có thể nói tiếng người sao?

Hắn làm cho mình khóc, thế mà hắn chỉ lo lắng sau này không tìm được bạn gái?

Trần Hán Thăng thấy Tiêu Dung Ngư nhìn mình chằm chằm, có chút chột dạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy làm gì đến mức như thế. Rõ ràng, cô nàng đã cự tuyệt mình rồi nha.

"Hay thế này đi, tớ đưa cậu đến chỗ xe bus, sau đó cậu ngồi ổn định trên xe bus, mình mới đi."

Trần Hán Thăng đổ thêm dầu vào lửa, tiếp tục trêu chọc Tiêu Dung Ngư.

"Vẫn muốn bỏ tớ đi một mình?"

Tiêu Dung Ngư tức giận đến mức mặt đỏ tía tai, hô hấp dồn dập. Chiếc áo sơ mi đang phải chống đỡ bộ ngực đang không ngừng nhấp nhô. Hình ảnh này làm cho không ít nam sinh đang đứng gần đó máu mũi chảy ra ào ào.

"Cậu không nói lời nào tức là đồng ý, để tớ mang hành lý giúp cậu ra bến xe bus."

Trần Hán Thăng đưa tay qua để cầm vali hành lý của Tiêu Dung Ngư, thì việc bất ngờ xảy ra. Tiêu Dung Ngư đang bất động thì đột nhiên túm lấy cổ tay Trần Hán Thăng, không nói lời nào lập tức cắn một cái.

"Con mẹ nó."

Trần Hán Thăng nhịn không được kêu lên một tiếng.

Tiêu Dung Ngư cắn rất nhiệt tình, cắn đến khuôn mặt đỏ bừng lên. Trần Hán Thăng cảm thấy cánh tay truyền đến một trận đau nhức. Nhưng bực một cái, hắn không thể làm gì chỉ có thể đứng im chịu trận, đánh thì không thể đánh rồi, còn đẩy ra thì sợ làm bị thương Tiêu Dung Ngư.

Đã thế, mấy thằng rỗi hơi suốt ngày chỉ lo hóng hớt đang đứng xung quanh không ngừng vỗ tay, có đứa còn phấn khích

hú dài một hơi.

“Ưng thế nhờ.”

“Cắn tốt lắm.”

“Cắn chết mịa loại đàn ông phụ tình này đi.”

…

Quần chúng vây xem đều nghĩ rằng một cô gái đẹp khuynh quốc khuynh thành như Tiêu Dung Ngư, mới là khóc thôi mà cũng đã đẹp điên đảo như thế, thì chắc chắn là người bị hại rồi, còn tên đàn ông đeo cặp kinh râm to tổ bố kia chắc là đã phụ lòng cô gái.

“Ta nhổ vào, cái thể loại Trần Thế Mỹ.”

“Từ xưa đến nay học sinh đeo kính râm thì đều là lưu manh, chỉ khổ cho bạn gái xinh đẹp kia.”

“Đúng là hồng nhan bạc phận.”

Trong đám người cũng có phụ huynh mang con lên nhập học, cũng không bỏ qua cơ hội dạy bảo con cái: “Con thấy không, kết quả của việc yêu sớm đấy. Mày tốt nhất thành thành thật thật học hành cho tử tế, không có yêu với chả đương cái gì hết.”

Bây giờ có cáp vàng thì Trần Hán Thăng cũng không dám tháo cặp kính xuống, trong đầu hắn con đang tính đến việc ‘thủ tiêu’ bộ quần áo này.

Hiện giờ, hình dáng của hắn đang nổi đình nổi đám ở bến xe ô tô này, với danh hiệu ‘Nam nhân cặn bã tại bến xe’. Cái danh hiệu này chỉ cần lọt vào trường đại học của hắn, thử hỏi xem hắn làm sao để sống?

Chẳng qua Tiêu Dung Ngư năng lực có hạn, còn da Trần Hán Thăng thuộc loại da trâu, dù cô nàng dùng hết sức cũng

không thể làm tay Trần Hán Thăng chảy máu nổi. Nhưng trên tay của hắn vẫn xuất hiện dấu răng của cô nàng rõ mồn một.

Trong toàn bộ quá trình, Vương Tử Bác đều ở vào trạng thái 'đơ toàn phần'. Tên này suy nghĩ muốn nát cả óc cũng không thể lý giải được, một nữ thần trong các trường trung học Cảng Thành, trước mặt bao nhiêu người làm ra chuyện cắn người. Nhưng nếu đặt địa vị của mình vào Tiêu Dung Ngư thì cũng có thể giải thích được, Trần Hán Thăng quả thật quá đáng.

Có điều, con người mà, một khi tức giận bộc phát mà tìm được cách trút giận, rất nhanh có thể bình tĩnh. Thời điểm Tiêu Dung Ngư cắn là cơn giận lên tới đỉnh điểm, không thể kiềm chế được. Bây giờ, cô nàng tỉnh táo lại cũng không hiểu sao mình có thể làm như vậy, nhất là xung quanh đang có rất nhiều người đang chăm chú quan sát nữa chứ. Giờ phút này trống ngực đập liên hồi 'thùng thùng'.

Tiêu Dung Ngư liếc nhìn dấu răng trên tay Trần Hán Thăng, tự trách bản thân mình. Trần Hán Thăng có thể đường đường chính chính đi tìm bạn gái nha, làm gì mà mình phải bực tức như vậy.

"Tiểu Trần…"

Tiêu Dung Ngư nước mắt ngắn nước mắt dài ngẩng đầu lên, không biết nói lời xin lỗi bắt đầu từ đâu.

Tiêu Dung Ngư đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Vương Tử Bác đứng bên cạnh vội vàng hòa giải: "Không sao, không sao, chúng ta ra khỏi bến xe rồi nói sau."

Vương Tử Bác chủ động xách lên phần lớn hành lý, Trần Hán Thăng cũng xách một ít. Tiêu Dung Ngư chỉ cầm một túi nhỏ, ba người rời đi dưới bao nhiêu con mắt nhìn chằm chằm vào.

Cùng với nam chính và nữ chính rời đi, đám diễn viên quần chúng cũng tản ra việc ai người ấy làm. Bến xe lại quay về với cảnh ồn ào, náo nhiệt, chen chúc thường thấy.

Bên ngoài nhà ga là đường đi vô cùng phức tạp, quá nhiều ngã ba, ngã tư rồi cầu vượt đập vào mắt, xe cộ như mắc cửi. Nếu để Vương Tử Bác cùng Tiêu Dung Ngư tự đi chắc chắn sẽ lạc đường, nên hai người chỉ có thể bị động theo sau Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác rất cẩn thận, không muốn làm ra thiêu thân, dò hỏi: "Tiểu Trần, chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Đi ăn cơm trưa chứ đi đâu, mày không thấy đói bụng à?" Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

"Hay buổi chiều mới đi công viên Hồ Trường Thọ, chúng ta không thể bỏ rơi Dung Ngư được." Vương Tử Bác khuyên nhủ.

Trần Hán Thăng xoa xoa dấu răng trên cánh tay, xoay xoay đồng tiền xu đang cầm trên tay: "Có thể dẫn cô nàng đi cùng."

Vương Tử Bác nghe được lời này lập tức mỉm cười, thằng này xoay người hướng Tiêu Dung Ngư nói: "Cậu xem, Tiểu Trần đã đồng ý cùng nhau đi rồi kìa."

Tiêu Dung Ngư đầu tiên là mỉm cười, sau đó cảm thấy có chút khó sử, ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Trần Hán Thăng, người vừa trải qua chuyện cợt nhả với mình. Thời điểm, mọi người đi đến trung tâm hành khách công viên Hồ Trường Thọ, hắn đã cầm 10 tệ mua một cái quạt giấy.

Hắn bước một bước là quạt một cái, trên mặt đeo cái kính đen, bước đi nhẹ nhàng, không hiểu đang vui vẻ chuyện gì.

"Ôi! con trai, thật là khó hiểu!"

Tiêu Dung Ngư cảm thán một tiếng, trước kia Trần Hán Thăng xem trọng mình biết bao, sau khi bị mình từ chối, rõ ràng vị trí của mình trong hắn kịch liệt giảm xuống.

Bây giờ có thể nói, mình chả là cái gì.

Thiếu nữ 18 tuổi Tiêu Dung Ngư, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Hán Thăng độc ác vô tình. Tiêu Dung Ngư nghĩ có lẽ đây là chút tình cảm cuối cùng.

Nhưng cô nàng sao biết được, đó chỉ là sự bắt đầu…

Chương 11: Nhà ga xe lửa

Mọi người ăn trưa tại một quán ăn bên cạnh Hồ Trường Thọ, diện tích quán chỉ tầm 20 mét vuông, bên trong phòng khách có hai bộ bàn ghế bằng gỗ trắc, có lẽ niên đại đã lâu nên một vài chỗ đã bị bong tróc không ít sơn.

Chỗ này có một điểm tốt mà không phải nơi nào cũng có, đó là khách ăn ở đây luôn được ngắm cảnh Hồ Trường Thọ. Trên mặt hồ, những con sóng đánh nhè nhẹ vào thành hồ 'soạt soạt'khiến cho tâm tình trở nên thanh thản kỳ lạ.

Ban đầu Tiêu Dung Ngư cũng cảm thấy khó hiểu, chỉ là ăn trưa thôi mà ăn ở đâu chả được. Hiện tại, khi cô nàng bước chân đến nơi này thì đã biết tại sao Trần Hán Thăng làm vậy, nơi này thật yên tĩnh và thoải mái, chỉ không rõ đồ ăn ở đây thế nào thôi.

"Tiểu Trần, sao cậu biết ở đây có cửa hàng?"

Vương Tử Bác cảm thấy không gian ở đây rất tốt, chỉ có ông chủ thì không được tốt lắm, một chút nhiệt tình cũng không có. Chủ quán thấy khách vào cũng không hỏi xem cần gì, chỉ liếc nhìn một chút rồi bắt tay vào nấu nướng.

"Một cửa hàng kỳ lạ." Vương Tử Bác nói thầm trong lòng.

Vương Tử Bác cùng Tiêu Dung Ngư chưa bao giờ được chứng kiến cung cách phục vụ như vậy. Nhưng Trần Hán Thăng lại biết rất rõ, hơn chục năm sau, nơi này có một nhà hàng tên là Tư Trù cạnh Hồ Trường Thọ vô cùng nổi tiếng.

Tại sao ông chủ lại đặt cho nó cái tên 'Tư Trù', bởi vì nơi đây một đêm chỉ phục vụ một bàn. Không những thế, muốn

một bàn đó khách thậm chí phải đặt trước khoảng 2 tháng.

Trần Hán Thăng cũng ngại giải thích, hắn đứng dậy bước đến đằng sau phòng bếp. Lúc này, ông chủ còn chưa đổi tên cửa hàng thành 'Tư Trù' cùng phương thức phục vụ kia. Quán ăn địa phương thì việc vào phòng bếp cũng tương đối dễ dàng.

"Ông chủ, làm điếu chứ?"

Trần Hán Thăng đưa tới một điếu Hồng Kim Lăng cho ông chủ trung niên đang đứng nấu ăn. Ông chủ ngẩng đầu hìn hắn một chút, cũng không nói năng gì, chỉ cầm điếu thuốc, nhưng không có hút mà đặt ở trên kệ.

Ông chủ là người Ngô Trung*, món ăn Ngô Trung thường chú trọng đến sự tươi mát, hình dáng và chất lượng đều tuyệt vời. Nhìn những món ăn được bê lên mọi người có thể cảm nhận được ngay hương sắc đều đủ, đó là sự kết hợp giữa củ sen đường Osmanthus, cơm gà Hồng Lăng, Cá sấu sóc cùng nước nước gà kết hợp làm món canh *.

(* Thời 2002 có tên là Ngô Trung sau đổi thành Tô Châu thuộc tỉnh Giang Tô

* Các món đặc sản của Tô Châu.)

Vương Tử Bác cùng Tiêu Dung Ngư đã đói từ lâu, nhanh chóng động đũa, còn Trần Hán Thăng thì đang đứng hút thuốc cùng ông chủ.

Hai người chỉ lẳng lặng hút thuốc, không nói chuyện gì với nhau cả. Bản Thân chủ quán là một người ít nói, lại cho rằng Trần Hán Thăng chỉ là một tên sinh viên, nên cũng không có hứng thú nói chuyện.

Trần Hán Thăng cũng không chủ động bắt chuyện, chỉ yên lặng hút xong điếu thuốc. Sau đó, ngồi vào bàn chuẩn bị ăn cơm. Nhưng khi ngồi xuống, hắn nhìn vào bàn cơm thì thấy

thức ăn chẳng còn được mấy, cá sấu sóc cũng chỉ còn lại xương.

Vương Tử Bác ăn như lợn táp cám. Trần Hán Thăng nghĩ thầm, bát cơm mà ăn được chắc nó cũng ăn luôn. Về phần Tiêu Dung Ngư dáng ăn có vẻ tốt hơn một chút, nhưng hai má lúc nào cũng tròn vo vì chứa thức ăn, ánh mắt liếc về phía Trần Hán Thăng tỏ ra bất đắc dĩ.

Tiêu Dung Ngư biết hành động của mình có chút thô lỗ, nhưng không sao dừng lại được, tiếp tục đút vào miệng, hết thịt rồi cá. Tiếp theo cô nàng cũng bắt trước giống Vương Tử Bác, cắm đầu vào ăn coi như không thấy gì.

"Nhất thiết phải làm vậy hay không!"

Trần Hán Thăng cũng tranh thủ thời gian ăn chút cơm cho đỡ đói, rất nhanh trên bàn ba món một canh chẳng còn thứ gì. Mấy bát sứ đựng đồ ăn giờ này bóng loáng đến mức độ dùng để thay thế cho chiếc gương soi cũng được.

Đồ ăn rất ngon, nhưng giá không hề rẻ. Bữa ăn dùng đến 156 tệ, khiến cho Vương Tử Bác âm thầm tặc lưỡi, không nghĩ đến có thể đắt như vậy.

Vương Tử Bác định mở miệng trả giá, nhưng Trần Hán Thăng ngăn lại, những đồ ăn ở quán này đáng giá số tiền đó. Về sau, bọn hắn muốn ăn những đồ ăn như vừa rồi, không bỏ ra trên dưới nghìn tệ là không thể ăn được. Mà một số việc không thể dùng tiền để đánh giá được.

Vương Tử Bác cùng Tiêu Dung Ngư vẫn chưa có khái niệm 'Campuchia'. Vào những năm 2002 loại xã giao này rất ít khi nhìn thấy, mọi người thường theo lối suy nghĩ, nay mày mời tao mai tao lại mời lại mày.

Trần Hán Thăng cũng không quan tâm vấn đề này cho lắm, hắn đem hành lý gửi trong nhà hàng, rồi dẫn Vương Tử Bác

cùng Tiêu Dung Ngư dạo quanh công viên Hồ Trường Thọ.

Hồ Trường Thọ thật ra không lớn lắm, nhưng con lợn Vương Tử Bác mới đi được dăm ba bước chân đã ngồi thở hổn hển.

“Nơi này gần bến xe cùng nhà ga như vậy, lần sau trước khi về nhà , chúng ta có thể đến đây dạo chơi một chút.” Vương Tử Bác đề nghị.

“Không phải nói chuyện giật gân chứ, đây có thể là lần đầu cũng là lần cuối mày được đi dạo ở Hồ Trường Thọ đấy.” Trần Hán Thăng hờ hững nói.

Bởi vì, hắn đã từng học 4 năm đại học tại Kiến Nghiệp, làm việc ở thành phố này thêm 10 năm nữa. Hầu như, hắn đã đi qua tất cả địa điểm đẹp nhất ở nơi này, chỉ duy nhất Hồ Trường Thọ là chưa nhìn ngắm kỹ càng mà thôi.

Kiếp trước, hắn đã từng có suy nghĩ giống Vương Tử Bác vừa rồi, hắn cứ nghĩ mình về trường nghỉ ngơi thật tốt, có cơ hội lại đến nơi này dạo chơi. Nhưng mỗi lần hắn đón xe về nhà, là lại vội vội vàng vàng đến gần sát giờ xe chạy. Thời đó địa điểm quen thuộc với hắn chỉ là bến xe chứ không phải Hồ Trường Thọ bên phía đối diện, ngay cả nhà hàng ‘Tư Trù’ cũng là một người bạn dẫn hắn đi ăn mới biết được.

Tiêu Dung Ngư cảm thấy nơi này rất tuyệt.

Hồ Trường Thọ là một hồ nhỏ trong cả nước, được bao quanh bởi rất nhiều nhà cao tầng, ngoài ra còn đối diện với hai bến xe có lưu lượng giao thông rất lớn. Ở nơi như vậy, lại có một hồ nước trong mát, xung quanh bờ là những hàng liễu đung đưa trong gió. Một vài nơi trên hồ còn xuất hiện những đóa hoa sen giống như tiên cảnh. Loại cảnh vật này cho ta nhìn rõ phong cách của cố đô ngày xưa một trong sáu nước thời cổ đại.

Rất nhanh những hoài niệm này bị hiện thực chiếm mất. Khoảng 3h chiều, nhóm người Trần Hán Thăng chuẩn bị đến trường học báo danh, thời điểm đi qua ga nhà ga Kiến Nghiệp, thì xuất hiện vài người quấy rầy.

"Anh chàng đẹp trai, lại đây chơi một chút chứ."

"Cô gái xinh đẹp có cần chỗ nghỉ ngơi chút không?"

"Nơi này 'chơi' rất vui, anh chàng đẹp trai có cần nhìn một chút không?"

…

Mấy cô gái này không phải xã hội đen. An ninh chật tự tại Kiến Nghiệp tốt hơn rất nhiều so với Quảng Đông bên kia, chỉ có mấy 'chị gái' tầm 50 tuổi cầm cái bảng hiệu 'dừng chân' lần lượt hỏi thăm mỗi người đi qua nơi này mà thôi.

Trần Hán Thăng đi đầu lại đeo kính râm, nhìn rất giống một vị khách đi du lịch. Thanh niên trẻ lại còn độc thân thế này, thuộc vào loại khách hàng tiềm năng, cho nên mấy 'chị gái' toàn bộ tập trung mời chào Trần Hán Thăng, cách nói chuyện càng ngày càng thẳng thắn.

"Anh chàng đẹp trai, mấy cô nương chỗ chúng tôi rất đẹp."

" 'Trình độ' thì khỏi phải bàn."

Còn có người nói thẳng giá: "Tàu nhanh 80 tệ, bảo đảm không bị bắt cực an toàn. Nhìn thấy cậu đẹp trai như thế, 60 tệ có làm hay không?"

Tiêu Dung Ngư mặt đỏ đến tận mang tai, bước nhanh đi qua. Vương Tử Bác cũng là lần đầu nhìn thấy chuyện này, cũng vội vàng bước đi, nhưng vẫn còn tiếc rẻ vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn.

Vương Tử Bác thầm ước, tốt nhất là Trần Hán Thăng đi thử một lần, sau đó về nhà kể lại cho tên này nghe. Nếu Trần

Hán Thăng biết Vương Tử bác có ý nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ dùng bạo lực cởi hết quần áo thằng này vứt vào phòng của mấy 'chị gái' này.

Trần Hán Thăng chỉ là mỉm cười cự tuyệt: "Ngại quá, chúng tôi đang có việc gấp, xin nhường đường một chút."

Mấy 'chị gái' thấy mời chào không được, đành tử bỏ. Nhưng có người vẫn không cam lòng lớn tiếng nói: " Chàng trai, đã ra ngoài đi du lịch, mạnh dạn trải nghiệm một chút đi chứ?"

Tiêu Dung Ngư bước nhanh như chạy, thật vất vả mới đến điểm dừng xe bus. Lần này, nhà ga Kiến Nghiệp tạo cho cô nàng ấn tượng không tốt chút nào. Thật ra nguyên nhân từ phía bản thân Tiêu Dung Ngư, do kinh nghiệm sống ngoài xã hội của nàng quá ít ỏi.

Ở chỗ này mọi người bắt đầu chia ra. Vương Tử Bác đến đại học Khoa Học Và Công Nghệ Kiến Nghiệp nằm ở khuôn viên Tiên Ninh thì ngồi xe bus số 97, còn trường học củaTrần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều nằm trong phạm vi đại học Giang Lăng, ngồi xe bus 137 là có thể đến nơi.

"Tiểu Trần, sau này tao sẽ tới Giang Lăng tìm mày."

Vương Tử Bác vẫy tay tạm biệt, nhưng ánh mắt biểu hiện vẻ tiếc nuối.

"Được rồi đi đi, chú ý an toàn."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói. Một thời gian nữa, Vương Tử Bác cũng sẽ quen thuộc với thành phố này, quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn được nữa.

Trần Hán Thăng tiễn Vương Tử Bác xong, lập tức quay về nói chuyện với Tiêu Dung Ngư: "Cuối cùng cũng đuổi được cái bóng đèn đáng ghét đi rồi, thế giới này hiện giờ là của hai chúng ta."

“Đứng đắn một chút, đừng nói lung tung.”

Tiêu Dung Ngư có chút xấu hổ, lại thấy Trần Hán Thăng nhìn mình, cho dù hắn đang đeo kính râm, nhưng Tiêu Dung Ngư có thể đoán được nó cũng chẳng tốt đẹp gì. Cô nàng nói thêm một câu: “ Cũng không được phép nghĩ lung tung.”

“Đầu ta nghĩ lung tung, ta bắt nó dừng lại được à!” Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

“Cậu…”

Tiêu Dung Ngư bó tay toàn tập, hiện tại cô nàng cũng chẳng làm gì được Trần Hán Thăng. Xe bus 137 vừa dừng lại, cô nàng nhanh chóng bước lên, trực tiếp bỏ lại Trần Hán Thăng muốn làm gì thì làm.

Trần Hán Thăng chậm rãi đưa tất cả hành lý lên xe bus. Xong xuôi, hắn mới đi tìm chỗ ngồi, thì thấy Tiêu Dung Ngư đã chiếm cho mình một chỗ cạnh cô ấy. Hắn nhìn xung quanh thì thấy một đám nam sinh mặt mày xám xịt, muốn cạnh tranh nhau để ngồi cạnh Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư sốt ruột nhìn chằm chằm cửa xe bus, vừa nhìn thấy Trấn Hán Thăng , cô nàng vội vàng giơ tay vẫy vẫy, lớn tiếng hô: “ Tiểu Trần, ở bên này.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, đúng là mấy thằng con trai chưa ráo máu đầu, gan bé tý. Hắn bước đến ngồi xuống, hành động đánh dấu ‘lãnh thổ’ này làm cho mấy nam sinh đại học dâm ý vừa mới bốc lên đã bị dập tắt, vội vàng kiếm chỗ khác ngồi xuống.

“Tiểu Trần, tại sao lên đại học, nam sinh lại tỏ ra trực tiếp như vậy?”

Tiêu Dung Ngư nhỏ giọng hỏi.

“Sao mà mình biết được, mình không thuộc nhóm người đó.”

Trần Hán Thăng quang minh chính đại trả lời.

“Được rồi, mình tin cậu. Nhưng cậu có thể lấy cánh tay đang đặt trên vai tớ, ra chỗ khác được không?”

Tiêu Dung Ngư nhíu mày nói.

Chương 12: Phòng 303 thú vị

Vừa rồi, khi Trần Hán Thăng ngồi xuống, 'vô tình' đặt tay lên bờ vai của Tiêu Dung Ngư. Lúc ấy hắn có thể cảm giác được rất rõ ràng cơ thể mềm mại của Tiêu Dung Ngư đột nhiên cứng ngắc lại.

Chẳng qua, khi đó Tiêu Dung Ngư đang bị một đám nam sinh dâm ý bộc phát vây quanh, chỉ đành ngồi im chịu trận.

Hiện tại đám người đã rời đi, Tiêu Dung Ngư cảm thấy hành động như vậy quá mức thân mật, cho nên lập tức nhắc nhở Trần Hán Thăng chú ý cử chỉ của mình.

"Haiz, tự nhiên cánh tay này lại mất đi sự khống chế, thế mới điêu chứ ly."

Trần Hán Thăng cười hì hì trả lời, nhưng đồ đần cũng biết là hắn cố ý làm vậy.

Tiêu Dung Ngư thở dài trong lòng, từ sau lần bị mình cự tuyệt. Người này vẫn luôn chiếm tiện nghi của mình, từ lời nói đến hay động, còn trong suy nghĩ thì càng trắng trợn hơn.

Đáng lý ra, mình phải tức giận mới đúng, nhưng nghĩ lại thì thấy làm vậy hơi quá đáng. Dù sao, hai người vừa là bạn học cùng lớp vừa là bạn bè, hiện tại còn đi học xa nhà nên có cả tình đồng hương trong đó.

"Dù sao hắn cũng thích mình trong ba năm, coi như xí xóa những việc vừa rồi."

Tiêu Dung Ngư nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, ngũ quan tinh xảo, còn ánh mắt thì hiện ra vẻ ngả ngớn cùng sự

bướng bỉnh. Thời điểm học cấp ba Trần Hán Thăng đã vậy rồi, nhưng khi tiếp xúc với Tiêu Dung Ngư thì hắn rất lịch sự.

Trần Hán Thăng không nhìn thấy động tác nho nhỏ của Tiêu Dung Ngư, hắn đang ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, những hình ảnh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ cứ từ từ lướt qua, kết hợp với những ký ức trong đầu tạo ra mảnh ghép hoàn chỉnh.

"Bao nhiêu năm qua đi, không ngờ được mình lại có thể quay về nơi này để học tập, các em gái Tài Viện ơi, các em vẫn còn ngon như ngày xưa chứ?"

…

Từ bến xe Kiến Nghiệp đến nội thành, thành phố đại học Giang Lăng mất chừng một giờ đồng hồ. Từ trước đến giờ, những tân sinh viên chưa bao giờ phải đi xe bus với thời gian dài như vậy, đã vậy trên đường đi xe bus lắc lư liên lục khiến người ta muốn ói.

Sau khi Tiêu Dung Ngư bước xuống xe, sắc mặt cũng không được tốt lắm. Trần Hán Thăng nghĩ thầm, mấy tên tài xế lái xe chó má này thời nào cũng không bỏ được thói quen chạy ẩu, lái xe mà cứ như đi ăn cướp vậy.

Đại học Đông Hải cùng học viện Tài Chính và Kinh Tế chỉ cách nhau bằng một con đường rộng tầm 30m, có thể nói hai trường thật sự là hàng xóm của nhau.

"Tôi không thể nói cho cô ấy biết rằng tôi sẽ chăm sóc cô ấy và làm cô ấy cười mỗi ngày…"

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại của Tiêu Dung Ngư vang lên. Trần Hán Thăng nghe được lời bài hát 'không thể nói' được chọn làm nhạc chuông này, mà không kìm nén nổi cảm xúc dâng trào. Từ năm 2000 đến năm 2010 là thời điểm vàng của nền âm nhạc Hoa Ngữ, những ca sĩ, ban nhạc cạnh

tranh với nhau rất khốc liệt, cũng vì thế giai đoạn này xuất hiện rất nhiều bài hát kinh điển làm cho người ta nghe đi nghe lại rất nhiều cũng không chán.

Đó cũng chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi. Trần Hán Thăng không giỏi về âm nhạc, cũng không làm được việc ăn cắp, biến của người khác thành của mình được.

Điện thoại của Cao Gia Lương gọi tới, thằng cháu trai này vừa mới về đến trường đã gọi điện cho Crush của mình, gọi điện để tỏ rõ sự quan tâm.

Tiêu Dung Ngư chỉ định nói vài câu khách sáo rồi cúp máy, nhưng tên kia dai như đỉa đói cứ nói đi nói lại một câu: "Cậu phải chăm sóc tốt cho bản thân mình nha, khi nào ổn định chỗ ăn chỗ ở mình sẽ đến tìm cậu, nhớ đừng để bị đen đi đấy" vớ va vơ vẩn.

Trần Hán Thăng nghe thấy cũng có chút bực mình, giật lấy điện thoại: "Mày nói nhiều thế làm cái shit gì, bố mày sẽ chăm sóc tốt cho Dung Ngư."

Hắn nói xong là lập tức tắt điện thoại ngay. Tiêu Dung Ngư mặc dù không có ý tứ gì với Cao Gia Lương, nhưng cảm thấy dù gì cũng có quan hệ bạn học, mà Trần Hán Thăng chưa được mình cho phép đã cướp điện thoại của mình.

"Sao cậu có thể làm ra hành động như vậy?"

Tiêu Dung Ngư nghĩ rằng vẫn còn hi vọng nói lý với Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng liếc nhìn một đống hành lý đang để dưới đất nói: "Cậu có đi hay không? Không đi thì tớ về trường đây."

Tiêu Dung Ngư mang theo hành lý đúng thật là rất nhiều, một cô gái khó có khả năng xách hết đống này đi được. Cô

nàng trợn trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng, nhưng cuối cùng vẫn chịu thua.

"Tiểu Trần, chúng làm hòa nha."

Trần Hán Thăng ngẩn người: "Hòa là ý gì?"

"Có nghĩa là, chúng ta giống như trước đây, có được hay không?"

Tiêu Dung Ngư nghẹ ngào nói.

Giờ này, Trần Hán Thăng mới giật mình hiểu ra, nghĩ thầm giống trước kia cái em gái nhà cô ấy, trước kia tôi theo đuổi cô thì mới vậy, chứ giờ làm ra mấy việc đó còn có tác dụng gì, lại làm những việc đó chẳng phải sẽ khiến bản thân mình khó chịu sao.

Trong lòng hắn mới dám nghĩ vậy, chứ ngoài miệng vẫn giọng ba chợn ba chạo nói ra: "Tất nhiên là được rồi, miễn cậu là bạn gái của tớ là được."

"Tiểu Trần, trước khi tốt nghiệp đại học tớ không muốn…"

Tiêu Dung Ngư định dùng lại kịch bản cũ, lập tức Trần Hán Thăng ngắt lời: "Ok, vậy từ giờ trở đi, chúng ta đừng nói chuyên với nhau nữa.

Tớ giúp cậu mang hành lý tới kí túc xá, sau đó tớ quay về trường của mình."

Trần Hán Thăng cầm bao lớn bao nhỏ vác lên vai tiến vào khuôn viên đại học Đông Hải. Thái độ của hắn so với thời điểm ở bến xe đều như vậy, tuyệt tình đến mức độ làm cho Tiêu Dung Ngư muốn khóc.

Trần Hán Thăng tương đối quen thuộc đại học Đông Hải, chỉ dẫn Tiêu Dung Ngư làm xong thủ tục. Tiêu Dung Ngư chỉ im lặng theo sau, cuối cùng hai người đến bên dưới kí túc xá nữ thì dừng lại.

“Tớ giúp cậu mang hành lý lên, coi như hoàn thành với lời hứa với chú Tiêu, không sau này cậu lại nói với chú Tiêu tớ làm việc tắc trách.”

Tiêu Dung Ngư đang định mở lời, lại nhìn thấy bộ dạng ‘không tim không phổi’ của Trần Hán Thăng, thì chán chả buồn nói, lặng lặng lên lầu.

“Ha ha, đúng là tính tình trẻ con.”

Trần Hán Thăng cười cười lẩm bẩm.

Hôm nay là ngày báo danh, nên kí túc xá nữ mà nam sinh vẫn vào được. Trần Hán Thăng đăng ký xong, thì thấy Tiêu Dung Ngư đang chẫm rãi đi đằng trước.

“Tiêu Dung Ngư.”

Trần Hán Thăng lớn tiếng gọi:

“Gọi cái gì?”

Tiêu Dung Ngư trừng mắt quay lại, tự nhủ với bản thân mình rằng Trần Hán Thăng nói gì thì nói, không xin lỗi mình là không được.

“Cậu đi về phía nhà vệ sinh làm gì, ký túc xá bên này cơ mà, ngu ngốc.”

Ngoài mặt Trần Hán Thăng lộ rõ vẻ khó chịu.

Tiêu Dung Ngư đúng là khóc không ra nước mắt, định yêu cầu Trần Hán Thăng nói lời xin lỗi nhưng giờ không biết mở lời thế nào.

Trần Hán Thăng mở cửa phòng 303 ra, bên trong đã có mấy cô nữ sinh trong đó, họ đều rất gần gũi, cùng nhau giúp mang hành lý vào trong phòng và giới thiệu làm quen lẫn nhau.

“Cậu là bạn trai của Dung Ngư sao?”

Một cô gái cùng phòng 303 có cái răng khểnh duyên dáng hỏi Trần Hán Thăng.

Đây là chuyện khiến mấy bạn cùng phòng tò mò nãy giờ. Bởi vì mấy người này đến nhập học đều có bố hoặc mẹ đi cùng, rất hiếm trường hợp có bạn trai đưa đến.

Quan hệ thân thiết như vậy, chỉ có thể xuất hiện ở những cặp đôi đang yêu nhau mà thôi.

Tiêu Dung Ngư đang định phủ nhận, vì mình đã chuẩn bị tập trung mọi thứ cho việc học tập, và không muốn bị bạn bè hiểu lầm là mình dính líu đến chuyện 'tình yêu tình báo'.

Nào ngờ, Trần Hán Thăng phản ứng còn kịch liệt hơn, liên tục khoát tay: "Các bạn đừng hiểu lầm, mình và Dung Ngư chỉ là bạn cấp ba bình thường thôi, nhà cô ấy có việc đột suất nên có nhờ mình giúp đỡ, chỉ có vậy thôi."

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng đang cố gắng giải thích cho mọi người hiểu, thì trong lòng bốc lên một cỗ chua xót. Cô nàng giả bộ không nghe thấy, chỉ tập trung vào sắp xếp hành lý của mình cho gọn gàng. Còn Trần Hán Thăng bên này không ngừng chém gió với các bạn cùng phòng.

"Vậy cậu học trường nào?"

Răng khểnh tiếp tục hỏi.

"Trường mình đối diện trường các bạn là học viện Tài Chính và Kinh tế." Trần Hán Thăng trả lời.

Mọi người nghe thấy tên trường là Tài Viện, có vài người trong đó đã giảm đáng kể sự hứng thú. Dù sao Tài Viện cùng Đông Hải trình độ cách nhau cũng khá xa, các cô gái cũng không còn tâm trạng nghe tiếp nữa. Bởi vì trong nhận thức của các cô ấy, điểm số vẫn là thước đo của sự đẳng cấp, không cùng điểm số là không cùng đẳng cấp rồi.

Răng khểnh lại không nằm trong số đó, cô gái này tỏ ra không quan tâm, vẫn nói chuyện vui vẻ: “ Mình tên là Từ Chỉ Khê, người Kiến Nghiệp, thế bạn học tên là gì?”

“Mình tên là Trần Anh Tuấn.”

Mặc dù Trần Hán Thăng nói chuyện với Từ Chỉ Khê là người bản địa nơi này, cũng không tỏ ra luống cuống chút nào, thậm chí về mặt khí thế còn tỏ ra rất tự tin.

“Chém gió, làm gì có tên nào như thế.”

Răng khểnh không tin, lập tức quay qua hỏi Tiêu Dung Ngư: “Dung Ngư, người bạn học này của cậu tên gì?”

“Hắn à? Tên là Trần Hán Thăng.”

Tiêu Dung Ngư nhìn qua rồi nói.

“Đúng là tên xấu xa lừa gạt.”

Từ Chỉ Khê dáng người cao ráo trắng hồng, có chút mũm mĩm. Khi nói chuyện, hai con ngươi nằm trong đôi mắt to tròn chuyển động liên tục. Từ Chỉ Khê cao khoảng 1m63, làn da rất trắng như trứng gà bóc vậy, khi mở miệng nói chuyện làm lộ ra hai hàm răng nhỏ nhắn đáng yêu.

“Mình thật sự có tên là vậy mà.”

Trần Hán Thăng làm ra vẻ đường hoàng giải thích: “Từ Hán Thăng nếu đọc lên rất giống phát âm của từ Hand some trong tiếng anh. Mà Hand some có nghĩa là anh tuấn, cho nên nói mình tên là Trần Anh Tuấn cũng không sai mà.”

“Ha Ha Ha.”

Lần này không chỉ có Từ Chỉ Khê cười, mà tất cả các bạn trong phòng đều cười phá lên. Ngoại trừ Tiêu Dung Ngư trong lòng càng thêm khó chịu, trước kia Trần Hán Thăng chỉ đùa như vậy với mình mà thôi.

“Bạn học Trần Anh Tuấn, bạn đúng là một tên lẻo mép. Cậu hãy thành thật khai ra, cậu đã lừa được bao nhiêu bạn nữ rồi?” Từ Chỉ Khê cười nói.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “ Đến cái tuổi này rồi ý mà, rất ít người có thể làm cho tớ động lòng.”

Hắn liếc mắt, nhìn một lượt các nữ sinh trong phòng, rồi nói tiếp: “Các cậu là thứ 104, 105 , 106, 107, và 108.”

“Phốc, đúng là chém gió thành bão.”

Từ Chỉ Khê cười nghiêng cười ngả, trong phòng ai nấy cũng cười ầm lên, vì ai được khen mà chả thích.

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng được các bạn cùng phòng ‘cấu kết làm bậy’, thì cảm thấy mình không thể chịu được nữa, hít sâu một hơi, tiến lại gần nói ra: “Hán Thăng, cảm ơn cậu vì đã mang hành lý cho tớ, cậu tranh thủ thời gian về trường báo danh đi.”

Trần Hán Thăng gật đầu, hắn cũng chuẩn bị đi. Đột nhiên Từ Chỉ Khê cầm theo một tờ giấy đưa tới: “Đây là số điện thoại ký túc xá của bọn mình, bạn học Anh Tuấn lúc nào cũng có thể gọi tới.”

“Không cần.”

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy, không đợi Trần Hán Thăng nói lời nào, đã trực tiếp từ chối: “Trần Hán Thăng có chuyện gì có thể trực tiếp gọi cho mình, hắn biết được số di động của mình.”

Chuyện này làm cho mọi người trở nên lúng túng. Người có thể thi đậu đại học Đông Hải, trong nội tâm chắc chắn xuất hiện sự kiêu ngạo.

Từ Chỉ Khê con mắt híp lại, nhanh chóng đến bên cạnh Trần Hán Thăng nhét tớ giấy vào trong tay hắn, rồi quay người

bỏ đi.

Tiêu Dung Ngư nhìn Trần Hán Thăng, đôi mắt có chút đỏ lên.

Trần Hán Thăng cười thầm trong lòng. Phòng 303 này quả thật có chút thú vị.

Chương 13: Nói láo không chớp mắt Trần Hán Thăng

Tiêu Dung Ngư hi vọng Trần Hán Thăng có thể ném tờ giấy ghi số điện thoại ấy đi, rất tiếc Trần Hán Thăng lại cất nó vào túi quần.

Giờ phút này, Tiêu Dung Ngư cảm tưởng như mình đã đánh mất Trần Hán Thăng, dù cho hắn chưa bao giờ là của cô ấy. Thậm chí Tiêu Dung Ngư đã từng từ chối hắn.

Từ Chỉ Khê ngồi tại giường của mình vẻ mặt vui vẻ ngâm nga câu hát, các bạn cũng đang làm việc của riêng mình, Trần Hán Thăng cũng đã đi ra ngoài. Trên mặt đất hành lý của Tiêu Dung Ngư còn đang đắp đống ở đấy, chờ người sắp xếp lại chúng. Đột nhiên, Tiêu Dung Ngư cảm thấy khó chịu vô cùng, cảm giác nhớ nhà ùa vào lấp đầy tâm trí của cô ấy.

Tiêu Dung Ngư cầm lấy điện thoại định gọi cho bố, nhưng vẫn nhịn xuống và cất điện thoại đi.

Khoảnh khắc này giúp cho Tiêu Dung Ngư hiểu được, cuộc sống của một cô bé được gia đình che trở và cuộc sống ngoài xã hội nó khốc liệt thế nào. Tại Cảng Thành cô ấy là một nữ thần, nhưng ở kí túc xá đại học Đông Hải thì không phải.

Đúng lúc này, tại cửa ra vào, Trần Hán Thăng lớn tiếng gọi: “Tiêu Dung Ngư, ra ngoài này giúp mình chứng minh thân phận một chút, không thì dì quản lý ký túc không cho tớ ra ngoài.”

Tiêu Dung Ngư đứng dậy, hít sâu một hơi làm cho mình bình tĩnh lại, cô ấy không muốn ‘kẻ phụ tình’ Trần Hán Thăng

nhận ra nội tâm hiện giờ của mình.

“Đi thôi.”

Tiêu Dung Ngư lạnh lùng nói.

Trần Hán Thăng dẫn này tới đoạn cua giữa cầu thang tầng 2, quay đầu lại nhìn chằm chằm Tiêu Dung ngư như có điều muốn nói.

“Cậu muốn gì?”

Tiêu Dung Ngư không muốn đối mặt với Trần Hán Thăng.

“Trên đại học, quan hệ bạn bè phức tạp hơn ở cấp ba rất nhiều, dù lời nói hay là việc làm cậu đều phải cẩn thận.”

Tiêu Dung Ngư vừa mới đến kí túc xá đã sảy ra mâu thuẫn với các bạn ở đấy, cái này sẽ dẫn đến những năm tháng học đại học sau này trở nên khó khăn hơn. Thật ra nguyên nhân chủ yếu bắt nguồn từ Trần Hán Thăng, do hắn quá cợt nhả mà ra.

“Tóm lại, cậu có gặp khó khăn gì hãy đi tìm tớ.”

Trần Hán Thăng chậm rãi nói.

Tiêu Dung Ngư nghe thấy những lời quan tâm từ Trần Hán Thăng thì trong lòng nhẹ nhõm một chút. Nhưng nghĩ lại những việc vừa rồi hắn đùa giỡn với những nữ sinh khác, mặt mày hớn hở, vứt mình qua một bên, một chút dễ chịu trong lại lại biến mất.

“Biết rồi, xuống nhanh đi.”

Tiêu Dung Ngư xoay người, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hiện giờ, Tiêu Dung Ngư đang bị đặt vào hoàn cảnh rất khó sử, cô nàng mới bước vào một một môi trường mới, ở một nơi xa lạ mà không phải ở nhà mình, trong lòng lại bức xúc khó chịu. Bởi vậy, trong thâm tâm Tiêu Dung Ngư vẫn muốn Trần Hán Thăng nán lại với mình thêm chút nữa.

Trần Hán Thăng chăm chú nhìn vào bóng lưng thon thả uyển chuyển của Tiêu Dung Ngư. Nghĩ thầm trong lòng, tính cả kiếp lẫn trước kiếp này, mình đã yêu Tiêu Dung Ngư tổng cộng 6 năm nha.

Nhìn thoáng một chút, có thể nói Tiêu Dung Ngư đại biểu cho thanh xuân của Trần Hán Thăng.

Dù cho, hắn đã trọng sinh, tình cảm đã thay đổi, nhưng vẫn không thể nào mặc kệ Tiêu Dung Ngư như vậy được, cho nên mới đặc biệt nhắc nhở.

"Dù sao chúng ta cũng là đồng hương, hẳn là nên quan tâm chăm sóc lẫn nhau. Nếu như hôm đó, mình tỏ tình thành công, thì giờ cậu đã là bạn gái mình rồi, cũng nên quan tâm bạn chứ."

Trần Hán Thăng nói rất chân thành làm cho Tiêu Dung Ngư xúc động, không kìm nổi hai hàng nước mắt tuôn rơi.

"Vậy sao còn chọc làm cho tớ phải khóc. Tại Cảng Thành, ba năm tớ còn chưa khóc đến hai lần, nhưng riêng ngày hôm nay tớ đã khóc hai lần rồi."

Tiêu Dung Ngư lần này khóc làm cho người ta không khỏi thương tâm. Cô nàng khóc như chưa bao giờ được khóc, dùng những giọt nước mắt này rửa trôi những bức xúc, khó chịu trong lòng. Tiêu Dung Ngư còn cố gắng kìm nén tiếng khóc của mình để mọi người không chú ý.

Một cô gái xinh đẹp, dù có khóc cũng xinh đẹp.

Tiêu Dung Ngư khóc thút thít, làm cho những sợi lông mi dài đẹp kia đọng lại từng giọt nước mắt, trông giống như đóa hoa sen nở rộ lưu lại giọt sương sớm. Nước mắt chảy dài lăn trên làn da trắng nõn nà, chậm chạp không chịu rơi xuống.

"Đã thế, cậu còn giữ lại số điện thoại những cô gái khác nữa chứ."

Không biết ma xui quỷ khiến làm sao, Tiêu Dung Ngư buột miệng nói ra một câu như vậy.

Tiêu Dung Ngư tâm trí có chút hỗn loạn rồi, Trần Hán Thăng cùng nàng không phải là quan hệ đó, lưu số điện thoại của ai cũng được mà. Nhưng Trần Hán Thăng lại lật hai túi quần ra nói: "Giữ đâu mà giữ, lúc nãy đã vứt đi rồi."

Tiêu Dung Ngư nhìn nhìn, quả nhiên trong túi quần không có tờ giấy kia, làm cho trong lòng dễ chịu thêm một chút.

"Ở cùng một phòng trong kí túc, cái tâm cần phải bao dung." Trần Hán Thăng nhấn mạnh thêm một lần nữa.

Tiêu Dung Ngư gật đầu, ý bảo mình đã hiểu.

"Tớ đi đây, cậu vào phòng đi."

Tiêu Dung Ngư giật mình ngạc nhiên.

Hồn nhiên hỏi: "Không phải cậu gọi tớ ra đây, để đưa cậu ra ngoài à?"

Trần Hán Thăng cười cười: "Chỉ là kiếm cớ gọi cậu ra ngoài thôi. Giờ này, ký túc xá khác gì cái chợ, có thể tùy ý ra vào mà."

"Trần Hán Thăng, cậu là loại nói láo không chớp mắt."

Tiêu Dung Ngư giọng nói pha chút buồn buồn.

Trần Hán Thăng vươn tay qua ý định giúp cô nàng lau đi nước mắt. Tiêu Dung Ngư theo phản xạ định tránh né, nhưng do dự một chút rồi thôi. Cô ấy im lặng không né tránh nữa, để kệ cho nhiệt độ từ bàn tay Trần Hán Thăng truyền vào khuôn mặt của mình.

Sau đó, hai người lặng yên đi về hai hướng, một người lên tầng, còn một người đi xuống.

Trần Hán Thăng đi ra khỏi ký túc xá, thì móc trong túi áo ra một tờ giấy, là tờ giấy Từ Chỉ Khê mới đưa cho lúc nãy.

Thằng mất dạy này lại tiếp tục lừa Tiêu Dung Ngư.

…

Diện tích Tài Viện nhỏ hơn rất nhiều so với đại học Đông Hải. Trần Hán Thăng cũng không cần ai hướng dẫn, trực tiếp đi đến trung tâm trường học, là nơi đang tập trung rất nhiều sinh viên tới báo danh.

Đầu tiên, Trần Hán Thăng đến xếp hàng tại địa điểm đóng tiền học phí. Đóng tiền học cũng giống như nộp tiền viện phí vậy, nhiều bậc làm cha làm mẹ nghe được tin con cái mình đậu đại học, không chỉ có cảm giác vui mừng trong đó, mà thêm vào đó là gánh nặng tiền học.

Đóng xong học phí, Trần Hán Thăng cầm lấy biên lai đi về phía khu vực của lớp 2 Hành Chính Công của khoa Khoa Học Xã Hôi Và Nhân Văn tiến hành đăng ký.

Trên bàn ghi danh có hai người đang ngồi, một nam và một nữ. Nam là một người trung niên, còn nữ nhìn giống một sinh viên.

“Bạn học, xin hỏi cậu có phải là học sinh lớp hai Hành Chính Công sao?” Nữ sinh lên tiếng hỏi.

“Mình tên là Trần Hán Thăng, đến ghi danh lớp 2 Hành Chính Công.” Trần Hán Thăng cười nói.

Cha ông ta có câu rất chuẩn, không giơ tay đánh mặt đang cười. Dáng vẻ Trần Hán Thăng cũng không xấu, dang người cao to, dù cho mấy ngày làm nông dẫn đến da hơi đen một chút, nhưng rất mạnh mẽ và ưa nhìn.

“Mình tên là Hồ Lâm Ngữ, cũng là sinh viên năm nhất, về sau chúng ta là bạn học.”

Nữ sinh nhiệt tình giới thiệu.

Đương nhiên Trần Hán Thăng biết Hồ Lâm Ngữ, nếu sự việc bình thường xảy xa, thì đây chính là lớp trưởng 4 năm đại học của mình. Sau khi học xong, cô ấy lựa chọn tiến vào ban ngành của cơ quan nhà nước.

Tướng mạo Hồ Lâm Ngữ thuộc loại bình thường so với nữ sinh Tài Viện. Hơn nữa, cô ấy làm việc rất chủ động, tóc ngắn ngang tai, nói chuyện tốc độ rất nhanh, làm cho người ngoài nhìn vào là nhận ra ngay một cô gái mạnh mẽ cá tính.

"Đây là thầy giáo Quách Trung Vân giáo viên phụ đạo* của chúng ta."

(*Giáo viên phụ đạo hay phụ đạo viên: Là giáo viên phụ trách về vấn đề ăn ở, quản lý lý sinh viên, giúp đỡ công việc hàng ngày…)

Hồ Lâm Ngữ tiếp tục giới thiệu trung niên bên cạnh.

"Lão Quách nha, về sau không nên đi lại quá gần."

Trần Hán Thăng tự nhủ trong lòng.

Quách Trung Vân đeo một cặp kính gọng vàng, lúc nào cũng tập trung quan sát từng sinh viên một. Lão ta nhìn Trần Hán Thăng tủm tỉm cười chào hỏi, sau đó đưa ra một tờ giấy rồi nói: "Cậu điền đầy đủ thông tin cá nhân vào đây, tôi sẽ giúp cậu bố trí phòng ký túc xá."

Trong lúc Trần Hán Thăng điền thông tin của mình, Hồ Lâm Ngữ có chút kỳ lạ hỏi: "Bố mẹ cậu không đi cùng sao?"

"Không có, chỉ có một mình tớ đến nhập học." Trần Hán Thăng trả lời.

"Siêu vậy, lớp chúng mình chỉ có cậu cùng một cô gái khác là tự mình đến báo danh thôi, thật sự khiến người ta kính nể." Hồ Lâm Ngữ thật tình khen ngợi.

Hồ Lâm Ngữ tính tình thẳng thắn, có sao nói vậy, không để ý đằng sau Trần Hán Thăng còn có mấy bạn nữa đi cùng bố mẹ đang xếp hàng chờ đăng kí.

Về sau những người này đều là bạn học cùng lớp. Bọn họ nghe thấy trên mặt có chút xấu hổ, nhìn sang Trần Hán Thăng cùng với Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ hồn nhiên không biết mình vừa nói ra những lời làm cho người ta khó chịu, vẫn tập trung vào công việc của mình, trên mặt đã xuất hiện lấm tấm mồ hôi.

“Lợi hại cái gì đâu mà lợi hại.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói ra: “Chẳng qua mình là bất đắc dĩ mà thôi, lúc mọi người chuẩn bị cùng nhau lên Kiến Nghiệp, thì ở nhà sảy ra chút chuyện đột xuất nên không thể đi cùng nhau được mà thôi.”

Hồ Lâm Ngữ ngẩn người, cô ấy không kịp phản ứng lại lời nói của Trần Hán Thăng là có ý gì. Nhưng những người đang đứng bên cạnh sắc mặt dịu đi rất nhiều.

Phụ đạo viên Quách Trung Vân nhìn qua Trần Hán Thăng, chẳng qua vẫn im lặng không nói ra lời nào.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng cũng làm xong thủ tục nhập học, chính thức trở thành sinh viên. Hắn chào hỏi mọi người rồi lập tức rời đi.

Năm đó Hồ Lâm Ngữ tạo cho mình một cơ sở rất tốt, sau đó lựa chọn vào cơ quan nhà nước phát triển. Nhưng tính tình của cô ấy lại không hợp với cơ quan nhà nước nên chịu rất nhiều trù dập, cuối cùng phải chủ động từ chức.

Thế giới này không bao giờ thiếu người biết cố gắng cùng cẩn thận. Nhưng thực tế lại khác hoàn toàn so với tưởng tượng của chính họ.

Thật ra, con người chịu vứt bỏ đi thành kiến cùng cái tôi của mình mà ngẩng đầu nhìn lên đối mặt với thất bại, bỏ chút thời gian suy nghĩ, cố gắng làm cho lòng mình nhẹ nhõm thanh thoát hơn, tìm kiếm những lời khuyên có ích từ những người hoặc vật quanh mình. Có lẽ cuộc sống sẽ rực rỡ hơn.

Chương 14: Hướng đi của người được trọng sinh

Nếu đi bộ từ trung tâm đại học Khoa học và Kinh Tế đến ký túc xá nam thì mất tầm mười lăm phút đồng hồ. Dọc theo đường đi này, Trần Hán Thăng không ngừng nhìn trái liếc phải, không để cho con mắt của mình ngừng nghỉ một giây phút nào.

Quá nhiều nữ sinh xinh đẹp.

Các nữ sinh trung học mặc dù họ rất đơn giản, nhưng hầu như ai cũng đều tập trung vào việc học hành nên không để ý vào mấy việc làm đẹp, cộng vào đó nữa chính là lúc nào cũng khoác lên mình bộ đồng phục rộng thùng thình. Trừ trường hợp giống như Tiêu Dung Ngư ra, không thì rất khó tìm ra được một cô gái xinh đẹp.

Còn những cô gái bắt đầu chân chính bước vào xã hội, đã có công việc của riêng mình, thì lúc đó đã biết cách làm cho bản thân trở nên xinh đẹp hơn, cả về cách ăn mặc lẫn cách trang điểm. Nhưng lúc này, họ đã có kinh nghiệm về tình yêu rồi, khi đó cách nói chuyện và làm việc đã có sự ‘tính toán’.

Sao lại gọi là ‘tính toán’, thẳng thắn mà nói đó là trước khi đến với tình yêu sẽ là sự thực dụng. Thực dụng ở đây là gì đó chính là tiềm lực gia đình, vẻ bề ngoài, còn khả năng phát triển sau này… mọi thứ đều phải mang ra cân đo đong đếm rồi mới đến tình yêu, nó thuộc về chủ nghĩa ‘bóc bánh trả tiền’.

Cho nên độ tuổi đẹp nhất chính là thời sinh viên. Những nữ sinh có thể tự do yêu đương, và quan trọng hơn họ vẫn tin

tưởng vào tình yêu đích thực.

"Xét về trình độ dạy và học Tài Viện phải cắp dép theo sau Đông Đại, nhưng về chất lượng nữ sinh thì Đông Đại chỉ có thể hít khói so với Tài Viện. Cũng dễ hiểu tại sao nam sinh Đông Đại toàn qua Tài Viện kiếm ăn, con mẹ chúng nó nữa chứ."

Trần Hán Thăng nghĩ tới đoạn này là máu nóng lại nổi lên. Tại đại học Đông Hải, nữ xinh kiểu như 'răng khểnh' Từ Chỉ Khê có thể xếp vào dạng hoa khôi của khoa, nhưng nếu đặt cô ấy vào Tài Viện cùng lắm là hoa khôi của lớp mà thôi.

Đương nhiên, Tiêu Dung Ngư thuộc vào dạng khác, cô nàng nếu đặt tại Tài Viện cũng thuộc vào dạng 'có số có má' ở đây.

Trần Hán Thăng vừa đi vừa cười đôi khi còn đá lông nheo với vài vị học tỷ, đáng tiếc hắn chỉ làm trò con mèo, người ta coi như không nhìn thấy. Với cách ăn mặc hiện tại của hắn, nhìn người ta còn ngại mong chờ gì chuyện người ta để ý đến.

Nhưng thằng này da mặt dày vô đối, người ta khinh thường thì mặc kệ người ta, hắn vẫn cứ nhìn say sưa ngon lành. Chỗ nào đẹp là nhìn chỗ đó, khi thì nhìn ngực, khi thì nhìn đùi làm cho 'bộ vị nào đó' trên cơ thể cũng ngẩng đầu lên hưởng ứng.

"Mày theo ca trọng sinh, cũng thật là vất vả, cố gắng nhịn thêm một thời gian nữa, ca sẽ cung cấp thịt cho đệ ăn no thì thôi."

(Con tác này biến thái thật, hai anh em nhà chúng nó, còn nói chuyện với nha:cuoichet:)

Trần Hán Thăng thở dài, nhìn xuống đũng quần của mình lẩm bẩm nói.

Đi đến nửa đường Trần Hán Thăng cảm thấy đói bụng, quyết định chuyển hướng đi tới nhà ăn giải quyết bữa tối.

Nạp thẻ, mua cơm, tìm chỗ ngồi liền mạch tự nhiên.

Ngồi xuống một chút, Trần Hán Thăng nhìn một chút tình huống căng tin, cũng chả khác ký ức tẹo nào, bởi vì trong này lúc nào cũng có thể nhìn thấy những hình ảnh quen thuộc.

Một vài góc khuất bên trong căng tin có những đôi tình nhân đang rúc vào nhau, cho nhau những cử chỉ thân mật. Em đút cho anh một thìa cơm, anh đút cho em miếng thức ăn, làm cho người ta cảm giác yêu nhau say đắm.

Còn một đám nam sinh ế chỏng ê chơ thì chọn ví trí trước ti vi, xem trận bóng rổ của giải NBA, mỗi khi có pha bóng hay là có người đứng lên hô lớn —— Ngưu B!

(nghĩa bóng là châm chọc, nghĩa đen là trâu bò)

Ngoài ra trong này, còn có mấy tên mọt sách, vừa ăn vừa đọc sách nhưng ngoài mặt lại ngu ngu ngơ ngơ. Chắc bọn này không tìm được chỗ trong thư viện, nhưng phải công nhận trong môi trường này mà bọn chúng vẫn học được thì thật là con mẹ nó kiên định.

Trần Hán Thăng ngồi xuống thưởng thức bữa ăn của mình.

Ăn một miếng cơm, chắc đầu bếp nơi này chuộng 'cơm tám' chứ không phải cơm chín như người thường.

Uống một thìa canh miễn phí, có vẻ như nhà bếp mới nhập thêm muối.

Ăn thêm miếng đùi gà, cảm giác mềm nhũn trong miệng

"Ừm, đồ ăn ở căng tin đúng là vẫn giữ phong độ, trước sau như một vẫn là quá khó ăn nha."

Trần Hán Thăng đánh giá một câu, rồi đổ hết canh vào cơm, nhanh chóng ăn sạch sẽ. Hắn không thuộc loại người bụng đang đói, có người mời ăn xong nói mình đã no rồi từ chối.

Cơm nước xong xuôi, hắn phát hiện ra đã là 6 giờ tối, sắc trời đã tối đen như mực. Đèn đường trong sân trường đã được bật. Trên những chiếc loa của trường vẫn vang lên giọng nói của một vị học tỷ, có rất nhiều người vì những mẩu chuyện của nàng mà rơi nước mắt hàng đêm, xem như công sức các vị ấy bỏ ra cũng thật xứng đáng.

Trần Hán Thăng vẫn chưa muốn tới phòng ký túc xá của mình, mà hướng về phía nhà tắm đi tới. Nhưng hắn tới đây không phải để tắm, mà hướng tới cái bảng to bên cạnh nhà tắm đi tới.

Trong trường học có rất nhiều học sinh, nên không thể tránh được trong đó có vài người hậu đậu. Cho nên, trên bảng đen viết nhiều dòng chữ kiểu như 'xx ngày, nhặt được xx hệ xx đồng học phiếu ăn' như vậy. Tiếp tục nhìn có thể thấy rất nhiều tin tức bên trên.

"Khương Bội Bội khoa pháp luật, hôm qua thấy ngươi cùng người khác thuê nhà nghỉ."

"Bao đậu tiếng anh Ielts, cơ cấu chuyên nghiệp rất đáng tin cậy."

"La Khánh khoa kế toán, bố mày chơi con mẹ mày à, sao mày ăn trộm quần lót của bố mày mặc."

"Quán nét Nhất Võng Đả Tẫn, cáp quang cực mạnh, hãy đến trải nghiệm internet tốc độ cao."

…

Những tin tức dạng này, gần như thay đổi mỗi ngày. Mọi người ngầm hiểu với nhau rằng, nó chỉ được tồn tại trong một ngày. Qua việc này có thế thấy, sinh viên buồn chán đến mức độ nào, chỉ còn tìm việc này để giải tỏa.

Tất nhiên Trần Hán Thăng không để ý đến những loại tin tức vớ vẩn này. Bởi vì trên bản tin có dán những thông báo

tuyển dụng việc làm Part time, đây mới là điều Trần Hán Thăng quan tâm.

“Tuyển đại diện bán hàng sim thẻ trong trường đại học.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, lập tức bỏ qua.

“Tuyển gia sư tiếng anh, trình độ trên 8.0 điểm ielts.”

Tiếp tục bỏ qua.

“Phát tờ rơi cho cửa hàng tại Nghĩa Ô, 30 tệ một ngày có bao cơm ăn.”

Trần Hán Thăng vẫn lắc đầu.

Liên tiếp bỏ qua mấy mẩu tin tiếp theo, cuối cùng tại góc bảng đen có một tờ truyền đơn thật mỏng được dán tại đấy.

“Chuyển phát nhanh Thâm Thông tuyển đại diện tại trường học, xin mời liên hệ 159XXXXXXX.”

Trần Hán Thăng nhìn rất lâu, cuối cùng xé xuống tờ giấy này, gấp gọn bỏ vào túi.

…

Hắn đến chỗ quản lý ký túc xá nhận chăn mền cùng đệm giường, lững thững bước đến phong 602.

Nam sinh Tài Viện ở trong ký túc xá đều ở tầng 6. Trần Hán Thăng đẩy cửa phòng 602 ra, bên trong năm người đã có mặt. Bọn họ đều đang làm việc riêng của mình, vừa thấy tiếng mở cửa đều dừng lại liếc nhìn về phía Trần Hán Thăng.

“Oầy, không ngờ mình là người cuối cùng đến đây.” Trần Hán Thăng vừa cười vừa bước vào.

Năm người bạn cùng phòng mỗi người phản ứng mỗi kiểu. Có người đứng lên giúp đỡ mang đồ vào, có người chỉ là chào hỏi, có người chỉ là nhìn thoáng qua, thờ ơ không nói gì.

Bạn đại học cùng bạn cấp ba là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bạn cấp ba thường là những người sinh ra và lớn lên cùng một nơi, nói cùng một thứ tiếng, khẩu vị đồ ăn không khác nhau là mấy. Nói không chừng, phụ huynh trong nhà còn quen biết lẫn nhau, cho dù có mâu thuẫn cũng dễ dàng hòa giải.

Còn bạn đại học thì tụ tập từ bốn phương tám hướng. Cái khác đầu tiên chính là phong tục tập quán, hoàn cảnh lớn lên cũng rất khác nhau, mà từ hành động lời nói đều đại biểu cho chính bản thân mình.

Đơn giản mà nói, khi bạn bước chân vào cánh cửa đại học coi như đã bước chân vào một xã hội thu nhỏ, mọi lời nói việc làm đều do mình gánh vác, chứ không còn nhân tố phụ huynh giúp đỡ ở nơi này.

Trần Hán Thăng đặt hành lý xuống, lập tức có bạn cùng phòng nghi ngờ hỏi: “Sao cha mẹ cậu không đưa cậu đến đây?”

“Mình không muốn họ đưa đi, một mình tớ có thể giải quyết mọi việc.” Trần Hán Thăng cười nói.

Lúc này, câu trả lời của hắn đã khác xa câu trả lời buổi chiều.

Trần Hán Thăng vừa trả lời xong, thì ánh mắt của mọi người trong phòng đã khác. Trong lòng mọi người đều nghĩ, một thằng mới chân ướt chân ráo lên đại học mà dám một mình cầm mấy nghìn tệ đi nhập học, lá gan thật là lớn.

Bọn này lại nhìn kỹ Trần Hán Thăng thêm lần nữa, thấy hắn dáng người cao to, nhìn có vẻ cường tráng, nói chuyện có vẻ gần gũi, nhưng khi cười lại lộ ra sự bướng bỉnh cùng ngỗ ngược. Loại tính cách này thường xuất hiện bên trong những

học sinh cá biệt, không biết Trần Hán Thăng làm sao thi đậu Tài Viện.

Bạn học quan sát Trần Hán Thăng, thì Trần Hán Thăng cũng quan sát ngược lại những người cùng nhau sinh hoạt trong bốn năm tiếp theo.

Thật ra, những người nơi này tính cách ra sao, thậm chí tương lại của bọn chúng thế nào, hay lòng dạ ra sao Trần Hán Thăng đều biết rất rõ. Nhưng đó chỉ là đánh giá về quá khứ, hiện tại hắn đã trọng sinh có khi sẽ thay đổi một vài thứ thì sao?

Hồ điệp vỗ cánh có thể tạo thành sóng lớn, Trần Hán Thăng trọng sinh không chỉ thay đổi cuộc sống của mình, mà khẳng định những người xung quanh cũng sẽ thay đổi. Nên Trần Hán Thăng không muốn đối sử với những người kia theo con ‘người cũ’ mà phải đối xử như những ‘người mới’.

“Vứt hết những ký ức cũ kỹ kia đi, cho dù tham khảo cũng chả có tác dụng gì.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ trong lòng.

Trước kia dù có mẫu thuẫn thế nào, thì bây giờ cố gắng đừng cho nó diễn ra như thế nữa.

Trước kia là bạn bè, bây giờ có thể làm bạn thân.

Đây mới là phương hướng của người được trọng sinh. Trước kia đều chửi bới ai đã cho mình trọng sinh, vì việc này mà khiến trong lòng sinh ra tức giận. Nhưng bây giờ lại thấy, đây là một cơ hội, một cơ hội quý giá nhường nào.

Chương 15: Cuộc sống đại học phải tự do bay nhảy

Ký túc xá nam đã phân phối xong xuôi từ rất sớm, trong phòng còn có những mẫu giấy ghi rõ tên từng người dán lên mỗi chiêc giường. Chỗ nghỉ ngơi của Trần Hán Thăng so với kiếp trước không có gì thay đổi, vẫn là chiếc giường ở gần ban công.

Ví trị này lợi có mà hại cũng có. Lợi chính là có thể nhìn thấy mọi ngóc ngách trong phòng, bạn cùng phòng có làm cái gì đi nữa hắn cũng thấy rất rõ. Hại chính là, ban công ký túc xá nam luôn là nơi bẩn nhất, cứ mỗi đợt mùa hè đến mùi hôi thối lại không dễ chịu chút nào.

Hơn nữa, hiện giờ ban công vẫn còn lưu lại rất nhiều ‘quà tặng’ mà những học sinh vừa mới ra trường để lại, nào la chai bia, hộp thuốc lá, sách cũ, thình thoảng còn xuất hiện một vài chiếc quần lót không rõ nguyên nhân gì mà lại thủng lỗ chỗ.

Trần Hán Thăng đặt hành lý xuống, nhìn một vòng rồi lớn tiếng nói: “Mình tên là Trần Hán Thăng, người Cảng Thành thuộc tỉnh Tô Đông, mấy anh trai là thần tiên nơi nào?”

Trần Hán Thăng mở miệng nói, mọi người bạn bè giới thiệu lẫn nhau.

Người lớn nhất tên gọi là Dương Thế Siêu người Liêu Bắc. Tiếp theo là Quách Thiếu Cường người Quảng Lăng thuộc tỉnh Tô Đông. Sau đó là Đái Chấn Hữu người Bắc Kinh.

Theo tuổi, Trần Hán Thăng xếp vị trí thứ tư. Tiếp theo là Lý Quyến Nam người Quảng Đông và Kim Dương Minh

người bản địa Kiến Nghiệp.

Sau khi mọi người đại khái hiểu về nhau rồi, chính là màn khoe khoang về những điều thú vị địa phương mình đang sống. Còn về trường học thuộc vào đại học hạng hai nên mọi người cũng ngại khoe khoang về vấn đề điểm số.

Tán gẫu được một chút thì 'lão đại' Dương Thế Siêu móc ra bao thuốc lần lượt mời mọi người trong phòng. Quách Thiếu Cường cùng Trần Hán Thăng chủ động cầm lấy, Đái Chấn Hữu do dự một chút cũng cầm lấy, còn Lý Quyến Nam cùng Kim Dương Mình thì từ chối.

Dương Thế Minh thấy mình lần đầu mời thuốc mà bị từ chối, trên mặt thoáng hiện một chút khó chịu, rồi tiếp tục mời thêm lần nữa: "Chúng ta đều đã là sinh viên đại học rồi, cầm lấy một điếu có gì mà khó khăn thế."

Quách Thiếu Cường nói thêm một câu: "Trong phòng chúng ta có bốn bát hương. Hai cậu không làm được việc mỗi người một điếu, thì hai người một điếu hút cùng anh em cho vui."

Trần Hán Thăng nhìn hai 'tiểu đệ' đang lộ ra bộ mặt khó sử cũng không có mở lời.

Kiếp trước, sau khi tốt nghiệp, hắn cùng Kim Dương Mình hầu như mất liên lạc, ngược lại cùng Lý Quyến Nam vẫn thường xuyên liên lạc kéo dài tình bạn. Thằng này sau khi tốt nghiệp lập tức về nhà, bắt tay vào việc buôn bán cổ phiếu, cùng buôn bán tiền ảo, tiền vào như nước.

Có một lần, Trần Hán Thăng đi công tác tại Quảng Đông, thuận tiện ghé thăm thằng này. Được cu cậu dẫn đi hội sở giải trí và thằng này là khách quen cực vip của hội sở này. Trong này có gì đặc sắc thằng chó này cũng đã thử qua đến 99 phần

trăm rồi, huống gì là chuyện nhỏ nhặt như chuyện hút thuốc này.

Nói đi cũng phải nói lại, A Nam tầm này vẫn đang còn non nớt. Nhưng do bạn bè khuyên nhiều quá cũng cầm điếu thuốc lên châm lửa hút, làm cho cu cậu ho khan không ngừng. Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường nhìn thấy không nhịn được lớn tiếng cười to. Bọn này cười không phải có ý mỉa mai, mà nụ cười ở đây rất tự nhiên, thấy vui thì cười thôi.

Kim Dương Minh đứng bên cạnh cười cợt: "Đây là thuốc chỉ có mấy tệ một bao, hút vào cổ họng bị nghẹn là đúng rồi, nếu lần đầu hút thì nên hút loại thuốc giống như Trung Hoa, vừa đầm vừa thơm."

Lý Quyến Nam mặt đỏ như gấc không ngừng gật đầu. Đứng bên cạnh là Dương Thế Siêu thì vẻ mặt xám lại, tỏ ra không vui vì Kim Dương Minh ý nói thuốc của mình là loại rẻ tiền.

"Quê tau mọi người đều hút loại này, không có tiền hút loại thuốc xịn hơn."

Dương Thế Siêu trầm giọng nói.

Kim Dương Minh cũng biết được mình nói lỡ lời, quay mặt đi không nói thêm câu nào nữa.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn tiếng phì phò hút thuốc của Trần Hán Thăng. Trong lòng hắn thầm nghĩ, sinh viên quả thật cmn đáng yêu, chỉ vị sự việc nhỏ như con kiến cũng tạo ra mâu thuẫn.

Bình thường, hắn không bao giờ xen vào việc này, ở chung một chỗ khó trách khỏi có chút va chạm. Trong trường hợp này chỉ cần có người đứng ra hòa giải, sẽ làm cho hai người đang mẫu thuẫn với nhau máu nóng lên cao, dẫn đến sự việc ngày càng căng thẳng hơn mà thôi.

Trần Hán Thăng đứng thẳng người lên, khởi động vài động tác làm cho nóng người, rồi cầm lấy cái chổi cùng đồ lau nhà bước ra ngoài ban công.

Nhìn ban công không khác gì bãi rác, công nhận khó ngửi thật, mùi thuốc lá cũng ngăn không được mùi thối bốc ra từ nơi này. Bình thường, ký túc xá tổng vệ sinh một tháng một lần, không hiểu sao 6 người vẫn có thể chịu được trong khoảng thời gian dài như thế.

Trần Hán Thăng hiệu suất làm việc cực cao, rất nhanh đã bắt tay vào công việc dọn dẹp. Đám bạn nhìn hắn làm việc cũng chóng mặt, cứ bê nước từ nhà vệ sinh rồi lại mang ra ban công lau rửa. Có người nhìn thấy vậy cũng không nhịn được nữa.

Lý Quyến Nam là người đầu tiên lên tiếng: "Chúng ta có nên giúp Tứ ca một tay hay không, dù sao cũng là người cùng phòng không thể để hắn một mình dọn dẹp như vậy được."

Những người khác còn chưa lên tiếng, Kim Dương Minh đã nói chen vào: "Cái ban công nhỏ xíu như vậy, chúng ta ra ngoài đấy chỉ làm vướng tay vương chân thêm thôi, ngày mai mời Trần ca ăn sáng là được."

Dương Thế Siêu nghĩ ngợi một lát, vẫn là ủng hộ ý kiến của Lý Quyến Nam: "Chúng ta nên ra ngoài đó giúp một tay."

Vẫn là tác phong của người Liêu Bắc, nói xong là làm ngay, lời còn chưa nói hết đã bước ra ngoài ban công hỏi: "Lão Tứ, có cần giúp một tay hay không?"

Trần Hán Thăng đang kỳ cọ những vết đen bám trên sàn, thầm nghĩ trong lòng, có phải con chó nào lên cơn 'bắt sóc bỏ lọ' ngay tại chỗ này hay không, sao mà rửa mãi không sạch thế này?

"Không cần đâu, mình tớ cũng có thể làm được."

Trần Hán Thăng từ chối.

“Trần ca, ta vào giúp một chút đi.”

Lý Quyến Nam kiên định suy nghĩ của mình, cởi giầy bước vào.

Trần Hán Thăng lau mồ hôi trên mặt, lớn tiếng nói: “Đã bảo không cần là không cần, vào phòng lấy điếu thuốc trên bàn lão Dương mang ra đây.”

Dương Thế Siêu lần đầu nghe thấy có người gọi mình là ‘Lão Dương’, vội nhẩm đi nhẩm lại trong lòng, cảm thấy cái tên này rất dễ nghe. Vậy là cái tên ‘Lão Dương’ đi cùng Dương Thế Siêu suốt bốn năm đại học.

Trần Hán Thăng tiếp nhận điếu thuốc,rồi trực tiếp đuổi cái tên Lý Quyến Nam đang rất háo hức muốn giúp đỡ ra ngoài, và tiếp tục ngâm nga câu hát vớ vẩn mà hắn cũng chả biết đó là bài nào.

Trong phòng, Kim Dương Minh cười nói: “Các ông nhìn xem, tôi nói không sai chứ. Trần ca là người đàng hoàng sảng khoái nha.”

Quách Thiếu Cường gật đầu phụ họa: “Lão Tứ làm người rất được, loại việc này trong nhà hắn là làm thường xuyên đi.”

Hai thằng hóng hớt này gặp mặt là phải nói nói chuyện mấy câu mới chịu, ngay lập tức gắn cho Trần Hán Thăng cái mác ‘người trung thực’. Nói chung, đây là thực trạng trung của sinh viên, chưa tìm hiểu cùng với tiếp xúc nửa vời, chỉ qua vài chuyện nhỏ xíu mà đã gắn cho người ta cái mác này cái mác kia.

“Vậy chúng ta quyết đoán bầu Trần ca làm trưởng phòng đi.” Kim Dương Minh đề nghị.

Trên đại học chưởng phòng thật ra chẳng có chỗ tốt gì, Kim Dương Minh nghĩ đơn giản là mình không muốn làm, nên hi vọng Trần Hán Thăng nhận lấy chức vụ này, rồi giúp đỡ vệ sinh cho cả phòng thật tốt mà thôi.

Trần Hán Thăng dọn dẹp trong vòng nửa giờ đồng hồ, ban công mới có thể lấy lại được dáng vẻ ban đầu. Lúc ra ngoài, hắn mời biết Kim Dương Minh đề cử hắn làm 'trưởng phòng'.

"Trần ca, trải qua chúng ta bỏ phiếu, thống nhất bầu ngài làm trưởng phòng, dẫn dắt phòng 602 chúng ta ngày một tươi sáng hơn." Kim Dương Minh đắc ý nói.

"Làm gì có ai bỏ phiếu, chúng ta có thể thay nhau luân phiên làm trưởng phòng mà."

Lại là Lý Quyến Nam, thằng này là người duy nhất phản đối. Những người khác đều không muốn động tay động chân vào công viêc dọn dẹp.

Trần Hán Thăng cười cười, búng bay tàn thuốc chỉ con dư lại cái đầu lọc nói ra: "Không sao, ta làm chưởng phòng cũng được."

Trưởng phòng thật ra chẳng có quyền lợi gì, nhưng phải xem ai làm. Có người từ một vị trí nhỏ xíu tạo cho mình một bàn đạp giúp cho mình hoàn thành những việc lớn lao hơn.

…

Trần Hán Thăng vừa quét dọn ban công xong, bụng lại bắt đầu kêu đói, nhưng giờ này căng tin đã đóng cửa, lại không có thức ăn bên ngoài. Hắn xoa xoa cái bụng đột nhiên nói: "Hiện tại còn chưa đến 10 giờ, chúng ta ra ngoài tìm quán bán đồ ăn đêm đi?"

"Cái gì?"

Mấy đứa bạn cùng phòng la lên, có đứa còn đang định đi ngủ.

“Hán Thăng, có phải là quá muộn rồi không?” Đái Chấn Hữu nói.

“Trễ cái gì mà trễ, giờ này mới chính là giờ ăn đêm, nhanh thay quần áo đi.” Trần Hán Thăng thúc giục.

Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường luôn có suy nghĩ phóng túng trong đầu,bọn này từ khi biết mình đậu đại học luôn tưởng tưởng cảnh đại học rực rỡ, thế nhưng ngày đầu báo danh lại trôi qua quá mức bình thường, làm cho bọn chúng cảm thấy thiếu thiếu thứ gì.

Hiện tại,bọn chúng được Trần Hán Thăng nhắc nhở, ngay lập tức phản ứng.

Thiếu ở đây chính là sự phá cách, đại học làm sao có thể gò bó như cấp ba được chứ. Dương Thế Siêu vội vàng đồng ý: “Lão Tứ nói quá đúng, chúng ta anh em bốn biển gặp nhau, đó là cái duyên, phải cùng nhau cũng ly chúc mừng chứ.”

Quách Thiếu Cường thì không nói gì, nhưng đã thay quần áo xong đứng chờ ở cửa phòng, hai người này thuộc về phái chủ động. Trần Hán Thăng chỉ cần thuyết phục ba người kia mà thôi.

Lần đầu tiên, có người trong phòng tổ chức liên hoan, nhất định không thể thiếu người nào được, bằng không người đó sẽ bị cô lập.

Đái Chấn Hữu thì dễ nói, thằng này thuộc dạng ba phải, sao cũng được, chỉ cần người khác đi thì nó cũng đi.

Về phần, Kim Dương Minh, trước khi tên này phản đối, Trần Hán Thăng đã cướp lời: “Kiến Nghiệp là thành phố không ngủ, mày lại là dân ở đây chẳng lẽ ngủ sớm như vậy sao?”

Kim Dương Minh ngẫm lại cũng đúng, tên này luôn có suy nghĩ ưu việt của người ở thành phố trực thuộc tỉnh, nên không thể để mấy người kia coi thường mình được.

“Ai nói tau đi ngủ, tao còn đang định gọi anh họ tới chở cả phòng đi club 1912 để nhảy múa đây này.”

Con chó Kim Dương Minh lại thôi da trâu rồi, đúng là chó không bao giờ bỏ được thói ăn phân.

“Thôi được rồi, anh em trong phòng gặp mặt, để yên cho anh họ mày nghỉ ngơi đi.”

Trần Hán Thăng nói xong, quay người sang nhìn Lý Quyến Nam.

Lý Quyến Nam đã mặc xong áo ngủ nói: “Trần ca, em thật là không đi được. Đầu tiên em không biết uống rượu, thứ hai là đã quen ngủ vào giờ này rồi. Ui da, anh làm cái gì đấy…”

Lý Quyến Nam còn chưa nói hết câu, Trần Hán Thăng đã leo lên giường ôm cứng tên này nói: “Mày có đi hay không, không thì bố mày cởi sạch quần áo ôm này ngủ đêm nay.”

Nghe được lời này, Lý Quyến Nam thà uống chết trên bàn rượu cũng không để việc này xảy ra.

Mấy người trong phòng nhìn thấy cảnh này thì lớn tiếng cười to. Bọn hắn còn chưa nhận thấy, với mỗi người Trần Hán Thăng đều phương pháp thuyết phục riêng cho từng người đó. Mà Trần Hán Thăng không để mất đi bản sắc vốn có tính cách của mình.

Đây được gọi là EQ.

Chương 16: Tôi muốn làm lớp trưởng

Trần Hán Thăng thuyết phục xong các bạn cùng phòng. Hắn chuẩn bị thay quần áo thì thấy khắp người mồ hôi dính nhơm nhớp, có lẽ thời gian dọn dẹp vệ sinh cũng tương đối dài nên mới sinh ra nhiều mồ hôi như vậy.

"Mình đi tắm cái đã, chờ hai phút nhá." Trần Hán Thăng cau mày nói.

Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường đang háo hức muốn đi, trong lòng đang sốt sình sịch cả lên, vội phàn nàn: "Nhanh mẹ lên, lắm chuyện vãi chưởng."

"Bố mày đường đường là trưởng phòng, chờ một chút cũng không được à?"

Trần Hán Thăng mắng một câu, cầm quần áo bước vào nhà tắm.

Đợi đến khi tiếng nước chảy của vòi hoa sen vang lên, Dương Thế siêu mới lẩm bẩm: "Mình vẫn còn là lão đại của phòng mà!"

Mọi người trong phòng đều nghĩ chút nữa ra ngoài buông thả một chút. Những người trong phòng 602, dù cho lúc trước phản đối hay là đồng ý việc đi ra ngoài, thì giờ này những hormon adrenaline* đang dần tác dụng lên những dây thần kinh giao cảm, tạo cho bọn này cảm giác hưng phấn.

(Đây là loại hormon kích thích dây thần kinh cảm giác, xuất hiện khi người ta hưng phấn, hay là khi buồn… nói chung cảm xúc lên cao là xuất hiện.)

Bởi thế cho nên trong ký túc xá thường xuyên náo nhiệt, cho dù vừa rồi hai người Dương Thế Siêu cùng Kim Dương Minh có chút mâu thuẫn, thì giờ phút này không một tiếng động đang dần hòa giải.

Trần Hán Thăng tắm rửa rất cẩn thận sạch sẽ. Đây là đại học thành phố Giang Lăng, cái gì cũng có thể thiếu chứ gái đẹp thì không bao giờ có từ 'thiếu'. Lỡ may thời điểm mình uống say lại vớ được một cái diễm ngộ thì sao.

"Mặc dù tỷ lệ tương đối thấp, nhưng may mắn đều đến với người có chuẩn bị. Súng đã sẵn sàng lên đạn, không thể bỏ qua bất kỳ một vị thần tiên tỷ tỷ nào được."

Trần Hán Thăng nghĩ đến cảnh đó mà trong lòng không khỏi phấn chấn lên. Đột nhiên, hắn cảm thấy bên ngoài yên lặng đến kỳ lạ, điều này rõ ràng là không thích hợp chút nào. Hắn vội vàng mặc vào chiếc quần đùi, mở cửa phòng tắm bước ra ngoài, lập tức trên mặt hiện lên vẻ sững sờ.

Phụ đạo viên Quách Trung Vân đang đứng giữa phòng, vây quanh là đám bạn cùng phòng, mặt đứa nào đứa nấy đực ra như ngỗng ỉa, cúi gầm mặt xuống không dám ho he một chút nào.

"Các cậu mặc quần áo đẹp đẽ, chuẩn bị làm gì thế?"

Quách Trung Vân không hỏi Trần Hán Thăng đầu còn đang ướt đẫm đứng trước mặt, mà quay qua hỏi những người khác trong phòng.

Kim Dương Minh đánh mắt sang nhìn Trần Hán Thăng, bởi vì đây là đề nghị của Trần Hán Thăng. Nhưng tên này vẫn nhịn xuống không mật báo chỉ lặng im đứng nhìn. Cho nên không ai trả lời vấn đề lão Quách vừa mới hỏi.

Quách Trung Vân cảm thấy khó hiểu, nhưng không đợi lão hỏi thêm lần nữa, thì Trần Hán Thăng đã mặc thêm một chiếc

áo cọc tay đi tới nói: "Thầy Quách, phòng chúng em vừa mới tổ chức dọn dẹp lại ban công, làm có hơi vất vả nên có chút đói bụng, cho nên em đề nghị cả phòng ra ngoài kiếm cửa hàng ăn đêm giải quyết cái dạ dày."

Mọi người đang đứng trong phòng nghe thấy Trần Hán Thăng trả lời như vậy thì thầm thở dài. Cả phòng đều nghe được Trần Hán Thăng ôm trách nhiệm vào mình, không nhưng thế việc thu dọn ban công còn phân cho cả phòng.

Chẳng qua mọi người đều không nghĩ tới, Quách Trung Vân không hề bấu víu vào vấn đề ra ngoài ăn đêm, mà tất cả lực chú ý đều nằm ở việc dọn dẹp ban công bên kia.

Lão tiến lại gần xem xét một chút, lập tức gật đầu tán thưởng nói ra: "Phòng 602 làm rất tốt. Tôi vừa mới đi lần lượt các phòng của ký túc nhưng chỉ có phòng 602 là dọn dẹp thật tốt ban công."

"Thôi, tôi không làm chậm trễ việc ăn đêm của các cậu, đi nhanh về nhanh, chú ý an toàn."

Quách Trung Vân nói xong, quay người chuẩn bị rời đi.

Trừ Trần Hán Thăng trong này, mọi người trong phòng đều không ngờ, phụ đạo viên lai dễ dàng buông tha cho ý định ra ngoài ăn đêm như vậy.

Trong đầu bọn họ vẫn còn suy nghĩ giống như thời học cấp ba. Khoảng thời gian đó, giáo viên không chỉ để ý đến việc học hành mà còn để ý đến cả những vấn đề về tác phong, thời gian học, thời gian nghỉ ngơi đều quy định rất nghiêm khắc. Nhưng khi lên đại học giáo viên không còn kèm cặp suýt sao như vậy nữa, chỉ có giáo viên nào nhàn rỗi không có việc gì làm thì mới kiếm học sinh chơi đùa một chút thôi.

Quách Trung Vân đã làm giáo viên phụ đạo được mấy năm, đương nhiên hiểu rất rõ đạo lý này. Lão lười quản những

việc sinh hoạt cá nhân của người đã bước qua tuổi trưởng thành.

Trước khi Quách Trung Vân bước ra khỏi phòng, Trần Hán Thăng ở phía sau đột nhiên lên tiếng: "Thầy Quách, tối nay có rỗi thì ngồi với bọn em một chút."

"What?"

Kim Dương Minh suýt thì không kiềm chế được la lên, thật vất vả mới để phụ đạo viên đi về, sao mà thằng này lại còn gọi trở lại. Mà chắc chắn, Quách Trung Vân sẽ không đồng ý đâu.

Trần Hán Thăng có ý làm quen trong đó, hắn cũng tự tin Quách Trung Vân sẽ đồng ý đi cùng.

Quả nhiên, Quách Trung Vân tỏ ra do dự một chút, rồi nói : "Nhưng không được uống rượu."

"Không thành vấn đề, mọi việc đều nghe lời ngài."

Trần Hán Thăng vui vẻ đồng ý, trong lòng lại nghĩ khác. Lúc đó, mọi người đều ngồi trên bàn rượu, ông còn ngồi cùng với một đám tân sinh viên, họ mời rượu sao ông có thể từ chối. Hơn nữa, ông đến đây không phải là để 'thị sát' đánh giá từng sinh viên, để tiện cho việc quản lý sau này sao?

Mọi người trong phòng nghe được đoạn đối thoại của Trần Hán Thăng cùng phụ đạo viên thì đứa nào đứa nấy mắt lồi mắt xịt nhìn nhau. Nếu như nói, Trần Hán Thăng gan to đã đủ làm cho bọn này giật mình, thì những câu trả lời của phụ đạo viên giúp bọn này hiểu thêm về cuộc sống đại học sau này.

Tương đối thoải mái, nhưng cũng không được tự do quá đáng, cần phải cố gắng ở một mức độ nào đó. Nhưng tất cả hành vi phải nằm trong khuôn khổ, nằm trong luật lệ có sẵn bên trong.

Mấy người bước nhanh ra khỏi cửa, Quách Trung Vân đánh mắt về phía phòng 605, phòng này cũng là sinh viên lớp 2 Hành Chính Công. Trần Hán Thăng nhìn thấy thế, lập tức đoán được ý đồ, vội vàng hỏi: "Thầy muốn bọn em gọi các bạn nam trong lớp mình cùng đi chứ? Coi như mọi người mở ra buổi gặp mặt đầu tiên."

"Chuyện này không được."

Tuy Trần Hán Thăng nói trúng suy nghĩ của lão, nhưng Quách Trung Vân vẫn còn chút do dự.

"Có cái gì mà không được, để em đi gọi mọi người tới cho thầy."

Quách Trung Vân nghĩ rằng, cần mình ra mặt nói thì mới có thể tập trung được mọi người. Kết quả, thời gian chưa qua 2 phút, trong phòng 605 đang yên tĩnh bỗng nhiên ồn ào náo nhiệt, tiếp đến là Trần Hán Thăng dẫn theo 6 nam sinh bước ra, còn có người đang cài khúc áo hẳn là vừa từ trên giường bước xuống.

Tiếp theo, Trần Hán Thăng không biết dùng phương pháp gì mà lần lượt tiến vào 3 phòng ký túc nữa, gọi hết nam sinh cả lớp đi ra.

"Thầy Quách, 27 nam sinh lớp 2 Hành Chính Công có mặt đầy đủ."

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói.

Quách Trung Vân liếc nhìn Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong lòng, cậu học sinh này thật giỏi khả năng tổ chức tuyệt vời. Phải biết rằng, đây đều là những học sinh mới báo danh ngày hôm nay, chả ai biết ai cả, thế mà Trần Hán Thăng một mạch gọi đến không thiếu một ai, trong này không vận dụng trí thông minh là không được.

Có thể thấy được, Trần Hán Thăng là người không hề câu nệ tiểu tiết. Những giảng viên đại học rất thích những người có tính cách này, chỉ cần nhìn kết quả không cần quan tâm tới quá trình, nhẹ nhàng làm việc lại không cho cảm giác gò bó.

"Đi thôi."

Quách Trung Vân vui vẻ nói.

Thế là, đoàn người gồm tất cả nam sinh lớp hai hùng dũng, oai vệ bước đi giữa sân trường. Khi đoàn người bước đến cổng trường, Quách Trung Vân nhẹ nhàng đưa giấy chứng nhận đưa cho bảo vệ.

Có phụ đạo viên đi cùng, bảo vệ vui vẻ mở cửa cho đoàn người đi qua.

Thời điểm mọi người qua cửa, Trần Hán Thăng lui lại một chút, đưa bao thuốc cùng nói chút chuyện cùng bảo vệ, chả biết nội dung là gì.

Một lúc sau, Trần Hán Thăng quay về nhập vào đoàn người, Quách Trung Vân hỏi: "Vừa rồi nói chuyện gì với bảo vệ vậy, tôi đã trao đổi với họ rồi mà?"

Trần Hán Thăng trên miệng ngâm điếu thuốc, tay thì cầm lấy bao thuốc đưa qua mời Quách Trung Vân hút, xong xuôi mới cười hì hì nói : "Không biết đêm nay mấy giờ mọi người mới về. Em nhờ bọn họ một chút, nếu có thay ca cũng đừng khóa cửa vội, không mọi người ngủ ngoài đường, chẳng biết lúc nào đó bị muỗi nó khiêng mất."

"Thế mà cậu cũng nghĩ ra được."

Quách Trung Vân chăm chú đánh giá về Trần Hán Thăng, khuôn mặt đang lấp ló khi sáng khi mờ do tác dụng của đèn các phương tiện đang lưu thông trên đường chiếu vào. Thầm nghĩ, Trần Hán Thăng vừa có năng lực tổ chức, làm việc lại tính toán kỹ càng, buổi chiều lúc ghi danh lại tỏ ra khả năng

đối nhân sử thế rất tuyệt vời, năng lực tổng hợp đều nằm phía trên Hồ Lâm Ngữ nha.

Lúc đầu, Quách Trung Vân định để người tích cực, làm việc chủ động như Hồ Lâm Ngữ làm lớp trưởng, nhưng bây giờ lại thấy Trần Hán Thăng có vẻ thích hợp hơn.

Lớp trưởng trong đại học là nhân vật rất quan trọng, có thể giúp đỡ rất nhiều cho phụ đạo viên. Đương nhiên, bản thân lớp trưởng cũng thu được rất nhiều đặc quyền.

Quan trọng nhất là, Trần Hán Thăng có ý này hay không, bởi vì làm lớp trưởng không phải là việc nhẹ nhàng, có rất nhiều chuyện lớp trưởng cần phải đứng ra gánh vác cùng hoàn thành. Cũng không biết, Trần Hán Thăng có thu được tín nhiệm của đa số mọi người trong lớp hay không?

"Để quan sát thêm hai ngày nữa đi." Quách Trung Vân tính toán trong đầu.

Từ lúc nào không hay, bạn học Trần Anh Tuấn đã được thêm vào danh sách ứng cử viên lớp trưởng của phụ đạo viên, chức vị này so với trưởng phòng thì quan trọng hơn rất nhiều.

Trần Hán Thăng từ khi trọng sinh trờ về đã nghĩ, trong thời gian đại học mình phải mở ra công việc làm ăn. Nên lớp trưởng nhất định phải đặt ở trong tay mình, không thì việc gì hắn phải hao tâm tổn trí như vậy, cần gì phải 'phô chương' cho mọi người nhìn thấy làm gì?

Chương 17: Mỗi người một vẻ

Gần làng* đại học Giang Lăng có một trung tâm mua sắm tên là Nghĩa Ô. Ở nơi đây tập trung rất nhiều của hàng, giá cả lại phải chăng, trong này còn có cả quán nét, có quán ăn, quán cà phê, dãy nhà nghỉ. Nói chung nơi này phục vụ tất cả những nhu cầu của sinh viên, tạo thành một dây chuyền khép kín từ ăn, ngủ, giải trí tất cả mọi mặt.

(*Làng đại học: hay còn gọi là thành phố đại học hay đô thị cũng được. Là nơi tập trung của nhiều trường đại học. Từ chương này mình cố định luôn là Làng đại học nhá.)

Nhóm người Trần Hán Thăng cũng không gọi taxi để đi, mà cả đám dắt nhau đi bộ. Nhóm người đi qua một quán ăn đêm, ngay lúc đó có người phục vụ lớn tiếng chào mời : "Bạn học, nhà hàng chúng tôi đang có chương trình giảm giá bia, xin mời mọi người vào uống thử."

Tât cả mọi người trong nhóm đều nhìn về phía Trần Hán Thăng, dù sao hắn cũng là người khởi xướng. Nhưng Trần Hán Thăng lại nhìn về phía Quách Trung Vân, đây mới là người mình cần nịnh bợ vào lúc này.

Quách Trung Vân lắc đầu: "Nhà hàng này , cách thức nấu ăn không được tốt cho lắm, ăn vào dễ bị tiêu chảy, chúng ta đi đến một nhà hàng khác."

Trần Hán Thăng trong lòng mỉm cười. Lão Quách làm phụ đạo viên ở đây nhiều năm, các lớp mỗi lần tổ chức hoạt động

gì đều muốn mời lão. Xung quanh trường, quán nào ngon, quán nào không ngon lão nắm rõ như lòng bàn tay nha.

Mọi người đi theo Quách Trung Vân đến một nhà hàng, 27 nam sinh chia làm ba bàn. Ông chủ vội vàng đi tới : "Thầy Quách, đây là nhóm học sinh mới của thầy phải không?"

Quách Trung Vân gật đầu, sau đó bắt đầu gọi món như một thói quen: "Đồ ăn vẫn quy tắc cũ, quan trọng nhất là phải sạch sẽ."

"Thầy Quách yên tâm đi, ngài muốn uống cái gì vậy?"

Việc này làm cho lão Quách khó sử, vừa rồi lão sĩ diện lên có nói là không uống rượu, nhưng trong trường hợp này không uống rượu là không được. Lão còn đang đắn đo trong lòng, thì bên cạnh Trần Hán Thăng đã lớn tiếng nói ra: "Ông chủ cho mỗi bàn một thùng bia, thừa thì chút nữa trả lại, còn thiếu thì gọi thêm. Bây giờ, ông chủ cho chúng tôi vài đĩa lạc trước đi."

Có Trần Hán Thăng đứng ra gọi những thứ này, Quách Trung Vân vẫn có thể duy trì uy nghiêm của mình, lão gật đầu bổ sung: "Thôi thì nghe theo lời Hán Thăng cũng được, mỗi bàn một thùng, không thể uống thêm nữa."

Trong nhóm cũng có người không uống được, chỉ đi cùng để gặp mặt phụ đạo viên cùng với bạn cùng lớp mà thôi. Nhưng phụ đạo viên cũng đã đồng ý cách gọi món của Trần Hán Thăng, nên mọi người cũng không có ý kiến gì.

Khi mọi người ngồi xuống thì trên bàn vẫn còn trống không, mọi người cũng chẳng có chuyện gì để làm. Nhưng khi bia cùng món nhắm mang lên, không khí trên bàn đã náo nhiệt hơn hẳn.

Thời đại học con trai có rất nhiều thứ để cho mọi người bàn tán. Ví dụ như điều kiện gia đình, dáng vẻ bề ngoài, tốc độ

thay đổi bạn gái,…nhưng có một chuyện thường hay bắt gặp nhất đó là trình độ uống rượu.

Hiện tại mới chỉ là ngày đầu báo danh, mọi người còn chưa thể biết được điều kiện gia đình lẫn nhau, còn dáng vẻ thì cũng không thể so sánh với tên Ngô Ngạn Tổ(diễn viên) kia được, với lại giờ phút này còn chưa biết được người nào có bạn gái người nào chưa có huống gì nói đến chuyện tốc độ thay bạn gái ra để bàn tán.

Cho nên, tửu lượng chính là thước đo địa vị cùng lực ảnh hưởng của một người đến những người khác, rất nhiều người bắt đầu thể hiện khả năng của mình trên bàn rượu, những chiếc ly hết vơi lại đầy, liên tục tuần hoàn.

Phụ đạo viên Quách Trung Vân là một người tửu lượng rất tốt, lão cũng có thể tự tin nói rằng, thông qua việc uống rượu có thể nhìn nhận ra tính cách cùng năng lực của từng người. Lão ngồi đó yên lặng, một mặt chờ đợi mọi người mời rượu mình, một mặt quan sát hành động của từng sinh viên trong này.

Có vài người trong nhóm thật sự không thể uống rượu, ví dụ như Lý Quyến Nam, điển hình một học sinh gương mẫu, mới uống vào hai chén, đã khóc lóc nói mình nhớ nhà.

Cũng có ít người có thể uống được, nhưng rất văn vở trên bàn rượu. Như Kim Dương Minh chẳng hạn, rõ ràng thằng này có thể uống được 5, 7 cốc nhưng lại nói mình chỉ uống được 1, 2 cốc mà thôi, khi mọi người nâng ly thì nó chỉ uống nửa cốc còn nửa cốc còn lại lừa lừa dấu đi.

Nhưng có rất nhiều người uống rất nhiệt tình, uống được bao nhiêu là hết mình giống như Dương Thế Siêu, Quách Thiếu Cường, Trần Hán Thăng cứ cốc đầy mà táng, ai mời cũng uống.

Trong những người uống được đấy, biểu hiện của từng người cũng rất khác biệt.

Hai thằng mất dạy Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường dựa vào bản thân có tửu lượng cao, toàn đi kiếm những bạn học không biết uống hoặc uống được rất ít, thay phiên nhau mời rượu. Đến khi có người không chịu nổi phải nôn ra, thì hai thằng này lớn tiếng cười to trên mặt hiện rõ sự sung sướng.

Hai thằng còn khốn nạn hơn nữa, là đến chúc rượu bạn học nào mà người đó không đồng ý là chúng nó văn vở nói "Các cậu mà không uống là xem thường bọn tớ đấy". Bạn học mới mà, không uống thì không được. Cùng phòng với nhau mà cũng không thoát khỏi ma chảo của hai thằng này, Kim Dương Minh thì nôn thốc nôn tháo, còn Lý Quyến Nam thì gục ngay tại bàn.

Trần Hán Thăng thì khác hoàn toàn, khi tới chúc rượu các bạn tửu lượng kém, thì chỉ cụng ly rồi đi, kệ người ta thích uống thì uống không thì thôi, không ép buộc. Còn có người nói không thể uống được rượu, lấy trà thay rượu hắn cũng vui vẻ cụng ly cùng người ta.

Mục tiêu của hắn là những người tửu lượng cao như Dương Thế Siêu chẳng hạn. Cùng những người này náo loạn một hồi mới làm cho hắn thích thú.

"Lão Dương, mày làm cái khỉ gì vậy. Mày bảo Thanh Đảo* có sập thì thì sập chứ mày không thể đổ được cơ mà, những bông tuyết có bay mày cũng không say cơ mà, mà bây giờ mới uống được mấy chén đây?"

(Thanh Đảo: là một thành phố hải cảng, nơi này là một nơi tập trung quân sự quan trọng của TQ nên mới có câu ví von như vậy.)

Trần Hán Thăng đang cầm trên tay chén thứ 6 liên tiếp, lớn tiếng nói.

Dương Thế Siêu thật sự không thể uống thêm được nữa, mồm bắt đầu méo, âm thanh phát ra đã không còn chuẩn xác nữa rồi : "Con chó, con chó Trần Hán Thăng, bố mày biết đêm nay mày cố tình đến uống gục bố mày."

Vừa nói xong thì bất ngờ 'Bình' một tiếng, Dương Thế Siêu gục ngay trên bàn, chẳng còn biết trời đất trăng sao là gì nữa.

Lại một người nữa gục xuống. Trần Hán Thăng nhìn Quách Thiếu Cường lớn tiếng gọi: "Thiếu Cường lại đây, hai chung ta nói về cuộc sống thú vị này đi?"

Quách Thiếu Cường nhìn thấy màn này thì cơ thể bỗng dưng run lên, Trần Hán Thăng giết tới mình rồi đây, mấy người xa luân chiến cũng không đánh gục được thằng này. Trần Hán Thăng bước đi rất vững vàng, nói chuyện đâu ra đấy, chứng tỏ 'chút' rượu này còn chưa thấm vào đâu.

Quách Thiếu Cường sợ hãi nhận thua: "Lão Tứ, tao đến giới hạn rồi, không thể uống thêm được nữa, cuộc sống thì anh em mình kiếm cơ hội khác nói chuyện sau. Giờ tao với mày mà uống say ra đấy thì ai đưa các bạn về?"

Trần Hán Thăng liếc qua nhìn chiếc đồng hồ treo tường, trên đó rõ ràng thông báo đã đến 1h. Hắn nghĩ, tầm này mà cho Quách Thiếu Cường gục, một mình mình không thể đưa các bạn về phòng được.

"Mày nhớ lấy, cho mày nợ lần này, lần sau nhớ tính cả vào đấy."

Trần Hán Thăng thêm vào một cậu, coi như là dọa thằng này một trận đi.

Quách Trung Vân vẫn ngồi quan sát từ đầu đến giờ. Lão thấy trình độ uống rượu của Trần Hán Thăng quả thật rất tốt, lúc nào cũng duy trì được bầu không khí náo nhiệt trên bàn rượu, đã thế lại còn không hề dựa thế ép buộc những bạn tửu lượng kém nữa chứ.

Ưu điểm tốt nhất của hắn là uống rượu những vẫn giữ được sự tỉnh táo, nói một là một hai là hai, nói đi về là đi về rất quyết đoán.

Quách Trung Vân dự định đi thanh toán tiền, không ngờ đến chỗ tính tiền Trần Hán Thanh đã nhanh hơn một bước tiến tới trả tiền. Có một vài bạn mới uống chút rượu, vẫn đang còn tỉnh táo, đã nhìn thấy cảnh này, nhìn điệu bộ đứng lên rồi lại ngồi xuống có vẻ như muốn tiến tới góp tiền để trả.

Nhưng cuối cùng lại thôi, bởi vì Trần Hán Thăng cũng không lên tiếng, bọn họ cũng coi như không thấy gì.

Trần Hán Thăng ra ngoài gọi hai chiếc taxi, để Quách Thiếu Cường cùng những bạn còn tỉnh đưa những người say trở về. Còn bản thân hắn thì đưa Quách Trung Vân về trường.

Ánh trăng như nước chiếu xuống mặt đường, làm cho cả con đường như được phủ một lớp màu bạc. Hai người thẳng một đường đi về phía trường học, không mặn không nhạt trò chuyện với nhau. Quách Trung Vân nói mình có một cô con gái nhỏ, Trần Hán Thăng nói sơ qua về gia đình mình. Hiện tại, quan hệ của hai người chưa đến mức nói về những chuyện sâu xa hơn.

Nhưng lúc hai người đến cửa trường học, trước khi chia tay, Quách Trung Vân rút ra 400 tệ nói: “Bữa cơm hôm nay không thể để cậu trả tiền được, như vậy mặt mũi của một phụ đạo viên như tôi biết để đi đâu.”

Trần Hán Thăng tất nhiên là từ chối. Nhưng Quách Trung Vân ép buộc, cầm tiền đặt vào trong tay Trần Hán Thăng, rồi nhẹ nhàng đi về phía ký túc xá dành cho giáo viên.

Cách làm người của lão Quách thật thú vị. Mọi người đều nghĩ bữa cơm này là Trần Hán Thăng mời, nên tất cả tình cảm mọi người đều dành hết cho Trần Hán Thăng.

"Có cơ hội, nhất định dẫn lão Quách đi kiếm chút đỉnh."

Trần Hán Thăng đang định đi dạo một vòng quanh trường, bỗng nhìn thấy một đôi tình nhân thấp thoáng ở trong bụi cây, một nơi rất tối.

Hơn nửa đêm, ngoại trừ nghe được tiếng ve kêu thường xuất hiện vào mùa hè, còn lẫn vào đâu đó là tiếng rên rỉ.

"Con mẹ bọn này, nhà nghỉ đầy ra đấy thì không thuê, làm bố mày cứng hết cả lên."

Trần Hán Thăng không dám tiếp tục đi dạo nữa. Chỉ trong chớp mắt đó, trong đầu hắn hiện lên rất nhiều thân ảnh, hình ảnh cuối cùng thuộc về Tiêu Dung Ngư. Nghĩ lại hình ảnh cô nàng chạy bộ vào sáng sớm hôm đó, dáng người thật là đẹp.

Trở về phòng ký túc xá, mọi người đã ngủ say. Trần Hán Thăng từ từ tắm rửa, sau đó gối lên những hồi ức nặng nề đi vào giấc mơ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hán Thăng bị những lời bài hát 'Thà rằng bạn tàn nhẫn với tôi đến cuối cùng, để tôi mất hết hi vọng quên đi, thà rằng bạn tàn nhẫn đến cuối cùng, để tôi có thể hoàn toàn từ bỏ' từ nhạc chuông điện thoại đánh thức.

"Chả có ý thức khỉ gì, ồn ào chết người. Tiếng chuông điện thoại của thằng mất dạy nào lớn quá vậy?"

Kim Dương Minh vội vàng xin lỗi, nhưng trên mặt lại hiện rõ vẻ nhơn nhơn cùng đắc ý.

“Con chó này, sợ người khác không biết mày có điện thoại à?”

Trần Hán Thăng lắc đầu, từ trên giường bước xuống , đứng vào hàng chờ đánh răng, rồi chuẩn bị kiếm chỗ ngồi ăn sáng. Lý Quyến Nam thấy vậy vội vàng nhắc nhở: “Trần ca, hôm nay là ngày đầu tập quân sự để phục vụ cho Tân Sinh Đại Hội, nên mọi người phải mặc đồng phục quân đội nha.”

“Suýt nữa tao quên mất, tối hôm qua lão Quách còn nhắc đi nhắc lại mấy lần.”

Trần Hán Thăng thay bộ quần áo quân sự rộng thùng thình, trông rất ngứa mắt, dẫn đầu anh em bước xuống sân trường. Lý Quyến Nam thì theo sát bên cạnh.

Đái Chấn Hữu nhìn thấy điện thoại là lao vào, không biết nhục là gì theo sát Kim Dương Minh. Lúc đầu Dương Thế Siêu đã bớt giận rồi, nhưng nhìn thấy bộ dạng huênh hoang của Kim Dương Minh thì trong lòng lại bắt đầu khó chịu. Quách Thiếu Cường còn chưa tỉnh rượu, mơ mơ màng màng bước đi sau cùng.

Nói chung mỗi người một vẻ, ai cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Trong lòng Kim Dương Minh thật sự tiếc nuối, cái điện thoại của mình chỉ hấp dẫn được mỗi Đái Chấn Hữu chẳng qua chỉ là một người qua đường bình thường. Nếu chiếc điện thoại có thể hấp dẫn được loại người như Trần Hán Thăng mới làm cho cu cậu có được cảm giác thành tựu.

Tại sao Kim Dương Minh lại đánh giá Trần Hán Thăng cao như vậy, thật ra trong lòng thằng này cũng không rõ ràng tại sao lại như vậy, đó chỉ là cảm giác mà thôi.

“Trần ca, sao anh đi nhanh thế?”

Lý Quyến Nam đã bước nhanh hết cỡ cũng không theo kịp bước chân của Trần Hán Thăng.

“Đi nhanh để tao còn chào hỏi các bạn nữ lớp mình chứ.” Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

Mấy thằng cùng phòng đang đi phía sau nghe thấy cũng hợp lý quá nha. Nữ sinh Tài viện nổi tiếng như vậy, không biết lớp mình có nhiều hotgirl không nhỉ?

Chương 18: Nữ sinh 36D là một báu vật.

Mặc dù mấy thằng đực rựa, thằng nào thằng nấy đều đang háo hức muốn gặp các bạn nữ trong lớp. Nhưng cả đám đi đến bãi tập, nghe được những tiếng cười trong trẻo của các bạn nữ sinh, đang đứng thành nhóm ở xa xa. Thì thằng nào thằng nấy sun hết cả vòi lại, chẳng đứa nào dám tiến lên chào hỏi.

Thật ra các bạn nữ sinh cũng vậy. Họ đang nói chuyện, nhưng đôi lúc vẫn liếc mắt nhìn sang một đám nam sinh bên này. Phần lớn mọi người đều rất tự nhiên đứng thành một nhóm nhỏ theo từng phòng, hầu như không ai chủ động đi bắt chuyện với những phòng khác.

Nam sinh thì nhìn xem có em hotgirl nào không, còn mấy cô nữ sinh lại nhìn xem có anh chàng nào đẹp trai xuất hiện không. Nhưng hình ảnh đập vào mắt hai bên chính là bộ quần áo quân sự rộng thùng thình, làm cho người ta chẳng nhận ra dáng vẻ từng người ra sao, không có điểm nhấn cũng không có gì để đem ra đánh giá cả.

“Chất lượng nữ sinh khóa này của Tài Viện có phải là kém nhất trong các khóa từ trước đến giờ không?”

Quách Thiếu Cường đã tỉnh rượu, lo lắng nói ra suy nghĩ của mình.

“Có khả năng nha. Hôm qua, lúc đi báo danh tau gặp được một chị khóa trên phải nói là… chẹp chẹp…. Bây giờ tao nhìn vào lớp mình, haizz!”

Dương Thế Siêu than thở.

Trần Hán Thăng không nhịn được cười. Con người xưa nay là thế, ngoài thèm trong chán.

Có thể nói, lớp 2 Tài Viện năm nay được đánh giá có nhan sắc trung bình đẹp nhất từ trước đến nay. Thậm chí, lớp của Trần Hán Thăng còn xuất hiện cực phẩm có thể sánh ngang với Tiêu Dung Ngư nữa cơ.

"Tao lại làm quen với các bạn ấy một chút, ai muốn đi cùng không?" Trần Hán Thăng nói.

Mấy thằng này chỉ được cái nói thôi, làm gì có đứa nào dám qua, thằng nào cũng lắc đầu quầy quậy, cá mè một lứa cùng với Vương Tử Bác.

Trần Hán Thăng mặc kệ bọn này, chỉnh trang lại mái tóc, nở nụ cười nhè nhẹ bước tới gần Hồ Lâm Ngữ hỏi thăm: "Hồ mỹ nữ, chùng ta lại gặp nhau nha."

Hồ Lâm Ngữ đang buôn dưa lê cùng các bạn trong phòng. Nói thật, các cô nàng khá thất vọng về sự can đảm của các bạn nam trong lớp, làm sao chẳng có ma nào dám qua đây bắt chuyện, bây giờ là sinh viên rồi chứ đâu còn là học sinh cấp ba nữa đâu.

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy Trần Hán Thăng đang đi tới, trong lòng có chút vui vẻ, sau đó nhìn các bạn nữ xung quanh lớn tiếng nói: "Mọi người nhìn xem, lớp chúng ta có cả thảy 27 nam sinh, thế nhưng mà chỉ có Trần soái ca là dám bước qua bên này nha."

Những nữ sinh khác đều chưa nhận biết Trần Hán Thăng, có chút tò mò đánh giá.

Trần Hán Thăng chủ động giới thiệu: "Mình tên là Trần Hán Thăng, người Cảng Thành, có mỹ nữ nào là đồng hương với mình không?"

"A, có mình."

Có một nữ sinh vội vàng giơ tay.

Hồ Lầm Ngữ đưa ra đề nghị: "Đàm Mẫn, đợt nào nghỉ học, có thêm một anh chàng đẹp trai cùng nhau về quê nha."

Trần Hán Thăng biết rõ Đàm Mẫn cùng quê với mình, không những thế còn cùng một huyện.

Đương nhiên, kiếp trước hai người cũng không đi lại quá gần. Nguyên nhân chủ yếu là, Đàm Mẫn chưa đạt đến yêu cầu của Trần Hán Thăng, tuy rằng dáng người cô nàng cũng rất được, cho nên hai người chỉ duy trì ở mức độ đồng hương mà thôi.

Bạn cùng phòng Đàm Mẫn cùng hùa theo nói: "Nhưng rốt cuộc là về nhà ai, về nhà Đàm Mẫn hay về nhà Trần soái ca."

Đàm Mẫn thẹn thùng, giơ tay bịt miệng bạn cùng phòng lại, làm cho mọi người xung quanh lớn tiếng cười to.

Cứ như vậy, Trần Hán Thăng dễ dàng dung nhập cùng các bạn nữ, làm cho mấy thằng đực rựa bên kia lộ ra vẻ mặt thèm thuồng, nước rãi rớt ra đầy đất.

"Con chó Trần Hán Thăng này, thời cấp ba chắc chắn thuộc loại yêu đương nhăng nhít. Nhìn điệu bộ nước chảy mây trôi của nó, chắc chắn là một cao thủ trải qua rất nhiều mối tình."

Dương Thế Siêu khẳng định nói.

"Chuyện này còn cần mày phải nhắc à. Con gái đứa nào chả thích loại này, badboy nha. Đáng tiếc, mấy nam nhân tốt như chúng ta lại không có đất dụng võ."

Kim Dương Minh rất đồng tình ý kiến của Dương Thế Siêu.

Dương Thế Siêu lại tỏ ra khó chịu nghĩ, mày mà cũng được gọi là nam nhân tốt à, thế thì bố mày là Phật Tổ Như Lai mịa nó rồi.

Hồ Lâm Ngữ xác định mục tiêu cho mình chính là làm lớp trưởng, nên rất tích cực trong mọi mặt, dù cho với độ tuổi của cô nàng suy xét mọi mặt vẫn còn chưa hoàn hảo lắm. Nhưng mà nhiệt tình cũng có chỗ tốt của nó, Trần Hán Thăng còn chưa mở lời, Hồ Lâm Ngữ đã nhiệt tình giúp hắn giới thiệu tường tận từng bạn nữ một.

Lớp 2 Hành Chính Công gồm có 27 bạn nam, và 27 bạn nữ, thật sự cân bằng.

Học viện Tài Chính và Kinh Tế được sát nhập từ hai trường, học viện Quản Lý Cán Bộ và học viện Kế Toán thuộc tỉnh Tô Đông. Tuy là một trường đại học hạng hai, nhưng Tài Viện rất có lực ảnh hưởng trong cơ quan nhà nước trực thuộc tỉnh Tô Đông, cho nên lãnh đạo học viện có thể duy trì sinh viên nam nữ ở một trạng thái cân bằng.

Hồ Lâm Ngữ giới thiếu xong, còn dùng giọng điệu lớp trưởng giao nhiệm vụ cho Trần Hán Thăng: "Hán Thăng, hiện giờ có rất nhiều việc. Hi vọng cậu có thể kiểm soát nam sinh bên kia, chúng ta cùng một chỗ trợ giúp công việc cho thầy Quách quản lý tốt lớp học."

Trần Hán Thăng gật đầu, trong lòng nghĩ, bạn học Tiểu Hồ đối với việc làm lớp trưởng có một sự cố chấp cùng kiên trì rất lớn nha. Mình đoạt lấy vị trí này, không biết cô ấy có hận mình không nhỉ?

Hai người đều có mục tiêu là chức vụ lớp trưởng. Một người lộ hẳn tham vọng của mình ra ngoài mặt, còn một người âm thầm thao tác.

Hồ Lâm Ngữ không hề che dấu mục đích của mình, không chỉ phụ đạo viên biết, mà các bạn nữ đều âm thầm hiểu được điều đó.

Trần Hán Thăng thì khác, chỉ có mình hắn biết mục đích mình đang theo đuổi là gì. Còn những người khác không một ai biết mục đích thực sự của hắn là gì.

“Hồ mỹ nữ, bạn học này có phải cùng lớp chúng ta hay không?”

Trần Hán Thăng chỉ vào một bạn nữ kiếm chủ đề nói chuyện. Kỳ thật, quyền chọn lựa lớp trưởng cuối cùng phụ thuộc vào Quách Trung Vân, lão là người quyết định cuối cùng.

Hồ Lâm Ngữ vỗ vỗ trán: “Suýt chút nữa thì quên, bạn này là học sinh cùng lớp chúng ta tên là Thẩm Ấu Sở, cũng là bạn cùng phòng của tớ.”

Thẩm Ấu Sở cao tầm 1m7, có lẽ là nữ sinh cao nhất lớp, nhưng dáng được dấu đi bởi bộ đồng phục quân sự. Nhưng dáng vẻ của cô nàng tương phản với sự tự tin, lúc nào cũng hiện ra vẻ nhút nhát.

Lúc Hồ Lâm Ngữ giới thiệu cô nàng cho Trần Hán Thăng. Khuôn mặt Thẩm Ấu Sở đỏ bừng, cúi đầu xuống đất, lặng lẽ đi ra chỗ khác, giồng như muôn tách biệt cùng với mọi người vậy.

“Hán Thăng, đừng để ý đến chuyện này.”

Hồ Lâm Ngữ giúp Thẩm Ấu Sở giải thích chuyện này: “Hôm qua, lúc đăng ký, mình có nhìn qua về hoàn cảnh gia đình Thẩm Ấu Sở. Bố mẹ cậu ấy đều đã mất, phải cần vay tiền sinh viên mới có thể học đại học, dẫn đến tính cách cậu ấy có phần tự ti, nhút nhát…”

Trần Hán Thăng tất nhiên là biết, không lẽ người như mình lấyTiêu Dung Ngư làm tiêu chuẩn, lại có thể nhắm mắt đi chọn một cô gái khác có trình độ thấp hơn sao?

Thẩm Ấu Sở là một người, có hoản cảnh gia đình thực sự quá khó khăn, cũng không hề nổi bật chút nào. Trần Hán Thăng học cùng bốn năm đại học, không hề có chút ấn tượng nào, có chăng cũng chỉ là một cô gái quanh năm ngày tháng, mặc bộ quần áo rộng thùng thình cũ kỹ, ăn ba đồng tiền cơm cùng bát canh miễn phí. Thư viện cùng căng tin luôn xuất hiện hình bóng của cô ấy bởi đó là việc làm thêm ngoài giờ giúp cô ấy sống qua ngày.

Ấn tượng duy nhất của cô nàng trong lòng mọi người là bốn năm đại học học bổng hạng nhất của học viện chưa bao giờ thoát khỏi tay cô nàng.

Một người chăm chỉ như vậy, thành tích tốt cũng không làm cho mọi người bất ngờ. Nhưng không ai ngờ được, cô ấy lại thi đậu nghiên cứu sinh đại học Kiến Nghiệp.

Đại học Kiến Nghiệp là đại học tốt nhất của tỉnh Tô Đông, xếp thứ năm toàn quốc, xếp vị trí cao hơn cả đại học Đông Hải. Một sinh viên của trường đại học hạng hai lại có thể thi đậu nghiên cứu sinh của một trường đại học top 5 cả nước, giống như một viên minh châu phát ra ánh sáng trong bóng tối vậy.

Đến lúc này, Trần Hán Thăng mới chú ý đến cô gái chủ động giấu mình trong bộ quần áo rộng thùng thình mà cũ kỹ đó.

Rất tiếc, mọi việc đều đã quá muộn, sau buổi lễ tốt nghiệp hôm ấy, cũng vì muốn để lại cho mình một chút kỷ niệm thời sinh viên. Nên Thẩm Ấu Sở đã mượn bạn học một bộ quần áo.

Kết quả làm cho tất cả mọi người một phen chấn động.

Mặc dù, trên người cô nàng chỉ mặc một chiếc váy trắng bình thường đến mức không thể bình thường hơn, thậm chí chiếc váy này còn không thể nào mặc vừa với thân thể cô

nàng. Nhưng Thẩm Ấu Sở ngày đó lộ ra một làn da trắng trẻo trơn mềm, tóc dài tự nhiên, cùng đôi bàn chân mảnh khảnh được bao bọc bởi chiếc giày cao gót màu bạc, kết hợp với dáng vẻ thẹn thùng vì chưa thích ứng kịp cách ăn mặc kiểu này cùng rất nhiều ánh mắt trợn tròn nhìn chằm chằm vào. Khuôn mặt xinh tươi như hoa đào, ngây ngất cùng dáng vẻ e thẹn tự nhiên, làm cho tất cả nam sinh nhìn thấy bộc phát ra ý nghĩ muốn che trở, bảo vệ cô nàng.

Đàn ông đích thực nhìn ngực đầu tiên. Dù cho có bao nhiêu ưu điểm đi chăng nữa, điều quan trong nhất, chính là Thẩm Ấu Sở sở hữu bộ đèn pha 36D.(tức là 90)

Ai có thế nghĩ ra được, một cô gái chưa bao giờ ăn đủ chất, thân hình gầy gò mảnh mai, lại sở hữu vòng hai 36D. Bình thường cô ấy đều giấu thân thể của mình trong những bộ quần áo rỗng rãi, chỉ khi tốt nghiệp mới lộ ra cho mọi người chiêm ngưỡng khung cảnh mê người.

Giờ phút này, Trần Hán Thăng mới nhận ra Thẩm Ấu Sở là cô gái xinh đẹp nhất Tài Viện khóa 2002. Nhưng về sau cô ấy vào học nghiên cứu sinh đại học Kiến Nghiệp, còn Trần Hán Thăng thì tập trung toàn bộ tinh thần vào việc làm ăn không thể nào dứt ra được, cuối cùng cắt đứt liên lạc.

“Nhất định không để viên ngọc quý 36D này như củ cái trắng đem cho lợn ăn được, cũng không thể để một cô gái xinh đẹp như vậy lại chịu cảnh long đong lận đận như thế được.” Trần Hán Thăng suy nghĩ trong lòng.

Nếu như đã trọng sinh, phải nếm thử qua hương vị 36D như chiếc đèn pha này mới được, coi như đền bù tổn thất việc bị trọng sinh đi.

Nữ sinh 36D như một báu vật, nói thế nào đây.

Được sở hữu ở đời này, chết cũng không ân hận gì.

Chương 19: Con trai nói chuyện dễ nghe chắc chắn là tên lừa đảo

Tân Sinh Đại Hội lần nào cũng vậy, lặp đi lặp lại một cách tẻ nhạt. Đầu tiên là hiệu trưởng lên phát biểu, rồi lần lượt các lãnh đạo khác thay phiên nhau lên. Còn những sinh viên năm nhất thì ngồi dưới sân trường, hứng chịu những đợt nắng chói chang cuối cùng của mùa hè, ai nấy mồ hôi tuôn ra như tắm.

“Mẹ nhà nó, nóng quá.”

Trần Hán Thăng nói một câu.

“Lão Tứ, mày phàn nàn cái mịa gì. Sao lúc nãy, mày đứng nói chuyện với mấy em gái cùng lớp thì không la nóng đi.”

Dương Thế Siêu hậm hực nói ra.

“Vậy nên…”

Kim Dương Minh tranh thủ đưa ý kiến: “ Trưa nay Trần ca mời khách, và mỗi người một cốc Sprite mát lạnh.”

Thật ra trong lòng thằng này khó chịu nhất, vừa rồi nữ sinh trong lớp nói chuyện rất vui vẻ với Trần Hán Thăng, bỏ qua sự chú ý với chiếc điện thoại của nó, ý định thể hiện mốt chút nhưng chả có cô em nào thèm ngó ngàng đến.

Thật vất vả, mọi người mới chịu được đến khi Tân Sinh Đại Hội kết thúc. Tiếp theo, chính là hoạt động riêng của từng lớp, phụ đạo viên Quách Trung Vân dẫn theo học sinh của mình đi đến phòng học của lớp 2 Hành Chính Công.

Trên đường đi, mấy nam sinh nháy mắt ra hiệu, bởi vì bọn này phát hiện ra một vài bạn gái có nhan sắc rất tuyệt.

Mấy cô gái biết rõ bạn nam nhìn trộm mình, vẫn giả bộ không biết, nhưng ngoài mặt ẩn hiện ra nụ cười nhàn nhạt kết hợp với vẻ kiêu ngạo bán đứng nội tâm suy nghĩ của chính mình.

Lên đại học, không chỉ có con trai mới biết tỏ ra lạnh lùng.

Nơi này, chỉ có Thẩm Ấu Sở là ngoại lệ, cô nàng chỉ lặng lẽ cúi đầu đi theo bạn nữ phía trước, tựa như muốn hòa nhập vào đoàn thể này vậy, nhưng thật ra là muốn cô lập bản thân.

Mọi người bước vào trong phòng học, mỗi người theo từng phòng mà chọn vị trí để ngồi. Trưởng phòng Trần Hán Thăng liếc nhìn một vòng rồi hỏi một chút: "Lão Lục chạy đâu rồi?"

"Nó đi nhà vệ sinh rồi."

Đái Chấn Hữu trả lời, lại phàn nàn một câu: "Đi nhà vệ sinh mà còn mang theo điện thoại, mình đang chơi ngon lành."

Nhưng mọi người vẫn còn đánh giá thấp khả năng giả vờ giả vịt của thằng này. Ngay thời điểm, Quách Trung Vân chuẩn bị bước chân vào lớp, thì bóng dáng Kim Dương Minh đã thấp thoáng đi đằng sau.

Kim Dương Minh chân bước đều, tay cầm điện thoại lớn tiếng nói: "Alô, alô. Ông nói gì sao tôi không nghe thấy, có thể nói lớn thêm chút nữa hay không, được rồi, chút nữa tan học bọn mình nói chuyện tiếp nhá."

Lập tức, hành động này thu được ánh nhìn của cả lớp. Kim Dương Minh tắt điện thoại, trên mặt còn hiện ra vẻ vô tội cùng xin lỗi Quách Trung Vân: "Thầy, em vô ý quá, em vừa rồi ra ngoài nhận một cuộc gọi."

Không nhiều thì ít, Quách Trung Vân cũng đã dẫn dắt qua vài khóa sinh viên đại học, loại sinh viên nào mà chưa nhìn qua, vở kịch nào mà chưa từng thấy đâu. Lão chỉ nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu cho Kim Dương Minh bước về chỗ ngồi.

Kim Dương Minh ngồi vào chỗ, hậm hực phàn nàn cùng với Đái Chấn Hữu: "Tín hiệu chán thật, bỏ 7 nghìn tệ ra để mua điện thoại, kết quả điện thoại thì có mà không sử dụng được."

Đái Chấn Hữu lại thuộc vào loại người nịnh hót, cũng hùa theo chửi bới mấy nhà mạng.

Trần Hán Thăng nhìn thấy vẻ mặt bạn học Kim Dương Minh tỏ rõ sự hưởng thụ, thì trong lòng có chút khâm phục.

Đời trước, thằng chó này làm việc cho nhà máy sản xuất chế tác búp bê tình dục, hơn nữa còn phụ trách dây chuyền sản xuất búp bê tình dục kiểu dáng trẻ em nữa chứ, không những thế còn làm đến trình độ nước chảy mây trôi. Thì hiện giờ khoe điện thoại đơn giản như vậy đã là gì, thằng này còn muốn đến chỗ từng bạn mà khoe mình có điện thoại ấy chứ.

…

Có sự việc của Kim Dương Minh làm ngắt quãng, bầu không khí trong lớp náo nhiệt hẳn lên. Quách Trung Vân đằng hắng một tiếng, rồi bắt đầu phổ biến những việc cần chú ý cho lớp biết. Sinh viên năm nhất có rất nhiều việc phải làm, ví dụ như việc học quân sự, lĩnh sách, tài liệu online…vv

Quách Trung Vân nói chuyện rất rõ ràng ngắn gọn, mỗi việc chỉ nói một lần rồi thôi.

Khác hoàn toàn với giáo viên cấp ba. Thời cấp ba, các giáo viên thường phải nói đi nói lại, nói đến khi nào học sinh hiểu được mới thôi. Giảng viên đại học có cách giảng dạy đối lập

hoàn toàn, họ chỉ làm đúng phần giảng dạy của mình, còn hiểu hay không là việc của sinh viên.

Quách Trung Vân dặn dò xong, tiếp sau đó là phần giới thiệu của từng sinh viên. Mọi người đều thích thú với quá trình này.

"Xin chào mọi người, mình là Trương Tiểu Nhàn, đến từ thành phố Bành Thành thuộc tỉnh Tô Đông."

Bắt đầu giới thiệu từ bàn đầu tiên, nằm ở bên trái cạnh cửa ra vào. Mỗi người lần lượt lên trước bảng giới thiệu, công thức cứ lặp đi lặp lại: "Xin chào mọi người, mình tên là xxx, đến từ xxx."

Có một vài bạn nữ tự tin với vẻ bề ngoài của mình, nên đến phần mình giới thiệu thì bỏ chiếc mũ quân sự ra, làm lộ khuôn mặt sinh đẹp của mình. Ngồi bên dưới, mấy cu cậu nhìn thấy cảnh này, mắt ai nấy cũng trợn tròn, huých vai nhau cười nói ồn ào, cực kỳ phấn khích.

Trần Hán Thăng tỏ ra không hứng thú với việc làm vô bổ này, ngồi dựa đầu vào ghế. Chỉ thời điểm, Thẩm Ấu Sở bước lên bục giảng giới thiệu, hắn mới ngồi thẳng người dậy, hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào.

Thẩm Ấu Sở rất khác biệt so với những bạn nữ khác, khuôn mặt lúc nào cũng được che lấp bởi chiếc mũ quân sự, không bao giờ nhìn thẳng về phía trước, giọng nói phát ra nhỏ đến nỗi có thể sách ngang với tiếng muỗi kêu.

"Xin chào mọi người, mình tên là Thẩm Ấu Sở, đến từ Xuyên Du, xin cảm ơn."

Chỉ nói đơn giản một câu như vậy, mà cô nàng ngắt quãng đến hai lần mới nói được, nói xong lại cúi gằm mặt bước vào chỗ ngồi.

“Không nhìn thấy được điểm gì, chỉ có 2.15 điểm thôi, số điểm đó coi như lấy danh nghĩa bạn cùng lớp thêm vào đi.”

Quách Thiếu Cường trông giống một vị giám khảo công tâm vậy. Khi mỗi bạn nữ bước xuống, thằng này đều đều cho ra một con số, mà con mẹ nó đều chuẩn đến từng số lẻ thứ hai phía sau. Hiện tại Thương Nghiên Nghiên là người được cho cao điểm nhất, hoa khôi của lớp với số điểm 8.85.

Nhà tạo mẫu và sản xuất búp bê tình dục bạn học Kim Dương Minh tỏ ra am hiểu về sắc đẹp. Cu cậu chống tay lên cằm, suy nghĩ một chút rồi vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không thể dừng lại ở 2 điểm được, cô nàng dáng người rất cao, tuy rằng không nhìn rõ mặt, nhưng mái tóc dài mềm mượt óng ả thế kia, ít nhất phải được 4 điểm.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, đúng là người sinh ra ở địa phương như Kiến Nghiệp có khác, gu thẩm mỹ cao hơn Quách Thiếu Cường rất nhiều.

Thật ra, Thẩm Ấu Sở là một đóa hoa kỳ lạ. Hoàn cảnh cô ấy quá mức khó khăn, nên bốn năm đại học rất ít khi được ăn thức ăn mặn, điển hình của người thiếu dinh dưỡng. Vậy mà, trên thân hình gợi cảm hình chữ S ấy vẫn mọc ra hai cái đèn pha 36D, cùng mái tóc mềm mượt óng ả. Chỉ có thể nói, Xuyên Du sinh ra một đại mỹ nữ, được ông trời ban cho một thể chất phá mấy thì phá vẫn cứ đẹp.

Khi mọi người giới thiệu xong xuôi, chính là thời điểm chọn ra lớp trưởng. Trước kia, Quách Trung Vân nghĩ Hồ Lâm Ngữ là lựa chọn số một cho vị trí lớp trưởng. Nhưng thời gian gần đây, lão nhìn thấy những biểu hiện của Trần Hán Thăng, thì bắt đầu cân nhắc lại.

Trải qua một thời gian quan sát, Quách Trung Vân nhận ra, trình độ tổ chức, cách thức nói chuyện, hay năng lực xử lý Trần Hán Thăng đều tỏ ra vượt trội so với Hồ Lâm Ngữ. Nói

như vậy không có nghĩa Hồ Lâm Ngữ không có ưu điểm gì, cô nàng rất nhiệt tình, tích cực cùng chủ động, thậm chí là một người hết mình vì việc chung, đây là những đức tình cực kỳ cần thiết của một lớp trưởng.

Quách Trung Vân đưa mắt, hết nhìn Trần Hán Thăng lại nhìn sang Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ chăm chú nhìn về phía Quách Trung Vân, trên mặt tràn đầy vẻ mong chờ.

Trần Hán Thăng thì ngược lại, hoàn toàn không để ý. Hắn còn đang mải mê chém gió với các bạn cùng phòng.

Quách Trung Vân tính toán một chút, rồi mở miệng nói ra: "Đáng lẽ, hôm nay là ngày bầu ra vị trí lớp trưởng, nhưng xét thấy mọi người còn chưa quen thuộc lẫn nhau, cho nên đổi lại thời gian là một tuần sau.

Một tuần sau, chúng ta sẽ bầu ra vị trí lớp trưởng lớp 2 Hành Chính Công."

Lão Quách nói xong thì rời đi, trong lớp học lập tức biến thành cái chợ, loạn xị ngậu hết cả lên.

Dương Thế Siêu mồm to nhất, lớn tiếng nói: "Lão Tứ, vị trí lớp trưởng này mày nhất định phải đạt được nha, về sau có chuyện gì còn có mày bảo kê chứ."

Ngay cả loại người như Kim Dương Minh cũng giơ hai tay đồng ý: "Nếu mày là lớp trưởng, về sau lúc điểm danh, trốn học, chọn tín những vấn đề này. Có mày làm lớp trưởng sẽ giúp được chúng tao rất nhiều."

Thật ra Dương Thế Siêu cùng Kim Dương Minh cũng không hiểu sao mình lại nhiệt tình để cử Trần Hán Thăng làm lớp trưởng đến như vậy. Tóm lại phù sa không đổ ruộng ngoài, bọn chúng không muốn làm, mà để người khác làm cũng không muốn, cho nên Trần Hán Thăng là lựa chọn tốt nhất.

Suy nghĩ của bọn này thật ra rất đơn giản, dù sao Trần Hán Thăng đã là trưởng phòng, nếu có thêm vị trí lớp trưởng nữa, thì những chuyện tốt tuyệt đối không thoát khỏi tay phòng 602 được.

Hiện tại mọi người đang lục lọi lại trí nhớ, cân đo đong đếm xem người nào đáng cho mình bầu vào vị trí lớp trưởng. Lúc này, những bạn nam lập tức nhìn về phía Trần Hán Thăng, đây là tác dụng của những hành động hắn thể hiện vào buổi uống rượu tối qua. Đã có người kêu gọi ủng hộ, mà mình cũng thích, không chọn hắn thì chọn ai bây giờ!

Dù sao, mọi người cũng cùng nhau ở tại ký túc xá nam, có chuyện gì cũng dễ dàng nhắc nhở cho nhau. Chuyện này giống như sự tích 'người lùn tuyển tướng' vậy, tuy là hành động bất đắc dĩ nhưng lại đạt được ý kiến thống nhất với nhau.

Hồ Lâm Ngữ nghe được những lời này, ánh mắt trở nên mơ hồ, nghĩ chán nghĩ chê cũng không ngờ đối thủ cạnh tranh với mình lại là Trần Hán Thăng. Người mà cô nàng có ấn tượng tốt nhất trong tụi con trai.

"Haiz, biết người biết mặt mà không biết lòng nha."

Hồ Lâm Ngữ thở dài, cuộc sống của mình có mục tiêu rất rõ ràng, đầu tiên là vị trí lớp trưởng, đi học bình thường sau đó là điều động sinh viên, cuối cùng tiến vào cơ quan nhà nước làm việc, cho nên vị trí lớp trưởng với cô nàng tuyệt đối quan trọng.

Hồ Lâm Ngữ ngồi lặng yên một chỗ, cẩn thận suy nghĩ. Cuối cùng cô ấy cũng nhẹ nhàng lắc đầu, chuẩn bị đứng lên trở về phòng ký túc, đã có người khiêu chiến vậy thì chiến thôi.

"Ấu Sở, tớ nói cho cậu biết, đứa con trai nào mà nói chuyện dễ nghe thì nhất định là tên lừa đảo. Cậu nhất định

phải nhớ kỹ.”

“Hả…”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt hiện rõ vẻ ngạc nhiên.

Đáng tiếc không ai nhìn được cảnh này, dưới chiếc mũ quân sự đó là một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, so với Tiêu Dung Ngư không hề thua kém chút nào.

Chương 20: Anh đừng đè lên tóc của em

Buổi chiều, là thời điểm huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu. Trong thời gian huấn luyện quân sự có rất nhiều chuyện không may phát sinh mà các bạn nữ cần chú ý, ví dụ như bị cảm nắng, thiếu nước làm cho thiếu máu dễ dẫn đến bị ngất. Còn một việc đang xảy ra ngay tại sân tập của lớp 2 Hành Chính Công , sự việc có liên quan đến vấn đề cắt tóc.

Một bạn nam trong lớp tên là Chu Thành Long sở hữu cho mình một bộ tóc dài lãng tử, nghĩ rằng phụ đạo viên cũng chưa từng đề cập đến mái tóc của mình, tính gì mấy ông huấn luyện viên huấn luyện quân sự tuổi còn trẻ, thế là dẫn đến tranh cãi.

Huấn luyện viên trẻ tuổi cảm thấy Chu Thành Long không tôn trọng mình, anh ta nổi giận đùng đùng đi tới, muốn tự mình cắt đi mái tóc của Chu Thành Long.

Lúc ban đầu, thời điểm sự việc mới phát sinh Trần Hán Thăng không có ở nơi này, hắn cùng Dương Thế Siêu đi đến cửa hiệu tạp hóa mua thuốc hút, khi trở về sự việc cãi nhau đã ầm ĩ lên rồi.

Các bạn trong lớp đều chưa từng trải qua sự việc như thế này, không phải là ngơ ngác đứng xem thì cùng là đứng về phía Chu Thành Long cự cãi lại. Nhìn thấy sự việc càng lúc càng lớn, Hồ Lâm Ngữ chuẩn bị đi báo cáo chuyện này với giáo viên chủ nhiệm cùng huấn luyện viên cấp cao hơn, vừa lúc gặp được Trần Hán Thăng đang trên đường đi trở về.

“Có chuyện gì mà hoảng hốt thế?”

Hồ Lâm Ngữ nói vắn tắt lại việc vừa xảy ra, rồi chuẩn bị đi báo cáo một chút. Trần Hán Thăng lập tức ngăn lại, con lợn Dương Thế Siêu đứng cạnh cứ nghĩ rằng hắn đang đùa giỡn bạn nữ, cũng giơ hai tay ngăn Hồ Lâm Ngữ ở phía trước.

“Trần Hán Thăng, bây giờ không phải lúc để đùa giỡn, tránh ra mau.”

Hồ Lâm Ngữ bực tức lớn tiếng hét lên.

“Bà hiểu cái búa, giờ mà đi báo cáo thầy Quách cùng huấn luyện viên cấp trên. Chắc chắn, Chu Thành Long cùng huấn luyện viên trẻ kia sẽ bị xử phạt, chuyện này phải biến lớn thành nhỏ mới được.”

Trần Hán Thăng bỏ lại một câu, rồi bước về phía đám đông hét lớn: “Các người làm loạn cái gì vậy?”

Huấn luyện viên nhìn lại, thì thấy một sinh viên mặc quần áo quân sự, thần hình cao lớn, trong miệng còn ngậm một điếu thuốc, trông không khác gì một tên du côn.

“Cậu là ai?” Huấn luyện viên cau mày hỏi.

Trần Hán Thăng vội vàng ném điếu thuốc mới hút một nửa xuống đất, rõ ràng huấn luyện viên rất ghét sinh viên hút thuốc. Hắn hiểu được điều này nên vứt thuốc đi vì không muốn hai bên mâu thuẫn ngày càng trở nên gay gắt.

“Báo cáo huấn luyện viên, em tên là Trần Hán Thăng, sinh viên lớp 2 Hành Chính Công.”

Trước tiên, Trần Hán Thăng nói ra thân phận của mình, tiếp theo là đưa ra ý kiến đóng góp: “Em có một đề nghị, ngài có thể bỏ kéo xuống, chúng ta bình tĩnh nói chuyện, không đến lúc không may có thể làm người khác bị thương.”

Mặc dù, huấn luyện viên không có ý muốn làm bị thương một ai, nhưng trong người đang bức xúc, lỡ may không kìm

nén được thì không biết thế nào mà lần. Trên cánh tay bạn học Trần Anh Tuấn vẫn còn lưu lại dấu răng Tiêu Dung Ngư cắn đấy thôi, ai mà ngờ được Tiêu Dung Ngư lại có thể cắn người.

Huấn luyện viên có lòng tự trọng tương đối mạnh, lạnh lùng liếc nhìn Trần Hán Thăng nói: "Huấn luyện quân sự không cho phép để tóc dài, tôi sẽ giúp các cậu cắt tóc."

Nhìn tổng thể từ đầu tới chân của Chu Thành Long, chỉ có mái tóc là bộ phận khiến thằng này tự tin nhất. Vậy mà huấn luyện viên lại nói ra những lời này, sao mà thằng này chịu cho được: "Tôi không cắt đấy, ông làm gì tôi thì làm đi?"

"Ầm ĩ cái gì, mày không thể ngậm mồm vào được à?"

Trần Hán Thăng quay lại, chửi thẳng mặt Chu Thành Long.

Chu Thành Long rất nể Trần Hán Thăng, vội vàng cúi đầu xuống không nói thêm câu gì nữa.

Thứ nhất, Trần Hán Thăng mời bọn này ăn đêm, coi như thiếu Trần Hán Thăng một cái ân tình, không nể không được. Thứ hai, phong cách hành sử của Trần Hán Thăng không khác gì 'dân xã hội'. Chu Thành Long không nhất định phải sợ huấn luyện viên, nhưng đối với một thằng uống rượu như nước lã, hành động thì ngỗ ngược như Trần Hán Thăng thì có vẻ hơi sợ.

Trần Hán Thăng nhìn thấy Chu Thành Long có vẻ bình tĩnh một chút, thì tiếp tục khuyên bảo huấn luyện viên, nhưng cách nói chuyện có thêm vài phần mềm mỏng.

"Huấn luyện viên, ngài được trường học mời đến trợ giúp chúng em rèn luyện thân thể cùng rèn luyện tinh thần. Trên mình có thêm vài phần nhiệm vụ cùng trách nhiệm, nếu như thủ trưởng nhìn thấy ngài cầm kéo, thì đánh giá thế nào đây?"

Trần Hán Thăng nói xong, lập tức chỉ tay về phía xa xa nơi huấn luyện viên thượng cấp đang đứng.

Huấn luyện viên nghe được thì mặt đờ ra, nghĩ thầm vừa rồi sao mình mất bình tĩnh quá vậy, việc này nếu để lãnh đạo nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị phê bình.

Nhưng huấn luyện viên cũng không đưa kéo cho Trần Hán Thăng, mà nhẹ nhàng cất vào trong túi.

Trần Hán Thăng thở phào, mặc kệ anh ta để đâu thì để, đừng cầm trên tay là được. Sự việc đang có dấu hiệu lắng xuống.

Bởi vì Chu Thành Long cùng huấn luyện viên đã bình tĩnh lại, có nhiều chuyện cần phải nhìn trước ngó sau mới được. Chỉ còn một vấn đề cần xử lý lúc này chính là vấn đề 'tóc dài' hay 'tóc ngắn' mà thôi.

Trần Hán Thăng đương nhiên thích để tóc dài. Đơn giản tóc của hắn hiện giờ cũng không phải tóc ngắn, hơn thế nữa Thẩm Ấu Sở cũng sở hữu cho mình bộ tóc rất đẹp.

Nghĩ mà xem, khi hai người về chung một nhà, khép đôi mi chung một giường, Thẩm Ấu Sở ghé sát vào tai mình nhẹ nhàng nói 'anh đừng đè lên tóc của em', nghĩ đến đã sướng tê người lên rồi.

Trong lòng Trần Hán Thăng thì đang nghĩ vớ nghĩ vẩn, nhưng ngoài miệng vẫn nói chuyện với huấn luyện viên: "Ngài nói không được để tóc dài, nhưng làm gì có luật lệ nào ghi rõ ràng, cũng chẳng có dòng nào quy định sinh viên trong quá trình học quân sự phải để đầu 3 phân cả."

"Ngài cứ mang giấy trắng mực đen ra đây, nếu có em là người đầu tiên chấp hành mệnh lệnh."

Trần Hán Thăng lập tức cởi mũ, để lộ ra mái tóc được trải chuốt gọn gàng.

Huấn luyện viên không biết phải trả lời thế nào, thật ra không có văn bản cụ thể nào quy định điều này. Lúc đầu, anh

ta chỉ nói vài câu, nhằm tăng lên quyền uy của bản thân mình mà thôi.

Trần Hán Thăng nhìn thấy huấn luyện viên đang rơi vào hoàn cảnh khó xử, thì lập tức chuyển sang thái độ mềm mỏng, dùng giọng thương lượng nói chuyện: “Huấn luyện viên, ngài xem ý kiến của em thế này có được hay không. Đó là, trong thời gian học quân sự, bọn em sẽ giấu đi mái tóc dài của mình, không để cho ai nhìn thấy ảnh hưởng đến ngài, ngài xem như vậy có được không?”

Huấn luyện viên nghe được những lời này thì sắc mặt nhẹ nhõm đi rất nhiều. Trần Hán Thăng thấy vậy, lập tức tiến hành bước tiếp theo. Hắn đến cạnh Chu Thành Long , nhỏ giọng nói: “Thành Long, cậu đến nói lời xin lỗi với huấn luyện viên đi, mong ngài ấy bỏ qua chuyện này cho cậu.”

“Sao tao phải đi, cũng không phải tao cố tình gây chuyện.” Chu Thành Long hậm hực nói.

Trần Hán Thăng nói chuyện với Chu Thành Long thì tùy ý hơn rất nhiều: “Mày đúng là cái loại đầu đất. Nếu trong thời gian huấn luyện quân sự, huấn luyện viên có tình nhằm vào lớp chúng ta thì sao bây giờ. Với lại, mày cũng không cần xin lỗi quá thành khẩn, mọi người cũng nể mặt mũi nhau mà bỏ qua thôi.”

Chu Thành Long nghe được những lời này, thấy cũng hợp lý, do dự một chút rồi cũng tiến lại gần chỗ huấn luyện viên xin lỗi: “Huấn luyện viên, em xin lỗi.”

Trần Hán Thăng di chuyển ánh mắt về phía huấn luyện viên. Mình đã dọn sẵn mọi thứ ra rồi, mặt mũi của lớp cũng đã lấy ra cho rồi, mức độ nghiêm trọng của sự việc trong lòng mọi người đều hiểu. Người bình thường đều biết mình phải chọn gì.

Không ngoài dự đoán, huấn luyện viên trầm ngâm một lúc, rồi lớn tiếng nói rằng: "Toàn thể lớp 2 Hành Chính Công , khoa học xã hội và nhân văn xếp hàng chuẩn bị huấn luyện quân sự."

Một câu này có nghĩa là mọi việc bỏ qua, tranh cãi kết thúc, mọi người có thể giữ lại mái tóc dài của mình.

"Trần Hán Thăng!"

Trần Hán Thăng tưởng chừng như mọi chuyện đã xong xuôi, thì huấn luyện viên lại lớn tiếng gọi.

"Trong thời gian huấn luyện quân sư, cậu có hút thuốc, trái với quy định của trường học. Phạt cậu chạy 10 vòng."

"What…"

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, không nghĩ tới thằng cha này nhỏ nhen đến vậy. Mẹ nó, không phạt Chu Thành Long, lại phạt ông mày làm gì.

Trần Hán Thăng định cãi lại, nhưng nghĩ lại vừa rồi Chu Thành Long đã bật lại rồi, giờ đến tần mình cũng như thế nữa, thì mặt mũi huấn luyện viên không biết để đi đâu. Đến lúc đó, không biết sự việc sẽ đi về đâu.

"Chạy mười vòng có thể làm cho huấn luyện viên vơi bớt lửa giận cùng bảo vệ uy quyền của anh ta, lại còn duy trì được sự ổn định của lớp, kể ra cũng không lỗ."

Trần Hán Thăng tính toán một chút, quyết định thực hiện. Nhưng hắn không muốn chạy một mình.

"Báo cáo huấn luyện viên, vừa rồi Dương Thế Siêu cũng hút thuốc lá. Em có thể tặng cho hắn 5 vòng được không ạ?"

Dương Thế Siêu đứng giữa đôi ngũ đang cười đùa hớn hở vì biết Trần Hán Thăng sắp bị chịu phạt. Bỗng lời nói của Trần

Hán Thăng rơi vào tai cu cậu, khiến nụ cười đang nở trên môi bỗng dưng cứng đờ.

“Không được.”

Huấn luyện viên lập tức bác bỏ: “Dương Thế Siêu ra khỏi hàng, phạt cậu 10 vòng giống Trần Hán Thăng.”

Thời tiết đang cực kỳ oi bức, trên sân tập có hai chàng trai mặc quần áo quân sự, mồ hôi tuôn ra như tắm, vừa chạy vừa nói chuyện với nhau.

“Con chó Trần Hán Thăng này, sao mày phải kéo bố mày xuống nước.”

“Một người chạy buồn bỏ mịa. Chút nữa tau mời mày ăn tối cùng với chai nước ngọt mát lạnh.”

“Bố mày không uống nước ngọt, một chai Redbull, Ok!”

Chương 21: Việc công cùng việc tư

Trần Hán Thăng chạy xong mười vòng quanh sân tập, thì đến chiếc quần lót cũng ướt đầm mồ hôi. Thời điểm, hắn quay về chỗ ngồi, đi ngang qua chỗ bọn con trai, thì đứa nào đứa nấy đều giơ ngón tay cái hướng về phía hắn. Bọn này chưa hẳn hiểu được ý đồ của Trần Hán Thăng trong việc này, nhưng đều biết mái tóc của mình được giữ lại đều nhờ công của Trần Hán Thăng.

Lúc này, thằng nhóc Kim Dương Minh lặng lẽ tiến lại gần có chút ý tứ thăm dò, giọng nói tràn đầy vẻ hâm mộ: "Trần ca, ku anh bật huấn luyện viên nhìn rất trâu bò nha."

"Cái gì mà bật với chả không bật huấn luyện viên!"

Trần Hán Thăng không muốn tâm lý bọn này lúc nào cũng muốn đối nghịch lại huấn luyện viên, nên lập tức mắng ngay: "Chu Thành Long đúng là con lợn, tóc dài như thế còn không biết đường giấu đi, làm bố mày phải chạy 10 vòng, mệt muốn đứt cả hơi đây này."

Trần Hán Thăng cố ý nói cho Chu Thành Long nghe được. Chu Thành Long cười ' hắc hắc' lên tiếng nịnh hót: "Lớp trưởng, tối nay em mời ngài ăn cơm."

Dương Thế Siêu nghe thấy, vội vàng nói: "Cũng đừng quên chú Dương này đấy nhá."

Chuyện này cứ vậy bỏ qua đi, Trần Hán Thăng cố gắng hạ thấp ảnh hưởng của việc này lại, làm cho sự việc thành không có gì.

Hồ Lâm Ngữ chứng kiến sự việc từ đầu đến cuối, áp lực càng ngày càng lớn. Giờ này, chỗ bọn con trai đã một lòng một dạ hướng về Trần Hán Thăng, xem ra mình chỉ còn cách, đoàn kết các bạn nữ lại cùng một chỗ mà thôi.

Sau bữa cơm chiều, mọi người không phải tham gia huấn luyện quân sự nữa. Hồ Lâm Ngữ mua chút nước ngọt, bánh kẹo, hoa quả đưa tới ký túc xá nữ, để tăng cường thêm tình cảm, cùng đề xuất ý kiến mình muốn làm lớp trưởng cho các bạn nữ nghe.

Loại hình thức này tương đối trần trụi cùng trực tiếp. Dẫn đến các bạn học mới bước vào cánh cổng đại học cảm thấy hơi đột ngột và quá là thực dụng đi.

Hồ Lâm Ngữ vừa rời đi. Các bạn học ngồi đó vừa ăn vặt vừa bàn tán: "Hồ Lâm Ngữ muốn làm quan đến phát điên rồi, loại biện pháp này mà cũng lấy ra dùng được. Chẳng trách mọi người đều nói, đại học là một xã hội thu nhỏ nha."

"Đúng vậy, mình cảm thấy Hán Thăng rất được, đúng chất nam tử hán đại trượng phu. Thời điểm, hắn nói lí cùng huấn luyện viên trông rất đẹp trai nha."

"Hắn đúng thật không xấu, nhưng lớp trưởng là học sinh nam làm, thì người bất tiện là chúng ta đấy. Có một số việc trong lớp cần phải hỏi qua lớp trưởng, chả nhẽ đến lúc đó lại chạy tới ký túc xá nam, có vẻ hơi xa nha."

"Đúng thế, thời điểm bầu cử lớp trưởng, chúng ta cho Hồ Lâm Ngữ một phiếu nha, coi như vì mấy món ăn vặt hôm nay đi."

Bên này, Hồ Lâm Ngữ có hành động, bên kia Trần Hán Thăng cũng không phải ngồi không. Hắn cũng mua một chút đồ chơi nhỏ.

Đó là, 2 bộ bài tú lơ khơ, tổng giá trị 6 tệ.

Thời điểm sau huấn luyện quân sự, tầm 8h, 9h, Trần Hán Thăng miệng ngậm điếu thuốc, trong túi quần là hai bộ bài tú lơ khơ, chân đi dép lê bước đi ‘xoành xoạch’ mở từng cửa phong ký túc xá nam, cùng với đó là ầm thanh ồn ào náo nhiệt vang lên.

“Ngủ cái khỉ gì giờ này, đánh bài.”

“Đừng xem AV nữa, đánh bài đi.”

“Có biết đánh bài hay không, để anh mày dạy cho.”

…

Lúc đầu, cũng chả có mấy thằng hưởng ứng cái trò này, nhưng về sau khi đội ‘xòe quạt’ bắt đầu thành hình thì mọi người cũng theo đó mà tập trung lại. Thời đại này, điện thoại máy tính còn chưa phổ biến, thì mấy thằng đực rựa cũng chỉ có trò chơi dạng này để giải trí mà thôi.

Đến ngày thứ hai, thứ ba, mọi người chỉ chờ đợi thời điểm huấn luyện quân sự xong, là chạy ngay về phòng để chiếm cho mình một vị trí trong ‘hội bàn tròn’.

Trong quá trình này, Trần Hán Thăng chỉ mất hai bộ bài, ngoài ra chẳng mất thêm thứ gì, từ nước ngọt, thuốc lá cũng không phải mua qua. Không những thế, hắn còn được ăn uống không ít đồ đặc sản mà các bạn mang theo. Lạ đời hơn nữa, hắn cũng chưa từng đề cập đến mình cần mọi người ủng hộ vào vị trí lớp trưởng, nhưng mọi người thi nhau nói, mong hắn có thể bỏ ra chút thời gian, cũng như bận rộn thêm một chút để tiếp nhận vị trí này.

Đây chính là sự khác biệt giữa Trần Hán Thăng cùng Hồ Lâm Ngữ trong quá trình làm việc trong vòng tròn của mình. Kết quả so ra cũng không khác nhau là mấy, đều có được sự ủng hộ của mọi người.

Nhưng Trần Hán Thăng có thể bảo vệ được hình tượng của bản thân mình, cùng sự cao quý của vị trí ‘lớp trưởng’ này.

Chẳng qua, hai bên so đấu không chỉ dừng lại ở đấy, có đôi khi phụ đạo viên Quách Trung Vân cũng sẽ đảo qua xem xét, lúc mọi người tham gia huấn luyện quân sự, đây là việc trường học đề ra, phụ đạo viên phải chấp hành.

Lão Quách cũng không để tâm đến vấn đề huấn luyện quân sự này cho lắm. Mỗi ngày, lão giống như đi điểm danh vậy, đến sân tập khoảng chừng 10 phút là kiếm cớ chuồn mất.

Hồ Lâm Ngữ cùng Trần Hán Thăng đều hiểu, Quách Trung Vân là người quyết định cuối cùng. Bởi vậy, trong thời gian ngắn ngủi 10 phút bên trong, hai người đều muốn thể hiện ưu thế của mình.

Thời điểm đó, Hồ Lâm Ngữ khi thì giúp các bạn điều chỉnh lại tư thế cho đúng, khi thì nhắc nhở các bạn mặc quần áo quân sự cho chỉnh tề, có lúc còn dìu bạn học có dấu hiệu cảm nắng vào chỗ mát nghỉ ngơi.

Nói chung, cô ấy tận dụng tất cả mọi cơ hội, để biểu hiện mình toàn tâm toàn lực phục vụ cho mục đích chung của cả lớp.

Còn thời điểm đó Trần Hán Thăng ở đâu và làm gì. Hắn đứng cùng Quách Trung Vân cười nói, hút thuốc, đôi khi liếc nhìn Hồ Lâm Ngữ đang mồ hôi đầm đìa.

“Dùng sức quá nhiều, được không bù mất.” Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói.

“Gần đây, mấy cậu đều đánh bài trong phòng ký túc xá phải không?”

Quách Trung Vân đột nhiên hỏi.

Trần Hán Thăng nhìn qua phụ đạo viên, bình tĩnh trả lời: "Chỉ là kiếm trò chơi bổ ích giải trí thôi mà."

Lão Quách suýt chút nữa không nhịn được cười ra thành tiếng. Thằng nhóc này da mặt công nhận dày thật, thế mà có thể thoải mái nói đánh bài là 'trò chơi có ích' được. Nhưng sinh viên đánh bài cũng không phải việc gì to tát lắm, lão cũng không đào sâu tìm hiểu về vấn đề này.

"Tôi nghe nói, ngày đầu tiên huấn luyện quân sự. Con trai lớp chúng ta suýt nữa xảy ra xung đột với huấn luyện viên?"

Quách Trung Vân hỏi tiếp vấn đề thứ hai.

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó trả lời ngắn gọn: "Mọi thứ ổn rồi."

"Ừ."

Quách Trung Vân đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt cằm. Trần Hán Thăng trả lời, có một loại lực lượng khiến người nghe tin tưởng.

Trần Hán Thăng chưa hề hỏi qua Quách Trung Vân sao lại biết chuyện này. Quách Trung Vân làm giáo viên tại Tài Viện đã nhiều năm, có một số việc lão muốn tìm hiểu, chỉ cần hỏi một chút sẽ biết tường tận, nên lừa gạt là điều không cần thiết.

"Đinh đinh đinh."

Thời điểm, Quách Trung Vân định căn dặn thêm một vài câu nữa, đột nhiên tiếng điện thoại vang lên. Quách Trung Vân là giảng viên đại học, đã được vào biên chế, mua được điện thoại cũng là chuyện bình thường.

"Hôm nay là thứ 6, nhà trẻ tan học sớm."

….

“Đêm nay, trường học tổ chức một cuộc họp, anh không thể xin nghỉ được.”

“Anh không thể tìm người hỗ trợ đón được sao, ngày hôm nay bệnh viện có rất nhiều chuyện.”

“Đấy, em nói bao nhiêu lần là mời một bảo mẫu, anh lại lo lắng con mình bị đối xử không tốt.”

Trần Hán Thăng nghe được từ ngữ trong điện thoại, đoán được người gọi đến là vợ Quách Trung Vân. Tóm tắt nội dung là, tối nay, Quách Trung Vân phải tham gia cuộc họp, vợ lão cũng bận việc tại bệnh viện, cả hai đều không thể đi đón con được.

“Vợ thầy gọi điện à?” Trần Hán Thăng hỏi.

Quách Trung Vân cau mày gật đầu.

“Nếu thầy không đi được, để em đi đón con gái của thầy cho?”

Trần Hán Thăng không hề vòng vo, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Quách Trung Vân ngạc nhiên, ngỡ ngàng nhìn Trần Hán Thăng, sau đó dứt khoát lắc đầu: “Không được, cậu còn phải tham gia huấn luyện quân sự!”

“Em có thể xin huấn luyện viên, cho phép nghỉ.”Trần Hán Thăng trả lời.

“Thôi đừng nói linh tinh nữa, cậu còn chưa quen thuộc đường đi tại Kiến Nghiệp.”

Quách Trung Vân lần nữa từ chối.

“Em có một người thân nhà ở Kiến Nghiệp. Toàn bộ thời gian nghỉ hè, em đều ở đấy, cho nên rất quen thuộc thành phố này.” Trần Hán Thăng bịa một lý do.

Quách Trung Vân vẫn còn chưa đồng ý. Lúc này, vợ lão lại gọi điện tới, hai người cãi nhau một hồi, cuối cùng Quách Trung Vân bực mình cúp luôn điện thoại.

“Để em thử làm chuyện này đi, thầy Quách?”

Trần Hán Thăng nhẫn nại nói.

Lão Quách nghiêm túc nhìn Trần Hán Thăng, rồi hỏi một câu: “Cậu biết nhà trẻ Cổ Lâu nằm ở đâu không?”

Trần Hán Thăng thu lại bộ dạng cà lơ phất phơ của mình thường ngày, nghiêm túc hỏi lại: “Có mấy nhà trẻ Cổ Lâu. Không biết con gái của thầy học ở nhà trẻ Cổ Lâu thuộc đường Mân Giang, Ly Giang, hay Yến Tây Kinh?”

“Nó nằm ở đường Yến Tây Kinh.”

Lão Quách nghe được địa điểm mấy chi nhánh của nhà trẻ Cổ Lâu, trong tin tưởng hơn một chút, điều này rõ ràng Trần Hán Thăng rất quen thuộc những con đường này.

Trần Hán Thăng lục lại trí nhớ của mình một chút, rồi tiếp tục trả lời: “Từ trường học, bắt xe bus số 737, sau đó đổi sang xe bus 33 là có thể đến. Nhà trẻ Cổ Lâu nằm gần một chuỗi cửa hàng bán tiết vịt*, đối diện là một khách sạn 4 sao, gần đó còn có một cây ngô đồng(hay là cây sung dâu chứ không phải là cây ngô trồng lấy bắp đâu nhá) trông rất rậm rạp.

(* là một món ăn của trung quốc, máu vịt được luộc qua, sau đó cắt từng miếng gọn gàng chế biến thành nhiều món.)

Ban đầu, Trần Hán Thăng chỉ muốn chứng minh là mình quen thuộc đường ngang ngõ tắt ở đó mà thôi, nhưng kết quả lại khiến hắn chìm vào trong hồi ức, cứ thế nói ra tường tận cảnh vật xung quanh nhà trẻ Cổ Lâu. Quách Trung Vân không chờ thêm được nữa, vội vàng ngắt lời: “Nhà người thân của cậu nằm gần đó phải không?”

“He he, thầy Quách không làm nghề thầy bói thật là lãng phí tài năng.”

Trần Hán Thăng ‘hồn nhiên’ trả lời.

Quách Trung Vân vẫn còn một chút do dự. Lão tin tưởng Trần Hán Thăng biết rõ nhà trẻ Cổ Lâu ở nơi nào, nhưng vẫn còn băn khoăn không biết Trần Hán Thăng có chăm sóc tốt cho con gái của mình hay không!

Trần Hán Thăng thấy Quách Trung Vân đã bắt đầu lung lay, ngay lập tức nắm lấy cơ hội, bồi thêm một câu: “Em đến nhà trẻ, sẽ cùng lão sư liên hệ, để ngài nói chuyện với cô giáo bên đó. Đến lúc đó em nói ra mã số sinh viên, nếu trùng nhau thì rõ ràng không phải là giả mạo.”

Biện pháp này rất tốt. Tên tuổi cùng cơ quan công tác của bố mẹ có thể giả mạo, chứ mã số sinh viên dài như vậy, trừ Trần Hán Thăng ra ai mà nhớ cho được.

“Cậu cầm lấy điện thoại để dễ dàng liên lạc. 7h là hội nghị có thể kết thúc.”

Suy nghĩ một lúc, Quách Trung Vân quyết định để Trần Hán Thăng đi một chuyến. Trong lòng suy nghĩ, nếu thời điểm hai vợ chồng đều bận thì có thể thuê bảo mẫu.

Trần Hán Thăng bình tĩnh nhận lấy điện thoại, lúc này mình phải biểu hiện ra sự chín chắn để Quách Trung Vân thêm phần yên tâm.

Thật ra, Quách Trung Vân quyết định tin tưởng Trần Hán Thăng gồm có ba lý do. Thứ nhất, Trần Hán Thăng là một người có năng lực tùy cơ ứng biến rất tốt. Thứ hai, cuộc sống gia đình Trần Hán Thăng khá là đơn thuần, bố mẹ đều là công viên chức nhà nước. Thứ ba, Trần Hán Thăng nắm rõ đường lối đi lại không sợ lạc đường.

Trước khi đi, Trần Hán Thăng nhìn qua Hồ Lâm Ngữ mồ hôi đang chảy ra ròng ròng, trong lòng có điều suy nghĩ. Lão Quách nhìn thấy hành động của Hồ Lâm Ngữ cũng chỉ đánh giá là một sinh viên nhiệt tình, có trách nhiệm mà thôi. Còn đối với mình, đó là sự giúp đỡ về mặt cá nhân, lão sẽ nhớ tới một điểm ân tình trong đó.

"Xin lỗi tiểu Hồ, vị trí lớp trưởng phải là của mình chứ không thể của ai khác được. Sau đó mình sẽ là người phát ngôn của lão Quách, thông qua việc này mình sẽ giúp cậu biết thêm con người bên ngoài xã hội là như thế nào!"

Chương 22: Ngày đến đêm đều là một vở kịch

Trước khi Trần Hán Thăng bước tới chỗ huấn luyện viên xin phép được nghỉ học trước một chút so với mọi ngày. Hắn đã chuẩn bị cho mình một lá đơn xin nghỉ học, sau đó mới tiến tới chỗ huấn luyện viên nói: "Huấn luyện viên, em có một người thân ở Kiến Nghiệp, em muốn qua đó chào hỏi mọi người, cho nên em xin phép được nghỉ sớm hơn mọi hôm một chút. Em đã nói qua với phụ đạo viên và đã được đồng ý, giờ em qua xin phép huấn luyện viên, mong huấn luyện viên đồng ý."

Huấn luyện viên cầm lấy tờ đơn xin nghỉ học. Bên trong có ghi rõ ràng người làm đơn, nguyên nhân xin nghỉ, cùng thời gian nghỉ đúng tiêu chuẩn của một lá đơn xin nghỉ học cần có.

"Đi sớm về sớm, nhớ chú ý an toàn."

Huấn luyện viên nói.

"Rõ."

Trần Hán Thang giả bộ chào theo nghi thức quân đội.

Thật ra Trần Hán Thăng nhẹ nhàng rời đi, thì chưa chắc huấn luyện viên đã để ý tới, nhưng hắn không muốn mạo hiểm như vậy. Đây là thời điểm hắn cần thể hiện mình là con ngoan trò giỏi.

Hiện tại, còn là thời khắc quan trọng để hắn cùng lão Quách tạo dựng một mối quan hệ cá nhân. Hắn không muốn vì một chuyện không cần thiết mà bỏ qua cơ hội này.

Về phần huấn luyện viên, đầu tiên quy trình xin nghỉ của Trần Hán Thăng rõ ràng minh tích, theo đúng trình tự. Tiếp đến, hắn cũng đã xin phép qua phụ đạo viên rồi, mà mình không đống ý thì quá nhỏ mọn.

Điều cuối cùng, hắn là loại người khiến cho người ta không biết làm thế nào. Khi hắn nói chuyện khiến cho người khác cảm giác đau đầu, nhưng hành động lại làm cho người ta yên tâm.

Thời gian huấn luyện quân sự, trong lớp thường xuất hiện vài bạn nam nghịch ngợm cùng phá rối, nhắc nhở rồi mà mặt cứ trơ ra. Những lúc như vậy, có Trần Hán Thăng trợ giúp làm cho kỷ luật được thiết lập lại, bởi mấy thằng hay gây rối rất nể mặt Trần Hán Thăng. Cho nên, huấn luyện viên đối sử với hắn cũng bình thường, ghét cũng không ghét, mà thích cũng không thích lắm, làm theo đúng trình tự là được.

Trần Hán Thăng bước ra khỏi trường học, ngồi trên xe bus một giờ là tới nhà trẻ Cổ Lâu. Đến nhà trẻ, hắn tìm một chút thì biết được lớp học của con gái Quách Trung Vân là Quách Giai Tuệ nằm ở nơi nào. Hắn bước vào hỏi thăm để đón Giai Tuệ, nhưng cô giáo trẻ không yên tâm về thân phận của Trần Hán Thăng, cứ nhìn chằm chằm vào hắn.

“Ngài có thể gọi điện cho cha của Giai Tuệ, kiểm tra một chút là có thể biết được thân phận của em mà.”

Trần Hán Thăng đưa ra đề nghị cho cô giáo trẻ đáng yêu trước mặt này.

“Tôi chắc chắn là phải kiểm tra rồi, cậu ở ngoài này chờ một chút.”

Cô giáo làm việc rất có trách nhiệm, đầu tiên cô ấy gọi điện cho Quách Trung Vân. Nhưng kết quả điện thoại Quách Trung

Vân lại nằm trong tay Trần Hán Thăng, cuối cùng phải gọi vào số điện thoại văn phòng mới liên lạc được.

Cô giáo kể chi tiết tình huống ở đây cho Quách Trung Vân nghe, sau đó nhìn kĩ Trần Hán Thăng, thông qua điện thoại miêu tả sơ qua hình dáng của hắn.

"Ba ba Giai Tuệ yêu cầu cậu đọc ra mã số sinh viên?"

Cô giáo nghe được xác nhận hình dáng là đúng rồi, thì nhẹ nhàng đến gần Trần Hán Thăng đưa ra yêu cầu kiểm tra cuối cùng.

"020901254813."

Trần Hán Thăng nói ra mã số sinh viên, hai bên kiếm ra không sai, giáo viên mầm non cuối cùng cũng tin tưởng. Cô giáo vào trong lớp dắt Giai Tuệ ra cửa nói: "Giai Tuệ, anh này là học sinh của ba con, cậu ấy tới đón con thay cho cha con nha."

Quách Giai Tuệ là cô bé trắng trẻo mũm mĩm, đang học lớp lá. Bản thân chưa hình thành ý thức đề phòng, cô giáo nói sao có bé tin vậy, cô bé ngoan ngoãn cầm lấy bàn tay Trần Hán Thăng.

"Thật ngại quá, vừa nãy tôi có chút hiểu lầm thân phận của cậu."

Cô giáo mầm non hướng về Trần Hán Thăng nói lời xin lỗi.

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: "Không sao, đây là chức trách của cô mà. Giai Tuệ, chào cô đi em."

Trần Hán Thăng biểu hiện quá bình tĩnh cùng chín chắn, để cho cô giáo cảm thấy ngạc nhiên về độ tuổi của hắn.

"Con chào cô tiểu Vũ, hẹn gặp lại."

Quách Giai Tuệ bước lại gần hôn nhẹ vào má cô giáo tiểu Vũ.

“Gặp lại con sau nha, Giai Tuệ.”

Cô giáo cũng hôn vào cái má núng nính của Giai Tuệ.

Trần Hán Thăng đứng đó, kiên nhẫn chờ đợi, sau đó ôm tiểu Giai Tuệ hướng phía cổng lớn đi ra.

Hắn đoán rằng cô giáo trẻ sẽ liên hệ với Quách Trung Vân. Nếu hành động của hắn thông qua cô giáo đến tai lão Quách, thì hình tượng của Trần Hán Thăng trong lòng lão Quách sẽ ngày càng hoàn thiện hơn.

Cũng may, Quách Giai Tuệ nhìn qua thì mũm mĩm nhưng cũng không nặng lắm, xem ra thịt dồn hết lên mặt của cô bé rồi. Cô be ôm cổ Trần Hán Thăng hỏi: “Ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Anh dẫn em đi ăn KFC được không?” Trần Hán Thăng hỏi.

Quách Giai Tuệ vui vẻ vỗ tay: “Hay quá, em thích nhất là ăn KFC.”

Cô bé vui mừng quá quá đỗi, còn hôn một cái lên mặt Trần Hán Thăng.

Giờ phút này, Trần Hán Thăng đang còn nhớ đến cô giáo trẻ đáng yêu vừa rồi, lập tức dò hỏi: “Giai Tuệ này, anh đố em cái này nhá.”

“Anh đố đi.”

Giai Tuệ bi bô trả lời.

“Cô giáo vừa rồi tên đầy đủ là gì?”

“Cô giáo tiểu Vũ nha.”

“Không phải biệt danh, mà là tên đây đủ cơ mà.”

“Thì là cô giáo tiểu Vũ mà.”

Ở cái tuổi này, Quách Giai Tuệ làm sao có thể phân biệt được tên đầy đủ với tên thường gọi là gì cơ chứ.

Trần Hán Thăng cũng bó tay, chỉ còn cách hỏi vấn để khác: “Thế chúng ta hỏi sang vấn đề khác nhá, kiểm tra xem trí nhớ Giai Tuệ có tốt không nào. Giai Tuệ biết số điện thoại của cô giáo Tiểu Vũ không?”

“Em không biết.” Quách Giai Tuệ lắc đầu.

“Thế còn QQ?”

Một lúc sau.

“Ca ca, sao anh không bế em?”

“Anh mệt quá, không bế nổi nữa rồi.”

…

Bên trong nhà hàng KFC gần nhà trẻ, trên bàn chỗ Trần Hán Thăng cùng Quách Giai Tuệ đang ngồi, có một đĩa đựng hamburger, một đĩa đựng khoai tây chiên cùng một đĩa đùi gà chiên đang được đặt dịch về phía Quách Giai Tuệ, còn sát bên người Trần Hán Thăng chỉ có một cốc cà phê. Trần Hán Thăng tay cầm tớ báo, thỉnh thoảng cầm cốc cà phê lên uống từng ngụm nhỏ.

Quách Giai Tuệ ăn xong thì lập tức chuyển sang khu vui chơi, nơi này có rất nhiều em bé đang chơi ở đó. Rất nhanh thời gian đã đến 7h tối, lúc này Quách Giai Tuệ mồ hồ đã ướt cả đầu, bỗng chiếc điện thoại trong túi quần Trần Hán Thăng vang lên.

“Hán Thăng, tôi họp xong rồi, cậu đang ở đâu vậy?”

“Thầy Quách, em đang ở trong trung tâm thương mại, chỗ quán KFC.”

“Tôi biết rồi, 1 giờ nữa tôi qua, vất vả cho cậu rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng mỉm cười, mình trong miệng lão Quách từ ‘Trần Hán Thắng’ đã biến thành ‘Hán Thăng’ rồi.

Khoảng 7h30 tối, Trần Hán Thăng gọi Quách Giai Tuệ trở về, lau mồ hôi cho cô bé: “Giai Tuệ có buồn ngủ hay không?”

“Em không buồn ngủ.”

Quách Giai Tuệ vùng vẫy còn muốn tiếp tục chơi nữa.

“Không được, anh cảm thấy em chắc chắn là buồn ngủ rồi.”

Trần Hán Thăng không thể thả nàng xuống được, bộ phim đã đến hồi kết, phải cho nó một cái kết hoàn mỹ chứ.

Trần Hán Thăng không đọc báo nữa, mà ôm Giai Tuệ vào lòng, kể cho cô bé nghe vài mẩu chuyện cổ tích, để cô bé dễ dàng tiến vào giấc ngủ hơn.

Quách Giai Tuệ vừa rồi chơi quá lâu, đã có chút mệt mỏi, lại được nghe truyện cổ tích, trong ý thức tuy còn muốn chơi, nhưng mí mắt lại không như vậy, nó nhẹ nhàng khép lại. Thời điểm, vợ chồng Quách Trung Vân tới nơi cô bé đã ngủ thiếp đi trong vòng tay Trần Hán Thăng rồi.

Thế là việc gì đến cũng sẽ đến, lão Quách cùng vợ đã được chứng kiến hình ảnh cảm động này .

Hai vợ chồng đứng sau những miếng kính suốt, được bao bọc xung quanh khuôn viên nhà hàng KFC. Hai người thấy Trần Hán Thăng đang ôm Quách Giai Tuệ, ánh mặt nhẹ nhàng bình thản, đôi bàn tay không ngừng đung đưa để Quách Giai Tuệ có được cảm giác thoải mái cùng có được giấc ngủ sâu hơn. Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, vợ Quách Trung Vân

vội vàng đánh giá: “Không nghĩ tới, Giai Tuệ cùng cậu học sinh này của anh lại thân thiết đến như vậy!”

“Cậu ấy tên là Trần Hán Thăng, năng lực cùng tính cách đều rất tốt. Hôm nay, coi như anh nợ cậu ấy một cái ân tình.” Quách Trung Vân nói.

Lúc này, Trần Hán Thăng nhìn thấy vợ chồng Quách Trung Vân đi tới, nhẹ nhàng nói: “Giai Tuệ rất ngoan, em chăm sóc cô bé thì không cảm thấy mệt mỏi chút nào.”

Vợ Quách Trung Vân tỏ ra rất khách khí. Cô ấy đi tới thấy con mình đang ngủ ngon lành, khuôn mặt hồng hào khỏe mạnh, thì đưa túi hoa quả đang cầm trên tay qua, rồi nói: “Cám ơn tiểu Trần, để cậu đi xa như vậy, lại còn phải chăm sóc Giai Tuệ nhà chúng tôi nữa.”

“Cô khách khí quá. Em còn được lợi đây này, bọn em đang học quân sự mệt chết đi được, may mà có thời gian này để có thể nghỉ ngơi.” Trần Hán Thăng cười cười từ chối.

Quách Trung Vân nhẹ nhàng gật đầu: “Cậu cầm lấy túi hoa quả đi, rồi tôi đưa cậu ra bến xe bus. Nhớ, về sau trong lớp phải làm gương tốt cho các bạn noi theo đấy.”

Trần Hán Thăng giật mình, như có điều hiểu ra, âm thầm gật đầu đồng ý.

Hành trình một giờ ngồi trên xe bus lại tiếp tục, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng đến được làng đại học Giang Lăng. Ngồi trên xe bus, hắn nghĩ mang túi hoa quả này về cho các bạn trong phòng, thế nhưng khi đến cổng đại học đột nhiên nghĩ đến một cách làm khác. Hắn đi đến buồng điện thoại công cộng, bấm một số điện thoại đã khắc vào trong trí nhớ của mình.

“Tiểu Tiêu, tớ đang đứng trước cổng trường của cậu này, mấy hôm nay tham gia huấn luyện thật sự vất vả. Tớ mua cho

cậu một chút hoa quả ướp lạnh, nhanh xuống cầm lên mà ăn này.”

Chương 23: Tớ cần phải nghiêm túc suy nghĩ lại một lần nữa

Tiêu Dung Ngư chắc vừa mới tắm xong, trên người mặc một chiếc váy ngủ nhẹ nhàng, mái tóc vẫn còn ướt đang được xõa ngang vai, làn da trắng nõn mịn màng đang được những ánh đèn dọc đường đi chiếu vào, hòa quyện vào từng đợt mùi hương mê người không ngừng tỏa ra. Cô nàng bước đi có vẻ ngơ ngác, bước tới cổng trường một lúc lâu mới nhìn thấy Trần Hán Thăng.

“Đã muộn thế này rồi, còn gọi tớ ra làm gì, người ta chuẩn bị đi ngủ rồi đây này.” Miệng Tiêu Dung Ngư cong lên, bắt đầu phàn nàn.

Nhưng cô nàng để ý tới túi hoa quả trong tay Trần Hán Thăng, lập tức khuôn mặt trở nên vui vẻ: “Những cửa hàng hoa quả giá rẻ cạnh trường chúng ta làm gì có hoa quả tươi thế này. Nho rồi còn cả anh đào nữa, cậu mua chỗ nào thế?”

“Tớ mua gần trung tâm hàng hóa(hay gọi là chợ).”

Trần Hán Thăng đang hút thuốc, vội vàng ném ngay nửa điếu còn lại xuống đất, rồi trả lời.

“Tiểu Trần…”

Tiêu Dung Ngư cảm động : “Những hoa quả này có vẻ rất đắt, về sau cậu đừng mua nữa nhá.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, làm khỉ gì có lần sau. Nếu như không phải đại học vừa mới khai giảng,hắn chưa tìm được cơ

hội tiếp cận với Thẩm Ấu Sở thôi, không có thì những hoa quả này làm gì có phần của cậu.

"Chỉ cần cậu thích là được."

Trần Hán Thăng nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tiêu Dung Ngư có chút khó xử nhìn Trần Hán Thăng. Nếu xét về nhan sắc, Tiêu Dung Ngư ăn đứt cô giáo Tiểu Vũ mới gặp buổi chiều, hơn nữa cô nàng vừa tắm xong trên người tỏa ra mùi thơm rất dễ chịu, khiến cho người nào ngửi thấy cũng rạo rực trong lòng.

Bỗng lúc này, bụng Trần Hán Thăng phát ra tiếng 'lộc cộc'. Hắn từ chiều đến giờ chỉ uống một cốc cà phê, còn chưa có ăn gì.

"Cậu chưa ăn cơm tối sao?"

Tiêu Dung Ngư quan tâm hỏi.

"Đang định đi ăn, lại nghĩ ra vừa dùng hết tiền để mua hoa qua rồi. Cậu có mang theo tiền trong người không?"

Trần Hán Thăng nói láo mà nước chảy mấy trôi, cứ tự nhiên như không vậy.

Tiêu Dung Ngư nghe được những lời này, nghĩ rằng Trần Hán Thăng trước kia đã quay trở về rồi sao.

"Mình cầm 10 tệ xuống, định mua cái kẹp tóc."

Tiêu Dung Ngư giơ tay ra, đúng thật có tờ 10 tệ trong đó.

"10 tệ, chỉ có thể mua được hai cái bánh ngũ cốc nướng mà thôi."

Trần Hán Thăng lắc đầu thở dài.

…

Tại vỉa hè, bên kia đường cái, dọc theo bờ tường Tài Viện từ 6h tối trở đi nơi này tập trung rất nhiều người bán háng rong, chủ yếu bán đồ ăn đêm, phục vụ nhu cầu ăn khuya của mấy cô cậu sinh viên.

Trần Hán Thăng dùng 10 tệ mua hai cái bánh ngũ cốc thêm trứng cùng lạp xưởng hun khói, còn vòi thêm ông chủ một cốc nước trái cây nữa, sau đó kiếm một chỗ ngồi xuống bắt đầu ăn.

Tiêu Dung Ngư xinh đẹp thì đứng bên cạnh không ngừng bóc vỏ quả nho tươi mát, thỉnh thoảng lại khuyên Trần Hán Thăng ăn từ từ thôi.

"Bạn học Tiêu Dung Ngư?"

Bỗng có tiếng người gọi truyền tới, tiếp theo có cậu sinh viên hướng nơi này bước tới.

"Xin chào, học trưởng Tằng."

Tiêu Dung Ngư lịch sự chào hỏi. Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn qua, xem quần áo thằng này mặc trên người chắc là học sinh năm 3 trở lên, bởi vì không có học sinh năm nhất hoặc năm hai nào lại mặc áo sơ mi trắng sơ vin vào quần tây hết á.

Trần Hán Thăng nhìn qua một chút, rồi bỏ qua luôn, tiếp tục bữa ăn tối của mình.

"Anh vừa mới từ chỗ thực tập trở về, không nghĩ tới có thể gặp em chỗ này."

Cậu sinh viên khóa trên vừa nói chuyện vừa đánh giá qua Trần Hán Thăng. Nghĩ thầm trong lòng, người này chắc chắn có quen biết với Tiêu Dung Ngư.

"Em có nghe thầy giáo nói học trưởng Tằng tiến vào viện nghiên cứu địa lý Kiến Nghiệp thuộc Viện Hàn Lâm Khoa Học Trung Quốc công tác nha, chúc mừng học trưởng."

Tiêu Dung Ngư cười nói bình thường, cách nói chuyện xã giao của cô nàng vẫn vậy, làm cho người ta cảm giác được tuy gần mà xa. Hai người nói chuyện một lúc cũng khiến học trưởng Tằng nhận ra điều này. Tên này biết Tiêu Dung Ngư không muốn giới thiệu Trần Hán Thăng cho mình, thì trực tiếp hỏi: "Đây là bạn học của em sao?"

Trần Hán Thăng vừa mới ăn bánh xong, chuẩn bị hút điếu thuốc cho thơm mồm bổ phổi diệt trùng lao. Bỗng nhiên, câu hỏi này truyền vào tai hắn. Trên tay hắn đang cầm điếu thuốc nhẹ nhàng đưa qua: "Tôi học ở trường đối diện, bạn học cấp ba của Tiêu Dung Ngư, anh có làm một điếu hay không?"

"Cảm ơn, tôi không biết hút."

Học trưởng Tằng nghe Tần Hán Thăng giới thiệu là sinh viên Tài Viện, lại còn là bạn cấp 3 của Tiêu Dung Ngư, thì trong lòng buông lỏng rất nhiều. Với lại, thằng này đoán Tiêu Dung Ngư hẳn là chướng mắt loại người hút thuốc lá, quần áo thì lôi thôi lếch thếch, đã thế còn học một trường đại học hạng 2 nữa chứ.

"Vậy anh về trước nhá. Ngày mai giáo sư muốn dẫn chúng ta đi làm một nhiệm vụ quan trong, anh cần giúp ngài ấy làm ra một phần tài liệu."

Học trưởng Tằng nói chuyện nhìn như nhẹ nhàng, tự nhiên vậy.

Nhưng thật ra, anh ta đang khoe khoang về bản thân mình. Sau đó, thằng này cũng không nhìn Trần Hán Thăng lấy một cái, quay người bước vào trường học.

"Đây là học trưởng năm 4, còn chưa có tốt nghiệp đã được Viện Hàn Lâm nhìn trúng. Sau đó, có một lần anh ta đến lớp tớ tìm kiếm một trợ lý cho phòng thí nghiệm của mình."

Tiêu Dung Ngư nói đến đây thì dừng lại. Trần Hán Thăng thấy vậy thì ngẩng đầu lên hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Anh ta nhìn trúng tớ."

"Nha."

"Nhưng tớ còn chưa đáp ứng."

Tiêu Dung Ngư nhoẻn miệng cười, trên mặt hiện ra vài tia đắc ý.

Nhưng Tiêu Dung Ngư nhìn lại, thấy Trần Hán chẳng có bất kỳ biểu hiện nào, thì tụt hết cả hứng: "Hút thuốc giỏi nhờ, ngày xưa cậu làm gì có thói quen này."

"Nói như thể cậu biết rõ về tớ lắm ấy."

Trần Hán Thăng cười nói, sau đó đứng lên: "Đi nào, đưa cậu về phòng, càu nhàu còn hơn cả mẹ tớ."

Bầu không khí học tập tại Đông Đại tốt hơn rất nhiều so với Tài Viện. Bên trong phòng học đèn đuốc vẫn còn sáng trưng, dưới những ánh đèn dưới sân trường đang tập trung từng nhóm đang lớn tiếng trao đổi về vấn đề Anh Ngữ. Ở giữa trường, có một cái hồ nhân tạo giống như một chiếc gương phản chiếu toàn bộ bầu trời, tạo thành một bức tranh vô cùng đẹp đẽ mà sống động.

Gió từ từ thổi, con sóng ngừng đập, trong lòng yên tĩnh đến kỳ lạ.

"Thật ra, mấy bạn học ở nơi này xem thường mình cũng là có lý do. Trường học trọng điểm 985 chênh lệch cùng với một trường hạng hai, không chỉ trên phương diện dạy và học, mà trong đó còn có tác phong học tập, tính tự giác cũng không phải cùng một đẳng cấp. Mấy đôi yêu nhau trong Tài Viện giờ này, chắc là đang kiếm chỗ tối nào đấy, nghiên cứu cơ thể của nhau rồi cũng nên."

“Cậu lẩm bẩm cái gì đấy?”

Tiêu Dung Ngư đang đi ở phía trước, đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Dưới ánh trăng chiếu vào, đôi lông mi của Tiêu Dung Ngư thật dài đang nhẹ nhàng đung đưa theo gió, đôi mắt trong suốt như thể được lấy từ nước trong hồ nhân tạo ghép vào, nhìn vào như có ánh sáng lung linh như ẩn như hiện trong đó. Thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, lướt qua khuôn mặt trái xoan mịn màng của cô nàng, khiến cho người nhìn không thể nào bình tĩnh được.

Trần Hán Thăng nhìn đến ngơ ngẩn cả người. Tiêu Dung Ngư cũng ý thức được, hai người đứng quá gần nhau. Cô nàng vội vàng quay đầu lại, để lộ ra bóng lưng vô cùng duyên dáng.

“Khục.”

Trần Hán Thăng vội vàng ho khan một tiếng, đánh vỡ sự yên tĩnh, cùng làm bước đệm đánh trống lảng sang chuyện khác: “Tình hình trong phòng ký túc của cậu sao rồi?”

“Là như vậy chứ còn sao nữa.”

Tiêu Dung Ngư trả lời có chút mất mát, mối quan hệ trong ký túc xá phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô nàng.

“Còn cậu thì sao, gần đây có dự định gì không?” Tiêu Dung Ngư hỏi lại.

“Tớ ấy à?”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, cảm thấy Tiêu Dung Ngư nói chuyện rất dễ nghe.

“Mình đang dồn toàn lực theo đuổi một cô gái.”

Nhìn bóng lưng Tiêu Dung Ngư khẽ giật lên một cái, hỏi: "Cô gái kia có xinh đẹp không?"

"Qua nhiều năm như vậy, mình chưa từng gặp qua cô gái nào xinh đẹp như vậy." Trần Hán Thăng nói.

Khách quan mà nói Thẩm Ấu Sở cùng Tiêu Dung Ngư so về hình dáng, khí chất, cũng chỉ ngang nhau mà thôi.

"Từ trước đến giờ cơ à?"

Tiêu Dung Ngư lặp lại câu đó. Trần Hán Thăng mới bao nhiêu tuổi đây, điều này không phải hắn gặp cô ấy trước năm 18 tuổi à.

Cô nàng tiếp tục tra hỏi: "Nếu như cô ấy chỉ muốn tập trung vào việc học, không đồng ý cậu thì sao đây."

Vấn đề này rất có thể xảy ra, Thẩm Ấu Sở có thể từ một trường hạng 2 thi đậu nghiên cứu sinh đại học Kiến Nghiệp, quá trình đó thật sự bỏ ra rất nhiều công sức cùng đau khổ.

"Cùng lắm thì mình sẽ đợi cô ấy học xong, nói tóm lại mình sẽ không từ bỏ."

Trần Hán Thăng nói bằng giọng chém đinh chặt sắt, báu vật 36D như thế, làm sao có thể để cô nàng chạy thoát được đây.

Tiêu Dung Ngư bước đi có chút lảo đảo.

"Nếu bố mẹ cô ấy cũng không đồng ý thì sao bây giờ?"

Trần Hán Thăng nghĩ, bố mẹ Thẩm Ấu Sơ đã mất cả rồi, sao có thể ngóc đầu lên nói không đồng ý được đây.

"Không cần cha mẹ cô ấy đồng ý, chỉ cần cô ấy đồng ý là được."

Tình thế lại rơi vào yên tĩnh, hai người đã gần đến sân của ký túc xá rồi. Cô nàng đột nhiên hít sâu một hơi, mạnh mẽ nói

ra: “Hán Thăng, cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tớ cần phải nghiêm túc suy nghĩ lại một lần nữa.”

Tiêu Dung Ngư nói xong, cũng không quay đầu lại mà bước luôn lên tầng ký túc xá. Để lại Trần Hán Thăng ngơ ngác đứng đó nhìn theo bóng lưng cô nàng, vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Cái đệch, mình muốn theo đuổi Thẩm Ấu Sở, cần cô nàng suy nghĩ làm cái mịa gì?”

Chương 24: Lớp trưởng là bước đầu tiên hành trình phía trước

Những ngày huấn luyện quân sự là những ngày buồn tẻ nhất, làm mất đi khoảnh khắc bất chợt gặp được học tỷ xinh đẹp trong vườn trường, cũng không có chuyện phát sinh ngoài ý muốn với giáo viên trẻ xinh đẹp, ngay cả nam nữ nói chuyện với nhau cũng không được nhiều. May mắn thay, tuần lễ tẻ nhạt ấy cũng trôi qua.

Hôm nay, lớp hai Hành Chính Công có một việc quan trọng phải hoàn thành—— Đó là xác định vị trí lớp trưởng.

Người chủ trì hội nghị là phụ đạo viên Quách Trung Vân. Lão vừa là người chủ trì vừa là trọng tài.

“Các bạn sinh viên, chúng ta vừa trải qua một tuần học tập cùng nhau. Có lẽ, mọi người đã hiểu sơ về nhau. Chúng ta cổ vũ tinh thần tự đề cử mình, lập chí hướng vì lớp phục vụ, xin mời các bạn chủ động lên phát biểu.”

Khi lão Quách nói xong, mọi người trong lớp đảo mắt nhìn nhau. Các bạn nữ trong lớp đều đánh ánh mắt về phía Hồ Lâm Ngữ, còn các bạn nam thì hướng Trần Hán Thăng nhìn tới.

Quách Thiếu Cường sợ Hồ Lâm Ngữ nói trước sẽ chiếm được nhiều người ủng hộ hơn, nên vội vàng động viên Trần Hán Thăng: “Lão Tứ nhanh lên đi. Ông làm lớp trưởng thì những ngày sau chúng ta mới sống dễ chịu được. Nếu để một cô gái làm đại ca, về sau chúng ta cúp học như thế nào đây!”

Trần Hán Thăng vẫn tỏ ra như không, mỉm cười: “Laydy first.”

Kim Dương Minh bĩu môi, tiên sư thằng này còn giả dối hơn cả mình. Mình biểu hiện chỉ là một chút đồ chơi nhỏ bên ngoài mà thôi. Trần Hán Thăng lại chơi hẳn trò giả heo ăn thịt hổ.

“Con đĩ chó này.”

Kim Dương Minh mắng một câu. Thằng này trong lòng vẫn hậm hực với Trần Hán Thăng. Từ khi Trần Hán Thăng mang hai bộ bài tạo thành ‘trò chơi bổ ích’ về sau , thì chẳng ma nào thèm ngó ngàng đến chiếc điện thoại thuộc loại hàng hot này cả.

Nhưng trong quá trình bầu cử lớp trưởng, Kim Dương Minh vẫn đứng ra ủng hộ Trần Hán Thăng. Hắn làm lớp trưởng thì con trai trong lớp sẽ có lợi. Kim Dương Minh vẫn nhịn được bực tức trong lòng, để hướng tới cái lợi lâu dài hơn.

“Soạt’ đây là âm thanh có người kéo ghế ra, để bước ra ngoài.

Hồ Lầm Ngữ có ý chờ đợi một chút, để đối thủ cạnh tranh hành động trước rồi mình phản kích sau, nhưng đợi mãi, đợi mãi mà Trần Hán Thăng vẫn ngồi đó vuốt râu rung đùi, lộ ra vẻ thờ ơ. Mà trên bục giảng, Quách Trung Vân bắt đầu nhíu mày.

Lúc này, Hồ Lâm Ngữ không thể chờ đợi được nữa, sợ rằng mình chọc giận Quách Trung Vân. Đến lúc đó, một trong hai người cùng đừng có mong chờ vị trí lớp trưởng này nữa.

Cho dù sôi hỏng bỏng không, sự việc không thể cứu vãn được nữa, Trần Hán Thăng nghĩ việc bầu lớp trưởng có dừng lại tại đây, thì người lên đầu tiên tuyệt đối không phải hắn.

“Xin chào các bạn, mình gọi là Hồ Lâm Ngữ. Mình nghĩ, mọi người ngồi đây không ít thì nhiều cũng đã nhận biết mình, bởi vì mình trợ giúp các bạn trong việc báo danh hôm đầu tiên nhập trường…”

Hồ Lâm Ngữ đứng trước bục giảng, cô nàng dùng công việc trợ giúp báo danh ngày 1-9 làm phần mở đầu, đó là việc làm sáng suốt. Bởi vì, đó là ấn tượng đầu tiên của mọi người với Hồ Lâm Ngữ và cũng là ấn tượng đầu tiên khi mọi người đặt chân vào cánh cổng đại học, điều này giúp mọi người ấn tượng rất sâu. Phấn tiếp theo, cô nàng trình bày sự nỗ lực của mình trong quá trình huấn luyện quân sự, không những thế còn đưa ra nhiều hứa hẹn rất đáng chờ mong.

“…Mình là người nhiệt tình cởi mở, có thể đoàn kết các bạn trong lớp, còn có một trái tim tương thân tương ái. Nếu như, tớ được bầu làm lớp trưởng, nhất định sẽ dùng hết sức lực cùng trí óc trợ giúp thầy Quách làm những việc nhỏ, phục vụ hết mình cho các bạn trong lớp. Vì lớp 2 Hành Chính Công sáng tạo ra một tương lai tốt đẹp.”

“Cám ơn mọi người lắng nghe.”

Hồ Lâm Ngữ nói xong, cúi người xuống chào, trong tiếng vỗ tay của Quách Trung Vân.

Quách Trung Vân đưa ra lời nhận xét: “Cám ơn bạn học Hồ Lâm Ngữ, đã mang đến cho lớp bài diễn thuyết thật sự tuyệt vời. Thời điểm, bạn học Hồ Lâm Ngữ trợ giúp lúc báo danh, trong ký ức của tôi như vừa mới hôm qua, hi vọng cả lớp có thể học tập tinh thần của bạn ấy. Có còn bạn học nào định lên diễn thuyết nữa không?”

Hồ Lâm Ngữ bước xuống dưới, ngồi vào bàn mà trong lòng dâng lên cảm giác hồi hộp, thậm chí còn run rẩy. Thẩm Ấu Sở ngồi bên cạnh nhẹ nhàng ngẩng đầu, từ từ vỗ nhẹ vào lưng Hồ Lâm Ngữ cố gắng an ủi cô bạn cùng phòng này.

Hồ Lâm Ngữ cố gắng nở ra nụ cười rất miễn cưỡng. ‘Soạt’ lại tiếng kéo ghế vang lên, thân thể Hồ Lâm Ngữ bỗng nhiên cứng ngắc, đảo ánh mắt qua là thấy được một bóng lưng cao lơn tiến về phía bục giảng.

Thẩm Ấu Sở cúi đầu xuống một chút, nhưng vẫn nhìn thấy cái người nói chuyện vô lại lưu manh đang đứng trên kia. Hắn bước lên, nở một nụ cười, lộ ra hàng lông mày nam tính cực kỳ bướng bỉnh và ngỗ ngược, làm cho cô nàng có chút sợ hãi.

Thời điểm Trần Hán Thăng bước lên bục giảng, các bạn nam ngồi dưới sôi động hẳn lên, không chỉ những bạn cùng phòng, mà các bạn nam không phải cùng phòng cũng đang liều mạng vỗ tay. Dương Thế Siêu nhìn giống như bọn đầu đường xó chợ không ngừng huýt sáo.

“Mình hi vọng các bạn nam kiềm chế lại, mình không phải là một cô gái đẹp.”

Trần Hán Thăng cười cười, nhẹ nhàng giơ hai tay lên ý bảo mọi người trật tự.

“Nào nào , cắt, suỵt…”

Các bạn nam lại càng hoan hô lớn hơn nữa.

Trần Hán Thăng nhíu mày nói: “Được rồi, Chu Thành Long, cậu là người hô hào to nhất, hay cậu lên đây nói trước đi.”

Chu Thành Long là người dám bật lại huấn luyện viên, làm cho ngài ấy đau đầu nhức óc mà không làm được gì. Nhưng Trần Hán Thăng là một ngoại lệ, dù cho hắn hô to gọi nhỏ chửi bới thì Chu Thành Long cũng chỉ im lặng mà nghe không dám nói gì.

“Hắc hắc”

Chu Thành Long vuốt mái tóc được chia ba bảy của mình, cười tít mắt lại phát biểu một câu: "Người khác làm lớp trưởng em không thích, còn em làm lớp trưởng mọi người cũng không đồng ý, lên đó nói làm gì?"

Nói chung Trần Hán Thăng bỏ qua thằng này, đằng hắng một tiếng rồi nói ra ý của mình: "Mình nói rất ngắn, chỉ có vài điều hứa hẹn với mọi người mà thôi."

"Nếu như mình được làm lớp trưởng, trước thời điểm thi giữa kỳ hoặc cuối kỳ mình sẽ liên hệ cùng giáo viên chủ nhiệm, cam đoan các bạn học ngồi đây sẽ không bị rớt tín chỉ; xuất học bổng của trường, hay xuất kết nạp đảng viên, mình sẽ cố gắng làm sao cho lớp mình được nhiều chỉ tiêu nhất có thể. Mình cũng cam đoan rằng những ai đạt đủ điều kiện về khen thưởng hạng mục gì thì chắc chắn sẽ có; đến thời điểm mọi người phải bước vào khoảng thời gian thực tập, mình cũng cố gắng bố trí, tạo điều kiện cho các bạn có được những trải nghiệm ý nghĩa và khó quên nhất trên còn đường đại học của mình."

Khuôn mặt Trần Hán Thăng ngày càng nghiêm túc.

"Các bạn à, chúng ta so với sinh viên Đông Đại đối diện có sự chênh lệch rất lớn, điểm suất phát đã kém hơn người ta rồi, nhất định phải lấy những cái khác bù vào.

Cái gì kém quá thì cần phải cố gắng bù đắp vào, không hiểu thì phải học, còn thấy mình ngây thơ quá thì tiếp xúc với nhiều người để họ giúp mình bổ khuyết những thiếu sót đó, muốn tốt lên hãy tự tạo cho mình một một kế hoạch hợp lý…"

Trong phòng học dần trở nên yên tĩnh, có ít người còn đang ngơ ngác vì không thích ứng kịp thái độ nghiêm chỉnh của Trần Hán Thăng, nhưng cũng có ít người cảm thấy mình đã gặp được tri kỉ, so với những lời nói của Hồ Lâm Ngữ thì những lời này thiết thực hơn rất nhiều.

Đây chính là nguyên nhân, Trần Hán Thăng nhất định phải lên sau, Hồ Lâm Ngữ nói rất nhiều, toàn lời trên trời dưới biển. Còn Trần Hán Thăng nói đúng vào những tình huống thực tế ví dụ như vấn đề khảo thí, học bổng, hay thực tập về sau nữa.

Trần Hán Thăng nói xong thì bước về chỗ ngồi, Quách Trung Vân cũng đưa ra ý kiến đánh giá: "Bạn học Trần Hán Thăng cũng có rất nhiều ưu điểm, ví dụ như năng lực tổ chức, phân phối công việc cùng khả năng lãnh đạo cũng rất tốt, các bạn phía dưới còn có ai muốn lên tranh cử không?"

Quách Trung Vân hỏi liên tục 3 lần câu đó vẫn không có ai lên nữa, lập tức đưa ra quyết định : "Bây giờ, lớp chúng mình giơ tay biểu quyết lựa chọn lớp trưởng giữa Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ."

Kết quả chẳng có gì bất ngờ, toàn bộ các bạn nữ đều ủng hộ Hồ Lâm Ngữ. Nhưng Trần Hán Thăng không những được toàn bộ các bạn nam ủng hộ mà còn có thêm một vài bạn nữ cũng ủng hộ hắn nữa.

Đến bây giờ, cuộc tranh giành vị trị lớp trưởng của lớp 2 Hành Chính Công đã chính thức kết thúc. Trần Hán Thăng đã làm chệch quỹ đạo của lịch sử, thành công trở thành ẩn số trong một quá trình lịch sử mới.

Trong lòng Quách Trung Vân cũng buông lỏng đi rất nhiều, Trần Hán Thăng được nhiều người ủng hộ như vậy, lão cũng không cần sử dụng quyền uy của vị trí phụ đạo viên mà cưỡng ép một người vào vị trí lớp trưởng này nữa, tránh cho về sau có người nói này nói nọ.

Đám con trai thì rõ ràng là vui mừng rồi, dù cho Trần Hán Thăng lời nói giống như một tên lưu manh vậy, nhưng hành động lại có tình có nghĩa, làm cho mọi người phục.

Còn các bạn nữ tuy cũng rất buồn, nhưng cũng không hề có lời ra tiếng vào nào.

Sau khi mọi người giải tán, Hồ Lâm Ngữ cô đơn bước đi trên sân trường. Vị trí lớp trưởng không rơi vào tay cô ấy, khiến cho cô cảm giác được, cuộc sống đại học chẳng còn ý nghĩa gì.

“Hồ Lâm Ngữ.”

Bỗng nhiên có người gọi từ phía sau cô nàng.

Hồ Lâm Ngữ xoay người lại, thì biết người vừa gọi mình là Trần Hán Thăng, trên mặt lúc nào cũng hiện lên nụ cười cợt nhả.

“Ông tìm tôi làm gì, muốn thế hiện mình là người chiến thắng phải không?”

Hồ Lâm Ngữ lạnh lùng nói.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ đây có còn là tiểu học nữa đâu, bạn học Tiểu Hồ cũng buồn cười thật đấy.

“Tối nay mời cậu ăn cơm, hai chúng mình nói chuyện một chút.” Trần Hán Thăng nói.

Hồ Lâm Ngữ ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Trần Hán Thăng: “Ông đoạt ví trí lớp trưởng, là để tán tôi sao?”

Trần Hán Thăng há hốc mồm.

“woắt đờ heo, con trai nhìn ngon quá cũng khổ, không chỉ có mình Tiêu Dung Ngư muốn thịt mình thôi, không ngờ còn nhiều cô gái ấp ủ ý tưởng này trong lòng đến vậy.”

Chương 25: Lớp trưởng họ Đường, ngọt đến điên đảo

“Cậu có chuyện gì muốn nói, thì nói nhanh lên.”

Bên trong phòng ăn số 1 của Tài Viện, Hồ Lâm Ngữ đang ngồi đối diện với Trần Hán Thăng, cất tiếng nói.

Nhưng trên chiếc bàn được làm bằng inox này không chỉ có hai người ngồi, mà còn có một thân hình cao gầy, trông cực kỳ rụt rè làm cho nhiều người đi qua cũng không để ý, đó là Thẩm Ấu Sở.

Sở dĩ vừa rồi do Trần Hán Thăng giải thích thật lâu, để chứng minh là mình không có ý đồ gì với Hồ Lâm Ngữ, chỉ là muốn bàn bạc chút chuyện xoay quanh vị trí ‘lớp trưởng’ mà thôi.

Dù cho Trần Hán Thăng giải thích thế nào, thì bạn học Hồ vẫn chưa tin cho lắm. Thời điểm, hai người bước vào phòng ăn thì thấy Thẩm Ấu Sở đang ngồi ở một nơi hẻo lánh ăn cơm, Hồ Lâm Ngữ lập tức lại đấy ngồi xuống, coi Thẩm Ấu Sở như một người làm chứng cho sự trong sạch của mình.

“Nói gì thì nói đi, sao còn không nói?”

Hồ Lâm Ngữ thúc dục thêm lần nữa, bởi vì Trần Hán Thăng từ khi ngồi xuống thì tỏ ra trầm mặc.

Trần Hán Thăng không nói câu nào, bởi vì hắn nhìn thấy bữa ăn tối của Thẩm Ấu Sở. Bữa tối chỉ sử dụng 2 tệ mua bánh bao cùng với cơm cuộn rong biển miễn phí và canh trứng. Tại nơi ồn ào như phòng ăn, ở một góc xa xa rất ít người ngồi, từ từ ăn từng miếng nhỏ bánh bao.

“Điều kiện gia đình Ấu Sở không được tốt cho lắm, cậu là người làm lớp trưởng, cần giúp cô ấy xin một suất hỗ trợ vay vốn với sinh viên có hoàn cảnh khó khăn.” Hồ Lâm Ngữ ngồi bên nghẹn ngào nói ra.

Lần đầu cô ấy nhìn thấy Hồ Lâm Ngữ cảm thấy vô cùng xót xa, không nghĩ tới đây đã là thế kỉ 21 rồi mà vẫn có gia đình gặp phải hoàn cảnh khó khăn như vậy.

“Hồ Lâm Ngữ, mình có ý mời cậu ăn cơm, mà gặp được bạn bè không mời thì không thể được. Nhân dịp gặp nhau tại đây, mình và hai bạn cùng nhau ăn đi.”

Trần Hán Thăng đột nhiên đưa ra đề nghị, đã thế lại còn nháy mắt ra hiệu cho Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ phản ứng cũng không chậm, lập tức trả lời: “Tất nhiên rồi, gặp được người nào thì phải thêm phần người đó chứ. Mình cùng Ấu Sở phải ăn cho cậu nghèo luôn.”

“Không, không cần đâu.”

Thẩm Ấu Sở vội vàng từ chối bằng giọng lí nhí trong miệng. Từ khi, Trần Hán Thăng cùng Hồ Lâm Ngữ ngồi xuống trên bàn mình, thì cô nàng bắt đầu tỏ ra bứt dứt trong người, bởi vì một người chưa từng giao tiếp với xã hội như cô làm sao mà thích ứng kịp cho được.

Chẳng qua, trên bàn còn nửa cái bánh bao chưa ăn hết, mà Thẩm Ấu Sở không có thói quen lãng phí đồ ăn, với lại hai người là bạn cùng lớp, trực tiếp đứng dậy bỏ đi là không thể được, nên vẫn cố gắng ngồi lại tới bây giờ.

Nhưng bây giờ, Thẩm Ấu Sở cũng không kiên trì thêm được nữa, cô nàng bỏ đũa xuống, cúi đầu im lặng.

Hồ Lâm Ngữ lên tiếng khuyên nhủ, nhưng trong lời nói lại có thêm một chút châm chọc: “Nghe nói, lớp trưởng Trần từng

mới tất cả các bạn nam trong lớp đi ăn đêm. Vậy nên, hôm nay mời hai cô gái thì tính là gì, phải không lớp trưởng Trần?"

"Cậu cứ yên tâm ngồi hưởng thụ đi, không cho phép cậu đứng lên đi về."

Hồ Lâm Ngữ 'ngang ngược' nói ra một câu, sau đó mang theo tâm thế trả thù giật lấy phiếu ăn từ tay Trần Hán Thăng bước đi, tìm kiếm cho mình bữa cơm tối 'bỗng nhiên ập đến' này thật sự thoải mái.

Trần Hán Thăng cũng không để ý đến việc này, mà chỉ lo quan sát báu vật 'trong hình hài một cô gái' đang ngồi trước mặt mà thôi.

Nếu để tâm quan sát cẩn thận, Trần Hán Thăng có thể phát hiện một vài điểm đẹp đẽ hiếm thấy từ trên người Thẩm Ấu Sở. Ví dụ như cái trán trơn bóng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên lại lộ ra cặp mắt hoa anh đào, cùng cái miệng nhỏ đỏ thắm hình chữ O đang tỏ ra sợ hãi, đương nhiên vẫn là dáng người đang được giấu trong bộ quân phục nữa, thật tuyệt vời.

"Mịa nó, cao 1m70, cho dù thân hình nhìn như que củi cũng rất đẹp, đã thế còn sỡ hữu cái đó 36D nữa chứ…chẹp."

Trần Hán Thăng hối hận nhủ thầm. Nghĩ lại, năm đó mình ngu thật, tiên nữ ở bên cạnh người bốn năm cũng không phát hiện ra được. Qua chuyện này có thể thấy được, sinh viên đại học toàn bọn đầu to mà óc quả nho, chi chăm chăm theo đuổi những cái lòe loẹt diêm dúa bên ngoài, mà bỏ qua những báu vật đích thực đang được giấu bên trong.(Chắc nói 2 cái đèn pha^^)

Khả năng cao, Thẩm Ấu Sở đã từng này tuổi rồi, mà vẫn chưa bao giờ ngồi ăn cùng với một bạn khác giới nào. Với lại, cô nàng ngồi đối diện với Trần Hán Thăng, thằng mất dạy này

nhìn như muốn lột trần con gái nhà người ta ra ấy, nhìn từ trên xuống dưới, không bỏ sót chỗ nào.

Ngay tại thời điểm, Thẩm Ấu Sở cúi đầu đến mức độ không thể cúi sâu hơn được nữa, chỉ còn cách chui xuống dưới gầm bàn mà trốn. Thì, Hồ Lâm Ngữ bưng đĩa đồ ăn trở về, nào là cá, tôm, thịt, trứng nói chung món nào ngon nhất trong phòng ăn cô nàng đều gọi hết.

"Tổng cộng hết 117 tệ."

Hồ Lâm Ngữ vểnh mỏ lên nói.

Thẩm Ấu Sở giật mình, không ngờ ăn một buổi tối bằng số tiền nàng ăn hơn một tháng.

"Chỉ cần các cậu thích là được."

Trần Hán Thăng vẫn tỏ ra thái độ dửng dưng.

"Bây giờ nói được rồi đấy, cậu tìm tôi có việc gì?"

Hồ Lầm Ngữ giờ phút này mới cảm giác được cơn tức trong người giảm đi một phần, cũng tò mò lý do Trần Hán Thăng đến tìm mình.

"Hồ Lâm Ngữ, nguyên nhân cậu muốn làm lớp trưởng là gì?" Trần Hán Thăng hỏi.

Hồ Lâm Ngữ đang định dùng lý do chung chung 'vì lớp phục vụ' để trả lời. Thì Trần Hán Thăng giống như đoán trước được điều đó, nhanh chóng ngắt lời: "Nếu như cậu không muốn trao đổi với tớ, vậy thì chúng ta cứ yên lặng ăn hết bữa cơm này, coi như tớ chưa đến tìm cậu."

Hồ Lâm Ngữ dừng lại, suy nghĩ đắn đo một chút, sau đó lên tiếng nói ra: "Bởi vì mục đích của tớ là được làm công chức, lớp trưởng là vị trí rất quan trọng trong quá trình này."

Trần Hán Thăng mỉm cười trong lòng, Hồ Lâm Ngữ vẫn còn che dấu ý đồ thực sự. Thật ra mục tiêu của cô nàng là được lựa chọn trong quá trình điều động sinh viên làm việc tại cơ quan nhà nước, nhưng chỉ tiêu lại cực kỳ ít ỏi, cô nàng vẫn sợ có thêm người nữa cạnh tranh với mình.

Nhưng câu trả lời như vậy đủ làm hắn thỏa mãn rồi, ít nhất Hồ Lâm Ngữ cũng tỏ ra mình có thành ý nói chuyện.

Trần Hán Thăng gật đầu: "Chẳng trách cậu vì vị trí lớp trưởng trả giá nhiều như vậy, hóa ra là làm tốt chuẩn bị cho con đường sau này."

"Được rồi, đừng cho là tôi không biết sau lưng cậu giở chiêu trò gì?"

Hồ Lâm Ngữ khinh thường nói.

Lúc này, cô nàng vẫn chưa chấp nhận nổi thất bại vừa rồi. Nhưng Trần Hán Thăng đang muốn bàn điều kiện cùng cô nàng, nên dễ dang bỏ qua thái độ này của Hồ Lâm Ngữ.

"Sau này, tớ không muốn bước vào con đường làm quan, mà chỉ muốn kiếm tiền." Trần Hán Thăng trả lời.

Về sau, hắn muốn kinh doanh tại nơi này, không những muốn kiếm lợi từ trường học. Khả năng, hắn còn muốn mượn dùng tên tuổi của trường học. Cho nên, hắn muốn thẳng thắn thừa nhận với Hồ Lâm Ngữ, để lấy được sự tin tưởng ngay tại thời điểm ban đầu.

"Muốn làm ăn?"

Hồ Lâm Ngữ nhíu mày: "Làm ăn cùng với việc làm lớp trưởng chả dính líu gì với nhau cả."

"Tớ có được thân phận lớp trưởng, rất nhiều việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, cùng với đó là sự tin tưởng của mọi người với tớ sẽ nhiều hơn so với việc không có thân phận lớp

trưởng.” Trần Hán Thăng giải thích sơ qua về những liên hệ trong đó.

“Được, tôi còn tưởng cậu biến thân phận lớp trưởng trở thành công cụ cho cậu đi lừa đảo chứ.” Hồ Lâm Ngữ tức giận nói.

Trần Hán Thăng vẫn nở nụ cười cợt nhả ấy, nói ra: “Thế cậu không phải cũng lấy vị trí này làm công cụ sao?”

“Ít ra, nếu đạt được vị trí này, tôi cũng toàn tâm toàn lực phục vụ cho tập thể lớp.”

Hồ Lâm Ngữ nghẹ ngào nói ra.

Đó là lời nói thật, Hồ Lâm Ngữ luôn có suy nghĩ này, Trần Hán Thăng cũng không có ý phản bác, bởi vì có nói gì thì cũng chỉ là lời nói suông mà thôi.

Hiện tại, hắn là người đạt được vị trí này, có thể lấy ra làm thẻ đánh bạc.

“Cùng lắm là thời điểm khai giảng năm 2, vị trí lớp trưởng này không còn tác dụng với tớ nữa, khi đó cậu đồng ý tiếp nhận hay không?”

Trần Hán Thăng từ từ nói, đây là mục đích thực sự hắn muốn trao đổi cùng Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ ngạc nhiên: “Khi đó cậu muốn từ chức?”

“Trong vòng một năm, tớ còn dùng đến vị trí lớp trưởng này, chỉ có thể nói rằng tớ đã thất bại, còn giữ vị trí này làm cái gì nữa.”

“Cậu định làm thế nào?”

Hồ Lâm Ngữ nghĩ ngợi một chút rồi hỏi. Trần Hán Thăng chắc chắn không thể nói ra đường đi nước bước của mình cho

cô nàng nghe được, hắn đã có cho mình một kế hoạch cụ rõ ràng rồi.

Thâm Ấu Sở ngồi bên đã bứt dứt khó chịu lắm rồi, những công việc 'cơ mật' cứ thế rơi vào tai cô nàng, khiến cho cô nàng đứng ngồi không yên. Trần Hán Thăng cùng Hồ Lâm Ngữ đều là những thành phần tai to mặt lớn trong lớp 2 Hành Chính Công, cho nên Thẩm Ấu Sở không muốn mình dính líu vào những sự việc như thế này.

"Mình…Mình ăn no rồi, có thể về trước được không?"

Thẩm Ấu Sở buông xuống nửa cái màn thầu, mà ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa, nhỏ giọng nói lời chào tạm biệt.

"Dừng lại."

Trần Hán Thăng đột nhiên lên tiếng bảo cô nàng ở lại.

Thẩm Ấu Sở giật mình, nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, rồi lập tức cúi đầu xuống.

"Ngồi đó đi."

Trần Hán Thăng cao giọng nói.

Thẩm Ấu Sở cũng không ngồi xuống, hai tay đan xen vào nhau, trong lòng cực kỳ muốn rời khỏi chỗ này.

"Bảo cậu ngồi xuống cơ mà."

Trần Hán Thăng lại tăng thêm âm lượng, giống như ra lệnh nói.

Lúc này, Thẩm Ấu Sở mời từ từ ngồi xuống, chắc là bị sợ hãi không nhỏ, thân thể có chút run rẩy. Hồ Lâm Ngữ cảm thấy như vậy là không được, đang định đứng ra vì cô bạn cùng phòng mà lấy lại sự công bằng.

Nào ngờ, Trần Hán Thăng đột nhiên thở dài, từ trong đĩa lấy ra một con tôm lớn nhất, tự tay bóc vỏ rồi đưa vào trong

bát Thẩm Ấu Sở, vẻ mặt hiền lành nói ra: "Đã mua cho cậu rồi, thì ăn xong mới được đi chứ."

Mặt Hồ Lâm Ngữ thộn ra, ngơ ngác nhìn. Thái độ Trần Hán Thăng chuyển biến quá nhanh, hành động và lời nói vừa rồi giường như chỉ có ở trong mấy bộ tiểu thuyết ngôn lù mới có thể nhìn thấy được.

Ví dụ như:

"Lớp trưởng bá đạo cùng cô vợ nhỏ xinh đẹp."

"Lớp trưởng bệ hạ, nếu muốn yêu, thì cứ nhào vô."

"Thật xin lỗi, tôi là bạn gái lớp trưởng."

"Lớp trưởng họ đường, ngọt tới điên đảo."

Chương 26: Lưu manh

Tình thế chuyển biến quá đột ngột, Trần Hán Thăng bất thình lình giật mình trở nên dịu dàng. Thẩm Ấu Sơ càng sợ hãi hơn, vội vàng khua tay từ chối: "Không cần đâu, không cần đâu."

Thấu Ấu Sở vừa từ chối, vừa ngẩng đầu lên lộ ra vẻ mặt đang tái dần đi, lén lút nhìn Trần Hán Thăng, đúng lúc va chạm vào ánh mắt đăm chiêu của Trần Hán Thăng cũng đang nhìn lại. Ngay lập tức Thẩm Ấu Sở cảm thấy kinh hoàng, như chú nai con nhìn thấy con sói đang đứng cạnh mình vậy, ánh mắt vội vàng chuyển sang chỗ khác.

Trần Hán Thăng thở dài, tính cách Thẩm Ấu Sở như vậy đa phần là do hoàn cảnh sống tạo thành. Dù cho, cô nàng ý thức được là mình xinh đẹp hơn so với những cô gái khác, nhưng với loại tính cách này thì điều đó lại trở thành một gánh nặng tâm lý không hề nhỏ.

Thấm Ấu Sở cố gắng giấu mình ở trong thế giới nội tâm, đó là cách duy nhất mà cô nàng có thể nghĩ ra được để bảo vệ cho mình.

"Mình cần tiến từng bước nhỏ mới được, chỉ cần trong lòng cô nàng mở ra một lỗ hổng cho mình chui vào, rồi khép lại hay không mình cũng không quan tâm."

Trần Hán Thăng thầm tính toán. Góc nhìn hiện tại của hắn có thể thấy được Thẩm Ấu Sở có cho mình hàng lông mi dài, chiếc mũi cao dọc dừa, còn có một bờ môi cong gợi cảm.

"Dù cho phải dùng biện pháp nào mình cũng phải mở ra cái lỗ hổng này."

Trần Hán Thăng lại nhủ thầm trong lòng thêm một lần nữa.

Thẩm Ấu Sở cho dù cúi đầu, những vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đang chắm chú nhìn mình. Cô nàng không biết phải sử lý tình huống này thế nào, chỉ còn cách lặng lẽ dùng ngón tay chỏ của mình, đẩy cái bát chứa con tôm ra càng xa mình càng tốt, tự nhủ với bản thân rằng đó không phải của mình.

"Thôi đi, lớp trưởng Trần sao cậu không lột cho tớ."

Hồ Lâm Ngữ ngồi ngoài quan sát, bĩu môi nói.

"Cũng được."

Trần Hán Thăng thoải mái nói.

"Thôi thôi, chả có chút lòng thành nào cả."

Hồ Lâm Ngữ cũng không muốn loại cử chỉ ân cần thế này.

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, mỉm cười, sau đó bùi ngùi nói ra: "Mình còn tưởng cô gái đẹp nhất lớp mình là Thương Nghiên Nghiên chứ."

"Hừ."

Hồ Lâm Ngữ khinh thường hừ một tiếng. Thái độ của cô nàng cho thấy cũng không đồng tình với số đông các bạn trong lớp.

Hồ Lâm Ngữ trở nên nghiêm túc: "Đến cả bọn mình sống cùng phòng, cũng không phải tất cả mọi người đều để ý đến Ấu Sở. Hai ngày trước, mình cũng mới phát hiện ra, Ấu Sở thật sự xinh đẹp, tính tình lại hiền hậu. Cậu phải giữ bí mật đấy, miễn cho một đám háo sắc bu vào, làm cô ấy khổ sở."

"Không thành vấn đề, nhưng thời điểm cậu nói đến mấy tên háo sắc, đừng nhìn mình chằm chằm như vậy có được không?" Trần Thăng oan ức nói.

“Con trai thằng nào chả giống nhau, trong lòng cậu là rõ ràng nhất, oan ức cái gì.”

Hồ Lâm Ngữ nói bằng giọng điệu ‘tôi là người tửng trải’ không cần phải giả dối trước mặt tôi.

Trần Hán Thăng cảm thấy buồn cười. Mấy cô gái còn chưa biết yêu là gì, nhưng giọng lúc nào cũng kiểu như mình nhìn thấu tất cả bọn con trai trong thiên hạ rồi ấy. Nhưng khi tìm được tình yêu, các cô ấy lao vào như thiêu thân lao vào lửa vậy, bỏ quên cả bản thân mình. Kết quả thường là vết thương chồng chất bên trong tâm hồn ngây thơ vụng dại ấy.

Còn những cô gái xem chuyện yêu đương như nước uống sẽ không có suy nghĩ ngu ngốc như vậy, bởi vì các cô ấy biết mình đang ở đâu và mục đích của mình là gì.

Thẩm Ấu Sở nghe hai người bình luận liên quan đến mình, gương mặt ngày càng đỏ như gấc. Nhưng cô nàng lại sợ Trần Hán Thăng nên không dám rời đi.

Cũng may Trần Hán Thăng không bám vào chủ đề này nữa, mà chuyển sang chủ đề khác: “Chúng ta nói chuyện chính sự đi.”

“Được.”

Hồ Lâm Ngữ cũng muốn biết trong hồ lô của Trần Hán Thăng chứa thuốc gì.

“Năm học thứ hai, tớ sẽ từ chức vị trí lớp trưởng, cậu có thể tiếp nhận vị trí này, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến mục đích của cậu, cậu cảm thấy thế nào?”

Hồ Lâm Ngữ suy nghĩ, chỉ cần có thể đảm bảo thời điểm mình xin phép được lựa chọn ví trí điều động sinh viên mình đang giữ chức lớp trưởng là được. Thật ra làm lớp trưởng vào năm hai hay năm ba cũng không quan trọng lắm, nhưng tại sao Trần Hán Thăng lại tốt với mình như vậy?

“Cậu có thể cam đoan, khi cậu thoái vị là tớ có thể leo lên?” Hồ Lâm Ngữ nghi hoặc.

Tại thời điểm, hai vị ‘quan lớn’ đang bày mưu tính kế. Thì Thẩm Ấu Sở lại duỗi ngón tay ra, tiếp tục đẩy cái bát chứa tôm ra xa thêm chút nữa. Cô nàng nghĩ cái bát đó càng xa mình thì mình càng an toàn.

Lúc này, Trần Hán Thăng đã phát hiện ra hành động này, lập tức bỏ qua Hồ Lâm Ngữ, quay sang hỏi Thẩm Ấu Sở: “Vì sao lại không ăn, ghét đồ tớ lột sao?”

“Không, không phải, mình ăn bánh bao là được rồi.”

Thẩm Ấu Sở không biết từ lúc nào, đã ăn được hai miếng trong nửa miếng bánh bao còn lại.

Trần Hán Thăng nhìn thấy Thẩm Ấu Sở kháng cự mãnh liệt như vậy, thì trong lòng lửa giận trỗi dậy.

“Bánh bao ngon như vậy sao, để tớ nếm thử!”

Nói xong câu đó, Trần Hán Thăng bất thình lình giật mình cướp nửa cái bánh bao đang nằm trên tay Thẩm Ấu Sở. Trong ánh mắt khiếp sợ của cô nàng, trực tiếp bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Nhai hai ba lần rồi lập tức nuốt xuống, Trần Hán Thăng quệt quệt mồm, bắt đầu giở giọng lưu manh để nói: “Ăn cũng được đấy chứ.”

“Cậu, cậu…”

Thẩm Ấu Sở đứng hình mất năm giây, sau đó mới kịp phản ứng, không kịp che dấu nhan sắc của mình, cái miệng nhỏ xinh xắn giờ này đang tạo thành hình chữ O, lắp ba lắp bắp nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

“Đúng là loại lưu manh.”

Rốt cục, Hồ Lâm Ngữ cũng không nhịn được, chửi thẳng vào mặt một câu.

“Chúng ta nói đến đoạn nào rồi ấy nhỉ, hình như đang nói đến chuyện hợp tác thì phải.”

Trần Hán Thăng lại chuyển sang chủ đề khác, để những ngón tay của mình xuống mặt bàn gõ gõ, phát ra những âm thanh ‘bụp bụp’.

“Vào năm 2, nếu muốn chuyển vị trí lớp trưởng sang cho cậu, thì tớ có một cách.

Năm đầu tiên cậu có thể làm bí thư chi bộ, dùng vị trí này xử lý mọi việc trong lớp, dần dần tạo dựng cho mình một hình tượng khiến các bạn trong lớp cùng thầy Quách nhìn nhận ra năng lực của cậu. Năm hai, tớ từ chức, thì cậu có thể thuận lợi leo lên vị trí này.”

“Với lại, ví trí bí thư chi bộ này sẽ tạo điều kiện cho cậu sớm được kết nạp Đảng, việc này rất có lợi đến công việc của cậu sau này.” Trần Hán Thăng bổ sung thêm.

Cho dù Hồ Lâm Ngữ còn chưa đến tuổi có thể cân nhắc mọi mặt kín kẽ, nhưng cô nàng không phải người ngu, lập tức nhận ra vấn đề chỗ nào: “Tôi hiểu được, cậu muốn tôi gánh lấy trách nhiệm thay cho cậu, để cậu có thể thảnh thơi đi làm những việc khác chứ gì. Nhưng cuối cùng thành tích thuộc về cậu, còn tôi chỉ là một culi thôi chứ có được tác dụng gì đâu?”

“Làm gì có chuyện thơm bơ như vậy.”

Hồ Lâm Ngữ cực kỳ tức giận nói. Cô nàng cảm thấy Trần Hán Thăng đã chiếm được bồn cầu rồi, mà còn không ngừng gẩy phân.

Trần Hán Thăng cười cười: “Thành tích là của mọi người, đầu tiên là của tớ, nhưng cuối cùng lại là của cậu.”

Câu này đầu tiên nghe có vẻ sai sai, nhưng suy nghĩ một chút lại cũng có lý, hắn tiếp tục nói: "Mình cũng không phải chỉ ngồi không mà không làm gì. Những việc nhỏ cậu làm, còn những việc lớn cứ để tớ lo."

"Vậy việc gì là việc nhỏ, còn việc lớn là việc gì?"

Hồ Lâm Ngữ muốn biết rõ ràng của hai khái niệm này.

"Những việc mà cậu không làm được là chuyện lớn." Trần Hán Thăng tự tin nói.

Hồ Lâm Ngữ tỏ ra không vui. Câu này của Trần Hán Thăng có ý nói năng lực làm việc của hắn mạnh hơn mình, dù cho đây là lời nói đúng, thì vẫn khó chịu.

Thẩm Ấu Sở từ nãy đến giờ như người trên mây, đầu cứ 'ong ong'. Một là, cô nàng không ngờ Trần Hán Thăng lại ăn bánh bao có dính nước bọt của mình, điều này không phải là hai người gián tiếp hôn nhau sao. Thứ hai, hắn dám dùng vị trí lớp trưởng làm thẻ đánh bài tiến hành mua bán.

Thẩm Ấu Sở liếc nhìn Hồ Lâm Ngữ, thì phát hiện cô bạn cùng phòng này đang nghiêm túc suy nghĩ những lời đề nghị này. Thẩm Ấu Sở càng cảm thấy tên Trần Hán Thăng này quá nguy hiểm, ngay cả một người kiên định như Hồ Lâm Ngữ cũng bị hắn lung lạc.

Thừa dịp Hồ Lâm Ngữ còn đang suy nghĩ, 'nhân vật nguy hiểm' Trần Hán Thăng tiếp tục mở lời, nhưng lần này có vẻ nhẹ nhàng hơn: "Tôm chứa nhiều canxi hơn lòng trắng trứng, lại không có nhiều dầu mỡ như thịt, cậu ăn vào rất tốt cho cơ thể."

Nói đến vậy mà Thẩm Ấu Sở vẫn không đả động gì, Trần Hán Thăng dứt khoát gắp một con tôm đã bóc vỏ đưa tới miệng cô nàng: "Lại gần đây, tớ đút cho cậu ăn."

Mặt Thẩm Ấu Sở lại đỏ bừng lên, ngậm chặt lấy miệng, quay đầu muốn né ra chỗ khác.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, vô lại nói: " Nếu cậu không ăn, miệng cậu ở đâu mình giơ đến đó."

Trong phòng ăn, người đến người đi, qua lại đông đúc, chẳng may trong số đó bắt gặp bạn học thì sao. Thẩm Ấu Sở nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ quyết tâm, cùng lớp da mặt dày cả mét của Trần Hán Thăng thì có thể chắc chắn, tên này nói được làm được.

Trong mắt Thẩm Ấu Sở đã xuất hiện nước mắt, thế nhưng cô nàng lại lo lắng có người nhìn thấy, cuối cùng đành phải há miệng ra ăn hết con tôm Trần Hán Thăng đưa qua. Nhìn vào khuôn mặt cô nàng lúc này, ăn tôm mà cứ như ăn độc dược vậy.

"Nếu như tớ không đáp ứng thì sao?"

Lúc này lời nói của Hồ Lâm Ngữ vang lên, cô nàng vẫn còn chút không cam lòng, giãy dụa lần cuối.

"Vậy thì tớ đành vất vả thêm một chút vậy, một bên xử lý mọi việc trong lớp, một bên làm ăn, thuận tiện tìm kiếm một người hợp tác mới. Nhưng mà cậu hoàn toàn mất cơ hội, bởi vì đại học rất ít khi thay vị trí lớp trưởng này."

Trần Hán Thăng từ từ nói ra, sau đó bồi thêm một chiêu nữa: "Đầu tiên, tớ sẽ giúp cậu đoạt lấy vị trí bí thư chi bộ, còn về phần cậu muốn làm hay không là tùy."

Chương 27:Hiện tại bố mày đang làm lớp trưởng

Thật ra việc sắp xếp cho Hồ Lâm Ngữ lên chức bí thứ chi bộ không phải là việc khó khăn gì, mỗi lớp học đều có một lớp trưởng và một bí thư chi bộ. Hồ Lâm Ngữ mặc dù thất bại trong việc canh tranh vị trí lớp trưởng với Trần Hán Thăng , nhưng qua đợt bầu chọn vừa rồi mọi người cũng có thể thấy được Hồ Lâm Ngữ cũng được khá nhiều người tin tưởng.

Chỉ cần Trần Hán Thăng đưa ra đề nghị này với Quách Trung Vân, thì trăm phần trăm Quách Trung Vân sẽ gật đầu đồng ý. Thậm chí không cần hắn đưa ra đề nghị này thì chắc chắn trong lòng Quách Trung Vân, Hồ Lâm Ngữ là ứng cử viên số một cho vị trí này.

Trong thời gian hai ‘boss của của lớp’ tiến hành giao dịch, Thẩm Ấu Sở ngồi bên không dám để Trần Hán Thăng phục vụ cho mình nữa. Cô nàng hành động ‘theo lời’ Trần Hán Thăng ăn hết mấy con tôm trong đĩa, sau đó lo sợ buông đũa xuống nói: “Tớ, tớ ăn no rồi.”

Trần Hán Thăng ‘ừ’ một tiếng, Trần Hán Thăng phải từ từ tập cho Thẩm Ấu Sở quen với những đồ ăn có chứa nhiều đạm như thịt cá, để tăng cường chất dinh dưỡng cho cơ thể. Hôm nay tạm thời cho cô nàng ăn tôm trước đi, những món khác có quá nhiều dầu mỡ, Thẩm Ấu Sở chưa ăn quen chắc chắn dạ dày không thể chịu được.

Ban đầu, Hồ Lâm Ngữ ý định vào đây để cắt một miếng thịt trên người Trần Hán Thăng mà thôi, không nghĩ cô nàng làm nhiều như vậy mà Trần Hán Thăng vẫn nhơn nhơn ra đấy,

coi như là chuyện bình thường. Cuối cùng người vào tròng lại là Hồ Lâm Ngữ, cô ấy không chống đỡ nổi sự mê hoặc của việc lựa chọn điều động sinh viên. Dẫn đến Hồ Lâm Ngữ đồng ý điều kiện của Trần Hán Thăng, nhưng vẫn không quên cảnh cáo: "Trần Hán Thăng, cậu không nên gạt tôi."

"Làm sao có thể như vậy được, tớ thật lòng muốn hợp tác với cậu mà."

Trần Hán Thăng cười hì hì trả lời.

Hồ Lâm Ngữ bó tay, không muốn cùng loại mặt dày này nói chuyện thêm một chút nào nữa. Cô nào kéo tay Thẩm Ấu Sở nhanh chóng rời đi, để lại một bàn đầy ắp thức ăn.

Ví trí lớp trưởng không phải là cực hạn đối với Trần Hán Thăng, đây chỉ là một bước đệm nhỏ mà thôi, cuối cùng vẫn phải trao cho người phù hợp nhất mới được.

Suy nghĩ thoáng một chút thì, Hồ Lâm Ngữ cũng không thua thiệt quá nhiều. Trong quá trình cô nàng tiếp xúc với Trần Hán Thăng chỉ cần học được nửa phần 'lưu manh' của hắn , thì sau này bước chân vào xã hội sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đêm nay, trong lòng Trần Hán Thăng rất vui, hắn tới quầy bán hàng tại nhà ăn mua hai chai bia, sau đó về chỗ ngồi xuống, nhâm nhi những món ăn còn lại. Lúc hắn bước ra khỏi nhà ăn đã là 8 giờ tối.

Những đêm hè, khuôn viên Tài Viện lúc nào cũng náo nhiệt, rất nhiều học tỷ mặc chiếc quần ngắn cũn để lộ ra cặp chân dài đang đi lại bên trong sân trường. Trong lòng hắn đang vui vẻ thoải mái, bỗng ý nghĩ trêu đùa đột nhiên xuất hiện trong đầu. Hắn vứt que tăm đang ngậm trong mồm ra, hô lớn tiếng: "Thầy giám thị tới, chạy nhanh đê."

"Xoạch xoạch xoạch"

Bên trong hòn giả sơn, bên cạnh bờ hồ, hay trong bụi cỏ, một vài đôi yêu nhau bỗng đứng phắt dậy, cuống quít xách quần mà chạy.

Trần Hán Thăng nhìn thấy dáng vẻ trật vật của bọn này, không sao nhịn được cười, lớn tiếng cười to 'ha ha', bỏ qua những lời mắng chửi phía sau, bước nhanh giữa những tia sáng của ánh trăng dịu dàng.

…

Trở lại phòng ký túc xã, Trần Hán Thăng thấy có không ít bạn nam trong lớp đang ở đây, còn có mấy người đang cãi nhau nữa.

Trong đó Quách Thiếu Cường cùng Chu Thành Long là to mồm nhất. Quách Thiếu Cường nhìn thấy Trần Hán Thăng trở về thì vội vàng kéo lại nói: "Lão Tứ, cậu phải phân xử cho bọn tớ. Thằng đần Chu Thành Long này đánh giá Bạch Vịnh San cao hơn Thương Nghiên Nghiên. Nhưng mọi người tổng hợp đánh giá từ dáng người, khí chất, đến cách ăn mặc, thì Thương Nghiên Nghiên vẫn hơn Bạch Vinh San 0.73 điểm."

Chu Thành Long cũng không chịu thua kém, lớn tiếng nói: "Thương Nghiên Nghiên không đủ trong sáng, còn Bạch Vịnh San ngây thơ đang yêu như thế, phải được cộng thêm điểm."

"Thêm con mẹ mày ấy, bố mày cho điểm có căn cứ khoa học cụ thể, không thể cho theo cảm tính được."

"Mẹ, cái đó là do mày tự đặt ra mà thôi, khoa học cái shit ấy."

Hai người mặt đỏ au, gân cổ lên cãi, lại còn mấy người bên cạnh chia nhau làm hai phe nói phụ họa cho nữa chứ. Trần Hán Thăng cười cười, tách hai người ra, cởi quần áo ra chuẩn bị bước vào nhà tắm. Nhưng bọn này vẫn không buông tha cho

Trần Hán Thăng, dù cho trên người hắn chỉ còn lại chiếc quần sịp, cũng muốn nghe ý kiến của hắn.

"Đáng yêu cùng xinh đẹp đứng trước 36D thì tính cái đếch gì."

Trần Hán Thăng bỏ lại một câu cũng không giải thích gì thêm mà bước thẳng vào nhà tắm.

"Thằng này tối nay lại uống rượu say rồi, 36D là cái mẹ gì chứ. Điều đó không có trong thang điểm của tau, thì không thể thêm điểm vào được."

Quách Thiếu Cường lẩm bẩm một chút, rồi lại tiếp tục cãi nhau cùng với Chu Thành Long.

Sinh viên là một loại động vật thuộc loại dở hơi. Khi Trần Hán Thăng tắm xong, bước ra ngoài, thì bọn này đã không còn cãi nhau nữa, mà tập trung lại một chỗ đánh bài rồi.

Sáng ngày hôm sau, lại tiếp tục những ngày tháng quân sự nhàm chán. Loại nhàm chán này còn phải chịu đựng thêm một tuần nữa. Cuối cùng tân sinh viên dùng việc hành quân 20 cây số để kết thúc những ngày tháng huấn luyện quân sự, cũng như chính thức bước vào quãng thời gian học đại học của mỗi người.

Trần Hán Thăng thật sự thực hiện lời hứa, hắn đã thúc đẩy Hồ Lâm Ngữ bước lên vị trí bí thư chi bộ.

Lúc đầu, Hồ Lâm Ngữ định gặp Trần Hán Thăng để nói câu cảm ơn, những nghĩ đi nghĩ lại thì thấy người thiệt thòi vẫn là mình cần gì phải cảm ơn. Cô nàng đưa ra quyết định, mình cứ đều đặn lên lớp xử lý những vụ việc thường ngày là được.

Thời gian tham gia huấn luyện quân sự của các trường đại học thuộc tỉnh Tô Đông cũng không khác nhau là mấy. Tài

Viện kết thúc thì Đông Đại, Đại Học Khoa Học Tự Nhiên, Học viện Hàng Không Vũ Trụ cũng lần lượt kết thúc.

Sau thời gian huấn luyện quân sự, thì các trường đồng loạt cho sinh viên nghỉ ngơi hai ngày. Bình thường, các bạn tân sinh sẽ tụ tập các bạn học cấp ba lại, chia sẻ một chút về quá trình huấn luyện quân sự, qua đó cũng tâm sự một chút về khó khăn trong việc ở cùng các bạn khác trong ký túc xá hay cảm nghĩ về cuộc sống hiện tại.

Đám bạn học Cảng Thành cũng nằm trong nhóm những học sinh ấy, Vương Tử Bác cung Cao Gia Lương có hẹn mấy bạn khác cùng học ở làng đại học Tiên Ninh dạo chơi ở chợ Nghĩa Ô. Phụ trách tiếp đãi nhóm người này là Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư.

Buổi gặp mặt nào cũng giống nhau, ngồi uống nước nói chuyện với nhau, kiếm chỗ nào đấy ăn cơm, rồi sau đó đi dạo quanh trường học.

Vương Tử Bác nhìn thấy người bạn thân của mình thì rất mừng, mặc kệ Trần Hán Thăng mặt nhăn mày nhó tiến lại ôm một cái. Nhưng thằng này nhìn thấy các bạn học trong quá trình huấn luyện quân sự ai cũng đen đi thì tỏ ra phấn khởi, ngay cả nữ thần cá trích nhỏ làn da cũng chuyển sang màu lúa mì.

Nhưng thời điểm ngồi trên thảm cỏ của Tài Viện, tầm tình Vương Tử Bác đột ngột hạ xuống rất nhiều.

Trần Hán Thăng ngạc nhiên hỏi: “Mày mang khuôn mặt đưa đám ấy cho ai coi đấy, có chuyện gì không hiểu thì nói ra.”

Vương Tử Bác nhịn không được cuối cùng nói ra: “Tiểu Trần, mày sống ở tiên cảnh làm sao có thể hiểu được cuộc sống ở địa ngục là gì. Cả lớp bọn tao có 62 người, mà chỉ có

hai bạn gái, bước vào đại học mà cứ như là bước vào chùa đi tu vậy, biết thế tao cũng thi vào Tài Viện giống mày."

"Hai bạn nữ đó có xinh không?" Trần Hán Thăng hỏi dò.

Vương Tử Bác ngồi suy nghĩ xem dùng từ gì để miêu tả cho hợp lý đây, những nghĩ mãi cũng không ra được, rầu rĩ nhìn Trần Hán Thăng.

Chỉ cần vậy, Trần Hán Thăng cũng có thể hiểu rõ vấn đề, vỗ vỗ bờ vai an ủi cậu bạn thân.

Từ đầu đến cuối, Cao Gia Lương đều cố gắng biểu hiện trước mặt Tiêu Dung Ngư, chợt có cơ hội, thằng này lại giả bộ thánh nhân nói: "Tử Bác, cậu không nên có suy nghĩ này trong đầu. Chúng ta bước vào đại học, là để học tập, không thế để những vấn đề này ảnh hưởng được."

Thằng này học tập tại học viện Hàng Không Vũ Trụ, bên trong có một khoa đào tạo tiếp viên hàng không chuyên nghiệp, nên có rất nhiều cô gái xinh đẹp trong đó. Cao Gia Lương may mắn được gặp qua vài người trong đó.

Vương Tử Bác bĩu môi, chán chả buồn nói với thằng này làm gì.

Không nghĩ tới, Cao Gia Lương được thể lần tới, chèn ép Vương Tử Bác xong, lại phê bình Trần Hán Thăng: "Hán Thăng, cậu có thể ngồi gọn gàng lại không. Cậu vắt chân lên như vậy, có suy nghĩ hay không đến cảm nhận của Dung Ngư?"

Từ trước tới giờ, Trần Hán Thăng kiểu ngồi nào dễ chịu thì ngồi. Lúc này, hắn đang gác chân lên tảng đá, không ngờ Cao Gia Lương lấy việc này lên mặt dạy đời.

Về phần Tiêu Dung Ngư, cô nàng đang nghĩ ' mình có nên thử tiếp nhận Hán Thăng hay không?', cho nên cũng không cảm thấy gì.

Lúc này, Trần Hán Thăng mắt liếc nhìn Cao Gia Lương, ‘xoạch, xoạch’ nhưng chân thì không thu lại, mà tháo đôi giày để cho bàn chân lộ ra. Hắn còn chọc tức bằng cách lắc lư liên tục hai ngón chân cái của mình.

Vương Tử Bác cười thầm trong lòng, không biết lúc nào mình có thể thích làm gì thì làm giống như tiểu Trần đây.

“Đúng là lưu manh.”

Cao Gia Lương cũng bó tay, chỉ còn cách mắng thầm một câu cho bõ tức mà thôi.

Tiêu Dung Ngư cũng muốn cười nhưng cảm thấy thế là không được, nên đứng ra hòa giải: “Mọi người không phải dễ dàng tụ tập tại đây, không bằng chia sẽ những gì mình đạt được đi?”

Cao Gia Lương hai mắt tỏa sáng. Loại tính cách này của Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ bị các bạn học xa lánh, bởi thế hắn làm sao làm được cái gì ra hồn . Thằng này nhanh nhảu đề nghị: “Chúng ta đều tới Tài Viện làm khách, thôi thì để chủ nhà phát biểu trước đi. Hán Thăng có chuyện vui gì kể ra cho mọi người nghe đi?”

Trần Hán Thăng đang nhàn nhã hút thuốc, thì nghe có người nói đến mình. Hắn nhẹ nhàng thở ra làn khói, từ từ nói:

“Hiện tại,bố mày đang làm lớp trưởng.”

Chương 28:Cám ơn cậu vì tớ mà phấn đấu

“Cái gì, cậu là lớp trưởng á?”

Người đầu tiên la lên là Vương Tử Bác, bởi vì cậu ta là người quen thuộc với Trần Hán Thăng nhất. Hai người chơi với nhau từ thời cởi chuồng tắm mưa, cho nên bản thân Trần Hán Thăng có bao nhiêu cân lượng Vương Tử Bác đều biết, với cái tính cách này sao mà có thể làm lớp trưởng được cơ chứ.

Cao Gia Lương cùng các bạn học khác đều không tin. Cao Gia Lương cười nhạo: “Trần Hán Thăng, loại như mày ngoại trừ trêu gái, hút thuốc đánh nhau thì có cái gì tốt đẹp mà được chọn làm lớp trưởng cơ chứ.”

Khuôn mặt Tiêu Dung Ngư hơi đỏ lên, tự nói với bản thân rằng đó chỉ là Trần Hán Thăng của quá khứ mà thôi, hiện tại chắc Trần Hán Thăng sẽ không trêu đùa phụ nữ nữa đâu.

Nghĩ lại, trước kia mình cũng mặc kệ để cho Trần Hán Thăng trêu đùa nhiều lần, làm cho khuôn mặt Tiêu Dung Ngư không tự chủ được mà đỏ lên. Đương nhiên, Tiêu Dung Ngư cũng không tin Trần Hán Thăng được làm lớp trưởng.

Muốn làm lớp trưởng trong trường đại học, phải được đa số các bạn trong lớp tán thành, rồi phải thông qua sự đồng ý của phụ đạo viên, thiếu một trong hai điều đều không được. Với lại, làm lớp trưởng cần phải xử lý rất nhiều việc to nhỏ trong lớp. Nhưng Trần Hán Thăng không phải loại người có thể ngồi cả buổi để lập bảng biểu excel được.

“Thôi được rồi, Tử Bác nói về chuyện học đại học của cậu đi.”

Cho dù, Trần Hán Thăng có ‘khoác lác’, nhưng Tiêu Dung Ngư cũng không thích hắn bị Cao Gia Lương nói móc như vậy. Cô nàng muốn thông qua những chuyện khác để mọi người không tập trung vào vấn đề này nữa.

Trần Hán Thăng cũng chẳng thèm giải thích. Hắn vừa hút thuốc vừa nghe Vương Tử Bác kể về đại học Khoa Học Tự Nhiên Kiến Nghiệp. Thằng này nói rất chi tiết từ nhà ăn, phòng ký túc, cho đến cảnh vật của trường ra sao. Nó nói chỉ chung chung vậy thôi, nhưng người nghe được lại thấy rất chi tiết.

“Một đám ngây thơ đáng yêu.”

Trần Hán Thăng cười cười, cảm thấy bầu không khí này thật tuyệt vời. Tiêu Dung Ngư để ý thấy con mắt Trần Hán Thăng đảo liên tục, khi có vị học tỷ xinh đẹp nào ngang qua thì đôi mắt ấy mở to ra dõi theo từng bước đi của vị học tỷ ấy. Điều này làm cho Tiêu Dung Ngư cảm thấy bứt rứt khó chịu trong lòng.

Cao Gia Lương tập trung quan sát Tiêu Dung Ngư, phát hiện cô ấy gầy đi một chút, cũng hơi đen đi một chút. Nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn đẹp mê hồn, dù cho học viện Hàng Không Vũ Trụ, con gái đẹp đúng là không thiếu, nhưng Cao Gia Lượng còn chưa gặp được người nào có thể vượt qua được Tiêu Dung Ngư.

Vương Tử Bác nói xong, thì đến Cao Gia Lượng tiếp nối, thằng này đã soạn cho mình một kịch bản, nâng cao vẻ đẹp của trường mình, sau đó thuận tiện mời Tiêu Dung Ngư đến trường mình làm khách.

“Khục.”

Cao Gia Lương đang nóng lòng biểu hiện, thì bỗng nhiên có một tiếng gọi vang lên: “Trần Hán Thăng.”

Mọi người quay đầu lại, thì thấy một cô gái tóc ngắn đang đi tới, dáng người bình thường, nhưng khuôn mặt làm cho người ta cảm giác được đây là một cô gái nhiệt tình và già dặn.

Hồ Lâm Ngữ đang định đi tới ký túc xa nam để bàn công việc với Trần Hán Thăng, không nghĩ tới đang đi trên đường thì gặp được. Hồ Lâm Ngữ thấy Trần Hán Thăng đang ngồi trên thảm cỏ xanh ven hồ cùng với nhóm sinh viên có cả nam lẫn nữ.

Tình cảnh như vậy đối với Hồ Lâm Ngữ tương đối quen thuộc, bởi vì cô ấy cũng vừa gặp lại các bạn cấp ba của mình.

“Trần Hán Thăng, trong lớp cần tổ chức buổi gặp mặt đầu tiên sau khai giảng. Bọn mình có cần tập trung mọi người lại, lấy ý kiến mọi người về việc đóng tiền quỹ lớp thế nào không?” Hồ Lầm Ngữ vừa đến đã lên tiếng hỏi ngay.

Nhóm sinh viên đến từ Cảng Thành khuôn mặt ai nấy cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhất là Cao Gia Lượng nghe được những lời này cũng thấy có gì đó sai sai.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Chuyện này đem ra thảo luận là không thích hợp, với mức nào thì cũng có người phản đối thôi. Việc này sẽ làm ảnh hưởng đến sự đoàn kết, cùng thống nhất của lớp. Cho nên chúng ta trực tiếp đưa ra mức tiền. Cậu cứ thông báo cho cả lớp, mọi người đóng quỹ lớp 50 tệ là được.”

“50 tệ có nhiều quá không?”

Hồ Lâm Ngữ có phần lo lắng.

“Không nhiều, cứ quyết định vậy đi.”

Trần Hán Thăng nói xong, thì móc từ trong túi ra 100 tệ đưa cho Hồ Lâm Ngữ.

“Hiện tại mình không có tiền trong người để trả lại cho cậu đâu.”

Hồ Lâm Ngữ cau mày nói.

Trần Hán Thăng cười ‘hắc hắc’, nhỏ giọng nói: “Tớ đóng cho cả Thẩm Ấu Sở.”

Hồ Lầm Ngữ chăm chú nhìn vào Trần Hán Thăng, sau đó liếc mắt qua đám người Tiêu Dung Ngư. Hồ Lâm Ngữ nghĩ thầm, vẻ đẹp của cô gái này nếu đặt vào nơi có nhiều cô gái xinh đẹp như Tài Viện cũng thừa sức lọt vào top đầu. Vì vậy, Hồ Lâm Ngữ lên tiếng cảnh cáo: “Hi vọng, lớp trưởng Trần không phải loại người ăn trong chén, nhìn trong nồi nha.”

Nói xong, Hồ Lâm Ngữ cầm tiền, xoay người rời đi. Trần Hán Thăng nhìn bóng lưng cô nàng, lẩm bẩm một câu: “Liên quan quái gì đến bà, đúng là đồ tomboy loi choi.”

Xong xuôi, Trần Hán Thăng lại quay về chỗ đám bạn cấp 3, giờ này ánh mắt đám người nhìn về phía Trần Hán Thăng đã khác rất nhiều.

“Tiểu Trần, mày thật sự là lớp trưởng à?”

Đến giờ này Vương Tử Bác cũng thật không thể tin nổi, hỏi lại một câu.

Cao Gia Lương nói có phần quá đáng hơn, trực tiếp hỏi: “Người như mày, sao có thể làm lớp trưởng được chứ?”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Không phục sao, vậy thì mày cắn tao đi?”

Chỉ có Tiêu Dung Ngư thật sự vui mừng, chủ động đề xuất Trần Hán Thăng mời mọi người ăn tối.

Đứng trước mặt Cao Gia Lương là một người mới nhập trường được hai tuần đã leo được lên vị tri lớp trưởng như Trần Hán Thăng, thì thằng này cũng chẳng còn tâm trí nào để

biểu diễn nữa, chỉ có thể dùng giọng ghen tỵ nói ra: "Trong đại học, lớp trưởng thuộc thể loại, ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng mà thôi, hội học sinh mới có những chức vụ quan trọng. Sau khi tớ trở về trường nhất định cố hết sức tranh một chức vị trong đấy."

"Đúng là ý tưởng lớn gặp nhau, tao cũng định làm vậy đấy."

Trần Hán Thăng đáp trả lại.

Lần này, tất cả mọi người đều giật mình. Mọi người đã quá quen thuộc với một Trần Hán Thăng chớt nhả rồi, giờ này hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc, làm cho mọi người không thích ứng kịp, cũng không làm sao mà hiểu nổi.

Lúc mọi người ăn cơm tối, Vương Tử Bác kéo Trần Hán Thăng ra ngoài, lo lắng nói: "Tiểu Trần, tau tưởng là mày đã không còn thích Tiêu Dung Ngư nữa, không nghĩ tới mày đổi loại phương thức theo đuổi khác, biến đổi từ công khai sang âm thầm."

Trần Hán Thăng trợn tròn hai mắt nhìn thằng bạn thân, đứng hình mất mấy giây mới hồi phục lại cười mằng: "Đêm nay cũng chỉ có mỗi thức ăn không có uống rượu, sao mày lại say rượu được?"

Vương Tử Bác bực mình nói: "Tao với mày chơi với nhau được bao nhiêu năm rồi, mày suy nghĩ gì tao còn không biết sao?"

"Tao suy nghĩ gì?"

Trần Hán Thăng vẫn chưa hiểu thằng này muốn nói điều gì.

"Mày làm lớp trưởng, rồi còn dự định gia nhập hội học sinh, không phải muốn Tiêu Dung Ngư để ý đến mày sao? Ai chẳng biết thành tích học tập của Tiêu Dung Ngư rất tốt, tự nhiên là thích những chàng trai có ý chí phấn đấu rồi."

Vương Tử Bác nói xong gương mặt tự nhiên sáng lên, như kiểu mình vừa ngộ ra một chân lý mới vậy. Nhưng cu cậu nhìn lại thì thấy Trần Hán Thăng đang nhìn ngó xung quanh, giống như đang muốn tìm một thứ gì đấy.

"Mày tìm gì đấy?"

"Không có gì, mày cứ nói đi, tao xem có con dao nào quanh đây không ấy mà."

"Mày tìm dao làm cái mịa gì?"

"Dao để chém chết mày ngay tại chỗ này, để cho mày đỡ sủa lung tung mà thôi."

Vương Tử Bác nghe vậy vội vàng cong đuôi chạy mất, không kịp ăn uống thứ gì. Thật ra, Trần Hán Thăng có mà tim inox mới dám chém người, nhưng làm cho mình ăn chút thiệt thòi thì có thể nha.

Nhưng thằng này chạy cách một đoạn cảm thấy an toàn rồi, thì lá gan lại trở lại bình thường, lớn tiếng kêu lên: "Tiểu Trần, nghe tau khuyên đi, đừng làm cái gì miễn cưỡng quá, hãy làm cái gì mình thích ấy, ví trí lớp trưởng không hợp với mày, hội học sinh lại càng không."

…

Thật vất vả, Trần Hán Thăng mới đuổi được đám ngu ngơ mãn tính này đi để có thể đưa Tiêu Dung Ngư về trường. Thực tế cũng chẳng phải là đưa về, chẳng qua hai người là hàng xóm của nhau nên cùng cùng đường đi về cùng nhau mà thôi.

Trên đường đi, Trần Hán Thăng vẫn còn hậm hực không vui, dù sao mình bị đổ oan thì làm sao mà vui vẻ cho được. Còn Tiêu Dung Ngư lại cảm thấy rất vui, trên khuôn mặt trái xoan ấy từ nãy tới giờ luôn luôn mỉm cười, đôi lúc khóe môi còn nhếch lên chứng tỏ trong lòng cô nàng đang cảm thấy rất thoải mái vô cùng, hai cái má núm đồng tiền khi ẩn khi hiện,

làm cho rất nhiều bạn nam đi qua nhìn thấy không khỏi ngoái đầu nhìn lại.

“Không thể hiểu được lòng dạ con gái.”

Trần Hán Thăng lắc đầu không thèm suy nghĩ nữa.

Hai người đi đến cổng trường học, Trần Hán Thăng cũng không có ý đưa Tiêu Dung Ngư về tận ký túc xá, đang định nói lời chào tạm biệt.

“Tiểu Trần.”

Tiêu Dung Ngư đột nhiên nói.

“Có chuyện gì?”

Trần Hán Thăng có chút mất kiên nhẫn.

“Cậu vì tớ mà cố gắng như vậy, tớ rất vui mừng, nhưng nhất định phải kiên trì nha.”

Tiêu Dung Ngư nói xong cũng có chút thẹn thùng, rồi nhẹ nhàng thanh thoát bước vào cổng trường.

“woắt đờ phúc…”

Trần Hán Thăng cảm thấy ngực có chút khó thở, vội vàng rút điếu thuốc ra hút, rít được vài hơi mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

“Mình rõ ràng là một thằng cặn bã, vì cái gì luôn có người đối với mình si tình như vậy?”

Chương 29: Lần đầu tiên trốn học

Ngày thứ hai chính là buổi học chính thức đầu tiên, Hành Chính Công được mệnh danh là ngành ‘dầu cao Vạn Kim’*, bởi vì ngành này học rất nhiều môn học rất là tạp nham, nào là ‘quản lý học nguyên lý’, ‘phương tây kinh tế học’, ‘ứng dụng môn thống kê’… vân vân.

(Dầu cao Vạn Kim: là kiểu dầu gió sao vàng của mình ngày xưa ấy, chuyện trị đau đầu)

Đây là những tiết học đầu tiên trong quãng đời học đại học, nên mọi người học tập rất chuyên chú, ngoại trừ Trần Hán Thăng. Ngay cả Dương Thế Siêu cũng mang ra một quyển vở mới, trên sống mũi đang đeo một cái kính cận, chăm chỉ ghi chép từng phần một lên quyển vở mới trước mặt.

Nhưng hai ba ngày tiếp theo, khi mọi người đã quen với tiết tấu học tập trên đại học, thì nhiều người sẽ buông lỏng sự tập trung so với ngày đầu tiên rất nhiều. Trần Hán Thăng thì vẫn giữ phong độ như cũ, ngày nào cũng như ngày nào không ngủ thì vẽ vời linh tinh.

“Trần ca, sao anh không nghe giảng?”

Lý Quyến Nam ngồi cạnh Trần Hán Thăng thấy thằng này không ngủ thì vẽ, thì muốn nhắc nhở hắn cần chú ý vào việc học.

“Lớn rồi, học không thể nào tập trung vào học được.”

Trần Hán Thăng lộ ra vẻ lười nhác trả lời. Hắn từng trải qua sự việc như vậy cùng với Dương Thế Siêu. Hắn nhớ trước

kia, lúc mới bắt đầu học, 2 thằng cũng nhiệt tình lắm, tờ thứ nhất cùng tờ thứ hai của quyển vở được trình bày rất sạch sẽ và chi tiết, bắt đầu đến tờ thứ ba là bắt đầu viết ngoáy, còn từ tờ thứ 5 trở đi thì trang giấy nào cũng trắng tinh như mới.

"Lão Tứ, mày không thể dạy trẻ con như vậy được. Mà nó nói cũng đúng đấy, mày nên nghe một chút đi, nếu không cuối học kì mày chắc chắn phải gặp tao nhờ kèm cặp đấy."

Dương Thế Siêu lên tiếng, bày tỏ sự quan tâm của lão đại trong phòng, thuận tiện khoe khoang mình là con ngoan trò giỏi, lên lớp tập trung ghi bài đầy đủ.

Trần Hán Thăng bĩu môi, nghĩ thầm cuối kỳ bố mày tán đổ Thẩm Ấu Sở rồi thì cần mịa gì mấy đứa ất ơ như mày kèm cặp. Nhưng hắn làm sao không biết Dương Thế Siêu là loại người nào, điển hình Trư Bát Giới đọc sách, chỉ là lưu manh giả danh trí thức mà thôi. Hắn đẩy nhẹ bờ vai của thằng này nói: "Đi thôi, Nhất Võng Đả Tẫn, CS sa mạc xám."(bản đồ sa mạc xám.)

"Không đi, không đi. Mày đừng có làm ảnh hưởng đến việc học của tao."

Dương Thế Siêu kiên quyết từ chối.

"Trưa nay ăn cơm đùi gà, tao mời khách."

Trần Hán Thăng tiếp tục dụ dỗ.

"Không phải là cơm đùi gà hay không mà là tao muốn học."

Dương Thế Siêu nhất định từ chối.

"Cộng thêm một chai nước ngọt."

"Lão Tứ đừng như vậy, bố mẹ ở nhà vất cả kiếm tiến nuôi chúng ta…"

“Tiền nét tao trả.”

“Đi thôi, đi chậm là không còn máy đâu. Thiếu Cường mày cũng đừng làm bộ. Thầy giáo đã giảng đến trang thứ 5, mà giờ này mày vẫn còn học trang thứ ba. Mày định biểu diễn cho ai xem vậy?”

Cứ như vậy, ba thằng nghiện nét khởi động buổi cúp học đầu tiên, bọn này dự định chuồn êm trong thời gian chuyển tiết ‘Mao đại cương’(Mao Trạch Đông, môn triết học).

Thằng nhóc Lý Quyến Nam thì chắc chắn là không đi rồi. Kim Dương Minh cũng thuộc loại học thì ít mà chơi thì nhiều, thằng này cũng muốn chơi CS lắm, nhưng đếch có ai mời.

Chơi gần hơn với Kim Dương Minh chỉ có mỗi mình Đái Chấn Hữu, mà đi lại gần căn bản là có chiếc điện thoại làm cầu nối mà thôi.

Ngoài mặt Kim Dương Minh chắc chắn là không thừa nhận, nhưng trong lòng thì lại rất muốn đi cùng với bọn Trần Hán Thăng. Thằng này rất muốn gia nhập vào vòng tròn của Trần Hán Thăng, vì cậu ta cho rằng đây mới là nhóm ‘đẳng cấp cao’, nhưng lại không thể bỏ đi cái tôi mình, bởi người được sinh ra ở Kiến Nghiệp luôn có cảm giác vượt trội hơn các nơi khác, thế là trong đầu loạn xì ngậu hết cả lên.

Vào thời điểm này, đầu óc Kim Dương Minh đang rối tinh rối mù hết cả lên, thằng này lại thấy bọn Trần Hán Thăng chuẩn bị lặng lẽ rời đi. Thì Kim Dương Minh đột nhiên hét lên: “Thưa thầy?”

Thầy giáo dạy môn ‘Mao đại cương’ là một thầy giáo đã đứng tuổi, suýt chút nữa tiếng hét này làm lão đứng tim. Lão vội vàng đẩy gọng kính lên hỏi: “Bạn học có chuyện gì vậy?”

Ba người Trần Hán Thăng giật nảy mình, tranh thủ ngồi gọn vào chỗ của mình. Bởi vì môn học này, thầy giáo gộp cả

ba lớp của Hành Chính Công lại, nên lúc này trong lớp học có hơn 100 người đang nhìn chằm chằm vào Kim Dương Minh.

Kim Dương Minh liếc nhìn cảnh cáo ba thằng đang định trốn học, rồi mới cao giọng nói: "Thầy quên giao bài tập cho bọn em ạ."

Bọn Trần Hán Thăng còn chưa nói được gì, thì những học sinh khác đã nhao nhao lên phản đối. Bọn này đều nghĩ thầm, bố cái thằng giở hơi, ai đời học sinh lại nhắc nhở thầy giáo giao bài tập cho làm không cơ chứ.

Cũng may thầy giáo dạy 'Mao đại cương' cũng hiểu, bọn nhóc con này học triết học là vì bắt buộc thôi, chứ có mấy ai hiểu, nên khoát khoát tay nói: "Cám ơn vị bạn học này đã nhắc nhở, nhưng môn này yêu cầu các bạn tự học là chính."

"Lão Lục, thằng đểu này, mày cố tình có phải không?"

Kim Dương Minh hừ một tiếng, xong rồi tập trung vào chiếc điện thoại của mình không thèm trả lời.

Trần Hán Thăng suy nghĩ, thằng này đểu thật.

Hắn cũng không còn cách nào khác, lắc đầu nói: "Lão Lục, cùng đi với nhau đi, càng đông càng vui."

Kim Dương Minh giả vờ suy nghĩ, đợi vài giây sau mới từ từ trả lời: "Được rồi, nhưng bọn mày không được lấy vị trí bắn tỉa của tao đâu đấy?"

"Được được được, tùy mày."

Thế là từ ba người biến thành tứ đại hộ pháp. Đại học năm nhất, mọi người trốn học, trong lòng vừa thích thú lại vừa lo lắng. Không giống như năm 2, trốn học là bữa ăn không thể thiếu của mỗi người rồi.

Nhưng thời điểm, mọi người ra tới cổng trường, bảo vệ cứng rắn cản bọn họ lại, bắt phải ký tên mới cho ra khỏi

trường. Trần Hán Thăng đoán, đây chắc là mệnh lệnh của một vị lãnh đạo nào đó trong trường, dùng cách này để dọa tân sinh không được phép trốn học.

"Ký thì ký thôi, cái này cũng chẳng dùng vào việc gì được."

Trần Hán Thăng ký xong ngay lập tức rời đi.

Kim Dương Minh là người thứ 2 lên ký, nhưng khi thằng này nhìn thấy dòng chữ ' Nhân Văn và Xã hội, lớp 2 Hành Chính Công Lý Quyến Nam' rõ mồn một trong tờ giấy, thì ngẩng lên nhìn về phía Trần Hán Thăng mắng thầm, thằng mất dạy. Sau đó, thằng này cũng nhanh chóng viết xuống 'Nhân văn và xã hội, lớp hai Hành Chính Công, Đái Chấn Hữu."

Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường cũng bắt trước theo, thành công ra khỏi trường. Nhưng, khi nhóm người bước vào quán nét, Trần Hán Thăng lại để mọi người chơi trước, hắn nói mình đi có việc một chút rồi về.

"Thần thần bí bí."

Mặc dù ba người cảm thấy kỳ lạ, nhưng rất nhanh những tiếng 'fire the hole' đã lấp đầy tâm trí bọn họ.

Trần Hán Thăng bước ra khỏi quán nét, móc ra tờ tuyển đại lý ủy quyền của 'Thâm Thông chuyển phát nhanh' mà hắn đã xé hôm trước. Bên trong tờ giấy có ghi địa chỉ nằm tại phía đông gần đường Thiên Nguyên, nơi đó cách chợ Nghĩa Ô không xa. Trần Hán Thăng đi bộ 10 phút là tới nơi.

Đây là một cửa hàng hai tầng, nhưng vào những năm 2002 thì nơi này tương đối vắng vẻ, nơi này không có tàu điện ngầm, cho nên trung cư cũng chưa có nhiều. Sinh viên kinh tế cũng có hạn, nên các cửa hàng ven đường, cũng không sầm uất bằng chợ Nghĩa Ô.

Trước mắt, Thâm Thông chỉ tuyển một nhà này làm đại lý cấp 1. Tại cửa ngôi nhà, đang có rất nhiều nhân viên vận chuyển nhận hàng và chỉnh lý những bao hàng hóa.

"Còn chưa có thống nhất đồng phục, chọn toàn mấy thằng ất ơ nhìn như lưu manh, chưa đưa ra phương án đảm bảo cho hàng hóa. Hiện tại, Thâm Thông như một cái chợ, chẳng có tý quy củ nào."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong đầu. Sau đó, hắn nhanh chóng đi tới cạnh một nhân viên chuyển phát nhanh đưa qua một điếu thuốc rồi hỏi: "Anh trai, quản lý của các anh có ở đây hay không?"

Nhân viên chuyển phát nhanh thấy có người đưa cho mình một điếu Hồng Kim Lăng, cao cấp hơn loại Hồng Tháp Sơn tên này hút mỗi ngày, thì vội cầm lấy điếu thuốc, kẹp lên trên lỗ tai, cười cười chỉ đường: "Chung quản lí đang ở tầng 2."

Trần Hán Thăng cảm ơn, rồi nhanh chóng đi lên tầng hai. Trên đường đi, hắn thấy kiện hàng vứt tung tóe, biên lai thì càng tệ hơn, góc nào cũng có, lộn xà lộn xộn, loại phương thức quản lý doanh nghiệp vẫn còn quá thô sơ, nói rõ loại hình chuyển phát nhanh hiện tại vẫn chưa đưa ra một cái chỉnh hợp cụ thể nào.

Hắn mở cửa văn phòng tầng hai, thì thấy trong phòng chẳng hơn gì tầng một, bên trong gồm hai bộ bàn ghế bụi dính đầy mặt bàn, trên đây đang đặt một cái ấm siêu tốc, chắc để nấu nước pha trà mời khách.

Có một người trung niên tầm 40 tuổi đang ngồi trên ghế, tay cầm điếu thuốc, tay thì không ngừng điền thông tin vào những tờ đơn chuyển phát nhanh. Lão ta nhìn thấy Trần Hán Thăng đi vào chỉ nhìn thoáng qua, rồi lên tiếng hỏi: "Cậu tìm ai?"

“Tôi nhìn thấy tờ giấy tuyển sinh viên làm việc part time dán bên trong trường.”

Trần Hán Thăng đưa tờ thông báo tuyển dụng lên bàn rồi nói.

“À.”

Người trung niên nhìn thoáng qua, hững hờ nói: “Cậu học trường nào?”

“Tôi học tại Tài Viện.”

“Thế thì cậu đến muộn rồi, trường cậu đã tuyển được đại lý, cậu chỉ có thể làm nhân viên cho người đó mà thôi.”

Trung niên nói xong thì tiếp tục điền thông tin, nhưng lão cảm thấy ánh sáng trong phòng có vấn đề, ngẩng đầu lên thì thấy Trần Hán Thăng vẫn còn đứng đó.

“Không phải nói cậu đến trễ rồi sao, trường các cậu đã có tổng đại lý rồi.”

Người trung niên thở ra làn khói, không nhịn được nói thêm lần nữa.

Trần Hán Thăng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên, rồi từ từ nói ra: “Tôi muốn hỏi một câu? Làm thế nào tôi mới có thể thay thế người kia làm tổng đại lý?”

Chương 30: Yêu đương sao bằng chơi game

Trung niên đang ngồi trên ghế ngạc nhiên, khi nghe thấy Trần Hán Thăng thẳng thắn thừa nhận mình đến đây với mục đích là muốn làm tổng đại lý thay quyền của Nhâm Thông tại Tài Viện. Lão ta đặt bút xuống, chắm chú nhìn Trần Hán Thăng: "Cậu có ý định đoạt lấy vị trí này?"

Lời này nói thì dễ nhưng làm được lại là vấn đề khác. Trần Hán Thăng mỉm cười, rất tự nhiên cầm lấy tờ báo phe phẩy bụi đang dính đầy trên mặt chiếc ghế bên cạnh, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

"Tất cả đều vì chữ tiền, nào có chuyện đoạt hay không?"

Người trung niên nghe được cũng đồng tình, gật đầu nói: "Nhìn cậu rất lạ, theo khuôn mặt có lẽ cậu là học sinh năm nhất phải không?"

Trần Hán Thăng không hề giấu diếm, thẳng thắn thừa nhận.

"Tôi nhìn cách cậu ăn mặc, chắc cũng thuộc loại gia đình khá giả, sao phải đi làm thêm ngoài giờ?"

Người trung niên này có thể không có trình độ học vấn gì, nhưng tiếp xúc giữa người với người, ánh mắt lại rất chuẩn. Lão chỉ cần nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng là có thể đưa ra phán đoán không sai lệch với thực tế là mấy.

"Chỉ là việc làm thêm mà thôi, sao yêu cầu trả lời lắm như vậy. Cửa hàng này của ông cũng không phải là doanh nghiệp nhà nước, vậy mà còn muốn điều tra ba đời tổ tông của tôi sao?"

Miệng lưỡi Trần Hán Thăng cũng chẳng phải thuộc loại hiền lành gì, một bên nói một bên rút điều thuốc đưa qua.

Người trung niên nhận lấy điếu thuốc, nhìn qua nhãn hiệu rồi châm lửa: "Cho nên tôi nói cậu có chút lạ, tuổi còn nhỏ, nói chuyện lại du côn như vậy. Nhưng dù sao cậu muốn thay đổi làm đại lý, tôi cũng không thể tùy tiện đồng ý được, thật ra trường các cậu cũng có mấy người đến tìm tôi."

Người trung niên nói đến đây thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn một chút thì thấy Trần Hán Thăng không có ý định nói gì mà chỉ ngồi hút thuốc, trên mặt không có gì thay đổi.

Lão lại tiếp tục nói: "Trong mấy người đến gặp tôi thì tôi đã chọn ra một người phù hợp nhất, hiện tại triển khai nghiệp vụ cũng rất tốt, mỗi ngày bình quân nhận vào 60 kiện hàng hóa. Số lượng này ở trong một trường đại học thật sự rất được."

"Uhm, cho nên ông không muốn thay đổi đại lý ủy quyền?"

Trần Hán Thăng nhìn sang người trung niên, nhíu mày nói.

"Cũng không phải là muốn hay không. Nếu như cậu mỗi ngày nhận dược 100 kiện, tôi sẽ cân nhắc thay đổi. Nhưng theo suy nghĩ của tôi, cậu nên làm nhân viên trước cho quen thuộc công việc cái đã." Người trung niên nói.

Trần Hán Thăng suy nghĩ, chỉ cần có điều kiện để thay đổi, thì việc cũng dễ làm, sau đó hỏi: "Ông có danh thiếp hay không?"

Người trung niên đưa ra một cái hộp đựng đầy danh thiếp, trên đó viết 'Giám độc Chung Kiến Thành chi nhánh khu Giang Lăng thành phố Kiến Nghiệp thuộc chuyển phát nhanh Thâm Thông'.

Trần Hán Thăng cất tấm danh thiếp vào túi, lập tức rời đi, không nói nhảm thêm câu nào nữa.

“Thật sự thú vị.”

Chung Kiến Thành tự nói với bản thân một câu, rồi tiếp tục bắt tay vào công việc.

Trần Hán Thăng là người làm ăn lão luyện, hắn biết rõ hiện tại mình chưa nắm giữ một chút tài nguyên nào để có thể trao đổi, cũng không có vật gì làm người ta thích thú. Nếu như hắn cố tình ở lại đàm phán cũng không được kết quả gì, chỉ làm tốn thời gian của nhau mà thôi.

Trở lại quán nét, Trần Hán Thăng hòa mình vào các bạn, thoải mái chơi CS. Giữa trưa, Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường gọi cho mình 2 suất cơm đùi gà giá 5 tệ, còn Kim Dương Minh không thích thịt gà nên gọi một xuất cơm thịt bò giá 8 tệ.

3h chiều là tiết của phụ đạo viên Quách Trung Vân, mấy người đều không dám trốn tiết này, nhất là Trần Hán Thăng còn đang làm lớp trưởng thì lại càng không.

Hồ Lâm Ngữ lên lớp sớm hơn một chút để gặp Trần Hán Thăng, để báo hắn nói chuyện quỹ lớp cùng các bạn học.

Trần Hán Thăng cười thầm trong lòng, Hồ Lâm Ngữ cảm thấy 50 tệ là quá nhiều. Cô nàng lo lắng bị các bạn oán trách, nên để Trần Hán Thăng ra mặt làm việc này, tóm lại cái đề nghị này từ hắn nên để hắn giải quyết.

“Đúng là đầu to óc bằng quả nho.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, sau đó bước lên bục giảng lớn tiếng nói: “Mọi người, thời điểm chúng ta học cấp ba đều phải đóng quỹ lớp, lên đại học cũng thế. Về sau lớp chúng mình sẽ đưa ra thời gian định kỳ tổ chức các hoạt động liên quan, cho nên mỗi người nộp vào quỹ lớp 50 tệ, số tiền này toàn bộ nộp

vào quỹ lớp. Về phần mọi người có thể kiểm tra chi tiêu bất cứ lúc nào.”

Trần Hán Thăng nói xong những lời này, sau đó cố tình nhìn qua vị trí Thẩm Ấu Sở đang ngồi, vừa lúc Thẩm Ấu Sở cũng đang nhìn về phía này, hai ánh mắt đụng nhau, ngay lập tức Thẩm Ấu Sở cúi đầu xuống giống như mọi khi.

Trần Hán Thăng cười thầm trong lòng, theo hắn đoán chắc là Thẩm Ấu Sở đã biết mình đóng tiền quỹ lớp thay cho cô nàng rồi đây.

Lúc này, phụ đạo viên Quách Trung Vân vừa lúc bước vào phòng học, Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua rồi tiếp tục nói: “Hôm nay ai có tiền lập tức có thể nộp luôn cũng được, nếu như không có thì ngày mai nộp lên cho bí thư chi bộ Hồ Lâm Ngữ, cô ấy sẽ có trách nhiệm thu và ghi vào sổ.”

Trần Hán Thăng nói xong thì lập tức đi xuống, hắn cũng không hỏi ý kiến ai cả, mà trực tiếp đưa ra con số.

Hồ Lâm Ngữ nghĩ với số tiền thu lớn thế này, chắc sẽ có người đưa ra ý kiến. Không ngờ, Trần Hán Thăng nói xong mà mọi người vẫn im lặng, không một ai đưa ra ý kiến phản đối cả, công nhận uy tín của Trần hán Thăng trong lớp cao thật.

Thật ra không phải uy tín của Trần Hán Thăng trong lớp cao. Dù cho phụ đạo viên Quách Trung Vân đưa chuyện đóng tiền quỹ lớp ra bàn bạc thì chắc chắn mọi người sẽ nhao nhao lên để đưa ý kiến, chắc chắn không ai đồng ý đề xuất của ai.

Nhưng chỉ cần người đứng đầu cho ra một con số cụ thể, thì dù cho mọi người không ưng ý lắm cũng phải im lặng, vì ai mà chả phải nộp số tiền đó. Đây chính là điều rất quan trọng của một người quản lý “Dân khả sử do chi, bất khả sử tri chi”.

(Câu này của khổng tử ý bảo: hướng dẫn người dân biết làm việc, chứ không cho biết mục đích của việc làm đó.)

Trần Hán Thăng quyết định thu phí bao nhiêu, cũng thuận tiện đẩy công việc này cho Hồ Lâm Ngữ. Đây cũng là hình thức về sau của hai người, Trần Hán Thăng giải quyết bộ khung của công việc, còn đi sâu vào chi tiết là việc của Hồ Lâm Ngữ.

Quách Trung Vân khẽ gật đầu, hai người đều là cán bộ của lớp và đều có năng lực riêng biệt xuất xắc. Trần Hán Thăng rộng rãi cùng quyết đoán, cùng với khả năng lãnh đạo cực kỳ tốt. Hồ Lâm Ngữ thì chăm chỉ nhiệt tình, hết lòng vì lớp. Quách Trung Vân cười thầm, chắc là 4 năm tiếp theo mình sẽ đỡ vất vả đây.

Thời gian nghỉ chuyển tiết, Trần Hán Thăng cũng giống như mọi hôm. Hắn ngồi chém gió với các bạn cùng lớp, đột nhiên cảm giác được Kim Dương Minh cùng Dương Thế Siêu ngồi im thin thít, mọi hôm đến giờ này thì 2 đứa nó là hai thằng to mồm nhất lớp. Ánh mắt 2 đứa nhìn chằm chằm về sau lưng Trần Hán Thăng, tiếp đó truyền vào mũi hắn là một làn gió thơm dễ chịu.

Trần Hán Thăng quay đầu lại, thì ra là ‘đệ nhất mỹ nữ’ lớp hai Hành Chính Công Thương Nghiên Nghiên đang đứng cạnh bàn.

“Có việc?”

Trần Hán Thăng cùng Thương Nghiên Nghiên cũng chẳng phải thân thiết gì. Nói về mặt sắc đẹp Thương Nghiên Nghiên là một cô gái xinh đẹp top đầu, nhưng không phải là loại nghiêng nước nghiêng thành như Tiêu Dung Ngư cùng Thẩm Ấu Sở.

Nhưng Thương Nghiêng Nghiêng rất tự tin về nhan sắc của mình. Hôm đầu tiên giới thiệu về bàn thân, cô nàng lấy tay xõa ra mãi tóc ngang vai, một cái nhíu mày, hay là nở nụ cười,

hành động nào cũng tăng lên sự quyến rũ của cô nàng, làm cho cô ấy càng thêm hấp dẫn.

Cô nàng mỉm cười với Trần Hán Thăng, nói: "Lớp trưởng, mình đến nộp quỹ lớp."

"Không phải mình nói mọi người nộp cho Hồ Lâm Ngữ rồi hay sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Thương Nghiên Nghiên khẽ nhíu mày không nói lời nào, sau đó thuận tay để tiền lên bàn rồi quay người bỏ đi luôn.

Trần Hán Thăng hiểu được. Trong đại học các nữ sinh có mâu thuẫn với nhau là chuyện bình thường. Nơi này chắc chỉ có mình Thẩm Ấu Sở là không phát sinh tranh chấp với bất kỳ người nào.

Sau khi tan học, mọi người trong phòng 602 vừa đi tới nhà ăn vừa nói chuyện, Kim Dương Minh đột nhiên hỏi Trần Hán Thăng: "Trần ca, anh cảm thấy Thương Nghiên Nghiên thế nào?"

"Cô ấy sao?"

Trần Hán Thăng nhìn Kim Dương Minh, đoán thầm thằng ranh này chắc động tình rồi.

Loại vấn đề vớ vẩn thế này lại có rất nhiều người quan tâm, Quách Thiếu Cường bơm thêm một liều doping: "Thương Nghiên Nghiên là người xinh đẹp nhất lớp mình. Lão lục, tao ủng hộ mày theo đuổi cô nàng, nếu mày nắm được Thương Nghiên Nghiên, thì thật sự vẻ vang cho phòng 602 của chúng ta."

Dương Thế Siêu cũng thực sự thích Thương Nghiên Nghiên, nhìn kiểu gì cũng thấy cô nàng xinh đẹp, từ dáng dấp cho đến khuôn mặt. Nhưng thằng này biết điều kiện của mình,

cho nên tính toán mình chỉ còn cách thầm thương trộm nhớ mà thôi. Đã vậy trước mặt mình Kim Dương Minh còn nói ra ý định theo đuổi, đúng là không đau vì quá đau. Bởi vậy, Dương Thế Siêu nói chuyện có chút mùi vị chua chua của dấm.

"Lão Lục, mày phải nghĩ thật kỹ, Thương Nghiên Nghiên xinh đẹp như vậy, lại là người Thượng Hải chắc chắn là không thiếu tiền. Theo tau, mày nên tìm đối tượng khác."

Dương Thế Siêu giả bộ vì bạn mà suy nghĩ. Bản thân cu cậu không dám thổ lộ, nên cũng không hi vọng Thương Nghiên Nghiên bị người khác theo đuổi, đó chính là biện pháp tối nhất, tất cả mọi người đều độc thân. Trong đầu thằng này lúc nào cũng dối lừa bản thân mình như vậy.

"Tứ ca, anh nói gì đi chứ?"

Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường ý kiến khác biệt nhau, nên Kim Dương Minh rất muốn nghe ý kiến của Trần Hán Thăng.

Thật ra, Trần Hán Thăng cũng muốn khuyên không nên theo đuổi. Hắn quan sát Thương Nghiên Nghiên từ cách ăn mặc cho đến phong cách nói chuyện quá trưởng thành so với độ tuổi này, chắc chắn là đã trải qua mấy mối tình rồi. Cô nàng chỉ hợp với những chàng trai lớn hơn khoảng tầm chục tuổi mà thôi.

Kim Dương Minh đúng chuẩn trẻ trâu chính hiệu, Thương Nghiên Nghiên chắc chắn là không thích loại con nít này, trừ khi Trần Hán Thăng chủ động theo đuổi, may ra còn được.

"Bàn tán cái mịa gì chuyện yêu với chả đương, có thời gian thì làm vài trận CS có phải tốt hơn không? Chơi game còn có thanh Hp, còn việc tán gái đến cả thanh tiến độ cũng không có thì tán làm gì?"

Nghe được Trần Hán Thăng cũng không đồng ý, Kim Dương Minh có chút cô đơn. Nhưng Trần Hán Thăng lại quay sang khích lệ: "Nhưng mà mày cũng có thể thử một lần, dù sao cũng tốt hơn là để trong lòng."

Trần Hán Thăng nhìn thấy Kim Dương Minh có chút kích động. Hắn thầm nghĩ, ừ thì mày cứ nhiệt tình lên, sau này đừng có mà khóc. Yêu càng nhiều đau khổ cũng thật nhiều.

Chương 31:Báo thù là không được để qua đêm

Giám đốc Trung Kiến Thành của khu Giang Lăng thuộc tổng công ty chuyển phát nhanh Thâm Thông tạm thời chưa nguyện ý thay đổi tổng đại lý tạm quyền Tài Viện, nhưng lão cũng đưa ra điều kiện, nếu một ngày nhận vào 100 kiện hàng thì có thể xem xét lại.

Trần Hán Thăng không muốn dừng lại ở con số này. Cùng người khác bàn điều kiện hợp tác, mình nhất định không thể theo mạch suy nghĩ của đối phương, mà phải có cho mình một ý nghĩ riêng biệt.

Sau thời gian huấn luyện quân sự, là thời điểm những câu lạc bộ trong trường rầm rộ tuyển người. Nhưng trong lớp còn quá nhiều việc cần giải quyết, nên Trần Hán Thăng đến thương lượng cùng với Hồ Lâm Ngữ: "Đợt này, mình muốn tranh cử một vị trí trong hội học sinh, công việc thường ngày cậu cố gắng giải quyết nhá."

Hồ Lâm Ngữ có chút khó hiểu: "Sao cậu bảo muốn làm ăn cơ mà, sao lại hứng thú với hội học sinh vậy?"

Trần Hán Thăng không muốn Hồ Lâm Ngữ nghi ngờ mình, nên cố gắng giải thích chi tiết nhất có thể: "Điều kiện giữa hai người phải có sự cân bằng. Hiện tại, mình không có tiền cũng không có quan hệ, nếu như muốn đề cao giá trị bản thân, thì phải thông qua những vị trí này để khẳng định địa vị của mình, cuối cùng nâng cao bản thân lên, mới có khả năng đàm phán điều kiện được."

“Thế nhưng mình cũng muốn vào hội học sinh.”

Hồ Lâm Ngữ không vừa lòng nói.

“Đừng sồn sồn lên như vậy, cậu cứ yên tâm làm tốt công việc trong lớp đi. Chịu khó chờ đợi đến lúc tớ làm hội trưởng hội học sinh, sẽ kéo cậu vào mạ vàng là ngon nghẻ ngay.”

Trần Hán Thăng nói xong lập tức phủi mông đi luôn. Hồ Lâm Ngữ ngồi tại chỗ giận tím cả mặt, chứ còn có thể làm gì được đâu.

Hội học sinh gồm có lãnh đạo toàn trường và lãnh đạo của từng khoa, muốn làm lãnh đạo toàn bộ học viện là việc bất khả kháng đối với học sinh năm nhất, nhưng lãnh đạo khoa tuy rằng tỷ lệ thấp nhưng vẫn còn cơ hội.

Trần Hán Thăng rất quan tâm đến Bộ Phận Quan Hệ Đối Ngoại, ngành này phù hợp với năng khiếu của Trần Hán Thăng, đối với công việc làm ăn sau này cũng rất có lợi.

Khoa học xã hội và nhân văn là một khoa rất lớn của Học Viện Tài Chính. Giữa trưa, Trần Hán Thăng đi đến phòng học, nơi mà bộ phận Quan Hệ Đối Ngoại của hội học sinh chọn làm phòng tuyển dụng. Hắn đến nơi đã thấy bên ngoài phòng có rất nhiều sinh viên đang xếp hàng chờ phỏng vấn rồi.

Không nghĩ tới, trong số những người đang xếp hàng còn thấy xuất hiện vài gương mặt quen thuộc học cùng lớp với hắn, và những người đó đều là các bạn nữ, đặc biệt hơn là có cả đồng hương Đàm Mẫn cũng đang xếp hàng tại đây. Khi mọi người thấy Trần Hán Thăng bước tới, ai nấy cũng đều rất ngạc nhiên, nhưng vẫn lên tiếng chào hỏi.

“Lớp trưởng Trần, cậu cũng muốn vào hội học sinh sao?”

“Đúng vậy, vì tương lai của lớp 2 Hành Chính Công, trong số chúng ta nhất định phải có người vào được hội học sinh làm nội gián chứ.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

Mấy bạn nữ cũng cười theo, rồi thì thầm thương lượng, sau đó thống nhất rời đi: "Lớp trưởng Trần, bọn tớ qua bộ phận khác xem một chút, người cùng một lớp không thể chém giết lẫn nhau, cần phải thống nhất đối phó với ngoại nhân chứ."

Trần Hán Thăng hiểu được, các bạn ấy muốn cho mình giảm bớt áp lực cạnh tranh. Hắn cũng không nói rõ ý đồ của bọn họ ra, mỉm cười nói: "Được rồi, sáng mai mọi người đừng mua đồ ăn sáng, tớ mời khách."

Trước khi đi, Đàm Mẫn còn tặng cho Trần Hán Thăng mấy lời động viên: "Đồng hương cố lên, cố gắng giành lấy vị trí phó bộ trưởng hoặc tương đương cũng được nha."

Vừa lúc, mấy anh khóa 3 cùng khóa 4 đi qua nghe được ba chữ 'phó bộ trưởng' , bọn này quay đầu lại nhìn một chút Trần Hán Thăng, cười mỉa mai rồi lững thững đi vào phòng phỏng vấn.

Hôm nay là vòng tuyển chọn đầu tiên, mục đích là sàng lọc những ứng cử viên năm nhất đại học trong đợt này, cho nên thời gian trả lời câu hỏi của mỗi người tương đối ngắn, chỉ trong chốc lát đã đến lượt Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng bước vào, thì thấy phía dưới đang ngồi ba người, gồm một bạn nữ và hai bạn nam. Từ vị trí ngồi của mọi người, có thể đoán ra, bạn nữ là là bộ trưởng, còn hai bạn nam là phó bộ trưởng.

Trước mặt mỗi người, là bảng ghi tên cùng chức vụ, bộ trưởng tên là Thích Vi, còn hai vị phó bộ trưởng một là Chu Hiểu, còn người kia là Diêu Khánh Quốc.

Trong đó, người tên là Chu Hiểu là người vừa nãy cười mỉa mai bạn học Trần Hán Thăng khi đụng mặt nhau ngoài cửa.

Trần Hán Thăng cười cười bước vào, đứng đối diện với 3 lãnh đạo của hội học sinh, chào hỏi các vị ấy. Thích Vi cùng Diêu Quốc Khánh gật đầu chào lại, và ra hiệu Trần Hán Thăng có thể bắt đầu giới thiệu về mình.

Đúng lúc này, Chu Hiểu đột ngột đưa ra ý kiến: "Cậu không cần giới thiệu, hiện tại bộ Phận Đối Ngoại chỉ tuyển bạn nữ, cậu không phù hợp với điều kiện."

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, đây là lý do quái quỷ gì vậy. Coi như mình không được tuyển vào cũng không quan trọng, nhưng cố ý không cho mình mở miệng là sao đây?

Thích Vi cùng Diêu Quốc Khánh cũng giật mình, rõ ràng bọn họ cũng không ngờ chuyện này lại sảy ra.

Chu Hiểu ghé sát vào người Thích Vi giải thích: "Thật xấu hổ, mình quên mất không thương lượng với mọi người, bộ phận đối ngoại của chúng ta thường xuyên liên lạc với thương nhân để kéo tài trợ, mình cảm thấy phụ nữ làm việc này hợp hơn."

Tên này cũng không đợi Thích Vi trả lời, quay qua nói với Trần Hán Thăng: "Bạn học, cậu có thể đi ra, tránh gây cản trở cho người khác tiến hành phỏng vấn."

Bên ngoài phòng học, chiếm đa số là học sinh năm nhất. Bọn này nhìn Trần Hán Thăng bằng ánh mắt thông cảm, còn đối với Chu Hiểu là ánh mắt sợ sệt.

Chu Hiểu ngồi ngay ngắn tại đó, tên này tương đối hài lòng với quyền lực đang nắm trong tay mình.

Nhưng Chu Hiểu tưởng người tiếp theo đi vào, ngẩng đầu lên vẫn thấy cậu sinh viên năm nhất vẫn đứng trên bục giảng. 'Cạch' chiếc bút trong tay Chu Hiểu đập xuống, nổi giận nói: "Những lời vừa rồi, còn cần tôi nói đến lần thứ 3 sao?"

Thích Vi cùng Diêu Khánh Quốc không hiểu vì sao Chu Hiểu lại hành động như vậy. Việc làm này đối với một sinh viên năm nhất là không hợp lý, hai người đang định lên tiếng hòa giải.

Bất thình lình giật mình, Trần Hán Thăng lên tiếng trước.

"Con mẹ nó, ông chỉ làm một chức vụ bé như hạt vừng, thế mà xem mình như quan lớn lắm vậy. Có cần tối đến bóp lưng cho ông không?"

"Xôn xao…"

Trần Hán Thăng nói xong, mọi người đứng ngoài chờ phỏng vấn vào Bộ phận đối ngoại thì thầm thán phục.

Không ngờ, học sinh năm nhất lại giám đi cà khịa phó bộ trưởng, làm cho mọi người một phen mở rộng tầm mắt.

Thích Vi cùng Diêu Khánh Quốc như người ngủ mơ. Sao hôm nay lắm chuyện kỳ lạ thế nhỉ, đầu tiên là Chu Hiểu vô duyên vô cớ nhằm vào một học sinh năm nhất. Nhưng tên sinh viên năm nhất này cực kỳ khó xơi, ngay lập tức phản ứng lại.

Trần Hán Thăng sao có thể nhịn được, nơi này không cần mình thì nơi khác cần. Nhưng muốn hắn đi, thì mặt mũi nhất định phải lấy lại.

Càng nhẫn nhìn thì càng chịu thiệt, lui một bước càng nhục nhã hơn. Trần Hán Thăng không phải loại người chịu được sỉ nhục loại này, mà người đẳng cấp như Chu Hiểu sỉ nhục hắn là không được phép.

Hai phó bộ trưởng của bộ phận đối ngoại, đi đâu chả có người nịnh nọt. Không biết chỗ nào xuất hiện ra thằng ranh kiểu như Trần Hán Thăng, không theo lẽ thường như vậy.

Chu Hiểu chưa hề gặp qua tình huống thế này. Lúc này, cu cậu mới phát hiện, đứng trên bục giảng, cậu sinh viên năm

nhất này sở hữu một cặp lông mày kiêu ngạo bưởng bỉnh, kết hợp với khí tức giống hệt mấy tên lưu manh.

Ánh mắt Trần Hán Thăng hung ác nhìn Chu Hiểu. Chu Hiểu là loại người nịnh trên gạt dưới, với thân phận của thằng này chỉ có đi bắt nạt người ta mà thôi, còn chuyện ngược lại còn chưa gặp lần nào, thì sao mà biết cách giải quyết. Chu Hiểu bị Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm, trong lòng có chút sợ hãi.

Nhưng thằng này không thể để mình mất mặt như vậy được, chỉ còn cách làm bộ không chấp nhặt với Trần Hán Thăng: "Hiện tại, tân sinh càng ngày càng không biết tôn ti trật tự là gì!"

"Bạn học, mình là bộ trưởng bộ đối ngoại Thích Vi. Cậu cần bình tĩnh lại trước, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết hiểu lầm mà."

Cuối cùng, người đứng ra chùi đít vẫn là bộ trưởng Thích Vi.

Nhưng, Trần Hán Thăng một khi đã Chí Phèo lên thì còn biết nể nang là cái gì đâu, ngoại trừ lão Trần cùng Lương Mỹ Quyên, thì ai hắn cũng không sợ. Hắn nhìn Thích Vi, từ từ nói ra: "Tôi rất tỉnh táo, chỉ muốn nói vài câu với Chu bộ trưởng mà thôi."

Nói xong, hắn hướng Chu Hiểu đi tới. Diêu Khánh Quốc sợ Chu Hiểu bị đánh, vội vàng đứng giữa can ngăn. Trần Hán Thăng dùng tay gạt một cái, suýt chút nữa làm cho Diêu Khánh Quốc ngã chổng vó ra sàn nhà.

"Cậu muốn làm gì?"

Chu Hiểu bắt đầu sợ hãi, Trần Hán Thăng cao hơn mình một cái đầu, tướng người lại to lớn khỏe mạnh, quan trọng hơn

là cái khí chất lưu manh đang tỏa ra ngoài, làm cho Chu Hiển run rẩy.

"Nếu điều kiện khác thì coi như tôi không bằng người. Nhưng hội học sinh tuyển người còn kỳ thị phân biệt nam nữ sao?"

Trần Hán Thăng không hề muốn đánh người, một khi đánh người có lý cũng biến thành vô lý.

Chu Hiểu hướng phía sau lùi lại mấy bước, chờ đến khi Thích Vi đứng giữa hai người, tên này mới có gan nói lại: "Bộ phận đối ngoại cần giao tiếp với bên ngoài rất nhiều, tất nhiên con gái sẽ có lợi thế hơn rất nhiều so với con trai rồi."

"Đánh rắm, hoàn thành nhiệm vụ mới được tính là tốt, cái này cùng giới tính chả có quan hệ mẹ gì."

Trần Hán Thăng khinh thường nhìn Chu Hiểu bồi thêm một câu: "Ừ thì coi như mày nói đúng đi. Tại sao mày có thể được đứng ở chỗ này?"

Chương 32: Đánh cược vị trí phó bộ trưởng

Những tiếng ồn ào tại địa điểm tuyển dụng của bộ phận đối ngoại, rất nhanh hấp dẫn những bạn khác trong trường tới xem. Cách làm người của Chu Hiểu thuộc dạng bình thường, cho nên những người vây lại xem cũng chỉ là thỏa mãn sự hiếu kỳ mà thôi, chứ không hề có ý định khuyên can.

Nguyên nhân câu chuyện rất nhanh được truyền miệng từ người này sang người khác. Họ cũng biết được tại sao Chu Hiểu lại từ chối Trần Hán Thăng. Mà hiện tại, người đứng ngoài cửa hóng hớt đa phần là các bạn nam, họ nghe được những lời này thì cảm giác hụt hẫng tràn về, tự dưng hi vọng vào bộ phận đối ngoại bị dập tắt, sao mà không hụt hẫng cho được.

Thế là trong lòng bọn họ, hình ảnh người bị hại Trần Hán Thăng đứng lên đòi 'quyền lợi', còn Chu Hiểu lại là 'Ác Bá' bắt nạt tân sinh. Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của Chu Hiểu có chút thảm, bị Trần Hán Thăng nói cho rụt đầu rụt cổ vào suýt chút nữa không dám ngẩng đầu lên.

Cuối cùng sự việc ồn ào đến mức độ, phó hội trưởng của Khoa Học Nhân Văn và Xã hội cũng bị hấp dẫn đến, anh ta tìm hiểu thoáng qua sự việc, rồi cau mày bước vào phòng học, trầm giọng nói: "Đủ rồi, một bộ phận không nhỏ của hội học sinh tuyển người, mà các cậu biến nó thành cái gì vậy? Cậu học sinh năm nhất kia, nếu cậu còn cố tình làm loạn, tôi sẽ gọi bảo vệ đấy!"

Chu Hiểu thấy đại ca của mình đến, như được tăng thêm sức mạnh, nhanh chóng bước đến gần Tả Tiểu Lực, thêm mắm thêm muối hành vi của Trần Hán Thăng quá đáng như thế nào.

Trần Hán Thăng không biết người này là ai, lên tiếng hỏi: "Anh là ai?"

"Tôi là hội phó hội học sinh Tả Tiểu Lực."

Sự việc đã nháo đến tình trạng thế này, Trần Hán Thăng cũng mặc kệ Tả Tiểu Lực có phải là 'tiểu lực' hay không. Tóm lại, thằng này cũng giống như Chu Hiểu mà thôi, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói: "Được rồi, anh đi đi."

"Cái gì mà được rồi?"

Tả Tiểu Lực sửng sốt không hiểu.

"Anh không phải muốn gọi bảo vệ sao? Anh đi gọi đi."

Trần Hán Thăng hờ hững nói.

Tả Tiểu Lực nghẹn họng, bảo vệ là một ban ngành chính thức trong trường học. Tả Tiểu Lực là cái thá gì mà thích gọi là gọi được, thằng này chỉ hù dọa một chút, thuận tiện thể hiện địa vị của mình mà thôi.

Ai ngờ được, Trần Hán Thăng nghe được, căn bản là không để một vị phó chủ tịch hội học sinh vào mắt.

"Cậu học lớp nào? Ai là phụ đạo viên?"

Tả Hiểu Lực cũng bó tay, chỉ còn cách lôi chiêu này ra. Bình thường, tên này chỉ cần sử dụng chiêu này, mấy tên tân binh nghe thấy là sợ sun vòi lại.

Nhưng Trần Hán Thăng vẫn đứng đó, sống lưng thẳng tắp, giọng nói mười phần rõ ràng: "Tôi là lớp trưởng lớp 2 Hành Chính Công, phụ đạo viên là Quách Trung Vân, anh có cần tôi đưa số điện thoại của thầy ấy cho anh hay không?"

“Cái này…”

Tả Hiểu Lực không biết nói tiếp thế nào, nghĩ thầm đây có phải là tân sinh không vậy, trong mắt không hề có tí tôn ti trật tự nào, không ngờ còn có thể lên làm lớp trưởng.

Vừa lúc, nhóm bạn nữ lúc nãy nghe được ồn ào cũng bị hấp dẫn quay trở lại. Thấy tính huống như vậy, không hề nói nhiều vội vàng lên tiếng ủng hộ: “Các người có phải ỷ đông hiếp yếu hay không? Tiểu Mẫn gọi điện thoại tới các bạn của mấy phòng ký túc xá nam, nói lớp trưởng đang bị người ta bắt nạt.”

Tả Tiểu Lục nghĩ chuyện này cũng chả to tát gì, vì tên này đã quen dùng lông gà làm lệnh tiễn rồi, đó là một cách dọa người rất hữu hiệu. Nhưng về sau, thằng này thấy nam sinh tập trung ngoài phòng học ngày càng nhiều, cảm giác lo lắng vội vàng dâng lên.

Chu Thành Long cùng Dương Thế Siêu trực tiếp chắn ngang cửa ra vào, ngay cả Lý Quyến Nam cũng tới. Qua chuyện này có thể thấy được, uy tín của Trần Hán Thăng trong lòng mấy thằng con trai là cực kỳ lớn.

“Bạn học, cậu xem thế này có được không? Cậu đã thông qua vòng sơ loại, bây giờ cậu về trước đi, chờ thông báo của chúng tôi gửi đến.”

Thích Vi không muốn sự việc ngày càng lớn, càng không muốn sự kiện náo động liên quan đến quần thể, nếu điều này sảy ra vị trí của mình chắc chắn sẽ mất.

Trần Hán Thăng nhìn qua Thích Vi. Đây là một cô gái hào phóng, nói chuyện lưu loát cẩn thận.

Đã có người đưa cái thang tới. Trần Hán Thăng cũng không muốn làm lớn việc này lên, coi như chấm dứt việc này

tại đây. Xem việc này như một điểm ký ức trong quãng đời đại học đi.

Nhưng có một số người ngu không tả được, bọn này căn bản không đánh giá được mức độ của chuyện này nếu làm cho sự việc ồn ào thêm.

Chu Hiểu thấy Trần Hán Thăng xuôi xuôi, đầu tiên cảm thấy mình yếu thế suốt từ nãy đến giờ, cộng thêm phó chủ tịch Tả Tiểu Lực vẫn còn đang ở bên cạnh. Thằng này nhất định phải nói mấy câu giải tỏa cơn tức mới được.

"Lần này, đám tân sinh thật sự không biết điều là gì, nói thì như rồng leo, làm như mèo mửa. Vậy mà có ý định cho tôi rời khỏi Bộ Phận đối ngoại, tôi rời vị trí này cậu có thể thay thế tôi sao?"

Trần Hán Thăng nghe được những lời này, lúc đầu cũng không định so đo với thằng ngu này làm gì.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại không thể để vậy được. Thằng chó này chưa ăn phân chưa no, chưa sưng mặt là chưa biết sợ. Hắn quay người lại hỏi: "Tôi thì làm sao?"

"Ai quy định sinh viên năm nhất không được làm phó bộ trưởng? Hả?"

Trần Hán Thăng âm thanh càng lớn, cộng vào đang bực mình làm cho người nghe thấy có vài phần hung dữ.

Mấy thằng trong lớp nhìn thấy lớp trưởng nổi cơn máu chó lên cũng không nhịn được. Chu Thành Long cũng hát đệm thêm vài câu: "Rõ ràng, ai có năng lực hơn thì người đó được làm thôi. Hiện tại phó hội trưởng hội học sinh cùng phó bộ trưởng ngoài trừ bắt nạt tân sinh, còn làm được cái mẹ gì?"

Cái mũ chụp xuống này có vẻ lớn, Tả Tiểu Lực cũng không dám nhận xuống. Chủ tịch hội học sinh khóa trước đã tốt nghiệp, hiện giờ ba phó chủ tịnh đang cạnh tranh rất ác liệt. Tả

Tiểu Lực lo lắng lần ẩu đả này sẽ tạo ảnh hưởng không tốt cho mình.

“Bạn học, bộ phận đối ngoại là bộ phận rất quan trọng trong hội học sinh. Phó bộ trưởng là người nhận trách nhiệm kéo tiền tại trợ, mà Chu Hiểu rất quen thuộc mấy ông chủ xung quanh trường. Cậu có thể đảm bảo, mỗi lần có hoạt động gì thì có thể kéo đến tài trợ chứ?”

Tả Tiểu Lực sử dụng quyền lực không được, đe dọa cũng không xong, giờ bắt đầu sử dụng lý lẽ đến nói chuyện.

“Thế Chu bộ trưởng có thể cam đoan mỗi lần đều có thể xin được tài trợ chứ?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

“Cậu ta có thể.”

Với tình huống này, Tả Tiểu Lực sống chết cũng muốn bảo vệ Chu Hiểu.

“Vậy tôi cũng có thể.”

Trần Hán Thăng không chút do dự nói ra.

“Cậu…”

Tả Tiểu Lực đúng là lần đầu gặp phải loại người này,trong số học sinh năm nhất, cứng không chịu mềm cũng không chịu. Hơn nữa, số người đến xem ngày càng nhiều. Nếu mình không giúp Chu Hiểu, sau này tên này làm sao có thể làm việc được trong hội học sinh.

“Như vậy đi.”

Tả Tiểu Lực suy nghĩ một chút rồi nói: “Trong trường chuẩn bị tổ chức bữa dạ hội đón chào tân sinh. Nên cần có người tài trợ để mua băng rôn, lễ phục, và một ít quà nhỏ. Nếu

bạn học Trần Hán Thăng cảm thấy mình có thể làm tốt hơn bạn học Chu Hiểu, thì hai người có thể so tài xem sao?"

"Lấy tiền tài trợ cho buổi dạ hội chào đón tân sinh làm thước đo, ai có thể xin được nhiều hơn thì người đó thắng."

Đề nghị này nghe qua thì rất công bằng. Nhưng thực tế Chu Hiểu mới là người có lợi thế hơn. Trần Hán Thăng mới chập chững bước chân vào cánh cổng đại học, hắn chẳng quen biết ông chủ nào xung quanh đây cả, nhưng Chu Hiển làm chức phó bộ trưởng này hơn một năm, không ít thì nhiều thằng này cũng có một vài mối quan hệ quanh đây.

Mọi người đang đứng xem xung quanh cũng hiểu vấn đề này, Chu Thành Long lên tiếng châm chọc: "Con mẹ nó, ai mà biết anh có đem tiền đưa cho Chu Hiểu không? Thi đấu như vậy làm mẹ gì còn công bằng?"

Tả Tiểu Lực làm bộ như không nghe thấy, nghĩ thầm chuyện này là do Trần Hán Thăng tự mình khều ra, chỉ có những người trẻ tuổi ngông cuồng mới có thể nói ra những lời này, nói mà không suy nghĩ, không tạo cho mình một còn đường để rút lui.

Trần Hán Thăng phất phất tay ra hiệu cho bọn Chu Thành Long đừng làm ồn, quay đầu qua chăm chú hỏi: "Nếu như tôi thắng trong cuộc so tài này thì sao?"

Nghe được câu này, cán bộ hội học sinh, từ Tả Tiểu Lực đến Thích Vi, hay Diêu Khánh Quốc cùng Chu Hiểu, còn những học tỷ khóa trên đều cảm thấy, cậu học sinh năm nhất này đầu óc có vấn đề. Đến giờ phút này rồi, hắn vẫn không xem Chu Hiểu ra gì.

Chu Hiểu cảm thấy đây là sự sỉ nhục rất lớn, không suy nghĩ gì vội vàng nói ra: "Nếu mày thắng, ông mày dâng vị trí phó bộ trưởng này lên cho mày!"

Ai cũng nghĩ lời nói này chỉ là lời nói nhảm, không ngờ Trần Hán Thăng cũng dứt khoát đồng ý: "Có nhiều người ở đây làm chứng như vậy. Hi vọng lời nói của anh đừng giống như đánh rắm.

Chương 33: Thời điểm việc làm theo khuôn mẫu không dùng được

Hôm này là một ngày khá đặc biệt đối với Tài Viện nói chung, hay đối với khoa Khoa học nhân văn và xã hội nói riêng. Đây có thể được coi là chuyện lớn nhất mấy năm trở lại đây của trường.

Đơn giản tóm tắt vụ cá cược như sau:

Người trong cuộc: Trần Hán Thăng, sinh viên năm nhất, lớp trưởng lớp 2 Hành Chính Công cùng phó bộ trưởng bộ ngoại giao Chu Hiểu.

Sự kiện: Hai bên so đấu xem ai kéo được nhiều tài trợ hơn cho buổi dạ hội đón tân sinh.

Địa điểm: Làng đại học Giang Lăng cùng khu chợ Nghĩa Ô.

Trọng tài: Tả Tiểu Lực cùng Thích Vi đại diện cho hội học sinh, cùng rất nhiều tân sinh đứng ngoài quan sát nữa.

Chuyện này có rất nhiều yếu tố bên trong gộp lại, làm cho việc này trở nên rất hot dẫn đến mọi người trong trường đều để ý tới. Trong đó có lòng tự trọng của Chu Hiểu trỗi dậy, rồi Trần Hán Thăng ép buộc, rồi lời qua tiếng lại đẩy sự việc lên cao trào, tuy là ngoài ý muốn nhưng sâu chuỗi lại thì thấy rất hợp lý.

Thật ra, hội học sinh chỉ là một nhóm người tự lập và được nhà trường cho phép hoạt động mà thôi, nhưng lâu ngày lại

nhiễm vào những thói hư tật xấu của quan trường, chức quan thì bé tẹo, nhưng phong cách quan liêu thì lại cao ngất ngưởng. Bởi vậy, trong trường chỉ có mấy bộ môn thôi mà cũng lục đục với nhau suốt ngày, rồi còn kéo bè kết đảng nữa chứ.

Có một điều rất rõ ràng là Chu Hiểu là vây cánh của Tả Tiểu Lực, nhưng những bộ ngành khác chưa hẳn đã có, bọn này lấy thái độ 'việc không liên quan đến mình, treo lên thật cao' chỉ cần xem náo nhiệt là được.

Nhưng nhóm tân sinh thì lại khác, trông có vẻ đoàn kết, nơi nào có áp bức thì lập tức có người phản kháng, các cụ ngày xưa nói rồi cấm có sai chút nào.

"Khoa học và nhân văn bình thường muốn kéo tài trợ đều là các thương nhân ở Chợ Nghĩa Ô. Tôi thấy chúng ta không cần đến hỏi từng nhà, loại hình thức này chỉ làm mất thời gian mà thôi. Trong chúng ta mỗi người ngẫu nhiên chọn một nhà, xem ai có thể kéo được nhiều tài trợ hơn?"

Bên trong sân lớn của Chợ Nghĩa Ô, phó chủ tịch Tả Tiểu Lực tuyên bố quy tắc.

Chu Hiểu không có lý do gì để từ chối cả. Mặc dù, nói là 'ngẫu nhiên' , nhưng thằng này đã làm ở bộ phận đối ngoại được một thời gian, nên biết rất rõ từng thương nhân, biết rõ thương nhân nào dễ nói chuyện, còn thương nhân nào không cho một chút cơ hội nào. Về phần Tả Tiểu Lực nhất định sẽ bố trí một người tốt nhất cho mình.

Không ngoài dự đoán, Chu Hiểu được điều đến một hiệu cắt tóc mới được mở không lâu, bên ngoài vẫn đang còn những vỏ pháo mới nổ ngày khai trương vẫn chưa được quét sạch, ông chủ là một người thanh niên khoảng chừng 20 tuổi. Còn Trần Hán Thăng được điều đến một cửa hàng bán văn

phòng phẩm, ông chủ là một người trung niên khoảng chừng 40 tuổi.

Chu Hiểu nhìn thấy kết quả như vậy thì tỏ ra rất tự tin, như vậy còn so đấu cái gì nữa. Cửa hàng cắt tóc mới mở, rõ ràng rất cần tuyên truyền, mà sinh viên đại học lại là những khách hàng tiềm năng nhất. Nhất là, ông chủ là một người trẻ tuổi sẽ dễ nói chuyện hơn rất nhiều, muốn kéo đến vài trăm tệ tiền tài trợ là việc nằm trong tầm tay.

Về phần, ông chủ cửa hàng văn phòng phẩm, tuy là người có tiền, nhưng là loại người ăn cân sắt ỉa năm lạng đinh bờ loong, có phải muốn là xin được đâu. Với lại người ta làm ăn chuyên về bán lẻ mà làm cũng không lớn, nên đối với họ tuyên truyền là không cần thiết.

“Mày chờ đấy, tao sẽ làm cho mày sáng mắt ra ma xem!”

Chu Hiểu nhìn Trần Hán Thăng, nghĩ thầm mình vừa mới bị mất mặt, ngay lập tức đã có cơ hội lấy về.

Chu Hiểu tinh thần phấn khởi bước nhanh tới của hàng cắt tóc ‘my show’, mở cửa kính của cửa hàng ra rồi bước vào. Lúc đầu, ông chủ tưởng khách đến cắt tóc chào hỏi rất nhiệt tình, nhất là ở bên ngoài còn đứng rất nhiều sinh viên. Nhưng nghe Chu Hiểu nói rõ ý đồ đến đây, thì nụ cười trên mặt lập tức tắt ngấm.

“Chúng tôi vừa mới mở cửa hàng, còn chưa làm ăn được gì.”

Ông chủ cửa hàng cắt tóc tỏ ra khó chịu, ở làng đại học Giang Lăng này có quá nhiều trường đại học. Chợ Nghĩa Ô là mục tiêu hàng đầu của bộ phận đối ngoại của các trường đại học, có đôi khi một tháng mà có mấy trường tới đây xin tài trợ.

“Cũng bởi vì anh vừa mới mở cửa hàng, cho nên rất cần chúng tôi tuyên truyền nha. Trường chúng tôi chuẩn bị mở một

buổi dạ hội chào đón tân sinh. Người tài trợ sẽ có một tấm băng rôn, in hình rõ ràng đến lúc đó tất cả tân sinh viên đều có thể nhìn thấy. Nếu như nhà tài trợ có thêm một phần quà nho nhỏ, cửa hàng này qua một đêm sẽ được mọi người biết đến."

Loại câu chữ theo đường lối cũ thế này, người đi xin ai cũng biết và ai cũng dùng. Nhưng hiệu quả thì không được tốt cho lắm, bình thường sẽ không kiếm được nhiều, nhưng một ít thì chắc là được.

Trần Hán Thăng cũng đang đứng trong cửa hàng, hắn chẳng nói chằng giằng chỉ lặng lẽ hút thuốc, cùng quan sát Chu Hiểu với ông chủ Tony trao đổi với nhau mà thôi.

Nói một lúc lâu, giọng Chu Hiểu đã chuyển sang giọng nịnh hót rồi.

Thích Vi cũng đứng trong cửa hàng, bên cạnh Trần Hán Thăng , lắc đầu thở dài: "Đây chính là thực trạng của bộ đối ngoại, kéo tài trợ không khác gì đi ăn xin. Nhưng cũng là việc tốt có thể rèn luyện mỗi người. Nhà này còn dễ nói chuyện, cửa hàng văn phòng phẩm bên kia chắc chắn sẽ ác liệt hơn."

Chu Hiểu ỷ vào có sự chống lưng của phó chủ tịch Tả Tiểu Lực, căn bản không xem bộ trưởng Thích Vi ra gì. Cũng giống như sự việc trưa này, toàn bộ là do Chu Hiểu tự tung tự tác gây ra. Làm cho bây giờ, bộ phận đối ngoại đi theo càng thêm mất mặt.

Nghe được tin tức Thích Vi vừa để lộ ra, Trần Hán Thăng im lặng không nói gì, chỉ đứng đó hút thuốc mà thôi.

Sau nửa giờ thuyết phục, cuối cùng ông chủ Tony cũng đồng ý, ủng hộ 200 tệ làm băng rôn, còn có 300 trăm tệ giảm giá cho tân sinh đến cắt tóc, coi như là phần thưởng cho đêm dạ hội chào đón tân sinh.

"Cảm ơn, cảm ơn."

Trong trường học, Chu Hiểu là loại người vểnh đuôi lên trời, còn hiện tại không ngừng cúi đầu cảm ơn. Nhưng ông chủ Tony người ta cũng không thèm đáp lại, chỉ hững hờ đứng nhìn, không nói thêm điều gì.

"Xấu hổ quá, công việc này thật sự không dễ dàng, may mà đạt được một chút thành quả."

Chu Hiểu thở phảo, khuôn mặt từ từ chuyển từ nịnh hót sang đắc chí, sau đó khiêu khích nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng ném tàn thuốc đi, lập tức hướng cửa hàng văn phòng phẩm đi tới, không nghĩ tới đến nơi thì chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Mọi người đến nơi còn nhìn thấy ông chủ cùng hàng xóm nói chuyện với nhau. Nhưng khi ông chủ nhìn thấy Thích Vi cùng Tả Tiểu Lực bước tới, thì vội vàng bước vào nhà đem dèm cửa kéo lại.

Ăn ngay quả bế môn canh, Thích Vi có chút xấu hổ, cùng tức giận. Tả Tiểu Lực cố tình chọn thương nhân loại này cho Trần Hán Thăng, ý định khi dễ người là quá rõ ràng.

Còn trong lòng Chu Hiểu thấy dễ chịu hơn rất nhiều, hận mình không thể biến thành ông chủ cửa hàng văn phòng phẩm kia, bắt Trần Hán Thăng quỳ xuống gọi cha.

"Tôi giúp cậu mở đầu, còn phần việc còn lại phải phụ thuộc vào cậu rồi."

Thích Vi bỏ lại một câu, ròi bước đến đẩy cửa kình ra, gọi lớn: "Xin chào ông chủ Phùng, lại tới làm phiền ông rồi."

"Nếu các người cảm thấy quấy rầy, thì đừng tới nữa."

Ông chủ cửa hàng văn phòng phẩm tên là Phùng Kế Hoa, hơn bốn mươi tuổi, tóc hơi hói một chút ở trên đỉnh, trên mặt

có đeo một cặp kính, gò má có chút cao. Theo tướng mạo, đây điển hình là một người khó tính.

Thích Vi nghe được những lời chế nhạo của Phùng Kế Hoa, gương mặt có chút đỏ lúng túng nói: "Trường chúng cháu mở một buổi dạ hội chào đón tân sinh, đến xin ngài tài trợ…"

"Bành' một tiếng động vang lên.

Phùng Kế Hoa trực tiếp đem quyển sổ dày đặt xuống mặt tủ quầy hàng, Thích Vi cũng ngay lập tức dừng lại im bặt.

"Không phải là tôi không muốn ủng hộ các cậu. Ở bên ngoài, tôi còn có rất nhiều khoản nợ cần thu, làm sao mà có tiền tài trợ cho các cô các cậu được."

Phùng Kế Hoa vừa nói vừa mở quyển sổ ra 'xoẹt xoẹt', rồi lấy ra một tờ giấy nợ nói.

Trong đám người đi cùng, có một người làm trong hội học sinh thấp giọng nói: "Lại là chiêu này, mỗi lần muốn lão tài trợ, là lão lại móc phiếu ghi nợ ra làm lý do đuổi chúng ta đi."

Trần Hán Thăng đứng ở góc độ người làm ăn có thể hiểu được, tiền có phải là sản xuất từ lá mít đâu, đã không có tác dụng thì cần gì tài trợ.

Nhưng từ góc độ cuộc so tài, Trần Hán Thăng không nghĩ thằng chó Tả Tiểu Lực này có thể gài bẫy mình như vậy, thế mà thằng này vẫn chọn cho hắn một người như Phùng Kế Hoa, chắc chắn ông chủ này sẽ không chịu bỏ tiền.

"Tôi vẫn là câu nói kia, nếu sinh viên các cậu có bản lĩnh. Ai có thể giúp tôi đòi được số nợ này về, thì coi như đó là tiền tôi tài trợ cho các cậu."

Phùng Kế Hoa nói xong thì nhìn chằm chằm vào đám sinh viên này. Bọn này đều là lũ trẻ trâu chưa có kinh nghiệm xã

hội, kéo tài trợ toàn theo khuôn mẫu, nếu làm theo khuôn mẫu mà không được, chỉ còn cách ra về tay trắng mà thôi.

Nơi này, người vui nhất là Chu Hiểu, tên này đang không ngừng ra hiệu cho Tả Tiểu Lực nhanh chóng tuyên bố kết quả. Chu Hiểu đã không kìm được nữa, thằng này đã chuẩn bị rất nhiều từ ngữ để cạnh khóe Trần Hán Thăng rồi.

Trần Hán Thăng nhìn thấy bộ dạng hớn hở của Chu Hiểu, thì đột nhiên bước ra lên tiếng hỏi: "Ông chủ Phùng, ở bên cạnh có người nào nợ ông hay không?"

Phùng Kế Hoa đang thưởng thức những khuôn mặt bối rối của đám sinh viên, bỗng nhiên nghe thấy những lời này, lập tức sững sờ. Bình thường, chỉ cần lão ném ra đòn sát thủ này, đám sinh viên đều biết khó mà lui, không ngờ hôm nay lại có người xin giấy nợ.

"Cậu định giúp tôi đòi tiền?"

"Xa quá thì không được, tại vì buổi chiều phải có kết quả." Trần Hán Thăng nói.

Phùng Kế Hoa đánh giá một chút Trần Hán Thăng. Dáng người cao to, nhìn cũng không xấu, nhìn vào con mắt lại không dấu được vẻ du côn, cười lên lại thấy có phần cợt nhả, nhưng cách nói chuyện lại rất ổn định.

"Gần đây, thật sự cũng có một nhà."

Ông chủ Phùng Kế Hoa của cửa hàng văn phòng phẩm từ từ mở ra quyển sổ, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Đó là cửa hàng hoa quả đối diện."

"Giấy nợ đâu?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Vấn đề ngay ở chỗ này, giấy nợ này gồm có hai phần. Nhưng phần tôi giữ lại bị mất đi, lão kia không biết vì sao biết

được, nên nhất quyết không chịu trả nợ. Nếu như tôi còn cầm giấy nợ đã sớm đòi về rồi.” Phùng Kế Hoa nói.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm đây khác gì cho vay không cần giấy ghi nợ, sau đó lại hỏi: “Ông ấy nợ ngài bao nhiêu?”

“2500 tệ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên hô lên: “Lão Dương, Thiếu Cường, Chu Thành Long, cùng tao đi đòi nợ, chúng mày dám không?”

“Có gì mà không dám!”

“Lão Tứ, đừng xem thường bọn này.”

“Lớp trưởng, mày nói gì tao nghe nấy.”

Trần Hán Thăng cũng không khách khí, lập tức cùng ba thằng lưu manh đi đến cửa hàng hoa quả, cả đám sinh viên đứng xem cũng lục đục đi theo, chốc lát toàn bộ đã đi hết. Chỉ để lại, Chu Hiểu đang ngơ ngác nói cùng Tả Tiểu Lực: “Rõ ràng là tôi thắng rồi mà?”

Tả Tiểu Lực cũng chắc mẩm trong lòng 10 phần chắng 9 rồi, không ngờ tình huống lại phát sinh bất ngờ, không nhịn được nói ra: “ Con mẹ nó, mày hỏi tao, chứ tao hỏi ai?”

Chương 34: Một công ba việc

Chu Đức Thuận là ông chủ của ‘sạp trái cây Chu Ký’ tại chợ Nghĩa Ô. Đang buổi chiều nắng nóng, nên ông chủ đang không ngừng vẩy nước lên những trái hoa quả làm cho chúng nhìn tươi ngon hơn. Bỗng, Chu Đức Thuận nhìn thấy phía đối diện có bốn cậu con trai đang bước nhanh về phía này.

Chu Đức Thuận tưởng khách hàng đến mua đồ, vẻ mặt hớn hở chào mời: “Mấy anh chàng đẹp trai, mua cái gì nào?”

“Tôi không mua hoa quả, tôi đến đòi nợ.”

Trần Hán Thăng cười hì hì, nhanh chóng trả lời.

Lúc này, Chu Đức Thuận mới ý thức được những người tới này không có ý tốt đẹp gì. Lão lặng lẽ cầm lấy con dao gọt hoa quả, đưa đến cạnh trai dưa hấu ‘xoạt’, quả dưa hấu bổ làm đôi, làm cho nhưng giọt nước dưa đỏ tươi dọc theo con dao chảy xuống đất, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Muốn tiền gì?”

Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường nhìn thấy Chu Đức Thuận cầm con dao, thì mí mặt giật liên hồi.

Trần Hán Thăng rất bình tĩnh mỉm cười, tiến lên ngồi xuống cái ghế mà Chu Đức Thuận hay ngồi trông hàng, cách con dao gọt trái cây sáng loáng tầm 20 cm.

“Cậu tôi là ông chủ tiệm văn phòng phẩm đối diện tên là Quách Thiếu Hoa, nghe nói ông nợ cậu tôi 3500 tệ mà không chịu trả?”

Trần Hán Thăng vừa nói vừa cầm lấy nửa miếng dưa hấu vừa mới bị bổ đôi, ngay trước mặt Chu Đức Thuận bắt đầu ăn.

Hắn cúi đầu xuống ăn, lộ ra cái cổ của mình, cứ như vậy đặt trước mặt con dao sắc bén vừa cắt quả dưa hấu vừa rồi.

Chu Đức Thuận nghe thấy thì rất ngạc nhiên, không ngờ Phùng Kế Hoa lại có một đứa cháu lớn như vậy. Sau đó, lão giận tím mặt, mình vừa mới vay được nửa năm, không ngờ số tiền từ 2500 tệ nhảy lên 3500 tệ, lão chó chết này so với bọn vay nặng lãi còn muốn cắt cổ hơn.

Thật ra, không phải mình Chu Đức Thuận mà cả bọn ba người Dương Thế Siêu cũng ngạc nhiên không kém khi nghe được '2500 tệ' biến thành '3500 tệ' . Nhưng bọn họ nghĩ Trần Hán Thăng cố tình thu thêm là tính thêm tiền công đòi nợ, cho nên cũng không lên tiếng.

So với Phùng Kế Hoa, Trần Hán Thăng càng muốn liên hệ với Chu Đức Thuận hơn. Bởi vì, Phùng Kế Hoa muốn tài trợ hay không đều phụ thuộc vào lão, Trần Hán Thăng không có cách nào ép buộc được lão cả. Nhưng Chu Đức Thuận thì lại khác, lão có rất nhiều chỗ cho hắn có thể khai thác được. Trần Hán Thăng sẽ nhanh chóng tìm được điểm để móc nối với lão này.

"Nhóc con, tôi cùng cậu nói chuyện. Tôi không hề nợ cậu của cậu 3500 tệ."

Chu Đức Thuận nghiêm túc nói.

Trần Hán Thăng ăn xong miếng dưa hấu, tùy ý dùng tay áo quệt ngang mồm, sau đó từ từ nói ra: "Tôi không cần biết. Cậu tôi nói như thế, tôi chỉ phụ trách đòi tiền."

Chu Đức Thuận đang khó chịu đánh giá bốn người, bỗng nhìn thấy nhóm học sinh Tài Viện đến hóng hớt từ từ vây quanh sạp hoa quả.

"Bọn họ là ai?" Chu Đức Thuận hỏi.

Ai nhìn vào cũng có thể nhìn ra đám này đang còn là sinh viên, nên Trần Hán Thăng cũng không giấu diếm nói: "Đây là bạn học đại học của tôi, nếu ông không trả lại 3500 tệ cho tôi. Tôi sẽ để bọn họ mang đống hoa quả này về, cho đến khi nào đủ 3500 tệ thì thôi."

"Cậu dám!"

Chu Đức Thuận tức giận cầm cái dao thái hoa quả bổ xuống 'bụp', sau đó lớn tiếng mắng: "Con chó Phùng Kế Hoa, nợ có 2500 tệ lại nói thành 3500 tệ, còn để một đám sinh viên đến đây quấy rối chuyện làm ăn của bố mày, cứ chờ đấy cho tao!"

Chu Đức Thuận nói xong, lập tức đi tới kho hàng phía sau của sạp hoa quả, sau đó tiếng lục lọi vang lên. Một lúc sau, Chu Đức Thuận cầm theo một tờ giấy nhăn nhúm, chắc là giấy nợ, đi tới cạnh Trần Hán Thăng dí sát vào mặt nói: "Cậu nhìn kỹ vào, xem có phải tôi chỉ nợ lão ấy 2500 tệ hay không. Người cậu thất đức của cậu đang lừa cậu đấy!"

Trần Hán Thăng cầm lấy tờ giấy ghi nợ, trên đó viết rất rõ ràng: "Chu Đức Thuận cần tiền gấp nên vay nợ Phùng Kế Hoa 2500 nhân dân tệ, sau một tháng sẽ trả…"

Chu Đức Thuận kiên nhẫn chờ Trần Hán Thăng đọc hết, rồi mới nói ra: "Cậu thấy chưa?"

"Thấy rõ rồi."

Trần Hán Thăng gật đầu.

"Thấy rõ rồi thì trả lại đây."

Chu Đức Thuận giơ tay đòi lại.

Trần Hán Thăng cười cười, gấp tờ giấy nợ lại bỏ vào trong túi của mình: "Chuyện vừa rồi chắc là tôi nghe nhầm. Thật ra

cậu tôi nói là 2500 tệ, hiện tại nhân chứng vật chứng đã rõ ràng, trả tiền nợ được rồi chứ ông chủ Chu?"

Ông chủ Chu ngây người ra, thật vất vả mới tỉnh táo lại.

"Mày dám lừa tao, ông mày trù cho đôi cậu cháu thất đức nhà chúng mày trời đánh chết."

"Ông nói sao cũng được. Thật ra tôi với ông chủ Phùng cũng không quen thuộc lắm."

"…"

…

Bên trong cửa hàng văn phòng phẩm, Phùng Kế Hoa nhìn thấy 25 tờ 100 tệ tiền giấy trước mặt, thì nở nụ cười tươi như hoa vậy.

"Thật không ngờ, tôi đã dứt bỏ ý định tìm số tiền này trở về rồi, không thể tin được cậu lại có thể đòi trở về."

Phùng Kế Hoa vừa nói vừa muốn giơ tay gom số tiền trở về.

"Ba"

Trần Hán Thăng dùng bật lửa ngăn lại.

"Cậu bạn nhỏ, cậu có ý gì vậy?"

Phùng Kế Hoa ngẩng đầu hỏi.

"Tôi không có ý gì, chỉ là muốn nhắc nhở ông chủ Phùng một chuyện, đó là tiền của tôi."

Trần Hán Thăng cười ha hả nói.

"Nhưng mà nó là quá nhiều nha, cậu có thể cầm 500 tệ, còn nếu cầm hết thì không hợp lý chút nào!"

Phùng Kế Hoa trầm giọng nói.

Mới vừa rồi, hai người còn nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, trong nháy mắt nói đến chuyện tiền thì sự việc lập tức trở nên náo loạn. Nhưng Trần Hán Thăng lại không thích nói đạo lý, hắn cũng không muốn dùng lý lẽ để nói về chuyện này.

Chu Thành Long ở bên cũng cười nhạo: "Ông chủ Phùng chắc là quên những gì mình đã nói rồi. Ông quên thì tôi nhắc cho mà nhớ. Ông bảo ai lấy được số tiền nợ này về, thì tiền là của người đó."

"Chuyện này…"

Phùng Kế Hoa hối hận, không ngờ đám nghé con này lại có thể lấy trở về. Lão đẩy đẩy kính mắt lên, cười trừ nói: "Tôi chỉ là nói đùa một chút thôi mà."

"Tôi không cần biết. Tôi nghĩ ông nói thật là được rồi."

Trần Hán Thăng ngậm lấy điếu thuốc, cầm chắc 2500 tệ vào trong tay. Phùng Kế Hoa ở bên nuốt nước miếng, nhưng không còn cách nào khác.

Nếu tiền ở trong tay Phùng Kế Hoa thì hắn cũng không có biện pháp nào lấy được. Nhưng nếu tiền ở trong tay hắn, thì Phùng Kế Hoa cũng không thể cầm về được.

"Chu bộ trưởng từ từ hãy đi, vừa rồi anh kiếm được 500 tệ tiền tài trợ phải không?"

Lúc này, Chu Hiểu cùng Tả Tiểu Lực đang định lặng lẽ rời đi, ai ngờ được Trần Hán Thăng lại nhanh như vậy có thể phát hiện. Bọn này cũng không nghĩ được Trần Hán Thăng có thể lừa được Chu Đức Thuận đưa ra tờ giấy nợ, hơn nữa trước mặt Phùng Kế Hoa giữ nguyên được số tiền ấy, đút vào túi của mình.

Hiện tại, Chu Hiểu muốn hóa mình thành không khí để không ai nhìn thấy, nhưng làm sao Trần Hán Thăng có thể dễ dàng buông tha như vậy được.

“Như vậy đi, tôi lấy ra 501 tệ tài trợ cho dạ hội đón tân sinh viên, may mắn thắng được Chu bộ trưởng với tỷ số sát núi đi.”

Trần Hán Thăng rút ra 500 tệ tiền giấy, sau đó còn mượn Lý Quyến Nam một đồng tiền xu 1 tệ, rồi đưa cho Thích Vi.

Giờ phút này, Thích Vi đang trong cảm giác mơ hồ, không biết nên thu hay là cự tuyệt nữa đây.

“Thế nào? Chê ít sao?”

Trần Hán Thăng cười hỏi.

Thích Vi khẽ cắn môi, làm bộ không nhìn thấy ánh mắt ảm chỉ của phó bộ trưởng Tả Tiểu Lực, trực tiếp cầm lấy 501 tệ.

“Hay.”

Quách Thiếu Cường đột nhiên quát to, tiếp đến tân sinh đang vây quanh bắt đầu reo hò. Bọn này không hiểu quá trình vừa rồi là sao, nhưng vẫn biết đây là một trận thắng lợi, hơn nữa bọn này họ cũng tham gia vào quá trình đó.

Dương Thế Siêu sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn. Thằng này hướng về phía Tả Tiểu Lực cùng Chu Hiểu lớn tiếng hô: “Nói là giao lại chức vụ phó bộ trưởng, giờ này lại không làm sao?”

“Được rồi, anh ta không dám giao ra đâu.”

Trần Hán Thăng dùng giọng hờ hững trả lời.

Mặc dù, Chu Hiểu trước mặt mọi người lên tiếng thề thốt, nhưng chỉ cần da mặt anh ta đủ dày, lại có chỗ dựa là Tả Tiểu Lực, vị trí phó bộ trưởng là không thể mất được.

“Đêm nay uống rượu, tao mời khách.”

Trần Hán Thăng hướng đến các bạn trong lớp vì giữ thể diện cho mình mà đến đây thì lên tiếng mời mọi người ở lại. Lần này, Trần Hán Thăng thể hiện ra một bộ mặt khác, mà bộ

mặt này đối với những thành phần tri thức như đám sinh viên này lại có chút xa lạ.

Nhưng có một điều may mắn, đó là Trần Hán Thăng vẫn là lớp trưởng của bọn họ.

Dương Thế Siêu vừa uống vừa mắng rất chi là nhiệt tình, tất cả đều nói Chu Hiểu đúng là loại rẻ rách, đã thua rồi còn không muốn thừa nhận. Chu Thành Long nhiệt tình hỏi thăm: "Làm sao, để thằng chó Chu Hiểu này rời khỏi bộ phận đối ngoại được nhỉ?"

Trần Hán Thăng còn đang say sưa uống rượu nên cũng không nghĩ sâu đến chuyện này, nhẹ nhàng nói: "Trừ phi danh dự thằng này mấy hết mới được, sự việc chiều này vẫn còn chưa đủ."

Chu Thành Long 'Ồ' mốt tiếng, rồi tiếp tục uống rượu.

Tối về, lúc Trần Hán Thăng cùng mọi người đang cùng nhau đánh bài, Quách Thiếu Cường đột nhiên đi tới, bộ dạng hớt hơ hớt hải nói ra: "Không xong rồi, con lợn Chu Thành Long vừa cùng Chu Hiểu đánh nhau một trận."

Chương 35: Còn may chưa có đổ máu

Trần Hán Thăng nghe thấy 'Chu Thành Long đánh Chu Hiểu' thì biết sự việc trở nên phức tạp rồi đây.

"Hai người đó đang ở chỗ nào?"

Trần Hán Thăng vừa thay quần áo vừa hỏi.

"Ở phòng ký túc xá của Chu Hiểu."

Ký túc xa năm hai cùng năm ba sát cạnh nhau, khi Trần Hán Thăng chạy đến đã thấy nơi này tập trung rất đông người, có có mấy người mặc bộ quần áo bảo vệ của trường cũng đang ở đó.

Khó khăn hơn nữa, đó là phụ đạo viên Quách Trung Vân của Hành Chính Công cùng phụ đạo viên của Chu Hiểu đều đang ở chỗ này.

"Mẹ nhà nó, chỉ toàn gây thêm rắc rối cho mình."

Trần Hán Thăng không nhịn được, mắng thầm một câu. Giờ phút này, hắn đã hiểu được ý nghĩa câu hỏi kia của Chu Thành Long lúc đang uống rượu rồi.

Ý nghĩ của thằng này hắn cũng hiểu rõ rồi. Một là giúp Trần Hán Thăng giải tỏa sự bực bội, hai là hạ thấp danh dự của Chu Hiểu, để thằng này không còn mặt mũi nào làm phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại nữa. Nhưng mà Chu Thành Long không ngờ chuyện này làm kinh động đến cả bảo vệ lẫn phụ đạo viên hai bên.

Trong phòng ký túc xá của Chu Hiểu giờ này thật sự bừa bộn, bồn rửa mặt cùng ghế văng đầy mặt đất, còn Chu Hiểu đang ngồi ôm mặt ở trên giường. Trong phòng còn có Chu Thành Long đầu cũng u lên một cục, lại còn bị bảo vệ khống chế nữa chứ.

"May mà không có đổ máu, đúng là phước 7 đời."

Trần Hán Thăng tâm tình buông lỏng rất nhiều.

Lúc này Chu Hiểu thấy Trần Hán Thăng bước tới, thì liếc mắt nhìn như nhìn kẻ thù.

Trần Hán Thăng không thèm để ý, bước tới chỗ Quách Trung Vân chủ động chào: "Thầy Quách."

Quách Trung Vân đang cùng phụ đạo viên của Chu Hiểu nói chuyện, thấy Trần Hán Thăng đi đến, thì trực tiếp nói: "Tôi đang muốn đi tìm cậu. Sự việc buổi chiều ở hội học sinh tôi không muốn quản. Nhưng tôi hỏi cậu, chuyện tối nay cậu có biết hay không?"

Lão Quách là một người tâm lý, khó có khi nào nghiêm túc như lúc này.

Trần Hán Thăng phản ứng cũng rất nhanh, hắn hiểu được Chu Hiểu vừa rồi đã đổ hết lỗi sang cho mình. Rất có thể, thằng này nói Chu Thành Long có hành động như vậy là có sự xúi dục của mình.

Nhưng về phía Trần Hán Thăng, chuyện này không phải đơn giản chỉ là như vậy, bởi vì một khi hắn nói 'không biết' thì mình sẽ được thoát tội. Nhưng Chu Thành Long sẽ gánh toàn bộ trách nhiệm.

"Trả lời đi chứ, cậu có biết hay không?" Phụ đạo viên của Chu Hiểu lên tiếng hỏi.

Chu Thành Long là loại đầu đất, có biết sợ là gì, đang định lên tiếng tranh luận. Thì Trần Hán Thăng trừng mắt nhìn thằng này một cái, nhanh chóng nói: "Em biết."

'Bộp'

Quách Trung Vân tức giận vỗ bàn một cái: "Trần Hán Thăng, cậu là lớp trưởng, thế mà còn liên quan đến việc đánh nhau được à, nhất định phải làm kiểm điểm, khắc sâu sự việc này vào trong đầu."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng gật đầu: "Tối nay về em sẽ viết ngay."

"Không được, cậu phải viết ngay bây giờ, nhất định phải cho bạn học Chu Hiểu một câu trả lời thỏa đáng." Quách Trung Vân lớn tiếng nói.

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua Quách Trung Vân. Tại chỗ này viết kiểm điểm, tại chỗ này cho một câu trả lời, đây là muốn mọi việc kết thúc tại đây. Thì ra, Lão Quách muốn sự việc này lắng xuống.

Trần Hán Thăng cùng Chu Thành Long viết bản kiểm điểm ngay tại đây. Đây chính là Trần Hán Thăng ngay lập tức đưa ra quyết định.

Chu Hiểu còn chưa có đổ máu, chuyện này còn có cơ hội cứu vãn. Nếu như mình đứng ra gánh chịu, về phía Chu Thành Long áp lực sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Lúc này, mấy y tá trong trường cũng đã đến, các cô ấy kiểm tra một lượt vết thương của Chu Hiểu cùng Chu Thành Long, lắc đầu nói: "Không có gì đáng ngại, thuốc viêm nhiễm cũng không cần phải uống."

"Mẹ nó, con chó Chu Hiểu này còn thiếu đường gọi Hiệu Trưởng đến nữa thôi."

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng. Một chút tiểu xảo của Chu Hiểu sao có thể qua mắt được Trần Hán Thăng, thằng này là muốn làm cho to chuyện ra đây mà.

"Chuyện này, các cậu viết xong kiểm điểm, thì đến xin lỗi bạn học Chu Hiểu đi. Cuối cùng chúng ta còn phải thảo luận việc này trong khoa, rồi sẽ đưa ra kết quả xử lý chuyện này."

Quách Trung Vân trợn tròn mắt nói.

Trần Hán Thăng vẫn bình tĩnh, còn Chu Thành Long đã bắt đầu sợ rồi. Cu cậu không nghĩ chuyện này lại lớn như vậy. Thời cấp ba, bọn này muốn đánh nhau còn giang hồ hơn, những cũng không tạo ra ảnh hưởng như vậy.

Chu Thành Long bị biểu hiện của Quách Trung Vân dọa cho sợ hãi. Thằng này không nhìn ra ý đồ của phụ đạo viên chỉ là 'sấm to, mưa nhỏ' mà thôi.

Bảo vệ trường học nhìn thấy sự việc đã được không chế, phụ đạo viên hai bên cũng đang ở đây, cho nên họ cùng ý ta từ từ rời đi.

Trên thực tế, đây chỉ là sự kiện đánh nhau nhỏ mà thôi.

Bảo vệ cũng không hiểu được, tai sao Chu Hiểu lại thông qua phụ đạo viên gọi điện cho bảo vệ cùng y tế của trường tới đây làm gì?

"Thật sự xin lỗi, học trưởng Chu Hiểu. Hôm nay chúng tôi nhất thời mất kiểm soát, hiện tại biết được chúng tôi đã sai, mong anh tha thứ cho…"

Trần Hán Thăng cùng Chu Thành Long công khai xin lỗi, Chu Hiểu cũng không ý ử gì.

"Thật xin lỗi, học trưởng Chu Hiểu…"

Trần Hán Thăng xin lỗi lần nữa, nhưng Chu Hiểu từ đầu đến cuối không nói lời nào. Quách Trung Vân cùng phụ đạo

viên của Chu Hiểu nhìn nhau, sau đó lên tiếng nói: "Chu Hiểu đã không chịu tha thứ cho các cậu, thì các cậu về đi. Về ký túc xá của mình, chờ kết quả xử lý đi."

Bọn họ nói xong ngáp một cái rồi lập tức rời đi. Trong điện thoại, Chu Hiểu la hét kiểu như sắp bị giết vậy, làm cho lão Quách bị dọa đến đồ lót cũng không kịp mặc, đến nơi mới biết ngay cả lớp da thằng này còn chưa bị rách.

Hai phụ đạo viên đi tới sân ký túc xá dành cho giáo viên, cùng nhau lấy thuốc ra hút, phụ đạo viên Chu Hiểu nói ra: "Thật không nghĩ tới."

"Cậu cũng nhìn ra?"

Quách Trung Vân hỏi ngược lại.

"Đây không phải nói nhảm sao, rõ ràng ông giúp cậu lớp trưởng kia nói chuyện rồi, cái này quá rõ rồi còn gì."

Quách Trung Vân thở dài: "Sự việc buổi chiều của hội học sinh tôi cũng nghe qua rồi. Học sinh của ông tính tình cũng quá nhỏ nhen nha, mà lớp trưởng lớp tôi thì quá bướng bỉnh."

Phụ đạo viên của Chu Hiểu gật đầu: "Chu Hiểu thật ra là người thông mình, nhưng suy nghĩ có chút lệch lạc. Sự việc khó khăn lần này chưa chắc đã là chuyện xấu, qua chuyện này mong rằng cậu ta nhìn ra một chút gì đấy, tránh cho sau này bước vào xã hội chịu nhiều chèn ép."

Quách Trung Vân 'ừ' một tiếng, nói về vấn đề trong xã hội đã không còn là phạm vi tính toán của bọn họ nữa rồi. Chuẩn bị rời đi, lão Quách đột nhiên nói ra: "Vừa rồi hai tờ kiểm điểm của học trò tôi đâu rồi?"

"Thế nào? Lo lắng tôi nộp cho khoa sao?"

Quách Trung Vân cười nói: "Chủ nhiệm người ta rất bận rộn, những việc nhỏ thế này đừng làm phiền đến bọn họ."

…

Trần Hán Thăng cùng Chu Hiểu cũng không biết, phụ đạo viên của bọn họ đã ‘đạt thành hiệp nghị’ . Chu Hiểu chỉ cảm thấy đáng tiếc, sớm biết kết quả như vậy mình đã không đánh lại, ít ra phải để cho lưng mang một chút thương tích, để Trần Hán Thăng nhận được một cảnh cáo của trường mới hả lòng hả dạ.

Mình bây giờ chả bị gì cả thế này, thì hai tên này chắc cũng chẳng có lấy một tờ thông báo phê bình cũng nên.

“Mày về trước đi.”

Trần Hán Thăng nói với Chu Thành Long.

Giờ phút này, Chu Thành Long làm sao dám cãi lời, chờ cậu ta rời đi, Trần Hán Thăng bắt đầu giúp đỡ thu dọn lại phòng của Chu Hiểu.

Chu Hiểu cười lạnh nói: “Không cần mày giả bộ làm người tốt.”

Trần Hán Thăng bỏ qua những lời nói của thằng này, tiếp tục dọn dẹp, cho đến khi thu dọn được 8 9 phần, mới tiến lại bên cạnh Chu Hiểu nói: “Nếu mày không phải sinh viên, chết trước mặt tao, tao còn ngại nhìn.”

Chu Hiểu giật mình kinh hãi, Trần Hán Thăng nói rất rõ ràng. Nếu hai người bước chân vào xã hội, dù có chuyện gì xảy ra với Chu Hiểu thì Trần Hán Thăng cũng không quan tâm, sống chết mặc bay.

Trở về ký túc xá, trên hành lang ngoài phòng hắn đã có rất nhiều bạn học vây quanh, bọn họ cũng đã biết nguyên nhân sự việc vừa mới xảy ra.

Chu Thành Long đã bình tĩnh lại, nhận ra sai lầm của mình, nên có phần rụt rè sợ hãi nói: “Hán Thăng, tao thật không nghĩ

nó lại đi xa như vậy.”

“Bạch”

Trần Hán Thăng duỗi chân đạp thằng này một phát bay ra ngoài, Chu Thành Long dính một quả tương đối mạnh. Sau đó, Trần Hán Thăng không nói thêm lời nào, lặng lẽ đi vào phòng của mình.

Mấy bạn nam đỡ Chu Thành Long dậy. Phải công nhận, năng lực chịu đòn của thằng này tốt thật. Sau đó cu cậu vừa đưa tay xoa xoa chỗ bị đạp, vừa suy nghĩ có nên vào xin tha lỗi tiếp hay không.

Những bạn nam đứng quanh không biết phải xử lý thế nào, cuối cùng vẫn là anh chàng đẹp trai hào hoa Kim Dương Minh lên tiếng.

Cậu ta dùng ngón giữa đẩy đẩy gọng kính lên, nhẹ nhàng phân tích: “Tôi thấy đây là chuyện tốt, Trần ca đã đạp một cái, chứng tỏ hắn đã tha thứ cho mày rồi.”

Chu Thành Long nghe thấy có vẻ đúng, đẩy cửa khập khiễng bước vào trong phòng, vào bên trong thì phát hiện Trần Hán Thăng đang ngồi hút thuốc.

“Lớp trưởng, là tao không đúng. Do tao uống rượu say làm việc vội vàng không suy nghĩ, lại còn để cho mày gánh chịu hậu quả nữa chứ.”

Trần Hán Thăng quay lại, nhìn mặt mũi đang tỏ ra áy náy của Chu Thành Long. Hắn cũng bó tay, lắc lắc đầu ném cho thằng này điếu thuốc.

“Thật ra việc làm này của mày cũng không phải chỉ là phá hoại. Chu Hiểu chắc chắn không giữ được chức phó bộ trưởng này nữa rồi.”

Chương 36: Tân sinh viên làm phó hội trưởng

Không ngoài dự đoán của Trần Hán Thăng, hai ngày sau Chu Hiểu từ chức.

Không chỉ dừng lại ở việc từ chức mà thôi, cuộc sống mà, tưởng đổ thì mọi người đẩy cho đổ thêm. Những việc làm xấu xa của Chu Hiểu khi làm chức phó bộ trưởng bộ đối ngoại bị người ta moi móc ra bằng hết.

Ví dụ như lợi dụng chức vụ mời bạn gái ăn cơm, nghi ngờ thời điểm xin tài trợ cùng với người khác phối hợp biến tiền tại trợ thành tiền cá nhân, ỷ có người nâng đỡ không tôn trọng cấp trên trực tiếp của mình là bộ trưởng Thích Vi ra gì…

Nước bẩn giống như mọc thêm đôi mắt, toàn bộ hướng về phía Chu Hiểu mà lao tới. Chuyện phát sinh đến mức độ này, một phần do bản thân Chu Hiểu không sạch sẽ, một phần nguyên nhân nữa là có người động tay động chân vào việc này.

Cuối cùng, Tả Tiểu Lực cũng không thể không chế nổi. Chu Hiểu quyết định rời khỏi hội học sinh nơi mà chất chứa quá nhiều sự đau lòng này.

“Tiểu Lực, Chu Hiểu đã rời khỏi bộ đối ngoại, chúng ta cần phải nhanh chóng bổ sung thêm người mới. Một mình Thích Vi không thể gồng gánh hết mọi việc như vậy được.”

Đây là lời phát biểu của một phó hội trưởng khác tên là Hồ Tu Bình trong một cuộc họp của hội học sinh.

Tả Tiểu Lực bị sự việc của Chu Hiểu làm cho sứt đầu mẻ trán, nên nói chuyện rất cẩn thận: “Bộ phận đối ngoại còn có

một phó bộ trưởng Diêu Khánh Quốc nữa mà, với lại Thích Vi năng lực cũng rất mạnh, tôi thấy việc bổ sung người cần phải xem xét thật cẩn thận, không thể vội vàng được.”

Nhưng, một vị hội phó là nữ duy nhất trong ba người là Mục Văn Linh lại không đồng ý với quan điểm trên.

“Buổi dạ hội chào đón tân sinh đã bắt đầu khởi động rồi, bộ phận đối ngoại cần mau chóng kiếm đủ tiền tài trợ. Đây là chuyện cần thiết nhất trong thời điểm hiện tại, nên chúng ta cần sự dụng cách đặc biệt để ứng đối, cần nhanh chóng bổ sung người mới có năng lực mạnh nhằm vá lỗ hổng này mới được.”

Gần đây, Tả Tiêu Lực đối với cụm từ ‘người mới’ với ‘tân sinh’ là đặc biệt nhạy cảm. Tên này phát hiện thấy Mục Văn Linh cùng Hồ Tu Bình phối hợp với nhau rất ăn ý, thì nhạy cảm phát hiện ra có điều bất thường.

“Các người định đề bạt ai làm phó bộ trưởng mới?” Tả Tiểu Lực hỏi.

Hồ Tu Bình cùng Mục Văn Linh liếc mắt nhìn nhau, sau đó Hồ Tu Bình đằng hắng một tiếng rồi nói: “Liên quan đến việc tuyển người, chúng ta cần phải công bằng công chính, còn phải xét đến góc độ cảm nhận của tân sinh viên nữa…”

“Các người đừng nói nhảm nữa, tôi muốn biết người đó là ai?”

Tả Tiểu Lực lớn tiếng ngắt lời Hồ Tu Bình.

“Trần Hán Thăng lớp 2 Hành Chính Công, Khoa Học xã hôi và nhân văn.”

Mục Văn Linh bình tĩnh nói.

Đối với đáp án này, Tả Tiểu Lực cũng không có quá nhiều ngạc nhiên, chỉ lạnh lùng nói: “Hai người đều đã quyết định,

số phiếu là 2-1 cần gì phải hỏi ý kiến của tôi nữa.”

Hồ Tu Bình cùng Mục Văn Linh không nói thêm lời nào. Vị trị hội trưởng chị có một, nếu như loại bỏ được người của đối thủ cạnh tranh, sau đó thêm vào một cái đinh vào lam cho người đó khó chịu, việc tốt như vậy tại sao không làm.

“Dựa theo quy định, phó bộ trưởng mới cần tiến hành nói chuyện, cậu có muốn tham gia hay không?” Hồ Tu Bình hỏi.

“Tại sao lại không?”

Tả Tiểu Lực khó chịu hỏi ngược lại.

…

Đây là lần thứ hai, Trần Hán Thăng tham gia phỏng vấn của hội học sinh. Lần đầu tiên phỏng vấn chỉ để tuyển hội viên bình thường mà thôi, lần thứ hai thì đã khác hoàn toàn, đây là phỏng vấn cho vị trí phó bộ trưởng cao hơn rất nhiều so với lần đầu.

Thời gian hai lần phỏng vấn vỏn vẹn cách nhau tròn một tuần, cho nên nói cuộc sống thật là kỳ diệu.

Ở vị trí trung tâm khoa Khoa Học Xã Hội Và Nhân Văn có một phòng trống, đây chính là địa điểm phỏng vấn của hội học sinh. Trần Hán Thăng đẩy cửa bước vào, nhìn thấy trong phòng đang có hai người nam và một người nữ ngồi sẵn ở đó.

Trong số ba người, có một người vẫn âm trầm nhìn hắn từ khi hắn bước vào là Tả Tiểu Lực.

Hai vị phó hội trưởng lần lượt giới thiệu qua về bản thân mình, sau đó nói qua một chút về nội quy của hội học sinh. Trần Hán Thăng vẫn đứng tại đó bình tĩnh lắng nghe. Ngay thời điểm, buổi nói chuyện chuẩn bị kết thúc, Tả Tiểu Lực đột nhiên nói chen vào: “Trần Hán Thăng, cậu nghĩ có thể làm

được cái gì trong hội học sinh sao. Tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ thật kỹ lại đi."

Từ lúc Chu Hiểu từ chức, Trần Hán Thăng nghĩ sẽ dừng sự việc tại đây. Không ngờ, Tả Tiểu Lực lại đứng ra gây sự.

Căn bản, Trần Hán Thăng cũng không ngại, với tính cách của hắn có kẻ thù ghét là chuyện bình thường. Nhưng bạn bè chắc chắn là nhiều hơn kẻ thù.

"Tôi không cần suy nghĩ lại, cám ơn tổ chức đã tín nhiệm. Tôi sẽ cố gắng làm việc, không phụ sự vun vén của lãnh đạo."

Trần Hán Thăng nhíu mày, không khách khí trả lời.

Hồ Tu Bình nhìn thấy Trần Hán Thăng cùng với Tả Tiểu Lực so chiêu không chút nể nang gì, cảm thấy nước đi của mình thật tuyệt, chẳng khác nào tặng cho đối thủ của mình một kẻ ngáng đường. Còn Mục Văn Linh nhẹ nhàng cau lấy đôi mày, nhưng rất nhanh dãn ra làm cho người ta rất khó phát hiện.

Trần Hán Thăng có được sự ủng hộ của hai vị phó hội trưởng, nên việc hắn đạt được vị trí phó bộ trưởng dường như đã được xác định.

Tả Tiểu Lực nổi giận đùng đùng, trước khi đi để lại một câu.

"Hồ Tu Bình, Mục Văn Linh, tôi là người chứng kiến sự việc ở Chợ Nghĩa Ô từ đầu đến cuối, bản chất bên trong của con người này chính là một tên lưu manh. Về sau, các người nhất định sẽ hối hận."

Tả Tiểu Lực rời đi, thì Mục Văn Lình cùng Hồ Tu bình cảm thấy có chút xấu hổ. Bọn này đang định nói vài lời chúc mừng động viên thành viên mới, kết quả Trần Hán Thăng đứng dậy phủi mông nói: "Hai vị lãnh đạo, còn có việc gì không?"

“Không, không có.”

Mục Văn Linh ngơ ngác nói.

“Ok, không có việc gì thì tạm biệt hai vị.”

Trần Hán Thăng khoát tay, quay người bước xuống sân trường.

Hồ Tu Bình cùng Mục Văn Linh ngơ ngác nhìn nhau, một lúc sau Hồ Tu Bình mới từ từ nói ra: “Tôi cứ nghĩ hắn sẽ cảm ơn bọn mình cơ đấy.”

Trong lòng Mục Văn Linh hiểu được, đây chẳng qua là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Trần Hán Thăng là loại người từ trong tay một người keo kiệt có tiếng như Phùng Kế Hoa lấy được 2500 tệ, thì đâu phải loại người để cho người ta muốn nắn thế nào thì nắn đâu. Không chừng, hắn cũng đã nhìn thấu mọi việc rồi.

“Mình cũng không biết tiểu Vi nghĩ gì mà nhất định yêu cầu mình ủng hộ Trần Hán Thăng lên làm chức phó bộ trưởng. Cũng không biết cô bé có thể khống chế được tên này hay không!”

Ai cũng không ngờ tới được, Trần Hán Thăng có thể ngồi lên vị trí phó bộ trưởng, có phần giúp đỡ không hề nhỏ của bộ trưởng Thích Vi ở phía sau màn.

Nhưng dù nguyên nhân là thế nào đi chăng nữa, trong tháng đầu tiên nhập học, các bạn học khác mới bước vào giai đoạn làm quen cuộc sống đại học. Thì Trần Hán Thăng đã là lớp trưởng của một lớp trong khoa Khoa học Nhân văn và Xã hội, đồng thời là phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại của hội học sinh rồi.

…

Sáng ngày mùng 1 tháng 10, Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư, Vương Tử Bác cùng Cao Gia Lương mấy người mang theo hành lý của mình đứng chờ người ở cửa lớn Cổng Đông.

“Mình đã nói không cần cha cậu đến đón rồi, nếu đi xe khách từ tối qua thì đã sớm về đến nhà rồi.”

Bây giờ thời tiết đã bước vào tháng 10, đây là những đợt nắng nóng cuối cùng của mùa thu tại Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng vừa lau mồ hôi vừa nói.

“Nếu cậu khó chịu về việc đi nhờ xe, thì bây giờ có thể bắt xe khách mà về cũng được.”

Tiêu Dung Ngư cong môi lên nói.

Ban đầu, Trần Hán Thăng không định về nhà trong đợt nghỉ quốc khánh này. Nhưng Lương Mỹ Quyên gọi điện hối thúc liên tục, cuối cùng vẫn phải về gặp bố mẹ, nhưng còn chưa định ra khi nào mới về.

Thì gặp đúng dịp, ba Tiêu Dung Ngư từ Cảng Thành lên Kiến Nghiệp đón con gái trở về, nên cô nàng rủ luôn Trần Hán Thăng về cùng cho vui.

“Được rồi, được rồi. Chiếc xe bảy chỗ mang biển Cảng Thành kia chắc là chú Tiêu. Hán Thăng, mày phải đứng đắn lên, không nên quên chúng ta là những người có học, hiện giờ còn là sinh viên đại học đàng hoàng.”

Cao Gia Lương luôn như vậy, chỉ cần có cơ hội nâng cao bản thân mình mà lại hạ thấp Trần Hán Thăng là tên này nhảy vào ngay.

“Mẹ nó, đúng là liếm chó*.”

(Đây là một từ của trẻ trâu Trung Quốc, ý chỉ những hành động lập đi lập lại một cách trơ trẽn, giống hành động của con chó nó cứ liếm đi liếm lại một chỗ đến lúc nào mỏi thì thôi.)

Trần Hán Thăng vừa nhổ nước miếng vừa chửi.

Cha Tiêu Dung Ngư cũng đã nhìn thấy đám người, chậm rãi đánh xe sát vào lề đường.

Mới vừa rồi Cao Gia Lương còn tỏ vẻ 'người có phong độ' thì bây giờ thằng này hành động lại vứt hết vẻ mặt vừa rồi. Nhưng Trần Hán Thăng liếc mắt một cái là biết ý đồ của thằng này rồi.

Trên một chiếc xe bảy chỗ, hai ghế giữa là hai chỗ ngồi tốt nhất, Tiêu Dung Ngư chắc chắn là có một vị trị ở đó, còn một chỗ nữa giờ trở thành 'ghế nóng' .

Lý do rất đơn gian, đây là vị trí gần Tiêu Dung Ngư nhất, mà vị trí này lại còn rất thoải mái nữa chứ.

Xe vừa mới dừng lại là Cao Gia Lương định xông lên ngồi vào chỗ ấy ngay, nhưng Trần Hán Thăng lên tiếng ngăn cản: "Để tau lên trước cho, tau muốn ngồi hàng cuối cùng."

Cao Gia Lương không biết tại sao Trần Hán Thăng lại muốn ngồi vào hàng ghế cuối cùng. Nhưng loại xe bảy chỗ này, phải xếp người ngồi cuối lên đầu tiên mới được.

Ngay tại thời điểm Cao Gia Lương còn đang ngây người suy nghĩ, thì Trần Hán Thăng đã vọt lên, yên ổn ngồi ở vị trí hàng ghế giữa của xe.

Cao Gia Lương tức đến trợn tròn đôi mắt, ngơ ngác hỏi: "Trần Hán Thăng, sao mày bảo ngồi ở hàng ghế sau cùng cơ mà?"

"Ừ, nhưng mà giờ tao đột nhiên đổi ý rồi."

Trần Hán Thăng hờ hững nói.

Vương Tử Bác thấy tình thế phát sinh như vậy, thì nhanh chóng kéo cửa ghế phụ leo lên ngồi vào, để vị trí hàng ghế cuối cùng cho Cao Gia Lương.

“Mày đừng đứng đó cản đường nữa, trời thì nóng mà Tiêu Dung Ngư còn đang đứng đợi phía sau đấy.”

Trần Hán Thăng có ‘ý tốt’ nhắc nhở Cao Gia Lương nhanh lên xe.

Cao Gia Lương khó chịu trong lòng, nhưng không còn cách nào khác, vừa bước lên xe vừa nói: “Về sau tao mà tin mày nữa, tao là con chó.”

Chương 37: Sự hiểu lâm mê người

Tiêu Hoành Viễn ngồi ở trên ghế lái, nên hành động của Trần Hán Thăng cùng Cao Gia Lương không thể qua được mắt lão được. Chuyện này, làm cho lão nhớ đến sự việc ở quán bánh bao, làm cho trong lòng không thể nhịn được cười.

Trần Triệu Quân là một người hiền lành ít nói, sao có thể sinh ra một đứa con trai lém lỉnh như vậy được nhỉ!

Tiêu Hoành Viễn là một cảnh sát hình sự, nên có khả năng nhìn hành động đoán tính cách rất tốt. Mấy người trẻ tuổi này tính cách cùng biểu hiện là không hề giống nhau.

Vương Tử Bác yên lặng ngồi ở ghế bên cạnh tài xế. Đây là một cậu bé ngoan ngoãn cùng thành thật.

Cao Gia Lương tuy ngồi ở ghế cuối cùng, nhưng lúc nào cũng cố gắng hướng về phía Tiêu Dung Ngư lấy lòng.

Tiêu Dung Ngư thì sao? Cô bé có đôi khi nghịch điện thoại, cũng có lúc ngồi nói chuyện với Cao Gia Lương về vấn đề trường học. Tuy ngoài mặt cô nàng không biểu hiện ra điều gì, nhưng đầu gối luôn có một vài động tác không rõ ràng hướng về Trần Hán Thăng, loại này chỉ là hành động nhỏ phản ứng lại những suy nghĩ trong lòng mà thôi.

Trần Hán Thăng cũng không quá để ý đến chuyện này. Hắn nghiêng chiếc ghế ra 160 độ, còn mua một tờ báo tại trạm xăng để đọc nữa. Trên đường đi, Trần Hán Thăng không ngủ thì đọc báo, thi thoảng còn tập trung nghe những chuyện linh

tinh bên trong đội cảnh sát hình sự, chỉ là rất ít tham gia câu chuyện giữa Tiêu Dung Ngư cùng Cao Gia Lương mà thôi.

“Thằng nhóc ngu ngốc này, thế mà còn chê Dung Ngư nhà chúng ta ngây thơ.”

Tiêu Hoành Viễn từ những cử chỉ của Trần Hán Thăng đã đoán ra điều này.

Những chủ đề xoay quanh đến trường học, rất nhanh sẽ đẩy sang những chuyện liên quan đến hội học sinh. Bởi vì sau thời gian học quân sự là thời điểm các câu lạc bộ ồ ạt tuyển người mới. Cao Gia Lương vội vàng khoe khoang: “Trước khi nghỉ học, mình vừa được bộ tuyên truyền thông qua vòng phỏng vấn đầu tiên đấy, sau khi về trường sẽ là vòng phỏng vấn thứ hai. Tớ nghĩ tớ có thể thông qua vòng này một cách dễ dàng.”

Vương Tử Bác hâm mộ nói: “Cậu giỏi thật đấy, mình cũng tham gia phỏng vấn của bộ tổ chức, nhưng mà loại ngay từ vòng gửi xe, không cách nào bước vào vòng thứ hai được.”

“Các cậu đều đi phỏng vấn vào hội học sinh sao, tớ còn chưa biết mình có nên vào hay không nữa.”

Tiêu Dung Ngư có chút khó chịu buồn bực. Hiện giờ, cô nàng suốt ngày bị các bạn cùng lớp, học trưởng, thậm chí còn cả học sinh trường khác chú ý đến, nếu như cô nàng còn tiến vào hội học sinh nữa, có thể tưởng tượng đến cảm giác suốt ngày bị mọi người vây quay, sẽ khó chịu đến mức nào.

‘Tiểu Trần, còn cậu thì sao?”

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng đang nhàn nhã đọc báo, thì chủ động hỏi.

“Hiện tại, tớ đang làm phó bộ trưởng bộ đối ngoại.”

Mắt Trần Hán Thăng cũng không hề rời khỏi tờ báo, chỉ thuận miệng trả lời lại mà thôi.

‘Phốc’

Cao Gia Lương nghe được những lời này, giả bộ hình dạng sặc nước, sau đó cười nhạo: “Hán Thăng, mày được làm lớp trưởng nên cái đuôi vểnh lên trời rồi đúng không? Mày nói phét thì cũng phải thật một chút chứ. Nếu mày được làm phó bộ trưởng, tao sẽ đem phân tất cả nhà vệ sinh của sân vận động Cảng Thành này ăn hết.”

Tiêu Dung Ngư cùng Vương Tư Bác cũng không tin, nào có chuyện học sinh năm nhất có thể trở thành phó bộ trưởng. Nhưng Tiêu Hoành Viễn để ý qua gương chiếu hậu trong xe, nhìn thoáng qua biểu hiện của Trần Hán Thăng thì phát hiện ra thằng bé không hề có một chút biểu hiện của người nói dối, nên lập tức hỏi: “Sinh viên năm nhất làm phó bộ trưởng khó vậy sao?”

“Thật ra đó là điều cực kỳ cực kỳ khó xảy ra.”

Cao Gia Lương lên tiếng nói ra: “Ai lại để cho một sinh viên năm nhất lên làm lãnh đạo của hội cơ chứ, thật sự hắn coi mình là siêu nhân có thể làm mọi chuyện sao? Cậu thấy mình nói đúng không Trần Hán Thăng?”

“Mình không muốn cùng người hết ăn rồi uống những thứ bẩn thỉu nói chuyện.”

Trần Hán Thăng không để ý những lời nói của Cao Gia Lương, trực tiếp ngửa đầu về phía sau, trong chốc lát đã vang lên tiếng ngáy.

“Stop.”

Cao Gia Lương bĩu môi khinh thường.

Tiêu Hoành Viên dựa vào tâm lý có thể đoán được, điều rất khó xảy ra có nghĩa vẫn có thể xảy ra được.”

…

Mọi người đi từ Kiến Nghiệp đến Cảng Thành vừa vặn đã là 4h chiều, thời gian đi cũng không quá nhanh. Đột nhiên, Tiêu Hoành Viễn nhận được một cuộc điện thoại, sau đó dùng giọng bất đắc dĩ nói: "Trong cục đột nhiên có chuyện. Ở ngã tư phía trước mấy đứa xuống xe nhá."

"Con còn có rất nhiều hành lý đấy."

Tiêu Dung Ngư chỉ vào mấy cái va ly phía đuôi xe. Thời điểm nhập học, cô nàng đã mang theo 5 6 cái valy, bây giờ trở về lại mang theo hai ba cái, thật không hiểu nổi con gái lấy đâu ra lắm đồ để mang theo như vậy.

"Không sao, chú Tiêu, cháu có thể giúp Dung Ngư mang hành lý về nhà."

Cao Gia Lương lên tiếng nói.

"Mình cũng có thể giúp cậu nữa."

Vương Tử Bác nghĩ mình đã ngồi xe nhờ của người ta rồi, mà lúc người ta khó khăn mình không thể không giúp được, quan trọng nhất người đó lại còn là Tiêu Dung Ngư nữa chứ.

Chỉ còn mình Trần Hán Thăng là đang giả bộ không nghe thấy. Hắn nghĩ dù sao cũng có người giúp rồi mình còn nói thêm làm gì nữa.

"Vậy cũng được, để Hán Thăng sẽ giúp con mang đồ trở về."

Nhưng làm sao Tiêu Dung Ngư có thể cho hắn toại nguyện được, trực tiếp gọi tên giống như điểm tướng vậy.

Trần Hán Thăng không còn cách nào chối được nữa, chỉ còn cách chửi thầm đồ con chó Vương Tử Bác, sớm biết như vậy đã về từ tối hôm qua cho rồi. Con lợn đó nhất quyết phải tiết kiệm 100 tệ tiền xe mới chịu cơ.

Hiện tại chính là 4h chiều, đây là thời gian dễ chịu nhất trong ngày ở Cảng Thành.

Bây giờ Cảng Thành chỉ lại sót lại một tia khô nóng của mùa hè mà thôi, làm cho người ta thật sự thoải mái, ánh nắng ấp áp mà nhẹ nhàng. Bên lề đường có mấy người lớn tuổi mặc chiếc áo mỏng manh ngồi chơi cơ tướng, dưới lòng đường từng dòng xe đạp lướt qua, ngẫu nhiên gặp được những chiếc lá theo gió bay bay làm cho lòng người thanh thản đến lạ kỳ.

Tiêu Dung Ngư xinh đẹp động lòng người bước đi phía trước, mái tóc đuôi ngựa tung bay trong gió, nhìn từ đằng sau dáng người thiếu nữ cao 1m7 lung linh đẹp tuyệt vời, thường những cô gái sở hữu dáng người thế này thì không thể xấu được.

Trần Hán Thăng đang âm thầm thưởng thức, không ngờ tới Tiêu Dung Ngư đột nhiên xoay người, hiện lên khuôn mặt xinh đẹp trái xoan đối diện Trần Hán Thăng.

"Tại sao?"

Trần Hán Thăng giật nảy mình.

"Vừa rồi vì sao không muốn cầm hành lý cho tớ. Trước kia, cậu chắc chắn là người xung phong đầu tiên."

Trong đôi mắt Tiêu Dung Ngư trắng đen rõ ràng đang hiện lên vẻ tức giận.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, việc nhỏ thế này ai mang mà chả được, nhưng ngoài miệng thì nói: "Mình đang định nói thì Tử Bác cùng Cao Gia Lượng đã giành nói trước rồi."

"Thật?"

Tiêu Dung Ngư nghi hoặc hỏi.

"Thật 100%, mình không muốn cũng bọn họ tranh đoạt thôi."

Trần Hán Thăng thành khẩn nói.

“Nếu còn lần sau, cậu không được nhường như vậy nữa.”

Tiêu Dung Ngư nhíu lại đôi lông mày tính tế, cùng răn dạy Trần Hán Thăng.

Giờ này, Trần Hán Thăng chỉ mong nhanh chóng đưa Tiêu Dung Ngư về nhà. Rồi mình cũng về nhà nằm nghỉ một chút, cho nên Tiêu Dung Ngư có đưa ra cái yêu cầu gì đi nữa cũng chỉ ậm ừ cho qua mà thôi.

Giống như Tiêu Dung Ngư nhìn thấy ven đường có bán kẹo hồ lô đường, đột nhiên cô nàng yêu cầu Trần Hán Thăng qua mua cho mình vậy.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Trên người mình không còn tiền lẻ.”

Thật sự là hắn không còn tiền lẻ, bên trong chỉ toàn là tờ 100 tệ mà thôi.

Nhưng Tiêu Dung Ngư từ từ móc trong túi ra tờ 1 tệ đưa cho Trần Hán Thăng: “Mình có, cậu cầm lấy mua đi.”

Trần Hán Thăng mở to hai mắt, nghĩ thầm không biết đầu phụ nữ được hình thành như thế nào, đường thẳng không đi toàn đi đường vòng vèo. Mình có tiền thì cầm qua mua là được rồi.

Nhưng để được về nhà sớm, Trần Hán Thăng cũng làm theo, cầm tiền đi mua xiên kẹo hồ lô trở về. Lúc này, tâm tình Tiêu Dung Ngư mới tốt lên, hồn nhiên cầm lấy ăn hết một viên hồ lô được làm bằng quả mận bọc đường xung quanh, làm cho bờ môi dính một chút đường càng thêm óng ánh rực rỡ.

“Cậu có muốn ăn hay không?”

Tiêu Dung Ngư hỏi.

“Không muốn.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, hắn không thích ăn những đồ ngọt thế này. Nhưng hắn càng cự tuyệt thì Tiêu Dung Ngư càng ép hắn ăn, hết lần này đến lần khác cứ lặp đi lặp lại.

“Được rồi, được rồi, để tớ ăn.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ thở dài, tự nhủ với lòng rằng: ‘Về sau còn cùng về nhà với Tiêu Dung Ngư thì mình là con chó.’’

Tiêu Dung Ngư giơ xiên kẹo lên miệng Trần Hán Thăng, còn Trần Hán Thăng rất không tình nguyện mở to miệng ra ăn. Đột nhiên, hắn nhìn thấy Trần Triệu Quân cùng đám người từ phía đối diện đi tới.

Trần Triệu Quân cũng rất ngạc nhiên, không nghĩ tới gặp được con trai tại đây, càng không ngờ có một cô gái đút kẹo hồ lô cho con trai mình ăn.

Nhưng hai cha con gặp nhau cũng không chủ động chào, chỉ lẳng lặng ra hiệu cho nhau mà thôi.

Trần Hán Thăng hộ tống Tiêu Dung Ngư an toàn trở về, rồi từ chối lời đề nghị của mẹ cô nàng ở lại ăn cơm, hắn lấy lý do mẹ hắn đã nấu cơm sẵn ở nhà rồi.

Hắn về nhà thì thấy Lương Mỹ Quyên chắc cũng vừa mới tan tầm, miệng không ngừng lẩm bẩm phàn nàn bởi vì Trần Hán Thăng về mà không báo trước, còn tay thì đang lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra rã đông. Ngay cả Trần Triệu Quân vừa mới tan tầm trở về cũng dính đòn.

“Trần Triệu Quân, con của ông dạo này giỏi lắm rồi, có mỗi việc gọi điện về nhà báo cũng không làm được. Rồi một lúc nào đó, nó mang về một nàng dâu, không biết ông có còn ngồi yên được không?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Lương Mỹ Quyên không ngừng líu la líu lô, con Trần Triệu Quân cùng Trần Hán Thăng không hẹn mà cùng nhìn về phía nhau.

Khi ánh mắt giao nhau, thì đôi cha con tẻ nhạt này lại đồng thời quay qua chỗ khác.

Chương 38:Làm tổn thương tâm hồn thiếu nữ

11h30 tối, với một người không bao giờ thức quá khuya như Trần Triệu Quân,mà giờ này vẫn đang ngồi trước màn hình tivi thì thật sự là rất lạ. Làm cho những hình ảnh ti vi không ngừng thay đổi màu sắc chiếu vào vách tường làm nổi bật lên màu sắc sặc sỡ giữa khung cảnh tối đen như mực.

“Cha.”

Sau khi Trần Hán Thăng nhận được ám chỉ của bố là hãy yên lặng ngồi xuống, thì hắn cũng bước tới chiếc sa lon phòng khách ngồi xuống.

“Sao muộn như vậy rồi bố còn chưa ngủ?”

Trần Triệu Quân nhìn sang con trai của mình, trong đầu hiện lên những hình ảnh tinh nghịch của cậu bé Trần Hán Thăng khi còn nhỏ, chỉ một cái chớp mắt mà đã trở thành một thanh niên 18 tuổi rồi, thế mà đã có cô bé chịu đút kẹo hồ lô cho ăn rồi đấy.

“Cha, chuyện buổi chiều…”

Trần Hán Thăng đang định giải thích một chút sự việc buổi chiều cho Trần Triệu Quân nghe, bởi vì hắn cùng Tiêu Dung Ngư vốn chỉ là bạn bè bình thường, giữa hai người rất trong sáng.

Không nghĩ tới, Trần Triệu Quân khoát tay cắt ngang lời nói của Trần Hán Thăng: “Không cần phải giải thích, cha không giống mẹ con tính tình cổ hủ như vậy, chỉ cần đó là cô

gái tính tình tốt là được, có thể ở một chỗ tìm hiểu nhau một chút xem sao."

"Không phải bố ơi, con cùng Tiêu Dung Ngư chỉ là…"

Trần Hán Thăng nhất định phải giải thích rõ ràng.

"A, Tiêu Dung Ngư cái tên nghe rất quen nha."

Trần Triệu Quân lần nữa cắt ngang, lão ngồi cau mày nhớ lại.

"Cô ấy là con gái của cảnh sát Tiêu, đội trưởng đội cảnh sát hình sự."

Trần Hán Thăng chỉ còn cách nói rõ ra thân phận của Tiêu Dung Ngư mà thôi.

"Thì ra là con gái của Tiêu Hoành Vĩ."

Trần Triệu Quân nhớ ra, sau đó cười nói: "Chú Tiêu của con thời trẻ được mọi người công nhận là người đẹp trai nhất cục cảnh sát đấy, chẳng trách con gái ông ấy lại xinh đẹp như vậy, rất tuyệt."

"Cha, con cùng Tiêu Dung Ngư chỉ là bạn học bình thường mà thôi, không phải như người nghĩ đâu."

Cuối cùng, Trần Hán Thăng cũng tìm được cơ hội để giải thích.

Không ngờ, Trần Triệu Quân chỉ cười: "Làm sao thanh niên thời đại này lại nhát gan thế nhờ, thế kỉ thứ 21 rồi còn lấy cớ là bạn học bình thường để ngụy trang. Con thật sự nghĩ cha chưa từng thấy lý do đó trên những bộ phim truyền hình hay sao?"

Trần Hán Thăng nhìn thấy cha mình đang đắm chìm trong những hình ảnh tưởng tượng thì hắn nghĩ mình đừng nên giải

thích làm gì, cứ để nó tự nhiên mọi người sẽ từ từ hiểu ra mà thôi.

"Cha, lúc trước người không biết cô gái kia là người nào, có phải rất lo lắng phải không?"

Trần Hán Thăng đánh trống lảng sang chuyện khác.

"Sao cha phải lo lắng cơ chứ!"

Lão Trần nhanh chóng phủ nhận: "Từ nãy đến giờ, cha vẫn tập trung xem ti vi mà, lo lắng cái gì chứ."

"À ra thế."

Trần Hán Thăng gật gật đầu, không nói thêm gì nữa chỉ tập trung xem tivi mà thôi. Xem được một lúc, hắn đứng dậy chuẩn bị đi về phòng đi ngủ, lúc này hắn mới vỗ vỗ vào lưng của cha mình nhẹ nhàng nói: "Bố cầm điều khiển điều hòa, làm sao mà chuyển kênh được cơ chứ?"

Trần Triệu Quân nhìn xuống tay mình, quả thật trong tay là chiếc điều khiển điều hòa, thảo nào bấm mãi mà màn hình tivi chẳng thay đổi gì cả.

"Con ngủ trước đây, bố đang con trẻ mà cứ hay nghĩ lung tung, thực sự có mấy phần giống mẹ rồi đấy."

Trần Hán Thăng lắc đầu bước vào phòng của mình.

Tuy rằng, ngoài miệng Trần Triệu Quân nói là không lo lắng, nhưng thời điểm chưa biết cô gái kia là ai thì lòng lại như lửa đốt, chỉ khi Trần Hán Thăng nói ra thân phận cô gái kia là con Tiêu Hoành Viễn thì nội tâm mới trở lại bình thường được.

Trần Triệu Quân lắc đầu, nhìn theo bóng lưng đứa con trai của mình thầm mắng: "Thằng nhóc này."

…

Thời gian nghỉ Quốc Khánh là 7 ngày, có vẻ hơi dài, ngoài việc đi thăm ông bà ngoại ra thì Trần Hán Thăng chẳng còn biết làm gì.

Thời gian này, Tiêu Dung Ngư có gọi điện rủ hắn đi uống cafe cùng với mấy bạn cấp ba, tiện thể mọi người ngồi tâm sự với nhau một chút. Nhưng Trần Hán Thăng tìm một vài lý do để từ chối.

Nguyên nhân thì nhiều nhưng quan trọng nhất là hắn không tìm thấy điểm chung gì để có thể nói chuyện cùng các bạn đồng lứa của mình. Với lại, hắn cũng không muốn người lớn trong nhà hiểu sai về mối quan hệ giữa mình cùng với Tiêu Dung Ngư.

"Tử Bác, tối nay đi đánh bi a không?"

Trần Hán Thăng gọi điện cho Vương Tử Bác.

Ngay lập tức, Vương Tử Bác đồng ý. Thằng này như kiểu gái cấm cung vậy, nếu không có Trần Hán Thăng rủ đi chơi thì cu cậu chỉ ở nhà xem 'Hoàn Châu Cách Cách' cùng mẹ mà thôi.

Trần Hán Thăng tương đối quen thuộc với những tụ điểm ăn chơi của Cảng Thành, từ quán nét, sàn nhảy, quán karaoke. Nên hắn rất nhanh dẫn Vương Tử Bác đến một khu nhà hai tầng. Tầng dưới là một sàn nhảy, còn trên tầng hai thì đặt một vài bàn bi a ở đó,

Ở trên này, mọi người vừa uống bia vừa đánh bi a, lại có thể nghe được tiếng nhạc ầm ầm chấn động ở tầng dưới. Làm cho, Vương Tử Bác tràn đầy hưng phấn.

"Tiểu Trần, không nghĩ tới Cảng Thành lại có nơi vui chơi đã đời như vậy."

Vương Tử Bác cố sức la lớn, cố gắng cho thằng bạn của mình nghe được rõ ràng mà không bị ảnh hưởng của tiếng

nhạc dưới nhà.

Trần Hán Thăng vừa nhai kẹo cao su vừa cười, không lên tiếng trả lời, chỉ tập trung vào những viên bi trên bàn.

Hôm nay, Vương Tử Bác thật sự giống một thằng nhà quê, lúc nào cũng lén nhìn những cô gái từ tầng một bước lên. Các cô gái này luôn mặc một chiếc áo hở rốn, phía dưới là một chiếc quần tất bằng lưới trông rất bắt mắt, thời điểm các cô này bước qua người có thể ngửi thấy mùi nước hoa cùng mùi rượu hòa quện vào nhau.

Trần Hán Thăng không hề thúc dục, chỉ lặng lẽ đừng chờ thằng này đưa ánh mắt di chuyển trở về mà thôi.

Vương Tử Bác có chút tiếc nuối: "Đây đã là đầu tháng 10 rồi, các ẻm này không biết lạnh là gì sao?"

"Mày thì biết cái đếch gì, phải nói là cảnh đẹp khiến con người ta đóng băng." Trần Hán Thăng cười cười trả lời.

Trên này có mấy cô gái liếc nhìn Trần Hán Thăng bằng con mắt tỏa sáng. Các cô cảm thấy cậu thanh niên này cười lên thật sự xấu xa, nếu ở cùng một chỗ sẽ thú vị lắm đây.

Nhưng Trần Hán Thăng không khoái cho lắm, có đôi lúc sẽ vỗ vỗ cặp eo nhỏ của một cô gái nào đó đánh mắt về phía Vương Tử Bác nói: "Phía đối diện có vị Hắc ca vẫn là trai tân đấy, các cô qua đó mà trêu chọc cu cậu."

Ban đầu, Vương Tử Bác nhìn thấy mấy cô gái gợi cảm này thi nhau tán tỉnh Trần Hán Thăng thì tỏ ra hâm mộ không thôi. Nhưng đến phiên mình rơi vào hoàn cảnh như vậy thì chỉ cúi đầu xuống dấu đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, không biết xử lý tình huống này như thế nào nữa."

10h tối, Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác đã bước ra khỏi khu vui chơi này rồi, mà trên mặt Vương Tử Bác vẫn còn lưu luyến không thôi.

Trần Hán Thăng châm song điếu thuốc, thì lên tiếng nhắc nhở: "Những cô gái sống về đêm thế này, dù cho có xinh đẹp ra sao cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt xong rồi thôi, chứ đừng nên chăm chú vào đấy quá…"

"Rồi sao nữa?"

Vương Tử Bá nghe được một nửa, nhận ra Trần Hán Thăng tự nhiên im bặt. Lúc này, cu cậu mới dõi theo ánh mắt Trần Hán Thăng thì phát hiện, trên vỉa hè cách đó không xa Tiêu Dung Ngư cùng hai bạn học cũng lặng im nhìn về bên này.

Mấy cô này có lẽ vừa mới từ quán cafe bước ra, trên tay Tiêu Dung Ngư còn cầm theo một cốc nước hoa quả nữa kìa.

Vương Tử Bác làm bộ không biết. Trần Hán Thăng cảm thấy đúng là tai bay vạ gió, cái này làm cho hắn thật sự lúng túng, không ngờ được lại có thể trùng hợp như vậy.

"Chào buổi tối mọi người, mọi người tan cuộc sớm vậy. À phải rồi, Tiêu Dung Ngư, nhà cậu đâu phải đi về bằng đường này?"

Trần Hán Thăng cố gắng để giọng điệu của mình giống như bình thường, tự nhủ với bản thân mình cùng với Tiêu Dung Ngư không có quan hệ gì, đi quán bar chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Nhưng không làm sao hắn có được cảm giác thoải mái, trong lòng vẫn có chút gì áy náy.

"Không phải cậu bảo đi thăm ông bà ngoại sao?"

Tiêu Dung Ngư đột nhiên nói chuyện, nhưng âm thanh cực kỳ lạnh lùng.

Trần Hán Thăng không biết trả lời thế nào. Hắn không muốn gặp gỡ mọi người, cho nên dùng cái lý do này để từ chối

Tiêu Dung Ngư. Hiện tại, những lời nói dối bị vạch trần làm cho hắn chết lặng.

Lúc này, trên khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Dung Ngư dâng lên cảm giác ‘tổn thương’ sâu sắc.

“Trần Hán Thăng, vừa rồi mọi người nói chuyện với nhau, Dung Ngư còn định đồng ý cho cậu cơ hội…”

Một bạn gái không nhịn được nói ra. Nhưng vừa nói được hai câu Tiêu Dung Ngư đã lạnh lùng ngắt lời.

“Hết rồi.”

Cô nàng đặt cốc đồ uống trên tay đang cầm xuống đất, hít một hơi rồi nói ra: “Đi thôi.”

Tiêu Dung Ngư xoay người bước đi để lại bóng lưng cùng mái tóc mềm mại được những ánh đèn chiếu vào, trông rất lưu luyến.

Xa xa, còn vang vọng tiếng một bạn gái truyền đến:

“Trần Hán Thăng, cậu không phải là người. Hôm nay, tại quán cà phê Tiêu Dung Ngư uống một loại nước hoa quả rất ngon, cô ấy cố tình mua một cốc mang về cho cậu đấy. Thế mà cậu lại còn nói dối để đến cái nơi ăn chơi trác táng như nơi này.”

“Đi chết đi, đồ tồi.”

… .

Trần Hán Thăng choàng tỉnh, thì ra Tiêu Dung Ngư đi đường này là muốn đưa đồ uống cho mình.

‘Tiểu Trần, mày như kiểu thật sự tán đổ Tiêu Dung Ngư vậy.”

Vương Tử Bác thấp thỏm nói: “Sau đó lại vứt đi tất cả thành quả mới đạt được.”

Chương 39: Các vị phụ huynh rục rịch hành động

“Tít… tít… tít”

“Aloo, tôi Tiêu Hoành Vĩ đây.”

“Chào chú Tiêu. Cháu Hán Thăng đây, chú cho cháu gặp Dung Ngư một chút được không?”

“Hán Thăng, Dung Ngư đi nghỉ rồi, ngày mai cậu gọi lại nhá.”

…

“Tút… Tút… Tút”

“Aloo, ai vậy?”

“Chào buổi sáng chú Tiêu, cháu Hán Thăng đây. Phiền chú cho cháu gặp Dung Ngư một chút?”

“Tiếc quá, Dung Ngư ra ngoài rồi.”

…

“Tút… Tút… tút”

“Chú Tiêu, cháu Hán Thăng đây, cho cháu gặp Dung Ngư một chút”

“Ngư nhi còn chưa về, tối cậu gọi lại nhá.”

“Không sao, vậy chú nhắn dùm với cô ấy là hôm nay cháu quay về trường học nhá.”

Đầu dây bên kia nghe được những lời này chợt yên tĩnh lại, giống như có người bịt đầu nói của điện thoại vậy. Tai Trần

Hán Thăng rất thính có thế nghe được lờ mờ vài câu phát ra từ miệng Tiêu Hoành Vĩ: "Hắn hôm nay về trường…"

Trần Hán Thăng chỉ nghe được vậy, ngoài ra không nghe được câu trả lời. Một lúc sau, Tiêu Hoành Vĩ mới nói vào điện thoại: "Hán Thăng, chú sẽ chuyển lời. Cháu đi đường cẩn thận, tới trường nhớ báo cho cha mẹ ở nhà biết đấy."

Tiêu Hoành Vĩ cúp điện thoại, lo lắng nhìn Tiêu Dung Ngư, đau lòng nói: "Đến cùng hai đứa có chuyện gì vậy? Không thể nói cho ba biết được à?"

Tiêu Dung Ngư mặc một bộ đồ ngủ màu sữa có dây đeo ngang eo, mái tóc ngang vai xõa ra, hai tay đang ôm một cái gối dài ngồi trên chiếc ghế salon, sắc mặt nhợt nhạt, con mắt thì sưng đỏ, khuôn mặt đẹp đẽ trái xoan có vẻ hóp lại.

Cô nàng không hề nói chuyện, chỉ ngồi ngẩn người ra ở đấy mà thôi.

Tối hôm qua, Tiêu Dung Ngư về đến nhà là lập tức vào phòng của mình khóa trái cửa lại. Một lúc sau, Trần Hán Thăng lại gọi điện đến xin gặp.

Dù cho, Tiêu Hoành Vĩ không làm cảnh sát hình sự, mà đứng trên cương vị một người cha, thì lão cũng đoán ra được tình trạng của con gái mình chắc chắn có dính líu đến Trần Hán Thăng.

"Mẹ con chuẩn bị trở về, nếu bà ấy nhìn thấy bộ dạng của con thế này chắc chắn sẽ tra hỏi tận gốc mới thôi đấy."

Tiêu Hoành Vĩ thở dài nói.

Tiêu Hoành Vĩ nói những lời này dường như có tác dụng. Tiêu Dung Ngư nghe được thì biết mình không nên làm cho mẹ lo lắng, vội vàng đứng dậy vào nhà tắm rửa mặt mũi, điều chỉnh lại tinh thần.

“Tiểu Ngư Nhi?”

Tiêu Hoành Vĩ đột nhiên gọi Tiêu Dung Ngư lại nói: “Con cùng Trần Hán Thăng có phải đang yêu nhau hay không?”

Tiêu Dung Ngư quay người lại, dứt khoát nói: “Không có, trước đây không có, bây giờ không có, về sau lại càng không.”

Tiêu Hoành Vĩ thở dài, lão là người từng trải, lại còn là một đội trưởng đội cảnh sát hình sự, nên lão hiểu phản ứng của con gái mình hiện giờ là như thế nào.

Buổi trưa, mẹ của Tiêu Dung Ngư là Lữ Ngọc Thanh trở về. Bà bước vào nhà thấy chồng mình đang đứng trong bếp rửa rau, thì nhanh chóng cởi áo khoác ra bước vào phụ giúp.

“Tiểu Ngư Nhi đâu rồi mình?” Lữ Ngọc Thanh hỏi.

“Con nó vừa mới ngủ dậy, đang đi rửa mặt rồi.”

Tiêu Hoành Vĩ chủ động bao che cho con gái.

Lữ Ngọc Thanh ngạc nhiên: “Trước kia con bé có bao giờ dậy trễ như vậy đâu?”

“Được nghỉ, ngủ thêm vài tiếng cũng bình thường mà.”

Tiêu Hoành Vĩ làm bộ mất kiên nhẫn nói. Lữ Ngọc Thanh thấy vậy thì không hỏi thêm gì nữa.

Một lát sau, Tiêu Hoành Vĩ giả bộ vu vơ hỏi thăm: “Tôi còn nhớ trước kia bà chơi thân với vợ Trần Triệu Quân lắm cơ mà?”

“Lương Mỹ Quyên ấy à?”

Lữ Ngọc Thanh nói: “Trước kia thì liên lạc nhiều, bây giờ thì ít hơn rồi.”

“Lúc nào rỗi thì hẹn gia đình bên đó đi ăn một bữa, bạn bè với nhau thì nên thường xuyên gặp mặt.” Tiêu Hoành Vĩ vừa nói vừa chế biến đồ ăn.

“Có chuyện gì vậy, chẳng lẽ Trần Triệu Quân sắp lên chức?”

Mọi người đều làm trong cơ quan nhà nước nên Lữ Ngọc Thanh lập tức nghĩ đến khả năng này.

Tiêu Hoành Vĩ giở khóc giở cười: “Mọi người đều đã lớn tuổi rồi, làm sao có thể được đề bạt nữa đây, chỉ là hẹn bạn bè kiếm chỗ ngồi một chút thôi mà.”

Lữ Ngọc Thanh biết chồng mình không muốn nói, cũng không hỏi thêm gì nữa. Công việc của Tiêu Hoành Vĩ tương đối đặc thù, thường xuyên phải giữ bí mật, nên về nhà cũng không tiện hỏi nhiều.

“Được rồi, để em đi giúp Tiểu Ngư Nhi buộc lại tóc, rảnh thì em sẽ hẹn.”

Tiêu Hoành Vĩ đợi Lữ Ngọc Thanh bước ra khỏi nhà bếp, thì lau khô nước trên tay, nhủ thầm: “Công việc của hai vợ chồng hiện tại đã là đỉnh điểm rồi. Bây giờ phải vì con gái mà tính toán mới được!”

…

Cảnh tượng như vậy cũng đang phát sinh trong nhà Trần Hán Thăng, nhưng làm gì có chuyện lặng yên êm ả như vậy.

“Sao cái số tôi nó khổ như vậy? Từ khi được gả vào Trần gia đến nay chưa được hưởng một điều tốt đẹp gì, chỉ đành ngậm đắng nuốt cay chờ con trai trưởng thành. Kết quả không ngờ sinh ra một đứa không tim không phổi.”

Trần Hán Thăng không đợi kỳ nghỉ kết thúc mà muốn trở về trường học. Lương Mỹ Quyên khuyên không nổi, chỉ còn cách than trời trách đất mà thôi.

“Con bây giờ là lớp trưởng, nhiều lúc thời gian không thuộc về mình. Con gánh trách nhiệm của các bạn lớp hai

Hành Chính Công. Mẹ, nhiều khi không muốn nhưng cũng phải làm."

Trần Hán Thăng vừa thu dọn hành lý, vừa dùng một vài lý do vớ vẩn để khuyên nhủ mẹ mình.

"Không hiểu sao chủ nhiệm lại đồng ý con làm lớp trưởng?"

Lương Mỹ Quyên hiểu con trai của mình. Thời điểm, thằng nhóc này không muốn nói thật, thì có cạy miệng cu cậu cũng sẽ không nói.

Lúc Trần Hán Thăng sắp xếp hành lý thì Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên sẽ không lại gần giúp đỡ, đây là thói quen đã hình thành từ lâu của mọi người trong nhà. Nhưng hai vợ chồng để ý thấy trong túi có chứa hai con Ngỗng Phượng Hoàng một đặc sản của Càng Thành, thì Lương Mỹ Quyên vội hỏi: "Mang cho các bạn trong phòng ký túc à?"

"Không phải, con mang cho chủ nhiệm lớp." Trần Hán Thăng nói.

Lần này, Trần Hán Thăng cố tình mang theo một chút đặc sản địa phương để biếu Quách Trung Vân. Một là hắn cám ơn lần trước lão Quách đã đứng ra che cơn sóng dữ, hai là tiếp tục duy trì mối quan hệ cá nhân giữa hai người.

Trần Hán Thăng không thể đưa phong bì tặng cho Quách Trung Vân được. Không nói đến chuyện lão có nhận hay không, nhưng một khi dính dáng đến tiền tài, thì loại quan hệ thầy trò này ngay lập tức biến chất.

Trước khi đi, Lương Mỹ Quyên lấy ra 1000 tệ đưa cho Trần Hán Thăng, nhưng hiện tại Trần Hán Thăng cũng không muốn nhận: "Hiện tại, con cũng không thiếu tiền."

"Lúc khai giảng con đem 2000 tệ tiền sinh hoạt, giờ còn bao nhiêu?"

Lương Mỹ Quyên không yên tâm, nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Con mới dùng một nửa.”

Lương Mỹ Quyên sửng sốt nói: “Mới có một tháng, con tiêu cái gì mà nhanh thế?”

Trước kia, khi Trần Hán Thăng còn ở nhà, tiền sinh hoạt của ba người trong một tháng khoảng chừng 1000 tệ. Bây giờ, Trần Hán Thăng lên học đại học, tiền chi tiêu trong tháng của hai vợ chồng chỉ vỏn vẹn mấy trăm mà thôi.

“Con ăn cơm, uống rượu, mua đồ dùng hàng ngày. Con trai thì phải xã giao chứ.” Trần Hán Thăng hời hợt nói ra.

“Bạn gái thì không có, học đòi người ta xã giao.”

Lương Mỹ Quyên suýt chút nữa tức giận đến nỗi cười ra tiếng, nhưng lại cảm thấy kỳ quái: “Thế sao con còn chê 1000 tệ này?”

“Con tại chỗ khác kiếm được 2500 tệ, nên bây giờ cũng không thiếu tiền.”

Trần Hán Thăng không muốn giải thích quá nhiều, lập tức đẩy của ra nói: “Bố mẹ, con đi đây. Hai người ở nhà có việc gì thì chỉ nên cãi nhau mà thôi, đừng có đánh nhau đấy.”

Lương Mỹ Quyên nhìn Trần Hán Thăng bước đi, cảm giác có chút cô đơn.

“Lão Trần, có phải hai vợ chồng mình đã già?”

“Làm sao hỏi như vậy?”

“Tôi có cảm giác Hán Thăng giờ đã không cần chúng ta nữa rồi. Tiền cũng không cần, có việc cũng không nói, con đều có cuộc sống riêng của mình.”

Trần Triệu Quân cười cười, nhẹ nhàng ôm bờ vai của vợ: "Cái này không phải là chuyện tốt sao, về sau chúng ta có thể bớt lo lắng đi rất nhiều."

"Chuyện này không thể được."

Lương Mỹ Quyên đột nhiên cau mày đứng bật dậy: "Tôi còn muốn trông con cho thằng nhóc này nữa. Ông có người bạn nào mà trong nhà có con gái hay không? Tốt nghiệp đại học xong lập tức cho bọn chúng kết hôn."

"Có lẽ… là có đi."

Trần Triệu Quân còn không biết Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư đã 'rạn nứt', trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh cô bé.

Chương 40: Ví cũ xẹp lép

Lần này Trần Hán Thăng quay trở về Kiến Nghiệp cũng không gọi Vương Tử Bác đi cùng. Một mình ngồi xe khách hơn 5h đồng hồ, đến trường học là 6h, trời đã chạng vạng tối rồi.

Bầu trời âm u, mưa phùn rơi xuống, mặc dù không lớn, nhưng dính vào người nhớp nhớp rất khó chịu.

Trần Hán Thăng mắng thầm trong lòng. Kiến Nghiệp chính là vậy, vừa đến nơi là trời mưa xuống, bên trong không khí lấp đầy hương vị lịch sử của một cố đô 6 triều đại, làm cho người ta không thể nắm bắt, nhưng luôn luôn cảm giác được.

Tâm tình tốt còn có thể làm vài câu thơ. Tâm tình không tốt lại tăng thêm cho con người ta cảm giác cô đơn.

Trần Hán Thăng chạy vội giữa màn mưa, hướng về phía ký túc xá mà tới. Nhưng lúc hắn chạy qua thư viện, chợt thấy một hình bóng quen thuộc, thì miệng không tự chủ được hét lớn: "Đứng lại."

Thẩm Ấu Sở vừa kết thúc việc làm thêm giờ của mình tại thư viện trường, mấy ngày nay sắp xếp lại sách trên kệ khiến cho đôi tay cô nàng mỏi như. Cô nàng đang chuẩn bị tới nhà ăn ăn cơm, xong quay trở về phòng ký túc của mình để học bài, đột nhiên nghe được âm thanh hung ác vang lên.

Âm thanh giống như của nam giới, không những thế nó còn rất quen thuộc.

Thẩm Ấu Sở cẩn thận từng li từng tí quay đầu lại, nhìn thấy Trần Hán Thăng đang đứng sau mình, giật mình suýt chút nữa

bỏ chạy.

“Tớ cũng không có ăn cậu, làm gì mà vẻ mặt cậu lại như thế?”

Nhìn vẻ mặt Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng càng thêm không vui.

“Không, không có mà.”

Thẩm Ấu Sở không dám nhìn thẳng Trần Hán Thăng, vội vàng quay ngang người.

Trần Hán Thăng hừ lạnh, nhìn chằm chằm Thẩm Ấu Sở, đột nhiên nói: “Ban đêm, tớ không muốn ăn một mình, cậu đi theo ăn cùng đi.”

“A?”

Thẩm Ấu Sở hốt hoảng ngẩng đầu. Lần trước cô nàng ngồi ăn cùng bàn với Trần Hán Thăng đến giờ đó vẫn là một cơn ác mộng đối với cô ấy.

“Thế nào? Không muốn sao?”

Thái độ Trần Hán Thăng có chút ngang ngược xen lẫn một chút xấu xa.

Thẩm Ấu Sở không trả lời, cây ô che mưa hạ thấp xuống lộ ra cặp mắt anh đào có chút ướt, đôi môi đỏ thắm đang mím thật chặt.

“Móa nó, thật sự muốn lại gần hít một hơi, hương vị nhất định rất ngọt ngào.”

Trần Hán Thăng cố gắng đánh ánh mắt đang nhìn miệng Thẩm Ấu Sở qua chỗ khác, dùng giọng điệu đàng hoàng nói ra: “Chúng ta là bạn học, cần phải giúp đỡ lẫn nhau chứ. Hôm nay tâm trạng của tớ không tốt, cậu có thể mời tớ một bữa cơm được không?”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên một chút, không biết nói gì. Cô nàng muốn nói nhưng lại không dám nói, do dự một chút mới nhỏ giọng nói ra: "Vậy, vậy cậu muốn ăn cái gì?"

Thẩm Ấu Sở có ý định dùng bữa ăn để cảm ơn việc Trần Hán Thăng thay mình đóng tiền quỹ lớp. Ý định của cô nàng là làm vài công việc ngoài giờ tích cóp lại đến khi nào đủ thì trả lại cho hắn.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không suy nghĩ nhiều vậy, việc đó với hắn chỉ là việc nhỏ mà thôi. Tóm lại, về sau hai người đã là của nhau rồi còn để ý ba cái chuyện vặt đó làm gì. Hắn lập tức đề nghị: "Gần đây căng tin số 2 có ra một món lẩu rất ngon, chúng ta tới đó ăn thử xem sao."

"Ơ, món đó bao nhiêu tiền?

Đây là vấn đề Thẩm Ấu Sở quan tâm nhất.

"Món lẩu gồm có dê và tôm, khoảng chừng 50 tệ."

Trần Hán Thăng đưa ra 'con số trên trời" .

Thẩm Ấu Sở đờ ra một lúc, sau mới từ từ nói ra: "Tớ về phòng một chút, có được không?"

Trần Hán Thăng nghĩ Thẩm Ấu Sở về thay quần áo, bởi trên người cô nàng vẫn còn mặc bộ quần áo đồng phục rộng rãi của thư viện.

"Được, đi nhanh về nhanh."

Chỉ một lúc sau, Thẩm Ấu Sở nhanh chóng trở về, nhưng trên tay đã không cầm ô, trên những sợi tóc dính đầy nước mưa, còn quần áo cũng chưa có đổi.

"Ô của cậu đâu?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Bạn cùng phòng muốn đi Chợ Nghĩa Ô, mình đem ô cho các bạn ấy mượn."

Thẩm Ấu Sở thấp giọng giải thích.

“Bản thân cậu không cần sao?”

Trần Hán Thăng cũng không hiểu tại sao, nhìn thấy bộ dạng Thẩm Ấu Sở thì đặc biệt khó chịu, tự nhiên giọng nói có phần lớn hơn một chút.

“Tớ ở ngay trường học, cũng không cần cho lắm.”

Thẩm Ấu Sở giật mình, nắm chặt tay giải thích.

“Tới đây, hai người dùng chung một ô cũng được.”

Trần Hán Thăng đưa ô cách người mình ra một chút.

Thẩm Ấu Sở làm bộ không nghe thấy, bước nhanh trong làn mưa nhỏ. Có thể nói, cô nàng thà bị nước mưa làm cho ướt hết, cũng không muốn dùng chung ô với kẻ lưu manh là Trần Hán Thăng.

“Cậu đi nhanh như vậy. Trên lưng tớ còn đeo nhiều hành lý như thế này, làm sao có thể theo kịp?”

“A”

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn đi chậm lại, đột nhiên cảm thấy mưa không còn rơi trên đầu mình, thì ra Trần Hán Thăng đã cầm ô nghiêng tới.

Cô nàng định bước ra ngoài, nhưng nhìn thấy Trần Hán Thăng trừng mắt nhìn, nên chỉ còn cách ép thân thể mình đi dưới chiếc ô mà thôi.

Đây vẫn là thời gian sinh viên được nghỉ học, nên học sinh rất ít. Trong sân trường là một vùng ướt sũng, không khí xen lẫn mùi vị cây cối cùng bùn đất hòa quện vào nhau, tươi mát cùng ẩm ướt, vắng vẻ mà mát mẻ. Thỉnh thoảng cũng gặp vài đôi yêu nhau bước qua, cũng giống như Trần Hán Thăng cùng với Thẩm Ấu Sở lúc này.

Đến nhà ăn số 2, trạng thái khó chịu của Trần Hán Thăng dần trở nên tốt hơn rất nhiều. Có thể dùng một cái ví von không thích hợp để hình dung cho chuyện này chính là, biện pháp để quên một chuyện tình cảm tốt nhất là mở ra một chuyện tỉnh cảm khác.

Hai người tìm đến một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, đây là thuận tiện cho việc hút thuốc của Trần Hán Thăng. Thời điểm chuẩn bị gọi món, Thẩm Ấu Sở móc trong túi ra một chiếc ví cũ kỹ, cẩn thận lấy tiền bên trong ra, ngay cả tiền xu cũng xếp thành hàng ngay ngắn.

Nồi lẩu thịnh soạn của căng tin trường có giá 53 tệ, cơ hồ đó là tất cả tài sản của Thẩm Ấu Sở hiện có. Từ ‘cái ví cũ kỹ’ chuyển thành ‘ví lép cũ kỹ’ .

“Cậu về phòng, là để lấy tiền?”

Trần Hán Thăng giờ mới hiểu ra, vội hỏi.

“Ừm.”

Thẩm Ấu Sở thấp giọng trả lời, sau đó bưng đĩa đồ ăn quay qua chỗ khác ngồi.

“Đồ đần mà…”

Trần Hán Thăng đứng hình mất 5s, thì thào nói.

Lẩu là món ăn mới mà phòng ăn số hai mới đưa ra, nhưng rất được mọi người hoan nghênh, nhất là thời tiết như bây giờ. Ngồi ăn nồi lẩu, nghe âm thanh mưa đập nhẹ vào cửa sổ, nhìn những miếng thịt lăn lộn trong nồi lẩu, thật sự là loại hưởng thụ tuyệt vời.

Trưa nay, Trần Hán Thăng ngồi trên xe cũng không có ăn cơm, bụng đã rất đói, lập tức bưng bát cơm lên bắt đầu ăn, nhưng ăn được một lúc lại buông xuống.

“Cậu không đói bụng sao?” Trần Hán Thăng hỏi.

Thẩm Ấu Sở một miếng thịt cũng không ăn, chỉ cầm trong tay một bát cơm trắng, thỉnh thoảng gắp thêm một đũa rau ranh mà thôi. Trước mặt Trần Hán Thăng vỏ tôm đã xếp thành một đống rồi, mà trước mặt cô nàng chưa có gì, vẫn rất sạch sẽ.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu không nói gì.

"Thật là kỳ quái."

Trần Hán Thăng lắc đầu cầm lấy đôi đũa, bỗng trong đầu hiện lên một ý nghĩ kỳ quái, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào Thẩm Ấu Sở.

"Cậu đang chờ tớ ăn no bụng, rồi mới bắt đầu ăn có đúng không?"

Thẩm Ấu Sở bị nhìn thấu ý đồ, thì khuôn mặt chợt đỏ lên, nhưng vẫn không trả lời mà rau cũng không gắp nữa.

Mưa vẫn cứ rơi, giống như một dòng nước ấm hòa vào trong trái tim Trần Hán Thăng vậy. Hôm trước,Thẩm Ấu Sở vì mình mà đưa đồ uống, hôm nay muốn chờ mình ăn xong thì cô nàng mới động đũa.

Trần Hán Thăng thở dài, hỏi: "Cái nồi lẩu này là cậu bỏ hết vốn liếng của mình ra mua, về sau cậu muốn làm thế nào đây?"

Trong lòng hắn đã sớm cân nhắc, nhưng rất muốn xem cách suy nghĩ của Thẩm Ấu Sở là như thế nào.

"Mình còn 100 tệ trong túi xách, làm việc tại thư viện cũng tăng thêm thu nhập. Hơn nữa ban đêm làm thêm giờ ở nhà ăn cũng tiết kiệm được rất nhiều trong việc ăn uống."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói như người nói thầm, tính toán chi tiết cuộc sống sau này của mình, chỉ là vất vả hơn một chút mà thôi.

“Vậy cậu có trách tớ đã ăn sạch tiền tiết kiệm của cậu không?”

Trần Hán Thăng hỏi lại.

Thẩm Ấu Sở mở to cặp mặt lắc đầu. Cặp mắt hoa anh đào khiến cho người nhìn như bị mê hoặc kết hợp với khuôn mặt tròn trịa đáng yêu, lại được những ánh đèn vàng vàng của nhà ăn chiếu vào làn da trắng nõn làm cho ai nhìn vào cũng ngay lập tức hóa đá.

Trần Hán Thăng như bị sét đánh, không nhịn được nói ra: “Hay là, cậu làm bạn gái của tớ đi.”

“Soạt” một tiếng động vang lên.

Thẩm Ấu Sở bị dọa cho giật mình, làm đổ cả bát cơm trong tay, nước canh văng tung tóe lên hết cả người. Cô nàng thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

“Mình cũng chỉ ăn hai đũa rau mà thôi, đừng bắt mình phải lao vào chuyện tình yêu có được hay không!”

Chương 41: Đến nhà tặng quà

Trần Hán Thăng không ngờ Thẩm Ấu Sở phản ứng như vậy, muốn khóc mà lại không dám, thời điểm nước mắt không kìm được trào ra mới vội vàng lấy tay quệt đi. Cô nàng còn không ngừng dò xét Trần Hán Thăng, sợ hắn nổi giận, tủi thân cùng gặp phải hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

"Được rồi, được rồi. Vậy trước tiên chúng ta không nói đến chuyện người yêu nữa. Mình là người biết đúng biết sai, không bao giờ có chuyện ép buộc người khác."

Trần Hán Thăng không còn cách nào, chỉ còn cảnh bỏ qua cơ hôi lần này. Tóm lại trong lòng hắn nghĩ Thẩm Ấu Sở sẽ không thoát khỏi mình được, sau đó thuận tiện bóc vỏ tôm bỏ vào bát cho cô nàng.

Thẩm Ấu Sở nhìn qua 'Người không thích ép buộc người khác' lớp trưởng Trần, sợ hắn lại đút đến tận miệng như hôm trước, nên chỉ có thể lặng yên 'hưởng thụ' Trần Hán Thăng phục vụ.

Thẩm Ấu Sở ăn được mấy miếng, sau đó nhẹ nhàng nói: "Mình no rồi."

Lúc này, Trần Hán Thăng mới từ từ cầm đũa và bát lên, ăn sạch những gì còn lại trên bàn ăn.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, Trần Hán Thăng ngồi hút thuốc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thẩm Ấu Sở thấy Trần Hán Thăng đang tập trung nhìn ra ngoài trời, lúc này mới từ từ ngẩng đầu lên, lặng lẽ đánh giá

người muốn làm bạn trai ‘ác bá’ này, trong đầu không ngừng hiện lên những lời người bạn cùng phòng Hồ Lâm Ngữ khuyên bảo.

“Bạn học bình thường không một ai có thể đấu lại Trần Hán Thăng. Cậu nhìn xem, mới khai giảng được một tháng, hắn đã chiếm được vị trí lớp trưởng và phó bộ trưởng bộ đối ngoại. Hiện tại đến cả tớ còn mơ mơ màng màng giúp hắn làm việc mà không biết tại sao?”

“Có vẻ như, Trần Hán Thăng rất để ý đến cậu, nếu cậu không muốn yêu đương, thì về sau nên tránh xa ra.”

Thẩm Ấu Sở ngây ngô nghĩ tới. Thật ra cô nàng muốn biết tại sao Trần Hán Thăng luôn đối sử hung ác với mình.

Mốt lát sau, Thẩm Ấu Sở cảm thấy có gì đó sai sai, nhìn kỹ mới thấy. Thì ra Trần Hán Thăng lợi dụng mặt kính cửa sổ đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Tớ, tớ về trước đây.”

Thẩm Ấu Sở cuống cuồng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Trần Hán Thăng cũng không ngăn cản, hắn cầm lấy hành lý nói: “Nhà ăn số 2 cách ký túc xa nam cũng gần, cậu cầm cái ô này mà dùng. Hơn nữa, cậu chú ý dọn bàn ăn này xong rồi hãy đi.”

Rồi Trần Hán Thăng ngậm điếu thuốc đứng dậy, đeo hành lý lên, vén chiếc rèm chắn cửa bằng cao su lên, hướng về phía ký túc xá bước tới.

Thẩm Ấu Sở không kịp từ chối. Thời điểm cô ấy dọn bàn thì thấy có một phòng bì, vật này chắc là Trần Hán Thăng bỏ quên, nhưng nhìn lại thì không thấy hình dáng của hắn đâu nữa rồi.

…

Trong phòng 602 có mấy người không về nhà, chắc lại đi quán net ngồi rồi. Trần Hán Thăng gọi điện về nhà cho mẹ báo lên đến nơi an toàn, sau đó tắm rửa rồi đi ngủ, nhắm mắt mơ mơ màng màng đã là buổi sáng hôm sau.

Thời đại học việc làm nhiều nhất của sinh viên chính là ngủ, ngay cả Trần Hán Thăng cũng không trách khỏi. Sáng mai, hắn vừa mở mắt ra đã thấy Quách Thiều Cường cùng Kim Dương Minh vừa mới đi suốt đêm trở về.

"Trần ca, em mang chút bánh bao về, chờ em tắm xong mọi người cùng ăn sáng."

Kim Dương Minh chỉ vào hai túi chứa bánh bao nóng hổi đang đặt trên bàn nói.

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Con chó con này có gì thì nói mịa đi, tao còn không hiểu mày hay sao, không có chuyện gì sáng sớm lại đi mua đồ ăn."

"Trần ca, anh nói thế là không được. Dù gì chúng ta cũng là anh em tốt sống chung một phòng ký túc xá."

Kim Dương Minh lộ vẻ mặt oan ức nói ra.

Trần Hán Thăng không muốn thằng này diễn kịch thêm nữa lập tức nói: "Chút nữa, bố mày còn phải ra ngoài làm việc. Nếu mày không nói thì đợi tao về hẵng nói."

Kim Dương Minh không nói thêm mấy câu xàm nữa, có chút xấu hổ nói ra: "Thật ra cũng không có gì to tát. Thật ra em muốn theo đuổi Thương Nghiên Nghiên, nhưng thấy có nhiều người cạnh tranh quá, nên muốn anh giúp đỡ một chút."

Việc này cũng không phải việc lớn, nên Trần Hán Thăng hỏi thẳng: "Vậy chú muốn anh phối hợp làm sao?"

"Tạm thời em còn chưa nghĩ ra. Nhưng anh là lớp trưởng kiểu gì chả có cơ hội." Kim Dương Minh dùng giọng nịnh nọt

nói.

Trần Hán Thăng nghĩ ngợi sau đó đồng ý: "Anh đồng ý giúp chú. Nhưng không ngờ chú lại ki bo vậy, chỉ dùng vài cái bánh bao để mua chuộc anh làm việc."

Lúc này, Quách Thiếu Cường vừa mới tắm xong bước vào phòng, Kim Dương Minh lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Quách Thiếu Cường nhìn thấy trên bàn có đồ ăn, rất tự nhiên cầm lấy chiếc bánh bao của Kim Dương Minh bỏ vào miệng ăn: "Tao cũng không hiểu trời chở hay sao, mà hôm nay mày lại mua đồ ăn sáng cho lão Tứ!"

Kim Dương Minh lao tới giật lại đồ ăn: "Con mẹ nó, không phải mày đã ăn tại nhà ăn rồi sao?"

"Nhưng bây giờ tao lại đói rồi."

Quách Thiếu Cường nói to rõ ràng, đầy tính thuyết phục. Thằng này giơ tay qua định lấy thêm chiếc nữa.

Kim Dương Minh chuẩn bị đi tắm. Cu cậu lo sợ bữa sáng bị Quách Thiếu Cường ăn trộm nên há mồm liếm liếm xung quanh bánh bao, sau đó nhơn nhơn mặt cầm quần áo đi tắm.

"Thằng mất dạy."

Trần Hán Thăng cùng Quách Thiếu Cường lên tiếng mắng.

"Lão Tứ, mày cho tao mấy cái?"

Quách Thiếu Cường nhìn thấy Trần Hán Thăng còn cầm một túi, lập tức giở trò.

Trần Hán Thăng không đồng ý: "Tao đã ăn đâu, hay mày lấy của lão Lục mà ăn."

"Bên ngoài dính đầy nước bọt, mày ăn được à?"

Trần Hán Thăng hắng giọng: "Bên ngoài có nước bọt nhưng bên trong thì làm gì có."

Quách Thiếu Cường ngẩn người ra, sau đó mới phản ứng kịp, vội vàng giơ ngón tay cái lên hướng về Trần Hán Thăng.

Chó quân sư Trần Hán Thăng ăn xong lập tức xuống dưới sân trường, nhưng vừa bước xuống tầng một thì nghe thấy giọng Kim Dương Minh từ phòng 602 như kiểu bị cắt tiết rống to lên.

"Quách Thiếu Cường, con đĩ mẹ nhà mày, nhân bánh bao đâu hết rồi?"

…

Trần Hán Thăng bước xuống sân trường, kiếm một buồng điện thoại công cộng gọi điện cho Quách Trung Vân.

"Thầy Quách, em từ dưới quê vừa lên, mang lên một cặp ngỗng phượng hoàng, dự định đem qua cho Giai Tuệ cùng cô nhà nếm thử."

Việc này không tiện làm ở trong ký túc xá, bởi vì Trần Hán Thăng không thích, còn Quách Trung Vân lại càng không tiện.

Còn ngỗng phượng hoàng, đặc sản Cảng Thành cần phải bảo quản trong tủ lạnh, mà trong ký túc xá thì làm gì có. Trần Hán Thăng cũng nói rõ không phải vì Quách Trung Vân, mà để tặng cho Quách Giai Tuệ cùng Quách sư mẫu, để giảm xuống khả năng lão Quách không đồng ý nhận quà.

Trong tình huống này, lão Quách vẫn khách khí nói: "Không cần đâu, không phải cậu có người thân ở Kiến Nghiệp sao, đưa cho bọn họ đi."

"Em đã đưa cho bọn họ hai con rồi."

Trần Hán Thăng ngay lập tức nói. Bởi vì người thân làm gì có đâu.

Quách Trung Vân nghĩ một chút rồi nói: "Thôi được rồi, cậu mang đến nhà tôi, rồi cùng với gia đình tôi ăn bữa cơm

luôn thể.”

Quách Trung Vân cúp điện thoại, thì vợ ông ngồi bên lên tiếng hỏi: “Ai vậy?”

“Trần Hán Thăng, cậu ta mang một ít đặc sản Cảng Thành cho nhà chúng ta.”

“Người học sinh này của anh có chút chu đáo nha, có phải có ý đồ gì hay không?” Vợ lão Quách nghi ngờ cũng là chuyện bình thường.

Quách Trung Vân mỉm cười: “Anh chỉ là một phụ đạo viên, trong tay làm gì có gì. Còn hiện giờ Trần Hán Thăng đã là lớp trưởng, không những thế lại vừa được nhận chức phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại. Anh còn có gì cho hắn đâu?”

Bên ngoài xã hôi, có thể lão Quách không có nhiều tác dụng, nhưng ở bên trong Tài Viện thì vẫn còn có chỗ dùng được. Trần Hán Thăng suy nghĩ muốn yên ổn sống qua bốn năm đại học, thì tác dụng của lão Quách đúng là không nhỏ.

Vợ lão Quách giật mình: “Hắn đã làm phó bộ trưởng rồi sao? Không phải có người giúp đỡ bên đoàn ủy chứ?”

Quách Trung Vân lắc đầu: “Theo những gì anh biết, hắn không hề có sự giúp đỡ bên đoàn ủy. Chức phó bộ trưởng chẳng qua là vô tình có được mà thôi. Nhưng chuyện này không cần quan tâm đến nữa, em đi mua chút đồ ăn, trưa nay anh cùng hắn uống vài chén.”

Trần Hán Thăng dựa vào địa chỉ Quách Trung Vân nói trong điện thoại. Trần Hán Thăng đã đến cửa nhà Quách Trung Vân. Nếu dựa vào mối quan hệ cá nhân, việc đến nhà ăn cơm tương đối là thân thiết, hơn nữa trong ký ức của Quách Giai Tuệ đối với người anh này vẫn là rất xâu sắc đi.

Cô bé vừa thấy Trần Hán Thăng thì lớn tiếng nói: “Em biết QQ của cô giáo Tiểu Vũ rồi.

“Cái gì mà QQ ?”

Quách Trung Vân cùng vợ không hiểu con gái có ý gì.

Trần Hán Thăng nghe được lại có chút xấu hổ. Nghĩ thầm, cô bé này nói chuyện còn chưa rõ ràng, thế mà vẫn nhớ được chuyện này.

Lần sau tới, anh sẽ mua cho cô bé một rương sách tính toán cộng trừ cùng với sách Anh Ngữ cơ ban. Cam đoan thời điểm đi học, cô bé lúc nào cũng ở trong top đầu.

Chương 42: Duyên, tuyệt không thể tả được

Cũng may, hai vợ chồng Quách Trung Vân không để ý. Ở cái tuổi này của Quách Giai Tuệ thỉnh thoảng buột miệng nói ra những ngôn ngữ của trẻ con cũng là chuyện bình thường. Ngược lại, lão Quách có ý trách móc Trần Hán Thăng: "Cậu mang tới một con là được, hai con làm sao mà ăn hết được."

"Chuyện tốt phải có đôi có cặp chứ thầy."

Trần Hán Thăng cười thật thà nói.

Quách Trung Vân cùng Trần Hán Thăng ngồi ghế sa lon nói chuyện, có lẽ đây là nơi bàn chuyện riêng tư của mỗi gia đình. Hôm nay, hai người trò chuyện rất nhiều, làm cho Quách Trung Vân nhận ra Trần Hán Thăng hiểu biết rất rộng, không những thế còn có quy hoạch rõ ràng đời sống sinh viên của mình sau này.

"Cậu muốn khởi nghiệp trong trường học sao?"

Quách Trung Vân lần đầu tiên nghe thấy sinh viên năm nhất có loại suy nghĩ này. Bình thường, những học sinh sau khi tốt nghiệp thường chọn đến làm tại xí nghiệp nhà nước, ban ngành chính phủ, hoặc xí nghiệp bên ngoài là chủ yếu.

Tự lập đương nhiên là có, nhưng cần người đó trải qua một quá trình đi làm bên ngoài, tích lũy đủ kinh nghiệm rồi mới có ý nghĩ này.

"Em định làm chút việc mua bán trong trường, khi đó cần thầy Quách chỉ điểm cho em thêm nữa." Trần Hán Thăng khiêm tốn trả lời.

Quách Trung Vân chỉ coi những lời này là khách khí mà thôi, lão gật gật đầu không nói gì. Lão biết Trần Hán Thăng đang trải đường cho những bước đi sau này thôi.

"Hai người chuẩn bị ăn cơm nào."

Vợ Quách Trung Vân ở trong bếp kêu lên.

Trần Hán Thăng đứng dậy chủ động bước vào giúp đỡ mang đồ ăn ra bàn, không hề có một chút bộ dáng e thẹn nào.

Lão Quách từ trong tủ âm trong tường lấy ra một chai rượu Ngũ Lương, cười hỏi: "Hán Thăng, trưa nay uống vài chén chứ?"

"Em nghe theo sự sắp xếp của thầy Quách."

Vợ Quách Trung Vân lo lắng Trần Hán Thăng không uống được rượu đế(Rượu trắng), nhưng Quách Trung Vân khoát tay nói: "Thằng nhóc này uống còn tốt hơn anh, một bình rượu đế còn chưa thấm vào đâu."

Vợ Quách Trung Vân tay nghề nấu nướng rất tốt, Trần Hán Thăng cũng rất tự nhiên. Hắn cùng lão Quách ăn uống no nê, sau đó ra ban công hút thuốc, hơn ba giờ chiều mới đứng dậy chuẩn bị ra về.

Thời điểm, hắn đang đi giày ở cửa, Quách Trung Vân đột nhiên gọi lại: "Lớp chúng ta có một bạn nữ tên là Thẩm Ấu Sở cậu có biết không?"

"Em biết."

Trần Hán Thăng gật đầu nói, nghĩ thầm đâu chỉ là biết, sau này còn ngủ chung giường nữa ấy chứ.

"Hoàn cảnh nhà cô bé không tốt lắm. Trước thời gian nghỉ lễ, Hồ Lâm Ngữ có ý định giúp cô bé kiếm một suất hỗ trợ học sinh có hoàn cảnh khó khăn nhưng không được, hình như bị kẹt lại bên đoàn ủy. Cậu có thể tìm hiểu xem có hỗ trợ được

không? Nếu như trong trường có chỗ nào nhận làm việc ngoài giờ thì giúp cô bé một chút?”

Quách Trung Vân nói xong thì thấy Trần Hán Thăng đứng đực mặt ra, lập tức hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Không có chuyện gì. Thầy Quách, em về trước đây.”

Trần Hán Thăng không ngờ, lão Quách lại giao ‘Thượng Phương Bảo Kiếm’ cho hắn. Với tình hình này, hắn có thể thoải mái nhúng tay vào sinh hoạt hàng ngày của Thẩm Ấu Sở, dù Hồ Lâm Ngữ ngăn cản cũng không sợ.

Trần Hán Thăng tới trường học, cũng là lúc hoàng hôn buông xuống, ráng trời chiều chiếm hết cả bầu trời, giống như một giải lụa sáng đỏ rực rỡ vắt ngang qua bầu trời vậy. Trần Hán Thăng đột nhiên muốn gọi Tiêu Dung Ngư cùng Thẩm Ấu Sở tới đây, chỉ lên bầu trời nói: “Dù cho cảnh sắc đẹp đẽ thế nào cũng không bằng vẻ đẹp của hai người.”

Nhưng hoàng hôn đẹp là vậy đó, nhưng chất chứa quá nhiều ưu tư, buồn bã. Trần Hán Thăng mở con ngươi màu đen quan sát cảnh vật, thì mọi thứ đã quay trở lại với hiện thực.

Tiêu Dung Ngư không để ý mình nữa. Thẩm Ấu Sở thì có lòng phòng bị, chào đón mình chỉ có mấy tên lưu manh ở phòng 602 mà thôi.

Nhìn thấy đám này mang theo một chút đặc sản ở quê đến, còn hắn đã đem Ngỗng Phượng Hoàng đi hối lộ lão Quách rồi. Nên Trần Hán Thăng nhanh chân chạy xuống dưới tầng mua một thùng bia, sau đó về phòng cùng mọi người ăn đặc sản uống bia, rồi cùng nhau chém gió. Không khí trong phòng còn hấp dẫn mấy bạn nam trong lớp tiến vào cùng tham gia náo nhiệt.

Bọn này cảm thấy phòng 602 là nơi vui nhất, nên quyết định về phòng lấy đặc sản mình mang lên qua đây góp chung

lại, cùng mọi người đánh nhắm. Kết quả, tất cả các bạn nam lớp 2 Hành Chính Công đều tụ tập lại ở phòng này.

Thời điểm này là lúc vui nhất, cũng chân thật và mộc mạc nhất. Từng đứa một kể ra những chuyện hoặc biến cố mình gặp phải, không một chút e thẹn nào cứ oang oang đánh giá bọn con gái trong lớp, một loại cảm giác đồng hội đồng thuyền lặng lẽ sinh ra.

Sự việc trong phòng hấp dẫn cô kiểm tra phòng đi tới, làm cho một đám không nỡ mà phải bước ra khỏi phòng 602.

Thời điểm tắt đèn đi ngủ, dư âm của buổi trò chuyện vẫn còn. Bởi vì trong đêm tối không ai nhìn thấy vẻ mặt của ai, cũng chẳng biết ai mở đầu, mà những câu nói càng ngày càng thêm sâu xắc, đã chuyển dần sang nghiên cứu cơ thể con gái rồi.

Đột nhiên, Kim Dương Minh hỏi: "Trong chúng ta, có người nào hưởng qua thân thể con gái rồi không?"

Câu hỏi này cực kỳ mập mờ, nhưng lại đẩy bầu không khí lên cao trào, một khoảng đêm đen trong ký túc xá rơi vào yên lặng. Dương Thế Siêu đột nhiên nói ra: "Cái này phải hỏi lão Tứ. Thằng này chắc chắn đã bị mất zin."

Trần Hán Thăng cười cười, không thừa nhận: "Vì sao lại nghi ngờ tao?"

Quách Thiếu Cường tiếp tục bơm thêm vào: "Thừa nhận đi lão Tứ, dù sao bọn tao cũng không nói chuyện này ra ngoài đâu?"

Ngày cả thằng nhãi Lý Quyến Nam cũng góp vui: "Trần ca, nhìn anh nói chuyện cùng các bạn nữ, chắc chắn là người từng trải."

Kim Dương Minh cũng không hề kém cạnh : "Tứ ca, nói cho mọi người biết hương vị phụ nữ là thế nào đi?"

“Khục”

Trần Hán Thăng từ chối không kịp, đằng hắng một tiếng, làm cả phòng rơi vào im lặng. Nhịp tim mỗi người không tự chủ được có chút đập nhanh lên.

“Tau thật ra vẫn còn zin, đều chưa nếm thử qua hương vị con gái bao giờ, chỉ là xem một chút Jav thôi, sau đó thông qua hình ảnh cùng âm thanh phát tiết ra một chút cảm xúc ấy mà.”

Câu đầu tiên Trần Hán Thăng đã trực tiếp phủ nhận, làm cho mọi người tức giận: “Nói nhanh lên, mọi người muốn nghe chuyện chính.”

“Cảm giác này thế nào nhỉ! Tau cảm thấy có thể dùng 5 từ để miêu tả.”

Trần Hán Thăng dừng lại một chút, sau đó từ từ nói: “Duyên, tuyệt không thể tả.” (Câu này mình để nguyên tác: Cảm xúc không thể nói thành lời.)

Chỉ có vậy thôi?

Quách Thiếu Cường không thể để như vậy được, tiếp tục hỏi: “Cụ thể là tuyệt vời ở điểm nào?”

“Thì là tuyệt không thể tả đấy. Ý của tuyệt không thể tả là, mọi người tự mình trải nghiệm đi.”

Trần Hán Thăng mập mờ cười nói.

Nụ cười này kéo theo mấy tên dâm tặc phòng 602 cười theo, mỗi người đều ‘hắc hắc’ cười lên. Nhưng trong thâm tâm bọn này cũng không biết tại sao lại cười, chỉ cảm thấy trong người ngứa ngáy làm cho bản thân muốn cười mà thôi.

Khi mọi người đang cười. Trần Hán Thăng phát hiện Đái Chấn Hữu vẫn im lặng không lên tiếng, lập tức hỏi thử: “Lão Đái, lão Đái? Mày làm gì thế?”

Trần Hán Thăng hỏi xong thì không thấy trả lời. Hắn vội vàng đứng dậy bật đèn lên xem, thì phát hiện trên giường Đái Chấn Hữu phát ra tiếng thở hổn hển, rồi có tiếng nói ra: "Tao, tao ở đây."

"Woắt đờ hợi…"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, thằng gia súc này trong tình huống đang trò truyện cũng có thể làm được việc này, tài thật.

Mọi người trong phòng cũng phát hiện tình huống của Đái Chấn Hữu, ai nấy cũng lớn tiếng cười to. Đái Chấn Hữu không còn cách nào, lập tức chửi một câu: "Cười cái lông, bố mày vừa mới ho nên mới thở dốc thôi."

Thằng này nói xong lập tức đi vào nhà vệ sinh, sau đó tiếng vòi hoa sen cũng vang lên.

Trần Hán Thăng biết không thể tiếp tục đề tài này nữa. Bởi vì những từ ngữ này đối với mấy thằng độc thân dâm dục, không chừng tạo ra một tên tội phạm.

Sau khi Đái Chấn Hữu trở về, Trần Hán Thăng lập tức nói: "Lão Đới, con mẹ nó. Ngày mai, mày nhớ cởi vỏ chăn mền ra mà giặt. Bây giờ, mọi người nghỉ ngơi thôi, ai mà nói nữa thì sáng mai phải mời mọi người ăn sáng."

Trần Hán Thăng uy tín trong đám cực cao, ngay cả Đái Chấn Hữu cũng chỉ còn cách buồn bã trả lời "biết rồi" .

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người trong phòng bị tiếng nhạc của 'lạnh lùng đến cùng' đánh thức.

"Lão Lục, con mẹ mày có thể thay nhạc chuông khác được không, suốt ngày bài này nghe mà không chán à?" Dương Thế Siêu xoa mắt nói.

"Đổi cái gì mà đổi. Mày không thấy bài này hợp với tâm trạng hiện giờ à?" Kim Dương Minh gân cổ lên cãi.

Lý Quyến Nam cười ngây ngô lên tiếng: “Đổi sang ‘Duyên, tuyệt không tả được’ ấy.”

“Ha… ha… ha.”

Mấy người trong phòng 602 đưa mắt nhìn nhau. Ai nấy rời giường đều lộ ra vẻ mỉm cười. Mặt trời mọc mang theo ánh nắng vàng vàng chiếu vào trong phòng, biểu thị một ngày mới bắt đầu.

Chương 43: Hổ Nữu*

(* Hổ Nữu: là nhân vật trong tiểu thuyết, ám chỉ những cô gái có tính cách giống đàn ông, đôi khi làm cho đàn ông con trai phải sợ hãi.)

Những sinh viên trở về trường sau kỳ nghỉ Quốc Khánh, mọi người trải qua một tháng rèn luyện cùng tiếp xúc ở môi trường đại học, nhìn qua thì thấy trên người xuất hiện một chút dáng vẻ sinh viên đại học rồi.

Cô giáo dạy môn 'Kinh tế phương tây' là người đẹp trung tuổi, khoảng chừng 40 tuổi gì đấy. Kiến Nghiệp đã bước sang tháng 10 rồi mà cô giáo vẫn mặc một chiếc váy lụa để lộ ra bắp đùi đẹp đẽ. Trên bàn học Trần Hán Thăng bày đầy sách vở nhưng tâm trí thì không biết bay tận phương trời nào rồi.

Học kỳ này hắn muốn làm rất nhiều việc, nhưng sự việc liên quan đến việc làm thêm giờ vẫn chưa đến thời điểm thích hợp. Tuy rằng Trần Hán Thăng vừa làm lớp trưởng vừa làm phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại, nhưng vẫn thiếu một việc làm nổi bật lên sự ảnh hưởng của hắn trong trường.

Loại việc này có muốn gấp cũng không được, cần phải tìm kiếm cơ hội như vậy trong cuộc sống hằng ngày mới là lựa chọn chính xác nhất.

Chỉ cần để ý, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

"Đinh đinh đinh"

Tiếng chuông báo hiệu tiết học kết thúc vang lên, không chỉ có Trần Hán Thăng, mà nhiều người đều không nhịn được

nằm xuống nghỉ ngơi. Bởi vì nhiều người trong thời gian nghỉ ở nhà đã làm cho đồng hồ sinh học cho chút chệch choạc.

"Trần Hán Thăng, cậu đi cùng tôi một chuyến."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, nghĩ thầm người nào mà không có đầu óc như vậy. Ở lớp 2 Hành Chính Công này, ngoài lão Quách ra thì mình là người to nhất đấy.

Hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện ra người nói là bí thư chi bộ Hồ Lâm Ngữ, hiện giờ trên tay cô ấy cầm một phong thư. Phong thư này là Trần Hán Thăng cố tình để lại cho Thẩm Ấu Sở, không hiểu sao hiện giờ nó lại nằm trên tay Hồ Lâm Ngữ.

"Mặt mũi Tiều Hồ mình vẫn phải cho nha, không thì sau này làm gì có ai giúp mình làm việc nữa chứ."

Trần Hán Thăng thầm nhủ trong lòng, sau đó ngoan ngoãn đi theo Hồ Lầm Ngữ ra khỏi lớp học. Hai người đi được nửa đường, thì hắn đột nhiên quay đầu lại nhìn vào vị trí Thẩm Ấu Sở đang ngồi, quả nhiên cô nàng cũng đang nhìn lại đây. Ngay lập tức, Thẩm Ấu Sở cúi đầu nhìn xuống dưới.

"Hừ, cô gái nhỏ Xuyên Du."

Ra ngoài phòng học, Hồ Lâm Ngữ bày ra bộ mặt nghiêm túc, dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói ra: "Hai người chúng ta đừng có làm cái trò này. Mọi người đã quá hiểu lẫn nhau rồi, hiểu rõ giống như không mặc quần áo vậy."

"Lưu manh."

Hồ Lâm Ngữ kìm nén cảm xúc trong một tiết học, trong nháy mắt bộc phát ra. Cô nàng cũng phát hiện da mặt Trần Hán Thăng không phải dày bình thường, ở trước mặt loại

người này đừng nghĩ dùng mấy trò mèo là có thể chiếm được lợi thế.

"Đây là Ấu Sở nhờ tôi đưa cho cậu."

Hồ Lâm Ngữ đưa ra phong thư rồi nói.

Trần Hán Thăng nhận lấy, nhìn qua rồi hỏi: "Cô ấy mở ra rồi?"

"Cô ấy không mở, mà người mở là tôi."

Hồ Lâm Ngữ hai tay chống nạnh, ngẩng cái cằm ương bướng lên nói.

Trần Hán Thăng lắc đầu, hắn cũng không muốn so đo với Hồ Lâm Ngữ về vấn đề này: "Mở ra thì mở ra. Cậu tìm tớ có chuyện gì?"

Không nghĩ tới Hồ Lâm Ngữ còn chưa có ý định buông tha: "Nói thật, người như cậu muốn theo đuổi cô gái nào mà chẳng được. Thương Nghiên Nghiên hay Bạch Vịnh San đều rất đẹp, hay người bạn gái học cùng cậu thời cấp ba cũng được, có thể đừng gây tai họa cho Ấu Sở được không?"

Trần Hán Thăng nghe được, mìm cười nói: "Tớ làm sao có thể gây tại họa cho Thẩm Ấu Sở được?"

Hồ Lâm Ngữ chỉ chỉ phong thư nói: "Cậu đem 500 tệ đưa cho Ấu Sở, đây là cách cậu theo đuổi sao? Đây là sỉ nhục cô ấy, còn may là cô ấy không dám mở."

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Như cậu mới là dũng cảm sao?"

Đại khái, Thẩm Ấu Sở không dám đem phong thư trả lại cho mình, cho nên nhờ bạn cùng phòng là Hồ Lâm Ngư trả lại. Hồ Lâm Ngư thuộc loại phổi bò không hiểu rõ tình huống hôm đó, còn tưởng Trần Hán Thăng dùng số tiền này với mục đích khác.

Sau đó, Hồ Lâm Ngữ biết trong chuyện này có chút hiểu lầm, nhưng vẫn quan tâm đến cảm giác của Thẩm Ấu Sở hơn. Trần Hán Thăng thấy vậy lập tức cam đoan: "Tóm lại, cậu phải tin tưởng mình sẽ không hại cô ấy. Cô ấy không đồng ý, thì tớ sẽ không ép buộc."

"Thật?"

Hồ Lâm Ngữ ngẩng đầu, cô nàng cũng không thể ép buộc Trần Hán Thăng làm theo điều gì được, vì mình chẳng có gì ép được hắn cả. Cô chỉ còn cách tận tình khuyên nhủ: "Nam sinh trong lớp chúng ta đều phục cậu, hầu như các bạn nữ cũng đều tín nhiệm cậu. Cậu nhất định phải xứng đáng với niềm tin ấy đấy!"

"Tiểu Hồ, cậu cũng quá dài dòng đi."

Trần Hán Thăng châm điếu thuốc hút, sau đó nhìn từ trên xuống dưới Hồ lâm Ngữ, nhìn đến mức độ cô nàng hơi có vẻ sợ rồi, mới chậm rãi nói ra: "Cậu chắc hẳn còn chưa nói chuyện yêu đương đi, còn học đòi xúi bậy xúi bạ. Hay tớ giới thiệu cho cậu một bạn cùng phòng, tên đó có điện thoại di động lại còn là Phong thiếu niên Kim Dương Minh. Thằng đó nhanh mồm nhanh miệng, lấy tôn chỉ giúp người làm niềm vui…"

Trần Hán Thăng lời còn chưa nói xong, Hồ Lâm Ngữ đã đỏ mặt bỏ đi. Hắn nhếch miệng cười, đói phó với cọp cái phải có biện pháp của nó mới được.

Nhưng Hồ Lâm Ngữ đi được một nửa đường thì vội vàng quay lại.

'Còn việc gì nữa?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Các bạn học nữ trong lớp cảm thấy chưa quen thuộc với các bạn nam trong lớp. Nên mọi người cùng nhau đề nghị cả

lớp cần một buổi giao lưu gặp mặt để tăng cường tình đoàn kết của mọi người trong lớp.”

Trần Hán Thăng cảm thấy đề nghị này rất được, về công về tư đều đáng để làm.

Dùng việc công mà nói, không thể để các bạn học với nhau 4 năm đại học cho đến khi tốt nghiệp, mà còn chưa biết tên của nhau là không thể được. Nếu việc đó xảy ra mọi người sẽ chỉ trích cán bộ lớp không làm tròn trách nhiệm.

Dùng việc tư mà nói, thì việc này sẽ tạo ra một cơ hội cho mình tiếp xúc với Thẩm Ấu Sở. Đây cũng là việc tốt cho mấy thằng dâm tặc trong phòng, không thể để bọn nó ‘bắt sóc bỏ lọ’ mãi được, đó không phải là một chuyện tốt.

“Cậu có ý tưởng gì không?”

Trước tiên Trần Hán Thăng muốn nghe qua một chút suy nghĩ của Hồ Lâm Ngữ.

“Mọi người đơn giản ngồi cùng nhau ăn bữa cơm, rồi đi hát là được.” Hồ Lâm Ngữ nói.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: “Ăn uống cùng ca hát ai cũng dùng đến rồi. Trong khi đó các cô gái ý định lấy phòng ký túc xá lần lượt tiến hành giao lưu, nếu như muốn đạt được hiệu quả, phải nghĩ biện pháp dập tắt những tư tưởng các nhân từng phòng thế này.”

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy Trần Hán Thăng nói rất hợp lý, nhưng cô nàng chưa hề có kinh nghiệm nên không biết dập tắt bằng cách nào, chỉ có thể hỏi lại: “Cậu có biện pháp gì không?”

Trần Hán Thăng đã có chủ ý trong lòng rồi, nhưng vẫn ậm ừ chưa muốn nói: “Chờ mình về phòng nghĩ thêm đã, sau đó sẽ nói cho cậu nghe.”

Hồ Lâm Ngữ gật đầu, chuẩn bị trở về, thì Trần Hán Thăng gọi lại nói.

"Chuyện cậu tìm tớ có thể nói là xong rồi. Nhưng chỗ tớ vẫn còn chuyện muốn nói với cậu."

"Chuyện gì?"

Hồ Lâm Ngữ tự nhủ với bản thân, mình là người chính trực, toàn tâm toàn ý vì lớp. Còn cậu ta đường đường là lớp trưởng mà chẳng làm gì, lại còn tìm mình bàn luận cái gì nữa đây.

"Trước kì nghỉ, cậu xin trợ cấp học sinh có hoàn cảnh khó khăn cho Thẩm Ấu Sở, bị dừng lại tại đoàn ủy, vì sao không nói với tớ?"

"Tớ…"

Hồ Lâm Ngữ há miệng định giải thích, nhưng không biết bắt đầu câu chuyện từ đâu. Chuyện này cô ấy chỉ xin trợ giúp từ phía Quách Trung Vân mà thôi. Rõ ràng, Quách Trung Vân đã đem nhiệm vụ giao vào tay Trần Hán Thăng rồi.

"Phụ đạo viên coi trọng Trần Hán Thăng như vậy sao? Chẳng lẽ thầy ấy nghĩ chuyện mà mình không làm được, nhưng Trần Hán Thăng lại có thể làm được sao?"

Hồ Lâm Ngữ nghĩ đến đoạn này thì không khỏi sinh ra cảm giác tủi thân. Từ trước đến giờ cô nàng luôn nghĩ năng lực của mình cùng Trần Hán Thăng lệch nhau là không nhiều, chỉ là cổ tay không bằng hắn mà thôi.

Trần Hán Thăng đứng bên không khách khí gõ tiếp: "Chúng ta đã có ước định từ trước rất rõ ràng. Chuyện cậu không giải quyết được thì để tớ đến làm. Cậu có lòng tự trọng cùng cầu tiến là rất tốt, nhưng không thể vì bản thân mình mà làm chậm trễ những chuyện quan trọng được."

Hồ Lâm Ngữ vẫn mạnh miệng nói: “Ai nói tớ không giải quyết được? Tớ đang định tan học sẽ tới đoàn ủy, không chừng lần này có thể thành công.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, đây đúng là loại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Xem ra phải thông qua chuyện lần này để Hồ Lâm Ngữ, con hổ cái này biết được Trần Anh Tuấn vĩnh viễn là Trần ca của cô nàng, luôn luôn là vậy.

“Như vậy đi, sau khi tan học, tớ và cậu cùng đi đoàn ủy, tớ cũng muốn xem xét một chút tình huống là như thế nào.”

“Tùy.”

Hồ Lâm Ngữ để lại một câu, rồi nhanh chóng bước trở về phòng học.

Trong phòng học, các bạn học đều không để ý, bởi vì lớp trưởng cùng bí thư bàn chuyện là sự việc rất bình thường. Chỉ có Hồ Lâm Ngư trở về kể lại sự việc cho Thẩm Ấu Sở biết mà thôi.

Thẩm Ấu Sở không nghĩ tới ‘người xấu’ Trần Hán Thăng thế mà muốn nhúng tay vào việc xin hỗ trợ của mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn xìu xuống, rầu rĩ không vui gục xuống bàn.

Chương 44: Nửa đường tiếp nhận

Ở các trường đại học khác nhau, chức năng của ban ngành đoàn ủy cũng không giống nhau. Ở một vài trường đại học đoàn ủy chỉ là bộ phận bình thường mà thôi, nhưng ở Tài Viện đoàn ủy lại là bộ phận cực kỳ quan trọng. Ở đây, đoản ủy quản lý từ hội học sinh, quản lý vấn đề tuyển sinh, đến cả việc phân phối tài nguyên trong trường đoàn ủy cũng có quyền đưa ra ý kiến riêng biệt.

Sau khi tan học, Trần Hán Thăng đi theo Hồ Lâm Ngữ tới văn phòng làm việc của đoàn ủy, Thẩm Ấu Sở thì lặng lẽ theo sau. Cô nàng nhìn thấy sắc mặt của Trần Hán Thăng có vẻ lầm lì, thì càng không dám mở miệng nói chuyện.

“Cốc cốc cốc”

Trong một phòng làm việc dành riêng cho cá nhân, Hồ Lâm Ngữ lên tiếng chào hỏi: “Thầy Vu, em lại tới quấy rầy ngài.”

Trần Hán Thăng nhìn qua tấm biển tên để bàn bằng mica, trên đó có ghi ‘Học viện tài chính và kinh tế, phó bí thư đoàn ủy Vu Dược Bình’ .

Vu Dược Bình khoảng chừng 40 tuổi, trên mặt có đeo cặp kình màu vàng đen, thân thể hơi có chút mập mạp chắc là ngồi trong văn phòng làm việc trong thời gian quá dài sinh ra.

Lão đang ngồi nghiên cứu tài liệu, nhìn thấy Hồ Lâm Ngữ thì lộ ra vẻ mặt không vui: “Cô còn tới đây làm gì, tôi đã nói xét duyệt hồ sơ xin trợ cấp cho sinh viên nghèo cần phải có

thời gian. Với lại tài liệu chứng minh của vị bạn học Thẩm Ấu Sở kia cũng chưa đầy đủ, nên trường học còn phải liên hệ với ban ngành chính phủ bên đó để xác minh nữa.”

“Chuyện kia còn cần bao lâu nữa, thầy Vu?” Hồ Lâm Ngữ vội vàng hỏi.

Vu Dược Bình lần nữa cúi đầu xuống tập tài liệu: “Thời gian không thể nói trước được, có thể dài cũng có thể ngắn. Tóm lại trường học cần phải xác minh rõ ràng, còn về chuyện trợ cấp cho sinh viên nghèo chắc chắn nhà trường sẽ cấp.”

Hồ Lâm Ngữ vẫn chưa nhận được thông tin chính xác, trong lòng bắt đầu sốt ruột: “Trước kỳ nghĩ lễ, em đã đưa tài liệu qua cho thầy. Mà thầy cũng nói là sẽ nhanh chóng xét duyệt, sao bây giờ lại nói là chưa quyết định?”

Vu Dược Bình từ tốn giải thích: “Trường học có quy định của trường học, tài vụ có quy định của tài vụ. Bạn học sinh này, bạn cần phải hiểu cho chúng tôi chứ.”

Vu Dược Bình nói xong thì không để ý đến Hồ Lâm Ngữ, cũng như không nhìn Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, mà cúi đầu xuống bắt đầu viết tài liệu. Trong phòng chỉ còn tiếng điều hòa ‘ vù vù’ vang lên.

“Lại là bộ dạng này.”

Hồ Lâm Ngữ đã gặp tình huống thế này mấy lần rồi, giống như người đấm vào bông vậy, kẹt ở chỗ này tiến không được mà lùi cũng không xong.

Cô nàng quay đầu nhìn lại thì thấy vẻ mặt thờ ơ của vị lớp trưởng Trần Hán Thăng. Còn người trong cuộc là Thẩm Ấu Sở thì rụt rè đứng ở cửa ra vào, bên trong cặp mắt anh đào đồng thời hiện lên sự chờ mong cùng vẻ thất vọng.

“Haizz.”

Hồ Lâm Ngữ thở dài, mấy lần trước gặp được sự tình thế này, thì ngơ ngơ ngác ngác rời đi. Nhưng lần này, Trần Hán Thăng đang ở nơi này, không thể để hắn coi thường được.

“Thầy Vu, hoàn cảnh gia đình Thẩm Ấu Sở khó khăn là chuyện mà ai cũng biết. Cô ấy hàng ngày chỉ ăn có 3 xu tiền ăn gồm cơm miễn phí và canh trứng rong biển mà thôi.”

“Mỗi ngày, Thẩm Ấu Sở còn làm thêm tại thư viện đến tận 10h mới được nghỉ.”

“Hiện tại, cô ấy đang xin việc làm thêm giờ tại nhà ăn, chỉ vì muốn tiết kiệm tiền ăn. Thầy Vu, đây đều là những việc ai cũng có thể nhìn thấy.”

…

Hồ Lâm Ngữ chăm chú nhiệt tình giải thích, nhưng có nói gì thì Vu Dược Bình cũng không trả lời, giống như không nghe thấy vậy.

Hồ Lâm Ngữ đối mặt với kiểu người mềm không được cứng cũng không xong,thì cơn tức đã chạy lên đên tận não rồi, gộp lại những lần bị từ chối trước nữa, làm cho Hồ Lâm Ngữ không thể nhịn thêm được nữa. ‘Bộp’ tiếng đập bàn vang lên.

Mọi người trong phòng đều giật mình, Vu Dược Bình còn vứt cả cây bút đang cầm trong tay đi.

“Ông bộ dạng này còn xứng đáng làm giáo viên sao? Có còn xứng đáng là một đảng viên không?”

Hồ Lâm Ngữ lớn tiếng hỏi, tóc tai dựng ngược hết cả lên.

Trần Hán Thăng cảm thấy không ổn, bước lên phía trước kéo Hồ Lâm Ngữ lại, không nghĩ tới Vu Dược Bình cũng bộc phát tức giận. Lão móc từ trong ngăn kéo ra một con dấu đặt cộp xuống bàn: “Cô đã nói như vậy, thì mọi người dứt khoát

một chút đi. Tôi đưa cho cô con dấu, cô đến đây làm người phụ trách xét duyệt đi."

Hồ Lâm Ngữ thuộc dạng thích thì nhích, không nói thêm gì định cầm lấy con dấu, nhưng Trần Hán Thăng vội vàng ngăn lại: "Hồ Lâm Ngữ, đừng điên điên khùng khùng nữa."

"Trần Hán Thăng, cậu đừng cản tôi, không phải cậu nói thích Ấu Sở sao? Vậy thì phải đứng về phía bên này chứ?"

Hồ Lầm Ngữ nói chuyện đã mang theo vài phần nức nở.

Trần Hán Thăng biết chuyện này không phải đơn giản chỉ là chia ra 'bên này' 'bên kia' như thế được. Nếu muốn chuyện này thành công, nhất định bọn họ phải để mình cùng trường học đứng về 'một bên' mới được.

Tiền là chuyện nhỏ, điểm mấu chốt là xuất trợ giúp này cực kỳ ít ỏi, mật ít ruồi nhiều. Thẩm Ấu Sở nghèo khó là sự thật, nhưng những người khác khó khăn cũng không phải là giả.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng cũng khuyên nhủ, kéo được Hồ Lâm Ngữ ra ngoài, cũng thuận tiện đặt con dấu gọn gàng trở lại.

Hồ Lâm Ngữ đi ra khỏi phòng làm việc, rốt cục không nhịn được nữa, khóc rống lên: "Ấu Sở tất cả đều phù hợp với điều kiện, những sao lão lại không phê duyệt, vì sao chứ?"

Thẩm Ấu Sở duỗi ra ống tay áo của mình, có lẽ đây là bộ đồng phục thời cấp ba, có nhiều chỗ giặt quá nhiều lần đã phai màu chuyển thành màu trắng bệch rồi. Cô nàng nhẹ nhàng giúp Hồ Lâm Ngữ lau khô nước mắt, sau đó nhỏ giọng nói: "Vậy chúng ta đừng xin nữa, dừng lại ở đây thôi."

"Thế về sau cậu phải làm sao?"

"Mình không sao, không có vấn đề gì."

Giọng nói Thẩm Ấu Sở tuy rằng nhỏ nhẹ, nhưng bên trong lại lộ ra một loại kiên cường, cố chấp.

Trần Hán Thăng nghe được những lời này có chút ngạc nhiên, nhưng Thẩm Ấu Sở y nguyên vẫn không dám nhìn mình. Giờ này hắn mới hiệu được, loại tính cách kiên cường này không phải là không có trong con người Thẩm Ấu Sở, chỉ là tính cách này được giấu vào sâu bên trong mà thôi.

Trần Hán Thăng thờ dài, sau đó quay qua nói với Hồ Lâm Ngữ: "Cậu đem tài liệu của Thẩm Ấu Sở cho tớ đi?"

"Cậu có thể làm được sao?"

Hồ Lâm Ngữ hai mắt đẫm lệ hỏi.

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Tớ cũng không chắc chắn. Nhưng nếu từ đầu cậu đưa cho tớ, thì chuyện đã dễ dàng hơn rất nhiều."

"Cậu tham gia ngay từ đầu cũng không làm được gì đâu. Chẳng qua lão thầy giáo kia không muốn làm theo quy định mà thôi." Hồ Lâm Ngữ tức giận nói.

"Không phải thầy ấy không hiểu quy định. Chỉ là cậu không hiểu tình huống bên trong cơ quan, chỉ toàn làm bậy làm bạ."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng mở tài liệu ra xem: "Các cậu về trước đi, chuyện ở đây cứ giao cho tớ."

"Cậu định làm gì?"

Hồ Lâm Ngữ không đành lòng hỏi.

"Mình có phương pháp của mình. Một là sửa cái sai của cậu. Hai là đứng giữa điều hòa để giải quyết chuyện của Thẩm Ấu Sở." Trần Hán Thăng nói.

Hồ Lâm Ngữ có chút áy này. Giờ đây cô nàng đã tỉnh táo lại, mới hiểu được vừa rồi mình xúc động đã gây ra hậu quả thế nào. Nhưng cô nàng vẫn không hiểu 'đứng giữa điều hòa' là gì, nghe Trần Hán Thăng nói giống như là đi nịnh nọt một phía vậy.

Trần Hán Thăng nhìn thấy vẻ mơ hồ trên mặt Hồ Lâm Ngữ, thì nghiêm chỉnh giải thích: "Chuyện này đúng là trong họa có phúc. Có một số việc nhìn thì có vẻ không cách nào vượt qua được, nhưng trong đó lại chứa đựng rất nhiều cơ hội tiềm ẩn, cần chúng ta tìm tòi mới thấy được."

"Giống như chuyện này vậy. Cậu đắc tội với thầy ấy, nhưng chỉ cần tớ có thể làm lắng chuyện này xuống, thì có thể tạo được mối quan hệ với bên đoàn ủy rồi."

"Có mất thì có được, có phải vậy hay không?"

Hồ Lâm Ngữ như hiểu ra được điều gì, vội hỏi lại.

"Không sai, nói không chừng, giải quyết xong việc này, tớ có thể tìm được tình yêu thì sao!"

Trần Hán Thăng cười hì hì nói, còn liếc về phía Thẩm Ấu Sở, làm cho khuôn mặt cô nàng lập tức đỏ bừng lên, sau đó nhanh chóng cúi mặt xuống, nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Hồ Lâm Ngữ hù một cái, lôi Thẩm Ấu Sở chuẩn bị rời đi, nhưng không quên để lại một câu: "Thật ra, lớp trưởng, nghiêm túc đánh giá cậu cũng đẹp trai đấy."

"Tiểu Hồ, khuyên cậu một câu chân thành, cậu đừng có si tâm vọng tưởng. Chúng ta là không thể nào, cậu nên suy nghĩ một chút về Kim Dương Minh đi."

"Ọe"

Chương 45: Lấy nhu thắng cương, nước chảy đá mòn

Sau khi Hồ Lâm Ngữ cùng Thẩm Ấu Sở rời đi. Trần Hán Thăng ở trước cửa phòng làm việc của đoàn ủy yên lặng hút thuốc rất lâu, sau đó mới điểu chỉnh lại trạng thái, một lần nữa bước vào văn phòng của Vu Dược Bình.

“Bí thư Vu, em là lớp trưởng lớp hai Hành Chính Công, vừa rồi bạn nữ kia là lớp chúng em. Cô ấy không hiểu được tình trạng hiện giờ, nhất thời nóng nảy làm bừa, xin ngài chớ để trong lòng.”

Vu Dược Bình nghe được những lời này có chút ngoài ý muốn. Nên ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, sau đó nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng coi như trả lời.

Bởi vì, Trần Hán Thăng không hề gọi là ‘Thầy Vu’ mà gọi là ‘Bí Thư Vu’ .

Bình thường, những học sinh tới đây bao gồm cả Hồ Lâm Ngữ toàn bộ đều gọi lão là ‘Thầy Vu’, làm cho lão hận không thể khắc chức vụ ‘phó bí thư đoàn ủy’ vào trong óc bọn này để chúng biết đường gọi cho đúng.

Mặt khác, Trần Hán Thăng nói mình là lớp trưởng, mà trong đại học vị trí lớp trưởng vẫn có quyền lợi nhất định, có thể coi đây là trợ lý của phụ đạo viên, thay quyền phụ đạo viên làm rất nhiều việc. Cuối cùng, hắn còn biết điều ôm hết trách nhiệm vào mình, lời chào này coi như chấp nhận được.

Thật ra, người đứng ra xin suất trợ cấp cho học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn, nhất định phải đặt mình vào vị trí nhà

trường để suy nghĩ, cố gắng cùng nhà trường đạt thành thống nhất. Hồ Lâm Ngữ bởi vì suy nghĩ lệch lạc, làm cho sự việc rối tinh rối mù cả lên.

Trần Hán Thăng chào hỏi xong xuôi, cũng không hề đề cập đến vấn đề xin trợ cấp cho học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn, cũng không chủ động bắt chuyện. Thật ra Vu Dược Bình không thèm để ý đến mình, có nói gì cũng chỉ thêm xấu hổ mà thôi.

Hắn để ý thấy bên trong văn phòng, các tập báo chí cột tùm lum hết cả lên, thì quyết định lại gần sắp xếp cho gọn gàng lại.

Vu Dược Bình chú ý tới hành động của Trần Hán Thăng, chợt dừng bút nhíu mày. Lão biết rõ ý đồ hành động của Trần Hán Thăng là gì, chẳng qua là vì suất trợ giúp học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn mà thôi.

Nhưng loại hành động này có chút mới lạ, không giống với đa phần sinh viên. Bọn chúng đến đây không khóc lóc xin xỏ, thì cũng làm loạn hay ầm ĩ hết cả lên, không giữ lại một chút phong độ của một sinh viên đại học, một phần tử trí thức cả.

Trần Hán Thăng buộc gọn gàng lại đống báo chí, thì thấy trên sàn nhà có chút bẩn, lập tức đi lấy đồ lau nhà quét dọn đến.

“Được rồi, được rồi, nơi này của tôi có người quét dọn.” Vu Dược Bình không nhịn được lên tiếng ngăn cản.

“Không có việc gì. Bí thư Vu, em không thấy mệt.”

Trần Hán Thăng quay đầu, lộ ra vẻ mặt chất phác cười nói.

Vu Dược Bình trợn tròn đôi mắt, mình có hỏi cậu ta có mệt hay không đâu. Nhưng cậu ta muốn làm thì cứ để cậu ta làm đi. Còn mình vẫn phải tuân thủ thời gian làm việc là được.

Trần Hán Thăng dọn dẹp xong xuôi, cũng vừa vặn đến giờ ăn trưa. Vu Dược Bình đứng lên nói: "Cậu học sinh này, tôi còn muốn ăn cơm."

"Vâng, được ạ."

Trần Hán Thăng nhanh chóng đi ra khỏi văn phòng. Vu Dược Bình cũng không nói thêm câu nào, đóng cửa lại rồi hướng nhà ăn đi tới.

Buổi chiều, Vu Dược Bình vừa bước vào văn phòng, ngồi còn chưa ấm mông, thì Trần Hán Thăng đã tới.

"Bí thư Vu."

Trần Hán Thăng xách theo cái túi, cười ha hả chào hỏi.

"Sao cậu lại tới nữa, không phải lên lớp sao?" Vu Dược Bình hỏi.

"Chiều nay em không có tiết."

Trần Hán Thăng trả lời, đương nhiên có tiết hay không thì chỉ có Trần Hán Thăng mới biết được.

Vu Dược Bình cũng không muốn Trần Hán Thăng ở lại đây, nên lập tức nói: "Được rồi, sáng nay cậu đã quét dọn phòng tôi sạch sẽ rồi, nếu không có tiết thì về phòng ký túc nghỉ ngơi đi."

Trần Hán Thăng không đồng ý: "Buổi sáng em chỉ quét qua sàn nhà, còn tủ hồ sơ còn chưa có lau chùi."

Hắn vừa nói vừa lấy khăn mặt từ trong túi ra, không đợi Vu Dược Bình đồng ý, đã nhanh chóng đi đến tủ hồ sơ bắt đầu lau dọn.

Vu Dược Bình lắc đầu, nghĩ thầm thôi mặc kệ, để xem cậu ta kiên trì được bao lâu.

Năng lực làm việc của Trần Hán Thăng cực cao, cái này nguyên nhân chủ yếu là do lão Trần huấn luyện từ bé. Hắn lau từng ngăn tủ rất cẩn thận, làm cho người nhìn cảm thấy như có nhịp điệu hẳn hoi, có đôi khi Vu Dược Bình dừng tay lại để ý xem cậu nhóc làm việc thế nào.

Đương nhiên lão nhìn thì nhìn vậy thôi, chứ không hề mở miệng dù chỉ là một câu ‘cậu nghỉ tay dùng chén nước’ .

Nhưng Trần Hán Thăng cũng không cần người khác chào hỏi. Hắn cảm thấy mệt mỏi thì dừng tay, lấy từ trong túi ra bộ chén trà bằng gốm, đun nước nóng trong phòng tắm, sau đó ngồi nghỉ ngơi uống nước tại ghế sa lon trong phòng khách.

Vu Dược Bình nghĩ thầm ‘khá lắm’ . Thằng nhóc này trang bị cũng đầy đủ đấy, chắc là chuẩn bị cho cuộc chiến dài hơi rồi đây.

Cả buổi chiều, Trần Hán Thăng đều ở đây. Có một chút sinh viên tới đây làm việc đều thấy kì lạ, nhưng Trần Hán Thăng cũng không thèm để ý, đôi khi còn chủ động đi lại gần trợ giúp Vu Dược Bình chỉnh lý lại tài liệu cá nhân của những sinh viên này.

5h30 chiều, là thời điểm chuẩn bị tan tầm, Vu Dược Bình nghiêm túc nói với Trần Hán Thăng: “Ngày mai cậu không cần lại đây, tủ cũng đã lau sạch sẽ, không còn vết bẩn rồi.”

“Vẫn còn vết bẩn.”

Trần Hán Thăng xấu hổ cười nói: “Buổi chiều em chỉ lau bên ngoài ngăn tủ, bên trong còn chưa hề động qua.”

Vu Dược Bình không còn gì để nói, lão nghi ngờ Trần Hán Thăng có phải cố tình để lại vị trí đó hay không.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng ‘vẫn không có tiết’ . Hắn rất đúng giờ có mặt bên ngoài văn phòng đoàn ủy, sau đó tiến vào chào hỏi Vu Dược Bình. rồi bắt tay vào lau chùi tủ hồ sơ.

Có thể là, công việc của Vu Dược Bình cần xử lý rất nhiều mảng, nên bên trong tủ hồ sơ rối tinh rối mù, những hồ sơ có thời gian khác nhau cũng chất đống lại một chỗ. Trần Hán Thăng còn nhìn thấy bên trong đống hồ sơ có một phần hồ sơ từ tháng 5 năm nay "Học viện tài chính và kinh tế liên quan đến việc trợ giúp sinh viên khởi nghiệp trong nhà trường" .

Tháng 5 hàng năm, là thời điểm sinh viên năm 4 sắp tốt nghiệp, xem ra phần hồ sơ này nhắm vào những đối tượng sinh viên này. Trần Hán Thăng rất muốn đọc qua hồ sơ xem trong đó viết gì, nhưng lại sợ đi quá giới hạn. Hắn suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Bí thư Vu, những hồ sơ này dựa theo thời gian hay mục đích công việc để sắp xếp vậy?"

"Dựa theo thời gian sắp xếp đi." Vu Dược Bình trả lời.

"Vâng, được rồi."

Có được câu trả lời này, Trần Hán Thăng có thể thoải mái đọc mà không có vấn đề gì. Hắn có thể dựa vào việc tìm kiếm thời gian của hồ sơ mà đọc, nhân cơ hội này có thể xem xét những văn bản được Tài Viện công bố trong thời gian hai năm gần đây.

Thật ra, nhưng văn bản này lúc đầu đều được dán ở bảng thông tin của nhà trường, nhưng có rất ít sinh viên để tâm đến chuyện này, ngược lại bỏ qua không ít cơ hội. Bởi vì những văn bản loại này, chủ yếu dùng để hỗ trợ sinh viên, đáng tiếc đưa ra mà không có sinh viên nào đứng ra xin hỗ trợ cả.

Không khí trong văn phòng đoàn ủy có chút kỳ lạ, Vu Dược Bình ngồi trên bàn viết tài liệu, Trần Hán Thăng đứng bên tủ sắp xếp lại hồ sơ, hai người ai làm việc nấy không nói ra lời nào. Có một vài thầy cô giáo đi qua còn nói đùa: "Lão Vu, đây là thư ký nhỏ của ngài sao?"

Vu Dược Bình chỉ còn cách cười trừ. Nhưng thời điểm nghỉ trưa ngày hôm nay, Vu Dược Bình đột nhiên hỏi một câu: "Cậu tên là gì nhỉ?"

"Bí thư Vu, em là Trần Hán Thăng, lớp hai Hành Chính Công."

Vu Dược Bình 'ừ' một tiếng, cũng không nói hắn chiều nay đừng đến nữa, vì lão biết có nói cũng không được.

Buổi chiều, Trần Hán Thăng đúng giờ xuất hiện tại văn phòng. Không khí văn phòng y nguyên buổi sáng, bên trong chỉ vang lên tiếng 'xoạt xoạt' của bút máy kết hợp với tiếng sắp xếp văn kiện mà thôi. Lúc Vu Dược Bình nghỉ ngơi, bỗng lên tiếng hỏi: "Tiểu Trần, cậu hút thuốc không?"

"Em thỉnh thoảng cũng có hút." Trần Hán Thăng trả lời.

Vu Dược Bình đưa điếu thuốc qua, sau đó lên tiếng nhắc nhở: "Chú ý, đừng để cháy tủ hồ sơ đấy."

Trần Hán Thăng giúp Vu Dược Bình châm lửa. Sau đó, hai người ngồi trong văn phòng cùng nhau nuốt mây nhả khói.

Đang yên lặng hút thuốc, Vu Dược Bình đột nhiên hỏi: "Hoàn cảnh gia đình bạn học Thẩm Ấu Sở kia thật sự nghèo khó sao?"

"Thật sự rất khó khăn, cha mẹ cô ấy chết sớm, từ nhỏ đã sống cùng bà. Mà bà lại không có khả năng kiếm tiền, sức khỏe cũng không được tốt. Thẩm Ấu Sở cố gắng tiết kiệm hết mức tiền sinh hoạt, một ngày chỉ ăn cơm chứ không ăn thức ăn, cũng lắm là ăn thêm bát canh miễn phí. Một tháng tiền sinh hoạt không bao giờ vượt quá 50 tệ."

Vu Dược Bình gật đầu, không nói thêm lời nào. Kể đến cũng thật kỳ lạ, Hồ Lâm Ngữ kể chi tiết cảm động đến vậy, ngay cả bản thân cô ấy cũng kiềm chế không được dẫn đến phát khóc, nhưng Vu Dược Bình lại không một chút cảm động

nào. Nhưng đặt vào tình huống hút thuốc, nói chuyện bình thường thế này, Vu Dược Bình lại tin tưởng lời nói phát ra từ miệng Trần Hán Thăng.

Chương 46: Không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn

Buổi sáng ngày tiếp theo, cũng giống như hai ngày trước, Trần Hán Thăng vẫn vậy không mời mà đến, nhưng hôm nay hắn mang theo bữa sáng cho Vu Dược Bình.

Việc làm này có ý thăm dò, nếu Vu Dược Bình từ chối, thì con đường hắn phải đi còn rất dài.

May mắn thay, Vu Dược Bình lại nhận lấy: "Vậy tôi cũng không khách khí nữa, bữa sáng này bao nhiêu tiền, chút nữa tôi gửi lại cho cậu."

Trần Hán Thăng không muốn nhùng nhằng vào vấn đề này, với lại nếu hắn dùng bữa sáng để mua chuộc Vu Dược Bình, chẳng phải mình lại giống Kim Dương Minh sao. Về phần Vu Dược Bình sẽ không để ý đến số tiền này, lão chỉ quan tâm đến thái độ cửa người đối diện có đủ sự tôn trọng hay không mà thôi.

Buổi sáng, Trần Hán Thăng vẫn làm công việc như cũ là sắp xếp lại hồ sơ. Rất nhanh đã đến buổi trưa, bất ngờ ngoài trời đổ mưa, nhưng ngày hôm qua Vu Dược Bình đã mang ô về nhà, làm cho giờ này chỉ còn cách lặng lẽ đứng nhìn trời mưa mà không biết làm gì.

Trần Hán Thăng rất tinh ý đã hiểu ra chuyện gì, làm bộ đi vệ sinh nhưng thật ra là chạy về phòng ký túc lấy chiếc ô mang lại đây. Vu Dược Bình nhìn thấy chiếc quần đã ướt một đoạn, cùng với trên tay Trần Hán Thăng cầm theo cái ô thì đã

hiểu chuyện gì xảy ra. Vì thế, lần thứ nhất lão mở lời mời Trần Hán Thăng uống trà.

Buổi chiều, Trần Hán Thăng hầu như đã xắp sếp lại tất cả hồ sơ trong tủ gọn gàng đâu ra đấy cả rồi. Vu Dược Bình còn vòng qua kiểm tra một lần, lão không ngờ những hồ sơ, văn bản này không những được sắp xếp gọn gàng theo năm theo tháng, mà Trần Hán Thăng còn chủ động dán từng mảnh giấy nhỏ, trên đó ghi rõ ràng ‘hồ sơ gửi đi’ ‘hồ sơ gửi đến’, làm cho người tìm chỉ cần nhìn qua là có thể thấy hồ sơ mình cần tìm nằm ở đâu.

Vu Dược Bình cũng không quá để ý đến tủ hồ sơ lộn xộn của mình, nhưng nhìn thấy tình trạng bây giờ thì tâm trạng tự dưng vui vẻ lên rất nhiều. Lão gật đầu, tiện tay ném cho Trần Hán Thăng điếu thuốc.

Trần Hán Thăng hút thuốc, sau đó cầm một phần văn bản lên hỏi: “Vu bí thư, em có nhìn thấy một phần hồ sơ, có nội dung là cổ vũ sinh viên khởi nghiệp trong trường đại học, không nghĩ tới trường mình còn có loại chính sách tốt như vậy.”

Vu Dược Bình cầm tới đọc, sau đó khinh thường nói: “Việc này chỉ làm cho lãnh đạo nhìn xem mà thôi, trường học cũng không thể lấy ra quá nhiều tài nguyên để ủng hộ sinh viên được. Có chăng chỉ là mấy phòng học bỏ trống ở đằng kia mà thôi.”

“Em thấy nơi đó rất đẹp mà, người đi lại rất nhiều.” Trần Hán Thăng nói.

Vu Dược Bình lắc đầu: “Hiện tại, sinh viên khởi nghiệp đều muốn đến những nơi đông đúc bên ngoài, mơ tưởng xa vời. Ai thèm để ý đến nơi xó xỉnh này làm gì.”

Trần Hán Thăng chỉ gật đầu, không đưa ra ý kiến gì. Thật ra, cái tin tức này thật sự rất quan trọng, chuyện này vừa được nhà trưởng ủng hộ, lại có được tài nguyên cụ thể để ủng hộ.

Về phần mấy phòng học bỏ trống kia, ban đầu sẽ không sinh ra hiệu quả gì, nên người muốn sở hữu khả năng là không có. Chờ đến khi những phòng này có khả năng sinh ra nhiều lợi nhuận, khi đó mới có rất nhiều ánh mắt để ý tới.

Rất nhanh đã đến 5h30, thời điểm bắt đầu tan tầm, Trần Hán Thăng chuẩn bị về phòng ký túc xá, thì Vu Dược Bình đột nhiên gọi hắn lại: "Ngày mai, cậu không cần phải đến đây nữa, thuận tiện cầm lấy tờ khai này về cho bạn học của cậu là Thẩm Ấu Sở nhìn qua một chút."

Trần Hán Thăng cầm lấy, đọc qua 'Tài chính và kinh tế Kiến Nghiệp, đơn đăng ký xin trợ cấp cho học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn.'

"Bí thư Vu…"

Trần Hán Thăng không nghĩ tới kết quả này, hắn nghĩ mình phải cố gắng thêm một tuần nữa mới được, không nghĩ tới chỉ cần ba ngày là có thể thành công.

"Tối hôm qua, tôi cùng lão Quách trao đổi một chút, hoàn cảnh của cô bé là thật, điền xong nhớ mang cho tôi, nếu như nhanh thì cuối tuần này có thể cầm được sổ trong tay." Vu Dược Bình vừa cười vừa nói.

Nhưng Trần Hán Thăng lại nghĩ tới một chuyện, hắn vội hỏi: "Nhưng còn cần giấy giới thiệu của chính quyền nơi Thẩm Ấu Sở đang ở nữa mà, không có vật này làm sao trình lên trên được ạ?"

"Không cần."

Vu Dược Bình khoát tay: "Đây chỉ là vật trợ giúp cho việc chứng thực mà thôi, còn thật hay giả tôi biết là được rồi, cũng

chẳng có ai rỗi hơi mà nói đi nói lại chuyện này đâu.”

Những lý do này từng lấy ra để làm khó Hồ Lâm Ngữ, thì bây giờ đã không còn nữa rồi.

Nói tóm lại, suất trợ giúp học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn này, Vu Dược Bình cũng chẳng lấy được. Lão đã không thể nhét vào túi của mình, thì cứ dựa theo mối quan hệ mà xét thôi, ai thân hơn thì duyệt, không thì cứ để đấy sau này mới tính được.

Vậy nên, Hồ Lâm Ngữ nói Vu Dược Bình không hiểu lý lẽ, còn Trần Hán Thăng lại nói Hồ Lâm Ngữ chẳng hiểu gì về cách làm việc trong cơ quan nhà nước cả.

Nhưng buổi sáng ngày thứ 4, Trần Hán Thăng cũng giống như ba hôm trước, vẫn đúng giờ có mặt tại văn phòng của Vu Dược Bình.

“Không phải tôi đã nói, cậu không cần đến nữa sao. Hay là tờ đăng ký có vấn đề gì à?” Vu Dược Bình ngạc nhiên hỏi.

“Tờ đăng ký đều không có vấn đề gì.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Chẳng qua là em quen thuộc với văn phòng của bí thư nên cứ thế đi thôi. Chính bản thân mình cũng không thể khống chế nổi hai chân của mình nữa rồi.”

“Ha ha ha.”

Vu Dược Bình biết rõ Trần Hán Thăng đang nịnh mình. Nhưng lão nghe được những lời này vẫn cảm thấy dễ chịu, sau đó cười vui vẻ nói: “Như vậy đi, một tháng cậu tới đây một lần sắp xếp lại tủ hồ sơ, còn những ngày khác không cần tới nữa.”

Trần Hán Thăng nghe được những lời này của Vu Dược Bình, thì mới tạm dừng công việc ‘đi làm’ ở đoàn ủy lại. Hắn không thể cầm tới tờ ‘đăng ký xin trợ cấp của học sinh nghèo

có hoàn cảnh khó khăn’ rồi phủi đít đi được, như vậy thật sự khó coi. Loại hành động làm cho Vu Dược Bình đánh giá mình không tốt.

Thật ra, về sau mình không muốn liên lạc với đoàn ủy nữa thì làm thế cũng chấp nhận được. Nhưng rõ ràng sau này mình còn rất nhiều chuyện phải thông qua đoàn ủy mới có thể làm được, nên không thể làm vậy được.

Mối quan hệ này, cần mình phải thường xuyên vun vén mới được.

…

Buổi chiều, Trần Hán Thăng cuối cùng cũng đi học. Mọi người xa cách vị lớp trưởng Trần này đã ba ngà y rưỡi. Nên hắn vừa xuất hiện, mấy thằng trong phòng 602, cả đám nhao nhao lên đòi tranh công.

“Lão Tứ, hôm nay là tao giúp mày điểm danh đấy.”

“Trần ca, hôm qua là em giúp anh điểm danh đấy.”

“Lớp trưởng, hôm trước là tớ giúp cậu điểm danh đấy.”

…

Bọn này đều biết, mấy hôm nay Trần Hán Thăng đều là đi làm việc, nhưng kiếm chỗ tốt là không thể bỏ qua được.

Đương nhiên, Trần Hán Thăng không thể để bọn này như ý được rồi. Hắn hất cằm lên rít một hơi thuốc, liếc nhìn bốn phía, rồi từ từ nói: ” Trong lớp chuẩn bị tổ chức hoạt động, tạo điều kiện cho các bạn nam cùng các bạn nữ giao lưu để tăng cường sự gắn kết của các bạn trong lớp.”

Trần Hán Thăng vừa nói ra câu này, mày thằng độc thân dâm tặc lập tức tập trung lắng nghe.

“Hồ Lâm Ngữ đưa ra phương pháp cùng nhau ăn cơm, sau đó đi hát một chút.” Trần Hán Thăng tiếp tục nói.

Dương Thế Siêu cười hắc hắc nói: “Hồ Lâm Ngữ đúng chuẩn tomboy, không ngờ cũng có lúc đưa ra ý tưởng tốt như vậy.”

“Nhưng tau không đồng ý.”

Trần Hán Thăng tung ra một quả bom.

Kim Dương Minh nghe thây, nôn nóng nói: “Trần ca, huynh có phải là lú lẫn rồi không? Vì sao không đồng ý?”

‘Đứa con của Thần Gió’ đang tập trung vào việc theo đuổi Thương Nghiên Nghiên. Thật vất vả mới có được một cơ hội tuyệt vời thế này, không ngờ Trần Hán Thăng lại đá đi mất.

Trần Hán Thăng khinh thường nói: “Cho nên tao nói một lũ bọn mày đúng chuẩn trẻ trâu, cũng không sử dụng não suy nghĩ một chút xem việc ăn cơm với ca hát thì làm được cái gì. Kết quả cũng giống như các phòng giao lưu với nhau, cùng lắm là chúc được chén rượu, biết được mặt nhau, có thể có tiến triển gì?”

Đám người nghe được thấy cũng có lý, vừa rồi tình trùng lên não mà quên mất điểm này.

“Lão Tứ, mày có ý kiến gì thì nói mẹ đi. Mưa thì mưa đi, sấm chớp làm méo gì.” Quách Thiếu Cường nhịn không được, gắt gỏng nói.

Trần Hán Thăng cười cười: “Trung tâm trường vào mỗi thứ 6 đều có tổ chức chiếu phim, vé vào cửa là 3 tệ một vé. Tau định dùng tiền quỹ lớp mua 54 vé, mối người một cái, lúc đó nam nữ ngồi lẫn lộn, thế mới kinh điển.”

‘Tuyệt vời.”

Trần Hán Thăng vừa nói ra ý kiến, Kim Dương Minh không nhịn được hét lớn lên. Nếu như vậy, Trần Hán Thăng có thể tạo điều kiện cho mình ngồi cạnh Thương Nghiên Nghiên được nha.

Ngồi ở trong rạp chiếu phim, lúc sáng lúc tối, nam nữ ngồi cùng một chỗ, việc này so với cùng nhau ngồi ăn cơm ca hát còn tốt hơn rất nhiều.

Vài người cũng dần dần hiểu ra, trong mắt ai nấy không ngừng tỏa sáng.

Kim Dương Minh là sung sướng nhất. Thằng này lập tức nói ra: "Trần ca, em cảm thấy…"

"Haizz, hết mịa cả thuốc rồi."

Trần Hán Thăng đột nhiên lên tiếng ngắt lời: "Không có thuốc lá, là cái đầu có chút khó hoạt động, lỡ may đến lúc sắp xếp, không cẩn thận lại xếp Chu Thành Long ngồi cùng Thương Nghiên Nghiên thì…"

Kim Dương Minh phản ứng rất nhanh: "Để em xuống dưới mua. Trần ca chờ một chút, nhất định phải để đầu óc minh mẫn tỉnh táo."

Thằng nhóc này quay người định chạy đi, thì Trần Hán Thăng gọi trở lại.

"Lão Lục, đừng mua loại Trung Hoa, thuốc hơi nhạt, tau hút sợ không quen."

Kim Dương Minh khóe miệng giật giật, cuối cùng điều chỉnh lại tinh thần nói ra: "Hút không quen mới cần phải thử một chút. Bây giờ em đi mua một bao ngay đây."

Chương 47: Liên hoan bằng buổi xem phim

Trần Hán Thăng thật vất vả lắm mới ổn định được mấy thằng dâm tặc phòng 602. Sau đó, Trần Hán Thăng cầm lấy tờ khai 'đăng ký suất trợ giúp sinh viên nghèo có hoàn cảnh khó khăn' đi bên cạnh Thẩm Ấu Sở, không nói lời nào mà lập tức ngồi xuống.

Thẩm Ấu Sở đang ngồi ôn lại bài tập, cô nàng tưởng bạn cùng phòng đến ngồi, nên ngẩng đầu lên nhìn thì thấy người bên cạnh là Trần Hán Thăng.

Tướng ngồi của Trần Hán Thăng cũng không tử tế gì, tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào Thẩm Ấu Sở: "Tớ vài ngày không có lên lớp, cậu có nhớ tớ hay không?"

Thẩm Ấu Sở không ngờ tới Trần Hán Thăng lại to gan như vậy, ngay trước mặt các bạn cùng lớp mà có thể nói ra những lời như vậy. Khuôn mặt đỏ lên, sau đó nhỏ giọng nói: "Cậu có thể hay không đứng đắn một chút."

"Tớ có chỗ nào không đứng đắn, đây chính là những lời nói nghiêm túc nhất."

Trần Hán Thăng cầm lấy quyển sách giáo khoa của Thẩm Ấu Sở lên đọc, trong đó đều là những chữ viết lít nha lít nhít ở những nội dung trọng điểm, nên lập tức nói: "Trước kỳ thi, tớ cần người trợ giúp, cậu nhất định phải giúp tớ đấy."

Thẩm Ấu Sở không lên tiếng, làm như không nghe thấy gì.

"Cậu nghe được không?"

Trần Hán Thăng lặp lại lần nữa.

“Biết, biết rồi.”

Thẩm Ấu Sở sợ làm cho những người khác chú ý, nên cuống quít gật đầu đồng ý.

Trong thời gian nghỉ giữa tiết, Hồ Lâm Ngữ đang đứng ngoài hành lang, nhìn thấy cảnh này còn tưởng Trần Hán Thăng bắt nạt Thẩm Ấu Sở, nên vội vàng trở về bảo vệ cô bạn cùng phòng nhút nhát của mình. Hồ Lâm Ngữ không nghĩ tới, Trần Hán Thăng thấy mình bước tới gần, thì vẻ mặt hớn hở nói: “Tiểu Hồ tới thật đúng lúc, giấy đăng ký học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn tớ đã lấy được, cậu hưởng dẫn Thẩm Ấu Sở điền đầy đủ thông tin vào đấy rồi nhá.”

Hồ Lâm Ngữ cầm lấy, cẩn thận đọc từng chữ, sau đó sung sướng nhìn Thẩm Ấu Sở nói: “Chuyện này lưu… lớp trưởng đã thật sự giúp chúng ta lấy được một suất trợ giúp học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn này.”

Thẩm Ấu Sở cũng rất biết ơn, nhưng tính cách cô nàng khá nội tâm, thêm vào đó cơ thể Trần Hán Thăng ngày càng lui dần về phía mình. Nên Thẩm Ấu Sở chỉ có thể ép sát vào tường, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Hồ Lâm Ngữ xin trợ giúp, sau đó dùng giọng như muỗi kêu nói ra: “Cảm ơn cậu.”

“Không cần khách khí, có rảnh thì ngủ chung.” Trần Hán Thăng tùy ý nói.

Hồ Lâm Ngữ suy nghĩ một chút, nếu như mình không lên tiếng, phải hay không Thẩm Ấu Sở sẽ bị ép đến mức phải chui xuống gầm bàn, nên lập tức vỗ bàn nói: “Lớp trưởng, việc điền thông tin rất nhanh sẽ xong, không biết tới khi nào số tiền mới được chuyển tới?”

Trần Hán Thăng tức giận nhìn qua anh hùng hiệp nghĩa Hồ đại hiệp, ngồi thằng người lại nói: "Chuyện này không thể nói trước được, tớ cần phải hỏi lại một chút."

Trần Hán Thăng không thể đưa ra câu trả lời chính xác được, mặc dù Vu Dược Bình có nói tuần sau tiền có thể vào sổ, nhưng đó chỉ là có khả năng mà thôi.

Mặt khác, hắn còn muốn dùng chuyện này để 'ăn hiếp' Thẩm Ấu Sở nữa chứ.

"Về chuyện buổi liên hoan hữu nghĩ giữa nam nữ trong lớp, tớ định tổ chức cho mọi người cùng nhau đi xem phim, được chiếu hàng tuần ở trung tâm hội trường đại học." Trần Hán Thăng nói.

"Xem phim?"

Hồ Lâm Ngữ từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Trần Hán Thăng gật đầu: "Mỗi tối thứ 6, hội trường trung tâm đại học đều tổ chức chiếu phim, mình định dùng tiền quỹ lớp mua 54 vé xem phim, lựa chọn vé theo từng cặp một liền nhau, đến lúc đó nam nữ xen kẽ tiến hành rút thăm, chọn ra từng cặp ngồi cạnh nhau trong buổi chiếu phim đó."

"Loại hình thức này vừa mới lạ vừa có thể đánh tan suy nghĩ tiểu đoàn thể trong các phòng ký túc. Mà hình thức chọn lựa ngẫu nhiên này, ai cũng chẳng biết được mình ngồi cùng với ai, có phải tham dự chuyện này rất đáng chờ mong hay không?"

Hồ Lâm Ngữ dường như đã hiểu, những lời này nghe rất xuôi tai, chuẩn bị cũng đơn giản.

"Cậu không phản đối thì cứ thế mà làm, tớ về chỗ ngồi đây."

Nhưng trước khi đi, Trần Hán Thăng quay qua nói với Thẩm Ấu Sở: "Đây là hoạt động tập thể, ai cũng không được phép xin nghỉ, nếu không thì… Hừ hừ."

Hồ Lâm Ngữ đồng cảm nhìn Thẩm Ấu Sở. Tên lớp trưởng lưu manh này ý đồ rất rõ ràng, Thẩm Ấu Sở nhất định phải tham gia hoạt động lần này, không những thế còn phải ngồi cạnh hắn nữa.

"Đi thì đi thôi, dù sao chỉ là xem phim thôi mà. Vì suất trợ giúp, cậu phải nhịn một chút nha Ấu Sở!"

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy mình vẫn phải động viên Thẩm Ấu Sở tạm thời nhịn một chút: "Trần Hán Thăng mặc dù không nói, nhưng mình biết hắn đã làm gì trong 3 ngày ở văn phòng đoàn ủy, để kiếm về cho cậu một suất trợ giúp sinh viên có hoàn cảnh khó khăn."

"Cậu phải biết hắn là người kiêu ngạo thế nào? Mà hắn có thể chịu nhịn xuống làm những việc như vậy, có thế nói hắn vẫn còn có chút lương tâm."

"Ngoài ra, thời điểm đi xem phim, nếu hắn làm việc gì quá đáng, cậu chỉ cần la lên là được."

…

Thẩm Ấu Sở nghe được những lời líu la líu lô của Hồ Lâm Ngữ, thì khuôn mặt đỏ bừng không ngừng gật đầu. Cô nàng đã từng này tuổi rồi, nhưng chưa từng một lần đến rạp chiếu phim, không nghĩ tới lần đầu được xem phim lại ngồi cùng với người con trai thường xuyên bắt nạt mình.

Thẩm Ấu Sở không tự chủ được liếc mắt nhìn qua chỗ ngồi của Trần Hán Thăng, tên này đang được Kim Dương Minh khúm núm phục vụ, châm thuốc bóp vai. Cô nàng nhìn thấy những cảnh này thì gục đầu xuống, không ngừng thở dài.

Sau khi tan học, Trần Hán Thăng tiến hành việc mua vé, lúc này chức vụ phó bộ trưởng thuộc hội học sinh bắt đầu phát huy tác dụng.

Người đứng ra tổ chức các buổi chiếu phim cũng thuộc hội học sinh, nên khi nghe thấy có phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại đến mua vé, không những thế một lúc mua tận 54 vé, thì vui mừng đáp ứng tất cả điều kiện mà Trần Hán Thăng đưa ra.

Buổi sáng thứ 6, Trần Hán Thăng lợi dụng thời gian nghỉ giữa tiết, bước lên bục giảng thông báo cho cả lớp biết: "Các vị bạn học, nhằm làm phong phú cho hoạt động trong lớp chúng ta, cũng như tăng cường sự gắn kết của các bạn trong lớp và tăng lên tinh thần tập thể. Đêm nay lớp chúng ta sẽ tổ chức một bữa liên hoan tập thể, đó là cùng nhau đi xem phim."

Sau đó, Trần Hán Thăng tiếp tục phổ biến quy tắc cho mọi người được biết. Phần lớp các bạn trong lớp đều không nghĩ tới có hoạt động thú vị thế này, phải công nhận thú vị hơn việc ăn cơm rất nhiều, nhất là có chuyện nam nữ rút thăm làm cho người ta không khỏi mong chờ."

Nghĩ lại, thật sự kích thích.

Trần Hán Thăng chủ trì việc rút thăm, các bạn nam cùng các bạn nữ lần lượt lên rút, sau đó nhận lấy vé xem phim. Mấy thằng đực cầm được vé trong tay thì đứa nào đứa nấy không dấu nổi nụ cười dâm của mình, chỉ ước sao bây giờ trời chuyển tối để được ngồi cùng bạn nữ trong lớp xem phim. Nhưng chỉ có những bạn cùng phòng mới nhìn được những nụ cười ấy mà thôi.

Trong lớp chỉ có một người không phải lên bốc thăm, cố gắng không để ai chú ý tới mình là Thẩm Ấu Sở, bởi vì Trần Hán Thăng trước khi vào lớp đã đem vé đưa cho cô nàng: "Số ghế của cậu là 706, của tớ là 707 không cần phải rút thăm."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng mở lòng bàn tay ra. Bên trong xuất hiện một vé xem phim, đã ướt vài chỗ do mồ hôi dính vào.

Sau khi công việc bốc thăm xong xuôi, bầu không khí trong lớp 2 Hành Chính Công có một sự thay đổi rõ ràng. Làm cho thầy giáo dạy tiết tiếp theo cảm thấy kỳ lạ, còn mấy tháng nữa mùa xuân mới tới, làm sao mấy con mèo nhỏ này như uống phải xuân dược vậy!

Sau khi tan học, Trần Hán Thăng chuẩn bị ra về, thì cô gái được cả lớp công nhận là người xinh đẹp nhất là Thương Nghiên Nghiên chủ động tiến tới hỏi: "Lớp trưởng, cậu ngồi ở hàng nào số bao nhiêu vậy?"

Trần Hán Thăng tất nhiên là không tình nguyện nói ra rồi: "Nói ra thì còn gì là ý nghĩa nữa. Giống như thời xưa kết hôn vậy, tắt đèn cởi quần áo ra mới biết người kia là ai, thế mới thú vị chứ."

"Đáng ghét."

Thương Nghiên Nghiên xấu hổ đấm nhẹ vào người Trần Hán Thăng. Nếu so về nhan sắc Thương Nghiên Nghiên không thể bằng Tiêu Dung Ngư cùng Thẩm Ấu Sở được, nhưng từ cách ăn mặc, ánh mắt, hay là cách trang điểm đều có thể che dấu những khuyết điểm trên cơ thể lại. Không nhưng thế, cô nàng có vẻ như đã trải qua chuyện yêu đương rồi, nên có thể biết được con trai thích con gái ở những điểm nào, làm cho người ta nhìn vào có thể thấy được vẻ quyến rũ chết người trong đấy.

Trần Hán Thăng cười cười, chấp nhận để bàn tay trắng nõn đánh vào người mình, bởi hắn cũng là người thoải mái. Mặc dù Trần Hán Thăng không hứng thú với Thương Nghiên Nghiên nhiều, nhưng thời điểm đùa giỡn vẫn cực kỳ thoải mái, không cẩn thận còn bị Thương Nghiên Nghiên cướp được tờ vé xem phim của mình.

Thương Nghiên Nghiên nhìn thoáng qua vị trí ngồi của Trần Hán Thăng, thì thấy có hơi chút thất vọng, nhưng không nói thêm gì chỉ cười cười sau đó rời đi.

“Về sau không cho phép mày đùa giỡn bạn gái của tao.”

Kim Dương Minh từ nãy đến giờ vẫn ‘giám sát’ 2 người này, rồi đi tới hung hăng cảnh cáo Trần Hán Thăng.

Thằng này cũng dùng biện pháp đi cửa sau, Trần Hán Thăng đã cố ý sắp đặt cu cậu ngồi cùng một chỗ với Thương Nghiên Nghiên. Hiện giờ, Kim Dương Minh đang suy nghĩ trong đầu, những mẩu chuyện để mở đầu câu chuyện với người đẹp như thế nào, ví dụ như thuở nhỏ hai người học ở đâu…

Nhưng Trần Hán Thăng thấy được thái độ trên khuôn mặt Thương Nghiên Nghiên, thì đoán ra được Kim Dương Minh chưa chắc đã đạt được ý nguyện. Trần Hán Thăng cũng không nói gì, yên lặng lắc đầu.

Chương 48: Lời tự thuật của tên cặn bã

Trần Hán Thăng rút kinh nghiệm từ việc Thương Nghiên Nghiên ăn trộm vé xem phim của mình. Cho nên buổi chiều, trước khi bắt đầu tiết học, Trần Hán Thăng lại một lần nữa nhắc nhở mọi người không được phép tiết lộ số ghế của mình cho người khác biết. Hắn muốn mọi người luôn ở trạng thái chờ mong cùng khẩn trương cho tới khi buổi chiếu phim chính thức bắt đầu.

Trần Hán Thăng là người bố trí mọi việc từ đầu đến cuối, không những thế bạn nữ ngồi cũng đã sớm quyết định, nên so với mọi người trong lớp hắn là người bình tĩnh nhất.

Buổi tối đã đến, mặt trăng lặng lẽ khi ẩn khi hiện trong từng đám mây lộ ra vẻ đẹp tuyệt trần, bên trong trung tâm trường học được bao quanh bởi những ánh đèn sáng lấp lánh, hấp dẫn những đàn bướm lượn lờ xung quanh. Sau bữa cơm tối, khoảnh khắc mọi người mong chờ đã đến, dù cho gió đêm có chút lạnh, nhưng làm cho lòng người cảm thấy sung sướng đến kỳ lạ.

Sinh viên ai nấy đều mong chờ ngày thứ 6, dù cho những ngày trong tuần công việc học tập cũng không nặng nề gì. Nhưng ngày hôm nay, đám độc thân có thể tụ tập lại với nhau, không kiêng kỵ gì mà chơi đùa suốt đêm. Những cặp đôi yêu nhau có thể không trở về ký túc cũng được. Đài phát thanh của trường cũng cực kỳ tâm lý, những làn điệu của bài ‘chết cũng muốn yêu’ vang lên làm cho cảm xúc dâng trào.

Chết cũng muốn yêu, không làm được thế thật sự không thoải mái.

Tình cảm sâu bao nhiêu, chỉ có cái này, mở đủ để bày tỏ.

…

Mấy thằng đực phòng 602, hay tất cả bọn con trai lớp hai Hành Chính Công, giờ này ai nấy đều sôi sục ý trí chiến đấu, ai nấy đều rất khẩn trương. Thậm chí Lý Quyến Nam còn dự định trốn ở phòng, không tham gia nữa.

"Lớp 2 hành chính công không chấp nhận loại người 'lâm trận bỏ trốn', cũng không chào đón người không dám đối mặt với áp lực.

Trần Hán Thăng ép buộc Lý Quyến Nam ra khỏi phòng, sau đó liếc mắt nhìn mấy thằng trong phòng. Thằng nào thằng nấy tóc tai gọn gàng, vuốt gel bóng mượt, chỉ còn thiếu bộ vét nữa là trở thành một người đàn ông thành đạt rồi.

"Xuất phát."

Trần Hán Thăng hét lớn, giống như tiếng kèn lệnh xuất quân trong đêm tối.

Nhưng khi mọi người đi xuống sân trường, thì rất tự giác tản ra hành động. Bởi vì, mỗi người đều có sự mong chờ khác nhau, khả năng có Lý Quyến Nam là một người đơn thuần chỉ đi xem phim mà thôi, còn Kim Dương Minh là chiến đấu để có được tình yêu.

Về phần Trần Hán Thăng, hắn đã biết trước người ngồi cùng mình là ai. Cho nên những người khác còn đang thấp thỏm đứng ngồi không yên ở trước phòng chiếu phim, thì hắn đi thẳng đến dưới sân ký túc xá nữ.

Người ở đây cũng không phải ít, nhưng chỉ có hắn là nhàn nhã nhất. Bởi những 'nhà trai khác' không cầm hoa, thì cũng

cầm đồ ăn vặt. Còn Trần Hán Thăng trên tay chỉ cầm theo điếu thuốc, đứng đó rít từng hơi một.

Lúc này, từng bạn gái xinh đẹp từ trong ký túc xá lần lượt bước ra. Trần Hán Thăng nhìn thấy không ít bạn học cùng lớp. Hôm nay các cô ấy ăn mặc đẹp hơn bình thường một chút, trang điểm nhẹ nhàng, kết hợp với bộ quần áo vừa vặn cơ thể, cùng mang theo vẻ chờ mong, đi tới hội trường trung tâm của trường đại học.

"Xem ra, khi chuyện này kết thúc, sẽ có mấy người có đôi có cặp đây. Ít ra sẽ không giống trước kia, bạn bè trai gái trong lớp gặp nhau cũng không biết chào hỏi thế nào."

Trần Hán Thăng đang suy nghĩ trong lòng, bỗng nhớ ra một chuyện. Mình chờ nãy giờ cũng không thấy bóng dáng Thẩm Ấu Sở đâu, hắn đang định gọi vào số điện thoại phong ký túc xá của cô nàng, thì có một hình dáng cao gầy hấp tấp chạy xuống.

Vẫn bộ đồng phục cũ, đôi giày Cavans đã chuyển sang màu trắng, đôi khi ngẩng đầu mới để lộ ra đôi mắt anh đào, đây không phải Thẩm Ấu Sở thì có thể là ai được?

Cô nàng cũng biết được mình đến trễ, nên bước rất nhanh tới hội trường trung tâm. Nhưng Thẩm Ấu Sở không ngờ Trần Hán Thăng lại đang chờ mình ở dưới sân ký túc.

"Mình, mình mải đọc sách nên quên mất."

Thẩm Ấu Sở thở vừa thở dốc, vừa cúi đầu nhỏ giọng giải thích.

"Nha."

Mặt Trần Hán Thăng không thay đổi, quay người bước đi.

"Thật xin lỗi."

Thẩm Ấu Sở nhanh chóng bước theo. Cô nàng không dám bước song song cùng với Trần Hán Thăng, vừa nói vừa quan sát xem Trần Hán Thăng có tức giận hay không.

Trần Hán Thăng không để ý, chỉ tập chung đi tới hội trường trung tâm. Thời điểm hai người đến nơi, hắn mới chậm rãi lên tiếng: "Cậu có muốn uống nước hay không?"

"Không cần, không cần."

Thẩm Ấu Sở giơ đôi bàn tay nhỏ nhắn, lắc lắc nói.

Trần Hán Thăng gật đầu, mua thêm thanh kẹo cao su trong lúc chờ đồ ăn vặt đưa tới.

Trước của hội trường trung tâm đại học có bán bắp rang bơ, làm cho một khoảng quanh đây tỏa ra hương vị bơ ngọt ngào ngập tràn trong mũi.

"Cậu ăn được cái này không?"

Trần Hán Thăng chỉ vào bắp rang bơ hỏi.

Thẩm Ấu Sở nhìn thoáng qua nhưng không nói lời nào.

"Cái này cậu có ăn hay không?"

Trần Hán Thăng hỏi thêm lần nữa.

Thẩm Ấu Sở không còn cách nào khác, đành phải trả lời: "Minh, mình cũng không biết có muốn ăn hay không!"

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng 'cô gái ngốc này', ăn thì gật đầu, không thì lắc đầu, mình cũng có phải loại người hay đi cưỡng ép người khác đâu.

"Vậy thì không ăn, cậu vào trước đi."

Trần Hán Thăng không nhịn được nói ngay.

Thẩm Ấu Sở không dám chậm trễ, nhanh chóng bước vào trung tâm hội trường.

Trung tâm hội trường của Tài Viện có các dãy đang dọc theo đường đi. Hiện tại nơi này chuẩn bị chiếu phim, nên rất là tối, nếu đi đứng không cẩn thận có thể dẫn đến bước hụt.

Trần Hán Thăng theo sát phía sau, hắn vừa đi vừa bỏ đồ ăn nước uống vào trong túi, nhẹ nhàng duỗi hai tay ra, đếm thầm trong lòng: "1, 2, 3…"

Thẩm Ấu Sở chưa vào trong này bao giờ, trong lòng lại nghĩ nếu không đi nhanh sẽ bị mắng, nên rất nhanh mất thăng bằng, 'xoạt xoạt' bước hụt rồi, toàn bộ thân thể ngã về phía sau, vừa vặn ngã vào trong lòng Trần Hán Thăng.

"Phải cẩn thận chứ."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói vào tai Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở vội vàng giãy dụa thoát ra. Trần Hán Thăng cũng không hề cưỡng ép, nhưng rất nhanh nắm cô tay cô nàng: "Tớ dẫn cậu đi."

Thẩm Ấu Sở định vằng ra mấy lần, nhưng Trần Hán Thăng càng nắm chặt hơn.

"Coi như cậu toàn thân là sắt, vào tay tớ cũng trở thành những cái đinh mà thôi. Nhanh một chút làm bạn gái tớ, có phải là xong rồi không."

…

Bộ phim được chiếu đêm nay là 'Vua Sư Tử', một bộ phim hoạt hình được hãng Disney sản xuất vào năm 1998.

Đương nhiên mọi người cũng đừng mong chờ vào dạng chiếu phim của câu lạc bộ loại này. Phim điện ảnh mới nhất trong năm 2002, bọn họ không thể nào lấy được. Nếu nghiêm khắc mà đánh giá, bọn họ tổ chức hình thức bán vé xem phim thế này là phạm pháp.

Nhưng sinh viên xem phim, thì có người nào để ý đến nội dung chứ, không tin có thể hỏi mấy cu cậu lớp 2 Hành Chính Công thì biết. Hỏi 10 người thì có 9 người không biết nội dung phim là gì, còn một người thì ngủ gật, đa phần ngồi xem nhưng trong lòng rối tinh rối mù hết cả lên, có chút mập mờ lại có chút bứt dứt trong lòng.

Cũng giống như Trần Hán Thăng vậy. Hắn cũng không có nhiều hứng thú với phim ảnh cho lắm, chỉ là thích thú với không khí trong này thôi, thậm chí làm cho hắn đột nhiên nhớ lại những ký ức năm 2019.

Khi đó, tên cặn bã* Trần Hán Thăng, một bộ phim có thể xem đi xem lại 5, 6 lần, bên cạnh hắn con gái nhiều lắm, xem cùng mỗi người một lần, cộng lại chính là nhiều lần.

(Cặn bã: ý chỉ người con trai không có trách nhiệm, giống như một bẩn thỉu, mà người ta vứt đi vậy. từ này mình để nguyên hán việt vì nó cũng là một dạng danh từ riêng.)

Thật ra, đây cũng là một loại tra tấn, bởi vì những bộ phim này hắn có thể đọc ngược được nội dung từ cuối lên đầu, sau đó còn phải giả bộ xem cùng người khác như mới lần đầu. Biểu hiện của hắn làm cho những người đi cùng không khỏi ngạc nhiên, có người cười thầm trong lòng, có người thương xót, có người nhủ thầm ‘mình mà như thế này thì trầm cảm mất thôi’ .

“Đời này, mình quyết không thể sống như vậy nữa, một bộ phim chỉ có thể xem một lần…”

Trần Hán Thăng đang định thề, lại đột nhiên nghĩ tới nữ thần cá trích nhỏ, cô nàng hiện tại còn đang giận mình. Thật ra xem phim là loại hình xin lỗi rất tốt.

“Một bộ phim nhiều nhất chỉ có thể xem hai lần… được rồi, ba lần hoặc bốn lần đi.”

Trần Hán Thăng tự an ủi bản thân. Hắn dự tính mình cần nhanh chóng giàu có, thì có thể gặp chuyện không hoảng sợ, thong dong đối mặt với mỗi lần sóng gió của cuộc sống mới được.

Chương 49: Chỉ là uống rượu thôi có làm ăn được gì đâu

Trần Hán Thăng ngồi trước màn hình máy chiếu, thì dòng suy nghĩ lại quay về cuộc sống của một tên cặn bã ngày xưa. Nhưng tay Thẩm Ấu Sở không ngừng cựa quậy kéo hắn trở về với hiện thực.

Cô nàng đang không ngừng cố gắng tránh thoát khỏi bàn tay Trần Hán Thăng đang nắm chặt cổ tay mình.

Nếu như là một người khác ngồi cạnh bạn gái mình, mà mình làm cô ấy khó chịu, thì sớm buông tay ra rồi. Nhưng Trần Hán Thăng lại khác, hắn không thèm để ý. Đối với hắn mà nói, thì đưa tay vào trong mới là thành công, ngủ cùng nhau mới là người của mình.

"Đừng cựa quậy nữa, tập trung xem phim đi."

Trần Hán Thăng nghiêm mặt hù dọa, nhỏ giọng răn dạy.

Thẩm Ấu Sở bị vẻ hung ác làm cho tủi thân, cô nàng cũng không biết mình có nên hô lên hay không, nhưng Trần Hán Thăng đã giúp mình kiếm được suất trợ giúp học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn, giống như Hồ Lâm Ngữ đã từng nói, Trần Hán Thăng đối với mình vẫn là thật lòng.

"Vậy cậu có thể nới lỏng ra được hay không?"

Thẩm Ấu Sở nuốt nước mắt vào trong, nhỏ giọng khẩn cầu.

Lúc này Trần Hán Thăng mới kịp phản ứng, vừa rồi mình sợ Thẩm Ấu Sở vằng ra mất, có vẻ như làm cho cô nàng bị

đau thì phải.

Trần Hán Thăng nới lỏng tay ra, nhưng vẫn để lại chút lực phòng ngừa Thẩm Ấu Sở đưa tay trở về.

Thật ra, trong lòng Thẩm Ấu Sở không có nhiều suy nghĩ gian xảo như vậy. Cô nàng nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, biết mình không thể tránh thoát được nên đành yên lặng xem phim.

Vé xem phim giá 3 tệ, với số tiền đó Thẩm Ấu Sở có thể chi tiêu trong vòng 1 ngày rưỡi.

Thẩm Ấu Sở chưa bao giờ được đi xem phim, cái tivi duy nhất trong nhà là do một người trong thôn không dùng nữa nên đưa cho bà nội. Cho nên, trong suy nghĩ của cô nàng, cái màn mình máy chiếu to lớn thế này là cực kỳ mới mẻ, lại thêm bộ phim 'Vua Sư Tử' có thế hấp dẫn mọi lứa tuổi nữa. Nó giống như một bát canh gà thuộc loại hình giải trí vậy, làm cho cô bé nhanh chóng đắm chìm vào nội dung bộ phim.

Lúc Simba gặp nguy hiểm, toàn thân cô nàng khẩn trương, tay chân run rẩy hết cả lên.

Lúc Simba vượt qua nguy hiểm, thì trong mắt cô nàng hiện lên vẻ vui sướng.

Trong hội trường trung tâm ánh đèn rất tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ máy chiếu phạn xạ lên khuôn mặt Thẩm Ấu Sở. Một khuôn mặt hơi có chút buồn, lông mi thật dài, sống mũi thẳng tắp, bờ môi đỏ hồng mịn màng.

Thật ra, Trần Hán Thăng rất muốn cười, nếu như hắn không nắm lấy cổ tay cô nàng, thì làm sao biết được cổ tay có chút tròn tròn đáng yêu như vậy.

"Nếu như để cho Vu Dược Bình biết. Một học nghèo đang xin trợ cấp mà có dáng người thế này, không biết lão nghĩ gì?"

Trần Hán Thăng mìm cười, trong lòng nhủ thầm.

Làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, từ góc độ sinh lý mà nói, một người không ăn đồ ăn mặn như Thẩm Ấu Sở không thể có được dáng người thế này. Chỉ có thể giải thích, Thẩm Ấu Sở có được như vậy là trời ban cho đi, như thế mới có thể lý giải được, tại sao ở nơi vùng núi hoang vắng lại có cô gái sở hữu báu vật 36D như vậy.

Dùng một cậu đơn giản để nói về chuyện này, đó là thiên phú cực cao, hoàn cảnh kém tý cũng chẳng hề hấn gì.

Nhất là tuổi càng lớn, thì thể chất trời ban này ngày càng hiện ra rõ ràng.

Lúc này, Thẩm Ấu Sở cũng phát hiện ra, tên lưu manh bên cạnh đang ngó chừng mình. Hai người nhìn nhau một chút. Hiện giờ trong ánh mắt Thẩm Ấu Sở chất chứa rất nhiều cảm xúc, một chút mơ màng, một chút đề phòng, cộng thêm một chút tủi thân cùng nghi ngờ.

Cô nàng chưa bao giờ suy nghĩ đến chuyện yêu đương. Nhưng Trần Hán Thăng đột nhiên xuất hiện phá hoại cuộc sống an tĩnh hàng ngày của mình. Thậm chí hắn còn không có ý định rời đi, làm cho Thẩm Ấu Sở không biết xử lý thế nào.

Trần Hán Thăng nở nụ cười dịu dàng, ra hiệu Thẩm Ấu Sở tiếp tục xem phim đi.

Rất nhanh bộ phim đã kết thúc, đèn trong hội trường trung tâm bật sáng lên. Thẩm Ấu Sở đang định theo các bạn trở về. Lúc này, Trần Hán Thăng vỗ vỗ mu bàn tay cô nàng rồi nói: “Chờ đã, chúng ta đi dạo quanh bờ hồ một chút.”

Hiện tại, Thẩm Ấu Sở không dám kéo tay về, bởi vì sợ gặp phải bạn cùng lớp trong hội trường cũng đang đinh ra ngoài, khi ấy sẽ rất xấu hổ.

Bên trong khuôn viên Tài Viện cũng có một cái hồ nhân tạo, mặc dù rất nhỏ. Nó giống như một cái kính được gắn trên đất, phản chiếu ánh trăng rõ ràng. Thỉnh thoảng, trong hồ còn xuất hiện một vài con cá màu đỏ ngoi lên để hít không khí, làm cho mặt hồ xuất hiện những gợn sóng nhỏ, chậm rãi khuếch tán ra xung quanh mặt hồ.

Gió đêm hiu hiu thổi, Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở bước đi trên con đường được trải bằng đá cuội, bên cạnh hồ nước. Thỉnh thoảng còn gặp được cặp đôi yêu nhau ngược đường đi tới, nhưng rồi hai bên đều nghiêng người nhanh chóng bước qua nhau.

"Phim xem hay không?"

Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi.

"Ừm."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng trả lời.

"Lần sau, tớ dẫn cậu đi xem… Có được không?"

Trần Hán Thăng tiếp tục hỏi.

Lần này, Thẩm Ấu Sở không lên tiếng.

"Thế nào? Không đồng ý sao?"

Trần Hán Thăng đột nhiên xoay người lại.

Thẩm Ấu Sở lúng túng cúi đầu xuống. Ánh trăng chiếu lên trán cô nàng, như có một thứ ánh sáng lộng lẫy phát ra.

Trần Hán Thăng nhịn không được, tiến lại hần 'chụt' hôn một cái.

"Cậu, cậu làm gì vậy?"

Thẩm Ấu Sở giật mình ngẩng đầu lên. Cô nàng bị nụ hôn của Trần Hán Thăng dọa cho sợ hãi, tâm trí không cách nào theo kịp dòng suy nghĩ của tên lưu manh này.

“Thật xin lỗi, mình nhịn không được… ai nha sai rồi, sai rồi.”

Trần Hán Thăng đang định tìm lý do giải thích, không ngờ Thẩm Ấu Sở lại phản ứng mãnh liệt như vậy. Cô nàng đẩy Trần Hán Thăng ra chạy nhanh về phòng ký túc xá.

Về phần Trần Hán Thăng Thăng, nhận được cú đẩy thì thân hình lảo đảo, bước hụt vào bên trong hồ nhân tạo.

“Tỏm” một tiếng, nước văng tung tóe, làm cho những đôi yêu nhau quanh đó giật mình đứng dậy, nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Cũng may nước trong hồ không sâu, chỉ có khoảng chừng 1m, nên mạng của Trần Hán Thăng vẫn được đảm bảo, chỉ là toàn thân ướt như chuột lột mà thôi.

Trong số những người hóng hớt xung quanh, có người lên tiếng chế giễu: “Người anh em, sao trên bờ không đi, lại lội xuống hồ đi vậy?”

Trần Hán Thăng vuốt vuốt cho hết nước trên mặt, rồi gân cổ lên cãi: “Đánh rắm, ông đây là tắm rửa bể tình, không biết thì thôi.”

Cô bé Thẩm Ấu Sở không nghĩ tới mình vậy mà đẩy ngã Trần Hán Thăng xuống dưới hồ, nên nhanh chóng chạy lại xem, thế mà nghe được Trần Hán Thăng đang lớn tiếng cãi nhau với người xung quanh bằng giọng điệu đường hoàng, thì nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Cậu, cậu không sao chứ?”

Thẩm Ấu Sở ngồi xổm trên bờ, cẩn thận hỏi.

“Cậu xem tớ có sao không?”

Trần Hán Thăng trợn mắt nói, sau đó giơ tay nhìn vào Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở không kịp phản ứng, cặp mắt hòa đào chớp chớp, cũng nhìn lại Trần Hán Thăng.

“Kéo tớ, đúng là đần hết sức.”

Trần Hán Thăng trừng mắt nói.

“Híc, híc, híc, cậu đừng quát tớ.”

Đêm nay, Thẩm Ấu Sở đã trải qua quá nhiều chuyện hoang đường, từ xem phim, nắm tay, bị hôn, rồi đẩy người ngã xuống hồ, trong lòng đã sớm hoảng loạn, lại nhận được những lời quát tháo làm cho nghẹn ngào nói không nên lời.

Sau khi Trần Hán Thăng lên bờ, thì quần áo đã ướt đẫm bó sát vào cơ thể, những sợi tóc ướt đẫm nước hồ. Còn Thẩm Ấu Sở đứng bên cạnh chân tay luống cuống.

Với tính huống hiện tại, Trần Hán Thăng không thể đùa giỡn lưu manh được nữa, chỉ có thể nhịn xuống nói ra: “Thôi cậu trờ về đi, hôn có một cái mà cũng phản ứng lớn như vậy làm gì!”

Hắn nói xong thì quay người trở về ký túc xa, đi giày giống như đi trên cát vậy, mỗi lần bước xuống là ‘bẹp bẹp bẹp’, làm cho đoạn đường đi qua đọng lại rất nhiều nước, cực kỳ khó chịu.

Thẩm Ấu Sở đứng đấy nhìn theo bộ dạng lôi thôi lêch thếch của Trần Hán Thăng, tự nhiên không nhịn được cười, làm cho cảnh vật như bừng sáng, như một ngôi sao lấp lánh giữa trời đêm.

Đáng tiếc, Trần Hán Thăng không được nhìn thấy.

Trần Hán Thăng bước vào phòng ký túc, làm cho mấy thằng cùng phòng trên mặt đứa nào cũng hiện lên dấu chấm hỏi to đùng. Sau đó, ai cũng tiến lên nhao nhao hỏi nguyên nhân tại sao lại như vậy. Trần Hán Thăng đương nhiên sẽ

không nói ra sự thật rồi, chỉ nói mình không cẩn thận bị ngã xuống hồ.

Quách Thiếu Cường bĩu môi: "Thế mà bọn tao nghĩ mày sảy ra chuyện gì rồi chứ."

"Có ý gì đây?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Dương Thế Siêu giải thích: "Trở về càng muộn, thì rõ ràng là phát sinh chuyện gì với bạn gái rồi. Mày nhìn xem, Lão Lục giờ này còn chưa về, có khi cùng Thương Nghiên Nghiên làm chuyện tốt rồi cũng nên."

Trong lời nói của lão Dương có thêm mùi vị chua chua, dù sao thằng này cũng thích Thương Nghiên Nghiên mà. Nhưng phải công nhận, Kim Dương Minh ra tay thật sự quyết đoán, không cho đối thủ cơ hội chuẩn bị nào.

Trần Hán Thăng nghĩ nghĩ cũng thấy hợp lý. Nhưng hắn không để trong lòng, sau khi tắm xong lại cùng mọi người tập trung đánh bài. Chẳng qua, mọi người càng ngày càng thấy kỳ lạ, qua bao lâu rồi mà vẫn không thấy Kim Dương Minh trở về.

"Thằng nhóc này không phải đi thuê phòng chứ?"

Quách Thiếu Cường thì thào trong mồm.

Dương Thế Siêu nghe xong, chán không muốn đánh bài nữa. Trong đầu thằng này chỉ cần nghĩ đến cảnh Kim Dương Minh hôn môi Thương Nghiên Nghiên là tim đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

"Theo lý thuyết thì chuyện này chắc chắn không thể xảy ra. Chẳng lẽ mình đoán nhầm?"

Câu này Trần Hán Thăng chỉ nghĩ thầm trong lòng, chứ không hề nói ra.

Gần 12h đêm, phòng 602 đang mở hội nghị với đề tài thảo luận là các bạn nữ trong lớp. Lúc này, Kim Dương Minh với bộ dạng say khướt trở về.

“Lão Lục, nhanh nói cho mọi người một chút ‘chuyện cũ’ của mày đi nào?” Quách Thiếu Cường hưng phấn nói.

“Chuyện trải qua?”

Kim Dương Minh lên tiếng nói, hơi thở tràn đầy mùi rượu, cười lạnh nói: “Tao là gặp tai nạn đi.”

Mấy người trong phòng 602 liếc mắt nhìn nhau, Trần Hán Thăng bước từ trên giường xuống, nghiêm túc hỏi: “Lão Lục, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Kim Dương Minh nhịn không được nữa, ôm lấy Trần Hán Thăng khóc rống lên: “Trần ca, em bị con gái đùa giỡn nha. Thương Nghiên Nghiên đem vé tặng cho bà cô quản lý ký túc, em cùng bà cô này ngồi xem phim cả một buổi tối… hu hu.”

Chương 50: Dùng hạng mục nói chuyện hợp tác

Kim Dương Minh có nằm mơ cũng không nghĩ tới, buổi hẹn hò đầu tiền của mình thời sinh viên là bà cô quản ký túc xá. Còn 2 thằng mất dạy Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường đứng bên nhịn cười đến mức độ mặt đỏ tía tai.

Đến người hiền lành như Lý Quyến Nam cũng không nhịn được, lập tức nói: "Trần ca, anh từng nói hoạt động này tất cả mọi người nhất định phải tham gia cơ mà. Thương Nghiên Nghiên thật sự không coi tập thể ra gì!"

Trần Hán Thăng biết rõ. Gia đình Thương Nghiên Nghiên thuộc dạng có điều kiện, nên những yêu cầu của mình chỉ dọa được những người như Thẩm Ấu Sở mà thôi, chắc chắn không có tác dụng đối với loại người như Thương Nghiên Nghiên.

Sau khi hết tiết, Thương Nghiên Nghiên chủ động đến kiểm tra vé của Trần Hán Thăng là số nào, nếu như hắn ngồi cùng với cô nàng thì có thể cô nàng sẽ chọn đi xem phim. Còn nếu không phải là hắn, thì bất cứ một thằng con trai nào cũng sẽ chung một số phận, đó là ngồi xem phim cùng cô quản lý ký túc mà thôi. Chẳng qua, người đen đủi đêm nay lại là Kim Dương Minh.

"Loại người này quá xem thường tập thể. Về sau tổ chức cái gì cũng sẽ không có xuất của cô nàng."

Trần Hán Thăng xoa xoa đỉnh đầu Kim Dương Minh an ủi: "Tao đã cảnh báo với mày trước rồi, yêu đương cái gì, game thì không chơi. Rốt cuộc là biển cả không đủ rộng lớn, hay là

trò chơi trong điện thoại không có ích lợi gì, thì cũng nên ngồi cùng anh em đánh bài chứ. Tại sao còn muốn yêu với chả đương?"

Trên khuôn mặt buồn bã của Kim Dương Minh vẫn còn lưu lại nước mắt. Giờ này, thằng này ngẩng đầu lên, ương bướng nói: "Trần ca, anh thật sự là nhàm chán, căn bản không biết thế nào là tình yêu!"

"Được, được, được. Tao không hiểu."

Trần Hán Thăng không muốn tiếp tục tranh cãi thêm về vấn đề này nữa, lập tức nói ra: "Vậy ngày mai, tao kêu lão Dương cùng Thiếu Cường đi quán nét chơi Cs cùng với mày nhá?"

Trong đại học, cách an ủi người thất tình, một là hút thuốc, hai là uống rượu, ba là chơi game, tuy rằng tác dụng cũng không phải triệt để, bởi vì khi người đó tỉnh táo lại thì trong lòng vẫn cực kỳ khó chịu.

"Tao không đi."

Kim Dương Minh dứt khoát không đồng ý lời đề nghị này, cu cậu cắn răng nói: "Ngày mai, tao muốn đi thư viện, cố gắng trong 2 tháng hoàn thành xong chương trình học năm nay, sau đó kiếm một trung tâm tiếng anh luyện thi, cố gắng năm sau thi IELTS vượt qua 6 điểm rồi đi du học nước ngoài."

Những lời phát biểu hùng hồn của Kim Dương Minh đã làm cho 2 tâm hồn nhỏ bé Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cương rung động, không ngờ tới một thằng con trai khi thất tình có thể bộc lộ ra quyết tâm lớn như vậy.

Trần Hán Thăng cười cười, nghĩ thầm tuổi trẻ thật là tốt, đã nói phét lại còn nói to.

Thật ra, hoạt động này bỏ qua sự việc ngoài ý muốn của Kim Dương Minh, thì buổi xem phim của lớp hai Hành Chính

Công vẫn có rất nhiều tác dụng. Chuyện này loại bỏ được vẻ nhút nhát khi phải đối mặt với bạn khác giới của các bạn trong lớp, cử chỉ đã tự nhiên hơn rất nhiều.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng còn đang say giấc ngủ, chợt có cảm giác, thì ra Kim Dương Minh đang đẩy hắn.

"Trần ca, muộn thế này rồi, còn không nhanh dậy đi lên mang?"

Mắt Trần Hán Thăng còn đang mơ mơ màng màng, lầu bầu nói: "Con mẹ nó, không phải mày bảo hôm nay phải đi thư viện sao?"

"Hôm nay là thứ 7, thư viện chắc là không mở cửa."

Kim Dương Minh vừa nói vừa tranh thủ đánh thức luôn Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường.

Trần Hán Thăng gật đầu, sau đó đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, làm gì có thư viện nào đóng cửa hai ngày nghỉ. Thì ra Kim Dương Minh muốn đi chơi game nên kiếm cho mình một lý do chính đáng đây mà.

"Con chó này, sao mày không nói luôn trường học cũng đóng của luôn đi."

Trần Hán Thăng lên tiếng mắng một câu, nhưng vẫn bước xuống giường đánh răng rửa mặt. Bởi vì, hắn cũng định ra ngoài giải quyết một số chuyện, chờ mấy người chuẩn bị xong là cả đám thẳng tiến đến Chợ Nghĩa Ô.

…

Dương Thế Siêu, Quách Thiếu Cường cùng Kim Dương Minh là những thanh niên nghiện game chính hiệu, nên đến nơi là lao thẳng vào quán nét chơi CS- Sa mạc xám. Còn Trần Hán Thăng chuyển hướng tới khu vực đóng đô của đại lý ủy

quền tại Giang Lăng của chuyển phát nhanh Thâm Thông do giám đốc Chung Kiến Thành quản lý.

Mấy ngày hắn làm việc lặt vặt tại văn phòng đoàn ủy giúp hắn đạt được một vài tin tức. Qua đó, tăng cao tỷ lệ thành công của việc đàm phán lên một tầm cao mới.

Nơi làm việc của công ty vẫn lộn xộn như vậy, nhưng Trần Hán Thăng đã đi một lần nên có phần quen thuộc, nhẹ nhàng bước lên tầng 2. Sau đó hắn gõ cửa chào hỏi: "Chung quản lý."

Trần Hán Thăng không nghĩ tới nơi làm việc của Chung Kiến Thành đang có một vị khách, nhìn mặt mũi cùng cách ăn mặc có vẻ là một sinh viên. Tên đó cũng quay lại quan sát Trần Hán Thăng.

Chung Kiến Thành có chút ngạc nhiên, sau đó thẳng thắn nói chuyện với cậu sinh viên kia: "Mạnh Học Đông, đây chính là cậu sinh viên năm nhất muốn thay thế cậu làm tổng đại lý ở Tài Viện đấy."

"Trùng hợp vậy sao?"

Trần Hán Thăng sững sờ, không nghĩ tới oan gia ngõ hẹp đụng mặt nhau tại nơi này. Đương nhiên Chung Kiến Thành cũng có ý nghĩ xấu xa, kiểu giới thiệu của lão 9 phần 10 là muốn xem náo nhiệt.

"Học đệ Trần, tôi biết cậu."

Mạnh Học Đông lên tiếng đầu tiên. Anh ta là một người cao cao, gầy gầy, trên mặt đeo cặp kính nhìn rất giống thành phần tri thức. Sau đó tên này nói ra một câu ý tứ rất sâu xa: "Tôi cùng Chu Hiểu ở một phòng ký túc xá."

Trần Hán Thăng nghe được những điều này chợt hiểu ra. Việc Chu Hiểu bị đánh gây ra tác động không nhỏ, người vây

quanh xem trò vui cũng rất nhiều. Có lẽ, Mạnh Học Đông cũng là một trong số đó, qua đó biết mặt Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không thích tình trạng mơ hồ vòng vèo thế này. Sự phát triển của hắn được định hình rất rõ ràng, bước thứ nhất là hội sinh, sau đó là vị trí tổng đại lý. Thẳng thắn mà nói, vị trí này chắc chắn phải là của hắn, không một ai có thể cướp được.

"Thì ra là Mạnh học trưởng. Vậy đi, chúng ta trước lạ sau quen, mà đã là người quen thì không nói những lời khách khí. Tôi lần này đến tìm quản lý Chung là muốn trao đổi việc hợp tác làm ăn, anh có muốn đi chỗ khác một chút không?"

Trần Hán Thăng không nể nang chút nào, thẳng thắn nói ra.

Trong nhay mắt, sắc mặt Mạnh Học Đông cực kỳ khó coi, đứa đàn em học sau một khóa này thật sự không biết nể nang là gì. Quả nhiên lời đồn là không sai một chút nào.

Chung Kiến Thành còn muốn 'tọa sơn quan hổ đấu', không nghĩ đến Trần Hán Thăng trực tiếp đấm mặt đối phương như vậy. Nên lão vội vàng nói thêm vào: "Trong tuần này, tiểu Mạnh kiếm được 50 kiện hàng chuyển phát nhanh, thành quả đạt được tương đối cao. Trần Hán Thăng, nếu cậu không đạt được thành tích 100 kiện thì chúng ta cũng không cần nói thêm điều gì nữa."

Trần Hán Thăng cười cười: "Có khoảng 6000 sinh viên trong làng đại học Giang Lăng, mà mỗi tuần chỉ kiếm về 70 đơn chuyển phát nhanh. Quản lý Chung cảm thấy như thế là thành công rồi sao?"

Chung Kiến Thành nghẹn lời, không biết trả lời ra sao. Nếu xét về các nghiệp vụ lâu năm thì 70 đơn chẳng đáng là gì, nhưng trọng tâm của chuyển phát nhanh Thâm Thông lại

không đặt ở môi trường đại học. Cho nên, lão cũng không quá quan trọng về vấn đề này.

Lúc này, Mạnh Học Đông mới kịp phản ứng, nói ra một câu châm chọc: "Trần Hán Thăng, cậu có cách nào 1 tuần kiếm được 100 đơn hàng không?"

Trần Hán Thăng không hề quan tâm đến thái độ nói chuyện của Mạnh Học Đông, bởi vì người khiêu khích trước là hắn mà, nên người ta phản ứng như vậy là điều rất bình thường.

Trần Hán Thăng bình tĩnh trả lời: "Hiện tại, tôi là lớp trưởng đồng thời là phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại, học trưởng Mạnh có chức vụ gì sao?"

Mạnh Học Đông khinh thường nói: "Mấy cái chức vụ này thì làm được quái gì?"

Trần Hán Thăng cười cười nói: "Ai nói không làm được gì? Ít ra có thể tuyển truyền trong lớp cùng khoa rất tốt, mà đây cũng là một loại ưu thế."

"Tôi ở đoàn ủy của trường đã xin được một xuất hỗ trợ sinh viên lập nghiệp trong trường, nếu tận dụng tốt có thể độc chiếm các đơn hàng chuyển phát nhanh trong toàn bộ Tài Viện. Mạnh học trưởng, anh có loại tài nguyên này sao?"

Mạnh Học Đông không tin, khinh thường nói: "Khoác lác."

Trần Hán Thăng không cần giải thích với tên này, quay đầu nhìn về phía Chung Kiến Thành nói ra: "Tôi đã tới đây, làm sao có thể là giả được. Thật ra, quản lý Chung có chịu bỏ ra 5p để nghe một chút ý nghĩ của tôi không mà thôi?"

Chung Kiến Thành chỉ là đứng ngoài xem nào nhiệt mà thôi, không nghĩ tới Trần Hán Thăng đưa ra chuyện 'trợ giúp sinh viên lập nghiệp trong trường', cực kỳ hấp dẫn. Lão nghe một chút cũng không mất mát gì, nên nói với Mạnh Học Đông: "Tiểu Mạnh về trước đi. Chúng ta sẽ liên lạc lại sau."

Mạnh Học Đông không nghĩ tới Chung Kiến Thành tin những lời nói ấy, nhưng mình cũng không có chứng cứ để phản bác. Bởi vì bên đoàn ủy Mạnh Học Đông không hề quen biết người nào.

Trần Hán Thăng nhìn thấy bóng lưng không cam lòng của Mạnh Học Đông đi khuất, thì nhẹ nhàng nói ra: "Thật ra, năng lực của Mạnh học trưởng cũng rất tốt. Về sau, công việc bên Tài Viện nên để cho anh ta phụ tránh tiếp."

Chung Kiến Thành đang định châm điếu thuốc, nghe được những lời này thì đặt bật lửa xuống hỏi: "Vậy còn cậu thì sao?"

"Nếu tôi đã đề xuất hạng mục này cho quản lý Chung, thì đương nhiên không thể quản lý một trường học được rồi. Ít nhất phải quản lý cả Đông Đại, Tài Viện, Viện Y Học còn có cả Học Viện Công Trình. Bốn trường đại học, học viện tôi đều muốn cả."

Chương 51: Cầm nhầm kịch bản

Từ khi Trần Hán Thăng biết được thân phận của Mạnh Học Đông, thì những lời nói từ miệng hắn phát ra không có lời nào là lời nói thật cả.

Bởi vì, hắn chưa từng xin phép đoàn ủy về vấn đề 'trợ giúp sinh viên lập nghiệp trong trường đại học', mà chỉ nhìn thấy văn bản của việc đó cho nên nắm bắt được một vài thông tin mà thôi, chứ chưa hề có hành động cụ thể nào. Mục đích chính của hôm nay chỉ là Trần Hán Thăng muốn đạt được một vài hiệp nghị với Chung Kiến Thành mà thôi.

Không nghĩ tới, tại nơi này hắn có thể gặp được Mạnh Học Đông, với tính cách của hắn 'dù việc làm ăn không thành, về mặt khí thế cũng không thể thua' . Trong đầu Trần Hán Thăng bắt đầu nhảy số, hắn thay đổi ý nghĩ ban đầu, lớn tiếng khoe khoang một trận.

Hắn hiểu rõ vấn đề là gì, cho nên nói rất rõ ràng, dễ nghe, làm cho Chung Kiến Thành thật sự quan tâm đến vấn đề này.

"Ý của cậu là tại Tài Viện thành lập một căn cứ. Sau đó nắm bắt thị trường Tài Viện đồng thời mở rộng ra những thị trường xung quanh?" Chung Kiến Thành hỏi.

Trần Hán Thăng gật đầu: "Bởi vì hạng mục này sẽ được trường học nâng đỡ. Cho nên bọn họ sẽ cung cấp cho chúng ta mấy phòng, mà chỗ đó người đi lại đông đúc, cùng với sân bãi rộng rãi."

Từ trong miệng Trần Hán Thăng nói ra, mấy gian phòng bỏ hoang biến thành báu vật người người thèm thuồng. Dù sao, Chung Kiến Thành cũng không biết Trần Hán Thăng đang nói dối, nên chỉ gật đầu tỏ ra tin tưởng.

Đương nhiên, Chung Kiến Thành cũng có lo nghĩ của mình. Lão suy nghĩ một chút rồi nói ra: "Nếu như vậy, việc này tương đối là lớn, tôi cần phải đến trường học các cậu xem xét cái đã, rồi có gì bàn sau."

Trần Hán Thăng đồng ý không chút ngập ngừng: "Ngài không chỉ đến xem xét qua loa như vậy được. Mà ngài còn phải cùng lãnh đạo đoàn ủy đàm phán, như vậy mới làm tốt công tác chứng thực được chứ."

Chung Kiến Thành nghe được những lời này của Trần Hán Thăng thì cơ bảnđã tin tưởng rồi. Bởi vì Trần Hán Thưng còn muốn mình nói chuyện với lãnh đạo đoàn ủy, thì chuyện kia 8,9 phần là hắn đã chuẩn bị kĩ lưỡng rồi mới đến đây đàm phán với mình.

Chung Kiến Thành làm sao biết được, Trần Hán Thăng đang sử dụng tuyệt chiêu 'tay không bắt giặc', trước tiên hắn đưa cho bên này một miếng bánh, sau đó quay trở về đưa tiếp cho Vu Dược Bình một miếng bánh nữa. Đến lúc hai bên gặp mặt, hạng mục này 'biến không thành có', cứ theo chiều hướng hẵn vạch ra mà thành hình.

"Vậy khi nào tôi có thể đến trường các cậu?"

Chung Kiến Thành cảm thấy tương lai phía trước thật đẹp, nên muốn thực hiện càng nhanh càng tốt.

"Chuyện này phải phụ thuộc vào lãnh đão đoàn ủy, để xem lúc nào họ rỗi tôi sẽ báo cho ngài."

Trần Hán Thăng cười nói: "Ngài cũng biết rồi đấy, bọn họ suốt ngày họp này họp nọ thôi."

Thật ra, thời gian này Trần Hán Thăng cần làm chậm lại tiến độ, dù cho thất bại cũng không gấp được. Dù sao mình tốn thêm một chút nước bọt cùng sức lực nữa thôi mà.

Còn nói đến vấn đề mặt mũi, trong chuyện làm ăn nó chẳng là nghĩa lý gì.

Chung Kiến Thành gật đầu, sau đó nhìn đồng hồ nói: "Đã đến giờ ăn trưa, tiểu Trần ở lại ăn bữa cơm đi."

"Không được, không được tôi còn phải về trường học."

Trần Hán Thăng khách khí từ chối.

"Cậu có phải xem thường chuyển phát nhanh Thâm Thông của chúng tôi rồi không?"

Chung Kiến Thành kéo lấy tay Trần Hán Thăng, đi đến nhà hàng ăn bên cạnh. Loại hình xã giao thế này tiền bạc không phải là thứ quan trọng nhất, chẳng qua là tỏ ra một chút thành ý mà thôi.

…

Trần Hán Thăng cơm nước xong xuôi cũng không trờ về trường học, cũng không về quán nét chơi game với bạn cùng phòng mà đi thẳng tới ký túc xá nữ Đông Đại. Sau đó hắn tới chỗ cô quản lý ký túc nhẹ nhàng nói ra: "Phiền cô một chút, em đến tìm Tiêu Dung Ngư phòng 303."

Cô quản túc hỏi: "Cậu tên là gì?"

"Em tên là Tiêu Hoành Vĩ."

Trần Hán Thăng trả lời.

Người phụ trách ghi xong thông tin, lập tức gọi đến phòng 303: "Tiêu Dung Ngư, Tiêu Hoành Vĩ đang dưới này có việc tìm em."

Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư chiến tranh lạnh từ lúc ở Cảng Thành đến bây giờ. Thời gian này, Trần Hán Thăng có gọi điện cho Tiêu Dung Ngư vài lần, nhưng tất cả đều bị cúp máy.

Theo như trai tân Vương Tử Bác một 'chuyên gia tình yêu' phân tích. Lúc đầu, Tiêu Dung Ngư chuẩn bị tiếp nhận đoạn tình cảm này, nhưng thời điểm mấu chốt lại phát hiện ra Trần Hán Thăng chơi bời lêu lổng, dẫn đến nội tâm cô bé bị tổn thương nghiêm trọng.

Trần Hán Thăng không thể nói đi quán bar không tính là chơi bời lêu lổng được, như vậy khác gì Khổng Ất Kỷ từng bao biện 'trộm sách không phải là trộm' .

"Lần này, mình gặp được Tiêu Dung Ngư, nhất định phải nói rõ, ít nhất có thể níu kéo lại tình bạn của 2 đứa đi."

Thật ra, Trần Hán Thăng cảm thấy đi quán bar chẳng phải là việc to tát gì, mình là người độc thân cơ mà.

Sóng? Có lỗi sao?

Chỉ một lát sau, Trần Hán Thăng nhìn thấy Tiêu Dung Ngư đang mặc một bộ đồ ngủ, hấp tấp chạy xuống. Cô nàng xuống đến nơi nhìn xung quanh tìm kiếm, trong lòng bực bội không ngờ được, ba lên Kiến Nghiệp mà không gọi trước cho mình.

Hai cô gái đều đẹp, có những nét đẹp riêng biệt thuộc về mình. Thẩm Ấu Sở mượt mà, sở hữu khuôn mặt tròn tròn trắng trẻo. Còn Tiêu Dung Ngư sở hữu khuôn mặt tinh sảo, trái xoan. Tuy cô nàng mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình những vẫn để lỗ ra cái cổ trắng như tuyết. Thỉnh thoảng có cơn gió thu thổi qua, làm cho bộ quần áo ngủ bằng bông mềm mại ép vào cơ thể, khiến cho đường nét thon dài, linh lung bên trong cơ thể Tiêu Dung Ngư hiện ra hoàn toàn.

Mấy thằng còn trai đứng dưới sân chờ bạn gái nhìn được cảnh này đều đánh ánh mắt tới, nhìn chằm chằm vào vẻ đẹp tuyệt sắc này.

"Đúng là cô gái đẹp nhất trường trung học, lên đại học rồi cũng không làm cho Cảng Thành Nhất Trung mất mặt."

Trần Hán Thăng cười hì hì bước qua: "Đừng tìm nữa, Tớ mượn tên gọi chú Tiêu mà thôi."

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng, chợt hiểu ra chuyện gì đang diễn ra, quay người chuẩn bị về phòng ký túc.

Trần Hán Thăng chạy nhanh chắn trước mặt: "Chúng ta không thể để tình trạng này diễn ra như vậy được, có chuyện gì khó chịu có thể nói ra được hay không?"

"Cậu cùng mấy cô tiêu thư trong quán ba đi mà nói chuyện, tôi không muốn nghe."

Khuôn mặt Tiêu Dung Ngư mang theo vẻ lạnh lùng cùng tức giận, lên tiếng nói.

"Thôi được rồi, cậu lên phòng đi. Ngày mai, mình sẽ kiếm một cái băng rôn, treo treo ở dưới tầng ký túc xá."

Trần Hán Thăng sử dụng tuyệt chiêu. Hắn chỉ vào gốc cây dưới sân ký túc: "Đến lúc đó, tớ treo ở dưới gốc cây này, trên đó viết là 'Tiêu Dung Ngư phòng 303, em cứ yên tâm học hành, còn đứa nhỏ cứ để anh lo' ."

Tiêu Dung Ngư nghe được những lời hãm hại này, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên: "Trần Hán Thăng, cậu có phải là tên vô lại hay không?"

"Thì tớ chính là kẻ vô lại mà."

Trần Hán Thăng cũng không biện mình thêm.

Tiêu Dung Ngư đối với loại lưu manh mặt dày dạng này, đột nhiên sinh ra cảm giác bất lực. Cô nàng dự định không muốn nhìn thấy mặt hắn nữa. Bây giờ cô nàng bị Trần Hán Thăng ép buộc, nên đành từ bỏ.

"Vậy cậu nói nhanh đi, để tôi còn lên phòng."

Tiêu Dung Ngư xoay người lại, để lưng đối mặt với Trần Hán Thăng.

Về phần Trần Hán Thăng, nếu Tiêu Dung Ngư không để ý đến những lời hắn nói, một mực lên phòng, thì hắn cũng không có cách nào giải quyết cả.

Nhưng chỉ cần cô nàng ở lại, hắn chắc chắn có thể giải quyết mâu thuẫn lần này.

"Mấy ngày hôm nay, tớ đều gọi điện cho cậu, thế mà cậu không lần nào bắt máy."

Đầu tiên, Trần Hán Thăng dùng giọng điệu thảm thương mà nói. Nhưng thật sự, mỗi ngày hắn đều gọi điện cho Tiêu Dung Ngư, mặc dù lần nào gọi hắn cũng đặt điện thoại đó mà làm việc khác.

Những hành động kiên trì ấy không phải vô nghĩa. Bởi vì, Tiêu Dung Ngư nghe được những lời này, bờ vai đang căng cứng đang dần buông lỏng, bầu không khí cũng dần thay đổi theo, không còn lạnh lùng như lúc ban đầu nữa.

"Thật sự có hi vọng."

Trần Hán Thăng đoán biết tình huống như vậy, nên tiếp tục nói: "Đêm hôm đó, Tử Bác cùng mẹ của cậu ấy cãi nhau. Nên tớ muốn tìm chỗ nào đấy, cho cậu ấy thư gian một tí…"

Vẫn là biện pháp cũ, huynh đệ có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

“Ý cậu là? Đêm hôm đó, Vương Tử Bác rủ cậu đi quán bar?”

Tiêu Dung Ngư quay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Trần Hán Thăng bình tĩnh trả lời: “Chuyện này là do cậu ta đưa ý kiến, nhưng địa điểm là tớ dẫn tới. Tớ cũng có lỗi, đó là không nên dẫn cậu ta đi những nơi như vậy.”

Trần Hán Thăng chia trách nhiệm ra, mỗi người gánh một nửa. Hắn cùng Vương Tử Bác 50-50.

Chia trách nhiệm ra như vậy, làm cho Tiêu Dung Ngư tin tưởng một chút, phù hợp với tính cách mà cô nàng biết về hai thằng này.

Vương Tử Bác là một người sống nội tâm, nên thường xuyên phát sinh mâu thuẫn với gia đình. Về phần Trần Hán Thăng, thời cấp ba hắn cũng thuộc dạng nghịch ngợm, nên biết một chỗ như vậy cũng là điều bình thường.

“Vậy hai người đên đó để chơi cái gì?”

Tiêu Dung Ngư lo lắng nhất, vẫn là Trần Hán Thăng đến những nơi như vậy để tiếp xúc với những tiểu thư xinh đẹp ở đó.

“Bọn tớ chỉ đi đánh bi a.” Trần Hán Thăng trả lời.

“Thật?”

Trần Hán Thăng trực tiếp cầm lấy điện thoại di động của Tiêu Dung Ngư, ngay trước mặt cô nàng gọi điện đến phòng ký túc xa của Vương Tử Bác.

“Alo, tao, Trần Hán Thăng đây.”

“Tiểu Trần, sao lâu như vậy mày không liên lạc với tao? Cuối tuần này tao đến chỗ mày chơi…”

“Đừng nói nhảm nữa, tao đang đứng cùng Dung Ngư. Mày nói một chút xem đêm hôm đó bọn mình ở quán bar làm những gì?”

“Bọn mình ở đó chơi bi-a. Mày cùng Dung Ngư làm lành rồi à, vậy tao đến đó tìm bọn mày chơi… .”

“Không rảnh.”

Trần Hán Thăng cúp điện thoại luôn, sau đó dùng vẻ mặt chân thành nói với Tiêu Dung Ngư: “Cậu nghe rồi đấy, hôm đó bọn mình chỉ đánh bi-a thôi.”

Chuyện đến đây dần dần rõ ràng. Vương Tử Bác cùng người nhà cãi nhau, sau đó đi tìm Trần Hán Thăng đi quán bar đánh bi-a giải sầu, rồi ngẫu nhiên gặp mặt Tiêu Dung Ngư. Đêm hôm đó, cô nàng chuẩn bị đón nhận tình cảm của Trần Hán Thăng, cho nên tâm tình mới tồi tệ như vậy.

“Vậy sao đến giờ này cậu mới đến tìm tôi?”

Trần Hán Thăng nghe được những lời nói này của Tiêu Dung Ngư, thì hắn biết mình đã vượt qua được cơn nguy hiểm lần này rồi.

Hắn giả bộ như bất đắc dĩ: “Mấy ngày nay, công việc trong hội học sinh tương đối nhiều. Đã thế, tớ còn là lớp trưởng nữa chứ, mỗi ngày đều mệt hết sức. Đang định, mỗi đêm cùng cậu tâm sự, giải tỏa stress, ai ngờ được là cậu không thèm bốc máy…”

Trần Hán Thăng từ từ chuyển hướng câu chuyện sang Tiêu Dung Ngư, cô nàng cũng tự giác nghiêng người tới.

“Tiểu Trần…”

Tiêu Dung Ngư cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Đầu tiên Trần Hán Thăng dùng lời nói có chút thảm thương, sau lại đẩy trách nhiệm, cuối cùng chuyển qua Tiêu

Dung Ngư. Hiện giờ Tiêu Dung Ngư đã bớt giận rất nhiều. Cô nàng vốn là người tùy hứng, vẻ đáng yêu cùng kiêu ngạo đều xuất hiện trong tính cách cô nàng.

"Thôi không có việc gì, chuyện đã qua rồi thì cho nó qua đi. Kém chút nữa là chúng ta đã thành một cặp, thật đáng tiếc."

Trần Hán Thăng độ lượng nói, ý nói mình cảm thấy tiếc nuối, bởi vì sai lầm của mình mà đánh mất đi tình yêu.

Tiêu Dung Ngư nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: "Trần Hán Thăng, ngày mai cậu theo tớ đến thư viện tự học đi."

"?"

Một dấu hỏi to đùng xuất hiện trong đầu Trần Hán Thăng.

Nếu sự việc diễn ra bình thường, thì hai người phải ôm nhau xã giao một chút chứ, sau đó bỏ qua những chuyện quá khứ, trở lại bạn bè bình thường. Trong các bộ phim truyền hình, tình tiết đều diễn ra như vậy mà, làm sao mình có cảm giác cầm nhầm kịch bản thế nhờ!

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng không trả lời, thì tiếp tục hỏi: "Chủ nhật, cậu có việc bận à?"

"Chắc là không có chuyền gì chứ nhỉ!"

"Vậy tớ về phòng trước đây. Sáng mai, cậu tới sớm một chút, tớ dẫn cậu đi phòng ăn Đông Đại ăn sáng."

Chương 52: Hương vị son môi thật là tuyệt

Buổi sáng chủ nhật, Trần Hán Thăng dậy từ rất sớm. Hắn còn đang đánh răng rửa mặt thì Quách Thiếu Cường trong bộ dạng ngái ngủ bước vào để đi vệ sinh.

“Lão Tứ, mày dạy sớm thế? Định đi kiếm trác cái gì à?”

“Tao đi Đông Đại phía đối diện, vào thư viện bên đấy đọc sách.”

“Hừ?”

Quách Thiếu Cường đột nhiên hừ lạnh.

Trần Hán Thăng quay đầu lại, thấy vẻ mặt hậm hực của Quách Thiếu Cường.

“Lão Tứ, mày thấy tao là người dễ lừa gạt như vậy sao?”

Quách Thiếu Cường chỉ đầu mình nói: “Trong đầu tao là một bầu trời tri thức. Đến cả thư viện trường mình đặt ở đâu mà còn không biết, thế mà đòi đi qua thư viện Đông Đại đọc sách? Không sợ lạc đường sao?”

Trong lòng Quách Thiếu Cường, Trần Hán Thăng với mình đều thuộc một loại người, lên lớp không chơi thì ngủ, nhưng là một nhân tài, chỉ cần giáo viên nhìn thấy bọn này mở mắt là biết ngay chuông báo hết tiết chuẩn bị vang lên.

Trần Hán Thăng thở dài nói: “Thật sự tao không thể thoát được sự thông minh của mày. Tao qua đấy đi tán gái.”

Lúc này, Quách Thiếu Cường mới cảm thấy hài lòng, gật đầu nói: “Người anh em cố gắng mà làm tốt, tối về báo cáo lại

tình hình cho anh em là được.”

Làng đại học Giang Lăng thuộc ngoại thành của Thành Phố Kiến Nghiệp, xe cộ không nhiều, cũng không có những nhà máy cỡ lớn. Cho nên buổi sáng, không khí rất trong lành, cộng thêm một chút hơi thở lành lạnh của mùa thu. Trần Hán Thăng há mồm hít thở, sau đó đút tay vào túi quần hướng Đông Đại chạy tới.

Tuy rằng hai trường đại học đối diện nhau, nhưng muốn đến được sân của ký túc xá nữ cũng mất mười mấy phút đồng hồ. Ở nơi này cũng có mấy cậu sinh viên đang đứng chờ bạn gái dưới này.

Có người cầm trong tay cái túi đựng đồ ăn sáng, khuôn mặt háo hức nhìn chằm chằm vào cửa ra vào của ký túc xá nữ.

Thật ra, mối quan hệ nam nữ này rất dễ nhận biết.

Những người trong tay không cầm theo đồ vật gì, chắc chắn là đã thành đôi thành cặp rồi. Hai người hẹn nhau đi ăn bữa sáng mà thôi.

Còn những người cầm theo đồ ăn sáng, đứng đây chờ từ sớm, thì chắc chắn đang trong giai đoạn theo đuổi.

Tất nhiên Trần Hán Thăng là một ngoại lệ. Hắn còn chưa xác định mối quan hệ, nhưng hai người cũng đã có hẹn ăn sáng cùng nhau.

Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư hẹn nhau lúc 7h30p. Khoảng 7h20p Tiêu Dung Ngư đã cùng nhóm bạn của mình cười cười nói nói đi xuống sân ký túc.

Hôm nay, cô nàng mặc nguyên một bộ quần áo màu trắng xám của Nike, ngay cả mũ đang đội trên đầu cũng vậy. Chiếc quần jean mài làm tôn lên đôi chân dài, thẳng tắp mà tinh tế. Mái tóc được cột thành hình đuôi ngựa, làn da trắng nõn,

khuôn mặt xinh đẹp, cùng với đó khi cô nàng cười lên lộ ra 2 má núm đồng tiền.

Giống như người đời nhận xét, Tiêu Dung Ngư chính là mẫu bạn gái trong mơ của tất cả sinh viên đại học.

"Ôi, thật sự có cảm giác muốn nói chuyện yêu đương!"

Trần Hán Thăng đang định tiến lên chào hỏi, không ngờ có anh chàng mang theo đồ ăn sáng đã đi trước một bước.

"Tiêu Dung Ngư, mình lại mang đồ ăn sáng cho cậu đây."

Mấy bạn gái đi lại gần với Tiêu Dung Ngư nhìn thấy chàng trai này đều có cảm giác quen thuộc.

"Thiếu Hoa, cảm ơn cậu. Tớ đang muốn đi ăn sáng, nên cậu hãy cầm những thứ này về đi. Với lại, về sau cậu đừng mang đồ ăn sáng cho tớ nữa."

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng lịch sự từ chối.

Nếu xét về khả năng từ chối người theo đuổi, thì Tiêu Dung Ngư có thừa kinh nghiệm. Năm đó ở Cảng Thành Nhất Trung, có mấy anh chàng tự cho là mình có khả năng, liều mình đi tỏ tình đều bị cô nàng cự tuyệt hết.

Nhưng anh chàng này vẫn tỏ ra ngoan cố. Hắn biết Tiêu Dung Ngư không muốn, nên cầm bữa ăn sáng đặt ở ghế đá cạnh đó, khí phách nói ra: "Bữa sáng tớ đặt ở đây, ai ăn thì tùy. Bây giờ cậu không tiếp nhận tớ, nhưng tin tưởng sau này sẽ có một ngày nào đó… hả? con mẹ nó, mày là ai mà lại ăn bánh bao của tao?"

"Chính mồm cậu vừa nói, ai ăn cũng được đấy là gì?"

Trần Han Thăng vừa nói vừa xé bánh bao bỏ vào mồm.

Khoan hay nói chuyện khác, nhưng phải công nhận một điều, bánh ở ở Đông Đại, bên trong nhân thịt đủ cả.

“Không phải.”

Anh chàng này không ngờ tới, ở đâu xuất hiện một tên khờ khạo thế này. Cu cậu sững sờ nói: “Nếu như cậu muốn ăn, thì cũng nên nói với tôi một tiếng chứ?”

“Có thể, không thành vấn đề.”

Trần Hán Thăng nuốt miếng bánh bao trong miệng xuống, chỉ vào túi sữa đậu nhành nói: “Xin hỏi? Tớ có thể uống một ngụm sữa đậu nành được không?”

Tiêu Dung Ngư nhịn không được nữa, nhanh chóng đẩy Trần Hán Thăng rời khỏi nơi đây: “Đi nhanh, đi nhanh. Mặt mũi của tớ sắp bị cậu làm cho không còn chút nào nữa rồi.”

Trước khi đi, cô nàng móc ra 5 tệ đặt cạnh gói đồ ăn sáng vừa rồi: “Lâm Thiếu Hoa, đây là tiền bữa ăn sáng này, mong cậu bỏ qua cho.”

…

Nhà ăn Đông Đại cùng nhà ăn Tài Viện không khác nhau là mấy. Bên trong xếp đầy những bộ bàn ghế bằng inox, chỉ cần hơi nhúc nhích là ầm ĩ cả lên. Từ khi hai người ngồi đó, Trần Hán Thăng chỉ cắm đầu vào ăn, làm cho Tiêu Dung Ngư ngồi đối diện cảm thấy có chút tức giận.

“Sao cậu không hỏi thân phận tên kia là gì?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, tên kia thì liên quan cái rắm gì mà phải đi hỏi. Cùng lắm thằng đó chỉ là một trong những người theo đuổi cô nàng mà thôi.

Nhưng hai người vừa mới làm hòa hôm qua, nên Trần Hán Thăng cũng không muốn làm Tiêu Dung Ngư tức giận, cho nên lập tức hỏi: “Anh chàng vừa rồi là ai?”

“Cậu hỏi chẳng có chút thành tâm gì cả. Tớ không muốn chả lời.”

Tiêu Dung Ngư đặt đũa xuống nói.

“Không nói thì không nói, làm gì mà căng thế.”

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng. Điều hắn quan tâm lúc này là, đây có phải là buổi ‘hẹn hò’ đầu tiên hay không, nên vội vàng lau miệng hỏi: “Thật ra chúng ta nói chuyện người khác cũng chẳng có tác dụng gì. Tớ chỉ muốn hỏi? Mối quan hệ của chúng ta là gì?”

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, tiện tay vén lọn tóc đang xõa ra bên thái dương lên, sau đó mỉm cười hỏi lại: “Thế theo cậu, mối quan hệ của chúng ta là gì?”

Trần Hán Thăng trực tiếp trả lời: “Nếu như muốn hai chúng ta thành một cặp, thì cậu hôn tớ một cái để kiểm tra độ chân thực xem thế nào. Tớ nhịn lâu lắm rồi, khó chịu muốn chết rồi đây. Còn nếu như chỉ là bạn bè bình thường, thì ăn bữa sáng xong tớ về, ở ký túc xá còn bao việc.”

“Dê xồm.”

Tiêu Dung Ngư mắng một câu, sau đó cầm túi xách đựng dậy rời đi. Trần Hán Thăng cũng không về ký túc xa. Giờ này mà về, thì công sức hôm qua thành công cốc à!

Bên trong thư viện Đông Đại, ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng chất lượng không khí ở bên trong cũng không được tốt lắm. Bởi vì trong này có quá nhiều người, làm cho bên trong không khí chất chứa quá nhiều khí Co2, khiến con người ta khó chịu.

Trên cơ bản, thư viện của các trường đại học đều có tình trạng như vậy, nhất là khi mùa đông đến. Nhưng thật lòng, Trần Hán Thăng rất thích mùi vị của từng trang sách. Còn những sinh viên quanh đây ai nấy cũng đều vùi đầu tập trung vào sách vở.

Bởi vì hai người đến tương đối sớm, cho nên Tiêu Dung Ngư tìm được một vị trí ở gần cửa sổ. Cô nàng từ trong túi lấy ra một cái cốc màu đỏ, sau đó nói ra: "Tớ đi lấy nước với chọn vài quyển sách. Cậu ở đây giữ chỗ ngồi cho tớ."

Trần Hán Thăng gật đầu. Lúc hắn ngồi xuống không cẩn thận còn làm đổ túi xách của Tiêu Dung Ngư, bên trong rơi ra nào là gương trang điểm, son môi, kìm cắt móng, điện thoại, chìa khóa, còn có một gói nhỏ hình như là băng vệ sinh mà các bạn nữ hay dùng.

"So với túi thần kỳ của Doraemon còn kinh khủng hơn."

Trần Hán Thăng vừa lẩm bẩm, vừa nhặt lại hết đồ bỏ vào trong túi.

Tiêu Dung Ngư trở về, cầm theo vài cuốn sách nói: "Tớ tìm được vài quyển sách về kinh tế trên giá sách, trong đó có rất nhiều điều có thể trợ giúp cho ngành học của cậu."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Tớ không xem những thứ này, chúng mình đi tìm xem có tài liệu nào liên quan về pháp luật không đi."

"Cậu không học về chuyên ngành luật pháp, tìm tại liệu liên quan làm gì?" Tiêu Dung Ngư hỏi.

"Tớ đã nói là muốn kiếm tiền ngay trong thời gian học đại học. Muốn lập nghiệp có thể không hiểu về quan lý, nhưng không thể thiếu hiểu biết về pháp luật được."

Trần Hán Thăng cũng hiểu được là rất phực tạp: "Haizz, thật ra tớ cũng không đủ kiên nhẫn để đọc. Đến lúc đó, nhờ một chị gái chuyên ngành luật xin trợ giúp đi, không có tiền thì lấy thịt ra trả cũng được."

"Cắt."

Tiêu Dung Ngư không thèm quan tâm đến Trần Hán Thăng nữa. Một mình yên lặng đọc sách.

Chuyên ngành học của Tiêu Dung Ngư là thương mại quốc tế, nên yêu cầu trình độ tiếng anh khá cao mới có thể đọc được tài liệu, cho nên cần phải ghi nhớ rất là nhiều thứ.

Trần Hán Thăng ngồi đọc được một lúc là cơn buồn ngủ ập đến. Năng lực làm việc và xã giao của hắn rất mạnh, rất giỏi trong việc tùy cơ ứng biến, sử lý những việc đột xuất mang tính chất quan trọng. Nhưng hắn lại không thích những tri thức bằng chữ nghĩa thế này.

Trong thời gian Trần Hán Thăng nằm ngủ, Tiêu Dung Ngư cầm lấy những quyển sách về pháp luật mà Trần Hán Thăng đã mượn.

"Pháp luật doanh nghiệp."

Tiêu Dung Ngư lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, sau đó tập trung vào những tri thức trong sách mình đã mượn. Trừ khi Trần Hán Thăng ngáy quá to, cô nàng mới đẩy đẩy cánh tay của hắn để nhắc nhở mà thôi.

"Mấy giờ rồi?"

Trần Hán Thăng xoa xoa con mắt hỏi. Có đôi khi cảm giác con người thật buồn cười, thời điểm ở phòng thì không buồn ngủ, hết lần này tới lần khác lại có thể ngủ ngon lành ở thư viện. Mà mỗi lần, từ nơi này tình giấc là xương cổ xương vai xuất hiện sự mệt mỏi cùng đau nhức không hề nhẹ.

"Chuẩn bị đến 11h, nửa tiếng nữa là đến giờ ăn trưa."

Từ nãy tới giờ Tiêu Dung Ngư đã đọc được mấy chục trang sách, nên khuôn mặt cũng lộ ra một chút sự mệt mỏi.

Trần Hán Thăng nghe được những lời này lập tức trở nên vui vẻ, duỗi thẳng người ra nói: "Ngủ một giấc tỉnh dậy lại

được ăn cơm, thật sự thoải mái.”

Trần Hán Thăng ngủ một thời gian dài trong phòng điều hòa, nên cảm giác miệng có chút khô. Hắn chỉ vào cốc nước của Tiêu Dung Ngư rồi hỏi: “Tớ có thể uống một ngụm nước, trong cái cốc có nắp của cậu hay không?”

Tiêu Dung Ngư không trả lời, chỉ liếc mặt nhìn sang cái chén của mình.

Trần Hán Thăng không hề khách khí, cầm lấy cốc nước và uống. Lúc này, có mấy nam sinh viên bước vào thư viện, không giống như vào đây đọc sách. Họ nhìn thoáng qua vị trí Trần Hán Thăng bên này rồi lặng lẽ rời đi.

“Đến nhìn cậu?”

Trần Hán Thăng cau mày hỏi.

“Đến nhìn cậu ấy.”

Tiêu Dung Ngư trả lời.

Mặc dùng cùng một câu nói, nhưng ý nghĩa lại khác nhau hoàn toàn, như ngày và đêm vậy.

Đầu óc Trần Hán Thăng suy nghĩ cấp tốc, lập tức đoán ra là tính huống gì?

“Gần đây ở trường học, có phải có rất nhiều người đã tỏ tình với cậu?”

“Ừm, cung không ít.”

“Cho nên cậu kéo tớ qua đây làm bia đỡ đạn, ngay cả việc bảo tới sớm cũng là có ý đồ?”

“Ừ, không sai.”

Tiêu Dung Ngư thật giống như tiểu hồ ly vô cùng xảo quyệt. Cô nàng đang cười rất tươi, cười đến nỗi đôi mắt cũng

híp lại, những vết son hồng nhạt trên môi không ngừng sáng bóng.

Nhưng Trần Anh Tuấn không phải dạng người chịu thiệt mà không kiếm được gì. Người ta đã lấy mình ra làm lá chắn, thì mình phải thu lại được chút gì chứ.

“Bụp.”

Trần Hán Thăng thả cái cốc xuống, để cho hai tay được tự do.

“Ừm…”

Âm thanh của Tiêu Dung Ngư đột nhiên kéo dài ra, hô hấp có chút nặng nề.

Hương vị son môi thật là tuyệt.

Chương 53: Sau khi xong việc thể hiện sự chân thành

Chương 53: Sau đấy, biểu đạt ra sự chân thành.

Chủ nhật, phòng 602 thuộc ký túc xá nam sinh Tài Viện yên tĩnh lạ thường.

Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường là hai tên thanh niên nghiện net tiêu biểu, còn Kim Dương Minh đang đau đớn vì vừa thất tình. Ba tên này hầu như cắm mặt ngoài quán net.

Đái Chấn Hữu thì lại khác, nếu không phải là đang đọc một đống tiểu thuyết võng du thì cũng đang nằm trên giường ngủ.

Chỉ có Lý Quyến Nam là vùi đầu vào sách vở để học tập.

Buổi trưa, Lý Quyến Nam vừa xuống nhà ăn lấy cơm mang về, còn chưa kịp động đũa thì nghe tiếng ” Kẽo kẹt” mở cửa. Trần Hán Thăng đi từ sáng sớm giờ lại trở về.

“Ủa, Trần Ca, anh hết việc bận rồi sao?”

Người hay nói như Trần Hán Thăng lần này lại cúi đầu xuống, nói qua loa rằng:” Ừm, hết việc rồi.”

Sau đó hắn lập tức đi vào phòng vệ sinh, trong chốc lát nghe thấy tiếng vòi nước chảy ra.

Lý Quyến Nam có chút bận tâm, trong thâm tâm rất khâm phục lớp trưởng, tuy rằng Trần Hán Thăng hầu như không học, thế nhưng những phương diện khác đều là điểm tuyệt đối, kể cả chuyện tán gái cũng rất đào hoa.

” Trần Ca, anh không sao chứ.”

Lý Quyến Nam đẩy cửa phòng tắm ra, nhìn thấy Trần Hán Thăng đang súc miêng, trong bồn rửa mặt còn lưu lại một ít vết máu.

” Trần Ca, anh làm sao để bị rách miệng thế?”

” Ừm, không cẩn thận cắn trúng.”

Trần Hán Thăng trả lời, giọng nói không được tự nhiên cho lắm.

” Vậy lần sau nhớ cẩn thận.”

Lúc này, tiếng chuông điện thoại trong ký túc xá vang lên, Lý Quyến Nam đang định đến nghe thì Trần Hán Thăng lại chạy cướp điện thoại nói:” Đây là điện thoại gọi đến cho tao đấy.”

” Xin chào, tớ muốn tìm Trần Hán Thăng.”

Một giọng nữ trong trẻo vang lên.

” Đây đây.”

” Miệng của cậu thế nào rồi, lúc nãy tớ cắn hơi mạnh a.”

Lý Quyến Nam đang ở sát điện thoại, cũng nghe được câu này. Nhưng cu cậu không dám thở mạnh bởi vì còn muốn nghe tiếp, không nghĩ tới đầu bị đánh cho một cái, Trần Hán Thăng dùng khẩu hình miệng nó hắn.

“Lượn.”

Lý Quyến Nam xoa xoa đầu rồi đi đến chỗ ngồi. Giờ này cu cậu có cảm giác khinh thường Trần Hán Thăng vì bị cô gái cắn rách miệng, nhưng trong thâm tâm lại ước ao được như thế, còn muốn nghe hết câu chuyện.

“Nghe âm thanh phát ra có thể đoán được đây là một cô gái đẹp, không biết nếu so sánh cùng Thương Nghiên Nghiên thì như thế nào?”

Một người thành thật như Lý Quyến Nam đang không ngừng suy đoán. Tên này cũng không biết thêm cô gái xinh đẹp nào khác, chỉ có thể lấy Thương Nghiên Nghiên đem ra làm thước đo cho sự xinh đẹp mà thôi.

“Tiêu Dung Ngư,cậu không cảm thấy áy náy chút nào sao? Với vết thương này tớ phải mất nửa tháng chỉ có thể ăn được mì tôm mà thôi.”

Trần Hán Thăng lầm bầm nói.

Trong điện thoại, tiếng cười của cô bé đặc biệt vui vẻ:” Ai bảo cậu chưa nhận được sự đồng ý của tớ đã dám hôn. Hai chúng ta chưa phải một cặp đâu đấy?”

Trần Hán Thăng không đủ kiên nhẫn để nấu cháo điện thoại với Tiêu Dung Ngư. Hơn nữa, ở đây còn có một tên đang nhìn mình chằm chằm, thự sực không tiện chút nào.

“Cậu muốn nói gì với tớ nữa không? Không thì tớ cúp máy đây.”

” Hừ, cuối tuần tớ muốn đi trung tâm thành phố Kiến Nghiệp dạo một vòng, cậu đi theo tớ đi.”

Trong điện thoại giọng nói dễ nghe vang lên.

” Không rảnh!”

Trần Hán Thăng không có chút do dự trả lời.

” Vậy tối nay, tớ sẽ nói chuyện vừa rồi cho cha biết. Không những thế, tớ còn muốn nói cho cả Dì Lương cùng Chú Trần nữa.”

” Thực ra, thời gian như bọt biển trôi trong nước, sắp xếp một chút sẽ có ngay ấy mà. Cậu nói xem chúng ta nên đi lúc nào thì hợp lý đây?”

… .

Cúp điện thoại, Trần Hán Thăng ngồi xuống, lông mày cau lại, đúng là sai một ly đi một dặm, hối hận không kịp.

” Cũng trách bản thân mình quá tùy tiện rồi. Miệng Tiêu Dung Ngư là nơi có thể tùy tiện hôn sao, sểnh ra cái là gia đình hai bên đều biết.”

Trần Hán Thăng lo lắng trong lòng, nếu chuyện này lộ ra, tình huống xấu nhất là hai người tốt nghiệp xong sẽ lập tức kết hôn. Gia đình hai bên đều quen biết nhau từ trước, con cái lại phát sinh quan hệ “Yêu đương” . Cả hai lại là sinh viên đại học. Ở địa phương nhỏ như Cảng Thành, trong lòng mỗi bậc cha mẹ, loại kết hôn này là tuyệt vời nhất.

Nhưng hiện tại Trần Hán Thăng không muốn kết hôn, còn có Thẩm Ấu Sở nữa? Mặt khác, sau này còn những cô gái khác phải làm sao đây?

” Cũng may, hai người còn chưa xác định rõ ràng mối quan hệ của nhau. Về sau, mình cần tìm một cơ hội khác nói rõ với cô nàng mới được.”

Trần Hán Thăng nghĩ được điều này, trong lòng mới dễ chịu một chút. Hắn quay đầu lại vừa vặn đụng phải ánh mắt của Lý Quyến Nam. Ánh mắt thằng nhóc này toát ra vẻ mong chờ cực mạnh.

“Nghe được những gì rồi?” Trần Hán Thăng nhìn Lý Quyến Nam hỏi.

“Nghe được một chút nhỏ.”

Lý Quyến Nam không dám nói thẳng.

Trần Hán Thăng thở dài, sau đó yên lặng châm một điếu thuốc:” Phụ nữ đều là sư tử. Anh khuyên chú về sau nên xuất ra làm hòa thượng cho lành.”

“Trần Ca, em vẫn là trai tân, tự nhiên đi làm hòa thượng có phải là phí của trời rồi không?”

Lý Quyến Nam cảm thấy có chút xấu hổ nói ra.

“Không nghe lời cha ông ta dạy bảo, thì chỉ có đường chịu khổ thôi. Giống như trong truyện ‘Ỷ Thiên Đồ Long Ký’ Ân Tố Tố từng nhắc nhở Trương Vô Kỵ, con gái càng xinh đẹp càng dễ dàng đùa giỡn con trai. Lời anh nói là lời thật lòng, chú cần phải nhớ cho thật kỹ.”

Trần Hán Thăng chỉ tiếc ‘rèn sắt không thành thép’ nên từ từ nói ra. Bỗng hắn nhớ ra một chuyện, dùng bộ mặt lạnh lùng nhìn Lý Quyến Nam nói rằng:” Chuyện ngày hôm nay, chỉ cần một người trong lớp biết được chuyện này. Anh lập tức mang chú đi thiến.”

Lý Quyến Nam sợ hết hồn:” Nếu có ai khác mà không phải em tiết lộ thì sao?”

“Vẫn là đem cậu đi thiến .”

…

Sáng ngày thứ hai, tuần này Trần Hán Thăng có rất nhiều việc.

Đầu tiên, mình cần thúc đẩy việc ‘hỗ trợ sinh viên lập nghiệp trong trường’ . Về phía Chung Kiến Thành mình đã vẽ ra chuyện này, nói nhà trường đã đồng ý rồi. Cho nên mình phải nhanh chóng nói chuyện này với Vu Dược Bình, để đạt được chấp nhận của đoàn ủy mới được.

Tiếp đến là chuyện Trần Hán Thăng nhận được thông báo của hội học sinh. Hội học sinh sắp mở ” Dạ hội Tân sinh viên” . Cho nên tối hôm nay yêu cầu lãnh đạo các bộ tham gia họp hội ý.

Bên phía hội học sinh, mọi việc diễn ra bình thường. Thực ra Trần Hán Thăng không phải là bộ trưởng, chỉ cần Thích Vi giao cho công việc nào, hoàn thành công việc đó là được rồi.

Nhưng vấn đề bên phía Vu Dược Bình tương đối là khó khăn. Nếu hắn muốn trực tiếp nhờ Vu Dược Bình hỗ trợ việc có được một xuất hỗ trợ sinh viên lập nghiệp, với quan hệ hiện tại của hắn với Vu Dược Bình làm vậy có hơi sỗ sàng.

Nếu việc này có chuyện gì đó đột xuất xảy ra, tạo cho mình cơ hội nói chuyện thì quá tuyệt vời.

Trần Hán Thăng đang suy nghĩ làm cách nào để tạo ra cơ hội cho mình. Thì nhận được điện thoại của phụ đạo viên Quách Trung Vân, thông báo tiền trợ cấp cho Thẩm Ấu Sở đã được gửi đến.

Quả nhiên, Vu Dược Bình không hề nói xong rồi bỏ đấy, số tiền kia thực đang ở trong trường học, chỉ cần đoàn ủy phê duyệt thì lập tức có ngay.

Quan trọng hơn nữa, là mình có được cơ hội nói chuyện, để có thể nhanh chóng làm cho việc kia thành hiện thực.

Đến giờ lên lớp ngày thứ hai, Trần Hán Thăng gọi cả Hồ Lâm Ngữ cùng Thẩm Ấu Sở ra, thông báo một chút tình hình việc xin trợ giúp học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn.

” Thế thì thật tốt quá rồi! Năm nay Ấu Sở cũng không cần phải lo lắng về tiền sinh hoạt nữa rồi.”

Thực ra, cái tâm Hồ Lâm Ngữ rất đẹp, hết lòng vì cô bạn cùng phòng, vừa tự ti vừa hiền lành của mình.

” Thật sự cảm ơn cậu.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói ra lời cảm ơn dành cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cười cợt, nghịch ngợm “Chụt” một tiếng vào không khí.

Âm thanh này đối với Thẩm Ấu Sở rất quen thuộc. Làm cho cô nàng nhớ đến hành động bên bờ hồ vào đêm hôm trước, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên đỏ ửng.

“Cậu đang làm gì thế?”

Hồ Lâm Ngữ không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Mình đang luyện tập ngôn ngữ nói, chuẩn bị sau này đi thi giấy chứng nhận ngôn ngữ nói cơ sở.”

Trần Hán Thăng lập tức bịa chuyện, sau đó đánh trống lảng sang chuyện khác: ” Chuyện Thẩm Ấu Sở có xuất trợ giúp này, vừa nhanh vừa hoàn thành tốt đẹp thế này, thực sự tớ cũng có một ít công lao, thế nhưng những việc làm bậy bạ trước đó của bí thư Hồ cũng là sự trợ giúp không nhỏ.”

Hồ Lâm Ngữ có chút bối rối, nhưng việc cô ấy làm đều phản tác dụng, cuối cùng phải để mọi việc cho Trần Hán Thăng xử lý.

“Nhưng mà chúng ta không thể vì hiện tại sung sướng mà bỏ qua những ngày tháng gian khổ trước đó. Chúng ta cần phải tiếp tục giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp với đoàn ủy. Vì thế tớ dự định lấy danh nghĩa lớp để gửi cho bí thư Vu ít đồ, cảm ơn sự giúp đỡ của ngài ấy.”

Hồ Lâm Ngữ không hiểu: ” Đây không phải là trách nhiệm của thầy Vu hay sao? Bây giờ xuất trợ giúp đã nằm trong tay chúng rồi. Tại sao chúng ta còn phải phí sức lực nữa?”

“Bởi vì như vậy mới tỏ được sự chân thành. Cậu không biết tình hữu nghị sao? Đó chính là giải quyết khó khăn xong cần phải đi cảm ơn. Làm như vậy tình cảm hai bên mới càng trở nên sâu sắc.”

Chương 54: Ớt cay cùng với cải giòn

Từ khi Trần Hán Thăng xin thành công xuất trợ giúp dành cho sinh viên nghèo có hoàn cảnh khó khăn. Qua chuyện này, Hồ Lâm Ngữ nhận ra được một điều, những chuyện liên quan đến đối ngoại nhất định phải nghe ý kiến của Trần Hán Thăng.

“Vậy cậu muốn mua cái gì?” Hồ Lâm Ngữ hỏi.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu lấy danh nghĩa lớp để mua cho đoàn ủy, không thể dùng những đồ vật quá quý trọng hoặc những vật quá tầm thường được, bằng không bí thư Vu Dược Bình sẽ không nhận.”

“Trước đây, lúc tớ quét dọn văn phong của ngài ấy. Tớ phát hiện ra bên đó có vẻ như thiếu rất nhiều đồ đựng hồ sơ cùng tài liệu. Hồ Lâm Ngữ cậu đi qua Chợ Nghĩa Ô mua một số túi đựng hồ sơ, mà phải là loại tốt nhất ấy .”

Hồ Lâm Ngữ gật gù, túi đựng hồ sơ giá cả không cao, ý nghĩa lại rất thực tế. Vu Dược Bình chắc sẽ không từ chối.

Trần Hán Thăng quay đầu nhìn Thẩm Ấu Sở nói:“Túi hồ sơ là lấy danh nghĩa lớp để tặng. Cậu cũng nên có chút gì đó để tỏ lòng biết ơn nữa đấy.”

“Vậy cậu muốn tớ mua cái gì?”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng hỏi. Bản thân cô bé chưa từng có kinh nghiệm về cách giao tiếp ngoài xã hội. Nên Trần Hán Thăng nói như thế nào, cô nàng chỉ biết làm theo như vậy.

“Cậu không thể dùng tiền mua, bằng không cái danh xưng học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn trong mắt người ta sẽ có sự thay đổi. Đặc sản quê cậu là gì?”

“Đặc sản?”

Thẩm Ấu Sở không hiểu ý Trần Hán Thăng là gì, nên nhìn hắn hỏi lại.

“Đặc sản là những món cậu thường hay ăn ấy.“Trần Hán Thăng nhẹ nhàng giải thích.

“Đồ ăn hàng ngày… cay. Ớt có được tính không?”

Thẩm Ấu Sở dịu dàng hỏi.

Trần Hán Thăng có chút ngạc nhiên hỏi: “Cậu lại có thể ăn cay?”

Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng gật đầu. Hồ Lâm Ngữ bên cạnh bổ sung “Nói ra có thể cậu không tin, nhưng ở trong ký túc xá Thẩm Ấu Sở có một túi ớt khô. Mình đã nếm thử và giờ không muốn nhắc đến nữa.”

Hồ Lâm Ngữ lẽ lưỡi quạt tay diễn tả lại cảm giác lần đầu nếm thử.

“Nhưng Ấu Sở phòng chúng ta rất giỏi. Bữa tối, cô ấy thường xuyên bánh bao đi kèm với một quả ớt. Cô ấy còn phát hiện ở một chỗ đất trống, trên đó mọc rất nhiều rau cải dại. Hằng ngày, cô ấy đều hái một ít trở về trộn cùng với ớt…”

Hồ Lâm Ngữ hăng say kể lại cuộc sống hàng ngày của Thẩm Ấu Sở tại phòng ký túc. Thỉnh thoảng, Hồ Lâm Ngư còn quay qua nhìn, thì phát hiện khuộn mặt cô bé đã đỏ như gấc rồi. Nhưng Trần Hán Thăng ngồi bên thì lại nghe say sưa ngon lành.

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên ngừng lại, Trần Hán Thăng lại thúc dục: “Tại sao không nói tiếp đi?”

“Mình cảm thấy câu chuyện đi hơi xa với chủ đề rồi đấy.”

Hồ Lâm Ngữ sững sờ nói.

Trần Hán Thăng lại cho rằng đây mới là chính sự, nhưng ngoài miệng lại nói: “Rau cải trộn với ớt ăn có vẻ ngon đấy. Thẩm Ấu Sở cậu tìm một cái lọ thủy tinh sạch sẽ, bỏ đầy rồi đưa gửi tặng Bí Thư Vu. Quà nhỏ thế này cũng không tính là gì, nhưng lại vừa đủ để biểu đạt tâm ý của cậu.”

“Ừ.”

Thẩm Ấu Sở nghe lời gật đầu.

“Thật ra tớ cũng không biết rau cải trộn ớt có mùi vị gì, có lẽ trong lớp cũng có nhiều người chưa được thử qua. Hôm nào cậu rảnh, có thể làm thêm một vài hộp cho mọi người thử nhá?”

Trước khi Trần Hán Thăng quay về chỗ ngồi, Trần Hán Thăng còn đưa ra một ý cực kỳ thú vị.

… .

Hai ngày sau, vào tiết học đầu tiên của buổi sáng, phòng ký túc xá 602 trừ Lý Quyến Nam ra, còn lại ” Các chuyên gia đi muộn” đều lững thững đi tới lớp học. Không những thế, vừa vào cửa lớp thì gặp ngay Hồ Lâm Ngữ đang đứng ở đó.

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Tiểu Hổ nãy giờ cậu chờ Kim Dương Minh sao?”

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu trả lời: “Ấu Sở vừa khóc.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, sau đó hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

“Ngày đó, cậu bảo cô ấy làm một chút rau cải trộn ớt mang cho cả lớp ăn thử. Mình đoán là cậu nói đùa, nhưng ai ngờ cậu ấy lại tưởng thật.”

“Cậu ấy vì hái rau cải, nên bị côn trùng cắn sưng mấy chỗ liền.”

“Ấu sở lại sợ không làm nhanh thì mùi vị của rau cải sẽ không được thơm ngon. Cho nên một mình cô ấy cả đêm đem ớt cùng rau cải lên ban công ướp qua gia vị.”

“Sáng sớm hôm nay, cuối cùng cô ấy cũng làm xong, vội vàng mang lên lớp học.”

“Sau đó thì sao?”

Trần Hán Thăng nghe xong hỏi.

“Không một ai động đũa. Có người còn tỏ ra khó chịu do mùi vị của nó bốc lên.”

Hồ Lâm Ngữ chỉ vào cái túi ni lông màu đỏ trên bục giảng, bọc túi đã được mở ra. Rau cải xanh tươi ngon đang được ngâm trong lọ, hòa quện với màu đỏ của ớt, thực sự nếu thoạt nhìn qua thì rất muốn ăn.

Kim Dương Minh nhìn thoáng qua một chút, lắc đầu một cái rồi nói: ” Nếu là tớ thì cũng không muốn ăn, chúng ta đều đã ăn sáng xong, lại nói không biết cái này chế biến có sạch sẽ hay không.”

Trần Hán Thăng nghe xong không lên tiếng, khả năng các bạn học cũng nghĩ như vậy. Thẩm Ấu Sở quả thực vẫn chưa thân quen với các bạn trong lớp, những nghi vấn của bọn họ có thể hiểu được, chỉ là phụ lòng cô bé mộc mạc chân chất Thẩm Ấu Sở mà thôi.

Một số người có tính cách không hợp với tập thể. Nhưng mà họ cũng như bao người khác, đều rất chân trọng cuộc sống này.

Thẩm Ấu Sở vẫn chỗ ngồi ấy, đầu dựa vào tường, khoanh hai tay trên bàn, tư thế ngồi giống như một cô nữ sinh tiểu học.

Nhưng trên chiếc áo đồng phục đã phai màu, phần ống tay đã bị ướt một mảng.

Cô bé nhận thấy Trần Hán Thăng đang bước về phía mình, vội ngẩng đầu lên nhìn. Trong đôi mắt hoa anh đào long lanh, vành mắt đã đỏ rực, dưới cái cằm thon thả còn vương vài giọt nước mắt. Thẩm Ấu Sở phát hiện ở sau Trần Hán Thăng còn có những người khác, cô ấy lại như cũ cúi đầu xuống.

Kim Dương Minh đứng sau Trần Hán Thăng, đột nhiên nói nhỏ một câu: ” Mẹ kiếp, trước đây mình bị mù hay sao? Nếu để Thương Nghiên Nghiên so với Thẩm Ấu Sở thì có xách dép chạy theo cũng không thể kịp được nha.”

Lúc này, tiếng chuông reo vang lên, giáo viên bộ môn ‘hành vi tổ chức’ Đào Lập Tùng đi vào cửa. Thầy ấy nhìn thấy trên bàn có một cái túi thì hơi nghi ngờ một chút. Trần Hán Thăng mở miệng nói: “Thầy Đào, em có thể xin thầy một vài phút được không ạ?”

Đào Lập Tùng biết Trần Hán Thăng là lớp trưởng,nên gật đầu đồng ý.

Trần Hán Thăng tiến tới bục giảng. Lớp học từ từ yên tĩnh trở lại. Hắn nhìn một vòng quanh lớp sau đó lấy một ít rau cải nhét vào trong miệng, tiếng nhai ” Xoạt xoạt, xoạt xoạt” vang lên trong phòng học.

Sau khi ăn xong, Trần Hán Thăng cũng không trực tiếp giải thích, bắt đầu điểm danh: “Thế Siêu, lên đây nếm thử một ít đi.”

“OK”

Dương Thế Siêu không nói thêm lời nào lập tức đi tới. Bỗng Kim Dương Minh đột nhiên tiến lên.

“Thức ăn ngon thế này, tớ lo lắng Thế Siêu không khống chế được ăn hết. Tớ ăn trước hai cây.”

Kim Dương Minh lúc nãy vô tình thấy được hình dáng của Thẩm Ấu Sở. Tên này mới biết được, trong lớp còn có một tiên nữ xinh đẹp như vậy. Dù cho lúc cô nàng khóc cũng đẹp hơn" Đệ nhất mỹ nữ" Thương Nghiên Nghiên rất nhiều.

"Thừa dịp chưa có ai nhận ra bí mật này, mình phải đem nữ sinh đẹp nhất lớp hai hoặc nói hẳn ra là khoa xã hội nhân văn, thậm chí là Tài Viện thu về trong tay mới được."

Kim Dương Minh định thừa dịp này, để lại ấn tượng trong lòng Thẩm Ấu Sở. Nên thằng này lập tức cầm lấy rau cải, nghĩ thầm rồi la to một tiếng: "Thẩm Ấu Sở, This is for you!"

"Khụ, khụ, khụ…"

Có điều cuộc đời nào được như ý muốn, bạn học Kim không biết ăn cay, nước mắt nước mũi rồi cả ho khan liên tục. Không những thế tên này còn làm ảnh hưởng đến người khác nữa chứ. Dương Thế Siêu thấy vậy lập tức buông lời mỉa mai: " Lão lục, cậu trừ cứt ra không cướp, còn có cái gì không cướp nữa không?"

Dương Thế Siêu thì khác, khả năng ăn cay rất ổn, bốc lên một ít rau cải bỏ vào miệng sau đấy mới đi xuống.

"Thiếu Cường."

Trần Hán Thăng kêu lên.

"A Nam"

"Lão Đái"

"Chu Thành Long"

…

Trần Hán Thăng dùng phương pháp này lần lượt gọi từng nam sinh lên ăn một miếng. Còn Hồ Lâm Ngữ cùng giáo viên bộ môn giải thích một chút tính huống đang diễn ra.

Sau khi đám nam sinh đã ăn xong, Trần Hán Thăng nhìn về phía nữ sinh: ” Có vị bạn nữ bạn học nào muốn lên nếm thử.”

Hồ Lâm Ngữ thấy đây là việc phải làm, lập tức ăn một ít. Nhưng cô ấy không ngờ Thương Nghiên Nghiên lại là người thứ hai.

“Lớp trưởng đã mời thì phải cho một chút thể diện mới được.”

Thương Nghiên Nghiên nhìn Trần Hán Thăng cười nói.

Có Trần Hán Thăng đứng đấy, lại có Hồ Lâm Ngữ đi đầu, lần lượt toàn bộ nữ sinh nếm trải một ít món ăn đến từ Xuyên Du, ăn nhiều hay ăn ít không quan trọng, quan trọng là đã đạt được mục đích.

Trần Hán Thăng cúi đầu nhìn một chút, còn lại một ít bên trong, hắn vừa muốn ăn cho hết, nhưng Đào Lập Tùng cười híp mắt đi tới.

“Tôi nhìn các cậu ăn mà cũng phát thèm. Cậu cho tôi nếm thử một chút, xem mùi vị thế nào!”

Chương 55: 'Ngủ ngon' chi tiết nhỏ trong bài tình ca

Sau khi,Đào Lập Tùng ăn xong miếng rau cải trộn ớt cuối cùng, hương vị vẫn còn đọng lại, cảm xúc nói ra: “Tôi đã rất nhiều năm không được nếm qua món ăn hằng ngày dưới quê, cảm ơn em làm ra món này, đã giúp tôi nhớ lại hương vị tuyệt vời này.”

Bây giờ, Trần Hán Thăng mới biết Đào Lập Tùng là người Xuyên Du.

“Hiện tại, chúng ta bắt đầu học, dù cho đã chậm mất 20p.”

Đào Lập Tùng liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng: ” Thế nhưng tôi cảm thấy 20 phút này rất đáng giá, bởi vì hành động thực tế bao giờ cũng có tính lý luận cùng tác dụng hơn những lý thuyết xuông trong sách vở. Ngày hôm nay tôi muốn giảng về cách tăng cường tính liên kết trong tập thể.”

Đào Lập Tùng bắt đầu giảng dạy, có điều người thầy này có rất nhiều tâm tư. Kiểu như thầy ấy dùng chuyện vừa mới xảy ra làm ví dụ cho bài giảng của mình.

“Ảnh hưởng đến tính liên kết trong tập thể cần có người, được các thành viên khác nghe theo, có địa vị nhất định trong tập thể đó, hành vi của lãnh đạo chủ chốt quyết định…”

“Tính liên kết của tập thể. Giống như vừa rồi, tất cả mọi người ăn rau cải trộn ớt vậy. Các bạn cảm giác dạ dày nóng bỏng khó chịu, nhưng đồng thời xuất hiện cảm giác ấm áp trong lòng. Ngược lại, nếu lúc nãy có bạn nào không ăn, bạn

ấy thuộc về người có tính bài ngoại, bởi vì hành vi của bạn ấy cùng mọi người không đạt được sự nhất trí."

"Địa vị bên trong tập thể lớp, lớp trưởng cùng bí thư đoàn là người phụ trách tổ chức hoạt động lớp. Hai người này đã đạt được sự tín nhiệm của các bạn trong lớp, nếu không phải vậy thì túi rau cải ớt này sẽ không thể hết như thế này được."

"Về phần lãnh đão trung tâm của lớp. Bạn lớp trưởng lớp này là người dùng phương thức trực tiếp để giải quyết vấn đề, cũng như theo đuổi sự cách làm việc tốt nhất để đạt được sự cân bằng trong tập thể. Cậu ấy có thể giữ gìn quyền lợi cơ bản của mỗi người trong tập thể một cách hoàn hảo nhất."

… . .

Trần Hán Thăng có chút ngượng ngùng. Tuy rằng, hắn sẽ đối sử với các bạn trong lớp là như vậy. Nhưng hắn đối sử với Thẩm Ấu Sở lại lệch ra khỏi quỹ đạo này, bởi hắn có tình cảm với cô bé.

Sau khi tan học, các bạn trong lớp đều chuẩn bị trở về ký tức xá. Trần Hán Thăng tìm Thẩm Ấu Sở nói: "Cậu ở chỗ này chờ tớ một lúc, tớ đi mua một ít đồ."

Cả buổi sáng tâm tình bên trong của Thẩm Ấu Sở lúc lên lúc xuống giống như là đồ thị hình Sin vậy.

Bạn học ghét bỏ thức ăn chính mình làm ra, khi đấy là thất vọng tràn trề.

Trần Hán Thăng "ép buộc" các bạn đến thưởng thức, tâm tình lại biến thành cảm động.

Cuối cùng, Đào Lập Tùng dùng lý luận kết hợp với thực tế để phân tích vấn đề này. Bản thân bỗng nhiên cảm thấy hiểu ra nhiều điều nhưng vẫn còn một chút đắn đo trong lòng.

Cái bóng người ấy, ở trong chính tâm trí của cô ngày càng lớn.

Chỉ chốc lát sau, Trần Hán Thăng trở lại, trong tay cầm theo một lọ dầu thơm.

“Xắn tay áo lên.” Trần Hán Thăng nói.

Thẩm Ấu Sở có chút bất tiện. Trần hán Thăng hơi nhướng mày quát lên: “Nhanh lên một chút.”

” Ừ, ừ, ừ.”

Thẩm Ấu Sở bị dọa sợ, chỉ có thể chậm chạp xắn tay áo đồng phục lên.

Trần Hán Thăng cảm thấy động tác của cô bé quá chậm, dứt khoát cầm tay Thẩm Ấu Sở, nhanh chóng sắn tay áo lên tận cổ tay, làm lộ ra cánh tay giống như ngó sen, thuôn dài trắng trẻo.

Chỉ là trên làn da trắng ấy xuất hiện một vài vết đỏ, làm cho cảnh đẹp không còn hoàn hảo nữa. Trần Hán Thăng nhìn thấy mà đau ở trong lòng.

Thẩm Ấu Sở giãy dụa muốn rút tay về, có điều bị Trần Hán Thăng trừng mắt làm cho cô bé không dám cựa quậy nữa. Cô nàng chỉ còn cách phản kháng bằng giọng yếu ớt của mình: “Có thể, để chính mình bôi được không?”

Trần Hán Thăng cơ bản không phản ứng. Hắn lấy một ít dầu thơm bỏ vào trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng cúi đầu thoa lên những điểm đỏ dọc theo cánh tay.

Thẩm Ấu Sở nhìn đỉnh đầu của Trần Hán Thăng, chính cậu ấy đang giúp cô xoa thuốc, chăm chú cẩn thận thêm vào đó một chút ngang ngược.

“Tay này được rồi, tay khác.”

Trần Hán Thăng cúi đầu nói.

Thẩm Ấu Sở tựa hồ quen thuộc. Cô bé yên lặng kéo tay áo lên, sau đấy đưa đến trước mặt Trần Hán Thăng.

“Thật khờ.”

Trần Hán Thăng trong lòng cười cợt, cũng không biết nói là Thẩm Ấu Sở vì trò đùa của mình mà bận bịu hai ngày, hay là nói hoản cảnh cuộc sống sinh ra tính cách này.

Sau khi bôi xong hai cánh tay, Trần Hán Thăng lại hỏi: “Trên bắp chân có điểm đỏ không?”

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

” Vậy thì cởi quần ra đi.”

Trần Hán Thăng không cảm xúc nói.

Thẩm Ấu Sở nghe xong lập tức trở nên căng thẳng, thỉnh cầu nói: ” Tớ muốn chính mình bôi.”

Trần Hán Thăng mặt dọa nạt không nói thêm lời nào.

“Cầu xin cậu.”

Cặp mắt hoa đào của Thẩm Ấu Sở bắt đầu ướt.

Trần Hán Thăng lúc này mới không đùa nữa: “Cầm dầu thơm mang về, nếu cảm thấy ngứa không được dùng tay gãi.”

Thẩm Ấu Sở dùng mu bàn tay lau nước mắt, yên lặng gật đầu.

“Bình rau cải ớt định tặng cho Vu Bí thư ở đâu rồi?”

Trần Hán Thăng nhớ tới việc này, cần phải xác nhận lại. Hắn sợ không cẩn thận sẽ ăn mất.

Thẩm Ấu Sở từ trong túi lấy ra một bình thủy tinh, bên trong đều là rau cải ớt. Trần Hán Thăng đang muốn cầm lấy, không nghĩ Thẩm Ấu Sở lại lấy ra một bình.

“Cho tớ?”

Trần Hán Thăng chỉ bản thân hỏi.

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt gật đầu.

Trong phòng học lại yên tĩnh, chỉ có gió thu ” Hiu, hiu, hiu” thổi.

Qua nửa ngày, Trần Hán Thăng mới mở miệng hỏi: “Buổi trưa muốn ăn cơm cùng nhau không?”

“Không được, không được.”

Thẩm Ấu Sở vẫn cảm thấy không tiện, cùng nhau ăn cơm đối với cô thì có chút khó.

Trần Hán Thăng không miễn cưỡng, có điều hai người lại còn cách xa nhau, Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi: “Tại sao cậu lại luôn cúi đầu?”

Thẩm Ấu Sở xấu hổ không muốn trả lời.

“Đến cả tớ cũng không thể biết?” Trần Hán Thăng nhíu mày hỏi.

Thẩm Ấu Sở cúi đầu nhìn đôi giày vải màu xám trắng, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Bà của tớ nói tớ xinh đẹp, không cho tớ thường xuyên ngẩng đầu.”

Trần Hán Thăng bỗng nhiên tỉnh ngộ, vậy đây là thủ đoạn để những tập thể nhỏ yếu tự bảo vệ mình.

“Khuôn mặt xinh đẹp thực ra cũng không quá an toàn. Mình cũng đã thấy qua nhiều, nên hiểu rất rõ điều này.”

Trần Hán Thăng đồng ý

nói.

…

Trần Hán Thăng trở về ký túc xá thì phát hiện thần thái Kim Dương Minh đã trở lại vẻ giả dối mọi ngày. Cu cậu không ngừng phàn nàn về cái chân quá thối của Dương Thế Siêu, đôi khi quay qua chỉ trích Quách Thiếu Cường không nên hút thuốc la trong phòng, có lúc còn tức giận việc Đái Chấn Hữu để quần lót ở trên đầu giường, làm ảnh hưởng đến phong thủy của phòng 602.

Dương Thế Siêu không nhịn được nữa, lập tức bật lại: "Lão lục mày làm cái mẹ gì thế, đang thất tình mà vẫn có tinh thần như vậy được à?"

Kim Dương Minh hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: " Thượng Đế vì tớ đóng một cách cửa sổ, tất nhiên muốn mở ra cho tớ một cách cửa mới, hiện tại tớ không muốn cái cửa sổ kia nữa. Tớ muốn đi thẳng vào cửa chính cơ."

Lý Quyến Nam lập tức nhận ra vấn đề: "Cậu lại tìm được mục tiêu mới rồi?"

"Người lớn đang nói chuyện con nít xen vào làm gì? Tập trung vào đọc xách đi!"

Kim Dương Minh căn bản không muốn trò chuyện cùng Lý Quyến Nam, đó chính là một thanh niên trong đầu chỉ biết học tập.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, quyết định gọi Kim Dương Minh ra ngoài ban công, đưa cho một điếu thuốc.

Kim Dương Minh từ chối: "Trần ca, anh biết em không hút thuốc, không uống rượu, không đánh bạc, là một thanh niên tốt."

"Cứ cầm đi, lúc nữa sẽ dùng tới."

Trần Hán Thăng bật lửa xong, hút một hơi sau đấy nói: "Lão lục, mày nhìn ra Thẩm Ấu Sở sao?"

Kim Dương Minh sửng sốt một chút, tâm tư của chính mình bị nhìn thấu: "Tứ ca, anh cũng biết dáng vẻ thực sự của cô ấy sao? Từ trước tới giờ mọi người đều bị cô ấy lừa gạt, luận về vẻ ngoài thì Thương Nghiên Nghiên nhiều nhất chỉ làm nha hoàn cho Thẩm Ấu Sở, không nghĩ tới ở đây cũng có người xinh đẹp cấp bậc này…"

Trần Hán Thăng nghe Kim Dương Minh lải nhải nói, đã thế còn không ngừng hạ thấp Thương Nghiên Nghiên. Hắn đột nhiên ngắt lời thằng này mà nói: "Cô ấy là của tao."

"Cậu, cậu?"

Kim Dương Minh há hốc mồm sững sờ nhìn Trần Hán Thăng, mãi đến khi nhận ra đáp án, Kim Dương Minh thở dài một hơi: "Trần Ca, cho mượn bật lửa."

Cậu thấy đấy, tôi đã nói kiểu gì mà chẳng phải dùng.

Ban đêm, rất nhanh đã đến giờ đi ngủ, bỗng điện thoại tại phòng 602 đột nhiên vang lên.

Lý Quyến Nam bắt máy: "Này, làm sao không ai nói chuyện thế hả?"

Trần Hán Thăng trong lòng cảm thấy hơi động, lập tức đi tới cầm lấy điện thoại nói lên: "Tôi là Trần Hán Thăng."

"Ngủ, ngủ ngon."

Thẩm Ấu Sở cẩn thận từng li từng tý truyền âm thanh qua loa. Cô còn muốn nói thêm một chút gì đó nữa, nhưng cuối cùng chỉ có thể nói ra hai chữ này.

Trần Hán Thăng cười cười, thật ra giữa người với người thì "ngủ ngon" thực sự không giống nhau.

Đối với Thẩm Ấu Sở ngủ ngon, khả năng cao là sáng sớm thức dậy có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, buổi trưa nhìn

thấy mây trắng, chạng vạng tối được cơn gió nhẹ thổi qua. Tất cả điều này chỉ là ẩn đi trong lời nói của cô nàng.

"Ngủ ngon, nhớ giữ gìn sức khỏe."

Chương 56: Tóm lại đều là 'tay không bắt giặc'

Chương 56:

Kiến Nghiệp vào đầu thu có chút se lạnh, cùng với đó là những tia nắng mắt trời nóng bỏng chiếu vào, làm cho người ta cảm nhận được hương vị ấm áp. Trời cao mây trắng, nhẹ nhàng yên bình.

Chiều nay, mọi người không phải đi học. Nên Trần Hán Thăng rủ Thẩm Ấu Sở cùng Hồ Lâm Ngữ đi đến văn phòng của đoàn ủy để gặp phó bí thư Vu Dược Bình.

Thẩm Ấu Sở vì muốn bày tỏ lời cảm ơn, còn Hồ Lâm Ngữ muốn xin lỗi vì lần trước quá kích động. Riêng Trần Hán Thăng vì hạng mục ‘nâng đỡ sinh viên lập nghiệp’ mà đến.

“Cậu vẫn mặc quần áo cũ, có cảm thấy lạnh hay không?” Nhìn thấy Thẩm Ấu Sở mặc bộ đồ học sinh trung học vừa rộng vừa cũ, Trần Hán Thăng đang suy nghĩ có nên mua thêm cho cô một ít quần áo hay không.

“Không cần đâu.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm một câu: “Xuyên Du so với Kiến Nghiệp còn lạnh hơn, có lạnh nữa tớ cũng không sợ.”

Hồ Lâm Ngữ có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Thẩm Ấu Sở, dựa theo trí nhớ của cô. Bình thường Thẩm Ấu Sở không thể cùng Trần Hán Thăng nói chuyện như vậy được.

Vu Dược Bình đang ở trong văn phòng, đột nhiên ở cửa xuất hiện ba học sinh, đối với Trần Hán Thăng thì lão rất quen thuộc, còn đối với Hồ Lâm Ngữ thì cũng có chút ấn tượng.

“Chiều nay các cậu không cần phải lên lớp sao?”

Vu Dược Bình quay mặt về Trần Hán Thăng hỏi.

“Lớp của bọn em chiều nay không có tiết.”

Trần Hán Thăng cười cười trả lời, sau đó giải thích nguyên nhân tại sao Hồ Lâm Ngữ cùng Thẩm Ấu Sở đến đây.

“Bạn học Hồ Lâm Ngữ lần trước ở trong văn phòng cùng thầy cãi vã, cảm thấy áy náy, hôm nay cố ý đến xin lỗi.”

Hồ Lâm Ngữ vẻ mặt thành khẩn nói: “Vu bí thư, lần trước là em không nắm rõ tình huống, vì vậy biểu lộ ra tính cách nóng nảy. Sau khi được bạn học Trần Hán Thăng giải thích, em cuối cùng cũng nhận ra sai lầm của mình. Ngày đó em đã có hành động không phải với thầy, nên hom nay em tới đây xin lỗi, mong thầy bỏ qua.”

Vu Dược Bình có chút sửng sốt, sau đó hướng về phía Hồ Lâm Ngữ nói: “Không sao, các em đều là sinh viên đại học năm nhất, đôi lúc chưa nhận thức được vấn đề, thỉnh thoảng phát khí ra là chuyện bình thường, đối với thầy cô bọn tôi đó là chuyện nhỏ, không đáng để trong lòng.”

Vu Dược Bình có ý chỉ trích Trần Hán Thăng: “Chút việc nhỏ này tôi đã sớm quên, cậu còn đưa người đến xin lỗi làm gì?”

Trần Hán Thăng cười cợt, chỉ vào túi bỏ tài liệu trong tay Hồ Lâm Ngữ nói: ” Một ít lòng thành của lớp 2, cảm ơn Vu bí thư đã bỏ chút thời gian giúp đỡ lớp chúng em.”

Vu Dược Bình ban đầu không có ý định nhận đồ: “Không cần khách khí như vậy, nói đúng hơn thì tôi cũng chưa giúp gì

được cho lớp các cậu cả.”

“Bạn học sinh nghèo Thẩm Ấu Sở giờ đã có học bổng, phần lớn đều là công sức của thầy, đó cũng là sự chiếu cố của thầy đối với lớp 2.” Trần Hán Thăng nói.

Cuối cùng, Vu Dược Bình nhìn thấy chỉ có một ít túi đựng hồ sơ, nghĩ lại cũng không đáng bao nhiêu tiền. Hơn nữa trong ngăn kéo đúng thật đang thiếu thứ đồ này, vì vậy cũng không quyết liệt từ chối.

Trần Hán Thăng lại giới thiệu Thẩm Ấu Sở: “Đây là bạn học Thẩm Ấu Sở, lần này bạn ấy muốn tặng cho Vu Bí Thư một ít đặc sản quê hương là rau cải ớt, cây ớt đến từ Xuyên Du, rau cải được trồng ngay trong trường học, coi như lấy một ít lông dê trả lại cho con dê đi.”

Thẩm Ấu Sở từ trong túi lấy ra một bình rau cải ớt. Trường hợp này cô bé va vấp cực kỳ ít, nên hai tay có chút run run.

Vu Dược Bình nhìn Thẩm Ấu Sở một chút, ấn tượng đầu tiên là bộ quần áo học sinh đã cũ, nhìn kiểu dáng thì có lẽ từ năm 2000 trở về trước, giặt nhiều lần đến nỗi phai màu, miếng vải lót trên chân giày bình thường đều là màu trắng nhưng mang lâu quá nên đã biến thành màu xám ngà.

Cô bé vẫn thẹn thùng cúi đầu, Vu Dược Bình nhận ra đây là kiểu tính cách thường thấy ở những học sinh nghèo có hoàn cảnh khó khăn, cảm giác tự ti làm ảnh hưởng đến kết giao xã hỗi xã hội.

Vu Dược Bình có những kinh nghiệm đó. Nên lão đã sớm phán đoán rằng gia đình của Trần Hán Thăng điều kiện rất khá. Bởi vậy tên nhóc này lần đầu tiên tới văn phòng đoàn ủy không có chút gò bó nào, hiện tại đã thành nước chảy mây trôi, tự nhiên như ở nhà.

Trần Hán Thăng cũng chú ý tới cánh tay của Thẩm Ấu Sở đang run run, lập tức tới cầm lấy bình thủy tinh: "Không có gì phải run cả, ổn định tinh thần nào."

Ở phía sau, Vu Dược Bình nở một nụ cười. Da mặt thằng nhóc Trần Hán Thăng này cũng tương đối dày, nhưng đối với bạn học trong lớp quả thực rất tốt, chẳng trách có thể lên làm lớp trưởng.

"Hai cậu lại thu dọn giá sách đi."

Trần Hán Thăng quay sang dặn dò một tiếng, sau đó rút ra điếu thuốc đồng thời giúp Vu Dược Bình châm lửa.

Tâm trạng Vu Dược Bình đang rất tốt. Giờ này trong lòng lão tràn đầy cảm giác được quan tâm. Tuy rằng mấy cái túi đựng hồ sơ kia giá trị không đến 10 tệ, thế nhưng hành động của lớp 2 Hành Chính Công lại làm cho tâm trí Vu Dược dâng lên cảm giác vui vẻ.

Vu Dược Bình là người có chút tính cách quan liêu, có điều Trần Hán Thăng từng bước thành công "Đi vào" trong lòng lão.

"Vu bí thư, học sinh nghèo của trường cũng không ít nhỉ."

Trần Hán Thăng đứng một bên hút thuốc nói.

Vu Dược Bình không một chút giấu diếm; "Trên thực tế, số lượng sinh viên nghèo thường vượt qua số lượng chỉ tiêu đề ra. Cho nên hàng năm kha khá sinh viên không nhận được xuất trợ giúp này."

"Chuyện này làm cho trường học nhận được áp lực tương đối lớn. Thật ra trường học có thể cung cấp một số con đường cho sinh viên tự mình kiếm thêm tiền sinh hoạt cũng được mà."

Trần Hán Thăng đề nghị.

Vu Dược Bình còn tưởng là việc làm thêm ngoài giờ: "Trường chúng ta mở ra rất nhiều công việc ở nhà ăn cùng thư viện mà. Nhưng số sinh viên đi làm lại không có bao nhiêu."

Trần Hán Thăng giúp Vu Dược Bình châm thuốc, xong nói: "Ý của em là có thể cung cấp thêm một vài con đường khác nữa."

"Tiểu Trần có ý kiến gì cứ nói thẳng."

Vu Dược Bình đã hiểu ra vài điều. Nên Trần Hán Thăng đại khái biết được mình cần phải nói những gì.

"Đúng là, không có gì có thể qua mắt được bí thư Vu."

Trần Hán Thăng nở nụ cười: "Từ khi thấy cái kế hoạch nâng đỡ "sinh viên đại học xây dựng sự nghiệp", em vẫn luôn lưu ý, vừa lúc người phụ trách bên Thâm Thông chuyển phát nhanh ở khu Giang Lăng đang chuẩn bị khai thác bên đại học. Em có thể hay không kết hợp giữa "sinh viên đại học xây dựng sự nghiệp" kết hợp với kế hoạch trên."

Hắn lại không ngờ rằng, Chung Kiến Thành căn bản không có tâm tư để khai khác nghiệp vụ trường học.

Vu Dược Bình suy nghĩ một chút: "Ngày đó, tôi cũng giải thích qua rồi, trường học hiện tại không có quá nhiều tài nguyên để nâng đỡ, nhiều nhất chỉ có thể cung cấp mấy phòng không dùng đến ở dưới tầng một để bỏ đồ mà thôi."

"Vậy là đã quá nhiều rồi bí thư Vu."

Trần Hán Thăng khiêm tốn nói: "Chúng em vừa mới thành lập chưa được bao lâu, cũng không cần lãnh đạo trường quá quan tâm, như vậy áp lực sẽ rất lớn, chỉ cần Vu bí thư dành chút thời gian chỉ đạo là đủ rồi."

Vu Dược Bình nghe xong cười: "Tiểu tử, cậu không nên đánh thuốc mê tôi. Mấy cái gian phòng trống kia lúc trước

cũng có vài sinh viên muốn sử dụng, nhưng tôi thấy mục đích sử dụng không phù hợp quy định, nên không đồng ý cho mượn.”

Vu Dược Bình vui vẻ sờ cằm, vừa nghĩ vừa nói: “Nếu như những tài nguyên này sử dụng cho hạng mục “nâng đỡ sinh viên đại học gây dựng sự nghiệp”, thì có thể tạo được nền móng vững chắc . Sau đó cậu có thể nhận thêm một vài sinh viên có hoàn cảnh khó khăn vào làm, thì chẳng ai nói thêm được điều gì. Nếu việc làm này đạt được hiệu quả, thì lãnh đạo nhà trường chắc sẽ đồng ý thôi.”

“Chuyên gia, đúng là chuyên gia, nắm rất chắc những vấn đề trong trường học.” Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong lòng. Vu Dược Bình làm việc nhiều năm trong đoàn ủy, nên kinh nghiệm cực kỳ phong phú, thậm chí có thể dự đoán trước khó khăn.

Hiện tại, cần phải xem Vu Dược Bình đang nghĩ gì.

Vu Dược BÌnh ngồi trên ghế làm việc, nhìn bình rau cải trên bàn một chút, quay sang nhìn hai nữ sinh đang giúp mình thu dọn hồ sơ. Sau đó lão nhìn lại cậu học sinh xem nơi này là “Nhà” Trần Hán Thăng, trong lòng suy nghĩ nếu phê duyệt hạng mục này sẽ nhận phải những nguy hiểm nào.

Kỳ thực đối với Tài viện, phần văn kiện này chỉ là để lấy lệ với cấp trên. Cho tới nay cũng không có sinh viên đại học nào tìm đến đoàn ủy để trao đổi về vấn đề trên. Thứ nhất là nhà trường không có nhiều vốn để thực hiện, thứ hai là có rất ít học sinh quan tâm đến những thứ này.

Nếu không có tài nguyên, thì sẽ không có lợi ích, mà không có lợi ích thì chẳng ai hết hơi mà quan tâm. Cho nên hạng mục này được hay không được phụ thuộc vào ý nghĩ hiện giờ của Vu Dược Bình mà thôi.

Nếu đổi lại là học sinh khác, để tránh phiền phức lão đã không thèm để ý. Có điều người xin lại là Trần Hán Thăng, chính bản thân mình cũng vừa thu một chút tấm lòng của lớp 2.

Vu Dược Bình do dự một chút: “Thâm Thông chuyển phát nhanh tôi cũng đã từng nghe nói qua. Nếu tôi có thể gặp gỡ người phụ trách khu Giang Lăng thì tốt biết mấy.”

Chương 57: Vật xã giao nhẹ nhàng

Nghe được yêu cầu của Vu Dược Bình, Trần Hán Thăng lập tức đáp ứng.

Vu Dược Bình đồng ý gặp mặt Chung Kiến thành là điều có thể dự đoán trước. Có khả năng, lão muốn nghe một chút suy nghĩ của Chung Kiến Thành về hoạt động sinh viên lập nghiệp, hoặc có thể là có ý đồ gì khác nữa.

Sau khi Hồ Lâm Ngữ cùng Thẩm Ấu Sở quét dọn xong toàn bộ văn phòng, Trần Hán Thăng cũng đi đến chào tạm biệt.

“Trần Hán Thăng, đây chính là kế hoạch gây dựng sự nghiệp của cậu sao?”

Ba người ra khỏi khu nhà hành chính. Hồ Lâm Ngữ tò mò hỏi.

“Không sai, nếu như có thể thành công. Mình còn cần đến chuyên gia xúi bậy xúi bạ như cậu giúp đỡ thật nhiều nha.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói. Đến lúc đó, bản thân nhất định phải đứng ra sử lý rất nhiều công việc, thậm chí còn phải dùng thân phận lớp trưởng cùng hội học sinh để mở rộng sức ảnh hưởng, vì vậy không cần phải dấu diếm điều này làm gi.

Hồ Lâm Ngữ ngược lại cũng thoải mái: “Không thành vấn đề, bốn năm đại học tớ sẽ thành người giao hàng chuyển phát nhanh cho cậu!”

“Không chỉ mình cá nhân cậu, đến lúc đó còn muốn thuyết phục toàn thể ký túc xá làm việc cùng ấy chứ.”

Trần Hán Thăng được voi đòi tiên nói, sau đó hắn xoay sang nhìn Thẩm Ấu Sở, không chút nào khách khí nói: “Đến lúc đó cậu cũng cần phải qua phụ giúp đấy.”

“Ừ.”

Thẩm Ấu Sở gật gù, cũng không hỏi cụ thể phải làm gì.

Hồ Lâm Ngữ quan sát Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở vài lần, cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng vẫn không nói gì.

Trần Hán Thăng muốn đi tìm Chung Kiến Thành. Còn Hồ Lâm Ngữ cùng Thẩm Ấu Sở, hai người chuẩn bị đi thư viện tự học.

Đi được một lúc, Hồ Lâm Ngữ đột nhiên nói: “Ấu Sở, bạn trai cậu thực sự rất giỏi. Hai người chúng mình ở văn phòng đoàn ủy nói chuyện đều phải cẩn thận từng ly từng tí một. Thế mà Trần Hán Thăng có thể vừa hút thuốc vừa bàn chuyện làm ăn ở nơi này.”

Thẩm Ấu Sở sợ hết hồn, đỏ mặt nói: “Cậu, cậu ấy không phải a.”

“Còn không phải!”

Hồ Lâm Ngữ cười lạnh một tiếng thì thầm nói: “Xem ra Trần Hán Thăng đã tìm ra con đường chính xác rồi.”

Thẩm Ấu Sở không biết nói dối, Hồ Lâm Ngữ nhìn thấu tâm tư của cô, một tý khả năng che dấu đều không biết, tay chân luống cuống đứng tại chỗ: “Tớ, hai người bọn tớ hiện tại không nói về chuyện hẹn hò, phải để bà của tớ thấy qua mới được.”

Hồ Lâm Ngữ thở dài một hơi: “Cậu thật thật thà quá đi, tính cách Trần Hán Thăng ngang ngược như vậy. Tớ sợ sau

này cậu ta sẽ lừa cậu, bắt nạt cậu.”

Thẩm Ấu Sở lặng lẽ không nói gì, ngay từ đầu Trần Hán Thăng đã bắt nạt cô rồi.

“Nhưng mà, cậu ấy nhất định sẽ không lừa dối tớ.”

… .

Về phần Trần Hán Thăng, tên này đang chém gió điên đảo ở chỗ Chung Kiến Thành. Từ chuyện chưa đâu vào với đâu, mà hắn có thể nói Đoàn Ủy Tài Viện bên này cực kỳ vui mừng chào đón quản lý Chung đến khảo sát cùng nói chuyện.

Chung Kiến Thành cảm thấy thành ý bên Tài Viện rất cao, nhất định phải đến gặp mặt mới được.

Sáng hôm sau, Chung Kiến Thành lái xe đến cổng Tài Viện. Trần Hán Thăng đã đứng đó nói chuyện cùng với những nhân viên bảo vệ. Hắn nói người nhà mang chút đồ vào ký túc xá, sau đó kí tên rồi nhẹ nhàng dẫn người vào trong trường .

Chung Kiến Thành nhìn thấy Trần Hán Thăng trong tay cầm theo hai bao thuốc lá Trung Hoa, cười nhạo nói: “Các cậu trong trường thường cùng thầy cô làm trò này sao?”

Trần Hán Thăng cười cười không lên tiếng, đầu tiên cùng Chung Kiến Thành tới phòng chứa đồ ở tầng 1.

“Nơi như thế này mà chỉ dùng để xếp những đồ linh tinh lặt vặt, thì thật sự là đáng tiếc a.”

Chung Kiến Thành xem xong đau lòng nói. Gã là người làm ăn, tư duy về cách sử dụng tài nguyên có sự khác biệt so với nhà trường.

Bên cạnh những phòng tầng một dùng để chứa đồ này là điểm đỗ xe đạp của sinh viên. Các sinh viên đi xe đạp đều tập trung ở nơi này, làm cho tiếng nói chuyện cười đùa là điều

không tránh khỏi. Nên nhà trường quyết định bỏ trống những phòng này làm nơi chứa đồ.

Theo suy nghĩ của Chung Kiến Thành, những gian phòng tầng một này ngay cạnh cửa tây Tài Viện, cách đó không xa lại có một nhà ăn, cùng với đó là lượng người đi lại cực lớn ở bãi đỗ xe.

"Ở chỗ này chỉ cần bán sữa đậu nành thôi, thì một ngày kiếm được 1000 tệ cũng không phải là việc làm quá khó."

Chung Kiến Thành khẳng định nói.

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: "Nơi này khẳng định không thể làm quầy bán bữa ăn sáng, ngay cả siêu thị cũng không được, đại học phải có dáng vẻ của đại học."

Chính vào thời điểm này, bộ trưởng bộ phận đối ngoại Thích Vi đang chuẩn bị lên lớp. Bỗng cô ấy nhìn thấy Trần Hán Thăng nên lập tức nhắc nhở: "Buổi tối 7h ở trung tâm hội trường có mở cuộc họp, cậu là phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại, không được phép đến muộn."

Trần Hán Thăng gật đầu đáp ứng, ngầm ra hiệu chính mình sẽ đến đúng giờ.

"Cậu vừa là lớp trưởng, vừa làm phó bộ trưởng, làm nhiều thế có ảnh hưởng đến gây dựng sự nghiệp không?"

Chung Kiến Thành lo lắng hỏi, gã rất xem trọng khu vực này, người có thể đảm nhiệm được tựa hồ chỉ có thể là Trần Hán Thăng.

Trần hán Thăng cười cười: "Nếu có ảnh hưởng thì cũng chỉ là ảnh hưởng tốt, nếu như tôi không phải là phó bộ trưởng cùng lớp trưởng, lãnh đạo trường sẽ cùng chúng ta bàn bạc về hạng mục này sao?"

Chung Kiến Thành nghĩ lại thấy có vẻ đúng. Tình hình hiện giờ, thân phận của Trần Hán Thăng trong trường có tác dụng cực kỳ lớn.

Trần Hán Thăng cùng Chung Kiến Thành kiểm tra xong địa điểm, thì lập tức đi tới văn phòng đoàn ủy.

Trần Hán Thăng vừa vào cửa là nét mặt lập tức thay đổi, ngượng ngùng nói: "Bí thư Vu, ngại quá. Quản lý Chung thật sự quá khách khí, có mang một ít đồ lại đây, em thực sự không ngăn nổi chỉ có thể cầm theo hai gói thuốc lá."

Chung Kiến Thành kinh ngạc liếc nhìn Trần Hán Thăng, có điều gã phản ứng rất nhanh, lập tức thuận miệng nói: "Nếu không phải do Tiểu Trần ngăn cản, trên xe của tôi còn có hai hòm mao đài, chút nữa sẽ mang cho bí thư Vu."

Vu Dược Bình vội vã đứng lên: "Thuốc lá thì còn có thể, chứ tôi không thích uống rượu, hơn nữa việc này chỉ nên xảy ra một lần, lần sau không cần mang theo thứ gì làm quà nữa đâu."

Vu Dược Bình nhận túi mở ra liếc nhìn, phát hiện là hai bao thuốc Trung Hoa, mặt không chút biến sắc bỏ vào trong ngăn khéo trước mặt,

Nhìn thấy Vu Dược Bình đã nhận, Trần Hán Thăng quay về phía Chung Kiến Thành cười cợt, trong lòng Chung Kiến Thành đánh giá Trần Hán Thăng lại tăng thêm một cấp.

"Chung quản lý, Hán Thăng đã nói với tôi về hạng mục này, bên đoàn ủy chúng tôi rất là hoan nghênh, chỉ lo lắng các ngài không sinh lời được thôi."

Vu Dược Bình không có tâm tư trong chuyện làm ăn. Tâm tư của lão đều dành cho việc nâng cao địa vị trong trường, vì vậy không nhìn ra tầm quan trọng của mấy gian chứa đồ kia,

sau khi nhận lấy hai gói thuốc Trung Hoa thì cũng muốn thật tâm nhắc nhở.

“Không sao bí thư Vu. Thật ra bản thân tôi cũng không muốn kiếm tiền từ các bạn sinh viên đâu. Chỉ muốn công việc gửi hàng hóa của các bạn ấy dễ dàng hơn, thuận tiện hơn, sau đó thuận lợi đề cao tầm ảnh hưởng của công ty lên mà thôi…”

Nếu như đánh giá Trần Hán Thăng là một tên lưu manh có trình độ, thì Chung Kiến Thành là lưu manh mà không cần học vấn. Một chút câu nói xã giao không cần Trần Hán Thăng nhắc nhở, lão chỉ cần há miệng ra nói là những lời này tự giác bay ra.

Vu Dược Bình nghe xong gật gù, cảm thấy Chung Kiến Thành rất có chừng mực. Lão hỏi thêm vài vấn đề, nhưng Chung Kiến Thành đã được Trần Hán Thăng nhắc nhở nên trả lời cũng rất trôi chảy.

Không ngờ, Vu Dược Bình lại lấy ra hai căn phòng trống hỗ trợ cho hạng mục này.

Ban đầu, lão dự định lấy ra một căn, lại còn làm ra vẻ do dự. Kết quả có hai bao thuốc Trung Hoa làm vật dẫn, một gian phòng lập tức thành hai gian, sự do dự cũng biến thành sự thoải mái.

Vu Dược Bình chỉ vào chỗ cần điền trong tờ đơn ‘hạng mục nâng đỡ sinh viên lập nghiệp’ nói: “Chỗ này cần có một giáo viên điểm chỉ vào đây. Tôi không thể làm được, cậu cần tìm một người khác làm việc này.”

“Phụ đạo viên Quách Trung Vân có được hay không bí thư?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Tất nhiên là có thể. Nhưng thầy ấy có đáp ứng hay không?”

“Không có chuyện gì, ngài ấy từ trước đến nay vẫn ủng hộ em mà.”

Trần Hán Thăng đã tính toán tất cả, đương nhiên còn muốn giải thích một chút.

Theo như tờ đơn, chỉ cần Vu Dược Bình đóng dấu xuống, thì hắn có quyền sử dụng 2 căn phòng dưới tầng một trong vòng một năm.

Chung Kiến Thành còn chút không dám tin, chỗ tốt như thế lại thuộc về mình. Gã biết quá trình cũng sẽ không đơn giản, có chút khó khăn mệt mỏi, khẳng định Trần Hán Thăng đã tự mình lặng lẽ giải quyết êm xuôi mọi việc rồi.

Trần Hán Thăng chỉ cần dùng hai bao thuốc Trung Hoa thôi đã có thể dẫn dắt việc này một cách mượt mà, lặng yên thành công như vậy.

Buổi trưa Chung Kiến Thành mời Vu Dược Bình đi ra ngoài ăn cơm, đây cũng là lẽ thường, Vu Dược Bình cũng không có ý định từ chối.

Sau khi ăn trưa xong, Chung Kiến Thành móc ra 2000 tệ đưa cho Trần Hán Thăng: “Đây là tiền thuốc lá.”

Hai bao thuốc kia không đáng 2000 tệ. Rõ ràng đây là chỗ tốt mà Chung Kiến Thành muốn đưa cho Trần Hán Thăng.

Nhưng chút tiền này, mà muốn xóa đi công lao cố gắng của Trần Hán Thăng suốt thời gian vừa qua thì không thể dễ dàng như vậy được.

Trần Hán Thăng cười cười, từ chối: “Mục đích của tôi không chỉ đơn giản là hạng mục này. Mà tôi làm còn vì sự phát triển sau này của chính bản thân mình nữa.”

Nhìn thấy Trần Hán Thăng từ chối rất kiên định, Chung Kiến Thành chỉ có thể nói: “Tôi nên ủng hộ một chút gì đó, nếu không sẽ có cảm giác không tồn tại.”

“Quản lý Chung nói cũng hợp lý.”

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý: “Không bằng, ngài mua ủng hộ tôi một chiếc điện thoại đi.”

Chương 58: Đeo thẻ hội viên có ảnh hưởng đến việc thể hiện không?

Trần Hán Thăng mở miệng ra đã đòi điện thoại, nhưng Chung Kiến Thành cũng không ngạc nhiên. Dù sao, Trần Hán Thăng vốn không phải là một sinh viên bình thường, nên hắn đưa ra yêu cầu thế nào cũng không cần ngạc nhiên.

Chung Kiến Thành hỏi dò Trần Hán Thăng: "Cậu không muốn 2 nghìn tệ, là nhằm mục đích đòi một chiếc điện thoại phải không?"

Chuyển phát nhanh Thâm Thông có cơ chế cổ phần. Chung Kiến thành có thể trở thành giám đốc khu vực Giang Lăng thì một chiếc điện thoại không là vấn đề gì quá to tát cả.

Lại nói, Trần Hán Thăng vừa giúp mình có được một chuyện tốt trong trường. Lão cảm thấy việc làm này thật là tuyệt vời.

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Ý nghĩa của hai việc này hoàn toàn khác nhau. Thuốc lá có mục đích thúc đẩy hạng mục, còn điện thoại là vì sự phát triển sau này của hạng mục. Hiện tại, tôi có thể xem như là đối tác làm ăn lớn trong trường học đi, xin một chiếc điện thoại cũng không quá đáng chứ."

Chung Kiến Thành nghĩ ngợi một chút, hiện tại Trần Hán Thăng đã có chỗ làm việc của riêng mình (2 căn phòng tầng 1), có quan hệ cực tốt bên đoàn ủy, lại là người có thân phận (lớp trường cùng với phó bộ trưởng). Tổng hợp lại những điều này, Trung Kiến Thành gật đầu nói: "Không tính là quá đáng."

“Chúng ta về cửa hàng trước đi, ăn cơm trưa xong, sau đó ngồi lại uống một chút trà cho tiêu cơm.”

Chung Kiến Thành không đáp ứng, cũng không từ chối. Việc đầu tiên, lão muốn bàn bạc giá cả với Trần Hán Thăng cái đã.

Tại đường Thiên Nguyên Đông, trên văn phòng tầng 2, Chung Kiến Thành ngồi một bên, còn Trần Hán Thăng đang ngồi pha trà. Một bên đề xuất giá cả nói: “Đây là giá cả thời Mạnh Học Đông còn làm đại diện. Mội khi cậu ta thu được một kiện hàng tôi sẽ trích cho cậu ấy 5 hào. Nhưng cậu thì khác, mội kiện hàng tôi trả cậu 8 hào được không?”

Trần Hán Thăng lên tiếng. Trước tiên hắn cần xem thật kỹ bảng hiệp nghị, sau đó mới hỏi: “Trước đó tôi có nói, muốn làm tổng đại lý ở Tài Viện, Đông Đại, Viện Y Học cùng Học Viện Công Trình. Quản lý Chung cảm thấy thế nào?”

“Chuyện này không thành vấn đề. Đến lúc đó, cậu làm tổng đại lý, những người hiện giờ đều là nhân viên của cậu, còn việc chia trác lợi nhuận cậu với bọn họ tự bàn với nhau, tôi mặc kệ. Tóm lại, tôi trích phần trăm cho cậu là 8 hào.”

Chung Kiến Thành lập tức đồng ý. Năng lực Trần Hán Thăng biểu hiện ra, ăn đứt mấy đại lý ở mấy trường kia, đương nhiên công việc cũ thể lão cũng không muốn nhúng tay vào.

Giống như, Chung Kiến Thành trích phần trăm là 8 hào/ 1 kiện. Đến khi Trần Hán Thăng làm việc với cấp dưới, hắn sẽ chia lợi nhận 8 hào này ra. Khả năng cao, sau khi chia cho người dưới, hắn chỉ còn 2 hào/ kiện. Nhưng điều quan trọng là hắn không phải tự tay làm việc.

Trần Hán Thăng nhìn thấy Chung Kiến Thành kiên trì như vậy, thì uống một ngụm trà rồi từ từ nói ra: “Quản lý Chung có chút bảo thủ.”

“Thế nào? Với giá tiền này, cậu có ý kiến gì không?”

Chung Kiến Thành Cau mày hỏi. Trước kia, không có sinh viên nào dám ý kiến ý cò với số tiền mà lão đưa ra cả. Trần Hán Thăng là người đầu tiên.

Trần Hán Thăng khoát tay nói: “Tôi cũng không có ý kiến gì cả, chỉ là có lời đề nghị tốt hơn thôi.”

“Vậy cậu nói đi.”

“Tôi cảm thấy nên tạo ra một con đường tiêu chuẩn, ví dụ như một tuần nhận được số lượng nào đó có thể trích thêm phần trăm từ 8 hào thêm 1 hay 2 hào nữa chẳng hạn, cứ thế mà suy ra làm cho người dưới có thêm động lực cố gắng… Quản lý Chung nhìn chằm chằm vào tôi làm gì?”

Trần Hán Thăng vừa nói ra suy nghĩ của mình, lời nói còn chưa hết đã thấy Chung Kiến Thành ngơ ngác nhìn mình.

“Nhóc con, cậu ở nhà có phải đã làm qua việc buôn bán rồi có phải không?”

“Làm gì có.”

“Vậy sao cậu hiểu nhiều thứ như vậy?”

“Tôi học chuyên ngành quản lý, trên sách vở những ví dụ này rất nhiều.”

Một tên sinh viên lên lớp không ngủ thì chơi, giờ này lại lấy sách vở ra làm bia đỡ đạn. Nhưng Chung Kiến Thành lại chấp nhận tin tưởng: “Chẳng trách người ta đều nói trong sách chứa ngàn vàng nha. Trần quản lý, cậu đúng là sách vở đầy miệng, còn tôi không làm sao nghĩ đến những vấn đề đó.”

Trần Hán Thăng nghe thấy 3 chữ ‘quản lý Trần’ thì như bị một bức dèm bằng sương mù che trước mặt. Không ngờ giờ này, mình lại biến thành quản lý Trần.

“Đề nghị này của quản lý Trần cực kỳ tốt, chờ tôi tính toán một chút rồi báo lại cho cậu. Còn việc cậu mở rộng công việc có ý kiến gì nữa không?” Chung Kiến Thành thành tâm hỏi.

“Không biết từ trước tới giờ quản lý Chung làm sao nhận hàng hóa chuyển phát nhanh trong trường?” Trần Hán Thăng lại hỏi.

“Bởi vì số lượng trong trường cũng không lớn. Cho nên, thường thường hai ba ngày chúng tôi sẽ đến thu một lần. Xe xuất phát từ đây, đến thu ở một chỗ cố định trong các trường.”

Trần Hán Thăng nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Nếu như sau này số lượng hàng nhận vào đạt tiêu chuẩn. Tôi muốn một nhân viên nhận hàng thường chú trong trường, cố gắng một ngày giao hàng một lần, nhằm nâng cao hiệu suất công việc.”

Chung Kiến Thành gật đầu: “Cái này không thành vấn đề, chỉ cần cậu đạt đủ lợi nhuận cho công ty là được, cùng lắm là thuê thêm một người nữa là được.”

Trần Hán Thăng đưa qua điếu thuốc, sau đó cười ha hả nói: “Tiền lương người này tôi trả. Ông chỉ cần hỗ trợ tôi tìm một người có kinh nghiệm là được.”

“Tiền cậu trả?”

Chung Kiến Thành yên lặng một chút, rồi như có điều nghĩ ra, hứng thú nhìn Trần Hán Thăng nói: “Người trẻ tuổi suy nghĩ thật là nhiều. Nếu như vậy, công việc của 4 trường đại học này không phải bị cậu nắm chặt trong tay sao?”

“Quản lý Chung chẳng lẽ còn muốn làm Hoàng Đế? Người quản lý chỉ cần học cách kiếm tiền là được. Còn những việc nhỏ nên để cho cấp dưới thích hợp đảm nhận là việc nên làm.”

Trần Hán Thăng xem thường nói.

“Ông đây cũng không phải là ‘tiểu thư’, không cần nằm kiếm tiền. Nhưng chuyện này tôi có thể đồng ý với cậu. Đến lúc đó, tôi kiếm cho cậu một nhân viên ôm thu trung thực có kinh nghiệm, hơn nữa còn rõ ràng nói cho người ấy nghe, quản lý Trần mới là ông chủ chả tiền lương cho cậu đấy.”

Chung Kiến Thành làm bộ tức giận nói, thật ra trong lòng lão lại cực kỳ vui sướng. Bởi biểu hiện của Trần Hán Thăng vượt qua sự mong đợi của lão, làm cho lão rất mong chờ công việc sau này của mảng trường học.

“Vậy thì tốt rồi, tôi không ý kiến gì nữa. Quản lý Chung xác định lại những tiểu chuẩn kia rồi báo cho tôi, sau đó chúng ta sẽ ký hợp đồng. Bây giờ tôi chuẩn bị về đây.

Trần Hán Thăng mồm thì nói muốn về, nhưng mông thì không có dấu hiệu của việc di chuyển.

“Còn có việc sao?”

Chung Kiến Thành ngạc nhiên hỏi.

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Tôi đang nghĩ, nếu sau này có ý tưởng gì mới mà muốn lập tức báo cáo cho quản lý Chung thì không biết nên dùng cách gì nhanh nhất đây?”

Chung Kiến Thành ‘hừ’ một tiếng, sau đó đứng lên, đi đến bàn làm việc, mở ra ngăn bàn, lấy một hộp điện thoại còn chưa bóc seal ra nói: “Tôi chuẩn bị đổi điện thoại, trước hết đưa cho cậu dùng trước.”

Trần Hán Thăng nhận lấy, nhìn qua. Nokia 5210, một chiếc điện thoại kinh điển, cực kỳ chắc chắn. Hắn nhanh chóng bóc vỏ bỏ xuống bàn.

Chung Kiến Thành ngạc nhiên hỏi: “Đây là chiếc điện thoại đầu tiên của cậu sao?”

“Chính xác.”

Trần Hán Thăng trả lời.

Chung Kiến Thành có chút mờ mịt: "Trước kia, khi tôi mua cái điện thoại đầu tiên. Bên trong toàn sách hướng dẫn tiếng anh, tuy xem không hiểu nhưng cũng không dám bỏ đi."

"Làm vậy thì hơi quá."

Trần Hán Thăng phủi mông đứng dậy rời đi. Lần này, hắn đi thật, thuận tiện ngang qua Chợ Nghĩa Ô làm một cái sim.

… .

Buổi tối, Trần Hán Thăng đúng giờ đến tham gia cuộc họp của hội học sinh. Trong phòng họp người đến cũng không ít. Đám người này đều là cán bộ trong hội học sinh. Hội nghị còn chưa bắt đầu, đám người này chia ra từng tốp đứng một chỗ nói chuyện với nhau.

Bởi vì cuộc họp này chủ yếu thảo luận về việc dạ tiệc đón tân sinh viên, cho nên bộ phận đối ngoại là quan trọng nhất. Nên ba vị phó chủ tịch đang giao lưu nói chuyện với Thích Vi cùng Diêu Quốc Khánh.

Thích Vi nhìn thấy Trần Hán Thăng bước vào, thì vẫy tay gọi lại: "Trần Hán Thăng, tới đây cầm lấy thẻ hội viên của cậu đi này."

Tiếng gọi vang lên, làm cho tiếng ồn trong phòng họp trung tâm giảm đi rất nhiều. Rất nhiều người trong đây đã nghe qua cái tên Trần Hán Thăng. Người vừa đá đít nguyên phó bộ trưởng Chu Hiểu, sau đó nhanh chóng ngồi vào vị trí trống đó. Mọi người đối với cậu tân sinh viên khiến người ta đau đầu này, cực kỳ tò mò.

Trần Hán Thăng không để ý, cười tủm tỉm cầm lấy thẻ hội viên của mình, trên đó ghi: 'Trần Hán Thăng, phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại khoa Khoa Học Nhân Văn và Xã Hội' .

“Cài này không phải suốt ngày phải đeo trên cổ chứ?”

Trần Hán Thăng hỏi Thích Vi.

Thích Vi còn chưa trả lời, mà phó chủ tịch Tả Tiểu Lực đang hậm hực đứng đó, dùng giọng khiển trách nói: “Cậu tốt nhất là đừng mang. Tôi thật sự lo lắng cậu làm mất hết hình tượng của hội học sinh.”

“Mẹ mày nói hết hay chưa?”

Trần Hán Thăng không nhịn được quay đầu qua nói. Thích Vi nhanh chóng ngăn ở giữa hai người. Cô ấy rất sợ Trần Hán Thăng khó chịu, ngay chỗ này đánh nhau với Tả Tiểu Lực.

Nhưng Trần Hán Thăng không có hành động. Hắn nhìn thấy bên eo Tả Tiểu Lực cài một chiếc máy nhắn tin màu đen, phần đuôi còn treo một cái dây xích gắn liền với vỏ đựng, tạo thành một đường cong trên dây lưng.

Trần Hán Thăng đột nhiên lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại Nokia 5210 mới tinh đặt trên bàn ‘bộp’, sau đó lên tiếng nói: “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, đeo thẻ thành viên hội học sinh có ảnh hưởng đến việc sử dụng không thôi?”

Chương 59: Tuổi trẻ dùng lời ngon ngọt để buôn bán

Năm 2002, rất ít sinh viên sở hữu cho riêng mình một chiếc điện thoại, không phải vì thế thì Kim Dương Minh cũng không phải nghĩ trăm phương ngàn kế để cho mọi người biết mình có một chiếc điện thoại. Hôm nay Trần Hán Thăng cũng sử dụng chiêu của một 'fuck boy' thứ thiệt, cái khác thì khoan hãy nói, nhưng cảm giác cũng thật tuyệt vời.

Loại giả dối này đến từ một phương diện khác, không quan hệ đến chức vụ cùng sự từng trải, làm cho Tả Tiêu Lực đứng ngơ người tại chỗ, không biết phản bác thế nào.

Một phó chủ tịch khác là Mục Văn Linh đang tranh thủ đứng ra hòa giải, để mọi người nén lại cảm xúc chuẩn bị họp. Tả Tiểu Lực vừa bước về phía chỗ ngồi vừa kéo áo sơ mi trắng vừa nhét trong quần ra, lặng lẽ che đi chiếc máy nhắn tin đang cài bên hông.

"Hôm nay triệu tập mọi người đến, chủ yếu là bàn về bữa hạ hội chào đón tân sinh viên."

Phó chủ tịch Hồ Tu Bình lớn tiếng nói: "Dạ tiệc chào đón tân sinh là truyền thống từ trước tới nay của khoa Khoa Học Xã Hôi Và NHân Văn, nhất là năm nay trường chúng ta vừa tròn 50 tuổi. Nói không chừng, khi buổi dạ hội diễn ra lại có hiệu trưởng cùng các lãnh đạo khác trong trường đến xem, nên mọi người cần phải chú tâm vào công việc chuẩn bị."

Thật sự Trần Hán Thăng không nhớ tới năm nay là năm kỷ niệm 50 năm thành lập trường. Chẳng trách, thời gian gần đây

trường học không ngừng gia tăng diện tích xanh hóa, như sửa chữa hòn non bộ, làm sạch hồ nhân tạo. Khả năng, thời điểm đó trường học còn tiếp đón cán bộ hệ thống giáo dục đến tham quan nữa.

"Nếu trưởng học vừa tròn 50 năm thành lập, chắc chắn lúc đó nhà trường cũng sẽ tổ chức buổi lễ thật sự long trọng chứ nhỉ!"

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói chuyện với Thích Vi: "Việc này có thể xung đột với dạ tiệc chào đón tân sinh không?"

"Chắc chắn là có rồi. Nói không chừng, ngay tại hội trường trung tâm này, chúng ta vừa tổ chức xong dạ hội chào đón tân sinh, thì tiếp theo sẽ là buổi lễ chúc mừng 50 năm thành lập trường cũng nên." Thích Vi hậm hực nói.

Lúc này, Tả Tiểu Lực dùng giọng nghiêm khắc nói ra: "Bộ phận đối ngoại có chuyện gì thế? Trên này chúng ta mở đại hội, còn các cô các cậu phia dưới mở tiểu hội sao? Có coi kỷ luật tổ chức là gì nữa không?

Thích Vi là một cô gái làm việc cẩn thận, những người thế này đều có suy nghĩ riêng của bản thân. Cô ấy nhếch miệng cười, sau đó đứng dậy nói: "Vừa rồi, tôi cùng bó bộ trưởng Trần thảo luận một vấn đề thế này. Trường học chắc chắn tổ chức buổi lễ kỉ niệm 50 năm thành lập trường, có phải hay không xung đột với buổi dạ hội của chúng ta?"

"Ý của bạn là muốn tạm dừng buổi dạ hội chào đón tân sinh?"

Hồ Tu Bình có chút tức giận nói.

Thích Vi lắc đầu: "Tôi cảm thấy buổi dạ tiệc của chúng ta nên làm đơn giản thôi, không nên lãng phí quá nhiều thời gian vào đấy, bởi vì buổi lễ kỷ niệm của trường chắc chắn cần sự đóng góp của chúng ta."

Ba vị phó chủ tịch liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình.

Mục Văn Linh đồng ý đề xuất của Thích Vi. Hồ Tu Bình cảm thấy không thể đơn giản quá được, ít ra phải đạt mức trung bình. Tả Tiểu Lực nhìn qua Trần Hán Thăng, thì thấy thằng này chẳng thèm để ý xem chuyện gì xảy ra, chỉ chăm chú bấm điện thoại.

Tả Tiệu Lực lạnh nhạt nói: "Tôi cảm thấy không thể giảm bớt được, không những thế còn phải đề cao tiêu chuẩn. Nếu như làm qua loa cho xong việc, thì các lãnh đạo trong trường sẽ đánh giá hội học sinh như thế nào đây?"

Thích Vi nhẹ nhàng lắc đầu. Tả Tiểu Lực đây là dùng việc công báo thù riêng. Không ngờ thằng này còn dùng câu 'đề cao tiêu chuẩn', nếu như việc này thành công chỉ khổ bộ phận đối ngoại, lại phải ra ngoài đi ăn mày.

Cô ấy nhìn qua Trần Hán Thăng, nếu như cái tên luôn làm người khác 'đau đầu' này có thể đứng dậy phản đối, nói không chừng còn phát sinh hiệu quả. Nhưng cô ấy phát hiện ra Trần Hán Thăng giống như làm lơ ánh mắt của cô vậy.

Thật ra, Trần Hán Thăng nhận ra, nhưng hắn còn có dự định của mình. Nếu như hạng mục sinh viên lập nghiệp hoàn thành, thì hắn không phải là một sinh viên bình thường nữa rồi.

Hồ Tư Bình đang do dự, bỗng nghe được lời phát biểu của Tả Tiểu Lực, thì lập tức lên tiếng: "Dù cho tiêu chuẩn không thể đề cao, cũng nhất định không thể giảm xuống. Hiện tại, chúng ta cần phân phối nhiệm vu cho từng bộ mới được. Bộ phận đối ngoại chủ yếu phụ trách vấn đề tiền tài trợ…"

Những nội dung phía dưới Trần Hán Thăng cũng không cần nghe nữa rồi. Nhiệm vụ bộ phận đối ngoại cần làm là kéo

về 3500 tệ tiền tại trợ, mà cái này 3500 tệ là tiền thật, chứ không phải giống như Chu Hiểu kéo về 300 tệ tiền bằng rôn, với 300 tệ tiền ưu đãi.

Hội nghĩ kết thúc. Thích Vi nói với Trần Hán Thăng: "Hiện giờ, bộ phận đối ngoại đã nhận rất nhiều người mới, cậu có muốn gặp mặt không?

Dù cho Trần Hán Thăng là phó bộ trưởng, nhưng thời điểm tuyển dụng Thích Vi cũng không hề gọi Trần Hán Thăng đi hỗ trợ phỏng vấn. Đương nhiên, hắn cũng không thèm để ý, nhún vai nói: "Nhìn một chút cũng được."

Bộ phận đối ngoại thường là bộ phận có nhiều thành viên nhất, nhiệm kỳ này có 11 người. Ngoại trừ bộ trưởng cùng có bộ trưởng, còn có 3 người năm hai, cùng với 5 sinh viên năm nhất vừa mới được nhận vào.

Những người này có thể nghe qua tên Trần Hán Thăng nhưng chưa hề được gặp qua. Nhưng để phân biệt lại cực kỳ dễ dàng, bởi vì trong phòng họp bao giờ cũng có một người con trai ngồi bắt chéo chân, miệng phì phèo điếu thuốc. Người đó chính là hắn.

"Phó bộ trưởng Trần. Đây là tất cả thành viên trong bộ chúng ta." Thích Vi đứng dậy giới thiệu qua.

Trần Hán Thăng gật đầu chào hỏi, dáng vẻ của hắn bây giờ rất phù hợp với sự tích mà người ta hay bàn tán. Đến cả chào hỏi mà điếu thuốc vẫn cầm trên tay chẳng thèm dập.

Sau đó, Thích Vi bắt đầu thảo luận về vấn đề chính: "Lần này hôi học sinh giao nhiệm vụ cho bộ chúng ta là kéo về 3500 tệ tiền tài trợ. Tôi là bộ trưởng nên nhận phụ trách kéo về 1500 tệ. Hai phó bộ trưởng mỗi người 1000 tệ, những người khác có nhiệm vụ trợ giúp. Mọi người xem có được hay không?"

Diêu Khánh Quốc khổ sở nói: “Có vấn đề thì cũng không làm được gì. Bộ phận đối ngoại sinh ra để phục vụ cho vấn đề này mà.”

Thích Vi không để ý đến những lời phàn nàn của Diêu Khánh Quốc, mà chuyển ánh mắt về phía Trần Hán Thăng: “Bộ trưởng Trần thấy sao?”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng thổi ra hình vòng tròn khói thuốc lá: “Một mình tôi kéo về 3500 tệ cũng được.”

Khóe miệng Diêu Quốc Khánh giật giật, cu cậu đang đinh nói ‘chém gió’, nhưng nghĩ tới trình độ xin tiền của Trần Hán Thăng, thì vội vàng nuốt những lời định nói xuống.

Thích Vi gật đầu. Cô ấy thật ra cũng có cảm nhận như vậy.

Bản thân cô ấy cũng không tự tin có thể hoàn thành nhiệm vụ kéo về 1500 tệ. Cũng chẳng hiểu Trần Hán Thăng lấy sự tự tin đó ở đâu. Nói đi cũng phải nói lại, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Thích Vi cực lực đề cử Trần Hán Thăng bước lên vị trí phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại.

“Chuyện tiếp theo chúng ta cần bàn đến vấn đề người trợ giúp. Chuyện này lấy tự nguyện làm chủ. Ai muốn theo hai vị phó bộ trưởng hoặc theo tôi thì cứ mạnh dạn đề xuất.”

Thích Vi điều chỉnh lại cảm xúc rồi nói.

Nhưng điều không ai nghĩ tới lại xuất hiện, ngoại trừ hai người sinh viên năm 2 theo Diêu Khánh Quốc, 1 người theo Thích Vi, còn lại 5 người sinh viên năm nhất đều muốn làm việc cùng Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy ngạc nhiên, thế mà hắn cứ nghĩ mình sẽ là ‘tư lệnh không quân’ cơ đấy.

Cuối cùng, có cậu sinh viên năm nhất cảm thấy xấu hổ nên quay qua lựa chọn Thích Vi. Dẫn đến, đội ngũ Trần Hán

Thăng gồm có 5 người, 4 người sinh viên năm nhất, 2 nam 2 nữ.

Thích Vi cũng không để sự việc kéo dài thêm, lập tức phân phối cùng nhắc nhở mọi người nhanh chóng bắt tay vào công việc, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

“Trần Bộ Trưởng? Ngày mai chúng ta đi tìm thương nhân xin tài trợ chứ?”

Một bạn gái tên là Nhiếp Tiểu Vũ lên tiếng hỏi.

“Ngày mai?”

Trần Hán Thăng còn có viên, nên khoát khoát tay nói: “Ngày mai là ngày nghỉ. Mọi người nên ngủ nghỉ, lên mạng, tiến hành hẹn hò, có vẫn đề gì thư hai bàn tiếp.”

Mấy cô cậu tân sinh ngơ ngác, tôi nhìn anh, anh nhìn cô ấy. Nhưng bộ trưởng Trần đã quyết định như vậy, mọi người cũng chỉ còn cách chấp hành mà thôi.

…

Trần Hán Thăng về phòng ký túc thì lấy điện thoại gọi cho mẹ.

“Aloo, ai vậy?”

Âm thanh của Lương Mỹ Quyên truyền qua ông nghe.

“Con của ngài đây. Gần đây con vừa mua một chiếc điện thoại, số là 13xxxxxxx. Về sau có chuyện gì, mẹ cứ gọi vào số này là được.”

Lương Mỹ Quyên nghe vậy có chút vội vàng: “Cái điên thoại di động này bao nhiêu tiền? Tiền con lấy từ đâu? Dạo này làm cái gì thế?”

Trần Hán Thăng nghe được những lời chất vấn, lập tức bĩu môi, để điện thoại xa xa một chút, sau đó lớn tiếng nói: “Aloo,

mẹ, người nghe được không? Aloo, tín hiếu chán quá, con cúp điện thoại đây…”

“Tút, tút, tút.”

Ở nhà, Lương Mỹ Quyên nghe được âm thanh này chợt ngẩn người ra.

Trần Triệu Quân đang rửa bát bỗng không nghe được tiếng động gì nữa, vội vàng đi tới hỏi: “Điện thoại của ai đấy?”

“Còn không phải thằng nhóc kia sao. Nó nói vừa mới mua một chiếc điện thoại, lại không nói tiền kiếm từ đâu, cuối cùng còn ngắt điện thoại của tôi.”

Lương Mỹ Quyên càng nói càng lo, cuối cùng vỗ đùi đưa ra quyết định: “Không được, trong lòng tôi cảm thấy không yên tâm. Nhất định phải lên Kiến Nghiệp xem thằng nhóc này mới được.”

Trần Triệu Quân cũng cảm thấy lo lắng. Điện thoại di động lên đến mấy ngàn tệ. Mình cùng Lương Mỹ Quyên đang còn phải dùng điện thoại bàn. Thế mà thằng con trai cưng lại dùng điện thoại di động.

“Mặc dù Hán Thăng tính tính tự do thoải mái, nhưng làm việc vẫn biết nặng nhẹ. Chuyện phạm pháp chắc chắn sẽ không đụng tới.”

Trần Triệu Quân từ từ phân tích lại, nhưng nhìn qua ánh mắt Lương Mỹ Quyên không được tốt lắm, nên vội vàng đổi giọng nói: “Nhưng tôi cũng đồng ý lên đó nhìn xem thế nào. Dù sao, con nó học ở đâu mình còn không biết, nhưng cũng không thể đi luôn ngày mai được. Chúng ta cần phải có kế hoạch cụ thể, quyết định trước thời gian nghỉ đông lên đó, em xem thế nào?”

Lương Mỹ Quyên cảm thấy những lời này rất được, cũng không nên vội vội vàng vàng vừa đi vừa về.

Trần Hán Thăng không thể nào biết được cha mẹ mình đang bàn kế hoạch kiểm tra đột kích hắn. Hiện giờ, hắn còn nhàn nhã gọi điện cho Thẩm Ấu Sở.

"Đây là số di động của tớ 13xxxxxxx. Về sau, cậu muốn tìm tớ thì gọi vào số này là được."

"Nói, nói chậm một chút. Tớ cần lấy giấy ghi lại."

"Nhanh lên, nhanh lên."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói.

"Ồ, ồ, cậu chờ một chút."

Thẩm Ấu Sở nói xong là lập tức đi lấy giấy, lo lắng mình lấy chậm lại bị la, nên không cẩn thận làm rơi thứ gì đó, âm thanh 'leng keng, leng keng' truyền vào điện thoại.

Qua một lúc, Thẩm Ấu Sở nói vào điện thoại: "Cậu, cậu còn ở đó chứ?"

"Vừa mới đụng vào đồ gì có phải hay không?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Ừ…"

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng trả lời.

Trần Hán Thăng thở dài: "Cô ngốc này, đụng phải có đau hay không?"

"Không, không có việc gì đâu, chỉ là bồn tắm bị lật thôi."

Thẩm Ấu Sở lắp bắp giải thích.

Trần Hán Thăng cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, sau đó đọc lại số điện thoại một lần nữa, cũng dặn cô bé phải nhớ kỹ trong lòng.

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Ấu Sở đọc đi đọc lại dãy số được khi trên giấy, cố gắng khắc nó vào trong tâm trí của

mình.

Những ngày tiếp theo, cô ấy sẽ lấy tờ giấy ra đọc thêm nhiều lần nữa, trước khi cởi quần áo đọc một lần, tắm rửa xong, cứ để mái tóc ướt sũng lại lấy ra đọc thêm lần nữa, tranh thủ từng giây từng phút một ghi nhớ số điện thoại này.

Cho tới khi nhớ thật kỹ, cô nàng mới yên tâm kẹp tớ giấy gọn gàng vào quyển sách, sau đó cất thật kỹ nó vào một chỗ cố định.

Còn Trần Hán Thăng nói chuyện với Tiêu Dung Ngư lại đơn giản hơn rất nhiều.

"Tiểu Trần, cậu mới mua điện thoại thật sao?"

"Chuyện này thì có gì mà kỳ lạ!"

Trần Hán Thăng xem thường nói.

"Vậy mai cậu mang qua đây tớ xem chút?"

"Ngày mai à?"

Trần Hán Thăng đang muốn gặp Tiêu Dung Ngư nói chuyện này: "Ngày mai tớ cần đến nhà phụ đạo viên, để bàn với ngài ấy một số chuyện."

Trần Hán Thăng muốn Quách Trung Vân làm giáo viên bão lãnh cho hạng mục. Hắn định mang chút hoa quả đến hỏi qua một chút, dù cho hắn biết Quách Trung Vân chắc cũng đồng ý thôi.

Tiêu Dung Ngư có chút không vui nói: "Cậu đã đồng ý đi dạo phố cùng tớ cơ mà?"

"Tớ có chuyện mà, quyết định như vậy đi."

Trần Hán Thăng chuẩn bị ngắt điện thoại.

"Được, chút nữa tớ gọi điện thoại cho Dì Lương cũng cha của tớ, nói cậu hôn tớ."

Trần Hán Thăng thở dài: “Thế cậu muốn đi cùng hay không?”

“Được rồi, vậy sáng mai gặp mặt nhá.”

Tiêu Dung Ngư vui vẻ nói, nhưng cô bé nghĩ đến một chuyện.

“Tiểu Trần, từ khi có số điện thoại. Cậu gọi cho tớ đầu tiên phải không?”

“Tất nhiên rồi, tớ còn chưa kịp gọi cho mẹ đây. Được rồi, được rồi tớ gọi điện cho mẹ đây.”

Sau đó hắn nhanh chóng nhấn nút tắt, lẩm bẩm: “Con gái thật là phức tạp.”

Bên này, Tiêu Dung Ngư cảm giác vui vẻ. Cô nàng mở tủ chọn quần áo phù hợp để mai đi dạo phố. Lúc này, bạn cùng phòng đột nhiên hỏi: “Tiêu Ngư Nhi, cậu chọn được môn học chuyên ngành chưa?”

“Xác định rồi, pháp luật thương nghiệp.”

“Sao lại chọn pháp luật thương nghiệp. Cậu nên chọn thương mại quốc tế mới đúng chứ?”

Tiêu Dung Ngư cười nói: “Không sao, tớ nghĩ mình cần hiểu thêm về vấn đề này.”

Chương 60: Đi chơi cực khổ cùng lớn ngọt ngào, nhỏ đáng yêu

Sáng sớm thứ 7,đầu tiên Trần Hán Thăng gọi điện cho phụ đạo viên Quách Trung Vân, hỏi xem ngày hôm nay có thể tới gặp ngài ấy được không.

Quách Trung Vân nghe xong thì vui vẻ đồng ý:“Cậu mau qua đây. Tôi cùng sư mẫu của cậu hôm nay đều có việc, đang lo không có ai trông coi Giai Tuệ đây.”

Sau khi Trần Hán Thăng nghe được những lời này thì ngay lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư. Cô nàng đã sớm chuẩn bị kỹ càng:” Tiểu Trần, mình muốn đến trường học của cậu ăn thử bữa sáng.”

“Mấy món ăn ở trường mình đã ăn đến phát chán rồi.”

Trần Hán Thăng còn chưa đánh răng, vội vàng bịa ra một lý do để từ chối:” Để lần sau đi, với lại bữa sáng ở trường học của tớ ăn không ngon.”

Trong đầu Trần Hán Thăng luôn có suy nghĩ khốn nạn là ngăn cản tình huống “Vương thấy Vương” .

“Tình huống đẹp nhất là một người ở Tài Viện, một người ở Đông Đại. Hai cô nàng nước sông không phạm nước giếng. Thêm vào đó, có nhiều học sinh như vậy các cô ấy cũng sẽ không ngẫu nhiên gặp nhau được mới phải.”

Sau khi sắp xếp xong, Trần Hán Thăng ở trước cổng lớn Đông Đại chờ Tiêu Dung Ngư, dáng người cô nàng vốn rất

xinh đẹp, lại ăn mặc bộ đồ thể thao puma màu hồng càng làm tôn thêm vẻ đẹp tuyệt trần, thêm vào đó trên vai cô nàng có thêm một chiếc ba lô nhỏ xinh xắn. Cô nàng bước đi trong buổi sáng sớm mùa thu, đây chính là hình ảnh thu được rất nhiều ánh mắt của mọi người trên đường.

“Lạnh quá, Tiểu Trần.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng dậm chân.

“Nếu cậu cảm thấy lạnh, hay là cậu trở về ký túc xá trước đi?”

Trần Hán Thăng đưa ra lời đề nghị hợp lý.

“Không trở về.”

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Trần Hán Thằng, trực tiếp đút tay phải vào túi áo của Trần Hán Thăng.

“Cậu làm như vậy có thể làm cho người khác hiểu nhầm đấy” .

Trần Hán Thằng bất đắc dĩ nói.

Tiêu Dung Ngư nở một nụ cười ngọt ngào:” Cứ mặc cho người khác hiểu lầm đi, dù sao tớ cũng không muốn có bạn trai trong thời gian học đại học nha.”

“Nhưng tớ lại không thể mặc kệ được. Cậu có thể làm chuyện này với Cao Gia Lương có được hay không? … . a, sao cậu lái bấm tớ!”

“Ai bảo cậu “Miệng chó không thể mọc ngà voi” .

Thời tiết bên ngoài có chút lạnh, có điều ở trong xe bus khá là ấm áp, thậm chí có chút ngột ngạt. Cũng may ở Giang Lăng, xe bus 737 là điểm bắt đầu nên không phải đứng, cho nên Trần Hán Thăng chọn một chỗ sát cửa sổ, cho Tiêu Dung Ngư ngồi đấy.

“Cho tớ nhìn điện thoại di động của ngươi một chút, đây không phải là dì Lương cho tiền cậu mua chứ?”

Tiêu Dung Ngư vừa ngồi xuống, là không thể chờ đợi được muốn nghe một chút chuyện của Trần Hán Thăng.

“Mẹ tớ là người keo kiệt, trước đây lúc tớ ra ngoài chơi, đã không cho tớ quá 20 tệ.”

Trần Hán Thăng bĩu môi nói.

Tiêu Dung Ngư cười duyên một cái, sau đó đánh lên vai Trần Hán Thăng:” Vậy thực sự cậu đã tự mình kiếm tiền được rồi?”

Trần Hán Thăng cũng không che giấu, thời điểm muốn khai thác bên đại học Đông Đại nói không chừng còn phải nhờ sự hỗ trợ của Tiêu Dung Ngư. Cho nên hắn kể vắn tắt cậu chuyện từ đầu đến cuối, từ việc lấy giấy thông báo tuyển dụng của chuyển phát nhanh Thâm Thông trên bảng thông tin, cho đến việc nói chuyện với Chung Kiến Thành, sau đó là việc liên hệ với bên đoàn ủy.

Chuyện về Thẩm Ấu Sở, hắn tất nhiên là không đề cập đến.

Tiêu Dung Ngư nghe xong, cong môi đỏ lên nói:“Cậu làm nhiều chuyện như vậy, một chuyện tớ đều không biết.”

“Hết cách rồi, những đội viên gương mẫu như chúng ta làm chuyện tốt xưa nay chưa bao giờ để lại họ tên.”

Trần Hán Thăng lại bắt đầu nói bậy, thuận tiện cùng gia đình phụ đạo viên Quách Trung Vân giới thiệu qua. Tiêu Dung Ngư đối với Quách Giai Tuệ cảm thấy rất hứng thú, còn hỏi có nên mua chút hoa quả làm quà hay không.

“Hoa quả cũng mua, tiện thể mua thêm bài tập cho cô bé, nhóc mập Giai Tuệ rất yêu thích toán học.”

Hai người trò chuyện, Tiêu Dung Ngư ngồi trên xe bus không ngừng lắc lư có chút buồn ngủ.

“Tiểu Trần, tớ muốn dựa vào vai cậu. “

”Cậu có thể dựa vào cửa sổ bên kia cũng được mà!”

Tại chỗ ngồi, hai người mỗi người nói một kiểu, loạn hết cả lên. Cuối cùng kết quả là Tiêu Dung Ngư sung sướng gối lên bờ vai của Trần Hán Thăng. Trần Hán Thăng cố gắng đẩy hai lần, phát hiện không hiệu quả thì thôi.

Sau khi qua hai điểm dừng mới đến được nhà của Quách Trung Vân, lão Quách đối với Tiêu Dung Ngư xinh đẹp cảm thấy rất tò mò.

Trần Hán Thăng sợ hiểu nhầm, lập tức lên tiếng giải thích : ” Đây là bạn học cấp ba của em. Hiện tại là học sinh của đại học Đông Đại. Em dẫn theo cô ấy, để cô ấy ra ngoài hít thở một chút không khí còn sót lại của đế đô của Lục Triều (Lục triều dùng để chỉ 6 triều đại trong thời kỳ Tam Quốc, Lục triều cố đô chỉ Nam Kinh(Kiến Nghiệp/ Kiến khang) là thành phố trong truyện).”

” Cắt, cám ơn lòng tốt của cậu. ”

Trước hết, Tiêu Dung Ngư lễ phép chào hỏi Quách Trung Vân, sau đó lại gần chơi đùa cùng với Quách Giai Tuệ. Tiêu Dung nhìn thấy tóc của cô bé bị rối, ngay lập tức giúp Quách Giai Tuệ buộc lại mái tóc.

”Hán Thăng, tiểu Tiêu thật sự rất xinh đẹp nha. ”

Quách Trung Vân cười nói.

Hán Thăng không giải thích thêm điều gì. Hắn lo lắng càng giải thích nhiều càng làm tăng sự nghi ngờ, đơn giản đánh trống lảng sang chuyện khác:’ ‘ Thầy Quách, em nghĩ ở trong trường học, việc sinh viên đại học xây dựng sự nghiệp cần 1

người chỉ đạo, em có thể ghi tên ngài vào dòng thầy giáo chỉ đạo kia được hay không?' '

Quách Trung Vân không nghĩ nhiều :' ' Không thành vấn đề, thế nhưng tôi cũng không hiểu lắm về việc này. Nếu cậu tìm được người khác phù hợp hơn thì hãy ghi tên người ấy vào. ''

Ngày hôm nay, lão Quách muốn đem cha mẹ đi kiểm tra sức khỏe, chuẩn bị một lúc thì đi ra ngoài. Lão quay đầu nhìn lại con gái mình, quần áo giày dép đã mặc chỉnh tề, tóc cũng đã được tết, phía sau còn mang một cái túi nhỏ, trong tay đang cầm bình trả nhỏ uống nước.

'' Cảm ơn em nha, tiểu Tiêu. ''

Quách Trung Vân cảm ơn Tiêu Dung Ngư, sau đó quay sang Trần Hán Thăng nói: "Ngày hôm nay, các cậu cứ chơi thoải mái đi, còn tiền nong cứ để tôi lo."

Sau khi lão Quách rời đi, Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư nắm tay Quách Giai Tuệ đi ra ngoài. Đi được một lúc, Tiêu Dung Ngư đột nhiên hỏi: ''Tiểu Vũ là ai?"

''Chuyện gì? Trời sắp mưa sao?"

Trần Hán Thăng giả bộ không hiểu, đưa tay che nắng nhìn bầu trời xa xa:' ' Tin thức thời tiết bảo hôm nay không có mưa mà!"

''Anh, Tiểu Vũ chính là cô giáo Tiểu Vũ của em mà. QQ của cô ấy, em cũng đã biết rồi."

Quách Giai Tuệ ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ giống như vừa hiến một vật quý nói.

Trần Hán Thăng: Ha ha…

Tiêu Dung Ngư: Ha ha. .

Cô bé mũm mĩm Quách giai Tuệ là người nói nhiều, nhanh mồm nhanh miệng. Đã thế còn có chút lười biếng, cô bé đi được một nửa đường đã muốn người bế, Tiêu Dung Ngư chân yếu tay mềm, ôm cô bé đi được một đoạn lập tức cảm thấy mệt mỏi.

"Trần Hán Thăng, cậu đến bế em ấy đi."

Trần Hán Thăng lại không muốn bế, thế nhưng Quách Giai Tuệ lại không đi. Hắn lập tức ngồi xổm xuống nói: "Giai Tuệ ngoan, chút nữa dẫn em đi ăn đùi gà ở McDonald có được hay không?"

"Được, cảm ơn anh, Tiểu Trần!"

"Không ổn." Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, cảm thấy không được, đánh thay đổi cách khác:"Khi nào anh đếm đến ba, anh lập tức ôm em đi có được không?"

Quách Giai Tuệ đối với toán học rất có tự tin, ngay lập tức đứng lên nói:" Không thành vấn đề!"

Sau đó Trần Hán Thăng lớn tiếng nói:"Đi đều bước! 121,121,121…"

Quách Giai Tuệ đeo cái cặp sách, lắc cái mông nhỏ, tiếng kêu keng keng lạch cạch đi theo Trần Hán Thăng.

Tiêu Dung Ngư sững sờ nhìn, không nhịn được lắc đầu một cái:"Quả nhiên vẫn giỏi lừa gạt."

Hai người một lớn một nhỏ xuất phát từ Mạt Lăng, chuyển tới đường Trung Sơn Nam, sau dạo đến Tân Thi Khẩu, dọc theo đường đi Tiêu Dung Ngư ra vào các cửa hàng to nhỏ bên đường, nhưng đối với cô nàng thứ hấp dẫn nhất vẫn là quần áo.

Trần Hán Thăng là người cảm thấy mệt nhất, hắn lo lắng Quách Giai Tuệ đi lạc, nên ôm lấy cô bé bế đi.

Thật vất vả ba người mới đến được một cửa hàng McDonald’ s ở Tân Thị Khẩu. Trần Hán Thăng tự chửi bản thân mình, bát canh ở trường học không thơm hay sao, thế mà mình lại cùng cô gái này đi dạo phố?

Nhà hàng McDonald’ s này vừa mới ra mắt một loại kem dâu tây trong khu vực kem ly. Quách Giai Tuệ thèm thuồng nhìn những người khác đang ăn, sau đó quay đầu về phía Tiêu Dung Ngư nói:“Chị, em muốn ăn kem.”

Tiêu Dung Ngư mệt mỏi không muốn di chuyển, lười nhác ngồi trên ghế, hai tay chống cằm, hướng về phía Trần Hán Thăng nói: “Chị cũng đang muốn ăn kem đây.”

Chương 61: Áo đôi

Tiêu Dung Ngư ngọt ngào, Quách Giai Tuệ ngây ngô. Trần Hán Thăng đối mặt với hai thiếu nữ lớn bé đều xinh đẹp, trong ánh mắt lại có sự mong đợi. Hắn không có cách nào chỉ có thể nói một câu:" Đến chịu với hai cô."

Tiêu Dung Ngư cùng với Giai Tuệ nhìn thấy Trần Hán Thăng ngoan ngoãn xếp hàng mua kem, thì tủm tỉm cười, đập tay vào nhau.

Trần Hán Thăng tiện thể dùng hamberger thay cho bữa trưa. Tiêu Dung Ngư ở bên cạnh hỏi:" Buổi chiều chúng ta đi đâu chơi đây?"

"Chơi ở trong McDonald được rồi, bên ngoài đông người chen chúc không ổn cho lắm."

Trần Hán Thăng không muốn đi dạo chút nào. Hắn tình nguyện hưởng thụ sự mát mẻ của điều hòa bên trong cửa hàng McDonald.

Tiêu Dung Ngư không thèm để ý đến hắn nữa. Cô nàng quay qua hỏi Quách Giai Tuệ: " Giai Tuệ, buổi chiều chúng ta đi dạo phố được không? Chị muốn mua cho em một bộ quần áo mới."

"Hoan hô!" Quách Giai Tuệ giơ hai tay đồng ý.

Kết quả bỏ phiếu là 2-1, Trần Hán Thăng không thể tiếp tục hưởng thụ sự thoải mái khi ngồi trong nhà hàng McDonald nữa rồi. Sau đó 3 người cùng nhau đi dạo quanh mấy shop quần áo tại Tân Thị Khẩu, lúc này Tiêu Dung Ngư có vẻ thích một chiếc áo lông.

“Cái áo lông này thuộc dạng unisex, cả nam lẫn nữ mặc đều được. Hay chúng ta mỗi người một cái có được không?” . Tiêu Dung Ngư hỏi.

Trần Hán Thăng không thích chuyện này cho lắm: ” Tớ thì không thiếu quần áo. Cậu cứ mua cho mình là được rồi.”

Người bán hàng nhìn thấy khách tới cửa thì phải nghĩ mọi cách để khách mua hàng, nên lập tức khuyên nhủ: ” Sắp tới, không khí lạnh sẽ tràn về, đến lúc đó thời tiết Kiến Nghiệp sẽ giảm đi khoảng 10 độ, những ngày sau đó nhiệt độ sẽ tiếp tục hạ xuống.”

“Ngài có bạn gái xinh đẹp như vậy, dáng người không chê vào đâu được. Tôi bán quần áo lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy cô gái đẹp toàn diện thế này, nếu như mặc vào cái áo lông này còn không phải là tiên nữ hạ phàm sao!”

“Tôi thấy hai người, mỗi người nên mua một cái, đi ra ngoài đường mới giống một cặp, thật sự xứng đôi.”

Nhân viên bán hàng tinh ý phát hiện ra Tiêu Dung Ngư rất thích cái áo này, nên chỉ tập chung vào nịnh nọt cô bé. Mấu chốt nhất là, người ta nhìn ra người quyết định mua hay không là do Tiêu Dung Ngư nên chỉ tập trung vào cô bé mà thôi.

“Thì ra không không khí lạnh chuẩn bị tràn về!” Trần Hán Thăng suy nghĩ trong lòng.

Về phần Tiêu Dung Ngư, nếu ai khen cô bé xinh đẹp thì cô bé chẳng để trong lòng làm gì. Nhưng ở nơi công cộng, có người nói cô cùng Trần Hán Thăng là một cặp, điều này khiến cô bé có chút không thích ứng kịp cùng một chút lâng lâng trong lòng.

Tiêu Dung Ngư không do dự nữa. Cô nàng đẩy nhẹ Trần Hán Thăng:” Cậu thấy màu nào đẹp nhất?”

Nhân viên bán hàng cực kỳ lễ phép, đồng thời bộc lộ ra tài năng của mình:” Ngài có khuôn mặt trái xoan, làn da trắng trẻo hồng hào, lúc cười lộ má lúm đồng tiền ngọt ngào, màu hồng nhạt là phù hợp nhất với ngài.”

“Vậy còn cậu ấy?”

Tiêu Dung Ngư chỉ tay vào Trần Hán Thăng hỏi.

“Tớ lấy màu đen là được. “

Trần Hán Thăng cảm thấy vấn đề này không quan trọng, nên trả lời qua loa.

Nhân viên bán hàng đánh giá Trần Hán Thăng một lúc, cũng cảm thấy phù hợp: ” Bạn trai ngài mặc đồ đen chắc chắn là rất đẹp trai.”

“Vậy tớ đi thử quần áo trước. Còn cậu coi chừng Giai Tuệ.”

Tiêu Dung Ngư cầm áo lông màu hồng nhạt đi đến phòng thử đồ. Còn nhân viên bán hàng vẫn không ngừng khen ngợi: ” Bạn gái ngài còn đẹp hơn cả diễn viên, khí chất lại còn tốt nữa…”

Đột nhiên,Trần Hán Thăng ngắt lời: ” Chỗ này của các cô có nhận ship quần áo không?”

Nhân viên bán hàng sửng sốt một chút:” Thật là có, nhưng ngài phải trả tiền trước mới được.”

“Việc trả tiền trước không phải là vấn đề.”

Trần Hán Thăng tằng hắng nói ra: ” Tôi cảm thấy cái màu xanh ngọc cũng rất được. Tôi muốn mua thêm một cái nữa, có điều phải bí mật…”

“Tôi hiểu rồi, ngài muốn cho bạn gái một sự bất ngờ, cho nên muốn giấu diếm cô ấy đúng không?”

Nhân viên bán hàng phản ứng giống như vừa phát hiện ra một đại lục mới vậy.

“Ặc…”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, bản thân mình còn không biết lấy lý do gì đây, không ngờ cô ấy lại giúp mình tìm ra. Hắn vội vàng gật đầu nói: ” Sau này, người biết nói chuyện như cô thì nói chiều một chút. Tôi cảm thấy không quá ba năm chị sẽ làm đến tầng lớp quản lý đấy.”

“Quá khen, quá khen.”

Trên khuôn mặt của chị nhân viên có vẻ hơi mập đang nở một nụ cười tươi như hoa, cũng hùa theo nói: ” Tôi thấy tuổi tác ngài cũng không lớn, nhưng mà lãng mạng lại có thừa. Ai làm bạn gái cậu nhất định sẽ hạnh phúc lắm đây.”

Lúc này, Tiêu Dung Ngư đã thay quần áo xong, đi ra có chút thẹn thùng hỏi: ” Tiểu Trần, cậu cảm thấy thế nào?”

Trần Hán Thăng nhìn sang, cái áo lông này thực sự tinh tế, kiểu dáng ôm eo làm tôn lên vóc dáng cùng đường cong trên người Tiêu Dung Ngư, khuôn mặt trắng nõn cùng với áo lông hồng nhạt tạo ra sự mềm mại quyến rũ.

“Oài, đúng là tiên nữ hạ phàm. Công ty làm ra áo lông này đáng lẽ phải tìm ngài làm người đại diện mới đúng.”

Nhân viên bán hàng nhanh chóng dùng những lời có cánh khen tặng.

Điều Tiêu Dung Ngư muốn nghe không phải là những lời từ người bán háng. Cô nàng trực tiếp nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng liền cười hì hì nói: ” Xinh đẹp thì không có gì để bàn. Tớ cũng hi vọng là tiên nữ, mà không phải là yêu tinh chuyển thế trong Liêu Trai nha.”

“Hừ.”

Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo hất cằm lên, sau đó quay về phòng thử đồ thay quần áo mới mua ra.

“Tính tiền đi.”

Trần Hán Thăng hướng về phía nhân viên nói:” Một cái màu đen, một cái màu hồng nhạt, một cái màu xanh ngọc, có điều cái màu xanh ngọc cần gửi qua bưu điện hộ tôi.”

Nhân viên bán hàng nháy mắt ra hiệu” Đã hiểu”, nhanh nhẹn giúp Trần Hán Thăng đến quầy hàng viết hóa đơn.

Tiêu Dung Ngư thay quần áo đi ra, phát hiện Trần Hán Thăng đã đem tờ hóa đơn cất vào túi, cô nàng cũng không nói gì, chỉ hỏi: ” Cậu không muốn thử chiếc áo màu đen xem thế nào sao? .”

“Cậu rất muốn mặc áo đôi cùng tớ sao?” Trần Hán Thăng trêu đùa cợt nhả.

“Vậy thì tùy cậu.”

Tiêu Dung Ngư khinh thường nói. Nhưng hai từ áo đôi luôn khiến tim cô nàng đập nhanh hơn.

Buổi chiều, ba người dạo quanh thêm mấy shop nữa. Tiêu Dung Ngư còn mua cho Quách Giai Tuệ một đôi giày. Buổi tối, việc đầu tiên hai người đưa cô bé về nhà, sau đấy trở lại làng đại học Giang Lăng, khi đấy thời gian đã là 10h.

…

Cửa hàng quần áo làm việc cũng rất nhanh. Sau ba ngày, Trần Hán Thăng đã nhận được chiếc áo lông màu xanh ngọc, bởi vì cửa hàng dùng bưu chính EMS chuyển phát nhanh.

Trần Hán Thăng cầm áo lông đi tới ký túc xá nữ, sau đó gọi điện thoại cho Thẩm Ấu Sở xuống. Vẫn phong cách cũ, cô nàng vẫn mặc bộ đồng phục học sinh cũ rộng thùng thình.

Trần Hán Thăng đưa tay định kiểm tra xem độ dày của sợi tổng hợp như thế nào. Thẩm Ấu Sở đỏ mặt hướng về phía sau lùi lại mấy bước.

“Muốn làm gì?” Trần Hán Thăng nghiêm mặt nói.

Thẩm Ấu Sở nhéo một cái lên người Trần Hán Thăng, nhỏ giọng nói:” Nhiều người.”

Trần Hán Thăng cười đùa, Thẩm Ấu Sở còn cho rằng mình muốn làm điều gì quá đáng. Có điều hắn còn có việc, nên đem áo lông đặt vào trong tay Thẩm Ấu Sở: ” Hai ngày nữa không khí lạnh về rồi, nhớ mặc quần áo dày vào đấy.”

“Nếu như tớ phát hiện cậu không có mặc, vậy thì cũng cũng đừng nghĩ đến việc lên lớp nữa!”

Nói xong hắn lập tức rời đi. Thẩm Ấu Sở muốn từ chối cũng không kịp.

Đây là áo lông hàng hiệu, kiểu dáng còn rất mới mẻ độc đáo, nhìn qua là biết giá cả không rẻ chút nào.

Thẩm Ấu Sở đứng lặng một hồi, sau đó đi đến tiệm tạp hóa ở dưới, nhẹ giọng hỏi:” Xin chào, ở đây có bán sợi len dùng để đan khăn quàng cổ hoặc găng tay không ạ?”

… .

Đầu tháng 11, quả nhiên không khí tràn về Kiến Nghiệp, nhiệt độ buổi tối có khi xuống tới 7 độ C, âm thanh vù vù của gió mang theo mùa đông lạnh lẽo. Trần Hán Thăng ở trong phòng ký túc xá không nghĩ đến việc ra ngoài.

“Keng keng keng”

Tiếng chuông di động vang lên, là Tiêu Dung Ngư gọi điện tới. Điện thoại vừa kết nối thì cô nàng dùng giọng kinh ngạc nói ra: ” Tiểu Trần, ngày hôm nay tớ phát hiện ra một sự kiện cực kỳ trung hợp.”

“Chuyện gì?”

Trần Hán Thăng ngáp một cái rồi hỏi.

“Buổi chiều ở cửa bắc trường học, tớ nhìn thấy một bạn học. Cô ấy mặc một chiếc áo giống với chiếc áo hôm trước chúng ta mua, chỉ có điều chiếc áo cô ấy mặc có màu xanh ngọc.”

Trần Hán Thăng bị dọa cho giật mình, vẻ mặt ngái ngủ hoàn toàn biến mất, bình tĩnh hỏi khéo một câu: ” Cô ấy có đẹp bằng cậu không?”

“Cô ấy cúi đầu nên tớ không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng nhìn dáng người rất đẹp, chắc là mặt mũi cũng đẹp.”

Tiêu Dung Ngư ân cần căn dặn:” Trong trường học, cậu cần phải để ý, không nên cùng người ta đi quá gần nhau, nếu không sẽ bị hiểu nhầm là hai người mặc áo đôi đấy…”

Chương 62: Đây chính là chuyện làm ăn

Nhiếp Tiểu Vũ là nhân viên năm nhất khoa Quản Trị Kinh Doanh, cũng là thành viên mới của bộ đối ngoại hội học sinh.

Thật ra dự định ban đầu của cô không phải là xin vào bộ đối ngoại, mà do sự việc ngày ấy ở Chợ Nghĩa Ô hấp dẫn. Hình ảnh Trần Hán Thăng áp đảo phó bộ trưởng khi đó là Chu Hiểu, mãi in sâu trong đầu cô ấy.

Về sau, Nhiếp Tiểu Vũ đổi hướng, kiếm một vị trí trong bộ đối ngoại. Cô ấy trải qua 2 vòng phỏng vấn nghiêm khắc do Thích Vi chủ trì. Kết quả, trời cũng không phụ lòng người, cô ấy đã được vào bộ đối ngoại, không những thế đợt này hoạt động tìm kiếm tài trợ lại được ở cùng một đội với Trần Hán Thăng nữa chứ.

Nhưng thực tế so với tưởng tượng có vẻ không giống nhau lắm. Vị phó bộ trưởng này dường như không quan tâm đến việc này cho lắm. Thích Vi cùng Diêu Quốc Khánh cả ngày ở Chợ Nghĩa Ô xin tài trợ. Còn Trần Hán Thăng thì không thấy tăm hơi đâu.

Nhiếp Tiểu Vũ muốn tới bộ phận đối ngoại để rèn luyện kĩ năng, cùng mục đích của những người khác là không giống nhau. Nếu như không đạt được mục đích này thì thà ở lại bên bộ tổ chức cho sướng có phải hơn không.

Một buổi sáng, tháng 11, Nhiếp Tiểu Vũ vừa mới tan học, chuẩn ăn cơm trưa, vừa hay đụng phải Trần Hán Thăng từ văn

phòng đoàn ủy đi ra, trên tay còn cầm theo một chùm chìa khóa.

Nhiếp Tiểu Vũ lớn tiếng chào hỏi: "Phó bộ trưởng Trần Hán Thăng."

Trần Hán Thăng nghe thấy có người gọi tên mình, hắn quay đầu nhìn lại.

Một cô gái nhỏ nhắn, tóc ngắn ngang tai, có vài nét tương đồng Hồ Lâm Ngữ. Nhưng khuôn mặt cô gái này dịu dàng hơn, và cũng xinh đẹp hơn rất nhiều.

"Cậu là ai?"

Trần Hán Thăng cảm thấy quen quen, nhưng nghĩ mãi không ra là ai, nên trực tiếp lên tiếng hỏi.

"Mình là Nhiếp Tiểu Vũ, là người mới của bộ phận đối ngoại, là thành viên trong đội của cậu."

Giọng cô gái nhỏ nhắn có phần tức giận.

"A!"

Trần Hàn Thăng chợt nhớ ra: "Chẳng trách nhìn quen như vậy. Ăn cơm chưa?"

"Không có."

Nhiếp Tiểu Vũ trả lời bằng giọng không vui.

"Vậy được, tớ mới cậu ăn cơm."

Trần Hán Thăng ga lăng nói.

Nhiếp Tiểu Vũ lắc đầu, vội vàng nói: "Ăn cơm là chuyện nhỏ thôi. Mình muốn hỏi một chút kế hoạch xin tiền tài trợ. Tớ nghe nói học tỷ Thích Vi cùng học trưởng Diêu Quốc Khánh chỉ còn chút nữa là đủ chỉ tiêu rồi đấy."

"Tài trợ cái gì?"

Trần Hán Thăng ngơ ngác nhìn Nhiếp Tiểu Vũ, sau một lúc mới nhớ ra điều gì đó: "Hình như, tớ quên việc đó rồi."

Nhiếp Tiểu Vũ nghe được mà muốn rớt nước mắt: "Vậy phải làm sao bây giờ? 1 nghìn tệ kiếm đâu ra? Mà dạ tiệc rất nhanh sẽ tới!"

"Gấp cái gì."

Trần Hán Thăng cười nói: "Có mình ở đây mà."

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy vẻ bình tĩnh của Trần Hán Thăng như kiểu đã lường trước mọi việc rồi, lại nhớ tới vị phó bộ trưởng này từng có hành động chớp nhoáng kiếm về 2500 tệ. Bởi vậy, trong lòng cô ấy nhẹ nhõm đi đôi chút.

"Bạn học Tiểu Vũ, mình còn có việc khác. Nếu cậu không đi ăn cơm cùng tớ thì hẹn gặp lại."

Trần Hán Thăng quay người, chuẩn bị rời đi.

Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ Trần Hán Thăng cố ý bỏ qua cái đuôi là mình, nên vội vàng nói: "Mình cũng không có chuyện gì khác, đi theo phó bộ trưởng Trần học hỏi thêm cũng là chuyện tốt."

Trần Hán Thăng cũng mặc kệ cô bé, bước chân hướng tới tầng một khu nhà F. Nơi này có dại tương đối nhiều, có nhiều chỗ cỏ mọc cao đến tận hông của hắn. Ngay cạnh đó là bãi đậu xe đạp, nơi đó đang xếp ngổn ngang một khu, toàn là xe đạp của những sinh viên có tiết hôm nay.

Hai căn phòng đoàn ủy cung cấp cho hắn nằm ở sau bãi đỗ xe cùng bãi cỏ dại. Trần Hán Thăng lấy chìa khóa mở ra, lập tức mùi nấm mốc của những căn nhà bỏ hoang thời gian lâu bay vào mũi.

Mỗi căn phòng nơi này rộng khoảng 70m vuông, trên mặt đất bám đầy bụi bẩn cùng một số đồ dụng cụ dạy học đã cũ.

Bên góc tường còn vứt lộn xộn một vài chiếc chổi lau nhà.

Trần Hán Thăng yên lặng rút ra một điếu thuốc, từ từ châm lên, sau đó nói với Nhiếp Tiểu Vũ: "Cậu gọi 3 người khác trong đội chúng ta tới đây. Tớ cho cậu mượn điện thoại di động. Cậu biết dùng chứ?"

"Tất nhiên rồi, người nhà tớ cũng có mà."

Nhiếp Tiểu Vũ cầm lấy điện thoại bước ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã quay lại, tiến lại gần nói: "Đã báo cho mọi người biết rồi."

Trần Hán Thăng chăm chú nhìn, sau đó nói ra: "Cậu ghi chép toàn bộ số điện thoại trong phòng của mọi người à?"

Nhiếp Tiểu Vũ lấy ra một quyển sổ nhỏ: "Bộ trưởng Thích Vi đã nói, mọi người cần phải lưu lại số điện thoại phòng ký túc cùng QQ, để thuận tiện cho việc liên lạc. Tớ đã ghi lại rõ ràng trong này."

Trần Hán Thăng 'ừ' một tiếng, sau đó cầm lấy điện thoại. Nếu như đây là thử thách lãnh đạo đưa ra để thử thách nhân viên, thì Nhiếp Tiểu Vũ đã thuận lợi thông qua.

Rất nhanh, 3 người khác trong đội đã đi tới, theo thứ tự là Hứa Mộng Trúc khoa anh ngữ, Hà Binh khoa chuyên ngành hán ngữ, Vương Nham Tùng khoa tin tức.

Hà Binh chắc được gọi lúc đang ăn cơm, bởi vì trên vạt áo còn dính một vài hạt cơm. Mấy người vừa đến người nào cũng đang thở gấp, nhưng trên mặt ai nấy đều tỏ ra vui vẻ.

Trần Hán Thăng chính là nhân vật khiến cho lãnh đạo hội học sinh đau đầu nhất, đi theo người như vậy mà không nhạy cảm là không được.

"Ý định của mọi người tiến vào trong hội học sinh để làm gì?"

Trần Hán Thăng chào hỏi xong là đi ngay vào trọng tâm.

“Đương nhiên là để tăng thêm năng lực bản thân rồi. Lúc phòng vấn, bộ trưởng Thích Vi đã nói với bọn mình, bộ đối ngoại là bộ phận cực khổ nhất trong hội học sinh.”

Nhiếp Tiểu Vũ lên tiếng trả lời. Câu trả lời này cũng không khác lắm suy nghĩ của những người bên cạnh.

Trần Hán Thăng gật đầu: “Bộ phận đối ngoại là bộ phận rèn luyện kỹ năng tốt nhất. Nhưng mọi người theo mình thì ý tưởng này rất khó thực hiện.”

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu chuyện gì. Trần Hán Thăng cũng không giải thích, chuẩn bị dẫn dắt những người này bước ra ngoài để thấy chút ‘cuộc sống ngoài xã hội’ .

… .

Trần Hán Thăng dẫn mọi người đi tới phía đông đường Thiên Nguyên, đây là nơi làm việc của chi nhánh Giang Lăng thuộc chuyển phát nhanh Thâm Thông. Giám đốc Chung Kiến Thành chắc vừa đi xã giao về, đang cố uống một vài hợp trà để giảm bớt đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

Lão nhìn thấy Trần Hán Thăng, vội vẫy vẫy tay, lớn tiếng gọi: “Quản lý Trần, cậu qua đây, tỷ lệ trích phần trăm đã có văn bản cụ thể.”

Trần Hán Thăng nói với đám người Nhiếp Tiểu Vũ: “Các cậu chờ tôi ở dưới này.”

Chung Kiến Thành chẳng muốn hỏi thân phận những người khác, mà từ trong ngăn kéo bàn lấy ra một văn bản đưa tới: “Cậu nhìn nội dụng đi.”

Trần Hán Thăng mở hợp đồng ra, nội dung đại khái là 8 hào/ kiện. Nếu như trường đại học nào một ngày nhận được

trên 200 đơn hàng, sẽ tính là 1 tệ/ kiện.

Hiện tại, Mạnh Học Đông thu vào 60 kiện/ ngày. Với yêu cầu này tương đương với gấp ba mức hiện tại. Con cáo già Chung Kiến Thành này, ý nghĩ như thế cũng nghĩ ra được.

Trần Hán Thăng tập trung xem hết, sau đó trả lại hợp đồng cho Chung Kiến Thành.

Chung Kiến Thành nhíu mày, rồi từ từ nói ra giọng nói chứa đầy mùi rượu: "Quản lý Trần không hài lòng với hợp đồng này sao?"

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Giá cả thế này, tôi nghĩ không cần sửa đổi gì. Nhưng cách tình này tôi có một vài thắc mắc."

"Thắc mắc cái gì?"

"Nếu như tôi đã là tổng đại lý Tài Viên, Đông Đại, Viện Y Học, Học Viện Kỹ Thuật, sao trong hợp đồng lại tách ra tường trường một? Không bằng quản lý Chung cho tôi một cái tiêu chuẩn, gộp của những trường ấy lại đi?"

Chung Kiến Thành muốn dùng một chút tiểu xảo trong hợp đồng. Yêu cầu 200 kiện/ ngày cho từng trường học. Nhưng số lượng sinh viên trong từng trường là khác nhau, độ khó của việc hoàn thành yêu cầu cũng là khác nhau.

Giống như Tài Viện tại khu Giang Lăng có khoảng 6000 đến 7000 sinh viên, nhưng Đông Đại lại có khoảng 15000 sinh viên, còn Viện Y Học lại có chưa đến 2000 sinh viên, bởi đây là một chi nhánh của nơi đào tạo nghiên cứu sinh.

Trong tất cả các trường của làng đại học Giang Lăng chỉ có Học Viện Kỹ Thuật là nơi có hơn 20 nghìn cả học sinh và giáo viên.

Tình huống của từng trường là không giống nhau. Giống như Đông Đại, sinh viên nơi này ai cũng có mục tiêu là được

học nghiên cứu sinh, nên số lượng đơn hàng một ngày chỉ đạt khoảng độ 30 kiện.

Cho nên, yêu cầu từng trường đạt mốc 200 kiện/ ngày là điều rất khó thực hiện.

"Có muốn tôi về trước hay không? Chờ quản lý Chung lấy đủ số liệu rồi thêm vào hợp đồng?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Chung Kiến Thành nhìn Trần Hán Thăng chằm chằm, sau đó đột nhiên cười ha ha, khoát tay nói: "Không cần, vừa rồi tôi uống hơi nhiều nên quên mất. Vốn bản hợp đồng có 2 bản, chia thành 2 điều kiện, một điều kiện khác chính là yêu cầu dành cho tất cả trường mà tổng đại lý chịu trách nhiệm."

Chung Kiến Thành lấy ra một văn bản khác từ ngăn kéo, đưa cho Trần Hán Thăng.

Hợp đồng này có 8 phần là giồng hợp đồng trước. Nếu như Trần Hán Thăng không phát hiện ra vấn đề này, có lẽ phải chịu nhận lấy tiêu chuẩn 8 hào/ kiện làm điều kiện ký hợp đồng.

Nhưng khi Trần Hán Thăng phát hiện, lão lại giả bộ say rượu nên quên.

Đây chính là việc làm ăn. Chung Kiến Thành đưa điện thoại di động cho Trần Hán Thăng cũng vì công việc, sử dụng chiêu trò trong hợp đồng cũng là chuyện làm ăn.

Chương 63: Phòng 101 khu nhà F, các cao thủ trong truyện Kim Dung tập hợp

Trần Hán Thăng cầm lấy hợp đồng, trong đó ghi rất rõ ràng, tổng số lượng 4 trường nếu đạt được 1000 kiện/ ngày, trích phần trăm sẽ thành 1 tệ/ kiện.

Dù tiêu chuẩn đã được nâng lên, nhưng việc này Trần Hán Thăng cảm thấy có thể làm được, cho nên dứt khoát ký tên lên hợp đồng.

Hợp đồng tất nhiên gồm 2 phần, Chung Kiến Thành cũng phải ký tên vào. Lão vừa ký vừa nói: "Phòng mà trường học các cậu đã cấp cho có thể dùng được rồi chứ?"

"Chìa khóa đã cầm trong tay, quét dọn 2 ngày nữa là có thể sử dụng được." Trần Hán Thăng trả lời.

Chung Kiến Thành hài lòng gật đầu. Theo hợp đồng được ký, Chung Kiến Thành và Trần Hán Thăng đã có chung lợi ích.

Trần Hán Thăng có cơ sở cùng năng lực rất tốt, nhất là thị trường đại học có khoảng mấy chục nghìn sinh viên. Chung Kiến Thành ngày càng thấy được khả năng phát triển của khối thị trường này.

"Cậu còn cần bên tôi hỗ trợ gì nữa không?"

Chung Kiến Thành khách khí hỏi một câu.

Trần Hán Thăng lại không khiêm tốn từ chối như ý định của lão: "Tôi có ý định xin một khoản làm phí tuyên truyền, 4

trường đại học này khả năng mở rộng kém, cần một lần nữa mở rộng tuyên truyền lại.”

“Cậu dự định xin bao nhiêu?”

Chung Kiến Thành hỏi.

“Khoảng 5000 tệ.”

Trần Hán Thăng nói một con số đại khái. Khoản tuyên truyền này bao gồm băng rôn, in tờ rơi, còn mua sắm dụng cụ nữa… vv

Nhưng Chung Kiến Thành không đồng ý.

“Quản lý Trần, nếu cậu là tôi cậu có đồng ý cấp khoản tiền này không? 5000 tệ thật ra cũng không phải là số tiền lơn. Nhưng công việc của cậu quá mức độc lập, sau này ngoại trừ tiền từ đơn hàng, thì cơ bản tôi không thể chen chân vào nghiệp vụ của cậu được.”

Trần Hán Thăng nhấn mạnh: “Quản lý Chung, tôi vẫn là cấp dưới của ông mà.”

Chung Kiến Thành lắc đầu: “Chuyện này chỉ là trên giấy tờ mà thôi. Còn cậu là người quyết định cho tất cả công việc làm ăn bên đấy. Tôi có thể lấy cá nhân cho cậu vay 5000 tệ, thậm chí không cần giấy nợ, nhưng cậu nhất định phải trả.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, rồi nói ra: “Được rồi, vậy ông cho tôi mượn đi.”

Chung Kiến Thành lấy ra 5000 tệ đặt trên bàn, nhưng miệng vẫn nói chuyện: “Mạnh Học Đông chuẩn bị từ chức. Tên đó muốn đến một công ty chuyển phát nhanh khác vừa mới thành lập không lâu, và cũng muốn làm tổng đại lý của trường học.”

“Kệ nó đi.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Tên đó làm ở đâu không quan trọng. Nhưng muốn cướp thị trường của tôi, thì tôi sẽ đập nát bát cơm của kẻ đó.”

…

Nhiếp Tiểu Vũ cùng mấy người chờ ở tầng một, bọn họ bàn tán và đưa ra kết luận. Trần Hán Thăng chắc là đang kiếm tiền tài trợ.

Nhưng mọi người cảm thấy số tiền có thể kiếm được không thấy khả quan lắm. Hứa Mộng Trúc bĩu môi nói: “Công ty rách rưới thế này, tôi cảm thấy kiếm được 200 tệ đã là suất xắc lắm rồi.”

Vương Nham Tùng cùng Hà Binh đang thảo luận xem nên đi tới nhà nào tiếp theo. Nhưng một lúc sau, Trần Hán Thăng đã xách theo một cái túi bước xuống tầng 1.

Nhóm người bước lại gần hỏi: “Bộ trưởng Trần, cậu xin được nhiều tiền tài trợ không? Bây giờ chúng ta đi nhà nào tiếp theo?”

Trần Hán Thăng có chút không hiểu: “Tất nhiên là chúng ta về trường rồi.”

“Thế còn khoản tiền 1000 tệ tiền tài trợ đâu?”

Nhiếp Tiểu Vũ vội vàng hỏi.

Trần Hán Thăng mở cái túi ra, lộ ra một đống tiền giấy xanh xanh đỏ đỏ: “Đây là 5000 tệ, có đủ hay không?”

“Đủ, đủ rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ sợ hãi, miệng há hốc ra không khép lại được: “Sao xin được lắm tài trợ thế!”

“Tôi nói rồi, các cậu theo tôi không học được gì đâu. Bởi vì chỉ cần tôi ra tay là mọi việc sẽ được giải quyết.”

Câu nói này của Trần Hán Thăng làm cho người nghe rất muốn đấm cho hắn một phát. Nhưng sự thật lại bày ra trước mắt họ, 5 nghìn tệ còn nằm chình ình trong túi làm không ai nói thêm được gì.

Mấy người mới trong bộ đối ngoại trên đường đi về tâm trạng ai nấy đều rất nặng nề.

Vẻ mặt từng người lộ ra sự uể oải. Bởi vì hành động của Trần Hán Thăng quá mức đột xuất, so với những người trong bộ phận đối ngoại thì quá mức bình thản, rõ ràng học tỷ Thích Vi cùng học trưởng Diêu Quốc Khánh đều đã cực kỳ cố gắng.

Nhưng bên trong họ lại thấy cực kỳ may mắn. Những người trẻ tuổi nhìn thấy được người cùng tuổi họ nhưng lại vượt xa họ, luôn làm người ta tò mò. Mọi người trong đội rất muốn biết Trần Hán Thăng làm sao thuyết phục những ông chủ kia tài trợ cho trường học.

Trong lòng họ cảm xúc đan xen lẫn nhau, làm cho bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Trên miệng Trần Hán Thăng phì phèo điếu thuốc, đi ở phía sau. Hắn cảm thấy bầu không khí đạt đến yêu cầu của mình, thì đột nhiên lên tiếng: "Thật ra, ngoài hội học sinh, còn có những việc làm thêm có thể giúp cho bọn mình rèn luyện thêm kĩ năng. Mà hội học sinh làm việc không công, còn việc làm thêm có thể giúp mình kiếm được tiền."

Hứa Mộng Trúc nhìn qua Trần Hán Thăng nói: "Nhưng đi đâu để kiếm được một công việc làm thêm bây giờ. Tớ không muốn làm thêm ở nhà ăn cùng thư viện đâu, mình luôn cảm thấy việc lau bàn cùng bày biện lại sách có chút gì đó gò bó."

Hà Bình cảm thấy những lời này rất có lý, còn tăng thêm suy nghĩ của mình: "Thư viện cùng nhà ăn khả năng tiếp xúc

rất ít. Tớ muốn thông qua công việc, tăng lên kỹ năng giao tiếp của mình."

"Thật ra, làm việc ở đâu cũng có thể tăng thêm kỹ năng sống, quan trọng nhất là người làm những việc đó có thật sự để tâm vào không mà thôi."

Trần Hán Thăng không thể đồng tình quan điểm này, nhưng không đi quá sâu vào việc tranh luận: "Bên này tớ có một cộng việc làm thêm, không phải chỉ là công việc lau bàn, không những thế phần lớn thời gian dùng để giao tiếp."

"Công việc gì?"

Hà Binh tò mò hỏi.

Lúc này, nhóm người đã đi đến tầng một khu nhà F. Trần Hán Thăng chỉ vào 2 phòng dùng làm nhà kho để bỏ đồ hư hỏng cũ kỹ nói: "Có một công ty chuyển phát nhanh, chuẩn bị mở chi nhánh tại nơi này, tôi làm quản lý cho họ. Hiện tại người làm đang cực kỳ thiếu, đang muốn chiêu binh mãi mã phấn đấu làm nên một phen sự nghiệp."

"Ai làm trước sẽ là công thần, không những thế còn giúp tăng lên năng lực, lương thưởng cũng rất tốt, đạt tới thành tích nhất định còn đương trợ cấp thêm máy nhắn tin, thậm chi là điện thoại di động."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa lấy ra chiếc điện thoại di động, xoa xoa màn hình một cách giả dối.

"Bộ trưởng Trần, cụ thể muốn chúng ta làm những gì?"

Vương Nham Tùng nhìn chiếc điện thoại ước ao nói.

"Phát tờ rơi, chạy đến ký túc xá giới thiệu về công ty chúng ta. Tóm lại chúng ta phải làm cho mọi người biết đến phòng 101 khu nhà F, để mọi người khi cần chuyển phát nhanh là nhớ đến chúng ta."

“Đây là hạng mục được đoàn ủy ủng hộ, không thì mình cũng không thể lấy được 2 gian phòng này.”

“Khi đó, chúng ta vừa là thành viên hội học sinh, lại vừa là bạn đồng hành trong việc lập nghiệp trong trường học.”

“Tất cả các bạn sẽ không gặp phải khó khăn gì, bởi vì tất cả khó khăn mình sẽ gánh chịu hết, quan trọng nhất là mọi người cần phải nghe theo sự chỉ đạo của mình, gia tăng ý thức làm việc trong tập thể.”

…

Trần Hán Thăng từng bước khuyên nhủ cùng hướng dẫn mọi người. Nhiếp Tiểu Vũ là người thích mạo hiểm nên quyết định thử một lần.

“Bộ trưởng Trần, nếu như mọi người làm thêm tại đây. Thì bộ trưởng Thích Vi sẽ không có ý kiến gì chứ?”

Trần Hán Thăng trợn mắt nói: “Cô ấy thì có ý kiến gì chứ, nếu như khó quá thì mình sẽ kéo cô ấy vào làm cùng. Đến lúc đó bộ phận đối ngoại là phòng 101 khu nhà F, phòng 101 khu nhà F là bộ phận đối ngoại.”

“Vậy được rồi, mình sẽ làm việc này dưới sự chỉ đạo của cậu.”

Nhiếp Tiểu Vũ lập tức đồng ý. Những người khác thấy Nhiếp Tiểu Vũ đồng ý thì cũng muốn thử một lần.

“Vậy mình cám ơn mọi người tín nhiệm. Phòng 101 tòa nhà F trong tay chúng ta sẽ vang dội tại Tài Viện.”

Sinh viên năm nhất ai cũng còn trẻ chưa có kinh nghiệm xã hội. Nếu như Chung Kiến Thành có mặt ở đây, nhất định lão sẽ phát hiện ra Trần Hán Thăng có ý làm nhạt đi lực ảnh hưởng của ‘công ty Thâm Thông’, thay vào đó là ‘phòng 101 khu nhà F’ .

“Về sau đội ngũ của chúng ta sẽ ngày càng lớn mạnh, vì vậy để tăng thêm sự thú vị cùng dễ dàng phân biệt. Mọi người chúng ta cần lấy một tên hiệu hoặc biệt hiệu.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Giống như mình thích tiểu thuyết Kim Dung nên chọn là Trương Vô Kỵ, còn các cậu thích chọn gì thì chọn.”

Nhiếp Tiểu Vũ rất tò mò: “Bộ trưởng Trần, vì sao cậu lại chọn tên là Trương Vô Kỵ?”

“Mình cảm thấy tên đó quá ngu, rõ ràng Chu Chỉ Nhược cùng với Tiểu Chiêu sinh đẹp như vậy sao nhất định phải cưới Triệu Mẫn. Mình cần phải sửa cái tính cách do dự của tên này. Người trưởng thành không nên lựa chọn như vậy.” Trần Hán Thăng cười nói.

“Bộ trưởng Trần đúng là người phong lưu.”

“Về sau, mình phải nói với bạn gái cậu mới được.”

“Tranh thủ bây giờ còn chưa nói lấy trà sữa chặn miệng chúng mình lại đi.”

…

Trần Hán Thăng nói những lời này, làm cho khoảng cách mọi người kéo lại gần thêm chút nữa. Nhiếp Tiểu Vũ nhanh nhảu nói: “Vậy mình gọi là Hoàng Dung.”

Hứa Mộng Trúc không chịu lép vế: “Mình là Mục Niệm Từ, lúc trước đọc Hùng Xạ Điêu mình rất thích cô ấy.”

“Mình tên là Đoàn Dự.”

Vương Nham Tùng cũng chiếm cho mình một nhân vật kinh điển.

Hà Binh nghịch ngợm nói: “Vậy mình là Đoàn Chính Thuần.”

“Móa, cậu không được phép làm cha mình.”

Chương 64: Trần Hán Thăng bán mình trả nợ

Căn phòng 101 cùng 102 khu nhà F là căn cứ lập nghiệp đã nằm trong tay rồi. Nhưng bên trong toàn đồ đạc cũ nát, bên ngoài thì cỏ dại mọc cao ngang người, bên cạnh cần phải giải quyết một đống xe đạp đang vứt lộn xộn quay đấy.

Nếu chỉ dựa vào mấy vị đại hiệp trong tiểu thuyết Kim Dung này thì còn lâu mới hoàn thành công việc. Mà mấy vị đại hiệp này chỉ muốn làm một người làm thêm, chứ không muốn làm những công việc dọn dẹp này. Trong lòng Trần Hán Thăng biết rất rõ điều này.

Bây giờ là lúc cần phải vận dụng vị trí lớp trưởng, đã thế Trần Hán Thăng còn là một vị lớp trưởng cực kỳ có uy tin trong lớp nữa.

Tại trong lớp, hắn nói thẳng mình mới tìm được một vị trí để lập nghiệp, nên cần mọi người giúp đỡ, hi vọng các bạn trong lớp góp sức mỗi người một tay, vì hắn mà làm những việc này. Các bạn lớp 2 Hành Chính Công cơ bản đều đi hết, không giúp đỡ thì đi hóng hớt cũng được.

Đương nhiên không thể để các bạn ấy làm không công được, hắn đáp ứng các bạn nam sẽ nhanh chóng tổ chức hoạt động tập thể của lớp thêm một lần nữa.

Lần trước, suy nghĩ khác người của hắn là nam nữ kết hợp xem phim, rõ ràng làm cho tinh thần tập thể tăng lên rất nhiều. Trước kia nam cùng nữ trong lợp gặp nhau nói chuyện rất ít,

hiện tại mọi người có thể túm năm tụm ba ngồi quây quần bên nhau cười đùa tỏ toét một cách rất thoải mái rồi.

“Tụ tập chỉ là chuyện nhỏ, có gì khó đâu?”

Mọi người tập trung trước phòng 101, 102 khu nhà F, sau đó Trần Hán Thăng lớn tiếng nói: “Sau khi mọi người quét dọn xong 2 phong này, mình sẽ chừa ra nửa gian làm nơi tụ tập của lớp. Mọi người ở chỗ này có thể nghỉ ngơi, nói chuyện chém gió, đánh bài, làm cho mỗi ngày đều là hoạt động tập thể.”

Mấy thằng con trai nghe được những lời này thì thi nhau hò hét vỗ tay. Đại học rất khác so với trung học phổ thông, nếu như không có người đứng ra tổ chức những hoạt động đến nơi đến chốn một cách đều đặn, kết quả mọi người trong lớp chỉ lấy phòng ký túc làm tiêu chuẩn để tách ra tạo thành những tập thể nhỏ, khi đấy bạn cùng lớp chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Hiện tại, Trần Hán Thăng đưa ra đề nghị rất phù hợp với nhu cầu của toàn thể các bạn trong lớp, nên mọi người hưởng ứng rất nhiệt tình, làm cho không khi dọn dẹp cực kỳ sôi nổi, ai nấy đều tập trung vào công việc.

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy hành động của các bạn nam, thì lắc đầu nhìn lại Thẩm Ấu Sở: “Bạn trai của cậu tài thật. Rõ ràng mọi người làm việc phục vụ cho cá nhân hắn, nhưng ai nấy đều cam tâm tình nguyện, đúng là một đám đần độn.”

Thẩm Ấu Sở đã bị Hồ Lâm Ngữ trêu chọc thành thói quen, nên cô nàng chẳng thèm đôi chối thêm làm gì nữa, chỉ nhỏ giọng nói: “Lâm Ngữ, tớ về ký túc trước đây.”

“Đây là cửa hàng của bạn trai cậu, không chừng sau này là tài sản của cậu, thế mà cậu còn muốn lười biếng sao?”

Hồ Lâm Ngữ ngạc nhiên nói.

“Không, không phải.”

Lần này Hồ Lâm Ngữ nói quá rõ ràng, làm cho Thẩm Ấu Sở đỏ hết cả mặt. Cô nàng dậm chân nói: "Tớ muốn về thay quần áo khác để tới làm."

Thẩm Ấu Sở đang mặc chiếc áo lông màu xanh ngọc, nên không nỡ vào dọn dẹp, nên muốn về thay bộ quần áo khác.

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy cô bé Thẩm Ấu Sở nhanh chóng chạy đi, chẳng biết suy nghĩ gì chỉ thở dài một hơi.

"Đây mới đúng là người đần độn ngu ngốc nhất."

…

Mấy chục người quét dọn nên hiệu suất làm việc rất nhanh. Bàn ghế cũ kỹ hư hỏng rất nhanh được mang ra bên ngoài, cỏ dại cũng dần dần được cắt hết, làm lộ ra còn đường được lát bằng đá xanh một cách tinh tế, cộng với gần đó là khuôn viên vườn trường, trên đó được chồng rất nhiều loại hoa sặc sỡ sắc màu.

Mùa thu đến, lá vàng rơi. Trên những chiếc cây to có vài chú chim nhỏ đứng đó lắc lư theo chiều gió.

Trần Hán Thăng cũng không phải người hẹp hòi. Hắn mua một thùng nước cùng rất nhiều đồ ăn vặt, ai muốn ăn gì thì ăn. Dương Thế Siêu cùng Chu Thành Long, miệng ngậm điếu thuốc tay thì khênh những bàn ghế cũ ra ngoài. Bọn Lý Quyến Nam đang sắp xếp lại những chiếc xe đạp đang vứt lộn xộn cho ngay ngắn chật tự lại. Các bạn nữ không quét dọn lau nhà thì cũng là lau dọn vách tường.

Nhưng cũng có người lười biếng. Kim Dương Minh là một trong những người đó, thằng này làm được một chút là muốn về phòng lên mạng.

Quách Thiếu Cường phát hiện ra thì không cho tên này thoát được: "Lão Lục, đời trước mày là dây mạng internet à?

Đây là sản nghiệp của lão Tứ, mày không được phép về, ở lại quét dọn đi."

Tình cảm tập thể dần được hình thành bởi những giọt mồ hôi, những tiếng cười đùa trong lúc làm việc. Thời điểm Trần Hán Thăng dừng lại uống nước, Thương Nghiên Nghiên mang theo làn gió thơm đi tới, cười nói: "Không nghĩ tới, cậu lại muốn lập nghiệp. Nhưng mình lại cảm thấy đó là điều bình thường."

Trần Hán Thăng từ đầu đến cuối vẫn không hiểu được Thương Nghiên Nghiên. Đáng lẽ ra những người như cô ấy phải thích những người đàn ông trưởng thành chứ. Hay là cô ấy nhìn ra bí mật của mình?

"Chính mình còn đang khó chịu đây, chẳng hiểu tại sao tự dưng lại đi lập nghiệp."

Trần Hán Thăng nói giọng nửa đùa nửa thật.

Thương Nghiên Nghiên cười cười, xoa xoa làn môi gợi cảm. Cô nàng đưa qua một chai nước nói: "Có thể mở giúp tớ được không?"

Trần Hán Thăng cũng không từ chối, vặn chai nước ra đưa cho cô nàng, trong quá trình đưa qua đưa lại tay hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Thương Nghiên Nghiên lộ ra dáng vẻ thẹn thùng, còn Trần Hán Thăng mặt vẫn tỉnh bơ, như chưa có điều gì sảy ra cả.

"Giai đoạn đầu, cậu định đầu tư bao nhiêu?"

Thương Nghiên Nghiên ngửa lên cái cổ trắng nõn, uống vào 2 ngụm nước, rồi tiếp tục hỏi.

"Cũng không nhiều. Nhưng hiện tại mình nghèo lắm rồi, có lẽ chuẩn bị phải bán thân rồi đấy."

Trần Hán Thăng không muốn nói thật, cười cười trả lời.

Thương Nghiên Nghiên rất có kinh nghiệm trong những trò đùa thế này, ngay trước mặt lấy ví tiền ra nói: "Lớp trưởng định bán bản thân mình bao nhiều, để mình xem có đủ không nào?"

"Ha ha ha."

Trần Hán Thăng nhịn không được lớn tiếng cười lên, xung quanh còn có mấy người chủ tâm hóng hớt, xem náo nhiệt.

Hồ Lâm Ngữ đứng tại cửa sổ, phát hiện ra 2 người Trần Hán Thăng cùng Thương Nghiên Nghiên đang 'tán tỉnh' nhau, thì làu bàu một câu: "Không biết liêm sỉ!"

Cô mắng xong thì quay lại nhìn Thẩm Ấu Sở. Cô nàng giống như không nghe thấy những âm thanh cười đùa cợt nhả, vẫn bộ quần áo đồng phục cũ kỹ, quỳ một chân xuống đất, mở to cặp mắt anh đào, tỉ mỉ, từng chút một lau góc tường của căn phòng.

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy chua xót trong lòng. Trần Hán Thăng thực sự quá vô tâm, Thẩm Ấu Sở lại có chút khờ khạo, sợ sệt.

"Đúng là tên cặn bã."

…

Mọi người dọn dẹp đến trưa là công việc hoàn thành, dọn dẹp trên cơ bản đã xong, chỉ còn việc trang trí cùng một chút thay đổi nhỏ nữa là có thể sử dụng được rồi. Những điều này, cần Trần Hán Thăng từ từ nghiên cứu cải tạo.

Các bạn học dần dần về hết, cơ thể mọi người cũng đã thấm mệt, nhưng phương diện tinh thần thì tương đối vui vẻ.

Nhất là mấy ông con trai, trên đường về còn được nói chuyện trêu đùa cùng với mấy bạn nữ. Có thể tình khoảng thời gian vừa rồi là hoạt động tập thể của cả lớp. Trong tâm trí mọi

người, kỷ niệm này chắc chắn đã được in sâu vào đó. Không những thế, sau này lớp còn có nơi để sinh hoạt chung, mà nơi này do chính tay mình dọn dẹp nên ai nấy đều dâng lên cảm giác tự hào.

Trần Hán Thăng ngồi trên bậc thang hút thuốc, trong đầu đang vạch ra kế hoạch phát triển tiếp theo, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Ấu Sở.

Mạng nhện góc tường là nơi bẩn nhất, những cô gái khác đều không thích làm. Chỉ có cô nàng là không ngại, vẫn quét dọn lau chùi từ đầu đến giờ.

Một lát sau, Trần Hán Thăng nghe thấy có người đi tới. Hắn vội hỏi: "Quét sạch rồi sao?"

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng trả lời.

Trần Hán Thăng quay đầu lại, phát hiện ra một ít mạng nhện còn dính trên đầu Thẩm Ấu Sở, chỗ đầu gối dưới quần thì toàn lại bùn đất.

Giờ này trời đã chuyển dần sang chiều, ánh mặt trời đỏ thắm chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Ấu Sở, giống như một bức tượng điêu khắc yên tĩnh tồn tại qua từng năm tháng vậy.

Trần Hán Thăng đứng ngơ người thưởng thức. Hắn dập tắt điếu thuốc nói: "Tối nay cùng nhau ăn cơm đi."

Thẩm Ấu Sở không lên tiếng.

Trần Hán Thăng coi như Thẩm Ấu Sở không đồng ý. Hắn cũng không có ý định miễn cưỡng cô bé. Không nghĩ tới Thẩm Ấu Sở chủ động lên tiếng, nhỏ giọng nói chuyện.

"Lần trước mình nhận được 1500 tệ tiền học bổng. Mình đã gửi cho bà nội 1000 tệ, còn thừa lại 475 tệ."

Trần Hán Thăng hiểu được Thẩm Ấu Sở muốn nói gì, nên chỉ yên lặng lắng nghe.

Thẩm Ấu Sở ngồi xuống, cố gắng để mình không vượt qua chỗ Trần Hán Thăng đang ngồi, sau đó lấy ra chiếc vĩ cũ kỹ quen thuộc.

Cô nàng lấy từ bên trong đó ra 400 tệ, nghĩ nghĩ một chút lại lấy ra thêm 50 tệ nữa. Đối với Thẩm Ấu Sở 450 tệ là số tiền rất lớn.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, lộ ra cặp mắt anh đào thuần khiết mà trong trẻo, cẩn thận đưa tiền tới trước mặt Trần Hán Thăng.

“Làm gì?”

Trần Hán Thăng nghi ngờ hỏi.

“Cậu, cậu đừng có bán bản thân mình có được hay không?”

Chương 65: QQ tình yêu

“Ai nói tớ muốn bán mình?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm đến cả một tên tomboy như Hồ Lâm Ngữ còn biết mình nói đùa. Thế mà cô bé này không hiểu sao vẫn tin những lời nói ấy.

Thẩm Ấu Sở ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng. Cô nhìn thấy hắn không muốn lấy tiền, thì lập tức cầm ‘số tiền lớn’ 450 tệ tiến gần lại Trần Hán Thăng hơn, dáng vẻ có chút cố chấp nhưng lại rất đáng yêu.

Trần Hán Thăng cười cợt, đưa tay ra nhéo má Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở lúc nãy quét dọn rất mệt mỏi, khuôn mặt cùng chóp mũi đều đổ mồ hôi, khuôn mặt cũng đỏ bừng bừng, Trần Hán Thăng còn dùng hơi nhiều lực.

“A ..... “

Thẩm Ấu Sở không hiểu tại sao Trần Hán Thăng lại dùng sức véo má mình, mở to đôi mắt hoa đào nhìn Trần Hán Thăng, cũng không biết nên lui về phía sau hay là tránh ra.

“Thật sự quá khờ.”

Trần Hán Thăng cũng không nhịn được thở dài một hơi.

Chính vào thời điểm này, Hồ Lâm Ngữ lại quay trở về tòa F101 thấy hai người. nói: “Ấu Sở, tớ nghĩ cậu đã trở về phòng, hỏi bạn cùng phòng mới biết cậu vẫn còn ở nơi này quét dọn.”

Cô vừa đi tới thấy cảnh này đập vào mắt, đó là Trần Hán Thăng đang véo má làm Thẩm Ấu Sở khóc. Hồ Lâm Ngữ lớn tiếng nói ra: “Trần Hán Thăng, cậu có còn là con người

không? Thẩm Ấu Sở đã cố gắng như vậy, thế mà cậu còn bắt nạt cô ấy.”

Hồ Lâm Ngữ quay sang kéo Thẩm Ấu Sở rời đi: “Ấu Sở, sau này tốt nhất đừng gặp cậu ta nữa. Cậu ta không phải loại người tốt đẹp gì đâu.”

Thẩm Ấu Sở vừa đi vừa quay đầu nhìn Trần Hán Thăng một chút, phát hiện Trần Hán Thăng vẫn nhìn cô cười, lúc này mới an tâm rời đi.

Vốn kế hoạch buổi tối là cùng nhau ăn cơm, kết quả là do Hồ Lâm Ngữ phá đám, Trần Hán Thăng lại biến thành ăn cơm một thân một mình.

“Cô gái tomboy này, chúc cô bốn năm đại học đều trong trạng thái độc thân!”

Trần Hán Thăng nguyền rủa Hồ Lâm Ngữ một câu, có điều buổi tối ban liên lạc đối ngoại bộ trưởng Thích Vi rủ cùng đi liên hoan, Trần Hán Thăng đơn giản cùng với đám người đi ăn.

Thích Vi cùng Diêu Khánh Quốc mấy ngày nay cật lực đi tìm nhà tài trợ, bọn họ không giống như Trần Hán Thăng chỉ cần giải quyết một lần là xong. Bọn họ là nhà này xin được 200, nhà kia xin được 300, thậm chí có lúc cả ngày đều cố gắng, lúc nói chuyện cổ họng của giọng khàn đặc.

“Khụ, chúng ta còn nói một chút về kết quả của từng người đi.”

Thích Vi hắng giọng một cái nói rằng: “Phía tớ bên này đã kêu gọi được 1500 tệ, đã hoàn thành nhiệm vụ còn bên bộ trưởng Diêu thì thế nào?”

“Chúng ta cũng được 1000 tệ cũng miễn cưỡng xong nhiệm vụ buổi sáng.” Diêu Khánh Quốc lên tiếng tiếp theo.

“Bộ trưởng Trần thì sao?” Thích Vi quay sang nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng móc ra 1000 tệ đặt lên bàn, ngụ ý rất rõ ràng.

Thích Vi mắt giật giật, cười nói: “Tớ ở Trung Tâm Chợ Nghĩa Ô gặp bộ trưởng Diêu nhiều lần, thế nhưng chưa từng gặp mặt bộ trưởng Trần lần nào nha.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh phun sương nhả khói, nhưng không trả lời.

Mặc dù nói là ban liên lạc đối ngoại liên hoan, thực ra chỉ là chọn món ăn sau đó cùng ăn với nhau, gần đây áp lực của mỗi người đều có chút lớn, muốn liên hoan thực sự phải chờ đến lúc kết thúc tân sinh dạ hội.

Ở bên trong quá trình ăn cơm, Thích Vi cũng vạch ra tác dụng của 3500 tệ, có chút dùng mua băng rôn biểu ngữ, có chút làm logo áo đơn, có chút làm quà nhỏ, có chút làm bảng hiệu.

Thích Vi hỏi Trần Hán Thăng nhà tài trợ nhà yêu cầu thế nào, Trần Hán Thăng nói rằng: “Bốn băng rôn dễ thấy là được.”

Trong hoạt động này hầu như băng rôn biểu ngữ đều ghi “XXX thương gia chúc mừng khoa xã hội nhân văn tân sinh dạ hội khai mạc viên mãn”, vừa tuyên truyền cho tân sinh dạ hội, cũng mở rộng sự ảnh hưởng của thương gia ở trường.

Thích Vi gật gù: “Không thành vấn đề, ngày mai chúng ta từng người sẽ đi in băng rôn, thứ sáu tuần này sẽ tổ chức tân sinh dạ hội, hi vọng mọi người cố gắng kiên trì thêm một chút nữa.”

Ngày thứ hai là khóa học máy tính, mục đích chính là học làm thư ký quản lý chuyên nghiệp, vì vậy chứng chỉ thao tác

máy tính là một chứng chỉ cần thiết, nếu không có chứng chỉ này thì sẽ không được tốt nghiệp.

Trước khi lên lớp, Trần Hán Thăng cố ý quẹo qua tòa F101 cùng 102 nhìn qua một chút, tối hôm qua hắn không có khóa cửa, dự định để mùi mốc bay đi.

Có điều vừa đi vào, Trần Hán Thăng liền cảm giác vừa giống nhưng lại có hơi khác, nhưng là vừa không tìm được nơi nào.

Quan sát toàn cảnh thì thấy sạch sẽ hơn không ít, nhưng cửa vẫn là cửa, vách tường vẫn là vách tường, cửa sổ vẫn là cửa sổ.

Chờ chút, vấn đề ngay ở trên cửa sổ.

Trần Hán Thăng đi tới bên cạnh cửa sổ thủy tinh, nơi đó bỗng nhiên xuất hiện một chậu trầu bà vàng tươi tốt, những vụn ánh mặt trời chiếu vào những lá cây màu xanh lục, dường như cũng có thể thấy rõ mặt trái cành khô cùng chi mạch bên trong.

Bên trong bầu không khí cuối thu, quan sát chậu trầu bà vàng này, cả phòng đều có thêm một chút ấm áp.

Trần Hán Thăng vươn ngón tay lướt qua mấy lá cây một lúc.

“Cũng không biết là ai đưa ngươi tới đặt tại đây.”

.....

Trong đại học khóa máy tính bình thường đều là thầy cô ở phía trên giảng tri thức, bên dưới học sinh sử dùng QQ để tán ngẫu, trang trí không gian, Dương Thế Siêu cùng Kim Dương Minh mấy tên nam sinh sử dụng mạng trường để download CS về để chơi, chuẩn bị đến lúc về phòng ngủ đến lúc đó PK.

Trần Hán Thăng cũng giống như những người khác, nhanh nhẹn đăng ký QQ cho bản thân.

Nick name hắn đặt là "Trần Anh Tuấn", mở khung bạn tốt nhìn thấy mấy cái nick name ngu ngơ quen thuộc.

"Còn trẻ không hiểu ngông cuồng" là nick name của Vương Tử Bác, cậu ta giả vờ giả vịt từ lúc nào đã download bức ảnh của Kim Thành Vũ (Kaneshiro Takeshi) làm avatar.

"Bắc đảo tuyết" là nick của Cao Gia Lương, tên của cậu ta còn có màu đỏ, chứng tỏ là acc vip dành cho người có tiền.

Còn có mấy nick cái gì là "Tâm mộng không dấu vết, chuyện xưa như sương khói, thủy tinh nữ hài" loại này tên, lúc đó không chút nào cảm thấy chuuni.

"Tách tách tách "

Trần Hán Thăng có một khoảng thời gian không lên xem bảng tin, còn thấy có một lời mời kết bạn, kiểm tra trên bảng tin thì thấy viết "Ca ca là muội muội đây."

"Không nghĩ tới hiện tại đã có quảng cáo quấy nhiễu tình dục."

Trần Hán Thăng nhổ nước bọt, tiện tay trả lời: "Ta không thích muội muội, chỉ yêu thích thiếu phụ."

Không qua năm phút đồng hồ, Lương Mỹ Quyên gọi điện thoại đánh tới.

"Biểu muội nhà mợ sang năm thi, em ấy có chút bài không biết, thêm QQ của con muốn hỏi giúp, trả lời lung ta lung tung cái gì thế hả?"

"Nhật ····· "

Trần Hán Thăng vội vã giải thích: "Mẹ, đây là một hiểu lầm, nghe con nói đã····· "

“Ta không nghe, giờ lên đại học bắt đầu phóng túng rồi nhỉ, chờ ta đấy!”

Lương Mỹ Quyên hung tợn cúp điện thoại, Trần Hán Thăng kỳ thực cũng không coi là chuyện to tát.

Chờ sẽ chờ, mẹ còn có thể tìm đến ta sao?

“Tách tách tách “

Một bạn tốt nhắn tin nhắn tới, hóa ra là Vương Tử Bác.

Còn trẻ không hiểu ngông cuồng(Nick name): Tiểu Trần, tớ tìm cậu đi chơi a.

Trần Anh Tuấn: Không rảnh.

Còn trẻ không hiểu ngông cuồng: Mỗi lần tìm cậu, cậu đều nói không rảnh, chúng ta có phải là huynh đệ hay không?

Trần Anh Tuấn: Sao.

Còn trẻ không hiểu ngông cuồng: (tức giận vẻ mặt).

Trần Hán Thăng chẳng muốn nói tiếp, lập tức xóa Còn trẻ không hiểu ngông cuồng ra khỏi ô chat.

Lúc này, tiếng “Tách tách tách” của QQ lại vang lên.

Trần Hán Thăng thiếu kiên nhẫn vừa muốn thoát ra, kết quả thấy tin nhắn tới là của “Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá” gửi tới, hắn chỉ có thể thầm than một tiếng, tự nhắc bản thân lần sau nếu lên mạng thì cần phải bật chế độ ẩn thân a.

Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá: Tiểu Trần, đêm nay tớ tìm cậu a, tớ muốn cậu đi xem cửa hàng mới mở một lúc.

Trần Anh Tuấn: Mấy ngày nay chuẩn bị cho tân sinh dạ hội, thật sự rất bận a.

Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá: Vậy sao còn có thời gian rảnh rỗi lên mạng thế?

Trần Anh Tuấn: Tớ đi tìm tư liệu, thuận tiện lên QQ nhắc nhở cậu, hai ngày nay không khí lạnh đã đến, chú ý giữ ấm cơ thể(icon : hoa hồng).

Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá: (thẹn thùng vẻ mặt) tớ biết rồi, vậy cuối tuần tớ đi tìm cậu đi, mấy ngày nay bận chọn môn học, không nói tớ muốn đi học."

Tiếp đó, "Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá" offline.

Trần Hán Thăng ngơ ngác nhìn, Tiêu Dung Ngư gọi cậu ta không chừng có chuyện muốn nói, nhất định phải gọi thêm mấy kỳ đã cản mũi đến bồi tiếp.

Hắn suy nghĩ một chút, mở lại QQ thì thấy "Còn trẻ không hiểu ngông cuồng" cùng "Bắc đảo tuyết" đang online.

"Tử Bác, Gia Lương, cuối tuần này đến Tài Viện chơi đi, bên này phong cảnh tú sắc, mỹ nữ nhiều như mây, đã pha sẵn bình trà nóng, chờ mọi người đến."

Chương 66: Mèo ngõ nhỏ thiếu nữ

Vương Tử Bác cùng Cao Gia Lương đều rất dễ bị dụ dỗ, một đứa học đại học bách khoa giống như nhà sư trong chùa, còn một đứa trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến thể hiện trước mặt nữ thần ngay tại Giang Lăng.

Cho nên, Vương Tử Bác nhận được tin nhắn của Trần Hán Thăng còn giật mình không biết sao lại được ưu ái như vậy, sau đó lên nhắn tin trả lời: "Gần trường tao có một cửa hàng vịt quay rất nổi tiếng, đến lúc đó sẽ dẫn mọi người cùng Tiêu Ngư Nhi đi nếm thử."

Trần Hán Thăng biết cửa hàng đã tồn tại gần 100 năm này. Tuy hắn biết rồi những vẫn không ngăn cản Vương Tử Bác đang điên cuồng quảng cáo về độ ngon của món ăn này.

Tên này còn muốn gọi mấy bạn học cùng thời trung học đến nữa, đó chính là 2 bạn nữ cũng học tại làng đại học Giang Lăng cũng tới chơi.

Có nhiều người xung quanh như vậy, cộng thêm khả năng tùy cơ ứng biến của mình. Trần Hán Thăng cảm thấy chuyện này không thể 'lật thuyền trong mương' được.

Hắn nghĩ cẩn thận một lúc thì thấy tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Ấu Sở.

Cô nàng lên lớp khác biệt rất lớn so với các bạn cùng lớp. Người khác thì suốt ngày chơi QQ, chơi game, còn Thẩm Ấu Sở lúc nào cũng tập trung nghe giáo viên giảng bài.

Nếu như môn học khác thì có thể hiểu được. Nhưng đây là môn máy tính cơ bản, với trạng thái này của Thẩm Ấu Sở có thể hiểu được cô nàng chưa bao giờ được tiếp xúc qua với việc này.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút là có thể hiểu được. Từ xưa đến giờ Thẩm Ấu Sở chắc còn chưa được sờ qua bàn phím máy tình lần nào, có thể mò được vị trí nút khở động đã là rất giỏi rồi.

Hắn lặng lẽ đi lại gần bàn máy tính nơi Thẩm Ấu Sở đang ngồi, nhẹ giọng hỏi: "Cậu trồng bồn Lục La* kia có phải hay không?"

(*Thì Là xanh, cậy trồng ở vùng nhiệt đới, dạng thân dây.)

Thẩm Ấu Sở không ngờ trong giờ học mà Trần Hán Thăng còn dám đi lại trong lớp. Với tính cách Thẩm Ấu Sở có giáo viên cùng các bạn xung quanh, cô bé sẽ không nói lời nào, chỉ gật gật đầu xem như trả lời.

Thật ra, giáo viên sẽ không để ý những việc này, việc đổi đi đổi lại máy tính là việc rất bình thường, bởi vì nơi này toàn là máy tính cũ, không phải phần cứng hỏng thì là phần mềm. Kim Dương Minh còn chủ động lại gần chỗ ngồi của Hồ Lâm Ngữ, ai mà ngờ được bọn họ có ý đồ gì đây.

"Lục La nhìn rất đẹp, rất ra dáng."

Trần Hán Thăng khen một câu, sau đó hỏi tiếp: "Cậu có QQ hay không?"

Thẩm Ấu Sở lắc đầu.

"Vậy tớ giúp cậu lập một tài khoản."

Trần Hán Thăng mở ra giao diện, mấy phút sau đã giúp Thẩm Ấu Sở đăng kí một tài khoản, cuối cùng lấy một tờ giấy

viết thông tin lên trên: "Đây là tài khoản cùng pass, cậu muốn dùng nickname là gì?"

Thẩm Ấu Sở không nói chuyện, nhìn chằm chằm vào mật mã Trần Hán Thăng vừa viết.

"Nhìn cái gì, Pass là sinh nhật của mình."

Trần Hán Thăng ngây thơ vô số tội nói ra: "Tớ lo đặt mật khẩu phức tạp quá cậu sẽ không nhớ được, nên quyết định dùng ngày sinh của mình thay thế, có vấn đề gì sao?"

Thẩm Ấu Sở nhìn Trần Hán Thăng, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Có điều, về sau cậu không được tùy ý đổi mật khẩu, bởi vì QQ cùng mật khẩu liên kết với nhau là cố định, nếu đổi lại mật mã thì tài khoản sẽ mất đị hiệu lực."

Trần Hán Thăng nghiêm túc giải thích. Thẩm Ấu Sở thì chăm chú lắng nghe, nghe thấy hai 3 từ mất hiệu lực, thì khuôn mặt nhỏ nhắn cố gắng tập trung tinh thần lắng nghe.

"Nhớ kỹ sinh nhật của tớ sao?"

Thẩm Ấu Sở 'ừ' một tiếng.

Lúc này Trần Hán Thăng mới hài lòng nói: "Vậy bước tiếp theo chúng ta cần nghĩ ra một nick name. Cậu thích loài động vật nào?"

Thẩm Ấu Sở viết lên giấy: "Mèo."

"Gần đây cậu muốn làm việc gì nhất."

"Nhớ nhà."

"Trong nhà có gì?"

"Bà nội, mèo, cùng cái ngõ nhỏ."

Trần Hán Thăng nghĩ một lát, rồi viết lên trên giấy: "Mèo ngõ nhỏ thiếu nữ Thẩm Ấu Sở, cái nick name này cậu thấy

sao?”

Thẩm Ấu Sở gật đầu. Cô bé giống như một con mèo nhỏ, mặc kệ Trần Hán Thăng muốn xoay thế nào thì xoay.

“Đầu tiên thêm bạn bè cái đã. Về sau cậu có thể nhắn tin qua QQ cho mình.”

Kết quả, Trần Hán Thăng là bạn bè đầu tiên của Thẩm Ấu Sở trên QQ.

Trần Anh Tuấn: Hoa Hồng + Trái Tim.

Thẩm Ấu Sở nhìn thấy dòng tin nhắn này mà mặt đỏ tía tai. Cô còn chưa quen với việc gõ bàn phím, chỉ có thể dùng ngón chỏ ấn từng phím một theo kiểu mổ cò, dẫn đến một phút chỉ đánh được vài chữ, sau đấy nghĩ ngợi thế nào lại xóa đi.

“Giọt nước, giọt nước, giọt nước.”

Trần Hán Thăng nhìn tin nhắn trên QQ, nhịn không được nở nụ cười. Thẩm Ấu Sở đánh mãi mới được mấy cái icon biểu lộ cảm xúc.

Mèo ngỏ nhỏ thiếu nữ Thẩm Ấu Sở: Mỉm cười.

Trần Anh Tuấn: Mỉm cười.

…

Sau khi hết tiết tin học, Trần Hán Thăng lập tức đi đến Chợ Nghĩa Ô để làm tờ rơi cùng băng rôn tuyên truyền, sau đó trở về hội trường trung tâm.

Dạ hội chào đón tân sinh viên ngày càng tới gần, làm cho không khí trong hội trường cực kỳ náo nhiệt.

Bộ phận đối ngoại chỉ phụ trách kiếm tiền tài trợ, còn bộ tuyên truyền sẽ có nhiệm vụ trang trí sân khấu, cùng địa điểm tổ chức dạ hội. Nhóm này đang chỉ đạo những người có tiết mục biểu diễn đêm dạ hội diễn thử. Trần Hán Thăng thấy được

lớp hai Hành Chính Công có 2 tiết mục bao gồm đọc thơ và múa tập thể.

Thành viên hội học sinh có người đang điều chỉnh ánh sáng đèn, có người trang trí bóng bay, có người đứng trước sân khấu tập kịch, trải nghiệm trước không khí trước khi biểu diễn.

Tóm lại, việc đứng trong hội trường thôi mà mồ hôi nhễ nhãi, làm cho không ai nhận ra không khí Kiến Nghiệp đã bước vào đầu thu.

Thích Vi cùng toàn thể thành viên bộ đối ngoại đang đứng xem tập kịch. Trần Hán Thăng lại gần hỏi: "Băng rôn chuẩn bị treo ở đâu?"

"Treo ở cửa trung tâm hội trường 1 cái, treo ở nhà ăn 1 cái, treo ở sân thể dục một cái."

Thích Vi đã xác định đâu vào đấy vị trí treo băng rôn rồi.

Trần Hán Thăng gật đầu, chuẩn bị kéo theo Hà Binh cùng Vương Nham Tùng đi treo băng rôn, thì phó chủ tịch Tả Tiểu Lực đột nhiên đi tới.

"Lấy băng rôn ra tôi nhìn qua một chút."

Tả Tiểu Lực cau mày nói.

Trần Hán Thăng không thèm để ý đến tên này. Tả Tiểu Lực không còn cách nào khác, chỉ có thể nhìn Hồ Tu Bình cùng Mục Văn Linh nói ra: "Băng rôn Trần Hán Thăng làm có chút vấn đề, treo lên sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng của hội học sinh chúng ta."

Hồ Tu Bình cùng Mục Văn Linh liếc nhìn nhau. Trần Hán Thăng cảm thấy tên chó chết này thực sự đáng ghét, nên đi đến tự mình mở băng rôn ra: "Chữ nào vứt bỏ hình tượng của chúng ta?"

Trên băng rôn hiện ra rõ ràng: “Phòng 101 tòa nhà F, nhiệt liệt chào mừng đêm dạ hội chào đón tân sinh viên khoa Nhân Văn, khai mạc tốt đẹp.”

“1000 tệ tiền tài trợ tôi kiếm về chỉ có một nhà, không được sao?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Loại tình huống này rất ít xảy ra, nhưng không phải là không thể. Người ta đã bỏ tiền nhiều như vậy, thích treo cái gì mà chả được, đó không phải là vấn đề gì quá to tát.

Tả Tiểu Lực chỉ vào dòng chữ ‘phòng 101 khu nhà F’ nói ra: “Chỗ này cũng không hợp lý. Những băng rôn trước đây đều là XX tên người tài trợ, còn chỗ này là địa chỉ.”

“Khi treo cái này lên, người ta thấy được cách thức không được thống nhất, sẽ nghĩ chúng ta không đủ thành tâm làm nên buổi dạ hội này.”

Mục Văn Linh hiểu được, đây là Tả Tiểu Lực có tình giở trò. Buổi dạ hội thì ngày càng đến gần, không ngờ trong nội bộ còn đấu đá lẫn nhau.

“Tiểu Lực, chúng ta cần đặt sự chú ý vào trong những tiết mục, không nên vì những việc nhỏ mà làm công việc trở nên khó khăn hơn.”

Mục Văn Linh nhẹ nhàng nhắc nhở.

Tả Tiểu Lực cười xem thường. Mục Văn Linh có quan hệ với Thích Vi, khẳng định đứng về phía bộ đối ngoại. Tên này quay sang nói chuyện với Hồ Tu Bình: “Ông biết ông chủ phòng 101 tòa nhà F này là ai không?”

“Đừng dùng lời lẽ kích động mọi người. Chủ của phòng 101 tòa nhà F này là tôi. Tôi là người dùng việc làm thêm đứng ra lập nghiệp.”

Trần Hán Thăng đứng ra thừa nhận, nói xong lập tức bước ra phía bên ngoài để treo băng rôn, căn bản không thèm nhìn Tả Tiểu Lực lấy một lần.

Những người trong hội học sinh tỏ ra kinh ngạc, không nghĩ tới sinh viên năm nhất dã dám đứng ta lập nghiệp.

Mục Văn Linh cũng không thèm để ý đến Tả Tiểu Lực nữa, mà xoay người đi lên sân khấu tiếp tục diễn tập tiết mục.

Tả Tiểu Lực nhìn chằm chằm về hướng Trần Hán Thăng vừa bước đi, rồi từ từ nói ra với Hồ Tu Bình: "Hắn đang lợi dụng hội học sinh để tuyên truyền cho việc cá nhân của hắn."

Hồ Tu Bình nghe xong cũng không lên tiếng.

"Hắn không thích hợp làm việc tại hội học sinh, chí ít vị trí phó bộ trưởng bộ đối ngoại là không thích hợp."

Hồ Tu Bình lắc đầu: "Phó bộ trưởng đã báo cho đoàn ủy lập hồ sơ rồi."

Tả Tiểu Lực cười nói: "Cô Thục Mạn phụ trách việc này đang đi học thêm ở ngoài, nghe nói vừa mới về."

"Cô ấy không hiểu rõ tình huống. Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần nhắc lại sự việc vừa rồi, sau đó nói vị sinh viên này không làm tốt công việc của một phó bộ trưởng là được."

Tả Tiểu Lực nhìn Hồ Tu Bình: "Dù sao, hắn cũng không hề tôn trọng ông."

Hồ Tu Bình suy nghĩ thật lâu, rồi dứt khoát nói: "Hoàn toàn chính xác."

Chương 67: Miệng con trai, nói dối như quỷ

Sau khi băng rôn được treo lên, được sự góp sức của sự náo nhiệt trước đêm dạ hội, dù ai đi ngang qua phòng ăn, hay qua trung tâm hội nghị, đều có thể thấy được địa chỉ 'tòa nhà F-101 khu dạy học' .

Tòa nhà F-101 vẫn thuộc vào khu dạy học, gần sát bãi đỗ xe, cùng nhà ăn cửa Tây của trường học. Mọi sinh viên đều biết có một địa điểm như vậy, nên quảng cáo trên băng rôn được treo ở nơi này còn có hiệu quả hơn rất nhiều so với treo ở Chợ Nghĩa Ô.

7h tối ngày thứ 6, dạ tiệc chào đón tân sinh của khoa Khoa Học Xã Hội Và Nhân Văn chính thức bắt đầu. Có một phần tác động của việc kỷ niệm 50 năm thành lập trường, nên phó hiệu trưởng Tài Viên, cùng những lãnh đạo của trường cũng được mời đến hội trường.

Trần Hán Thăng cũng nhìn thấy Vu Dược Bình. Hắn còn có việc cần xin phép nên bước qua chào hỏi: "Bí thư Vu."

"Hán Thăng đấy à, buổi dạ hội chuẩn bị tốt đấy."

Đêm nay, tâm tình của Vu Dược Bình rất tốt, nên không ngừng vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng khen ngợi. Không những thế ông còn giới thiệu hắn cho Lục Cung Siêu nữa.

"Viện trưởng Lục, đây là cậu sinh viên năm nhất, đứng ra lập nghiệm mà hôm trước em đã nói qua với thầy đấy, là một cậu nhóc tương đối bốc đồng."

Lục Cung Siêu bắt tay Trần Hán Thăng, làm cho chủ nhiệm khoa Nhân Văn có phần kinh ngạc. Ông ấy cũng không biết trong khoa của mình có sinh viên đứng ra lập nghiệp.

Nhân cơ hội này, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói với Vu Dược Bình: "Bí thư Vu, tuần này em định xin thầy mấy bộ bàn ghế đặt vào phòng 101 cùng 102 khu nhà F, bởi vì 2 phòng này mới dọn dẹp xong, nhìn trống trải khó coi lắm."

Vu Dược Bình không chút do dự đồng ý: "Chuyện nhỏ, để tôi nói chuyện với quản lý tòa nhà F, để người ta hộ trợ cậu một chút."

Trong trường đại học, bàn ghế là không thiếu, với lại đó không phải là tài sản cá nhân. Còn hai gói thuốc Trung Hoa mình còn chưa hút hết, nên Vu Dược Bình vẫn là hiểu chuyện.

Trần Hán Thăng vừa nói chuyện vừa dẫn đường cho các lãnh đạo bước vào trung tâm hội nghị ngồi xuống.

Những người chứng kiến cảnh này có cả phó chủ tịch Hồ Tu Bình đang đứng ngoài hành lang tiếp khách. Tên này đứng đó cười nói như 'tiểu thư' vậy, nhưng chỉ cần người đi qua là sắc mặt Hồ Tu Bình trầm xuống.

Mục Văn Linh nhìn thấy cảnh này, thì quay sang hỏi Thích Vi: "Trần Hán Thăng đã làm gì với Hồ Tu Bình à?"

Thích Vi ngạc nhiên nói: "Chí hướng của Hồ Tu Bình là làm quan trong trường, còn chí hướng Trần Hán Thăng là làm ăn kinh doanh. Hai người làm sao mà xung đột được?"

Mục Văn Linh chỉ vào chỗ Trần Hán Thăng đang ngồi: "Chiếc ghế đó Hồ Tu Bình

cố tình để lại cho chính mình ngồi."

Thích Vi im lặng, cảm thấy chỉ là chỗ ngồi thôi, có gì mà ghê gớm.

Người chủ trì tiệc dạ hội chào đón tân sinh cực kỳ tinh mắt, nam thì đẹp trai tài hoa, nữ thì xinh đẹp quyến rũ. Không thể ngờ được, sinh viên năm nhất mà đã có cách nói chuyện lộ ra khí chất này, so với những khóa trên thì không thể nói trước được điều gì. Nhưng so về sắc đẹp thì dư sức ăn đứt các trường đại học xung quanh.

Nội dung buổi dạ hội là do bộ tuyên truyền sắp xếp, khoa nhân văn là một khoa lớn nhất trong Tài Viện, nên có được nhân lực cùng tài nguyên cực kỳ phong phú, dẫn đến các tiết mục được lên biểu diễn được chọn lựa rất kỹ. Lớp 2 hành chính công có hai tiết mục là múa tập thể cùng đọc thơ.

Khi hai tiết mục này được lên biểu diễn thì Trần Hán Thăng đi đầu, đứng dậy vỗ tay, làm cho Lục Cung Siêu cùng Bàng Văn Lượng cảm thấy ngạc nhiên. Trần Hán Thăng thấy vậy nên lên tiếng giải thích: "Em là lớp trưởng lớp 2, Hành Chính Công, đây là tiết mục biểu diễn của các bạn trong lớp chúng em, nhìn thấy các bạn ấy được lên biểu diễn, nên trong lòng cực kỳ thích thú."

Lục Cung Siêu cùng Bàng Văn Lượng nghe được những lời này thì nhìn nhau cười.

Thật ra, cả buổi dạ hội kéo dài hơn 2h đồng hồ, Trần Hán Thăng chỉ nói chuyện cùng với các lãnh đạo chỉ có một câu như vậy. Nếu như hắn biết việc này mà mình đắc tội với Hồ Tu Bình thì hắn sẽ không làm. Trần Hán Thăng không thích tự dưng có một phiền phức vô duyên vô cớ bám lấy mình.

Nhưng phiền phức chủ động đến tìm hắn, thì hắn cũng không sợ.

9h 30 buổi dạ tiệc kết thúc. Lãnh đạo cùng sinh viên cũng dần ra về hết, còn các thành viên của hội học thì thì phải ở lại dọn dẹp sạch sẽ mới có thể về được. Trần Hán Thăng tìm đến

vị trí của Thẩm Ấu Sở nói: "Chút nữa tớ ở dưới lầu ký túc xá nữ tìm cậu. Tớ có việc muốn nói."

Hồ Lâm Ngữ đang đứng bên cạnh vội chen ngang vào: "Chút nữa thì quá muộn rồi, có gì mai hãy nói."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, tên tomboy này để ý cũng hơi nhiều chuyện đấy, ông mày tán người khác chứ có phải tán bà cô này đâu mà.

"Tiểu Hồ, cậu biết những người độc thân thường hay làm gì nhất không?"

"Làm cái gì?"

"Mỗi ngày họ đều đưa ra lời đề nghị cho những người đang yêu."

Trần Hán Thăng nói xong lời này thì nghênh ngang rời đi. Hồ Lâm Ngữ đưng im một lúc mới hiểu ra, nhưng không biết nên làm thế nào, chỉ còn cánh hướng về nơi Trần Hán Thăng vừa đi chửi một câu.

"Đồ cặn bã."

…

Khi hội trường đã được dọn sạch sẽ, Trần Hán Thăng vội đi tới dưới sân ký túc xá nữ. Sau khi Thẩm Ấu Sở xuống, thì hai người đi dạo xung quanh vườn hoa bên cạnh ký túc xá.

Kiến Nghiệp bước vào đầu thu, làm cho khung cảnh nơi nào cũng buồn bã. Ánh trăng chiếu qua từng cây cổ thụ, làm những ánh sáng còn sót lại như những mảnh ngọc vỡ.

"Ngày mai, bạn học tớ muốn đến trường mình. Họ muốn thăm khu nhà F-101, cậu có ý kiến gì không?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Thẩm Ấu Sở dự định, cuối tuần này sẽ đến phòng 101 cùng 102 quét dọn thêm một lần nữa, nhưng hiện tại lại có chút do dự.

“Tớ muốn cậu đi cùng, bởi vì đây là những bạn học cấp 3 của tớ. Mọi người biết mặt nhau cũng tốt.”

Trần Hán Thăng đột nhiên mày nhíu lại: “Chỉ sợ chuyện này truyền đến tai bố mẹ tớ.”

Trong lòng Thẩm Ấu Sợ vốn đang do dự, nhưng nghe được những lời nói của Trần Hán Thăng, lại liên quan đến vấn đề phụ huynh, thì lập tức lắc đầu nói: “Quá, quá nhanh. Ngày mai tớ đi thư viện.”

“Điều này.”

Trần Hán Thăng thở dài, cuối cùng cũng đồng ý: “Thế thì tớ cũng không ép, tóm lại sau này vẫn còn cơ hội.”

“Ừm.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời, sau đó dừng lại không đi nữa.

Phía trước lỗi đi là dãy ghế đá, ban đêm vào thời điểm này, không biết có bao nhiêu cặp đôi, đang làm chuyện mờ ám trong bóng tối nữa.

“Vậy cậu về đi, ngoài này lạnh lắm.”

Đêm nay, Trần Hán Thăng giống một người đặc biệt, rất khéo hiểu lòng người.

Trần Hán Thăng đưa mắt nhìn theo hướng Thẩm Ấu Sở vừa đi, tự nhủ với bản thân mình rằng, hôm nay biểu hiện của mình thật sự xuất sắc.

Mình cho cô ấy biết mình rất muốn giới thiệu cô ấy cho các bạn cấp 3 của mình, sau đó hiểu được sự lo lắng trong lòng cô

ấy, cuối cùng tôn trọng quyết định của cô. Ba loại biểu hiện cùng suất hiện trong một tình huống, kỹ năng diễn xuất của hắn đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Trần Hán Thăng giải quyết xong chuyện này thì trong lòng cực kỳ thoải mái, vừa đi vừa huýt sáo, bước nhanh trên con đường tràn đầy kích thích.

Nơi này cứ khoảng 3m là có một cặp đang ôm nhau ngồi một chỗ. Nhưng cực kỳ thần kỳ là, cặp đôi nào làm việc của cặp đôi ấy mà không hề ảnh hưởng đến nhau, họ hoàn toàn chìm đắm trong sự ngọt ngào của tình yêu.

…

Trần Hán Thăng thuận tiện đi ngang qua hội trường trung tâm, thu về những băng rôn của ‘khu nhà F-101’ . Hắn không ngờ tới bên trong còn có người.

Đèn lớn đã tắt, bên trong chỉ còn những đèn nhỏ lờ mờ. Hắn nhìn thấy một bạn nữ đang đứng đó điều chỉnh lại một số thiết bị âm thanh, ánh sáng.

“Bạn học còn chưa về sao?”

Trần Hán Thăng lại gần hỏi.

“Tôi cần chỉnh lại một số thiết bị, xong mới về được.”

Bạn nữ này tóc xõa ngang vai, cao khoảng 1m65.

Nếu là bình thường, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ không đi đến bắt chuyện. Nhưng đêm nay hắn vừa giải quyết xong vấn đề Thẩm Ấu Sở cùng Tiêu Dung Ngư có thể gặp nhau, tâm tình đang cực kỳ thoải mái nên lòng tốt chợt dâng lên: “Loại máy chiếu này rất dễ xảy ra vấn đề, để tớ giúp bạn chỉnh lại một chút.”

Trần Hán Thăng vừa điều chỉnh, vừa buông lời trêu đùa: “Muộn như vậy, một cô gái đến hội trường, không sợ có quỷ

sao?”

Cô nữ sinh bình tĩnh nở nụ cười: “Trong trường học làm gì có quỷ.”

“Ý mình là sắc bên trong đám quỷ đói ấy.”

Một lúc sau máy chiếu đã được điều chỉnh xong, nữ sinh lên tiếng hỏi: “Bạn học chuyên ngành nào?”

Trần Hán Thăng đang định trả lời, thì ngẩng đầu lên, thông qua anh đèn máy chiếu, mới phát hiện ra cô bạn này rất giống một người trưởng thành.

Trong đầu hắn vội vàng nhảy số, từ trong miệng hắn vang lên: “Mình là Lý Quyến Nam, đến từ lớp 2 Hành Chính Công.”

Trần Hán Thăng trên đường đi về, càng nghĩ càng thấy sợ. Cô gái này, con mẹ nó giống như là một giáo viên thì đúng hơn.

Tại cửa hàng tạp hóa dưới tầng, Trần Hán Thăng mua một chai Cocacola mang về ký túc xá.

“A Nam, cho cậu này.”

Lý Quyến Nam vui mừng nhận lấy: “Trần ca, tự nhiên sao lại tốt với em thế!”

“Ừm, dạo này anh nhìn chú rất vừa mắt.”

Chương 68: Lương Mỹ Uyên cải trang vi hành

Ngày hôm sau vào giữa trưa, mấy bạn học cấp ba mới lững thững đến cổng Tài Viện dù cho đến muộn. Cao Gia Lương vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng đã dùng giọng điệu oán giận nói: "Tài Viện chỗ cậu thực sự quá hẻo lánh, toàn bộ Giang Lăng giống như một vùng nông thôn rộng lớn, thật tốt khi tớ đi học tại Tiên Ninh…"

"Tiểu Ngư Nhi."

Cao Gia Lương nói còn chưa hết lời, đột nhiên nhìn thấy Tiêu Dung Ngư đi tới, trực tiếp bỏ xó Trần Hán Thăng lập tức đi tới nghênh đón.

"Tiểu Ngư Nhi, lần trước lúc tớ đến Giang Lăng chưa kịp quan sát kỹ, lần này tĩnh tâm quan sát, đột nhiên cảm thấy Giang Lăng thực sự là chốn bồng lai tiên cảnh, giờ cảm thấy rất hối hận vì lúc trước không có tới nơi này học đại học a."

Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác lắc đầu một cái, đồng thời bĩu môi khinh bỉ.

Tiêu Dung Ngư đối với loại nịnh nọt này đã nghe rất nhiều. Cô chỉ lo cùng hai bạn học nữ cấp ba trò chuyện, vừa quay đầu thì phát hiện hôm nay Trần Hán Thăng chỉ mặc một chiếc áo vải.

"Cậu không cảm thấy lạnh sao?"

Tiêu Dung Ngư mặc một chiếc áo lông màu hồng nhạt, trong câu hỏi của cô ý tứ rất rõ ràng.

“Áo lông ngày hôm qua vừa giặt sạch, bây giờ còn chưa khô.”

Trần Hán Thăng làm bộ trung thực mà trả lời, thực sự áo lông đang treo ở trong tủ đồ của ký túc xá, nhưng hắn ngày hôm nay bất luận ra làm sao đều sẽ không lấy ra mặc.

“Ừ.”

Tiêu Dung Ngư trên mặt có chút thất vọng, còn là lòng tốt nhắc nhở: “Áo lông không nên giặt thường xuyên, không thì sẽ mất đi khả năng giữ ấm.”

“Tớ biết rồi.”

Trần Hán Thăng không muốn trò chuyện về chủ đề này nữa, nên cười hì hì nói sang chuyện khác: “Bây giờ sắp đến giờ ăn cơm rồi, mấy bạn có muốn ăn thử đồ ăn của Tài Viện hay không?”

Vương Tử Bác cũng giơ một bọc trong túi ra: “Tớ hôm nay có mang vịt nướng đến.”

Tác phẩm của cửa hiệu trăm năm quả nhiên so với nhà ăn rập khuôn tại đại học càng thì rõ ràng có tính thẩm mỹ hơn rất nhiều. Trần Hán Thăng ngửi thấy hương thơm ngào ngạt từ vịt nướng đang vây quanh mình, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

“Các cậu khả năng chắc cũng chưa biết cách ăn vịt nướng đúng cách. Tớ trước tiên dạy cho các cậu một chút.”

Trần Hán Thăng vừa nói vừa dùng hai tay cầm lấy bánh bạc hà, hành khô băm nhỏ, dưa chuột, sau đó chấm một ít tương rồi bỏ vào miệng.

Trên đầu lưỡi mùi thịt, tương thơm, rau thơm hòa quện vào nhau, vừa ngon miệng lại không ngán.

Một lúc sau, Tiêu Dung Ngư ngơ ngác đá đá vào chân Trần Hán Thăng.

"Tiểu Trần, học phí đã là nửa con vịt rồi đó."

Trần Hán Thăng trong mồm vẫn còn đầy bánh tráng, lầu bầu trả lời: "Đây là tớ sợ các cậu không học được thôi."

"Không mượn."

Tiêu Dung Ngư cười duyên đưa Trần Hán Thăng đẩy qua một bên: "Đi ra đi, chúng tớ có thể tự học."

Nhìn mấy người ăn nửa con vịt còn lại, Trần Hán Thăng tiếc nuối lắc đầu một cái, nếu không là Tiêu Dung Ngư phản ứng nhanh, toàn bộ con vịt đã nằm ở trong bụng của mình.

Đột nhiên, có người ở sau lưng nhẹ vỗ nhẹ lên vai Trần Hán Thăng.

"Lớp trưởng Trần, đây là bạn học cấp 3 sao?"

Trần Hán Thăng quay đầu, hóa ra là Thương Nghiên Nghiên, cô vẫn như cũ là môi đỏ mắt hồng, dưới chân đi một đôi giày cao gót, làm cho người ta cảm nhận được sự quyến rũ khác xa so với sinh viên đại học.

"Không sai, đây đều là bạn học cao trung của tớ."

Trần Hán Thăng làm bộ xoay người, lơ đãng tách cánh tay Thương Nghiên Nghiên đang khoát lên trên vai mình ra.

Nếu như ở trường hợp khác, Trần Hán Thăng nói không chừng đã có thể cùng nữ sinh viên xinh đẹp này trò chuyện một chút chuyện vui vẻ. Nhưng hiện giờ Tiêu Dung Ngư lại đang ở ngay cạnh.

Tiêu Dung Ngư từ nhỏ đến lớn thành tích học rất xuất sắc, cao lớn xinh đẹp, điều kiện gia đình khá giả, cuộc sống từ bé đến giờ được yêu thương chiều chuộng, muốn gì được nấy, vì

lẽ đó tính cách có chút đáng yêu, có chút vui tươi, còn có chút bướng bỉnh tùy hứng.

Dù cho cô có yêu thích Trần Hán Thăng đi chăng nữa, thì cũng kìm nén trong lòng chứ không muốn thổ lộ ra ngoài.

Cô sẽ chờ Trần Hán Thăng giống như xưa sẽ chủ động tỏ tình trước. Nhưng hiện tại, Trần Hán Thăng lại cố tình không hiểu những ám chỉ của cô. Trong suy nghĩ của hắn chỉ muốn lợi dụng để được đụng chạm xác thịt mà thôi.

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy hành động, Thương Nghiên Nghiên khoác lên vai Trần Hán Thăng cực kỳ thân mật. Thì cô ấy chẳng thèm bận tâm đến chuyện ăn uống nữa, mặc kệ ngoài miệng đang dính đầy socola cùng nước tương, mà mở trừng đôi mắt nhìn Trần Hán Thăng.

Thương Nghiên Nghiên là người từng trải, chỉ cần nhìn thấy cái trừng mắt của cô gái này thì đã hiểu ra mọi chuyện. Cô cũng biết động tác của mình đã phạm vào điều cấm kỵ, nên nở nụ cười nói rằng: "Lớp trưởng, bạn học cấp ba của cậu thật là đẹp, so với tớ còn xinh đẹp hơn rất nhiều."

Cô ấy khen xong một câu thì quay người đi ăn cơm. Toàn bộ quá trình Thương Nghiên Nghiên đều nắm chừng mực rất tốt, so sánh với việc đó thì Tiêu Dung Ngư còn ngây ngô nhiều, tâm tình cũng quá dễ dàng mà xúc động.

Nhưng lấy suy nghĩ Trần Hán Thăng mà nói. Rõ ràng là hắn thích Tiêu Dung Ngư hơn rồi.

Có câu nói thế này: "Nếu như là mối tình đầu, tôi sẽ cởi áo nới thắt lưng. Nếu như đã trải qua vô số cuộc tình, thì tôi sẽ là cô gái nấu bếp lò."

Nhưng Trần Hán Thăng là loại này, người ta cởi áo thắt lưng, hắn cũng cởi áo thắt lưng. Nhưng tâm trí thì vẫn ở bên cô gái dưới bếp lò.

“Cô ấy là bạn học thời đại học, bầu không khí lớp chúng tớ rất hòa hợp, vì lẽ đó mọi người khá là tùy ý.”

Trần Hán Thăng giải thích.

Tiêu Dung Ngư không phản ứng, còn gọi hai bạn học nữ đi tới chỗ ngồi sát tường của tòa nhà .

Nhìn thấy Tiêu Dung Ngư rời đi, Cao Gia Lương mới lặng lẽ cùng Trần Hán Thăng nói rằng: “Hán Thăng, có chuyện muốn thương lượng với cậu.”

“Cậu nói đi.”

“Tớ có bạn cùng phòng gần đây đang thất tình, muốn một lần nữa tìm một người bạn gái để giải tỏa, tớ cũng vẫn đang giúp cậu ta tìm hiểu.”

“Sau đó thì sao?”

Trần Hán Thăng đánh giá Cao Gia Lương.

Cao Gia Lương ho khan một tiếng: “Tớ muốn giúp bạn cùng phòng hỏi một chút phương thức liên lạc với nữ sinh lúc nãy.”

“Đương nhiên QQ cũng được.”

Cao Gia Lương chờ đợi hỏi.

Vương Tử Bác đầy vẻ khinh bỉ: “Cái bạn cùng phòng chính là cậu đi.”

Cao Gia Lương không muốn phí lời cùng xử nam Vương Tử Bác, chỉ lo nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng do dự một chút, đưa số điện thoại di động của Kim Dương Minh cho hắn: “Kiến nghị với cậu, ở trong trường học đừng cố gắng liên lạc, về ký túc xá hãy trốn trong chăn rồi cùng cái số này cùng nhau phát sinh lời tâm tình quyến rũ.”

“Được rồi, cảm tạ Hán Thăng.”

Cao Gia Lương muốn đến phương thức liên lạc, chỉ chốc lát sau lại quên vừa nãy làm dáng vẻ liếm chó, tùy ý đánh giá cơm nước Tài Viện có bao nhiêu khó ăn.

Cùng lúc đó, cửa Tây Tài Viện có một đôi đôi vợ chồng trung niên đang đứng, đó chính là Trần Triệu Quân cùng phụ nữ Cảng Thành Lương Mỹ Quyên.

Nhìn sinh viên đại học ra ra vào vào, Lương Mỹ Quyên cảm khái nói rằng: “Còn nhớ trước đây cảnh tượng đưa con trai đi nhà trẻ, không nghĩ chỉ chớp mắt đã đi học đại học.”

Trần Triệu Quân nghe xong, ôn hòa cười cười.

“Lão Trần, anh nói xem cái tên nhóc khốn nạn nhìn thấy chúng ta, phản ứng đầu tiên sẽ là gì?”

Trần Triệu Quân suy nghĩ một chút: “Hán Thăng tuy rằng là hướng ngoại, nhưng chúng ta không thông báo trước cho nó, phỏng chừng cũng sẽ rất kinh ngạc đi.”

“Chính là trước tiên đừng nói cho nó, em muốn nhìn một chút tình huống thật!”

Lương Mỹ Quyên tức giận nói, có điều đầy cõi lòng ước ao nói rằng: “Em cũng hi vọng con sẽ xông lại ôm lấy em, đồ chó bây giờ đã lớn rồi, không có chút ngoan ngoãn nào như khi còn bé.”

Hai người vừa đi vừa nói, nhìn thấy nhà ăn ăn cơm sau đấy quyết định tiến vào đi khảo sát dưới thức ăn.

Trần Hán Thăng chính đang vùi đầu ăn cơm, đột nhiên nghe được Vương Tử Bác nói rằng: “Tiểu Trần, mẹ cậu.”

“Cậu mắng tớ làm cái gì?”

Trần Hán Thăng đưa tay muốn đánh người, Vương Tử Bác một bên tránh né một bên hô to oan uổng: “Thật là mẹ cậu a.”

Lúc này, bên cạnh trên bàn Tiêu Dung Ngư cũng đứng lên đến rồi: “Gì Lương, chú Trần, hai người sao lại đến rồi?”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, thấy bố mẹ của mình quả nhiên đứng cách đó không xa, thậm chí Lương Mỹ Quyên còn duỗi ra hai tay, làm dáng điệu để Trần Hán Thăng ôm ấp.

“Bố, mẹ.”

Trần Hán Thăng chậm chập mở miệng: “Hai người định mua vé xe trở về như thế nào?”

Chương 69: Cuộc sống đại học cực kỳ đặc sắc

“Mẹ, con khuyên người nên tỉnh táo lại.”

“Có nhiều bạn học ở đây như vậy, mẹ có thể giữ lại cho con chút mặt mũi được không?”

“Trần tiên sinh, ngài cần ngăn vợ của ngài lại đi.”

…

Trong đầu Lương Mỹ Quyên luôn mong chờ cái cảnh hai mẹ con ôm nhau sau thời gian dài không gặp, ít ra cũng là vài lời hỏi han, nhưng không thể ngờ câu đầu tiên mà thằng nhóc vương bát đản này nói ra lại là dục mình về nhà.

Lương thái hậu cũng không phải loại người chỉ biết ăn chay, không nói hai lời chuẩn bị cho Trần Anh Tuấn ‘some color see see’ . (Cho biết tay)

Trần Hán Thăng thuộc dạng tính khí thất thường. Thời điểm hiện tại, chỉ có mình Lương Mỹ Quyên mới trị được hắn mà thôi.

Cao Gia Lương đứng cạnh làm bộ khuyên can, nhưng trong lòng không ngừng tính toán để ngăn không cho Trần Hán Thăng chạy mất. Tên này nhìn thấy Trần Hán Thăng giống kiểu chuột bị mèo vờn thế này thì vô cùng sung sướng.

Cuối cùng, vẫn là lời nói của Tiêu Dung Ngư có tác dụng nhất.

“Dì Lương, ý tiểu Trần là ngài đã mua vé chưa? Nếu chưa mua vé thì từ từ hãy mua, hãy ở lại Kiến Nghiệp chơi vài ngày

mới được.”

Tiêu Dung Ngư nhìn Trần Hán Thăng hỏi: “Có đúng không?”

Trần Hán Thăng ném cái nhìn về phía Tiêu Dung Ngư, sau đó vội vàng gật đầu: “Con chính là có ý đó. Bố mẹ còn chưa ăn cơm trưa phải không? Để con đi mua cho hai người.”

Lương Mỹ Quyên nghe được những lời này mới xuôi xuôi, hừ một tiếng rồi nói: “Hôm này, ta cho Tiểu Ngư Nhi mặt mũi, cứ ăn cơm trước cái đã.”

Trần Hán Thăng mua cơm về, đã thấy Lương Mỹ Quyên đang nói chuyện hòa hợp vui vẻ cùng những bạn học cấp 3.

Lương Mỹ Quyên dù cho không quen biết phụ huynh những người bạn này, nhưng chắc chắn là có gặp mặt nhau rồi, với lại mọi người đều ở Cảng Thành, nói cùng thứ tiếng địa phương nên rất dễ hòa nhập.

Dù sao, ở một góc sân trường, ở một nơi xa lạ, nói chuyện cùng thứ tiếng, cũng là một loại ấm áp.

Lúc này, Lương Mỹ Quyên giống như một phụ huynh của tất cả những người ở đây, khi thì nhắc Tằng Yến(Bạn học cấp 3) đang ho khan phải đi khám bệnh viện, khi thì nhắc nhở Vương Tử Bác nhớ gọi điện về nhà, nhưng thời gian chủ yếu là khen Tiêu Dung Ngư xinh đẹp cùng biết quan tâm đến mọi người.

Mọi người cơm nước xong xuôi thì kéo nhau đến tòa nha F-101, là căn cứ lập nghiệp.

Nhưng ai cũng không nhìn thấy, có người đang ngồi ở một góc trong nhà ăn đó là Thẩm Ấu Sở.

Đây là một cuộc gặp mắt rất ngẫu nhiên, nhưng cô bé không bước lại gần chủ động chào hỏi.

Chỉ khi nơi này không còn ai nhìn đến, không một ái quấy rầy, Thẩm Ấu Sở mới dám ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trần Hán Thăng cùng người nhà và bạn học của hắn. Cặp mắt anh đào thanh khiết mà an bình, yên tinh giống như một cái hồ không nhìn thấy đáy vậy.

Cô nàng nhìn thấy Trần Hán Thăng giống như bị đánh thì lông mày cau lại, có chút lo lắng. Về sau mọi chuyện được giải quyết thì nhẹ nhàng nở nụ cười.

Chỉ là Thẩm Ấu Sở có chút khó hiểu, trong đám người có một cô gái, được vây quanh giống như công chúa lại mặc một chiếc áo lông giống mình.

Nhưng tâm tư cô bé lại quá đơn thuần, chẳng thèm nghĩ sâu thêm làm gì nữa.

…

Tại tòa nhà F-101, Trần Triệu Quân cùng vợ chứng kiến nơi mà con trai họ chuẩn bị lập nghiệp. Trần Hán Thăng có giải thích là chiếc điện thoại được công ty phân phối cho, còn hai phòng học là được nhà trường ủng hộ.

Ngược lại Cao Gia Lương không cảm thấy gì, còn Vương Tử Bác nhìn chiếc điện thoại cực kỳ thèm thuồng, còn những chuyện khác thì không coi ra gì.

Trong đại học, phòng trống nhiều lắm. Bọn chúng không nghĩ được rằng, Trần Hán Thăng có được 2 căn phòng này, là hắn phải vận dụng, cùng xử lý cực kỳ khéo léo, cộng thêm một chút may mắn thì mới có được.

Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên thì kinh nghiệm hơn rất nhiều. 2 người biết được, 2 căn phòng này sẽ thuộc về Trần Hán Thăng trong vòng 1 năm, thì hai người cũng đã hiểu ra được một chút gì đấy.

“Tiểu Trần, cái bồn Lục La này thật là đẹp.”

Tiêu Dung Ngư đã nghe qua chuyện này, nên sự chú ý của cô nàng đã chuyển sang những chuyện khác. Trùng hợp thay, sự chú ý của cô lại đúng vào bồn Lục La đang đặt bên cửa sổ.

"Vậy sao, mình cũng cảm thấy chúng thật đẹp."

Trần Hán Thăng bình tĩnh, tim không đập nhanh, giọng nói lưu loát trả lời.

"Bạn gái nào cho cậu sao?"

Tiêu Dung Ngư đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi, lộ ra đôi mi dài, nhẹ nhàng như nước.

Trần Hán Thăng cố gắng giữ sự điềm tĩnh, khoát tay tỏ vẻ chính nhân quân tử, hỏi ngược lại: "Làm sao có cô gái vừa rồi tặng được cơ chứ? Cậu cảm thấy cố gái đấy có đủ khí chất để nuôi bồn Lục La đẹp như thế này chứ?"

Khí chất Thương Nghiên Nghiên có xu hướng táo báo quyến rũ, hoàn toàn không hợp với việc chăm sóc cây cảnh. Lúc này Tiêu Dung Ngư mới yên tâm một phần.

Thế nhưng cô nàng nghĩ lại, thấy có gì đó sai sai, rõ ràng mình hỏi bồn Lục Lam này có phải được một cô gái tặng không, chứ có phải mình hỏi cô gái vừa rồi tặng bồn Lục Lam này đâu.

Lúc này, quản lý tòa nhà F-101 đi tới, hỏi xem nơi này có phải cần thêm vài bộ bàn ghế hay không. Tiêu Dung Ngư cảm thấy mình không nên hỏi nữa, nên lặng lẽ cho qua.

Trần Hán Thăng dẫn theo Cao Gia Lương cùng Vương Tử Bác đi khuân đồ. Đương nhiên, những bộ bàn ghế này không thể là hàng mới được, nhìn vào chúng có thể dễ dàng nhận thấy một vài vết tích còn lưu lại.

Nhưng Trần Hán Thăng có biện pháp giải quyết. Khi vận chuyển xong xuôi, có thể mua vài chiếc khăn trải bàn, trải lên

chúng là được.

Một điều nữa cần lưu ý là chuyện tiết kiệm chi phí. Hiện tại, Trần Hán Thăng còn 4000 tệ tiền kinh phí, tất nhiên cần phải tiết kiệm một chút rồi.

Hai căn phòng 101 cùng 102 đã là nơi được chọn làm căn cứ lập nghiệp, cũng là trung tâm cho mọi người giao lưu, thêm vào đó bãi đỗ xe có lưu lượng lớn người đi lại. Nếu căn phòng trang trí xa hoa quá cũng không được, chỉ cần có vài bộ bàn ghế, vừa là chỗ ngồi tâm sự, giải trí vừa có thể làm việc là được rồi.

Phó bí thư đoàn ủy Vu Dược Bình đến chào hỏi qua ban quan lý rồi, nên họ hỏi Trần Hán Thăng còn yêu cầu gì nữa không. Trần Hán Thăng cũng không khách khí. Hắn cảm thấy nên thay đổi một vài bình hoa cao cỡ nửa người, đặt ở trước cửa, nên hỏi: "Những cái chậu cành cây rậm rạp này, em có thể đổi lại không ạ?"

Nhân viên quản lý rút điếu thuốc, chuẩn bị châm: "Đây là ý tứ của lãnh đạo trường, nhằm thay đổi, nhân ngày kỷ niệm 50 năm thành lập trường sắp tới."

Trần Hán Thăng gật đầu, loại ngày này cần tổ chức long trọng, làm việc nghiêm túc, làm thật không được qua loa. Hắn cũng rút ra điếu thuốc cho mình, thuận tay đốt điếu thuốc của nhân viên quản lý.

Trần Hán Thăng thường mang theo 2 bao thuốc, một bao hắn thường hay hút là Hồng Kim Lăng, một bao dùng đề giao tiếp là Trung Hoa. Hiện tại bao Trung Hoa còn chưa có dùng đến, vẫn đang còn nguyên.

"Tới, cầm lấy."

Trần Hán Thăng gọi lại.

Nhân viên quản lý nhìn thấy Trần Hán Thăng lấy ra một bao Trung Hoa, biết đây là thuốc xịn, thì chờ được mời một điếu.

Nhưng Trần Hán Thăng chỉ mở ra rút một điếu, ngậm trong miệng mình. Sau đó hắn đem cả hộp kín đáo đưa cho nhân viên quản lý.

"Ui, ui, ui."

Nhân viên quản lý còn chút tiếc nuối.

Trần Hán Thăng lại giúp nhân viên quản lý châm điếu thuốc, lúc này mới nói ra: "Những bồn hoa này có thể dọn đi được không? Đương nhiên em cũng không phải là lấy về, chỉ đặt bên ngoài phòng 101 cùng 102 mà thôi."

Nhân viên quản lý có chút do dự, nhưng gã ước lượng giá trị bao Trung Hoa đang cầm trên tay, suy nghĩ một lúc rồi nói ra: "Nếu như cậu không phải là thành viên đoàn ủy. Tôi sẽ không đồng ý, nhưng cậu phải nhớ rõ, không được nói cho ai biết đâu đấy."

"Đó là dĩ nhiên rồi, cảm ơn ngài."

Thật ra, Trần Hán Thăng không phải cán bộ đoàn ủy, nhưng nhân viên quản lý đã được Vu Dược Bình chào hỏi qua, nên tưởng rằng Trần Hán Thăng là người của đoàn ủy.

"Nếu như có thân phận là cán bộ đoàn ủy, đó cũng là điều tuyệt vời."

Đột nhiên Trần Hán Thăng hiện ra một suy nghĩ, nhưng đoàn ủy là phòng quản lý trực tiếp của hội học sinh. Muốn vào hội học sinh, chỉ cần hội trường đồng ý là được, nhưng muốn vào đoàn ủy cần phải được sự chấp thuận của giáo viên phỏng vấn mới được."

Tại nơi nhân viên quản lý đồ đạc vẫn rất nhiều, Trần Hán Thăng chọn lấy một chiếc xe đẩy nhỏ, chọn 4 bồn hoa đẹp nhất kéo về phòng 101 cùng 102.

Không những thế, Trần Hán Thăng còn kiếm được vài hòn non bộ trông cũng rất đẹp, nhanh chóng bỏ lên xe đẩy mang về.

Cao Gia Lương cảm thấy không vui: "Có phải ông gọi chúng tôi qua để làm người giúp việc có phải không?"

"Trường học của tôi, mấy ông cũng đã nhìn thấy chất lượng con gái như thế nào rồi đấy?"

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vào vai Cao Gia Lương: "Cậu giúp tôi khuân đồ, tôi giúp người bạn thất tình của cậu tìm bạn gái!"

"Tao là loại người này sao?"

Cao Gia Lương khinh thường Trần Hán Thăng, sau đó đi đến hòn giả sơn trước mặt: "Bề ngoài cái này nhìn cũng được, chúng ta nhanh chóng chuyển chúng về thôi."

Phòng 101 cùng 102 từ hai căn phòng trống rỗng, nhưng bỏ vào trong đấy vài bồn hoa làm cho không khí trong phòng tươi mát hơn hẳn.

Nhất là những hòn non bộ, đặt lên trên những bàn đá xanh, vốn được đặt cho khu vườn trồng trọt, giờ đây không khí tràn về giống như ở trong công viên vậy.

Lương Mỹ Quyên ngạc nhiên: "Không phải nói chỉ chuyển về mấy bộ bàn ghế sao? Thế nào lại có nhiều đồ thế này?"

Lão Trần nhàn nhã hút thuốc, con trai nhà mình có tính cách xã giao cực kỳ đặc biệt, vượt qua rất nhiều bạn bè cùng trang lứa. Sẽ dần dần bộc lộ, nơi sân trường là một xã hội thu nhỏ này, báo hiệu một cuộc sống đại học cực kỳ đặc sắc.

Chương 70: Trốn không thoát, kiểu gì cũng sẽ gặp

Buổi tối, Lương Mỹ Quyên đang ở trung tâm thương phẩm Nghĩa Ô mời nhóm sinh viên đại học này ăn cơm, sau đó mấy thanh niên ở khu Tiên Ninh là Vương Tử Bác cùng Cao Gia Lương lên xe đi về trước, tiếp theo là đến hai bạn nữ còn lại cùng nhau đi về.

Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư là về trễ nhất, hai người vẫn ở lại khách sạn cho tới hơn 9h, thuận tiện đưa ra lịch trình cho ngày mai.

Trần Hán Thăng thực sự rất muốn lười biếng, có điều đây là chính mình bố mẹ ruột, nếu không có tiết phải lên lớp nhất định phải cùng đi, Tiêu Dung Ngư đơn thuần chỉ là cùng đi ăn cùng đi chơi.

"Lão Trần, anh có phát hiện ra chuyện gì không?"

Thời điểm trong phòng chỉ còn hai vợ chồng, Lương Mỹ Quyên đột nhiên thần thần bí bí hỏi.

"Chuyện gì?"

"Có phải Tiểu Ngư Nhi cùng thằng con trai khốn nạn của chúng ta đang trong mối quan hệ yêu đương hay không?"

Trần Triệu Quân là thấy tận mắt hai thanh niên này ở đầu đường ăn kẹo hồ lô cùng nhau, thế nhưng lão khá là thận trọng, trừ khi Trần Hán Thăng tự mình nói ra cùng Tiêu Dung Ngư quan hệ đã xác định, bằng không lão sẽ không nói nhiều.

“Anh làm sao biết được, mà em cũng đừng suy nghĩ nhiều, nói không chừng hai đứa chỉ là bạn học mà thôi.”

Trần Triệu Quân thật lòng khuyên nhủ.

Lương Mỹ Quyên nguýt chồng mình một cái: “Ánh mắt của em không bị mù, lúc ăn cơm Tiểu Ngư Nhi còn để Hán Thăng giúp con bé gắp thức ăn, quan hệ quan hệ có thể thân mật như thế sao?”

“Lại nói.”

Lương Mỹ Quyên đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Trước đây Tiêu Hoành Vĩ cùng Lữ Ngọc Thanh đột nhiên muốn mời hai ta ăn cơm, nhưng lại rơi vào trong sương mù mà không nói rõ sự tình cụ thể, lúc đó em còn có chút buồn bực, ngày hôm nay rốt cục cũng có chút manh mối.”

Trần Triệu Quân không muốn cùng vợ trò chuyện bát quái, xoay người nói rằng: “Tắt đèn ngủ thôi, ngày mai còn phải dậy sớm.”

“Anh tự mình đi tắt đi.”

Lương Mỹ Quyên hừ hừ nói rằng: “Em cảm thấy mình thật vất vả, bản thân đã phải hầu hạ đứa nhỏ đi học đại học, bây giờ người già với nhau còn muốn nhường cho mình đi hầu hạ.”

.....

Ngày tiếp theo, Trần Hán Thăng rất sớm đã rời giường, đầu tiên hắn muốn đi in thêm một ít đơn quảng cáo, sau đó sẽ về bồi bố mẹ mình ăn cơm.

Trong túc xá những người khác đều đang ngủ rất say, chỉ có Kim Dương Minh lăn đi lăn lại ở trên giường, cùng đôi vành đen ở mắt đang gửi tin.

“Lão lục, cậu cả một đêm không có ngủ sao?”

Trần Hán Thăng cảm thấy kỳ quái hỏi.

Kim Dương Minh gật đầu, vẻ mặt còn có chút hưng phấn: "Trần ca, tớ phát hiện ra bản thân vẫn còn có mị lực, tớ bị Thương Nghiên Nghiên từ chối, cô ấy đã từ chối một kho báu a."

"Những lời ấy nghĩa là sao?"

"Tối hôm qua, đột nhiên có một Lương nữ sinh gửi tin cho tớ, nói là từ khi gặp mặt ở nhà ăn, lập tức muốn làm bạn cùng tớ, chúng tớ hàn huyên một được đêm nhận ra rằng sở thích cùng hứng thú có rất nhiều chỗ tương đồng với nhau."

Sắc mặt Trần Hán Thăng không chút biến đổi sau đấy thay quần áo: "Vậy cậu cố gắng xem xét, tớ ra ngoài có chút chuyện."

Trần Hán Thăng cùng chủ tiệm in ấn nói rõ yêu cầu của mình, sau đấy vội vội vàng vàng chạy tới khách sạn nơi vợ chồng Lương Mỹ Quyên ngủ lại.

Tiêu Dung Ngư đã đến từ sớm, trong lòng cô có chút không vui, bởi vì sáng sớm hôm nay Trần Hán Thăng tới trước cửa trường học chờ cô.

Có điều lúc gặp mặt lại nhìn thấy Trần Hán Thăng mặc chiếc áo lông màu đen, chính mình lại mặc chiếc áo màu hồng nhạt, Tiêu Dung Ngư nở nụ cười ngọt ngào, lập tức quên đi chuyện nhỏ nhặt lúc nãy.

Kế hoạch ngày hôm nay rất chặt chẽ, buổi sáng chuẩn bị đi Phu Tử Miếu sông Tần Hoài để ngắm cảnh, buổi trưa ở lại đó ăn một bữa đặc sản, xế chiều đi Trung Sơn Lăng, sau đó buổi tối thì trở về Giang Lăng.

Có điều, kế hoạch vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa, ai có thể nghĩ tới Lương Mỹ Quyên cùng Tiêu Dung Ngư trực tiếp bị mấy tiệm trang sức rực rỡ ở Phu Tử Miếu hấp dẫn cơ chứ.

Cuối cùng, bốn người cứ thế là chia thành hai nhóm, một nhóm là Trần Triệu Quân cầm theo áo dài vải nỉ của Lương Mỹ Quyên, Trần Hán Thăng cầm áo lông của Tiêu Dung Ngư đi ở phía sau, một nhóm là Lương Mỹ Quyên cùng Tiêu Dung Ngư tay cầm tay đi ở phía trước.

Tiêu Dung Ngư mặc bên ngoài chiếc áo lông, bên trong mặc áo len màu trắng bó sát người, dưới chân đi một đôi giày ngắn, lại phối hợp với khuôn mặt trái xoan tinh xảo cùng vóc dáng cao 1 mét 67. Cô ấy bước đi dọc theo bờ sông Tần Hoài, làm cho mấy người ngoại quốc ai nấy đều dồn hết ánh mắt lên người cô ấy.

Mấy tên lưu manh khu vực Phu Tử Miếu muốn đi đến gần, có điều lại nhìn thấy ở phía sau lại có Trần Triệu Quân cùng Trần Hán Thăng.

Trần Triệu Quân nhìn cũng tàm tạm, đấy là một người đàn ông trung niên bình thường làm việc tại văn phòng. Nhưng tên nhóc kia thì lại khác, khí chất hai người không giống nhau. Trần hán Thăng một tay chống nạnh, mắt trắng trợn không hề kiêng dè áo thì banh ngực ra, nhìn thấy đám người kia thì khuôn mặt tỏ ra thiếu kiên nhẫn, khóe mắt thỉnh thoảng còn tỏ ra mấy phần cương quyết.

Trần Hán Thăng chú ý tới mấy tên côn đồ, lại hướng về phía bọn họ cười cười coi như không có gì.

Những tên lưu manh này cũng là sợ bị ngược, thương lượng với nhau quyết định từ bỏ.

Phụ nữ trung niên cùng thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp ở cùng với nhau sức chiến đấu thật là kinh người, hai người vẫn dạo chơi đến ba giờ chiều. Cuối cùng do đói bụng đến không chịu được nữa mới bị Trần Hán Thăng kéo đi ăn cơm.

Kế hoạch du lịch đến Trung Sơn Lăng vì vậy phải bị nhỡ, kế hoạch đổi thành cả ngày ở Phu Tử Miếu chơi cho thoải mái.

Nghe được Trần Hán Thăng đau xót tuyên bố quyết định này, Lương Mỹ Quyên cùng Tiêu Dung Ngư cười vỗ tay bảo hay.

Buổi tối ở Phu Tử Miếu càng náo nhiệt hơn, trên những bức tường Trần Hoài, một dãy đèn lồng màu hồng rủ xuống. Những chiếc du thuyền cổ kính chở theo đầy du khách từ nam tới bắc du khách còn có tiếng đàn êm dịu, cổ kính.

Loại này không khí náo nhiệt này làm cho Lương Mỹ Quyên thấy cuốn hút, trở về khách sạn cô vẫn còn chút hưng phấn.

"Lão Trần, hai chúng mình đi ra ngoài một chút đi."

Trần Triệu Quân nhìn đồng hồ: "Bây giờ đã 9 giờ rưỡi."

Lương Mỹ Quyên kéo Trần Triệu Quân: "Hai chúng mình đi qua trường học quan sát một tý, sau này không biết bao giờ hai chúng mình mới quay trở lại đây."

Trần Triệu Quân vừa nghe xong cảm thấy rất hợp lý, sau đó hai người thay quần áo đi ra ngoài.

Tài Viện vào cuối mùa thu dưới đất hầu như là lá ngô đồng, đi qua sẽ nghe được tiếng "Kẽo kẹt, kẽo kẹt" vang vọng, hai vợ chồng Trần Triệu Quân bất tri bất giác đi tới tòa F 101, không nghĩ tới chỗ này đèn sáng vẫn còn sáng.

"Ngày hôm nay Hán Thăng chắc chắn cũng rất mệt, tại sao nó lại đi đến nơi này."

Lương Mỹ Quyên rất đau lòng, cũng có chút hối hận, nếu sớm biết thế sẽ không muốn đi chơi muộn như vậy.

Hai người đi vào 101, có điều lại không nhìn thấy Trần Hán Thăng đâu, lại nhìn thấy một bóng lưng đang cặm cụi ở

dưới bàn.

Cô bé đang quỳ ngồi dưới đất cẩn thận lau chùi rỉ sét, xem xét bóng lưng mềm dẻo lại có độ cong duyên dáng ắt hẳn là một nữ sinh.

Lương Mỹ Quyên cùng Trần Triệu Quân hai người liếc mắt nhìn nhau, mở miệng nói rằng: "Cháu là…. "

Lương Mỹ Quyên vốn chỉ muốn chào hỏi, không nghĩ tới cô bé này lại dễ hoảng sợ như vậy, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, ngẩng đầu lên trong nháy mắt cũng đụng tấm sắt ở trên.

"Cháu không bị làm sao chứ, trước hết nên cẩn thận một chút."

Trần Triệu Quân quan tâm hỏi.

Cô nữ sinh từ từ đi ra, Lương Mỹ Quyên cẩn thận quan sát.

Cô bé so vóc dáng với Tiểu Ngư Nhi còn cao hơn một chút, ăn mặc đồng phục học sinh cấp ba kiểu cũ, hai ống quần đều xù lông, đầu gối cùng ống tay đều bám tro bịu dày đặc, điều này cho thấy rõ vừa nãy thời điểm lúc mình vui đùa ở Phu Tử Miếu, cô đang ở đây quét tước.

Mái tóc đen búi lên thành kiểu dáng một viên thuốc để dễ làm việc, dưới ánh đèn có thể thấy rõ mồ hôi ở thái dương. Ánh đèn loang lổ dưới, bóng người nhìn qua thì thấy ôn nhu yếu ớt, còn có chút làm người khác không nỡ.

Chỉ là cô vẫn cúi đầu nhìn mũi chân, làm cho Lương Mỹ Quyên không thấy rõ hình dạng.

"Cháu tên là gì nhỉ?"

Lương Mỹ Quyên chuẩn bị cầm tay cô bé, không nghĩ tới cô lại hơi hơi do dự một chút.

"Tay bẩn."

Cô nữ sinh nhỏ giọng nói.

Lương Mỹ Quyên vẫn cầm tay ở trong tay: "Bẩn hay không cũng không liên quan, cháu là vì Trần Hán Thăng mà quét tước!"

Nói xong, Lương Mỹ Quyên không có yêu cầu cô nữ sinh ngẩng đầu lên, mà là chủ động ngồi xổm xuống, hai người đối diện trong nháy mắt đó, Lương Mỹ Quyên hít vào một ngụm khí lạnh.

"Trần Triệu Quân, thật là một cô gái xinh đẹp a."

Chương 71: Bại lộ

Trần Triệu Quân nhìn qua, trời, đúng là một cô gái xinh đẹp.

Một cô gái sở hữu khuôn mặt tròn trịa, mượt mà dịu dàng, dưới ánh đèn sợi đốt càng tôn lên vẻ đẹp tuyệt vời, giống như bức tranh lưu ly màu xanh ngọc vậy. Khả năng cô bé đụng vào cái bàn kia tương đối mạnh, làm cho cái trán u lên một cục đo đỏ, đau đến chảy cả nước mắt.

Dáng vẻ điểm đạm đáng yêu, kết hợp với những giọt nước mắt đang chảy ra từ cặp mắt hoa đào, làm cho người nhìn chỉ muốn lại gần ôm lấy mà vỗ về.

Trần Triệu Quân gật đầu, cô bé này cùng Tiêu Dung Ngư thật sự rất xinh đẹp, thuộc về vẻ đẹp hoàn mỹ không tì vết.

"Cháu tên gì, cô bé?"

Lương Mỹ Quyên không biết tại sao, trong lòng tỏ ra rất đau đớn khó chịu đến kỳ lạ.

"Thẩm, Thẩm Ấu Sở."

"Cái tên nghe thật dễ chịu."

Lương Mỹ Quyên đưa tay lên giúp cô bé lau khô nước mắt. Thẩm Ấu Sở xấu hổ: "Trên mặt cũng bẩn."

"Ha ha ha."

Lương Mỹ Quyên không nhịn được cười. Trên mặt Thẩm Ấu Sở chỗ nào cũng dính một chút bụi, có lẽ trong lúc lau mồ hôi không may dính vào.

"Không sợ, dì không sợ bẩn."

Bình thường ở nhà, Lương Mỹ Quyên là người có tính cách mạnh mẽ. Cho nên cô ấy thường không vừa mắt với đứa con của mình, bởi vì Trần Hán Thăng là người có tính cách cực kỳ độc lập, không để ý lời khuyên của người khác. Cho nên, Lương Mỹ Quyên nhìn thấy người có cá tính hơi nhút nhát như Thẩm Ấu Sở thì rất yêu quý.

Lương Mỹ Quyên vừa giúp cô bé lau nước mắt, vừa quan sát dáng vẻ xem thế nào. Sống mũi Thẩm Ấu Sở thẳng tắp, bờ môi cong dịu dàng, mặt mày như vẽ.

Đẹp, dáng vẻ không chê vào đâu được.

Trần Triệu Quân đứng cạnh không nhin được nữa, chuyện chính còn chưa có hỏi. Bởi vậy lão lên tiếng hỏi: "Chúng ta là bố mẹ Trần Hán Thăng. Con cùng hắn có quan hệ thế nào?"

"Là, là bạn học."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng nói.

"Không phải là quan hệ yêu đương?"

Trần Triệu Quân hỏi thêm một câu nữa.

"…"

Thẩm Ấu Sở không biết trả lời thế nào, giữa hai người mối quan hệ hiện tại chính là bạn học.

"Được rồi, được rồi, con không cần quét dọn nữa. Tối nay theo Dì đi dạo đi."

Lương Mỹ Quyên không tin mối quan hệ giữa con mình cùng Tiêu Dung Ngư là bạn bè. Giống như chuyện tối nay, bà cũng không tin một cô gái đêm hôm đến giúp con trai mình quét dọn nơi làm việc lại dừng ở mức quan hệ bạn bè.

Bà mượn việc đi dạo, để có thể khai thác thêm một chút thông tin liên quan đến Thẩm Ấu Sở. Cuối cùng, mọi người

dừng chân ở cửa ký túc xá nữ, Lương Mỹ Quyên để cho Thẩm Ấu Sở về phòng của mình.

"Trời vào đêm, bên ngoài rất lạnh, tay chân rất dễ bị cóng, cháu sớm về nghỉ ngơi đi."

"Vâng…"

Thẩm Ấu Sở nghe được lời này thì giơ tay lên chào tạm biệt.

Trần Triệu Quân chờ Thẩm Ấu Sở bước lên tầng 2 thì thở dài một hơi thật sâu: "Tiểu Thẩm là một cô gái quá mức hiền lành chất phác, bà hỏi cái gì cô bé đều trả lời hết."

"Cô bé từ vùng núi đi ra, chưa học được cách nói dối."

Lương Mỹ Quyên vừa rồi nói chuyện hiền lành hòa ái bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng: "Lão Trần, con của ông vừa lên đại học, cái khác không biết học hành ra sao. Nhưng kỹ năng mỗi chân đạp một thuyền thật sự nhuần nhuyễn nha."

Trần Triệu Quân không lên tiếng.

Lương Mỹ Quyên càng nói càng tức, cảm xúc dần kích động lên: "10h tối, ngoài trời rất lạnh, thế mà cô bé còn giúp con trai ông quét dọn vệ sinh. Con của ông lừa dối ai không lừa, lại đi lừa một cô gái hiền lành chất phác như vậy."

Trần Triệu Quân rút ra một điếu Hồng Kim Lăng hút, mặt mày cũng ủ rột, không phải là đã có Tiêu Dung Ngư sao, tại sao còn thêm một người Thẩm Ấu Sở nữa chứ.

Lương Mỹ Quyên mặt mày nghiêm túc: "Chuyện khác tôi mặc kệ, sau này sẽ không hỏi thêm chuyện gì khác nữa. Nhưng hai cô bé đều là người tốt, nếu như hắn dám tiếp tục đùa giỡn."

"Tôi coi như là không có đứa con trai này."

…

Trần Hán Thăng còn chưa biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Ngày hôm sau, hắn vẫn hồn nhiên lên lớp, bởi vì Lương Mỹ Quyên không cho phép nghỉ học. Trần Hán Thăng vẫn vui vẻ làm việc của mình.

Sau khi tan học, Trần Hán Thăng bố trí người của bộ phận đối ngoại là 'Đoàn Dự' Vương Nham Tùng, 'Mục Niệm Từ' Hứa Mộng Trúc. 'Miêu Nhân Phụng' Hà Binh, còn 'Hoàng Dung' Nhiếp Tiểu Vũ đều gọi tới.

Đám này đối với sự thay đổi của phòng 101 cùng 102 không thể tin được. Mấy hôm trước, cỏ dại còn mọc đầy ở ngoài, bên trong thì bừa bộn, làm sao có dáng vẻ giống như một công viên thế này được.

Nơi này đã trải qua ba đợt người cùng nhau lao động. Đợt thứ nhất là các bạn lớp 2 Hành Chính Công, các bạn ấy đã dọn dẹp rác rưởi. Đợt thứ hai là các bạn học cấp 3, những người này đã giúp trang trí lại hai phòng.

Đợt thứ 3, chính là Thẩm Ấu Sở, nào là cây cảnh trên cửa sổ, hay làm biến mất những nấm mốc góc lớp, đây là kết quả của sự im lặng lao động cần mẫn.

"Đoàn Dự, Mục Niệm Từ, Miêu Nhân Phụng, ba người phụ trách dán tờ rơi này lên nhà tắm, nhà ăn, ký túc xá, hay những nơi công cộng khác. Hiện tại khoanh vùng cho từng người, Đoàn Dự có trách nhiệm ở ký túc xá nam…"

Cuối cùng, Trần Hán Thăng còn thêm một câu: "Các cậu làm việc này cũng không phải là làm không công. Mỗi người cần phải dán hết, sau đó mình sẽ đi kiểm tra. Ai hoàn thành tốt sẽ nhận được 20 tệ."

Ba người còn nghĩ trong lòng, việc này chắc là làm không công, không nghĩ đến vẫn có tiền thù lao.

Một xấp tờ rơi thật dày, thù lao 20 tệ cũng không phải quá nhiều. Nhưng chuyện này là niềm vui ngoài ý muốn. Việc này cũng khẳng định năng lực của bản thân.

“Mình lên đại học không chỉ có học, mà còn có thể kiếm tiền nha.”

Đây chính là suy nghĩ trước mắt của 3 sinh viên đại học này.

Thật ra, sinh viên làm thêm cũng không phải là việc dễ dàng, cũng không phải là việc quá khó khăn, nhưng những việc đó áp lực nhận được không hề nhỏ chút nào.

Rất nhiều sinh viên đại học đầu tiên đều rất nhiệt tình, tò mò, cũng như quyết trí thử một chút. Nhưng chỉ khi họ bắt tay vào làm mới biết được. Bản thân từng người phải đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác mời chào, chịu đủ ánh mắt dò xét, thực tại còn bao nhiêu người có thể kiên trì làm việc đây.

Trần Hán Thăng bố trí nhiệm vụ cho mọi người đã nghiên cứu rất kỹ. Bắt đầu, hắn bắt mọi người chỉ đơn giản là gián tờ rơi thôi, loại này là nhiệm vụ độc lập, không hề liên quan đến bộ đối ngoại.

Nếu như hắn trực tiếp để mọi người đến từng phòng ký túc phát tờ rơi, nói không chừng nửa đường đã có người từ bỏ.

Nhưng con người là phải trải qua thử thách, ai có thể kiên trì đến phút cuối cùng, mới có thể theo hắn ‘Giáo Chủ Minh Giáo Trương Vô Kỵ’ làm ra một phen sự nghiệp.

Trần Hán Thăng đưa ra nhiệm vụ, để ba người cầm tờ rơi đi trước.

‘Hoàng Dung’ Nhiếp Tiểu Vũ tỏ ra buồn bực: “Còn tôi thì sao?”

Trần Hán Thăng từ dưới gầm bàn lấy ra một tập tờ rơi: "Nhiệm vụ của cậu cũng giống như bọn họ. Cậu đi trường Học Viện Kỹ Thuật, dán lên tường những tờ rơi này, thù lao là 50 tệ."

Nhiếp Tiểu Vũ ngạc nhiên: "Một mình tớ phụ trách cả trường Học Viện Kỹ Thuật?"

"Thế nào? Không được sao?"

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Nhiếp Tiểu Vũ là người có nghị lực, cùng sự cầu tiến hơn hẳn 3 người kia. Trần Hán Thăng lợi dụng việc này để huấn luyện cô nàng, cố gắng làm cho hai bên cùng đạt được kết quả tốt nhất.

Quả nhiên, cô ấy hít sâu một hơi, cầm lấy tập tờ rơi, lớn tiếng nói: "Mình khẳng định có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ."

Rất nhanh, tại căn cứ lập nghiệp chỉ còn lại một mình Trần Hán Thăng. Những tia nắng sáng sớm chiếu lên người, làm cho con người ta cảm thấy ấm áp cùng dễ chịu.

Có người nhẹ nhàng đi tới, Trần Hán Thăng không cần mở mắt cũng biết là ai.

"Tối qua cậu lại đến dọn à?"

Trần Hán Thăng phát hiện ra những bàn ghế tại phòng 101 cùng 102 sạch sẽ hơn rất nhiều. Hắn đã đoán ra người dọn dẹp chỉ có thể là Thẩm Ấu Sở.

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở trả lời cực kỳ ngắn gọn. Sau một lúc thật lâu, cô bé mời từ từ nói tiếp.

"Hôm qua, tối hôm qua, mình đã gặp được Dì."

"Dì nào?"

“Dì Lương.”

“Ầm” một âm thanh vang lên.

Trần Hán Thăng không cẩn thận đã ngồi trượt xuống đất.

Chương 72: Hai đôi găng tay

“Móa nó, nhân viên quản lý tòa nhà F này, toàn đưa đồ đều, không để ý một cái là ngã ngay. Đúng là phí bao thuốc Trung Hoa.”

Trần Hán Thăng vừa mắng vừa đứng dậy, đổ hết nguyên nhân của sự xấu hổ vừa rồi cho nhân viên quản lý.

Một lần nữa, Trần Hán Thăng ngồi xuống. Hắn tốt bụng nhắc nhở Thẩm Ấu Sở: “Về sau, cậu ngồi lên những chiếc bàn ghế ở nơi này cần phải cận thận, nếu không sẽ ngã xuống giống mình khi nay đấy nha.”

“Tớ biết rồi.”

Âm thanh Thẩm Ấu Sở phát ra vẫn nhu nhu nhược nhược như trước.

Nhịp tim Trần Hán Thăng lúc này đã đập nhanh hơn bình thường rất nhiều, ‘bịch bịch bịch’ giống như tiếng trống trận, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như thường.

Thẩm Ấu Sở gặp Lương Thái Hậu, điều này hắn cũng không sợ. Điều hắn lo lăng nhất bây giờ, là người đi cùng Lương Thái Hậu là ai?

Có phải người đi cùng, là người đang ở Đông Đại kia không?

Nhưng Trần Hán Thăng lại không trực tiếp hỏi. Nếu hắn hỏi như vậy thì sẽ lộ ra hết mọi chuyện, dù cho Thẩm Ấu Sở chưa chắc đã nhận ra.

“Khụ.’

Trần Hán Thăng tằng hằng, sau đó từ tốn nói chuyện như không có chuyện gì phải lo lắng cả: "Mẹ cũng thật lạ. Đêm hôm, một thân một mình đến trường học làm gì? Đêm đã lạnh, lại còn tối, đi đường một mình thật không tốt chút nào."

"Dì Lương cùng Chú Trần, hai người cùng đi đến đây."

Thẩm Ấu Sở chăm chú giải thích.

"Phù…"

Thì ra là đi cùng lão Trần. Trần Hán Thăng cuối cùng cũng yên lòng, mượn việc nhả khói, thở hắt ra một hơi.

"Thế nào? Mọi người trò chuyện vui vẻ chứ?"

Giờ phút này, Trần Hán Thăng mới nở được nụ cười. Thật ra, hắn cũng chẳng quan tâm lắm tới nội dung câu chuyện là gì.

Hắn là người hiểu mẹ mình nhất. Đơn giản, mẹ chỉ nghe ngóng mối quan hệ của mình với cô bé là gì, sau đó hỏi han thêm hoản cảnh gia đình một chút nữa mà thôi.

"Ừ, cũng vui."

Thật ra, Thẩm Ấu Sở cũng không biết 'trò chuyện vui vẻ' nghĩa là gì. Nhưng cô thấy Dì Lương đối sử với mình rất hiền từ, cô có thể cảm giác được điều đó.

"Được rồi. Bây giờ mình đến chỗ cha mẹ, cậu có đi cùng không?"

Dù Trần Hán Thăng biết với tính cách của Thẩm Ấu Sở, 9 phần là sẽ từ chối. Nhưng hắn vẫn phải hỏi.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu liên tục: "Mình, mình không qua đâu. Mình ở lại sửa sang lại 2 gian phòng thêm chút nữa."

Thời điểm, Trần Hán Thăng định đi ra ngoài, thì Thẩm Ấu Sở lấy ra một bao tay, được đan bằng len đưa qua.

“Thế nào? Cho mình sao?”

Trần Hán Thăng thử đeo vào, thấy có vẻ hơi nhỏ.

“Cho dì, tối qua dì nói, dì lạnh tay.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Lúc này, Trần Hán Thăng mới nhìn ra, khóe mắt Thẩm Ấu Sở có chút nặng.

“Tối qua, cậu thức đêm để đan à?”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng thở dài, không nói thêm gì nữa, bỏ găng tay vào trong túi, rồi đi thẳng tới khách sạn.

…

Không nghĩ tới Tiêu Dung Ngư cũng đang ở khách sạn. Cô nàng đang ngồi trên giường nói chuyện cùng hai vợ chồng Trần Triệu Quân.

“Ai ui, ba người trong nhà đều ở đây, ngược lại mình giống như người ngoài xen vào vậy.”

Trần Hán Thăng cười cười, chào hỏi.

Tiêu Dung Ngư quay đầu lại, nở nụ cười ấm áp, lộ ra làn da trắng như tuyết, cùng má lúm đồng tiền, được đặt trên gương mặt trái xoan, trông thật tươi sáng.

“Tên nhóc nhà cậu còn không phải là người ngoài sao?”

Lương Mỹ Quyên trợn mắt nhìn về phía Trần Hán Thăng: “Mẹ cậu đến Kiến Nghiệp mấy ngày, cai tay đều muốn đông cứng lại. Tiêu Ngư Nhi sáng sớm phải xin nghỉ, đến tiệm tạp hóa mua bao tay, qua đây tặng tôi. Còn cậu thì sao?”

Trần Hán Thăng hơi ngẩn người ra. Quả nhiên, Lương Mỹ Quyên cầm chiếc bao tay bằng da cá sấu giơ giờ lên trước mặt,

nhìn qua đã thấy đẹp, chắc giá cả cũng không phải rẻ.

Sắc mặt hắn không chút biến đổi, vẫn không lấy đôi găng tay được đan bằng len từ trong túi ra, chỉ khinh thường nói: "Tại sao phải đi bách hóa Đông Sơn, chỉ cần ra chợ Nghĩa Ô là có thể mua được rồi."

"Cháu nhìn, cháu nhìn, đây là đứa con trai dì nuôi 18 năm trời đấy."

Lương Mỹ Quyên nói với Tiêu Dung Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, về sau cháu tìm bạn trai, tuyệt đối không nên tìm người như thằng nhóc này. Mua đồ cho mẹ ruột cũng đi tính toán, mua đồ tốt còn không nỡ."

Tiêu Dung Ngư rướn con mắt đang cười, đang định nói gì, thì điện thoại đột nhiên vang lên 'đinh, đinh, đinh' .

Tiêu Dung Ngư nghe điện thoại xong, thì le lưỡi: "Chú Trần, dì Lương, cháu phải về trước đây. Sang nay cháu ra ngoài mà chưa nói qua với phụ đạo viên. Cô ấy vừa gọi điện đến hỏi xem có việc gì không? Tiểu Trần ở lại nhớ ăn cơm cùng dì Lương đấy."

"Được rồi, cháu nhanh về nói rõ tình huống của mình đi, chú ý an toàn."

Lương Mỹ Quyên quan tâm căn dặn.

Tiêu Dung Ngư vừa rời đi, vẻ mặt vừa mới tỏ ra thât thiết của Lương Mỹ Quyên đột ngột thay đổi 180 độ.

Trần Hán Thăng làm bộ không nhìn thấy gì, vẫn bình tĩnh nói chuyện: "Cái bao tay này tốt thật sự. Tiểu Ngư Nhi đã bỏ vào đó rất nhiều tâm tư nha."

Lương Mỹ Quyên hừ một tiếng, giật lại đôi găng tay từ tay Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không thèm để ý, cười hì hì, sau đó móc từ trong túi ra chiếc găng tay được đan bằng len, nói: "Đây là chiếc găng tay Thẩm Ấu Sở đã thức cả đêm để đan cho người đấy."

Lương Mỹ Quyên ngạc nhiên cầm lấy, bao tay được đan bởi những đường len cực kỳ rõ ràng. Lương Mỹ Quyên im lặng hồi lâu, sau đó đột nhiên chuyển hướng muốn cầm lấy bình nước đang để trên bàn để nện cho Trần Hán Thăng một trận.

"Thằng nhóc vương bát đản, mày xem mày đã làm ra chuyện gì?"

Trần Triệu Quân vội vàng ngăn lại, trong chiếc bình này còn có nước nóng, không cẩn thận sẽ bị bỏng chứ chẳng đùa.

Trần Hán Thăng tranh thủ tránh đi chỗ khác, miệng không ngừng nói ra: "Mẹ à. Ông cha ta từng nói 'gậy nhỏ thì chịu, gậy lớn thì tránh đi' . Tâm tình của ngài không tốt có thể đánh con, có thể mắng con, con đều chịu được. Nhưng ngài dùng nước sôi để làm con bỏng, vậy thì con đi đây."

"Nói chính xác là con có bị bỏng, thì người khổ cũng là mẹ mà thôi."

Lương Mỹ Quyên nghe được những lời nói đường đường chính chính của Trần Hán Thăng thì càng tức giận. Nhưng cuối cùng bà cũng buông bình nước xuống, cầm đôi dép lê của nhà nghỉ lên, hướng Trần Hán Thăng đập tới.

Trần Hán Thăng nhìn thấy đó là dép lê thì không né tránh, mà nhanh chóng lao lên giường, dùng chăn mền đắp lên, che kín đầu, còn toàn thân mặc kệ Lương Mỹ Quyên đánh sao thì đánh.

"Bốp bốp'

Lương Thái Hậu thật sự đánh hết sức, chỉ là chiếc dép lê của khách sạn nên lực tác động không được mạnh cho lắm. Tiết trời lại vào mua thu, quần áo mặc trên người có mấy lớp, làm cho thiếu chút nữa Trần Hán Thăng không nhịn được đã ngủ gật.

Lương Mỹ Quyên biết rõ con trai mình là một tên không có phẩm hạnh. Mình thì mồ hôi đầm đìa, còn Trần Hán Thăng lại chẳng có phản ứng gì.

"Ông đến đánh."

Lương Mỹ Quyên thở hồng hộc, đưa dép qua cho Trần Triệu Quân.

Trần Triệu Quân là một người tính cách hòa nhã, chủ trương trong gia đình là không dùng bạo lực nói chuyện. Nhưng lão thấy vợ mình còn rất tức giận, nên cũng cầm lấy cái dép, nhằm thẳng vào mông Trần Hán Thăng 'Bép' một tiếng vang lên.

Trần Hán Thăng đột nhiên vén chăn, sau đó nhảy dựng lên.

"Ba, sao người đánh thật vậy?"

Trần Triệu Quân lườm vợ của mình, tự nhủ trong lòng, không phải là làm cho mẹ cậu hết giận sao?

Trần Hán Thăng xoa xoa cái mông, sau đó quay sang nhìn thấy Lương Mỹ Quyên đang ngồi đầu giường vẫn còn tức giận. Hắn cười đùa tí từng, đến ôm bả vai mẹ nói: "Mẹ, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi. Giờ chúng ta đi ăn trưa đi?"

"Haizz, tôi và cha cậu đều là người thành thật, sao lại sinh ra đứa con như cậu chứ."

Lương Mỹ Quyên cảm thấy cứng rắn là không thể được, nên đổi chiến thuật sang mềm mỏng. Bà cầm lấy hai đôi găng

tay, xúc động nói: “Trong lòng bàn tay cũng là thịt, mu bàn tay cũng là thịt. Nhưng con không thể cái nào cũng muốn được.”

Trần Hán Thăng giả bộ nghe không hiểu nói: “Trưa này mẹ muốn ăn cánh ngỗng sao.” (cánh tiếng trung đọc giống tay. Nên cu THT này chơi chữ.)

Lương Mỹ Quyên trừng mắt nhìn hắn, dứt khoát chơi bài ngửa: “Nói thẳng đi, con muốn mẹ dùng cái găng nào?”

“Mẹ thích dùng cái nào thì dùng cái ấy thôi, đâu liên quan gì đến con!”

Trần Hán Thăng lộ ra vẻ mặt vô tội nói.

Nhưng hắn bổ sung thêm một câu: “Nếu con là mẹ, thì con sẽ dùng cả 2 đôi, đôi này bẩn thì thay đôi kia, đó là hành động sáng suốt nhất.”

Lương Mỹ Quyên dần dần bình tĩnh lại, vuốt vuốt ngực, sau đó quay sang nói với Trần Triệu Quân: “Giúp tôi, đem cái dép lê lại đây.”

“Bốp, bốp.”

Món thịt heo xào măng lại tiếp tục vang lên.

Chương 73: Chỉ là quan hệ bạn học

Trước khi lên đại học Trần Hán Thăng đã là đứa trẻ không vâng lời, thường ba ngày không bị đánh lại tìm chút chuyện chọc phá Lương Mỹ Quyên.

Vì vậy, hôm nay bị đáy dép ma sát một trận, hắn cũng coi như phủi bụi, còn hiếu thuận giúp Lương Mỹ Quyên xoa cổ tay đang ê ẩm.

Lương Mỹ Quyên cũng hoàn toàn bó tay với hắn, nhìn về phía Trần Triệu Quân: "Có phải hay không năm đó hai chúng ta nhận nhầm con ở bệnh viên không?"

Trần Triệu Quân đang hút thuốc lá, cười khổ một tiếng không đáp, bởi vì lão biết còn phải nghe thêm vài câu thuận miệng nữa.

"Sớm biết tên nhóc nó không biết nghe lời như thế này, ngày xưa nên vứt nó vào thùng rác."

"Nếu tính cách con trai chúng ta giống chúng mình một tý là em hoàn toàn yên tâm rồi."

"Cũng vì anh không dạy dỗ được, cho nên nó mới biến thành như bây giờ."

.....

Nhưng dù chủ đề thay đổi thế nào, cuối cùng đều quy mọi chuyện là do lão Trần.

Trần Triệu Quân cũng quen rồi, lão dập tàn thuốc nghiêm túc hỏi Trần Hán Thăng :"Rốt cuộc con nghĩ gì trong lòng?"

“Con nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là bố mẹ cơm nước nhanh lên còn đi Trung Sơn Lăng để chiêm ngưỡng di tích lịch sử, không thể vì chuyện yêu đương của con cái mà bỏ đi thú vui được. “

Trần Hán Thăng lại bắt đầu nói bậy: “Mẹ, khi nãy vừa là mu bàn tay vừa là lòng bàn tay, buổi trưa có mẹ có muốn gặm một ít chângiò không?”

“Đừng thấy người sang bắt quàng làm họ*!”

——

Lương Mỹ Quyên trừng mắt nhìn con trai mình/bất mãn con trai của chính mình: “Ta hỏi con, con có quan hệ gì với Tiêu Dung Ngư.”

“Quan hệ bạn học.”

“Còn Thẩm Ấu Sở?”

“Cũng là quan hệ bạn học.”

“Tôi…… “

Trần Hán Thăng luôn chắc chắn chỉ là quan hệ bạn học, Lương Mỹ Quyên lại không tìm được kẽ hở.

Đừng hỏi nữa, có hỏi thì trả lời cũng là bạn học.

Hỏi lại, quan hệ bạn học thực sự tốt thế sao? Vì thế nên mấy cô bé mới hỗ trợ quét tước vệ sinh hoặc là mua găng tay.

Lương Mỹ Quyên giống dùng quyền đánh vào trên mềm bông, có sức lực nhưng không thể phát tiết ra, cuối cùng bà không thể không thở dài một hơi nói rằng: “Ăn cơm đi, đứa con trai này coi như chúng ta chưa sinh ra.”

Sau khi cơm nước xong, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên trực tiếp bỏ Trần Hán Thăng lại ở phòng ăn, không nói gì lập tức rời đi.

Trần Hán Thăng cười ha ha không để tâm, trước tiên hắn lấp đầy cái bụng của mình, sau đó nhờ bếp gói một phần cơm rang tôm bóc vỏ cùng với rau xanh.

Hôm nay bọn họ ăn cơm trưa sớm, bây giờ vừa mới 11h, phần cơm rang tôm bóc vỏ này là mang cho Thẩm Ấu Sở để cô ăn cơm trưa.

Có điều, có thể Thẩm Ấu Sở không quen ăn đồ ăn bên ngoài, có thể mắc cỡ, nói chung có chút chống cự.

"Không, không cần, lát nữa tớ đi nhà ăn ăn là được rồi."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Trần Hán Thăng cảm thấy thật mất mặt, đây chính cơm rang mà chính mình đặc biệt dùng tình yêu để mang về đó.

"Vậy được rồi."

Trần Hán Thăng chuẩn bị cầm lấy thức ăn ngoài: "Đây là mẹ tớ nhờ tớ mang đến cho cậu. Nếu cậu không ăn thì tớ sẽ đưa trở về vậy, sau đó sẽ nói cậu không nhận tâm ý/tấm lòng của mẹ a."

Thẩm Ấu Sở sửng sốt một chút, sau đó lại đồng ý: "Cái kia, vậy để tớ ăn."

Trần Hán Thăng nghe xong cảm thấy rất thú vị. Mình đưa cơm cho cậu ấy thì cậu ấy sẽ không ăn, mẹ mình đưa cho thì lại ăn.

Tại sao, chẳng nhẽ cơm của Lương thái hậu có thể trường sinh bất lão à?

"Được rồi, được rồi tớ cũng không muốn miễn cưỡng/bắt ép/làm khó cậu, dù sao cậu cũng không đói bụng."

Trần Hán Thăng nghiêm mặt tiếp tục trêu đùa Thẩm Ấu Sở, trên tay đã chuẩn bị cầm đồ ăn đi.

Thẩm Ấu Sở rất đơn thuần, cô thật sự cho rằng Trần Hán Thăng muốn mang về, đây chính là tâm ý của dì Lương đó.

Trong lòng một lo lắng/vội vã, không ngờ cô lại đưa tay đè hộp thức ăn lại, dậm chân nói: "Tớ thấy đói!"

"Ha hả."

Trần Hán Thăng nhếch miệng nở nụ cười: "Thật không biết đùa giỡn mà."

Lúc đó Thẩm Ấu Sở vmới nhận ra rằng mình bị lừa, mặt cô đỏ lên đưa thức ăn đi ra xa một chút, chỉ lo lắng rằng Trần Hán Thăng lại đến cướp đoạt.

Thấy Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn ăn cơm, Trần Hán Thăng cười híp mắt rồi đốt một điếu thuốc, nghĩ thầm động tác võ thuật của mình còn cao hơn nhiều so với thập bát la hán*, cô có thể phòng được sao?

*Thập bát la hán : 18 vị la hán trong phật giáo

___

Lúc này, hắn nghe được bên cạnh một tiêng "Oành" vang lên, hình như là tiếng mở nắp bình.

Trần Hán Thăng quay đầu nhìn lên, thực ra chỉ là Thẩm Ấu Sở lấy bình rau cải ớt từ túi ra mà thôi. Màu dầu ớt đỏ tươi dính ở trên miệng bình làm cho người ta nuốt nước miếng, đồng thời lại cảm thấy một luồng vị cay nhảy nhót lung tung ở trong dạ.

Chú ý tới ánh mắt khó có thể tin của Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở thẹn thùng lại chuyển thức ăn ra xa hơn, như là sắp từ 101 chuyển tới 102.

"Cô gái nhỏ Xuyên Du* này, ăn cay thật tốt a."

* Tên gọi khác của Trùng Khánh, tỉnh Tứ Xuyên.

Trần Hán Thăng yên lặng nói thầm một câu.

.....

Tiết học đầu tiên buổi chiều, Trần Hán Thăng cũng không có ý định lên lớp, chắc chắn phòng 602 sẽ có người giúp hắn điểm danh.

Đầu tiên hắn đi trung tâm thương phẩm Nghĩa Ô mua một ít khăn trải bàn, sau đó quay người đi tới chi nhánh chuyển phát nhanh Thâm Thông ở Giang Lăng.

Đến nơi thấy Chung Kiến Thành đang gọi điện thoại, đối phương khẽ gật đầu coi như bắt chuyện, Trần Hán Thăng dập điếu thuốc của hắn ở trên bàn, sau đó ngồi xuống ghế salông chậm rãi chờ đợi.

Lần gọi điện thoại này của Chung Kiến Thành rất là lâu, cúp máy xong tỏ ra có vẻ mất kiên nhẫn.

"Cậu tới có việc gì không?"

Chung Kiến Thành cau mày hỏi.

Trần Hán Thăng biết đây không phải chĩa mũi về phía mình, vì lẽ đó hắn có gì nói vậy: "Tôi đến muốn mượn cái bàn cân và một ít cân điện tử cầm tay, cộng với lượng lớn biên lai chuyển phát nhanh."

Cân bàn và cân điện tử là vật đo khối lượng, Chung Kiến Thành vừa nghe xong đã hiểu, Trần Hán Thăng sắp đi vào quỹ đạo.

Đây là chuyện tốt, Chung Kiến Thành cũng không có hẹp hòi, bên trong cửa hàng cũng không thiếu những thứ đồ này, gã còn phái một nhân viên chuyển phát nhanh hỗ trợ mang những thứ đồ này đưa đi.

"Vương Văn Hải, có thể về sau chàng thanh niên này về sau có thể là người phát tiền lương cho cậu. Cậu nên đi theo

cậu ta đi cho quen mắt dần nhé.”

Trần Hán Thăng về trường trước, Chung Kiến Thành đột nhiên nhắc nhở một câu: “Thời gian gần đây không nên ăn thịt gà, nghe nói phía nam có một loại bệnh truyền nhiễm, hệ thống hậu cần của chúng ta ở tỉnh Quảng Đông chịu ảnh hưởng cực lớn.”

Đây chính là nguyên nhân khiến lúc nãy Chung Kiến Thành vừa nãy thiếu kiên nhẫn/ nóng ruột/bực mình, Trần Hán Thăng biết ý của gã là gì, cũng biết thực tế là tỉnh Tô Đông vô cùng an toàn, gật gù không lên tiếng.

Trên đường trở về, nhân viên chuyển phát nhnh Vương Văn Hải này cực kỳ chịu khó, một chút việc nặng cũng không nỡ để Trần Hán Thăng giúp đỡ.

Trở lại căn cứ gây dựng sự nghiệp căn cứ, Trần Hán Thăng nhận ra ở đây còn rất nhiều người.

Có lẽ là đã hết giờ học, trừ Thẩm Ấu Sở một số bạn học trong lớp hành chính công đều ở đó, nam sinh nữ sinh đều có/nam nữ đều có, bọn họ thực sự coi nơi này là trung tâm hoạt động.

Trần Hán Thăng cũng không khách khí, bắt chuyện rồi nhờ bọn họ hỗ trợ/giúp dỡ hàng, đợi khi trải xong khăn trải bàn, cân bàn và cân điện tử được xếp ngay ngắn, cảm giác mạng lưới chuyển phát nhanh dần lộ ra.

Theo thiết kế của Trần Hán Thăng thì 101 chính là văn phòng, phòng sinh hoạt và phòng hội nghị, 102 đơn thuần chỉ là nhà kho.

Một khi tập trung quá mức vào việc gì đó thì thời gian sẽ vô thức trôi qua. Trần Hán Thăng không cảm thấy mình làm bao nhiêu việc vào buổi chiều, nhưng vừa ngẩng đầu thì sắc trời đã trở thành đêm đen.

Căn cứ gây dựng sự nghiệp lúc nãy còn náo động bây giờ lại khôi phục sự yên lặng trước đó, người đến người đi, cuối cùng ở lại bên người Trần Hán Thăng vẫn như là cô gái lúc trò chuyện sẽ đỏ mặt.

"Tớ muốn đi tìm bố mẹ ăn cơm."

Trần Hán Thăng hỏi Thẩm Ấu Sở: "Cậu muốn đi cùng không?

Lần này hắn mời rất thật tâm, bởi vì buổi tối Tiêu Dung Ngư có giờ tự chọn, cô phàn nàn trong điện thoại là cô giáo trung niên dạy môn tự chọn rất nghiêm khắc, mỗi lần trốn học đều bị trừ điểm hàng ngày/điểm danh.

"Quá, quá nhanh."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, cô vừa nói vừa quan sát thái độ của Trần Hán Thăng, chỉ lo hắn không vui.

Trần Hán Thăng cười cười trong lòng, hiện giờ nhìn từ thế giới quan của Thẩm Ấu Sở quả thực chưa thể ăn cơm ngay với bố mẹ mình.

Vì lẽ đó, buổi tối người một nhà họ ăn cơm, giống như những ngày ở Cảng Thành.

Lương Mỹ Quyên không phản ứng với Trần Hán Thăng. Trần Hán Thăng ngồi tán gẫu với lão Trần/ông Trần, có điều sau bữa cơm chiều, Lương Mỹ Quyên đột nhiên lấy ra hai cái hộp một lớn một nhỏ.

"Trong hộp lớn chính là đôi giày bông, mùa đông sắp đến rồi, nếu dùng giày sẽ bị lạnh chân; bên trong hộp nhỏ chính là kẹp tóc trân châu, Tiểu Ngư Nhi (yêu) thích những vật nhỏ này."

"Ngày kia chúng ta/bố mẹ trở về Cảng Thành, con như thế nào hai chúng ta không quản được chuyện của con, nhưng ta

mẹ không thể dùng không găng tay của hai cô bé này.”

Lương thái hậu rất có mắt chọn quà, bà để ý thấy Thẩm Ấu Sở còn dùng giày vải thường, vậy nên mua một đôi giày bông; còn Tiêu Dung Ngư không thiếu những này, nên bà mua một chiếc kẹp tóc đẹp đẽ.

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: “Tại sao mẹ lại không trực tiếp đưa cho bọn họ?”

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh một tiếng: “Đưa trực tiếp sẽ mang nghĩa khác, không phải con cnhấn mạnh mình và các cô bé kia chỉ là quan hệ bạn học sao, vậy mẹ cứ dựa theo quan hệ bạn học mà sắp xếp.”

“Cũng thuận tiện nhắc nhở con, mẹ không muốn quan hệ bạn học biến chất!”

Chương 74: Bên chúng tôi chỉ có 27 người thôi

“Không hiểu sao, phụ nữ trung tuổi lại bỏ qua sự chú ý đổi với chồng của mình, mà dồn hết cho con trai của họ. Thế là sao chứ?”

Trần Hán Thăng cầm theo hai phần quà tặng, vừa đi vừa lẩm bẩm.

Lương Mỹ Quyên vừa rồi lấy ra hai phần quà tặng, sau đó trực tiếp ra lệnh đuổi khách, thế là Trần Hán Thăng bị đuổi ra về.

Hắn tới cửa ký túc xá nữ, gọi điện thoại cho Thẩm Ấu Sở đi xuống lấy đồ: “Mẹ mình gửi cho cậu một đôi giày Martin cao cổ.”

Thẩm Ấu Sở định từ chối theo bản năng, thì Trần Hán Thăng nhấn mạnh thêm một câu: “Là mẹ tớ đưa cho cậu, không phải tớ.”

“Cám, cám ơn Dì.”

Tay chân Thẩm Ấu Sở luống cuống cầm lấy đôi giày.

“Cám ơn thì cậu phải cám ơn tớ, vì tớ là người mang về.”

Trần Hán Thăng mặt dày nói.

“Ồ, cám ơn cậu.”

Thẩm Ấu Sở nghe lời, vội vàng cám ơn.

Trần Hán Thăng thở dài: “Đồ ngốc.”

Thời điểm, Tiêu Dung Ngư nhận đồ, tự nhiên hơn rất nhiều. Cô nàng đem chiếc kẹp tóc bằng trân châu vừa mới được tặng kẹp lên tóc, nở nụ cười vui vẻ nói: "Cậu xem có đẹp không?"

Trần Hán Thăng nhìn, sau đó bĩu môi nói: "Nói chung là xấu, giống như vòng kim cô của Hầu ca ấy. Để cho người già mua quà tặng thì làm sao mà tốt được."

"Rõ ràng là đẹp mà. Dì Lương còn biết thương tớ. Còn cậu chẳng mua cho được cái gì."

"Thế cậu cởi cái áo lông này ra, để tớ quyên góp cho hội người nghèo."

Tiêu Dung Ngư đang mặc chiếc áo lông màu hồng nhạt kia. Trần Hán Thăng vừa nói vừa tiến lại gần định ra tay cởi ra thật.

Cuối cùng, Tiêu Dung Ngư cũng tránh thoát, mặt đỏ au, mắng một tiếng: "Đồ dê xồm."

Ngày hôm sau, Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên đi chơi Phủ Tổng Thống cùng Ô Y Hạng, ngày thứ 4 thì lên đường trở về Cảng Thành.

Trần Hán Thăng sợ chuyện không may sảy ra, nên quyết định một mình đưa bố mẹ ra bến xe.

Có lẽ thời gian ly biệt đã đến, chiến tranh lạnh giữa hai mẹ con bỗng nhiên tan biến.

Trên đường đi, Lương Mỹ Quyên không ngừng dặn dò cậu con trai của mình. Nói Trần Hán Thăng cần phải chăm sóc tốt cho bản thân mình, việc làm thêm chỉ là phụ, còn việc chính vẫn là học hành, nếu có thể thì cố gắng thi lên nghiên cứu sinh. Hai cô gái kia cố găng duy trì ở mức độ bạn bè…

Trần Hán Thăng không đồng ý, cũng chẳng phản đối, chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Một lúc lâu sau mọi người mới đến bến xe. Trần Hán Thăng thở dài một hơi tưởng được giải thoát. Nhưng Lương Mỹ Quyên lại không muốn dừng.

"Lão Trần, hay chúng ta mua một phòng nhỏ cạnh lang đại học Giang Lăng đi. Đây là vùng ngoại ô, chắc giá cả cũng không quá đắt. Chùng ta có thể vay trả góp hoặc là bán phòng cũ đi là được."

Trần Triệu Quân nhìn về phía Lương Mỹ Quyên, phát hiện ra là bà ấy không phải nói đùa. Thế là lão lại cố gắng khuyên nhủ: "Tôi thấy hay là thôi đi. Hán Thăng mãi mới có không gian riêng khi lên đại học, chúng ta đừng quản nhiều như vậy nữa."

Lương Mỹ Quyên cảm thấy không thỏa đáng: "Ai cũng muốn con cái chăm sóc mình lúc về già. Tôi chỉ có một đứa con, không đi theo nó thì theo ai, chẳng lẽ sau này già cả lại phải vào viện dưỡng lão à?"

"Biết là theo, nhưng không thể sát xao như vậy được."

Hai người giống như bao vợ chồng trung niên khác. Con cái bắt đầu trưởng thành, mình thì ngày càng già đi, mình thì ngày càng già đi, cảm giác nguy cơ ngày càng rõ ràng.

…

Trần Hán Thăng trở về trường học, trong căn cứ 101 đã có sinh viên tới xin phỏng vấn để xin làm thêm. Có thể nói tờ rơi mà 'Đoàn Dự', 'Mục Niệm Từ', 'Miêu Nhân Phụng' đã phát huy tác dụng.

Trần Hán Thăng là người đứng ra phỏng vấn. Hắn đối với việc làm thêm yêu cầu cũng không cao, chỉ hỏi qua loa một chút là có thể được nhận vào làm.

Công việc này rất giống việc bán bảo hiểm, sinh viên là nhân viên của chuyển phát nhanh Thâm Thông, nên bản thân bọn họ cũng là một trong số những khách hàng được công ty hướng tới.

Những sinh viên đến xin làm thêm không chỉ có sinh viên năm nhất, mà còn có cả sinh viên năm 2.

Nhưng năm nhất vẫn là chiếm đa số. Năm 2 chỉ có những người gan lớn một chút, mới chủ động đến xin việc.

Nhưng có vài người nghe được, nơi này là của một học đệ quản lý thì có một vài người sinh viên năm hai không tiếp tục xin nữa, vì tâm lý không muốn làm công cho học đệ.

Cũng có vài người dùng giọng nghi ngờ nói ra.

"Trên tờ rơi có ghi, việc làm thêm này có thể được phát máy nhắn tin, có thật hay không vậy?"

"Mấy cậu năm nhất này, chơi lớn thật, thế mà có thể làm cho trường học đồng ý hạng mục nâng đợ lập nghiệp."

"Chờ lâu vậy, sao không có quản lý đến tiếp chúng ta vậy."

Khuôn mặt Thẩm Ấu Sở đỏ ửng, lấy ra chiếc laptop, cúi đầu nói: "Cậu, chào cậu, mời cậu đăng ký thông tin cá nhân ở đây."

"Bạn đang nói gì vậy? Có thể lớn tiếng hơn không?"

Một sinh viên năm 2 không hề khách khí nói.

Trần Hán Thăng nhìn thấy, thì không phỏng vấn tiếp nữa, mà đi qua nói: "Chào học trưởng. Tôi là người lập ra nơi lập nghiệp 101. Chúng ta nói đơn giản thế này, đó là cần mọi người đăng ký thân phận ở đây."

Cậu học sinh năm 2 này nghe thấy lời nói của Trần Hán Thăng, thì ngước mắt lên đánh giá, sau đó cùng bạn bè nói:

“Tân sinh năm nay trâu bò thật, không một tiếng động đã thành lập ra nơi lập nghiệp, lại còn muốn xác nhận thân phận của học sinh năm 2 như chúng ta nữa chứ.”

Những người chờ phỏng vấn còn xếp một hàng dài, thế mà cậu học sinh năm 2 này vẫn chưa nói vào vấn đề chính. Rốt cuộc, Trần Hán Thăng cũng không nhịn được nữa, lập tức nói: “Anh có muốn phỏng vấn hay không, muốn thì chúng ta giao lưu vài câu, còn không thì mời anh đi cho.”

“Ôi, tân sinh thời này thật lớn lối. Cậu nói xem cậu học khoa nào, nói tôi nghe xem nào, biết đâu tôi lại quen phụ đạo viên của cậu đấy.”

Sinh viên năm hai cà lơ phất phơ nói.

Trần Hán Thăng bỏ bút ra, khóe mắt giật giật, tức giận nói: “Con chó này, mày đến phá đám à?”

“Con mẹ nó, mày mắng ai đấy, một chút tôn trọng cũng không có… .”

“Bốp.”

Âm thanh của cái tát vang lên. Trong phòng 101 đang ồn ào chợt yên tĩnh lại. Cậu sinh viên năm 2 lấy tay ôm lấy má, không tin vào mắt mình. Ai có thể ngờ được, một tên sinh viên năm nhất đánh là đánh, không nói một lời nào.

“Mẹ nhà mày, coi tao là cục đất thích làm gì thì làm sao. Dạ tiệc tân sinh vừa kết thúc, Tài Viện không còn tân sinh nữa rồi.”

Trần Hán Thăng xoa xoa cổ tay,không thèm nhìn tên sinh viên năm 2 này thêm lần nào nữa, sau đó ngồi lại vào vị trí cũ.

“Triệu Tiểu Ba phải không, vừa rồi có chút ngoài ý muốn. Hiện tại chúng ta tiếp tục.”

Người được gọi là Triệu Tiểu Ba giật mình sửng sốt, gật gật đầu, cẩn thận nhìn thoáng qua cậu sinh viên vừa mới bị tát, hành động lập tức nghiêm túc hơn rất nhiều.

Cậu học sinh năm 2 giờ này mới kịp phản ứng, trước mặt bao nhiêu người mình lại bị ăn tát. Thằng này hét lớn lên một tiếng: "Đồ chó hoang này, mày có tin hay không, ông mày cho người đập nát chỗ này của mày?"

"Vậy mày nhanh lên, chúng tao ở đây chờ."

Câu này không phải của Trần Hán Thăng, mà là của Chu Thành Long từ đám đông đi ra nói.

Tên này cùng mấy tên nghiện game vừa đi từ quán nét về, định ghé qua nơi này chém gió một chút, không ngờ gặp được cảnh này.

Chu Thành Long đến huấn luyện viên còn dám bật lại, sau đó còn đi tới tận phòng ký túc của Chu Hiểu đánh nhau, tất nhiên lá gan không hề nhỏ rồi. Vừa rồi, Trần Hán Thăng không ra tay, có khi tên này đã nhào vào đánh rồi.

Quách Thiếu Cường cũng đang ở đó, tên này cười đùa nói: "Học trưởng, anh cần tìm nhiều nhiều vào đấy, chỗ chúng tôi có khoảng 27 người cơ."

Tên sinh viên năm hai cảm thấy tình hình trở nên phức tạp, lời dọa dẫm cũng không dám nói thêm nữa, vội vàng lôi kéo bạn học. Mặt mày xám xịt rời đi.

Cùng với việc dán tờ rơi không ngừng tiếp tục, số lượng sinh viên đến nơi này xin phỏng vấn ngày càng tăng theo.

Khi đám này đến phòng 101, nhìn thấy đội ngũ xin phỏng vấn xếp hảng chỉnh tề. Trong lòng cũng tỏ ra ngạc nhiên, nhưng cũng tự giác đứng vào hàng chờ đến lượt phỏng vấn.

Chương 75: Hành trình mở rộng đầy cam go (1)

Mấy ngày nay, Trần Hán Thăng vẫn rất bận rộn cho việc thông báo tuyển sinh viên tham gia công việc làm ngoài giờ. Dù cho, thời gian gần đây tòa nhà F-101 dưới sự quảng cáo rầm rộ đã có chút danh tiếng, nhưng số người chịu ở lại làm việc chỉ dừng lại ở con số 40 người.

Chuyện này còn phải kể đến một vài hạn chế của việc làm thêm này, đó là thời gian di chuyển nhiều, cộng với việc nhận được đơn hàng thường không đều. Nên rất nhiều sinh viên quyết định không làm.

Còn nguyên nhân thì có nhiều loại cực kỳ vớ vẩn, nào là tậm trạng không tốt, đang thất tình, cần phải xem xét thêm, hoặc thời điểm nhận hàng làm cho xấu hổ.

Đương nhiên cũng có nhiều người, gạt hết mọi khó khăn kiên trì đến cùng. Phần lớn những sinh viên này nếu không phải gia đình khó khăn, thì muốn làm nên một chút chuyện gì đấy.

Trần Hán Thăng thuộc vào loại thứ hai. Thời gian trước, hắn đạt được những vị trí vô cùng tốt, giờ này còn trở thành sinh viên được Tài Viên ủng hộ lập nghiệp. Ở trường đại học, mà loại người có thể tự mình đứng ra lập nghiệp là loại tồn tại tương đối cao.

Nhưng hắn muốn sử dụng những lợi thế này để cho chúng đạt hiểu quả và lợi ích, chỉ kêu gào ở bên ngoài là không được. Hắn phải đích thân đến từng phòng tự học, mở rộng khả năng

tuyên truyền trong từng ký túc xá, dùng hết khả năng để tiếp xúc mới được.

Còn một điều nữa, đó là khi Trần Hán Thăng không ở phòng 101, thì một mình Thẩm Ấu Sở là không có cách nào vừa làm tốt ghi chép, ước lượng, nhận vào đơn hàng, chỉnh lý lại toàn bộ việc này. Hắn còn cần một người túc trực ở phòng 101, mà loại người 3 ngày đánh cá 3 ngày phơi lưới là không được. (Làm 1 bữa nghỉ 3 bữa)

Không những thế, người này còn phải biết nghe lời, chăm chú cẩn thận, tốt nhất là con trai. Bởi vì việc này cần phải người có thể lực tốt.

Trần Hán Thăng xác định mục tiêu là Lý Quyến Nam.

Vì sao hắn chọn Lý Quyến Nam. Bởi vì Dương Thế Siêu cùng Quạch Thiếu Cường thường không tuân thủ đúng kỷ luật, Đái Chấn Hữu không có tính trách nhiệm, Kim Dương Minh còn đang bận hẹn hò với ‘A Lương’ . Cho nên Lý Quyến Nam là người hợp lý nhất, mọi mặt đều đạt tiêu chuẩn.

Buổi tối, Trần Hán Thăng trở về ký túc xá. Hắn lập tức kéo Lý Quyến Nam lên ban công, nói ra suy nghĩ của mình.

“A Nam, chú biết anh gần đây bận chuyện gì chứ?”

“Em biết, em đoán cả khoa chúng ta ai cũng biết. Người tân sinh đầu tiên đứng ra lập nghiệp nha.”

Lý Quyến Nam cười ha hả nói: “Bên kia, anh lúc nào thì bắt tay vào làm. Em có vài bức thư cố tình lưu lại để tặng cho phòng 101. Tứ ca làm ăn phát đạt nhất định nhớ đến em đấy.”

“Anh em tốt, những có một chuyện cần chú qua hỗ trợ.”

“Chuyện gì?”

Trần Hán Thăng nhìn Lý Quyến Nam một lúc, rồi mới nói ra: “Phòng 101 còn thiếu người, định mời chú qua phụ một

tay.”

Lý Quyến Nam ngạc nhiên nói: “Không phải bên đó còn Thẩm Ấu Sở rồi sao?”

“Cô ấy không được. Một cô gái chỉ có thể làm chút việc vặt mà thôi.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ bả vai Lý Quyến Nam: “Anh em đồng lòng, cùng nhau phát triển.”

Lý Quyến Nam nghĩ một lúc, sau đó nói: “Thời gian ngắn còn được, chứ lâu dài thì em chịu. Gần đây, em còn phải thi chứng chỉ nữa.”

Trần Hán Thăng giả vờ như không nghe thấy, mở cửa ban công chuẩn bị ra ngoài: “Ngày mai, anh giới thiệu chú cho mọi người.”

“Trần ca, em thật sự muốn thi nha.”

Lý Quyến Nam ở phía sau nói với theo.

“Sau khi tan học, lập tức đến phòng 101. Đừng quên đấy.”

Giọng nói của Trần Hán Thăng truyền từ phía xa xa đến.

“Haizz.”

Lý Quyến Nam thở dài, rõ ràng là mình còn chưa đồng ý mà, sao giống như mình đã đồng ý rồi vậy.

Khâu chuẩn bị đã xong xuôi. Trần Hán Thăng chia 40 đã nhận thành 7 đội, mỗi đội gồm có 5 hoặc 6 người.

Hắn tính toán, mỗi tuần sẽ theo một đội, đi từng phòng trong ký túc xá để tiến hành mở rộng.

Ngày hôm sau, đội thứ nhất.

Đội này có đặc điểm là toàn con trai. Cho nên Trần Hán Thăng cùng đội này đến ký túc xá nam để tuyên truyền.

Mọi người tập trung dưới sân ký túc xá. Trần Hán Thăng tiến hành động viên bọn họ thêm lần nữa.

“Tôi biết, mọi người làm việc này không phải vì tiền, mà chỉ muốn thông qua công việc này làm tăng cao khả năng bản thân mỗi người. Thật ra tôi cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng rèn luyện không thể chỉ nói bằng miệng. Tiếp theo, sẽ là cơ hội cho mọi người làm việc, hi vọng mọi người biết quý trọng cơ hội lần này.”

Sau đó, Trần Hán Thăng dẫn đầu đội ngũ tiến vào ký túc xá ‘càn quét” .

Có rất nhiều sinh viên cảm thấy thích thú, bọn họ hỏi rất kỹ điểm khác nhau giữa chuyển phát nhanh và bưu điện. Khi đó, Trần Hán Thăng sẽ giải thích tỷ mỉ, từ giá cả, tốc độ vẫn chuyển, đồng thời giải thích quá trình tiến hành việc gửi vật phẩm.”

Sinh viên thường rất thích khoản giá cả ưu đãi, cùng sự tiện lợi. Rất may mắn, là chuyển phát nhanh Thâm Thông giá cả rẻ hơn bưu điện rất nhiều, mà hiện tại cũng chưa có công ty chuyển phát nhanh nào nhận tại phòng. Cho nên, Trần Hán Thăng lập ra căn cứ tại phòng 101 có ưu thế rất lớn.

“Nếu như các cậu muốn gửi đồ, nhất định phải cầm theo đến bưu điện tại Chợ Nghĩa Ô, nhưng bây giờ chỉ cần đi đến tòa nhà F-101 ngay tại Tài Viện là được.”

Hiện tại, Trần Hán Thăng chưa muốn tung ra hình thức ‘đến tận nơi nhận hàng’, cũng không tuyên truyền về sự nhanh chóng của chuyển phát nhanh. Mà mục đích tuyên truyền của hắn chỉ xoay quanh tòa nhà F-101 mà thôi.

Nhưng còn một điểm mà khiến mọi người còn lăn tăn, đó là bưu điện là đơn vị của nhà nước, còn chuyển phát nhanh chỉ

là đơn vị tư nhân. Nên mọi người vẫn còn hoài nghi đến việc hàng hóa có được đảm bảo không?

Trần Hán Thăng đang định giải thích, thì có một bạn nam trong đội 1 đã lên tiếng trước: "Bạn học quá cẩn thận rồi. Chỗ làm của chúng tôi ngay tại tòa nhà F-101, nơi đó ai cũng có thể đi qua mà."

"Tục ngữ nói, hòa thượng có thể chạy được, chứ miếu sao chạy được. Bạn còn lo lắng gì nữa chứ, hay tôi đem thẻ sinh viên của mình ra cho bạn kiểm tra nhá?"

Trần Hán Thăng liếc nhìn qua, bạn trai này tên là Thượng Băng, là một học sinh năm 2.

Thượng Băng vừa lấy ra thẻ sinh viên, là các bạn khác trong tổ cũng lần lượt lấy ra. Làm cho người vừa đưa ra ý kiến hoài nghi không khỏi đỏ hết cả mặt: "Tôi không phải nghi ngờ mọi người, chỉ là thắc mắc chút thôi. Hiện giờ chỗ tôi có 3 bưu phẩm, ngày mai nhất định sẽ đi phòng 101 để gửi."

Giờ đây, Trần Hán Thăng mới lấy ra thẻ chứng nhận thành viên của hội học sinh: "Bạn học, cậu nhìn xem, đây là thẻ phó bộ trưởng hội học sinh. Cậu không yên tâm thì có thể lấy cái này ghi chép lại."

Có người nhìn vào, lớn tiếng đọc: "Phó bộ trưởng Trần Hán Thăng khoa Nhân Văn. Đúng là cán bộ hội học sinh rồi."

"Không chỉ có vậy."

Thượng Băng còn bổ sung thêm: "Căn cứ 101 của chúng tôi được nhà trường cấp cho để lập nghiệp. Tóm lại, khẳng định là cực kỳ an toàn."

Kết quả là, trong một phòng 6 người, đã có 4 người đồng ý gửi đồ thông qua phòng 101.

Mọi người ra khỏi phòng này, trên mặt ai nấy đều tỏ ra vui vẻ. Đây là sự khởi đầu tốt đẹp.

Ngược lại, Trần Hán Thăng cực kỳ bình tĩnh. Hắn chắc chắn sẽ có gáo nước lạnh, nhanh chóng giội vào.

Quả nhiên, tại tầng 3 ký túc xá. Trần Hán Thăng chỉ vừa đẩy cánh cửa ra, đã thấy có gì đó sai sai.

Bên trong phòng ký túc xá, thành viên trong phòng ai làm việc nấy, không hề nói chuyện với nhau, thấy người lạ vào cũng không lên tiếng chào hỏi.

Trần Hán Thăng biết, quan hệ trong phòng này xảy ra vấn đề, loại tình huống này trong trường đại học cực kỳ phổ biến. Nhưng công việc không thể vì chuyện này mà dừng lại, nhất định phải kiên trì nói chuyện.

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm thấy gặp được chuyện này cũng không phải là xấu. Qua việc này, mọi người trong đội sẽ được chứng kiến cách xử lý của hắn, để sau này đi một mình có thể tự mình xử lý được.

Trần Hán Thăng hắng giọng, sau đó lên tiếng nói: “Chào mọi người, chúng tôi đến từ tòa nhà F-101…”

Giới thiệu xong đã xong, mà trong phòng ký túc xá vẫn là sự yên tĩnh, người đọc sách thì tiếp tục đọc, người giặt quần áo thì tiếp tục giặt quần áo.

Không có một hành động đáp lại nào, bầu không khí vô cùng tẻ nhạt.

Trần Hán Thăng cười cười. Hắn không hề cảm thấy xấu hổ, nhưng sẽ không tiếp tục ở lại nơi này. Hắn để mấy tờ rơi lại trên bàn, sau đó đi đến những phòng khác trong ký túc xá.

Sau này, người dọn vệ sinh tầng này, khi dọn dẹp đến bên ngoài phòng có quan hệ không bình thường này, thì phát hiện

ra bên trong sọt rác có tờ rơi của phòng 101.

Điều này có thể giải thích, những người trong phòng này chẳng thèm nhìn xem trên tờ rơi viết gì, mà trực tiếp ném vào sọt rác.

Chương 76: Hành trình mở rộng đầy cam go(2)

Có mấy cậu sinh viên năm nhất, thấy công sức của mình bỏ ra mà không được tôn trọng, đang định đi hỏi cho ra lẽ, thì Trần Hán Thăng ngăn lại: "Các cậu muốn làm gì?"

"Tôi cũng không muốn gây chuyện đâu, chỉ muốn hỏi tại sao họ có thể làm những hành động thiếu tôn trọng thành quả lao động của người khác như vậy?"

Sinh viên năm nhất là vậy, ngây thơ và đầy lòng nhiệt huyết.

Trần Hán Thăng lớn tiếng cười 'ha ha', tiến lại gần, khoác vai người vừa nói: "Chúng ta đang làm gì?"

"Tuyên truyền cùng mở rộng công việc chuyển phát nhanh của phòng 101."

"Mục đích là gì?"

"Rèn luyện kỹ năng cùng kiếm chút tiền hỗ trợ sinh hoạt."

"Chính xác."

Trần Hán Thăng nói cho cậu sinh viên này, cũng như cả đội biết: "Kiếm tiền là việc không dễ dàng. Còn chuyện rèn luyện kỹ năng, đây chính là tính huống để chúng ta cọ sát. Chỉ cần chúng ta phản ứng khác nhau thì sẽ cho ra một kết quả khác nhau, còn việc tranh cãi sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì."

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ, chẳng lẽ cứ phải nhịn xuống sao?"

Cậu sinh viên vừa rồi vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Không nhịn thì làm sao?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: “Gạo cũng chỉ là một trong số rất nhiều ngũ cốc, người cũng có thất tình lục dục. Ai chẳng có thời điểm bực bội trong người, lần này họ vứt đi, thì lần sau chúng ta lại đến đưa thêm lần nữa.”

“Nếu sợ khổ, sợ xấu hổ, thì không nên tìm việc làm thêm.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ bờ vai của cậu này, sau đó tiếp tục đi đến những phòng khác của ký túc xá.

Tình hình những phòng khác của ký túc xá cũng không khác là mấy, không nhiệt tình là hờ hững. Đương nhiên cũng có kiểu người ở giữa, đám người này nói không hứng thú cũng không phải, nhưng cũng chẳng quan tâm cho lắm.

Giống như đám người đang đánh bài trong phòng này chẳng hạn.

Người cùng phòng rủ nhau ngồi đánh bài. Đột nhiên Trần Hán Thăng đi tới, giới thiệu qua mục đích cùng thân phận của mình, còn mấy người trong phòng chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Trần Hán Thăng không hề gấp gáp. Hắn đứng đằng sau, chờ ván bài kết thúc, rồi mới phát tờ rơi cho lần lượt từng người trong phòng.

Bên thằng, tâm trạng đang tốt nên có đủ kiên nhẫn để nghe Trần Hán Thăng giới thiệu. Nhưng khi nhóm người này, bắt đầu chia bài, cũng chính là thời điểm Trần Hán Thăng chào ra về, tuyệt đối không quấy rầy hứng thú chơi bài của bọn họ.

Tầm 9h tối, cuối cùng Trần Hán Thăng đã chào hỏi hết tất cả các phòng trong ký túc xá. Nhưng ký túc xá thế này tại Tài Viện có khoảng mười mấy khu, nên công việc sau này vẫn còn rất nhiều.

Đội thứ 1 vừa ra khỏi ký túc đã muốn tản ra, ai về nhà nấy. Nhưng Trần Hán Thăng gọi nhóm người lại nói: "Mọi người cùng nhau đi ăn, uống cốc trà sữa chứ? Tôi mời."

…

Nhà ăn tầng 1 đã đóng cửa, nhưng nhà ăn tầng 2 vẫn còn mở. Đương nhiên, cơm đã hết từ lâu rồi, chỉ còn lại đồ ngọt cùng trà sữa mà thôi.

Đám người vừa vén tầm nhựa plastic được dùng làm rèm cửa lên, thì một cơ số mùi dầu mỡ cũng hương vị đồ ăn xông vào mũi. Bên trong, giờ này, đèn đã tắt đi vài chỗ, giống như rất nhiều chỗ ngồi cạnh tường là một cỗ đen kịt.

Tuy hoàn cảnh nơi này là như vậy, nhưng ở đây cũng có không ít người, trong đó có vài nhóm người của hội học sinh, đang ngồi cùng nhau thảo luận sự những việc trong hội.

Còn những chỗ đã tắt đèn bên góc kia, đến chậm cũng đừng nghĩ đến còn chỗ ngồi, vì nơi này là nơi những đôi yêu nhau đã đến trước dành chỗ rồi.

Cũng không thể trách họ được, bởi thời tiết này bên ngoài bờ hồ hay một nơi nào đó ngoài trời thì không thể ấm áp như trong nhà ăn được.

Còn nhu cầu sinh lý, cần phải khẩn trương giải quyết cho 'đệ đệ' .

"Chuyện này nếu như gọi Thẩm Ấu Sở chắc là không được, còn Tiêu Dung Ngư cũng sẽ không đồng ý. Nhưng nếu như thời gian học đại học mà không được đến nhà ăn làm nòng người, thì 4 năm học đại học còn ý nghĩa gì nữa."

Trong lòng Trần Hán Thăng suy nghĩ miên man về vấn để này, nhưng ngoài mặt vẫn đàng hoàng nói: "Các cậu ngồi ở đây, tôi đi mua trà sữa."

“Trà sữa Đài Loan’ là loại đồ uống rất mới, gần đây trong nước nổi lên là thứ đồ uống hot nhất hiên tại. Chỉ cần rảnh rỗi là trên tay Tiêu Dung Ngư lúc nào cũng cầm một cốc.

Trần Hán Thăng mua trà sữa về, ai nấy đều khách khí nói lời cảm ơn. Nhóm người không nghĩ tới mình còn được bao trà sữa, nên thiện cảm đối với ‘ông chủ’ cũng tăng lên một nấc nữa.

“Tối nay, là lần đầu tiên chúng ta làm việc. Mọi người có suy nghĩ gì không?”

Trần Hán Thăng lấy ra bao thuốc, hỏi một lượt mọi người trền bàn, sau đó mới lấy cho mình một điếu châm lửa hút.

Tập thể tham gia hoạt động, sau đó đưa ra tổng kết, sẽ giúp đỡ rất nhiều cho những người chậm tiến, giúp họ nhanh chóng kéo gần khoảng cách với những người nhóm trên, vừa có thể đề cao địa vị Trần Hán Thăng trong nhóm người.

Trần Hán Thăng thấy không có ai muốn đưa ý kiến, thì lập tức chỉ định Thượng Băng nói trước: “Học trưởng, hay anh đi đầu phát biểu đi.”

Thượng Băng đồng ý rất khoát. Anh ta buông cốc trà sữa xuống nói: “Tôi rút ra chút kinh nghiệm. Việc làm thêm không dễ làm, dù người khác không để ý, mình cũng không nên tức giận, cố gắng bình tĩnh, giới thiệu rõ ràng.”

‘Tiếp tục, mọi người lần lượt phát biểu.”

Trần Hán Thăng tiếp tục chỉ người ngồi cạnh Thượng Băng.

“Tôi cảm thấy, nhất định phải chuẩn bị kỹ càng. Lần sau nên mang theo Laptop, ghi rõ tình huống cụ thể từng phòng một trong ký túc xá.”

“Ừ, tôi thì cảm thấy chúng ta cần phải kiên trì, cố gắng giải thích cho mọi người biết là chúng ta không hề lừa đảo.”

“Tôi có một góp ý nhỏ. Chúng ta có nên làm một phần quà nhỏ, in quảng cáo phòng 101, sau đó đem đến từng phòng, coi như là vừa tặng quà vừa quảng cáo.”

…

Sau khi mọi người nói xong, thì mọi ánh mắt đều đổ về Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng dập dập tàn thuốc, nhìn một lượt mọi người, rồi từ từ nói ra: “Mọi người nói rất hay. Tôi đề nghị cho đội chúng ta một tràng pháo tay.”

“Bộp bộp bộp.”

Trần Hán Thăng dẫn đầu vỗ tay, những người khác thì ngờ ngác liếc nhìn nhau, những ai nấy cũng đều vỗ tay theo.

Loại hành vi này, không chỉ là sự động viên, mà nó còn là sự khẳng định. Ta có thể làm được, có thể vượt qua được tất cả khó khăn.

Không nghĩ tới, tiếng vỗ tay làm cho mấy người ngồi cạnh khó chịu, có một cô gái đeo kính nói ra: “Bạn học, xin chú ý giữ yên lặng. Tiếng vỗ tay ầm ĩ làm ảnh hưởng đến chúng tôi.”

Trần Hán Thăng đang tiến hành tẩy não, không ngờ có người phá rồi. Hắn cau mày nhìn về hướng người vừa lên tiếng, thì có một đám người vẻ mặt khó chịu đang nhìn mình.

“Các người ở khoa nào, đến đây làm gì?”

Trần Hán Thăng trực tiếp hỏi.

“Chúng tôi bên Khoa Học Ứng Dụng, đang chuẩn bị đệ thi biện luận trong Viện.”

Cô nữ sinh kiêu ngạo nói, câu trả lời đầy sự tự tin.

Trần Hán Thăng gật đầu nói: “Nhìn mọi người cố gắng thật đấy, nhưng không có tác dụng gì đâu, bởi người chiến thắng sẽ là khoa chúng tôi. Các người tranh thủ về phòng nghỉ ngơi, đánh bài đi.”

Cô gái tỏ ra tức giận, bỏ tài liệu xuống ‘bốp’, sau đó nói: “Bạn học, cậu là khoa nào?”

“Tôi khoa kế toán.”

Trần Hán Thăng càng tỏ ra huênh hoang, hắn còn đánh giá nữ sinh kia: “Khoa kế toán của chúng tôi nhất định sẽ xử lý kho Khoa học ứng dụng. Đến lúc đó, sẽ bắt cậu tới, làm bạn gái khoa kế toán của chúng ta.”

“Sao cậu có thể nói ra những lời ấy… .”

Có cậu sinh viên cũng ngồi bàn đấy định đứng lên, nhưng lại bị cô gái đeo kính giữ lại: “Chúng ta là sinh viên, chỉ nên đấu văn, không nên động võ. Mọi người nhớ kỹ chuyện hôm này, khóa chúng ta nhất định sẽ đánh bại khoa kế toán.”

“Tốt, nhất định đánh bại khoa kế toán.”

Một bàn cả nam lẫn nữ đồng loạt hô to, như chuẩn bị ra trận chống lại kẻ thù vậy.

Cũng may, nhóm này tuyên thệ xong thì lập tức rời đi. Trần Hán Thăng quay đầu nói: “Còn ngơ các cái gì, chúng ta bàn tiếp.”

“Tôi tổng kết thế này. Chúng ta đi đến từng phòng quảng cáo chủ yếu dựa vào khả năng tùy cơ ứng biến. Ai có thắc mắc thì chúng ta giải đáp, tâm trạng ai không tốt thì chúng ta cần thông cảm. Còn những người không tỏ ra điều gì, thì lần sau chúng ta lại tới nữa. Tóm lại, chúng ta cần phải giới thiệu cho mọi người đều biết.”

Những người trong đội đồng loạt gật đầu, ai cũng hiểu điều Trần Hán Thăng nói là mấu chốt nhất.

“Về sau, tôi sẽ rất ít cơ hội đi với mọi người. Vì vậy, học trưởng Thượng Băng sẽ làm đội trưởng, mọi người bàn bạc cho ra một cái tên, lấy từ các môn phái trong tiểu thuyết của Kim Dung đi.

Loại đề nghị thú vị này nhằm nâng cao khả năng kết dính của mọi người trong đội. Sau đó, đội 1 thống nhất đổi tên thành ‘phái hoa sơn’ .

Thương Băng lấy danh hiệu là “Lệnh Hồ Xung” .

Cuối cùng, Trần Hán Thăng bàn giao thêm chút việc nữa, là công việc phong phú và cực kỳ ý nghĩa lần này đã chính thức kết thúc.

Trần Hán Thăng định rời đi, đột nhiên Thượng Băng gọi hắn lại nói: “Hán Thăng, thật ra anh học ở khoa kế toán…”

“Đen vậy sao?”

Trần Hán Thăng còn chưa quên chuyện này, không ngờ tới Lý Quỷ lại gặp được Lý Quỳ. (không ngờ chém gió lại thành thật.)

“Đúng vậy, các lần thi trước, Khoa Học Ứng Dụng đều thể hiện ra trình độ biện luận rất cao. Tôi có cảm giác, cuộc thi này, khoa Kế toán sẽ bị họ dồn sức mà vùi dập.”

Thương Băng vừa thở dài vừa nói.

“Lệnh Hồ huynh, đừng sợ.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vai anh chàng: “Khoa Nhân Văn sẽ trả thù cho khoa Kế Toán.”

Chương 77: Hành trình mở rộng đầy cam go(3)

Ngày hôm sau, thời điểm lên lớp học, phụ đạo viên Quách Trung Vân chủ động tới tìm Trần Hán Thăng, bàn về cuộc thi biện luận. Lúc này, Trần Hán Thăng mới hiểu được quy mô cuộc thi này có vẻ lớn.

"Năm nay còn tầm 1 tháng nữa là kết thúc, còn rất nhiều việc phải làm, bao gồm cuộc thi biện luận toàn Viện, và ngày kỷ niệm 50 năm thành lập trường."

Lão Quách buồn bã nói.

Trần Hán Thăng cười thầm trong lòng. Thực ra, lão Quách là người rất sợ phiền phức, bởi vậy từ năm này qua tháng khác vẫn chỉ là một phụ đạo viên. Mà công việc này hầu như chỉ dành cho những người già, không muốn dính líu vào việc đấu đá lẫn nhau.

Khóa năm nay, có Trần Hán Thăng làm lớp trưởng, Hồ Lâm Ngữ làm bí thư chi bộ. Một người sử lý việc lớn, một người sử lý việc nhỏ, nên bệnh lười của lão Quách lại tái phát. Lão chỉ quan tâm đến chuyện mấu chốt nhất mà thôi.

"Nhà trường kỷ niệm 50 năm không liên quan đến lớp chúng ta. Chuyện này do hội học sinh xử lý. Em nghe nói, buổi lễ này sẽ kết hợp cũng với tiệc tết nguyên đán." Trần Hán Thăng lên tiếng an ủi.

Sắc mặt Quách Trung Vân có phần vui vẻ lên: "Nhưng cuộc thi biện luận lại có quan hệ. Tôi nghe nói, khoa định tổ chức cuộc thi biện luận trong nội bộ, để tìm ra người có khả

năng nói tốt nhất. Cuối cùng tìm ra người đại diện cho khoa tham dự cuộc thi biện luận toàn Viện.”

“Vâng. Chuyện này em biện. Việc này được chuẩn bị rất là long trọng.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói.

“Cậu biết là được. Thế tôi sẽ giao tất cả công việc cho cậu.”

Quách Trung Vân vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng, giọng nói đầy sự tín nhiệm.

Lão Quách vừa rời đi, là Trần Hán Thăng bước ngay tới chỗ Hồ Lâm Ngữ, gọi cô nàng ra ngoài nói chuyện: “Gần đây nội bộ khoa chuẩn bị tổ chức cuộc thi biện luận, tuyển chọn sơ bộ. Sao mình không biết?

Hồ Lâm Ngữ trợn mắt nói: “Ông nội nhà cậu thời gian không lên lớp còn nhiều hơn cả tiết học. Tôi đã hai lần đi tới phòng 101 tìm cậu mà có được đâu. Làm sao báo cáo đây?”

“Với lại, dù cho báo cáo, cậu sẽ quan tâm sao?”

Hồ Lâm Ngữ hừ một tiếng, sau đó nói.

Trần Hán Thăng cũng không phụ định: ” ‘người xúi bậy’ nói có lý đấy, nhưng cần chú ý thái độ. Chỉ cần một này ‘quả nhân’ không từ bỏ, thì vị trí lớp trưởng vẫn là của ‘quả nhân’ .”

“Phi! .”

Hồ Lâm Ngữ phỉ nhổ vào, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

Bản thân Trần Hán Thăng sẽ không mặc kệ mọi chuyện: “Lần này, lớp định cử mấy người tham gia dự thi?”

“Bạch Vịnh San, Đàm Mẫn, Trương Minh Huy cùng Đổng Tú Tú, theo thứ tự là một, hai, ba, bốn biện thủ.” Hồ Lâm Ngữ trả lời.

Trần Hán Thăng ‘ừ’ một tiếng. Hắn là lớp trưởng, dù cho không để ý việc vặt trong lớp, nhưng quen biết rất nhiều bạn trong lớp.

Nói một cách đời thường chính là, mặc kệ mọi người thích làm gì thì làm, nhưng phải nắm quyền nhân sự.

Bạch Vịnh San là một cô gái xinh đẹp thuộc lớp 2 Hành Chính Công, chỉ xếp sau Thương Nghiên Nghiên. Thường ngày cô ấy có vẻ đẹp đáng yêu trong sáng, không nghĩ tới cô ấy còn có khả năng tu duy nhanh của một biện thủ nữa.

Đàm Mẫn là đồng hương của Trần Hán Thăng. Đổng Tú Tú là cô gái ở cùng phòng với Thẩm Ấu Sở.

Trương Minh Huy là chàng trai duy nhất, có thể nói cuộc thi này là hành trình hạnh phúc của tên này.

“Hiện tại có gì khó khăn không? Cả vấn đề vật chất lẫn tinh thần.”

Trần Hán Thăng hỏi.

Hồ Lâm Ngữ suy tư một chút, rồi nói: “Buổi tối trời quá lạnh, tập biện luận trong phòng tập luyện làm tay chân đông cứng hết cả lên, mà tập ở thư viện thì không nói được.”

“Vậy thì đến chỗ làm của mình đi, nơi đó là trung tâm hoạt động của lớp. Các cậu vào phòng 102 mà luyện tập, nơi đấy 4 người tập luyện thoải mái.”

Hồ Lâm Ngữ bĩu môi nói: “Nơi đó của cậu, lạnh kém gì ở phòng tập đâu.”

“Việc nhỏ thôi mà.”

Trần Hán Thăng ga lăng nói: “Lập tức, mình sẽ mua 2 máy sưởi bằng điện không được sao? Cộng vào đó, tối tối sẽ có những cốc trà sữa nóng hổi, hi vọng những tuyển thủ của chúng ta sẽ mang lại vẻ vang cho lớp.”

Hồ Lâm Ngữ nghĩ, nếu mua máy sưởi điện thì hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề này. Cô ấy ngạc nhiên nói: “Chuyện này có phải dùng tiền quỹ lớp không?”

“Không cần.”

Trần Hán Thăng khoát tay nói: “Mình không chiếm tiện nghi của lớp, dù sao sau này chỗ đó cũng cần sử dụng.”

…

Đúng thật, Trần Hán Thăng không phải loại người nói cho sang mồm. Buổi chiều, hắn tới Chợ Nghĩa Ô mua 4 máy sưởi điện mang về, tiện thể in thêm mấy tờ rơi quảng cáo cùng đặt hàng một chút túi giấy, trên đó ghi ‘tòa nhà F-101 Tài Viện’ .

Tối hôm qua, sau khi tổng kết xong công việc. Có người đưa ra ý kiến tặng quà, đây là ý kiến cực kỳ sáng tạo. Nên Trần Hán Thăng quyết định, dùng món đồ này coi như là quà tặng nhỏ.

Sau này, có người nào không thích ném đi, cái túi này nằm trên đất vẫn giúp sức cho công cuộc tuyên truyền của tòa nhà F-101.

Thời điểm, Trần Hán Thăng mang mấy cái máy sưởi về, ghé qua quyển số Thẩm Ấu Sở đang ghi chép, thì thấy trong đó ghi chép rất gọn gàng, đâu ra đấy.

Hôm này đã có người đem thư tín đến nhờ chuyển phát. Thẩm Ấu Sở có trách nhiệm ghi chép lại.

Công việc cần ghi lại, vận chuyển từ nơi nào, chuyển đi đâu, đây là cơ sở cho việc đảm bảo an toàn đơn hàng. Đồng

thời ghi chép xem người nào giới thiệu qua, để trích phần trăm tiền thưởng.

Trần Hán Thăng cảm thấy, công việc này nếu sử dụng máy tính sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, ghi chép an toàn, nhanh chóng. Nhưng người hắn quen biết sử dụng thành thạo máy tính chỉ có Tiêu Dung Ngư mà thôi.

Máy tính của Tiêu Dung Ngư là loại Toshiba Sp6100, có giá 7000 tệ. Không những thế cô bé còn có điện thoại, đồng hộ, phụ kiện Laptop. Tiểu Ngư Nhi đúng chuẩn thấp nhất của con nhà có điều kiện.

"Mình có ngu mới đi mua. Trước tiên, mượn Tiêu Dung Ngư dùng một thời gian, sau đó nghĩ biện pháp kiếm về từ hạng mục trợ giúp sinh viên lập nghiệp của trường học mới được."

Nếu không phải vậy, Trần Hán Thăng sao có tiếng là lưu manh chứ. Điện thoại được Chung Kiến Thành ủng hộ, còn máy tính phải kiếm được qua sự ủng hộ của nhà trường chứ.

Lúc này, Lý Quyến Nam cũng đang ở đây. Tên này đang chổng mông lên, chỉnh lý lại đống thư tín đang chất ở phòng 102.

"A Nam, anh lo lắng chú ở nơi này ban đêm sẽ lạnh, nên cố tình mua cho chú cái máy sưởi này đấy."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

"Anh cho rằng em sẽ tin sao?"

Lý Quyến Nam là người thành thật, vội vàng ấp úng nói: "Anh mua cho ai, trong lòng anh hiểu nhất mà."

Thằng này không phải người ngủ, nên vẫn nhìn ra được Trần Hán Thăng xử sự với Thẩm Ấu Sở là không bình thường.

Cô bé Thẩm Ấu Sở nghe được lời này, thì khuôn mặt đỏ bừng lên, dùng giọng lo lắng nói ra: "Mình, mình không sợ lạnh."

Nguyên nhân mua máy sưởi, phần lớn là vì Thẩm Ấu Sở. Trần Hán Thăng không hề phản đối, còn nhẹ nhàng nói với Thẩm Ấu Sở: "Sau này, 2 máy sẽ đặt ở phòng 101. Một cái dành riêng cho cậu, còn một cái cho mọi người sử dụng."

Lý Quyến Nam cách đó không xa, nên nghe rất rõ những lời này. Không nghĩ tới Trần Hán Thăng đã từng bị cô gái nào đấy cắn nát cả môi, mà người đó chắc chắn không phải Thẩm Ấu Sở.

"Phi, đúng là tên cặn bã."

…

Trần Hán Thăng ngồi trong lớp học vài tiết buổi chiều, thì cửa hàng in ấn gọi điện tới nói, túi hàng mẫu đã làm xong, cần hắn tới xem qua. Nếu như đồng ý, cửa hàng sẽ bắt tay vào làm số lượng lớn.

Trần Hán Thăng lần nữa cúp học, nhanh chóng đến Chợ Nghĩa Ô.

Ông chủ cửa hàng in ấn đã quá quen thuộc với Trần Hán Thăng rồi, thấy hắn đến thì lập tức chỉ vào cái túi nói: "Nếu như không phải cậu yêu cầu, tôi sẽ không làm loại này, chi phí để ra thành phẩm quá cao, kiếm được chẳng đáng là bao."

Không gian túi giấy khoảng chừng bỏ vừa quyển sách. Ý định của Trần Hán Thăng là hướng đến sự tiện lợi, giúp sinh viên có thể dễ dàng mang theo. Trên đó quai sách được khoét giống nửa vòng tròn, bề mặt có dán giấy màu vàng nhạt, trên đó in dòng chữ màu hồng 'Chuyển phát nhanh Tài Viện tòa nhà F-101" .

Trần Hán Thăng cầm lấy hàng mẫu, quan sát tỷ mỉ, sau đó góp ý: "Ông chủ, có thể in thêm cái logo nhỏ hình hỏa tiễn giống như trong bộ phim hoạt hình có được không?"

Ông chủ tiệm in ấn vui vẻ nói: "Cậu cũng là fan đội bóng rổ Rockets sao? Là đội năm nay Diêu Minh sẽ sang NBA thi đấu. Bây giờ, tôi chính là fan của đội Rockets."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, quả thật tháng 6 này Diêu Minh với thân phận là người chơi hay nhất sẽ sang NBA thi đấu, không ngờ thời gian trôi qua thật nhanh.

"Đúng vậy, tôi cũng là fan đội Rockets. Vì vậy nhờ ông chủ làm cẩn thận thêm chút nữa."

Trần Hán Thăng cười ha hả nói. Hắn không muốn trả giá, bởi vì số tiền quá nhỏ.

Các mặt khác của túi giấy làm cho hắn rất hài lòng. Trần Hán Thăng cầm theo hàng mẫu trở về. Tối nay đội làm thêm thứ 2 sẽ bắt tay vào làm việc.

Đội này có cả nam lẫn nữ, cho nên Trần Hán Thăng dẫn họ đi đến phòng học.

Trần Hán Thăng suy nghĩ vậy, nên định ăn cơm tối sớm một chút, sau đó ở chỗ làm chơi đùa với Thẩm Ẩu Sở. Không nghĩ tới, hắn vừa tới của thì nhận được điện thoại gọi đến của Tiêu Dung Ngư.

"Tiểu Trần, mấy ngày nay sao cậu không tìm tớ?"

Mấy hôm nay, Trần Hán Thăng bận rộn đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi, cho nên hoàn toàn không để ý đến Tiêu Dung Ngư.

"Gần đây tớ quá bận đi, cậu cũng biết mà!"

Trần Hán Thăng trả lời.

“Biết là thế. Nhưng trong trường tớ chẳng quen ai, cậu lại không đến thăm tớ…”

Dù cho, Trần Hán Thăng không ở cạnh, cũng biết được giờ này Tiêu Dung Ngư đang rất tủi thân.

Hắn nghĩ sau này còn phải mượn máy tính của đại gia, nên Trần Hán Thăng dứt khoát quay đầu, hướng cổng Đông của trường đi tới: “Đêm này, cùng nhau ăn cơm đi.”

“Thật sao?”

Tiêu Dung Ngư lớn tiếng hỏi.

“Đó là dĩ nhiên, không những thế, còn có quà cho cậu nữa đấy.”

Trần Hán Thăng cười nói.

Tiêu Dung Ngư càng nghe càng thích. Thời điểm hai người gặp nhau, Tiêu Dung Ngư ngọt ngào cầm lấy cái túi Trần Hán Thăng mang tới.

“Không nghĩ tới, cậu còn cho tớ quà tặng… Hả? Quà đâu?”

“Cái túi này chính là quà đấy. Tớ tự mình thiết kế, cực kỳ bền.”

Tiêu Dung Ngư lặng đi một lúc lâu, sau đó âm thanh truyền đến cộng theo sự bất đắc dĩ.

“Trần Hán Thăng, cậu không thể ga lăng một chút với tớ được à?”

Chương 78: Trên người có mùi nước hoa của cô ấy

Trước kia, khi Trần Hán Thăng ở nhà, mỗi lần Lương Mỹ Quyên lớn tiếng gọi tên đầy đủ 'Trần Hán Thăng', thì cũng là lúc trên tay bà cầm theo một thứ gì đó để phang.

Còn cái tên 'Tiểu Trần' là đặc quyền của số ít người, như Vương Tiểu Bác, hay Tiêu Dung Ngư, bởi vì số tuổi tính theo tháng của Trần Hán Thăng ít hơn hai người này.

Điều này không có nghĩa, cứ bạn học nào hơn tuổi là có thể gọi hắn là 'tiểu Trần' . Ví dụ như Cao Gia Lương chỉ gọi là 'Trần Hán Thăng hoặc Hán Thăng', hay trong đại học đám người Dương Thế Siêu từ trước đến nay cũng không gọi 'tiểu Trần' bao giờ.

Hôm nay, Tiêu Dung Ngư thốt lên 3 tiếng 'Trần Hán Thăng', có thể hiểu cô nàng tức giận nhường nào.

Nhưng Trần Hán Thăng không cảm nhận được điều đó. Hắn vỗ vỗ 'bộp bộp' vào cái túi, hồn nhiên nói với Tiêu Dung Ngư: "Cậu đã không làm những công việc đơn giản hàng ngày quá lâu rồi. Cái túi này được làm từ vật liệu PVC, không làm ô nhiễm môi trường, bền đẹp, dùng cho con gái cầm theo để đi dạo, hay mang theo lên lớp học." (PVC: Polyvinyl clorua, làm vật phẩm tự phân hủy, an toàn cho môi trường.)

Tiêu Dung Ngư nuốt không trôi những lời nói nhảm của Trần Hán Thăng: "Bạn trai người ta, không mua hoa thì chính là socola, chẳng có người nào tặng túi giấy cả, đã vậy trên đó còn dán cả quảng cáo."

“Đó là những đôi yêu nhau. Cậu cho tớ sờ thử một chút để chứng minh chúng ta là một cặp đi.”

“Phi… Nhất nhà ngươi.”

Hai người vừa đi về phía nhà ăn Đông Đại, vừa tranh luận ầm ĩ với nhau, dù cho 2 cái bụng đói meo vì chưa được ăn gì. Trần Hán Thăng đột nhiên thở dài nói: “Giờ mình mới hiểu câu, như có gai sau lưng nghĩa là gì.”

Tiêu Dung Ngư nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, không hiểu tên này muốn nói gì.

“Nếu như ánh mắt giống viên đạn, thì mình đã thủng cả trăm ngàn lỗ rồi. Ăn cơm cùng cậu tại Đông Đại quá nguy hiểm.”

Tiêu Dung Ngư ngẩng đâu lên, lộ ra chiếc cằm duyên dáng, kiêu ngạo hỏi: “Sợ sao?”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng lập tức gật gật đầu. Hắn hi vọng nhận được sự thông cảm từ Tiêu Dung Ngư, để sau này có thể không cần đến Đông Đại ăn cơm.

“Thế chúng ta đi Tài Viện ăn đi?”

Quả nhiên, hắn đã nhận được sự thông cảm từ Tiêu Dung Ngư, cộng thêm là hướng giải quyết cho chuyện này.

Trần Hán Thăng lặng người suy nghĩ, cuối cùng cũng lên tiếng: “Vì cậu, tớ nguyện ý nếm trải sự nguy hiểm này.”

Nếu ăn ở Tài Viện, thì chuyện này không chỉ dừng lại ở sự nguy hiểm nữa rồi.

Trần Hán Thăng không dám dừng lại ở chủ đề này nữa. Hắn rất sợ Tiêu Dung Ngư đột nhiên đổi ý chạy đến Tài Viện tìm mình mà không thèm báo trước, nên uyển chuyển thay đổi

chủ đề nói chuyện: “Không phải cậu có nói, cậu tìm được một vị học tỷ học năm thứ 2 nói chuyện rất hợp sao? Làm sao lúc nãy lại nói không có bạn bè ở đây?”

Gia đình Tiêu Dung Ngư thuộc dạng có điều kiện, bản thân cô nàng lại sở hữu rất nhiều ưu thế, đang có xu thế trở thành hoa khôi của Đông Đại, cộng vào đó là tính tình hơi chút kiêu ngạo cùng khí chất có phần lạnh nhạt. Cho nên, từ phòng ký túc xá, cho đến bạn bè hai giới chẳng có ai thân thiết cả.

Trái ngược với tính cách cô ấy là một vị học tỷ, hai người trò chuyện tương đối hợp. Tiêu Dung Ngư miêu tả đó là một cô gái cũng rất xinh đẹp.

“Không phải là vị học tỷ kia bận việc trong hội học sinh, thì hôm nay cậu cũng không có cơ hội gặp tớ đâu. “

Tiêu Dung Ngư tức giận nói.

Lúc này, đột nhiên có người lên tiếng chào hỏi: “Hi, bạn học Trần Anh Tuấn.”

Không ngờ, tại đây có thể gặp được ‘răng khểnh’ Từ Chỉ Khê, bên cạnh cô nàng còn có một người con trai, trắng trẻo đẹp trai, rất giống phong cách của nam chính trong bộ phim ngôn tình, sau cặp kính là ánh mắt tràn đầy tự tin.

“Thì ra là cậu.”

Trên mặt Trần Hán Thăng nở nụ cười tươi, thuận tiện gật đầu chào hỏi người bạn trai bên canh.

“Cậu ấy là bạn trai của Chỉ Khê, gọi là Hà Dĩ Xán.”

Tiêu Dung Ngư nhỏ giọng giới thiệu.

Trần Hán Thăng gật đầu, mắng thầm mấy câu, ngay cả cái tên thôi đã có phong cách của nhân vật chính rồi.

Hà Dĩ Xán vươn tay rất có phong cách của người trí thức: "Xin chào Tiêu Dung Ngư, chúng ta đã gặp nhau tại hội trường lớn."

Trần Hán Thăng tỏ ra kinh ngạc, tên nhóc này không phải có bạn gái rồi sao? Ngay ở trước mặt bạn gái, mà dám công khai bắt tay cô gái khác, răng khểnh sẽ không ăn dấm sao?

Hắn liếc mắt qua nhìn Từ Chỉ Khê, cô nàng vẫn mỉm cười khong nói lời nào, giống như việc này quá là bình thường.

Về phía Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng cũng chẳng lo lắng gì. Bởi vì, khi còn học ở Cảng Thành, cô nàng đã luyện thành bí kíp 'né thính đại pháp', chỉ cần cô không muốn tiếp xúc, nhất định sẽ có cách cự tuyệt trong hòa bình.

Quả nhiên, Tiêu Dung Ngư lịch sự trả lời.

"Xin chào Hà học trưởng."

Sau đó cô nàng nâng tay mình lên, làm ra vẻ áy náy, thè lưỡi ra nói: "Em vừa mua cơm, không cẩn thận để tay bị dính chút dầu mỡ,…"

Hà Dĩ Xán phát hiện Tiêu Dung Ngư không muốn bắt tay, thì sắc mặt có chút thay đổi. Nhưng tên này phản ứng cũng rất nhanh, bởi vì trước mắt bao nhiêu người như thế mà bị từ chối bắt tay, cảm giác không dễ chịu chút nào.

Cho nên, Hà Dĩ Xán lập tức di chuyển cánh tay của mình về phía Trần Hán Thăng, để hóa giải sự xấu hổ vừa rồi.

"Năng lực ứng biến thật tốt."

Trần Hán Thăng đánh giá trong lòng. Hắn cũng vui lòng vươn tay ra, tạo cho Hà Dĩ Xán bậc thang để đi xuống.

Không nghĩ tới sự việc lại xoay 180 độ, Trần Hán Thăng đưa tay ra thì Hà Dĩ Xán rút tay về.

Trần Hán Thắng liếc mắt nhìn lại, thì phát hiện ra sau cặp kính cận của Hà Dĩ Xán là ánh mắt đùa cợt trêu tức.

“Con mẹ mày, bị con gái phớt lờ, nên chuyển sự tức giận lên người bố mày sao?”

Trần lưu manh là ai, sao có thể để bản thân mình chịu thiệt thòi cho được. Hắn nhanh chóng bắt được bàn tay Hà Dĩ Xan đang dần rút về, dùng sức thật lớn kéo về phía mình.

“Leng keng’ một âm thanh vang lên.

Sức lực của Hà Dĩ Xán tất nhiên là kém hơn Trần Hán Thăng rất nhiều, nên thân thể tên này nhanh chóng nhoài về phía bàn inox, kính mắt bị hất bay đi, quần áo bị đầy thức ăn bám vào.

Trần Hán Thăng còn cười hì hì nói chuyện: “Chỉ là bắt tay mà thôi, cần gì kích động như vậy chứ?”

Hà Dĩ Xán trộm gà không được lại mất cả nắm gạo, hung hăng liếc nhìn Trần Hán Thăng, quay người hậm hực rời khỏi nhà ăn.

Từ Chỉ Khê cũng từ từ bước theo, đang đi còn quay đầu liếc nhìn Trần Hán Thăng nở nụ cười.

Xảy ra chuyện như vậy, bữa cơm này cũng không thể ăn thoải mái được rồi. Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư ăn thêm 1 hai miếng nữa rồi tự động đứng dậy ra về.

Tại dưới sân ký túc xá nữ, Tiêu Dung Ngư bắt Trần Hán Thăng phải mua bánh ga tô cho mình. Cô nằng ngồi trên ghế đá, vừa ăn bánh ga tô vừa ăn hoa quả, để lộ ra đôi chân dài thon thả đẹp mê hồn.

Bỗng nhiên, từ một nơi cách đó không xa, có một cô gái, dáng người cao gầy, đang chạy tới, vừa chạy cô gái vừa lớn tiếng nói: “Tiểu Ngư Nhi, chị vừa mới họp xong đã nghe nói.

Tại nhà ăn, Hà Dĩ Xán vừa bị một cậu con trai đen sì sì làm nhục đấy."

Cô gái này đi lại gần mới nhìn thấy Trần Hán Thăng, nhìn qua một lúc, mới giật mình xấu hổ.

Tiêu Dung Ngư nắm tay cô gái giới thiệu: "Đây là học tỷ Cố Hiểu Cẩn."

Trần Hán Thăng gật đầu chào: "Xin chào, tôi chính là người con trai đen sì sì kia, tên là Trần Hán Thăng."

Cố Hiểu Cẩn càng xấu hổ thêm, còn Tiêu Dung Ngư đứng bên mỉm cười: "Chẳng lẽ cậu không đen sao? Tính cách thì thối, giống hệt một tên lưu manh."

Hai cô gái ở cùng nhau thường nói rất nhiều, Trần Hán Thăng cảm thấy hơi chán thì lên tiếng mượn máy tính để về. Hắn giả vờ hỏi bâng quơ: "Người kia cũng thật lạ, không phải là bạn trai của Từ Chỉ Khê sao? Làm sao…"

Cố Hiểu Cẩn cười trả lời: "Đây là chuyện mà toàn trường đều biết, là Hà Dĩ Xán chỉ làm bộ theo đuổi Từ Chỉ Khê thôi, nhưng trong đầu lúc nào cũng nghĩ theo đuổi Tiểu Ngư Nhi. Quan hệ yêu đương của hai người này thật ra là giả."

"What?"

Trần Hán Thăng chợt hiểu ra mọi việc: "Lòng va lòng vòng, loạn hết cả lên."

"Cậu mới loạn ấy, tớ một chút cũng không loạn."

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng bấm Trần Hán Thăng một cái. Cô nàng ở trước mặt người bạn thân rất muốn thể hiện ra mình là một nữ thần, luôn được chiều chuộng. Trần Hán Thăng cũng rất tự nhiên thừa nhận chuyện này.

Đương nhiên chuyện mượn máy tính là không có vấn đề gì. Tiêu Dung Ngư nhanh chóng lấy xuống cho Trần Hán Thăng

mượn, sau đó tiếp tục trò chuyện cùng với Cố Hiểu Cẩn.

Nhưng thời điểm hai người trò chuyện, Tiêu Dung Ngư chợt nhớ đến một việc: "Chết rồi, bên ngoài desktop có một thư mục word dùng để viết nhật ký, em còn chưa chuyển tới ổ D."

Cố Hiểu Cẩn hỏi thêm: "Nhật ký viết gì?"

"Liên quan tới Trần Hán Thăng."

"Đây không phải là chuyện tốt sao. Em suốt ngày phàn nàn tại sao hắn chẳng thổ lộ với mình, nếu như hắn nhìn thấy những dòng nhật ký này cũng coi như là một sự nhắc nhở đi."

Trần Hán Thăng chuyện gì cũng không biết, vẫn hồn nhiên đem Laptop trở về nơi làm việc. Hắn chuẩn bị hướng dẫn Thẩm Ấu Sở cách dùng excel.

Thời điểm Trần Hán Thăng chuẩn bị đến cửa, bỗng giơ tay áo lên ngửi ngửi.

Tiêu Dung Ngư rất thích dùng nước hoa, Trần Hán Thăng lại ở cạnh từ nãy đến giờ, chắc trên người phải dính một chút mùi nào đó.

"Tóm lại là không an toàn.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc, sau đó chuyển hướng đến cửa hàng tạp hóa, mua một chai bia, ba phần uống bảy phần vẩy lên người. Làm như vậy khiến cho mùi nước hoa biến mất.

Chương 79: Người đầu tiên tụt lại phía sau

Trần Hán Thăng quay về trường học đã là 6h tối. Đầu đông, trời rất nhanh tối, tòa nhà F là khu vực tự học nên đèn điện sáng trưng, giống như tòa bảo tháp lưu ly vậy.

Nhưng trong phòng 102 lại tối đen như mực, còn bên trong phòng 101 chỉ lóe lên ánh đèn sợi đốt, mờ hồ phát ra ánh sáng le lói trong đêm đen đầu đông.

Trần Hán Thăng cau mày, bước vào phòng 101. Hắn nhìn thấy Thẩm Ấu Sở vẫn đang ngồi ở góc đó, cạnh máy sưởi nhưng không hề cắm điện, một tay cầm quyển sách đọc, còn tay kia đưa lên miệng hà hơi cho ấm lại.

Ánh đèn yếu ớt bao phủ quanh người Thẩm Ấu Sở, nhìn qua trông đáng thương, nhỏ yếu, pha chút bất đắc dĩ.

Kiến Nghiệp bước vào mùa đông, thời tiết cực lạnh. Phòng 101, diện tích lại lớn, gió lùa vào như ngoài trời, hỏi sao không lạnh.

"Tạch tạch tạch."

Trần Hán Thăng lập tức bật hết điện trong phòng 101 lên. Ánh sáng đèn đột nhiên lóe lên làm cho Thẩm Ấu Sở giật mình. Cô nàng quay lại nhìn Trần Hán Thăng, trong đôi mắt anh đào đẹp đẽ hiện lên một tia an bình.

Nhưng sắc mặt Trần Hán Thăng lại không được tốt. Thẩm Ấu Sở nhìn thấy lo lắng, bất an, nên vội vàng đứng lên hỏi: "Cậu, cậu uống rượu đấy à? Để mình đi chuẩn bị nước nóng."

Trong khu nhà dạy học, phòng nào cũng có nước nòng. Trần Hán Thăng không để ý đến điều này, ngược lại dùng giọng chất vấn hỏi: "Sao không bật đèn, máy sưởi cũng không dùng?"

"Trong phòng có mỗi mình tớ, tớ không sợ lạnh."

Thẩm Ấu Sở giải thích rõ ràng.

"Mình biết cậu đang tiết kiệm tiền, nhưng điều đó không cần."

Trần Hán Thăng đem máy sưởi cắm điện, ấn nút mở, chẳng bao lâu sóng nhiệt ' hô hô' tràn ra cả phòng, cùng bao quanh thân thể hai người.

"Đưa tay ra."

Trần Hán Thăng nghiêm mặt nói.

Thẩm Ấu Sở chần chờ, bởi cô liếc nhìn bên ngoài vẫn có bạn đạp xe đạp ngang qua.

Trần Hán Thăng trừng mắt: "Đưa ra!"

"Híc híc híc, cậu không nên tức giận có được hay không?"

Thẩm Ấu Sở nhu nhược nói.

"Hiện tại, mình không tức giận nữa, cậu đưa tay ra đi."

Giọng nói của Trần Hán Thăng có phần mất kiên nhẫn.

"Duỗi, duỗi tay nào?"

Trần Hán Thăng suýt chút nữa bị chọc cho cười phá lên, cuối cùng thở dài nói: "Hai tay đều phải duỗi."

Thẩm Ấu Sở đưa hai tay ra trước mặt Trần Hán Thăng. Hắn cầm lấy, quả nhiên 2 bàn tay lạnh buốt.

"Còn nói không lạnh!"

Trần Hán Thăng nhìn qua Thẩm Ấu Sở nói.

Thẩm Ấu Sở cúi đầu không nói gì. Ánh đèn máy sưởi chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp, làm lộ ra chiếc cằm đang đỏ bừng cùng làn da trắng nõn.

Trần Hán Thăng xoa một lúc lâu thì rốt cục đôi tay Thẩm Ấu Sở đã ấm áp trở lại. Lúc này hắn mới nói thêm: "Về sau đừng tiết kiệm thế này nữa. Thời điểm bên ngoài lạnh như thế này, mà các bạn học nhìn thấy phòng 101 sáng sủa. Trong lòng họ sẽ có một loại tín nhiệm, điều này rất có lợi cho công cuộc mở rộng công việc của chúng ta."

Thẩm Ấu Sở không hiểu ý nghĩa của việc này. Từ nhỏ đến lớn, cô bé đã có thói quen sử dụng một chiếc đèn, còn máy sưởi là một điều gì quá xa xỉ đối với bản thân cô nàng.

Trần Hán Thăng lấy ra chiếc Laptop: "Mình dạy cậu sử dụng bảng thông kê Excel. Về sau, cái này dùng để ghi chép số liệu."

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở nghe lời gật đầu.

Trần Hán Thăng mở ra laptop của Tiêu Dung Ngư, sau đó liếc nhìn màn hình desktop, trên đó đều là những ứng dụng thường gặp như QQ, Ttplayer, cộng với một số văn bản học tập.

"Không ngờ Tiểu Ngư Nhi lại chọn môn pháp luật thương mại."

Trần Hán Thăng nhìn thấy nội dung pháp luật thương mại, trong lòng chợt nhảy lên. Tiêu Dung Ngư chọn môn này có phải vì mình không?

Trên đó còn có 2 văn bản cá nhân, là 'sinh nhật người nhà' cùng một bản word không được đặt tên. Trần Hán Thăng không cảm thấy tò mò nên trực tiếp lướt qua.

Hiểu biết của Thẩm Ấu Sở về máy tính là con số 0 tròn trĩnh, đơn giản như việc dùng excel, tuy đã học rất nhiều lần rồi mà vẫn không biết sử dụng thế nào. Trần Hán Thăng cũng bó tay, gõ Thẩm Ấu Sở một cái.

"Đồ ngốc."

Thẩm Ấu Sở không lên tiếng đáp lại.

Sau khi Trần Hán Thăng gõ xong, lại cảm giác có chút hối hận: "Có đau không?"

Trong mắt Thẩm Ấu Sở đã suất hiện vài giọt nước, lặng lẽ quay đầu lại nói.

"Đầu, đầu có đau một chút."

…

Trần Hán Thăng dạy một mạch đến 7h. Sau đó, hắn bước ra ngoài, chuẩn bị đi cùng đội số 2 tiến hành tuyên truyền đến những phòng tự học.

Tại sân tòa nhà A, là tòa nhà tự học, Trần Hán Thăng lên tiếng cổ vũ tinh thần toàn đội. Hứa Mộng Trúc là thành viên bộ đối ngoại cũng ở tổ đội này.

Mới bắt đầu, các thành viên trong đội, long tin ai nấy đều rất mạnh mẽ. Không ngờ bắt tay vào làm việc mới biết rằng, độ khó việc này cách rất xa so với tưởng tượng.

Bởi vì, trong các phòng tự học, đều là những sinh viên không tìm được vị trí nào trong thư viện, cũng không muốn học tại phong ký túc xá ồn ào. Nên bản chất những người cố gắng chắt chiu thời gian cho việc học, không muốn bị quấy rầy chút nào.

Cho nên, thời điểm đám người Trần Hán Thăng bước vào phòng tự học, còn chưa nói được câu gì. Đã có một bạn nữ, mặt mày nhăn nhó, thu dọn đồ đạc bước ra khỏi phòng.

“Cạch cạch cạch”

Cô gái thu dọn đồ đạc, cố gắng làm cho âm thanh thu dọn lớn nhất có thể, rõ ràng là đang rất tức giận.

Những sinh viên trong đội có chút sững sờ, bọn này dồn ánh mắt lên người Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng giống như là không thấy việc này, vẻ mặt hờ hững bước lên bục giảng: “Xin chào mọi người, xin lỗi vì đã làm chậm trễ thời gian học của các bạn. Chúng tôi là những sinh viên làm thêm công việc chuyển phát nhanh cho tòa nhà F. Hôm nay muốn giới thiệu một chút công việc của chúng tôi…”

Chỉ là giới thiệu ngắn ngủi trong vòng một phút, mà đối với đội viên tổ 2 cứ như một giờ vậy. Bởi vì trong phòng tự học, chẳng có ai thèm ngẩng đầu lên nhìn, có một số người còn bịt tai lại.

Nhưng trong hoàn cảnh như vậy, Trần Hán Thăng vẫn bình tĩnh giới thiệu một lượt, sau đó phát tờ rơi đến từng người một.

“Bạn học, nếu rãnh rỗi có thể nhìn một chút. Chuyển phát nhanh 101, ngay tại trường học, rất thuận lợi.”

Phần lớn sinh viên chỉ lạnh lùng gật đầu, có người còn chẳng thèm phản ứng lại. Khi đó Trần Hán Thăng sẽ đặt tờ rơi lên bàn, rồi tiếp tục đi đến những vị trí khác.

Cả căn phòng, chỉ có một bạn nữ mỉm cười nhận tờ rơi.

Đó lại là người quen.

“Bộ trưởng Thích, ngài học ở đây sao?”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng chào hỏi.

Bộ trưởng bộ đối ngoại Thích Vi đang tự học trong căn phòng này.

Thích Vi cầm lấy tờ rơi nói: “Tôi đã nghe qua cậu làm những việc này tại phòng 101.”

“Cuộc sống đại học buồn chán, tùy ý tìm một công việc để làm thôi.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Hoan nghênh bộ trưởng Thích đến chỉ đạo công tác.”

Hắn vẫy tay gọi Hứa Mộng Trúc lại gần. Bình thường Hứa Mộng Trúc là người hoạt bát, nhưng trong trường hợp này tỏ ra vô cùng bối rối.

Trần Hán Thăng nói thêm vài câu nữa thì lên tiếng chào tạm biệt: “Đêm nay, tôi cần làm xong ít nhất là một nửa tòa nhà A, nên phải đi đây.”

Thích Vi gật đầu: “Cậu đi đi. À mà, đưa cho tôi mấy tờ, tôi về phòng tuyên truyền hộ cho.”

Trần Hàn Thăng bước ra căn phòng tự học đầu tiên, chuẩn bị bước vào phòng học thứ 2. Đột nhiên Hứa Mộng Trúc lên tiếng: “Bộ trưởng Trần, tôi không muốn tiếp tục đi đến những phòng khác nữa.”

Trần Hán Thăng tưởng rằng nguyên nhân là do Thích Vi, nên lên tiếng an ủi: “Không sao đâu, bộ trưởng Thích sẽ không để ý chuyện này. Hội học sinh là hội học sinh còn việc làm thêm là chuyện của việc làm thêm.”

“Không phải.”

Hứa Mộng Trúc cảm thấy khó sử nói ra: “Ban đầu, mình cảm thấy bản thân không có gì phải sợ. Nhưng khi mình đối mặt vợi sự lạnh lùng của các bạn ấy, thì việc mở miệng để nói với mình là thật sự khó khăn.”

“Cậu nghĩ kĩ chưa?”

Lời này của Hứa Mộng Trúc nói đã quá rõ ràng, hắn không muốn nói thêm điều gì. Đương nhiên, có một phần nguyên nhân đó là vị trí của Hứa Mộng Trúc trong đội ngũ này cũng không phải là quan trọng nhất.

Thật ra chuyện này cũng dễ hiểu. Việc tuyên truyền ở phòng học khó khăn hơn tuyên truyền ở ký túc xá là rất nhiều. Bởi vì bên trong phòng tự học là những người xa lạ, không thể tác động lẫn nhau như những người ở cùng phòng ký túc được.

Cuộc sống mà, thành công cùng thất bại không hề có ranh giới rõ ràng. Giống như đêm nay, Hứa Mộng Trúc chỉ cần kiên trì được đến cuối cùng, thì đó sẽ là cơ hội đột phá cực hạn bản thân, còn không gắng được vẫn sẽ là dừng chân tại chỗ mà thôi.

Cô ấy lùi bước sẽ làm ảnh hưởng đến những người khác. Tổ đội này gồm có 6 người, nhưng Trần Hán Thăng đã thấy được, sau khi Hứa Mộng Trúc nói ra những lời này đã có thêm hai bạn khác tỏ ra cảm xúc sợ hãi, ngập ngừng.

“Vậy cậu về trước đi, trời lạnh nghỉ sớm một chút cũng tốt.”

Trần Hán Thăng nói ra những lời này với Hứa Mộng Trúc, rồi tiếp tục đẩy của căn phòng thứ 2 bước vào.

Hứa Mộng Trúc đứng im tại chỗ. Cô có cảm giác lần này rời đi chính là thoát ly vĩnh viễn đoàn đội này.

Kim Dung quần hiệp truyện. “Mục Niệm Từ” out.

Chương 80: Cuộc gặp lại khó xử

Trong phòng tự học thứ hai, những sinh viên vẫn biểu hiện ra thái độ hờ hững.

Trần Hán Thăng sau khi nói xong, phát hiện những người đi theo mất đi một người, vậy là có người chưa chào đã rời đội.

Trần Hán Thăng lắc lắc đầu, cóc có ba chân* rất khó tìm còn người có hai chân thì lại quá nhiều*, đi rồi vậy thì tìm lại là được.

(*Cóc có ba chân: Tên là Kim Thiềm: là con cóc người ta hay để trong nhà mà ngậm 1 đồng xu lớn ấy. Đồ vật quý thì khó tìm, còn tìm người làm thì rất dễ.)

Ở cái cửa phòng học thứ ba, Trần Hán Thăng đơn giản nói: "Các cậu có muốn thử hay không?"

Mấy người còn trong đội liếc mắt nhìn nhau. Cuối cùng, chỉ có một cậu sinh viên trong đội tên là Cao Đằng Phi chủ động bước lên bục giảng.

Cậu ta đứng trên bục giảng nhưng không ai quan tâm đến, lắp ba lắp bắp tuyên truyền về dịch vụ chuyển phát nhanh 101.

Sau khi cậu ta đi xuống, Trần Hán Thăng hỏi Cao Đằng Phi: "Trước khi nói có phải rất hồi hộp hay không?"

Cao Đằng Phi gật gù.

"Còn bây giờ?"

Trần Hán Thăng lại hỏi.

Cao Đằng Phi bình tĩnh lại nói: “Lúc bắt đầu thật sự rất hồi hộp, giờ nhớ lại thì thấy đầu óc trống rỗng. Lúc này thấy rằng không có quá nhiều cảm giác, giờ còn muốn thử lại một lần nữa.”

Trần Hán Thăng cười một tiếng “Ha ha”, trường hợp thuyết trình trước đám đông là như như vậy. Đầu tiên mở miệng thì có ngàn vạn khó khăn, sau khi mở miệng sẽ từ từ thích ứng, thực sự đây chính là một loại rèn luyện.

Sau khi ra khỏi phòng học thứ ba, có lẽ là do thấy phản ứng của học sinh phía dưới. Những người còn lại đều tìm lý do rời đi.

Có học sinh trước khi đi còn thành khẩn cùng Trần Hán Thăng xin lỗi: “Tớ cảm thấy mình phù hợp với tuyên truyền ở ký túc xá hơn, nếu như có cơ hội thì tìm đội khác thử xem.”

Trần Hán Thăng cười ha hả, qua loa nói rằng: “Có duyên thì gặp lại.”

Cao Đằng Phi có chút khổ sở không hiểu, Trần Hán Thăng vỗ vỗ bờ vai của cậu ta: “Chuyện này chờ buổi tổng kết tối nay rồi bàn lại, hiện tại chúng ta chỉ còn hai người đi tuyên truyền ở phòng học, cậu có sợ hay không?”

“Có gì mà phải sợ, tớ hiện tại không sợ.”

Cao Đằng Phi tự tin nói.

Đêm nay ở những phòng học còn lại, Trần Hán Thăng đều nhường Cao Đằng Phi làm chủ giảng, hắn ở bên cạnh giúp phát truyền đơn, sau khi rời khỏi hắn chỉ ra những sai lầm của Cao Đằng Phi .

Vì vậy, Cao Đằng Phi tiến bộ rất nhanh, từ lần thứ nhất lên đài lắp ba lắp bắp đến lúc cuối cùng âm thanh càng ngày càng vang dội.

Buổi tối lúc 9 giờ, một nửa phòng học ở tòa A rốt cục càn quét xong xuôi. Trần Hán Thăng mời Cao Đằng Phi uống trà sữa cùng làm tổng kết.

“Cậu muốn hỏi tớ tại sao không mạnh mẽ thuyết phục mọi người ở lại.”

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra đặt lên bàn: “Từ thế giới quan của các cậu, tôi có trường học chống đỡ gây dựng sự nghiệp, có di động, còn có thể tuyển mộ học sinh kiêm chức. Nhìn thật giống rất có bản lĩnh, nên đi trợ giúp những học sinh đã bỏ cuộc giữa chừng.”

“Thế nhưng đứng ở góc độ của tôi, những thứ này đều tiêu tốn rất nhiều thời gian và công sức. Còn phải thiếu nợ tùm lum, thay vì giúp đỡ những người từ bỏ giữa đường kia tại sao không nâng đỡ những người đồng ý kiên trì. Như vậy tôi có thể làm nhiều việc hơn, cậu đã hiểu chưa?”

Trần Hán Thăng tận lực, thẳng thắn nói trắng ra.

Cao Đằng Phi yên lặng gật đầu, uống hai ngụm trà sữa cậu ta lại hỏi: “Hiện tại, đội 2 chỉ còn mình tôi.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói ra: “Thế thì đã sao, việc làm thêm ngoài giờ trong đại học, rất nhanh sẽ có người bổ sung. Hiện tại tôi để cậu làm đội trưởng, cậu nên nghĩ cho mình cái biệt hiệu.”

Cao Đằng Phi suy nghĩ một chút, gọi là “Hư Trúc” .

Hai người lại giao lưu trao đổi kinh nghiệm một hồi ở phòng học, Trần Hán Thăng giơ ly trà sữa cùng Cao Đằng Phi đụng một cái: “Chỉ có người kiên trì thì mới xứng nắm giữ nhiều cơ hội.”

Trần Hán Thăng mua thêm mấy cốc trà sữa đem về căn cứ gây dựng sự nghiệp, vào lúc này 101 cùng 102 trái lại khá là náo nhiệt.

Bên ngoài gió lạnh không ngừng, nhưng hai cái gian phòng này có máy sưởi làm nổi bật một bầu không khí ấm áp.

Thẩm Ấu Sở cầm sổ tay luyện tập sử dụng excel, Hồ Lâm Ngữ ngồi bên cạnh chỉ dạy, Lý Quyến Nam cùng bạn học khác đang chơi cờ. Ở bên trong nhà kho 102, giọng của bốn người lớp quản lý công cộng ban 2 đang luyện tập có thể nghe một cách rõ ràng.

Những cảnh tượng này tạo ra một loại cảm giác đặc biệt, Trần Hán Thăng yên lặng hút một điếu thuốc, ngắm nhìn những đợt sóng của hồ nhân tạo đập lên hòn đá, sau khi ổn định cảm xúc thì trở về căn cứ.

Nhìn thấy trong tay Trần Hán Thăng cầm trà sữa, 102 truyền ra tiếng hoan hô nhảy nhót, những người tham gia tranh luận hầu hết hướng ngoại, còn có người đùa giỡn kêu to "Lớp trưởng vạn tuế".

101 thì hơi yên tĩnh, Hồ Lâm Ngữ một bên uống trà sữa, vừa nói: "Lại để cho cậu dễ dàng thu mua lòng người."

Trần Hán Thăng cười cợt: "Trà sữa cũng không chặn nổi miệng của cậu."

Nói xong hắn cầm lấy sổ sách liếc nhìn: "Ngày hôm nay có bao nhiêu kiện chuyển phát nhanh?"

"133 kiện."

Thẩm Ấu Sở nhớ rất rõ.

Trần Hán Thăng gật gù, bình thường Tài Viện mỗi ngày thì có hơn 60 kiện chuyển phát nhanh, sau khi Mạnh Học Đông không nghỉ làm thì lưu lượng chuyển hướng sang 101, hơn nữa còn có quảng cáo cùng với biểu ngữ lần trước, có chút tăng lên là điều rất bình thường.

“Bên trong 133 có bao nhiêu kiện đến từ những sinh viên chúng ta đã nhận?”

“45 kiện.”

Trần Hán Thăng không hỏi thêm nữa, căn dặn Thẩm Ấu Sở nói rằng: “Buổi tối cậu mang laptop về ký túc xá, cố gắng luyện tập thêm excel.”

“Ừ, được rồi.”

.....

Mấy ngày kế tiếp, Trần Hán Thăng lại cùng các nhóm khác đi tuyên truyền.

Những tình huống tương tự như Hứa Mộng Trúc bỏ cuộc giữa chừng, lặp đi lặp lại nhiều lần. Trần Hán Thăng chưa bao giờ có ý giữ lại, có điều người kiên trì vẫn có, đây chính ra những đại lý cấp 2 ổn định sau này.

Sau khi mấy túi giấy* “Tài Viện tòa F-101” được in ra, Trần Hán Thăng còn để cho bọn họ mang theo phân phát lúc tuyên truyền ở ký túc xá hay là phòng học.

Có thể tưởng tượng, tương lai không xa loại túi giấy này sẽ trở thành loại để đựng vật phẩm lưu thông trong Tài Viện.

Trần Hán Thăng cảm thấy còn chưa đủ. Trước tiên hắn đi mua gói thuốc Trung Hoa rồi đặt vào bên trong túi giấy, sau đó lại ôm một chồng lớn túi giấy, đi tới văn phòng của phó bí thư đoàn ủy Vu Dược Bình: “Vu bí thư, người phân loại tài liệu cho ngài đến rồi đây.”

Vu Dược Bình nhìn thấy trong tay Trần Hán Thăng cầm theo túi giấy tuyên truyền, cười nói: “Gần đây ở trường học thường hay nhìn thấy thứ đồ chơi này, tôi còn buồn bực không biết Tài Viện F-101 là nơi nào, sau đó nghĩ lại tỉ mỉ không phải đó là nơi của cậu sao.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Em có cầm theo một ít lại đây. Lúc nào ngài cần, có thể lấy ra sử dụng.”

Vu Dược Bình cười chỉ trỏ Trần Hán Thăng: “Cậu là hi vọng đoàn ủy lão sư hỗ trợ tuyên truyền đi.”

Trần Hán Thăng cũng không phủ nhận, hắn mang theo túi giấy có thuốc Trung Hoa đưa tới: “Còn phải có sự đồng ý của bí thư Vu. Hơn nữa ở phương diện thiết kế, quản lý Chung còn muốn xin thêm ý kiến từ bí thư Vu.”

Vu Dược Bình vung tay nói: “Tôi không hiểu thiết kế ····· “

Có điều nhìn thấy trong túi có thuốc Trung Hoa. Vu Dược Bình đột nhiên rõ ràng, hắn âm thầm đặt ở dưới chân, sắc mặt cũng nghiêm túc một chút: “Gây dựng sự nghiệp có gì khó khăn hay không?”

“Có ạ, đó chính là không có tiền.”

Trần Hán Thăng trực tiếp nói, Vu Dược Bình chủ động hỏi cũng không muốn nợ ân tình ý tứ.

“Tôi cũng không giúp được gì.”

Vu Dược Bình dáng vẻ như là thương mà không giúp được gì: “Tôi đã sớm nói rồi, trường học trừ ngoài việc cho các cậu hai cái văn phòng kia, những cái khác đều phải dựa vào chính các cậu.”

Trần Hán Thăng đưa tới một điếu thuốc: “Bí thư Vu, trong trường học có máy tính nào chưa được sử dụng hay không, có thể cấp cho gây dựng sự nghiệp hai máy để phát triển được không?”

Trần Hán Thăng cũng không nói là chính mình dùng, lấy hạng mục thay mặt chống đỡ, như vậy máy vi tính trước sau cũng là vật phẩm của trường, chỉ là chuyển sang nơi khác sản sinh giá trị thôi.

Vu Dược Bình tự nhiên hiểu rõ ràng, hắn suy nghĩ một chút nói: "Máy tính chưa được sử dụng đúng là còn rất nhiều. Cậu thẳng thắn lấy danh nghĩa gây dựng sự nghiệp xin tới, tôi đồng ý cho cậu qua bên kia chọn hai máy, thế nhưng không thể mang về ký túc xá để sử dụng."

Trần Hán Thăng "Ừ" một tiếng, Vu Dược Bình người này xử sự rất có quy luật, nhất định không đưa đồ của cơ quan về nhà mình, thế nhưng với quyền hạn của chức vụ hiện tại, ông ấy có thể phân phối tài nguyên nhà trường chảy về phía nơi nào.

Rời đi văn phòng đoàn ủy, Trần Hán Thăng đột nhiên nhớ tới một chuyện quay lại nói: "Nghe nói đoàn ủy học sinh cũng có thể tiến vào, em có đủ hay không điều kiện để tiến vào?"

Vu Dược Bình nhíu mày: "Công việc hàng ngày của đoàn ủy là do cô ấy phụ trách. Thời gian vừa qua, cô ấy ra ngoài học tập, tôi cùng cậu đi qua hỏi thăm một chút đi."

"Được đó, hai người chúng ta đến chào hỏi cô giáo Quan."

Trần Hán Thăng cười nói.

Hai người đi tới tầng hai Vu Dược Bình ở trước, Trần Hán Thăng ở phía sau, vừa mới vào văn phòng vẻ mặt Trần Hán Thăng chính là sững sờ.

"Tiên sư nó, làm sao là cô ấy?"

Quan Thục Mạn thấy có người tiến vào văn phòng, ngẩng đầu nhìn lên rõ ràng đều là "Người quen" .

"Bí thư Vu, bạn học Lý Quyến Nam, làm sao hai người đồng thời lại đây."

Chương 81: 'Đen thẳng dài' bên trong đoàn ủy

(*Từ mạng trung quốc: Nhằm miêu tả cô gái có mái tóc đen dài thẳng. Nói chung là tóc dài đẹp)

“Lý Quyến Nam? Ai là Lý Quyến Nam?”

Vu Dược Bình nhìn quanh, chỉ thấy ngoài mình ra thì còn lại mỗi Trần Hán Thăng, làm gì còn người nào tên là ‘Lý Quyến Nam” nữa cơ chứ.

Quan Thục Mạn ngạc nhiên: “Bên cạnh thầy là Lý Quyến Nam chứ còn gì nữa!”

Cô có ấn tượng rất sâu với ‘Lý Quyến Nam’, tuổi tác không lớn lắm, mà kỹ năng trêu gái cực kỳ điêu luyện. Tên đó vừa trợ giúp mình, vừa tự nhận mình là tên “quỷ đói nhưng đói sắc” .

Kỹ năng thả con săn sắt bắt con cá rô, sử dụng đâu ra đấy.

Vẻ mặt Vu Dược Bình sững sờ, tò mò nhìn Trần Hán Thăng, đang định lên tiếng nói. Thì Trần Hán Thăng đã ổn định xong tinh thần, bĩnh tĩnh lên tiếng nói chuyện với Quan Thục Mạn: “Cô Quan, chắc ngài nhớ nhầm tên, em là sinh viên lớp 2 Hành Chính Công, phó bộ trưởng bộ đối ngoại khoa nhân văn. Là sinh viên được nhà trường ủng hộ lập nghiệp trong trường.”

“Ồ, vậy sao?”

Quan Thục Mạn hoài nghi.

Trần Hán Thăng khẳng định nói: "Đêm hôm đó, em nhìn thấy cô đang điều chỉnh thiết bị tại hội trường trung tâm. Với một học sinh ưu tú như em, một cán bộ của hội học sinh luôn yêu cầu nghiêm khắc với bản thân mình, thì chuyện giúp đỡ là chuyện nên làm."

"Điều này là đúng. Nhưng khi tôi hỏi tên cậu là gì? Sao cậu lại trả lời là Lý Quyến Nam?"

Quan Thục Mạn cau mày hỏi.

"Không phải, em nói tên là Trần Hán Thăng mà."

Trần Hán Thăng liều chết không nói thật.

Giờ này, Vu Dược Bình đã hiểu, thì ra Trần Hán Thăng giúp Quan Thục Mạn, nhưng sau đó Quan Thục Mạn lại nhớ nhầm tên. Lão cười ha hả nói: "Tiểu Quan là giáo viên quản lý trực tiếp của hội học sinh, ngày nào cũng gặp qua rất nhiều sinh viên là cán bộ của hội, khó tránh khỏi có lúc nhầm lẫn."

Trần Hán Thăng cũng hùa theo, liên tục gật đầu, giống như việc nhầm lẫn thật sự thuộc về Quan Thục Mạn vậy.

Quan Thục Mạn nắm chắc, người đùa giỡn mình chắc chắn là cậu nam sinh này, chẳng qua có Vu Dược Bình ở đây, nên tạm thời không muốn nói rõ ràng chuyện này. Cô lập tức nói: "Chuyện kia chắc là tôi nhớ lầm. Bí thư Vu có dặn dò thêm điều gì nữa không?"

"Tôi có yêu câu gì thêm nữa."

Vu Dược Bình gác hai tay sau đầu, dựa vào ghế, ưỡn bụng ra nói: "Gần đây, trong trường đang rầm rộ chuẩn bị cho buổi lễ mừng 50 năm thành lập trường, thêm vào đó là cuộc thi biện luận. Tôi thấy cô làm việc không ngừng nghỉ suốt ngày suốt đêm, chắc cũng đã mệt mỏi lắm rồi."

Lão chỉ vào Trần Hán Thăng: "Năng lực tổng hợp của Tiểu Trần là rất mạnh, làm việc cực kỳ trầm ổn. Tôi định đề cử hắn giúp một số công việc trong đoàn ủy."

"Đương nhiên, quyền quyết định là do cô. Tôi chỉ đưa lời đề nghị thôi."

Vu Dược Bình bổ sung thêm một câu.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ, với trình độ nói chuyện của Vu mập làm việc ở đoàn ủy cho chút thui chột tài năng. Nếu như lão có thể bươn trải bên ngoài, ít nhất có thể làm quan lớn ở bộ ngoại giao.

Nếu tình huống này vào thời gian trước, chắc chắn Vu Dược Bình sẽ không vì Trần Hán Thăng mà nói chuyện. Nhưng chỉ qua một thời gian ngắn, lão quan sát thấy Trần Hán Thăng đã biến đổi khu lập nghiệp thành một nơi làm việc chuyên nghiệp, nên ý định đề cử chợt nhảy lên trong lòng.

Nếu như lão có thể kéo Trần Hán Thăng vào đoàn ủy, thì tên này chính thức trở thành người dưới trướng của mình, rất nhiều chuyện càng dễ dàng trao đổi.

Vu Dược Bình rất ít đưa ra yêu cầu. Hiện giờ, lão đặc biệt lên tiếng vì Trần Hán Thăng, nên Quan Thục Mạn không tiện từ chối. Cô nghĩ nghĩ chút rồi nói: "Đoàn ủy Tài Viện chia làm mấy nơi chính dành cho sinh viên đó là : Tin tức, văn phòng trung tâm và trung tâm giám sát, bạn học Trần muốn làm bên mảng nào?"

Đài phát thanh của trường là bộ phận của ban tin tức. Hắn nghĩ đến giọng nói có chút dọa người của học tỷ trong này, thì cảm thấy đây là một lựa chọn không tồi.

"Em muốn đi tin tức…"

Trần Hán Thăng định đưa ra câu trả lời của mình, đột nhiên Quan Thục Mạn ngắt lời: "Quên chưa nói với cậu, ban tin tức

đã đủ người rồi, chỉ còn vị trí tại văn phòng trung tâm và trung tâm kiểm soát thôi. Khả năng cân đối của bạn học Trần rất tốt, hay đi trung tâm kiểm soát đi."

Quan Thục Mạn nào dám đưa Trần Hán Thăng vào ban tin tức, chẳng may tên này làm ra chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt thì người mang tiếng sẽ là mình.

Vu Dược Bình cảm thấy đề nghị này rất được: "Quyền lợi của trung tâm giám sát tương đối lớn, đi đôi với nó là trách nhiệm cũng nhiều, vừa vặn có thể phát huy năng lực của cậu."

Vu mập đã nói như vậy rồi, Trần Hán Thăng chỉ còn cách phục tùng. Hắn còn thuận tiện vuốt mông ngựa: "Chỉ cần có thể theo bên cạnh bí thư Vu cùng cô Quan để học tập. Em đi nơi nào cũng được."

Phó bí thư đoàn ủy lên tiếng chào hỏi, nên việc phỏng vấn, thẩm tra tư cách đều có thể giản lược. Trần Hán Thăng nghiễm nhiên trở thành cán bộ trung tâm gián sát thuộc đoàn ủy.

"Vậy hai người làm việc đi. Tôi đi trước."

Vu Dược Bình vậy tay rời đi, trong phòng chỉ còn lại Trần Hán Thăng cùng Quan Thục Mạn.

"Cô Quan, em còn có việc bận. Em xin cáo từ về trước."

Trong lòng Trần Hán Thăng biết rõ Quan Thục Mạn đã nhận ra mình, cho nên nơi này không thể ở lâu được. Quân tử không thể đặt mình trong tình thế bị vây hãm được, vì vậy Trần Anh Tuấn chuẩn bị rút lui.

Thời gian rỗi có thể trêu đùa cùng cô gái ngây thơ đáng yêu như Thẩm Ấu Sở, hay nấu cháo điện thoại với người ngọt ngào tự tin như Tiểu Ngư Nhi, không phải ý nghĩa hơn sao?

Tóm lại, mình chỉ cần danh phận của đoàn ủy là được rồi.

Mặc dù, Quan Thục Mạn cũng là cô gái xinh đẹp, tuổi chỉ tầm 24 25, mái tóc dài thẳng tắp, khuôn mặt mỹ lệ. Nếu dựa theo đánh giá của Quách Thiếu Cường, chắc chắn đạt được số điểm trên 8,5.

Tóm lại cô có thể sánh ngang Thương Nghiên Nghiên. Nhưng cho hắn lựa chọn ở cùng người nào, hắn sẽ không do dự mà chọn Thương Nghiên Nghiên ở cùng một chỗ.

Nguyên nhân rất đơn giản, dù sao mình cũng chẳng cưới ai, người nào biết nhiều tư thế hơn thì chọn, thế thôi.

Nhưng, 'Đen dài thẳng*' như Quan Thục Mạn làm sao có thể buông tha cho Trần Hán Thăng dễ dàng như vậy được. Cô đẩy gọng kính lên nói: "Bạn học Trần Hán Thăng đã gia nhập đoàn ủy. Đầu tiên phải tìm hiểu qua công việc của mình chứ nhỉ?"

Cô ấy vừa nói vừa đưa qua một xấp hồ sơ văn kiện: "Đây là báo cáo gần đây của hội học sinh đưa lên. Cậu ngồi trên bàn kiểm tra một chút, đây cũng là công việc chủ yếu của trung tâm giám sát."

Trần Hán Thăng thở dài bất đắc dĩ. Hắn còn một đống việc ở nơi lập nghiệp, nhưng vẫn lễ phép nhận lấy: "Cám ơn cô Quan đã tạo điều kiện cho em hiểu hơn về công việc của đoàn ủy."

Đống hồ sơ có nội dung cực kỳ đơn giản, đại khái như bộ trưởng bộ xx khoa xx lập lập hồ sơ, hay nguyên nhân từ chức của phó bộ trưởng bộ xx khoa xx.

Tài Viện gồm 16 khoa, hội học sinh trong mỗi khoa có 7, 8 bộ. Trần Hán Thăng đoán Quan Thục Mạn chắc chắn là không có thời gian đọc, nên những công việc này tất cả đều do những sinh viên thuộc trung tâm giám sát xử lý.

Trần Hán Thăng còn thấy hồ sơ của mình được hội học sinh đưa lên. Nhưng trong phần hồ sơ này có ghi thêm dòng ‘Liên quan đến việc đồng chí Trần Hán Thăng lên chức phó bộ trưởng bộ phận đối ngoại, chúng tôi cảm thấy không thích hợp, nên cần nói rõ với đoàn ủy’ .

Người ký tên là phó chủ tịch hội học sinh Hồ Tu Bình và Tả Tiểu Lực.

Nguyên nhân không đồng ý là: Trần Hán Thăng còn nhỏ tuổi, kinh nghiệm ít, nếu lên làm phó bộ trưởng sẽ dẫn đến sự mất cân bằng trong hội, hơn nữa người này còn lợi dụng quyền hạn mưu đồ phục vụ cá nhân.

Dưới còn viết thêm: Không thỏa đáng, mời phê chỉ thị.

“Có câu thế này: Không gian xảo không thành thư đúng không?” (Không viết láo không thành câu văn.)

Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong lòng. Hắn đang định đem tờ đơn này giấu ở giữa, rồi nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này. Đột nhiên, Quan Thục Mạn từ phía sau lên tiếng hỏi: “Bạn học trần học lớp 2 Hành Chính Công, khoa Nhân văn phải không?”

“Vâng.”

Trần Hán Thăng trả lời, không biết trong đầu ‘đen dài thẳng’ đang có ý đồ gì đây.

Một lát sau, Trần Hán Thăng nghe được âm thanh click chuột phải, giống như mở một văn bản nào đấy, sau đó đè chuột xuống, kéo văn bản lên.

Trần Hán Thăng chợt hiểu ra thứ gì.

Quan Thục Mạn đang tra danh sách lớp của hắn.

Mịa, cô ấy đang kiểm tra xem lớp 2 Hành Chính Công, có nhân vật nào tên là ‘Lý Quyến Nam’ hay không!

Cái này đúng là quá cố chấp đi, thật sự quá thiếu sự va chạm xã hội mà.

Chỉ lát sau, tiếng kéo chuột dừng lại. Trần Hán Thăng làm bộ rơi bút trên mặt đất, sau đó cúi người xuống nhặt. Thời điểm đó, hắn liếc nhìn về phía Quan Thục Mạn.

Không nghĩ tới, Quan Thục Mạn cũng đang theo dõi hành động của Trần Hán Thăng, ánh mắt tràn chứa chất rất nhiều cảm xúc.

Lúc này, Trần Hán Thăng biết rằng mình đã bại lộ. Trong lòng hắn yên lặng thở dài.

Xem ra, đen thẳng dài không chỉ thiếu sự va chạm xã hội, mà còn thiếu một bạn trai báu vật kiểu như Kim Dương Minh ngày ngày bầu bạn cùng.

Bởi vì chuyện này không phải rãnh rỗi bình thường có thể làm, mà phải rãnh rỗi vượt mức cho phép của nhà nước mới làm được!

Chương 82: Cặn bã nam cùng cặn bã nữ

Tuy chuyện của Trần Hán Thăng bị vạch trần nhưng hắn vẫn "Anh dũng " ẩn nấp ở tuyến đầu, đơn giản chỉ vì "Giải trình về việc học sinh Trần Hán Thăng không thích hợp đảm nhiệm phó bộ trưởng khoa xã hội nhân văn ban liên lạc đối ngoại" .

Tình huống thực sự khá là hiếm thấy, hắn nghĩ đến việc Tả Tiểu Lực vì báo thù mà ấp ủ rất lâu, lần này lại còn lôi kéo thêm Hồ Tu Bình.

"Cô giáo Quan."

Trần Hán Thăng hỏi: "Những tài liệu này chỉ cần kiểm tra một lần là cho qua ạ?"

"Đây là con dấu của đoàn ủy, cậu cứ đóng dấu ở mục ý kiến là được."

Quan Thục Mạn lấy ra một cái dấu đỏ, cô tuyệt đối không nghĩ tới những tài liệu này đã bị Tả Tiểu Lực cùng Hồ Tu Bình sửa đổi.

Dĩ nhiên, Trần Hán Thăng lúc làm việc chỉ mang tính phô trương hơn.

Trần Hán Thăng tiếp nhận xong con dấu, cậu ta đóng "Oành, oành, oành" xuống. Khoảng nửa giờ sau, những này văn kiện hầu như đã được xử lý xong, đương nhiên tiện thể xử lý cả cái văn bản kia.

Quan Thục Mạn quả nhiên không có kiểm tra, gật gật đầu nói: "Ngày hôm nay công việc bên này đã xong. Chút nữa sẽ có những sinh viên phụ trách việc này đến nhận rồi sẽ gửi tài liệu về từng khoa, cậu cứ về ăn tối đi không lỡ bữa."

Lần này Trần Hán Thăng không ba hoa cái miệng, khách khí chào rồi về 101 gọi Thẩm Ấu Sở ăn cơm tối.

Trong lớp, học sinh đều biết Thẩm Ấu Sở ở căn cứ gây dựng sự nghiệp làm công, bọn họ nghĩ rằng Thẩm Ấu Sở là học sinh nghèo khó thế nên Trần Hán Thăng mới cố ý để lại cho một chức vụ làm việc.

Buổi tối tầm 9 giờ hơn Trần Hán Thăng trở lại ký túc xá, hắn trở về đến hành lang thì đã ngửi thấy mùi rượu từ trong ký túc xá tỏa ra.

Trần Hán Thăng đẩy cửa vào thì thấy Kim Dương Minh đang ngồi ở trên giường, bên chân đặt một thùng bia. Cậu ta tay trái cầm chai bia, tay phải một điếu thuốc. Cái điện thoại di động quý giá của cậu ta cũng vứt lại ở trên bàn học.

"Chuyện gì xảy ra?" Trần Hán Thăng hỏi.

Dương Thế Siêu bĩu môi: "Chắc lại thất tình chứ gì."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm gần đây Kim Dương Minh không phải cùng Cao Gia Lương nói chuyện yêu đương sao, hai người đàn ông còn tồn tại cái gì thất tình với không thất tình.

Lúc này, Kim Dương Minh mở miệng nói chuyện: "Lão Dương xin cậu đừng nói nhảm nữa. Tớ không phải thất tình, chỉ là lần thứ hai bị nữ nhân lừa dối mà thôi."

Dương Thế Siêu lầu bầu: "Không phải là cùng một khái niệm sao?"

Trần Hán Thăng muốn biết phát sinh chuyện gì, Kim Dương Minh sẽ không thật cùng Cao Gia Lương làm chuyện gì chứ.

Sau đấy hắn ngồi xuống cầm lấy một chai bia, bật nắp nói: "Lão lục tớ cùng cậu uống một chai, có chuyện gì không nên giấu ở trong lòng, nói ra tốt hơn."

Kim Dương Minh uống một hớp bia lớn, hai mắt đỏ đậm nói rằng: "Tối hôm nay, tớ thực sự nhịn không nổi nữa. Sau đấy mạnh dạn gọi điện thoại cho A Lương ····· "

"Sau đó thì sao?"

Trần Hán Thăng không thể chờ đợi được nữa muốn biết chuyện kế tiếp.

"Sau đó một người đàn ông tiếp chuyện."

Kim Dương Minh tâm tình đột nhiên kích động lên: "Điều này chỉ rõ a Lương vốn là có bạn trai, cậu ấy đã có bạn trai mà vẫn cùng tớ ve vãn nhau trên điện thoại di động, thật sự quá đê tiện đi."

Quách Thiếu Cường ở bên cạnh nói lời châm chọc: "Lão lục cậu cứ học theo tớ là được rồi, không nên nghĩ chuyện yêu đương. Cứ tự do một mình là tốt rồi."

Kim Dương Minh không phản ứng lại Quách Thiếu Cường, Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút hỏi: "Vậy cậu có nói chuyện không?"

"Không có, tớ nghe được giọng nói của nam sinh lập tức bỏ máy xuống, ở thành phố này đơn giản lại thêm một cô gái gạt tớ nữa mà thôi."

Kim Dương Minh sâu sắc thở dài một hơi: "Khai giảng chưa được bao lâu, tớ đã trải qua ba lần thất tình. Tớ không

muốn làm một tên cặn bả. Có lẽ nhưng cô gái này muốn bắt tớ làm cặn bã hay sao?"

Trần Hán Thăng vốn muốn an ủi một lúc, việc này chính mình cũng có trách nhiệm, nhưng nghe những lời kia xong lập tức cảm thấy khó chịu.

Đồ chó Kim Dương Minh này vì muốn khoe khoang chính cậu ta phức tạp hóa những câu chuyện tình cảm của chính mình.

Chuyện tình với Thương Nghiên Nghiên có thể xem là tình đơn phương;

Cho tới lần này, tuy Cao Gia Lương mặc dù là đàn ông, nhưng trò chuyện ra thật có cảm tình, cũng miễn cưỡng tính được là một chuyện;

Còn chuyện với Thẩm Ấu Sở chưa kịp giao lưu thì đã bị Trần Hán Thăng cắt đứt, chuyện này mà Kim Dương Minh cũng thêm vào cho được.

"Thực sự là muốn giả bộ không chừa thủ đoạn nào a."

Trần Hán Thăng ho một tiếng: "Lão lục, cậu nên tích cực 1 chút, một ngày nào đó cậu sẽ gặp được một cô gái. Cô ấy sẽ dịu dàng săn sóc, thiện lương hào phóng, không chê cậu xấu, không chê cậu thua kém cũng không muốn điện thoại di động của cậu, cũng không muốn tiền của cậu ngươi."

Kim Dương Minh cảm động ngẩng đầu lên: "Cô gái như thế có thể tìm được ở nơi nào?"

"Tớ còn chưa nói hết câu, thực ra cô ấy cũng không muốn cậu."

"Trần ca! ! !"

"Ai nha chỉ đùa một chút thôi, các cậu chưa từng gặp mặt nhau, cũng không thể nói là thất tình, đến uống bia đi ····· "

Sựu sầu não của người trẻ tuổi tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Sáng ngày tiếp theo Kim Dương Minh kế hoạch buổi tối đi suốt đêm, Trần Hán Thăng thì như cũ vẫn trốn tiết đi căn cứ 101 gây dựng sự nghiệp.

Tối hôm qua sau khi tắt đèn 602 lại mở tiệc trà, hôm qua nói chuyện gì Trần Hán Thăng đã quên hết. Bây giờ hắn nghĩ chuyển cái ghế ra vườn trồng trọt nằm trên đấy híp mắt, phơi nắng, ngủ ngon một giấc.

Mơ mơ màng màng thời điểm, Trần Hán Thăng đột nhiên bị lay tỉnh, vừa mở mắt nhìn thấy Hồ Lâm Ngữ.

Cô thở hồng hộc nói: "Trần Hán Thăng cậu mau chóng đi phòng học, ban của chúng ta có người đánh nhau."

Trần Hán Thăng còn tưởng rằng trong lớp mấy tên nam sinh đánh nhau, hắn rất tự tin lắc đầu một cái: "Tưởng gì, tớ chỉ cần còn ở trong trường một ngày thì công cộng quản lý ban 2 không ai dám đánh nhau."

Hồ Lâm Ngữ sốt ruột nói rằng: "Không phải người bên mình đánh nhau, mà có người bên ngoài đánh học sinh của lớp chúng ta."

Trần Hán Thăng "Rầm" một tiếng đứng lên đến rồi: "Có chuyện gì mà không thể nói chuyện, nhất định phải đánh tới cửa nhà?"

Dọc theo đường đi, Hồ Lâm Ngữ cũng nói rõ tình huống.

Mọi chuyện xảy ra trong thời điểm nghỉ giải lao, đột nhiên một đám nam sinh xông tới, thì có một tên xông lên tát Thương Nghiên Nghiên một cái, trong miệng còn mắng rất khó nghe.

Trần Hán Thăng "Ừ" một tiếng, cũng không có gì ngạc nhiên vì hắn biết Thương Nghiên Nghiên bên ngoài có rất nhiều chuyện tình khác nhau. Có điều mấy tên kia có thể đến

phòng học tát người. Đây căn bản là không coi công cộng quản lý ban 2 để ở trong mắt, nếu việc này truyền ra ngoài thì mặt mũi của lớp trưởng để ở đâu nữa.

"Trong lớp có bạn học bị tát, những nam sinh khác đều là người chết sao?"

Trần Hán Thăng bước chân như gió, Hồ Lâm Ngữ chạy chậm theo ở phía sau giải thích: "Cũng là bởi vì Chu Thành Long cùng Dương Thế Siêu muốn cùng đám người kia đánh nhau, hiện tại chỉ có cậu mới có thể hóa giải được."

"Tại sao muốn ngăn cản. Tớ đây không muốn không làm trọng tài."

Trần Hán Thăng khinh thường nói, đột nhiên lại nhớ tới một cái chuyện quan trọng: "Trong lúc xung đột, Thẩm Ấu Sở có hay không bị liên quan?"

Hồ Lâm Ngữ không nhịn được mắt trợn trắng, Thương Nghiên Nghiên bị ăn một bạt tai. Trong phòng học lập tức sẽ đánh nhau, Trần Hán Thăng lại quan tâm nhất tới Thẩm Ấu Sở.

"Yên tâm, Thẩm Ấu Sở của cậu ngồi cùng với tớ, bình yên vô sự."

.....

Lên tới lầu B là địa điểm dạy học, Hồ Lâm Ngữ chỉ vào một chiếc mới tinh Jetta ở tầng dưới nói rằng: "Đây là xe của bọn hắn."

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn, biển số xe Hỗ Thành (Thượng Hải), Thương Nghiên Nghiên cũng là người Hỗ Thành (Thượng Hải).

"Có một cái jetta mà cũng dám đến đây kiếm chuyện."

Trần Hán Thăng gắt một cái mắng.

Lúc này ở phòng học của công cộng quản lý ban 2, có mấy nhóm người đứng phân biệt rõ ràng.

Có chút học sinh không biết làm sao đứng lên đến, cũng tai hại sợ trốn qua một bên, còn có muốn xông tới đánh nhau, cũng có chặn ở chính giữa khuyên can, bọn họ trong miệng hô: "Hồ Lâm Ngữ làm sao vẫn chưa trở lại, không phải nói đi gọi lớp trưởng sao?"

Mấy tên nam sinh viên bị vây vào giữa, bất quá bọn họ kiêu ngạo phi thường hung hăng, trong đó một tên nam sinh vẫn cứ hung ác chỉ vào Thương Nghiên Nghiên chửi ầm lên.

"Cặn bả nữ!"

Trần Hán Thăng bước vào phòng học, đầu tiên tìm vị trí của Thẩm Ấu Sở, cô đang đứng ở phía sau Thương Nghiên Nghiên, cúi đầu dùng ngón tay nhẹ nhàng đâm đâm phần eo Thương Nghiên Nghiên.

Thương Nghiên Nghiên bị ăn một bạt tai, khóc đến trang điểm mắt đều nhòa, nước mắt mông lung vừa quay đầu, Thẩm Ấu Sở cẩn thận từng li từng tí đưa đến một tờ giấy đến cho cô.

Thương Nghiên Nghiên sửng sốt một chút, gật gù không lên tiếng, tiếp nhận giấy tiếp tục lau nước mắt.

Trần Hán Thăng rốt cục yên tâm, khóe miệng nanh cười một tiếng.

"Mấy con chó dám đến ban chúng tao gây sự, không biết nơi này tao che chở sao?"

Trần Hán Thăng "Xoạt xoạt" một tiếng, trực tiếp khóa hết của cửa phòng học từ bên trong.

Chương 83: Tớ muốn giúp cậu châm thuốc

Trần Hán Thăng vừa đến, lập tức làm không khí trong phòng có sự thay đổi.

Những tên con trai trong lớp chuẩn bi xông lên đánh đã dừng lại, những người can ngăn thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mấy học sinh trốn ở góc tường thì từ từ đứng thẳng người lên. Cục diện dần ổn định lại.

Mấy sinh viên từ trường khác vừa mới bạt tai cứ tưởng là giáo viên Tài Viện đến, nhưng nhìn lại Trần Hán Thăng thấy có vẻ không đúng, hình như tuổi có chút nhỏ. Bọn này đang nghĩ trong lòng xem có nên nói vài câu thể hiện khí thế hay không.

Không nghĩ tới, Trần Hán Thăng không muốn nói nhiều, bởi vì chậm một chút nữa là bảo vệ trưởng sẽ tới. Hắn chỉ vào mấy người đang định can ngăn, lớn tiếng nói: "Các người tránh mịa ra đi, người trong lớp đã bị đánh rồi, thế mà các người còn có tư tưởng ba phải, muốn làm người tốt sao?"

Dương Thế Siêu cùng Chu Thành Long thấy Trần Hán Thăng lên tiếng ủng hộ, thì trong lòng không còn vướng mắc điều gì, những lời thô tục trong miệng lại bắt đầu phun ra.

Mấy người can ngăn cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, ai nấy đều ngây người ra không dám can ngăn nữa. Đám kia chỉ có 4 người, làm sao mà chống cự đây, rất nhanh đã nằm sàn.

‘Bốp bốp’, trên mặt đứa nào đứa nấy đều dính vô số chiêu thức.

Trần Hán Thăng đứng một bên lạnh lùng nhìn. Hắn không có ý động thủ.

Chỉ một lát sau, không ngoài dự đoán, bảo vệ trường đã tới, nhưng cửa ra vào đã bị Trần Hán Thăng khóa trái rồi.

Ở bên ngoài, bảo vệ lớn tiếng kêu gào gõ cửa. Trần Hán Thăng giả bộ không nghe thấy, cho đến khi hắn cảm giác bốn người kia bị đánh đã đủ, mới lại gần mở cửa.

“Vì sao giờ này mới mở cửa?”

Bảo vệ lớn tiếng hỏi.

Trần Hán Thăng nhún vai nói: “Bên trong ồn quá, nên tôi không nghe thấy gì.”

Bảo vệ nghẹn họng. Bọn họ cũng không có chứng cứ nên không thể nói Trần Hán Thăng dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn họ, đã thế lại còn cố tình không mở cửa.

Trong phòng học, bàn ghế sách sở rơi đầy đất, có 4 tên học sinh bị đánh thảm nhất, trên mặt còn lưu lại vết máu, trên người chỗ nào cũng bị thương, quần áo thì rách be bét. Mà đám này chỉ dám đứng sau bảo vệ, núp ở góc tường.

Còn đám con trai bên kia, nhìn ai cũng chật vật, nhưng lại không tìm thấy nửa điểm bị thương.

Bảo vệ nắm chặt trong tay chiếc gậy cao su, lớn tiếng nói: “Những ai vừa đánh nhau, đều phải đi theo tôi.”

“Đợi một chút.”

Trần Hán Thăng ngăn ở phía trước: “Làm sao các ông không hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, vừa đến đã muốn mang mọi người đi. Chúng tôi còn phải học bài.”

Bảo vệ nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, sau đó nói: "Đánh nhau mà còn muốn học, cứ chờ bị xử lý đi. Cậu cũng phải theo chúng tôi."

Bảo vệ nói xong thì nắm quần áo Trần Hán Thăng định kéo đi, nhưng Trần Hán Thăng nhanh chóng tránh thoát: "Ông mày không đánh nau, tại sao phải theo các người?"

Trần Hán Thăng không muốn đánh nhau vì mục đích này. Hắn muốn kéo bọn người Dương Thế Siêu ra khỏi vũng bùn này, và đẩy hết trách nhiệm lên đầu 4 người kia.

"Thật ra không chỉ tôi không theo các anh, mà cả lớp tôi cũng không đi theo các anh."

Trần Hán Thăng chỉ vào 4 người mặt mũi đang sưng vù kìa nói: "Những người này là sinh viên bên ngoài Tài Viện, dám đến đây trêu chọc con gái lớp tôi. Không những thế, bọn chúng còn tát cô ấy. Thương Nghiên Nghiên, cậu qua đây."

"Các anh thấy không? Đây là sinh viên Tài Viện đấy. Con mẹ nó, tiền lương của các anh trong đó có phần là học phí của cô ấy đấy?"

Trần Hán Thăng lớn tiếng trách mắng bảo vệ: "Hiện tại, cô ấy bị lưu manh ngoài trường đánh. Các anh lại cố gắng bảo vệ bọn chúng. Các người làm chúng tôi ớn lạnh cùng thất vọng rồi đấy?"

"Chuyện này…"

Trần Hán Thăng chính là một tên lưu manh có học thức, tư duy của bảo vệ làm sao mà theo kịp được. Nhất là khí thế đồng lòng đồng sức của lớp 2 Hành Chính Công cùng nhau chống lại kẻ thù, làm cho đội bảo vệ không còn dáng vẻ hung hăng như trước nữa.

Rất nhanh, trưởng đội bảo vệ của trường đã có mặt, anh ta nghe qua báo cáo rồi đánh giá một lượt tình huống ở đây.

Lúc này, Trần Hán Thăng đổi lại một cách nói chuyện khác, dù sao người ta cũng là trưởng một ban ngành trong trường, nên không thể sai lầm mà làm hại những người trong lớp được.

"Xin chào ngài, tôi là lớp trưởng lớp 2 Hành Chính Công, phó bộ trưởng bộ đối ngoại khoa nhân văn, thành viên đoàn ủy bộ phận trung tâm giám sát của Tài Viện, cùng người phụ trách căn cứ lập nghiệp dành cho sinh viên."

Trần Hán Thăng bước lên phía trước 'Tạch tạch tạch' kể ra một loạt thân phận của bản thân. Đừng tưởng rằng, lời nói này không có tác đụng, bởi vì trưởng đội bảo vệ nghe thấy thì lập tức nghiêm túc hẳn lên.

"Chuyện này đã quá rõ ràng rồi. Bốn người bên ngoài này lái xe vào trường trêu chọc nữ sinh Tài Viện, lớp 2 Hành Chính Công. Tất cả 54 con mắt trong lớp đều đã thấy có thể làm chứng. Còn vật chứng chính là dấu vết năm ngón tay vẫn còn in trên má Thương Nghiên Nghiên đây."

Trần Hán Thăng hắng giọng nói tiếp: "Còn phần con trai lớp chúng tôi, trong đầu chỉ có suy nghĩ muốn bảo vệ bạn nữ trong lớp mà thôi."

Càng ngày có càng nhiều học sinh vậy quanh, áp lực của đội bảo vệ càng lớn. Tên đội trưởng gọi một cuộc điện thoại xin chỉ thị, sau đó nói ra: "Lớp 2 Hành Chính Công tiếp tục học tập, còn 4 bạn kia theo chúng tôi về phòng bảo vệ để sử lý. Mặt khác, xin mời bạn học Trần Hán Thăng cùng với bạn học Thương Nghiên Nghiên đi theo chúng tôi để hỗ trợ điều tra."

Bởi vì lúc nãy, thái độ của người bảo vệ kia, nên những người trong lớp còn chưa tin cho lắm. Trần Hán Thăng cười hì hì, vẫy vẫy tay, ý nói mọi việc đã ổn rồi, không có việc gì đâu.

Trưởng đội bảo vệ cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ uy tín của lớp trưởng lớp này thật là cao.

Lúc nãy, đã có thêm mấy người bảo vệ đi tới, dắt theo 4 người kia xuống tầng. Nhưng tên đã bạt tai Thương Nghiên Nghiên tỏ ra tức giận, còn chỉ trỏ về phía Trần Hán Thăng ý chửi ‘con mẹ ngươi’ .

Đội trưởng đội bảo vệ lớn tiếng quát: “Ngu xuẩn, ngoan ngoãn lại cho tôi.”

Trần Hán Thăng làm sao để mình chịu thiệt thòi được. Hắn cố ý xuống dưới chậm một chút, đi lại gần nói với Dương Thế Siêu: “Thấy cái xe dưới sân trường kia không? Đập nát nó cho tôi.”

“Sẽ không sao chứ?”

Dương Thế Siêu lo lắng hỏi.

Trong nhận thức tên này, đánh nhau chỉ là việc nhỏ thôi, nhưng đập xe lại là chuyện rất lớn.

Trần Hán Thăng nhìn tên này nói: “Tội vạ đâu tao chịu.”

Dương Thế Siêu gật đầu không hỏi thêm nữa.

…

Bốn tên từ bên ngoài vào đến phòng bảo vệ để ghi thân phận. Thì ra, đám này đều là sinh viên Đại Học Khoa Học Tự Nhiên tại Thượng Hải, trong đó người đánh Thương Nghiên Nghiên là mối tình đầu của cô.

Trần Hán Thăng đối với sự việc lộn xộn này cũng không quan tâm lắm. Kệ mẹ chúng mày là bạn trai hay là cha nuôi, lớp 2 Hành Chính Công là nơi bố mày bảo kê, muốn huênh hoàng thì đừng tới Tài Viện.

Cách sử lý của trường học cực kỳ tinh tế. Nếu như báo cảnh sát thì hai bên đều có vấn đề, dù sao 4 người này chỉ chịu đựng vài vết thương bên ngoài, nên trường học chỉ ghi chép lại thân phận đám này, tiến hành cảnh cáo rồi cho về.

Bốn tên ngơ ngác bước đi về chỗ đậu xe, lúc này mới phát hiện xe mình bị đập, mảnh kính chắn gió cùng đèn xe văng đầy đất.

Bảo vệ của trường làm như không thấy gì, còn dục bọn họ: "Nếu các người không đi nhanh, chúng tôi sẽ đi ăn cơm trưa. Làm vậy, các cậu muốn đi cũng khó đấy."

Giờ đây, những tên này mới biết được, trong Tài Viện có một học sinh 'vô cùng quan trọng' tồn tại. Đám này không dám rên lên một tiếng nào, lẳng lặng lên xe rời đi, ngay cả chút dũng khí trừng mắt cũng không dám làm.

"Tên sinh viên quan trọng' này là loại sinh viên có người đỡ đầu, có quan hệ, đã thế lại được các bạn học ủng hộ.

Có lẽ chuyện này đối với trường học chả là gì. Nhưng nếu cùng hắn tranh tài trong Tài Viện, đấu 100 lần thì thua cả 100 lần.

Trần Hán Thăng nhìn chiếc xe Jetta rời đi, thì trên miệng hiện lên nụ cười. Hắn rút ra điếu thuốc định châm lửa, đột nhiên Thương Nghiên Nghiên giật lấy bật lửa.

"Để tớ giúp cậu châm thuốc."

"Tạch" một tiếng, Thương Nghiên Nghiên giơ bật lửa lại gần miệng Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhìn cô nàng, bên má vẫn còn in năm dấu tay chưa tan. 10 móng tay được sơn màu đỏ làm cho người nhìn cảm giác lâng lâng.

"Cám ơn."

Trần Hán Thăng cúi xuống châm lửa, sau đó lặng lẽ về nơi lập nghiệp, phòng 101.

Thương Nghiên Nghiên đứng lặng tại chỗ một lúc, sau đó cất chiếc bật lửa của Trần Hán Thăng vào trong túi.

Chương 84: Rượu không ngon, tiệc cũng không tốt

Trần Hán Thăng vừa trở lại tòa nhà F-101, bỗng điện thoại vang lên, thì ra là phụ đạo viên Quách Trung Vân gọi tới, có lẽ muốn hỏi về sự việc mới diễn ra.

“Tình huống buổi sáng thế nào? Tôi nghe nói Thương Nghiên Nghiên bị đánh à? Sau đó, con trai trong lớp đánh lại người ta phải không?”

Buổi sang, lão Quách không có mặt ở trường, chắc giờ mới nghe được tin tức.

Trần Hán Thăng lập tức kể lại sự việc vừa rồi lần nữa, đương nhiên chỉ kể đại khái thôi. Hắn chỉ nói, bạn trai cũ Thương Nghiên Nghiên đến phòng học quấy rối, hơn nữa còn đánh người, làm mấy bạn trai không nhìn được mới phải đuổi đám người kia đi.

Lão Quách làm sao dễ bị gạt như vậy được, vôi lên tiếng hỏi: “Còn cái xe thì sao? Nghe nói xe bị đập?”

“Ủa, ai mà rỗi hơi vậy chứ?”

Trần Hán Thăng thầm mắng trong lòng. Nhưng ngoài miệng lại cười nói: “Lớp chúng ta có mấy tên nhóc máu liều nhiều, chỉ không may làm hư vài cái đèn xe thôi.”

“Tôi biết rồi.”

Thật ra, Quách Trung Vân đã đoán ra chín phần mười, sự việc này chắc chắn là Trần Hán Thăng bày ra. Nhưng tên này cực thông minh, đó là hắn không ra tay hành động, vì vậy có

thể tránh thoát trách nhiệm, không những thế sự kiện tập thể này những người động thủ đều có lý, nên không thể đuổi học cả đám được.

Lão Quách thởi dài nhắc nhở: "Vẫn cần phải nắm giữ chừng mực. Năm nay trường chúng ta kỷ niệm 50 năm thành lập trường phải lấy sự ổn định làm chuẩn. Giờ tôi phải đi báo cáo việc này với chủ nhiệm khoa đây."

Lão Quách nói báo cáo, thật ra là hỗ trợ bọn hắn giải thích. Cú điện thoại này kết thúc, sự kiện 'đập xe' cũng sẽ chấm dứt theo. Nhưng tiếng động của nó trong miệng những sinh viên chắc chắn sẽ còn kéo dài.

Trong hội trường trung tâm của khoa Nhân văn, Tả Tiểu Lực, Hồ Tu Bình cùng Mục Văn Linh đang bàn nhau xem tổ chức cuộc thi sơ tuyển chọn ra tuyển thủ thi biện luận ra sao. Nhưng sau đó, 3 người nghe được sự việc diễn ra trong lớp 2 Hành Chính Công, thì chủ đề nói chuyện lại chuyển sang mục tiêu khác là Trần Hán Thăng.

Tả Tiểu Lực cười lạnh nhạt: "Tôi đã nói người này là một quả bom. Việc đập xe cũng dám làm, quá mức ngu ngốc."

"Tôi không cảm thấy vậy."

Mục Văn Linh lắc đầu nói: "Bạn nữ của lớp bị đánh, chẳng lẽ còn muốn ngồi xuống làm hòa với nhau?"

"Nhưng hắn làm vậy, người ngoài sẽ nói Tài Viện chúng ta là một đám lưu manh."

Tả Tiểu Lực bất bình, tức giận nói.

Mục Văn Linh là một cô gái, nên rất hiểu cảm giác của một cô gái như Thương Nghiên Nghiên. Nếu trong lớp có một lớp trưởng như Trần Hán Thăng, mọi người sẽ yên tâm hơn rất nhiều. Cho nên Mục Văn Linh kiên định ý kiến bảo vệ Trần Hán Thăng.

“Tôi cảm thấy Trần Hán Thăng không phải lưu manh, những người từ bên ngoài kia mới là lưu manh.”

Hồ Tu Bình thấy hai người cãi nhau, thì lên tiếng can ngăn: “Được rồi, được rồi chuyện của Trần Hán Thăng thì kệ hắn việc gì phải cãi nhau. Nhiệm vụ của chúng ta là bàn về cuộc thi biện luận cơ mà?”

Mục Văn Linh tức giận hết sức: “Sao chuyện của Trần Hán Thăng chúng ta lại mặc kệ được. Dù sao hắn cũng là phó bộ trưởng bộ đối ngoại thuộc hội học sinh đấy?”

Hồ Tu Bình cùng Tả Tiểu Lực liếc mắt nhìn nhau, phần văn kiện ‘giải thích nguyên nhân Trần Hán Thăng không thích hợp đảm nhiệm vị trí phó bộ trưởng’ là hai người dấu diếm Mục Văn Linh để đưa cho đoàn ủy. Hai người lo lắng Mục Văn Linh sẽ có động tác, nên chuẩn bị trước ‘tiền trảm hậu tấu’ .

Thực tê, Trần Hán Thăng chẳng thèm nghĩ xem mọi người nói gì về mình, mà giờ này còn đang tìm xem, không biết mình để bật lửa ở đâu.

“Mịa nó, rõ ràng mình vừa hút thuốc cơ mà!”

Hắn không nghĩ ra mình đã đưa bật lửa cho Thương Nghiên Nghiên. Bởi vì trên đại học là tình trạng này, bạn bỏ ra bàn 5 tệ sau 3 ngày nó vẫn nằm đó, nhưng bỏ quên bật lửa trên bàn khoảng 3 phút thôi là mất dạng rồi.

Có cùng khả năng biến mất một cách vô hình như bật lửa còn có khăn tay.

Hắn sờ hết túi này lẫn túi nọ vẫn không tìm thấy bật lửa ở đâu. Cuối cùng, Trần Hán Thăng chỉ còn cách bỏ điếu thuốc xuống, lấy Laptop ra nghịch.

Hiện tại, mỗi ngày hắn đều phải sự dụng máy tính, một là xem ngày hôm đó nhận được bao nhiêu đơn hàng, hai là kiểm

tra xem trình độ sử dụng excel của Thẩm Ấu Sở có tiến bộ không?

"Bên ngoài desktop lộn xộn quá."

Trần Hán Thăng thầm nói.

Tiêu Dung Ngư thích để văn bản bên ngoài, bởi vì đây là máy tính cá nhân, nên chỗ nào thuận tiện nhất là dùng thôi. Hiện tại, có thêm người ngoài sử dụng nên cảm giác cho chút lộn xộn. Trần Hán Thăng dự định sửa xoạn lại bên ngoài desktop cho ngăn nắp lại.

"Cái word này không có tên, hay trong lúc vô tình bấm nhầm nhỉ?"

Trần Hán Thăng định mở ra xem, nếu bên trong không có thông tin quan trọng gì thì có thể xóa cũng được.

Nhưng bất ngờ đã đến, hắn mở ra thấy bên trong có văn bản, không những thế còn liệt kê sự việc theo từng ngày cho dễ nhớ nữa.

Trần Hán Thăng định đóng lại, bởi hắn là người không thích nhòm ngó bí mật của người khác.

Trừ phi, bí mật này có liên quan đến mình.

Ngày 1 tháng 9 năm 2002: Trời trong sanh.

Hôm nay là ngày khai giảng, Trần Hán Thăng làm cho mình khóc 2 lần, một lần tại bến xe, một lần tại ký túc xá.

Ngày 15 tháng 9 năm 2002: Trời trong xanh

Hôm nay, Trần Hán Thăng lại làm cho mình giận.

Ngày 3 tháng 10 năm 2002: Trời trong xanh.

Hôm nay, Trần Hán Thăng đi quan bar chơi bời lêu lổng, làm mình tức giận khóc, cũng tự nhủ với bản thân mình không được phép quan tâm đến hắn nữa.

Ngày 6 tháng 11: Trời mưa nhỏ.

Hôm nay mình gọi điện cho Trần Hán Thăng để hỏi hắn. Nếu như ông trời cho hắn 5tr tệ, nhưng vĩnh viễn sẽ không gặp được mình nữa, hắn sẽ đồng ý sao?

Trần Hán Thăng nói đây là song hỷ lâm môn, vì cái gì không đồng ý đây?

Ngày 27 tháng 11 năm 2002: Trời âm u

Trần Hán Thăng luôn đè nén bản thân mình không muốn tỏ tình, phải chăng hắn đã có người con gái khác?

…

Trần Hán Thăng trợn mắt, há hốc mồm, cố gắng xem hết. Tiêu Dung Ngư có phải bị bệnh rồi hay không? Vì sao toàn nhớ đến chuyện mình làm không tốt vậy? Mình giúp cô ấy mang hành lý, mời cô ấy ăn cơm, rồi còn mua quân áo, làm sao 1 cái cũng không viết?

Còn có, cô nàng muốn ghi lại làm cái gì? Có phải để sau này có chuyện gì cãi nhau, còn sử dụng tài liệu?

Hắn vừa oán trách xong, thì chợt nghĩ đến một chuyện kinh khủng. Thời gian gần đây, máy tính đều để ở chỗ Thẩm Ấu Sở, để cô bé luyện tập thêm. Cô ấy đã nhìn qua file word này hay chưa?

"Với tính cách của Thẩm Ấu Sở, không được sự cho phép của người khác, cô nàng chắc chắn sẽ không tò mò."

Nhưng nhiều khi sự việc không thể nói trước được, chẳng may mở nhầm chẳng hạn. Không phải giống mình, cũng là vô tình thấy được hay sao?

"Để tìm cơ hội khéo léo hỏi cô ấy xem sao!"

Trần Hán Thăng tính toán trong lòng. Hắn phát hiện hôm nay công việc chuyển phát nhanh làm ăn đặc biệt tốt, đến tận tối muộn vẫn không tìm thấy cơ hội nói chuyện riêng.

Trần Hán Thăng trở về ký túc xá, thấy Dương Thế Siêu cùng mọi người đang đánh bài. Mọi người nhìn thấy Trần Hán Thăng trở về thì lên tiếng hỏi: "Hôm nay, chúng ta đập xe. Bên trường học có ý kiến gì không?"

Trần Hán Thăng biết bọn này đang sợ, nên cười an ủi: "Lo lắng làm gì. Tao còn đang định xin giấy khen cho bọn mày, vì việc nghĩa xả thân đây."

Đám người nghe được Trần Hán Thăng nói đùa thì biết được sự việc đã kết thúc, cũng an tâm mà tập trung đánh bài.

Trần Hán Thăng đang nhìn mọi người chơi bài, thì 'tinh' tiếng báo tin nhắn điện thoại vang lên.

"Đang ở đâu đấy?"

Đây là số máy lạ.

"Ai vậy?"

Trần Hán Thăng trả lời.

"Thương Nghiên Nghiên."

Thương Nghiên Nghiên cũng có điện thoại di động. Trần Hán Thăng nghĩ, không biết cô nàng này nhắn tin cho mình làm cái gì, ông mày cũng không cần cảm ơn.

"Có chuyện gì không?"

"Tâm trạng của mình không được tốt, cậu có thể xuống đây nói chuyện với mình được không?"

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, đã là 10h tối, nên nhắn tin từ chối: "Ngày mai nói chuyện đi. Mình muốn nghỉ ngơi."

Điện thoại không vang lên nữa. Trần Hán Thăng đoán là Thương Nghiên Nghiên khó chịu, không nghĩ tới 20p sau lại có tin nhắn tới.

"Tớ chỉ muốn tìm người tâm sự, sẽ không làm gì đâu."

Trần Hán Thăng cười thầm, cái câu nói này có vẻ quen thuộc nha. Trước kia, ông mày toàn dùng để lừa các cô gái đấy.

"Được rồi, cậu ở đâu?"

"Sân bóng rổ."

Trần Hán Thăng thay bộ quần áo khác, sau đó xuống sân bóng rổ. Tới nơi, hắn nhìn thấy một cô gái đang ngồi vắt chân chéo mẳn trên chỗ ngồi khán giả, đó chính là Thương Nghiên Nghiên.

Cô nàng cố tình trang điểm, dùng phấn che đi vết đỏ trên má. Cũng không biết dùng loại son nào bôi lên môi, nhìn cực kỳ xinh đẹp ướt át. Tại thời tiết lạnh lẽo thế này mà chỉ mặc chiếc váy ngắn cùng đôi boot cao, cùng đập thẳng vào mũi là mùi nước hoa, làm cho người đối diện cảm thấy sự gợi cảm ngọt ngào.

Quan trọng nhất là, bên cạnh cô còn để mấy lon bia.

Trần Hán Thăng nghĩ trong lòng, rượu này có vẻ không ngon rồi, tiệc cũng có vẻ không tốt lắm.

Chương 85: Cậu có thể cặn bã mình được không?

“Mình cứ nghĩ rằng cậu sẽ không tới cơ đấy.”

Thương Nghiên Nghiên nhìn thấy Trần Hán Thăng đi tới thì vui mừng đứng dậy.

“Tớ là lớp trưởng mà, bạn học cần là mình không thể từ chối.”

Trần Hán Thăng tự nhiên đến gần, ngồi vào vị trí bên cạnh, vừa vặn cách Thương Nghiên Nghiên một khoảng.

Thương Nghiên Nghiên có cảm giác hụt hẫng, sờ sờ bờ môi gợi cảm làm nũng: “Cậu tới gặp tớ, đơn giản chỉ vì trách nhiệm của một lớp trưởng thôi sao?”

Trần Hán Thăng cười lớn ‘ha ha’, thầm nghĩ trong lòng, mọi người đều là hồ ly ngàn năm rồi lại còn muốn chơi mấy trò vặt giống như trong Liêu Trai làm gì, có rắm thì tranh thủ mà thả ra đi chứ.

10h30, sân bóng rổ vẫn có người còn chơi, tiếng bóng đập xuống sàn nhà ‘bộp bộp’ vang đi rất xa trong đêm tối, nhưng người chơi chỉ có một, làm cho người nhìn có cảm giác cô đơn.

Trần Hán Thăng rút ra điếu thuốc: “Làm điếu chứ?”

Thương Nghiên Nghiên lắc đầu: “Thời cấp ba hút rồi, còn bây giờ không hút nữa.”

Thời điểm Trần Hán Thăng muốn châm lửa thì ‘xoẹt’, Thương Nghiên Nghiên đã giúp làm việc đó. Ánh lửa vàng

của bật lửa lóe lên, hiện rõ ánh mắt màu tím của Thương Nghiên Nghiên, vào thời khắc này làm cho người nhìn có chút say đắm.

“Thì ra bật lửa của mình ở chỗ cậu.”

Trần Hán Thăng cầm lấy bật lửa, trong khoảnh khắc ấy tay hai người chạm vào nhau, nhưng hắn chẳng có cảm giác gì, thậm chí trong ý nghĩ muốn nhanh chóng về phòng nấu cháo điện thoại với Tiêu Dung Ngư.

“Tạch”

Thương Nghiên Nghiên bật một lon bia đưa qua.

Trần Hán Thăng cũng không khách khí, cầm lấy lon bia đưa lên miệng uống ‘ực ực’ . Hương vị bia mát lạnh hòa quện với vị thuốc lá cuốn vào trong phổi, đâu đó còn xen lẫn không khí lạnh lẽo của Kiến Nghiệp về đêm.

Thoải mái ợ một cái, cảm giác sung sướng vô cùng.

Tửu lượng của Thương Nghiên Nghiên rất tốt, ngửa đầu lên uống một hơi đã hết nửa lon, sau đó lau miệng thuận tiện lau đi một nửa son môi, làm cho vết son lan sang cả khóe miệng cùng cằm. Thân thể cô nàng cũng không hiểu tại sao hướng Trần Hán Thăng muốn dựa vào, ánh mắt lờ đờ, làm cho không khí nơi đây cực kỳ mập mờ.

Hắn thấy khả năng bờ vai sẽ bị chiêm giữ, thì đột nhiên lên tiếng: “Buổi sáng, bị đánh còn đau không?”

“Vù”

Thương Nghiên Nghiên lập tức ngồi thẳng dậy. Câu nói này của Trần Hán Thăng đã phá hư không khí vừa rồi. Thương Nghiên Nghiên cố tình không muốn nhắc chuyện này, thế mà Trần Hán Thăng còn cố tình sát muối vào chỗ đau.

“Tên khốn nạn.”

Không khí bị phá hư. Thương Nghiên Nghiên cũng không muốn tiếp tục nữa, chỉ còn cách đưa nửa lon bia còn lại lên uống, để xoa dịu nỗi buồn: "Cám ơn cậu, hôm nay đã giúp tôi."

Trần Hán Thăng vừa hóa giải chiêu 'sắc dụ' vừa rồi, hờ hững gõ tàn thuốc nói: "Mình làm vì sự việc chứ không làm vì người. Bất kể một bạn nào tại lớp 2 Hành Chính Công bị như vậy, mình cũng hành động thế cả thôi."

"Thật sao?"

Thương Nghiên Nghiên liếc nhìn Trần Hán Thăng, mỉa mai nói: "Nếu như cô gái đó là Thẩm Ấu Sở, chắc cậu không băm đám người đó phải không?"

Trần Hán Thăng đột nhiên yên tĩnh, răng cắn chặt điếu thuốc, mặc kệ cho điếu thuốc tự cháy, phát ra tiếng 'xì xì' . Giờ này ánh mắt hắn có chút sâu xa như hồ nước sâu, lẳng lặng nhìn thẳng Thương Nghiên Nghiên.

Thương Nghiên Nghiên bị nhìn có chút hoảng sợ, cô lập tức lên tiếng giải thích: "Cậu đừng nên hiểu lầm. Thẩm Ấu Sở là cô gái xinh nhất lớp ta đó không phải là điều quá bí mật. Nhưng đám con gái chúng tôi cũng chẳng rỗi hơi mà đi nói, một là ganh ghét, cố tình để vẻ đẹp của cô ấy ẩn sâu trong đám người, để cho bản thân mình càng được để ý. Hai là vì xuất thân của cô ấy đáng thương, ai cũng không muốn nàng bị đám con trai thối vây quanh làm phiền."

Thương Nghiên Nghiên nói đến đoạn này thì dừng lại cười cười, sau đó nói tiếp: "Nhưng nếu cậu là bạn trai cô ấy, thì những chuyện này không còn là vấn đề nữa rồi."

Trần Hán Thăng không muốn tại nơi này nói quá sâu về tình hình Thẩm Ấu Sở. Cô bé luôn muốn ở vị trí mặt trời

không chiếu tới. Nên hắn nhẹ nhàng nói: "Thẩm Ấu Sở không muốn bị làm phiền, bảo trì tình trang bây giờ là tốt nhất."

Thương Nghiên Nghiên gật đầu, ý từ trong lời nói của Trần Hán Thăng đã quá rõ ràng.

Cô tiếp tục bật thêm lon bia nữa, cuối cùng lên tiếng kể về chuyện cũ của bản thân: "Tên con trai buổi sáng kia là mối tình đầu của mình, thời cấp 2 đã quen nhau. Gia đình hai bên đều là người làm ăn, bình thường rất ít quan tâm đến chuyện học hành chỉ đưa tiền cho bọn mình thích tiêu sao thì tiêu."

"Nhưng thời cấp 2 tiền tiêu vặt rất ít, mà ham muốn thì nhiều. Đặc biêt là muốn ở hữu cho riêng mình một chiếc điện thoại để sử dụng cho oai. Tên đó đã vụng trộm lấy tiền mừng tuổi tích góp từ trước đến giờ ra để mua cho mình chiếc điện thoại."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, gia đình hai người này tốt thật, thời cấp 2 đã có tiền mua chiếc điện thoại 10 nghìn tệ.

"Tên đó mua cho mình điện thoại, thế là mình ngủ cùng thằng đó. Nó là người đàn ông đầu tiên của mình."

Thương Nghiên Nghiên nhìn Trần Hán Thăng: "Có phải cậu xem thường tớ lắm có phải không?"

Trần Hán Thăng lắc đầu, gõ gõ tàn thuốc: "Các người có tình cảm với nhau, phát sinh chuyện đó cũng là điều dễ hiểu."

"Tớ biết."

Thương Nghiên Nghiên ngẩng đầu lên nói: "Tớ biết, cậu có thể hiểu được điều đó."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: "Tại sao lại nói câu đó?"

"Bởi vì cậu làm cho người khác cảm thấy rất đặc biệt. Ngay thời điểm khai giảng, tớ đã cảm giác được cậu có hương

vị của một người đàn ông trưởng thành.”

“Cảm giác của cậu là sai rồi.”

Trần Hán Thăng nói.

“Nhất định là không.”

Thương Nghiên Nghiên khẳng định: “Bởi vì tớ đã kinh nghiệm với người đàn ông trưởng thành.”

Trần Hán Thăng ‘A’ một tiếng. Từ một cô nữ sinh trung học ngây thơ, lại có thể đi đến mức độ quen cả người trung tuổi, trong này chắc chắn có nhiều uẩn khúc.

“Sau khi lên cấp 3, mình cùng cậu ta chia ra mỗi người học một trường.”

Thương Nghiên Nghiên nói chuyện thay đổi liên tục: “Ngay từ đầu, mình cảm giác tình yêu này sẽ trường kỳ bền vững. Nhưng bước vào lớp 10, đã có một vị học trưởng theo đuổi mình rất nhiệt tình, mình đã nói có bạn trai rồi, mà anh ấy vẫn không hề từ bỏ. Tớ đã rất vui, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không đồng ý.”

“Sau này, vào một ngày hè, hôm ấy là cuối tuần, mình muốn tạo cho bạn trai một sự bất ngờ, đó là không báo trước mà âm thầm đến trường cậu ta đang học. Kết quả nhìn được, tên này đang ôm hôn một cô gái khác ở ven đường.”

Sau khi Thương Nghiên Nghiên kể đến đoạn này, hô hấp có chút gấp gáp, vội vàng cầm lấy điếu thuốc trong tay Trần Hán Thăng, thuần thục rít một hơi. Theo làn khói thuốc phun ra nuốt vào, tâm tình dần trở nên bình tĩnh.

“Tớ cũng không phá đám việc của bọn họ, chỉ là khi quay về trường học đã ở cùng vị học trưởng kia. Ban đêm lại đi cùng với người đó.”

Trần Hán Thăng không lên tiếng, vì hắn biết câu chuyện còn tiếp tục.

Thương Nghiên Nghiên được thuốc cùng rượu ngấm vào, làm cho suy nghĩ hãm sâu trong ký ức: "Thành phố Thượng Hải khác xa nhưng nơi khác. Nơi đây vàng son lộng lẫy, xa hoa trụy lạc, làm cho suy nghĩ của mình càng ngày ngàng thoáng."

"Tớ vừa nghỉ học đã hòa cũng các chị em ra ngoài uống rượu ca hát, cũng lần lượt đổi 3 người bạn trai, nhưng không hề nói lời chia tay cùng mối tình đầu. Buổi tối tên đó gọi tớ đi đến nhà, mình cũng giống như mọi khi đi đến."

"Cậu thấy tớ có cặn bã hay không?"

Thương Nghiên Nghiên hỏi Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng giơ lon bia lên cụng lon bia Thương Nghiên Nghiên: "Có chút cặn bã."

"Chuyện này mới là nguyên nhân hôm nay tên kia đến gây chuyện, nhưng sự việc khốn nạn hơn còn ở đằng sau."

Thương Nghiên Nghiên một hơi uống hết lon bia, làm cho lời nói ra toàn mùi bia: "Sau này mình có quen một người trung tuổi khoảng 40 gì đấy. Lão này rất có tiền, nhưng cái mình chú ý không phải tiền của lão. Bởi vì bản thân nhà tớ cũng không thiếu tiền, chỉ là người này cho mình cảm giác yên tâm khi ở cùng."

"Lão kết hôn chưa?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Kết hôn rồi, không những thế mình còn biết vợ lão nữa cơ."

Thương Nghiên Nghiên cười chua chát: "Có đôi khi lão hẹn mình đi chơi, sau đó lại muốn quay về cùng vợ. Cuối cùng chỉ còn mình tớ ngồi lại trong quán rượu. Loại chuyện này kéo

dài liên tục trong vòng 3 tháng, cho đến khi tớ thi lên đại học, nên quyết định không muốn tình trạng này thêm nữa."

Trần Hán Thăng thở dài liên tục.

"Sao cậu thở dài?" Thương Nghiên Nghiên hỏi.

"Mình đang nghĩ, với tình trạng như vậy mà cậu cũng có thể thi đậu Tài Viện. Thế thì, 3 năm học cấp 3 của mình vứt cho chó."

"Ha ha ha."

Thương Nghiên Nghiên cười, đánh Trần Hán Thăng 1 cái: "Mình không thi đậu. Mà bố mẹ tớ đưa 150 nghìn đóng cho trường để tớ được học ở đây."

"Ban đầu, mình vốn định yên ổn trong trường đọc sách, không muốn nói đến chuyện yêu đương nữa. Không ngờ gặp được cậu."

"Nhìn thấy cậu, tâm lý của mình an ổn rất nhiều."

Thương Nghiên Nghiên có vẻ đã say, thân thể lại từ từ hướng Trần Hán Thăng dựa vào.

Trần Hán Thăng không hề do dự, dứt khoát tránh đi. Hắn không tin Thương Nghiên Nghiên uống say.

Quả nhiên, Thương Nghiên Nghiên nghiêng được nửa người, thì phát hiện tên kia đã né ra chỗ khác, tức giận mà không nói được lời nào.

Trần Hán Thăng dập tắt điếu thuốc, cười nói: "Mình cũng là một thằng cặn bã, không phù hợp với cậu đâu."

Thương Nghiên Nghiên nhìn chăm chú vào Trần Hán Thăng, sau một lúc mới nói: "Mình biết cậu là một tên cặn bã, vậy cậu có thể cặn bã mình một lần được không?"

Chương 86: Trung tâm thu nhận thiếu nữ không bình thường

Tất nhiên, Trần Hán Thăng sẽ không đồng ý rồi: "Thật sự là chưa có cô gái nào đưa ra yêu câu giống cậu cả. Ai đời, lại muốn làm người yêu với một tên cặn bã."

"Mình không muốn nói chuyện yêu đương với cậu."

Thương Nghiên Nghiên tiến lại gần nói: "Người cậu yêu vĩnh viễn là Thẩm Ấu Sở. Tớ cảm đoan không đi tranh đấu với cô ấy, chỉ cần cậu dành cho tớ một chút thời gian thừa thôi, đó là điều hạnh phúc lắm rồi."

"Chỉ cần chút xíu thời gian là tuyệt vời lắm rồi."

Thời điểm đầu, khi Thương Nghiên Nghiên bắt đầu kể lại chuyện cũ thì cảm xúc mới chợt biểu hiện ra bên ngoài vẻ căng thẳng. Nhưng tiếp theo lại là sự bình tĩnh, giống như kể lại chuyện cũ của người khác vậy. Còn bây giờ, trên mặt lại thay đổi một sắc thái khác, nhẹ nhàng đáng yêu.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: "Đừng diễn nữa. Nếu như mình là tên cặn bã, chiêu trò chắc chắn sẽ không ít hơn cậu. Thời gian đã không còn sớm nữa rồi, tranh thủ về phòng nghỉ ngơi thôi."

"Đồ nhẫn tâm."

Thương Nghiên Nghiên đá đá lon bia trên đất: "Còn lại 2 lon, chúng ta uống xong rồi về."

Trần Hán Thăng gật đầu. Thương Nghiên Nghiên vừa uống bia vừa hỏi: "Tớ đã nói chuyện cũ của tớ cho cậu. Thế cậu có thể kể cho tớ hành trình trở thành một tên cặn bã được không?"

"Hành trình trở thành tên cặn bã sao…"

Trần Hán Thăng ngẩng đầu nhìn trời, trên đó có những ngôi sao lấp đầy khoảng trống, xa xôi mà lấp lánh, cuối cùng thở ra một hơi thật dài: "Tốt nhất là mình không nên nói, dù sao đó là mảnh quá khứ tương đối lộn xộn."

Thương Nghiên Nghiên cũng không ép buộc. Kiểu con gái này có một chỗ rất tốt, bởi vì kinh nghiệm va vấp ngoài xã hội tương đối phong phú, cho nên lòng dạ 'rộng lớn' có thể chứa được rất nhiều bí mật của người khác.

Trái lại với hiện giờ, cô nhìn thấy được sự hấp dẫn chết người của Trần Hán Thăng. Tại sao Thương Nghiên Nghiên không thích loại người như Kim Dương Minh, bởi vì tên đó chỉ là một thằng nhóc, chẳng có một điểm nào gợi được sự hứng thú trong lòng cô nàng.

"Hán Thăng."

Đột nhiên, Thương Nghiên Nghiên nắm lấy tay Trần Hán Thăng: "Cậu có thể đồng ý với tớ một chuyện được không?"

Trần Hán Thăng nhìn xuống tay của hai người. Nhờ anh trăng chiếu vào, có thể nhìn thấy được hình ảnh trắng đen lẫn lộn.

"Nếu như cậu có ý nghĩ, nắm được tay tớ là có thể dẫn dắt suy nghĩ của tớ, là đã sai hoàn toàn rồi đấy."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì mình là Thiên Thủ Quan Âm nha." (Quan Âm nghìn tay)

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm, rút tay lại đút vào túi quần.

Thương Nghiên Nghiên biết, đêm nay mình chẳng thể làm được gì. Cô đã dùng hết mọi cách, mềm không được cứng cũng không xong. Nhưng điều này lại làm cho sức hút của Trần Hán Thăng càng thêm mãnh liệt.

"Cậu đưa mình về đi."

Thương Nghiên Nghiên nói.

Yêu cầu này Trần Hán Thăng không thể từ chối được. Hai người lặng lẽ bước đi trên đường, không nói với nhau lời nào. Trần Hán Thăng ngậm điếu thuốc nhẹ nhàng bước đi, còn Thương Nghiên Nghiên không biết đang suy nghĩ gì.

Tại dưới sân ký túc xá nữ, Thương Nghiên Nghiên lên tiếng: "Cậu là người con trai đầu tiên, dẫn tớ về phòng ký túc, từ khi tớ lên đại học đấy."

Trần Hán Thăng thở ra làn khói, cười nói: "Đừng có dùng giọng điệu tình cảm như vậy chứ, nó không hợp với tính cách của cậu."

Thương Nghiên Nghiên không nhịn được thở dài một hơi. Cô nghĩ trong đầu, không ngờ tên Trần Hán Thăng này lại khó gặp như tảng đá vậy, ý trí kiên định cực kỳ, căn bản không dính phải bất kỳ sự dụ dỗ nào.

"Dù sao đi nữa, tớ nhìn thấy cậu là tinh thần trở nên bình tĩnh, nên nhất định tớ sẽ thử lại lần nữa."

Trước khi Thương Nghiên Nghiên về phòng thì để lại một câu như vậy.

Trần Hán Thăng không để lại trong lòng những lời này, cái nhìn của Thương Nghiên Nghiên với xã hội tinh tế hơn rất nhiều sinh viên đại học, chỉ là tình tình có hơi khác người mà thôi.

“Chỉ cần thay đổi người khác nhanh chút là được, không có bi thương trong tình yêu. Hi vọng cô ấy nhanh chóng hiểu điều này, đừng khăng khăng treo mình vào nơi đó là được.” \

Trần Hán Thăng cũng chưa muốn về nhà. Hắn lập tức lấy điện thoại ra, gọi điện cho Thẩm Ấu Sở, kêu cô nàng xuống đây.

Có lẽ Thẩm Ấu Sở đã lên giường đi ngủ rồi, nhưng nhận được điện thoại vẫn ngây thơ bước xuống. Bên ngoài, cô nàng chỉ khoác một chiếc áo bông màu xanh xanh đỏ đỏ, trên tay còn cầm theo một cái túi.

“Bộ quần áo này xấu hổ chết người, ai giúp cậu mua đồ này vậy?”

Trần Hán Thăng nhìn thấy Thẩm Ấu Sở thì trong lòng chợt sung sướng, nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dạng muốn dọa người.

“Bà nội làm.”

Âm thanh trả lời của Thẩm Ấu Sở nhỏ tý. Cô nàng nghe được Trần Hán Thăng nói quần áo mình thật khó nhìn, trên miệng đã chuẩn bị khóc rồi.

“Ôi zời, còn dám biểu hiện cảm xúc.”

Trần Hán Thăng giơ tay qua bóp bóp cái má mềm mại mìn màng của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở cũng chẳng biết tránh né làm sao, chỉ ngẩng đầu yên lặng mà nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhìn thấy cái tính cách cam chịu này, thì trong lòng dâng lên cảm giác tức giận, lực ở ngón tay chợt tăng lên một chút.

Làn da Thẩm Ấu Sở mỏng, chỉ cần dùng thêm chút lực đã hiện ra vết đỏ. Chỉ một lát sau, trong đôi mắt anh đào đã xuất

hiện một tầng nước mòng óng ánh. Lúc này, Trần Hán Thăng mới buông tay ra.

"Đau không?"

"Có, có đau."

"Đau? Tại sao không nói?"

"Không, không dám nói."

Trần Hán Thăng lặng người trong giây lát, sau đó lại giúp Thẩm Ấu Sở xoa xoa khuôn mặt: "Mang gì trong tay vậy?"

Thẩm Ấu Sở lấy từ trong túi ta một cái khăn quàng cổ.

"Cậu đan sao?"

Trần Hán Thăng hỏi, mà hỏi xong mới biết câu hỏi đó quá thừa.

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

"Vậy cậu giúp mình quàng lên đi."

Trần Hán Thăng nói như ra lệnh.

Thẩm Ấu Sở xấu hổ. Cô ra khỏi ký túc xá có chút muộn. Vì vậy, từ khi ra đến bây giờ, cô trực ban ký túc vẫn nhìn chằm chằm vào hai người.

Trần Hán Thăng đợi một lúc, mới phát hiện ra khuôn mặt ngượng ngùng của Thẩm Ấu Sở, không nhìn được mới cầm lấy cái khăn quàng cổ nói: "Được rồi được rồi, tự tớ khoác. Cậu về phòng đi, giống hệt con chim cánh cụt."

"Uhm, cậu nhớ về sớm nghỉ ngơi nha. Đừng có uống rượu nhiều."

Mùi bia từ trong miệng Trần Hán Thăng bay ra khi hắn nói chuyện là rất nồng, nên Thẩm Ấu Sở đã ngửi thấy.

Trần Hán Thăng không để ý đến cô nàng nữa mà xoay người rời đi.

Nhưng hắn đi được mấy bước, không biết có phải bia giờ này mới ngấm hay không mà đi có vẻ chếnh choáng, hay vì nguyên nhân cuộc nói chuyện với 'cặn bã nữ' gây nên. Trần Hán Thăng xoay người, nhìn thấy Thẩm Ấu Sở vẫn yên lặng đứng đó.

"Chúng ta về sau cùng cố gắng có được hay không?"

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói.

Thẩm Ấu Sở ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng, không hề có phản ứng gì.

"Đồ ngốc."

Trần Hán Thăng mắng thêm một câu, rồi quay người, lần này là đi thật.

Mãi đến khi, bóng dáng Trần Hán Thăng đã khuất, Thẩm Ấu Sở mới nhỏ giọng, như nói với bản thân mình vậy.

"Đi nha."

…

Sự quyết tâm của Thương Nghiên Nghiên vượt qua dự kiến của Trần Hán Thăng. Ngày hôm sau, hắn đi đến căn cứ lập nghiệp phòng 101, không ngờ được Thương Nghiên Nghiên cũng đang ở chỗ này.

"Cậu muốn gửi chuyển phát nhanh sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Thương Nghiên Nghiên lắc đầu: "Tớ không phải chuyển phát nhanh. Tớ muốn thu chuyển phát nhanh. Mình muốn làm thêm giờ tai đây."

"Đừng nói bậy."

Trần Hán Thăng cười nhạo: "Cậu còn thiếu tiền sao?"

"Thế nhưng mình thiếu yêu nha."

Thương Nghiên Nghiên nở nụ cười xinh đẹp, sau đó cầm lấy cây chổi bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Trần Hán Thăng không thèm để ý đến cô nàng nữa, để xem sự kiên trì này được bao lâu.

Một lát sau Thẩm Ấu Sở cũng đi tới, đi cùng là Hồ Lâm Ngữ tiện đường đến chơi, hỏi han sự việc hôm qua xem nhà trường sử lý thế nào.

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên thì giật nảy mình.

"Sao cậu lại ở đây?"

Thương Nghiên Nghiên hỏi ngược lại: "Cậu cũng đến được, sao mình lại không thể đến?"

Hai cô gái này đã có mâu thuẫn từ trước, tại thời điểm nộp tiền quỹ lớp. Thương Nghiên Nghiên nhảy qua Hồ Lâm Ngữ, trực tiếp đưa tiền cho Trần Hán Thăng.

Hồ Lâm Ngữ không muốn cùng Thương Nghiên Nghiên cãi nhau, nên quay người qua hỏi Trần Hán Thăng: "Cậu muốn nhận cô ta?"

Ban đầu, Trần Hán Thăng không muốn nhận Thương Nghiên Nghiên. Nhưng hắn thấy thái độ của Hồ Lâm Ngữ như muốn chất vấn hắn, thì Trần Hán Thăng nhíu mày trả lời: "Đây là chỗ của tôi, muốn nhận ai là chuyện của tôi, không cần cậu nhọc lòng."

"Cậu…"

Hồ Lâm Ngữ không còn cách nào khác, chỉ còn cách lại gần Thẩm Ấu Sở nói: "Ấu Sở, cậu nghe thấy Trần Hán Thăng

nói gì chưa? Cậu nhanh bảo hắn đuổi Thương Nghiên Nghiên đi.”

Tính cách Thẩm Ấu Sở làm sao bảo người khác đuổi ai được. Bảo cô nàng làm việc này là không được rồi.

Một lát sau, đã có sinh viên đến gửi đồ chuyển phát nhanh. Thương Nghiên Nghiên nhìn thấy nhân viên 101 cùng 102 thì lên tiếng: “Mình cảm thấy các cậu nên có đồng phục, thống nhất lại cách ăn mặc, thì việc tuyên truyền sẽ tốt hơn đấy.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nhìn Thương Nghiên Nghiên. Thương Nghiên Nghiên bỏ cây chổi xuống nói: “Trong nhà mình có một sưởng sản xuất chế tạo đồng phục, cho nên biết một chút.”

“Đề xuất rất tốt, nhưng đáng tiếc mình không có tiền.”

Trần Hán Thăng cũng không dấu diếm nói.

“Tớ có thể nói người nhà giúp đỡ miễn phí.”

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười: “Chỉ cần cậu nhận mình vào làm là được.”

“Trần Hán Thăng, cậu không nên đồng ý. Nếu cậu đồng ý, mình cũng sẽ làm ở nơi này.”

Hồ Lâm Ngữ tức giận nói.

Trần Hán Thăng nghĩ ngợi một lúc, sau đó nói: “Bạn học Thương Nghiên Nghiên, hoan nghênh cậu bước vào căn cứ lập nghiệp tiến hành việc làm thêm.”

“Nhưng vào đây làm, thời gian của cậu là tự do, cũng không có nhiệm vụ cụ thể nào, chỉ cần phụ trách giải quyết vấn đề đồng phục là được.”

Buổi chiều, Chung Kiến Thành tới nơi này thị sát, bỗng giật mình nói: “Quản lý Trần, cậu biến nơi này thành trung

tâm thu nhận mỹ nữ rồi à!”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, phải gọi là ‘trung tâm thu nhận thiếu nữ không bình thường’ mới đúng. Quan trọng là tôi vẫn phải quản lý cái trung tâm này đây.

Chương 87: Hỏa Tiễn 101

Tại sao lại gọi F-101 là ‘trung tâm thu nhận thiếu nữ không bình thường’, bởi vì nơi nay có hai cô gái. Hai người này nếu xét về hình dáng thì đều xếp vào dạng có số có má ở Tài Viện. Nhưng một cô chỉ cần nói qua là đỏ mặt.

Một cô gái xinh đẹp khác thì nhận hết lừa gạt trong tình yêu, cũng đi lừa người khác. Quá đáng hơn nữa là cô ấy muốn quyến rũ quản lý nơi này là Trần Hán Thăng.

Chung Kiến Thành không nhìn thấy mặt mũi Thẩm Ấu Sở ra sao, nhưng dáng vẻ bên ngoài rất cao. Còn Thương Nghiên Nghiên bên cạnh đang nở nụ cười nghe rất dễ chịu, cách nói chuyện thoải mái rất dễ hòa nhập. Cho nên từ khi lão bước vào, ánh mắt luôn bị thu hút bởi Thương Nghiên Nghiên với chiếc quần jean bó sát đôi chân dài.

“Hắc hắc, quản lý Chung, nếu tính theo tuổi tác ngài có thể làm chú làm bác người ta đấy, đừng nên nhìn lung tung.”

Trần Hán Thăng cười hi hi nhắc nhở.

Lão cũng là một tên lưu manh, nên chẳng có gì phải xấu hổ cả. Chung Kiến Thành thu lại tầm nhìn, quay đầu lại rút thuốc ra hút: “Cậu đừng nói lung tung. Gọi chú chẳng lẽ tôi già lắm sao. Nói các cô ấy gọi bằng anh Chung là được rồi.

Những người con trai bước vào độ tuổi trung niên thường hay có tình cách kỳ lạ. Nếu như bị một cô gái nhỏ tầm 20 tuổi kêu bằng chú có vẻ như khó chịu lắm, nhưng chỉ cần cô gái nhỏ đổi qua gọi là ‘ba ba’ thì đoán chừng người đó ngủ cũng có thể cười.

Có thể hiểu ‘chú’ là tăng thêm tuổi, còn ‘ba ba’ là tăng thêm hiệu quả.

(Trung quốc hay có scandal về việc ông chủ lớn nhận con nuôi xong thịt.)

Hừ, một đám có ‘đệ đệ’ chẳng ra gì.

Trần Hán Thăng hướng chủ để về: “Quản lý Chung đến Tài Viện chủ yếu là ra chỉ thị đúng không? Còn nếu không phải thì ngài ngồi chơi ở đây, chúng tôi còn phải đi học. Không các thầy cô giáo sẽ trừ bớt điểm chuyên cần mất.”

Từ một sinh viên trốn học như cơm bữa, giờ phút này bỗng chốc trở thành học sinh ngoan. Chung Kiến Thành nghe qua là có thể biết, thằng nhóc này đang muốn đuổi khách đây.

Chung Kiến Thành cũng không còn cách nào. Năng lực làm tổng đại lý của Trần Hán Thăng trong trường là rất mạnh, năng lực này không chỉ gói gọn trong nghiệp vụ, mà trong hoạt động thực tế cũng biểu hiện sự đột biến.

Hiện tại, mỗi ngày Tài Viện thu vào trung bình khoảng 200 kiện. Theo xu thế này có thể đoán được, thời gian sắp bước vào kỳ nghỉ động, có thể khiến số lượng hàng hóa thu vào tăng lên độ cao mới.

Chung Kiến Thành là người làm ăn, nên rất yêu tiền. Còn Trần Hán Thăng là người có trình độ, tính tính có chút thối cũng có thể dễ dàng tha thứ.

Lão tằng hắng một cái rồi nói: “Thị trường Tài Viện hiện giờ rất tốt, cậu tuyên truyền rất đúng chỗ, điều này chứng minh ánh mắt của tôi là chính xác.”

Trần Hán Thăng nghĩ, Chung Kiến Thành đến đây chắc để giương oai đây. Đầu tiên lão cho mình một miếng bánh ngọt, nhưng chỉ là che đậy thôi. Mục đích của lão còn ở đằng sau đây này, mà chưa chắc đã là điều tốt.

Đây cũng chỉ là va chạm nhỏ của lưu manh có học và lưu manh không có học thôi. Dù sao Trần Hán Thăng cũng là một tên lưu manh, nên biết rõ Chung Kiến Thành đang rào trước đón sau, những lời nói vẫn giống mọi ngày, còn đưa ra một yêu cầu nho nhỏ.

"Nếu quản lý Chung hài lòng với công việc của chúng tôi, vậy có thể hỗ trợ chúng tôi giải quyết một chút khó khăn không?"

"Khó khăn gì? Gần đây công ty cũng đang gặp phải khó khăn đấy."

Chung Kiến Thành rất cảnh giác nói, trong lòng giường như có cảm giác hối hận. Đây cũng không phải lần đầu nói chuyện cùng Trần Hán Thăng, nếu như trong lời nói có phần khách sáo thì những lời nói ấy như một cái dây giúp hắn thuận tiện trèo lên mà thôi.

"Máy tính…"

Trần Hán Thăng vừa nói ra hai từ, Chung Kiến Thành lập tức ngắt lời: "Máy tính khẳng định là không được rồi, một bộ cả 10 nghìn. Mà hiện tại, phía nam dịch bệnh đang bùng phát, kéo dài qua Quảng Đông rồi tới gần Hồng Kông, rất nhanh kéo theo nhân viên xin từ chức, thị trường gần như tê liệt."

"Quản lý Chung gấp gáp cái gì vậy? Tôi còn chưa nói xong mà."

Trần Hán Thăng cười 'hắc hắc' nói: "Máy tính tôi đã giải quyết xong với trường học rồi, nhưng nơi này còn thiếu vài chiếc xe ba bánh* dùng để vận chuyển. Công ty có thể giúp đỡ giải quyết không?"

(*Vào phần thảo luận truyện tại Bachngocsach. com để có hình ảnh)

Giờ này nội tâm Chung Kiến Thành mới buông lỏng một chút, coi như một máy tính đơn gian giá thành cũng hơn 1 nghìn. Có điên mới hỗ trợ nhân viên kiếm về một chiếc máy tính.

Xe ba bánh thì đơn gian rồi, chỉ có mấy chục tệ một cái mà thôi.

“Lần sau cậu cứ nói thẳng vào việc chính là được, tự dưng tự lành nói đến máy tính làm gì.”

Chung Kiến Thành tức giận. Lão cũng biết được, đây là Trần Hán Thăng muốn trêu chọc mình.

Giờ đây, lão không dám chơi hư chiêu nữa, mà trực tiếp nói ra mục đích đến lần này: “Còn một chuyện nữa, hai ngày sau phó tổng giám đốc chuyển phát nhanh Thâm Thông quản lý Kiến Nghiệp sẽ đến Giang Ninh khảo sát. Tối hôm đó cậu cũng qua đây muộn chuyến đi.”

“Tôi chỉ là đại diện tại trường học thôi mà?” Trần Hán Thăng hỏi.

Chung Kiến Thành lắc đầu: “Còn các đại diện tại trường khác nữa, đều phải đến.”

Trần Hán Thăng hiểu ra, đây là hình thức duyệt binh xã giao. Mình đến chỉ cho đủ số lượng thôi mà.

Hai người khoác vai nhau nói chuyện, ăn uống cũng chưa ăn xong việc là ra về.

“Được rồi, đến lúc đó ngài báo cho tôi một tiếng là được.”

Sau đó, Chung Kiến Thành cầm lấy cái túi giấy dùng để tuyên truyền nói: “Còn một chuyện, tôi đã nghe nói qua. Cách tuyên truyền của cậu hoàn toàn độc lập, tách biệt hẳn với công ty, chỉ dùng thương hiệu tòa nhà F-101 làm đơn vị chính chuyển phát nhanh. Băng rôn khẩu hiệu cũng chỉ viết tòa nhà

F-101, căn bản không liên hệ gì tới chuyển phát nhanh Thâm Thông?"

Chung Kiến Thành chỉ vào hình ảnh hỏa tiễn trong tui nói: "Hiện tại học sinh Tài Viện, hay quanh đây có Đông Đại, Học Viện xây dựng, Viện Y Học đều đã quên cái tên chuyển phát nhanh Thâm Thông. Họ chỉ nhớ đến khi cần chuyển phát nhanh đã có Hỏa Tiển 101."

Trần Hán Thăng nghe được vấn đề này, cũng không trả lời mà hỏi ngược lại: "Quản lý Chung nghe ai nói?'

Chung Kiến Thành trả lời hời hợt: "Nghe nói thôi, ai nói không quan trọng."

"Thằng nhóc Mạnh Học Đông kia phải không?"

Trần Hán Thăng trực tiếp nói: "Con chó này không còn cơ hội phát triển trong Tài Viện nữa. Thằng đó chơi không lại, thì chơi trò mách lẻo. Người khác không biết lợi hại trong đó, càng không thể có cách liên lạc với ngài được, chỉ có thể là Mạnh Học Đông."

Chung Kiến Thành nghe được suy đoán chuẩn xác của Trần Hán Thăng, thì không muốn dấu diếm nữa, trực tiếp hỏi: "Mặc kệ người nào nói. Tôi chỉ muốn nghe ý định của cậu là thế nào?"

"Tôi sao có thể vứt bỏ chuyển phát nhanh Thâm Thông đây?"

Trần Hán Thăng trừng mắt nói: "Tôi tuyên truyền tòa nhà F-101 là vì đây là căn cứ lập nghiệp của trường, để các bạn học sinh tin tưởng mà lại thuận tiện mang hàng qua đây. Nếu ngài cảm thấy tôi còn tâm tư khác, cậy ngài có thể nói ta còn mục đích gì khác đây?"

Chung Kiến Thành nghẹ họng. Thật ra, bản thân lão cũng không nghĩ ra được mục đích của Trần Hán Thăng là gì.

Trừ khi Trần Hán Thăng muốn nhảy ra làm độc lập. Nhưng đây không phải là nói vớ vẩn sao? Hắn mới triển khai được 4 trường đại học, trong đó có 3 trường còn những nhà chuyển phát nhanh khác trong đó, loại cơ sở này sao có thể nhảy ra ngoài được.

Nhưng Chung Kiến Thành không biết, thời điểm Trần Hán Thăng xé tờ đơn tuyển dụng cạnh nhà tắm thì trong đầu hắn đã có ý nghĩ này rồi.

Chung Kiến Thành nhìn Trần Hán Thăng. Giờ phút này tên lưu manh này lại đang tủm tìm nói chuyện cùng với Thương Nghiên Nghiên, ngoài miệng thì không đứng đắn nhưng tay chân lại rất sạch sẽ.

"Mịa nó, mình cũng không tin có người tính toán được 5 năm 10 năm về sau. Thế giới này phát triển làm sao mà biết được. Nói không chừng, ngày nào đó ợ ra cũng có thể là rắm."

Chung Kiến Thành còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên Trần Hán Thăng lại gần chủ động nói: "Ngài muốn tôi nói, đó chính là quản lý Chung là người có trách nhiệm quá cao rồi. Ngài tại Thâm Thông không có cổ phần, đơn giản chỉ là đại diện khu vực, đã thế lại còn phải đóng tiền gia nhập công ty. Chỉ cần tôi có thể giúp ngài kiếm tiền, hình thức có phải là quan trọng nhất không?"

Chung Kiến Thành nghĩ lại cũng đúng, lập tức lên tiếng: "Vậy sau này cậu vẫn dùng tòa nhà F-101 để tuyên truyền sao?"

Trần Hán Thăng không giấu diếm nữa. Thật ra Chung Kiến Thành không đến thăm dò thì Trần Hán Thăng cũng có dự định thời gian rỗi sẽ đi báo cáo.

"Không sai, đang chờ mọi việc ổn định lại sẽ đơn giản hóa thành chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101, dễ nhớ, dí dỏm, làm

cho sinh viên dễ dàng tiếp nhận hơn.”

Chương 88: Tôi đang chờ một đoạn nhạc BGM* vang lên

*BGM: Nhạc nền

Phong cách làm việc của Chung Kiến Thành vẫn là rất nhanh. Sáng hôm sau, lão đã cử người đưa xe ba bánh tới. Trần Hán Thăng cau mày hỏi: "Sao lại là đồ cũ?"

Người đưa xe đến là nhân viên chuyển phát nhanh Viên Tiểu Trịnh, cười nói: "Đây đã là tất cả số lượng xe ba bánh cỡ nhỏ mà bên đó còn rồi. Quản lý Chung đã chỉ đạo lấy ra tất cả đưa cho Trần tổng đấy."

Trần Hán Thăng đi đi lại lại quanh năm chiếc xe, sau đó nói: "Thôi được rồi, may mà vẫn còn dùng được."

"Vậy tôi về trước đây." Tiểu Trịnh nói.

"Gấp cái gì."

Trần Hán Thăng cản lại: "Cậu đi mua hai bình sơn, bình lớn màu trắng, bình nhỏ màu đỏ, tôi muốn sơn lại mấy chiếc xe này."

"Đi mua thì không thành vấn đề, nhưng tiền mua sơn…"

Tiểu Trịnh giơ tay qua nói.

Trần Hán Thăng nhìn qua Tiểu Trịnh, sau đó từ trong túi lấy ra nửa bao Hồng Kim Lăng đặt vào lòng bàn tay tên này: "Tiền sơn thì về kết toán với quản lý Chung. Tôi đã nói chuyện với ông ấy rồi."

Tiểu Trịnh nhìn thấy còn nửa gói thuốc, thì cười đùa vui vẻ cất vào túi nói: "Nếu lão Chung không chịu chi, tôi sẽ quay lại đây xin sự trợ giúp của Trần tổng nha?"

Trần Hán Thăng làm bộ muốn đánh người: "Đi nhanh lên, chậm trễ ông mày kiếm tiền, tôi bóp nát trứng của cậu."

Tiểu Trịnh cười hì hì, bước ra khỏi trường. Có một số nhân viên chuyển phát nhanh tuổi cũng sấp xỉ Trần Hán Thăng, nên khi nói chuyện hắn cực kỳ tùy ý. Thỉnh thoảng còn cho đám người này ít quà, nên tình cảm đôi bên ngày càng hòa hợp.

Sau khi sơn được mua về, Trần Hán Thăng quay trở về phòng ký túc xá thay một bộ đồ đã cũ, sau đó mua thêm khẩu trang cùng găng tay, rồi tiến hành sơn lại.

Một lúc sau tan học, Thẩm Ấu Ngữ, Thương Nghiên Nghiên, Hồ Lâm Ngữ đều qua đây.

Thẩm Ấu Ngữ cao nhất, đi ở giữa nhưng lúc nào đầu cũng cúi xuống. Còn Thương Nghiên Nghiên cùng Hồ Lâm Ngữ đi hai bên. Hai người ai cũng không vừa mắt ai cả.

Cái tổ hợp này nhìn kiểu gì cũng thấy khó chịu. Trần Hán Thăng chờ cho Thương Nghiên Nghiên làm xong đồng phục, rồi kiếm cơ hội nào đá cô nàng ra ngoài.

Hồ Lâm Ngữ cũng thế, nhưng việc đá Hồ Lâm Ngữ lại rất dễ dàng, ngay cả lý do cũng không cần thiết.

"Tại sao việc này cậu cũng làm?"

Thương Nghiên Nghiên lên tiếng chào hỏi.

Một tay Trần Hán Thăng chổi lông, một tay túm vào thành xe. Trên bộ quần áo cũ dính cũng không ít sơn, ngay cả tóc cũng dính vài giọt. Bên trong miệng thì ngậm điếu thuốc, tàn thuốc đã rất dài mà chưa rớt xuống. Hắn cũng ngại gạt đi.

“Một mình làm không được sao, bình thường tớ còn một mình ăn cơm, 1 mình đi nhà xí… khụ khụ khụ.”

Lúc nói chuyện khói bay vào trong mũi vào trong khí quản, khiến Trần Hán Thăng ho khan.

Thẩm Ấu Sở đang định lên không ngờ Thương Nghiên Nghiên nhanh hơn một chút. Cô duỗi bàn tay đưa hai ngón tay dài tinh tế kẹp lấy điếu thuốc Trần Hán Thăng đang hút mà lôi ra.

Hồ Lâm Ngữ đẩy đẩy Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở lại quay đầu nhìn Hồ Lâm Ngữ, ánh mắt nhẹ nhàng trong suốt, sau đó quay lại tiếp tục nhìn xem công việc Trần Hán Thăng đang làm.

Hồ Lâm Ngữ thở dài, cô bé ngốc này sao lại không hiểu nguy hiểm đang cạnh bên chứ. Thương Nghiên Nghiên đang muốn tú hú chiếm tổ chim khách đấy mà.

Nửa giờ sau, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng sơn xong chiếc xe đầu tiên. Toàn thân xe được sơn bởi màu trắng, chỉ có ở phía đuôi xe được sơn dòng chữ màu đỏ—Chuyển Phát Nhanh Hỏa Tiễn 101.

“Về sau cậu định đạp xe này quay trường học để thu đồ chuyển phát nhanh sao?”

Hồ Lâm Ngữ hỏi.

“Thấy sao? Phong cách đúng không?”

Trần Hán Thăng tủm tỉm cười. Bản thân hắn cảm thấy đẹp là được.

Hồ Lâm Ngữ không đồng ý: “Làm vậy hình như hơi phô trương.”

“Mình thấy càng phô trương càng tốt.”

Thương Nghiên Nghiên phản bác: “Hiện tại đang trong thời gian tuyên truyền, càng nổi bật thì càng được nhiều người biết đến.”

“Thương Nghiên Nghiên, cậu nói chuyện có thể dùng lương tâm không?”

“Hồ Lâm Ngữ, bạn nói chuyện có thể sử dụng đầu óc được không?”

…

Hai người lại bắt đầu ầm ĩ hết cả lên. Người này nói đi học mà trang điểm lòe loẹt thế này có còn gọi là sinh viên không? Người kia lại bảo cái gái gì mà giống thổ phỉ vào làng, làm mất mặt Tài Viện.

Nhưng Thương Nghiên Nghiên có phần khôn khéo hơn, nói câu nào cũng trúng nỗi đau của Hồ Lâm Ngữ.

Trần Hán Thăng cũng chẳng thèm để ý, hơi đâu mà quan tâm mấy chuyện này. Hắn chuẩn bị sơn tiếp chiếc xe thứ 2.

Thẩm Ấu Sở cũng đi lại gần, chuẩn bị giúp đỡ. Bởi công việc khuyên can là quá sức với cô nàng.

Lúc này, bộ trưởng bộ đối ngoại đi tới căn cứ lập nghiệp, lên tiếng dặn dò: “Bộ trưởng Trần, trưa nay hội học sinh mở một cuộc họp. Chúng ta đều phải tham gia.”

Trần Hán Thăng tỏ vẻ mất kiên nhẫn: “Cậu nhìn xem tôi đang bận tối mắt tối mũi đây, có thể xin phép không tham gia được không?”

Thích Vi lắc đầu: “Nội dung thảo luận chắc là cuộc thi biện luận. Phó hội trưởng Tả Tiểu Lực còn đứng ra mượn trường học sử dụng hội trường trung tâm nữa cơ mà. Thông báo cho tất cả mọi người đều phải tham gia, huống chi cậu còn là một phó bộ trưởng.”

“Kể ra cũng nhiều chuyện phết nhỉ.”

Trần Hán Thăng tự nhủ trong lòng. Hắn cởi khẩu trang cùng găng tay ra, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Thích Vi ngạc nhiên: “Cậu không về phòng thay quần áo sao?”

“Thay làm cái gì? Lao động là vinh quang nhất.”

…

Hai người cùng nhau đi tới hội trường trung tâm, bên trong này đã ngồi không ít sinh viên. Mùi sơn trên người Trần Hán Thăng thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn vào, đương nhiên bao gồm cả 2 người đang ngồi trên đài chủ tịch là Tả Tiểu Lực cùng Hồ Tu Bình.

Hồ Tu Bình chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi, nhưng Tả Tiểu Lực lại nhìn chằm chằm từ đầu tới cuối.

Trần Hán Thăng vẫn chưa hiểu mục đích cuộc họp hôm nay là gì: “Tổ chức một cuộc thi biện luận, đưa ra quy tắc cuộc thi không cần phải tổ chức rầm rộ như vậy chứ?”

Thích Vi cũng cau mày, cuộc họp hôm nay của hội học sinh khoa Nhân Văn chắc chắn có mục đích khác. Nhưng tại sao không nói ra cho mọi người biết?

Mục Văn Linh ngồi phía trước trông thấy Trần Hán Thăng thì vội vàng đi tới nói: “Trần Hán Thăng, ngay bây giờ cậu xin phép về nghỉ ngơi. Tôi ký vào là cậu có thể rời đi.”

“Vì sao?”

“Đừng hỏi lý do. Cậu nên tin tưởng ở tôi.”

Mục Văn Linh nói chuyện rất nhanh, có vẻ trong lòng đang cực kỳ sốt ruột.

Loại người như Trần Hán Thăng sẽ không vì lời nói của người khác mà tin tưởng mù quáng. Hắn làm chuyện gì chắc chắn phải có lý do, dù cho để thỏa mãn sự vui vẻ của bản thân mình cũng được.

"Trước tiên chị nên nói ra nguyên nhân. Tôi nghe chút xem có nên đi hay không?"

Trần Hán Thăng nói.

"Cậu quá cố chấp."

Mục Văn Linh không còn cách nào khác, đành phải nói thật: "Tả Tiểu Lực cùng Hồ Tu Bình định đá cậu ra khỏi hội học sinh. Mở hội nghị bàn về cuộc thi biện luận chỉ là cái cớ, mục đích chính là nhằm vào cậu."

Thích Vi vẫn còn không tin: "Văn bản đã được phó bộ trưởng ký gửi lên đoàn ủy rồi mà, trừ khi Trần Hán Thăng muốn từ chức. Bọn hắn dựa vào cái gì muốn đổi là đổi chứ?"

"Cô giáo phụ trách đoàn ủy là Quan Thục Mạn vừa mới về sau thời gian học tập bên ngoài. Tả Tiểu Lực lợi dụng cô Quan chưa kịp phê duyệt đóng dấu lên báo cáo. Thời gian trước, bọn họ đã gửi lên đoàn ủy tờ đơn nêu rõ nguyên nhân Trần Hán Thăng không thích hợp đảm nhiệm vị trí phó bộ trưởng."

Mặc dù Mục Văn Linh cực kỳ tức giận, nhưng cũng không có biện pháp giải quyết nào. Đây là điều tệ hại khi hội học sinh chưa có hội trưởng, chỉ cần hai phó hội trưởng nhất trí quan điểm sẽ bỏ qua ý kiến của phó hội trưởng còn lại. Cô cũng không biết gì trước khi hội nghị được tổ chức.

Mục Văn Linh cùng Hồ Tu Bình từng kết hợp đối phó với Tả Tiểu Lực, hiện tại bị đối phó ngược lại mà thôi.

"Tả Tiểu Lực cảm thấy đuổi cậu ra khỏi hội học sinh còn chưa thỏa mãn. Tên đó muốn cho cậu chịu đựng sự xấu hổ dưới ánh nhìn của rất nhiều người ở đây."

Mục Văn Linh tiếp tục khuyên nhủ: “Giờ cậu cứ rời khỏi hội trường đi. Sau này mặc dù không còn trong hội học sinh nữa, nhưng có thể tránh khỏi nhục nhã.”

Trần Hán Thăng cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc, ngẫm nghĩ lại chút thì thấy giống như diễn biến trong bộ phim ‘Khang Hi vi hành’ mà người đóng Khang Hi là diễn viên Trương Quốc Lập. Mỗi khi Khang Hi gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm thì luôn có một đoạn nhạc được vang lên, sau đó lão sẽ hét lên: “Tam Đức Tử, pháp ấn ở đâu?”

Hai người sau này xuất hiện, chính là thời điểm để cho Trương Quốc Lập thể hiện quyền uy của mình.

“Đi mau lên, cậu còn ngẩn người ra đấy làm gì?”

Mục Văn Linh thúc dục. Cô còn tưởng Trần Hán Thăng sợ đến ngây cả người.

“Tôi không đi.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi đang chờ một đoạn nhạc nên vì tình huống này vang lên.”

Chương 89: Thiêu đốt tất cả BGM

“BGM cái gì mà BGM, không phải là sợ quá rồi nói lung tung đấy chứ?”

Mục Văn Linh không đành lòng nhìn cảnh tượng kia, dù cho Trần Hán Thăng không được làm, thì đuổi đi là xong. Thế mà, hai người kia còn muốn nhiều người như vậy nhìn hắn nhục nhã?

Thích Vi cảm thấy bất bình thay cho Trần Hán Thăng: “Tiệc dạ hội chào đón tân sinh, một mình hắn kiếm về 1000 tệ tiền tài trợ, đã thực hiện đầy đủ chức tránh của một phó bộ trưởng. Hiện tại, chẳng có lý do gì lại bị đá ra khỏi hội học sinh. Đám người kia thật sự quá đáng.”

“Nhưng Trần Hán Thăng, cậu nên rời khỏi hội trường đi. Đây chắc chắn là Hồ Tu Bình cùng Tả Tiểu Lực lên kế hoạch trả thù cậu đấy.”

Tại thời điểm, hai người đang khuyển bảo Trần Hán Thăng ‘tránh đi’, thì Tả Tiểu Lực nở nụ cười xảo trá.

Dù cho hôm nay, Trần Hán Thăng muốn rời đi, ông mày cũng sẽ giữ chặt lấy không cho đi đấy.

Bỗng nhiên, giờ phút này, tại cửa vào trung tâm hội trường có một người xuất hiện, đó chính là cựu phó bộ trưởng Chu Hiểu đang đi vào.

Tên này xuất hiện, làm cho mọi người trong hội học sinh tò mò. Rất nhiều người đã đánh hơi được cuộc họp hôm nay có

điều bất thường. Nhưng giờ này, Chu Hiểu xuất hiện, mọi người có thể xác định được mục tiêu chính là Trần Hán Thăng.

Chu Hiểu mặc kệ người khác nghĩ gì. Tên này lững thững lại gần Trần Hán Thăng, nhìn từ trên xuống dưới, sau đó nói: "Trần Hán Thăng, nếu mày không có bản lĩnh thì giờ này hãy chạy trốn như một kẻ hèn nhát đi."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, thằng chó Chu Hiểu này chắc vẫn còn sợ mình, không ngờ còn định giở trò kích tướng thấp kém này.

"Lại thêm một thằng vai phụ. Ông mày mà có long bào để mặc, thì giờ này có phải oai phong lẫm liệt lắm sao."

Trần Hán Thăng tiếc nuối.

Trên sân khấu, Tả Tiểu Lực nhìn lên đồng hồ đeo tay, sau đấy nói nhỏ với Hồ Tu Bình, cuối cúng lớn tiếng nói ra: "Đóng cửa, hội nghị bắt đầu."

Trần Hán Thăng ương bướng không nghe khuyên bảo, Mục Văn Linh đành thở dài bước lên đài chủ tịch. Theo tiếng đóng cửa của hội trường trung tâm, cô nghĩ trưa nay Trần Hán Thăng nhất định sẽ ăn đủ sự nhục nhã.

Khóe miệng Chu Hiểu hơi nhếch lên, hai tay khoanh trước ngực, như một vị đại năng thấu hiểu mọi sự trên đời.

"Hội nghị hôm nay có hai vấn để cần được thảo luận."

Tả Tiểu Lực chủ trì hội nghị lần này, lên tiếng nói: "Vấn đề thứ nhất, chúng ta bàn về cuộc thi biện luận trong nội bộ khoa Nhân Văn cuối tuần, để chọn ra những người ăn nói lưu loát, tư duy nhanh nhẹn, đại diện cho khoa tham gia cuộc thi toàn Viện."

"Như mọi người đều biện, cuộc thi biện luận là cuộc thi quy mô lớn trong các hoạt động của Tài Viện. Khoa Nhân Văn

từ trước đến giờ đều giữ một trong 4 vị trí đầu toàn Viện, hi vọng lần này chúng ta không chỉ bảo vệ vị trí này mà còn cố gắng đặt mục tiêu vào vị trí số 1."

Nói xong, Tả Tiểu Lực vỗ tay đầu tiên, nhưng tiếng vỗ tay theo lại cực kỳ thưa thớt. Bởi vì mọi người đều đang chờ mong trò vui ở phía sau.

Phó chủ tịch Tả thấy tình huống như vậy, thì trong lòng rất tức giận. Bởi vì đây 'hoạt động' làm nền, tạo không khí trong hội trường, để hoạt động sau bùng nổ.

Tên này liếc một vòng quanh hội trường: "Chuyện gì vậy? Sao chỉ có vài người vỗ tay? Có phải trưa nay chưa được ăn cơm nên không vỗ được tay có phải không?"

Thật ra, trừ các bạn sáng nay không có tiết, thì hầu hết đang ngồi đây đều chưa ăn gì. Nhưng mọi người ngồi đây có thể nhìn ra được, cảm xúc của Tả Tiểu Lực có điểm kỳ lạ. Mà ai cũng sợ bị thù hằn, nên thành viên hội học sinh lại lần nữa vỗ tay, và lần này đã to và vang dội hơn lần trước rất nhiều.

Lúc này, Tả Tiểu Lực mới hài lòng gật đầu. Từ khi Trần Hán Thăng bước vào hội học sinh, tên này cơm ăn không ngon, ngủ không yên. Thật vất vả mới thuyết phục được Hồ Tu Bình, lợi dụng việc Quan Thục Mạn có việc nên chậm trễ việc phê duyệt, thuận tiện đưa lên một phần văn bản.

Nếu là thói quen từ trước đến nay của đoàn ủy. Bên này sẽ không can dự đến chuyện nội bộ của hội học sinh, thường là đóng dấu mà không cần đọc.

"Chuyện thứ hai."

Tả Tiểu Lực đột nhiên nhìn về phía Trần Hán Thăng, những người khác cũng vội vàng nhìn theo.

"Hội học sinh của chúng ta có một thành viên, làm việc kiêu ngạo, không tuân theo quy củ, còn lạm dụng quyền lợi

được trao, làm ảnh hưởng không tốt đến sự đoàn kết của hội.”

“Trải qua sự bàn bạc của các vị phó chủ tịch. Chúng ta quyết định khai trừ vị trí phó bộ trưởng bộ đối ngoại của Trần Hán Thăng trong hội học sinh. Hi vọng bạn học này sau này cố gắng học tập, đề cao sự nhận thức của bản thân, cố gắng không bôi đen công sức của bao thế hệ Học Viện Tài Chính Kinh Tế của chúng ta.”

“Xôn xao…”

Hơn 60 sinh viên trong hội trường đột nhiên ồn ào. Dù có mọi người có nghi ngờ trước đó, nhưng cũng không thể ngờ được kết quả lại đột ngột thế này.

Một vị phó bộ trưởng không hề từ chức, mà nói đuổi là đuổi?

Rất nhiều con mắt tập trung lên người Trần Hán Thăng, có người tiếc nuối, có người đông tình, cũng có hờ hững chế giễu, đủ loại cảm xúc đan xen. Thích Vi vỗ vỗ mu bàn tay Trần Hán Thăng, hi vọng có thể an ủi.

Tả Tiểu Lực cùng Chủ Hiểu nhìn thấy cảnh tượng này thì liếc mắt nhìn nhau. Cách thức tự mình ra tay đâm chết kẻ thù, con mẹ nó cảm giác thật là sướng.

Đáng tiếc, trên mặt Trần Hán Thăng không hề tỏ ra khổ sở như trong tưởng tượng của hai người.

Mặt khác, thằng này còn đứng dậy định làm cái gì?

Chẳng lẽ còn muốn chơi trò hổ báo cáo chồn, hắn nên nhớ nơi này có khoảng 60 nha.

Trần Hán Thăng tất nhiên không muốn dùng bạo lực rồi. Hắn đứng lên giống như khúc nhạc nền vang lên trong bộ phim, nhất định phải làm ra hành động gì đó ra vẻ phối hợp chứ.

“Phó chủ tịch Tả, phó chủ tịch Hồ.”

Trần Hán Thăng chậm rãi đi về phía sân khấu, vừa đi vừa nói: “Tôi có chút chuyện không hiểu? Có thể hỏi hai câu được không?”

Thật ra, nếu như Tả Tiểu Lực có thể, tên này rất muốn một phát đá Trần Hán Thăng cho thằng này nằm luôn xuống sàn. Con lợn này vừa nói xong câu ‘có thể hay không’ đã tới bên cạnh mình.

“Please”

Hồ Tu Bình trả lời bằng tiếng anh, như một tên trí thức. Bởi vì từ góc độ Trần Hán Thăng chẳng còn cách gì có thể cứu vớt được ván này nữa rồi.

Trần Hán Thăng hắng giọng một cái rồi nói: “Tôi là phó bộ trưởng của hội học sinh. Bản thân lại không muốn từ chức. Vậy mà các người lại sử lý tôi như vậy, có phải là trái với quy định không?”

Tả Tiểu Lực nhịn không được vội nói ra: “Tôi vừa mới nói rất rõ ràng rồi đó. Đây là quyết định của đoàn ủy.”

“Miệng nói thì không thể là bằng chứng được. Tôi muốn nhìn chứng cứ.”

Trần Hán Thăng nói thẳng.

“Ha ha ha, thật sự là hiếm có.”

Hồ Tư Bình nghĩ thầm, đây quả nhiên là điển hình chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đây mà, lần đầu tiên thấy người đòi chứng cứ.

“Có phải chỉ cần chúng tôi cho cậu xem chứng cứ. Cậu sẽ cam tâm tình nguyện rút lui.”

Hồ Tu Bình nghiêm túc hỏi.

Nếu như hắn không phải muốn làm ăn trong trường, cùng triển khai công việc bên trong học Viện, đời nào hắn chịu đứng chung với bọn này. Nhưng mà những chức vụ này thật sự có tác dụng, hơn nữa còn rất rõ ràng, giống như vụ việc 'Thương Nghiên Nghiên' bị đánh có thể nhìn ra lợi hại của những vị trí này.

"Chỉ cần các người đưa ra chứng cứ. Tôi không chỉ dâng hai tai vị trí này trả lại, mà trước mắt mọi người nói lời xin lỗi."

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói.

BGM đã đến giai đoạn thứ hai, âm thanh bắt đầu dồn dập, có chiều hướng vút cao.

"Tốt, tôi đi lấy chứng cứ."

Hồ Tu Bình quay người, hướng về văn phòng đoàn ủy bước đi. Ban đầu thằng này cũng không có nhiều khó chịu đối với Trần Hán Thăng, nhưng người này lại quá không biết điều. Ngang nhiên chiếm đoạt danh tiếng của mình trong bữa dạ tiệc chào đón tân sinh viên.

Vậy thì làm sao mình có thể bước lên chiếc ghế chủ tịch hội sinh viên được chứ?

Hồ Tu Bình vừa bước ra ngoài. Trong hội trường trung tâm bắt đầu vang lên những tiếng nghị luận. Tả Tiểu Lực vui vẻ nhìn Trần Hán Thăng, nghĩ thầm mày thành thật trở thành trò cười có phải tốt hơn không, còn muốn giãy dụa sao?

Hội trường trung tâm cách văn phòng đoàn ủy cũng không xa mấy. Một lát sau Hồ Tu Bình đã quay trở lại, trên mặt biểu hiện ra có vẻ kỳ lạ.

"Tiểu Lực, cậu ra đây một chút."

Hồ Tu Bình cảm thấy cần phải bàn lại việc này.

Tả Tiểu Lực bước nhanh ra cửa: “Nam nhi đại trượng phu, làm việc chỉ cầu thoải mái, không muốn lề mề chậm chạp. Tôi tới trước đọc qua cho mọi người cùng nghe.”

“Liên quan tới việc đồng chí Trần Hán Thăng không thích hợp vị trí phó bộ trưởng bộ ngoại giao. Gồm những nguyên nhân sau: Bạn học Trần Hán Thăng từ khi đảm nhiệm vị trí phó bộ trưởng đến nay, tác phong tùy hứng, không tôn trọng kỷ luật, khinh nghiệm không đủ, làm dụng quyền lợi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính đoàn kết của hội học sinh đã ổn định từ trước đến nay. Hiện tại, quyết định khai trừ đồng chí Trần Hán Thăng ra khỏi hội học sinh.”

“Đồng ý hay không đồng ý, mời phê chỉ thị,…”

Tả Tiểu Lực đột nhiên ngừng lại, không thể tin nổi nhìn Hồ Tu Bình: “Đỏ, dấu đỏ đâu?”

Hồ Tu Bình vỗ đùi: “Đã nói cậu ra ngoài này một chút rồi.”

Trần Hán Thăng không biết từ khi nào đã tới trước mặt Tả Tiểu Lực, cướp lấy tờ đơn trong tay tên này, lớn tiếng đọc to ‘chứng cớ’ : “Đồng ý hay không mời phê chỉ thị. Đoàn ủy trả lời chỉ có hai chữ.”

“Không ổn.”

Lúc này trong lòng Trần Hán Thăng, đại biểu cho việc thể hiện, âm nhạc đã bước vào giai đoạn cao trào.

Thiêu đốt tất cả BGM!

Chương 90: Đâu đâu cũng thấy cẩu lương

Nhìn Hồ Tu Bình và Tả Tiểu Lực ngây ra, trong lòng Trần Hán Thăng tự nhủ, chắc bọn mày không ngờ ông đây đã sớm gia nhập đoàn ủy rồi phải không.

Giờ bố mày là cán bộ sinh viên của Trung tâm giám sát văn phòng đoàn ủy, chẳng qua là Vu Dược Bình chưa công bố thôi.

Nói theo quan chức cổ đại, kiểu gì cũng phải là Thiên hộ Cẩm Y Vệ Đông Xưởng (Khang Hi cải trang vi hành ký), bóng lưng đã tự động chuyển thành "Tú Xuân Đao".

"Phó chủ tịch Tả, giờ tôi vẫn là Phó bộ trưởng Bộ đối ngoại à?"

Trần Hán Thăng nhìn Tả Tiểu Lực hỏi.

Tả Tiểu Lực không nói được gì, trong lòng chửi mắng giáo viên đoàn ủy lên bờ xuống ruộng, trước đó đều đóng dấu luôn, sao lần này lại phê "Không thích hợp"?

Thậm chí anh ta còn chưa từng nghĩ tới việc xác minh trước, không nhờ lại xảy ra vấn đề ở khâu khó xảy ra nhất.

Một vài thành viên hội học sinh vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì. Chẳng phải Trần Hán Thăng bị loại rồi à, tình hình hiện giờ có vẻ hay rồi nha.

Chu Hiểu không dừng lại giây nào, xoay người rời khỏi trung tâm hoạt động của sinh viên đại học.

Tên này khá thông minh, không có bất kỳ chức vụ nào ràng buộc, không cần nghĩ tới việc chùi đít cho ai.

Mục Văn Linh thấy sự việc có khả năng chuyển biến tốt lên, trong lòng vừa vui vừa buồn.

Vui là, dù không biết tại sao bên đoàn ủy lại gạt bỏ văn bản này, nhưng ít nhất Trần Hán Thăng không mất mặt.

Buồn là, sau chuyện này, uy tín của đoàn chủ tịch hội học sinh lại giảm sút.

Trong bối cảnh lộn xộn này, Trần Hán Thăng bỗng lên tiếng: "Dù tôi có phải Phó bộ trưởng hội sinh viên hay không, tôi cũng có vài lời trong lòng muốn nói với mọi người."

Hội trường trung tâm nhanh chóng yên tĩnh lại, mọi người đều cảm thấy hắn lúc này trong lòng Trần Hán Thăng trăm mối ngổn ngang, định nghe chút cảm ngộ nhân sinh của hắn.

"Kỳ nghỉ đông sắp tới rồi, mọi người đều mệt mỏi và kiệt sức khi mang túi lớn túi nhỏ về nhà, có người đường xa còn phải đổi chuyến, tôi có gợi ý thế này cho mọi người, đó là giao hành lý cho Hỏa Tiễn 101 chuyển phát nhanh, mọi người chỉ cần mang theo một túi nhỏ và tận hưởng kỳ nghỉ đông khác biệt.

Không ai nghĩ Trần Hán Thăng lại sử dụng thời gian "quý giá" này để quảng bá kinh doanh, chơi kiểu này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Cái gọi là cảm ngộ nhân sinh đâu rồi hả. Lúc này Tả Tiểu Lực và Hồ Tu Bình cũng không biết nên cắt ngang bài phát biểu của Trần Hán Thăng không.

Mục Văn Linh vội vàng bước lên bục: "Xin lỗi các bạn học, đây chỉ là hiểu lầm trong giao tiếp. Trần Hán Thăng vẫn là Phó bộ trưởng của chúng ta. Giờ tôi tuyên bố hội nghị lần này giải tán, sau khi mọi người quay về thì hãy nghiêm túc chuẩn bị cho cuộc thi biện luận."

Có Mục Văn Linh đứng ra kết thúc, cái "hội nghị đổi bộ trưởng" kỳ lạ này mới khép màn.

Rời khỏi trung tâm hoạt động của sinh viên đại học, vài sinh viên năm nhất của Bộ đối ngoại Liên đoàn mới dần tỉnh táo lại.

"Trần bộ trưởng, cậu giỏi thật đấy."

"Tả Tiểu Lực còn tính chơi nhau, kết quả là tự mang đá đập chân mình."

"Lần này mặt hắn ném tới nhà bà ngoại luôn rồi."

.....

Thấy nhiều người hâm mộ vây quanh mình như thế, Trần Hán Thăng chợt nhớ bên kia còn vài chiếc 101 chưa quét sơn, vừa lúc lợi dụng sức lao động miễn phí vậy.

"Có thể là ý của lãnh đạo đoàn ủy."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Chuyện này dừng ở đây, có điều chỗ tôi xảy ra chút vấn đề, muốn mời các vị giúp một chuyện, cơm trưa tôi mời."

Trong thời gian đầu làm việc bán thời gian, "Hoàng Dung" Nhiếp Tiểu Vũ và "Đoàn Dự" Vương Nham Tùng là những sinh viên đại học kiên trì, Hà Binh và Hứa Mộng Trúc đã rút lui.

Nhưng họ đều không có ý kiến gì với việc giúp một chút chuyện nhỏ, nói gì là bộ trưởng Trần đang như mặt trời ban trưa.

Sau khi mọi người trở về căn cứ gây dựng sự nghiệp, Trần Hán Thăng cảm thấy hơi lạ. Vì trước khi họp hắn mới sơn được có một chiếc xe ba bánh, giờ lại mọc được thêm chiếc nữa.

Đang suy nghĩ, Thẩm Ấu Sở bước từ phòng ra. Cô mặc đồng phục học sinh cũ, tay đeo găng, trên quần và tóc còn dính không ít sơn trắng đỏ.

Vì quá bận rộn, trên vầng trán mịn màng của cô lấm tấm những hạt mồ hôi.

Vừa thấy Trần Hán Thăng tới, cô chủ động bước vài bước chào đón, trên lớp khẩu trang là đôi mắt hoa đào đầy chờ mong.

"Cậu sơn à?"

"Ừ!"

Thẩm Ấu Sở gật đầu, ánh mắt trong suốt như đang nói "Khen tớ đi, nhanh nhanh khen tớ đi."

Trần Hán Thăng im lặng nhìn qua hai chiếc xe ba bánh đã sơn xong, lại nhìn một đầu đầy mồ hôi của Thẩm Ấu Sở, im hồi lâu rồi bất chợt nói: "Ngốc ơi là ngốc, ai bảo cậu quét sơn!"

Thẩm Ấu Sở ngây người, khuôn mặt nhỏ tức thì xụ xuống, ánh mắt hân hoan khi nãy giờ tràn đầy tủi thân, tay khẽ đung đưa.

Trần Hán Thăng dắt Thẩm Ấu Sở, nói với đám Nhiếp Tiểu Vũ: "Hai người các cậu một chiếc, quét sơn hết theo nền trắng chữ đỏ."

"Vâng."

Vài trợ lý bộ đối ngoại không biết chuyện gì xảy ra, mau mau nhào tới làm việc.

Sau khi Trần Hán Thăng kéo Thẩm Ấu Sở về phòng 101 thì đưa tay gỡ khẩu trang của cô xuống, khuôn mặt dưới khẩu trang ngột ngạt đến đỏ bừng.

Cô thấy Trần Hán Thăng trầm mặt thì không dám nói lời nào, mắt thoáng nhìn cây Lục La bên cửa sổ đang bị ánh nắng buổi trưa chiếu vào. Nên cô nàng tiến lại gần cẩn thận từng chút một di chuyển nó ra chuyện khác.

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nói, mình chưa lên tiếng nàng đã đi rồi.

"Lại đây!" Trần Hán Thăng cao giọng.

Thẩm Ấu Sở bị dọa giật mình, nhanh chóng chạy về.

Cô từng làm hầu hết mọi việc nhà ở quê, nhưng quét sơn thế này là lần đầu tiên. Cái này có mùi rất nồng khiến cô buồn nôn vài lần, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì quét xong chiếc xe thứ hai chỉ để nhận được lời khích lệ của Trần Hán Thăng.

Ai ngờ chưa thấy khen đã phải chờ hồi lâu, còn bị quát nữa, ấm ức trong lòng khiến nước mắt cô trào ra. Thẩm Ấu Sở đang định lấy tay áo lau nước mắt đã bị Trần Hán Thăng giữ chặt lấy.

"Ngốc này! Găng tay dính sơn."

Trần Hán Thăng lau đi những giọt nước mắt trào ra của Thẩm Ấu Sở.

"Ăn cơm chưa?"

Vừa lau nước mắt, Trần Hán Thăng vừa hỏi, giọng điệu dịu đi.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu. Cô ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng lau nước mắt giúp mình, không biết nên nói gì.

"Đói bụng không?"

"Hơi, hơi đói."

Đã gần 1h trưa, Trần Hán Thăng thầm nghĩ chỉ có cô gái ngốc này mới nhịn ăn quét sơn cho mình.

Nguyên nhân chính khiến Trần Hán Thăng tức giận là vì đau lòng. Chuyện như vậy mình làm hoặc kêu người khác làm là được, Thẩm Ấu Sở ngu ngốc này lại tự làm

"Tớ đi mua cơm, cậu đừng khóc nữa nhé?"

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở vừa khóc vừa nhẹ nhàng đáp.

Trần Hán Thăng cười cười, véo khuôn mặt nhẫn mịn của Thẩm Ấu Sở rồi xoay người tới nhà ăn.

Bốn trợ lý bộ đối ngoại của hắn ở bên ngoài đều là hai mặn một chay bình thường, Thẩm Ấu Sở sẽ phải phong phú hơn nhiều, cần có cá, tôm và thịt.

Thẩm Ấu Sở nhìn một chút, mở to viền mắt tròn xoe: "Nhiều."

"Nhiều cái khỉ gì, trẫm còn chưa ăn đây này!"

Trần Hán Thăng đáp một câu, sau đó ra ngoài bắt chuyện với mấy trợ lý bộ đối ngoại.

"Bốn người ăn ở ngoài nhé, trong túi còn có bốn ly trà sữa."

"Bộ trưởng Trần à, chúng tôi làm việc thay cậu đấy, ngay chỗ ngồi cũng không cho à."

Nhiếp Tiểu Vũ bất mãn nói.

"Kiến nghị vô hiệu, ăn xong rồi làm nhanh lên."

Tiếng Trần Hán Thăng từ xa đáp lại.

Vương Nham Tùng bất đắc dĩ lắc đầu một cái: "Bộ trưởng nhà mình cậu còn chưa hiểu à, rất chuyên chế, nhưng cũng rất nghĩa khí."

“Còn cực kỳ quyết đoán nữa, lúc gây dựng sự nghiệp cơ bản, bảo không cần tôi là không cần luôn, sau đó tôi chỉ có thể lăn lộn theo gã ở bộ đối ngoại hội học sinh.”

Hà Binh cũng cười bổ sung một câu.

“Còn phong lưu nữa.”

Hứa Mộng Trúc nói thầm một câu, thấy những người khác đều nhìn mình, vội vã làm tròn lời nói: “Phong lưu nhưng không hạ lưu.”

Trần Hán Thăng quay về phòng, Thẩm Ấu Sở đã xếp đồ ăn lên bàn, bản thân cô nàng còn chưa động đũa.

“Cậu không lấy ớt à?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Có đây.”

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt móc một lọ ớt bột từ trong túi ra: “Cậu muốn ăn không?”

“Tớ không, cậu ăn đi.”

“Xoạt xoạt, xoạt xoạt.”

Giọng nói vui vẻ vang vọng trong 101, Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở.

“Cay không?”

“Không cay, ngọt.”

Chương 91: Tuyết rơi thật(1)

Tuy kế hoạch "đẩy lùi" Trần Hán Thăng rời Hội học sinh thất bại, nhưng Hồ Tu Bình và Tả Tiểu Lực vẫn là Phó chủ tịch Hội học sinh, Trần Hán Thăng cũng tiếp tục giữ chức Phó bộ trưởng bộ đối ngoại của hắn.

Nhưng sau khi quan hệ này bị đâm thủng, mọi người gặp nhau đều khá gượng gạo. Trước đây Hồ Tu Bình thi thoảng gặp Trần Hán Thăng ở nhà ăn còn chào hỏi đôi câu, giờ thì gã bơ đẹp không nhìn.

May là cuộc thi biện luận nội bộ của khoa Nhân văn đã diễn ra suôn sẻ dưới sự tổ chức của Mục Văn Linh, tiếc rằng giống đực duy nhất của lớp 2 hành chính công Trương Minh Huy bị loại thẳng. Ba nữ sinh Bạch Vịnh San, Đàm Mẫn và Đổng Tú Tú đại diện ra trận cho khoa Nhân văn.

Trong đó Bạch Vịnh San là tuyển thủ tranh biện chính thức, hai người khác là đội dự bị.

Dường như việc tuyển chọn có liên quan đến giá trị nhan sắc, Bạch Vịnh San với ngoại hình đáng yêu có thể cộng điểm ấn tượng.

Trương Minh Huy rất uất ức, rảnh rỗi là chạy đến căn cứ gây dựng sự nghiệp than thở. Trần Hán Thăng thấy đây không phải vấn đề, chỉ đơn kêu gã phụ trách công tác hậu cần cho ba vị biện thủ mỹ nữ, nghe xong tâm trạng tên nhóc này mới tốt lên.

Bắt đầu từ giữa tháng 12, Kiến Nghiệp chính thức vào đông. Lá ngô đồng trong trường đã rụng hết từ lâu, chỉ còn lại

cành cây khẳng khiu kiên cường đứng lặng trong gió rét. Giờ bước ra ngoài nhất định phải trang bị đầy đủ.

Ảnh hưởng từ Giáng sinh, Nguyên đán và kỳ nghỉ đông sắp tới, chuyện làm ăn của căn cứ gây dựng sự nghiệp tốt hơn nhiều. Xe ba bánh Hỏa Tiễn 101 di chuyển khắp nơi trong sân trường. Không chỉ Học viện Tài chính mà các trường cao đẳng kỹ thật, trường Y, Đông Đại đều có dịch vụ chuyển phát nhanh.

"Tiểu Trần, mấy ngày nay Kiến Nghiệp lạnh quá, sắc trời cũng âm u."

Trước khi nghỉ ngơi buổi tối, Tiêu Dung Ngư lại tới buôn điện thoại.

"Ừ, nghe nói sắp có tuyết rơi, không biết thật hay giả, nói chung hôm nay cứ một lát lại có học sinh chạy đến hô to tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi."

Trần Hán Thăng một tay cầm điện thoại, một tay cầm bút thống kê tỉ lệ tăng trưởng số hàng chuyển phát nhanh mấy ngày nay.

"Ồ, trường chúng ta cũng có đấy."

Tiêu Dung Ngư vui mừng đáp. Cô phấn khích không thôi với chuyện này: "Lúc tớ ăn cơm tối, không biết ai la một câu có tuyết rơi, rồi mọi người đặt đũa chạy ra ngoài, Cố học tỷ cũng kéo tớ ra. Tớ còn làm đổ canh lên quần áo, kết quả đó chỉ là một cơn mưa nhỏ."

"Cậu rảnh quá nhỉ, tuyết rơi thì kệ tuyết chứ, đâu phải Cảng Thành không có tuyết đâu."

Trần Hán Thăng thờ ơ nói.

"Hừ."

Tiêu Dung Ngư hừ một tiếng trong điện thoại, nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào: "Trước đây cậu đâu có thế này, còn nhớ năm lớp 11 cũng có hôm tuyết rơi, tớ bảo muốn thấy người tuyết, cậu trốn nửa buổi học lén ra ngoài đắp người tuyết, lúc quay lại tay đã đông cứng."

"Thế á? ."

Trần Hán Thăng sao nhớ được nhiều vậy. Cảng Thành vào đông thường có tuyết rơi, hắn đáp cho qua, cũng hơi xúc động: "Khi đó ngốc thật."

"Ai bảo ngốc!"

Tiêu Dung Ngư đột nhiên nổi giận: "Không ngốc chút nào, chuyện này tớ có thể nhớ cả đời. Tớ luôn nhớ hình ảnh cậu dính đầy tuyết vẫn kéo tớ đi xem người tuyết."

Nói nói, giọng Tiêu Dung Ngư bỗng hạ xuống: "Tiểu Trần, bây giờ cậu không tốt với tớ như trước nữa."

Trần Hán Thăng không đáp, mặc cho tiếng thở của họ truyền qua điện thoại, rung động khe khẽ.

Một lúc lâu sau, Tiêu Dung Ngư mới từ tốn nói: "Tớ đi ngủ đây, cậu cũng nghỉ sớm một chút, rảnh thì đến tìm tớ."

"Được."

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, không tới ba mươi giây chợt nhận được một tin nhắn từ Tiêu Dung Ngư.

"Xin lỗi."

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua, nhắn lại hai chữ: "Ngủ đi."

Lại tiếp tục vùi đầu tính toán, cuối cùng cũng thống kê xong số lượng chuyển phát nhanh của bốn trường, Trần Hán

Thăng đang tính cầm điện thoại lên giường, đột nhiên nhớ khi nãy tâm tình Tiêu Dung Ngư có sự thay đổi.

"Xem ra sau này phải kiếm cớ từ chối vài lần, không thể để việc gọi điện thoại trước khi ngủ thành thói quen được, nếu không sắp tới sẽ thành điều tra vị trí mất. Chuyện này quá viển vông rồi."

Trần Hán Thăng yên lặng nghĩ trong lòng.

Hết cách rồi, dù tình cảm khi nãy của Tiêu Dung Ngư khiến hắn rất cảm động, nhưng tra nam có "trái tim sắt đá" thế đấy.

Hôm sau, nhiệt độ chợt giảm xuống bốn độ, lạnh khiến người ta sợ hãi, đài phát thanh trong trường dự báo đêm nay sẽ có tuyết rơi.

Trận tuyết rơi đầu tiên năm 2002, cũng có thể là trận tuyết cuối cùng.

Trần Hán Thăng đi tới căn cứ gây dựng sự nghiệp, Thẩm Ấu Sở đã chờ sẵn ở đó. Bên trong cô mặc áo lông xanh ngọc, bên ngoài khoác áo bông lớn màu sắc rực rỡ, nhìn y như một chú chim cánh cụt mập mạp.

"Lạnh không?"

Trần Hán Thăng hỏi, vừa mở miệng đã phả đầy khói trắng.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái, chỉ chỉ máy sưởi bên cạnh.

"Đưa tay cho tớ."

Trần Hán Thăng bỗng nói.

Thẩm Ấu Sở không biết Trần Hán Thăng muốn cái tay nào, vì thế cả hai tay nhỏ đều duỗi ra, ngạc nhiên nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nắm một lúc, thấy khá ấm nên cũng yên lòng.

"Buổi tối tớ có tiệc, cậu tự ăn cơm nhé."

Trần Hán Thăng nói xong thì tới nhà kho 102.

Thẩm Ấu Sở đang tính nói thì Trần Hán Thăng đã đáp chuyện với người bên 102.

Mấy ngày nay, lượng hàng chuyển phát nhanh của bốn trường vẫn dao động khoảng 700 chiếc một ngày, tuy chưa đạt tới 1000 chiếc nhưng Trần Hán Thăng vẫn gọi Vương Văn Hải tới. Hiện giờ chỉ dựa vào Lý Quyến Nam và mấy sinh viên đại học làm việc bán thời gian thực hiện việc phân loại và đóng hàng thì hơi khó.

"Sao ở đây không bật máy sưởi?"

Trần Hán Thăng đi vào phòng 102, phát hiện phòng này không mở máy sưởi.

"Tụi này không lạnh, mở máy sưởi lên lại khó thở."

Lý Quyến Nam bận đến mồ hôi đầy đầu.

Trần Hán Thăng móc ra một hộp Hồng Kim Lăng mới, châm cho mỗi người một điếu, sau đó đưa hết chỗ còn lại cho Vương Văn Hải.

Những người khác cũng không thấy lạ, Trần Hán Thăng thường làm như vậy. Vương Văn Hải cảm thấy đãi ngộ ở đây rất tốt, tiền lương ngang cửa hàng bên kia, nhưng ăn ở nhà ăn đại học, nói chuyện cũng nói với sinh viên có văn hóa.

Trần Hán Thăng là ông chủ khá dễ tính, bình thường cũng không keo kiệt. Có ều là yêu cầu của hắn phải được thực hiện ngay lập tức và vô đều kiện, hơi chậm chút hoặc tìm lý do, hắn sẽ trở mặt ngay lập tức.

Tuy nhiên ông chủ như vậy khá dễ sống chung, chỉ cần làm việc tốt là được. Có tối Vương Văn Hải còn chủ động ngủ ở nhà kho 102, nhân tiện đảm nhiệm vị trí trực ban luôn.

Anh ta làm vậy là mong con gái đang học sơ trung của mình có thể nhận, cảm thụ một chút bầu không khí ở đại học, tất cả những thứ này đều cần Trần Hán Thăng đồng ý.

Trần Hán Thăng trước đi, đặc biệt gọi Lý Quyến Nam tới 101: "Anh cho chú 500 tệ, mấy ngày nay chuyện làm ăn tốt hơn, chú giải quyết bữa trưa giúp đám sinh viên bán thời gian kia, đừng tiết kiệm mấy khoản nhỏ này."

Lý Quyến Nam từ chối: "Không cần, lần trước anh cho 500 tệ còn sót lại hơn 90."

"Vậy số tiền đó chú cứ giữ đi."

Trần Hán Thăng rút 500 tệ nhét vào ví Lý Quyến Nam: "Chú là người Triều Sán, phong tục tết xuân bên đó phải đi thăm nhiều nhà, tiền xài không hết thì giữ bên người, sau khi về nhà mời cơm khách."

Lý Quyến Nam vẫn rất ngại: "Tháng nào anh cũng trả lương cho em mà."

Trần Hán Thăng không muốn nhiều lời, vỗ một cái sau đầu Lý Quyến Nam: "Đi làm việc đi, đừng nói nhảm nữa."

Sau khi Lý Quyến Nam đi rồi, Trần Hán Thăng chuẩn bị ra ngoài đón xe buýt. Hôm nay là ngày phó tổng giám đốc Thâm Thông và tổng giám đốc Kiến Nghiệp tới Giang Ninh khảo sát.

"Này."

Phía sau bỗng có tiếng gọi dịu dàng khe khẽ, Trần Hán Thăng xoay người lại.

"Đừng, đừng uống rượu nha."

Chương 92: Tuyết rơi thật (2)

Thẩm Ấu Sở đột phá phòng tuyến tâm lý, lần đầu chủ động nhắc nhở Trần Hán Thăng đừng uống rượu. Nhưng điều này không thể, đêm nay Trần Hán Thăng đã chuẩn bị tốt một cân rượu.

"Khách sạn Monica Giang Lăng" là địa điểm gặp gỡ tối nay, nó ở ngay khu trung tâm Giang Lăng, đối diện bách hóa Đông Sơn. Cái khách sạn không có hơi thở nông thôn này là khách sạn ba sao tốt nhất Giang Lăng, không hổ là vùng ngoại ô.

Cái tên đó là đặc trưng của thời đại, không mang hương vị nước ngoài, càng không có vẻ ngột ngạt.

Khách sạn Monica phục vụ ăn uống tầng một, hát tầng hai, xông hơi tầng ba, từ tầng bốn trở lên là chỗ ngủ lại, thỏa mãn đủ các nhu cầu ăn uống vui chơi ngủ nghỉ.

Trần Hán Thăng xuống xe buýt, hai tay đút túi, thong thả chạy đến cửa khách sạn. Sau khi báo tên phòng, cô gái tiếp khách mặc sườn xám dẫn Trần Hán Thăng tới đó.

"Mặc như vậy có lạnh không?"

Trần Hán Thăng chỉ bắp đùi lộ ra của người ta.

Chị gái tiếp khách cũng rất đỉnh, thấy bộ dạng Trần Hán Thăng như sinh viên đại học, bĩu môi lười đáp.

Trần Hán Thăng cười cười, không nói tiếp nữa.

Hắn mở ra căn phòng được đặt trước, bên trong đã có không ít người, có doanh nhân áo vest giày da, cũng có nhân viên chi nhánh chuyển phát nhanh ở Giang Lăng, có cả đại lý trường học dáng dấp sinh viên đại học.

Phòng bao rộng ít nhất 60m2, bên trong bày ba cái bàn. Nếu không có gì bất ngờ thì nhân viên cấp cao của công ty Thâm Thông một bàn, nhanh viên chuyển phát nhanh ở Giang Lăng một bàn, đại lý sinh viên đại học một bàn.

Có vẻ như nhân số xã giao kiểu duyệt binh này đã đạt tới hiệu quả.

Chung Kiến Thành uống trà tán gẫu với mấy người trung niên trên ghế salon cách đó không xa, nhân viên chuyển phát nhanh ba hoa ở một vòng ghế salon khác, bầu không khí cũng khá náo nhiệt.

Chỉ có đại lý sinh viên đại học ngồi trên ghế salon ngoài cùng, trên bàn trống trơn, không có trà nóng cũng không có nước sôi.

Không ai phản đối, chỉ có một nam sinh bức xúc ra mặt giống như đang chửi mắng.

Trần Hán Thăng đi tới chào hỏi với họ: "Chào mọi người, tôi là Trần Hán Thăng, tổng đại lý của Học viện Tài chính."

Phản ứng của các đại lý sinh viên đại học đều khá lạnh nhạt, không phải tính cách họ như vậy, mà là kinh nghiệm xã giao quá ít, đột nhiên tới trường hợp xã giao của người trưởng thành nên có chút bó buộc.

Trừ nam sinh đầy mặt khó chịu kia, gã đứng lên đáp lại: "Hóa ra là anh Trần, em sớm nghe đại danh của ông anh đây rồi, ông trùm đại lý của bốn trường đại học luôn. Chú em này tên Lưu Bằng Phi, đến từ Học viện Công nghệ Kim Lăng."

Trần Hán Thăng đi tới ngồi cạnh gã, Lưu Bằng Phi như thể đã quen biết từ trước.

“Sao bên chúng ta không có trà?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Không hỏi còn hay, hỏi xong Lưu Bằng Phi đập mạnh xuống bàn: “Phục vụ khách sạn mắt chó khinh người, sau khi biết chúng ta là sinh viên đại học thì trà cũng không thèm mang lên, máy sưởi cũng không đưa một cái nào, chân bố cứng luôn rồi đây.”

Diện tích phòng khách khá lớn, điều hòa không thể bao trùm hết nên nhất định phải có máy sưởi.

Các ghế salon bên cạnh đều có máy sưởi, duy chỉ bên đại lý sinh viên đại học này là không có, chắc chắn đây là sơ suất cố tình. Khách sạn năm 2002 chính là dạng thế này, không thể mong đợi phục vụ cao của nhân viên phục vụ, họ đang tồn tại ý thức lười chung.

Lúc này, có nam phục vụ tới hỏi Chung Kiến Thành khi nào mang đồ ăn lên, lúc đi qua chỗ Trần Hán Thăng bị hắn kéo lại.

“Tiền trà nước của khách sạn các anh hết bao nhiêu, mang cho chúng tôi mỗi người một tách, ông mày mời các anh em uống trà!”

Trần Hán Thăng ăn nói mạnh mẽ vang vọng, những người khác trong phòng đều nhìn về bên này.

Phục vụ bị túm lấy không thoát được, lúc này mới đáp: “Nước trà không mất phí.”

“Không mất phí thì tiết kiệm cái gì, máy sưởi cũng chuyển một ít tới đây, còn nữa, không thấy tình trạng bên này của chúng tôi à?”

Đây vốn là tính lười của phục vụ khách sạn, bọn họ nhìn ra những vị khách quan trọng là một bàn ông chủ ở trong cùng kia, nhân viên chuyển phát nhanh có vẻ cũng không dễ trêu, vì vậy đều cung cấp nước trà và máy sưởi.

Đám sinh viên đại học này đều khá câu thúc, nhân viên phục vụ gặp qua nhiều người, biết là cho đám sinh viên này ra rìa thì chúng cũng không dám nói, ai ngờ bật ra tên khác loài như Trần Hán Thăng.

"Được được được, giờ chúng tôi đi lấy, vừa nãy là sơ sẩy, thật sự xin lỗi."

Nam phục vụ lập tức xin lỗi.

Chỉ chốc lát sau, nước và máy sưởi đều được mang tới.

Trần Hán Thăng lấy thuốc ra: "Còn gạt tàn nữa."

Không qua nửa phút, gạt tàn cũng được đưa tới, hơn nữa người đưa là cô tiếp khách mặc sườn xám kia.

"Mẹ, anh Trần oách ghê."

Lưu Bằng Phi vừa uống trà vừa thổi máy sưởi, người lập tức ấm lên.

Trần Hán Thăng thay đổi dáng vẻ hung ác khi nãy, cười hì hì chia thuốc, mấy đại lý sinh viên đại học đều tới nhận, cũng không biết họ có hút hay không.

Lúc này, Chung Kiến Thành đi tới từ bên trong: "Hán Thăng, lại đây gặp Lưu tổng và Thường tổng của chúng ta."

Trần Hán Thăng dụi thuốc bước vào salon trong cùng, Chung Kiến Thành giới thiệu: "Đây là đại lý sinh viên đại học làm ăn tốt nhất, phụ trách công việc chuyển phát nhanh của Học viện Tài chính, Đông Đại, cao đẳng Kỹ thuật và trường Y. Hai ngày gần đây làm ăn rất tốt, ngày khác trích phần trăm thì hơn 400 tệ."

Tiếp đó, hắn lại giới thiệu mấy vị chủ khách: "Phó tổng giám đốc chuyển phát nhanh Thâm Thông Lưu Chí Châu, trợ lý tổng giám đốc Khổng Tĩnh, tổng giám đốc Thường Tiểu Bình khu JZ····· "

Lưu Chí Châu là người địa vị cao nhất ở đây. Ông ta đeo kính mắt, cười ha ha nói: "Thật xin lỗi, vừa nãy chúng tôi chỉ lo uống trà của mình, quên bên các cậu."

Trần Hán Thăng đáp: "Đây là vấn đề của khách sạn, bọn họ thấy Lưu tổng và Thường tổng phú quý đầy người nên trong mắt cũng chỉ có các ngài."

"Ha ha ha."

Mấy người đều cười, lúc đáp lời Trần Hán Thăng còn tiện đó nịnh luôn.

Khổng Tĩnh là một người phụ nữ trẻ đẹp ngoài ba mươi, dưới lớp áo gió là đôi tất đen dày, bắp chân lộ ra không quá thô, lúc cười lên rất quyến rũ.

Vốn là Chung Kiến Thành mang Trần Hán Thăng tới đây làm quen, nhưng Trần Hán Thăng da mặt dày, không rời đi ngay, dù sao theo cái vòng này mới nghe được tin tức.

Trần Hán Thăng xem xét một vòng salon, đám khách kia chắc chắn không thể động, người có thể động tới chỉ có Chung Kiến Thành và Bành Cường.

Bành Cường là đội trưởng chuyển phát nhanh khu Giang Lăng, cũng coi như phó quản lý khu Giang Lăng, Trần Hán Thăng rất thân quen với anh ta.

"Cường ca, anh ngồi thu mông một chút, dành ít chỗ cho thằng em ngồi với."

Trần Hán Thăng cười đùa cợt nhả nói.

Bành Cường nghe xong trực tiếp đứng lên: “Tới đây tới đây, anh tặng chỗ này cho cậu, mịa, làm như cậu nghe hiểu được nhỉ?”

Đám người Lưu Chí Châu và Thường Tiểu Bình nói rất nhiều trong lúc trò chuyện, có lúc Bành Cường cảm thấy suy nghĩ không theo kịp .

Trần Hán Thăng không khách khí ngồi xuống, còn quay đầu nói một câu: “Cảm ơn Cường ca cho thằng em này cơ hội học tập.”

Tổng giám đốc Kiến Nghiệp Thường Tiểu Bình cảm thấy tay sinh viên đại học Trần Hán Thăng này rất thú vị, ông ta móc thuốc lá ra: “Hút thuốc không?”

“Hút.”

Trần Hán Thăng nhận điếu thuốc, thuận tiện nhìn ghế salon đại lý sinh viên đại học đang ngồi.

Trà có, máy sưởi cũng có, nhưng vẫn không trao đổi nhiều.

“Tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi, lần này tuyết rơi thật rồi.”

Đột nhiên bên ngoài truyền tới một tràng tiếng hoan hô vui sướng.

Người trong phòng khách ngẩng đầu nhìn ra ngoài, quả nhiên, hoa tuyết như tơ liễu nhẹ nhàng đậu xuống ô cửa sổ phòng khách, rồi biến mất không thấy nữa.

Ồ, một trận tuyết thật.

.....

Chương 93: Tuyết rơi thật(3)

Trần Hán Thăng vốn nghĩ rằng mấy doanh nhân nam nữ này đối với tuyết sẽ ít có phản ứng , không rằng Khổng Tĩnh lại chạy đến bên cửa sổ, khom lưng ngồi quỳ gối ở trên ghế salông, vẻ mặt biểu hiện mong ước tuyết đến.

Thân thể của Khổng Tĩnh hình thành một body có độ cong đẹp đẽ. Nam nhân xem tuyết thì ít, còn lại hầu như đều liếc nhìn cô.

“Tôi là người Quảng Đông, ở nơi đấy nhiệt độ quanh năm đều hơn 10 độ, tôi đi công tác sau đó mới thực sự gặp được tuyết, vì vậy tôi đặc biệt quý trọng điều này.”

Khổng Tĩnh có chút hơi xấu hổ.

Thường Tiểu Bình cười nói: “Kiến Nghiệp sau một đợt tuyết rơi đã biến thành Kim Lăng. Đây chính là hương vị thành phố, lần này trợ lý Khổng tiếp nhận vị trí của tôi, tôi tin rằng cô rất nhanh sẽ yêu con người và quang cảnh của Kiến Nghiệp.”

Trần Hán Thăng tình cờ biết được sự thay đổi trong bộ máy lãnh đạo ở Thâm Thông. Bây giờ Thường Tiểu Bình trở thành Khổng Tĩnh, không biết đối với Chung Kiến Thành có ảnh hưởng gì không. phó tổng giám đốc Thâm Thông Lưu Chí Châu, tổng giám đốc Kiến Nghiệp Thường Tiểu Bình, tổng giám đốc trợ lý Khổng Tĩnh đều thuộc về cao tầng chuyển phát nhanh Thâm Thông, có điều Chung Kiến Thành là gia nhập liên minh, nắm giữ nhân sự cùng quyền kinh tế độc lập, gã cùng Thâm Thông hình như là quan hệ hợp tác.

Gia nhập liên minh cùng công ty mẹ vừa là một thể, lại là phân tách, chủ yếu là có lợi ích hay không.

Chỉ chốc lát sau là đến lúc ăn cơm, các bàn ăn đều đã được chuẩn bị xong. Nhưng Trần Hán Thăng lại không có ý định ngồi cùng bàn với mấy người sinh viên đại học thay quyền kia, hắn đơn giản nhờ người phục vụ lấy thêm một cái ghế lại bàn chính.

Bàn chính vị trí rất lớn, thêm một người cũng không có sao, Chung Kiến Thành đùa giỡn nói rằng: "Tiểu tử da mặt của cậu cũng thật là dày. Đúng hay không thấy trợ lý Khổng đẹp đẽ, nhất định phải chuyển sang bên này?"

Chung Kiến Thành thứ nhất là dùng Trần Hán Thăng trêu đùa tạo bầu không khí, thứ hai là lấy lòng thủ trưởng mới Khổng Tĩnh, tuy rằng gã chỉ là gia nhập liên minh thương mại và chỉ làm việc độc lập, có điều duy trì tốt quan hệ là không sai.

Trần Hán Thăng căn bản không sợ đùa giỡn, trả lời: "Khổng tiểu thư thật sự là có rất xinh đẹp, mặt khác Lưu tổng cùng Thường tổng nếu như muốn hiểu rõ về phương điện trường học thay quyền, tôi ngồi ở chỗ này cũng thuận tiện để trả lời."

Lưu Chí Châu liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng, tán thành nói rằng: "Tiểu Trần nói không sai, chúng ta xác thực cần một đại biểu tiêu thụ ở trường học."

Sau khi tiệc rượu bắt đầu, bàn chính náo nhiệt cụng chén cạn ly, bàn của nhân viên chuyển phát nhanh cũng ồn ào không kém.

Chỉ còn lại bàn của sinh viên đại học thay quyền nhìn khá ảm đạm, chỉ tập tung vào ăn cơm, tỉnh thoảng mới hỏi một câu

“Cậu có biết hay không trường học các cậu có XX hệ XXX*”, nhận được câu trả lời từ chối, không khí lại trở nên ảm đạm.

*đoạn này có lẽ là hỏi tên ai đó (gái chẳng hạn).

Qua ba tuần rượu, bầu không khí từ từ trở nên thân thiện. Lưu Chí Châu ho một cái, bàn chính từ từ yên tĩnh lại, đây là muốn nói chính sự.

“Lão Chung, lần trước trong điện thoại tôi cùng ông nói chuyện kia, ông cảm thấy thế nào?”

Trần Hán Thăng không biết chuyện gì, nhìn về phía Chung Kiến Thành.

Chung Kiến Thành để đũa xuống, một mặt thành thực nói rằng: “Lưu tổng, Thường tổng, trợ lý Khổng, thực sự không dám giấu giếm. Chi nhánh Giang Lăng thực sự rất muốn gánh chịu khối nhiệm vụ này, nhưng “lực bất tòng tâm” nhân thủ không đủ, hiện tại chính tôi hầu như lái xe đi trả hàng.”

Lưu Chí Châu cùng Thường Tiểu Bình liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt Lưu Chí Châu rất bình tĩnh: “Không thành vấn đề, chủ yếu là vì nhà máy gia công điện tử được Cảng Tư tài trợ đang thiết lập tại khu Giang Lăng, hơn nữa Thâm Thông của chúng ta có nhu cầu phát triển tại Hương Cảng(Hồng Kông), cho nên mới quyết định hỗ trợ.”

Nói tới chỗ này, Lưu Chí Châu còn nở nụ cười: Nếu mà không được thì chúng ta lại nghĩ những biện pháp khác, đêm nay cứ uống rượu trước.”

Lưu Chí Châu nâng ly, những người khác lập tức đứng lên. Trần Hán Thăng theo uống mấy chén, lại kính mấy chén, sau đó hắn lại trở về bàn của sinh viên đại học thay quyền, chính thức cùng mọi người giới thiệu.

Phòng khách nhiều người qua lại, máy sưởi điều hòa vẫn đang mở, hơn nữa uống rượu, nhiệt độ dâng lên, trên mặt mỗi

người đều đỏ bừng bừng. Trần Hán Thăng nhìn thấy Chung Kiến Thành đi ra ngoài cho thông khí, hắn cũng để chén rượu xuống đi theo.

Bên ngoài tuyết lớn còn chưa ngừng lại, phả vào cùng với gió lạnh làm cho Trần Hán Thăng rùng mình.

Chung Kiến Thành quay đầu nhìn thấy Trần Hán Thăng, đưa hắn một điếu thuốc: "Bên trong cảm giác thật khó chịu."

Trần Hán Thăng gật gù: "Đúng vậy" .

Hai người liền ngồi xổm ở khách sạn trên bậc thang hút thuốc, nhìn hoa tuyết rơi trên mặt đất chậm rãi tan đi.

"Quản lý Chung, vừa nãy Lưu tổng nói về xưởng gia công điện tử Cảng Tư nghiệp vụ là chuyện gì thế?"

Chung Kiến Thành nhìn Trần Hán Thăng một chút: "Làm sao, cậu cảm thấy hứng thú?"

Trần Hán Thăng nở nụ cười "Ha hả": "Tôi chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kì mà thôi, nếu ngài không muốn nói thì thôi."

"Cũng không phải là chuyện không thể nói."

Chung Kiến Thành thở ra một khói trắng: "Vùng kinh tế Giang Lăng khai thác sản phẩm của công xưởng điện tử Cảng Tư, có người nói là một tập đoàn tài chính nổi danh tại Hương Cảng, bọn họ gần đây muốn ủy thác cho Thâm Thông nhận hết chuyển phát nhanh nghiệp vụ."

"Chuyện đấy không phải rất tốt sao, nhân gia cũng không thiếu tiền."

Trần Hán Thăng nói rằng.

Chung Kiến Thành lắc đầu một cái: "Cậu thì hiểu cái gì, trước đây nhà máy xí nghiệp này từng hợp tác với Thuận

Phong, cậu biết tại sao Thuận Phong lại đột nhiên bỏ dở hợp tác?”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái.

“Bên kia Hương Cảng đang hỗn loạn do dịch SARS đường hô hấp, nhân viên chuyển phát nhanh của chúng ta cũng không bằng lòng giúp bên kia chuyển phát nhanh, tính mạng so với tiền quan trọng hơn nha, huynh đệ!”

Chung Kiến Thành vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng, xoay người trở về phòng khách, để lại Trần Hán Thăng một người nhìn trời đầy hoa tuyết, ở dưới ánh đen mờ nhạt tùy ý bay lượn, con mắt sáng quắc có thần cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên, di động “Tích” đến một cái tin tức.

“Tiểu Trần, Kiến Nghiệp có tuyết rồi, thật sự rất đẹp.”

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn, không trực tiếp trả lời mà lại bỏ điện thoại di động vào trong túi.

Cơm nước xong còn có tăng hai. Mọi người đi KTV* hát.

*KTV: Kiểu quán karaoke.

Cái gian phòng của KTV này cũng rất lớn, xung quanh tường có một dãy sô pha lớn. Xung quanh tối om, chỉ lấp loé đèn xanh đỏ của bóng đèn nê-on trên trần nhà. Có người đang hát Đặng Lệ Quân (lại thấy khói bếp), âm thanh thật êm tai ai ngờ lại là Khổng Tĩnh.

Lại thấy khói bếp bay lên, hoàng hôn bao phủ trần gian;

Muốn hỏi từng trận khói bếp, bạn muốn đi nơi nào;

Ánh dương có thơ tình, hoàng hôn có họa ý;

.....

Khổng Tĩnh một bên hát một bên thân thể chuyển dộng, bước chân vừa vặn di chuyển theo giai điệu.

Trần Hán Thăng ngồi xuống trên ghế salông, ngồi sát bên cạnh Bành Cường, gã đang nhìn chằm chằm bóng lưng mê ly của Khổng Tĩnh, Trần Hán Thăng cười hì hì nói rằng: "Cường ca, anh cứ nhìn chằm chằm nữ nhân khác như vậy. Không sợ chị dâu ghen sao?"

"Đi đi, tiểu hài tử thì biết cái gì."

Bành Cường bị vạch trần có chút thật không tiện, chỉ chốc lát sau cửa phòng KTV bị mở ra, mười mấy cô gái mặc đồng phục nối đuôi nhau mà vào.

"Chung quản lý đêm nay chơi lớn nha."

Trần Hán Thăng có chút giật mình, đây rõ ràng là những tiếp viên bồi bàn nữ, xem ra mỗi người đều có phần.

Bành Cường đi lên dắt một em về, còn quay sang nói với Trần Hán Thăng: "Cậu nhanh đi, không phải thì hàng tốt đều bị người ta đoạt trước đấy. Trước tiên ca hát một lúc rồi chúng ta lên lầu tắm hơi."

Rõ ràng đây chính là một quy trình, xem ra đi xông hơi cũng không phải xông hơi nghiêm túc, có điều Trần Hán Thăng từ chối.

Hắn lại không thiếu nữ nhân.

Bành Cường gật gật đầu nói: "Lão Chung nói cậu nuôi rất nhiều tiểu cô nương xinh đẹp ở trường học, trước đây ta còn không tin, bây giờ thì tin rồi nha."

Bành Cường cũng không khuyên nữa, tự chính mình hưởng thụ.

Sau khi những cô bé này đi vào, Khổng Tĩnh lập tức cầm túi rời đi trước, xem ra cô đối với những quy tắc xã giao ngầm rất quen thuộc.

Chỉ chốc lát sau, Chung Kiến Thành cùng Lưu Chí Châu bọn họ dắt tay nhau rời khỏi KTV, hẳn là đi xông hơi. Trần Hán Thăng nhìn bên cạnh một chút, cô công chúa tiếp rượu cay đắng cùng Bành Cường nói rằng: "Đại ca chớ có sờ, hát ca đi."

Trần Hán Thăng cười lớn "Ha ha" một tiếng, đứng lên cáo từ rời đi, về đến cửa trường học, Trần Hán Thăng trên tóc hay lông mày trên đều là hoa tuyết, có chút hóa thành nước, có chút ngưng tụ thành băng.

Hắn vừa muốn đi vào trường học, đột nhiên nhớ tới một chuyện, do dự một chút quẹo vào Đông Đại.

Đông Đại là được bao phủ trong cái màu bạc, Trần Hán Thăng đi thẳng tới lầu dưới của ký túc xá nữ sinh, nhìn đã thấy có độ dày hoa tuyết. Hắn quan sát xung quanh một chút lại không nhìn thấy công cụ thích hợp, hắn thẳng thắn lấy tay cắm vào bên trong tuyết.

Một loại cảm giác lạnh mới mẻ xuyên vào tận xương tủy ở trên ngón tay, Trần Hán Thăng yên lặng mắng một câu: "Cặn bả nam làm đến lão tử phần này trên cũng thực sự là thất bại!"

Sau đấy dưới sự yên tĩnh của ký túc xá nữ Đông Đại, có một bóng người hì hục làm người tuyết, nửa giờ sau Trần Hán Thăng cầm điện thoại lên: "Cho cậu 3 phút, xuống đây nhanh!"

"A, tiểu Trần, muộn như vậy gọi tớ có chuyện gì, tớ đang ngủ."

Trong điện thoại cô gái âm thanh rầu rĩ.

"Xem người tuyết."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói ra ba chữ, đầu điện thoại độ nhiên yên tĩnh một hồi, sau đó lập tức là một trận nối liền mặc quần áo rồi xuống giường rồi tiếng âm thanh chạy bộ.

Khả năng đây chính là lần xuống giường nhanh nhất trong suốt mười tám năm của Tiêu Dung Ngư, cho đến khi nhìn thấy được hai cái "Người Tuyết" cô mới dừng lại.

Một cái thật sự là người tuyết, xem ra khá xấu, đầu nhỏ, bụng lớn, ngón tay tùy tiện đâm mấy lần coi như thành con mắt cùng miệng.

Một người tuyết khác trong miệng hút thuốc, thỉnh thoảng giẫm hai lần chân, không cần phải nói đó chính là Trần Hán Thăng.

Sau khi Tiêu Dung Ngư hiện thân, Trần Hán Thăng một mặt không nhịn được nói: "Nhìn, người tuyết."

Không biết làm sao, những cảm xúc được tích lũy tại đáy lòng của Tiêu Dung Ngư dâng lên, mũi chua xót, nước mắt trong nháy mắt liền chảy ra, cô đột nhiên mở ra hai tay xông lại.

"Tiểu Trần, cậu thực sự là tên khốn kiếp, tớ cho rằng cậu thay lòng đổi dạ đây, ô ô ô ····· "

"Làm sao cậu biết tớ không thay lòng đổi dạ."

Trần Hán Thăng còn chưa kịp giải thích, mắt thần lập tức sợ hãi lên: "Chờ đã, dừng lại, nơi này trơn, dễ trượt a ····· "

"Phù phù" một tiếng, hai cái âm thanh bóng dáng đồng thời ngã tại trên mặt tuyết.

"Quái, cậu điên rồi, tớ đã nói nơi này trơn, eo đều bị đập gãy."

"Có bị đập gãy, tớ cũng không chê cậu."

Trần Hán Thăng bĩu môi, đẩy một hồi trên người Tiêu Dung Ngư: "Tớ tự ghét bỏ chính mình, nhanh một chút, nặng chết mất."

“Khôngggg!”

Tiêu Dung Ngư trái lại càng ôm chặt một điểm: “Tiểu Trần, năm nay kỳ nghỉ đông về nhà, tớ muốn cùng cậu lần này về cho bố tớ thấy quan hệ của hai chúng ta.”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng lập tức ngồi dậy đến: “Tớ cùng bố cậu có quan hệ gì, lại nói hai nhà chúng ta cách nhau gần như thế, nếu để bố mẹ biết cậu không nghĩ đến hậu quả sao?”

Tiêu Dung Ngư cũng có chút sững sờ: “Cùng lắm là sau khi tốt nghiệp lập tức kết hôn …… “

“Kết hôn?”

Trần Hán Thăng thậm chí không kịp vỗ tuyết trên mông, trực tiếp đẩy Tiêu Dung Ngư ra bên cạnh: “Quấy rối, quấy rối.”

Hắn là nói đi là đi, thực sự là một giây cũng không ngừng lại, Tiêu Dung Ngư đuổi theo không kịp, chỉ lo người tuyết bị hỏng, lau nước mắt nức nở nói: “Đồ vô lại.”

Trần Hán Thăng trở về ký túc xá , ở 602 mấy người còn chưa ngủ, Dương Thế Siêu hỏi: “Lão tứ, cậu vừa nãy lúc vào cửa ngâm nga chuyện gì thế?”

“Tớ có ngâm nga sao?”

Trần Hán Thăng bản thân cũng không để ý, thay quần áo chuẩn bị tắm rửa.

“Có a, gọi cái gì tuyết rơi đến như vậy sâu, rơi đến như vậy nghiêm túc …… “

“Bài hát này.”

Trần Hán Thăng cười cợt: “Nó gọi là tuyết không chân thật.”

Chương 94: Kẻ trộm gà dành được á quân.

Tuyết rơi cả đêm, ngày thứ hai toàn bộ Tài Viện thật giống trải lên một tầng dày đặc thảm trắng.

8 giờ sáng, sau khi bị chuông báo thức đánh thức Trần Hán Thăng âm thầm đếm đến 5 ở trong chăn ấm áp, đột nhiên nín thở bật dậy cấp tốc mặc quần áo rời khỏi giường.

Hết cách rồi, trời mùa đông rất là lạnh, ký túc xá lại không cho bật máy sưởi, nên hắn chỉ có thể dùng biện pháp "Không rời giường không hô hấp" ép buộc chính mình.

Mấy người ở 602 đều bị đánh thức, Quách Thiếu Cường ồn ào: "Lão tứ, cậu đến cuối học kỳ mới nhớ tới chuyện đi học, hiện tại cậu muốn cạnh tranh học sinh xuất sắc thì đã quá muộn rồi."

Trần Hán Thăng ngậm miệng không nói gì, mãi đến khi mặc đầy đủ quần áo, hắn mới chậm rãi nói ra: "Có cái rắm mà tớ cạnh tranh học sinh xuất sắc, điểm điểm danh của lão tử đây phỏng chừng đều bị trừ hết. Ngày hôm nay thi biện luận giữa bốn hệ, thầy Quách có đi xem, tớ đến ló mặt."

"Đúng nha, trong đội ngũ của hệ nhân văn còn có Bạch Vịnh San của lớp chúng ta mà."

Dương Thế Siêu nghe xong cũng nói thầm một câu.

Trần Hán Thăng rửa mặt xong xuôi, trước khi xuống lầu nhắc nhở: "9 giờ rưỡi sáng ở cầu thang phòng học, các cậu không được đến muộn, đến lúc đó phải cổ vũ cho muội muội Bạch của chúng ta."

Trải qua lần dằn vặt này của Trần Hán Thăng, bọn họ cảm giác cũng không ngủ tiếp được, thì có người mở màn buổi tán ngẫu.

“Thời gian trôi qua thật là nhanh, tớ cũng không để ý, vậy là sắp đến kỳ nghỉ đông rồi.”

Quách Thiếu Cường thở dài nói.

Dương Thế Siêu ngồi thẳng châm một điếu thuốc: “Nửa năm này hầu như cắm mặt vào game, ngẫm lại thực sự đáng tiếc. Đồ chó Quách Thiếu Cường, con mẹ nó học kỳ sau không cậu muốn gọi tớ đi chơi game.”

Quách Thiếu Cường không vui: “Rõ ràng lão lục là người nghiện net nặng nhất, cậu trách tớ làm gì.”

Kim Dương Minh sợ lạnh, đầu cậu ta trùm kín trong chăn phản bác: “Đừng nói tớ nha, mấy cậu còn nhớ lần trốn học thứ nhất không. Lần đó tứ ca lừa phỉnh chúng ta đi, bằng bây giờ chúng ta không bàn về học bổng hạng nhất, còn hạng ba khẳng định không thành vấn đề.”

Dương Thế Siêu ngẫm lại những lời xàm xí của Kim Dương Minh lại cảm thấy cũng rất có đạo lý, Trần Hán Thăng dẫn mọi người đi chơi internet nhưng chính cậu ta lại quay người đi gây dựng sự nghiệp kiêm chức.

Hiện nay xem ra có vẻ khá ổn, chí ít bên trong Tài Viện những túi giấy tuyên truyền “Hỏa Tiễn 101” rất phổ biến.

Dương Thế Siêu hỏi Lý Quyến Nam: “A Nam, hiện tại cậu mỗi ngày theo lão tứ, cậu ta bên kia có kiếm ra tiền không?”

Lý Quyến Nam đã sớm được Trần Hán Thăng giao phó, thật thà nói: “Một kiện hàng trích phần trăm được mấy tệ, còn khấu trừ tiền điện tiền nhân công. Tinh ra cũng không có thiệt thòi, Dương ca có muốn hay không đi làm chức vụ gì đó đi.”

Dương Thế Siêu lắc đầu một cái: "Học kỳ sau tớ sẽ học tập một cách học tập, vì lẽ đó học kỳ này tớ định xuyên đêm mấy hôm, sau đó cắt đứt mối tình với internet vậy."

Kim Dương Minh lập tức từ trong chăn chui ra: "Siêu* ca, anh hùng cùng ý kiến, tớ cũng có dự định như vậy. Đêm nay bắt đầu đi a."

*Siêu: tên của Dương Thế Siêu.

.....

Trần Hán Thăng mua bữa sáng ở căng tin rồi đi căn cứ gây dựng sự nghiệp, đi ở trên mặt tuyết tiếng "Kẽo kẹt, kẽo kẹt" vang vọng.

Người ở 101 còn rất nhiều, Thẩm Ấu Sở ở đây không có gì lạ, còn có mấy người chuẩn bị tranh luận và Hồ Lâm Ngữ, xem ra phòng học ở cầu thang không mở cửa, các cô ở đây để chuẩn bị những bước cuối cùng.

Lần thi biện luận tứ cường này gồm có bốn hệ là hệ nhân văn, hệ kế toán hệ, hệ kinh tế bảo hiểm, còn có hệ tin tức tài chính.

Hệ kế toán cùng hệ kinh tế bảo hiểm đều là đội mạnh lâu năm, hệ nhân văn cũng là đội ổn định trong tứ cường, chỉ có hệ tin tức tài chính năm nay mới tham gia.

Tứ cường ở Tài Viện lúc thi biện luận chiến trường cắn giết, trên căn bản mỗi đội ngũ đều phải chạm trán nhau một lần, sau đó căn cứ vào các đội phát huy xử lý tính huống ra sao thì sẽ quyết định ra quán quân và á quân, đối với tuyển thủ yêu cầu tương đối cao.

Bạch Vịnh San là hệ nhân văn, đây là người mở đầu trọng yếu. Đàm Mẫn cùng Đổng Tú Tú hai vị tuyển thủ dự bị đang giúp cô đạt đến trạng thái tốt nhất.

Sau khi Trần Hán Thăng vào phòng, hầu như mọi người cũng đã rất quen thuộc nên cũng không cần chào hỏi, ai làm việc nấy, Trần Hán Thăng đi tới trước mặt Thẩm Ấu Sở: "Ăn điểm tâm sao?"

"Ăn cháo trắng."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói rằng.

Trần Hán Thăng lại hỏi Bạch Vịnh San và mấy người biện thủ: "Các cậu ăn chưa?"

Các cô cũng gật gù.

Sau đó Trần Hán Thăng không tiếp tục hỏi nữa, đang chuẩn bị hưởng thụ bữa sáng, Hồ Lâm Ngữ tức giận đi tới: "Cậu, làm sao cậukhông hỏi mình một câu?"

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên: "Bởi vì tớ nhìn ra được là cậu chưa ăn."

"Cậu ····· "

Hồ Lâm Ngữ bản thân rất muốn nện người, Trần Hán Thăng lúc này mới cười đem bữa sáng tặng cho cô, hắn lại đi nhà ăn mua một phần.

Chỉ chốc lát sau phụ đạo viên Quách Trung Vân cũng tới, Trần Hán Thăng trò chuyện cùng Quách Trung Vân. Tầm gần 9 giờ rưỡi, mọi người đều đổ về phòng học gần cầu thang .

Dọc theo đường đi Trần Hán Thăng nhìn thấy học sinh cỗ vũ rất đông, đột nhiên phát hiện ra một bóng người nhìn rất quen mắt, cô chính nữ sinh hệ kinh tế bảo hiểm mà đêm hôm trước hắn uống trà sữa ở căng tin đụng chạm.

Lúc đó Trần Hán Thăng tự xưng "Kế toán hệ", cũng không biết cô gái này có quên việc này hay không.

Xem ra cần phải đi nhắc nhở cô một lúc, hận cũ không thể để quên mất.

Trần Hán Thăng quay sang với Quách Trung Vân nói rằng: "Em đi anh hùng sau hậu trường, chút nữa mọi người giả bộ không quen biết em là được."

Quách Trung Vân còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy Trần Hán Thăng đột nhiên bước nhanh đi lên trước, cánh tay của hắn cố ý đụng tới nữ sinh kia.

"Ai nha, chạy như vậy nhanh làm cái gì?"

Nữ sinh hệ kinh tế bảo hiểm cau mày nói.

Chỉ là Trần Hán Thăng một câu xin lỗi cũng không nói, liếc mắt nhìn chạy tới.

"Hắn không phải là tên nam sinh hệ kế toán đêm hôm trước sao?"

Bên cạnh lập tức có người nhận ra.

Nữ biện thủ nhìn chằm chằm bóng lưng Trần Hán Thăng mấy lần, đẩy dưới kính mắt nói rằng: "Còn nhớ chúng ta đã nói sao, nhất định phải đánh bại hệ kế toán!"

Trần Hán Thăng đã diễn trò thì phải làm từ đầu đến cuối, còn cố ý tìm tới một người quen ở hệ kế toán, cậu ta chính là kiêm chức sinh viên đại học "Lệnh Hồ Xung" Thượng Băng.

"Thượng Băng, có chút việc muốn thương lượng với cậu."

Thượng Băng quay đầu: "Chuyện gì?"

"Không vội, chúng ta ngồi xuống bàn bạc."

Phòng học ở cầu thang gần như chứa được 1000 người, Trần Hán Thăng theo Thượng Băng đi tới hệ kế toán chỗ ngồi xuống, nửa đường còn đụng phải Hồ Tu Bình cùng Tả Tiểu Lực.

Ba người cũng không bắt chuyện, sau khi Trần Hán Thăng đi qua, Tả Tiểu Lực mới mắng: "Người như thế nếu ở thời xưa thì được gọi là hán gian, bây giờ thì gọi là hệ gian, bây giờ cậu ta lại nương nhờ vào hệ kế toán."

Hồ Tu Bình không phản ứng lại lời ăn nói linh tinh của Tả Tiểu Lực, đột nhiên nói rằng: "Hỏa Tiễn 101."

"Cái gì?"

Xung quanh có chút ồn ào, Tả Tiểu Lực nhất thời không có nghe rõ.

Hồ Tu Bình chỉ vào biểu ngữ ở giảng đường: "Hỏa Tiễn 101, đồ vật của Trần Hán Thăng."

Tả Tiểu Lực ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy trên tường có một băng rôn tuyên truyền chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101.

Cậu ta đứng bên cạnh Hồ Tu Bình thở dài một hơi: "Đây là đoàn ủy cùng viện hội học sinh tổ chức thi biện luận, Trần Hán Thăng có thể treo băng rôn ở đây, nói rõ chúng ta lần trước thua không oan a."

Trần Hán Thăng ở bên kia, hắn ngoài miệng nói có việc thương lượng, nhưng sau đó ngồi xuống không nói một lời.

Thượng Băng còn tưởng rằng hắn ở tổ chức ngôn ngữ, không nghĩ tới cuộc thi biện luận vừa mới bắt đầu Trần Hán Thăng trực tiếp rời đi.

Thượng Băng không hiểu rõ tình huống, một mặt phiền muộn.

Đề thi biện luận biện đều là những đề thông thường " Tri nan hành dịch/ tri dịch hành nan, công có thể đền bù / công không thể đền bù, tiền tài có thể mua được thời gian / tiền tài không thể mua được thời gian ····· "

–

Tri nan hành dịch xuất từ Tôn Trung Sơn (dân tộc chủ nghĩa) thứ năm giảng: “Chư quân phải biết tri nan hành dịch đạo lý, có thể tham khảo ta học thuyết.”

Tri nan hành dịch luận, là Tôn Trung Sơn chuyển biến Trung Quốc truyền thống phương thức tư duy lấy thực hiện lý tưởng của chính mình mà sáng lập triết học lý luận, bị Tôn Trung Sơn nói là chính mình “Phát minh” học thuyết

——

Trần Hán Thăng nghe xong một lần cảm thấy tẻ nhạt thì đi trở về 101, hắn căn bản cũng không có chuyện gì để đàm luận cùng Thượng Băng.

Thời điểm buổi trưa, toàn bộ công cộng quản lý ban 2 đều đi tới căn cứ gây dựng sự nghiệp, hơn nữa trên vẻ mặt mỗi người đều có niềm vui rạo rực.

“Xem ra thành tích rất tốt nha.” Trần Hán Thăng cười nói.

“Về thứ hai, tạo ra thành công đầu tiên trong lịch sử.”

Quách Trung Vân lắc đầu một cái rất vẻ mặt không hiểu: “Năm nay hệ kinh tế bảo hiểm thật giống như đã phát điên, đụng tới hệ kế toán là không cần nói lý, dùng ngay quyền cước đánh nhau với bên kia. Hai hệ đứng đầu đánh nhau máu chảy, còn hệ của chúng ta lại được chui chỗ trống, không hiểu ra sao lại đạt được á quân.”

Chương 95: Thời điểm tên cặn bã sợ nhất

Khoa Nhân Văn đoạt được vị trí thứ hai. Ngoại trừ tập thể có được sự vẻ vang, thì người có lợi nhiều nhất chính là vị phó chủ tịch nữ duy nhất Mục Văn Linh thuộc hội học sinh.

Bởi vì, Mục Văn Linh đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết cho cuộc thi lần này. Lúc ấy, Hồ Tu Bình cùng Tả Tiểu Lực chỉ chăm chăm đối phó Trần Hán Thăng, không ngờ bị phản lại một vố tương đối đau, nên chẳng còn tâm trí nào nghĩ đến công việc nữa.

Cuộc thi biện luận kết thúc, làm cho lòng Quách Trung Vân nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Với một người phụ đạo viên không có mơ ước gì quá cao sang, chỉ cần thiên hạ thái bình, cuộc sống trôi qua bình bình là được.

“Thầy Quách, ngày 14 tháng 1 là thời điểm nghỉ đông, lớp chúng ta tổ chức một buổi liên hoan chứ?”

Trần Hán Thăng thấy tất cả mọi người đang có mặt ở đây, nên trực tiếp đưa ra đề nghị này với lão Quách.

Các bạn trong lớp nghe được trước khi nghỉ còn được đánh nhắm một bữa, thì tất nhiên là đồng ý rồi. Lão Quách cũng không muốn làm mất hứng của mọi người, nên trả lời ngay: “Tôi thì không có vấn đề gì. Các cậu bàn bạn thời gian hợp lý rồi báo cho tôi.”

Trần Hán Thăng cảm thấy còn thiếu nên tiếp tục nói: “Thầy Quách, năm nay chớ đi một mình, mà hãy gọi theo cô nhà với Giai Tuệ nữa nhá!”

“A, chuyện này không hợp lý lắm đâu.”

Lão Quách vẫn còn băn khoăn.

“Có cái gì mà không được, nhiều người thì càng đông vui mà.”

Trần Hán Thăng quay lại, lớn tiếng hỏi cả lớp: “Các cậu có muốn cùng ăn với cô nhà thầy Quách không?”

“Có.”

Cả lớp đồng thanh trả lời.

Lão Quách nghe thấy rất là cảm động. Lão làm phụ đạo viên đã nhiều năm như vậy, liên hoan lớp cũng không phải là ít, nhưng rất ít học sinh mời theo vợ cùng con gái của mình.

Trong lòng Quách Trung Vân vui thì có vui, nhưng vẫn có chút khó xử.

Nhưng thời điểm Trần Hán Thăng mời, cảm giác có chút nhẹ nhàng, vì dù sao hắn cùng gia đình mình cũng có chút quan hệ cá nhân trong đó. Đây chính là người đã chăm sóc con gái mình mà.

“Thôi được rồi, tôi sẽ mang theo người nhà cùng đi.”

Lão Quách cười đồng ý. Lão đứng lại một lúc rồi chuẩn bị rời đi. Nhưng Trần Hán Thăng nhẹ nhàng đuổi theo.

“Thầy Quách, em muốn thầy giúp em thêm một chuyện nữa.”

“Chuyện gì?”

“Đó là, kỳ này em nghỉ tương đối nhiều, điểm chuyên cần bị trừ hết mất rồi. Ngày có thể đánh tiếng với chủ nhiệm khoa hộ em được không. Giúp em kéo số điểm tổng kết đạt mức trung bình là được.”

Trần Hán Thăng ‘mặt dày’ nói.

“Cậu bây giờ cũng biết vội rồi sao?”

Quách Trung Vân trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng: “Bữa trước đã nhắc cậu đừng cup học nhiều như vậy nữa, cậu có nghe không? Hơn nữa, còn hai tuần nữa là thi rồi, dù cho tôi xin được điểm cho cậu mà cậu không thi đậu thì cũng rớt thôi.”

Dù cho lão Quách không đồng ý. Nhưng với mối quan hệ giữa hai người, không nói chính là đã đồng ý rồi.

Trần Hán Thăng ngầm hiểu, lập tức lên tiếng đảm bảo: “Thầy yên tâm, thời điểm thi cuối kỳ em nhất định sẽ đạt tiêu chuẩn.”

Lão Quách rời đi. Vẻ mặt chắc ăn của Trần Hán Thăng chợt xìu đi. Hắn còn chưa biết mặt mũi sách vở ra sao, để thi đạt tiêu chuẩn độ khó vẫn là rất cao.

Nhưng, bây giờ bảo Trần Hán Thăng tập trung vào học là việc bất khả kháng. Mấy ngày sau đó, hắn vừa có thời gian là chạy đến chỗ Chung Kiến Thành ngay.

Trần Hán Thăng đến đó cũng chẳng có mục đích cụ thể gì, chỉ là hút thuốc, nói chuyện, thỉnh thoảng còn phụ giúp lão làm vài việc vặt, giữa trưa thì cùng nhau ăn cơm.

Kết quả, Chung Kiến Thành cũng không chịu được, lấy ra tờ danh thiếp nói: “Đây là danh thiếp của giám đốc phụ trách thị trường Kiến Nghiệp, Thường Tiểu Bình, ở đó khả năng cũng có Lưu Chí Châu. Tôi biết cậu nhằm vào thị trường chuyển phát nhanh của nhà mày sản xuất điện tử đúng không?”

“Nhưng tôi phải nhắc cậu một điều, đây là lấy mạng ra để buôn bán đấy.”

Chung Kiến Thành nghiêm túc nói.

Trần Hán Thăng không muốn tạo sự kích thích cho Chung Kiến Thành. Nhưng hắn biết tình hình dịch bệnh đường hô hấp sẽ không lan đến Tỉnh Tô Đông, nên chỉ gật đầu nói: "Tôi cần phải đả thông quan hệ bên đó, sau đó sẽ suy nghĩ xem có nên làm hay không?"

Không vượt ngoài dự đoán của Chung Kiến Thành, Lưu Chí Châu cùng Thường Tiểu Bình đang tìm kiếm cơ hội để có thể lấy được công việc chuyển phát nhanh của nhà máy điện tử. Nhưng nội tình nhà máy chỉ là nghe qua mấy người chuyển phát nhanh đồn thổi, là nhà máy được quản lý bởi một người Hồng Kông và đã từ chối ý định hợp tác của công ty rất nhiều lần rồi.

"Đây chính là điểm yếu của công ty đóng cổ phần, chẳng ai chịu nghe ai."

Thường Tiểu Bình bất đắc dĩ thở dài.

Người sắp tiếp nhận vị trí của Thường Tiểu Bình là Khổng Tĩnh, lên tiếng nói: "Từ 2 năm trước, Thuận Phong đang dần dần loại bỏ những công ty đóng cổ phần của mình, để nhanh chóng đổi về một nhà nắm quyền. Không biết Thâm Thông của chúng ta có đi đến được bước này hay không?"

Phó tổng giám đốc Lưu Chí Châu lắc đầu: "Hình thức của Thuận Phong cùng Thâm Thông không giống nhau. Bây giờ chúng ta cần ưu tiên cho việc phát triển, nhất định phải lựa chọn hình thức đóng cổ phần. Lại nói chuyện của chúng ta, không chỉ Chung Kiến Thành ở Giang Lăng, mà Trường Thọ, Cổ Lâu, Phổ Khẩu, Tê Hà những nơi này đều không muốn gánh chịu rủi ro."

"Có nên điều người từ tổng bộ qua không? Dù cho lợi nhuận không lớn nhưng có thể tạo mối quan hệ giữa hai công ty sau này. Nêu Thâm Thông muốn mở rộng thị trường Hồng Kông thì cần sự trợ giúp rất nhiều từ bên kia."

Thường Tiểu Bình đưa ra ý kiến.

Lưu Chí Châu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đội ngũ làm việc này tốt nhất nên là Kiến Nghiệp, hay ở Giang Lăng thì càng tốt nữa."

"Hiện tại, nhận người rồi huấn luyện có kịp không?" Khổng Tĩnh nói

"Thời gian cũng là khó khăn đấy, nhưng ý nguyện của người khác mới là quan trọng nhất."

Lưu Chí Châu thở dài nói: "Nếu như không có ai chịu đứng ra, chỉ còn cách điều từ tổng bộ qua, nhân viên không đủ thì điều thêm cả cao tầng cũng được."

Mấy người đang bàn bạc, thì nghe thông báo có người tên là 'Trần Hán Thăng' xin gặp.

"Có phải là cậu sinh viên làm tổng đại lý ở trường học chỗ Chung Kiến Thành phải không? Tôi cực kỳ ấn tượng với cậu bé này, cậu ta làm việc khá là ngang bướng đấy."

Thường Tiểu Bình nhớ lại ấn tượng của mình với Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng bước vào văn phòng, thì thấy Lưu Chí Châu cùng mọi người nhìn chằm chằm vào mình. Hắn trực tiếp nói ra mục đích của mình đến đây lần này: "Tôi là tổng đại lý ủy quyền trong trường học của quản lý Chung. Không biết là các ngài đã tìm ra đội ngũ phục vụ công việc chuyển phát nhanh, của nhà máy tư nhân của người Hồng Kông chuyên về điện tử kia chưa vậy?"

Thường Tiểu Bình cảm thấy ngạc nhiên, nhất là Trần Hán Thăng lại là một sinh viên vô cùng trẻ tuổi. Lão hỏi dò: "Cậu định nhận việc này?"

Trần Hán Thăng cũng không trả lời ngay: "Tôi cần phải tìm hiểu một vài chuyện, dù cho phù hợp thì cũng phải quay về hỏi những người khác nữa."

Dạng trả lời nước đôi này có thể giúp Trần Hán Thăng có thể tiến lùi dễ dàng. Lưu Chí Châu nghĩ ngợi chút rồi nói: "Vậy trước tiên chúng ta qua nhà máy tìm hiểu một chút. Nhưng chút nữa tôi cùng Thường tổng phải tham gia một bữa tiệc. Trợ lý Khổng sẽ đi cùng cậu, thuận tiện cho việc làm quen đường xá tại Kiến Nghiệp."

Khổng Tĩnh cũng không từ chối, nhưng xe của công ty tại Kiến Nghiệp không đủ, nên hai người phải gọi xe taxi để đi.

Khi xe taxi dừng lại, Khổng Tĩnh nghĩ rằng Trần Hán Thăng sẽ ngồi ghế lái phụ, không ngờ thằng nhóc này lại bước nhanh vào ngồi cạnh mình.

Trần Hán Thăng không muốn ngồi cùng chú tài xế. Bởi vì ngồi cạnh một cô gái xinh đẹp, lại được ngửi mùi thơm dễ chịu, tội gì không ngồi.

…

"Nhà máy chế tạo thiết bị điện tử Tân Thế Kỷ" là đích đến. Nhà máy này có diện tích rất lớn, mặt tiền là sân rộng được lát bằng đá hoa cương trông cực kỳ hoành tráng.

Trần Hán Thăng cùng Khổng Tĩnh đợi ở cửa ra vào một lúc, mới thấy một người trung tuổi lững thững bước tới.

"Tôi là phó chủ nhiệm Triệu Xuân Minh phụ trách công việc tổng hợp. Các người đến đàm phán về công việc chuyển phát nhanh có phải không?"

Khổng Tĩnh gật đầu: "Xin chào chủ nhiệm Triệu, tôi là Khổng Tĩnh giám đốc chí nhanh tại Kiến Nghiệp của chuyển phát nhanh Thâm Thông."

Triệu Xuân Minh có chút kiêu ngạo. Anh ta cũng không muốn mời Trần Hán Thăng cùng Khổng Tĩnh vào xưởng, mà đứng ngay tại cửa nói: "Thuận Phong đã chấm dứt hợp tác với chúng tôi, đó là tổn thất của Thuận Phong. Lời đầu tiên tôi xin chúc mừng Thâm Thông đã lựa chọn chúng tôi. Thời gian tiếp theo, công nhân của của xưởng sẽ về nhà ăn tết, mà sang năm người chủ trì công việc mới từ Hồng Kông qua, đến lúc đó chúng ta sẽ bàn bạc công việc cụ thể."

Trần Hán Thăng cùng Khổng Tĩnh nhìn thấy dáng vẻ của Triệu Xuân Minh như kiểu ông chủ nói với người làm, cũng chẳng có vẻ gì muốn giữ hai người ở lại ăn cơm. Nên hai người nói xong công việc thì lên tiếng chào tạm biệt.

"Giám đốc Khổng, muốn tới trường của tôi ăn bữa cơm trưa không?"

Trần Hán Thăng lên tiếng mời.

Khổng Tĩnh cười trả lời: "Lần sau đi, hôm nay là đêm Giáng Sinh. Tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi người trẻ như các cậu."

Lúc này, Trần Hán Thăng mới nhớ ra, ngày mai là ngày 25 tháng 12, là ngày lễ Giáng Sinh.

"Loại chuyện này cũng có nghĩ tới, mà không ngờ nó đến nhanh như vậy."

Trần Hán Thăng thở dài, đây là thời điểm những tên cặn bã sợ nhất, vì bản thân những tên này không biết ngày hôm đó nên đi cùng ai đây!

Chương 96: Phong ba đêm Giáng Sinh

“Với tính cách của Tiểu Ngư Nhi, cô bé chắc chắn sẽ kéo đi ăn cơm cùng.”

“Thẩm Ấu Sở thì có phần ngây thơ, khả năng nhận biết với những ngày lễ xuất phát từ bên phương Tây có vẻ kém, chắc có thể bỏ qua.”

Trên đường Trần Hán Thăng trở lại trường, hắn phân tích tính cách của hai người, và khả năng nào có thể sảy ra cho từng người.

Kết quả còn chưa có về trường, thì Tiêu Dung Ngư đã gọi điện tới.

“Trần Hán Thăng, cậu có biết người tuyết của cậu lại làm tớ khóc không?”

Tiêu Dung Ngư lớn tiếng nói chuyện trong điện thoại.

“Ừ, đó là lỗi của tớ.”

Trần Hán Thăng thành thật nói lời xin lỗi.

“Đầu tuần đã gọi điện hẹn cậu cùng với học tỷ của tớ ăn cơm, cậu đã đồng ý tại sao sau đó lại đổi ý?”

Tiêu Dung Ngư tiếp tục hỏi.

“Chỗ căn cứ lập nghiệp của tớ có chút chuyện, sau này tớ sẽ giải thích cho cậu sau.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói lời xin lỗi.

“Còn có…”

Tiêu Dung Ngư đang định nói thêm.

Thì Trần Hán Thăng ngắt lời: "Hiện tại là 11h55p. Nếu cậu muốn chửi bới gì thì nhanh nhanh lên, chậm 5p nữa cũng đừng chửi bới thêm nữa."

"Tại sao lại vậy?"

Tiêu Dung Ngư giả vờ không hiểu, hỏi lại qua điện thoại.

"Bởi vì, đêm nay là Giáng Sinh, tối nay cùng nhau ăn đi."

Trần Hán Thăng trực tiếp nói, không những thế còn lên tiếng nhắc nhở: "Sau này, muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi, vòng vo mãi, cậu mệt mà tớ cũng mệt."

"Hừ, không phải sợ cậu tìm lý do từ chối sao?"

…

Trần Hán Thăng giải quyết xong chuyện với Tiêu Dung Ngư, sau đó quay lại trường nhìn một chút tình hình của Thẩm Ấu Sở xem sao. Thời điểm trưa, cô bé thường dùng để ôn bài tập, đôi khi không cẩn thận bắt gặp ánh mắt Trần Hán Thăng lại bẽn lẽn cúi đầu xuống.

"Đúng là cô bé khờ, chẳng biết gì về lễ Giáng Sinh."

Trần Hán Thăng có phần coi thường nhận thức của tầng lớp có hoàn cảnh khó khăn. Khoảng 6h tối, sau một thời gian ngập ngừng, Thẩm Ấu Sở lấy hết sự can đảm nói ra: "Tối, đêm nay khuya cùng nhau có được không?"

Cô muốn nói được câu này phải vận dụng hết sự dũng cảm của mình mới nói được, trong giọng nói còn có phần run run.

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Thẩm Ấu Sở chủ động mời ăn cơm, không nghĩ tới thời gian lại không khéo chút nào.

Thẩm Ấu Sở nhìn thấy vẻ mặt chần chờ của Trần Hán Thăng, lập tức lại bàn tay nhỏ đan vào nhau nói: "Vậy, vậy không ăn cũng được, cậu làm gì làm đi."

Cô bé nói xong thì lấy trong túi ra một quả táo đỏ.

"Cái này, cho cậu."

Hiện giờ mặt Thẩm Ấu Sở đã đỏ chót, hai tay nâng quả táo lên trước mặt Trần Hán Thăng.

"Quà Giáng Sinh cho mình?"

Trần Hán Thăng càng thêm giật mình.

"Ừ…"

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu nhìn Trần Hán Thăng, giờ đây khuôn mặt cô bé có khi còn đỏ hơn cả quả táo, trong lòng cũng có phần lo lắng Trần Hán Thăng không nhận món quà này. Cặp mắt anh đào có phần nhát gan nhưng cũng rất chờ mong.

"Đi nào, đêm nay muốn ăn cái gì?"

Trần Hán Thăng thở dài, đưa tay nhận quả táo, tiện tay bỏ vào trong túi. Tình huống này không thể bỏ đi được, sự chân thành của Thẩm Ấu Sở không thể lãng phí được.

"Ăn lẩu có được không?"

Thẩm Ấu Sở nhút nhát nói. Khả năng trong suy nghĩ của cô bé, ăn một nồi lẩu trong một phòng lớn đã là bữa cơm thịnh soạn lắm rồi.

Đương nhiên Trần Hán Thăng sẽ không từ chối rồi. Đêm nay chỉ cần không phải đi Đông Đại ăn cơm, còn lại ăn cái gì cũng được.

Hai người đi tới tầng hai nhà ăn số 2, gọi một nồi lẩu. Thẩm Ấu Sở lấy ra chiếc ví quen thuộc nói: "Hôm nay, tớ trả tiền."

“Vì sao?”

“Bởi vì tiền lương cậu mới phát.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Trần Hán Thăng cười cười, ai trả cũng giống nhau mà.

Hắn đi đến chỗ ngồi, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng: Đêm nay có chút việc.

Tiêu Dung Ngư: Ý gì đây?

Trần Hán Thăng: Không phải là không tới, chỉ là tới muộn thôi.

Tiêu Dung Ngư: Hừ, đây là giới hạn cuối cùng đấy. Không cho phép lừa người ta nữa đâu.

Lúc này, Thẩm Ấu Sở đã mang theo đồ nhúng tới. Trần Hán Thăng cũng không trả lời tin nhắn mà đút ngay vào túi.

Thẩm Ấu Sở biết Trần Hán Thăng ăn tương đối nhiều, nên dựa theo thực đơn hôm trước đã ăn mà gọi. Trần Hán Thăng nhín thấy đồ ăn trên bàn, đột nhiên theo quán tính sờ tay lên bụng mình.

Đêm nay, cần ăn hai bữa. Chú em cố gắng chịu đựng, tối về anh cho chú ăn sữa c

Thẩm Ấu Sở vẫn như trước, chờ Trần Hán Thăng ăn xong rồi mới ăn. Trần Hán Thăng thấy vậy vừa mắng, vừa thúc giục nhưng Thẩm Ấu Sở nhất quyết không đồng ý, phải đợi hắn ăn no rồi mới động đũa.

“Mịa nó, đã thế kỉ 21 rồi, vẫn còn hủ tục này sao?”

Trước kia, Trần Hán Thăng rất thích hành động này, bởi vì nó thỏa mãn bản tính đàn ông. Nhưng đêm nay lại ghét cay ghét đắng, mà hắn không dám biểu hiện ra quá lỗ liễu, nên vẫn

giống như lần trước ăn một nửa tôm cùng thịt, sau đó Thẩm Ấu Sở mới bắt đầu ăn.

Cách ăn cơm của Thẩm Ấu Sở rất phù hợp với tính cách, nhẹ nhàng từ tốn. Một con tôm mà ăn đến tận 2p, phần bỏ đi cực ít sợ lãng phí nên ăn từ từ từng chút một.

Trần Hán Thăng ăn xong, vẫn ngồi đấy chờ cô bé. Trên tay cầm theo cái bật lửa, tung lên hạ xuống, lộ ra trong lòng đang cực kỳ sốt ruột.

Nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nước chảy mây trôi. Thỉnh thoảng Thẩm Ấu Sở lại ngẩng lên, Trần Hán Thăng lại đáp trả bằng nụ cười thân thiện, sau đó lại chút giận lên chiếc bật lửa.

Thật vất vả mới ăn xong nồi lẩu này. Trần Hán Thăng xem đồng hồ. Bây giờ là 7h30p, hắn đoán Tiêu Dung Ngư chắc đang rất tức giận. Nhưng Trần Hán Thăng vẫn kiên trì đưa Thẩm Ấu Sở về ký túc xá.

Hắn vẫn lộ ra vẻ thong dong giống như ngày thường, để đảm bảo Thẩm Ấu Sở trở về ký túc xá một cách an toàn. Sau đó mới nhanh chóng đi về phía Chợ Nghĩa Ô.

…

Trần Hán Thăng không còn thời gian chờ xe bus nữa, mà chạy thẳng một mạch đến Chợ Nghĩa Ô.

Từ xa, hắn đã thấy Tiêu Dung Ngư đang ngồi ở băng ghế dài. Hôm nay khuôn mặt cô nàng được trang điểm nhẹ, cũng không hề dấu đi nổi má lúm đồng tiền đang hiện cạnh khóe miếng.

“Xin lỗi, ngại quá, tại mình quá bận rộn.”

Trần Hán Thăng thở hổn hển nói. Thật sự hắn không hề đóng kịch, bởi hắn vừa dùng 4p để chạy quãng đường bình thường phải đi tới 15p.

Tiêu Dung Ngư đã đợi tầm 30p, đang định mắng cho bõ tức, chợt thấy Trần Hán Thăng nói còn không ra hơi thì suy nghĩ nên hạ cơn tức xuống. Chắc có lẽ, hắn bận thật.

Trong lòng Tiêu Dung Ngư đã tha thứ cho Trần Hán Thăng một nửa rồi, sau đó nhìn thấy trên tay hắn cầm theo một cái túi.

"Bên trong là cái gì?" Tiêu Dung Ngư hỏi.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, thôi xong rồi. Sao mình có thể cầm theo trái táo đến đây chứ, vừa rồi cầm theo nó mà chẳng nhận ra.

Nhưng Tiêu Dung Ngư đã phát hiện rồi, cô bé đột nhiên nở nụ cười, nói: "Cái đồ không có lương tâm này. Thế mà đêm Giáng Sinh còn biết tặng quả táo, thôi tạm thời tha cho cậu tội đến muộn."

"Oa oa, quả táo thật là lớn."

Trần Hán Thăng không biết phải nói gì, chỉ ậm ừ cho qua chuyện, sau đó hắn hỏi sang chuyện khác: "Đêm nay cậu muốn ăn gì?"

"Ăn lẩu đi. Mình vừa nhìn thấy phía trước có cửa hàng bán lẩu. Mùa đông ăn lẩu thì còn gì bằng."

"Ọe…"

"Cậu sao thế? Không muốn ăn sao?"

"Tất nhiên là muốn chứ. Chắc vừa rồi chạy nhanh quá nên có chút buồn nôn."

Cuối cùng nồi lẩu thứ 2 cũng ăn xong. Thức ăn muốn đầy cả cổ Trần Hán Thăng. Hắn ngồi phịch xuống, không nói được lời nào.

Tiêu Dung Ngư còn tưởng Trần Hán Thăng mệt, vội hỏi: "Nếu mệt, bây giờ về nhé."

Trần Hán Thăng ra vẻ, khoát khoát tay: "Hôm nay là thời gian đặc biết, tớ sẽ cùng cậu đi dạo."

Trong lòng Tiêu Dung Ngư tràn đầy vui vẻ, chỉ cảm thấy Trần Hán Thăng đột nhiên dịu dàng, làm sao nghĩ được hắn đang muốn tiêu hóa lượng lớn thức ăn vừa rồi.

Thời điểm hai người chuẩn bị chia tay, Tiêu Dung Ngư lấy ra một chiếc đèn để bàn nhỏ nhỏ xinh xinh: "Đây, tặng cho cậu món quà chúc mừng Giáng Sinh. Đáng lẽ không định tặng đâu, nhưng biểu hiện của cậu hôm nay tương đối tốt, cho nên vẫn lấy ra tặng cậu."

Trần Hán Thăng ra vẻ không thích: "Tại sao lại tặng màu hồng?"

"Mình chọn thì đương nhiên phải chọn màu mình thích chứ."

Tiêu Dung Ngư vểnh đôi môi lên, giơ giơ quả táo lên nói: "Hôm này mình muốn đọc sách, nhớ đừng nhắn tin hay gọi điện đấy."

Trần Hán Thăng đợi Tiêu Dung Ngư bước vào ký túc xá, sau đó lắc lắc chiếc đèn để bàn trên tay, bước nhanh về phía ký túc xá nữ Tài Viện. Đến nơi, hắn gọi Thẩm Ấu Sở xuống.

"Đêm nay cậu tặng mình quả táo, trong lòng cảm thấy nhận quá mà không đáp lại thế là không được. Nên cố ý mua chiếc đèn để bàn này tặng cậu, hi vọng cậu sẽ thích nó."

Chương 97: Bỗng nhiên trở thành học sinh ba tốt

Trần Hán Thăng trở phòng ký túc xá, mới phát hiện ra mọi người đều ở trong phòng.

Dương Thế Siêu, Quách Thiếu Cường, Kim Dương Minh cùng Đái Chấn Hữu đang đánh bài, còn Lý Quyến Nam thì ngồi ngoài xem. Trần Hán Thăng không nhịn được bèn thở dài.

"Lão Tứ, tự dưng tự lành sao lại thở dài?" Dương Thế Siêu hỏi.

"Tao cảm thấy chúng mày là một lũ đầu đất, đêm Giáng Sinh lại ngồi ở phòng đánh bài. Trong lớp con gái thì đầy ra đấy, sao chúng mày không đi hẹn hò?"

Giờ đây Trần Hán Thăng cực kỳ tức giận. Haizz, buồn thật chứ, mình đã tạo tiền đề cho như thế rồi mà không biết tận dụng.

Quách Thiếu Cường không nhịn được, lên tiếng phản bác: "Mày cũng đừng nói bọn tao. Dù sao hôm nay mày cũng đi an cùng Thẩm Ấu Sở là cùng. Xét về nhan sắc cô gái này cũng chỉ 2. 5 điểm mà thôi."

"Hừ hừ."

Kim Dương Minh đang đánh bài, đột nhiên rên hừ hừ, cười mỉa mai nói: "2. 15 điểm, hừ hừ."

Quách Thiếu Cường không nghĩ tới, Kim Dương Minh luôn rất tự hào với thang điểm của mình. Ngày hôm nay tên

này lại phản ứng khác thường: “Lão Lục, mày có rắm thì thả nhanh lên, đừng có nhịn như vậy.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng đến sau lưng Kim Dương Minh, vỗ vỗ vai nói: “Dù sao chú cũng là người dẫn đầu việc cho điểm nay, nên chú ý đúng mực một chút, đừng có chuyện gì cũng nói ra toàn bộ.”

Kim Dương Minh thoáng nhìn về phía sau. Tên này hiểu Trần Hán Thăng muốn nói gì, tất nhiên là không nên nói rõ tình huống của Thẩm Ấu Sở rồi.

“Chẳng có chuyện gì cả, đánh bài đi…”

Kim Dương Minh đánh bài xuống ‘bốp bốp’ . Trần Hán Thăng cười hì hì, cầm lên chiếc điện thoại, đọc tin nhắn vừa được gửi tới.

Thương Nghiên Nghiên: Lớp trưởng, cậu thực sự đúng là một tên cặn bã nha.

Trần Hán Thăng: ?

Thương Nghiên Nghiên: Trong đêm Giáng Sinh, tại nhà ăn cậu ăn lẩu cùng Thẩm Ấu Sở. Sau đó lại đến một quán lẩu khác, ăn cùng một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Trần Hán Thăng: Tất cả đều là bạn học, cậu đừng có hiểu lầm.

Lúc này, Trần Hán Thăng mới cảm nhận được từ ‘Quan hệ bạn học’ mà Lương thái hậu từng nói, nó sâu xa đến mức độ nào.

Thương Nghiên Nghiên: Tóm lại, cậu đã có thể đối sử cùng lúc với hai người con gái như vậy, thêm một người nữa không được sao?

Trần Hán Thăng chẳng thèm nhắn tin lại. Hắn nghĩ trong lòng, không hiểu cô gái này đang nghĩ cái rắm gì nữa.

Sau lễ Giáng Sinh, công việc của Trần Hán Thăng chỉ còn lại một chút sự tình.

Một là nghiệp vụ chuyển phát nhanh, theo thời gian nghỉ học càng đến gần, công việc nhận hàng tăng lên cực kỳ ổn định. Hiện tại thương hiệu ‘chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101’ đã có tiếng ở 4 trường đại học quanh đây rồi.

Hai là cuộc thi cuối học kỳ, hắn cần phải đạt điểm chuẩn.

Ban đầu, Trần Hán Thăng rất có hứng thú với công việc chuyển phát nhanh của nhà máy sản xuất linh kiện điện tử. Nhưng người ta đã nói, qua năm mới bàn, nên hắn chỉ còn cách yên lặng chờ đợi.

Còn một chuyện nữa đó là, buổi tiệc tất niên cùng sự kiện 50 năm thành lập trường. 2 việc này yêu cầu Trần Hán Thăng phải có đóng góp. Nhưng hắn rất bận, nên có nhờ học tỷ Mục Văn Linh hỗ trợ phối hợp với bên đoàn ủy.

Lúc đầu, Mục Văn Linh có chút do dự, vì cô cũng cần ôn tập, chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.

Nhưng thời điểm, Trần Hán Thăng nói dẫn cô đi gặp giáo viên phụ trách công việc đoàn ủy là Quan Thục Mạn. Thì Mục Văn Linh mới ý thức được, hội học sinh vẫn chưa có chủ tịch chỉ có ba vị phó chủ tịch thôi. Mà người quyết định cho vị trí này chính là Quan Thục Mạn.

Hiện giờ, Mục Văn Linh đã là sinh viên năm ba đại học rồi, nếu như có thể tranh thủ nửa học kỳ sau lên làm chủ tịch hội học sinh, đối với công việc sau này cô nhắm tới là trợ lực không hề nhỏ.

Nhất là thời điểm, mọi người làm công việc chuẩn bị cho bữa tiệc tất niên, cô mới biết được Trần Hán Thăng đã là thành viên của trung tâm giám sát thuộc đoàn ủy. Bấy giờ, Mục Văn

Linh mới hiểu, ngày đó tại sao Tả Tiểu Lực lại thua thảm như vậy.

Nên Mục Văn Linh quyết định mời Trần Hán Thăng dùng bữa cơm, để cảm ơn sự giúp đỡ của hắn trong công việc. Nhưng Trần Hán Thăng lại từ chối, bởi vì hắn thực sự rất bận.

Mục Văn Linh không còn cách nào khác, vì cậu sinh viên năm nhất này, chỉ dùng thời gian nửa năm, bước lên vị trí lớp trưởng, phó bộ trưởng hội học sinh, cán bộ đoàn ủy, không những thế còn khởi xướng lập nghiệp trong trường.

Một trong những vị trí này, là mục đích phấn đấu của rất nhiều sinh viên, nhưng cũng chưa chắc có thể đạt được. Ban đầu, Mục Văn Linh cảm thấy vị trí 'sinh viên lập nghiệp' chắc không quan trọng gì, nhưng thời gian lại chứng minh điều đó mới là điều quan trọng nhất.

Ngày 31 tháng 12 năm 2002 là ngày tổ chức tiệc tất niên cũng là ngày kỷ niệm 50 năm thành lập trường của Tài Viện.

Ở cổng trường treo đèn lồng thật cao, trên đó viết 'Chúc mừng năm mới' . Còn bên trong khu hành chính cùng khu ký túc xá, nhìn trông cực kỳ tươm tất, do trưởng học có chỉ thị phải làm cho trường học gọn gàng sạch sẽ. Xung quanh trường chỗ nào cũng treo băng rôn, có nội dung đại loại như 'Hoan nghênh lãnh đạo XXX đến chỉ đạo công tác' .

Những đồ vật này khác hoàn toàn so với sinh hoạt hàng ngày của sinh viên, mọi người ai ôn bài thì ôn bài, yêu đương thì yêu đương, chẳng quan tâm đến những chuyện to tát này cho lắm. Nhưng trước khi kết thúc hội nghị, một vị lãnh đạo nhớ ra một chuyện thì lên tiếng hỏi.

"Trước đó, trung ương đã đưa xuống một văn kiện, ủng hộ sinh viên lập nghiệp. Tôi đã đi qua các trường quanh Kiến

Nghiệp, nơi nào cũng không làm được gì cho ra hồn. Không biết Tài Viên bên này thế nào.”

Hiệu trưởng Tài Viện Thái Khải Nông nghe được những lời này, thì ngây người tại chỗ. Bởi vì những văn kiện này thường mang tính chất cổ vũ hô hào là chính, nên lão cũng không để ở trong lòng. Với lại, hằng ngày lão phải tham gia rất nhiều cuộc họp, nên cũng chưa nghe qua danh tiếng của tòa nhà F-101, 102 cùng cách quảng cáo bằng túi giấy lần nào.

Cũng may, trong đoàn người có phó hiệu trưởng Lục Cung Siêu cùng phó bí thư đoàn ủy Vu Dược Bình đều biết chuyện này. Nên hai người lên tiếng giới thiệu, không những thế còn dẫn lãnh đạo đến nơi lập nghiệp 101 để thị sát.

Lúc này, Trần Hán Thăng đang ở đây kiểm ra lại kiện hàng cần chuyển phát, nên đây là khoảng thời gian bận bịu nhất ngày, trên mặt mỗi người đều bịn rịn mồ hôi, nhìn không khí lao động thật tuyệt vời.

Lạnh đạo nhìn thấy những việc này, thì lại gần Trần Hán Thăng hỏi tại sao lại lựa chọn công việc này.

Thời điểm này, hắn không thể dùng nguyên nhân là do ‘kiếm tiền’ để trả lời được, vì nó quá là thô tục. Nên Trần Hán Thăng dõng dạc trả lời: “Thưa ngài, trường em cách bưu điện tầm 20p đi lại, nên muốn chuyển thứ gì đó thường mấy rất nhiều thời gian.”

“Sau này, dưới sự lãnh đạo của nhà trường, lúc đó em được sự giúp đỡ của thầy Vu Dược Bình cùng thầy Quách Trung Vân, cộng với hưởng ứng lời kêu gọi của văn kiện nên em quyết định thành lập nơi này, với mục đích giúp các bạn sinh viên thuận tiện hơn trong việc gửi hàng.”

Thật ra Vu Dược Bình không phải là người chỉ đạo, nhưng vẫn được Trần Hán Thăng hết lời ca ngợi, làm cho khuôn mặt

của lão trở nên vui vẻ rất nhiều.

Trong lúc nói chuyện, Trần Hán Thăng thỉnh thoảng còn giơ tay lên, lau lau mồ hôi trên trán, làm cho mấy nhà báo đi theo nhanh nhạy chụp vài kiểu ảnh, để lấy làm tư liệu.

Lãnh đạo đối với suy nghĩ của Trần Hán Thăng về việc lập nghiệp rất là hài lòng, thỉnh thoảng còn vỗ vỗ bờ vai động viện.

Nhóm người này cũng không ở lại lâu, nhưng tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho phòng 101 cùng 102.

Thái Khải Nông vừa đi vừa gọi Vu Dược Bình lại gần: "Tôi thấy đồ đạc trong căn cứ có vẻ không hợp lý lắm. Cậu là thầy giáo chỉ đạo không nên tiết kiệm như vậy chứ."

Câu nói này nghe có vẻ chỉ trích, nhưng thật ra đó lại là động viên, bởi vì sự kiện hôm nay của căn cứ lập nghiệp làm cho Thái Khải Nông nở mày nở mặt.

Vu Dược Bình nhân cơ hội này nói ra: "Đoàn ủy đang làm thủ tục cấp cho căn cứ hai dàn máy tính, còn chờ chứng thực nữa là xong."

Lúc này, Thái Khải Nông mới gật đầu: "Cậu tranh thủ miện phí tiền điện nước cho nơi đó càng nhanh càng tốt, cái gì cần ủng hộ nhà trường cũng nên ủng hộ. Với lại cậu nên thương xuyên liên lạc với bên đó để có thể hỗ trợ dễ dàng hơn."

"À mà này, cậu sinh viên Trần Hán Thăng có gì nổi bật không?"

Vu Dược Bình kể ra những vị trí Trần Hán Thăng đang nắm giữ. Thái Khải Nông nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Có người sinh viên như vậy cần phải trọng dụng, học sinh 3 tốt năm nay để cho cậu ta đi."

Vu Dược Bình do dự.

Thái Khải Nông hỏi: “Không được sao?”

Vu Dược Bình không dám dấu, vội nói: “Thành tích học tập của Trần Hán Thăng không được tốt, có khả năng bị rớt tín chỉ.”

Lão lo lắng ‘học sinh 3 tốt’ vừa mới chọn xong, thì nghe kết quả sinh viên này rớt tín chỉ. Như thế nhà trường rất khó giải thích với những sinh viên khác.

“Chuyện này là chuyện nhỏ thôi mà.

Thái Khải Nông không thèm để ý nói: “Học sinh 3 tốt của trường cũng không phải dành cho sinh viên đạt hạng nhất trong học tập. Người đứng ra lập nghiệp, sở hữu năng lực ưu tú cũng có thể dành được danh hiệu này.”

Chương 98: Được nghỉ không về nhà

Trần Hán Thăng chỉ định mượn đài phát thanh của trường để quảng cáo một chút về dịch vụ của Hỏa Tiễn 101. Nhưng không ngờ, lại nghe được một thông tin chỗ Vu Dược Bình là nhà trường muốn hắn trở thành học sinh ba tốt. Tất nhiên là hắn không đồng ý rồi.

"Bí thư Vu, người đường đường chính chính không nói lời dối trá. Đợt thi cuối kỳ này chắc chắn em sẽ bị rớt tín chỉ. Nếu trường học dành vị trí học sinh ba tốt cho em thì áp lực của em sẽ rất lớn nha."

Vu Dược Bình cũng là do bất đắc dĩ, vội nói: "Thật ra tôi cũng không muốn cậu nhận vị trí này, chỉ mong cậu tập trung vào vấn đề lập nghiệp là được. Nhưng ý kiến này là từ phía hiệu trưởng Thái, ngài ấy nói việc làm của cậu rất tốt, cần được khích lệ."

"Còn về cuộc thi."

Vu Dược Bình thở dài: "Cậu cố hết sức là được."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, đây là việc cố hết sức là có thể tạo được thành quả sao. Hiện tại, trong đầu mình chẳng còn chút kiến thức nào, mà đi tìm Thái Khải Nông thì không được. Nên đành phải đi tìm Thẩm Ấu Sở nói: "Nhanh giúp mình ôn tập, cuộc thi cuối kỳ không thể rớt tín chỉ được."

Yêu cầu Thẩm Ấu Sở là một học sinh giỏi là quá bình thường với cô. Nhưng để Thẩm Ấu Sở dạy học thì không

được. Cô bé nói nửa ngày mới được một câu, ấp a ấp úng, làm sao mà dạy được.

Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, mới lấy ra quyển sách 'Kinh tế học Phương Tây' ra chỉ vào đó: "Cậu khoanh vùng chỗ cần học vào, để mình tự học thuộc."

"Ừ"

Thẩm Ấu Sở kiểm tra tỉ mỉ nội dung cần học, khoanh vùng rất cẩn thận, sợ bỏ sót. Không ngờ vừa mới làm xong quay sang, đã thấy Trần Hán Thăng ngáy o o rồi.

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng dùng cán bút chọc chọc vào người Trần Hán Thăng. Tên này mơ mơ màng màng mở mắt ra nói: "Sao vậy?"

"Mình đã khoanh vùng những chỗ cần học rồi."

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng nói.

"Ừ được rồi."

Trần Hán Thăng quay mặt đi, lại tiếp tục ngủ. Tối hôm qua, hắn ngứa tay nên ngồi chơi vài ván bài, cũng có nguyên nhân là sắp bước vào kỳ nghỉ đông. Nên mọi người tròng phòng, không chơi bài thì ngồi chém gió.

Thẩm Ấu Sở có chút nóng này, lại lấy bút chọc chọc Trần Hán Thăng thêm mấy cái nữa.

Trần Hán Thăng cuối cùng cũng tỉnh ngủ, trừng mắt nhìn Thẩm Ấu Sở: "Cậu làm gì mà cứ chọc tớ hoài vậy?"

"Nhìn, đọc sách."

Thẩm Ấu Sở có chút e ngại, nhưng cực kỳ bướng bỉnh.

Trần Hán Thăng chỉ có thể lắc đầu, sau đó cầm lấy quyển 'Kinh tế học phương tây' lên đọc, như đọc thuyết trình: "Kinh

tế học là người nghiên cứu các loại hoạt động của kinh thế, giá trí sáng tạo, chuyển hóa, hiện thực quy luật…”

“Kinh tế học phương tây có xuất phát từ những nền kinh tế tây phương…”

“Mịa, sao dài dòng thế nhỉ?”

Trần Hán Thăng đọc không nổi 5p, đã bắt đầu chán nản. Hắn liếc nhìn Thẩm Ấu Sở, đang lặng lẽ ngồi đọc thuộc từng trang sách nhạt nhẽo buồn tẻ, sau đó hỏi: “Làm cách nào, tớ mới thi được 60 điểm một cách nhanh nhất.”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, không biết trả lời thế nào.

Trần Hán Thăng dùng cách hỏi khác, hỏi lại câu hỏi: “Cậu làm thế nào để thi được 60 điểm?”

Vấn đề này cũng không khó trả lời. Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, tự hỏi chính mình, làm lộ ra cái cổ trắng bóc, sau đó chăm chú trả lời: “Nếu như trong cuộc thi, cố tình không làm mấy câu quan trọng chắc có thể đạt được 60 điểm.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nhìn Thẩm Ấu Sở, cuối cùng thở dài một hơi rồi bước ra khỏi phòng 101.

“Cậu muốn về phòng sao?”

“Trong lòng khó chịu, nên đi hút điếu thuốc.”

Thẩm Ấu Sở không hiểu Trần Hán Thăng khó chịu điều gì. Cô nàng sao biết được câu trả lời của cô như cầm con dao đâm thẳng vào tim bạn học Trần Anh Tuấn vậy.

Bên ngoài trời rất lạnh, Trần Hán Thăng xong điếu thuốc mà tay con run lẩy bẩy. Hắn trở lại phòng, sách cũng chẳng thèm đọc, vội vàng uống cốc nước nóng, rồi bắt chuyện: “Kỳ nghỉ đông năm nay, cậu có muốn về nhà tớ không?”

Khuôn mặt Thẩm Ấu Sở chợt đỏ lên, nhanh chóng nói: "Tớ, tớ phải về với bà nội."

Trần Hán Thăng cười cười, sau đó dùng giọng nghiêm túc nói: "Từ Kiến Nghiệp về đến nhà cậu mất bao lâu?"

"Lâu lắm, chắc khoảng 30h đồng hồ."

Thẩm Ấu Sở là cô gái xuất thân từ vùng núi Tứ Xuyên thuộc thành phố Trùng Khánh, núi cao đường xa, giao thông còn chưa thuận lợi.

"Đi thời gian dài như vậy, chắc ngồi sẽ rất mỏi."

Trần Hán Thăng lại hỏi. Chắc chắn Thẩm Ấu Sở không thể nào mua được vé giường nằm.

"Không. không dám đi ngủ."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng trả lời. Trần Hán Thăng nghe thấy thì có thể tưởng tượng ra Thẩm Ấu Sở phải ngồi ôm đống hành lý của mình, cúi đầu dựa vào cửa sổ, đói có thể ăn bánh bao, khát có thể lấy nước trên tàu, ngồi lặng lẽ một mình đi hơn 30h đồng hồ.

Trần Hán Thăng không nhịn được, xoa xoa má Thẩm Ấu Sở, vẫn là cảm giác đó đầy đầy, co dãn. Thẩm Ấu Sở mở to đôi mắt anh đào, ngây thơ nhìn, trên gương mặt đã đỏ bừng từ lâu.

"Lấy thẻ căn cước của cậu đưa cho tớ."

Trần Hán Thăng đột nhiên nói.

Thẩm Ấu Sở nghe lời, lấy thẻ căn cước đưa cho hắn. Trần Hán Thăng cầm lấy cười: "Trước cậu mập vậy sao?"

"Đâu? Mập chỗ nào?"

Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng, muốn cầm lại thẻ căn cước, không nghĩ tới Trần Hán Thăng nhanh chóng cất vào túi: "Thẻ

căn cước cứ để chỗ mình đi, đến sau để mình mua vé cho.”

Hai người đang nói chuyện, thì Hồ Lâm Ngữ bước vào.

“Lớp trưởng Trần thật là có số hưởng, ôn bài mà cũng có người giúp.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Nếu cậu muốn, tối mai sẽ cho cậu cơ hội, để cậu giúp mình bổ túc.”

“Thôi xin, tôi cũng không có ngốc.”

Hồ Lâm Ngữ liếc nhìn Thẩm Ấu Sở trả lời.

Trần Hán Thăng không muốn ‘bóng đèn’ này sáng quá lâu, vội nói: “Chuyên gia xúi bậy có chuyện gì không?”

“Còn 10 ngày nữa là thi rồi, mà thi xong là nghỉ luôn. Nên lớp định họp mặt vào thứ 6 tuần này, cậu thấy sao?”

Trần Hán Thăng nghĩ chút rồi nói: “Có thể.”

“Vậy tôi đi sắp xếp, có phải mua thêm quà cáp gì không?” Hồ Lâm Ngữ hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng nói thêm: “Nhưng không cần dùng tiền quỹ lớp, tớ sẽ tự bỏ tiền ra.”

Hồ Lâm Ngữ không hiểu.

Trần Hán Thăng giải thích: “Lão Quách thích hút thuốc, nếu cậu dùng tiền quỹ lớp mua, thầy ấy sẽ nhận sao?”

Trần Hán Thăng nói đến đây, chợt nhớ ra một chuyện: “Nhà lão Quách còn một cô bé đang còn học mầm non. Cô bé không thích đồ chơi, chỉ thích học. Nên cậu ra hiệu sách mua một ít sách phù hợp lứa tuổi đó. Chuyện này dùng tiền quỹ lớp mua, và cậu thay mặt lớp tặng quà cho em ấy.”

Mọi chuyện xác định xong, Trần Hán Thăng duỗi lưng về phía sau, giờ này chỉ muốn về đánh bài. Thẩm Ấu Sở cùng Hồ Lâm Ngữ cùng nhau về. Nên Trần Hán Thăng tranh thủ mua cho hai người hai ly trà sữa nóng.

"Chớ có quên ôn bài đấy."

Trước khi về, Thẩm Ấu Sở còn nhắc nhở.

Trần Hán Thăng làm bộ không nghe thấy. Trên đường về phòng, hắn gọi điện thoại cho Lương Mỹ Quyên.

"Mẹ."

Điện thoại vừa kết nối, ngay lập tức truyền đến giọng ca vàng quen thuộc của Lương Mỹ Quyên.

"Đừng gọi tôi là mẹ. Tôi không phải mẹ cậu, không hiểu sao trước kia lại sinh ra cậu. Trần Hán Thăng, tôi không hiểu được trong đầu cậu suy nghĩ cái gì…"

Trần Hán Thăng giơ điện thoại ra xa, cho tới khi giọng Lương Mỹ Quyên nhỏ lại, kèm theo câu hỏi: "Những lời vừa nói, cậu có nghe không đấy?"

"Có, con vẫn nghe mà. Mẹ nói thật là đúng."

Trần Hán Thăng lên tiếng nịnh hót.

"Vậy hôm nay gọi điện có chuyện gì?"

Lương Mỹ Quyên hỏi.

Trần Hán Thăng sắp xếp lại những gì định nói, sau đó nhỏ nhẹ nói ra: "Bọn con ngày 14 tháng 1 là được nghỉ học. Nhưng tối nay con gọi điện về nhà, báo cáo với bố mẹ vài chuyện."

"Cậu định làm gì thế hả?"

Lương Mỹ Quyên đột nhiên cảm giác, tên này lại muốn ăn đòn đây mà.

“Con dự định đưa Ấu Sở về nhà. Nhà cô ấy xa quá, lại chỉ dám mua ghế cứng, lần này con định mua cho ấy giường nằm, để cô ấy được nghỉ ngơi tốt nhất.”

“Ồ, chuyện này sao.”

Trong điện thoại đột nhiên yên tĩnh. Có vẻ như Lương Mỹ Quyên đang bàn bạc với Trần Triệu Quân, một lát sau lại có âm thanh truyền tới: “Đưa về đến nhà thôi đấy. Cấm được ở lại ăn tết.”

“Làm sao có chuyện đó được. Phải về ăn tết với bố mẹ chứ ạ.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

“Thằng nhóc không có lương tâm. Ai biết được cậu nghĩ cái gì. Cha cậu hỏi, còn Tiêu Ngư Nhi về nhà bằng cách nào?”

“Chắc là chú Tiêu sẽ đón cô ấy. Con đợi cô ấy về trước rồi mới đưa Ấu Sở trở về.”

Sau khi cup điện thoại, Trần Hán Thăng mới nhớ ra một chuyện. Nếu mình đưa Ấu Sở trở về, sau đó lại phải một mình trở về nhà à. Thế là hắn lại gọi điện thoại cho Vương Tử Bác.

“Tử Bác, nghỉ đông chúng ta đi du lịch đi. Đi một ngày đàng học một sàng khôn, ông bà ta đã nói, con cháu phải có trách nhiệm làm theo thôi.”

Vương Tử Bác nghe xong có vẻ thích thú: “Đi đâu?”

“Mày thấy Xuyên Du thế nào?”

“Nơi đó có phải quá xa không?”

“Xa gì mà xa, đi du lịch phải đi xa hơn ấy chứ.”

“Nhưng còn tiền đi đường thì sao Tiểu Trần?”

Trần Hán Thăng lập tức trả lời: “Tiền không cần mày lo, tao bao hết. Đến lúc đo mày chỉ cần đến đúng giờ là được, sau

đó sẽ giới thiệu cho mày một người.”

Chương 99: Quan hệ chính là sức lao động

Trần Hán Thăng sinh ra trong thời đại chính sách gia đình chỉ nên đẻ một người. Nên thời này, gia đình có một con chiếm phần lớn, ví dụ như Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư đều là như thế. Tại gia đình không có anh em ruột thịt, thì tình cảm bạn bè sẽ nhanh chóng thay thế.

Vương Tử Bác cùng Trần Hán Thăng là loại tình cảm này. Vương Tử Bác chính là người bạn học đầu tiên ở Cảng Thành mà Trần Hán Thăng muốn giới thiệu cho Thẩm Ấu Sở.

Rất nhanh, Hồ Lâm Ngữ đã tìm được địa điểm tổ chức liên hoan đêm thứ 7. Cô lập tức báo tin cho Trần Hán Thăng còn đang ôn bài xem xét.

Trần Hán Thăng xem thì ngạc nhiên hỏi: "Sao cậu lại đặt quán ăn."

Hồ Lâm Ngữ cũng ngạc nhiên hỏi ngược lại: "Không đặt tại quán ăn thì đặt ở đâu? Các lớp khác đều đặt những chỗ như vậy mà."

Trần Hán Thăng thở dài, tâm ý của tiểu Hồ là rất tốt, cô ấy muốn tiết kiệm tiền quỹ lớp. Nhưng tình huống hiện giờ có chút khác biệt.

"Nếu như chỉ có thầy Quách thì đặt quán ăn cũng được. Nhưng bây giờ còn có cả cô nhà đi cùng thì cung cách tiếp đãi phải khác chứ. Tuy người ta cũng không nói gì đâu, nhưng lần sau muốn mời lại là rất khó đấy."

Trần Hán Thăng bỏ quyển sách xuống. Hắn dự định mình phải đến Chợ Nghĩa Ô sắp xếp chuyện này.

Trần Hán Thăng đi khỏi, là Hồ Lâm Ngữ bĩu môi, nhìn Thẩm Ấu Sở nói: "Tên này hung hăng như vậy, về sau cậu sẽ khổ lắm đấy."

Khuôn mặt Thẩm Ấu Sở lại đỏ lên.

Bên Chợ Nghĩa Ô địa điểm ăn uống rất nhiều. Trần Hán Thăng tìm được một khách sạn có nhà hàng, ăn uống ở nơi này đắt hơn những hàng ăn khoảng 300 tệ. Hắn cùng khách sạn bàn xong thời gian cùng đồ ăn, sau đó tiếp tục đi mua quà tặng.

Những quà tặng này không chỉ dành cho gia đình Quách Trung Vân mà còn có Chung Kiến Thành, Vu Dược Bình và Quan Thục Mạn nữa.

Học kỳ này, người mà Trần Hán Thăng quen biết chỉ có từng ấy, giống như hiệu trưởng Thái Khải Nông, phó hiệu trưởng Lục Cung Siêu còn chưa thân quen lắm. Trước tiên cần phải duy trì với những người đang đi lại cái đã.

Tặng quà cũng là một môn học của sự tinh tế. Trần Hán Thăng tặng Vu Dược Bình cùng Quách Trung Vân là thuốc. Còn Quan Thục Mạn cùng sư mẫu là mua sản phẩm nổi tiếng của khu Giang Lăng là khăn quàng làm bằng tơ lụa.

Vì sao lại nói sản phẩm này nổi tiếng nhất vùng Giang Lăng, bởi vì nghề nghiệp đỉnh của đỉnh trong Hồng Lâu Mộng chính là ngành tơ lụa tại Giang Lăng.

Về phần Chung Kiến Thành lại phải tặng kiểu khác. Lão Chung không thiếu tiền, đưa rượu thuốc chắc lão chẳng thèm nhìn. Tốt nhất là kiếm đồ vật gì tăng lên giá trị tinh thần là hợp lý nhất.

Đúng như dự đoán, thời điểm Trần Hán Thăng cầm theo cái cờ thưởng trên đó có ghi "Cảm ơn quan lý Chung Kiến Thành đã tạo điều kiện cho sinh viên Giang Lăng có thêm công việc" . Chung Kiến Thành đã cười híp cả mắt, vui đến mức lôi kéo Trần Hán Thăng qua chụp một bức ảnh kỷ niệm.

Chụp ảnh xong, hai người ngồi xuống nói chuyện, đây cũng là lần trao đổi cuối cùng của năm con ngựa, sang năm đã là năm con dê rồi.

"Bên cậu lúc nào đóng cửa."

Chung Kiến Thành hỏi, mấy sipper sẽ nhanh chóng về quê ăn tết, sẽ không có ai trực tại nơi này.

"Trường học thông báo 14 nghỉ học. Tôi đã dán giấy thông báo ngày 17 ngưng mọi đơn hàng nhận vào." Trần Hán Thăng trả lời.

Chung Kiến Thành gật đầu. Bên này lão chắc chắn phải nghỉ muộn hơn chút, thời gian chắc phải gần tết. Lão lại tiếp tục hỏi: "Cậu đã gặp Lưu Chí Châu rồi à?"

Trần Hán Thăng cũng không giấu diếm: "Vâng, nhưng nhà mày điện tử muốn sang năm mới bàn đến chuyện này."

Chung Kiến Thành nghĩ chút rồi nói: "Vậy tôi cũng không khuyên thêm nữa. Nếu sau này cậu hối hận, có thể bỏ giữa chừng, hậu quả ra sao tôi sẽ thay cậu gánh vác cho."

"Cảm ơn sếp Chung."

Trần Hán Thăng cùng Chung Kiến Thành bắt tay. Trước khi chia tay, Chung Kiến Thành còn đưa cho Trần Hán Thăng cây thuốc, coi như quà đáp lễ. Trần Hán Thăng cũng không khách khí nhận lấy.

Trong khoảng thời gian này, Trần Hán Thăng nhận vào hơn 300 nghìn tệ tiền hàng chuyển phát nhanh. Chung Kiến Thành

trừ hết chi phí phát sinh, kiếm lời cũng không ít, ngay cả bản thân Trần Hán Thăng cũng kiếm được khoảng 14 nghìn tệ tiền trích phần trăm.

Tiền kiếm vào chưa nhiều, nhưng con đường phát triển đã vạch ra rõ ràng. Đối với người như Trần Hán Thăng, tiền không phải là quan trọng nhất, điều quan trọng chính là hình thức kiếm tiền.

Trần Hán Thăng về trường học, cầm theo thuốc lá cùng khăn quàng cổ hướng văn phòng đoàn ủy đi tới.

Qua một thời gian Vu Dược Bình tiếp xúc với Trần Hán Thăng. Lão chỉ cần nhìn cầm theo cái túi có hình Hỏa Tiễn là biết chuyện gì xảy ra tiếp theo.

“Bí thư Vu, chúc mừng năm mới.”

Trần Hán Thăng cười hì hì, đưa thuốc lá qua.

Vu Dược Bình vẫn giống như mọi khi, đem thuốc lá để xuống dưới chân, sau đó hỏi: “Tình hình ôn tập của cậu thế nào rồi?”

“Em còn chưa ôn tập, tỷ lệ rớt tín chỉ là 99 phần trăm.”

Trần Hán Thăng nói giọng ‘đã cùi rồi thì sợ gì ghẻ lở’ .

Việc này vẫn nằm trong dự đoán của Vu Dược BÌnh. Trần Hán Thăng không phải loại người có thể ngồi nhiều giờ đồng hồ đọc sách.

Trần Hán Thăng hút xong hai điếu thuốc, thì lên tiếng chào ra về: “Em còn phải lên chỗ cô giáo Quan, gia tăng một chút tình cảm.”

Trần Hán Thăng cũng ăn ngay nói thật, không hề có ý dấu diếm. Vu Dược Bình lơ đãng nói: “Đi đi, cô ấy là người quản lý sinh viên, hướng cô ấy lấy lòng là điều đúng đắn.”

Muốn kết nối với Quan Thục Mạn cần phải tinh tế hơn rất nhiều. Trần Hán Thăng gõ cửa, bước vào nhìn thấy Quan Thục Mạn đang ngồi viết gì trên bàn.

Quan Thục Mạn dáng người không cao, thuộc dạng con gái nhỏ nhắn, nhưng phụ kiện cũng rất được. Nhất là ngồi trong phòng điều hòa, nhiệt độ không khí tương đối cao. Cô đã cởi áo khoác ngoài ra, bên trong chỉ mặc một chiếc áo len bó sát người, kết hợp với mái tóc đen dài thẳng tắp. Nói chung đặt ở giáo viên Tài Viện cũng thuộc dạng có số có má.

"Bạn học Trần, có chuyện gì không?"

Quan Thục Mạn ngẩng đầu lên, vén tóc mai đang rũ xuống đặt lên mang tai.

"Cô Quan, ngày hôm qua em cùng bạn gái đi dạo phố có nhìn thấy một chiếc khăn lụa rất đẹp, cảm giác nó phù hợp với ngài."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa lấy ra chiếc hộp đựng chiếc khăn lụa.

Quan Thục Mạn nghe được thì sửng sốt, sau đó lập tức từ chối: "Không cần không cần. Bạn học Trần Hán Thăng không cần khách khí vậy đâu."

"Không phải là khách khí."

Trần Hán Thăng cười nói: "Lúc đó, em cũng hỏi qua bạn gái rồi. Cô ấy cũng bảo rất hợp với ngài."

Hắn lấy ra chiếc khăn, thuần một màu trắng, bước lại gần nói: "Để em giúp cô quàng lên xem sao. Nếu như không hợp có thể đổi lại."

Quan Thục Mạn có chút đỏ mặt. Cô cũng biết Trần Hán Thăng là loại người nào. Trong hoàn cảnh không quen biết mà

hắn còn dám đùa giỡn, nên dễ dàng nhận ra gan Trần Hán Thăng rất lớn.

“Thôi được rồi, cậu để đó đi. Nếu bạn gái cậu đã nói vậy rồi, tôi sẽ đưa tiền trả lại, còn cậu chuyển lời cảm ơn của tôi tới cô ấy.”

Nếu Trần Hán Thăng không dùng ‘bạn gái’ để nói. Mà nói thẳng là do mình tặng thì chắc chắn Quan Thục Mạn sẽ không nhận bất cứ đồ vật gì.

Cô cũng đang còn trẻ, nên không muốn sự việc mình nhận quà của sinh viên nam đồn đãi lung tung.

“Đưa tiền? Vậy thì 10 tệ đi.” Trần Hán Thăng nói.

Quan Thục Mạn không tin, nhìn chất liệu lụa thế này, phải có giá trên thị trường ít nhất là 100 tệ. Cô lấy ra 200 tệ đưa cho Trần Hán Thăng, bằng thái độ cực kỳ kiên quyết.

Trần Hán Thăng hiểu được, tốt nhất mình nên cầm lấy, sau này còn nhiều cơ hội gặp nhau mà. Lần sau nghĩ biện pháp trả lại. Cô giáo Tiểu Quan tình cách cũng có phần mạnh mẽ nha.

Quan Thục Mạn nhìn thấy Trần Hán Thăng cầm lấy 200 tệ, thì thở dài một hơi. Sau đó hai người trò chuyện một chút sự tình hội học sinh, rồi Trần Hán Thăng lên tiếng chào ra về.

Không nghĩ tới Quan Thục Mạn gọi Trần Hán Thăng lại hỏi: “Khoa các cậu còn chưa có chủ tịch, theo cậu ai lên vị trí chủ tịch trong ba vị phó là thích hợp nhất?”

“Chuyện này, cô Quan quyết định là được rồi.”

Trần Hán Thăng khiêm tốn nói.

Quan Thục Mạn lườm hắn: “Chuyện này là đoàn ủy quyết định, không phải tôi. Mà cậu là cán bộ đoàn ủy, cùng với phó bộ trưởng hội học sinh. Nên tôi muốn nghe ý kiến của cậu.”

“Như vậy sao?”

Trần Hán Thăng làm ra dáng vẻ suy nghĩ, nhưng trong lòng hắn đã có sự lựa chọn rồi.

“Em thấy học tỷ Mục Văn Linh là người thích hợp nhất. Trong cuộc thi biện luận vừa rồi, chi ấy dẫn dắt khoa Nhân Văn đạt được vị trí thứ hai. Mà trong đợt lễ kỷ niệm của trường cũng hoàn thành rất tốt công việc được giao.”

Trần Hán Thăng dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Còn nữa, học tỷ Mục là nữ sinh duy nhất trong 3 phó hội trưởng, nên lên hội trưởng là hợp lý nhất. Vì nếu một trong hai phó là nam lên chức hội trưởng, thì người kia bằng mặt không bằng lòng, sẽ ảnh hưởng đến công việc.”

Quan Thục Mạn gật đầu, cũng không đưa ra nhận xét gì.

Trần Hán Thăng rời đi hướng nhà ăn số hai đi tới. Không ngờ trên đường đi gặp được Mục Văn Linh cũng đang vội vã bước đi.

“Học tỷ Mục đi đâu vậy?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“A, bộ trưởng Trần.”

Mục Văn Linh thở hổn hển trả lời: “Tôi đi đoàn ủy, gặp cô Quan có chút việc.”

Trần Hán Thăng không nghĩ tới tiểu Quan lại quyết định nhanh như vậy. Tên này vội lên tiếng nói: “Tôi vừa từ chỗ cô Quan đi ra.”

“Chúc mừng nha.”

Trần Hán Thăng bước lại gần Mục Văn Linh, nói nhỏ: “Sau này chị Mục phải gánh nặng hơn rồi.”

Chương 100: “KaMex*” Vương Tử Bác

* Là con rùa có hai súng phun nước sau lưng trong Pokemon

“Cám ơn, Hán Thăng.”

Giờ này Mục Văn Linh mới kịp phản ứng. Đây là Trần Hán Thăng chúc mừng mình trở thành chủ tịch hội sinh viên.

Chuẩn bị cuối kỳ rồi mà còn nhận được tin vui, làm cho cảm xúc Mục Văn Linh thật là khó tả.

Trần Hán Thăng cười nói: “Em cũng không làm gì, là do đoàn ủy quyết định thôi. Học tỷ đi gặp cô Quan nhanh đi.”

Năng lực Mục Văn Linh chưa chắc đã là mạnh nhất, nhưng con gái vào vị trí này quả thật cực kỳ thích hợp, dù cho hội học sinh, hay đối với bản thân Trần Hán Thăng.

Buổi liên hoan của lớp vào tối thứ 7 rất nhanh đã tới, đây cũng là hoạt động cuối năm của lớp 2 Hành Chính Công.

Những ngày này công việc làm ăn ở Chợ Nghĩa Ô rất là tấp nập. Dù sao nơi đây cũng là trung tâm mua sắm của toàn bộ làng đại học Giang Lăng mà. Khác xa những quán ăn ngoài kia, ồn ào mà chen chúc. Chỗ Trần Hán Thăng đặt lộ ra vẻ yên tĩnh, cùng không gian tao nhã.

Quách Trung Vân bước tới nhà hàng, lão đã nhận ra điều gì đó, vội nói nhỏ cùng bà xã của mình: “Đây chắc chắn là nơi Trần Hán Thăng chọn lựa. Những bạn học khác không thể chọn nơi thế này được.”

Cả nhà đẩy cửa bước vào, bên trong đã có đông đủ sinh viên lớp hai Hành Chính Công, đang ngồi trong đó.

Trần Hán Thăng đẩy vai Hồ Lâm Ngữ nói: "Cậu chuẩn bị quà cho Giai Tuệ đâu, lấy ra đi."

Hồ Lâm Ngữ lấy từ thùng giấy đang để bên cạnh ra, một chút đồ.

Trần Hán Thang nhìn thấy trong đó toàn là sách, tài liệu cho học sinh mẫu giáo, nào là toán học, anh ngữ, văn học, đủ thể loại.

"Hồ Lâm Ngữ, cậu cũng quá độc ác nha."

Trần Hán Thăng tặc lưỡi nói: "Cậu cố tình không cho cô bé có được ký ức của kỳ nghỉ đông phải không? Chọn 2 quyển sách có nhiều tin tức thú vị là được rồi, để mình đi cùng hỏi thăm Quách sư mẫu nữa."

Hồ Lâm Ngữ bị nói đến mức đỏ bừng khuôn mặt. Lúc ấy, cô cũng quên không hỏi xem mua sách gì, nên quyết định mua thêm vài quyển, dù sao sách cũng không đắt.

Trần Hán Thăng lại gần chào hỏi vợ chồng Quách Trung Vân, Quách Giai Tuệ đứng cạnh vẫn mũm mĩm dễ thương như vậy, còn giang hai tay muốn Trần Hán Thăng bế.

Quách Giai Tuệ mở to đôi mắt đang yêu, đảo quanh một lượt: "Ủa, sao chị gái lại không có ở đây?"

"Em muốn tìm chị nào, để chị giúp em gọi đến."

Ở bên có một bạn gái nhìn thấy Quách Giai Tuệ đáng yêu, thì bước đến, vừa nắm bàn tay vừa hỏi.

"Là chị gái cùng em ăn MacDonald ý."

Quách Giai Tuệ bi bô nói.

"Ặc."

Trần Hán Thăng bị dọa chút nữa lại gần bịt mồm cô bé lại, bởi vì cô bé đang nói đến Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng muốn dùng chủ đề khác để che dấu, không nghĩ tới lão Quách lại chủ động chuyển sang chủ đề khác: "Không có chị nào khác đâu, trong này toàn các tỷ tỷ sinh đẹp thôi."

Quách Trung Vân đã biết Tiêu Dung Ngư, nên đánh ánh mắt đầy thâm ý nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng đã ổn định lại tâm lý, quay lại chỗ ngồi uống một hớp bia. Hồ Lâm Ngữ đang ngồi bên cạnh không biết nên tặng quyển nào trong số đống sách này.

"Đừng tìm nữa."

Trần Hán Thăng đột nhiên nói.

Hồ Lâm Ngữ ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Trần Hán Thăng cầm cái thùng giấy lên nói: "Mình nghĩ lại rồi. Kỳ nghỉ đông mà vui đùa nhiều quá không tốt cho trẻ nhỏ. Chúng ta phải có trách nhiệm giúp cô bé có thêm nhiều kiến thức hơn."

…

Buổi liên hoan này uống rất thoải mái, sinh viên cùng thầy giáo uống, cùng phòng uống với nhau, cả trai lẫn gái uống với nhau. Hôm nay, Trần Hán Thăng uống cũng tương đối nhiều, có vẻ như đã chếnh choáng.

Lão Quách trông có vẻ nát hơn, đã nôn một lần, giờ nằm im như chết trên ghế.

Đột nhiên, Trần Hán Thăng đang uống trà để giải rượu, thì ngửi thấy một mùi nước hoa khá đậm, ngẩng đầu lên thì thấy Thương Nghiên Nghiên mặt mũi cũng đã đỏ bừng đang đứng đấy.

“Lớp trưởng, mình cũng kính cậu một chén.”

Thương Nghiên Nghiên đã uống mấy chén rồi, nhưng với tửu lượng của cô ấy thì không thể say được.

Trần Hán Thăng cùng cô nàng chạm cốc, Thương Nghiên Nghiên còn dùng ngón tay quấy quấy rượu, sau đó cười duyên nói: “Tớ đã nói điều kiện của cậu với mẹ rồi. Mẹ tớ rất hài lòng.”

Trần Hán Thăng giả bộ nghe không hiểu: “Mẹ cậu hài lòng thì sao? Mình cũng không phải là cha cậu.”

Những người khác nghe nói vậy chắc chắn sẽ tức giận. Nhưng Thương Nghiên Nghiên thì ngược lại, cô ấy tủm tỉm cười, sau đó dùng đầu lưỡi liếm quanh môi, nhẹ nhàng nói ra: “Tớ gọi cậu ba ba, cậu có đồng ý không?”

Câu nói này bao hàm rất nhiều nghĩa bóng, hai tên cặn bã nói chuyện với nhau, đương nhiên lời người này nói người kia chắc chắn sẽ hiểu. Mà Thương Nghiên Nghiên vừa nói chuyện vừa áp sát lại gần, hơi thở từ lời nọi đã phả vào mặt Trần Hán Thăng.

“Đây là nơi công cộng, đứng đắn chút đi.”

Trần Hán Thăng thay đổi bộ dạng nghiêm túc, cùng nhanh chóng chỉnh lại chiếc quần, cho đến khi không còn gì khác thường mới bước sang bàn khác chúc rượu.

Cuối cùng buổi liên hoan cũng kết thúc bằng câu nói của Quách Trung Vân ‘hôm nay đã tận hứng, mọi người nên dừng lại chờ dịp khác’ .

Thời điểm hiện tại cách cuộc thi chỉ còn bốn ngày, các bạn học khác đang dành tất cả thời gian cho việc ôn tập. Ngay cả Kim Dương Minh cũng phải lén lút trốn trong nhà vệ sinh để học thuộc, bởi vì phòng ký túc đã bị Dương Thế Siêu chiếm mất.

Trần Hán Thăng lại chẳng coi việc này ra gì, liên tục hai ngày đều tham gia uống rượu.

Một ngày là liên hoan cùng những người làm thêm, mà Trần Hán Thăng là ông chủ nên không thể vắng mặt được.

Một lần khác là liên hoan của bộ ngoại giao, lần này đích thân Mục Văn Linh cũng đến tham dự. Cô chỉ đến cụng cùng Trần Hán Thăng một chén, ý nghĩa hai người ngầm hiểu bên trong.

Hắn trong trạng thái dửng dừng dưng này cho đến khi cuộc thi kết thúc. Quách Thiếu Cường hỏi Trần Hán Thăng: "Lão Tứ, mày làm được bài không?"

Trần Hán Thăng thật lòng nói: "Trong đề bài tao chẳng hiểu gì, ngồi trong phòng thi chẳng biết làm gì."

"Vậy mày xác định rớt tín chỉ rồi?" Quách Thiếu Cường hỏi thêm.

"Chuyện đương nhiên rồi."

Trần Hán Thăng khẳng định.

Dương Thế Siêu vỗ ngực: "Có lớp trưởng xếp hạng chót như mày, tao cũng yên tâm. Lão Tứ, cám ơn mày cho tao trải qua năm nay vui vẻ."

Quách Thiếu Cường rời đi. Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói: "Lớp trưởng thì tính là cái gì. Tao còn trong danh sách học sinh ba tốt của trường đây này, khoe khoang cái gì."

Cuộc thi kết thúc, đồng nghĩa với kỳ nghỉ đông chính thức bắt đầu. Những trường trong Kiến Nghiệp thời gian được nghỉ cũng không khác nhau nhiều. Nên Vương Tử Bác đã chạy đến Giang Lăng.

Trần Hán Thăng đi ra cổng đón cu cậu. Vừa hay nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên kéo hành lý ra cổng. Mẹ cô nàng đến

đón về quê ăn tết.

“Lớp trưởng, có thể giúp một chút không?”

Thương Nghiên Nghiên hô từ phía xa.

Trần Hán Thăng kéo theo Vương Tử Bác đi lại hỗ trợ, Thương Nghiên Nghiên đứng bên lên tiếng cám ơn: “Mẹ, đây chính là người con nhắc với mẹ rồi đấy. Cậu ấy là Trần Hán Thăng.”

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên có phong cách quý phái, chạy xe BMW, tay đeo đầy vàng bạc, lặng lẽ nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng không quá nhiệt tình, chuyển xong hành lý, chào hỏi xong là rời đi.

Vương Tử Bác đi theo phía sau, vừa đi vừa lẩm bẩm, mãi mới nói được một câu: “Tiểu Trần, đây là cô gái mày muốn tao gặp sao? Cô này rõ ràng là kém xa Tiểu Ngư Nhi mà.”

Trần Hán Thăng quay đầu nhìn Vương Tử Bác, lắc đầu không nói chuyện.

Vương Tử Bác còn tưởng Trần Hán Thăng khó chịu, nhưng vẫn lên tiếng nói tiếp.

“Mày có phải đã ăn quen tiệc, nên thay đổi khẩu vị phải không?”

“Khả năng cô gái đó cũng có điều kiện, nhưng Tiểu Ngư Nhi cũng có kém lắm đâu.”

…

Trên đường đi Trần Hán Thăng mặc xác tên đó muốn nói gì thì nói. Hai người bước vào phòng 101 thì thấy Thẩm Ấu Sở đang vùi đầu vào tính toán sổ sách.

Vương Tử Bác không hề để ý đến Thẩm Ấu Sở, tên này cũng không hề khách khí gì, thấy nước thì tự rót uống, sau đó nói ra: "Chuyện này, tao là người đầu tiên phản đối."

Trần Hán Thăng cũng không để ý đến thái độ Vương Tử Bác. Hắn lại gần Thẩm Ấu Sở giới thiệu: "Bạn mình, Vương Tử Bác."

Thẩm Ấu Sở đứng dậy, cúi đầu, nhỏ giọng chào.

"Đây là bạn chơi từ bé của mình."

Lúc này Thẩm Ấu Sở mới ngẩng đầu lên.

"Phụt" một tiếng.

Vương Tử Bác đang uống nước, bỗng nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Ấu Sở, quá kinh ngạc dẫn đến hai dòng nước phun ra từ lỗ mũi, sau đó bắt đầu ho dữ dội.

Chương 101: Không muốn làm một tên cặn bã

“Đồng chí Tử Bác khách khí quá rồi đấy, biết mình tay không đến nên biểu diễn ảo thuật, lỗ mũi phun nước, làm không khí sôi động hẳn lên.”

Trần Hán Thăng thẳng thắn mỉa mai chế nhạo.

Vương Tử Bác thuộc dạng người, gặp được người bình thường còn giữ được chút hình tượng. Cụ thể là:

“Thằng này nhìn thấy cô gái thuộc dạng trung bình, thì rất tự tin cười nói, chém gió điên đảo, đôi khi con tỏ vẻ giỏi giang.”

“Còn gặp những cô gái tự tin hoạt bát, hay xinh đẹp, tên này tỏ ra thái độ khẩn trương, không dám nói gì.”

Trước kia thời điểm học cấp ba đã vậy rồi, Vương Tử Bác chỉ cần gặp mặt Tiêu Dung Ngư là mặt đỏ tía tai. Nhưng gặp những cô gái tính tính trầm trầm lại rất thích thể hiện.

Vương Tử Bác lúc đầu thấy Thẩm Ấu Sở cúi mặt, cứ tưởng là nhân viên bình thường. Không ngờ khi được chiêm ngưỡng dung nhan của cô nàng, tên này cảm giác toàn thân không được tự nhiên như trước.

Trần Hán Thăng lên tiếng giới thiệu: “Đây là Thẩm Ấu Sở, cô ấy mới là người tao muốn dẫn mày đi gặp.”

“A, a, a… .”

Vương Tử Bác sững người, ấp a ấp úng mãi mới nói được: “Vậy, vậy… Mình là bạn học Tiểu Trần, chưa sinh ra đã biết.”

Trần Hán Thăng liếc nhìn tên này: “Mày là Natra sao? Tại sao chưa sinh ra đã biết.”

“Không, không phải.”

Cổ Vương Tử Bác đã đỏ ửng: “Vừa sinh ra đã biết, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.”

Thẩm Ấu Sở cảm giác kỳ lạ, nhưng không hề có ý cười, chỉ nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng rồi lại tập trung vào đám sổ sách.

Vương Tử Bác nhân cơ hội này, ra kiệu Trần Hán Thăng ra ngoài.

“Con chó này, sao mày cứ thích làm tao xấu mặt vậy?”

Vương Tử Bác tức giận nói.

Trần Hán Thăng cười ‘hắc hắc’ nói: “Cô ấy không phải người ngoài, chớ để trong lòng.”

“Không phải người ngoài…”

Vương Tử Bác lặp lại lời này, sau đó làm hành động, dùng hai bàn tay đan xen các ngón tay vào nhau: “Hai người đã đến bước này rồi sao?”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Còn chưa đến giai đoạn này.”

Trần Hán Thăng nói chuyện với Vương Tử Bác cũng không muốn nói lão. bởi vì ngoại trừ việc đưa Thẩm Ấu Sở về nhà cần có người làm chứng, mà sau này còn cần tên này yểm trợ một vài tình huống khẩn cấp nữa.

“Thế còn Tiêu Dung Ngư thì sao?” Vương Tử Bác hỏi tiếp.

Trần Hán Thăng nhún vai, không có trả lời.

Vương Tử Bác cảm giác người bạn này của mình có chút quá đáng, sao có thể làm được việc một chân đứng hai thuyền ch.

“Tiểu Trần, hai ta cần phải bàn kỹ hơn mới được.”

Dựa vào lương tâm của mình, Vương Tử Bác quyết định phải khuyên bảo thêm.

Quả thật, Thẩm Ấu Sở là một tuyệt phẩm, nhưng Tiêu Dung Ngư cũng không hề kém, xét cho cùng thì người tám lạng kẻ nửa cân.

Trần Hán Thăng biết Vương Tử Bác muốn nói gì, cho nên lên tiếng nói trước: “Lần này đi Xuyên Du, thuận tiện chúng ta đến thăm nhà Thẩm Ấu Sở một chút.”

“Sau đó thì sao?”

Vương Tử Bác chưa hiểu gì.

“Thẩm Ấu Sở có một người em, hai chị em cũng không khác nhau gì. Nếu như mày không nói nhảm, tao sẽ giới thiệu cho hai người biết nhau. Còn mày vẫn cảm thấy lương tâm không cho phép thì, ngay hôm nay có thể bắt xe về Cảng Thành.”

Trần Hán Thăng quay người qua chỗ khác, hắn không muốn nghe Vương Tử Bác làu bàu giảng đạo lý.

Còn về việc ‘em gái’ đến lúc đó tìm một lý do thoái thác trách nhiệm là được. Kiểu như em gái về quê ăn tết rồi chẳng hạn.

Vương Tử Bác sững sờ đứng tại chỗ, sau đó nghiêng người nhìn Thẩm Ấu Sở, lại liếc nhìn Trần Hán Thăng, sờ sờ đầu nói: “Thật ra em họ hay em gái không quan trọng, mình chỉ muốn nhìn phong cảnh Xuyên Du mà thôi.”

Trần Hán Thăng cười cười, đưa cho thằng này điếu thuốc. Khi hai người còn đang hút thuốc, Thẩm Ấu Sở lại gần nhỏ giọng chào.

“Đêm nay có ăn cơm cùng không?”

Vương Tử Bác buồn bực nói.

“Không, đêm nay ăn cơm cùng với Tiểu Ngư Nhi rồi.”

Trần Hán Thăng vẽ hình cái cân lên không khí, sau đó giải thích: “Biết tại sao cán cân luôn vững chắc không? Bởi vì lúc nào cũng phải duy trì sự cân bằng bên 2 đĩa cân. Qua vài ngày nữa là ở cùng Thẩm Ấu Sở, nên tranh thủ thời gian ở cùng Tiểu Ngư Nhi, cần bảo trì cân bằng thì xe mới không bị lật chứ.”

Vương Tử Bác nhìn Trần Hán Thăng thuần thục vận dụng kỹ năng, có chút bừng tỉnh nói: “Kiểu này cũng rất mệt mỏi nha. Rõ ràng phải duy trì trạng thái tam giác cân mới là vững chắc nhất.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nhìn Vương Tử Bác, nhìn đến mức tên này hơi sợ, mỡi vỗ vỗ vai nói: “Không nghĩ được, thằng nhóc như cậu cũng hiểu đời phết nhỉ.”

…

Ba người ăn cơm ở nhà ăn Đông Đại. Tiêu Dung Ngư vừa ăn vừa nhắc Trần Hán Thăng cần sắp xếp hành lý cẩn thận vào, bởi vì mai ba cô ấy sẽ đến đón.

Trần Hán Thăng làm bộ không nghe thấy, còn trong lòng Vương Tử Bác rất áy náy, giống như chính bản thân mình phản bội Tiêu Dung Ngư vậy. Tên này đang rất buồn bực, không nói được câu nào.

“Mai người đi có vẻ nhiều, Cao Gia Lương cũng gọi điện xin đi nhờ xe, Uyển Thu cùng Tiểu Manh cũng muốn đi cùng.”

Tiêu Dung Ngư cau mày nói.

Uyển Thu cùng Tiểu Manh là bạn cùng lớp cấp 3 của mọi người. Trần Hán Thăng tỏ vẻ hờ hững nói: “Không sao, mùa

đông ngồi nhiều người cho ấm.”

Tiêu Dung Ngư cười ngọt ngào: “Vậy ngày mai, hai chúng ta ngồi ghế sau, nhường mọi người ngồi phía trước.”

Vương Tử Bác muốn nghe Trần Hán Thăng trả lời câu hỏi này ra sao? Không nghĩ tới thằng này không đồng ý mà cũng chẳng phản đối: “Cậu nói sao, thì cứ làm vậy đi.”

Vương Tử Bác bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ Trần Hán Thăng lại đùa bỡn hai cô gái như vậy. Đừng nói là tên này đang học ở một nơi gái xinh nhiều như Tài Viện, mà có học ở nơi ít con gái như đại học Công Nghiệp Kiến Nghiệp thì chắc chắn cũng không phải chịu cảnh độc thân.

Buổi sáng mai, Tiêu Dung Ngư vẫn còn một môn cần phải thi, ăn xong lập tức chào để đi ôn tập. Trong đầu cô nghĩ, thi xong là có thể ở bên nhau, tha hồ mà tâm sự.

Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác trở lại phòng ký túc xá Tài Viện. Bởi vì các bạn đã về hết, nên thừa rất nhiều chỗ ngủ.

“Tiểu Trần, hai trường đại học gần nhau như vậy, mày không sợ có chuyện sảy ra sao?”

Vương Tử Bác rất muốn biết bên trong có bí mật gì.

“Sao lại không lo lắng, có rất nhiều vấn đề phát sinh.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói ra một vài sự cố để thỏa mãn tò mò của Vương Tử Bác.

“Có một buổi chiều, Tiêu Dung Ngư bắt gặp một cô gái mặc một chiếc áo lông màu xanh ngọc, làm cho tao giật mình, mồm thì dứt khoát nói là không quen biết.”

…

“Bên ngoài descktop của Tiểu Ngư Nhi cho tao mượn có một word viết nhật ký liên quan đến tao. Mà tao thì không biết nên đưa cho Ấu Sở luyện excel, cuối cùng tao phải dò hỏi mãi mới biết rằng cô ấy chưa đọc, không là toi rồi.”

…

“Đợt Giáng Sinh vừa rồi, một đêm tao phải ăn 2 nồi lẩu đấy, bây giờ nhìn thấy lẩu là muốn nôn rồi.”

…

Hai người trò chuyện một lúc thì chủ để chuyển sang vấn đề lập nghiệp. Trần Hán Thăng kể lại quá trình mình biết Chung Kiến Thành, như thế nào có được căn cứ lập nghiệp, cũng như làm nó nổi tiếng tại 4 trường đại học xung quanh.

Trần Hán Thăng càng nói càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn nghe được âm thanh ngáy to.

Vương Tử Bác không làm sao ngủ được, cũng không phải nguyên nhân là do lạ giường, mà là nhớ tới chuyện hai mẹ con cãi nhau thời điểm ở nhà. Mẹ đã từng nói đến những đứa trẻ sau này sẽ làm nên sự nghiệp, mà người bà đánh giá cao nhất là Trần Hán Thăng.

Lúc ấy, Vương Tử Bác không phục: “Thành tích học tập của Tiểu Trần còn không bằng còn mà.”

Mẹ còn cười khinh thường nói: “Mày tưởng cái địa phương bé tý như Cảng Thành này, mà bố mẹ không biết chuyện học hành của con cái sao?”

“Con cả ngày theo đít Trần Hán Thăng, mà không nhận ra ưu điểm của nó sao?”

“Thế để mẹ nói cho mày biết, dù cho Hán Thăng ở nơi nào, cấp 2 cấp 3, hay đến đại học thì nó vẫn biết cách tạo lợi thế cho mình.”

Quả nhiên, người từng trải có cách nhìn nhận con người rất tốt. Lên đại học, Vương Tử Bác chỉ là một sinh viên trong số vô vàn sinh viên mà thôi, còn Trần Hán Thăng đã là một nhân vật có số có má trong trường.

"Mình có thể học cái gì đây, làm một thằng cặn bã sao?"

Vương Tử Bác lật người nằm nghiêng, lặng lẽ suy nghĩ.

Chương 102: Ngươi chọn gánh, ta dắt ngựa

Buổi chiều hôm sau, Tiêu Hoành Vĩ lái xe thẳng vào cửa chính Đông Đại.

Trần Hán Thăng cố tình xuống muộn mấy phút, đợi đến khi Tiểu Ngư Nhi gọi điện thúc dục. Hắn mới từ từ cầm theo gói thuốc Tô Yên* bước ra xuống sân. (Một loại thuốc cao cấp của Trung Quốc đến từ vùng Tô Châu)

Gói thuốc Tô Yên này là quà Chung Kiến Thành tặng đáp lễ lại món quà năm mới của Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác cảm thấy khó hiểu.

Trần Hán Thăng giải thích ngắn gọn: "Nếu là xuống sớm, với tính cách ương bướng của Tiểu Ngư Nhi có khi đòi ở lại không chừng. Thôi thì cứ đợi cô ấy ngồi lên xe rồi xuống nói chuyện cho dễ."

"Thế sao mày còn cầm theo thuốc lá làm gì?"

Trần Hán Thăng cười nói: "Thuốc là cho chú Tiêu. Hôm nay, anh em mình không giữ lời hứa Tiểu Ngư Nhi sẽ rất tức giận."

"Tiểu Ngư Nhi còn dễ dụ, chứ chu Tiêu thì không dễ đâu. Tau tặng chú ấy bao thuốc, cho dễ nói chuyện."

Vương Tử Bác gật đầu, nhưng trong lòng lại thầm nói 'giỏi' .

Quả nhiên, Tiêu Dung Ngư thấy Trần Hán Thăng không mang theo hành lý, thì ngạc nhiên hỏi: "Hành lý của cậu cùng

Tử Bác đâu?”

Trần Hán Thăng không trả lời, mà bước vào ngồi cạnh ghế lại, lấy ra gói thuốc lá Tô Yên cao cấp đưa qua cho Tiêu Hoành Vĩ nói: “Chú Tiêu, con biếu chú.”

Tiêu Hoành Vĩ cầm lấy nhìn qua, sau đó dùng giọng trêu chọc nói: “Tiểu Ngư Nhi nói, cậu lập nghiệp trong đại học, có phải công việc làm ăn rất tốt, kiếm được nhiều tiền phải không?”

Trần Hán Thăng khiêm tốn nói: “Con làm chút chuyện lẻ tẻ thôi, chẳng qua theo người ta kiếm chút đỉnh thôi.”

Nếu là người khác đưa thuốc, khả năng Tiêu Hoành Vĩ từ chối là rất cao. Nhưng người đó lại là Trần Hán Thăng thì không nỡ từ chối. Lão cầm lấy bao thuốc, đặt xuống bên cạnh, không những thế còn lên tiếng nhắc nhở: “Nhớ, đừng quên cha của cậu đấy. Tôi sợ lão Trần nghe được lại tức giận. Hành lý của cậu đâu?”

Lúc này, Trần Hán Thăng mới xoay người về phía Tiểu Ngư Nhi, lên tiếng giải thích: “Chỗ làm của mình có chút chuyện xảy ra, cần phải giải quyết. Nên hôm nay không thể về được.”

“Cái gì?”

Lông mày Tiêu Dung Ngư đột nhiên dựng đứng lên, tức giận nói: “Vậy mình cũng không về nữa.”

“Đừng thiếu suy nghĩ vậy chứ. Chú Tiêu đã lên tận đây chỉ vì đón cậu về đấy.”

Trần Hán Thăng từ từ khuyên nhủ: “Còn nữa, dì Lữ chắc cũng đang nấu ăn ở nhà để đón cậu. Cậu không về dì sẽ buồn đấy.”

Hành lý Tiêu Dung Ngư đã để ở cốp xe. Ô tô cũng đã khởi động cho người ngồi trong ấm áp. Hành động lật lọng của Trần Hán Thăng quá đột ngột, làm cho Tiêu Dung Ngư không kịp phản ứng.

"Còn nữa, Uyển Thu cùng Tiểu Manh đang chờ cậu để đi cùng, thêm Gia Lương nữa chứ. Bọn họ đều đang chờ cậu đấy."

Trần Hán Thăng tiếp tục khuyên nhủ.

Tiêu Dung Ngư không còn cách nào, đạp mạnh một cái xuống sàn xe.

Cao Gia Lương nghe thấy Trần Hán Thăng không về lần này, trong lòng không ngừng mơ tưởng về cảnh, được ngồi cùng Tiểu Ngư Nhi ở hàng ghế thứ 2.

Tiêu Dung Ngư hừ một tiếng, bước nhanh lên ghế lại phụ, 'ầm' đóng mạnh cửa xe lại, không thèm nhìn Trần Hán Thăng lấy một cái.

Trần Hán Thăng vật mặt dày không thấy xấu hổ, còn quay qua nói với Tiêu Hoành Vĩ: "Chú Tiêu, trên đường đi nhớ chú ý an toàn."

Tiêu Hoành Vĩ cười cười, cũng dặn 2 người Trần Hán Thăng nhớ chú ý an toàn. Dù sao, ông cũng làm việc lâu năm tại đội hình sự, nên qua một vài chi tiết vẫn nhận ra Trần Hán Thăng đang nói láo, nhưng không biết nguyên nhân là gì.

Tiêu Hoành Vĩ lại liếc qua nhìn đứa con gái của mình, đang không ngừng phồng mang trợn mắt.

Lão Tiêu chợt thở dài. Lão biết đôi này đã hai lần cãi nhau, mà lần nào người chịu thiệt cũng là con gái mình.

"Mình cần phải dành chút thời gian trò chuyện với tên nhóc Trần Hán Thăng này. Không biết nó suy nghĩ thế nào?"

…

Trần Hán Thăng thuyết phục được Tiêu Dung Ngư trở về, thì trong lòng cũng nhẹ bớt đi phần nào. Hắn nhìn xuống đồng hồ, nếu như 20p nữa mà Tiêu Dung Ngư không gửi tin nhắn chửi bới thì cô ấy chắc là giận thật.

20p trôi qua, điện thoại vẫn chưa co tin nhắn nào.

Trần Hán Thăng chủ động nhắn tin: Thật xin lỗi, ở căn cứ lập nghiệp có chuyện gấp quá.

Tiêu Dung Ngư vẫn chưa nhắn tin lại.

Trần Hán Thăng: Mình cam đoan đây là lần cuối sai hẹn.

Tiêu Dung Ngư tiếp tục không nhắn tin lại.

Trần Hán Thăng: Nhiều nhất là mình về muộn mấy ngày. Sau đó về Cảng Thành sẽ dẫn cậu đi chơi.

"Đinh"

Cuối cùng cũng có tin nhắn đến, Trần Hán Thăng cầm lấy điện thoại đọc tin nhắn.

"Xin chào quý khách, số dư tài khoản không đủ để thực hiện thao tác này, xin quý khách vui lòng nạp thêm."

"Fuck you."

Trần Hán Thăng không nhịn được, chửi một câu. Tới thời khắc quan trọng thì lại hết tiền.

Nạp xong tài khoản, hắn vẫn tiếp tục nhắn tin cho Tiêu Dung Ngư: "Cậu xem vậy có được không, tết năm nay tớ qua nhà cậu chào hỏi một chút. Hình như lâu rồi chưa gặp dì Lữ."

Lần này Tiêu Dung Ngư mới chịu trả lời.

Tiêu Dung Ngư: Thât?

Trần Hán Thăng: Lừa cậu là chó.

Tiêu Dung Ngư: Cậu sớm đã gâu gâu gâu rồi.

…

Trần Hán Thăng trở về phòng ký túc, sửa sang lại quần sao, sau đó cùng Vương Tử Bác đến ký túc xá nữ.

Hiện tại, ở Tài Viện sinh viên còn ở lại rất ít, trong sân trường trống rỗng, thỉnh thoảng gặp được 1 vài người chẫm rãi bước vào nhà ăn, sau đó lại vội vàng trở lại phòng ký túc. Cửa hàng tạp hóa đã đóng gần hết, những chiếc ghế thường xuất hiện các cặp yêu nhau giờ cũng vắng bóng.

Chuyện này cũng không cần quá lo lắng, mùa xuân tới cảnh vật con người lại bừng cháy.

Đợi được một lúc, hai người thấy Thẩm Ấu Sở xách theo 2 túi một lớn một nhỏ đi tới.

Quê nhà Thẩm Ấu Sở còn heo hút hẻo lành, nên chuyển phát nhanh Thâm Thông còn chưa thể vận chuyển đến được, không thì cũng chẳng cần mang theo nhiều đồ như vậy. Giống như Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác chỉ mang theo một chiếc ba lô nhỏ.

“Sao chậm vậy.”

Trần Hán Thăng hơi mất kiên nhẫn nói.

“Thật, thật xin lỗi.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng xin lỗi.

“Tử Bác đừng đứng đực mặt ra đấy nữa, hỗ trợ xách túi đi.”

Trần Hán Thăng gọi Vương Tử Bác lại.

Vương Tử Bác cũng thật thà đi đến, vác lên vai túi hành lý to.

Thẩm Ấu Sở không muốn người khác làm thay mình, nhưng Vương Tử Bác một mực nói: "Tiểu Trần kém mình mấy tháng. Cậu lại là bạn gái của hắn, nên mình giúp cũng bình thường thôi mà."

Nhìn xem con gà Vương Tử Bác cái gì cũng đã nói rồi. Trần Hán Thăng không nhịn được nhắc nhở: "Tử Bác, đừng đứng đó ra vẻ nữa, còn một túi nhỏ cũng đừng có quên đấy."

Thẩm Ấu Sở không biết làm thế nào. Cô nàng nhìn Trần Hán Thăng nói: "Hay mình cầm túi nhỏ?"

Trần Hán Thăng khoát tay nói: "Cầm cái gì mà cầm, đi thôi."

Hắn đưa tay qua định cầm tay Thẩm Ấu Sở, không ngờ cô nàng nhanh chóng tránh được. Trần Hán Thăng cũng không để ý, chỉ tủm tỉm cười, không những thế tên này còn lấy ra một chiếc quạt mua ở Hồ Trường Thọ, giữa mùa đông vừa quạt vừa ngâm nga câu hát.

"Ngươi chọn gánh, ta dắt ngựa, chào đón mặt trời vào buổi ráng chiều, san bằng tất cả đồi núi chập chùng, đánh tan gian nan ta lại xuất phát…"

Vương Tử Bác nghe được tiếng hát, trong lòng cực kỳ khó chịu, xoay người ném túi hành lý nhỏ cho Trần Hán Thăng: "Đừng nghĩ lười biếng."

Ba người cùng nhau ngồi xe bus đến nhà ga. Thẩm Ấu Sở vẫn chưa biết Trần Hán Thăng muốn đưa mình về nhà, nên ngay tại cổng nhà ga móc ra một túi giấy.

"Gì vậy?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Mình, mình đan cho cô chú khăn quàng cổ."

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt nói.

Trần Hán Thăng mở túi ra, bên trong có hai chiếc khăn quàng cổ. Hai chiếc này đều cùng một màu sắc.

Ban ngày, Thẩm Ấu Sở làm việc ở phòng 101, rồi còn phải ôn bài tập. Không cần nghĩ cũng biết, hai chiếc khăn này được đan vào ban đếm, là thời điểm đáng lẽ phải đi ngủ.

Trần Hán Thăng thở dài: "Chúng ta đi mua mì tôm nào, thời gian ngồi những 30 tiếng cơ mà."

"Không cần, mình có mang theo bánh bao." Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng từ chối.

Trần Hán Thăng: "Mua ở nhà ăn?"

Thẩm Ấu Sở ừ một tiếng, không những thế còn lấy ra cho Trần Hán Thăng nhìn. Bên trong túi là bánh bao đã lạnh, còn bị ép cho biến hình, bên cạnh là một bình rau cải trộn ớt.

"Suốt dọc đường đi, cậu chuẩn bị ăn bánh bao với nước nóng, kèm với rau cải ớt."

Vương Tử Bác không nhịn được xen vào một câu.

Thẩm Ấu Sở gật đầu, cảm thấy việc đó quá là điều bình thường luôn.

"Tiểu Trần, mày không phải là người keo kiệt chứ?"

Vương Tử Bác rất ngạc nhiên. Trần Hán Thăng có rất nhiều khuyết điểm, nhưng trong đó chưa bao giờ xuất hiện keo kiệt.

Trần Hán Thăng có chút bất đắc dĩ: "Tao đưa cho cô ấy tiền lương, sau đó còn giấu tao tiết kiệm. Mày bảo phải làm thế nào?"

Chương 103: Trái tim mỏng manh

Trần Hán Thăng mua được một túi lớn đồ ăn vặt, mang vào bến xe. Lúc này, Thẩm Ấu Sở mới biết được hắn đi cùng mình về Xuyên Du, cô nàng sững sờ, phản ứng không kịp.

"Đằng nào chả phải đi, sớm một chút không tốt hơn à."

Trần Hán Thăng kéo cô bước về phía trước. Sau khi Thẩm Ấu Sở lên tàu, mới biết rằng không phải là ghế cứng như mọi lần, cũng không phải ghế mềm, mà là một phòng bốn người, giường có nệm hẳn hoi.

Trước kia, ghế mềm Thẩm Ấu Sở còn chưa được ngồi bao giờ, mà lần này nhảy một phát lên giường nằm, làm cho có chút sờ sợ.

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng sờ chiếc ga chải giường trắng tinh, chỉ dám ngồi nửa mông lên đấy, sau đó dùng tay chống ra đằng sau.

Trần Hán Thăng nhịn không được lên tiếng hỏi: "Cậu sợ tàu chạy làm sập giường sao?"

"Không, không phải."

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, ra vẻ bất an: "Đắt quá."

"Sợ cái gì, sau này còn đi máy bay nữa cơ." Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

Trần Hán Thăng không thể ngồi như vậy được. Hắn cởi giầy ra, thuần thục nằm ngả ra giường, lấy chăn làm gối, gác chân lên mép giường, nhàn nhã đọc báo.

Từ trước tới nay, Vương Tử Bác cũng chưa ngồi tàu hỏa bao giờ, vì những nơi đến chỉ gói gọn trong tỉnh Tô Đông. Nên cu cậu hết sức tò mò, vội vàng bước ra hành lành, nhìn những dãy ghế ngồi thật dài bên ngoài, cùng xem phong cảnh đang lướt qua trước mặt.

Dần dần, Thẩm Ấu Sở cũng kịp thích ứng. Cô cũng cởi giày ra, ngồi lên giường, hai tay ôm gối, nhẹ nhàng ôn lại chương trình Anh Ngữ cơ bản.

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy hơi lạ. Có vẻ như Thẩm Ấu Sở dành cho môn Anh Ngữ hơi nhiều thời gian.

"Sao cậu suốt ngày ôn cái này vậy?"

"Trình độ tiếng anh của mình hơi kém."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Trần Hán Thăng cảm thấy hứng thú: "Cậu thi đại học, Anh Ngữ được bao nhiêu điểm?"

Thẩm Ấu Sở cúi đầu không trả lời.

"Nói đi, dù cho 0 điểm thì ở đây cũng làm gì có ai mà thẹn."

Trần Hán Thăng bỏ tờ báo xuống, tập trung vào việc tra hỏi.

"Ừ, được 0 điểm."

Thẩm Ấu Sở khép chặt chân lại: "Ngày thi tiếng anh, ông nội qua đời. Mình ở nhà với bà nội."

Không khí trong phòng đột nhiên yên tĩnh. Vương Tử Bác ở ngoài nghe được, không nhịn được nói: "Nếu thêm điểm Anh Ngữ, chắc có thể vào Đông Đại."

Trần Hán Thăng cầm túi đồ ăn vặt đưa cho Vương Tử Bác: "Mày kiếm ít nước sôi pha ba bát mì."

Vường Tử Bác lập tức đi, Trần Hán Thăng đóng cửa phòng lại, ngồi trước mặt Thẩm Ấu Sở: "Có phải nghĩ đến ông nội phải không?"

"Nhớ."

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, nước mắt đã lăn dài trên má, từng giọt giống như chân châu rơi xuống ga giường. Đã có ký ức buồn như vậy để tưởng niệm, nên cô cố gắng đẩy cao trình độ Anh Ngữ lên mức cao nhất có thể.

Trần Hán Thăng giúp cô nàng lau hết nước mắt, sau đó cầm lấy đôi chân nhỏ bé của Thẩm Ấu Sở, nơi đó có đôi tất mỏng, đã khâu lít nhít do thủng nhiều lỗ.

Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng, muốn co lại. Nhưng Trần Hán Thăng không cho, mà nhẹ nhàng xoa bóp cho nó dần ấm lên, muốn dùng sự ấm áp này xoa dịu vết thương trong lòng Thẩm Ấu Sở.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Đỡ hơn chưa?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Cám ơn cậu."

Thẩm Ấu Sở nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng.

"Khách khí làm gì."

Trần Hán Thăng làm bộ mặt khó chịu lau lau tay: "Đã bao lâu rồi cậu không rửa chân, hôi chết."

Thẩm Ấu Sở rút chân về đắp chăn lên, xấu hổ nói: "Không hôi."

Cửa mở ra, Vương Tử Bác đem mì tôm đã được thêm nước xôi. Trần Hán Thăng gọi Thẩm Ấu Sở lại ăn.

Thẩm Ấu Sở còn không quên mình mang theo bánh bao. Thời tiết Kiến Nghiệp lạnh, đã làm bánh bao vừa lạnh vừa cứng. Cô nàng xé nhỏ từng miếng bỏ vào ăn cùng với mì tôm.

Cô thấy Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác đang nhìn mình chằm chằm, thì nhỏ giọng nói: "Mình, mình thích ăn bánh bao."

Trần Hán Thăng thở dài. Hắn cũng cầm lấy 2 cái bánh bao, đưa cho Vương Tử Bác một cái: "Trưa nay cô gắng ăn hết đi, càng để lâu càng khó ăn."

Vương Tử Bác cũng không từ chối, cầm lấy bánh bao bỏ vào bát mì, nhanh chóng ăn hết. Sau khi ăn xong, Trần Hán Thăng kéo Vương Tử Bác sang toa xe dành cho hút thuốc.

"Không ngờ, tiểu Thẩm lại đáng thương đến như vậy."

Vương Tử Bác lắc đầu nói: "Nhưng tính cách thật là tốt. Tiểu Trần, mày luôn gặp được cô gái tốt."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tao đâu có nói là không muốn con gái xấu."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Những người ngồi trên xe lửa rất dễ chìm vào giấc ngủ, có tiếng 'xình xịch' đều đều, cộng thêm những cái rung lắc của tàu. Nên Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác vừa trò chuyện được một lúc đã ngủ.

Cho đến khi tiếng mở cửa đánh thức mọi người. Trần Hán Thăng mơ mơ màng màng mở mắt ra, một cô gái giống như sinh viên bước vào.

Cô ấy chừng hai mươi tuổi, không cao cũng không thấp, khuôn mặt khá là xinh đẹp, mang theo một chút dáng vẻ người

vùng biển. Cô ấy bước vào, nhìn thoáng qua, sau đó nhẹ nhàng bước lên cất hành lý lên giá đựng.

Nhưng giá đựng hành lý có vẻ hơi cao, cô ấy lặp đi lặp lại mấy lần cũng không được. Thẩm Ấu Sở bỏ quyển sách xuống định giúp đỡ. Nhưng Trần Hán Thăng có vẻ hơi bối rối lên tiếng nói: "Tử Bác, dậy giúp người ta chút kìa."

Vương Tử Bác cũng đang ngủ, bị đánh thức thì dụi dụi mắt, bước xuống giúp cô gái cất hành lý.

"Cám ơn bạn."

Cô sinh viên nói lời cảm ơn, không ngờ là giọng vùng Xuyên Du: "Các cậu học trường nào vậy?"

Trần Hán Thăng đi ngủ, không muốn trả lời. Còn khả năng giao tiếp của Thẩm Ấu Sở cũng không được tốt. Cuối cùng chỉ còn Vương Tử Bác lắp bắp trả lời.

Không nghĩ tới, hai người trò chuyện rất hợp ý nhau. Trần Hán Thăng nhìn lại, đã thấy trời chạng vạng tối, ánh mắt trời đã dần khuất ở phía xa chân trời. Ánh chiều tà chiếu xuyên qua cửa sổ vào hành lang bên ngoài, làm cho không khí trở nên ấm áp đôi chút.

Xe lửa cứ băng băng trên đường, không dừng lại ở những thôn xóm bên gò núi. Làm cho trong lòng Trần Hán Thăng dâng lên cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh khiến con người ta bỏ lại nhiều tiếc nuối.

"Tiểu Trần, đây là Hoàng Tuệ, học đại học Khoa Học Tự Nhiên Tô Đông năm thứ 4, đang tìm việc làm tại Kiến Nghiệp."

Vương Tử Bác giới thiệu.

"Ừ."

Trần Hán Thăng trả lời bằng giọng buồn buồn. Không ngờ, con chó Vương Tử Bác nói chuyện cùng Hoàng Tuệ mà không thèm đóng cửa, làm cho hơi lạnh tràn vào trong phòng, khi tỉnh giấc là có ngay cảm giác muốn hắt xì.

Hắn liếc mắt nhìn Thẩm Ấu Sở, cô bé vừa đắp chăn vừa tiếp tục đọc quyển sách Anh Ngữ. Với tính cách cô nàng, nếu cảm thấy việc làm không quá đáng sẽ âm thầm chịu đựng.

"Muốn uống nước ấm không? Mình giúp cậu đi lấy."

Thẩm Ấu Sở thấy Trần Hán Thăng đã tỉnh dậy, nên nhỏ giọng hỏi.

Trần Hán Thăng không trả lời. 'Rầm' một tiếng, cửa phòng xe lửa đóng lại, làm cho Vương Tử Bác cùng Hoàng Tuệ đang nói chuyện giật hết cả mình.

"Tiểu Trần, mày không thể nhẹ nhẹ một chút được à?"

Vương Tử Bác mở cửa ra, tránh mắng.

Trần Hán Thăng nổi bão: "Con mẹ nó, mày tán gái hay làm gì cũng được. Nhưng nhất thiết phải mở cửa phòng sao?"

Trần Hán Thăng mắng xong, cầm theo bao thuốc cùng bật lửa, bước ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Hoàng Tuệ nghe được Trần Hán Thăng mắng có chút xấu hổ. Cô cũng thấy Thẩm Ấu Sở trong đó có vẻ lạnh, nhưng đóng cửa phòng có vẻ thần bí nên cứ để mặc kệ.

"Cậu bạn này có vẻ nóng tính." Hoàng Tuệ nói.

Vương Tử Bác cũng cảm thấy có chút sợ, nhưng vẫn sĩ diện nói: "Tiểu Trần có vẻ hơi quá đáng, để mình đi tìm hắm."

"Đúng, tôi thấy cậu có vẻ sợ hắn. Giữa bàn bè với nhau nên đối sử bình đẳng mới được."

Hoàng Tuệ từ phía sau lên tiếng.

Vương Tử Bác dừng lại, quay đầu giải thích: “Tôi cùng tên đó không phải chỉ là bạn học cấp 3, mà là chơi với nhau từ năm 4 tuổi cơ.”

“A a a, thôi cậu đi nhanh lên.” Hoàng Tuệ dịu dàng cười cười.

Vương Tử Bác bước vào nhà vệ sinh, gần khu vực hút thuốc. Lúc này Trần Hán Thăng đã hút xong nửa điếu.

“Mày không thể giữ chút thể diện cho tao được à? Ở trước mặt người ngoài hô to gọi nhỏ cái gì?”

Vương Tử Bác cầm lấy điếu thuốc nói.

“Sao? Mày thích cô gái đó?”

Trần Hán Thăng đưa bật lửa qua rồi nói.

“Không phải, tại tao cảm giác trước mặt cô ấy may không tôn trọng tao.”

Vương Tử Bác đấm một cái lên vai Trần Hán Thăng.

“Cô ta chỉ là người qua đường thôi, xuống xe lửa là xong, chẳng còn quan hệ gì nữa.”

Trần Hán Thăng chỉ về hướng phòng hai người nói: “Nhưng Thẩm Ấu Sở là cô gái tao đã chọn. Mày làm cho cô ấy chịu lạnh như vậy, thế mà mày còn bảo bố mày phải nhịn sao?”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Chương 104: Thật sự có một cô em gái

“Thẩm Ấu Sở làm sao?”

Sức quan sát của Vương Tử Bác vốn bình thường, lại còn phải vận dụng hết trí óc để nói chuyện với gái nữa, cho nên không có chú ý tới trạng thái của Thẩm Ấu Sở.

“Cửa mở, gió lùa vào, cô ấy phải đắp kín chăn đọc sách.”

Trần Hán Thăng tóm tắt điểm nhấn quan trọng.

Vương Tử Bác nhớ lại chuyện vừa xảy ra, vội vàng xin lỗi: “Tiểu Trần, tao không nhìn thấy, nếu thấy đã đóng cửa để nói chuyện rồi.”

Không những thế, thằng này còn giúp Hoàng Tuệ nói chuyện: “Hoàng Tuệ chắc là không có phát hiện. Bọn tao quá tập trung vào nói chuyện rồi.”

“Thôi được rồi.”

Trần Hán Thăng đá Vương Tử Bác một cái: “Tính cách mày ra sao tao còn không biết.”

Vương Tử Bác cũng không tránh, cười ha hả nói: “Tối nay mời hai người ăn cơm, đừng ăn mỳ mãi thế. Không biết đồ ăn trên tàu thế nào, trưa nay tao nhìn thấy có cả đùi gà.”

Hai người hút thuốc xong lập tức trở về phòng, Trần Hán Thăng cũng quên luôn chuyện vừa rồi.

Tâm lý Vương Tử Bác rất dễ hiểu, dù cho đi tàu, đi máy bay hay bất cứ phương tiện công cộng nào khác, đều muốn gặp được đối tượng khác phái xinh đẹp, mà có thể trò chuyện.

Nhưng tình huống chiếm đa số lại là, dù cho hai người có trò chuyện cỡ nào, thì xuống xe lập tức sẽ quên nhau ngay.

Hai người mở cửa bước vào phòng, Vương Tử Bác lập tức hướng Thẩm Ấu Sở xin lỗi.

Thẩm Ấu Sở như người trong mộng, mơ mơ màng màng. Tính cách của cô rất dễ thích ứng với hoàn cảnh, bản thân lại rất không bao giờ yêu cầu người khác làm gì. Cho nên cũng không chủ động đi đóng cửa, lại càng không trách móc ai điều gì.

Còn Trần Hán Thăng sẽ không chủ động xin lỗi Hoàng Tuệ, bởi cô ta tính là thứ gì.

Buổi tối, Vương Tử Bác mua về bốn phần cơm, còn chủ động mua một phần mời Hoàng Tuệ.

Trong lòng Trần Hán Thăng cười chế dễu. Một suất cơm trên này là 20 tệ, không ngờ con chó nay đã nghèo còn thích thể hiện.

Từ đầu đến giờ, Hoàng Tuệ cũng không nói chuyện với Trần Hán Thăng lần nào. Cô trò chuyện cùng Vương Tử Bác về Kiến Nghiệp cùng những thành phố khác quanh Tô Đông, đôi lúc cũng nói một hai câu với Thẩm Ấu Sở.

Nhưng Thẩm Ấu Sở chì ù ù cạc cạc cho qua chuyện, bởi khả năng dùng từ của cô tương đối kém. Cho nên Hoàng Tuệ nói vài câu thì mất hứng, lại quay qua nói chuyện với Vương Tử Bác.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nhưng cô thấy Trần Hán Thăng lấy Laptop ra xem số liệu, cùng cầm điện thoại nói chuyện là hai mắt chợt sáng lên, chủ động lên tiếng bắt chuyện.

“Cậu học trường nào vậy?”

Thật ra, Trần Hán Thăng cũng chẳng có ý kiến gì với Hoàng Tuệ cả, đương nhiên cũng chẳng mặn mà gì, chỉ là đối đãi bình thường thôi.

“Học viện Tài Chính và Kinh Tế Kiến Nghiệp.” Trần Hán Thăng trả lời.

“Học tại làng đại học Giang Lăng đúng không? Tôi đã qua đấy một lần, hoàn cảnh rất tốt. Năm đó tôi cũng có chút hối hận vì không đến học ở trường kia.”

Hoàng Tuệ mở miếng là Trần Hán Thăng đã biết Vương Tử Bác tại sao có thể nói chuyện hòa hợp đến như vậy. Trình độ giao tiếp của cô gái này Vương Tử Bác xách dép cho người ta cũng không xứng.

“Tôi thấy trường học kia kém quá, nên bỏ học tự mình lập nghiệp.”

Trần Hán Thăng vẫn nhìn máy tính, đồng thời lên tiếng trả lời.

“Có lẽ quyết định này của cậu là chính xác, làm ông chủ mà có thể dùng Laptop với điện thoại là quá giỏi. Khả năng Tài Viện trước kia còn được, nhưng hiện tại đã xuống dốc rồi.”

Hoàng Tuệ nhẹ nhàng trả lời, cố gắng không để xung đột với những lời nói trước.

“Thế nhưng nghỉ chẳng được bao lâu. Hiệu trưởng lại gọi tôi về học, nên hiện tại tôi là sinh viên Tài Viện.”

Trần Hán Thăng nhìn cô trả lời.

“Ặc…”

Hoàng Tuệ xấu hổ, cũng ý thức được là Trần Hán Thăng đang dắt mình đi một vòng. Biết mình không thể nói tiếp được

nữa, nên quyết định đi ra bên ngoài. Rất nhanh, bên ngoài hành lang lại vang lên tiếng nói cười của Vương Tử Bác.

Thẩm Ấu Sở ngồi đó, đực mặt ra nghe hai người nói chuyện. Cô cúi đầu dự vào đầu gối, trong mắt hiện ra vẻ nghi ngờ. Đầu cô không thể nhảy số kịp tư duy của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng lười giải thích. Hắn cầm lấy túi hoa quả nói: "Cậu đi rửa chút hoa quả này, mời mọi người cùng ăn."

Thẩm Ấu Sở nghe lời, mang túi hoa quả đi rửa. Chỉ chốc lát sau, bên ngoài vang lên lời cảm ơn của Vương Tử Bác cùng Hoàng Tuệ.

Trần Hán Thăng cười cười, hắn lại tiếp tục vùi đầu vào laptop, thông kê tỷ mỉ số lượng hàng hóa mà mấy sinh viên làm thêm nhập vào.

Năm sau, có vẻ như hắn sẽ nhận được đơn hàng từ nhà máy sản xuất linh kiện điện tử. Trần Hán Thăng biết chắc chắn là công việc này sẽ chẳng có nguy hiểm gì đâu, nhưng các sinh viên kia lại khác, cho nên hắn cần suy nghĩ biện pháp thuyết phục. Nhất là những người có khả năng làm việc độc lập, đồng ý đi theo mình lập nghiệp.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Mọi người ăn xong hoa quả đã là 9h. Lúc này có nhân viên của tàu đến nhắc nhở mọi người tắt điện. Trần Hán Thăng vội dục Thẩm Ấu Sở đi đánh răng, còn bản thân mình vẫn cắm mặt vào máy tính.

9h, xe lửa chính thức tắt đèn, Vương Tử Bác cùng Hoàng Tuệ tranh thủ đánh răng rồi lên giường đi ngủ. Còn Trần Hán Thăng làm việc tới 11h mới chịu tắt laptop.

Hắn bước tới giường chỗ Thẩm Ấu Sở, phát hiện ra cô còn chưa ngủ. Mặc dù trên tàu không thấy được rõ, nhưng hắn vẫn biết Thẩm Ấu Sở đang mở to cặp mắt nhìn mình.

"Không ngủ được?"

Trần Hán Thăng ngồi xuống mép giường, nhỏ giọng hỏi?

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng lắc đầu.

Trần Hán Thăng nghĩ, chắc là cô ấy lần đầu đi tàu được ở phòng giường nằm nên chưa quá quen thuộc. Hắn nhéo vào má cô nói: "Cố gắng ngủ đi."

Thẩm Ấu Sở thẹn thùng gật đầu. Trần Hán Thăng giúp cô kéo chăn đắp lại, rồi kéo cửa bước ra ngoài.

Trên đường đi, Trần Hán Thăng cực kỳ dịu dàng chăm sóc, khiến cho Thẩm Ấu Sở hết sức vui mừng.

Mong muốn của cô cũng không nhiều, chỉ mong sao Trần Hán Thăng đừng hung dữ với mình là được rồi.

Bên ngoài hành lang. Trần Hán Thăng mở ra màn che cửa, nhìn xe lửa vượt qua cây cầu bằng sắt. Hắn nhìn thấy trên mặt sông, phản chiếu những ngôi sao, bên ngoài đi vang lên tiếng còi tau cùng tiếng reng reng của rào chắn. Trần Hán Thăng đứng đó, suy nghĩ vẩn vơ một chút, rồi quay về phòng ngủ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng tỉnh dậy đã là 10h trưa, cảm giác lưng có chút đau. Hắn mở cửa định rửa mặt, đã thấy Vương Tử Bác cùng Hoàng Tuệ sôi nổi nói chuyện.

"Ồ, còn chưa hết chuyện để nói à?"

"Bọn tao sao giống mày được, ngủ đến giờ này mới tỉnh." Vương Tử Bác nói.

Hoàng Tuệ không chào hỏi cũng không nói thêm gì. Cô nhìn thấy Trần Hán Thăng thì quay người ra nhìn bên ngoài cửa sổ.

Trần Hán Thăng đánh răng rửa mặt xong rồi quay về phòng. Bên trong, Thẩm Ấu Sở đã pha sẵn mì tôm, còn đặt thêm chút lạp sưởng cùng vài quả táo ở trên bàn nữa.

"Đúng là cô gái Xuyên Du ở vùng chúng ta vẫn là nhất."

Hoàng Tuệ nhịn không được, lên tiếng nói. Cô quan sát Thẩm Ấu Sở bận rộn chạy tới chạy lui nãy giờ.

Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác: "Thích không? Thích thì mày cũng kiếm một cô ở Xuyên Du đi."

"Tao cũng định thế, nhưng có phải nói kiếm là kiếm được đâu."

Vương Tử Bác vừa nói vừa liếc nhìn sang Hoàng Tuệ.

Hoảng Tuệ mỉm cười, nhưng ngoài mặt thì làm bộ không nghe thấy.

Trần Hán Thăng ăn một miếng lạp sưởng kèm theo một miếng mì tôm, ăn đến nỗi ngoài miệng dính đầy dầu mỡ. Trong lòng lại suy nghĩ, không biết co nên nói những chuyện đã trải qua của Thương Nghiên Nghiên cho Vương Tử Bác biết hay không. Để đả kích sự mù quáng, cùng sự tự tin thái quá của thằng này trong tình yêu.

12h trưa, xe lửa đã đến nhà ga Thành Đô. Hoàng Tuệ xách hành lý đi trước. Trần Hán Thăng lên tiếng hỏi Vương Tử Bác: "Có phải vẫn còn tiếc nuối phải không?"

"Ừ."

Vương Tử Bác thừa nhận. Rồi tiếp tục nói: "Tao muốn hỏi QQ cô ấy, sau khi về Cảng Thành sẽ kết bạn. Dù sao sau này

đều ở Kiến Nghiệp, có thêm một người bạn là thêm một con đường.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ, đùng là đầu óc bã đậu. Chắc sang năm ở Kiến Nghiệp sẽ có nhiều trò vui đây.

Mấy giờ tiếp theo, mọi người theo Thẩm Ấu Sở đổi mấy lần phương tiện, từ tàu hỏa, xe ô tô, đến máy kéo kết thúc là đi bộ.

“Xột xoạt, xột xoạt”

Ba người đi bộ dưới lớp tuyết dày, làm cho tầng lớp bề mặt vang lên tiếng kêu.

Trần Hán Thăng nhìn xuống đồng hồ, đã là 10h đêm. Vầng trăng lạnh lẽo treo trên bầu trời, làm cho những lớp tuyết trên mặt đất hiện ra trắng xóa. Cuộc hành trình này giống như đi thỉnh kinh ở Tây Thiên vậy.

“Tiểu Trần, lâu không nữa thì tới.”

Vương Tử Bác bước ở phía sau, hổn hển hỏi.

Trần Hán Thăng nhìn ngó chút rồi trả lời.

“Chắc cũng nhanh thôi.”

“Làm sao mày biết?”

Vương Tử Bác ngạc nhiên nói.

“Tao nghe được tiếng chó sủa vang lên gần đây. Với lại cái địa phương, chó ăn đà gà ăn sỏi, chim không thèm ị này rất giống địa phương Ấu Sở ở.”

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt không thèm lên tiếng, đi thêm nửa giờ nữ, đột nhiên cô dừng lại.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Đến, đến.”

Trần Hán Thăng đang định nói gì đó, thì thấy phía trước có một người chạy tới, vừa chạy vừa lớn tiếng hô: “Chị, chị…”

Trần Hán Thăng quay đầu lại: “Tử Bác, tao không lừa mày phải không. Ấu Sở còn một em gái, chút nữa tao giới thiệu cho mày.”

Rốt cuộc Vương Tử Bác không nhin được nữa, lên tiếng nói: “Ừ thì là em gái, nhưng cô bé mới chừng khoảng 6 tuổi. Mày lừa tao thế này mà tim không đau sao? Tiểu Trần?”

Chương 105: Một đêm ở Xuyên Du(thượng)

Trần Hán Thăng không nghĩ tới Thẩm Ấu Sở còn một cô em gái nữa, chỉ là có vẻ hơi nhỏ.

"Bà nội đâu?"

Thẩm Ấu Sở ngồi xuống, xoa xoa mặt cô bé. Thông qua ánh trăng, Trần Hán Thăng có thể thấy được cô bé có chút gầy, cánh tay nhỏ, bắp chân cũng nhỏ, nhưng đôi mắt lại rất to. Hiện giờ còn chưa thể đánh giá cô bé sẽ đẹp hay là xấu được, nhưng có thể dễ dàng nhận ra vẻ đáng yêu trong đó.

"Bà nội đang đứng ở đầu ngõ."

Cô bé chỉ chỉ về phía trước. Lúc này, em mới nhìn thấy Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác, nên vội vàng lùi về phía sau, núp sau lưng Thẩm Ấu Sở, dùng ánh mắt tò mò đánh giá hai người.

Thẩm Ấu Sở quay đầu lại nói: "Con gái cậu mình, hai người cứ gọi em ấy là A Ninh."

"Em tên là Trần Ninh Ninh."

Cô bé nháy nháy mắt, nhỏ giọng nói.

"Ồ, thì ra là anh em họ hàng."

Trần Hán Thăng bước lên, đang định nói chuyện, thì A Ninh thấy người lạ đến có vẻ rất sợ, quay đầu chạy nhanh về nhà.

"Đấy, mày đã xấu như vậy rồi còn nhắm mắt, dọa cô nhóc sợ rồi kìa."

Trần Hán Thăng quay đầu lại nói Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác có vẻ bức xúc: "Tao còn chưa nói câu nào đâu đấy, có mày dọa cô bé sợ ấy."

Mọi người tiếp tục đi về phía trước khoảng 20 bước, thì gặp một bà cụ chống quải trượng, đang đứng ở đó. Trên tay cụ còn cầm theo một cây nến, còn mắt có phần mơ hồ nhưng trông rất hiền lành. Bà nhìn về phía Thẩm Ấu Sở, trên khuôn mặt dãi nắng dầm sương hiện ra nụ cười vui mừng.

"Bà nội."

Thẩm Ấu Sở bước nhanh lên đỡ lấy bà nội của mình, giọng nói pha chút nghẹn ngào, cũng như giải tỏa bao nỗi nhớ nhung.

"Về nhà là tốt rồi."

Cụ cầm lấy tay Thẩm Ấu Sở, còn mắt liếc nhìn Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác.

"Bà nội, cậu ấy là Trần, Trần,…"

"Cháu tên là Trần Hán Thăng, còn cậu ta là Vương Tử Bác. Bọn cháu là bạn học của Ấu Sở."

Thẩm Ấu Sở cà lăm, nói mãi không nên lời. Trần Hán Thăng đứng ra, trực tiếp giới thiệu bản thân mình.

Cụ già gật đầu, không nói thêm gì nữa, quay đầu bước vào trong nhà.

Vương Tử Bác thầm thì: "Tiểu Trần, lần đầu gặp mặt người lớn, tao có chút lo lắng."

Trần Hán Thăng nhìn thằng này rồi nói: "Mày lo lắng cái rắm ấy, có liên quan mịa gì đến mày đâu mà lo lắng."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Sân nhà Thẩm Ấu Sở rất nhỏ, nhà chính thì có hai phòng ngủ, bên trái là nhà kho, bên phải là nhà bếp.

Thẩm Ấu Sở đẩy cổng tre ra bước vào. Bà nội thấy vậy lập tứ hỏi: "Con đã ăn gì chưa?"

Thẩm Ấu Sở lắc đầu.

"Thế con đi nấu chút cơm, còn mời các bạn ăn cùng nữa." Bà nội nói.

Bên trong phòng bếp không có bếp gas, cũng chẳng có bếp than, chỉ có mấy viên gạch đặt lên đó tạo thành bếp. Phong cách của Thẩm Ấu Sở là nói chuyện rất từ tốn, nhưng hiệu suất làm việc lại cực nhanh. Cô châm lửa, bỏ nồi nước lên sau đó bỏ mì vào, liền mạch dứt khoát.

Trần Hán Thăng đẩy nhẹ Vương Tử Bác: "Chàng trai, muốn ăn phải lăn vào bếp chứ, hỗ trợ nhóm lửa đi."

Vương Tử Bác lục đục chạy lại bếp lửa, cho thêm củi vào. Còn Trần Hán Thăng đứng đó xoa xoa chú mèo.

Trong nhà Thẩm Ấu Sở có nuôi một chú chó nhỏ màu xám cùng một chú mèo màu trắng. 2 đứa nó cứ đi lại quanh quẩn bên người Trần Hán Thăng.

Bà nội rất ít nói. Cụ ngồi ở chiếc ghế trong phòng khách, mắt lim dim như đã ngủ.

Tiểu A Ninh thì đang ngồi trên lòng bà, đôi mắt to đang theo dõi mấy người anh cực kỳ lạ lẫm, đứng trong bếp nhà mình.

"Bà nội, trong sọt không còn trứng gà."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

"Con đến chuồng gà nhín xem, chắc nơi đó vẫn còn." Bà nội Thẩm Ấu Sở chậm rãi nói.

Trần Hán Thăng giữ Thẩm Ấu Sở lại, sau đó nói: "Trong túi vẫn còn đồ hộp, đừng đi tìm trứng gà nữa."

Thẩm Ấu Sở lắc đầu: "Thế sao cậu ăn no được."

"Không sao, trong nhà cậu không phải là còn ớt sao, làm chút gì đó ăn cùng với cơm là được."

Thời điểm, hai người nói chuyện. A Ninh đã chạy ra ngoài, một lúc sau ở một nơi nào đó vang lên tiếng gà kêu 'cục ta cục tác."

Sau khi A Ninh trở về, trên đầu có dính vài cọng lông gà, lòng bàn tay có chút bẩn, nhưng rất cẩn thận cầm theo hai quả trứng gà ta: "Chị, cho người."

Thẩm Ấu Sở cầm hai quả trứng gà vào trong bếp nấu. Trần Hán Thăng nói với A Ninh: "Cám ơn em nha."

Cô nhóc được khen cũng chẳng phản ứng gì, chỉ vội vàng chạy lại ngồi vào lòng bà nội. Đầu úp vào ngực bà, mắt hiếng hiếng nhìn Trần Hán Thăng.

Rất nhanh, Thẩm Ấu Sở đã làm xong ba bát mì nóng hổi. Trong bát Thẩm Ấu Sở không có trứng gà, cô lấy ra một chai tương ớt đổ vào bát mì, chậm rãi ăn.

Vương Tử Bác cảm thấy ăn không vào: "Tiểu Trần…"

Trần Hán Thăng khoát tay: "Ăn đi, đây là tâm ý của người ta."

Hắn đem miếng trứng gà trong bát mình chia làm hai nửa, một nửa bỏ vào bát Thẩm Ấu Sở: "Đừng nhường như thế, mình cảm thấy hơi khó chịu."

Thẩm Ấu Sở thấy thái độ nghiêm túc của Trần Hán Thăng, thì không dám từ chối, chỉ là đem nửa quả trứng đó chia làm hai, sau đó gọi A Ninh đưa cho cô bé: "Thơm không?"

Tiểu A Ninh cười tít cả mắt lại, ngây ngô nói: “Chị cho tất nhiên là thơm rồi.”

Thẩm Ấu Sở cũng cười theo. Với nhan sắc cô nàng, chỉ là ngẫu nhiên nở nụ cười. Cũng có thể làm cho Vương Tử Bác hiểu được tại sao, Chu U Vương nhìn thấy nụ cười của Bao Tự có thể làm ra nhiều chuyện đến vậy.

Nhưng Vương Tử Bác nghĩ đến cảnh, một quả trứng gà chia cho ba người. Trong lòng lại sót xa, vội ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Vẻ mặt Trần Hán Thăng vẫn bình tĩnh, không lộ ra sự biến hóa nào.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Mọi người quây quần ăn xong bữa cơm. Thẩm Ấu Sở lập tức giúp Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác trải lại giường chiếu.

Đêm nay, hai người sẽ ngủ trong nhà kho, cũng may gió không lùa vào trong này. Vương Tử Bác chờ mọi thứ yên tĩnh trở lại, thì núp trong chăn hỏi : “Tiểu Trần, khi nào chúng ta trở về?”

“Ngày mai.”

Trần Hán Thăng trả lời.

“Vội vậy sao?”

Vương Tử Bác đang có ý định đi dạo một vòng quanh đây.

Trần Hán Thăng cười hắc hắc nói: “Mày không phải vì em gái Ấu Sở nên mới đến đây à? Dù sao cũng đã gặp rồi đấy.”

“Đánh rắm.”

Vương Tử Bác nhớ lại vẫn còn tức giận: “Rõ ràng ý định của mày là đưa Ấu Sở về nhà. Thế mà còn gạt tao là đi du dịch Xuyên Du.”

Nhưng anh em với nhau cũng chẳng tính toán nhiều như vậy. Với lại tổ đội hai người bọn họ, Trần Hán Thăng luôn là chỉ huy cùng quân sư chuyên đưa ra những ý nghĩ khốn nạn.

Một lát sau, Vương Tử Bác đã gạt chuyện này ra khỏi đầu. Tên này vội thương lượng với Trần Hán Thăng: “Tiểu Trần, trước khi đi tao muốn đem hết tiền trên người đưa cho tiểu Ninh. Mặc dụ chỉ còn 100 tệ, nhưng trứng gà là để cô bé bồi bổ, tao vẫn còn khó chịu lắm.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Ừ, mày cho cũng được, vé về Cảng Thành tao đã mua rồi. Lúc về tao cũng để lại cho bà nội một chút.”

“Mày định cho nhiều không?”

Vương Tử Bác tò mò hỏi.

“800.”

Trần Hán Thăng trả lời.

Vương Tử Bác ngạc nhiên: “Với tính cách của mày, tao cứ tưởng mày sẽ cho 2000 hoặc 3000 cơ đấy.”

“Tao cho Thẩm Ấu Sở tiền lương. Cô ấy muốn xử lý số tiền ấy ra sao tao sẽ không để ý. Nhưng tao chỉ cho 800.”

Trần Hán Thăng đem cái mềm kéo lên che lại người: “Năm nay tao cho bố mẹ, mỗi người 1000. Dù là ai đi chăng nữa cũng không thể vượt qua con số này.”

Trong phòng rơi vào yên tĩnh. Đột nhiên, Trần Hán Thăng nhớ ra một chuyện: “Tử bác, ngủ chưa?”

Vương Tử Bác trả lời: “Chưa.”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng hắng giọng nói: "Sau này trở lại Cảng Thành, nếu Tiểu Ngư Nhi hỏi mấy ngày này chúng ta đi đâu? Mày biết phải trả lời thế nào rồi chứ?"

"Không biết."

Vương Tử Bác thật vất vả mới tìm ra lý do để 'bắt nạt' Trần Hán Thăng, thừa dịp này nên ra vẻ một chút: "Khi về, tao sẽ nói cùng với Tiểu Ngư Nhi. Là mày đưa một cô gái rất xinh đẹp về nhà cô ấy."

Trần Hán Thăng nghe được, không nói lời nào, mà vén chăn lên lấy vì tiền.

"Mày làm gì đấy?"

Đột nhiên Vương Tử Bác có dự cảm chẳng lành.

"Có làm gì đâu, mày cứ tiếp tục ra vẻ đi."

Trần Hán Thăng cúi xuống nói: "Ông mày tìm vé xe lửa của mày, sau đó xé đi. Xem mày làm sao về nhà để mách lẻo đây."

Chương 106: Một đêm ở Xuyên Du(Hạ)

“Tiểu Trần, tao và mày đang nói đùa thôi mà.”

Vương Tử Bác nhanh chóng ngăn Trần Hán Thăng lại. Nếu như để thằng này xé vé, không chừng mẹ sẽ phải báo cảnh tìm mình cũng nên.

Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác: “Về nhà biết nói gì rồi chứ.”

“Biết, biết.”

Vương Tử Bác lập tức gật đầu, thậm chí còn chủ động nói: “Chúng ta cần phải nghiên cứu chuyện này thật kỹ. Tiểu Ngư Nhi rất thông minh, có một số việc chẳng qua cô ấy không muốn nói mà thôi.”

Trần Hán Thăng nhủ thầm, Dung Ngư thông minh hay không tao còn cần mày phải nói hay sao. Nếu cô ấy giống Thẩm Ấu Sở thì sao giờ này còn phải đau đầu suy nghĩ đây.

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng bị tiếng cho sủa đánh thức.

Hắn vẫn còn muốn ngủ tiếp. Không ngờ cửa bị đẩy ra ‘kẽo kẹt’, sau đó là cái đầu nhỏ của A Ninh thò vào.

“Trong nhà có khách à?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Trần Ninh Ninh lắc đầu.

“Vậy sao bên ngoài lại ồn ào như vậy.”

“Cẩu tử đang đuổi theo mèo nhỏ.”

Cô bé thật thà trả lời.

Trần Hán Thăng nhìn không được, nở nụ cười. Không ngờ ở đây, con nít đều ngây thơ chất phát như vậy.

Hắn đứng dậy mặc quần áo, sau đó đánh thức Vương Tử Bác. Trần Hán Thăng vừa định đi ra thì A Ninh đã nhanh chóng chạy trước ra ngoài thật nhanh.

Cô bé có chút tò mò về Trần Hán Thăng, nhưng vẫn còn cảm giác sờ sợ.

Tò mò nên vẫn muốn tiếp cận, nhưng vẫn sợ người lạ đến gần mình, cho nên biểu hiện ra ngoài giống như tình huống vừa rồi.

Trần Hán Thăng đi ra ngoài, nhìn thấy Thẩm Ấu Sở đang trong bếp làm điểm tâm. Khuôn mặt dịu dàng tròn trĩnh bị bếp lò làm cho đỏ bừng, mái tóc buông tự nhiên có mấy lọn bay phất phơ, đôi mắt anh đào có phần đo đỏ do bị khói bay vào. Hắn nhìn thấy thỉnh thoảng cô lại dùng tay che miệng ho nhẹ một hai cái.

Nhưng trên người Thẩm Ấu Sở lại mặc một bộ áo lông rộng thùng thình làm mất đi cảnh tượng đang rất đẹp.

Áo lông này có vẻ như được làm thủ công, không chỉ Ấu Sở mặc mà A Ninh cũng mặc một chiếc giống vậy.

“Dậy rồi à?”

Thẩm Ấu Sở thẹn thùng chào hỏi. Đến bây giờ cảm giác của Thẩm Ấu Sở vẫn còn chưa tin nổi, hiện tại Trần Hán Thăng đang đứng ở sân nhà mình.

Trần Hán Thăng đi lại gần nói: “Đừng làm nhiều quá. Hai đứa mình ăn xong là đi luôn.”

Thẩm Ấu Sở ngạc nhiên.

“Sắp đến tết rồi. Thời gian gần quá đi lại sẽ rất đông người, không thoải mái lắm. Nghỉ tết xong, mình lại đi đón cậu.” Trần Hán Thăng giải thích.

“Không, không cần…”

Thẩm Ấu Sở không muốn Trần Hán Thăng phải cực khổ như vậy. Nhưng Trần Hán Thăng khoát khoát tay: “Vé đã mua rồi, chẳng lẽ không dùng đến?”

“Ồ, vậy tớ ở nhà chờ cậu.”

Thẩm Ấu Sợ rất sợ bị quát mắng, thế là quay người lại tiếp tục nấu cơm.

Lúc hai người đang nói chuyện, bà nội Thẩm Ấu Sở đang ngồi trong phòng khách. Buổi sáng, vùng Xuyên Du cũng hiếm có cơ hội được sưởi nắng. Mà bà chắc cũng không có ý định phơi nắng gì.

Nhưng bà vẫn cứ ngồi đấy, còn A Ninh ngồi cạnh ghé vào đùi bà nội.”

Trần Hán Thăng gọi Vương Tử Bác lên ăn sáng. Tên này vừa lên nhà đã thấy trên bàn chỉ có hai chiếc bát, cảm giác kỳ lạ nên hỏi: “Bà nội cùng Ấu Sở với cả cô bé kia nữa, họ không ăn cùng à?”

“Chúng ta không ăn xong. Mọi người cũng sẽ không ăn. Đừng nói nhiều nữa, nhanh chóng ăn đi.”

Trần Hán Thăng không muốn nói thêm về vấn đề này nữa.

Thẩm Ấu Sở dán trứng gà thành hai miếng ốp la hình chiếc bánh. Món đồ ăn này có vẻ như ngày thường A Ninh cũng rất hiếm khi được ăn, nên Vương Tử Bác nhìn thoáng qua cô bé, đã thấy hai mắt cô nhìn chằm chằm vào hai miếng trứng gà, trên miệng có chút mấp máy, có lẽ là nuốt nước bọt.

Vương Tử Bác không nhịn được nữa, từ trong túi lấy ra 196 tệ 3 hào, lấy toàn bộ ra nhỏ giọng nói: "Bà nội, con lần đầu tới mà quên mang quà. Trên người chỉ còn chút tiền mặt, nhưng lần sau con tới sẽ mang nhiều hơn nữa, để bà nội có thể mua, mua, mua… vòng bạc."

Trần Hán Thăng nở nụ cười. Hắn biết kinh nghiệm va vấp xã hội của Vương Tử Bác còn rất kém. Nên rặn mãi mới ra được một câu, nghe như quảng cáo.

Đương nhiên bà nội Ấu Sở sẽ từ chối không nhận rồi, dù cho Vương Tử Bác kiên trì ra sao đi nữa. Lấy tiền ra rồi lại cất tiền vào. Trần Hán Thăng ăn cơm xong thì lại gần vỗ vai Vương Tử Bác nói: "Đưa tiền đây."

"Mày nhất định phải làm cho bà nội nhận tiền đấy."

Trong lòng Vương Tử Bác cảm xúc vẫn còn rất mạnh mẽ, mạnh đến nỗi nước mắt đã từ từ chảy ra. Đây cũng là nguyên nhân Trần Hán Thăng cố gắng giữ gìn tình bạn của mình với Vương Tử Bác- Trái tim nhân hậu.

Trần Hán Thăng cầm lấy 196 tệ 3 hào. Rồi từ trong vì mình lấy ra một sấp tiền sau đó đặt vào tay A Ninh: "Em có muốn ngày ngày được ăn thịt với bà nội không?"

A Ninh gật đầu.

"Có muốn chị mua cho em quần áo đẹp hay không?"

A Ninh tiếp tục gật đầu.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Còn bản thân A Ninh có muốn mua sách giao khoa,đồ dùng học tập không?"

A Ninh lại gật đầu.

Trần Hán Thăng xoa xoa mái tóc cô bé: "Thế thì em cầm lấy, có được hay không?"

A Ninh quay đầu nhìn bà nội cùng chị. Thẩm Ấu Sở đang định lên tiếng thì Trần Hán Thăng trừng mắt lên, làm cô giật mình nào dám nói gì thêm nữa.

Bà nội Thẩm Ấu Sở im lặng, nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của Trần Hán Thăng, sau đó nhìn lại vẻ dịu dàng của cháu mình, cuối cùng cũng gật gật đầu.

"Cảm ơn anh, em có thể được mua sách giáo khoa rồi."

A Ninh là người vui vẻ nhất. Đây là lần đầu tiên cô bé nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

Vương Tử Bác đang ăn cơm bỗng nhìn thấy cảnh này, không kìm được nước mắt, đột nhiên khóc rống lên.

Trần Hán Thăng đập cho thằng này một cái: "Đừng làm loạn, đây là chuyện tốt, khóc lóc cái gì."

Điểm tâm cũng đã ăn xong rồi, Trần Hán Thăng định lên tiếng chào tạm biệt. Bỗng bà nội lấy từ đâu ra một túi trong đó đựng đầy những quả ớt rất to cho Trần Hán Thăng mang về.

Vương Tử Bác nói với Trần Hán Thăng: "Mọi người ở đây đã khổ lắm rồi, bọn mình đừng nên nhận quà nữa."

Trần Hán Thăng nhìn thằng này nói: "Mẹ tao cùng mẹ mày biết hai đứa đi Xuyên Du mà không mang theo đặc sản về, biết ăn nói sao đây?"

"Mày yên tâm đi, những đồ này cũng không đáng mấy tiền."

Trần Hán Thăng an ủi.

"Nhưng tao thấy rất nặng mà."

Vương Tử Bác vẫn còn khó xử.

Trần Hán Thăng hững hờ nói: “Nặng thì nặng cũng không đến lượt lưng tao phải vác.”

Vương Tử Bác sững sờ, một lúc sau mới kịp phản ứng.

“Con chó này, suốt ngày chỉ bắt tao làm việc.”

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Sau khi Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác ra khỏi cửa. A Ninh cùng Thẩm Ấu Sở theo phía sau tiễn hai người.

Trần Hán Thăng cảm thấy không nên tiếp tục như vậy nữa. Hắn quay mặt lại, làm vẻ nghiêm túc nói: “Cậu muốn cùng tớ về Cảng Thành à? Nếu vậy thì vào lấy quần áo đi.”

“Mình, mình, mình không nỡ…”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, bên trong mắt đã chứa đầy nước. Cô bé không biết nói láo là gì, trong giờ phút này cũng không giỏi che giấu cảm xúc.

Trần Hán Thăng giúp Thẩm Ấu Sở lau khô nước mắt, sau đó bẹo vào má cô bé: “Mình biết, mình cũng không nỡ, ai mình cũng không nỡ.”

Nhưng nói xong, hắn cầm lấy một nhánh cây vẽ một đường ngang xuống đất: “Cậu không được đi qua vạch này? Hiểu chưa?”

Thẩm Ấu Sở nghe lời, gật gật đầu.

Lần nữa, Trần Hán Thăng vẫy tay chào. Quả nhiên, Thẩm Ấu Sở cũng không bước qua vạch kia, chỉ đứng đó ngơ ngác nhìn.

“Chị.”

A Ninh đưa cho Thẩm Ấu Sở.

“Không phải tiền đã đưa hết cho bà nội rồi sao?”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thẩm Ấu Sở đếm, số tiền vừa tròn 800 tệ. Giờ này cô mới kịp phản ứng, vội ngẩng đầu nhìn theo hướng Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác vừa mới đi, nhưng đã không còn thấy hình dáng hai người nữa rồi.

Với Trần Hán Thăng, cha mẹ bao giờ cũng là lớn nhất, ai cũng không thể vượt qua tiêu chuẩn này. Nhưng tiêu chuẩn này đưa thành hai lần cũng không trái với nguyên tắc đi.

Không lươn lẹo, làm sao có thể trở thành một tên cặn bã đây?

Chương 107: Toán cao cấp 12 điểm

Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác rời khỏi Châu Lương Sơn*, tiếp tục hành trình gian nan trước khi đến Thành Đô.

(*Đây là một Châu tự trị dân tộc thiểu số nằm ở Tỉnh Tứ Xuyên.)

Hai người tiến vào một nhà hàng chuyên bán đồ đặc sản Tứ Xuyên. Trần Hán Thăng chọn một chiếc vòng tay bằng ngọc trai, rất phù hợp với một cô gái đang tuổi thanh niên.

"Cho Tiểu Ngư Nhi?" Vương Tử Bác hỏi.

Trần Hán Thăng gật đầu. Sau đó hắn mua thêm hai chiếc lược làm bằng sừng trâu, tình tiền xong xuôi, rồi quay qua nói với Vương Tử Bác: "Lược sừng trâu cho mẹ mày một cái, mẹ tao một cái. Con gái mà, không biết là bao nhiêu tuổi, đều thích làm đẹp."

Vương Tử Bác nhìn nhìn, cái lược giống như được làm bằng ngọc thạch, chẳng có gì bắt mắt cả: "Tao cảm thấy tác dụng cũng bình thường. Trên TV quảng cáo tác dụng của lược sừng trâu có phần hơi quá."

Trần Hán Thăng lườm thằng này một cái, gắt gỏng nói: "Mày cho rằng tao mua vì nó tốt cho sức khỏe sao? Mục đích của bọn chúng là để lấy lòng hai vị Thái Hậu ở nhà, tin hay không tin quảng cáo trên ti vi để làm gì? Có cái này làm quà mày đi chơi với tao đến Xuyên Du là không bị đánh đấy."

Vương Tử Bác ngượng ngùng nói: "Mẹ tao đã không đánh tao từ lâu rồi. Mày đừng nói lung tung."

Hai người trở về là mua vé ghế mềm. Lên tàu hai đứa hết ngủ là ngồi ngắm cảnh vật bên ngoài, thời gian trôi qua rất nhanh.

7h tối, cuối cùng hai người cũng đến được nơi quen thuộc đó chính là Cảng Thành. Tại nhà ga, Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác chia đều túi ớt ra thành hai phần, sau đó chia tay ai về nhà nấy.

Khi Trần Hán Thăng về đến nhà, đứng trước của có vẻ do dự.

Ngày 14 trường học cho nghỉ, ngày 17 mình mới rời khỏi trường, sau đó đưa Thẩm Ấu Sở về nhà. Toàn bộ quá trình làm chậm thời gian mình về nhà mất 10 ngày.

Trên quãng đường đi, Trần Hán Thăng gửi tin nhắn cho Tiểu Ngư Nhi rất nhiều lần, thỉnh thoảng mới gọi điện thoại cho mẹ của mình, cũng chẳng biết Lương Mỹ Quyên có tức giận hay không?

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng mở khóa cửa, bước vào nhà thì thấy Trần Triệu Quân đang ngồi ở ghế salon xem ti vi. Còn Lương Mỹ Quyên đang ở trong bếp nấu cơm. Bà nghe được tiếng động nên ngoái đầu ra nhìn một chút, nhưng không nói gì.

“Cha, hai người vừa cãi nhau đấy à?”

Trần Hán Thảng nhỏ giọng hỏi.

Lão Trần làm bộ muốn đánh người: “Thằng nhóc này, con không thể nghĩ cái gì tốt đẹp hơn được à. Chúng ta không cãi nhau.”

Trần Hán Thăng thở phào, lững thững đi đến nhà bếp cười đùa tí tửng: “Mẹ, con mới về.”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lương Mỹ Quyên không thèm để ý đến hắn, vẫn tiếp tục chú ý bóc vỏ tôm: "Còn biết đường về nhà à? Sao không ở nhà người ta mà ăn tết luôn đi."

"Sao có thể vậy được chứ."

Trần Hán Thăng lấy ra chiếc lược làm bằng sừng trâu, không những thế còn giúp Lương Mỹ Quyên chải thử vài cái: "Con cố ý mua cho người đấy, mà không phải dễ dang mua được đâu, phải đi qua rất nhiều cửa hàng mới có đấy. Mẹ thấy con thương mẹ không?"

Lương Mỹ Quyên hừ một tiếng: "Con người ta ngoan ngoãn, biết nghe lời thì chăm chú vào việc học tập. Còn con thì sao, bản thân làm được những gì rồi?"

"Con làm sao lại không chăm chú vào việc học đây?"

Trần Hán Thăng bắt đầu chém gió: "Lần thi cuối kỳ năng, đạt được max điểm là việc rất khó, nhưng 90 là việc hoàn toàn nằm trong tầm tay của con. Con đoán trong cuộc bình chọn sinh viên ba tốt, chắc chắn có tên con trong danh sách đề cử, đến lúc đó con mang giấy khen trở về. Mẹ có thể mang đến nhà ông bà ngoại khoe khoang thoải con gà mái."

Câu nói này nửa thật nửa giả, học sinh ba tốt là thật, nhưng thành tích thi cử là giả dối. Nhưng nếu như người không biết, chắc hẳn sẽ bị lừa.

Lương Mỹ Quyên quay lại, nhìn cậu con trai của mình, đột nhiên nở nụ cười: "Con ra ngoài ghế sô pha kia ngồi, mẹ muốn nói chuyện với con."

Trần Hán Thăng tưởng mọi việc đã qua, trước khi đi con bốc một miếng thịt bỏ vào miệng, vừa bước ra ngoài sô pha vừa tủm tỉm cười.

Lão Trần đang hút thuốc, nhìn thấy bộ dáng tí tửng của Trần Hán Thăng thì lập tức hỏi: “Hai mẹ con nói chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng tóm tắt lại câu chuyện vừa rồi, đương nhiên vẫn là bốc phét về thành tích thi cử của mình. Lão Trần nghe xong cũng không nói lời nào chỉ im lắng.

“Bố sao vậy?”

Trần Hán Thăng cảm giác được có cái gì đấy sai sai.

“Không có gì.”

Lão Trần dập tắt điếu thuốc đang hút dở: “Chút nữa, mẹ có đánh thì nhẫn nhịn một chút, đừng ầm ĩ quá hàng xóm người ta dị nghị.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, bông phát hiện ra Lương Mỹ Quyên đang đi về phía này, tay còn cầm theo cái chày cán bột.

“Mẹ, chuẩn bị năm mới rồi, đừng nên động binh khí.”

Trần Hán Thăng tranh thủ nhảy ra phía sau ghế sô pha.

Lương Mỹ Quyên nào có nghe, hùng hổ đuổi theo đòi đánh.

Trần Hán Thăng chạy vòng tròn, vừa chạy vừa nói: “Mẹ, lần này đánh con vì tội gì vậy. Con chỉ đưa Ấu Sở về nhà thôi mà, hơn nữa có xin phép rõ ràng mà.”

Lương Mỹ Quyên dừng lại, ném một phong thư về phía hắn nói: “Học sinh ba tốt, đọc xem cái này là cái gì đi.”

Trần Hán Thăng nhìn thấy con dấu của Tài Viên trên phong thư, trong lòng cảm giác được có điều không may gì đây. Hắn mở phong thư ra từ từ đọc, rốt cuộc không nhịn nổi cười.

Thì ra là thành tích thi học kỳ này của Trần Hán Thăng: Kinh tế tây phương 46 điểm, nguyên tắc quản lý 37 điểm, hành vi tổ chức 60 điểm, ứng dụng thống kê 51 điểm, tư tưởng Mao Trạch Đông 60 điểm, toán cao cấp 12 điểm.

Trần Hán Thăng cười xong là đến tiết mục mắng trường học. Không hiểu được tại sao cuối kỳ lại phải gửi thông báo về nhà làm gì, chắc là muốn sinh viên về quê ăn tết bất hòa với gia đình đây mà.

Nhưng giờ phút này hắn cần phải xử lý tình huống này. Trần Hán Thăng dùng giọng đường hoàng nói với Lương Mỹ Quyên: "Theo cách suy đoán của con, không thể nào có kết quả như vậy được. Chắc là nhà trường gửi nhầm một bạn nào đó trùng tên với con thôi."

Lương Mỹ Quyên nghe được thằng nhóc này sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn chối, lập tức lao lên muốn đập cho một trận. Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, chỉ còn cách cúi đầu xuống chịu trận: "Mẹ muốn đánh thì để con ăn cơm xong hãy đánh, con ngồi xe lửa bao lâu còn chưa được miếng cơm nào đấy."

Lý do này thật ra rất hiệu quả. Dù sao hắn cũng là con của Lương Mỹ Quyên. Bà buông chày xuống, dịu giọng nói: "Vậy trước tiên ăn cơm đã. Ăn mới có sức chút nữa đánh cho có sức lực."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Quả thật, hiện tại Trần Hán Thăng rất đói, bởi vì cơm trên xe lửa sao ngon bằng ở nhà được. Hắn ăn như hổ, đũa động liên tục.

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy vậy, tuy rằng gương mặt vẫn lạnh lùng nhưng vẫn đem địa tôm cùng cá đẩy lại gần Trần

Hán Thăng, thuận tiện hỏi: "Tình hình tiểu Thẩm thế nào?"

"Nơi đó vừa nghèo lại vừa lạnh."

Trần Hán Thăng ngay trước mặt bố mẹ cũng không dám nói láo: "Trong nhà có bà nội hơn 60 tuổi cùng một em gái tầm 6 tuổi. Nơi đó, trứng gà cũng là một loại vật phẩm xa xỉ trong bữa ăn."

Lương Mỹ Quyên cùng Trần Triệu Quân liếc mắt nhìn nhau. Lương Thái Hậu lặng người đi, còn lão Trần cũng chỉ biết lắc đầu.

Trần Hán Thăng nhủ thầm, không biết bố mình hôm nay sao vậy, tư tưởng có phần lệch lạc. Bản thân mình còn cần môn đăng hộ đối sao? Rõ ràng vừa rồi mẹ muốn đánh mình, thế mà bố còn chẳng thèm ra can chút nào.

Cuối cùng Trần Hán Thăng đánh lên tiếng, nói với Lương Mỹ Quyên: "Mẹ, nhà chúng ta có điều kiện hơn nhà cô ấy, cũng giống như tình huống năm đó cha và mẹ thôi mà."

Quả nhiên, dùng chiêu này có tác dụng đè lại sự tức giận.

Lương Mỹ Quyên đập cái đũa xuống bàn, lớn tiếng nói: "Trần Triệu Quân, năm đó nhà ông cũng chẳng giàu có gì. Phòng kết hôn của chúng ta còn nhờ hai người cậu của Trần Hán Thăng làm. Thế mà ông dám nói với thằng bé như vậy…"

Lão Trần nghe được tỏ ra gấp gáp, mình đang ngồi im lặng ăn cơm mà, sao lại kéo mình vào chuyện này?

Nhưng hai người đã kết hôn hơn 20 năm, nên cũng có lúc xảy ra cãi vã. Lương Mỹ Quyên càng nói càng hăng, thế mà trong lòng đã quên ngay chuyện Trần Hán Thăng thi cuối kỳ được 12 điểm toán cao cấp.

Trần Hán Thăng nhanh chóng ăn xong, vội vàng về phòng nhắn tin cho Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng: Mình vừa ăn cơm xong.

Tiêu Dung Ngư: Nhanh vậy à? Vừa rồi còn nói ở nhà ga mà. Mình hôm nay đến nhà họ hàng ăn cơm.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng: Ăn từ từ thôi, đừng có vội. Đêm nay tớ nghỉ ngơi chút. À mình có mua cho cậu cái vòng tay Tứ Xuyên đấy, mai rảnh lúc nào mình mang qua. Chú Tiêu có nhà không?

Tiêu Dung Ngư: Cậu muốn tìm bố tớ à? Mấy ngày này, nhà tớ đều ở nhà anh em họ hàng.

Trần Hán Thăng: Cậu đừng hiểu lầm. Tại tớ muốn thi cái bằng lái xe, nên muốn nhờ chú ấy xem có quen ai bên đội giao thông không ấy mà.

Nhưng câu này hắn nghĩ tốt nhất là không nên gửi. Cuối cùng cũng xóa đi nhắn tin lại câu khác.

Trần Hán Thăng: Sao phải sợ, chỉ là gặp phụ huynh thôi mà.

Tiêu Dung Ngư: Hừ, ý cậu là sao? Giống như cậu có kinh nghiệm gặp phụ huynh của cô nào khác ở trường rồi phải không?

Trần Hán Thăng: Ha ha, cậu thật hài hước.

Chương 108: Cậu là đồ dê xồm

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng mở mắt dậy thì đã là 11h. Hiện tại Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên đều không có ở nhà, phòng khách trống không, cực kỳ yên tĩnh.

Trần Hán Thăng mang theo hi vọng bước vào nhà bếp. Quác, nồi niêu xoong chảo sạch sẽ. Đúng là Thái Hậu, vẫn giữ vững phong độ thường ngày.

Hắn cầm điện thoại lên, nhắn tin cho Tiêu Dung Ngư: Mình mang vòng tay Tứ Xuyên mang qua cho cậu nhá?

Rất nhanh đã nhận được tin nhắn trả lời của Tiêu Dung Ngư: Ừ. Mà cậu qua đây cũng hơn 11h rồi, ở lại ăn cơm nha. Ba mình cũng đang ở nhà.

Rõ ràng mình nói muốn qua đó, mà chọn cái giờ này thì rõ ràng là muốn ăn chực rồi. Thế mà còn phải hỏi lại.

Hai nhà cách nhau cũng không xa, đi bộ tầm 10p là tới. Trần Hán Thăng chẳng mang theo quà cáp gì. Hiện tại, hai người vẫn giữ ở mức quan hệ bạn bè, nên chuyện quà cáp cũng chưa thật cần thiết.

Tết sắp đến, trên đường đi đã xuất hiện một chút hương vị đặc trưng. Đã có nhà treo câu đối, còn hai bên đường thì chen chúc những người bán hàng rong. Thỉnh thoảng có xe máy đi qua bíp còi, làm cho đám đông ai nấy đều bực mình.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Không ngờ Cảng Thành lại là địa phương nhỏ như vậy. Trong đám đông thế mà vẫn có người nhận ra tên thanh niên đang ngồi trên xe máy bíp còi. Những người ấy còn dọa về nhà nói chuyện với bố mẹ tên kia, làm cho tên này cuống quít xin lỗi.

Ánh nắng mùa đông bao giờ cũng như vậy. Chỗ không có thì lạnh thấu sướng, nhưng chỉ cần chiếu vào lại cho người ta cảm giác ấm áp. Trần Hán Thăng bước đi trên đường tủm tỉm cười, những khung cảnh thế này khi mất đi rồi mà có được lại sẽ làm con người ta sung sướng.

Nhà của Tiêu Dung Ngư nằm ở khu vực tốt nhất Cảng Thành, đối diện là công viên có hồ nhân tạo, trong trung cư còn có siêu thị cùng nhà trẻ.

Trần Hán Thăng nhấn chuông, ngay lập tức Tiêu Hoành Vĩ bước ra mở cửa: "Hán Thăng đấy à?"

"Chú Tiêu, dì Lữ, chúc mừng năm mới." Trần Hán Thăng cười nói.

Lữ Ngọc Thanh cũng gật đầu: "Lâu rồi mới thấy Hán Thăng đến nhà chơi, hôm trước dì còn ăn cơm với bố mẹ con đấy."

Lữ Ngọc Thanh làm ở cơ quan lâu năm, cộng thêm gia đình thuộc dạng có điều kiện, nên tính tính có chút lạnh lùng. Rõ ràng là chào hỏi ngoài miệng như vậy, nhưng biểu hiện bên ngoài lại khác hoàn toàn.

Loại biểu hiện này thường xuất hiện ở cán bộ cơ quan nhà nước. Có thể nói thế này, không một ai có thể thay đổi cảm xúc của bà, chắc có lẽ ngoại trừ Tiêu Dung Ngư mà thôi.

Trần Hán Thăng quanh quẩn ở cửa tìm dép đi trong nhà, bỗng Tiêu Dung Ngư từ phòng khách nói vọng ra: "Không có

dép thì cậu đi chân đất không được à. Cậu còn lo sàn nhà làm cho cậu cấn chân sao?"

Trong nhà Tiêu Dung Ngư được lát bằng sàn gỗ, nhìn qua sạch bóng. Trần Hán Thăng cười hắc hắc, cũng may không đi đôi tất hay dùng để hoạt động.

Hắn thường hiếu động, làm việc nhiều nên tất rất hay bị thủng. Du cho Lương Mỹ Quyên mua rất nhiều, những cũng không đủ cho hắn phá.

Trần Hán Thăng bước vào phòng khách. Tiêu Dung Ngư nhìn thấy tên này thì cất tiếng cười to. Trong phòng khách nhà cô nàng dùng điều hòa nên cô chỉ mặc một chiếc áo nhung màu trắng làm bằng da dê, bó sát người.

Áo da dê chất liệu rất tốt, bó sát thân người mặc, tôn lên vóc dáng cực mê người của Tiêu Dung Ngư. Hiện giờ tóc cô nàng được buộc theo kiểu đuôi ngựa, kết hợp với khuôn mặt trái xoan, đôi má lúm đồng tiền, trông cực kỳ xinh đẹp, nhất là đang nở nụ cười.

Trong phòng khách còn có hai vợ chồng trung tuổi đang ngồi đấy. Trần Hán Thăng chưa gặp bao giờ, nhưng cũng lễ phép gật đầu chào hỏi.

Lữ Ngọc Thanh đang đứng bên, vội lên tiếng giới thiệu: "Đây là con trai của Trần Triệu Quân, tôi cùng với mẹ cậu ta là bạn thân của nhau."

"Ồ, thì ra là con trai của anh Trần, thảo nào tôi thấy quen quen." Người con trai trung niên lên tiếng.

Trần Hán Thăng nhủ thầm, không ngờ lão Trần chẳng phải quan lớn gì, mà cũng quen lắm ra phết.

Đôi vợ chồng trung tuổi cũng dẫn theo một cậu con trai. Nhìn dáng vẻ hình như còn học cấp 3. Tên nhóc đầu cắt mọi

này cũng không thèm lên tiếng chào hỏi, chỉ chăm chăm ghi ghi chép chép gì đấy lên tờ giấy đang để trên bàn.

Tiêu Dung Ngư đang ngồi cạnh chỉ cho cu cậu viết. Cô đang ngồi khoanh chân xuống sàn gỗ, để lộ ra đôi chân được bao bọc bởi chiếc quần tất, trông tinh tế đẹp đẽ tuyệt vời.

Trần Hán Thăng cũng ngồi xuống bên cạnh, bỗng Tiêu Dung Ngư đá cho một cái: "Tự đi mà lấy nước uống, nơi này không có ai phục vụ cậu đâu."

Lữ Ngọc Thanh chỉ coi Trần Hán Thăng giống như con cháu, cũng giống như đôi vợ chồng trung tuổi đang ngồi ở đấy, cảm thấy đây là việc bình thường. Ngồi đây chỉ có Tiêu Hoành Vĩ là cảm nhận được chút dư vị gì đó mà thôi.

Lão Tiêu chợt ngẩn người ra. Giờ lão mới để ý, Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư mặc cùng một kiểu áo, cộng thêm dáng vẻ tự nhiên của con gái mình. Tiêu Hoành Vĩ lắc đầu thở dài.

Trần Hán Thăng ngồi đó nghe mọi người nói chuyện một chút đã thấy chán. Hắn cầm điều khiển định mở ti vi, không ngờ tên nhóc đầu cắt moi lên tiếng tỏ vẻ khó chịu: "Mở ti vi sẽ làm ảnh hưởng đến việc học của em."

"Ô, mịa cái thằng đầu cắt moi này, mày chưa thấy thủ đoạn của anh nên vẫn còn chưa sợ có phải không."

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng. Chú em chưa được chứng kiến ở Kiến Nghiệp, tiểu nha đầu Quách Giai Tuệ vừa ôm thùng sách, trong lòng thì khóc nhưng ngoài mặt vẫn phải nói lời cảm ơn.

Thế là, hắn hích vai Tiêu Dung Ngư: "Cậu dẫn ông em này lên phòng đi, trên đó yên tĩnh, sẽ giúp việc học hiệu quả hơn."

Tiêu Dung Ngư thấy cũng hợp lý: "Em đi lên phòng chị học không?"

Đầu cắt mọi tỏ vẻ thành thật: “Không cần đâu chị, nhiệm vụ sáng nay của em đã hoàn thành rồi.”

Trần Hán Thăng nở nụ cười, sau đó cầm điều khiển mở ti vi xem giải NBA.

Đầu cắt moi thấy vậy có vẻ hớn hở trong lòng. Không ngừng lên tiếng chỉ cho Tiêu Dung Ngư những người trong ti vi họ đang làm gì: “Chị, đây là thế này, đây là thế kia…”

Lúc này, bỗng cửa nhà bếp được mở ra, có người bưng một mâm đồ ăn đặt lên bàn. Trần Hán Thăng hỏi: “Ai vậy?”

“Bà nội, hình như cậu từng gặp qua rồi thì phải. Giờ đây tai của bà nghe kém rất nhiều.”

Tiêu Dung Ngư chỉ vào tai nói.

“Vậy thì tớ phải đi chào chứ.”

Trần Hán Thăng bước vào phòng bếp: “Bà nội, cháu chào bà.”

Bà nội Tiêu chắc phải mấy năm rồi chưa nhìn thấy Trần Hán Thăng. Bà nhìn cẩn thận rồi nói: “Triệu Quân à? Cậu vẫn còn làm ở cơ quan chứ, sao không mang theo vợ đến đây?”

“Đó là cha cháu. Con là con của người.”

Trần Hán Thăng giải thích thêm: “Con vẫn còn độc thân mà bà, làm gì đã có vợ đâu.”

Bà nội Tiêu nhìn lại phía sau Trần Hán Thăng: “Cháu mang theo cả con chó à? Nó ở đâu rồi?”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Ăn cơm thôi bà nội, con đói lắm rồi.”

Phía sau hắn chợt vang lên tiếng cười, không biết Tiêu Dung Ngư đã đứng đó từ lúc nào.

Trần Hán Thăng chỉ vào Tiêu Dung Ngư, nói đùa: "Đây là vợ tương lai của con đấy bà nội."

Tiêu Dung Ngư giơ nắm đấm lên dứ dứ, giống như đe dọa vậy.

Thế mà lần này bà nội Tiêu lại nghe được. Cụ nhìn Trần Hán Thăng chằm chằm, sau đó nói: "Không được, chưa đủ đẹp trai, còn cần cố găng hơn nữa."

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thời điểm ăn cơm, Trần Hán Thăng ngồi sát gần Tiêu Dung Ngư. Không biết người lớn nói chuyện ra sao, mà lúc này chủ đề đã chuyển sang bàn về dáng vẻ. Đôi vợ chồng trung niên đang khen Tiêu Dung Ngư không ngớt lời.

"Tiểu Ngư Nhi càng lớn càng xinh đẹp hơn."

"Đã thế thành tích học tập còn tốt nữa chứ. Anh chị đúng là có cho mình một viên minh châu."

"Trong đại học chắc là có nhiều người theo đuổi lắm đây."

Lữ Ngọc Thanh rất hài lòng với con gái mình, giọng nói mang theo vài phần tự hào: "Con gái nhà chúng tôi sẽ không yêu đương trong đại học. Sau khi tốt nghiệp mới kiếm cho mình một anh chàng tốt số để nói chuyện yêu đương."

Tiêu Hoành Vĩ buồn bực, cúi đầu xuống ăn cơm, chẳng nói ra nói vào gì cả.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm 'trong đại học không nói chuyện yêu đương', câu đó phải xem là với ai. Nếu mình muốn xác định quan hệ rõ ràng với Tiểu Ngư Nhi, thì 1s sau là cô bé có bạn trai.

Hắn nghĩ như vậy, nên lấy chân kều kều Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư tưởng là Trần Hán Thăng trêu mình, cũng lấy chân kều lại.

Trần Hán Thăng được nước lấn tới, giơ chân kều kều lên đùi Tiêu Dung Ngư

"Cọc cạch."

Tiêu Dung Ngư là con gái nhà lành, làm sao chịu được cái này. Đôi bàn tay rung lên, đập đôi đũa xuống bàn.

"Sao vậy?"

Lữ Ngọc Thanh hỏi.

Mọi người trên bàn nhìn về phía Tiêu Dung Ngư. Cô vội vàng bỏ bát xuống nói: "Con ăn no rồi."

Sau đó Tiêu Dung Ngư bước về phòng ngủ của mình

Trần Hán Thăng cảm giác như chuyện không hay rồi. Tiêu Dung Ngư không phải là Thương Nghiên Nghiên, không thể chơi như vậy được. Hắn cũng tranh thủ ăn nhanh rồi tiến về phòng ngủ của Tiêu Dung Ngư.

"Cậu sao vậy? Chỉ đùa chút thôi mà."

Trần Hán Thăng nhìn thấy Tiêu Dung Ngư đang gục xuống bàn, bờ vai có chút run run. Hình như cô đang khóc.

"Ai muốn cùng cậu đùa giỡn như vậy?"

Trần Hán Thăng cảm thấy áy náy, vội lấy ra cái vòng tay mua ở Tứ Xuyên: "Cái này coi như quà nhận lỗi được không?"

Lữ Ngọc Thanh ở phòng khách không yên tâm: "Tiểu Ngư Nhi không sao chứ?"

Bà đứng lên định vào trong đó xem sao, không ngờ Tiêu Hoành Vĩ cản lại: "Hán Thăng vào rồi, em vào đó chỉ thêm loạn mà thôi."

Lữ Ngọc Thanh ngạc nhiên. Mình là mẹ nó cơ mà, sao mà làm loạn lên được.

Nhưng ở đây vẫn còn khách, nên Lữ Ngọc Thanh im lặng ngồi xuống.

Tiêu Dung Ngư nghe được tiếng Lữ Ngọc Thanh hỏi, vội lau nước mắt, cố gắng cho giọng nói bình thường trở lại: "Mẹ, không có việc gì đâu, mọi người cứ ăn cơm đi."

Trần Hán Thăng cũng khuyên nhủ: "Nhanh ra ngoài đi, nam nữ ở cùng một phòng không tốt lắm đâu."

Tiêu Dung Ngư nhìn dáng vẻ Trần Hán Thăng, tình tính ương bướng lại trỗi dậy: "Vậy cậu cho tớ cắn một cái."

Trần Hán Thăng sợ đau, nên lập tức trả lời: "Mùa đông rồi, quần áo mặc nhiều. Cậu cho tớ nợ đến mùa hè nhá."

Tiêu Dung Ngư quay lưng lại, không đồng ý.

Trần Hán Thăng không còn cách nào, nên quyết định lè lưỡi ra: "Đây là nơi mềm nhất này, cậu cắn không?"

"Phì phì phì."

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy, nhịn không được mỉm cười, dù trên mặt vẫn còn đọng lại nước mắt: "Đồ dê xồm."

Chương 109: Việc nhỏ ngoài ý muốn trong buổi họp lớp

Tiêu Dung Ngư lau khô nước mắt, sau đó bước ra khỏi phòng. Những người khác còn chưa nhận ra điều gì khác thường, duy chỉ có lão Tiêu vẫn còn đang quan sát. Qua một lúc, Tiêu Hoành Vĩ mới phát hiện ra con gái cưng của mình vừa mới khóc.

"Thằng mất dạy Trần Hán Thăng này giỏi lắm. Rõ ràng là mình biết con gái mình vừa mới khóc, nhưng không làm sao xử lý được."

Tiêu Hoành Vĩ nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng việc Trần Hán Thăng nhờ lão đánh tiếng với người bên giao thông, thì Tiêu Hoành Vĩ không chút do dự, ngay trước mặt mọi người gọi một cuộc điện thoại, khơi thông quan hệ. Lão Tiêu là một người phân định rất rõ ràng việc lớn việc nhỏ ra sao.

Buổi chiều, Tiêu Dung Ngư lôi kéo Trần Hán Thăng tham gia cuộc tụ họp của các bạn cấp 3.

Dù sao, thời điểm đi học, mọi người đều có cho mình một vòng quan hệ. Thời điểm nghỉ đông là thời điểm rất thuận tiện cho mọi người quây quần lại nói về những gì xảy ra trong trường đại học, củng cố thêm tình bạn. Nên bậc làm cha làm mẹ vẫn tạo điều kiện cho con cái mình tham gia những cuộc gặp như thế này.

Nhưng vẫn có chuyện phát sinh, đó là tên nhóc đầu cắt moi này cứ nằng nặc đòi đi cùng. Quan trọng là bố mẹ tên này rất

tin tưởng hai vị tân sinh trước mặt, nên không hề có một câu phản đối nào được đưa ra.

Tiêu Dung Ngư nhìn về phía Trần Hán Thăng. Vì bản thân cô cảm thấy, cho tên này đi cùng cũng được, mà không cho đi cũng chẳng sao.

Đương nhiên, Trần Hán Thăng không muốn dẫn theo rồi, nếu dắt theo một tiểu loly còn được. Nhưng hắn lại không muốn cho người lớn nhìn thấy mình như vậy, nên chỉ còn cách nói với đầu cắt moi: "Thôi được rồi, em chuẩn bị nhanh lên để chúng mình đi. Không nhanh là quán nét không còn chỗ ngồi đâu."

"Hai người định đi quán nét?"

Mẹ đầu cắt moi giật mình. Bà cứ tưởng sinh viên thường đi thư viện hoặc hiệu sách như kiểu Tân Hoa chứ?

"Dạ đúng vậy."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Ở phía bắc quảng trường Cảng Thành có một quán nét, trông có vẻ lộng lẫy. Dung Ngư cùng cháu định đi xem sao."

"Thế thôi, quên đi."

Mẹ đầu cắt moi lên tiếng từ chối.

Thời điểm, Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư bước xuống tầng, vẫn còn nghe được tiếng khóc của đầu cắt moi, xen lẫn với tiếng quát của mẹ cậu ta.

"Bài tập cho thời gian nghỉ đông con làm xong hết rồi sao? Anh chị sinh viên đi quán nét ngồi, con một thằng nhóc cấp 2 vào đó làm gì…"

Thật ra Tiêu Dung Ngư cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng vẫn nhịn đến thời điểm hai người xuống sân mới hỏi: "Cậu

muốn tới quán nét thì dùng Laptop của mình là được, còn đến đấy ngồi làm gì?"

"Không đi quán nét."

Trần Hán Thăng khoát tay nói: "Mình có muốn mang theo bóng đèn, nên cố tình nói đi quán nét. Thằng nhóc ác kia cứ để mẹ cậu ta trị đi."

"Ặc."

Một lát sau Tiêu Dung Ngư mới kịp phản ứng, lập tức mở miệng nói: "Cậu đểu thật đấy."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Địa điểm mọi người hẹn nhau là, một nhà hàng, bên trong có cả quán bar nằm cạnh sân vận động. Trần Hán Thăng gọi cho Vương Tử Bác, còn những người khác sẽ do Tiêu Dung Ngư liên lạc.

Quán bar giải trí này mới được mở không lâu, ở tầng một có rất nhiều ghế dài, tầng hai thì để mấy bàn bi a, rất hợp cho cuộc gặp ngày hôm nay.

Một lát sau đã có bạn học đến, có cả nam lẫn nữ. Đại khái có mấy người đang học ở Kiến Nghiệp như Cao Gia Lương, Lưu Tiểu Manh, Tạ Uyển Thu cũng tới, có khoảng độ 10 người.

Mọi người gặp mặt vẫn còn rất nhiệt tình, tay bắt mặt mừng, trò chuyện vui vẻ. Họ nói về những chuyện cười thời còn học cấp ba, hay những chuyện đặc sắc lúc mới lên đại học.

Những người trẻ mới bước vào cánh cổng đại học, bên trong tính cách đã bị tôi luyện, dù tác động vẫn còn chưa nhiều, nhưng cái vẻ ngây ngô đã mất đi rất nhiều. Mấy tên con trai đã chỉn chu hơn rất nhiều, râu tóc sạch sẽ. Còn mấy cô gái

đã mất đi rất nhiều vẻ e thẹn khi ngồi nói chuyện cùng với nhau của thời cấp ba.

Trong nhóm có một cô gái tên là Phan Dĩnh, đã bắt đầu chuyển chủ đề sang chuyện tình yêu.

Trần Hán Thăng nhanh chóng bắt kịp với hoàn cảnh hiện tại. Dù sao thời cấp 3 Trần Hán Thăng cũng thuộc dạng sôi nổi.

"Gia Lương, thần sắc mày có chút uể oải, hình như vừa thất tình phải không?"

Trần Hán Thăng quay qua hỏi Cao Gia Lương.

Sắc mặt Cao Gia Lương thay đổi, có vẻ không được tự nhiên lắm nói: "Đừng đoán mò. Tao còn chưa biết yêu là gì, làm sao chuyện đó có thể xảy ra được cơ chứ."

Một lát sau đã có nhân viên phục vụ cầm theo Menu bước đến. Mọi người gọi riêng cho mình một loại đồ uống, còn Trần Hán Thăng bước lại quầy hàng, sau đó cầm theo một bộ bài tú lơ khơ quay về.

Đánh bài là một việc thường thấy trong các buổi họp lớp, không thì cũng chẳng có việc gì làm. Nhóm người chia làm 2 bàn. Ai nói chuyện, chém gió thì ngồi một bàn. Còn ai chơi bài thì ngồi bàn khác.

Trần Hán Thăng định đi đánh bi a. Hắn đứng dậy, bước ra khỏi chiếc ghế cạnh Tiêu Dung Ngư để đi lại chỗ tên quân sư quạt mo. Không ngờ, có một bạn nữ trong nhóm, thấy Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư có vài cử chỉ thân mật nên hỏi: "Trần Hán Thăng, trước kia cậu theo đuổi Tiểu Ngư Nhi không thành. Hiện tại sao rồi?"

Cơn tức của Tiêu Dung Ngư lại dâng lên. Nhưng vẫn thể hiện ra bên ngoài dáng vẻ kiêu ngạo: "Ba ngày đánh cá 2 ngày phơi lưới, thì làm cái gì nên hồn."

Trần Hán Thăng làm bộ không nghe thấy, vội vàng kéo Vương Tử Bác đi chơi bi a.

Một lát sau, tầng dưới vang lên tiếng 'rì rầm', bên dưới loạn xị ngậu hết cả lên.

"Trường chúng mình vừa có người chết ở khu dạy học đấy, sợ quá…"

"Trường tao một vị học tỷ mang thai ngoài ý muốn, cậu con trai kia không chịu trách nhiệm…"

"Phụ đạo viên lớp chúng tao thì dâm dê cực kỳ, ai xinh nhất là cho làm lớp trưởng…"

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Mỗi chủ đề đưa ra lại có một đống người hò theo hưởng ứng. Sau đó người này một lời, người kia một lời, là biến thành một chủ đề lớn.

Vương Tử Bác nhẹ nhàng nói ra: "Tiểu Trần, sáng nay tao vừa ra quán nét kết bạn QQ với Hoàng Tuệ."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: "Nhịn một chút thì chết à. Ít ra mày cũng phải đợi khi nào lên Kiến Nghiệp thì hãy kết bạn chứ. Mày làm vậy thì mất mịa sự chủ động rồi còn gì."

Vương Tử Bác vẫn còn chưa hiểu: "Cô ấy cũng rất nhiệt tình nha. Tao kết bạn xong là lập tức cô ấy đồng ý."

Trần Hán Thăng chán chả thèm tranh luận làm gì, nên hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

Sắc mặt Vương Tử Bác có vẻ khó chịu: "Sau khi nói được vài câu là cô ấy đi tắm."

Trần Hán Thăng cười cười, tiếp tục quay lại đánh bi a, đánh xong một cơ mới quay qua nói: "Tắm xong, có nhắn tin

lại cho mày không?”

Vương Tử Bác lắc đầu: “Tao vừa xem phim vừa chờ tin nhắn. Chờ đến khi tài khoản hết tiền cũng chưa nhận được tin nhắn lại của cô ấy.”

“Thế giờ mày còn chưa ăn cơm trưa à?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Ừ.”

Vương Tử Bác gật đầu.

Trần Hán Thăng thở dài. Gọi phục vụ mang cho thằng này cái bánh mỳ. Hắn nhìn Vương Tử Bác ngồi trên ghế, một tay cầm cơ, một tay ăn bánh mỳ, trông có vẻ cô đơn.

Nhưng Trần Hán Thăng chẳng có chút thương hại nào, óc chó thì không đáng được thương. Quan trọng hơn, là thằng này sẽ ngày càng lấn sâu vào chuyện này.

“Tử Bác mày dính bùa yêu rồi đấy.”

Trần Hán Thăng thản nhiên nói.

“Sao lại gọi là dính bùa…”

Vương Tử Bác nói được một nửa mới bừng tỉnh. Đột nhiên dưới tầng 1 có người mắng to: “Con mẹ các người, có thể im lặng được không? Toàn bộ quán bar chỉ nghe tiếng các người cười thôi đó.”

Người mắng tuổi tác có vẻ không lớn, dường như còn nhỏ tuổi hơn cả đám người Trần Hán Thăng, nguyên mái tóc được nhuộm một màu vàng khè.

Thái độ tên này có phần quá đáng, làm cho mấy tên con trai không giữ được bình tĩnh, nhao nhao nói: “Chúng tao cười cũng làm gì lớn lắm, với lại đây là quán Bar, chả lẽ trong này còn cấm cười?”

“Ghê, còn dám cãi lại cơ à?”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tên tóc vàng chỉ định chửi xong rồi thôi, không ngờ còn có người đứng lên phản đối, rõ ràng là muốn bị ăn đánh đây mà.

Bạn học dưới tầng một vội vàng đứng lên né tránh, dù sao bọn họ cũng là sinh viên, sao ăn được đám lưu manh suốt ngày đánh nhau được.

Lúc này, bỗng có cây gậy bi a từ tầng hai hướng đầu nhuộm vàng lao tơi. Phía sau tên này có người lớn tiếng nhắc: “Trương Vệ Lôi, tránh ra nhanh.”

Thằng nhóc tóc vàng cũng nhìn thấy, vội vàng lùi lại phía sau tránh được.

“Bốp” cây gậy bị gãy làm đôi.

Khóe mắt tóc vàng giật giật, cái này mà đập vào người mình, thâm một mảng là nhẹ nhất, còn nghiêm trọng hơn là xương cũng có thể bị gãy.

Chương 110: Thế kỷ 21 rồi còn chơi trò lấy thân báo đáp

Tóc mang đang định xem ai mà dám to gan như vậy, không ngờ người đó lại chủ động lên tiếng trước: "Trương Vệ Lôi, mày ở đây hoành tráng cho ai xem vậy? Lần trước ở cổng trường bố mày đánh cho gần chết còn chưa sợ sao?"

Tóc vàng ngẩng đầu lên nhìn, thì nhìn thấy Trần Hán Thăng đang dựa vào lan can tầng 2, mỉm cười nói ra mấy lời châm chọc.

Ánh mắt tên này chợt đỏ lên, đang định xông lên ăn thua đủ với người trên tầng hài, thì đằng sau có người lớn tiếng quát: "Dừng tay."

Người vừa quát là thanh niên khoảng chừng 20 tuổi, nhưng vẻ trưởng thành hơn tên tóc vàng rất nhiều. Thằng này nhìn thấy Trần Hán Thăng còn lên tiếng chào hỏi.

"Hán Thăng, về nghỉ đông à?"

Trần Hán Thăng gật đầu, lấy một điếu thuốc ném xuống: "Trường Vệ Vũ, mày tốt nhất đừng có hùa vào một chỗ cùng với thằng em ngu ngốc kia, không có ngày bị đánh chết lúc nào cũng không biết đâu."

Những người bạn cấp 3 ở dưới lầu đều không biết nguyên nhân tại sao Trần Hán Thăng lại quen biết mấy tên lưu manh này. Lúc này Vương Tử Bác mới đi tới nhỏ giọng giải thích: "Bọn mày còn nhớ rõ trước kia, tiểu Trần cùng mấy người bên ngoài đánh nhau không?

Đương nhiên mọi người vẫn còn nhớ. Lúc đó, chuyện này ầm ĩ cả lên, nhà trường còn dự định cho Trần Hán Thăng nghỉ học, nhưng sau đó không biết nguyên nhân gì mà lại không xử lý nữa.

Vương Tử Bác chỉ vào tên tóc vàng: "Tên kia là Trương Vệ Lôi, biệt danh Áp Mâu. Trước đây có học ở Tam Trung Cảng Thành, sau này không học nữa, mà học đòi làm xã hội đen."

"Còn người kia là anh ruột của tóc vàng tên là Trương Vệ Vũ biệt danh là Trường Mâu, trước kia cũng là một tên du thủ du thực."

Vương Tử Bác giải thích cặn cẽ chuyện này: "Trước kia, Trương Vệ Lôi muốn vào trường của chúng ta, theo đuổi một cô gái, nhưng cô ấy không đồng ý. Thế mà tên nay chặn người ta ngay tại cổng trường."

"Rất không may là chuyện này bị tiểu Trần nhìn thấy, nên đã nói xen vào một hai câu."

"Trương Vệ Lôi khi ấy cũng thuộc dạng máu chó, thấy có người chõ mõm vào chuyện của mình là xông lên định đánh người."

Đột nhiên Tiêu Ngư Nhi lên tiếng hỏi: "Thế ai là người thắng."

Vương Tử Bác tỏ vẻ kiêu ngạo như mình là nhân vật chính vây: "Đương nhiên là tiểu Trần. Đêm đó cu cậu đánh rất hăng, tay đấm chân đá, suýt chút nữa là đánh chết Trương Vệ Lôi. Mình không cản được, mà bảo vệ trường cũng bất lực. Sau đó, Trương Vệ Vũ cũng ba người khác nữa đến mới kéo được tiểu Trần ra."

"Loại chuyện này sao có thể kỷ luật hắn được, đáng ra phải khen ngợi mới đúng chứ."

Lúc này một bạn gái tỏ ra bất bình.

Vương Tử Bác cũng gật đầu: “Em gái bị bắt nạt kia cũng chủ động nói rõ đầu đuôi cho nhà trường, nên trường học mới dừng việc kỷ luật lại. Nhưng đánh nhau thì không thể được tuyên dương khen ngợi được, chuyện nêu gương chắc chắn là không có rồi.”

“Sao mình không biết chuyện này.”

Vương Tử Bác nhún vai: “Loại tính cách của tiểu Trần là như vậy, làm việc tùy hứng. Không khen ngợi thì thôi, cần gì phải rêu rao làm gì.”

Lưu Tiểu Manh chỉ vào hai người Trần Hán Thăng cùng Trương Vễ Vũ đang đứng nói chuyện trời ơi đất hỡi gì, tỏ ra nghi hoặc: “Sao hai người kia có vẻ thân thiết vậy.”

“Thời cấp 3, tiểu Trần thích đi ra ngoài chơi, nên có gặp qua Trương Vệ Vũ. Người anh này không phải là kẻ đần giống Trương Vệ Lôi. Cậu ta làm người rất khiêm tốn, không hề kiêu ngạo, cho nên dẫn tới hai người quen biết nhau.

Vương Tử Bác giải thích.

Cao Gia Lương vẫn còn khó hiểu: “Đầu óc tên Áp Mâu có phải bị sao rồi hay không? Đáng lẽ ở Nhất Trung nói đến xinh đẹp phải tìm Tiểu Ngư Nhi mới phải chứ? Tại sao tên này lại theo đuổi một cô gái khác vậy?”

Vương Tử Bác lườm thằng này một cái: “Chú Tiêu là công an ai mà không biết. Đầu toàn bã đậu mới đi trêu chọc cô ấy. Mày không phải trước mắt Tiểu Ngư Nhi cũng tỏ ra đàng hoàng sao?”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Cao Gia Lương ngượng ngùng nói: “Ai mà chẳng thành thật. Đến cả Trần Hán Thăng còn ngoan như con cún nữa là tao.”

Tạ Uyển Thu lên tiếng hỏi: “Cô gái bị bặt nạt là người nào vậy, mình tò mò quá.”

“Trước kia cô ấy học lớp 11, giờ đã lên 12 rồi, tên là La Tuyền.”

Vương Tử Bác trả lời.

“La Tuyền?”

Phan Dĩnh giật mình nói: “Cô ấy là hàng xóm nhà mình đấy. Không ngờ em ấy lại là người trong cuộc.”

“Tiểu Ngư Nhi, nói cho bạn biết chuyện này. Sau khi chúng ta tốt nghiệp, cô bé đó chính là bông hoa đẹp nhất của trường chúng ta đấy.”

Không chỉ có thế, Phan Dĩnh còn tiết lộ thêm một chuyện: “Có một chuyện rất lạ. Cô bé đó thành tích học tập rất tốt, dư sức thi vào những trường hạng nhất. Thế mà em ấy chỉ đăng ký vào duy nhất một trường, đó là Học Viện Tài Chính và Kinh Tế Kiến Nghiệp, làm mẹ cô ấy buồn bã rất nhiều…”

Phan Dĩnh nói đến đoạn này thì dừng lại, mọi người liếc mắt nhìn nhau. Trường đại học cô bé ấy định thi vào, không phải là trường Hán Thăng đang học sao?

Cao Gia Lương sững sờ: “Không ngờ Hán Thăng tốt số thế. Anh hùng cứu mỹ nhân, lại còn được mỹ nhân theo đuổi nữa chứ.”

Những người ở đây ai nấy đều gật đầu, chuyện này có vẻ rất thú vị.

Lúc này, đột nhiên Tiêu Dung Ngư lên tiếng: “Hiện giờ đã là thế kỉ 21 rồi, ai còn chơi trò lấy thân báo đáp. Em La có vẻ như quá cổ hủ rồi, mình phải đích thân khuyên nhủ em ấy mới được.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thời điểm, đám người đang hóa thân thành Conan, thì Trần Hán Thăng cùng Trương Vệ Vũ cũng đang trò chuyện.

“Gần đây mày làm gì vậy? Không làm xã hội đen nữa à?” Trần Hán Thăng hỏi.

Trương Vệ Vũ lắc đầu: “Bận chết đi được. Tao không phải sinh viên, công việc sau này phải tự đi kiếm.”

Trần Hán Thăng cười cười, không nói thêm gì nữa.

Trương Vệ Vũ tiếp tục nói: “Mày cảm thấy Kiến Nghiệp thế nào?”

Trần Hán Thăng liếc nhìn thằng này, sau đó hỏi: “Thế nào? Muốn lên Kiến Nghiệp sao?”

Trương Vệ Vũ gật đầu: “Đang có ý này. Năm sau hai anh em tao định lên Kiến Nghiệp kiếm công việc gì đó để làm.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, sau đó xin phục vụ một tờ giấy, viết vào đó số điện thoại cùa mình: “Tao đang học ở Kiến Nghiệp, về sau nếu lên đó nhớ qua Giang Ninh tìm tao.”

“Đúng là ở gia đình có điều kiện vẫn sướng.”

Trương Vệ Vũ nhịn không được nói ra một câu: “Lên đại học còn có điện thoại dùng.”

Trần Hán Thăng hút thuốc: ” Đây là tao làm thêm kiếm được, sang năm còn có thể tự mình trả học phí.”

Trương Vệ Vũ ngạc nhiên: “Vừa đi học vừa có thể kiếm tiền sao?”

Trần Hán Thăng không trả lời, cố ý lưu lại chút gì cho người ta nhớ nhung. Hắn chỉ vào Vệ Lôi nói: “Trước tiên, mày

đem thằng nhóc này đi đi. Nó ở đây bạn học tao sao còn dám ngồi chơi nữa.”

Trương Vệ Vũ cũng không nói thêm gì, cám ơn Trần Hán Thăng rồi rời đi.

Hai người vừa bước ra khỏi cửa, Trương Vệ Lôi khó chịu nói: “Sao anh còn cùng thắng đó nói chuyện. Anh biết rõ là tôi với thằng đó có thù với nhau mà.”

Trương Vệ Vũ vỗ vỗ vai thằng em nói: “Người ta đã là sinh viên rồi, đám vừa rồi đều là sinh viên cả.”

Trương Vệ Lôi vẫn còn khó chịu: “Sinh viên thì có gì hơn người?”

“Mày bị sinh viên đánh cho lần nào chưa? Trương Vệ Vũ nói.

“Anh, anh có tin sau này em có thể kiếm được 1tr hay không?”

“Mày bị sinh viên đánh lần nào chưa?”

“Anh, anh có tin sau này em sẽ thành công?”

“Mày bị sinh viên đánh lần nào chưa?”

“Anh, sau này cuộc sống của em sẽ tốt hơn bọn sinh viên này.”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Mày đã từng bị sinh viên đánh chưa?”

Trương Vệ Lôi nổi giận đùng đùng: “Tôi biết rồi, tôi đã bị sinh viên đánh đấy. Không cần anh phải nhắc lại nỗi nhục này.”

Trương Vệ Vũ không nói thêm lời nào, lấy từ trong túi ra tờ giấy lúc nãy.

“Đây là cái gì.”

Trương Vệ Lôi tiến lại gần nhìn xem.

“Đây là số điện thoại của Trần Hán Thăng. Hắn để chúng ta khi nào đến Kiến Nghiệp gọi cho hắn. Nói sẽ chỉ cho chúng ta một con đường.”

“Thôi đi. Thằng đó còn là một sinh viên thì làm được cái mẹ gì. Chém gió là giỏi.”

Trương Vệ Lôi khinh thương nói: “Xé mẹ nó đi.”

Thật ra Trương Vệ Vũ cảm thấy cái này cũng chẳng có tác dụng gì đâu, nhưng chẳng biết tại sao lại không xé, mà đem nó cất vào túi.

Biết đâu vạn nhất có một ngày nào đó lại có tác dụng thì sao?

Chương 111: Tuyết rơi, báo hiệu một năm thành công và hạnh phúc

Cuộc gặp gỡ đang vui thì vụ việc Trương Vệ Lôi phá đám, làm cho tất cả mọi người cảm giác hụt hẫng. Lúc này, Cao Gia Lương để nghị mọi người đi ăn lẩu, vừa ăn vừa có thể trò chuyện với nhau.

Đề nghị này được tất cả mọi người tán đồng, nhưng Trần Hán Thăng thấy vẻ mặt Tiêu Dung Ngư có chút là lạ.

Mọi người vừa ngồi xuống một bàn tại quán lẩu, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng quay sang Tiêu Dung Ngư hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao."

Tiêu Dung Ngư bình tĩnh trả lời.

Trần Hán Thăng bĩu môi, ngoài miệng thì nói 'không sao' nhưng trên mặt lại hiện rõ từ 'có sao' .

Đã thế, Cao Gia Lương còn đổ thêm dầu vào lửa: "Hán Thăng, chúc mừng mày nhá. Năm sau lại được ở cùng một chỗ với học muội xinh đẹp."

Trần Hán Thăng vẫn chưa hiểu ra ý trong lời nói, nên trả lời: "Năm sau chúng ta là sinh viên năm hai, tất nhiên là có nhiều học muội rồi."

"Chúng ta sao có thể giống nhau được."

Cao Gia Lương vẫn cố tình bám sâu vào vấn đề La Tuyền, đã thế lại còn thêm mắm thêm muối vào câu chuyện. Nào là

em La thề chết cũng phải vào học ở Tài Viện, người nhà ngăn cản mấy cũng không được, tấm lòng sắt son này làm cho rất nhiều người cảm động…

Những người khác thấy cái này cũng hay, nên cũng bắt nhịp hùa theo.

Chỉ có mình Tiêu Dung Ngư lặng lẽ ngồi uống trà lúa mạch, hết chén này đến chén khác, như kiểu trà lúa mạch có thù với cô ấy vậy.

Đầu tiên, Trần Hán Thăng cũng không để ý chuyện này lắm, nghe thêm chút nữa thì sắc mặt ngày càng không tốt.

"La Tuyền vì mình mới vào học ở Tài Viện?"

"Bốp."

Đột nhiên, Tiêu Dung Ngư đặt chén trả xuống, tính khí bưởng bỉnh lại bộc phát: "Sao? Hiện tại đã cảm thấy sốt ruột rồi đúng không?"

Trần Hán Thăng liếc nhìn Tiêu Dung Ngư. Nhủ thầm, cậu mặc dù xinh đẹp hơn cô bé, nhưng mình và cô ấy cũng từng liên quan đến vài chuyện, chỉ là mình không biết cô bé vì mình mà đến học ở Tài Viện. Thảo nào đợt trước theo đuổi mình ghê thế.

"Làm gì có chuyện đó. Mình còn chẳng biết cô bé là ai, sao mà chờ với đợi được."

Trần Hán Thăng lặng lẽ cầm lấy ngón tay Tiêu Dung Ngư, cười nói: "Sau này có tìm bạn gái, thì mình nhất định sẽ lấy Tiểu Ngư Nhi làm tiêu chuẩn. La Tuyền sao bằng Tiểu Ngư Nhi được, yêu với đương cái gì."

"Ta nhổ vào."

"Phụt."

“Đúng là đồ không biết xấu hổ.”

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng vừa nói xong, là các bạn thi nhau chế giễu. Cao Gia Lương còn nói tiếp: “Tiểu Ngư Nhi tại trường chúng ta dù gì cũng là người đẹp siêu cấp, thế mà mày còn muốn tìm bạn gái xinh như vậy. Trần Hán Thăng, mày đừng ngồi đó mà giở trò lưu manh nữa đi. Phải không Tử Bác?”

Vương Tử Bác đã gặp qua Thẩm Ấu Sở, nên trong lòng tự nhủ: “Chưa chắc.”

Hiện giờ, Tiêu Dung Ngư cũng có phần tin tưởng Trần Hán Thăng sẽ chẳng có chuyện tiếp xúc với La Tuyền đâu, nên khó chịu trong lòng cũng dần vơi đi.

Mọi người ăn xong nồi lẩu, Tiêu Dung Ngư cùng các bạn gái lập tức đi dạo cùng nhau. Trần Hán Thăng cũng vội vàng lấy cớ nhà có việc, nên cùng Vương Tử Bác đi về.

“Sao thế? :

Vương Tử Bác ngạc nhiên hỏi.

“Mày có liên hệ với La Tuyền không?”

Trần Hán Thăng nói: “Chuyện này tao làm thì không tiện lắm. Mày tìm cơ hội nói cho cô bé biết, tao đã có bạn gái rồi. Bảo cô ấy đừng tới Tài Viện nữa.”

Vương Tử Bác nghe được thì mỉm cười: “Tao cứ nghĩ mày biết được chuyện này sẽ vui lắm chứ.”

Trần Hán Thăng trừng mắt nhìn thằng này: “Tình trạng hiện nay của bố mày, mày còn không biết hay sao mà còn nói đểu?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Vương Tử Bác là người, nếu bạn bè đã nhờ thì cu cậu sẽ làm hết mình. Vài ngày sau đã có tin tức truyền đến.

“Tiểu Trần, La Tuyền nói: Mày có bạn gái thì kệ mày, cô ấy vẫn sẽ thi vào Tài Viện.”

“Mịa, cô bé vẫn thần kinh như ngày nào. Kệ cô ấy đi.”

Trần Hán Thăng đang chuẩn bị thi bằng lái xe, nên không muốn nói chuyện nữa lập tức cúp điện thoại.

Vương Tử Bác nghe được tiếng ‘tút tút tút’ vang lên trong điện thoại, bỗng thở dài lắc đầu: “Sang năm Kiến Nghiệp sẽ thú vị lắm đây.”

Cũng câu nói ấy, Trần Hán Thăng đã từng đánh giá về thằng bạn thân của mình.

Về việc Trần Hán Thăng học bằng lái xe. Do Tiêu Hoành Vĩ đã có lời, nên hắn được học với tiêu chuẩn cao nhất, thầy dạy lại cũng là người xuất sắc nhất ở đây.

Lúc đầu, thầy dạy lái cứ nghĩ đợt này phải làm không công rồi. Không ngờ việc tiền nong Trần Hán Thăng rất sòng phẳng, không những thế còn biếu thêm bao thuốc.

Ngày đầu tập lái xe, Trần Hán Thăng lấy ra bao thuốc Hồng Tháp Sơn nhét vào tay thầy dạy lái. Nhưng thầy giáo từ chối nói: “Không cần, tôi không hút thuốc.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Thầy đừng khách khí, em tối đa chỉ học hai đến ba ngày thôi.”

Thầy giáo còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn tưởng Trần Hán Thăng nói cố gắng nghỉ hai đến ba ngày. Không ngờ, khi Trần Hán Thăng bắt đầu lái xe, thầy giáo đã hiểu ý cậu ta bảo chỉ cần học hai ba ngày là được.

Ngày thứ ba Trần Hán Thăng xin được thi sát hạch, nên trường lái đặc biệt dành cho hắn một xuất chen ngang thi sát hạch.

Năm 2002, thi lái xe còn chưa được chấm bằng cảm biến điện tử, nên độ khó cực thấp. Trần Hán Thăng nhẹ nhàng kiếm cho mình chiếc bằng lái xe.

Buổi tối về nhà, Lương Mỹ Quyên thấy bằng lái thì tỏ ra kinh ngạc.

"Thế nào, bà cũng muốn đi thi một cái sao?"

Trần Triệu Quân bước lại gần hỏi.

Lương Mỹ Quyên lắc đầu: "Tôi đã là người trung tuổi rồi học làm gì. Lại nói, tại Cảng Thành cần gì phải xe ô tô, xe đạp là được rồi."

"Tôi chỉ cảm giác, thằng ranh con nhà mình có vẻ lạ. Một thằng nhóc sinh viên đại học, thi cái này làm gì? Mà đến cả tiền đăng ký thi nó cũng không thèm xin vợ chồng mình."

Thái độ Trần Triệu Quân có phần ngược lại, lên tiếng ủng hộ: "Người trẻ biết thêm cái gì là hay cái đó. Còn vấn đề tiền, con nó thiếu thì sẽ xin. Còn không xin, chúng mình coi như không biết là được."

Lương Mỹ Quyên thở dài: "Tôi cảm thấy, con ngày càng xa cách chúng ta hơn."

Trần Triệu Quân nhìn vợ của mình, đúng là đặc trưng của phụ nữ mãn kinh. Lão vội giả vờ muốn đi nghỉ ngơi.

Thời gian nghỉ đông, nói nhanh cũng chẳng phải nhanh, chậm cũng chưa hẳn là chậm, những rãnh rỗi đến mức bản thân cảm thấy khó chịu, chỉ bận rộn lúc thăm người thân mà thôi. Hiện giờ, Trần Hán Thăng cực kỳ chờ mong thời điểm quay trở lại trường học.

Thời gian cứ chậm rãi trôi đi, cuối cùng cũng đến ngày 30 tết.

Trần Hán Thăng hỗ trợ gia đình đốt pháo cùng treo câu đối lên. Lương Mỹ Quyên cũng đã sắm cho con trai của mình một bộ quần áo mới, mong muốn năm mới nhiều thứ mới tốt đẹp hơn năm cũ.

Buổi tối, gia đình quây quần lại ngồi xem ti vi, đang chiếu chương trình chào mừng năm mới. Lương Mỹ Quyên vừa xem ti vi vừa nhào bột, để làm món sủi cảo cho buổi sáng mai.

8h, trong ti vi phát ra lời nói của một MC nào đó: "Đây là buổi tiệc liên hoan mừng năm mới, được phát trực tiếp từ đài truyền hình trung ương. Xin gửi lời chúc mừng đến toàn thể người dân, chúc mừng đến những người con xa xứ, toàn thể mọi người đang ngồi trước ti vi. Lại một lần nữa chúng ta được gặp nhay trong chương trình cuối năm, vui đón tân xuân…"

Bên ngoài, tiếng pháo không ngừng nghỉ vang lên suốt cả buổi chiều. Sau khi tiết mục cuối năm được bắt đầu, lại một đợt pháo nữa vang lên. Trần Hán Thăng đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, còn ngửi thấy nồng nặc mùi thuốc súng.

"Nhanh vào xem, tiểu phẩm cuối năm bắt đầu rồi kìa." Lương Mỹ Quyên nhắc nhở.

Trần Hán Thăng bước lại ghế sô pha, bắt đầu gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho Quách Trung Vân, Vu Dược Bình, Chung Kiến Thành, thậm chí còn gửi cho cả Lưu Chí Châu cùng Khổng Tĩnh nữa.

Lưu Chí Châu còn chưa trả lời, không ngờ Khổng Tĩnh lại nhắn tin trả lời.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Cám ơn, chúc cậu cùng gia đình năm mơi vui vẻ, sức khỏe dồi dào, đón tết quây quần bên gia đinh.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, nhìn dáng vẻ Khổng Tĩnh giống như một thiếu nữ. Không biết cô ấy đã lập gia đình chưa?

Không lâu sau, Tiêu Dung Ngư gọi điện tới, cô ấy không phải gặp Trần Hán Thăng. Hai người gặp nhau liên tục, nên không cần thiết phải gọi điện chúc mừng năm nới. Cô nàng gọi điện chúc tết Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên.

Lương Mỹ Quyên nói chuyện một chút với Tiêu Dung Ngư rồi cúp máy, sau đó thở dài nói: “Không biết tình hình bây giờ của tiểu Thẩm thế nào? Có ổn không?”

Trần Hán Thăng nhủ thầm, nơi đó còn chưa có trạm phát sóng, dù cho có điện thoại thì cũng chẳng làm được gì, chỉ có tác dụng giống cục gạch thôi.

Trần Triệu Quân gõ gõ vào bàn nhắc nhở: “Phu nhân Lương Mỹ Quyên, làm người đừng quá tham lam, có Tiêu Dung Ngư đã là vượt ngoài mong đợi rồi. Cẩn thận, không đến lúc chẳng được người nào đâu.”

Lương Mỹ Quyên nói có phần ba phải: “Thì tất nhiên Dung Ngư là được rồi. Nhưng tôi thấy cô nhóc Ấu Sở kia cũng đáng thương lắm cơ. Với lại tôi cũng có chút nhớ cô bé ấy.”

Trần Hán Thăng ngồi im lặng ở ghế sô pha, thời điểm này không nói gì là chuẩn nhất, nói ra chính là sai. Không nghĩ tới, 10h hắn nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới từ Thương Nghiên Nghiên.

“Chúc mừng năm mới, chân ái.”

Trần Hán Thăng trả lời: “Sang năm mới rồi, đừng gọi linh tinh.”

Một lát sau, Thương Nghiên Nghiên lại nhắn một tin.

“Chúc mừng năm mới Ba Ba.”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng cười trừ. Những lời như vậy cô ấy cũng viết ra được, nhưng hắn nghĩ đến cảnh từ chiếc miệng xinh đẹp, được đánh son đỏ phát ra từ ‘ba ba’ sẽ kích thích biết bao, giữa mùa đông cũng làm cho người nghe toát mồ hôi hột.

12h tôi, Trần Triệu Quân quay qua nói với Trần Hán Thăng: “Mọi năm cứ giờ này là bố đi đốt pháo. Từ năm nay trở đi sẽ giao cho con.”

Trần Hán Thăng bước ra ngoài, lúc này tiếng pháo đang vang lên liên tục từ bốn phương tám hướng. Hắn châm lửa, rồi chạy ra xa, pháo nổ làm cho từng ngòi pháo đỏ văng ra tứ phía.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn trời, có vẻ như tuyết lại bắt đầu rơi.

Tiêu Dung Ngư gọi điện thoại tới.

“Tiểu Trần, tuyết rơi rồi.”

“Tuyết rơi báo hiệu một năm mới đầy ắp thành công và hạnh phúc.”

Chương 112: Ý định từ bỏ đứa con trai

Buổi sáng mùng một, đầu năm mới, cả gia đình Trần Hán Thăng ngồi quây quần trên bàn, ăn bánh trôi cùng sủi cảo. Lương Mỹ Quyên cùng Trần Triệu Quân lấy ra một phong bao lì xì.

“Hán Thăng, chúc mừng năm mới. Chúc con năm 2003 khỏe mạnh, học tập tốt, và hoàn thành được nhiều ý nguyện.”

Đây là lời chúc của lão Trần.

“Con trai, chúc mừng năm mới, hi vọng năm nay con có thể làm ít việc chọc tức mẹ hơn.”

Đây là điều Lương Thái Hậu tha thiết mong chờ.

Trần Hán Thăng cười hì hì nhận lấy. Sau đó làm động tác giống như ảo thuật, cũng lấy ra hai bao lì xì.

“Bố, chúc bố năm mới có được sức khỏe dồi dào. Nhà này không có bố là không được.”

“Mẹ, năm mới chúc mẹ sức khỏe, cố gằng đừng tức giận, đừng đánh con, bớt lải nhải. Cố gắng cùng bố ra ngoài du lịch nhiều hơn.”

Trần Triệu Quân cùng Lương Mỹ Quyên không ngờ tới Trần Hán Thăng cũng có lì xì. Hai người liếc nhìn nhau, sau đó lão Trần lên tiếng: “Con trai lì xì, chúng ta nên cầm lấy thôi.”

Lúc đầu, hai vợ chồng cứ nghĩ lì xì Trần Hán Thăng cho hai người chỉ mang tình chất tượng chưng thôi. Nhưng khi

cầm lấy thì biết đã lầm.

Hai người quay về phòng ngủ mở ra xem, mỗi bao lì xì là 1000.

“Lão Trần, con của ông làm ăn ở trong trường thật là tốt đấy. Chúng mình cho nó 600, mà nó cho lại hẳn 1000.” Lương Mỹ Quyên nói.

“Tiền này, không cho bà thu hồi đâu. Con trai biếu tôi mua thuốc đấy.”

Trận tuyết lành tối hôm qua đã làm tăng thêm một vài hương vị ngày tết. Từ mùng 2 trở đi, dân chúng Cảng Thanh nô nức đi ra ngoài chúc tết. Buổi trưa, gia đình Trần Hán Thăng cũng phải về nhà ông bà ngoại để chúc tết.

Mọi người bước xuống xe bus, đi vào mái nhà quen thuộc, rất nhiều anh em họ hàng đang ở đó. Trong phòng khách vang lên tiếng cười cười nói nói vô cùng nào nhiệt.

“Ồ, sinh viên đã tới”

Trần Hán Thăng vừa mới tới, tiếng bác hai đã vang lên.

Một nhóm người đang nói chuyện, nhưng chỉ cần có người mới gia nhập, thì chủ đề ngay lập tức sẽ hướng về người đó.

Với lại, Trần Hán Thăng là sinh viên duy nhất ở đây, cho nên đó vẫn là chủ đề hấp dẫn mọi người.

“Hán Thăng, học đại học có vất vả không?”

“Hán Thăng, đã có bạn gái hay chưa?”

“Hán Thăng, em gái cháu được giao một đống bài tập, cháu rãnh qua giúp nó làm bài hộ bác.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Đủ các loại vấn đề, Trần Hán Thăng lựa chọn cho mình chỗ ngồi gần máy sưởi, chọn một vài câu hỏi trả lời cho qua chuyện.

Bác cả có vẻ không vui cho lắm, chủ đề đang hướng về con mình. Bỗng Trần Hán Thăng đi tới, lập tức dành hết sự chú ý về mình, với lại bà cũng có chút mâu thuẫn với Lương Mỹ Quyên, cho nên hừ một tiếng rồi nói: "Hiện giờ, sinh viên ngày càng nhiều. Trong sưởng của tiểu Hải cũng có nhiều sinh viên, mà tiền lương cũng chẳng hơn nó bao nhiêu."

Tiểu Hải chính là anh họ Trần Hán Thăng, là con trai của bác cả. Hiện tại đang làm việc cho một xưởng sản xuất ở Thượng Hải.

Lương Mỹ Quyên cảm thấy không thỏa đáng, lập tức lên tiếng phản đối. Đôi chị dâu em chồng này cãi nhau là một việc rất bình thường. Trần Hán Thăng cũng chẳng để ý, hắn còn nhìn anh họ Tiểu Hải đang nhíu mày mà cười hì hì.

Anh họ tiểu Hải cũng cười theo, xem ra con cháu không có vì bố mẹ trong nhà mà ghét nhau.

Cuối cùng, ông ngoại đang xem ti vi bị quấy rầy, nên dừng lại, gõ cái tẩu lên bàn: "Hôm nay là mùng hai tết đấy, không thể im lặng được sao. Hai đưa đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Lương Mỹ Quyên đã dừng lại không lên tiếng. Nhưng bác cả vẫn cố ăn thua đủ, nên gắng nói thêm một câu: "Tiểu Hải nhà chúng tôi một tháng lương là 1500 tệ, rất nhanh có thể mua được di động đấy."

Âm thanh chuông điện thoại của Trần Hán Thăng vang lên sau câu nói của bác cả.

"Reng reng reng" âm thanh vang lên, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Trần Hán Thăng cảm thấy không ổn, thế mà mình lại quên tắt máy.

Cuộc gọi là Tiêu Dung Ngư gọi đến. Cô ấy đi thăm họ hàng có chút nhàm chán nên muốn gọi điện cho Trần Hán Thăng tán gẫu. Hai người nói vài ba câu là cúp máy, lúc này trong phòng yên tĩnh đến lạ kỳ.

Bác cả tằng hắng một cái, rồi nói: "Lương Mỹ Quyên, cô làm vậy là không được rồi. Trần Hán Thăng đang còn nhỏ, mà em đã mua điện thoại cho cháu rồi. Làm như thế sẽ tạo cho cháu nó tính cách huênh hoang."

Giờ phút này, tâm tình Lương Mỹ Quyên đang cực kỳ sảng quái, ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh trả lời: "Tôi cùng lão Trần còn phải dùng điện thoại để bàn. Di động là do cháu nó làm thêm ở trường học mua được đấy."

Bác cả không tin, nên quay qua hỏi Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cười hì hì không trả lời, mà đi tìm con gái bác hai trợ giúp làm bài tập.

Nói đến, em họ nhà bác hai cũng không phải dạng vừa. Cô nàng thêm QQ xong thì nhắn tin hỏi: "Anh, em là em gái." Trần Hán Thăng nghĩ, cô không thể ghi rõ tên ra được hay sao, còn phải vòng vo tam quốc.

Trần Hán Thăng không giỏi toán lắm, nên chỉ còn cách lấy ngữ văn ra xem một chút, kết quả nhìn thấy một đoạn văn.

Bài văn có tiêu đề "cực khổ làm cho con người càng trở nên kiên cường', đây là tiêu đề phổ biến ở trung học, nhằm cổ vũ học sinh cần phải chịu được khổ cực. Nhưng em gái của mình lại làm ngược lại.

"Bà của em năm ngoái xảy ra tai nạn xe cộ, hai chân bị cắt."

Trần Hán Thăng nhìn lại bác hai, chân tay còn nguyên, người cực kỳ khỏe mạnh.

“Vì việc này, mà mẹ em khóc mù cả đôi mắt.”

Trần Hán Thăng nhìn bác gái, đôi mắt vẫn còn sáng quắc, thị lực 10/10.

“Vậy mà cũng viết được. Vì bài văn, mà em họ mình có thể làm như vậy.”

Trần Hán Thăng tiếp tục giở qua trang khác, không ngờ còn có bài văn miêu tả chính mình.

“Anh họ của em là Trần Hán Thăng, bởi vì gia đình nghèo khó, nên 26 tuổi vẫn còn chưa tìm được vợ. Nhưng anh ấy vẫn lạc quan…”

Trần Hán Thăng bó tay toàn tập, hắn giơ quyển vở bài tập, chỉ chỉ vào tên mình.

Qua một hồi hội ý, em họ lấy bút tẩy xóa đi chữ ‘Trần Hán Thăng’ sau đó đổi thành ‘Tiểu Hải’, rồi nháy mắt với Trần Hán Thăng, ý là đã được chưa?

Trần Hán Thăng gật đàu, coi như việc kiểm tra hoàn tất.

Sau khi cả nhà Trần Triệu Quân ăn cơm xong xuôi ở nhà ông ngoại, thì rời đi về nhà. Bác cả vẫn tỏ ra tức giận nói: “Cô ba ỷ vào gia đình có điều kiện, thế mà mua cho con nhỏ điện thoại, chỉ vì một chút hư vinh.”

Ông ngoại có chút bực bội nói: “Điện thoại có phải cô ba mua hay không? Con biết được à?”

“Hán Thăng đã không muốn nói nhiều, sợ người bác như con khó chịu. Con còn hung hăng cái gì, con không sợ sau này không ai giúp đỡ tiểu Hải nữa sao?”

Dù sao Trần Hán Thăng chỉ là cháu ngoại, còn tiểu Hải lại là cháu nội, nên ông vẫn có phần lo lắng hơn.

Bác cả không đồng ý nói: “Tiểu Hải cần gì phải ai giúp đỡ.”

Ông ngoại lắc đầu: “Nếu như con trai của con được một nửa tính cách của Hán Thăng. Tôi đã không phải lo lắng như vậy.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trên đường đi về, Trần Hán Thăng xin phép Lương Mỹ Quyên: “Mẹ, hai ngày nữa con muốn đến trường.”

Lương Mỹ Quyên ngạc nhiên: “Không phải trường con sau tết Nguyên Tiêu mới bắt đầu học à?”

“Vâng, chính thức học sau tết Nguyên Tiêu.”

Nhưng Trần Hán Thăng giải thích thêm: “Con muốn đi Xuyên Du đón Ấu Sở. Vé đã mua rồi. Con đưa cô ấy lên trường học, sau đó quay lại đón Tiểu Ngư Nhi.”

“Con à, sao mày đối với mẹ không quan tâm được như thế. Hành hạ bản thân như thế có mệt hay không?”

Lương Mỹ Quyên chăm chú nhìn con trai mình: “Trong năm 2003, hai cô phải chọn một có được không?”

“Mẹ, sao mẹ nói vậy? Bọn con chỉ có quan hệ bạn học thôi mà.”

Trần Hán Thăng làm bộ nghe không hiểu ý trong lời nói Lương Mỹ Quyên, nên lên tiếng châm chọc. Hắn nghĩ thầm, xác định một người là điều không thể, chỉ hi vọng không thêm người nào nữa đã là may mắn lắm rồi.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Ở nhà mãi đến mùng 8, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng đi Xuyên Du.

Lương Mỹ Quyên nhìn phòng ngủ rỗng tuếch, lắc đầu nói với Trần Triệu Quân: "Lão Trần, chúng ta cần phải bồi dưỡng lại thân thể, để đẻ thêm đứa thứ hai. Danh dự của chúng ta giữ gìn bao nhiêu năm, có khi bị hủy trong tay thằng nhóc này thôi."

Chương 113: Tu La Tràng (Thượng)

Đương nhiên Trần Triệu Quân sẽ không muốn đẻ thêm đứa nữa. Lời nói của Lương Mỹ Quyên chỉ là nói nhảm thôi. Hai vợ chồng đã hơn 40 tuổi, thụ thai rất là nguy hiểm, với lại cũng chưa chắc đã chờ được đứa nữa lớn khôn.

Trần Hán Thăng còn chưa biết mẹ của mình muốn bỏ thằng con trai quý tử. Hắn đi một mạch đến Xuyên Du. Khi đặt chân xuống vùng đất này, lại có cảm giác như mình chưa có rời đi vậy.

Hắn đẩy ra chiếc cổng tre quen thuộc, trong nhà chỉ có mình cô bé A Ninh, đang ngồi trên bàn ở phòng khách làm bài, dưới chân cô bé đang hiện diện chú mèo và chú chó nhỏ ở đấy.

Giờ đây, A Ninh thấy Trần Hán Thăng đã không còn sợ hãi nữa, không nhưng thế còn chủ động lại gần chào hỏi: "Anh."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm, lấy kẹo từ trong túi ra: "Bà nội cùng chị em đâu?"

"Bà nội qua nhà ông chú, còn chị đi đốn củi rồi."

Cô bé A Ninh cầm lấy kẹo, chưa vội vàng ăn mà chia ra từng phần nhỏ. Trần Hán Thăng ngồi cạnh cũng không lên tiếng hỏi nguyên nhân.

"Bà nội một phần, chị một phần, A Ninh một phần, anh một phần."

Trần Hán Thăng xoa tóc cô bé nói: “Phần của anh em cứ cầm lấy.”

Bố của A Ninh trước kia ra ngoài làm ăn bặt vô âm tín, mẹ chờ mãi không được cuối cùng tái giá. Kết quả một tay bà nội nuôi Ấu Sở cùng A Ninh ăn học.

“Cám ơn anh.”

Cô bé nói lời cảm sau, sau đó chợt nhớ ra chuyện gì, nhỏ giọng nói: “Chị ngủ mơ gọi tên của anh đấy.”

“Sao A Ninh lại biết.”

Trần Hán Thăng cười hỏi.

“Em ngủ cùng chị mà, toàn thấy chị nói mớ những điều linh tinh gì ấy.”

A Ninh mở to cặp mắt ra trả lời.

Hai người đang ngồi nói chuyện thì Thẩm Ấu Sở cõng theo bó củi từ trên núi trở về. Tuy rằng vóc dáng của cô khá cao, nhưng mà trên lưng bó củi có vẻ hơi nhiêu, làm cho lưng và eo cong hẳn xuống.

Trần Hán Thăng đè xuống cảm giác thương cảm, cau mày nói: “Cậu không thể cõng ít hơn một chút được à? Cô bé ngốc này.”

Thật ra cũng rất kỳ lạ, Trần Hán Thăng đối mặt với Tiêu Dung Ngư luôn bao dung. Nhưng bên cạnh Thẩm Ấu Sở lại có phần hà khắc.

Thẩm Ấu Sở nhìn thấy Trần Hán Thăng tỏ ra rất vui vẻ. Nhưng cô ấy sẽ không thể hiện ra bằng ngôn từ, chỉ là trong đôi mắt hồn nhiên trong sáng toát ra sự vui sướng, chợt nơi đó chảy ra một vài giọt nước trong suốt.

Chỉ là một câu trách cứ, khuôn mặt nhỏ ấy đã chuyển sang vẻ tủi thân.

Trần Hán Thăng giả bộ như không nhìn thấy, nhanh chóng đi tới trợ giúp hạ bó củi xuống: "Mình chỉ hỏi, sao cậu mang nhiều củi như vậy về làm gì?"

"Mình, mình chuẩn bị đi học rồi. Ở nhà bà nội không vác nổi."

Thẩm Ấu Sở cúi đầu giải thích. Cô sợ Trần Hán Thăng nổi giận, còn cẩn thận nói thêm một câu: "Lần sau mình sẽ không cõng nhiều như vậy nữa. Cậu đừng tức giận nữa."

Giờ này, Trần Hán Thăng mới biết mình hiểu lầm. Thẩm Ấu Sở chỉ muốn dự trữ thật nhiều củi ở nhà, rồi mới quay lại Kiến Nghiệp, lúc đó bà nội sẽ không phải vất vả vì việc này nữa.

"Khụ."

Trần Hán Thăng không có ý xin lỗi, mà còn tăng hắng sau đó nghiêm mặt hỏi: "Còn cần lấy nữa không?"

"Còn, còn, trước hết để mình nấu cho cậu ăn cái đã."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, hướng về phía nhà bếp chuẩn bị bắc nồi lên nấu.

Trần Hán Thăng cản lại: "Mình ăn rồi. Chúng ta cùng nhau đi lấy củi đi."

Thẩm Ấu Sở dừng lại, có vẻ như không muốn Trần Hán Thăng động tay động chân.

"Đi nào."

Trần Hán Thăng thúc dục. Cô bé cuống quít chạy theo.

Đốn củi là một công việc cần kỹ thuật, không sẽ mất sức rất nhanh. Dù cho Trần Hán Thăng đã biết cách làm, nhưng

chưa làm bao giờ, nên cuối cùng công việc này lại về tay Thẩm Ấu Sở. Còn Trần Hán Thăng bó lại, mang về chất vào kho.

Chạng vạng tối, bà nội trở về. Bà nhìn thấy hai người làm việc trong sân nhưng không nói gì, chỉ lặng lẽ kiếm miếng thịt khô làm thức ăn cho bữa tối.

Lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng nhìn thấy có món mặn, nên đoán có liên quan đến tiền mình để lại. Thì ra muốn thay đổi một gia đình nghèo khó lại đơn giản như vậy.

Thật ra, vấn đề gia đình Thẩm Ấu Sở là vậy. Một cô bé học đại học, một đứa trẻ sắp lên tiểu học, một cụ già khả năng làm việc có hạn, thì việc kiếm tiền là điều cực kỳ khó khăn.

Nếu như không có Trần Hán Thăng trợ giúp Thẩm Ấu Sở có việc làm. Có một điều dễ hiểu là tiền ăn học của A Ninh phụ thuộc rất nhiều vào công việc Thẩm Ấu Sở làm thêm ở nhà ăn cùng thư viện. Còn bản thân cô bé, hằng ngày phải chắt chiu, mỗi bữa ăn chỉ dùng 3 xu tiền cơm.

Mọi người ăn xong bữa cơm tối, bên ngoài gió bấc bắt đầu thổi. Bên trong phòng bếp đang nhóm bằng củi vừa được chặt chiều nay, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng lách cách.

Thẩm Ấu Sở tập trung vào việc dạy dỗ A Ninh học bài, đôi khi vén vài lọn tóc buông xuống che ở mắt cài lên vành tai, lộ ra đôi vành tai đo đỏ. Còn bà nội nằm trên giường, thiu thiu ngủ. Tạo ra một khung cảnh làng quê, vô cùng yên bình, và hài hòa.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở rời khỏi Lương Sơn. Nhưng thời điểm hai người đến Thành Đô thì không đi bằng tàu hỏa mà đi bằng máy bay.

Thẩm Ấu Sở bước vào chỗ soát vé mới biết được mình sẽ đi máy bay. Cô nhẹ nhàng kéo vạt áo Trần Hán Thăng nói: "Chúng ta đi xe lửa có được hay không?"

Trần Hán Thăng biết cô đang suy nghĩ gì, nên lên tiếng an ủi: "Vé máy bay mình mua từ rất sớm, nên giá cả phải chăng. Đừng lo lắng nữa."

Đây là lời nói thât. Nhưng lần đầu tiên Thẩm Ấu Sở đi máy bay, nên cảm giác có phần lo lắng kèm theo cảm giác mới mẻ. Nhất là thời điểm máy bay cất cánh, khuôn mặt xinh xắn của cô bé trắng bệch, nắm chặt lấy tay Trần Hán Thăng.

Cho đến khi máy bay ổn định lại, thân thể của cô vẫn còn run rẩy.

"Này, lần sau chúng ta đừng đi máy bay nữa nhá?"

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng cầu xin, những giọt nước mắt bắt đầu xuất hiện, chỉ cần cặp mắt anh đào nháy một chút lập tức lăn dài trên má.

"Cũng được, chỉ cần cậu hôn mình một cái sau này sẽ không đi máy bay nữa."

Trần Hán Thăng cười nói.

Trường hợp ở nơi công cộng thế này, quả là quá khó với Thẩm Ấu Sở. Cô quay đầu ra ngoài, ngắm nhìn những áng mây trắng, nước mắt còn vương trên những hàng mi.

Máy bay đi được một lúc, Trần Hán Thăng lắc lắc đầu ngón tay Thẩm Ấu Sở: "Cậu buông tay ra một chút, mình muốn đi vệ sinh."

"Ừ, ừ ừ."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng buông tay, đột nhiên máy bay sóc một cái cô lại nắm chặt bàn tay ấy lại. Trong mắt chưa đầy vẻ ỷ lại.

Trần Hán Thăng thở dài: “Thôi được rồi, tè ra quần cũng không sao.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hành trình hai giờ rưỡi kết thúc, hai người đã đến sân bay Lộc Nghiệp của Kiến Nghiệp, sau đó bắt xe quay trở về trường học. Trần Hán Thăng còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bắt xe quay trở về Cảng Thành.

Dù Tiêu Dung Ngư cảm thấy lý do ‘ra ngoài thăm người thân’ của Trần Hán Thăng có chút là lạ. Nhưng cuối cùng hắn vẫn đến đúng giờ hẹn. Còn Trần Hán Thăng lại giả vờ giả vịt ngồi xe Tiêu Hoành Vĩ đến trường học.

Vương Tử Bác cũng ngồi cùng xe, trên đương đi ríu ra ríu rít không ngừng nghỉ. Tiêu Dung Ngư đẩy đẩy vai Trần Hán Thăng hỏi: “Tiểu Trần, cậu nói xem, qua năm mới trường học sẽ thay đổi lớn không?”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Thay đổi cái gì? Vẫn là như cũ thôi.”

“Thôi đi, giống như cậu vừa mới nhìn thấy không bằng.”

Tiêu Dung Ngư xoa miệng nói.

Đột nhiên vai Trần Hán Thăng run lên, sự thật là hắn vừa từ nơi đó trở về mà.

Bởi vì trường học Tiêu Dung Ngư cùng Trần Hán Thăng rất gần nhau, nên Tiêu Hoành Vĩ đưa các bạn khác về trường học rồi mới đến Đông Đại và Tài Viện.

“Sao còn đường này đông vậy?”

Lão Tiêu cau mày nói.

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên xem. Hai bên cổng trường đang cực kỳ đông người. Chủ yếu là sinh viên mang theo hành lý lên nhập học, cộng với những người bán hàng rong, làm cho xe đi lại vô cùng khó khăn.

"Vừa vặn là thời điểm khai giảng…"

Trần Hán Thăng vừa nói được một nửa chợt dừng lại, bởi hắn nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Thẩm Ấu Sở!

Cô đang khoác trên người bộ áo lông màu xanh ngọc, lại còn đứng ven đường.

"Xong, sao cô ấy lại xuất hiện ở đây nhỉ?"

Thẩm Ấu Sở đứng đó là vì mua một vài đồ cần dùng, hay đơn giản chỉ muốn đi dạo mà thôi. Nhưng vấn đề hiện giờ không phải chuyện này, trong đầu Trần Hán Thăng nhảy số liên tục.

"Tiểu Ngư Nhi, phía trước có cô gái có cái áo giống cậu kìa."

Tiêu Hoành Vĩ cũng đã thấy từ trước, nhưng trong suy nghĩ của ông đoán đây chỉ là sự trùng hợp.

"Thật sao?"

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, nhìn qua cửa sổ.

Đột nhiên trái tim Trần Hán Thăng như thắt lại.

Chương 114: Tu La Tràng (Hạ)*

(** Tu La Tràng là mối quan hệ trở nên phức tạp và có nguy cơ tan vỡ ấy (Theo anh Gia Cát Nô diễn giải) bên Trung chuộng từ này nên nó lên làm trend.)

Hỏi: Tiêu Dung Ngư có thông minh không?

Đáp: Nói chung nếu so với Thẩm Ấu Sở thì thông minh hơn.

Hỏi: Tiêu Dung Ngư có mẫn cảm hay không?

Đáp: Nói chung nếu so với Thẩm Ấu Sở mẫn cảm hơn.

Cho nên Trần Hán Thăng đối với vấn đề này mà nói, thà để Thẩm Ấu Sở phát hiện Tiêu Dung Ngư, cũng không thể để cho Tiêu Dung Ngư phát hiện Thẩm Ấu Sở.

Đặc biệt là nhìn thấy Thẩm Ấu Sở mặc chiếc áo lông màu xanh ngọc, Tiêu Dung Ngư rất có thể sẽ hiếu kỳ xuống xe hỏi một câu.

Thẩm Ấu Sở không biết nói dối, kết cục tất nhiên là mọi thứ đổ bể.

Chuyện mặc đồ đôi này không phải do Lương Mỹ Quyên phát hiện ra mà đây là ngay ở trước mặt Tiêu Hoành Vĩ mặc đồ đôi, đúng là so với luyện ngục ở Tu La còn kinh khủng hơn.

Trần Hán Thăng thậm chí cũng không dám tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện gì vào lúc đó.

Vì lẽ đó, ngay lúc Tiêu Dung Ngư đang ngẩng đầu lên, Trần Hán Thăng trầm giọng gọi một câu.

“Tiểu Ngư Nhi.”

“Hả?”

Tiêu Dung Ngư quay đầu, ánh mắt lấp lánh của cô mang theo tia nghi vấn.

Trần Hán Thăng trầm mặc 0.886 giây, sau đó hắn đột nhiên đưa tay ra nhẹ nhàng lau khóe miệng Tiêu Dung Ngư.

“Cậu vừa nãy ăn sachima*, trên miệng còn có một chút mảnh vụn.” (Tên một loại bánh)

Đây là lần thứ nhất Trần Hán Thăng ở trước mặt trưởng bối biểu hiện động tác thân mật với Tiêu Dung Ngư, đặc biệt là ở trước mắt bố của cô. Lần này không chỉ có Tiêu Dung Ngư thẹn thùng, mà ngay cả sự chú ý của Tiêu Hoành cũng bị hấp dẫn lại đây.

“Lần sau ăn đồ ăn, cậu nên cẩn trọng một chút.”

Trần Hán Thăng ôn nhu nói.

Tiêu Dung Ngư đột nhiên cảm động muốn khóc, trạng thái này Trần Hán Thăng cũng đã rất lâu chưa thấy, rất lâu trong trí nhớ của hắn.

“Thùng thùng đùng, đùng đông đùng, đùng thùng thùng ..... “

Đây là tiếng tim của Trần Hán Thăng đập, ai có thể tưởng tượng trên khuôn mặt bình tĩnh ấy ở dưới là một trái tim đập đến quặn thắt.

Tiêu Hoành Vĩ phát hiện có điểm không đúng.

“Hán Thăng, tay cháu đang run lên có chuyện gì sao?”

“Không có gì ạ.”

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn lão Tiêu, có chút ngượng ngùng nói: "Đây là lần đầu tiên lau khóe miệng cho con gái, vì lẽ đó có chút sốt sắng."

"Ừ ~ "

Tiêu Hoành Vĩ đã hiểu, có điều lão vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Cảm giác căng thẳng khả năng có tồn tại, nhưng với phẩm chất của Trần Hán Thăng nếu như gặp phải căng thẳng cũng không đến nỗi tay run mới đúng.

Kỳ thực lão Tiêu cũng không thể biết được, thừa dịp Trần Hán Thăng sử dụng công phu của hắn, hắn liếc nhìn Thẩm Ấu Sở một cái.

Cám ơn trời đất, cô đang đi sang quầy hàng ở hướng khác.

Vị trí của cô nằm ở sau biển hiệu xe bus, Tiêu Hoành Vĩ nếu như không cẩn thận, lão hẳn là cũng không phát hiện được.

"Cậu lau đủ chưa, khóe miệng của tớ bắt đầu đau rồi đó."

Tiêu Dung Ngư hỏi một câu.

Trần Hán Thăng lau cái khóe miệng gần 20 giây, không cần nói mảnh vụn sachima, đến cả khóe miệng của Tiểu Ngư Nhi đều bị mài đỏ.

"Lau sạch, lau sạch."

Trần Hán Thăng cười ha ha thu tay về, có điều Tiêu Hoành Vĩ cùng Tiêu Dung Ngư bị như vậy hơi chen vào, một người quên muốn nói gì, một người quên ngẩng đầu phải làm gì.

Nhưng là Tu La tràng như cũ vẫn tồn tại, bởi vì Thẩm Ấu Sở vẫn chưa trở về trường, xe cộ chỉ cần qua cửa, hai người họ vẫn có khả năng chạm mặt.

"Chú Tiêu, chúng ta nên đổi sang cửa đông để đi vào?"

Trần Hán Thăng đột nhiên cân nhắc nói rằng.

“Tại sao?”

Tiêu Dung Ngư có chút kỳ quái: “Ở cửa đông xe cộ không được đi vào mà.”

Tiêu Hoành Vĩ cũng chờ lý do.

Trần Hán Thăng trầm ổn nói: “Nơi này thực sự quá ùn tắc, nếu cứ chờ ở đây thì không biết đến lúc nào. Hiện tại đã hơn ba giờ chiều, nếu chú Tiêu muốn qua đêm về Cảng Thành qua đêm thì sẽ không quá an toàn.”

Tiêu Dung Ngư nghe được lý do “An toàn” sắc mặt cô lập tức trở nên nghiêm túc.

“Mặt khác, tuy rằng cửa đông không mở cửa cho xe cộ đi vào, nhưng chỉ cách ký túc xá của Tiểu Tiêu một khoảng cách ngắn, chỉ là không thể dừng đến dưới tòa ký túc xá mà thôi.”

Trần Hán Thăng chỉ vào bộ ngực mình: “Có cháu ở đây, cháu chính là sức lao động miễn phí.”

Nghe hắn nói xong, Tiêu Dung Ngư cũng cảm thấy rất có đạo lý, đặc biệt cô cũng cân nhắc đến sự an toàn của bố vào buổi đêm, cô cũng nói: “Bố, chúng ta quẹo sang đi cửa đông đi, đến lúc đó bố trực tiếp về nhà, tiểu Trần sẽ đưa con lên lầu.”

Tiêu Hoành Vĩ cũng đồng ý đề nghị này, đánh tay lái rời khỏi cửa chính Đông Đại, rời khỏi nơi Tu La Tràng này.

Trần Hán Thăng làm bộ làm tịch chỉ đường nhưng hắn lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cũng không biết là thần giao cách cảm hay là trùng hợp mà Thẩm Ấu Sở cũng liếc mắt nhìn lại đây.

Vẻ mặt của Trần Hán Thăng cũng không có bất kỳ biến hóa nào, hắn vẫn như cũ thản nhiên chỉ đường.

Cửa sổ xe có dán kính phản quang, bên ngoài không nhìn thấy bên trong.

Quả nhiên xe cộ ở cửa Đông ít hơn rất nhiều, Trần Hán Thăng sau khi xuống xe, đứng tại chỗ bất động, lấy rương hành lý ra khỏi xe.

"Cậu làm sao thế?"

Tiêu Dung Ngư quan tâm hỏi.

"Không có chuyện gì, tớ ngồi lâu quá tê hết cả chân rồi."

Trần Hán Thăng bình tĩnh trả lời, hắn không dám nói là mình run chân, chỉ có thể dùng tê chân qua loa lấy lệ.

Tình huống này cũng là chuyện thường xảy ra, Tiểu Ngư Nhi không để ý lắm, Tiêu Hoành Vĩ trước khi dặn dò Trần Hán Thăng: "Hán Thăng, khổ cực cho cháu rồi, cháu so với Tiểu Ngư Nhi thực sự trưởng thành hơn rất nhiều, nếu gặp phải chuyện gì thì nhớ quan tâm tới Tiểu Ngư Nhi."

Câu nói này có một chút hàm nghĩa sâu xa, Trần Hán Thăng gật đầu đáp ứng. Tiêu Dung Ngư e thẹn nhìn Trần Hán Thăng, ánh mắt cô long lanh cảm động.

Chỉ chốc lát sau, chân của Trần Hán Thăng bắt đầu khôi phục sức mạnh, hắn lập tức mang hành lý đi vào trường học.

Lúc Tiêu Hoành Vĩ lái xe trở về, lão liếc mắt nhìn cửa chính Đông Đại. Nới đấy vẫn như cũ đang ùn tắc, lúc này mới cảm thấy lúc nãy giống như là có việc quên nói rồi.

"Cô bé kia vóc dáng còn cao hơn Tiểu Ngư Nhi, tướng mạo của cô bé hình như cũng rất đẹp."

Trần Hán Thăng có lẽ cũng không ngờ rằng, đại đội trưởng trinh sát hình sự Tiêu Hoành Vĩ vừa nãy chỉ cần nhìn thoáng qua bên dưới, ngay cả tướng mạo của Thẩm Ấu Sở đều nhìn thấy rõ ràng.

“Nếu có lúc rảnh rỗi hỏi một chút Hán Thăng hoặc là Tiểu Ngư Nhi, loại này nữ sinh ở trong trường đại học sẽ thể không có tiếng tăm gì.”

.....

Cửa đông trường đại học Đông Hải gần đường cái(đường lớn hay đường chính), tiện đường có thể đi tới khu Giang Lăng ở trấn Đông Sơn, Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư đang muốn đi vào trường học thì có một chiếc xe thể thao chậm rãi dừng lại ở ven đường.

“Xin lỗi đã làm phiền, tôi muốn hỏi một chút đường quốc lộ số 157 đi khu công nghiệp Đông Sơn đi như thế nào?”

Trần Hán Thăng xoay người, hắn thấy một nữ nhân thò đầu ra đang hỏi đường, chỉ là cô ấy nói tiếng phổ thông không quá tiêu chuẩn, bên trong giọng nói còn có chút làn điệu Quảng Đông.

“Trấn Đông Sơn thì ngay ở phía trước, chỉ là khu công nghiệp đại đạo thì tôi cũng không rõ lắm.”

Tiêu Dung Ngư thật tâm nói.

“Quốc lộ số 157 khu công nghiệp Đông Sơn?”

Trần Hán Thăng quan sát tỉ mỉ người nữ nhân đang hỏi đường.

Cô mang theo một cái kính râm màu đen khổng lồ, nhìn không thấy rõ tuổi, chỉ có thể nhìn thấy sống mũi thẳng tắp cùng chiếc môi hồng hào, mái tóc màu cà phê, cô đang khoác áo gió cao cấp, khí chất xuất chúng.

Cô chú ý tới Trần Hán Thăng đang nhìn chằm chằm mình, lễ phép nở nụ cười.

Trần Hán Thăng cũng nở nụ cười, hắn từ trong túi lấy ra một tờ giấy, nghiêm túc tỉ mỉ vẽ đường đi đến khu công

nghiệp quốc lộ số 157.

“Cảm tạ cậu, tôi thấy bạn gái cậu là nữ sinh xinh đẹp nhất.”

Cô gái hỏi đường khách khí nói lời cám ơn.

Sau khi chiếc xe thể thao sau khi rời đi, tầm mắt của Trần Hán Thăng vẫn còn nhìn theo, Tiêu Dung Ngư cảm thấy bất mãn lập tức ở sau lưng vang lên: “Người đã đi rồi, cậu có muốn hay không thuê cái xe tắc xi đuổi theo a?”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Cậu ăn giấm làm gì, cô ấy chỉ hỏi đường mà thôi.”

“Hừ.”

Tiêu Dung Ngư hừ lạnh một tiếng: “Trước đây chưa từng thấy cậu chủ động như thế bao giờ.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm không thể không chủ động có được không, công nghiệp quốc lộ số 157 chính là xưởng thiết bị Tân Thế Kỷ, lại liên tưởng tới vị “Đại nhân vật” trong truyền thuyết Hương Cảng kia, tám chín phần mười là có quan hệ cùng nữ nhân này.

“Cô ấy cùng nói rồi, cậu là nàng nữ sinh xinh đẹp nhất mà cô ấy từng gặp, vậy khẳng định so với cô ấy nhất định xinh đẹp hơn.”

Ngày hôm nay, Tu La Tràng bị Trần Hán Thăng an toàn vượt qua Tu La tràng, lại vô ý bên trong “Đại nhân vật” lưu lại ấn tượng, tâm tình thật tốt, hắn lại một đường dụ dỗ Tiêu Dung Ngư trở về ký túc xá.

Chương 115: Bộ trưởng mới

Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư ăn cơm tối ở nhà ăn Đông Đại xong thì hắn trở về ký túc xá ở Tài Viện. Ở phòng 602 trừ Lý Quyến Nam thì những người còn lại đã đến hết rồi.

Lần đầu gặp mặt đầu năm mới, hầu như mọi người đều rất nhiệt tình. Cả bọn khoe khoang, ăn đồ ăn đặc sản của nhau xong lại than phiền về thời tiết giá lạnh ở Kiến Nghiệp, sau đó mọi người bắt đầu cùng nhau dọn dẹp vệ sinh.

Thần kinh của Trần Hán Thăng còn đang rất tăng động, vì vậy hắn đề nghị mọi người ra quán nét chơi game.

Quách Thiếu Cường cùng Kim Dương Minh đều cảm thấy không đáng kể, chỉ là Dương Thế Siêu nói cái gì đều không đi.

“Tớ năm ngoái đã nói rồi, học kỳ này phải học tập thật giỏi, những ngày ăn chơi suốt đêm của bốn năm đại học kì trước đã dùng hết ở kỳ trước rồi.”

Dương Thế Siêu kiên định nói.

Quách Thiếu Cường căn bản không tin, cậu ta cũng như Trần Hán Thăng đi dao động Dương Thế Siêu.

“Lão Dương đừng trang bức, tối nay tớ mời.”

Dương Thế Siêu lắc đầu một cái: “Không đi.”

“Thêm đùi gà.”

“Thêm thịt thiên nga cũng không đi.”

Kim Dương Minh cũng ở bên cạnh khuyên bảo: “CS mới cập nhật phiên bản mới nhất, chúng ta đi trải nghiệm.”

“Các cậu đi đi, tớ muốn xem sách. Sau này thi cử tớ giúp các cậu ứng phó.”

Dương Thế Siêu quay sang cầm một quyển sách chuẩn bị đọc.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng phát động rồi.

“Lão Dương, tớ có chuyện này nói với cậu.”

Dương Thế Siêu ngẩng đầu lên: “Nếu như cậu muốn khuyên tớ đi chơi Net, vậy thì không cần. Sáng mai, tớ chuẩn bị đi chạy bộ nửa giờ, đến lúc tớ mua bữa sáng lại cho các cậu.”

“Không phải tớ khuyên cậu đi chơi net.”

Trần Hán Thăng nói: “Ở kì thi học kì trước, tớ môn kinh tế học phương Tây được 46, nguyên lý quản lý được 37, tổ chức hành vi học được 60, ứng dụng môn thống kê được 51, tư tưởng Mao Trạch Đông được 60, cao đẳng toán học được 12, muốn hỏi một chút cậu bao nhiêu?”

Dương Thế Siêu bỗng nhiên đứng lên đến: “Lão tứ cậu trượt nhiều môn như vậy?”

Trần Hán Thăng lặng lẽ gật đầu.

“Ha ha ha ha. “

Dương Thế Siêu cười rất vui sướng: “Mẹ, tớ đây trượt có hai môn mà trong lòng đã khổ sở muốn khóc, không nghĩ tới cậu là lớp trưởng mà chỉ đạt tiêu chuẩn hai môn. Có cậu lót đáy tớ còn sợ gì, giờ này mà còn ngồi học nữa!”

Cậu ta vừa nói vừa đem sách vở bỏ vào trong túi.

“Đi?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Đi một chút đi, ngày hôm nay người chơi game khẳng định rất nhiều.”

Dương Thế Siêu lấy ví tiền, sau đấy đi ra ngoài.

Trần Hán Thăng nhìn 2 người Quách Thiếu Cường cùng Kim Dương Minh đang sững sờ nhìn nói: “Thấy không, muốn giải quyết vấn đề thì phải giải quyết từ căn nguyên.”

Đến trung tâm dịch vụ Internet tại thương phẩm Nghĩa Ô, lúc này mới phát hiện ra người nghiện net thiếu niên vẫn là rất nhiều, xem ra cả một kì nghỉ đông đều nhịn gần chết.

Bốn người cứ thế đợi nửa giờ mới có chỗ trống, chỗ tốt là ở thời điểm này những người nghiện net sẽ không để ý lắm, đeo tai nghe lên chính là một trận nhiệt huyết chém giết.

Ngày hôm nay Trần Hán Thăng đặc biệt hưng phấn, bàn phím bị gõ “Bùm bùm” vang vọng.

Mấy người ở 602 nhìn nhau, Kim Dương Minh trực tiếp nói: “Tứ ca thiếu nữ nhân hay sao mà cậu ta lại xem bàn phím là nữ nhân thế?”

Trần Hán Thăng nghe xong cũng không muốn phản bác, bởi vì Kim Dương Minh nói một câu đúng đắn.

Sáng ngày thứ hai, mấy người ở trong gió rét chạy về ký túc xá. Chạy qua tòa nhà nằm ở trước trường học thì thấy cán bộ học sinh đang dán văn kiện đỏ ở bảng thông báo.

“Hình như là thông báo học bổng.”

Quách Thiếu Cường mắt tinh, nhìn rõ ràng vài chữ.

“Nhìn một chút.”

Trần Hán Thăng đi tới.

Dương Thế Siêu lại muốn đi nhà ăn ăn cơm, không nhịn được nói: “Lão tứ, cậu chỉ đạt chỉ tiêu có hai môn, cậu không

cảm thấy ngại khi xem những thứ này sao?"

Kim Dương Minh lý giải: "Cậu ta là lớp trưởng, nhất định phải tìm hiểu một chút tình huống của ban chúng ta."

Dương Thế Siêu giờ mới hiểu được, có điều cậu ta cũng không hiểu được: "Tớ cho rằng lão tứ muốn tìm tên của cậu ta ở trên đây, nếu như là thật thì ta sáng nay ăn cứt thay cơm."

Trần Hán Thăng xem lớp của chính mình, ở chỗ học bổng phát hiện ba cái tên.

Khoa xã hội nhân văn giải nhất học bổng người đoạt giải: Công cộng quản lý ban 2 Thẩm Ấu Sở;

Giải nhì học bổng không có công quản ban 2;

Khoa xã hội nhân văn cấp ba học bổng người đoạt giải: Công cộng quản lý ban 2 Đàm Mẫn, Hồ Lâm Ngữ;

Ba người này thuộc về làm bài tập khá là nghiêm túc, thật giống như cũng không có ý kiến khác.

Đang lúc này, Quách Thiếu Cường đột nhiên chỉ vào bên cạnh một hàng thông báo nói: "Lão tứ, cậu mau tới đây, nơi này có người trùng tên trùng họ với cậu."

Mấy người đồng thời liếc nhìn nhìn.

"Ồ, là học sinh ba tốt, lão tứ cậu xem một chút."

"Không chỉ có trùng tên trùng họ, mà trong cùng một ban hệ."

"Không chỉ vậy, làm sao mà lại trùng lớp học nữa."

Ba người bạn cùng phòng mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn sang Trần Hán Thăng, hắn tằng hắng một cái: "Đấy chính là tớ."

"Không thể nào!"

Dương Thế Siêu căn bản không tin tưởng: “Trong cuộc thi, cậu thi trượt bốn môn, còn có môn 12 điểm, như thế mà vẫn được học sinh ba tốt?”

Trần Hán Thăng giải thích: “Trường học ba tốt học sinh không phải là bởi vì thành tích, mà là tớ làm cái căn cứ gây dựng sự nghiệp, trường học cảm thấy chuyện này thuộc về phát triển toàn diện.”

Mọi người lập tức không nói lời nào, rầu rĩ chạy đi nhà ăn ăn cơm.

Nghe nói chơi game, bỏ môn học là đồ khốn nạn nhưng âm thầm trở thành học sinh giỏi nhất trường, ai có thể chịu được điều này?

Kim Dương Minh còn lặng lẽ đẩy dưới Dương Thế Siêu: “Dương ca, cậu vừa nói còn thực hiện không, tớ mấy ngày nay vừa vặn tiêu chảy ····· “

“Đi chỗ khác!”

.....

Ngày thứ hai chính là ngày khai giảng, hiện tại mọi người đối với cuộc sống đại học bắt đầu đã không cảm giác mới mẻ, thậm chí còn cảm thấy hơi choáng bởi vì thời gian nhàn rỗi thực sự quá nhiều.

Đương nhiên có đối tượng ngoại trừ, bình thường tới nói mới vừa khai giảng mấy ngày nay chuyện làm ăn ở khách sạn đều tốt hơn.

Phụ đạo viên Quách Trung Vân gọi Trần Hán Thăng qua mắng cho một trận, bởi vì Trần Hán Thăng là người đầu tiên đạt ba tốt tại Tài Viện phải thi lại, cũng may giáo viên chủ nhiệm đều rất nể tình, thi lại đều cho đạt tiêu chuẩn.

Căn cứ gây dựng sự nghiệp 101 cũng chính thức khai trương, tất cả thật giống như là không có gì thay đổi, trừ ở hội học sinh Hồ Tu Bình cùng Tả Tiểu Lực từ chức.

Trần Hán Thăng nghe nói sau cũng có thể hiểu được, bọn họ đều là năm thứ ba đại học học sinh, năm 4 là muốn rời hội, nếu như năm cuối nửa kì năm 3 mà không dành được chủ tịch hội học sinh thì cơ bản sẽ không lãng phí ở đây.

Có điều hai cái phó chủ tịch nghỉ việc, bây giờ chủ tịch hội học sinh Mục Văn Linh khẳng định cần giúp đỡ.

Đúng như dự đoán, khai giảng mới được có hai tuần lễ thì ban liên lạc đối ngoại thông báo mở hội.

Có điều trước khi mở hội, Mục Văn Linh cùng Thích Vi đột nhiên tìm tới Trần Hán Thăng.

“Hán Thăng, Hồ Tu Bình cùng Tả Tiểu Lực đi rồi, tôi chuẩn bị đề danh Thích Vi làm phó chủ tịch hội học sinh.”

Mục Văn Linh mở miệng liền nói.

Việc này không tính bất ngờ, Trần Hán Thăng nghĩ thầm nếu hắn làm chủ tịch hội học sinh, cũng nhất định sẽ đề bạt tay chân bên minh, hắn đối với Thích Vi nói rằng: “Chúc mừng nha, Thích chủ tịch.”

“Cậu đừng chúc mừng tôi, cậu nên tự chúc mừng chính cậu đi.”

Thích Vi cười nói: “Vị trí bộ trưởng ban liên lạc đối ngoại, Mục học tỷ cùng tôi đều hướng vào cậu.”

Trần Hán Thăng lập tức liền hỏi: “Còn tiền bối Nghiêu?”

Thích Vi có chút đáng tiếc: “Khánh Quốc người là rất tốt, nhưng năng lực của cậu ta không mạnh như cậu, những trợ lý năm 1 thật giống chỉ phục cậu, Khánh Quốc không hẳn quản được ở bọn họ.”

Trần Hán Thăng trầm ngâm không nói lời nào.

Mục Văn Linh quan sát hình như Trần Hán Thăng không có đồng ý, thì hỏi: "Cậu đúng không có chút lo lắng?"

Trần Hán Thăng gật gù: "Học kỳ này tôi thực sự khá bận, đương nhiên đây chỉ là một mặt, mặt khác học trưởng Diêu làm việc rất thành thực, nếu tôi làm bộ trưởng, trên CV của cậu ta đại khái mãi mãi cũng chỉ có thể viết ban liên lạc đối ngoại phó bộ trưởng."

"Lần này cho cậu ta làm đi, năm 4 lúc Mục học tỷ rời đi hội học sinh, thích học tỷ tiếp nhận chủ tịch hội học sinh, tôi lập tức đi hội học sinh làm phó chủ tịch."

Trần Hán Thăng cười nói.

Mục Văn Linh nhận ra được đây là lời nói thật lòng của Trần Hán Thăng, không nói thêm gì, lôi kéo Thích Vi rời đi.

"Văn Linh tỷ, Trần Hán Thăng từ trước đến giờ yêu thích đùa giỡn, chị không cần để ở trong lòng."

Thích Vi cảm thấy lúc nãy Trần Hán Thăng lời nói quá trực tiếp nên cô muốn khuyên bảo vài câu.

Mục Văn Linh kỳ quái nhìn qua Thích Vi.

"Có cái gì để ở trong lòng, chị cũng dự định như vậy."

.....

Chương 116: Lừa xe

Đây là chương mất tiền hoặc bạn chưa đăng nhập nick vào web bằng vbook. Đăng nhập rồi load lại nhé!

Chương 117: Kiếm tiền cho cậu mua xe

Đây là chương mất tiền hoặc bạn chưa đăng nhập nick vào web bằng vbook. Đăng nhập rồi load lại nhé!

Chương 118: Điều đơn giản làm hắn quý trọng

Đây là chương mất tiền hoặc bạn chưa đăng nhập nick vào web bằng vbook. Đăng nhập rồi load lại nhé!

Chương 119: Làm việc thôi

Đây là chương mất tiền hoặc bạn chưa đăng nhập nick vào web bằng vbook. Đăng nhập rồi load lại nhé!

Chương 120: Ta là cây ATM?

Đây là chương mất tiền hoặc bạn chưa đăng nhập nick vào web bằng vbook. Đăng nhập rồi load lại nhé!

Chương 121: Một mùa xuân ngập tràn mùi dấm

Đây là chương mất tiền hoặc bạn chưa đăng nhập nick vào web bằng vbook. Đăng nhập rồi load lại nhé!

Chương 122: 800 tệ cùng 80 tệ

Dù cho lãnh đạo làng đại học Giang Lăng đã có những biện pháp phòng ngừa bệnh dịch đường hô hấp một cách nghiêm ngặt, nhưng sinh hoạt của những sinh viên trong khoảng thời gian này vẫn diễn ra như bình thường.

Người ngủ ngày cày đêm vẫn thức đêm, nên tụ tập vẫn tụ tập, chỉ có khác trước kia là thưởng xuyên rửa tay bằng xà phòng.

Tại một quán thịt nướng tại chợ Nghĩa Ô. Đây là địa điểm Tiêu Dung Ngư hẹn ăn cùng.

"Hai người ăn thịt nướng có vẻ hơi nhạt, gọi thêm mấy người nữa đi."

Trần Hán Thăng nói ở trong điện thoại.

Thật ra không khí không phải là nguyên nhân chính. Chỉ là nơi này tương đối gần Tài Viện, nếu như có bạn học cùng lớp thấy được cảnh hai người đến lúc đó chẳng biết giải thích thế nào,

Tiêu Dung Ngư cảm thấy cũng hợp lý, nhiều người ăn cùng sẽ khiến cho không khí sôi nổi hơn: "Nhưng mà Uyển Thu cùng Tiểu Manh mình chưa có hẹn trước, nếu không đổi lại thành ban đêm nhá?"

"Cũng không nhất thiết phải là bạn cấp ba. Không phải cậu có một học tỷ ở Đông Đại sao?" Trần Hán Thăng nhắc nhở.

"Hôm nay chị ấy ở cùng bạn trai."

“Không sao, gọi cả bạn trai chị ấy đến đó cũng được.”

… . . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng cảm thấy vấn đề này không quan trọng, chỉ cần có thể che mắt bàn dân thiên hạ là được. Kết quả trong quán thịt nướng theo kiểu Hán Quốc này có bốn người.

“Đây là bạn trai học tỷ tên là Đỗ Minh Uy, còn đây là Trần Hán Thăng đang học ở Tài Viện.”

Tiêu Dung Ngư dừng lại một chút rồi mới nói thêm: “Là bạn học cấp ba của em.”

Tiêu Dung Ngư nói những lời này, có vài phần giận dỗi trong đó. Bởi vì mọi người đã trải qua một học kỳ rồi, thế mà Trần Hán Thăng còn chưa có biểu lộ lời nào. Đỗ Minh Uy cũng thỉnh thoảng nói một vài câu, còn thời gian chủ yếu là xoa xoa hơi nước thỉnh thoảng che mắt kính cũng quan sát Trần Hán Thăng.

Cơ bản Trần Hán Thăng giúp mọi người nướng thịt cùng tôm, chỉ trả lời những câu Tiêu Dung Ngư cố ý hỏi hắn mà thôi.

Một lúc sau, có tiếng chuông điện thoai vang lên. Tiêu Dung Ngư lên tiếng nhắc nhở: “Có người tìm cậu đấy?”

Lúc này Trần Hán Thăng mới giả vờ cầm điện thoại lên xem rồi nói: “Alo, ai vậy?”

“Tiểu Trần, là tao.”

Thì ra là Vương Tử Bác.

“Tại sao mày lại dùng một số lạ gọi cho tao, có chuyền gì rồi phải không?” Trần Hán Thăng hỏi.

Vương Tử Bác nói vào trong điện thoại: “Bên cạnh mày có ai không?”

Trần Hán Thăng liếc nhìn người bên cạnh sau đó trả lời: “Có Tiểu Ngư Nhi, bọn tao đang đi ăn.”

“Vậy mày ra ngoài một chút, tao có chuyện muốn nói.” Vương Tử Bác lập tức đưa ra yêu cầu.

Tiêu Dung Ngư nghe được giọng con trai vang lên trong điện thoại, nên cô ấy chẳng còn chú ý đến nội dung, bởi vì không còn hứng thú nữa.

Trong lòng Trần Hán Thăng cũng cảm thấy kỳ kỳ, có việc gì mà không muốn Tiêu Ngư Nhi biết đây.

“Tử Bác gọi điện, trong này ồn quá, mình ra ngoài một chút.”

Trần Hán Thăng tìm lý do nói.

Tiêu Dung Ngư gật gật đầu.

Trần Hán Thăng bước ra khỏi cửa hàng thịt nướng, ngoài này không khí thật là lạnh. Hắn châm điếu thuốc xong mới nói: “Hiện giờ không có ai bên cạnh. Mày có chuyện gì thì nói đi.”

Vương Tử Bác cố gắng hạ thấp âm thanh xuống nói: “Mày bây giờ có tiện hay không? Đến một cửa hàng đồ ăn tây tại Tân Thị Khẩu, ở đây còn có Hoàng Tuệ.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: “Mày cùng Hoàng Tuệ đã gặp mặt rủ nhau đi ăn rồi?”

“Có thật không?”

Vương Tử Bác nói vào trong điện thoại: “Hoàng Tuệ đã chính thức tìm được một việc tại Kiến Nghiệp rồi. Hôm nay cô

ấy cùng đồng nghiệp tới ăn cơm, sau đó gọi điện tới ký túc xá rủ tao đi cùng.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ, cảm thấy việc này có gì đó không ổn.

“Mới bắt đầu ăn, Hoàng Tuệ còn nói đùa tao có thể mời khách hay không. Nhưng tao lại lên tiếng đồng ý.”

Vương Tử Bác nói xong, lập tức không khí trở nên yên tĩnh. Tên này vội vàng nói vào trong điện thoại: “Tiểu Trần, tiểu Trần, mày còn đó không?”

Một lúc sau, Trần Hán Thăng mới nói ra: “Chẳng trách mày không muốn để Tiểu Ngư Nhi nghe được. Mày rõ ràng cũng biết đây là lừa mày đến để mày trả tiền.”

“Không phải vậy đâu.”

Vương Tử Bác giải thích: “Tại trong QQ tao có mời cô ấy ăn cơm. Hôm này vừa đúng dịp thôi.”

Hắn nói cần phải cúp điện thoại, nên Vương Tử Bác vội vàng nói: “Trên người tao không đủ tiền trả bữa ăn này. Bữa ăn có chút đắt, việc này lại không tiện cùng người khác nói ra.”

Trần Hán Thăng hỏi: “Bữa ăn này phải trả bao nhiêu?”

“Ba người ăn không sai lệch lắm, khoảng 800 tệ.”

“Uống rượu rồi?”

Trần Hán Thăng lập tức đoán được.

“Uống chút rượu đỏ.”

Vương Tử Bác ấp úng trả lời.

Trần Hán Thăng lại lần nữa yên lặng. Vương Tử Bác lên tiếng cầu xin: “Tao giả vờ đi nhà vệ sinh để gọi điện cho mày,

không thể đi quá lâu được. Mày nhớ tranh thủ thời gian tới đây nhá.”

Nếu như đây không phải là Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng sẽ mặc kệ. Trên thế giới này có nhiều người ngu như vậy, chắc chắn không chỉ có một người.

Nhưng nói gì thì nói, mình cũng có phần trách nhiệm trong việc này. Dù sao hai người này gặp nhau trong chuyến đi Xuyên Du cùng mình.

Trần Hán Thăng bước vào quán thịt nướng, kéo Tiêu Dung Ngư ra ngoài, dùng lý do “thân thể Vương Tử Bác không khỏe”, nên hắn muốn đến xem chút.

Tiêu Dung Ngư nghe xong cũng cảm thấy lo lắng, nên giục: “Để mình cũng đi với cậu.”

“Không cần đâu.”

Trần Hán Thăng khoát tay: “Cậu cùng mọi người ăn đi, mình đến đó sẽ gọi lại cho cậu.”

Hai người nói chuyện bên ngoài. Bên trong Đỗ Minh Uy cùng Hiểu Cẩn cũng nói chuyện với nhau.

“Đây là bạn trai Tiêu Dung Ngư sao? Anh cảm giác cậu ta có vẻ hơi bình thường.”

Đỗ Minh Uy cảm giác kỳ lạ: “Hà Dĩ Xán đẹp trai hơn nhiều, thế mà Tiêu Dung Ngư còn chẳng thèm ngó ngàng đến.”

Cố Hiểu Cẩn giải thích: “Hai người không phải tình cảm nam nữ đâu. Từ khi lên đại học, Trần Hán Thăng còn chưa có tỏ tình, làm cho Tiểu Ngư Nhi vừa tức vừa gấp, nhưng chẳng có biện pháp nào.”

“Kiểu này sao.”

Đỗ Minh Uy lắc đầu, không thể hiểu nổi.

Một lát sau Tiêu Dung Ngư trở về. Cô giúp Trần Hán Thăng giải thích lý do tại sao phải rời đi. Mọi người ăn xong Tiêu Dung Ngư chuẩn bị kéo Cố Hiểu Cẩn ra ngoài.

"Còn chưa trả tiền mà."

Đỗ Minh Uy cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này người phục vụ đi tới, lên tiếng nói: "Người kia đã trả tiền cho bàn này rồi."

Cố Hiểu Cẩn đánh nhẹ vào người Tiêu Dung Ngư nói: "Trộm thanh toán cũng không nói trước một chút."

… . . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Không phải em trả."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu.

"Thế sao em còn tùy tiện kéo chị ra ngoài?"

Cố Hiểu Cẩn nói: "Chẳng may người ta giữ lại vị tội ăn quịt thì sao?"

"Bởi vì em tin Trần Hán Thăng nhất định đã làm tốt chuyện này rồi.

Vẻ mặt Tiêu Dung Ngư nói ra những lời này có phần tự hào.

Vô tình Cố Hiểu Cẩn liếc mắt về phía Đỗ Minh Uy, như kiểu trả lời đây chính là lý do tại sao Tiêu Dung Ngư để ý tới Trần Hán Thăng.

Nhưng hiện giờ Trần Hán Thăng đang cố gắng đè nén cảm xúc của mình bước tới nhà hàng đồ Tây ở Tân Thị Khẩu. Hắn suy nghĩ nên khuyên nhủ Vương Tử Bác. Nhưng sau khi đến nơi, nhìn thấy Vương Tử Bác thì ý nghĩ đột nhiên thay đổi.

Ánh mắt của thằng này mang theo quá nhiều cảm xúc. Bên trong đó chứa đựng lòng tự trọng của một thằng con trai, pha thêm chút đau lòng vì sắp phải bỏ ra số tiền lớn để trả bữa ăn này, kèm thêm một chút sự chờ mong nữa.

“Đây là bạn nối khố của em tên là Trần Hán Thăng.”

Nhưng Hoàng Tuệ đối mặt với Trần Hán Thăng có chút mất tự nhiên. Cô chỉ đơn giản chào hỏi chút, sau đó vội vàng ăn cho nhanh rồi đứng lên rời đi.

… . . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Bữa ăn 700 tệ kèm theo ánh nến cùng rượu vang đỏ còn thừa lại không ít. Vương Tử Bác cảm thấy để lại quá lạng phí, nên vừa cố gắng ăn vừa cố gặng cười gượng: “Tiểu Trần, mày cũng ăn đi, 800 tệ đấy.”

Trần Hán Thăng thở dài, 800 tệ nha. Vừa rồi 4 người ăn thịt nướng, thế mà chỉ mất 80 tệ.

Đây mới được gọi là bệnh sĩ chết trước bệnh tim nha!

Chương 123: rau xanh củ cải, mỗi người đều có yêu

“Nôn ~ “

Vương Tử Bác không biết đã ợ biết bao nhiêu lần, ăn xong lại nôn, nhưng lúc cậu ta nhìn lại đống đồ ăn còn sót lại trên bàn thì nâng cốc rượu đỏ uống ực một hớp, nghỉ ngơi một lúc lại tiếp tục ăn.

“Cậu ăn nhanh lên một chút, đây là bò bít tết đó.”

Vương Tử Bác nhìn thấy Trần Hán Thăng cơ bản không động đũa, cảm thấy cậu ta đang lo lắng chuyện gì.

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Tớ ăn rồi, cậu cũng đừng vì tiền mà đau lòng nữa, chỉ có 800 tệ mà thôi. Cơ thể quan trọng hơn cả, đừng để dạ dày bị bệnh.”

Vương Tử Bác không nói gì.

Trần Hán Thăng không buông tha: “Không phải dì Chu một tháng cho cậu 600 tệ tiền sinh hoạt phí sao, hai tháng gom lại, không đủ tớ lại cho cậu mượn, còn có thể vay mời Hoàng Tuệ thêm một bữa nữa.”

Nghe đến đó, độc tác nhai : nghiền bít tết của Vương Tử Bác lập tức chậm lại.

Trần Hán Thăng không mắng cũng không khuyên, hắn dùng thủ đoạn mềm dẻo một đao đao đâm vào trong lòng đang khó chịu của Vương Tử Bác.

Cơm nước xong Trần Hán Thăng giúp đỡ tính tiền. Sau khi xuống lầu,Vương Tử Bác chiếc Satana cũ nói: “Xe của cậu?”

“Tớ đưa cậu trở về.”

Vương Tử Bác do dự một chút, sau đó mới mở ghế lái phụ đi vào.

“Lúc nãy còn không muốn vào?”

Trần Hán Thăng một bên đánh tay lái, vừa nói.

Vương Tử Bác không lên tiếng, một lát sau cậu ta móc ra 300 tệ nói: “Tớ hiện tại chỉ có từng này, còn 500 tệ tháng sau trả lại cho cậu.”

Trần Hán Thăng không muốn: “Cậu cầm về đi, hiện tại tớ không có thiếu 300 này.”

Vương Tử Bác cũng kiên cường, trực tiếp để 300 tệ ở trên xe, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không nói lời nào.

Trần Hán Thăng nói rằng: “Con mẹ nó, cậu xả bực tức trên người tớ làm gì, tớ cũng không phải là người mà cậu mời mà?”

“Ai cùng cậu trút giận.”

Vương Tử Bác không thừa nhận.

Hiện tại tâm tư của cậu ta rất phức tạp, lúc bắt đầu thì lo lắng về chuyện không trả nổi tiền, tiếp đó đón nhận sự giúp đỡ của Trần Hán Thăng thì cậu ta rất cảm kích, sau đó bị Trần Hán Thăng nói lại cảm thấy rất khó chịu, hơn nữa cũng đau lòng vì tiền, vì lẽ đó đặc biệt rối rắm.

Cho nên lúc nhìn thấy Trần Hán Thăng có xe, Vương Tử Bác đột nhiên rất khó chịu.

Trần Hán Thăng nở nụ cười: “Lão tử giúp cậu trả tiền, cậu không coi đó là ân huệ coi như không có gì sao lại còn lấy oán trả ơn thế?”

Mặt Vương Tử Bác không phản ứng, một lát sau cậu ta mở miệng: "Trước đây cậu theo đuổi Tiểu Ngư Nhi, cô ấy lúc ấy không chấp nhận, nhưng sao bây giờ cô ấy lại thay đổi thế?"

"Đầu tiên tớ muốn cậu nhớ rõ điều này, bản chất của Tiêu Dung Ngư cùng Hoàng Tuệ không giống nhau."

Trần Hán Thăng cường điệu nói: "Tiêu Dung Ngư nếu như không thích cậu thì cậu đưa cho cô ấy núi vàng núi bạc cô ấy cũng sẽ không cần, nếu như cô ấy yêu thích cậu, coi như cậu chỉ đưa cho cô ấy một túi giấy phổ thông thì vẫn sẽ vui vẻ nhận lấy. Chuyện buổi trưa ngày hôm nay cậu cảm thấy Tiểu Ngư Nhi làm được không?"

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, yên lặng lắc đầu một cái.

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Còn nữa, tớ cùng Tiểu Ngư Nhi trước đó là đã có cảm tình, trước tiên không nói nhận thức của cha mẹ. Coi như trong đám bạn học khoảng cách là một tầng giấy thì loại giấy này chọc thủng lập tức thành bạn bè trai gái."

"Hiện tại cậu đã chọc thủng sao?"

Vương Tử Bác hỏi.

Trần Hán Thăng gật gù: "Chọc thủng, thế nhưng tớ đã vá lại rồi."

Vương Tử Bác biết là bởi vì Thẩm Ấu Sở, trong lòng mắng một câu: "Cặn bả nam!"

Đến cửa đại học công nghiệp, Trần Hán Thăng lại đưa 300 tệ lại cho Vương Tử Bác: "Cậu không thể là cặn bã nam, nhưng cũng đừng làm chó liếm. Chuyện 800 tệ ngày hôm nay coi như là học phí đi."

Vương Tử Bác há mồm muốn nói cái gì, muốn nói xong lại thôi.

Trần Hán Thăng nhìn bộ dáng này, hắn biết chó liếm sẽ còn tiếp tục liến, hiện tại khuyên nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Hắn cầm 300 tệ ném ra ngoài sau đó quay xe rời đi.

Tiền giấy bị gió thổi đến trên đất nhẹ nhàng sát động, phát sinh một loại tiếng vang "Chít chít", Vương Tử Bác lại khom lưng nhặ tiền lên.

Cậu ta không về ký túc xá, mà là lại đi tới tiệm Internet gần đó, đăng nhập QQ rồi tìm Hoàng Tuệ, nhắn cho cô ấy một tin: "Buổi trưa hôm nay ăn như thế nào, lần sau còn muốn nữa không?"

Sau đó cậu ta nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, chờ đợi khoảng khắc ảnh chân dung QQ nhấp nháy.

.....

Sau khi Trần Hán Thăng về trường học, nhận được thông báo của đoàn ủy, đại khái là chuyện hội thao mùa xuân.

Tại phòng họp đoàn ủy học sinh đã ngồi ở đấy không ít, Trần Hán Thăng xem xét nhìn, nam đều rất soái, nữ cũng rất đẹp, không nghĩ tới Quan Thục Mạn lại đẹp như vậy.

Chỉ chốc lát sau "Đen dài thẳng(Chân dài đen)" Quan Thục Mạn đi giày bệt bước vào, cô vuốt bộ tóc dài: "Bây giờ bắt đầu buổi họp, chủ yếu thảo luận hội thao mùa xuân Tài Viện có hay không tiến hành như thường lệ?"

"Ý kiến của lãnh đạo trường thì sao?"

Chủ tịch viện hội học sinh Trâu Tuấn nói.

Trâu Tuấn là học sinh năm 4 Tài Viện, đã xác định sẽ ở lại trường làm phụ đạo viên, hiện tại cũng là trợ thủ đắc lực của

Quan Thục Mạn.

Quan Thục Mạn lắc đầu một cái: "Lãnh đạo trường nhường cho chúng ta thảo luận trước, căn cứ vào ý kiến của chúng ta rồi thương lượng sau."

Trâu Tuấn trầm ngâm một hồi nói: "Tôi cảm thấy hội thao năm nay có thể tạm dừng, dù sao hiện tại dịch bệnh nghiêm trọng, tuy rằng Giang Lăng vẫn chưa có ca bệnh nào, có điều chỉ sợ vạn nhất."

Ý nghĩ của cậu ta là đứng ở lập trường của trường học, duy trì ổn định an toàn làm chủ.

"Thiêm Dụ, ý nghĩ của cậu thì sao?" Quan Thục Mạn hỏi.

Phó chủ tịch hội học sinh Trần Thiêm Dụ hắng giọng một cái, cười nói: "Thưa cô Quan, chủ tịch Trâu, các vị bạn học chào mọi người."

"Tôi cảm thấy hiện tại tuy dịch bệnh đang nghiêm trọng, thế nhưng hội thao mùa xuân cần phải diễn ra, bởi vì như vậy có thể ổn định trạng thái trong lòng của mỗi người, cổ vũ bạn học rèn luyện thêm nữa, không muốn cả ngày ở trong ký túc xá khó chịu ngửi giấm trắng."

Trâu Tuấn liếc mắt nhìn Trần Thiêm Dụ không lên tiếng.

Trần Thiêm Dụ là Tài Viện có tiếng nhị đại phú, Trần Hán Thăng chỉ có cái Satana cũ để đi lại nhưng cậu ta đã lái chiếc Lexus nhập khẩu ở trong Tài Viện.

Hai đại biểu hội học sinh ý kiến ngược lại với nhau, Quan Thục Mạn lại hỏi những người khác, Trần Hán Thăng đúng là chống đỡ ý nghĩ của Trần Thiêm Dụ. Có điều lại có nhiều người ủng hộ quyết định của Trâu Tuấn ngay cả Quan Thục Mạn cuối cùng cũng từ góc độ an toàn để cân nhắc, quyết định từ bỏ hội thao mùa xuân lần này.

Sau khi hội nghị kết thúc, lúc Trần Thiêm Dụ đi xuống lầu đụng phải Trần Hán Thăng, nói rằng: "Lúc nãy ở trên hội nghị, cậu nói rằng muốn dẫn bạn học cả lớp đi leo núi?"

Trần Hán Thăng gật gù: "Tớ nhìn thấy tâm tình của mọi người gần đây không được tốt, dự định tổ chức một lần hoạt động chơi xuân."

Trần Thiêm Dụ tán thành nói: "Sinh viên đại học vốn là nên tích cực giống như cậu, hiện tại mọi người có vẻ trưởng thành hơi sớm rồi."

Hai người hàn huyên một hồi, đang muốn cáo từ, Trần Hán Thăng đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Ban chúng ta có một bạn học muốn vào trạm phát thanh, tôi thì không muốn đi tìm Quan lão sư, bên này cậu có thể giúp đỡ được không?"

Trần Thiêm Dụ sửng sốt một chút, trước đây hai người lại không quá quen thuộc. Cậu ta chỉ biết Trần Hán Thăng là đại biểu trường học gây dựng sự nghiệp, ở bên trong hệ nhân văn rất nổi danh, không nghĩ tới cậu ta lại yêu cầu như vậy.

"Gần đây trạm phát thanh vừa vặn có người muốn thi nghiên cứu nên rời đi, cậu có thể gọi bạn học kia tới xem qua một chút, nếu như có thể lập tức sắp xếp để cô ấy thử xem." Trần Thiêm Dụ suy nghĩ một chút nói.

Trần Hán Thăng gọi điện thoại kêu Thương Nghiên Nghiên đến, còn lặng lẽ phát cái tin tức nói rằng: "Cậu trang điểm cùng với mặc trang phục đẹp tý, ngày hôm nay phó chủ tịch phỏng vấn."

Chỉ chốc lát sau Thương Nghiên Nghiên đã tớ, cùng với chiếc váy dài đến đầu gối, yêu diễm trang điểm đậm, vừa tới bên người tràn đầy hương thơm.

Trần Hán Thăng không nhịn được lắc đầu một cái, cũng trách mình nói không rõ, khả năng ở trong lòng Thương

Nghiên Nghiên đẹp đẽ chính là một khả năng của cô.

Có điều Trần Thiêm Dụ nhìn có chút đờ ra, trước khi cô ấy mở miệng cậu ta quay sang đối với Trần Hán Thăng nói: “Tôi cảm thấy rất tốt, đến lúc đó sắp xếp đi trạm phát thanh thử xem đi.”

… . . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

(Nếu có gì sai sót ở khâu dịch thuật hay chính tả, mọi người hãy vào luận truyện tại bạch ngọc sách để mình sửa nhé <3)

Chương 124: Vạch ra kế hoạch

“Thời gian bên nhau quả là ngắn ngủi, hôm nay những khoảng khắc sung sướng bên nhau chuẩn bị kết thúc, để ngày mai chúng ta gặp nhau, gặp lại, các bạn học.”

Bên trong căn cứ lập nghiệp 101, vang lên những âm thanh quen thuộc được phát ra bởi đài phát thanh trường. Hồ Lâm Ngữ khó chịu nói: “Trần Hán Thăng, sao cậu có thể xin cho loại người như Thương Nghiên Nghiên vào đài phát thanh trường vậy? Trước đó đã đồng ý cho tôi mạ vàng ở hội học sinh cơ mà?”

Trong lòng Hồ Lâm Ngữ, Thương Nghiên Nghiên tuyệt đối không thể tự mình vào được đài phát thanh trường, trừ khi có người giúp mà thôi.

Mà ở trong lớp ngoại trừ Trần Hán Thăng ra cũng không ai có khả năng làm được điều này.

Với lại, chính bản thân Thương Nghiên Nghiên cũng lớn tiếng hô hào, người giúp mình chính là lớp trưởng đại nhân.

Thật ra, Trần Hán Thăng cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Bản thân mình cũng không ngờ tới cô nàng được nhận nhanh như vậy. Trần Thiêm Dụ không có hứng thú với những cô gái quá ngây thơ, không nghĩ tới lại chọn ngay cô gái xinh đẹp quyến rũ là Thương Nghiên Nghiên.

Nhưng có một điều quan trọng là Thương Nghiên Nghiên lại không thèm để ý một đại gia Trần Thiêm Dụ.

“Vào hội học sinh mạ vàng là chuyện nhỏ thôi, cậu gấp làm gì.”

Sang năm, khả năng cao Trần Hán Thăng sẽ tiến vào vị trí phó chủ tịch hội học sinh, khi đó chủ tịch sẽ là Thích Vi. Đến lúc đó, dựa vào quan hệ giữa hai người, nhét ai đó vào hội học sinh mạ vàng là chuyện nước chảy mây trôi mà thôi.

Nhưng hắn cũng không nói quá rõ ràng cho Hồ Lâm Ngữ biết, sợ cô nàng không cẩn thận tiết lộ ra chuyện này, làm ảnh hưởng đến hình tượng đường đường chính chính của mình.

Phó chủ tịch chưa phải là mục tiêu cuối cùng, mà phải là chủ tịch mới được.

“Với lại, vị trí ở đài phát thanh có dành cho cậu cũng không được. :

Đây là lời nói rất thật lòng của Trần Hán Thăng. Tiếng địa phương của Hồ Lâm Ngữ quá nặng, nên rõ ràng không thể vào vị trí này được.

Hồ Lâm Ngữ tức giận, kéo khẩu trang xuống, nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Theo mình, cậu nên kéo lên đi. Cậu chỉ để lộ ra cặp mắt vẫn có thể chấp nhận là xinh đẹp.”

“Ấu Sở, cậu có thể chỉ dậy một chút cho Trần Hán Thăng có được hay không?”

Hồ Lâm Ngữ không còn cách nào khác, bèn quay qua phàn nàn với Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở có chút thẹn thùng, cúi đầu xuống. Ngoại trừ Lương Mỹ Quyên ra, còn ai có thể chỉ dạy Trần Hán Thăng đây.

“Đi, lao động là vinh quang.”

11h, Trần Hán Thăng chuẩn bị đi tới nhà máy thiết bị điện tử Tân Thế Kỷ thu hàng chuyển phát. Hôm nay đến lượt hắn làm chuyện này.

Từ tháng ba bắt đầu, qua gần một tháng tiếp nhận công việc chuyển phát của nhà máy thiết bị điện tử của Hỏa Tiễn 101, vẫn chưa có việc gì phát sinh thêm, làm cho Chung Kiến Thành nhìn thấy chỉ còn cách tặc lưỡi không thôi.

Trần Hán Thăng đang định đạp chân ga, bỗng một hình bóng bước tới, trên tay cầm theo một bát nhỏ.

"Rễ tràm."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Sau khi Trần Hán Thăng uống xong, Thẩm Ấu Sở rửa bát mang vào phòng. Hồ Lâm Ngữ tỏ ra lo lắng: "Ấu Sở, cậu dùng hết tâm tư đặt lên một người con trai. Sau này tên đó thay đổi tính nết thì sao?"

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên nhìn Hồ Lâm Ngữ, suy nghĩ một lúc rồi mới lắc đầu nói: "Mình, mình cũng không biết."

… . . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng đến nhà máy sản xuất Tân Thể Kỷ, trước tiên cũng chưa vội bắt tay vào làm việc. Sau khi đỗ xe, hắn lại chỗ bảo vệ nói chuyện cùng chém gió một lúc.

"Trần tổng."

Bảo vệ nhận lấy điếu thuốc của Trần Hán Thăng sau đó nói: "Người dưới trướng của anh chịu khó thì chịu khó thật đấy. Nhưng để tìm ra một người biết nói chuyện như ngài lại quá ít. Có một số việc chùng tôi vì ngài nên mới cố tình sắp xếp đấy."

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: "Cám ơn các anh, cuối tháng nhận tiền lương sẽ mời các anh một bữa."

"Đấy nhìn xem, Trần tổng là người sáng sủa thông minh biết bao."

Nhưng thời điểm Trần Hán Thăng đến trước khu nhà hành chính, thì lập tức ném điếu thuốc đi, chỉnh trang lại quần áo, rồi lấy ra một bịch hoa quả bước vào trong đấy.

"Văn tỷ, hôm trước chị nói là họng không thoải mái. Nên hôm nay em cố tính mua cho chị một ít quả lê này."

Mọi người gọi cô ấy là 'Văn tỷ' làm ở chỗ tiếp khác trước khu nhà hành chính, khoảng chừng 20 tuổi. Trần Hán Thăng còn chẳng nhớ nổi cô ấy họ là gì, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ mình đang rất quan tâm.

"Ôi, chuyện này… Hán Thăng, lần sau không nên khách khí như vậy nữa nhá."

Văn tỷ tươi cười cầm lấy túi lê.

Hàng hóa chuyển phát nhanh trước tiên phải đặt hết tại trước khu hành chính, sau đó thông kê phân loại rồi đăng ký. Cuối cùng mới dùng xe kéo trở đến cổng đặt lên xe chuyển phát nhanh của Thâm Thông, để họ vận chuyển đi.

Trần Hán Thăng cùng Văn tỷ quan hệ rất tốt. Hai người đứng một góc nói chuyện với nhau. Văn tỷ nói: "Hán Thăng, người bên cậu chẳng ai biết nói chuyện cả. Chỉ đến đây chăm chú vào công việc kiểm kê hàng hóa thôi, làm chị đây buồn muốn chết.

Trần Hán Thăng cười cười: "Khả năng bọn họ chưa được gặp ai xinh đẹp như Văn tỷ, nên có phần quá khẩn trương chăng."

"Ai u, cái miệng ngọt xớt này."

Văn tỷ đem lê gọt vỏ, cắt thành hai nửa nói: “Cậu cũng ăn đi.”

Trần Hán Thăng không muốn cùng cô ăn cùng một trái, nhưng ngoài miệng lại nói khác: “Văn tỷ, lê không thể cắt đôi ra ăn được, tách ra sẽ có hàm ý là tách rời, có ý nghĩa không tốt.”

Văn tỷ nghe những lời này cảm thấy có vẻ đúng. Hiện tại, cô thật sự rất thích Trần Hán Thăng, nên còn chưa muốn tách rời.

Đúng lúc này, chủ nhiệm phòng hành chính tên là Khúc Mỹ Hằng đi tới kèm theo tiếng giày cao gót ‘cạch cạch cạch’ . Văn tỷ nhanh chóng cúi đầu xuống, ra vẻ làm việc.

Nhưng Khúc Mỹ Hồng không phải tới tìm cô ấy, mà muốn tìm Trần Hán Thăng: “Hán Thăng, lần trước bài tập làm khó đứa bé nhà chúng ta. Cậu đã giúp làm thật sự rất chuẩn xác.”

Trần Hán Thăng khiêm tốn nói: “Không phải em làm đâu. Mà em mang về nhờ bạn học làm giúp đấy.”

“Tóm lại người hỗ trợ chính là cậu, lần sau có chuyện tôi còn tìm cậu nữa đấy.”

“Không sao đâu, Mỹ Hồng tỷ.”

… . . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng dùng tất cả tài nguyên trong tay mình, hốt thuốc đúng bệnh. Hắn kết nối với tất cả nhân viên trong nhà máy Tân Thế Kỷ mà hắn có khả năng tiếp xúc.

Bao gồm cả Triệu Xuân Minh lòng tham không đáy.

1h chiều, Trần Hán Thăng đạp xe kéo chở tất cả hàng hóa đã thông qua đăng ký ra ngoài cổng. Một lát sau, xe chuyển phát nhanh của Thâm Thông đã tới để nhận hàng.

Ngay thời điểm bỏ hàng lên xe, chiếc xe thể thao màu hồng lại xuất hiện lần nữa. Đây là lần thứ hai hắn gặp được sau cái đêm hôm đó.

Chiếc xe thể thao giảm tốc độ để qua cổng, cô gái ngồi trên xe khả năng đã quên đi Trần Hán Thăng, cũng có thể hiện tại Trần Hán Thăng mặc bộ đồ chuyển phát nhanh, khác xa cái người mà cô từng hỏi đường hôm trước.

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm tính toán, có nên sáng tạo cơ hội gặp lại lần nữa hay không. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

"Hán Thăng à, tôi nhìn thấy cậu ở tại cổng ra vào, chút nữa đưa cậu đi một nơi." Triêu Xuân Minh nói qua loa trong điện thoại.

Trần Hán Thăng do dự giây lát, cuối cùng cũng từ bỏ 'nhân vật lớn' đang ngồi trong xe kia. Hắn nói vào trong điện thoại: "Được."

Cúp điện thoại, Trần Hán Thăng nở nụ cười lạnh lùng. Đến bây giờ, Khổng Tĩnh còn chưa có lần nào sai phó mình, không ngờ tên chó Triệu Xuân Minh này thực sự coi mình là đồ chơi, thật sự coi mình là lái xe kiêm cái máy ATM.

Hắn lấy ra máy ghi âm, kiểm tra kỹ lại một lần, sau đó bỏ vào túi. Hôm nay sẽ là cái bẫy hắn cần phải đặt.

"Quản đốc Triệu, hôm nay chúng ta đi đâu đây?"

Trần Hán Thăng cười hỏi, tỏ ra rất nhún nhường.

"Đi Thiên Thủy Nhã Tập uống trà. Tôi đã hẹn với phó xưởng trưởng rồi."

Thiên Thủy Nhã Tập là một quán trà thuộc khu Giang lăng. Thời điểm hắn bước tới cửa, Triệu Xuân Minh còn không có ý

định dẫn Trần Hán Thăng đi vào, tên này quay lại nói: "Cậu chờ tôi ở chỗ này."

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý.

Nhưng Triệu Xuân Minh đi không được vài bước, ở đằng sau Trần Hán Thăng lớn tiếng gọi: "Quản đốc Triệu, túi của ngài này."

Triệu Xuân Minh nhìn lại, quả nhiên là cặp công văn của mình quên chưa cầm. Tên này quay lại cầm lấy rồi vội vội vàng vàng bước vào quán trà.

Chương 125: Tôi là người ác

“Cô ấy là công chúa, nhưng lại là một cô công chúa không được may mắn. Mẹ cô ấy ở Trịnh gia không có địa vị gì, chỉ giống như một tiểu thiếp mà thôi.”

“Tài sản Trịnh gia rất lớn, có khoảng 1 tỷ, nhưng chỉ chia cho cô ấy một nhà máy điện tử thuộc loại bé nhất trong số những nhà máy mà họ sở hữu.”

“Đã thế cô ấy vừa từ Mỹ du học trở về, trình độ cao thì thế nào, kinh nghiệm làm việc không có, mới chân ướt chân ráo trở về đã đòi cải cách. Lý Đầu Nhĩ nhận được áp lực quả thật rất lớn.”

“Trịnh Quan Thị, cái tên này thật khó nghe.”

“Cái gì mà Trịnh Quan Thị, phải là Trịnh Quan Đề mới đúng.”

… . . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Buổi chiều, Triệu Xuân Minh đi tới Thiên Thủy Nhã Tập uống trà. Nên Trần Hán Thăng lập tức mang bút ghi âm giấu vào trong túi bỏ tài liệu. Quả nhiên ghi được không ít nội dung.

“Trịnh Quan Đề.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm cái tên này, mở Baidu ra tìm kiếm thì thấy nội dung đã bị người ta ẩn đi.

Hắn chú ý tìm kiếm thêm thông tin về Trịnh gia, nhưng trên này chẳng có tý thông tin nào hữu dụng. Chỉ nhận được vài thông tin gần đây, tam phòng * có chút động tĩnh, cùng

một vài kênh thông tin ước tính giá trị tài sản của 3 nhóm người này.

(*Tam phòng: Đây là dòng chính trong một gia tộc lâu đời)

Những người này cách người bình thường quá xa. Mà hiện tại, Trần Hán Thăng cũng là người bình thường, nên có rất nhiều thông tin không thể hiểu được.

"Xoẹt, xoẹt."

Trần Hán Thăng bật lửa, nghĩ xem mình nên sử dụng nội dung trong máy ghi âm thế nào đây.

Hắn vừa quay đầu lại đã thấy Thẩm Ấu Sở đang đứng nhìn mình chằm chằm. Hai người đối mặt nhau, làm cho cô nàng thẹn thùng cúi đầu xuống tiếp tục đọc sách.

"Nhìn gì vậy? Trông như cô gái ngốc vậy."

Trần Hán Thăng nghiêm mặt hù dọa.

Thẩm Ấu Sở không hiểu tại sao lại như vậy, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng.

Ý muốn trêu đùa của Trần Hán Thăng lại nổi lên. Hắn kéo ghế lại gần, dùng chân nhẹ nhàng đụng vào Thẩm Ấu Sở.

Hiện tại, dù cho đã là ban đêm, cũng không còn công việc gì, nhưng ngẫu nhiên vẫn có học sinh bước ngang qua phòng này. Nên Thẩm Ấu Sở rụt chân lại đặt sang chỗ khác.

Da mặt cô bé rất mỏng, sẽ không vì bất cứ lý do gì công khai chuyện anh anh em em cả.

Trần Hán Thăng không muốn chỉ có vậy, vẫn rướn chân theo. Còn Thẩm Ấu Sở lại cố gắng di chuyển sang chỗ khác.

Kết quả, Trần Hán Thăng nằm dài ra ghế đẩu, chân thì đặt lên chân Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở không còn cách nào, lấy tay nhẹ nhàng gạt ra nói: “Không, không muốn như vậy.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng cười cười, không tiếp tục dùng chân đang tiến lên gần đùi di chuyển nữa, nhưng lại giơ tay kéo khẩu trang trên mặt Thẩm Ấu Sở xuống.

Một khuôn mặt hồng hào hiện ra dưới ánh đèn. Bởi vì hành động có vẻ quá phận của Trần Hán Thăng, nên miệng cô bé đang chu lên tỏ vẻ tức giận, nhưng không dám nói gì.

Thật ra, dáng vẻ Thẩm Ấu Sở cực kỳ xinh đẹp, từ khi dậy thì đã lộ ra vẻ chim sa cá lặn. Nhưng cô quá mức ngây thơ, ánh mắt trong suốt đến kỳ lạ, chỉ trơ mắt ra nhìn Trần Hán Thăng trêu chọc dẫn đến hoàn cảnh khốn cùng.

Trần Hán Thăng còn định tiếp tục trêu đùa, không ngờ bảo vệ trường đến trước cửa lên tiếng nói: “Ông chủ Trần, ngoài cổng có 2 người nói là đồng hương của ngài.”

Từ khi thành lập căn cứ lập nghiệp 101, xe chuyển phát nhanh sẽ thường xuyên đi vào nơi này, cộng với sự việc của Thương Nghiên Nghiên, nên Trần Hán Thăng đều đem phòng bảo vệ ‘thu phục’ .

Cho nên những người này cũng vui đùa gọi hắn là ‘ông chủ Trần’ .

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: “Ai đến tìm mình mà không trực tiếp đến đây vậy? Hiện tại trường học cũng đầu cần phải ghi danh.”

Bảo vệ trả lời: “Hai người đó không phải sinh viên. Một trong hai người, có một cậu nhuộm tóc vàng khè, cho nên bị chúng tôi cản lại.”

“Đồng hương, mà lại nhuộm tóc vàng.”

Đột nhiên Trần Hán Thăng nghĩ tới điều gì, nhưng còn chưa xác định, nên vội đứng lên nói: “Mình đi xem chút.”

Trần Hán Thăng đi tới cổng, quả nhiên là ‘Trường Mâu’ Trương Vệ Vũ, cùng ‘Áp Mâu’ Trương Vệ Lôi, hai anh em bọn họ. Trông 2 người có vẻ tiều tụy, bờ môi trắng bệch, tóc tai đầy bụi bẩn.

“Hán Thăng. .”

Trương Vệ Vũ lên tiếng, giọng nói có vẻ khàn khàn.

Trần Hán Thăng không nói gì, vẫy tay bảo ý bảo hai người vào trong trường cái đã. Sau đó hắn lấy từ trong túi ra gói thuốc lá, đưa cho bảo vệ nói: “Cám ơn anh.”

Bảo vệ nhìn lại thấy bao thuốc lá, nên mặt mày hơn hở nói: “Ông chủ Trần khách khí quá.”

“Hôm trước, tôi có đưa cho anh số điện thoại rồi cơ mà? Tại sao không gọi?”

Trần Hán Thăng hỏi Trương Vệ Vũ.

“Không có tiền gọi điện thoại.”

Trương Vệ Vũ nhỏ giọng nói: “Bọn tao từ trong nhà máy trốn ra, tiền còn không kịp mang theo.”

Trần Hán Thăng nhíu mày: “Nhà mày của đám xã hội đen?”

“Không phải, nhà máy chân chính.”

Thanh âm Trương Vệ Vũ khô rát nói: “Đánh nhau nên bị đuổi ra ngoài.”

Trần Hán Thăng vừa trò chuyện vừa dẫn hai người về căn cứ 101.

Thẩm Ấu Sở thấy có thêm hai người xa lạ nên có chút ngạc nhiên. Nhưng người quen của Trần Hán Thăng tương đối nhiều, khách khứa không phải chỉ có mình sinh viên. Nên cô chủ động rót hai cốc nước ấm để lên bàn.

“Cám ơn.”

Trương Vệ Vũ khách khí nói. Còn Trương Vệ Lôi bỏ qua công đoạn này, tên này cầm lấy cốc nước, uống ‘ừng ực’ .

Trần Hán Thăng nhìn hai người, đoán được họ còn chưa ăn gì, nên nói Thẩm Ấu Sở mua chút bánh mì về đây.

“Năm ngoái, thời điểm chúng ta gặp mặt. Tao nói là sẽ đến Kiến Nghiệp kiếm việc làm…”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trương Vệ Vũ bắt đầu giải thích nguyên nhân.

Đúng thật, qua tết là hai người lên Kiến Nghiệp và tìm được một công việc ở một xưởng tại Phổ Khẩu. Vốn công việc đang rất thuận lợi, nhưng tính cách Trương Vệ Lôi có phần ngổ ngáo, nên chỉ vì một nguyên nhân nho nhỏ đã làm ầm ĩ với người khác, sau còn không kiềm chế được bản thân mà biến thành đánh nhau.

Quan trọng là người này, có hẳn một đội đồng hương làm tại nơi này, người đông thế mạnh. Hai anh em đánh không lại, cộng thêm Trương Vệ Vũ không có ý định đánh lại, nên chỉ còn cách chạy trốn khỏi nhà máy.

Hai người không dám quay lại, trên người lại không có tiền. Kiến Nghiệp lớn như vậy, nhưng không còn chỗ dung thân. Cuối cùng Trương Vệ Vũ nhớ đến Trần Hán Thăng.

Sau khi Thẩm Ấu Sở mang bánh mỳ trở về. Trần Hán Thăng nói cô về ký túc xá nghỉ ngơi trước đi.

Trương Vệ Vũ xấu hổ, cầm lấy bánh mì, không ngờ mình rời vào hoàn cảnh khốn cùng thế này.

“Sau này các người định làm gì.”

Trần Hán Thăng từ tốn châm điếu thuốc, sau đó lên tiếng hoi.

“Còn chưa biết thế nào.”

Hiện tại, Trương Vệ Vũ không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Trần Hán Thăng nhìn hai anh em bọn họ, sau đó nghĩ tới đoạn ghi âm của Triệu Xuân Minh, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu hai người có ý định về Cảng Thành, thì tôi sẽ giúp hai người trả tiền đi lại. Còn hai người vẫn có ý định ở lại nơi này, tôi sẽ giúp hai người tìm một công việc.”

“Tao không về đâu.”

Trương Vệ Vũ tỏ ra kiên quyết nói: “Đã quyết tâm ra ngoài rồi, nên tao không có ý định quay lại Cảng Thành.”

“Còn cậu?”

Trần Hán Thăng nhìn qua Trương Vệ Lôi nói.

Thật ra bản thân Trương Vệ Lôi không muốn nhận sự giúp đỡ của Trần Hán Thăng, nhưng không còn cách nào khác, cắn răng nói: “Tôi cũng không trở về.”

“Vậy được rồi, để tôi nghĩ biện pháp cho hai người.”

Đột nhiên Trần Hán Thăng thay đổi giọng nói: “Nhưng tôi thấy tác phong của cậu có chút ngổ ngáo, tại địa bàn của tôi cậu phải nghe theo ý của tôi. Cho nên, đầu tiên, Trương Vệ Lôi, cậu nên đi cắt mái tóc vàng đó đi.”

“Sao phải vậy?”

Trương Vệ Lôi lập tức đứng dậy, vứt bánh mì ra chỗ khác rồi nói: “Trần Hán Thăng, tao biết mày cố ý nhằm vào tao. Nhưng chỗ này không giữ tao thì có chỗ khác. Anh, bọn mình đi.”

Trương Vệ Vũ do dự.

Trần Hán Thăng nhìn trên đất đầy mảnh vụn bánh mì, lập tức lại gần nhặt len: “Em trai anh nể anh nhưng không sợ anh. Trên thế giới này không có người làm nó sợ, tôi chắc chắn nó vẫn còn gây nên rất nhiều rắc rối.”

Trương Vệ Vũ không nói lời nào, bởi tình huống thực tế là vậy.

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vai tên này nói: “Để tôi làm người ác vậy.”

“Cậu muốn làm gì, nó đã đi rồi còn đâu.”

Trương Vệ Vũ ngạc nhiên nói.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Đi sao được. Tài Viện là địa bàn của tôi.”

Trần Hán Thăng cầm điện thoại lên gọi: “A lô, phòng bảo vệ sao? Tôi là Trần Hán Thăng 101 đây. Vừa rồi có một tên tóc vàng ăn trộm của tôi 200 tệ, mọi người giữ lại hộ tôi.”

“Nếu tên đó phản kháng.”

Trần Hán Thăng nhìn qua Trương Vệ Vũ, cười cười nói: “Đánh chết cho tôi.”

Chương 126: Trần Hán Thăng không xứng với nữ Bồ Tát

So về tuổi tác thì Trương Vệ Lôi ít hơn Trần Hán Thăng. Sau khi tên này bỏ học, bước lên còn đường xã hội đen, do có Trương Vệ Vũ bao bọc nên cũng chưa ăn thiệt thòi gì. Trừ lần ở cổng trưởng Cảng Thành Nhất Trung bị Trần Hán Thăng kia.

Sự việc này làm cho tên này nuốt không trôi, đã thế Trương Vệ Vũ không muốn giúp báo thù thì thôi, lại còn kết bạn cùng với Trần Hán Thăng. Việc này không phải là vỗ mặt mình thì là gì.

Trương Vệ Lôi quay đầu lại, thì không thấy Trương Vệ Vụ đi theo.

"Tên ngốc Trương Vệ Vũ này, không cẩn thận có ngày bị Trần Hán Thăng bán đi cũng nên."

Bước chân Trương Vệ Lôi vẫn đều, men theo đường cũ ra khỏi Tài Viện. Nhưng vừa bước đến cổng, đã bị đám bảo vệ, ai nấy cầm theo gậy cao su đứng chắn đường.

"Ra ngoài cũng được, nhưng trước tiên cậu phải bỏ tiền ăn trộm lại đây."

"Tiền ăn trộm nào ở đây. Con mẹ nó, các người có bị điên không vậy?"

Tâm trạng Trương Vệ Lôi đang không được tốt, đã thế lại bị đám người này vô duyên vô cớ cản đường.

Bảo vệ không ngờ, tên này đã ăn cắp tiền mà vẫn to còi như vậy. Người bị trộm đã đích thân gọi điện tới trước cho bọn họ rồi.

“Tôi khuyên cậu đừng có mạnh mồm. Dạng người từ ngoài vào trường trộm đồ, chúng tôi có thể trực tiếp bảo cảnh sát.”

Bảo vệ trầm giọng nói, bên trong còn mang theo ý cảnh cáo.

“Tôi trộm con mẹ các người ấy.”

Trương Vệ Lôi không nhịn được đẩy bảo vệ ra nói: “Cút, đừng có mà cản đường ông mày.”

“Bốp.”

Bảo vệ trực tiếp vung gậy lên đập.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Bảo vệ không dám đánh học sinh trong trường, nhưng với loại người vừa không phải là sinh viên, vừa từ bên ngoài tới, lại còn trộm đồ. Bọn họ đã cố tình khuyên nhủ cảnh cáo rồi mà tên này vẫn còn dám động thủ, nên việc đánh người không còn áp lực trong người nữa rồi.

“Mịa.”

Trương Vệ Lôi đau đớn la lên.

Dù cho gậy được làm bằng cao su, nhưng được làm đặc nên rất cứng, đã thế được bện bằng rất nhiều sợi, cho nên đánh lên người cực kỳ đau nhức.

“Bốp.”

Lại thêm một gậy nữa đánh tới.

Trương Vệ Lôi không còn khả năng đứng thẳng, ‘phịch’ một tiếng hai chân quỳ xuống đất.

“Đúng là đồ hèn nhát, cứ tưởng cậu hoành tráng lắm cơ mà.”

Bảo vệ khinh thường, nhổ một bãi nước bọt: “Gọi cho Trần Hán Thăng, báo cho cậu ấy biết tên lưu manh bên ngoài vào ăn trộm tiền của cậu ấy đã bị không chế.”

Trần Hán Thăng nhận được điện thoại, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Trương Vệ Vũ cũng đứng dậy, chuẩn bị thi theo. Trần Hán Thăng lập tức ngăn lại cười nói: “Anh đừng đi, nếu không sẽ rất đau lòng. Tôi cam đoan em của anh chỉ bị thương ngoài da mà thôi.”

Lần này, Trương Vệ Vũ quyết tâm cũng là rất lớn, gật gật đầu cũng không có ý định đi nữa.

Ở Tài Viện có một phòng dùng để chưa một số thiết bị, như đồ chữa cháy chẳng hạn. Bình thường nơi này đều không có bật điện, trong phòng cực kỳ âm u, Trương Vệ Lôi đang được đặt ở nơi này, không ngừng rên rỉ.

Thằng này nhìn thấy Trần Hán Thăng, lập tức phun một ngum nước bọt quát: “Trần Hán Thăng, đồ chó nhà mày đổ oan cho tao.”

Trần Hán Thăng cười cười, rút từ trong ví ra 200 tệ, ném bên cạnh Vương Tử Lôi nói: “Ai bảo tôi đổ oan cho cậu, đây chính là tiền cậu ăn trộm của tôi.”

Trương Vệ Lôi ngạc nhiên, tên này không ngờ trong này còn có hành động như vậy.

“Cho nên nói, anh của cậu thông minh hơn cậu rất nhiều. Anh cậu chưa từng va chạm cùng tôi, không phải vì tôi biết đánh nhau.”

Trần Hán Thăng lấy từ trong túi ra cây kéo, vừa cười vừa tiến lại gần: “Bởi vì tôi tệ hơn anh em các người.”

“Mày làm gì, đừng có lại đây, đi ra đi…”

Trương Vệ Lôi giãy dụa, nhưng không có tác dụng, bởi vì bản thân thằng này không còn chút sức lực nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Hán Thăng ‘xoẹt xoẹt’, cắt đi mái tóc của mình.

Theo cảm giác, từng khoảng da đầu mát lạnh, Trương Vệ Lôi cũng yên lặng, úp mặt mình vào nền gạch men của nhà chứa đồ. Đột nhiên cu cậu rất nhớ Cảng Thành.

Khi đó, bản thân dù không có tiền, nhưng rất vui vẻ, có được tự do, chẳng phải lo nghĩ gì.

Hiện tại, dù vẫn chẳng có tiền, nhưng tự do cũng đã mất, đến cả tóc cũng không giữ được.

Đầu tiên, Trương Vệ Lôi hận Trần Hán Thăng, sau đó trách cứ Trương Vệ Vũ. Nếu như anh mình không rủ đi làm ăn, cũng sẽ không xảy ra tình huống này.

Cuối cùng, Trương Vệ Lôi trách bản thân mình. Thời điểm ở xưởng làm việc, tại sao cứ phải đánh nhau, thật ra việc đó làm gì đến nỗi phải tức giận như vậy.

Nghĩ đến đoạn này, đội nhiên Trương Vệ Lôi khóc toáng lên.

Trần Hán Thăng có chút bực bội: “Con mẹ nó, mày khóc lóc cái gì. Cậu biết ông đây phải cắt tóc cho cậu, cảm giác thế nào không?”

“Điều này, để 20 năm sau, cậu có điều để mà khoác lác rằng, năm 2003 tôi được Trần Hán Thăng tự tay cắt tóc cho mình.”

“Mẹ nhà mày, oa oa oa…”

Trương Vệ Lôi nghĩ thầm, mình đã đến bước đường này rồi, thế mà thằng này vẫn còn nói phét châm chọc mình cho được.

Trần Hán Thăng thở dài. Hắn biết tên này sẽ chẳng đời nào tin đâu.

Trần Hán Thăng cắt tóc xong, lập tức phủi mông đứng dậy, sau đó ra ngoài còn lên tiếng căn dặn bảo vệ: "Thằng nhóc này là em trai bạn của tôi, nên để nó ở phòng chứa đồ một đêm cho nó hiểu ra được một vài điều nên hiểu."

Bảo vệ cười cười đồng ý.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng trở về. Trương Vệ Vũ lên tiếng hỏi hắn tình huống thế nào.

"Em trai anh rất tốt."

Trần Hán Thăng cười nói: "Chỉ là có hơi chút khách khí. Tôi chỉ giúp cậu ta cạo đầu, thế mà cậu ta cảm động đến mức khóc nhè."

… .

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đến phòng chứa đồ, xách Vương Vệ Lôi trở về. Thời điểm về trở về căn cứ lập nghiệp, Vương Vệ Vũ không tin vào mắt của mình.

Em trai luôn tỏ ra bướng bỉnh, huênh hoang, hiện tại tỏ ra trung thực, ngồi yên lặng ở một góc, ngẩng đầu ra hưởng chút ánh nắng sáng sớm. Sinh viên làm thêm giờ nếu đi nhanh quá không để ý có đôi khi còn dẫm lên người tên này, lập tức câu ta còn chủ động rụt chân về.

"Anh nhìn xem, cho roi vọt sinh ra những đứa con có hiếu, câu nói này thật sự có tác dụng."

Trần Hán Thăng cười thỏa mãn, còn quay sang khoe khoang với Trương Vệ Vũ.

Trương Vệ Vũ vừa đau lòng vừa cảm giác bất đắc dĩ. Sớm biết phải đến bước này, thì trước kia đâu cần như vậy. Cuộc đời Trương Vệ Lôi từ bé tới giờ, nhận được những khuất nhục đều từ tay Trần Hán Thăng mà ra.

Một lát sau, Thẩm Ấu Sở đã mua bữa sáng trở về.

Trước tiên, cô chuẩn bị bữa sáng cẩn thận cho Trần Hán Thăng. Còn Trần Hán Thăng chỉ chỉ tay về phía cửa sổ, ý bảo cô mang cho thăng kia một phần.

Có đôi khi Trần Hán Thăng sẽ hóa thân thành ác quỷ, còn để việc hóa thân thành Thiên Thần sẽ để cho Ấu Sở. Cũng giống như thời điểm rửa hoa quả trên xe lửa, rồi đưa cho Hoàng Tuệ vậy.

Hắn không cần cảm tình từ những người này, nhưng sẵn sàng trao cơ hội ấy cho Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở mang bữa sáng tới của sổ, đặt ở đấy rồi nhẹ nhàng nói: "Ăn chút điểm tâm."

Trương Vệ Lôi ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời chiếu vào, dù cho cô gái này vẫn đeo khâu trang, nhưng trong đôi mắt chứa đựng sự dịu dàng lương thiện, còn mái tóc đang được gió xuân thổi vào đang tung bay phiêu đãng.

Hình ảnh quá đẹp, nhưng không khiến cho người ta nảy sinh ra ý đồ xấu xa nào.

"Cám ơn."

Hai từ này đang dần được quên lãng trong từ điển của Trương Vệ Lôi, may ra vẫn còn đọng lại một chút trong đầu tên này.

Thẩm Ấu Sở nói xong lập tức quay về phòng. Còn Trương Vệ Vũ khách khí đứng dậy cảm ơn.

"Anh, anh không ngủ phải không?"

Đột nhiên Trương Vệ Lôi lên tiếng hỏi.

“Không phải.”

Trương Vệ Vũ trả lời rất ngắn gọn.

“Hôm nay, cô gái…”

Trương Vệ Lôi còn chưa nói hết câu, đột nhiên cổ bị xiết chặt. Bởi vì, Trương Vệ Vũ đã nhảy dựng lên xiết chặt cổ của tên này, đến thở còn không thở nổi.

“Con mẹ nó, mày đang nghĩ cái gì vậy?”

“Trường Mâu” Trương Vệ Vũ vẻ mặt hung dữ nói: “Cô gái kia là người của Trần Hán Thăng, mày nghĩ cũng không được nghĩ. Chuyện hôm qua còn chưa đủ để cảnh tỉnh mày sao? Mày sẽ không biết tại sao bị người ta chơi chết đâu.”

Trương Vệ Lôi sững sờ nhìn Trường Vệ Vũ, sau đó dùng sức tránh thoát sự trói buộc nói: “Em không nghĩ, cũng không dám nghĩ. Em muốn nói cô ấy nhìn giống Bồ Tát thôi mà, Trần Hán Thăng không xứng với cô ấy.”

“Thế mày xứng sao?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Em cũng không xứng. Trên thế giới này không ai xứng với Bồ Tát cả.”

Không khí chợt trở nên yên tĩnh.

“Anh, trước kia anh không phải sợ Trần Hán Thăng như thế này mà.”

“Hôm nay, hắn nói với tao một việc. Sau khi nghe xong, anh mày có cảm giác mình giống như kẻ đần độn vậy.”

Chương 127: Nữ tân sinh toàn Tài Viện

“Anh, hắn nói chuyện gì với anh vậy?”

Trương Vệ Lôi tò mò hỏi.

“Hắn nói chưa thể tiết lộ, còn chờ hắn sắp xếp.”

“Anh bị điên à? Chuyện này còn không thể nói, chúng ta có phải anh em ruột không vậy?”

Trương Vệ Vũ không trả lời, chỉ đơn giản là xoay người rời đi, nhìn xem trời đất, quan sát công việc chuyển phát nhanh, đắm chìm vào mộng tưởng.

Đầu tháng tư, bệnh dịch bị đẩy lên cao trào. Dù cho trường học, hay xí nghiệp, thậm chi cả nhưng khu nhà trung cư, chỉ cần phát hiện ra một người bị bệnh, tất cả đều phái cách ly. Đến lúc này, khu Giang Lăng cũng bắt đầu hoang mang lo lắng.

Thời điểm lên lớp, các thầy cô giáo ai cũng đeo khẩu trang, nhưng sẽ không có ai tỏ ra dị nghị, bởi vì bên dưới tất cả học sinh cũng chỉ để lộ ra đôi mắt.

“Mịa nó, rõ ràng mùa xuân về là để trăm hoa đua sắc, thế mà hiện giờ con gái ai nấy cũng đều che hết mặt lại. Quá lãng phí một mua xuân, cũng vứt đi một học kỳ này.”

Sau khi tan học, Dương Thế Siêu làu bàu.

Lời nói của thằng này làm cho những đứa con trai khác đồng cảm, tình hình dịch bệnh xảy ra quá đột nhiên. Nếu là

trước kia, những cặp đôi trong lớp còn có thể hẹn hò, nắm tay nhau, còn hiện giờ chỉ còn cách dừng những việc đó lại.

"Đứa con của thần gió nói một điểm cũng không sai. Coi như tình trạng này sẽ kéo dài đến hết học kỳ này."

Trần Hán Thăng suy nghĩ trong lòng, bởi vì bệnh dịch này sẽ kéo dài đến tháng 6. Trường học cũng hội học sinh cũng đình chỉ vô thời hạn tất cả những hoạt động thường niên.

"Lão Tứ, trước có nói tổ chức cho lớp đi leo núi cơ mà?"

Quách Thiếu Cường tiến lại gần hỏi.

Tháng này, Trần Hán Thăng chỉ tập chung cho việc tính kế Triệu Xuân Minh, nên chẳng còn thời gian, đành lên tiếng trả lời: "Để tháng năm đi, khi đó thời tiết sẽ không lạnh thế này. Chúng ta sẽ đi Tê Hà Sơn đi dạo."

"Mày phải nhanh lên, con gái lớp mình sắp bị bế đi hết rồi đấy."

Dương Thế Siêu tức giận nói.

Tên này đang nói đến Thương Nghiên Nghiên. Nếu như nói lớp 2 Hành Chính Công, ngoại trừ Trần Hán Thăng cũng chỉ có cô nàng là không quan tâm lắm tới tình hình dịch bệnh.

Mội ngày đều trang điểm lộng lẫy đi cùng phó hội trưởng Trần Thiêm Dụ đi lại trong sân trường. Đôi khi còn cùng nhau ngồi trên chiếc LX 570.

"Cũng không biết bọn họ đã đi nhà nghỉ chưa?"

Dương Thế Siêu chua chát nói.

Trần Hán Thăng đoán chắc là chưa. Bởi vì, ngày nào trong điện thoại thoại của hắn cũng có tin nhắn được gửi bởi Thương Nghiên Nghiên.

“Tối nay, Trần Thiêm Dụ rủ mình đi ăn cơm tây. Mình ăn xong lập tức trở về phòng ký túc.”

“Chiều nay, Trần Thiêm Dụ dẫn mình đi chơi ở Vũ Hoa Đài. Thời điểm leo đi cầu thang có nắm tay mình, mình cũng mặc kệ, nhưng chơi xong cũng lập tức đi về.”

“Tối nay, Trần Thiêm Dụ có hẹn đi xem phim. Khoảng 12h, tên này bắt đầu lươn lẹo, có ý định muốn rủ đi nhà nghỉ, muốn làm điều xấu xa nhưng ngập nga ngập ngừng, nên mình từ chối luôn.”

… .

Những loại tin tức này, Trần Hán Thăng thường không trả lời, chỉ xem để giải trí thôi. Đường đi nước bước của nữ cặn bã cũng không phải là ít đâu.

Nếu Thương Nghiên Nghiên là nữ cặn bã thì Hoàng Tuệ thuộc dạng chuẩn ‘chè xanh’ *

(Đây là từ chỉ phụ nữ, ngoài mặt thì ngây thơ, bên trong thì mưu mô xảo quyệt . Hay bên mình đang rộ lên từ ‘suger dady’ chẳng hạn)

Thời gian này, cô ta có hẹn Vương Tử Bác đi ăn cơm, còn bóng gió muốn thằng này mua cho một cái điện thoại để phục vụ cho công việc.

Nhưng Vương Tử Bác làm gì có tiền mua di động. Nên sau đó Hoàng Tuệ dần dần xa cách.

“Tuổi trẻ chưa trải sự đời’ nhắn tin qua QQ cho ‘Trần Anh Tuấn’ hỏi: Vì sao đoạn thời gian trước còn thường xuyên ăn cơm, mà đợt này còn chẳng liên lạc được.”

Trần Hán Thăng nhìn thấy thiếu chút nữa cười toáng lên. Đây chính là đường đi nước bước của một ‘trà xanh’ chính

hiệu. Đêm trước nói đang tắm rửa, hôm sau mời ăn cơm, trưa ngủ đến 3h, tối 8h đi ngủ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Sau đó nói chuyện với nhau, Who are you?

Vương Tử Bác giống như con chó, bị người ta dắt mũi dẫn đi.

Thậm chí, thằng này còn bóng gió nói muốn mượn tiền Trần Hán Thăng để mua điện thoại nữa cơ.

Trần Anh Tuấn trả lời: Tao đi ăn cơm. Sau đó thoát QQ ngay lập tức.

Óc chó, cứ chậm rãi hưởng thụ đi.

Trần Hán Thăng trong đầu nghĩ đến tình cảnh Vương Tử Bác. Còn ngoại miệng lên tiếng an ủi: "Thật ra cũng không sao đâu, lão Dương."

"Qua vài tháng nữa, trường chúng ta lại đón một đợt tân sinh mới. Nói không chừng khi đó bệnh dịch sẽ hết, và lúc đó chỉ còn những em gái tươi non, đáng yêu. Mọi người kiên nhẫn chút đi."

Lời nói của Trần Hán Thăng đánh động được hầu hết đám con trai trong lớp. Mọi người suy nghĩ cảm thấy lời nói cũng hợp lý, chịu đứng đoạn thời gian cuối cùng của năm nhất, chào đón năm thứ hai đại học.

Đám người bước vào năm thứ hai không phải là điều quan trong nhất. Mà quan trọng nhất là khi đó sẽ trào đón một đợt các em gái bước vào đại học.

Nghĩ đến đoạn này, ai nấy cũng đều phần khởi chờ mong.

Các cô gái nghe được, trong đầu mắng lớp trưởng đưa ra suy nghĩ không đứng đắn. Hồ Lâm Ngữ nói với Thẩm Ấu Sở: "Nhìn đi, nói không chừng đội thủ của cậu lại xuất phát từ những học sinh năm nhất đấy."

Thẩm Ấu Sở nghệt mặt ra nhìn, lặng lẽ cúi đầu xuống không nói chuyện.

Qua như lời nhắc nhở của Trần Hán Thăng, không khí trong lớp lại lần nữa náo nhiệt lên. Có người bàn tán về buổi leo núi tháng 5 tới, có người bàn tán về chất lượng tân sinh năm nay. Lại có người phàn nàn về việc thời gian trôi qua quá nhanh, nhoằng một cái đã sắp hết năm nhất.

Kim Dương Minh hết lần này tới lần khác muốn đứng ra thể hiện.

"Nhìn đám các người kìa. Các em gái người ta còn đang tập trung học tập để thi đại học. Mà các cậu ngồi đây bàn tán về các em ấy, các người không còn liêm sỉ à?"

Kim Dương Minh khinh bỉ nói: "Thời gian này, mọi người tranh thủ ôn lại tiếng anh đi, tháng 6 này còn phải thi đấy. Are you ready?"

Dương Thế Siêu cảm thấy lời của Kim Dương Minh căn bản là đánh rắm. Còn Trần Hán Thăng lại gật đầu, khí thế khi thể hiện của lão Lục vẫn là độc nhất vô nhị, không ai có thể sánh bằng.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Trần ca, em hi vọng sau này anh làm lớp trưởng có thể đi đầu, dẫn dắt lớp chúng ta tập trung vào con đường học tập."

Cuối cùng Kim Dương Minh cũng lấy Trần Hán Thăng ra nã pháo.

Trần Hán Thăng tỏ ra biết nghe lời: “Lão Lục nói đúng. Nhưng trợ giúp tân sinh cũng là một việc làm tốt. Cho nên, thời điểm nghỉ hè năm nay tôi dự kiến sẽ đến bên xe Kiến Nghiệp, để đưa đón các em tân sinh đến Tài Viện báo danh.”

Chu Thành Long tỏ ra nghi ngờ: “Công việc tiếp đón tân sinh này, không phải chỉ có hội học sinh mới có thể làm sao?”

“Không hẳn.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Chúng ta làm đều là tự nguyện. Đến lúc đó mọi người hộ trợ các em ấy vác hành lý, hoặc là chỉ đường, sau đó có thể nói chuyện xin kết bạn QQ và số điện thoại ký túc. Sau bữa cơm chiều có thể dẫn các em ấy đi dạo một vòng quanh trường, dù gì cũng là giúp đỡ mà.”

“Vậy tao đi.”

Chu Thành Long lớn tiếng nói.

“Lão Tứ, tao cũng đi.”

“Trần ca, đừng quên em.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Mắt Kim Dương Minh hấp háy, sau một lúc mới nói: “Trần ca, đến lúc đó chỉ có khoa chúng ta mới có việc này sao?”

“Cái nay còn chưa biết.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói: “Nhưng các khoa khác chắc không làm vậy. Tao sẽ tiếp đón toàn bộ nữ sinh Tài Viện.”

Kim Dương Minh nuốt nước bọt: “Trần ca, em cũng muốn giúp đỡ các em ấy.”

“Chú không được.”

Trần Hán Thăng không hề suy nghĩ, lập từng loại bỏ: “Cuộc thi tiếng anh cấp 4 qua đi là đến cấp 6? Are you ready?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Không quá hai ngày, theo thói quen Triệu Xuân Minh lại gọi cho Trần Hán Thăng.

“Hán Thăng, giữa trưa có một bữa xã giao. Cậu qua đây tính tiền đi, tôi thuận tiện giới thiệu một vài người trong xưởng cho cậu biết.”

“Được, ở nơi nào vậy?”

“Quán ăn Xuyên Chi Vận.”

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, sau đó gọi anh em Trương Vệ Vũ cùng Trương Vệ Lôi đến: “Chuẩn bị đi gây sự.”

Chương 128: nhất định phải đi ôm bắp đùi lớn nhất

Xuyên Chi Vận là một quán ăn Tứ Xuyên, Trần Hán Thăng gọi hai huynh đệ Trương Vệ Vũ cùng đến thì đã thấy đám người Triệu Xuân Minh đã gọi món ăn.

“Hán Thăng, cậu ra bên ngoài tùy tiện ăn chút gì đi, lúc bên tôi kết thúc thì lúc đó sẽ gọi lại cho cậu.”

Từ lúc bắt đầu, Triệu Xuân Minh đã không muốn để cho Trần Hán Thăng ngồi vào bàn.

Vẫn là những người khác không chịu nổi: “Không sao, chỉ là nhiều hơn mấy đôi đũa mà thôi.”

Triệu Xuân Minh nghe xong, lập tức cười theo: “Chủ yếu lo lắng bọn họ sẽ tiết lộ bí mật của lãnh đạo xưởng.”

“Ăn bữa cơm rau dưa thì có thể có bí mật gì.”

Một người hơn 50 tuổi vung tay nói. Lão chính là trưởng của xưởng điện tử, tên là Lý Thất Tùng, lần trước lúc tập trung ở Thiên Thủy Nhã Tập uống trà thì lão cũng góp mặt.

Trần Hán Thăng chỉ là cười không nói lời nào, ngại ngùng như thanh niên mới vừa gặp mặt.

Trương Vệ Lôi xem xét một chút, trong tâm không khỏi bất ngờ ngày đó hắn dùng 200 tệ vu hại mình, Trần Hán Thăng không phải là bộ dáng này.

Trần Hán Thăng nhận ra được chuyện gì, hắn quay đầu liếc mắt nhìn Trương Vệ Lôi, cười híp mắt giúp cậu ta gắp món ăn.

“Ăn nhiều một chút.”

“Ừ, cảm ơn.”

Trương Vệ Lôi đột nhiên có chút gò bó, hiện tại cậu ta thật sự là có chút sợ Trần Hán Thăng.

Khả năng thật sự có thể là ở đây có nhiều người ngoài, những người ở điện tử xưởng lúc ăn cơm quả nhiên không có tán gẫu về việc riêng tư.

Chỉ là trong lúc vô tình tán gẫu có người nói ra chuyện bát quái: ” Ở bên bộ Hành chính có người nói: tối hôm qua cô bảo mẫu của Trịnh Quan Thị giống như bị cảm lạnh, cũng không biết có bị sốt hay không, nếu là thật có lẽ là bị bệnh đường hô hấp kia rồi.”

“Đừng nghĩ nhiều, những người có tiền như cô ấy thì sẽ không bị bệnh.”

“Có chút tiền nhưng cũng không nhiều, chỉ là một cô công chúa bị ruồng bỏ mà thôi.”

.....

Ăn cơm trưa xong, Lý Tất Tùng đối với Triệu Xuân Minh nói: “Bộ hậu cần các cậu tính hóa đơn đi, rồi báo cho tôi để ký tên.”

Triệu Xuân Minh cung kính đáp ứng, có điều sau khi Lý Thất Tùng rời đi, Triệu Xuân Minh hướng về phía Trần Hán Thăng nói: “Hán Thăng, cậu cầm hóa đơn tính tiền đi, sau đó đưa biên lai cho tôi.”

Ý của gã rất rõ ràng, bữa cơm này không chỉ cố ý nhường Trần Hán Thăng tính tiền, mà còn muốn bản thân cầm được tờ biên lai.

Đã được ăn chùa một bữa, còn kiếm được thêm tiền bằng cách này.

Trần Hán Thăng lần này không nhúc nhích, chỉ vào Trương Vệ Vũ cùng Trương Vệ Lôi nói rằng: "Chủ quản Triệu, tôi có việc nhỏ muốn nhờ ngài. Chuyện là tôi có hai người bạn đồng hương, ngài có thể hay không giới thiệu vào công tác trong Tân Thế Kỷ được không?"

Triệu Xuân Minh đang thảnh thơi xỉa răng, đánh giá hai người Trương Vệ Vũ một hồi, rủ xuống mí mắt nói: "Chuyện này để sau hẵng nói, hiện tại trong xưởng cũng không có nói nhất định phải nhận thêm người, trước tiên cậu đi tính tiền đi."

Trần Hán Thăng giống như là không nghe thấy gì, tiếp tục giới thiệu: "Trương Vệ Vũ tính cách hơi trầm ổn một chút, không bằng tiến vào bộ hậu cần bộ giúp Triệu chủ quản, Trương Vệ Lôi tuổi còn trẻ thân thể rất được, có thể đi làm gác cửa."

Triệu Xuân Minh có chút kỳ quái, ngày hôm nay Trần Hán Thăng có gì đó thay đổi.

"Trước tiên đi tính tiền, cậu không nghe sao?"

Triệu Xuân Minh thiếu kiên nhẫn nhổ cây tăm ra, xoa vóc người khô gầy người nói.

Trần Hán Thăng vẫn như cũ thờ ơ không động lòng, chậm rãi rót cho mình một chén trà: "Cô Trịnh Quan Thị hẳn là ông chủ lớn của các người, chủ quản Triệu cả ngày ở sau lưng nói xấu cô ấy, nếu như cô ấy biết được thì phải làm sao bây giờ?"

"Làm sao, cậu muốn đi mật báo?"

Triệu Xuân Minh khinh thường nói: "Chuyện then chốt là ai sẽ đi tin một đứa chuyển phát nhanh … … "

Có điều lúc gã còn chưa nói dứt lời, Trần Hán Thăng đột nhiên lấy ra một cái Walkman, ấn công tắc "Xoạch" một cái, bên trong phát ra âm thanh rõ ràng.

“Mẹ của cô ta ở Trịnh gia không địa vị gì, chỉ là một tiểu thiếp.”

“Trịnh gia có hơn 1000 công ty lớn như thế, nhưng mà chỉ phân cho cô ta một cái thiết bị xưởng điện tử nhỏ như vậy.”

“Then chốt là cô ta mới đi du học từ nước Mỹ về, bằng cấp cao thì thế nào, kinh nghiệm còn chưa có gì mà đã nghĩ đến cải cách, trưởng quản lý chịu áp lực không nhỏ nhỉ.”

.....

“Cậu làm sao có nội dung cuộc trò chuyện của chúng tôi?”

Triệu Xuân Minh sửng sốt một chút, gã bước nhanh đi tới muốn cướp Walkman.

Trương Vệ Vũ cản trước mặt, sắc mặt cậu ta biểu hiện sự lạnh lùng.

Triệu Xuân Minh sợ hết hồn, Trương Vệ Vũ có bí danh là “Trường Mâu”, trước đây ở phụ cận Cảng Thành Nhất Trung có tiếng lưu manh, mặt lạnh vẫn có chút doạ người.

Trần Hán Thăng lấy băng* từ trong Walkman ra, kẹp ở giữa hai ngón tay nói: “Triệu chủ quản muốn băng sao, vậy tôi đưa cho ngài này.”

*băng: Kiểu thẻ nhớ giống mình thời nay ấy, thời xưa thường dùng băng cát xép để nghi lại.

Chỉ nghe “Đùng” một tiếng, Trần Hán Thăng trực tiếp ném băng lên trên người Triệu Xuân Minh.

Triệu Xuân Minh nhanh tay nhặt lên, nhưng lại ngờ vực nghĩ là Trần Hán Thăng làm sao dễ dàng trả tài liệu về cho mình?

Quả nhiên, Trần Hán Thăng nhếch một hớp nước trà nói: “Băng tôi đã sao chép, nguyên bản ở bên trong máy nghi âm,

loại băng này một ngày có thể phục chế lại 300 phần nữa, ngài có tin hay không tôi sẽ phát cho mỗi người trong xưởng một phần?"

"Đệt!"

Triệu Xuân Minh mắng: "Cậu tối giác tôi với Trịnh Quan Thị? Tôi chỉ sợ cậu cũng không biết thời gian cô ta ra vào xưởng như thế nào đi?"

"Tôi biết."

Trần Hán Thăng cười híp mắt: "Hai tuần lễ qua tôi đã để cho thủ hạ quan sát thời gian cô ấy ra vào xưởng, cùng với vị trị văn phòng nữa."

Triệu Xuân Minh giờ mới hiểu được, cái bẫy này đã sớm được bày ra.

"Mặt khác."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Cái này ghi âm không chỉ có cho Trịnh Quan Thị một phần, còn muốn giao một phần cho Lý Tất Tùng xưởng trưởng, ta liền nói đây là Triệu chủ quản lúc ăn cơm ghi lại đến."

"Đồ chó Trần Hán Thăng, cậu muốn hủy tôi?"

Triệu Xuân Minh nổi giận gầm lên một tiếng, gã muốn vọt lên, nếu như phần ghi âm này được giao cho Lý Thất Tùng, coi như lão ta không hẳn tin, nhưng sau này có việc gì chắc chắn sẽ không mang theo mình đi nữa.

Triệu Xuân Minh còn chưa đi được hai bước thì đã bị Trương Vệ Vũ đẩy về phía sau một đoạn.

Kỳ thực cũng không cần Trương Vệ Vũ ra tay, Triệu Xuân Minh giống như cây gậy trúc, xác thực sức chiến đấu được có 5 phần cặn bã.

Có điều Trần Hán Thăng cũng rất ưng ý biểu hiện của Trương Vệ Vũ, nếu so với Trương Vệ Lôi đang đứng một bên xem trò thì thực sự tích cực hơn nhiều.

Thân thể nhỏ bé của Triệu Xuân Minh bị đẩy suýt chút nữa ngực lệch vị, gã nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Trần Hán Thăng, thở hổn hển nói: "Cậu cũng chưa qua 20 tuổi sao lại thâm độc như vậy?"

"Cũng không thể nói như vậy, chủ quản Triệu."

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: "Muốn nói thâm độc vẫn là ngài thâm độc, lão tử vốn chỉ muốn theo đại gia kiếm chút tiền lẻ, mở rộng chi nhanh mốt tý, kết quả tiền kiếm được cũng không đủ cái miệng ăn uống của ngài, còn có uống trà hút thuôc. Ngài thực sự cho chúng tôi sự dễ chịu sao?"

Triệu Xuân Minh không lên tiếng, gã xác thực không phải người tốt, ăn hoa hồng quá nhiều, không chút nào cân nhắc lợi nhuận của Trần Hán Thăng.

Đương nhiên, lão cũng không để ý đến chuyện Trần Hán Thăng có thể phản kích, yên tâm thoải mái bắt nạt chàng trai chưa tới hai mươi tuổi lịch sự này.

"Không bằng như vậy."

Triệu Xuân Minh ngữ khí hoà hoãn lại: "Cậu đưa bản chính cho tôi, điều kiện nào cũng được. Còn hai người bạn đồng hương này, tôi lập tức sắp xếp tiến vào xưởng."

… . . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Xem ra Triệu Xuân Minh cũng không phải là người không có đầu óc, nếu không có thì gã cũng không thể lên được phó chủ quản, gã còn biết kế hoãn binh.

Trần Hán Thăng không đồng ý: “Cứ an bài người tiền vào xưởng chứng minh thành ý trước, sau đó đưa tiền ngài đã ăn vụng trả lại cho tôi. Tôi đã tính rồi, 4700 tệ, bốn bỏ năm là lên một vạn.”

“Tôi nhất thời không thể bỏ ra được nhiều như vậy.” Triệu Xuân Minh lập tức nói.

Trần Hán Thăng xác định một cái kỳ hạn: “Cho ngài ba ngày chuẩn bị, thế nhưng nội trong ngày hôm nay tôi muốn ngài sắp xếp hai người tiến vào xưởng, nếu như không được thì ngài mai tôi lập tức đưa cuộn băng ghi âm cho Trịnh Quan Thị và Trưởng xưởng Lý.”

Triệu Xuân Minh âm trầm nhìn kỹ Trần Hán Thăng vài lần, đẩy cửa ra tính tiền rời đi.

Trong phòng khách ăn cơm chỉ còn lại ba người, Trần Hán Thăng cúi đầu uống trà, Trương Vệ Vũ trầm mặc không nói, Trương Vệ Lôi cảm thấy lần giao chiến vừa nãy thật giống như là tình tiết trong phim điện ảnh vậy.

Chính bản thân cậu ta cũng còn rất nhiều nơi không hiểu, vừa có cảm giác rất lợi hại, nhưng lại không có tính giác ngộ.

“Tôi phỏng chừng Triệu Xuân Minh vì muốn ổn định tôi, buổi chiều lập tức sẽ an bài hai cậu vào xưởng.”

Trần Hán Thăng đứng lên nói: “Đến lúc đó cứ vào làm thôi.”

“Vậy chúng ta ngay ở dưới tay hắn công tác sao?”

Trương Vệ Lôi không nhịn được hỏi, cậu ta lo lắng Triệu Xuân Minh sẽ trả thù hai đứa.

“Không có chuyện gì. “

Trần Hán Thăng tỏ vẻ thờ ơ: “Đồ chó này đang dùng kế hoãn binh. Có điều lão tử cũng đã đoán được rồi, tiền khẳng

định là sẽ không lấy được lại. Đợi đến lúc gã đưa hai cậu vào xưởng, tôi lập tức cầm băng ghi âm đi tìm Trịnh Quan Thị tố cáo gã, có là kẻ đần độn mới chờ ba ngày sau.”

Trương Vệ Lôi càng thêm trợn mắt ngoác mồm, đây là kế trong kế, bẫy bên trong bẫy, lời nói dối chồng chất lên lời nói dối.

“Hừ, nhất định phải tìm bắp đùi to nhất mà ôm, trưởng xưởng Lý tuy có kinh nghiệm lẫn uy vọng vẫn là chỉ làm công, Trịnh Quan Thị trẻ người lại còn là người nắm giữ cổ phần, hai người không cần nghĩ cũng biết nên ôm ai đúng không?”

Trần Hán Thăng cười lạnh một tiếng, từ ban đầu Triệu Xuân Minh đã đứng sai đội, chính mình giúp gã đào phần mộ sâu hơn một điểm.

(Nếu có gì sai sót ở khâu dịch thuật hay chính tả, mọi người hãy vào luận truyện tại bạch ngọc sách để mình sửa nhé <3)

Chương 129: Tôi là chủ hợp pháp Trịnh Quan Đề

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ba giờ sau Trần Hán Thăng nhận được cuộc gọi từ Triệu Xuân Minh thông báo, công việc của Trương Vệ Vũ cùng Trương Vệ Lôi đã được sắp xếp ổn thỏa.

Một người làm bên hậu cần, còn một người làm bên phòng bảo vệ.

Trần Hán Thăng nhìn đồng đồ, giờ này đã là 5h30 lão kia đã sắp xếp công việc thảo đáng trước khi đến giờ tan tầm. Có vẻ như Triệu Xuân Minh rất sợ đoạn băng ghi âm bị phát tán ra bên ngoài, nên không muốn kéo dài việc này sang thứ 2.

Thời điêm Trần Hán Thăng đưa hai anh em đi nhận công việc, hắn chủ động nói: "Thật ra nếu muốn tìm công việc cho hai người ở căn cứ 101 cũng không phải là việc khó, với lại trên chi nhanh của tôi cũng đang tuyển người. Nhưng hai người biết tại sao tôi lại cố tình ép buộc Triệu Xuân Minh phải bố trí hai người vào đấy làm việc không?"

Trương Vệ Lội đang định lên tiếng, nhưng nhìn qua anh trai mình là Trương Vệ Vũ vẫn ngồi yên lăng, cho nên lại nuốt những lời đang định nói vào trong.

"Bởi vì tôi thấy được, xưởng sản xuất này là nơi chế biến những linh kiện điện tử. Hay nói thẳng ra đây là nhà máy gia công linh kiện."

Trần Hán Thăng tự hỏi tự trả lời: "Mặc dù chỉ là nhà máy gia công, nhưng người chủ nhà máy là Trịnh Quan Đề đang

không ngừng thay đổi cải cách theo hướng tích cực. Nếu đường cô ấy đi vẫn chuẩn xác thì thị trường mở ra cực kỳ rộng lớn, cho nên muốn nhét hai người vào đây, nói không chừng hai năm sau nơi đây lại là một mỏ vàng."

Sau khi hắn nói xong, chợt trông thấy vẻ mặt ngơ ngác của anh em Trương Vệ Vũ cùng Trương Vệ Lôi, cũng chỉ cười cười, không nói thêm điều gì.

Hai anh em xuống xe, Trương Vệ Lỗi vẫn còn ngơ ngác hỏi: "Anh, vừa rồi anh nghe hiểu gì không?"

"Không."

Trương Vệ Vũ lắc đầu: "Thật ra anh nghĩ câu ta cũng không phải nói cho chúng ta nghe, mà để định vị lại mục đích của bản thân thôi."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trịnh Quan Đề có một việc làm rất quen thuộc, là sau khi tan tầm sẽ trở vào văn phòng tiếp tục làm việc. Khả năng cao để chìm vào trong yên lặng có thể suy nghĩ ra được nhiều vấn đề hơn.

Tình huống này là do Nhiếp Tiểu Vũ ngẫu nhiên biết được, trải qua sự quan sát của đã chứng minh đây là sự thật. Hiện giờ đã có hai anh em Trương Vệ Vũ làm công tác chứng thực, nên Trần Hán Thăng lập tức đi tố giác vạch trần.

Nếu như đã đắc tội với loại người như Triệu Xuân Minh thì không thể quay đầu, nhất định phải xuất chiêu liên tục đánh ngã gã. Nhân nhượng cho những kẻ này chính là ngược đãi bản thân mình.

Cùng lúc đó, Triệu Xuân Minh cũng đang ở phòng mình suy nghĩ phương án giải quyết.

Gã không nghĩ tới Trần Hán Thăng có thể ghi âm mình. Gã đã quá coi thường người trẻ tuổi này rồi.

Hiện tại có hai phương án lựa chọn.

Một là nhận lỗi cùng xưởng trưởng Lý Tất Tùng, đồng thời đẩy hết trách nhiệm lên người Trần Hán Thăng. Nhưng làm vậy cũng chưa chắc có hiệu quả, mà lại để mất đi sự tín nhiệm của Lý Tất Tùng.

Hai là coi như không biết gì, chỉ hi vọng Trần Hán Thăng giữ lời hứa. Cố gắng tìm điều kiện trao đổi lại bản ghi âm kia.

Triệu Xuân Minh vừa hút thuốc vừa suy nghĩ. Gã vẫn còn chút do dự, bỗng một người đồng nghiệp tiến vào phòng làm việc nói: "Lão Triệu, sao tên chuyển phát nhanh dưới trướng cậu vẫn còn quanh quẩn trong xưởng làm gì vậy?"

Triệu Xuân Minh giật này mình, vội vã hỏi: "Hắn ở đâu?"

Người đồng nghiệp trả lời: "Tại cửa khu nhà hành chính, nhưng nơi nó chỉ có phòng làm việc của xếp Trịnh thôi. Những người khác không phải ăn cơm thì đã về nhà, giờ này còn gì mà chuyển phát đâu nhỉ."

Triệu Xuân Minh hoảng sợ, không kịp nói thêm gì, hốt hoảng chạy về khu nhà hành chính, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng Trần Hán Thăng.

Triệu Xuân Minh nhìn chằm chằm vào hành lang rộng lớn, đột nhiên trong đầu nghĩ đến một loại quái thú, tiếp theo có ý định nuốt bản thân mình.

"Không thể ngồi chờ chết, ít ra còn có thể chạy."

Suy nghĩ này nổi lên trong đầu Triệu Xuân Minh, nhưng cần phải làm thật nhanh. Nói không chừng Trần Hán Thăng vừa nói xong, con mụ Trịnh kia sẽ lập tức tổ chức hội nghị, đến lúc đó mình muốn đi cũng không kịp nữa rồi.

“Cần có một sự kiện kiềm chế chuyện này, để kéo dài thêm chút thời gian.”

Triệu Xuân Minh có ý tưởng này, lập tức theo hướng này bắt đầu suy nghĩ, kết quả nghĩ đến một sáng kiến.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thời điểm ăn cơm trưa, có người nói bà vú của Trịnh Quan Đề từ Hồng Kông qua đang bị cảm, không biết có bị sốt không, nhưng lý do này có thể bị cách ly vì có triệu chứng của bệnh dịch.

“Hồng Kông, phát sốt, bệnh dịch đường hô hấp, cách ly.”

Mấy chữ này cứ ẩn hiện trong đầu Triệu Xuân Minh, cuối cùng gã nảy sinh một ý tưởng to gan.

Triệu Xuân Minh đi vào buồng điện thoại bên ngoài nhà mày, ấn xuống dãy số, nhưng không đợi kết nối. Hành động này cứ lặp đi lặp lại mấy lần.

Nhìn qua là biết đang cực kỳ do dự, nhưng cuối cùng gã cũng cắn răng dứt khoát một lần.

“Alo, đây có phải là trung tâm kiểm xoát dịnh khu vực Giang Lăng không? Tôi đang ở 157 khu vực công nghiệp Đông Sơn, nhà máy thiết bị điện tử Tân Thế Kỷ. Tôi cần báo cáo, trong xưởng có khả năng có người bị lây dịch bệnh. Cô ấy là người Hồng Kông, vâng… Đúng là người Hồng Kông…”

Tình hình dịch bệnh bây giờ còn nguy cấp hơn cả tình hình hỏa hoạn. Chỉ ba phút sau, một đoàn xe lũ lượt kéo đến nhà máy Tân Thế Kỷ.

Những nhân viên trong xưởng còn không biết chuyện gì xảy ra, đã nhìn thấy rất nhiều người mặc đồ cách ly xông vào nhà máy, còn bên ngoài có người đang lập hàng rào ngăn cách.

Thật ra, Trần Hán Thăng vừa mới đến không được bao lâu, mới vừa đi vào chỗ nghỉ ngơi của Trinh Quan Đề.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp một đại nhân vật, nên rất chú ý đến dáng vẻ bên ngoài, cho nên trước đó đã vào nhà vệ sinh chỉnh sửa cẩn thận, tiểu tiện một chút thả lỏng tinh thần.

Nhưng lúc này, hắn gặp được một nhóm người, nhìn mình như kiểu gặp được kẻ thù vậy.

"Mình chỉ đi tè thôi, không cần quá đáng vậy chứ?"

Trần Hán Thăng có chút sững sờ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lúc này một bác sĩ bước vào, âm thanh quần áo bảo hộ vang lên 'ong ong' .

"Xin chào, có người báo cáo khu nhà này có xuất hiện người bị dịch. Do chỉ thị của tổ chức, chúng tôi cân nghiêm ngặt cách ly những nhân viên có tiếp xúc hay làm việc ở khu nhà này, đảm bảo không để bệnh dịch mất kiểm soát."

Trần Hán Thăng nghe những lời này. Chuyện quái gì vậy? Tỉnh Tô Đông là một tỉnh an toàn nhất trong đại dịch, con mẹ nó người ngoài hành tinh bị bệnh rồi ngã xuống đây sao?

"Bác sĩ, có chuyện hiểu lầm ở đây phải không?"

Trần Hán Thăng còn muốn giải thích. Nhưng căn bản, đám người này không nghe, rất nhanh đã có người xác nhận tình huống.

"Hôm nay có một người Hồng Kông bị sốt, mà hiện tại cô ấy ở tầng này, cho nên cần cách ly những người có lui tới tầng này là được. Những tầng khác không liên quan có thể ra về."

Bác sĩ còn quan tâm an ủi Trần Hán Thăng: "Không có việc gì đâu. Cậu còn trẻ, thân thể sẽ có sức đề kháng cao, không dễ bị nhiệm bệnh đâu. Nhưng vẫn cần cách ly kiểm tra, chung tôi không thể bỏ sót trường hợp nào được. Mỗi ngày cần phải kiểm tra tình hình nhiệt độ cơ thể."

Trần Hán Thăng giống như người đang nằm mơ vậy. Không hiểu sao, mình lại dính vào chuyện này.

"Tôi phải cách ly bao lâu?" Trần Hán Thăng hỏi.

Bác sĩ suy nghĩ chút rồi trả lời: "Nếu như người Hồng Kông chỉ là bị sốt đơn thuần, nhiệt độ cơ thể các người cũng bình thường thì có thể giải trừ cách ly. Nhanh nhất cũng phải ba ngày."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "3h tôi cũng thấy là quá nhiều. Tối nay tôi còn có hẹn với người ăn cơm."

Đêm này, xong chuyện, hắn còn phải về ăn cùng Tiêu Dung Ngư, hai người hẹn nhau ăn uông tâm sự.

Bác sĩ nghe thấy vội cười: "Hẹn bạn gái ăn cơm phải không? Theo cậu mạng người quan trọng hay bạn gái quan trọng?"

"Bạn gái quan trọng hơn."

Trần hán Thăng nghiêm túc nói.

"Oài, thì ra là một cậu bé yêu mỹ nhân chứ không yêu giang sơn?"

Nữ ý tá nói đùa: "Cậu cần phải bỏ suy nghĩ này đi. Nếu không có việc gì, 3 ngày sẽ trôi qua nhanh thôi."

Ngay tại thời điểm nói chuyện, đã có người hoàn thành xong giới tuyến cách ly. Không những thế còn có cảnh sát đứng canh ở đó nữa.

“Con mẹ nó, đùa hay thật vậy?”

Trần Hán Thăng có cảm giác khẩn trương.

“Tầng này còn có người khác sao? Không phải chỉ có mình giám đốc Trịnh thôi sao?”

Trần Hán Thăng vẫn chưa có câu trả lời, thì từ văn phòng ở giữa có một người cao ráo bước ra.

Chạng vạng tối 6h, hành lang còn chưa bật điện, nên hắn chỉ nhìn thấy một người khoác một cái áo đơn giản, dáng người cực chuẩn, bên eo có một dây lưng ở đó làm nổi bật đường cong tuyệt mỹ.

Vào giữa tháng 4 tại Kiến Nghiệp, gió thổi man mát, tóc của cô gái theo từng làn do bay bay, che mất một phần khuôn mặt.

Xoạt. Ngay tại lúc đó, đèn hành lang được bật lên.

Cô nhẹ nhàng vén mái tóc đang bay toán loạn cho gọn gàng lại. Một khuôn mặt dịu dàng không ngoài dự đoán xuất hiện. Nhưng có một điều, khí chất cô gái cực kỳ cao quý, bình tĩnh hiền hòa, thông minh nhã nhặn.

“Chào các vị, tôi là người chủ hợp pháp của nhà máy Tân Thế Kỷ, Trịnh Quan Đề.”

Chương 130: Cảnh lộn xộn khi bị cách ly

"Oài, không nghĩ đến giám đốc Trịnh lại xinh đẹp như vậy."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong lòng.

Trịnh Quan Đề khoảng chừng 25 tuổi. Nếu so về dáng vẻ cô không bằng Tiêu Dung Ngư, nhưng bản thân cô có rất nhiều ưu thế làm nổi bật lên so với phần lớn các cô gái.

Giống như những cô gái khác. Con trai chỉ nhìn mặt, rồi nhìn dáng người, cuối cùng cho ra một cái nhận định.

Nhưng với Trịnh Quan Đề, người ta nhìn nhận thân phận của cô ấy đầu tiên sau đó mới đến mặt mũi cùng dáng vẻ. Nói chúng những điều sau có hay không cũng được, huống chi Trịnh Quan Đề là một cô gái xinh đẹp, hàng thật giá thật.

Bác sĩ lại tiếp tục giải thích nguyên nhân tại sao phải cách ly với Trịnh Quan Đề. Cô phản ứng mười phần bình tĩnh: "Vất vả cho mọi người. Tôi cho cẩn thận phối hợp. Nhưng xin các người đừng cắt điện nơi này, tôi còn cần phải sử dụng máy tính."

Trịnh Quan Đề nói xong thì quay lại gật đầu chào hỏi Trần Hán Thăng, sau đó quay trở lại phòng mình. Cô giống như chỉ hời hợt nói vài lời khách sáo, làm cho các bác sĩ cảm giác có chút buồn bực.

"Có phải tôi còn chưa nói rõ tình hình?"

"Nói rõ rồi, chẳng qua cô ấy chẳng thèm để ý, thế thôi."

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ giải thích.

Nào ngờ bác sĩ quay qua nói với Trần Hán Thăng: "Cậu còn không biết xấu hổ đi nói người ta. Trước đây những người bị cách ly, có người ủ rột, còn có người khóc toáng lên. Ai đời như cậu, còn lo không đi hẹn hò được."

Bác sĩ rời đi, hành lang chỉ còn mỗi Trần Hán Thăng đứng đó, gió vẫn tiếp tục lùa vào, thổi đến mức làm cho hắn mê mang.

"Mình cứ như vậy bị cấm túc sao? Có phải nên gọi điện cho trường học cùng người thân không?"

Bản thân Trần Hán Thăng ngược lại cũng không quá để ý. Hắn nghĩ chuyện này cũng không nhấc lên nổi chuyện gì ở trường học, nên trực tiếp bỏ qua, tránh sau này hảnh hưởng đến cuộc sống ở trong trường.

Cuộc gọi đầu tiên là dành cho Tiêu Dung Ngư. Bởi vì hai người có hẹn nhau ăn tối.

Tâm trạng Tiêu Dung Ngư đang rất tốt. Cô đang ngồi trong phòng ký túc vừa nói chuyện vừa chờ đợi cuộc gọi đến. Bạn cùng phòng còn trêu ghẹo: "Chuận bị đi hẹn hò cùng cậu bạn cấp 3 đang học bên Tài Viện phải không?"

'Bạn học cấp 3' bốn nhữ này được nhấn mạnh, bởi vì từ trước đến giờ Trần Hán Thăng chỉ lộ ra điều này. Cho nên Tiêu Dung Ngư chỉ có thể nói Trần Hán Thăng là bạn cấp 3 mà thôi.

Thậm chí có bạn học còn lấy chuyện này ra làm trò đùa.

"Thế mà thời điểm khai giảng các người nhất quyết không nhận, làm chúng mình cứ tưởng là thật."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Trần Anh Tuấn có biết sự tồn tại của hắn, làm cho rất nhiều nam sinh Đông Đại đau nhói không?”

“Ít ra vẫn còn tốt hơn đám con gái. Ngày nào Tiểu Ngư Nhi còn ở đây thì những cô gái xinh đẹp khác làm gì có cơ hội lộ diện.”

…

Nếu như là trước kia, Tiêu Dung Ngư nhất định sẽ lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo. Nhưng thời gian ở ký túc xá vừa đủ để cô nhận ra rằng cần phải hòa nhập, để duy trì không khí tốt đẹp ở trong phòng.

“Hiện giờ vẫn là quan hệ bạn học mà thôi.”

Tiêu Dung Ngư cười nói: “Nếu như là người yêu. Ai lại để bạn gái chờ lâu như vậy.”

Tiêu Dung Ngư vừa trả lời xong thì chuông điện thoại Trần Hán Thăng gọi vang lên.

“Sao cậu còn chưa qua đây? Mình đói đến xẹp cả bụng đi rồi đây này.”

Trần Hán Thăng nghe được những lời này, biết rằng Tiêu Dung Ngư đang lộ ra bộ dáng nũng nịu.

“Có chuyện muốn báo cho cậu. Mình bị cách ly.” Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói ra.

Căn bản Tiêu Dung Ngư không tin điều này: “Trần Hán Thăng, cậu không muốn cùng mình ăn cơm, bắt đầu học cách nói dối rồi phải không?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, sau đó bắt đầu giải thích: “Lần này không phải lừa cậu. Mình không phải làm công việc nhận hàng chuyển phát nhanh ở một công ty điện tử sao? Có người báo khu nhà hành chính có người bị sốt cao,

nên bác sĩ trực tiếp cách ly khu vực này lại… alo… aloo… cậu còn ở đó không?"

Trần Hán Thăng đang nói, đột nhiên cảm giác trong điện thoại không còn phát ra tiếng động.

Qua thật lâu, trong điện thoại truyền đến giọng nói kèm theo run rẩy cùng nghẹn ngào: "Cậu, cậu thật sự bị cách ly?"

"Đúng vậy. Ở bên ngoài đã vạch ra giới tuyến. Mình còn muốn ở trong này mấy ngày."

Tiêu Dung Ngư trực tiếp khóc òa ngay lập tức.

"Mình muốn nhìn thấy cậu ngay bây giờ."

Tiêu Dung Ngư vừa nức nở vừa nói.

"Cậu muốn tìm mình cũng vô dụng thôi, cứ yên tâm ở lại ký túc đi. Chờ một chút, chủ nhiệm lớp mình gọi điện."

Điện thoại cúp máy. Tiếng khóc của Tiêu Dung Ngư có lực hấp dẫn rất lớn, mọi người nhao nhao lên tiếng hỏi thăm.

"Bạn trai bị cách ly…"

Tiêu Dung Ngư suy nghĩ đang loạn, vội nói tất cả nhưng suy nghĩ trong lòng ra.

Trần Hán Thăng từng hôn cô, rồi nắm tay, con tiếp xúc thân mật nữa. Trong lòng Tiêu Dung Ngư đây là hành động của những người yêu nhau.

Quách Trung Vân cũng vừa mới nhận được thông báo của trường học.

Lúc đó, lão đang dạy kèm Quách Giai Tuệ làm bài tập, nhận được thông báo cũng choáng váng đầu óc. Trần Hán Thăng bị cách ly?

Lão hỏi thêm vài câu trong điện thoại, sau đó muốn liên hệ Trần Hắn Thăng để nhắc nhở cậu ta tuyệt đối phải nghe theo

chỉ đạo của bác sĩ.

Lúc này, Trần Hán Thăng mới ý thức được tầm quan trọng của việc này. Nếu như trường học đã biết, chắc chắn sẽ liên hệ với người nhà của mình.

“Không được, mình cần phải gọi điện về nhà, động viên bố mẹ nên yên tâm.”

Lập tức, Trần Hán Thăng gọi điện cho Lương Mỹ Quyên.

“Có chuyện gì nói nhanh lên, đồ ăn còn ở trong nồi, sắp khét rồi đấy.”

Điện thoại vừa kết nối đã vang lên giọng nói thiếu kiên nhẫn của Lương Mỹ Quyên. Trong lòng Trần Hán Thăng nhẹ nhõm phần nào, xem ra bố mẹ còn chưa biết chuyện gì.

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Người làm món gì vậy? Thịt hầm hay kẹp với ngó sen?”

“Kẹp ngó sen. Còn cần gửi cho cậu một chút hay không?”

“Không cần, gửi tới thì mất ngon rồi. Để hôm nào con về nhà ăn.”

…

Hai mẹ con nói chuyện với nhau tầm 2p. Lúc này Trần Hán Thăng mới nói ra mục đích của cuộc gọi lần này.

“Mẹ, bởi vì dịch bệnh đường hô hấp, nên con bị cách ly, nên gọi điện nói cho người biết. Mong bố mẹ ở nhà đừng lo lắng gì, con rất nhanh sẽ đi ra.”

“Leng keng.”

Trần Hán Thăng nghe thấy tiếng nắp nồi rơi xuống.

Làm cho hắn cũng giật mình hoảng hốt, lớn tiếng la lên: "Mẹ, người đừng dọa con nha."

Thật vất vả âm thanh hốt hoảng trong điện thoại mới giảm xuống, bên trong còn vang lên tiếng Trần Triệu Quân.

"Alo, Hán Thăng?"

"Cha, mẹ làm sao rồi?"

"Mẹ con nhận điện thoại, đột nhiên chân tay run lẩy bẩy ngồi phịch xuống đất. Con nói với mẹ chuyện gì vậy?"

"Con bị cách ly."

Trần Hán Thăng nói xong lập tức giải thích thêm: "Nhưng con không có việc gì đâu. Bố đưa mẹ đi bệnh viện kiểm tra trước đi."

Lời còn chưa nói xong, Lương Mỹ Quyên đã cướp điện thoại nói: "Đứa con bất hiếu này, tuyệt đối không được xảy ra việc gì đấy. Mẹ chỉ có một đứa con, đêm nay bố mẹ lập tức đi Kiến Nghiệp."

"Không cần đâu, chuyện ở đây chỉ là hiểu lầm thôi."

Trần Hán Thăng không muốn bố mẹ phải chiu vất vả như thế.

Trần Triệu Quân chỉ nói thêm mấy chữ: "Chờ, đừng có hoảng."

Trần Hán Thăng vừa cúp điện thoại, đã nhận được một cuộc điện thoại, chắc là điện thoại ở cửa hàng tạp hóa gọi tới.

Khi số điện thoại này gọi tới, Trần Hán Thăng đã biết là Thẩm Ấu Sở, nên không thể không nhận được.

"Alo, cậu biết mình bị cách ly?"

"Ừ…"

“Khóc?”

Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Ừ…”

“Có thể ở yên tại trường được không?”

“Mình, mình lo lắng cho cậu.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, sau đó cúp điện thoại. Trong lòng hắn dâng lên cảm giác bất lực.

Mặc dù mình biết chắc chắn rằng sẽ không có việc gì, nhưng người thân lại không nghĩ vậy. Chuyện này tương đương với việc xảy ra tai nạn, nó là sự việc thực sự xảy đến với mình, cái này khác hoàn toàn so với tin tức nhận được ở bên ngoài.

Hồ Lâm Ngữ đang đứng bên cạnh Thẩm Ấu Sở, ngạc nhiên nhìn vẻ thất thần của cô ấy. Hồ Lâm Ngữ sợ tính bốc đồng của cô gái này nổi lên, làm ra điều gì đấy ngu ngốc, nên chủ động nói ra: “Chờ một chút, mình cùng cậu đi xem tình hình, tin tưởng hắn sẽ không có việc gì.”

Thẩm Ấu Sở lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “Mình muốn ở bên cạnh hắn.”

Hồ Lâm Ngữ giật nảy mình: “Cậu thần kinh à? Hắn bị cách ly, tin tức nói lây bệnh này có tỷ lệ tử vong đấy.”

Thẩm Ấu Sở nhìn cô, sau đó quay lại phòng ký túc, định lấy quần áo.

“Thẩm Ấu Sở?”

Hồ Lâm Ngữ la lớn sau lưng: “Thẩm Ấu Sở, cả đời cậu không chỉ có mình Trần Hán Thăng chứ?”

Điện thoại Trần Hán Thăng sau đó là liên tục hoạt động, Vương Tử Bác, bạn cùng phòng ký túc, hội học sinh, Chung Kiến Thành, ngay cả phó tổng giám đốc Thâm Thông là Lưu Chí Châu đều gọi điện tới…

Trần Hán Thăng rất sợ giải thích cùng người khác, thật vất vả mới rảnh rỗi. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy Trịnh Quan Đề đang đứng dựa vào tường, nhìn chằm chằm mình bằng ánh mắt cực kỳ hứng thú.

"Không sao, cậu cứ tiếp tục làm việc của cậu đi."

Trịnh Quan Đề cười nói: "Tôi nghĩ mãi cũng không biết nên gọi điện cho ai đây."

Chương 131: Thần tiên cùng vận mệnh

Trần Hán Thăng nghe được những lời này của Trịnh Quan Đề làm cho hắn nhớ tới câu 'công chúa không may mắn', rất có thể tình cảm của cô cùng người thân không được hài hóa.

Đương nhiên, công chúa có không may mắn thế nào cũng là công chúa, ít ra cũng nắm trong tay tài sản cả 100 triệu. Người bình thường có phấn đấu cả mười mấy đời cũng không có.

Không nghĩ tới, Trịnh Quan Đề thay đổi chủ đề cười nói: "Trong thời gian nay, cậu phụ trách công việc chuyển phát nhanh của nhà máy, vất vả rồi."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: "Không ngờ giám đốc Trịnh lại biết tôi làm công việc thu hàng chuyển phát?"

"Tất nhiên là biết."

Trịnh Quan Đề nhún vai nói: "Trước kia tại Đông Đại hỏi đường, người bạn gái xinh đẹp của cậu làm tôi ấn tượng rất sâu."

"Con mẹ nó."

Trần Hán Thăng nhủ thầm, thì ra cô ta đã sớm nhận ra mình, tại sao không nói sớm hơn chút. Làm anh mất bao nhiêu công sức tìm cách tiếp cận cô đấy.

Nhưng nghĩ lại cảm thấy người ta thân phận cao quý cỡ nào, làm gì cần phải làm việc đó.

“Cậu chắc là sinh viên đang làm thêm ngoài giờ phải không? Vào phòng tôi ngồi chút đi?” Trịnh Quan Đề mở lời mời.

Trần Hán Thăng bước theo Trịnh Quan Đề vào phòng. Đập vào mắt chính là một đống lộn xộn, trên bàn khắp nơi là giấy tờ văn bản, trên ghế sa lon hay chỗ góc xa xa cũng là cảnh tượng như vậy

Trên bàn có đặt 3 màn hình máy tính, không hiểu cô ta nhìn kiểu gì.

Trong phong chỉ có một điểm mang lại cho người ta cảm giác ấm áp là ly cà phê mới được pha, nhưng xung quanh đó cũng có rất nhiều bột cà phê rơi ra.

Theo tình trạng này có thể đoán, Trịnh Quan Đề là một người cuồng công việc, nên không có thời gian để ý đến những cái nhỏ nhặt này.

“Thật xấu hổ, tại tôi cũng mới bắt đầu công việc, nên còn chưa quen việc dùng thư ký.”

Trịnh Quan Đề rót hai cốc cà phê nóng: “Cậu cần thêm đường không?”

Trần Hán Thăng giơ tay đón lấy cốc cà phê: “Tôi là một người quen uống đắng, nên thường không bỏ đường vào cà phê.”

Thật ra Trần Hán Thăng cũng không thích uống cà phê, nhưng cảm thấy mình cần tìm chút điểm chung để cho dễ nói chuyện. Nên hắn cố tính nói mình thích uống cà phê đắng.

“Ha ha, thế thì cậu trái ngược hoàn toàn với tôi rồi.”

Trịnh Quan Đề nở nụ cười: “Tôi bình thường uống cà phê phải có thêm đường. Dạo gần đây công việc bận rộn, nên phải thức đêm nhiều, vì vậy bắt buộc phải uống cà phê đắng.”

“Ha ha, tinh thần làm việc thật tốt.”

Trần Hán Thăng xấu hổ gật đầu, nghĩ trong đầu Trịnh Quan Đề ‘your mother death’ .

Nói chuyện không vòng vèo thì chết à. Mọi người đều là người thành thật cả.

Trần Hán Thăng dọn gọn lại chút giấy tờ đang đặt trên ghế sa lon để ngồi xuống, không ngờ phía dưới còn có cả chăn cùng áo ngủ.

Trịnh Quan Đề lại gần cầm lấy coi như không có chuyện gì to tát cả: “Có đôi khi phải ở lại làm thêm giờ, nên ở lại đây ngủ luôn.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ, một cô gái xinh đẹp thế này mà ngủ lại đây không sợ sao? Chắc là đã tạo cho bản thân tính tự lập nên chắc vẫn có biện pháp đề phòng.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Có cảm giác như Trịnh Quan Đề không chút lo ngại nào khi bị cách ly, so với Trần Hán Thăng còn bình tĩnh hơn.

Lúc này, Trịnh Quan Đề ngồi xuống nói: “Còn chưa biết xưng hô với cậu thế nào?”

“Tôi gọi là Trần Hán Thăng.”

“Hôm nay cậu tới tìm tôi hẳn là có việc? Hơn nữa còn không cẩn thận dính vào chuyện không may này.”

“Đúng thế.”

Trần Hán Thăng lập tức nói ra: “Công việc chuyển phát nhanh của nhà máy mặc dù là tôi phụ trách nhưng là bộ phần mà phó quản đốc Triệu Xuân Minh quản lý. Phó quản đốc Triệu Xuân Minh thích có nhiều ‘màu’, nếu như bình thường

đòi một chút thì tôi cũng có thể chấp nhận. Nhưng lão ta làm việc quá phận, khiến công việc làm ăn nhỏ này của chúng tôi không còn cơ hội sinh tồn.”

Trịnh Quan Đề im lặng gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn nơi mũi Trần Hán Thăng, cố gắng làm cho hắn không có cảm giác xấu hổ, cũng biểu hiện ra bản thân đang chăm chú lắng nghe.

“Đây là những hóa đơn.”

Trần Hán Thăng đưa qua một chút giấy tờ, phía trên là những biên lại Trần Hán Thăng đứng ra trả cho Triệu Xuân Minh.

Trịnh Quan Đề hời hợt nhìn qua, thấy giá trị cũng không phải là lớn. Nhưng đứng vào vị trí là một sinh viên như Trần Hán Thăng, còn phải duy trì một đội ngũ, thì việc làm của Triệu Xuân Minh thực sự quá đáng.

“Mặt khác.”

Trần Hán Thăng tằng hắng một cái, sau đó lấy ra cái máy ghi âm, đây là bản gốc. Nếu như hắn lấy ra một bản thu âm, thì ý nghĩa sẽ không lớn, nên hắn lấy ra bản gốc, biểu hiện ra thành ý của mình.

“Bởi vì quản đốc Triệu không cho tôi cơ hội làm ăn nhỏ, nên tôi quyết định lưu lại hành vi tham nhũng của gã. Không ngờ còn phát hiện ra một vài nội dung ngoài ý muốn.”

Trong lòng Trịnh Hán Thăng vẫn còn chút lăn tăn. Hắn tưởng tượng Trịnh Quan Đề sẽ nói ra một loạt lời nói, sau đó biểu hiện rằng mình có một nhân viên là một tên khốn kiếp.

Ví dụ như, Trịnh Quan Đề biểu hiện ra mình cực kỳ xúc động, xiết chặt tay nói: “Cậu trai trẻ, không ngờ tâm kế của cậu lại sâu xa như vậy. Nếu như không có đoạn ghi âm này, tôi vẫn còn trong trạng thái mơ mơ màng màng đấy.”

Sau đó chính là Trịnh Quan Đề hứa giúp mình chỉnh đốn lại nhân viên của cô ấy, chăm lo quản lý, để nhà máy của mình đạt chuẩn ‘xiaomi’ 2002.

Nào ngờ Trịnh Quan Đề cầm lấy bút ghi âm xoay xoay, ngẩng đầu cười nói: “Cái chip điện tử của cái này là do nhà máy chúng tôi làm? Cậu mua bao nhiêu vậy?”

“Ba trăm.”

Trần Hán Thăng trả lời, trong lòng thầm dục cô mau nghe đi, xem trong đó có những gì, hỏi những việc vô dụng này làm cái gì.

“Vậy cậu bị hố rồi, chúng tôi sản xuất phí tổn chỉ khoảng 30 tệ là cao nhất.”

Trịnh Quan Đề bĩu môi nói.

“Đúng không?”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Bảo sao, tôi thấy người bán đồ trông cũng không thành thật lắm. Giám đốc Trịnh không biết cách nào mở nút sao? Để tôi giúp ngài.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hắn muốn chủ động mở máy ghi âm. Bỗng, xoẹt một tiếng, Trịnh Quan Đề ném tập văn bản xuống bàn nói: “Cậu đọc hiểu tài liệu bên tài vụ báo cáo không?”

Trước kia Trần Hán Thăng đã làm qua chức vụ tổng giám đốc, sao có thể không đọc được tài liệu dạng này.

“Trong đại học có dạy, đại khái có thể hiểu được.”

Trần Hán Thăng nhặt lên tập hồ sơ ‘báo cáo điều tra Tài Vụ’ .

Những lời này chỉ có thể lừa được người chưa từng học hành gì như Chung Kiến Thành còn được. Nhưng đối với một du học sinh, có thành tích xuất sắc như Trịnh Quan Đề là điều không thể. Cô nhíu lại cặp lông mày lá liệu nói: "Trình độ giáo dục trong nước phát triển đến độ này rồi sao?"

Trần Hán Thăng cúi đầu không trả lời. Trong lòng thầm nghĩ, cô gái này quả thật thông minh, tuy tuổi tác không lớn lắm, nhưng đường đi nước bước nắm cũng thật chuẩn.

Thời điểm Trần Hán Thăng xem xét tài liệu điều tra, mới khiến hắn kinh ngạc cực điểm.

Lý Tất Tùng, Vương Minh Vũ, Lưu Huy… Triệu Xuân Minh đều có trong danh sách báo cáo. Bên trong ghi chép toàn bộ từ công việc đến tiền lương mỗi người, cùng công việc trung gian kiếm lời, thậm chí còn ghi rất rõ tiền cắt xén ăn bớt của bọn họ.

"Ngài, ngài đã biết rồi sao?"

Trần Hán Thăng khiếp sợ, ngẩng đầu lên nhìn. Hiện giờ hắn đã hoàn toàn gạt bỏ ý định làm cho người ta 'ngạc nhiên' rồi.

Trong tài liệu điều tra được viết cặn kẽ như vậy, có thể hiểu trong nhóm người kia đã có người 'đầu hàng' . Đám người kia không ngừng nhảy nhót tỏ ra mình nắm chặt mọi việc, không ngờ trước mặt Trịnh Quan Đề chỉ như những chú hề.

Chỉ cần cô có suy nghĩ bóp chết lúc nào, là đám người kia chết lúc ấy.

Cô gái này thật đáng sợ, rõ ràng cái gì cũng biết, nhưng lại tỏ ra ngây thơ.

Trần Hán Thăng quan sát lại trong phòng một lần nữa. Trên bàn máy tính có 3 màn hình, trong đó một cái dùng để giám sát.

Máy dùng để giám sát chắc chắn là loại tốt nhất, từng chi tiết trong đó hiện lên rõ nét, cộng với phần báo cáo kia nữa. Tương đương với việc nhất cử nhất động của nhà máy đều nằm trong tầm kiểm soát của cô.

"Nhìn kìa, Triệu Xuân Minh đang thu dọn hành lý, hình như gã muốn bỏ trốn."

Trần Hán Thăng hô lớn, hình dáng gầy gò kia không phải Triệu Xuân Minh thì là ai.

"Đừng nóng vội, cứ từ từ xem đi."

Trịnh Quan Đề cười cười, lời nói mang theo 10 phần tự tin.

Quả nhiên, Triệu Xuân Minh vừa bước ra khỏi cửa đã có người ngăn lại.

Người ngăn gã là xưởng trưởng Lý Tất Tùng.

Cũng không biết hai người nói gì với nhau, chỉ thấy Lý Tất Tùng vung tay lên, mấy bảo vệ bên cạnh lấp tức tiến đến giữ chặt Triệu Xuân Minh lại.

"Thật ra xưởng trưởng Lý là người của ngài… . ?"

Trần Hán Thăng lên tiếng hỏi.

Trịnh Quan Đề gật gật đầu.

Trần Hán Thăng bừng tỉnh, chả trách cô còn chẳng thèm nghe nội dung trong máy ghi âm. Dù sao nội dung bên trong đối với cô chỉ là vài mẩu tin tức vụn vặt.

Quay đi quẩn lại, người lớn nhất ở bên kia chiến tuyến đã vung cờ đầu hàng, khiến cho đám tôm tép nhãi nhép phía sau đến nhiều chết nhiều, đến ít chết ít. Con mẹ nhà nó, Lý Thất Tùng chả khác gì Tống Giang nha.

"Cậu hiểu rồi chứ?"

Trịnh Quan Đề lên tiếng hỏi.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng tâm phục khẩu phục: “Ngài giống như thần tiên vậy.”

“Tôi không phải thần tiên. Tôi chỉ là cô gái chưa từng được nói chuyện yêu đương mà thôi.”

Trịnh Quan Đề cười cười, sau đó chỉ lên màn hình giám thị: “Bạn gái cậu tới kìa.”

Trần Hán Thăng tiến lại gần xem, quả thật là Tiêu Dung Ngư đi cùng một bạn nữ nữa đang đến. Hắn đang muốn nói chuyện, đột nhiên người cứng đờ, ngẩn ngơ tại chỗ.

Bởi vì Thẩm Ấu Sở cũng đang đến, người đi cùng là Hồ Lâm Ngữ.

Tình huống này thật ra hắn cũng có nghĩ đến.

Nhưng ngăn không được, dù gọi điện thoại cũng ngăn không được.

Haizz…

Cuối cùng việc này cũng đã đến.

Chương 132: Trong và ngoài cửa

“Cậu thấy bạn gái tới nhưng hình như không cảm thấy cao hứng lắm nhỉ?”

Trịnh Quan Đề kỳ quái hỏi, cô nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt Trần Hán Thăng có gì đó không đúng lắm.

Trần Hán Thăng không nói lời nào, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc máy vi tính giám sát. Ánh mắt của Trịnh Quan Đề theo đấy nhìn sang, đột nhiên nó: “Cô gái mặc đồng phục ở phía sau kia nhìn cũng rất đẹp nhỉ.”

Cô vừa nói vừa điều chỉnh camera theo dõi ở cửa chính cho đến khi thấy được dáng vẻ của Thẩm Ấu Sở.

Vẻ mặt Thẩm Ấu Sở hiện lên vẻ mông lung mờ mịt, cô còn đang nắm chặt tay của Hồ Lâm Ngữ, có chút sợ hãi đứng trước cửa của xưởng điện tử.

“Cô ấy cũng đến vì cậu?”

Trịnh Quan Đề rất thông minh, bằng không cũng sẽ không dễ dàng không chế 1000 người ở trong xưởng điện tử đùa bỡn như lòng bàn tay, chỉ cần nhìn qua cũng lập tức đoán được tình huống thật.

“Ừm.”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng trả lời.

“Cũng là bạn gái?”

Trịnh Quan Đề hỏi.

Trần Hán Thăng không nói lời nào.

Không nói lời nào thực ra cũng là một loại thái độ, nếu như thật sự không phải thì hắn phải trực tiếp phản bác.

"Tôi thực sự không nhìn ra cậu còn là một tên cặn bã đấy."

Trịnh Quan Đề cười cợt: "Cậu có người bạn gái đẹp như vậy mà còn một tay bắt hai cá, nhưng người còn lại cũng xinh đẹp như vậy. Lúc cậu bị cách ly cả hai cô bé đều đến thăm cậu, thực sự cậu là thần tiên mới phải."

Trần Hán Thăng không phản ứng lại sự trêu chọc của Trịnh Quan Đề, hắn quan sát những màn hình giám sát thì thấy Tiêu Dung Ngư đang đi tới phòng an ninh yêu cầu mở cửa.

Trịnh Quan Đề hoàn toàn coi đây là trò vui, cô thoải mái ngả lưng vào chiếc ghế da, mũi giày cao gót khéo léo đung đưa, hưởng thụ giây phút thư giãn, thỉnh thoảng cô bưng ly cà phê lên miệng nhấp môi một tý.

Có điều phòng an ninh không đồng ý yêu cầu cho vào của Tiêu Dung Ngư, thứ nhất bên họ cảm thấy Tiêu Dung Ngư không phải là công nhân trong xưởng, cũng không phải cán bộ bên chính phủ, cô ấy thực sự không phù hợp để đi vào nơi hỗn loạn này.

Trần Hán Thăng nhìn về phía Trịnh Quan Đề, Trịnh Quan Đề hiểu ý, có điều cô đột nhiên cười cợt: "Tôi có thể giúp cậu cho người vào, nhưng chỉ có thể thả một người mà thôi."

"Tại sao?"

Trần Hán Thăng cau mày.

"Tôi muốn biết cặn bã như cậu sẽ chọn ai đây."

Sắc mặt Trịnh Quan Đề biến sắc, cầm điện thoại lên thúc giục: "Nhanh lên một chút, hiện tại cậu chỉ có thể chọn một."

Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở cùng Tiêu Dung Ngư qua màn hình, hắn đang do dự.

"Nói nhanh lên nào, hai chọn một!"

Trong ánh mắt của Trịnh Quan Đề là trêu tức, nhưng giọng nói có vẻ rất nghiêm túc.

Trần Hán Thăng trong lúc nhất thời cũng chưa nghĩ ra.

"Không bằng như vậy đi."

Trịnh Quan Đề nói rằng: "Xem cậu khó chọn như vậy, tôi sẽ giúp cậu chọn. Hôm trước cô nữ sinh kia giúp tôi chỉ đường, tôi sẽ để cô ấy tiến vào xưởng."

Trịnh Quan Đề nói xong cũng gọi một cú điện thoại, người bảo vệ nhận được thông báo lập tức cho vào, ngược lại ngăn cản Thẩm Ấu Sở cùng Hồ Lâm Ngữ ở phía sau.

.....

Qua màn hình thì thấy Hồ Lâm Ngữ đang rất tức giận, cô xông lên cùng bảo vệ dựa ra lí lẽ tranh cãi.

Có điều bảo vệ đã nhận được chỉ thị, lạnh lùng đóng cửa lớn. Thẩm Ấu Sở lôi ống tay áo của Hồ Lâm Ngữ, chỉ vào bồn hoa cách đó không xa.

Hồ Lâm Ngữ còn đang tranh luận, thì Thẩm Ấu Sở lặng lẽ đi đến bồn hoa, chọn một vị trí ít người để ý ngồi xuống.

Chiếc túi vải đặt trên đùi, cô mở to đôi mắt hoa đào đang sưng đỏ, ánh mắt ngây ngốc nhìn cửa lớn xưởng điện tử.

"Người bạn gái này của cậu thật là đúng làm cho người ta cảm thấy thương yêu a, quan trọng còn thật xinh đẹp."

Trịnh Quan Đề lắc đầu nói.

Trần Hán Thăng không có thời gian trả lời, hắn vừa mới gọi điện thoại cho Lương Mỹ Quyên xong, lại nghe thấy tiếng

chuông gọi đến của Tiểu Ngư Nhi.

“Tiểu Trần, tớ đến rồi, cậu đang ở đâu thế?”

Tiêu Dung Ngư nghẹn ngào nói trong điện thoại, mấy cô gái này tuy tiến vào cửa lớn, nhưng trong xưởng cũng đang rất hỗn loại, chỉ có thể bất lực gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng trong lòng đột nhiên rất khó chịu, Tiểu Ngư Nhi thực ra rất yếu đuối, cô chưa từng phải trải qua một khó khăn nào từ trước đến giờ.

Chỉ là khi gặp phải một kẻ vô lại như Trần Hán Thăng, hắn lại không muốn thổ lộ tình cảm của mình, tình cảm lẽ ra phải đơm hoa kết trái đằng này lại bị trì hoãn. Hiện tại cô lại gặp phải cảnh Trần Hán Thăng bị cách ly, trong lòng khổ sở như gặp sinh ly tử biệt vậy.

“Cậu, cậu trước tiên ····· “

Trần Hán Thăng mới vừa muốn nói chuyện, đột nhiên phát hiện cổ họng có chút khàn khàn.

Trịnh Quan Đề nhìn một chút, cô lấy ra một túi khăn tay hỏi hắn có cần hay không?

Trần Hán Thăng xua tay, điều chỉnh lại cổ họng nói: “Trước tiên cậu tìm một nơi ngồi xuống đi, chút nữa bố mẹ tớ đến rồi mọi người cùng về đi thôi.”

“Tớ chưa nhìn thấy cậu, tớ không muốn trở về ····· “

Tâm tình của Tiêu Dung Ngư tựa hồ đang cận kề cảm giác không chịu nổi.

Vào lúc này, bạn cùng lớp, bạn cùng phòng, bạn từ Hội sinh viên và sinh viên đại học quản lý ban 2 đều đã đến, bọn họ đứng ở cửa nhón chân nhìn xung quanh.

“Đều đến tìm cậu?”

Trịnh Quan Đề hỏi.

Trần Hán Thăng gật gù.

“Cần cho qua không?”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Thêm phiền.”

Trịnh Quan Đề có chút bất ngờ liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng, gặp phải thời điểm như thế nãy cậu ta vẫn rất bình tĩnh.

Những người bên ngoài đang rất lộn xộn, trong xưởng cũng rất loại, bọn họ đi vào chỉ có thể loạn càng thêm loạn, nói không chừng còn có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn khác. Không bằng cứ cản ở ngoài cửa, sau một quãng thời gian cũng là tự động trở lại.

Chỉ chốc lát sau, Chung Kiến Thành cùng Khổng Tĩnh cũng tới, bọn họ là người trưởng thành, biết lúc này chỉ có thể nghe theo bác sĩ, đơn giản họ cũng chỉ chờ ở cửa cũng không có khác gì.

Khổng Tĩnh còn đi khuyên các sinh viên đại học, bảo bọn họ trước mắt cứ về trường học, chỉ là không có ai nghe theo.

Mãi đến lúc chủ nhiệm khoa nhân văn Bàng Văn Lượng cùng phụ đạo viên Quách Trung Vân đến, lời của hai người này mới có tác dụng, chỉ chốc lát sau đoàn người tản đi, đương nhiên điện thoại Trần Hán Thăng vẫn reo lên không ngừng.

Trong thời gian này Vương Tử Bác cũng tới đây, cậu ta cũng không kịp ngồi xe buýt, bắt taxi đến thẳng cửa chính.

“Có thể để cậu ta vào được không?” Trần Hán Thăng hỏi.

Trịnh Quan Đề gật đầu đáp ứng.

Vương Tử Bác được cho vào sau, đi tới chỗ của Tiêu Dung Ngư hội họp, nhưng cậu ta lại không thấy Thẩm Ấu Sở.

Trong thời gian này rất nhiều người đến rồi lại đi, cho đến thời điểm màn đêm buông xuống, ở cửa chỉ còn dư lại mấy người.

Trong cửa chính thì còn Tiêu Dung Ngư cùng Vương Tử Bác, ngoài cửa lớn thì còn Thẩm Ấu Sở cùng Hồ Lâm Ngữ, những người khác đều đã trở về.

Buổi tối nhiệt độ ngoài trời giảm xuống, bên dưới bóng cây ở bồn hoa, Thẩm Ấu Sở lấy áo lông ra mặc vào, cô ôm hai chân, khuôn mặt dịu dàng kề sát vào túi vải ở trên, lẳng lặng nhìn cùng chờ đợi.

Lúc này một chiếc ô tô mang biển số xe G chạy đến, đây chính là biển số ở Cảng Thành, hai vợ chồng Trần Triệu Quân cùng hai vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ đều đã đến.

Tiểu Ngư Nhi không kìm được nước mắt khi nhìn thấy người nhà, Lữ Ngọc Thanh đau lòng vì con gái, cô đề nghị tìm cái khách sạn gần đó để ở lại, Trần Triệu Quân cũng đồng ý cách làm này.

Lương Mỹ Quyên một bên lau nước mắt, vừa trò chuyện cùng Trần Hán Thăng.

“Mẹ, Thẩm Ấu Sở cũng tới.”

Lương Mỹ Quyên nhìn chung quanh một lần: “Mẹ không thấy.”

“Ngoài cửa.”

Lương Mỹ Quyên đột nhiên rất muốn đi xem, có điều Tiêu Hoành Vĩ cùng Lữ Ngọc Thanh lại đang ở bên cạnh. Tiêu Dung Ngư thì đang khóc, ở tình huống như thế cô căn bản lại không thể rời đi.

“Mẹ để Vương Tử Bác đi đi.” Trần Hán Thăng nói rằng.

Lương Mỹ Quyên hết cách rồi, chỉ có thể nổi giận mắng: "Nếu như con chết đi đúng mẹ đây bớt lo đi nhiều chuyện."

Vương Tử Bác sau khi rời khỏi đây tìm tới Thẩm Ấu Sở, thế nhưng cậu ta cũng không khuyên được cô trở về, chỉ có thể gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng.

"Bố mẹ tớ đã đến đây rồi, cậu cứ đi về trước đi có được hay không?" Trần Hán Thăng khuyên nhủ.

"Tớ, tớ không đi."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời, biểu hiện bây giờ của cô so với Tiêu Dung Ngư còn mạnh mẽ hơn, hơn nữa cũng không một giọt nước mắt nào chảy xuống.

"Cậu không thể nghe tớ một lần sao!"

Trong lòng Trần Hán Thăng có chút buồn bực, cô nàng Trịnh Quan Đề đang đứng cạnh không ngừng nghe ngóng hóng hớt.

"Cậu không nên đuổi tớ đi."

Lời nói của Thẩm Ấu Sở rốt cục cũng kèm theo tiếng khóc nức nở: "Tớ cầu xin cậu, tớ sẽ chờ ở bên ngoài, cũng sẽ không e ngại người khác, lúc cậu đi ra tớ lập tức trở về."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Tớ cho dù muốn ra ngoài, cũng không thể là vào buổi tối, trước mắt cậu đi về trước đi, sáng mai hẵng tới nữa."

Hồ Lâm Ngữ cùng Vương Tử Bác cũng ở bên cạnh khuyên bảo, Thẩm Ấu Sở chính là đang ở thời điểm do dự, sau lưng đột nhiên có âm thanh phát lên: "Trước mắt chúng ta đi về trước đi, cậu cũng ngồi ở đây rất lâu rồi."

Vương Tử Bác vừa quay đầu, hai chân lập tức run lên.

Tiêu Dung Ngư không biết từ lúc nào đã đi tới bồn hoa, dưới ánh trăng hai thiếu nữ quan sát lẫn nhau, chỉ chốc lát sau Thẩm Ấu Sở lại cúi đầu xuống.

“Áo lông của cậu thật xinh đẹp, bản thân cũng rất đẹp.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng nói.

Thẩm Ấu Sở không biết trả lời làm sao, cô thậm chí còn không quen biết Tiêu Dung Ngư.

Hồ Lâm Ngữ phát hiện bầu không khí có gì đó không đúng, lập tức kéo Thẩm Ấu Sở đứng lên: “Cùng nhau trở về đi, Trần Hán Thăng có nhiều người ở bên như vậy, có người cũng không kém cậu đâu.”

“Tiểu Trần, hai người chạm mặt.”

Âm thanh phát ra từ Vương Tử Bác đều đang run rẩy.

“Ừm, tao thấy rồi.”

Trần Hán Thăng không có chút cảm xúc nói ra.

“Tiểu Ngư Nhi vì sao lại đi tới đây nhỉ?”

Vương Tử Bác không hiểu rõ, cậu ta là lặng lẽ tới.

Trần Hán Thăng rất bình tĩnh: “Tao cũng không rõ nữa.”

“Tôi biết.”

Trịnh Quan Đề đột nhiên nói chuyện, cô lấy điều chỉnh camera giám sát quay về lúc Hồ Lâm Ngữ muốn đi vào cửa sau đó mở loa máy vi tính lên.

Trần Hán Thăng thế mới biết camera giám sát này có thể ghi lại âm thanh.

.....

“Anh dựa vào cái gì ngăn cản hai người bọn tôi. “

Trong video, Hồ Lâm Ngữ chỉ vào Thẩm Ấu Sở, tức giận đối với bảo vệ nói: “Cô ấy là bạn gái của Trần Hán Thăng có biết không?”

Sau khi câu nói này được phát ra, ở phía trước Tiêu Dung Ngư rõ ràng liếc mắt nhìn về phía sau.

Lúc đó Trần Hán Thăng chính là đang gọi điện thoại, căn bản không chú ý tới tình tiết này.

Hiện tại hắn đã rõ ràng rồi.

Thực ra từ vào lúc bắt đầu, ở bên trong cửa Tiêu Dung Ngư vẫn đang chăm chú nhìn Thẩm Ấu Sở ở bên ngoài.

(Mình copy thiếu đoạn cuối của chương này, bạn chưa đọc thì đọc thêm 1 tý nhé.)

Chương 133: Sau này có thể gọi cậu là Tiểu Trần có được hay không?

“Hiện giờ cậu định làm thế nào?”

Trịnh Quan Đề nhìn hình dáng hai cô gái: “Nếu hai người đã chạm mặt, nhất định phải có sự lựa chọn.”

Trần Hán Thăng không lên tiếng, lấy từ trong túi ra thuốc, xoẹt bật lửa hút.

“Chỗ này của tôi không được hút thuốc.”

Trịnh Quan Đề tức giận, vỗ bàn nói.

Trần Hán Thăng không thèm để ý, rít từng hơi thuốc, nặng nề nói: “Nếu như không phải chỗ này của cô ngăn tôi lại. Thì hai người ấy cũng không gặp mặt nhau, nên tôi hút thuốc thì thế nào?”

“Cậu đang mắng tôi?”

Trịnh Quan Đề ngơ ngác hỏi.

“Thì sao.”

Trần Hán Thăng khinh thường nói: “Hết cách ly, tôi cũng không thèm giúp cô chuyển phát nhanh nữa, xem cô định làm gì tôi.”

“Tôi lớn từng này tuổi rồi, mà cũng chưa có người nao dám mắng tôi đấy.”

“Nghe nhiều sẽ thành thói quen thôi. Tôi…”

Đột nhiên Trần Hán Thăng dừng lại, thì ra Trịnh Quan Đề lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc súng.

“Lúc trước qua Mỹ du học, đã được học qua.”

Trịnh Quan Đề từ từ nói.

Trần Hán Thăng lại gần cửa sổ, ném nửa điếu thuốc còn lại xuống: “Hút thuốc có hại cho sức khỏe. Bình thường tôi cũng cực lực phản đối chuyện hút thuốc.”

Lúc này, Trịnh Quan Đề mới hạ thấp khẩu súng xuống: “Việc này cũng đúng thật là do nhà xưởng của tôi mới khiến cậu gặp phải tình huống này. Nhưng số kiếp của cậu đã định là vậy rồi.”

Trần Hán Thăng hiểu đây là sự thật, nhưng chẳng thèm nói lại.

Hắn lấy điện thoại ra, một lần nữa gọi cho Tiêu Dung Ngư, nhưng chẳng biết nên nói gì nên lại bấm nút tắt cuộc gọi đi. Cuối cùng quyết định dùng phương pháp nhắn tin.

Trần Hán Thăng: Ngủ chưa?

Tiêu Dung Ngư: Vừa cùng bố mẹ, dì Lương chú Tràn đi ăn. Bọn họ cũng đã mệt, nên đã ngủ rồi.

Trần Hán Thăng: Hiện tại đang ở đâu?

Tiêu Dung Ngư: Đang ở một nhà nghỉ.

Trần Hán Thăng: Có rảnh không? Mình muốn nói chuyện với cậu chút.

Tiêu Dung Ngư: Hiện giờ nên ngủ thôi. Chờ cậu ra ngoài rồi nói sau, đừng để phụ huynh lo lắng lúc này.

Tiêu Ngư Nhi không muốn nói chuyện đó vào lúc này, nên trì hoãn chờ Trần Hán Thăng ra ngoài tính sau.

Giờ phút này, Trần Hán Thăng đột nhiên cảm nhận được, Tiêu Dung Ngư đã hiểu chuyện hơn rất nhiều so với hồi cấp 3.

“Bởi vì mình sao?”

Trần Hán Thăng yên lặng suy nghĩ. Một cô gái trưởng thành là do hoàn cảnh sinh hoạt, cũng có thể bởi vì một người con trai.

Hắn nhìn thời gian, hiện giờ đã là 9h30 tối, Trần Hán Thăng lập tức gọi điện vào số điện thoại ký túc chỗ Thẩm Ấu Sở.

Người nhận là Hồ Lâm Ngữ, cô ấy trả lời: “Ấu Sở đang tắm.”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu nói: “Vậy chút nữa mình gọi lại.”

“Chờ một chút.”

Hồ Lâm Ngữ chất vấn trong điện thoại: “Cô gái xinh đẹp xuất hiện đêm nay là ai?”

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn trả lời: “Mắc mớ gì đến cậu?”

Hồ Lâm Ngữ thế mà không tức giận, điềm đạm nói: “Trong phòng hiện tại có nhiều người, nên tôi cũng giữ cho cậu mấy phần mặt mũi. Nhưng cô ấy dù có ngốc có khờ ít nhiều cũng hiểu một chút. Cậu cố mà nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này cho tốt đi.”

Trần Hán Thăng lặng người một lúc, rồi từ từ nói ra: “Cám ơn cậu, xin lỗi vì chuyện vừa rồi.”

“Với lại, đêm nay cậu đừng gọi điện lại nữa, để cô ấy nghỉ ngơi đi.” Hồ Lâm Ngữ nói.

Sau khi cúp điện thoại, mấy người trong phòng lên tiếng hỏi: “Ai vậy? Nghe cách nói chuyện sao giống với bạn trai thế nhỉ?”

Hồ Lâm Ngữ cười nhạt nói: “Mắt mình có mù mới yêu loại cặn bã như vậy.”

… …. Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Đêm nay, Trần Hán Thăng tại phòng Trịnh Quan Đề uống cà phê.

Trịnh Quan Đề là một cô gái cực kỳ thông minh, trong lúc nói chuyện không bao giờ nói tới hoàn cảnh gia đình của mình, mà toàn hướng câu chuyện về mối quan hệ của Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

Nhưng Trần Hán Thăng chỉ toàn nói chuyện trên trời dưới biển, cũng có đôi ba câu kể về những tình tiết không mấy vui vẻ của ba người.

Trịnh Quan Đề nghe được cũng có chút vừa lòng, cảm khái nói: “Cho nên độc thân vẫn là tốt nhất, không bao giờ gặp tình huống kiểu này. Thật ra làm một tên cặn bã cũng khổ.”

“Yêu đương rất thú vị, chẳng qua cô không hiểu mà thôi.”

Trần Hán Thăng hiện giờ chẳng giảm hút thuốc, chỉ hớp một ngụm cả phê. Hắn thật sự sợ Trịnh Quan Đề một phát bắn chết mình.

“Kiếm được người con trai thú vị thật sự quá khó, không thể vượt qua sự hấp dẫn của công việc đối với tôi được.”

Trịnh Quan Đề giơ tập hồ sơ lên nói: “Tôi thích chỉ đạo người khác.”

“Không có tình yêu cuộc sống quá tẻ nhạt. Tôi có quen một người con trai cực kỳ thú vị, người sinh ra và lớn lên tại Kiến

Nghiệp.”

Trần Hán Thăng đường hoàng nói: “Hôm nào rãnh sẽ giới thiệu cho cô.”

“Tốt.”

Trịnh Quan Đề cười nói. Cô cảm thấy Trần Hán Thăng là người thú vị, nhưng ngược là tên cặn bã.

Sáng ngày hôm sau, bác sĩ vẫn đúng giờ đến kiểm tra nhiệt độ cơ thể, phát hiện ra không có gì bất thường, mới yên tâm rời đi.

Hôm nay, Thẩm Ấu Sở đã được vào trong xưởng. Cô cùng Tiêu Dung Ngư yên lặng chờ ở ngoài.

Ban ngày, tiếp tục có người đến, nếu là kiểu như Cao Gia Lương sẽ qua bên Tiêu Dung Ngư. Còn người đến là các bạn trong trường sẽ lại gần Thẩm Ấu Sở.

Lương Mỹ Quyên hết qua bên này lại qua bên kia, chạy tới chạy lui. Trần Triệu Quân không nhịn được nữa, giữ chặt lấy bà nói: “Bà làm cái gì vậy?”

“Tôi vừa ăn cơm của tiểu Tiêu, giờ đưa tiểu Thẩm đi mua cơm.” Lương Mỹ Quyên trả lời.

Trần Triệu Quân vỗ đầu: “Bà bị thần kinh à. Bà quan tâm đến tiểu Thẩm làm cái gì? Hay cũng muốn quan tâm đến cả hai à?”

“Tôi không hiểu thế nào là quan tâm?”

Lương Mỹ Quyên giả vờ không hiểu: “Dù sao cũng là bạn học của con trai mình, không thể để cho bọn nhỏ đói bụng được.”

Thật ra không chỉ có Lương Mỹ Quyên bận rộn, mà có những người khác cũng thế nữa.

Cao Gia Lương nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên đối diện, chút nữa thì bật khóc: "Lúc đầu mình không định tới thăm Trần Hán Thăng đâu. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng là bạn học. Không ngờ gặp được tiểu Kim ở đây, đúng là ông trời có mắt."

Cao Gia Lương thừa dịp bên cạnh Tiêu Dung Ngư đang có nhiều người vây quanh, lặng lẽ chạy qua bên này chào hỏi: "Tiểu Kim."

Thương Nghiên Nghiên đang nắm tay Thẩm Ấu Sở, nói lời an ủi.

Người con gái cặn bã là vậy, đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Nhưng lại rất chân thành với Thẩm Ấu Sở.

Thương Nghiên Nghiên nhìn thấy một người con trai không quen đi đến, tên cũng hô sai, nên lắc đầu nói: "Bạn nhận nhầm người."

"Mình là a Lương đây, bọn mình trò chuyện thời gian lâu như vậy, sao có thể lầm được?"

Cao Gia Lương xúc động nói: "Không biết giữa chúng ta có chuyện gì hiểu lầm không, mà bây giờ không sao liên lạc bằng điện thoại được nữa. Nhắn tin thì không trả lời, hi vọng cậu cho mình một cơ hội giải thích."

Thương Nghiên Nghiên cau mày: "Loại phương pháp bắt chuyện này, tại cấp ba mình đã gặp nhiều rồi. Hiện tại cảm xúc mọi người không được tốt, với lại xem mặt mũi bạn học cấp 3 của Trần Hán Thăng nên tôi không tính toán. Cậu tới từ chỗ nào thì về chỗ đó đi."

Cao Gia Lương cảm nhận được Thương Nghiên Nghiên không phải nói đùa, hậm hực trong lòng bước trở về.

Ngày đầu tiên cách ly cứ qua như vậy. Ban đêm Trịnh Quan Đề cười hỏi: "Được hai cô gái chờ đợi cảm giác thế

nào?”

Trần Hán Thăng cảm khái: “Buồn tẻ chán nản.”

Ngày thứ hai cũng không khác ngày đầu là bao.

Ngày thứ 3, bác sĩ tuyên bố một tin tức tốt, thông báo người bệnh ở Hồng Kông không phải là bệnh dịch đường hô hấp. Bên này Trịnh Quan Đề cùng Trần Hán Thăng nhiệt độ cũng bình thường, qua đêm nay sẽ được xóa bỏ cách ly.

Trần Hán Thăng tìm kiếm quan cơm ở gần chỗ này, để ngay mai nói Trần Hán Thăng kính rượu mọi người.

“Chúc mừng cậu, ngày mai là có thể ra ngoài rồi.”

Trịnh Quan Đề giơ cà phê lên cụng với ly cà phê của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng thở dài: “Thật ra tôi không muốn ra chút nào.”

Trịnh Quan Đề cười tủm tỉm, hớp một ngụm cà phê, làm cho bọt trắng của cà phê vương lại trên môi. Cô nàng thoải mái dùng mu bàn tay xoa xoa.

Trịnh Quan Đề hiểu ý Trần Hán Thăng. Hiện tại khu nhà hành chính bị cách ly này chính là nơi trú ẩn an toàn nhất, một khi hắn bước ra ngoài kia thì những việc bị trì hoãn sẽ lập tức bùng phát.

“Chúc cậu thuận lợi giải quyết.”

“Đừng nói những lời này, dù sao chúng ta cũng từng trải qua sinh tử, về sau cô đầu tư cho tôi một chút công việc làm ăn được không?”

“Ôi, một tên cặn bã trẻ tuổi. Xem cậu còn sống qua ngày mai không rồi mới nói tiếp.”

…… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Sáng hôm sau, ánh nắng mùa xuân tràn qua khe cửa sổ, làm cho nền đất hiện lên những khoảng ánh sáng màu vàng. Trần Hán Thăng biết cái gì đến rồi cũng sẽ đến.

Bác sĩ vẫn giống như bình thường, đến kiểm tra nhiệt độ cơ thể Trần Hán Thăng, có chút kỳ lạ nói: "Nhiệt độ bình thường, nhưng sao nhịp tim của cậu nhanh vậy.

Trần Hán Thăng cười không nói gì.

Đo xong nhiệt độ còn phải làm thêm một vài thủ tục. Khoảng 10h, Trần Hán Thăng được xác định không có mầm mống lây bệnh.

Hắn hít một hơi thật sâu, đang định bước xuống thì Trịnh Quan Đề phía sau lên tiếng: "Cố lên, chiaki."

Trần Hán Thăng không quay đầu lại, bạch bạch bạch bước xuống cầu thang, còn chưa đứng vững bước chân bỗng một trận vỗ tay vang lên.

Quan chức chính phủ Giang Lăng, lãnh đãо Tài Viên, lãnh đạo ngành giáo dục, bạn học, bạn bè, còn người thân nữa, đồng loạt vỗ tay.

"Con mẹ nó, chuyện gì vậy? Ông mày cũng đâu phải anh hùng dân tộc đâu mà nhận được quy cách cao như vậy."

Trần Hán Thăng còn chưa hiểu chuyện gì, Tiêu Dung Ngư đột nhiên nhào vào trong ngực hắn.

"Tiểu Trần…"

Động tác cực kỳ thân mật. Nhưng người xung quay lại không biểu hiện gì, bởi vì rất nhiều người như lão Trần, mẹ hắn, Vương Tử Bác… cũng lao tới ôm.

Trần Hán Thăng cùng mỗi người ôm một chút, sau đó đảo mắt tìm một hình bóng.

Không thấy Thẩm Ấu Sở.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Cô ấy không nói quá chút nào. Thời khắc Trần Hán Thăng bước ra, cô ấy sẽ lặng lẽ rời đi.

“Cậu về trước xem cô ấy thế nào đi.”

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên nói, lộ ra đôi mắt sưng như trái đào do khóc quá nhiều.

“Mình… không sao.”

Trần Hán Thăng cảm nhận giờ này rời đi là không phù hợp.

“Đi đi, chúng ta đến khách sạn chờ cậu. Mình nói cậu đi thay quần áo.”

Tiêu Dung Ngư nắm chặt tay Trần Hán Thăng hướng cổng nhà máy đi ra: “Đi nhanh lên, mọi người sẽ chờ cậu.”

Lữ Ngọc Thanh cảm giác kỳ quái: “Sao con lại đẩy Hán Thăng đi?”

“Cậu ấy về thay quần áo.”

Tiêu Dung Ngư không kìm được nữa, nước mắt tuôn ra rào rào.

“Ai nha, Hán Thăng đã ra ngoài, con còn khóc lóc cái gì.”

Lữ Ngọc Thanh đau lòng, kéo con gái ôm vào người.

“Con cũng không biết tại sao.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tiêu Dung Ngư dựa vào bờ vai của mẹ mình: "Mẹ, trong lòng con thật sự rất khó chịu."

Trần Hán Thăng trở về căn cứ lập nghiệp, quả nhiên Thẩm Ấu Sở đang ở chỗ này. Cô đang úp mặt uống bàn thân thể co quắt lại không ngừng khóc lóc.

Thật ra, cô cũng rất muốn tiến lại gần để ôm Trần Hán Thăng.

Tiếng bước chân làm cho Thẩm Ấu Sở giật mình. Cô không nghĩ tới Trần Hán Thăng trở về, không phải mọi người bàn nhau đến khách sạn chúc mừng sao?

"Thật xin lỗi."

Trần Hán Thăng muốn nói rất nhiều, nhưng chỉ thốt ra được ba chữ này.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, mặc cho nước mắt không ngừng lăn trên gò má rớt xuống bộ đồng phục cũ kỹ đang mặc trên người. Những giọt nước chạm vào biến nơi ấy thành những vòng tròn mờ mờ.

Cô há miệng ra định nói, thì những giọt nước mắt đang rới xuống lọt vào.

"Mình, mình về sao có thể gọi cậu là tiểu Trần có được không?"

Chương 134: Tôi cùng gió xuân đều là khách qua đường

“Hình như là cậu vẫn cao hơn tớ một chút.”

Trần Hán Thăng giúp Thẩm Ấu Sở lau nước mắt: “Hay là cậu gọi tớ là chồng luôn đi, đừng gọi tiểu Trần nữa.”

Nếu là Thẩm Ấu Sở ngây thơ hồi trước nghe được câu này, khẳng định cô sẽ giả vờ xấu hổ hết sức, nhưng ngày hôm nay cô lại sững sờ nhìn Trần Hán Thăng sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu cũng cùng những cô gái khác nói câu như vậy sao?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, nhìn qua vẻ mặt Thẩm Ấu Sở, thực sự cô đang rất chăm chú hỏi, nước mắt còn đang ở trên khuôn mặt, giọt nước mắt rơi từ đôi mắt xinh đẹp kia.

“Không có, cậu là người đầu tiên.”

Trần Hán Thăng rất khẳng định nói, trong lòng âm thầm bổ sung thêm một câu: “Đời này là duy nhất.”

Sau đó cảm thấy không an toàn, lại âm thầm thêm vào một câu: “Đời này tới ngày hôm nay.”

Có điều, Thẩm Ấu Sở lại nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cô ấy thực sự tin.

Có lúc nam nhân nói dối, không phải gã có kỹ xảo rất cao siêu, mà là nữ nhân đồng ý tin tưởng.

Thẩm Ấu Sở sẵn sàng tin tưởng Trần Hán Thăng.

“Vậy tớ đi tới khách sạn thay quần áo.”

Trần Hán Thăng phất tay một cái rồi nói.

Giải quyết xong vấn đề của Thẩm Ấu Sở, điều này làm cho trong lòng Trần Hán Thăng có hơi chút phấn chấn. Hắn nghĩ thầm chỉ cần lấy lòng bên Tiểu Ngư Nhi nữa còn không phải là hai bên cân bằng hay sao.

Sau khi hắn đến khách sạn, thì thấy một đám đông đều đang chờ hắn ở đấy. Trần Hán Thăng có chút giật mình, thật giống như là có nhiều người mà hắn không quen biết.

Trần Triệu Quân đi tới nói: "Con là sinh viên đại học đầu tiên tại Giang Lăng bị nghi là ca bệnh. Đó vốn là chuyện xấu, nhưng sau khi cách ly xong biết là báo động giả, chuyện này bây giờ đã biến lại thành chuyện tốt rồi."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Bởi vì thành tích (thành tích làm việc trong khi tại chức của quan)?"

"Không sai."

Trần Triệu Quân vỗ vai của con trai mình: "Hiện tại con chính là người đầu tiên trong số các sinh viên đại học tại Kiến Nghiệp chống lại được dịch bệnh, trường học của con cũng có được vinh dự này. Giờ con cứ chậm rãi phối hợp đi, nói chung cũng chả phải chuyện xấu gì."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, mình cũng chả có chuyện gì làm, ngày ngày uống cà phê rồi bốc phép cùng cô công chúa kia, ở hai giữa thì bắt gặp chuyện Tu La* cùng hai cô bé, sau khi ra ngoài đã trở thành sinh viên đại học đầu tiên tại Kiến Nghiệp chống lại được dịch bệnh.

*Tu La: (Tu La Tràng) Là chuyện trang bức trong truyện Trung.

Thực sự là chuyện hiếm thấy.

“Vì lẽ đó bữa ăn này cơm, thực ra là đã có người khác thay mình tính hóa đơn?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Trần Triệu Quân gật gù.

Tuy rằng này bữa cơm này là được người khác mời, thế nhưng Trần Hán Thăng lại phải đích thân mời rượu, hắn bưng chén rượu lên kính mời quan chức chính phủ Giang Lăng cùng lãnh đạo trong trường.

Tiểu Ngư Nhi thật giống như là đã quên chuyện phát sinh trong ba ngày qua. Lúc Trần Hán Thăng chúc rượu, cô chỉ cười tủm tỉm ở một bên cầm chai rượu ở bên cạnh.

Hắn uống xong, cô hỗ trợ rót rượu, hai người rất phối hợp với nhau.

Bản thân Tiêu Dung Ngư rất là đẹp, cô cũng có thể đối với toàn bộ người ở quán khách sạn nói rằng: “Chỉ nói riêng dung mạo, không ai có thể bằng tôi được.”

Có mấy người đùa giỡn việc cô cùng Trần Hán Thăng, Tiểu Ngư Nhi khẽ cắn hàm răng, ngượng ngùng cúi đầu, ngay cả Lữ Ngọc Thanh đối với Tiêu Hoành Vĩ cũng phải nói rằng: “Con gái chúng ta hình như có chút gì đó cùng Trần Hán Thăng phải không?”

Tiêu Hoành Vĩ vốn cảm thấy như vậy, thế nhưng lão cũng nhận rằng Thẩm Ấu Sở cũng ở bên cạnh chờ đợi ba ngày.

Sự tình thực sự quá mức phức tạp cũng không có cách nào phán đoán, Tiêu Hoành Vĩ chỉ có thể nói: “Đừng đoán mò, hai đứa chỉ có tình cảm với nhau hơi cao một tý, dù sao cũng là bạn học ba năm cao trung.”

Lữ Ngọc Thanh lúc này mới yên tâm gật gù: “Hán Thăng cũng không sao, nhưng bằng cấp thì lại không được, con gái

chúng ta sau này phải tìm một cái viện sĩ trở lên.”

Tiêu Hoành Vĩ đối với lời này liền không ưa: “Viện sĩ trở lên chính là thánh đấu sĩ, Tiểu Ngư Nhi tìm loại người như vậy chuẩn bị thủ vệ Athena sao?”

Nói chung, Tiểu Ngư Nhi biểu hiện cũng bình thường làm cho Trần Hán Thăng cảm thấy tất cả đều như cũ.

Rất nhanh, tiệc rượu có ý nghĩa đặc thù này cuối cùng kết thúc, bố mẹ hắn trở về Cảng Thành, thầy giáo thì về trường học, về phương diện vĩ mô thì hầu như đã kết thúc nhưng mà phương diện vi mô thì không biết như nào.

Chẳng hạn như là tình cảm và quan hệ.

Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư nhờ xe về trường học, khi đi qua trung tâm thương phẩm Nghĩa Ô, Tiêu Dung Ngư đột nhiên gọi dừng xe lại.

“Có chuyện gì sao?”

Trần Hán Thăng kỳ quái hỏi.

Tiêu Dung Ngư yên lặng nhìn Trần Hán Thăng, cô nở một nụ cười xinh đẹp: “Tớ nhờ rằng chúng ta đã quen biết nhau lâu như thế, nhưng mà chưa từng có một bức ảnh chung, hiếm có : yêu thích thật giống cậu chưa từng xuất hiện trong cuộc đời tớ như thế.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Bức ảnh là có ý gì, không phải chúng ta đã có ảnh tốt nghiệp cùng nhau rồi mà.”

“Đây là hai chuyện không giống nhau.”

Tiêu Dung Ngư kéo Trần Hán Thăng đi vào một tiệm chụp ảnh: “Ông chủ, chụp cho bọn cháu một bức ảnh chung.

Ông chủ quán ảnh nhìn hai người một chút, có chút chần chờ nói: “Hai vị là muốn chụp ảnh để kết hôn sao?”

“Bọn tôi còn không chưa được 20, kết cái gì hôn.”

Trần Hán Thăng bất mãn nói.

Tiêu Dung Ngư cười cợt: “Nhanh lên một chút đi, chụp vài tấm là ok rồi.”

Trần Hán Thăng không rõ vì sao bị kéo đến trước tấm vải đỏ, thế nhưng lúc chụp ảnh chủ quán lúc giơ máy ảnh lên lúc lại bỏ xuống lặp lại nhiều lần.

Trần Hán Thăng hỏi: “Có chuyện gì sao, màn trập của máy ảnh bị hỏng hay sao?”

“Không phải”

Chủ tiệm máy ảnh khó khăn nói: “Cô bé bên cạnh cậu luôn khóc.”

“Khóc?”

Trần Hán Thăng vừa quay đầu, hắn nhìn thấy trong mắt Tiểu Ngư Nhi quả nhiên có nước mắt, quấn lấy bên trong mí mắt dài.

Tiêu Dung Ngư duỗi ra ngón tay dài trắng nón xoa xoa mắt: “Không có chuyện gì, chủ yếu nhìn thấy cậu an toàn, trong lòng có chút cao hứng.”

Vào lúc này Trần Hán Thăng nếu như còn không phản ứng kịp, vậy hắn cũng không phải Trần Hán Thăng.

Đại khái là bởi vì sự tình bên Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng thực sự đã tìm được nhiều lý do tốt hơn bao gồm cả chuyện áo lông.

Có điều Tiểu Ngư Nhi không cho hắn cơ hội mở miệng, ra khỏi tiệm chụp ảnh cô bắt đầu lầm bầm lầu bầu.

“Trước đây, tớ đã rất mong chờ những ngày mà hai chúng ta ở cạnh nhau, mùa hè tớ sẽ mặc áo trễ vai, lộ ra tuyến ngực

đẹp đẽ cùng xương vai quai xanh cùng cậu xem phim, đến lúc mùa đông thì cả hai nằm trong chăn đọc sách, rồi áo ngủ của cậu sẽ nhiễm mùi vị của mình."

Tiểu Ngư Nhi vừa mở miệng, lại đang chảy nước mắt, cô có chút thật không tiện cười cợt rồi nói: "Cô gái đều ảo tưởng về tình yêu."

Trần Hán Thăng nói: "Tại sao nhớ trước đây, hiện tại còn có thể chờ mong ····· "

"Trước tiên cậu để tớ nói xong đã!"

Tiêu Dung Ngư có chút tức giận, cô mở to đôi mắt đỏ ngầu nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không nói lời nào, chỉ là rất hoảng hốt, thật giống như cảm thấy vài thứ đột nhiên mất đi.

Lúc trước hắn đều không cảm giác được, nhưng đôi khi chuyện này xảy ra, hắn mới mới chợt nhận ra rằng những thứ này đã từng thuộc về mình.

"Hán Thăng, thực ra tớ vẫn là rất không cam lòng, trong tủ treo quần áo kia có chiếc váy mới mua còn chưa kịp cho cậu xem. Có tiệm trà sữa ở Tân Thị Khẩu vừa ra sản phẩm mới cũng chờ một dịp cậu có thể mời tớ uống, nghe nói ở quê chúng mình có một có một nơi trồng đây cây hoa cải dầu đẹp đẽ vốn định chờ đến mùa hè cùng cậu đi xem… Bây giờ suy nghĩ lại, tựa hồ cũng chỉ nằm trong suy nghĩ nữa mà thôi."

Trần Hán Thăng lặng lẽ: "Cậu còn có thể gọi tớ là tiểu Trần."

"Trần Hán Thăng."

Đi tới cửa ký túc xá nữ sinh, Tiêu Dung Ngư xoa xoa nước mũi cùng nước mắt: "Tớ đi đây."

Trần Hán Thăng muốn tóm lấy tay cô nhưng Tiêu Dung Ngư vung một cái tránh đi, nhìn bóng người cao gầy của cô từ từ biến mất ở bên trong dòng người, Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy trong lòng cực kì khó chịu.

.....

“Xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy, sorry, the subscriber you dialed is power off····· “

Từ lúc bắt đầu buổi trưa cho đến khuya, Trần Hán Thăng đã bao nhiêu lần gọi điện thoại, Tiêu Dung Ngư trước sau là tắt máy.

Bên trong ký túc xá nữ 303 ở Đông Đại, hầu như những người khác đều đã ngủ, chỉ có Tiêu Dung Ngư ngồi trước máy vi tính, mắt lờ mờ; màn hình màu trắng làm nổi bật lên khuôn mặt tuy tinh xảo nhưng lại tiều tụy của cô.

Tiểu Ngư Nhi đăng ký một QQ mới, đem QQ mới đặt tên là “Trần Anh Tuấn”, ảnh chân dung cũng là dùng ảnh chân dung QQ của Trần Hán Thăng.

Cứ như vậy, một cái “Trần Anh Tuấn” giả xuất hiện, cô lại đăng ký một QQ cho chính mình.

“Trần Anh Tuấn” : Khuôn mặt tươi cười

Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá: Chuyện gì?

“Trần Anh Tuấn” : Tớ muốn cùng cậu biểu lộ Tiểu Ngư Nhi, tớ đã rất yêu thích cậu rất lâu rồi, cậu có đồng ý làm bạn gái của tớ không?

Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá: Bĩu môi + kiêu ngạo

“Trần Anh Tuấn” : Cậu đáp ứng rồi?

Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá: Làm bạn gái cậu, cậu sẽ còn thích nữ nhân khác sao?

“Trần Anh Tuấn” : Sẽ không, tớ đảm bảo mọi dư quang của ánh mắt đều chỉ có hình bóng của mình cậu.

Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá: Vậy được đi, nói chuyện có thể coi là nói, tớ có thể miễn cưỡng đáp.

“Trần Anh Tuấn” : Quá tốt rồi, môi đỏ + hoa hồng.

Nhìn đoạn hội thoại chính mình đánh ra đến đối thoại, Tiêu Dung Ngư đầu tiên là đang cười, cười cười sẽ khóc, nước mắt “Tí tách, tí tách” rơi lọt vào trên bàn phím laptop, làm sao lau mãi mà cũng không hết.

Thời khắc này, cô vẫn cứ nhớ tới trước sau Trần Hán Thăng đều không thổ lộ với mình, thế nhưng cô cùng sẽ không cầu Trần Hán Thăng.

Tiểu Ngư Nhi, bản thân cô thật quá kiêu ngạo.

Chút tình cảm này cô tình nguyện chính mình lui ra, cũng không muốn ở trong mối tình tay ba.

Trốn ở đáy biển thổi bong bóng cá: Tớ đi rồi, cậu cũng phải tự chăm sóc tốt cho mình, cũng phải chăm sóc tốt cho cô gái xinh đẹp kia.

Đánh xong đoạn văn này, Tiêu Dung Ngư cầm lấy một tấm A4 trên bàn sách.

Đại học Đông Hải đơn xin điều chỉnh ngành học liên kết.

.....

Trần Hán Thăng biết chuyện Tiêu Dung Ngư đổi chuyên ngành đã là tháng 6, vẫn là Vương Tử Bác nói cho hắn.

“Tiểu Trần, Tiểu Ngư Nhi đổi chuyên ngành.”

“Từ nơi nào tới chỗ nào?”

“Thương mại quốc tế đến thương vụ pháp luật.”

“Khác nhau ở chỗ nào?”

“Thương mại quốc tế ở Giang Lăng, thương vụ pháp luật ở Tiên Ninh.”

“Há, tớ biết rồi.”

Mùa hè này đối với Trần Hán Thăng tới nói, thật là dài lâu và xa xưa.

Hắn trở về Cảng Thành, chuyên môn lái xe đạp đi tới mảnh cây cải dầu trước đây.

Cảnh sắc rất đẹp, thế nhưng Trần Hán Thăng không dám xem thêm, chỉ lo ký ức quá sâu sắc, cuối cùng trở thành một cây gai đâm vào quá khứ của hắn.

Thời điểm chưa tới tháng 8, phó chụ tịch hệ nhân văn Trần Hán Thăng cùng với đội ô tô vận chuyển hành khách Kiến Nghiệp, thiết lập tân sinh báo danh trưng cầu ý kiến.

Trạm vận chuyển hành khách lượng người đi vẫn như cũ rất lớn, tới gần chỗ báo danh của tân sinh viên thì có rất nhiều học sinh tới để báo danh.

Bức tranh này tựa hồ có hơi tương tự, năm ngoái cũng ở đây, có một người nữ sinh đã từng mạnh mẽ cắn qua Trần Hán Thăng.

Dưới con mắt mọi người, cô lớn tiếng nói: “Trần Hán Thăng, cậu đã đáp ứng cha mình muốn chăm sóc mình.”

“Đáng tiếc, không chăm sóc tốt a.”

Trần Hán Thăng lấy mũ che nắng hướng về trên mặt, xung quanh đều là tiếng nam sinh trong lớp tranh đoạt: “Tiểu sư muội kia là tớ trước tiên coi trọng, các cậu đừng hòng cùng tớ cướp ····· “

“Một đám cộc lốc.”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái, hai chân vểnh ở trên bàn chuẩn bị ngủ 1 hồi, tiếp đón sự tình thì đã có người tình nguyện cùng trợ lý đi lam.

Đột nhiên, Trần Hán Thăng cảm giác được có người đụng vào chính mình.

Hắn mở mắt liếc nhìn, từ vành nón dưới nhìn thấy một ít hành lý, hình như là một tân sinh.

“Có vấn đề gì xin qua bên trưng cầu ý kiến bên kia, ở chỗ này tôi không tiếp đãi.”

Trần Hán Thăng lười nhác vung tay nói.

Bóng người không đi.

Trần Hán Thăng ảo não hất mũ, đột nhiên sửng sốt một chút.

“Sư huynh, đã lâu không gặp, gần đây khỏe a?”

Một cô gái giòn tan nói.

Chương 135: Phá rối

Trần Hán Thăng mở mắt ra nhìn, trước mặt là một cô gái đang đứng đó.

Trên mặt cô bé vẫn còn đọng lại một chút ngây ngô của học sinh cấp 3, tóc ngắn ngang vai, mái trước được cắt nghiêng nghiêng vừa phải, dung mạo xinh đẹp, mắt một mí nhưng to tròn, mũi cao thẳng.

Dựa theo đánh giá khoa học của Quách Thiếu Cường xem chừng cô ấy được khoảng 9 điểm, nhưng vẻ ngoài lại hiện lên sự ương bướng cùng cố chấp.

Trần Hán Thăng nhìn thấy cô bé, đột nhiên cảm giác nhức đầu: "Sao em lại ở đây?"

"Em đi báo danh lên đại học." Cô gái nói.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Tài Viện?"

Trong lòng Trần Hán Thăng vẫn mang theo một tia hi vọng.

"Không phải, anh không biết thi được 550 điểm là cực khó nha."

Cô gái đắc ý nói: "Bình thường em thi đều được 590 điểm trở lên. Nhưng lần này phát huy ngoài khả năng nên thi được 550 điểm, vừa vặn được vào Tài Viện."

"Con mẹ nó… haiz."

Trần Hán Thăng thở dài bất đắc dĩ: “Thế người nhà em đâu?”

“Mẹ em đang ở bên kia làm chút thủ tục, anh muốn gặp không? Thời điểm em đậu đại học, gia đình có mở bữa liên hoan, và mời anh. Nhưng chú Trần báo anh ở trường có việc bận.”

Cô gái cười nói, thuận tiện cầm chai nước khoáng trên bàn.

Trần Hán Thăng hành động còn nhanh hơn, đoạt được chai nước,cảnh giác nói: “Em làm gì vậy?”

“Uống nước, em khát.”

Cô gái nhẹ nhàng nói.

“Nhưng chai nước này anh uống rồi.”

Trần Hán Thăng nhấn mạnh.

“Biết mà, nhưng em có chê đâu.”

Cô gái nghiêm túc trả lời.

“Nhưng anh không thích.”

Trần Hán Thăng đưa qua một chai nước khác còn chưa mở. Hắn nhìn bốn phía chỉ thấy Kim Dương Minh là đang rỗi, nên gọi tên đó lại.

“Lão Lục, mày không có việc gì à?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Kim Dương Minh bĩu môi: “Thật vất vả mới gặp được một học muội xinh đẹp, không ngờ Quách Thiếu Cường nhanh chân cướp mất. Anh xem tên ngốc đó thì làm được gì. Học muội người ta có thèm quan tâm đâu… a, em gái này cũng học ở Tài Viện sao?”

Kim Dương Minh nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, ngoại trừ vẻ ngây thơ, dáng vẻ có phần ăn đứt Thương Nghiên Nghiên.

Nhưng Thương Nghiên Nghiên biết cách ăn mặc, trang điểm đánh sâu vào tâm lý con trai, cộng thêm nồng đậm hương vị phụ nữ trên người.

Những người bình thường không thể hấp dẫn được Thương Nghiên Nghiên. Nhưng sinh viên năm nhất yêu đương có điểm đặc biệt, trong đó pha thêm một chút cảm giác xấu hổ của những quy tắc cùng giáo điều.

Trần Hán Thăng giới thiệu: "Em ấy là La Tuyền, tân sinh Tài Viện, mày dẫn em ấy cùng mẹ đến chỗ xe bus tới trường học mình đi."

Lúc đầu, Tài Viện chỉ cung cấp một chiếc xe bus để đón tân sinh, nhưng Trần Hán Thăng cảm thấy quá ít nên bỏ tiền túi ra thuê thêm một chiếc nữa.

Đương nhiên, hắn cũng thu được một số tuyên truyền, bởi trên xe có dán quảng cáo 'hỏa tiễn 101' không những thế còn được phát tờ rơi quảng cáo công việc chuyển phát nhanh nữa.

"Khụ."

Kim Dương Minh hắng giọng: "Học muội, anh là Kim Dương Minh khoa nhân văn, học trên em một khóa. Hôm nay anh nhận nhiệm vụ đưa em đến Tài Viện báo danh."

Nhưng La Tuyền chẳng thèm nể mặt, chỉ nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng hỏi: "Anh có quan hệ thế nào với Trần sư huynh?"

Kim Dương Minh ôm Trần Hán Thăng nói: "Anh cùng hắn là anh em thân thiết nhất trong phòng ký túc xá đấy. Hắn là tứ ca."

"Vậy sau này anh cũng không thể gọi em là sư muội."

La Tuyền nhìn Kim Dương Minh nói: “Phải gọi là tứ Tẩu, bởi vì tôi là bạn gái của Trần sư huynh.”

Kim Dương Minh ngạc nhiên, nhìn Trần Hán Thăng nói: “Trần ca, lại là anh à?”

“Sạo gọi là lại?”

Trần Hán Thăng nhíu mày nhìn Kim Dương Minh, sau đó chỉ chỉ vào đầu nói: “Nơi này của em ấy có vấn đề.”

La Tuyền cảm giác mất hứng nói: “Trần sư huynh, em đã bỏ nhiều công sức theo anh đến đây mà.”

Trần Hán Thăng không muốn nói mấy lời vớ vẩn nữa, đẩy Kim Dương Minh nói: “Mày nhanh dẫn em ấy đi đi.”

Lúc đầu Kim Dương Minh nhìn thấy em gái xinh đẹp rất là vui mừng nhưng biết cô gái này có quan hệ với Trần Hán Thăng thì chẳng còn vui vẻ gì nữa.

Trần Hán Thăng cái gì cũng tốt, riêng phương diện gái gú có phần lấp lửng.

“Trần ca, em bên kia còn chút chuyện…”

“Chú dẫn em ấy đi, sau này vừa ý em gái nào đích thân anh sẽ xin QQ cho chú.”

Trần Hán Thăng nói: “Phó chủ tịch hội học sinh khoa nhân văn, cán bộ đoàn ủy, học sinh ba tốt toàn trường, top 10 học sinh khu vực Giang Lăng, sinh viên ưu tú tại thành phố Kiến Nghiệp, sinh viên khởi nghiệp tiêu biểu toàn tỉnh Tô Đông, muốn xin kết bạn QQ hẳn là không khó.”

Kim Dương Minh lập tức đồng ý: “Chốt.”

Trần Hán Thăng quay sang nói với La Tuyền: “Em cùng cậu ấy đi về Tài Viện. Trên đường đi nếu có gì chưa hiểu, cậu ấy sẽ hỗ trợ giải đáp.”

“Vậy còn anh?” La Tuyền hỏi.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng nói: “Đêm nay anh còn phải ăn tối với bạn gái.”

La Tuyền chẳng thèm tỏ ra ngạc nhiên, cầm hành lý cùng mẹ lên xe. Kim Dương Minh tỏ ra kỳ quái hỏi: “Không phải em tự nhận là bạn gái Trần Hán Thăng sao? Thế mà nghe hắn nói ăn tối cùng bạn gái lại chẳng tỏ ra điều.”

“Bởi vì tôi đã biết rồi.”

La Tuyền chẳng thèm để ý nói: “Hắn có bạn gái thì có gì mà lạ, nhưng bất kể bạn gái hắn là người nào sẽ bị tôi đánh bật mà thôi.”

Kim Dương Minh nhủ thầm, dáng vẻ của em cũng được đấy, nhưng hình như có phần tự tin thái quá. Em có biết đối thủ của mình là ai không?

“Tiểu Kim, tẩu tử hỏi cậu. Sao Trần sư huynh có nhiều chức vụ như vậy, trong trường hắn rất nổi tiếng sao?”

Kim Dương Minh nghe được hai từ ‘tiểu Kim’ mà muốn ngất ngay tại chỗ. Nên quyết định dẫn cô bé đến căn cứ 101 để mở mang tầm mắt.

“Tứ ca là người hét ra lửa tại Tài Viện đấy. Năm nhất mà hắn đã làm lớp trưởng, rồi phó bộ trưởng hội học sinh, sau đó là cán bộ hội học sinh, cuối học kỳ là học sinh ba tốt. Qua tết, bởi vì bị cách ly do bệnh dịch nên kiếm được học sinh mười tốt, do có biểu hiện trấn định trong thời gian cách ly. rồi học sinh ưu tú toàn Kiến Nghiệp. Cuối cùng, Tài Viện giúp hắn xin về danh hiệu, sinh viên lập nghiệp tiêu biểu toàn tỉnh Tô Đông.”

“Thêm nữa, khả năng năm nay hắn sẽ lên chức vụ cao hơn trong hội học sinh.”

La Tuyền sững sờ: “Anh ấy năm nay mới học năm hai thôi mà?”

Kim Dương Minh cười cười: “Anh hùng không hỏi xuất thân, đến bạn trai của mình mà em còn không biết hay sao?”

La Tuyền nghe được thấy cũng đúng, lập tức quay qua nói với mẹ: “Mẹ, mẹ xem bạn trai con có giỏi không?”

Mẹ La Tuyền mắng luôn: “Đừng nói lung tung, con gái con nứa không biết thẹn là gì. Con có biết con làm mẹ mất mặt lắm không?”

Kim Dương Minh tiếp tục nói: “Nhưng muốn kể đến chuyện Trần ca giỏi nhất. Chắc phải kể đến bán gái của anh ấy, nếu cô ấy muốn lộ diện, nhất định sẽ đạt được ví trị, người con gái đẹp nhất Tài Viện.”

“Cô ấy ở đâu, để tôi đi gặp.”

Chuyện này gợi lên lòng hiếu kỳ và háo thắng của La Tuyền.

“Tòa nhà F phòng 101, toàn trường đều biết, nơi đó có rất nhiều quảng cáo.”

…

Chạng vạng tối là thời điểm phòng 101 bận rộn nhất, bởi vì lúc này cần đóng gói gọn gàng cho xe chuyển phát trở đi.

Mấy ngày này vì có sự kiện khai giảng, nên công việc tương đối nhiều, bởi vạy đám người Hồ Lâm Ngữ cũng tới đây giúp đỡ, bỗng lúc này có người đẩy cửa bước vào.

“Xin chào, cậu cần chuyển phát nhanh sao?”

Hồ Lâm Ngữ ngẩng đầu lên hỏi.

Không khí trong phòng 101 cũng 102 đều rất mát mẻ, tuy Trần Hán Thăng là tên cặn bã, nhưng không hề keo kiệt. Hắn trang bị cho mỗi phòng một điều hòa không khí.

Ở bên trong này thật sự rất thích, làm cho mấy bạn học nguyện ý vào đây giúp đỡ.

"Không có chuyện gì, tôi chỉ đến xem chút thôi."

La Tuyền nhìn thấy cảnh náo nhiệt trong phòng 101 nói: "Không ngờ nơi làm ăn của bạn trai mình quả nhiên rất được."

"Bạn trai?"

Hồ Lâm Ngữ quan sát La Tuyền, sau đó nói với người bên cạnh: "Tiểu Mẫn, lại một cô gái ngốc mê muội, đã thế lại còn năm nhất nữa chứ."

Đàm Mẫn cười cười: "Có gì mà kỳ lạ, thỉnh thoảng lại có người đến thổ lộ mà."

Phòng 101 đang có rất nhiều người làm thêm, nhưng họ nghe La Tuyền nói chỉ nhìn thoáng qua, có ít người mỉm cười tỏ ra gần gũi cùng đồng cảm.

La Tuyền ngạc nhiên: "Tôi đến phá, sao các người không hoảng sợ?"

"Tại sao phải sợ, hiện giờ con gái muốn nói chuyện tình yêu với Trần Hán Thăng đâu chỉ có một mình cô."

Hồ Lâm Ngữ cười cười: "Nhưng không một ai thành công? Bé biết tại sao không?"

La Tuyền không trả lơi.

"Bởi người cai quản 101 là một tòa núi lớn, không ai có thể lật được."

Hồ Lâm Ngữ tiếp tục nói: "Em gái, nhìn dáng vẻ em cũng xinh đẹp đấy, nhưng so với cô gái họ Tiêu kia cũng không phải

cùng một cấp bậc nha.”

“Cô ấy còn thua, thì em gái tính là cái gì?”

Chương 136: tiểu sư muội cố chấp

“Họ Tiêu là ai?”

La Tuyền không phục hỏi.

Hồ Lâm Ngữ kỳ thực đối với Tiêu Dung Ngư cũng không hiểu rõ lắm, hai người chỉ gặp nhau một lần ở xưởng điện tử Tân Thế Kỷ, cô chỉ biết tên và là bạn cấp ba của Trần Hán Thăng mà thôi.

Sau khi chuyện cách ly kết thúc, Hồ Lâm Ngữ đã từng hỏi Trần Hán Thăng định xử lý chuyện hai cô bé như thế nào.

Lúc đó Trần Hán Thăng nhìn Hồ Lâm Ngữ, chỉ nói một câu Tiêu Dung Ngư đã chuyển đi học ở khu Tiên Ninh, những chuyện khác thì không tỏ thái độ gì.

Hồ Lâm Ngữ từ đó cho rằng Trần Hán Thăng cuối cùng đã lựa chọn Thẩm Ấu Sở.

Đương nhiên Trần Hán Thăng chưa từng từng nói như vậy, người khác hiểu như chuyện như vậy thì sẽ không liên quan tới hắn.

Hồ Lâm Ngữ lúc đó còn khen một câu, coi Trần Hán Thăng là người có lương tâm, cậu ta bây giờ ở trong lòng Thẩm Ấu Sở đã in sâu như vậy, nếu như hắn rời đi, cuộc đời cô ấy lập tức mất đi phương hướng rồi.

Trong khi Hồ Lâm Ngữ cùng La Tuyền đang trò chuyện thì Thẩm Ấu Sở cầm một gói hàng, cúi đầu đi vào 101 buộc chặt rồi để đi chuyển phát nhanh.

Sau khi Thẩm Ấu Sở xuất hiện, Hồ Lâm Ngữ sẽ không nhắc lại chữ "Tiêu" này nữa, cô có chút lo lắng vì chuyện này có thể làm cho Thẩm Ấu Sở xúc động.

La Tuyền vẫn cứ đang hỏi "Sao không nói gì nữa?"

Hồ Lâm Ngữ nghĩ thầm tiểu sư muội này còn trẻ tuổi nóng tính, cô ấy so với mình thì đẹp hơn nhiều nhưng mà không có nghĩa là không ai có thể trị được, cô đột nhiên quay sau lưng gọi một câu "Ấu Sở, cậu xem hình như ngoài trời sắp mưa rồi đấy."

Thẩm Ấu Sở "Không biết là kế", quả nhiên hướng về nhìn ra ngoài.

Trong giây lát này, La Tuyền thấy rõ hình dáng của Thẩm Ấu Sở, cô có chút tóc uốn lượn tự nhiên khoác ở phía sau lưng, quay đầu lộ ra chiếc cổ màu trắng nuột, lộ ra một khuôn mặt chói lọi tươi đẹp ôn nhu như nước, bĩu môi ướt át nghiêm túc nhìn sắc trời.

Kiến Nghiệp tháng 8 Kiến Nghiệp thường thường đột nhiên trời mưa, Thẩm Ấu Sở phát hiện khí trời quả nhiên có chút âm trầm, vội vội vàng vàng chạy ra bên ngoài 101 nhanh tay chuyển một ít đồ vào trong.

Cô ấy cũng không gọi người khác, vẫn quen thuộc như vậy chính mình yên lặng giải quyết vấn đề, có điều lúc bọn Lý Quyến Nam nhìn thấy, cũng đồng thời thả tay xuống đi ra hỗ trợ.

Vừa chuyển đồ xong, quả nhiên bên ngoài tiếng tích tách tích tách của tiểu Vũ (mưa nhỏ) vang lên, Thẩm Ấu Sở chảy không ít mồ hôi, hai gò má ửng đỏ, mãi tóc buông xõa nhẹ nhàng lướt qua mặt.

Có điều cô chỉ sắp xếp một lúc rồi lại tiếp tục ngồi chồm hỗm trên mặt đất buộc chặt đồ chuyển phát nhanh, lông mi dài

hơi rung nhẹ, hiện ra đôi mắt hoa đào chăm chú mà tập trung.

Có lúc cần cắt dây buộc, nhất thời cô không tìm được kéo, thẳng thắn sử dụng hàm răng chỉnh tề một tiếng cắn đứt, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra rồi tủm tỉm tìm việc khác.

Thẩm Ấu Sở chỉ mặc một bộ áo sơ mi ngắn tay phổ thông áo sơmi cùng quần thường, không còn bất kỳ trang điểm chải chuốt, cũng chỉ làm những chuyện hằng ngày hay làm, nhưng chỉ như thế cũng đủ để đè ép người trẻ tuổi La Tuyền.

“Giờ cô em đã biết, tại sao lúc em nói muốn “đá quán” , chúng tôi đều không sốt sắng?”

Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: ” Chưa cần so sánh đến ngũ quan cùng tình cách, chỉ cần so sánh vóc người cô em cũng không thể sánh bằng đúng không.”

La Tuyền xem xét nhìn Thẩm Ấu Sở, lại cúi đầu xem xét chính bản thân mình, sắc mặt quả nhiên có chút nhụt chí.

Cô xoay người định chuẩn bị ra ngoài, có điều đã bị trận mưa này ngăn cản.

La Tuyền đứng dưới mép cửa 101, trong tâm muốn trở về mua một ít đu đủ để ăn, cô đang muốn bất chấp mưa đi về ký túc xá, bên cạnh có người gọi cô lại “Dù trước tiên cho em mượn.”

Lại là Thẩm Ấu Sở phát hiện La Tuyền không mang dù, ở bên trong 101 tìm một cái.

La Tuyền nhất thời hơi ngạc nhiên, nhìn ánh mắt trong suốt của Thẩm Ấu Sở hỏi “Chị biết em sao?”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái.

“Vậy tại sao chị lại cho em mượn dù?”

Thẩm Ấu Sở bị nhìn chăm chú thì cảm thấy có chút thật không tiện, hơi hơi quay đầu nhẹ nhàng nói: "Bên ngoài trời đang mưa nha."

La Tuyền ngẩn người, đột nhiên đưa chiếc dù lại cho Thẩm Ấu Sở "Tôi tình nguyện bị gặp mưa, nhất quyết không mượn dù của chị!"

Quay người cô lập tức lao vào trong mưa, "Lạch cạch, lạch cạch" chân đạp ở bùn oa ẩm ướt trong đất, Thẩm Ấu Sở ở phía sau ngơ ngác nhìn.

"Ấu Sở, sau này cậu không nên thể hiện tâm tính thiện lương như thế, người ta không hẳn sẽ cảm kích."

Hồ Lâm Ngữ đi tới nói.

Thẩm Ấu Sở không nói lời nào, lại ngồi xổm xuống vội vàng đóng gói chuyển phát nhanh.

Buổi tối hơn 7 giờ, mưa rốt cục cũng đã ngừng, Trần Hán Thăng cũng từ chỗ vận chuyển hành khách trở về, nhìn một chút chuyển phát nhanh "Ngày hôm nay làm ăn khá khẩm a."

Lý Quyến Nam cười nói "Bốn trường học phụ cận đã là thị trường của chúng, làm ăn có thể không tốt sao?"

Trần Hán Thăng gật gù "Hai ngày nữa tôi chuẩn bị tìm một ông chủ lớn thương lượng chuyện đầu tư, nhìn có thể hay không từ cô ấy xin ít chút nâng đỡ."

Lý Quyến Nam "Ừ" một tiếng, mọi người đều biết Trần Hán Thăng là người quen biết nhiều.

Đến cả chủ tịch mới của viện hội học sinh Trần Thiêm Dụ cũng đến căn cứ gây dựng sự nghiệp tán gẫu.

"Hán Thăng, lần tân sinh đại hội này lên phát biểu cậu lên đi."

“Tôi tới hình như không tốt lắm, chủ tịch đại nhân.”

Trần Hán Thăng làm một mặt khó dễ “Học kỳ trước ở cuộc thi tôi chỉ đạt có 12 điểm, học kỳ này có chút tiến bộ được 20 điểm; học kỳ trước chỉ có hai môn đạt tiêu chuẩn, học kỳ này chỉ có một môn đạt tiêu chuẩn, hoàn toàn là lão Đào nể tình mới được thế a.”

“Thành tích này của tôi mà đi lên tiếng tại đại hội tân sinh viên, nếu truyền ra ngoài thì ai còn cho chúng ta là Tài Viện.”

Đại hội tân sinh viên được tổ chức trước kì đi quân sự, các lãnh đạo lần lượt lên đài nói chuyện, trong đó còn có một hai học sinh đại biểu, hiện tại nổi danh nhất ở Tài Viện chính là Trần Hán Thăng, dù sao đã từng bởi vì “Thời gian cách ly biểu hiện bình tĩnh” còn được lên trên báo Kiến Nghiệp.

“Ai bảo tên tuổi của cậu nổi tiếng như vậy.”

Trần Thiêm Dụ cũng có chút bất đắc dĩ “Một hồi cái này, một hồi cái kia, chí ít lấy ra cũng có có thể doạ người.”

“Cái gì gọi là một hồi cái này, một hồi cái kia, chỉ là một ít hư danh thôi.”

Trần Hán Thăng vung tay nói”Tôi là nhân văn phó chủ tịch hệ nhân văn hội, đoàn ủy cán bộ, học sinh ba tốt, khu Giang Lăng sinh viên đại học mười tốt, Kiến Nghiệp ưu tú sinh viên đại học, sinh viên tỉnh Tô Đông gây dựng sự nghiệp tiêu biểu.”

“Cậu xem những vinh dự này, tôi có thể để ở trong lòng hay sao?”

Trần Hán Thăng nói.

Trần Thiêm Dụ hấp háy mắt, trong tâm thì nói không để trong lòng mà còn luyện cho quen thuộc như thế, này cũng là âm thầm trang bức đi.

“Hiện tại hội học sinh rất thiếu người, Hán Thăng tới giúp tôi một chút chứ?”

Trần Thiêm Dụ đột nhiên thay đổi cái đề tài.

“Bên cậu còn vị trí nào, có thể hay không tiếp nhận chức phó chủ tịch lúc trước của cậu?”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

“Hội học sinh có quy củ là năm 4 làm chủ tịch, năm 3 làm phó chủ tịch, cậu coi như năng lực đã đủ rồi, thế nhưng thời gian còn chưa đủ.”

Trần Thiêm Dụ lắc đầu một cái nói:“Cũng là khác hệ học sinh nữa, cậu trước tiên ở hệ nhân văn làm phó chủ tịch, đến năm 3 thì vào hội làm phó chủ tịch.”

Trần Hán Thăng bĩu môi “Vậy bây giờ trong hội học sinh có chức vụ gì có thể sắp xếp cho tôi?”

“Làm bộ trưởng ban liên lạc đối ngoại đi, trước tiên cứ ở vị trí này oan ức một thời gian.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút “Được thôi, chung quy phải cho chủ tịch là cậu một bộ mặt mới được.”

“Còn chuyện ở đại hội tân sinh viên thì… . “

“Không thành vấn đề, có điều cậu ở trong phòng làm việc làm một cái bản thảo trước, tôi không có thời gian viết.”

“Việc nhỏ, đến lúc đó tôi đưa cho cậu.”

Trần Thiêm Dụ giải quyết chuyện này sau đó rời đi, Trần Hán Thăng đối với Hồ Lâm Ngữ nói: “Tôi đáp ứng sắp xếp mạ vàng cho cậu vào hội học sinh, cậu chuẩn bị tiến vào trong đi?”

Hồ Lâm Ngữ rất thật không tiện “Như vậy không hay lắm, cảm giác như là dùng quan hệ.”

Trần Hán Thăng vung tay lên "Không đáng kể, lúc cậu tiến vào hội học sinh thì treo cái mác trợ lý, cậu tiến vào hệ thì làm phó bộ trưởng, nói chung tôi sẽ giúp cậu bãi bình."

"Quá băn khoăn."

Hồ Lâm Ngữ ngượng ngùng nói "Vậy tôi có thể tiến vào cả hai sao?"

Chương 137: Cậu gọi tôi là ba ba cũng không thiệt

Trần Hán Thăng nghe được chuyện Hồ Lâm Ngữ vừa muốn tiến vào viện hội học sinh vừa muốn vào hệ hội học sinh, lập tức nâng hai tay tán thành: "Chỉ có thể là tiểu Hồ, da mặt của cậu lẫn tác phong quả thực giống Kim Dương Minh như đúc nhỉ."

Lý Quyến Nam ở bên cạnh cười nói: "Trần ca, hắn là giống cậu in như đúc thì đúng hơn đó."

Hồ Lâm Ngữ cũng không thèm để ý đến chuyện trêu chọc: "Không nên nói bậy, tôi làm vì muốn cống hiến thêm cho trường lẫn hệ nhân văn."

"Hiểu rõ hiểu rõ, không cần giải thích."

Trần Hán Thăng đưa ra một cái ánh mắt "OK", ra hiệu rằng lúc cô vào hội học sinh xong thì hắn cũng có thể rút lui rồi.

"Mặt khác, chức công cộng quản lý ban 2 lẫn chức vụ lớp trưởng chúng ta chon một cái ngày giờ tối rồi chuyển giao đi."

Trần Hán Thăng lại nói: "Lúc bắt đầu năm 1 tôi đã nói qua rồi, nhiều nhất là tới năm hai, cái chức vụ lớp trưởng này đối với tôi cũng không có sức hấp dẫn gì nữa."

Hồ Lâm Ngữ nghĩ thầm Trần Hán Thăng vẫn đúng là không khoác lác, cậu ta trước mắt là phó chủ tịch hệ hội học sinh, sắp ở viện hội học sinh đảm nhiệm chức vụ trọng yếu, vẫn là cán bộ đoàn ủy học sinh, hắn còn thu được bằng khen ở tỉnh, thị, khu cấp ba bộ ngành sinh viên đại học vinh dự.

Mặc chút vinh dự này có được bằng vận may, nhưng cũng không có thể phủ nhận một năm nay Trần Hán Thăng ở Tài Viện lăn lộn là vui vẻ sung sướng, thậm chí còn muốn ở dạ hội tân sinh viên trò chuyện.

Có điều càng như vậy, hiện tại Hồ Lâm Ngữ càng không muốn tiếp nhận, cô cảm thấy trước mắt bây giờ đã rất tốt rồi.

Trần Hán Thăng có trong tay chức vụ lớp trưởng, bạn học trong lớp mỗi bước đi đều theo hắn, nói tới Trần Hán Thăng là chính là lớp trưởng lớp mình nói không chừng có mình lớp trưởng, nói không chừng đi đây đi đó cũng cho mình một chút mặt mũi.

"Tạm thời đừng chuyển giao cho tôi vội, chờ tôi thi xong kì thi tuyển chọn đã."

Hồ Lâm Ngữ còn tìm cái lý do cự tuyệt: "Trong lớp lại không có phí sinh hoạt lớp, ít nhất phải cậu phải làm cho lớp nạp đủ phí sinh hoạt lớp rồi hẵng nói."

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: "Tiểu Hồ, cái gì cậu cũng tốt, chỉ có cái miệng là quá cứng, rõ ràng là không muốn người anh trai này rời đi, tại sao không nói thẳng đi."

Hồ Lâm Ngữ bị nghẹn một câu nói không nói ra được, cô nhìn Trần Hán Thăng rồi quay sang nhìn Thẩm Ấu Sở.

Một nụ cười cợt nhả lẫn khuôn mặt không nghiêm túc hiện ra.

Một người khác thì đang quỳ ngồi dưới đất nghiêm túc cẩn thận làm việc, lúc mệt mỏi nắm chặt nắm đấm nhẹ nhàng ôm phần eo hai lần, tình cờ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng, lại tiếp tục đem sự chú ý đặt vào công việc đang dang giở trên tay.

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên rất tò mò trạng thái sinh hoạt của hai người.

Buổi tối tại căn cứ gây dựng sự nghiệp 101 gây dựng sự nghiệp căn cứ, Hồ Lâm Ngữ nhớ tới vừa lúc nãy có một nữ sinh năm nhất lại đây tuyên bố chủ quyền, cô quay sang nói với Trần Hán Thăng: "Sinh viên khóa mới này cách trò chuyện thật hung hăng a."

Hồ Lâm Ngữ không có nói thẳng La Tuyền tới nơi này đá quán rồi nói lời hung ác, hiện tại Trần Hán Thăng đang chỉ có một mình Thẩm Ấu Sở, có thể trong mắt Thẩm Ấu Sở chỉ có Trần Hán Thăng, cô lo lắng áp lực trong lòng Thẩm Ấu Sở ngày một lớn hơn.

Trần Hán Thăng cũng không nghĩ tới La Tuyền lại to gan như vậy, còn tưởng rằng Hồ Lâm Ngữ chỉ là đánh giá sinh viên đại học năm nhất, nhún nhún vai nói rằng: "Khẩu khí(dọng điệu) của cậu thật giống như là Dương Thế Siêu, cậu ta cả ngày ở ký túc xá chỉ có ngồi than phiền thái độ của tân sinh viên mà thôi."

Kỳ thực, việc không ưa sinh viên đại học năm nhất chuyện này cũng là "Bệnh chung" của sinh viên năm hai.

Rõ ràng chính mình bản thân năm ngoái vẫn còn là sinh viên đại học năm nhất còn bỡ ngỡ. Mà bọn họ cũng không ngờ được, vừa mới nếm trải được một tý hương vị đại học không ngờ rằng đã là năm hai rồi.

Vì lẽ đó đến thời điểm có thêm tân sinh viên nhập học, những sư huynh sư tỷ này khó tránh khỏi sẽ nghĩ tới chính mình lúc trước đã trải qua, bất tri bất giác có chút "Người từng trải" tâm thái.

Nếu như đàn em năm nhất biểu hiện quá ngây thơ, trách móc nặng nề nhất hầu như là sư huynh sư tỷ năm hai, lúc trước Chu Hiểu coi thường Trần Hán Thăng cũng chính là loại này, tình huống như thế vẫn phải kéo dài đến đại khái tháng 11 mới có thể kết thúc.

Năm 3 học sinh lại căn bản sẽ không như vậy, bọn họ đối với tân sinh viên nhập học cơ bản là nhắm mắt làm ngơ, bởi vì từng có một lần trải qua.

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy Trần Hán Thăng không có dáng vẻ phản đối, nghĩ thầm muốn ngồi vững vàng vị trí bà chủ 101 thực sự là quá khó khăn.

Buổi tối Trần Hán Thăng trở lại ký túc xá 602, hắn lại thấy 602 đang mở tiệc trà, chủ đề vẫn là tân sinh.

Căn cứ vào nguyên tắc"Cùng giới tính thì loại, khác giới tính phải thu về", nam sinh đối với nam sinh khác đánh giá là thấp hơn giá trị thực tương đối nhiều.

Dương Thế Siêu thở dài nói: "Ngày hôm nay, tao cầm đồ giúp một nam sinh khóa dưới, tên đấy một câu cảm tạ cũng không có."

"Có thể không phải"

Quách Thiếu Cường cũng tiếp miệng nói: "Có đứa cũng thật hẹp hòi, mua nước cũng không nỡ cho tôi mua nhiều hơn một bình. Người như thế mà tiến vào ký túc xá, sau này nhất định phải chịu đựng cảnh xã hội chà đạp."

Ngày hôm nay, Lý Quyến Nam không đi tiếp người tại trạm vận chuyển hành khách, thế nhưng cậu ta cũng thật tò mò, lập tức hỏi Kim Dương Minh: "Này lão Kim, cậu không phát biểu một ít ý kiến à?"

"Tao không có ý kiến gì."

Kim Dương Minh một bên lên mạng, vừa nói: "Lão tử đây không tiếp sư đệ, chỉ tiếp thủy linh linh sư muội."

Trần Hán Thăng trong lòng gật gù, vẫn là lão lục chân thực đáng yêu.

Năm 2, Kim Dương Minh máy vi tính cũng sắm đủ, cậu ta thành 602 người thứ nhất có máy tính cá nhân, có điều vẫn là thường đi suốt đêm.

Một là đi net chơi game hoặc là cùng bạn cùng phòng lên mạng tìm chuyện vượt xa chuyện chơi game.

Trần Hán Thăng tính toán thời điểm tốt nghiệp, loại máy vi tính này bên trong nhiều nhất chỉ là để học, ngoài ra cũng không có tác dụng nào khác.

Có điều Kim Dương Minh cũng ở nói thầm: "Buổi sáng có cái sư muội hỏi tôi lúc thi ở đại học có khó không, học kỳ trước tôi phát huy thất thường, chỉ thi được 55 điểm, nếu không phải vậy nhất định sẽ khoe khoang một đợt."

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Cậu nên bớt ồn ào đi một tý, người bình thường thi 90, tình cờ thi 80 được kêu là phát huy thất thường, hai học kỳ này lão lục có đạt tiêu chuẩn qua sao, 55 đối với cậu mà nói chính là ổn định phát huy."

Kim Dương Minh cười lạnh một tiếng: "Luận trượt lão lục đây cũng không dám so với tứ ca, điểm từ 12 biến thành 20 điểm, số điểm này còn do copy của Lý Quyến Nam nữa cơ chứ."

Mấy người cứ như vậy trò chuyện lung tung, đột nhiên di động Trần Hán Thăng vang lên, lại là lão Trần.

"Bố, có chuyện gì sao?"

Trần Triệu Quân ngữ khí có chút trầm thấp: "Ngày hôm nay bố có đi tới khu chính phủ làm việc, gặp phải chú Tiêu của con, lão cứ như thế lạnh mặt không chịu chào hỏi."

Trần Hán Thăng cũng trở nên trầm mặc, hai nhà trước đây quan hệ không thể nói cực kỳ tốt, nhưng ít ra là bằng hữu hàng xóm, đụng tới hàn huyên vài câu vẫn là có thể.

Có điều từ khi Tiêu Dung Ngư chuyển tới trường học ở Tiên Ninh, Tiêu Hoành Vĩ lại không cùng vợ chồng Trần Triệu Quân nói chuyện nữa.

Nguyên nhân mọi người đều là rõ ràng, tuy rằng Tiêu Dung Ngư xưa nay đều nói do bản thân mình tự yêu thích, thế nhưng làm sao có thể giấu giếm được đội trưởng đại đội trinh sát hình sự Tiêu Hoành Vĩ đây.

Kẻ cầm đầu, chính là Trần Hán Thăng!

"Còn mấy ngày nữa mới tới ngày khai giảng, ngày mai con sẽ về Cảng Thành tự mình tìm chú Tiêu xin lỗi." Trần Hán Thăng nói.

Trần Triệu Quân lúc này mới cúp điện thoại.

Đây chính là phương pháp nhất quán mà gia đình lão Trần sử dụng, cha mẹ bình thường sẽ giúp con giải quyết còn bên này thì ai tự làm tự chữa.

Sáng thứ hai, Trần Hán Thăng thật sự trở về Cảng Thành, hắn cầm theo hai bình rượu ngũ lương đứng cửa nhà Tiêu Hoành Vĩ.

…. Các bạn nhớ vào BachNgocSach ủng hộ dịch giả….

Lão Tiêu khuôn mặt nghiêm túc nhìn Trần Hán Thăng, lại nhìn một chút rượu trên tay hắn. Cuối cùng vẫn là mở cửa cho Trần Hán Thăng vào, lão đến cùng vẫn là thân phận trưởng bối.

"Tiểu Ngư Nhi đi trường học, gì Lữ hôm nay công tác, mẫu thân của chú đi thăm người thân, bây giờ trong nhà chỉ có một mình."

Lão Tiêu từ trong quầy cất giữ rượu lấy ra mấy bình rượu trắng, "Coong coong coong" đặt lên bàn.

"Đến, hai ta tâm sự."

Trần Hán Thăng nhìn lão Tiêu biết rằng lão đang muốn uống rượu giải tỏa đi cơn tức, có điều điều này cũng hợp với ý của hắn, nói chuyện lúc uống rượu thì gan càng to.

Trần Hán Thăng tửu lượng không vừa, ỷ vào tuổi trẻ làm cho Tiêu Hoành Vĩ uống đỏ cả mặt.

Lão Tiêu say khướt chỉ vào Trần Hán Thăng nói rằng: "Tiểu tử cậu cũng không phải là đồ vật vô tri, con gái của tôi đây hàng đầu như thế, nó cũng rất quý mến cậu, thế mà cậu còn dám thay đổi thất thường."

"Nếu không phải tôi nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, nhất định sẽ đánh gãy hai cái chân kia."

"Chú Tiêu, cháu không có thay đổi thất thường. Thực ra là cùng Tiêu Dung Ngư có chút hiểu lầm, thuận tiện lần này cũng muốn chú giúp cháu một tý giải thích với cô ấy."

Trần Hán Thăng một bên rót rượu vừa nói.

"Đừng gọi tôi là chú!"

Tiêu Hoành Vĩ hừ lạnh một tiếng: "Ngày hôm nay coi như cậu gọi tôi là bố, tôi cũng không giúp cậu mở miệng."

"Nhìn chú nói kìa, bố, giúp đỡ người con này giải thích đi chứ."

Chương 138: Chức năng ký tên của QQ thật là tốt

“Vãi chưởng.”

Con mắt lão Tiêu đỏ lên, ngoài mặt giận giữ nói: “Cậu gọi tôi là gì?”

“Gọi là ba ạ.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Gọi người là cha cũng có thiệt thòi gì đâu. Ngài vui lòng để con gọi vậy đi. Cha, ngài giúp đỡ con khuyên nhủ Tiểu Ngư Nhi, đừng để cô ấy giận con nữa.”

“…”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lão Tiêu nhủ thầm, Trần Triệu Quân là người thật thà phúc hậu, sao có thể sinh ra một đứa con không cần mặt mũi, mà còn vô lại như vậy.

Trần Hán Thăng nói cũng không sai. Lão Tiêu được gọi bằng cha cũng không thiệt thòi gì, có khi còn được lợi.

Bởi vì Tiêu Ngư Nhi là con gái Tiêu Hoành Vĩ, mà Trần Hán Thăng là đối tượng mà vợ chồng họ có ý định chọn làm con rể.

Lão Tiêu nghĩ thầm, bây giờ làm sao được đây, hiện tại thằng này đã như vậy rồi sau này thì sao? Nhưng mình chỉ không cẩn thận một chút thôi đã rơi vào bẫy của Trần Hán

Thăng. Lão Tiêu nhìn ánh mắt chờ mong của cu cậu, đột nhiên ‘bộp’ một tiếng, nằm sấp xuống mặt bàn ngủ thiếp đi.

Trần Hán Thăng nhìn thấy điều này gấp gáp đến cực độ, không ngờ người này lại có thể làm như vậy được.

“Chú Tiêu, ngài đừng giả bộ say như vậy chứ.”

“… .”

“Cha, vừa rồi ngài nói sẽ giúp con khuyên nhủ, con biết tửu lượng của ngài không phải chỉ có như vậy.”

“…”

“Móa!”

…… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lão Tiêu quyết tâm giả vờ ngủ. Trần Hán Thăng không ngờ người đã từng tuổi này rồi thế mà nói còn không giữ lời, đây không phải là bắt nạt con cháu thành thật như mình sao.

Nhưng dù thế nào, Trần Hán Thăng cũng không thể để lão Tiêu như vậy mà bỏ về nhà được. Hắn dìu lão vào trong phòng ngủ, cởi giày đắp chăn, sau đó mở điều hòa cho dễ chịu, cuối cùng quay lại dọn dẹp sạch sẽ bàn. Kết quả ra về với thân hình đầy mồ hôi cùng vẻ bực bội trong lòng.

Tiêu Hoành Vĩ nghe được tiếng đóng cửa ‘bành’ một tiếng, sau đó mới dừng lại giọng điệu ngáy ngủ, lập tức xuống giường.

“Móa, không ngờ thằng nhóc này xảo quyệt đến vậy, đã thế da mặt còn dày nữa, hơi không cẩn thận có chút là ngã xuống hố ngay được. Chẳng trách Tiêu Ngư Nhi bị hắn dụ dỗ cho đầu óc choáng váng.”

Tiêu Hoành Vĩ ngồi trên giường lẩm bẩm: “Còn may ông mày nhanh trí giả vờ say rượu, nên mới qua được chuyện này.”

Lão Tiêu nghĩ ngợi một chút, rồi quyết định gọi cho Tiêu Ngư Nhi. Thằng nhóc kia không thuyết phục được mình, chắc chắn sẽ quay qua dụ dỗ con bé, nên cần phải gọi điện nhắc nhở trước mới được.

Lão quay lại phòng khách gọi điện, bỗng nhìn thấy nhà cửa sạch sẽ gọn gàng, cửa sổ cũng đã được mở cho thông gió, trên bàn còn có ấm trà nóng vừa được pha.

Lão Tiêu chép miệng, để hương trà lan tỏa trong miệng, sau đó nhơ tới tiếng gọi ‘cha’ mà Trần Hán Thăng vừa gọi. Đột nhiên một dây thần kinh nhạy cảm nào đỏ nhảy lên.

“Vớ vẩn thật, Tiểu Ngư Nhi mới có 20 tuổi mà mình đã muốn làm ông ngoại rồi.”

Tiêu Hoành Vĩ tự mắng bản thân mình một câu, nhưng cuối cùng cũng buông chiếc điện thoại xuống, ngửa người ra ghế salon nhìn chằm chằm vào chiếc đèn chụp được làm bằng thủy tinh đến ngẩn người.

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy Trần Hán Thăng về nhà kèm theo mùi rượu nồng nặc thì trong lòng chợt nhói lên.

“Gọi điện thoại xin lỗi là được rồi, nhất định phải về nhà sao?”

Trần Triệu Quân rót cốc nước ấm đưa qua: “Con tự mình về là có ý nghĩa hơn, giống như chịu đòn nhận tội. Nhà chúng ta dù không giàu có gì, những ở mảnh đất nhỏ như Cảng Thành này, làm chuyện gì lưng cũng phải thẳng.”

Lương Mỹ Quyên biết chồng mình nói đúng, nhưng vẫn lên tiếng phàn nàn: “Nhưng cũng không đến nỗi phải uống rượu. Hôm nào gặp lão Tiêu phải nói một chút, con cháu đến xin lỗi thế mà lấy rượu ra uống?”

“Được rồi.”

Lão Trần khoát tay: “Uống rượu đã là tốt lắm rồi. Sau này gặp lão Tiêu, tôi cũng đỡ xấu hổ phần nào.”

Lương Mỹ Quyên quay qua nói với Trần Hán Thăng: “Con tắm rửa trước đi, mẹ nấu cho ít canh giải rượu.”

Trần Hán Thăng tắm rửa xong, chỉ mặc một chiếc quần sooc nằm ngửa trên giường đọc truyện tranh. Lúc này, Lương Mỹ Quyên mặc một chiếc tạp dề bước vào.

“Con đã chọn tiểu Thẩm, thì cố gắng đối sử với con bé cho tốt. Dáng vẻ cô bé cũng đẹp, tính cách lại tốt, mẹ rất hài lòng.” Lương Mỹ Quyên ngồi ở mép giường, lên tiếng nói.

Mắt Trần Hán Thăng nháy nháy vài cái: “Mẹ, ai nói với người là con chọn Thẩm Ấu Sở. Con với Tiêu Ngư Nhi chỉ là hiểu lầm mà thôi, cởi bỏ nó rồi sẽ tốt thôi.”

“Có ý gì đây?”

Lương Mỹ Quyên nghe không hiểu: “Mày còn muốn quấn lấy làm khổ người ta sao?”

Trần Hán Thăng nói: “Bọn con chỉ là bạn học, gặp gỡ chút thì có sao?”

Lương Mỹ Quyên chăm chú nhìn đứa con của mình, không thèm nói thêm câu nào, lập tức ra ngoài.

Sau một lúc, Trần Hán Thăng mới nhớ tới canh giải rượu.

“Mẹ, canh giải rượu của con đâu?”

“Đổ rồi.”

… …. Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hè vừa rồi Trần Hán Thăng không có về nhà, nên dự định lần này ở nhà thêm mấy ngày. Nhưng địa điểm hắn dành thời

gian nhiều nhất là quán net.

Hắn mượn một chiếc máy ảnh, đến vườn rau cải chụp một bức ảnh, sau đó đổi ảnh avarta của mình thành ảnh vườn rau cải, cuối cùng dòng ký tên bên QQ đổi thành ‘người canh gác ruộng lúa mạch.”

Đây là một cái ám chỉ hết sức rõ ràng, cái này ý nói đến sự chờ đợi. Hắn cảm thấy còn chưa đủ, nên nhắn tin cho Tiêu Dung Ngư, nhưng vẫn nhận được là sự lạnh nhạt.

Trần Anh Tuấn: Khuôn mặt tươi cười.

“Cá nhỏ trốn dưới đáy biển nhả bọt’ vừa mới sáng mà giờ đã xám xịt.

“Nhất thiết phải vậy sao?”

Trần Hán Thăng nhủ thầm: “Cũng đã lâu, mặt không thấy, gọi điện không bắt máy, nhắn tin QQ thì không trả lời.”

“Thật sự không để phó chủ tịch hội học sinh, cán bộ đoàn ủy, học sinh ba tốt, sinh viên 10 tốt toàn khu vực Giang Lăng, sinh viên ưu tú thành phố Kiến Nghiệp, siêu tân binh khởi nghiệp tỉnh Tô Đông vào trong mắt.”

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng lên kiểm tra tình hình làm việc của chuyển phát nhanh, vô tình thấy ‘Cá nhỏ trốn dưới đáy biển nhả bọt’ cũng đã đổi chữ ký.

Thích:

Là gió mát;

Là sương sớm;

Là gương mặt đỏ hây hây;

Là trong hàng nghìn hàng vạn người không thể chưa đựng một ai khác.

Trần Hán Thăng yên lặng suy nghĩ ‘trong hàng nghìn hàng vạn người không chưa nổi ai khác’, Tiêu Ngư Nhi không thay đổi, vẫn kiêu ngạo như vậy.

Hắn lập tức đổi chữ ký ‘Người canh gác ruộng lúa mạch’ đổi thành dòng chữ thiết thực hơn.

“Hai ngày nữa phải phát biểu trong buổi lễ chào đón tân sinh viên rồi, nhưng không sao tĩnh tâm nổi, lo lắng quá.”

Trần Hán Thăng đổi xong dòng ký tên này, lập tức lao vào chơi ‘Đại Thoại Tây Du’, vừa mới giết quái ở làng chài tại Đông Hải, thì Vương Tử Bác nhắn tin tới.

“Mày đã bao lâu không chơi trò này rồi? Thế mà hiện giờ vẫn ở ‘Duyên Định Tam Sinh’ ?”

“Tao đang ở Cảng Thành, rỗi không có việc gì làm. Mày đang ở quán net chờ tin nhắn của Hoàng Tuệ phải không?”

“Không phải. Bạn cùng lớp giới thiệu một bộ manga ‘Onepiece’, tao vào đọc thử.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, bộ này sau chính là ‘Vua Hải Tặc’, cũng không biết hiện giờ bên nào đứng ra dịch bộ này. Thế là hắn trả lời: “Được rồi, mày xem đi, cuối tuần rảnh tao qua Tiên Ninh tìm mày.”

Vương Tử Bác nhắn lại: “Trần Hán Thăng, mày cũng thực tế quá đi. Tao học ở Tiên Ninh 1 năm rồi mà mày chưa qua lần nào. Tiểu Ngư Nhi mới học được có 1 tuần mà mày đã xoắn hết cả lên.”

“Nói linh tinh.”

Trần Hán Thăng đang định đứng dậy tính tiền, chợt phát hiện ‘Cá nhỏ trốn dưới đáy biển nhả bọt’ lại đổi chữ ký.

“Cố lên.”

Trần Hán thăng nhìn thấy, bỗng trong long dâng lên cảm giác vui vẻ. Đây rõ ràng là Tiêu Ngư Nhi động viên mình liên quan đến chuyện buổi chào đón tân sinh viên.

“Cám ơn.”

Trần Hán Thăng lập tức đổi chữ ký thành cảm ơn. Hắn chờ một chút, không thấy có gì mới thì tính tiền ra về.

Đến khi ảnh avarta ‘Trần Anh Tuấn’ xám xịt, thì ‘Cá nhỏ trốn dưới đáy biển nhả bọt’ mới đổi chữ ký thành ‘Không có gì’ .

Trần Hán Thăng cũng không ở nhà được lâu, lập tức phải quay lại trường. Dù sao cũng đã đồng ý đề xuất lên diễn thuyết mà Trần Thiêm Dụ đưa ra rồi.

Chủ tịch hội học sinh Trần Thiêm Dụ dù sao cũng không thể đại biểu cho ‘đen thẳng dài’ Quan Thục Mạn được. Hiện tại Trần Hán Thăng vẫn nhà cấp dưới của Quan Thục Mạn, cho nên vẫn phải lắng nghe ý kiến của người ta. Thật ra trong suy nghĩ của Trần Hán Thăng, Quan Thục Mạn là người đáng ôm bắp đùi nhất.

Trước đại hội chào đón Tân Sinh viên, Trần Thiểm Dụ nói đến vấn đề bản thảo cùng trang phục.

Bởi vì, buổi sáng, mọi tân sinh đều phải tham gia buổi huấn luyện quân sự, nên mọi người đều mặc áo quân sự. Để thống nhất đồng phục, Trần Hán Thăng cũng phải mặc bộ quần áo này.

“Loại quần áo cồng kềnh này, cần phải có người nhan sắc vượt trội như mình mới đề cao tính giá trị của nó được.”

Trần Hán Thăng vừa thử quần áo, vừa đưa ra ý kiến.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Vâng vâng vâng, về sau thể diện của Tài Viện nhờ hết vào cậu.”

Trần Thiêm Dụ bất đắc dĩ nói: “Tranh thủ đọc qua bản thảo đi, nhìn xem có từ nào ít gặp không? Không biết trường học nghĩ gì, để chuyện quan trọng thế này cho một sinh viên tạch 6 môn lên phát biểu?”

Chương 139: Đông* là một con bài tốt

*Đông: Là một quân cờ trong mạt chược

Tân Sinh Đại Hội đúng hạn lại tới. Năm ngoái, Trần Hán Thăng đã tham gia một lần, nhưng chỉ là một trong số hàng nghìn tên tân sinh ngồi ở dưới chịu đựng cái nóng hàng giờ đồng hồ mà thôi.

Năm nay, Trần Hán Thăng tiếp tục được tham gia một lần nữa, nhưng là ngồi ở khu vực lãnh đạo, dù cho ở một góc không được nổi bật cho lắm. Với lại xung quanh toàn là lãnh đạo Tài Viện nên hắn phải tỏ ra dáng vẻ nghiêm túc cùng tập trung.

"Tiếp theo, chúng ta xin mời sinh viên lập nghiệp nổi bật toàn tỉnh, học sinh ưu tú thành Kiến Nghiệp… phó chủ tịch hội học sinh khoa Nhân Văn Trần Hán Thăng lên phát biểu."

Bốp… bốp… bốp.

Tiếng vỗ tay nhiệt liên vang lên, xem ra một chuỗi danh hiệu phía trước làm cho đám nhóc mới chập chững vào đời hoảng sợ, bởi vì những danh hiệu kia là niềm mơ ước của rất nhiều người ngồi đây.

Trần Hán Thăng cũng không dám thể hiện ra điều gì, thật thà đọc theo bản thảo.

"Kính thưa các vị lãnh đạo, các vị khách quý, các bạn học,…"

Tối hôm qua, Trần Hán Thăng đã đọc qua bản thảo một lần, lúc ấy còn chưa có cảm thấy nó dài. Nhưng hiện tại, hắn đọc trước mặt mọi người, nhất là trên người còn đang mặc một bộ đồng phục quân huấn nóng hầm hập, làm cho hắn không ngừng chửi thầm sao chữ lại nhiều đến vậy.

Con mẹ nó đây cũng không phải là luận văn tốt nghiệp, không hiểu tên hâm hấp nào khi viết cái này suy nghĩ gì?

Thật ra, không chỉ có mình Trần Hán Thăng mắng thầm, mà mấy cô cậu năm nhất ngồi dưới cũng đang thầm khó chịu. Đạt nhiều danh hiệu thì sao? Tầm này đến cả viện trưởng Tài Viện cũng bị ăn chửi nữa là.

"Moá, sao còn chưa kết thúc nữa vậy?"

"Ông mày phơi nắng sắp ngất rồi đây."

"Không hiểu sao lại chọn trường này để thi vào nữa?"

…… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tâm tư của học sinh mới đều là vậy, chỉ có một người duy nhất có suy nghĩ khác, đang ngồi ở chỗ dành cho khoa kế toán.

Một cô gái cởi mũ ra, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, kết hợp cùng với mái tóc ngắn tinh xảo. Cô gái chỉ tay vào Trần Hán Thăng đang đứng phát biểu: "Nhìn đi, anh Trần sau này sẽ là bạn trại của mình."

Bạn cùng phòng đang ngồi xung quanh, có người giật mình, có người không tin.

"Tiểu Tuyền à đừng đùa vậy chứ, biết là cậu xinh đẹp, nhưng biết đâu người ta có người yêu rồi thì sao?"

"Đúng nha, dù sao người ta cũng ưu tú như vậy cơ mà."

“Chúng ta ngồi hơi xa, không nhìn thấy hình dáng ra sao, nhưng nghe giọng nói cũng rất được nha.”

La Tuyền tỏ ra khinh thường: “Có bạn gái thì sao? Không ai thích anh Trần nhiều như mình, mà mình quen với anh ấy từ trước nữa chứ.”

Mấy bạn cùng phòng liếc nhìn nhau: “Thật hay giả vậy? Huấn luyện viên có từng nói qua, muốn các phòng ký túc giao lưu hữu nghĩ. Cậu có thể ra mặt mời anh ấy tham gia cùng với phòng mình được không?”

“Vậy thì có khó gì.”

Là Tuyền bĩu môi: “Các cậu cứ chờ tin đi.”

Lúc này, bỗng phụ đạo viên đi tới, lên tiếng nhắc nhở: “Không được tụm năm tụm ba nói chuyện, tập trung vào nghe chia sẻ đi.”

La Tuyền nhẹ nhàng đội mũ vào, thoáng nhìn qua vị trí của căn cứ 101, thầm nghĩ trong lòng, dù cho cô có xinh đẹp hơn thì sao, dáng người cũng hơn thì sao, nhưng cô không thể nào thích Trần Hán Thăng bằng tôi được.

Chỉ dựa vào điểm này, tôi sẽ không chút áy náy đá văng vị trí của cô đâu.

“… . Tôi đã nói xong, cảm ơn mọi người…”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng đọc trong khoảng 20p, trong lòng hắn cũng đang thầm mắng cho ung đầu tên nào nghĩ ra cái bản thảo đọc 20p mới xong. Nhưng cuối cùng cũng đã xong, hắn lau mồ hôi đang nhễ nhãi trên mặt một lần nữa, rồi bước về chỗ ngồi.

Bởi vì đây là buổi chào đón dành cho sinh viên năm nhất, cho nên thỉnh thoảng vẫn có những học sinh năm hai năm ba bước qua nhận ra hắn nên tiến lại chào hỏi cười đùa.

Sau khi đại hội chào đón tân sinh kết thúc, các phụ đạo viên tiến tới dẫn theo lớp mình bước vào phòng học, tiếp theo nữa là giới thiệu bản thận, chọn lớp trưởng. Ngay sau đó là cánh cửa sinh viên sẽ được mở ra với những người mới này.

Trần Hán Thăng diễn thuyết xong là trở về phòng ký túc xá, tắm rửa xong xuôi chuẩn bị ra ngoài, thì bắt gặp Dương Thế Siêu, Kim Dương Minh cùng Quách Thiếu Cường mỗi người cầm theo một lố Cocacola, còn Chu Thành Long ôm trước ngực một quả dưa hấu. Cả đám vừa đi vừa cười đùa hihi haha.

"Bọn mày định làm gì thế?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Buổi chiều mấy em gái khoá dưới chuẩn bị bước vào thời gian quân huấn. Bọn tao chuẩn bị một chút quà cổ vũ tinh thần ấy mà."

Dương Thế Siêu vỗ vỗ quả dưa hấu nói: "Chúng tao dự định ăn dưa hấu trước mặt các em ấy, rồi cùng nhau uống Côcacola. Lão Tứ, mày có tham gia không?"

"Tao không đi được. Buổi chiều còn có chuyện."

Trần Hán Thăng nghe vậy không nhìn được cười, sau đó lên tiếng: "Bọn mày mất dạy vừa thôi. Tao mà là huấn luyện viên, sẽ cho mọi người giải lao 10p, để các em gái 'Đi đường quyền' với bọn mày."

… .

Trần Hán Thăng muốn tiếp Chung Kiến Thành chơi mạt chược. Lão Chung đi ra từ xã hội, nên các môn giải trí như Karaoke, đánh bài, tẩm quất mát xa, không món nào là không thông.

Hắn đến gần phòng đánh bài thì nhìn thấy Dương Quốc Hoa cùng nhóm nhân viên chuyển phát nhanh cũng đang ở đây. Dù sao Trần Hán Thăng cùng mọi người cũng đã làm việc với nhau được một năm, nên cũng chào hỏi vô cùng tự nhiên.

"Mấy ngày này là khai giảng, thằng nhóc nhà cậu kiếm cùng đầy bồn đầy bát chứ nhỉ!"

Chung Kiến Thành vừa sờ bài vừa nói.

Bốn người trong phòng đều hút thuốc, cũng may trong phòng có máy hút gió nên cũng đỡ rất nhiều.

Trong đầu Trần Hán Thăng đang tính bài, nhưng ngoài vẫn vẫn lên tiếng trả lời: "Lợi nhiều cũng không phải là ngài kiếm sao? Tôi cố gắng cực khổ cũng chỉ là người làm công cho ngài mà thôi."

"Ba đầu."

Chung Kiến Thành cười cười, đánh ra một con bài: "Hiện tại cậu làm hai nơi, một là bên trường học, hai là bên xưởng điện tử. Nhà mày điện tử cuối cùng vẫn là của cậu, tôi cứ nghĩ dịch bệnh qua đi người ta sẽ đổi sang Thuận Phong chứ."

"Dù sao tôi với Trinh Quan Đề cũng là người sinh tử hoạn nạn có nhau, người ta sẽ không tuyệt tình thế chứ."

Trần Hán Thăng nửa đùa nửa thật nói.

"Đừng ngồi đó mà chém gió."

Chung Kiến Thành thở dài: "Nói đi nói lại, cô chủ người Hồng Kông kia cũng thật sự có bản lĩnh. Nửa tháng trước, cô ấy đã thay một nửa tầng lớp quản lý, thậm chí còn giải phóng một bộ phận, làm cho đám công nhân già bất lực rút lui."

Trần Hán Thăng 'ừ' một tiếng. Hắn là người biết rõ thông tin, dù sao Lý Tất Tùng tham ô cũng không ít, nên bị Trịnh Quan Đề ép làm nội ứng cho mình.

Cô ta một mặt tìm kiếm người quản lý mới, một mặt đào sâu những còn sâu mọt làm mục nát ở trong xưởng. Cuối cùng tìm kiếm được khoảng không gian an toàn, không làm ảnh hưởng đến nhà máy, ra sức một lần loại bỏ hầu như toàn bộ đám người này.

Những việc này nói ra thì đơn giản, nhưng để thao tác nó lại cực kỳ khó. Trần Hán Thăng cũng không muốn nói chuyện này cùng người khác. Hôm nay, hắn tìm đến Chung Kiến Thành là có việc khác.

"Hiện tại, tôi có chuyện đã suy nghĩ rất lâu, còn muốn nhận được sự đồng ý từ ngài."

"Nói đi."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Chung Kiến Thành ngậm điếu thuốc, híp mắt lại nói.

"Hiện tại, tôi đã nắm giữ được bốn trường học rồi, nên có ý định khuếch trương ra ngoài một chút."

"Khuếch trương thế nào? Cậu muốn tranh dành địa bàn với tôi à?"

"Nếu tôi có khả năng tranh với ngài, thì tôi đã đoạt từ lâu rồi."

Trần Hán Thăng không thèm che dấu nói: "Ý tôi là muốn tất cả công việc chuyển phát nhanh của các trường đại học thuộc khu Giang Lăng. Tóm lại, khả năng của tôi thì ngài cũng thấy rồi, chắc chắn ăn đứt đám người đang làm cho ngài kia."

Chung Kiến Thành không nghĩ tới Trần Hán Thăng đưa ra lời đề nghị này. Lão gạt tàn thuốc nói: "Việc này thì không khó, cậu làm tổng đại lý thì có thể được."

"hehe, cảm ơn giời."

Trần Hán Thăng đánh ra một con bài: “9 ống.”

“Lấy”

Chung Kiến Thành cười cười lấy về. Lão cũng có thể đoán ra được, Trần Hán Thăng đang cố tình cho mình ăn.

Nhưng lão vẫn còn một vấn đề còn phải hỏi: “Vậy những trường đại học khác, cậu định lấy tên là gì? Hay vẫn dùng cái tên Hoả Tiễn 101 sao?”

“Đây là nhất định rồi, cái tên Thâm Thông khó nghe quá. Tên Hoả Tiễn 101 đẹp hơn chút, với lại gần gũi với sinh viên hơn.” Trần Hán Thăng trả lời.

Lần này, Chung Kiến Thành nhíu mày nói: “Thế tuyên truyền vẫn là Hoả Tiễn 101 phải không? Nếu cậu làm tổng đại lý ở các trường thuộc khu Giang Lăng tôi tất nhiên sẽ đồng ý. Nhưng nếu như lấy tên là Hoả Tiễn 101 mà để cái cô gái Khổng Tĩnh kia biết được, sẽ không phải coi tôi như đưa trẻ ba tuổi chứ.

“Ngài nào có sợ cô nhóc kia, với lại cứ nói đây là phương pháp tuyên truyền của tôi là được.” Trần Hán Thăng giải thích.

“Việc này không thể thương lượng. Cậu nhất định phải đạt được sự tán thành của Khổng Tĩnh.”

Chung Kiến Thành lắc đầu nói.

Trần Hán Thăng biết được, không thể hoàn thành việc này từ phía lão Chung được rồi. Nên chỉ còn cách, lấy ‘đông’ đang dựng trước mặt về, soạt một tiếng toàn bộ ngửa ra.

“Rồi, đưa tiền hết đây.”

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói.

Chung Kiến Thành nhìn chằm chằm nói: “Moá, con chó này, thì ra thằng nhóc nhà cậu chờ ‘đông’ . Thế mà tôi cứ

tưởng cậu cố tình cho tôi ăn chứ?”

Trần Hán Thăng cười cười: “Ban đầu tôi cũng có ý định nhường ngài, nhưng đông là một con bài tốt. Nên tôi nhất định không thể làm phụ lòng nó được.”

Chương 140: Nhìn đám mây nhỏ ở phía chân trời.

Sau khi đánh xong vòng mạt chược đầu tiên, Trần Hán Thăng thắng được tiền xong thì hắn lập tức muốn rời đi.

Bành Cường mắng: "Ăn được tiền còn muốn chạy, tiểu tử cậu thực sự có hiểu quy củ không đó?"

"Chính là không hiểu!"

Trần Hán Thăng đứng lên nói: "Lão tử đây bỏ thì giờ ra làm việc cho các ông, ở xưởng điện tử Tân Thế Kỷ suýt chút nữa còn liên lụy đến tính mạng*. Bây giờ, tôi muốn nhờ có chút sự tình mà cũng không giúp, tôi đi!"

* Đoạn này là nói về vụ dịch bệnh trước đó.

Hắn thực sự là nói đi là đi, vẻ mặt có vẻ tức giận.

"Tiểu tử này, nói chuyện làm việc quá ngông rồi."

Bành Cường cười cười rồi nói với Chung Kiến Thành: "Trần Hán Thăng tính khí không phải ông cũng không biết, thôi đừng có để trong lòng làm gì."

Bành Cường là nhân viên chuyển phát nhanh dẫn đầu, cũng chưa từng đọc sách. Bình thường cậu ta cũng không yêu thích gì những sinh viên đại học ngây ngô kia, nhưng lại đối với tính cách hỗn đản(cái gì cũng không để ý) của Trần Hán Thăng thì lại rất có cảm tình.

"Kẻ ngu mới để ở trong lòng, tôi đây còn có thể không thấy được tên tiểu tử đấy đang cố ý diễn sao?"

Chung Kiến Thành bĩu môi: “Tên tiểu tử Trần Hán Thăng này trong bụng đầy ý nghĩ xấu xa. Lần dịch bệnh cách ly trước đây, tôi có gặp qua bố mẹ cậu ta, tôi thấy họ là người nho nhã lịch sự đấy.”

“Ha ha, cha mẹ sinh con trời sinh tính mà. Với tôi thì Trần Hán Thăng rất là hợp mắt đó.”

Bành Cường cười cợt nói: “Vậy chuyện mà cậu ta nói lúc nãy, ý ông bây giờ thế nào?”

Chung Kiến Thành lắc đầu một cái: “Tôi chỉ là gia nhập liên minh thương mại, Thâm Thông lại không cho tôi cổ phần, chỉ cần có thể kiếm tiền, đừng nói Hỏa Tiễn 101, coi như là xe tăng 101 tôi cũng phải giúp.”

“Then chốt là.”

Chung Kiến Thành cũng rất bất đắc dĩ: “Cái này cần xem Lưu Chí Châu cùng Khổng Tĩnh có nguyện ý hay không. Năm ngoái thành lập đội chuyển phát nhanh Trọng Thông đến bây giờ vẫn là người một nhà, hiện tại nếu như đột nhiên tranh dành địa bàn, bọn Lưu Chí Châu sẽ không lo lắng Hỏa Tiễn 101 sau này lại trở mặt không quen biết?”

Bành Cường hỏi: “Chuyện của Trần Hán Thăng không có cách nào sao?”

“Cũng chưa chắc.”

Chung Kiến Thành suy nghĩ một chút nói: ” Năng lực hoạt động của cậu ta rất mạnh, nếu không phải như vậy thì làm sao cậu ta có thể chiếm được nhiều danh hiệu ở đại học như vậy, mà không phải cậu ta hay khoác lác rằng có quen biết với Trịnh Quan Thị hay sao, nếu người phụ nữ kia đồng ý chống đỡ, không chừng chuyện này còn có thể được.”

“Tính toán một chút, mặc kệ đồ chó này đi.”

Chung Kiến Thành xào "Ào ào ào" mạt chược nói: "Gọi điện thoại thêm một người nữa lại đây, chúng ta tiếp tục đánh chơi bài."

Trần Hán Thăng xác thực đang diễn trò, sau khi hắn ra khỏi phòng thì cũng thu lại bộ mặt giận dữ kia. Hắn nghĩ thầm bên này lão Chung không dám thử nghiệm, bản thân hắn cũng chưa có cách, xem ra trước tiên chỉ có thể nghĩ biện pháp thăm dò Khổng Tĩnh mà thôi.

Mà thiếu phụ xinh đẹp Khổng Tĩnh này, tâm tư vô cùng tinh tế tỉ mỉ, bình thường ăn cơm, xã giao, hát Kara cô cũng không chối từ, thế nhưng cô lại uống rượu có độ, làm việc có chừng mực.

Lúc ca hát chỉ cần có mấy tiểu muội bồi rượu đến, cô lập tức cầm túi nhỏ lên rời đi.

Lúc ăn cơm nghe nói sau khi mát xa xong, thì mấy người đàn ông này sẽ có những hoạt động phía sau, cô bình thường trước khi kết thúc 15 phút thì sẽ tìm đại một lý do nào đó để rời đi, cũng không để cho những đại nam nhân kia lúng túng, cũng như bản thân của cô cũng sẽ không lúng túng.

Nói chung, cô rất biết bảo vệ mình, bảo vệ mặt mũi của người khác, hơn nữa chưa từng nhường Trần Hán Thăng làm tài xế.

"Với loại thiếu phụ xinh đẹp mà lại sâu sắc như thế này, mình làm sao để tăng thêm cảm tình đây?"

Trần Hán Thăng vừa nghĩ vừa đi về trường học, có điều thời điểm lúc ở cổng trường thì hắn lại nhìn thấy quầy hàng bán "Bánh ngũ cốc màu hoa" .

Trần Hán Thăng lập tức liền nhớ tới đêm đó, có cái nữ hài tự nhủ: "Cảm tạ lòng tốt của cậu, thế nhưng tớ cần phải bỏ thời gian suy tính một chút."

“Ai ~ “

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, bất tri bất giác tiến bước vào Đông Đại.

Đi ở sân trường của đại học Đông Đại, xung quanh đều là mấy tân sinh viên đang ăn mặc đồng phục quân sự, Trần Hán Thăng cảm giác rằng mình đối với Đông Đại còn quen thuộc hơn cả Tài Viện.

Hắn ngồi ở băng ghế quen thuộc ở dưới ký túc xá nữ sinh, Trần Hán Thăng cười toe toét châm một điếu thuốc, nhắm mắt lại ngờ ngợ cảm thấy cái kia ăn hoa quả bánh gatô, cái chân nhỏ tinh tế lúc ẩn lúc hiện của cô nàng kia vẫn như cũ ngồi ở bên cạnh mình.

Kỳ thực, có lúc thất tình hoặc là thân nhân rời đi, ban đầu không có nhiều sầu não như vậy, thế nhưng ở trong cuộc sống sau này, những lúc lơ đãng đi qua con đường quen thuộc con, hoặc là cầm lấy chén nước đã từng dùng qua đã từng dùng qua chén nước, nếu không chính là ở sau một cái buổi hoàng hôn nào đó, ký ức trong nháy mắt sẽ hiện lên trong đầu bản thân mình.

Bề ngoài thì làm bộ làm tịch như không có chuyện gì, nhưng trong lòng thì lại lệ đổ trong tim.

“Hô “

Trần Hán Thăng hút thuốc, đột nhiên hắn cảm giác bên cạnh có người ngồi xuống.

Mở mắt nhìn lên, lại là Từ Chỉ Khê.

“Tôi cho rằng ở trường học Giang Lăng Đông Đại này lại có thể nhìn thấy được Trần Anh Tuấn.”

Từ Chỉ Khê mặc quần dài trắng làm bằng vải cotton, cười lên lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ mang tính đặc trưng của cô.

Trong thâm tâm của Trần Hán Thăng đều nói rằng Tiêu Dung Ngư đã đi rồi, lão tử còn tới nơi này làm gì, có điều ngoài miệng lại nói: "Tại sao ư? Thực ra là tại vì vẫn còn cậu ở nơi đây, vì thế nên tớ không nỡ lòng nào lại bỏ nơi này cả."

"Thật sao?"

Từ Chỉ Khê nhìn Trần Hán Thăng: "Cậu đúng không thích nhất lừa gạt con gái nhà người ta?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: "Tại sao nói như vậy?"

"Năm ngoái lúc khai giảng, tớ đã cho cậu số điện thoại ký túc xá chung của tớ mà."

Từ Chỉ Khê cười cợt: "Một năm này, cậu một cú cũng chưa từng gọi qua."

Trần Hán Thăng quay đầu liếc mắt nhìn Từ Chỉ Khê, Từ Chỉ Khê cũng mở to sáng lấp lánh con mắt nhìn Trần Hán Thăng.

"Nữ nhân bọn cậu thù dai thật."

Trần Hán Thăng trong lòng nghĩ, đến chuyện nhỏ như thế này mà còn có thể nhớ tới một năm, hơn nữa nếu như mình có gọi điện thoại thì nhất định là tìm Tiêu Dung Ngư, cô ấy có di động rồi thì mình gọi vào số ký túc xá làm gì.

"Còn anh chàng đẹp trai kia của cô đâu rồi?"

Trần Hán Thăng không muốn nói nhiều về chuyện "Điện thoại ký túc xá" sự tình, lập tức chuyển đề tài.

"Biệt ly, tên đấy vốn là để tiếp cận Tiêu Dung Ngư, Tiêu Dung Ngư chuyển tới trường học Tiên Ninh, thì tên đấy cũng sẽ tự nhiên mà rời đi(ý là chia tay)."

Từ Chỉ Khê ngoẹo cổ nói: "Kỳ thực tôi cũng không phải là thật tâm, đến cả tay cũng không cho cầm."

Trần Hán Thăng không nói lời nào, yên lặng hút thuốc, Từ Chỉ Khê nhìn đồng hồ: "Cũng gần tới thời gian ăn cơm rồi, tớ mời cậu một bữa cơm tối nha."

"Quên đi, tớ phải về trường của mình."

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái nói.

Từ Chỉ Khê bị cự tuyệt cũng không tức giận: "Bên kia Tiên Ninh so với trường học tại Giang Lăng này tuy cũ một chút, thế nhưng trụ sở của nghiên cứu sinh cùng với tiến sĩ đều ở nơi đó, nghe nói Tiểu Ngư Nhi vừa mới tới đó không quá một tuần thì lại trở thành tiêu điểm của sự quan tâm lần nữa đó."

"Đi thôi, đã lâu không ăn ở nhà ăn đông đại Đông Đại."

Trần Hán Thăng không chút do dự nói.

Có điều lúc ăn cơm, Từ Chỉ Khê lại không nói chuyện tình huống cụ thể của Tiêu Dung Ngư bên kia, chỉ là tán gẫu về một ít chuyện vặt sinh hoạt.

Nói thí dụ như chuyện Tiểu Ngư Nhi rời khỏi trường học Giang Lăng, những nữ sinh bị đè ép một năm đột nhiên trở nên hưng phấn hẳn lên.

Thời điểm trường học Giang Lăng này còn có Tiêu Dung Ngư thì không ai dám xưng hoa khôi với cô ấy cả. Từ khi cô ấy đi thì chỉ ở trong thương mại quốc tế đã xuất hiện lên vài bông rồi.

Trần Hán Thăng hững hờ nghe, cơm nước xong thì chuẩn bị rời đi, Từ Chỉ Khê cười nói: "Sau này cậu còn muốn đến Đông Đại ăn cơm thì có thể tìm tớ, chí ít áp lực không lớn như vậy."

"Được. "

Trần Hán Thăng gật gù, sau khi hắn tiến vào cổng Tài Viện thì cầm điện thoại lên gọi Vương Tử Bác một cuộc.

“Tử Bác, tuần này tớ đi Tiên Ninh, cậu hẹn Tiểu Ngư Nhi đi chơi, thế nhưng đừng nói rằng tớ cũng qua.”

Vương Tử Bác có chút khó khăn: “Này, như thế không phải là đang lừa gạt Tiểu Ngư Nhi hay sao?”

“Cậu không cần phí lời, nếu như cô ấy biết tớ đến, chắc chắn sẽ không đi, không lừa không được?”

Vương Tử Bác vẫn còn chưa chịu.

“Tử Bác, cậu ở bên kia có thể nhìn thấy mấy đám mây hay không?”

Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi.

Vương Tử Bác sửng sốt một chút: “Có thể nhìn thấy a, làm sao?”

“Xem đám mây ở phía chân trời thật đáng yêu kìa.”

Trần Hán Thăng nhàn nhã phun ra một vòng khói: “Hình như cậu còn nợ tớ 3000 tệ thì phải.”

Chương 141: Không cặn bã không phóng túng

“Tớ nợ nhiều tiền như vậy rồi?”

Ở trong điện thoại Vương Tử Bác tỏ ra rất giật mình.

“Làm sao, còn không tin?”

Trần Hán Thăng nói: “Có cần tớ kể lại củ thể hay không? Lần ăn cơm Tây ở Tân Thị Khẩu là 800, phí đăng ký học lái xe cho Hoàng Tuệ là 1000, hình như còn có 600 tiền sinh hoạt phí… “

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa.”

Vương Tử Bác rầu rĩ nói: “Cậu nói một câu, tim tớ đau thêm một lần.”

Trần Hán Thăng cười cợt: “Hiện tại nếu cậu chưa muốn trả tiền, thì nhanh chóng sắp xếp cho tớ cùng Tiểu Dung Ngư cùng nhau gặp mặt.”

Vương Tử Bác có chút bận tâm: “Lần này tớ lừa Tiểu Ngư Nhi một lần, chắc chắn sẽ làm độ tin tưởng của tớ trong lòng cậu ấy xuống, lần sau chắc chắn cậu ấy sẽ không còn tin tưởng tớ nữa.”

“Đây không được gọi là lừa, cậu gọi cô ấy đến ăn cơm trước, sau đó tớ cố ý đến trễ một tý làm như là nửa đường gặp mặt không phải là được hay sao?”

Trần Hán Thăng hận ngữ khí của mình không thể rèn sắt thành thép*.

* chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được

“Tổ chức ở đâu để có thể có sự trùng hợp như thế đây?”

Vương Tử Bác lẩm bẩm: “Hai ta đều biết Tiểu Ngư Nhi rất là thông minh. Cô ấy nhất định đoán được mọi chuyện, chúng ta nên bàn bạc cho cẩn thận đi.”

“Tử Bác.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Biết tại sao lâu như vậy rồi, cậu cùng Hoàng Tuệ cũng không thân hơn được một tý nào hay không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu không hiểu nữ nhân, tớ cứ như vậy nghĩ trăm phương ngàn kế để tới gần Tiểu Ngư Nhi, không có khó khăn cũng phải tạo ra khó khăn, chính là muốn thể hiện ra một loại không muốn.”

Trần Hán Thăng vừa đi vừa nói chuyện: “Chỉ cần Tiểu Ngư Nhi đối với tớ còn có một chút cảm tình, sau này cậu ấy nhận ra được ý tứ của cậu, cậu ấy không chỉ trách cậu mà còn rất là cảm kích đấy.”

Lần này Vương Tử Bác rốt cuộc cũng đã hiểu ra, thế nhưng cậu ta lại bị Trần Hán Thăng đả kích cũng có chút khó chịu: “Luôn nói cậu là người có trình độ cao thâm, vậy cậu dạy tớ một tý. Tại sao mỗi lần Hoàng Tuệ nói đi tắm rửa xong là không có hồi âm gì nữa thế? Và tớ nên làm như thế nào đây?”

“Biện pháp tốt nhất là tấn công trực diện.”

“Nếu như tớ không làm được?”

“Cậu thực sự muốn làm con chó liếm giày sao. “

Trần Hán Thăng giáo dục nói: "Vậy lần sau lúc Hoàng Tuệ lại nói mình muốn đi tắm rửa, cậu trả lời một câu: "Tắm rửa sạch sẽ như vậy, có đúng hay không cậu muốn xuất hiện một cách thơm ngát trong giấc mơ của tớ đúng không?"

"Như thế có quá trực tiếp không?" Vương Tử Bác có chút thấp thỏm hỏi.

Trần Hán Thăng "Ha hả" nở nụ cười: "Điều này cũng phải xem người đó là ai, nếu như là Tiểu Ngư Nhi thì trăm phần trăm sẽ ở trong danh sách đen của cậu ấy, thế nhưng đối với Hoàng Tuệ thì nhất định là được, cô ấy chắc chắn sẽ hồi âm lại cho cậu."

Buổi tối lúc 9 giờ cùng ngày, Vương Tử Bác gọi điện thoại nói cho Trần Hán Thăng, Hoàng Tuệ quả nhiên đã hồi âm.

.....

Những ngày kế tiếp, khóa huấn luyện quân sự của tân sinh viên bắt đâu, cùng với chuyện đó thì viện cùng những hệ học sinh cũng đang bắt đầu tuyển người.

Việc tiếp nhận cái mới thì cũng mang ý nghĩa sẽ nhiều "Người cũ" lui ra.

Thực ra là chủ tịch hội học sinh hệ nhân văn Mục Văn Linh năm 4 đã lui ra, phó chủ tịch Thích Vi cũng đang không có bất kỳ ai cạnh tranh cho chức ghế chủ tịch kế nhiệm này cả.

Trần Hán Thăng trực tiếp bỏ qua bộ trưởng trở thành phó chủ tịch, có điều không ai đưa ra ý kiến phản đối.

Một phó bộ trưởng còn lại là người thuộc ban tuyên truyền tên là đông lệ, là một người dân tộc giỏi ca múa.

Cho tới ban liên lạc đối ngoại, Diêu Khánh Quốc giờ cũng đã đến năm 4 rồi nên cũng không làm chức bộ trưởng nữa, cũng may nhờ có Trần Hán Thăng nhường chỗ, vì lẽ đó trên

CV của Diêu Khánh Quốc là “Bộ trưởng” mà không phải “Phó bộ trưởng” .

Năm 2 Nhiếp Tiểu Vũ tiếp nhận làm bộ trưởng ban liên lạc đối ngoại hệ nhân văn, cô làm việc có trách nhiệm cùng với là người có năng lực mạnh nhất, cũng là người mà Trần Hán Thăng tín nhiệm.

Nói khái quát thì bên trong hệ nhân văn đều đã có sắp xếp rõ ràng, dù sao thì Trần Hán Thăng cũng lăn lộn ở đây một năm, chủ tịch bây giờ là sếp cũ của mình, ngay cả Hồ Lâm Ngữ cũng tiến vào đây làm phó bộ trưởng.

Có điều bên viện hội học sinh thì khá là phức tạp, dù sao toàn bộ Tài Viện mười mấy cái ban hệ đều tụ họi lại đây, Trần Hán Thăng mặc dù là ban liên lạc đối ngoại bộ trưởng, có điều cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với những người đứng đầu những hệ này.

Vốn là Trần Hán Thăng là bị Trần Thiêm Dụ gọi đi họp, Quan Thục Mạn triệu tập đoàn ủy cùng cán bộ viện hội học sinh thương lượng về chuyện đại hội thể dục thể thao của trường.

Đại hội thể dục thể thao thực ra nên tổ chức ở đầu năm nhưng mà bởi vì bệnh đường hô hấp(SARS) nên mới bị hoãn lại, bây giờ Tài Viện muốn tổ chức đại hội ở mùa thu để bù đắp.

Sau khi họp xong thì Trần Thiêm Dụ lập tức nói: “Cậu tốt xấu gì cũng là bộ trưởng ban liên lạc đối ngoại, chút nữa nên gặp gỡ mấy phó bộ trưởng cùng trợ lý đi.”

Trần Hán Thăng một nghĩ cũng đúng, cũng không thể tên của thuộc hạ cũng không biết được.

“Vậy cậu đưa tôi đi.”

Trần Thiêm Dụ nói: “Ban liên lạc đối ngoại là hạt nhân của viện hội học sinh, rất nhiều hoạt động muốn làm được thì đều phải dựa vào các cậu để kéo tài trợ, khó trách có thể cậy tài khinh người.”

Trần Hán Thăng vừa bắt đầu còn vì bọn họ giải vây: “Người có năng lực tính khí xấu một chút cũng không có chuyện gì to tát lắm, thủ hạ của tôi có nữ sinh tên là Nhiếp Tiểu Vũ, tính khí cũng nóng nảy, thỉnh thoảng cũng giận tôi, nhưng chỉ cần lúc tôi mở miệng, cô ấy có thể tận tâm làm tròn trách nhiệm của mình.”

Trần Thiêm Dụ thở dài một hơi: “Đó cũng là vấn đề tôi lo lắng, tôi lo rằng bọn họ không nghe bộ trưởng là cậu chỉ huy.”

Trần Hán Thăng cười cợt: “Ai không nghe lời tôi lập tức thay người, nếu toàn bộ không nghe tôi sẽ đổi toàn bộ, sau này tất cả sẽ phải quen dần.”

Trần Thiêm Dụ cho rằng đây là nói đùa vì lẽ đó không có để ở trong lòng.

Đi tới một nửa thì nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên, cô hiện tại đang ở trong trạm phát thanh, cũng là thành viên của viện hội học sinh.

Mà cô cặn bã nữ này cũng rất hiểu rõ sức hút của nữ nhân, vì vậy thừa dịp nghỉ hè, cô lại đi uốn tóc, còn ở bên ngoài quẹt một ít son môi, mỗi cái đều làm tăng sự cám dỗ của cô.

“Chủ tịch trần, chủ tịch, hai người đang đi đâu đấy?” Thương Nghiên Nghiên cười hỏi.

Trần Thiêm Dụ nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên lập tức đứng bất động nói: “Tôi giúp Hán Thăng đi gặp mấy thanh viên ban liên lạc đối ngoại, cậu có muốn đi cùng không?”

Thương Nghiên Nghiên cười nói: “Vậy phải xem bộ trưởng Trần có cho phép tôi đi theo hay không.”

Trần Hán Thăng cũng không muốn quá phản ứng: “Chân dài ở trên thân thể của cô, thích đi thì đi.”

Trần Thiêm Dụ rất không cao hứng: “Cậu đối với con gái nên nhẹ nhàng một chút có được không, toàn viện đều biết tôi đang theo đuổi Thương Nghiên Nghiên.”

“Hiện đã đến bước nào rồi.” Trần Hán Thăng hỏi.

“Đã dắt tay.”

Trần Thiêm Dụ đại khái cũng cảm thấy quá chậm, vì chính mình giải thích: “Tôi chọn đường dài để đi vì vậy không cần vội vã nhất thời.”

Trong tâm Trần Hán Thăng biết chắc rằng cậu ta bị sự phòng bị của Thương Nghiên Nghiên cự tuyệt, cũng ngại giải thích nên vỗ vỗ vào vai Trân Thiêm Dụ nói: “Cố lên đi” .

Trần Thiêm Dụ lại đi an ủi Thương Nghiên Nghiên: “Trần Hán Thăng tính khí không được tốt, cậu cũng không cần quá để ý.”

Thương Nghiên Nghiên che miệng nở nụ cười: “Cậu ta làm lớp trưởng của tớ đã được một năm, dễ tính hay không tốt tớ tự nhiên biết.”

Phản ứng này của Thương Nghiên Nghiên thực sự đã làm cho Trần Thiêm Dụ bối rối, cậu ta tự nói thầm trong lòng: “Bình thường không thấy Thương Nghiên Nghiên nói chuyện nhiều như vậy.”

Đãi ngộ của viện hội học sinh so với hệ hội học sinh thực sự tốt hơn không ít. Bên trong có một phòng họp chuyên môn riêng biệt.

Ba người đi vào sau đó ngồi xuống, ban liên lạc đối ngoại phó bộ trưởng cùng trợ lý đều được thông báo tập hợp lại đây.

Ban liên lạc đối ngoại bên viện tổng cộng có 14 cái biên chế, trước mặt hai là phó bộ trưởng một nam một nữ đều là năm 2.

Trần Thiêm Dụ trước tiên giới thiệu thân phận của Trần Hán Thăng, sau đó rồi hướng về phía ban liên lạc đối ngoại tiến hành một số khích lệ xã giao.

Trần Hán Thăng ở bên cạnh nhìn, tính toán chính mình lúc nữa cũng phải nói vài câu, đột nhiên cảm giác bàn dưới bắp đùi có chút ấm áp cảm giác.

Vừa cúi đầu nhìn.

Thương Nghiên Nghiên không biết lúc nào, lại đưa bàn tay đến chân của mình lên trên.

Trần Hán Thăng nhìn về phía Thương Nghiên Nghiên, Thương Nghiên Nghiên lại không thu hồi về mà còn nghịch ngợm gãi một hồi.

Sau khi Trần Thiêm Dụ nói xong lại quay sang Trần Hán Thăng nói: "Trước hết nên để cho phó bộ trưởng giới thiệu tình huống cụ thể bên trong."

"Khụ ····· tốt."

Trần Hán Thăng không tự nhiên ho khan một tiếng, Thương Nghiên Nghiên cố ý đưa thân thể nghiêng sang một bên, chặn tầm mắt của Trần Thiên Dụ lại, bàn tay vẫn như thế đặt ở trên bắp đùi của Trần Hán Thăng.

Nhưng như vậy cũng thực sự kích thích, đối diện nhiều người như vậy. Đặc biệt là người đang theo đuổi mình đang ngồi bên cạnh, cặn bã nữ này cũng thật là to gan.

Không chỉ có như vậy, Trần Thiêm Dụ vẫn cùng Thương Nghiên Nghiên trò chuyện: "Buổi tối muốn ăn cái gì?"

"Buổi tối à?"

Thương Nghiên Nghiên suy nghĩ một chút: “Đơn giản một chút. Sữa đậu này cùng bánh quẩy, nhiều nhất là thêm một ít trứng gà. Tớ đang nghĩ nên rèn luyện vận động để duy trì vóc dáng.”

Chương 142: Ai đang cô lập ai

Chương 142: Ai đang cô lập ai.

** À mình chuyển giao tiếp của Trần Hán Thăng với Vương Tử Bác từ chương này trở đi thành mày – tao nhé.

** Thêm nữa là trường này có 2 loại hội học sinh, một bên là viện còn một bên là hội học sinh bình thường.

“Cái gì mà luyện tập giữ gìn vóc dáng cơ chứ? Cô bé này cho rằng lão tử đây không biết những ám chỉ này hay sao?”

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng, thế nhưng hắn cũng không quá giãy dụa bởi vì lo lắng bị người khác nhìn thấy.

Nam chính là chủ tịch viện hội học sinh còn là bộ trưởng viện hội học sinh ban liên lạc đối ngoại, nữ chính là cô gái phát ngôn viên xinh đẹp ở đài phát thanh mà ở phía trước còn có một ít khán giả nữa.

Thật sự nếu bị người khác nhìn thấy thì Trần Hán Thăng thực sự cũng không biết giải thích thế nào.

“Tôi đây là bị ép, kỳ thực tôi cũng là người bị hại, đây là quấy nhiễu tình dục nơi chốn công sở đó nha. “

Nếu như Trần Hán Thăng nói như vậy, phỏng chừng không có ai sẽ tin hắn.

Bởi vì Trần Thiêm Dụ là một cao phú soái*, nếu muốn quấy rầy thì cũng phải đi quấy rối cậu ta chứ.

*cao phú soái: Đẹp trai nhà giàu chứ gì nữa.

Mặt khác, loại chuyện tình tay ba nơi trường học này tuyệt đối là đề tài để học sinh vừa ăn vừa hóng. Mỹ nữ, chủ tịch hội học sinh vừa đẹp trai lại còn nhà giàu, cùng với nam sinh từ huyện nhỏ dựa vào chính nỗ lực của mình, đây cơ bản tụ hội hết tất cả tình tiết của truyện cẩu huyết.

Trần Hán Thăng đương nhiên không muốn bản thân mình trở thành chuyện cười, vừa lúc phó bộ trưởng ban liên lạc đối ngoại Thân Hạo đưa tới danh sách của trợ lý mới, Trần Hán Thăng vội vã đứng lên thì lúc này mới xem là thoát đi khỏi "Ma Trảo" của Thương Nghiên Nghiên.

Có điều lật đi lật lại một lúc thì Trần Hán Thăng lại cau mày hỏi: "Làm sao mà tất cả vị trí chính thức đều đã có chỗ hết rồi?"

Thân Hạo là hệ tài chính tin tức học sinh năm 2, cậu ta đứng dậy đáp: "Học kỳ mới có người rời hội, chúng tôi thuận lợi tuyển đủ người."

Trần Hán Thăng không phải dễ gạt như vậy: "Nếu theo thời gian để phán đoán, vào thời điểm này các lúc các cậu tuyển người thì tôi đã là bộ trưởng ban đối ngoại rồi, chuyện như vậy tôi không gật đầu, ai phê duyệt cho phép các cậu làm?"

"Đùng."

Trần Hán Thăng trực tiếp trả phần danh sách về phía trước mặt Thân Hạo.

Ở phía đối diện, những người này cũng không nghĩ tới là Trần Hán Thăng vừa thấy mặt không phải là khách khí chào hỏi mà đã làm khó dễ, nhất thời tất cả đều không phản ứng.

"Hán Thăng đang định lập uy đây mà."

Trần Thiêm Dụ lặng lẽ nói với Thương Nghiên Nghiên, thuận tiện khoe khoang bản thân: "Cậu ta là kiểu bộ trưởng được bổ nhiệm chéo, trước tiên nếu như không gây dựng được

uy tín, ở viện hội học sinh này rất có thể sẽ bị cô lập. Thế nhưng cậu cùng đừng quá lo lắng, tôi nhất định sẽ ủng hộ người lớp trưởng này."

Thương Nghiên Nghiên nghe xong, yên lặng lắc đầu nói: "Đầu tiên, lớp trưởng của bọn tôi không cần cậu chống đỡ; thứ hai khả năng không phải cậu ta muốn lập uy mà đơn thuần tùy việc mà xét."

"Cuối cùng."

Thương Nghiên Nghiên cười nói: "Liên quan tới cô lập, không chắc là ai đang cô lập ai đó nha?"

Nhìn thấy "Bạn gái dự định của mình" lại đi nói đỡ cho Trần Hán Thăng, Trần Thiêm Dụ trong lòng có chút ghen: "Chuyện như vậy rất khó nói, thường thường bên trong hệ, nếu có nhân vật nổi tiếng thì kết quả là cái viện đấy sẽ trực tiếp bị thụt lùi đi, bởi vì trong viện có quá nhiều "đỉnh núi", tớ làm chủ tịch ở đây cũng cảm thấy rất mệt đó."

"Không cảm thấy a."

Thương Nghiên Nghiên con mắt cong cong nở nụ cười: "Cậu xử lý mọi chuyện rất lợi hại, tớ đây rất khâm phục nha."

Trần Thiêm Dụ nghe được lời ngợi khen, nhất thời mở cờ trong bụng: "Yên tâm đi, tớ cùng Trần sư đệ rất hợp duyên, nhất định sẽ chống đỡ cậu ta đến cùng."

Lúc này, ban liên lạc đối ngoại một phó bộ trưởng khác là Trì Tinh đứng ra giải thích: "Khi đó chúng tôi cùng cậu chưa thân quen lắm, vì thế cũng không báo cáo cho cậu. Hiện tại cũng đã chiêu mộ đầy đủ rồi. cũng không thể lựa chọn thêm lần nữa."

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm Thân Hạo cùng Trì Tinh, còn nhìn mấy trợ lý phía sau một chút, lúc này mới chậm rãi nói: "Nếu có lựa chọn một lần nữa cũng chưa chắc là không

thể, thế nhưng ảnh hưởng cũng khá lớn, rồi sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi lẫn tôn nghiêm của mọi người. “

“Vì thế tạm thời cứ để như vậy đi, chúng ta mặc dù khoa khác nhau, hệ cũng khác nhau. Thế nhưng nếu cùng nhau làm một mục tiêu, thì chúng ta nên hòa hợp với nhau một chút.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc lại thật lòng cảnh cáo, hắn nhìn ra được vấn đề của danh sách này, hi vọng sau này tốt nhất là bình an vô sự.

Có điều mấy câu nói này lại làm cho khuôn mặt Thân Hạo không mấy dễ chịu, còn có một chút không phục, Trần Hán Thăng làm bộ không nhìn thấy: “Buổi tối 7h, tôi ở Nghĩa Ô thương phẩm thành Đào Nhiên Cư chờ mọi người, người bộ trưởng này hôm nay mời khách, hi vọng mọi người nể nang mặt mũi tham gia, cùng nhau làm quen một chút.”

Sau khi kết thúc cuộc họp có phần bối rối này, đợi được những người khác ra khỏi phòng họp, Trần Thiêm Dụ mới nói: “Thân Hạo là người rất có năng lực. Trước đây được bộ trưởng ban liên lạc đối ngoại cũ bồi dưỡng, chỉ là cậu chiếm vị trí của cậu ta phỏng chừng có chút không phục.”

Trần Hán Thăng cười không lên tiếng, không phục có thể như thế nào, trên trái đất này chuyện như thế không phải không ít.

Lúc Thân Hạo ra khỏi tòa hành chính, lập tức cùng Trì Tinh nói chuyệnn: “Trần Hán Thăng coi bản thân là ai, cứ nghĩ là lăn lộn ở hệ nhân văn là ngon rồi sao. Nhưng muốn ở viện hội học sinh này chỉ chỉ chỏ chỏ, còn non và xanh lắm.”

Trì Tinh cũng không quá thoải mái: ” Trần Hán Thăng nói muốn lựa chọn một lần nữa cũng không phải không thể. Bây giờ chúng ta đều bỏ làm thử xem tên đấy làm sao phát triển được ban liên lạc đối ngoại này!”

“Chính là, còn ở ngay trước mặt chủ tịch Trần(Trần Thiêm Dụ) nói như vậy.”

Thân Hạo quay đầu nhìn mấy người kia: “Buổi cơm tối này tôi không đi, các cậu có ai đi không?”

Trì Tinh lắc đầu: “Tôi cũng không đi, các cậu cũng đừng đi, cho tên đấy một chút áp lực trong lòng đi.”

.....

Bảy giờ tối, Trần Hán Thăng xuất hiện trước cửa trung tâm Đào Nhiên Cư ở thương phẩm Nghĩa Ô, đứng một bên hút thuốc, mãi đến tận 7 giờ rưỡi đều không thấy nửa bóng người.

Trần Hán Thăng lạnh lùng nở nụ cười, tắt tàn thuốc về trường học gọi Nhiếp Tiểu Vũ đến.

“Tiểu Vũ (mưa nhỏ), tôi muốn giao thêm trọng trách này cho cậu… . “

Sáng ngày thứ hai, viện hội học sinh ban liên lạc đối ngoại tất cả nhân viên nhận được thông báo của chủ tịch Trần Thiêm Dụ.

Thân Hạo gọi điện thoại cho Trì Tinh, cười nói: “Thấy chưa, chắc là Trần Hán Thăng tìm chủ tịch để hòa giải đây mà.”

“Vậy chúng ta cũng nên làm to chuyện này. Hi vọng là có thể giáo huấn được Trần Hán Thăng, sau này mọi chuyện có thể dễ dàng hơn.”

Trì Tinh đắc ý nói, trong lòng rất thỏa mãn.

Kỳ thực Trần Thiêm Dụ cũng không biết Trần Hán Thăng muốn làm gì, cậu ta chỉ hỗ trợ thông báo mọi chuyện cũng không rõ nên chạy tới hỏi Trần Hán Thăng: “Hôm qua chuyện ăn uống như thế nào?”

“Không ra sao, không ai đến, người bộ trưởng tôi đây không có tý tiếng nói nào.” Trần Hán Thăng bình tĩnh nói.

Trần Thiêm Dụ cũng chỉ có thể an ủi: “Bọn họ đối với năng lực của cậu chưa hiểu rõ, từ từ tìm hiểu là được.”

“Tôi hiện tại không có nhiều thời gian để tìm hiểu nhau như vậy.”

Trần Hán Thăng cười cợt: “Lần này mời chủ tịch tới chính là làm bằng chứng, tôi chuẩn bị đuổi hết toàn bộ bọn họ, một lần nữa tuyển người.”

“What? Cậu bị điên rồi sao, công tác của ban liên lạc đối ngoại phải làm sao bây giờ?”

Trần Thiêm Dụ sợ hết hồn, mau chóng khuyên can.

Trần Hán Thăng chỉ vào căn cứ gây dựng sự nghiệp: “Đơn giản là lúc hoạt động cần tài trợ mấy ngàn tệ gì đó, Hỏa Tiễn 101 của tôi một mình gánh chịu hết, như vậy đủ chưa?”

Trần Thiêm Dụ sửng sốt một chút, cậu ta đã quên Trần Hán Thăng vẫn là sinh viên đại học gây dựng sự nghiệp gương mẫu, làm như vậy tựa hồ cũng không trái với quy định.

“Nhưng là ảnh hưởng lớn quá rồi đó, đổi toàn bộ người nha.”

Trần Thiêm Dụ lúng ta lúng túng nói.

“Lão tử đây không có thời gian cũng bọn họ chơi đùa, ngày hôm qua tôi đã nói rồi ai không nghe lời thì đổi. Toàn bộ không nghe đổi toàn bộ, muốn dựa vào nhiều người để cô lập lão tử, lão tử trước tiên cô lập bọn chúng!”

Trần Hán Thăng một mặt xem thường: “Mẹ bọn nó, ai mà chả có hai chân cơ chứ. Cứ tùy tiện dùng sinh viên đại học kiêm chức bổ khuyết những chỗ thiếu cũng không sao.”

Trần Thiêm Dụ giờ mới hiểu được lời của Thương Nghiên Nghiên nói, Trần Hán Thăng thật chuẩn bị một người cô lập bọn họ mười mấy người a.

Thân Hạo cùng đám người Trì Tinh đến sau, nghe được tuyên bố này của Trần Hán Thăng này, lúc đó còn tưởng rằng Trần Hán Thăng đang nói đùa.

Có điều nhìn thấy Trần Hán Thăng thật sự ở in ấn giấy tuyển mộ, bọn họ mới bắt đầu hoảng, lập tức sử dụng các loại quan hệ để hỏi thăm.

Cuối cùng chuyện này ngay cả Vu Dược Bình cùng Quan Thục Mạn đều biết, Trần Hán Thăng trước mặt hai vị đại lão này thái độ cũng không đổi: "Hoặc là tôi nghỉ làm hoặc là đuổi hết."

"Tôi cũng bảo đảm với mọi người rằng chuyện đuổi việc bọn họ cũng sẽ không làm lỡ bất kì hoạt động tài trợ nào trong viện cả."

Vu Dược Bình cuối cùng chỉ có thể nói: "Cậu vẫn là nên sớm một chút gây dựng nên bộ khung vững chắc đi, không phải chuyện gì cũng phải dựa vào tài trợ của 101, người ngoài lại cho rằng Tài Viện chúng ta đều dựa vào 101 mà sống đấy."

Cứ như vậy, hội học sinh Tài Viện hội từ khi mới thành lập tới nay mới phát sinh một chuyện kinh thiên động địa, bộ trưởng mới của ban liên lạc đối ngoại trực tiếp đuổi việc tất cả phó bộ trưởng cùng trợ lý ở phía dưới, một người cũng không lưu lại.

Điều phóng đại nhất chính là việc này thực sự đã làm xong rồi.

Trong lúc nhất thời, viện hội học sinh mặc kệ là loại cán bộ nào nếu nghe được tên của "Trần Hán Thăng", tuy có phục hay không phục, đều âm thầm nói một câu "Trâu bò" .

Bên này Trần Hán Thăng hoàn toàn coi chuyện này không là gì, hắn gọi Nhiếp Tiểu Vũ sang làm phó bộ trưởng mới, nói chung một mình hắn cũng không thể làm hết.

Năng lực của Nhiếp Tiểu Vũ cũng thực sự là rất mạnh, chỉ cần mấy ngày là đã chiêu mộ đủ toàn bộ trợ lý.

"Tiểu Vũ (mưa nhỏ), cậu phải chú ý nghỉ ngơi đi, bận bịu đến nỗi dưới mắt hiện viền đen rồi kìa."

Trần Hán Thăng đau lòng nói.

"Không cần Trần lão quan tâm, có lẽ tôi lại muốn có thêm nhiệm vụ nữa đấy."

Nhiếp Tiểu Vũ căn bản không cảm kích.

Trần Hán Thăng cũng không xấu hổ, cười hì hì tiếp nhận danh sách trợ lý của Nhiếp Tiểu Vũ mới trình lên, mặt trên là tên cũng những người vừa tuyển.

Đột nhiên, Trần Hán Thăng dừng lại ở một cái tên quen thuộc: "Làm sao lại đi tuyển mộ cô ấy?"

Nhiếp Tiểu Vũ sáp lại liếc mắt nhìn: "La Tuyền rất tốt a, là cô sinh viên năm nhất rất đẹp, thái độ cũng rất tích cực, lại nói lão nhân gia cậu bên người không có mỹ nữ, tính toán một chút cũng hợp lý chứ"

Trần Hán Thăng có chút bất đắc dĩ: "Lão tử lại không phải Thương Trụ Vương*, ai muốn cậu tự chủ trương thế, cô ấy thực sự là phiền toái lớn đó!"

*Trụ Vương nhà Thương Trung Quốc.

Chương 143: Tớ đây sống cũng không dễ dàng

“Bây giờ cậu có thể sa thải La Tuyền không?”

Trần Hán Thăng trực tiếp hỏi.

“Lý do?”

Nhiếp Tiểu Vũ nói: “Cô bé này tớ đã cho qua vòng phỏng vấn rồi, không có lý do chính đáng không được, liên tục sa thải trợ lý tới hai lần, lần thứ nhất là uy chấn bát phương, lần thứ hai người khác sẽ nói chúng ta không có lòng dạ dung người.”

Trần Hán Thăng không tiện nói lý do, hắn hiểu rõ cô nàng La Tuyền này: “Cố chấp thậm chí là điên cuồng”, hắn vốn dự định nếu đã không trêu chọc nổi thì sẽ trốn một hồi, không nghĩ quay đi quay lại, lại gặp nhau ở đây.

“Không có lý do chính đáng, chúng ta nói là tên của cô ấy không được êm tai, có thể được không?”

Trần Hán Thăng thử nghiệm hỏi dò.

Nhiếp Tiểu Vũ từ chối: “Trừ phi tôi không làm phó bộ trưởng này nữa, như vậy tùy tiện lão nhân gia cậu làm sao làm.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm làm sao được, cậu ta mà không ở đây thì mình làm sao lười biếng được nữa.

“Được rồi, vậy cậu chú ý quan sát công việc ở trong viện lẫn bên hệ, nếu có việc gì không giải quyết được thì đến tìm tôi.”

Trần Hán Thăng là thuộc kiểu người này, bản thân không hỏi sự tình cụ thể, gặp phải vấn đề khó mới ló đầu ra, đương nhiên cũng có một chút ý tứ tránh né.

Nhiếp Tiểu Vũ lúc ở ban liên lạc đối ngoại hệ nhân văn đã cùng làm chung cùng Trần Hán Thăng, lại đang kiêm chức tại căn cứ gây dựng sự nghiệp 101, nên cô cũng đã quen tác phong của người ông chủ này, liền gật gù đáp ứng.

Có điều, chuyện nên làm cô ấy cũng cũng sẽ không lùi bước.

"Nếu cậu đã đáp ứng thì tối nay ở phòng ăn Dai pai dong chỗ trung tâm thương phẩm Nghĩa Ô. Mọi người trong đội tập trung ăn cơm một bữa, tiện thể gặp gỡ một chút, lúc đấy bộ trưởng Trần nhớ tới dự họp."

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: "Cậu đại biểu thay tôi là được rồi chứ."

Hắn là thực sự không muốn gặp La Tuyền, bản thân hắn luôn cảm thấy nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nhiếp Tiểu Vũ vẫn cứ không đáp ứng: "Lần thứ nhất ăn cơm nhất định toàn bộ phải có mặt, như vậy có thể xây dựng một bầu không khí đoàn kết. Tiện thể cũng làm lắng đi chuyện sa thải toàn bộ người mấy ngày trước."

Trần Hán Thăng nhìn Nhiếp Tiểu Vũ, cô nương này đã trải qua rèn luyện một năm kiêm chức, hiện tại lại có một chút mùi vị của thư ký.

"Được thôi, lão bản Nhiếp đã nói như vậy, tôi đây cũng không thể tránh né được."

Trần Hán Thăng đột nhiên sửa lại thái độ, cười hì hì nói.

Nhiếp Tiểu Vũ báo cáo xong thì chuẩn bị rời đi, Trần Hán Thăng đột nhiên lại hỏi: "Sau khi tốt nghiệp, Lão bản Nhiếp đã

có dự định làm gì chưa?”

“Hả?”

Nhiếp Tiểu Vũ quay đầu, cô mới năm 2, còn chưa hề nghĩ tới vấn đề này.

“Suy nghĩ một chút, vẫn là theo tôi làm chứ, nói chung về phương diện lương thưởng sẽ không lỗ.”

Trần Hán Thăng nói.

Nhiếp Tiểu Vũ suy nghĩ một chút: “Cũng không phải không được, nhưng với giá trị nhan sắc này so với hai bạn gái hôm trước ở xưởng điện tử kém quá nhiều, chỉ ở làm ông chủ là cậu đây mất mặt.”

“Hết chuyện để nói, lão bản* không được tùy ý đùa giỡn.”

*Lão bản: ông chủ.

Trần Hán Thăng lấy ra cái vở làm bộ nhớ kỹ: “Tiền lương thành tích tháng này trừ hết.”

.....

Buổi tối ở thương phẩm Nghĩa Ô, ở một cái phòng khách nào đó ở Dai pai dong, Trần Hán Thăng cùng trợ lý mới của viện ban liên lạc đối ngoại gặp mặt.

Những người này là sinh viên đại học năm nhất mới vừa thoát khỏi cấp ba, trên mặt vẫn còn rất non nớt. Đột nhiên tham gia vào kiểu “Họp mặt đồng nghiệp” này thì có chút không thích ứng.

Trên khuôn mặt mỗi người đều biểu hiện cảm giác gò bó, thời điểm ngồi xuống thì vẻ mặt lại xấu hổ nhún nhường cùng nhau.

Đặc biệt bộ trưởng lại là Trần Hán Thăng, hắn là người đọc diễn văn ở đại hội tân sinh viên, lại là nhân vật nổi tiếng ở

trường học, lúc nhìn bọn họ đều có chút kính nể.

Nếu như nhóm trợ lý mới này biết mấy ngày trước Trần Hán Thăng một hơi sa thải mười mấy phó bộ trưởng cũng trợ lý, phòng chừng thì không chỉ có kính nể không thôi.

Chuyện này thì chờ bọn nhóc quen thuộc với việc làm tại viện hội học sinh, nhất định sẽ có người bát quái chuyện đó cho bọn họ biết.

Có điều Trần Hán Thăng rất hòa thuận, cười hì hì cùng mọi người tiếp lời, đương nhiên gặp mặt lần đầu thì đề tài cũng rất hạn chế, đơn giản là "Quê nhà ở đâu, học chuyên ngành gì, thi đại học được bao nhiêu điểm,…".

Đề tài tuy rằng tẻ nhạt, thế nhưng lại có thể rất tốt làm giảm bớt căng thẳng, mấy trợ lý mới lần lượi giới thiệu bản thân, thuận tiện quan sát nữ sinh nào ở đây là xinh đẹp nhất, nam sinh nào là đẹp trai nhất.

Đương nhiên La Tuyền là nữ sinh xinh đẹp nhất, rất nhiều trợ lý nam sinh đã quan tâm cô rất lâu, nói chung thì cũng chỉ chờ cô mở miệng mà thôi.

"Tớ thi vào Tài Viện cũng là bởi vì một nam sinh mà thôi."

La Tuyền vừa mới nói chuyện, lập tức đưa tới một tràng "Oa" kinh ngạc thốt lên.

Đi theo một nam sinh tới Tài Viện?

Chắc chắn có ẩn tình!

Đám học sinh mới đang trò chuyện bát quái với nhau lập tức tập trung lại, toàn bộ đều nhìn La Tuyền.

"Tớ tên là La Tuyền, đến từ cấp ba Cảng Thành, cố sự này phát sinh vào lúc tớ đang học lớp 11, vào lúc tan học buổi tự học tối."

“Có một tên lưu manh muốn trò chuyện, tớ đương nhiên là từ chối, có điều tên kia vẫn là cứ bám theo tớ, vào lúc đó một anh học sinh khóa trên vừa vặn xuất hiện, anh ấy vì tớ mà cùng tên lưu manh kia đánh một trận còn chịu xử phạt của trường học.”

“Từ ngày đó trở đi, trong lòng tớ đã không thể chứa được người nam sinh khác, sau đó anh ấy thi đậu Tài Viện thì tớ cũng thi theo lại đây.”

.....

Xét theo bản chấn, thì đây là một chuyện tình cảm lãng mạng, đặc biệt nữ chính lại là La Tuyền lời nói càng thêm hấp dẫn.

Đám nam sinh nữ sinh này lập tức bị mê hoặc, còn có người hỏi: “Vậy cậu tìm thấy anh nam sinh kia chưa?”

“Đã thấy, đáng tiếc anh ấy đã có bạn gái rồi.”

La Tuyền liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng, ngữ khí trầm thấp nói.

Lần này được rồi, chuyện trường học lãng mạng vui tươi hiện tại lại có thêm điểm không khí đau thương, thế nhưng lại làm câu chuyện càng thêm hấp dẫn.

Có nữ sinh căm giận bất bình nói: “Sao tên nam sinh kia lại có bạn gái cơ chứ, tên đấy nên chờ cậu mới phải.”

Loại câu chữ này rất được nhiều người tán thành.

“Tôi cũng cảm thấy anh ta không nên có bạn gái.”

“Nam sinh kia là ai?”

“Tiểu Tuyền, tớ kiến nghị cậu đi tranh giành với cô bạn gái hiện tại kia.”

.....

Trần Hán Thăng quay đi quay lại xem đây là đâu, lão tử không hề làm gì cả, vậy lại trở thành kẻ bạc tình?

“Khụ ~ “

Trần Hán Thăng ho một tiếng: “Nói không chừng người nam sinh kia lúc đó chỉ muốn đánh nhau mà thôi, không có ý chuyện anh hùng cứu mỹ nhân đâu.”

Có điều câu nói này mới vừa nói ra khỏi miệng, Trần Hán Thăng lập tức trở thành đối tượng bị vây công.

“Cũng không thể nói như vậy, nếu anh ta vì cô gái mà đánh động, thì nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng, nếu không chăm sóc được thì không nên tùy tiện hành động.”

Một nữ sinh mặc bộ đồ huấn luyện quân sự của tân sinh viên thậm chí có quên thân phận của Trần Hán Thăng trực tiếp phản bác.

“Con m* nó?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm còn có loại tình huống kiểu này nữa ư? Cảm thấy chuyện cứu người của mình là sai lầm.

Tự nhiên cô nương được cứu lại muốn lấy thân báo đáp, đến cả người đại hiệp trượng nghĩa ra tay kia cũng tỏ vẻ không vui a.

Có điều Nhiếp Tiểu Vũ một bên lại cảm thấy có gì đó không đúng, cô biết Trần Hán Thăng là người Cảng Thành, hơn nữa lúc La Tuyền kể chuyện lại nhìn ánh mắt của Trần Hán Thăng, không phải trùng hợp như vậy chứ.

Vào lúc này vừa vặn thời điểm món ăn được mang lên, Nhiếp Tiểu Vũ dùng tạm lý do này làm gián đoạn đề tài này, sau đó cô lặng lẽ hỏi:”Trần lão bản, nam sinh trong cố sự kia chẳng nhẽ lại là ngài sao?”

Trần Hán Thăng ăn hạt lạc không lên tiếng.

Nhiếp Tiểu Vũ lập tức rõ ràng, cúi đầu nói áy náy: “Thật sự xin lỗi, nếu như biết có chuyện máu chó như thế xảy ra, tôi nhất định không chiêu mộ cô ấy.”

“Chuyện tới như vậy, còn nói những thứ này làm gì?”

Trần Hán Thăng bưng cốc bia lên uống một hơi cạn sạch: “Nói chung, cậu biết tớ đây sống cũng không dễ dàng gì là được rồi.”

Chương 144: Nghiên cứu Thẩm Ấu Sở

Tuy rằng đây là lần đầu tiên liên hoan của viện ban liên lạc đối ngoại, thế nhưng bầu không khí lại chẳng có tý xa cách nào, bởi vì chuyện tình hồi cấp ba của cô nữ sinh xinh đẹp La Tuyền.

Những học sinh mới đều ở trạng thái hưng phấn líu ra líu ríu thảo luận với nhau, thỉnh thoảng còn truyền cho La Tuyền một ít ý đồ "Cướp nam nhân". Còn người trong cuộc Trần Hán Thăng nghe xong thì cảm thấy rất lúng túng.

Vì vậy người bộ trưởng này trở nên vô hình, chuyện họp mặt ngày hôm nay lại trở thành nơi để mọi người tán ngẫu chuyện tình cảm, đến ngay cả Nhiếp Tiểu Vũ cũng không có cách nào.

Có điều sau khi cơm nước xong, người phục vụ cầm hóa đơn đến nói: "Tổng cộng 320 tệ, vị nào trả tiền đây?"

Bây giờ những đứa học sinh năm nhất mới bắt đầu yên tĩnh lại, tất cả đều quay ánh mắt sang nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng ho một tiếng: "Đưa cho tôi đi."

Vì lẽ đó, ngày hôm nay Trần Hán Thăng vốn làm chủ hội nhưng đến lúc tính hóa đơn thì mọi người mới nhận ra.

Cơm nước xong, có một ít tân sinh viên vẫn muốn tiếp tục đi dạo ở thương phẩm Nghĩa Ô còn Trần Hán Thăng lại đi trở về trường học.

Lúc này, La Tuyền từ phía sau đuổi theo.

“Sư huynh, hai chúng ta cũng đã lâu chưa đi bộ cùng nhau rồi.”

Trên đường đi bộ từ thương phẩm Nghĩa Ô về trường học, ánh đèn đường màu vàng hơi lấp lóe hấp dẫn những con con trùng không ngừng lao vào, trên bầu trời đầy sao cùng ánh trăng mông lung, thỉnh thoảng còn có một túm năm tụm ba thanh niên hướng tới dịch vụ Internet đi thoáng qua, nói chung rất có hơi thở cuộc sống.

Có điều, Trần Hán Thăng lại dùng một câu để phá tan bầu không khí: “Em đang nghĩ cái gì đấy, hai chúng ta không có tản bộ* với nhau!”

*Tản bộ: đi dạo.

La Tuyền cũng không tức giận, mỉm cười rồi chuyển đề tài: “Vừa nãy lúc ăn cơm, em cố ý không nói người kia chính là để sau này anh cũng dễ dàng chỉ huy người dưới.”

“Ha ha ha.”

Trần Hán Thăng đang hút thuốc lá, cười phun ra một vòng khói trắng: “Mấy ngày trước lúc anh chuyển sang bên này làm việc, có hai phó bộ trưởng cùng với mười mấy người trợ lý không nghe chỉ huy, em đoán xem sau đấy anh làm gì?”

La Tuyền lắc đầu một cái.

“Anh đây lập tức đuổi hết.”

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn La Tuyền: “Vì lẽ đó nếu như ai không nghe anh chỉ huy thì sẽ đổi, uy hiếp cũng sẽ đổi.”

La Tuyền gật gù: “Anh thật giống như trước đây, càng ngày càng bá đạo.”

Trần Hán Thăng không muốn thảo luận thêm về đề tài này. Hắn bước nhanh về phía cổng trường, đột nhiên La Tuyền hỏi:

“Nếu như không có cô gái ở bên trong 101, anh có thể cùng em yêu đương không?”

“Sẽ không, anh không thích em như thế này.”

Trần Hán Thăng vung vung tay, bóng người chậm rãi biến mất ở trong màn đêm.

La Tuyền ở tại chỗ đứng một hồi, nhẹ giọng tự nhủ bản thân: “Mặc kệ như thế nào, yêu thích một người là không sai.”

.....

Đến sáng thứ bảy, Trần Hán Thăng đi tới đại học Tiên Ninh tìm Vương Tử Bác.

Ngày hôm nay sinh viên đại học năm nhất cũng không cần huấn luyện quân sự, bên 101 cũng không có hàng chuyển phát nhanh nào cần phải lấy, chỉ có Thẩm Ấu Sở đang yên tĩnh ngồi trên bàn làm việc ôn bài tập.

Mái tóc đen nhánh được buộc bởi một cái dây giun bình thường, đôi mắt hoa anh đào biểu lộ sự an bình, khuôn mặt dịu dàng tự nhiên làm người ta cảm thấy an tâm, ngón tay thỉnh thoảng nhẹ nhàng chuyển động trang sách, không khác gì một bức tranh vẽ.

Nếu như Thẩm Ấu Sở đọc sách cảm thấy mệt mỏi, cô lập tức đứng dậy cầm một chiếc bình nước nhỏ đi tưới những cây hoa, sau đấy cô lại ngồi xổm người xuống quan sát những giọt nước mưa đang hội tụ trên cánh hoa.

“Tích tách “

Mỗi khi có giọt nước rơi xuống, Thẩm Ấu Sở lại mỉm cười, đối với cô vui sướng đơn giản chính là như vậy.

Ở nơi quang cảnh yên tĩnh này, cô nữ sinh xinh đẹp nhất Tài Viện lặng lẽ lan tỏa vẻ đẹp của chính mình.

Có điều theo thời gian trôi đi, ở căn cứ gây dựng sự nghiệp cũng bắt đầu náo nhiệt, sau khi đám người Lý Quyến Nam đến, Thẩm Ấu Sở lại như trước cúi đầu xuống bàn.

Tầm trên dưới 11 giờ, cửa chính 101 phát lên một tiếng đẩy ra "Kẽo kẹt", Lý Quyến Nam đi tới hỏi: "Xin chào, bạn cần gửi chuyển phát nhanh sao?"

Sau khi nghe được đáp án không phải, Lý Quyến Nam lại đi làm việc của chính mình.

Người này hướng tới Thẩm Ấu Sở: "Học tỷ, chị còn nhớ em không?"

Thẩm Ấu Sở bình thường chỉ phụ trách ghi chép công tác, cơ bản không giao thiệp với ai, cũng rất ít người đi tìm cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn một chút lại nhận ra đây là cô nữ sinh tình nguyện năm nhất hôm trước.

Em nữ sinh này cho dù đi giữa mưa cũng không muốn mượn ô của mình.

"Em, em có khỏe không."

Thẩm Ấu Sở đứng lên chào hỏi, lại đi rót cốc nước đặt lên bàn.

"Học tỷ, em tên là La Tuyền, học cùng cấp ba với Trần sư huynh." La Tuyền nói.

Thẩm Ấu Sở có chút giật mình, không nghĩ tới cô gái xinh đẹp này lại là đồng hương của Trần Hán Thăng, vậy cô cũng nên làm quen một chút.

Có điều Thẩm Ấu Sở không giỏi giao lưu, sau khi đưa cốc nước thì hai tay lại để trên đầu gối không biết nên nói gì.

La Tuyền liền chủ động hỏi: "Sư tỷ không cần sốt sắng, em chỉ muốn đi ăn cơm ở nhà ăn số hai thôi, chỉ là thuận tiện đi qua nơi này, chị có muốn hay không cùng em đi ăn?"

Thẩm Ấu Sở vốn là không quen cùng người xa lạ ăn cơm, cô nếu không chính mình ăn thì sẽ cũng Trần Hán Thăng hoặc là Hồ Lâm ngữ mà thôi. Nhưng lúc này cô lại cảm thấy không thể từ chối người khác được, đặc biệt đây là đồng hương của Trần Hán Thăng nữa chủ, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Hai người đi tới nhà ăn rồi trả tiền xếp hàng ăn cơm, La Tuyền vẫn đang quan sát Thẩm Ấu Sở, vì lẽ đó mọi cử động đều rất chú ý.

Cô đột nhiên phát hiện một vấn đề, Thẩm Ấu Sở lúc xếp hàng ở trong miệng lại đang đọc thuộc lòng thực đơn.

"Ma bà đậu hũ, món rau, ma bà đậu hũ, món rau, ma bà rau xanh, hũ đậu đỏ ····· "

"Sư tỷ, chị đang làm gì?" La Tuyền cảm thấy tò mò hỏi.

Khuôn mặt Thẩm Ấu Sở đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Chị sợ lúc gọi cơm nói vấp, đọc thầm từ trước."

La Tuyền tự hỏi rằng mình có cần phải đọc thực đơn lại một lần không.

"Anh ấy biết không?"

La Tuyền hỏi.

Thẩm Ấu Sở nhất thời không hiểu được hàm ý của câu này.

La Tuyền giải thích rõ: "Trần Hán Thăng biết không?"

Thẩm Ấu Sở gật gù.

La Tuyền suy nghĩ một chút: "Với tính cách của anh ấy, thực sự sẽ rất buồn bực."

"Ừm····· "

Thẩm Ấu Sở khẽ mím môi, cũng chỉ vì việc này mà Trần Hán Thăng không biết đã nói với mình bao nhiêu lần.

La Tuyền lắc đầu một cái, nói thầm một câu: “Vậy ý đồ của anh ấy đối với chị là gì, chẳng nhẽ chỉ vì sắc đẹp thôi sao?”

Có điều Thẩm Ấu Sở không nghe, bởi vì đã đã tới lượt của cô ấy lấy cơm, La Tuyền nghiêng đầu xem Thẩm Ấu Sở có nói vấp hay không, không nghĩ tới Thẩm Ấu Sở lại càng căng thẳng hơn.

Lần này tuy rằng không vấp, thế nhưng lại gọi sai: “Làm phiền gì, cháu muốn mua rau xanh tứ xuyên, đậu hủ đỏ.”

Dì lấy cơm sửng sốt một chút, cái gì là “rau xanh tứ xuyên”, “Đậu hũ đỏ”.

Thẩm Ấu Sở trong lòng cũng biết gọi sai, thế nhưng ngoài miệng lại không biết sửa làm, bây giờ còn đứng xếp hàng, trong lòng loạn lên, không nhịn được nắm chặt nắm đấm, nhẹ nhàng giẫm chân phải.

Cũng may cô làm nhà ăn lập tức phản ứng lại: “Có phải đậu hũ tứ xuyên cùng với món rau?”

Thẩm Ấu Sở nhanh chóng gật đầu.

Dì lập tức cười: “Lần sau có thể dùng tay để chỉ mà.”

La Tuyền trợn mắt ngoác mồm nhìn khuôn mặt Thẩm Ấu Sở đang đỏ hồng bưng cơm rời đi.

“Phiền phức! Cho cháu Tôm bóc vỏ xào trứng cùng rau xanh.”

La Tuyền mồm miệng lại lanh lợi rất nhiều, cô bưng khay cơm đi tới đối diện Thẩm Ấu Sở: “Sư tỷ, mỗi lần ăn cơm chị đều tìm nơi ít người thế này để ngồi ư?”

Thẩm Ấu Sở gật gù.

La Tuyền thầm nghĩ với tính cách của vị sư tỷ này thật không phù hợp với tính cách của Trần Hán Thăng, Trần sư

huynh thực sự là người kiêu căng.

Lúc ăn cơm hai người không có trò chuyện với nhau, sau khi La Tuyền ăn xong, cô lẳng lặng nhìn Thẩm Ấu Sở trong khay cơm của mình mỗi một hạt gạo đều ăn sạch.

Ra khỏi nhà ăn, Thẩm Ấu Sở đối với La Tuyền nói: "Chị đi mua một ít hoa quả."

"Cùng nhau đi đi, em cũng rảnh rỗi không có chuyện gì làm."

La Tuyền vốn dự định "Tìm hiểu rõ đối phương", vì lẽ đó cũng dự định theo.

Thẩm Ấu Sở cảm thấy có chút kì quái, có điều cô cũng không hỏi, hướng tới quầy hoa quả dưới ký túc xá.

"Xin chào, táo bao nhiêu tiền đấy ạ?"

"Lớn, ngọt một quả 3 tệ; nhỏ, chua một quả 2 tệ."

Thẩm Ấu Sở ngồi xổm người xuống, nghiêm túc cẩn thận chọn mấy quả táo, La Tuyền kỳ quái hỏi: "Sư tỷ, tại sao chị lại chọn hai loại táo, mua mấy cái lớn còn muốn mua hai cái nhỏ nữa."

Thẩm Ấu Sở liếc mắt nhìn La Tuyền không hề trả lời, nhẹ nhàng lấy ví nhỏ để trả tiền.

La Tuyền miễn cưỡng hỏi: "Sư tỷ, đây là bí mật không thể nói với người khác sao?"

Thẩm Ấu Sở ngại ngùng lắc đầu một cái: "Không phải nha, lớn cho anh ấy ăn, nhỏ chính để chị ăn."

Chương 145: Một câu nói 'Đã lâu không gặp'

Thẩm Ấu Sở đem những quả táo vừa mới mua xong về phòng 101, La Tuyền cũng theo phía sau.

“Những việc như thế này, tôi cũng làm được.”

La Tuyền nghĩ thầm trong lòng. Nếu như cô thành cặp với Trần Hán Thăng thì sự quan tâm sẽ gấp bội so với Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở sau khi trở về phòng 101, thì rửa táo đi sau đó lấy một quả lên gọt vỏ. La Tuyền trông thấy bỗng nhếch miệng lên cười.

“Thì ra là để lại quả táo lớn sau đó trước mặt Trần Hán Thăng ăn quả nhỏ, dùng biện pháp này thu được sự yêu mến, cũng thông minh đấy chứ.”

La Tuyền còn đang chìm đắm trong phát hiện mới. Lúc này, Thẩm Ấu Sở đã gọt xong trái táo bỗng đưa ra trước mặt cô.

“Cho tôi?”

La Tuyền giật mình hỏi.

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

“Cám, cám ơn.”

La Tuyền không nghĩ tới gọt táo cho mình ăn. Cô bé sững sờ cầm lấy trái táo, cắn một cái, lúc này hương vị trái táo ngọt và mọng nước thấm vào trong miệng.

Sau đó cô nhìn về phía Thẩm Ấu Sở, lúc này cô ấy cũng cầm lên một quả táo nhỏ đưa lên chậm rãi ăn quả táo, mà cô ấy còn không nỡ gọt đi lớp vỏ ngoài. Trên bàn còn có một chồng sách trên đó, cô ấy vừa ăn từng miếng nhỏ rồi chậm rãi nhá, vừa lật qua lật lại từng trang sách, nhưng trên khuôn mặt toát lên điệu bộ vô cùng thoả mãn.

Có thể nói đây là cuộc sống tiêu chuẩn, nó vượt xa cuộc sống mà Thẩm Ấu Sở mong muốn.

La Tuyền nghĩ nghĩ, sau đó lại gần hỏi: "Học tỷ, từ bé đến lớn chị ăn trái cây đều không gọt vỏ sao?"

Thẩm Ấu Sở đang tập trung đọc sách giáo khoa, giật này mình, ngẩng đầu lên nhìn La Tuyền nhỏ giọng nói: "Không gọt vỏ. Trước kia không được ăn trái cây."

Lúc này, La Tuyền mới quan sát đến bộ quần áo mà Thẩm Ấu Sở đang mặc trên người. Chiếc áo sơ mi đã giặt qua rất nhiều, nên đã bay màu, bên dưới là chiếc quần đồng phục có vài chỗ hư hại đã xuất hiện vết vá.

"Nhà của chị có phải rất nghèo không?"

Đột nhiên La Tuyền hỏi.

Thẩm Ấu Sở 'ừ' một tiếng, cô sẽ không bao giờ nói dối.

Sau khi Thẩm Ấu Sở ăn xong quả táo, thì thu lại hạt, sau đó đem đi rửa rồi đặt trên lan can cửa sổ hong khô.

Đây là một thói quen từ thuở còn bé của đám con nít. Khi đó cả đám hi vọng, những hạt của trái cây này sau đó sẽ mọc thành cây và ra lại quả để được ăn tiếp. Nhưng khi lớn lên hiểu biết hơn, sẽ bị chi phối bởi những hấp dẫn của cuộc sống bên ngoài, mà quên đi những việc cỏn con vô vị này.

… … Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nhưng Thẩm Ấu Sở vẫn giữ thói quen này, trôi chảy mà nhẹ nhàng. Điều này khiến người ngoài nhìn ra một điều, cô ấy giao tiếp có vẻ không tốt, nhưng trong thâm tâm rất yêu quý sinh hoạt của đời sống này.

La Tuyền đảo mắt một vòng trong phòng 101, rồi cửa hay bàn làm việc, thậm chí những góc tường nơi ít người nhìn đến. Những nơi này đều tồn tại những cây lá xanh tốt, nói rõ chúng được chăm sóc rất kỹ càng.

Loại tính cách như của Trần Hán Thăng chắc chắn không thể làm những việc này, qua đó có thể suy được, chuyện này là do Thẩm Ấu Sở làm ra.

"Cô ấy đến để tô điểm thêm màu sắc cuộc sống của Trần Hán Thăng sao?"

La Tuyền lặng im suy nghĩ.

Thẩm Ấu Sở rửa tay lần nữa, sau đó tiếp tục ngồi lại bàn đọc sách. Còn La Tuyền ngồi phía đối diện yên lặng nhìn cô.

Lúc này, Thẩm Ấu Sở mới chú ý. Trong đôi mắt trong suốt của cô hiện lên vài tia nghi hoặc.

"Chị thật xinh đẹp. Những cô gái mà em đã nhìn qua, chỉ có một chị học cùng thời cấp ba là có thể sánh bằng."

La Tuyền khích lệ.

"Cám ơn."

Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Nhưng, em có thể nhờ chị một chuyện sao?"

"Chuyện gì vậy?"

La Tuyền chân thành nhìn Thẩm Ấu Sở: "Chị có thể rời xa Trần Hán Thăng được không. Vì anh ấy mà em mới thi vào

Tài Viện, em so với bất kỳ người nào đều yêu hắn hơn. Chị có thể thành toàn cho bọn em không?"

"Kẽo kẹt."

Lúc này, cửa kính phòng 101 đột nhiên bị đẩy ra, lập tức Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy cảnh tượng này.

Một người luôn luôn cúi đầu như Thẩm Ấu Sở thì lúc này cũng ngẩng lên, khuôn mặt toát ra vẻ khiếp sợ nhìn chằm chằm La Tuyền, đôi lông mi dài đẹp khẽ run lên, trống ngực đập liên hồi.

La Tuyền ngồi phía đối diện, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường.

Hồ Lâm Ngữ có nhận biết La Tuyền, dù sao cô bé đã tới đây tuyên bố chủ quyền ngay từ buổi đầu. Bởi vậy cô cau mày lại hỏi: "Cô tới đây làm gì?"

La Tuyền biết Hồ Lâm Ngữ không phải người dễ trêu chọc, nên đứng dậy nói: "Học tỷ, em về trước, chờ đáp án của chị."

Hồ Lâm Ngữ nhìn bóng dáng rời đi của La Tuyền lập tức quay lại hỏi: "Cô sinh viên năm nhất kia nói gì với cậu vậy?"

"Không có gì."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng đôi bàn tay lại đặt lên ngực nhẹ nhàng xoa bóp.

"Lần sau có gặp cô ta, cậu cần phải tỏ ra cứng rắn. Cô nàng này toàn suy nghĩ điên khùng." Hồ Lâm Ngữ lên tiếng dặn dò.

Hồ Lâm Ngữ định dấu chuyện La Tuyền từng phá đám trong quán ăn thế nào, không nghĩ đến cô gái này càng ngày càng quá đáng.

Tâm trạng Thẩm Ấu Sở bị quấy rồi nên không còn tâm trí đọc sách nữa, nên vội gập quyển sách lại. Đột nhiên trong đầu

nghĩ đến ‘cô gái kia’ .

Mặc dù La Tuyền so ra kém ‘cô gái kia’, nhưng cách hành động lại hùng hổ doạ người.

Thẩm Ấu Sở thở dài, dù cho cô rất ít khi làm việc này. Cô chỉ muốn yên ổn sống cuộc sống của mình, nhưng không ngờ nó kho khăn đến vậy.

… … Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng không biết chuyện vừa xảy ra ở phòng 101. Hắn hiện giờ đang ở một trung tâm thương mại thuộc khu Tiên Ninh.

Quả nhiên, Vương Tử Bác đã hẹn Tiêu Ngư Nhi đến đây, nhưng tên này vẫn lo sợ bị Tiêu Dung Ngư trách mắng nên cố tình hẹn thêm cả Cao Gia Lương đến nữa.

Cao Gia Lương nghe thấy Tiêu Dung Ngư cũng tham gia, thì cố ý tuốt lại vẻ đẹp trai một chút. Tay cầm điện thoại, tay cầm chiếc ví da cá sấu, cộng thêm bộ đồ tây trên người, nhẹ nhàng bước vào quán trà sữa.

“E hèm, Tử Bác, hôm nay tao có cảm giác không khí thật là nhẹ nhàng khoan khoái nha. Ha ha ha.”

Cao Gia Lương làm một hớp đồ uống, rồi cất tiếng cười to: “Thì ra cuộc gặp này không có cả Trần Hán Thăng, làm cho tâm trạng có chút ngọt ngào.”

Từ khi Tiêu Dung Ngư chuyển đến khu Tiên Ninh. Ban ngày, Cao Gia Lương vẫn tỏ ra bình thường, nhưng cứ tối đến là trùm chăn cười ra thành tiếng.

Có câu nói thế này, cái gì là của ta nhất định là của ta.

Dù cho ‘Tiểu Kim’ Tài Viện cũng được, nói chuyện dễ nghe đấy, nhưng sao so được với Tiêu Ngư Nhi, vậy còn gì mà

phải xoắn nữa.

Vương Tử Bác không nói chuyện, chỉ liếc mắt nhìn ra phía sau Cao Gia Lương.

“Gia Lương, sau này có khen tao thì khen ngay mặt nhé.”

Không biết Trần Hán Thăng đến lúc nào, bỗng nghe tiếng cười hì hì nói.

“Mịa.”

Cao Gia Lương giật mình quay đầu lại: “Sao mày ở chỗ này?”

“Tiểu Ngư Nhi hẹn tao tới.”

Trần Hán Thăng nghiêm chỉnh nói.

Cao Gia Lương không tin: “Mày đừng có bốc phét.”

Trần Hán Thăng nhún vai nói: “Không tin chút mày hỏi cô ấy là rõ mà.”

Lúc này, phục vụ quan trà sữa bưng lên cốc đồ uống nói: “Chào ngài, của ngài hết 4 tệ.”

Trần Hán Thăng cầm lấy chiếc ví vuông trên bàn, rút ra 10 tệ nói: “Không cần thối.”

“A, cám ơn, cám ơn.”

Phục vụ không nghĩ tới còn nhận được tiền boa, vội vàng nói lời cảm ơn.

Cao Gia Lương sửng sốt một lúc rồi mới tỉnh táo nói: “Trần Hán Thăng, đó là túi tiền của tao, tiền mày trả cũng là tiền của tao.”

“Nhìn mày hẹp hòi chưa kìa, mày xem em gái cực khổ như vậy, tips chút ấy thì có sao?”

Cao Gia Lương cạn lời, hậm hực nói: “Được rồi, cho thì cho đi.”

Vương Tử Bác nghĩ thầm, Cao Gia Lương trước mặt tiểu Trần chẳng là gì, bản thân mình cũng vậy.

Lúc này, Tiêu Dung Ngư từ xa nhẹ nhàng bước tới.

Cao Gia Lương là người đầu tiên phát hiện, lập tức đứng dậy vẫy vẫy tay.

Trần Hán Thăng nhìn qua. Tiêu Dung Ngư vẫn xinh đẹp như vậy, trên người mặc một chiếc áo hoa ngắn tay, để lộ ra xương vai cùng khoảng ngực chữ V mê người, ở dưới là chiếc quần chiếm 7 phần chiều dài chân, kết hợp cùng đôi dày màu trắng, giống như đôi tất quấn quanh chân trong như bộ phim hoạt hình. Khi cười để lộ ra hàm răng chỉnh tề, cùng đôi má lúm như được khảm nạm vào má vậy.

Bên cạnh cô còn có một người nữ sinh nữa. Hai người vừa nắm tay nhau vừa đi tới.

Khi mà Tiêu Dung Ngư càng đến gần, đột nhiên trong lòng Trần Hán Thăng dâng lên cảm giác khẩn trương, vội bưng ly trà sữa lên hớp một ngụm lớn.

Hắn đang chờ Tiêu Dung Ngư nói câu đầu tiên.

Nếu như là câu ‘đã lâu không gặp, Hán Thăng’ thì nguy to.

Bởi điều này có nghĩa cô đang dần buông bỏ những vướng mắc trong lòng và đó không phải là chuyện tốt. Khi mà cảm xúc quá ổn định thì trong đó không còn dính líu chút nào chuyện tình cảm nữa.

Trần Hán Thăng tình nguyện chịu đựng Tiêu Dung Ngư hận mình cũng được, nhưng không nên hận quá sâu. Dạng tình trạng này là tốt nhất, chỉ cần cố gắng là có thể vãn hồi.

… … Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tiêu Dung Ngư đến gần mới phát hiện ra Trần Hán Thăng cũng đang ở đây.

Cô ngạc nhiên một chút rồi nói.

“Đã lâu không gặp.”

Tâm tình Trần Hán Thăng cấp tốc tụt xuống.

Nhưng lời Tiêu Dung Ngư còn chưa nói hết: “Đã lâu không gặp, Tử Bác, Gia Lương.”

Sau đó, cô liếc nhìn Trần Hán Thăng và không nói lời nào, rồi kéo cô bạn đi cùng ngồi xuống.

“Ha ha ha ha.”

Cao Gia Lương rất vui vẻ, bởi Tiêu Dung Ngư không hề phản ứng lại Trần Hán Thăng, cảm giác thật dễ chịu.

Trần Hán Thăng cũng rất vui vẻ, bởi Tiêu Dung Ngư cũng không phản ứng lại với mình, cảm giác cũng thật dễ chịu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau cười rất vui vẻ.

Chương 146: Cặp đôi cũ ăn ý

“Đây là bạn cùng phòng tại kí túc xá của mình, tên là Thi Thi.”

Sau khi Tiêu Dug Ngư ngồi xuống, lập tức giới thiệu bạn nữ đi cùng.

Cô gái tên Thi Thi này thuộc tuýt người hoạt bát, nên cũng rất tự nhiên lên tiếng chào hỏi: “Mình là bạn cùng phòng của Tiêu Dung Ngư, mọi người có thể gọi mình là Tiểu Thi.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ trong lòng, hiện giờ cách khai giảng được mấy ngày mà Tiểu Ngư Nhi đã thân thiết với bạn đến tình trạng này rồi. Có thể nói, cô đã tiến bộ hơn thời điểm cách đây một năm rất nhiều rồi.

Trước đây, khi Tiêu Ngư Nhi mới vào Đông Đại thuộc khu Giang Lăng, quan hệ của cô ấy với các bạn cùng phòng tương đối mờ nhạt. Bởi khi đó, cô nàng vẫn chưa thoát khỏi tính cách kiêu ngạo thời cấp 3.

Nếu như vẫn tiếp tục ở đó thì hoàn cảnh này sẽ kéo dài đến khi tốt nghiệp. Nhưng mà Tiêu Dung Ngư đã chuyển đến khu Tiên Ninh sẽ tiếp nhận những mối quan hệ mới.

Đám người Trần Hán Thăng cùng Cao Gia Lương khách khí chào hỏi lại Thi Thi. Sau đó mấy người ngồi đó uống nước nói chuyện phiếm cùng với nhau.

Cách nói chuyện của sinh viên năm nhất cùng sinh viên năm hai hoàn toàn không giống nhau.

Sinh viên năm nhất, nếu tụ tập một chỗ thường than vãn về chính ngôi trường mình đang học, riêng tư chút thì phàn nàn

về những bạn cùng phòng. Chung quy lại toàn mấy chuyện vặt vãnh, lông gà vỏ tỏi.

Còn thời điểm năm hai, chủ đề chính nói về những kì kiểm tra, công việc học có nặng không, thâm chí nói ra kế hoạch tương lai, nghiêm túc thảo luận.

Nhưng, Cao Gia Lương vừa rồi nhìn thấy cảnh Trần Hán Thăng bị cho ra rìa, nên lúc nói chuyện cố tình lái đề tài kiều: "Tiêu Ngư Nhi, sao cậu lại chuyển đến khu Tiên Ninh của bọn mình vậy, có phải ở khu Giang Lăng có người chọc tức cậu phải không?"

Mặt Trần Hán Thăng đanh lại. Hắn biết có một vài chuyện không thế dấu những người hữu tâm được.

Dường như, Tiêu Dung Ngư đối với những câu hỏi này đã quen rồi, cười phản bác: "Làm gì có chuyện đó. Mình sẽ không vì bất kỳ ai mà tức giận."

"Chỉ là sau khi mình chọn bộ môn pháp luật thương mại, không nghĩ rằng mình sẽ ưa thích đến như vậy."

Tiêu Dung Ngư ngửa mặt lên, để lộ chiếc cằm trắng lên nói.

Thi Thi bên cạnh còn chưa biết gì, hồn nhiên nói thêm vào: "Pháp luật thương nghiệp rõ ràng ăn đứt quốc mậu. Mình cảm thấy Tiểu Ngư Nhi chuyển ngành là đúng."

Trần Hán Thăng tập trung ánh mắt lên Tiêu Dung Ngư. Còn Tiêu Dung Ngư biết rõ Trần Hán Thăng nhìn mình nhưng hết lần này đến lần khác làm bộ không nhìn thấy. Cô nàng nói xong lời ấy lập tức quay qua Thi Thi thảo luận về món trà sữa, chỉ để cho anh nhìn của Trần Hán Thăng va vào chiếc cổ trắng như tuyết.

"Haizz…"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Đột nhiên, Trần Hán Thăng thở dài một hơi. Ngươi kiêu ngạo như Tiểu Ngư Nhi thà rằng ôm hết trách nhiệm, chứ không bao giờ nguyện ý thừa nhận mình bị tình yêu làm tổn thương.

Trần Hán Thăng nghĩ đến đoạn này, thì lồng ngực như có gì đè vào, khiến bức bối khó chịu. Hắn định rút điếu thuốc hút làm giảm bớt chuyện này, nhưng nghĩ lại lo lắng Tiêu Dung Ngư tức giận.

Dù sao đây cũng là mâu thuẫn lần đầu hai người phải đối mặt. Cả một kỳ nghỉ hè, Trần Hán Thăng phải ăn món bế môn quan, mỗi lần muốn gặp mặt Tiêu Dung Ngư đều bị cự tuyệt.

Thật ra, thời điểm Trần Hán Thăng suy nghĩ về Tiêu Dung Ngư, thì bên kia cô ấy cũng không ngừng quang sát Trần Hán Thăng.

Cô nhìn thấy hắn ngồi nghiêng trên ghế, lông mày nhíu lại, những ngón tay vô thức đánh nhịp xuống bàn. Ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại nghĩ chắc tên này đang thèm thuốc lắm đây.

Đây là một loại nhìn nhận vấn đề, chỉ những người ở chung với nhau lâu ngày mới nhìn ra thói quen của đối phương được. Hiện giờ Tiêu Dung Ngư cũng giật mình cảm giác được điều này.

“Tiêu Dung Ngư, mày quên những giọt nước mặt của mình đã rơi rồi sao?”

Tiêu Dung Ngư nhủ thầm với lòng mình.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nhưng cô biết ngoài mặt tên này vẫn tỏ ra bình tĩnh, còn trong tâm trí chắc đang bức bối lắm rồi. Cuối cùng Tiêu Dung Ngư cũng không nhịn được nữa, cô lên tiếng nói với Vương Tử Bác: "Tử Bác, mình nhớ cậu là người nghiện thuốc, cứ tuỳ tiện hút đi, không phải ngại sự có mặt của mình cùng Thi Thi đâu."

Vương Tử Bác sửng sốt, không hiểu mình là người nghiện thuốc lá bao giờ đây!

Trần Hán Thăng nhanh chóng phản ứng. Hắn móc ra điếu thuốc đưa tới, đã thế còn nhanh nhảu đưa bật lửa tới nói: "Hút đi, hút đi, mọi người đều là bạn học cũ còn ngại ngùng cái gì."

"A, a, được."

Vương Tử Bác giống như vô thức cầm điều thuốc hút, đến bản thân cu cậu khi rít một hơi rồi cũng chẳng hiểu đang xảy ra chuyện gì nữa.

Thi Thi ngồi bên cũng không để ý chuyện con trai hút thuốc, nhưng vẫn thấy kỳ lạ.

Đây là chuyện cực kỳ hiếm gặp nha. Bởi Tiêu Ngư Nhi đã ở đây được một vài tuần, gặp qua rất nhiều thằng con trai tiếp xúc nhưng chưa bao giờ cô chủ động nói ai hút thuốc cả.

Thi Thi nghĩ đến điều này, lập tức dò xét lại Vương Tử Bác, lại nghĩ tới buổi tụ tập hôm nay do người này đề nghị. Cô không thể ngờ được, đây chính là chân mệnh thiên tử trong lòng Tiêu Ngư Nhi sao?

Nhưng cô nhìn thế nào cũng không giống. So với cậu con trai trắng nõn nà này, thì cậu con trai có cặp lông mày bướng bỉnh ngồi bên kia có phần dễ chấp nhận hơn.

Tại thời điểm Thi Thi đang suy nghĩ lung tung, thì bên này Cao Gia Lương không thể bỏ qua thời cơ này được. Tên này nói như kiểu đang tại chức bộ trưởng bộ giáo dục vậy, lên

giọng khiển trách Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác: "Các cậu thật là, trước mặt hai cô gái sinh đẹp thế này mà hút thuốc được. Mất hết phong độ thân sĩ*.

(*Tầng lớp thượng lưu, đẳng cấp.)

Vương Tử Bác nghe nhưng lời này thì khuôn mặt trở nên đỏ chót. Còn Trần Hán Thăng chẳng ngại ngần chút nào, đã thế còn gõ gõ tàn thuốc nói: "Gia Lương vẫn là Gia Lương của trước kia, rất có phong độ, rất thượng lưu. Không uống rượu, không hút thuốc, cùng các cô gái ăn cơm luôn chủ động tính tiền."

Lúc đầu, Cao Gia Lương nghe thì sướng lắm, nhưng đến đoạn 'chủ động tính tiền' còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

Bỗng Trần Hán Thăng tiếp tục nói cùng Tiêu Dung Ngư cùng Thi Thi: "Đêm này, Cao Gia Lương có ý mời hai vị mỹ nữ ăn lẩu. Hai vị đừng chối từ nhá?"

Đây là Trần Hán Thăng gài Cao Gia Lương. Song Cao Gia Lương còn chưa lên tiếng, Tiêu Dung Ngư đã cười nói: "Vậy cám ơn Gia Lương nha. Thi Thi của chúng tôi vẫn còn đang độc thân đấy.

"Ai nha, chính cậu cũng còn độc thân mà sao lại nhắc tớ làm gì."

Thi Thi ngồi cạnh đưa tay ra cù nách Tiêu Dung N. Hai cô gái làm cả bàn náo nhiệt hết cả lên.

Chuyện Cao Gia Lương tối nay mời khách, cứ trong tình trạng mơ hồ như thế mà tạo thành. Đã thế Trần Hán Thăng còn nói: "Gia Lương, cố gắng biểu hiện chút nha."

"Hừ."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Cao Gia Lương hừ một tiếng, không thèm để ý đến Trần Hán Thăng nữa. Tên này thích thể hiện, nên hiện tại từ chối là không ổn.

Trong lòng Vương Tử Bác không ngừng cười thầm. Cao Gia Lương làm cũng quá đáng cơ, dù gì Tiểu Trần cùng Tiểu Ngư Nhi có mâu thuẫn cũng là chuyện của họ. Mày còn muốn dính vào làm gì, dẫn đến 'cặp đôi cũ này' phu xướng phụ tuỳ ăn ý ép buộc.

Hơn 4h chiều, mấy người kiếm một quán lẩu tại Tiên Ninh. Khi ngồi xuống, Tiêu Dung Ngư còn cố tình ngồi cách Trần Hán Thăng một ví trí, điều này khiến cho cu cậu tiếc nuối phần nào.

Vốn hắn còn dự định 'vô tình' đụng chạm vào nhau, để thăm dò giới hạn của Tiêu Dung Ngư xem thế nào.

Nhưng vào thời điểm nồi lẩu được đưa lên, nhóm người còn đụng phải một vài người học cùng Đông Đại cũng ăn ở chỗ này. Đám người tiến tới cười nói cùng Tiêu Dung Ngư và Thi Thi.

"Tiêu mỹ nữ cùng mỹ nữ bên cạnh đi ăn lẩu sao?"

Thi Thi ngồi bên biết là người quen, nên cũng ngẩng đầu lên nói: "Nếu Dung Ngư không ở cùng mình, chắc các cậu cũng giả vờ không nhìn thấy mình cũng nên."

Mặt Tiêu Dung Ngư được nồi lẩu nóng phả vào có phần hồng hào, càng tăng thêm vẻ kiều diễm, song mấy bạn nam cũng không dám nhìn nhiều, nên nhẹ nhàng khoác vai nhau rời đi.

Trần Hán Thăng nhìn theo, phát hiện đám người này ra đến cửa còn lưu luyến nhìn về phía này, ra vẻ không nỡ.

Trong lòng hắn chợt dâng lên cảm giác lo lắng, bởi nhóm người ăn nồi lẩu trong vòng có 2h, mà có mấy đợt nam sinh

tiến đến nói chuyện. Rõ ràng, nguyên nhân chuyện này không thể xuất phát từ cô gái Thi Thi được rồi.

"Xem ra mình cần phải nghĩ biện pháp đánh dấu chủ quyền mới được. Trực tiếp cắt đứt suy nghĩ ý định tán Tiểu Ngư Nhi mới yên tâm được."

Chương 147: Mỹ nhân say

Khi đám người ăn xong nồi lẩu, thì cũng là thời điểm mọi người phải chia tay. Thật ra Trần Hán Thăng rất muốn đưa Tiêu Dung Ngư trở về trường, nhưng Cao Gia Lương lấy lí do 'Đông Đại gần Học Viện Hàng Không hơn' để dành lấy việc đưa Tiêu Ngư Nhi về.

Đương nhiên, lý do này không phải là điều quan trọng nhất, chẳng qua hiện giờ Tiêu Dung Ngư không muốn tiếp xúc gần với Trần Hán Thăng mà thôi.

Đột nhiên, trong lòng Trần Hán Thăng dâng lên cảm giác hâm mộ Cao Gia Lương. Bởi hắn chỉ có thể đưa tên đực rựa Vương Tử Bác về Đại Học Khoa Học Và Công Nghệ Kiến Nghiệp.

Đại học Khoa Học Và Công Nghệ Kiến Nghiệp có một địa điểm nổi tiếng là Sườn Núi Tình Nhân. Hiện tại, hai thằng đang ngồi tại đó hút thuốc nói chuyện, Trần Hán Thăng phát hiện nơi đây có không ít cặp tình nhân đang hiện diện tại nơi này.

"Có gì mà nhìn, hầu hết không phải của trường bọn tao đâu. Chỉ vì địa điểm đẹp nên các cặp từ nơi khác đến đấy.

Vương Tử Bác buồn buồn nói.

Trần Hán Thăng gật đầu. Đại học Khoa Học Và Công Nghệ Kiến Nghiệp cũng không đào đâu ra nhiều sinh viên nữ đến vậy.

Vương Tử Bác rít vào một hơi thuốc rồi hỏi: "Tiểu Trần, sau này mày vẫn có ý định theo đuổi Tiểu Ngư Nhi sao?"

Trần Hán Thăng liếc nhìn cu cậu, không trực tiếp trả lời mà hỏi lại: “Mày sau này vẫn tiếp tục theo đuổi Hoàng Tuệ sao?”

“Tính huống của hai chúng ta khác nhau.”

Vương Tử Bác cao giọng: “Mày còn có Thẩm Ấu Sở, nhưng tao chỉ có mình Hoàng Tuệ thôi.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Đây là sự khác nhau giữa tao với mày. Nhưng tình hình nhà gái cũng đâu giống nhau đâu. Tiểu Ngư Nhi chắc chắn chỉ có mình tao, còn Hoàng Tuệ khẳng định không chỉ có mình mày.”

“Á đù.”

Vương Tử Bác tức giận: “Con chó này nói chuyện khó nghe thật. Bố mày không bằng mày, cấp ba nói chuyện với gái tao còn đỏ mặt, đi đến cửa quán ba tao đều không dám dừng lại, sợ người nhìn thấy nói này nói nọ.”

“Nhưng thời điểm đó, mày ra vào quán bi a như cơm bữa, thế mà vẫn có gan tán Tiểu Ngư Nhi.”

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Vương Tử Bác thở dài: “Tao may mắn lắm mới gặp được Hoàng Tuệ, dù cho cô ấy rất biết cách dùng tiền, song vẫn có rất nhiều ưu điểm mà.”

“Ưu điểm cái mẹ gì.”

Trần Hán Thăng cười nhạo: “Ưu điểm duy nhất của cô ta là nói chuyện êm tai, đồng thời rất biết cách doạ nạt mày. Nhưng mày nên nhớ, cái ưu điểm này cô ta không chỉ dùng cho bản thân mày, mà bao trùm tất cả những người con trai mà cô ấy tiếp xúc qua.”

Hắn đang nói đến đoạn này, bỗng chuông báo tin nhắn điện thoại vang lên ‘ting’ .

Trần Hán Thăng tưởng là tin nhắn của Tiêu Dung Ngư nên vội vàng lấy ra xem, thì ra đó là tin nhắn của Khổng Tĩnh.

"Xin chào, chút nữa cậu có thể đến một quán ăn ở gần cầu Sư Tử với tôi một chút được không?"

Đây là lần đầu tiên Khổng Tĩnh chủ động đưa ra yêu cầu. Đã thế Trần Hán Thăng còn đang có việc muốn nhờ cô ấy, nên lập tức nhắn lại rằng: "30p nữa tôi sẽ có mặt ở đó."

"Tao có việc đi trước đây."

Trần Hán Thăng vỗ vai Vương Tử Bác nói: "Mày cứ tiếp tục làm việc vô ích đi. Nếu quan hệ của bọn mày có tý tiến triển nào coi như tao t"

"Á đù."

Vương Tử Bác lớn tiếng nói với theo: "Nếu có thì coi như 3000 tệ kia tao không phải trả!"

Trần Hán Thăng chán chẳng thèm quay đầu lại, vẫy tay chào tạm biệt.

Từ đại học Khoa Học và Công Nghệ Kiến Nghiệp đến cầu Sư Tử đi khoảng chừng 30p, nhưng bây giờ đang là buổi tối nên đi nhanh hơn.

Trần Hán Thăng kiếm một chỗ đậu xe rồi dừng lại, sau đó gửi cho Khổng Tĩnh một tin nhắn báo mình đã đến, cuối cùng ngồi yên lặng trên xe chờ đợi.

Khổng Tĩnh rất nhanh hồi đáp: "Cám ơn, tôi sẽ xuống ngay. Đêm nay có chút say, nên có chút làm phiền cậu."

Trong ấn tượng của Trần Hán Thăng, Khổng Tĩnh là một cô gái vô cùng khôn khéo, rất hiểu đọc tâm lý. Trong công việc xã giao cực kỳ khéo léo, không hiểu sao hôm nay lại uống quá chén được.

Chỉ chốc lát sau, đám người từ của hàng bước ra, ai nấy bước đi đều liêu xiêu. Đám người này hẳn là uống rất nhiều, Khổng Tĩnh cũng ở trong số ấy.

Lưu Chí Châu ở bên cạnh đỡ cô ấy, người con trai xa lạ bên cạnh cũng giả vờ vô tình tiếp cận. Nhưng đều bị Khổng Tĩnh vận dụng một chút tỉnh táo còn lại né tránh.

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Lưu Tổng, quản lý Khổng.”

Trần Hán Thăng bước xuống xe chào hỏi.

“Tiểu Trần tới rồi à. Phiền cậu đưa Khổng Tĩnh về nhà nhé.”

Lưu Chí Châu đỡ Khổng Tĩnh ngồi vào ghế sau.

Người con trai xa lạ kia còn muốn cố gắng tiếp xúc thêm lần nữa, nhưng hiện tại Lưu Chí Châu đã rảnh tay, nên kéo cách tay người này lại, cười ha hả nói: “Mới vừa rồi uống còn chưa đủ. Chúng ta nhất định phải làm thêm 2 bình nữa mới được.”

Người con trai xa lạ bị kéo tay lại không còn cách nào, chỉ có thể nói: “Người tài xế này có an toàn không đấy. Quản lý Khổng đã uống say rồi, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn đấy.”

“Bảo đảm bảo đảm, tuyệt đối bảo đảm.”

Lưu Chí Châu khẳng định: “Đây là cậu nhóc làm tổng đại lý các trường đại học thuộc khu Giang Lăng của chúng ta đấy. Cách đây không lâu còn phụ tránh nghiệp vụ của chúng ta ở nhà máy Tân Thế Kỷ nữa…”

Lưu Chí Châu vừa giới thiệu Trần Hán Thăng vừa ngăn chặn người đàn ông xa lạ này làm xằng bậy. Đã thế lão còn âm thầm vẫy tay bảo Trần Hán Thăng nhanh chóng rời đi.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ, Lưu Chí Châu quả là lãnh đạo tốt, biết bảo vệ nữ cấp dưới của mình.

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Trần Tổng, nhà tôi ở khu Lục Địa tại Vũ Hoa, của A toà nhà 501. Đêm nay có thể tôi sẽ nôn, sau này phiền anh vệ sinh lại hộ tôi.”

Xe bắt đầu chạy, Khổng Tĩnh chỉ nói được vậy, sau đó mê mang ngủ thiếp đi.

“Xem ra cô nàng vẫn còn tin tưởng nhân phẩm của mình.”

Trần Hán Thăng hồi tưởng lại những lần tiếp xúc của hai người. Hai người quen biết nhau cũng qua việc xã giao, rồi cùng nhau đến nhà máy thiết bị điện tử, cuối cùng là thời điểm mình bị cách ly 3 ngày.

Những chuyện trải qua này, Trần Hán Thăng thể hiện ra mình là một người bình tĩnh, kiên cường, trưởng thành trước tuổi, chẳng trách có thể lấy được sự tin tưởng từ Khổng Tĩnh.

Trần Hán Thăng nhìn qua kính chiếu hậu, Khổng Tĩnh đang ngồi dựa hẳn vào ghế, khuôn mặt đỏ bừng tới tận cổ, khả năng đỏ hết cả người rồi.

Lúc, xe đến khu Lục Địa, Trần Hán Thăng đỡ Khổng Tĩnh xuống xe, lúc ấy cô nàng mơ hồ không còn biết gì nữa rồi. Thân hình mềm mại dựa hết cả vào người Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng thử mấy lần xem có thể dìu cô ấy đi được không, nhưng không thể được. Cuối cùng, hắn vác hẳn cô lên.

Hành lang đến phòng cô tương đối hẹp, đã thế Trần Hán Thăng lại còn phải ôm một người, lại còn là người say nữa chứ. Dù cho Khổng Tĩnh không nặng lắm, nhưng hơi thở của cô cứ phả vào bên tai, vừa ngứa lại vừa nóng.

Tại của phòng 501, Trần Hán Thăng tìm chìa khoá trong túi của Khổng Tĩnh, khi này cô nàng ‘oẹ’ một tiếng, dù cho chưa phun ra, nhưng đã có cảm giác sắp nôn rồi.

Trần Hán Thăng có rất nhiều kinh nghiệm về vấn đề say rượu. Hắn biết hiện giờ phải đặt người say nhanh chóng nằm thẳng, để rượu đang nằm trong dạ dày lặng lẽ tiêu hoá.

Hắn nhanh chóng mở cửa, sau đó bế Khổng Tĩnh đi vào giường trong phòng ngủ. Song cánh tay của Trần Hán Thăng còn chưa được nghỉ ngơi, thì Khổng Tĩnh đột nhiên quay lại bắt đầu nôn, sau đó là một tràng ho khan, khiến cho cả phòng nồng nặc mùi rượu.

“Mẹ nó.”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào đống vừa bị nôn ra văng tung toé. Trong lòng hắn nhủ thầm, nếu không phải vì tương lai Hoả Tiễn 101 cần mở rộng, mình cùng đếch cần phải khổ sở thế này.

Nhưng không còn cách nào khác, Trần Hán Thăng chỉ có thể đi quanh nhà tìm cây chổi lau, thuận tiện nhìn xem cách bố trí của ngôi nhà thế nào.

Đây là một căn nhà rất phổ thông, gồm hai phòng, bên trong còn thoang thoảng mùi thơm, không gian tương đối phù hợp với người như Khổng Tĩnh.

Trần Hán Thăng quan sát ô đề giày ngoài cửa, thì không phát hiện ra đôi dép đi trong nhà của nam nào. Có thể đoán được rằng nơi này rất ít tiếp đón khách là con trai.

Rất có thể, mình là người đầu tiên.

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tại thời điểm, Trần Hán Thăng còn đang loay hoay trong phòng dọn vệ sinh, đột nhiên Khổng Tĩnh nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Trần Hán Thăng quay đầu nhìn lại, phát hiện cô đang mặc bộ đồ công sở dành cho nữ vào mùa đông, bởi vì bên trong là áo len không có nút cởi cộng với việc nằm trên giường bị bó sát lại, khiến cho hô hấp có chút khó khăn.

Trần Hán Thăng lắc đầu, tiến lại gần giúp đỡ.

Nội tâm Trần Hán Thăng chẳng để ý gì, với lại Khổng Tĩnh cũng chỉ là giám đốc khu Kiến Nghiệp, còn không đáng giá Trần Hán Thăng hi sinh nhan sắc của mình.

Nếu như người say rượu là Trịnh Quan Đề, hắn cảm thấy con gái dấn thân vào công việc kinh doanh, thật ra cũng không cần phải để ý quá nhiều.

Kiếm được cô gái hơn tuổi như cầm cục gạch vàng, còn gái hơn 30 như có được giang sơn*.

(* Tục ngữ Trung Quốc: Gái hơn tuổi thường biết chiều chồng hơn, con gái 30 chưa lấy chồng là những người thành công trong công việc.)

Khổng Tĩnh rất cảnh giác, dù cho say như vậy. Nhưng khi Trần Hán Thăng định cởi nút đầu tiên ra, cô ấy lập tức vươn tay ra bắt lấy tay Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng đang định từ bỏ, thế nhưng nghĩ lại. Ông mày làm việc đường đường chính chính, việc gì phải rụt rè như kẻ trộm vậy. Nên hắn dứt khoát đẩy tay Khổng Tĩnh ra, sau đó tiếp tục giúp cô cởi áo khoác ngoài.

Khổng Tĩnh giãy dụa không được, chỉ có thể trơ mắt bất đắc dĩ nhìn Trần Hán Thăng.

Song Trần Hán Thăng cũng có giới hạn, hắn cởi áo khoác ngoài ra sau đó không tiếp tục cởi nữa, mà quay lại công việc dọn vệ sinh.

Không Tĩnh lỗ rõ sự ngạc nhiên, sau đó cơn say lại kéo đến, lần nữa rơi vào trạng thái ngủ thiếp đi.

Chương 148: phụ nữ đều là cảm tính

Sau khi quét dọn xong, Trần Hán Thăng vốn dự định rửa mặt xong sẽ đi về trường, nhưng mà lúc đi giày hắn lại cảm thấy như thế thực sự quá đơn giản.

"Khổng Tĩnh uống say thành như vậy, nếu như mình đi thẳng về, nếu như sau khi cô ấy tỉnh dậy, không nhớ nổi tối qua mình đưa cô ấy về thì làm sao bây giờ? Không nhớ được mình không lợi dụng người khác lúc gặp khó khăn thì làm sao bây giờ?"

"Không được, phải cho cô ấy biết mình hi sinh thời gian ngủ đến đây mới được."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút lại lần nữa về phòng khách, mở điều hòa lên sau đấy dự định nằm trên ghế sa lông ngủ một đêm. Như vậy lúc Khổng Tĩnh tỉnh lại thì sẽ gặp được "Chính nhân quân tử" như hắn.

Có điều bình thường Trần Hán Thăng đều ngủ tương đối trễ, nếu như ở ký túc xá thì cũng hay thức đêm đánh bài, thỉnh thoảng lại cùng Kim Dương Minh đi net xuyên đêm, vì vậy sau khi tắt đèn cũng không đi ngủ nhanh như vậy.

Hắn gối đầu lên cánh tay rồi nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong đầu suy nghĩ làm sao có thể tiếp tục tiếp xúc lần nữa với Tiểu Ngư Nhi.

Trong lúc nhất thời, trong phòng khách chỉ còn có tiếng điều hòa "Vù vù" cùng với hơi lạnh phả vào người, tình cờ còn có thể nghe được ở trong phòng bếp phát ra âm thanh,

trong lỗ mũi ngửi được một luồng hương thơm ngát của nữ nhân.

Đây không phải là mùi vị của tuổi thanh xuân mà là hương vị được ấp ủ trải qua nhiều năm tháng.

“Kẽo kẹt.”

Trần Hán Thăng đột nhiên nghe tiếng cửa phòng ngủ mở ra, hắn không có tùy tiện ngẩng đầu lên, cũng không có ngồi dậy, thậm chí còn thu đôi bàn tay đang quơ quẩy lung tung lại, lúc này mới bình tĩnh nhìn sang.

Nửa đêm tỉnh rượu là chuyện rất bình thường, Khổng Tĩnh đại khái cũng là như vậy. Cô đứng chân trần trước cửa, ánh đèn từ phòng ngủ phía sau đánh tới lưu lại trên đất một bóng người.

Khổng Tĩnh đang hồi tưởng lại những chuyện trước khi uống say, cô dùng tay đỡ ở vách tường, một tay ôm trán, ngơ ngác nhìn người đàn ông đang nằm trên ghế sa lông này.

Hoặc là nói không nên dùng hình tượng nam nhân để nói đến tên này, Trần Hán Thăng năm nay 19 tuổi 8 tháng, coi nhiều nhất là một đại nam sinh(học sinh) mà thôi, chỉ là phong cách làm việc so với sinh viên đại học khác thì thành thục êm dịu hơn nhiều, với lại đêm nay còn giúp đưa mình về nhà.

Khổng Tĩnh từ từ khôi phục ý thức, cất bước đi tới phòng khách, Trần Hán Thăng vốn là đang nửa nhắm nửa mở con mắt, có điều nhìn thấy cô ấy đi tới thì hắn lập tức khép đôi mắt lại giả ngủ.

“Cô ấy có thể hay không ngồi ở sô pha bên cạnh, vuốt trán của mình rồi tự lẩm bẩm sao?”

Trần Hán Thăng trong lòng nghĩ, đến lúc đấy chính mình phải nên làm như thế nào, phối hợp một lúc, coi như là vì sự nghiệp phát triển phải hi sinh bản thân sao?

Có điều bên tai chỉ nghe hai tiếng "Tích, tích", thì ra Khổng Tĩnh cảm thấy nhiệt độ ở phòng khách có chút thấp nên tăng cao lên một chút, thậm chí còn nâng hướng gió lên không cho nó thổi trực tiếp vào người Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm thiếu phụ quả nhiên vẫn là biết lạnh.

"Đùng, đùng, đùng" .

Đây là âm thanh lòng bàn chân đi trên sàn nhà, tựa hồ đang từ từ đi xa, Trần Hán Thăng cho rằng Khổng Tĩnh rời đi, không nghĩ tới một lúc âm thanh bước đi lại truyền tới, Trần Hán Thăng cảm thấy trên người được đắp bởi một cái chăn mỏng.

Làm xong những việc này, Khổng Tĩnh mới đi trong phòng bếp lấy nước nóng, Trần Hán Thăng còn ngửi thấy hương thơm nồng nặc của trà đạo.

Tiểu Ngư Nhi 19 tuổi uống trà sữa, Trịnh Quan Thị 25 tuổi uống cà phê, Khổng Tĩnh 30 tuổi uống trà xanh, ngẫm lại cũng hợp lý.

Khổng Tĩnh uống trà giải rượu xong, lại cầm một bộ quần áo đi tới phòng tắm, Trần Hán Thăng nghe được tiếng vòi hoa sen, hắn nghĩ thầm sáng sớm ngày mai mà mình đi mua bữa sáng, đến lúc đó không phải là đưa Khổng Tĩnh cảm động đến khóc đi.

Vừa nghĩ như thế, Trần Hán Thăng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, ngay cả Khổng Tĩnh tắm xong lúc nào cũng không biết.

Sáng sớm ngày thứ hai Trần Hán Thăng thức dậy, lấy tay từ trong đũng quần* ra, lúng túng nghĩ phải sửa cái thói quen này một chút, nếu không sau này làm sao có thể ở trong nhà người khác được.

*Đũng quần: Kiểu bỏ tay trong quần ấy.

“Cũng còn tốt mình dậy sớm, có lẽ Khổng Tĩnh còn đang ngủ.”

Trần Hán Thăng vốn đang dự định đi mua bữa sáng, không nghĩ tới cửa phòng bếp đột nhiên mở ra, Khổng Tĩnh đang mặc tạp dề gia dụng, bưng một cái nồi nhỏ đi ra.

Cô nhìn thấy Trần Hán Thăng lập tức nói: “Trần tổng tỉnh chưa, tôi đi mua cho cậu một cái bàn chải đánh răng, chút nữa ăn chút cháo đi.”

“Có thể, Khổng Tĩnh cũng thực sự bình tĩnh, thật giống như tối hôm qua không phải cô ấy uống say, mà là mình uống say.”

Trần Hán Thăng trong lòng gật gù.

Đánh răng xong rồi ăn cơm, Trần Hán Thăng định lấy danh nghĩa Hỏa Tiễn 101, thu thập hết nghiệp vụ chuyển phát nhanh ở khu Giang Lăng nói ra.

“Quản lý Khổng, đây là một kế hoạch song thắng*, hiện tại tinh lực chủ yếu của Thâm Thông đều ở thị trường đại học, vì lẽ đó nếu mọi người nhận thầu cho Hỏa Tiễn 101 tới khai thác, như vậy có thể rất nhanh tăng cường lợi nhuận của nhau.”

*song thắng: cả 2 bên cùng có lợi.

Trần Hán Sinh miêu tả một kế hoạch song thắng.

Khổng Tĩnh nghe rất chăm chú, thậm chí buông đũa xuống, có điều cuối cùng vẫn là lắc đầu một cái từ chối: “Như vậy không được, nếu như cậu muốn dùng danh nghĩa của Thâm Thông, thì tôi chỉ có thể đưa toàn bộ nghiệp vụ ở đại học Kiến Nghiệp cho cậu mà thôi.”

Trần Hán Thăng bĩu môi, hiện đang không có công ty chuyển phát nhanh nào coi trọng thị trường đại học, vì lẽ đó

vào lúc này chính là thời cơ để Hỏa Tiễn 101 lớn mạnh, nếu như dùng danh nghĩa Thâm Thông thì mình làm làm gì, hai năm qua há chẳng múc công dã tràng hay sao.

“Tiên sư nó, nếu như bên này Thâm Thông thực sự không muốn hợp tác, lão tử chuyển sang hợp tác cùng Trọng Thông mới thành lập năm ngoái.”

Trần Hán Thăng âm thầm nghĩ, chuyển phát nhanh Trọng Thông mới vừa thành lập năm ngoái, nói không chừng vì nóng lòng chiếm lĩnh thị trường cùng lợi nhuận lớn, không tính toán sẽ đáp ứng đề nghị của mình.

Mặt khác, Trần Hán Thăng cảm thấy thiếu phụ này cũng không quá nể mặt mình, tối hôm qua mình đón cô ấy trở về, cũng không thừa dịp cô ấy uống say chiếm tiện nghi.

Hắn vừa ăn bữa sáng, một tay lấy điện thoại di động ra, trực tiếp đưa số điện thoại của Khổng Tĩnh chuyển vào thành “Danh sách đen” .

Chuyện làm tài xế này, lão tử sau này không làm nữa, đã cực khổ lái xe lại đây, nếu như ở trường xoa bóp khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở có lẽ không thích hơn sao?

Trần Hán Thăng im lặng không lên tiếng cơm nước xong chuẩn bị rời đi, có điều lúc ở cửa, Khổng Tĩnh nhìn Trần Hán Thăng đang cúi đầu xỏ giày, trên y phục còn dính một ít rượu.

Cô do dự một chút, cuối cùng mới lên tiếng: “Phân khu gia nhập liên minh thương mại nắm giữ quyền lợi rất lớn, nếu như tổng bộ Kiến Nghiệp thẩm tra không phải rất nghiêm ngặt, với không làm ảnh hưởng sự phát triển của xí nghiệp thì sẽ không sao.”

Trần Hán Thăng bỗng nhiên ngẩng đầu, Khổng Tĩnh đây là đang ám chỉ nếu như mình chỉ cần nói phục Chung Kiến

Thành, bên tổng bộ Kiến Nghiệp cô có thể giả giả vờ không biết.

Vấn đề bên Chung Kiến Thành cũng là đáng lo nhất, có điều Khổng Tĩnh vẫn là mở ra cái đèn xanh.

Trần Hán Thăng lập tức lộ ra một khuôn mặt tươi cười: "Cảm tạ Khổng tỷ, vậy em đi về trước, chị tối hôm qua uống say , ngày hôm nay nên nghỉ ngơi nhiều, sau đó có nhu cầu gì lập tức gọi điện thoại cho em."

Trần Hán Thăng nhân cơ hội đem "Khổng quản lý" đã biến thành "Khổng tỷ", xuống lầu lập tức chuyển số điện thoại của Khổng Tĩnh ra khỏi danh sách đen.

Người trẻ tuổi, kỳ thực khổ một chút cũng không sao.

Sau khi Khổng Tĩnh đóng cửa lại, cô đúng yên tại chỗ yên lặng một lúc.

Cô tự nhiên biết nếu như Trần Hán Thăng đi mở thêm thị trường đại học, lợi nhuận của công ty Thâm Thông nhất định sẽ tăng cường, thế nhưng nếu sức ảnh hưởng của Hỏa Tiễn 101 khuếch đại, hơn nữa chiếm dụng có thể chiếm con đường của Thâm Thông.

Nếu như cứ mặc nó tiếp tục phát triển, lại có thêm cường lực tài chính chống đỡ, sau đó rất có thể Thâm Thông từ quan hệ đại lý tiêu thụ thành hợp tác.

"Chuyện sau này nhìn lại một chút đi, trước tiên cho hắn một cái cơ hội như vậy, nhìn ở Giang Lăng có thể làm ra cái gì công trạng."

Khổng Tĩnh thở dài một hơi, tối hôm qua chính mình đột nhiên sau khi tỉnh lại, phát hiện mình trừ áo khoác bị cởi, cái khác quần áo hoàn hảo không chút tổn hại, sau khi rời khỏi đây liền nhìn thấy ở trên ghế salông mệt "Ngủ say như chết" Trần Hán Thăng.

Nàng lại nhớ tới xã giao lúc đó có chút nam nhân xem ánh mắt của chính mình, Trần Hán Thăng phẩm chất có vẻ đáng quý.

Nữ nhân mà, đều là sẽ lơ đãng bị cảm động.

Chương 149: Chỉ tồn tại một số điện thoại duy nhất trong máy nhắn tin

Khổng Tĩnh đã bật đèn xanh cho ý tưởng của Trần Hán Thăng tại khu vực Giang Lăng. Cô vừa giúp đỡ vừa quan sát tình hình. Nếu như Trần Hán Thăng đạt được thành tựu, mở rộng được tầm ảnh hưởng, vậy phải nhìn xem thái độ của tổng công ty với tình trạng này thế nào.

Hiện tại, tâm trạng của Trần Hán Thăng rất tuyệt. Dù cho khu vực Giang Lăng cũng không rộng lắm, nhưng đối với một sinh viên năm hai như mình là đủ rồi.

Tầm 10h, hắn trở về trường học. Căn cứ lập nghiệp nhìn qua cũng giống như ngày thường.

Thẩm Ấu Sở đang cúi đầu ghi chép, Lý Quyến Nam thu nhận sắp xếp lại đồ chuyển phát, thỉnh thoảng có vài sinh viên làm thêm ra vào. Bên trong còn có vài bạn cùng lớp, muốn hưởng thụ cái lạnh của điều hoà, nên tập trung lại đây chém gió.

Trần Hán Thăng bước tới vị trí của mình ngồi xuống, cười hì hì hỏi Thẩm Ấu Sở: “Gần đây công việc sao rồi?”

Thẩm Ấu Sở đưa sổ sách qua. Trần Hán Thăng mở ra, từ từ tính toán.

Quy mô căn cứ lập nghiệp không lớn lắm, nhưng lợi nhuận ăn chia tương đối phức tạp, vừa có lợi nhuận của bản thân hắn,

lợi nhuận của Chung Kiến Thành, rồi phần trăm cho các bạn tham ra làm thêm giờ nữa.

Dù Thẩm Ấu Sở không phải học chuyên ngành kế toán, song tính cách cẩn thận của cô ấy rất hợp với công việc này. Và điều quan trọng nhất là Thẩm Ấu Sở không bao giờ lừa dối Trần Hán Thăng.

"Cậu muốn ăn hoa quả không?"

Thẩm Ấu Sở lấy ra túi táo mới mua hôm qua, nhỏ giọng hỏi.

Trần Hán Thăng vô thức gật gật đầu.

Thẩm Ấu Sở gọt xong lập tức mang qua. Trần Hán Thăng vừa ăn vừa suy nghĩ những công việc cần phải làm tiếp theo.

Lúc này, đột nhiên Hồ Lâm Ngữ bước tới nói: "Trong lớp có vài việc, tôi cần bàn lại với cậu."

"Uhm, cậu nói đi."

Trần Hán Thăng đầu còn chẳng ngẩng lên, mà trả lời ngay.

"Nơi này ồn quá, chúng ta ra ngoài nói chuyện." Hồ Lâm Ngữ nói.

Trần Hán Thăng bỏ sổ sách xuống, bước tới khu vườn bên ngoài phòng 101. Mặt trời buổi sáng tương đối gắt, làm cho tâm trạng của hắn có phần nóng nảy.

"Có chuyện gì mà thần thần bí bí vậy?"

Hồ Lâm Ngữ liếc nhìn lại phòng 101: "Tối qua, Ấu Sở chờ cậu đến 11h rồi mới quay trở lại phòng ký túc."

Hôm qua, Trần Hán Thăng ngủ lại ở nhà Khổng Tĩnh, nhưng trước kia cũng nhiều lần hắn đi cả đêm mà. Bình thường, tầm 9h, Thẩm Ấu Sở đã đóng cửa về ký túc, không biết hôm qua chờ mình có chuyện gì.

“Khả năng, cô áy có chuyện muốn nói với cậu.”

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hồ Lâm Ngữ đề nghị: “Lần sau, nếu cậu không về căn cứ 101, cũng nên báo một tiếng, để cô ấy còn biết. Đừng để cô ấy ngồi một mình chờ đợi lâu như vậy.”

Trần Hán Thăng im lặng gật đầu.

“Còn một chuyện nữa.”

Hồ Lâm Ngữ tiếp tục nói: “Hôm qua có một bạn nữ sinh viên năm nhất đến tìm Ấu Sở.”

“Bạn gái năm nhất?”

Trần Hán Thăng ngay lập tức nghĩ tới La Tuyền, càu mày hỏi: “Cô ta hình dáng ra sao?”

Hồ Lâm Ngữ kể lại đại khái dáng vẻ cô bé một chút, trên cơ bản là không lệch khỏi suy đoán của hắn. Trần Hán Thăng nghĩ một chút rồi hỏi: “Các cô ấy nói chuyện gì với nhau vậy?”

“Không rõ.”

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu: “Nhưng đây là lần thứ hai cô ta tới nơi này rồi. Tóm lại, tôi nhắc nhở cậu, đừng để cô bé này lại làm cho Ấu Sở phiền lòng nữa.”

Hồ Lâm Ngữ thêm vào chữ ‘lại’, rất rõ ràng cố ấy vẫn còn canh cánh trong lòng vụ Tiểu Ngư Nhi.

“Được rồi, cám ơn.”

Trước tiên Trần Hán Thăng nói lời cảm ơn, sau đó lập tức quay trở về.

Trần Hán Thăng đứng ngoài hút xong điếu thuốc, sau đó bước lại ví trí của Lý Quyến Nam: “Tối hôm qua tao không về

ký túc xá, mày có nói chuyện này với ai không?”

Lý Quyến Nam ngạc nhiên: “Anh không về ký túc xá ngủ, cũng có phải là chuyện lạ gì đâu? Ai lại lấy chuyện này ra mà rêu rao chứ?”

Trần Hán Thăng cũng nghĩ thế, sau đó căn dặn Lý Quyến Nam một câu: “Nếu sau này tao không về phòng, mày cứ nói là tao đi quán nét rồi nhá?”

Hắn là cán bộ của trung tâm giám sát thuộc đoàn uỷ, dù cho là ai đến kiểm tra, chỉ cần biết cái tên ‘Trần Hán Thăng’ không có ở đó, lập tức sẽ được báo cáo lên trên.

Lý Quyến Nam gật đầu, rồi quay lại tiếp tục làm việc.

Trước tiên, Trần Hán Thăng cần phải thống nhất lại lý do. Dù cho hắn và Khổng Tĩnh chẳng có gì, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai người nam nữ ngủ cùng một phòng, sau đó còn cùng nhau đi ăn sáng. Cho nên cứ lấy lý do ngồi ở quán nét suốt đêm cho lành.

Giữa trưa, những sinh viên làm thêm kéo nhau đi ăn hết. Trong phòng chỉ còn lại Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở, hắn lại gần giải thích: “Tối qua mình với mấy bạn cùng phòng đi chơi nét, cậu đợi tớ muộn như vậy, là có chuyện gì muốn nói phải không?”

Thẩm Ấu Sở không nghĩ tới Trần Hán Thăng biết mình đợi muộn mới về. Cô có chút bối rối, sau đó nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng yên lặng nhìn Thẩm Ấu Sở, chờ cô ấy nói ra chuyện cần nói, còn trong lòng thì không ngừng phỏng đoán nội dung buổi trò chuyện này.

Tính cách của La Tuyền rất cố chấp, trước kia Trần Hán Thăng đã được nếm trải qua. Hắn nghĩ, trước tiên cần phải nói rõ một vài chuyện cho cô nàng biết mới được.

Nhưng hành động không thể quá mức cực đoan, nếu không rất có thể La Tuyền sẽ có ý định 'không ăn được thì đạp đổ' . Loại hành động 'lưỡng bại cầu thương' này không phải là thượng sách.

Nếu nói về vấn để tình cảm, tâm trạng Thẩm Ấu Sở lúc nào cũng có chút khẩn trương. Đôi bàn tay tự nhiên nắm chặt góc áo, cô định nói mấy lần nhưng không làm sao mở miệng ra được.

Hôm nay, Trần Hán Thăng cảm thấy kiên nhẫn của mình rất đủ. Hắn nhẹ nhàng nắm tay Ấu Sở kéo lại: "Không vội, cậu cứ từ từ nói đi, mình chậm rãi lắng nghe."

Bên ngoài vẫn còn sinh viên đi lại, làm cho Thẩm Ấu Sở xấu hổ, ý định rút tay về. Song Trần Hán Thăng nhất định không buông.

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm giác áy náy. Hôm qua tình địch của cô nàng đến tận cửa, là lúc cô ấy cần mình nhất thì mình lại không có mắt, khi đó mình còn đang ở khu Tiên Ninh.

Đêm qua, có lẽ Ấu Sở rất muốn nói chuyện với mình, cho nên mới chờ đến tận 11h. Trong khi đó mình còn đang ở nhà Khổng Tĩnh.

Trần Hán Thăng bước đến, làm cho Thẩm Ấu Sở có chút lo lắng, vội ngẩng đầu lên. Cô nàng ngạc nhiên nhìn Trần Hán Thăng đang nhẹ nhảng chỉnh lại gọn gàng mái tóc của mình.

"Mặc kệ là chuyện gì, mình đang nghe đây."

Trần Hán Thăng dịu dàng nói.

Thẩm Ấu Sở như được cổ vũ, đánh bạo nói: “Mình, mình muốn mua một cái máy nhắn tin, có được hay không?”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, vốn dĩ hắn cho rằng Thẩm Ấu Sở sẽ nói chuyện giữa cô cùng La Tuyền. Không nghĩ tới, cô chẳng đả động gì đến chuyện đó, mà chỉ nói ra ý định muốn mua một máy nhắn tin.

“Tất nhiên rồi.”

Trần Hán thăng hỏi: “Sao bỗng nhiên cậu lại muốn mua một máy nhắn tin vậy?”

Thẩm Ấu Sở im lặng giây lát, sau đó nhỏ giọng nói: “Thời điểm, cậu, cậu không có ở đây. Mình rất muốn nghe giọng nói của cậu.”

Trần Hán Thăng nghe được câu này, bỗng ngực như có vật gì đập vào, buồn bực khó chịu. Hắn có thể hiểu được, đối với Thẩm Ấu Sở, giọng nói của mình đại biểu cho cảm giác an toàn, cho nên một việc ‘cầu xin’, một việc mà trong đời cô cực hiếm khi làm. Hiện giờ cô lại dùng chỉ vì muốn mua một máy nhắn tin.

“Máy nhắn tin thì đơn giản thôi. Cậu còn chuyện gì khác không?”

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu: “Không có.”

“Thật không có?”

Trần Hán Thăng gặng hỏi, thật ra hắn rất muốn biết La Tuyền đã nói những gì.

Thẩm Ấu Sở tiếp tục lắc đầu: “Không, không có, chúng ta đi ăn cơm đi.”

…

Buổi chiều, Trần Hán Thăng lập tức mua một máy nhắn tin, sau đó thuận tiện mua chiếc sim lắp vào đấy.

Dù cái máy nhắn tin cũng không phải quý giá gì. Nhưng vật phẩm này đối với Thẩm Ấu Sở là đồ vật trong mơ. Cô nàng cẩn thận mở cái hộp ra, sau đó bỏ chiếc máy nhắn tin vào đó, nhẹ nhàng cẩn thận, rồi cẩn thận cất vào túi vải.

Trước đó, Trần Hán Thăng đã dạy cô cách sử dụng, rồi cầm điện thoại di động ra nói: "Cậu chắc hẳn nhờ rõ số điện thoải của mình phải không? Tớ đã lưu trong đó vài số điện thoại của các bạn học, còn có một vài giáo viên bộ môn cũng được lưu trong đó."

Thẩm Ấu Sở vụng về nói ra dãy số điện thoại của Trần Hán Thăng, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Những số khác có thể không lưu được không?"

Trần Hán Thăng gật đầu: "Đương nhiên rồi, nhưng nếu lưu lại thì lúc cần liên lạc sẽ dễ dàng hơn."

"Mình, mình quá ngu ngốc."

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt nói: "Chỉ cần lưu số điện thoại của cậu là được. Để khi nào mình cần có thể liên lạc với cậu một cách nhanh nhất."

Chương 150: Tìm người nào hiểu về luật pháp đây

“Ai dám nói cậu đần đây. Chẳng qua có hơi tồ tồ chút thôi, nhưng cũng có phúc của người tồ mà.”

Trong lòng hắn nhủ thầm.

Tâm ý của Thẩm Ấu Sở chẳng qua là muốn, trong thời khắc khó khăn nhất có thể liên lạc được với Trần Hán Thăng. Bởi vậy, Trần Hán Thăng chẳng có lý do gì từ chối yêu cầu này.

Nhưng hắn cũng biết, chiếc sim điện thoại này sẽ tạo cho hắn rất nhiều ràng buộc.

“Thật là nhớ quãng thời gian trước kia không có điện thoại.”

Trần Hán Thăng liếc nhìn về phía Thẩm Ấu Sở. Cô ấy đang loay hoay không biết nên để chiếc máy nhắn tin ở đâu, để trong túi thì sợ bị ép hỏng mất, bỏ trong túi áo thì sợ bị mất. Cô còn nhìn về phía Trần Hán Thăng, với hi vọng nhận được lời tư vấn hợp lý.

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Để ở đâu cũng được mà, mất thì mua cái mới.”

Làm sao Thẩm Ấu Sở có thể làm vậy được. Cuối cùng, cô lại lấy chiếc hộp đựng ra, bỏ chiếc máy nhắn tin gọn gàng vào đấy, lúc này mới yên tâm được.

Trần Hán Thăng đưa tay qua, nhéo khuôn mặt trắng nõn của Thẩm Ấu Sở: “Ưng ý chứ, sau này tha hồ mà kiểm soát.”

Thẩm Ấu Sở còn chưa rõ lắm ‘kiểm soát’ cái gì, ánh mắt lộ ra sự mơ hồ, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Đừng xoa nữa, đau…”

Lúc này Trần Hán Thăng mới thoả mãn mà buông tay ra. Hắn nhìn đồng hồ rồi nói: “Đêm nay chúng mình đi chơi đi. Chút nữa tại trung tâm đại học có chiếu phim.”

Thẩm Ấu Sở nghe được những lời này lập tức cảm giác xấu hổ ùa về. Thời điểm này năm ngoài, mối quan hệ giữa mình cùng Hán Thăng tiến triển hơn rất nhiều sau buổi xem phim chung đó.

Hiển nhiên Trần Hán Thăng cũng nghĩ tới chuyện này. Hắn quay qua nhìn Thẩm Ấu Sở nói: “Mình muốn cắn cậu một cái.”

Thẩm Ấu Sở xấu hổ xoay người lại.

Trần Hán Thăng tiến tới, còn Thẩm Ấu Sở thẹn thùng né qua né lại. Một lúc sau, Trần Hán Thăng có vẻ nổi nóng: “Không được nhúc nhích.”

Thẩm Ấu Sở giật mình, không dám động đậy, rồi vội vàng nhắm mắt lẳng lặng chờ đợi.

Cô cứ tưởng sẽ có một nụ hôn, nên vô cùng khẩn trương, đôi lông mi dài không ngừng hấp háy.

Cô không ngờ tới, trên má đột nhiên có cảm giác đau đau. Quả nhiên Trần Hán Thăng cắn thật, thậm chí còn tăng thêm một chút lực.

“Thoải mái, nhìn như vậy mà cũng có ý tưởng đòi mua máy nhắn tin. Thói quen tốt thì không học, thế mà học đòi chuyện kiểm soát này.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong lòng: “Quan trọng mình còn chưa bị ai kiểm soát bao giờ.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thẩm Ấu Sở nào biết Trần Hán Thăng sao lại muốn cắn mình. Cô cũng chẳng dám hỏi, tủi thân chỉ còn cách dùng mu bàn tay xoa xoa nước bọt còn dính lại trên má.

“Thu dọn chút rồi chúng mình đi xem phim.”

Trần Hán Thăng thoải mái nói.

“Còn chưa đến giờ đóng cửa mà.”

Thẩm Ấu Sở chỉ chỉ vào phòng 101.

“Không cần đóng cửa.”

Trần Hán Thăng gọi Lý Quyến Nam cùng Nhiếp Tiểu Vũ tới, giao lại mọi việc để họ trông nhà. Sau đó hắn kéo Thẩm Ấu Sở hướng trung tâm đại học bước đi.

Nhưng vừa ra tới cửa, Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng thoát ra khỏi bàn tay Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng không muốn gượng ép. Thật ra hắn cũng không muốn công khai dắt tay đi giữa sân trường, miễn cho việc này truyền ra ngoài lại mất công giải thích. Hắn hi vọng mọi người nhìn nhận mình một người đàn ông độc thân vui vẻ.

Người tổ chức buổi xem phim này là một sinh viên năm ba, cũng là thành viên của hội học sinh. Thời điểm hắn tham gia cuộc họp của đoàn uỷ đã gặp qua người này.

“Học trưởng, có còn chỗ trống nào hay không? Em muốn cùng bạn đến xem phim.”

Trần Hán Thăng cười hì hì chào hỏi.

Người tổ chức đưa tới hai tờ vé, và có ý định không lấy tiền. Nhưng trước khi vào xem phim, Trần Hán Thăng đã kín

đáo đưa cho anh ta tiền vé.

Có một sinh viên đại học năm nhất còn chưa biết Trần Hán Thăng, nên có chút tò mò hỏi: "Đội trưởng, đây là ai mà có vẻ tai to mặt lớn vậy?"

"Trần Hán Thăng, chính là người được lên phát biểu trong buổi chào đón tân sinh đấy."

"Vãi, thì ra là anh ấy, thảo nào nhìn oách như vậy."

Người tổ chức cười cười, đi đường lôi kéo thế đã là gì. Trước đó mấy ngày, cậu ta đuổi một loạt mười mấy người của bộ đối ngoại kia mới hoành tá tràng kìa.

Đêm nay chiếu một bộ phim do Tom Cruise đóng có tên là 'Một mình trên đảo hoang" dựa theo câu truyện 'Robinson trên đảo hoảng' mà trong sách ngữ văn đã từng xuất hiện qua.

Thẩm Ấu Sở rất thích xem phim, từ lúc bắt đầu cô đã tập trung vào màn hình, còn Trần Hán Thăng ngồi bên cạnh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô. Nhưng cô chỉ nhìn thoáng qua cũng không hề có ý giãy dụa.

Trong long Trần Hán Thăng cười thầm, lần này hắn thật sự thoả mãn.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng lướt qua lớp học một chút. Đến tầm khoảng 11h, hắn đem theo hai chai rượu đi tìm Chung Kiến Thành.

Chung Kiến Thành cười nói: "Có phải cậu có ý đồ ăn chực nên mới chọn giờ này đi tới, có phải không?"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng dơ hai bình rượu lên nói: "Tôi có phải đến đây tay không đâu."

Lúc ăn cơm, một lần nữa Trần Hán Thăng nhắc lại việc muốn làm ở khu Giang Lăng, sau đó chốt lại một câu: "Mặc dù chị Tĩnh nói đồng ý, nhưng cũng không có ý phản đối."

Chung Kiến Thành liếc mắt nhìn qua: "Mới quen nhau được bao lâu, mà gọi người ta là chị Tĩnh ngọt sớt đi thế!"

"Ông đừng nói những lời vô dụng này nữa."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, chính bản thân hắn đã hi sinh nhan nhắc của mình, làm gì có việc nào không thành công được chứ. Hắn tập trung nói: "Thế ý ngài thế nào? Có được hay không để tôi còn tính."

"Mịa, đây là thái độ của người đi xin xỏ đấy à?"

Chung Kiến Thành trầm ngâm, cuối cùng đưa ra câu trả lời: "Nếu như quản lý Khổng lựa chọn trung lập, tôi khẳng định không ngăn cản cơ hội kiếm tiền của các cậu. Uống xong bữa này, cậu chính là tổng đại lý khu vực Giang Lăng."

"Nhưng."

Chung Kiến Thành giơ chén lên nói: "Cậu bước ra khỏi cửa này, tôi sẽ không thừa nhận câu nói vừa rồi, sau này phát triển ra sao là chính do bản thân cậu."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, còn mẹ nó, lão lưu manh này cũng thật là cẩn thận. Hắn chỉ còn cách gật gật đầu nói: "Tôi biết rồi."

Chuyện của Khổng Tĩnh cùng Chung Kiến Thành thuộc vào phạm vi lãnh đạo. Sinh viên làm thêm thuộc về cơ sở, cái này mới là điều quan trọng nhất quyết định đến sự phát triển sau này của Hoả Tiễn 101.

Trần Hán Thăng gọi đến những người đội trưởng của mấy đội sinh viên làm thêm đến, nói ra công việc cùng kế hoạch mở rộng của mình ra toàn khu Giang Lăng.

Những người này nghe xong đều tỏ ra vui vẻ. Hiện tại, Trần Hán Thăng quản lý 4 trường đại học cùng nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ . Giống như Nhiếp Tiểu Vũ hay là loại người như Thượng Băng, chỉ cần mọi người cố găng thêm một chút là một tháng có thể kiếm về 3000 tệ.

Tại thời điểm hiện tại, một tháng sinh viên ăn tiêu trong khoảng 400 đến 500 tệ. Người như Nhiếp Tiểu Vũ được coi như kẻ có tiền rồi, so với rất nhiều sinh viên mới ra trường có thu nhập còn cao hơn. Thượng Băng còn mua cho bản thân mình một chiếc Laptop nữa.

Mà bây giờ, Trần Hán Thăng thông báo muốn mở rộng việc làm, điều này có thể suy ra thu nhập có thể tăng lên nữa.

“Theo tính toán của tôi là gom công việc ở Tài Viện- Đông Đại- Đại học Công Trình- Viện Y học vào một mối.”

Trần Hán Thăng nhìn Lưu Bằng Phi nói: “Bằng Phi, lần này tôi có ý định để Học Viện Khoa Học Kỹ Thuật Giang Lăng của anh làm trung tâm, sau đó dần thâu tóm những trường bên cạnh là Đại Học Truyền Thông, học viện Hiểu Trang, học viện

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả. Hằng Hải, cuối cùng hình thành nên nhóm đại học Khoa Viện- Truyền Thông-Hiểu Trang-Hằng Hải.”

Lưu Bằng Phi là người đại diện tại Học viện Khoa Học Kỹ Thuật Giang Lăng. Sau này, khi hắn nhận công việc ở Tần Thế Kỷ nên có chiêu mộ tên này về làm việc cho mình.

“Có thể, anh Trần.”

Thật ra Lưu Bằng Phi lớn tuổi hơn Trần Hán Thăng, nhưng vẫn phấn khởi nói: “Sau này, nhóm khu vực này tạo thành, tôi cũng sẽ mua cho mình một chiếc xe giá rẻ để phát triển khu vực này.”

Mặc dù chiếc santana của Trần Hán Thăng đã rất cũ rồi, nhưng hoành tráng hơn chiếc điện thoại rất nhiều. Khi nào Lưu Bằng Phi rãnh rỗi là qua nhìn cho đỡ nghiện.

Lúc này Trần Hán Thăng bỏ chìa khoá ra, để tên này xuống sờ sờ vô lăng cho đỡ thèm.

"Đầu tiên anh cần phải kiếm cho mình cái bằng lái xe cái đã."

Trong suy nghĩ của Trần Hán Thăng không muốn để Lưu Bằng Phi làm người phụ trách khu vực kia.

"Khu vực Tài Viện- Đông Đại- Công Trình- Viện Y Học, điều quan trọng không phải là trường học, mà là người phụ trách nơi này."

Trần Hán Thăng nghiêm giọng nói: "Trong Tài Viện, tôi là cán bộ đoàn uỷ, quản lý trong hội học sinh,… chỗ nào cũng nắm giữ chút chức vụ, đây mới là nhân tố giúp Hoả Tiễn 101 phát triển. Cho nên người phụ trách từng khu vực phải thoả mãn vài điều sau."

"Ngoài việc làm tốt những công việc hàng ngày, tốt nhất là lãnh đạo hội học sinh, trong trường học phải có tiếng nói, nếu như điều kiện gia đình khó khăn thì càng tuyệt vời hơn."

Trần Hán Thăng nhìn Lưu Bằng Phi: "Cậu biết người như vậy sao?"

Lưu Bằng Phi nghĩ nghĩ: "Có biết. Trước kia từng là phó chủ tịch hội học sinh, nhưng năm nay là sinh viên năm 4 nên rút lui. Mẹ bị bệnh, mọi việc đều dồn vào cô ấy…"

Trần Hán Thăng giờ tay ngăn lại: "Người ứng tuyển này tôi phải đích thân gặp. Anh trước tiên hẹn người ta xem ý người ta thế nào."

Lưu Bằng Phi gật đầu đồng ý.

Sau khi cuộc họp kết thích, Lý Quyến Nam lại gần có ý nhắc nhở: “Trần ca, em cảm thấy mình cần tìm một sinh viên hiểu rõ về pháp luật. Trước đây mấy ngày, có hai người tham ra làm thêm bởi vì ít chuyện mà cãi nhau, suýt chút nữa xảy ra vấn đề xô xát.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng ‘ừ’ một tiếng. Hắn sao có thể không nghĩ đến, theo quy mô công việc ngày càng lớn, có một vài lợi ích nói mồm là không thể giải quyết được, nhất định cần phải sớm đưa ra luật lệ ước thúc.

“Thế nhưng hiện giờ, mình phải tìm người hiểu biết pháp luật ở nơi nào đây?”

Chương 151: Chính mình làm anh hùng

Trong vài ngày tiếp theo, Trần Hán Thăng chia thành 2 phần tiến hành đồng thời, một bên để Lưu Bằng Phi tiếp xúc năm 4 học tỷ ở học viện khoa học kỹ thuật, còn bản thân hắn thì tìm người am hiểu pháp luật.

Bắt đầu hắn trước tiên tìm kiếm người xung quanh mình, Tài Viện cũng có pháp luật chuyên nghiệp, Trần Hán Thăng sử dụng viện hội học sinh quan hệ tìm tới mấy cái pháp luật hệ bạn học.

Trần Hán Thăng cũng không keo kiệt, cố ý lôi kéo bọn họ đi thương phẩm Nghĩa Ô ăn chút ăn khuya, thuận tiện đưa yêu cầu của chính mình nói ra, mong bọn họ lấy ra một văn bản hướng dẫn pháp lý cho Hỏa Tiễn 101.

"Đương nhiên, tôi cũng sẽ không để cho mọi người uổng phí thời gian, một khi nhận được bản chuẩn tôi nhất định sẽ trả thù lao."

Trần Hán Thăng bưng chén rượu lên nói.

Sau ba ngày, mấy học sinh hệ pháp luật từng người đưa văn kiện tới.

Trần Hán Thăng tùy ý lật vài tờ, cười ha ha nói: "Ban ngày không có quá nhiều thời gian, buổi tối tôi nghiêm túc xem lại."

Có điều khi những học sinh của hệ luật pháp kia vừa rời đi, Trần Hán Thăng trực tiếp vứt hết văn kiện trong giỏ rác.

“Tiên sư nó, lừa gạt bố mày, nếu như đưa những văn kiện này làm pháp vụ chỉ đạo, tiền lão tử kiếm được bù sao nổi.”

Trần Hán Thăng cho rằng là chức vụ của bản thân còn chưa đủ, những người ở hệ pháp luật cũng coi là chuyện không to tát gì, lần thứ hai hắn nhờ chủ tịch hội học sinh Trần Thiêm Dụ hỗ trợ tìm kiếm, nhưng kết quả lại còn không bằng chính Trần Hán Thăng tìm.

“Cậu làm chủ tịch kêu gọi cũng không tốt nhỉ, là người là quỷ đều lừa gạt.”

Trần Hán Thăng bĩu môi nói rằng: “Toàn bộ đều download văn kiện từ thư viện mà in ra, không dùng chút đầu óc nào để suy nghĩ.”

Trần Thiêm Dụ hai tay mở ra: “Sinh viên đại học hầu hết là như vậy, nếu người khác giao cho cậu làm một ít ở bên quản lý nội dung công cộng, tôi chắc chắn cậu cũng là copy parse.”

“Đáng tiếc nhà xưởng của gia đình tớ không có cố vấn pháp luật, không phải như thế có thể giúp cậu hỏi một chút.”

Thương Nghiên Nghiên cũng ở 101, có chút tiếc hận nói.

Nói tới nhà của Thương Nghiên Nghiên chính là xưởng may y phục, Trần Hán Thăng còn nhắc nhở một câu: “Tháng 5 năm nay chuẩn bị thành lập một cái giao hàng online trên web được gọi là taobao, trong tương lai từ sự áp lực kinh tế thị trường, nói không quá hai năm, nếu như xưởng may nhà cậu không muốn đóng cửa sớm thì nên cải cách đi.”

“Đóng cửa thì đóng cửa chứ sao.”

Thương Nghiên Nghiên biểu hiện một mặt coi như không có gì, thậm chí lặng lẽ nhìn Trần Hán Thăng vung cái mị nhãn: “Nếu như đóng cửa sau này tôi sẽ tìm một ông chủ có tiền, làm tình nhân của lão là được rồi.”

“Ai ai ai, đừng đùa.”

Trần Thiêm Dụ vội vã đánh phản bác: “Làm tình nhân cho người có tiền, thì làm vợ người có tiền có phải hơn không.”

“Làm vợ thực sự rất mệt mỏi, lại còn phải phụng dưỡng lão nhân(bố mẹ), lại phải giáo dục đứa nhỏ, còn phải đề phòng tiểu Tam, không chừng còn muốn ly hôn.”

Thương Nghiên Nghiên lắc đầu một cái nói: “Làm tình nhân căn bản không lo lắng những vấn đề này, có cơ hội tôi sẽ tìm rồi nuôi một đứa bé, đời này như vậy là đủ.”

Trần Thiêm Dụ nhìn về phía Trần Hán Thăng: “Cậu làm lớp trưởng kiểu gì thế, bạn học có loại tư tưởng sai lầm này cũng không biết khuyên một câu.”

Trần Hán Thăng cười cợt: “Hai người bớt khoác lác đi, trước tiên giải quyết chuyện của tôi có được không?”

Trần Thiêm Dụ không có cách nào: “Có thể đi nơi có luật sư chuyên nghiệp không, tuy là bọn họ thu phí cao, nhưng lại rất chuyên nghiệp.”

Thương Nghiên Nghiên ngược lại ý kiến: “Luật chuyên nghiệp là chuyên nghiệp, thế nhưng quá cứng nhắc, vấn đề của Trần Hán Thăng thế này, trừ phi là người trong nhà hỗ trợ, bằng không không ai sẽ tận tâm.”

“Người trong nhà đương nhiên được.”

Trần Thiêm Dụ liền hỏi: “Hán Thăng, trong nhà của cậu có người là học pháp luật sao?”

“Người trong nhà …… “

Trần Hán Thăng đột nhiên né qua một cái cười tươi như hoa, nói thầm trong lòng một câu: “Có thể, có đi.” (còn ai trồng khoai đất này nữa)

.....

Buổi trưa vốn là muốn ăn cơm ở trường học, có điều Lưu Bằng Phi gọi điện thoại tới nói học tỷ năm 4 kia lại muốn gặp.

Trần Hán Thăng dự định mời bọn họ ăn bữa cơm, hai trường cách nhau không tính là xa, hắn lái xe đến trước cửa đại học khoa học kỹ thuật Kim Lăng thì Lưu Bằng Phi cùng với một nữ sinh viên đại học đi tới.

"Thu An Bình, cô ấy là cựu phó chủ tịch hội học sinh hệ của tôi."

Lưu Bằng Phi giới thiệu.

Bên ngoài thời tiết quá nóng, Trần Hán Thăng phất tay một cái bảo bọn họ lên xe hẳng nói.

Trần Hán Thăng ở trong kính chiếu hậu đánh giá Thu An Bình một chút, ngũ quan trung thượng, mang cái kính mắt, không nhiều lời, có chút cảm giác khó gần.

Từ ấn tượng đầu tiên mà nói, Thu An Bình không thế nào phù hợp với nhu cầu Trần Hán Thăng, làm tiêu thụ mà quá cao lãnh là không được.

Có điều sau khi tiếp xúc, Trần Hán Thăng phát hiện cô nàng nói chuyện khá là trầm ổn, nhìn vấn đề ăn nói cùng năng lực cũng tính là khá mạnh, dù sao cũng từng làm qua phó chủ tịch hội học sinh với còn có Lưu Bằng Phi ở bên cạnh giúp đỡ.

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng: "Tiểu tử Lưu Bằng Phi hình như có gì đó sai sai, mình mới là ông chủ của cậu ta, nếu không thì cậu ta lại có người khác nữa ư?"

"Trần ca."

Thời điểm ăn được một nửa, Lưu Bằng Phi đột nhiên nói: "Thu học tỷ vốn là học kỳ này là có thể đi thực tập, có điều mẹ cô ấy lại bị nhiễm trùng đường tiết niệu, vì thế Thu học tỷ ở

gần trường học thuê một cái phòng nhỏ, tiện thể chăm sóc mẹ, với cũng không có công việc thực tập nào thỏa mãn nhu cầu này.

Trần Hán Thăng đốt thuốc, đây là Thu An Bình đồng ý làm công việc này.

Nghe thì đúng là rất hiếu thuận, Trần Hán Thăng an ủi: "Yên tâm, nếu như khoa học kỹ thuật học viện - Truyền Môi - Hiểu Trang - Hàng Hải như vậy chuyển phát nhanh thị trường thật sự bắt tay vào làm, khẳng định so với tiền lương thực tập chắc chắn cao hơn, hơn nữa thời gian thì khá là tự do."

Cơm nước xong, Thu An Bình lấy thức ăn còn dư đóng gói mang về, Trần Hán Thăng cũng làm thêm một lần người tốt, đưa cô ấy về nhà.

"Cậu có muốn hay không đi đi đến nhà của Thu học tỷ nhìn qua, ở ngay gần."

Lưu Bằng Phi đề nghị.

Trần Hán Thăng cũng không chuyện gì, gật gù đáp ứng.

Thu An Bình thuê nơi ở là một chỗ nhà trệt, địa thế hơi thấp nên khá là ẩm ướt, đặc biệt là trải qua nắng hè, trong phòng có một cảm giác oi bức, ở góc tường chất đầy thuốc Đông y, còn mẹ cô ấy đang đắp chăn che kín nằm ở trên giường.

Trần Hán Thăng quay một vòng, nghĩ thầm "Gia đình nghèo khó, ở trong trường học có nhất định sức kêu gọi, tính cách cũng tính thận trọng", những điều kiện này cơ bản thỏa mãn.

"Đúng là có thể để cho Thu An Bình thử xem, hơn nữa nhìn qua Lưu Bằng Phi hình như cũng yêu thích cô ấy, hai người tính cách khá là bổ sung cho nhau."

Trần Hán Thăng trong lòng đang phân tích, Lưu Bằng Phi đột nhiên nói: "Trần ca, tôi nghĩ nên nhờ cậu một chuyện."

"Nói một chút coi."

Trần Hán Thăng không tỏ rõ ý kiến nói.

"Có thể hay không chi tiền lương tháng sau cho tôi trước, tiền chạy thận của mẹ học tỷ Thu hiện tại còn chưa trả được, tôi muốn dùng số tiền này để đổi."

Thu An Bình có chút giật mình, có điều nếu nói ra cũng không ngăn được.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút hỏi: "Mẹ chị tháng này chạy thận còn thiếu bao nhiêu tiền thuốc?"

Thu An Bình nói rằng: "Đại khái còn thiếu 2000 tệ."

"Bằng Phi, tháng trước anh được bao nhiêu tiền?"

"Tầm 1500 tệ. "

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: "Vậy còn thiếu kha khá, số tiền còn lại hai người định làm thế nào?"

Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình đều không nói lời nào.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng cũng không có đáp ứng: "Loại kiêm chức bán lẻ này bình thường không có tiền dự phòng, nếu để hao hụt chút này, sau này tôi không có cách nào vận chuyển hàng được."

Lưu Bằng Phi sắc mặt có chút lờ mờ, thế nhưng cũng không hề nói gì, cậu ta đi theo Trần Hán Thăng rời đi, cảm giác chưa đưa mình về trường học, liền hỏi: "Trần ca, chúng ta đi nơi nào?"

Trần Hán Thăng không lên tiếng, ở cửa trước cửa tín dụng xã trấn Đông Sơn thi ngừng lại, từ bên trong lấy 2000 tệ đưa

cho Lưu Bằng Phi: “Chuyện kia tôi đồng ý, Thu An Bình phòng chừng chỉ có thể cảm tạ tôi.”

“Lão tử không thiếu loại nhân tình này, cậu cầm tiền đi, chính mình làm anh hùng!”

Chương 152: Đừng gọi là chị, mà hãy gọi là mẹ

“Trần ca…”

Lưu Bằng Phi cầm chặt 2000 tệ trong tay, tâm trạng chuyển tử đáy vực lên tận đỉnh núi, biến đổi loạn xì ngầu hết cả lên, không biết diễn tả thế nào.

Trần Hán Thăng vỗ vỗ bờ vai anh ta nói: “Cậu không cần có ý định lấy thân báo đáp. Bởi số lượng cô gái muốn gả cho tôi phải xếp hàng từ Giang Lăng tới tận Tiên Ninh mới đủ.”

Hắn đang định bốc phét để lấy thêm một chút tỉnh cảm nữa, nhưng không ngờ chiếu Santana đã cũ này công chịu phối hợp, máy điều hoà vang lên hai tiếng ‘kẽo kẹt’ rồi đột nhiên không hoạt động nữa.

Thời điểm tháng 9 ở Kiến Nghiệp là thời điểm nóng nực nhất. Nên trong xe không có điều hoà lập tức dâng lên một luồng khí nóng, khiến cho việc hô hấp Trần Hán Thăng cũng cảm thấy khó khăn.

Trần Hán Thăng mất hết kiên nhẫn nói: “Thôi anh đi làm anh hùng của anh đi. Tôi cũng phải về ngồi trong điều hoà đây.”

Lưu Bằng Phi cầm tiền, đang định rời đi giữa trời nắng chang chang. Thì Trần Hán Thăng ló đầu ra cửa sổ xe nói theo: “Bằng Phi, về sau công việc vất vả ở nơi này giao cho bọn anh đấy.”

“Trần ca, cậu yên tâm đi. Tôi dù có phải dùng hết sức lực của mình, cũng nhất định giúp Hoả Tiễn 101 chiếm lĩnh thị

trường khu vực này.”

Lưu Bằng Phi nắm chặt tay lớn tiếng nói.

“Thằng nhóc này.”

Trần Hán Thăng cười cười, sau đó cũng không đóng cửa sổ lại, mặc kệ từng cơn gió nóng bỏng thổi vào mà bon bon tiến tới Học Viện Khoa Học Kĩ Thuật Giang Lăng.

Lưu Bằng Phi trở về ngôi nhà nơi Thu An Bình thuê, cầm 2000 tệ đưa tới: “Đây là số tiền dùng cho Dì lọc máu.”

Thu An Bình ngạc nhiên, chưa cầm tiền ngay mà lên tiếng hỏi: “Cậu tìm số tiền này ở đâu vậy?”

“Mình… .”

Lưu Bằng Phi vẫn còn lăn tăn. Trần Hán Thăng đã trao cơ hội trở thành ‘anh hùng’ cho mình, nếu như mình ăn ngay nói thật, nói không chừng Thu An Bình sẽ chỉ nhớ ơn mỗi mình Trần Hán Thăng thì sao.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nhưng, cậu ta nhìn vào ánh mắt quen thuộc của Thu An Bình, thì Lưu Bằng Phi vẫn quyết định nói ra sự thật.

“Tiền là Trần Hán Thăng cho. Vừa rồi hắn lấy từ ngân hàng ra, với ý định đưa cho mình mang tới để lấy điểm từ phía cậu.”

Thu An Bình không nói. Bên trong căn phòng nóng bức khó chịu, khiến cho áo hai người bị mồ hôi thấm ướt một phần khá lớn.

“Vì sao cậu lại không làm như vậy?”

Thu An Bình hoi.

Lưu Bằng Phi lau mồ hôi dính trên mặt, đảo mặt nhìn qua ánh mắt trời nóng bóng ngoài đường, nhỏ giọng nói: "Mình không muốn lừa dối cậu."

Anh ta liếc mắt nhìn qua mẹ Thu An Bình: "Cậu yên tâm, người vay số tiền này là tớ, không liên quan gì đến cậu. Cậu an tâm săn sóc dì cho tốt, bên này đã có mình lo…"

"Bằng Phi."

Đột nhiên Thu An Bình ngắt lời nói: "Lần trước cậu tỏ tình với tớ, có biết tại sao tớ lại không đồng ý không?"

"Biết."

Lưu Bằng Phi gật đầu: "Cậu nói mình không chín chắn, không có năng lực lại bất cần đời, không có trách nhiệm thì tương lai sao có thể chăm sóc được một cô gái chứ."

"Hôm nay không biết cậu suy nghĩ gì, không phải bởi vì 2000 tệ, mà bởi vì cậu còn chưa được vào vườn trái cây nhà người ta, mà nghĩ rằng có thể thu hoạch khi mùa đến."

Thu An Bình cầm lấy tiền: "Số tiền này coi như mình mượn, xin cậu nhắn dùm với Trần Hán Thăng, tôi đồng ý làm người đại diện của Hoả Tiễn 101, cũng nhất định hoàn thành tất cả yêu cầu của cậu ta."

"Chúng ta có thể cùng nhau trả số tiền này, có được không?" Lưu Bằng Phi hỏi.

Thu An Bình nhẹ nhàng lắc đầu: "Tôi không muốn ảnh hưởng đến cậu."

"Không có gì gọi là ảnh hưởng ở đây hết."

Đột nhiên, Lưu Bằng Phi nắm lấy tay Thu An Bình nói: "Tớ muốn giúp cậu gánh chịu một phần cực khổ trong cuộc sống này."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thu An Bình nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lưu Bằng Phi, thì xoay mặt đi, vội vàng lau nước mắt, và cũng không rụt tay lại.

Lưu Bằng Phi hiểu điều này có ý nghĩa gì, bỗng trong lòng cậu dâng lên cảm giác vui mừng khó tả.

Có thể nói, Thu An Bình không phải là một cô gái xinh đẹp. Cô kém rất xa 2 cô gái đã từng chờ đợi Trần Hán Thăng ở nhà máy Tân Thể Kỷ thời điểm cách ly, ngay cả cô MC ở Tài Viện mà hay ra vào phòng 101 cũng không thể bằng.

Thế nhưng có là gì?

Chỉ cần mình thích là được.

…

Trần Hán Thăng còn không biết kịch bản mình nghĩ trong đầu đã biến đổi từ hài kịch qua một loại kịch bản luân thường đạo lý. Trên đường đi, hắn còn đang do dự có nên mua một chiếc xe mới hay không.

Chiếc xe Santana của Chung Kiến Thành này giờ sửa chữa lại cũng tốn rất nhiều. Hiện tại, trên người Trần Hán Thăng cũng đủ tiền mua cho mình một chiếc xe phổ thông.

Thời điểm Hoả Tiễn 101 mới thành lập căn bản không kiếm được mấy, thậm chí bởi vì lý do tuyền truyền cùng chạy quan hệ đã tiêu tốn không ít, cũng may thành qua thu được cũng cực kỳ đáng giá.

Cuối cùng 101 cũng đứng vững trong trường học. Năm ngoái, tháng trước kỳ nghỉ đông, công việc chuyển phát nhanh đã đạt được một bước nhảy vọt. Lần đầu tiên Trần Hán Thăng thu được 10 nghìn tiền hoa hồng.

Chẳng qua, từ trước đến nay, hắn dùng tiền cực kỳ hào phóng, nơi này một chút, nơi kia một chút, nên rất nhanh chẳng còn lại bao nhiêu.

Rất may, thời điểm cuối năm 2003 tiền trong túi hắn bắt đầu tăng trưởng chóng mặt, đó là thời điểm bệnh dịch đường hô hấp bùng phát, bao phủ toàn bộ khu Trường Giang. Dưới sự thúc đẩy của Trần Hán Thăng, Hoả Tiễn 101 đứng ra nhận công việc chuyển phát của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

Lúc ấy, ai cũng nghĩ rằng Trần Hán Thăng dùng tính mạng để đổi lấy công việc. Nhưng không ngờ, cho đến nay, nhà máy cứ đều đều giúp hắn nhận vào 30 nghìn tiền công chuyển phát. Trừ đi tất cả các phí tổn, thì hắn thu vào trong tay cả 10 nghìn tệ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Bốn trường đại học, một thị trường với mấy chục nghìn người, cộng thêm thu nhập ổn định từ nhà máy điện tử, đến tháng 9 năm 2003 tài sản của hắn đã đạt tới con số 80 nghìn tệ.

Số tiền này muốn mua xe còn kém chút, xem ra phải tới mùa đông mới làm được. Nhất là hiện tại, hắn còn muốn mở rộng thị trường mới.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ, cần phải nhanh chóng đưa pháp luật tạo thành một khung sơ bộ. Thương Nghiên Nghiên nói rất chuẩn, loại chuyện này cần phải có ‘người trong nhà’ mới có thể giúp bản thân mình suy nghĩ toàn vẹn nhất.

Người trong nhà, hiểu pháp luật, mà còn có thể toàn tâm toàn ý giúp mình…

Hắn nghĩ đến những điều này, bỗng hình bóng Tiểu Ngư Nhi lập tức hiện ra trong đầu Trần Hán Thăng.

“Nếu hiện tại mình liên lạc với cô ấy, nhất định sẽ bị bơ đi, cần phải nghĩ biện pháp mới được.”

Trần Hán Thăng nghĩ ngợi, sau một lúc vội lấy điện thoại ra, gọi cho phụ đạo viên Quách Trung Vân: “Thầy Quách, Giai Tuệ đã nghỉ hè chưa ạ. Em muốn đưa em ấy ra ngoài giải trí chút có được không ạ?”

“Còn chưa được nghỉ đâu.”

Lão Quách cười nói vào trong điện thoại: “Cậu không nhớ món quà cậu tặng đợt vừa rồi à?”

Trần Hán Thăng mặt không đỏ, tim không đập nhanh, đã thế còn tỏ vẻ khuyên bảo nói: “Học tập cần phải đi đôi với nghỉ ngơi. Chủ nhật này em muốn đưa Giai Tuệ đi chơi, tiêu Tiêu cũng rất nhớ Giai Tuệ.”

Quách Trung Vân còn chưa biết Tiêu Dung Ngư đã chuyển đến khu Tiên Ninh. Lão có ấn tượng rất tốt với Tiêu Ngư Nhi, cho nên đồng ý ngay: “Vậy hôm đó cậu đến đón con bé đi, tôi cũng được một ngày nghỉ ngơi.”

Đây là biện pháp của Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư cũng rất thích cô bé mũm mĩm này. Nếu mình đơn độc muốn gặp mặt, có lẽ cô ấy sẽ không đồng ý, nhưng đổi thành có Quách Giai Tuệ biết đâu có thể thành công.

Sau khi Trần Hán Thăng đón tiểu Giai Tuệ, vẫn lặp đi lặp lại câu nói đã huấn luyện nhiều lần: “Biết sau khi gọi điện thoại sẽ nói cái gì chứ?”

Tiêu mập mạp Quách Giai Tuệ vừa ăn ly kem tươi vừa nhàn nhã trả lời: “Biết, em sẽ nói em nhớ chị ấy, muốn được gặp chị ấy.”

“Nếu như chị em không đồng ý thì sao?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Vậy em sẽ khóc ngay lập tức.”

“Em khóc cho anh xem sao nào.”

Trần Hán Thăng còn chưa yên tâm, muốn xác nhận rõ ràng thêm lần nữa.

Quách Giai Tuệ diễn cảnh khóc rất đạt, lại còn vừa ăn vừa khóc, nên âm thanh phát ra có phần nghẹn ngào: “Chị, em nhớ người lắm…”

“Ok, hôm nào anh sẽ góp ý cha em nên để em học ngành điện ảnh. Em vào đó muốn diễn thế nào là có thể diễn thế đó.”

Trần Hán Thăng tìm tới cột điện thoại công cộng gọi tới cho Tiêu Dung Ngư, bởi số điện thoại của hắn còn đang bị chặn.

QQ tuy không bị xoá, nhưng cô nàng chắc chắn chẳng thèm ngó tới.

“Chị, em là Giai Tuệ đây.”

“A, Giai Tuệ à? Em vẫn còn nhớ đến chị sao?”

Tiêu Dung Ngư nói xong câu này, bỗng cảm thấy có gì đó sai sai, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Giai Tuệ, bên cạnh em còn có ai không?”

“Có, anh cũng đang ở đây nè.” Giai Tuệ trả lời.

Bỗng trong điện thoại dừng lại giây lát, tiếng nói của Tiêu Dung Ngư truyền đến cũng thật bình tĩnh: “Giai Tuệ, chị cũng rất nhớ em. Thế nhưng, tuần này chị bận mất rồi, chị còn cần ôn tập cho kỳ thi xếp hạng sắp tới.”

Trần Hán Thăng ngay lập tức vỗ mông cô bé, ám chỉ giờ biểu diễn bắt đầu rồi.

Lập tức, Quách Giai Tuệ bắt đầu giả khóc: “Chị, em nhớ chị.”

“Giai Tuệ đừng khóc, Giai Tuệ ngoan nào.”

Giọng nói Tiêu Dung Ngư vang lên, có chút đau lòng an ủi cô bé.

Nhưng ở bên Trần Hán Thăng tỏ ra ‘ý chí sắt đá’, hắn cảm thấy mức độ này vẫn còn chưa đạt yêu cầu, nên vội vàng đưa ra ý nghĩ đã có sẵn trong đầu: “Nếu không khóc, năm sau anh sẽ cho em làm bài tập cả mùa hè luôn.”

“Oa…”

Bài tập toán đúng là cơn ác mộng của cô bé, Quách Giai Tuệ bắt đầu khóc thật: “Chị Dung Ngư, em rất nhớ chị.”

“Được rồi, được rồi.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Rất nhanh Tiêu Dung Ngư đưa ra quyết định: “Em để anh em, để anh của em tới đây, chị dẫn em đi cùng.”

Sau khi Quách Giai Tuệ cúp điện thoại, cô bé nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng. Trần Hán Thăng cũng nhìn lại cô bé.

“Giai Tuệ, em ăn qua món gọi là Haagen Dazs(kem) chưa?”

Đột nhiên Trần Hán Thăng lên tiếng.

Quách Giai Tuệ lắc đầu.

“Vậy chúng ta cần trao đổi một chuyện.”

Trần Hán thăng cười nói: “Thời gian em đi cùng Tiểu Ngư Nhi, đừng kêu chị ấy là chị, mà kêu chị ấy là mẹ.”

“Kêu một lần, anh lập tức mua cho em một ly kem kia.”

Chương 153: Diễn hỏng rồi

Bây giờ Tiểu Ngư Nhi đã đồng ý, Trần Hán Thăng lập tức cùng với Quách Giai Tuệ đi tới đại học Đông Đại Tiên Ninh.

Có điều lúc ở cửa, Trần Hán Thăng đột nhiên dừng xe lại, trong lòng tính toán điều chỉnh lại chỗ ngồi ghế lái phụ.

Gần đây ghế lái phụ đã được rất nhiều người ngồi qua, mỗi người mỗi dáng mập gầy nên cách điều chỉnh cũng không hề giống nhau.

Trần Hán Thăng đây là điều chỉnh ghế cho phù hợp với vóc người Tiểu Ngư Nhi, xây dựng một loại "Mặc dù cậu rời khỏi, thế nhưng mình vẫn còn ý tứ chờ cậu".

Cô ấy không hẳn có thể phát hiện chi tiết này, thậm chí chưa chắc sẽ ngồi chiếc xe này, thế nhưng chỉ cần phát hiện, đối với người yêu thích lãng mạn kinh hỉ như Tiểu Ngư Nhi nếu như phát hiện chi tiết này nhất định sẽ rất cảm động.

Sau khi làm tốt những chuyện này, Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động nghịch hai lần, đúng như những gì trong lòng đã đoán trước, bản thân đã được Tiêu Dung Ngư bỏ ra khỏi danh sách đen rồi.

Quả nhiên, bên trong điện thoại phát ra tiếng "Đô, đô, đô" chứ không phải là "Xin lỗi, số điện thoại bạn không nằm trong khu vực hỗ trợ…", Trần Hán Thăng không nhịn được hôn Quách Giai Tuệ một cái.

Mình có thể ra khỏi danh sách đen nhất định là nhóc Quách Giai Tuệ mập mạp này chiếm công đầu, bằng không thì không

còn biết bao lâu nữa hoặc phải chờ thời cơ mới có thể thực hiện được.

“Chào ····· “

Sau khi cuộc gọi được thực hiện, Trần Hán Thăng vừa mới nói được một chữ, Tiểu Ngư Nhi trực tiếp ngắt lời nói: “Mình ở đại lễ đường.”

Nói xong, cô trực tiếp cúp điện thoại.

“Ôi, giọng điệu thiếu kiên nhẫn này thật giống dáng vẻ như là Lương thái hậu cùng lão Trần nói chuyện.”

Trần Hán Thăng cười cợt, ôm lấy Quách Giai Tuệ hướng đi đại lễ đường.

Lễ đường Đông Đại rất có cảm giác cổ kính, mặt tường được quét vôi trắng, tòa nhà thì hình bầu dục với trần nhà cao, lúc hai anh em vừa tới cửa thì có tiếng âm nhạc truyền đến.

Trần Hán Thăng ôm Quách Giai Tuệ đi vào cũng không ai ngăn cản, ngược lại còn có mấy nữ học sinh cảm thấy Quách Giai Tuệ đáng yêu, thỉnh thoảng trêu đúa lần.

Trong lễ đường có rất nhiều học sinh, có người mặc âu phục đi giày da, cũng có ăn mặc gợi cảm quần áo múa Latin học sinh, nhưng lại khá lộn xộn và có vẻ hơi loạn, xem ra là hoạt động diễn tập để biểu diễn trong dạ hội tân sinh viên.

Tiêu Dung Ngư rất dễ tìm, cô mặc hán phục Lưu Vân, tóc dài búi cao lên cắm bởi trâm cài tóc, ở trên sân khấu cùng một người bạn gái cười đùa nói chuyện, bên cạnh còn có một cây đàn tranh.

“Tiểu Ngư Nhi sẽ chơi đàn tranh sao?”

Trần Hán Thăng dùng sức suy nghĩ một chút, vẫn đúng là nhớ lại, Lữ Ngọc Thanh vì bồi dưỡng khí chất cho con gái,

thường xuyên đưa Tiêu Dung Ngư đi học nhạc khí, trong phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi còn bày một cái đàn tranh.

Trước đây ở cấp ba Cảng Thành, mặc kệ việc gì cần thay đổi nhưng việc biểu diễn đàn tranh của Tiêu Dung Ngư không bao giờ được thay.

"Nhìn như vậy, Tiểu Ngư Nhi chuyển đi tới trường học Tiên Ninh thực sự là chính xác."

Tiêu Dung Ngư lúc ở trường học Giang Lăng trường học khu bởi vì còn trẻ người non dạ nên xử lý chuyện đời sống cũng không tốt, nên không hứng thú bày ra những tài nghệ này, lạc thú duy nhất chính là cùng Trần Hán Thăng đọc sách ăn cơm.

Sau khi cô ấy chuyển sang trường học ở Tiên Ninh, bạn cùng phòng cũng trở nên thân mật hơn, từ đó cũng từ từ bày ra tài hoa của bản thân mình.

Phía trước cũng không biết tiết mục gì nhưng đã biểu diễn xong, đến lượt người giới thiệu chương trình âm lượng đột nhiên tăng cao lên.

"Tiếp theo xin mời bạn học Tiêu Dung Ngư ở khoa luật biểu diễn đàn tranh(ngư chu xướng vãn)."

Tuy rằng chỉ là diễn tập, có điều người chủ trì sau khi nói xong, Trần Hán Thăng cảm giác trong lễ đường bầu không khí lập tức không giống như trước, mấy nam sinh viên đại học đang trò chuyện lại chăm chú ngắm lên cao.

"Mẹ nó, nếu nghĩ lại, đây không phải là cảm giác lúc ở cấp ba Cảng Thành sao?"

Trần Hán Thăng mắng một câu.

Nam người chủ trì ân cần giúp đỡ nhấc đàn tranh, Tiêu Dung Ngư mỉm cười từ chối.

Chính cô xách đàn tranh đi tới màn giữa đài, cắm dây âm thanh vào, cô vô tư nhắm mặt lại sau đấy ngẩng đầu lên quay về phía bạn học xung quanh nở nụ cười, sau đấy tay chỉ khẽ gẩy dây đàn. Âm thanh ngập tràn và bay bổng khắp khán phòng.

"Thật là dễ nghe, tao ở đây cũng chỉ vì muốn gặp Tiêu Dung Ngư."

"Nghe bảo cô ấy lúc ở trường Giang Lăng đã rất nổi tiếng rồi, còn có người nói cô ấy có bạn trai nữa cơ."

"Không phải chứ, tôi mấy tuần sau khai giảng cô ấy cũng chỉ đi cùng bạn cùng phòng mà thôi."

Trần Hán Thăng nghe xong không lên tiếng,

Cái người "Bạn trai" kia không chừng chính là mình.

Sau khi biểu diễn đàn tranh xong xuôi, phía dưới bùng nổ ra một tràng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, người nữ chủ trì có chút đố kị nói: "Bạn học Tiêu lúc diễn tập đã có nhiều tiếng vỗ tay như vậy, nếu như so sánh với nhiều tiết mục chính thức thì có lẽ còn kịch liệt hơn nha."

"Há, còn có người tặng hoa."

Vừa dứt lời, có cái nam sinh cười tủm tỉm cầm hoa đi tới sân khấu.

"Tiêu sư muội đàn thật là dễ nghe, người cũng đẹp, quả thực thật giống như là tiên nữ."

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái, vừa nghe xong đã biết lên này là cặn bã nam, ai ngờ lại gặp tên cặn bã nhất là hắn, hắn vỗ vỗ đầu Quách Giai Tuệ: "Đến lượt em lên sân khấu rồi đấy."

Quách Giai Tuệ là đứa trẻ yêu thích náo nhiệt, đặc biệt là trường hợp này, cô bước từng bước nhỏ hướng phía sân khấu

đi đến.

Cô bé vốn là có vóc dáng nhỏ, lúc trèo lên cầu thang có chút vất vả, Tiêu Dung Ngư sau khi thấy thì nheo lông mày lại, một bên muốn đi ôm Quách Giai Tuệ, một bên nhìn xung quanh thính phòng khẳng định là Trần Hán Thăng đang ở đây.

Có điều nam sinh lớn mật tặng hoa kia ánh mắt lại càng linh hoạt, chủ động đi giúp Quách Giai Tuệ.

"Tiểu muội muội, có phải em thấy tỷ tỷ đẹp như thế, không nhịn được cũng muốn lại làm quen đúng không?"

"Cặn bả nam" miệng lưỡi cũng khá, có điều không đủ, câu tiếp theo của Quách Giai Tuệ lập tức làm cậu ta hóa đá.

"Mẹ."

Quách Giai Tuệ giang hai tay, nhằm phía Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư chính mình cũng là sững sờ, cô cho rằng Quách Giai Tuệ không phải tìm mình, mãi đến tận Quách Giai Tuệ đánh gục trong lòng cô, lại gọi một tiếng "Mẹ", Tiêu Dung Ngư mới phản ứng được.

"Giai Tuệ, em gọi chị là gì?"

"Mẹ a."

Nhóc mập nha đầu thân mật ôm cái cổ của Tiêu Dung Ngư.

Toàn bộ lễ đường đều bị câu này làm kinh động ngây người, người chủ trì còn quên nói chuyện chỉ dư lại tiếng "Ong ong" của loa điện mà thôi.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm tặng hoa có ích lợi gì, lão tử một bước đúng chỗ, xem ngươi làm sao chơi.

Quách Giai Tuệ đại khái cảm giác mình biểu diễn không sai, nhìn Trần Hán Thăng phương hướng tìm kiếm ngợi khen.

Trần Hán Thăng giơ lên một ngón tay cái tán thưởng.

Có điều, chính cái ngón tay cái này lại là chuyện xấu, Quách Giai Tuệ thấy được sự cổ vũ, lại quay đầu hướng người nữ chủ trì lớn tiếng kêu lên: "Mẹ."

Mọi người sửng sốt một chút, Quách Giai Tuệ còn không dừng lại, rồi quay sang hướng một người nữ sinh khác cũng gọi "Mẹ" .

Nếu như nói Quách Giai Tuệ gọi Tiêu Dung Ngư "Mẹ" đó là làm người nghe kinh hãi, khi cô bé gọi những nữ nhân khác là "Mẹ" thì mọi người đều phản ứng lại, thì ra nhóc mập này đều gọi nữ sinh là "Mẹ" a, sau đấy mọi người đều cười ầm lên.

"Thật ra tiểu cô nương này gặp ai cũng kêu mẹ a."

Ngay cả nam sinh tặng hoa kia cũng cười nói: "Tiểu muội muội dễ thương quá, phỏng chừng là cháu gái của giáo sư nào ở Đông Đại thì phải."

Trần Hán Thăng vừa nhìn đây là diễn hỏng rồi, hắn bước nhanh đi lên, một tay ôm lấy nhóc mập nha đầu: "Thật không tiện, các vị bạn học, em gái tôi đồng ngôn vô kỵ*, mọi người không cần để ở trong lòng."

*Đồng ngôn vô kỵ: trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, con nít mà nhưng có điều thực sự dọa mọi người một phát, ha ha ha."

Nam sinh tặng hoa cũng yên tâm.

Trần Hán Thăng tranh thủ liếc mắt nhìn Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt của cô có chút kỳ quái, như là đang cười, lại có chút giống oán trách, đương nhiên còn có mấy phần không đổi kiêu ngạo.

"Tiểu Trần ca ca, em gọi nhiều lần như thế, thế nào?"

Sau khi xuống khỏi sân khấu, Quách Giai Tuệ một mặt lấy lòng nói, trong lòng cô bé ghi nhớ Häagen-Dazs.

“Gọi không sai.”

Trần Hán Thăng gật gật đầu nói: “Chỉ là có chút tốn kém, nếu như bạn trai của các tỷ tỷ khác không cảm thấy cao hứng, anh đây chưa chắc rời khỏi Đông Đại lành lặn được.”

Chương 154: Hắn không cần mình nữa

Vốn dĩ Trần Hán Thăng nghĩ đến chiêu 'tuyệt hậu kế' để cắt đứt suy nghĩ của những kẻ muốn theo đuổi Tiêu Dung Ngư, nhưng không ngờ sự việc diễn ra hỏng bét. Hắn cảm thấy thật mất mặt, nên vội vàng ôm lấy Quách Giai Tuệ nhanh chóng rời khỏi hộ trường lớn.

Đối với những sinh viên có mặt nơi này, đây chỉ là việc nhỏ xen vào buổi diễn tập mà thôi. Tiêu Dung Ngư cũng bị thu lại bó hoa kia, cô nhờ người chủ trì hỗ trợ nhận lấy, dạng hành động này đã là nể mặt vị học trưởng kia lắm rồi, bọn họ cũng chẳng liên quan gì đến việc này.

Bạn cùng phòng của cô là Thi Thi cũng đang có mặt ở bên dưới. Sau khi cô phát hiện ra Trần Hán Thăng cũng cảm thấy kỳ lạ: "Đây không phải là người lần trước ăn lẩu cùng hay sao?"

Sau khi buổi diễn tập kết thúc, Thi Thi đến bên cạnh Tiêu Dung Ngư hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, trưa này đi nơi nào ăn cơm vậy?"

"Trước tiên về phòng thay quần áo khác cái đã, sau đó chúng ta ra ngoài ăn đi."

Tiêu Dung Ngư cười nói: "Cô bé khó lắm mới tới Đông Đại được một lần, thế mà không thể cùng nhau đi ăn được."

"A… , đừng có nói cô bé thật sự là con gái của cậu nha?"

Thi Thi lên tiếng nói đùa.

Tiêu Dung Ngư ra vẻ chững chạc đàng hoàng nói: “Thế thì còn gì bằng. Nếu sau này mình có cô con gái đáng yêu thế này, thì ngày nào mình cũng sẽ hôn đến mệt mới thôi.”

“Người con trai dẫn theo cô bé ngày hôm nay là ai vậy?

“Một bạn học thời cấp ba, không thân lắm.”

…

Tiêu Dung Ngư trở lại ký túc xá, thay quần áo xong mới nhớ đến muốn gọi điện cho Trần Hán Thăng. Cô do dự một chút mới cầm điện thoại di động lên, tìm cái tên đã lưu là ‘Trần Anh Tuấn’ . Cô nghĩ thầm trong lòng, dù cho đã hạ quyết tâm nhưng vẫn phải gọi số điện thoại này.

“Chút nữa mình cùng Thi Thi đi ăn, dẫn Giai Tuệ đi ăn cùng chứ!”

Trong điện thoại, nửa câu Tiểu Ngư Nhi cũng không chắc đến Trần Hán Thăng, giống như hăn ăn hay không thì tuỳ.

Trần Hán Thăng một chút cũng không để ý, kéo Giai Tuệ lại gần sắp xếp: “Chuận bị có hai chị đi qua, một người em đã biết rồi là chị Tiểu Ngư Nhi. Em biết cần phải ngồi cạnh người nào chứ?”

“Chị Tiểu Ngư Nhi.”

Quách Giai Tuệ giơ hai tay, lớn tiếng trả lời.

“Sai.”

Trần Hán Thăng nghiêm mặt nói: “Chị Tiểu Ngư Nhi là của anh, em không được tranh. Nếu không anh sẽ không mua kem cho ăn mà nhất định sẽ đưa cho bố em rất nhiều bài tập toán đấy.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Quách Giai Tuệ nghe được những lời này, lập tức đưa hai tay ôm ngực giả bộ như đang tức giận.

Một lát sau, hai cô gái đã xuất hiện ở trước cổng trường. Lúc này, Trần Hán Thăng đã đỗ xe ở đấy. Ban đầu, Tiểu Ngư Nhi dự định ngồi ở ghế sau, song Quách Giai Tuệ một mực lôi kéo Thi Thi ngồi cùng, rồi còn nói: "Chị, chị ngồi ghế trên đi."

Trần Hán Thăng cũng hát đệm vào: "Trời nắng nóng, ba người ngồi sau thật sự quá chật."

Tiểu Ngư Nhi liếc nhìn hắn một cái, rồi cũng nhẹ nhàng ngồi vào ghế lái phụ, ngồi xuống cảm giác không gian vừa vặn, tựa như điều chỉnh cho riêng cô vậy.

Trần Hán Thăng vươn tay qua nói: "Mình giúp cậu thắt giây an toàn."

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng ngăn lại: "Cám ơn, tôi có thể làm được."

Trần Hán Thăng tằng hắng một cái, cảm giác có chút xấu hổ. Trước kia, Tiêu Dung Ngư đều ép buộc hắn thắt giây an toàn cho cô.

"Đi đâu đây?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Cửa hàng đồ ăn ngọt Đại Thành trước công viên."

Tiêu Dung Ngư nói xong, lập tức quay đầu xuống trò chuyện với Quách Giai Tuệ, bởi hai người cũng chẳng có gì để nói.

Thi Thi ở dưới cũng đang ôm Quách Giai Tuệ cười hỏi: "Không phải em nhìn thấy những cô gái lớn tuổi chút sẽ gọi là mẹ chứ! Sao lúc nãy lại gọi chị là chị?"

"Đó là bởi vì anh để…"

Quách Giai Tuệ định ăn ngay nói thật, đột nhiên Trần Hán Thăng ngồi trên ngắt lời: "Đông Đại của mấy người tổ chức hoạt động gì vậy? Sao hội trường lớn có vẻ náo nhiệt vậy?"

Thi Thi lập tức giải thích: "Dạ tiệc chào đón tân sinh. Tài Viện của cậu khi nào mới tổ chức vậy?"

"Trường mình tổ chức tương đôi trễ. À, người con trai lên tặng hoa lúc nãy là ai vậy?"

"Một người khoá trên rất có tiền. Tên đó đã yêu qua rất nhiều cô gái, mình còn nghe nói sau khi anh ta nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi, đã lập tức chia tay bạn gái để theo đuổi Tiểu Ngư Nhi đấy…"

Câu chuyện cứ tiếp diễn theo chiều hướng đó, làm cho Thi Thi cũng quên vấn đề vừa hỏi ban nãy, nhưng Tiểu Ngư Nhi thì chưa.

Tại sao Quách Giai Tuệ lại gọi mình là mẹ, khẳng định có người giật dây.

Bao gồm cả chuyện cô bé lôi kéo Thi Thi ngồi cạnh ghế dưới, để dành ghế lái phụ cho mình.

Thậm chí ghế này đã được điều chỉnh qua.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nếu chuyện này xảy ra vào ba tháng trước, Tiểu Ngư Nhi sẽ vô cùng cảm động. bởi những chi tiết những việc này đều thể hiện người nào đó vô cùng để tâm tới mình.

Còn hiện giờ, chỉ cần nghĩ đến cô gái dịu dàng cùng cực kỳ xinh đẹp kia, cảm giác tủi thân lại hiện về.

"Tôi đã rời đi vậy rồi, cậu còn cố gắng đuổi tới làm gì?"

Tiểu Ngư Nhi nghĩ thầm trong đầu, rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

Trần Hán Thăng biểu hiện ra ngoài mình đang tập trung lái xe, nhưng vừa rồi suýt chút nữa đã vượt đèn đỏ mà vẫn không biết.

Bốn người trong xe, ngây thơ nhất chỉ có cô bé Quách Giai Tuệ.

Thời điểm, mọi người ngồi ăn đồ ngọt, hai lớn một nhỏ không ngừng trò chuyện với nhau. Lúc này, Trần Hán Thăng bỗng nói ra một câu: "Chuyển phát nhanh Hoả Tiễn 101 chuẩn bị mở rộng, nhưng gặp phải một vài vấn đề, cần trưng cầu ý kiến một chút."

"Hoả Tiễn 101?"

Thi Thi lặp lại cái tên vừa rồi, sau đó tiếp tục nói: "Mình có nghe qua cái tên này, đó là một công ty chuyển phát nhanh. Nghe nói công ty này còn do một sinh viên sáng lập ra đấy."

"Không sai, mình là người sáng lập." Trần Hán Thăng nói.

Thi Thi nghe thấy vậy, vô cùng ngạc nhiên: "Thì ra cậu là ông chủ."

"Cái gì mà ông chủ cơ chứ. Hiện tại sắp rơi vào vũng lầy rồi, mình đang định nhờ những sinh xuất sắc khoa luật của Đông Đại hỗ trợ đây."

Sau đó, Trần Hán Thăng kể lại dự định phát triển của Hoả Tiễn 101 cùng thiếu sót về vấn đề pháp luật nói ra.

"Thị trường của Hoả Tiễn 101 là sinh viên toàn quốc. Nếu nắm giữ được khối thị trường này, thì đó tương lai vô cùng rộng mở. Nhưng bên trong đó cần làm rõ nghĩa vụ cùng trách nhiệm của sinh viên tham ra vào, còn cả vấn đề trích phần trăm, đều phải làm rõ những việc này…"

Sau khi Trần Hán Thăng thích thú kể lại, lập tức nhìn chăm chú vào Tiêu Dung Ngư. Rõ ràng hắn hi vọng Tiêu Dung Ngư đứng ra giúp đỡ mình chuyện này.

Nhưng lúc này, Tiêu Dung Ngư chỉ chăm chú đút đồ ăn cho Quách Giai Tuệ, giống như không hề để ý đến những gì Trần Hán Thăng nói. Bởi vậy, Trần Hán Thăng chỉ còn cách mở lời.

"Tiểu Ngư Nhi, cậu học chuyên ngành pháp luật thương mại, có thể hỏi giúp mình chuyện này được không?"

Tiêu Ngư Nhi nhấc tay khỏi chiếc bánh ga tô, lặng im suy nghĩ, rồi nói ra: "Không, nếu như cậu cần giúp đỡ thì nhờ Thi Thi đi. Gần đây công việc của mình ở trường rất bận, cùng tham gia tập luyện cho bữa tiệc dạ hội chào đón tân sinh. Với lại, mình mới chuyển ngành, nhiều kiến thức còn rất mới lạ."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trong lòng Trần Hán Thăng có chút thất vọng, song không hề nhiều lời, lập tức quay qua Thi Thi nói rõ vấn đề mình cần giúp đỡ.

"Những điều này mình đã nói qua với mấy sinh viên học luật trường mình rồi, nhưng họ làm ra văn bản không phải là quá tôt."

Trần Hán Thăng nhìn khuôn vào khuôn mặt xinh đẹp của Biên Thi Thi nói: "Bên mình sẽ trả chi phí định kỳ, nếu như phương án được áp dụng. Mình có thể thuê cậu là cố vẫn pháp luật cho Hoả Tiền 101."

Biên Thi Thi tỏ ra chút xấu hổ: "Mình thử xem sao, thật ra mình cũng chưa có kinh nghiệm gì."

Trần Hán Thăng nghe cô nói như vậy, đoán răng việc này sẽ không ra được thành quả gì.

Nếu một người chỉ ôm tâm tư thử, chắc chắn sẽ không đặt mình vào hoàn cảnh Trần Hán Thăng mà suy nghĩ, dẫn đến phương án làm ra chắc chắn nhiều sơ hở.

"Có lẽ phải tìm văn phòng luật sư chuyên nghiệp mới được."

Trần Hán Thăng tính toán trong đầu. Khi mọi người ăn uống xong xuôi, Trần Hán Thăng đưa Quách Giai Tuệ rời đi, còn Tiêu Dung Ngư cùng Biên Thi Thi quay trở lại Đông Đại.

Nhưng thời điểm hai người về phòng ký túc, lập tức Tiêu Dung Ngư ngồi vào bàn, sau đó lấy một chồng sách tham khảo ra, rồi lấy một dây buộc tóc cột tóc cho gọn gàng lại.

Biên Thi Thi cảm giác kỳ quái: "Có chuyện gì vậy Tiểu Ngư Nhi? Mọi lần về phòng, trước tiên cậu đều nghe một vài bài hát mà."

Tiêu Dung Ngư mở laptop ra: "Thi Thi, chuyện điều lệ pháp luật mà Trần Hán Thăng nói, mình sẽ làm. Nhưng khi cậu đưa cho hắn thì nhớ nói là cậu làm nhá."

Biên Thi Thi ngạc nhiên, có chút mờ mịt hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, cậu nói thật cho mình. Trần Hán Thăng là gì của cậu vậy?"

"Trần Hán Thăng a."

Tiêu Dung Ngư cười cười: "Trần Hán Thăng là người con trai duy nhất khiến mình có cảm giác vui vẻ khi được ở cùng."

"Đáng tiếc, cậu ấy không cần mình nữa."

Chương 155: Một đêm mập mờ(1)

“Trần Hán Thăng không cần cậu?”

Biên Thi Thi lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Hắn cũng không có gì quá nổi bật mà, đã thế cười lên có phần đểu đểu, xấu xa. Mình cứ nghĩ người khiến cậu xao động là Vương Tử Bác chứ?”

“A…”

Vốn trong lòng Tiêu Dung Ngư đang rất khó chịu, bởi trong tích tắc đó cô lại nhớ tới vài kỷ niệm cùng với Trần Hán Thăng. Nhưng cô nghe đến đoạn Vương Tử Bác lại không hiểu nổi cái quỷ gì đang diễn ra vậy?

Cô còn chưa kịp bày tỏ sự khó chịu của mình, đành phải dở khóc dở cười nói ra: “Tử Bác cùng mình là bạn cấp ba bình thường, là người đứng ra tạo mối liên hệ giữa mình cùng Trần Hán Thăng.”

“Thì ra chuyện là như vậy.”

Biên Thi Thi vỗ vỗ đầu một cái: “Lần trước Vương Tử Bác hẹn cậu ăn cơm, mình thấy cậu ta là người đàng hoàng. Mình cứ tưởng cậu thích kiểu người như vậy chứ.”

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu: “Bình thường, Vương Tử Bác sẽ không chủ động hẹn mình. Hai người thường thường cũng chẳng liên hệ gì nhiều.”

Biên Thi Thi chợt phản ứng: “Ngày đó, thật ra cậu biết Trần Hán Thăng sẽ ở đó?”

“Có đoán được một chút.”

Đột nhiên Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu qua: “Thi Thi, xác thực Trần Hán Thăng là một tên xấu xa. Nhưng nếu Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác đều có ý với cậu, cậu sẽ chọn ai?”

Biên Thi Thi tập trung suy nghĩ, sau đó thốt lên 3 chữ: “Trần Hán Thăng.”

“Nguyên nhân vì sao?” Tiểu Ngư Nhi hỏi.

Biên Thi Thi có chút xấu hổ: “Khả năng là vì, người thành thật quá khi yêu sẽ khiến người ta cảm giác có phần nặng nề. Còn con trai xấu xa một chút thường thường sẽ khiến con gái vui vẻ.”

“Càng khiến con gái…”

Lập tức, Tiểu Ngư Nhi nhớ đến buổi tối tuyết rơi năm ngoái. Ban ngày, mình nói muốn nhìn người tuyết. 12h tối, Trần Hán Thăng người đầy mùi rượu, vo tròn từng viên tuyết lớn, ghép thành người tuyết ngay dưới sân ký túc xá.

“Con trai xấu xa thường rất biết cách lấy lòng con gái, Thi Thi cậu phải cânt thận đấy.”

Cá con quay đầu về phía laptop, nhẹ nhàng cố gắng không để ai phát hiện lau khô khoé mắt.

“Trần Hán Thăng, đêm đó thật sự mình rất muốn gả cho cậu.”

…

Trần Hán Thăng còn chưa biết Tiểu Ngư Nhi đã tiếp nhận công việc làm ra văn kiện ước thúc cho Hoả Tiễn 101. Hắn cảm thấy, dù sao Biên Thi Thi cũng không phải là ‘người trong nhà’, nên kết quả đạt được chắc không đâu vào đâu.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Hai ngày nữa, đến văn phòng luật sư xem sao.”

Trong lòng Trần Hán Thăng chợt tính toán. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên ‘đinh đinh đinh’, là Trương Vệ Vũ gọi tới.

“Trịnh tổng đã trở lại xưởng.”

“Âm thanh Trương Vệ Vũ có phần khó chịu, giống như kiểu lấy tay cho lấy microphone vậy.”

“Lúc nào?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Vừa mới về. Lúc nãy Vệ Lôi trực ban đã nhìn thấy.”

“Tốt, có chuyện gì nhớ gọi cho tôi, cám ơn.”

Bà chủ nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ là Trịnh Quan Đề giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Nhưng Trần Hán Thăng có thể nắm rõ hành động của cô, bởi hắn có hai vị trí tình báo. Một là Trương Vệ Vũ ở phòng hậu cần, còn người kia là Trương Vệ Lôi ở phòng bảo vệ.

“Làm sao để khuyên người phụ nữ này đầu tư ở Hoả Tiễn 101 đây. Nếu không được thì cho mình mượn chút tiền cũng là tốt rồi.”

Trần Hán Thăng tính toán trong đầu.

Tuổi Trịnh Quan Đề không lớn lắm, nhưng qua vài lần tiếp xúc trước đây. Hắn thấy cô có một vóc dáng cực kỳ quyến rũ, phong cách làm việc có rất nhiều thủ đoạn, cùng cải cách rất quyết đoán.

Trịnh Quan Đề là ‘cô công chúa gặp rủi ro’, cho nên bản thân không có người nâng đỡ. Mặt khác, qua ba ngày Trần Hán Thăng cùng cô bị cách ly, đã tạo dựng được mối quan hệ đặc biệt như kiểu ‘đồng cam cộng khổ’ .

Trần Hán Thăng suy nghĩ thời gian rất dài, sau đó mới cầm điện thoại lên gọi: "Trịnh tổng, đang ở đâu vậy?"

"Ồ. Không ngờ được nam đồng chí cặn bã lại gọi điện cho tôi. Tôi đang ở Mỹ, có chuyện gì không?"

Trịnh Quan Đề cười nói.

Trần Hán Thăng bĩu môi. Con mẹ nó, sao cô không nói đang ở trên mặt trăng luôn đi.

"Đêm nay có rảnh không, tôi mời cô ăn cơm?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Không đi."

Trịnh Quan Đề trực tiếp từ chối: "Cậu mời tôi ăn cơm, không phải vì tiền của tôi thì chắc chắn muốn người của tôi."

Cô nàng ra vẻ nhàn rỗi, tiếp tục phân tích: "Về vấn đề tiền, một mình cậu bao trọn công việc chuyển phát nhanh của nhà máy, hơn nữa dựa vào sự kiện tôi và cậu ở cùng chỗ cách ly, nên tiền kiếm được cũng không phải là ít. Còn về vấn đề người, tôi chính mắt nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp như vậy vì cậu mà đau khổ."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Cho nên, đánh giá con người cậu chỉ có thể là hai từ, cặn bã."

Tiếp theo trong điện thoại truyền đến âm thanh thổi hơi, có vẻ như Trịnh Quan Đề đang uống cà phê.

"Trịnh Tổng, cặn bã là xét trên phượng diện tình cảm. Nếu bỏ vấn đề này đi, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè mà."

Trần Hán Thăng chẳng thèm phản đối cụm từ 'cặn bã' này, dù sao chuyện gì xảy ra Trịnh Quan Đề là người trực tiếp

chứng kiến.

“Ban đêm đi ăn đi. Cô đến Giang Lăng lâu như vậy, chắc chưa bao giờ được ăn quán ven đường phải không?”

Trịnh Quan Đề xem thường: “Quán ven đường thì có gì mà tốt. Dù sao công việc vẫn là thoải mái nhất.”

“Cô không hiểu, những quán ăn ven đường này giống như đồ ăn truyền thống, vừa miệng. Mà ăn ở quán ven đường không phải vì đồ ăn ngon hay không, mà nơi đó tạo cho người ăn một loại cảm giác.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Tôi sẽ gọi cho một vài bạn học, cô đừng nói ra thân phận thật của mình, cứ nói là nghiên cứu sinh đi. Chúng ta kiếm một chỗ có tôm càng thơm 13, cộng thêm một bình bia đá lạnh, bước ra khỏi điều hoà văn phòng, ngồi tại vỉa hè ồn ào náo nhiệt, xen lân tiếng gió của quạt điện…”

“Ực, ực…”

Trần Hán Thăng còn đang nói, bỗng trong điện thoại truyền đến tiếng nuốt nước miếng, nên vội hỏi: “Cô còn chưa ăn cơm sao?”

Trịnh Quan Đề ‘ừ’ một tiếng: “Vừa xuống máy bay không lâu.”

Cô nói kiểu này, khiến cho Trần Hán Thăng giảng giải càng sôi nổi hơn.

“Cô chắc không biết tôm càng 13 đúng không, thịt tươi vô cùng, liếm một chút hương vị còn lưu lại trên ngón tay, lại làm một ngụm nước canh. Má ơi, vị cay kèm theo vị thơm ngon, tiếp tục một hớp bia lớn, mát lạnh khiến cho tâm hồn như muốn bay lên… .”

“Được rồi, mấy giờ đi.”

Trịnh Quan Đề nhận t

Trần Hán Thăng cười hì hì trả lời: “Nhanh thôi, tôi gọi mấy người nữa lập tức qua.”

Trần Hán Thăng vô cùng vui vẻ, sau khi cúp điện thoại.

Dù sao Trịnh Quan Đề cũng chỉ là cô gái hơn 20 tuổi, đã thế còn bị gia đình vứt bỏ, ném qua đại lục, làm sao có thể chống lại sự cám dỗ của cảm giác ngồi cùng bạn bè ăn quán vỉa hè cơ chứ.

Võ công trong thiên hạ, chẳng có gì là không phá được. Chẳng qua dùng cách nào phá mà thôi.

Chuyện mời Trịnh Quan Đề đã xong.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nhưng khách mời của bữa ăn này cần Trần Hán Thăng phải suy nghĩ thật kỹ. Nhất định phải thoả mãn một vài yêu cầu.

Một, người đó phải biết cách nói chuyện. Chứ không dăm ba câu người này một kiểu người kia một kiểu, sẽ khiến mọi người xấu hổ.

Hai, dễ thương, bản thân phải là người dễ thương. Người mà hắn nhận biết nhất, thì Kim Dương Minh thuộc vào dạng này.

Ba, phải là con gái. Trịnh Quan Đề là một cô gái, nên bữa ăn không thể chỉ có mình cô là phụ nữ được.

Trần Hán Thăng nghĩ ngợi chút nữa, cuối cùng người gọi điện đầu tiên lại là Thương Nghiên Nghiên.

“Đêm nay đi ăn cơm cùng không?”

“Ồ, lần đậu cậu chủ động hẹn mình đấy.”

“Nể mặt không?”

“Rõ ràng rồi, sao có thể không chứ?”

Thương Nghiên Nghiên cười duyên một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói: “Ba ba nói cái gì, thì ta cứ làm cái đó thôi.”

“Vậy được. 7h tối, tập hợp tại đồ nướng Hương Mộc Hương Đông Sơn.”

Trần Hán Thăng nói xong chuẩn bị cúp máy, bỗng Thương Nghiên Nghiên hỏi thêm: “Có những người khác nữa sao?”

“Có một vài bạn bè, chút nữa mình gọi thêm cả chủ tịch Trần nữa.”

Thương Nghiên Nghiên gật đầu. Cô chỉ thuận miệng hỏi thêm vấn đề đó thôi, cũng chẳng phải vì quan tâm đến người khác có thân phân gì, chỉ là để ý đến chuyện khác.

“Ăn xong chúng ta về trường sao?”

“Tất nhiên…”

Trần Hán Thăng nói một nửa chợt hiểu ra: “Cậu muốn cùng mình đi nhà nghỉ sao?”

“Ừm~.”

Thương Nghiên Nghiên nhẹ nhàng trả lời.

Trần Hán Thăng cười lớn nói: “Hôm nay không được, người mình có chút mệt, để lần sau đi, ha ha.”

Rồi sau đó, âm thanh ‘tút tút tút’ vang lên, Thương Nghiên Nghiên hừ một tiếng lẩm bẩm: “Khó chịu tôi cũng sẽ biến cậu thành thoải mái.”

Cô tốc chiếc chăn ở giường ký túc xá đang đắp lên, bước đôi chân trần, dài thẳng tắp xuống giường, mở tủ quần áo của mình ra suy nghĩ: “Có bộ nào lộ không nhiều, mà khiến người nhìn vào thấy mình gợi cảm không nhỉ?”

Chương 156: Một đêm mập mờ(2)

Chỉ một mình Thương Nghiên Nghiên là con gái còn chưa đủ. Trần Hán Thăng nghĩ ngợi chút, sau đó quyết định gọi thêm Nhiếp Tiểu Vũ. Dù cho Nhiếp Tiểu Vũ cũng không thích hợp lắm cho trường hợp này, nhưng Trần Hán Thăng không phải có rất nhiều sự lựa chọn.

Giờ phút này, đột nhiên hắn nghĩ đến cô gái ở salon xe Trương Minh Dung. Cô nàng là người thích hợp nhất cho loại chuyện này.

Ngoài hai cô gái này, Trần Hán Thăng còn gọi thêm Trần Thiêm Du cùng Kim Dương Minh nữa.

Trần Thiêm Du là chủ tịch hội học sinh, một mặt khác là thiếu gia nhà giàu, đương nhiên tên này kém rất xa Trịnh Quan Đề, song thời điểm nói chuyện chắc cũng không có vấn đề gì.

Kim Dương Minh lại càng không phải nghĩ, chỉ cần dấu tên này thân phận Trịnh Quan Đề. Thì tiểu Kim của chúng ta trước mặt có là Trịnh Quan Đề cũng có thể thoải mái hô mưa gọi gió.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng gọi thêm Lưu Bằng Phi là sinh viên học viện Khoa Học Kỹ Thuật.

Loại trường hợp này không để xét đến vấn đề 1 nam một nữ được. Con trai cần phải có một hai người có học thức. Lưu Bằng Phi là một sự lựa chọn rất tốt, anh ta không nói phét mà quá trình giao tiếp cũng không ngại ngùng.

Trần Hán Thăng liên lạc xong với những người này, rồi sau đó mới đến nhà máy Tân Thể Kỷ đón Trịnh Quan Đề. Trên đường đi hắn chủ động gọi điện cho Thẩm Ấu Sở thông báo.

"Đêm nay, mình ăn cơm cùng mấy người bạn ở ngoài."

Đây là lần đầu tiên Trần Hán Thăng báo cáo cho Thẩm Ấu Sở. Trong cuộc sống từ trước đến nay của Thẩm Ấu Sở, cũng là lần đầu nhận được báo cáo dạng này, cảm giác chuyện này giống như một loại nghi thức vậy.

"Mình biết rồi."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, giọng điệu có vài phần nghiêm trang.

Trần Hán Thăng lại hỏi: "Hôm nay ở trường có ngoan không vậy?"

Thẩm Ấu Sở không có ý định trả lời.

Thật ra, trong chuyện tình yêu nam nữ thường xuất hiện một vài câu hỏi củ chuối. Song Trần Hán Thăng có thể đoán được, hiện tại chắc chắn khuôn mặt Thẩm Ấu Sở đang rất đỏ, nên cũng chẳng miễn cường, chỉ cười dặn dò: "Nhớ sớm về phòng nghỉ ngơi đi nhá!"

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở trả lời.

Tiếng 'Ừ' này không phải là âm thanh nhẹ nhàng mọi ngày, mà nó được đề cao hơn, rõ ràng sau khi nhận được báo cáo Thẩm Ấu Sở rất vui vẻ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Sau khi Trần Hán Thăng nhấn tắt điện thoại, thì lẩm bẩm: "Thế mà không lo lắng mình uống say…"

Vừa dứt lời thì Thẩm Ấu Sở nhắn tin tới.

“Nhớ uống ít rượu thôi.”

…

Khi Trần Hán Thăng tới cửa lớn nhà máy Tân Thế Kỷ, thì Trịnh Quan Đề đã đứng ở đó rồi. Cách ăn mặc của cô đơn giản, một chiếc áo ngắn tay kết hợp cùng quần Jean. Giống như kiếm đại một bộ mặc vào là được.

Nhưng, cô mặc bộ quần áo này vào khiến cho Trịnh Quan Đề trẻ chung giàu sức sống, gợi lên vẻ xinh đẹp đầy quý phái của cô. Cùng với đó là mái tóc màu cà phê nổi bật giữa dáng chiều, lộ ra vẻ no đủ rực rỡ.

Trần Hán Thăng cười đùa: “Tôi cứ nghĩ rằng ít ra cô cũng phải đánh thêm chút son phấn nữa chứ.”

“Thôi bỏ đi, sao tôi phải phí vài nghìn đồng son phấn cho thứ cặn bã như cậu chứ.”

Trịnh Quan Đề ngồi lên xe, nhíu mày nói: “Vừa trở một cô gái đúng không?”

“Đúng.”

Vừa rồi ngồi trên xe có Tiêu Dung Ngư cùng Biên Thi Thi. Trần Hán Thăng cũng chẳng thèm dấu diếm, bởi vì bản chất thật của Trần Hán Thăng, Trịnh Quan Đề đã biết rồi.

Trịnh Quan Để chép miệng không nói thêm gi, chỉ ôm cái túi sách theo nói ra: “Buổi tối nay tôi sẽ không trả tiền, chỉ góp mấy bình rượu thôi,”

Ban đầu, Trần Hán Thăng còn chưa để ý, ngồi lên xe mới phát hiện ra đó là chai Hennessy, dáng vẻ giống như trái hồ lô, bên trong là rượu màu nâu nhạt trong suốt, đang lắc lư theo chuyển động của xe.

“Tối nay cô định bắt gà sao?”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên hỏi: “Người Tô Đông chúng tôi rất ít uống rượu Tây, lại nói nồng độ mấy chai rượu cô mang tới nặng thế, sao mà uống đây?”

Tại Tô Đông, mấy giao tiếp xã giao toàn uống rượu trắng, ít uống rượu tây. Sinh viên đại học chỉ uống bia là chính, nếu như nói ngồi quán vỉa hè uống rượu tây đó là cảnh tượng vô cùng hiếm lạ.

“Vậy thì sao giờ? Cũng không thể không uống.”

Thật ra, Trịnh Quan Đề cũng có ý tốt, cố ý đem theo rượu ngon.

Trần Hán Thăng nhìn nhìn, sau đó nói: “Thôi uống một chai cũng được, mỗi người uống một ít chắc không sao. Còn hai bình còn lại, coi như tôi tham ô đi.”

…

Hai người đến một phòng trong Đồ Nướng Hương Mộc Hương, thì mọi người đã có mặt đầy đủ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tất cả mọi người trong phòng đều mặc trang phục đơn giản. Lúc đầu, Trần Hán Thăng chỉ nói là bữa ăn giữa bạn bè với nhau, trong này chỉ có Thương Nghiên Nghiên là để tâm chút vào việc ăn mặc. Lông mày đánh hơi đậm càng thêm quyến rũ, đôi môi phớt đỏ khẽ nhếch lên, cùng dáng người quyến rũ, dưới chân kèm theo đôi giày cao gót, với dàn móng được đánh óng ánh sặc sỡ.

“Mong là đừng có chuyền gì xảy ra.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong đầu, sau đó giới thiệu lần lượt cho mọi người biết nhau.

Trần Thiêm Du, Kim Dương Minh, Thương Nghiên Nghiên, Nhiếp Tiểu Vũ cùng học ở Tài Viện. Lưu Bằng Phi học ở học viện Hoa Học Kỹ Thuật, cho nên Trần Hán Thăng giới thiệu Trịnh Quan Đề làm nghiên cứu sinh ở Viện Y Học.

Tóm lại mọi người đều dùng thân phận học sinh, dù cho có vài người đặc biệt nhưng chủ đề có vài phần giống nhau.

Nhất là khi tôm cùng đồ nường đem lên. Mấy người duy trì một phong cách, vừa văn vừa nói chuyện, nói một chút về trường mình đang học, tâm sự về gia đình, đôi khi tâng bốc vài chuyện, thời điểm cao trào thì cùng nhau cụng ly rượu.

Nhìn những quầy hàng san sát quanh trợ đêm, gió nhẹ nhàng thổi khiến người lười biếng mấy cũng có cảm giác vui vẻ.

Ban đầu, Trịnh Quan Đề có chút chưa thích ứng kịp, bởi cô chưa từng tiếp xúc qua loại hình chợ búa này. Trần Hán Thăng ngồi bên nhỏ giọng nói: "Đừng coi mình là tam công chua Trịnh gia. Cô cứ đặt mình vào ví trí bạn gái của tôi, hoà nhập vào không khí này thử xem."

Trinh Quan Đề nhíu mày nhìn trừng trừng Trần Hán Thăng, chỉ cần không chú ý một chút là bị tên nhóc này chiếm tiện nghi được.

Song lời này vẫn có chút tác dụng. Trịnh Quan Đề thử nghĩ xem nếu mình là bạn gái Trần Hán Thăng thì nên làm những gì?

Nhổ vào nha!

Phỉ nhổ vào cái tên cặn bã này!

Vậy là Trịnh Quan Đề nói một cậu: "Trần Hán Thăng, loại người như cậu không xứng có bạn gái."

Câu nói này lập tức dành được sự tán đồng của rất nhiều người. Vì câu này, thiện cảm Kim Dương Minh dành cho Trịnh Quan Đề càng tăng thêm.

"Chị Trịnh có cặp mắt thật là tinh tường. Em cùng anh Trần ở cùng phòng ký túc xá, nên đang rất sợ bị cậu ta làm hư…"

Hiện tại, Trần Hán Thăng thành đối tượng phê phán của mọi người. Mà da mặt hắn dày nên những chuyện này chẳng đáng gì, chỉ ngửa hẳn ra sau ghế, chân bắt chéo, vừa cười vừa phì phèo điếu thuốc. Nhưng thông qua chuyện này, Trịnh Quan Đề nhanh chóng hoà nhập vào nhóm người này.

Về phần chai rượu Hennessy kia, chỉ có mình Trịnh Quan Đề là vẫn còn uống, còn những người còn lại chỉ nhấm chút rồi thôi, căn bản họ còn chưa uống quen.

Dù sao, chai rượu này vào những năm 2003 còn rất ít xuất hiện ở những cửa hàng. Đã thế lại còn 3 cô gái ở trong nhóm, ngoại trừ Nhiếp Tiểu Vũ sắc đẹp thuộc dạng bình thường ra, thì Thương Nghiên Nghiên cùng Trịnh Quan Đề còn chưa trang điểm cũng thuộc dạng hiếm có khó tìm.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Đã thế, giọng nói còn dịu dàng quý phái, nên nhận được rất nhiều sự chú ý của những người khác.

Bên cạnh bàn nhóm người đang ăn, có một bàn gồm hai người thanh niên. Một trong hai tên có một tên mập, đang cởi trần lộ ra hình săm khắp người, cứ đánh mắt nhìn qua bên này, sau đó đột nhiên đi tới.

"Rượu này là thật hay giả vậy?"

Tên béo săm hình hỏi bằng giọng sỗ sàng, hơi thở bốc ra toàn mùi rượu.

Trần Hán Thăng không muốn bữa ăn này xảy ra chuyện gì, lập tức nói: "Giả, rượu nho ở quê mang lên ấy mà."

Tên béo cầm chai rượu lên kiểm tra, khẳng định nói: "Đúng là rượu giả, trước kia tôi có uống qua rượu thật, màu sắc không giống chai này."

Trần Hán Thăng cười thầm, rượu Hennessy Trịnh Quan Đề mang tới sao có thể giả được chứ?

"Tôi có thể nếm một chút không?" Tên mập lại hỏi.

Trần Hán Thăng giơ tay ra hiệu, ý bảo thoải mái.

Tên béo cầm lấy chén, 'ục ục' đổ đầy rượu vào sau đó uống hết.

Trần Hán Thăng cùng mọi người còn chưa nói được mấy câu, tên béo có hình săm kéo theo tên bạn đi tới, trên tay còn cầm theo cốc bia: "Vừa rồi uống với các cậu một chén, gặp nhau coi như là có duyên. Bọn tôi tới mời ba em gái này một chén."

Trịnh Quan Đề cùng Nhiếp Tiểu Vũ còn chưa gặp chuyện này bao giờ. Trần Thiêm Dụ, Kim Dương Minh cùng Lưu Bằng Phi, ba tên con trai cũng không biết làm thế nào.

Thương Nghiên Nghiên vẫn bình tĩnh ngồi đó, chỉ đánh ánh mắt về phía Trần Hán Thăng.

"Chúng tôi không muốn uống rượu cùng người lạ."

Trần Hán Thăng trả lời một cách dứt khoát.

"Cộp."

Tên béo dùng sức đặt cốc bia lên bàn: "Thế nào? Là sinh viên nên xem thường bọn tao phải không?"

"Con mẹ nó đừng tới đây gây sự."

Trần Hán Thăng khinh thường, nhổ cây tăm đang ngậm ra, đứng cũng chẳng thèm đứng nói: "Bọn mày có hai người. Bố mày đổi mạng với mày thì vẫn còn dư ra ba người."

Tên béo nghe được bỗng sững người ra, quan sát cẩn thận lại Trần Hán Thăng, phát hiện ra thằng nhóc sinh viên này thật sự không sợ. Lúc này, mắt tên này nhíu lại, tỏ ra rất tức giận.

"Mày được lắm."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tên béo không dám hành động, nên nhanh chóng quay trở lại chỗ ngồi. Nhưng tên này lấy điện thoại ra cố ý nói lớn vào trong điện thoại: "Aloo, tiểu Mã, tao gặp chút chuyện ở Hương Mộc Hương, mày tới ngay luôn đi."

"Chúng ta đi thôi."

Trần Thiêm Dụ đề nghị.

Trần Hán Thăng quay qua hỏi Trịnh Quan Đề: "Cô muốn đi hay muốn ở lại?"

Cô là nhân vật chủ chốt đêm nay, nên ý kiến là quan trọng nhất.

"Không đi thì cậu định làm thế nào?"

Trịnh Quan Đề hỏi.

"Chuyện nhỏ mà."

Trần Hán Thăng cầm điện thoại gọi cho Chung Kiến Thành: "Giờ chỗ tôi có chút chuyện. Ông không cần tự mình đến, chỉ cần gọi anh Bành qua đây là được rồi…"

Chương 157: Một đêm mập mờ(3)

Năm 2003, tác phong của nhân viên chuyển phát nhanh còn rất hung dữ. Bành Cường dẫn theo mấy người đến quán đồ nương Hương Mộc Hương cũng vừa lúc đám người được tên béo gọi tới.

Nhưng sự việc phát sinh tiếp theo khiến người ta bất ngờ là hai nhóm người biết nhau.

Bành Cường tức giận nói: "Tiểu Mã, chuyển phát nhanh Trọng Thông của các cậu bá đạo vậy sao? Còn muốn con gái người ta đến uống rượu cùng các người sao?"

Lúc này Trần Hán Thăng mới biết phía đối diện là chuyển phát nhanh Trọng Thông, cũng thuộc trong Minh Thương. Nói chung là trong vòng luẩn quẩn của mấy công ty chuyển phát nhanh. Tên béo cũng nhận ra Bành Cường, lúng túng nói: "Anh Cường, em cùng thằng bạn chỉ nói đùa thôi mà."

Nhiếp Tiểu Vũ là một cô gái thẳng tính, nên lập tức bước lên mắng: "Ai nói đùa với anh, lưu manh!"

Thương Nghiên Nghiên vốn dĩ chẳng sợ hãi gì, nghe được Nhiếp Tiểu Vũ mắng người, thế mà 'phốc' bật cười ra. 'Lưu manh' cái danh từ này dùng trên người Trần Hán Thăng có vẻ thích hợp hơn.

Vừa rồi, mặt cậu ta lộ vẻ khinh thường, đã thế còn muốn 1 đổi một với người ta nữa chứ.

"Anh Cường, đúng thật là 'lũ lụt vượt miếu Long Vương*' "

(*Hiểu lầm vì không biết mặt nhau.)

Tên béo có vẻ rất sợ Bành Cường, vội vàng cầm chai bia đi tới nói: “Vừa rồi em uống có chút đồ cay cay vào là chẳng còn biên đông tây nam bắc thế nào. Hiện giờ uống cạn chai này, mong mọi người bỏ qua cho có được không?”

Bành Cường nhìn về phía Trần Hán Thăng: “Cậu cảm thấy thế nào? Người mình không thể để bị ức hiếp thế được. Cậu không đồng ý cũng đừng cố miễn cưỡng chính mình.”

Trần Hán Thăng nào muốn ở đây cãi cọ làm gì. Phương án uống hết chai bia kia là tốt nhất rồi, nhưng hắn cũng thật khó chịu thái độ của tên béo kia.

Cầm chai bia đến gây chuyện, sau đó dùng chai bia đó để hoà giải, nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Trần Hán Thăng chỉ vào chai Hennessy trên bàn nói: “Bỏ qua thì đơn giản thôi, chỉ cần anh huống hết chai này là được.”

“Haizz~”

Trịnh Quan Đề không nhịn được, hít vào một hơi. Không phải là cô tiếc chai rượu, mà lo lắng cho tên mập kia. Đây là loại Hennessy chính hãng chưa từng trộn qua nước.

Tên béo đầy hình xăm còn cho rằng, đây chỉ là rượu nho do nhà ủ được, không nói thêm lời nào mà tiến lại gần, cầm chai rượu ý định tu ‘ừng ừng’ một hơi đến hết.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nào ngờ tên này uống được một nửa mới xảy ra phản ứng, rượu tây mạnh cực sốc kích thích dạ dày, khiến hắn ‘oẹ’ một tiếng lập tức nôn ra, nước mắt nước mũi theo đó mà chảy xuống, ngồi xổm trên mặt đất ôm lấy ngực ợ một cái.

Bành Cường nhìn thấy tình trạng tên béo như vậy chẳng thèm quan tâm, chỉ đi tới đá nhẹ vào mông một cái nói: "Nhanh lên, còn nửa chai nữa đấy."

Trần Hán Thăng cảm thấy như vậy đủ rồi, dù sao đây cũng là rượu của Trịnh Quan Để, mà người thể hiện lại là mình. Thế nên, hắn quay đầu hướng bọn Trịnh Quan Đề nói: "Chúng ta đi thôi."

Nhưng trước khi đi, Trần Hán Thăng lấy từ trên xe xuống một chai Hennessy đưa cho Bành Cường: "Anh Cường, có uống quen không?"

Bành Cường cầm lấy nhìn nhìn. Tên này trước kia đi theo Chung Kiến Thành đã từng được nêm thử, lập tức hỏi: "Hàng xịn."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Tuyệt đối chuẩn."

Bành Cường có chút tiếc rẻ: "Tên mập này thế mà được hưởng lợi mà còn không biết. Loại rượu mắc thế này mà nó còn ngang nhiên nhổ hết ra."

Trịnh Quan Đề cảm thấy Trần Hán Thăng làm người cũng được. Không cứng không mềm, chú ý chuẩn mực, cuối cùng còn đưa ra chai rượu cảm ơn. Tóm lại, sự việc trong ngoài đều làm rất chìn chu.

"Xem ra, muốn làm một tên con trai cặn bã là việc không phải ai muốn làm đều được."

…

Thời điểm mấy người đứng chờ xe ven đường, Thương Nghiên Nghiên phát hiện ra trên tay Trần Hán Thăng còn cầm theo một chai rượu tây, lập tức lên tiếng hỏi: "Đêm nay, chúng ta đi hát Karaoke đi?"

Trần Hán Thăng chỉ chú ý đến ý kiến của Trịnh Quan Đề. Hôm nay tâm trạng của cô cũng rất được, nên trả lời: "Từ trước đến giờ còn chưa hát ở đại lục bao giờ."

Trần Hán Thăng đã hiểu, lập tức lớn tiếng nói: "Hát Karaoke."

Tại một chỗ gần đó, thuê một phòng KTV, sau đó Trần Hán Thăng gọi thêm một phần đồ ăn nhẹ.

Đột nhiên Thương Nghiên Nghiên cầm chai Hennessy lên: "Mang theo làm gì cho mệt, không uống bây giờ thì định khi nào mới uống."

Kim Dương Minh ngồi bên cũng hùa theo, cuối cùng chai rượu tây vẫn bị khui ra.

Trần Hán Thăng nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Thương Nghiên Nghiên, lập tức hiểu ra cô gái này có ý định rồi. Còn thằng nhóc Kim Dương Minh có ý đồ gì cũng đừng có mơ đi.

Cũng không bao lâu, tác dụng của rượu lập tức biểu hiện ra.

Vừa mới bắt đầu, mọi người còn chưa có cảm giác gì, vừa hát vừa nói chuyện, đôi lúc còn vỗ tay. Khoảng 30p sau, khi Trịnh Quan Đề hát bài 'Thousand Thousand Ques' còn có người khen cô hát rất chuẩn tiếng Quảng Đông.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thế mà, bài hát còn chưa có hát xong thì một số người trong nhóm đã nằm vậy ra ghế salon, chẳng còn biết trời đất là gì nữa.

Cuối cùng, còn Trần Hán Thăng và Trịnh Quan bảo trì được sự tỉnh táo.

Sau khi hát thêm vài bài nữa, Trần Hán Thăng quyết định đi vệ sinh xong sẽ lập tức trở về ký túc xá. Hắn cứ nghĩ mọi người đã uống say nên chỉ đóng cửa hờ hờ mà không khoá lại.

Hắn vừa mới tiểu xong, còn chưa kịp xả nước, bỗng Thương Nghiên Nghiên mặt đỏ từng bừng, hai mắt nhắm tịt bước vào.

"Cậu định làm gì?"

Trần Hán Thăng nhanh chóng kéo quần lên.

Trong phòng vệ sinh, ánh đèn mờ ảo, Thương Nghiên Nghiên dùng ánh mắt nhập nhẹm nhìn Trần Hán Thăng, sau đó bỗng nhiên lao vào trong ngực Trần Hán Thăng.

"Bên cạnh cậu thật sự khiến cho mình có cảm giác an toàn, đêm nay không muốn về trường chút nào."

Thương Nghiên Nghiên vừa nói vừa hướng bờ môi Trần Hán Thăng lao tới. Trần Hán Thăng lắc đầu qua né, hai người né qua né lại. Bỗng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa 'cốc cốc cốc' .

Hai người cùng lúc dừng lại, Trần Hán Thăng hỏi: "Ai đó?"

"Là Hán Thăng sao?"

Trần Thiêm Dụ đứng ngoài lầu bầu: "Cậu nhanh lên đi, tôi gấp lắm rồi."

"Biết rồi, gấp cái rắm."

Trong lòng Trần Hán Thăng vô cùng khẩn trương, nếu Trần Thiêm Dụ biết người con gái mà anh ta không ngừng theo đuổi, đang đứng trong nhà vệ sinh ôm một người con trai khác, không biết rằng cậu ta sẽ như thế nào đây!

Cho đến khi tiếng Trần Thiêm Dụ rời đi, Thương Nghiên Nghiên lại bắt đầu công tác ‘cưỡng hôn’, không nghĩ tợi tiếng gõ cửa ‘cốc cốc cốc’ lại tiếp tục vang lên.

“Ai vậy? Bên trong đang có người.”

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói.

“Hán Thăng, cậu có thấy Thương Nghiên Nghiên đâu không?”

Trần Thiêm Dụ lớn tiếng nói: “Tôi không thấy cô ấy. Cô ấy đang trong phòng vệ sinh sao?”

“Thần kinh à? Ông mày còn đang đi vệ sinh, cô ta vào bằng cách nào?”

Trần Hán Thăng từ trong mắng to ra ngoài.

“Cũng phải. Chắc do tôi uống say, làm sao con trai với con gái sử dụng chung nhà vệ sinh được chứ?”

Trần Thiêm Dụ nói xong thì quay người nhẹ nhàng rời đi.

Trong khoảng thời gian này, Trần Hán Thăng không dám làm động tác gì quá lớn, bỗng thấy thân thể mình trùng xuống, thì ra Thương Nghiên Nghiên đang ôm cổ mình ngủ thiếp đi, chiếc miệng xinh xắn đang kề cạnh bên tai hắn.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng còn đang do dự, có nên mở cửa ra ngoài quan sát tình hình hay không, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

Hắn nhìn qua chiếc màn hình đang sáng lên, thì ra Trịnh Quan Đề nhắn tin tới.

“Bọn họ ngủ say rồi, yên tâm ra ngoài đi.”

Trần Hán Thăng ôm Thương Nghiên Nghiên đi ra, lúc này Trịnh Quan Đề vẫn còn đang hát, ánh mắt tập trung lên người Thương Nghiên Nghiên cùng Trần Hán Thăng.

"Vừa rồi chỉ là hiểu lầm. Thật ra chúng tôi không có làm gì cả."

Trần Hán Thăng nghĩ, cần phải giải thích một chút.

"Vừa rồi tôi không nhìn thấy gì cả, các người cứ vui vẻ đi."

Trịnh Quan Đề nói vào microphone. Rõ ràng là cô ấy không tin, song cũng chẳng cảm thấy bất ngờ. Hành động của Trần Hán Thăng đúng chuẩn một tên cặn bã.

Trần Hán Thăng lắc đầu. Mọi người đều đã say rồi, hắn không thể một lần kéo ra nhiều người như vậy được, chỉ còn cách gọi điện cho Lý Quyến Nam tới trợ giúp. Ném Lưu Bằng Phi vào phòng ký túc xá là được rồi.

Trần Hán Thăng cùng Trịnh Quan Đề đưa mấy cô gái về lại ký túc. Sau đó, hắn định tăng lên tình cảm với Trịnh Quan Đề, nên nói ra: "Cô muốn đi dạo trong sân trường một lát hay không?"

Không nghĩ tới có người đứng bên cạnh lên tiếng.

"Anh Trần."

Trần Hán Thăng vừa quay đầu, đã phát hiện ra La Tuyền xinh đẹp đứng cách đó không xa.

Trịnh Quan Đề lập tức nói: "Tôi gọi người trong xưởng lái xe tới đón."

Song cô vẫn không quên nói lời cảm ơn: "Hôm nay chơi rất vui, cám ơn Trần cặn bã tiên sinh."

Sau khi Trịnh Quan Đề đi, Trần Hán Thăng nói với La Tuyền: "Em tìm anh có chuyện gì vậy?"

La Tuyền nhìn thấy mặt mũi có phần mất kiên nhẫn của Trần Hán Thăng, bỗng thốt lên: “Em muốn cùng anh nói chuyện yêu đương!”

“Haizz…”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng, đột nhiên thở dài một hơi: “Đêm nay thật là…”

Chương 158: Chuyện tình yêu thời sinh viên

"La Tuyền, anh đã có bạn gái rồi, em đừng cố chấp như vậy nữa có được hay không?"

Người Trần Hán Thăng tràn đầy mùi rượu, âm thanh phát ra cũng có chút lớn.

Nữ sinh đi lại dưới sân kí túc xá khá nhiều, nhưng phần lớn đều không quá để ý, bởi vì những cặp đôi chia tay ở nơi này họ gặp cũng không phải ít, nên cãi nhau cũng thường thôi.

Chỉ một vài sinh viên năm nhất tò mò dừng lại giây lát, sau đó thì thầm to nhỏ cùng với bạn cùng phòng, rồi trộm cười đi vào kí túc.

Năm hai, năm ba rất ít tò mò chuyện này, bởi trong cuộc sống của họ suy nghĩ đã được định hình.

La Tuyền nhìn Trần Hán Thăng. Làn da trắng nõn của cô được tôn lên bởi ánh sáng do bóng đèn giá rẻ được nhà hàng lắp đặt, ánh mắt lộ ra có phần ghen ghét cùng khó chịu: "Vậy anh nói xem, bạn gái anh là người nào? Là cô gái xinh đẹp dịu dàng ở căn cứ 101, hay cô gái mà đêm nay anh mới đưa về?"

La Tuyền đưa tay lên nói: "Anh Trần, vết son mộ trên mặt anh còn chưa lau sạch đâu. Chị Thẩm từ trước đến nay làm gì thoa son?"

Trần Hán Thăng đoán Thương Nghiên Nghiên thừa dịp mình không để ý làm ra đây mà. Hắn tránh khỏi bàn tay La Tuyền: "Chúng ta rõ ràng không thích hợp. Với lại, anh trăng hoa vậy, chắc chắn không phù hợp với tiêu chuẩn của em rồi."

La Tuyền lắc đầu: “Chỉ cần thời điểm chúng ta hẹn hò, anh có thể hồi tâm chuyển ý thì em sẽ quên đi chuyện này.”

“Điên.”

Trần Hán Thăng chán chẳng thèm làm ra hành động gì với kẻ hâm hấp này nữa. La Tuyền ngăn trước mặt: “Cuối tuần này, phòng ký túc bọn em có hoạt động hữu nghị. Em đã hứa với mọi người là hẹn phòng của anh rồi.”

Trần Hán Thăng không còn cách nào: “Nếu đồng ý thì em có thể trách ra không?”

La Tuyền bướng bỉnh mím chặt môi.

“Được.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Vậy anh đại diện phòng 602 đồng ý buổi giao lưu hữu nghĩ giữa hai phòng.”

La Tuyền ngơ ngác, không ngờ tới Trần Hán Thăng dễ dàng đồng ý như vậy. Ngay tại thời điểm, cô ngây người ra, Trần Hán Thăng nhanh chóng bước qua người cô.

Hai phòng giao lưu hữu nghĩ hay không? Mình cũng không bắt buộc phải tham gia mà.

…

Đêm nay, Lưu Bằng Phi ngủ lại trong ký túc xá Tài Viện, Trần Hán Thăng đã kiếm cho anh ta giường chiếu ở đây. Sáng hôm sau, hai người cùng nhau đi đến học viện Khoa Học Kỹ Thuật Kim Lăng.

Nếu hắn muốn đặt học viện Khoa Học Kỹ Thuật Giang Lăng làm trung tâm nhóm trường đại học thu nhận chuyển phát nhanh là Khoa Viện- Truyền Thông- Hằng Hải- Hiếu Trang*, thì trong trường nhất định phải có căn cứ giống như căn cứ 101. Nên hôm nay, Trần Hán Thăng muốn đến nghiên cứu kỹ hơn nơi này.

(*Tên trường dùng tên Hoàng Hậu Hiếu Trang để đặt.)

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thu An Binh cầm theo chiếc túi đợi ở cổng trường, cô liếc nhìn mái tóc rối bời của Lưu Bằng Phi.

Lưu Bằng Phi ngượng ngùng. Anh cũng biết nguyên nhân là mình đã đi cả đêm không về.

Trần Hán Thăng không ngờ, Lưu Bằng Phi ở ngoài là cá mập mà ở nhà lại là cá con. Hắn lập tức lên tiếng giải thích: "Tối qua, Bằng Phi đi cùng tôi đi xã giao và có uống hơi nhiều nên tôi đưa anh ấy đến ngủ tại ký túc xá của mình."

"Không sao."

Thu An Bình lấy ra túi bữa sáng nói: "Anh ấy đi cùng với Trần tổng tôi cũng yên tâm. Ngài đã ăn sáng chưa, đây là bánh tôi tự làm bằng bột mì đấy."

Thật ra, Trần Hán Thăng đã ăn ở Tài Viện rồi, nhưng đây mới là lần thứ hai hắn cùng Thu An Bình tiếp xúc. Nên Trần Hán Thăng không muốn lãng phí ý tốt Thu An Bình dành cho mình. Hắn cười ha hả rồi đưa tay cầm lấy: "Cám ơn, sau này không cần phải khách khí như vậy, mọi người tuổi tác cũng gần nhau, sau này cứ gọi tôi là Hán Thăng là được rồi."

Thu An Bình gật đầu, nhưng vẫn không thay đổi cách xưng hô: "Trần tổng, trường học chúng tôi bồi dưỡng sinh viên theo hướng thực dụng. Cho nên, trong trường đặc biệt thành lập một khu nhà gọi là trung tâm lập nghiệp, cổ vũ sinh viên tự chủ làm việc, còn có rất nhiều chính sách ưu đãi."

Trần Hán Thăng đi theo Thu An Bình vào trung tâm lập nghiêm tại Khoa Viện. Hắn phát hiện trong này có cửa hàng trà sữa, cửa hàng chụp ảnh, các loại mặt hàng, đương nhiên cũng có mặt tiền của các gian hàng chuyển phát nhanh.

Ở giữa có một dãy ghế, mà ở đó đang có vài sinh viên năm cuối ngồi ghi chép gì đó, hay một vài tân sinh ngồi nói chuyện với nhau, cảnh tượng náo nhiệt ồn ào.

"Toàn bộ chỗ này là sinh viên mở sao?"

Thu An Bình lắc đầu: "Người đứng làm phần lớn là sinh viên, nhưng bỏ vốn ra để làm thì chưa hẳn. Có thể là người đứng sau đang ủng hộ, dù sao cũng chỉ có sinh viên mới được hưởng thụ những ưu đãi kia."

Cô chỉ vào một văn phòng nói: "Đây là văn phòng của trung tâm lập nghiệp, chủ nhiệm tên là Lưu Húc. Anh ấy là đàn anh của tôi trong mấy năm học đại học, từng làm qua chủ tịch hội học sinh. Sau khi anh ấy tốt nghiệp thì ở lại trường và được điều tới làm chủ nhiệm trung tâm lập nghiệp."

Trần Hán Thăng xoa xoa cằm. Những tin tức này sao sinh viên bình thường có thể nắm được, vì vậy hướng phát triển của Hoả Tiễn 101 đang chính xác. Đại diện trường học nhất định phải có tiếng nói hơn những sinh viên bình thường, quan trọng là phải đảm nhiệm qua chức vụ trong hội học sinh.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tuy cửa văn phòng đang mở nhưng Trần Hán Thăng cũng chưa lập tức đi vào, mà hắn đi dạo xung quanh thêm chút nữa, quan sát xem tình hình nơi này thế nào.

Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình đứng ở giữa chờ đợi. Lúc này đột nhiên Lưu Bằng Phi lên tiếng: "Tại Tài Viện, Trần Hán Thăng đã ăn sáng rồi. Lúc nãy cố gắng lắm hắn mới ăn hết đồ em mang đến đấy."

Thu An Bình ngạc nhiên: "Sao phải vậy chứ?"

"Em nói đây là bánh do chính tay mình làm, dù cho hắn không thể nhét thêm được cũng phải cố mà ăn hết."

Lưu Bằng Phi thở dài: “Dù cho tính cách Trần Hán Thăng có chút táo báo, hơn nữa còn hay mắng chửi người. Nhưng anh vẫn phục cậu ấy.”

Thu An Bình im lặng giây lát, sau đó nói: “Vậy chúng ta cố gắng làm tốt là được, đừng phụ sự kỳ vọng của người ta.”

Trần Hán Thăng đi qua một vòng rồi trở về: “Hiện tại có thể đi gặp chủ nhiệm Lưu sao?”

“Có thể.”

Thu An Bình đi trước dẫn đường.

Dựa theo thời gian tốt nghiệp mà suy ra, Lưu Húc khoảng chừng 25 tuổi. Nhưng anh ta chưa va vấp với bên ngoài nhiều nên nhìn có phần hồn nhiên, trên mặt đeo một cặp kính to tròn, cách nói chuyện hiền lành tao nhã.

“Tiểu Thu, đã lâu không gặp.”

Lưu Húc nhận ra Thu An Bình, còn chủ động chào hỏi trước.

“Chào anh, học trưởng Lưu. Đây là người thành lập ra Hoả Tiễn 101, cậu ta muốn một nơi làm việc ở trung tâm lập nghiệp.”

Thu An Bình dừng lại một chút, sau đó tiếp tục giới thiệu: “Đây là bạn trai em, Lưu Bằng Phi.”

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên, song vẫn lại gần bắt tay Lưu Húc.

Lưu Bằng Phi chết lặng tại chỗ, đứng nguyên không nhúc nhích. Mãi đến khi Thu An Bình đẩy đẩy, anh ta mới có phản ứng.

Nhưng cuộc trò chuyện nói những gì anh ta đều không nghe thấy, giống như người mất hồn vậy, chỉ mơ màng nghe

thấy Trân Hán Thăng nói cùng Lưu Húc câu "hẹn gặp lại" để kết thúc cuộc nói chuyện sau đó là chào nhau.

"Đi ăn thử cơm trưa trong trường các người xem sao? Nhân tiện uống chút rượu chúc mừng luôn."

Trần Hán Thăng nhíu mắt nói.

Lúc này, Lưu Bằng Phi mới 'chợt' tỉnh táo lại, quay qua hỏi Thu An Bình: "Chúng ta đàm phán thành công rồi sao?"

"Không hoàn toàn thành công."

Thu An Bình bình tĩnh nói: "Trần tổng mời học trưởng Lưu ra ngoài ăn. Học trưởng Lưu từ chối, cũng không thể gọi là thành công nhỉ?"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Vậy sao gọi là chúc mừng?"

Lưu Bằng Phi lộ ra bộ dạng khó hiểu.

Khoé miệng Thu An Bình giật giật, không nói gì.

Mãi một lúc lâu sau Lưu Bằng Phi mới hiểu ra chuyện gì.

Trần Hán Thăng nói là chúc mừng chuyện mình cùng Thu An Bình.

Chương 159: Ngực siết chặt

Nhà ăn tầng 2 học viện Khoa Học Kỹ Thuật Giang Lăng, Lưu Bằng Phi cầm theo đồ ăn cùng hai chai bia đang đi tới vị trí ngồi.

Thật ra, tối qua anh ta uống vào hỗn hợp rượu khiến cho hiện tại dạ dày không dễ chịu chút nào. Nhưng hôm nay, nhất định phải kỷ niệm, bởi Thu An Bình không chỉ công nhận mình là bạn trai mà cô ấy còn thừa nhận trong tình huống công khai nữa.

Trần Hán Thăng bật nắp bia, đổ đầy chén rồi nói: "Tôi mời hai người, đây cũng là lần đầu tiên tôi chứng kiến một cặp đôi ở trong Hoả Tiễn 101."

Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình nhìn nhau, khách khí bưng cốc lên đáp lễ.

"Hai người sao lại biết nhau?"

Trần Hán Thăng đặt cốc bia xuống, tò mò hỏi.

Lưu Bằng Phi cười 'hắc hắc', sau đó hỏi ngược lại: "Hán Thăng, khi cậu đi báo danh có cần bố mẹ đi cùng không?"

Trần Hán Thăng lắc đầu.

"Bố mẹ tôi cũng không đi cùng, nhưng vì ông nội tôi phải nằm viện, nên cần người chăm sóc."

Lưu Bằng Phi thấy cũng bình thường, bởi vì tính cách Trần Hán Thăng không thể lấy người bình thường để đánh giá.

"Ngày báo danh trời bỗng đổ mưa, tại nhà ga Kiến Nghiệp lái taxi đòi những 50 tệ một chuyến, đã thế đi tới trường còn

lạc đường. Ngay tại thời điểm, toàn thân tôi ướt đẫm, cảm giác bất lực không biết làm sao thì chị Thu xuất hiện."

"Cô ấy che ô, dẫn tôi đến chỗ nộp tiền ghi danh cùng dẫn đến tận phòng ký túc, không những thế còn tận tình giới thiệu tình huống trong trường."

Lưu Bằng Phi nhìn Thu An Bình: "Thời khắc đó, tôi cảm giác thấy những nốt tàn nhang trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy cũng đáng yêu đến kỳ lạ."

Thu An Bình thở dài, nhớ đến chuyện cũ chẳng đáng gì: "Lúc ấy tôi là cán bộ hội học sinh, vốn dĩ có nhiệm vụ trợ giúp sinh viên năm nhất."

"Sau này, tôi theo đuổi cô ấy 2 năm, từ năm nhất đến năm thứ 3 đại học."

Lưu Bằng Phi cầm cốc bia lên cụng với cốc bia của Trần Hán Thăng.

"Vốn dĩ, tôi nghĩ rằng, thời gian học đại học này chẳng còn cơ hội nữa…"

Lưu Bằng Phi nói đến đây, âm thanh có chút nghẹn ngào. Trần hán Thăng cười cười, nói lời khách khí: "Đây là truyền thuyết về tình yêu của hai người, để chúng tôi những người đi sau nhìn thấy mà ngưỡng mộ."

"Cũng đừng chỉ nói chuyện của chúng tôi. Chuyện tình cảm của cậu thế nào?"

Lưu Bằng Phi hỏi. Bởi vì thời gian anh ta ở căn cứ 101 không phải là nhiều, nên chỉ coi Thẩm Ấu Sở như nhân viên bình thường. Không giống như Lý Quyến Nam, Nhiếp Tiểu Vũ biết được tầm quan trọng của Thẩm Ấu Sở.

Trần Hán Thăng cười cười: "Chuyện của tôi phức tạp lắm, muốn nói chuyện tình cảm với tôi cũng nhiều, có người nghĩ

trăm phương ngàn kế để được ngủ cùng tôi, thật sự khiến tôi đau đầu vô cùng.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình tưởng Trần Hán Thăng đang chém gió, làm cho hai người cười ầm lên.

Trên bàn nói đến chuyện tình cảm, khiến quan hệ mọi người trở nên gần gũi hơn. Lúc này, Trần Hán Thăng hỏi Thu An Bình: “Chủ nhiệm Lưu Húc của trung tâm lập nghiệp có yêu thích gì không? Hôm nay, tôi định hẹn anh ấy ra ngoài gặp mặt mà không sao mời được.”

Thu An Bình suy nghĩ: “Học trưởng Lưu không phải gia đình đặc biệt giàu có gì, nhưng hẳn không thiếu tiền. Thường thường có sở thích sưu tầm tranh chữ, anh ta thường xuyên đi phố đồ cổ Miếu Phu Tử đi dạo.”

Trần Hán Thăng gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Triệu Quân: “Bố, ngài có quen với hội trưởng hiệp hội thư pháp Cảng Thành phải không? Ngài kiếm hộ con hai bộ tranh chữ có dấu, không cần nổi tiếng quá, vừa đủ làm quà tặng là được rồi.”

Lão Trần không biết Trần Hán Thăng định làm gì, song loại tranh chữ này có nhiều, kiếm hai bộ cũng tương đối dễ dàng.

“Lần sau tôi sẽ trở thành người yêu thích một chút về vấn đề văn hoá.” Trần Hán Thăng cười nói.

Trần Hán Thăng ăn uống xong xuôi, dự định đi xe bus đến quán đồ nướng Hương Mộc Hương lái chiếc Santana trở về.

Trước khi đi, hắn còn giao nhiệm vụ cho Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình bắt đầu in tài liệu quảng cáo, cùng vài thao

tác phản triến phía dưới, chuẩn bị cho lần ký kết hợp đồng sau đây.

“Hán Thăng làm vậy có chút thẳng quá, nhưng cũng vì công việc cả thôi.”

Lưu Bằng Phi lo lắng hành động tạo mối quan hệ của Trần Hán Thăng có phần tục, sợ với tính cách của Thu An Bình sẽ xem thường.

Thu An Bình lắc đầu: “Từ khi mẹ em sinh bệnh, em cảm thấy nhiều khi đạo mạo quá cũng không phải là tốt, đôi khi cần phải tục mới có thể thành công.”

“Nãy giờ quên chưa nói, tiền chữa bệnh tháng này của dì vẫn là tiền mượn của Trần Hán Thăng.”

…

Trần Hán Thăng trở lại trường học, còn chưa kịp véo đôi má trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Ấu Sở thì lớp, hội học sinh của khoa cùng hội học sinh của học viện đã tới tìm.

Chủ tịch Thích Vi của khoa Nhân Văn đến tìm để bàn về cuộc thi đấu bóng rổ.

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: “Khoa chúng ta còn có cuộc thi đấu bóng rổ sao?”

Thích Vi lắc đầu: “Vẫn luôn có mà.”

“Vậy sao tôi lại không biết?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Đúng vậy? Sao phó chủ tịch khoa Nhân Văn lại không biết nhỉ?” Thích Vi hỏi ngược lại.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng vội cười trừ ‘ha ha’ . Thật ra kỹ thuật chơi bóng của hắn cũng rất được, đáng tiếc không phải là bóng rổ,

chỉ có vài lần xem qua giải NBA, nên không quan tâm lắm giải này có tổ chức trong trường học.

“Chị cùng với chị Đông xem sao cân đối tốt là được, có chuyện gì khó khăn thì cứ việc sai khiến.” Trần Hán Thăng tỏ rõ thái độ.

Thích Vi biết, không thể trông mong quá nhiều đối với Trần Hán Thăng, nhưng có câu nói này của hắn đã đủ rồi.

Bắt đầu tháng 11, là thời gian tổ chức đại hội thể thao mùa xuân của Tài Viện. Mà hiện tại, Trần Hán Thăng làm bộ trưởng bộ phận đối ngoại thuộc hội học sinh, cho nên cần phải gánh chịu trách nhiệm kéo về tiền tài trợ.

Chuyện này đối với Trần Hán Thăng không phải việc khó, thực ra hắn không để ở trong lòng.

Thật ra hắn quan tâm tới vấn đề ở trong lớp hơn, bởi vì mọi người sẽ gắn bó với nhau thời gian 4 năm cơ mà.

Hồ Lâm Ngữ nói chuyện cùng Trần Hán Thăng lúc nào cũng trực tiếp: “Quỹ lớp không còn.”

Trần Hán Thăng hững hờ: “Quỹ lớp không còn thì cậu cứ thu thôi. Tiêu chuẩn mỗi người 50 tệ, ai khó khăn mình sẽ hộ trợ, loại chuyện nhỏ này từ sau cậu đừng phiền đến mình nữa.”

Hồ Lâm Ngữ bĩu môi: “Người khó khăn nhất thì cậu đã giải quyết rồi, những người khác không có việc gì.”

Hồ Lâm Ngữ đang nói đến Thẩm Ấu Sở. Cô ấy đang nằm dài trên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên cánh tay trái, tay phải cầm cây bút vẽ linh tinh gì đấy, đây là cách Thẩm Ấu Sở giảm stress.

“À.”

Trần Hán Thăng kêu lên.

Thẩm Ấu Sở vội ngẩng đầu nhìn qua. Khuôn mặt gối vào tay hơi lâu nên có chút đỏ, cặp mắt anh đào vẫn trong suốt, nhưng lộ ra vài phần nghi hoặc.

“Năm nay chúng ta không cần xin vào danh sách sinh viên nghèo khó, không nhất thiết chiếm tiện nghi của người khác. Mình cũng cần phải giữ chút phong độ.” Trần Hán Thăng nói.

“Ừ, ừ, được rồi.”

Thẩm Ấu Sở chăm chú gật đầu.

Hồ Lâm Ngữ thở dài trong lòng. Từ biểu hiện vừa rồi, cô rất dễ nhận ra Thẩm Ấu Sở đã bị Trần Hán Thăng ăn sạch, cũng không biết sau này có thay đổi nào hay không.

Quan trọng là Thẩm Ấu Sở có muốn thay đổi tình trạng này hay không?

“Mặt khác.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hồ Lâm Ngữ tiếp tục nói: “Sáu tháng cuối năm, lớp chúng ta cần phải tổ chức hoạt động cho lớp, nhằm tăng cường sự thống nhất tập thể.”

Trần Hán Thăng rất đồng ý: “Đề nghị này rất được, cậu có ý tưởng gì hay không?”

Hồ Lâm Ngữ suy nghĩ: “Có cần tìm địa phương xa hơn chút không? Mình cảm giác Giang Lăng có vẻ gần.”

“Uhm, hoàn toàn chính xác.” Trần Hán Thăng đồng ý.

“Kia…”

Hồ Lâm Ngữ cắn răng nói: “Hay chúng ta đi Tử Kim Sơn, dù sao đây cũng là trung tâm chứa Long Mạch của Cố Đô Lục Triều mà.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Tiểu hồ, cậu suy nghĩ cả nửa ngày vẫn chỉ xoay quanh Kiến Nghiệp thôi sao? Biết là Tử Kim Sơn tốt đấy, nhưng dù sao đó vẫn là quê hương chúng ta mà.”

Trần Hán Thăng không cho Hồ Lâm Ngư đưa thêm ý kiến, trực tiếp đề xuất: “Đừng nghĩ nữa, chúng ta quyết định đi Hoàng Sơn nhìn mặt trời mọc, quỹ lớp tăng thêm 100 tệ, thiếu đâu mình bù. Vì lưu giữ một kỷ niệm đáng nhớ thời sinh viên của các bạn lớp hai Hành Chính Công.”

Hồ Lâm Ngữ giật nảy mình: “Hoàng Sơn không chỉ ra khỏi thành phố, mà ra khỏi tỉnh thành nữa đấy?”

Trần Hán Thăng không muốn loằng ngoằng: “Quyết định Hoàng Sơn đi. Đến lúc đó, mình sẽ gọi thêm lão Quách là đã có người dẫn đoàn rồi.”

Hiện tại, lời nói của Trần Hán Thăng trong lớp vẫn có trọng lượng rất lớn, nhất là về vấn đề giao lưu hay hoạt động càng nhận được sự ủng hộ của đại đa số các bạn. Khi mọi chuyện được quyết định, tất cả mọi người bắt tay vào công cuộc mua sắm chuẩn bị vật phẩm cho chuyến đi.

Ngay cả Thẩm Ấu Sở cùng Hồ Lâm Ngữ đều háo hức đi mua sắm.

Hồ Lâm Ngữ chọn cho mình chiếc túi màu đen: “Ấu Sở, cậu nhìn xem cái này rất được, không gian rộng mà có nhiều ngăn.”

“Ừ.”

Thẩm Ấu Sở thấy chiếc túi này giá cả phải chăng, đã thế còn có vẻ rất bền.

Hai cô gái đeo ba lô bước ra ngoài, nhưng một người đeo phía sau, còn người kia đeo phía trước.

“Úi Ấu Sở, loại này phải đeo ở phía trước. Túi này giúp mình không phải cầm nhiều đồ, mà lại rất an toàn.”

Hồ Lâm Ngữ tỏ ra mình là ‘người từng trải’ nói: “Nhanh, chuyển cái túi về phía trước đi.”

Thẩm Ấu Sở nghe lời chuyển túi về phía trước.

“Sao? Có phải thấy thích hơn không?”

Hồ Lâm Ngữ cười hỏi.

“Siết, siết chặt khó chịu quá.”

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt trả lời.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hồ Lâm Ngữ còn tưởng dây đeo chỉnh chưa được tốt, thế nhưng kiểm tra lại cũng không thấy có gì lạ.

“Sao lại vậy chứ…”

Hồ Lâm Ngữ nói được nửa câu chợt dừng lại, như phát hiện ra điều gì.

“Ấu Sở, thân hình của cậu chắc chắn không thể có bạn bè được.”

Chương 160: Thầy Kim, lớp trưởng Kim

Trên đường từ chợ Nghĩa Ô về tới Tài Viện, hai cô gái đều cúi đầu mà đi.

Thẩm Ấu Sở có thói quen không ngẩng đầu quá cao. Cô hi vọng không ai nhận ra mình.

Hồ Lâm Ngữ là chịu sự đả kích, luôn cảm giác không tin vào mắt mình.

"Ấu Sở, tên háo sắc Trần Hán Thăng kia có phải bởi vì, có phải hay không bởi vì… mới thích cậu?"

Hồ Lâm Ngữ vẫn không nhịn được, lên tiếng hỏi. Nhưng cô cũng không muốn hỏi quá thẳng, chỉ có thể bóng gió hỏi mà thôi.

"Hả?"

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, ù ù cạc cạc nhìn Hồ Lâm Ngữ. Quả nhiên, cô nghe chẳng hiểu gì.

"Được rồi."

Hồ Lâm Ngữ thở dài: "Có nhiều thứ quả nhiên do trời sinh, có muốn cũng không được. Chẳng qua tên khốn Trần Hán Thăng được hưởng lợi rồi."

Tiểu Hồ chợt cúi đầu nhìn xuống. Cô hiểu, với bản thân mình mà nói, để miêu tả chân thực nhất chính là duỗi thẳng chân ra, lấy tay xoa xoa đầu gối. Đó là cảm xúc chân thực nhất.

…

Từ Kiến Nghiệp đi Hoàng Sơn không phải là khoảng cách gần, nhưng không khí lớp 2 Hành Chính Công vô cùng hồ hởi. Hồ Lâm Ngữ thành lập nên một đội 'Tiểu tổ lớp du lịch', mỗi phòng ký túc sẽ cử ra một người đại diện tham gia tổ đội này.

Bởi vì Trần Hán Thăng là lớp trưởng, nên cần phải lãnh đạo tính toán công việc chung. Nên Kim Dương trở thành đại diện của phòng 602 tham gia tổ đội này.

Không những thế, tổ đội này tập hợp những người như Bạch Vịnh San, Thương Nghiên Nghiên là những cô gái xinh đẹp. Đúng là môi trường vô cùng tốt để Kim Dương Minh thi triển tài hoa. Có khi nhập vai quá tốt cho nên khi trở về phòng còn thường xuyên chỉ huy Trần Hán Thăng cùng Dương Thế Siêu làm việc.

Tin tức 'tập thể lớp ra ngoài tỉnh du lịch' là tin rất hot trong đám sinh viên, không chỉ lớp 2 phấn khích mà cũng là đề tài thảo luận sôi nổi của các lớp khác nữa. Dẫn đến, cả trường ai cũng biết đến chuyện này.

Đoàn uỷ xét thấy bệnh dịch đã qua đi, lại thêm lý do đường xá xa xôi nên đề xuất lớp 2 Hành Chính Công làm một phần báo cáo về việc đi này.

Cái này cũng không khó, Hồ Lâm Ngữ làm ra một văn bản 'Phương án du lịch của lớp 2 Hành Chính Công' trình lên.

Vào buổi chiều, tiểu tổ đang họp mặt tại căn cứ 101 để bàn chi tiết chuyến du lịch thì Hồ lâm Ngữ nổi giận đùng đùng đẩy cửa tiến vào. 'Bộp' một tiếng, cô ném bản báo cáo lên bàn.

"Lớp trưởng, cậu là cán bộ đoàn uỷ, có thể nói giúp vài câu được hay không?"

Hồ Lâm Ngữ đanh giọng lại nói.

"Có chuyện gì?"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy khó chịu.

“Đoàn uỷ chuyển bản báo cáo chuyến du lịch của chúng ta trở về.”

Hồ Lâm Ngữ ngồi xuống nói: “Nếu như không thông qua bọn họ, kế hoạch du lịch của chúng ta sẽ không được phê chuẩn.”

“Dựa vào cái gì chứ? Chúng ta đâu có dùng tiền của họ đâu?”

Người gần đây nhất nổi lên trong lớp là Kim Dương Minh, lập tức đứng bật dậy lớn tiếng nói: “Xe đều đã đặt xong rồi. Hiện tại, chúng ta cần tranh thủ, cần quà cáp thì nên quà cáp, cần tìm quan hệ phải tìm ngay, không nên chậm trễ thêm nữa.”

Những đại diện khác của các phòng ký túc xá liếc nhìn lẫn nhau. Bởi vì chuyến du lịch này, mọi người đã chuẩn bị thật lâu. Quả thật quá mệt mỏi rồi.

Trần Hán Thăng không lên tiếng, mà cầm tờ báo cáo lên, sau đó cầm bút sửa đổi lại vài thứ rồi nói: “Cậu đóng dấu lại, rồi trình lên một lần nữa.”

Hồ Lâm Ngữ nhận lấy, phát hiện Trần Hán Thăng đã đổi lại tiêu đề, từ ‘Phương án du lịch của lớp hai Hành Chính Công’ thành ‘phương án xây dựng tập thể của lớp 2 Hành Chính Công’ .

Chỉ là đổi từ ‘du lịch’ qua ‘xây dựng tập thể’, còn nội dung không thay đổi gì.

“Cái này có được không?”

Hồ Lâm Ngữ nghi ngờ hỏi: “Đừng để đến lúc đó tôi phải đi thêm lần nữa đấy.”

Trần Hán Thăng cười hì hì: “Thì cậu cứ cầm đi là biết mà.”

20p sau Hồ Lâm Ngữ quay trờ về. Tất cả mọi người sốt ruột nhìn vào cô.

“Làm xong.”

Hồ Lâm Ngữ kinh ngạc nhìn Trần Hán Thăng: “Vì sao cậu chỉ đổi lại hai chữ lại khiến đoàn uỷ đồng ý?”

“Hừ.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Uổng cho cậu học tập ‘Mao đại cương’ còn thì hơn 90 điểm. Mặc dù tôi thi không qua tiêu chuẩn những thấm nhuần hơn các người rất nhiều.”

Sau khi mọi việc chuẩn bị hoàn tất. Chuyến du lịch được xếp vào ngày nghỉ Quốc Khánh. Phụ đạo viên Quách Trung Vân mang theo Quách Giai Tuệ cùng đến, 60 người ngồi trên xe tiến lên đường cao tốc.

Không khí trên xe bắt đầu náo nhiệt, bởi cả đám đang vô cùng kích động. Phần lớn mọi người chỉ có học đại học là ra ngoài,còn chưa bao giờ được đi xa thế này. Hồ Lâm Ngữ còn tạo điều kiện cho mấy người biết ca hát làm vài bài trợ hứng có tập thể lớp.

Về sau, dựa vao sự di chuyển nhịp nhàng của xe mọi người dần dần chìm vào giấc ngủ, muốn nói lời nào cũng chỉ nhẹ nhàng trò chuyện.

Sau một giấc ngủ, tinh thần cả lớp lại lên cao. Trong xe tiếp tục trở lại không khí sôi nổi, thỉnh thoảng còn có bạn học lên tiếng hỏi: “Bao lâu nữa thì đến vậy?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng ngồi cạnh lái xe, đôi khi nhìn ra đường nhớ lại xem hiện tại thay đổi thế nào. Nhưng có đôi khi trò

truyện cùng tài xế, bởi đi đường dài nếu có người trò truyện sẽ tránh được cảm giác buồn ngủ.

Với lại, hắn cũng không được ngồi cạnh Ấu Sở, nên kiếm chỗ nào ngồi một mình cho thoải mái.

Ban đầu, Quách Giai Tuệ ngồi cùng Quách Trung Vân, nhưng về sau thấy phía trước rộng rãi hơn, lại còn giống như ngồi cáp treo nữa chứ. Nên cô bé quyết định đến chơi đùa cùng Trần Hán Thăng.

Lúc Kim Dương Minh đi tới thấy Trần Hán Thăng đang gác chân lên ghế, hai tay thì đang nghịch chiếc máy ảnh mới mượn. Còn Quách Giai Tuệ đang ôm cổ Trần Hán Thăng ngủ ngon lành.

"Mịa nó, nếu biết máy cơ ngon hơn thì mượn cái máy ảnh DSL làm gì?"

Trần Hán Thăng mắng thầm. Chiếc máy ảnh này là mượn từ Trần Thiêm Dụ.

Chủ tịch Trần thích chơi máy ảnh DSL. Trong Tài Viện cũng vô cùng nổi tiếng, được mệnh danh là 'Thầy Trần' .

"Anh Tứ, máy ảnh DSL không phải dùng như vậy."

Kim Dương Minh cầm lấy máy ảnh, 'tạch tạch tạch' bắt đầu chỉnh: "Nhìn này, có phải hay không rõ hơn rất nhiều."

Trần Hán Thăng cầm lấy nhìn thử: "Vãi nhồng lão Lục, về sau chú chính là Thầy Kim."

"Cái gì mà thầy Kim, là giáo sư Kim."

Kim Dương Minh khiêm tốn nói: "Biết nhiều khổ nhiều, trước kia tại em ưa thích nhàn rỗi. Anh Trần, anh cũng không nên lười biếng, phải luôn luôn ra sức vì hoạt động trong lớp chúng ta đấy."

“A… tốt.”

Trần Hán Thăng sững sờ giây lát, không nghĩ tới Kim Dương Minh nhập vai đến vậy. Người không biết còn tưởng cậu ta là lớp trưởng đấy.

Lại tiếp tục cuộc hành chính dài buồn chán, cuối cùng hơn 3h chiều cả lớp cũng tới được Hoàng Sơn. Thời tiết có hơi se lạnh, không hề nóng một chút nào.

Mọi người trong lớp xuống xe đánh giá tình hình xung quanh, đều có cảm giác vô cùng mới lạ. Còn Trần Hán Thăng có nhiệm vụ sắp xếp chỗ ở cho mọi người.

Hắn chọn một chỗ dạng homestay. Đó là một nhà dân nằm dưới chân núi Hoàng Sơn, ngôi nhà đã được chủ sửa sang lại và biến chúng thành một cái homestay. Giá cả chỗ này vô cùng hợp lý, mà cách địa điểm du lịch cũng không xa, phong cách phục vụ cũng khác so với cung cách phục vụ moi tiền người của khách sạn.

Nhưng có một vài bạn học vẫn tỏ ra băn khoăn. Trong đó thể hiện rõ rất là Kim Dương Minh, cậu ta nhìn thấy cách bố trí của ngôi nhà có phần quê mua, thi lập tức khó chịu nói: “Anh Trần, đây là địa điểm anh chọn sao?”

“Thế nào?” Trần Hán Thăng hỏi.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Kim Dương Minh phàn nàn: “Chỗ này điều kiện cũng quá khổ đi, những vách tường trắng trông giống nông thôn quá. Không phải chúng ta thật sự muốn tạo xây dựng tập thể đấy chứ.”

“Chú thì biết cái gì.”

Trần Hán Thăng bắt đầu mắng chửi: "Đây là một loại kiến trúc đặc trưng, gồm tường bột, mái ngói như lông mày, dù nhìn bên ngoài hơi khó nhìn nhưng bên trong từng phòng chả khác gì phòng khách sạn. Từ nơi này lên núi rất thuận tiện, nói không chừng người ta còn khuyến mãi thêm một vị hướng dẫn viên du lịch nữa ấy chứ."

Kim Dương Minh thấy Trần Hán Thăng nổi giận cũng không dám tranh luận, chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tôi lại không thèm hướng dẫn viên du lịch…"

Đang lúc hai người nói chuyện thì từ bên trong nhà đi ra một cô gái có mái tóc được bện rất đáng yêu.

Trên núi nhiệt độ có chút lạnh, nên cô gái mặc một cái áo dài tay kẻ ca rô, trước ngực là chiếc tạp dề. Chắc cô ấy mới rửa rau nên vừa đi vừa lau tay vào chiếc tạp dề trước người, sau đó tới gần nói: "Các người chính là khách đặt nơi này đúng không? Chúng tôi đang chuẩn bị đồ ăn cho các vị."

Cô lại gần hỗ trợ mang hành lý vào. Trần Hán Thăng nhìn lại, cô gái này tầm 20 tuổi, dáng vẻ trong sáng tươi vui. Có thể, dáng vẻ của cô được nuôi bởi dòng nước suốt trên núi nên da mặt trắng nõn, khi cười còn lộ ra cặp má lúm đồng tiền, giống như phiên bản thấp hơn so với Thẩm Ấu Sở vậy.

Rõ ràng Kim Dương Minh cũng nhận ra điều này, rắm cũng không thả thêm một cái nào mà tiến lên cầm hành lý nói: "Bọn tôi con trai, lý nào lại để một cô gái hỗ trợ xách đồ được. Cô dẫn đường là được rồi."

Đồng chí tiểu Kim không những tự mình làm việc, còn quay đầu lại, lớn tiếng hô lên: "Mọi người động tác nhanh lên chút nào, cố gắng theo kịp bạn bè đấy."

Thời điểm hai người đi cùng nhau, cô gái tóc bện nói bằng giọng hâm mộ: "Ba nói các người là sinh viên. Cậu chắc hẳn

là lớp trưởng đúng không.”

“Tôi, tôi… khụ khụ là lớp trưởng.”

Kim Dương Minh ho khan một tiêng đồng ý, nhưng sau đó lại nói thầm trong lòng một câu: “Bạn cùng phòng.”

Chương 161: Dưới ánh bình minh giới thiệu bản thân

Kim Dương Minh giả mạo lớp trưởng, đã thế còn thành công.

Bởi vì, chẳng có bạn học nào chuyên môn đứng ra làm chứng loại chuyện vô vị này. Thằng này cũng cố gắng thể hiện mình là lớp trưởng auth chứ không phải hàng pha ke.

Điểm danh nhân số, sắp xếp gian phòng cho cả lớp, tập trung mọi người ăn cơm, chuyện cơ bản nào tên này cũng góp mặt. Ngay cả Trần Hán Thăng cũng ngạc nhiên bởi sự tích cực của cu cậu.

"Lão Lục, sao hôm nay mày lạ thế…"

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong, đã bị Kim Dương Minh ngắt lời: "Có thời gian thì đi làm chút gì đó, em thấy trong lớp anh nhàn rỗi nhất đấy."

Trần Hán Thăng đang cùng nhóm trung tuổi trong thôn hút thuốc nói chuyện, thỉnh thoảng nhặt từ dưới đất lên gạt gạo nhìn những con gà con trong sân. Hắn nghe được lời Kim Dương Minh cảm giác vô cùng ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

"Đông nhi, vì sự an toàn cùng khẩu vị của các bạn học. Cô dẫn tôi đi vào phòng bếp xem sao nhá."

Sau khi Kim Dương Minh quát bảo Trần Hán Thăng, là quay qua nói chuyện cùng cô gái bện tóc lúc này. Đông nhi chắc là tên cô ấy.

“Được ạ. Ngài đi theo tôi.”

Cô gái nhỏ rất nhanh dẫn Kim Dương Minh hướng phòng bếp đi tới. Mấy người lớn ngồi cùng cười nói: “Lớp trưởng của các cậu thật là người có trách nhiệm.”

“Đúng vậy. Cháu cũng cảm nhận được như thế.”

Trần Hán Thăng chẳng phản ứng gì, chỉ quan tâm đến việc đùa giỡn mấy chú gà con.

Mọi việc cứ diễn ra như vậy, thích ứng với hoàn cảnh mới, chỉnh trang hành lý, tập trung lại ngồi chém gió, rất nhanh đã tới giờ ăn tối.

Hơn 50 người chia ra ấy bàn gỗ. Món ăn giống như thường ngày, thịt kho tàu, khoai tây, cà muối, canh trứng cà chua, hương vị có hơi mặn nhưng lại phù hợp với việc ăn cùng với cơm.

Theo thói quen Trần Hán Thăng tìm kiếm hình dáng quen thuộc, song không tìm thấy. Lúc này, Hồ Lâm Ngữ lại gần nói: “Khả năng Ấu Sở say xe, đang năm ở giường nghỉ ngơi.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: “Trước kia cô ấy có bao giờ say xe đâu nhỉ.”

Hồ Lâm Ngữ bĩu môi: “Thân thể cậu ấy rất tốt. Nhưng sau vụ việc 4 tháng trước, tâm lý cô ấy vẫn còn buồn bực, tôi đoán trong lòng cô ấy vết thương vẫn còn chưa lành hẳn.”

“Sự kiện 4 tháng trước” đó là chuyện tại khu cách ly. Sau này Tiểu Ngư Nhi chuyển qua học ở khu khác, Trần Hán Thăng dành hết thời gian nghỉ hè gần gũi Thẩm Ấu Sở, không hề về nhà.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thật ra, cho tới hiện tại, hai người cũng chưa từng nhắc lại chuyện này, thậm chí còn cô gắng né tránh.

Trần Hán Thăng im lăng, sau đó nói: "Mình chuẩn bị ít cơm mang cho cô ấy."

Dựa vào sự xắp xếp, con gái đều ở tầng hai, con trai ở tầng 3. Trần Hán Thăng chuẩn bị chút đồ ăn ngon nhất đi lên gian phòng tầng hai.

"Cốc cốc cốc' tiếng gõ cửa vang lên. Thẩm Ấu Sở ở bên trong hỏi ra: "Xin chào, ai vậy?"

"Mình."

Trần Hán Thăng trả lời, sau đó nghe tiếng dép bước lại gần.

Sau khi cửa mở, Trần Hán Thăng nhìn thấy sắc mặt Thẩm Ấu Sở có chút tái nhợt, không còn hồng hào như bình thường. Ngay cả cặp mắt anh đào trong sáng thường ngày cũng có phần mệt mỏi.

"Say xe sao?"

Trần Hán Thăng nắm bàn tay nhỏ của Thẩm Ấu Sở mà hỏi.

"Có, có chút choáng đầu."

Mặc dù hai người đã xác định mối quan hệ được một năm, nhưng những cử chỉ thân mật này cũng khiến Thẩm Ấu Sở bối rối.

Song không có người ngoài nên cô cũng không tránh né, mà nhẹ nhàng đóng cửa lại sau đó ngồi ở cuối giường, hai chân khép vuông góc, rồi hướng tầm mắt nhìn về phía Trần Hán Thăng.

"Có ăn được hay không?" Trần Hán Thăng hỏi.

Một tay Trần Hán Thăng nắm tay Thẩm Ấu Sở, còn tay kia xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô.

Khuôn mặt Thẩm Ấu Sở chỉ vừa bàn tay Trần Hán Thăng, giống như câu nói ‘bàn tay mặt’ . Đôi môi đầy đặn đỏ thắm của Thẩm Ấu Sở đang chu lên, hơi thở đều đều cùng sống mũi cao thẳng, lông mày tinh tế giống như được vẽ lên, gương mặt hiền lành nhẹ nhàng.

Thẩm Ấu Sở bị nhìn khiến cho xấu hổ, đang định cúi đầu xuống, đột nhiên Trần Hán Thăng cúi xuống hôn lên bờ môi xinh xắn ấy, sau đó cười nói: “Ăn cơm đi, mình đút cho cậu ăn.”

“Để mình tự ăn…”

“Mình nói rồi, mình sẽ cho cậu ăn.”

“A, a, được rồi~”

Trần Hán Thăng cầm bát cơm lên, xúc từng thìa cơm nhỏ một. Thẩm Ấu Sở xấu hổ, thời điểm nuốt xuống đều quay qua chỗ khác, rất may thời gian ăn cũng không dài.

“Đêm nay bạn bè làm cái gì cậu cũng đừng tham gia. Cậu cần nghỉ ngơi sớm chút, mai còn ngắm mặt trời mọc.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng căn dặn xong thì rời đi. Thẩm Ấu Sở lặng người ngồi im trên giường, nghĩ đến cảnh Trần Hán Thăng quan tâm đút cơm cho mình ăn, lập tức cảm giác buồn bực trong ngực không cánh mà bay.

Thời điểm Trần Hán Thăng xuống tầng một, phát hiện ra công việc tầng 1 đã xong xuôi, tất cả đồ ăn đã được xử lý sạch sẽ, ngay cả canh cũng không còn giọt nào. Quả nhiên là sức ăn tuổi trẻ.

Kim Dương Minh đang đưng giữa lớn tiếng nói: “Tối nay chúng ta hoạt động tự do, nhưng không thể rời khỏi khu vực

này, ai muốn ra ngoài phải báo cáo lớp trưởng. Sáng mai, 4h mọi người dậy leo núi, ngắm mặt trời mọc, hi vọng mọi người đừng đến trễ…"

Lúc Kim Dương Minh nói chuyện, cô gái 'Đông nhi' nhìn hắn bằng ánh mắt hâm mộ.

Trần Hán Thăng gật đầu. Lão Lục giỏi đấy, dùng danh tiếng của hắn đi tán gái.

8h tối, quả nhiên Dương Thế Siêu cùng Chu Thành Long đã thành lập được một bàn xèo quạt. Có người không thích bài thì ngồi xem ti vi, còn có người trực tiếp quay về phòng nghỉ ngơi.

Trần Hán Thăng đói đến mức run rẩy mình mẩy, đang định đi tìm cô gái Đông Nhi kiếm chút gì ăn. Kim Dương Minh giống như thiên thần hạ phàm từ đâu bước đến ngăn giữa hai người, vẻ mặt cảnh giác nói: "Anh định làm gì?"

"Tao…"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm tao còn đang phải giấu chuyện cho mày đấy. Với lại mày tán được thì người ta sẽ theo mày chắc, tầm nhan sắc này ông mày còn ngại cua. Không những thế, Thẩm Ấu Sở còn hơn hẳn cô gái Đông nhi này, ông mày hết việc hay sao mà lại đi tán cô gái này.

"Tao đói, nên kiếm chút gì đấy để ăn.

Trần Hán Thăng nói thẳng.

"Vừa rồi thì không ăn, đến giờ lại kêu đói bụng, một chút vì tập thể cũng không có."

Kim Dương Minh nói hai câu với Trần Hán Thăng sau đó quay qua Đông Nhi nói: "Phiền cô làm cho tôi bát mì trứng, cám ơn."

"Được."

Đông Nhi không từ chối, lập tức đi tới nhà bếp chuẩn bị.

Thời điểm chỉ còn hai người, vẻ mặt Kim Dương Minh biến đổi tức thì, ra vẻ nịnh nọt nói: "Xin lỗi anh Trần, lần đầu tiên em nhìn thấy Đông Nhi thì giống như nhìn thấy thiên thần ấy, cô ấy thiện lương như vậy…"

"Chú coi anh là thằng ngốc sao?"

Trần Hán Thăng lập tức ngắt lời: "Mày nghĩ muốn phét lác thì cứ nói thẳng, tìm nhiều lý do vậy làm mịa gì. Sân khấu này bố cho mày, về trường nhớ mua thuốc lá mà trả ơn cho tao."

Kim Dương Minh mím môi nói: "Được rồi."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Rất nhanh, Đông Nhi bưng lên một bát mì nóng hổi. Lập tức, Kim Dương Minh ưỡn ngực nói: "Ăn xong nhớ nghỉ ngơi sớm, sáng mai còn phải dậy tập trung đấy."

Sáng hôm sau, vừa tròn 4h, ngoài trời vẫn còn tối, ếch còn kêu, mặt trăng còn sáng trên đỉnh đầu, lớp 2 Hành Chính Công bắt đầu tập trung lại trước sân nhà.

Đông Nhi làm người dẫn đường, dẫn mọi người theo hướng đỉnh Liên Sơn của Hoàng Sơn ngắm mặt trời mọc.

Phần lớn mọi người trong lớp được gọi dậy trong cơn mơ màng, mặc dù cả lớp đã thông nhất là đi xem mặt trời mọc, nhưng vẫn có người không tình nguyện. Vài người tạo thành một nhóm thì thầm to nhỏ.

Kim Dương Minh cố gắng duy trì trật tự nhưng không được, bởi vì chẳng ai thèm nể mặt cậu ta. Nên tên này chán chỉ còn cách đứng một xó mặc kệ.

Trần Hán Thăng nhìn thời gian. Ngay việc tập trung mà đã mất đến 30p đồng hồ, khiến hắn tức giận lớn tiếng mắng:

“Nhao nhao cái gì đấy, đứng ngay ngắn lại cho tôi. Quách Giai Tuệ, em ấy nhỏ như vậy còn đến được, các cậu tưởng mình còn là con nít sao?”

Lời này vừa ra lập tức thu được hiệu quả. Đội ngũ lộn xộn chợt yên tĩnh trở lại, Trần Hán Thăng ra hiệu, Kim Dương Minh có thể tiếp tục công việc.

Kim Dương Minh xúc động nhìn lại. Tên nay la ta một tiếng, đoàn người lần lượt cùng nhau hướng đỉnh núi đi lên.

Trần Hán Thăng nghĩ rằng 4h đi có vẻ hơi sớm, nhưng không ngờ tới lúc mọi người đến đỉnh Liên Sơn thì những vị trí đẹp nhất để ngắm cảnh đã có người ở đó.

Có ít người chuẩn bị lều vải ngủ tại nơi này, có thể hiểu được khoảnh khắc mặt trời mọc nơi này đẹp như thế nào.

Không chờ quá lâu, xung quanh đã có người lên tiếng: “Hiện, hiện.”

Trần Hán Thăng nhìn qua, chỉ nhìn thấy phía xa nơi chân trời hiện một vòng tròn màu trắng, thời gian dần trôi vòng trắng càng lớn, màu trắng cũng chuyển dần qua màu vàng, rồi từ vàng chuyển sang màu cam, cuối cùng biến thành ánh sáng màu đỏ chói mắt, treo ở phía chân trời.

Tiếp sau đó, mặt trời vượt qua tầng tầng đám mây mọc lên. Thời khắc đó, đỉnh Liên Sơn sáng bừng, toả ra ánh sáng lung linh, khiến cho dãy núi như được mặc thêm lớp áo giáp màu vàng, giống như giải thêm một lớp thảm lụa màu vàng chào đón khách đến tham quan vậy.

Rất nhiều người tại đây reo hò. Thật ra đây chỉ là chuyện mặt trời mọc hết sức bình thường, nhưng khi mọi người chứng kiến cảnh họ chờ mong lại rất khác. Đám sinh viên năm hai của Hành Chính Công cũng phấn khởi vô cùng.

Trần Hán Thăng nhìn về phía Thẩm Ấu Sở. Cô nàng ngày thường ít nói cũng đang mỉm cười, ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt hoàn mỹ không điểm chết, tựa như một mặt trời khác hiện lên ở đó vậy.

“Thế này đi, chúng ta tổ chức một hoạt động.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng bước lên phía trước, lớn tiếng nói: “Còn nhớ rõ năm ngoái huấn luyện quân sự chứ, chúng ta giới thiệu bản thân ra sao. Hiện tại, dưới ánh sáng bình minh, mọi người lập lại lần nữa nhá?”

“Được.”

Đề nghị này ngay lập tức được mọi người hưởng ứng. Trần Hán Thăng luôn biết cách tạo điểm nhấn, không cần quá đặc biệt nhưng có thể khắc sâu vào kỷ niệm mỗi người.

Người đầu tiên bước lên giới thiệu là Trương Tiểu Nhàn, năm ngoái cô ấy cũng là người đâu tiên.

“Xin chào mọi người, mình tên là Trương Tiểu Nhàn, đến từ thành phố Bành Thành tỉnh Tô Đông…”

Cô còn chưa nói xong đã không kìm được phì cười, rõ ràng trước mặt mình đều là những bạn học đã quá quen thuộc.

Mọi người cùng nhau cười theo, kiểu giới thiệu này có chút buồn cười, cảm giác vừa hài hài lại vừa có phần trang trọng.

Một năm qua, tất cả mọi người đều thay đổi sao?

Chương 162: Nghệ thuật nói chuyện

Sau khi Trương Tiểu Nhàn giới thiệu xong, những người còn lại trong lớp 2 Hành Chính Công lần lượt đứng lên giới thiệu, dưới ánh bình minh trên đỉnh Liên Hoa, từng chùm ánh sáng vàng xuyên qua đám sương mù nhàn nhạt, tạo thành một cảnh đẹp mê hồn.

Dưới tình trạng, người giới thiệu đưa lưng về phía mặt trời, trước mặt là phụ đạo viên cùng các bạn trong lớp. Một năm trôi qua, họ lại lần nữa giới thiệu về bản thân mình.

Trần Hán Thăng đứng đó chụp ảnh, cho đến lượt mình lên giới thiệu thì bước lên.

"Mình là Trần Hán Thăng, đến từ thành phố Cảng Thành tỉnh Tô Đông, mục tiêu của tôi là trở thành lớp trưởng, mong mọi người ủng hộ." Trần Hán Thăng cười nói rõ ràng.

"Ủng hộ."

Có bạn học ở phía dưới lớn tiếng la.

Cũng có bạn học nói đùa: "Có thể lựa chọn là không ủng hộ được không, tôi hình như có chút hối hận."

…

"Mình là Thẩm Ấu Sở, đến từ Xuyên Du, cảm ơn mọi người."

Thẩm Ấu Sở vẫn giống năm ngoài, thời điểm nói chuyện vẫn dính cà lăm, khi giới thiệu kết thúc, vẫn hành động cũ là cúi đầu bước xuống.

Nhưng lần này mọi ánh mắt đều rất thân thiện. Kể từ sau khi Thẩm Ấu Sở làm việc tại căn cứ 101, hầu như bạn học lớp 2 Hành Chính Công đều nhận ra được cô gái này quá xinh đẹp.

Song không ai dám có chủ ý lên cô, bởi vì Thẩm Ấu Sở sống rất trầm, cùng với đó là sự tồn tại của Trần Hán Thăng.

…

"Chào mọi người, mình tên là Thương Nghiên Nghiên, đến từ thành phố Thượng Hải.

Năm ngoái, thời điểm Thương Nghiên Nghiên giới thiệu, cô cố ý cởi bộ quần áo quân sự ra để lộ hết những hấp dẫn của bản thân mình.

Hôm nay vẫn là hành động ấy, cô cởi bỏ chiếc áo khoác mặc chống lạnh lúc sáng sớm, làm lộ làn dan tinh tế tỉ mỉ càng hấp dẫn hơn khi được anh sáng mặt trời chiếu vào.

"Mình là Hồ Lâm Ngữ…"

"Mình là Kim Dương Minh…"

"Mình là Dương Thế Siêu…"

"Tôi là phụ đạo viên Quách Trung Vân…"

"Em là Quách Giai Tuệ…"

Ngay cả Quách Giai Tuệ cũng phấn khởi đứng lên giới thiệu. Khi mọi việc hoàn tất, không khí đã lên một tầm cao mới, xúc động mà vui vẻ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Năm nhất đã qua, chớp mắt đã bước vào năm hai, lần này đi tới Hoàng Sơn giống như đọng lại một hồi ức trong thời thanh xuân trôi qua quá nhanh này.

"Chúng ta cùng nhau chụp một bức ảnh."

Phụ đạo viên Quách Trung Vân đề nghị.

Tất cả mọi người nghe lời, xếp thành mấy hàng. Trần Hán Thăng đang nhờ thợ ảnh chuyên nghiệp bên cạnh và mọi người đã vào vị trí. Quách Trung Vân đứng giữa mọi người lớn tiếng kêu: "Hán Thăng nhanh lên, cậu là lớp trưởng phải đứng chỗ này."

Câu nói này không có vấn đề gì, các bạn học cảm thấy bình thường. Nhưng sắc mặt cô gái dẫn đường Đông Nhi đột nhiên biến đổi.

"Chúng ta cùng nhau hô 'quả cà' có được hay không?"

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói.

Khi mọi người đều lớn tiếng hô 'quả cả' thì Trần Hán Thăng lại cố ý hô 'cây xương rồng cảnh' khiến cho tất cả các cô gái không nhịn được lớn tiếng cười to.

"Tách tách."

Người thợi chụp ảnh vô cùng chuyên nghiệp, đã bắt được khoảnh khắc này, nhấn chụp ảnh nhẹ nhàng lưu loát.

Tại đỉnh Thanh Liên, vẫn còn vài người lưu luyến chưa muốn rời đi. Chuyến du lịch này cũng không được thoải mái thời gian, vỏn vẹn cả đi cả về chỉ có 3 ngày, mà Hoàng Sơn có quá nhiều địa điểm du lịch, nào Biển Mây, suối nước nóng, vách núi đá… nên cần bố trí thời gian hợp lý mới có thể hưởng thụ hết được.

Mặc dù có Đông Nhi dẫn đường, cả lớp ít đi nhiều đoạn đường quanh co, song ngày lúc về vẫn khá mệt mỏi, rất nhiều bạn học không ăn cơm tối mà quay về phòng nghỉ ngơi luôn.

Trần Hán Thăng không ăn là không thể ngủ được, nên nhờ mấy người trung niên nấu cho bát mì. Ngay thời điểm hắn đang ngồi 'xụt xịt' ăn mì, cô gái Đông Nhi từ từ đi tới.

“Có chuyện gì?”

Trần Hán Thăng nhìn cô hỏi.

“Chào anh, tôi muốn hỏi một chuyện. Anh là lớp trưởng hay là anh Kim mới là lớp trưởng vậy?”

Đông Nhi tò mò hỏi.

Trần Hán Thăng cô gái này cũng quá để ý vẫn đề này đi. Hắn nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời: “Tôi và cậu ấy đều là lớp trưởng. Một người đối ngoại một người đối nội.”

“Cám ơn.”

Đông Nhi nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó cảm ơn rồi rời đi.

Một lúc sau, Kim Dương Minh đi tới, ánh mắt chứa đầy tâm trạng: “Cảm ơn lão Tứ, em cho rằng anh sẽ nói thẳng ra chứ… .”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Không cần giải thích, tao hiểu được.”

Trần Hán Thăng ngắt lời: “Mấy ngày này, mày hỗ trợ Hồ Lâm Ngữ cố gắng hoàn thành tốt công việc là được.”

“Cám ơn lão Tứ, anh đúng là người tốt.”

Một lần nữa, Kim Dương Minh nói lời cảm ơn chân thành, nhưng Trần Hán Thăng nghe được hai từ ‘người tốt’ bèn nhíu mày nói: “Mày đừng chỉ nói lời dễ nghe, mà phải bằng hành động thực tế ấy.”

Trần Hán Thăng ăn xong bát mì, thời điểm hắn đưng dậy bưng bát mang vào phòng bếp, thì giơ hai ngón tay lên.

Kim Dương Minh đột nghiên ngẩn người ra, sau đó lẩm bẩm mắng điều gì không nghe rõ.

Ý Trần Hán Thăng là để thằng này mua hai bao thuốc lá.

Thời gian du lịch trôi qua khá nhanh, mà rất mệt mỏi, bởi mỗi ngày đều phải dậy rất sớm. Thời gian nghỉ ngơi là lúc ngồi trên xe trở về.

Mọi người sắp phải rời xa nơi này, ai nấy đều có cảm giác hụt hẫng, ngay cả việc ăn hơi mặn cũng dần quen rồi.

Mấy người trung niên trong nhà đều có lễ vật đưa tặng mọi người. Riêng Kim Dương Minh có đến hai phần, một phần là của cô gái Đông Nhi tặng.

Trần Hán Thăng thấy Kim Dương Minh ôm như bảo bối trước ngực, bèn nói: "Thế nào? Hai bao thuốc không lỗ chứ?"

Kim Dương Minh ngẩng đầu, bất ngờ nói: "Lão tứ, sau khi em trở về, không có ý định liên hệ với Đông Nhi nữa."

Trần Hán Thăng hỏi: "Vì sao?"

"Tóm lại là không thể ở cùng nhau được."

Kim Dương Minh cười chua chát, trả lời bằng giọng nói có phần trưởng thành: "Em không xứng với cô ấy."

Trần Hán Thăng không ngờ lão Lục lại có suy nghĩ này, thế là tiến lại vỗ vỗ vai cu cậu: "Cái này phải xem chính bản thân mày. Dù sao chuân lớn không thể đi giày nhỏ, vừa đau chân lại có thể làm hỏng giày."

"Mày định thế nào?"

Kim Dương Minh lắc đầu giải thích: "Tại cô ấy ở xa quá, không gặp cũng không sờ được. Em kiếm một cô em trong Tài Viện không phải là sướng hơn sao? Không thể vì một gốc cây mà từ bỏ đi cả rừng cây được."

"Vãi nhồng."

Trần Hán Thăng không nhịn được giơ ngón tay cái lên: "Thì ra tâm trí mày đã ở cái tầm mới, xem ra tao vẫn là coi thường mày. Lão Lục, mày đã vượt qua suy nghĩ của trần tục, không còn bị ảnh hưởng bởi thứ gì nữa rồi."

…

Mọi người vào trong xe, không khí trên xe rất yên tĩnh, đoàn người dần chìm vào giấc ngủ. Bởi vì chuyến đi này rất đáng nhớ, nên thời điểm xuống xe ở cổng Tài Viện, ai nấy đều nhao nhao lên nói với Trần Hán Thăng: "Lớp trưởng, nhớ kỹ phải rửa cho mỗi người một bức ảnh đấy."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Năm 2003, chưa phải là thời điểm QQ phát triển, cũng chưa có Wechat. May mắn quỹ lớp vẫn còn dư lại một chút, Trần Hán Thăng đề nghị với Hồ Lâm Ngữ: "Cậu đi chợ Nghĩa Ô, đến chỗ chụp ảnh nói họ làm những bức ảnh này thành album."

"Có cần phải phức tạp như vậy không?" Hồ Lâm Ngữ thấy không cần vẽ vời phức tạp làm gì.

"Sao lại phiền phức, cũng không cần cậu phải ký tên."

Trần Hán Thắng nói: "Loại album ảnh này có thể khiến mọi người giữ gìn đến cả chục năm. Có thể làm bạn học của nhau là duyên số, cố tạo cho nhau chút kỉ niệm. Cậu đến cửa hàng đó nói là đồ của Hoả Tiễn 101 sẽ có ưu đãi."

"Thế sao cậu lại không đi mà làm?" Hồ Lâm Ngữ hỏi.

"Mình đi lâu vậy nên có vài việc làm ăn cần xử lý."

Trần Hán Thăng quay qua nói với Thẩm Ấu Sở: "Tớ báo cáo với cậu luôn nhá. Đêm nay mình không về trường ăn cơm đâu."

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt, gật gật đầu.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Hồ Lâm Ngư đẩy đẩy Thẩm Ấu Sở nói: "Hay nha Ấu Sở. Loại con trai như Trần Hán Thăng mà cậu cũng có thể thuần hoá được, ngoan ngoãn báo cáo cho cậu. Đúng là dùng nhu thắng cương."

"Không phải đâu."

Thẩm Ấu Sở xấu hổ: "Hắn vì công việc xã giao thôi."

Người xã giao đêm nay là một cô gái. Trịnh Quan Đề chuẩn bị có việc rời khỏi nhà máy.

Cho nên Trần Hán Thăng mới gấp rút đi gặp cô ấy. Hắn lấy điện thoại gọi cho Trịnh Quan Đề: "Trịnh tổng, đêm nay ngồi nói chuyện chút chứ?"

"Trần Hán Thăng, cậu thật sự rất giỏi đấy."

Trịnh Quan Đề nói vào trong điện thoại: "Mội lần tôi vừa về Kiến Nghiệp, cậu đều tìm tôi ăn cơm. Tôi chuẩn bị rời đi cậu cũng tìm tôi ngồi nói chuyện. Giống như cậu nắm giữ tất cả hành động của tôi vậy.

"Trùng hợp vậy sao?"

Trần Hán Thăng cười cười: "Chuyện này chỉ có thể nói tôi có thần giao cách cảm."

"Không cùng câu ba hoa nữa, nhưng tại Kiến Nghiệp tôi cũng không có bạn bè gì. Loại cặn bã như cậu tính là ¼ đi, đêm nay ngồi trò chuyện cũng được."

Cuối cùng Trịnh Quan Đề vẫn đồng ý. Có lẽ do bản thân cô có rất ít bạn bè tầm tuổi mình.

Trịnh Quan Đề là cô gái vô cùng thông minh, từ cách thức làm việc có thể suy ra được điều này, tư duy tính toán nhảy số rất nhanh, khó mà nắm bắt được. Khả năng điều hoà tiết tấu

cũng rất mạnh, khiến cho buổi ăn cơm của cô cùng Trần Hán Thăng đơn giản là nói chuyện tán gẫu, không nói thêm vấn đề gì khác.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hành động này khiến cho Trịnh Quan Đề nhớ tới buổi ăn đồ nướng cùng hát karaoke. Nhưng lần này Trần Hán Thăng mời riêng mình ra dùng cơm.

Mặc dù cô biết động cơ tên này cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng Trịnh Quan Đề vẫn chủ động hỏi tình hình công việc Trần Hán Thăng dạo này thế nào.

“Cũng được, chỉ là thiếu tiền đúng không?”

Trịnh Quan Đề lên tiếng. Trần Hán Thăng mới cười nói: “Trịnh Tổng nhẹ nhàng vung tay một cái, sẽ khiến cho công ty tại trường học này rực rỡ hẳn lên.”

Chương 163: Làm công là chuyện không thể

“Muốn tôi giúp đỡ cậu?”

Trịnh Quan Đề che miệng cười, sau đó lắc đầu: “Đừng nói tới tình cảm của hai chúng ta chưa tới mức này, mà dính dáng đến chuyện làm ăn tôi sẽ không nói chuyện tình cảm.”

“Tôi biết.”

Trần Hán Thăng không hề khó chịu: “Cho nên ngay từ đầu tôi đã không để cầm đến chuyến công ty của mình ở trường. Cô hỏi tôi tôi mới nói, thật ra cách làm của tôi mà đánh giá, cô giống như người chơi cổ phiếu vậy, cần phải mở lời mới đúng.”

Ngay từ đầu Trịnh Quan Đề đã không thèm quan tâm đến vấn đề này, chỉ nhẹ nhàng nói: “Cặn bã Trần tiền hoá thành giáo sư Trần rồi sao?”

Trần Hán Thăng đối mặt với lời mỉa mai của Trịnh Quan Đề, chỉ bình tĩnh giải đáp: “Đầu tiên, nhà máy mà cô quản lý có vài phần tạp nham, phòng hậu cần suốt ngày cãi nhau với phòng tài vụ, phòng sản xuất tranh quyền đoạt với với phòng kỹ thuật. Các phó xưởng trưởng cùng một đám người quản lý năng lực quá kém.”

Trịnh Quan Đề ngạc nhiên: “Sao cậu biết chuyện này?”

Trần Hán Thăng nhủ thầm, sao tôi có thể không biết rõ được chứ. Không nói đến mình làm chuyển phát ở đây đã một thời gian, chỉ cần 2 người của mình cài cắm ở đây thì đã nắm rõ việc này rồi.

Mặc dù họ không phát huy được nhiều tác dụng, nhưng vấn đề nắm bắt thông tin thì không thành vấn đề.

“Cô nói trước đi. Có phải trong công ty gặp phải vấn đề này không?” Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Trịnh Quan Đề suy nghĩ, dù sao Trần Hán Thăng không ảnh hưởng được sự hưng suy của nhà máy, nên trực tiếp trả lời: “Mặc dù gặp phải vấn đề này, nhưng không phải vì tôi chưa xử lý sao. Thời gian trước, vấn đề của Lý Tất Tùng cùng Triệu Xuân Minh đã tốn của tôi quá nhiều sức lực rồi.”

“Có là được.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Điều thứ hai, trong các phòng ban nhà máy của các người vẫn còn thiếu sót. Tại sao lại không có phòng ban về tuyên truyền quảng cáo?”

“Xưởng của chúng tôi cũng không phải là khâu thành phẩm, mà chỉ phụ trách gia công các linh kiện chip điện tử, sao phải cần đến phòng tuyên truyền làm gì cơ chứ?”

Trịnh Quan Đề cúi xuống uống một ngụm trà sữa, sau đó cau mày nói: “Hơi khó uống, không hiểu sao các cô gái có thể yêu thích loại này được chứ?”

Trần Hán Thăng không nói thêm lời nào, chỉ chăm chú nhìn Trịnh Quan Đề đang cố ý lái sang chuyện khác.

“Được rồi.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trịnh Quan Đề thở dài: “Tôi thừa nhận, tôi đang bắt tay vào thành lập phòng tuyên truyền.”

“Thế này mới đúng chứ.”

Trần Hán Thăng cười ‘hắc hắc’ nói: “Nếu không phải thế, Trịnh tổng cần gì phải vội vàng cải cách chứ. Cô khẳng định có ý nghĩ mới, theo phỏng đoán của tôi, cô có ý định cho toàn thể nhân viên biết sự có mặt của mình? Đúng hay không?”

Vẻ mặt Trịnh Quan Đề bắt đầu nghiêm túc: “Thời điểm tôi với cậu bị cách ly, tôi thấy cậu có thể đọc được báo cáo tài vụ, thì có thể hiểu được trong đầu cầu ẩn chứa nhiều ý tưởng rồi.”

Nhưng sau đó vẫn bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, cặn bã thì mãi là cặn bã thôi.”

Trần Hán Thăng chẳng thèm để ý câu sau, mà tiếp tục nói: “Trịnh tổng muốn tạo danh tiếng, chắc hẳn muốn làm ra một sản phẩm mới. Tôi có thể hỏi một chút, ý định của ngài là gì không?”

Trịnh Quan Đề lắc đầu: “Lần này tôi định xuất ngoại, nhìn xem xu thế điện tử của nước ngoài ra sao cái đã.”

Trần Hán Thăng nhìn Trịnh Quan Đề nghi ngờ. Cô nhún vai nói: “Đó là dự định thật lòng, cậu tin hay không thì tuỳ.”

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng thở dài: “Cứ coi như cô vẫn trong thời gian suy nghĩ vậy. Thế này đi, tôi sẽ cũng cấp cho cô một ý tưởng, về một món đồ nho nhỏ.”

“Mời nói.”

“MP3.”

“MP3?”

Trịnh Quan Đề nhíu mày: “Biết điện tử Thanh Hoa không?”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Biết, tôi đã từng mua sản phẩm của họ trên buynow Kiến Nghiệp.”

Hắn còn nhớ, sản phẩm mp3 của điện tử Thanh Hoa giá cả phải chăng, đã chiếm lĩnh toàn bộ thị trường học sinh, sinh viên, tạo nên danh tiếng có một không hai suốt quãng thời gian từ năm 2003 đến năm 2008.

"Nhà máy này có đặt gia công ở chỗ chúng tôi một phần chip điện tử đấy." Trịnh Quan Đề nói.

Trần Hán Thăng hỏi: "Nhà máy các cô có thể tự mình nghiên cứu ra chứ?"

Trịnh Quan Đề suy nghĩ, cẩn thận trả lời: "Khó mà chắc chắn được."

"Thế thì kiếm người đi."

Trần Hán Thăng làm bộ giống kẻ trộm: "Thế kỷ 21 cái quý giá nhất chính là nhân tài."

Trịnh Quan Đề chớp chớp đôi mắt: "Cậu cứ tưởng nhân tài là vật phẩm sao? Muốn kiếm là kiếm được à?"

"Đừng lăn tăn vấn đề dùng cách nào."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng cười nói: "Nếu không còn cách nào khác thì dùng kế cuối trong 36 kế, nhất định dành cho người đó một vị trí quan trọng trong công ty."

"Nhổ vào."

Trịnh Quan Đề gắt lên: "Hạng người gì mà cần tôi phải dùng mỹ nhân kế?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, người đang ngồi trước mắt cô đây này, nhưng ngoài miệng lại nói khác: "Không phải là cần cô phải trực tiếp làm việc. Mỹ nhân kế quan trọng nhất không phải là mỹ nhân, mà là cam đoan lợi ích sau này cơ."

Trịnh Quan Đề nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng: "Hôm nay, cậu khiến tôi mở rộng tầm mắt đấy. Nguyên bản, tôi cứ nghĩ cậu chỉ là tên cặn bã có phần thú vị thôi chứ."

Trần Hán Thăng coi như là khen mình, chắp tay rồi nói: "Trịnh tổng quá khen."

Trịnh Quan Đề nói ra nghi vấn của mình: "Không phải cậu chỉ có một công ty chuyển phát nhanh nhỏ kia thôi sao? Tại sao cũng có hiểu biết về sản phẩm điện tử vậy?"

"Tôi là sinh viên mà."

Trần Hán Thăng ăn nói hùng hồn, lý lẽ tràn đầy giải thích: "Muốn nói tầng lớp nhạy cảm vời đồ điện tử nhất phải là tầng lớp sinh viên. Học sinh cấp 3 chỉ tập trung vào việc học, sinh viên tốt nghiệp lo tìm việc làm, chỉ có sinh viên vừa nhiều thời gian lại vừa có chút tiền gia đình trợ cấp."

"Lớp chúng tôi, chuẩn thiếu gia phải có đủ 3 phụ kiện, máy tính, điện thoại, mp3." Trần Hán Thăng cười nói.

Trịnh Quan Đề cũng không nhịn được, 'thiếu gia' xưng hô có chút thú vị, so với 'con cái nhà có tiền' càng thêm sinh động hơn.

"Với lại."

Trần Hán Thăng tiếp tục 'rèn sắt khi còn nóng' nói: "Ngài cũng có thể đồng thời vừa sản xuất mp3, vừa nghiên cứu phương thức chế tạo vật phẩm khác có khả năng phát triển hơn."

Hắn nói đến đây thì dừng lại, muốn cho Trịnh Quan Đề đặt câu hỏi, khi đó mình có thể dẫn dắt câu chuyện, rồi tiếp tục kiểu nói lấp lửng, kiểu nói chuyện này mới là đỉnh của dẫn dắt câu chuyện.

Không ngờ Trịnh Quan Đề hừ một tiếng rồi nói: “Không phải là điện thoại sao? Tưởng tôi không biết à?”

Lần này đến lượt Trần Hán Thăng ngạc nhiên, đây mới là năm 2003 mà, trong đầu Trịnh Quan Đề đã có ý tưởng sản xuất điện thoại rồi sao? Phải biết rằng năm 2008 hệ điều hành android mới ra đời, lúc này các nhà máy sản xuất điện thoại trong nước đều đang mò mẫm sử dụng hệ điều hành simple.

“Trịnh tổng vừa mới nói ra nước ngoài tìm hiểu xu thế thị trường đúng không?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng dò hỏi: “Thật ra trong lòng ngài đã có định hướng rồi có phải không? Ra nước ngoài chỉ vì quan sát thị trường điện thoại mà thôi.”

Trịnh Quan Đề không muốn nói về điều này.

Mặt Trần Hán Thăng có phần đen lại, thì ra bà cô này đã có chủ ý từ sơm, còn lừa gạt mình là ‘không có mục tiêu gì’ .

Thời điểm Trần Hán Thăng còn mắng thầm, Trịnh Quan Đề xoa xoa cốc trà sữa, dùng ông hút bằng nhựa plastic khuấy khuấy, sau đó bỗng lên tiếng: “Cặn bã Trần, cậu có nghĩ đến việc vào nhà máy của chúng tôi làm thêm hay không?”

“Hả?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ cô gái này tiếp thu nhanh thật, mình vừa nhắc đếm đào móc nhân tài, ngay lập tức cô ta đã biết cách làm.

“Tôi là người Trịnh tổng muốn kiếm về sao?”

Trần Hán Thăng cười nói.

“Thế nào? Có phải cảm giác tự hào lắm hay không?”

Trịnh Quan Đề gật đầu, cô còn một lý do cực hấp dẫn để thuyết phục: "Không nói đến chuyện công ty chuyển phát nhỏ xíu của cậu chẳng có tương lai. Ở nhà máy chúng tôi nhân viên nữ rất nhiều, chưa kết hôn cũng có, vừa kết hôn cũng có, mà mẹ đơn thân cũng không thiếu, luôn có những cô gái cho cậu lựa chọn."

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm Trịnh Quan Đề: "Tôi ở trong lòng cô cặn bã đến vậy sao?"

Trịnh Quan Đề thản nhiên gật đầu: "Tôi cũng muôn suy nghĩ lạc quan hơn, nhưng tận mắt nhìn thấy người nhà của cậu nói…"

"Được rồi, tôi nhận."

Trần Hán Thăng dứt khoát nói: "Không qua nhà máy của các người làm việc là không được rồi. Sau khi tôi thành cấp dưới của cô, làm việc khó trách khỏi cân nhắc lợi ích bản thân mình, bàn về lợi và hại trong nhà máy của cô cũng không còn khách quan nữa."

Trịnh Quan Đề nói: "Chỉ cần cậu nói ra cái giá là được."

Trần Hán Thăng cười không nói, cái giá ý là đãi ngộ tốt, để cho hắn làm việc.

Thật ra Trần Hán Thăng không muốn làm công, kể cả kiếp trước hắn cũng làm một mình, sống lại tại sao phải làm công cho người ta?

Làm công là chuyện không thể nào, đời này cũng không thể làm công.

Chương 164: Nam khuê mật

Trần Hán Thăng không muốn vào nhà máy làm thêm khiến cho Trịnh Quan Đề có chút tiếc nuối.

Bây giờ cô suy nghĩ kỹ mới thấy, Trần Hán Thăng thật sự có năng lực, năm nhất đã sáng lập ra nhãn hiệu của riêng mình, năm thứ hai bắt đầu mở rộng ra những trường xung quanh, đọc hiểu báo cáo tài vụ, tầm nhìn cũng rất tốt.

Hắn đưa ra những vấn đề 'chế độ tệ nạn trong xưởng, tìm kiếm nhân tài, phân tích thị trường Mp3' đều chuẩn xác. Trịnh Quan Đề đứng lên nói: "Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đi về. Tôi hỏi lần cuối, cậu không muốn đến nhà máy của tôi làm thêm đúng không?"

"Được Trịnh tổng quan tâm, tôi rất muốn theo ngài học hỏi kinh nghiệm."

Trần Hán Thăng đứng dậy, giúp đẩy cánh cửa thuỷ tinh ra, đồng thời nói chuyện: "Thật ra tôi có một cách làm. Tôi lấy danh nghĩa cố vấn đến làm, đưa ra ý tưởng, thời khắc quan trọng có thể tự mình tham gia."

Trịnh Quan Đề nói: "Giống như công ty tư bản?"

Ý tưởng công ty từng vang bóng một thời thập niên 90, khi đó thông tin tương đối nghèo nàn, khi mọi người nhận được tin tức đã lệch so với thời gian phát ra khá nhiều.

Nhưng hiện giờ là thời đại internet, thông tin ngày càng phát triển, thông tin thương mại đã không còn chỗ đứng, mà cách gọi này có phần quê mùa.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Không thể gọi là thông tin thương mại được, mà là cố vấn thương mại, hoặc là phân tích số liệu công ty. Những cách xưng hô này mới hợp với sự phát triển của thế kỉ 21 được.”

“Ừ~”

Trịnh Quan Đề gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Trong phòng ăn có điều hoá không khí nên nhiệt độ dễ chịu, nhưng khi ra ngoài lập tức cảm giác oi bức đập vào. Hiện tại, khu trợ đêm Giang Lăng vẫn rất náo nhiệt, các quầy hàng san sát nhau rộn ràng. Các cửa hàng ven đường xào món ăn được gió đưa đi thơm phức cả một vùng.

Hai người đi thẳng tới đường lớn của khu công nghiệp, bởi vì xung quanh toàn nhà máy nên không khí có phần yên tĩnh.

Chính phủ khu Giang Lăng vì muốn hấp dẫn thương nhân đến đầu tư nên xây dựng khu công nghiệp rất được, đèn đường còn sáng hơn làng đại học Giang Lăng, thỉnh thoảng có vài con côn trùng bay qua không cẩn thận đụng vào mặt đèn.

Lúc này, Trịnh Quan Đề mới hỏi: “Thù lao cố vấn của cậu tính thế nào?”

Trần Hán Thăng không tỏ rõ thái độ, mà chuyển ngược lại vấn đề này: “Trịnh tổng, không phải ngài muốn ra ngoài khảo sát sao? Nếu thời điểm ngài khảo sát về, vẫn cảm thấy thị trường Mp3 có thể làm. Tôi có thể trợ giúp ngài bố trí cho tương lai của nhà máy chút ít, đến lúc đó ngài muốn trả nhiều ít thế nào tuỳ ngài.”

“Trả một tệ cũng được.” Trịnh Quan Đề nói đùa.

“Được.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng gật đầu: “Như vậy có nghĩa ý tưởng của tôi không bằng một cốc trà sữa.”

“Tôi cũng không thể bỏ qua thể diện mà trả cậu 1 tệ được.”

Trịnh Quan Đề vươn cánh tay trắng ngần ra, nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc màu cà phê đang xà xuống trán, động tác tự nhiên. Có thể nhìn ra được, tâm trạng cô đang rất vui vẻ.

“Ít ra, cậu có thể theo tôi ăn cơm, uống rượu, trò chuyện tán gẫu.”

Trịnh Quan Đề cười nói: “Theo giúp tôi, một cô gái hơn 20 tuổi, không sợ hai cô bạn gái xinh đẹp của cậu khó chịu sao?”

Khi cô nói đến đoạn ‘hai’ thì cố tình nhấn mạnh, giống như lúc nào cũng có thể đùa giỡn Trần Hán Thăng vậy.

“Không thể nói vậy được, tuổi tác khác nhau cũng là một loại hấp dẫn.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, tôi ngay cả phụ nữ 30 tuổi giống như Khổng Tĩnh còn dám đụng, một cô bé tuổi hơn 20 chẳng khác gì món nhắm rượu, nhưng lời nói ra lại khác: “Tôi và cô tuổi tác cũng không lệch nhau mấy. Chúng ta cứ đi song song vậy ra ngoài, giống như…”

Trần Hán Thăng đột nhiên không nói nữa.

Trịnh Quan Đề nhìn qua: “Giống cái gì?”

Cô còn cho rằng với tính cách của Trần Hán Thăng sẽ nói về vấn đề ‘bạn bè trai gái’, hay loại ‘chị em’ kia chứ, không ngờ Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: “Giống như khuê mật*.”

(*Bạn bè cực thân, có thể nói hết cho nhau nghe, thường là hai cô gái.)

Trịnh Quan Đề chết lặng giây lát, sau đó phá lên cười: “Chỉ có con gái mới làm khuê mật của nhau, nào có chuyện con trai

với con gái.”

“Tại sao không?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, sau này đầy đôi nam làm khuê mật của nhau ra, không chỉ có thế còn yêu nhau nữa ấy chứ.

“Nam khuê mật đó là ngồi cùng nhau chém gió, chia sẻ tâm sự với nhau. Nhưng chúng ta không phải bạn nam nữ, mà đây theo kiểu mến mộ tài năng của nhau thôi.” Trần Hán Thăng giải thích.

“Thì ra là như vậy.”

Trịnh Quan Đề suy nghĩ: “Nghe vậy còn được. Người như cậu cũng thú vị phết nhỉ. Sao tôi có cảm giác, nếu chúng ta là khuê mật, không chừng ngày nào đó cậu bán tôi đi thì sao?”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện rất nhanh đã tới cửa nhà máy. Lúc này, Trịnh Quan Đề cho Trần Hán Thăng một viên thuốc an thần: “Tôi làm việc dù sao vẫn thấu tình đạt lý, nếu như khảo sát thị trưởng Mp3 có triển vọng, nhất định sẽ trả thù lao cho cậu đầy đủ.”

“Nhất định sáng sủa.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng khẳng định: “Hiện tại, bước vào ngành này cũng chưa muộn, chờ một hai năm tới, khi mà Mp3 với máy chiếu khắp nơi đều có sẽ chẳng còn lợi bao nhiêu. Với lại, thời điểm tôi mở rộng quy mô Hoả Tiễn 101 sẽ trợ giúp cô phát triển món đồ này trong các trường đại học, lợi ích tuyền truyền là không thể phủ nhận được.”

“Đây là chuyện sau này.”

Trịnh Quan Đề gật đầu, thật ra cô cũng thấy khó hiểu: “Nếu như cậu nhận được tiền thù lao. Việc đầu tiên làm là gì?

Đưa bạn gái đi du lịch? Hay lập tức tiến hành mở rộng quy mô?"

Trần Hán Thăng nghe thấy cách nói chuyện của Trịnh Quan Đề, số tiền hẳn là không ít. Hắn nghĩ lại thấy cũng bình thường, dù sao người ta cũng là chủ của một doanh nghiệp hơn 1000 nhân viên. Nếu cô xác định ý tưởng của Trần Hán Thăng tốt thì khả năng tiền vốn bỏ ra phải là tiền triệu, có khi vài trăm triệu tiền đầu tư.

"Đều không phải."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Tôi sẽ mua một cái xe."

"Đây là mộng tưởng của đám con trai?"

Trịnh Quan Đề cười cười. Hiện giờ cách nói chuyện của cô có vài phần giống khuê mật rồi đó.

"Điều con trai mơ ước không phải là xe cũng không phải là ngựa, mà chính là trâu. Tôi dự định mua một chiếc Xiali dùng tạm thôi." Trần Hán Thăng nói.

Trịnh Quan Đề ngạc nhiên: "Cái xe kia hình như vào khoảng 100 nghìn tệ đúng không?"

"Chính xác, giờ tôi chỉ là một sinh viên làm thêm giờ."

Trần Hán Thăng gật đầu nói: "Mua xe quá tốt, sẽ khiến bạn học trong trường thấy tôi kiếm quá nhiều tiền. Mà tôi lái chiếc xe cũ quá, giống chiếc santana kia lúc trở thêm người có vài phần khó xử."

"Chỉ là khó xử khi trở con gái phải không?"

Trịnh Quan Đề quay người, miệng mỉm cười bước vào nhà máy.

Trần Hán Thăng dõi theo bước chân Trịnh Quan Đề. Giờ thì hay rồi, cái gì cũng có.

Bạn gái có, dù chưa xác định cụ thể.

Cô gái nhỏ điên cuồng có, thật ra quá điên cuồng.

Một lòng muốn làm bạn gái mình, cũng có rồi.

Hiện giờ, ngay cả bạn khuê mật cũng có luôn.

… .

Sau khi Trần Hán Thăng trở về trường học, hắn kiểm tra lại tình hình hoạt động của căn cứ 101 xem thế nào. Thời gian hắn dẫn lớp 2 Hành Chính Công tới Hoàng Sơn du lịch, công việc đều giao hết cho Nhiếp Tiểu Vũ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nói đến Nhiếp Tiểu Vũ, Trần Hán Thăng nghĩ ngay tới vị trí thư ký, thật sự quá phù hợp.

Nhưng hiện tại trong phòng 101 đang có nhiều người, Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình cũng đang ở đây. Hai người họ đến nghiên cứu cách làm tuyên truyền của Hoả Tiễn 101, để chuẩn bị cho tương lai phát triển của Khoa Viện.

Thẩm Ấu Sở đang cẩn thân đối chiếu sổ sách.

Lý Quyến Nam cũng chưa trở về phòng nghỉ ngơi mà đang sắp xếp lại hàng hoá chuyển phát cùng mấy người làm thêm.

Trần Hán Thăng đến vỗ vỗ vai cậu ta, ý bảo cu cậu về nghỉ ngơi sớm chút. Lý Quyến Nam gãi đầu nói: “Giờ em về phòng cũng không ngủ được. Anh Dương cùng đám người đã ngủ mấy tiếng trên xe rồi, giờ đang đánh bài. Thôi thì em cứ ở đây còn làm được chút chuyện, mỗi tội Hồ Lâm Ngữ khóc làm em hơi phiền lòng.”

“Khóc?”

Trần Hán Thăng quay qua nhìn, thấy Hồ Lâm Ngữ đang ngồi cạnh bàn máy tính, tay cầm giấy rút thút thít khóc, thỉnh thoảng còn xì cả nước mũi.

“Làm sao vậy? Máy tính bị hư nên cậu khóc thương sao?” Trần Hán Thăng hỏi.

Hồ Lâm Ngữ ngẩng mặt lên, lộ ra khoé mắt khóc nhiều đã sưng lên: “Nói vớ vẩn gì đấy. Chẳng qua mình đang xem phim Hàn, trong phòng ngủ lại không có máy tính, cho nên đến đây ngồi xem thôi.”

Trần Hán Thăng nhìn qua, xời, thì ra là ‘Bản Tình Ca Mùa Đông’ .

Bộ phim này Trần Hán Thăng có biết, nó chính là bước dánh dấu sự xâm lấn của phim Hàn vào thị trường trong nước.

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Hồ Lâm Ngữ, cậu cũng không có yêu đương qua, xem mấy thể loại phim tình cảm này để làm gì?”

Hồ Lâm Ngữ chẳng thèm nói lại, mà quay qua thảo luận nội dùng với Thẩm Ấu Sở: “Cậu nhìn Bea Yong Joon này, ngay từ đầu anh ấy và Choi Ji Woo chưa phải tình cảm nam nữ, giữa bọn họ tình cảm thân thiết hơn bình thường nhưng chưa phải tình yêu trai gái, nói thế nào nhỉ… ?”

“Khuê mật?”

Không hiểu ma xui quỷ khiên sao đột nhiên Trần Hán Thăng lại thốt ra câu đó.

“Cái từ này khá chuẩn, đáng tiếc không phải là cùng giới, cũng chỉ là khác giới mà thôi.”

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu nói: ”” Nhưng khi đó Choi Ji Woo đã có bạn trai, cuối cùng lại bị tên bạn khuê mật là Bea Yong Joon nhúng tay vào.”

“Cho nên ông bà ta nói cấm có sai, phòng cháy phòng trộm phòng khuê mật. Ấu Sở, đừng bao giờ để con trai có khuê mật là nữ.”

Chương 165: Hắn cứ như vậy nín nhịn

Trịnh Quan Đề hành động cũng rất nhanh, chỉ sau một tuần thì cô đã khảo sát trở về, chủ động gọi Trần Hán Thăng đến văn phòng.

Môi trường làm việc của cô ấy vẫn cứ lộn xộn như vậy, đây chính là phong cách của Trịnh Quan Đề, có một số người yêu thích môi trường hơi loạn như thế này để dễ dàng kích thích tư duy sáng tạo.

Trịnh Quan Đề trông có vẻ mệt mỏi sau khi xuống máy bay. Mái tóc nâu óng ả bây giờ có chút không héo, hiển nhiên là do cô ấy dùng não quá độ, hoặc là thường xuyên họp hành.

Có điều, ánh mắt sáng lấp lánh của cô rất có thần thái: "Cặn bã Trần, cái MP3 mà cậu nói thực sự rất có tính khả thi, tôi dự định tập trung sức mạnh của mọi người trong xưởng, trong thời gian ngắn nhất lấy ra được một loại hàng mẫu."

Trịnh Quan Đề hưng phấn bưng cốc cà phê lên, thậm chí còn không chú ý bị đổ lên quần áo.

"MP3 chủ yếu do ba bộ phận tạo thành, máy xử lý trung ương, đồng hồ đo cùng thẻ nhớ. Trên thực tế, trong xưởng hiện tại vẫn đang giúp Thanh Hoa Tử Quang sản xuất máy xử lý trung ương, còn các đồng hồ đô thì chúng ta có thể tìm các xưởng ngoài hợp tác, còn thẻ nhớ thì càng đơn giản, tìm một chỗ tốt chọn mua số lượng lớn là được rồi."

"Chúc mừng, Trịnh tổng."

Trần Hán Thăng chúc mừng nói: "Nắm lấy cơ hội, đang ở trước mắt."

Trịnh Quan Đề nhìn Trần Hán Thăng: "Tôi có ý tưởng này. Tôi sẽ thành lập một bộ chuyên ngành chuyên nghiên cứu phát triển MP3, cậu cũng tiến vào đảm nhiệm cái chức cố vấn, cũng không cần phải thường xuyên quá đâu, còn về tiền lương thì theo hạng mục mà tích phần trăm."

"Nói thí dụ như kiến nghị MP3 lần này của cậu, tôi tiếp thu."

Trịnh Quan Đề viết một con số lên giấy rồi đưa cho Trần Hán Thăng xem: "Cậu thấy từng này thù lao đã đủ chưa?"

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn, tuy đã chuẩn bị tâm lý, có điều vẫn là sợ hết hồn: "Nhiều như vậy?"

Trịnh Quan Đề cười nói: "Cậu thực sự nghĩ là bao nhiêu?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Kỳ thực, phí tư vấn kinh doanh bình thường tiêu chuẩn cần nhắc đến lợi nhuận của xí nghiệp, với quy mô của xưởng điện tử Tân Thế Kỷ thì 20 vạn không coi là nhiều, nhưng bởi vì tôi vẫn còn là học sinh, cái giá này có chút không nghĩ đến."

"Đầu của những cặn bả nam đều được đấy."

Trịnh Quan Đề cũng không biết có thật lòng không khích lệ một câu, tiếp tục nói: "Không chỉ có như vậy, 20 vạn này cậu muốn có thì phải sau khi ký kết hợp đồng cố vấn, sau đấy tôi mới có thể đưa cho cậu được."

"Trịnh tổng đây là muốn trói chặt tôi đúng không, không muốn cho tôi rời thuyền?"

"Nói đừng nói như vậy, đánh trận anh em ruột*, cậu còn là bạn thân của tôi, đương nhiên cũng phải ủng hộ tôi một ít rồi."

*Đánh trận anh em ruột: Trong lúc đánh trận coi nhau như anh em ruột.

Trần Hán Thăng gật gù, nghĩ thầm sau này cô ấy đừng cảm thấy hối hận.

.....

Trịnh Quan Đề cũng không bảo Trần Hán Thăng ở lại ăn cơm căn bản do cô quá bận. Mới thành lập một bộ chuyên ngành mới nên có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Vừa nghĩ như thế, kỳ thực Trịnh Quan Đề gọi Trần Hán Thăng tới đầu tiên là trả tiền thù lao, hai là buộc chặt lên xe, quan trọng nhất đại khái chính là chia sẻ sự vui sướng trong lòng. Cô tích cực lên kế hoạch cải cách lâu như vậy, mục đích đơn giản là tìm kếm các dự án trong tương lai.

Trần Hán Thăng sau khi lấy được tiền, trực tiếp lái xe đến chỗ của Chung Kiến Thành. Lúc này lão đang cùng Bành Cường uống trà, lớn tiếng hướng về phía Trần Hán Thăng nói: "Gần đến giờ ăn cơm, cậu đây là đến để ăn chực hay sao?"

Trần Hán Thăng không phản ứng, tự mình tự ngồi xuống uống trà, hắn vốn là có ý đi ăn chực.

Có điều lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng đột nhiên nói: "Giờ tôi muốn thành lập một công ty, muốn dùng tầng hai tòa nhà của hai người làm địa chỉ đăng ký có được không."

Cửa hàng này của Chung Kiến Thành là tòa nhà độc lập có hai tầng, có điều lúc lão mở thì tầng một để làm chỗ cho Thâm Thông Giang Lăng, còn lầu hai thì bỏ đấy chưa sử dụng.

Chung Kiến Thành cũng không quá giật mình: "Hiện tại cậu muốn độc lập mở một công ty chuyển phát nhanh, có hay không còn quá sớm. Hiện tại vốn đầu tư, vật liệu còn chưa có."

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: "Ý lão là tôi muốn nhảy ra ngoài làm một mình?"

Chung Kiến Thành dùng sức gật gù: "Vốn tôi chỉ có chút hoài nghi, có điều lúc cậu phát triển Hỏa Tiễn 101 ý tứ quá rõ ràng, tôi cũng không biết tại sao Không Tĩnh lại phê chuẩn."

"Đừng nói mò."

Trần Hán Thăng cười hì hì phủ nhận: "Cây đại thụ Thâm Thông này cành lá xum xuê, tôi chưa từng có ý nghĩ rời đi. Lần này tôi định mở một cái công ty tư vấn kinh doanh, có điều bên công thương cần địa chỉ để đăng ký, tôi cũng không dư giả tiền bạc để đi thuê."

"Cậu mở cái công ty này làm gì?" Chung Kiến Thành hỏi.

Đối với loại xã hội lưu manh như Chung Kiến Thành nhất định phải lựa lời nói thật, Trần Hán Thăng lập tức trả lời: "Lần trước tôi ở xưởng điện tử Tân Thế Kỷ cho Trịnh Quan Đề một ý tưởng, vốn cô ấy nên trả tiền thù lao, kết quả là chỉ nói đây là bạn bè giúp đỡ nhau, lập tức thay thù lao bằng cảm tình."

"Khốn nạn!"

Trần Hán Thăng tức giận mắng một câu: "Bây giờ tôi thành lập một cái công ty, như vậy công tư phân minh*. Lần sau cô ấy làm sao có thể vô liêm sỉ như thế được nữa."

*Phân minh: Minh bạch(Đoạn này mình dùng từ này thay cho phân rõ ràng)

Bành Cường nghe xong thì ở bên cạnh nói: "Tiểu tử như cậu trong mắt chỉ có tiền, đưa ra ý kiến còn muốn tiền, vậy sau này cậu đối với chung tôi còn muốn thu phí đúng không?"

"Đúng đấy."

Trần Hán Thăng trực tiếp nói: "Cường ca có muốn hay không trước tiên nói chuyện, chỉ 5 tệ."

“Bên Tân Thế Kỷ khác với chúng tôi.”

Chung Kiến Thành đúng là có thể hiểu được: “Chúng tôi là cửa hàng nhỏ, tán ngẫu thuần túy cũng chỉ là trò chuyện cho vui, không tồn tại phương án kinh doanh xí nhiệp; Tân Thế Kỷ vốn lớn, một quyết định sai lầm quyết định khả năng dẫn đến mất hàng triệu tệ, nên chút ý kiến đấy nhất định rất đáng giá.”

Trần Hán Thăng bưng rượu lên cùng Chung Kiến Thành đụng một cái: “Lão vẫn hiểu nhiều lắm.”

Chung Kiến Thành nhắc nhở: “Cậu lái xe tới, đừng uống rượu.”

“Xe không sao.”

Trần Hán Thăng vung vung tay nói: “Ngày hôm nay tôi đến để trả xe, tôi cũng chuẩn bị mua xe mới.”

Chung Kiến Thành bỗng nhiên hiểu ra, trong tâm thầm nghĩ tiểu tử Trần Hán Thăng này thật sự rất lợi hại, đầu năm lừa xe của mình, hiện tại đã có thể mua được xe mới, tuổi trẻ thực sự rất giỏi a.

“Chút nữa chúng ta ký kết một cái hợp đồng cho thuê, cậu cầm cái hợp đồng này đi tới bộ công thương xin cái dấu đi, hiện tại bên đấy đang cổ vũ công ty tư nhân phát triển, chỉ cần hạng mục không có vấn đề gì thì cũng dễ mà đạt được thôi.”

“Được, cảm tạ giờ ····· “

Trần Hán Thăng ăn uống no đủ lập tức rời đi, Bành Cường cười đối với Chung Kiến Thành nói: “Tôi cho rằng cậu ta muốn thành lập công ty chuyển phát nhanh đấy.”

Chung Kiến Thành tay cầm hạt lạc, yên lặng đặt ở trong miệng nhai : nghiền ngẫm, sau đó hớp một chén rượu trắng rồi nói: “Lão Bành, tôi cùng cậu đánh cược, thằng nhóc đấy nhảy

ra ngoài làm một mình là chuyện sớm hay muộn, hiện tại chính là đang tích trữ sức mạnh mà thôi.”

Bành Cường có chút không hiểu: “Tiểu tử này hiện tại một tháng kiếm lời so với tôi còn nhiều hơn, sao còn chưa vừa lòng?”

“Thỏa mãn?”

Chung Kiến Thành cười cợt, lão vẫn luôn nhớ tới lần đầu tiên gặp Trần Hán Thăng, tên tiểu tử này đứng trước cửa bình tĩnh nói: “Có cách nào tôi có thể thay thế các đại lý tài chính ở Tài Viện.”

Người như vậy, làm sao có khả năng thỏa mãn chút tiền này đây.

.....

Công ty cố vấn kinh doanh “Hạt giống tư bản” của Trần Hán Thăng cứ như thế lặng lẽ thành lập. Ngoài “Tư vấn kinh doanh, quản lý kinh doanh, lập kế hoạch maketing”,… còn có một hạng mục là “Cố vấn đầu tư” .

“Hiện tại mình hẳn là người đầu tư thiên thần* nghèo nhất đi.”

*Một nhà đầu tư thiên thần (còn được gọi là thiên thần kinh doanh, nhà đầu tư không chính thức, nhà tài trợ thiên thần, nhà đầu tư tư nhân hoặc nhà đầu tư hạt giống) là một cá nhân giàu có cung cấp vốn cho một doanh nghiệp khởi nghiệp, thường là để đổi lấy nợ chuyển đổi hoặc vốn chủ sở hữu. Nhà đầu tư thiên thần tiếng Anh gọi là Angel Investor.

Trần Hán Thăng trong lòng nghĩ, trở lại ký túc xá 602 thì phát hiện mấy đứa bạn cùng phòng đều đang gội đầu với đánh răng, hắn kì quái hỏi:

“Có chuyện gì nghiêm trọng hay sao mà đến cả siêu cấp homeboy Đái Chấn Hữu cũng cam lòng xuống giường.”

“Lão tứ cậu đừng nói nhiều nữa.”

Dương Thế Siêu đẩy Trần Hán Thăng tới một bên tủ đồ: “Mau mau thay quần áo, đêm nay chúng ta có hoạt động liên kết cùng những học muội năm 1 đấy.”

Trần Hán Thăng lúc này mới nhớ tới đến ngày hôm nay là cùng với ký túc xá của La Tuyền liên nghị.

“Hôm nay tao không đi, uống rượu say không cách nào đi được.”

Trần Hán Thăng trực tiếp bò lên giường ngủ.

Mấy người đều sửng sốt một chút, Quách Thiếu Cường hô: “Mấy em học muội đã nói rồi, muốn nhìn qua tư thế anh hùng của phó chủ tịch hệ nhân văn hội học sinh Trần Hán Thăng.”

“Khò khè, khò khè, khò khè.”

Trần Hán Thăng ở trên giường ngáy lên.

“Tính toán một chút, tứ ca không đi thì thôi.”

Kim Dương Minh sửa sang âu phục của chính mình một chút nói: “Không đi càng là chuyện tốt, không phải lão tứ như vậy nín nhịn, nơi nào có cơ hội cho chúng ta.”

Chương 166: Người không có tư cách được ghen nhất

Ở đại học, phong trào quan hệ hữu nghị giữa các phòng ký túc xá khá phổ biến, phần lớn là phòng nam và nữ. Trình tự bình thường là ăn cơm, nói chuyện chém gió, mạnh dạn thêm chút là đi hát Karaoke.

Tạo dựng mối quan hệ không phải là trọng tâm, mà chủ yếu tìm xem có đối tượng thích hợp để hẹn hò hay không? Sau đó bằng cách này hay cách khác trao đổi cách thức liên lạc cho nhau.

Nếu như được, sau này có thể cùng nhau đi ăn, đi xem phim, ngồi tâm sự với nhau. Nhiều thì một tháng, ít khoảng hai tuần là có thể thành một cặp.

Nhưng không phải cô gái nào cũng thích hoạt động này, Tiêu Dung Ngư là một ví dụ. Năm trước cô học tại khu Giang Lăng bị xa lánh một phần nguyên nhân là do từ chối hoạt động giao lưu này.

Ngay thời điểm, phòng 602 tất bật chuẩn bị cho buổi gặp mặt, thì một phòng nào đó tại ký túc xá nữ của khoa Kế Toán, đám sinh viên năm nhất cũng bận rộn chỉnh trang.

“Haizz, tháng trước huấn luyện quân sự làm tay mình đen rám, đến giờ vẫn trưa hồi phục được.”

“Dù sao đen rám vẫn có thể lấy lại phần nào. Còn mái tóc của mình bị cắt đi, lộ ra khuôn mặt to nhìn phát chán lên được.”

“Tiểu Tĩnh, son môi của cậu không cho mình mượn chút được sao. Dù sao cũng chuẩn bị đi gặp mấy anh năm hai phải trang điểm lộng lẫy mới được chứ.”

Bạn cùng phòng đứng cạnh lên tiếng trêu đùa: “Tỉnh lại đi, dù cậu có ăn mặc ra sao cũng đâu có xinh đẹp bằng tiểu Tuyền. Người ta đẹp từ trong trứng kìa, thật là tốt biết bao.”

Những bạn khác nhìn về phía La Tuyền. Hôm nay cô ấy mặc một cái áo màu vàng phía dưới dạng váy, ống tay áo ngắn còn được cắt theo dạng tua tua, phong cách thể hiện một phụ nữ cá tính, trên mặt trang điểm vừa phải, son môi phơn phớt. Phía dưới mặc một chiếc quần jean, vừa trẻ trung lại vừa thời thượng.

Bạn cùng phòng nhìn thấy, hâm mộ nói: “Tiểu Tuyền, chắc thời trung học cậu là cô gái xinh nhất trường phải không? Con trai theo đuổi cậu chắc phải xếp cả hàng dài ấy nhỉ?”

La Tuyền lắc đầu: “Người theo đuổi đúng thật không ít. Nhưng mình không phải là xinh nhất. Học 3 năm cấp 3 mình bị một người chị đè ép hai năm, mãi khi chị ta lên đại học mình mới có cô hội ngóc đầu dậy.”

Bạn cùng phòng ngạc nhiên: “Cậu đã sở hữu dáng vẻ này rồi, thế mà vẫn có cô gái hơn sao? Người chị khoá trên kia học trường nào vậy?”

La Tuyền chẳng thấy kỳ lạ chút nào, cô gái Thẩm Ấu Sở ở phòng 101 kia cũng xinh đẹp hơn mình, chỉ là cô ta quá nhát gan mà thôi, nên nhẹ nhàng trả lời: “Chị ta học ở Đông Đại đối diện trường mình.”

La Tuyền chưa từng liên lạc với Tiêu Dung Ngư, nên không biết cô ấy đã chuyển sang khu khác.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Bạn cùng phòng ngạc nhiên: "Gần vậy, sao chưa thấy lần nào cậu đi cùng nhỉ?"

"Mình không thích chị ấy."

La Tuyền nói thẳng.

Năm đó, Trần Hán Thăng theo đuổi Tiêu Dung Ngư, đây là chuyện cả cấp 3 ai cũng biết. Bởi vậy, La Tuyền thích Tiêu Dung Ngư mới là lạ.

Rõ ràng cô cũng không thích Thẩm Ấu Sở.

Bạn cùng phòng nghĩ rằng La Tuyền không phục bà chị kia, nên đánh trống lảng qua chuyện khác: "Được rồi được rồi, không nên nói chuyện người khác làm gì. Hay là cậu kể chút về vị chủ tịch Trần của chúng ta đi, tên đó hôm nay sẽ xin chết dưới chân tiểu Tuyền."

"A, tiểu Tĩnh, cậu đi điều tra lúc nào mà không báo cáo cho chị em biết vậy?"

"Mình có đi điều tra đâu. Với lại chủ tịch Trần, người ta nào thèm để ý đến mình."

"Lời này của cậu là sao? Người ta không để ý đến cậu, thì cậu có ý định cướp người à…"

Trong phòng ký túc vang lên tiếng cười đùa vui vẻ. La Tuyền ngắm mình trong gương, nhủ thầm trong lòng cướp người có gì mà không đúng.

Hiện tại, anh Trần yêu cùng với Thẩm Ấu Sở, chắn đã bỏ qua Tiêu Dung Ngư, thế việc bỏ Thẩm Ấu Sở đến với mình cũng thường thôi.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời La Tuyền nào biết ba người kia trải qua nào là chuyện vui buồn, chia cách, đang trong thời gian 'tái hợp' .

…

Ban đêm, tại một nhà hàng đồ ăn Tây ở chợ Nghĩa Ô, mấy người trong phòng 602 đã tới trước đang ngồi tập trung ở một chiếc bàn dài.

Kim Dương Minh ân cần nhắc nhở: "Trong phòng này có một cô gái tên La Tuyền, thời điểm khai giảng tao đã gặp rồi, cô bé rất xinh đẹp. Nhưng bọn mày đừng làm việc vô ích như xin kết bạn QQ, bởi em ấy chỉ thích mỗi mình lão Tứ thôi."

"Biết rồi, biết rồi."

Dương Thế Siêu không nhịn được nói: "Trên đường đi tới đây mày đã nói hai lần rồi, bị thần kinh mới đụng tới bạn gái lão Tứ."

"Ha ha, tao sợ mọi người chưa từng trải qua chuyện yêu đương, nên cố tình truyền đạt kinh nghiệm thôi."

Kim Dương Minh nói tiếp: "Chút nữa, khi các em ấy bước vào đây, bọn mày nhớ phải chú ý cẩn thận, đừng có mới gặp lần đầu đã ân cần hỏi han, xum xoe lại là không phù hợp đâu. Dù sao, chúng ta cũng là các anh năm hai đại học…"

Tên này còn đang nói thì mấy người trong phòng La Tuyền bước tới, ai cũng nở nụ cười thật duyên dáng, lại có phần thẹn thùng, cộng thêm một mùi hương nhẹ nhàng của đồ trang điểm.

Ngay tức thì, Kim Dương Minh vứt mấy bạn cùng phòng qua một bên, đứng dậy mỉm cười chào hỏi: "Chào các em, các em muốn uống gì để anh gọi."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Cám ơn anh, em dùng Cocacola."

"Cám ơn anh, em dùng Sprite."

“Cám ơn anh, em dùng cà phê.”

…

Sau đó, Kim Dương Minh đi tới quầy cửa hàng gọi đồ uống, những em gái năm nhất khen ngợi: “Anh ấy thật là chu đáo.”

“Đây là chuyện anh nên làm mà.”

Mặt mày Kim Dương Minh hớn hở nói: “Quan tâm các em là việc anh cần làm.”

Dương Thế Siêu cùng Quách Thiếu Cường đánh mắt cho nhau, sau đó mắng thầm: “Dối trá.”

Loại hoạt động này cần phải có người chủ trì, tất nhiên Kim Dương Minh ôm công việc đó vào người không nhường cho ai: “Chúng ta giới thiệu bản thân mình thôi, để tiện cho việc nói chuyện sau này.”

Thật ra mọi người đã thầm quan sát lẫn nhau, trong đám người này tất nhiên nổi bật nhất là La Tuyền. Các cô gái còn lại chỉ có thể nói là tạm được, nhưng những cô gái này vẫn còn giữ lại toàn bộ vẻ chất phát tinh khiết thời cấp 3.

Lúc giới thiệu, ba kẻ già đời như Kim Dương Minh, Quách Thiếu Cường hay Dương Thế Siêu chẳng tỏ ra bối rối chút nào.

Dù Lý Quyến Nam ít nói, nhưng qua 1 năm làm việc ở phòng 101 cũng giữ được vẻ bình tĩnh.

Chỉ có siêu cấp Đái Chấn Hữu quanh năm làm bạn với giường là nói chuyện ấp úng. Còn mấy thằng kia thằng nào thằng nấy tớn hết cả lên.

Đến mấy cô gái giới thiệu ai nấy đều đỏ mặt, chỉ có La Tuyền đảo mắt qua một lượt, sau đó cau mày hỏi: “Anh Trần đâu? Anh ấy có việc nên đến muộn sao?”

Dương Thế Siêu nghĩ thầm, em gái này quả nhiên đến chỉ vì lão Tứ. Em gái này thật sự rất xinh đẹp, mịa nó biết làm quan tốt vậy thì trước đây mình cũng xin vào hội học sinh.

Kim Dương Minh hắng giọng nói: "Anh Trần hôm nay có việc xã giao nên uống hơi nhiều, nên phải ở lại phòng nghỉ ngơi, hẹn mọi người lần gặp tới vậy."

"Oày~"

Các cô gái có vẻ tiếc nuối. Các cô ấy cũng mong chờ cơ hội gặp mặt Trần Hán Thăng.

La Tuyền ngạc nhiên giây lát, sau đó đứng lên nói: "Anh Kim, anh có thể cho em số điện thoại phòng ký túc được không?"

…

"Tinh tinh…"

Trần Hán Thăng định giả vờ ngủ, không ngờ nằm chút đã ngủ thật, điện thoại gọi tới cũng không muốn nhận.

Nhưng người gọi cũng thật kiên trì, hết lần này tới lần khác gọi tới.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Mịa, ông mày muốn nhổ dây kết nối luôn vậy."

Trần Hán Thăng hùng hùng hổ hổ đến nghe điện thoại: "Ai vậy?"

Điện thoại yên lặng một chút, sau đó mới nói: "Anh Trần, là em."

Hắn nghe được giọng La Tuyền, thì ra cô bé gọi tới hỏi tội.

Nhưng hắn làm bộ không biết: "A, xin chào, có chuyện gì không?"

“Vì sao hôm nay anh không đến buổi gặp mặt hữu nghị.”

“Hôm nay có buổi gặp mặt sao? Anh bận quá quên mất, với lại trưa nay vừa có buổi xã giao…”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng giải thích.

“Quên đi.”

La Tuyền ngắt lời: “Em đã nói với bạn cùng phòng, anh sẽ tham dự và anh cũng đã đồng ý.”

Trần Hán Thăng đã có chuẩn bị: “Anh chỉ đồng ý hai phòng có buổi hoạt động hữu nghị, nhưng chưa hề nói mình có tham gia hay không.”

“Anh…”

La Tuyền cứng họng, sau đó truyền đến âm thanh tức giận: “Nếu như đây là buổi gặp có chị Thẩm, chị Tiêu anh sẽ không quên đâu, có phải không?”

Hiện tại Tiểu Ngư Nhi là một việc Trần Hán Thăng còn chưa biết giải quyết thế nào. Nhất là khi cô ấy từ chối soạn điều lệ pháp vụ cho Hoả Tiễn 101, Trần Hán Thăng bất lực trong việc phỏng đoán suy nghĩ Tiêu Ngư Nhi. Khiến hắn không nhịn được lớn tiếng nói: “Các cô ấy với em thì có liên quan gì? Không có việc gì anh muốn nghỉ ngơi.”

“Tút tút tút…”

La Tuyền nhận được biểu hiện thay đổi thái độ của Trần Hán Thăng, như chết lặng tại chỗ, mãi một lúc mới cầm được nước mắt. Sau đó cô nhẹ nhàng đi về phía bàn: “Phiền phức, tôi muốn một két bia.”

Chương 167: Nếu như chị không gặp được Trần Hán Thăng

“Reng reng reng…”

Không biết qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại di động lần nữa đánh thức Trần Hán Thăng. Hắn mở mắt ra thấy trời tối mịt rồi, đã hơn 8h tối rồi.

Người gọi điện thoại tới là Kim Dương Minh.

“Lão Tứ, anh có thể tới đây một chút không?”

Kim Dương Minh dùng giọng bực tức nói vào trong điện thoại.

Trần Hán Thăng vừa suy nghĩ không biết chuyện gì xảy ra, vừa nói vào trong điện thoại: “Chuyện gì vậy?”

“Em La một mực uống rượu, ai khuyên cũng không được, uống rồi nôn, nôn rồi tiếp tục uống.”

Kim Dương Minh lo lắng: “Em sợ nếu em ấy cứ tiếp tục như vậy sẽ phải đi bệnh viện đấy.”

“Tao biết rồi.”

Trần Hán Thăng cup điện thoại, không thèm bật điện mà ngồi đó châm điếu thuốc hút, lẳng lặng nhìn điểm đỏ trên điếu thuốc chậm rãi trôi xuống.

Kết quả này vẫn nằm trong tính toán của hắn, La Tuyền có tính cách này, quá cố chấp. Nếu cô bé không đạt được mục đích của mình sẽ tra tấn chính bản thân cô ấy.

Thời điểm Trần Hán Thăng còn đang mặc quần áo, tiếng chuông điện thoại lại lần nữa vang lên. Kim Dương Minh thúc dục: "Lão Tứ, anh nhanh tới đây đi, La Tuyền lại nôn."

"Mẹ nó, ông mày bay được qua chắc."

Trần Hán Thăng lắc đầu thở dài, cả quá trình mình chỉ là người bị động, sao không ai suy nghĩ đến bản thân mình vậy?

Sau khi hắn tới chợ Nghĩa Ô, La Tuyền uống đã đến mức độ gần như chẳng biết gì nữa rồi. Những cô gái khác lấy cốc bia, còn La Tuyền nhất quyết lấy về cầm lên tu một hơi, chỉ hơi sơ ý đã ướt hết cả người.

"Lão Tứ, cuối cùng mày cũng đến."

Dương Thế Siêu cau mày nói: "Cô bé uống nhiều lắm rồi đấy, vừa uống vừa nôn."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Lão Dương, mày đi gọi chiếc xe, để tao đưa cô ấy về ký túc."

Các cô gái thấy Trần Hán Thăng đến, theo bản năng đứng dịch qua một bên, vừa để nhường đường vừa có thể thuận lợi quan sát hắn.

Trong Tài Viện, con gái xinh rất nhiều, mà con trai đẹp cũng không ít. Nhưng Trần Hán Thăng không thuộc trong số đó, song trên người con trai này toả ra sự cô chấp cùng bất cần, có lẽ điều này thu hút khiến La Tuyền si mê.

Trần Hán Thăng nào biết đám con gái này đang nghĩ gì, hắn chỉ khẽ gật đầu chào hỏi, sau đó tiến lại vỗ vỗ vai La Tuyền: "Thế nào rồi? Em uống đủ chưa? Đù rồi thì về ký túc thôi."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Không ai ngờ được La Tuyền hất cánh tay ra khỏi vai lớn tiếng nói: "Cút, ai bảo anh đụng vào người tôi. Chỉ có Trần Hán Thăng mới có thể chạm vào tôi thôi."

Có bạn cùng phòng lại gần nói: "Tiểu Tuyền, anh ấy là Hán Thăng đó."

"Trần Hán Thăng?"

La Tuyền mơ màng mở mắt, nhận ra người đứng trước mặt là Trần Hán Thăng, bông nhiên oà khóc.

"Anh Trần, anh không thể nhìn em thêm một chút sao? Vì anh em mới thi vào Tài Viện, vì anh mà xin vào hội học sinh. Ngay cả cách ăn mặc em cũng cố học theo Tiêu Dung Ngư, nhưng sao anh không nhìn nhận ra sự cố gắng của em vậy…?"

Trần Hán Thăng không muốn nói nhảm thêm chút nào nữa, trực tiếp bế La Tuyền lên: "Anh đưa em ấy trở về, ai có thể đi cùng hỗ trợ anh không?"

Cô gái tên Tô Tĩnh đứng ra nói: "Đê em đi với anh."

Hoạt động hữu nghị kết thúc bằng việc không ai ngờ tới. Mấy cô gái còn đang chờ xe đứng tại đấy bàn tán: "Thì ra tiểu Tuyền từ trước đến này là yêu đơn phương, các cậu cảm giác anh Trần thế nào?"

"Lúc anh ấy ôm La Tuyền trông rất an toàn."

"Mình thấy các cậu hoa mắt hết rồi. Theo mình nghĩ, anh Trần là người có tài, nên không chịu an phận. Nếu như mình yêu đương với anh ấy đoán chừng sẽ rất đau đầu. Bởi vậy nếu được chọn mình sẽ chọn một tình yêu đơn giản hơn mà nó chỉ dành riêng cho chính mình."

"Cậu không định kết hôn luôn đấy chứ. Nếu được yêu mà yêu những người con trai như vậy sẽ thú vị lắm sao. Biết đâu

La Tuyền thích anh Trần vì điểm ấy thì sao.”

…

Trên đường từ Chợ Nghĩa Ô về tới Tài Viện, La Tuyền luôn nằm trong ngực Trần Hán Thăng. Còn Trần Hán Thăng chẳng phản ứng gì, chỉ nhẹ nhàng kéo cửa kính xe xuống, để gió đêm lùa vào.

Cô gái tên Tô Tĩnh ngồi phía trên ghế lái phụ, thỉnh thoảng nhìn qua kính chiếu hậu để ý hàng ghế dưới. Nhưng xe taxi đi đến cổng trường thường bị ngăn lại.

“Anh Trần, trường chúng ta không cho phép xe taxi vào trong trường, hay chúng ta xuống ở cổng?”

Tô Tĩnh quay đầu lại nói.

Trần Hán Thăng nói với lái xe: “Không sao đâu, cứ đi đi, đến nơi tôi nói họ mở cửa.”

Quả nhiên, xe đến cổng trường bị bảo vệ dừng lại. Đám bảo vệ vừa định lại gần quát mắng ngăn cản, lúc này Trần Hán Thăng thò đầu ra: “Xin lỗi, có người bạn bị say rượu.”

Bảo vệ thấy là Trần Hán Thăng lập tức cười cười, vẫy tay cho qua.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Xe đến ký túc xá, hắn đang định đưa La Tuyền xuống, bỗng cô bé cắn vào cổ tay Trần Hán Thăng, dùng lực cũng rất mạnh. Chỗ này là vị trí mà Tiêu Dung Ngư đã từng cắn qua.

“Em thật sự rất muốn ở cùng anh.”

La Tuyền líu ríu nói.

Trần Hán Thăng chịu đựng cho La Tuyền hả giận. Hắn nhìn lại cô một chút, sau đó hờ hững đóng cửa xe lại: “Rẽ trái,

đi ký túc xá nam.”

Sau khi hai cô gái xuống xe, Tô Tĩnh đỡ lấy La Tuyền: “Cậu sao rồi? Có cần đến phòng ý tế kiếm chút thuốc giải rượu không?”

La Tuyền vùng vằng tránh không cho Tô Tĩnh đỡ: “Mình không sao. Tiểu Tĩnh, cậu cứ lên trước đi, mình đi dạo quanh trường học chút.”

“Tiểu Tuyền…”

Tô Tĩnh còn chưa yên lòng.

La Tuyền quay lại, cười vẫy tay chờ Tiêu Tĩnh lên phòng trước, sau đó hướng phòng 101 toà nhà F bước tới.

Lúc này cũng gần đến thời điểm phòng 101 đóng cửa, mấy người sinh viên làm thêm đã về hết, chỉ còn lại Thẩm Ấu Sở đang chỉnh sửa lại số liệu, còn Hồ Lâm Ngữ ngồi cạnh đang say sưa xem bộ phim ‘Trái Tim Mua Thu’, chính là bộ phim đã lấy của cô rất nhiều nước mắt.

“Ấu Sở, câu chuyện cảm động quá, Song Hye Kyo bị bệnh máu trắng, nhưng một mực dấu diếm Song Seung- Heon. Ngoài mặt nói lời yêu đương, còn trong lòng lại lặng lẽ nói lời li biệt. Mình cũng không hiểu những bộ phim Hàn Quốc, họ suốt ngày làm ra những kịch bản khiến người ta thấm đẫm nước mắt này để làm gì.”

Thẩm Ấu Sở chẳng biết an ủi thế nào, chỉ cười dịu dàng, sau đó lấy tập giấy đưa cho Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ lau nước mắt đứng dậy: “Gần đây lúc nào cũng khóc sưng hết cả mắt. Mình đến phòng y tế mua thuốc nhỏ mắt xong về phòng nghỉ ngơi trước đây.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu, sau đó cầm lấy chổi định quét sạch chỗ này rồi đóng cửa trở về.

Đột nhiên, ‘kẹt’ cánh cửa phòng chợt mở ra.

La Tuyền bước vào, và mùi rượu nồng nặc cũng ập đến: “Chào chị Thẩm, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, cô nhận biết La Tuyền, chính là cô gái hay tới làm phiền mình.

“Cô có chuyện gì vậy?” Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng hỏi.

“Chị Thẩm, không cần quá khẩn trương.”

La Tuyền bước lại gần, trong đôi mắt được ánh đèn chiếu vào giống như phát sáng, khiến người đối diện cảm ngột ngạt.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Theo thói quen, Thẩm Ấu Sở lại cúi đầu xuống, cô không quen nhìn thẳng vào người khác. Nhưng dáng cô khá cao, dù cúi xuống cũng cao hơn La Tuyền chỉ có 1m65 một chút.

“Em muốn hỏi? Lần trước em đề nghị chị rời xa anh Trần, chị suy nghĩ thế nào rồi?” La Tuyền dõng dạc hỏi.

Câu hỏi này khiến Thẩm Ấu Sở giật nảy mình. Trần Hán Thăng xen vào cuộc sống của cô quá đột ngột, vừa nhanh chóng vừa chặt chẽ, không những thế còn gặp bà nội nữa rồi.

Thế nhưng, Trần Hán Thăng chưa từng nói qua chuyện yêu đương với Thẩm Ấu Sở, thậm chí ngay cả một câu yêu cũng chưa từng nói. Trong tâm trí có phần hoang mang, ngọt ngào, sợ sệt cùng ỷ lại của Thẩm Ấu Sở mơ màng nhận định Trần Hán Thăng là bạn trai của mình. Cái tên bất chấp đạo lý này dần dần xé mở nội tâm của cô, khiến cô không ngừng cố gắng hoà nhập tiết tấu của Trần Hán Thăng mà bước cùng hắn.

“Chị đồng ý rời xa hắn sao?”

La Tuyền hỏi lần nữa.

“Tôi, tôi không đồng ý.”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, dưới ánh đèn phòng, lộ ra khuôn mặt đẹp dịu dàng, vẫn cặp mắt hoa anh đào trong suốt, giọng nói vẫn khá nhỏ, nhưng trong đó lại chất chứa sự kiên quyết.

La Tuyền gật đầu, giống như đã đoán được câu trả lời. Cô giơ cổ tay lên nói: “Hôm nay tôi vừa cùng anh ấy uống rượu, không những thế còn cắn anh ấy một cái. Chị không tin thì mai nhìn xem, ở cổ tay anh ấy vẫn còn dấu răng đấy.”

Thẩm Ấu Sở nhìn La Tuyền, nội tâm không tránh khỏi có chút hoảng hốt.

“Chị ở đây lẻ loi cô đơn trông cửa hàng, anh Trần cùng một cô gái khác ra ngoài uống rượu.”

La Tuyền chân thành nói: “Chị Thẩm, chị rời xa anh Trần đi. Chị cùng anh ấy rõ ràng không phải cùng một loại người.”

“Chị có bao giờ nghĩ tới, nếu mình không gặp Trần Hán Thăng thì cuộc sống sẽ như thế nào không?”

Chương 168: Tên cặn bã phóng khoáng

Thẩm Ấu Sở chưa từng suy nghĩ qua vấn đề này—— Nếu không gặp Trần Hán Thăng, cuộc sống của mình sẽ thế nào?

Cô chỉ nghĩ tới mình gặp Trần Hán Thăng, cuộc sống sau này sẽ ra sao?

Rất bình thường mà vô cùng đơn giản.

Lên đại học cố gắng học thật tốt, giúp đỡ Trần Hán Thăng làm việc.

Sau khi tốt nghiệp, chờ xem Trần Hán Thăng làm gì, mình theo giúp là được.

Còn tương lai, kết hôn sinh con, chăm sóc cha mẹ Trần Hán Thăng, phụng dưỡng bà nội của mình, làm việc kinh doanh gia đình. Trong đầu của cô vẫn lối suy nghĩ mộc mạc như vậy, kết hợp cùng quan niệm truyền thống đặc trưng.

Cô không có khát vọng gì qua lớn, cũng không đồng ý suy nghĩ tân tiến. Thế mà, cô hết lần này tới lần khác, lại phát sinh quan hệ với một người con trai chẳng bị gò bó bởi truyền thống, đã thế còn bên cạnh cùng làm việc.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, nhìn cô gái năm nhất có cùng tính cách như vậy.

“Chị, thật ra em thích Trần Hán Thăng hơn chị rất nhiều. Em vì anh ấy có thể làm bất cứ việc gì.”

La Tuyền nhìn chằm chằm vào Thẩm Ấu Sở, sau khi nói xong lập tức quay người đi khỏi phòng 101.

Thẩm Ấu Sở lặng yên giây lát, đang định tiếp tục quét dọn vệ sinh bỗng lồng ngực dâng lên càm giác buồn bực, hô hấp như nghẹn lại tại cuống họng, muốn tiếp tục làm mà không thể làm nổi.

Cô cầm cây chổi từ từ ngồi xổm xuống, một lát sau mới đỡ được chút, sau đó cố gắng quét dọn vệ sinh xong xuôi mới khoá cửa trở về.

Sáng hôm sau, giống như mọi ngày, Trần Hán Thăng tiến đến phòng 101, trên tay có cầm theo túi đựng đồ hiếm khi cầm theo. Thẩm Ấu Sở cũng giống như thường ngày mua cho hắn bữa sáng.

"Nhìn sắc mặt cậu dường như có chuyện gì phải không?"

Đột nhiên Trần Hán Thăng hỏi. Tinh thần Thẩm Ấu Sở trông có vẻ tiều tuỵ.

"Không sao, chắc tại thời tiết quá nóng."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời.

Đây chính là thời điểm cuối hạ tại Kiến Nghiệp rồi, chỉ cần một cơn mưa là có thể chính thức nhập thu.

"Xuân đông lạnh thu che, thời tiết sắp chuyển mùa, thay quần áo cần phải cẩn thận. Trước kia, khi còn ở nhà, vào thời tiết chuyển mùa, mẹ thường bắt mình phải mặc áo dài tay, không thì sẽ bị ăn đòn."

Trần Hán Thăng thuận tay cầm lấy bữa ăn sáng, nhưng vì thế cũng thoáng để lộ ra cổ tay.

Thật ra cặn bã Trần tâm tư cũng tương đối kín kẽ, vết cắn trên cổ tay đã được sử lý qua, nếu như không tập trung để ý sẽ không dễ dáng phát hiện ra. Bởi vậy, Trần Hán Thăng mới dám nghênh ngang đi gặp Thẩm Ấu Sở.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng biết La Tuyền cố gắng tạo ra tình huống hiểu lầm. Thẩm Ấu Sở đã chú ý tới, nhưng cô lập tức gục đầu xuống không nói gì.

Sau khi Trần Hán Thăng ăn xong, giơ cái túi cầm theo lúc nãy lên: "Hôm nay, mình phải đi nhà máy Tân Thế Kỷ, có hạng mục cần phải tham dự."

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở gật đầu, nhưng thời điểm Trần Hán Thăng chuẩn bị bước qua cửa, đột nhiên Thẩm Ấu Sở gọi với theo: "Đêm nay, chúng ta cùng nhau ăn cơm có được hay không?"

"Đêm nay à?"

Trần Hán Thăng cảm thấy khó hiểu, nhưng thời gian gần đây hắn thật sự làm ra vài việc có lỗi với Thẩm Ấu Sở, cho nên trả lời dứt khoát: "Đêm nay khó mà chắc chắn được, hạng mục này rất quan trọng, không chừng còn phải làm suốt đêm, chờ mình xong chuyện này rồi hẵng đi ăn nhá."

Thẩm Ấu Sở 'ừ' một tiếng, cô đợi Trần Hán Thăng ra khỏi cổng, không còn nhìn thấy bóng lưng nữa mới xoa xoa ngực rồi về lại ghế nghỉ ngơi.

Trần Hán Thăng đi tới nhà máy Tân Thế Kỷ, tham gia hội thảo tiền kỳ về hạng mục Mp3. Hắn lấy thân phận nhân viên phòng hành chính tới ghi chép, tổng hợp ý kiến của các bên, cuối cùng đưa là kết luận của buổi họp này.

Phần công việc này nhân viên bình thường phòng hành chính là không thể làm được, bởi người này không thể hiểu được ý đồ của Trịnh Quan Đề, nên công việc này nhất định phải do Trần Hán Thăng là 'nam khuê mật' đến hoàn thành. Với lại, hạng mục Mp3 là chính bản thân hắn đề xuất.

Cuộc họp để lựa chọn ra phòng ban mới trong 1000 nhân viên, đồng thời tiến hành thảo luận hạng mục mới nên thời gian bàn bạc thường thường khá dài.

Buổi họp này thường thì họp 2h sau đó nghỉ 15p rồi lại tiếp tục họp 2h. Đến lúc nào đến giờ ăn cơm sẽ nghỉ ngơi cơm nước rồi lại tiếp tục quay lại vòng tuần hoàn họp 2h nghỉ 15p không ngừng lặp lại.

Hiển nhiên Trần Hán Thăng đã có chuẩn bị. Hắn biết cầm được 200 nghìn cũng không phải là cầm dễ dàng, với lại đây cũng là cơ hội học tập nên chẳng có gì phải khó khăn cả. Nhưng Trịnh Quan Đề lại có phần băn khoăn.

“Thật xin lỗi, khiến cậu bận từ sáng sớm tới tối mịt. Nhiều lúc không nghĩ tới cậu còn là một sinh viên nữa.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Nếu không phải có vài việc của lớp cùng với hội sinh viên cần xử lý, có lẽ tôi cũng quên mất điều đó.”

11h tối, cuộc họp đầu tiền của nhà máy Tân Thế Kỷ về hạng mục Mp3 đạt được kết quả mang tính quyết định. Nhà máy sẽ tập hợp tất cả tài nguyên trong xưởng thành lập một phòng ban mới, đồng thời đấu thầu nhà máy sản xuất màn hình cho Mp3.

Mp3 bao gồm bộ vi xử lý, màn hình cùng thẻ nhớ tạo thành. Nhà máy Tân Thế Kỷ sẽ tập trung vào khâu nghiên cứu vi xử lý, còn màn hình sẽ đặt một công ty khác chuyên về màn hình đến cung cấp. Hiện tại trên địa bàn Kiến Nghiệp có mấy nhà máy điện tử chuyên về việc sản xuất màn hình.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Tôi gọi lái xe của xưởng đưa cậu trở về.”

Trịnh Quan Đề rất hài lòng với biểu hiện hôm nay của Trần Hán Thăng. Dù cho hắn chẳng nói lời nào, nhưng làm ra tổng kết báo cáo vô cùng tiêu chuẩn, qua việc này có thể hiểu Trần Hán Thăng có chuẩn bị rất kỹ cho hạng mục này.

"Vậy thì cám ơn Trịnh tổng, ngày mai gặp lại."

Trần Hán Thăng cũng không khách khí. Bây giờ đã muộn rồi, bắt xe sẽ rất khó khăn, cho nên để lái xe nhà máy đưa về là hợp lý nhất.

Khi xe đến cổng Tài Viện, lái xe quay đầu xuống nói: "Thư ký Trần, đến nơi rồi."

Trần Hán Thăng đang suy nghĩ, chợt nghe được cách xưng hô thì nhếch miệng mỉm cười, có cái chức thư ký thì làm được gì.

Hắn về ngủ một giấc đã tới hừng đông. Lại một buổi sáng nữa, Trần Hán Thăng xách theo cái túi bước vào phòng 101, khi vào hắn phát hiện Thẩm Ấu Sở đang nằm gục xuống bàn.

"Không thoải mái sao?"

Trần Hán Thăng bước nhanh tới hỏi.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tái nhợt chứ không phải hồng hào như mọi ngày. Cả người biểu hiện ra cảm giác bất lực.

"Không có việc gì, cậu ăn điểm tâm đi."

Thẩm Ấu Sở lấy từ trong túi ra bữa ăn sáng đưa qua.

Trần Hán Thăng sờ qua trán Thẩm Ấu Sở, quá nóng giống như là đã sốt vậy.

"Đi thôi, đến bệnh viện."

Trần Hán Thăng quyết định rất nhanh, lập tức dẫn Thẩm Ấu Sở đến bênh viện dành cho bà mẹ và trẻ em ở khu Giang

Lăng.

Trên đường đi, Trần Hán Thăng hỏi kỹ càng triệu chứng gần đây của Thẩm Ấu Sở. Ngoại trừ biểu hiện sốt bên ngoài, còn có lòng bực dọc, kém ăn, mất ngủ, bất lực là tất cả triệu chứng.

Những loại triệu chứng này không quá đặc biệt, nên Trần Hán Thăng dẫn cô trực tiếp đi vào khoa nội.

Hắn bỏ số tiền khá chát cho một bác sĩ nữ nội khoa tầm 50 tuôi, nhưng thái độ phục vụ chẳng ra làm sao cả.

Bà ta nghe thấy triệu chứng của Thẩm Ấu Sở, sau đó cầm lấy giấy thu tiền nói: "Đi chụp X quang trước đi, tránh vi khuẩn lây qua đường sinh dục tiêu biến."

Trần Hán Thăng giật này mình: "Nghiêm trọng vậy sao? Còn phải chụp X quang nữa cơ à?"

Nữ bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn hắn rồi nói: "Tôi đã nói là phòng tránh, nếu như phổi không bị ảnh hưởng bởi vi khuẩn lây qua đường sinh dục là tốt nhất."

Trần Hán Thăng cảm thấy bác sĩ nói cũng có lý.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Khoa chụp X quang bệnh nhân đang đợi rất đông, không khí ồn ào huyên náo. Có người cầm điện thoại nói chuyện lớn tiếng, có người ngồi đờ đẫn ở chiếc ghế ngồi lạnh lẽo làm bằng inox.

Bệnh viện, đó là nơi chất chứa cả hi vọng lẫn thất vọng.

Thẩm Ấu Sở nhìn đám người đang chờ khám bệnh, cô có chút rụt rè, quay qua nói Trần Hán Thăng: "Mình tốt hơn nhiều rồi, hay về trường học đã, mà cậu còn có việc phải ra ngoài mà."

Trần Hán Thăng vốn định đi tới nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, nhưng bác sĩ nói khiến hắn giật mình, nếu như không nhận được kết quả thì làm gì còn tâm trạng làm việc gì nữa. Hắn đưa tay qua ôm ngang eo Thẩm Ấu Sở: "Không sao. Cậu là quan trọng nhất."

Có lẽ đây là bệnh viện, nên động tác 'ôm' có tác dụng an thần rất tốt. Dù cho Thẩm Ấu Sở rất hay thẹn thùng, thì giờ phút này cũng nghiêng đầu dựa vào vai Trần Hán Thăng, nhắm mắt lại lắng nghe nhịp tim.

Chụp X quang thường có hai phần, một là phỏng đoán kết quả, hai là tờ phim chụp X quang trắng đen, phần lớn đám đông chỗ này là chờ tờ phim trắng đen đó. Chờ thêm một chút nữa, bệnh nhân mới tới càng đông khiến cho nơi này xảy ra tình trạng chen chúc.

Chụp X quang là một bác sĩ nữ, tuổi tác không lớn lắm, tính tình không được tốt lắm, giọng the thé hô lên: "Sau khi chụp xong, qua cửa bên phải cầm báo cáo. Rồi đến chỗ bác sĩ đã khám trước đó xem có việc gì không, xong mới quay lại đây lấy phim chụp. Bởi thời gian ra phim có phần lâu hơn."

"Với lại, chú ý đừng chen nhau, bởi vì trên phim không hiện tên người, nên phải cẩn thận dò xét."

Nhưng ở đây cảnh tượng ồn ảo, chẳng biết được bao nhiêu người nghe thấy lời bác sĩ. Cô ấy cũng chẳng muốn nói lại, cứ thế gọi tên rồi đóng cửa phòng lại.

Trần Hán Thăng nhìn xuống xem thời gian, sau đó nói với Thẩm Ấu Sở: "Chút nữa có kết quả báo cáo, mình sẽ cầm đi tới chỗ bác sĩ đăng ký lúc nãy. Cậu ở đây chờ phim, để chúng ta tiết kiệm thời gian một chút."

Tiết kiệm thời gian chỉ là một phần, phần quan trọng hơn là hắn sốt ruột muốn biết kết quả.

Rất nhanh, tại cửa thông báo gọi lên cái tên ‘Thẩm Ấu Sở’ . Trong lòng Trần Hán Thăng chợt giật thót lại, hắn vội vàng đi nhanh tới, hít một hơi thật sâu cầm lấy bản bảo cáo.

Hắn cầm lấy bản báo cáo đầu tiên là nhìn xuống, mãi cho đến khi nhìn thấy dòng chữ ‘phổi không vấn đề gì’, trái tim mới vô tình đập bình thường trở lại.

Trần Hán Thăng nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, sau đó quay đầu nhìn về Thẩm Ấu Sở. Cô vẫn nghe lời ngồi đó, chờ để lấy tấm phim chụp X quang.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Người xếp hàng chờ lấy phim rất đông, dáng vẻ Thẩm Ấu Sở đứng đó cúi xuống có phần đáng yêu, xen lẫn một một chút ngốc nghếch hồn nhiên.

Trần Hán Thăng dịu dàng cười cười, cầm tờ báo cáo đi tới chỗ bác sĩ đã đăng ký từ đầu để chuyên gia tư vấn.

“Không có dấu hiệu lây qua đường sinh dục, nếu vậy buồn bực trong lòng là do tác động bên ngoài tạo thành.”

Bác sĩ cũng có chút kiến thức, rất nhanh đã đưa ra phán đoán của mình: “Đầu tiên, gần đây cô bé nhận phải áp lực quá lớn, phát sốt cùng ăn kém là do bệnh biến chứng tạo thành, có thể thử cho cô ấy thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt xem sao.”

Trần Hán Thăng cảm giác có chút khó khăn: “Nhưng cô ấy hiện giờ vẫn là sinh viên, trừ khi thuê phòng ra ngoài, chứ không sao đổi được hoàn cảnh?”

Bác sĩ lắc đầu: “Thay đổi hoàn cảnh chưa hẳn là thay đổi hoàn toàn cách sinh hoạt, có khi chỉ là cho cô ấy rời xa người tạo cho cô ấy áp lực tâm lý cũng là thay đổi hoàn cảnh.”

Trần Hán Thăng không lên tiếng.

“Với lại.”

Bác sĩ tiếp tục nói: “Còn một nguyên nhân nữa. Dáng người bạn gái cậu rất tốt, tôi đề nghị cậu mua cho cô ấy mấy bộ quần áo lót phù hợp với cô bé. Nếu thị trường hiện giờ còn chưa có thì nên đặt một vài bộ phù hợp, mặc chật quá cũng là nguyên nhân đấy.”

Lúc này, Trần Hán Thăng như trút bỏ được gánh nặng, cất bản báo cáo vào trong túi rồi rời đi.

Thật ra chuyện bên ngoài rất dễ giải quyết, chỉ cần bỏ tiền ra là xong. Nhưng nguyên nhân bên trong lại là bản thân Trần Hán Thăng, nên giải quyết không phải dễ dàng gì.

Trần Hán Thăng tìm đến Thẩm Ấu Sở, song không thể nói rõ ràng hai nguyên nhân kia được, chỉ còn cách mập mờ nói: “Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn. Mình đi đến xưởng trước cái đã.”

Thẩm Ấu Sở gật gật đầu.

Ngay tại thời điểm Thẩm Ấu Sở đứng xếp hàng chờ lấy phim chụp, có một người phụ nữ trung tuổi, một tay cầm túi xách, một tay bế theo một đứa nhỏ cùng cầm theo bản báo cáo, trên mặt hiện lên cực kỳ sốt ruột.

Người phụ nữ trung niên đi tới hỏi từng người: “Thật xin lỗi, tôi có việc rất gấp, bác sĩ nói báo cáo của tôi có vấn đề nên cần xem phim chụp gấp. Bác sĩ bảo tôi nhanh chóng đến lấy phim trước giờ nghỉ trưa.”

Những người phía trước chẳng ai có phản ứng gì, cô lập tức đến vị trí Thẩm Ấu Sở, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong. Thẩm Ấu Sở không nói câu gì, chỉ nhẹ nhàng lùi lại phía sau nhường ra một vị trí.

“Cám ơn, cám ơn.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Người phụ nữ trung tuổi cảm ơn rối rít, nhưng người phía sau lại tỏ ra khó chịu: “Sinh viên, nếu cô muốn làm người tốt thì nên làm triệt để đi chứ. Cô nên xuống tận cuối hàng mà xếp lại, bởi chúng tôi ai nấy cũng đều rất bận.”

Thẩm Ấu Sở không hề tranh luận, chỉ lặng lẽ đứng xuống cuối hàng.

Nhưng thứ tự xếp báo cáo đã đều xác định, nên việc làm tốt của Thẩm Ấu Sở sẽ khiến những thự tự phía sau rối loạn. Nên thời điểm đến số của Thẩm Ấu Sở, bác sĩ chụp X quang nhíu mày lại chút song vẫn gọi Thẩm Ấu Sở vào trong.

“Cô tới đây khám một mình sao?”

Bác sĩ nghiêm túc đặt câu hỏi.

Thẩm Ấu Sở ngập ngưng giây lát rồi trả lời: “Tôi đi cùng bạn trai.”

“Cậu ta ở đâu.”

“Đi, đi rồi.”

“Bản báo cáo chuẩn đoán đâu?”

“Cũng không tại chỗ tôi.”

Bác sĩ phụ trách bất đắc dĩ thời dài: “Vậy mỗi ngày cô có triệu chứng gì?”

“Lòng buồn bực, kém ăn, mệt mỏi.”

Thẩm Ấu Sở trả lời, trong lòng cô dâng lên cảm giác lo lắng.

“Vậy được rồi, triệu chứng chuẩn rồi.”

Bác sĩ gật đầu: “Mặc dù không nhìn thấy báo cáo chuẩn đoán của cô, nhưng thông qua phim chụp, tôi phát hiện cô đang di căn.”

Bác sĩ nói tiếp câu gì nữa nhưng Thẩm Ấu Sở dường như không nghe thấy gì, chỉ có ấn tượng từ di căn ‘tế báo ung thư khuếch tán’ .

“… Tình huống là vậy. Chúng tôi để nghị cô cần nằm lại bệnh viện tiến hành kiểm tra…”

Cuối cùng bác sĩ đưa ra tổng kết.

“Tôi bị ung thư thì bà nội sẽ ra sao? Em gái sẽ thế nào bây giờ? Còn hắn nữa?”

Trong đầu Thẩm Ấu Sở chẳng còn suy nghĩ được gì, bước đi ra khỏi bện viện như người mất hồn. Xe cứu thương cùng xe cảnh sát hú còi dừng lại tại cửa bệnh viện, bác sĩ y tá vội vàng kéo theo cáng cứu thương để đưa bệnh nhân tới phòng cấp cứu, miệng không ngừng la lớn: “Nhường đường chút, xin đường nên cản đường.”

Ngay sau đó, một nhóm lớn người tràn vào sảnh đợi, Thẩm Ấu Sở đứng giữa biển người, cảm giác mình như người vô hình.

Giữa trời nắng chang chang, ánh sáng chói loá xuyên qua từng khe hở của từng tán lá cây ngô đồng, khiến cho mặt đất lưu lại những quầng sáng tròn trịa, Thẩm Ấu Sở bước ra ngoài bệnh viện, chân chẳng còn chút sức lực nào, cô từ từ ngồi xuống vỉa hè bên đường.

Từng dòng xe tấp nập bước qua, quầy ăn vặt bên đường toả ra mùi thơm hấp dẫn những tín đồ của món ăn đường phố. Cô bước đi trên đường còn vô tình đụng phải vài người trong đám đông tấp nập ấy, mãi cho đến khi hít thở phải hai luồng không khí hừng hực ấy, linh hồn mới quay trở lại thể xác.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Những chuyện này không phải nói đến mình có phải không?”

Cô cô gắng lừa dối bản thân, nhưng đột nhiên cảm giác được miệng có chút mặn, thì ra hai dòng nước mắt không biết từ lúc nào đã chảy xuống.

Cô cầm ngay lấy máy nhắn tin, nhấn nút gọi lập tức nối cuộc gọi đến số Trần Hán Thăng, bởi vì trong này chỉ tồn tại duy nhất một số của hắn.

Lúc này, trong đầu cô hiện lên câu hỏi mà Hồ Lâm Ngữ lúc xem phim hàn đã hỏi qua.

“Ấu Sở, nếu mình giống như nhân vật chính trong bộ phim ‘Trái Tim Mùa Thu’ bị bệnh máu trắng, mình sẽ tìm một nơi thật là đẹp, nhẹ nhàng mà chết đi.”

“Vì sao lại không nói cho bố mẹ biết?”

“Mình không muốn họ phải thương tâm khổ sở vì mình, dù sao bệnh này cũng chưa có phương pháp điều trị.”

Hồ Lâm Ngữ nói năng hùng hồn: “Cũng không thể kể cho người yêu nghe được, bởi sẽ ảnh hưởng tới người ấy. Điều cần làm là tìm một lý do chính đáng để chia tay, bởi nếu tạo cho người thân một cảm giác bất lực, thật sự rất tàn nhẫn…”

“Lý do chính đáng.”

Thẩm Ấu Sở lặng im suy nghĩ.

Giữa trưa, khi bác sĩ ăn uống xuong xuôi ở căng tin bệnh viện thì trở về phòng khám, lúc này họ kiểm tra đối chiếu lại mới hét ầm lên: “Chết rồi, sáng nay có người cầm nhầm phim chụp rồi, phim chụp của Thẩm Ấu Sở vẫn ở chỗ này.”

…

7h tối, sau một ngày làm việc, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng được bước ra khỏi văn phòng. Hắn ngẩng đầu lên nhìn: "Trời mưa rồi."

"Đúng vậy, cơn mưa báo hiệu mùa thu."

Trịnh Quan Đề cũng bước theo ra ngoài: "Đêm nay, muốn ở lại ăn cơm không."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Giờ ăn không vô được, trong đầu toàn là số liệu."

Trịnh Quan Đề cũng không ép buộc, dù sao hai ngày nay Trần Hán Thăng đã vất vả rất nhiều, hiệu quả cũng không thể đong đếm được. Dù sao cô bỏ ra 200 nghin cũng thật sự rất đáng.

Lái xe của nhà máy tự giác đánh xe lại đây, Trần Hán Thăng chào hỏi rồi ngồi vào xe rời đi.

Hai ngày nay, Trần Hán Thăng liên tục làm việc ở cường độ cao, có vẻ như cuộc sống quay lại giống thời kỳ trước trọng sinh, khiến trong lòng cảm giác bực bội cũng có phần chán ghét. Nhưng nghĩ tới chút nữa có thể gặp được Thẩm Ấu Sở, khiến lòng Trần Hán Thăng có phần mong chờ.

"Ầm Ầm."

Một tiếng sấm vang lên khiến Trần Hán Thăng bừng tỉnh, rất nhanh xe đã tới trước cửa trường học. Lái xe có ý định đưa hắn vào tận ký túc nhưng Trần Hán Thăng từ chối, và để lái xe trở về.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hắn thẳng đường đi tới phòng 101, quả nhiên Thẩm Ấu Sở vẫn còn ở đây.

Chẳng hiểu vì sao, Trần Hán Thăng có cảm giác bất thường. Hắn đi quanh phòng 101 một vòng, thấy mọi góc cạnh đã được lau chùi dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả phòng vệ sịnh cũng được lau chùi sạch tinh.

"Trời mưa, quét dọn phòng vệ sịnh làm gì?"

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Đằng nào cũng sẽ bị dẫm cho bẩn lại thôi. Cậu ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, miệng giật giật, đang muốn nói gì thêm nhưng lại thôi.

Trần Hán Thăng rất nhạy cảm vấn đề này. Hắn vừa lấy khăn lau khô tóc, vừa nói: "Có gì thì nói thẳng ra, ậm ừ cái gì."

"Mình, chúng ta chia tay đi."

Đột nhiên Thẩm Ấu Sở lên tiếng, ngay sau đó ngoài trời vang lên từng tiếng sấm, chấn động cả bầu trời.

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng còn tưởng mình nghe lầm.

Chia tay?

Thẩm Ấu Sở nhìn Trần Hán Thăng, cố gắng cản đảm bằng cách siết chặt bàn tay, mũi chân tỳ chặt vào góc bàn. Chỉ có những hành động đó mới khiến lòng quyết tâm được, sau đó cô từ từ lặp lại lời vừa nói: "Chúng ta chia tay đi."

Lần này Trần Hán Thăng đã nghe được rõ ràng, 'bộp' một tiếng, hắn ném khăn lau vào mặt bàn, trừng mắt lên với Thẩm Ấu Sở: "Không phải tối nay cậu uống lộn thuốc đấy chứ?"

Thật ra, trong lòng Thẩm Ấu Sở rất sợ hãi. Trong lòng cô phải chịu đựng cái tin sét đánh kia, không những thế hiện tại

còn phải đối mặt với cơn giận giữ của Trần Hán Thăng, bàn tay khẩn trương nắm chặt góc bàn.

"Chúng ta chia tay, có được hay không?"

Thẩm Ấu Sở không nhịn được nữa, nước mắt vô tình rơi ra, từng giọt từng giọt lăn dài xuống cằm rồi rơi xuống sàn nhà.

Trần Hán Thăng tỉnh táo lại: "Có thể nói nguyên nhân vì sao được không?"

"Tại dấu răng trên cổ tay cậu."

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, nước mắt đã hiện hữu đầy trên hai gò má: "Vết răng đó là của một cô gái, còn cô gái khác ở khu cách ly nữa. Mỗi khi nhớ tới chuyện này, trong lòng mình đều lo lắng."

"Lo lắng chuyện gì?"

Trần Hán Thăng lạnh lùng hỏi.

"Lo lắng cậu rời xa tớ."

Thẩm Ấu Sở nhìn Trần Hán Thăng, nói bằng giọng cầu xin: "Van xin cậu, hãy để tớ được một mình."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hắn nhìn Thẩm Ấu Sở, bỗng nhiên nhớ tới lời bác sĩ từng nói: "Có đôi khi cần rời xa, cho cô ấy giảm bớt áp lực, cũng là một loại thay đổi hoàn cảnh."

Hắn lại gần, giúp Thẩm Ấu Sở lau khô nước mắt, rồi dịu dàng nói: "Lúc cách lý, xảy ra chuyện lớn như vậy mà cậu cũng không rời xa tớ. Hiện tại, tuyệt đối không phải vì vấn đề dấu răng mà cậu lại rời xa tớ."

Trần Hán Thăng hiểu rất rõ Thẩm Ấu Sở, dù sao mối quan hệ này hắn luôn là người chủ động: "Vết răng cắn ở trên cổ tay

này chỉ là một việc hiểu lầm. Cậu lần này nói ra những lời đó chắc chắn vì nguyên nhân khác, cũng hẳn là hiểu lầm. Cậu có thể nói rõ ra được không?"

Thật ra, thâm tâm Thẩm Ấu Sở rất muốn nói ra nguyên nhân, nhưng Hồ Lâm Ngữ nói đúng, đây là một bệnh không thuốc chữa đồng thời khiến những người mình yêu quý bất lực.

Cho nên cô không nói chuyện, chỉ đứng đó khóc rồi lắc đầu.

Lúc này, cửa phòng 101 chợt mở ra, Thương Nghiên Nghiên lách qua cửa tiến vào, vừa gập lại ô vừa nói: "Ngoài trời mưa to quá, cho mình đứng đây tránh…"

Cô nhìn vào trong phòng, chợt ngẩn người ra, không ngờ tới gặp được cảnh tượng thế này.

Thẩm Ấu Sở không quen khóc trước mặt người khác, nên vội vàng đứng dậy đi ra ngoài cửa, sau đó quay người lại nhìn Trần Hán Thăng một cái thật sâu.

Ánh mắt này, chứa đựng sự không nỡ, có ngọt ngào, lại có phần tủi thân, nhưng chỉ đúc kết bằng một câu.

"Cậu phải sống thật tốt."

Thẩm Ấu Sở nói xong, bèn lao vào màn mưa. Bên ngoài, trong màn mưa dày đặc chất chưa một hình dáng cô đơn nhỏ bé.

"Cậu muốn đi hay không… ?"

Thương Nghiên Nghiên đang định nói chuyện, không ngờ Trần Hán Thăng quay người lại vọt thẳng ra ngoài.

"Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở chia tay?"

Tin tức này chiếm chọn suy nghị của Thương Nghiên Nghiên. Mưa càng lúc càng lớn, nhưng cô nắm chặt tay lại, cởi bỏ giày cao gót, mặc kệ chân trần, hướng màn mưa lao tới.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng cũng đuổi kịp Thẩm Ấu Sở ngay tại sân ký túc xá, hắn chạy từ phía sau hét lớn: "Cậu có vấn đề gì, nói ra chúng ta cùng nhau giải quyết. Sao cậu có thể chạy thẳng một mạch như vậy, cạnh tớ không phải là nơi cậu muốn thì tới không muốn thì đi như vậy được."

"Nếu lần này bỏ đi, thì lần sau đừng nghĩ sẽ trở về."

Thẩm Ấu Sở dừng lại một chút, nhưng vẫn không quay đầu lại mà chạy thẳng vào khu ký túc xá nữ. Tại chỗ giao nhau giữa các tầng trên cầu thang, Thẩm Ấu Sở cuối cùng cũng không nhịn được, ngồi xổm xuống mà ôm đầu gối, bất lực khóc lên.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Tớ cũng rất muốn có lần sau, Hán Thăng à."

…

Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở cứ như vậy rời đi, khiến hắn cảm giác hốt hoảng, cứ mặc kệ nước mưa phả lên người mình.

"Bạch bạch bạch."

Thương Nghiên Nghiên đã đuổi tới, cô nhìn thấy Trần Hán Thăng cô đơn một mình đứng dưới sân ký túc, thì đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Cô dìu Trần Hán Thăng vào hành lang chỗ vườn hoa của trường, lúc này Trần Hán Thăng mới kịp phản ứng.

Hắn định lấy ra điếu thút để hút, nhưng bao thuốc đã bị nước mưa làm cho ướt nhẹp. Trần Hán Thăng tức giận vo tròn

bao thuốc tại lòng bàn tay, từng sợi thuốc lá dính đầy bàn tay.

Trong lòng Thương Nghiên Nghiên chợt nhói lên, đây có phải là Trần Hán Thăng không? Một Trần Hán Thăng lưu manh vô lại, trưởng thành mà bướng bỉnh, có lúc nào bộ dạng như vậy đâu.

Cô từ phía sau ôm lấy Trần Hán Thăng, cả thân thể dính sát vào phía sau hắn, ngoài miệng nói lời an ủi: "Nếu như cậu muốn khóc, hãy khóc đi. Có tớ ở bên cạnh đây rồi."

"Em gái thối, cậu nghĩ xem chuyện gì xảy ra vậy?"

Trần Hán Thăng tránh thoát khỏi cái ôm của Thương Nghiên Nghiên, nước tên tóc không ngừng chảy xuống dưới mặt: "Sao anh mày phải khóc. Từ hôm nay trở đi, tôi lại một thân một mình, thoải mái trở thành một tên cặn bã, điều này phải chúc mừng mới đúng."

Chẳng qua tối hôm đó, một thân thể khoẻ mạnh, chẳng bao giờ biết ốm của Trần Hán Thăng lại đột nhiên sốt cao 40 độ.

Chương 169: Báu vật cuối cùng rồi cũng sáng chói

Sốt cao 40 độ mà vẫn nhất định đi làm sớm, chắc hẳn toàn Tài Viện có mỗi mình Trần Hán Thăng.

Dưới cơn mưa phùn mịt mờ, tí tách tí tách rơi xuống từng phiến lá tại khu vườn trồng trọt, giọt mưa tích tụ tại trên phiến lá tạo thành một giọt nước óng ánh, từ từ rơi xuống bắn tung toé khắp nơi.

"Một cơn mưa thu trời đã chuyển lạnh rồi."

Trần Hán Thăng nhìn cây Trầu Bà Vàng đang đặt tại cửa sổ, vẫn giống như trước đây vẫn xanh non mơn mởn. Hắn lắc đầu nói: "Mẹ của con đã đi, chỉ còn lại mỗi cha và con. Nhưng cha lại không biết chăm sóc thực vật, thời gian rảnh rỗi lại ít, nên từ này con sống được ngày nào hay ngày đó."

Hắn hiện tại vẫn chưa hiểu tại sao Thẩm Ấu Sở lại rời đi, thái độ còn kiên quyết như vậy, trong đó chắc chắn có chuyện gì đó hiểu lầm. Trò vặt của La Tuyền khẳng định không thể khiến Thẩm Ấu Sở làm vậy được.

Trần Hán Thăng thở dài: "Vừa mới thất tình được yên tĩnh chút, nhất định tháng này quyết không tiếp xúc với con gái mới được."

Một lúc sau, Nhiếp Tiểu Vũ nhận được tin nhắn.

"Tiểu Vũ, đã ngủ dậy chưa?"

"Ông chủ Trần, tôi còn chưa đánh răng đâu."

"Đừng gọi ông chủ này nọ, sau này gọi anh Trần."

“Được rồi, anh là ông chủ anh nói là được. Anh Thăng có chuyện gì không?”

Trần Hán Thăng uể oải nói: “Chút nữa mua đồ ăn sáng mang qua phòng 101 cho tôi, anh Trần đói bụng.”

“Thẩm Ấu Sở đâu?”

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi lại, cô biết rõ thân phận của Thẩm Ấu Sở ở căn cứ 101, chuẩn vợ ông chủ.

“Chia tay.”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng nói.

“Có gan thì cậu nói câu đó trước mắt cô ấy đi.”

Nhiếp Tiểu Vũ cười nói đùa. Căn bản cô không tin, Thẩm Ấu Sở xinh đẹp như vậy, sao một tên cặn bã như ông chủ sẽ bỏ qua được cơ chứ.

“Trước mặt cô ấy tôi cũng sẽ nói như vậy, bởi vì cô ấy đá tôi mà.”

Trần Hán Thăng bỏ điện thoại xuống, lẩm bẩm: “Mình thật là thất bại, ngay cả Nhiếp Tiểu Vũ cũng có thể đùa giỡn mình. Ông mày hiện giờ là độc thân, 30 phút cũng không thể chịu đựng được.”

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ mua đồ ăn sáng tới, phát hiện Trần Hán Thăng đang ngồi một mình ngẩn ngơ ngắm mưa.

“Ông chủ Trần hôm nay tâm tình có vẻ tốt lắm nhỉ.”

“Rõ ràng vậy sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ trả lời: “Trên mặt ngài ấy hiện rõ mà, hôm nay ra đường nhặt được tiền sao?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng quay đầu qua, nghiêm túc nói: "Tôi có thể làm xằng làm bậy với các cô gái, nhưng cô đừng vui mừng quá sớm, bởi cơ hội của cô là rất thấp."

Đầu tiên Nhiếp Tiểu Vũ phỉ nhổ một cái, sau đó mới kịp phản ứng: "Các người chia tay thật à?"

Chỉ một lát sau, những sinh viên làm thêm bắt đầu lục tục đi tới, mỗi người cảm thấy hôm nay Trần Hán Thăng nói chuyện rất tốt, vô cùng hoà nhập, ngay cả tiếp điện thoại cũng là thái độ như vậy.

"Alo, xin hỏi có phải là số điện thoại của Trần Hán Thăng phải không?"

Buổi sáng, đột nhiên nhận được một cuộc điện của số máy bàn.

Trần Hán Thăng phát hiện số điện thoại lạ, nên trả lời: "Đầu tiên cô nói xem có chuyện gì, rồi tôi sẽ cho cô biết có phải là Trần Hán Thăng hay không."

Trong điện thoại đột nhiên yên lặng, bởi đầu dây bên kia không ngờ được có người trả lời như vậy.

"Tôi là bác sĩ bệnh viện Bảo Vệ Bà Mẹ và Trẻ Nhỏ. Hôm qua, các anh đã tới chỗ tôi khám bệnh, có một chuyện muốn nói lời xin lỗi với ngài."

"Chuyện gì?"

"Bởi bác sĩ khoa chụp X quang xảy ra sai lầm bởi vì thời điểm phát phim chụp hôm qua tương đối đông. Nhưng sau khi kiểm tra đối chiếu đã phát hiện ra số thứ tự đã bị lệch, nên liên hệ bệnh nhân để tiến hành giải thích."

Đột nhiên Trần Hán Thăng đang ngồi trên ghế bỗng đứng phắt dậy. Hắn dường như đã hiểu rõ tất cả vấn đề: "Hôm qua thông báo cho bạn của tôi là bị bệnh gì?"

“Ung thư phôi đã di căn.” Bác sĩ trả lời.

“Thì ra là thế.”

Trần Hán Thăng bừng tỉnh. Chắc chắn Thẩm Ấu Sở biết được chuyện này, dẫn đến chia tay mình.

Bác sĩ lại tiếp tục giải thích: “Bởi vì hôm qua ai cũng cầm theo bản báo cáo, nên trình tự phim chụp thông báo có sai cũng rất nhanh phát hiện ra, và không làm ảnh hưởng gì đến cuộc sống sinh hoạt của ngài.”

“Đã tạo thành ảnh hưởng rồi.”

Trần Hán Thăng nói tiếp: “Các người đã huỷ đi niềm hạnh phúc của một cậu con trai.”

Nữ bác sĩ nghi ngờ. Cô coi việc này có thể Trần Hán Thăng muốn bắt đền, nên trả lời: “Nếu như ngài cảm thấy sự việc này cần được bồi thường, thì hãy đến bệnh viện chúng tôi để chúng ta tiến hành trao đổi.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Bởi vì chuyện này, bạn gái tôi đã bỏ tôi mà đi. Bệnh viện các người có thể để một y ta xinh đẹp như vậy làm bạn gái tôi được không?”

Nữ bác sĩ:…

“Cho nên nói, mọi sự vật sự việc đều có số mệnh. Lần sứ cố này cũng coi như một lần kinh nghiệm đi.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng đang chuẩn bị tắt điện thoại, thì đầu dây bên kia, nữ bác sĩ như có điều băn khoăn, nên tiếp tục nhắc nhở: “Tôi vừa rồi có nhìn qua phim chụp X quang của bạn gái ngài, bệnh nặng thì không có nhưng áp lực tâm lý hoàn toàn tồn tại. Nếu cố ấy tiếp tục cách sống như vậy, không sớm thì muộn sẽ mắc phải căn bệnh trầm cảm.”

Trần Hán Thăng ‘ừ’ một tiếng, sau đó nhấn nút tắt điện thoại. Không phải là thay đổi môi trường sống sao? Làm vớ làm vẩn cũng thực hiện được mục đích này.

Hắn lấy từ trong túi ra bản báo cáo khám bệnh, nếu như Thẩm Ấu Sở nhìn thấy bản báo cáo này trước, câu chuyện sẽ không diễn biến đến tình trạng như bây giờ.

Lúc này, thời điểm tan học vừa tới, Hồ Lâm Ngữ đã đến bên ngoài cửa. Trần Hán Thăng nhanh chóng cất bản báo cáo vào trong túi.

“Hôm qua, hai người cãi nhau sao? Hôm nay, Ấu Sở không đi học.” Hồ Lâm Ngữ lên tiếng.

Trần Hán Thăng đưa một phong thư tới: “Đây là do mình viết thư xin lỗi. Cậu cầm cho cô ấy, để cô ấy đọc được sẽ tốt lên thôi.”

Hồ Lâm Ngữ nhận lấy, tận tình khuyên nhủ: “Các người sau này ít cãi nhau lại đi, để tôi còn chuyên tập vào việc xem phim nữa chứ.”

“Được rồi được rồi. Trên đường đi cậu nhớ đừng xem lén đấy, trong thư toàn là câu nói ngọt ngào của người yêu nhau. Mà loại người chưa biết đến chuyện yêu đương là gì như cậu sẽ ghen ghét đấy.”

“Phi.”

…

Sau khi Hồ Lâm Ngữ rời đi, Trần Hán Thăng gọi Lý Quyến Nam cùng Nhiếp Tiểu Vũ vào. Hai người nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Trần Hán Thăng làm cho tâm tình có chút bực bội.

“Các người thấy hai vị trí này có cảm thấy thích thú không?”

Trần Hán Thăng chỉ vào vị trí của mình cùng một vị trí khác nói.

Hai người để ý, đây là vị trí của Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở.

“Mình định giao lại công việc chuyển phát nhanh toàn bộ Tài Viện-Đông Đại-Kiến Trúc-Viện Y Học cho hai người.” Trần Hán Thăng nói.

“Thế anh thì sao?”

Lý Quyến Nam vội vàng hỏi.

Trần Hán Thăng cười cười: “Tôi không thể chỉ tập trung ở nơi này được. Đã đến thời điểm Hoả Tiễn 101 phát triển toàn diện ở các trường đại học xung quanh Kiến Nghiệp rồi.”

Đang nói chuyện, đột nhiên Thẩm Ấu Sở chạy vào. Bên ngoài vẫn còn mưa, có lẽ cô ấy đinh rất vội vàng nên ống quần dính đầy bùn đất, nhưng ngoài mặt lại hiện ra vẻ vui mừng.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Công việc nơi này về sau, nhờ cả vào hai người.”

Trước tiên Trần Hán Thăng nói một câu với hai người Lý Quyến Nam cùng Nhiếp Tiểu Vũ, sau đó cầm theo cái ô bước lại nói với Thẩm Ấu Sở: “Đi một chút?”

“Tạch tạch tạch”

Tưng giọt mưa rơi vào cây dù, phát ra tiếng buồn buồn. Cảnh tượng giường như rất quen thuộc, một năm trước cũng khung cảnh này Trần Hán Thăng buộc Thẩm Ấu Sở vào nhà ăn, cùng ăn món lẩu với mình.

“Phát hiện mình không bị ung thư có cảm giác gì?” Trần Hán Thăng cười hỏi.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, miết miết miệng có chút tủi thân, đây cũng có thể coi là may mắn sau tai nạn. Một sợi tóc thật dài vẫn vương trên khuôn mặt, càng tôn lên làn da trắng nõn, quả nhiên xinh đẹp vô cùng.

"Cậu đang làm gì tại phòng?"

"Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về Xuyên Du." Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

"Ồ."

Trần Hán Thăng gật đầu. Im lặng đứng đó che dù.

"Thật, thật xin lỗi."

Thẩm Ấu Sở đã biết mình sai.

Trần Hán Thăng lắc đầu. Dự định ban đầu, hắn muốn nói rất nhiều về vấn đề 'tín nhiệm lẫn nhau, cảm giác an toàn, tinh thần trách nhiệm' một đống nội dung.

Nhưng hắn suy nghĩ lại, có lẽ cách làm của mình mới là vấn đề lớn nhất.

"Chuyện này nguyên nhân cũng tại mình."

Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở đến sân ký túc xá: "Mình tạm thời chưa thể thay đổi ngay được, nên cả hai cần phải có thời gian để bình tĩnh lại. Cậu quay trở về với công việc học tập, thay đổi tình trạng sống, điều chỉnh lại suy nghĩ. Cả hai nên nghĩ xem phương pháp ở chung sau này sẽ như thế nào."

"Đi nha. Nhớ giữ gìn sức khoẻ."

Trần Hán Thăng còn chưa đi được mấy bước, vừa quay đầu lại đã thấy Thẩm Ấu Sở cúi đầu đi theo, mặc cho mưa gió phả vào người.

"Trở về đi."

Trần Hán Thăng cau mày nói.

Thẩm Ấu Sở nhìn thấy Trần Hán Thăng dừng lại, nên vội vàng chạy tới, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, lông mi dài dính đầy giọt nước mưa: "Mình biết sai rồi, cậu có thể đừng vứt bỏ mình có được không?"

Trần Hán Thăng thở dài: "Không vứt bỏ cậu, chỉ là tạm xa một thời gian thôi, để tìm kiếm phương thức ở chung khác."

Thẩm Ấu Sở không biết thế nào. Cô chỉ lắc đầu, cẩn thận từng tý một lại gần nắm lấy góc áo người con trai.

"Đừng bỏ lại mình, có được không?"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng cười cười, nhét chiếc dù vào tay Thẩm Ấu Sở, không để mưa tiếp tục rơi trên người cô: "Hôm qua cậu còn bỏ rơi tớ đây này."

Hắn tiếp tục rời đi, Thẩm Ấu Sở vẫn theo phía sau.

Đây là cách đơn giản nhất cô có thể nghĩ ra để cứu vãn tình trạng hiện giờ. Trần Hán Thăng chỉ còn cách nói thẳng: "Mình muốn mở rộng thị trường ra các trường đại học, mình muốn đi gặp người ta để đàm phán. Mình còn phải hộ trợ hạng mục tại nhà máy linh kiện điện tử. Mình thật sự rất bận, cậu đi theo không có nhiều ý nghĩa lắm."

"Trở về đi."

Trần Hán Thăng bước một bước về phía trước, rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên, Thẩm Ấu Sở vẫn bước theo một bước ở phía sau. Nhưng lần này, theo ánh nhìn của Trần Hán Thăng cô dừng bước chân lại giữa chứng sau đó thu lại.

Lúc này, Trần Hán Thăng nhanh chóng rời đi. Thẩm Ấu Sở đứng đó, giữa nơi có nhiều người qua lại, nhìn theo một bóng hình cho đến khi khuất hẳn.

“meo.”

Bỗng một âm thanh nho nhỏ phát ra từ bụi cỏ ven đường.

Thẩm Ấu Sở nhìn lại, thì ra là một chú mèo có lẽ mới chào đời không lâu, toàn thân ướt đẫm, co ro trốn ở gốc cây ven đường, nhìn Thẩm Ấu Sở bằng ánh mắt sợ sệt.

“Mày cũng bị vứt bỏ à?”

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng ôm chú mèo vào trong ngực, xoa xoa nước mưa còn vương trên đó.

“Cố gắng cùng nhau trưởng thành nha.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

(Ấu Sở, không thể là linh vật ở tại căn cứ 101 mãi được. Cô cần phải có chân chính sức hấp dẫn của bản thân mình. Không thể để nhân vật như vậy chết yểu được.

Rời đi, khiến không gian phát triển của cô càng thêm lớn, không thể để cô ấy cứ một mình im lặng để đến mức không cạnh tranh nổi với cá tính đột xuất của Tiêu Ngư Nhi.

Một chương này không có gì đặc biệt. Mong mọi người phải tin tưởng lão Liễu.)

Chương 170: Văn hoá phi vật thể có khó gì

Sau một thời gian Trần Hán Thăng xa cách sách vở, cuối cùng hôm nay cũng trở lại phòng học. Không chỉ bạn cùng lớp ngạc nhiên mà ngay cả bạn cùng phòng cũng vậy.

Nhưng, đến thời điểm nghỉ giữa tiết, khi phụ đạo viên Quách Trung Vân tới căn dặn, thì mọi người mới hiểu được.

Tuy rằng Trần Hán Thăng trốn học cùng thi lại, nhưng hắn là một người cực kỳ có nguyên tắc. Đó là khi hắn cùng lão Quách ở cùng một chỗ, Trần Hán Thăng nhất định hoàn thành tốt nhiệm vụ người giúp việc tận tuỵ.

"Cuối tháng này chính là thời điểm đại hội thể dục thể thao mùa thu của Tài Viện. Lớp chúng ta cần phải tích cực báo danh, thứ tự không quan trọng, mà đặt nặng ở sự nhiệt tình. Chúng ta cần coi đây là một kỷ niệm đáng nhớ thời đại học."

Lão Quách nói xong thì hướng ánh mắt về phía Trần Hán Thăng: "Hán Thăng, cậu là người phụ trách cân đối."

Trần Hán Thăng lớn tiếng đảm báo: "Thầy Quách xin cứ yên tâm."

Lão Quách làm xong nhiệm vụ của một 'phụ đạo viên' thì lập tức rời đi. Trần Hán Thăng đứng lên nói: "Người có ý định tham gia hãy tới báo danh với Hồ Lâm Ngữ. Mọi người cần chú ý hạn chót đăng ký."

Hồ Lâm Ngữ trợn mắt lên, vừa giở vở ghi chép ra vừa mắng: "Thầy Quách chỉ định là Trần Hán Thăng, Trần Hán

Thăng lại đẩy sang cho mình. Rốt cục mình là người khổ nhất.”

Cô lập tức đi tới ngồi trước mặt Trần Hán Thăng. Nhưng nội dung muốn nói lại chẳng liên quan gì tới đại hội thể thao mùa thu cả.

“Trần Hán Thăng, cậu cùng Ấu Sở thật sự như vậy sao?”

“Lần này đại hội thể thao tương đối lớn. Lớp chúng ta tham gia hẳn không ít, thời điểm sắp xếp cần phải phân loại rõ ràng ra đấy.”

“Mấy ngày nay, Ấu Sở toàn ra ngoài ban công đứng ngẩn ngơ. Cô ấy vốn dĩ đã ngốc rồi, hiện tại ngốc càng thêm ngốc.”

“Thống kê xong, đem bảng biểu qua cho mình. Mình sẽ liên hệ trước với hội học sinh, tranh thủ kiếm chút đặc quyền từ sân đấu cho đến thời gian xếp lịch.”

“Bộp.”

Hồ Lâm Ngữ nhìn không được, đập mạnh một cái xuống bàn: “Cậu đừng cái kiểu ông nói gà bà nói vịt nữa đi. Chúng ta đang nói chuyện quan trọng đấy?”

“What? Chuyện quan trọng là chuyện tình cảm sao?”

Thương Nghiên Nghiên đứng sau lưng mỉm cười nói.

“Liên quan quái gì đến cậu?”

Hồ Lâm Ngữ khó chịu bởi có người cắt ngang, đã thế người cắt ngang lại còn Thương Nghiên Nghiên nữa chứ.

“Mình chuẩn bị tham gia đại hội thể thao mùa thu, nên đến báo danh.”

Thương Nghiên Nghiên không tỏ ra yếu thế, bắt đầu phản công lại.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Một cái không thích người kia ra vẻ, còn người kia không thích người này thể hiện. Bởi vậy, trong lớp có hoạt động công khai nào, Thương Nghiên Nghiên cũng chỉ báo danh cho duy nhất một mình Trần Hán Thăng.

Nhưng lý do này quá chính đáng, Hồ Lâm Ngữ không còn cách nào đành phải rời đi.

Hồ Lâm Ngữ trở lại chỗ ngồi, nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ chờ mong của Thẩm Ấu Sở, mà lắc đầu nói: "Hắn nhất định giả ngu. Mình cũng không còn cách nào khác, tóm lại cậu quá ngốc. Trần Hán Thăng là loại con trai, trong mắt không chứa nổi hạt cát. Cậu gặp chuyện lại giấu giấu diếm diếm, cách làm này chẳng khác nào không tôn trọng hắn cả."

"Mình biết sai rồi."

Thẩm Ấu Sở tủi thân nói. Mấy ngày nay, khuôn mặt cô gầy trông thấy, nguyên bản là một khuôn mặt xinh đẹp như trứng ngỗng, hiện tại biến thành khuôn mặt trái xoan có phần giống Tiểu Ngư Nhi.

"Được rồi, sau này lại tìm cơ hội. Tóm lại, hắn cũng không có khả năng vứt bỏ cậu được."

"Thật sao?"

Thẩm Ấu Sở ngạc nhiên hỏi.

"Haizz, cậu ấy à…"

Hồ Lâm Ngữ không nhịn được thở dài: "Xinh đẹp, nghe lời, dáng chuẩn. Quan trọng nhất là ngốc, nếu mình là Trần Hán Thăng cũng không có khả năng vứt bỏ cậu."

Thẩm Ấu Sở nghe đến đoạn mình ngốc thì có phần xấu hổ, vội nghiêng đầu nằm lên cánh tay, có phần hâm mộ Thương

Nghiên Nghiên đang nói chuyện cùng Trần Hán Thăng.

“Nói thật, Ấu Sở là một cô gái tốt. Nhưng duyên phận là thứ kỳ diệu như vậy đấy, không thể cưỡng ép được ‘hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng’ . Nói không chừng cuối cùng lại có thể về bên nhau.”

Thương Nghiên Nghiên chớp chớp cặp lông mi dài, bày tỏ quan điểm.

Trần Hán Thăng cúi đầu xuống viết phương án sơ bộ ‘đại hội thể thao mùa thu’ . Đây là một cơ hội cho hắn tuyên truyền Hoả Tiễn 101, nên hắn cần vạch ra đại cương tiến hành, còn phụ trách việc hoàn thiện cùng các bước sẽ dành cho Lý Quyến Nam cùng Nhiếp Tiểu Vũ.

Thế này sẽ khiến mình rảnh tay làm nhiều việc hơn, đồng thời rèn luyện thêm khả năng cho hai người bọn họ.

Hắn nghe được trong giọng nói của Thương Nghiên Nghiên có phần thăm dò, nên Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Không phải cậu từng thề sẽ không bước qua giới hạn của một tình nhân sao? Sao lại thay đổi muốn làm chính cung rồi?”

Thương Nghiên Nghiên thẹn thùng nói: “Ấu Sở ở đó, mình cảm thấy cơ hội làm chính cung là không có. Bây giờ cô ấy đi rồi, nên cũng muốn thử xem sao.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng cười cười, đưa phương án đại cương cho Lý Quyến Nam: “Có chuyện gì mày bàn bạc lại với Nhiếp Tiểu Vũ, cố gắng đừng đến tìm tao.”

Sau khi giải quyết mọi việc, Trần Hán Thăng đứng lên chuẩn bị ra khỏi phòng học, thuận tiện vỗ vai Thương Nghiên Nghiên nói: “Có chí hướng nào hãy theo đuổi cái đó, đừng nên

thay đổi quan điểm từ đầu của mình. Làm tình nhân tốt biết bao nhiêu, mình còn muốn cậu gọi hai tiếng ba ba đấy.”

Thương Nghiên Nghiên nhìn theo hình bóng dần mất hút của Trần Hán Thăng, bờ môi đỏ cong lên: “Ba ba thì ba ba.”

…

Trần Hán Thăng ra khỏi tầng dạy học. Cơn mưa thu vài ngày nay đã có dấu hiệu chuyển biến, khiến cho không khí có phần tươi mát thoải mái hơn, bầu trời báo hiệu đã tạnh hẳn. Ngày mai có lẽ lại là ngày nắng chói chang.

“Thiên thời địa lợi nhân hoà, đúng là thời điểm tốt để mở mang bờ cõi.”

Trần Hán Thăng nhủ thầm. Hắn trở về phong ký túc, lấy ra món đồ thư pháp mà lão Trần vừa gửi từ Cảng Thành lên.

Trần Triệu Quân là người ưa cuộc sống bình dị giống thần tiên. Ông chẳng có chí lớn gì, sau khi làm việc xong thường xuyên đạp xe kiếm người đánh cờ, nếu không đánh cờ là luyện chữ, bởi vậy rất quen thuộc đám người trong hội thư pháp.

Những người này thường có chút tiếng tăm nhưng không nổi lắm. Khi lão Trần mở miệng xin, bọn họ đều vui vẻ tặng những tác phẩm có đóng con dấu của mình.

Bộ tranh chữ này hắn dùng làm vật dẫn để tạo mối quan hệ cùng chủ nhiệm Lưu Húc của Học Viện Hoa Học Kĩ Thuật Kim Lăng. Lưu chủ nhiệm không yêu tiền, không thích rượu, không hút thuốc, chỉ thích cùng người khác bàn luận về cầm kỳ thi hoạ mà thôi.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, không phải chỉ cần giả vờ là người trong giới thôi sao, hôm nay ông mày sẽ biểu hiện cho mà xem.

“Chủ nhiệm Lưu, đây là tác phẩm của phó chủ tịch hiệp hội thư pháp Cảng Thành phó chủ tịch Trần Phượng Đồng. Cụ năm nay đã hơn 60 tuổi, từng là thành viên của hiệp hội thư pháp Trung Quốc, bút danh Trúc Lan Hiên Chủ.

Trần Hán Thăng chỉ vào góc dưới bên phải bức tranh chữ nói: “Đây là con dấu của Trúc Lan Hiên Chủ, xin mời chủ nhiệm Lưu xem.”

“Đúng là thật rồi.”

Lưu Húc lấy từ trong ngăn kéo ra chiếc kính lúp, đặt tại mắt nhìn, miệng không ngừng ‘chậc chậc’ bình luận: “Đây là lối viết thanh lịch, mạnh mẽ, trang nghiêm không gò bó. Quả thực rất tuyệt.”

Trần Hán Thăng tiếp tục lấy ra bức thứ hai: “Đây là thư pháp của hội trưởng hiệp hội thư pháp Cảng Thành Uông Năng bút danh Mặc Bảo, thầy Giang. Lưu chủ nhiệm xin mời nhìn.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lưu Húc đã đoán được suy nghĩ của Trần Hán Thăng, nhưng vẫn có vài phần lăn tăn: “Ông chủ Trần, giá cả thuê cửa hàng tôi không có cách nào ưu đãi được, bởi trong trường đã có văn bản quy định rõ ràng.”

Anh ta nghĩ rằng Trần Hán Thăng tặng quà là muốn mình ưu đãi vấn đề giá thuê.

Trần Hán Thăng cười cười, nghĩ thầm trong lòng, đúng là sinh viên mới tốt nghiệp được giữ ở lại trường làm việc. Trong thâm tâm vẫn còn giữ lại nét chân thành, trước khi nhận đồ vật còn nói ra lo lắng việc bản thân không giúp được.

Nếu việc này đổi lại là Chung Kiến Thành. Trước tiên cứ nhận đồ cái đã, còn việc có thành hay không là do số trời.

Trần Hán Thăng chân thành nói: “Chủ nhiệm Lưu, chúng ta là những người yêu nghệ thuật, nói chuyện tiền nong ra làm gì. Hay trước tiên chúng ta đưa hợp đồng ra ký xong xuôi đi.”

Bởi vì muốn Lưu Húc yên tâm nhận lấy tranh chữ, Trần Hán Thăng ngay tại chỗ xử lý xong vấn đề thủ tục. Lúc trả tiền thuê địa điểm, mí mắt hắn còn không nháy lấy một cái.

“Chuyện này…”

Lưu Húc nhìn thấy vẻ phóng khoáng của Trần Hán Thăng thì có vẻ ngượng ngùng, hai tay không ngừng nắm vào nhau. Trong lòng anh ta cứ cảm giác như thiếu Trần Hán Thăng một phần nhân tình.

Không những thế, Trần Hán Thăng còn đưa ra lời mời: “Anh Lưu, trưa nay chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm nhá, nghe nói ngài cũng có nghiên cứu văn vật cổ đại. Nhân tiện đây cho bọn em mở rộng tầm mắt chút được không?”

Tổng đại lý Lưu Bằng Phi của Hoả Tiễn 101 tại học viện Khoa Học Kỹ Thuật lên tiếng hát đệm vào: “Học trưởng Lưu, nhà hàng tại đối diện trường học đã đặt trước một phòng, vị trí rất tốt.”

Một người ít xã giao như Lưu Húc sao có thể thẳng thừng từ chối được, nên lập tức đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng thuận lợi đặt chân vào vòng tròn người đam mê văn hoá phi vật thể. Đối với Lưu Húc, Trần Hán Thăng chính là người mình.

Chương 171: Phá cửa hàng

Đã là người một nhà, dù cho tiền thuê không nhận được ưu đãi gì, nhưng những chỗ tốt khác thì vẫn đạt được.

Ví dụ như vị trí.

Lưu Húc tìm kiếm trong những gian hàng còn thừa lại của trung tâm lập nghiệp, một vị trí tốt nhất dành cho Trần Hán Thăng, thậm chí còn sai người đưa tới hai bình hoa để tặng.

Trần Hán Thăng cảm giác có phần long trọng quá rồi, bởi hai bình hoa đó cao hơn nửa người, đã thế còn rất đẹp. Đây là đồ vật dùng để trang chỉ cửa ra vào, nếu xét về giá cả còn cao hơn so với tặng phẩm của mình rất nhiều.

“Anh Lưu, anh khách khí quá. Bình hoa này cũng không rẻ đâu.” Trần Hán Thăng nói.

“Vừa rồi đã nói, giữa chúng ta không nên nhắc đến tiền.”

Lưu Húc cười ha hả nói: “Đây là đồ vật mua đường phố tại Miếu Phu Tử, cũng không phải đồ cổ, chỉ là nhìn cũng tương đối đẹp mặt. Mà cửa phòng hành chính lại không thích hợp đồ vật này, chi bằng đem tặng cho các cậu làm ăn, chúc may mắn.”

Trần Hán Thăng cảm thấy không thể từ chối nữa, dù sao đây cũng là vật phẩm người nghiên cứu văn hoá phi vật thể tặng, đẩy qua đẩy lại cũng không hay: “Vậy em cám ơn anh Lưu. Để em lau khô rồi bày trước cổng, như vậy mọi người đều có thể nhìn thấy.”

Lưu Húc gật đầu: “Vậy các cậu làm việc đi, tôi về phòng làm việc trước.”

Trung tâm khu lập nghiệp bỗng dưng mọc ra một ‘hàng xóm mới’, khiến cho ai nấy đều tò mò. Lưu Bằng Phi là một người chẳng có tiếng tăm gì, nhưng Thu An Bình trước kia là phó hội trưởng hội học sinh, nên rất nhiều người biết đến.

“Chị Thu, chị cũng muốn mở cửa hàng sao?”

“Đúng vậy, sau này nhờ mọi người giúp đỡ thêm.”

“Chuẩn bị làm về phương diện nào vậy?”

“Chuyển phát nhanh.”

Có người nghe được, lập tức quay trở về báo cáo. Bởi trung tâm lập nghiệp cũng có cửa hàng chuyên về mảng chuyển phát nhanh.

Trần Hán Thăng đang chỉ cho Lưu Bằng Phi cách trang điểm lại gian hàng, làm sao vừa đơn giản vừa thu hút. Bỗng có một người đi tới, miệng hùng hổ nói lớn: “Thật con mẹ nó, đứa nào dám đến địa bàn của ông mày tranh đoạt vậy, để tao xem đứa nào ngu xuẩn như vậy?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn, vẻ mặt có phần ngạc nhiên.

Đây là người quen, thằng này chính là người hôm đó tại quán nướng Hương Mộc Hương, đã từng ép buộc Thương Nghiên Nghiên cùng Trịnh Quan Đề đến uống rượu cùng, tên béo có hình săm. Nếu hôm đó, Bành Cường không dẫn người đến, không biết chừng sẽ xảy ra chuyện.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trọng Thông là công ty chuyển phát nhanh mới thành lập năm ngoái, trong ngành nghề chuyển phát nhanh chỉ là một người mới. Địa vị cùng nhân sự của tên mập trong giới chuyển phát nhanh cũng không thể cao bằng Chung Kiến Thành cùng

Bành Cường được, nên lúc đó Trần Hán Thăng ép tên này phải uống 1 chai Hennessy.

Hiện tại, Trần Hán Thăng tới đoạt địa bàn, có thể nói đây là thù cũ cộng thêm hận mới.

"Thì ra là mày."

Mập mạp gõ gõ tàn thuốc. Trần Hán Thăng không phải loại sinh viên hù doạ thoải mái. Đêm đó, thằng này chính miệng nói 'một với một' cùng mình.

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy ngạc nhiên: "Mày là sinh viên Khoa Viện Kim Lăng?"

"Tao không phải là loại sinh viên chỉ biết học vẹt, ông mày chính là ông chủ có cửa hàng nơi này." Mập Mập ngang ngược nói.

Cách thức làm việc của tên mập này cũng khá giống Trần Hán Thăng. Thằng này dựa vào ưu đãi của viêc sinh viên lập nghiệp, tự bỏ vốn ra mở cửa hàng.

"Căn phòng này rất được, năm đó tao cũng muốn có, không ngờ con chó Lưu Húc lại không cho."

Tên mập nhìn căn phòng ghen tỵ, sau đó sờ sờ bình hoa, cười nói: "Trơn trượt giống hệt làn da con gái."

Trong phòng có cả Thu An Bình, nên tên mập cố tình nói lời mất dậy.

"Đúng vậy, hoàn toàn bóng loáng."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, mày định dùng trò vặt này khiến ông mày buồn nôn sao? Thế mà dám đùa giỡn người của tao?

Hắn cũng đưa tay sờ sờ cảm nhận, sau đó nhìn chằm chằm tên mập nói ra: "Có phần giống vợ mày."

“Đệt mịa, mày nói cái gì đấy?”

Mập mạp ném điếu thuốc, ý định muốn đánh nhau. Trần Hán Thăng nào có sợ, hai người lập tức ôm nhau ngã cùng một chỗ.

Sức lực Trần Hán Thăng lớn, còn thằng kia trọng lượng lợn. Song Trần Hán Thăng còn có người giúp đỡ.

Lưu Bằng Phi nén giận từ nãy đến giờ, xông lên đấm liên tục. Việc đánh nhau ngày càng hấp dẫn người đến xem, ngay cả Lưu Húc cũng bị hấp dẫn đến.

Vất vả lắm mọi người mới tách được ba người ra, quần áo ai nấy đếu rách hết. Nhưng bởi vì 2 đánh 1, nên tên mập còn dính phải một vài vết thương nhẹ.

Thằng này hung hăng nhổ một ngụm nước bọt toàn máu nói: “Bọn mày chờ đấy, ông mày mà cho cửa hàng này mở ra, ông là con chúng mày.”

Tên mập nói xong, đẩy đám đông sinh viên đang xem ra, trở về cửa hàng của mình nghĩ biện pháp chén ép Trần Hán Thăng.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lưu Bằng Phi còn muốn đáp trả lại vài câu, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Trần Hán Thăng, lập tức dừng lại không dám nói nữa.

…

“Anh Lưu, xin lỗi anh. Lại dẫn tới phiền toái cho anh rồi.”

Trần Hán Thăng chỉnh lại quần áo, mặt xấu hổ nói lời xin lỗi Lưu Húc.

Lưu Húc an ủi: “Không có gì, vì sao các người lại đánh nhau vậy?”

“Anh Lưu, anh cũng biết em là người thành thật, chỉ muốn làm một người làm nghề chuyển phát nhanh bình thường.”

Trần Hán Thăng dùng giọng thành khẩn giải thích: “Nhưng người kia cảm thấy chúng tôi đến đoạt địa bàn của họ, cho nên tới trước cửa hàng chúng tôi huênh hoang, đã thế còn dùng lời lẽ khiếm nhã đùa giỡn chị Thu, làm cho chúng tôi không thể nào nhịn được.”

“Tiểu Thu, tên đó đùa giỡn em sao?”

Lưu Húc hỏi.

Thu An Bình im lặng gật đầu.

“Tên khốn này.”

Lưu Húc rất tức giận, đây là chuyện khiến người theo đuổi nghệ thuật không thể nhịn được.

“Anh Lưu.”

Trần Hán Thăng nói thêm vào: “Anh Lưu, lúc nãy người kia có nói không cho cửa hàng em mở cửa, em có chút sợ.”

Lưu Bằng Phi sững sờ, sao Trần Hán Thăng có thể trở nên nhút nhát như vậy. Tên này vừa này không nói thêm lời nào đã xông vào đánh người ta cơ mà.

Lưu Húc nghe thấy vậy càng tức giận: “Nơi này là chỗ tên đó thích làm gì thì làm sao? Cậu không cần suy nghĩ nhiều.”

Trần Hán Thăng giống như vẫn còn lăn tăn, cố gắng nói thêm lời nữa: “Anh Lưu, hay anh hoàn tiền lại cho bọn em. Bên em sẽ rút lui khỏi nơi này.”

Lưu Bằng Phi trong lòng hiện lên vô số dấu hỏi, thị trường này không phải hắn đã chuẩn bị rất lâu rồi sao?

Lưu Húc cũng trợn tròn đôi mắt, cố gắng khuyên nhủ: “Hán Thăng, hợp đồng đã ký rồi, không thích hợp thay đổi đâu. Cậu không cần phải lo lắng, nếu như tên đó còn một lần nữa, bọn tôi dù cho phải bồi thường tiền hợp đồng, cũng nhất định đuổi ra khỏi trung tâm lập nghiệp.”

Lúc này, Trần Hán Thăng mới không nói thêm về vấn đề ‘trả tiền rời đi’ nữa.

Lưu Húc rời đi, Lưu Bằng Phi còn quá nhiều điểm nghi vấn. Nhưng Trần Hán Thăng không giải thích, có nhiều thứ phải tự mình hiểu ra mới được.

Lưu Bằng Phi gật đầu: “Đây vốn là thị trường của Thâm Thông, nhưng từ sau khi Trọng Thông thuê được cửa hàng, sức ảnh hưởng của Thâm Thông ngày càng nhỏ. Tôi đã từng nói chuyện này với quản lý Chung, nhưng ông ấy dường như không để ý.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thị trường của Chung Kiến Thành không đặt trọng tâm vào trường học, nên không xem trọng cũng là bình thường.

Với lại, có cửa hàng cùng không có cửa hàng ở giữa chênh lệch vẫn là khá lớn.

Cửa hàng giống như địa điểm căn cứ, có thể ổn định phát triển cùng mở rộng thêm sức ảnh hưởng, cộng với chiếm được sự tín nhiệm của phần lớn sinh viên.

Chẳng trách, với năng lực của Lưu Bằng Phi mà vẫn không làm ra được kết quả ưng ý, thì ra bị Trọng Thông áp chế.

Trần Hán Thăng tiếp tục yên lặng suy nghĩ, Lưu Bằng Phi vội lên tiếng: “Anh Trần, chúng ta thật sự phải rút đi sao?”

“Cậu tin chuyện này?”

Trần Hán Thăng liếc tên này: “Bằng Phi, tôi giao cho cậu một nhiệm vụ. Chuyện này cậu nhất định phải hoàn thành.”

Lưu Bằng Phi nhìn sắc mặt nghiêm túc của Trần Hán Thăng, lập tức nghiêm chỉnh nói: “Anh Trần, anh nói đi.”

“Tôi vừa rồi quan sát, trung tâm lập nghiệp không hề có phòng bảo vệ cùng phòng giám sát.”

Trần Hán Thăng chỉ vào hai bình hoa thuỷ tinh trước cửa nói: “Nửa đêm nay, cậu lặng lẽ đập bọn chúng đi.”

“A?”

Lưu Bằng Phi căn bản không hiểu: “Bình hoa này rất đắt, với lại sao chúng ta phải đập đi đồ của mình?”

“Không phải chúng ta đập.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Là tên mập kia, đánh thua chúng ta, thẹn quá hoá giận nên buổi tối lén đập chúng đi.”

Chương 172: Muốn nhìn tôi thể hiện không?

Đêm hôm đó, một bóng người lén lút ra khỏi ký túc xá học viện Khoa Học Kỹ Thuật, đi đến trung tâm lập nghiệp dành cho sinh viên.

Rõ ràng người này có chìa khoá lại dùng cách không bình thường mở khoá, người này cầm một cục gạch đập vào cửa kính thuỷ tinh ‘cạch’ .

“Toang” .

Âm thanh cửa kính thuỷ tinh vỡ ra.

Người này cảm thấy vậy vẫn chưa đủ, nên tiếp tục đi tới một cửa hàng, ở nơi đó có hai bình hoa cao hơn nửa người đập tiếp.

Tên này vừa đập vừa lẩm bẩm: “Tiếc thật, nghe nói hai bình hoa này đâu đó hơn 600 tệ. Anh Trần thật sự quá nhẫn tâm.”

…

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng thảnh thơi ăn sáng tại trường, sau đó đi đến phòng học đảo qua một lượt.

Từ khi Thẩm Ấu Sở tập trung vào việc học, người nào đó có bỗng nhiên đến lớp học nhiều hơn.

Hắn yên tĩnh ngồi học được nửa tiết, cảm thấy chuyện bên kia đã đủ lớn rồi. Lập tức, Trần Hán Thăng đi với học viện Khoa Học Kỹ Thuật Giang Lăng.

Hôm nay, hắn có một nhiệm vụ– trả tiền rời đi.

Dĩ nhiên không phải thật sự rời đi, chỉ ra vẻ mà thôi.

“Anh Trần, cửa hàng bị người ta phá.”

Lưu Bằng Phi hô to từ phía xa.

Tại mặt tiền cửa hàng đang được bao vậy bởi rất nhiều người, quản lý trung tâm Lưu Húc cũng ở đây, còn có mấy người mặc quần áo bảo vệ. Dĩ nhiên, tên mập hôm qua cũng ở tại nơi này.

“Cái gì bị phá?”

Trần Hán Thăng giả bộ ‘ngạc nhiên’ chạy tới.

Hắn tiến tới len lỏi qua đám đông nhìn vào bên trong, thầm nghĩ tên nhóc Lưu Bằng Phi này ra tay ác thật. Hai cái bình hoa, tại chu vi 10 cm không tìm ra được mảnh nào hoàn chỉnh, có thể hiểu là bị đập đi đập lại.

Quả thật, không một ai nghĩ ra tối qua người đập lại là Lưu Bằng Phi. Trước khi đập, Lưu Bằng Phi đã ôm bình hoa thật là lâu, cuối cùng mới quyết định cho nó ra đi thật nhanh.

Lập tức, Trần Hán Thăng tìm đến tên mập. Hắn còn chưa mở miệng chửi bới được câu nào, thì tên béo đầu thì to mà óc bằng quả nho cướp lời nói trước: “Không phải tôi, tôi không hề đập. Tối qua tôi cùng anh mình đi mát xa.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, chậu nước bẩn này tao đã đổ hết lên đầu mày rồi, có mà chạy đằng trời?

Xem mày còn chối thế nào?

“Mày muốn phá cửa cũng được, cùng lắm thì tao có thể sửa lại.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng chỉ vào bình hoa tức giận nói: "Nhưng bình hoa có lỗi gì. Đây là đồ mà chủ nhiệm Lưu đã mua ở Miếu Phu Tử, mà mày có thể nhẫn tâm đập nó đi sao?"

Ngay từ đâu, vẻ mặt Lưu Húc trông đã rất khó coi rồi, sau câu nói này gương mặt dần chuyển sang màu xanh rồi.

Con thỏ bị dồn vào chỗ chết còn cắn người, thật sự coi nghệ sĩ người ta muốn làm gì thì làm sao?

"Thật sự không phải tôi."

Tên mập đã không thể chịu được bao nhiêu ánh mắt nghi ngờ đổ dồn vào mình nữa rồi, chỉ còn cách chỉ tay lên trời thề: "Con mẹ nó, ai đập vỡ bình hoa, sau này sinh con trai không có lỗ đít."

Lưu Bằng Phi đứng bên nghe thấy, chỉ còn cách tự an ủi bản thân. Sau này bố mày sinh con gái sợ đếch gì.

Nghĩ tới đoạn này, Lưu Bằng Phi đánh ánh mắt về phía Thu An Bình. Thu An Bình là người biết kế hoạch từ đầu đến cuối, nên lập tức đỏ mặt không thèm để ý Lưu Bằng Phi nữa.

"Mày nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ tao tự mình đập sao?"

Trần Hán Thăng tranh luận cùng tên mập: "Mày cảm thấy nửa đêm nửa hôm, tao lẻn vào trung tâm lập nghiệp đập vỡ đồ của mình để tạo niềm vui cho mọi người sao?"

"Không phải như vậy."

Tên mập vội vàng khua tay. Nhưng có là đầu học Lê Quý Đôn cũng không ngờ được Trần Hán Thăng đang nói thật, nên lập tức giúp Trần Hán Thăng giải thích: "Mày cũng không phải bị bệnh tâm thần, vì sao có thể đập đồ của mình được. Ý tao không phải mày làm."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Đúng rồi, bình hoa bị vậy là chúng nó tự sát, đã tự sát thì thôi đi lại còn rủ cửa kính cũng tự

sát theo nữa.”

Trong đám người có cô gái đứng hóng hớt không nhịn được, ‘phì’ cười một tiếng.

“Cười cái gì mà cười.”

Trần Hán Thăng làm vẻ mặt hù doạ: “Bọn tôi đều đang khổ sở thế này, cô còn cười được. Nói không chừng người đập lại là cô cũng nên.”

Cô gái giật nảy mình: “Chúng ta làm cửa hàng đồ ngọt, không liên quan gì đến chuyển phát nhanh. Loại hình kinh doanh chẳng có tý gì xung đột, càng không phải người hôm qua đánh nhau với cậu, cũng chưa từng công khai uy hiếp, làm gì có động cơ phá cửa hàng cơ chứ.”

Cô gái là một người thông minh, suy luận rõ ràng. Sau khi cô nói xong, những cô gái làm cùng cô ở cửa hàng đồ ngọt đều giơ ngón tay cái về bên này.

Trần Hán Thăng đánh giá cô rất cao.

Sau này, cửa hàng đồ ngọt chính là bạn bè thân thiết nhất của Hoả Tiễn 101 tại Khoa Viện.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Bởi vì, cô gái này chỉ muốn thanh minh cho bản thân, nên làm sao còn suy nghĩ được cho tên mập nữa, nên luận điệu toàn hướng về phía tên này.

Không còn cách nào, bởi mọi suy luận đều dồn về mập mạp.

Thứ 1, hai cửa hàng có xung đột về công việc.

Thứ 2, hôm qua hai người này vừa có mâu thuẫn, đánh nhau một trận.

Cuối cùng, tên mập này đã từng uy hiếp không cho Trần Hán Thăng mở hàng tại nơi này nữa.

Trần Hán Thăng nhìn về cô gái thêm lần nữa, dáng vẻ cũng rất được, nhưng có phần cá tính. Một người như cô chỉ có thể làm chính cung và không có hậu cung.

Nói đên như vậy, tên mập cũng không còn cách nào khác: "Ông mày không muốn nhiều lời, tóm lại không phải tôi. Tao cũng không muốn so đo với chúng mày, đôi bình này giá bao nhiêu, tao đền là được chứ gì?"

Lưu Bằng Phi thừa cơ phản kích: "Thầy của chúng tôi đã nói, trên thế giới này một nhành cây lá cây đều khác nhau. Đôi bình này làm thành ý của chủ nhiệm Lưu, tiền sao có thể mua được!"

Mập mạp tức giận: "Cái gì mà cành cây lá cây, tâm ý cái mẹ gì. Bao nhiêu tiền? Cho một con số đi."

Lưu Húc nghe xong, vẻ mặt đã như hầm băng, tâm ý của nghệ sĩ ai cũng có thể tuỳ tiện xem thường sao?

Trần Hán Thăng cười cười. Thằng nhóc, chuyện này sao có thể dùng tiền để giải quyết được, nếu vậy thì còn tình cái gì nữa chứ?

"Được rồi, chủ nhiệm Lưu."

Trần Hán Thăng thở dài: "Cái gì không trêu được thì không nên trêu. Ngài trả lại tiền cho tôi, tôi phải đi thôi."

Tên mập ngạc nhiên: "Mày muốn đi sao? Thế hai bình hoa này còn muốn bồi thường hay không?"

Thật ra mập mạp cũng thực lòng hỏi. Dù sao bình hoa cũng không phải mình đập, không mất tiền là tốt nhất.

Nhưng câu này vào tai Lưu Húc, giống như giọt nước tràn ly. Anh ta không nói thêm lời nào, chỉ nhặt mãnh vỡ dưới đất

đặt vào lòng bàn tay xem xét lại, cuối cùng nhìn tên mập nói: "Thật sự khinh người quá đáng."

Lưu Húc nói xong lập tức quay trở về phòng làm việc, Lưu Bằng Phi định lên tiếng yêu cầu trả tiền rời đi nhưng Trần Hán Thăng nhanh chóng giữ tên này lại.

Có một số việc điểm đến là dừng, không cần phải làm quá, cần phải ra dáng người 'bị hại' chứ.

Kết quả chuyện này không cần phải chờ quá lâu, rất nhanh Lưu Húc đã làm xong văn bản xin chỉ thị dừng kinh doanh của tên mập, giải thích toàn bộ lý do đưa tới lãnh đạo cao hơn của Khoa Viện Kim Lăng. Sau khi nhận được phê duyệt, giữa trưa đã mang tiền bồi thường đến cho mập mạp.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Không phải tôi đập, sao các người không ai tin tôi vậy?"

Khi tên mập cầm tờ văn bản, đã nổi trận lôi đình, tại giữa trung tâm khu lập nghiệp lớn tiếng mắng chửi. Cuối cùng, bảo vệ Khoa Viện phải tới 'mời' tên này cũng đồ vật của cậu ta ra ngoài.

Trần Hán Thăng yên lặng đứng xem, cho đến khi tên mập đi hẳn. Lúc này, Lưu Bằng Phi lại gần kính nể nói: "Anh Trần, anh giỏi thật đấy, đi một bước đã tính trước bước tiếp theo."

"Việc này còn chưa xong đâu."

Trần Hán Thăng nói với Thu An Bình: "Chị đi tới Miếu Phu Tử dạo một vòng, mua về đây một đôi bình càng giống đôi này càng tốt, mang về đây."

Lưu Bằng Phi rất ngạc nhiên: "Vì sao còn phải mua bình hoa nữa?"

Trần Hán Thăng giải thích: “Đây là mua cho Lưu Húc nhìn, mặc dù bình hoa là do tên mập ‘đập’, nhưng hư hỏng tại cửa hàng của chúng ta, không thể tránh khỏi trong lòng Lưu Húc có suy nghĩ. Chúng ta cần phải dùng biện pháp này để loại bỏ điều này.”

Lưu Bằng Phi dường như đã hiểu, nhưng sau đó cảm thấy đau lòng cho bạn gái: “Vậy thì mua thôi, bình hoa cũng rất nặng đấy.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Anh có chuyện quan trọng hơn cần làm, bình hoa có thể thuê người đưa về.”

“Chuyện gì?” Lưu Bằng Phi hỏi.

“Tên mập đã đi, nhưng người làm thêm vẫn còn ở đó.”

Trần Hán Thăng nhìn Lưu Bằng Phi nói: “Anh có nhiệm vụ chiêu mộ bọn họ.”

Lưu Bằng Phi suy nghĩ: “Kiểu thay đổi thế này, bọn hắn có thể thích ứng nổi không?”

“Vì sao không thích ứng được?”

Trần Hán Thăng nói: “Dù sao chỉ là việc làm thêm dành cho sinh viên thôi mà. Tôi cho bọn họ cơ hội lần nữa làm việc, công việc giống nhau như đúc, chỉ là đổi tên, bọn họ sẽ không suy nghĩ nhiều đâu.”

Qua mấy ngày, Chung Kiến Thành nghe bàn tán mà đến nhìn xem chi nhánh của Hoả Tiễn 101 tại Khoa Viện mà kinh ngạc vô cùng: “Hình thành quy mô thế này, còn nhanh hơn ở Tài Viện năm trước rất nhiều.”

“Sau này chắc chắn sẽ nhanh hơn.”

Trần Hán Thăng đắc ý cười: “Hiện tại, nhìn tôi thể hiện không?”

Chung Kiến Thành suy nghĩ: “Không nhìn.”

Chương 173: Có khả năng, bởi vì mình xinh đẹp

Mập mạp làm đại diện của chuyển phát nhanh Trọng Thông tại Khoa Viện, cũng dành được tầm ảnh hướng rất lớn, rất nhiều sinh viên quen thuộc đến chuyển phát nhanh ở trung tâm lập nghiệp.

Nhưng có một chuyện không suy nghĩ tới, đó chính là mâu thuẫn với thượng tầng, nên được lợi thế dưới cơ sở cũng vô dụng.

Điều này khiến cho Trần Hán Thăng rất dễ dàng 'tu hú chiếm tổ' . Một lần nữa, hắn tập hợp lại toàn bộ sinh viên làm thêm, trích phần trăm không thay đổi, công việc không đổi, chỉ có đổi từ 'Trọng Thông' sang 'Hoả Tiễn 101', hầu như không thay đổi điều gì.

Tầm 9h tối, Lưu Băng Phi tình toán lại lợi ích trong ngày, sau đó quay qua nói với Trần Hán Thăng: "Anh Trần, học viện Truyền Thông, học viện Hằng Hải, học viện Hiếu Trang, có thể bắt tay vào làm được rồi. Chúng ta cần nhanh chóng hình thành nhóm Khoa Viện- Truyền Thông- Hằng Hải- Hiếu Trang."

Trần Hán Thăng 'ừ' một tiếng. Thật ra, số lượng người làm thêm tăng nhanh, quy mô mở rộng, càng nhận ra rõ ràng sự thiếu hụt về pháp vụ.

"Không biết Biên Thi Thi làm ra sao rồi?"

Trần Hán Thăng còn đang suy nghĩ, thì ở cửa có hai cô gái đi tới nói: "Xin chào, vừa rồi có ai gọi đồ ăn khuya đấy ạ?"

Lưu Bằng Phi ngẩng đầu lên nhìn, đây là mấy sinh viên làm thêm ở cửa hàng đồ ngọt ‘Sweet house’ sát vách, đang cầm thực đơn đứng ở cửa.

“Em muốn ăn khuya sao?”

Lưu Bằng Phi quay qua hỏi Thu An Bình.

Thu An Bình: “Em không gọi, có thể là người làm thêm chỗ mình gọi.”

Hỏi qua một vòng không có ai nhận cả, cuối cùng chỉ còn mỗi Trần Hán Thăng ngồi phía xa giơ tay lên nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi không nghe thấy. Là tôi gọi đấy, nhìn mọi người vất vả như vậy nên muốn mời ăn bữa khuya trước khi về phòng ký túc.”

Trần Hán Thăng nhìn cô gái cầm theo thực đơn, chính là cô gái ‘thông minh’ hồi sáng, trong lúc vô tình đã trợ giúp mình nói rõ động cơ đập vỡ bình hoa của tên mập.

“Cho tôi một phần xoài dầm sữa c”

Trần Hán Thăng chỉ vào menu rồi nói.

Cô gái lập tức ghi vào giấy.

“Đợi chút đã.”

Trần Hán Thăng nói thêm: “Tôi có thể thêm yêu cầu được không?”

Cô gái gật đầu: “Có thể, ngài có thể tự mình chọn đồ phối, để làm ra khẩu vị của mình.”

“Vậy là được rồi.”

Trần Hán Thăng nhìn cô nói: “Nếu món xoài dầm sữa chua, tôi không muốn sử dụng xoài, không muốn đá dầm, cũng không muốn sữa chua thì sao?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Cô gái ngạc nhiên, cô chưa từng gặp qua loại yêu cầu nào như vậy, nên hỏi thẳng: “Những đồ này ngài đều không cần, chẳng lẽ chỉ ăn cốc sao?”

Người xung quanh đều cười phá lên. Trần Hán Thăng không tiếp tục đùa cô nữa, mà chăm chú vào việc gọi đồ ăn.

Một lát sau, đồ ăn cùng đồ uống đã được đưa tới. Những người làm thêm tại Khoa Viện cảm giác được, ông chủ trẻ thật là tốt.

Trước kia, tên mập động tý là chửi mắng người, cũng chẳng giao lưu gì nhiều. Mọi người nghe nói, Trần Hán Thăng cũng là sinh viên, cùng một tầng lớp nên rất dễ hoà hợp.

Không phải sao, người ta còn mời mọi người ăn uống nữa cơ mà.

Nhưng, khi mọi người nhận về món mình đã chọn, mới phát hiện ra thêm một phần bánh gato.

Cô sinh viên giao hàng của cửa hàng đồ ngọt hỏi lại: “Các người ai gọi hai phần vậy?”

“Không phải có người gọi hai phần.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Mà đây là tôi mời cô, bởi hôm nay khiến cô muộn thế này rồi còn chưa được nghỉ.”

Cô gái lập tức đỏ mắt, liếc nhìn Trần Hán Thăng rồi quay trở về.

“Thật sự có ý tứ.”

Lưu bằng Phi vừa ăn bành gato vừa quay qua nói chuyện cùng Thu An Bình: “Thế mà mời cửa hàng bán đồ ngọt, ăn đồ ngọt.”

Thu An Bình lườm lại: “Nếu cảm thấy có ý tứ, vậy anh học tập đi.”

“Sao có thể chứ, người ta còn độc thân, còn anh thì không.”

…

Thời điểm trêu gái luôn là thời gian rất vui sướng, còn thời gian chờ xe bus lại là thời gian tra tấn. Bởi Khoa Viện nằm vào vị trí tương đối vắng vẻ, hơn 8h chẳng còn chiếc taxi nào qua lại nơi này, nên chỉ còn cách đi xe bus.

“Mua xe nên được coi trọng nhất vào lúc này.”

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi tiếc khi trả lại chiếc Santana cho Chung Kiến Thành.

Năm 2003, Giang Lăng vẫn thuộc vào vùng ngoại thành. Điểm dừng xe bus là một chỗ trống nhìn rất hoang sơ, xung quanh mọc đầy cỏ dài tận đầu gối, thi thoảng còn nghe được tiếng ếch kêu ngắn ngủi.

Trần Hán Thăng rút một điếu thuốc ra hút, ngắm xung quanh đang được chiếu sáng bởi ánh đèn mờ ảo.

“Lúc này, nếu như có hai cô sinh viên chân dài đến chờ xe bus cũng thì tốt biết bao.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng thầm suy nghĩ đến cảnh tượng: “Nếu như vậy sẽ tiếp cận nói chuyện một phen, kể cho nhau nghe về cuộc sống, nói về ước mơ, cùng nhau chờ xe bus” .

“Bíp.”

Đột nhiên tiếng còi ô tô cắt đứt mạch suy nghĩ của Trần Hán Thăng.

Hắn tức giận ngẩng đầu lên nói: “Sao lại là cô?”

Lái xe là chủ của nhà máy Tân Thể Kỷ, Trịnh Quan Đề. Cô vẫn sử dụng chiếc xe thể thao màu đỏ trông cực kỳ hấp dẫn. Trong tiếng động cơ kêu 'ù ù' cô có chút tò mò nhìn Trần Hán Thăng.

Cô cảm nhận được trong giọng nói của thằng cha này có chút thất vọng. Trịnh Quan Đề nhún vai nói: "Do tôi nhiều chuyện, cậu tiếp tục chờ đi."

"Ơ, ái. Ui…"

Trần Hán Thăng mau chóng ngồi vào ghế lại phụ. Dù Trịnh Quan Đề không phải là sinh viên, nhưng có đôi chân dài vẫn chấp nhận được.

"Sao cậu ngồi đây chờ xe bus? Không phải nói mua chiếc Faw rồi sao?" Trịnh Quan Đề hỏi.

"Không có tiền."

Trần Hán Thăng thẳng thắn nói: "Có phải Trịnh tổng nên tài trợ một chút không?"

"Không thành vấn đề."

Trịnh Quan Đề sảng khoái nói: "Gần đây, tôi chuẩn bị tham khảo một vài nhà máy sản xuất màn hình Mp3, bọn họ đều tại Kiến Nghiệp. Nếu cậu rảnh thì đi cùng, nếu thành công cậu lấy danh nghĩa là cố vấn, nhận tiền là được rồi."

Gần đây, công việc của Trần Hán Thăng cũng rất bận, cho nên vẫn chưa hoàn toàn đồng ý: "Đến lúc đó xem sao cái đã. Cô điện thoại trước cho tôi là được rồi."

Trần Hán Thăng trở lại Tài Viện, nhìn thấy đèn phòng 101 vẫn còn sáng. Hắn bước vào thấy Lý Quyến Nam cùng Nhiếp Tiểu Vũ vẫn còn tính toán sổ sách, trước kia chuyện này đều do một mình Thẩm Ấu Sở làm.

Trần Hán Thăng cũng không quấy rầy, hắn còn chuyện quan trọng hơn cần làm.”

“Alo, xin chào người đẹp. Tôi là Trần Hán Thăng.”

Trần Hán Thăng gọi điện tới ký túc xá nơi Biên Thi Thi đang ở. Hắn muốn hỏi thăm về tiến độ hoàn thành căn cứ pháp luật.

Hắn còn chưa biết chuyện này đã sớm bị Tiêu Dung Ngư ôm vào, vẫn tưởng Biên Thi Thi còn đang làm.

“A, Trần Hán Thăng sao?”

Biên Thi Thi nhanh chóng che microphone, gọi Tiêu Dung Ngư đang ngồi đối diện: “Nguy rồi, Trần Hán Thăng gọi điện tới, chắc hỏi về điều lệ pháp luật Hoả Tiễn 101.”

Tiêu Dung Ngư đang ngồi đọc sách trên chiếc bàn, tai đó có một chiếc đèn xinh xắn. Mái tóc dài được buộc gọn gàng và cố định bằng một chiếc bút chì bình thường phía sau gáy.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Một tay chống lên khuôn mặt tinh tế xinh đẹp, còn tay kia đang lướt chuột trên chiếc lap top.

Sau khi cô nghe được tiếng kêu to, lập tức quay đầu qua, chiếc bút chì dùng để buộc tóc bất ngờ văng ra, mái tóc màu đen giống như chiếc lò xo bung ra, xoã ngang bờ vai.

Dưới ánh đèn bàn sáng chói, hiện ra khuôn mặt trái xoan càng thêm hớp hồn của Tiêu Dung Ngư.

“Làm sao bây giờ, Tiểu Ngư Nhi?”

Biên Thi Thi sốt ruột hỏi.

Tiêu Dung Ngư suy nghĩ: “Cậu nói cho hắn biết, còn phải thêm một ngày nữa mới hoàn thành được. Ngày mai tớ đi tìm

giáo sư Tôn hỏi cho rõ vài điều cái đã.”

Biên Thi Thi nói lại câu vừa rồi. Trần Hán Thăng cũng không nói gì mà cúp điện thoại, hắn đã không ôm quá nhiều hi vọng vào chuyện này nữa rồi.

“Tiểu Ngư Nhi, cậu nhất định phải viết cái phương án pháp luật này sao? Kể cả bỏ qua nhiều lần luyện tập cho buổi dạ tiệc.”

Biên Thi Thi đi qua ôm lấy bả vai Tiêu Dung Ngư nói: “Cậu vẫn còn để tâm để chuyện của tên đó như vậy sao? Không những thế còn tìm giáo sư Tôn để hỏi nữa chứ. Mà ngài ấy cũng không phải người dễ nói chuyện, dù sao danh tiếng của giáo sư trong cả giới cũng thuộc top đầu. Sao cậu có thể ở chung hoà hợp với ngài ấy vậy cơ chứ?”

Tiêu Dung Ngư chu miệng lên, nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Có khả năng, bởi vì mình xinh đẹp.”

Chương 174: Cứu vớt linh hồn trẻ tuổi

“A, xinh đẹp thì có gì đặc biệt hơn người chứ. Xem chiêu~”

Tiêu Dung Ngư vừa dứt lời, Biên Thi Thi làm bộ ghen tỵ, lao vào kì nôn cô bạn.

Tiêu Dung Ngư rất sợ buồn, lập tức co thân mình lại xin tha thứ. Biên Thi Thi rõ ràng không chấp nhận, Tiêu Dung Ngư nhảy lên giường tránh né.

Trong khoảnh khắc, trong phòng ký túc vang lên tiếng cười đùa như chuông bạc của hai cô gái. Cuối cùng, hai thiếu nữ mệt quá nằm xoài ra bên giường.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Biên Thi Thi thấp giọng hỏi: “Cậu cùng Trần Hán Thăng đã phát triển đến mức nào rồi?”

“Tình trạng gì?”

Tiêu Dung Ngư còn chưa hiểu câu hỏi lắm.

Biên Thi Thi nói rõ ràng: “Hai người đã từng nắm tay chưa?”

Tiêu Dung Ngư gật đầu.

“Đã hôn nhau chưa?”

Biên Thi Thi hỏi tiếp.

Tiêu Dung Ngư mím môi, không trả lời, lật người lại nằm quay vào tường. Đôi bàn dài nhẹ nhàng lắc lư, chiếc cằm đặt

vào mu bàn tay, ánh mắt lấp lánh giống như sao trời.

"Mình hiểu rồi, biểu hiện này của cậu đã thay cho câu trả lời."

Biên Thi Thi thở dài: "Nếu để cho đám con trai ngoài kia biết, nụ hôn đầu của Tiêu Ngư Nhi đã không còn ở đây. Mình cược với cậu 1 tháng ăn cơm trưa, chắc chắn có người nhảy xuống hồ Đông Sơn."

Hồ Đông Sơn là chiếc hồ nằm trong khu Tiên Ninh. Trước kia, thường xuyên có sinh viên thi nghiên cứu sinh thất bại, đã nhảy xuống kiểm tra độ nông sâu ở nơi này rồi. Thậm chí, có cả học sinh từ khu khác, nghe danh tiếng mới tới, dẫn tới giáo viên Đông Đại không còn cách nào phải làm một cái biển cắm ở đó.

"Nước sâu 0,5 m. Không nguy hiểm đến tính mạng."

Từ sau khi biển được cắm ở đây, đã không còn sinh viên đến để giải quyết buồn sầu trong cuộc sống nữa.

"Vậy hai người có hay không… ."

Biên Thi Thi còn chưa nói xong, Tiêu Dung Ngư đã nhảy dựng lên cắt ngang: "Cái cậu này, đang suy nghĩ cái gì đấy? Không có."

Cô đưa tay ra kéo mặt Biên Thi Thi. Hai người lại tiếp tục đùa giỡn cùng nhau. Trong lúc này, Biên Thi Thi vô tình hỏi: "Tiểu Ngư Nhi? Sau này cậu lại tiếp tục cùng một chỗ với Trần Hán Thăng sao?"

Đột nhiên Tiêu Dung Ngư lặng người đi.

Lúc này, những thành viên khác trong phòng ký túc đã trở về. Biên Thi Thi không tiếp tục tra hỏi vấn đề này nữa, đáp án này dường như chỉ có mình Tiêu Ngư Nhi biết.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Ngày hôm sau, Tiêu Dung Ngư cầm theo tài liệu đã viết, đến tìm giáo sư khoa luật để chỉnh sửa lại lần nữa, sau đó mới đưa cho Biên Thi Thi.

“Oa, dày như vậy sao?”

Biên Thi Thi mở ra xem nội dung: “Hợp đồng dành cho sinh viên làm thêm giờ. Tiêu Ngư Nhi, cậu chu đáo thật đấy.”

“Thật ra mình cũng không muốn làm cẩn thận vậy đâu.”

Tiêu Dung Ngư vuốt lại mái tóc. Đứng trước mặt người bạn thân cô không muốn nói láo: “Nhưng khi nghĩ tới những lỗ hổng này sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, nết tâm lý xúc động muốn đi hoàn thiện.”

Biên Thi Thi cười nói: “Mình cùng với mẹ cũng hay có suy nghĩ này. Dù cho thường xuyên tranh cãi, hay chiến tranh lạnh, nhưng gặp chuyện vẫn có ý nghĩ quan tâm. Đây chính là suy nghĩ của người trong nhà.”

“Có lẽ thế.”

Tiêu Ngư Nhi gấp chiếc laptop lại: “Trong nửa tháng tiếp theo, mình không muốn sử dụng laptop nữa. Lúc cậu đưa cho hắn, nhớ đừng bảo tớ làm.

…

Nhân dịp Tiêu Ngư Nhi còn phải hoàn thiện tài liệu pháp vụ. Trần Hán Thăng cũng không rảnh rỗi.

Hắn cuối cùng cũng bơt chút thời gian, đến cửa hàng 4s của Faw. Những nhân viên sale nhìn thấy tuổi tác Trần Hán Thăng thì đoán hắn không đến mua xe, nên bỏ qua ý định chào hỏi, sai một cô thực tập đến tiếp đãi.

Trần Hán Thăng cũng không để ý. Hắn chỉ có ý định mua xong chiếc xe trả tiền rồi rời đi, chiếc xe 100 nghìn thì cần gì chất lượng phục vụ.

“Chiếc xe này bao nhiêu tiền?”

Trần Hán Thăng quay qua hỏi cô thực tập, không ngờ phát hiện ra đây là Trương Minh Dung.

“Chào anh Trần, chúng ta lại gặp nhau.”

Trương Minh Dung cũng nhận ra Trần Hán Thăng. Mấy tháng trước, người này từng cung cấp cho mình một tin tức, khiến cô nhớ kỹ tên gọi.

“Hình như trước kia cô không phải làm việc bên này cơ mà?”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên hỏi.

Trương Minh Dung mặc trên người bộ đồng phục của cửa hàng 4s, nở nụ cười miễn cưỡng: “Công ty kia đã xa thôi tôi rồi.”

Trần Hán Thăng ‘A’ một tiếng, hắn không thuộc dạng người thích hóng hớt, nên cũng không hỏi nguyên nhân.

Nhưng Trương Minh Dung nhìn thấy Trần Hán Thăng, lại nhờ tới bốn chữ hắn nhắc nhở mình ‘Cao Quý Đơn Giản’, khiến cô có một loại dã tâm rất mãnh liệt.

“Phó quản lý công ty trước có hẹn tôi ăn cơm sau giờ làm, rồi ông ta đưa ra ý định cùng với tôi…”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng không thay đổi sắc mặt, lẳng lặng ngồi vào trong xe, cảm thụ không gian của chiếc xe, nắm tay lái thử nghiệm cảm giác.

“Thật ra, ông ta đã có vợ con rồi. Tôi không muốn làm tình nhân, nên không đồng ý.”

Trương Dung Minh đứng ở bên cạnh, vừa chỉ công dụng của từng nút trên xe, vừa kể chuyện mình vừa gặp phải: “Sau đó, ông ta tìm bừa một lý do, đuổi tôi ra khỏi công ty.”

“Không phải lúc đó cô còn một người bạn trai trẻ tuổi hay sao?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Lúc đó cậu ta ở nơi nào?”

“Không phải bạn trai, khi đó chúng tôi chỉ là bạn học thôi.”

Trương Dung Minh nói: “Cậu ta làm việc ở đây cảm thấy áp lực quá lớn, nên quyết định về nhà học đầu bếp. Khi đó, cậu ấy có rủ tôi cùng đi, nhưng tôi không đồng ý.”

Trần Hán Thăng nhìn cô: “Vì sao lại vậy?”

“Bởi tôi không muốn về nhà.”

Trương Minh Dung quyết định nói ra: “Kiến Nghiệp là thành phố xinh đẹp, tôi thích nơi này, và muốn ở lại đây làm việc.”

Trần Hán Thăng gật đầu, tính cách cô gái này đã hình thành sớm như vậy, lúc trẻ Trương Minh Dung đã có dã tâm lớn như vậy, khả năng vì dã tâm này cô đã đánh đổi rất nhiều thứ.

Nếu như thay đổi một công việc khác, biết đâu cuộc sống sẽ thay đổi.

Đúng lúc này, một người con trai đứng từ xa nói tới: “Tiểu Trương, bên kia có người muốn xem xe, cô qua hướng dẫn cho người ta đi.”

Trương Minh Dung bất đắc dĩ nở nụ cười, trên gương mặt còn rất trẻ đã xuất hiện vài phần tang thương: “Tên đó phát

hiện ra anh Trần thật tâm muốn mua xe, nên có ý đuổi tôi ra chỗ khác, để tên đó chiếm được phần hoa hồng của chiếc xe này."

"Loại chuyện này thường xuyên sảy ra sao?"

Trương Dung Minh gật đầu: "Tôi đã bị cướp mấy lần rồi. Hiện tại, tiền thuê nhà đã có phần không gánh nổi nữa, nếu thực sự không được chỉ còn cách về lại công ty kia."

Trở lại công ty kia, mặc định biến thành tình nhân của tay phó quản lý đó rồi.

"Vì để ở lại Kiến Nghiệp, cô nguyện ý nỗ lực rất nhiều nha."

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua mã số trước ngực Trương Minh Dung.

"Uhm, tôi nhất định sẽ thành công."

Sau khi người con trai kia tiếp nhận chỗ này, tên đó bắt đầu nói liên tục về ưu thế có chiếc xe này.

Tên này kiến thức chuyên nghiệp tốt hơn Trương Minh Dung khá nhiều, chỉ là chém gió hơi ác. Một chiếc xe Faw hơn 100 nghìn mà chém không thua gì chiếc siêu xe cả triệu.

Trần Hán Thăng không muốn nghe nhiều, dứt khoát nói: "Tôi mua."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Anh trai thật sự dứt khoát."

Người saler vui mừng nói: "Anh trai tuổi tác không lớn, nhưng loại quả quyết này người bình thường không thể so sánh được…"

Tên này không ngờ Trần Hán Thăng quyết định nhanh như vậy, cứ tưởng rằng còn phải tốn kha khá nước bọt nữa mới thuyết phục được. Xem ra, giai đoạn trước Trương Minh Dung làm việc khá tốt, lại thêm một khoản tiền hoa hồng nữa tới tay.

Lúc ký hợp đồng, nam saler tận tình chỉ bảo Trần Hán Thăng viết vào đó. Cuối cùng, Trần Hán Thăng chỉ vào chỗ 'nhân viên bán hàng' rồi nói ra: "Cái này viết sao?"

"Không cần, không cần."

Nam saler mỉm cười nói: "Chỗ này tôi tự điền là được."

"Thôi để tôi giúp một tay."

Trần Hán Thăng cầm bút lên nói.

"Ôi, anh trai thật sự khánh khí quá…"

Tên này định khen một câu, đột nhiên dừng lại nhìn vào dòng chữ 'nhân viên bán hàng' kia, viết dòng chữ cẩn thận nắn nót 'Trương Minh Dung' cùng số hiệu. Tên này dừng ngay câu nói, ngạc nhiên hỏi: "Anh trai đang đùa tôi sao?"

Trần Hán Thăng cười cười: "Tôi không có thời gian đùa giỡn với anh. Tôi chỉ cứu vớt linh hồn một người trẻ tuổi thôi."

Chương 175: Mình cũng không cần!

Thời điểm Trương Minh Dung biết được chuyện này, Trần Hán Thăng đã lái xe rời đi rồi.

“Cám ơn anh Trần.”

Trương Minh Dung đi tới buồng điện thoại công cộng gần cửa hàng 4s, chân thành gọi điện thoải cám ơn.

“Việc nhỏ thôi, chia hoa hồng cho ai cũng như nhau, chẳng thà cho người quen biết vẫn hơn.”

Trần Hán Thăng cười nói, dù cho chiếc xe cũng chẳng có tính năng gì đặc biệt, nhưng được cái nó mới. Một chiếc xe Faw màu đó đi quanh đường phố Kiến Nghiệp, dù cho nó là xe sản xuất trong nước nhưng vẫn tạo thành một hình ảnh tương đối nổi bật.

“Rất cám ơn ngài, có chuyện này tôi không cần phải trở về công ty kia làm việc nữa rồi.”

Âm thanh Trương Minh Dung có chút nghẹn lại.

Trần Hán Thăng nghe thấy cũng có phần xót xa. Trừ cô gái kinh nghiệm có quá nhiều phức tạp là Thương Nghiên Nghiên, đã mất đi lòng tin với cuộc sống hôn nhân, cho nên mới đặt mục tiêu ‘thành tình nhân’ làm mục đích sống sau này.

Năm đó Trương Minh Dung không gặp được Trần Hán Thăng, không còn sự lựa chọn nào khác, dưới áp lực đè nặng của cơm áo gạo tiền, cô đành phải thoả hiệp, cho nên nói hiện tại Trần Hán Thăng cứu vớt linh hồn cô cũng không sai.

“Khả năng học tập của cô rất cao, cũng là người chịu được khổ cực, về sau có đồng ý theo tôi làm việc không?”

Trần Hán Thăng hỏi. Trong đầu hắn vừa nảy lên ý định này, nhưng Trương Minh Dung càng thêm tích cực: “Tôi đồng ý. Anh Trần lúc nào cũng có thể gọi, nếu không biết tôi sẽ học hỏi thêm.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Vậy chờ cơ hội đi.”

Sau khi Trần Hán Thăng cúp điện thoại, hắn đi thẳng đến Đông Đại thuộc khu Tiên Ninh. Biên Thi Thi đã liên lạc nói hắn tới lấy văn bản pháp vụ Hoả Tiển 101.

Hai người chưa quen thuộc lắm, Biên Thi Thi tiến lại gần gõ cửa sổ xe mới xác định được.

“Bên ngoài hơi nóng, lên xe hãy nói chuyện.”

Trần Hán Thăng ló đầu ra nói.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Biên Thi Thi ‘ừ’ một tiếng, sau đó mở cửa xe bước vào, rồi đưa văn kiện cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cầm lấy văn kiện, cảm nhận thấy độ dày của nó, lập tức nhìn nhận được tâm huyết trong đó. Nếu so sánh với những sinh viên đã làm trước kia thì hơn hẳn, bởi vì đa số toàn coppy paste mà thôi, căn bản không hề bỏ sức ra suy nghĩ, cũng chẳng thèm quan tâm đến lợi ích sau này của Trần Hán Thăng.

Nhưng văn kiện mà Biên Thi Thi đưa tới, dường như lên tận 40 trang, cầm trên tay cảm giác rất nặng.

“Mình đi qua Tân Thị Khẩu, thấy có quán bán đồ ngọt có nhiều người xếp hàng. Cũng không rõ cậu thích món gì nên mua đại một món.”

Trần Hán Thăng vừa lật xem tài liệu, vừa cầm đồ uống đưa qua.

Biên Thi Thi ngạc nhiên, không ngờ người con trai này cũng chu đáo như vậy. Trùng hợp, Tiêu Ngư Nhi thích kiểu người đó.

"Vừa mới mua xe?"

Biên Thi Thi vừa lấy tay che cằm vừa hỏi, sợ bánh ngọt rơi xuống xe làm bẩn đệm mới.

"Uhm, vừa mới mua."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói: "Phiền cậu chờ mình chút, có vấn đề gì mình sẽ hỏi trực tiếp cậu luôn."

Biên Thi Thi gật đầu, thừa dịp đánh giá qua về Trần Hán Thăng. Cô nhìn hắn đang rất tập trung đọc văn bản.

Bởi vậy, cô có thể phác thảo sơ bộ ấn tượng của mình đối với Trần Hán Thăng. Là người có tiền, hơi bất cần, lãng mạn có, làm việc nghiêm túc, có thể hiểu là kiểu người kết hợp với Tiểu Ngư Nhi rất hoàn hảo.

Trong lòng Trần Hán Thăng hiện tại vô cùng ngạc nhiên, phần tài liệu này vô cùng tỉ mỉ thực tế, dường như cân nhắc hết mọi góc độ trong công việc hắn đang làm, thậm chí ngay cả điều lệ dành cho nhân viên làm thêm cũng có, mà điều khoản trong đó đều xuất phát từ vị trí Trần Hán Thăng mà cân đo đong đếm.

Trần Hán Thăng dường như nhận ra điều gì, ngửi ngửi chiếc mũi, bỗng phát hiện ra trên những tờ giấy A4 còn lưu lại chút mùi thơm. Loại mùi thơm này hoà hợp với mùi xe mới, đột nhiên mà tới, lại có phần quen thuộc.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trên những trang giấy ấy, có rất nhiều chỗ xoá đi viết lại. Điều này cho thấy, người làm ra đã kiểm tra đối chiếu sửa từng câu chữ, để văn bản không một lỗ hổng mới thôi.

Trần Hán Thăng liếc nhìn Biên Thi Thi qua kính chiếu hậu, nhẹ nhàng lắc đầu.

Dựa theo nội dung văn bản, Biên Thi Thi không phải là người có thể vì mình, ngồi lì cả ngày trước ánh đèn bàn, hay nằm dài trên giường cầm theo cây bút chì, còn tay kia cầm văn bản suy nghĩ được.

"Hương vị cũng được có phải không?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Biên Thi Thi gật đầu: "Đúng vậy, con gái thường thích ăn đồ ăn vặt, mình mang chút về cho bạn cùng phòng."

"Phần phương án pháp luật này chất lượng rất cao, khi trở về mình sẽ cẩn thận nghiên cứu lại lần nữa."

Trần Hán Thăng thử thăm dò: "Hiện tại, mình muốn mời cậu đảm nhiệm vị trí cố vấn của Hoả Tiễn 101. Thi Thi đồng ý chứ?"

"A…"

Biên Thi Thi nghĩ sao có thể được. Nội dung trong văn kiện mình còn chưa biết, lại nghĩ tới tình cảm của Trần Hán Thăng cùng bạn thân mình còn đang cãi nhau. Biên Thi Thi ngập ngừng chút rồi cũng nói ra: "Mình nói cho cậu một chuyện. Nhưng cậu phải hứa là không được nói cho ai đấy."

"Được."

Trần Hán Thăng đồng ý.

"Phần văn kiện này không phải mình làm, là Tiểu Ngư Nhi làm đấy."

Biên Thi Thi thở dài: “Gần đây, cô ấy rất bận rộn cho phần văn kiện này, đến nỗi bỏ lỡ rất nhiều buổi tập tối cho đêm dạ hội. Không những thế còn đi hỏi giáo sư ‘mặt lạnh’ một vài vấn đề quan trọng. Không phải cậu đánh giá phần văn kiện này chất lượng rất cao sao, bởi nó là tâm huyết của Tiểu Ngư Nhi. Cô ấy làm việc này còn để tâm hơn so với việc của bản thân mình.”

“Quả nhiên.”

Trần Hán Thăng không quá ngạc nhiên, trên những tờ giấy vẫn còn lưu lại mùi dầu gội của Tiêu Dung Ngư.

“Tôi không biết vì lý do gì khiến hai người chia tay.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Biên Thi Thi nghiêm túc nói: “Nhưng trong lòng Tiểu Ngư Nhi vẫn có cậu. Cô ấy quá cố chấp, dù cho bỏ rất nhiều tâm huyết ra làm cho cậu, cô ấy vẫn nhất quyết không thừa nhận.”

Trần Hán Thăng gật đầu, đây là tính cách Tiêu Dung Ngư.

Biên Thi Thi đưa tay lên xem giờ: “Hiện tại, bọn mình còn một môn nữa. Cậu có muốn tới phòng học tìm cô ấy hay không? Tôi sẽ sáng tạo cơ hội này cho bọn cậu.”

“Cám ơn.”

Trần Hán Thăng cũng không nói nhiều, lập tức đi theo Biên Thi Thi vào Đông Đại, bước lên cầu thang của khu vực dạy học.

Đây là giờ nghỉ giữa các môn học, sinh viên thường tranh thủ thời gian này nói chuyện, không thì nằm dài ra bàn nghỉ ngơi.

Phòng học được xây dựng theo hình bậc thang, hiện tại có không ít sinh viện tại nơi này. Nhưng vị trí Tiêu Dung Ngư

ngồi là tốt nhất, bởi vì chỉ cần người con trai nào chú ý sẽ nhìn thấy vị trí của cô.

“Bịch.”

Trần Hán Thăng trực tiếp ngồi vào vị trí bên cạnh Tiểu Ngư Nhi.

Trong khoảnh khắc đó, cảm giác mà trước kia ở nhà ăn Đông Đại thuộc khu Giang Lăng lại xuất hiện. Trần Hán Thăng cảm giác được, phía sau gáy mình có rất nhiều luồng sát khí ập tới.

“Cậu tới đây làm gì?”

Tiêu Dung Ngư quay qua, phát hiện ra Trần Hán Thăng, cô lập tức hỏi.

Giọng điệu giường như không được thân thiện cho lắm. Thật ra người quen Tiêu Dung Ngư đều biết cô không thích kiểu nói chuyện này, mà luôn là tác phong khéo léo từ chối ngay từ ngoài cửa, cách nói chuyện vừa rồi đã bước vào trong cửa mất rồi.

Vào cửa cũng thôi đi, nhưng với giọng nói này có thể nhận ra nội tâm cô đã không còn bình yên nữa rồi.

Trần Hán Thăng đưa văn kiện ra: “Đây là cậu làm?”

“Thi Thi nói?”

Tiêu Ngư Nhi hỏi lại.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Không phải.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Trên này vẫn lưu lại mùi hương cơ thể, mình rất quen thuộc.”

Câu nói này quá mập mờ, nhưng từ miệng Trần Hán Thăng nói ra lại có phần hiển nhiên.

Tiêu Dung Ngư quay đầu qua chỗ khác, mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng mắng một câu: "Vô lại."

Lúc này, thầy giáo chủ nhiệm khoa cầm theo sách vở bước vào phòng học. Tiêu Dung Ngư đảo mắt nhìn Trần Hán Thăng nhưng không thèm nói chuyện.

Trần Hán Thăng quyết tâm muốn học chung, nhưng cần giải quyết vướng mắc trong lòng Tiêu Dung Ngư trước đã.

Bởi vậy, Trần Hán Thăng hắng giọng nói: "Chuyện này, hiện tại mình lại độc thân."

Tiêu Dung Ngư giật mình, chiếc miệng nhỏ mở ra, sau một lúc mới hỏi: "Cậu đá người ta phải không?"

"Không phải."

Trần Hán Thăng nhanh chóng phủ nhận: "Có chút hiểu lầm, giờ không thể cùng nhau ở chung."

Hắn cô gắng lái ý nghĩ theo hướng nước đôi, khiến người nghe hiểu là đã chia tay và không thể quay lại với nhau nữa.

Không ngờ tới Tiểu Ngư Nhi nghe được, đôi lông mày như được khắc lên bỗng nhíu lại, cầm theo sách vở qua chô người khác ngồi.

"Cô gái khác không cần cậu nữa. Cậu mới nhớ tới mình sao? Vậy thì mình cũng không cần!"

Chương 176: Trần Hán Thăng còn thảm hơn mình

“Vãi chưởng, đây là loại diễn biến gì vậy?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, không phải mình lấy đá tự đập chân đấy chứ. Sao Tiêu Dung Ngư lại có loại phản ứng này, cô cũng quá đáng thật chứ.

Cùng lúc đó, trong phòng học kiểu bậc thang vang lên tiếng cười. Người khác chẳng cần biết nội dung là gì, cũng không cần thiết suy đoán hành động, mà chỉ cần biết Trần Hán Thăng bắt chuyện không thành công là vui rồi.

“Anh bạn, đừng nản chí.”

Có cậu bạn phía sau vỗ vai Trần Hán Thăng nói: “Bị Tiêu Dung Ngư từ chối là chuyện quá bình thường. Tôi đề nghị lần sau cậu đừng nóng vội như vậy, cứ từ từ từng bước một thôi.”

Trần Hán Thăng gạt tay tên này ra, nghĩ trong đầu, gấp con mẹ mày ấy chứ mà gấp. Lúc ông mày hôn Tiêu Dung Ngư không biết chúng mày ở nơi nào.

Giáo sư chủ nhiệm ra hiệu, giờ học chuẩn bị bắt đầu. Nhưng hiện giờ, hắn không thể ngồi cùng Tiêu Dung Ngư nữa rồi. Trần Hán Thăng sẽ không gắng sức ngồi lại làm gì, mà cầm lấy văn kiện bước ra cửa sau phòng học.

Biên Thi Thi đứng tại cửa ra vào, lắc đầu: “Tạo cho cậu cơ hội, thế mà cậu còn không làm được gì.”

“What!”

Trần Hán Thăng bước nhanh đi.

Biên Thi Thi về chỗ ngồi cạnh Tiêu Dung Ngư, nhỏ giọng nói: “Hắn đi rồi.”

Tiêu Dung Ngư không lên tiếng.

Biên Thi Thi nhìn qua, gặp được mắt Tiêu Dung Ngư đã đỏ lên, nhưng vẫn quật cường ngẩng đầu lên. Cô bé nghe thấy Trần Hán Thăng đã đi, mới từ từ hạ xuống, không dấu nổi nước mắt rơi ra.

“Haizz.”

Biên Thi Thi ôm lấy bờ vai Tiêu Dung Ngư. Cô ấy đã rất bận rộn hai tuần qua, không ngờ rằng khi vừa thấy mặt nhau, sự việc đã biến thành thế này.

Xem ra, rắc rối hai người gặp phải còn phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô. Nhưng Tiêu Dung Ngư không nói, cô cũng chẳng biết khuyên nhủ thế nào.

Trần Hán Thăng ra khỏi Đông Đại, ngồi lên xe hút liên tục hai điếu thuốc mới bình tâm trở lại. Sau đó, hắn gọi điện cho Vương Tử Bác hẹn ăn cơm.

Tri kỉ với nhau không cần phải nói quá nhiều. Vương Tử Bác dẫn Trần Hán Thăng tới một nhà hàng gần trường học: “Nhà hàng này nổi tiếng với món ốc lồi chua cay. Đêm nay mày ở lại đây đi, bọn mình uống chút rượu, sau đánh xe về trường tao ngủ lại phòng ký túc.”

Bên trong nhà hàng phần lớn là sinh viên, từng người ồn ào chén chú chén anh, hương vị cay cay của ốc lồi ngập tràn xoang mũi. Trần Hán Thăng muốn ăn cùng uống rượu thế là đủ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hai người chọn một cái bàn ngồi xuống, Vương Tử Bác gọi hai phần ốc lồi, sau đó hai thằng ngồi nói chuyện, thỉnh thoảng bỏ một miếng ốc vào mồm, uống một cốc bia lạnh vừa cay vừa mát, thật thoải mái biết bao.

Sau nữa, mỗi thằng một điếu, nhàn nhã hút thuốc ngắm từng làn khói lượn lờ khắp quán.

"Gần đây mày còn làm cái việc vô bổ kia không?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Tửu lượng Vương Tử Bác không phải tốt lắm, uống mấy chén bia vào đã bỏ hết cả tai, lẩm bẩm nói: "Con chó này nói chuyện vẫn khó nghe như vậy. Tao cũng chỉ nói chuyện yêu đương bình thường thôi mà."

Trần Hán Thăng giơ cốc bia lên: "Vậy cũng không nhất định đối tượng là cái cô Hoàng Tuệ kia mà."

"Thế mày giới thiệu cho tao một người, không cần quá cao, giống Cao Viên Viên là được."

Vương Tử Bác nói ra, kèm theo hơi thở đầy mùi rượu.

Gần đây bộ 'Ỷ Thiên Đồ Long Ký' của Tô Hữu Bằng vừa mới lên sóng, bao gồm Giả Tịnh Văn, Cao Viên Viên, Quách Phi Lệ, Trần Tú Lệ đều là những minh tinh vô cùng sinh đẹp, hấp dẫn ánh mắt người xem. Nhưng Cao Viên Viên là diễn viên hợp cách ăn mặc cổ trang nhất.

Tại nhà ăn Tài Viên, Trần Hán Thăng đã từng xem qua một tập. Hắn nghe thấy yêu cầu của Vương Tử Bác thì gật đầu nói: "Cao Viên Viên khả năng hơi khó, nếu đổi lại giống Lâm Tâm Như có được hay không?"

Vương Tử Bác ngạc nhiên: "Mày đang đùa đấy phải không?"

Trần Hán Thăng lườm lại: “Không phải mày đùa trước hay sao?”

Vương Tử Bác chưa từng đấu võ mồm mà thắng được Trần Hán Thăng. Cu cậu cũng hiểu điều đó, ấp a ấp úng rót đầy cốc bia, rồi cùng Trần Hán Thăng cụng thêm một chén, sau đó lắp bắp nói: “Tiểu Trần, cuối tuần này là sinh nhật Hoàng Tuệ.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng tiếp lời bằng 1 chữ, hắn chờ Vương Tử Bác nói tiếp.

“Mày nói tao nên tặng món quà nào thì tốt. Dù sao mày cùng là bậc thầy trong tình yêu mà.”

Vương Tử Bác xin trợ giúp.

“Cặp đôi yêu nhau bình thường hay tặng hoa, không thì Socola.”

Trần Hán Thăng chẳng thèm suy nghĩ, mà hỏi ngược lại: “Bọn mày quan hệ thế nào? Tình yêu sao? Tay còn chưa nắm gọi đếch gì là người yêu.”

“Đánh rắm.”

Vương Tử Bác tranh luận cho bản thân: “Có một lần tao đưa cô ấy đi ăn lúc trời mưa, tay đã đụng phải mấy lần.”

“Giỏi, xuất sắc vãi nhồi.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng giơ cốc bia lên: “Vì lần đụng tay đó, phải cạn ly chúc mừng mới được.”

Thời điểm hai cốc bia chạm vào nhau, bàn bên cạnh đột nhiên trở nên ồn ào, mọi người trên bàn đều lớn tiếng hô: “Hôn đi, hôn đi.”

Hai người quay qua nhìn, phát hiện một sinh viên khuôn mặt trắng trẻo đã tỏ tình trong lúc uống rượu. Cô gái dường như đã đồng ý, nên mọi người trên bàn lớn tiếng đòi hôn.

Trong mắt người con trai giấu đi vẻ vui mừng, còn giả vờ từ chối: "Không tốt đâu, mọi người đừng làm vậy." Nhưng miệng lại cố ý đưa tới.

Cô gái dù không phải rất xinh đẹp, nhưng thời điểm nhắm mắt hiện ra nét thẹn thùng, khiến Trần Hán Thăng đột nhiên nhớ nhung một kỉ niệm.

Nhất là khi môi hai người chạm vào nhau, Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác nhỏ giọng mắng: "Con mẹ nó."

Vương Tử Bác ngạc nhiên: "Tao là vì không theo đuổi nổi Hoàng Tuệ. Còn mày, dù cho Tiểu Ngư Nhi đã rời đi thì vẫn còn Thẩm Ấu Sở cơ mà. Nếu như cô ấy chịu ra mặt, nói không phải nói phét chứ thừa sức quét ngang cả khu Giang Lăng mày tức giận cái đếch gì."

Trần Hán Thăng bưng cốc bua lên, một hơi cạn sạch: "Tao cùng Ấu Sở xảy ra chút chuyện."

"Chia tay?"

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Cũng chưa hẳn. Tính tình cô ấy mày cũng biết rồi, có đôi khi các cô gái khác có hành động hơi thân mật chút hoặc khác lạ sẽ khiến cô ấy buồn bực trong lòng, mà chỉ giữ khư khư trong lòng."

"Tao lo sợ, tình trạng này cứ tiếp diễn sẽ xảy ra vấn đề. Trước tiên cứ kệ cô ấy tập trung cho việc học cái đã, tạm thời giữ khoảng cách. Việc này tạo cho cô ấy tránh xa khỏi vướng mắc của tao một thời gian rồi tính tiếp."

Vương Tử Bác suy nghĩ: "Mày nói nhiều như vậy làm gì. Kết quả như vậy là chia tay rồi."

Trần Hán Thăng tỏ ra mất kiên nhẫn: “Nếu suy nghĩ này khiến mày vui thì kệ mày. Tóm lại, Ấu Sở là của tao, ai cũng đừng mơ tưởng tới cô ấy.”

Vương Tử Bác giơ cốc bia lên: “Sao vậy được, anh em với nhau. Mày chia tay sao tao có thể vui được chứ. Làm người ai làm thế… hức hức.”

Trần Hán Thăng nhìn bộ dáng cố nén cười của thằng chó này, không thèm để ý: “Mày muốn cười thì cười con mẹ mày đi, làm ra vẻ làm mịa gì.”

“Đây là mày nói đấy nhá… ha ha ha ha.”

Vương Tử Bác cười như điên như dại, không làm sao dừng lại được: “Tiểu Trần, rốt cuộc mày cũng có ngày hôm nay, cả ngày chê tao làm việc vô bổ. Kết quả còn thảm hơn so với tao…”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng uống nốt ngụm bia rồi nói: “Mịa, bố mày biết thế sẽ không nói cho mày nghe.”

Đêm này, có thể nói là đêm vui nhất trong đời Vương Tử Bác. Cu cậu cũng không biết nguyên nhân tại sao, khi nghe Trần Hán Thăng nói ra hoàn cảnh của mình, một lời an ủi cũng không nói được, chỉ muốn cười thật to.

Thậm chí cu cậu còn muốn đâm thằng này vài câu: “Tiểu Trần, nghỉ đông năm nay nếu tao tiếp tục đi Xuyên Du mày cũng đừng theo đấy, miễn cho lúc đó có người xấu hổ.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: “Mày đi nơi đó làm gì. Mày cũng người ta cũng chưa quen thuộc đến mức độ đó.”

“Không thể nói vậy được. Chuyện của mày cùng Ấu Sở là chuyện của mày. Còn chuyện của tao với bà nội, cùng cô bé là

chyện khác.”

“Tử Bác, mày đúng mất dạy.”

Đêm nay, Trần Hán Thăng ngủ tại ký túc xá đại học Khoa Học Tự Nhiên Kiến Nghiệp. Bạn cùng phòng của Vương Tử Bác cũng không nói điều gì.

Cuộc sống đại học, thường xuyên có bạn bè tới ngủ nhờ phòng ký túc. Với lại Trần Hán Thăng là người rất biết ăn ở, thỉnh thoảng chém gió cùng mọi người trong phòng, cùng thuận tiện giúp đỡ mọi người chuyển phát nhanh mấy lần.

“Tiểu Trần, mày ngủ trên giường, còn tao ngủ dưới đất.”

Vương Tử Bác trải tấm chiếu dưới đất nói.

“Tao ngủ dưới đất.”

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: “Trên giường mày có nhiều con cháu mày lắm, tao lo lắng đè chết mấy nghìn sinh linh thì sao.”

Chương 177: Mặt tươi cười thuyết phục, trở mặt nói nguyên tắc

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng theo Vương Tử Bác tới nhà ăn trường đại học Khoa Học Công Nghệ Kiến Nghiệp ăn sáng. Hắn phát hiện những người xếp hàng quanh đây đều là học sinh nam.

Thấp thoáng một vài cô gái mặc bộ quần áo lộng lẫy xen kẽ trong đó, thật giống bông hoa xinh đẹp mọc trên những nhành cây.

"Con gái ở trường bọn mày chắc được xếp vào hạng động vật quý hiếm trong sách đỏ ấy nhỉ." Trần Hán Thăng hỏi.

"Sự thật trước mắt hỏi làm gì thêm đau."

Vương Tử Bác tỏ ra hối hận: "Tao bắt đầu hối hận rồi đấy, nếu như kết quả thi không phải thấp hơn một điểm thì giờ này đáng lẽ đang học ở Học Viện Tài Chính Kinh Tế rồi. Còn bớt đi một điểm có thể học Sư Phạm Kiến Nghiệp cũng được, không trên không dưới dính ngay cái trường khỉ gió này."

"Mịa."

Trần Hán Thăng đạp Vương Tử Bác một cái: "Mày chê tao thành tích kém phải không?"

Vương Tử Bác cười 'hắc hắc' . Từ sau khi cu cậu nghe thấy tình trạng hiện tại của Trần Hán Thăng. Đột nhiên Vương Tử Bác cảm giác cuộc sống của mình cũng thuộc dạng chấp nhận được.

Trần Hán Thăng còn phải dùng trăm phương ngàn khôi phục lại mối quan hệ với Tiêu Dung Ngư. Vậy mình cố gắng theo đuổi Hoàng Tuệ đã là gì?

Trần Hán Thăng cảm nhận được tâm tình Vương Tử Bác đã tốt lên khá nhiều. Hắn cười thầm trong lòng, không biết người tìm mình uống rượu khóc lóc đâu rồi.

Lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng lấy ra phần văn kiện Tiêu Dung Ngư đã làm, liên quan đến sinh viên làm thêm kiểm tra lại. Dù cho phần trách nhiệm cùng nghĩa vụ đã rất hoàn chỉnh rồi, nhưng Trần Hán Thăng vẫn dựa vào một vài tình hình thực tế mà đưa ra điều chỉnh. Sau khi ăn xong, hắn lái xe rời khỏi đại học Khoa Học Công Nghệ Kiến Nghiệp.

Hắn không về Tài Viện ngay, mà đi thẳng tới mấy trường xung quanh học viện Khoa Học Kĩ Thuật Giang Lăng.

Ban ngày, trường đại học không cấm xe tư nhân ra vào. Trần Hán Thăng đăng kí thân phận xong thì đi dạo một vòng quanh đại học Truyền Thông, học viện Hằng Hải cùng học viện Hiếu Trang.

Dọc theo đường lớn những trường đại học này, Trần Hán Thăng giảm tốc độ xuống, một là đảm bảo an toàn, hai là định vị những nơi Hoả Tiễn 101 đã quảng cáo.

Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình quả nhiên làm việc rất tận lực, dọc theo con đường thường xuyên nhìn thấy nhìn thấy băng rôn với mà ‘Hoả Tiễn 101’ đứng ra tài trợ các hoạt động. Trần Hán Thăng đã nắm được tình hình, lập tức chuyển hướng tới Khoa Viện Kim Lăng.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Từ sau khi tên mập của Trọng Thông bị dính tới vụ đập phá cửa hàng, Hoả Tiễn 101 nhanh chóng tiếp nhận thị trường

chuyển phát nhanh tại nơi này. Cho nên buổi sáng, sinh viên đến gửi chuyển phát nhanh cũng khá nhiều, có vài người còn phải đứng đợi bên ngoài.

Trần Hán Thăng yên lặng quan sát, sau đó đóng dấu hai bản hợp đồng đã sửa đổi, mỉm cười bước vào trong cửa hàng, nói với Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình: "Bằng Phi, chị Thu, tôi có chuyện muốn bàn cùng hai người."

"Chuyện gì anh Trần?"

Lưu Bằng Phi bận rộn tới nỗi đầu đầy mồ hôi, bởi bên trong cửa hàng chỉ có quạt điện, đây chính là vật dụng ở cùng anh ta mấy năm liền tại ký túc xá, mỗi lần quay là mỗi lần 'kẽo kẹt' vang lên.

Trần Hán Thăng chỉ vào một chỗ vách tường nói: "Qua hai ngày nữa, cửa hàng cũng nên lắp một chiếc điều hoà, treo ở đây đi, để nó có thể trực tiếp thổi tới vị trí hai người."

"Không cần."

Lưu Bằng Phi từ chối: "Quạt điện dùng được rồi, tối về tắm rửa là xong ngay ấy mà."

Trần Hán Thăng không đồng ý, trước kia ở phòng 101 toà nhà F thuộc Tài Viện hắn cũng đã làm như vậy. Ngay trước mặt mọi người, Trần Hán Thăng trực tiếp gọi người đến Khoa Viện Kim Lăng lắp đặt.

Đôi tình nhân Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình trao đổi ánh mắt cho nhau khi Trần Hán Thăng dứt khoát như vậy. Tiếp theo, Trần Hán Thăng lấy ra hợp đồng, cười nói: "Mấy ngày nay, các người đã vất vả rồi. Tôi tin tưởng với năng lực cùng khả năng của Bằng Phi cùng chị Thu, cố gắng làm việc, thì Hoả Tiễn 101 nhất định làm hai người hài lòng."

"Nhưng…"

Trần Hán Thăng không cho Lưu Bằng Phi có thời gian nói lời khách khí, mà tiếp tục nói: “Chim sẻ tuy nhỏ nhưng lục phủ ngũ tạng đầy đủ, vì muốn Hoả Tiễn 101 vận hành càng giống công ty, chúng ta cần phải làm đầy đủ thủ tục. Chỗ này hiện có hai bản hợp đồng, mọi người đọc kỹ, nếu không có vấn đề gì hãy ký tên vào.”

Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình cầm lấy nhìn, đột nhiên sắc mặt xảy ra chút biến hoá.

Bởi vì trên hợp đồng có ghi rất rõ nghĩa vụ của người làm thêm, dù cho nó chiếm diện tích khá nhỏ. Nhưng lấy cương vị hai người ra làm vị dụ, nó mang tính quyết định, thậm chị còn có ‘chế độ bồi thường các vị trí’ .

Tóm lại, Lưu Bằng Phi cảm thấy bản hợp đồng này viết ra để Trần Hán Thăng có thể buông tay làm việc.

Trần Hán Thăng hiểu tình ước thúc của bản hợp đồng này, nhưng vẫn thành tâm khuyên bảo: “Nếu các người cảm thấy áp lực, có thể bỏ qua. Nhưng tôi vẫn hy vọng các người kí vào, tin tưởng Hoả Tiễn 101, tin tưởng ánh mắt của mình.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lưu Bằng Phi cầm bút có chút do dự. Anh ta không phải vì mình mà do dự, mà do dự sự lựa chọn của Thu An Bình.

Nhưng Thu An Bình thì ngược lại, chẳng nói gì chỉ lặng lặng ký dưới dòng chữ Bên B, tên của mình sau đó điểm chỉ.

Lưu Bằng Phi thở dài, cũng nhanh chóng ký tên cùng điểm chỉ, sau đó trả lại hai bản hợp đồng cho Trần Hán Thăng.

Thật ra, anh ta rất tín nhiệm Trần Hán Thăng.

“Cám ơn hai người ủng hộ tôi.”

Trần Hán Thăng cười dịu dàng, vỗ vỗ bờ vai Lưu Bằng Phi rồi rời đi.

“Chị Thu.”

Lưu Bằng Phi lúng túng nói, dù cho hai người đã xác định mối quan hệ yêu đương, nhưng vẫn giữ nguyên cách xưng hô: “Nếu ngày nào đó em muốn rời đi, anh có thể nói chuyện cùng với Trần Hán Thăng.”

Thu An Bình lắc đầu: “Dù cho bản hợp đồng có phần hà khắc, nhưng lúc mọi người nói chuyện, Trần tổng không hề ép buộc chúng ta mà vẫn dùng lời lẽ thuyết phục.”

“Nhưng…”

Thu An Bình dừng lại một chút.

“Nhưng cái gì?”

Lưu Bằng Phi hỏi.

“Nếu như chúng ta không ký tên, có thể lúc đó hắn đang tươi cười thuyết phục, cũng có thể lập tức trở mặt nói chuyện phải trái.”

…

Thu An Bình nói không sai. Trần Hán Thăng trở lại Tài Viện, cũng gọi tất cả thành viên Hoả Tiễn tới, đầu tiên vẫn dùng lời nói chân tình thuyết phục.

Nhiếp Tiểu Vũ cùng Lý Quyến Nam ký tên rất nhanh, song có vài sinh viên tỏ ra lo lắng, cảm thấy công việc có phần xa cách chuyên ngành của mình, nên không lập tức ký tên.

Trần Hán Thăng lập tức đổi giọng, một lúc đuổi việc 3 người.

Những sinh viên này làm thêm việc tại Hoả Tiễn 101, Trần Hán Thăng đưa ra đãi ngộ rất tốt. Nhưng đã có ý kiến hoặc lý

tưởng không cùng đường, vậy thì mỗi người mỗi việc, tách ra thôi.

Trần Hán Thăng xử lý xong việc này đã là 1h30 chiều rồi, nhà ăn đã sớm đóng cửa. Hắn đi tới cửa hàng tiện lợi gần trường mua ít đồ ăn dùng tạm.

Tại kệ của hàng chọn đồ, hắn nghe được phía đối diện có người nói chuyện, thì ra là Hồ Lâm Ngữ.

"Ấu Sở, sao cậu không mua những đồ này?"

"Mình không đói bụng mà."

Âm thanh quen thuộc của Thẩm Ấu Sở truyền tới.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hồ Lâm Ngữ tận tình chỉ bảo: "Cậu đang giúp mình làm việc, nhưng đừng để sút cân, không thì tên khốn Trần Hán Thăng kia sẽ trách mình… Úi, tại sao cậu ở chỗ này?"

Cô nói được nửa câu, đột nhiên phát hiện Trần Hán Thăng đang đứng phía cuối kệ nhìn mình, suýt chút nữa làm rơi bánh mỳ xuống đất.

"Cũng không phải nhà cậu, sao mình lại không được ở đây?"

Trần Hán Thăng chỉ vào đồ trên tay hai cô gái: "Hai người không ăn cơm sao? Mua bánh mỳ làm gì?"

Hồ Lâm Ngữ giải thích: "Đại hội chuẩn bị bắt đầu rồi, dù sao tôi cũng là phó bộ trưởng một bộ trong hội học sinh. Trên người còn có nhiệm vụ, nên gọi Ấu Sở đến trợ giúp, mà hai người làm việc say xưa quá quên cả thời gian ăn trưa, nên đến đây mua ít bánh mỳ."

Trần Hán Thăng gật đầu, thì ra nguyên nhân cũng giống mình. Nhưng mình là việc tư, còn các cô ấy là vì công việc của trường học.

Trần Hán Thăng nhìn bánh mì trong tay Thẩm Ấu Sở, là loại bánh mỳ 5 hào một cái, không có đậu xanh, càng không có chà bông, chỉ có vài hạt vừng được vẩy bên ngoài.

"Đây là cơm trưa sao?"

Trần Hán Thăng hỏi, thuận tiện đánh giá Thẩm Ấu Sở, nói gầy cũng không hẳn là gầy. Năm đó cô ấy chỉ ăn súp lơ với thỉnh thoảng được chút trứng mà vẫn duy trì được vóc dáng, thì căn bản hiện giờ đã là quá tốt rồi.

Thẩm Ấu Sở mở to cặp mắt hoa anh đào ra gật gật đầu.

"Mình cũng chưa ăn cơm."

Trần Hán Thăng nói.

"Xoẹt."

Thẩm Ấu Sở mở chiếc túi ra, cẩn thận lấy chiếc bánh có điểm vài hạt vừng ở trên đưa qua: "Vậy, vậy cậu ăn trước đi."

Chương 178: Sổ tiết kiệm

Trần Hán Thăng cầm lấy bánh mì, đánh giá sơ qua: "Cái này trả tiền rồi sao?"

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng 'ừ' một tiếng.

Trần Hán Thăng gật đầu, nhìn cái bánh mì rắc chút vừng, sau đó dùng sức vỗ một cái, 'bộp' một tiếng. Gói bánh mì đang căng phồng bỗng xìu lại.

Thật ra, lúc này mới nhìn ra được hình dáng thật sự của chiếc bánh mì, cái ban đầu nhìn được phần lớn là không khí. Thẩm Ấu Sở cao khoảng 1m7, ăn cái này sao mà no được, có khi làm việc trong tình trạng đói bụng không chừng.

Nhưng Thẩm Ấu Sở cùng Hồ Lâm Ngữ sao đoán được suy nghĩ của Trần Hán Thăng, Hồ Lâm Ngữ còn tức giận nói: "Trần Hán Thăng, cậu thật quá xấu rồi."

Trần Hán Thăng cười cười, đưa lại chiếc bánh vừa rồi cho Thẩm Ấu Sở: "Mình không ăn, trả lại cho cậu."

"A?"

Thẩm Ấu Sở tủi thân nhìn Trần Hán Thăng, đã không ăn sao con đập bẹp bánh mì của người ta, cái bánh ban đầu nhìn đáng yêu thế mà nỡ lòng nào. Cô bé xìu mặt nhận lấy, sau đó dùng ngón tay dài đẹp của mình vuốt vuốt, cố gắng cho chiếc bánh trở về như cũ.

Cô thật vất vả mới khiến cái bánh nhìn ra dáng chút, sau đó đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ. Cô phát hiện ra Trần Hán Thăng vẫn đang nhìn mình, nên quan tâm hỏi: "Cậu không ăn sao?"

Hồ Lâm Ngữ không thể nhìn nổi nữa rồi: "Trần Hán Thăng, đây là Thẩm Ấu Sở, cô ấy dù có ốm cũng cố gắng đều cậu không phải buồn. Cậu thì sao? Cậu có thể nhẫn tâm bắt nạt cô ấy vậy à?"

"Không phải bắt nạt, chỉ là thói quen đùa chút thôi."

Trần Hán Thăng không ngờ Hồ Lâm Ngữ tình cảm dạt dào như vậy. Hắn cười, cướp đi số bánh mì còn lại trong tay Thẩm Ấu Sở một miếng ăn hết, thuận tiện cầm lấy bình nước khoáng tu một hơi.

"Được rồi, mình đã ăn xong bữa trưa. Hiện giờ bồi thường cho các cậu."

Trần Hán Thăng lấy từ trên kệ hàng xuống, nghiêm túc lựa chọn nào là bánh mì nhân, bánh mì bơ, còn có cả bánh quy nữa. Thẩm Ấu Sở bám theo phía sau, không ngừng nói: "Đừng có mua, đừng có mua nữa…"

Trần Hán Thăng không để ý, đi thẳng tới quầy tính tiền. Hắn đưa tay túm lấy chiếc má bóng loáng của Thẩm Ấu Sở, nhẹ nhàng lắc lắc: "Nhớ đừng có để sút cân."

Hồ Lâm Ngữ đứng bên, tức giận bất bình lên tiếng: "Vì sao cô ấy cậu còn không biết sao? Hiện giờ còn giả làm người tốt, Thẩm Ấu Sở chiều cậu quá cậu sinh hư rồi, chứ phải tôi, tôi đá cho một phát bay đi rồi."

Trần Hán Thăng nhủ thầm, Hồ Lâm Ngữ cô thì biết cái gì. Thời gian Thẩm Ấu Sở tiếp xúc mình càng nhiều, áp lực sẽ càng lớn. Chuyện hiểu lầm kia chính là một lần nhắc nhở, nếu mình không thay đổi hoàn cảnh sống nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng hắn nhận ra mức độ quan tâm của cô với Thẩm Ấu Sở nên không thèm chấp, bởi vậy chuẩn bị lái xe rời đi.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Không ngờ, Hồ Lâm Ngữ càng nói càng tức, thế mà ngăn trước mặt hắn: "Cậu kiếm được tiền, không những thế còn mua được xem. Còn Ấu Sở thì sao? Cô ấy chuẩn bị xin đi làm thêm ở thư viện nữa kìa."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: "Cô ấy không thiếu tiền mà? Số tiền mình đưa cho cô ấy có thể thoải mái sống tốt năm hai cơ mà?"

"Lâm Ngữ, chúng ta đi làm việc thôi."

Thẩm Ấu Sở không muốn Hồ Lâm Ngữ tiếp tục nói về vấn đề này.

Không ngờ, Tràn Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ đồng thanh nói: "Chờ một chút."

Trần Hán Thăng muốn biết tình hình thực tế, còn Hồ Lâm Ngữ lại muốn nói ra.

Hồ Lâm Ngữ khinh bỉ nhìn Trần Hán Thăng: "Cậu cho rằng cậu trả lương vậy thì sao? Cậu hiểu cô ấy dùng nhiều hay ít? Hiểu cô ấy dùng số tiền này thế nào sao?"

Trần Hán Thăng sao biết sự việc lại nhiều thế, hắn sao có thời gian chú ý những điều nhỏ thế này, nên lắc đầu trả lời: "Không biết."

"Hừ."

Hồ Lâm Ngữ hừ một tiếng, quay qua nói với Thẩm Ấu Sở: "Cô gái ngốc này, nếu như không nói lời thật lòng, cậu còn nghĩ trên đời này có người con trai hoàn hảo phải không? Có người sử lý mọi việc luôn vẹn toàn phải không?"

Trần Hán Thăng dường như nhận ra điều gì, tiến lại hỏi: "Những số tiền kia cậu dùng làm gì?"

Thẩm Ấu Sở cúi đầu, nhìn vào mũi giày đã bạc phếc của mình, nhỏ giọng trả lời: "Gửi cho bà nội cùng em gái một chút, còn bao nhiêu đều giữ lại."

"Còn bao nhiêu?"

Trần Hán Thăng nắm lấy điểm quan trọng, nghiêm mặt hỏi.

Thẩm Ấu Sở sợ nhất dáng vẻ hiện tại của Trần Hán Thăng, lập tức trả lời: "7237 tệ lẻ 5."

"Nhiều như vậy?"

Ngay cả bản thân Trần Hán Thăng cũng không ngờ, Thẩm Ấu Sở tại căn cứ 101 làm hơn nửa năm, lúc ấy tiền lương của cô vào khoảng 1000 tệ, thỉnh thoảng hơn một chút. Bởi vì Trần Hán Thăng nghĩ, tiền ở chỗ mình hay cô ấy thì có khác gì nhau.

Hắn hiện tại cũng nghĩ vậy.

Trần Hán Thăng nghĩ Thẩm Ấu Sở sẽ gửi toàn bộ số tiền này về quê, không ngờ cô đều cất đi.

"Ấu Sở, cậu đưa số tiền cất giữ lấy ra."

Hồ Lâm Ngữ nói.

Thẩm Ấu Sở không phải rất tự nguyện, mãi cho đến khi Trần Hán Thăng gật đầu nói: "Cậu lấy ra mình nhìn xem."

Lúc này, Thẩm Ấu Sở mới chạy về phòng ký túc lấy quyển sổ tiết kiệm, trong lúc nhất thời Hồ Lâm Ngữ cùng Trần Hán Thăng đứng yên lặng tại chỗ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng dựa lưng vào xe, nhẹ nhàng rút một điếu thuốc ra hút: "Cám ơn cậu."

"Vì sao phải cám ơn tôi?"

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy không kịp thích ứng: “Cậu đừng cảm ơn tôi, mà nên suy nghĩ nên đối xử tốt với Ấu Sở đi.”

Trần Hán Thăng không lên tiếng, chỉ đứng đó hút thuốc. Một lát sau, Thẩm Ấu Sở đi tới, tay cầm theo quyển sổ tiết kiệm màu đỏ.

Trần Hán Thăng cầm lấy, mở ra tìm đến cột số liệu tiết kiệm: “7237. 5 tệ.”

“Trừ việc gửi cho bà nội, cậu đều chưa dùng qua số tiền này?”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở cũng nhìn lại Trần Hán Thăng, xoa xoa miệng không nói lời này.

“Sổ tiết kiệm này.”

Hồ Lâm Ngữ tiếp tục nói: “Lúc ấy, do hiểu lầm từ bênh viện. Ấu Sở dự định trước khi rời trường học để tôi chuyển nó lại cho cậu. Cậu nhìn tên quyển sổ sẽ hiểu rõ mọi thứ.”

Trần Hán Thăng tìm kiếm tên của chủ sở hữu quyển sổ, ghi rất rõ ràng ‘Trần Hán Thăng’ .

“Cô ấy cầm theo thẻ căn cước của cậu đăng ký. Mỗi lần được phát lương, cô ấy dành ra một chút gửi cho bà nội, số còn lại đều gửi vào đây.”

“Trần Hán Thăng, cậu tự nhận mình cái gì cũng làm được sao?”

“Với dáng vẻ Ấu Sở, sau này sẽ không có ai theo đuổi cô ấy sao?”

“Hay cậu cảm thấy, Ấu Sở rời xa cậu sẽ không sống nổi?”

…

Trần Hán Thăng nghe Hồ Lâm Ngữ mắng chửi, mà không phản bác lại câu nào, chỉ có Thẩm Ấu Sở ở bên không ngừng khuyên bảo.

Mãi đến khi Hồ Lâm Ngữ dừng lại, Trần Hán Thăng mới mở miệng nói: "Nếu quyển sổ này đứng tên mình, thì mình sẽ giữ lấy. Cậu không ý kiến gì chứ?"

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, sao cô có thể ý kiến được chứ.

Hồ Lâm Ngữ còn muốn trừng mắt nói chuyện, Trần Hán Thăng lại tiếp tục nói Thẩm Ấu Sở: "Vừa rồi cậu quay về ký túc, quên mang theo đồ ăn về. Hiện tại, cậu cầm về trước đi."

Thẩm Ấu Sở nghe lời, cầm lấy túi đồ ăn lần nữa trở về.

Sau khi Thẩm Ấu Sở rời đi, Trần Hán Thăng mới thở dài, ảo não nói: "Nếu quyển sổ này vẫn còn ở chỗ cô ấy, một phân tiền cũng không được xài."

"Cho nên cậu muốn lấy về sử dụng?"

"Mình không phải xấu xa vậy chứ?"

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Mình dùng số tiền 7000 này làm cơ sở, và bỏ vào thêm một phần, dùng nó để mở một quán trà sữa trong trường cho các người. Cũng tạo điều kiện cho các người hưởng thụ cảm giác được làm chủ."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hồ Lâm Ngữ không nghĩ tới chuyện này: "Tôi làm chủ cửa hàng trà sữa?"

"Nói một cách chính xác hơn. Cậu đảm nhiệm vị trí giám đốc."

Trần Hán Thăng sửa chữa lại: "Bà chủ là Thẩm Ấu Sở, nhưng chỉ có hai người các cậu, cho nên bà chủ cùng giám đốc

không cần phân biệt rõ ràng như vậy. Cậu hiểu là đóng cổ phần là được.”

Hồ Lâm Ngữ không hiểu: “Nếu chúng ta làm lớn thì sao đây?”

Trần Hán Thăng cười cười: “Nếu làm lớn, vậy mình là ông chủ, Thẩm Ấu Sở là phu nhân ông chủ. Cậu vẫn là giám đốc.”

Chương 179: Quán trà sữa tại sân thể dục

Trần Hán Thăng đưa ra ý tưởng mở cửa hàng trà sữa, Hồ Lâm Ngữ rất nhanh đã đồng ý.

Cô thuộc dạng sinh viên dồi dào tinh lực, lúc đầu với ý tưởng vào hội sinh viên để mạ vàng. Nói trắng là ra làm màu, nhưng Hồ Lâm Ngữ lại không muốn làm màu, cô nguyện ý không ăn cơm trưa chỉ để hoàn thành nhiệm vụ được giao.

"Chuyện này tạm thời đừng nói với Thẩm Ấu Sở."

Trần Hán Thăng dặn dò: "Nếu cô ấy biết tôi bỏ tiền vào làm, mình sợ cô ấy sẽ toàn tâm toàn ý nhằm vào quán trà sữa mà bỏ qua nhiều thứ. Thẩm Ấu Sở nên tập trung vào học tập nhiều hơn, nếu không sẽ quay lại thời điểm trước kia, sẽ uổng công."

Hồ Lâm Ngữ bực tức nói: "Cho nên áp lực buôn bán đổ dồn lên người tôi sao?"

Trần Hán Thăng cười cười: "Sao có thể như vậy được chứ, không phải còn có mình sao. Hai chúng ta cùng nhau sóng vai gánh chịu mà."

"Oẹ"

Hồ Lâm Ngữ làm bộ dáng nôn mửa, Trần Hán Thăng phất tay rời đi. Hắn dừng xe tại chỗ trống gần căn cứ 101, sau đó về phòng ký túc tắm rửa.

Trên đường đi, không khi hầu như tập trung dành cho đại hội thể thao mùa thu. Từng nhóm người đưa ra khẩu hiệu

giống hệt thời điểm xuất quân. Giống như khoa Nhân Văn là ‘Thanh xuân như lửa, vượt qua bản thân, làm ra mộng tưởng, cường thân kiện thể’ . Phía dưới chỗ ký tên không có gì bất ngờ là ‘Hoả Tiễn 101’ .

Không chỉ có khoa Nhân Văn mà tất cả các khoa thuộc Tài Viện đều được Hoả Tiễn 101 tài trợ. Điều này khiến chủ tịch hội học sinh Trần Thiêm Dụ đau đầu, không ngờ toàn bộ Tài Viện đều bị một xí nghiệp thao túng.

Không chỉ thể hiện quyết tâm qua vẻ bề ngoài, mà không khí bên trong những sân tâm cũng hừng hực khí thế. Những vẫn động viên dự thi đều khua chiêng gõ trống lao vào tập luyện, bọn họ mặc những chiếc quần đùi vây quanh đường đu chạy bộ, hay xếp hàng trong khu nhảy xa.

Trần Hán Thăng phát hiện, có người luyện tập mồ hôi đầm đìa phải chạy ra cửa hàng mua đồ uống. Hay có những nhóm người đã chuẩn bị trước cho mình một thùng nước khoáng mang tới.

“Nếu như trước cửa sân thể dục mở một quán trà sữa thì tốt biết bao.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ, quyết định vào sân thể dục ngồi một chút, tìm kiếm vị trí thích hợp.

“Anh, mấy ngày nay anh đi đâu vậy?”

Trần Hán Thăng nghe được âm thanh này, đôi lông mày vô thức nheo lại.

La Tuyền duyên dáng đi tới, cô đang cùng bộ phận đối ngoại treo một số băng rôn còn lại.

“Bộ trưởng Trần.”

“Anh.”

“Anh Trần.”

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Theo đủ loại xưng hô, Trần Hán Thăng mới nhớ ra, hiện tại mình vẫn làm bộ trưởng bộ đối ngoại. Nhiếp Tiểu Vũ cũng đi tới chào hỏi: "Lão gia, ngài cũng tự mình đến đây làm việc sao?"

Trần Hán Thăng bĩu môi, hỏi ngược lại: "Chẳng trách, tại phòng 101 bên kia chỉ mình Lý Quyến Nam làm việc."

"Học trưởng Thượng Băng cũng ở đây sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ đánh trống lảng, sau đó đến ngồi cạnh Trần Hán Thăng: "Tôi tới đây, một là làm việc của hội học sinh, hai là giám sát việc treo băng rôn khẩu hiệu. Bên kia một mình Lý Quyến Nam là được rồi."

Nhiếp Tiểu Vũ kết hợp làm công việc của hội học sinh và việc làm thêm lại với nhau.

Trần Hán Thăng gật đầu nói: "Chuyện cụ thể cô cứ suy nghĩ rồi làm đi, nhưng sau đại hội mùa thu cô cần phải đi khu đại học Tiên Ninh kia mở rộng thị trường. Cô thấy sao?"

"A?"

Nhiếp Tiểu Vũ chặc lưỡi: "Khu Tiên Ninh xa như vậy, cả đi cả về đã mất 3h đồng hồ rồi."

"Cho cô thêm tiền trợ cấp đi lại. Nếu có thể thì thuê một phòng gần đó cũng được."

Trần Hán Thăng phẩy tay nói: "Không phải bây giờ, cô bắt tôi phải làm những việc này đấy chứ? Tôi chỉ có thể đi qua hỗ trợ, làm tốt cân đối, giống như việc bên phía Khoa Viện Kim Lăng ấy, còn thao tác cụ thể vẫn phải nhờ vào các người."

"Trường học đầu tiên ở khu đó là trường nào?" Nhiếp Tiểu Vũ hỏi.

Trần Hán Thăng đã quyết tâm muốn mở rộng thị trường ở khu Tiên Ninh rồi. Mà từ khi mình ký tên lên bản hợp đồng kia thì biết việc này khó mà tránh khỏi, chi bằng hỏi thật kỹ tình huống cụ thể rồi tính tiếp.

"Có thể là đại học Khoa Học Công Nghệ Kiến Nghiệp."

Trần Hán Thăng suy nghĩ rồi nói: "Nơi đó tôi có người quen, với lại trường này nhu cầu chuyển phát cũng nhiều, mà các công ty chuyển phát nhanh chưa đi sâu vào tìm hiểu thị trường này."

"Anh Trần, bộ trưởng Niếp, những chuyện này có thể bàn ở chỗ khác cũng được mà.

La Tuyền đột nhiên đi tới nói.

Bởi vì trên địa điểm tổ chức đại hội thể thao còn có một cái bàn trên vị trí chủ trì, Trần Thiêm Dụ giao nhiệm vụ cho bộ đối ngoại chỉnh trang lại nơi này.

Nhiếp Tiểu Vũ cười duyên: "Cô bé La Tuyền này nhìn tôi cùng anh nói chuyện với nhau. Cô ấy giống như ăn phải dấm vậy, còn cố ý đến đây cắt đứt nữa chứ."

Trần Hán Thăng hiểu được, nhưng hắn không muốn ở riêng một chỗ cùng La Tuyền nên chủ động đến hỗ trợ di chuyển bàn. La Tuyền cũng lon ton đi tới.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Căn cứ 101 trong vòng một đêm đã đổi người, từ Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, biến thành Nhiếp Tiểu Vũ cùng Lý Quyến Nam. La Tuyền không biết chuyện gì xảy ra, nếu như Trần Hán Thăng chia tay Thẩm Ấu Sở là quá tốt rồi.

Nhưng trên đường đi, Trần Hán Thăng vẫn tiếp tục nói chuyện với Nhiếp Tiểu Vũ: "Giai đoạn đầu các người vất vả

thêm chút, chờ đến khi thị trường Kiến Nghiệp bình ổn được. Đến khi đó, tôi cũng chiếm được tư cách đàm phàn cùng người ta, cũng có khả năng hấp dẫn nhiều nhân tài vào công ty hơn."

"Ông chủ Trần mục tiêu nhân tuyển rồi sao?" Nhiếp Tiểu Vũ hỏi.

Trần Hán Thăng 'ừ' một tiếng: "Hiện giờ còn chưa nắm chắc, chỉ là quyết định cá nhân thôi."

Nhiếp Tiểu Vũ không hỏi thêm nữa, chỉ vào một phòng chứa đồ trên sân thể dục hỏi: "Để cái bàn xuống đây cái đã."

Bình thường, sân thể dục đều có chỗ ngồi theo hình bậc thang, nhưng chỉ có ở tầng hai. Còn kho chứa dụng cụ thi ở tầng một, gần cửa ra vào, tưởng để nguyên xi măng không sơn gì cả, bên trong vứt toàn là dụng cụ lung tung, chẳng mấy khi dùng đến.

Bóng đá và bóng rổ bám đầy bụi, phía góc tường còn có một lá cờ đỏ đã đổi thành màu xám, đèn trong phòng không phải đèn led mà chỉ là đèn sợi đốt mờ mờ.

Trong này có khá nhiều dụng cụ dành cho đại hội thể thao, hiện tại có thêm cái bàn được đặt vào nữa. Gian phòng hơn 60 m vuông lộ rõ vẻ chật trội.

"Đi thôi ông chủ Trần."

Nhiếp Tiểu Vũ bỏ cái bàn xuống, vẫn thấy Trần Hán Thăng đứng im tại chỗ, nên chủ động kéo hắn: "Còn đứng ngốc ở đấy làm gì nữa."

Trần Hán Thăng vẫy tay: "Các người đi làm việc của mình đi, tôi còn có việc."

Nhiếp Tiểu Vũ dẫn người đi ra, Trần Hán Thăng quan sát thêm lần nữa, cảm thấy nơi này mở của hàng trà sữa là tuyệt

vời nhất.

Bởi vì lợi thế vị trí nơi này quá tốt, dù ai muốn đi vào sân thể dục hoặc vào sân vận động đều có thể nhìn thấy, mà trung tâm hội nghị, hội trường lớn cũng liền kề, làm ăn chắc chắn kiếm được.

Nhưng khó khăn cũng không hề nhỏ, nếu nơi đây có thể mở cửa hàng, rất nhiều người sẵn sàng bỏ ra cái giá lớn để có được vị trí này. Cho nên, muốn có được nơi này không chỉ cần quan hệ, mà phải vận dụng thêm chút kỹ xảo.

Trần Hán Thăng còn đang suy nghĩ, bỗng điện trong phòng đột nhiên tối sầm lại, cửa cũng từ từ đóng lại. La Tuyền xinh đẹp cũng xuất hiện tại đó.

Sắc mặt cô có phần khó coi, nhưng Trần Hán Thăng chẳng xem ra gì, hắn đi ra tới đẩy cửa phòng ra.

Nhưng La Tuyền lại lần nữa đóng 'rầm' cửa lại. Trần Hán Thăng đã quan sát khá kỹ rồi, nên quyết định rời đi.

Nhưng cửa ra ra không phải quả rộng, Trần Hán Thăng đi bên trái La Tuyền cản lại bên trai. Trần Hán Thăng bước qua bên phải La Tuyền cản lại bên phải.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng còn phải đi nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, cuối cùng không nhịn được nữa: "Có chuyện gì không nói thẳng ra được à?"

"Có phải Nhiếp Tiểu Vũ thích anh hay không?" La Tuyền ra vẻ tức giận chất vấn.

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, con mẹ nó cô có phải điên rồi hay không? Nhiếp Tiểu Vũ thì dính líu gì với mình.

Trần Hán Thăng không muốn giải thích, gạt La Tuyền qua một bên, tạo thành một lối nhỏ lách qua. La Tuyền không ngăn được, chỉ có thể lớn tiếng hô lên: "Anh Trần, từ nay về sau anh có thể không nói chuyện thân thiết như vậy cùng các cô gái khác có được hay không?"

"Không thể."

Trần Hán Thăng nói vọng lại từ phía xa: "Anh không chỉ muốn nói chuyện, còn muốn ăn cơm, còn phải đi xem phim, tóm lại thích làm gì thì làm chuyện đó."

Chương 180: Thêm tiền cố vấn

Trần Hán Thăng trở về phòng ký túc, có bạn ở đây, còn có bạn không biết ở nơi nào.

Lý Quyến Nam đang làm việc tại phòng 101, Dương Thế Siêu và Kim Dương Minh không thấy tăm hơi đâu. Đái Chấn Hữu vẫn như trước, nằm lì trên giường đọc tiểu thuyết, Quách Thiếu Cường ngồi trên ghế phì phèo điếu thuốc.

Không khí vốn dĩ yên tĩnh, nhưng đến khi Trần Hán Thăng trở về, dần trở nên ồn ào.

Thật ra, trong ký túc là vậy. Khi chỉ có hai người mà sở thích khác nhau ở cùng một chỗ, sẽ xảy ra tình trạng ai làm việc người đó, chẳng thèm giao lưu gì.

Nhưng tình huống sẽ thay đổi, nếu xuất hiện một người có tiếng nói trong phòng, khiến mọi người hoà nhịp theo. Giống như Trần Hán Thăng vậy, hắn vừa vặn có thể biến đổi bầu không khí này.

Hoặc một cây hài cũng dễ dàng phá vỡ tình huống này, Kim Dương Minh cũng được xét vào loại người này.

Nếu là Lý Quyến Nam trở về, thì bầu không khí này vẫn tiếp tục kéo dài.

Trần Hán Thăng còn chưa kịp thay quần áo, hai người đã tìm đến nói chuyện.

“Lão Tứ, mày cho tao mượn giày thể thao nhá. Giày tao rách mất hai chỗ rồi, mà đại hội gần đến nữa.”

Quách Thiếu Cường nói, tên này báo danh môn nhảy xa trong đại hội.

Trần Hán Thăng chỉ ban công: "Giày đang phơi ở đó, mày thuận tiện quét dọn ban công luôn đi. Anh em còn có chỗ hút thuốc."

"Được rồi."

Quách Thiếu Cường buồn buồn nói.

"Hán Thăng, thẻ thư viện của mày đâu tao mượn chút. Chỉ tiêu tháng nay tao đã dùng hết rồi."

Đây là yêu cầu của Đái Chấn Hữu.

Trần Hán Thăng rút trong ví ra chiếc thẻ thư viện đưa cho Đái Chấn Hữu, tiện thể rút một điếu thuốc đưa qua: "Lão Đái, mày suốt ngày trong phòng như gái ở cữ ấy, về đến phòng là leo lên giường nằm."

Đái Chấn Hữu cười cười, tỉ tửng cầm điếu thuốc, nhưng chân vẫn không rời khỏi vị trí.

Trần Hán Thăng chẳng thèm khuyên bảo nữa. Hắn tắm rửa rồi lên đường tới nhà mày Tân Thế Kỷ.

Thật ra, hạng mục Mp3 cũng không phải lớn lắm, tính năng của nó chắc chắn tương lại sẽ bị đào thải. Điện thoại mới là bá chủ của 20 năm tiếp theo. Mục tiêu của Trần Hán Thăng chính là đồ vật này.

Nhất là sau năm 2008, hệ điều hành Android xuất hiện, không gian phát triển càng rộng lớn hơn.

Cơ sở của Tân Thế Kỷ khá tốt, có cơ sở kỹ thuật. Trần Hán Thăng muốn dùng chuyện này làm bàn đạp cho hắn thay đổi cùng thực hiện vài chuyện.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng bước vào phòng làm việc của Trịnh Quan Đề, phát hiện từ một căn phòng bừa bộn đã được dọn lại sạch sẽ. Văn bản về chỗ của văn bản, báo cáo đặt đúng vị trí của nó, trên ghế salon không bám một hạt bụi, vết bẩn cà phê trên bàn được lau bóng loáng.

“Cô tìm được thư ký rồi à?”

Trần Hán Thăng giật mình hỏi.

Trịnh Quan Đề tỏ ra không quan tâm, gác chân lên bàn. Trong lòng Trần Hán Thăng, cô được chấm điểm khá cao, dù cho không bằng Thẩm Ấu Sở cùng Tiêu Ngư Nhi, nhưng dáng người đâu ra đấy. Cô đi chiếc giày cao gót luôn cao hơn Thẩm Ấu Sở đi giày bệt một cái đầu.

Bản thân luôn được cộng điểm bởi khí chất được thấm nhuần từ bé, suy nghĩ cứng rắn, cùng với tính cách thay đổi thất thường. Ngay cả một tay lõi đời như Trần Hán Thăng tiếp xúc tới cũng như rơi vào một tầng sương mù, nhưng có một điểm cô rất thích ăn cơm trò chuyện cùng những người cùng lứa tuổi. Với Trần Hán Thăng, một tên ‘nam khuê mật’ cũng có cùng suy nghĩ đó.

“Không có thư ký, hiện tại tôi còn chưa muốn tìm.”

Trịnh Quan Đề vừa nói, vừa điều chỉnh lại chiếc chân dài được bao bọc bằng chiếc quần làm từ vải ka-ki: “Tôi có hội chứng, đột nhiên muốn thu dọn đồ đạc. Tự nhiên lên cơn, muốn đồ vật được sắp xếp chỉnh tề, khiến lòng mình thu được cảm giác thoải mái. Chuyện này phải qua thời gian rất lâu mới quay trở lại một lần.”

Trịnh Quan Đề chú ý tới ánh mắt dò xét của Trần Hán Thăng, thì cười cười, hạ chân xuống: “Cậu không hề giống

một sinh viên đại học. Bình thường, một tên sinh viên muốn nhìn lắm, cũng giả bộ như không muốn nhìn, sau đó lẳng lặng liếc trộm một chút, nào giống cậu không hề che giấu chút nào."

"Thật ra bản thân tôi chẳng có ý nghĩ dục vọng nào cả."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Mà đơn giản chỉ muốn so sánh chút mà thôi."

"Cùng hai cô gái kia?"

Lời nói gợi lên sự hứng thú của Trịnh Quan Đề.

"Uhm."

Trần Hán Thăng gật đầu.

"Thế… Tôi so với hai cô kia dáng người thế nào?"

Trịnh Quan Đề phấn khởi nhìn Trần Hán Thăng, hoàn toàn khác xa thân phận bà chủ của trên 1000 công nhân.

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Cái này khó nói. Dù sao tôi còn chưa từng nắm cô trong tay. Trung y người ta còn đề cập tới vấn đề nhìn, nghe, hỏi, bắt mạch, ra ngoài chợ mua cái chân giò còn phải sờ thử."

"Vậy cậu muốn sờ thử không?"

Trịnh Quan Đề giơ đôi chân thẳng tắp ra, ánh mắt còn ra hiệu Trần Hán Thăng nhào vô.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng nào dễ mắc mưu như vậy: "Vậy cô đồng ý trước, không được dùng súng bắn chết tôi mới được."

"Ha ha ha ha."

Trịnh Quan Đề che miệng cười: “Người sinh viên như cậu hư thật đấy, bình thường đều dùng chiêu này lừa dối con gái người ta sao?”

“Nào có lừa gạt gì đâu. Chúng tôi chỉ là quan hệ bạn học thôi mà.”

“Chỉ có quỷ mới tin cậu.”

…

Một lát sau, mấy người lãnh đạo nhà máy Tân Thế Kỷ lần lượt đi tới, đây là đội ngũ quản lý mà Trịnh Quan Đề mới xây dựng lại, có người lấy từ đám người cũ, cũng có người vừa tuyển dụng từ bên ngoài vào.

Trần Hán Thăng không quá quen đám người này, chỉ lễ phép gật đầu hỏi thăm, đám người kia phần lớn cũng khách khí đáp lại.

Trần Hán Thăng lấy thân phận cố vấn tham gia mấy cuộc họp lớn về hạng mục Mp3, lần họp quy mô nhỏ này cũng có mặt. Điều này có nghĩa, Trịnh Quan Đề rất coi trọng ý kiến của Trần Hán Thăng.

“Sự việc hôm nay rất đơn giản.”

Trịnh Quan Đề lật quyển sổ ghi nhớ ra: “Mp3 cần sản xuất màn hình. Thông qua chúng ta nhiều lần thảo luận, cuối cùng chọn ra mấy công ty là Lam Độ, Thần Mạn, Kim Tiệp cùng nhà máy điện tử Liên Phát. Lần này chúng ta cần hoàn thành lựa chọn cuối cùng cho vị trí cung ứng màn hình cho công ty mình.”

Vấn đề này đã bàn bạc rất nhiều lần, nhưng vẫn chưa lần nào chọn được vị trí cuối cùng. Tóm lại, lựa chọn nào cũng có phốt, đồng thời ưu điểm riêng mỗi công ty, cùng với đó lựa chọn của tầng quản lý nhà máy lại không đồng nhất.

Cho nên, Trịnh Quan Đề vừa nói xong, mọi người lại tiếp tục cãi vã, 15p rồi 1h trôi qua mà vẫn không sao đạt được thống nhất.

Cuối cùng, tân xưởng trưởng Lâm Triêu Huy lên tiếng: "Đã thảo luận không ra kết quả, hay chúng ta yêu cầu 4 công ty bọn họ làm ra sản phẩm mẫu để bên mình đưa ra lựa chọn."

Sau khi hội nghị kết thúc, Trịnh Quan Đề bất đắc dĩ lắc đầu.

Ảnh hưởng của xưởng trưởng cũ Lý Tất Tùng ảnh hưởng quá lớn, Trịnh Quan Đề đưa Lâm Triêu Huy tạm thời giữ chức xưởng trưởng, cùng không ngừng đưa người mới lên thay. Thành ra cuộc họp tương đối loạn.

"Đây là báo cáo hội nghị hôm nay."

Trần Hán Thăng đưa kết qua cho Trịnh Quan Đề, sau đó giúp cô pha một cốc cà phê.

"Cám ơn."

Trịnh Quan Đề nhấp một ngụm, mở báo cáo ra rồi hỏi: "Cậu thấy thế nào?"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng ngồi vào ghế salon, tổng kết lại suy nghĩ: "Thật ra màn hình, loại đồ vật này trừ khi đạt tới cấp độ như của Samsung mới nhận ra rõ ràng được. Chứ hiện tại, với trình độ trong nước chẳng khác nhau là mấy, lấy chất lượng để đánh giá mấy công ty như Lam Độ, Thần Mạn, Kim Tiệp hay Liên Phát đều chẳng có ưu thế gì nổi trội."

Trịnh Quan Đề cũng đồng ý: "Tôi cũng có suy nghĩ này, nhưng màn hình của Samsung không cần thiết lắm, với giá thành rất cao."

“Cho nên.”

Trần Hán Thăng đề nghị: “Chúng ta nên đánh giá từ phương diện khác, dùng cái này làm tiêu chuẩn mà chọn lựa.”

Trịnh Quan Đề suy nghĩ: “Phương diện nào?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Trước kia, cô qua mấy nhà này khảo sát rồi chứ?”

Trịnh Quan Đề lắc đầu: ‘Tôi sao có nhiều thời gian như vậy chứ.”

“Nếu chưa đi, tôi đề nghị cô đi qua một vòng. Dù sao cũng không tốn nhiều thời gian lắm.”

Trần Hán Thăng nói: “Đi một vòng, nhất định Trịnh tổng sẽ phát hiện ra cái gì đó.”

Trịnh Quan Đề dường như hiểu ra một chút, nhưng vẫn còn rất nhiều điều chưa rõ: “Cậu có ý kiến này, sao lúc nãy không nói.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Tôi chỉ là một cố vấn, bọn họ đều là lãnh đạo. Nên không muốn gây thù chuốc oán với ai cả.”

“Được rồi.”

Trịnh Quan Đề thời dài: “Suy nghĩ của cậu tôi hiểu. Nhưng khi khảo sát 4 nhà máy này cậu nhất định phải đi theo đấy.”

“Gần đây tôi còn phải gấp rút mở rộng Hoả Tiễn 101…”

Trần Hán Thăng đưa ra khó khăn.

Trịnh Quan Đề nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng không nói lời nào. Trần Hán Thăng chật vật nuốt xuống một ngụm nước bọt: “Dù cho Hoả Tiễn 101 rất nhỏ bé so với nhà máy Tân Thế Kỷ. Nhưng đó là giấc mơ của tôi, cùng với rất nhiều sinh viên khác.”

“Cho nên, có thể thêm chút tiền nữa có được không?”

Chương 181: Cặn bã nam cần gì phải khó xử cặn bã nam

“Thêm tiền thì dễ nói chuyện rồi.”

Trịnh Quan Đề sảng khoái nói: “Chỉ cần tăng tốc độ đưa máy Mp3 ra ngoài thị trường một cách nhanh nhất, dù cho tốn hơn so với kế hoạch cũng được. Chỉ cần sau này cậu không chỉ là người đưa ý kiến, mà cần phải đi sâu vào việc tham dự chế tạo sản phẩm.”

Vừa rồi cô nhận ra rõ ràng tên Trần Hán Thăng này có ý kiến mà dấu diếm không nói thẳng. Trịnh Quan Đề hi vọng cậu có thể dụng tâm nhiều hơn cho sản phẩm này.

Thật ra Trần Hán Thăng đủ chân thành với sản phẩm này, cách thức đối đãi với Trịnh Quan Đề cũng đủ để gắn hai chữ ‘khuê mật’ trên đó. Chỉ là hắn không thành thật với thành viên trong nhà xưởng thôi.

Hiện tại thời cơ còn chưa tới, cơ sở của hắn cũng chưa đủ sâu, tạm thời còn chưa muốn vung tay qua đầu.

“Nếu Trịnh tổng yêu cầu, thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh.”

Trần Hán Thăng nửa đùa nửa thật nói ra. Trịnh Quan Đề nhìn hắn chằm chằm, cười cười không nói thêm gì.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng đúng giờ tới nhà máy Tân Thế Kỷ, chuẩn bị đi cùng đoàn khảo sát.

Mấy người phụ trách hoạt động lần này trong nhà máy lựa chọn ra 4 nhà máy là Lam Độ, Thần Mạn, Kim Tiệp cùng Liên Phát, họ sẽ mang theo sản phẩm tới khảo sát chất lượng.

Xưởng trưởng nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ còn đặc biệt tới xin chỉ thị: "Có cần phải báo trước cho bọn ho hay không? Nếu chúng ta trự tiếp đi tới những công ty đó, có phải bọn họ cảm thấy chúng ta đột ập tới, nghi ngờ chúng ta lễ nghi tôn trọng không đủ hay không?"

Trịnh Quan Đề nhìn Trần Hán Thăng đang hếch cằm lên nói: "Đây là đề nghị của cố vấn Trần. Cậu có thể giải thích cho xưởng trưởng Lâm hiểu thêm được không?"

Từ sau khi Lâm Triêu Huy bước vào cửa, Trần Hán Thăng lập tức giả bộ như ngươi vô hình, hắn kéo cốc cà phê lại gần, một tay thảnh thơi đút túi quần, một tay còn lại nghịch đồ trang sức hình con lật đật.

Đẩy, dí xuống, con lật đật giống như uống rượu say, Trần Hán Thăng mỉm cười ngắm nhìn.

Hắn không nghĩ tới, Trịnh Quan Đề gọi thẳng tên mình. Cô gái này sao có thể làm vậy được chứ? Thảo nào đến tuổi này rồi mà còn chưa có bạn trai, thật đáng đời.

"Khụ."

Trần Hán Thăng hắng giọng, đây là đột nhiên tập kích, nếu không mọi người cùng nhau diễn kịch, như vậy sao nhìn được tình hình thực tế đây?

Nhưng hắn không thể nói thẳng những lời này được, cười cười giải thích cho Lâm Triêu Huy: "Thật ra đây không phải đột nhiên tập kích. Chúng ta là bên A, là người bỏ tiền, với 4 công ty kia chúng ta là 'Thượng Đế', nói thô tục là cha bọn họ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả. Người cha đến nhà người con xem, còn phải cân

nhắc xem có nên thông báo hay không làm gì? Thích thì đến thôi.”

Lâm Triêu Huy suy nghĩ những lời Trần Hán Thăng vừa nói, mặc dù hơi thô tục, nhưng quá chính xác, lại có phần bá đạo.

Trần Hán Thăng trước kia chưa từng tuỳ ý mở lời, làm Lâm Triêu Huy khó lòng đoán được mối quan hệ giữa hắn và Trịnh Quan Đề, nhưng Trịnh Quan Đề lại không hề khó chịu những từ ngữ thô tục chợ búa kia. Lão chỉ còn cách gật đầu đồng ý: “Cố vấn Trần nói phải, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.”

Lâm Triêu Huy rời đi, Trịnh Quan Đề nghiêng người qua nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng.

“Làm sao?”

Trần Hán Thăng nhìn lại mình từ trên xuống dưới một lượt, hắn tưởng rằng quần áo mình bị làm sao.

“Không có gì.”

Trịnh Quan Đề nở nụ cười xinh đẹp: “Tại sao cậu lại không nói ra nguyên nhân thực sự là đổi tiêu chuẩn đánh giá cho xưởng trưởng Lâm nghe? Không nói chúng ta cần chuẩn bị một chi tiết đánh giá không phải kỹ thuật, mà ngược lại nói một câu chọc cười cho qua câu hỏi?”

“Nói như vậy lộ ra tôi là người giỏi hơn đám người kia sao.”

Trần Hán Thăng nói tiếp: “Thật ra hạng mục Mp3 sau này, tôi chỉ mang tính chất là người cổ vũ. Bọn họ mới chính là người đến hoàn thành. Xưởng trưởng Lâm là người lớn, tôi là thằng nhỏ.”

Trịnh Quan Đề gật đầu, dù cho Trần Hán Thăng là tên cặn bã trong chuyện tình cảm. Nhưng cái nhìn tổng quát, phân tích rõ ràng, rất thích hợp làm người lãnh đạo.

Nhưng cô vẫn rất nghi ngờ: "Dựa theo tuổi tác, cậu có thể được liệt vào hàng cháu chắt người ta, khả năng còn nhỏ hơn nữa."

"Cô không hiểu, thằng nhỏ này không phải ý là thằng nhỏ kia."

Trần Hán Thăng không muốn nói thêm về vấn đề 'thằng nhỏ' nữa. Lập tức chuyển đề tài: "Chúng ta đến nhà máy nào đầu tiên đây?"

"Cậu lựa chọn đi."

Trịnh Quan Đề trả lời.

"Tôi lựa chọn?"

Trần Hán Thăng ngạc nhiên.

"Cậu ấy à, làm người quá lười nhác, đi bước nào hay bước đó. Tôi bỏ tiền ra cũng không thoải mái, nên câu nhất định phải làm thêm một vài chuyện."

Trịnh Quan Đề cầm chiếc túi xách đeo chéo lên nói: "Hôm nay cậu làm chỉ huy, thằng nhỏ."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Cứ như vậy, Trần Hán Thăng trở thành người phụ trách lịch trình lần này, cũng may công việc này đối với hắn cũng chẳng khó khăn gì, lãnh đạo đi cùng không nhiều, chỉ hai xe mà thôi.

Trần Hán Thăng lựa chọn nhà máy sản xuất màn hình Thần Mạn là điểm đến đầu tiên. Rất nhanh, xe của đoàn người đã tới cổng, lúc này mới gọi điệm cho giám đốc bọn họ.

Giám Đốc Thần Mạn là Lý Khải Sâm không biết còn đang ngủ với cô gái nào, bên trong điện thoại vang lên tiếng mặc quần áo sột xoạt, cùng lời với xin lỗi. Lão giải thích hôm qua xã giao hơi muộn, nên nhất thời ngủ quên.

Trần Hán Thăng báo lại cho Trịnh Quan Đề, hắn cười nói: "Tôi nghe được giọng nói một cô gái vang lên trong điện thoại. Cô ấy hỏi Lý Khải Sâm, có phải vợ ông ta gọi điện tới phải không?"

Trịnh Quan Đề nghe xong cũng mỉm cười. Nữ trưởng phòng hành chính ngồi bên ra vẻ chần chờ: "Nếu đã như vậy, chúng ta có nên bỏ qua Thần Mạn hay không?"

"Cô hỏi hẳn. Ngày hôm nay, chúng ta nghe cậu ấy chỉ huy."

Trịnh Quan Đề nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng suy nghĩ: "Nếu chúng ta đã tới cửa cũng nên vào xem, không thể bởi vì chuyện này mà phán định tử hình dành cho Thần Mạn được. Dù sao, chất lượng mới là điểm chúng ta cần quan tâm, còn tác phong của Lý Khải Sâm, chúng ta trên vấn đề đạo đức nói được, nhưng không thể bắt buộc người ta."

"Đúng, giữa người với người cần có điểm khoản dung."

Trần Hán Thăng nói rất nhiều còn Trịnh Quan Đề tổng kết bằng một câu.

Một lát sau, giám độc Thần Mạn là Lý Khải Sâm đã tới. Nhìn bánh xe đầy bùn đất còn mới có thể đoán ông ta đi rất nhanh.

Cũng phải thôi, hợp đồng từ nhà máy Tân Thế Kỷ thuộc vào hợp đồng lớn, dường như có thể trực tiếp nâng cao tên tuổi Thần Mạn trên thị trường lên một bậc.

Nhưng lão ta nghe ngóng được, người chủ của Tân Thế Kỷ là một cô gái còn rất trẻ, lại không thích xã giao. Nên Lý Khải Sâm chỉ còn cách tiếp xúc qua người phụ trách.

“Xin chào, cho hỏi vị nào là Trịnh tổng vậy?”

Lý Khải Sâm khách khí hỏi.

Trần Hán Thăng chỉ tay: “Trịnh tổng còn ở trên xe, nhưng ông không nên đi làm phiền cô ấy. Hôm nay tất cả mọi việc đều do tôi đến chỉ đạo, tôi họ Trần. Mời ngài dẫn tôi vào trong xem xét một chút.”

“Tốt tốt tốt. Xin chào Trần tổng. Trần tổng, xin mời.”

Lý Khải Sâm bên cạnh dẫn đường, trong lòng hiện lên một dấu chấm hỏi lớn. Làm sao nhà máy Tân Thế Kỷ lại cử người trẻ như vậy, nhìn độ tuổi người này đoán chừng mới là một sinh viên thôi mà.

Nhưng lão không dám coi thường, vừa rồi Trần Hán Thăng nói năng nhẹ nhàng, một giọt nước cũng không lọt, rõ ràng là người nổi bật trong cùng thế hệ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Không hề có chút nào khẩn trương, hay e dè.

Nhưng tình hình nhà mày Thần Mạn không qua khỏi ánh mắt lõi đời của Trần Hán Thăng. Nhà máy này quản lý còn lỏng lẻo, chưa thoát khỏi phong cách cơ bản của một nhà xưởng loại bé.

“Đi thôi.”

Trần Hán Thăng còn chưa đi đủ một vòng, đã gọi mọi người rời đi.

Lý Khải Sâm bước nhanh lên hỏi: “Trần tổng, ngài cảm thấy thế nào?”

Mặt Trần Hán Thăng không thay đổi, trả lời một cách lập lời: “Hiện tại khó mà nói được.”

Lý Khải Sâm nhìn xung quanh, sau đó nhẹ nhác rút một chiếc phong bì thật dày nhét vào tay Trần Hán Thăng nói nhỏ: “Anh Trần, trợ giúp nói thêm vài câu có lợi.”

Trần Hán Thăng cầm lấy phong bì, theo độ dày chí ít cùng 5000 tệ trở lên. Hắn cười cười, trả lại phong bì: “Lý tổng, cặn bã nam cần gì khó xử cặn bã nam.”

Chương 182: Việc ngoài ý muốn trong buổi khảo sát

Không có gì bất ngờ, công ty Thần Mạn đã bị loại ra khỏi chuyện này, dù cho không nói ra kết quả, nhưng mọi người đã ngầm hiểu rõ chuyện này.

Lúc đoàn xe rời đi, ông chủ Thần Mạn, Lý Khải Sâm còn đứng ngơ ngác tại cổng. Điều này khiến Trần Hán Thăng có phần áy náy, biết vậy cứ để lão ngủ thì tốt hơn.

Trịnh Quan Đề cũng chú ý được, cô vỗ vỗ vào ghế lại phụ, nơi Trần Hán Thăng đang ngồi: "Vừa rồi ông ấy đưa cậu phong bì, sao lại không nhận?"

Thì ra cô đã nhìn thấy, hoặc có người đặc biệt nói cho cô nghe.

Trần Hán Thăng khó hiểu: "Đã nhận tiền phải làm việc với người ta, Thần Mạn quản lý lạc hậu như vậy. Không thích hợp để làm ăn lâu dài."

"Tôi biết."

Trịnh Quan Đề bơm thêm: "Cũng vì không thể làm việc cùng, cho nên cậu có thể mạnh dạn nhận hối lộ. Còn những nơi có thế hợp tác mới không nên đụng vào chứ?"

Trần Hán Thăng cười cười: "Cô có cách suy nghĩ kỳ lạ thật, cùng người bình thường chúng tôi hoàn toàn ngược lại."

Trưởng phòng hành chính Lý Nguyệt Mai là một phụ nữ đã ngoài 40. Bà có phần hâm mộ cách nói chuyện giữa Trịnh

Quan Đề và Trần Hán Thăng, giống như bạn bè, không cần cố kỵ quá nhiều.

Ai có thể ngờ được, một cậu sinh viên bình thường, bởi vì 3 ngày cách ly ở cùng nhau mà kết bạn được với một người như Trịnh Quan Đề.

"Biết vậy, ngày đó mình cùng mạo hiểm đi vào giúp đỡ. Dù sao cũng không nguy hiểm đến tình mạng."

Trong lòng Hứa Nguyệt Mai, dâng lên một suy nghĩ lạ lùng.

Thật ra bà có suy nghĩ này rất bình thường. Còn suy nghĩ của Trịnh Quan Đề dễ gì người bình thường có thể đoán được.

Tiếp tục đi tới công ty Lam Độ, nhưng công ty này còn nát hơn.

Thời điểm nhóm người Trần Hán Thăng đi tới, tầng quản lý công ty Lam Độ đều ở đây, không những thế còn có cả chủ tịch công đoàn, thì ra công ty này còn đang nợ lương công nhân.

Trịnh Quan Đề tiếp tục không xuống xe. Trần Hán Thăng hiểu rõ, lập tức ra hiệu rời đi. Ông chủ Lam Độ bị vây quanh bởi rất nhiều công nhân đang rất tức giận, căn bản không ngờ được một vụ làm ăn lớn không cánh mà bay.

"Tự mình đi khảo sát, có phải hay không nhìn thấy nhiều thứ hơn?"

Trần Hán Thăng cười hỏi.

"Tôi cũng nghĩ vậy."

Trịnh Quan Đề có chút bất đắc dĩ: "Thế nhưng, tôi nào có nhiều thời gian vậy? Trừ phi cậu đến giúp tôi."

Hứa Nguyệt Mai quay đầu ra ngoài cửa sổ. Hiện tại, hai người này nói chuyện có phần giống cặp đôi yêu nhau, bà là một cấp dưới, không nên biết loại tin tức này.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nhưng một giây sau, nội dung hai người nói chuyện lại khiến Hứa Nguyệt Mai mở rộng tầm mắt.

“Giúp cô không phải là không thể…”

Trần Hán Thăng tỏ ra do dự.

Trịnh Quan Đề ngắt lời: “Là thêm tiền đúng hay không?”

“Trịnh tổng thông mình, tôi còn chưa nói xong mà ngài đã đọc được suy nghĩ tôi rồi.”

…

Công ty thứ ba là công ty điện tử Liên Phát. Hiện tại, đã tới thời gian ăn trưa, Trần Hán Thăng đứng ngoài cổng, nhìn thấy không ít nhân viên chuẩn bị đến nhà ăn ăn cơm.

“Theo tôi.”

Trần Hán Thăng bàn bạc với Trịnh Quan Đề: “Công ty này chúng ta cũng không cần đi nhiều. Chỉ cần ăn một bữa tại nhà ăn của họ, nhìn xem cách xếp hàng có trật tự hay không? Kiểm tra một chút xem đồ ăn cùng chất lượng thế nào? Qua điều này có thể đánh giá được rõ ràng rồi.”

Trịnh Quan Đề vô cùng phối hợp, gật đầu nói: “Hôm nay cậu toàn quyền quyết định, tôi cũng không ý kiến gì.”

Tại cửa ra vào, Trần Hán Thăng gọi điện cho giám đốc công ty Liên Phát là Vu Quế Sinh. Ông ta cũng đang dùng cơm, nên vội vàng chạy đến cổng nghênh đón.

Vu Quế Sinh hơn 40 tuổi, làn da ngăm đen, trên người mặc một bộ quần áo màu xám giống hệt nhóm công nhân. Lúc Trần Hán Thăng bắt tay ông, có thể cảm nhận rõ ràng những vết chai.

Sau khi mọi người giới thiệu qua lại, Vu Quế Sinh xấu hổ nói: "Tôi không biết Trịnh tổng tới, bên cạnh có một quán ăn tên là Lý Phủ, chúng ta qua đó vừa ăn vừa nói chuyện đi."

Trần Hán Thăng cười cười lắc đầu: "Hôm nay vô tình đến đúng giờ ăn trưa, nên chúng tôi nghĩ ăn thử món ăn trong nhà ăn Liên Phát, không biết nguyện vọng ấy có được đáp ứng hay không?"

Vu Quế Sinh do dự: "Trong nhà ăn là những món ăn phổ thông, sợ không phù hợp khẩu vị của khách quý."

"Chỉ có Trịnh tổng là khách quý thôi, mà cô ấy không ý kiến gì, thì đoàn chúng tôi cần gì phải ý kiến nữa chứ."

Trần Hán Thăng ôm lấy bả vai Vu Quế Sinh hướng nhà ăn bước tới, trên đường đi Vu Quế Sinh giới thiệu qua cách bố trí của nhà máy cho Trần Hán Thăng.

Điện tử Liên Phát nhỏ hơn Thần Mạn cùng Lam Độ một chút, nhưng quy mô dù kém hơn, nhưng trên đường đi không hề gặp được chút rác nào, mọi nhân viên đều mặc quần áo lao động, khiến người ta cảm giác được sự ngăn nắp chỉnh tề.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thời điểm hai người nói chuyện, Trần Hán Thăng mới biết được Vu Quế Sinh đã từng làm công nhân cho một nhà máy điện tử ở phía nam. Hiện tại, ông không chỉ làm nhiệm vụ quản lý, mà còn đảm nhiệm vị trí kỹ sư chủ chốt.

Lúc ăn cơm, Trịnh Quan Đề thì thầm nói với Trần Hán Thăng: "Nhà xưởng này, xếp hàng trật tự, ngăn nắp còn hơn cả

nhà máy chúng ta. Nhà ăn lại vô cùng sạch sẽ."

Trần Hán Thăng cười cười: "Xưởng này mới tới hơn 100 người, Tân Thế Kỷ cả nghìn người, không thể so sánh như vậy được."

Trịnh Quan Đề nhìn Trần Hán Thăng: "Không nghĩ tới, cậu còn biết an ủi người?"

"Nếu cô cho tôi thêm một chút nữa, tình cảm cùng thân thể tôi đều có thể an ủi được."

"Ha ha ha, tôi cũng không phải đứa ngốc, bỏ tiền ra cho cậu cặn bã tôi."

"Cái này cũng chửa hẳn, mọi việc đều có khả năng."

Trần Hán Thăng chỉ đùa vài câu, sau đó hướng câu chuyện về chủ đề chính: "Ăn xong chúng ta nên đi thôi, nhà máy này cũng không còn gì để xem nữa. Vu Quế Sinh là người có bệnh sạch sẽ trong công việc. Cô có tin nhà máy ông ta còn chỉnh tề hơn phòng của cô hay không?"

Văn phòng Trịnh Quan Đề luôn là điểm trừ, cô cũng chẳng thèm tức giận, ngược lại còn mìm cười nói: "Tiếp tục đi nhà cuối cùng."

Trước khi rời khỏi công ty Liên Phát, Vu Quế Sinh tặng cho mỗi người trong đoàn một cái túi hàng.

Trần Hán Thăng cứ nghĩ trong mỗi cái túi ngoài sản phẩm ra còn có phong bì. Không ngờ, bên trong chẳng có phong bì, mà chỉ lẻ loi một sản phẩm đơn giản được làm từ xưởng, xét giá trị vào khoảng 30 tệ.

Trần Hán Thăng cười nói: "Lão Vu, đây được gọi là đút lót sao?"

"A?"

Vu Quế Sinh vội vàng xua tay: “Tôi chỉ muốn tặng các vị một chút gọi là kỷ niệm. Sản phẩm này do xưởng chúng tôi phát minh chế tạo ra, chỉ dùng chút đồ vụn vặt, không phải là đút lót.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng giả bộ hiểu ra: “Tôi còn tưởng rằng ông đút lót cơ, thảo nào nhân viên thị trường không sao chịu được khảo nghiệm này. Nếu không phải đút lót, thì mọi người cất đi, chứng minh sự trong sạch của mỗi người.”

Vu Quế Sinh là người thật thà, bị Trần Hán Thăng chế nhạo đến nỗi đỏ cả mặt, mãi cho đến khi đoàn xe rời đi, mới vỗ mạnh trán một cái.

“Ôi, Trần tổng, người ta đang giúp mình mà.”

Nếu như Trần Hán Thăng không nói những lời này, chắc hẳn đoàn khảo sát cũng không dám nhận.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trịnh Quan Đề cầm sản phẩm nhỏ lên xem thật cẩn thận, sau đó nói ra: “Màn hình điện tử của Liên Phát sản xuất ra cũng rất được, ngay cả đồ chơi nhỏ này cũng phí một phen tâm sức.”

Trần Hán Thăng quay qua hỏi Trịnh Quan Đề: “Theo ý cô, chúng ta có nên đi Kim Tiệp nữa không?”

“Cậu quyết định.”

Trịnh Quan Đề vẫn giao phần quyết định cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng suy nghĩ: “Vẫn nên đi, biết đâu lại nhận được niềm vui bất ngờ.”

Kim Tiệp là công ty điện tử lớn nhất trong 4 nhà. Số lượng nhân viên cũng nhiều nhất. Sản phẩm màn hình Led của công ty cũng thuộc dạng có tiếng trong nghề, nên hấp dẫn khá nhiều sinh viên ra trường vào đây xin việc.

Sau khi ông chủ Kim Tiệp là Lư Kim Phong nhận được điện thoại, lập tức dẫn theo một nhóm quan lý của công ty đi đến nghênh đón.

Dù Lư Kim Phong không lớn tuổi lắm, mới chỉ 35, dáng người cũng thấp hơn 1m7 nhưng tinh lực cùng khí thế vô cùng sung mãn. Hai mắt sáng ngời, âm thanh nói chuyện sang sảng.

Trần Hán Thăng có phần nhớ lại mình của trước kia, nhưng khi đó tài sản của hắn ở Benelux* cũng nhiều hơn, bản thân hắn cũng đẹp trai hơn rất nhiều.

(*Khu vực biên giới 3 nước, Bỉ, Hà Lan, Luxembougr)

Sau khi hai bên giới thiệu xong xuôi, Lư Kim Phong nói với phó quản lý: “Cậu chuẩn bị phòng họp có máy chiếu gọn gàng, sau đó tìm một cô gái, dáng vẻ dễ nhìn, nói chuyện rõ ràng còn có kinh nghiệm làm hướng dẫn gọi tới.”

Phó quản lý suy nghĩ giây lát rồi nói: “Năm nay có một sinh viên tên là Hoàng Tuệ mới vào làm, cô ấy tốt nghiệp đại học Khoa Học Tự Nhiên Tô Đông, làm việc tương đối cẩn thận, dáng vẻ cũng dễ nhìn…”

Chương 183: Tại sao cậu ta lại ở đây?

Với Hoàng Tuệ mà nói, buổi chiều hôm nay cũng giống như mọi ngày. Sau thời gian nghỉ trưa, cô đứng dậy kiểm tra xem chiều nay cần làm gì, rôi cầm theo một cốc cà phê đi tới phòng quản lý của chi nhanh nói chuyện cùng đồng nghiệp.

Đừng nên xem thường khoảng thời gian rãnh rỗi trò chuyện, sau khi cô vào làm tại Kim Tiệp, dựa vào những thông tin có được trong những buổi nói chuyện mà dễ dàng tiếp cận được lãnh đạo. Cuối cùng dựa vào năng lực giao tiếp của mình, lưu lại hình tượng của mình trong lòng không chỉ là lãnh đạo chủ quản, mà còn có lãnh đạo nhà máy chú ý tới.

Cô vốn dĩ tốt nghiệp ĐH Khoa Học Tự Nhiên, bằng cấp vẫn còn chình ình ra đấy, cộng thêm mối quan hệ cũng lãnh đạo rất tốt. Hiện tại, chỉ chờ một cơ hội toả sáng mà thôi.

Sau khi cô ngồi vào bàn, lập tức mở QQ ra, Hoàng Tuệ lại nhận được tin nhắn của tài khoản ‘tuổi trẻ chưa trải sự đời’, việc này giống như thói quen vậy.

“Chị tiểu Tuệ, tuần này sinh nhật, chị định tổ chức sao vậy?”

“Chị tiểu Tuệ, chị muốn quà gì vậy?”

“Chị tiểu Tuệ, em tặng chị một bó hoa tươi, chị cảm thấy sao?”

…

Sắc mặt Hoàng Tuệ không thay thôi, cố đọc hết tin nhắn của ‘tuổi trẻ chưa trải sự đời’ là tài khoản QQ của Vương Tử Bác. Đây là cậu nhóc, cô từng gặp trên xe lửa lúc về quê, còn đang học đại học tại Kiến Nghiệp, với cậu bé này cô chẳng có chút hứng thú nào cả.

Bởi vì cậu ta quá nghèo, một bữa bò sốt vang chỉ có 800 tệ còn phải đắn đo mãi, với lại cũng chẳng có tiền mua cho mình một chiếc điện thoại.

Một điều nữa đó là Vương Tử Bác xuất thân từ một thành phố bé, trình độ không cao, nói chuyện chẳng có tý hấp dẫn nào. Nói chung cậu ta không phải là mẫu người Hoàng Tuệ hướng tới, nên chẳng hề có ý định nói chuyện yêu đương với cậu ta.

Thật ra, một người khác trên xe lửa lúc ấy rất được, tên là Trần Hán Thăng thì phải. Am thanh nói chuyện cậu ta sang sảng, nhìn qua là người có tiền. Trong lúc cô ăn cơm cùng Vương Tử Bác, cậu ta vô tình tiết lộ Trần Hán Thăng là người cậu ta kính nể nhất.

Nhưng Hoàng Tuệ cảm giác được Trần Hán Thăng hình như coi thường mình, không chỉ thể hiện điều đó trên xe lửa. Tại Kiến Nghiệp, bởi vì quan hệ giữa hắn cùng Vương Tử Bác nên cũng gặp qua mấy lần, mà lần nào tên đó một câu cũng không thèm nói với mình.

Việc này giống một vòng tuần hoàn, Trần Hán Thăng coi thường Hoàng Tuệ, Hoàng Tuệ coi thường Vương Tử Bác, còn Vương Tử Bác hiện tại cũng ‘xem thường’ Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác cảm thấy, bản thân mình mới gọi là yêu. Còn Trần Hán Thăng quá mức lạm dụng tình cảm.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Hoa tươi là được rồi, cảm ơn.”

Hoàng Tuệ nhắn lại một câu đơn giản. Mặc dù bản thân cô không thích Vương Tử Bác, nhưng không hề từ chối thẳng thừng, đôi khi còn bông đùa vài câu với cậu ta.

Nhưng tin nhắn vừa mới chuyển đi, hình ảnh avarta của ních QQ ‘tuổi trẻ chư trải sự đời’ bỗng nhiên sáng lên.

Vương Tử Bác không có máy tính, khẳng định cu cậu đã chờ rất lâu ở quán nét để nhận được tin nhắn trả lời này.

Thật ra rất dễ đoán bộ dạng của cậu ta hiện giờ, trên tai đeo một chiếc tai nghe đã cũ, ngay tại nơi ồn ào như quán nét mở ra bộ truyện ‘One Piece’ quen thuộc. Khuôn mặt cô độc phản chiếu trên màn hình máy tính, thi thoảng đánh ánh mắt về phía bảng chát QQ, có phần mong đợi có phần sốt ruột, lại có phần yếu đuối không dám đối mặt với sự thật.

Hành động vộ vị này không phải là ngốc, mà phần nhiều bởi vì bản thân cậu ta trốn tránh sự thật mà thôi.

Nhưng từ khi tin nhắn của Hoàng Tuệ gửi tới, ánh mắt Vương Tử Bác đột nhiên trở nên nóng bỏng, tràn đầy sức sống. Giống như đang đi trên sa mạc tìm được một nguồn nước, lập tức hồi phục một cách điên cuồng.

“Chị tiểu Tuệ, chị muốn hoa tươi thế nào?”

“Đến lúc đó em tặng cho hợp lý.”

“Tối mai là sinh nhật chị, chúng ta cùng một chỗ ăn cơm có được không?”

…

“Một bó hoa tươi thì muốn mơ tưởng đón sinh nhật cùng mình?”

Hoàng Tuệ cười cười, lập tức bỏ qua tin nhắn QQ của ‘tuổi trẻ chưa trải sự đời’, kệ cho tin nhắn từ ních này vẫn không ngừng gửi tới. Nhưng điện thoại cá nhân nhận được cuộc gọi nói: “Ngày mai, chúng ta tổ chức tại quán bar 1912 nhá?”

Trong điện thoại vang lên tiếng một người con trai: “Anh đã đặt phòng xong rồi, mai sẽ tặng cho em một chiếc điện thoại di động.”

“Ôi, không cần đâu.”

Hoàng Tuệ ra vẻ giật mình: “Thật ra máy cầm tay cá nhân là tốt lắm rồi, anh không cần tốn tiền nhiều như vậy đâu.”

“Điện thoại cá nhân sao bằng di động được. Anh chờ ngày mai em đồng ý làm bạn gái của anh đấy.”

“Đáng ghét, sếp của em tới, em dừng lại đây.”

Hoàng Tuệ vừa cúp điện thoại, phó quản lý của Kim Tiệp vội vàng đi tới: “Tiểu Hoàng, giao cho cô một nhiệm vụ quan trọng.”

“Xin mời ngài cứ nói.”

Hoàng Tuệ đứng dậy trả lời.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Hôm nay có một nhóm khách quý tới đây, ông chủ rất coi trọng chuyện này, ngài ấy đang nói chuyện với họ trong phòng họp. Cô chuẩn bị một phần tài liệu về sản phẩm PPT của nhà máy chúng ta, dùng để chút nữa đứng lên giới thiệu.”

“Tôi đã làm săn Power point rồi, chỉ cần tập luyện chút là được.”

“Tốt lắm, nhớ đúng giờ.”

“Phó giám đốc không có thời gian ở lại lâu, lập tức phải quay về phòng họp, nhưng trước khi đi, ông ấy lại dặn thêm một lần nữa: “Tiểu Hoàng, lần thuyết trình này rất quan trọng, bởi dính líu đến việc công ty chúng ta có thể tiến thêm một bước mở rộng hay không?”

“Ngài yên tâm, tôi sẽ không làm lãnh đạo thất vọng đâu.”

Hoàng Tuệ tranh thủ thời gian thực hành việc sử dụng Power point, trong khi đó mục tin nhắn của Vương Tử Bác không ngừng sáng lên. Cô sợ mất tập trung nên quyết định out ra khỏi QQ luôn.

“Cơ hội của mình tới rồi sao?”

Hoàng Tuệ nhịn không được, hướng ánh mắt về phía phòng họp, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

…

Tổng hợp tiềm năng của Kim Tiệp lớn hơn 3 công ty kia rất nhiều. Những người có kinh nghiệm, ngồi một lúc trong phòng họp đều có thể nhận ra, chiếc bàn được làm bằng gỗ lim, máy chiếu đang dần được kéo xuống, hơn nữa còn có người chuyên môn đứng pha trà.

Trần Hán Thăng đang cầm trong tay một tập ảnh . Lư Kim Phong lên tiếng nói: “Đây là hình ảnh ghi chép lại quá trình phát triển của Kim Tiệp, từ không tới có, từ một nhà xưởng nhỏ đến quy mô công ty hiện tại. Bên trên còn có những sản phẩm đặc sắc nhất của công ty, hi vọng Trịnh tổng cùng mấy vị giám đốc cho thêm ý kiến.”

“Tân Thế Kỷ có vật này không?”

Trần Hán Thăng quay qua hỏi nhỏ Trịnh Quan Đề.

Trịnh Quan Đề lắc đầu: “Tôi nhận chức ở Tân Thế Kỷ thời gian quá ngắn. Hiện tại, mọi viện đều dồn vào hạng mục Mp3,

tạm thời không có thời gian quan tâm việc khác.”

Trần Hán Thăng hắng giọng một cái.

Trịnh Quan Đề rất thông minh, qua cái hắng giọng của Trần Hán Thăng đã hiểu: “Cậu muốn làm những đồ này?”

“Ngài cũng có thể thử chút, kỹ thuật này rất kiếm tiền.”

Trần Hán Thăng nhướn mày lên nói.

Trịnh Quan Đề cười cười: “Sử lý vấn đề trước mắt cái đã.”

“Cách nói chuyện của Lưu Kim Phong không kiêu ngạo cùng chẳng rụt rè, có năng lực lãnh đạo. Ông ta làm việc còn quyết đoán hơn Vu Quế Sinh của Liên Phát rất nhiều.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Rất dễ nhìn ra được, nhân viên trong xưởng khá tôn trọng ông ta.”

“Vậy cậu nghiêng về phía Kim Tiệp.”

Trịnh Quan Đề hỏi.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Hiện tại khó mà nói được, nếu lựa chọn Kim Tiệp nguyên nhân chủ yếu là Lư Kim Phong. Nhưng Liên Phát lại sở hữu một tập thể vô cùng chật tự.”

Tại thời điểm, Trần Hán Thăng nhỏ giọng thảo luận với Trịnh Quan Đề thì Lư Kim Phong cũng đang bàn với quản lý cấp dưới.

“Trịnh Quan Đề thì tôi đã biết rồi, còn cái tay Trần Hán Thăng bên cạnh là ai?”

“Cái này còn chưa biết, nhưng xét theo mực độ trò chuyện kia, xem ra mối quan hệ không phải bình thường.”

“Moá nó, Trịnh Quan Đề cơ bản không nói lời nào, mọi việc của Tân Thế Kỷ đều do Trần Hán Thăng đứng ra nói chuyện. Hết lần này tới lần khác, mà tôi thì chưa quen thuộc tên này, phải làm sao bây giờ?”

Lưu Kim Phong không tránh khỏi lo lắng: “Hoàng Tuệ còn chưa chuẩn bị xong à? Sao để khách chờ đợi lâu như vậy?”

“Để tôi đi thúc giục.”

Một phó giám đốc lục tục chạy tới bộ phần hành chính. Một lát sau, Hoàng Tuệ đã trang điểm gọn gàng, bước vào lễ phép chào hỏi mọi người.

“Xin chào các vị khách quý, các vị lãnh đạo. Tôi là nhân viên phòng hành chính thuộc Kim Tiệp, tên là Hoàng Tuệ.”

Hoàng Tuệ cúi người 90 độ, sau đó đảo mắt nhìn toàn bộ phòng họp, đột nhiên trong lòng cô giật thót một cái.

“Tại sao cậu ta lại ở đây?”

Chương 184: Không phải nợ tình trường

Hoàng Tuệ tương đối giật mình, nhưng Trần Hán Thăng hoàn toàn ngược lại, không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nghĩ thầm trong lòng: "Ồ, thì ra Hoàng Tuệ làm việc cho công ty này?"

Nhưng cô nàng thể hiện cũng rất tốt, ngoại trừ ban đầu có phần ngạc nhiên, sau đó Hoàng Tuệ dần điều chỉnh lại tâm lý, rồi bắt đầu tập trung vào phần giới thiệu, rõ ràng dễ hiểu, cô cùng tận tâm. Chỉ là đôi khi ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Trịnh Quan Đề nhỏ giọng trêu đùa: "Đây lại là món nợ phong lưu của cậu sao?"

Trần Hán Thăng nhìn cô ta rồi nói: "Mặc dù chúng tôi có quen nhau, nhưng cô nói lung tung về tôi như vậy, tôi sẽ kiện cô tội nói xấu đấy."

Trịnh Quan Đề gật đầu: "Tôi cảm thấy chuyện này không hề có khả năng, cô gái này hơi kém."

Sau khi Hoàng Tuệ nói xong, ngoan ngoãn đứng qua một bên, vừa chờ đợi cơ hội được thể hiện, vừa muốn biết nguyên nhân nào Trần Hán Thăng lại có mặt ở đây.

"Không phải nói có khách quý quan trọng sao. Trần Hán Thăng chỉ là một sinh viên năm hai tại Tài Viện, chẳng lẽ cậu ta là khách quý sao?"

Hoàng Tuệ đứng ở một góc quan sát Trần Hán Thăng. Cậu ta đang ghé sát về phía một cô gái trẻ xinh đẹp, thì thầm to

nhỏ.

Trò chuyện được một chút, hắn rút một điếu thuốc ra, ngẩng đầu tìm kiếm một vòng quanh bàn, chắc đang muốn tìm thứ gì đó.

Hoàng Tuệ lập tức phản ứng, đi ra ngoài lấy một cái gạt tàn màu xám tới: "Xin chào ngài, gạt tàn đây ạ."

"Cám ơn."

Trần Hán Thăng lên tiếng cảm ơn.

Lư Kim Phong cùng nhóm lãnh đạo cảm giác Hoàng Tuệ này cũng khá được, làm việc nhanh chóng, tinh tế.

"Trịnh tổng cùng các vị lãnh đạo. Tôi sẽ giới thiệu qua quá trình hai năm phát triển và định hướng tương lai của Kim Tiệp, còn kính xin mọi người chỉ ra chỗ sai để chúng tôi còn có thể sửa chữa."

Lư Kim Phong nói ra lời khách sáo, sau đó bắt đầu giời thiệu phương hướng của Kim Tiệp. Mục đích tìm ra điểm chung của hai công ty, cùng phô bày ra thực lực công ty.

Trần Hán Thăng dựa lưng vào ghế, ngả người ra sau yên lặng lắng nghe, dù cho Lý Khải Sâm của Thần Mạn, Vu Quế Sinh của Liên Phát, phương pháp làm việc của Lư Kim Phong đúng chuẩn lãnh đạo một doanh nghiệp lớn, dưới sự phát triển đều đều của công ty dễ dàng nhận ra điều đó.

Trần Hán Thăng nhìn Trịnh Quan Đề nghe rất tập trung, thật ra quyền quyết định vẫn thuộc về cô ấy.

Sau khi Lư Kim Phong nói hết, đã là 6h tối. Kim Tiệp khẳng định muốn giữ mọi người lại ăn cơm.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nhưng Trịnh Quan Đề tỏ ra không hứng thú lắm, Trần Hán Thăng lập tức tiến đến, nhã nhặn từ chối: "Chúng tôi còn phải về tập trung nghiên cứu lại thêm lần nữa, bữa cơm này có thể giữ lại, chúng ta còn nhiều cơ hội mà."

Lư Kim Phong không giữ được người ở lại chỉ có thể lắc đầu. Vừa rồi dù là Trịnh Quan Đề hay Trần Hán Thăng đều cảm thấy thích thú với Kim Tiệp. Trong hạng mục này, Lư Kim Phong rất có lòng tin đè ép được sự cạnh tranh của các công ty khác.

Nếu như lão có thể tiến thêm một tầng quan hệ cá nhân, thì việc này căn bản ván đã đóng thuyền.

Chỉ tiếc, xuất thân Trịnh Quan Đề quá lớn, Trần Hán Thăng lại là người xa lạ, những người khác dễ dàng đoán được còn chưa nằm trong số người có thể quyết định chuyện này.

Nhưng, ngay tại thời điểm đoàn người nhà máy Tân Thế Kỷ chuẩn bị rời đi, Lư Kim Phong còn đang tiếc nuối, một âm thanh đột nhiên vang lên.

"Học đệ Trần, ngày mai là sinh nhật của tôi, cậu có rảnh tham gia hay không?"

Hành động của mọi người trong khoảnh khắc ấy lập tức dừng lại, lần theo âm thanh phát ra nhìn về phía Hoàng Tuệ.

Cô không thèm để ý ánh mắt của mọi người, miệng mỉm cười đi về phía Trần Hán Thăng: "Học đệ Trần, dù sao tính thời gian chúng ta đã quen biết được gần một năm, bình thường cậu bận rộn quá, chúng ta gặp nhau thời gian cũng không dài. Ngày mai là sinh nhật 22 của tôi, không biết có thể mời cậu tham gia được không?"

"Oa."

Không biết ai phá vỡ không khí yên lặng này, mọi người ở đây tỏ ra hâm mộ. Không ngờ hai người còn có tầng quan hệ

này.

Ánh mắt Lư Kim Phong đột nhiên sáng lên, hi vọng lần nữa được thắp lên.

Ngay cả Trịnh Quan Đề ở bên cũng cười nói ra: "Chính bản thân cậu không muốn thừa nhận. Đáng tiếc con gái nhà người ta không muốn giúp cậu che giấu. Lần này ánh mắt của cậu có chút lệch lạc rồi đấy, chất lượng hơi kém."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, thừa nhận cái rắm ấy, tôi với Hoàng Tuệ được mấy lần gặp mặt đây? Ông mày chán chẳng thèm phản ứng, vừa rồi cô ta cố ý nói mập mờ khiến mọi người lầm tưởng đấy.

Nhưng loại việc này không có cách giải thích. Nếu Trần Hán Thăng thành thật nói: "Tôi cùng vị Hoàng Tuệ này nhận biết cũng có nhận biết đấy, nhưng thật ra chẳng có quan hệ gì, với lại hai người còn chưa nói chuyện với nhau nổi 10 câu."

Nói vậy sẽ khiến người khác chưa hẳn tin tưởng, nói không chừng có người còn nghi ngờ Trần Hán Thăng rũ bỏ trách nhiệm, thời đại này còn chưa có người nguyện ý chấp nhận sự việc này. Với lại người ta mời tham gia tiệc sinh nhật, sao mình có thể nói không quen được đây.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng dừng bước lại hỏi: "Tử Bác tham gia không?"

Hoàng Tuệ ban đầu tính toán không mời theo Vương Tử Bác, nhưng lúc này sắc mặt cô vẫn không đổi, mỉm cười trả lời: "Đương nhiên Tử Bác có tham dự chứ. Chúng ta đều coi cậu ta là bạn tốt của mình mà."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Vậy tôi nhất định sẽ đi."

Nói xong hắn bước chân lên xe. Trịnh Quan Đề còn đưa ra đề nghị: "Muốn ở lại ăn cơm không? Tôi sao cũng được, nhưng phải cho con gái nhà người ta chút mặt mũi chứ."

"Trịnh tổng nói tiếng phổ thông ngày càng lưu loát đấy. Trước kia tôi nhớ vẫn xen vào vài câu tiếng Quảng Đông mà."

Trần Hán Thăng cũng chế giễu, rồi tiếp tục nói: "Vậy cô ở lại đây ăn xong rồi về. Tôi về trường học trước đây."

Hoàng Tuệ muốn mượn danh tiếng của mình, sao Trần Hán Thăng có thể ở lại được chứ. Hắn sẽ không tạo cho người ta bậc thang để người ta có thể bước xuống.

Trịnh Quan Đề không gượng ép, bởi cô nhận ra Trần Hán Thăng dường như đang tức giận.

Nói gì thì nói, bữa tối của Trịnh Quan Đề cần phải chú ý, Trần Hán Thăng nghĩ chút rồi nói với lái xe: "Rẽ vào thị trấn Đông Sơn, đường Thượng Nguyên, tối nay tôi sẽ cho cô nếm thử đặc sản bún tiết vịt, cùng bánh rán."

Bún tiết vịt là đặc sản nổi tiếng tại Kiến Nghiệp, tại đường Thượng Nguyên có một cửa hàng khá lâu năm chuyên làm ra món này.

Những người khác có lẽ không mấy thích thú với những món này. Nhưng Trịnh Quan Đề lại khác, cô thích ăn to nói lớn.

"Ngẫm lại, cậu là người khá thú vị."

Trịnh Quan Đề cầm lấy thìa, hớp một ngụm nước bún tiết vịt: "Trên phương diện làm ăn buôn bán rất có tài, nói chuyện giao lưu tương đối dễ nghe, lại còn biết món ngon nằm ở vị trí nào nữa. Nhưng là một tên cặn bã, ở đâu cũng có thể gặp được món nợ phong tình."

Trần Hán Thăng thở dài: “Thật sự hôm nay xin lỗi cô. Hoàng Tuệ chỉ là cô gái tôi vô tình gặp được trên xe lửa, và có một người bạn rất thân lại đem lòng thích cô ấy…”

Thời điểm, Trần Hán Thăng giải thích quan hệ giữa mình cùng Hoàng Tuệ. Ở phòng giám đốc Kim Tiệp, Hoàng Tuệ cũng đang kể mối quan hệ giữa mình cùng Trần Hán Thăng, nhưng hai câu chuyện hai người kể lại khác nhanh hoàn toàn.

“Học đệ Trần gặp tôi trong một lần đi du lịch, lúc ấy tôi thấy cậu ta là người hiểu chuyện, lại rất biết chăm sóc người, nên quyết định kết bạn QQ.”

“Nói như vậy, quan hệ hai người rất được phải không?”

Lư Kim Phong hỏi.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Dĩ nhiên rồi, chúng tôi còn ăn cơm cùng nhau mấy lần tại Kiến Nghiệp nữa mà.” Hoàng Tuệ trả lời.

Lư Kim Phong cảm thấy kỳ lạ: “Thế sao tối nay cậu ta không ở lại đây dùng cơm?”

“Khả năng cậu ấy ngại.”

Hoàng Tuệ nở nụ cười: “Dù sao nơi đây có rất nhiều người mà.”

Lư Kim Phong khẽ vuốt cằm, lão suy nghĩ thêm chút rồi nói: “Buổi tiệc sinh nhật ngày mai của cô tính cho công ty đi. Tôi đặc biệt phê duyệt cho cô kinh phí 50 nghìn, nhất định phải tạo được tình cảm. Tôi cảm giác được, trong hạng mục lần này, quyền quyết định của Trần Hán Thăng là rất lớn.”

“Hắn thật sự có bản lĩnh.”

Hoàng Tuệ nhủ thầm, đây là suy nghĩ thật lòng.

Sau khi nhận lấy số tiền 50 nghìn tại phòng tài vụ, Hoàng Tuệ suy nghĩ chút rồi lấy điện thoại ra.

“Aloo, Tử Bác, ngày mai là sinh nhật tôi. Cậu muốn tham gia không?”

“Tỷ tiểu Tuệ, tôi nhất định ra tham gia, địa điểm tổ chức ở đâu vậy…”

Giọng nói hưng phấn của Vương Tử Bác truyền vào trong điện thoại.

Cu cậu đâu biết rằng, nếu như không có nguyên nhân Trần Hán Thăng, thì bàn thân làm gì có trong kế hoạch

Chương 185: Sở trường là ba ba

Xung quanh quán bar 1912 tại Kiến Nghiệp có vài điều đặc biệt, bên cạnh chính là Phủ Tổng Thống, văn hoá kiến trúc ở đây phần lớn đều dùng kiến trúc thời quốc dân làm chủ đạo.

Đi trên con đường này, con đường đã từng có rất nhiều nhân vật lớn từng đi qua. Đôi khi, khiến người đi đường sinh ra cảm giác mình bỗng nhiên hoá thân thành một nhân vật lớn vậy.

Quá trình hiện đại hoá phát triển, trên con đường này xuất hiện khá nhiều quán bar. Mỗi khi màn đêm buông xuống, mấy chục quán rượu to có nhỏ có sáng rực cả lên, kết hợp cùng với phong cách đặc trưng của cố đô Lục Triều, càng làm khung cảnh xinh đẹp này như được mạ vàng tràn ngập khắp mặt đường.

Nhất là nơi đây chứa đựng vài chuyện 'tình cờ' trong truyền thuyết, bởi vì có rất nhiều thiếu gia đến giải sầu, hay người có tiền ưa thích những cái đẹp đến từ nhóm sinh viên.

Với Trần Hán Thăng, còn đường này đã quá quen thuộc rồi. Trước khi trọng sinh, hắn đã từng chi trả cho nào là Marceau, Babyface, Mix, đều không dưới 100 nghìn, giờ nghĩ lại vẫn còn tiếc.

Quán bar 1912 cách đị học Khoa Học Công Nghệ Kiến Nghiệp không quá xa. Đầu tiên, Trần Hán Thăng đi xe tới trường, sau đó trở theo Vương Tử Bác đi tới nơi này.

Hôm nay, có thể nói Vương Tử Bác ăn mặc khá sang trọng, trên người mặc một bộ vest, phía dưới mặc một chiếc quần nhã nhặn, chân đi giày da sáng bóng, đầu cũng được vuốt gel bóng lộn.

Trên tay cu cậu cầm theo một bó hoa tươi, miệng ngậm điếu thuốc, nhưng lại không châm lửa, đứng tại cửa trường học cũng nhận được khá nhiều ánh mắt nhòm ngó.

"Ông chủ đi đâu vậy?"

Trần Hán Thăng dừng xe lại hỏi.

Vương Tử Bác còn tưởng rằng taxi, nên vẫy vẫy tay nói: "Không đi đâu… Ủa, sao giờ này mày mới tới, nhanh lên trễ giờ rồi."

Cậu ta vừa phàn nàn vừa mở cửa ngồi vào ghế lái phụ, rồi nhẹ nhàng chuyển bó hoa xuống hàng ghế sau.

Trần Hán Thăng đưa bật lửa qua: "Mày hút châm thuốc hút hết đi, ướt hết cả thuốc rồi kìa."

"Không hút."

Vương Tử Bác ném bật lửa trả lại: "Hai ngày hôm nay, tao bỏ nhiều thời gian ra nghiên cứu thần thái Đổ Thần do anh Phát đóng, nên quyết định thuốc chỉ để ngậm chứ không hút, khoảnh khắc đó mới là đẹp trai nhất."

"Nếu mày ngậm một cây gậy đó mới gọi là đẳng cấp."

Trần Hán Thăng chế giễu một câu, rồi nhấn chân ga rời đi.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Vương Tử Bác quan sát Trần Hán Thăng, phát hiện ra thằng này ăn mặc chẳng khác gì bình thường, áo phông thể thao, quần jean, giày thể thao, nên tức giận nói: "Người ta mất

công tổ chức sinh nhật, mày không tôn trọng người ta được chút à?"

Trần Hán Thăng từ từ trả lời: "Bộ quần áo này Tiểu Ngư Nhi mua cho tao, mày cảm thấy tao làm xấu mặt của mày à?"

Vương Tử Bác không dám nói thêm nữa, chỉ cần cu câu nói hai từ mất mặt, lập tức Trần Hán Thăng đuổi câu ta xuống xe ngay.

"Quà đâu?"

Vương Tử Bác tiếp tục tìm lý do để gây chuyện. Thằng này có vẻ đang tức giận, rõ ràng buổi sinh nhật tổ chức lúc 8h, mà Trần Hán Thăng 7h40 mới đến đón.

Trần Hán Thăng hạ cửa xe xuống, nhàn nhã rít vào một hơi thuốc: "Quà gì?"

"Chẳng lẽ mày đi sinh nhật người ta, mà không đem theo quà?"

"Tao tặng lì xì."

Sau một lúc, Vương Tử Bác mới phản ứng lại: "Tiểu Trần, mày làm vậy sao được. Dù sao Hoàng Tuệ là chị dâu của mày đó?"

"Mày cứ theo đuổi được đi rồi tính sau."

Trần Hán Thăng chẳng thèm nói thêm nữa, tập trung lái xe tới 1912.

Giờ này đến có lẽ hơi trễ rồi, cộng thêm việc phải tìm chỗ đậu xe, nên mãi 8h30 hai người mới tới được cửa quán bar. Điều này khiến Vương Từ Bác gấp gáp đến độ toát hết cả mồ hôi, ngay cả hoa để phía sau ghế cũng quên không cầm.

Nhưng cu cậu không khỏi giật mình, thế mà Hoàng Tuệ còn chờ mình ngay tại cửa quán bar, đôi mắt đảo liên tục,

không ngừng tìm kiếm, trên mặt tỏ rõ vẻ sốt ruột. Tay cô ấy cầm theo chiếc máy cầm tay, đang tỏ ra bộ dáng do dự.

Cho đến khi, Hoàng Tuệ nhìn thấy Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác trong tầm mắt. Cô ấy vội giơ tay lên vẫy, còn tiến lại gần để đón.

Vương Tử Bác nhìn thấy, vừa áy náy lại vừa xấu hổ.

Không ngờ mình tới trễ, thế mà Hoàng Tuệ còn chủ động chờ ngay tại cửa.

"Chị tiểu Tuệ."

Vương Tử Bác cảm động đến nỗi âm thanh còn không rõ: "Hôm nay thật xin lỗi, trên đường đi tắc quá, khiến chị phải chờ ở đây. Thật ra chị có thể tổ chức trước cũng được mà, không cần phải chờ em đâu."

"A?"

Hoàng Tuệ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh cô ấy phản ứng kịp, nở nụ cười nói: "Không có gì, đã là tụ họp phải chờ đông đủ thì mới vui chứ."

"Trần…"

Hoàng Tuệ muốn chào hỏi với Trần Hán Thăng, nhưng không biết hiện tại nên xưng hô thế nào.

Trần tổng, học đệ Trần, hay Trần Hán Thăng? Cách gọi nào cũng cảm giác không phù hợp.

"Gọi tôi là Hán Thăng."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng hờ hững nói.

"Vậy được. Hán Thăng, cám ơn cậu đã đồng ý tham gia bữa tiệc sinh nhật của tôi."

Hoàng Tuệ nhìn thấy Trần Hán Thăng bình dị gần gũi như vậy, chắc mẩm nhiệm vụ này tỷ lệ thành công là rất cao đây.

“Không có gì, chị tiểu Tuệ.”

Vương Tử Bác vẫn còn chưa hiểu rõ vướng mắc trong đó, nên nói chuyện khá thoải mái: “Không cần phải khách khí vậy đâu, tiểu Trần chuyên môn đi theo em tới mà thôi.”

Hoàng Tuệ cười cười không nói, dẫn đường cho hai người vào bên trong quán bar.

Vương Tử Bác vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng: “Hôm nay tao không nói nguyên nhân đến trễ là do mày. Lần sau, đi gặp nhau thế này nhớ không được đi muộn đấy.”

“Cám ơn Vương tổng đã trợ giúp tôi.”

Trần Hán Thăng cũng chẳng thèm giải thích, kệ cho Vương Tử Bác giờ này vẫn nghĩ hoàng Tuệ chờ nó.

Vương Tử Bác tỏ ra chán nản: “Vừa rồi tao quên mang hoa theo rồi.”

“Không sao, chút nữa khi kết thúc đưa cũng không muộn.”

…

Vừa mở cửa phòng ra, một luồng không khí mát lạnh của điều hoà trong tình trạng được đặt 16 độ, kèm theo hỗn hợp mùi rượu cùng thuốc lá, tiếp theo là màng nhĩ nhận lấy âm thanh chấn động ‘ầm ầm’ .

Đèn led trong phòng nháy liên tục, giữa phòng còn thiết kế một sân khấu, nơi đó có hai DJ nữ trẻ tuổi đang lắc lư theo điệu nhạc.

Thật ra Vương Tử Bác rất hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cậu ta tới một nơi náo nhiệt như quán bar, nhưng quay qua nhìn lại

thấy Trần Hán Thăng đang nhìn vòng xem thiết kế của quán thế nào.

“Tiểu Trần, loại trường hợp này, mày luôn dễ dàng hoà nhập hơn tao.”

Vương Tử Bác nhủ thầm, sau đó móc điếu thuốc ra, ngậm ở miệng cho đẹp trai.

Sau khi mọi người tới vị trí đã đặt trước, Hoàng Tuệ lên tiếng giới thiệu: “Các vị, tôi giới thiệu cho mọi người hai anh chàng đẹp trai vẫn còn là sinh viên đại học, một người đang học ở Tài Viện là Trần Hán Thăng, còn người kia đang học đại học Công Nghệ Kiến Nghiệp là Vương Tử Bác.

“Tiểu Tuệ, cô để chúng tôi đợi lâu như vậy là chờ hai cậu nhóc sinh viên này sao?”

Trong đám người có một vị khó chịu lên tiếng.

Lúc này có một cô gái chắc là sinh viên tiếp lời: “Anh Cẩu Tử, anh khinh thường sinh viên bọn em vậy sao?”

“Úi, anh quên mất em Lật Tử còn đang học ở Học Viện Nghệ Thuật đấy. Chút nữa anh Cẩu Tử xin lỗi em 2 chén nhá.”

Người nam vừa rồi lên tiếng trả lời.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng dựa vào ánh đèn được trang trí ở chỗ này, nhìn thấy có ba nam và bốn nữ ngồi ở đây.

Người được gọi là ‘anh Cẩu Tử’ là người con trai để đầu đinh, nhưng lại được nhuộm vàng khè, nhìn qua trông giống hệ một đống phân.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, không ngờ thẩm mỹ con người 2003 lại nát đến trình độ này.

Cô gái có tên là Lật Tử kia, nếu xét về độ xinh đẹp có thể được 7 điểm, thua xa Thương Nghiên Nghiên hay La Tuyền.

Nhưng dáng người cô ấy rất tốt, chiếc quần đùi làm lộ ra đôi chân dài miên mang dưới ánh đèn trang trí nhấp nháy, trên người mặc một chiếc áo hai giây hở rốn, khiến người đối diện phải dừng lại mà ngắm nhìn.

"Mời ngồi, mời ngồi."

Hoàng Tuệ tranh thủ thời gian giới thiệu, mời Trần Hán Thăng cùng Vương Tử Bác ngồi xuống. Cô cũng khá biết cách nhìn người, cho nên bố trí Trần Hán Thăng ngồi giữa cô bé Lật Tử kia cùng một cô gái khác.

Ghế ngồi tương đối là chật, khiến mũi Trần Hán Thăng hít phải toàn là mùi nước hoa, nhưng ánh mắt lúc nào cũng tập trung vào đùi hai cô gái.

Còn Vương Tử Bác làm gì có diễm phúc này, bên trái cu cậu là khoảng không, còn bên phải là một người con trai.

"Sinh viên mà khiến bọn tôi chờ lâu vậy. Giới thiệu cho mọi người xem thần tiên nơi nào đến, có tài hoa gì được không?"

Cẩu Tử nói lời khiêu khích.

Trần Hán Thăng không có phản ứng gì, để ông mày giới thiệu, mày là cái đếch gì?

Hắn tập trung tìm bật lửa, khả năng cao lúc Vương Tử Bác trả lại cái bật lửa, không biết ném ở đâu rồi.

Cô gái Lật Tử bên cạnh, đưa bật lửa qua: "Cậu đang tìm cái này?"

Trần Hán Thăng gật đầu: "Cảm ơn."

Còn Vương Tử Bác đàng hoàng hơn, cậu tập trung giới thiệu, nhưng do còn hồi hộp nên lúc giới thiệu còn lắp bắp: "Tôi là Vương Tử Bác, năm nay 20 tuổi, tới từ Cảng Thành. Hiện tại đang học đại học Khoa Học Công Nghệ Kiến Nghiệp, không có năng khiếu gì…"

"Tốt tốt."

Vương Tử Bác còn chưa nói hết, anh Cẩu Tử đã lên tiếng ngắt lời. Anh ta cũng nhận ra được Vương Tử Bác là cậu bé thật thà, nên lớn tiếng cười: "Có phải chú em đến nhầm nới rồi phải không? Lúc nói chuyện còn phả ra mùi sữa, bọn anh ở đây là để uống rượu."

Vương Tử Bác đỏ mặt, lúng túng cười trừ.

"Còn chú em?"

Cẩu Tử nhìn về phía Trần Hán Thăng.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hoàng Tuệ vội đưng ra giải vậy, không dám để Trần Hán Thăng chịu thiệt thòi gì: "Có gì mà phải giới thiệu chứ, mọi người ở đây đều là bạn bè cả mà."

Sao Trần Hán Thăng có thể để Vương Tử Bác chịu thiệt được chứ.

Ông mày chửi mắng hoặc trêu ghẹo nó thì được, còn mày là cái đếch gì?

Trần Hán Thăng rít một hơi thuốc, híp mắt nhìn tên Cẩu Tử, đầu lưỡi tích súc lại một hơi, sau đó miệng dùng sức, thổi phù làn khói theo hướng Cẩu Tử ngồi.

Cẩu Tử rất khó chịu với hành động này, vỗ bàn nói: "Còn mẹ mày, mày nhả khói vào chỗ nào đấy?"

Lúc này Trần Hán Thăng mới cười cười: “Chỉ đùa anh Cẩu Tử chút thôi mà, tôi gọi là Trần Hán Thăng, phó chủ tịch hội học sinh tại Tài Viện.”

“Ồ.”

Cô gái Lật Tử ngồi bên nhất thời ngạc nhiên.

“Tên hiệu của tôi là ba ba. Tóm lại, bạn học ai cũng thích gọi tôi như vậy.”

Trần Hán Thăng vươn tay ra tỏ ý bạn bè với Cẩu Tử: “Làm quen chút, sở trường của ba ba chính là ba ba.”

Chương 186: Thực tại cuộc sống

"Bộp."

Tóc vàng Cẩu Tử Ca nhìn thấy Trần Hán Thăng còn huyênh hoang hơn cả mình, lập tức ném cái cốc xuống, lớn tiếng nói: "Mày thích gây sự có phải không?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, ông mày đã doạ thằng cha mày đâu?

Ngay trước mắt, tóc vàng ném cái cốc xuống, Trần Hán Thăng ngay lập tức dồn sức lên đùi, chỉ nghe 'xoạt' một cái, cái bàn nặng được làm bằng pha lê của quán bar dịch chuyển ra xa mấy cm.

Trần Hán Thăng đứng dậy, vậy vẫy tay, nhìn chằm chằm vào Cẩu Tử Ca nói: "Thích gây sự đấy? Mày định làm gì bố mày?"

Động tĩnh quá lớn khiến mọi người trong quán bar cùng bảo vệ đều bị thu hút tới. Hai tên to con vạm vỡ lập tức lại gần, cảnh giác nhìn đám người.

Những người trong nhóm tranh thủ thời gian khuyên giải. Có một người trong nhóm, tầm 25 tuổi, có vẻ chững chạc nhìn Trần Hán Thăng một chút rồi quay qua nói với tóc vàng Cẩu Tử Ca: "Cẩu Tử Ca, hôm nay là sinh nhật tiểu Tuệ. Mày nể mặt tao bỏ qua chuyện này được không?"

Cẩu Tử tức giận nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, sau đó bình tĩnh nói: "Hôm nay, em cho anh Triệu mặt mũi, nếu không em xử…"

Anh ta còn chưa nói xong, Trần Hán Thăng tỏ ra khinh thường nói: "Mày đếch cần phải cho ai mặt mũi cả. Thích thì nhích, giả bộ cái con mẹ mày ấy à?"

"Đệch."

Cẩu Tử Ca thật không ngờ Trần Hán Thăng lại không biết điều đến vậy, ngay cả mình đã xuống nước cũng không cho mình xuống. Tên này lập tức cầm lấy chai rượu chuẩn bị lao lên, không ngờ hai tên bảo vệ tiến lên cản lại.

"Nếu các người tiếp tục làm ra hành động này, chúng tôi bắt buộc phải dùng biện pháp cưỡng chế."

Trong hai người bảo vệ, đã có người đưa sẵn bộ đàm lên miệng, chuẩn bị tư thế kêu thêm người.

Hoàng Tuệ không còn cách nào khác, cô bắt buộc phải đứng về phía Trần Hán Thăng, bởi vậy chỉ còn cách miễn cưỡng nói: "Cẩu Tử Ca, hôm nay là sinh nhật mình. Cậu đến tôi rất mừng, nhưng cậu có thể tôn trọng bạn tôi một chút được không?"

Tên tóc vàng Cẩu Tử Ca nghe được những lời này, răng cắn chặt gật gật đầu, sau đó ngồi xuống. Nhưng anh ta không thèm nói câu đại loại như 'cho ai mặt mũi, hay lần sau nhớ cẩn thận' nữa, bởi lời nói này giờ đây chẳng có tác dụng gì.

Tất cả mọi người ở đây đều là người có kinh nghiệm, nên chẳng hiểu mấy thằng hâm này thể hiện ở đây làm gì?

Đây là tính cách của Trần Hán Thăng, ăn mềm không ăn cứng. Hắn không thuộc dạng người nhún nhường, thích là nhích, ngay thời điểm cấp 3 đã đánh nhau, hay vụ ẩu đả ở ký túc xá Tài Viện, gần đây nhất là đánh nhau với tên mập ở Đông Viện.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Có người đánh giá, hiện tại Trần Hán Thăng còn chưa có tài lực về kinh tế, cũng không có người mạnh mẽ bảo vệ. Với tính khí bất cần đời của hắn sẽ khiến người ta ghi hận. Đây là cách suy nghĩ của người chưa từng trải, Trần Hán Thăng chỉ là thằng nhóc, người xung quanh thì làm mịa gì có gì nổi trội hơn mà trả với thù.

Nếu Trần Hán Thăng có 1 tỷ, hắn cần gì phải chơi hay thể hiện với mấy tên tép riu này làm gì?

Nói cách khác, tiềm lực của Trần Hán Thăng bởi vì có tính cách này. Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy.

Cuộc sống không cho bạn thử lại, và sẽ không cho bạn 1 tỷ rồi thả bạn vào trong xã hội. Mỗi ngày trong cuộc sống là một thử thách, và mỗi chuyện là một câu chuyện mới.

Nhìn cuộc sống của Trần Hán Thăng từ khi bước lên đại học mà xem, hắn đã trải qua bao nhiêu thử thách vượt qua như thế nào? Đó không phải là những câu chuyện mang tính đột phá trong đời sao?

"Vụ án oan" phá cửa hàng tại Khoa Viện Kim Lăng, dù cho có bị trả thù cũng là do Trần Hán Thăng gieo gió gặt bão thôi. Nó có xảy ra thì đơn gian lại một thử thách trong cuộc sống này mà thôi.

Bạn phải tự mình vượt qua cơn sóng gió đó, chứ không phải nhún nhịn vào lùi bước. Bạn phải dùng trí thông minh, khả năng ứng biến để giải quyết khó khăn ập đến với mình.

…

Tóc vàng Cẩu Tử Ca yên lặng ngồi xuống, Trần Hán Thăng cũng ngồi xuống theo. Hai bảo vệ không nói thêm lời nào nữa mà rời đi.

Trong quán bar xảy ra đánh nhau hay xung đột là việc khá bình thường, nếu như nội bộ tự hoà giải được, bọn họ sẽ không

xen vào.

Nhưng không khí trong nhóm người lại khác biệt hoàn toàn, không ai nguyện ý lấy chuyện còn là sinh viên ra trêu chọc Trần Hán Thăng nữa, bởi vậy thái độ cư xử với Vương Tử Bác cũng lễ phép hơn rất nhiều.

Cô gái gái Lật Tử đang học tại học viện Nghệ Thuật Kiến Nghiệp ngồi sát lại nói: "Anh Trần, nhìn anh ngầu quá."

"Đúng không? Sao tôi không thấy vậy?"

Trần Hán Thăng cười, cầm lấy bật lửa châm điếu thuốc hút.

Lật Tử muốn giúp đỡ, nhưng Trần Hán Thăng phất tay từ chối: "Tôi là một người chung thuỷ, trước kia đã có người nguyện ý vì tôi châm thuốc rồi."

"Bạn gái sao?"

Lật Tử cười hỏi.

"Không phải."

Từ trong mũi Trần Hán Thăng phun ra một dòng khói trắng, hắn nhìn Lật Tử nói: "Tôi nói là tình nhân, cô có tin không?"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Tin, đương nhiên là tin."

Lật Tử túm lấy cánh tay, ghé sát Trần Hán Thăng: "Anh trần, anh phong độ quá mà."

Trần Hán Thăng cũng mặc kệ, Lật Tử để mình ăn 'đậu hũ', hắn còn ngửa người ra ghế salon, giống như Lật Tử đang ôm chặt lấy mình vậy: "Vậy em nói cho anh Trần biết, những người này là ai vậy?"

Cô nhìn Trần Hán Thăng làm ra những động tác thuần thục như vậy, đoán chừng cũng là tay chơi chính hiệu đây.

Trong lòng Hoàng Tử Ca như ăn phải dấm, không ngờ Lật Tử lại thân mật với một người trai khác trước mặt mình. Nhưng với một cô gái như Lật Tử, tên này không có suy nghĩ độc chiếm, đương nhiên xảy ra chuyện vừa rồi, anh ta cũng đoán ra phần nào tính cách cảu Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác đương nhiên hâm mộ rồi, mặc dù giờ này người xung quanh đã khác khí mời cậu ăn dưa, hay rủ cậu chơi xúc xắc nhưng với Trần Hán Thăng là cách đối xử ở tầm cao mới.

Bởi vì, đĩa trái cây đã được đưa tới trước mặt Trần Hán Thăng, nhưng hắn khoát tay từ chối. Hoàng Tuệ còn đặc biệt đưa tới trước mặt Trần Hán Thăng một chùm nho thật tươi.

Còn Vương Tử Bác tuy được mời đấy, nhưng đã vòng qua mọi người một lượt, đến khi trong đĩa chỉ còn trơ chọi lại 1 2 miếng, giống như không ai thèm ăn nữa mới đến lượt mình.

Về phần trò chơi xúc xắc, vì Trần Hán Thăng từ chối, do đó thiếu một chân nên Vương Tử Bác mới được mời.

Vương Tử Bác giống như con rối vậy, người khác bảo chơi thì chơi, bảo ăn thì ăn, nói uống thì uống, với ai cũng nở nụ người ngây ngô.

“Về sau nhất định phải đưa Tử Bác đi giao lưu nhiều mới được.”

Trần Hán Thăng thở dài, không thể nói những trường hợp này muốn học là được, nhưng ít ra đặt trong trường hợp này cũng phải biết mình nên làm gì, không thể ngơ ngác như vậy được.

“Anh Trần, đã có người giúp anh châm thuốc, vậy em sẽ giúp ăn bóc nho?”

Trần Hán Thăng há mồm ăn hết, hắn hiểu rất rõ những loại nào ở trong quán bar, Lật Tử rất nhanh đưa lên một trái, sau đó nhỏ giọng giới thiệu: "Trong các cô gái có chị tiểu Tuệ, chắc anh đã biết. Ngồi cạnh chị ấy là Yến Tử, học cùng trường với em. Một cô gái nữa học cùng trường với chị tiểu Tuệ, em không biết."

"Còn con trai?"

Lật Tử cười: "Cẩu Tử Ca, anh nhất định biết phải không! Người vừa lên tiếng can ngăn là Triệu Chính, bọn em gọi là anh Triệu, anh ta hình như là thế hệ thứ hai của gia đình quan chức, chắc là không lớn lắm. Một người nữa là bạn của anh Triệu, là anh Cao."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng gật đầu, vừa rồi từ cách nói chuyện của Triệu Chính, hắn cảm giác được tên này xuất thân trong gia đình có điều kiện, nhưng chức vụ không to là điều dễ hiểu. Tham gia bữa tiệc sinh nhật của Hoàng Tuệ, cùng lắm làm quan đến tầm cha Tiểu Ngư Nhi là cùng.

"Sao em nói cho anh chi tiết vậy?"

Trần Hán Thăng vỗ vỗ lưng Lật Tử hỏi.

"Có hai nguyên nhân."

Lật Tử cũng thuận theo, ôm lấy eo Trần Hán Thăng: "Nguyên nhân đầu tiên là bởi vì anh Trần rất có cá tính, em thích kiểu người con trai này."

Trần Hán Thăng cười cười: "Chuyện này thật trùng hợp, anh cũng thích em."

"Nguyên nhân thứ hai."

Lật Tử ngẩng đầu lên nói: “Anh Trần nói nhảm rất ít. Em đến đây để kiếm chút ít tiền sinh hoạt, mà có vài tên ngốc nghếch bám rất dai, hỏi em vì cái gì mà sinh viên học viện Nghệ Thuật lại làm chuyện này.”

“Em làm gì bọn họ túm lại hỏi làm cái gì? Người đến quán bar vui vẻ là được rồi, hỏi nhiều vậy là muốn cưới người ta hay sao?”

Chương 187: Một kích chí mạng

Trân Hán Thăng sẽ không hỏi vấn đề vô vị này, vào quán bar là để chơi, tôi không cần quan tâm cô có bạn trai hay chưa, và cô cũng chẳng thèm để ý tôi có bạn gái hay chưa, mọi người tự hiểu trong lòng là được.

Từ sau khi Lật Tử nói rõ thân phận của mấy người trong nhóm này cho Trần Hán Thăng. Hắn phát hiện đám này cũng thường thôi, nên tâm lý dần buông lỏng hơn rất nhiều.

Cộng thêm Hoàng Tuệ cùng Lật Tử không ngừng lôi kéo, kết hợp với không khí của quán bar, hắn gia nhập trò chơi ‘đồ xúc xắc, thua phạt rượu’ .

“Chút nữa nên gọi xe về là tốt nhất.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, sau đó xắn tay áo lên xúc xắc.

Cách chơi trò chơi xúc này bản chất có phần giống đánh cờ. Có nghĩa là, bản thân mình sẽ lắc ra một con số lớn hay nhỏ, sau đó bắt đầu dựa vào phán đoán của bản thân đoán xem người khác lắc được số lớn hay nhỏ.

Giống như trò chơi ma sói, nhưng trò này kết hợp với không khí trong quán bar so với việc người sói giết người thì kích thích cùng hưng phấn hơn rất nhiều.

Đám người bày ra trò chơi này đa phần chỉ muốn uống rượu, nên đôi khi có người đã đoán ra được nhưng vẫn cố tình đoán sai.

Trò chơi này nói không ngoa thì Trần Hán Thăng đã lên tới cảnh giới ‘tông sư’, kinh nghiệm của hắn vô cùng phong phú. Mà thực ra có người giỏi hơn cũng chả sao, tửu lượng của hắn tốt, cùng lắm là hai người cùng uống có sao đâu.

Hoàng Tuệ nhìn ra được Trần Hán Thăng có ý định chơi, nên hô hào mọi người tập hợp, giống như đây không phải là sinh nhật của mình vậy, mà chỉ cần quan tâm đến cảm xúc Trần Hán Thăng là được.

Ngồi cạnh cô là Triệu Chính, con cháu đời thứ hai của gia đình quan chức lên tiếng hỏi: “Cậu ta chính là người em nhắc khi gọi điện thoại nói cần lấy lòng đó sao?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Tuệ giải thích: “Không ngờ được, Trần Hán Thăng còn nhỏ tuổi như vậy mà vô cùng bản lĩnh. Em đã từng tiếp xúc mấy lần với cậu ta, mà chưa chiếm được chỗ tốt nào.”

Cô cùng Triệu Chính quan hệ không bình thường, nên chẳng giấu diếm điều gì.

Triệu Chính an ủi: “Điều này anh hiểu, nhìn cách cậu ta chơi xúc xắc, cùng với xung đột ban nãy của Cẩu Tử, có thể nói tuyệt đối cậu ta là khách quen trong quan bar.”

Trong tiếng nhạc quá lớn, hai người nói chuyện nhất định phải ghé sát vào nhau, Trần Hán Thăng nói chuyện với Lật Tử cũng vậy, Hoàng Tuệ với Triệu Chính cũng là thế.

Vương Tử Bác cảm giác vô cùng khó chịu, nhưng cậu ta không biết làm cách nào, thậm chí còn không dám nhìn quá lâu, chỉ là lơ đễnh nhìn lướt qua rồi lập tức quay đầu qua chỗ khác, giả bộ mình đang tập trung vào trò chơi xúc xắc.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thậm chí vì muốn che giấu hành vi của mình, mà lên tiếng mời rượu khắp nơi. Thật ra chính bản thân cậu ta còn không biết mình đang làm gì, tâm chí loạn xì ngậu hết cả lên.

“Nếu là tiểu Trần, nó sẽ làm thế nào nhỉ?”

Vương Tử Bác quay qua nhìn Trần Hán Thăng, phát hiện thằng này 1 tay ôm eo Lật Tử, một tay không ngừng xúc xắc, đồng thời cười đùa với cô gái tên là Yến Tử đang ngồi bên cạnh.

Đôi lúc Yến Tử bị câu nói làm cho buồn cười, duỗi bàn tay trắng như phấn ra vẻ tức giận đánh về phía Trần Hán Thăng, điều này khiến cho Lật Tử bên cạnh khó chịu, giống như ăn dấm, càng ôm chặt Trần Hán Thăng hơn.

Vương Tử Bác nhịn không được thở dài: “Nếu tiểu Trần ở vào vị trí của mình, chắc sẽ lập tức đá bay tên họ Trần kia ra ngoài đấy nhỉ!”

“Không phải, tiểu Trần căn bản sẽ không để loại chuyện này xảy ra.”

Vương Tử Bác cúi xuống, nhìn bộ vest mà mình đã tiết kiệm mua được, sau đó quay qua nhìn bộ quần áo bình thường trên người Trần Hán Thăng. Cu cậu nghĩ thầm, phải chăng tiểu Trần dấu sợi dây dưới cổ tay.

Sợi dây này để khống chế những cô gái kia.

Nếu thằng này cảm thấy ở cùng ai đó khó chịu sẽ chủ động đẩy ra, còn ở gần ai đó cảm giác thích thú sẽ kéo lại gần.

Dù cho rời xa hay gần lại, từ đầu đến cuối người chủ động vẫn là tiểu Trần khống chế. Bởi vậy, những cô gái này vẫn sống cuộc sống của mình, nhưng trái tim luôn luôn cảm giác không đầy đủ.

Bởi vì một phần nào đó đã bị Trần Hán Thăng trộm lấy hoặc cướp đi, mà vĩnh viễn cậu ấy sẽ không trả lại.

“Không chơi, không chơi nữa.”

Cẩu Tử Ca đột nhiên nói lớn.

Vương Tử Bác nhìn lại, thì ra kỹ năng đổ xúc xắc của Trần Hán Thăng quá tốt, đám người trên bàn không ai đấu lại. Với lại, Trần Hán Thăng quá xấu xa, không thèm tìm Cẩu Tử Ca báo thù, mà chỉ nhè vào Lật Tử cùng Yến Tử uống rượu.

Tóc vàng tính là thứ gì, tìm thằng này uống chỉ tổ tốn rượu?

Uống cùng với các cô gái xinh đẹp không phải vừa bổ vừa thơm sao?

Khuôn mặt Lật Tử và Yến Tử đã chuyển sang màu đỏ hồng, hai thân hình mềm mại đều dựa hết vào người Trần Hán Thăng. Ba người tụ tập lại một chỗ như kiểu hôn nhau, sao Cẩu Tử Ca chịu được.

Hoàng Tuệ cũng đoán được chuyện gì, cô cảm thấy Trần Hán Thăng quá giỏi, cũng thực sự bá đạo. Hai cô gái xinh đẹp nhất của nhóm cũng bị hắn chinh phục.

Cô rất sợ xung đột lại nổ ra, nên vội vàng đem bánh ga tô ra và nói: “Vậy chúng ta cùng nhau ăn bánh đi. Lật Tử cũng say rồi, ăn xong chúng ta giải tán. Hán Thăng, hôm nay cậu chơi có vui không?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng gật gật đầu. Lúc này, trong lòng Hoàng Tuệ mới thoải mái chút, càm giác được nhiệm vụ ít ra cũng hoàn thành được 1 nửa rồi.

Mấy người ăn xong bánh ga tô xong, lập tức cùng nhau rời đi quán bar. Còn Triệu Chính, Hoàng Tuệ cùng nhau đi tính tiền.

Giữa tháng 10, Kiến Nghiệp đã bước vào mùa thu, bên ngoài gió mát hiu hiu, có thể đẩy hết cảm giác khô nóng trong quán bar. Chỉ là, mọi người vừa bước ra nơi có tiếng nhạc ầm ĩ, nên còn chưa cân bằng lại cảm giác được.

Hiện tại, ai về nhà nấy. Thật ra, nếu Trần Hán Thăng muốn sẽ có nhiều chuyện hấp dẫn hơn xảy ra.

Yến Tử và Lật Tử học cùng trường, cô uống cũng không nhiều bằng Lật Tử, nên dìu Lật Tử bước vào xe taxi. Không ngờ, Lật Tử ngố đầu ra nói: "Mình quên chưa xin cách liên lạc của anh Trần rồi."

"Không nên lún quá sâu."

Yến Tử vuốt nhẹ tóc Lật Tử: "Đây là quán rượu tình yêu, chúng ta đừng nên tin vào nó quá. Anh Trần là người mạnh bạo, cậu nhìn anh ta ra đi dứt khoát như vậy, còn không thèm liếc về chúng ta lấy một cái."

Lật Tử nhìn qua cửa sổ xe, trông thấy Trần Hán Thăng bước cùng Vương Tử Bác, quả nhiên chẳng có chút lưu luyến nào.

Một loại suy nghĩ, có lẽ bộc phát khi uống rượu, Lật Tử đột nhiên nói: "Yến Tử, chúng ta sau này đi dạy vũ đạo cho bọn trẻ nhá, đừng đến quán bar nữa."

"Làm ở đó lương thấp quá."

"Nhưng, ít ra chúng ta được người ta tôn trọng."

Lật Tử ôm lấy Yến Tử: "Thật ra, lúc nãy trong quán bar mình rất muốn xin số điện thoại của anh Trần, nhưng không sao mở miệng được, vì mình biết anh ấy xem thường…"

…

Về phần hai người Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác. Trần Hán Thăng ra khỏi quán bar lập tức quên luôn những cô gái vừa rồi trong đó là ai. Còn Vương Tử Bác mỗi lần nhớ tới bộ dạng nói chuyện thân mật của Hoàng Tuệ với Triệu Chính, đều có cảm giác có cái gì đó chặn lên lồng ngực mình vậy.

“Tiểu Trần, chúng ta gọi xe đến trường tao nha. Tao nghĩ mày vẫn nên ngủ tại phòng tao vẫn hơn.”

Vương Tử Bác thở dài nói.

Trần Hán Thăng lấy bó hoa tươi từ xe xuống: “Mày không phải muốn tặng hoa cho Hoàng Tuệ sao?”

Vương Tử Bác lắc đầu: “Không tặng nữa, tâm trạng không tốt.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Mặc kệ mày có đưa hay không. Tao đề nghị nên ở lại quán bar thêm 10p nữa.”

Hắn nói xong lập tức vậy một chiếc taxi lại. Người lái xe nghe yêu cầu của họ tỏ vẻ không vui nói: “Tôi chỉ dựa vào đêm hôm kiếm chút tiền, không thể cứ chờ ở đây mãi được, nhiều nhất chờ các người 5p…”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Xoẹt.”

Trần Hán Thăng lấy từ trong ví ra tờ 100 tệ đưa tới: “Anh trai vất vả rồi. Tôi chỉ có một yêu cầu, cho bọn tôi ở cửa ra vào chờ 10p, và một điều nữa ông ngậm miệng lại.”

Lái xe cầm lấy không nói thêm lời nào nữa, chỉ âm thầm đánh giá Trần Hán Thăng qua kính chiếu hậu. Trong xe lại rơi vào yên tĩnh.

Vương Tử Bác không nhịn được, tò mò hỏi: “Tiểu Trần, mày định chờ cái gì vậy?”

“Đừng nóng vội, chờ chút nữa có trò hay.”

Trần Hán Thăng vừa nhìn chằm chằm phía trước vừa trả lời.

Không lâu sau, đã nhìn thấy Hoàng Tuệ nắm tay Triệu Chính bước ra khỏi quán bar, thân thể hai người dính sát vào nhau, cảnh sắc vô cùng ngọt ngào.

Sắc mặt Vương Tử Bác đột nhiên tái nhợt, nhỏ giọng nói: “Tao thấy rồi, đi thôi.”

Lái xe nhìn về phía Trần Hán Thăng. Trần Hán Thăng lắc đầu nói: “Giờ mới hấp dẫn này.”

Quả nhiên, Triệu Chính còn đi chưa tới hai bước, đột nhiên móc từ trong túi ra một cái hộp nhỏ. Sau khi Hoàng Tuệ nhìn kỹ lập tức ôm chầm lấy Triệu Chính, tiếp đến là một màn hột nhau nhiệt tình.

Trần Hán Thăng còn kích bác thêm một câu: “Tử Bác, mày đoán xem tối nay hai người sẽ ở đâu?”

Chương 188: Trần Hán Thăng dạy học trực tiếp

Nhìn thấy người phụ nữ mình thích đang tay trong tay với người đàn ông khác, đây là trải nghiệm như thế nào?

Năm 2003*, Hoàng Tuệ cũng chưa xuất hiện, vì vậy Trần Hán Thăng nhất định phải tìm Vương Tử Bác thay mình trả lời câu hỏi này.

*Đoạn này chỉ thời Trần Hán Thăng trước kia

Trong nháy mắt đầu óc Vương Tử Bác trở nên trống rỗng, tim bắt đầu đập nhanh, khí quản nghẹn lại, toàn thân giống như bị dao đâm.

Vương Tử Bác không nhịn được há mồm ra, hung hăng hít vào một hơi, rượu trong bụng vì thế cũng trào ngược trở ra, thế nhưng cậu ta vẫn làm bộ kiên cường: "Tao làm sao biết bọn họ muốn đi đâu?"

Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác: "Tao đoán bọn họ khả năng đi net suốt đêm chơi game, hoặc đi hát karaoke mà thôi."

Vương Tử Bác miễn cưỡng nở nụ cười, quả thực so với khóc trông còn khó coi hơn: "Có lẽ vậy."

Lúc này, Triệu Chính cùng Hoàng Tuệ vừa vặn tay trong tay đi qua cửa sổ xe, chỉ là bọn họ không biết bên trong chiếc xe taxi này có một người tâm tình buồn bã đang ngồi bên trong, hơn nữa còn uống một chút rượu, thỉnh thoảng còn cắn môi một cái.

Vương Tử Bác ép mình cúi đầu.

Trần Hán Thăng còn ở bên cạnh nghiêm túc phân tích: "Cả 2 loại trên đều có khả năng, tuyệt đối không thể đi khách sạn được, cô nam quả nữ đi khách sạn làm cái gì. Ở đấy cũng không có máy tính thì làm sao chơi game····· "

"Đừng nói nữa!"

Trần Hán Thăng còn chưa nói hết, Vương Tử Bác đột nhiên phẫn nộ cầm bó hoa tươi đập vào buồng xe, cánh hoa tươi đẹp giờ đã tan nát.

Đây là lần đầu tiên Vương Tử Bác ở trước mặt Trần Hán Thăng phát hỏa như vậy, Trần Hán Thăng cũng quay đầu, trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chú tài xế xe taxi khóe miệng giật giật, lão rất muốn nói chút gì đó, thế nhưng sờ 100 tệ trong túi thì lại nhịn xuống.

Vương Tử Bác sau câu gào thét trên thì đột nhiên che miệng lại, cậu ta nhanh chóng mở cửa xe rồi nôn "ọe" một tiếng, nước mắt nước mũi cùng rơi xuống.

Trần Hán Thăng đang muốn xuống xe khuyên giải, tài xế đại thúc từ phía trước đưa tới một cuộn giấy: "Cầm đi, chú đây cũng từng trải qua tuổi trẹ, chú cũng hiểu loại cảm giác này."

"Cảm ơn." Trần Hán Thăng nói cảm ơn.

Sau khi xuống xe Trần Hán Thăng đưa giấy tới, Vương Tử Bác không nói tiếng nào nhận lấy, ngẩng đầu nhìn Triệu Chính cùng Hoàng Tuệ đang ôm nhau từ từ biến mất ở con đường phía trước.

1912 vẫn huyên náo như cũ, trên đường người cao hứng cũng có, thế nhưng người khóc cũng không ít, rượu như một thứ đồ trong thời gian ngắn có thể làm mọi người tê liệt thần kinh trong giây lát.

“Có thuốc lá không?”

Vương Tử Bác lau nước mắt, đột nhiên hỏi.

Trần Hán Thăng móc ra một điếu, tự mình giúp Vương Tử Bác đốt.

“Hô ····· “

Vương Tử Bác hút thuốc, cũng không để ý bộ quần áo mới mua lúc trứa, trực tiếp ngồi bệt xuống dưới đất, nặng giọng nói: “Tiểu Trần, thế giới hết lãng mạng rồi ư, nhiệt tình thì bị coi là liếm chó.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, vỗ vào vai Vương Tử Bác: “Tử Bác, tam quan của mày rất tốt, đáng tiếng ngũ quan thì không ổn. Chuyện tình cảm không phải muốn đến là đến, nhất định cả hai phải có gì hấp dẫn lẫn nhau mới có thể đến bên nhau được.”

Vương Tử Bác có chút không hiểu: “Trên người tao không có nổi một cái ưu điểm sao?”

“Có, hơn nữa rất nhiều.”

Trần Hán Thăng phủi bụi nói: “Chỉ là cậu chưa có biểu hiện ra, hoặc ưu điểm đấy không phải mẫu của Hoàng Tuệ thích, tao đã sớm nhắc nhở cậu nên sớm thay đổi người đi, đáng tiếng mày vẫn như cũ u mê không tỉnh, mà cô nàng Hoàng Tuệ ấy cũng cố ý lợi dụng nên mới tỏ ra dáng vẻ như thế.”

“Cậu nói nhiều như vậy, không phải hồi trước cũng giống như tao cả ngày là tên liếm chó à?”

Vương Tử Bác rầu rĩ nói rằng: “Trước đây mày theo đuổi Tiểu Ngư Nhi, mỗi khi đến lúc ra chơi thì cầm bài tập đi tìm cô ấy, cho là bọn tao không hiểu sao? Thực sự trông thật buồn cười!”

Cậu ta xả ra cho hết giận, đem tàn thuốc gạt xuống đất.

Trần Hán Thăng ngửa đầu nhìn bầu trời, màu xanh thẳm tinh không không có một đám mây, trong miệng chậm rãi nói: "Mày thật sự cho rằng Tiểu Ngư Nhi đối với tao không một điểm cảm tình?"

Vương Tử Bác sửng sốt một chút.

"Tao thực sự giả bộ đi hỏi bài tập."

Trần Hán Thăng ngữ khí nhàn nhạt nói: "Mày đã bao giờ nghĩ tới chưa, vì sao sau khi kết thúc giờ học Tiểu Ngư Nhi không có đi ra ngoài chơi ngay lập tức, mà còn ngồi lại một tý chờ người?"

Câu nói này thật giống như một đạo sấm sét giữa trời quang, vừa vặn bắn trúng nội tâm Vương Tử Bác, bây giờ tuy đã năm hai nhưng những ký ức ấy vẫn còn rất rõ ràng.

"Chẳng trách, Tiểu Ngư Nhi sau khi tan lớp, cô ấy đều yêu thích ngồi chỗ ngồi ngốc sau hai phút mới bắt đầu đi ra ngoài."

Vương Tử Bác cuối cùng cũng nhận ra:"Thì ra cô ấy đang chờ mày… Nhưng tại sao lúc mày tỏ tình cô ấy lại từ chối thế?"

"Bởi vì khi đó, không ai nghĩ đấy chính là yêu thích cả."

Trần Hán Thăng cười cợt: "Sau này tao mới nhận ra. Trên thực tế tao cũng không theo đuổi Tiểu Ngư Nhi một cách nghiêm túc. Mọi chuyện đều mơ mơ hồ hồ thế này, chứng tỏ chuyện tình cảm nhất định có cơ sở."

"Mơ mơ hồ hồ phát sinh, mày có chấp nhận không?"

Vương Tử Bác lúng ta lúng túng hỏi.

"Tại sao lại không? Tiểu Ngư Nhi xinh đẹp như vậy, vì sao tao lại không chấp nhận?"

Trần Hán Thăng phủi mông một cái rồi đứng lên: “Đi thôi, chúng ta lại đi uống rượu.”

Vương Tử Bác sớm đã có tính toán này, lập tức theo lên xe.

Tài xế lái xe tuy rằng không thể nói chuyện, thế nhưng lão vẫn rất muốn truyền đạt ý muốn của mình, vì vậy cố ý bật bài của Lâm Chí Huyền(Bản Tình ca đơn côi (bài này đỉnh thật)).

Không bắt được ái tình ta;

Đều là trơ mắt nhìn nàng trốn;

Trên thế giới người hạnh phúc khắp nơi có;

Vì sao không thể tính ta một người.

.....

Vương Tử Bác nghe thấy lại bắt đầu chảy nước mắt, nước mắt lặng lẽ chảy dọc theo gò má đen, đèn nê ông bên ngoài xe phản chiếu những giọt nước mắt, trong suố như pha lê.

Tài xế nhìn thấy Vương Tử Bác khóc, lại đắc ý cười, hiển nhiên lão cảm thấy thủ đoạn của mình cũng rất khá, người thất tình nên khóc mới đúng.

Trần Hán Thăng trong lòng bất đắc dĩ: “Tiên sư nó, chú tài xế này ác thật.”

Hai người ở đại học Tiên Ninh dừng lại trước một cửa hàng tôm hùm, Trần Hán Thăng gọi một đĩa tôm hùm lớn cùng với cả két bia, hai người vừa uống vừa kể chuyện cũ ở trường học.

Có người tâm sự cùng, Vương Tử Bác tâm tình đúng là khá hơn nhiều.

Tầm 11 giờ hơn, két bia cùng vị tê cay của tôm hùm nhanh chóng được uống sạch sẽ.

“Thêm két nữa không?” Vương Tử Bác hỏi.

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Mới vừa nói nhiều như vậy, tao đột nhiên nhớ Tiểu Ngư Nhi, nơi này cách Đông Đại không xa, mau chân đưa tao đến gặp cô ấy.”

“Tiểu Ngư Nhi sẽ xuống gặp cậu sao?”

Vương Tử Bác say khướt nói: “Tiểu Ngư Nhi không phải là cô gái bình thường, là loại kiêu căng tự mãn.”

“Vì lẽ đó mày gọi điện thoại đến ký túc xá của cô ấy đi.”

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động đưa tới: “Mày nói tao uống say nôn ở dưới lầu, có gì đều bị nôn hết ra rồi.”

“Thôi, lại để tao đi lừa người.”

Vương Tử Bác bất mãn cầm lấy điện thoại, hai người đi tới ký túc xá nữ sinh Đông Đại, Vương Tử Bác cầm điện thoại di động lên bấm: “Xin hỏi có phải là Tiêu Dung Ngư phải không?”

“Há, chờ tý ạ.”

Trong điện thoại có nữ sinh hô lên: “Tiểu Ngư Nhi, có người tìm cậu.”

Chỉ chốc lát, Tiêu Dung Ngư đi tới hỏi: “Xin chào, là ai vậy?”

“Tiểu Ngư Nhi,là tớ Vương Tử Bác.”

“Tử Bác a, cậu gọi điện thoại ký túc xá của tớ làm gì?”

“Chuyện này… “

Vương Tử Bác nhìn Trần Hán Thăng một chút, cậu ta vẫn là thật không tiện nói dối.

Trần Hán Thăng đi tới, quay về điện thoại “Quang quác, quang quác” kêu hai tiếng, làm bộ dáng vẻ nôn mửa, thuận tiện vỗ vỗ cái đầu to của Vương Tử Bác, bảo cậu ta nhanh nói chuyện.

“Chuyện là tiểu Trần đang ở dưới ký túc xá của các cậu, hắn nôn rất nhiều, thậm chí còn khóc… “

“Móe, lão tử khóc lúc nào, đừng bịa chuyện!”

Trần Hán Thăng bất mãn đạp Vương Tử Bác một cước.

“Như vậy càng chân thực, Tiểu Ngư Nhi càng dễ đi xuống.”

Vương Tử Bác sờ sờ cái mông nói, cậu ta tham dự chuyện lừa người cùng Trần Hán Thăng, thậm chí còn quên chuyện mình vừa trải qua, thì ra đây cũng là một giải pháp.

Đêm khuya dưới lầu túc xá rất ít người, Trần Hán Thăng chờ đợi không nhịn được ngáp một cái, nghĩ thầm nữ sinh thay quần áo thật chậm, không kiên nhẫn xoa xoa con mắt.

Có điều này pha này ăn đủ rồi, vừa nãy ăn tôm hùm cay, sau đó không có rửa tay nên lúc này độ cay phủ lên đôi mắt.

“Móe!”

Hai con ngươi lập tức trở đau rát, Trần Hán Thăng đang muốn tìm khăn tay để.

Đột nhiên, một người ở bên cạnh nói rằng: “Tớ còn tưởng rằng cậu không bao giờ khóc?”

Đây là âm thanh của Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng dùng sức mở đôi mắt bị kích thích ra, Tiểu Ngư Nhi đang đứng bên người mình, tay cô ấy đưa ra một chiếc khăn tay, trên mặt biểu hiện rất phức tạp.

“Thực sự là ông trời giúp ta a.”

Trần Hán Thăng lại không lấy khăn tay trước, đột nhiên kéo Tiêu Dung Ngư vào ngực ôm chặt lấy, còn thì thầm vào tai cô: “Nếu không phải thực sự nhớ cậu, tớ làm sao có khả năng say, làm sao có khả năng khóc đây?”

Hắn vừa nói, dùng ánh mắt tinh nghịch nhằm vào Vương Tử Bác.

Đệ đệ thối, học một chút!

Chương 189: Tao thoải mái là được rồi

Thời điểm, Trần Hán Thăng ôm Tiêu Dung Ngư, Vương Tử Bác ngồi ở phía sau nhìn rất rõ ràng.

Trần Hán Thăng làm gì khóc. Con chó này bị vị cay của tôm hùm sộc lên khiến nước mắt chảy ra đấy chứ.

Thế mà nó còn không biết xấu hổ đó là, những dòng nước mắt này đúng là hạng nhất. Thời gian trôi qua, vị cay cũng nhanh chóng tan biến, giọng nói cũng không còn kéo theo vẻ nghẹn ngào.

Thế mà, Trần Hán Thăng lại đưa tay lên dụi mắt, làm cho nước mặt lại tiếp tục chảy ra.

"Đã lâu vậy, mà cậu còn chưa tha thứ cho mình sao?"

Mặc kệ nước mắt Trần Hán Thăng chảy ra, hay Tiêu Dung Ngư đang cố tình đẩy, thậm chí đấm cho vài cái.

Sức lực cô nàng khá yếu, năm ngoái vụ việc ở ngoài bến xe cũng vậy, nhìn qua có vẻ dữ dằn, kết quả chẳng có tý ảnh hưởng nào.

Trần Hán Thăng còn chưa dừng lại.

"Cậu có biết từ nhỏ đến lớn mình chưa khóc qua lần nào, thế mà khi nghĩ tới tình trạng của chúng ta, không hiểu sao không kìm nổi nước mắt."

"Có đôi khi, ngủ mơ tại phòng ký túc, mình giật mình tỉnh lại sờ sờ cái gối đã ướt đẫm từ lâu."

"Đừng làm loạn nữa, mình cần cậu."

…

Cứ như vậy, Vương Tử Bác nhìn thấy, lúc đầu Tiểu Ngư Nhi còn phản ứng vô cùng mạnh mẽ, sau đó động tác dần yếu đi, ngày càng nhẹ. Cuối cùng, không giãy dụa nữa, mặc kệ Trần Hán Thăng muốn làm gì thì làm.

Tiểu Ngư Nhi cũng khóc, mà là khóc thật. Bờ vai Trần Hán Thăng có thể cảm nhận được hơi nóng.

“Thế nhưng cậu quá xấu xa rồi đấy. Thật vất vả mình mới có thể dằn lòng lại được, vì cái gì cậu còn muốn tìm mình. Chẳng lẽ cậu không thể để mình yên lặng được sao?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Mình có lỗi…”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng, không ngừng xin lỗi, đồng thời nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Dung Ngư.

“Sao có thể làm vậy được…”

Đột nhiên, Vương Tử Bác cảm thấy khó chịu. Cậu ta dùng hết tâm trí cho Hoàng Tuệ, kết quả nhận được là Hoàng Tuệ cùng người con trai khác anh anh em em. Tiểu Trần chỉ cần giả bộ khóc một trận, thế mà gần như kéo Tiêu Dung Ngư trở về.

Sao có thể như vậy cơ chứ?

Một loại nghĩa cử trọng tình trọng nghĩa dâng lên, khiến Vương Tử Bác rất muốn lại gần nói ra tất cả cho Tiêu Dung Ngư nghe. Không phải tiểu Trần khóc thật đâu, cũng chẳng có chuyện nửa đêm ngồi dậy bật khóc, càng không có ý định từ bỏ lối sống trước kia.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Một lát sau, Tiêu Dung Ngư ngừng khóc, cảm xúc dần dần ổn định lại. Trần Hán Thăng kéo cô lại ngồi xuống ghế, sau đó

còn nhìn về phía Vương Tử Bác bĩu môi, ra hiệu Vương Tử Bác nhường lại chỗ ngồi.

Vương Tử Bác mãi mới đứng thẳng người dậy, lắp bắp nhắc nhở: "Tiểu Trần, tao, chúng ta đều muốn làm người tốt."

Tiêu Dung Ngư nghe chẳng hiểu gì, nhưng Trần Hán Thăng lại hiểu rõ. Hắn mỉm cười nói: "Tao đương nhiên là người tốt rồi. Tử Bác, mày thiếu ta 4137,5 tệ. Dù sao, tao cũng không để trong lòng, với lại chắc chắn sẽ không nói chuyện này cho mẹ mày nghe đâu."

"Mịa!"

Vương Tử Bác chẳng còn biết nói gì thêm nữa, mặt ỉu xìu kiếm chỗ xa xa ngồi đó.

Ngoài miệng Trần Hán Thăng nói không để số tiền đó ở trong lòng, nhưng ngay cả hàng xu vẫn nhớ rõ như in, đã thế còn lấy mẹ Vương Tử Bác ra, khiến cho Vương Tử Bác đang muốn 'phản bội' phải bỏ đi suy nghĩ này.

Thằng nhóc!

…

Vừa rồi, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư ôm nhau 'khóc' một trận, thế mà đã đến 12h tối. Giờ này, dưới sân ký túc xá ngày càng yên tĩnh, may lắm thì gặp được một đôi bước qua, không thì chỉ còn tiếng 'xào xào' đung đưa của lá cây ngô đồng.

Hiện tại, không khí có phần là lạ, Trần Hán Thăng thật ra không thể đi, chỉ còn cách 'cố gắng' không ngừng. Còn Tiêu Dung Ngư nhìn qua có vẻ cự tuyệt, thật ra đang dần dần chấp nhận.

"Trường học của cậu phong cảnh cũng thật là đẹp."

Trần Hán Thăng nói một câu, coi như mở đầu.

“Ừ.”

Tiêu Dung Ngư nhỏ giọng trả lời. Đột nhiên cô nàng khóc, thể hiện tình cảm, việc này khác hẳn tỉnh cách của cô khiến cô có phần xấu hổ.

Trần Hán Thăng quay qua nhìn Tiêu Dung Ngư. Thời điểm gọi điện cho cô có vẻ cô chuẩn bị đi ngủ, nên trên người mặc theo một bộ quần áo ngủ in hình nhân vật hoạt hình, chân đi một đôi dép lê bằng vải nhìn rất đáng yêu, làm lộ ra mắt cá chân tròn trịa đẹp đẽ, 10 ngón chân trông mũm mĩm trắng trẻo.

“Cậu có lạnh không?”

Trần Hán Thăng quan tâm hỏi.

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, vung vẩy mái tóc dài xinh đẹp, làm cho toả ra một mùi thơm ngát quen thuộc. Khuôn mặt trái xoan buồn rầu, đôi má lúm cũng bị che giấu đi, điều này có thể đoán trong lòng cô đang rất do dự kèm theo sự băn khoăn.

“Tóc cậu đã dài ra rất nhiều.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng vươn tay qua, đùa giỡn những cọng tóc. Sợi tóc lướt qua ngón tay, làm lộ chiếc cổ dài duyên dáng có thể nhìn thấy được xương quai xanh.

“Đừng đụng vào mình.”

Tiểu Ngư Nhi xoa miệng nói.

Trần Hán Thăng cười gượng nói: “Vừa rồi còn ôm nhau nữa mà.”

“Cậu…”

Tiêu Dung Ngư quay qua nhìn chằm chằm, nhưng cô biết da mặt Trần Hán Thăng rất dày, chỉ đành nói thật: “Cha mình

nói, không cho phép mình gặp mặt cậu nữa.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, lão Tiêu, ông định làm gì vậy? Con đã qua nhà ngài xin lỗi rồi mà, làm sao ngài có thể nhúng tay vào đời sống tình cảm của những người trẻ tuổi được chứ?

“Vậy cậu nghĩ sao?” Trần Hán Thăng hỏi.

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu: “Dù sao tớ đã gặp rồi, giờ nói gì cũng chẳng có ý nghĩa.”

Trần Hán Thăng mừng thầm, ý tứ trong lời nói của Tiểu Ngư Nhi đã quá rõ ràng, đó là cô cũng không hoàn toàn nghe lời cha mình.

“Tiểu Trần.”

Tiêu Dung Ngư quyết định lắng nghe Trần Hán Thăng một lần, cách gọi ‘tiểu Trần’ cũng được dùng lại lần nữa. Xem ra, đêm nay Trần Hán Thăng ‘khóc’ đã có tác dụng rất lớn, dù sao hắn cũng không phải là một người dễ dàng khóc.

“Chuyện gì?”

Trần Hán Thăng nghiêm túc hỏi.

“Cậu thành thật nói rõ cho mình nghe. Cậu với cô ấy sao rồi?”

Mắt Tiêu Ngư Nhi toả sáng lên tiếng hỏi.

Trần Hán Thăng bình tĩnh trả lời: “Hiện tại chỉ còn mình mình, không tin cậu có thể đến 101 điều tra.”

Tiêu Ngư Nhin nhìn chăm chú vào mắt Trần Hán Thăng. Trần Hán Thăng cũng thản nhiên đối mặt, trong mắt không hề tỏ ra chút lo lắng nào.

“Mình về trước, cần phải suy nghĩ cẩn thận thêm lần nữa.”

Tiêu Ngư Nhi gật đầu nói.

Trần Hán Thăng giật mình, giường như câu ‘mình phải nghiêm túc suy nghĩ’ này hắn đã nghe qua. Nếu Tiêu Dung Ngư đã nói câu này, thì hàm nghĩa là đã đồng ý rồi.

“Được, cậu cứ chậm rãi mà suy nghĩ, mình sẽ chờ.”

Trần Hán Thăng chân tình nói.

“Nhưng.”

Tiêu Dung Ngư quay đầu lại nói: “Bất kể thế nào, nếu như cậu tái phạm một lần nữa thì ngay lập tức mình sẽ xuất ngoại, đi một nơi mà cậu đừng mong sẽ tìm thấy được.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nói đến đoạn này, đôi môi đỏ thắm của Tiêu Dung Ngư vểnh lên, cặp má lúm đồng tiền mê người lại hiện ra lần nữa.

“Nếu như sau này mối quan hệ của chúng ta xác định rõ ràng, mình cam đoan không bao giờ để chuyện này xảy ra.”

Trần Hán Thăng dùng giọng chém đinh chặt sắt cam đoan. Trong lòng không ngừng suy nghĩ, kéo dài việc này, có chết cũng không thể xác định quan hệ này.

Sau khi Tiểu Ngư Nhi quay về, Trần Hán Thăng gọi Vương Tử Bác lại.

“Thằng nhóc nhà cậu không phải vừa rồi định làm chuyện gì điên khùng đấy chứ?”

“Tao không làm chuyện điên rồ.”

Vương Tử Bác ương ngạnh nói: “Tao chỉ không hi vọng mày mắc sai lầm, cũng không muốn Tiểu Ngư Nhi lại thêm lần nữa lún sâu trong vũng bùn.”

“Mày thì biết cái gì, thôi không nói chuyện của tao với Tiểu Ngư Nhi nữa.”

Trần Hán Thằng chẳng thèm để ý tại sao Vương Tử Bác ‘đột nhiên vớ vẩn’ . Hắn hỏi: “Tử Bác, nếu như tao muốn giúp mày báo thù Hoàng Tuệ, mày có thoải mái hay không?”

“Làm sao mà mày báo thù được?”

Trần Hán Thăng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Đầu tiên mày cứ trả lời xem có thoải mái hay không? Làm sao báo thù là việc của tao.”

“Vừa rồi, tao rất hận. Sau đó tao nghĩ, bởi vì tao thích cô ấy, làm những việc đó cũng là nên, cùng lắm sau này không thích nữa là được.”

Vương Tử Bác nhìn Trần Hán Thăng: “Bởi vậy, dù cho mày giúp tao báo thù, tao cũng không thoải mái.”

Trần Hán Thăng gật đầu.

Vương Tử Bác cảm giác được, hành động này không giống phong cách của Trần Hán Thăng, nên nhịn không được, lên tiếng hỏi: “Vậy mày định từ bỏ báo thù sao?”

Trần Hán Thăng nhìn lại thằng bạn thân một chút, rồi dứt khoát trả lời: “Đương nhiên là không rồi.”

“Cần đếch gì mày thoái mái. Chỉ cần tao thoải mái là được rồi.”

Chương 190: Tại hoạ cho đời

Trần Hán Thăng bước ra khỏi khung cảnh yên tĩnh của sân trường Đông Đại. Hiện tại, hắn còn chưa muốn về Tài Viện, cũng không muốn về trường Vương Tử Bác. Bây giờ, Trần Hán Thăng không muốn ngồi xe, bởi giờ này đón xe khá vất vả, nên cùng Vương Tử Bác tới một nhà nghỉ ngay cạnh Đông Đại.

Nhân viên trực bàn lễ tân là một cô gái có vẻ còn nhỏ tuổi, chắc tầm 16, 17 gì đấy. Khuôn mặt trẻ con có phần mũm mĩm, sau khi Trần Hán Thăng bước vào lập tức gọi cô bé dậy.

Cô bé mơ mơ màng màng, nhìn qua tờ ghi chép những phòng còn trống, sau đó tỏ ra bối rối nói: "Thật xin lỗi, chỉ còn lại một phòng có một giường lớn. Xin hỏi anh có cần dùng không ạ?"

"Cũng được, một phòng là đủ rồi."

Trần Hán Thăng tỏ ra không quan trọng. Hắn và Vương Tử Bác nằm chật một chút cũng không sao.

Kiếm được một nhà nghỉ ngay gần trường đại học tương đối là khó. Dù cho đại học trong nhóm 985 hay một trường đại học bình thường cũng rơi vào tình trạng này.

Cô bé mập tiếp tân giật mình: "Hai người con trai ngủ cùng một phòng sao?"

"Không phải vậy, chứ bọn anh thuê phòng đánh cờ caro à?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, cô bé này cũng thuộc dạng hiếm lạ đây.

Hai đứa cầm theo thẻ phòng bước lên tầng. Cô gái nhỏ lễ tân chép miệng, tỏ ra khinh miệt nói: “Thì ra có loại này thật, mình cứ nghĩ chỉ là nói đùa. Sao hai người con trai có thể…”

Sau khi vào phòng, Vương Tử Bác nằm luôn lên giường ngáy o o. Trần Hán Thăng tắm rửa xong, sau đó dùng điện thoại nhà nghỉ gọi cho Trịnh Quan Đề.

Sau khi gọi đến lần thứ ba, Trịnh Quan Đề mới chịu nhận cuộc gọi từ số lạ này.

“Alo, ai vậy?”

Giọng nói Trịnh Quan Đề có vẻ như đang trong giấc ngủ.

“Nam khuê mật của cô, Trần Hán Thăng.”

“Muộn thế này rồi, cậu còn gọi điện thoại làm gì đấy?”

“Tôi đâu biết rằng cô đã đi nghỉ rồi. Tôi muốn hỏi một chuyện, Liên Phát cùng Kim Tiệp cô định chọn nhà nào thôi?” Trần Hán Thăng cười hỏi.

Liên Phát là Vu Quế Sinh, Kim Tiệp là Lư Kim Phong cũng là nơi Hoàng Tuệ đang làm việc.

Nói đến chuyện làm ăn, giọng nói của Trịnh Quan Đề lập tức trở nên nghiêm túc: “Thật ra tôi cũng đang do dự, cậu cảm thấy nhà nào tốt hơn?”

“Tôi cảm thấy Kim Tiệp rất được.”

Trần Hán Thăng từ từ nói: “Một là Lư tổng rất có sức hấp dẫn. Hai là Kim Tiệp làm việc có trình tự đàng hoàng, vô cùng chuẩn mực. Ba là tôi cảm thấy hợp tác với Kim Tiệp rất thoải mái, nếu chúng ta cùng một chỗ với bọn họ sẽ có kết quả tốt.”

“Thoái mái, dễ chịu?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trịnh Quan Đề nhíu mày: “Tôi nay người kia của Kim Tiệp dẫn cậu tham gia bữa tiệc sinh nhật. Bây giờ cậu đang ở đâu vậy?”

“Tôi đang ở khách sạn, gọi điện thoại của họ.”

Trần Hán Thăng ăn ngay nói thật.

“Oài, vậy không làm phiền cậu nữa.”

Trịnh Quan Đề trước khi tắt điện thoại, còn căn dặn thêm một câu: “Phải chú ý an toàn, không nên để dục vọng làm bản thân bị mê hoặc.”

Trần Hán Thăng nghe ‘tút tút tút’, âm thanh máy bận vang lên. Đột nhiên, hắn nở nụ cười, nghe qua thì nghĩ hắn ủng hộ Kim Tiệp, nhưng thật ra là loại Kim Tiệp khỏi việc này.

Người như Trịnh Quan Đề, trên phương diện tình cảm không thích can thiệp quá nhiều, nhưng xét trên phương diện công việc, cô vô cùng lí trí, mọi việc tất cả đều phải nắm rõ trong lòng bàn tay. Từ trong phòng giám sát có thể nhìn ra được điều này, trong xưởng từ việc nhỏ tới lớn, cô nắm rõ từng chi tiết một.

Tại hạng mục Mp3, việc đấu đầu màn hình điện tử, cô cũng đang cân nhắc giữa hai công ty Kim Tiệp và Liên Phát.

Liên Phát là một tập thể mạnh, đồng đều. Còn Kim Tiệp biểu hiện ra bản thân có xu hướng thành một công ty lớn. Thật ra, mặc kệ công ty đó có ra sao, phải có khả năng phối hợp được với Trịnh Quan Đề.

Đã muộn như vậy, Trần Hán Thăng còn gọi điện cho Trịnh Quan Đề, không những thế còn đưa ra quan điểm ủng hộ Kim Tiệp. Đây là một điều kiêng kị, việc này không dẫn đến Trịnh Quan Đề áp dụng theo, mà ngược lại dẫn đến khả năng đổ vỡ vô cùng lớn.

“Tay Kim Tiệp, có phải duỗi quá dài rồi hay không?”

Trịnh Quan Đề đi tới bàn đọc sách, cầm lấy vật phẩm của Liên Phát, vẫn khiến cô ngạc nhiên.

Trần Hán Thăng đang ở tại nhà nghỉ. Có phải nói rõ rằng, Kim Tiệp dùng phương thức không nằm trong phạm vi đạo đức ‘lung lay’ một vị cố vấn của Tân Thế Kỷ chăng?

Trịnh Quan Đề yên lặng suy nghĩ: “Mặc dù quy mô Liên Phát không lớn lắm, nhưng cách vận hành rất tốt. Với một người mạnh mẽ như Lư Kim Phong, chỉ sợ trong đầu có ý nghĩ ‘đảo khách thành chủ’ .”

Sau khi Trần Hán Thăng nói xong điện thoại, hắn đoán rằng nếu không có bất ngờ khả năng Kim Tiệp bị loại rất cao.

Trịnh Quan Đề là một cô gái rất thông minh, cũng không thể ngờ được, Trần Hán Thăng dựa vào cách làm việc của cô để lái câu chuyện theo hướng có lợi cho mình.

“Binh bất yếm trá*. Ngày mai, mình thêm hai mồi lửa nữa.”

(*chiến đấu bất chấp thủ đoạn.)

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng đá cho Vương Tử Bác hai phát: “Dậy đi tắm đi, trên người toàn mùi tôm hùm chua cay, buồn nôn bỏ mịa.”

…

Sáng hôm sau, hai người chuẩn bị trả phòng, Trần Hán Thăng nhìn thấy một hộp Durex ở đầu giường, đây là tiết mục khách sạn nào cũng làm, không những thế còn có rao cạo râu một lần, kem đánh răng, bàn chải một lần.

Đột nhiên, hắn nghĩ ra việc làm tăng thêm thú vị là cố tình xé rách hai cái Durex bỏ ruột vào bồn cầu xả đi.

Vương Tử Bác ngạc nhiên hỏi: "Mày làm cái gì đấy?"

"Không có gì."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Tao chỉ đùa cô bé dưới nhà kia chút thôi mà."

Sau khi, hai người vào đại sảnh, cô bé mập vẫn còn nhớ rõ Trần Hán Thăng, nên lên tiếng: "Chào ngài, xin chờ tôi gọi người kiểm tra phòng một chút, sau đó sẽ gửi lại tiền cọc cho ngài."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Không sao, cứ từ từ mà làm."

Một lát sau, Trần Hán Thăng nghe được âm thanh truyền vào trong bộ đàm: "Dùng hai cái Durex, dùng hai cái Durex, còn lại vẫn y nguyên."

"A?"

Cô gái mập nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, khó mà chấp nhận được, giống như nhìn yêu quái vậy. Mãi một lúc sau mới hoàn hồn, trả lại tiền đặt cọc: "Tiền của ngài đây, đặt 100 tệ dùng… . Còn 90 tệ."

Cô gái mập không dám nói rõ ra.

Trần Hán Thăng cũng thật xấu xa, thời điểm cầm lấy tiền còn cô ý chạm nhẹ vào tay cô bé, khiên cô bé bị doạ cho giật mình lùi lại mấy bước. Lúc này, Trần Hán Thăng mới hài lòng rời đi.

Vương Tử Bác đứng ngoài chờ, không biết bên trong xảy ra những gì. Cu cậu cảm thấy bụng trống rỗng: "Tiểu Trần, ăn sáng ở đâu vậy?"

Trần Hán Thăng nói với giọng đương nhiên là vậy: "Ăn gần Đông Đại, tất nhiên gọi theo Tiểu Ngư Nhi rồi."

"A."

Vương Tử Bác lặng lẽ theo ở phía sau, ấp úng nói: "Hai ngày nữa tao muốn về qua nhà một chút."

"Về đi, về nhà nghỉ ngơi cũng tốt." Trần Hán Thăng không để ý nói.

Sau khi tình cảm bị tổn thương, nhớ nhà nhớ bộ mẹ là bình thường. Sau khi còn người bị xã hội vứt bỏ, mới nhớ đến gia đình, người thân, nơi mà vĩnh viễn không từ bỏ mình.

"Gần đây mày muốn về Cảng Thành không? Tiện đường cho tao đi với."

Vương Tử Bác đột nhiên nghĩ đến điều này.

Trần Hán Thăng trả lời: "Tao đợt này bận rộn cả ngày lẫn đêm, thời gian đâu mà về nhà."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hai người đi đến nhà ăn Đông Đại. Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đã hỗ trợ gọi thêm phần hai người. Hai cô gái đang ngồi nói về chuyện thi cử gần đến.

Đề thi khoa Pháp Luật cần nhớ rất nhiều thứ. Tiêu Dung Ngư đang phàn nàn với Biên Thi Thi: "Qua vài ngày nữa, mình sẽ trở về Cảng Thành, có vài việc cần phải kiểm tra lại trước khi bước vào đợt thi sắp tới."

"Vậy thì đi thôi, mình sẽ về hôm khác."

Biên Thi Thi ăn một miếng cháo rồi nói: "Trừ phi cha cậu tới đón."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: "Gần đây cha mình cũng rất bận."

“Nhưng mình gần đây lại đang rỗi.”

Trần Hán Thăng đột nhiên lên tiếng: “Gần đây việc làm với việc học tương đối dễ thở. Mình cũng định về Cảng Thành.”

Biên Thi Thi cười nói với Tiêu Dung Ngư: “Thế cậu nhàn rồi, cả đi cả về đều có người đưa.”

Vương Tử Bác quay qua nhìn Trần Hán Thăng, sắc mặt có phần rầu rĩ.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, thằng nhóc nhà cậu còn có ý kiến?

“Mày nhìn cái gì?”

“Không có gì.”

Vương Tử Bác lắc đầu: “Tao chỉ nghĩ, tại sao cặn bã nam cùng cặn bã nữ không yêu nhau nhỉ? Nếu được vậy thế giới sẽ biến mất một đôi chuyên gây tổn thương.”

Chương 191: Báo ứng

Nếu Tiêu Dung Ngư cùng Tử Bác đều muốn về thì Trần Hán Thăng cũng dứt khoát về Cảng Thành cùng mọi người, thuận tiện gặp lão Trần cùng Lương Mỹ Quyên.

Lương Mỹ Quyên thường gọi điện càu nhàu: "Con cái nhà người ta học đại học, thiếu tiền còn biết đường gọi về cho bố mẹ. Đằng này, con đi học giống như lên mặt trăng vậy, tiền không thiếu, mẹ không gọi, không hiểu tình cảm mẹ con còn tồn tại không nữa!"

Sau khi ăn sáng xong, Tiểu Ngư Nhi đi học, Vương Tử Bác quay về Lý Công. Trần Hán Thăng tới bãi đỗ xe quán bar 1912, chiếc xe Faw của hắn vẫn còn đậu ở đó.

Trần Hán Thăng còn chưa yên tâm, quay qua dặn dò: "Tử Bác, mày từ nay về sau đừng ngu ngốc như vậy nữa nhá?"

"Không thể nào, mày đừng nói lung tung, từ trước đến nay tao đều không như vậy."

Vương Tử Bác tức giận, phủ nhận tất cả.

Trần Hán Thăng gật đầu: "Có thể, Hoàng Tuệ không làm việc ở công ty hiện tại lâu nữa đâu. Tên Triệu Chính dòng dõi nhà quan kia chỉ chơi đùa thôi. Mày chỉ cần hơi mềm lòng thì cô ta sẽ lại hướng về mày thôi. Hi vọng, mày nhớ kỹ chuyện tối qua."

"Biết rồi, mày lải nhải giống như thần tiên, biết trước chuyện tương lai vậy."

Trần Hán Thăng cười không trả lời, hường quán 1912 đi tới.

Thật ra, hắn nên đưa Vương Tử Bác đến học viện Khoa Học Kỹ Thuật Giang Lăng nhìn cặp đôi Lưu Bằng Phi và Thu An Bình mới phải, để thằng nhóc đó nhìn xem người ta đang nỗ lực thế nào. Đó mới gọi là tình yêu sinh viên chứ.

Đối với sinh viên, nói 'anh thích em' là không đủ thể hiện, nói 'anh yêu em' lại co phần nặng nề, nhưng nói 'anh muốn chúng ta cùng một chỗ cố găng' đây mới là phù hợp.

Từ quán bar 1912 về Tài Viện, Trịnh Quan Đề gọi điện tới: "Cậu đang làm gì đấy?"

"Tôi đang lái xe, Trịnh tổng có chỉ thị gì không?" Trần Hán Thăng trả lời.

"Thật ra cũng chẳng gọi là chỉ thị, có một tin tức tốt muốn báo cho cậu."

Trịnh Quan Đề do dự một chút rồi nói: "Tối hôm qua, sau khi cậu gọi điện thoại cho tôi. Tôi vô cùng coi trọng, ngay sáng sớm đã tổ chức hội nghị, nghiên cứu chọn lọc giữa hai công ty Liên Phát và Kim Tiệp."

Trần Hán Thăng 'ừ' một tiếng, biểu hiện mình vẫn đang tập trung lắng nghe.

"Bản thân tôi đương nhiên là ủng hộ Kim Tiệp, lý do cũng giống cậu, nhưng…"

Trịnh Quan Đề tỏ ra xấu hổ: "Mấy người quản lý trong công ty đều ủng hộ Liên Phát. Bọn họ đưa ra lý do, Kim Tiệp dù là công ty lớn hiện đại hơn, nhưng Liên Phát làm việc nhã nhặn hơn, nối phối hợp cùng công ty mình sẽ tốt hơn… Alo, alo, cậu còn đó không?"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nói xong, Trịnh Quan Đề cảm giác được đầu giây bên kia không phát ra tiếng động nào của Trần Hán Thăng, mà chỉ phát ra tiếng gió lùa vào trong xe ‘vù vù’ .

“Trần Hán Thăng, Hán Thăng, cậu còn ở đó không?”

Trịnh Quan Đề gọi nhiều lần, lúc này Trần Hán Thăng mới trả lời lại, kèm theo vài phần ‘chua chát’ : “Trịnh tổng, chị làm vậy khiến tôi rất khó sử.”

“Hôm qua dự sinh nhật của người ta, cậu đã đồng ý Kim Tiệp rồi à?”

Trịnh Quan Đề hỏi vậy, nhưng ngoài mặt lại có ý cười.

Trần Hán Thăng cũng không chịu kém cạnh, nhưng hắn vẫn cần phải diễn thêm, kiểu như vừa có phần áy náy, kèm theo chút tức giận mà không thể làm gì được: “Cũng không phải hoàn toàn đồng ý.”

“A.”

Trịnh Quan Đề thở dài: “Tôi biết, quyết định này sẽ khiến cậu khó sử, nhưng trong công ty có quá nhiều người ủng hộ, tôi cũng không thể làm trái được.”

“Được rồi, tôi biết rồi. Tôi cũng hiểu được.”

Trần Hán Thăng hạ giọng nói: “Trịnh tổng còn việc gì không? Tôi còn phải lái xe.”

“Vậy thì tốt. Tôi hi vọng cậu không nên để việc này trong lòng, tiếp tục góp sức vào việc phát triển hạng mục Mp3.”

“Tôi biết rồi.”

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, con mắt nhìn thẳng vào đèn đỏ phía trước, ngón tay theo tiết tấu gõ vào vô lăng, miệng nhếch lên cười.

Trịnh Quan Đề là ai?

Cô là người có thủ đoạn. Từ khi nắm quyền nhà máy Tân Thế Kỷ đã đổi một số lượng lớn tầng quản lý.

Dạng người này, nếu đưa ra quyết định, đến lúc nào cần lãnh đạo trong công ty quyết định hộ?

"Chọn Liên Phát là quyết định của Trịnh Quan Đề, nhưng không muốn mình rơi vào tình trạng lúng túng, cho nên đổ hết trách nhiệm lên người khác."

Trần Hán Thăng suy nghĩ trong lòng. Lúc này, đèn đỏ chuyển qua xanh, hắn dẫm một cái vào chân ga, chiếc xe Faw màu đỏ xinh đẹp, vẽ ra một đường cong hướng Tài Viện đi tới.

"Trịnh Quan Đề rất thông minh, nhưng tâm trí dồn hết vào công việc rồi, cho nên lộ ra hai khuyết điểm. Một là quá tự tin, hai là bỏ qua vấn đề tình cảm, có nên 'cặn bã' cô nàng một lần cho sáng mắt ra không nhỉ?"

…

Xác thực lần này Trịnh Quan Đề 'trúng kế', nhưng về phương diện kinh doanh, giác quan thứ 6 của cô rất nhạy cảm. Cô luôn cảm giác được. giường như có chỗ nào không đúng.

Trịnh Quan Đề cầm lấy cốc cà phế, uống một hợp, viết rõ ràng sự việc xuống giấy.

1. Hạng mục xác định chọn lựa giữa hai nhà Kim Tiệp và Liên Phát, hai công ty đều có ưu khuyết rõ ràng.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

2. Liên Phát đưa quà tặng đơn giản, nhân viên Kim Tiệp mời Trần Hán Thăng tham gia bữa tiệc sinh nhật.

3. Trong buổi tiệc, Trần Hán Thăng đồng ý trợ giúp Kim Tiệp thúc đẩy hợp tác.

4. Sau buổi tiệc, Trần Hán Thăng đi nhà nghỉ, có lẽ có ‘giao dịch’ khác.

5. Sau khi hoàn thành ‘giao dịch’, nửa đêm nửa hôm Trần Hán Thăng gọi điện cho mình, thuyết phục công ty hợp tác với Kim Tiệp.

6. Vừa rồi, khi hắn nghe được công ty hợp tác với Liên Phát thì tỏ ra khó chịu.

“Cả sự kiện logic liên mạch, nhưng sao mình cảm giác không giống cách làm của Trần Hán Thăng nhỉ?”

Trịnh Quan Đề suy nghĩ, sau đó gọi điện cho xưởng trưởng Lâm Triêu Huy: “Cậu quen thuộc điện tử Kim Tiệp không?”

“Không phải thân lắm.”

Lâm Triêu Huy nghĩ một chút rồi trả lời: “Dù sao hai công ty đều làm việc tại Kiến Nghiệp, đều làm việc về điện tử, nên từng gặp qua Lư Kim Phong mấy lần.”

“Vậy được, cậu truyền lại lời nói này.”

Trịnh Quan Đề nói với Lâm Triêu Huy: “Cách làm của Kim Tiệp không đàng hoàng, lãng phí một cơ hội vô ích.”

Lâm Triêu Huy không biết rõ ẩn tình trong đó, nhưng uy tín Trịnh Quan Đề rất cao, nên nói gì lão cũng đồng ý.

Buổi trưa, giám đốc Kim Tiệp là Lư Kim Phong nhận được tin tức này, lão rất ngạc nhiên, không hiểu sao Tân Thế Kỷ lại dùng cách này trách cứ công ty mình, rõ ràng ngày đó hai bên gặp nhau đều hài lòng mà.

Nhưng Lư Kim Phong là người làm việc từ hai bàn tay trắng. Lão ổn định lại suy nghĩ, nhớ lại từng chuyện, loại trừ đi vài nguyên nhân, cuối cùng đặt vấn đề lên người Hoàng Tuệ.

Lư Kim Phong gọi điện thoại điều Hoàng Tuệ tới hỏi: "Hôm qua, Trần Hán Thăng chơi thế nào?"

Hoàng Tuệ chỉ coi là lời hỏi thăm bình thường, cười trả lời: "Hôm qua, cậu ấy chơi rất vui vẻ."

"Vậy cô cảm thấy việc lần này tỷ lệ thành công là bao nhiêu?"

Lưu Kim Phong bình tĩnh hỏi.

Trước đó, Hoàng Tuệ từng nói khoác là rất thân với Trần Hán Thăng, lại thêm lần họp mặt này nữa. Cô cảm giác được 10 phần nắm chắc, nên thăm dò nói: "Khả năng phải trên 80%."

Lư Kim Phong 'a' một tiếng, sắc mặt không đổi hỏi: "Đưa cho cô kinh phí hoạt động còn thừa nhiều không?"

Hoàng Tuệ ăn ngay nói thật: "Ngoại trừ tiền ăn uống tại quán, còn lại không dùng đến. Tôi dự định, đêm nay mời Trần Hán Thăng nói chuyện thêm chút nữa."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Cái này cô không dám nói láo, chỉ cần tra hoá đơn là ra ngay.

Lư Kim Phong nhìn chằm chằm vào Hoàng Tuệ, sau đó lên tiếng: "Trả lại hết tiền cho tài vụ, sau đó cô gọi quan lí chi nhánh của cô đến đây."

Hoàng Tuệ bước ra ngoài trong cảm giác lo lắng. Cô thật sự không hiểu chuyện gì, lại không có quyền quyết định loại người kia.

Quản lý chi nhánh tới, Lư Kim Phong hỏi cô: "Hợp đồng của Hoàng Tuệ còn thời gian bao lâu?"

“Đầu năm nay cô ấy mới tới, hợp đồng bên ta một năm kí một lần.” Quản lý chi nhánh trả lời.

“Được rồi, tôi nhịn cô ta đến cuối năm.”

Lư Kim Phong chỉ đạo: “Dựa vào thời gian trên hợp đồng, khi nào đến đuổi cô ta đi. Bị người ta trêu đùa một vòng còn không biết mình đang ngồi ở đâu.”

Buổi chiều, trước giờ làm việc, Hoàng Tuệ giống như ngày thường, cầm theo một cốc cà phê đi tới phòng của quản lý chi nhánh chào hỏi.

Nhưng cô còn chưa kịp mở lời, quản lí chi nhánh nghiêm túc phê bình: “Sau này, trong văn phòng chú ý trật tự, không có việc gì đừng có đi lung tung.”

Chương 192: Đại hội thể thao mùa thu ngọt ngào

Hoàng Tuệ thuộc dạng người khá tinh tế và tỉ mỉ, quan hệ giữa người với người chỉ cần chút xíu động tác lập tức có thể cảm nhận được. Hiển nhiên, thái độ thay đổi của quản lý chi nhánh có thay đổi, nhưng cô không biết nguyên nhân việc này từ nơi nào.

Thế nên, cô gọi điện cho Triệu Chính. Triệu Chính lên tiếng an ủi: "Không sao, cùng lắm là không làm ở đó nữa là được. Sau này anh sẽ nuôi em."

"Được rồi, anh không nên gạt em đấy."

Hoàng Tuệ tin tưởng nói, cũng bỏ qua ý định hàn gắn mối quan hệ với Trần Hán Thăng.

Đương nhiên, cô liên hệ chưa chắc có kết quả. Trần Hán Thăng trở về Tài Viện, giống như bước vào một vùng biển cả có nhiều màu sắc xung quanh.

Từ cổng lớn trường học, cứ mỗi mét lại cắm một chiếc cờ màu. Gió thu thổi rì rào, cờ màu bay phấp phới, khiến bản thân muốn ngay lập tức tham gia vận động thể thao.

Lúc này, Trần Hán Thăng mới nhớ tới, mai là đại hội thể thao mùa thu.

"Mình thật sự không xứng làm một bộ trưởng bộ phận đối ngoại, phó chủ tịch hội học sinh."

Trần Hán Thăng không muốn lộ mặt, cố tình lái xe tới tận dưới sân kí túc, sau đó lặng lẽ lên phòng tắm rửa thay quần áo.

Trong phòng 602 không có một ai, ngay cả Đái Chấn Hữu giống gái ở cữ cũng không có. Có thể, cả đám kéo nhau đi xem náo nhiệt rồi.

Trần Hán Thăng tắm rửa cho mất hết mùi rượu, sau đó đổi một bộ quần áo bình thường, đứng ngoài cửa sổ ngắm nhìn một chút ánh nắng mặt trời còn sót lại. Cuối cùng, hắn lấy ra một chiếc kình râm thật lớn rồi thong dong đi tới sân vận động.

Mùa thu Kiến Nghiệp mang theo khí hậu khô ráo kèm theo chút lạnh. Bầu trời cao, trong suốt, hít thở cũng khiến người ta thoải mái. Trần Hán Thăng nhủ thầm, Kiến Nghiệp đẹp nhất là hai mùa thu đông.

Thỉnh thoảng truyền tới âm thanh 'bùm' của tiếng súng lệnh, báo hiệu các tuyển thủ bước vào cuộc tranh tài. Thời điểm thi chính thức còn chưa tới, nhưng nơi này đã có rất nhiều người đến cổ vũ reo hò.

Trên bãi tập có rất nhiều người, người các tuyển thủ ra, càng có nhiều học sinh ngày thường chẳng bao giờ có mặt như Đái Chấn Hữu cũng xuất hiện.

Suy nghĩ của mấy người như lão Đái rất dễ đoán.

Trường học tổ chức đại hội thể thao một năm một lần, mặc dù bọn họ chẳng tham dự môn thể thao nào, cũng rất ghét mấy trò chơi ra nhiều mồ hôi, nhưng nếu cứ ở lì trong phòng lại dâng lên cảm giác thiệt thòi.

Ít ra cũng phải đảo qua một vòng, để lộ cho mọi người biết mình có tham dự vào.

Còn đám sinh viên năm nhất, vừa mới hoà nhịp vào tiết tấu cuộc sống đại học, trong mắt còn rất nhiều mơ ước, trong đầu đã có nhiều ý tưởng mơ mộng. Nếu có thể dựa vào lần đại hội

này, kiếm được vài học tỷ sinh đẹp, sau đó kết tinh thành một mối tình khắc cốt ghi tâm.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hắc hắc hắc…

Thật là đẹp!

Không có học tỷ cũng không sao, bạn học cũng được, ‘học tỷ xinh đẹp’ quan trọng không phải là ‘học tỷ’ mà là ‘xinh đẹp’ .

Đây là mộng tưởng của đám con trai năm nhất. Trần Hán Thăng rất muốn nói bọn họ biết, vẫn nên tập trung vào việc học thì hơn. Vì những mục tiêu được chú ý, nếu như không phải hoa đã có chủ, cũng chuẩn bị là của người ta không sớm thì muộn thôi.

Trần Hán Thăng từ từ bước lên đài hội nghị, nơi này đang có chủ tịch hội học sinh Trần Thiêm Dụ và phó chủ tịch Khương Vũ Hiên. Hai người đang quan sát xem chỗ nào cần phải sửa lại không.

Bên cạnh là chỗ của các thành viên đài phát thanh của trường, những thiết bị phát thanh đều đặt ở chỗ này. Một nhóm sinh viên năm hai năm ba, trang điểm lộng lẫy ngồi chung một chỗ, âm thanh nói chuyện lại dễ nghe. Sinh viên đi ngang qua ai cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Thương Nghiên Nghiên cũng ngồi trong nhóm này. Cô mặc một chiếc áo mùa thu kiểu Hàn Quốc rộng rãi, loại áo dài tới tận đầu gối, ngồi xen lẫn vào nhóm người, lộ ra vẻ ngây thơ vô số tội.

Cô nhìn thấy Trần Hán Thăng đi tới, thừa dịp không ai để ý, chu chiếc môi đỏ lên làm bộ hôn gió.

“Kẹt.”

Trần Hán Thăng không trả lời nụ hôn gió của Thương Nghiên Nghiên, mà kéo ghế ra ngồi xuống. Trần Thiêm Dụ và Khương Vũ Hiên nhìn thấy là Trần Hán Thăng thì quay xuống sân tiếp tục quan sát.

Vị trí này không phải ai cũng có thể ngồi, muốn ngồi chỗ này phải có tiêu chuẩn. Trong hội học sinh, người được ngồi tại đây không vượt quá 10 người, tính cả 3 người trước mặt.

Ở một nơi cao như đài chủ tịch, Trần Hán Thăng nhìn thấy rất nhiều người quen, trong đó có người của bộ phận đối ngoại, hội học sinh, còn có những bạn học lớp 2 Hành Chính Công.

Giống như La Tuyền, dưới sự hướng dẫn của Nhiếp Tiểu Vũ lại lần nữa kéo căng băng rôn ra, chắc mới kiếm được thêm nhà tài trợ mới.

Nếu La Tuyền không nhìn thấy Trần Hán Thăng thì mọi hành động thật ra cũng bình thường.

Còn có Kim Dương Minh, thằng này đang đứng khoanh tay trước khu vực nhảy cao dành cho nữ. Cu cậu đang chăm chú quan sát từng cái eo được lộ ra, khi các cô ấy ngã xuống chiếc nệm bảo vệ, sau đó hùa cùng đám con trai nở nụ cười dâm tặc.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Còn Hồ Lâm Ngữ, cô cầm theo một chồng quần áo thể thao, đứng phía dưới đài chủ tịch.

Đi theo cô là người Trần Hán Thăng yêu quý Thẩm Ấu Sở. Từ hôm đó đến giờ, cô vẫn bên cạnh giúp đỡ Hồ Lâm Ngữ.

“Hâm dở, không có việc gì hay sao mà đứng ôm một đống như vậy.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm. Thẩm Ấu Sở là một cô gái siêng năng, cho nên cô ôm theo quần áo còn nhiều hơn Hồ Lâm Ngữ, khuôn mặt nhỏ của cô gần như vùi vào trong đống quần áo.

"Ha ha, chào ba người."

Trưởng bộ phận phát thanh Cốc Hoán Hoàn nhìn thấy ba tên con trai ngồi không ở đấy, tức mà không làm gì được.

"Hiện tại là chủ tịch hội học sinh, sang năm cũng là chủ tịch hội học sinh, sang năm nữa khả năng cao cũng là chủ tịch hội học sinh. Các người định ngồi đây không làm gì cả sao?"

Cốc Hoán Hoán là sinh viên năm 4, nghe nói trước kia cô được rất nhiều người theo đuổi. Nhưng sinh viên năm 4, họ sẽ suy nghĩ nhiều hơn về vấn đề công việc và gạt tình yêu sang một bên, cho nên ý nghĩ yêu đương nhạt dần đi, dẫn tới vẫn còn độc thân.

Một nguyên nhân khác là những người theo đuổi cô năm ấy, nay đã có đối tượng khác.

Những em gái năm nhất năm hai đại học chẳng lẽ không thơm hơn à?

Tại sao còn phải theo đuổi một sinh viên năm 4 làm gì?

Trần Thiêm Dụ thở dài đứng lên: "Đi thôi, tính tình Cốc Hoán Hoán không tốt lắm, lại thuộc dạng lão thành, chúng ta vẫn nên tìm việc mà làm thôi."

Trần Hán Thăng cũng đứng dậy nhưng không đi cùng chỗ hai người kia đã thống nhất: "Các người cứ đi làm việc đi, tôi kiếm một chỗ khác tiếp tục lười biếng."

Trần Thiêm Dụ:…

Thật ra Trần Hán Thăng không phải trốn việc, mà đi đến chỗ Thẩm Ấu Sở, ép buộc cô đưa ra chồng quần áo thể thao.

Ban đầu, Thẩm Ấu Sở ôm theo một đống cao tới, đột nhiên chẳng còn gì trên tay. Trần Hán Thăng thì ôm một đống bước đi, đã thế còn đi rất nhanh.

“Cho mình cầm một chút?”

Thẩm Ấu Sở bước theo phía sau, vừa đi vừa lên tiếng đề nghị.

Ban đầu Trần Hán Thăng chẳng cho ra phản ứng gì, sau đó đột nhiên dừng lại. Thẩm Ấu Sở giống như phanh lại, cũng dừng ở phía sau.

“Mình nghĩ nên cầm theo một chút.”

Thẩm Ấu Sở cúi xuống nhìn giày Trần Hán Thăng, yếu đuối nói.

“Không cần cậu cầm quần áo.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng tháo kính râm xuống, đưa về hướng khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Ấu Sở: “Cậu giúp mình cầm cái này.”

Khuôn mặt Thẩm Ấu Sở khá nhỏ, đeo kính râm loại lớn này che gần hết khuôn mặt. Người ngoài trông vào chỉ nhìn thấy mỗi chiếc miệng.

Trần Hán Thăng nhìn buồn cười: “Cậu đem kính viễn vọng đặt lên mặt sao?”

Cười cười vậy thôi, nhưng Trần Hán Thăng vẫn nhìn vào chiếc miệng Thẩm Ấu Sở lộ ra, xinh xắn đẹp đẽ. Chiếc miệng tự nhiên nhếch lên, bờ môi nổi trội, màu sắc tươi sáng.

Yết hầu Trần Hán Thăng đột nhiên nhúc nhích. Hắn không nhịn được di chuyển kính râm ra, giống như nhấc chiếc khăn đỏ che mặt cô dâu. Khuôn mặt thẹn thùng dịu dàng của Thẩm

Ấu Sở lần nữa lộ ra, cặp mắt anh đào trong suốt mê người nhấp nháy, cẩn thận từng chút một nhìn về phía Trần Hán Thăng, rồi lại mau chóng cúi đầu xuống.

"Mình có thể hôn cậu được không?"

Đột nhiên Trần Hán Thăng hỏi.

Xung quanh rất nhiều sinh viên, Thẩm Ấu Sở lắc đầu: "Không, không nên ở chỗ này có được hay không?"

Trần Hán Thăng chép miệng: "Mình mới vừa nói cái gì, cậu vậy mà không chịu nể mặt, trực tiếp từ chối sao?"

Thẩm Ấu Sở ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, nhỏ giọng trả lời: "Có thể hôn mình được không?"

"Được chứ."

Trần Hán Thăng rướn cổ ra: "Mau làm đi, mình đã chuẩn bị xong rồi."

Chương 193: Món cẩu lương nặng đô

Thẩm Ấu Sở nhìn thấy hành động rướn cổ ra của Trần Hán Thăng, đã biết mình lại bị lừa.

Dù cô là một người hồn nhiên, cách giao tiếp cũng không được tốt, nhưng thẹn thùng là thật. Dù cho cô không nỡ từ chối Trần Hán Thăng, song trước mặt bao nhiêu con người cũng cần phải có sự can đảm rất lớn.

Trần Hán Thăng nhắm mắt, rướn cổ ra, suy đoán xem Thẩm Ấu Sở có hôn mình hay không? Đột nhiên, trên mặt truyền đến cảm giác mát mát.

"Thế mà hôn thật?"

Trần Hán Thăng ngạc nhiên mở mắt ra, nhìn thấy miệng Thẩm Ấu Sở chu lại, đôi mi dài rũ xuống, duỗi đôi tay dài ôm lấy mặt của mình, nhìn qua có phần ngốc nghếch.

Trần Hán Thăng nhìn thấy lập tức nổi nóng: "Nói cậu hôn mình, chứ có phải giữ mình đâu?"

"Làm lại."

Trần Hán Thăng tiếp tục bơm đểu: "Làm đi, chụt một cái nhanh thôi."

"Nhiều người."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói. Không phải trong đầu cô chưa nghĩ đến, mà trên sân có quá nhiều người, thỉnh thoảng lại có bạn học đi qua, thực sự không hạ quyết tâm nổi.

Ban đầu, Hồ Lâm Ngữ đứng đằng trước, đang định quay xuống nói chuyện với Thẩm Ấu Sở thì phát hiện cô đã đi ra đằng xa.

Thì ra tên cặn bã Trần Hán Thăng xuất hiện, trên tay tên này còn cầm một chồng quần áo thể thao, có vẻ như cầm hộ Thẩm Ấu Sở.

"Hai người đang đóng phim à?"

Hồ Lâm Ngữ lại gần hỏi. Hiện tại, động tác của hai người có chút buồn cười, Trần Hán Thăng rướn cổ về phía Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở dùng ngón tay chỏ dí vào trán Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nghe tiếng 'bóng đèn' Hồ Lâm Ngữ, đã biết chuyện xấu chắc hẳn không thực hiện được rồi.

"Không có gì, trên mặt mình có cái mụn nên nhờ Ấu Sở xem dùm."

Trần Hán Thăng giải thích lung tung.

"Mụn là do cậu làm việc cùng nghỉ ngơi không hợp lý."

Hồ Lâm Ngữ nghiêm túc nói: "Chúng ta học đại học, cần phải ăn cơm cùng nghỉ ngơi đúng giờ, sẽ giúp trên mặt ít xuất hiện thứ này. Tại cậu, thường xuyên xã giao bên ngoài nên mới có đấy."

"Một cái mụn cũng nói nhảm nhiều vậy?"

Trần Hán Thăng bị chọc cho tức cười: "Được rồi, mình nói thật. Không phải là mụn mà do mình quá đẹp trai nên mới mọc lên."

"Hả…"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Hồ Lâm Ngữ bị lí do này đánh gục, xoay người lại nói: "Mau chuyển quần áo đi, còn nhiều việc đang chờ nữa đấy."

Những bộ quần áo này cần chuyện đến kho quản lý, kho chính là cái phòng chỗ rẽ ngay trước cửa vào sân vận động. Bình thường nơi đây để đồ dụng cụ thể dục, những sinh viên khác sẽ tiến hành hỗ trợ.

Có một vài sinh viên làm việc rất tích cực, từ xa đã nghe tiếng hô thật to: "Quần áo để ở bên này. Sau đó mọi người đi về phía trọng tài ở đối diện, nơi này đang có việc cần hỗ trợ."

Trần Hán Thăng cười thầm. Những sinh viên này làm việc, hắn cũng không biết đánh giá thế nào.

Nếu như nói họ không làm việc cũng không đúng.

Trong thâm tâm bọn họ trách nhiệm thật là lớn, chỉ huy cái này, chào hỏi cái kia, có đôi khi mồ hôi chảy ra đầm đìa.

Nhưng bảo bọn họ làm việc, thì chỉ có miệng là hoạt động nhiều nhất, rất chịu khó bố trí công việc cho mọi người, khiển trách mọi người làm việc sai sót rất tích cực.

Trần Hán Thăng suy nghĩ, có thể dùng thành ngữ này miêu tả là chuẩn nhất- Chỉ tay năm ngón.

"Ủa, cậu dự định hút thuốc ở đây sao?"

Một cậu sinh viên đeo kính, nổi nóng hỏi. Cậu ta nhìn thấy sau khi Trần Hán Thăng bỏ chồng quần áo xuống, thuận tiện móc từ túi ra một điếu thuốc ngậm lên miệng.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng gật đầu. Ngoài miệng cậu sinh viên này có xuất hiện hàng ria mép mờ mờ, không cần hỏi cũng biết là sinh viên năm nhất.

Sinh viên năm hai, sẽ không để xuất hiện tình trạng trẻ con này xuất hiện nữa rồi.

Cậu tân sinh có vẻ khó chịu: "Vậy anh có thể ra khỏi sân vận động, đừng để ảnh hưởng tới việc làm của người trong bộ thể thao chúng tôi."

"Nhưng bộ trưởng bộ thể thao là Nguỵ Quân cũng hút mà."

Trần Hán Thăng chỉ vào một người đang đứng ở phía xa xa: "Tại sao Nguỵ Quân hút được mà tôi lại không hút được?"

Cậu tân sinh không biết giải thích làm sao, đành nói: "Người ta là bộ trưởng mới được hút, anh thì là gì?"

Trần Hán Thăng cười 'hắc hắc', hắn không muốn làm khó cậu nhóc này, nên lớn tiếng gọi Nguỵ Quân: "Lão Nguỵ, lão Nguỵ, cho tôi mượn cái bật lửa với."

Nguỵ Quân quay qua nhìn thấy Trần Hán Thăng, nên đi tới cầm theo bật lửa: "Công việc bộ đối ngoại làm tốt rồi chứ?"

Trần Hán Thăng vừa châm lửa vừa trả lời: "Tôi làm việc từ xưa đến nay đều là giao quyền, phó bộ trưởng không làm được mới đến phần tôi. Nếu như người ta không tìm, chứng tỏ công việc làm ổn rồi."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Nguỵ Quân nhớ lại tác phong làm việc của Trần Hán Thăng: "Cậu thì sướng rồi, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi."

Bên cạnh nhà kho có một cầu thang loại lớn, có thể để nhiều đồ vật chỗ này, còn có một vài chậu hoa xanh tốt. Nơi này có không ít người mang tính chất tới cho có mặt ngồi ở đây, nói chuyện chém gió cùng nhau.

Trần Hán Thăng trước khi đi, còn quay đầu lại nói với cậu sinh viên: "Tranh thủ thời gian cạo ria mép đi, con gái lên đại học rất thích con trai chín chắn. Cậu còn để loại hình thức thời cấp 3 này, thì 4 năm học đại học đừng hi vọng có bạn gái."

Cậu sinh viên năm nhất bị nói đỏ hết cả mặt, vội quay qua chỉ huy người khác.

…

Thật ra, Trần Hán Thăng cũng không quá quen Nguỵ Quân, nên hai người chỉ lặng lẽ ngồi chỗ bậc cầu thang hút thuốc. Nhưng dựa vào đó, Trần Hán Thăng thuận lợi kéo Hồ Lâm Ngữ cùng Thẩm Ấu Sở vào đấy nghỉ ngơi.

Rốt cuộc hắn vẫn không đành lòng nhìn Thẩm Ấu Sở làm việc.

Những người làm công việc hậu cần rất bận, cũng có rất nhiều rắc rối.

Một vài vận động viên bị phát sai số thứ tự, bọn họ cũng đền phàn nàn khó chịu đòi đổi.

Một vài sinh viên bỗng dưng muốn đổi phần thi, bộ thể dục không đồng ý, kết quả dẫn đến cãi nhau ỏm tỏi cả lên.

Còn có người mặc không vừa quần áo dự thi, vội lấy của người khác mặc vào.

…

Tóm lại, những sinh viên trong này còn nằm trong độ tuổi đôi mươi, tràn ngập hương vị tuổi trẻ. Trái ngược với điều đó là hàng cây xanh bao bọc xung quanh.

Bởi vì hoàn cảnh sinh trưởng, những phiến lá tại đây bám đầy bụi đất, nhìn không đẹp mắt bằng những hàng cây xung quanh hồ nhân tạo tươi mát sạch sẽ. Không gian thoáng đãng,

từng làn gió thụ nhẹ thổi qua, những chiếc lá nhỏ đung đưa dịu dàng.

Dưới sân là không khí náo nhiệt, đối lập với những hàng cây yên tĩnh, tạo thành một bức tranh đủ vị.

Trần Hán Thăng nhìn qua Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ cố tình ngồi cách xa Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở. Cô cầm trong tay chai nước khoáng, tập chung nhìn xuống cảnh tượng dưới sân.

Tiểu Hồ là một cô gái chuẩn sinh viên, cô có mục tiêu riêng của mình, cũng chất chứa đầy sự lượng thiên trong tâm trí.

Còn Thẩm Ấu Sở đang dựa chiếc cằm xinh xắn trên đầu gối, cúi đầu lẳng lặng nhìn đàn kiến bò qua lại dưới chân.

Trong đàn có chú kiến nhỏ chẳng may vướng một hòn đá nhỏ, cô nàng vội vàng đưa tay nhắc hòn đá ra. Lúc này, kiến nhỏ lại hoà nhập vào cùng với đàn của mình.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Khi đó, nụ cười lại nở trên môi Thẩm Ấu Sở, lộ ra hàm răng đều như bắp ngô. Niềm vui của cô đơn giản vậy đó khiến lòng Trần Hán Thăng chợt nhói nhói, đồng thời cảm giác dịu dàng ập đến, đưa tay qua vén mái tóc của cô nàng.

Vừa rồi, Thẩm Ấu Sở bê vác rất nhiều đồ làm cho mồ hôi ra rất nhiều và mái tóc dính lại trên cổ. Còn làn da trắng trở nên đỏ ửng.

Vén qua một bên, gió thu thổi ngang qua sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Thẩm Ấu Sở nhìn động tác quan tâm của Trần Hán Thăng, ngoài mặt toát ra vẻ dịu dàng. Với Thẩm Ấu Sở, điều này khiến cô thoả mãn rồi, nụ cười tự nhiên lại hé trên môi.

Nụ cười này, cặp mắt hoa anh đào ấy, đó là loại hạnh phúc. Cặp mắt hơi hướng lên, khoé mắt còn hơi chút đỏ, khi cười càng rõ ràng hơn.

Trần Hán Thăng cũng cười theo, Thẩm Ấu Sở lại bị nhìn đến đến mức xấu hổ, tiếp tục xuống nhìn đàn kiến, nhưng mông lại nhích sang phía Trần Hán Thăng. Hai người lại ngồi gần tựa như dựa vào nhau.

Hành động này với cô mà nói, đã là cách công khai ở mức độ cao nhất rồi.

Hồ Lâm Ngữ bĩu môi, cô cảm giác được nước khoáng trong tay mình bỗng nhiên chẳng còn vị gì nữa.

Chương 194: Thanh xuân là thích làm gì thì làm

Không chỉ có Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy cử chỉ thân mật của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, mà còn một người ngồi cạnh nữa là Nguỵ Quân.

“Tuổi trẻ thật là tốt.”

Nguỵ Quân cười nói: “Nhưng tôi đã năm 4 đại học rồi, thanh xuân rất nhanh sẽ chấm dứt.”

Trần Hán Thăng cùng Nguỵ Quân chỉ quen biết sơ sơ, bình thường chỉ gặp trong các cuộc họp của đoàn uỷ, xong là thôi, chẳng giao tiếp thêm gì. Hôm nay, khó có cơ hội khiến hai người trò chuyện nhiều hơn.

“Lão Nguỵ, thanh xuân của anh gắn lien với cô gái nào?”

Trần Hán Thăng hỏi, ý hắn muốn nói đến bạn gái Nguỵ Quân.

“Thanh xuân của tôi?”

Nguỵ Quân phun ra một ngụm khói thuốc, nhìn đài chủ tịch lưu luyến.

Trần Hán Thăng nói đùa: “Thanh xuân của anh không phải là Trần Thiêm Dụ đấy chứ?”

Nguỵ Quân lắc đầu: “Tôi không thích con trai, tất nhiên phải là Cốc Hoán Hoán rồi.”

Trần Hán Thăng ‘a’ một tiếng. Nguỵ Quân và Cốc Hoán Hoán đều là sinh viên năm cuối. Nếu không có gì bất ngờ, đây là đại hội thể thao cuối cùng của hai người.

“Rè, rè, rè”

Đột nhiên, một âm thanh chói tai phát ra từ phía đài phát thanh, đây là phản ứng bình thường của micro khi có dòng điện. Đồng thời, âm thanh thử míc vang lên ‘alo 1…’ .

Chỉ lát sau, tạp âm đã dần biết mất, thay vào đó là giọng nói dễ nghe của một cô gái phát ra: “Xin chào các vị lãnh đạo tôn quý, các vị khách quý, cùng tất cả các bạn học…”

Âm thanh phát ra trong trẻo, tiếng phổ thông tiêu chuẩn. Trần Hán Thăng nghe giọng quen thuộc: “Là chị Cốc Hoán Hoán?”

Nguỵ Quân gật đầu.

“Chị ấy đang làm gì vậy?”

Trần Hán Thăng híp mắt tỏ ra khó hiểu: “Thà rằng hát một bài có phải hơn không? Dù sao đây cũng là lần cuối, tranh thủ xoã một lần có sao đâu?”

Thật ra, hắn chỉ đề nghị vớ vẩn thôi. Dù sao, Cốc Hoán Hoán cũng không nghe thấy.

Không nghĩ tới, Nguỵ Quân nghe được lời này, quay qua nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, sau đó bỗng nhiên nói: “Cậu nói đúng.”

Nguỵ Quân đứng dậy, hít một hơi thật sâu. Trần Hán Thăng nghĩ thầm, tên này lại muốn gây chuyện rồi đây.

Ngay lập tức, Nguỵ Quân hét lên một tiếng thật lớn: “Hát một bài đi.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Ban đầu, ở chỗ này là khung cảnh náo nhiệt, sau đó là tiếng thử mic của đài phát thanh, khiến cho anh mắt mọi người đều

tập trung tới. Họ nghe một đoạn mới phát hiện là lãnh đạo tập trước bản thảo, các sinh viên đang định hướng sự chú ý qua chỗ khác, bỗng nhiên tiếng của Nguỵ Quân vang lên.

Đám làm việc hậu cần, cũng vẫn động viên còn khó chịu, chớ đừng nói gì đến vài thành phần đến xem cho có lệ. Đám người ngạc nhiên nhìn về phía Nguỵ Quân.

Trần Hán Thăng là người phản ứng đầu tiên, loại chuyện này sao có thể thiếu hắn được chứ?

Hắn lập tức đứng lên, vận hết công lực hét to: "Chị Cốc, hát một bài đi?"

Trần Hán Thăng không chỉ hô theo, mà tên cũng đã nói ra.

Nguỵ Quân thấy có người trợ giúp, càng tỏ ra phấn khích. Cảm xúc trong lòng anh ta, giống như quay trở lại thời tuổi trẻ.

"Hát một bài đi?"

Nguỵ Quân hô lên lần nữa.

Trần Hán Thăng thích thú cảm giác này, không thể tỏ ra yếu thế: "Một hai ba bốn năm sáu bảy, chúng tôi chờ thật sự rất sốt ruột."

Câu nói này lập tức kêu gọi người thứ 3 lên tiếng. Sinh viên năm nhất vừa trải qua huấn luyện quân sự chưa lâu, trong lúc huấn luyện thường hô khẩu hiệu 'một hai ba bốn năm, chúng tôi đợi thật vất vả, một hai ba bốn năm sáu bảy chúng ta đợi thật sốt ruột', nên vẫn còn chưa quên.

Trần Hán Thăng hô to lần nữa, có vài sinh viên đã đồng thanh hô theo.

Rất nhanh, lời nói này giống như lửa cháy vậy, từ chỗ làm việc của đội hậu cần, bắt đầu lan ra khiến toàn bộ sinh viên có mặt trong sân thể dục đồng thanh hô hoán.

Rất nhiều sinh viên chẳng biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ biết nhiều người hô thì mình hô theo thôi.

“Hát một bài đi.”

“Một hai ba bốn năm, chúng ta thật vất vả.”

“Một hai ba bốn năm sáu bảy, chúng ta đợi thật sốt ruột.”

…

Khẩu hiệu kêu vang động trời. Hồ Lâm Ngữ lại gần Thẩm Ấu Sở, thì thầm vào tai cô ấy: “Bạn trai của cậu nếu sinh sớm 100 năm, nhất định thuộc thành phần nguy hiểm, tên đó rất biết kích động lòng người.”

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt không dám lên tiếng, nhưng bản thân cô rất sùng bái Trần Hán Thăng, vì sao hắn có thể làm vậy trước mặt nhiều người như vậy.

Bản thân mình nói chuyện với một người xa lạ còn nói không rõ chữ nữa.

Nguỵ Quân và Trần Hán Thăng cùng nhau ‘quấy rối’, khiến chỗ đài phát thanh im lặng một lúc, sau đó mới phản ứng lại.

Dù sao Cốc Hoán Hoán cũng là trưởng đài phát thanh của trường, từ xưa cô đã có tiếng với khả năng ca hát, loại việc này sao có thể làm khó được cô.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Không bao lâu, tiếng của cô lại vang lên qua sự khuếch đại của microphone: “Nếu như mọi người đã nhiệt tình yêu cầu, vậy mình cũng xin phép được hát bài ‘Truy Mộng Nhân’ .”

“Oa, oá, oà…”

Tiếng hoan hô ngập tràn sân thể dục, giống như mưu kế đã đạt được. Mãi đến khi lời ca ‘Truy Mộng Nhân’ vang lên, tiếng ồn ào mới dần nhỏ lại.

Hãy để thanh xuân thổi lên mái tóc dài.

Mang theo giấc mộng của nàng.

Bất tri bất giác, chốn đô thành lịch sử này.

Đã ghi nhớ bóng dáng nụ cười của nàng.

…

Hãy nhìn ta dù chỉ một lần, đừng để hồng nhan phòng không gối chiếc.

Thanh xuân không hối hận, chỉ người tình là vĩnh viễn.

…

Giai điệu ‘Truy Mộng Nhân’ có phần đau buồn, nhưng lời bát hát lại rất có ý tứ. Mặc dù nó không phải bài hát được trình bày bởi những người nổi tiếng như Châu Kiệt Luân, Lâm Tuấn Kiệt hay SHE thời này. Nhưng nó đánh thẳng vào cảm xúc của từng sinh viên.

Sinh viên năm nhất mới bước ra khỏi cánh cổng trường cấp ba, mang theo rất nhiều hoài bão hướng tới Tài Viện. Tài Viện cũng không để cho bọn họ thất vọng, ca khúc này vang lên, biểu hiện rất rõ được sự tự do của sinh viên đại học.

Sinh viên năm hai, năm ba. Nhóm người này đã dần quen thuộc cuộc sống đại học, đã có người định hướng được con đường tương lai, như thi nghiên cứu sinh, làm them, thậm chí có người đã xác định rõ công việc sau này.

Về phần sinh viên năm 4. Bài hát này do một sinh viên năm cuối thể hiện, có thể hiểu rằng nhóm sinh viên này bắt đầu có những hoài niệm tuổi thanh xuân.

Buổi chiều Kiến Nghiệp, cái nắng vừa phải, trên bầu trời mặt trời lười biếng treo trên đó. Tất cả sinh viên có mặt trên sân thể dục, đều bị bài hát tác động rơi vào những ký ức. Sau khi bài hát kết thúc, đám người còn chưa thấy thoả mãn.

Có số ít người vẫn còn gân cổ lên la 'hát thêm bài nữa', lần này Trần Hán Thăng không đánh nhịp theo.

Loại hình thức này chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc, dù làm lại 1 lần hay nhiều lần cũng không bao giờ đạt được sự hoàn mỹ như lần đầu tiên.

"Cảm ơn."

Nguỵ Quân chân thành hướng về phía Trần Hán Thăng nói lời cảm ơn.

Trần Hán Thăng cười cười, nghĩ trong lòng rằng anh hãy cố mà chân trọng. Bởi vì, sau khi tốt nghiệp loại người mà các người gặp được là những kẻ xấu giống anh mày đây này.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Buổi chiều, Trần Hán Thăng không còn lười biếng nữa, nghiêm túc làm một số chuyện trọng chức trách của mình. Lúc trời chạng vạng tối, hắn quay qua nói với Thẩm Ấu Sở: "Tối này chúng ta cùng nhau ăn cơm nhá?"

Thẩm Ấu Sở nhìn qua Hồ Lâm Ngữ.

Lập tức, Trần Hán Thăng đã hiểu, gần đây hai người thường xuyên ăn chung với nhau. Trần Hán Thăng thoải mái nói: "Lâm Ngữ, cùng đi ăn cơm nhá? Tôi mời khách."

Hồ Lâm Ngữ tỏ ra không vui: "Tôi không muốn làm bóng đèn."

"Cái này dễ thôi, mình sẽ gọi thêm người nữa là được chứ gì."

Trần Hán Thăng tỏ ra biết điều. Lúc này Hồ Lâm Ngữ mới đồng ý.

Trần Hán Thăng cũng không phải nói cho có, hắn thật sự kêu hai người nữa tới dùng cơm. Ngồi xuống bàn ăn, Trần Hán Thăng vừa gắp thức ăn cho Thẩm Ấu Sở, vừa quay qua nói với Hồ Lâm Ngữ: "Đừng nên khách sáo, ăn nhiều một chút."

Hồ Lâm Ngữ mở to hai mắt, trợn trừng nhìn một cái.

Bởi vì, Trần Hán Thăng gọi đến hai người, một là Lưu Bằng Phi, người còn lại là Thu An Bình. Một đôi yêu nhau đích thực.

Hồ Lâm Ngữ không muốn làm bóng đèn của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở. Hiện giờ không chỉ là bóng đèn, mà bóng đèn này còn tăng thêm công suất, kiêm luôn của Lưu Bằng Phi và Thu An Bình nữa.

Chương 195: Hỏa Tiễn 105 mở rộng tiến độ

Trần Hán Thăng gọi Lưu Bằng Phi cùng Thu An Bình lại đây, không chỉ là cho Hồ Lâm Ngữ ăn cẩu lương, mà còn có những nhiệm vụ khác để bàn giao.

"Hai ngày nay tôi vẫn bận vài việc cá nhân, chuyện chuyển phát nhanh ở Khoa Viện - Nam Quảng - Hàng Hải – Hiểu Trang làm ăn thế nào?"

"Những chỗ đấy coi như đã ổn định, tuy rằng không thể sánh được với Tài Viện, thế nhưng những học sinh ở bốn trường học kia đối với Hỏa Tiễn 101 cũng đã quen dần."

Vẻ mặt của Lưu Bằng Phi trông rất tự hào, thật giống như quản lý chi nhánh đến tổng bộ báo cáo.

"Ổn định là tốt rồi."

Trần Hán Thăng gật gù, giơ bia lên cùng Lưu Bằng Phi đụng một cái. Sau đấy trò chuyện với nhau về những chuyện lạ ở đại hội thể dục thể thao, thật giống như những sinh viên đại học bình thường liên hoan.

Xung quanh xuất hiện vài sinh viên năm nhất vừa trải qua "Truy mộng nhân" lúc chiều, khuôn mặt từng người tỏ ra rất hưng phấn cùng bạn trong phòng trò chuyện, Lưu Bằng Phi rất có hứng thú hỏi thăm Hồ Lâm Ngữ, thuận tiện đắc ý liếc mắt nhìn bạn gái Thu An Bình.

Lúc đang trên đường đi tới, hai người từng thảo luận với nhau mục đích Trần Hán Thăng gọi hai người đến đây. Lưu Băng Phi cảm thấy đơn giản chỉ là dò hỏi chuyện làm ăn, còn

Thu An Bình lại phân tích Trần Hán Thăng còn có những vấn đề khác.

"Nếu như Trần tổng muốn biết tình hình thì cậu ta chỉ cần gọi điện thoại là được rồi, nếu đã gọi chúng ta lại đây nói chuyện thì có lẽ sẽ có những chuyện khác, em kiến nghị chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng."

"Chuẩn bị cái gì?" Lưu Bằng Phi hỏi.

Thu An Bình nói: "Chính là mỗi ngày chuyển được bao nhiêu chuyển phát nhanh, chủng loại nào, thu nhập ra sao. Những loại này cần phải báo cáo."

Lưu Bằng Phi cảm thấy Thu An Bình nghĩ quá nhiều, cũng chủ quan: "Hán Thăng cùng chúng ta là bạn tốt, khả năng chỉ là nói chuyện phiếm, em sau này cũng không cần gọi cậu ta là Trần tổng."

Thu An Bình lắc đầu một cái: "Hiện tại vẫn chưa ký hợp đồng nên chúng ta có thể tùy ý làm, thế nhưng sau này ký kết hợp đồng thì sẽ trở thành hệ thống vận hành trong công ty, xưng hô trên dưới nhất định phải chú ý. Cậu ta có thể tùy tiện xưng hô với chúng ta nhưng chúng ta lại không thể như thế được."

Lưu Bằng Phi vẫn cứ bán tín bán nghi, đặc biệt lúc ăn cơm Trần Hán Thăng vẫn chỉ trò chuyện một ít việc ở sân trường, bầu không kí khá thoải mái, vì vậy Lưu Bằng Phi cảm thấy Thu An Bình lo hơi xa quá.

Có điều sau khi cơm nước xong, mấy người nòng cốt ở Hỏa Tiển 101 Nhiếp Tiểu Vũ, Thượng Băng, Cao Đằng Phi, Lý Quyến Nam lại tới, bầu không khí lại chuyển biến đột ngột.

Trần Hán Thăng một mặt nghiêm túc: "Bằng Phi, cậu báo cáo cho mọi người một chút tình huống làm ăn cụ thể bên Khoa Viện."

Lưu Bằng Phi nhất thời ngẩn người, cậu ta lập tức cảm thấy hối hận vì đã không nghe Thu An Bình, những số liệu chủ chốt kia cậu ấy chưa ghi nhớ gì cả. Cậu ta đang định đàng hoàng thừa nhận sai lầm.

Thu An Bình ho một cái: "Trần tổng, chào mọi người, sau khi chi nhánh Kim Lăng Khoa Viện thành lập, thành tích khá là ổn định, thư từ cùng các loại hàng nhỏ là chủ yếu. Bốn trường trung bình mỗi ngày cũng có hơn 400 đơn hàng…. "

"Hiền nội trợ a."

Lưu Bằng Phi nhìn khuôn mặt bình thường của Thu An Bình, trong lòng cảm ơn vô hạn.

Trần Hán Thăng không biết những việc này, hắn cho rằng Thu An Bình chỉ là đại biểu lên tiếng mà thôi, còn nghiêm túc khích lệ nói: "Bằng Phi cùng Thu học tỷ công tác rất cẩn thận, mọi người nên học tập loại thái độ tinh thần này. Lý Nam, cậu cũng báo cáo lại tình hình ở Tài Viện đi."

Lý Quyến Nam báo cáo cặn cẽ lại tình hình ở Tài Viện , đối với những chuyện làm ăn này thì những nòng cốt ở đây đều hiểu rõ.

"Ban đầu chúng ta phát triển ổn hơn nhiều, nhưng nửa năm gần đây bởi vì bệnh đường hô hấp nên chúng ta bước chậm hơn một chút."

Trần Hán Thăng nhìn quét qua khuôn mặt của những người sinh viên trẻ tuổi: "Chúng ta đều biết, ở Giang Lăng có ba vòng tròn đại học*, Hỏa Tiễn 101 đã chiếm giữ hai cái, chỉ còn đại học bưu điện Kiến Nghiệp, học viện kinh mậu, học viện du lịch, và đại học Y nữa. Những nơi này chúng ta phải nhanh chóng chiếm cứ."

*Những đại học này ở gần nhau tạo thành một khu.

"Bằng Phi."

Trần Hán Thăng đột nhiên điểm danh.

“Đây!”

Lưu Bằng Phi trả lời ngay.

Âm thanh vang dội, thần thái cũng có chút trang trọng, Nhiếp Tiểu Vũ không nhịn được “Xì xì” nở nụ cười: “Anh Phi không cần phải như vậy, ông chủ Trần của chúng ta không phải là huấn luyện viên, không cần phải trả lời.”

Lưu Bằng Phi ngượng ngùng nở nụ cười, tuy rằng vừa nãy Thu An Bình vừa cứu mình một vố, nhưng trong lòng cậu ta vẫn đang trong trạng thái căng thẳng, khó trách đối với Trần Hán Thăng phải ứng có chút quá độ.

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy kỳ quái, cười nói: “Bằng Phi thường ngày so với mọi người có chút gò bó, anh đoán được em nghĩ gì sao?”

Lưu Bằng Phi không biết trả lời làm sao, đột nhiên trên tay truyền tới cảm giác ấm áp, thì ra ở bên cạnh Thu An Bình đã lấy tay đặt trên tay mình.

Hành động thân mật này khiến cho trong lòng Lưu Bằng Phi từ từ yên ổn, cậu ta nhìn Thu An Bình một chút, bình tĩnh cùng Thu An Bình nghe Trần Hán Thăng dặn dò.

“Vòng học viện Bưu Điện - Kinh Mậu - Dược Khoa - Du Lịch, tôi đang xem xét để học trưởng Thượng Băng, Bằng Phi, chị Thu ba người cùng nhau phụ trách.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Mẹ của chị Thu thân thể không được tốt, vì vậy không thể cách Giang Lăng quá xa, vì vậy phải quen thuộc dần việc kinh doanh ở Giang Lăng. Chờ sự đồng ý của cấp trên thì tôi sẽ sắp xếp cho nhóm Nhiếp Tiểu Vũ sang thị trường ở đại học Tiên Lâm.”

Nhiếp Tiểu Vũ gật gù, Trần Hán Thăng trước đây cũng đã từng nói với cô. Còn việc được cấp trên phê chuẩn thì chính là được thiếu phụ Khổng Tĩnh phê chuẩn.

Đầu tiên cô ấy thả ra một cái lỗ hổng, nhường Trần Hán Thăng cùng "Hỏa Tiễn 101" cờ hiệu chiếm lĩnh thị trường đại học Giang Lăng, hiện tại sắp hoàn thành nhiệm vụ này, Trần Hán Thăng lại được voi đòi tiên, nhắm vào đại học ở Tiên Lâm.

Thực tế là Trần Hán Thăng không muốn qua sự đồng ý của Khổng Tĩnh, thế nhưng Hỏa Tiễn 101 muốn phát triển thì nhất định phải dựa vào tài nguyên của chuyển phát nhanh Thâm Thông.

Lưu Bằng Phi, Thu An Bình cùng Thượng Băng nhận nhiệm vụ mở rộng thị trường ở Bưu Điện - Kinh Mậu - Dược Khoa - Du Lịch, bây giờ là thời điểm những trường đại học đang bị bệnh đường hô hấp ảnh hưởng, thế nhưng những sinh viên này vẫn dám cùng Trần Hán Thăng đi lấy hàng ở chuyển phát nhanh xưởng điện tử Tân Thế Kỷ, hiện tại vẫn như thế tràn trề sự tự tin.

Sau đó chính là bàn về một chút mở rộng thị trường, thời điểm những sinh viên khác vẫn chỉ ngồi cùng nhau thao luận chuyện học sinh vặt vãnh, trong miệng thì tỏ vẻ oán hận "Phó bộ trưởng này không đủ năng lực, người bộ trưởng kia dùng quan hệ để đi lên", thì bọn họ đã theo Trần Hán Thăng nghiên cứu làm sao mở rộng sản phẩm.

Trước tiên không nói chuyện ý nghĩa không phải một cái mức độ, đơn giản ở phía phương diện kinh tế mà nói, những người học sinh kiêm chức này đã có thể kiếm được học phí lẫn sinh hoạt phí rồi.

Thời điểm những sinh viên năm 4 tốt nghiệp, rất nhiều người sẽ gặp trở ngại không biết phải làm gì tiếp theo, nhưng

với bọn người Lưu Bằng Phi tuy vẫn có những khúc mắc nhưng so với người khác nhất định sẽ ngắn hơn rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy bộ dạng như vậy của Trần Hán Thăng, ở bên trong Tài Viện Nhiếp Tiểu Vũ cũng là một cá nhân nổi bật,có điều lúc Trần Hán Thăng phân phối nhiệm vụ, Nhiếp Tiểu Vũ một câu dị nghị không có.

Có điều sau khi hội nghị kết thúc, Trần Hán Thăng không có cùng Thẩm Ấu Sở nói chuyện, vẫy tay trực tiếp trở về ký túc xá.

"Bây giờ cậu cùng Trần Hán Thăng quan hệ là gì?"

Hồ Lâm Ngữ hỏi Thẩm Ấu Sở: "Với trạng thái hiện tại của Trần Hán Thăng thì là không chủ động, không từ chối, khi thì thân cận khi thì xa lánh."

"Tớ cũng không biết."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, buổi chiều Trần Hán Thăng đột nhiên lại dịu dàng như vậy, trong lòng cô vui mừng nghĩ rằng quan hệ hai người đã khôi phục, hiện tại hết quả lại là "Lạnh nhạt".

Tại sao lại thế này?

Chương 196: Nhà kho sân thể dục

Trần Hán Thăng tương đối hài lòng với tình trạng hiện giờ.

Nhất là trên phương diện tình cảm.

Bởi vì hắn là dạng người rất biết cách nói chuyện, lại hiểu tâm tư phụ nữ, cộng thêm tính tình có phần tự do không theo khuôn khổ. Quan trọng là hắn rất biết kiếm tiền, có thể dễ dàng hấp dẫn người khác phái trong vô hình.

Đương nhiên, bản thân Trần Hán Thăng là người ưa thích trêu chọc, dù cho chẳng phát sinh chuyện gì.

Thật ra, hắn đã cố gắng khống chế, nếu không thì với kiểu người như Thương Nghiên Nghiên, tỏ rõ sự khát vọng mạnh mẽ. Dù cho đêm muộn, chỉ cần một cuộc điện thoại mà vẫn vui vẻ đi ra gặp mặt.

Rõ ràng, những người yêu nhau gặp phải tình trạng này sao có thể chịu được.

Trước kia, Thẩm Ấu Sở đã rơi vào tình trạng này, nhưng một cô gái nhút nhát như cô sẽ không chủ động nói ra, mà cứ để nỗi khó chịu ấy ở trong lòng, làm cho suýt chút nữa bị trầm cảm.

Rất may sự việc 'ung thư giả' kia làm thức tỉnh Trần Hán Thăng. Hắn thừa dịp chuyện này tận lực khiến cho mối quan hệ của hai người trở nên mơ hồ.

Quan hệ mơ hồ không phải là tình cảm cũng mơ hồ theo, bởi vì hắn không thể nào bỏ Thẩm Ấu Sở được, nhưng không

tìm ra cách nào yên ổn ở bên cạnh cô ấy. Làm quan hệ trở nên mơ hồ đồng nghĩa với việc khống chế tốt khoảng cách, giúp Thẩm Ấu Sở giảm tải đi áp lực lớn đè nặng trong lòng cô ấy.

Như Hồ Lâm Ngữ lý giải 'không chủ động, không từ chối, lúc xa lúc gần' . Nhưng bản thân Trần Hán Thăng là người có trách nhiệm, khác xa so với mấy tên cặn bã khác.

Trần Hán Thăng trở về phòng 602, nhìn thấy mấy đại thần đang ngồi đánh bài. Đại hội thể thao mùa thu diễn ra, nhà trường cho nghỉ học 3 ngày, đây cũng là nghỉ.

"Thiếu Cường, mai mày có phần thi, sao giờ này còn ngồi đây hùa theo mọi người làm gì?"

Trần Hán Thăng nhắc nhở.

"Lão Tứ, cái này là mày không hiểu rồi. Nhà chúng ta phong tục là vậy, cuộc thi lớn chơi, thi nhỏ chơi, không thi không chơi."

Quách Thiếu Cường ngậm điếu thuốc, nhỏ giọng phản bác: "Dù cho ngày mai có cuộc thi, chúng ta chỉ cần vui vẻ, nhất định kết quả sẽ không kém."

Kim Dương Minh cười cười trả lời: "Anh Cường, chắc hẳn kì thi đại học anh không thoải mái đúng không? Nếu thoải mái sao phải học ở Tài Viện."

Một câu này khiến mọi người cười ầm lên, Trần Hán Thăng cũng cười theo. Sáng hôm sau, dậy sớm rửa mặt qua loa xong cùng mọi người đến sân thể dục.

Sáng hôm đầu tiên diễn ra đại hội, dường như không có bạn học nào xin nghỉ, bởi vì phụ đạo viên Quách Trung Vân cũng đến đây. Với lại, mọi người cũng thích cảm giác chờ mong, hi vọng kết quả cuộc thi.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Mà diễn biến buổi sáng trái ngược hoàn toàn, chẳng có phần thi nào được khởi động, chỉ là lãnh đạo của trường thay nhau lên nói chuyện động viên, nội dung xoay quanh ‘ý nghĩa quan trọng của đại hội thể thao’ . Loại lời nói suông này, sinh viên nghe đã quá nhiều, mọi người ai nấy đều cảm thấy tẻ nhạt.

Dẫn đến một nhóm sinh viên tỏ ra mất kiên nhẫn, sau này hễ cứ ai hỏi về đại hội thể thao mua thu trường họ thế nào, những người này đều tức giận mắng chửi: “Đừng nhắc đến nữa, nói đại hội thể thao cho sang mồm, chứ thật ra là nghe một ngồi nghe mấy lãnh đạo nói chuyện vớ vẩn.”

Hai ngày tiếp theo, phụ đạo viên không đến, đám sinh viên cũng tỏ ra hết nhiệt tình. Đương nhiên, buổi cuối cùng của đại hội, đám sinh viên đáng yêu sẽ bước xuống chiếc giường phòng ký túc hay rời khỏi màn hình máy tính tại quán nét, mà đút tay vào túi dạo một vòng quanh sân thể dục, hoàn tất sứ vụ tàu ngầm của mình.

Trong phòng 602, Dương Thế Siêu sẽ làm như vậy, còn Kim Dương Minh sẽ đúng giờ đến xem thi đấu thể thao. Đương nhiên, con trai chỉ cưỡi ngựa xem hoa, còn con gái thi mới đúng chuẩn.

Thời tiết vừa phải, cho nên các vận động viên nữ chỉ mặc chiếc quần đùi, áo bó, làm cho rất nhiều đôi chân dài miên man được lộ ra.

Đây là thời khắc đẹp nhất của những cô gái Tài Viện. Các cô ấy sẽ không mắng khi đám người nhìn chằm chằm vào là đồ lưu manh, cũng không cố tình che đậy. Khung cảnh này, Kim Dương Minh cảm thấy thú vị hơn rất nhiều so với ngồi cả đêm ở quán nét.

Trần Hán Thăng có dự định của mình. Hắn lẳng lặng tới tìm phó bí thư đoàn uỷ Vu Dược Bình, chỉ vào gian nhà kho ở trước cửa vào sân thể dục kia hỏi: "Bí thư Vu, em muốn thuê căn phòng đó, ngài có giải quyết được không?"

Hiện tại, hắn và Vu Dược Bình cũng được tính là người quen. Mà bây giờ, ngài ấy còn là giáo viên chỉ đạo của khu lập nghiệp 101, mà 'chỉ đạo' có công nên cũng vừa được thăng lên nửa bậc.

Trần Hán Thăng cũng khá thường xuyên tặng thuốc cho vị bí thư này, nên cách nói chuyện không hề quanh co.

Vu Dược Bình nhìn lại, lắc đầu nguây nguẩy: "Ví trí này khá đặc biệt, rõ ràng hơn thì một bí thư như tôi không thể nào quyết định được. Cậu đi tìm lãnh đạo của Viện hỏi xem sao."

"Vị nào quản lý việc này?"

"Phó viện trưởng Lục Cung Siêu."

Trần Hán Thăng nghe được tên Lục Cung Siêu, nghĩ ra bản thân hắn không quen thuộc lắm, nếu hỏi trực tiếp việc này sẽ không giải quyết được gì.

"Như vậy đi."

Vu Dược Bình cảm thấy giúp được gì cho người của mình thì giúp, chủ động đưa ra biện pháp: "Tôi sẽ giúp cậu xem phản ứng của viện trưởng Lục thế nào, nhưng kết quả thì không nói trước được."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng gật đầu, hắn biết việc này khó khăn không hề nhỏ. Không có lãnh đạo gật đầu là không làm được.

"Viện trưởng Lục có điều gì cần chú ý không bí thư?"

Trần Hán Thăng hỏi là hỏi xem Lục Cung Siêu thích cái gì, mà không phải là điều lão ghét.

Vu Dược Bình nghe qua đã hiểu, cười cười trả lời: "Viện trưởng Lục là người liêm chính, chẳng có yêu thích gì đặc biệt. Nếu muốn chiếm được tình cảm của ngài ấy thì phải là người có bản lĩnh thật sự."

Thời điểm hai người còn đang nói chuyện, đột nhiên điện thoại của Lục Cung Siêu vang lên, đây cũng có thể coi là 'bệnh chung' của đa phần người có địa vị.

Thường xuyên có điện thoại chứng tỏ giá trị tồn tại bản thân, còn cả ngày chẳng có cuộc điện thoại nào rõ ràng vị trí nắm giữ chẳng quan trọng gì.

Trong chốc lát, các lãnh đạo trên đài hội nghị lần lượt rời đi. Trần Hán Thăng quay qua nói với Vu Dược Bình: "Bí thư Vu, ngày mai ngài nhớ nói thêm dùm em nhiều nhiều chút. Trước tiên, em đi qua chào hỏi viện trưởng Lục cái đã, để cho ngài ấy có chút ấn tượng."

Hắn nói xong, lập tức hướng đài chủ tịch bước tới. Hội học sinh thấy là Trần Hán Thăng cũng không ngăn cản,

Lục Cung Siêu vừa nói xong điện thoại đang muốn quay trở lại chỗ ngồi. Còn Trần Hán Thăng đứng chờ ở đó, chỉ đợi đến giờ này lập tức lên tiếng: "Viện trưởng Lục."

"Ồ, tiểu Trần."

Lục Cung Siêu vẫn nhớ tên Trần Hán Thăng. Dù sao, trên đầu hắn cũng có danh hiệu của cả ba cấp tỉnh, thành phố, và trường học. Hiện tại, hắn cũng là một ví dụ điển hình của sinh viên tiên tiến, nên cái tên Trần Hán Thăng cũng được lãnh đạo quan tâm.

Gặp mặt là đạt được mục đích rồi, không ngờ Lục Cung Siêu cũng dễ tính nên nói chuyện vài ba câu: "Đại hội lần này

cậu có tham gia không?”

“Dạ có.”

Trần Hán Thăng nói láo mà không đổi sắc mặt, thậm chí còn có lời mời: “Ngày hôm nay, chiều em có tham gia bộ môn 400m tiếp sức. Ngài có rảnh đến đây xem không ạ?”

Thật ra Trần Hán Thăng không tham gia môn 400m tiếp sức mà là Quách Thiếu Cường. Trần Hán Thăng mặt dày mượn dùng tạm.

Tóm lại, chiều nay Lục Cung Siêu sẽ không thể đến đây được, cho nên Trần Hán Thăng nói láo mà chẳng có chút áp lực nào cả.

Quả nhiên, Lục Cung Siêu nói: “Buổi chiều nay tôi còn phải họp. Cậu đúng là học sinh ba tốt của trường, hoạt động nào cũng đều có mặt cả.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng khiêm tốn trả lời: “Đây là nhiệm vụ của em, cũng nên làm gương tốt cho mọi người. Vậy em không làm phiền thầy nữa, nếu ngài rảnh rỗi em sẽ báo cáo tư tưởng cùng ngài.”

Lục Cung Siêu mỉm cười, quay về chỗ của mình, trong lòng lão có ấn tượng rất tốt với Trần Hán Thăng. Đầu tiên, là sinh viên Tài Viên tham gia lập nghiệp, rồi đến sự tích dũng cảm bình tĩnh khi ở khu cách lý, tích cực tham gia hoạt động trường, hình như còn là cán bộ đoàn uỷ nữa.

Trần Hán Thăng bước xuống đài chủ tịch. Vu Dược Bình vẫn theo dõi diễn biến bên đó từ này đến giờ lên tiếng nói: “Sao cậu không nói thêm vài câu. Tôi nhìn thấy viện trưởng Lục có vẻ rất hài lòng.”

“Nói nhiều sợ sai nhiều.”

Trần Hán Thăng đưa qua điếu thuốc, thuận tiên châm luôn: “Chém gió đến điểm là dừng sẽ khiến người nghe vui vẻ.”

Chương 197: Cô gái ngốc

Thời điểm thú vị nhất của đại hội thể thao mùa thu chính là khâu chuẩn bị, một khi đã bắt đầu rồi thì hoàn toàn dựa theo kế hoạch mà tiến hành, không hề có chút tự do nào nữa, đầu óc bây giờ chỉ tập trung vào thứ hạng mà thôi.

Trần Hán Thăng vẫn nhịn cho đến lúc phụ đạo viên Quách Trung Vân rời khỏi thao trường, hắn cũng chuẩn bị trở về ký túc xá ngủ, có điều bị Trần Thiêm Dụ cản lại.

"Cậu cũng không nên lười biếng quá thể như thế, lại đây cùng tôi nói chuyện phiếm đi."

Trần Thiêm Dụ là chủ tịch viện hội học sinh, một thân phận khác là cao phú soái(Con đại gia), theo lý thuyết ở trong hội học sinh rất là có nhân duyên, thực sự thì cậu ta vẫn có nhưng có điều đều là khác phái, Fan của cậu ta ở trong Tài Viện thực sự cũng rất nhiều.

Có điều cũng chính là bởi vì như vậy, Trần Thiêm Dụ không thích những cô nữ sinh thanh thuần hoặc là giả vờ thanh thuần, chính vì vậy loại nữ sinh như Thương Nghiên Nghiên lại tỏa ra rất nhiều khí tức thu hút cậu ta.

Mặt khác, ở Tài Viện Trần Thiêm Dụ lại không có bạn bè được tính là thân thiết, tại sao lại như vậy?

Người khác không cao, không đẹp trai như cậu ta thì thôi, thì vẫn là không có nhiều tiền như cậu ta. Trần Thiêm Dụ lại là chủ tịch hội học sinh, như vậy ai tình nguyện cùng nam nhân như thế chơi đùa. Nếu có chơi chẳng phải sẽ trở thành người qua đường thôi sao?

Có điều Trần Hán Thăng thì lại khác, Trần Thiêm Dụ còn luôn cảm thấy ánh mắt của Trần Hán Thăng còn có một tia đáng thương.

Đáng thương?

Trần Thiêm Dụ cho rằng là chính mình nhìn lầm, Bản thân mình điều kiện tốt như vậy, lại có nhiều cô gái có ý định yêu thích như vậy, tại sao lại có cảm giác đáng thương cơ chứ?

Cũng bởi vì vậy, Trần Thiêm Dụ thích cùng Trần Hán Thăng tán gẫu, bởi vì có một loại không che giấu chân thực.

Hai người ngồi ở trên bậc thang cùng nhau chém gió, hút thuốc trong miệng thì hầu như là mùi khói, trong tai thì chỉ nghe tiếng từ loa phát thanh: “Chúc mừng bạn XX hệ XX ban XXX được giải…” .

Có lúc gặp phải bạn học cùng ở công cộng quản lý ban 2 thi đấu, Trần Hán Thăng cũng qua cổ vũ trợ uy.

Kỳ thực cổ vũ cho người mình quen biết cũng là một cách tham gia, tiếng súng vừa vang, nhìn khuôn mặt quen thuộc đang chạy trên đường đua. Ít nhất lúc đấy chúng ta đều muốn bọn họ dành được chiến thắng.

Dưới sự ảnh hưởng của bầu không khí này, cho dù hét cho khản cổ thì cũng không để ý.

Có điều sau khi cuộc tranh tài kết thúc, chúng ta lại cảm thấy rất tẻ nhạt, nghĩ thầm trong lòng những cuộc thi này liên quan gì đến mình nhỉ?

Thật giống như cả người rùng mình một cái cảm thấy thế giới này thật là vô vị.

Có điều Trần Hán Thăng là lớp trưởng, tuy hắn vừa run cầm cập xong thì vẫn còn muốn đi lên cổ vũ cho hai người dự thi nữa.

“Mẹ nó khó chịu thật.”

Trần Hán Thăng nói thầm một câu, hắn chuẩn bị bỏ lại Trần Thiêm Dụ rồi trực tiếp đi về ký túc xá, có điều trước khi trở về lại theo bản năng tìm kiếm Thẩm Ấu Sở hiện tại đang ở đâu.

Thế giới này có mấy người rất kỳ quái, không yêu nhưng vẫn không buông tha cho nhau, tỷ như Hoàng Tuệ cùng Vương Tử Bác;

Có mấy người càng kỳ quái, yêu người những vẫn buông người.

Trần Hán Thăng đặc biệt ghét loại tình yêu thứ hai, trước đây Tiểu Ngư Nhi tuy thích hắn nhưng vẫn cứ muốn rời khỏi, Trần Hán Thăng không có cách nào để nứu giữ, không phải vì câu ngu ngốc “Chúc cậu hạnh phúc” mà là câu “Chúc chúng ta đồng thời hạnh phúc” làm cho hắn không có cách nào rời khỏi cô ấy được.

Nói chung, hắn là sẽ không bỏ qua Thẩm Ấu Sở, cũng sẽ không quản người khác soi mói hắn điều gì.

Thẩm Ấu Sở rất dễ tìm, hầu như mọi người đều đang ở sân vận động xem trò vui, chỉ có Thẩm Ấu Sở mặc một bộ quần áo sạch sẽ, trên đầu gối đặt một quyển sách, chính cô nàng cũng đang ngơ ngác nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Thẩm Ấu Sở cuống quít cúi đầu.

Kỳ thực Thẩm Ấu Sở rất muốn cùng Trần Hán Thăng ngồi cùng một chỗ, ở cùng một chỗ với hắn, không cần phải trò chuyện cũng không cần phải vận động gì, đối với cô thì chỉ cần nhìn con kiến hoặc là nhìn mây phía chân trời thì như thế đã đủ thỏa mãn.

Có điều ngày hôm qua Trần Hán Thăng đột nhiên có chút lạnh nhạt, Thẩm Ấu Sở cũng không biết mình đã làm sai điều gì, vẫn thấp thỏm quan sát Trần Hán Thăng.

Bên cạnh Hồ Lâm Ngữ hích vào vai cô: "Bạn trai đang gọi cậu kìa."

Thẩm Ấu Sở vừa ngẩng đầu, quả nhiên thấy Trần Hán Thăng đang cười vẫy tay gọi mình, cô nhanh chóng nghe lời chạy tới, lại giống như một con mèo nhỏ ôn nhu.

Hồ Lâm Ngữ thở dài: "Có người, đời này chỉ yêu có một lần, cặn bả nam vận may thật tốt."

"Chậm một chút, cẩn thận ngã đấy."

Trần Hán Thăng xem dặn dò.

Sau đấy Thẩm Ấu Sở ngồi xuống. Giữa hai người có chút khoảng cách, cô đại khái còn đang lo lắng tâm tình của Trần Hán Thăng, không dám áp sát quá gần.

Trần Hán Thăng cười cợt, chủ động tới gần một chút: "Em đang đọc sách gì vậy?"

"Tiếng Anh."

Thẩm Ấu Sở chủ động lấy sách tiếng Anh đưa cho Trần Hán Thăng nhìn thấy tên.

"Từ vựng tiếng Anh dành để thi nghiên cứu?"

Trần Hán Thăng bật thốt lên: "Hiện tại đã nghĩ muốn thi nghiên cứu sao?"

Hắn nghĩ thầm có một số việc vẫn không có lệch khỏi con đường tương lai kia, Thẩm Ấu Sở cuối cùng còn có thể thi nghiên cứu.

Thẩm Ấu Sở cảm thấy Trần Hán Thăng phản ứng có phần thái quá, trong ánh mắt tỉnh tỉnh mê mê, nhỏ giọng trả lời:

“Đây là sách của Vịnh San, cậu ấy đi thi đấu nên nhờ tớ cầm giùm.”

“Nếu như cậu thi đậu nghiên cứu sinh, đúng không có ý định rời đi? Có nhiều cặp chia tay ngay khi có người vào được cao học đấy.”

Khuôn mặt Trần Hán Thăng tỏ vẻ dọa nạt nói.

Cô bé Thẩm Ấu Sở bị Trần Hán Thăng dọa sợ, đong đưa tay nhỏ giải thích: “Không có nha, tớ không thi nghiên cứu toàn quốc, cũng không bỏ cậu mà đi đâu.”

Hai người tuy cùng nhau lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Ấu Sở nói ra những “Lời yêu thương” như thế này. Cô còn không kịp thẹn thùng đã cẩn thận cùng Trần Hán Thăng bảo đảm: “Cậu không nên tức giận, tớ sẽ không đi thi nghiên cứu sinh toàn cuốc đâu.”

“Tại sao lại không thi?”

Trần Hán Thăng lại cười hì hì hỏi ngược lại: “Bản thân của tớ khá lười, nói không chừng sau này tốt nghiệp xong thì nằm ỳ ở nhà chơi game, còn muốn dựa vào cậu bao nuôi, nghe nói lương nghiên cứu sinh cao lắm.”

Hắn vừa nói vừa quan sát khuôn mặt bóng loáng của Thẩm Ấu Sở: “Tớ ở nhà làm cá ướp muối. Cậu còn thích tớ không?”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái, vẻ mặt thành thật cùng Trần Hán Thăng nói: “Không, không chê, cậu có thể ở nhà trông con cũng không sao cả.”

“Ha ha ha.”

Trần Hán Thăng không nhịn được nở nụ cười, dùng tiếng Xuyên Du trả lời: “Cậu thật đúng là một cô gái ngốc.”

Thẩm Ấu Sở không biết xảy ra chuyện gì, kỳ thực những câu này đều là lời nói thật lòng, chỉ là không đuổi kịp tư duy

của Trần Hán Thăng.

.....

Cuối cùng cũng xong ngày đầu tiên của đại hội thể dục, cổ họng Trần Hán Thăng có chút nghẹn cứng lại. Ngày thứ hai hắn đang định ở ký túc xá nghỉ ngơi thì lại có điện thoại của Vu Dược Bình gọi tới.

"Câu hôm qua cùng viện trưởng Lục nói chuyện gì thế?"

Vu Dược Bình ở trong điện thoại rất tò mò: "Lúc nãy tôi vừa nói qua một chút về chuyện phòng chứa đồ. Nghe xong thì viện trưởng Lục có nói là rảnh rỗi sẽ gọi cậu đến trò chuyện một chút, hình như rất coi trọng cậu."

Trần Hán Thăng cười nói: "Em đây là học sinh ba tốt mà?"

Cúp điện thoại xong thì hắn ngay lập tức rời giường đánh răng rửa mặt, có điều lúc thay quần áo, Trần Hán Thăng lại không có ăn mặc đoàng hoàng, cũng không mặc bộ quần áo thể dục, trái lại chạy ra ban công lấy bộ quần áo thi đấu của Quách Thiếu Cường mặc vào.

Bởi vì đã giặt qua, Trần Hán Thăng trực tiếp khoác lên người, thuận tiện vuốt mái tóc cho ướt nhẹp, chạy một đường tới văn phòng của Lục Cung Siêu.

Nếu là bình thường, Trần Hán Thăng nói không chừng phải mặc bộ đồ sao cho biểu thị sự cung kính, có điều bây giờ là đại hội thể dục thể thao, đương nhiên phải mặc sao cho thích hợp nhất?

Nếu như mặc quần áo thể thao thì lại không hợp, không có khí tức của học sinh.

Văn phòng của Lục Cung Siêu khá lớn, xét theo hành chính mà nói, Phó chủ nhiệm học viện Tài Viện tương đương với

phó thị trưởng của một thành phố bình thường, đương nhiên quyền lực lại chênh nhau một trời một vực.

Lão Lục chỉ là tương đương với cấp phó phòng, muốn biến thành "Hưởng thụ XX biên chế" tài nguyên, trừ phi rời khỏi chức vụ này đi.

"Viện trưởng lục."

Trần Hán Thăng gõ cửa.

Lục Cung Siêu ngẩng đầu lên, hai mắt đánh giá Trần Hán Thăng: "Không có làm lỡ cuộc thi của cậu chứ?"

"Không có, ngày hôm nay em không có thi đấu."

Hắn cũng xác thực không thi đấu.

Chương 198: Cửa hàng trà sữa đặc biệt

Trong văn phòng Lục Cung Siêu, ông ấy tự mình rót cho Trần Hán Thăng một cốc nước nóng: "Tình hình gần đây của Hoả Tiễn 101 thế nào? Có đôi khi trong phòng họp của trường tôi còn thấy chiếc túi của Hoả Tiễn 101 đấy, đây đúng là sản phẩm tiêu biểu của sinh viên lập nghiệp trong Tài Viện."

"Hoả Tiễn 101 phát triển rất tốt ạ. Cám ơn viện trưởng Lục đã quan tâm."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, trình độ giao tiếp của Lục Cung Siêu rất cao. Lão không hề đi thẳng vào vấn đề nhà kho sân thể dục, mà tỏ ra quan tâm tới sự phát triển của Hoả Tiễn 101, cách nói chuyện này dễ dàng khiến người nghe quen dần với không khí nói chuyện.

Lúc này, Lục Cung Siêu mới nói: "Nghe Dược Bình nói, cậu muốn thuê phòng kho trước sân thể dục phải không?"

Trần Hán Thăng tỏ ra ngạc nhiên: "Không ngờ bí thư Vu đã báo cáo chuyện này với ngài."

Lục Cung Siêu 'ừ' một tiếng, sau đó hiền lành nhìn Trần Hán Thăng, ông ấy đang chờ Trần Hán Thăng nói ra nguyên nhân.

Trần Hán Thăng sớm đã có ý định trong lòng rồi: "Lớp em có một cô gái xuất thân từ vùng Xuyên Du nghèo khó, cha mẹ đã mất, trong nhà chỉ còn lại bà nội và một đứa em gái nhỏ, điều kiện vô cùng khó khăn."

“Trước đó, em đã kéo cô ấy vào làm ở Hoả Tiễn 101, nhưng với tính cách cô ấy lại không phù hợp với nhịp độ công việc ở đây. Với lại, em là phó chủ tịch hội học sinh và cũng biết năm nay có một vài sinh viên mới hoàn cảnh cũng vô cùng khó khăn.”

Trần Hán Thăng cười gượng: “Cho nên, em muốn thuê nhà kho này, mở một cửa hàng bán nước. Lợi nhuận nơi này dùng để giải quyết khó khăn cho những sinh viên nghèo khó đó.”

Hắn chưa hề nói ý định là mở quán trà sữa, bởi vì quán trà sữa nghe hơi hướng cổ suý. Trần Hán Thăng sợ điều này dẫn đến phản đối nên còn chưa nói.

Đợi khi mọi sự chuẩn bị hoàn thành sau đó công bố cửa hàng bán trà sữa cũng không trở ngại gì. Dù sao, trà sữa cũng là nước không phải là mình lừa gạt.

Lục Cung Siêu nghe được lý do có phần bất ngờ. Ban đầu, lão nghĩ Trần Hán Thăng làm vì lợi nhuận, không ngờ lý do lại cao thượng đến vậy.

“Trước kia người làm hậu cần của trường cũng có ý định thuê ở đó, và muốn mở một cửa hàng ăn vặt.”

Lục Cung Siêu lắc đầu: “Nhưng tôi không đồng ý, vị trí đó tốt thế nào? Chỉ cần mở một cửa hàng ở đó chắc chắn làm không thể lỗ vốn. Bởi họ chỉ muốn kiếm tiền, cái lý do này đặt vào vị trí của tôi có phần tiếc nuối.”

Trần Hán Thăng đoán, người kia chắc có quan hệ khá tốt, chỉ không ngờ lão Lục lại có suy nghĩ này.

“Muốn nói lý do không phải kiếm tiền, vậy khẳng định là không thực tế.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng nói thêm: "Nhưng vừa kiếm tiền lại có thể giúp được người xung quanh thì ý nghĩ này rất có giá trị."

Lục Cung Siêu khen ngợi: "Bởi vậy, Hoả Tiễn 101 của cậu làm rất tốt. Dù cậu kiếm được tiền, nhưng cũng kéo theo rất nhiều sinh viên làm thêm."

"Không có không có."

Trần Hán Thăng khiêm tốn: "Em cũng kiếm được rất nhiều tiền. Những bạn học kia đều do trường học bồi dưỡng ra, em chỉ cung cấp cho họ một cơ hội để rèn luyện thôi."

Lục Cung Siêu cười cười: "Cậu kiếm được tiền hay không là việc của cậu. Chúng tôi sẽ không xen vào, không những thế còn muốn tạo cơ hội giúp cậu một tay, khiến cậu trưởng thành nhanh hơn. Để sau này, Tài Viện cũng xuất ra được một nhân vật có tiếng trong lĩnh vực thương nghiệp."

Tài Viên dùng chữ 'Tài' để lôi kéo. Trường học cũng có rất nhiều khoa liên quan đến thương nghiệp, nhưng định vị bản thân có vấn đề, nên hầu hết sinh viên ra trường đều làm việc về nghiệp vụ xử lý tài chính.

Còn vấn đề lập nghiệp, thất bại còn cao hơn nữa, trước mắt chỉ có Trần Hán Thăng còn sáng sủa. Nên trường học dự định hướng tài nguyên về phía hắn cũng là hợp lý.

Khả năng bố cục của Lục Cung Siêu còn cao hơn rất nhiều so với Vu Dược Bình. Cho nên lão mới bước lên tầng lớp lãnh đạo cấp phó tỉnh, Vu Dược Bình còn đang loay hoay ở cấp khoa.

"Nếu có được cơ hội này, em sẽ không quên sự chỉ dạy của viện trưởng Lục."

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói.

"Tôi lại không dạy bảo điều gì."

Lục Cung Siêu cười nhìn đồng hồ: "Cậu về trước đi, tôi sẽ đưa đề nghị này lên đảng uỷ trường."

Sau khi Trần Hán Thăng rời khỏi phòng, lập tức hướng đến phòng làm việc của Vu Dược Bình, nói lại một lượt sự việc vừa diễn ra.

Vu Dược Bình cau mày: "Không cần bàn đến kết quả. Viện trưởng Lục là người rất tích cực. Cậu đã nói giải quyết vấn đề cho học sinh khó nghèo rồi mà không làm. Ngài ấy có thể tạo cơ hội cho cậu được, thì cũng dễ dàng khép nó lại."

"Cái này em làm là được mà, việc thông báo tuyển người nằm trong diện khó khăn tiến vào làm thêm giờ có khó gì."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, cùng lắm thì dán cái bản thông báo, tuyên nhân viên nữ từ 18-25, gia đình khó khăn, cao trên 1m65, mặt mày vui vẻ, dịu dàng nghe lời, ưu tiên loly.

Dù sao khổ gì cũng không thể để giáo dục khổ, nghèo mấy thì nghèo cũng không để trẻ nhỏ chịu, yêu thương vô bờ, thế gian luôn trọng tình cảm.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Sau khi kết thục đại hội thể thao mùa thu, Trần Hán Thăng nhận được lời thông báo từ Vu Dược Bình. Trường học đồng ý cho hắn sử dụng nhà kho tại sân thể dục. "Cậu không biết chứ, buổi họp đảng uỷ sáng nay, viện trưởng Lục cùng một lãnh đạo khác cãi nhau một trận long trời lở đất."

Vu Dược Bình tiết lộ: "Viện trưởng Lục đã nói, đây là việc làm có ích, dù sao gian nhà kho đó cũng không dùng. Một lãnh đạo khác của trường lại nói, chỗ này mở cửa hàng là không thích hợp."

"Cuối cùng thế nào?" Trần Hán Thăng hỏi.

“Cuối cùng, viện trưởng Thái Khải Nông lên tiếng nói, có thể lấy cho người khác sử dụng, nhưng nhất định phải lấy tiền thuê, nếu như ảnh hưởng cửa hàng này không tốt có thể thu hồi.”

Vu Dược Bình xúc động: “Chuyện này có kết quả như vậy một phần cũng vì cậu. Dù cho có viện trưởng Lục ủng hộ cũng chưa chắc đạt được. Nếu cậu có tâm, thời điểm ký hợp đồng vẫn nên dùng danh nghĩa giúp đỡ sinh viên lập nghiệp tiến hành.”

Nếu đã được đồng ý, Trần Hán Thăng sẽ đẩy nhanh tiến độ. Hắn gọi Hồ Lâm Ngữ đến sân thể dục: “Phòng này tôi đã kiếm được. Còn lại hai vấn đề, một là trang trí, hai là công thức làm trà sữa.”

Hồ Lâm Ngữ đồng ý: “Dù cho vị trí cửa hàng đã có, những hoàn thành cần phải hai tháng sau.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: “Sao lại lâu vậy?”

“Trang trí phải mất một tháng. Ta và Ấu Sở dành một tháng học tập pha chế, không phải là hai tháng thì là gì?” Hồ Lâm Ngữ nói giống như đây là điều hiển nhiên vậy.

Trần Hán Thăng cười nhạt: “Hai tháng thì quá muộn. Tôi muốn hai ngày là xong xuôi.”

“Chém gió tiếp đi, tôi và Ấu Sở hai ngày còn chưa biết loại trà sữa nào nữa ấy chứ.”

Hồ Lâm Ngữ còn tưởng Trần Hán Thăng nói đùa.

Nhưng ngày hôm sau, Trần Hán Thăng mời một đội thiết kế thông qua Chung Kiến Thành mà biết được. Hồ Lâm Ngữ nhìn một nhóm vai u thịt bắp, có vẻ quê mùa. Cô có chút lăn tăn: “Không phải cậu nói muốn mở cửa hàng trà sữa sao? Hiện tạo sao biến thành cửa hàng bán sữa đậu nành rồi?”

Trần Hán Thăng lườm cô một cái: “Đây là công ty thiết kế tôi mời tới, bọn họ là công nhân thi công. Cậu lo cái gì?”

Ngày tiếp theo, Trần Hán Thăng lại gọi Hồ Lâm Ngữ tới sân thể dục, chỉ vào một cô gái nói: “Cậu nhìn cô ấy có quen không?”

Hồ Lâm Ngữ nhìn: “Đây không phải là cô gái làm ở quán trà sữa Đài Loan, ở chợ Nghĩa Ô sao?”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tại chợ Nghĩa Ô có rất nhiều cửa hàng trà sữa, nhưng đông khách nhất lại là cửa hàng trà sữa Đài Loan kia. Bởi vì, đồ uống ở đây không những ngon, mà nhân viên phục vụ cũng rất xinh đẹp.

Trần Hán Thăng gật đầu: “Cô ấy tên là Diệp Học Lan, vừa được tôi mời tới. Về sau, cô ấy sẽ là người pha chế chính của cửa hàng trà sữa Tài Viện.”

Diệp Học Lan là cô gái trẻ, khoảng chừng 18, 19 tuổi, trông giống một sinh viên đại học.

Hồ Lâm Ngữ kéo Trần Hán Thăng qua một bên: “Sao cậu có thể lừa được cô ấy tới đây vậy?”

Trần Hán Thăng tức giận: “Sao lại lừa? Mình cho cô ấy tiền lương cao hơn thì cô ấy tới thôi.”

“Cô ấy cứ thế mà bỏ qua đây làm sao?”

Hồ Lâm Ngữ vẫn chưa hình dung ra được.

“Đương nhiên còn một lý do nữa.”

Trần Hán Thăng nhìn qua Hồ Lâm Ngữ đang tỏ ra tò mò, cười hắc hắc rồi nói nhỏ: “Tiểu Hồ, mình hỏi cậu. Nếu như

một sinh viên đại học, thừa dịp thời gian rảnh rỗi vào làm ở quán bar kiếm tiền được gọi là gì?"

"Suy đồi phong tục." Hồ Lâm Ngữ trả lời.

Trần Hán Thăng tiếp tục hỏi: "Nếu như một cô gái tiếp rượu quán bar. Ban đêm vất vả kiếm tiền để được học đại học, đây có phải là lý do chấp nhận được không?"

Hồ Lâm Ngữ ngạc nhiên, sau đó gật đầu.

Trần Hán Thăng nhún vai: "Thật ra Diệp Học Lan cũng có ý tưởng này. Đầu tiên, tôi hỏi cô ấy còn muốn đến trường đọc sách hay không?"

"Cô ấy trả lời là có."

Trần Hán Thăng nói: "Bởi vậy, chuyện này trở nên dễ dàng rồi. Mình nói với cô ấy, nếu như cô ấy đồng ý làm pha chế trà sữa cho mình, tiền bạc không nói đến. Tất cả các phòng học bên trong Tài Viện, cô ấy có thể tự do ra vào, mình còn giúp cô ấy báo danh khi có cuộc thi, và giúp cô ấy tìm một sinh viên giúp đỡ cô ấy miễn phí."

"Dù sao mọi người đều làm tại cửa hàng."

Trần Hán Thăng cười hài lòng: "Có phải trà sữa của chúng ta có thêm phần đặc biệt phải không?"

Chương 199: Cặn bã nam là gì?

Trần Hán Thăng nói muốn hai ngày hoàn thành xong công tác chuẩn bị cửa hàng trà sữa. Kết quả, hắn dùng đúng hai ngày đã sắp xếp xong công việc. Hồ Lâm Ngữ vốn tưởng rằng bản thân cô phải tham gia một lớp huấn luyện, cuối cùng Trần Hán Thăng đã tính trước vấn đề này rồi.

Hắn bàn giao công việc giám sát cho Hồ Lâm Ngữ. Còn bản thân lợi dụng khoảng thời gian này đưa Tiêu Dung Ngư và Vương Tử Bác về Cảng Thành, đây cũng là một chuyện tốt.

Đương nhiên là đối với hai người kia mới là vậy. Còn Trần Hán Thăng ngày nào cũng là ngày nghỉ, đến cả giáo viên chủ nhiệm cũng mặc kệ rồi, cuối kỳ lớp hai Hành Chính Công ngầm thừa nhận +1 học sinh thi lại.

Ba người hẹn nhau ở cổng trường cá nhân mỗi người, nhưng Trần Hán Thăng lại cố tình đi xa hơn chút để đón Vương Tử Bác.

"Tao còn tưởng mày sẽ đón Tiểu Ngư Nhi trước cơ, dù sao đến Đông Đại trước vẫn tiện đường hơn."

Vương Tử Bác ngạc nhiên nói.

"Ý định là đón Tiểu Ngư Nhi trước, nhưng sợ tính trẻ con của cô ấy phát tác đòi ngồi sau. Nên thà đi xa tý đón mày trước, để mày ngồi sau, dù sao mày cũng thuộc dạng tiện đường đi cùng."

Trần Hán Thăng quan sát Vương Tử Bác rồi nói.

Thằng nhóc này có vẻ gầy đi, chắc chuyện tình cảm ảnh hưởng khá nhiều.

“Dừng.”

Vương Tử Bác bĩu môi, không thèm nói lại mà tự giác mở cửa hàng ghế sau ra ngồi vào.

Thời điểm gần đến cổng Đông Đại đón Tiểu Ngư Nhi. Xa xa đã thấy cô ấy đeo một chiếc túi nhỏ đứng ngay tại cổng, dưới gốc cây ngô đồng.

Vóc người cao gầy rất dễ nhận ra, trên người mặc một chiếc áo len dài tay màu hồng nhạt, phía dưới mặc một chiếc quần jean ống thẳng, chân đi một đôi giầy đế bằng màu trắng.

Tiêu Ngư Nhi vẫn có thói quen cột tóc đuôi ngựa, để lộ ra cái trán thông minh, khuôn mặt xinh đẹp trái xoan có trang điểm nhẹ. Chỉ cần một hành động nhỏ như nhíu mày không những xinh đẹp mà tràn trề hơi thở thanh xuân.

Buổi sáng mùa thu Kiến Nghiệp có chút lạnh, nên cô ấy giấu phần nhiều bàn tay vào trong áo, chỉ đệ lộ ra một phần ngón tay, thỉnh thoảng ngó đầu ra nhìn xe cô đi lại ngoài đường. Nếu như không phải xe của Trần Hán Thăng, cô lại tiếp tục chờ, đôi lúc đưa bàn tay lên vuốt mái tóc đã buông xuống bên thái dương, đặt chúng lên vành tai xinh xắn.

Những sinh viên bước qua cổng Đông Đại, thường giảm chậm tiết tấu lại, làm bộ lấy điện thoại di động hay điện thoại cầm tay, thừa dịp đứng lại nhìn sang bên này mấy lần.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thật ra Tiêu Dung Ngư không xa lạ gì cách làm này, dù sao cũng chỉ có cách đó cứ làm đi làm lại.

Cuối cùng xe Trần Hán Thăng cũng tới, Tiểu Ngư Nhi cười vẫy vẫy tay, làm cho chiếc má lúm đồng tiền lại hiện lên trên mặt.

“Xin chào, Từ Bác.”

Tiêu Ngư Nhi bước lên xe, lập tức lên tiếng chào hỏi Vương Tử Bác. Sau đó, nhìn qua Trần Hán Thăng, rồi vẫn quyết định lên tiếng: “Cậu ăn sáng chưa?”

“Mình ăn rồi.”

Trần Hán Thăng không nhìn lại, chỉ tập trung vào việc lái xe.

Tiêu Dung Ngư cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng cất sachima và sữa vào trong túi.

Nhưng Vương Tử Bác ngồi phía sau tỏ ra tức giận: “Mình còn chưa ăn đâu, Tiểu Ngư Nhi, sao cậu có thể chỉ nói một câu ‘chào buổi sáng’ xã giao như vậy với mình, còn tiểu Trần lại được chuẩn bị cả bữa sáng?”

“Xin lỗi.”

Tiêu Dung Ngư nghịch ngợm, thè lưỡi nói. Cô nhớ Trần Hán Thăng thường xuyên không ăn sáng, cho nên chuẩn bị một phần, không nghĩ tới còn có Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác cũng không khách khí, tự mình cầm lấy sachima và sữa, rồi lấy ra một quyển sách, vừa ăn vừa đọc.

Trần Hán Thăng nhìn qua kính chiếu hậu nói: “Sao vậy Tử Bác? Sao giờ im lặng thế? Ghét không muốn cùng bọn mình nói chuyện sao? Nên dùng cách đọc sách để giết thời gian.”

“Cùng mày nói chuyện làm gì?”

Vương Tử Bác nâng quyển sách lên cao nói: “Thấy tên không ‘giải quyết 50% vấn đề cuộc sống’, nói chuyện với mày

có thể giúp tao giải quyết 50% vấn đề cuộc sống sao?”

“Không thể.”

Trần Hán Thăng trả lời.

“Thế thì đúng rồi.”

Vương Từ Bác lạnh lùng nói: “Vậy mày im miệng đi.”

Tiêu Dung Ngư cảm thấy kỳ lạ. Trần Hán Thăng khi nào bị người ta ‘bắt nạt’ mà lại không phản ứng gì thế này? Không ngờ, cô đang nghĩ thì Trần Hán Thăng nói thêm vào: “Tao mà là mày thì tao sẽ mua hai quyển, có phải giải quyết được 100% vấn đề cuộc sống rồi không?”

Tiểu Ngư Nhi mím môi cười, vẫn là cảm giác quen thuộc ấy.

“Mịa.”

Vương Tử Bác bị mỉa mai cảm thấy rất khó chịu, quyết định nhịn nhục về nhà tĩnh tâm lại. Lúc đó, mình sẽ làm mới lại cảm xúc, sau đó xuất hiện trước mặt thằng chó này cho nó lác mắt luôn.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lúc còn trẻ, gặp được vấn đề trên con đường tình cảm hay học hành, thường cho rằng đó là gia vị của cuộc sống hoặc kiếm cho mình một quyển sách để đọc. Nhưng tiếc nuối một điều, không chỉ sách còn chưa đọc xong, mà vấn đề vẫn còn nguyên ở đó.

…

Từ Đông Đại đi về Cảng Thành, phải đi qua đường Học Hành, sau đó rẽ sang đường lớn Huyền Vũ, lại rẽ đi rẽ lại một

vài còn đường đan xen nhau. Sau này mới xây đường cao tốc đi thẳng tới Cảng Thành.

Từ Kiến Nghiệp lên tới cao tốc đã là 10h sáng, ánh nắng dần ấm áp lên, trong xe lúc này vang lên bài hát 'ngày nắng' của Châu Kiệt Luân.

'Ngày nắng' mới được ra mắt năm nay trong album 'Diệp Huệ Mỹ', bên trong đó còn mấy bài hát bất hủ nghe hoài không chán. Ví dụ 'Đông Phong Phá', 'Ngày Nắng', 'lớp 2 năm 3' …

Vương Tử Bác và Tiêu Dung Ngư đang thảo luận bài hát nào hay nhất trong album này, bài nào là bài kém nhất. Trần Hán Thăng nghe cũng cảm thấy thú vị, hắn nghĩ thầm, có ca khúc nghe lần đầu cảm thấy vô vị, nhưng càng về sau nghe càng thấy hay, giống như bài 'Ngày Nắng' đang nghe là một ví dụ.

Câu chuyện về cánh hoa vàng năm ấy;

Từ khi chớm nở đến khi trôi theo gió;

Chiếc xích đu thời niên thiếu thanh xuân;

Lay động đến tận thực tại.

…

Rất nhiều năm sau này, hành trình trên những chặng đường trên chiếc Range Rover, ca khúc này thường xuyên xuất hiện mang theo hồi ức của tuổi thơ, nỗi buồn mang mác buồn 'ngày nắng' .

"Tiểu Trần, mày thấy bài nào hay nhất?"

Vương Tử Bác cùng Tiêu Dung Ngư thảo luận mãi không ra, vội hướng về phía Trần Hán Thăng tìm đồng minh.

"Tao cảm thấy bài nào nhất cũng chính xác."

Trần Hán Thăng nhìn qua Tiêu Dung Ngư: “Hiện tại, mình lo lắng chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

Vương Tử Bác tò mò hỏi.

“Hôm nay trời nắng có vẻ gắt, tao lo Tiểu Ngư Nhi bị nắng làm cho đen.”

Trần Hán Thăng tháo kính râm ra: “Cậu đeo cái này vào.”

Tiêu Dung Ngư không nhận: “Cậu phải lái xe, nên đeo nó vào.”

Vương Tử Bác nhìn hai người đưa qua đưa lại, lặng lẽ đưa tay lên tự tát mình một cái. Tại sao lại đồng ý về cùng chứ, mịa nó bị ép buộc ăn cả gói thức ăn cho chó.

Sau khi đến trạm dừng nghỉ Hồng Trạch, Tiểu Ngư Nhi vẫn tiếp tục ở trên xe nghe nhạc, còn Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác xuống xe hút thuốc.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Vương Tử Bác đưa tay lên cảm thụ: “Trời hôm nay rất tốt để phơi nắng, gió thu cũng không còn hơi lạnh, sao mày còn nói lo bị đen?”

“À, tao tỏ ra quan tâm vậy thôi.”

Trần Hán Thăng thừa nhận: “Chỉ là biểu hiện ra quan tâm Tiểu Ngư Nhi. Cái này nói sao nhỉ, là không có khó khăn thì mình tự tạo ra khó khăn. Hiện tại, tao định mua chút đồ ăn cho cô ấy, mày ăn gì không?”

“Không cần, cám ơn.”

Vương Tử Bác ngạc nhiên, nghĩ thằng này công nhận da mặt dày thật đấy, nói không chừng Hoàng Tuệ còn kém xa.

Xe tiếp tục lên đường, Tiểu Dung Ngư ăn đồ ăn vặt Trần Hán Thăng mang về, nghe giai điệu êm tai, đã quên hết chuyện kia. Lại còn nghe theo đề nghị cởi giày của Trần Hán Thăng, tựa lưng vào ghế, tự do tự tại.

Bầu trời mùa thu trong veo, ánh nắng chiếu xuống bao phủ chiếc xe, bên ngoài là từng mảnh đất trụi lủi chống không, thỉnh thoảng gặp phải chiếc xe mạnh mẽ hơn 'vù' một tiếng vượt qua chiếc Faw.

Tiêu Dung Ngư nhìn Trần Hán Thăng, khoé miệng khẽ nhếch lên tự nhiên, thỉnh thoảng lại nói chuyện tranh luận cùng Vương Tử Bác. Cô cảm giác thời gian như chậm lại, giống như lần nữa quay trở lại lúc học lớp 12, trong lòng vô cùng thoải mái.

Ánh mắt hai người liếc nhìn nhau. Trần Hán Thăng hiểu được nụ cười ngọt ngào của Tiêu Dung Ngư là ý gì, nghĩ thầm rốt cuộc mối quan hệ này cuối cùng cũng khôi phục.

Vương Tử Bác ngồi sau nhìn thấy hết, đột nhiên không rõ một điều, cặn bã nam là cái gì?

Cặn bã nam là một tên không thể có được tình cảm đầy đủ. Nhưng những điều con gái nghĩ tới, cặn bã nam đều có thể thoả mãn, không những thế còn sớm đã chuẩn bị tốt.

Chương 200: ngàn vạn ái tình ngưỡng cửa

“Quả nhiên mình không phải là cặn bã nam.”

Vương Tử Bác có chút vui mừng cũng có chút khổ sở, Trần Hán Thăng ngoại trừ tình cảm ở bên trong ra, thì cái gì cũng đều có thể cho, còn mình trừ tình cảm nhiệt tình, thì mình cũng chẳng còn gì.

“Ây da.”

Vương Tử Bác thở dài một hơi, vỗ vỗ vào chỗ ngồi của Trần Hán Thăng hỏi: “Hiện tại đã tới đâu rồi?”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu nhìn bảng hướng dẫn trên đường cao tốc: “Đã đến Hoài An rồi, còn một tiếng nữa là về đến nhà.”

“Cho tao mượn di động cái, gọi điện thoại về nhà cho mẹ, thông báo sắp về đến nhà.” Vương Tử Bác nói.

Ở bên cạnh Tiêu Dung Ngư nghe vậy, cô cũng lấy điện thoại di động ra gọi cho lão Tiêu, báo cáo hành trình.

Nam sinh bình thường đều không thích lải nhải, Vương Tử Bác nói nhiều nhất chỉ có hai câu “Mẹ, con Vương Tử Bác đây. Đây là di động của Trần Hán Thăng” ,“Còn một giờ về nữa con về đến nhà, mẹ nói với bố một chút” sau đấy thì dập máy.

Bên này Tiêu Dung Ngư bây giờ mới kết nối được.

“Bố.”

Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào gọi một tiếng, sau đó bắt đầu tán gẫu.

Vừa bắt đầu Trần Hán Thăng cũng không chú ý lắm, cho đến khi Tiêu Dung Ngư quay sang nhìn Trần Hán Thăng một chút, có chút lắp bắp trả lời: "Tiểu Trần lái xe đưa con về."

Tuy ghế lái chính với ghế phụ có một khoảng cách nhỏ, nhưng Trần Hán Thăng lại nghe được lời nói tức giận của Lão Tiêu vang lên: "Tại sao con lại về cùng tên nhóc đấy, từ Kiến Nghiệp đi về Cảng Thành không phải không có xe bus, nếu biết thế này bố có bận đến mấy cũng phải đi đón mới được."

Ngay cả Vương Tử Bác đang ngồi ở hàng ghế sau cũng mơ hồ nghe được một chút, không khí ấm áp lúc nãy trong buồng xe bây giờ biến mất hầu như không còn, thật giống như những chuyện cổ tích chuyển thành bad ending. Còn Tiêu Dung Ngư khổ sở chỉ muốn khóc lên.

Sau đấy hai người cũng chả nói gì thêm, Tiêu Dung Ngư cũng chỉ là khuyên lão Tiêu đừng qua đón, cô rất nhanh sẽ về Cảng Thành.

Cúp điện thoại, Tiểu Ngư Nhi yên lặng nhìn về xa lộ phía trước, Vương Tử Bác cũng không biết an ủi làm sao, cậu ta định nghiêng người lên phí trước muốn nói gì đó, nhưng lại lo lắng chữa lợn lành thành lợn què.

Chỉ có Trần Hán Thăng vẫn bình tĩnh như cũ, hắn cũng giỏi nhất là đoán tâm tư của con gái.

Vị trí của Cảng Thành ở phía bắc, nhiệt độ so với Kiến Nghiệp thì thấp hơn một chút, nắng những cũng không quá nóng. Trần Hán Thăng tháo kính râm xuống, vứt "Lạch cạch" ở trước mặt: "Tớ cũng chưa gọi điện thoại cho gia đình, Lương thái hậu cũng không biết mình về Cảng Thành, có lẽ

ngày nghỉ cùng lão Trần đi ra ngoài chơi. Tiêu Dung Ngư để tớ đến nhà cậu ăn cơm đi.”

“Hả?”

Tiêu Dung Ngư vốn đang ngơ ngác lập tức giật này mình, vừa này thái độ của Lão Tiêu cũng rõ ràng như thế, thế nhưng Trần Hán Thăng vẫn dám đến nhà mình ăn cơm.

“Thế nào, có cho tớ đi không?”

Trần Hán Thăng cười nói.

“Nhưng mà····· “

Khuôn mặt Tiểu Ngư Nhi tràn đầy sự lo lắng.

Trần Hán Thăng một cái tay khống chế tay lái, một tay khác duỗi thẳng ra nắm chặt tay Tiểu Ngư Nhi. Tay hắn so với Tiểu Ngư Nhi còn to hơn, có thể nắm chặt bàn tay mềm mại của Tiểu Ngư Nhi.

“Trốn tránh không phải biện pháp.”

Trần Hán Thăng vỗ vào mu bàn tay của Tiêu Dung Ngư: “Nói chung kiểu gì cũng phải đối mặt, chủ yếu chỉ cần cậu tha thứ cho tớ, cái gì tớ cũng không sợ.”

“Tiểu Trần ····· “

Tiểu Ngư Nhi sau khi gọi điện thoại xong tâm tình rất tồi tệ, một bên là sự thương yêu của bố đối với mình, một bên là người yêu đã từng phạm lỗi của mình. Cô cảm thấy thực sự muốn hòa hợp thì rất khó, nhưng cô lại không ngờ tới Trần Hán Thăng lại tự đứng ra.

Có điều như vậy cũng có chỗ tốt, Tiểu Ngư Nhi không cần đứng ở giữa hai người nữa. Bây giờ Trần Hán Thăng đã chuyển những áp lực trên người Tiểu Ngư Nhi chuyển sang người mình.

“Tớ cứ cho rằng chuyện tình yêu sẽ giống như trên ti vi, chuyện tình yêu của mình sẽ chuyển sang hoạt động bí mật, đến cả bố mẹ cũng không biết!”

Cuối cùng nước mắt của Tiểu Ngư Nhi vẫn là rơi xuống, thế nhưng trong đấy lại không có nhiều khổ sở, trái lại còn có một chút vui mừng.

Trần Hán Thăng lấy ra hai tờ giấy lau, dịu dàng giúp Tiểu Ngư Nhi lau nước mắt: “Nếu như chuyển sang hoạt động bí mật, cậu sẽ hạnh phúc sao?”

Tiêu Dung Ngư vểnh miệng không nói lời nào.

Phàm là cô bé nào nói chuyện yêu đương, kết quả cuối cùng đều hi vọng bố mẹ có thể chúc phúc cho hai người, đặc biệt là kiểu người kiêu ngạo như Tiểu Ngư Nhi, cảm giác yêu của cô là ánh mặt trời sáng lạng, không cần thiết phải lừa bố mẹ làm gì.

“Nếu cậu cảm thấy không vui, tớ sẽ không để cậu chịu thêm tý ủy khuất nào nữa.”

Trần Hán Thăng hướng về phía Tiêu Dung Ngư nháy mắt mấy cái: “Gọi điện thoại cho lão Tiêu, buổi trưa nay làm thêm mấy bát cơm. Cái thùng cơm tớ đây đi nhà cậu ăn cơm một bữa nhé.”

“Đáng ghét.”

Tiểu Ngư Nhi không nhịn được nín khóc mỉm cười.

Vương Tử Bác ở phía sau nhìn, trong lòng phục sát đất, cậu ta cũng thử đổi vai với mình. Trong trường hợp này, phản ứng đầu tiên của mình là gì?

Mình không muốn lừa ai cả hết, nếu gặp tình huống bố mẹ của người yêu tức giận, phản ứng đầu tiên là ai về nhà nấy

trước, sau đấy qua điện thoại liên hệ với bạn gái hỏi tình hình trong nhà ra sao.

Có điều, sau khi bạn gái về nhà một mình nhất định phải chịu sự chỉ trích lớn của bố mẹ, khổ sở có, thống khổ cùng áp lực sẽ đè nặng lên người, tiếp đấy cãi nhau là điều bình thường, nói không chừng hai người còn có thể chia tay.

Còn Trần Hán Thăng lại không như vậy nói: "Trốn tránh cũng không phải là biện pháp, nói chung đều phải đối mặt với người nhà, tớ đi đến nhà cậu."

Vương Tử Bác cảm thấy nếu là nữ sinh bình thường, đều sẽ tích người đàn ông can đảm như vậy, có thể gánh chịu cùng mình, tạo cho mình bao nhiêu cảm giác an toàn.

Tiêu Dung Ngư gọi điện thoại cho lão Tiêu, nói cho lão biết buổi trưa nay Trần Hán Thăng muốn theo về nhà ăn cơm.

Tiêu Hoành Vĩ còn tưởng rằng nghe lầm: "Về nhà chúng ta?"

"Ừm."

Tiêu Dung Ngư gật gù.

"Hừ……!"

Lão Tiêu trực tiếp một câu cũng không thể nói ra, bây giờ người trẻ tuổi mặt lại dày như thế này.

"Trần Hán Thăng có uống rượu không?"

"Không có, cậu ấy còn đang lái xe mà."

"Vậy nếu như bố không hoan nghênh đây?"

"Trần Hán Thăng nói nếu như bố không hoan nghênh, cậu ta lập tức quay xe, đưa con gái của bố đi thủ đô xem Thiên An Môn."

Tiêu Hoành Vĩ không có cách nào chỉ có thể đáp ứng, sau khi để điện thoại xuống lão càng nghĩ càng tức, mạnh mẽ vỗ mạnh xuống bàn: "Thằng nhóc con này, tính cách đúng là có khí phách."

Lữ Ngọc Thanh từ trong phòng bếp đi ra: "Ai mới gọi điện thoại đến vậy, Tiểu Ngư Nhi mấy giờ sẽ về đến nơi thế ông, để em lấy súp gà ra để nguội trước."

"Nhiều nhất là 20 phút."

Tiêu Hoành Vĩ không nhịn được nói: "Canh gà múc thêm một bát, trưa nay Trần Hán Thăng cũng theo tới ăn cơm."

"Hán Thăng?"

Lữ Ngọc Thanh còn không biết chuyện con gái mình cùng với Trần Hán Thăng, vẫn cho rằng hai người chỉ là bạn học cấp ba với nhau, hiện tại cũng đã bắt đầu hoài nghi: "Lão Tiêu, anh nói thật cho em, có phải Tiểu Ngư Nhi cùng Trần Hán Thăng đang nói chuyện yêu đương?"

Tiêu Hoành Vĩ nhìn chằm chằm Lữ Ngọc Thanh, trầm mặc nửa ngày nói: "Nếu như thật sự yêu đương, ý em thế nào?"

"Em đương nhiên không đồng ý."

Lông mày Lữ Ngọc Thanh dựng thẳng lên, đến cả hình tượng nữ cán bộ cao lãnh ở cơ quan cũng không muốn nữa, ngược lại bây giờ biến thánh một người mẹ phổ thông: "Không phải ý tôi là Trần Hán Thăng không tốt, thế nhưng Tiểu Ngư Nhi là người được 985 điểm đại học, sau đó nói không chừng còn muốn đi nước ngoài học thêm. Trần Hán Thăng chỉ là học sinh đại học hạng 2, so sánh hai đứa thực sự không giống nhau đi" .

Tiêu Hoành Vĩ móc ra một điếu thuốc đốt: "Nếu như anh cho em biết, ở đại học Trần Hán Thăng tự mình gây dựng sự

nghiệp, hơn nữa còn tự mình mua xe, Tiểu Ngư Nhi đang ngồi trên xe đấy đi về, em xem như thế nào?"

Lữ Ngọc Thanh sửng sốt một chút, có điều lập tức lại lắc đầu: "Khả năng chỉ là do may mắn, bạn trai lý tưởng của Tiểu Ngư Nhi hẳn là trình độ học vấn phải cao, ít nhất phải là Trưởng Khoa hoặc cán bộ trong nhà nước. Nếu gặp người làm hôm nay không biết ngày mai, em sẽ không đồng ý. Trừ phi cậu ta có thể lấy ra 10 triệu đưa cho Tiểu Ngư Nhi thì tôi mới xem xét."

Tiêu Hoành Vĩ trừng lão bà mình một chút: "10 triệu, hai người chúng ta cũng không có nhiều như vậy, mà con gái của bà có thể dùng tiền để dụ dỗ sao?"

Chương 201: Thành nhỏ việc nhỏ*

* Địa vị thấp nên đưa ra yêu cầu thấp.

“Trong lòng tôi, con gái là bảo vật vô giá, làm sao có thể dùng tiền tài so sánh.”

Lữ Ngọc Thanh nghe được Tiêu Hoành Vĩ nói, biểu hiện rất tức giận: “Tôi chỉ thiết kế ra một hạn mức. Nếu có người đưa ra 10 triệu tiền mặt mà Tiểu Ngư Nhi không thích, tôi là mẹ ruột con bé mà có thể ép buộc sao?”

“Vậy tôi hỏi bà.”

Lão Tiêu đưa ra một vấn đề mấu chốt: “Nếu sau này, Trần Hán Thăng thật sự đưa cho Tiểu Ngư Nhi 10 triệu, mà Tiểu Ngư Nhi lại thích cậu ta, vậy chúng ta làm sao phản đối?”

Tiêu Hoành Vĩ tưởng rằng vấn đề này có thể làm khó vợ mình. Không ngờ, Lữ Ngọc Thanh chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Nếu là vậy, sao chúng ta còn phải phản đối?”

“…”

Lão Tiêu cứng đờ người. Bây giờ, lão còn chưa biết có nên nói cho Lữ Ngọc Thanh, tên chó chết Trần Hán Thăng kia đã từng đùa giỡn với con gái cưng của bọn họ hay không? Một chân đứng hai thuyền, ở nhà cờ đỏ không đổ, bên ngoài ngập trời cờ bay phấp phới…

Tiêu Hoành Vĩ sợ, nếu mình nói thật. Trần Hán Thăng ăn chén canh gà kia, nói không chừng có thể bị hạ độc bằng mấy liều thuốc chuột.

“Nhưng 10 triệu, cậu ta không có khả năng thực hiện. Trần Triệu Quân cũng không phải Bill Gates, không thể đưa ra nhiều tiền như vậy. Trần Hán Thăng lập nghiệp bằng hai bàn tay trăng, muốn kiếm nhiều tiền như vậy thật sự rất khó.”

Lữ Ngọc Thanh nói xong câu này, lập tức bước vào phòng bếp: “Tôi đi xào cho con ít rau, rau nhà chị Ngô trồng, không hề có chút thuốc trừ sâu nào.”

Tiêu Hoành Vĩ ở phòng khách suy nghĩ, sau đó còn đặc biệt căn dặn: “Chút nữa, Hán Thăng tới nhà mình ăn cơm, em đừng nói những lời vừa rồi cho cậu ta nghe, cứ giống bình thường là được.”

“Cái này còn cần ông nhắc sao? Dù sao chúng ta ở Cảng Thành cũng có chút mặt mũi, hai vợ chồng lớn tuổi còn đi doạ một đứa con nít, sau này sao dám nhìn mặt vợ chồng Lương Mỹ Quyên nữa đây?”

Lữ Ngọc Thanh vừa xào rau vừa nói: “Đây là bí mật của riêng chúng ta. Sau này, nói riêng cho Tiểu Ngư Nhi nghe. Còn Trần Hán Thăng đến nhà chúng ta ăn cơm, cứ vui vẻ tiếp đón là được.”

Tiêu Hoành Vĩ thở phào, mày mà Lữ Ngọc Thanh còn chưa có hồ đồ.

“Thật ra, nghĩ đi nghĩ lại, Trần Hán Thăng cũng rất được.”

Lữ Ngọc Thanh đặt đĩa rau xào lên trên bàn nói: “Biết rõ xuất thân, gia đình có thể chấp nhận là môn đăng hộ đối, ít ta sau này Tiểu Ngư Nhi sẽ không bị ức hiếp.”

Tiêu Hoành Vĩ không lên tiếng, mà nhủ thầm, tại bà không biết đó thôi, chính mặt chồng bà đã nhìn thấy con gái bị bắt nạt mấy lần rồi đây.

Đổi lại người chứng kiến là bà, đã dùng dao chém mấy lần rồi.

… . Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Ở nhà, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh còn đang nói chuyện với nhau, Trần Hán Thăng đã lái xe ra khỏi cao tốc, đang lượn lờ một vòng quanh nội thành trước khi đưa Vương Tử Bác về nhà.

Thật ra, Vương Tử Bác rất muốn đi cùng hóng hớt, nhưng Tiêu Dung Ngư không mời, cậu cũng ngại đưa ra đề nghị.

"Tử Bác, phía trước là cô Lục sao?"

Nhà Vương Tử Bác trước kia có một tầng nằm ven đường, nhưng sau này làm thêm một tầng nhỏ ở trên. Đây cũng có thể xem là 'trao lưu', bởi các phòng trên đường này nhà nào cũng làm như vậy.

Năm 2003, còn chưa có quy định kiến trúc theo từng nơi cụ thể, các hộ tư nhân thích làm gì thì làm, miễn có tiền là được.

Một người phụ nữ trung niên đứng ở cổng, nhìn bề ngoài có vẻ còn lớn tuổi hơn Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh. Bà ấy chính là mẹ của Vương Tử Bác tên là Lục Ngọc Trân.

"Cô Lục, cô Lục."

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư lễ phép chào hỏi. Thành phố nhỏ thường có đặc điểm này. Bạn thân của con cái bố mẹ cũng rất quen thuộc. Trước kia Trần Hán Thăng thường xuyên đến nhà Vương Tử Bác ăn chực, Tiêu Dung Ngư lại được Trần Hán Thăng rủ đi cùng.

"Tên nhóc nhà cậu, vừa vào đại học đã mua được xe rồi."

Lục Ngọc Trân chẳng thèm khách khí với Trần Hán Thăng, những qua một lúc hỏi han mới nhận ra Tiêu Dung Ngư: "Cháu là Tiêu Dung Ngư phải không? Trước kia có ngày lễ gì

đấy ở trường, chính là cô bé đánh đàn tranh đúng không? Không nghĩ được nhìn gần cháu còn xinh đẹp hơn.”

“Cám ơn cô Lục.”

Tiêu Dung Ngư cười ngọt ngào trả lời.

“Cô Lục, cháu còn chút chuyện nữa. Cháu xin phép đi trước nhá.”

Trần Hán Thăng còn phải chuẩn bị tham gia ‘Hồng Môn Yến’ .

“Chờ đã .”

Lục Ngọc Trân vội bước vào nhà, sau đó cầm theo một túi trứng gà: “Đây là trứng gà ta, trong trường chẳng mấy khi được ăn. Nhớ mang về bảo mẹ luộc cho ăn.”

“Không cần đâu ạ, hiện giờ có nhà ai không có trứng gà ạ.”

Trần Hán Thăng ngại lấy, nên lấy lý do từ chối.

“Mày cất đi, chỉ là trứng gà thôi mà.”

Vương Tử Bác lập tức cầm lấy trứng gà bỏ lên xe, sau đó quay lại phàn nàn với mẹ: “Sao trên xe có hai người, mà mẹ lại cho có một túi vậy?”

Lục Ngọc Trân chợt nhớ ra: “Vậy mẹ lấy thêm túi nữa, Tử Bác con ngăn bọn họ lại nhá.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng không còn cách nào, chỉ biết tắt xe xuống dưới hút thuốc, thuận tiện nói với Vương Tử Bác: “Lần này khi về Kiến Nghiệp, đừng lấy tiền của mẹ mày nữa.”

Vương Tử Bác rít một hơi thuốc, không trả lời.

Trần Hán Thăng biết Vương Tử Bác đang nghĩ gì, nên nói ra: "Mày thiếu tao 4000 tệ. Coi như tao cho mày, mua một lần dạy bảo."

Vương Tử Bác vẫn còn chưa phục: "Tao chưa hề nói là không trả."

Trần Hán Thăng nở nụ cười, thằng nhóc Vương Tử Bác này có đôi khi lại rất cứng đầu.

Thật ra, ba người chơi với nhau, gia đình Vương Tử Bác có điều kiện kém nhất, gia đình Tiêu Dung Ngư là tốt nhất. Còn bố mẹ Trần Hán Thăng, dù sao vẫn là công chức nhà nước, nên khó khăn thế nào vẫn có chút tiền để dành.

Bố mẹ Vương Tử Bác không có công việc ổn định. Trước kia, một thời gian Lục Ngọc Trân còn đẩy xe bán dưa muối, mấy năm lại đây điều kiện gia đình mới khá lên được một chút.

Lúc này, Lục Ngọc Trân cầm theo một túi trứng đi tới: "Tiêu, Tiêu…"

Nhất thời, bà quên mất tên của Tiêu Dung Ngư, ra dấu xin giúp đỡ từ đứa con trai. Vương Tử Bác cảm thấy, mẹ mình còn không nhớ nổi tên đứa bạn thân, nghĩ mẹ làm mình mất thể diện, cho nên quay qua chỗ khác làm bộ không nhìn thấy gì.

Tiểu Ngư Nhi chủ động lên tiếng: "Cô cứ gọi cháu là Tiêu Ngư Nhi là được ạ. Đám Tử Bác cũng hay gọi cháu như vậy."

"Tiểu Ngư Nhi, đây là trứng gà của nhà."

Lục Ngọc Trân nhiệt tình nói: "Dù Kiến Nghiệp thứ gì cũng có, nhưng cô cam đoan cháu chưa được ăn trứng à cô nuôi trên núi đâu."

Tiêu Dung Ngư cầm lấy một quả trứng ga, chẳng để ý đến nó còn bẩn, giơ lên trước mặt Trần Hán Thăng cười nói: "Quả

trứng này thật đáng yêu, cậu há mồm ra xem có nhét vừa không nào?"

Lục Ngọc Trân thấy hai người nhận quà, cũng mỉm cười đứng cạnh nhìn xem.

"Được rồi, được rồi, mẹ về nhà đi."

Vương Tử Bác tỏ ra thiếu kiên nhận, nói với Lục Ngọc Trân: "Tiểu Trần, bọn nó đều phải trở về."

Thật ra, tính tình Lục Ngọc Trân cũng không phải hiền gì, bà còn đang nhịn không mắng Vương Tử Bác, nên cười cười với Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư rồi quay vào nhà.

"Mày sau này đừng cãi nhau với mẹ nữa."

Trần Hán Thăng dặn dò, thật ra Vương Tử Bác có phương thức ở chung với bố mẹ rất phổ biến ở nông thôn.

Bản chất Vương Tử Bác là đứa trẻ rất hiếu thuận, không như thế Trần Hán Thăng sẽ không chọn cậu ra là bạn. Chỉ là trước kia, thời điểm cậu ấy bước vào tuổi dậy thì hơi có xu hướng phản nghịch, cộng thêm thành tích học tập đi xuống, với lại bố mẹ cậu ấy không được học nhiều nên có nhiều lời lẽ mang hơi hướng nặng nề.

Dù họ nói rất chính xác, chỉ là cách nói có phần gay gắt, nên thường dẫn đến cãi nhau.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

"Biết rồi."

Vương Tử Bác buồn bã trả lời.

"Tóm lại, mày đừng có lấy tiền. Sau khi về Kiến Nghiệp, giúp tao làm vài việc, tao trả lương cho."

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vai Vương Tử Bác: “Vừa rồi, cô Lục đứng ở cổng, rõ ràng ý định chờ mày về, mày phải hiểu.”

Lúc này, Vương Tử Bác ngớ người ra, vì sao bây giờ là lúc ăn cơm trưa, mà mẹ phải ra cổng chờ mình trở về.

“Phiền chết, thật muốn ra quán nét ngồi.”

Vương Tử Bác muốn xin lỗi, nhưng ngại xấu hổ nên chẳng dám nói. Cuối cùng chỉ còn cách lấy quyên sách ‘giải quyết 50% vấn đề nhân sinh’ ra, với hi vọng tìm được cách giải quyết trong đó.

Chương 202: 10 triệu là việc nhỏ nhất trong số việc nhỏ

Sau khi hai người ra khỏi nhà Vương Tử Bác thì chỉ còn Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư cùng nhau trở về. Trần Hán Thăng vào một cửa hàng mua hai cây thuốc lá cùng một bình Ngữ Lương Dịch, kèm theo một túi hoa quả.

Hôm nay, tâm tình Tiêu Dung Ngư thay đổi liện tục, vốn dĩ sau khi gọi điện về cho bố cảm giác khó chịu, sau đó nhìn thấy Trần Hán Thăng chủ động là cảm giác vui mừng, cuối cùng khi sắp về đến nhà lại cảm thấy lo lắng.

"Tiểu Trần, hiện tại tim mình đập rất nhanh."

Tiêu Dung Ngư duỗi ngón tay trắng nõn ra: "Ngón tay cũng không khống chế được cứ run lên, cảm giác không thể cầm chắc một thứ gì đó được."

Trần Hán Thăng nhìn thấy đúng vậy, mu bàn tay còn hơi lạnh, rõ ràng trong lòng cô đang rất khẩn trương, nên lên tiếng an ủi: "Chắc là do leo cầu thang nhiều. Mình chỉ lên ăn bữa cơm thôi mà, không sao đâu."

Mặc dù nhà Tiêu Dung Ngư ở tiểu khu Thương Ngô Lục Viên, là khu vực tốt nhất Cảng Thành, nhưng vẫn phải đi bộ lên phòng, bởi vì những năm 2003 còn chưa có thang máy.

Trần Hán Thăng vừa an ủi, vừa đưa tay ra nhấn chuông trước cửa.

"Nếu như cậu lo lắng, hay để mình về nhà?"

"Không cần."

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nhơn nhơn của Trần Hán Thăng, nào có điệu bộ muốn rời đi, thế mới biết mình lại bị lừa.

“Cậu thật sự là đáng ghét.”

Tiêu Dung Ngư dỗi hờn: “Tim mình đập thật là nhanh đây này.”

“Thế mình giúp cậu xoa.”

Trần Hán Thăng vừa nói xong, lập tức đưa tay qua định hỗ trợ. Nhưng Tiêu Dung Ngư còn chưa kịp từ chối, cửa phòng đã mở ra, Tiêu Hoành Vĩ lỗ ra vẻ mặt nghiêm túc đứng ở cửa: “Vừa định mang rác xuống nhà, không ngờ hai đứa đã tới.”

“Cha.”

Tiêu Dung Ngư kêu lên, tranh thủ thời giant hay giày.

Nếu là trước kia, cô đã lao tới ôm lấy cánh tay Tiêu Hoành Vĩ mà đung đưa, song hiện giờ căng thẳng quá mà quên mất.

Trần Hán Thăng hiểu hết mọi chuyện, không sớm không muộn đi đổ rác, thế mà thời điểm vừa khéo nói câu ‘đổ rác’ .

Sao có việc trùng hợp như vậy, không phải lo lắng con gại mình chịu thiệt sao?

“Lão Tiêu, đã tầm này tuổi rồi còn nhìn trộm.”

Trần Hán Thăng oán thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn tươi cười chào hỏi: “Chú Tiêu, cô Lữ.”

Lữ Ngọc Thanh vẫn bộ dạng cán bộ cơ quan nhà nước, có chút khách khí xen lẫn với lạnh nhạt: “Hán Thăng, chào cậu.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tiêu Hoành Vĩ không lên tiếng, mà nhìn thấy Trần Hán Thăng cầm theo rượu cùng thuốc lá, chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi

gần đây cai thuốc kiếng rượu, cậu mang mấy đồ này về cho bố cậu dùng đi.”

“Cha cháu dạo này cũng cai thuốc kiếng rượu, mang về cũng chẳng làm gì.”

Trần Hán Thăng đổi một đôi dép đi trong nhà nói.

“Bố cậu cai thuốc kiêng rượu làm gì?”

Hôm trước Tiêu Hoành Vĩ gặp Trần Triệu Quân, chưa hề nghe qua lão ấy cai thuốc kiêng rượu mà.

“Cháu cũng không rõ.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Chắc bố cháu có ý định kiếm thêm đứa nữa.”

“Nói bậy, tại sao bố cậu lại muốn sinh thêm đứa nữa? Không muốn làm việc nữa sao?”

Lữ Ngọc Thanh cười mắng một câu, sau đó nhà ‘bốn’ người ngồi xuống ghế salon nói chuyện với nhau.

Tại sao lại nói nhà bốn người, tại vì Trần Hán Thăng cử chỉ rất tự nhiên, chẳng có tý nào rụt rè, cũng không hề nói năng lắp bắp, hành động có khi còn tự nhiên hơn Tiêu Dung Ngư lúc này.

Tiêu Hoành Vĩ nhủ thầm: “Thằng nhóc này, nếu là bình thường còn có thể hiểu được. Không ngờ, biết rõ là ‘hồng môn yến’ còn dám tới, đã thế còn tươi cười vui vẻ, nói chuyện đâu ra đấy, rõ ràng khả năng ứng biến hơn xa bạn cùng lứa.”

Do đặc thù công việc của lão Tiêu, nên tiếp xúc với vô vàn những phần tử phạm tội hay những người trong dạng nghi ngờ. Lão đánh giá Trần Hán Thăng thuộc dạng không kiêng dè điều gì.

“Rửa tay chuẩn bị ăn cơm, vừa ăn vừa trò chuyện.”

Lữ Ngọc Thanh ước chừng món canh gà đã gần nguội rồi, nên mời mọi người vào bàn ăn, còn khách khí nói với Trần Hán Thăng: "Cháu không nên khách khí, cứ coi như ở nhà là được."

"Cháu nghe cô Lữ, nhất định coi đây là nhà của mình."

…

Trần Hán Thăng cũng làm như vậy. Những món ăn này Lữ Ngọc Thanh cố tình nấu cho con gái yêu của mình ăn nên rất ngon.

Trần Hán Thăng ăn một loáng là xong bát thứ nhất, Lữ Ngọc Thanh chỉ vào phòng bếp nói: "Trong bếp còn cơm ở trong nồi đó, người trẻ tuổi đang độ phát triển, cần ăn no mới được."

Sau khi Trần Hán Thăng ăn xong bát thứ hai, Lữ Ngọc Trân vẫn khách khí: "Cháu uống thêm chén canh nữa, để cân đối dinh dưỡng."

"Cô Lữ, ngài làm so với mẹ con còn ngon hơn nhiều."

Trần Hán Thăng nói ra những lời từ đáy lòng: "Sau này mỗi lần được nghỉ, con sẽ lại đến đây."

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Lữ Ngọc Thanh cười: "Nghỉ có rảnh thì tới ăn cơm cũng được, chỗ của cô luôn chào đón, chỉ sợ bố mẹ cháu lo lắng thôi."

Trần Hán Thăng cơm nước xong xuôi làm bộ muốn đi rửa bát. Lữ Ngọc Thanh ngăn lại: "Tiểu Ngư Nhi đến giúp mẹ. Cháu cứ ngồi đây xem tivi với lão Tiêu là được."

Trần Hán Thăng đoán, chắc rằng hai mẹ con có điều muốn nói. Hắn lập tức đến ngồi cùng xem tivi với Tiêu Hoành Vĩ.

Trong lòng lão Tiêu còn đang tức giận, nên không muốn nói chuyện với Trần Hán Thăng. Nhưng thằng nhóc này chẳng có tý xấu hổ nào, tay cầm điều khiển từ xa, dựa lưng vào ghế hồn nhiên đổi kênh, còn đưa ra ý kiến đánh giá thông qua nội dung của đài truyền hình nữa chứ.

" 'Ngày cắm trại vui vẻ', hiện tại trương trình này vẫn quá đơn sơ, chưa có nhiều đồ vật để xem cho lắm."

"Ồ, trận này đánh thật chán, không có Diêu Minh là không được."

"Hình như 'Hoàn châu cách cách' đã quay xong phần ba, sao mình chỉ nhớ mỗi dàn diễn viên phần một nhỉ?"

…

Tiêu Hoành Vĩ thở dài, nếu mình không nói, thằng nhóc kia sẽ một mình độc thoại đến lúc về mới thôi.

"Gần đây cậu thế nào?"

Tiêu Hoành Vĩ hỏi những câu bình thường.

Lúc này, Trần Hán Thăng mới giảm âm lượng tivi đi, kể lại hoạt động mở rộng của Hoả Tiễn 101, kèm thêm công việc cố vấn cho nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ: "Nói chung là, bây giờ đang trong giai đoạn đặt nền móng, cần phải tạo ra cơ sở kiên cố. Lúc thời cơ tới phát triển mới nhanh, kiếm tiền mới càng nhiều được."

"Ồ, nếu như câu muốn kiếm một triệu cần thời gian bao lâu?"

Tiêu Hoành Vĩ vô tình hỏi.

"10 triệu?"

Trần Hán Thăng không hiểu tại sao lão Tiêu lại hỏi về con số này, hắn suy nghĩ chút rồi trả lời: "Cái này không thể nói

nhanh là nó nhanh, chậm là nó chậm được. Nhưng nếu như trong dự đoán của cháu chắc khi tốt nghiệp là hoàn thành."

"Tốt nghiệp?"

Tiêu Hoành Vĩ ngạc nhiên: "Chẳng phải hai năm nữa cậu sẽ tốt nghiệp sao?"

Trần Hán Thăng gật đầu: "Vâng, đây còn là tính chậm đi rất nhiều đấy ạ, nếu như thuận lợi có khi cuối năm nay là đạt được rồi."

Tiêu Hoành Vĩ nhìn thẳng vào Trần Hán Thăng, thông qua động tác ông đánh giá cậu ta không nói láo. Trần Hán Thăng cũng thản nhiên đối mặt, với chuyện này hắn sẽ không chém gió.

"Chậm một chút vẫn tốt hơn, cơ sở chắc chắn, đừng cố đẩy nhanh quá."

Lão Tiêu yên lặng, quay mặt về phía TV.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng còn tưởng Tiêu Hoành Vĩ đang quan tâm mình, nên cười nói: "Vâng, cám ơn chú Tiêu nhắc nhở."

Một lát sau, Lữ Ngọc Thanh cùng Tiêu Dung Ngư đã dọn dẹp xong xuôi, nhìn qua có vẻ như người dọn chính là Lữ Ngọc Thanh, Tiêu Dung Ngư chỉ ở bên cổ vũ và nghe nhắc nhở. Trông mặt cô bé dường như không phục lắm.

Cô còn hướng về phía Trần Hán Thăng nháy mắt. Trần Hán Thăng hiểu ý, lập tức đứng lên chào tạm biệt.

Tiểu Ngư Nhi hùa theo nói: "Con đi tiễn Trần Hán Thăng một lát."

Sau khi hai người xuống dưới sân, Trần Hán Thăng hỏi: "Có lời gì muốn nói hà? Sao vội vã kéo mình chạy xuống đây vậy?"

Tiêu Dung Ngư đỏ mặt, nhịn mãi mà không được, nên đành nói ra: "Mẹ mình nói, sau này cậu có thể kiếm đủ 10 triệu đưa mình thì chúng ta có thể kết hôn. Sao lại có kiểu bố mẹ vì lợi thế được chứ, mẹ càng nói vậy mình sẽ càng không đồng ý."

"Thì ra đây là ý nghĩa của 10 triệu."

Trần Hán Thăng chợt hiểu ra.

"Cậu lẩm bẩm cái gì đấy?"

Tiêu Dung Ngư ra vẻ tức giận: "Sao cậu không tỏ vẻ gì vậy? Vừa rồi câu nói kia làm mình tức chết đi được."

"Sao phải tức giận đến vậy cơ chứ? Thật ra bản thân mình cũng rất lo lắng, chỉ không biểu hiện ra bên ngoài mà thôi."

Trần Hán Thăng nhún vai nói: "Nếu biết mẹ cậu có yêu cầu thấp như vậy, mình còn chẳng muốn đến đây. 10 triệu chỉ là cánh cửa nhỏ bước đầu thôi mà."

"A."

…

Ở trên tầng, bên trong phòng khách, Lữ Ngọc Thanh nhẹ nhàng cầm chén lên uống một ngụm: "Vừa rồi em có nói chuyện với Tiểu Ngư Nhi, thuận tiện nói đến điều kiện 10 triệu. Em đoán, giờ này Trần Hán Thăng đang rất lo lắng, hi vọng sau này con gái có thể hiểu được nỗi khổ tâm của chúng ta."

Tiêu Hoành Vĩ yên lặng không nói gì.

"Sao anh không nói chuyện?"

Lữ Ngọc Thanh tỏ ra áy náy: “Có phải cảm thấy em làm vậy là không đúng, đả kích vào sự tự tin của người trẻ tuổi?”

“Không phải.”

Âm thanh phát ra từ lão Tiêu có vẻ khàn khàn: “Anh đang nghĩ, có nên tăng mấy lần con số 10 triệu kia không?”

Chương 203: Faw cũng khá hoành tráng

Thật ra, đối với Trần Hán Thăng, số tiền 10 triệu không phải là khó. Cho đến nay, hắn vẫn còn nhớ rõ những cổ phiếu nào sẽ tăng, còn có kết quả những giải đấu như World Cup, Champions League, Cúp c2. Nhưng xét trên phương diện đỏ đen, không phải chơi Poker sẽ hấp dẫn hơn sao.

Nhưng hắn sợ, sau này nếu mình làm lớn sẽ dẫn đến có người điều tra. Mà khi đó sẽ rất khó giải thích xuất xứ của số tiền đó.

“Mình về nhà đây. Mai sẽ đến đón cậu quay về trường học.”

Trần Hán Thăng vẫy vẫy tay rồi bước lên xe. Thông qua kính chiếu hậu, hắn nhìn thấy được Tiêu Dung Ngư vẫn đứng nguyên dưới sân, chăm chú nhìn chiếc xe từ từ rời đi. Trần Hán Thăng suy nghĩ, sau khi mối quan hệ được khôi phục rồi có nên không chế tốt nó hay không?

Một khi đã yêu, Tiêu Dung Ngư kiểm soát rất kỹ. Trần Hán Thăng không muốn mình bị ảnh hưởng bởi tính cách này.

Sau khi về nhà, Trần Hán Thăng không ngờ lão Trần và Lương Mỹ Quyên đều ở nhà, bởi vì có họ hàng đến chơi.

“Cô hai, đã lâu không gặp. Cháu không nghĩ đến là cô tới chơi.”

Trần Hán Thăng tươi cười, lại gần ghế salon chào hỏi cô hai của mình.

Trần Triệu Quân có 4 anh em. Người tới lần này là cô hai của hắn.

Thật ra bình thường, hai gia đình không đi lại nhiều. Nguyên nhân thứ nhất là do Trần Triệu Quân, thứ hai là mấy gia đình kia đều làm ăn bên ngoài, không những thế còn làm ăn rất được.

Trước kia, thời điểm bà nội còn chưa mất, đến tết mọi người vẫn tụ họp lại. Những sau khi bà qua đời, trừ những người còn ở Cảng Thành còn đến thắp hương, còn người ở nơi khác chỉ gọi điện hỏi thăm Trần Triệu Quân một chút.

Tất cả mọi người đều có gia đình riêng, trên có già dưới có trẻ, gặp phải chuyện gì quan trọng mới liên hệ cho nhau.

"Cô về đây làm chút việc bên phòng giáo dục."

Cô hai là giáo viên của trường trung học cao cấp ở Tô Châu, chắc có lẽ về xử lý thủ tục gì đó. Cô đánh giá Trần Hán Thăng: "Cháu lại cao hơn so với hai năm trước rồi, lại đẹp trai hơn nữa."

"Cô sao lại nói vậy, cháu cô lúc nào chả đẹp trai."

Trần Hán Thăng ngồi xuống ghế nói: "Sao cô không đưa theo em gái cháu về?"

Cô hai có một người con gái, đang còn học tiểu học.

"Em ấy còn bài tập phải làm, với lại thành tích học không tốt lắm, nên cô không cho phép đi chơi."

Cô hai thở dài: "Cô là giáo viên, nhưng không có thời gian kèm cặp em nó. Nghĩ lại vẫn cảm thấy chế độ giáo dục nước mình vẫn còn nhiều vấn đề."

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy Trần Hán Thăng đột nhiên về nhà, sau đó cứ vậy nói chuyện, bà cũng mặc kệ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Thằng nhóc này, một tiếng chào cũng không có. Đi cả trăm cây số từ Kiến Nghiệp về cũng không nói câu nào, không biết có còn để bố mẹ trong mắt hay không?

“Thiếu gia, cậu lần sau trước khi về nhà có thể báo một tiếng hay không? Tôi biết cậu bây giờ tự lập được rồi, nhưng đây là nhà chứ không phải là khách sạn.”

Lương Mỹ Quyên lạnh lùng nói: “Sau này, phải có quy định, trước khi về nhà phải báo trước.”

Trần Hán Thăng có phần ngạc nhiên, không phải bởi có thêm quy định mới, mà vì câu nói này rất quen thuộc.

Trước kia, do áp lực công việc mà Trần Hán Thăng thường xuyên về nhà mà không báo trước, lần nào Lương Mỹ Quyên cũng mắng hắn.

“Không ngờ, câu nói này ngay từ năm hai mình đã có thể nghe được.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ trong lòng.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn lão Trần và Lương Mỹ Quyên. Hai người ta qua tuổi 40, rất nhanh sẽ đến tuổi 50, đã không còn trẻ nữa rồi. Lương Mỹ Quyên cầm một cốc trà nóng, khói nhẹ nhàng bay lên. Nắng mùa thu chiếu qua ô cửa sổ in lên sàn gạch men trong phòng khách, phản xạ lại ánh sáng trắng có phần chói mắt, không gian giống như bị một nhiệt độ ấm áp tô đậm.

“Nơi này là nhà của người, chẳng lẽ không phải nhà con?”

Trần Hán Thăng vẫn giống trước kia, không phục là cãi lại: “Sau này về nhà con không báo trước, mẹ có thể đổi sang khoá khác sao?”

“Nghe nó nói kìa?”

Lương Mỹ Quyên nhìn về phía cô hai nói: “Dòng dõi họ Trần đều là người thành thật, làm sao đến đời nó lại bị biến dị? Thật sự giống như không phải con ruột vậy?”

“Cháu nó cùng với hai người nhìn giống nhau thế, sao có thể không phải con ruột được.”

Cô hai cười nói: “Hiện tại, thật thà quá cũng không tốt, dễ bị xã hội bắt nạt. Lão Triệu là một ví dụ điển hình, mỗi lần cơ quan đề bạt là không có tên ông ấy. Với tính cách của Hán Thăng không thể bị người ta bắt nạt được.”

“Nó không gây chuyện là tốt lắm rồi.”

Lương Mỹ Quyên lắc đầu, quay qua hỏi Trần Hán Thăng: “Ăn cơm chưa, để bố cậu hầm lại ít sủi cảo?”

Trần Triệu Quân rất ít nói. Lão dùng thời gian này quan sát thật kỹ con trai của mình xem dạo này thế nào.

Hình dáng, khí chất có vẻ lên một độ cao mới, chỉ là vĩnh viễn không học được tính vâng lời.

“Không cần đâu, con vừa ăn cơm nhà Tiêu Dung Ngư rồi.”

Trần Hán Thăng trả lời xong rồi nâng chân ngồi khoanh tròn trên ghế salon, bắt đầu xem tivi.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Câu này doạ cho Lương Mỹ Quyên suýt chút nữa làm rơi cái cốc đang cầm xuống đất: “Mày còn co gan đến nhà người ta ăn cơm?”

“Dù sao cũng là bạn học, sao con lại không dám.”

Trần Hán Thăng tỏ ra mất kiên nhân: “Con đang xem tivi. Đoạn Kiều Phong thể hiện trước toàn thể võ lâm là đoạn kịch

bản hay nhất trong ‘Thiên long bát bộ’ .”

Cô hai chú ý tới sắc mặt của Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, tò mò hỏi: “Tiêu Dung Ngư là ai?”

“Là một người bạn học.”

Trần Triệu Quân nghĩ, đây là việc xấu trong nhà không nên nói nhiều. Cô hai chủ động nói qua chuyện khác: “Mấy ngày vừa rồi ở nhà anh, hôm qua em đã hẹn chủ nhiệm Trương của phòng giáo dục ăn bữa cơm, mọi việc coi như xong…”

Buổi tối, cô hai nghỉ ngơi tại đây, nên Lương Mỹ Quyên không có thời gian hỏi thăm tình hình Trần Hán Thăng hiện giờ.

Ngày hôm sau, cô hai ăn xong lập tức gọi xe quay trở về Tô Châu. Trước khi đi, cô vẫn còn tiếp tục nói về vấn đề ‘giáo dục’ với Trần Hán Thăng: “Tối hôm qua, cô cùng cha mẹ cháu nói chuyện rất lâu. Hiện giờ, hai người khá lo lắng về vấn đề cháu quá mức độc lập.”

“Thật ra, bản thân cô ủng hộ việc này. Nhưng tự lập cũng gồm có hai loại. Một là tư tưởng tự lập, loại còn lại là tự lập về kinh tế. Chừng nào, cháu có thể tự lo lắng về vấn đề ăn học, lúc đó mới chính thức gọi là tự lập.”

Trần Hán Thăng nghe đến đây, nhịn không được đánh ánh mắt về phía cha mẹ. Hai người cũng thật là lạ, nói toàn mặt xấu của mình, rõ ràng mình đã sớm không lấy tiền ăn học từ phía cha mẹ rồi cơ mà. Sao hiện tại, cô hai còn ồn ào loại chuyện kia, mà chẳng có hành động thiết thực nào cả.

Sau khi buổi ‘giáo dục’ hoàn tất, cô hai lấy ra một cái phong bì: “Cầm lấy để mua đồ ăn vặt, thỉnh thoảng mời bạn học ăn cơm. Nhớ không được yêu sớm đâu đấy, bởi vì hiện tại không có cơ sở kinh tế, sẽ dẫn đến chia tay sau khi tốt nghiệp.”

“Haizz, cô đưa cho nó tiền làm gì. Cháu nó lớn rồi.”

Lương Mỹ Quyên nhanh chóng nói lời từ chối, còn có ý định lấy đi chiếc lì xì trong tay Trần Hán Thăng.

Nhưng Trần Hán Thăng nhanh hơn, nhét lì xì vào trong túi: “Đây là cô hai cho con.”

“Đúng đúng đúng, đây là em cho cháu. Chị dâu, chị cũng nên thay đổi lại tính tình đi. Hán Thăng đã lên đại học rồi.”

Cô hai đưa túi hành lý cho Trần Hán Thăng: “Chút nữa giúp cô cầm xuống sân, bỏ vào xe taxi.”

Trần Hán Thăng cảm thấy nhà của mình hơi xa đường lớn, có đôi khi còn phải đi trước một lúc ra ngoài đón xe.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Một nhà ba người tiễn cô hai xuống dưới. Lương Mỹ Quyên nhìn thấy dưới cổng toà nhà đậu một chiếc Faw màu đỏ sẫm, nên tò mò hỏi: “Đây là xe nhà ai vậy? Trong toà nhà không nghe thấy nói có người mới mua xe.”

Trần Triệu Quân nhìn một chút: “Biển số Tô A, hình như xe được đăng ký tại Kiến Nghiệp.”

“Chắc trong toà nhà có người thân ở Kiến Nghiệp đến thăm.”

Lương Mỹ Quyên giục Trần Hán Thăng: “Nhanh ra ngoài tìm xe đi, còn ngây người ở đó làm gì?”

Căn bệnh lười biếng của Trần Hán Thăng lại nổi lên: “Con thấy phiền phức vậy làm gì, để con đưa cô hai ra ngoài bến xe là được rồi.”

“Con làm sao đưa?”

Lương Mỹ Quyên còn tưởng con trai đang nói đùa, nên hùa theo: “Con dùng xe đạp đưa à?”

“Không phải.”

Trần Hán Thăng đi tới chiếc Faw đang đậu trước mặt, ‘cộp’ một tiếng, cửa chiếc xe được mở ra: “Con dùng cái này.”

Lão Trần ngạc nhiên: “Con mượn?”

“Không phải. Con mua.”

Trần Hán Thăng chỉnh lại.

Chương 204: Anh hẳn nên ở gầm xe, không nên ở trong xe

Không khí bên trong chiếc xe Faw có phần xấu hổ. Bản thân Trần Hán Thăng không phải muốn tạo ra tình trạng này.

Nhưng có xe lại không chở, còn phải chạy ra ngoài đường gọi xe, cái này thật sự quá phức tạp.

"Cô."

Trần Hán Thăng gọi một câu.

"Thế nào?"

Cô hai ngồi sau nghiêng lên nhìn đứa cháu trai.

"Từ sau khi lên đại học, cháu thấy thời gian nhàn rỗi hơi nhiều. Vừa lúc, trường học đưa chính sách ủng hộ sinh viên lập nghiệp, thế là cháu tham gia…"

Trần Hán Thăng vừa lái xe, vừa nói qua quá trình lập nghiệp của bản thân mình. Từ khu nhà đến bến xe khoảng chừng 20p đi xe và chờ sự cố ở bến xe được giải quyết: "… Về sau chau mua một chiếc xe thay cho việc đi bộ và để làm việc cho thuận tiện hơn."

"Ờ, cháu nói chuyện này cho cô thì nghĩ cô sẽ không phê bình nữa sao?"

Cô hai di chuyển bàn tay đến gần tai Trần Hán Thăng: "Khi cháu còn bé, cô giúp cháu phụ đạo. Cháu chỉ cần làm sai cô sẽ xách tai cháu, còn chia theo mức độ nặng nhẹ 1 2 3. Cháu nhớ rõ chứ?"

"Nhớ rõ."

Trần Hán Thăng thành thật trả lời.

Cô hai hơi dùng thêm chút sức: "Lần này sự dụng luôn mức độ 3, là để nhắc nhở cháu, dù cho hiện tại có kiếm được tiền đi chăng nữa, cũng đừng có kéo việc học đi xuống. Học tốt toán lý hoá, đi khắp thiên hạ không sợ gì."

"Cháu hiểu, cô hai."

"Còn nữa, rảnh rỗi nhớ gọi điện về cho bố mẹ. Hai người cũng có tuổi rồi, lại chỉ có đứa con trai là cháu. Coi như cháu gọi về chỉ nói là hôm nay ăn món gì, hai người cũng đều vui vẻ nói chuyện thật lâu."

…

Sau khi Trần Hán Thăng đưa tiễn cô hai xong trở về nhà. Hắn nhìn thấy hai vợ chồng Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đang ôm ngực ngồi trên salon.

Trong lòng Trần Hán Thăng biết rõ chuyện gì xảy ra, tại hắn mua xe mà không báo cho bố mẹ biết, khiến hai người không vui.

"Con phải về trường, mai còn phải đi học. Đêm nay dự định đến thư viện chuẩn bị bài tập để học cho thi cử."

Trần Hán Thăng lập tức xách đồ chuẩn bị rời đi.

"Đánh rắm."

Lương Mỹ Quyên tức giận mà không có chỗ chút: "Mày mà biết chuẩn bị bài tập thì toán cao cấp đã không bị 12 điểm. Chúng ta hiện tại chẳng biết con ở trong trường làm cái gì, mà không học hành gì, đã thế còn yêu đương lung tung. Chiếc xe cả 100 nghìn tệ chẳng nói năng gì thích là mua. Trần Hán Thăng, con muốn biểu thể hiện mình có thể tự lập đúng không?"

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Sao vậy được. Trên đời này ai tốt bằng mẹ cơ chứ, sao con lại có ý định tách ra làm gì?”

Trần Hán Thăng vừa lên tiếng nịnh bợ Lương Mỹ Quyên, vừa nhanh chóng xỏ giày vào.

Chỉ cần đi giày xong, hắn vội vàng đi ra cửa: “Bố mẹ, con đi trước đây, khi nào tới trước con sẽ gọi điện về cho bố mẹ.”

Hôm qua trong nhà vẫn còn đang náo nhiệt, hôm nay đột nhiên yên tĩnh lại, nhất là khi Trần Hán Thăng rời đi. Trong lòng Lương Mỹ Quyên trống không, giống như thiếu một thứ gì đó.

“Tôi đã nói đừng nên hỏi rồi, ít ra chờ nó ăn cơm xong rồi hãy nói. Cuối cùng ông cứ giục tôi hỏi, khiến cho con chó con này lẩn con nhanh hơn cả trạch.”

Lương Mỹ Quyên tức giận, đổ hết trách nhiệm lên đầu Trần Triệu Quân.

Lão Trần tỏ ra oan ức, từ đầu đến cuối là bà nói, thế mà trách nhiệm lại là tôi gánh?

Trần Hán Thăng ngồi lên xe trực tiếp đến đón Vương Tử Bác, rồi mới gọi điện cho Tiêu Dung Ngư để cô chuẩn bị.

“Tiểu Trần, mình buồn ngủ quá, còn đang ngủ đây này.”

Tiểu Ngư Nhi nũng nịu nói vào trong điện thoại.

Trần Hán Thăng không tiện nói mình vừa ‘trốn’ đi, nên tìm một lý do nói: “Nhanh chuẩn bị đi, chút nữa có bất ngờ cho cậu.”

Tiêu Dung Ngư nghe được có điều bất ngờ, tinh thần nâng cao hẳn lên, rửa mặt, thay quần áo, ăn một chút gì đấy rồi

nhanh chóng xuống nhà.

“Bây giờ Trần Hán Thăng nói thật có tác dụng. Chúng ta nói con bé ăn trưa xong rồi hẵng đi, con bé lại nói Trần Hán Thăng đang đợi ở dưới nhà.”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đứng ở cửa sổ nhìn xuống, nhìn đứa con gái xinh đẹp của mình bước nhanh lên chỗ ghế phụ, Tiêu Hoành Vĩ chua chua nói.

“Lão Tiêu, ông phải cứng rắn lên, đừng để con gái nói vài câu, khiến ông mềm lòng mà chấp nhận tình cảm của hai đứa.”

Lữ Ngọc Thanh cảnh cáo: “Không có 10 triệu, bọn hắn đừng có nghĩ đến chuyện đó.”

Trần Hán Thăng không nghe được câu này, nhưng nếu hắn nghe được sẽ cảm động đến phát khóc: “Cô à, cô quá để ý đến con mà. Không thế sao lại có thể nói ra hết suy nghĩ trong lòng con như vậy được.”

…

Tiêu Ngư Nhi lên xe, phát hiện trên ghế có một túi đồ ăn vặt, mà toàn là đồ mình thích, khiến cho chiếc má lúm đồng tiền xinh đẹp xuất hiện: “Điều ngạc nhiên này cũng được, mình thích.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Không chỉ có thứ này đâu.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Còn nữa à?”

Tiêu Dung Ngư quay đầu lại, thấy Vương Tử Bác ngồi phía sau, sao có thể là điều ngạc nhiên được.

Trần Hán Thăng không trả lời. Hắn không đi đường hướng lên cao tốc, mà đi đến một chỗ ngoại thành, nơi có một mảnh

đất hoang, chỉ có toàn cỏ dại.

"Đây là gì?"

Tiêu Dung Ngư xuống xe, tỏ ra nghi ngờ.

"Còn nhớ bức ảnh chân dung của mình trên QQ không?"

Tràn Hán Thăng cười nói. Trước khi Tiêu Dung Ngư chuyển tới Tiên Ninh, Trần Hán Thăng muốn hàn gắn tình cảm, nên hắn cố tình tới vườn cây cải dầu mà Tiêu Dung Ngư đã từng nhắc đến, chụp một bức ảnh để thay avarta.

Trong chớp mắt, Tiêu Dung Ngư đã hiểu ra. Ngoài mặt cô bé vui mừng hớn hở: "Tiểu Trần, đây là vườn hoa cải dầu sao?"

Trần Hán Thăng gật đầu: "Nhưng cải dầu phải mùa hè mới nở hoa, hiện tại còn chưa thấy được."

"Không sao, mình tưởng tượng ra được."

Tiêu Dung Ngư mặt mày hớn hở, duỗi hai tay đứng ở trên bờ, nhắm mắt lại tưởng tưởng xung quanh, khắp nơi tràn ngập màu sắc vàng óng của hoa cải dầu. Khung cảnh này xinh đẹp biết bao.

Trần Hán Thăng không làm như vậy, hắn và Vương Tử Bác dựa vào xe hút thuốc.

Vương Tử Bác bĩu môi: "Mảnh đất hoang thôi mà, có cái quái gì đâu chứ."

"Tao cũng nghĩ vậy."

Trần Hán Thăng nhàn nhã phun ra khói thuốc: "Thời điểm chia tay tao có qua đây một lần, thậm chí còn không nhìn nhiều. Dù cho mùa hè, ở đây mọc một mảnh toàn ra hoa cải dầu, cũng chỉ là một mảnh đất hoang trồng rau thôi mà."

"Vậy sao mày còn cố tình đến đây?"

Vương Tử Bác khó hiểu: “Hiện tại toàn cỏ dại, nhìn cái khỉ gì.”

Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác: “Bởi vậy mới nói, mày chẳng hiệu mịa gì về con gái cả. Tao cảm giác không có nghĩa gì, Tiểu Ngư Nhi thấy nơi này có kỷ niệm là được rồi.”

“Hành động này sẽ khiến cô ấy biết tao để ý cô ấy, có thể nhớ sở thích của cô ấy. Loại chuyện này không tốn tiền cũng chẳng tốn sức, giống như rút điếu thuốc tại sao không làm?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Lúc này Tiêu Dung Ngư ở bên kia lớn tiếng gọi: “Tiểu Trần, vừa rồi mình còn cảm giác được những bông hoa cải dầu thi nhau đua nở, thật là đẹp.”

“Trùng hợp vậy sao? Mình cũng thấy vậy.”

Trần Hán Thăng cười, lớn tiếng trả lời: “Mình còn nhìn thấy từng đàn ong đàn bướm, lúc thấp lúc cao, nhẹ nhàng nhảy múa, thật sự là rất đẹp.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Tiểu Ngư Nhi nghe thấy, nở nụ cười vui vẻ, âm thanh dễ nghe truyền vào tai hai tên đứng đó. Hai người có thể cảm giác được, âm thanh vui sướng phát ra từ tận đáy lòng.

“Thế nào? Tao nói đúng phải không?”

Trần Hán Thăng đắc ý nhìn Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác chẳng thèm phản ứng lại, bước lên xe cầm lấy quyển sách ‘giải quyết 50% vấn đề cuộc sống’ lên xem.

Tiêu Dung Ngư không che dấu cảm xúc vui sướng của mình, cô mỉm cười đi tới trước mặt Trần Hán Thăng. Trần Hán Thăng tỉ mỉ kéo cao cổ áo của cô lên: “Gió lớn, đừng để lạnh.”

“Tiểu Trần, cảm ơn điều ngạc nhiên này của cậu.”

Tiểu Ngư Nhi thẹn thùng nói, song kèm theo đó là sự nghiêm túc.

Trần Hán Thăng cầm lây tay cô: “Chỉ cần cậu vui vẻ là được, bởi cậu có vui thì mình mới vui được.”

Vương Từ Bác ngồi trong xe nhìn hai người ‘anh anh, em em’ ngọt sớt, đã thế còn nắm tay nhau. Cu cậu nghĩ trong lòng, người đau thương chỉ có mình mình.

Trần Hán Thăng lên xe, cuối cùng cũng phát hiện ra vẻ khó chịu của Vương Tử Bác: “Tử Bác, mày không sao chứ? Sao nhìn như kiểu sắp khóc vậy?”

“Ai muốn khóc, mày mù à? Lái xe đi.”

Vương Tử Bác lầm bầm nói.

Trần Hán Thăng cười cười: “Tâm trạng không tốt cũng không sao. Tao mở một bài hát khiến mày vui vẻ một chút.”

Âm thanh trong xe dần to lên, chậm rãi phát ra chất giọng khàn khàn của A Đỗ.

Anh trốn trong xe, tay nắm chai Champagne, muốn cho em, sinh nhật bất ngờ;

Em tới càng gần, có hai âm thanh, anh trở tay không kịp, đành phải yên lặng nơi đó;

Anh hẳn nên ở gầm xe;

Không nên trong xe;

Xem các người làm bao điều ngọt ngào;

…

Hai hàng nước mắt, lặng lẽ lăn dài trên mặt Vương Tử Bác.

Chương 205: Nghe lão đại kể chuyện xưa

Sau khi Tiểu Ngư Nhi được Trần Hán Thăng đưa đi xem kinh hỉ xong, từ đấy cô đã lưu thêm một hồi ức sâu sắc vào cuộc đời mình, cũng ước định cùng nhau trở về đây vào mùa xuân và mùa hè năm sau.

Có điều Trần Hán Thăng còn không hài lòng, lại bồi thêm một câu: "Không thể chỉ có hai người chúng được, sang năm cũng phải đưa Tử Bác theo, cậu ấy cũng vừa nói muốn xem tiếp đấy."

"Đúng nha, sang năm ba người chúng ta lại trở về."

Tiêu Dung Ngư tán thành nói.

"Cái gì, ai muốn xem cơ chứ."

Vương Tử Bác giận hờn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm mắng tên thiếu đạo đức Trần Hán Thăng, cái tên chỉ thích trêu chọc mình.

Sau khi rời khỏi khu đất hoang này, Trần Hán Thăng vẫn như cũ không đi cao tốc, mà đi tới chỗ khác, sau đó lấy ra một phong bì chứa 500 tệ: "Tớ đi ra ngoài làm ít chuyện."

Tiểu Ngư Nhi nhìn bóng lưng Trần Hán Thăng kỳ quái hỏi Vương Tử Bác: "Trong nhà Tiểu Trần có người thân thích ở chỗ này sao?"

"Tớ cũng không rõ." Vương Tử Bác đáp.

Chỉ chốc lát sau thì Trần Hán Thăng đã trở lại, nhiều nhất là 10 phút.

“Cậu đi thăm người thân nhanh như vậy?”

Tiểu Ngư Nhi hỏi.

“Không phải thân thích.”

Trần Hán Thăng cuối cùng cũng hướng xe về phía cao tốc, đồng thời giải thích: “Tớ đi tới nhà Trương Vệ Vũ với Trương Vệ Lôi, cho mẹ già của bọn họ 500 tệ.”

“Cậu vào nhà hai tên lưu manh kia làm gì, còn cho tiền nữa?”

Vương Tử Bác là biết Trần Hán Thăng cùng Trương Vệ Lôi từng đánh nhau, tính cách của Trần Hán Thăng từ trước tới nay không phải là lấy đức báo oán, tính cách Thánh Mẫu.

“Trong năm Trương Vệ Vũ tìm tới trường học của tao, nhờ tao tìm một chỗ làm việc.”

Trần Hán Thăng kiên trì giải thích: “Tao giới thiệu cho bọn họ vào một xưởng điện tử, cái nhà xưởng ấy rất có tiềm lực. Tao tính rằng sau này còn có khả năng hợp tác cao, vì vậy tao để Trương Vệ Vũ làm gián điệp trong đấy.”

“Gián điệp thương mại?”

Tiểu Ngư Nhi ngành học chính là thương vụ pháp luật, có chút từ ngữ cô có thể hiểu được.

Trần Hán Thăng cười cợt: “Nói như vậy cũng được, có điều gián điệp cũng phải chú ý sự quan tâm đấy.”

Vừa nói xong, điện thoại của Trần Hán Thăng đột nhiên vang lên, hắn xem xét một chút nói rằng: “Gián điệp gọi điện thoại tới, tớ đang lái xe không tiện, Tiểu Ngư Nhi cầm điện thoại giùm tớ với.”

Tiêu Dung Ngư ấn xuống nút gọi, nghiêng thân thể để điện thoại lên tai Trần Hán Thăng.

“Này, tôi đang lái xe.”

“..... “

“Không phiền phức không phiền phức, vừa vặn về nhà làm ít chuyện, thuận tiện đi thăm mẹ cậu.”

“..... “

“Gần đây Trịnh tổng đang tăng ca, phỏng chừng hàng mẫu MP3 sắp có, tôi biết rồi, cực khổ rồi.”

“..... “

Tổng cộng cũng nói không đến vài câu đã cúp điện thoại, Trần Hán Thăng nhìn điện thoại di động đang trên tay Tiêu Ngư Nhi: “Cảm ơn, có điều nội dung cuộc điện thoại này phải bảo mật, chỉ có tớ và cậu biết đấy.”

Tiểu Ngư Nhi mím môi nở nụ cười, trong lòng cô bây giờ rất vui vẻ bởi vì có thể cùng Trần Hán Thăng chia sẻ bí mật, tuy rằng bên trong xe đang bật nhạc khá lớn không thể nghe được nội dung cụ thể bên trong.

Xem cách cư xử của Trần Hán Thăng, đặc biệt là sau khi nghe xong hắn lại không vội vã lấy lại, làm cho trong lòng Tiểu Ngư Nhi một loại tín nhiệm ngọt ngào.

Đương nhiên, nếu Trần Hán Thăng không dấu giếm điều gì, cô cái kiêu ngạo như Tiểu Ngư Nhi sẽ càng không xem, cô để điện thoại lại vị trí ban đầu.

“Hô ····· “

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng phun ra một hơi, hắn đang dùng sức nắm lấy tay lái bây giờ mới hơi buông lỏng một chút.

Trong điện thoại di động của hắn thực sự có những thứ không nên xem, chẳng hạn như tin nhắn của Thương Nghiên Nghiên còn chưa xóa, có điều Trần Hán Thăng phán đoán

cũng rất chuẩn xác, với tính cách của Tiểu Ngư Nhi chỉ cần bản thân tỏ ra bộ dạng thoái mái, cô sẽ không đi tra cứu nữa.

“Kỳ thực vẫn còn có chút mạo hiểm, tuy rằng hiểu rõ Tiểu Ngư Nhi.”

Trần Hán Thăng trong lòng yên lặng nghĩ, cho dù là chủ động để Tiêu Dung Ngư cầm điện thoại, còn chủ động chia sẻ bí mật, chỉ cần làm dáng vẻ không quan tâm đến chiếc điện thoại này thì mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát, nói chung đây cũng là một chiêu làm tăng thêm tình cảm của cả hhai người.

Tuy nhiên phải thận trọng khi dùng chiêu này lần thứ hai, bởi vì tâm tư của con gái thay đổi liên túc, nói thay là thay ngay, một ngày nào đó có thể chủ động lấy điện thoại ra xem.

Vì lẽ đó, trừ tin 10086 cùng 10000 còn lại đều nên bị xóa đi.

Vương Tử Bác là xem không hiểu thao tác của Trần Hán Thăng, cậu ta cảm thấy ánh mắt của Tiêu Ngư Nhi nhìn Trần Hán Thăng càng ngày càng nhiều.

“Tử Bác.”

Trần Hán Thăng gọi Vương Tử Bác đang thát thần trở lại.

“Sao?”

Vương Tử Bác vốn ngữ khí rất tùy ý, có điều cậu ta nhìn thấy Trần Hán Thăng đang rất nghiêm túc, cậu ta lập tức thay đôi ngữ khí: ‘Làm sao?’

“Tao dành thêm thời gian đi tới nhà Trương Vệ Vũ, đồng thời để lại ít tiền, mày biết mục đích là gì không?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Tao làm sao biết ····· “

Phản ứng đầu tiên của Vương Tử Bác là trả lời như vậy, có điều sau khi suy nghĩ một lúc, nghiêm túc trả lời: "Xem qua tình huống trong nhà bọn họ, cậu làm thế để cho hai người Trương Vệ Vũ yên tâm làm việc."

Trần Hán Thăng cười cợt: "Đây lý do bên ngoài, cậu nên nhập tâm nghĩ thêm một tý nữa đi?"

Vương Tử Bác yên lặng lắc đầu, kinh nghiệm xã hội của cậu ta cũng từng có rồi, nghĩ bao quát một lúc cũng không nghĩ được lý do nào khác, hai là nghĩ xã hội này cũng quá tươi đẹp.

"Tao đi một vòng nhà của Trương Vệ Vũ, đầu tiên là hình thức xã giao bình thường, biểu đạt sự quan tâm an ủi."

Trần Hán Thăng đang đeo kính râm không thấy rõ ánh mắt, thế nhưng nhìn khóe miệng có thể nhìn ra là tương đối nghiêm túc: "Chủ yếu đây là một loại áp lực."

"Áp lực?"

Vương Tử Bác không hiểu được.

"Hai người bọn họ là người truyền tin tức cho tao, nếu cho người khác biết chuyện này thì đây cũng không phải chuyện quang minh chính đại gì cả."

Trần Hán Thăng ở trong kính chiếu hậu quan sát Vương Tử Bác một chút: "Tao có thể tìm tới nhà bọn họ, chí ít hai anh em họ Trương lúc làm việc có thể suy xét đến chuyện này."

"Như vậy có ác quá không?" Vương Tử Bác ngơ ngác nói.

"Đừng lo lắng, tao cũng sẽ không làm cái gì."

Trần Hán Thăng ung dung nói: "Chủ yếu là làm cho trong lòng người khác có chút kinh sợ, áp lực. Làm cho bọn họ lúc làm gì cũng phải suy nghĩ một chút trước sau, dù sao chúng ta

cũng không thể đọc được trong tâm người khác nghĩ gì. Bây giờ đã hiểu chưa?"

"Không rõ."

Vương Tử Bác lần này không khoe khoang gì nữa, cậu ta cũng nhận ra Trần Hán Thăng đang dạy mình một vài điều.

"Không nên coi 500 tệ là không nhiều, thế nhưng nếu tao cho bọn họ 5000 tệ xem chừng còn không hiệu quả bằng 500 tệ này."

Trần Hán Thăng cười híp mắt nói: "Tao cho bọn họ 5000 tệ, khả năng hai người sẽ đi ăn cơm, uông rượu sau đó đánh bài một lúc là hết, trong lòng không còn có nhiều sự cảm ơn. Thế nhưng tao cho mẹ của bọn họ 500 tệ, Trương Vệ Vũ lập tức gọi điện đến cảm ơn."

"Bởi vì chuyện này ý nghĩa lớn hơn nhiều so với tiền của bản thân, nếu như quan tâm tới người nhà bọn họ thì tâm lý cũng như ý nghĩ của họ sẽ hướng đến mình nhiều hơn."

Trần Hán Thăng lại nhìn cuống giải quyết 50% vấn đề nhân sinh trên tay Vương Tử Bác, khinh thường nói: "Những quyển sách ngu ngốc này có ý nghĩa gì, nếu như không có tiếp xúc xã hội, thì đọc đến đâu tin đến đấy mà thôi."

"Tử Bác, mày là một tờ giấy trắng, không bằng đàng hoàng tiếp thu cái xã hội thực sự này, gột rửa qua một lần, thất bại một lần. Giỏi lắm thì làm lại, chỉ cần làm được nhất định bất tử vạn năm!"

Chương 206: Uống nhiều nước nóng

“Mày nói những chuyện này cho tao làm gì?”

Vương Tử Bác lẩm bẩm: “Tao lại không giống mày, lập nghiệp trong trường đại học, tập trung cho việc học là được.”

Trần Hán Thăng tập trung nhìn phía trước. Còn bình thường Tiêu Dung Ngư rất năng động, nhưng khi đám con trai nói chuyện lại không chủ động cắt đứt, chỉ tập chung ăn kẹo mút và cúi đầu chơi trò rắn săn mồi trong điện thoại.

“Hôm qua không phải nói khi mày về Kiến Nghiệp giúp tao làm việc đó sao?”

“Chuyện gì, chỉ cần mày nói là được.”

“Hoả Tiễn 101 rất nhanh sẽ hoàn thành bố cục ở khu Giang Lăng, bước tiếp theo sẽ tiến quân tới thị trường khu Tiên Ninh.”

Trần Hán Thăng châm một điếu thuốc, rồi nhẹ nhàng mở cửa sổ xe ra.

Gió thu trên đường cao tốc bỗng ập vào. Đột nhiên Tiêu Dung Ngư cảm giác có chút lạnh, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy cửa sổ mở hé ra thì tức giận đánh Trần Hán Thăng một cái, sau đó đội chiếc mũ phía sau áo lên, nghiêng người lại tiếp tục chơi điện tử.

Trần Hán Thăng cười cười: “Khu Tiên Ninh chỉ có hai vòng tròn lớn. Một cái xoay quanh Lý Công Kiến Nghiệp của mày, bao hồm Lý Công Kiến Nghiệp- Sư Phạm Kiến Nghiệp-

Trường Cảnh Sát- Đại Học Kiến Nghiệp. Một cái nữa là Đông Đại, bao gồm Đại học Đông Đại- Học viện Bưu Chính- Học viện Thẩm Kế- Học viện Nghệ Thuật.”

Thời điểm Tiêu Dung Ngư nghe đến tên trường mình, mặc dù đang trùm kín đầu, những cũng có thể nhận ra được cô đang hướng về bên này lắng nghe.

“Chỉ còn hai ngày nữa tháng 10 sẽ kết thúc. Tao dự định tháng 11 sẽ bắt đầu bố cục khu Tiên Ninh. Đến lúc đó mày sẽ đại diện cho Đại học Khoa Học Công Nghệ Kiến Nghiệp, tao sẽ cử người đến trợ giúp cho mày thao tác cơ bản.”

“Chuyện nhỏ, tao làm theo là được.”

Vương Tử Bác chẳng suy nghĩ nhiều, cứ tưởng vấn đề lớn nào cơ chứ.

Mấy nhân viên chủ chốt của Hoả Tiễn 101, Vương Tử Bác đã gặp qua cả rồi. Cả đám đó đều là người có tài, dù không có mình thì bọn họ vẫn hoàn thành tốt nhiệm vụ thôi.

Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác, biết cu cậu không để tâm, nên dùng phương pháp khác nói ra: “Tử Bác, đây là công việc làm ăn của tao. Mày lại là bạn thân nhất của tao, mà còn không để tâm đến công việc thì những người khác họ sẽ nghĩ sao đây?”

Có câu nói này, sắc mặt Vương Tử Bác dần chăm chú, yên lặng suy nghĩ rồi trả lời: “Tao hiểu rồi. Nhất định biến khu Tiên Ninh này thành địa bàn của mày.”

“Còn mình?”

Tiểu Ngư Nhi kéo chiếc mũ xuống, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, bờ môi phớt đỏ còn đang ngậm que kẹo lên tiếng: “Mình cũng có thể trợ giúp mở rộng thị trường.”

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

“Đương nhiên, sao có thể quên luật sư Tiêu được chứ. Nhưng nhiệm vụ của cậu quan trong hơn.” Trần Hán Thăng nói.

“Nhiệm vụ gì?”

Tiêu Dung Ngư vui vẻ hẳn ra. Đợt cãi nhau vừa rồi, cô đã ầm thầm giúp đỡ Trần Hán Thăng làm phần quy chế pháp luật. Hiện tại, hai người đã hoà hợp, cô cũng muốn làm chút chuyện có ích.

Trần Hán Thăng nói: “Thật ra, trước Hoả Tiễn 101 lặng lẽ làm việc, mình cũng rất khó chịu, chẳng qua khi hoàn thành thâu tóm các trường đại học tại Kiến Nghiệp. Dù cho có người giúp mình che dấu, tổng bộ công ty Thâm Thông nhất định sẽ biết, chắc chắn khi đó cần phải giải trình với bọn họ.”

“Cho nên, thời điểm giải trình, mình cần cậu đi cùng tớ?”

Tiêu Dung Ngư rất thông minh, nghe qua đã hiểu mọi chuyện.

“Được, lúc đó chính là thời điểm mình cần luật sư, để vĩnh viễn không cần lo lắng tài nguyên bị thu lại.”

Trần Hán Thăng cười ‘hắc hắc’ .

Tiêu Dung Ngư vểnh chiếc cằm lên, kiêu ngạo ‘hừ’ một tiếng.

“Với lại.”

Trần Hán Thăng đột nhiên thay đổi giọng nói trở nên lạnh lùng: “Mặc dù Thâm Thông tiền nhiều công việc lớn, chưa chắc họ đã chịu đàm phán với mình. Khi đó mình sẽ hợp tác với Trọng Thông, thuận tiện đăng ký Hoả Tiễn 101 thành công ty. Khi đó có vài thao tác nhất định cần cậu trợ giúp.”

Tiêu Dung Ngư gật đầu đồng ý. Lúc trước, thời điểm cô đổi khu học tập, có rất nhiều chuyên ngành có thể đổi, nhưng có một loại năng lực nào đó thúc đẩy cô học pháp luật thương nghiệp.

Hiện tại nhớ lại, có vẻ lựa chọn này là đúng, bởi vì có lựa chọn này mà hai người mới quay trở lại với nhau.

"Thật hi vọng, mình sẽ có nhiều lựa chọn đúng đắn trong tương lai."

…

Tiếp tục cuộc hành trình thêm 2 tiếng nữa, cuối cùng vào lúc 4h chiều, mọi người đã có mặt ở khu Tiên Ninh. Ba người tìm một nhà hàng tiết canh vịt ăn cơm tối. Trần Hán Thăng mặc kệ Vương Tử Bác, còn mình chuẩn bị đưa Tiêu Dung Ngư về trường rồi quay lại Tài Viện.

Nhưng thời điểm cách Đông Đại chừng mấy trăm mét, Tiêu Dung Ngư do dự mãi, rốt cuộc vẫn quyết định lên tiếng: "Tiểu Trần."

"Uhm, có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng trả lời. Hắn còn đang tập trung né tránh, bởi trước cổng trường Đông Đại vẫn khá đông người, có người cúi đầu xuống bước đi.

"Cô ấy sao rồi?"

Tiêu Dung Ngư hỏi 'sâu xa' .

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

'Cô ấy' dĩ nhiên là hỏi về Thẩm Ấu Sở rồi. Đây chính là gút mắc trong lòng Tiêu Dung Ngư trên phương diện tình cảm, cô nhất định phải làm rõ.

Không khí trong xe bỗng trở nên yên lặng, vì dòng người quá đông nên bắt buộc phải đi chậm lại. Có nhiều sinh viên cao lớn, sải chân dài có thể đi vượt qua tốc độ chiếc xe Faw. Cho nên, đoạn đường vài trăm mét này đối với Trần Hán Thăng giống như con đường nắng nóng dài dằng dặc.

"Khụ."

Trần Hán Thăng hắng giọng một cái, không dám nhìn vào mắt Tiêu Dung Ngư mà nói: "Sau khi cô ấy rời khỏi 101, chắc là mở một cửa hàng trà sữa làm thêm ở trong trường đại học."

"A."

Tiêu Dung Ngư dựa hẳn vào ghế ngồi: "Thật ra, mình không tin cô ấy sẽ rời. Nhưng nghe nguyên nhân của cậu, mình nguyện ý tin tưởng."

"Cám ơn."

Trần Hán Thăng nhỏ giọng trả lời.

"Thật ra, cô ấy là một cô gái tốt."

Tiêu Ngư Nhi nhớ lại đoạn thời gian Trần Hán Thăng bị cách ly ba ngày. Thời điểm mình bất lực cùng lo lắng nhất, giúp mình kiên trì lại chính là cô gái Xuyên Du xinh đẹp đó.

Mặc dù, hai người chỉ gặp nhau chút rồi không nói chuyện nữa, nhưng ánh mắt lại gặp nhau rất nhiều lần.

Trần Hán Thăng không lên tiếng, hắn không biết trả lời thế nào, cũng may cổng Đông Đại đã ở ngay trước mặt.

"Má ơi."

Trần Hán Thăng thở ra một hơi, con đường này chẳng khác gì tra tấn. Tiểu Ngư Nhi đang định nói thêm thì DiDi phía sau đã bíp còi xin đi.

"Mình đi đây."

Tiểu Ngư Nhi cầm lấy chiếc túi nhỏ, đang định mở cửa bước xuống. Trần Hán Thăng nhìn thấy sắc mặt cô dường như không bằng trên đường đi, nên kéo cô ấy lại: "Mình thích cậu."

"Á."

Tiêu Dung Ngư quanh lại, mở to hai mắt dường như gặp phải chuyện gì không thể tin được. Đây là điều mình mơ ước được thổ lộ, không ngờ hiện giờ lại xảy ra?

Thế nhưng, những câu phía sau đâu?

Đáng lẽ phải là 'Tiểu Ngư Nhi, anh thích em, em làm bạn gái của anh được không?"

"Mau nói, nói mau."

Trong lòng Tiêu Dung Ngư không ngừng thúc dục, đây mà chính thức được gọi là tỏ tình chứ.

… Xin mời bạn đọc vào BachNgocSach. Com đọc để ủng hộ dịch giả.

Trần Hán Thăng không phụ lại sự mong mỏi của cô, mở miệng nói thêm: "Gần đây khí hậu khô rát, nhớ uống nhiều nước nóng."

Tiêu Dung Ngư ngạc nhiên, uống nước nóng là sao đây, nào có kiểu tỏ tình kiểu này.

Tính tình của cô lại bộc phát: "Không phải câu này, mình muốn nghe câu khác."

"Cậu muốn nghe câu nào?"

Trần Hán Thăng biết rõ ý định của cô, nhưng tỏ ra không hiểu, mặc cho đằng sau đang có rất nhiều tiếng còi, trước mắt là bảo vệ Đông Đại đang đến gần.

Tiểu Ngư Nhi tức giận nói: “Đằng sau còn một câu ‘làm bạn gái’ sao không có?”

Trần Hán Thăng cười hỏi: “Thêm ở đâu?”

“Thêm vào sau câu trước nữa.” Tiêu Dung Ngư vội vã nói.

Trần Hán Thăng cau mày: “Vừa rồi mình nói nhiều như vậy, sao mà biết nên đặt câu đằng trước nào?”

Tiêu Dung Ngư tức giận đạp mạnh một phát vào sàn xe, đang đinh lao vào cắn người, thì bảo vệ trường đã tới gõ cửa: “Này này này, các người có định đi hay không? Không thấy đằng sau đã tắc đến độ không thể đi nổi nửa rồi à?”

Trần Hán Thăng giả bộ tức giận: “Tôi còn đang tỏ tình, đằng sau ai muốn đi thì bay qua mà đi.”

Bảo vệ nghe thấy nghĩ thầm, tên này sao lại không hiểu chuyện vậy. Đằng sau đã có chủ xe không kiên nhẫn được đã mở cửa xe bước xuống.

Tiểu Ngư Nhi không muốn xảy ra chuyện, nhưng trước khi cố bước xuống, bỗng quay đầu qua nói: “Trần Hán Thăng, tên vô lại nhà cậu. Cậu nghe kỹ cho mình, không nói câu kia, mãi mãi đừng hòng chạm vào người tớ.”

“Có ý gì?”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên giây lát, sau đó mới kịp phản ứng lại, lớn tiếng hô to: “Mình đồng ý nói mà, mình thật sự rất muốn nói, cậu đừng đi …”

Chương 207: Ngủ ngon, bại hoại.

*đồ tồi; khốn nạn; đồ đểu (tiếng chửi)

Trần Hán Thăng đang rất hối hận, nếu biết Tiểu Ngư Nhi nghĩ đến ý tưởng 'đụng' thì hắn cứ thuận theo ý cô mà nói là được, biết đâu tối nay không phải về ký túc xá.

Trên đường lái xe về Tài Viện, Trần Hán Thăng gọi điện báo cáo cho bố mẹ ở nhà. Lương thái hậu cũng thật kỳ lạ, lúc hắn ở nhà rất hay thường xuyên mắng mỏ chửi bới, nhưng chỉ cần con trai không ở cạnh thì phàn nàn hắn chẳng chịu nán lại ở nhà ăn bữa trưa rồi hẵng đi.

Trần Hán Thăng tươi cười, dỗ dành dăm ba câu rồi dục mẹ nấu cơm tối cho lão Trần, rồi mới cúp điện thoại.

Đại hội thể thao vừa kết thúc, bên trong Tài Viện vẫn còn giữ lại một phần không khí tưng từng. Trên sân thể dục hiện tại vẫn đông hơn ngày thường khá nhiều, đương nhiên xuất hiện thêm cả những cặp đôi đang yêu lặng lẽ đi dạo với nhau.

Cửa hàng trà sữa bên kia vẫn còn trong giai đoạn tu sửa, Trần Hán Thăng vẫn nhìn thấy công nhân ra vào bận rộn, xem ra còn phải mất thêm vài ngày nữa.

"Lợi nhuận chắc hẳn sẽ rất được."

Trần Hán Thăng phân tích, bởi vì học sinh đang có mặt trên sân tập rất chú ý đến cửa hàng này.

Một ngày dài đi trên cao tốc, nên Trần Hán Thăng trở về phòng ký túc nằm xuống nghỉ ngơi, đương nhiên hắn sẽ không

quên gọi điện báo cho Tiêu Dung Ngư trước khi ngủ.

Ngày hôm sau, trước tiên Trần Hán Thăng đến phòng học một chút, đến khoảng 10h hắn đoán Khổng Tĩnh chắc hẳn đã dậy rồi, sau đó mới gọi điện thoại cho cô. Hắn nghĩ cần phải hẹn cô ấy bàn bạc lại vấn đề mở rộng thị trường ở khu Tiên Ninh.

"Quản lý Khổng, xin chào…"

Hắn còn chưa nói xong đã bị Khổng Tỉnh cắt đứt, giọng điệu có phần gấp gáp: "Xin lỗi Hán Thăng, buổi sáng có việc, có gì đến trưa hãy nói."

Trần Hán Thăng rất lễ phép cúp điện thoại: "Vậy chị bận rộn đi, trưa tôi sẽ gọi điện lại cho chị."

Sau khi ăn trưa xong, Trần Hán Thăng lại lần nữa gọi điện cho Khổng Tĩnh. Điện thoại vừa nối hắn nghe thấy tiếng ồn ào truyền vào bên trong, sau đó vang lên tiếng nói: "Tôi đang xã giao. Hán Thăng, có chuyện gì cậu nói ngắn gọn chút."

Trần Hán Thăng nghẹn họng, chuyện này sao có thể nói ngắn gọn được, Trần Hán Thăng còn muốn nói thêm nhiều lý do đấy.

Hiện tại chỉ còn cách hẹn Khổng Tĩnh, khi nào rảnh để hai người gặp mặt nói chuyện.

"Điều này ư, chị Tĩnh."

Vì sự nghiệp, Trần Hán Thăng đã thay đổi cách xưng hô, từ 'quản lý Khổng' thành 'chị Tĩnh': "Đã lâu không nghe được tiếng chị dạy bảo, nghĩ đến nên hẹn chị ra ngồi một chút."

Khổng Tĩnh hiểu ra, Trần Hán Thăng đang có chuyện muốn nói với mình, nhưng thời gian này cô khá bận, chỉ còn cách trả lời: " Mấy ngày này tôi bận lắm, phải một tuần nữa mới có thời gian. Vậy nhá, tôi tiếp tục đi xã giao đây."

Trần Hán Thăng lắc đầu, phải một tuần nữa mới có thời gian, sau đó còn phải chờ đợi quyết định của người ta, kiểu này sẽ làm chậm tiến độ của mình.

Ngày thứ ba, Trần Hán Thăng lần nữa gọi điện cho Khổng Tĩnh, nhưng ban ngày cô không có thời gian tiếp điện thoai, nên gần tối mới gọi điện lại. Âm thanh truyền đến có phần mệt mỏi: "Xin lỗi cậu, ngày mai 6h tôi lại phải đi việc, nên tối nay vẫn còn phải tiếp khách."

Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, nhưng kiểu 'ngồi chờ chết' này không nằm trong tính cách của hắn, nên hỏi tiếp: "Ngày mai chị định đi công tác nơi nào? Định đi bằng phương tiện nào?"

"Ngày mai đến tổng công ty ở Thượng Hải, công ty đưa xe qua đón."

Khổng Tĩnh không hiểu ý định Trần Hán Thăng, nhưng cũng không giấu.

"Vậy mấy giờ chị định đi?"

Trần Hán Thăng hỏi tiếp.

Khổng Tĩnh chán nản trả lời: "5h là phải đi rồi, đến Thượng Hải còn phải họp nữa."

Trần Hán Thăng đã hiểu, nên không tiếp tục quấy rầy. Nhưng khi hắn cúp điện thoại là lao ngay vào thay quần áo, nhìn bộ dáng có thể đoán được đang ý định đi cùng Khổng Tĩnh tham gia công tác.

Thực sự Trần Hán Thăng là kẻ rất lợi hại, hắn vừa muốn cùng Khổng Tĩnh nói chuyện thuận tiện bồi đắp thêm cảm tình, lại còn không muốn phí quá nhiều thời gian, hắn quyết định sẽ đưa Khổng Tĩnh đi công tác mà không trải qua sự đồng ý của Khổng Tĩnh.

Có điều, trên thế giới này muốn làm bất cứ chuyện gì phải có quy củ, còn loại người như Trần Hán Thăng thì muốn làm gì thì làm cái đó.

Sau khi mặc quần áo xong, Trần Hán Thăng đi ra ban công gọi điện thoại.

Cuộc điện thoại đầu tiên là cho Nhiếp Tiểu Vũ, Trần Hán Thăng dặn dò: "Ngày mai tớ đi công tác, tạm thời chưa biết ngày về cụ thể. Phía bên Hỏa Tiễn 101 chuyện vận chuyển đồ đạc để cho cậu phụ trách, đặc biệt là đại học Giang Lăng, học viện Bưu Điện – học viện Kinh Mậu – đại học Dược Khoa – học viện Du Lịch chính là những thị trường chuyển phát nhanh chuẩn bị khai thác, nhất định phải chú ý."

Nhiếp Tiểu Vũ hiện tại đã có chút phong cách của phòng quản lí hành chính, cô cũng không hỏi nguyên nhân ông chủ mình đi công tác chỉ nói: "Ngày mai tôi sẽ đi sang học viện bưu điện lượn một vòng, nếu có tình huống gì đặc biệt sẽ báo cho cậu."

Cuộc điện thoại thứ hai là gọi cho Hồ Lâm Ngữ, Trần Hán Thăng nói: "Hai Ngày tiếp theo tôi sẽ đi công tác, bên lớp với tiệm trà sữa để cậu quản lý trên dưới, có vấn đề gì thì gọi lại cho tôi, tôi ở Thượng Hải về đây cũng mất 3 giờ."

"Biết rồi."

Hồ Lâm Ngữ coi như không đáng kể nói: "Cậu nói như là mỗi ngày đều đến lớp đúng giờ vâyh."

Trần Hán Thăng cười cợt, đột nhiên hạ giọng xuống nói: "Lâm Ngữ, có chuyện quan trọng cần bàn gấp, cậu xem xung quanh có người không."

Thần kinh Hồ Lâm Ngữ lập tức trở nên căng thẳng, cô cho rằng Trần Hán Thăng muốn tiết lộ cho siêu tin tức gì đó, cô

thật sự nhìn xung quanh một chút: "Nói đi, bạn cùng phòng cũng không chú ý gì."

"Vậy thì tốt."

Trần Hán Thăng tiếp tục lặng lẽ nói rằng: "Nhờ cậu đưa điện thoại tới cho Thẩm Ấu Sở hộ mình cái, cảm ơn."

"Mịa nó!"

Hồ Lâm Ngữ không nhịn được văng tục, điếu nửa ngày kết quả là cho mình ăn thức ăn chó.

Tiểu Hồ thật muốn cúp điện thoại, cô lại nghĩ lại một tý, bản thân trong lớp là cấp dưới của Trần Hán Thăng, bên trong hội học sinh cũng là thuộc hạ của cậu ta, ngay cả kiêm chức tại tiệm trà sữa cũng là làm công: "Ấu Sở, có người gọi điện này."

"Này ~ "

Âm sắc của Thẩm Ấu Sở so với Hồ Lâm Ngữ thì khác nhau hoàn toàn, có lúc cùng cô hổ nữ Hồ Lâm Ngữ này gọi điện thoại, Trần Hán Thăng đều lo lắng nước miếng của cô bắn xuyên qua điện thoại lên tới miệng mình, theo bản năng để điện thoại xa một chút.

Có điều lúc nghe một tiếng "Này" của Thẩm Ấu Sở, tiếng hít thở tinh tế xen lẫn tạp âm "Sàn sạt" yếu ớt làm cho lòng hắn cảm thấy thoải mái.

"Ngày hôm nay làm cái gì?"

Tuy đổi thành cảm giác thoải mái nhưng khẩu khí của Trần Hán Thăng vẫn không thay đổi, không khách khí hỏi dò.

Người thành thật như Thẩm Ấu Sở lập tức dính chiêu này, biết đối diện là Trần Hán Thăng sau đó cô rất thành thật trả lời: "Buổi sáng ở thư viện học bài, buổi chiều về tiệm trà sữa quét dọn vệ sinh, vừa trở về tắm, đang thổi khô tóc."

Trần Hán Thăng lại tiếp tục hỏi: “Ngày hôm nay ba bữa cơm ăn gì?”

Thẩm Ấu Sở nghe lời trả lời: “Sáng sớm ăn cháo cùng dưa muối, buổi trưa ăn rau xanh cùng trứng, buổi tối ăn cháo, bánh màn thầu cùng dưa muối.”

“Không sai, buổi trưa nhất định phải có món ăn mặn.”

Trần Hán Thăng khích lệ nói: “Sau đó buổi tối cũng phải thích hợp ăn chút món ăn mặn, ngày mai tớ muốn đi công tác, cậu ở trường học nhớ ngoan, treo. “

“Đô, đô, đô.”

Nghe trong âm thanh khó khăn trong điện thoại, sau đấy Thẩm Ấu Sở mới phản ứng được, Trần Hán Thăng thật sự cúp máy rồi, cô ngơ ngác một hồi, sau đấy bỏ điện thoại xuống rồi lên giường.

Sau khi mắc màn xong, Thẩm Ấu Sở lấy điện thoại vô tuyến dưới gối ra bấm tích gọi một tiếng, màn hình lập tức hiện ra một dãy số quen thuộc.

Dãy số này so với thẻ căn cước của mình cô còn nhớ rõ hơn, mốt ngày cô đều lấy màn hình ra xem mấy lần.

Tuy con số không biết nói chuyện, màn hình cũng chỉ có thể phát sáng, có điều ở trong không gian nhỏ hẹp này của mình, cô gái hướng nội như Thẩm Ấu Sở mới biểu hiện sự nhớ nhung của mình.

“Ngủ ngon, bại hoại*.”

Chương 208: Định hướng tương lai

4 giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đột nhiên bật dậy, nhìn xung quanh phòng rồi đánh giá xung quanh.

“Mấy đứa ngu ngốc.”

Trần Hán Thăng thầm mắng một câu, có điều lúc xuống giường động tác của hắn rất nhẹ nhàng, thậm chí đèn cũng không bật. Hắn mò mẫm trong bóng tối rửa mặt, đánh răng rồi nhấc túi hành lý ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài vẫn còn tối, Kiến Nghiệp đầu tháng 11 xem như là cuối mùa thu, sáng sớm nói chuyện với nhau đã có thể thở ra khói trắng rồi.

Sau khi xuống tầng dưới, Trần Hán Thăng nhìn thấy ổ khóa còn nằm ở trên cửa ký túc xá, cô trực ban hôm này còn chưa dậy đi làm.

“Dì ơi, phiền dì mở cửa dùm cháu với ạ.”

Trần Hán Thăng gõ cốc cốc lên cửa phòng trực, qua một hồi lâu, một người phụ nữ mặc áo bông dày ngáp một cái đi ra: “Sáng sớm như vậy cậu định đi đâu vậy?” .

“Bố cháu mới mua vé xổ số trúng 5 triệu. Gọi cháu mau về nhà không cần phải học nữa.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

“Xì.”

Cô ban công cũng vui vẻ: “Cậu bây giờ cưới thêm cô vợ nữa, vậy là đủ rồi còn gì.”

Trần Hán Thăng không chỉ là trưởng ban mà lúc hắn mở rộng Hỏa Tiễn 101 cũng thường xuyên đi qua cửa ký túc xá, hắn cũng thường mua chút hoa quả hối lộ cô trực ban, quan hệ giữa hai người cũng rất tốt.

Hiện tại còn sớm, trên trời bây giờ vẫn còn có thể thấy rõ mặt trăng cùng những ngôi sao. Trên sân trường hiện tại không có nổi một bóng người, chỉ có mỗi ánh đèn đường cách xa mười mấy mét.

"Đây chính là hừng đông 4 giờ rưỡi tại Giang Lăng, nó cũng giống như Los Angeles 4 giờ sáng, chỉ thuộc về những người chăm chỉ."

Trần Hán Thăng một bên khoác lác cho bản thân mình nghe, một bên chạy về bãi đỗ xe, chiếc xe FAW nhỏ rời khỏi sân trường một cách lặng lẽ.

Từ Tài Viện đến tiểu khu ban ngày của Khổng Tĩnh bình thường mất khoảng 1 giờ chạy xe, nhưng thời điểm này xe cộ rất ít, chưa đến 40 phút đã đến nơi. Hai bên đường cũng chỉ có những người công nhân mặc áo màu cam đang lặng lẽ quét sạch cái thành phố này.

Trước đây, Trần Hán Thăng từng đưa Khổng Tĩnh lúc đang say rượu về nhà, vì vậy hắn nhanh chóng tìm được đường, sau khi tới dưới nhà hắn gọi một cú điện thoại: "Tĩnh tỷ tỷ, chị dậy chưa vậy?"

Khổng Tĩnh rất nhanh nghe điện thoại, âm thanh còn có chút kinh ngạc: "Hán Thăng, sáng sớm như thế cậu gọi cho tôi làm gì vậy. Có chuyện gì chờ tôi trở về rồi bàn bạc sau đi."

"Vì sao phải chờ lúc quay về mới bàn."

Trần Hán Thăng cười nói: "Hiện tại em đang ở dưới nhà chị đây."

"Hả?"

Khổng Tĩnh rõ ràng bị dọa một cái, trên mặt cô còn đang có sữa dưỡng gia, chưa kịp rửa đã đi tới phía cửa sổ. Quả nhiên cô thấy Trần Hán Thăng đang ngậm thuốc lá, hai tay xoa vào nhau nhảy nhảy chống lạnh.

"Cậu đến nhà tôi làm gì?"

Khổng Tĩnh cũng không phải hoài nghi Trần Hán Thăng có ý đồ xấu gì. Dù sao thì lần trước lúc mình say, Trần Hán Thăng vẫn như thế thành thật, nhân phẩm vẫn còn có chút đáng tin.

"Chút nữa chị đi Hỗ Thành (Thượng Hải), em có thể làm tài xế được không. Chị nên để tài xế của công ty nghỉ ngơi một chút, không nên sớm như vậy làm khổ người khác." Trần Hán Thăng khuyên nhủ.

Khổng Tĩnh không nhịn được nở nụ cười, đừng có thấy Trần Hán Thăng nói đạo nghĩa làm gì, thực ra đây là nghĩa vụ chức trách của người ta, thực ra lần này Trần Hán Thăng là đang đá chén cơm của người khác.

"Không được, cậu còn phải đi học, lại nói tài xế của công ty cũng sắp đến rồi."

Khổng Tĩnh không có đáp ứng: "Chút nữa tôi mời cậu đi ăn bữa sáng, sau đó nhanh chóng trở về trường học đi."

Lúc hai người đang nói chuyện, thì có một chiếc xe đi tới, Khổng Tĩnh nói: "Cậu xem, xe của công ty đến đón người rồi."

Khổng Tĩnh thật không tiện để người ta đợi lâu, vội vội vàng vàng trang điểm qua một tý, sau đó cầm theo rương hành lý mở cửa, thì phát hiện Trần Hán Thăng đang ở trên cầu thang.

"Tĩnh tỷ, em đến giúp đỡ."

Trần Hán Thăng không nói hai lời, nhiệt xách rương hành lý lên.

Khổng Tĩnh không có ngăn cản, có điều sau khi xuống dưới lầu, cô lại phát hiện chiếc xe đến đón mình đã đi đâu.

"Người đâu?"

Khổng Tĩnh rất buồn bực, cô còn tưởng rằng tài xế đi ăn sáng rồi.

Trần Hán Thăng "Ha hả" nở nụ cười, trực tiếp bỏ hành lý của Khổng Tĩnh vào trong cốp xe FAW: "Cậu ta bị em điều đi nơi khác rồi."

"Điều đi rồi?"

Khổng Tĩnh nhanh chóng rút ra điện thoại gọi cho tài xế: "Quản lý Khổng, cậu thanh niên trẻ tuổi kia nói là được bên tổng công ty phái tới, phụ trách hành trình đi lại của cô, hơn nữa còn nói ra cụ thể chức vụ, vì vậy… "

"Chỉ vì thế mà cậu tin sao?"

Khổng Tĩnh bất đắc dĩ nói: "Tại sao cậu không gọi điện thoại xác nhật một chút?"

Tài xế không lên tiếng, liếc nhìn hai gói thuốc Trung Hoa Trần Hán Thăng vừa đưa tới.

Đầu năm nay Khổng Tĩnh được điều tới Kiến Nghiệp làm việc, có điều ở mảnh đất Kiến Nghiệp này còn có có hai người là phó tổng giám đốc người Tô Đông là Lưu Chí Châu cùng với tổng giám đốc Thường Tiểu Bình. Chuyện cô là tổng giám đốc của Kiến Nghiệp cũng thường bị người khác coi nhẹ.

Đặc biệt là Thường Tiểu Bình trước đây là tổng giám đốc của Kiến Nghiệp, tuy bây giờ được thăng lên tổng giám đốc tỉnh Tô Đông, nhưng với nhiều người thì đã quen thuộc báo

cáo công tác cùng với ông ấy, kỳ thực như vậy là bỏ qua Khổng Tĩnh.

Có điều hiện tại thị trường chuyển phát nhanh còn khá là hỗn loạn, hơn nữa bên trong công ty mỗi phe phái tranh đấu với nhau rất nhiều, loại hành vi này hầu như được mọi người thừa nhận.

Vì lẽ đó ngay cả tài xế lái xe đều là bằng mặt mà không bằng lòng, dù sao Khổng Tĩnh cũng không giúp đỡ gì cho gã, đặc biệt Trần Hán Thăng lúc nãy đưa cho cậu ta hai bao thuốc lá tốt, hơn nữa lái xe buổi sớm thực sự là rất mệt, cậu tài xế này giả bộ hồ đồ nhường lại chuyện khổ này cho Trần hán Thăng.

Khổng Tĩnh yên lặng rồi tắt điện thoại, Trần Hán Thăng một mặt chân thành mở cửa ghế lái phụ: "Tĩnh tỷ, tài xế của công ty bây giờ đã đi rồi, hiện giờ thuê xe cũng rất khó, không bằng chịu khó một chút, kỹ thuật lái xe của em cũng rất tốt, ngồi lên rất thoải mái."

Khổng Tĩnh nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, chẳng trách tên tiểu tử này vẫn tỏ ra dáng vẻ lạnh lùng, thì ra nửa người trên mặc hai bộ quần áo. Một bộ ngắn tay màu trắng tạo sự thương cảm, một áo khoác cao bồi nữa.

Áo khoác cao bồi tuy vậy vẫn là khá mỏng, nhưng mặc vào thì khá là đẹp, có điều vẫn là muốn tạo tý phong độ mà thôi.

"Tĩnh tỷ, không đi nữa khả năng là muộn đó."

Trần Hán Thăng giục cô.

"Đi thôi."

Khổng Tĩnh chỉ được ngồi ghế lái phụ, trong miệng cảm thán một câu: "Cậu làm việc thật sự là có sự kiên trì không bỏ cuộc đấy nhỉ, còn nguyện ý trả giá, còn có cả thủ đoạn, thật đúng là có điều kiện cơ bản của người thành công rồi đó."

Trần Hán Thăng cười trả lời: “Em đây còn kém lắm, còn cần người tiền bối như Tĩnh tỷ đây chỉ điểm thêm nhiều nữa.”

Thời điểm đi qua quầy ăn sáng, Trần Hán Thăng dừng lại mua đậu hũ cùng bánh bao rán dầu. Tầm tầm hơn 6 giờ rưỡi một tý, chiếc xe FAW cuối cùng cũng lên cao tốc.

Lúc này, ánh nắng ban mai màu vàng chói lọi phía chân trời, trãi rộng ở phía chân trời màu xanh lam, xuyên qua cửa kính xe chiếu thẳng chói lọi ánh vàng phía chân trời, trải rộng rạng rỡ trên đường cao tốc màu lục lam, xuyên qua cửa kính xe chiếu thẳng vào mặt Khổng Tĩnh làm cho gương mặt này tỏa ra vẻ tráng lệ và quyến rũ.

“Hô ~ “

Khổng Tĩnh cảm thụ năng lượng của ánh mặt trời, thở ra một ngụm khí trắng, lầm bầm nói: “Cậu tìm tôi gấp như vậy, theo tôi đoán thì đại học ở Giang Lăng đều nằm trong tay cậu cả rồi đúng không, bây giờ là nóng lòng khai thác thị trường mới chứ gì?”

“Không có chuyện gì có thể gạt được Tĩnh tỷ.”

Trần Hán Thăng nhân cơ hội trình bày dự định khai thác ở đại học Tiên Lâm tỉ mỉ giảng giải.

Khổng Tĩnh yên tĩnh nghe xong, rủ mí mắt hỏi: “Dự định của cậu là thành lập một công ty chuyển phát nhanh Hỏa Tiển 101?”

Trần Hán Thăng vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận, ngay cả Chung Kiến Thành đều có thể nhìn ra chút ý đồ, Khổng Tĩnh đương nhiên cũng có thể phát hiện.

Khổng Tĩnh nhìn Trần Hán Thăng: “Cậu có biết hội nghị lần này ở Hỗ Thành (Thượng Hải) mục đích là để làm cái gì không?”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái, lúc đó chỉ vì cùng Khổng Tĩnh giao lưu, chưa hề nghĩ tới những chuyện khác.

“Hội nghị lần này chủ yếu là sự phát triển của những công ty chuyển phát nhanh, sau đó thanh trừ những công ty không đủ tiêu chuẩn lẫn nhưng công ty nhỏ.”

Khổng Tĩnh có chút đồng tình nhìn Trần Hán Thăng: “Hỏa Tiễn 101 rất rõ ràng không có tư chất, tương lai ngành chuyển phát nhanh cũng sẽ không có vị trí của nó.”

// Lâu lắm mình mới dịch lại bộ này, mình sẽ cố gắng dịch tiếp bộ này đến cuối vì truyện này vừa kết thúc. Các bạn có thể đọc full ở bên convert nhé. Mà chờ thêm vài hôm nữa đọc phiên ngoại luôn. Còn vì sao lâu nay không dịch là do mình lười nhé các bạn, với anh Gia Cát Nô cũng lười chán thật đó.//

Chương 209: Nhất định phải làm chút gì đó

“Cậu đã biết nó đã không còn có tương lai thì cần gì phải phí nhiều tâm tư như vậy?”

Khổng Tĩnh nói tới đây, trong lời nói đã rõ ý tứ khuyên nhủ: “Cậu tìm tôi để trao đổi công việc, từ năm giờ sáng đã có thể ở dưới nhà đợi tôi. Theo tôi, loại người như cậu làm việc gì chả được, so với người bình thường thì tỉ lệ thành công chỉ có cao hơn mà thôi.”

Kỳ thực Khổng Tĩnh còn muốn nói cậu ta muốn giành được cơ hội này, thậm chí có thể lừa tài xế đi, loại da mặt cùng thủ đoạn này không phải ai cũng làm được.

“Tĩnh tỷ nói có đạo lý, sau này em chú ý nhiều hơn chút là được.”

Trần Hán Thăng bình thản trả lời, hiện tại quan hệ hai người chưa đến bước kia, cho nên suy nghĩ của hắn không dễ mà lộ ra.

Khổng Tĩnh phát hiện Trần Hán Thăng nghe không lọt, cho rằng tính khí người trẻ tuổi quá bướng bỉnh, chưa trải qua thất bại thì sẽ không hiểu được quay đầu là gì, cô cũng không khuyên nữa, nhưng cũng không nói là mình sẽ đáp ứng mở chuyển phát nhanh ở đại học Tiên Lâm.

Trải qua hai giờ rưỡi chạy trên cao tốc cùng nửa giờ chạy trong nội thành, cuối cùng cũng dừng lại quán rượu lớn ở Hỗ Thành (Thượng Hải) Á Châu, Trần Hán Thăng đánh thức đang ngồi bên cạnh Khổng Tĩnh: “Tĩnh tỷ, chúng ta đến rồi.”

Khổng Tĩnh mở mắt ra, chính cô cũng không rõ là mình ngủ từ lúc nào, Trần Hán Thăng nói mình lái ở cao tốc rất tốt, xem ra quả thật không nói điêu.

“Xin chào, cho tôi hỏi tài xế có cần thẻ ra vào không?”

Một nhân viên ở hội nghị cầm một xấp ra thẻ tới hỏi.

Khổng Tĩnh liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng, suy nghĩ một chút nói: “Cậu ta không phải tài xế, hai người chúng tôi đều là đại biểu ở Kiến Nghiệp tới tham dự, vì vậy cần hai tấm.”

Tổ hội nghị cũng không hỏi gì, thoải mái đưa cho hai tấm vé ra vào, Khổng Tĩnh đưa một cái cho Trần Hán Thăng: “Đã đến rồi thì vào nghe một chút đi, tôi khẳng định so với việc ngủ trong khách sạn có ý nghĩa hơn nhiều, ở đây còn có nhiều chuyên gia bên chuyển phát nhanh còn giỏi hơn tôi nữa.”

“Cảm ơn Tĩnh tỷ.”

Trần Hán Thăng còn rất cảm tạ, bất kể nói thế nào thì đây cũng là lòng tốt của Khổng Tĩnh.

Đi vào bên trong hội trường Kim Bích Huy Hoàng, Trần Hán Thăng mới biết hội nghị này còn kéo dài tới tận bốn ngày, mà hơn nữa không chỉ có mỗi công ty Thâm Thông tham gia mà còn có cả Thuận Phong, Trọng Thông, Vận Đạt, Viên Thông cùng với một số công ty chuyển phát nhanh nữa tham gia.

“Quy định của ngành chuyển phát nhanh năm 2003?”

Trần Hán Thăng cười cợt: “Định lừa gạt ai sao, Taobao tháng 5 năm nay vừa mới thành lập, mãi sau này mới xuất hiện quy định về ngành, đại hội hôm nay chắc chắn là hình thức lớn hơn nội dung.”

Sau khi hội nghị bắt đầu, có một người trung niên nổi tiếng đi lên đọc diễn văn, bài diễn văn vừa dài vừa không có nội

dung thực sự, Trần Hán Thăng nghe được một tý đã buồn ngủ.

Đột nhiên, Khổng Tĩnh nhẹ nhàng đẩy cánh tay của Trần Hán Thăng, sau đó ra một tờ giấy bên trên viết một hàng chữ:

"Đây là lãnh đạo trong ngành giao thông đang đọc diễn văn, cái nhìn của họ đối với ngành chuyển phát nhanh rất là trọng yếu, đối với hỏa tiễn 101 có chút tốt cho việc phát triển của Hỏa Tiễn 101."

Trần Hán Thăng sau khi đọc xong, "Xoạt xoạt xoạt" trên giấy một câu.

"Cái nhìn của bọn họ không trọng yếu, cái nhìn của Tĩnh tỷ là quan trọng nhất, lại nói em ở đây chỉ vì phục vụ Tĩnh tỷ."

Nhìn thấy Trần Hán Thăng biểu lộ một cách "trần trụi" như vậy, Khổng Tĩnh không nhịn được lắc đầu một cái, với độ tuổi cùng sắc đẹp lại còn độc thân như thế này chuyện này giỏi nhất là gây sự chú ý cho người khác.

Mặc kệ việc xã giao khi tan tầm, tin nhắn di động của Khổng Tĩnh vẫn vang lên không ngừng.

"Quản lý Khổng, tối nay cô có rảnh không, ra uống với tôi một chén?"

"Khổng Tĩnh , ngày hôm nay là ngày lễ XX, tôi mua tặng cho cô một cái lễ vật."

"A Tĩnh, ban ngày nhận ra cô đến bây giờ trong lòng tôi vẫn không thể quên được cô."

.....

Kỳ thực, những người nhắn tin đến này hầu như đã kết hôn, thậm chí còn có nhiều nam nhân có chút sự nghiệp, đại khái là những người không có căn cơ thì cũng không dám theo đuổi Khổng Tĩnh.

Khổng Tĩnh sống ở trong môi trường này đã lâu, đã sớm rèn luyện được. Cô nhìn những lời nói này, tâm tình không chút lay động thậm chí còn muốn cười một chút.

Nếu như đưa những tin nhắn này công bố ra ngoài, ít nhất một số gia đình không thể êm ấm được nữa.

Có điều đây là lần đầu tiên cô bị sinh viên đại học chưa tới 20 tuổi đùa cợt, Khổng Tĩnh hé miệng cười, trên giấy viết xuống "Good Good Study, Day Day Up!" danh ngôn đưa tới.

Trần Hán Thăng sau khi thấy không trả lời, đây rõ ràng là Khổng Tĩnh đang coi mình tên đệ đệ thối.

Hắn cũng điều chỉnh lại tâm thế chú ý nghe giảng, thuận tiện dùng ánh mắt liếc sang nhìn Khổng Tĩnh một chút, ánh mắt thâm thúy của cô nhìn thẳng phía trước, kiên cường mà không cương trực, khóe miệng nở nụ cười duyên dáng, biểu lộ hết mị lực của nữ nhân 30 tuổi độc nhất này.

Căn cứ vào kinh nghiệm của Trần Hán Thăng, nữ nhân 30 tuổi này hẳn là hoa mẫu đơn, không giống hoa sen tuổi thanh niên, cũng không đến nỗi mai vàng quá mức tang thương.

Dáng đứng thanh mảnh, thận trọng đoan trang; dáng dấp yểu điệu, bày ra khí chất gợi cảm của nữ giới, thường khiến cho người ta một cảm giác gió xuân ấm áp.

Trước đây ở cấp ba Cảng Thành, trong nội tâm của đám nam sinh là thích nhất cô giáo, kỳ thực cũng không phải những nữ sinh viên đại học vừa ra trường mà là những người đã kết hôn thậm chí có người cách tận 20 tuổi.

Sự hấp dẫn của họ thu hút đám thiếu niên này, trong giấc mộng của nhiều nam sinh đều xuất hiện những người này.

Đương nhiên, đám nam sinh cảm thấy đây là một chuyện mất mặt, ai cũng sẽ không thừa nhận.

“Chính ra mình cũng là rất may mắn, có thể làm bạn cùng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, có thể nhìn thấy từng bước trưởng thành của hai nữ nhân này, kì thực mong chờ giây phút họ tỏa sáng.”

Trần Hán Thăng thỏa mãn và chờ đợi.

.....

Ăn cơm trưa ở Á Châu là tiệc buffet lớn có rượu, Trần Hán Thăng còn nhìn thấy vài lãnh đạo của ngành chuyển phát nhanh trong tương lai.

Hội nghị buổi chiều thì lại có chút thú vị, tổng giám đốc thị trường Thuận Phong dự đoán tương lai của chuyển phát nhanh sau mười lăm năm, cơ bản là cùng thực hiện ý tưởng, xem ra người đứng đầu ngành này có chút bản lĩnh.

Buổi tối Trần Hán Thăng tiếp tục ăn buffet, nhưng mà với Khổng Tĩnh lại phải tham gia xã giao chuyện này là bất khả kháng.

Có điều cô cũng là người thông minh, tuy rằng vẫn uống rượu, nhưng mà ngày mai cô còn phải tham gia hội nghị, cảm thấy trong người có chút men say thì lựa lời rời đi.

“Tĩnh tỷ.”

Khổng Tĩnh mới vừa đi xuống lầu tầng, đột nhiên nghe được Trần Hán Thăng đi sau lưng đuổi theo, cô có chút kinh ngạc hỏi: “Buổi tối cậu không đi ăn tiệc buffet sao?”

“Ăn một chút.”

Trần Hán Thăng lấy sữa bò trong tay đưa cho Khổng Tĩnh: “Uống cái này có thể giải rượu.”

Khổng Tĩnh nhận lấy, lại còn là ấm.

“Sữa nóng giải rượu hiệu quả càng tốt.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Chị có muốn đi dạo cùng em không, gần đây có một cái công viên phong cảnh không tệ.”

Khổng Tĩnh gật gù, Tiếng “Cộp, cộp, cộp” của giày cao gót trên sàn đá cẩm thạch của khách sạn, ra khỏi cửa trước mặt chính là một trận gió thu mát mẻ, sữa bò sưởi ấm dạ dày, tâm tình của Khổng Tĩnh đột nhiên khoan khoái hẳn lên.

“Cậu trước đây từng đến công viên này sao?”

Khổng Tĩnh vẫn đi theo sau Trần Hán Thăng, vốn nghĩ là hắn sẽ lạc đường, kết quả hắn rất quen thuộc mang theo chính mình đi vòng vèo.

“Em có bạn học ở Hỗ Thành (Thượng Hải) học đại học, trước đây tới đây chơi rồi.” Trần Hán Thăng giải thích.

Quả thật có người bận cấp ba ở Cảng Thành thật, có điều Trần Hán Thăng cùng với bọn họ lại không liên lạc nhiều, Trần Hán Thăng quen thuộc nơi này bởi vì hắn từng thuê một phòng khách sạn dài kì ở đây để thỏa mãn nhu cầu sinh hoạt lẫn công tác.

“Trước đây là đều là cùng nam bạn học đi dạo, Tĩnh tỷ vẫn là người khác phái đầu tiên đi dạo với em đấy.”

Trần Hán Thăng có chút ngượng ngùng nói.

Câu này cảm giác thật vô nghĩa, bởi vì Trần Hán Thăng trải qua tình huống tương tự với Khổng Tĩnh không dưới trăm lần, mỗi lần hắn đều nói “Chị/em/bạn(phụ nữ) là người khác giới đầu tiên cùng em đi dạo nơi này” .

Các cô nghe xong, đều cảm thấy trong lòng là Trần tổng này thật biết nói chuyện cộng với trong lòng cần phải đền đáp chút gì đó.

Chương 210: Say rồi mới có cơ hội

“Vậy tôi cảm thấy thực sự vinh hạnh, hi vọng bạn gái của cậu không có ghen.” Khổng Tĩnh khẽ mỉm cười.

Hiện tại địa vị của Trần Hán Thăng không đủ, tuổi cũng không được, đối với người đã nhìn quen hầu hết cách xã giao của đám nam nhân như Khổng Tĩnh, cô sẽ không để Trần Hán Thăng ở trong lòng.

Trừ phi đổi thành năm đó hơn ba mươi tuổi “Trần tổng” sự nghiệp thành công thì còn có cơ hội.

Bầu không khí hiện tại cũng không quá tệ, bên ngoài công viên là thành phố Thượng Hải xa hoa ồn ào, bên trong công viên là những người nhàn nhã đi dạo, chậm rãi đi trên con đường nhỏ trải đầy đá cuội.

Cách đó không xa có vài bác gái mặc cùng một loại quần áo đang luyện múa, sau này những người đi luyện múa lại không giống như vậy nữa, hầu như những người rảnh rỗi là những người công chức hoặc gia đình khá giả mà thôi.

Nhìn bằng khía cạnh khác thì việc mọi người đi tập múa ở quảng trường với kinh tế quốc gia lẫn sinh hoạt bình dân điều kiện càng ngày càng tăng, dù sao có ăn no thì mọi người mới muốn vận động.

“A di(Gì ơi), mua cho cháu bó hoa đi.”

Đột nhiên xuất hiện một cô bé tầm 10 tuổi cầm theo một rổ hoa tươi chạy lại gọi.

Khổng Tĩnh vung vung tay, hiện tại cô đã qua cái tuổi đó, Trần Hán Thăng đối với cô bé giải thích: "Bên ngoài trời đang mưa, bọn anh cầm hoa không dễ đi đường."

Cô bé ngẩng đầu lên, thấy trăng sáng nằm giữa trời, sao nằm dày đặc, bĩu môi nói: "Rõ ràng còn có mặt trăng, đâu có mưa a."

Trần Hán Thăng cười cợt: "Rõ ràng chỉ có tỷ tỷ (Chị), đâu có a di(gì) nào a?"

Cô bé bán hoa phản ứng rất nhanh, lập tức đuổi theo Khổng Tĩnh: "Tỷ tỷ, chị có thể mua bó hoa được không?"

Khổng Tĩnh trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng một chút, Trần Hán Thăng cười hì hì làm bộ coi như không nhìn thấy, cuối cùng cô cũng chỉ có thể móc ra 2 tệ ra mua bó hoa.

"Không nghĩ tới cậu cũng rất biết nói lời hay."

Khổng Tĩnh lấy hoa đưa cho Trần Hán Thăng: "Cho cậu, sau khi trở về đại học thì tặng các bạn học nữ ở đấy đi."

Hành động như vậy rất phù hợp với người từng trải như Khổng Tĩnh, nếu như người đi bên cạnh Trần Hán Thăng là người trạc tuổi hắn chẳng hạn như Tiểu Ngư Nhi, chỉ vì thu được nụ cười của mỹ nhân, nói không chừng hắn sẽ mua lại toàn bộ hoa ở đây sau đấy quỳ gối trước mặt mọi người tặng cho Tiểu Ngư Nhi.

Bất quá đối với Khổng Tĩnh mà nói, nếu như làm như vậy thì có vẻ quá ngây thơ, cô không cần những đóa hoa này, cũng xem thường động tác này, vì lẽ đó Trần Hán Thăng 2 tệ cũng không muốn lấy ra.

"Tĩnh tỷ tốt nghiệp trường nào thế?"

"Học viện tài chính Quảng Đông."

"Còn người ở Long Động?"

“Chuyện này mà cậu cũng biết?”

“Vâng, em có bạn học cấp ba học ở đấy.”

Hai người ung dung trò chuyện trường học, Khổng Tĩnh tràn đầy hoài niệm: “Sau khi rời khỏi khuôn viên trường, tôi mới biết xã hội này thực sự rất phức tạp, thì ra trường học mới là chốn cực lạc, thật muốn trở về cái tuổi 18 học lại một lần, hoặc là kinh doanh bên trong trường học cũng được.”

“Đáng tiếc, đây chỉ là một nguyện vọng xa xỉ.”

Khổng Tĩnh nói khẽ.

Trần Hán Thăng nở nụ cười: “Chỉ cần nghĩ, không cái gì là không thể.”

Khổng Tĩnh cho rằng Trần Hán Thăng đang an ủi mình, lắc đầu một cái quay trở về khách sạn.

Ngày thứ hai với ngày thứ ba cũng lịch trình khá giống nhau, ban ngày mở hội, buổi tối Khổng Tĩnh đi xã giao, sau đó Trần Hán Thăng kiên trì chờ cùng với ly sữa bò nóng, cùng với Khổng Tĩnh đi dạo trong công viên giải rượu.

Nhắc tới cũng kỳ, khoảng thời gian này Trần Hán Thăng căn bản không nhắc đến vấn đề chuyển phát nhanh ở đại học Tiên Lâm, đôi khi chẳng có việc gì để nói, hắn cũng chỉ yên lặng tản bộ, căn bản không nói đến một chút nào chuyện công.

Có điều càng như vậy, quan hệ của hắn cùng Khổng Tĩnh càng ngày càng hòa hợp.

Ngày thứ tư cũng là ngày kết thúc mở hội, Khổng Tĩnh đột nhiên nói với Trần Hán Thăng: “Mấy ngày trước còn có thể sử dụng việc còn phải họp buổi sáng để chối, hiện tại hội nghị đã kết thúc, lý do để trốn rượu phỏng chừng không còn tác dụng nữa, đêm nay có thể sẽ rất khó khăn, nếu như cậu rảnh rỗi thì ở bên tôi tiếp một hồi rượu đi.”

“Rảnh rỗi.” Trần Hán Thăng nói.

Phỏng chừng lần trước Trần Hán Thăng giúp Khổng Tĩnh đang say rượu trở về nhà, còn giữ khoảng cách, trong long Khổng Tĩnh hiện tại đã tương đối tin tưởng Trần Hán Thăng.

“Trước đây nghe lão Chung nói tửu lượng của cậu không tồi, nói không chừng còn giúp tôi đỡ hai ba ly.”

“Em nghe theo Tĩnh tỷ.”

Trần Hán Thăng miệng đầy bảo đảm.

.....

Buổi tối quả nhiên không có gì khác với dự liệu của Khổng Tĩnh, sau khi hội nghị kết thúc mọi người đều rất hưng phấn, nhìn rượu trắng được đưa ra trong mắt những người đàn ông kia đều sáng rực lên.

Hầu hết mọi người ngồi cùng bàn với Khổng Tĩnh đều là quản lý ở chuyển phát nhanh Thâm Thông, nam có nữ có nhưng khi uống rượu phụ nữ đương nhiên là tâm điểm của sự chú ý, đặc biệt là loại thiếu phụ mê người như Khổng Tĩnh.

Dù sao, mấy người đàn ông trung niên béo núc đều thích xem nữ nhân xinh đẹp lúc say rượu, tuy rằng biết mình không có cơ hội gì nhưng mà xem lúc những cô gái ấy ói ra thì trong lòng đều có cảm giác gì đấy rất thoải mái.

Mọi người cùng nhau kể hết truyện cười đến truyện cười khác, tuy vậy vẫn có vài truyện cũng cần phải suy nghĩ một chút.

Chẳng hạn như lúc người phục vụ bưng lên một đĩa rau hẹ xào trứng gà, có người quản lý trung niên đầu trọc thốt lên: “A, thái thái nhạc(Từ này nghĩa tiếng việt là bà lão vui vẻ nhưng lúc search thì là gà kê) đến rồi.”

Một người phụ nữ ngồi cạnh bên kì quái hỏi: “Thái thái nhạc không phải là gà sao, làm sao lại thành rau hẹ rồi?”

Đầu trọc đưa tay sờ sờ đầu của chính mình: “Công hiệu của rau hẹ mọi người có thể hỏi bác sĩ một chút, nói chung là nhà tôi cũng chuẩn bị có con, tôi ăn rau hẹ nhiều đến sắp ói luôn rồi.”

“Có hiệu quả sao?” Có người hỏi.

“Đương nhiên.”

Đầu trọc duỗi ra ba ngón tay, ám muội nói: “Sinh ba, vợ của tôi cũng rất vừa lòng, vì lẽ đó tôi đều gọi rau hẹ là thái thái nhạc.”

Trên bàn mọi người lộ ra nụ cười “Tôi đã hiểu”, sau đó giơ chén lên coi đây là đề tài để chúc rượu.

Trần Hán Thăng kỳ thực là thích trường hợp này, nếu hắn không phải muốn giữ hình tượng trước mặt Khổng Tĩnh chắc chắn hắn sẽ gia nhập tiết mục nói chuyện phiếm này.

Có điều trên bàn nữ nhân cũng không phải để cho có như vậy, đặc biệt là Khổng Tĩnh, cô mọi thứ đều giả bộ như không hiểu, hời hợt với các loại ám chỉ, tuy rằng uống không ít rượu nhưng mà không rơi vào một cái bẫy nào.

Khổng Tĩnh không có rơi vào bẫy, cũng không thấy cô cảm thấy ngượng ngùng, mấy nam nhân ở trên bàn đều cảm thấy không vui, “Thái thái nhạc” đầu trọc là người đầu tiên cầm chén rượu đi tới: ” Quản lý Khổng, lần trước tôi đi Kiến Nghiệp nhận được chiêu đãi, trong lòng thật sự thập phần cảm kích, lần này tôi muốn đến để cảm ơn.”

Khổng Tĩnh cười từ chối nói: “Anh cũng không thể chỉ cảm tạ một mình tôi được, lúc đó còn có Lưu tổng cùng Thường tổng đều ở đây, chén rượu này có thể giữ lại đến lúc mọi người có mặt đầy đủ rồi hẵng uống.”

Đầu trọc phản ứng rất nhanh, theo tướng Khổng Tĩnh một quân: "Nếu bọn họ không có ở, vậy cô có thể thay thế bọn họ uống mà, chúng mình uống 3 chén là được."

Trên bàn mọi người một bên vỗ tay một bên ồn ào, Khổng Tĩnh không hề bị lay động kiên trì chỉ uống một chén, đầu trọc phẫn nộ đòi uống tiếp.

Trần Hán Thăng thấy cảnh này, nghĩ thầm đêm nay Khổng Tĩnh có hể không say mèm, nhiều nhất chỉ là có chút men say.

Đang thời điểm tốt đẹp đột nhiên một đám người "Ào ào ào", người cầm đầu là một đàn ông trung niên tóc vuốt đầu người, ngạo nghễ vung tay.

Khổng Tĩnh nhìn thấy lão thì đôi lông mày tinh tế nhíu lại, thế nhưng cũng đi theo mọi người đứng lên chào hỏi: "Chu tổng."

"Chu tổng" ở Thâm Thông địa vị nên tương đối cao, lão không có quan tâm phản ứng của những người khác, chuyên môn giơ chén rượu trước mặt Khổng Tĩnh rồi nói: "Tôi nghe nói cô cũng đang họp ở Hỗ Thành (Thượng Hải), tôi vội vàng trở về đây, nghĩ lại đầu tháng chín tôi đây điều tra nghiên cứu ở Kiến Nghiệp, thời gian trôi qua thật nhanh a."

Trần Hán Thăng cũng nhận ra người tên "Chu tổng", lần trước lão ta chính là người ở cùng Khổng Tĩnh lúc cô say rượu, lão vẫn còn muốn tới gần Khổng Tĩnh chiếm tiện nghi, may mà còn có Lưu Chí Châu cản lại.

Có nhiều người nhìn như vậy, Khổng Tĩnh cũng không thể từ chối mặt mũi của lãnh đạo công ty được, cô lập tức bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Có điều đi theo Chu tổng còn có rất nhiều người, bọn họ không hẹn mà cùng muốn cùng Khổng Tĩnh chạm cốc.

Khổng Tĩnh đương nhiên là muốn thoái thác, nhưng mà muốn cũng không được, liếc mắt cầu viện nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không có lập tức đứng ra, hắn cố ý chờ Khổng Tĩnh uống thêm mấy chén, cảm giác đến lúc cô không chịu nổi nữa lúc này mới chen vào đoàn người đưa cô ấy ra.

Tại sao phải đợi cô uống thêm vài chén?

Một là bởi vì chúc rượu trình tự là từ lớn đến nhỏ, mọi người cùng Khổng Tĩnh chạm cốc đều là cao tầng của công ty Thâm Thông, Trần Hán Thăng không muốn công khai đắc tội;

Hai là Khổng Tĩnh không uống thì không khó chịu, làm sao nhớ tới "Ân tình" của Trần Hán Thăng, như thế nào đối với công ty Thâm Thông độ căm ghét chỉ có tăng thêm;

Thứ ba mà, say rồi mới có cơ hội a.

Chương 211: Tất cả ta đều muốn

Trần Hán Thăng tửu lượng vốn không yếu, nhất là lúc người khác uống rượu, hắn giả bộ ăn đồ ăn, bây giờ hắn đột nhiên đứng ra nếu như nói gặp thần sát thần thì đấy là khoác lác, nhưng chuyện chặn rượu thì một điểm vấn đề cũng không có.

Rượu tràng vì là lãnh đạo mà chặn rượu là chuyện rất thông thường, đặc biệt bên chuyển phát nhanh khá là tôn sùng nghĩa khí anh em, nhưng người đứng ngoài thực sự không thể nói thêm câu gì.

Trước mặt nhiều người như vậy, người đã kết hôn như "Chu tổng" cũng không có quá nhiều ý nghĩ, hắn chỉ muốn thiết lập một chút uy quyền trong lòng Khổng Tĩnh.

Khổng Tĩnh gần như say rồi, mục đích của lão cũng đạt được.

Sau khi "Chu tổng" rời đi, Trần Hán Thăng đỡ Khổng Tĩnh say khướt trở về phòng.

"Lạch cạch."

Trần Hán Thăng bật đèn phòng lên, có điều người sau rượu lại khá mẫn cảm với ánh sáng vì thế Khổng Tĩnh theo bản năng đưa tay lên che mắt.

"Không hoàn toàn say a."

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng một câu, hắn cố ý bật đèn để xem là Khổng Tĩnh say tới mức độ nào, còn xem cô có

mấy phần ý thức, chí ít nếu như bây giờ Trần Hán Thăng có tháo quần áo cô nàng xuống thì một cái bạt tai là không thể thiếu.

Hắn đổi đèn phòng thành đèn ngủ, lần này độ sáng yếu đi rất nhiều, Khổng Tĩnh mới mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

“May là mình cũng không nghĩ đến chuyện cởi quần áo.”

Ba năm không lỗ vốn đó là Thẩm Ấu Sở, Trịnh Quan Thị cũng miễn cưỡng đáng giá thử một lần, Khổng Tĩnh tuy rằng rất có phong vận, có điều Trần Hán Thăng đối với cô ở trong lòng vẫn dừng lại ở người giúp đỡ phía trên.

Cái gọi là “Uống say sau đó cơ hội”, Trần Hán Thăng chỉ là muốn cùng cô nói chút lời nói thật lòng, hiểu rõ nhau hơn.

Bình thường Khổng Tĩnh khá là kín tiếng, rất ít khi đề cập đến chuyện cá nhân.

Trần Hán Thăng pha một ấm trà nóng, sau đó vỗ vỗ vào lưng của Khổng Tĩnh: “Tĩnh tỷ, có muốn uống chút trà nóng hay không?”

“A, a ····· cảm ơn “

Hiện tại Khổng Tĩnh đã tốt hơn rất nhiều, cô chậm rãi ngồi dậy. Trần Hán Thăng thân mật nhét cho cô một cái chăn bông làm chỗ dựa, rồi quay lại đi xem trà đã được chưa.

Trong phòng khách sạn tối tăm này, chỉ có Trần Hán Thăng tới tới lui lui với bóng người bận rộn.

“Quên giúp tỷ cởi giày.”

Trần Hán Thăng bưng ấm trà tới, thoáng nhìn thấy trên chân Khổng Tĩnh đang còn mang theo một đôi giày da, hắn lập tức ngồi xổm xuống hỗ trợ cởi giày.

“Không cần đâu ····· “

Khổng Tĩnh rất muốn chống cự, chỉ là động tác của Trần Hán Thăng thực sự rất nhanh, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn mắt cá chân của mình bị Trần Hán Thăng nắm trong tay, nhẹ nhàng cởi giày của mình ra.

Thời khắc này nội tâm của Khổng Tĩnh thực sự rất là xấu hổm, bởi vì cô thấy ánh mắt của Trần Hán Thăng có chút chăm chú.

Để giày da của mình có chút thoáng khí, Khổng Tĩnh đã mua một đôi tất màu đen trong suốt ở tiệm hàng nước ngoài, vẫn là đôi tất có hoa văn nhưng lại khác mỏng thật giống như là để đôi chân trần trụi của mình bị đôi tay của Trần Hán Thăng đỡ lên vậy. Cũng vì thế đôi bàn chân cũng cảm thấy được hơi ấm từ lòng bàn tay của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng thưởng thức xong đôi bàn chân nhỏ của Khổng Tĩnh, lại đột nhiên hỏi.

“Tĩnh Tỷ có muốn cởi luôn tất không?”

“Không cần, không ····· “

Khổng Tĩnh còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân mát lạnh, cô không nhịn được nhắm hai mắt lại, thì ra đôi tất cũng đã bị cởi ra.

Bởi vì những dây thần kinh trên chân đều phi thường nhạy cảm, vì lẽ đó mà những nữ nhân thời xưa so với thân thể thì chân còn là địa điểm riêng tư hơn, trừ người đàn ông của mình ra thì hầu như không để cho người khac chạm vào.

Cũng may Trần Hán Thăng cũng rất biết chừng mực, không có lại đi “Cưỡng hiếp”, mà lại lấy một chiếc chăn giường khác qua đắp cho nửa dưới của Khổng Tĩnh.

Khổng Tĩnh lập tức uống trả để che đi vẻ căng thẳng, vừa quan sát vẻ mặt của Trần Hán Thăng, đáng tiếc chỉ có thể nhìn

thấy ánh mắt đơn thuần chất phác của hắn, thật giống như là để là vì để cho chính mình thoải mái một điểm mới cởi giày.

“Trước đây Tĩnh tỷ thường say sao?”

Trần Hán Thăng lơ đãng hỏi.

“Trước đây đi công tác có say một lần, sau này chỉ khi nào gặp loại công tác kiểu này mới say.”

Bởi vì ảnh hưởng của chút men say, ham muốn nói chuyện Khổng Tĩnh được tăng thêm không ít.

Trần Hán Thăng rất tò mò: “Việc say rượu vì công tác kiểu này thì có thể lý giải, còn công tác trước đây nguyên nhân là gì thế?”

Lần thứ hai Khổng Tĩnh đánh giá Trần Hán Thăng, lúc này mới phát hiện dưới ánh đèn mờ ảo này chỉ có thể làm nổi bật lên nửa khuôn mặt của Trần Hán Thăng, căn bản không nhìn thấu được nửa khuôn mặt còn lại là vui sướng hay đâu buồn huống chi là chuyện thất tình lục đục ở trong nội tâm.

“Đôi gò má này sao lại có một luồng tang thương, ở cái tuổi này hắn có thể có bao nhiêu cố sự* đây?”

*cố sự: truyện cũ

Khổng Tĩnh đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác như vậy, lại nghĩ đến thời điểm cô tản bộ cùng Trần Hán Thăng, kì thực mà nói hầu như mọi chuyện đều là mình nói trước, Trần Hán Thăng chỉ dùng thân phận người nghe để dẫn dắt câu chuyện mà thôi.

“Trước đây cậu đã yêu ai hay chưa?”

Khổng Tĩnh không hiểu sao lại hỏi ngược lại, nội tâm của cô hứng thú khởi động tìm kiếm đáp án.

Trần Hán Thăng trầm mặc một hồi: “Chị muốn nghe về chuyện cũ của em hay sao?”

“Có thuận tiện không?”

Khổng Tĩnh lấy chăn đẩy lên phía sau một cái, tìm điểm tự thoải mái để nghe.

Trần Hán Thăng cười cợt: “Cũng chả có gì mà không thể nói được, thời cấp hai em yêu một cô gái suốt ba năm, toàn trường ai ai cũng biết. Nhưng lúc tốt nghiệp tỏ tình thì bị từ chối, hơn nữa lên cấp ba lại không học cùng nhau nữa cuối cùng lại cắt đứt quan hệ với nhau.”

Khổng Tĩnh gật gù, không nghĩ tới Trần Hán Thăng cấp hai đã yêu đương, rất hiển nhiên còn có cấp ba cố sự.

“Sau đó lên cấp ba, lớp 11 thời em cùng một tiểu sư muội xác định quan hệ.”

Trần Hán Thăng cúi đầu nhìn hoa văn trên thảm , chậm rãi nói: “Tiểu sư muội trước đây học cấp hai bị lưu manh đùa giỡn, lúc đó em đi ngang qua rồi cùng bọn lưu manh đánh nhau một trận sau đó tiểu sư muội lại theo em lên cấp ba cùng với nhau.”

“Em ấy vốn điểm có thể đậu vào một trường cấp ba tốt hơn, cũng chỉ vì em mà giảm điểm thi đi để vào được.” Trần Hán Thăng lại nói thêm một câu.

Khổng Tĩnh “Ừ” một tiếng, nếu như mình là Trần Hán Thăng, đại khái cũng không nỡ bỏ tiểu sư muội như vậy.

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Có điều tiểu sư muội chuyện tình cảm lại không giống người bình thường, em cùng người phụ nữ khác nói chuyện thì cô ấy nhất định đều ghen, hai người thường xuyên cãi nhau, sau đấy mới nhận ra là em không thích cổ, nhưng cô ấy nhất định không chia tay, cứ chia

rồi hợp hồi rồi chia cho đến khi em tốt nghiệp cấp ba mới chia tay.”

“Có điều ở ngày tốt nghiệp ấy, em lại phát hiện ở trong trường học còn ẩn giấu một hoa khôi của trường đang tiếc lúc đó quá nóng vội mà tuột mất.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Sau khi lên đại học thì em không muốn yêu đương nữa, độc thân chính ra tự do hơn nhiều nhưng mà mẹ em vẫn luôn giục em tìm thêm một người bạn gái nữa. Mấy nhà có con trạc tuổi em thì đều đã đi tìm người bạn gái thứ hai cả rồi.”

Khổng Tĩnh rất giật mình: “Ngươi cậu cũng quá sốt ruột đi, thực sự cậu mới năm 2 thôi mà.”

Trần Hán Thăng cười cợt, hắn cố ý tả lại một đời trước đây mình từng trải qua chỉ là đưa trục thời gian thành sai mà thôi.

Cấp hai thực ra là cấp ba, cấp ba thực ra là đại học, đại học thực ra là sau khi đi làm việc, cái gọi là “Đại học tìm bạn gái” chính là Lương thái hậu thúc hôn, “Tìm thêm bạn gái nữa” thực ra là tái hôn.

(Đoạn này mình cũng không biết Trần Hán Thăng đã cưới La Tuyền hay chưa vì ở dưới là tái hôn, còn đoạn sau mình spoil luôn(đoạn này là kiếp trước nhé) là Thẩm Ấu Sở đi làm nghiên cứu viên rồi bệnh… còn Tiểu Ngư Nhi thì đi sang nước Mỹ du học trở về cũng không cùng nhau giao tiếp với main)

“Em cũng thường nghĩ nếu như có một ngày em có thể trở về lúc tốt nghiệp cao trung.”

Trần Hán Thăng nhìn về phía Khổng Tĩnh: “Tĩnh tỷ chị nói em phải làm gì?”

Khổng Tĩnh nghĩ thầm chẳng trách Trần Hán Thăng so với những sinh viên đại học bình thường thì trưởng thành hơn nhiều, thì ra những điều cậu ta trải qua thực sự quá phong phú.

“Nếu như thực sự trở lại thời cấp hai thì đầu tiên em nên xác định người mà mình thích nhất.”

Khổng Tĩnh suy tư nói: “Nếu như em vẫn như cũ yêu thích cô gái mà em đã tỏ tình thì nên tranh thủ đi; còn nếu như không thích tiểu sư muội thì phải kiên định từ chối; còn cô gái còn lại kia thì nếu như hai người gia đình không quá thân thiết thì tốt nhất đừng trêu người ta.”

Trần Hán Thăng ngơ ngác nhìn Khổng Tĩnh: “Tĩnh tỷ, tam quan của chị thực sự đúng đắn quá đi.”

Khổng Tĩnh cũng sửng sốt một chút: “Đây chính là ý nghĩ của người bình thường thôi mà.”

“Mọi chuyện của cậu đều nằm ở cấp hai a, còn nếu là tôi thì sẽ chọn trở về lúc tốt nghiệp cấp ba giống như cậu bây giờ vậy.”

Trần Hán Thăng hấp háy mắt: “Lẽ nào không lưu lại chút tiếc nuối nào sao?”

Khổng Tĩnh suy nghĩ một chút, yên lặng lắc đầu một cái.

“Vì vậy?”

Trần Hán Thăng giơ tay phải lên, ở dưới ngọn đèn nắm chặt lại: “Tất cả em đều muốn.”

Chương 212: Tán tỉnh

Mình sẽ chuyển xưng hô 1 tý đó là Khổng Tĩnh sẽ xưng chị với Trần Hán Thăng.

"Cậu cho rằng nơi đây là vùng Trung Đông Ả Rập hay sao mà tất cả đều muốn."

Khổng Tĩnh che miệng cười khẽ, cô cho rằng Trần Hán Thăng là đang đùa giỡn.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm ai cùng cô đùa giỡn đây chứ, lão tử vừa thoát khỏi tu la tràng đi ra, vì hai người bạn gái kia đến mẹ ruột chút nữa còn cùng mình đoạn tuyệt quan hệ.

Có điều đây là chuyện siêu cấp cơ mật, Trần Hán Thăng nơi nào có thể để lộ ra, còn cố tình nói lái sang chuyện khác: "Tĩnh tỷ, em cũng rất thẳng thắn kể chuyện của mình rồi, chị cũng phải nói về mình một chút chứ."

"Chị sao?"

Kỳ thực Khổng Tĩnh không muốn kể lại vết sẹo quá khứ này, có điều là bản thân đã nghe hết truyện cũ của Trần Hán Thăng, hơn nữa còn uống không ít rượu tinh thần có chút không tỉnh táo, vì vậy cô cũng không dấu chuyện ở trong lòng như mọi khi.

"Thời đại hồi đấy của bọn chị mọi thứ rất đơn thuần, cấp hai đến cấp ba tôi cũng chưa biết yêu đương là gì, cho đến lúc đại học giỏi lắm cũng chỉ là cái dắt tay."

Khổng Tĩnh khẽ đặt chén trà xuống, Trần Hán Thăng biết cô đang ghi nhớ và sắp xếp chuyện cũ.

“Đến năm 3 chị mới cùng mối tình đầu xác định quan hệ, trải qua hai năm yêu nhau ở đại học thì lúc tốt nghiệp hai người bọn chị đều được phân đến cùng một nhân hàng. Tuy rằng công việc ngân hàng khá là khô khan nhưng đối với chị mà nói thì nó cũng rất ổn định, chỉ là anh ấy trước sau trong lòng chỉ có một lòng xuất ngoại mà thôi.”

Trần Hán Thăng gật gù, cơn sốt xuất ngoại chính là đặc thù ở thời điểm đó.

“Anh ấy vì chuyện xuất ngoại trả giá bằng rất nhiều sự nỗ lực, đương nhiên cuối cùng cũng thành công, chị vẫn chờ người ấy học nghiệp thành công về nước rồi sau đấy kết hôn, cho đến một ngày đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.”

Khổng Tĩnh thật dài thở dài một hơi: “Anh ấy gọi điện thông báo là mình sắp kết hôn cùng một người phụ nữ nước ngoài, như vậy anh ấy cũng không cần mỗi ngày đều phải đi nhà hàng rửa bát nữa.”

“Sau đó tôi cũng rời khỏi ngân hàng, bởi vì ngân hàng là tiền lương cố định, lúc đấy tôi nghĩ rằng chỉ cần mình có rất nhiều tiền thì có thể giúp anh ấy nhiều hơn cũng vì vậy anh ấy cũng sẽ không cùng người phụ nữ khác kết hôn.” Khổng Tĩnh nói khẽ.

“Giúp đỡ nhiều hơn?”

Trần Hán Thăng bắt lấy điểm mấu chốt, dò hỏi: “Anh ấy du học ở nước ngoài phải chăng Tĩnh tỷ hỗ trợ rất nhiều học phí?”

Khổng Tĩnh trầm mặc một chút: “Khi đó chị cũng chỉ vừa tốt nghiệp tiền lương một tháng cũng chỉ 300 tệ, chính chị cũng chỉ để lại 30 tệ cho bản thân mình.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm đây so với việc trả giá còn lớn hơn, ai từng nghĩ đến người thành thục đoan trang như Khổng

Tĩnh đây cũng có một đoạn tình cảm như thế, vì vậy rượu thực sự vẫn là thứ tốt, chỉ là người nhiều chuyện trong lòng không nên uống nhiều.

"Hiện tại Tỷ còn hận anh ấy nữa không?" Trần Hán Thăng hỏi.

Khổng Tĩnh cười cười lắc đầu, bên trong nụ cười này bao hàm quá nhiều hàm ý, trong đấy vừa có chua xót vừa khổ sở, cũng có khoan dung cùng tha thứ, cuối cùng đều lắng đọng cùng thời gian.

"Đã sớm không hận, kỳ thực trừ một chút ký ức ngắn còn nhớ rất rõ ràng, còn khuôn mặt của anh ấy chị cũng đã quên nhanh rồi."

Cuối cùng Khổng Tĩnh nói: "Chính là có chút hối hận, bởi vì sau khi chị tiến vào Thâm Thông, bận bịu đến nỗi không có thời gian nói chuyện yêu đương trừ việc tết xuân về nhà xem mắt qua mấy lần."

"Lấy điều kiện của Tĩnh tỷ, điều kiện của mấy đối tượng hẹn hò cũng không quá thấp đi, ít nhất cũng phải tầm bí thư mới có cửa vào đúng chứ.

Khổng Tĩnh cũng cười nói: "Cậu coi thường chị đây quá rồi, lúc chị 25 đến 27 tuổi đến cả phó chủ tịch huyện cũng nhờ người mai mối cho con trai ông ta, chỉ là mọi chuyện không đến đâu mà thôi. Chỉ là bây giờ thì tôi cũng đã qua cái tuổi đó rồi."

Sau khi kết thúc câu nói này hai người chậm rãi yên tĩnh lại, một người bưng chén trà lên đờ người ra, một người khác nhìn rèm cửa sổ nhập thần vào đấy.

Thời điểm tán chuyện cũng hay gặp phải tình huống thế này, kì thực không phải chỉ có hai người mới gặp mà có lúc cả

một phòng toàn người vừa nãy vừa nói chuyện khí thế ngất trời xong nhưng cũng không hiểu tại sao lại đột nhiên yên tĩnh.

Nói như vậy chính là có người nói thêm vào làm cho mọi thứ lúng túng làm cho người khác không biết làm sao để nói tiếp.

Ví dụ như có một bàn người đang ăn cơm, có người khen thức ăn hôm nay ngon, đặc biệt là ruột già, người thức hai nói sau này có thể hay đến đây ăn cơm, người thứ ba lại muốn đóng gói một hộp mang về nhà.

Đột nhiên lại có một người thốt lên một câu: "Thực ra những ruột già này đều rửa không sạch sẽ, cho nên mới phải ngâm giấm một lúc không nên ăn nhiều."

Chuyện ruột già không được rửa sạch sẽ thực sự là chính xác việc người đấy nói cũng chính xác chỉ là lúc nói lại không thích hợp thật giống như là cố ý phá vỡ bầu không khí vui vẻ vậy.

Hoàn cảnh thực ra chính là một tấm gương, nếu như ngươi làm khó dễ nó, nó sẽ lập tức tác dụng ngược lại cho ngươi, vì vậy không ai muốn trả lời lại chuyện đấy cả.

Đặc biệt là hoàn cảnh còn có đặc điểm là cộng hưởng, cũng chính vì thế nên mọi người không nói thêm lời nào, người phá vỡ cũng không nói được nữa, cứ như vậy cả tập thể lại bắt đầu trở nên trầm mặc.

Nguyên nhân thứ hai chính là có lời xúc động đánh vào tâm trí mọi người.

Đêm nay Trần Hán Thăng cùng Khổng Tĩnh lại thuộc về tình huống này, hai người đều ở trong hồi ức của chính mình hồi tưởng lại, loại này phản không cần phải lo lắng.

Cái nguyên nhân thứ ba chính là người muốn làm xáo động không khí, thế nhưng đề tài lại quá mức khô khan không đủ

làm chuyển ngoặt bầu không khí, từ bầu không khí náo nhiệt nhanh chóng trở nên tẻ nhạt.

Còn có vài người có lá gan khá là nhỏ, đúng là người ấy muốn mở miệng, đề tài cũng đủ đắc sắc nhưng vì nhìn cái không gian yên tĩnh này suy nghĩ một lúc lại nuốt đề tài đấy về trong bụng.

Kết quả những người khác nói ra sau đó được rất nhiều người phụ họa(ý là người nói đề tài trùng với đề tài mà người này muốn nói), bọn họ chỉ đứng một bên cười và cảm thấy một chút hối hận, loại này chính là kiểu người như Vương Tử Bác.

Nói chung cũng vì một câu nói, nguyên nhân chính cũng bì da mặt chưa đủ dày cùng với còn non kinh nghiệm.

Chuyện như vậy đối với Trần Hán Thăng thì thực sự không tồn tại bởi vì hắn có thể đứng dậy phủi mông rời đi: "Tĩnh tỷ, giờ cũng không còn sớm, em đi về phòng trước."

Khổng Tĩnh ngẩng đầu lên: "Được rồi, nghỉ sớm một chút, sáng mai sau khi ăn xong thì trở về Kiến Nghiệp."

Trần Hán Thăng sau khi rời đi, Khổng Tĩnh lại yên lặng ngồi một hồi, cô cảm thấy bản thân mình trong gương tuy rằng đẹp đẽ, thế nhưng trong khóe mắt có chút hốc hác vì say, tinh thần còn không được 20 phần trăm như bình thường nữa.

"Nữ nhân giống như là một đóa hoa, không có ái tình, thoải mái cùng sự quan tâm, sớm muộn cũng sẽ khô héo."

Khổng Tĩnh trong lòng yên lặng nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng "Leng keng, leng keng" của chuông cửa.

"Ai vậy?"

Khổng Tĩnh đi tới kêu một tiếng.

"Là em, Tĩnh tỷ."

Trần Hán Thăng lại trở về.

Khổng Tĩnh mở cửa: "Chuyện gì Hán Thăng, quên món đồ gì sao?"

Trần Hán Thăng lấy hộp sữa bò ra, mang theo một nụ cười chân thành: "Suýt chút quên giúp tỷ hâm nóng sữa bò."

Hắn đưa sữa bò xuống dưới tầng, Khổng Tĩnh nhìn bóng lưng của Trần Hán Thăng trong tay còn có cốc sữa bò ấm áp ánh mắt của cô lại bắt đầu phức tạp.

"Sau khi mình từ ngân hàng đi ra ngoài xã hôi, những nam nhân muốn trút rượu vào mình đếm không biết bao nhiêu cho hết, thế nhưng giúp mình hâm nóng sữa bò chỉ có một nam nhân này mà thôi."

.....

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng cùng Khổng Tĩnh ăn xong bữa sáng thì chủ động trở về Kiến Nghiệp dọc theo đường đi hai người thật giống như là đã quên hết chuyện hàn huyên tối hôm qua, trên cả chặng đường không nhắc lại chuyện tình cảm của mỗi người.

Có điều, có vài thứ kỳ thực trong lòng đã xác định rõ ràng, nhưng thay đổi trong mối quan hệ này cũng như là nước chảy thành sông, chỉ là chuyện này hai người đều làm bộ không ý thức đến.

Khổng Tĩnh là kiêng kỵ quá nhiều, hơn nữa bởi vì tuổi cũng đã quá, trừ phi Trần Hán Thăng hạ toàn bộ quyết tâm theo đuổi, nếu không thì mối quan hệ này vẫn như vậy hoa trong gương, trăng trong nước*;

* Kính hoa thủy nguyệt (kính hoa thủy nguyệt): hoa trong gương, trăng dưới nước; thường dùng làm phép so sánh, ý chỉ những thứ tốt đẹp có thể ngắm nhìn và cảm nhận nhưng lại

không thể chạm vào, cũng được dùng để ví von cảnh tượng hư ảo, không có thật.

Trần Hán Thăng chủ yếu là vì yếu tố thương mại, tuy rằng hắn có trêu chọc Không Tĩnh nhưng có điều vẫn như cũ không nghĩ tới muốn cùng cô ấy xác định chuyện gì.

"Hoa trong gương, trăng trong nước, tán tỉnh người khác lại không vi phạm pháp luật."

Trần Hán Thăng nghĩ trong lòng, trừ phi một ngày nào đó Khổng Tĩnh có thể giúp công việc của hắn thì lúc đấy việc tán tỉnh kia hắn mới chịu trách nhiệm.

Sau khi cả hai trở về Khiến Nghiệp, Khổng Tĩnh đang ngồi ở ghế lái phụ bình tĩnh nói: "Hai ngày nữa tôi có hẹn với bên liên minh thương mại Tiên Lâm đến ăn bữa cơm, cậu có thể cùng anh ấy nói một chút về hình thức hợp tác của Hỏa Tiễn 101."

"Cảm tạ Tĩnh tỷ."

Trần Hán Thăng vội vã cảm tạ, chuyện này tương đương với giật dây bắc cầu, đây cũng là hoàn thành cho việc hợp tác với đại học Giang Lăng và Chung Kiến Thành.

"Mấy ngày nữa có chiếu bộ phim "Vô gian đạo" (Bộ phim này hay thật đấy, mọi người có thể thử xem đi nhé. Đây là bản 2002 của Lưu Đức Hoa cùng với Lương Triều Vỹ nhé) của Hồng Kông, chị có muốn cùng em đi xem hay không?"

Quỷ thần xui khiến, Trần Hán Thăng lại lên cơn bắt đầu trêu chọc.

"Uh, để xem có thời gian không đã."

Khổng Tĩnh không có lập tức đáp ứng, cô luôn cảm thấy có chút khó xử.

** Mọi người có thể donate cho mình để ra chương nhanh hơn qua stk: 0718609996969 - Thieu Hai Nam - MB bank hang nhé các bạn hoặc qua momo

Chương 213: ngốc Bao lão bản nương

Khổng Tĩnh cuối cùng vẫn là khởi động thị trường ở đại học Tiên Lâm đại học, đồng thời cũng xây dựng cây cầu cho Trần Hán Thăng.

Bởi vì Hỏa Tiễn 101 không có sức mạnh vận tải, vì vậy chỉ có thể gia nhập vào liên minh thương mại chuyển phát nhanh Thâm Thông cùng với khu trường học Tiên Lâm, từ đó mượn xe vận chuyển của bọn họ hình thành một chuỗi hợp tác với nhau, sau đấy mới tính đến chuyện trích phần trăm ra để thương lượng.

Khổng Tĩnh tại sao lại đáp ứng, nguyên nhân cụ thể Trần Hán Thăng cũng không chắc lắm.

Có thể là bởi vì bản thân hắn sáng sớm mới 4 giờ sàng đã rời khỏi giường để đưa đón, có thể vì mấy ngày qua tỉ mỉ chu đáo làm bạn cùng cô, cũng có thể Khổng Tĩnh bởi vì một chuyện nhỏ nào đó làm cho cô xúc động.

Nói chung nguyên nhân rất phức tạp, có điều con người vốn là phức tạp, với loại tính cách như Trần Hán Thăng thực hiện mục đích thì sẽ không truy cứu nguyên nhân.

“Tĩnh tỷ, chị còn dặn dò gì không, nếu không thì em về trường đây.”

Trần Hán Thăng giúp Khổng Tĩnh mang bọc hành lý đưa tới trên lầu sau đó khách khí nói.

“Không có gì, trước mắt cậu trở về trường học đi.”

Khổng Tĩnh nói tiếng cám ơn, móc ra chìa khoá mở cửa, đột nhiên bĩu môi lắc đầu một cái.

Trần Hán Thăng trong lòng có chút kỳ quái, làm bộ đưa hành lý vào nhà sau đấy lơ đãng xem xét xung quanh.

Chỉ thấy trong phòng khách, tấm rèm cửa làm bằng vải trắng nhẹ nhàng tung bay theo gió thu, bụi nhẹ nhàng bám trên khay trà làm bằng thủy tinh, ở góc tường mấy cây cảnh giường như cũng đã bắt đầu héo, toàn bộ phòng khách tràn ngập sự cô quạnh.

Bởi vì 2 gian phòng chỉ có mỗi Khổng Tĩnh sống ở đây, nên lúc cô đi công tác không thể tránh khỏi cảm giác thiếu hơi người, nhà này 2 gian phòng mỗi Khổng Tĩnh ở, cho nên lúc cô đi công tác không thể tránh khỏi cảm giác cô quạnh với lại Khổng Tĩnh mới trở về từ hội nghị náo nhiệt ở khách sạn làm cho trong lòng cô có chút không thích ứng.

Tình huống như thế cũng rất thông thường, đến cả mấy học sinh nghỉ học dài hạn trở về ký túc xá, nếu như không có những bạn cùng phòng khác ở lại thì trong lòng lúc vào phòng thật là có chút buồn.

Trần Hán Thăng vốn định đưa ra ý tưởng là buổi tối ở đây ăn cơm, tăng cường một điểm để tăng thêm chút bầu không khí náo nhiệt, có điều hắn nghĩ hành động như vậy quá mức đột ngột, không xứng với quan hệ hiện tại giữa hai người.

Nếu như bị Khổng Tĩnh từ chối, khả năng là ảnh hưởng đến cảm tình mà hắn vất vả gây dựng.

Kỳ thực nếu hắn cùng thể loại ngự tỷ như Khổng Tĩnh ở chung, điều ghi nhớ đầu tiên đó là không được quá mức nôn nóng, vì các nàng đã trải qua bao nhiêu sóng gió trên xã hội, vừa vào đã cởi quần áo thì đặc biệt là phản cảm, các nàng chỉ chờ mong một thứ đó là sự chân thành.

“Tĩnh tỷ, em còn chút chuyện ở trường, em đi về trước.”

Trần Hán Thăng dứt khoát rời đi.

Con sông lớn, vậy hắn sẽ thả dây dài câu cá lớn.

Dự đoán của Trần Hán Thăng là chính xác, tuy rằng Khổng Tĩnh cảm thấy trong nhà có chút vắng vẻ, có điều cô đã quen, cũng không muốn giữ Trần Hán Thăng lại.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Khổng Tĩnh liền thay một bộ quần áo ở nhà, cô đang định đi tới tưới cây một chút thì lại nghe tiếng điện thoại di động vang lên.

“Tĩnh tỷ, tuần này chúng ta có thể đi xem phim được chứ?”

Điện thoại là do Trần Hán Thăng gọi tới, hắn tính rằng ở trạng thái này Khổng Tĩnh chắc hẳn sẽ không từ chối.

Tuy rằng hắn không ở lại ăn cơm cùng khổng tĩnh, thế nhưng nếu rủ đi xem phim chắc hẳn cô lẽ không từ chối đi, loại suy nghĩ lùi một bước tiến hai bước này quả thực chính xác.

“Ừ····· vậy thì thứ bảy này đi.”

Khổng Tĩnh hơi hơi do dự một chút rồi đáp ứng, Trần Hán Thăng nói chuyện đúng thú vị, nhân phẩm cũng đủ để tín nhiệm, đi cùng với hắn so với ở nhà thực sự thoải mái hơn, hơn nữa trong lòng cô cũng có một chút cảm giác chờ mong.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng lẩm bẩm trong miệng nói: “Vô địch thực sự là cô đơn, tại sao mình lại thông minh như thế, tâm tư của nữ nhân nhìn qua một chút lập tức có thể nhìn thấu.”

.....

Sau khi về tới trường học, Trần Hán Thăng dừng xe xong thì nhanh chóng đến tiệm trà sữa, nghe nói bên này sắp hoàn

thành trang trí rồi.

Bên trong Hồ Lâm Ngữ đang đứng ở chính giữa, khoanh tay lớn tiếng chỉ đạo nhân viên trang trí.

“Cái bóng đèn này tại sao không sáng, mọi người có thể bỏ chút tâm sức vào được không?”

“Cái cây ở góc tường này to quá, ảnh hưởng chuyện đi lại.”

“Cửa sổ thủy tinh này tại sao không dính nhựa cao su vào? Nếu còn như thế tôi sẽ trừ hết lương của mọi người đấy!”

“Ấu Sở, cậu lên hỗ trợ tôi đi, để cho bọn họ làm việc là được.”

.....

Trần Hán Thăng miệng ngậm điếu thuốc đi tới, đánh giá xung quanh gian phòng cười hì hì với Hồ Lâm Ngữ nói: “Quản lý Hồ thực sự rất quyết đoán nhỉ.”

Hồ Lâm Ngữ mấy ngày nay làm quản lý rất đã, nghĩ thầm chẳng trách nhiều người muốn làm lão bản*, thì ra chỉ có làm chỉ huy mới làm việc sung sướng hơn người.

*Lão bản: Ông chủ

Nghe được giọng nói của Trần Hán Thăng, Hồ Lâm Ngữ quay đầu, cau mày đánh giá một hồi Trần Hán Thăng: “Nơi này không được phép hút thuốc, nếu hút thì sẽ phạt tiền, xin mời tự giác!”

Quả nhiên, những công nhân trang trí này không có một người nào hút thuốc, bọn họ đều nhét điếu thuốc ở trên tai, có lúc thực sự muốn giật

hút một hơi nhưng lại thôi chỉ đưa lên mũi ngửi, hoặc không nhen lửa đưa lên miệng hút một hơi nhẹ.

“Được thôi, tôi nghe theo quản lý Hồ.”

Trần Hán Thăng thuận tiện lui ra, nhân tiện kéo theo đội trưởng của của đội trang trí đi theo mình.

Sau khi đội trưởng hơn 40 tuổi của đội trang trí nhìn thấy Trần Hán Thăng, lập tức lôi hắn đi nhổ mạnh một bãi nước đắng: "Có nơi nào giám công lại như thế này đâu, làm việc thì không cho hút thuốc, hút thuốc thì phạt tiền; đi wc thì giới hạn thời gian, vượt qua thì lại phạt tiền; mỗi ngày đi làm không cho đến muộn, đến muộn cũng phải phạt tiền."

"Chuyện này không phải do lão Chung giới thiệu, thì tôi thực sự không muốn làm."

Đội trưởng đội trang trí nhanh chóng chuyển động đôi mắt, trong đấy thể hiện nửa thật nửa giả oán hận.

"Tuổi trẻ sinh viên đại học mà, khó tránh khỏi một điểm tích cực, có điều trước đây mọi người cùng chưa từng gặp qua chủ quán như tôi đi."

Trần Hán Thăng cười ha ha nói: "Đội trang trí 6 người, mỗi ngày sắp xếp ba bữa, còn cung cấp cho một bao Hồng Kim Lăng, hơn nữa còn mua một thùng nước suối mỗi ngày cho mọi người uống, với lại tôi cũng không giảm giá tiền công của mọi người."

Đội trưởng đội Trang trí không nói lời nào, lão bản như Trần Hán Thăng thực sự rất ít gặp phải.

"Nghiêm túc cẩn thận dựa theo yêu cầu của tôi hoàn thành."

Trần Hán Thăng đưa cho một điếu thuốc Trung Hoa, thuận tiện còn giúp bận bịu nhen lửa: "Sau khi công trình kết thúc, nếu như tôi tương đối hài lòng không cần làm lại, tôi sẽ lặng lẽ nhường cho mọi người thêm một ít đi uống trà đi hát."

"Được, tuổi của lão bản Trần không lớn lắm, có điều làm việc rất đầy nghĩa khí."

Đội trưởng đội trang trí hút mấy cái ném tàn thuốc xuống, dùng đáy giày ép phần cháy nói: "Vậy chúng ta cũng không thể dùng mánh lới, công trình nhanh hoàn thành, ngài đến lúc đó liền tới kiểm tra."

Trần Hán Thăng ôm một cái quyền: "Lão ca khổ cực."

"Có điều chuyện tôi muốn nói thực sự là không phải về cậu."

Đội trưởng đội trang trí đột nhiên lại gần nói: "Bà chủ này tính khí không tốt lắm, bình thường ở nhà đúng không rất khó ở?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, cười vung vung tay nói rằng: "Quản lý Hồ không phải bà chủ, chân chính bà chủ là người bên cạnh kìa."

"Là cô ấy?"

Đội trưởng đội trang trí suy nghĩ một chút, đột nhiên phản ứng lại nói: "Tôi nói, quản lý Hồ chỉ thích nói chuyện, thế nhưng cô gái kia nhưng vẫn ở đưa tay hỗ trợ, cảm tình là ở chỗ này mà ra a, có điều vì sao bà chủ lại phải nghe quản lí chỉ huy vậy."

Đội trưởng đội trang trí xả hết bực tức thì tiếp tục trở về làm việc. Trần Hán Thăng đứng lại hút điếu thuốc xong, sau đó khom lưng đưa tàn thuốc mà đội trưởng vừa vứt cùng nhau vứt vào thùng rác.

"Vì sao bà chủ lại phải nghe quản lí chỉ huy."

Trần Hán Thăng yên lặng thở dài một hơi: "Bởi vì lão bản ngốc Bao lão nương quá gà yếu chứ sao."

Chương 214: Kéo tầm nhận thức của Tài Viện đi lên

Trần Hán Thăng nói chuyện xong với đội lắp đặt thiết thị, thì gọi giám sát Hồ Lâm Ngữ lại nói: "Quản lý Hồ vất vả rồi. Mấy ngày nay không có chuyện gì đặc biệt xảy ra chứ?"

"Quán trà sữa trong trường học thì có chuyện gì được chứ."

Hồ Lâm Ngữ khinh thường nói, có điều vẫn kể lại tỉ mỉ hai chuyện nhỏ.

"Có việc, Ấu Sở biết cửa hàng trà sữa này do cậu mở rồi."

Hồ Lâm Ngữ hơi xấu hổ nói: "Tôi lở miệng nói, nên dứt khoát thừa nhận."

"Không sao."

Trần Hán Thăng không để ý nói: "Quán trà sữa khá đơn giản, không giống như công việc chuyển phát nhanh, cũng rất ít có chuyện đột xuất xảy ra. Cô ấy có nhiều thời gian vào thư viện đọc sách."

"Còn một chuyện."

Hồ Lâm Ngữ cau mày nói: "Hai ông chủ của cửa hàng ăn vặt thường xuyên đến đây đi đi lại lại, quan sát tiến độ công việc của chúng ta. Bọn họ còn thường xuyên hỏi han ai là ông chủ của cửa hàng này nữa."

"Ông chủ cửa hàng đồ ăn vặt?"

Trần Hán Thăng lặp lại câu này. Bình thường, nếu người có thể mở được cửa hàng đồ ăn vặt, cửa hàng trái cây thì người nâng đỡ phía sau hoạt động rất khôn khéo. Hắn biết có rất

nhiều người trong trường học muốn thuê căn nhà kho này, có điều đều bị Lục Cung Siêu gạt đi.

"Xem ra, mình đã vô tình lấy đi đồ vật nhiều người yêu thích."

Trần Hán Thăng nắm chắc chuyện này, nhưng không nói rõ tình huống phức tạp cho Hồ Lâm Ngữ nghe, mà hỏi ngược lại: "Bọn họ còn nói gì hay không?"

Hồ Lâm Ngữ nói: "Hai ngày trước, chúng ta phá một bên tường, thay bằng một lớp kính khiến đám người bọn họ giật mình, nên họ có qua đây hỏi chúng ta làm vậy đã được trường học cho phép chưa?"

"Cậu trả lời thế nào?" Trần Hán Thăng tiếp tục hỏi.

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu: "Tôi còn chưa kịp nói, vì lúc đó Nhiếp Tiểu Vũ cũng ở đây. Cô ấy lớn tiếng quát, chuyện chẳng liên quan đến bọn họ, nói bọn họ quản lý tốt cửa hàng của mình đi."

Tính Nhiếp Tiểu Vũ tương đối thẳng, thời điểm cô ấy tức giận ai cũng dám nói.

"Mặt khác, cách trang trí của cửa hàng có nhất thiết phải nhiều kính vậy không?"

Hồ Lâm Ngữ chỉ vào nhà kho đã thay đổi hoàn toàn, nghi ngờ hỏi.

"Cậu nhìn có thấy đẹp không?" Trần Hán Thăng hỏi lại.

Hồ Lâm Ngữ thật thà nói: "Đẹp thì đẹp, nhưng nhìn qua hơi ảo."

Trần Hán Thăng mỉm cười. Thời trước, hắn là khách quen của quán bar Hồ Đào, nên vận dụng cách thiết kế vào cho quán trà sữa.

Tôn chỉ hàng đầu là loại bỏ hết bức tường xi măng lạnh lùng, chẳng chút mỹ quan nào, thay thế bằng những bức tường kính tạo không khí dịu dàng, nhẹ nhàng.

Trước đó, bốn phía căn nhà kho đều là tường xi măng. Sau khi Trần Hán Thăng hỏi qua ý kiến của đội thiết kế, xác định rõ nếu đổi 2 mặt thành kính sẽ không ảnh hưởng gì đến căn phòng, hắn lập tức quyết định thay đổi.

Sau khi đổi thành tường kính, căn phòng đen xì bỗng chốc trở nên trong suốt, đặc biệt một bên tường còn đối diện với sân thể dục. Người ngồi trong đó có thể nhìn xem trận bóng, người chạy bộ, còn có nhiều cảnh hấp dẫn khác nữa.

Mặt khác, trước cửa Trần Hán Thăng còn đặt mấy bộ bàn ghế, trên mỗi bàn có một cái ô to che nắng, làm vậy sẽ giúp diện tích kinh doanh rộng thêm.

Dù sao, căn phòng chỉ có 60 mét vuông mà tiền trang trí sửa chữa đã hơn 30 nghìn, nên Trần Hán Thăng cần mở rộng mặt bằng nhằm thu hồi vốn.

“Làm gì có chuyện ảo hay không ảo, đây là giấc mộng ở trong đời sống thực tế.”

Trần Hán Thăng tin tưởng mười phần: “Đến lúc đó, chúng ta tổ chức hát nhạc sống. Đêm đến, dưới ánh đèn dịu dàng, mặc kệ nhóm người đến tổ chức tiệc tối, thảo luận về cuộc thi biện luận, hay chỉ là bạn bè, các cặp đôi yêu nhau, ai còn muốn đến một nhà hàng hai tầng tẻ nhạt?”

“Ông đây muốn kéo toàn bộ học viện tài chính lên một tầm cao mới. Ít ra, người từng ngồi đây uống trà sữa, sau này không còn cảm thấy ngồi Starbucks quá cao sang.”

Trần Hán Thăng bước đi nhẹ nhàng, lần nữa vào trong quán.

…

Công trình sửa chữa lớn nhất là thay đổi tường xi măng thành tường kính, thì bây giờ đã hoàn thành. ‘Bà chủ khờ’ Thẩm Ấu Sở đang cầm lấy túi nhựa cao su, giúp đỡ chét lên khe hở những tấm kính.

Thời điểm cô làm việc thường sử dụng quần áo cũ. Nên trên quân áo, vị trí đầu gối vào khuỷ tay hư hại, giống như một lớp che mặt móng dính, đụng nhẹ là có thể rách bất kỳ lúc nào. Còn đôi giày màu trắng đã bị bụi đất trang trí thành đủ loại màu sắc, nhìn qua giống như giày của Tiểu Hôi trong phim hoạt hình.

Có điều, thời điểm Thẩm Ấu Sở làm việc vô cùng chăm chú, cô cẩn thận từng li từng tí nhét nhựa cao su vào từng khe hở giữa hai tấm kính, sau đó sử dụng bàn chải chà chà. Đôi khi nhựa cao su dính vào ngón tay của cô, khiến cô chỉ còn cách lấy tấm giấy giáp dẻo, cẩn thận lau nó đi.

Trần Hán Thăng đứng bên cạnh nhìn. Ánh nắng xuyên qua lớp kính chiếu lên khuôn mặt Thẩm Ấu Sở, lại càng tôn thêm làn da hồng hào, lúc cúi đầu xuống làm lộ ra cái cổ trắng ngà, phản xạ ánh sáng nhè nhẹ. Cặp mắt hoa anh đào tràn đầy sức sống, đang chăm chú nhìn vào những khe hở trên kính.

Mái tóc dài của cô đã buộc thành đuôi ngựa, không giống Tiểu Ngữ Nhi buông dài thẳng tắp, mà tóc Thẩm Ấu Sở rất tự nhiên, càng tôn làm tôn lên khuôn mặt như ánh trăng trong đêm tối.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thấy Trần Hán Thăng đứng bên cạnh mình, thì khuôn mặt đang chăm chú lộ ra một chút vui mừng rạng rỡ.

Ở đây còn rất nhiều người, nên cô thẹn thùng không dám nói ‘cuối cùng cậu cũng về’ hay ‘mình rất nhớ cậu’, mà ngược lại cô giơ giơ đôi tay dính chút nhựa cao su, nói nhỏ: “Mình đang bôi keo lên kính.”

“Mình thấy rồi.”

Trần Hán Thăng nhướng cằm lên: “Cậu tiếp tục đi.”

“À, à.”

Thẩm Ấu Sở nghe lời quay người lại, nhưng bởi vì Trần Hán Thăng vẫn ở đằng sau, nên trong lòng cô thêm phần căng thẳng, khiến tay cầm bình nhựa cao su hơi run, mấy lần bôi nhựa lên cả mặt kính.

Cô đang nghĩ không biết có bị chửi không, đột nhiên phía sau vang lên tiếng thở dài của Trần Hán Thăng, khiến khuôn mặt của Thẩm Ấu Sở có phần chán nản.

Nhưng ngay sau đó, Trần Hán Thăng éo sát người vào, nắm lấy hai tay Thẩm Ấu Sở, chuẩn xác quẹt một lớp keo vào điểm nối giữa miếng kính.

“Rất khó sao?” Trần Hán Thăng hỏi.

Thẩm Ấu Sở thẹn thùng lắc đầu, cô cũng không biết xảy ra chuyện gì. Nhưng chuyện này cô thường làm rất tốt, vậy mà có Trần Hán Thăng ở bên cạnh, se làm cho động tác của cô trở nên mơ hồ.

Hồ Lâm Ngữ liếc mắt nhìn thấy cảnh này, lại quay qua trách móc đám thợ sữa chữa phải đề cao tiêu chuẩn công việc thêm nữa.

Đội trưởng đội trang trí bĩu môi. Ông ta nghĩ thầm, nếu biết người giám sát không phải bà chủ, đã trực tiếp từ chối một vài ý kiến không hợp lý rồi.

Trong phòng, ngoại trừ những người này, có có một cô gái khoảng chừng 20 tuổi, nhìn qua rất giống một sinh viên, nhưng thật ra không phải sinh viên. Cô ấy chính là người làm tại cửa hàng trà sữa ở chợ Nghĩa Ô mà Khánh Trần mới mới về, làm ‘giáo viên dạy trà sữa’ .

Vì giấc mộng đại học, cũng là ước mơ được làm việc trong sân trường đại học, mà Diệp Học Lan chủ động tới đây xin việc, bỏ cả một tháng tiền lương mà bà chủ ở chợ Nghĩa Ô còn nợ lại.

Mọi thứ trong Tài Viện với cô đều mới lạ, từ nhà ăn, thư viện, hồ nhân tạo, hay sân thể dục. Diệp Học Lan cảm nhận được mùi vị tri thức rất nồng ở trong này.

Đã thế còn rất nhiều cặp đôi sinh viên yêu nhau, là những thứ Diệp Học Lan chưa từng thấy qua. Hình ảnh cặp đôi yêu nhau rõ ràng nhất, chính là ngay trước mắt, giữa Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở. Cặp đôi khiến cô vô cùng hâm mộ.

"Tiểu Diệp, mấy ngày này đã làm quen nhiều chưa? Có hối hận vì quyết định này không?"

Trần Hán Thăng vừa quẹt keo lên khe hở kính vừa chủ động quan tâm đến Diệp Học Lan.

"Quen nhiều rồi."

Diệp Học Lan vững vàng nói: "Cũng chẳng có gì phải hối hận, còn phải cảm ơn ngài cho tôi cơ hội này."

Thật ra, cô cũng rất tò mò. Tại sao Trần Hán Thăng muốn lập nghiệp ở trong trường đại học, đây chẳng phải là nơi nên dành toàn lực cho học tập sao?

Có thể nói, đồng chí Tiểu Diệp còn chưa hiểu sâu về đời sống sinh viên. Sau này, nếu cô hiểu hết sẽ cảm thấy, môi trường đại học không chỉ có loại người như Trần Hán Thăng, còn có Dương Thế Siêu và Kim Dương Minh, loại thiếu niên suốt ngày cắm mặt ở quán net, chơi CS.

Chương 215: Vô Gian Đạo của cặn bã

Buổi chiều, Trần Hán Thăng ở lại quán trà sữa để giúp đỡ. Có hắn ở đây, công việc sửa sang nhanh hơn khá nhiều. Đêm đến, hắn còn kéo ba cô gái đi ăn lẩu nữa.

Trần Hán Thăng quen biết rất nhiều, cho nên trên đường đi liên tục có người lên tiếng chào hỏi.

"Chủ tịch Trần."

"Bộ trưởng Trần."

"Anh Trần."

"Hán Thăng."

…

Mỗi một cách xưng hô đại biểu mối quan hệ của người đó với Trần Hán Thăng. Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở tập mãi cũng quen được điều này, nhưng Diệp Học Lan chỉ đành tặc lưỡi, nhịn không được lên tiếng hỏi: "Ông chủ Trần trong trường nổi tiếng vậy sao?"

Mặc dù Hồ Lâm Ngữ không muốn thừa nhận, nhưng sự thực hiện rõ trước mắt: "Trên người cậu ta có hơi nhiều vinh dự, danh tiếng trong trường có chút nổi, nhưng bước ra xã hội chưa hẳn có tác dụng gì."

Trần Hán Thăng nghe được thì nói: "Tiểu Hồ, cái này cậu sai rồi. Nếu tôi bước ra ngoài xã hội mà có nhiều tiền nhiều tài, vẫn khiến cả trăm nghìn người yêu quý. Ai cũng sẵn lòng kết bạn với mình."

“Thôi đi, cậu thì lắm tài nhiều tật rồi.”

Hồ Lâm Ngữ khinh thường đả kích, ở bên chờ Trần Hán Thăng mời khách.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Trần Hán Thăng bên cạnh Thẩm Ấu Sở, còn Hồ Lâm Ngữ ngồi cạnh Diệp Học Lan. Đây là lần đầu tiên Diệp Học Lan đến nhà ăn lẩu trong trường đại học, nên tò mò nhìn ngó xung quanh.

Trần Hán Thăng quay qua nhìn Thẩm Ấu Sở. Hắn cẩn thân quan sát, bỗng nhiên hỏi: “Có phải gần đây cậu tăng cân?”

Cạch cạch.

Thẩm Ấu Sở đang cầm thìa, mắt nhìn chằm chằm hoa văn trên đó, bỗng nghe được câu hỏi này thì buột tay đánh rơi thìa xuống.

Trần Hán Thăng chỉ muốn kiếm một đề tài trêu đùa, bây giờ hai mắt mở to hỏi: “Thật sự mập lên?”

“Ừ, lên một cân.”

Thẩm Ấu Sở tất nhiên không nói dối được, chỉ nhỏ giọng nói: “Trước đó 95 cân, giờ 96 cân” (1 cân Trung =1/2 cân Việt.)

“Không phải, cậu làm sao để béo lên được?”

Trần Hán Thăng giả vờ tức giận: “Chúng ta còn đang cãi nhau mà? Coi như cậu không gầy đi cũng được, làm sao còn béo lên? Tăng những một cân?”

Thẩm Ấu Sở bị nói khiến khuôn mặt đỏ bừng. Hồ Lâm Ngữ không chịu được nói: “Chẳng phải Ấu Sở vẫn luôn vậy sao? Duy trì ở mức độ 94-96 cân. Đã thế bạn ấy cao tận 1 mét 7, nhìn qua còn, còn…”

Hồ Lâm Ngữ không nói tiếp được. Trần Hán Thăng cũng hiểu, nhưng vẫn tiếp tục nghiêm mặt hù: "Cậu xem này, eo mập như vậy."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa khoa chân múa tay xung quanh eo Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở đang mặc bộ quần áo đồng phục cũ kỹ, rộng rãi. Bởi vì bộ quần áo này được giặt đi giặt lại quá nhiều lần, đã giống như cái tạp dề, buông lỏng xuống, mất đi đường nét vốn có ban đầu.

Thẩm Ấu Sở nhút nhát làm gì biết tranh luận, với lại cô ấy tăng một cân là thật, nên lo lắng nói: "Vậy, vậy tối nay mình sẽ không ăn tối nữa."

"Vậy không được, tóm lại mập thế này tạm chấp nhận."

Trần Hán Thăng nổi lên tính cách muốn trêu chọc, nên đột nhiên vòng hai tay muốn đo vòng eo, còn miệng nói: "Để mình nhìn xem, có phải mập bằng Hồ Lâm Ngữ…"

Có điều hắn nói đến đây bỗng dừng lại, bởi bì phát hiện ra một chuyện quá mức nhận thức.

Theo động tác của Trần Hán Thăng, quần áo trên người Thẩm Ấu Sở giống như quả bóng bị xì hơi nhanh chóng.

Đợi đến khi tay hắn chạm vào vòng eo co dãn mềm mại của Thẩm Ấu Sở, thì Trần Hán Thăng có cảm giác một bàn tay có thể ôm chọn vị trí này.

Vòng eo quá nhỏ rồi.

Vốn dĩ Hồ Lâm Ngữ định mắng Trần Hán Thăng, nhưng hiện tại nói không nên lời, vẻ mặt đều lộ ra sự hâm mộ.

"Khụ."

Trần Hán Thăng ho khan, hiện tại hắn không thể nào nói người ta mập nữa rồi.

Thẩm Ẩu Sở ngây thơ còn chưa hiểu rõ tình huống thế nào. Chẳng qua, cô ấy thấy xung quanh có nhiều bạn học, mà nơi công cộng bị Trần Hán Thăng sờ éo thì xấu hổ. Thân hình cô ấy uốn éo vùng ra nhẹ nhàng, còn nhỏ giọng nói: "Buồn, buồn nôn."

"Không được nhúc nhích."

Trần Hán Thăng lại bắt nạt cô gái. Thân thể Thẩm Ấu Sở như bị điểm huyệt, không dám động đậy. Trần Hán Thăng cảm nhận được sự tinh tế và sức hút, nên nhất thời không nỡ buông tay.

"Cộc cộc cộc."

Hồ Lâm Ngữ mạnh mẽ gõ xuống bàn: "Người nào đó nên chú ý hình tượng đi, đừng quên mình đang là phó chủ tịch hội học sinh đấy. Sinh viên ba tốt trong trường đâu rồi?"

Lúc này, Trần Hán Thăng mới hậm hực ngồi thẳng dậy, phất tay nói: "Ăn lẩu, ăn lẩu."

Còn Thẩm Ấu Sở đỏ mặt, vơ vội cái bát cầm lên, múc một bát canh đưa lên miệng uống.

"Đêm nay, cậu không định ăn gì thật sao?"

Trần Hán Thăng vừa ăn thịt bò, vừa nhỏ giọng hỏi.

"Ăn."

Thẩm Ấu Sở gắp một đũa rau, giống như chú thỏ chỉ ăn củ quả, cắn từng miếng nhỏ một.

Trần Hán Thăng không đành nhìn, nên ra tay bóc tôm đưa lên miệng Thẩm Ấu Sở: "Nào, cho chút thể diện."

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở không dám từ chối, đành cúi xuống để tôm vào trong miệng.

Đôi môi mềm mại chạm đến đầu ngón tay, khiến lòng Trần Hán Thăng ngứa ngáy rung động.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở ăn tôm, nhưng khuôn mặt lộ rõ sự tủi thân. Đôi tay không tự chủ được sờ sờ eo, sợ mình mập to lên bị ai đấy ghét bỏ.

"Thật sự hâm mộ tình yêu."

Diệp Học Lan nói khẽ với Hồ Lâm Ngữ: "Trai có tài, nữ sinh đẹp, đã thế còn là sinh viên."

Hồ Lâm Ngữ ngơ ngác nhìn Diệp Học Lan: "Tình yêu đơn thuần trong sân trường tất nhiên khiến người ta hâm mộ, bởi vì từ đồng phục đến áo cưới là đường thẳng. Nhưng tình huống này ngoại lệ."

"Sao lại ngoại lệ?" Diệp Học Lan tò mò hỏi.

Hồ Lâm Ngữ đang định giải thích, bỗng nhiên có một bóng người lướt qua. Cô thở dài nói: "Tự mình xem đi."

Đêm nay, La Tuyền đi cùng mấy bạn cùng phòng đến ăn lẩu. Vốn dĩ, cô đang rất vui vẻ vì bữa ăn này, thì lúc đi xuống bắt gặp cảnh Khánh Trần và một cô gái khác đang thân mật đút cho nhau ăn.

La Tuyền như có lửa bốc trên đầu, thậm chí có loại cảm giác bị mất kiểm soát.

Cô muốn nhìn xem, loại con gái thế nào trước bàn dân thiên hạ câu dẫn Trần Hán Thăng?

"Cạch cạch cạch."

La Tuyền bỏ lại đám bạn cùng phòng chạy tới, có điều vừa đến nhìn rõ mắt khiến cô ngây người ra.

“Chẳng phải hai người chia tay rồi sao?” La Tuyền trực tiếp hỏi.

Nếu là người khác, La Tuyền sẽ không có cảm giác uy hiếp mạnh đến vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác là Thẩm Ấu Sở.

“Cần cô quan tâm?”

Trần Hán Thăng xoa xoa tay, mày nhíu lại trả lời.

Lúc này, La Tuyền đã hiểu, xem ra hai người này đã quay trở lại tốt đẹp.

Cô nhìn chằm chằm Thẩm Ấu Sở, sau đó quay người bỏ đi.

“Sao?”

Hồ Lâm Ngữ thản nhiên nói với Diệp Học Lan: “Hiện tại cô còn hâm mộ nữa không?”

“Đương nhiên, tôi càng hâm mộ hơn.”

Diệp Học Lan nhịn không được muốn la lớn: “Nhân vật làm mưa làm gió trong sân trường, trong chuyện tình yêu không ngờ có một cô gái xinh đẹp mắc trong đó. Trời ạ, cuộc sống đại học đẹp vậy sao…”

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy đôi mắt Diệp Học Lan như phát sáng thì ngây người ra, vài giây sau thì mắng một câu.

“Thần kinh, loại cặn bã nam có sức hút vậy sao?”

…

Cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng vác hành lý trở về ký túc xá. Hắn chuẩn bị tắm rửa, sau đó kiếm người đánh bài, không ngờ Tiêu Dung Ngư gọi điện tới.

“Hỏng rồi, về Kiến Nghiệp mà quên thông báo cho cô ấy.” Trần Hán Thăng nghĩ thầm.

“Trần Hán Thăng.”

Điện thoại vừa kết nối, thì giọng nói ngọt ngào của Tiêu Dung Ngư truyền tới.

“À, mình đây.”

Trần Hán Thăng cười trả lời.

“Không phải cậu bảo hôm nay về Kiến Nghiệp sao?”

Tiểu Ngư Nhi có vẻ giận, nhưng kèm thêm một chút nũng nịu: “Vậy sao cậu không tìm mình? Mình mòn mỏi chờ điện thoại của cậu đấy.”

Tiểu Ngư Nhi thuộc loại tính cách khá dính người. Một khi cô đồng ý bỏ qua mọi khúc mắc, muốn tiếp tục cùng với Trần Hán Thăng, cô sẽ tưởng tượng ra quãng thời gian yêu thích mà hai ngường trải qua tiếp theo.

Trong đó, có một loại hành động kiểu như, bạn trai đi công tác mỗi ngày gọi điện cho cô.

Điểm này, Trần Hán Thăng có thể làm được.

Điểm khác nữa, sau khi bạn trai đi công tác trở về, cô cũng hi vọng người đó sẽ tìm đến cô đầu tiền.

Vấn đề này Trần Hán Thăng rất khó hoàn thành.

“Hôm nay, cao tốc bị tắc đường, mình cũng vừa trở về Kiến Nghiệp, cho nên đi thẳng tới trường học.”

Trần Hán Thăng giải thích vô cùng bình tình, không hề lộ ra một chút ngập ngừng của người nói láo: “Nếu giờ này đi gặp câu, đêm mình mệt đến mức không lê về trường được, sẽ kéo cậu ra ngoài thuê chỗ ngủ sao?”

“Hả?”

Tiểu Ngư Nhi có chút xấu hổ, nhưng cô vẫn chưa bỏ qua cho Trần Hán Thăng: “Vậy sao không gọi điện cho mình?”

“Trên đường đi điện thoại hết pin, vừa trở về mình lập tức sạc đầy nó.”

Trần Hán Thăng nhủ thầm, cũng may chưa có gọi video, nếu không minh bị lộ rồi.

“Thật?”

Tiểu Ngư Nhi nghi ngờ hỏi.

“Không tin cậu hỏi mấy bạn cùng phòng của mình xem?”

Trần Hán Thăng đã Dương Thế Siêu một cái: “Có phải tao mới vừa về phòng ký túc hay không?”

Dương Thế Siêu và Kim Dương Minh đang đánh CS, nên vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, 5 phút trước mày mới vác theo hành lý lên mà.”

Thật ra, Trần Hán Thăng về Tài Viện từ trưa, chỉ là chưa về ký túc thôi. Dương Thế Siêu không biết chuyện này, nên nghĩ rằng Trần Hán Thăng mới vừa về.

Lần này, Tiểu Ngư Nhi cuối cùng đã tin: “Ngày mai mình phải diễn tập, chậm nhất là thứ 7. Thứ 7, cậu đến tìm mình, chúng ta đi xem phim.”

Trần Hán Thăng đang định đồng ý, bỗng nhớ ra thứ 7 này có hẹn với Khổng Tĩnh đi xem ‘Vô Gian Đạo’ . Trong lòng hắn bỗng dâng lên cảm giác bất an.

“Chúng ta đi xem ‘Vô Gian Đạo’ nhá?”

Tiểu Ngư Nhi mỉm cười đồng ý.

Chương 216: Buổi xem phim cuối tuần

“Nhưng, có thể đổi sang ngày khác được không?”

Trần Hán Thăng gãi đầu nói: “Thứ 7 mình có chút việc.”

“Việc gì quan trọng hơn mình?”

Tiểu Ngư Nhi tỏ ra không vui nói.

Trần Hán Thăng mỉm cười xấu hổ. Hắn nghĩ thầm, mối quan hệ giữa hai người, mình còn chưa thừa nhận mà.

Tiểu Ngư Nhi không nghe được câu trả lời từ Trần Hán Thăng, nên nhạy cảm đổi giọng nói: “Tiểu Trần, hôm nay vì chờ điện thoại của cậu mà tới giờ mình vẫn chưa ăn gì. 7 giờ 30, mình phải đi tập luyện, nên chỉ còn cách ăn bánh mì và uống sữa…”

“Được rồi, được rồi, chờ thứ 7 mình làm xong việc sẽ đi tìm cậu có được không?”

Trần Hán Thăng là loại người thích ăn mềm không ăn cứng. Hắn nghĩ rằng, cùng lắm thì chiều mình xem một lần, tối thêm lần nữa, một ngày xem một bộ phim hai lần cũng đâu có gì, coi như tăng doanh thu phòng vé cho bộ phim kinh điển ‘Vô Gian Đạo’ đi.

“Ừ, vậy lúc nào cậu làm xong việc?”

Tiểu Ngư Nhi buồn buồn nói: “Người ta còn muốn cùng cậu đi shopping nữa.”

“Đi dạo cửa hàng lúc nào cũng được.”

Trần Hán Thăng dẫn dắt câu chuyện từng bước một: “Cậu xem phim rạp xuất chiếu muộn chưa? Chính là thời điểm xem phim xong vừa lúc qua 12 giờ đêm ấy? Khi đó, trong rạp chiếu phim chắc hẳn rất ít người, chẳng khác nào hai đứa bao nguyên rạp.”

“À?”

Tiểu Ngư Nhi giật nảy mình. Bởi vì chuyện này do Trần Hán Thăng nói, nếu là người bạn khác nhắc đến chuyện ‘xem phim hết lúc 12 giờ đêm’, chắc chắn Tiêu Dung Ngư sẽ cụp điện thoại cái rụp.

Nhưng nếu Trần Hán Thăng lại khác, Tiểu Ngư Nhi đã xác định đây là bạn trai mình, cho nên chỉ hơi do dự chút: “Tiểu Trần, có phải hơi muộn không?”

Trần Hán Thăng cười thầm, quả nhiên dù quan hệ hai người thân thiết mức độ nào, thì con gái đối với cụm từ ‘xuất chiếu tối’ sẽ nghĩ rằng ‘quá muộn’ .

Nếu cặp đôi yêu nhau, con gái nói ‘quá muộn’ là ý bảo ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi.

Còn không phải cặp đôi, thì ý là lo lắng người con trai có ý đồ với mình.

“Quá muộn thì sao, có mình ở cùng cơ mà.”

Trần Hán Thăng dựa trên suy nghĩ của cặp đôi yêu nhau mà trả lời câu hỏi: “Đến lúc đó, chúng ta lại đi ăn khuya. Tuổi trẻ, đừng quá gò bó, có đôi khi điên cuồng một lần, chẳng lẽ cậu không yên tâm về mình sao?”

Chẳng biết Tiểu Ngư Nhi nghĩ gì, mà đột nhiên hỏi: “Trần Hán Thăng, có phải ban đêm cậu muốn dẫn mình đi khách sạn?”

Cái gì cũng không biết chỉ có Thẩm Ấu Sở, còn Tiểu Ngư Nhi đương nhiên biết một chút.

“Sao vậy được chứ.”

Trần Hán Thăng nói mình oan uổng. Thật ra, hắn cũng không có ý này, chẳng qua Tiêu Dung Ngư nhắc, thì trong đầu hắn bỗng sinh ra ý nghĩ lớn mật, nhưng ngoài miệng vẫn cam đoan chắc nịch: “Sau khi xem phim xong, mình đưa cậu trở về, không cần ăn khuya nữa.”

“Thế để mình suy nghĩ lại.”

Tiểu Ngư Nhi không trực tiếp đồng ý, cũng không nói mình từ chối.

Loại cậu trả lời này quá quen rồi, Trần Hán Thăng biết Tiểu Ngư Nhi sẽ đồng ý, cặp đôi yêu nhau xem phim tôi có gì quá đáng chứ?

“Nhưng.”

Tiểu Ngư Nhi cảnh cáo: “Xem phim xong, cậu nhất định phải đưa mình về ký túc, nếu cậu bắt nạt mình, mình sẽ gọi điện cho cha ngay lập tức, đồng thời gọi cho cả dì Lương nữa.”

Trần Hán Thăng đồng ý ngay, lúc này ai lại đi từ chối: “Không thành vấn đề, cậu nói gì mình làm theo cái đó.”

Có điều, Tiêu Dung Ngư vẫn còn hơi non, cô cứ nghĩ rằng chỉ cần mình nói rõ, mọi thứ tiến triển sẽ y như vậy.

Đáng tiếc, cô gặp phải Trần Hán Thăng.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng nghĩ thầm, cũng may mình chưa hẹn thời gian với Khổng Tĩnh, nếu không cuộc hẹn với hai người sợ rằng muốn trùng nhau.

…

Ban đêm, Trần Hán Thăng và đám bạn cùng phòng lại đánh bài. Sáng hôm sau, có tiết học từ 8 giờ đến 10 giờ, đã thế tiết này học trong phòng học hình bậc thang.

Loại tiết này thường học chung mấy lớp, nên giáo viên chỉ điểm danh ngẫu nhiên, cho nên Dương Thế Siêu và Kim Dương Minh đều bỏ tiết.

Dù cho, trong lớp học này có kha khá bạn gái xinh đẹp. Vốn dĩ từ đầu, đám đực rựa rất thích đến tham gia tiết này, đứa nào đứa nấy đều tấm tắc bàn luận ‘em gái kia đẹp hơn, em gái này hấp dẫn hơn, dáng người thật tuyệt’ .

Nhưng dần dần, đám con trai biết mình chẳng có cơ hội nào, thì mất đi sự hứng thú, đồng thời cảm thấy chăn ấm đệm êm hấp dẫn hơn.

Trong phòng 602, chỉ còn mỗi Trần Hán Thăng và Lý Quyến Nam đi học, nhưng Trần Hán Thăng ngồi được một lúc đã thấy hối hận. Thực tế, trong các trường đại học, 70% tiết học sẽ đưa ra chương trình học phù hợp với nghề nghiệp hoặc trợ giúp cuộc sống sau này, nhưng có một số tiết học quá chán.

Loại khó chịu này kéo dài đến khi tan học, Trần Hán Thăng trở Thẩm Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ, còn có cả Diệp Học Lan đen chợ Nghĩa Ô lựa chọn bàn ghế cho quán, hắn vẫn còn bực tức: “Nghĩ tới cảnh sau này con trai con gái của mình phải chịu đựng chương trình giáo dục cứng nhắc này, lại thấy lo lo.”

Lời này, người nói vô tâm, nhưng người nghe hữu ý, người có thân phận khác nhau sẽ có phản ứng khác nhau.

Ưu điểm của Hồ Lâm Ngữ, Diệp Học Lan không phải dựa vào sắc đẹp, với lại câu nói của Trần Hán Thăng cũng chẳng có ám chỉ gì đặc biệt, cho nên hai người cảm thấy đề tài này khá bình thường.

Hồ Lâm Ngữ đồng ý suy nghĩ của Trần Hán Thăng, nhưng với một người có khát vọng học đại học như Diệp Học Lan lại khác. Cô tin tưởng mù quáng với những tiết học trong trường, thậm chí còn đứng ra phản bác Hồ Lâm Ngữ.

Chỉ có Thẩm Ấu Sở ngồi ghế lái phụ, chớp chớp cặp mắt hoa anh đào, ngây người nhìn Khánh Trần.

"Cậu nhìn gì vậy?"

Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa nói nhỏ: "Cậu mập vậy, ai kết hôn sinh con với cậu chứ?"

"Mình không mập."

Khó có lần, Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng phản đối, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài xe.

Vốn dĩ Trần Hán Thăng không để ý, nhưng tiếng tranh luận phía sau ngày càng nhỏ dần.

Đã thế, Hồ Lâm Ngữ còn tằng hắng một cái.

Lúc này, Trần Hán Thăng mới phát hiện ra hốc mắt Thẩm Ấu Sở hơi đỏ, trong đó đã có giọt nước vô thanh vô tức rơi xuống.

"Mình chỉ đùa thôi mà."

Trần Hán Thăng nhanh chóng rút mấy tờ giấy ăn trong hộp đưa qua.

Tính cách Thẩm Ấu Sở là người kiên cường, không chịu khổ, nhưng trong đó có sự dịu dàng của một cô gái số khổ, nhất là trước mặt Trần Hán Thăng. Bình thường, cô toàn bị Trần Hán Thăng trêu đến phát khóc, mà hết lần này tới lần khác tên đó trêu không biết mệt.

Đến trung tâm mua bán chợ Nghĩa Ô, Trần Hán Thăng cố tình đi cùng với Thẩm Ấu Sở phía sau. Hắn cười hì hì nói:

“Giận mình à?”

Thẩm Ấu Sở đứng lại không nói lời nào, chỉ để cho Trần Hán Thăng đứng đó ngắm đôi lông mi thật dài, mà trên đó còn vương lại nước mắt.

“Đừng giận nữa, dây giày của cậu rơi ra rồi kia.”

Trần Hán Thăng chỉ vào giày của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở đang định ngồi xuống buộc lại, thì Trần Hán Thăng đã nhanh chóng cúi người xuống, miệng vẫn còn bi bô: “Để mình giúp mẹ của những đứa con tương lai của mình buộc dây giày.”

Hồ Lâm Ngữ và Diệp Học Lan phía trước nhìn nhau, nhưng chỉ còn cách đi chọn bàn ghế, vờ như không biết.

Thẩm Ấu Sở vốn dĩ không định để Trần Hán Thăng giúp đỡ, nhưng nhìn lại người con trai đang cúi xuống buộc giày cho mình thì nhịn không được. Cô buông hai tay xuống, nhẹ nhàng sờ lên mái tóc của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Còn tức giận không?”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu: “Đáng ghét.”

Cô chẳng quen mắng người, câu ‘đáng ghét’ này chỉ dành cho mỗi Trần Hán Thăng.

…

Lần này, Trần Hán Thăng đến chợ Nghĩa Ô chọn bàn ghế bày ở ngoài, nên vẫn con lăn tăn chọn ghế mây hay ghế dây leo.

Kiến Nghiệp sắp tới mùa đông, mà sử dụng bàn ghế bằng kim loại mặc dù thể hiện tính hiện đại, nhưng nhìn vào sẽ khiến lòng người rét lạnh, còn ghế mấy có thể sử dụng được cả bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông.

Trần Hán Thăng đàm phát tốt giá cả thì thanh toán, hẹn trước thời gian để chủ cửa hàng vận chuyển tới. Sau đó, hắn muốn tự mình qua khu vực mấy trường đại học Bưu Chính Viễn Thông- Kinh Tế- Dược- Du Lịch bên kia. Đây là thị trường do Nhiếp Tiểu Vũ, Thượng Băng, Lưu Bằng Phi phụ trách thu nhận vật phẩm chuyển phát.

Trần Hán Thăng rời đi, Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy cảm xúc Thẩm Ấu Sở tụt rõ rệt: "Trần Hán Thăng lại bắt nạt cậu à?"

"Mình lo lắng bản thân mập."

Thẩm Ấu Sở nói nhỏ.

"Haiz, cậu ta trêu cậu đấy, sẽ không ai ghét bỏ cậu đâu."

Hồ Lâm Ngữ kéo cánh tay Thẩm Ấu Sở lại: "Nhưng hai người thật sự cần tăng thêm thời gian ở chung với nhau, đi xem phim, ăn cơm, hẹn hò, phải sắp sếp nhiều hoạt động lên."

"Cậu xem giới thiệu bộ phim mới 'Vô Gian Đạo' xem, có cả hai anh đẹp trai Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ cùng đóng đấy."

Hồ Lâm Ngữ chỉ vào tấm poster to đùng treo trước rạp chiếu phim ở chợ Nghĩa Ô nói: "Ngày mai là thứ 7, cậu dứt khoát mua hai vé xem phim rồi hẹn cậu ta. Biết đâu, Trần Hán Thăng sẽ vui mừng vì cậu chủ động đấy."

Chương 217: Nhân ắt có quả, người bị báo ứng chính là mình

Trung tâm thu nhận chuyển phát nhanh đại học Bưu Chính Viễn Thông- Kinh Tế- Dược- Du Lịch Kiến Nghiệp là một cửa hàng bán lẻ được Hoả Tiễn 101 thuê lại. Thời điểm Trần Hán Thăng tới không chỉ có mấy vị lãnh đạo cốt cán mà Chung Kiến Thanh cũng ở chỗ này.

"Hôm nay ngài rãnh rỗi thế, có thời gian xuống thị sát công việc cơ à?"

Trần Hán Thăng nhiệt tình chào hỏi, thuận tiện đưa tới một điếu thuốc.

"Đây không phải là việc của cậu sao? Tôi đến giúp cậu ổn định cục diện."

Chúng Kiến Thành vẫn bộ dáng lưu manh, ngồi bắt chéo chân trên ghế, mắt đảo liên tục nhìn đám sinh viên đến gửi đồ chuyển phát nhanh.

"Vậy ngài cứ từ từ xem."

Trần Hán Thăng bỏ qua Chung Kiến Thành, bước vào chào hỏi Nhiếp Tiểu Vũ, đồng thời phụ giúp một tay.

Tính toán, gom hàng vẫn do mấy sinh viên cốt cán tự mình làm. Với bọn họ đây là một loại thử thách.

Một khi thông qua thử thách, hắn có thể phái qua khai thác thị trường khu đại học Tiên Ninh. Hiện thực, đám người này làm việc khá được.

Một lát sau, Chung Kiến Thành chậm rãi đứng lên: "Hán Thăng, tôi chuẩn bị về, có thứ này cho cậu."

"Món gì?" Trần Hán Thăng hỏi.

Chung Kiến Thành lấy từ trong xe ra một chiếc điện thoại cầm tay: "Tôi vừa mới ký hợp đồng mở rộng nhóm gọi điện miễn phí. Tôi đã thêm cậu vào nhóm, thuận tiện giúp cậu mua một cái điện thoại cầm tay."

"Cám ơn anh Chung."

Trần Hán Thăng cũng không khách sáo, một cái điện thoại cầm tay cũng phải mấy trăm tệ. Tính đơn giản, 4 đại học chỗ đại học Bưu Chính Viễn Thông làm một ngày cũng không kiếm được số tiền này.

"Trước tiên không cần cảm ơn."

Chung Kiến Thành kéo Trần Hán Thăng ra xa chút, nhỏ giọng nói: "Ở chỗ cậu có mấy sinh viên sở hữu năng lực làm việc rất mạnh, vừa có thể thống kê, vừa có thể ra ngoài làm việc. Tôi rất thiếu người giỏi loại này, cậu có thể chọn cho tôi một hai người trong này không?"

Thì ra là vậy, Chung Kiến Thành muốn đào góc tường nhà mình, nhưng Trần Hán Thăng chẳng cần nghĩ nhiều, trực tiếp từ chối, mà lý do cũng vô cùng đầy đủ.

"Mấy người này đã trải qua nhiều vòng tuyển chọn mới được vài người. Thị trường làng đại học Tiên Ninh còn phải dựa vào họ, hay tôi kiếm mấy sinh viên đang làm part time cho anh?"

"Khổng Tĩnh giao thị trường Tiên Ninh cho cậu rồi sao?"

Chung Kiến Thành giật mình hỏi: "Theo lý thuyết thì không thể chứ?"

Trần Hán Thăng nhún vai. Hai chúng tôi còn định rủ nhau xem phim ấy chứ, theo anh quan hệ đến trình độ nào rồi?

Trên đường trở về từ đại học Bưu Chính Viễn Thông, Trần Hán Thăng vạch ra hành trình ngày mai.

Buổi sáng dậy sớm, duy trì sức khoẻ.

Trưa hắn đi tới chỗ Khổng Tĩnh, đón cô ấy đi ăn để buổi tối không cần ăn với nhau nữa. Buổi chiều, hai người cùng nhau đi xem 'Vô Gian Đạo' .

Tối mai, hắn ăn tối cùng với Tiểu Ngư Nhi, dù sao không thể để cô ấy đợi mình quá lâu. Sau đó, hai người đi dạo khu mua sắm, khoảng 11 giờ cùng nhau xem phim 'Vô Gian Đạo' suất chiếu tối.

Sau khi vạch xong kế hoạch, hắn nghĩ cách khiến Tiểu Ngư Nhi phải ngủ lại bên ngoài trường học.

Kịch bản đã viết xong…

Tuyệt vời!

Quá đơn giản mà hoản hảo!

Trần Hán Thăng nhớ tới một đề văn tả về 'một ngày có ý nghĩa' . Lúc đó, mình toàn chém gió nào đi tới viện dưỡng lão giúp quét dọn vệ sinh, mặc dù người đầy mồ hôi, nhưng nhận được lời khen của các cụ già trong đó. Cuối cùng kết luận bằng một câu cảm thán: "Haizz, hôm nay thật là một ngày có ý nghĩa mà phong phú."

"Người luôn muốn lớn lên."

Khi còn bé ai chẳng muốn giúp đỡ người già, đây thật sự là việc có ý nghĩa.

Trưởng thành rồi sẽ đi xem phim cùng cô gái xinh đẹp, đã thế trong một ngày còn xem với mấy cô gái, đây mới là một

ngày ý nghĩa.

“Tinh tinh tinh.”

Thời điểm Trần Hán Thăng còn đang đắm chìm trong suy nghĩ cặn bã, thì điện thoại đột nhiên vang lên.

“Sao vậy, mẹ của những đứa trẻ.”

Người gọi tới là Thẩm Ấu Sở, nên Trần Hán Thăng cười trêu đùa.

Thẩm Ấu Sở còn chưa thích ứng kịp cách xưng hô này, nên cô dừng lại một chút rồi mới hỏi vào trong điện thoại: “Ngày mai cậu có rảnh không?”

“Mình không…”

Trần Hán Thăng vừa muốn nói ‘mình không rảnh’ thì đột nhiên nhớ ra, Thẩm Ấu Sở vì không muốn quấy rầy mình nên cực kỳ ít chủ động gọi điện thoại, nên ngay lập tức đổi thành: “Mình không có việc gì quá gấp cả, có vấn đề gì không?”

“Vậy, vậy…”

Thẩm Ấu Sở vẫn còn do dự không quyết, nhưng Hồ Lâm Ngữ bên cạnh lên tiếng động viên: “Mau nói đi, rủ đi xem phim có gì phải sợ.”

‘Chết rồi?’

Trần Hán Thăng bắt đầu sốt ruột, tính huống quái quỷ gì thế này?

“Vậy chúng ta đi xem phim cùng nhau có được không?”

Cuối cùng Thẩm Ấu Sở cũng nói ra được mục đích.

“Xem phim gì?”

Trần Hán Thăng giả vờ bình tĩnh, hắn vẫn ôm một tia hi vọng, trong đầu không ngừng nói không phải phim đó, không

phải phim đó.

“Vô Gian Đạo.”

Thẩm Ấu Sở nói nhỏ: “Mình mua vé rồi.”

“Cậu còn mua cả vé nữa rồi?”

Trần Hán Thăng giật mình, đầu óc choáng váng.

Chuyện gì thế này, đã không hẹn thì thôi, hẹn một cái cả đám cùng nhau hẹn, ý gì vậy?

“Cậu mua vé mấy giờ?”

Trần Hán Thăng dừng xe ven đường. Kế hoạch đột nhiên có biến số, khiến trong lòng hắn vừa lo lắng, vừa khẩn trương lại có một chút hưng phấn không rõ ràng.

“3h30 phút chiều.”

Thẩm Ấu Sở cầm lấy điện thoại cầm tay trả lời.

Trần Hán Thăng rất muốn từ chối. Trong kế hoạch, một ngày xem bộ phim hai lần, sau đó đi ăn phim đã là ‘một ngày rất có ý nghĩa’ rồi, giờ lại thêm một lần xem nữa, có vẻ bội thực.

Nhưng, đây là lần đầu tiên Thẩm Ấu Sở chủ động hẹn mình xem phim, hắn hiểu cô ấy chờ mong buổi xem phim đó thế nào. Thậm chí, hắn tưởng tượng ra cảnh Thẩm Ấu Sở đang cúi đầu xuống, lắp ba lắp bắp mua vé ở quầy bán vé, điều này khiến hắn không thể nào rời cuộc hẹn đó qua chủ nhật được.

“Được, sao cậu biết mình thích xem bộ phim này?”

Cuối cùng, Trần Hán Thăng vẫn quyết định không từ chối tâm ý của Thẩm Ấu Sở, hắn thở dài nói: “Vậy ba giờ không gặp không về.”

Thời điểm Trần Hán Thăng đồng ý, hắn còn nghe rõ tiếng chuyên gia tình cảm Hồ Lâm Ngữ đang ‘dạy bảo’ : “Đó, mình

nói cậu ta sẽ đồng ý mà. Mặc dù, mình chưa yêu đương với ai, nhưng không trải qua không có nghĩa không nhìn thấy, nên kinh nghiệm đầy mình… .”

‘Kinh nghiệm con mẹ gì.’

Lúc này, Trần Hán Thăng mới hiểu ra, ý tưởng ngu xuẩn đó là do Hồ Lâm Ngữ xui dại. Hắn thở dài, mở cửa xe ra định hút một điếu thuốc, thì phát hiện ra phía bên Giang Lăng ngập tràn sương mù, nhiệt độ cũng đang dần hạ xuống. Kính xe cũng bám một lớp sương trắng, chứng tỏ ngày mai có không khí lạnh.

“Phải sửa lại kế hoạch rồi, phải tính toán tỉ mỉ từng giây từng phút mới được.”

Trần Hán Thăng đã không còn vẻ dương dương tự đắc như vừa này, mà buổi chiều dành cho Thẩm Ấu Sở, phải đổi lại buổi sáng cho Khổng Tĩnh rồi.

Tạm tính, 10 giờ sáng đưa Khổng Tĩnh đi xem phim, sau đó ăn cơm trưa, rồi tìm một lý do hợp lý rời đi, mà lý do này rất quan trọng.

Sau đó, hắn trở về Giang Lăng đi xem phim với Thẩm Ấu Sở, kiếm ít bắp rang bơ, nhét đầu cái bụng sao cho buổi tối không cần ăn nữa, đỡ mất thời gian.

Chậm nhất 6 giờ 30 phút tối phải tụ họp với Tiểu Ngư Nhi, sau đó ăn cơm, dạo phố và xem xuất chiếu muộn cuối ngày.

Thời gian ngày mai rất eo hẹp, chỉ cần gặp phải tắc đường có thể thay đổi mọi kế hoạch.

Trần Hán Thăng đang buồn rầu vì tình huống này, thì Trịnh Quan Đề gọi điện thoại tới: “Aloo Trần Hán Thăng à? Cậu…”

Lần này Trần Hán Thăng không chút do dự, ngắt lời luôn: “Trừ việc ngày mai đi xem ‘Vô Gian Đạo’, việc gì cũng đồng

ý với cô.”

“Ồ, sao cậu biết tôi hẹn cậu đi xem bộ phim này?”

Nhưng, Trịnh Quan Đề không thèm để ý, mỉm cười nói: “Nếu cậu không rảnh, tôi đành mời người khác vậy.”

Trần Hán Thăng cúp điện thoại. Hắn ngẩng đầu lên nhìn quảng cáo chỗ điểm dừng xe bus, nội dung cũng tuyên truyền cho bộ phim kia. Màu nên đen trắng, nội dung chính là hình ảnh Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ, vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc.

“Đây là truyền thuyết, trong nhân chắc chắn có quả sao?”

Chương 218: Hôm nay có gió lạnh, chú ý giữ đủ ấm

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng mang theo vẻ mặt nặng nề rời khỏi Tài Viện.

Đầu tiên, kế hoạch tốt đến như vậy, ngủ một phát đến tận giữa trưa, hẹn với chị đẹp Khổng Tĩnh đi ăn trưa, sau đó nhàn nhã đến trung tâm chuyển phát nhanh ở đại học Bưu Chính Viễn Thông Kiến Nghiệp, nói vài câu tình cảm tràn trề, sau đó tạm biệt nhau.

Chiều tối, dưới ánh sáng ngọt ngào, cùng đi dạo phố với Tiêu Dung Ngư, ăn cơm tối, xem xuất chiếu phim cuối ngày, rồi tranh thủ đến khách sạn, hoàn thành một ngày có ý nghĩa.

Một ngảy thảnh thơi mà phong phú, thời gian nằm trọn trong lòng bàn tay. Vậy mà, Thẩm Ấu Sở nhảy ra đâm một gậy, tình huống trở nên phức tạp, Trần Hán Thăng từ vẻ hưởng thụ chuyển qua hoàn thành nhiệm vụ.

Câu chuyện này gói gọn trong một câu chuyện ngụ ngôn-hai hoà thượng có nước uống, ba tên hoà thượng khát cả nhà.

Cũng may, Khổng Tĩnh không kỳ kèo khó tính, chỉ tỏ ra ngạc nhiên: "Tại sao không xem ở rạp chiếu gần nhà tôi?"

Trần Hán Thăng bình tĩnh giải thích: "Rạp chiếu phim kia nằm ở toà nhà quốc tế Kim Ưng, bên cạnh có khá nhiều nhà hàng. Chị Tĩnh, chị ăn được đồ cay chứ?"

"Trước kia không ăn được."

Khổng Tĩnh mỉm cười nói: “Nhưng sau này thường xuyên xã giao, nên mới nhận ra một điều, thì ra món cay có thể giải quyết vấn đề này.”

Hai người đơn giản nói chuyện qua lại, còn Khổng Tĩnh cũng không hỏi vấn đề xem phim ở đâu nữa, tóm lại có chỗ xem là được.

Thật ra, nguyên nhân quan trọng nhất là rạp chiếu phim ở gần nhà Khổng Tĩnh không có xuất chiếu lúc 10 giờ sáng. Trần Hán Thăng không dám nói ra lý do này, nếu không Khổng Tĩnh lại hỏi vì sao phải xem phim vào buổi trưa?

Rạp chiếu phim bên trong toà nhà quốc tế Kim Ưng thuộc vào rạp chiếu phim sang trọng. Sàn nhà được lát đá cẩm thạch màu đen sáng bóng, thiết kế không gian rộng rãi, còn có nhân viên nữ xinh đẹp mặc sườn xám phục vụ, dẫn đường.

Nếu trong này lắp thêm mấy cây bán vé tự động, có khi Trần Hán Thăng nghĩ rằng đây là năm 2015.

Hiện tại, đương nhiên phải xếp hàng mua vé rồi. Trần Hán Thăng qua bên cạnh mua thêm bắp rang bơ và đồ uống. Khổng Tĩnh cầm lấy mỉm cười nói: “Tôi đã qua tuổi thiếu niên, qua tuổi hứng thú mấy món đồ ăn này rồi.”

Trần Hán Thăng không trả lời. Nếu là trước kia hắn khẳng định nói ‘chị Tĩnh, chị vẫn còn trẻ mà, quê tôi định nghĩa chưa lập gia đình vẫn là cô gái nhỏ’ . Nhưng hắn sợ câu đó quá mập mờ, chút nữa phải tìm lý do chuồn đi rất khó mở lời.

Bên trong, bởi vì thiết kế sang trọng của quốc tế Kim Ưng, lại thêm sức hút từ bộ phim ‘Vô Gian Đạo’, cho nên mới 10 giờ sáng mà người đến xếp hàng mua vé đông nghịt.

“Trước đó cậu đã xem ‘Vô Gian Đạo’ phần 1 rồi sao?”

Trong rạp chiếu phim, Khổng Tĩnh hỏi Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhủ thầm, cô phải hỏi tôi xem bao nhiêu lần rồi mới đúng. Hắn nghiêng đầu qua một chút rồi nói: "Đã xem rồi, còn chị Tĩnh thì sao?"

"Lúc trước, khi tôi ở Hồng Kông có xem qua phiên bản tiếng Quảng Đông, nhưng so với giọng chuẩn thì hơi khác một chút."

Khổng Tĩnh vừa ăn bắp rang bơ vừa nói: "Cậu cũng ăn đi, đừng lãng phí."

Phim đã lên sóng, tiếng ồn ào trong rạp cũng dần biến mất. Bô phim 'Vô Gian Đạo' có nội dung kể về cuộc chiến giữa cảnh sát Hồng Kông và Hội Tam Hoàng, cả hai bên cùng huấn luyện nội gián, cài cắm vào nội bộ của nhau, rồi từ đó bùng phát nên cuộc đấu trí kinh điển.

Thật ra, Trần Hán Thăng hiểu rất rõ mọi tình tiết của bộ phim, kể cả một vài nội dung mở sử dụng cho phần 3. Nhưng hắn sẽ không thể hiện ra ngoài, vẫn giả vờ để cảm xúc trôi theo từng chi tiết, có vui mừng có thở dài, hoặc quay qua thảo luận vài chi tiết với Khổng Tĩnh.

"Thủ đoạn của Ngô Vĩnh Hiếu quá độc ác."

"Tư duy kín đáo, 4 vị lão đại sắp bị giết rồi."

"Nữ diễn viên Lưu Gia Linh thật đáng thương."

"Người đáng thương tất nhiên có chỗ đáng ghét. Cô ấy lựa chọn làm tình nhân của Hàn Sâm, thì nên nghĩ sẽ có ngày như vậy."

…

Trần Hán Thăng không sử dụng những câu trả lời đơn giản như 'ừ, à' để ứng phó, hắn nghiêm túc phát biểu suy nghĩ của mình. Nhất là thời điểm hai người thảo luận, Trần Hán Thăng

luôn có cách để khống chế khoảng cách, rõ ràng không lợi dụng việc thảo luận nội dung phim mà chiếm tiện nghi cái gì.

Ngay cả thời điểm hai người ăn bắp rang bơ cũng chưa từng chạm tay vào nhau. Trần Hán Thăng hiểu rất rõ, từng hành động của mình sẽ nâng cao hình tượng bản thân trong mắt Khổng Tĩnh.

Hai người xem xong bộ phim đã là 12 giờ 30 phút, nên Trần Hán Thăng kéo Khổng Tĩnh đến một nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên ăn trưa.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, chủ đề ban đầu chỉ có nội dung bộ phim, sau đó chuyển qua một chút chuyện nhỏ trong cuộc sống, còn có định hướng phát triển nghề chuyển phát nhanh. Không Tĩnh còn chủ động hẹn, sau khi thành lập trung tâm chuyển phát ở khu Tiên Ninh sẽ đến ăn cơm.

Trần Hán Thăng gật đầu. Hắn nhìn thời gian là 1 giờ 15 phút, nên giả vờ đặt điện thoại di động lên bàn, sau đó không nhìn thêm một lần nào nữa, mà tiếp tục trò chuyện với Khổng Tĩnh.

15 phút sau, Trần Hán Thăng lợi dụng Khổng Tĩnh đang nhắn tin trả lời thì bấm số của mình bằng một máy điện thoại cầm tay khác trong túi quần.

“Ting ting ting.”

Điện thoại trên bàn vang lên.

Trần Hán Thăng cầm điện thoại, đồng thời nhấn nút call trước mặt Khổng Tĩnh.

“Aloo, có chuyện gì?”

… .

“Tình huống thế nào? Nghiêm trọng không?”

…

“Vậy cậu nhanh chóng gọi cho 12 trước, chút nữa tôi về.” (120 là số xử lý tại nạn giao thông)

…

Trần Hán Thăng diễn khá đạt. Hắn lộ ra vẻ mặt khó xử nói với Khổng Tĩnh: “Chị Tĩnh, trường học có chút chuyện…”

Không Tĩnh đã nhìn ra, hình như việc khá nghiêm trọng, đến mức phải gọi điện cho cả ‘120’ .

“Chúng ta ăn cũng ổn rồi, cậu về trường trước đi.” Khổng Tĩnh là người hiểu chuyện.

“Chị Tĩnh, xin lỗi chị, vốn dĩ muốn dẫn chị đi dạo phố chiều nay…”

Trần Hán Thăng tỏ ra áy náy.

“Không sao, không có việc gì, thật ra tôi phải cảm ơn cậu mới đúng. Nếu không có lời mời của cậu, chẳng biết bao giờ tôi mới đến rạp xem phim.”

Khổng Tĩnh phất tay ý bảo Trần Hán Thăng nhanh về đi: “Bữa cơm này cậu đừng tranh với tôi, trả tiền còn phải xếp hàng.”

Trần Hán Thăng không khách sáo, hắn không phải tiếc 100 tệ tiền cơm, mà vì lý do vừa rồi, không thể ở lại kỳ kèo được.

“Vậy được, lần sau em mới chị.”

“Được rồi, lái xe cẩn thận, về trường nhớ nhắn tin lại cho tôi.”

Trần Hán Thăng xuống được đại sảnh thì thở phào, bản thân đã hoàn thành 1/3 nhiệm vụ rồi.

…

Từ quốc tế Kim Ưng đến chợ Nghĩa Ô mất khoảng 50 phút, hiện tại đã là 1 giờ 40 phút. Trần Hán Thăng đợi đến 2 giờ 20 phút thì gọi điện xem Thẩm Ấu Sở đang ở đâu.

Thâm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời: "Mình, mình lo đến trễ, nên đến lúc 2 giờ 10 phút rồi."

Trần Hán Thăng nhíu mày: "3 giờ mới chiếu phim, 2 giờ 10 cậu đến đây làm gì?"

Thẩm Ấu Sở không dám nói lời nào, chỉ nghe tiếng hít thở nho nhỏ truyền vào loa. Trần Hán Thăng lại đau lòng: "Hôm nay trời lạnh, cậu có mặc đủ ấm hay không?"

"Mặc rồi, không lạnh." Thẩm Ấu Sở thì thào.

"Vậy được rồi, cậu ngoan ngoãn ở trong rạp chiếu phim, ở bên ngoài trời khá lạnh." Trần Hán Thăng căn dặn một câu.

Thầm Ấu Sở dịu dàng ngoan ngoãn trả lời: "Ừ, được."

2 giờ 30, Trần Hán Thăng đã đến rạp chiếu phim. Đầu tiên, hắn đi mua chút đồ ăn vặt ở siêu thị, thuận tiện gọi điện cho Tiểu Ngư Nhi: "Đang làm gì đấy?"

"Đang tập luyện tại hội trường."

Tiểu Ngư Nhi tủi thân nói: "Cậu không đến tìm mình?"

"Việc bên này xong mình qua ngay, đêm nay cậu muốn ăn gì?"

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: "Mình mời cậu ăn tiệc."

"Vậy mình muốn ăn sushi cá hồi."

Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào nói.

"Không thành vấn đề, cậu cứ ở ký túc xá chờ mình. Hôm nay trời lạnh, chú ý đừng để bị cảm."

"Biết rồi, tiểu Trần cậu cũng phải chú ý đấy."

Hắn mua xong đồ ăn vặt, gọi xong điện thoại, rồi nhắn cho Khổng Tĩnh một tin nhắn. Thời gian vừa chuẩn 2 giờ 45 phút, đúng giờ chiếu phim.

"Sắp hoàn thành 2/3 nhiệm vụ ngày hôm nay rồi."

Trần Hán Thăng nghĩ xem còn bỏ sót gì không, thì điện thoại 'ting' một tiếng, báo có tin nhắn.

Hắn tưởng rằng Khổng Tĩnh nhắn tin cho mình, nên lấy ra xem.

"Cặn bã, tôi nhìn thấy cậu."

Là tin nhắn của Trịnh Quan Đề, khiến Trần Hán Thăng vội vàng ngẩng đầu lên tìm, nhưng nhìn mãi chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Tin nhắn của sếp Trịnh không thể bỏ qua, mà Trần Hán Thăng không muốn tốn thời gian, bởi vì sắp đến giờ chiếu phim, nên đành nhắn lại một tin nhắn: "Hôm nay trời lạnh, chú ý giữ ấm."

"Tôi nhổ vào."

Rất nhanh, Trịnh Quan Đề nhắn trở lại: "Câu này không biết cậu nói cho bao nhiêu cô gái."

"Mỗi người tôi đều nói rất thật lòng."

Trần Hán Thăng giống như giận dỗi trả lời lại."

Chương 219: Tiểu xảo tầng tầng lớp lớp

Trịnh Quan Đề không tiếp tục nhắn lại, còn Trần Hán Thăng cũng không biết cô gái đó ngồi đâu thấy mình, chỉ âm thầm mắng chửi: "Moá, toàn nhìn lén."

Hắn cầm theo đồ ăn vặt lên tầng 2 khu vực rạp chiếu phim. Trên này, Trần Hán Thăng nhìn thấy lưu lượng người rất đông, chủ yếu là quân thể sinh viên tại khu vực đại học Giang Lăng.

Mà trong quân thể sinh viên này, các cặp đôi yêu nhau chiếm đa số. Từng đôi, từng đôi một ngồi dựa vào nhau, trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng cười, hoặc là lấy ra đồ ăn thức uống, anh một miếng, em một miếng.

"Dính ghê thật."

Trần Hán Thăng lắc đầu thở dài.

Đương nhiên, trong số những người ở đây có cả đám độc thân rủ bạn cùng phòng đi xem. Con trai bởi vì nội dung, con gái bởi vì muốn ngắm mấy anh diễn viên đẹp trai.

Bởi vì, trong 'Vô Gian Đạo' 2, không chỉ có Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ, mà còn có những người có sức hút cực mạnh như Trần Quán Hi và Dư Văn Nhạc.

Trần Hán Thăng nhìn chút đã thấy Thẩm Ấu Sở. Cô biết mình đi xem phim là đi hẹn hò cho nên không mặc bộ đồng phục cũ kia nữa, đương nhiên cũng chẳng có gì làm nổi bật, chỉ là một áo sơ mi dài tay phổ thông, và một chiếc quần jean màu xanh nhạt, đã thế còn ngồi ở một góc chẳng dễ thấy gì.

“Hôm nay, cuối cùng cũng thay bộ quần áo mới, mình cứ nghĩ rằng cậu sẽ mặc bộ đồng phục thời cấp ba chứ?” Trần Hán Thăng đi tới nói.

Thẩm Ấu Sở nghe được giọng nói của Trần Hán Thăng thì ngẩng đầu lên. Cô ngồi ở nơi ồn ào này rất thiếu tự nhiên, nên theo thói quen tìm một góc ít chú ý nhất.

“Uống nước không?”

Thẩm Ấu Sở ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đưa qua một chai nước lọc như để lấy lòng.

Lúc đầu, cô định chẳng mua thứ gì cả, nhưng lại sợ Trần Hán Thăng khát, cho nên mua hai chai ở quán gần trường học rồi đi đến chợ Nghĩa Ô. Giống như, việc mua đồ ở gần trường dễ dàng ở chợ Nghĩa Ô chút vậy.

“Mình muốn uống một chai khác.”

Trần Hán Thăng cười hì hì chỉ một chai nước khác trong tay Thẩm Ấu Sở, hoàn toàn quên câu bình luận vừa rồi dành cho người khác.

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt không đồng ý, nên Trần Hán Thăng dứt khoát ra tay, cầm lấy chai nước mà Thẩm Ấu Sở đã uống tu ừng ực. Hắn còn cố ý nói: “Cậu xem, mình đâu có chê chai nước dính nước bọt của cậu.”

Thẩm Ấu Sở càng trở nên khó sử.

Trần Hán Thăng bầy đồ ăn vặt ra bàn nói: “Đây là thứ phải ăn hết lúc xem phim.”

“Nhiều vậy sao?”

Thẩm Ấu Sở nhìn túi lớn đồ ăn vặt, bên trong có khoai tây chiên, tôm… đủ các loại.

“Không nhiều đâu, toàn là đồ ăn vặt không chống đói được.”

Trần Hán Thăng giơ tay phải đặt lên cái trán bóng loáng của Thẩm Ấu Sở, sau đó vuốt ve dọc theo mái tóc, hết lần này tới lần khác.

Đây là cặp đôi thường thấy, nhà trai đứng, nhà gái ngồi. Đã thế, con trai thể hiện sự mạnh mẽ, con gái lộ ra vẻ yếu đuối.

Nếu đổi lại Tiểu Ngư Nhi ở chỗ này, chắc chắn sẽ ôm lấy eo Trần Hán Thăng.

Còn Thẩm Ấu Sở vẫn không tránh khỏi nét thẹn thùng, cho dù trong lòng rất ngọt ngào, nhưng cùng lắm chỉ dám đưa tay nắm lấy mép áo của Trần Hán Thăng, còn ánh mắt hoa anh đào lộ ra một tia ỷ lại.

“Sao cậu đến sớm vậy?”

Đột nhiên Trần Hán Thăng nhớ ra một vấn đề, phim chiếu lúc 3 giờ, sao Thẩm Ấu Sở đến lúc 2 giờ 10 phút.

“Thời điểm trong thôn chiếu phim, bà nội thường dắt mình và em gái đi trước một giờ, bởi bà sợ đến muốn không có chỗ ngồi.” Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng giải thích.

Lúc này, nhân viên xoát vé đã lớn tiếng thông báo đến giờ chiếu phim. Trần Hán Thăng xoa xoa lỗ tai Thẩm Ấu Sở: “Lần sau không được đến sớm như vậy, đi trước 20 phút là được, muộn thì lần khác xem.”

“Ừ.”

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Sau khi kiểm vé xong, Trần Hán Thăng kéo Thẩm Ấu Sở vào phòng chiếu phim. Ánh đèn đột nhiên tắt ngúm, tiếp theo theo màn hình lớn phía trước hiện lên đoạn giới thiệu về ‘Vô Gian Đạo 2’ .

Những người xem khác đều tập trung cao độ, chỉ có mình Trần Hán Thăng ngáp dài chán nản, khiến Thẩm Ấu Sở tò mò nhìn qua.

"Cậu nhìn gì vậy?"

Lòng Trần Hán Thăng như có quỷ, mặc dù hắn chắc chắn Thẩm Ấu Sở không biết trưa nay mình làm gì. Nhưng khi hắn đối diện với ánh mắt thuần khiết kèm theo sự tín nhiệm vô cùng của cô, thì Trần Hán Thăng có chút không được tự nhiên.

Thẩm Ấu Sở vội vàng di chuyển ánh mắt qua màn hình lớn, không dám nhìn Trần Hán Thăng nữa.

Nói chung, loại người như Trần Hán Thăng không vô lại không được. Hắn ngồi thẳng người dậy, âm thầm vươn tay qua phía bờ vai mượt mà bên kia của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở giật này mình, phản ứng đầu tiên của cô là giãy dụa, nhưng lại nhận ra đây là Trần Hán Thăng, nên tìm mãi không ra lý do để từ chối.

"Này, có thể nghiêm túc chút được không?"

Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn nhỏ giọng nói một câu, nhưng câu này chẳng có tý trọng lượng nào cả.

"Đứng đắn cái gì?"

Trần Hán Thăng dùng sức kéo thân thể Thẩm Ấu Sở sát lại với mình, đã thể còn đe doạ: "Không được nhúc nhích, ngoan ngoãn xem phim đi."

Thẩm Ấu Sở thuộc tạng người cao ráo, nhưng khung xương khá nhỏ nhắn. Cho nên, dáng người cô rất đẹp, mà trọng lượng chưa tới 100 cân.

Mặc dù giữa hai người có tay cầm của ghế chắn ngang, nhưng hành động ôm chẳng bị ảnh hưởng gì. Với lại trong rạp chiếu phim, các cặp đôi ôm nhau khá bình thường.

Thẩm Ấu Sở bị doạ không dám phản kháng lại, chỉ đành nghe lời dựa vào vai Trần Hán Thăng. Mà Trần Hán Thăng cũng biết, Thẩm Ấu Sở không muốn thân mật ở những nơi công cộng, lần này coi như tiến một bước lớn.

Hai người cứ như vậy xem hết bộ phim 'Vô Gian Đạo 2' . Nhưng Thẩm Ấu Sở còn một ít tò mò, có một vài chi tiết còn chưa giải thích rõ ràng.

Có điều, hiện tại Trần Hán Thăng không có ý định giải thích. Hắn nhìn đồng hồ đã 5 giờ chiều, nên hỏi: "Cậu muốn ăn tối gì không?'

"Ăn tối?"

Thẩm Ấu Sở vừa xem phim vừa ăn khá nhiều đồ ăn vặt, lại thêm một phần Trần Hán Thăng cố tình bóc đưa cho cô ăn.

"Mình ăn no rồi."

Thẩm Ấu Sở thật thà nói.

"Mình cũng không đói."

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Vậy mình đưa cậu về ký túc xá nhá?"

Thẩm Ấu Sở ngơ ngác, chẳng phải nói quy trình là đi xem phim-ăn cơm- về ký túc xá sao? Vậy mà giờ xem phim xong đã quay về ký túc?

Nhưng mình thật sự không đói, đúng là không cần thiết phải đi ăn.

"Nhớ chui vào trong chăn sớm."

Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở về ký túc xá Tài Viện, còn bình tĩnh đựng lại vẫy tay tạm biệt.

Thẩm Ấu Sở đứng ở tầng dưới ký túc xá nữ ngây người ra. Cô luôn có cảm giác hẹn hò thiếu thứ gì đấy, thế nhưng nghĩ

mãi không ra là thiếu thứ gì.

Sao cô hiểu được ý đồ mua một đống đồ ăn vặt của Trần Hán Thăng. Nếu ăn no rồi, tất nhiên bỏ qua quá trình ăn tối, hơn nữa còn không khiến đối phương cảm thấy đột ngột.

“Buổi xem phim hôm nay còn lại một nhiệm vụ cuối cùng.”

Trần Hán Thăng lái xe ra khỏi Tài Viện, bắt đầu tăng tốc, nhưng do tắc đường nên đến 6 giờ 30 phút mới đến được cổng chính đại học.

Trần Hán Thăng lấy điện thoại cầm tay gọi cho Tiêu Dung Ngư, nhưng điện thoại kêu mãi cũng không có ai bốc máy.

“Lại khi rỗi rồi đây.”

Trần Hán Thăng biết, đây là do Tiêu Dung Ngư tức giận mình đến chậm. Hắn chỉ còn cách nhắn tin cho Tiêu Dung Ngư.

“Mình đến cổng trường rồi, xin lỗi cậu, do tắc đường quá.”

Thật ra, Tiêu Dung Ngư đã trang điểm xong từ lâu, bụng đói cồn cào chờ ở phòng ký túc, khiến cả người bạn thân Thi Thi cũng thấy ngạc nhiên: “Trần Hán Thăng còn chưa tới sao?”

“Xế chiều hôm nay cậu ấy bận, đã nói trước với mình rồi.”

Ngoài miệng, Tiểu Ngư Nhi còn nói giúp Trần Hán Thăng, nhưng trong lòng đã tức giận lắm rồi.

Bụng thì đói, nhưng vẫn phải bơ Trần Hán Thăng cho hả giận, nếu không uổng công mình đợi bao lâu.

“Ting ting ting.”

Điện thoại Trần Hán Thăng lại gọi tới, nhưng cô vẫn cố tình không bắt máy.

“Hừ.”

Tiểu Ngư Nhi hừ một tiếng: “Xin lỗi không tác dụng, nếu có tác dụng thì cần cảnh sát làm gì?”

Đây là lời thoại trong bộ phim ‘Vườn Sao Băng’, câu nói này quá vang dội, và trở thành câu nói kinh điển.

Rất nhanh, Trần Hán Thăng đã nhắn tin tiếp theo tới.

Trần Hán Thăng: Đừng giận nữa, Tử Bác và Cao Gia Lương cũng đang ở phía dưới này.

Tiêu Dung Ngư nghĩ thầm, bọn họ đến đây làm gì, nên phản xạ tự nhiên cầm lấy điện thoai di động nhắn tin lại.

Tiêu Dung Ngư: Thật hay giả? Mấy người Tử Bác tìm mình làm gì?

Hán Thăng: Giả, mình chỉ muốn xác nhận xem cậu có đang cầm điện thoại hay không, nếu đọc được tin nhắn thì nhanh xuống đây đi.

Chương 220: Gọi tên anh trong đêm

Cuối cùng Tiêu Dung Ngư cũng xuống dưới. Trần Hán Thăng vẫn ngồi trong xe quan sát thêm chút nữa, đánh giá quần áo Tiêu Dung Ngư mặc.

Một chiếc áo màu hồng in hình gấu nhỏ phối với chiếc quần jean bình thường, nhưng quần được săn lên hai gấu, phía dưới còn một chiếc giày màu trắng hiệu Cavans. Trên chiếc vai nhỏ nhắn có một chiếc túi xách nhỏ, kèm theo chiếc lắc đuôi ngựa, nhìn qua tràn đầy sức sống người trẻ.

Tiêu Dung Ngư ngồi ghế lái phụ, cố ý ngồi quay đầu ra ngoài cửa kính, tỏ rõ thái độ tức giận.

Trần Hán Thăng cười hì hì, sau đó đưa qua một cốc trà sữa: "Đừng giận nữa, mình vừa tới Tân Thị Khẩu mua vị cậu thích đấy."

Nếu chuyện này là thật, Trần Hán Thăng phải tới Tân Thị Khẩu, phải thêm thời gian xếp hàng mua trà sữa.

Tiêu Dung Ngư lườm hắn, rồi cầm cốc trà sữa nói: "Ồ, sao cốc này lại thêm đá nữa rồi?"

"Loại trà sữa dâu này phải thêm đá uống mới đỡ ngấy, không dùng đá có khác gì bột nhão đâu." Trần Hán Thăng giải thích.

"Vậy để mình uống thử."

Tiểu Ngư Nhi tham ăn hít một hơi, vị trà sữa thêm mùi ô mai ngọt ngào, thỉnh thoảng còn có chân châu đường đen dai

dai trôi tuột vào bụng.

“Coi như cậu bổ sung kịp thời, cũng may hiện tại mình có thể uống đá.”

Tiểu Ngư Nhi xoa miệng nói.

Trần Hán Thăng mỉm cười, uống được đá là tốt rồi, điều này chứng minh tính toán ổn thoả.

Có hi vọng.

Hắn đi theo sự chỉ đường của Tiêu Dung Ngư, thì hai người đến một nhà hàng. Tiêu Dung Ngư ngoại trừ xinh đẹp, thách tích học tốt, dáng người cao ráo, thích Trần Hán Thăng, thì hầu như giống một cô gái bình thường, không sai biệt lắm.

Thích ăn, thích yêu, thích cười, thích kiểm soát bạn trai, vì một bữa ăn ngon sẵn sàng sếp hàng, trong thời gian xếp hàng còn nói đủ thử trên trời dưới đất ở trong trường.

“Tiểu Trần, giáo viên trong trường mình quá nghiêm khắc, thường xuyên giao rất nhiều đề sau giờ học.”

“Ừ.”

“Sắp tổ chức tiệc tối đón tân sinh viên, thời gian luyện tập ngày càng nhiều.”

“Ừ.”

“Mình chuẩn bị công bố có bạn trai trong trường, người đó là Trần Hán Thăng, phó chủ tịch hội học sinh khoa nhân văn của Tài Viện.”

“Ừ… Cậu nói gì?”

Trần Hán Thăng vốn định hờ hững trả lời cho qua chuyện, nhưng nghe câu này lập tức ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc đụng phải ánh mắt nghi ngờ của Tiêu Dung Ngư, mới nhận ra mình bị người khác trêu đùa.

“Khụ, khụ.”

Trần Hán Thăng da mặt cũng dầy, rất nhanh nối tiếp câu chuyện: “Vậy đám con trai trong trường cậu phản ứng thế nào? Có phải giống từng miếng sủi cảo nhảy như cá xuống hồ Đông Sơn?”

“Hừ, chẳng phải cậu không thừa nhận mối quan hệ của chúng ta, mới khiến mình dùng đủ trò sao?”

Tiêu Ngư Nhi tức giận gắp một miếng sushi, sau đó cố tình thêm nhiều mù tạt hơn: “Nào, mình đút cho cậu.”

Trần Hán Thăng nhìn lớp mù tạt màu xanh dầy như lớp kem đánh răng, rồi lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng hình trái xoan của Tiêu Dung Ngư, thì trong lòng có chút bấp bênh.

“A.”

Tiêu Dung Ngư dùng hành động để bắt làm theo.

Trần Hán Thăng hết cách, hắn biết Tiểu Ngư Nhi đợi cả ngày, trong lòng chắc chắn tức giận, lại thêm phản ứng vừa rồi của mình càng như đổ dầu vào lửa.

“Ăn trước cái đã, tối này đến phòng khách sạn tính sau.”

Trần Hán Thăng hạ quyết tâm, cố gắng nuốt xuống miếng sushi quẹt đầy mù tạc này. Khoang mũi lập tức truyền đến hương vị cay nồng sộc lên tận óc, khiến hô hấp như bị kẹp lại, nước mắt như dòng lũ chảy ra.

“Vãi chưởng…”

Trần Hán Thăng nhìn không được mà cầm cốc trà lúa mạch lên uống hết.

Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy rất đã. Cô không ngại đũa dính được bọt Trần Hán Thăng, mà đưa nó lên nếm nếm trong

miệng, rồi tỏ ra vô tội nói: “Hình như không cay đến mức đó thì phải.”

Trần Hán Thăng vừa súc miệng, vừa nghĩ cách trả thù. Hiện tại em khiến tôi khóc tìm nước, đêm nay anh bắt em khóc gọi anh ơi.

…

Hai người ăn xong lúc 8 giờ tối, mà vé đặt trước lúc 11 giờ tối, nên trong thời gian còn lại Trần Hán Thăng đi dạo cửa hàng với Tiêu Dung Ngư.

Hẳn là Tiêu Dung Ngư đã sớm lựa chọn, nên trực tiếp kéo Trần Hán Thăng tới quầy áo lông, chỉ vào chiếc áo lông màu trắng nói: “Trần Hán Thăng, mình muốn mua cái này.”

Chiếc áo lông này được nhập khẩu từ nước Anh, giá không hề rẻ, khoảng chừng 500 tệ.

Trần Hán Thăng không nói thêm một tiếng, lập tức bỏ tiền ra mua. Thời điểm, nhân viên phục vụ hỗ trợ gói lại chiếc áo, Tiêu Dung Ngư ở bên cạnh đột nhiên nói: “Chiếc áo lông năm ngoái mình sẽ không bỏ, nhưng sẽ không mặc nữa.”

Trần Hán Thăng không nói gì. Đầu năm nay, khi bản thân bị cách ly, Tiêu Dung Ngư đã phát hiện một cô gái khác cũng mặc chiếc áo y hệt của mình. Với tính cách kiêu ngạo của mình, cô ấy không chịu được, nên chiếc áo mới này coi như Trần Hán Thăng đền bù sai lầm.

“Nếu không chúng ta qua cửa hàng bán giầy, kiếm một đôi Boots martin đơn giản phối cùng chiếc áo này?”

Trần Hán Thăng đề nghị. Thật ra, hắn thường xuyên mua quân áo cho Thẩm Ấu Sở, nhưng vì cô nàng hay mắc cơ nên không mặc.

“Không cần xem giày, mình không thiếu.”

Tiêu Dung Ngư kéo cánh tay Trần Hán Thăng nói: "Hay chúng ta đi chọn mấy món quần áo của nam đi."

"Mình mới không thiếu quần áo."

"Không được, mình nhất định phải mua cho cậu."

Tính cách Tiêu Dung Ngư thật ra khá kỳ lạ, cô ép Trần Hán Thăng mua cho mình bộ áo lông 500 tệ, nhưng tiếp theo sẽ giúp Trần Hán Thăng mua quần áo lên tới 1200 tệ, cuối cùng để Trần Hán Thăng cầm hết đám túi xách ấy một mình.

Còn cô vẫn cầm trong tay ly trà sữa, vô cùng thảnh thơi.

"Mình xách nhiều đồ vậy, mà cậu không đau lòng sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Đau lòng chứ."

Tiêu Dung Ngư lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo: "Nhưng mình thích như vậy."

"Hay lắm, để xem cậu thích những gì nữa."

Trần Hán Thăng hung hăng nói. Hắn chuyển hết các túi về phía một tay, còn tay khác ôm eo Tiêu Dung Ngư… kỳ nôn.

Tiêu Dung Ngư sợ nhột, cứ cười chạy trước, còn Trần Hán Thăng phía sau giả vờ đuổi theo.

Cuối cùng, hai người chơi đến mệt rã rời, lúc này mới lên xe chuẩn bị đi xem phim.

"Mình ướt đẫm mồ hôi rồi này."

Tiêu Dung Ngư xoã mái tóc đuôi ngựa ra, để mặc làn tóc xanh đung đưa. Mái tóc giống như một dòng thác đen, còn cô dùng giấy ăn từ tốn lau hết mồ hôi. Có điều, khuôn mặt cô lúc này trông rất vui vẻ.

Trần Hán Thăng vẩy vẩy mái tóc Tiêu Dung Ngư: "Trước đó học cấp 3, tóc các bạn gái đều cắt ngắn, giờ vô tình đã dài ra hết cả rồi."

"Tất cả mọi người đều để tóc dài."

Tiêu Dung Ngư nhìn Hán Thăng: "Cậu thích mình để tóc dài hay ngắn?"

"Cậu để kiểu gì cũng xinh."

Trần Hán Thăng tỏ ra nhớ nhung: "Mình rất nhớ những năm tháng cấp 3. Dù sao 3 năm cấp 3, đi đâu cũng gặp con gái tóc ngắn, bây giờ muốn nhìn cũng rất khó."

"Có thể nhìn bên trong hình chụp tốt nghiệp đấy."

Tiêu Dung Ngư nghĩ chút rồi nói: "Trong nhà mình vẫn còn cả album, chỉ là không cầm theo thôi."

"Đúng không? Nói chung là kỷ niệm khiến người ta nhớ."

Trần Hán Thăng dẫn dắt câu chuyện: "Chỉ là nhất thời muốn nhìn thấy thôi, nhưng ảnh thẻ sinh viên của cậu cũng tóc dài mà."

"Đúng vậy, cậu không nhắc mình suýt nữa quên."

Tiêu Dung Ngư lấy căn cước công dân từ trong ví ra: "Căn cước của mình là chụp từ lúc học cấp 3, khi đó tóc ngắn."

Trần Hán Thăng cẩn thận cầm lấy nhìn, miệng liên tục 'chẹp chẹp' bình luận: "Tóc ngắn lộ nét thanh xuân, nhưng cậu để tóc dài lại giống phong cách quý bà."

"Cái gì mà phong cách quý bà, mình còn chưa đủ 20 tuổi mà."

Tiêu Dung Ngư bĩu môi, sau đó cầm lấy thẻ căn cước.

Trần Hán Thăng cũng không để ý, mà nhằm thẳng hướng rạp chiếu phim Charade lái đi, bởi vì mục đích của hắn đã đạt

được.

Có thể uống trà sữa nhiều đá, chứng minh không phải ngày đèn đỏ.

Cầm theo căn cước công dân, thoải mái vào khách sạn.

Hoàn hảo.

Chương 221: Mình chỉ ôm cậu nói chuyện thôi

Sau khi, Trần Hán Thăng hoàn thành hai việc quan trọng kia, thì trong lòng hắn chắc chắn nắm chặt bàn tay nhỏ của Tiêu Dung Ngư đến rạp chiếu phim.

Kiến Nghiệp là thành phố trực thuộc Tỉnh, mặc dù xuất chiếu tối tận 11 giờ đêm, nhưng bên trong rạp chiếu phim có không ít người, chỉ là ngồi cách xa nhau.

Đây là lần đầu tiên, Tiêu Dung Ngư gặp được tình huống như vậy trong rạp chiếu phim. Cũng may, Trần Hán Thăng ở bên cạnh, nên cô không sợ mấy, đã thế cô còn chủ động ôm lấy cánh tay Trần Hắn Thăng, vừa thảo luận về kịch bản và chuyện ở nhà.

"Tiểu Trần, ghế ngồi của rạp chiếu phim này hơi thấp, mình không thể duỗi thẳng chân được này."

Tiêu Dung Ngư làm nũng, bởi vì cô đã coi Trần Hán Thăng trở thành bạn trai của mình rồi.

Trần Hán Thăng vỗ vỗ đầu gói mình nói: "Cậu gác chân lên đùi mình này, làm vậy có thể duỗi thẳng chân đấy."

Tiêu Dung Ngư nhìn xung quanh, mà chẳng nhìn thấy có ai ở bên cạnh mình cả, nên mỉm cười ngọt ngào, sau đó gác chân lên đùi Trần Hán Thăng, đồng thời cái mống cũng nhích qua, giống như đang ngồi nghiêng người xem phim vậy.

Trần Hán Thăng thuận tiện ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dung Ngư, đã thế trong lòng còn so sánh với eo Thẩm Ấu Sở. Thỉ

ra, eo của các cô gái xinh đẹp đều không đầy đặn, eo của Tiêu Dung Ngư đúng vừa tròn một vòng tay.

"Không được lộn xộn."

Tiêu Dung Ngư giả vờ tức giận, còn muốn đẩy ngón tay của Trần Hán Thăng ra.

Trần Hán Thăng thì không thèm quan tâm, mặc kệ Tiêu Dung Ngư muốn làm gì thì làm. Nhưng Tiêu Dung Ngư thấy hắn không làm gì thêm nữa, đành ngoan ngoãn xem phim.

Thật ra, Trần Hán Thăng cảm thấy buổi xem phim với Tiểu Ngư Nhi này giống cặp đôi yêu nhau nhất, Khổng Tĩnh như bạn bè bình thường, Thẩm Ấu Sở giống như đi cùng vợ, chỉ có mình Tiêu Dung Ngư là ngọt ngào nghịch ngợm giống cặp đôi.

Khoảng 1 giờ sáng, ngày xem ba lần bộ phim 'Vô Gian Đạo 2' cũng kết thúc, Trần Hán Thăng chán suýt buồn nôn, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ chăm chú, còn cùng thảo luận hướng đi 'Vô Gian Đạo 3' với Tiêu Dung Ngư.

"Có phải phần 3, Trần Quán Hi sẽ biến thành một người như Lưu Đức Hoa?"

"Ừ, cái này khá rõ mà."

"Vậy cuối cùng anh ấy cũng chết?"

"Chết là cái chắc, chỉ không biết chết thế nào thôi."

Trần Hán Thăng đã biết rõ nội dung phần 3 thế nào, nên mặc sức đưa ra kết luận.

Trên đường đi xuống dưới, Tiêu Dung Ngư bỗng nói: "Mình cảm thấy hai số mệnh hai nội gián này có phần đáng thương, giống như một người con trai vượt quá giới hạn, rõ ràng trong lòng đã có cô gái khác, mà vẫn phải tiếp tục diễn trò với vợ của mình."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nhìn Tiêu Dung Ngư. Câu nói nghe qua có vẻ thuận miệng hỏi, nhưng có phải cố tình bắt bóng hay không?

Hai người rời khỏi rạp chiếu phim, thì có một cơn gió lạnh thổi vào, nên Tiêu Dung Ngư quay người qua dựa vào ngực Trần Hán Thăng nói: "Tiểu Trần, chúng ta về nhanh thôi."

Loại thời điểm này, thường những người có chút EQ sẽ không trực tiếp đưa đi khách sạn, mà việc đầu tiên là ổn định tâm lý đối phương.

"Đừng về vội, cơm tối cậu còn chưa ăn no, mình cũng còn đói đây."

Trần Hán Thăng sờ lên bung: "Cậu đi cùng mình kiếm chỗ ăn khuya no bụng cái đã."

Tiểu Ngư Nhi lập tức nói: "Nhưng trước đó cậu đã đồng ý, xem phim xong sẽ đưa mình về nhà mà?"

"Ừ, thì ăn chút gì đó rồi về cũng được mà, không mất nhiều thời gian đâu."

Trần Hán Thăng kéo Tiểu Dung Ngư tới quán bún thịt dê ven đường. Hắn chỉ không nói ra câu vô lại kiểu 'ngày đó mình đáp ứng, nhưng hôm nay mình không thích' .

Với lại, lúc đó bởi vì dỗ dành Tiểu Ngư Nhi đồng ý xem xuất chiếu muộn thôi, còn bây giờ phim hết rồi, tất nhiên lời đó chẳng còn giá trị.

"Trần Hán Thăng, cậu gạt mình…"

"Tiểu Trần, cậu lừa mình…"

"Vô lại, cậu gạt mình…"

Tiểu Ngư Nhi luôn miệng trách móc phàn nàn, còn Trần Hán Thăng gạt đi hết, coi như không nghe thấy gì, ăn hết một

bát bún thịt dê, tính tiền rồi ra ngoài.

Trên phố vắng ngắt, còn có sương mù mờ ảo bao phủ toàn bộ phố xá. Hai người từ quán bún ấm áp đi ra, cả hai không nhịn được rùng mình.

Trần Hán Thăng tằng hắng một cái, vai run rẩy nói: "Hiện tại khoảng 2 giờ, đêm nay mình không về trường được, nên kiếm một cái khách sạn ở gần đây nghỉ ngơi chút."

Tiêu Dung Ngư lộ ra vẻ mặt cảnh giác: "Vậy mình thì sao?"

"Hay cậu ở cùng với mình…"

Trần Hán Thăng hỏi dò.

"Không được."

Tiêu Dung Ngư lập tức từ chối.

Trần Hán Thăng biết bản thân sắp phải đối mặt với khó khăn gian khổ trong quá trình 'lôi kéo đàm phán' . Nhưng dù sao hắn là người có kinh nghiệm phong phú, biết những cô gái ấy sẽ có một vài lý do phản đối:

Một, không cầm theo áo ngủ.

Hai, không nói rõ chuyện này với bạn cùng phòng.

Ba, mối quan hệ giữa hai bên như thế nào?

"Vì sao không đồng ý?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Chẳng lẽ mối quan hệ của chúng ta bây giờ còn chưa đủ? Học 3 năm cấp 3, 1 năm rưỡi đại học, thêm vào đó quan hệ cha mẹ của hai nhà chúng ta. Những lý do đó đủ để chúng ta thuê phòng ra ngoài ở riêng ấy chứ."

Tiêu Dung Ngư ngạc nhiên, cô không ngờ Trần Hán Thăng dùng những lý do này to mồm biện minh 'ý nghĩa đen tối' .

“Vậy quan hệ giữa chúng ta là thế nào?”

Tiêu Dung Ngư ngẩng khuôn mặt trái xoan lên hỏi.

Đêm nay không có ánh trăng, nhưng khuôn mặt Tiêu Dung Ngư dưới ánh đèn đường vẫn vô cùng xinh đẹp.

“Bạn trai, bạn gái.”

Trần Hán Thăng trả lời không chút do dự.

“Cậu thích mình sao?”

“Thích chứ.”

“Cậu yêu mình sao?”

“Yêu.”

Tại hoàn cảnh này, có thách Trần Hán Thăng cũng không dám nói chữ ‘không’ .

Tiêu Dung Ngư ngạc nhiên nhìn Trần Hán Thăng, cô không ngờ đáp án mà mình mong chờ lại đến nhanh như vậy. Nếu đổi lại hoàn cảnh khác, cô xe sung sướng nhảy cẳng lên, nhưng bây giờ rất khó làm hành động đó.

Hiện tại, Trần Hán Thăng mở to hai mắt, nghiêm túc, chân thành, thành thật, thậm chí còn hỏi lại: “Thế nhưng cậu không thích mình.”

“Ai nói mình không thích cậu.”

Tiêu Dung Ngư có vẻ giận rồi: “Nếu không thích còn đồng ý đi xem phim lúc 11 giờ đêm với cậu sao?”

“Vậy…”

Trần Hán Thăng như bắt được Tiêu Dung Ngư: “Đêm nay cậu đừng trở về.”

Tiêu Dung Ngư rút tay về cực nhanh: “Tiểu Trần, mình cảm thấy quá nhanh, trong lòng còn chưa chuẩn bị.”

“Không phải, Tiểu Ngư Nhi, cậu đừng nên hiểu làm.”

Trần Hán Thăng nắm lấy bả vai Tiêu Dung Ngư, bốn mắt nhìn nhau: “Đêm nay mình cam đoan không làm gì cả, chỉ là ôm cậu nói chuyện, tâm sự những chuyện xấu hổ thời cấp ba, còn nói dự định tương lai của chúng mình thôi.”

“Mình, chúng mình, sẽ không, tiến tới, tính toán.”

Những từ khác còn tốt, nhưng mấy chữ này tựa như nặng ngàn cân, từng chữ như va vào con tim Tiểu Ngư Nhi vậy.

Bản thân cô cũng có mơ mộng trong tình yêu, một cô gái thích ngọt ngào, còn Trần Hán Thăng là mối tình đầu, đã thế hai nhà còn biết rõ về nhau, cha mẹ quen biết nhau, khiến Tiêu Dung Ngư luôn mơ ước cùng mong chờ thời điểm hai người tốt nghiệp, ở chung với nhau.

Cô đang băn khoan giữa việc tìm việc rồi kết hôn, hay kết hôn rồi mới tìm việc?

Trần Hán Thăng nhìn vẻ mặt Tiêu Dung Ngư có chút động lòng, bèn rèn sắt khi còn nóng: “Vẫn là cậu không tin tưởng mình, cậu cảm thấy mình không đủ năng lực cho cậu một tương lai?”

“Không phải, mình biết cậu rất giỏi. Trong trường đại học đã lập nghiệp, lại còn mua được cả xe, mình rất kiêu ngạo vì cậu.”

Tiêu Dung Ngư nói lời từ trong lòng.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Lần này Trần Hán Thăng lại tiếp tục dắt tay.

Còn Tiêu Dung Ngư cũng không né tránh, nhưng vẫn không bước theo: “Tiểu Trần, mình không mang theo quần áo thay.”

Trần Hán Thăng đã chuẩn bị sẵn: “Mình tìm một nhà hàng 5 sao, bọn họ có chuẩn bị áo ngủ cho khách.”

“Vậy mình giải thích với bạn cùng phòng thế nào?”

“Lúc mình tìm cậu, ngoại trừ Thi Thi ở bên cạnh ra có còn ai biết không?” Trần Hán Thăng hỏi.

Tiêu Dung Ngư lắc đầu.

“Vậy thì tốt.

Trần Hán Thăng bày mưu tính kế nói: “Cậu nói rõ với Thi Thi là được, những người khác hỏi thì bảo đi cùng bạn nữ cấp 3. Đến lúc đó, mình ra mặt mời Thi Thi một bữa, nói rõ quan hệ của chúng ta với bạn ấy là được, coi như không tồn tại vấn đề gì.”

“Vậy cậu chỉ thật sự ôm mình trò chuyện, nói về tương lai của chúng ta, mà không làm gì khác đúng không?”

“Mình thề với trời, cam đoan chỉ làm như vậy.”

Chương 222: Không ngờ, lật thuyền trong mương

Loại thành phố như Kiến Nghiệp muốn tìm khách sạn năm sao cũng không khó, chỉ có điều tại quầy lễ tân, Tiểu Ngư Nhi lại thể hiện rõ tính cách rụt rè của nữ sinh mới lần đầu bước vào khách sạn.

“Tiểu Trần, cậu vẫn nên đưa mình trở về trường học cái đã.”

“Quá muộn, chỗ ký túc xá nữ bọn cậu đã đóng cửa lâu rồi.”

“Mình gọi cửa vẫn được mà, nếu cậu không đưa thì để mình tự về.”

“Không được, cậu về trễ thế này sao mình yên tâm được.”

“Thế nhưng mình thật sự cảm thấy quá nhanh, còn chưa chuẩn bị xong.”

“Không nhanh, không nhanh, đầu tiên cậu cứ lấy căn cước ra cái đã.”

…

Trần Hán Thăng vừa an ủi, vừa làm thủ tục thuê phòng. Không hổ danh là khách sạn năm sao, nhân việt phục vụ vẫn thản nhiên khi thấy Trần Hán Thăng với Tiêu Dung Ngư như ‘cò kè mặc cả’, mà không hề thúc dục, đã thể nụ cười luôn xuất hiện trên môi.

Đương nhiên, chẳng ai có thể hi vọng đám nhân viên phục vụ này đứng ra làm việc nghĩa được, nếu làm vậy coi như bỏ công việc này, nên chỉ đành trơ mắt nhìn Trần Hán Thăng

hoàn thành thủ tục, sau đó lôi kéo Tiêu Dung Ngư tiến vào thang máy.

"Cô gái này thật sự quá xinh đẹp, đáng tiếc gặp phải tên cặn bã."

Phục vụ cảm thán một câu. Bởi vì cô làm việc này khá lâu rồi, nên thường xuyên gặp phải tình huống này.

Rõ ràng, cô gái lần đầu tiên vào khách sạn, bộ dạng thấp thỏm không thể giả được. Có điều, tên con trai kia đúng là loại lão làng, đã thế còn chọn loại phòng không có cửa sổ, không ở cuối hành lang.

Phục vụ đoán không sai, đây là lần đầu tiên Tiêu Dung Ngư đi cùng con trai vào khách sạn. Mặc dù, Trần Hán Thăng hứa 'chỉ ôm trò chuyện' nhưng cô làm sao tin tưởng hoàn toàn được, kháng cự và lo lắng là hiển nhiên.

Trên đường đi, cơ bản đều là Trần Hán Thăng lôi kéo, thậm chí thời điểm đến cửa phòng hắn còn cố tỉnh đấy. Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy căn phòng đen ngòm vì chưa cắm thẻ, đã quay người muốn chạy, nhưng Trần Hán Thăng sớm đã đoán được nên ôm chặt lấy.

"Tiểu Trần, cậu thả mình ra."

"Cậu không muốn nói về tương lai chúng ta sao?"

"Ngày mai chúng ta thảo luận cũng được mà."

"Không được, phòng đã thuê xong rồi."

Chuyện này chỉ còn nửa bước chân nữa, sao Trần Hán Thăng sẽ bỏ được chứ. Hắn đẩy Tiêu Dung Ngư vào phòng, sau đó khoá cửa cắm thẻ, một loạt thao tác liền mạch.

Cánh cửa này đóng lại, lập tức trở thành không gian kín chỉ có hai người, nên trong lòng Tiêu Dung Ngư hơi hơi chấp nhận được.

Vừa rồi cô muốn rời đi bởi vì nguyên nhân khác, bản thân luôn cảm thấy những người phục vụ trong này nhìn mình với ánh mắt thành kiến.

Nhưng bây giờ, không có người nào quấy rầy bọn họ, nên những cô gái thường có xu hướng thoả hiệp, nhất là Trần Hán Thăng không hề chủ động làm điều gì quá đáng.

Ngay lập tức, Trần Hán Thăng kéo Tiểu Ngư Nhi vào lòng, dịu dàng vuốt ve cái cổ của cô.

Tiêu Dung Ngư vốn đang suy nghĩ lợi hại trong đó, lại nhìn thấy cử chỉ quan tâm của Trần Hán Thăng thì cảm xúc dần ổn định lại, nhưng mặt vẫn buồn buồn nói: "Trước đó, mình luôn nghĩ bản thân không yêu lúc học đại học, chứ đừng nói gì đi khách sạn, vậy mà vẫn bị cậu lừa tới."

Tiểu Ngư Nhi có chút hối hận, nhưng vẫn không lựa chọn rời đi, mà giống như con đà điểu, đưa đầu giấu vào trong lòng ngực Trần Hán Thăng.

"Lừa cái gì mà lừa, chúng ta giống như nước chảy thành sông thôi mà."

Trần Hán Thăng vừa cười vừa nói, sau đó đi qua mở tủ bát: "Cậu có uống rượu đỏ không? Trong cái tủ lạnh kia chắc hắn có rượu đỏ."

"Mình không uống rượu, chuyện này đáng giá để chúc mừng vậy không?"

Tiêu Dung Ngư liếc nhìn Trần Hán Thăng, sau đó không để ý nữa mà quan sát bố trí trong phòng khách sạn: "Thì ra phòng khách sạn là như vậy."

"Thật ra chẳng có gì đặc biệt, cũng chỉ có vậy."

Trần Hán Thăng tỏ vẻ hững hờ, nhưng hắn bỗng phát hiện ánh mắt Tiêu Dung Ngư có điều không đúng, nên vội vàng bổ

sung thêm: “Hình ảnh khách sạn chiếu trên ti vi, hay khách sạn trong chuyến đi công tác Hỗ Thành của mình cũng tương tự.”

“Tiểu Ngư Nhi trưởng thành nhanh thật.”

Mồm Trần Hán Thăng trả lời một câu, nhưng đầu lại nghĩ một nẻo.

Có câu nói ‘khổ cực là người thầy vĩ đại nhất’, nhưng cái lớn nhất Tiêu Dung Ngư là kết hợp giữa xinh đẹp và sự kiêu hãnh. Đã từng có lúc, cô bị cả phòng ký túc cô lập, về mặt tình cảm lại gặp phải cú sốc cực lớn, cộng thêm bản thân là người rất thông minh, có rất nhiều thứ cô hiểu rõ ràng.

Cho nên, sau khi chuyển trường, cô vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy, nhưng vẫn có thể chung sống tốt với các bạn cùng phòng.

“Nếu không ra tay đêm dài lắm mộng, Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở giống nhau, càng ngày càng khó đối phó.”

Trần Hán Thăng nghĩ tới đây thì lập tức cởi ra áo khoác ngoài: “Mình đi tắm trước đây.”

Tiêu Dung Ngư vội vàng nhắm mắt lại: “Tiểu Trần, cậu đừng giở trò lưu manh.”

Trần Hán Thăng cười hì hì vào phòng vệ sinh, một lát sau bên trong vang lên tiếng nước chảy.

Trong phòng ngủ, Tiêu Dung Ngư vội vàng mở mắt ra, nhìn quần áo Trần Hán Thăng vứt khắp nơi trên mặt đất, khiến cô nhận ra sắp có điều gì sảy ra.

“Haiz.”

Tiêu Dung Ngư thở dài, sau đó đứng dậy nhặt gọn đống quần áo này lại, nhưng vừa nhặt đến quần bỗng ‘xoạt’, có một viên giấy được vo tròn rơi khỏi quần Trần Hán Thăng, giống như vé xem phim.

Vốn dĩ Tiêu Dung Ngư nhẳng để ý gì, bởi vì phim đã xem hết rồi, cầm theo vé này có tác dụng gì cơ chứ? Nên cô ném nó vào xọt giác.

Có điều, cô đi được vài bước, bỗng nhớ ra hôm nay mình là người mua vé mà, rõ ràng vé xem phim vẫn còn nằm trong túi của mình mà? Nên cô vội vàng nhặt tờ giấy vừa ném lên.

Sau khi mở ra, Tiêu Dung Ngư ngây người tại chỗ, bởi vì trên này ghi rõ vé được bán ở rạp chiếu phim chợ Nghĩa Ô.

Trần Hán Thăng tính toán đủ đường, không ngờ lật thuyền ở chuyện này. Quan trọng là thời gian xem phim với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư quá gần nhau. Hắn đưa Thẩm Ấu Sở về ký túc lập tức đến đón Tiêu Dung Ngư, nên quên mất 'phi tang' vật chứng.

"Xuất chiếu 3 giờ chiều, phim Vô Gian Đạo 2…"

Tiêu Dung Ngư lặp đi lặp lại.

Lúc này, tiếng nước trong phòng vệ sinh đã dừng lại, tên sắc lang Trần Hán Thăng thì tắm cái gì, xã nước qua loa 3 phút là được rồi.

Tiêu Dung Ngư âm thầm cất vé xem phim vào túi của mình, còn Trần Hán Thăng vừa lau tóc vừa đi ra khỏi nhà tắm: "Cậu đi tắm đi, thoải mái lắm."

Có điều Tiêu Dung Ngư không bước, mà ánh mắt có phần phức tạp.

Còn Trần Hán Thăng thì mở miệng nói đùa: "Sao vậy, trước khi ngủ cậu không tắm rửa sao?"

Tiêu Dung Ngư đứng im một lúc, rồi quay qua lấy áo choàng tắm nói: "Được, mình đi tắm."

Trần Hán Thăng vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ đinh ninh Tiểu Ngư Nhi đang do dự.

Trần Hán Thăng nghe được tiếng nước chảy thì hưng phấn lao lên giường, đã thế còn trườn bên này qua bên nọ. Mãi cho đến khi nước ngừng chảy, hắn mới ổn định lại, nghiêm túc ngồi ở đầu giường, tỏ ra bản thân vô cùng bình tĩnh.

Tiêu Dung Ngư vừa đi ra, Trần Hán Thăng lập tức sợ ngây người.

Cô chỉ mặc duy nhất một chiếc áo ngủ dài đến tận đầu gối, trên chân Tiêu Dung Ngư cũng không còn đôi giày cao gót, chỉ có đôi chân trần bước đi trên mặt thảm đắt đỏ. Ở eo, có một chiếc dây lưng băng dây thắt ngang dáng người 1m68, còn mái tóc dài được búi gọn lại, kèm theo những giọt nước con vương trên khuôn mặt trái xoan.

Cô cứ như vậy thướt tha đi tới, lạnh lùng mà cao ngạo.

Dưới loại tình huống này, trí thông minh của con trai vô hạn trở về không, và Trần Hán Thăng cũng như thế. Hắn không thể nào ngờ, một Tiểu Ngư Nhi đang ngọt lại lại hoá thành thái độ lạnh lùng.

Trần Hán Thăng chi lo vén chăn lên, đập đập vào chô bên cạnh: “Mau tới, mau tới.”

Không ngờ, Tiểu Ngư Nhi chỉ ngồi ở trên giường, ngay ở chỗ Trần Hán Thăng không thể động tay động chân, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, nghiêm túc nói: “Mình muốn gặp Thẩm Ấu Sở.”

Chương 223: Muốn một nàng dâu hay bớt một đứa con trai

"Tự dưng tự lành cậu nhắc tên cô ấy làm gì?"

Trần Hán Thăng chẳng hiểu gì, tại sau Tiêu Dung Ngư lại nói ra câu đó. Đang yên đang lành, nửa đêm nhắc đến người khác, lại là tình địch của mình.

"Không cần cậu quan tâm, tóm lại mình muốn gặp cô ấy."

Tiêu Dung Ngư cứng rắn nói: "Mình muốn xác nhận một chuyện với cô ấy."

Bởi vì Trần Hán Thăng không hiểu nguyên nhân gì, cứ tưởng rằng Tiêu Dung Ngư hối hận vì đến khách sạn.

Có điều, chuyện này khá bình thường, trước đó không phải hắn chưa từng gặp qua. Nhưng quan trọng nhất dù cho cô ấy hối hận, cũng không nên đưa chuyện này ra để nói chứ?

Bàn tay Trần Hán Thăng đang bị Tiêu Dung Ngư đè xuống, bỗng hắn dùng sức giật ra, vẻ mặt hầm hầm nói: "Nếu cậu không muốn ngủ lại thì nói thẳng, cần gì đưa ra mấy lý do qua loa tắc trách như vậy."

"Cậu."

Tiêu Dung Ngư đã rất tủi thân rồi, cô đương nhiên không muốn đến khách sạn, nhưng bởi vì người đó là Trần Hán Thăng, nên giống như cô nửa bị ép buộc nửa bị lừa dối đến đây. Cũng bởi vì là Trần Hán Thăng, nên cô mới tức giận đến vậy.

“Đúng, mình không muốn.”

Tính tình Tiêu Dung Ngư là không muốn giảng hoà, trực tiếp đứng dậy thay quân áo.

Trần Hán Thăng không nghĩ tới cô phản ứng dữ dội đến vậy, nên vội vàng chạy ra đứng trước ngăn lại.

“Cậu tránh ra.”

Vành mắt Tiêu Dung Ngư bắt đầu đỏ lên.

“Không tránh, trước khi đi cậu phải nói rõ lý do tại sao lên cơn như vậy cái đã.”

Trần Hán Thăng nhận ra một điều, nguyên nhân chuyện này hẳn là trong lúc mình tắm rửa, bởi vì trước đó hai người còn rất ngọt ngào.

Tiêu Dung Ngư kiềm chế nước mắt, cô đi qua bên trái, Trần Hán Thăng lập tức ngăn bên trái lại.

Tiêu Dung Ngư qua bên phải, Trần Hán Thăng cũng ngăn ở bên phải.

Cô biết tính cách Trần Hán Thăng là tên vô lại, va chạm chính diện chắc chắn không được. Cô không ngờ yêu phải tên con trai suốt ngày bắt nạt mình, nên nước mắt không kìm được tuôn ra.

Có điều, Tiểu Ngư Nhi không muốn khóc trước mặt Trần Hán Thăng nên quay người úp mặt xuống mền khóc, còn thân thể cuộn tròn như con tôm.

“Mẹ nó, mình vừa tắm rửa, đi tiêu không quá 200 giây, tại sao thời gian ngắn vậy lại thay đổi thái độ nhanh thế?”

Trần Hán Thăng vô cùng bực bội ngồi ở mép giường, còn trên TV đang chiếu tiết mục bán hàng online.

“Chỉ cần 998 tệ, một chiếc bàn chỉ với 998 tệ, các ngài đi bất kỳ cửa hàng nào trên thế giới cũng không mua được sản phẩm này dưới 1000 tệ.”

Trừ âm thanh vớ vẩn này thì tiếng khóc của Tiểu Ngư Nhi đang chùm chăn khóc nghe rất rõ ràng.

“Nguyên nhân gì khiến cậu hành động như vậy?”

Trần Hán Thăng cuối cùng không nhịn được, đưa tay ôm lấy bả vai Tiểu Ngư Nhi.

“Tên khốn nạn nhà cậu đừng đụng vào người mình, oa oa oa.”

Tiêu Ngư Nhi dãy dụa, hất đôi tay Trần Hán Thăng không cho đụng vào người mình.

Trần Hán Thăng tỏ ra mất kiên nhẫn: “Cho cậu một cơ hội cuối cùng, cuối cùng vì sao cậu khóc? Hiện tại nếu không trả lời cũng đừng hối hận, nếu qua cái thôn này.”

“Soạt.”

Tiêu Dung Ngư vén chăn lên, mặc kệ mái tóc rối tinh của mình chẳng thèm chỉnh lại, vừa khóc vừa nói với Trần Hán Thăng: “Qua cái thôn này thì sao? Cậu sẽ làm gì?”

Hai người nhìn nhau, một lúc sau Trần Hán Thăng thở dài: “Qua cái thôn này, mình sẽ chờ cậu ở thôn tiếp theo chứ sao.”

“Lừa đảo.”

Tiêu Ngư Nhi rõ ràng không tin, có điều thái độ Trần Hán Thăng vừa rồi cũng cho cô có chút cảnh giác. Trần Hán Thăng không phải loại người chịu đựng giỏi, nên vấn đề này phải giải quyết rõ ràng.

“Vậy mình hỏi cậu, chiều nay cậu làm gì?”

Tiểu Ngư Nhi vén mái tóc rối qua mang tai, rồi mở to cặp mắt hồng hồng chất vấn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhịn không được, giật thót một cái trong lòng. Chiều nay hắn đi xem phim với Thẩm Ấu Sở, nhưng sao Tiêu Dung Ngư biết được?

Trừ khi Trịnh Quan Đề nói, nhưng bà cô Trịnh không bị bệnh thần kinh thì nhúng tay vào chuyện của mình làm gì?

Trần Hán Thăng càng nghĩ càng thấy có gì đó sai sai, nhưng mặt vẫn tỉnh táo trả lời: "Chiều này mình đi làm việc."

Loại tình huống này nhất định phải trước sau như một, có chết cũng phải thống nhất câu trả lời.

"Cậu không thừa nhận đúng không?"

Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy Trần Hán Thăng còn già mồm, lập tức nhảy từ trên giường xuống, mặc kệ hành động của mình làm lộ ra một vài chỗ nhạy cảm khiến con mắt Trần Hán Thăng nhìn đăm đăm.

Tiêu Dung Ngư lấy cuống vé xem phim từ trong túi ra, bộp một tiếng đặt lên bàn nói: "Đây là cuống vé xem phim rơi từ trong túi cậu ra, xuất chiếu 3 giờ chiều hôm nay ở chợ Nghĩa Ô, đây là công việc mà cậu nói sao?"

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, không ngờ cẩn thận như vậy rồi vẫn còn sai sót. Buổi chiều hôm nay, thời gian thật sự quá eo hẹp, cộng thêm tắc đường, khiến bản thân quên mất việc xử lý vé xem phim, cuối cùng để lại 'chứng cứ phạm tội' .

Trong phòng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng nói và vẻ mặt hớn hở của nhân viên chào hàng trong ti vi: "Sản phẩm đã được công ty bảo hiểm kiểm định, được công chứng rõ ràng, tất cả mọi tính năng được nêu ra hoàn toàn đúng sự thật, mọi người cứ yên tâm đặt mua."

Trần Hán Thăng tằng hằng một cái, đang định nói chuyện, thì Tiêu Dung Ngư lạnh lùng cắt đứt: "Đừng nói vè xem phim này không phải của cậu, đừng nói người đi xem với cậu không phải Thẩm Ấu Sở."

"Vé xem phim này là của mình."

Trần Hán Thăng mở miệng nói lập tức thừa nhận.

Quả nhiên là vậy, Tiêu Dung Ngư đau lòng, nước mắt bắt đầu trực trào tuôn ra, nhưng lời Trần hán Thăng nói tiếp theo lại khiến cô giật mình.

"Có điều, không phải đi xem cùng Thẩm Ấu Sở, mà cùng với lãnh đạo của mình."

"Nói dối."

Tiêu Dung Ngư khẳng định.

Nếu Trần Hán Thăng đã biết nguyên nhân, tất nhiên sẽ nghĩ ra cách đối phó. Hắn bình tĩnh lấy ra điện thoại di động, bấm một số điện thoại, sau đó nói với Tiêu Dung Ngư: "Mình sẽ chứng minh ngay trước mặt cậu, hơn nữa cậu cũng biết là mình không có thời gian thông đồng, cho nên sự thật sẽ hiện ra trước mắt."

Chuông kêu thật lâu về sau thì điện thoại bên kia mới kết nối.

"Aloo, Hán Thăng à, sao muộn vậy rồi còn gọi điện cho tôi?"

Khổng Tĩnh nói chuyện có vẻ không vui, chứng minh cô đang có giấc mộng đẹp bỗng bị đánh thức.

Trần Hán Thăng nhìn qua nét mặt Tiêu Dung Ngư, nếu nét mặt con người lộ ra sử dụng nhiệt độ để đánh giá, ví dụ trên 50 độ là nhiệt tình, dưới 50 độ là lạnh lùng.

Thì Trần Hán Thăng nhìn khuôn mặt Tiêu Dung Ngư bây giờ vừa đúng điểm 50 độ, không nhiệt tình cũng chẳng lạnh lùng. Hắn nói với giọng vô cùng áy náy: "Chị Tĩnh, thật sự xin lỗi vì đánh thức chị lúc này. Chỉ là tôi không ngủ được nên muốn tâm sự với chị."

"Ồ?"

Khổng Tĩnh hơi ngạc nhiên, bởi vì mối quan hệ giữa mình và Trần Hán Thăng làm gì nhanh như vậy, đã đến mức không ngủ được gọi điện tâm sự rồi?

"Hôm nay, chị thấy 'Vô Gian Đạo 2' thế nào?" Trần Hán Thăng nói vào điện thoại.

"Cũng được, kịch bản và diện viên khá được." Khổng Tĩnh trả lời.

Lúc này, Trần Hán Thăng nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Dung Ngư từ 50 độ đã xuống còn 40 độ, vẫn cố gắng không khóc.

"Vậy là được rồi, tôi chỉ lo lắng chị không vừa ý."

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: "Chị không vừa ý, sẽ không cho tôi thành lập liên minh các trường đại học ở Tiên Ninh."

"Ha ha, cuối cùng cũng có một câu nói thật. Tôi nói mà, sao cậu lại mời một người phụ nữ hơn 30 như tôi đi xem phim cơ chứ."

Khổng Tĩnh cũng đang nói đùa.

Trần Hán Thăng nhìn qua khuôn mặt Tiêu Dung Ngư, đã từ 40 độ xuống thành 30 độ, đồng thời cô nàng đã lau sạch nước mắt ở trên mặt.

"Chuyện đó bình thường mà, tôi còn muốn theo sau học tập chị thêm nữa ấy chứ." Trần Hán Thăng khiêm tốn nói.

“Hán Thăng, cậu quá khách sáo rồi. Thật ra, cậu là người vất vả và chăm chỉ hơn phần lớn sinh viên, vừa muốn học tập, muốn công việc, lại còn tham gia các buổi xã giao.” Khổng Tĩnh thông cảm nói.

Trần Hán Thăng nhìn nhiệt độ khuôn mặt đã giảm từ 30 xuống thành 20 rồi. Tiểu Ngư Nhi đã đứng lên, cô không dám ngồi xuống nữa.

“Nếu có người hiểu được tôi, thì tôi có khổ thêm chút nữa cũng không là gì, chỉ sợ không ai hiểu thôi.”

Trần Hán Thăng thở dài, mặt Tiêu Dung Ngư bắt đầu lộ vẻ áy náy, nhưng mặt Trần Hán Thăng hiện tại lại rơi xuống 10 độ.

Hai người tuỳ tiện nói vài câu về cộng việc, sau đó cúp điện thoại. Trần Hán Thăng lạnh lùng nói: “Với mình, xã giao cũng là một phần của công việc. Mời một chị gái sắp 40 tuổi đi xem phim, đã thế còn những đồng nghiệp khác, cậu nghĩ rằng mình thích không?”

Mặt Trần Hán Thăng rơi xuống nhiệt độ có thể đóng băng rồi.

“Thật, thật xin lỗi tiểu Trần.”

Tiểu Dung Ngữ cuối cùng đã nhận ra, mình đang hiểu lầm.

Thì ra, Trần Hán Thăng muốn mở rộng công việc, nên chiều mới mời một chị gái 40 tuổi và một số đồng nghiệp đi xem bộ phim ‘Vô Gian Đạo 2’ . Hiển nhiên, đám người này chẳng có gì để nói, toàn bộ do mình đa nghi.

Từ phản ứng của vị chị gái kia, hoàn toàn xác định Trần Hán Thăng chưa hề nói qua với cô ấy chuyện này.

“Cậu không cần nói câu xin lỗi, người nên nói câu xin lỗi là mình.”

Trần Hán Thăng cởi áo ngủ ra, sau đó mặc quần áo vào: "Mình về trường trước, còn cậu ở đây nghỉ ngơi đi. Nếu hai người mất đi sự tín nhiệm và thấu hiểu về nhau, không biết về sau còn đẩy câu chuyện xa đến mức nào."

"Tiểu Trần!"

Tiêu Dung Ngư nắm lấy áo Trần Hán Thăng: "Xin lỗi, mình sai rồi."

Trần Hán Thăng dự định phải cho Tiêu Dung Ngư khắc sâu sai lầm từ trong tiềm thức, không thể để suốt ngày nghi ngờ lung tung được.

"Bỏ tay ra."

Trần Hán Thăng kéo áo mình lại.

"Không bỏ."

Tiêu Dung Ngư quật cường túm chặt áo, không cho Trần Hán Thăng mặc được.

"Mình thấy hai chúng ta không thích hợp."

Trần Hán Thăng lạnh lùng nói.

"Ai bảo, rất thích hợp."

Tiêu Dung Ngư lập tức nói lại.

Lúc này mới trôi qua bao lâu chứ? Công thủ xoay chuyển.

Trần Hán Thăng cảm thấy sự việc đã đạt đỉnh điểm, tình huống chỉ kém một chút tình cảm thăng hoa, nên hắn thở dài nói một câu: "Vốn dĩ cho rằng cậu không muốn mình đụng vào người, nên cố ý làm bộ làm tịch bày trò."

"Vậy mình cam đoan, nếu đêm nay mình làm gì cậu, mình chính là con chó."

Trần Hán Thăng nghĩ rằng, nếu theo kịch bản bình thường, mình nói xong câu này thì Tiểu Ngư Nhi sẽ vội vàng ôm lấy mình nói: "Không được tuỳ tiện thề, đêm nay mình là của cậu."

Có điều, sự thật nào giống như giấc mơ, Tiêu Dung Ngư tỏ ra vui vẻ vô cùng, nhịn không được nói: "Thật sao, cám ơn cậu Tiểu Trần, vậy mình đi tắm rửa trước, chút nữa cậu ôm mình ngủ nhá."

"Chụt."

Tiêu Dung Ngư chủ động hôn lên má Trần Hán Thăng coi như xin lỗi rồi mới quay người bước vào phòng tắm.

Trần Hán Thăng đứng ngơ ngác tại chỗ, định gọi Tiêu Dung Ngư lại nhưng không biết nói gì.

Mãi cho đến khi tiếng nước chảy vang lên, hắn mới nhìn thẳng vào nhà vệ sinh: "Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu, mình chỉ tỏ ra bản thân chính chực chút thôi mà, chứ thật tâm mình rất muốn…"

Tiêu Dung Ngư tắm xong thì ra ngoài, nhìn dáng vẻ đần độn của Trần Hán Thăng ngồi trên giường, cô có chút thẹn thùng, nhấc chăn lên bước vào.

"Chân cậu toàn nước, lau khô sạch mới lên giường chứ?"

Trần Hán Thăng khó chịu dịch chân của minh qua chỗ khác.

"Mình vừa tắm xong đương nhiên dính nước rồi."

Tiêu Ngư Nhi không phục lắm, đưa lưng về phía Trần Hán Thăng đang nằm ngủ. Không quá 10 giây, cô nắm chặt tay Trần Hán Thăng đặt trên chiếc bụng phẳng lì của mình: "Tiểu Trần, cậu ôm mình ngủ đi, mình rất thích cậu, rất thích cậu."

Hiện tại, đồng hồ đã chỉ 3 giờ sáng, thời gian này trong đồng hồ sinh học bình thường của Tiểu Ngư Nhi đã đến mức đặt người lên giường là ngủ.

Trần Hán Thăng bị nắm chặt một bàn tay, còn tay kia cố gắng tắt đèn ngủ.

Tiểu Ngư Nhi ngủ say, chẳng biết mơ giấc mơ gì, mà mỉm cười ngọt ngào, lại còn chủ động rũ vào ngực Trần Hán Thăng rụi rụi.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng bị tiếng điện thoại chói tai đánh thức.

"Mịa, ai gọi điện thoại sớm vậy chứ."

Tối hôm qua, Trần Hán Thăng ngủ quá muộn, nên bây giờ mắt còn không mở ra được. Hắn rướn người qua thân thể Tiêu Dung Ngư, cầm lấy điện thoại trên bàn.

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

"Aloo, ai vậy?"

"Gái yêu, đã rời giường chưa?"

Ngay lập tức, anh âm thanh đồng thời chấm dứt.

Trần Hán Thăng cẩn thận nhìn lại, chết mịa rồi.

Đây là điện thoại của Tiêu Dung Ngư, nhưng vì cả hai đều là điện thoại nokia, tiếng chuông điện thoại lại giống hệt nhau nên Trần Hán Thăng cầm nhầm.

Hắn nhìn lại tên người gọi trên điện thoại, là Tiêu Hoành Vĩ.

Tay Trần Hán Thăng có chút run run. Lão Tiêu im lặng khoảng nửa phút thì lên tiếng: "Hán Thăng?"

"Vâng."

“Tiểu Ngư Nhi đâu?”

“Cô ấy, cô ấy.”

Trần Hán Thăng muốn tìm lý do giải thích, chẳng biết tại sao Tiểu Ngư Nhi nửa tỉnh nửa mê đẩy đẩy nói: “Tiểu Trần, sao cậu cứ em lên người mình vậy, khó thở quá.”

Tiêu Hoành Vĩ nghe được câu này lập tức cúp điện thoại.

Tiểu Ngư Nhi còn không biết chuyện gì xảy ra, duỗi người ôm lấy Trần Hán Thăng: “Tiểu Trần, tên ngốc nào tìm cậu sớm vậy?”

“Cha cậu.”

“Ai?”

“Chú Tiêu.”

“Hả?”

Một giọng hét thất thanh của cô gái vang lên, sau đó là tiếng tranh luận với một người con trai.

“Cậu nói có lý chút được không? Hai điện thoại có tiếng chuông giống nhau, sao mình biết được.”

“Cái gì mà làm sao bây giờ, chẳng lẽ danh dự của mình không đáng tiền, mình cũng là chàng trai mới lớn mà.”

“Mình cảnh cáo cậu, nếu cậu bóp nữa, mình sẽ bóp lại đấy.”

Hai mươi phút sau, lại có tiếng chuông xen vào cuộc cãi lộn của hai người.

“Cha mình.”

Trần Hán Thăng nhìn qua điện thoại của mình.

Tiểu Ngư Nhi tranh thủ thời gian ghé sát vào nghe trộm.

“Lão Trần, có chuyện gì tìm con vậy?”

“Không có chuyện gì lớn.”

Trần Triệu Quân là vậy, nói chuyện kiểu mưa dầm thấm lâu: “Sáng nay, chú Tiêu con đến nhà ta rất sơm. Câu đầu tiên chú ấy nói với bố là muốn có một cô con dâu xinh đẹp, hay là ít đi một đứa con trai?”

“Bố nghĩ là cậu ta không giống nói đùa nên gọi điện hỏi con một chút. Nếu con làm ra chuyện gì, thì bây giờ thu dọn chút hành lý chạy nạn còn kịp.

Chương 224: Cậu trong lòng mình sếp thứ 2

“Cha, cái gì mà chạy chứ, sao giữa ban ngày ban mặt nói lời khủng bố này vậy.”

Trần Hán Thăng tức giận nói: “Dù sao chúng ta phải phân rõ trái phải đúng không? Không thể nào dễ dàng cúi đầu trước cái ác được.”

Tiểu Ngư Nhi đang dựa vào người Trần Hán Thăng, lại nghe thấy Trần Hán Thăng nói lão Tiêu thành thế lực ác, thì tức giận bấm Trần Hán Thăng một cái.

Lão Trần đầu dây bên kia từ tốn nói: “Vậy con nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện kinh thiên động địa gì, đồng thời giải thích sự tò mò để ta và mẹ con được biết.”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: “Cha, nếu con nói với người, con với một cô gái khác ngủ qua đêm, nhưng chưa hề làm gì, cha tin không?”

“Cô bé đó rất xấu sao?” Lão Trần hỏi.

Trần Hán Thăng cúi đầu nhùn Tiêu Dung Ngư, còn Tiêu Dung Ngư dứ dứ nắm đấm trước mặt Trần Hán Thăng tỏ ra hung dữ.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Không xấu, mà rất xinh đẹp, là người đẹp từ bé tới lớn.”

“Vậy ta không tin.”

Lão Trần trả lời nhanh nhẹn dứt khoát.

Trần Hán Thăng có chút nhụt chí: “Sao người có thể không tin con của mình chứ?”

Giọng nói Lương Mỹ Quyên vang lên: “Thằng ranh con, cũng bởi vì quá hiểu rõ con. Cô gái kia chắc là Tiểu Ngư Nhi đúng không, mẹ muốn nói chuyện với con bé.”

Trần Hán Thăng đưa điện thoại qua, có điều con sư tử hà đồng vừa rồi con giương nanh múa vuốt thì bây giờ núp ở trong chăn, chỉ để lộ ra ánh mắt vô tội nhìn Trần Hán Thăng.

Hiện tại, bản thân cô rơi vào tình huống này, rõ ràng chưa chuẩn bị tâm lý để nghe điện thoại.

“Cô ấy đang tắm, bây giờ nghe điện thoại không tiện.”

Lương Mỹ Quyên hơi tiếc nuối. Vốn dĩ, bà muốn nói chuyện với Tiểu Ngư Nhi, đồng thời nghe ngóng tính huống cụ thể, bởi vì lời từ miệng con trai mình rất ít lời nói thật.

Thật ra, ngay cả bản thân Trần Hán Thăng cũng rất phiền muộn, hiện tại giống như ‘bùn đất rơi vào đũng quần, không phải phân cũng là phân’ . Tiêu Hoành Vĩ không nói thì thôi, nhưng cả lão Trần và Lương Mỹ Quyên giống như cũng không tin bản thân mình.

“Mẹ, mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, con và Tiểu Ngư Nhi thật sự không làm gì, chỉ nằm cùng một giường, ngủ một giấc… Á, cậu bấu mình cái gì?”

Trần Hán Thăng còn muốn tranh luận, bản thân là một xử nạp bị thế lực ác bá hà hiếp.

Không nghĩ tới, Tiêu Dung Ngư đột nhiên nổi điên, dùng móng tay bấu Trần Hán Thăng, lần này bấu thật nên rất đau. Trần Hán Thăng nhỏ giọng nói: “Cậu thần kinh à?”

Tiểu Ngư Nhi cũng bướng bỉnh, cô ngồi thẳng người dậy. Bỗng cô phát hiện, ánh mắt Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm

vào vị trí xương quai xanh của mình, lúc này mới ý thức được áo ngủ của khách sạn không có khuy áo. Thời điểm tỉnh ngủ, quần áo của cô có chút xộc xệch.

"Lưu manh."

Tiểu Ngư Nhi vội vàng kéo áo ngủ lên, sau đó tuỳ tiện buộc mái tóc dài lại, rồi ngồi một góc nghe Trần Hán Thăng nói chuyện với Lương Mỹ Quyên.

Lương Mỹ Quyên không phải người ngu. Bà là người phụ nữ tiền mãn kinh, kinh nghiệm cuộc sống rất nhiều. Cô chỉ cần nghe thoáng âm thanh trong điện thoại, đã biết chắc Tiêu Dung Ngư thật ra ở bên cạnh.

Lương Thái Hậu suy nghĩ rồi nói: "Mẹ suy nghĩ thế nào không quan trọng, mấu chốt nhất là lão Tiêu bên kia, còn nhà chúng ta phải chịu trách nhiệm với người ta. Có một số việc, con làm thì nên nhânh, còn không thì phải giải thích rõ ràng, tóm lại mẹ và cha con chuẩn bị sẵn sính lễ rồi, cái khác con đừng lo nghĩ quá nhiều."

Lương Mỹ Quyên nói xong lập tức cúp điện thoại, nhưng quay người qua lại thấy Trần Triệu Quân nhìn mình chằm chằm: "Nhìn em làm gì?"

Trần Triệu Quân lắc đầu nói: "Vừa rồi, em chẳng phải nhắc nhở Trần Hán Thăng, nếu thật sự không làm gì cần phải giải thích cho chu đáo?"

Mặt Lương Mỹ Quyên trầm xuống, không nói thêm lời nào nữa, mà vào nhà bếp tiếp tục làm điểm tâm.

Trần Triệu Quân thở dài: "Anh biết em thích tiểu Thẩm hơn, nhưng người ta đã tìm đến tận cửa, nhất định chúng ta phải giải quyết ổn thoả."

"Ổn thoả chính là kết hôn, chỉ cần hai đứa bé không vấn đề, bên này em sẽ đưa sinh lễ đàng hoàng."

Lương Mỹ Quyên cúi đầu nếm thử cháo, đồng thời liếc mắt nhìn Trần Triệu Quân: "Anh cũng đừng nói em thích ai, em nhìn Tiểu Ngư Nhi từ bé đến lớn, em rất thích con bé."

"Giữa hai vợ chồng già không cần phải lấp liếm, nếu không xảy ra chuyện vừa rồi, em sẽ ủng hộ tiểu Thẩm."

Trần Triệu Quân thầm nói một câu. Từ năm ngoái, khi hai vợ chồng phát hiện bên cạnh Trần Hán Thăng có hai cô gái, ông ấy mà Lương Mỹ Quyên đã không còn nhất trí ý kiến.

Lão Trần cảm thấy Tiêu Dung Ngư xinh đẹp hơn, gia đình tốt hơn, đã thế hai nhà biết rất rõ về nhau, cũng có qua lại, nên con bé là đối tượng kết hôn phù hợp nhất.

Lương Mỹ Quyên thương cho hoàn cảnh Thẩm Ấu Sở là một phần, nhưng vừa ý nhất là tính cách Thẩm Ấu Sở.

Bởi vì, Lương Mỹ Quyên luôn đặt bản thân vào thân phận 'mẹ chồng' mà suy nghĩ. Cô nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn cảm thấy, mặc dù Tiểu Ngư Nhi có điều kiện tốt thật đấy, nhưng khả năng ở chung không thể bằng Thẩm Ấu Sở được.

"Hiện tại tôi cũng ủng hộ tiểu Thẩm, nhưng ủng hộ và phụ trách không hề mâu thuẫn nhau."

Lương Mỹ Quyên tỏ rõ sự khó chịu: "Còn có lão Tiêu cũng quá căng rồi, mới sáng sớm đã chạy tới uy hiếp, đây là thái độ của thông gia tương lại sao?"

Trần Triệu Quân nói giúp Tiêu Hoành Vĩ: "Ông ấy lo cho con gái mình, dù sao lão Tiêu chỉ có một đứa con gái, thường ngày nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa đấy."

"Tôi biết rồi, cần ông giải thích sao?"

Lương Mỹ Quyên tỏ ra mất kiên nhẫn, sau đó lại im lặng một lúc rồi mới nói: "Nếu cả hai đứa đều là con dâu thì tốt biết

bao, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bỏ cái nào cũng không nỡ.”

“Em càng có tuổi càng hồ đồ, em thật sự muốn hai đôi găng tay để thỉnh thoảng đổi sao?” Lão Trần nhíu mày nói.

“Chỉ là nói chuyện với ông thôi, có điều khi nói chuyện với thằng nhóc kia, thái độ vẫn trước sau như một.”

…

Không cần nói lão Trần và Lương Mỹ Dung dưới lập trường khác biệt đưa ra ý kiến khác nhau, Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi hiện tại cũng có ý kiến trái chiều.

“Vừa rồi cậu nói với dì lương có ý gì vậy?”

Tiêu Dung Ngư chỉ cái giường hai người vừa ngủ chung: “Thế này rồi còn nói không làm gì là sao?”

“Chúng ta vốn dĩ không làm gì thật mà.”

Trần Hán Thăng có suy nghĩ logic mạch lạc rõ ràng, chỉ cần hai người chưa phá vỡ phòng tuyến cuối cùng, thì có làm bao nhiêu hành động mập mờ vẫn tính là trong sạch.

Nhưng với logic của Tiêu Dung Ngư khác hoàn toàn, cô cảm thấy hai người đã ngủ chung, đã ôm nhau rồi, tương đương với gạo đã nấu thành cơm rồi.

“Tiểu Trần, có phải cậu mặc quần vào thì không nhận nợ nữa đúng không?”

Trần Hán Thăng đáng thương nói: “Nhưng quan trọng nhất là mình còn chưa cởi quần, thì làm gì có cơ hội kéo lên?”

“Được, vậy mình sẽ gọi điện thoại cho cha.”

Tiêu Dung Ngư thấy Trần Hán Thăng không ăn cả cứng lẫn mềm, thì cầm điện thoại di động lên.

“Để mình gọi trước.’

Trần Hán Thăng cầm điện thoại di động lên nói: “Hiện tại, mình sẽ gọi điện thoại cho chú Tiêu, trả lại trong sạch cho cậu.

Tiêu Hoành Vĩ mới ra khỏi nhà Trần Triệu Quân, vốn dĩ tâm tình ông ta không tệ lắm, nên buổi sáng gọi điện đánh thức con gái yêu dậy, căn dặn con bé đừng bỏ ăn sáng.

Có điều, giọng người con trai vang lên trong điện thoại, lập tức khiến tâm trạng lão Tiêu trùng xuống.

Cảm giác này không dễ miêu tả. Ví dụ một cách đơn giản thế này, giống như vợ Lữ Ngọc Thanh đi công tác, sáng sớm lão gọi điện cho vợ thì một người con trai bốc máy.

Lo lắng, ghen tuông, còn có tâm lý sợ hãi không dám vạch trần chân tướng.

Nhưng khi lão nhận ra người nhận điện thoại là Trần Hán Thăng, thì tâm trạng trùng xuống của lão Tiêu bỗng dừng lại, đồng thời dâng lên cảm giác không giải thích nổi khiến lão thở dài.

Tiêu Dung Ngư ở cùng Trần Hán Thăng, thì cảm giác đầu tiên là mức độ an toàn được đảm bảo.

Vì cái gì, là Trần Hán Thăng thì sinh ra cảm giác này, nói thật Tiêu Hoành Vĩ cũng không nói rõ ràng được.

Tiếp theo, vấn đề khiến lão còn do dự đã được giải quyết, nên Tiêu Hoành Vĩ đành tự an ủi bản thân. Tóm lại, hai người bọn nó đã như vậy rồi, mình không ủng hộ thì còn cách nào khác nữa chứ?

Đương nhiên đau lòng và tức giận là điều không tránh khỏi. Hoa tươi mà mình cẩn thận che chở 19 năm lại bị heo ủi mất, loại cảm giac này nếu không làm cha làm mẹ sao hiểu nối. Cho nên, lão Tiêu lập tức đi tìm Trần Triệu Quân là một loại thể hiện thái độ.

“Mối quan hệ này mình nhận, nhưng thằng nhóc kia không thể thay đổi thất thường như trước đó được. Nếu không, đừng trách lão Tiêu tôi lấy một đổi một.”

Thời điểm, lão đang lái xe về nhà, thì Trần Hán Thăng gọi điện tới.

Lão Tiêu tỏ ra do dự, với những tình huống thế này, cha mẹ đằng gái thường lo lắng hơn cha mẹ đằng trai khá nhiều. Dù sao, một cô gái ngoan ngoãn dịu dàng luôn chịu thiệt thòi.

“Aloo, tôi Tiêu Hoành Vĩ đây.”

Cuối cùng, Tiêu Hoành Vĩ vẫn nghĩ đết giải quyết việc chung, mà nhận cuộc gọi này.

Trần Hán Thăng chờ mãi không thấy điện thoại kết nối, thì giơ tay ra hiệu ‘suỵt’ với Tiêu Ngư Nhi, ý bảo mình phải trả lại trong sạch cho cô ấy bằng được.

“Chú Tiêu, cháu Hán Thăng đây, chú đã ăn sáng chưa ạ?”

“Ăn rồi, ăn nhà cậu đấy.”

Lão Tiêu trực tiếp không muốn nói nhảm, mà đi thẳng vào vấn đề.

Trần Hán Thăng mỉm cười xấu hổ: “Cháu đang định giải thích với chú chuyện tối qua đây.”

“Nói đi.”

Lão Tiêu trả lời ngắn gọn, bởi bản thân ông biết Trần Hán Thăng là quỷ thành tinh, cho nên không thể lộ ra qua nhiều cảm xúc để thằng nhóc kia đoán được lòng mình.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng cảm thấy bứt dứt, bởi vì cách nói chuyện của lão Tiêu chẳng khác gì thẩm vấn phạm nhân cả.

“Hôm qua, bởi vì có một bộ phim rất hot công chiếu, tên là ‘Vô Gian Đạo’, trong đó có rất nhiều minh tinh nổi tiếng đóng. Cháu vả Tiểu Ngư Nhi hẹn xem từ sớm, nhưng không thể mua được vé ban ngày, nên bất đắc dĩ phải mua xuất chiếu muộn…”

Trần Hán Thăng muốn ổn định lại tình hình, đương nhiên đưa lý do bậy bạ, chủ yếu đánh vững nền móng cho việc đi khách sạn.

Nhưng, hắn không ngờ, Tiêu Dung Ngư bên cạnh nghe thấy, đột nhiên lao tới nói lớn: “Ba ba, tiểu Trần cố ý mua vé xuất chiếu muộn đấy. Cậu ấy còn nói tuổi trẻ phải bung lụa một lần chứ.”

“Cậu làm gì vậy?”

Trần Hán Thăng vội vàng che chỗ mic điện thoại vào, ngơ ngác nhìn Tiêu Dung Ngư.

Tiểu Ngư Nhi ‘hừ’ một tiếng, đắc ý hất cằm lên.

“Khụ…”

Trần Hán Thăng tằng hắng một cái, rồi đi đến cửa sổ tiếp tục giải thích: “Sau khi xem phim xong đã rất muộn, cho nên cháu thương lượng với Tiểu Ngư Nhi tìm một khách sạn gần đó ở tạm, với lại cháu đã hỏi trong khách sạn, người ta nói không có đường đôi…”

Nào ngờ, Tiểu Ngư Nhi ở đang sau chạy tới, nói lớn chen vào: “Ba ba, con không hề có ý muốn vào khách sạn, là tiểu Trần ép buộc, đã thể còn cố tình thuê phòng đơn.”

“Vãi.”

Trần Hán Thăng chẳng thèm giải thích dài dòng nữa, chỉ tranh thủ nói: “Thế nhưng bọn cháu thật sự không làm gì cả…”

“Làm, tiểu Trần bảo con đi tắm, sau đó cậu ấy còn ôm con ngủ cả đêm.”

“Không nói nữa.”

Trần Hán Thăng trực tiếp nhấn tắt mát, ném điện thoại di động lên giường. Không ngờ chiếc điện thoại nokia đắt đỏ bật tưng tưng trên nệm cao su hai lần, trông khá thú vị.

“Cậu nói rõ ràng đi.”

Trần Hán Thăng mất mặt, đôi mắt như bốc lửa, nên từng bước từng bước đi tới trước mặt Tiêu Dung Ngư: “Cậu nói rõ đi, tại sao muốn làm vấy bẩn sự trong sạch của mình?”

Tiêu Dung Ngư tỏ ra sợ hãi, lùi từng bước một, cho đến khi thân thể ép sát vào tường, rồi mới mỉm cười, giang hai tay ra nhào vào lòng Khánh Trần.

Trần Hán Thăng cũng thuận thế ôm lấy, rồi dạo một vòng khắp cơ thể.

“Tiểu Trần, làm bạn trai mình có được hay không?”

Mặt Tiêu Dung Ngư dán vào ngực Trần Hán Thăng, nên nhìn không rõ nét mặt thế nào, chỉ cất lên tiếng nói ngọt ngào.

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Tiêu Dung Ngư, thỉnh thoảng còn dịu dàng vén từng lọn tóc cho gọn gàng, nhưng không đưa ra câu trả lời.

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu nhìn Trần Hán Thăng: “Tại sao cậu không nói chuyện?”

Trần Hán Thăng hít một hơi thật sâu: “Mình nghĩ, có phải trong mắt người lớn trong nhà, vào khách sạn đã không phải là bé ngoan.”

“Mình vẫn luôn là bé ngoan, chỉ có cậu chưa từng.”

Tiêu Ngư Nhi đánh lên người Trần Hán Thăng: “Tiểu Trần, cậu đừng đánh trống lảng, nếu như tối hôm qua cho cậu thì bây giờ chúng ta là một đôi đúng không?”

Trần Hán Thăng cúi xuống nhìn lại dáng người Tiểu Dung Ngư, phán đoán tính xác thực của câu nói này. Có điều, Tiêu Dung Ngư không cho hắn nhìn, hết né bên trái lại né bên phải.

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, bây giờ đã 9 giờ rồi, mà 12 giờ phải trả phòng cho khách sạn. Hắn nghĩ thầm, với khả năng của mình, thêm cả thời gian tắm rửa nữa thì 3 giờ miễn cưỡng đủ dùng.

“Ừ, đúng thế.”

Trần Hán Thăng gật đầu như mổ thóc, còn tâm trạng dâng lên một chút kích động. Tiểu Ngư Nhi hỏi câu này, phải chăng muốn cho mình một bất ngờ lớn.

“Vậy mình hỏi cậu, hiện tại trong lòng cậu mình sếp thứ mấy?”

Tiểu Ngư Nhi tiếp tục hỏi: “Chú Trần và dì Lương là thứ nhất, bản thân là thứ hai, bạn bè anh em là thứ ba, sự nghiệp là thứ tư, còn mình sếp chỗ nào?”

Loại câu hỏi này, có lẽ chỉ mình Tiểu Ngư Nhi hỏi, nên Trần Hán Thăng mỉm cười trả lời: “Chẳng phải cậu đang sếp đấy sao, thứ năm chứ còn sao nữa.”

“Đáng ghét.”

Tiêu Dung Ngư giơ tay muốn đánh, nhưng Trần Hán Thăng nắm chặt nói: “Cậu xếp thứ 2, phía sau cha mẹ mình.”

“Thật?”

“Lừa gạt cậu làm gì, nếu mình nói sai lái xe ra ngoài đường bị thủng lốp, cả đường gặp toàn đèn đỏ, mỗi ngày vi phạm luật giao thông.”

“Vậy nếu mình cho cậu thì sao?’ Tiểu Ngư Nhi lại hỏi.

“Cậu đừng có lòng tham không đáy, đây là giới giạn rồi, chẳng lẽ cậu muốn vượt qua cả cha mẹ mình.”

Trần Hán Thăng nhéo một cái vào chiếc eo nhỏ của Tiểu Ngư Nhi: “Cậu trong lòng mình làm gì còn so sánh quan trọng hơn làm gì. Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, chỉ còn 2 tiếng nữa là trả phòng rồi.”

Tiêu Dung Ngư không nói lời nào nữa, mà ép đầu lên ngực Trần Hán Thăng. Sau một lúc, cô đẩy Trần Hán Thăng ra, bước nhanh vào nhà vệ sinh: “Lãng phí thời gian cái gì chứ, nếu cho hay không thì vị trí trong lòng cậu vẫn vậy, cho làm gì? Mình đi tắm đây.”

“Logic quái gì vậy…”

Hắn nhìn theo bóng lưng Tiểu Ngư Nhi bước đi, mà bản thân rất muốn tát mình một cái, nếu không có gì sao phải thể hiện chứ?

Trong lòng hắn tràn đầy hối hận, chỉ còn cách nhặt quần áo lên. Đột nhiên, bản thân nhận ra phía ngực có gì đó ươn ướt, nếm ở miệng có vị mặn.

Tiểu Ngư Nhi tắm xong bèn đi ra ngoài, lại trở thành một thiếu nữ tràn đầy nét thanh xuân. Trên mặt chẳng còn một chút bi thương nào, đã thế còn liên tục dục Trần Hán Thăng: “Tắm nhanh lên, chút nữa mình mời Thi Thi ra ngoài ăn cơm, cậu mời bữa này.”

“No problem.”

Chỉ cần Tiểu Ngư Nhi không tiếp tục gặng hỏi vấn đề bạn trai bạn gái, thì cô ấy đưa ra điều kiện gì Trần Hán Thăng cũng đồng ý.

Thời điểm ăn trưa, Thi Thi bên cạnh thường xuyên giật mình.

Bởi vì cửa hàng này cấp bậc quá cao, đây là nhà hàng năm sao Kim Lăng ở Tân Thị Khẩu, rõ ràng muốn dùng việc này chặn họng mình đây. Tiếp theo, cô rất tò mò quá trình tối hôm qua, hai người này đã làm những gì.

Có điều, cô không phải quá quen Trần Hán Thăng, còn Tiêu Dung Ngư chỉ toàn trò chuyện trời ơi đất hỡi của con gái. Vừa rồi, Thi Thi còn quan sát xem dáng đi của Tiêu Dung Ngư có khập khễnh hay không.

"Trong sách nói, rõ ràng đều bước đi khập khễnh sao?"

Thi Thi bên cạnh oán thầm trong lòng.

Sau khi mọi người cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng rời đi. Tiêu Dung Ngư đến cạnh Thi Thi nói: "Chúng ta đi dạo phố nhé?"

Thi Thi bên cạnh gật đầu đồng ý, bởi cô có rất nhiều điều muốn hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, hiện tại hai người thế nào?"

Tiêu Dung Ngư im lặng bước đi dưới tán lá cây ngô đồng. Ngày mua thu, ánh mặt trời chiếu xuyên qua từng tán lá, khiến người trên mặt đất chỗ chiếu chỗ không, khi ngẩng đầu lên có thể che dấu rất nhiều nỗi buồn trong mắt.

"Rất tốt."

Tiêu Dung Ngư giữ chặt cánh tay Thi Thi, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra sự vui vẻ: "Trong lòng cậu ấy mình xếp thứ hai, cũng không biết vị trí này có đặt thêm ai nữa không."

Chương 225: Đần như đám bạn cùng phòng thì sướng hơn nhiều

Trên đường từ khách sạn Kim Lăng về Tài Viện, Trần Hán Thăng tập trung tinh thần lái xe, chỉ có thời điểm ngẫu nhiên gặp đèn đỏ thì chuyện hôm qua mới hiện lên trong đầu hắn. Cuối cùng, ngay cả bản thân cũng nhịn không được mà nhếch miệng cười.

"Không biết dẫn bao nhiêu cô gái ra ra vào vào khách sạn, vậy mà người thất bại duy nhất lại là Tiểu Ngư Nhi, đúng là trớ chêu."

Trần Hán Thăng không tin không được: "Rất nhiều chuyện đã có lần thứ nhất thì ắt có lần thứ hai, mình đã lừa cô ấy đến khách sạn một lần, thì lần sau cũng có thể lừa vào khách sạn lần nữa. Có điều, sau lần này cô ấy sẽ đề phòng, lần tiếp theo sẽ khó khăn hơn, cùng lắm biểu diễn thêm một lần nữa."

Trở về trường học, Trần Hán Thăng trực tiếp về phòng ký túc, bởi vì hôm qua ngủ muộn, sáng nay dậy sớm, nên dự định ngủ bù.

Trong phòng 602, trừ Lý Quyến Nam đang đi làm thêm ở ngoài, còn lại đều ở trong phòng.

Dương Thế Siêu, Kim Dương Minh và Quách Thiếu Cường đang ngồi trước máy tính chơi CS, ai chết thì đổi người khác.

Dưới điều kiện đơn giản và khắc nghiệt này, ba tên sinh viên có chỉ số thông minh bình thường này chơi cả ngày, hết cười đùa lại gây gỗ với nhau.

Còn Đái Chấn Hữu mượn mấy quyển truyện võ hiệp ở thư viện về, cả ngày nằm lý trên giường, thỉnh thoảng cười trộm một tiếng, giống như bản thân đắm chìm vào thế giới tinh thần của mình.

"Hả? Lộc Đỉnh Ký?"

Trần Hán Thăng tuỳ tiện nhặt một quyển mở ra xem.

Đái Chấn Hữu nhanh chóng giật lại: "Mày đi chơi game đi, chút nữa tao đọc đến quyển này rồi."

Lão Đái thuộc loại đói thuốc nặng, mà mức nhập tâm cực cao, cho nên chẳng muốn chia sẻ sở thích này cho người khác.

"Đúng là loại hẹp hòi."

Trần Hán Thăng đưa qua một điếu thuốc: "Mấy quyển truyện này là mày dùng thẻ của tao mượn đấy, với lại mày có thể thường xuyên ra bên ngoài kia được không, sắp mốc trong phòng rồi đấy."

Đái Chấn Hữu không thèm ẳng tiếng nào, chỉ cầm lấy điếu thuốc đặt lên miệng. Sau đó, quay thân thể qua một hướng khác, từ nằm sấp chuyển thành nằm nghiêng, đưa lưng về phía Trần Hán Thăng và tiếp tục đọc truyện, căn bản không để lời Trần Hán Thăng nói vào đầu.

"Mẹ, éo thèm quan tâm mày nữa."

Trần Hán Thăng măng một câu.

Dương Thế Siêu vừa bị chết nên phải đổi cho người khác cũng nói hùa vào: "Gần đây, mỗi ngày lão Đái chỉ ăn một bữa. Đêm đên, bọn tao ngủ hết nó vẫn thức, 5 giờ sáng còn chưa thèm ngủ, đúng là thần tiên mà."

“Không chỉ có thế.”

Kim Dương Minh đang chơi game cũng nói hùa vào: “Lão Đái còn mua một cái đèn bàn nhỏ giấu trên giường, dùng nó cả đêm đọc sách. Một đêm không biết dùng bao nhiêu tiền điện.”

Bởi vì hóng hớt mà bị kẻ địch bắn một phát vào đầu, nên Kim Dương Minh giận cá chém thớt, công kích thẳng Đái Chấn Hữu: “Tháng sau, chúng ta có nên bàn lại cách thức đóng tiền điện hay không? Chia đều cả 6 người, khiến tao quá lỗ.”

Quách Thiếu Cường không lên tiếng, tính tình cậu ta tương đối hào sảng, mặc dù không so đó vài đồng tiền điện, nhưng không muốn đứng ra nói chuyện giúp Đái Chấn Hữu.

Thật ra, Đái Chấn Hữu đã nằm giữa biên giới bị cô lập. Chủ yếu, bản thân cậu ta không chịu tham gia hoạt động tập thể. Trong phòng, ngay cả người bận rộn như Trần Hán Thăng cũng giành thời gian chơi cùng bạn bè, còn Đái Chấn Hữu tách biệt hoàn toàn, cuộc sống hàng ngày lại vô cùng keo kiệt.

“Được rồi, đèn bàn thì dùng mấy số điện? Lão Lục, chẳng lẽ mày định gộp cả tiền điện chúng ta sạc điện thoại sao?”

Trần Hán Thăng áp cuộc cãi lộn lại.

Kim Dương Minh thấy Trần Hán Thăng lên tiếng thì không nói gì thêm chỉ đành bĩu môi, rồi quay lại cuộc chiến phe cảnh sát của mình.

Trong phòng 602 có mặt Trần Hán Thăng, căn bản không thể có một vòng tròn nào khác, chỉ cần Trần Hán Thăng không ngầm thừa nhận, bất kể là lão Dương hay Kim Dương Minh đều không thể nào cô lập người khác được.

Có điều, Trần Hán Thăng lên tiếng giúp Đái Chấn Hữu, nhưng lão Đái không hề cảm kích, vẫn lạnh lùng nhìn mọi chuyện.

Tính cách quyết định vận mệnh, câu này quả thực không sai.

Trần Hán Thăng đặt bộ đồ lau nhà trên ghế xuống, kéo ghế ngồi cạnh xem Dương Thế Siêu chơi. Hiện tại, hắn hút toàn loại thuốc tốt, cấp thấp nhất cũng là Tiểu Tô hoặc Hoàng Kim Lăng.

Còn Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường hút mấy loại rẻ tiền như Hồng Mai hoặc Hồng Tháp Sơn. Nên hiện tại, có con dê béo Trần Hán Thăng bên cạnh nên cứ thế bứt lông dê mà dùng, cứ hết điếu này đến điếu khác, cho đến khi gói thuốc hết sạch mới thôi. Con mẹ nó, đám này không sợ chết sặc sao?

Trần Hán Thăng mở cửa ban công để thông gió, còn Kim Dương Minh bên cạnh không ngừng đánh giá, rồi đột nhiên nói: "Tứ Ca, đêm hôm qua không về ngủ, có phải ở khách sạn?"

"Có chuyện này sao?"

Dương Thế Siêu ngẩng đầu xem trò vui.

Kim Dương Minh mỉm cười tự tin nói: "Đầu tiên, tóc Tứ Ca khô ráo sạch sẽ, chứng minh mới tắm sáng nay, nhưng hôm qua cậu ấy không về phòng ký túc, vậy có thể ở nơi nào chứ? Tiếp theo, bình thường Tứ Ca không thích xịt nước hoa, vậy mà hiện tại có mùi thoang thoảng, chứng tỏ mùi này của người khác dính vào."

"Từ các điều trên suy ra, đáp án chỉ có một."

Kim Dương Minh giơ ngón tay vẽ ra một đường cong trong không khí, cuối cùng chỉ thẳng vào người Trần Hán Thăng: "Thừa nhận tội ác đi, tôi qua mày cùng cô gái nào đi khách sạn?"

Phòng ký túc đột nhiên trở nên yên tĩnh, ngay cả Đái Chấn Hữu cũng quay qua nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng ngây người ra, sau đó ngơ ngác nói: "Không sai, tối qua tao với bạn gái đi nhà nghỉ, sao?"

"Hả?"

Kim Dương Minh là người giật mình đầu tiên, bình thường Trần Hán Thăng chẳng phải đưa ra lời giải thích kiểu 'tóc tao sạch vì tắm ở nhà tắm', 'trên người có mùi hương khỉ đầu, mũi mày ngửi nhầm thì có' .

Bình thường, chuyện bí mật của mình bị những lời vớ vẩn nói toạc ra, không phải ai cũng như 'thám tử Conan', nhưng 'tội phạm' làm gì không biết xấu hổ thừa nhận thẳng thừng như vậy, Kim Dương Minh cảm thấy trình độ của mình không cách nào phát huy.

Dương Thế Siêu không quan tâm những chuyện đó nữa, mà vội vàng hỏi: "Cô ấy thế nào?"

Đây là vấn đề tất cả mọi người rất quan tâm.

Trần Hán Thăng suy nghĩ chút, tìm kiếm đối tượng tham chiếu, rồi nói: "Mọi phương diện đều hơn Thương Nghiên Nghiên một mảng lớn, ngay cả đến từng cọng tóc cũng vậy."

Nói đến mức này, mọi người đều có thể hình dung ra, người bạn gái kia xinh đẹp đến trình độ nào.

Quách Thiếu Cường cười hì hì: "Vậy hai người có… ."

"Mày nói xem?"

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: "Hai đứa tao vào khách sạn, chẳng lẽ đánh caro?"

"Mày giỏi."

Dương Thế Siêu hâm mộ giơ ngón tay cái lên.

Trần Hán Thăng không thèm quan tâm phản ứng của Dương Thế Siêu, mà quay qua nói với Kim Dương Minh:

“Lão Lục, mày có khả năng quan sát nhạy bén đấy, Edogawa Dương Minh, chỉ qua vài chi tiết vụn vặt đã đoán ra chân tướng sự việc. Người bạn hôm qua của tao đúng là rất thích dùng nước hoa.”

“Ừ, ừ ừ.”

Kim Dương Minh đột nhiên có cảm giác sai ở đâu đó, không hề có khoái cảm của việc vạch trần chân tướng, mà hơi có cảm giác khó chịu

“Tao ngủ trước đây, tối qua ngủ muộn quá.”

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: “Lão Lục, thật ra tao rất hâm mộ mày, không có việc gì thì ở trong phòng chơi điện tử, thích có thể ra quán net chơi đêm. Chẳng giống tao, suốt ngày phải đoán già đoán non tâm tư hết cô gái này đến cô gái khác, còn phải nhớ kỹ từng ngày sinh nhật…”

Kim Dương Minh miễn cưỡng nở nụ cười, rồi tiếp tục ngồi chơi máy tính, nhưng vừa hồi sinh chẳng bao lâu đã chết, bởi vì mất đi sự tập trung.

“Mẹ nó, bên kia có người dùng hack, ông máy phải tố cao. Chơi trò chơi cũng dùng hack, đúng là mất mặt.”

Chẳng hiểu sao cảm xúc Kim Dương Minh dâng trào.

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nằm lên giường, quay mặt mình về phía tường, lộ ra vẻ mặt sung sướng.

Đây chính là nguyên nhân dù Trần Hán Thăng đủ sức ra ngoài thuê phòng, nhưng vẫn thích ở trong ký túc xá.

Ở với đám bạn ngốc là trải nghiệm vô cùng sung sướng.

Chương 226: Con gái thành của hiếm

Chẳng biết lúc nào, mấy giờ, Trần Hán Thăng từ trong giấc mộng tỉnh dậy. Hắn vừa mở mắt ra đã thấy một khung cảnh màu đen xì, trong phòng ký túc yên tĩnh, ngay cả Đái Chấn Hữu cũng chẳng biết đi nơi nào.

Cửa ban công chỉ mở he hé một lỗ nhỏ, gió thổi vào từng cơn vù vù, mới khiến Trần Hán Thăng lạnh quá mà tỉnh giấc.

"Mịa, ra ngoài cũng không biết đóng cửa ban công lại."

Trần Hán Thăng lấy điện thoại ra xem giờ, vậy mà đã 6 giờ 30 phút chạng vạng tối. Thời tiết này giống như đánh lừa con người trông như thời điểm hừng đông.

Hắn mặc quần đùi bò từ trên giường xuống, rồi bước tới đẩy cánh cửa kính ban công ra, tựa tay vào lan can lạnh buốt.

Gió lạnh thổi tới, khiến lỗ chân lông dựng đứng cả lên, da ga nổi khắp người.

Nhưng Trần Hán Thăng không quan tâm, vẫn đứng đốt thuốc. Theo từng hơi thuốc vào, gió cũng dần mất tác dụng, nên hắn thoải mái nhìn xuống cô quản lý ký túc đang mắng người phía dưới.

"Trong ký tú xá sử dụng ấm siêu tốc có công suất cao là rất nguy hiểm. Tôi nói các cô các cậu sao không biết nghe lời vậy? Lần sau, cấm tái phạm đấy…"

Vị quản lý này nói giọng Ngô Trung, nên trong câu nói thường thêm các từ 'a, nha' vào. Những tên học sinh ngoãn

ngoãn, thành thật đứng trước mặt vị quản lý này chắc chắn học sinh năm nhất, còn mấy tên năm hai năm ba mặt đã dày, còn lõi đời, sẽ không im lặng nghe lời như vậy.

“Huýt, huýt”

Trần Hán Thăng huýt sáo vang lên, truyền xuống cả phía dưới.

Cô quản lý đang răn dạy đám tân sinh còn chưa đã nghiền, bỗng nghe thấy có người muốn gây chuyện với mình, thì tức giận ngẩng đầu lên tìm kiếm nơi vừa phát ra âm thanh. Kết quả, cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy ban công tầng 6 có bóng người to lớn, trời lạnh thế này vẫn mặc bộ quần áo cộc đứng đó giở trò lưu manh.

“Trần Hán Thăng, phải cậu không?”

Bà cô giơ đèn pin chiếu vào đấy, thấy dáng người quen quen, mà lá gan này không lệch đâu được.

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Em là Kim Dương Minh, bạn cùng phòng với Trần Hán Thăng. Cô à, hôm nay trông cô thật đẹp.”

Đám nam sinh xung quanh nghe được có người dám trêu đùa cô quản lý thì ai nấy cũng cười. Mà vị quản lý này cũng không thể nào giáo dục đám sinh viên kia nữa, đành dúi cái ấm siêu tốc vào ngực một đứa sinh viên, rồi đưa ra lời cảnh cáo: “Về sau còn dùng, các người sẽ phải viết bản kiểm điểm.”

Đám sinh viên năm nhất vội vàng cầm ấy ấm siêu tốc chạy về ký túc xá, cũng không để ý đến việc cám ơn ‘ân nhân cứu mạng’ vừa rồi.

Trần Hán Thăng nhàn nhã hút thuốc xong mới về lại phòng, sau đó cầm điện thoại lên gọi cho Thẩm Ấu Sở: “Aloo, đang làm gì đấy?”

“Đang ở, ở tiệm trà sữa của cậu.”

Thẩm Ấu Sở vĩnh viễn dùng giọng nói dịu dàng e thẹn ấy, chỉ cần nghe được giọng của cô sẽ hình dung ra dáng vẻ nói chuyện.

“Cậu ăn cơm chưa?”

“Rồi.”

“Mình vẫn ở ký túc xá, cậu giúp mình mua một xuất cơm rồi mang đến đây. Nhớ là thêm cơm, à mua thêm một lon bia nữa nhá? Mình mới ngủ dậy, miệng hơi nhạt.”

“Ừ, được.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng bắt đầu thay quần áo. Trong trường đại học, bạn gái đưa cơm cho bạn trai là hành động quá bình thường, với lại người con gái muốn đưa cơm cho Trần Hán Thăng không chỉ có một.

Thẩm Ấu Sở làm việc rất nhanh, hắn là nhận được điện thoại của hắn xong lập tức đi làm. Trần Hán Thăng vội vàng xuống dưới, trên đường còn đụng phải cô quản lý.

“Trần Hán Thăng, vừa rồi không phải Kim Dương Minh đúng không?”

“Cô, thị lực của cô tốt thật. Hoàn toàn không phải Kim Dương Minh, tên đó là Dương Thế Siêu, cô nhớ trừ điểm hạnh kiểm cậu ta.”

… .

Thẩm Ấu Sở cầm theo cái túi nhỏ, đựng cạnh cây ngô đồng dưới sân ký túc xá nam. Vị trí này ánh đèn không chiếu tới được, nên đứng nơi này khiến cô có cảm giác an toàn.

Ngẫu nhiên có vài tên con trai đi qua cũng chỉ thấy một cô gái cao gầy, hai chân thẳng tắp đứng đó. Đám sói đói này rất

muốn nhìn mặt, nhưng lại nhận được kết quả người đó cúi đầu, ánh mắt luôn rơi vào vị trí mũi giày.

“Sao cậu lại đứng ở chỗ này, nếu vậy chẳng thà mình đến nhà ăn còn hơn.”

Trần Hán Thăng hiểu rất rõ Thẩm Ấu Sở, cho nên việc tìm cô chẳng khó khăn gì, chỉ tức giận khoảng cách có chút xa.

“Lần sau, mình sẽ tới gần hơn.”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu nói nhỏ.

Trần Hán Thăng gỡ cái túi xuống nhìn, bên trong không chỉ có đồ ăn, còn cả một đống bình bình lọ lọ, thì bĩu môi nói: “Đưa một xuất cơm đến thôi mà, có cần giống như đi dã ngoại vậy không?”

Thẩm Ấu Sở không quen tranh luận, nên nói theo suy nghĩ: “Ăn trước đi, không lạnh mất.”

“Dưới này làm gì có chỗ ăn, theo mình tới sân bóng rổ đi.”

Trần Hán Thăng dẫn trước đi tới sân bóng rổ, Thẩm Ấu Sở cúi đầu theo phía sau, trong ngực còn ôm xuất cơm vừa mua cho Trần Hán Thăng.

Tài Việ có mấy sân bóng rổ, có điều vào mùa thu và mùa đông không thường xuyên lấp đầy. Loại tinh thần này rõ ràng không thể so với thời cấp ba được.

Thời điểm cấp ba, học sinh chẳng cần quan tâm đến thời tiết, chỉ cần trong trường có thi đấu bóng rổ, sẽ đến trước tranh một chỗ ngồi.

Trần Hán Thăng chọn một bậc thang ngồi xuống, nhìn đám sinh viên đang chơi bóng phía rồi, rồi ra hiệu Thẩm Ấu Sở lấy cơm ra.

Thẩm Ấu Sở nghe lời sắp xếp một phần, nếu không Trần Hán Thăng lại nói ghét ăn cơm như dã ngoại.

Thẩm Ấu Sở lấy ra một vài tờ báo trong túi, giống như trải chiếu trên mặt đất, sau đó lấy ra hộp cơm và đồ hộp bày ra, tiếp đến mới lấy ra một lon bia, thêm vào cái cốc từ bình nước giữ nhiệt của mình, đương nhiên không bỏ quên món cải muối ớt do tự tay mình làm được.

"Sao không mua bia lạnh?"

Trần Hán Thăng cầm lấy cốc bia, thấy nhiệt độ bình thường thì hỏi.

"Trời lạnh rồi, đừng uống lạnh."

Thẩm Ấu Sở mở bình nước giữ nhiệt ra, ấn núi rót, rồi đặt ở trước miệng thổi cho bớt nóng. Từng làn nước kèm theo hơi thở từ miệng mình, nhưng cô không phát hiện ra.

Mãi cho tới khi nước sôi chuyển thành nước ấm, thì cô mới cẩn thận đưa qua: "Trước tiên, uống chút nước ấm cái đã."

Trần Hán Thăng mỉm cười đầy cảm xúc, rồi cầm lấy cốc nước ấm uống một hơi hết sạch, sau đó cầm xuất cơm và chiếc đũa ăn một lần lên.

Thẩm Ấu Sở và Trần Hán Thăng biết nhau gần một năm rưỡi, đã sớm biết khẩu vị của nhau, nên chọn toàn món Trần Hán Thăng thích ăn, nào là cà tím om, thịt heo xào xả ớt, còn thêm hai quả trứng chiên nữa.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng ăn rất vừa miệng, chỉ là thường xuyên phải quay qua gắp thức ăn, thật sự khá khó chịu.

Lúc đầu, Thẩm Ấu Sở ngồi xổm bên cạnh, hai tay ôm đầu gối, mắt nhìn Trần Hán Thăng ăn như gió cuốn. Sau đó, cô bưng cả hộp đồ ăn lên, thuận tiện hắn không cần phải quay qua gắp thức ăn nữa.

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nhìn Thẩm Ấu Sở nghĩ thầm, đến cả mẹ ruột mình cũng không đối xử với mình như vậy. Thẩm Ấu Sở bèn xấu hổ, cúi đầu xuống nhìn nội dung tờ báo.

"Mình hỏi cậu chuyện gì, cậu phải trả lời ngay không suy nghĩ."

Trần Hán Thăng vừa đút đồ ăn vào, vừa lầu bầu hỏi: "Nếu đêm nay mình đưa cậu đi khách sạn, cậu đi không?"

Thẩm Ấu Sở ngơ ngác rồi gật đầu.

"Cậu biết đi khách sạn nghĩa là thế nào không?" Trần Hán Thăng cầm lon bia lên uống một ngụm.

Thẩm Ấu Sở thật thà lắc đầu.

Trần Hán Thăng nhìn cô rồi hỏi: "Không biết sao còn tuỳ tiện đồng ý?"

Thẩm Ấu Sở tỏ ra thấp thỏm nói: "Cậu nói không cho suy nghĩ, nên mình…"

"Cậu lập tức đồng ý?"

Trần Hán Thăng sờ mái tóc Thẩm Ấu Sở: "Cứ như vậy tin tưởng mình sao?"

"Ừ."

Mặc dù Thẩm Ấu Sở cúi đầu rất thấp, nhưng Trần Hán Thăng có thể nhận ra cô vừa gật đầu.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên yên tĩnh, nhưng thật ra là Trần Hán Thăng im lặng. Điều này càng khiến Thẩm Ấu Sở thấp thỏm, không biết mình nói sai gì không.

Cách đó không xa, tiếng huyên náo của đám người chơi bóng rổ vang lên.

"Nhanh chuyền đi, chuyền qua đằng kia kìa."

“Phạm quy, phạm quy rồi.”

“Mịa, thế mà ném không vào.”

…

Trần Hán Thăng đột nhiên ợ một cái rồi đứng lên nói: “Ăn uống no say rồi, chuẩn bị về thôi.”

Thẩm Ấu Sở thu dọn đống báo dưới đất và đồ ăn rơi vãi sạch sẽ, sau đó nhét vào thùng rác.

Đêm đến, trong ký túc xá, Thẩm Ấu Sở hỏi nhỏ Hồ Lâm Ngữ: “Lâm Ngữ, đi khách sạn có nghĩa là gì vậy?”

Hồ Lâm Ngữ dò xét nhìn cô: “Trần Hán Thăng nói cậu chuyện này?”

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

“Tên cẵn bã này.”

Hồ Lâm Ngữ mắng một câu, rồi chỉ cho Thẩm Ấu Sở một chiêu: “Chỉ cần hắn dẫn cậu đi khách sạn, thì cứ nói thân thể mình không dễ chịu. Theo tin dự đoán quốc gia, đám lưu manh càng ngày càng nhiều, còn mỗi cô gái sẽ trở thành báu vật.”

Chương 227: Anh Đề của cậu

Ngày thứ hai đầu tuần đã tới, buổi sáng Trần Hán Thăng đi theo đám bạn cùng phòng lên lớp học, nhưng bất ngờ Khổng Tĩnh gọi điện thoại đến phá vỡ ý định trở thành sinh viên thực thụ của Trần Hán Thăng.

"Sáng nay có thời gian hay không? Tại khu Tê Hà đang tổ chức cuộc họp giữa mấy công ty trong liên minh của Thâm Thông, nên Nghiêm Gia Hưng cũng tới họp, nếu cậu rỗi tôi sắp xếp cơ hội các người ngồi với nhau một chút."

Trần Hán Thăng lập tức rời khỏi phòng học: "Rảnh chứ, một tiếng sau tôi sẽ có mặt tại phòng làm việc của chị."

Làng đại học Tiên Ninh nằm ngay cạnh khu Tê Hà, nên hắn muốn nắm được nghiệp vụ chuyển phát nhanh của khu Tiên Ninh, thì Nghiêm Gia Hưng và Chung Kiến Thành là bước vô cùng quan trọng.

Giáo viên chủ nhiệm khoá thấy Trần Hán Thăng lẻn ra cửa sau, thì vẻ mặt giống như không thấy gì.

Phụ đạo viên Quách Trung Vân đã chào hỏi trước đó, nên chỉ cần Trần Hán Thăng không phá rối trên lớp, thì chủ nhiệm khoá sẽ tha cho hắn một mạng.

Đương nhiên, nếu sự tức giận vượt giới hạn, thì cuối kỳ bắt hắn thi lại cũng có thể.

Dù sao hiện thực xã hội và lý luận trí thức không thể đánh đồng với nhau, bởi vì có một số lãnh đạo trường học đang nhìn chằm chằm vào Hoả Tiễn 101, ví dụ Lục Cung chẳng hạn.

Hiện tại, khu vực đại học ở Giang Lăng có ba nơi mà Hoả Tiễn 101 rất nổi tiếng, bà vòng tròn đó là Tài Viện-Đông Đại-Xây Dựng-Y, Khoa Học Kỹ Thuật Kim Lăng-Hằng Hải-Hiểu Trang-Truyền Thông Nam Quảng, Bưu Chính Viễn Thông-Kinh Tế-Du Lịch-Dược, toàn bộ đều là chi nhánh của Hoả Tiễn 101.

Thuận Phong, Bưu Chính, hay kể cả là Thâm Thông, đều đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán ở bên ngoài, nhưng khu vực đại học Giang Lăng, tất cả học hinh đã hình thành thói quen sử dụng Hoả Tiễn 101.

Trong đó có 3 nguyên nhân:

Thứ nhất: Sách lược phát triển khác biệt, bởi vì những công ty lớn còn chưa nhận thức được thị trường chuyển phát nhanh trong trường học, đây chẳng khác nào báu vật chưa bị khai quật, mà ngành nghề chuyển phát nhanh còn chưa đủ độ phổ cập.

Thứ hai: Mục tiêu của Trần Hán Thăng chỉ có thị trường trong các trường đại học, từ việc sáng tạo logo đến đoàn đội hợp tác, hoàn thiện bước cắm rễ trong nhận thức của sinh viên, nên độ hoà hợp cực mạnh.

Có một câu thế này: Người hiểu mình nhất chỉ có người nhà.

Thứ ba: Bản thân Trần Hán Thăng là sinh viên đứng ra lập nghiệp, nên hắn có một sức hút không hề nhỏ trong nhóm sinh viên làm thêm giờ.

Hôm nay, hắn muốn trao đổi việc hợp tác với Nghiêm Gia Hưng, hẳn là không có gì khó khăn cả.

Hiện tại, không cần tính đến mặt mũi của Khổng Tĩnh, mà đây rõ ràng của cuộc mua bán kiếm lời, tại sao Nghiêm Gia Hưng phải từ chối?

Về việc Hoả Tiễn 101 ngày càng phát triển gây ra ảnh hưởng, là việc mà đám người Lưu Chí Châu phải lo lắng.

Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa gọi điện cho Chung Kiến Thành.

"Ngài đang làm gì vậy?"

Giọng nói Chung Kiến Thành khá nhỏ, đồng thời che miệng nói: "Ông mày đang họp."

"Tôi biết ngài đang họp rồi, nhưng có chuyện nhờ ngài giúp đỡ." Trần Hán Thăng nói.

Chung Kiến Thành rất thiếu kiên nhẫn nói: "Có rắm thì thả nhanh lên."

Trần Hán Thăng không hề tức giận mà mỉm cười nói: "Tôi biết, sáng nay Thâm Thông tổ chức cuộc họp cho các đại lý nhượng quyền, bên cạnh ngài còn có một người tên Nghiêm Gia Hưng đúng không?"

"Sao cậu biết?"

Chung Kiến Thành ngạc nhiên: "Ông ta là quản lý của những đại lý nhượng quyền khu Tê Hà."

"Hiện tại, tôi đang trên đường tới gặp ông ta đây, nói chuyện hợp tác thị trường khu vực làng đại học Tiên Ninh, lúc đó ngài cũng tham gia tiếp khách chứ?" Trần Hán Thăng nói với Chung Kiến Thành.

Nếu Chung Kiến Thành chịu tiếp khách, mà ông ta với Nghiêm Gia Hưng đều có thân phận là đại lý nhượng quyền của Thâm Thông, tất nhiên phù hợp thân phận.

Mặt khác, bản thân Chung Kiến Thành cũng là người hợp tác cùng chung lợi ích với mình, nên ông ấy nói có thể đảm bảo được.

“Thằng nhóc, dạo này cậu nói chuyện nhẹ nhàng nhỉ? Dám nói tôi đi tiếp khách?”

Chung Kiến Thành giật mình, bởi vì tốc độ hành động của Trần Hán Thăng, không ngờ thật sự lấy được. Nếu việc này hoàn thành, công việc chuyển phát nhanh trong các trường đại học ở Kiến Nghiệp có đến 80% nằm dưới sự khống chế của Trần Hán Thăng.

“Gần đây, thân thể tôi có chút nặng nề, bản thân vừa tăng hai cân, sao đứng được đây?”

Trần Hán Thăng đánh thái cực: “Hiện tại, tôi là lính dưới trướng của ngài, loại thời điểm này ngài không thể khoanh tay đứng nhìn được.

“Cậu không phải lính của tôi, ngay từ đầu cậu đã mưu đồ soán vị.”

Chung Kiến Thành nói câu này cũng khiến bản thật bật cười: “Nhưng đoạt không phải vị trí của tôi, cùng tôi chẳng có tý dính líu gì. Được rồi, cậu đặt phòng cho trưa nay tốt vào, tôi và lão Nghiêm đến uống vài chén.”

…

Nghiêm Gia Hưng lớn tuổi hơn Chung Kiến Thành khá nhiều, người hơi mập và lùn, nhưng cách nói chuyện vẫn đậm chất lưu manh trong xã hội.

Nói một cách chính xác, trong vòng tròn chuyển phát nhanh ở những năm 2003, hầu như bị thành phần xã hội đen thao túng.

Lúc đầu, sau khi họp xong, Nghiêm Gia Hưng chuẩn bị về, thì nữ tổng giám đốc xinh đẹp của tổng công ty, phụ trách quản lý Kiến Nghiệp đến nói: “Lão Nghiêm, dành chút thời gian ăn trưa được không? Ăn bữa cơm rau dưa, trò chuyện vài vấn đề?”

Nghiêm Gia Hưng tỏ ra ngạc nhiên, nghĩ thầm không phải bà cô Khổng Tĩnh này coi trọng mình đấy chứ?

Khổng Tĩnh xinh đẹp có phong thái ngự tỷ, nên đám người Nghiêm Gia Hưng lén lút bàn tán không ít chuyện. Có điều, ngoài mặt vẫn tỏ ra đàng hoàng chững chạc nói: "Quản lý Khổng đã xắp xếp, chuyện lớn mấy cũng gạt lại phía sau."

Có điều, trong phòng riêng của khách sạn, Nghiêm Gia Hưng nhìn thấy Chung Kiến Thành và Trần Hán Thăng, sau đó trải qua một thời gian giải thích thì mới hiểu chuyện gì đang diễn ra.

"Ai không hợp tác là kẻ ngu."

Nghiêm Gia Hưng vỗ đùi: "Nói thật, tôi nhìn lão Chung kiếm được phía Giang Lăng mà đỏ cả mắt. Hiện tại có tiểu Trần chủ động đến hợp tác, làm sao ông đây có thể đẩy nó ra ngoài được chứ?"

Nghiêm Gia Hưng nghĩ 'Hoả Tiễn 101' là thu nhập thêm, không phải công việc chính.

Chung Kiến Thành lo lắng trong lòng Trần Hán Thăng vì việc này không thoải mái nên cầm chén rượu lên nói: "Lão Nghiêm, đây không phải món thu nhập thêm đâu. Hiện tại, thị trường chuyển phát nhanh của khu vực đại học Giang Lăng đều nằm trong tay Hoả Tiễn 101. Một tháng, Trần Hán Thăng có thể kiếm mấy chục nghìn tiền lợi nhuận thuần."

"Cao vậy sao?"

Lúc này, Nghiêm Gia Hưng có phần coi trọng.

"Trước kia khoảng chừng 30 nghìn, nhưng hiện tại mở thêm thị trường đại học Bưu Chính Viễn Thông, nên lời khoảng 40 nghìn."

Trần Hán Thăng nói thật: "Có điều, tôi nghĩ cách kiếm tiền to cả đầu, mà vẫn là một tên ở giữa, ăn chút tiền hoa hồng."

"Vậy còn chê ít?"

Nghiêm Gia Hưng không nhịn được nữa nói: "Nếu quản lý Khổng bật đèn xanh, tôi nhất định sẽ ủng hộ. Về việc chia hoa hồng, tôi cũng không thể chiếm tiện nghi của tiểu Trần được. Lão Chung đưa ra giá nào, cứ dựa vào đó mà tính bên đây."

Thật ra, đến giờ Nghiêm Gia Hưng cũng không phải quá coi trọng, nhưng việc kiếm được tiền, có là thằng ngu mới đẩy nó ra.

Trần Hán Thăng cầm ly rượu lên nói: "Vậy cảm ơn Nghiêm tổng, hợp tác vui vẻ."

"Sau này, cứ gọi tôi là anh Nghiêm, nào chúng ta uống rượu, uống rượu."

Giữa trưa, ba tên con trai ai nấy đều uống khá nhiều, rồi lần lượt từng người đổ gục xuống bàn. Cuối cùng, Nghiêm Gia Hưng và Chung Kiến Thành được thuộc hạ đón đi.

Trần Hán Thăng thì sao, hắn cảm thấy bản thân giống như một khúc gỗ được người ta nhét vào đâu thì nhét, nằm một lúc trên xe, đi một quảng đường, cuối cùng được người khác dìu vào thang máy, cuối cùng mới đổ gục trên một cái giường có nệm thật êm.

Đệm giường toả ra mùi thơm, từng hương thơm bay vào trong mũi, rất rõ ràng đây là giường của con gái.

"Tốt thật sự."

Khoé miệng Trần Hán Thăng lộ ra nụ cười thoả mãn, rồi thân thể không chịu nổi mà ngủ thiếp đi.

Hắn vừa mở mắt ra đã là 8 giờ tối.

“Mẹ nhà nó, thật ra không cần uống nhiều rượu đến vậy, rõ ràng chỉ cần uống một chút trà cũng có thể bàn việc được mà.”

Trong lòng Trần Hán Thăng âm thầm mắng chửi 18 đời tổ tông của Chung Kiến Thành và Nghiêm Gia Hưng. Sau đó, thân thể lắc lư đứng dậy quan sát một chút cách trang trí của căn phòng. Đúng là phòng con gái rồi, nên hắn nhớ lại chuyện trước đó, rồi lớn tiếng gọi: “Chị Tĩnh, chị Tĩnh.”

Một bóng người từ bên ngoài bước vào, từ tốn nói: “Chị Tĩnh của cậu không có đây, có chuyện gì mà gọi anh Đề vậy?”

Chương 228: Nhà Trịnh Quan Đề

“Sao cô lại ở chỗ này?”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên thì thấy Trịnh Quan Đề. Cô gái này mặc một bộ áo ngủ bằng tơ lụa màu xanh da trời, lộ ra từ đầu gối đến bàn chân là bắp chân mềm mềm trắng trắng, mà ngay cả sợi lông tơ cũng khó nhìn thấy.

“Đây là nhà tôi đó, bạn học Trần Hán Thăng à.”

Trịnh Quan Đề đưa qua một cốc cà phê: “Uống cà phê cho giải rượu.”

Trần Hán Thăng nhấp hai ngụm rồi buông ra: “Làm gì có chuyện cà phê giải được rượu, cho tôi xin cốc nước ấm.”

“Không có.”

Trịnh Quan Đề nhún vai: “Ngay cả tôi cũng ít ở nơi này, cậu không uống cà phê thì chỉ có nước máy.”

Lúc này, Trần Hán Thăng dần tỉnh táo lại, cũng phản ứng kịp nơi này không phải nhà của Khổng Tĩnh.

Mặc dù hai phòng khách có cách thiết kế giống nhau, nhưng phòng khách của Khổng Tĩnh có phần hơi ‘loạn’ . Loại loạn này không phải nghĩa là phòng sắp xếp không trật tự, chỉ bởi vì cô ấy mua sắm quá nhiều đồ nên vậy, nhưng trong đó lại có hơi thở của sự sống.

Còn nơi này của Trịnh Quan Đề không thể chê được, từ gạch men xứ bằng đá cẩm thạch kết hợp với đồ đạc hiện đại,

ngay các chiến đèn trần màu đen ở phía trên cũng đáng tiên hơn so với Trần Hán Thăng rất nhiều.

Có điều, những thứ này có tác dụng gì? Trên bàn uống nước còn không có cả khăn lau, ngoại trừ cái điều khiển TV toàn tiếng anh, cùng một chiếc MP3, còn những nơi khách sạch sẽ thế nào thì Trịnh Quan Đề cũng chẳng quan tâm.

"Làm sao mà tôi tới đây được?"

"Cũng tại tôi nhiều chuyện."

Trịnh Quan Đề bất đắc dĩ nói: "Trưa nay, tôi cũng đến nhà hàng đó ăn cơm, vừa hay gặp phải cậu uống say. Tôi nghĩ, nếu đã là khuê mật cũng nên qua hỏi han chút, vậy mà cái người cậu gọi là chị Tĩnh kia giao hết cho tôi."

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: "Cái gì mà giao hết cho cô?"

"Cô ấy nói cậu uống say rồi nên cần người chăm sóc, không thể để cậu ngủ một mình được. Lúc đó, cô ấy định xin nghỉ để chăm sóc cậu."

Trịnh Quan Đề kéo áo ngủ gọn lại rồi ngồi xuống ghế salon, nói chung cũng coi Trần Hán Thăng là khuê mật thật, nên không thèm để ý đôi chân dài của mình đang hiện ra: "Cô ấy nói nếu tôi biết cậu thì nhờ tôi giúp đỡ chăm sóc cậu một chút."

"Là như vậy sao?" Trần Hán Thăng gật đầu.

"Có điều, chị Tĩnh kia đối xử với cậu không hề tồi."

Trịnh Quan Đề mỉm cười nói: "Cô ấy đưa cậu đến tận cửa nhà tôi, rồi sau đó vội vàng đi tới nơi làm việc."

Trần Hán Thăng lấy điện thoại ra nhìn, trên đó hiện ra mấy cuộc gọi nhỡ, có bạn bè có cả Khổng Tĩnh và Tiêu Dung Ngư. Khổng Tĩnh còn gửi một tin nhắn giải thích lý do.

“Tôi đã tỉnh rượu, cảm ơn chị Tĩnh.”

Trần Hán Thăng nhắn lại cho Khổng Tĩnh một tin nhắn.

Chốc lát sau, Khổng Tĩnh nhắn tin trả lời: “Được rồi, tôi đang họp.”

Trần Hán Thăng không nhắn tin lại, mà gọi điện cho Tiêu Dung Ngư.

“Tiểu Trần, cả chiều nay cậu làm gì vậy, gọi điện thoại mấy lần đều không nhận.

Giọng nói nũng nịu của Tiểu Ngư Nhi ngọt như mật, lại còn rất trong trẻo.

“Trưa nay mình đi xã giao, uống nhiều quá nên ngủ đến tận bây giờ.”

Trần Hán Thăng ghé sát miệng vào chỗ mic: “Hà… Cậu có ngửi được mùi rượu không?”

Tiểu Ngư Nhi nghe thấy thì mỉm cười: “Trong điện thoại ngửi thế nào được, nhưng mình tin tưởng cậu, mà bây giờ cậu sao rồi.”

“Miệng hơi khát, chuẩn bị đi nấu chút nước.” Trần Hán Thăng trả lời.

Tiểu Ngư Nhi ‘ừ’ một tiếng: “Vậy cậu đi đi, mình cũng phải đi luyện tập đây.”

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, lại phát hiện Trịnh Quan Đề dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình. Hắn ngạc nhiên hỏi: “Cô nhìn tôi vậy có ý gì?”

“Tôi cảm thấy, bản thân nếu tiếp xúc quá gần với cậu, thì ý muốn sống đời sống độc thân càng mãnh liệt.”

Trịnh Quan Đề hỏi: “Cuộc gọi vừa rồi là cho cô gái cậu xem phim hôm cuối tuần?”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Không phải, người mà cô hỏi đường trước cửa trường học.”

“Cô gái đó tôi rất thích, vừa xinh đẹp vừa hoạt bát.”

Trịnh Quan Đề thở dài: “Vậy mà cậu cứ lừa cô ấy, trong lòng không cảm thấy áy náy sao?”

“Tôi lừa cô ấy cái gì, trưa nay tôi đi xã giao còn gì?” Trần Hán Thăng sao thừa nhận được.

“Vậy sao cậu không nói cho cô ấy biết, mình rõ ràng không ở ký túc xá.” Trịnh Quan Đề hỏi ngược lại.

“Cô ấy đâu có hỏi.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Cô ấy không hỏi, sao tôi phải nói.”

Trịnh Quan Đề bị chẹn họng: “Cậu giỏi.”

Nói chung, sau khi Trịnh Quan Đề phát hiện chuyện mình, thì Trần Hán Thăng cũng lười che dấu chuyện đó trước mặt cô. Hắn gọi cho Tiểu Ngư Nhi xong thì gọi cho Thẩm Ấu Sở, sau đó đi xuống bếp nấu nước.

“Tôi nói rồi, nhà không có ấm nấu nước.”

Trịnh Quan Đề đi theo xuống phòng bếp, đứng khoanh tay dựa người vào cửa nói.

“Chẳng phải còn bếp gas sao?”

Trần Hán Thăng vặn ‘cạch’ một cái, bật bếp gas lên. Sau đó cầm một cái nồi inox xả đầy nước máy vào, rồi chờ nước sôi ùng ục thì tắt bếp đi. Trần Hán Thăng nói: “Chờ nguội chút là có thể uống rồi.”

“Cậu uống như vậy không sợ tiêu chảy sao?” Trịnh Quan Đề hỏi.

“Tôi tốt bụng. Thời điểm học cấp ba, lúc bọn tôi đá bóng xong lười mua nước còn uống thẳng trong vòi nước nữa cơ.”

Trần Hán Thăng cầm bát lên, mỉm cười nói: “Anh Đề, làm chén nước sông Hoàng Hà nào, hi vọng đời sau chúng ta vẫn là anh em.”

“Cậu chờ một chút.”

Trịnh Quan Đề lấy từ trong tủ lạnh ra một trái chanh, sau đó cắt thành miếng nhỏ, rồi bỏ một miếng vào trong bát: “Làm vậy có lẽ dễ uống hơn chút, đồng thời chanh làm giảm nồng độ flo trong nước.”

Hắn uống nước xong thì cảm thấy dạ dày dễ chịu hơn chút, nhưng bụng Trần Hán Thăng lại đói. Trịnh Quan Đề chỉ vào nhà bếp: “Trưa nay tôi ăn cũng không được no, mà trong phòng bếp chỉ còn mỗi mì tôm, cậu định làm gì?”

“Khi còn nhỏ, cha mẹ muốn tôi học được tính tự lập, nên bắt đầu dạy tôi cách vào bếp.”

Trần Hán Thăng không hề chém gió. Hắn ở trong bếp bận rộn một lúc đã bưng ra hai bát mì tôm, còn Trịnh Quan Đề nếm cũng cảm thấy ăn được.

“Anh Đề, thứ 7 anh ở đâu mà nhìn thấy tôi?”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, nên Trần Hán Thăng nhớ lại chuyện này.

“Chợ Nghĩa Ô.”

Trịnh Quan Đề nháy mắt nói: “Sau khi tôi xem phim xong đi ra ngoài, vừa hay thấy cậu cùng một cô gái khác ở đại sảnh, tay cậu còn khoác lên vai người ta.”

“Ở Đông Sơn cũng có rạp chiếu phim, vậy mà hết lần này tới lần khác xem phim ở gần trường học của tôi.”

Trần Hán Thăng tức giận nói: “Không có việc gì thì đừng đi doạ người chứ.”

Trịnh Quan Đề mỉm cười không nói lại. Hai người ăn xong thì cả hai cùng nhìn vào hai cái bát không.

“Tôi nấu ăn rồi, sẽ không đi rửa bát.” Trần Hán Thăng nói.

Trịnh Quan Đề cũng không muốn làm: “Từ nhỏ đến lớn tôi chỉ rửa bát được mấy lần.”

Thật ra Trần Hán Thăng rửa bát cũng được, nhưng Trịnh Quan Đề không nũng nịu, cũng không dễ thương, mà còn muốn hắn đi rửa bát là điều không thể.

“Vậy chút nữa tôi xuống dưới thuận tiện vứt đi.”

Trần Hán Thăng bĩu môi nói: “Thân phận hai chúng ta đều cao quý, không thích hợp việc rửa bát. Nhân vật tỏ ra nguy hiểm thường có hành động không sử dụng đồ đã dùng, bát ăn xong thì vứt đi, áo mặc một lần đi đổi cái khác, phòng ở xong cũng bán luôn.”

Trịnh Quan Đề thấy Trần Hán Thăng không giống nói đùa, nên bất đắc dĩ đứng dậy thu dọn.

“Mấy cái bát này tôi đưa từ Mỹ về, có chút ý nghĩa.”

Thời điểm Trịnh Quan Để mở vòi nước ra rửa bỗng giật mình, thế quái nào mình giúp tên cặn bã kia rửa bát…

Trần Hán Thăng cười nhạt, cô nhóc này sao qua mặt được mình?

Hắn cầm lấy chiếc MP3 trên bàn nhìn rất cẩn thận, xem ra đây là hàng mẫu.

Một chiếc MP3 hình bầu dục, có vỏ nhựa màu tìm, các phím bấm phía trên khá nhạy. Màn hình màu lam nhạt hiện một một hàng chữ nhấp nháy ‘Lý Dực Quân- ‘Vũ Điệp’ .

Hắn đeo tai nghe vào cảm nhận, giọng hát khá rõ, mặc dù kém xa chiếc Sony cao cấp, nhưng sản phẩm đưa ra thị trường có lẽ tốt hơn.

Trần Hán Thăng xoa xoa chiếc MP3, nghĩ mình có thể thu được món lợi gì từ những chiếc MP3 này?

Chương 229: Mở rộng thị trường

"Trịnh tổng, cái MP3 này của cô còn bao nhiêu vòng kiểm tra nữa thì đưa ra thị trường?"

Trần Hán Thăng đi đến phòng bếp hỏi.

Trịnh Quan Đề đã rửa xong hai cái bát, cô thật sự không biết làm việc nhà, chỉ rửa có hai cái bát mà nước bắn ra ướt hết cả sàn nhà.

Cô nhìn Trần Hán Thăng, bởi cô nghĩ lúc này Trần Hán Thăng sẽ chủ động giúp đỡ

Có điều, cô vẫn đánh giá thấp độ mặt dầy của Trần Hán Thăng. Hắn chỉ nhìn qua một chút rồi nói: "Chờ cô lau sạch nhà rồi nói tiếp."

Hắn nói xong lại ra ghế sô pha ngồi, khiến Trịnh Quan Đề chán nản. Cô không hiểu loại con trai như vậy mà có hẳn hai cô bạn gái vô cùng sinh đẹp?

Cô thật vất vả mới lau xong, rôi ra ngoài nói: "Nam khuê mật không thể ga lăng giúp đỡ sao?"

"Giúp đỡ thì đơn giản thôi, nhưng tôi vĩnh viễn không bao giờ chủ động."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Có một vài cô gái muốn tìm một anh bạn thân, giống như lốp xe dự phòng. Tôi vì không muốn làm liếm chó, thậm chí không thể nào không làm tên cặn bã, tình huống khổ sở đó có mấy ai hiểu được?"

"Mịa, da mặt cậu dày đúng như tường thành."

Trịnh Quan Đề nhịn không được mà văng cả câu nói tục.

“Như tôi còn tốt chán, có một vài tên con trai giả vờ là gay, tiếp xúc trở thành bạn thân của cô gái, sau đó tìm cơ hội trêu đùa thân thể và tình cảm các cô gái đó. Quan trọng nhất là, những cô gái đó lại nghĩ rằng, sức hút bản thân quá lớn, khiến một tên gay trở thành trai thẳng.”

Trần Hán Thăng nhìn Trịnh Quan Đề: “Ít ra tôi vẫn là người bạn thân có giới hạn.”

“Cậu xem tin đó ở nơi đâu?”

Vốn dĩ, Trịnh Quan Đề còn muốn cười, nhưng cô dõi theo ánh mắt của Trần Hán Thăng, thì theo bản năng kéo dài chiếc váy ngủ xuống thêm chút nữa, sau đó kéo ngăn kéo bàn trà ra hỏi: “Cậu nhìn hoa văn trên này thế nào?”

Trần Hán Thăng nhìn qua, hoa văn rất đắc sắc, chập chờn như đám mấy đang di chuyển, có điều trong ngăn kéo đó còn một cái nỏ đập thẳng vào mắt.

Mẹ nó, cô tưởng rằng mình là thợ săn đêm tối sao? Lúc nào cũng có kiểu đồ chơi thế này.

Đương nhiên Trần Hán Thăng không dám nhìn nữa, nghiêm túc thảo luận về vấn đề chiếc MP3 của Trịnh Quan Đề. Trước khi chính thức đưa ra thị trường, con đường quảng cáo ngắn nhất là tung lên mạng, nhưng ngoài những việc quảng cáo bình thường thì Trần Hán Thăng còn tư vấn hình thức quảng cáo trên ti vi.

“Hình thức này có tác dụng sao?” Trịnh Quan Đề có chút do dự.

“Đương nhiên có tác dụng rồi. Cô không thấy mấy người chủ trì giọng Đài Loan nói đến khàn cả giọng sao? Một giây đủ 5 dáng vẻ, thế nhưng lời quảng cáo đủ thú vị, mọi người sẽ nguyện ý bỏ tiền ra mua sắm.”

Trần Hán Thăng khẳng định: “Mặc dù loại chào hàng trên tivi đều khá khuya, nhưng sếp Trịnh cũng nên nắm lấy thời cơ tốt. Hiện tại, người thức đêm chỉ có một cách giải trí là xem tivi, chỉ vài năm nữa thôi khi điện thoải ngày càng phổ cập, tất cả mọi người sẽ sử dụng máy vi tính.”

Trịnh Quan Đề gật đầu, bởi Trần Hán Thăng nói rất có lý. Mặt khác, loại hình quảng cáo chào hàng trên ti vi chỉ chiếu vào đêm khuya, nên giá cả không quá đắt, mà bản thân công ty lại thêm một loại hình quảng cáo.

“Được, tôi lập tức gọi điện cho giám đốc tuyên truyền nói qua, để bọn họ thảo luận một chút.”

Trịnh Quan Đề nói xong bèn gọi điện thoại. Cô là một người con gái có dục vọng làm việc cực mạnh, trên con đường sự nghiệp mọi thứ đều bị gạt qua hai bên.

Trần Hán Thăng ngăn Trịnh Quan Đề lại: “Hệ thống chào hàng quảng cáo trên TV chỉ có thể gửi qua hệ thống tin nhắn. Anh Đề, có muốn anh em Hoả Tiễn 101 góp sức quảng cáo không?”

“Cậu đưa ra hình thức quảng cáo trên ti vi, có phải mục đích chính là làm chuyện này?” Trịnh Quan Đề nghi ngờ hỏi.

“Quan trọng nhất là vấn đề hiệu quả.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nhấn mạnh: “Nếu không với trí tuệ của cô, tôi còn gạt được cô sao?”

…

Trần Hán Thăng ra khỏi nhà của Trịnh Quan Đề ở khu vực cao cấp thì đi thẳng về trường học. Hắn trực tiếp gọi mấy cán bộ cộm cán của Hoả Tiễn 101 là Nhiếp Tiểu Vũ, Lý Quyến Nam, Thượng Băng, Lưu Bằng Phi cùng đến.

“Ba chuyện.”

Trần Hán Thăng đi thẳng vào công việc: "Thứ nhất, tôi đã ký hợp đồng xong việc mở rộng thị trường chuyển phát nhanh qua làng đại học Tiên Ninh. Tiểu Vũ giao việc ở Tài Viện cho A Nam, cô dẫn theo Thượng Băng và Bằng Phi cùng mấy người đến mở rộng thị trường bên đó, còn vấn đề kinh phí cụ thể sẽ bàn sau."

Nhiếp Tiểu Vũ và Thượng Băng nhìn nhau. Bởi vì Trần Hán Thăng sớm nói và động viên chuyện này, nên tâm lý bọn họ vốn dĩ lo lắng sợ hãi thành thản nhiên chấp nhận.

Trong thời gian đó, bọn họ phát triển khu vực Học Viện Bưu Chính-Du Lịch-Dược-Kinh Tế, cho nên tích luỹ được khá nhiều kinh nghiệm.

"Chuyện thứ hai, nhà máy Tân Thế Kỷ chuẩn bị đưa ra một sản phẩm, sử dụng hình thức bán hàng trên tivi. Mà sản phẩn giao bán trên Tivi sẽ thông qua đơn vị chuyển phát nhanh đến vận chuyển, chúng ta nhận bản hợp đồng này."

Trần Hán Thăng lướt nhìn một lượt, rồi nhìn Vương Nham Tùng: "Nham Tùng, công việc này anh phụ trách, chọn một nhóm sinh viên đại học tạo thành một đội."

Vương Nham Tùng là sinh viên tham gia công việc này sớm nhất, bây giờ đang giữ chức phó bộ trưởng hội học sinh khoa Xã Hội Nhân Văn.

Cùng với anh ta còn có Hà Binh và Hứa Mộng Trúc. Bọn họ là những người chịu vất vả xấu hổ đến từng phòng ký túc xá tuyên truyền, nên tất nhiên bây giờ được hưởng lợi ích mà Hoả Tiễn 101 mang lại.

"Chuyện thứ ba."

Trần Hán Thăng đưa ra một tin tức: "Sau khi hoàn thành việc mở rộng thị trưởng ở làng đại học Tiên Ninh, tôi sẽ thành lập công ty, và cơ cấu tổ chức sẽ định hình cố định."

Chuyện này đối với sinh viên năm 2 có vẻ xa xôi, nhưng với học sinh năm ba như Thượng Băng và Lưu Bằng Phi, nhất là sinh viên năm 4 là Thu An Bình, thì nó giống như một liều thuốc an thần.

Một nhân viên part time không đáng để bọn họ đánh cược tương lai. Nhưng một khi thành lập công ty, ít ra trong suy nghĩ của Thu An Bình có động lực để cố gắng.

Trần Hán Thăng giơ cốc trà sữa lên nói: "Sinh viên lập nghiệp quả nhiên không dễ dàng, cũng may có mọi người giúp đỡ, nhưng ăn cơm phải ăn từ từ mới no được. Hiện tại, công việc chỉ giúp mọi người giải quyết học phí và tiền tiêu vặt, còn nếu muốn mua một căn nhà ở Kiến Nghiệp phải tốn thời gian một đến hai năm nữa, nên mọi người cùng nhau cố gắng lên."

Những người khác coi đây là nói đùa, nhưng vẫn đồng loạt cổ động.

Muốn mua một căn phòng nhỏ ở ngoại thành Giang Lăng cùng mất tới 100 nghìn. Sinh viên sau khi tốt nghiệp kiếm được tiền lương khoảng 2000 tệ, mua nhà là chuyện bất khả thi.

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng chở Nhiếp Tiểu Vũ và đám người tới khu vực Tiên Ninh. Vương Tử Bác đã hỗ thuê một căn phòng cho sinh viên lập nghiệp trong trường Hành Chính Công.

Vương Tử Bác biết đây là chuyện của Trần Hán Thăng thì vô cùng chú ý. Cơm nước xong xuôi, cậu ta dẫn theo mấy người đi dạo quanh trường Khoa Học Tự Nhiên, cùng mấy trường gần đó.

"Hiện tại là thời điểm tuyển sinh mùa thu."

Vương Tử Bác chỉ vào đám sinh viên nói nói cười cười rộn rã một góc sân trường.

Tuyển sinh mùa thu là thời điểm, các công ty cử người dựng khu vực tuyển dụng ở sân trường. Công việc này chủ yếu nhằm vào đám sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp, đương nhiên cũng có vài sinh viên mới tốt nghiệp đến thử vận may.

Trên đường đi, bọn họ thường xuyên gặp phải sinh viên cầm theo túi hồ sơ, mặc âu phục chỉnh tề, chân đi giày da bóng loáng, bước chân vội vã.

Đây là mùa đẹp nhất Kiến Nghiệp, nhưng bọn họ chẳng có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, lúc này chỉ cần một bản hợp đồng là cảnh đẹp nhất rồi.

Tại nhưng cây ngô đồng ven đường đi, có một đôi yêu nhau vì xin việc thất bại mà đứng cãi nhau. Cô gái khóc nói: "Chúng ta về nhà thi công chức cũng được, thành phố lớn có cái gì tốt chứ? Bọn họ trả cho thực tập chỉ có 2300, mà riêng chuyện trả tiền thuê nhà đã gần hết rồi."

Người con trai ngồi cúi đầu xuống, không dám nói lời nào.

Cảnh tượng này là hiện thực rõ ràng nhất, khiến mấy người Thượng Băng chết lặng. Nếu không có Hoả Tiễn 101, sau này bọn họ có phải cũng đối mặt với tình trạng như vậy?

Trần Hán Thăng lại chẳng có nhiều cảm xúc đến thế, hắn quay qua nói với Vương Tử Bác: "Mày dẫn bọn tao đến mấy toà nhà bên cạnh, tao muốn thuê một phòng cho mấy người Tiểu Vũ."

Vương Tử Bác gật đầu, rồi chỉ vào một con đường, nhưng ánh mắt vội lướt qua, thấy trong số những người đang xin việc có một người quen.

"Mày ngây người ra làm gì?"

Trần Hán Thăng cũng nhìn theo, chỉ là đám sinh viên đang xin việc thôi mà.

“Không có gì.”

Vương Tử Bác không muốn Trần Hán Thăng phát hiện ra, nên vội vàng bước đi: “Phía trước có một khu nhà có hoàn cảnh rất được, chúng ta qua đó xem chút.”

…

Vương Tử Bác vất vả đi theo bạn mình tìm nhà thuê, lúc xong xuôi mọi việc trở về ký túc đã hơn 10 giờ tối. Có điều, sau khi cậu ta tắm xong, thì nằm lật qua lật lại trên giường không tài nào ngủ được, bởi vì trong đầu luôn xuất hiện hình ảnh nào đó.

“Chẳng phải cô ấy có việc làm rồi sao?”

“Nhìn cách ăn mặc, giống như đi xin việc vậy?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

…

Với lại, chuyện xảy ra đêm đó như rõ mồn một trước mắt, còn có lời cảnh cáo nghiêm khắc của Trần Hán Thăng.

“Nhưng mình chỉ hỏi rõ chút chuyện, cam đoan không xảy ra chuyện gì, tiểu Trần sẽ không mắng mình đâu.”

Vương Tử Bác hạ quyết tâm, nên vội vàng xuống giường, chạy thẳng tới quán nét, trong lòng luôn lấy lý do động viên bản thân.

“Tao cam đoan chỉ hỏi rõ tình huống, hỏi xong thì thôi, tuyệt đối không lòng vòng.”

Vương Tử Bác nhủ thầm trong lòng, sau đó thở ra một hơi, dùng ngón tay run rẩy gõ lên bàn phím ‘có đây không’, rồi cắn răng nhấn nút enter.

Một lúc sau không thấy có tin nhắn phản hồi, rốt cuộc cũng nhắn thêm một câu nữa.

“Có online không?”

Chương 230: Chiếc hộp Pandora

Hàng năm, thời điểm tuyển sinh mùa thu và mùa xuân, trong quán nét luôn chật kín sinh viên đại học. Phần lớn mọi người chờ đợi câu trả lời từ các công ty tuyển dụng buổi sáng, hay sửa lại CV xin việc, thuận tiện thì làm vài game giải trí.

Bên cạnh Vương Tử Bác là một sinh viên năm 4, mặc một chiếc áo sơ mi trắng giá rẻ, chân đi giày đen bóng loáng, bên cạnh là hồ sơ xin việc đựng trong phong bì đựng giấy kiểm tra trong suốt, bên trong có tất cả hồ sơ hay văn bằng mà nhà tuyển dụng yêu cầu. Còn người này đang tập trung đi phó bản trong game ‘Mộng Ảo Tây Du’ .

Vương Tử Bác cũng chơi trò này, nên hắn nhìn qua màn hình người khác một chút, sau đó quay lại nhìn màn hình QQ của mình.

Trước đó, mỗi lần cậu ta gửi tin nhắn, thì phải 30 phút Hoàng Tuệ mới trả lời, hoặc không trả lời ngay lúc đó luôn.

“Bây giờ là 11 giờ 03 phút, nếu 11 giờ 20 phút còn không nhắn lại, vậy mình sẽ đi ngay.”

Cậu ta cho mình một khoảng thời gian để an ủi, sau đó Vương Tử Bác mở web ra xem anime. Có điều, nội dung bộ phim còn chưa load xong, thì tiếng báo tin nhắn ‘tích tích tích’ vang lên.

Vốn dĩ, Vương Tử Bác tưởng rằng đó là tin nhắn của mấy tên lừa đảo trên QQ, không ngờ là avarta quen thuộc kia. Cậu ta ngạc nhiên rồi vội vàng mở ra đọc.

“Tôi đây.”

Hoàng Tuệ trả lời một câu khá đơn giản.

Mặc dù tin nhắn trả lời vẫn rất chậm, nhưng đây là tin nhắn Hoàng Tuệ trả lời Vương Tử Bác nhanh nhất. Không chỉ có thể, Hoàng Tuệ còn chủ động đưa ra câu hỏi.

“Gần đây cậu thế nào?”

Giờ phút này, chân tay Vương Tử Bác có chút luống cuống. Cậu ta nín thở, cân nhắc từng chữ trả lời: “Tôi vẫn tốt, còn cô thì sao?”

Hoàng Tuệ không trực tiếp trả lời, mà 30 giây, 50 giây, 100 giây…

Lại lần nữa, câu hỏi chìm xuống đáy biển.

Vương Tử Bác rất uể oải. Bản thân cậu ta nhìn lại câu trả lời và câu hỏi, trong lòng vô cùng hối hận vì mình không biết nói chuyện, mỗi lần trò chuyện là nhắn tin toàn nội dung tẻ nhạt.

“Nếu Tiểu Trần trong tình huống này, nó sẽ trả lời thế nào?”

Vương Tử Bác tìm acc ‘Trần Anh Tuấn’, thử nhắn một tin nhắn tới.

Tuổi Trẻ Chưa Trải Sự Đời: Có đó không?

Không ngờ, ảnh Avarta một chút đã sáng lên, thì ra Trần Hán Thăng để chế độ ẩn.

Trần Anh Tuấn: Đây, có việc gì đấy?

Bây giờ, đoán chứng Trần Hán Thăng đang ở phòng ký túc chơi game, nên Vương Tử Bác không dám câu giờ, đành nói rõ mọi chuyện.

Tuổi Trẻ Chưa Trải Sự Đời: Đầu tuần, tao gặp một người bạn cao trung ở trường đại học bên cạnh, tao muốn hỏi xem cô ấy làm gì, mà không biết cách hỏi thăm sao cho thú vị?

Trần Anh Tuấn: Bạn học? Đẹp không? Tao có biết không?

Vương Tử Bác nghĩ thầm, con chó Trần Hán Thăng này, vừa nghe đến bạn học nữ là hấp ta hấp tấp.

Tuổi Trẻ Chưa Trải Sự Đời: Xinh bình thường, không phải bạn chung của chúng mình, nên mày không biết. Với lại xinh đẹp hay không thì liên quái gì đến mày, Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi còn chưa đủ thoả mãn mày sao? Tranh thủ thời gian dạy tao nhanh lên.

Trần Anh Tuấn: (Gửi icon cười)… Tao sẽ nói kiểu 'Này, hôm đó cậu ở gần trường của mình làm gì vậy, hay nhớ mình nên lén đến nhìn đúng không?

Vương Tử Bác gật đầu, rồi coppy toàn bộ câu của Trần Hán Thăng, sửa lại một chút cho phù hợp rồi nhắn lại.

Tuổi Trẻ Chưa Trải Sự Đời: Này, hôm đó cô ở trường trung tôi làm gì vậy? Hay nhớ tôi quá nên lén đến nhìn trộm?

Lần này, Hoàng Tuệ trả lời, mà tốc độ trả lời còn rất nhanh.

Tuệ Tuệ: ?

Chỉ một dấu ? thôi đã khiến Vương Tử Bác ngây người. Trong lòng cậu ta mắng thầm Trần Hán Thăng đúng là biết hại người, không ngờ Hoàng Tuệ cảm thấy câu nói kia khá thú vị nên trả lời luôn, đồng thời nghĩ rằng có thể trò chuyện tiếp.

Tuệ Tuệ: Tôi qua bên đó tìm việc.

Tuổi Trẻ Chưa Trải Sự Đời: Chẳng phải cô đã tìm được việc rồi sao?

Tuệ Tuệ: Ông chủ của tôi tự dưng đòi xa thải, cả văn phòng đều nói vậy.

Tuổi Trẻ Chưa Trải Sự Đời: Lý do gì muốn xa thải cô? Biết nguyên nhân không?

Tuệ Tuệ: Tôi cũng không rõ, giống như sau cái đêm sinh nhật đó mọi chuyện có sự thay đổi. Tôi mệt rồi đi nghỉ đây, ngủ ngon.

Lúc này Vương Tử Bác mới nhớ tới buổi tiệc sinh nhật hôm đó. Trần Hán Thăng từng nói sẽ giúp mình báo thù.

Lúc đầu, cậu còn tưởng thằng bạn mình chém gió, không ngờ cậu ta trả thù thật, mà cách trả thù vừa gọn gàng vừa nhanh chóng, thật sự chỉ qua một đêm.

Vương Tử Bác rất muốn hỏi Trần Hán Thăng trả thù bằng cách nào, có điều nick 'Trần Anh Tuấn' lại đen xì, với lại Vương Tử Bác cũng không biết mở miệng thế nào.

Cậu ta thở dài một cái, rồi nhắn lại cho Hoàng Tuệ: "Ngủ ngon (hình mặt trăng)."

Vốn dĩ mọi chuyện nên kết thúc, nếu Vương Tử Bác rời đi, nói không chừng mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Nhưng cậu ta thấy lên mạng chưa đầy một tiếng, mà bây giờ rời đi sẽ tính tiền một giờ. Cậu cảm thấy quá lãng phí, thế nên quyết định mở trò chơi Hải Tặc Onepiece ra chơi.

Cũng không lâu lắm, ảnh đại diện của Hoàng Tuệ lại sáng lên.

Vương Tử Bác ngơ ngác nhấn vào xem, thì nội dung tin nhắn khiến thằng bé giật mình.

Tuệ Tuệ: Tử Bác, trước đó thật có lỗi với cậu. Hiện tại, tôi rốt cuộc cũng biết, thật ra trên thế giới này có ai quan tâm tôi thật lòng chỉ có cậu.

Câu nói này giống như chiếc hộp Phandora, những thứ ma quỷ bên trong bay ra phá vỡ phòng tuyến và quyết tâm mỏng manh của Vương Tử Bác, khiến cậu ta vứt hết lời cảnh báo của Trần Hán Thăng ra sau đầu.

Tuổi Trẻ Chưa Trải Sự Đời: Sao cô lại nói vậy?

Tuệ Tuệ: Tôi mới chia tay, công việc cũng sắp biến mất. Lúc này, tôi mới nhận ra ai là người đối xử tốt với mình, thì ra tôi không biết quý trọng nó.

Nói thật, Vương Tử Bác nhìn thấy Hoàng Tuệ nhắn tin đã chia tay thì mừng thầm, đúng là 'lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt', nhưng suy nghĩ tiếp theo lại là. . Phải chăng mình có cơ hội?

Loại ý nghĩ này nếu để Trần Hán Thăng biết được sẽ phỉ nhổ vào mặt cậu ta. Thế nhưng, nó cứ như vậy, đơn giản được sinh ra, đã thế còn nhanh chóng phát triển chiếm dần não bộ Vương Tử Bác, ảnh hưởng đến từng hành động của cậu.

Tuổi Nhỏ Chưa Trải Sự Đời: Cô không cần phải lo, chuyện gì chẳng có cách giải quyết, công việc mất có thể tìm lại, chia tay cũng chẳng sao, bởi vì cô sẽ gặp được người còn trai thật sự yêu mình.

Tuệ Tuệ: Trưa mai tôi sẽ tiếp tục kiếm việc mới, sau khi nghỉ việc sẽ không được ở trong ký túc xá của công ty, tiền thuê phòng vẫn phải dùng tiền.

Vương Tử Bác nghĩ mình nên nhắn lại thế nào, nhưng cảm giác bản thân bất lực, bởi cậu ta làm quái gì có tiền.

Ngay thời điểm 'Tuổi Trẻ Chưa Trải Sự Đời' im lặng, thì 'Tuệ Tuệ' bên kia cũng nghỉ ngơi thật sự.

Tuệ Tuệ: Tử Bác, cảm ơn cậu an ủi. Tôi ngủ thật đây, ngủ ngon.

Thời điểm ảnh đại diện Hoàng Tuệ xám xịt, thì đầu Vương Tử Bác cũng trống rỗng, trong đó còn có loại cảm giác chưa thoả mãn.

Cậu nhìn ảnh đại diện QQ của Hoàng Tuệ thì ngẩn người ra, bởi vì cậu phát hiện Hoàng Tuệ mới thay đổi chữ ký của QQ.

"Hạnh phúc có thể tới chậm một chút, chỉ cần chân thành, muộn hay không chẳng quan trọng."

Vương Tử Bác bỗng nghĩ rằng, có phải câu này đang ám chỉ mình. Sau khi Hoàng Tuệ chia tay mới nhớ ra mình đối xử với cô ấy thật lòng, cho nên muộn một chút cũng chẳng sao…"

Đây là chuẩn liếm chó, chỉ là trong lúc vô tình, cảm xúc của nữ hoặc nam trở nên điên đảo, thì ngay cả việc trở thành lốp xe dự phòng cũng không nhận ra được.

Vương Tử Bác vất vả lắm thoát ra khỏi dòng suy nghĩ đó, lại vô tình phát hiện vị sinh viên năm 4 ngồi bên cạnh đang nhìn chằm chằm vào giao diện QQ của mình.

Vương Tử Bác trừng mắt nhìn người này, chuẩn bị tắt QQ, tắt máy đi về.

"Cậu nên quên cô ta đi."

Người chơi 'Mộng Ảo Tây Du' nói.

Vương Tử Bác ngạc nhiên, nhưng vị học trưởng năm 4 kia lại nói tiếp: "Cô bé kia rất giỏi việc câu cá buông dây dài, cậu nên quên cô ta đi."

"Anh chơi trò chơi của anh cho tốt đi."

Vương Tử Bác kinh thường, một tên nghiện game chó má thì có tư cách gì nói đạo lý với mình.

Trên đường về, Vương Tử Bác cũng tự hỏi, chị Tiểu Tuệ đang cần tiền, mình kiếm tiền thế nào đây?

…

Giữa trưa hôm sau, Nhiếp Tiểu Vũ đang chịu trách nhiệm mở rộng thị trường ở làng đại học Tiên Ninh, bỗng gọi điện cho Trần Hán Thăng, nói rằng Vương Tử Bác muốn gia nhập đội ngũ làm thêm giờ của Hoả Tiễn 101.

"Tốt."

Mặc dù Trần Hán Thăng khá ngạc nhiên, nhưng vẫn đồng ý: "Trước đó, cậu ta cảm thấy làm việc dưới trướng của tôi khá mất mặt, bây giờ tư tưởng tiến bộ vậy là quá tốt rồi."

"Vậy tôi nên đối xử với cậu ta thế nào?"

Nhiếp Tiểu Vũ muốn hỏi vấn đề này, bởi vì Vương Tử Bác là người bạn thân nhất của Trần Hán Thăng, cô phải hỏi để biết đường xử lý.

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Cô suy nghĩ xem thời điểm Thẩm Ấu Sở vào làm việc ở Hoả Tiễn 101 thế nào, cô ấy nhận được đặc thù gì không? Về sau, nếu gặp loại chuyện này còn tìm tôi, trước tiên cô xác định chép quy định 10 lần rồi nói."

"Tôi biết rồi."

Nhiếp Tiểu Vũ đâu phải người ngốc, nếu ngay cả Thẩm Ấu Sở đều không nhận được đặc quyền, thì đối xử với Vương Tử Bác cũng phải đối xử như vậy.

"Mặt khác."

Trần Hán Thăng nghĩ tới một chuyện: "Quán trà sữa chuẩn bị khai trương, tôi cho cô một ngày nghỉ, về đây cổ vũ cho có không khí."

“Nhanh vậy sao? Quán trà sữa tên là gì vậy?” Nhiếp Tiểu Vũ tò mò hỏi.

“Ngộ Kiến.” (Gặp nhau.)

Trần Hán Thăng cười ha hả trả lời.

Chương 231: Khai trương quán trà sữa

"Ngộ Kiến?"

Sau khi cúp điện thoại, Nhiếp Tiểu Vũ vẫn tiếp tục suy nghĩ về cái tên cửa hàng này. Vốn dĩ, cô cho rằng ý nghĩa cái tên này ám chỉ Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở gặp nhau, nhưng sau đó nghĩ lại thấy lý do này hơi trẻ con.

Ngộ Kiến, chưa hẳn nhân vật chính là Trần Hán Thăng, có lẽ là mọi khách hàng. Quán trà sữa là nơi cung cấp địa điểm để mọi người gặp nhau.

Có thể là bạn học cùng trường, cũng có thể là bạn từ trước, hay đơn giản là nơi gặp nhau của những người xa lạ, giống như 'cửa hàng tình yêu' vậy.

Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ đến vấn đề này thì trong lòng dâng lên cảm giác đắc ý, bởi bản thân đã hiểu rõ cái tên của cửa hàng.

Trong nhiệm vụ lần này, bởi vì được Trần Hán Thăng đặc cách, nên Nhiếp Tiểu Vũ sắp xếp công việc cho Vương Tử Bác mà không chút áp lực nào.

Mà Vương Tử Bác thể hiện rất biết nghe lời, nói cậu ta khuân đồ cậu ta đi khuân đồ, nói quét dọn cậu ta đi quét dọn, tóm lại nghe lời vô cùng.

Nhưng cậu ta khá nóng ruột về chuyện khi nào được làm việc chính, một ngày hỏi đến hai lần.

"Hình như tích cực quá thì phải."

Nhiếp Tiểu Vũ lẩm bẩm. Năm đó, thời điểm mình chuẩn bị tới ký túc xá tuyên truyền, bản thân do dự thật lâu, cuối cùng tặc lưỡi một cái quyết tâm đi. Còn Vương Tử Bác tích cực một cách khác thường, giống như bản thân đang thiếu rất nhiều tiền vậy.

Bắt đầu học kỳ hai năm nhất, Nhiếp Tiểu Vũ đã theo Trần Hán Thăng làm việc, nên bản thân là nguyên lão của Hoả Tiễn 101. Trong hội học sinh, cô bước từ một sinh viên bình thường lên thành bộ trưởng, nên khả năng nhìn người cũng có chút tâm đắc.

"Tóm lại, chuyện này không xấu. Cậu ta biết anh Trần, tóm lại không thể nào thật sự thiếu tiền được."

Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ như vậy. Hai ngày sau, hai người Nhiếp Tiểu Vũ và Thượng Băng tới ăn trưa ở Tài Viện, đồng thời phát hiện ra phong cách trà sữa có sự thay đổi quá lớn.

Chủ yếu về ba phương diện:

Một: Bên ngoài bày ra hơn chục bộ bàn gỗ, trên bàn có cả bình hoa giả, phía trên là ô to màu trắng để che ánh mặt trời, khiến người nhìn có cảm giác phong cách Châu Âu.

Hai: 'Ngộ Kiến' đã treo lên biển quảng cáo lên, chủ yếu vẫn là đèn LED có thể chiếu sáng cả đêm.

Ba: Chính là cách trang trí bên trong. Mọi người bước vào có thể nghe những bản nhạc nhẹ nhàng, xung quanh được đặt từng chiếc bàn gỗ màu xám hình tròn, có khu vực hai người có khu vực 4 người, hay có cả những bàn phục vụ 6 người.

Hai mặt tường xi măng đã đổi thành tường kính trong suốt, trên đó còn treo rèm cửa vô cùng xinh đẹp.

Buổi tối, khi tấm rèm cửa được buộc lại, khi đó từng ánh sáng dịu chiếu vào, 'Ngộ Kiến' lúc đó vô cùng đặc biệt.

“Không ngờ nhiều người thế?”

Thượng Băng nói với Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhiếp Tiểu Vũ gật đầu. Người đến thật sự không ít, từng chiếc ghế mây phía ngoài gần như chật kín sinh viên, ai nấy đều cầm cốc trà sữa trong tay.

“Đúng là nhiều thật đấy, nhưng hình như toàn là người quen.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn lại, đám bưng bê kia chẳng phải là rất quen sao?

Người của hội học sinh, còn có học sinh lớp 2. Đám người này đến ủng hộ đây mà.

Mặt khác, cũng có mấy cô gái lạ mặt, nhưng có một đặc điểm là ăn mặc giản dị, làm việc nhanh nhẹn.

“Anh Trần, mấy cô gái này là ai vậy?”

Nhiếp Tiểu Vũ đến cạnh Trần Hán Thăng hỏi. Còn hắn đang chém gió với mấy cán bộ hội học sinh.

“Trương Tiểu Kỳ, Quý Tố Tố, Diêu Tuyết, Tạ Hân, đây là 4 sinh viên năm nhất có hoàn cảnh khó khăn nhất trường chúng ta. Có điều, sau khi họ đến đây làm việc sẽ không như vậy nữa.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Tôi và trường học có một hiệp nghĩ, hỗ trợ giải quyết những sinh viên có hoàn cảnh khó khăn. Đây cũng là lý do trường học nhường phòng kho này cho chúng ta. Dù sao cũng cần điều kiện cao thượng nào đó chứ.”

Nhiếp Tiểu Vũ hiểu rồi, sau đó cô cầm lấy menu đang đặt trên quầy tính tiền.

Trừ món trà sữa Đài Loan kinh điển ra, còn có 4 loại trà sữa khác. Tóm lại, một món đồ uống là một khẩu vị khác, giá từ 4 đến 7 tệ, không giống nhau.

"Những món này anh đã thử hết rồi sao?" Nhiếp Tiểu Vũ hỏi.

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Chưa thử. Chúng ta chỉ cần đảm bảo vệ sinh là được, việc làm ăn sẽ không lỗ. Tuy rằng tầng hai nhà ăn cũng có một cửa hàng trà sữa, nhưng nơi toàn mùi dầu mỡ quá nặng không có không gian nói chuyện yêu được. Tôi thích những nơi có chút âm nhạc nhỏ nhỏ, là nơi tâm sự lý tưởng."

"Cái này sẽ thêm một sự lựa chọn."

Nhiếp Tiểu Vũ nói: "Tóm lại, các cô gái thích sạch sẽ, nhưng trước đó chẳng còn lựa chọn nào khác. Khi nào chúng ta khai trương?"

"Đã khai trương rồi."

Trần Hán Thăng chỉ vào những chiếc ghế mây phía bên ngoài: "Bọn họ đều là khách hàng."

"Tôi cứ tưởng rằng còn tiết mục bắn pháo chứ?"

Thượng Băng bên cạnh nói xen vào một câu.

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Vị trí này quá tốt rồi. Trường học đưa cho chúng ta vị trí này đã nhận đủ áp lực rồi, nên chúng ta cứ âm thầm kiếm tiền là được, đừng làm mấy trò loè loẹt quá. Tóm lại, không cần thiết phải phô trương."

"Có điều ông chủ, người ngài mời hơi nhiều thì phải."

Trên danh nghĩa, Hồ Lâm Ngữ là quản lý quán trà sữa này, nên cô ấy đi qua tức giận nói: "Tôi cũng nói như vậy, đáng tiếc nói nhiều lần mà người ta đâu nghe. Tất cả người của hội học

sinh, của cả việc hay khoa đều không lấy tiền. Mỗi người được tặng một cốc trà sữa.”

“Để con trai quản lý sổ sách chỉ toàn tiêu sài hoang phí. Vì cái gọi là nghĩa khí thâm hụt cả vào vốn.” Hồ Lâm Ngữ đưa ra một câu tổng kết.

“Cậu hiểu cái gì, đi làm việc đi.”

Trần Hán Thăng chán không thèm giải thích với Hồ Lâm Ngữ. Hắn gọi Trương Phương Kỳ đang quét dọn tàn thuốc tới: “Em Kỳ, em lấy cho chị Tiểu Vũ một cốc sữa chua đánh đá, để cô ấy nếm thử và cho chút lời bình.”

Trương Phương Kỳ lập tức bỏ chổi xuống đi vào trong quầy. Nhiếp Tiểu Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, cái gì mà ‘em Kỳ, em Kỳ’ . Cô nhìn quanh một lượt nhằm tìm kiếm Thẩm Ấu Sở, sau đó cố tình qua chào hỏi chút.

Thật ra, dù là trong hội học sinh hay Hoả Tiễn 101 đều biết Nhiếp Tiểu Vũ nóng tính. Thậm chí, cô còn dám bật cả Trần Hán Thăng.

Nhưng Trần Hán Thăng chưa từng để ý, vì vậy có người còn nghĩ Trần Hán Thăng và Nhiếp Tiểu Vũ có gì mờ ám. Nhưng thời gian dài trôi qua, bọn họ phát hiện trong chuyện này không có gì cả, chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới, bạn học cùng trường.

Thật ra, chẳng có ai chú ý đến một chuyện, bình thường nếu Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy Thẩm Ấu Sở, cô sẽ chủ động trò chuyện vài câu, còn cố gắng nấn ná giúp đỡ vài việc vặt.

Những hành động đó rơi vào mắt Trần Hán Thăng, được hắn ghi nhớ trong lòng. Một cấp dưới thông minh dễ nhìn, vừa trung thành vừa có năng lực, lại duy trì được cá tính riêng. Nếu đổi lại bất kỳ cấp trên nào cũng cố gắng bồi dưỡng loại người này.

Trần Hán Thăng còn đang suy nghĩ, thì bộ trưởng bộ thể dục Nguỵ Quân đã uống trà xong chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, gã cố tình đến gặp Trần Hán Thăng: "Hán Thăng, đêm nay bộ môn thể dục muốn họp tổng kết đại hội thể dục thể thao mua thu vừa rồi, cậu để lại cho tôi một phòng 6 chỗ nhá?"

"Không vấn đề."

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý: "Có điều, anh phải nói thời gian cụ thể, để tôi còn biết đường sắp xếp."

"6 giờ tối chúng tôi sẽ tới."

Nguỵ Quân rời đi, Hồ Lâm Ngữ tranh thủ lại gần hỏi: "Đêm nay vẫn miễn phí sao?"

"Nếu còn tiếp tục miễn phí tôi lấy tiền đâu nuôi các cậu? Buổi tối nay, mọi thứ tính theo giá gốc."

Trần Hán Thăng khoát tay nói: "Tiểu Hồ, cô phải học thói quen dùng đầu suy nghĩ đi. Một cốc trà sữa miễn phí này để lại ấn tượng cho các hội nhóm. Sau này, nếu bọn họ họp hành, hay thảo luận hoạt động nhà trường tổ chức, thì đầu tiền sẽ nghĩ đến quán của chúng ta."

"Đúng đấy, nhất định phải dùng đầu nhiều vào."

Chẳng biết Thương Nghiên Nghiên từ đâu chui ra, thuận tiện chửi Hồ Lâm Ngữ một câu.

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên, thì cả người rực lên: "Cô tới đây làm gì?"

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười: "Tôi là thành viên hội học sinh, cũng là sinh viên lớp 2 Hành Chính Công, đương nhiên phải đến đây rồi."

Hồ Lâm Ngữ sao nói lại được Thương Nghiên Nghiên, nên dứt khoát bỏ đi làm việc.

“Bóng đèn đáng ghét cuối cùng đã đi.”

Thương Nghiên Nghiên chớp chớp đôi mắt màu tím đậm, rồi cố ý nhích cái ghế lại gần Trần Hán Thăng. Rất nhanh, đầu gối hai người đã chạm vào nhau, khiến Trần Hán Thăng bất đắc dĩ phải tách đùi mình ra, cố gắng tránh hiềm nghi.

Không ngờ, Thương Nghiên Nghiên không dừng lại, mà trực tiếp ép sát lại. Từ xa nhìn vào, có người nghĩ rằng Thương Nghiên Nghiên dựa vào ngực Trần Hán Thăng vậy.

Khuôn mặt Trần Thiêm Dụ bỗng chốc tái nhợt.

Trần Hán Thăng cũng xấu hổ nói: “Mịa, Thương Nghiên Nghiên, cô làm cái quái gì vậy?”

Chương 232: Thương Nghiên Nghiên là cô gái tốt

“Mình đâu muốn làm gì, chỉ lại gần nói chuyện cho dễ thôi.”

Thương Nghiên Nghiên tức giận nói, đồng thời đẩy đẩy bắp chân dài xinh đẹp cọ cọ hai lần. Đôi lông mi chớp chớp, tỏ ra mình hiền lành vô hại.

“Mẹ nó, đúng là nữ cặn bã, còn mạnh hơn cả mình.”

Trần Hán Thăng kéo ghế dịch ra một chút, sau đó bắt chéo chân hướng qua Thương Nghiên Nghiên. Hắn nghĩ nếu không có kẻ hở thì cô tiến vào thế nào?

Quả nhiên, Thương Nghiên Nghiên nhìn thấy Trần Hán Thăng không cho mình, thì bĩu môi nói: “Tôi định xin cậu giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Trần Hán Thăng không tuỳ tiện đồng ý.

“Học tỷ Cốc Hoán Hoán qua năm sẽ đi thực tập. Chị ấy rời đi sẽ có một vị học tỷ năm ba đến tiếp nhận đài phát thanh trường, như vậy sẽ trống ra vị trí phó.”

Thương Nghiên Nghiên nhờ vả: “Mình cũng muốn vị trí phó đó, nhưng áp lực cạnh tranh rất lớn. Nếu có cậu giúp đỡ hẳn là lấy được vị trí này.”

“Chuyện này, nếu cậu nhờ kẻ ngốc đang theo đuổi mình sẽ có tác dụng hơn mình nhiều.”

Trần Hán Thăng nói đến Trần Thiêm Dụ. Anh ta là chủ tịch hội học sinh, tất nhiên có tiếng nói hơn Trần Hán Thăng rồi.

"Đừng nhắc đến anh ta nữa."

Nói đến Trần Thiêm Dụ, Thương Nghiên Nghiên lập tức nổi nóng: "Tối hôm qua, mình ăn cơm với anh ta đã nói qua chuyện này. Anh ta lại nói, mình là chủ tịch hội học sinh, việc này không nên đứng ra ủng hộ rõ ràng."

"Thì ra là vậy."

Trần Hán Thăng nhìn Trần Thiêm Dụ, còn Trần Thiêm Dụ vẫn luôn chú ý chuyện bên này.

Ánh mắt Trần Hán Thăng nhìn qua, Trần Thiêm Dụ miễn cưỡng nhếch miệng cười, rồi cầm ly trà sữa lên hút một hơi. Trần Hán Thăng cũng gật đầu như chào bạn bè, nhưng miệng nói với Thương Nghiên Nghiên: "Anh ta đúng thật quá ngu ngơ."

"Cũng không phải."

Thương Nghiên Nghiên đưa tay qua định nắm tay Trần Hán Thăng, thì Trần Hán Thăng tằng hằng một cái, khiến cô hậm hực từ bỏ: "Trần Thiêm Du giống một cây súng nhựa, thời điểm quan trọng chẳng có tác dụng gì, gặp chuyện thì lo trước tính sau. Mình luôn có thể nhìn thấu loại con trai mềm yếu nay, cũng may mình không thích cậu ta."

"Người ta vẫn là sinh viên, kinh nghiệm xã hội còn chưa đủ."

Chỉ là Trần Hán Thăng cảm thấy kỳ lạ: "Cậu vào phát thanh trường để chơi đùa, sao lại nghiêm túc rồi?"

"Vốn dĩ mình vào đấy giải trí thôi."

Thương Nghiên Nghiên xấu hổ: "Nhưng có một bà cô già trong đó luôn nói xấu mình, mà bây giờ bà cô này đang cạnh

tranh vị trí phó với mình. Nếu mình được vị trí này, sẽ khiến bà cô này giật mình."

"Đã thế, sau này khi gặp mình sẽ gọi là sếp Thương."

Thương Nghiên Nghiên đắc ý đến mức môi vểnh lên, hình như đã tưởng tượng rõ tình huống đó.

"Thì ra đây là lý do cậu chạy tới đây nhờ vả."

Trần Hán Thăng từ chối luôn: "Mình không muốn lãng phí thời gian cho việc này."

"Giúp mình đi mà."

Trần Hán Thăng muốn rời đi, Thương Nghiên Nghiên nhanh chóng dùng bắp đùi đè chân hắn lại: "Chỉ cần cậu đồng ý giúp đỡ, mình có thể đáp ứng cậu mọi thứ. Ba ba."

Từ Ba ba này được nói rất nhỏ, có khi phải nhìn theo khẩu hình mới biết được.

Trần Hán Thăng nghe được, thì nhíu mày nhìn Thương Nghiên Nghiên: "Con mẹ nó, mục đích thực sự của cậu là ôm ấp yêu đương đúng không? Sau đó, đưa ra mấy lý do vớ vẩn đề lừa tôi?"

Thương Nghiên Nghiên lộ vẻ thẹn thùng nói: "Tóm lại có việc cần giúp, chỉ cần cậu giúp mình, thì bản thân mình tuỳ cậu xử lý."

"Nhổ vào, nữ tù binh chẳng có lòng tốt."

Trần Hán Thăng gạt tay cô ra, dạy cho cô một chi tiết: "Việc này khẳng định Cốc Hoán Hoán có quyền đề cử, chỉ cần cậu nghĩ cách làm tốt quan hệ với cô ấy, chuyện này coi như thành công một nửa."

Thương Nghiên Nghiên ngạc nhiên nhìn Trần Hán Thăng: "Mình chỉ có kinh nghiệm xã giao với con trai, làm gì có năng

lực ở chung với phụ nữ? Nếu biết thì đã không như vậy với Hồ Lâm Ngữ rồi.”

Trần Hán Thăng nhịn không được mỉm cười: “Cậu vẫn tính là thành thật.”

Trong trường học luôn có những cô gái như Thương Nghiên Nghiên, các cô gái ấy xinh đẹp có tính độc lập cao. Bọn họ có thể đùa giỡn thoải mái với nam sinh, rất được lòng nam sinh, nhưng đối với bạn gái khác lại vô cùng bài xích.

Đương nhiên, trong đám nữ sinh không hề thiếu loại con gái như Hồ Lâm Ngữ, thẳng thắn nghĩa hiệp. Dáng người các cô ấy không nổi bật, nhưng là người luôn đứng ra chống lại mấy tên ‘cặn bã nam’ ở tuyến đầu.

Chẳng phải như vậy, sao Hồ Lâm Ngữ thấy Trần Hán Thăng và Thương Nghiên Nghiên có mấy cử chỉ thân mật, thì mặt hằm hằm bước tới: “Hiện tại, khách ngày càng nhiều, ông chủ Trần có phải nên chém gió ít lại có được không?”

Trần Hán Thăng cười hì hì đứng lên: “Quản lý Hồ đã ra chỉ thị, tất nhiên tôi phải nghe rồi.”

Thương Nghiên Nghiên bên cạnh nói: “Chuyện kia, tôi nhờ cả vào cậu đấy.”

Trần Hán Thăng không trả lời, mà cong ngón tay nhỏ rồi gõ xuống bàn hai cái ‘cộc cộc’ .

Lập tức, Thương Nghiên Nghiên hiểu ra, trong lòng cũng buông lỏng hơn một chút.

Chẳng trách cô có thể thoải mái ứng phó với phần lớn con trai, loại ký hiệu ngầm thế này cũng hiểu ý.

Còn Hồ Lâm Ngữ bên cạnh ngơ ngác hỏi: “Cậu đang thử đồ bền chắc của bàn mây sao? Thật ra nó rất chắc đấy, lại còn nhẹ nhàng dễ vận chuyển nữa.”

Trần Hán Thăng không giải thích: “Loại chất liêu này, nếu không có hoạt động mạnh ở phía trên, căn bản không thể hư được.”

Hồ Lâm Ngữ ngạc nhiên: “Trên bàn mây còn có hoạt động nào mạnh được cơ chứ?”

Thương Nghiên Nghiên nở nụ cười tươi rói trở về. Trần Thiêm Dụ giả vờ đến nghe ngóng: “Hai người nói chuyện gì mà anh thấy em vui vậy?”

“À, em chỉ hỏi lớp trưởng con gái mặc quần jean có đẹp không? Cậu ấy nói đẹp.”

Thương Nghiên Nghiên lười giải thích nên bịa ra một lý do.

…

Trần Hán Thăng bước vào bên trong quán trà sữa, thì có rất nhiều người của hội học sinh chào hỏi. Trần Hán Thăng mỉm cười chào lại, rồi nhìn thấy Thẩm Ấu Sở và Nhiếp Tiểu Vũ đang ngồi xổm ở một góc, tưới cho cho cây cảnh.

Thẩm Ấu Sở chăm sóc rất cẩn thận, một tay cô cầm bình tưới, một tay cầm khăn bông. Cô phun một lượt từ trên xuống dưới, sau đó dùng khăn bông lau nhẹ nhàng cẩn thận. Mỗi chậu cây cảnh có khi phải tốn tới 10 phút mới xong.

Nhiếp Tiểu Vũ bên cạnh giúp đỡ, cô cẩn thận chỉnh lại từng vị trí chậu cảnh.

Có đôi khi, bởi vì công việc này phải ngồi quá lâu, nên Thẩm Ấu Sở nắm tay thành nắm đấm, đấm nhẹ nhàng vào sau cổ. Bởi vì sự cẩn thận của cô mà hiệu quả rất rõ ràng, mỗi gốc cây dưới sự chăm sóc của cô thì bừng bừng sức sống.

Trần Hán Thăng vừa tới, Nhiếp Tiểu Vũ tự giác đứng lên, nhường không gian riêng cho hai người. Trước khi đi, cô còn

chỉ chỉ ra ngoài, ý bảo hành động của hắn và Thương Nghiên Nghiên đã bị Thẩm Ấu Sở nhìn thấy.

Trần Hán Thăng gật đầu, sau đó ngồi chổm hổm bên cạnh Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên nhìn hắn, rồi lại đặt sự chú ý lên chậu cây cảnh. Trần Hán Thăng cũng không nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng duỗi tay ra búng lên lá cây, có khi búng quá mạnh khiến lá cây rung lên một cái.

Thẩm Ấu Sở vội vàng chỉnh lại lá cây, sau đó chu miệng ra, dùng ánh mắt oán trách nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng giả vờ không nhìn thấy, rồi lại bóp nát đất dính bên ngoài chậu cây, khiến cả bàn tay bẩn hết.

Lúc này, Thẩm Ấu Sở mới nhỏ giọng nói: "Không, không được phá rối."

Trần Hán Thăng đưa bàn tay bẩn qua nói: "Vậy cậu giúp mình lau sạch đi."

Thẩm Ấu Sở nghe lời cúi đầu xuống, nắm lấy bàn tay Trần Hán Thăng lau sạch sẽ, kể cả vết bẩn trong kẽ tay.

"Vừa rồi, Thương Nghiên Nghiên nói với mình, cô ấy bị người của phát thanh trường bắt nạt."

Trần Hán Thăng mở miệng nói chuyện: "Có mấy cô gái khác khoa cùng nhau cô lập cô ấy, cô ấy muốn mình đứng ra nói giúp vài câu."

Thẩm Ấu Sở không lên tiếng, chỉ chăm chú vào việc làm, vốn dĩ cô cũng là người ít nói.

"Lúc ấy mình không đồng ý."

Trần Hán Thăng nói tiếp: "Mình cảm thấy chuyện này bình thường trong cuộc sống, chẳng có gì lớn cả. Cậu thấy sao?"

Trong đôi mắt hoa anh đào của Thẩm Ấu Sợ hiện lên sự nghi ngờ, từ lúc nào Trần Hán Thăng làm việc lại hỏi ý kiến cô vậy?

“Cậu cũng không đồng ý đúng không? Vậy mình làm đúng rồi.” Trần Hán Thăng nói.

Thẩm Ấu Sở ngạc nhiên, sau đó lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc cậu muốn giúp hay không giúp?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Giúp.”

Thẩm Ấu Sở đơn giản nói: “Nghiên Nghiên là cô gái tốt.”

Chương 233: Nhường nhịn không giải quyết được vấn đề

“Không sai, Nghiên Nghiên thật sự là cô gái tốt.”

Trần Hán Thăng hùa theo. Mặc dù, Thương Nghiên Nghiên uống rượu, đi bar, nhuộm tóc, đã thế trước đó còn là cô gái bất cần, nhưng dù sao cô ấy vẫn là cô gái tốt. Giống như cô ấy luôn tìm kiếm một người đàn ông để mình dựa vào.

Chuyện đó chẳng có gì sai cả.

Thật ra, Trần Hán Thăng chỉ tìm kiếm lý do để giải thích. Thương Nghiên Nghiên không hề bị cô lập, mục đích thật sự của cô ấy là tranh phong đoạt thế.

Tranh phong đoạt thế chẳng có gì không đúng cả, nhưng Trần Hán Thăng cũng không phải là thánh. Nếu mình bị người khác bắt nạt, sẽ không vì đại cục mà không hành động, Trần Hán Thăng căn bản không phải người như vậy.

Lúc này, giờ cơm trưa vừa qua đi, học sinh ngày càng đến nhiều vì sức hút của quán trà sữa.

Thời điểm quán trà sữa tiến hành trang trí, phần lớn sinh viên Tài Viện biết quán này sẽ khai trương. Hiện tại, rất nhiều sinh viên bước vào sân vận động, phát hiện khu vực này có nhiều người, nên bản thân sinh ra sự tò mò.

Trần Hán Thăng phát hiện, hắn lập tức tiến hành ‘đuổi’ đám người ngồi trong này đi. Trước tiên là học sinh lớp 2 Hành Chính Công, sau đó là sinh viên hội học sinh, tiếp theo là cán bộ hội học sinh trường.

Kiếm tiền mới là chính, ăn uống miễn phí xong rồi thì nhường chỗ cho người ta kinh doanh.

Thời điểm, mấy cô gái của phát thanh trường chuẩn bị đi, Trần Hán Thăng cố tình đến gặp Cốc Hoán Hoán: "Học tỷ Cốc, thấy trà sữa quán em thế nào?"

Cốc Hoán Hoán gật đầu: "Cũng không tệ lắm, quan trọng nơi này khá đẹp. Sau này, nếu phát thanh trường có cuộc họp nào, sẽ đến đây tổ chức."

Cô tưởng rằng Trần Hán Thăng đến chào hỏi vì việc này, nên thoải mái đưa ra hứa hẹn.

"Vậy cám ơn học tỷ Cốc và các vị mỹ nữ khác."

Trần Hán Thăng khách sáo nói, sau đó mỉm cười nói thêm: "Vậy, khi nào phát thanh trường quảng cáo cho quán trà sữa đây?"

"Hả?"

Cốc Hoán Hoán ngạc nhiên: "Phát thanh trường là kênh thông tin có ích, nếu đơn độc quảng cáo có vẻ không phù hợp. Với lại, vị trí quán trà sữa này cần gì quảng cáo."

Mặc dù trong câu trả lời của Cốc Hoán Hoán có ý từ chối, nhưng Trần Hán Thăng giả vờ không hiểu: "Chẳng phải cũng giống đài truyền hình chen quảng cáo vào những bộ phim sao? Phát thanh trường thường xuyên đọc một vài nội dung sinh viên gửi tới, đến lúc đó em sẽ viết chút gì đó gửi qua, nói sơ sơ về cửa hàng trà sữa là được."

"Như vậy thì được, nhưng trong nội dung thư gửi đến nói rõ vấn đề sinh hoạt, không thể thẳng thừng quảng cáo mở rộng thương nghiệp được."

Cốc Hoán Hoán nói xong thì về. Theo sau cô là đám MC của phát thanh trường, bọn họ bắt đầu tám chuyện, nào là chất

lượng trà sữa, tiếp theo tính toán lãi lời, cuối cùng nói về con người Trần Hán Thăng.

"Bộ trưởng Trần thật sự rất giỏi, trừ việc thành lập Hoả Tiễn 101, còn mở cửa hàng trà sữa trong trường, còn tự mình mua được xe ô tô, đúng là người có tiền."

"Tôi nghe nói, cậu ta có uy tín rất cao trong hội học sinh, trong trong ngoài ngoài mọi mặt đều không tệ."

Có điều, vẫn có cô gái suy nghĩ theo chiều ngược lại.

"Da mặt cậu ta dày thật, vừa rồi sếp Cốc đã từ chối quảng cáo, vậy mà cậu ta vẫn giở trò được."

"Thật ra, tiền cũng chẳng có mấy mà học thói du côn, cứ tưởng rằng mình là Trần Tiểu Xuân sao?"

Lúc đầu, Thương Nghiên Nghiên nghe thấy có người khen Trần Hán Thăng thì cũng vui thầm trong lòng. Nhưng bất ngờ có người chửi mới Trần Hán Thăng, lập tức lên tiếng phản bác: "Tôi thấy lớp trưởng đẹp trai hơn bạn trai chị nhiều. Nếu Trần Hán Thăng là Trần Tiểu Xuân, thì bạn trai chị chính là Tằng Chí Vĩ."

"Hả? Thương Nghiên Nghiên, sao tự dưng cô lại mắng người vậy?"

"Ai mắng chửi ai chứ? Tôi chỉ nói thật."

…

"Lộn xộn cái gì."

Cốc Hoán Hoán trừng mắt nhìn hai bên. Cô biết đài phát thanh trường không phải hoà thuận êm ả, mà giữa tập thể luôn xảy ra mâu thuẫn, nhưng chuyện này ở đâu chả có.

Năm sau, Cốc Hoán Hoán phải đi thực tập, cô không muốn quan tâm đến mấy chuyện lông gà vỏ tỏi tốn thời gian, chỉ

muốn hoàn thành tốt cương vị bản thân trong đài phát thanh, vì cuộc sống sau này lưu lại hồi ức xinh đẹp.

“Bộ trường Trần rất có thể trở thành chủ tịch hội học sinh của viện, nên có mấy lời đừng nói lung tung.”

Cuối cùng, Cốc Hoán Hoán quyết định nhắc nhở một câu. Năm sau, Trần Thiêm Dụ lui về sau, phó chủ tịch Khương Vũ Hiên sẽ tiếp nhận vị trí đó.

Đồng thời, nếu Trần Hán Thăng muốn nhảy từ vị trí bộ trưởng bộ đối ngoại, cạnh tranh vị trí phó chủ tịch hội học sinh trường hình như chẳng có chút khó khăn nào.

…

Mấy cô gái xinh đẹp của đài phát thanh trường đi về, thì đám người hội học sinh khoa cũng dần dần nhường vị trí. Hiện tại, ví trí có ô phía bên ngoài quán đều là học sinh phải trả tiền.

Giáo viên pha chế Diệp Học Lan đang đeo khẩu trang, đứng bên trên quầy, thành thạo đổ từng loại nguyên luyện vào trong cốc, sau đó dặn dò chi tiết từng thành phần cho hai người hỗ trợ là Trương Phương Kỳ và Quý Tố Tố bên cạnh.

“Quán trà sữa đúng là công việc kiếm ra tiền, chi phí lại thấp.

Trần Hán Thăng nhường lại ví trí ngồi của mình, sau đó ra ngoài hút thuốc. Một lát sau, Hồ Lâm Ngữ đi tới nói: “Mấy ông chú ở cửa hàng đồ ăn vặt lại tới. Gần như ngày nào, bọn họ cũng tới đây nhìn một lần, khiến tôi có cảm giác chẳng tốt lành gì.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Không có ý tốt là rõ ràng, từ lúc chúng ta bắt đầu tu sửa đến bây giờ đã khai trương, thì bọn họ luôn đến để thăm dò tình hình.”

“Vì sao?”

Hồ Lâm Ngữ không hiểu: “Chúng ta không biết bọn họ, trước đó còn liên tục mua bánh mỳ ở cửa hàng bọn họ mà?”

“Khả năng, một khi quán trà sữa khai trương, sẽ ảnh hưởng đến mặt hàng họ đang kinh doanh. Hoặc có thể, căn phòng này nằm trong kế hoạch của bọn họ từ lâu, nhưng lãnh đạo trường không đồng ý, nên ấm ức trong lòng.”

Trần Hán Thăng nheo mắt nhìn mấy ông chủ cửa hàng ăn vặt, rồi từ lỗ mũi phun ra làn khói thuốc màu trắng: “Cậu lấy hai cốc trà sữa đưa cho bọn họ miễn phí. Hôm nay là ngày khai trương, xin tiếp thu ý kiến đánh giá vàng ngọc của bọn họ.”

“Cậu đang sợ bọn họ?”

Hồ Lâm Ngữ ngạc nhiên, theo lý thuyết Trần Hán Thăng là người thô lỗ, hẳn không nên có hành động nhường nhịn chứ?

“Ông đây mà phải sợ? Chẳng qua muốn ném đá dò đường thôi.”

Trần Hán Thăng giục: “Đừng nói nhiều nữa, nhanh chóng đi làm việc đi, thuận tiện vô tình tiết lộ thân phận của tôi cho bọn họ.”

Hồ Lâm Ngữ trợn mắt nhìn, nhưng vẫn quyết định vào trong bưng ra hai cốc trà sữa.

Trần Hán Thăng nhìn thấy mấy vị ông chủ kia ban đầu lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó nói lời cám ơn rồi cầm trà sữa rời đi.

“Đưa cho họ rồi.”

Hồ Lâm Ngữ chạy về báo cáo: “Đồng thời tiết lộ thân phận của cậu cho họ, nhưng họ nói đã biết từ trước rồi.”

“Ồ?”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Cậu đi làm việc của mình đi, chú ý cẩn thận tiền giả.”

Sau khi đuổi Hồ Lâm Ngữ đi, Trần Hán Thăng lấy điện thoại gọi cho Trương Vệ Vũ: “Vệ Vũ, hai ngày nay ở xưởng thế nào?”

“Mọi thứ đều bình thường, Trịnh tổng luôn ở trong bộ phận nghiên cứu, hình như thử nghiệm máy MP3, chẳng mấy chốc nữa sản phẩm sẽ đưa ra thị trường.” Trương Vệ Vũ nói.

Hai người nói chuyện tào lao một lúc thì Trần Hán Thăng đột hiên hỏi: “Ở xưởng, mày có đi lại gần với nhân viên tạp vụ nào không?”

“Có mấy người, sao vậy?”

Trương Vệ Vũ ý thức được có chuyện, nên lập tức nghiêm túc lại.

“Tao vừa mở một quán trà sữa trong trường học, mày có rãnh thì mời mấy người đó tới quán ngồi chơi.”

Trần Hán Thăng không nói cụ thể, chỉ để lại lời mời rồi cúp điện thoại.

Trương Vệ Vũ ngồi trong phòng ký túc suy nghĩ.

“Sao vậy anh? Ai gọi điện thế?”

Trương Vệ Lôi ngồi bên hỏi.

“Trần Hán Thăng gọi điện, cậu ta nói gặp phải chuyện tự mình không ra tay được, nên gọi chúng ta giúp đỡ.” Trương Vệ vũ nói.

“Nó còn chuyện gì không giải quyết được?”

Trương Vệ Lôi ‘nhổ phì’ một cái: “Trần Hán Thăng và sếp Trịnh quan hệ tốt như vậy, hai người thường xuyên vào phòng

làm việc uống cà phê nói chuyện. Với thủ đoạn và tính cách của nó thì gặp phải chuyện gì làm khó được?"

"Chắc chắn có."

Trương Vệ Vũ nói khẽ: "Không thì chúng ta kiếm đâu cơ hội thể hiện giá trị?"

"Anh quyết định muốn đi theo thằng đó?"

"Đương nhiên, cậu ta về Cảng Thành còn cố tính đến tìm mẹ chúng ta. Qua chuyện này chứng minh, cậu ta thật sự coi chúng ta là bạn bè."

Chương 234: Thù mới hận cũ

Hoàng Xuyên Hoa là chủ cửa hàng ăn vặt số 2 ở Tài Viện. Ông ta buôn bán ở chỗ này đã rất lâu rồi, hết khoá này tốt nghiệp rồi lại khoá tiếp theo, bây giờ chuẩn bị chào đón đợt sinh viên mới. Mà cửa hàng đồ ăn vặt vẫn ở đây, trở thành kỷ niệm của rất nhiều sinh viên.

Tóm lại, dựa vào tiền tài của sinh viên Tài Viện, Hoàng Xuấn Hoa kiếm được không ít, nên ông ta mua một lúc hai căn phòng ở Giang Lăng.

Trưa hôm nay, Hoàng Xuân Hoa lững thững trở về. Lão vừa vào đến nhà đã bị vợ mắng chửi: "Ông mất tích xó nào đây? Không biết thời điểm buổi trưa đông khách nhất sao?"

Đám sinh viên đang xếp hàng mua đồ ăn thấy đôi vợ chồng trung niên cãi nhau, thì nhịn không được mà nghĩ về cha mẹ mình, đồng thời nghiêng có một bên cười trộm.

"Nói luyên thuyên cái gì đấy?'

Cộp một tiếng, Hoàng Xuân Hoa đặt một cái túi xuống bàn: "Cho bà đấy."

Vợ lão còn chưa kịp phản ứng, thì có một nữ sinh viên ngạc nhiên nói: "Đây là trà sữa 'Ngộ Kiến' mà. Mình vừa mới từ đó về, công nhận thiết kế nơi đó còn dễ chịu hơn cả thư viện."

Vợ Hoàng Xuân Hoa không kịp thưởng thức trà sữa, mà vội vàng đến quầy thu ngân tính toán tiền đồ ăn. Mãi đến 1 giờ

30 phút, nhưng cô cậu sinh viên mới ăn xong và rời đi hết. Lúc này vợ Hoàng Xuân Hoa mới cầm ly trà sữa lên ngắm nghía.

"Cốc này đẹp thật, chi phí hẳn không rẻ, chẳng lẽ ông chủ cửa hàng này không muốn kiếm ăn?"

Vợ Hoàng Xuân Hoa bình luận: "Ông nhìn cửa hàng trà sửa trên tầng 2 của lão Tôn xem, cốc đựng trà sữa mỏng dính, chẳng khác nào cốc dùng một lần."

"Đây là quán trà sữa nhà ai vậy?" Vợ lão hỏi.

Hoàng Xuân Hoa bĩu môi: "Quán ở sân thể dục."

Vợ lão giật mình: "Nhanh vậy đã khai trương rồi, sao chẳng có chút động tĩnh gì vậy? Tôi không nghe thấy tiếng pháo."

"Vị trí đó cần gì đốt pháo, đám sinh viên cũng đâu mù, tất nhiên nhìn thấy rồi." Hoàng Xuân Hoa tỏ rõ sự tức giận.

"Ông nói to với tôi làm gì?"

Vợ Hoàng Xuân Hoa lẩm bẩm một câu, sau đó cầm cốc trà sữa nếm thử. Bà tay nhận thấy hương vị cốc trà sữa này cũng chẳng có gì đặc biệt, không hề vượt trội so với trà sữa bán ở tầng hai kia.

Ngòn ngọt, nhơn nhớt, chỉ hơn mỗi cách sắp xếp và đồ đựng.

"Tôi không rõ, tại sao viện trưởng Lục không có chúng ta thuê, mà ngược lại bây giờ cho đám sinh viên thuê chứ?"

Hoàng Xuân Hoa nói lớn: "Tôi sẵn sàng trả tiền thuê, vì vị trí đó tốt nhất Tài Viện, vừa khai trường mà khách khứa tấp nập."

Vợ Hoàng Xuân Hoa lại cho rằng chuyện này chẳng có gì: "Ông nói nhỏ chút, trong trường học không chỉ một cửa hàng

bán đồ ăn vặt, ngay cả bên dưới ký túc xá nam nữ cũng có. Ông không định chiếm lấy toàn bộ các vị trí đó đấy chứ?"

"Tôi không có ý này."

Hoàng Xuân Hoa nhịn không được khoát tay: "Đó là chỗ tôi nhìn ra đầu tiên, vậy mà bọn họ không cho tôi thuê, lại còn lấy lý do không thích hợp, mở cửa hàng đồ ăn vặt ở đó khiến nơi đó mất đi hình tượng tổng thể."

"Hiện tại thì sao?"

Hoàng Xuân Hoa cầm cốc trà sữa lên, ánh mắt phức tạp nhìn logo 'Ngộ Kiến' như trong phim hoạt hình: "Một tên sinh viên có thể dễ dàng lấy được, còn mở một cửa hàng trà sữa, tôi thật sự không cam tâm."

"Cậu Tứ, vì chuyện gì mà không cam tâm vậy?"

Một thanh niên bước vào cửa hàng đồ ăn vặt, nhìn dáng người không cao nhưng thân thể vô cùng khoẻ mạnh. Thời tiết tháng 11 mà gã ta vẫn mặc áo ngắn tay, lộ từng bắp cơ to lớn, khuôn mặt rỗ chằng rỗ chịt chắc do mụn gây ra.

"Đại Dũng tới chơi à?"

Hoàng Xuân Hoa gật đầu, vì Hứa Đại Dũng là cháu bên đằng ngoại của lão. Thằng này đang làm bốc vác kiêm lái xe cho cửa hàng ăn vặt. Trước đó, cu cậu ở quê chuyên đi đánh nhau với gây chuyện, nên được Hoàng Xuân Hoa đưa lên Kiến Nghiệp làm việc.

Công việc tại cửa hàng ăn vặt không nhiều lắm, nên thằng cháu thường xuyên ra ngoài chơi, cũng quen biết không ít đám lưu manh.

"Chẳng phải vì cái phòng kho ở sân thể dục sao?"

Vợ Hoàng Xuân Minh nói: "Hôm nay khai trương cửa hàng trà sữa, làm ăn khá tốt. Cậu cháu cảm thấy nơi đó vốn

thuộc về mình, hiện tại đố kỵ."

"Ai đố kỵ?"

Tuy Hoàng Xuân Hoa bị nói trúng tim đen, nhưng vẫn không thừa nhận: "Tôi chỉ thấy không công bằng, dựa vào cái gì cho tên sinh viên kia mà không cho tôi."

"Cháu còn tưởng rằng chuyện lớn gì cơ chứ?"

Hứa Đại Dũng bĩu môi: "Cháu đi qua nói với chủ cửa hàng trà sữa kia một chuyến, nhắc nhở tên đó có một vài vị trí không phải tuỳ tiện lấy được, phải học cách chia sẽ với người khác."

Hoàng Xuân Hoa vội vàng ngăn lại: "Mày đừng làm loạn, tên sinh viên đó rất có tiếng nói trong trường, là cán bộ hội học sinh, là học sinh ba tốt của trường, nếu không như thế sao kiếm được chỗ này."

"Cậu ta tên là Trần Hán Thăng."

Vợ Hoàng Xuân Hoa biết cái tên này: "Nhân vật nổi tiếng của trường, mới chỉ học năm hai đã sáng lập ra Hoả Tiễn 101."

Hứa Đại Dũng sợ ngây người: "Cháu cũng có một người bạn làm chuyển phát nhanh, trước đó làm ở thị trường học viện Khoa Học Kỹ Thuật Giang Lăng. Sau đó, Hoả Tiễn 101 tiến vào thị trường này, cậu ấy bị người ta đuổi việc, ngay cả thị trường cũng bị Hoả Tiễn 101 tiếp quản. Trần Hán Thăng chiếm hẳn một thị trường lớn."

"Vậy càng không nên va chạm trực tiếp."

Hoàng Xuân Hoa nói: "Chúng ta nên thành thật làm cửa hàng nhỏ của mình thôi."

"Cháu hiểu, nếu là Trần Hán Thăng của Hoả Tiễn 101, cháu cũng không dám đi chọc hắn."

Hứa Đại Dũng mỉm cười: “Quan hệ của thằng đó bên ngoài rất phức tạp. Người bạn kia của cháu cũng không phải người chịu thua thiệt, thế nhưng sau khi bị Trần Hán Thăng giở thủ đoạn, đúng thật không tìm thấy cơ hội chuyển mình trong ngành chuyển phát nhanh.”

Hoàng Xuân Hoa thở dài, lắc lắc đầu, sau đó qua bên kệ hàng chỉnh lại hàng hoá.

Hứa Đại Dũng nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta không đụng vào Trần Hán Thăng được, thì dứt khoát đưa tin tên đó mở cửa hàng cho người bạn kia. Trong ngành chuyển phát nhanh, cậu ta có lẽ không chơi được Trần Hán Thăng, nhưng việc kinh doanh trà sữa thì chưa nói trước được. Biết đâu, người đó có cách khiến cửa hàng trà sữa không mở nổi. Cậu Tứ, chuyện này cứ thoải mái làm xem sao.”

Vợ Hoàng Xuân Hoa không muốn gây thêm chuyện: “Này, người ta là sinh viên đại học. Mọi người dựa vào tài năng kiếm cơm, chúng ta chẳng có lý do gì đi phá người ta cả.”

“Không sao đâu, mợ Tứ.”

Hứa Đại Dũng thấy việc này không sao: “Chúng ta đụng gì đến cậu ta, chỉ lộ ra một chút tin tức, sau đó nhìn hai hổ đánh nhau. Cậu Tứ, cậu nói xem đúng không?”

Hoang Xuân Hoa không trả lời, mà tiếp tục bày biện lại hàng hoá.

Hứa Đại Dũng mỉm cười: “Nếu cậu Tứ không phản đối, có nghĩa là đồng ý, dù sao cũng giải toả một phần khó chịu trong lòng.”

…

Hai ngày sau, Trần Hán Thăng đến nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ xem quá trình hoàn thiện máy MP3.

Lần này, thử nghiệm đã giảm sai sót gần như tuyệt đối, đạt tiêu chuẩn 0. 002% của Trịnh Quan Đề, có nghĩa 1000 con chỉ cho phép sai lệch 2 con.

Thật ra, trong suy nghĩ của Trần Hán Thăng, thời điểm này tiêu chuẩn 0. 005 mới là tiêu chuẩn bình thường của sản xuất điện tử trong nước, có điều tính cách này của Trịnh Quan Đề là tính tốt.

"Những hàng mẫu này cô định xử lý thế nào?"

Trần Hán Thăng nhìn từng chiếc MP3 hàng mẫu đang được thu lại, trong lòng bỗng sinh ra một ý nghĩ.

Trịnh Quan Đề ngạc nhiên: "Còn thế nào, huỷ chúng đi, bởi vì còn một số chương trình cần phát triển thêm."

"Không phải bản thương mại cũng dùng được mà."

Trần Hán Thăng chỉ vào những chiếc MP3 hàng mẫu nói: "Tôi chọn 10 chiếc hàng mẫu vượt qua kiểm tra đi, không sao chứ?"

Trịnh Quan Đề lắc đầu: "Tuỳ cậu."

Đột nhiên, chuông điện thoại di động Trần Hán Thăng vang lên.

Trần Hán Thăng nói một vài câu rồi cúp điện thoại, trên mặt lộ rõ sự tức giận.

"Sao thế?"

Trịnh Quan Đề có chút tò mò.

Trần Hán Thăng chuẩn bị về: "Bên trong trường có chút chuyện."

"Có muốn tôi đi cùng không?" Trịnh Quan Đề hỏi.

Trần Hán Thăng lắc đâu: "Cô là nhân vật lớn, đừng lẫn vào mấy việc này. À mà, cô có thể cho tôi mượn mấy bảo vệ trong

xưởng được không?”

Chương 235: Không đàm phán thì sao?

Trịnh Quan Đề cũng không hẹp hòi. Nhà máy Tân Thể Kỷ có ba đội bảo vệ, khoảng chừng 40 người, mà cô trực tiếp gọi 15 người cho Trần Hán Thăng sử dụng, còn thuận tiện phái ba chiếc Minibus chở người.

Trương Vệ Vũ cũng trong nhóm người này. Nên trên đường đi, Trần Hán Thăng giải thích nguyên nhân với gã ta.

"Trong khuôn viên Tài Viện tao có mở một cửa hàng trà sữa, khả năng vô tình đắc tội một số người, hôm nay có người gọi đám lưu manh bên ngoài vào."

"Quấy rối kiểu gì? Phá đồ hay đánh người?" Trương Vệ Vũ hỏi.

"Tạm thời không có, rất có thể bọn chúng còn chưa kịp ra tay, cũng có thể trước tiền dò xét phản ứng của tao."

Trần Hán Thăng không nghĩ nhiều: "Tóm lại, không thể để chuyện này xảy ra lần nữa. Hôm nay đã làm phải giải quyết triệt để, mặc kệ động khẩu hay động thủ."

Từ nhà máy Tân Thế Kỷ đến Tài Viện mất khoảng 15 phút. Hắn vừa đến cửa trường học đã gặp Hồ Lâm Ngữ lo lắng đúng đó, cô vội vàng nói: "Bọn họ mỗi người ngồi một bàn, không gọi trà sữa chỉ hút thuốc, ai nấy mặt hầm hầm như hung thần ác sát, khiến nhiều học sinh phải dọn đồ trở lại thư viện."

Trần Hán Thăng an ủi: "Lo cái gì chứ, chẳng phải mình về rồi sao? Thẩm Ấu Sở ổn chứ?"

“Đương nhiên Ấu Sở không sao, tôi đã để cô ấy ra ngoài rồi. Cô ấy xinh đẹp như vậy, ai dám để bọn họ nhìn thấy bảo bối này trong cửa hàng chứ.”

Hồ Lâm Ngữ tự cho bản thân làm việc cẩn thận.

“Quản lý Hồ làm việc ngày càng thành thục rồi đấy.”

Trần Hán Thăng cười hì hì trả lời. Trong lòng lại nghĩ, tiểu Hồ còn chưa hiểu thấu tính cách của Thẩm ấu Sở.

Tại cổng ra vào, bảo vệ trường nhìn thấy ba chiếc Minibus thì mỉm cười chào hỏi Trần Hán Thăng: “Ông chủ tiểu Trần lại nhập hàng à?”

Trần Hán Thăng đưa qua một bao thuốc Tiểu Tô: “Đúng vậy, trong cửa hàng có một nhóm rác rưởi, nên cố ý lái xe tới xử lý.”

Thời điểm, bảo vệ trường nhận thuốc lá, Trần Hán Thăng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

Loại trường học như Tài Viện và Đông Đại trong nhóm 985, tất nhiên khác biệt trường cấp ba rồi, đám thanh niên lêu lổng làm sao trà trộn vào trường được chứ?

Ba xe Minibus đến bên ngoài sân thể dục, Trần Hán Thăng xuống xe đầu tiên nói: “Các người chờ ở chỗ này, tôi vào nói chuyện trước cái đã, nhớ chú ý điện thoại của tôi.”

Trương Vệ Vũ và đám bảo vệ đồng loạt gật đầu. Trần Hán Thăng đi chưa được mấy bước, quả nhiên phát hiện bên những bộ ghế mây bên ngoài quán trà sữa có mấy vị ‘đại ca xã hội’ đang ngồi đó.

Đám người này chẳng chút kiêng kỵ nào, gác chân lên bàn, miệng hút thuốc phí phèo, phun sương nhả khói cách rất thoải mái.

“Ồ, chẳng phải bảo Thẩm Ấu Sở trốn đi sao, cô ấy ở ngoài làm gì?”

Hồ Lâm Ngữ bên cạnh ngạc nhiên nói.

Nhưng tên ‘đại ca xã hội’ này hút thuốc xong, thì bắn tàn thuốc bay tung toé, khiến tàn thuốc lộn mấy vòng trên mặt đất rồi mới dừng hẳn.

Thẩm Ấu Sở, Trương Phương Kỳ, Quý Tố Tố, ba cô gái này cầm lấy chổi, chia mỗi người mỗi góc quét sạch tàn thuốc.

Mấy cô gái cúi đầu làm việc, khiến đám đại ca xã hội huyênh hoang ngồi đó có chút buồn cười.

Phía bên ngoài gần như không còn sinh viên nào, ngay cả mấy sinh viên ngồi trong cửa hàng đều ngạc nhiên, bọn họ không hiểu sao trong trường xuất hiện đám thanh niên không tốt này.

Có một số sinh viên tan học muốn tới quán trà sữa mua đồ, nhìn thấy cảnh này thì trực tiếp trở về. Có một chút sinh viên lách qua đám người này đến quầy thu ngân hỏi nhỏ Diệp Học Lan.

Diệp Học Lan cũng không rõ chuyện gì xảy ra, trước tiên nói Diêu Tuyết và Tạ Hân chào hỏi rồi mời mọi người vào trong ngồi.

Tóm lại, toàn bộ không gian bên ngoài ‘cửa hàng trà sữa Ngộ Kiến’ chẳng có sinh viên nào, chỉ toàn đám lưu manh quấy rối.

Ngoại trừ một dáng người đặc biệt

Ánh mắt của người này sáng ngời, thân hình thẳng tắp, thỉnh thoảng còn quan sát đám lưu manh, sau đó lắc đầu tiếp tục rời sự chú ý vào sách vở.

Mặc dù ‘thân giữa vòng vây địch’ nhưng chẳng chút hoang mang, trên TV thường xuất hiện những mẫu chuyện về người như vậy.

Một bang phái vô lại bước vào tửu quán gây chuyện, tất cả khách hàng đều chạy hết sạch, ngay cả ông chủ quán rượu cũng sợ đến mức dập đầu: “Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng.”

Trong mẩu chuyện này, luôn luôn xuất hiện một vị đại hiệp, người này coi đám lưu manh chăng ra cái đếch gì, thản nhiên cầm bát rượu lên uống, thậm chí còn vỗ bàn quát lớn: “Tiểu nhị, đưa lên hai cân thịt trâu.”

Hôm nay, sự thật hoàn toàn hiện ra trước mắt, gã uống sạch cốc trà sữa thì đến quầy thu ngân, nhẹ nhàng nói: “Tứ ca nói, nơi này có thể xin thêm trà sữa, nên tôi đến xin thêm chút nữa.”

Diệp Học Lan bỗng ngây người ra, sau đó mới phản ứng lại: “Được, được, được, tôi giúp cậu thêm cốc nữa.”

Phong thái đại hiệp, khiến Diệp Học Lan không kìm được nể phục người này.

Thêm trà sữa xong, Diệp Học Lan nhịn không được mà nói: “Bạn học, cậu không cần tiếp tục ngồi ở đó, vào trong cửa hàng ngồi đi.”

Người này chỉ thản nhiên cười: “Không có gì, tà sao thắng nổi chính.”

“Bạn học, cậu tên là gì?’

Tiểu Diệp nhịn không được hỏi thêm câu nữa.

“Tôi là Kim Dương Minh.”

…

Bạn học tiểu Kim cầm cốc trà sữa ra, ngồi vào chỗ cũ. Chuyện này khiến mấy tên đại ca xã hội ngồi đó đực mặt ra.

Cái quái gì vậy, định dẫm lên mặt bố mày đấy hả thằng giả đại hiệp kia?

"Đại ca, có đánh hay không, con mẹ nó láo quá rồi."

Có người cuối cùng không nhin được nữa.

Tên béo dẫn đầu đám thanh niên suy nghĩ chút, rồi phất tay nói: "Ngồi xuống, đánh sinh viên bình thường, thì đám cảnh sát sẽ tìm gây chuyện đấy. Trần Hán Thăng giở trò với tao, tao cũng giở trò lại nới nó. Có rảnh cứ đến đây ngồi chút, cuối cùng nó cũng đóng cửa hàng thôi."

Kim Dương Minh nhịn không được cười một tiếng, nụ cười sáng láng, há có thể có đám tiểu yêu quấy phá.

Nếu Tứ ca không có ở đây, việc đảm bảo an toàn cho mấy em gái phía trong cứ để cho mình.

"Tới, tới, nó tới rồi."

Từng lời nói phá vỡ dẫm ý của Kim Dương Minh. Đám thanh niên lêu lỏng cũng nhẫn ra, đồng thời quay qua nhìn.

Trần Hán Thăng đang đút tay vào túi quần, con mắt thật sâu nhìn thẳng phía trước, nhanh chóng bước nhanh tới cửa hàng trà sữa. Còn Hồ Lâm Ngữ khó khăn lắm mới bước theo được Trần Hán Thăng.

Trước mặt tiền cửa hàng trà sữa là vùng đất rộng, hình tượng Trần Hán Thăng bước đi trong gió thu, thật sự ảnh hưởng tới suy nghĩ mọi người.

"Mẹ nó."

Kim Dương Minh mắng thầm một câu. Đại hiệp tỏ rõ khí chất cả nửa buổi, cuối cùng bị Trần Hán Thăng cướp mất.

Trần Hán Thăng đi tới trước quán trà sữa. Hắn nhìn thấy Kim Dương Minh thì ngạc nhiên: "Con mẹ nó, mày ở chỗ này làm gì, vào cửa hàng."

"Tao ở đây đọc sách."

Kim Dương Minh tức giận nói.

"Tuỳ mày."

Trần Hán Thăng không thèm chú ý tới Kim Dương Minh, hắn kéo một cái ghế ngồi trước mặt thanh niên béo, rồi móc điếu thuốc ra hút.

Tên béo này với Trần Hán Thăng có ân oán khá sâu, đầu tiên tranh chấp ở quán đồ nướng, sau đó là bên trong trường Khoa Học Kỹ Thuật Giang Lăng, không ngờ còn gặp nhau trong Tài Viện.

Thanh niên béo tưởng Trần Hán Thăng đưa thuốc cho mình, không ngờ Trần Hán Thăng chẳng có ý định này.

Mặt thanh niên béo âm u chẳng có chút sáng sủa nào, hừ một tiếng rồi nói: "Trần tổng, từ sau khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, ở trong trường làm thật sự không tệ…"

Tên béo còn chưa nói xong, Trần Hán Thăng đột nhiên phả một ngụm khói trắng vào mặt gã, sau đó dùng ngón tay gõ gõ vào mặt bàn 'cạch cạch cạch' nói: "Bọn mày sở dĩ còn chưa bị đánh, bởi vì tao không muốn chuyện trở nên quá lớn. Hiện tại, từ đây rời đi, tao coi như không biết chuyện này."

"Mẹ, mày vẫn có thể nổ được?"

Một tên thanh niên nhịn khá lâu, tức giận nói, còn bàn tay vỗ vỗ vào gáy Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng quay đầu nhìn thằng này vài lần, sau đó quay lại nói với tên béo: "Một câu cuối, có đi hay không."

“Trần tổng nhất định nói chuyện kiểu này sao?”

Tên béo đương nhiên không đồng ý rồi: “Bố mày không phải loại người bị doạ lớn lên.”

Trần Hán Thăng không nói nữa, hắn gọi tất cả sinh viên ở ngoài vào trong quán, rồi cầm lấy điện thoại: “Vào đi, đám phán thất bại.”

Chương 236: Gãy một cái răng

“Trần Hán Thăng gọi điện cho ai vậy?”

Tên béo ngạc nhiên, chẳng lẽ còn mai phục?

Gã đã đoán đúng.

Chớp mắt, ba chiếc minibus theo thứ tự xuất hiện.

Ba chiếc đồng thời đỗ ngay trước mảnh đất trống ở trước cửa hàng trà sữa, sau đó hơn 10 người mặc quần áo bảo vệ bước xuống.

“Cái gì đấy?”

Tên béo tranh thủ đứng dậy, bên mình chỉ có 5 người, còn đối phương hơn 10 người, va chạm chẳng khác gì nói chịu đi ăn đòn.

“Bàn ca, chúng ta làm sao đây?”

Mấy thằng nhóc cảm thấy chuyện chẳng lành, thì vội vàng hỏi tên béo.

“Đừng nóng vội, vào những thời khắc này cần tỉnh táo.”

Tên béo bình tĩnh nói, còn đám người Trương Vệ Vũ ngày càng đến gần. Trong cái khó ló cái khôn, tên béo đột nhiên nhìn Diệp Học Lan bên trong nói lớn: “Mỹ nữ, phiền cô làm cho tôi một chốc xoài dầm sữa chua, không bỏ đá. Cô làm nhanh giúp tôi, ở nhà còn bao việc.”

“?”

Diệp Học Lan ngạc nhiên.

Phía bên ngoài, tên béo chân thành giải thích với Trương Vệ Vũ: “Xin anh tin tưởng tôi, chúng tôi thật sự đến uống trà sữa.”

Trần Hán Thăng không ngờ tên béo ứng biến nhanh vậy. Hắn cũng đột xuất thay đổi kế hoạch, nói với Trương Vệ Vũ: “Vậy trước tiên đừng ra tay, kéo đám người này ra khỏi Tài Viện trước đã.”

Tên béo khôn khéo vẫn nhịn được thiệt thòi trước mắt, vậy mà chủ động đi lại gần chiếc xe, miệng thành thật nói: “Mấy vị đại ca định đưa tôi đi đâu? Tôi muốn gọi điện về nhà cho mẹ, báo rằng đêm nay không về ăn cơm.”

…

Mấy người vừa rồi còn diễu võ giương oai, thì nháy mắt đã bị đưa đi, thời gian trước sau không tới một giờ. Ngoại trừ tàn thuốc, giống như chưa từng có sự xuất hiện của họ ở đây.

“Chuyện ngoài ý muốn, không có việc gì phải lo lắng.”

Trần Hán Thăng đến quầy thu ngân, nói với những học sinh đang trong cửa hàng: “Bảo vệ trường học chúng ta có tốc độ xử lý rất nhanh, mọi chuyện đã xong.”

Đám người Trương Vệ Vũ mặc quần áo bảo vệ đặc trưng, nên Trần Hán Thăng nói rằng bọn họ là bảo vệ Tài Viện.

Chỉ chốc lát, học sinh bên ngoài khác lại đến, bởi vì bọn họ không biết nơi này vừa xảy ra chuyện gì, nên tự nhiên ngồi vào những chiếc ghế mây, sau đó gọi trà sữa nhằm chuẩn bị cho buổi trò chuyện hoặc đọc sách ở đây.

Về sau, sinh viên đến ngày càng nhiều, biến sự việc tranh chấp kia dần tan vào mây khói. Cho đến khi bảo vệ thực sự của Tài Viện từ tốn chạy đến, ngơ ngác nhìn xung quanh nói: “Chẳng phải báo ở đây có tranh chấp sao?”

“Ồ, chẳng phải vừa rồi các người đã đến?”

Có sinh tiên tò mò trả lời.

…

Sự tình đến tình trạng này, Trần Hán Thăng phải giải quyết tận gốc rễ, nên hắn gọi hắn cấp trên tên béo ra nói chuyện.

Giống như Chung Kiến Thành trở thành đại lý nhượng quyền của Thâm Thông tại Giang Lăng, đương nhiên Trần Hán Thăng vẫn thuộc về chi nhánh này, có điều chi nhánh này luôn có ý đồ tách hắn ra ngoài.

Cấp trên của tên béo thuộc một chi nhánh nhượng quyền chuyển phát nhanh Trọng Thông tại Giang Lăng, vội vàng đi tới phòng riêng trong nhà hàng, thì thấy ngồi phía trên có Chung Kiến Thành và Bành Cường, bên cạnh là một người trẻ tuổi.

Người đứng đầu của chi nhánh nhượng quyền chuyển phát nhanh Trọng Thông tại Giang Lăng là Mã Hải. Gã có quen Chung Kiến Thành, bởi vì những năm này vòng tròn chuyển phát nhanh còn chưa lớn.

Mã Hải nhìn tên béo và mấy người, mặt mũi sưng phù ngồi trên bàn.

“Anh Chung, đây là chuyện gì?”

Mã Hải nhìn Chung Kiến Thành hỏi.

Chung Kiến Thành khá có địa vị trong nghề chuyển phát nhanh ở khu vực Giang Lăng. Ngoại trừ, chi nhánh của tổng bộ Thuận Thông cử người quản lý đến, mặc kệ là Trọng Thông hay Viên Thông, đều không bằng thế lực của lão Chung.

“Chuyện rất đơn giản, thuộc hạ của cậu làm người không tốt, tới tìm sinh viên của tôi gây chuyện.”

Chung Kiến Thành mỉm cười nói: "Đáng tiếc, khả năng có hạn, nên bị tên sinh viên của tôi bắt được."

Mã Hải trừng mắt nhìn tên béo: "Anh Chung nói là thật?"

Tên béo không dám nói gì, Mã Hải hiểu rồi: "Các người định giải quyết thế nào?"

Chung Kiến Thành liếc nhìn Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng lập tức nói: "Mã tổng, tôi là Trần Hán Thăng của Hoả Tiễn 101. Việc này tôi định báo cảnh sát, có điều bây giờ mọi người đều trong vòng tròn chuyển phát nhanh, ngẩng đầu cúi đầu đều thấy nhau, nên chỗ nào tha được thì nên tha, nhưng kết quả thế nào vẫn nên nghe lời của ngài."

"Cậu là Trần Hán Thăng?"

Mã Hải dò xét nhìn: "Hoả Tiễn 101 rất lợi hại, tôi nghe nói cậu bắt đầu mở rộng thị trường qua khu Tiên Ninh rồi."

"Lão Mã, đừng nói xa như vậy."

Bành Cường tức giận nói: "Người ta cùng anh lấy lòng, anh cũng nên tỏ chút thái độ chứ? Nếu không đám người này đưa đến đồn công an, tiền phát không nhỏ đâu."

"Tôi còn phải tỏ thái độ thế nào, tình trạng này còn chưa đủ à?"

Mã Hãi liếc nhìn tên béo, mặt đã sưng thế này rồi, còn muốn thế nào?

"Mã tổng, ý tôi không phải vấn đề bồi thường, chỉ hi vọng loại chuyện này không có lần sau."

Trần Hán Thăng nhìn tên béo nói: "À có chuyện này, đám bảo vệ trong trường kiểm soát chuyện ra vào rất nghiêm, sao các người nghênh ngang vào ngồi ở quán quấy rối được thế?"

Tên béo tỏ ra do dự, nhưng Mã Hải bên cạnh ‘bộp’ một tiếng đánh vào đầu gã: “Thời điểm này rồi còn chuyện không nói được? Mày đi máy bay vào à? Hay đào hầm vào?”

“Đều, đều không phải.”

Tên béo lắp bắp: “Cháu của lão chủ quán đồ ăn vặt trong Tài Viện đưa bọn tôi vào. Nó lái xe chở hàng, để chúng tôi ngồi trong đó.”

Trần Hán Thăng hiểu, hắn gật đầu với Chung Kiến Thành.

Chung Kiến Thành hiểu ý, như cười như không mời người: “A Hải, ở lại ăn bữa cơm chứ?”

“Không cần, công ty còn khá nhiều việc.”

Mã Hải lạnh lùng đưa đám tên béo rời đi. Người ở lại toàn người một nhà, nhưng sau khi cơm nước xong xuôi Chung Kiến Thành đưa ra lời cảnh cáo: “Hiện tại, muốn làm nghề chuyển phát nhanh, trừ khi giống Lưu Chí Châu và Khổng Tĩnh, học đại học đi ra. Chúng ta đều ở cuối con đường rồi, bình thường đều suy nghĩ có thù tất báo, nếu Hoả Tiễn 101 của cậu thành lập công ty, đoán chừng tên đó sẽ chơi trò ngáng chân.”

Bành Cường không hiểu: “Ngáng chân thế nào?”

Chung Kiến Thành lắc đầu: “Tôi cũng không biết, nếu Hoả Tiễn 101 vẫn nằm dưới trướng Thâm Thông thì tên đó không có cách nào. Nhưng, nếu cậu tách ra khỏi vòng tròn các công ty chuyển phát nhanh thành lập một công ty mới, thì phía sau là đao phía trước là kiếm.”

Trần Hán Thăng không nhiều lời, cơm nước xong xuôi thì tiến hành kết toán sổ sách.

…

Ngày hôm sau, vợ chồng Hoàng Xuân Hoa đi tới Tài Viện chuẩn bị mở cửa. Cửa hàng đồ ăn vặt phải nhất trí mở cùng thời gian với nhà ăn, bởi vì học sinh không muốn ăn sáng ở nhà ăn thì sẽ tới cửa hàng ăn vặt mua bánh mỳ kèm theo sữa bò.

Có điều, khi tới cửa, vợ Hoàng Xuân Hoa hét lên: "Ai vô ý vô tứ thế này, đậu xe ngay trước cửa hàng nhà người ta."

Trước cửa hàng đồ ăn vặt bỗng có một chiếc Charade đậu chình ình ở đó. Đầu xe cắm thẳng vào cửa lớn nhà hàng đồ ăn vặt, chắn đến mức vào còn khó.

Chuyện khiến bà ta tức giận hơn là Hoàng Xuân Hoa chỉ liếc nhìn, rồi sau đó bước vào mở cửa.

"Ha ha, rốt cuộc ông muốn quản hay không? Đậu xe thế này làm ăn kiểu gì?" Vợ lão hét to lên.

"Nói nhiều làm gì?"

Hoàng Xuân Hoa đột nhiên tức giận: "Có khả năng người ta có việc bận, dừng chút thì thế nào. Bà không có tinh thần giúp người làm niềm vui à?"

Vợ lão tỏ ra ngạc nhiên: "Hôm nay ông bị gì vậy?"

"Đừng đoán mò."

Hoàng Xuân Hoa xìu mặt nói: "Mau đưa bánh mì với sữa bò dịch ra ngoài chút, nói không chừng đến giữa trưa người ta đến lái xe đi."

Nhưng, đến tận đêm cũng không có ai lái chiếc Charade này đi. Đương nhiên, chuyện này ảnh hưởng tới cửa hàng ăn vặt rất lơn, học sinh muốn mua đồ mà chen đâu được, cho nên bực bội không mua nữa.

"Chuyện này không thể được."

Vợ Hoàng Xuân Hoa tức giận, nghĩ đến việc phá hoại xe. Lợi nhuận buôn bán một ngày giảm một nửa, ai chẳng tức: "Ai thất đức vậy chứ, cố tình đỗ xe cản trở việc làm ăn nhà chúng ta, mà chúng ta đâu làm gì chứ."

Sáng ngày hôm sau vẫn tình trạng này, khiến vợ lão thật sự muốn phá xe rồi. Hoàng Xuân Hoa không còn cách nào đành nói thật: "Đây là xe Trần Hán Thăng, tôi biết cái xe này."

"Cái gì?"

Chân tay vợ Hoàng Xuân Hoa mềm nhũn: "Tôi nói mà, mọi người dựa vào bản lĩnh mình mà kiếm tiền. Cậu cháu các người muốn giở trò quỷ cơ. Ngày đó, cháu trai ông kéo mấy người đến quán người ta phá, không ngờ người ta đánh hẳn 3 chiếc minibus tới bắt đi."

Bà ta nói đến đây đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Cháu ông đâu, sao cả ngày hôm qua không tới?"

"Để tôi liên lạc."

Hoàng Xuân Hoa ấp úng nói: "Thằng bé nói bị người ta đánh gãy mất một cái răng, phải nghỉ ngơi mấy ngày…"

Chương 237: Đóng giả làm bạn trai của cô?

“Ăn xiên bẩn mà rụng được răng?”

Vợ lão chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Sợ rằng sâu xiên bẩn đó giống bàn tay đúng không?”

Hoàng Xuân Hoa thở dài: “Trước tiên mở cửa kinh doanh cái đã, đừng cuống hết cả lên. Nếu làm lớn chuyện, sợ rằng cửa hàng đồ ăn vặt này của chúng ta đừng nghĩ mở nữa.”

“Thế nhưng, cái xe này cứ ở đây ngăn cản, thì việc làm ăn của chúng ta làm tiếp thế nào?”

Vợ Hoàng Xuân Hoa nóng nảy nói: “Hay chúng ta âm thầm tìm người thân của mình trong trường, người đó là lãnh đạo trường học, khẳng định có quyền nói chuyện.”

“Đó là chiêu bất đắc dĩ, nếu ngài ấy hỏi nguyên nhân, chúng ta trả lời thế nào?”

Hoàng Xuân Hoa lắc đầu: “Ngày mai, tôi gọi Đại Dũng đến, rụng răng chứ không phải bị câm. Tôi với nó qua quán trà sữa gặp Trần Hán Thăng.”

Đêm hôm sau, Hứa Đại Dũng mới tới. Mặc dù, gã ta bịt khá kín, nhưng Hoàng Xuân Hoa phát hiện đứa cháu của mình không chỉ gãy răng, mà mặt cũng xưng lên.

“Mặt bị sao vậy?”

“Dị ứng hải sản.”

“Hả?”

Hai người ngạc nhiên, nhưng không nói gì thêm chỉ đi đến ngoài quán trà sữa.

Ban đêm, "Ngộ Kiến' càng thể hiện ra sự mê người, đèn Led dịu dàng, âm nhạc êm êm phiêu đãng. Từng cái ghế mây đều có học sinh, có cặp đôi cúi đầu dan dan diu díu mập mờ, có hội nhóm nghiêm túc thảo luận, cũng có bạn cùng phòng ra ngồi chém gió.

Tiếng cười đùa truyền đến, khiến Hoàng Xuân Hoa cảm thấy đây chắc chắn là điểm nổi bật, đặc biệt khi nhắc đến Tài Viện.

Lúc này, Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy chủ quán cửa hàng đồ ăn vặt đi tới hỏi: "Vui mừng đón tiếp, không biết các vị muốn uống loại trà sữa nào?"

"Chúng tôi không uống trà sữa."

Hoàng Xuân Hoa miễn cưỡng nở nụ cười: "Tôi muốn hỏi xem bạn học Trần Hán Thăng có ở đây không? Tôi có chuyện muốn tìm cậu ấy."

Hồ Lâm Ngữ hỏi: "Gấp lắm sao? Cậu ta rất ít đến đây."

"Rất gấp."

Hoàng Xuân Hoa thành thật nói. Cửa hàng ăn vặt là loại kinh doanh nhỏ lẻ, không thể chịu được khó khăn kéo dài.

"Vậy được, để tôi đi gọi điện thoại.

Hồ Lâm Ngữ nói xong lập tức rời đi. Ánh mắt Hứa Đại Dũng nhìn theo, rồi cậu ta phát hiện Hồ Lâm Ngữ đi mượn điện thoại cầm tay của một cô nữ sinh cao gầy.

Thời điểm, cô nữ sinh này gẩng đầu lên, chớp mắt Hứa Đại Dũng phát hiện cô gái này đẹp thật, chẳng khác gì những ngôi sao hay xuất hiện trên TV cả.

Rất nhanh, Hồ Lâm Ngữ đã quay lại nói: “Mọi người chờ chút, tôi sẽ gọi điện cho cậu ta.”

Điện thoại kết nối, Trần Hán Thăng nói: “Aloo, chẳng phải vừa gọi điện cho nhau sao?”

“Tôi không phải Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ đây.”

Hồ Lâm Ngữ nói thẳng vào chuyện chính: “Ông chủ cửa hàng đồ ăn vặt đến, ông ấy nói có chuyện tìm cậu.”

“Tôi đang đánh bài, cậu cứ nói tôi không rảnh.”

“Hả…”

Hồ Lâm Ngữ nhìn lại chiếc điện thoại cầm tay, lại nhìn Hoàng Xuân Hoa: “Cậu, cậu ta nói đang ở ngoài có chút việc.”

Hứa Đại Dũng quay qua nhìn, bởi vừa rồi gã nghe rất rõ trong điện thoại có người nói lớn: “… Đôi Joker, ván này là của tao, nhanh lên đưa tiền đây. Lão Lục, con mẹ nó, một xu một lá mà mày cũng chơi ăn gian à?”

Hoàng Xuân Hoa thất vọng trở về. Lão và vợ bàn bạc với nhau một chút, chuẩn bị đồ ngày mai đi gặp họ hàng thân thích xin giúp đỡ.

Có điều, sáng hôm sau, bọn họ đến cửa hàng đã không thấy chiếc Charade ở đấy nữa, cả khuôn viên cửa hàng thoáng mát hiện ra.

Thậm chí, bởi vì chiếc xe này đậu lỳ ra hai ngày, nên dưới đất hiện lên một vết lõm.

Vợ lão giật mình nói: “Trần Hán Thăng biết chúng ta chuẩn bị đi tố cáo nên làm vậy?”

“Không biết, có lẽ cậu ta chờ tới bây giờ, chỉ muốn nhìn thấy thái độ của chúng ta biết nhận lỗi.”

Hoàng Xuân Hoa thở dài: “Chúng ta đi sớm, cậu ta sẽ đánh xe đi sớm. Thật sự, sống đến tầm tuổi này, còn không hiểu biết thằng một cậu sinh viên. Việc mình làm sai, còn phải do dự thật lâu.”

…

Cuộc sống là nhân quả tuần hoàn, mâu thuẫn giữa Trần Hán Thăng và tên béo đến đây kết thúc, bởi vì thông qua chuyện này, tên béo biết bản thân không thể chơi lại Trần Hán Thăng.

Về sau, ‘đối thủ’ của Trần Hán Thăng chỉ còn loại người như Mã Hải.

Ngẫm lại thấy khá thú vị, Trần Hán Thăng vừa tới trường học thì đối thủ là Chu Hiểu của hội học sinh, sau này là Tả Tiểu Lực. Thời gian trôi qua, hắn ngày càng phát triển trong trường học, thì nhận ra trong trường đại học đã không còn đối thủ.

Ngay cả chủ tịch hội học sinh trường học, Trần Thiêm Dụ cũng là bạn tốt của Trần Hán Thăng, mặc dù Trần Hán Thăng lúc nào cũng khiến anh ta xanh mặt.

Cái này phù hợp với sự phát triển trong quy luật chung vạn vật. Tầng dưới chót sẽ luôn diễn ra chiến đấu kích liệt, nhưng càng đi lên cao, tất cả mọi người gặp nhau đều xưng là bạn bè.

Có điều, xét về sự nghiệp, Trần Hán Thăng vẫn đang ở tầng dưới chót. Cho nên, hắn đứng trước mặt Chung Kiến Thành vẫn không chịu nổi một đao.

Trần Hán Thăng không thèm để ý, tất cả mọi người đều phải qua bước khởi đầu, làm được mọi thứ sẽ xuôn sẻ.

Hiện tại, hắn tức mỗi cái, bởi vì bản thân nhờ bảo vệ nhà máy Tân Thế Kỷ mà Trịnh Quan Đề biết được quan hệ giữa hắn và Trương Vệ Vũ.

Trịnh Quan Đề lấy điện thoại ra gọi Trần Hán Thăng đến nói: "Được đấy, tôi coi cậu là khuê mật, cậu lại xắp sếp gián điệp đến cạnh tôi. Trần Hán Thăng, cậu có ý đồ gì đây?"

Hiện tại, Trịnh Quan Đề nắm trọn nhà máy trong lòng bàn tay, chỉ cần Trương Vệ Vũ thể hiện thái độ tích cực một chút, cô lập tức điều tra ra người này và Trần Hán Thăng cùng quê.

"Cô nghe tôi giải thích cái đã."

"Ừ, tôi đang nghe đây."

"Tôi chỉ muốn nói, vì tôi thích cô nên mới để hai đồng hương tới, chỉ đơn gian muốn hiểu cô… Đừng vậy chứ, anh Đề, anh bỏ cái nỏ xuống đi được không?"

"Vậy cậu nói thật cho tôi nghe xem nào, đừng giở mấy trò lừa con gái cũ rích đó ra với tôi."

Trần Hán Thăng lúng túng, tằng hắng một cái: "Bởi vì tôi cảm giác được nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ có tiềm lực rất lớn, từ việc tích luỹ kỹ thuật sâu dày, đến việc phát tiền lương đúng hẹn, đã chứng minh kinh tế của nhà máy rất mạnh. Dạng xí nghiệp thế này không cần thiết phát giúp người ta gia công chíp, mà hoàn toàn đủ lực đẩy ra thị trường sản phẩm của mình, nên tôi tò mò bước phát triển của nó thế nào."

"Rồi, nói tiếp."

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế salon, còn Trịnh Quan Đề ngồi trên bàn, giống như từ trên cao nhìn xuống Trần Hán Thăng. Ánh mắt cô bình tĩnh, nên chẳng ai biết cô ta đang nghĩ gì.

"Thêm vào đó, tôi nhận công việc chuyển phát nhanh cho nhà máy Tân Thế Kỷ, nên xuất phát từ lợi ích bản thân, muốn hiểu rõ xí nghiệp mà mình hợp tác thế nào. Tóm lại không hề có ý đồ xấu."

Trần Hán Thăng từ tốn nói. Hiện tại, Hoả Tiễn 101 còn chưa đủ lớn, mà trước đó càng nhỏ bé hơn. Có điều, Trịnh Quan Đề không cười, cô nghiêm túc thảo luận từng bước phát triển của nhà máy Tân Thế Kỷ với Trần Hán Thăng trước giờ, đồng thời suy xét xem các hạng mục nhà máy đang làm có chính xác hay không.

"Thật ra, nếu không có chuyện này, có lẽ tôi không biết cậu hiểu về nhà máy Tân Thể Kỷ sâu đến vậy."

Sau khi thảo luận xong, Trịnh Quan Đề nói ra một câu cảm thán.

Trần Hán Thăng khiêm tốn nói: "Không có không có, dù sao tôi cũng là cố vấn, hiểu thêm một chút để nghĩ ra nhiều ý kiến."

"Vậy bây giờ, nếu cậu là người chủ trì việc mở rộng thị trường MP3, cậu sẽ đưa ra gợi ý gì?" Trịnh Quan Đề hỏi.

Trần Hán Thăng suy nghĩ rồi trả lời: "Sản phẩm MP3 đã đến mức độ hoàn thiện 90% rồi, mà muốn đột phá ở phương diện kỹ thuật trong thời gian ngắn là điều không thể. Tôi muốn tìm điểm đột phá từ phương diện hình dáng, nên tham khảo ý kiến của rất nhiều sinh viên và thiết kế ra loại hình khiến người trẻ tuổi chắc chắn muốn bỏ tiền."

Trịnh Quan Đề bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện: "Vậy cậu cầm 10 cái hàng mẫu, nhằm mục đích thăm dò ý kiến?"

"Không phải."

Trần Hán Thăng ngại ngùng nói: "Tôi lấy làm quà tặng, mấy cô gái thích những món đồ thế này."

Trịnh Quan Đề gật đầu: "Xem ra cậu vẫn biết nói thật. Có một chuyện tôi nghĩ rất thích hợp với cậu, có hứng thú thử một lần không?"

“Theo sự sắp xếp của anh Đề.”

“Mấy ngày nữa tôi phải về Hồng Kông, gia tộc mừng thọ cho ông cụ.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn: “Cô muốn tôi đóng giả làm bạn trai, ứng phó việc thúc ép của gia đình?”

Trịnh Quan Đề càng ngạc nhiên hơn, có điều cô phản ứng cũng nhanh, lập tức hùa theo nói: “Cậu thấy sao?”

“Cái này để tôi nghĩ lại đã.”

Trần Hán Thăng vỗ đùi đắc ý.

Trịnh Quan Đề nhàn nhã uống hớp cà phê nói: “Không sao, thời gian của tôi rất nhiều, cậu cứ từ từ suy nghĩ.”

“Việc đóng giả bạn trai này, giá cả dựa vào trình độ khác biệt.”

Trần Hán Thăng phấn khích: “Nắm tay giá khác, hôn giá khác, gặp cha mẹ khác nữa, gặp cả anh em họ hàng là combo trọn gói. Mặt khác, quà người lớn cho, theo giá thị trường là ba bảy. Nhưng, chúng ta là anh em, tôi không chiếm lợi của cô, cô chỉ cần cho chút là được…”

Chương 238: Cung Nhân Mã vừa hoang dại lại vừa thú vị

Trần Hán Thăng đang giải thích cho người Hồng Kông Trịnh Quan Đề hiểu thế nào là 'thuê bạn trai', cuối cùng còn lộ ra vẻ có thể thương lượng nói: "Anh Đề, nếu cô đưa tôi đi trải sự đời, giá tiền này có thể giảm xuống nữa, cùng lắm tôi ăn chút thiệt thòi, miễn phí cho cô dịch vụ hôn."

Có điều, Trịnh Quan Đề mãi không nói gì, nên Trần Hán Thăng đành nói tiếp: "Giao dịch này thế nào? Ít ra cô cũng phải í ử một câu chứ."

Lúc này, Trịnh Quan Đề mới ngồi lại, thân thể hơi nghiêng về phía trước, nhìn thẳng Trần Hán Thăng nói: "Vừa rồi, tôi chỉ nói muốn về Hồng Kông, mừng thọ ông cụ trong gia tộc, còn chưa nói mời cậu làm gì, sao cậu biết tôi định mới cậu đóng giả bạn trai?"

"Ủa, thế không phải muốn tôi đóng giả bạn trai à?"

Trần Hán Thăng ngạc nhiên.

Trịnh Quan Đề lắc đầu: "Suy nghĩ của cậu nhảy vọt hơi xa, tôi muốn nhờ cậu giám sát việc sản xuất hàng loạt, kể cả tình huống phát triển cụ thể của nhà máy Tân Thế Kỷ."

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng giật nảy mình: "Vậy mà còn nói suy nghĩ của tôi nhảy vọt, công việc này chờ cô từ Hồng Kông trở về phụ trách, mà cô cũng đâu ở mãi Hồng Kông được, chẳng lẽ mỗi ngày đều là sinh nhật của ông cụ nhà cô?"

“Cậu nói cái quái gì đấy?”

Trịnh Quan Đề cầm cái bút máy định ném Trần Hán Thăng, sau nghĩ lại cái bút này khá đắt, thế nên cầm cốc cà phê lên, nhưng lại nghĩ mình vẫn còn chưa uống hết.

Với lại, chuyện này vẫn phải nhờ Trần Hán Thăng, cô đánh bất đắc dĩ giải thích: “Tình hình trong nhà tôi hơi đặc biệt, bình thường không cho phụ nữ trong nhà xuất đầu lộ diện. Giống như tôi phát triển ở đại lục, phải vất vả lắm mới kiếm về được, đồng thời gần như từ bỏ hết mọi quyền thừa kế tài sản phía Hồng Kông.”

“Công chúa Trịnh Quan Đề gặp vận rủi. Chẳng phải các người vẫn thường gọi vậy sao.”

Trịnh Quan Đề tự chế giễu một câu.

“Tôi chưa từng nghĩ như vậy.”

Trần Hán Thăng nói thầm một câu, sự thực hắn cũng chưa từng có ý nghĩ này.

Trịnh Quan Đề trong mắt hắn là một cây ATM di động, một kỳ ngộ giúp một người đỡ mất công phấn đấu 20 năm, giống như một bệnh nhân mãn tính bám vào lương y…

“Thôi thôi, mặc kệ cậu nghĩ ra sao, tóm lại cậu sắp xếp gián điệp vào công ty của tôi, tình hình nội bộ còn biết chi tiết đến thế. Hạng mục MP3 cũng do chính cậu đề xuất.”

Trịnh Quan Đề trực tiếp nói: “Vị trí này thự sự dựng lên cho cậu. Mà cậu không cần đi sâu vào chi tiết, bên này tôi đã sắp xếp thời gian rõ ràng, chỉ cần cách vài ngày cậu tham gia dự thính một hội nghị là được.”

“Cô muốn ở lại Hồng Kông bao lâu?”

“Không xác định ngày về, cho nên mới tìm cậu. Tôi ước chừng khoảng tháng 12 mới về được, mà lúc đó hạng mục

MP3 bước vào giai đoạn mở rộng toàn diện.”

Trịnh Quan Đề lộ ra một chút ‘đấu đá trong gia tộc giàu có’ : “Ban đầu, tôi nghĩ rằng bên đó quên mất đứa bé vô hình này rồi, không ngờ vẫn còn nhớ.”

Trịnh Quan Đề nói đến chuyện này, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu. Xem ra, chính bản thân cô có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ trong gia tộc, nên quyết định đến đại lục mở ra một khung trời tự do.

Trần Hán Thăng hiểu rồi, bởi vì bản thân mình không dính líu chút lợi ích nào trong nhà máy Tân Thế Kỷ, mà mình hiểu khá rõ về nó, quan hệ đôi bên cũng được, nên Trịnh Quan Đề cảm thấy mình phù hợp với vị trí giám sát.

“Ông cụ nhà cô sinh nhật tháng 12 sao?”

Trần Hán Thăng tuỳ ý đổi đề tài, phá vỡ mạch suy nghĩ của Trịnh Quan Đề.

“Đúng vậy, tháng 12.”

Trịnh Quan Đề thở dài: “Thế nhưng, tôi cũng không thể vừa tổ chức xong tiệc sinh nhật thì lập tức trở về đại lục được.”

“Chuyện này cũng không sao.”

Trần Hán Thăng ngả lưng vào ghế salon: “Dù sao, hạng mục đã vạch rõ biểu đồ tiến độ, nhưng tháng 12 là cung Nhân Mã, một chòm sao hoang dại và thú vị mà tôi rất thích.”

“Này, nói linh tinh cái gì đấy?”

Trịnh Quan Đề trợn mắt nhìn Trần Hán Thăng: “Cậu là cung gì? Sao chưa thấy cậu nói qua?”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Tôi không nói bởi vì lo lắng có người bận tâm đến sinh nhật của mình. Loại ngày lễ ngày

tết đối với tôi giống như một sự tra tấn, mỗi lần đều hận bản thân không biết thuật phân thân."

Trịnh Quan Đề hiểu, bởi vì bên người Trần Hán Thăng có quá nhiều bạn gái, tất cả ngày lễ ngày tết ai cũng muốn ở gần, mà hắn không thể thoả mãn hết được."

"Vậy cậu đối phó với sinh nhật thế nào?" Trịnh Quan Đề tò mò hỏi.

"Cái này dễ thôi."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói: "Ngày sinh vào ngày Dương, tôi lấy lý do yêu nước mà từ chối. Nếu lý do này không được, thì nói đây là ngày mẹ anh khổ cực sinh ra anh, mỗi khi đến ngày này anh lại nhớ cảnh mẹ vất vả mang thang 9 tháng 10 ngày, nên không đành lòng tổ chức sinh nhật. Các cô ấy sẽ hiểu thôi."

"Xuất xắc."

Trịnh Quan Đề kính nể: "Vậy sinh nhật của các cô ấy thì sao?"

"Một cô là cung Song Ngư, một cô là Cự Giải, đã sắp xếp ổn thoả."

…

Hai người nói chuyện ngoài rìa một lúc, khiến tâm tình Trịnh Quan Đề tốt lên khá nhiều. Trần Hán Thăng cũng không cần phải lo lắng, nên hỏi tiếp: "Xưởng trưởng Lâm Chiêu Huy bên kia thế nào, tôi sợ ông ấy không thèm để ý lời nói của người khác."

"Không sao, tôi sẽ nói chuyện với ông ta rõ ràng. Mặc khác, tôi ở Hồng Kông có thể gọi điện thoại, tôi chỉ sợ bọn họ phối hợp với lừa tôi, cho nên tôi cần một người giúp đỡ giám sát đủ tín nhiệm."

Trịnh Quan Đề nghiêm túc nói lời thật lòng. Xem ra, từ khi cô vừa tiếp quản vị trí này, ảnh hưởng mà Lý Tất Tùng mang lại cho cô khá lớn.

“Kẹt. .”

Trịnh Quan Đề vừa nói vừa mở ngăn kéo ra.

Trần Hán Thăng theo bản năng mắng chửi: “Con mẹ nó, cô muốn nhờ tôi, còn lấy cung nỏ uy hiếp?”

“Ám ảnh lớn vậy sao?”

Trịnh Quan Đề không lấy nỏ từ trong ngăn kéo, mà ngược lại lấy một chùm chìa khoá.”

Cô lắc lắc chùm chìa khoá, giơ trước mặt Trần Hán Thăng: “Đây là chìa khoá phòng làm việc của tôi, chỉ cần cậu tới họp có thể sắp sếp làm việc trong phòng. Làm như vậy, uy tín của cậu sẽ tăng lên.”

Trần Hán Thăng không cầm lấy, mà ngẩng đầu nhìn chùm chìa khoá đang đong đưa, nghiêm túc nói: “Cuối năm nay, hoặc đầu năm sau, Hoả Tiễn 101 của tôi có khả năng thành lập công ty.”

“Ừ.”

Trịnh Quan Đề trả lời một câu.

“Khi đó, áp lực cạnh tranh sẽ rất lớn.”

Trần Hán Thăng tiếp túc nói, đồng thời không cầm chùm chìa khoá kia.

“Ừ.”

Mặt Trịnh Quan Đề thản nhiên, không lộ ra chút cảm xúc nào.

“Thời gian của tôi cũng cực kỳ quý giá.”

Trần Hán Thăng nói lời này khá thành thật.

Trịnh Quan Đề cũng hiểu điều này, cô gật đầu sau đó có ý định cầm về chùm chìa khoá: "Tôi hiểu, vậy thì…"

Trần Hán Thăng đột nhiên nắm cổ tay cô nói: "Có điều, chuyện của cô tôi nhất định sẽ giúp đỡ."

Lúc này, nếu người bị nắm tay là Thẩm Ấu Sở sẽ thẹn thùng cúi đầu xuống. Còn Tiêu Dung Ngư sẽ nở nụ cười ngọt ngào. Trịnh Quan Đề thì khác, chỉ lườm một cái, sau đó hỏi ngược lại: "Cậu đang định giở trò với tôi đấy à?"

Trần Hán Thăng cười 'ha ha' một tiếng, rồi cầm chìa khoá nói: "Ai giở trò với anh Đề chứ, nếu đổi thành người khác tôi nhất định sẽ ngại. Mặt khác, nếu lần này tôi giúp cô, có thể thay đổi hình tượng của tôi trong lòng cô không?"

Trịnh Quan Đề nhìn Trần Hán Thăng cầm lấy chùm chìa khoá, thì từ sâu trong ánh mắt toát lên sự thả lòng và tín nhiệm. Nhưng miệng vẫn cứng rắn nói lại: "That đổi không nổi, cả đời này cậu đều là tên cặn bã nam."

"Được rồi, để tên cặn bã nam này dẫn cô đi nghiên cứu trò chơi cuộc sống." Trần Hán Thăng hờ hững nói.

"Nghiên cứu cái gì?" Trịnh Quan Đề hỏi.

"Dê dùng lửa đốt, lúa mì lên men tạo thành chất lỏng màu vàng có bọt. Để xem hai loại hỗn hợp hoá học này kết hợp với nhau, tạo thành ảnh hưởng gì với thân thể con người?"

"Nói tiếng người."

"Ý nghĩa vô cùng đơn giản, thịt dê nướng uống với bia."

Chương 239: Tiêu Dung Ngư và La Tuyền

Trước đó, Trịnh Quan Đề luôn ở nước ngoài, nên không có thói quen ăn khuya, nhưng từ khi biết Trần Hán Thăng, thì ăn tôm hùm chua cay ở khu đại học Giang Lăng, tiết vịt, thịt dê nướng, mọi thứ đã lướt qua một lần.

Mỗi lần ăn xong, cô đều quả quyết nói: "Sau này, nhất định không ăn khuya nữa. Trần Hán Thăng, nếu cậu có chút lương tâm thì từ nay đừng gọi tôi đi ăn nữa."

Thế nhưng, lần sau Trần Hán Thăng gọi Trịnh Quan Đề, cô đều tự giác đi đến.

Đêm nay cũng vậy, ăn thì béo nhưng đồ ăn lại ngon, miệng nói không ăn mà thân thể không kìm được.

Nhất là những xiên thịt dê nướng, phủ lên bề mặt lớp vừng. Dưới ánh đèn đường chiếu sáng, từng thớ thịt vàng óng, hoà quyện với mùi thơm cứ sộc thẳng vào mũi, lại thêm vại bia mát rượi đặt trước mặt.

Trịnh Quan Đề lắc đầu cam chịu, cầm cốc bia lên nói: "Sau khi tôi về Hồng Kông, hạng mục MP3 nhờ cả vào cậu."

Trần Hán Thăng cũng cầm cốc bia lên cụng với cô một chén: "Đừng nói dễ nghe như vậy. Thân thể cô tuy ở Hồng Kông, nhưng mọi việc vẫn nắm dưới sự kiểm soát của cô. Ông đây khác gì con một tên thái giám."

Trịnh Quan Đề nở nụ cười duyên dáng: "Sao lại gọi là thái giám, ít ra cậu cũng là bát phủ tuần án chứ."

“Đừng.”

Trần Hán Thăng không mắc mưu: “Bát phủ tuần án ít ra có quyền lực thật sự, tôi ở Tân Thế Kỷ có chức vụ cụ thể gì? Chỉ treo vị trí cố vấn ngồi trong phòng làm việc của cô, khác mẹ gì đồ chưng bày.”

Trịnh Quan Đề chỉ cười không nói lời nào. Trần Hán Thăng nhận được sự tín nhiệm rất lớn của mình, nếu cho cậu ta chức vụ cụ thể, vậy trong nhà máy còn ai ngăn được?

Hai người ăn khuya xong, giống như ai đi đường nấy, chỉ có điều trong tay Trần Hán Thăng có thêm một chùm chìa khoá.

…

Nếu Trần Hán Thăng đã chấp nhận vị trí ‘thái giám trấn thủ’, thì hắn cũng bắt đầu quan tâm đến hạng mục của nhà máy Tân Thế Kỷ. Quan trọng nhất vẫn là cửa hàng trà sữa đã đi đúng quỹ đạo và việc chuyển phát nhanh ở làng đại học Tiên Ninh cũng đang tiến rất chắc chắn.

Chỉ có điều, sự tích cực của Vương Tử Bác có chút khác thường, nên Trần Hán Thăng quyết định cuối tuần phải qua đó xem sao.

Hai ngày này, hắn chuẩn bị cho việc thu thập ý kiến về ngoại hình chiếc MP3, nhưng vấn đề giá cả rất quan trọng trong việc lấy ý kiến đó.

Hiện tại, giá một chiếc MP3 rơi vào khoảng 1000 tệ, mặc cho Trịnh Quan Đề cố tình hạ giá xuống khoảng 900. Nhưng bên trong vòng tròn sinh viên, với những sinh viên như Thẩm Ấu Sở hay Hồ Lâm Ngữ sẽ không chịu bỏ ra số tiền đó để mua sắm.

Cho nên, đối tượng mà Trần Hán Thăng cần xin ý kiến phải là những người có khả năng mua sắm, ví dụ như Thương

Nghiên Nghiên, hay Tiêu Dung Ngư.

“Xin chào các thầy cô giáo, các vị bạn học, rất vui lại được đọc cho mọi người nghe tiết mục truyện dài kỳ ‘thanh xuân Tài Viện’ . Xin hãy dành thời gian lắng nghe, nhận lấy sự lan toả của thanh xuân. Mình là Thương Nghiên Nghiên…”

Trần Hán Thăng vừa bước lên tầng nơi đặt trụ sở của đài phát thanh trường, vừa lắng nghe giọng nói ngọt ngào của Thương Nghiên Nghiên đang vang vọng, quanh quẩn khắp Tài Viện.

Lúc trước, sau khi Trần Hán Thăng rời khỏi khu cách lý, trở thành ‘sinh viên dũng cảm’, bị ép trở thành ‘đệ nhất sinh viên trong việc phòng chống dịch bệnh đường hô hấp của Kiến Nghiệp’, cùng những vinh dự khác được treo trên đầu.

Qua đó, hắn được lãnh đạo trường và phụ đạo viên yêu cầu, Trần Hán Thăng đến tham gia tiết mục của đài phát thanh trường. Nhưng về sau, bởi vì thành tích của Trần Hán Thăng quá thảm, nên mất đi ý nghĩa việc tuyên truyền.

Lúc đó, vị học tỷ MC hỏi Trần Hán Thăng xem thời cấp 3 có chuyện gì thú vị, tìm một điểm sáng để đột phá trong quá trình phỏng vấn.

Nhưng nơi này chịu sao nổi khả năng chém gió thành bão của Trần Hán Thăng. Hắn nói không ngừng từ chuyện này đến chuyện kia, nếu quả táo rơi trúng Newton không phải quá nổi tiếng hắn cũng ôm luôn chuyện đó lên người mình.

Cho nên, bây giờ hắn đến trụ sở của phát thanh trường rất dễ dàng, quen thuộc vô cùng. Hai căn phòng cuối cùng thuộc về nơi làm việc của phát thanh trường.

Một phòng để chứa dụng cụ phục vụ việc lên sóng, một phòng nhỏ khác là nơi làm việc. Còn một phòng nho nhỏ là nơi làm việc của Cốc Hoán Hoán.

Thương Nghiên Nghiên nhìn thấy Trần Hán Thăng đến, thì đánh mắt đưa tình, miệng làm ra tư thế hôn gió, vẻ mặt vui vẻ vô cùng, nhưng miệng vẫn đọc trôi chảy mẩu truyện dài kỳ.

"Không chỉ là những người bạn, không phải đơn giản là ánh trăng và mặt trời, mà chúng ta may mắn trải qua 4 năm của tuổi thanh xuân…"

"Ồ, cô gái Thương Nghiên Nghiên này, phải kiếm hôm nào mời Trần Thiêm Dụ ăn cơm, mà cả bàn toàn rau, để xem gã ta có tự mình hiểu hay không."

Trần Hán Thăng không thèm để ý việc mình bị trêu chọc, mà ngồi xuống một cái ghế nhàn nhã đọc báo.

Thương Nghiên Nghiên thấy hành động của mình không tác dụng, thì tập trung vào việc đọc truyện sao cho truyền cảm. Một lúc sau, từ bên ngoài có tiếng bước chân 'cạch cạch cạch' truyền đến. Đây là những phòng cuối hành lang, nên tiếng động này rất dễ nghe thấy.

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, lại là La Tuyền.

Cô bé mặc chiếc quần có dây đeo dài, phối với chiếc áo len cao cổ màu trắng, kèm với mái tóc được chải chuốt tinh tế. Một khuôn mặt non nớt xinh đẹp, điều rất thường thấy ở sinh viên năm nhất, bởi vì hơi thở của học sinh cấp ba còn chưa biến mất.

Có lẽ, bởi vì leo cầu thang hơi dài, nên La Thuyền thở có chút gấp. Cô nhìn Trần Hán Thăng thì giật mình: "Anh ở đây làm gì vậy?'

Trần Hán Thăng không trả lời mà hỏi ngược lại: "Còn em tới đây làm gì?"

"Em tới đưa bản thảo cho chị Thương."

La Tuyền lắc lắc tập bản thảo trong tay nói: "Đài phát thanh yêu cầu hội học sinh đưa báo cáo hoạt động của các bộ đúng hạn, sau đó chọn ra những bộ làm việc nổi bật trong hội học sinh đọc lên cho cả trường nghe."

"Ồ, anh quên mất."

Trần Hán Thăng cầm lấy tập bản thảo, nhìn nội dung bên trong ghi rõ đóng góp của bộ đối ngoại hội phụ huynh trong đại hội thể thao mùa thu vừa rồi.

"Không phụ sự kỳ vọng của lãnh đạo trường, bộ trường bộ đối ngoại Trần Hán Thăng đã xung phong đi đầu, kêu gọi sự ủng hộ của các doanh nghiệp, đồng thời nhận được sự đóng góp nhiệt tình từ các doanh nghiệp…"

Trần Hán Thăng đọc xong, bèn nhìn La Tuyền hỏi: "Em viết?"

"Đúng."

La Tuyền thẳng thắn thừa nhận: "Người khác viết em không yên tâm."

"Cũng được, nhưng em phải dựa vào tình huống thực tế để viết báo cáo chứ? Anh không hề tham gia đại hội thể thao mùa thu, toàn bộ do đám người Nhiếp Tiểu Vũ phụ trách."

Trần Hán Thăng ân cần chỉ dạy: "Một bản thảo không đến 400 chữ, mà tên của anh xuất hiện 1, 2, 3… 8 lần. Thành viên khác trong bộ cũng phải được xướng tên chứ?"

Trần Hán Thăng dạy La Tuyền cách ứng xử trong tập thể, mọi thành viên đều được khen ngợi. Không ngờ, La Tuyền chỉ ngạc nhiên chút, rồi nghiêm túc nói: "Bọn họ không xứng."

Bọn họ không xứng.

Không xứng.

Con mẹ nó.

…

Trần Hán Thăng còn nói gì được, đành thở dài một hơi, khống chế bản thân không mắng chửi người.

“Được rồi, đưa bản thảo cho anh, chút anh đưa cho Thương Nghiên Nghiên. Em về đi.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, chút nữa mình nói với Thương Nghiên Nghiên không chọn bản thảo này, để tránh việc nội bộ mất đoàn kết.

Không ngờ, La Tuyền căn bản không đi, mà đặt mông ngồi xuống bên cạnh, nghi ngờ đánh giá Trần Hán Thăng và Thương Nghiên Nghiên: “Anh tới đây làm gì?”

Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, lấy ra chiếc MP3: “Có người bạn sản xuất MP3, anh hỗ trợ đến điều tra ý kiến sinh viên về kiểu dáng thiết kế.”

La Tuyền nghiêng đầu qua, cầm chiếc MP3 lên quan sát: “Hình dạng tròn thế này là không được, em không thích tròn, có hình dáng khác không?”

Sau đó, cô lấy chiếc điện thoại từ túi quần ra: “Các góc điện thoại di động của em đều không tròn.”

Lúc này, Trần Hán Thăng chợt phản ứng, thì ra La Tuyền cũng nằm trong nhóm có thể mua được MP3.

Trong nhà La sư muội có tiền, Cảng Thành là thành phố biển, cha La Tuyền là chủ thuyền đánh cá, nên thường xuyên đi biển mà ít ở nhà. La Tuyền nhập học là đi xe đường dài với mẹ.

Khác biệt giữa cô gái này và Tiêu Dung Ngư, lớn nhất không phải dáng người hay khuôn mặt, mà có cả vấn đề gia đình.

Tiêu Dung Ngư sống trong gia đình hoàn hảo, được che chở bao bọc từ bé.

La Tuyền sống trong gia đình bố mẹ cãi nhau suốt ngày, khiến tính cách có phần cực đoan.

Trần Hán Thăng đột nhiên có cảm nghĩ, hay mình tạo điều kiện cho La Tuyền và Tiêu Dung Ngư gặp nhau.

Tại nhất trung Cảng Thành, Tiêu Dung Ngữ ép La Tuyền ròng rã hai năm. Nên về mặt khí thế rõ ràng có sự chèn ép tự nhiên.

"Ý định này không tệ, mặc dù mình không có cách nào với con bé, biết đâu Tiêu Dung Ngư có cách thì sao?"

Chương 240: 'Tiểu Trần' không phải ai cũng gọi được

La Tuyền còn không biết Trần Hán Thăng đang nghĩ cách đối phó mình. Chẳng qua, cô thấy ánh mắt của đối phương bỗng trở nên kỳ quái.

Lúc này, Thương Nghiên Nghiên cũng kết thúc công việc của mình, cô tắt mic rồi mỉm cười nói: "Bộ đối ngoại của các người đến đài phát thanh trường, mà bên trong nội bộ không họp trước sao? Hết người này đến người khác tới."

"Mình vì việc riêng, còn cô ấy là việc công."

Trần Hán Thăng đưa tờ bản thảo qua: "Đây là việc bộ đối ngoại làm trong đại hội thể thao mùa thu."

Thương Nghiên Nghiên nhìn chút rồi nói: "Được, chút nữa tôi đưa cho học tỷ Cốc."

Trần Hán Thăng gật đầu, sau đó nhìn La Tuyền nói: "Đã đưa bản thảo cho đài phát thanh, bọn họ sẽ xem xét."

Ngụ ý là, chỗ này không còn việc của cô, cô có thể lượn được rồi.

Có điều, không biết La Tuyền nghe không hiểu, hay cố tình không hiểu, vẫn ngồi lì ra đó. Cô ngồi vững chắc trên ghế, không hề có ý di chuyển, giống như muốn nhìn xem Trần Hán Thăng tìm Thương Nghiên Nghiên có chuyện gì.

Cuối cùng, ngay cả Thương Nghiên Nghiên cũng bắt đầu nhận ra, nam bộ trưởng và nữ cán sự có quan hệ gì đó.

Trần Hán Thăng lắc đầu nghĩ thầm, cô muốn hóng thì ngồi đó mà hóng, tóm lại tôi còn việc quan trọng phải làm.

Trước tiên, hắn lấy chiếc MP3 cho Thương Nghiên Nghiên xem để đưa ý kiến. Thương Nghiên Nghiên nhìn một chút rồi nói: "Kiểu dáng còn chấp nhận được, nhưng mình không thích màu trắng, một chút màu mè cũng không có, quá đơn điệu."

Trần Hán Thăng ghi lại ý kiến, sau đó còn nói lời chào mừng Thương Nghiên Nghiên tham gia nhóm đóng góp ý kiến, hành động lời nói khá bình thường.

Cho đến lúc này, La Tuyền mới tin tưởng Trần Hán Thăng đến có việc thật, sau đó giả vờ nhận điện thoại, chào hỏi Thương Nghiên Nghiên rồi rời đi.

Thương Nghiên Nghiên nghiêng đầu ngó ra ngoài, xác định La Tuyền xuống dưới, rồi mới dụng giọng trách móc nói: "Cậu không chú ý gì cả, ngay cả cấp dưới của mình cũng không sạch sẽ."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, còn Thương Nghiên Nghiên tỏ ra thấu hiểu: "Vừa rồi, vị sư muội kia nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Thật ra, mình không ngại việc cậu thông đồng với mấy vị sư tỷ và sư muội, nhưng cùng làm việc trong một bộ có vẻ không hay lắm. Sau này, công việc bộ đối ngoại làm sao triển khai…"

Trần Hán Thăng quả thực nhìn không nổi: "Con mẹ nó, cậu đang nghĩ cái quái gì vậy? Mình là La Tuyền trong sạch, so với quan hệ giữa mình và cậu còn sạch hơn."

Câu nói này rõ ràng có vấn đề, bởi vì quan hệ giữa Trần Hán Thăng và các cô đều rất trong sạch. Thương Nghiên Nghiên nhắm vào điểm đó đắc ý nói: "Thật sự hi vọng giữa chúng ta có thể bẩn thêm chút nữa."

"Cậu thật ưu tú."

Trần Hán Thăng không muốn đi sâu chủ đề này với một cặn bã nữ, nên trực tiếp hỏi: "Bình thường, Cốc Hoán Hoán thích bài hát của ca sĩ nổi tiếng nào?"

"Vương Phi, sao thế?" Thương Nghiên Nghiên nói.

"Tải mấy bài của Vương Phi chuyển vào chiếc MP3 này, buổi chiều tới gặp chị ấy, tặng chị ấy chiếc MP3 này."

Trần Hán Thăng giải thích: "Trực tiếp tặng MP3 có lẽ cô ấy không nhận, nhưng bên trong có nhiều bài hát của thần tượng, sẽ khiến cô ấy nhận ra tâm ý của mình. Nói không chừng vị trí phó đài phát thanh trường sẽ là của cậu, giúp cho công việc sau này thuận lợi… Haiz, cậu nhìn tôi làm gì?"

Trần Hán Thăng nói được một nửa thì phát hiện Thương Nghiên Nghiên nhìn mình với ánh mắt mơ màng.

"Không có, mình chỉ cảm thấy đã từ rất lâu, không có người con trai nào suy nghĩ cho mình nhiều thế."

"Thể loại làm quá này không tác dụng đâu, nói chuyện bình thường là được, đừng có tý là diễn."

"Mình không diễn, mà cảm động thật đấy. Tiểu Trần, mình sợ, nếu cứ tiếp tục thế này, mình sẽ sinh ra tâm lý ỷ lại."

"Nếu cậu biết vậy, sau này đừng có tìm mình nữa, với lại…"

Trần Hán Thăng đột nhiên nghiêm mặt cảnh cáo: "Từ nay về sau, nếu gọi cậu gọi tên đầy đủ của mình, hoặc ba ba, hoặc lớp trưởng đều được. Tóm lại, hai từ Tiểu Trần đừng tuỳ tiện gọi."

Thương Nghiên Nghiên im lặng gật đầu. Vừa rồi, cô định kéo gần khoảng cách bằng cách thay đổi xưng hô, không ngờ Trần Hán Thăng mẫn cảm như vậy.

Trần Hán Thăng rời khỏi đài phát thanh trường. Tiếng giày chạm sàn nhà ‘cộp cộp’ ngày càng nhỏ.

“Xem ra, khoảng cách còn rất xa, cũng có thể là cây cầu không thể nào bước tới được.”

Thương Nghiên Nghiên lẩm bẩm. Trước đó, cô từng nghe Thẩm Ấu Sở nói câu này, nên vẫn nhớ trong lòng.

Không biết người có thể gọi cậu ấy là ‘Tiểu Trần, rốt cuộc là người thế nào.

…

Món quà là chiếc MP3 kèm theo những bài hát của Vương Phi có tác dụng thật. Bởi vì Cốc Hoán Hoán đã đề cử Thương Nghiên Nghiên lên trên.

Đương nhiên, cô vẫn phải duy trì trạng thái trung lập, nên tuỳ tiện đưa vào danh sách tên đối thủ cạnh tranh nữa.

Thương Nghiên Nghiên biết được điều này nên khá tức giận, cô tới tìm Trần Hán Thăng phàn nàn: “Học tỷ Cốc làm việc không sảng khoái, nhận quà người ta rồi vẫn làm như vậy. Trong khi người kia chẳng tặng thứ gì.”

Trần Hán Thăng thì tỏ ra thản nhiên: “Lúc đầu, người ta không muốn dính vào, giờ giúp cậu rồi đã đủ thành ý.”

Thương Nghiên Nghiên không hiểu: “Giúp cái gì mà giúp, cô ấy không chỉ đề cử mình mình.”

“Cậu đúng là đần, đề cử cùng lúc hai người để người ngoài nhìn. Thật ra, cô ấy đang giúp cậu.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: “Việc khó nhất là bước đề cử lên phía trên. Một khi danh sách được đưa lên phải qua Trần Thiêm Dụ, hoặc giáo viên phụ trành đoàn uỷ. Quan hệ của cậu với những nơi đó sâu hơn nhiều, vị trí phó chỉ là sớm hay muộn.”

…

Thời điểm cuối tuần, Trần Hán Thăng đi từ làng đại học Giang Lăng tới khu Tiên Ninh. Một phần, hắn muốn kiểm trả tốc độ phát triển ở khu vực này, mặt khác hắn muốn quan sát Vương Tử Bác, đồng thời mời Tiêu Dung Ngư ăn cơm.

"Tiểu Trần, mình còn đang ngủ."

Thứ mà Thương Nghiên Nghiên nhắm tới, vậy mà Tiêu Dung Ngư gọi rất tự nhiên. Quan trọng, cô không để ý chuyện này, bởi vì đây là thói quen hình thành sau nhiều năm.

"Cậu cái tên đáng ghét này, sáng thứ 7 cũng không cho người ta ngủ nướng thêm chút."

Giọng mũi Tiểu Ngư Nhi khá rõ, xem ra bị mình đánh thức thật.

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ: "Vậy cho cậu ngủ thêm tối đa nửa tiếng nữa. Mình đang ở cửa Trung Hoa, đi tìm Tử Bác trước, sau đó đón cậu đi ăn trưa."

"Từ cửa Trung Hoa đến đại học Công Nghệ Kiến Nghiệp, rồi trở về Đông Đại, trừ thời gian tắc đường vừa tròn 30 phút."

Tiêu Dung Ngư làm bộ tức giận: "Cậu dựa vào cái gì cho mình ngủ thêm 30 phút?"

"Cậu trang điểm bao lâu, chẳng phải trong lòng đã biết rồi sao?"

Trần Hán Thăng không hề khách khí. Tiêu Dung Ngư rất thích trang điểm, đương nhiên thời gian trang điểm không thể dưới 20 phút được.

"A~Mình không nghe, mình không nghe, không muốn nghe."

Tiêu Dung Ngư dúi đầu vào chăn, không để ý cứ đạp đạp chân xuống giường, cuối cùng vẫn dùng giọng dịu dàng hỏi: "Vậy trưa nay chúng ta ăn gì?"

"Gặp nhau rồi tính, lười nhác như heo. Mình còn phải lái xe."

Trần Hán Thăng nói xong cúp điện thoại.

Tiêu Dung Ngư nghe thấy âm thanh 'tút tút' thì vỗ vào mic một cái, sau đó chui đầu ra khỏi chăn: "Thi Thi, cậu dậy chưa?"

"Còn mắt thì mở, nhưng thân thể vẫn muốn nằm chút nữa."

Thi Thi nằm ở giường bên trả lời. Trong phòng ký túc giờ chẳng còn ai, nếu không đến thư viện, thì đi hẹn hò.

"Trưa đi ăn không? Tiểu Trần mời khách." Tiêu Dung Ngư ngỏ lời mời.

Thi Thi vẫn còn do dự: "Không ổn lắm, các người đi hẹn hò, mình thành bóng đền à?"

"Không sao, còn một người bạn cấp ba nữa, chính là cái người mà cậu nhìn thấy hôm trước đó."

Tiêu Dung Ngư nhìn lại màn hình điền thoại: "Hôm nay đều là người quen, mình không trang điểm, ngủ thêm chút nữa đã, chút nữa cậu ấy đến đón thì đi."

"Gặp Trần Hán Thăng mà để mặt mộc sao?"

Thi Thi bên cạnh mỉm cười nói: "À mình nhớ rồi, chẳng phải hai người đã đi khách sạn sao? Đôi bên đã nhìn thấy dáng vẻ lôi thôi lếch thếch rồi, cho nên giờ thoải mái cũng đúng."

"Thi Thi."

Tiêu Dung Ngư vừa thẹn vừa gấp gáp. Cô nhảy từ trên giường xuống, cũng không xỏ giày mà đi chân đất nhảy lên

giường của Thi Thi.

Rất nhanh, trên giường là cảnh lộn qua lộn lại, sau đó là tiếng Thi Thi cười như hết hơi: “Cứu mạng, mỹ nhân Đông Đại muốn giết người diệt khẩu.”

Chương 241: Tình cảm của cặn bã nam là ngắm hoa trong sương

Tại đại học Công Nghệ, Trần Hán Thăng gặp được Vương Tử Bác. Nhìn qua, Vương Tử Bác không thay đổi quá nhiều, vẫn là làn da đen nhẻm, chỉ không hài lòng vấn đề phải ra ngoài ăn cơm.

"Tuỳ tiện kiếm chút đồ ăn trong căng tin là được rồi. Chiều nay, tao có hẹn mấy người trong ký túc xá nhận hàng chuyển phát nhanh, tao lo mình không đến nhận hàng họ không chuyển."

Vương Tử Bác lẩm bẩm.

Trần Hán Thăng nhìn thằng bạn nói: "Ăn bữa cơm thì ảnh hưởng mẹ gì chuyển động của trái đất, đơn hàng đó mày kiếm được bao nhiêu?"

"Cái này có đáng gì, còn chưa đủ tiền mời mày một bữa cơm."

Vương Tử Bác tỏ ra mất kiên nhẫn: "Nhanh lên đi, ăn xong tao còn phải về trường."

Thật ra, sau khi Vương Tử Bác làm thêm, mới phát hiện ra sinh viên làm nghề chuyển phát nhanh kiếm rất được. Tóm lại, chỗ thu nhận hàng hoá, tiền mặt ra vào 'ào ào' như nước chảy, chẳng trách Trần Hán Thăng thoải mái mua được xe ô tô.

"Ông mày sẽ không ghen ghét, mày kiếm được nhiều, tao cũng có phần của mình."

Trần Hán Thăng khinh thường nói: “Nghe nói mày vô cùng tôn kính nghề nghiệp, có thể giải thích nguyên nhân không?”

“Ôi.”

Vương Tử Bác tỏ ra tức giận: “Tao nghiêm túc làm việc có gì sai?”

Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác giống như bị oan thì không nói nữa. Hắn lấy điện thoại gọi cho Nhiếp Tiểu Vũ: “Trưa nay không cần đến nhà ăn dùng bữa, ra ngoài cải thiện một bữa. Tôi chờ cô ở cửa nam.”

“Tiểu Vũ cũng tới à?” Vương Tử Bác ngạc nhiên.

Trần Hán Thăng gật đầu: “Năng lực của Tiểu Vũ rất mạnh, phẩm đức không phải bàn. Tao muốn cô ấy tiếp xúc dần với sinh hoạt bình thường của mình, nên cần phải lộ ra một vài tin tức.”

“Hả?”

Vương Tử Bác ngạc nhiên. Tóm lại, cậu ta không hiểu việc làm của Trần Hán Thăng, nên chỉ nhìn cảnh vật quanh đường mà không bình luận thêm lời nào.

Mỗi khi Kiến Nghiệp vào thu, xung quanh các trường đại học lại xuất hiện những xe khoai ngô nướng. Thời điểm tan trường, hoặc sinh viên tụ tập động, thì chủ xe hàng lại thổi lò, khiến mùi thơm bốc lên, hấp dẫn đám sinh viên đang đói vào mua.

Củ khoải lang thêm một lớp giấy chống nóng, giảm lạnh, lại có mùi thơm nức mũi, ăn vào ngọt ngọt mà no bụng. Từng xe khoai lang nướng, vẫn luôn là thứ kỷ niệm in đậm trong hồi ức sinh viên tại Kiến Nghiệp.

Trong này, tất nhiên có cả Trần Hán Thăng. Hắn mở cửa xe ra mua một củ khoai, còn Vương Tử Bác bĩu môi không nói

gì.

Không bao lâu, Nhiếp Tiểu Vũ cũng đến đây, cô nhìn thấy Vương Tử Bác cũng không quá ngạc nhiên, chỉ gật đầu chào hỏi: "Tử Bác đi cùng à?"

Vương Tử Bác 'ừ' một tiếng, sau đó tự giác ngồi nhích qua một bên. Thật ra, không gian ghế sau khá rộng, có không xích xa cũng chẳng đụng được nhau.

Đây là hành động thể hiện rõ ràng, Vương Tử Bác không phải sợ Trần Hán Thăng, mà bản tính làm việc ý tứ ngay thẳng, trong đó còn có một chút e dè với cô nữ sinh tóc ngắn này.

Vương Tử Bác tận mắt nhìn thấy cô gái cao cao, to to, đứng răn dạy mấy người làm thêm đến mức mặt đỏ phừng phừng.

"Tình hình bên này sao rồi?"

Trần Hán Thăng khởi động xe: "Lúc nào mở ra thị trường Đông Đại-Thể Thao-Kiểm Toán-Học Viện Nghệ Thuật, thực hiện khâu mở rộng toàn bộ trường đại học ở Kiến Nghiệp? Cây đuốc Hoả Tiện 101 có chói loà hay không đều nhờ vào thị trường Tiên Ninh cả."

Nhiếp Tiểu Vũ mỉm cười nói: "Khả năng còn phải chờ một chút nữa, khu vực xung quanh đại học Công Nghệ lớn thật. Tôi thương lượng với Thượng Bắc trước tiên phải ổn định cái đã."

Trần Hán Thăng đồng ý: "Tại khu Tiên Ninh, toàn là trụ sở chính của các trường đại học, cô cứ nhìn tình hình mà hành động. Gặp việc nhỏ nên thường xuyên trao đổi với đám người Thượng Băng, còn chuyện lớn lập tức báo cáo cho tôi."

Nhiếp Tiểu Vũ gật đầu. Cô bỗng nghĩ tới một vấn đề: "Tôi và Thượng Băng còn chưa tốt nghiệp, kiểu gì cũng phải trở lại

trường học. Bên này, anh cần nhanh chóng tìm người phụ trách, việc này rất quan trong vì liên quan đến sổ sách.”

“Cô có người đề cử không?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Tôi…”

Nhiếp Tiểu Vũ liếc nhìn Vương Tử Bác. Cô thật sự cảm thấy Vương Tử Bác phù hợp, đầu tiên Vương Tử Bác là bạn thân của Trần Hán Thăng, nên có thể tin tưởng. Tiếp theo, cách làm việc của Vương Tử Bác rất siêng năng, nghiêm túc.

“Đến lúc đó rồi tính.”

Trần Hán Thăng đột nhiên tăng tốc, phá vỡ suy nghĩ: “Hôm nay, tôi dẫn cô đi gặp một người vô cùng quan trọng.”

…

Chiếc xe nhỏ đã tới khu vực ký túc xá nữ Đông Đại. Tiêu Dung Ngư vẫn còn chơi đùa với Thi Thi trên giường. Cô vừa nhận điện thoại đã nhảy xuống giường nói: “Đến sớm vậy sao?”

“Hôm nay không kẹt xe.”

Trần Hán Thăng biết Tiêu Dung Ngư chuẩn bị lâu, nên cẩn thận dặn dò: “Trên xe còn một người bạn, cô gái làm việc cho Hoả Tiễn 101, đừng để người ta chờ quá lâu.”

Tiêu Dung Ngư cúp điện thoại, hớt ha hớt hải nói: “Xong rồi, Tiểu Trần còn dẫn theo một người bạn tới.”

“Vậy tranh thủ thời gian chuẩn bị mà xuống thôi.” Thi Thi bên cạnh nói.

“Mình còn chưa chọn được đồ.” Tiêu Dung Ngư vội vàng kiếm quần áo.

Thi Thi mỉm cười nói: “Cậu không cần quá để ý đến cách ăn mặc đâu, trang điểm sơ qua đã đẹp lắm rồi.”

Tiêu Dung Ngư vẫn cảm thấy không ổn. Lần đầu tiên gặp mặt, tất nhiên phải tỉ mỉ chút mới được, nên suy nghĩ chút rồi nói: "Như vậy đi, mình cầm theo mũ và khẩu trang che lại, chút nữa kiếm nhà vệ sinh trang điểm lại."

Một lát sau, Trần Hán Thăng thấy hai cô gái bước ra khỏi cửa ký túc xá nữ Đông Đại.

Cô gái cao hơn tất nhiên là Tiêu Dung Ngư rồi. Hôm nay, cô mặc một chiếc quần jean bó sát nên càng làm tôn lên đôi chân dài thẳng tắp, phía dưới là chiếc giày da nhỏ màu đen, còn phía trên mặc kiểu giả cao bồi, bên trong là áo thu đông cao cổ, bên ngoài áo bò.

Cách ăn mặc này với Tiêu Dung Ngư khá bình thường, nhưng hôm nay sử dụng cả mũ lưỡi trai với khẩu trang màu đen, mái tóc dài vắt lên vai, đã thế còn vội vàng bước vào ghế lái phụ.

Trần Hán Thăng nhủ thầm, cách phối đồ của Tiêu Dung Ngư thời thượng thật. Cách ăn mặc này tận 10 năm sau vẫn còn phổ biến.

Thật ra, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư sở hữu dáng người cực chuẩn để phối đồ, có điều gu ăn mặc của Tiêu Dung Ngư nổi bật hơn.

Có điều, bởi vì mọi người chờ quá 5 phút, nên miệng Trần Hán Thăng chẳng giữ kẽ gì: "Ngân hàng bảo vệ chặt lắm, cậu đừng có ý đồ gì đấy. Hay chuẩn bị cướp pháp trường?"

"Cái gì mà cướp pháp trường?"

Tiểu Ngư Nhi vốn định lảng chuyện này đi, ý đồ vào phòng vệ sinh nhà hàng trang điểm lại, tạo ấn tượng tốt lần đầu gặp mặt, không ngờ bị Trần Hán Thăng chọc vào vấn đề này.

"Cậu rõ ràng không hiểu con gái." Tiểu Ngư Nhi tức giận nói.

“Cậu không noi sao mình hiểu?” Trần Hán Thăng cảm thấy kỳ lạ.

Tiểu Ngư Nhi tủi thân, cô nghĩ chẳng phải mình làm vậy vì mặt mũi Trần Hán Thăng sao: “Quan tâm thì chẳng cần phải nói.”

“Buồn cười, cậu nói thẳng ra có phải nhanh hơn không?’

“Nói ra còn ý nghĩa gì nữa. Mình không nói cậu hẳn phải hiểu.”

“Ông đây không phải thầy bói dưới gầm cầu, sao mà biết ý cậu là gì?”

…

Hai người ngồi trên cãi nhau, ba người phía dưới lúng túng. Vương Tử Bác ở giữa là lúng túng nhất, bởi vì bên trái là Nhiếp Tiểu Vũ, bên phải là Thi Thi. Hai cái đùi chỉ có thể khép chặt lại, đồng thời chăm chú nghe Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư cãi nhau.

Đang lúc cuộc cãi vã cao trào, đột nhiên Trần Hán Thăng lấy ra củ khoai lang nướng: “Đừng cãi nữa, mình cố tình mua cho cậu đấy.”

Tiêu Dung Ngư ngạc nhiên, yên lặng cầm lấy củ khoai, sau đó cô cởi mũ và khẩu trang ra, quay người xuống nhiệt tình chào hỏi Nhiếp Tiểu Vũ: “Chào cậu, mình là Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng… là bạn gái Trần Hán Thăng.”

Lúc đầu, Nhiếp Tiểu Vũ mỉm cười khách sáo, nhưng về sau nghe được câu ‘bạn gái Trần Hán Thăng’, thì chớp mắt cô ngây người ra.

Cũng may, loại xe Charade giảm sóc kém, nên mỗi lần qua gờ giảm tốc xe khá sóc khá mạnh. Nhiếp Tiểu Vũ lợi dụng lý do này mỉm cười: “Đường Miếu Phu Tử này làm nhiều gờ

giảm sóc thật, lắc đến choáng cả đầu. Mình tên là Nhiếp Tiểu Vũ, bạn học với bộ trường Trần.”

“Khu du lịch thường như vậy, Tiểu Vũ làm ở Hoả Tiễn 101 lâu chưa?”

“Hơn một năm, bộ trường Trần là thần tượng của mình.”

“Tính tình của cậu ta thì có gì phải thần tượng.”

…

Nhiếp Tiểu Vũ ngồi dưới vừa nói chuyện vừa liếc nhìn Trần Hán Thăng. Trong lòng cô lúc này khá thấp thỏm, rốt cuộc bản thân phát hiện ra cái gì thế này?

“Tiêu Dung Ngư rất xinh, cảm giác so sánh với Thẩm Ấu Sở không hề có sự chênh lệch.”

“Nhưng đây là bạn gái bộ trưởng Trần, vậy thân phận Thẩm Ấu Sở là gì?”

“Nếu như bộ trưởng Trần cố tình tiết lộ việc này cho mình, thì ý đồ là gì?”

Những câu hỏi liên tiếp xuất hiện trong đầu Nhiếp Tiểu Vũ.

Lúc này, Trần Hán Thăng giống như nói giỡn chen ngang: “Bạn gái là cô ấy tự phong, tôi chưa hề thừa nhận.”

“Hừ, giống như người ta thèm làm bạn gái cậu lắm ấy.”

Tiêu Dung Ngư đốp chát lại ngay.

Bởi vì, hai người mới gặp đã cãi nhau, nên nghe vào giống như cố tình trêu chọc.

Nhất thời, Nhiếp Tiểu Vũ như đi trong sương mù, cô không hiểu câu nói của Trần Hán Thăng là thật hay giả?

Chương 242: Starbucks và khoai lang nướng

Trần Hán Thăng đặt một phòng sát đường của nhà hàng ngay cạnh sông Tần Hoài.

Trong phòng riêng được thiết kế theo lối cổ xưa, đồ dùng hiện đại chỉ có điều hoà và một cái TV. Còn lại, tường gỗ xung quanh được khắc hoa văn tỉ mỉ, kèm theo một cái bàn gỗ lim hình bát giác, lộ hẳn ra phong cách xa xưa.

Mặt khác, cửa sổ phòng không phải được đẩy ra theo hướng tây, mà phải cần một cây gậy gỗ chống lại. Thi Thi tò mò chống cửa sổ lên, hai mắt mở to cứ như sợ cái gậy rơi xuống.

Chẳng may cây gậy này rơi xuống đầu một tên Tây Môn Khánh, thì bữa cơm này không biết còn ăn tiếp được nữa không.

"Các cậu nhìn mình làm gì?'

Thi Thi cẩn thận mở ra cửa sổ, lúc này mọi người mới thở phào.

"Không có gì…"

Tất cả mọi người không thừa nhận.

Trần Hán Thăng cầm lấy bình trà rót ra cốc, sau đó nói với Vương Tử Bác: "Nào, Đại Lang, đến giờ uống thuốc rồi."

"Cút."

Vương Tử Bác đỏ mặt cầm lấy cốc nước.

Trần Hán Thăng cười hì hì, sau đó rót đầy cho những nhà khác. Nhà hàng này theo phong cách giả cổ, nên có vài thứ điên điên khùng khùng, ngay cả các cô gái đưa thức ăn lên cũng mặc trang phụ cổ đại.

Trần Hán Thăng gọi lên 7 món đặc biệt của cửa hàng, hắn đoán 5 người ăn hẳn vừa miệng.

Khung cảnh bên ngoài cửa sổ khá đẹp, cách không xa là sông Tần Hoài, tuy rằng vào cuối thu có phần tiêu điều. Những chiếc thuyền hoa hoàn toàn neo đậu cạnh bờ, nhưng xa hơn chút nữa là miếu Phu Tử luôn có những hàng dài người xếp hàng, trong đó các cặp sinh viên yêu nhau chiếm chủ yếu.

Có một cặp yêu nhau đang nắm chặt tay nhau. Cô gái cầm theo túi đồ ăn vặt, chỉ vào những đồ trang sức xinh đẹp bày trên đường, thảo luận với bạn trai mình. Còn ông con trai đầu tiên là nhìn giá, nếu mình không đủ khả năng thì lượn trong nước nó trong.

Có điều, đôi này vừa bước được mấy bước, người con trai bỗng ngoái đầu nhìn lại. Rõ ràng, anh ta muốn nhớ kỹ vị trí cửa hàng, nói không chừng ngày nào đó tiết kiệm đủ tiền mua được món đó kia, rồi tạo bất ngờ cho bạn gái vào dịp đặc biệt.

Tình cảm thời sinh viên, thuần khiết đến mức khiến con người ta đau lòng.

Trần Hán Thăng vừa cắn hạt dưa vừa quan sát hình ảnh muôn hình vạn trạng ở ngoài cửa. Bên cạnh, Tiêu Dung Ngư đột nhiên thúc thúc người hắn.

“Gì vậy?’

“Mình cũng muốn ăn cái kia.”

Tiêu Dung Ngư chỉ vào chỗ ông lão bán kẹo đường hồ lô, thương xót nói.

Trần Hán Thăng không muốn đi, thế nên từ chối ngay: "Chút nữa ăn toàn đồ kiểu sườn xào chua ngọt, ăn kẹo hồ lô vào thì chút nữa ăn còn vị gì nữa chứ."

"Mình không, Tiểu Trần, xin cậu đấy…"

Tiêu Dung Ngư kéo dài câu cuối.

Bên ngoài là tiếng gió thu 'hiu hiu', không khiến con người cảm thấy lạnh, chỉ đơn giản thôi mái tóc Tiêu Dung Ngư đung đưa, che đi khuôn mặt trái xoan kiêu ngạo ở phía dưới.

"Được rồi, mình cũng đang định đi hút thuốc."

Trần Hán Thăng lắc đầu đừng lên. Nếu không có những người khác, nói không chừng hắn sẽ giả chết đến cùng. Có điều, trước mặt là hai cô gái, nhất là Thi Thi bạn cùng phòng Tiêu Dung Ngư, nên Trần Hán Thăng phải giữ mặt mũi cho Tiêu Dung Ngư.

Rất nhanh, Trần Hán Thăng đã bước lên cầu thang gỗ, vang lên tiếng 'kẽo kẹt', đồng thời nghe được tiếng Thi Thi nói chuyện.

"Trần Hán Thăng đâu lười như cậu hay phàn nàn đâu. Cậu nói cậu ấy đi mua kẹo hồ lô, cậu ấy ngoan ngoãn đi mua. Mình thấy, người bạn trai này không tệ…"

"Cậu đừng khen cậu ta, nếu không cái đuôi sẽ vểnh lên trời mất."

Đây là giọng nói của Tiêu Dung Ngư, có điều trong đó kèm theo một chút vui mừng lẫn thoả mãn, không che dấu được.

Trần Hán Thăng đẩy cửa bước vào. Trong phòng, hai cô gái đều ngạc nhiên 'a' một tiếng, bởi vì hắn không chỉ mua cho Tiêu Dung Ngư một xiên kẹo, mà mỗi người trong phòng đều có một xiên.

“Trần Hán Thăng, tiếc là cậu không học ở Đông Đại, nếu không cậu có thể bao nuôi cả phòng ký túc của bọn mình.

Thi Thi mỉm cười cầm lấy xiên kẹo đường hồ lô.

Ý trong câu nói của Thi Thi không phải chê Tài Viện, mà Trần Hán Thăng học cùng trường với Tiêu Dung Ngư, thì mấy cô gái khác trong phòng sẽ được hưởng ké.

Nếu không phải vậy sao lại có câu, con gái yêu đương, một người nuôi cả phòng ký túc. Con trai yêu đương, một người dựa vào anh em cả phòng để sống.

“Nếu mình học Đông Đại, vậy tiêu chuẩn bạn gái phải là Thanh Hoa, Bắc Đại. Tiêu chuẩn đại học ở Kiến Nghiệp sao đạt.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói.

“Đúng là không biết thẹn, nếu cậu học Thanh Hoa Bắc Đại, chẳng lẽ tiêu chuẩn bạn gái là sinh viên đại học Harvard?”

Tiểu Ngư Nhi bấm Trần Hán Thăng một cái.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng cầm lấy một xiên kẹo hồ lô, thở dài nói: “Tôi học năm đầu tiên đã theo bộ trưởng Trần, vậy mà đây là lần đầu hưởng thụ loại đãi ngộ này, đúng là cột mốc đáng ghi nhớ.”

Lúc trước, Nhiếp Tiểu Vũ là một nữ sinh viên năm nhất cái gì cũng không biết, sau đó bắt đầu làm thêm giờ, từ từ từng bước một trưởng thành đến vị trí hiện tại. Có điều, cách xưng hô theo thói quen vẫn là ‘bộ trưởng Trần’, cách xưng hô thể hiện rõ mối quan hệ giữa hai người.

Đương nhiên, Vương Tử Bác chẳng cảm động gì, mà đưa lại xiên kẹo hồ lô đường cho Trần Hán Thăng, đã thế còn lẩm bẩm tỏ vẻ khó chịu: “Ăn kẹo hồ lô cái gì, ăn cơm nhanh lên mà về. Chút nữa tao còn phải làm việc.”

Thái độ Vương Tử Bác khiến không khí trong phòng bỗng trầm lại, nhưng thức ăn rất nhanh được đưa lên, có sườn xoà chua ngọt, thịt kho tàu, tôm, trứng xá xíu, thêm một bát súp canh gà khá lớn. Toàn bộ là đặc sản của Kiến Nghiệp hay tỉnh Tô Đông.

Mấy cô gái nhanh chóng đắm chìm trong mỹ thực, nội dung câu chuyện liên quan đến tin tức giải trí, hay chuyện vui buồn ở trường đại học.

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác ăn cơm tương đối nhanh, nhét đầu bụng là xong. Hương vị món ăn đủ nuốt vào bụng, chứ thật ra hương vị kém quá xa quán nhỏ bên cạnh ga xe lửa.

Trần Hán Thăng nhìn mấy cô gái, giống như mấy cô ấy chỉ mới động đũa, ngay cả cá viên trong bát Tiêu Dung Ngư mới cắn một nửa.

"Quá chậm chạp."

Trần Hán Thăng lấy thuốc ra, trong lòng suy nghĩ có nên gọi Vương Tử Bác xuống dưới hút thuốc không? Tiểu Ngư Nhi vỗ vỗ đầu gối hắn, sau đó chỉ vào vị trí cửa sổ phía xa xa, ra hiệu hắn qua đó hút, đừng xuống dưới.

"Tao hút xong điếu thuốc này là về."

Vương Tử Bác gạt tàn thuốc nói.

"Gấp vậy?"

Trần Hán Thăng nhìn cậu ta hỏi.

Vương Tử Bác gật đầu: "Tao còn có việc, lần sau mời mày và Tiểu Ngư Nhi ăn cơm sau."

Cậu ta nói xong rít một hơi thuốc thật dài, sau đó chào tạm biệt mọi người rồi về. Trần Hán Thăng đứng trên tầng hai nhìn

Vương Tử Bác chạy nhanh đến điểm dừng xe bus, im lặng không nói gì.

“Tiểu Trần, Tử Bác về rồi, cậu lại đây nói chuyện với bọn mình đi.” Tiểu Ngư Nhi ngồi trên bàn gọi.

“Ừ, mọi người đang nói chuyện gì, kể cả chém gió chuyện trong trường, hay bàn luận về các vấn đề giải trí, thì không có chuyện gì mà mình không hiểu.”

…

Vương Tử Bác trở về cổng đại học Công Nghệ, nhìn đồng hồ đã là 1 giờ 50 phút chiều. Cậu ta đứng ở cổng nhìn ngó xung quanh, giống như đang đợi người.

Thời tiết này, nếu đứng ở ngoài nhiệt độ lạnh hơn khá nhiều so với trong phòng. Gió thu giống như con dao sắc lẹm, âm thầm thổi lướt qua hàng cây ngô đồng, khiến những chiếc lá khô vang lên tiếng xào xạc. Phía xa xa có mấy cô công nhân dọn vệ sinh, đang vận dụng hết công xuất quét dọn.

15 phút trôi qua, tay chân Vương Tử Bác bắt đầu lạnh, kể cả hà hơi liên tục cũng dần mất đi tác dụng. Nhưng, sự chú ý của tậu ta lại nhằm vào chiếc xe đẩy bán khoai lang nướng ven đường, nhớ tới Trần Hán Thăng chỉ dùng một củ khoai lang đã biến Tiêu Dung Ngư trở nên ngoan ngoãn. Cậu ta cũng muốn mua một củ.

Củ khoai lang mềm mềm nong nóng ở trong tay, khiến cơ thể thoải mái hơn rất nhiều.

Khoảng 2 giờ 30 phút, có một giọng nói từ phí sau vang lên: “Xin lỗi Tử Bác, tôi dậy hơi trễ. Cậu chờ tôi lâu chưa?”

“Không sao, tôi cũng vừa mới tới.”

Vương Tử Bác quay lại nói.

“Đúng vậy, ngoài trời khá lạnh, sao cậu có thể đứng chờ lúc chưa tới 2 giờ cơ chứ.”

Hoàng Tuệ cởi khăn quàng cổ xuống mỉm cười nói.

Vương Tử Bác móc củ khoai lang trong túi ra nói: “Cái này cho cô.”

Hoàng Tuệ liếc nhìn: “Cậu đã bao tuổi rồi còn ăn thứ này chứ, đây là thứ tôi dùng thay thế lúc không nuốt nổi cơm, đồng thời ăn cho đỡ đói.”

“Ngọt lắm, lại còn mềm nữa.”

Vương Tử Bác giải thích.

“Vậy cậu ăn đi, dù sao tôi không ăn, còn cậu không ăn thì ném đi cũng được.”

Hoàng Tuệ kéo Vương Tử Bác: “Hôm qua, lúc tôi phỏng vấn, có nhìn thấy một cửa hàng Starbucks, chúng ta đến đó ngồi đi.”

Chương 243: Cậu là người tốt

“Starbucks sao?”

Vương Tử Bác do dự, bởi vì cậu ta biết quán cà phê ở gần trường này, nhưng bản thân chưa bao giờ vào. Nghe nói, đồ uống trong đó mắc như quỷ, toàn dành cho giáo viên nước ngoài hoặc người có tiền vào đó uống.

Ngẫu nhiên, Vương Tử Bác nhìn cửa hàng qua kính thuỷ tinh, thoả mãn sự tò mò của mình. Có điều, những lúc đó thường bắt gặp ánh mắt người ngồi trong quán Starbucks nhìn ra, khi đó Vương Tử Bác sẽ cúi đầu xuống, bước chân không tự chủ được đi nhanh hơn.

“Thế nào? Cậu chưa từng vào chỗ đó sao? Nó ngay cạnh trường cậu mà?”

Hoàng Tuệ mỉm cười nói: “Tử Bác, đừng quê mùa như vậy chứ? Người anh em Trần Hán Thăng của cậu có khi là khách hàng thường xuyên tại những cửa hàng thế này không chừng. Ngay cả trong quán bar, cậu ta cũng thể hiện ra vô cùng quen thuộc.”

Vương Tử Bác lắc đầu: “Cậu ấy không hay đến nơi thế này. Có một lần, hai đứa chúng tôi đi kiếm chỗ uống nước, thì vừa lúc gặp phải cửa hàng Starbucks.”

“Sau đó thì sao? Trần Hán Thăng phản ứng thế nào?” Hoàng Tuệ hỏi.

Vương Tử Bác thật thà kể lại: “Tiểu Trần nhìn giá một cốc cà phê lên tới 20 tệ, cậu ấy nói không ngờ có thứ đồ uống bá

đạo như vậy, thật sự hi vọng có thể liếm mấy cái ống hút của đám người ngồi trong đó…”

“Ha ha ha.”

Hoàng Tuệ nhịn không được mà cười phá lên: “Trần Hán Thăng thật hài hước…”

Vương Tử Bác ngạc nhiên, rõ ràng Trần Hán Thăng và mình đều không đến những quán cà phê thế này, mà giọng điệu của thằng bạn mình càng quá đáng hơn, vì sao nhận được sự đánh giá ‘hài hước’ . Trần Hán Thăng có thể ‘hài hước’ ?

Thật ra, Vương Tử Bác còn chưa nói hết. Lúc đó, Trần Hán Thăng đưa ra dự đoán, Starbucks cũng không KFC, sau này sẽ trở thành đồ ăn nhanh phổ biến, thứ mà ngay cả học sinh cấp ba đều có thể ra vào làm bài tập.

Có điều, vào những năm 2003 thì không hợp lý, tiêu phí vượt xa thu nhập cá nhân của con người bấy giờ.

“Cũng không biết chị Tuệ thuộc vào loại nào? Rõ ràng sắp bị sa thải, nên tốn rất nhiều công sức đi khắp nơi tìm việc, là thời điểm cần tiết kiệm, tại sao muốn đi vào những nơi như thế?”

Vương Tử Bác nghĩ thầm trong lòng. Cậu im lặng theo Hoàng Tuệ bước qua cánh cửa xoay, vào đại sảnh Starbucks. Không gian cửa hàng công nhận tao nhã, kèm theo đó là lời bài hát ‘Yesterday once more’ nhẹ nhàng vang lên, biến nơi đây thành chỗ thoải mái làm việc.

Bên trong, có mấy giáo viên nước ngoài mặc chiếc áo khoác nỉ, đang sử dụng máy tính tập trung gõ chữ. Cũng có một cặp nam nữ chừng 30 tuổi, mặc bộ đồ công sở, trên bàn trước mặt bọn họ có vài chìa khoá xe khác loại, thỉnh thoảng cầm một tập tài liệu lên nhỏ giọng bàn luận.

Có một số ít học sinh sử dụng tai nghe đọc sách, đồng thời trên bàn đặt một chiếc MP3 bắt mắt.

Hoàng Tuệ đã cởi áo khoác ra, vắt ở trên tay. Cô ngẩng đầu ưỡn ngực tìm vị trí ngồi, sau đó nghiêm túc chỉnh tề ngồi trước mặt Vương Tử Bác nói: "Cho tôi một cốc Cappuccino, cám ơn."

"Thẻ gì?"

Vương Tử Bác còn chưa nhớ được tên gọi, nên cuống quít hỏi lại một câu, khiến khách xung quanh không nhịn được quay đầu nhìn về phía này.

Trên mặt Hoàng Tuệ lộ vẻ xấu hổ, tranh thủ thời gian đứng lên nói: "Được rồi, được rồi, cậu ngồi xuống đi, hôm nay tôi mời."

Vương Tử Bác thật thà xin lỗi: "Xin lỗi chị Hoàng Tuệ, tôi thật sự nghe không rõ."

Hoàng Tuệ không trả lời, cứ như vậy đi tới quầy thu ngân, rồi cầm về hai cốc cà phê.

Vương Tử Bác đưa tay gãi đầu, còn toàn thân đã đầy mô hôi. Cũng không biết do điều hoà trong này chỉnh hơi ấm quá cao, hay là bản thân cậu còn chưa thích ứng những nơi thế này, cũng có thể do cả hai.

"Này, cho cậu một cốc Cappuccino."

Hoàng Tuệ đưa cái cốc qua.

Vương Tử Bác thấy trên cốc là một lớp bọt, cậu nhấp một ngụm thấy hương vị khá lá.

"Chị tiểu Tuệ, buổi chiều còn đi phỏng vấn mấy công ty nữa?"

Vương Tử Bác bắt đầu tìm chủ đề, nên lựa chọn chủ đề quan trọng nhất.

Hoàng Tuệ nhìn đồng hồ: "3 giờ chiều, đại học Sư Phạm Kiến Nghiệp có hai công ty tới tổ chức phóng vấn. Đãi ngộ mặc dù kém nhà máy đang làm, nhưng bây giờ không kén cá chọn canh được, nếu không tháng sau chẳng còn đồng nào tiêu."

"Vậy, tài liệu tối hôm qua tôi có gửi cho chị qua QQ, liên quan đến kinh nghiệm phỏng vấn, chị đọc chưa?"

Vương Tử Bác hỏi, gần đây cậu ta biết Hoàng Tuệ đi phỏng vấn nhiều, nên mỗi lần làm xong việc làm thêm thì lập tức lên mạng tìm tài liệu về kinh nghiệm phỏng vấn, sau đó về phòng ký túc sắp xếp lại, rồi gửi cho Hoàng Tuệ.

"Mấy cái đó không tác dụng."

Hoàng Tuệ cong ngón út lên, cầm lấy thìa quấy nhẹ cốc cà phê, bóng gió nói: "Với lại, tìm được việc thì thế nào, tôi vẫn là người không có tiền, một cô gái không kiếm nổi bạn trai."

Vương Tử Bác âm thầm quan sát ánh mắt của Hoàng Tuệ. Cậu ta phát hiện ra từng hành động, dáng vẻ uống cà phê đều toát lên vẻ quý phát, mê đắm lòng người.

"Với điều kiện của chị Tiểu Tuệ, tìm bạn trai chẳng phải dễ dàng sao?"

Vương Tử Bác vụng về, cố nói một câu hài hước.

"Hiện tại, lừa đảo quá nhiều, như Triệu Chính đích thị là tên cặn bã."

Nói đến Triệu chính, Hoàng Tuệ lộ ngay dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi: "Tưởng mình kiếm được mấy đồng tiền bẩn thì ngon. Tôi nhất định phải kiếm được người con trai khiến mình an tâm thoải mái."

Lòng Vương Tử Bác nhảy lên, chẳng phải người con trai giúp chị ấy an tâm thoải mái là mình sao?

“Chị Tiểu Tuệ, gần đây em đang làm việc cho Hoả Tiễn 101.”

Vương Tử Bác lắp bắp nói.

“Biết rồi, trước đó cậu có nói rồi mà.”

Hoàng Tuệ còn đừa giỡn: “Vậy cậu cố làm ra nhiều tiền chút, biết đâu có một ngày phải vay tiền cậu thì sao.”

“Không thành vấn đề.”

Ngay lập tức, Vương Tử Bác tỏ thái độ.

Hoàng Tuệ mỉm cười. Cô vẫn tưởng Vương Tử Bác là loại làm thêm, ngày kiếm được 20 tệ là cùng, nên trong thèm để trong lòng.

Hoàng Tuệ nhìn đồng hồ nói: “Thời gian gần đến rồi, tôi chuẩn bị chút còn đi phỏng vấn.”

Vương Tử Bác nhìn cốc cà phê còn nhiều mà tiếc rẻ. Thời gian ngồi không đến 20 phút, mà mất tận 40 tệ.

Có điều, bây giờ cậu không thể suy nghĩ nhiều việc này. Tuyển dụng lao động mùa thu ở làng đại học Tiên Ninh sắp kết thúc rồi, nếu mình không thổ lộ, khả năng Hoàng Tuệ sẽ không đến nữa.

“Chị Tiểu Tuệ.”

Vương Tử Bác ở phía sau gọi với lên.

“Chuyện gì?”

Hoàng Tuệ quay đầu nhìn lại.

“Thật ra, thật ra,… . Thật ra, tôi là người khiến người khác an tâm thoải mái.”

Vương Tử Bác nói xong câu này bỗng cảm thấy trái tim đập ‘thùng thùng’ . Câu này ám chỉ rất rõ ràng, nhưng Hoàng Tuệ chỉ nhìn cậu ta mỉm cười: “Đúng vậy, Tử Bác là người tốt.”

…

Rốt cuộc, Hoàng Tuệ vẫn khó chịu với thân phận làm thêm của Vương Tử Bác. Nếu như lời này từ miệng Trần Hán Thăng, biết đâu đó cô sẽ đồng ý.

Đương nhiên, Trần Hán Thăng chưa rỗi đến mức quan tâm Hoàng Tuệ.

Vương Tử Bác rời đi, Trần Hán Thăng ngồi chém gió cùng mấy cô gái đến tận 3 giờ 30 chiều, sau đó Nhiếp Tiểu Vũ nói có việc nên mới giải tán.

“Tiểu Vũ, tối nay cô về Giang Lăng, lúc đó tôi đưa cô về.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu dặn dò một câu.

“Hả, vâng, được.”

Thật ra, dự định ban đầu của Nhiếp Tiểu Vũ, là đêm nay nghỉ tại căn phòng mới thuê kia. Bởi vì, ngày mai còn rất nhiều việc ở khu Tiên Ninh, có điều, nếu Trần Hán Thăng nói vậy, cô cũng không giải thích gì thêm.

Trần Hán Thăng đi cùng Tiêu Dung Ngư và Thi Thi ngắm miếu Phu Tử. Trên đường đi, hắn có lấy ra chiếc MP3 thăm dò ý kiểu của Tiểu Ngư Nhi.

Tầm mắt của Tiêu Dung Ngư tất nhiên hơn La Tuyền và Thương Nghiên Nghiên rồi. Không những cô đưa ra ý kiến về ngoại hình và màu sắc, còn có thêm ý kiến về chất liệu sản phẩm.

“Tiểu Trần, cái này nhẹ nhàng đơn giản quá.”

Tiểu Ngư Nhi mở túi sách, lấy chiếc Mp3 của Sony ra nói: "Cậu nhìn chữ Sony này đi, mặt ngoài được làm bằng kính màu xanh lam, như vậy mới gọi là đẹp chứ. Mình cảm thây, mặt ngoài phải có lớp kim loại, sờ vào mới tôn lên vẻ thời thượng."

"Chi phí sẽ cao hơn." Thi Thi bên cạnh nói.

Tiêu Dung Ngư: "Nếu mình chuẩn bị 900 tệ mua một chiếc Mp3 sẽ không đắn đo thêm bớt 100 tệ, mà sẽ lựa chọn một cái kiểu dáng sang trọng hơn."

Tiểu Ngư Nhi cho Trần Hán Thăng một hướng suy nghĩ khá mới, giống như mở ra một con đường tiêu thụ sản phẩm loè loẹt hơn.

"Ha ha ha, còn đứng đấy làm gì?"

Tiêu Dung Ngư kéo tay Trần Hán Thăng: "Vừa rồi Thi Thi nói cám ơn cậu đã mời khách, còn khen cậu là người tốt đấy."

Chương 244: Tục tưng là tục tưng, bảo bối là bảo bối

“Cái gì là người tốt?”

Trần Hán Thăng nghe được lời đánh giá này, tỏ ra không phục: “Bên cạnh còn có bạn cùng phòng, sau cậu lại mắng chửi mình thế? Mình cũng đâu làm gì cậu chứ?”

Thi Thi bên cạnh ngạc nhiên: “Mình đâu mắng cậu, đây là khen mà?”

“Không không, cậu đang mắng mình mà.” Trần Hán Thăng bảo thủ suy nghĩ của mình.

“Thi Thi, đừng nói lại cậu ấy nữa.”

Tiêu Dung Ngư biết Trần Hán Thăng đang chọc cười: “Loại người này được khen không chịu đâu, cậu cứ mắng cậu ta là đồ bại hoại là được.”

“Làm tên bại hoại còn tốt hơn người tốt…”

Sau khi ăn tối xong, Tiểu Ngư Nhi và Thi Thi về Đông Đại, còn Trần Hán Thăng đón Nhiếp Tiểu Vũ về Tài Viện.

Nhiếp Tiểu Vũ biết Trần Hán Thăng có chuyện muốn nói, nhưng trong lòng cô chất chứa nhiều mối nghi ngờ.

Vừa mới bắt đầu, Trần Hán Thăng chẳng hề nói gì, bởi vì đường thành thị khá chật chội, nên hắn muốn tập trung lái xe. Có điều, sau khi chiếc xe qua cử Hán Trung, tiến vào địa giới Giang Lăng, đường đi thông thoáng hơn nhiều, kể cả ven cũng ít xuất hiện nhà cao tầng hơn.

“Tiểu Vũ.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đột nhiên Trần Hán Thăng nói chuyện.

Nhiếp Tiểu Vũ đang ngồi ghế sau bỗng giật mình, thân thể theo phản xạ tự nhiên ngồi thẳng dậy: "Tôi đây."

"Sau khi tốt nghiệp, cô định tiếp tục làm ở Hoả Tiễn 101 chứ?" Trần Hán Thăng hỏi.

Loại trường đại học phổ thông như Tài Viện, sau khi ra trường tiền lương không thể vượt quá 2500 tệ, mà Nhiếp Tiểu Vũ đang làm thêm đã thu nhập tới 3000 tệ một tháng, hơn nữa còn nhận vị trí khá quan trọng.

Cho nên, chỉ cần Nhiếp Tiểu Vũ không ngốc, sẽ tiếp tục theo Trần Hán Thăng làm việc.

Nhiếp Tiểu Vũ suy nghĩ chút rồi hỏi: "Vậy, bộ trưởng Trần định sắp xếp vị trí gì cho tôi?"

"Thư ký hoặc trợ lý, cô thấy sao?"

Trần Hán Thăng liếc qua kính chiếu hậu nhìn cô gái ngồi phía sau.

"Hả?"

Nhiếp Tiểu Vũ ngạc nhiên. Hiện tại, chức vụ thư ký có tai tiếng khá lớn, mặc dù cô biết mình làm thư ký cho Trần Hán Thăng rất an toàn, bởi vì nhan sắc của cô còn chưa đạt đến tiêu chuẩn, hay nói cách khá xa mức độ thấp nhất.

Giống như Trần Hán Thăng có thể đoán được suy nghĩ của Nhiếp Tiểu Vũ, nên giải thích: "Vị trí thư ký này không giống những cô thư ký chỉ phải bưng trà rót nước kia. Thật ra, có thể gọi là quản lý hành chính cũng được, đương nhiên công việc nhiều, cho nên tôi muốn nói chuyện riêng đồng thời giải thích với cô trước."

"Bộ trưởng Trần, ý ngài là…"

“Nghe tôi nói xong cái đã. Nếu không vị trí thư ký này cô không thể đảm nhiệm được.”

“Ngài nói tiếp đi, tôi nghe đây.”

“Được, đầu tiên tôi lấy ví dụ về cô gái hôm nay đi.”

Trần Hán Thăng một tay cầm vô lăng, một tay đang bật lửa. Vất vả lắm hắn mới châm được thút, mở cửa sổ ra thôi một làn khói màu trắng, rồi mặc kệ gió cuốn bay đâu thì đi.

“Tiêu Dung Ngư và tôi đều lớn lên ở Cảng Thành, đã biết nhau nhiều năm. Cha mẹ đôi bên cũng rất quen thuộc, tôi thích cô ấy, mà cô ấy hình như cũng thích tôi.”

Trần Hán Thăng dùng tay trái, đặt điếu thuốc ra ngoài cửa xe, từ tốn nói.

Nhiếp Tiểu Vũ không có rằng như vậy: “Tôi cảm thấy, hẳn là Tiêu Dung Ngư rất thích ngài, nhìn ánh mắt của cô ấy rất giống Thẩm Ấu Sở…”

“Tựa như Thẩm Ấu Sở, có điều Thẩm Ấu Sở khá kín, phải quan sát cẩn thận mới nhìn ra được.”

Nhiếp Tiểu Vũ hơi dừng lại một nhịp, nhưng vẫn lựa chọn nói thẳng.

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Nói đến Thẩm Ấu Sở, cô cảm thấy, nếu cô ấy không gặp được tôi, thì cuộc sống hiện tại của cô ấy như thế nào?”

Nhiếp Tiểu Vũ nghiêm túc suy nghĩ, rồi thật thà nói: “Không xác định, tóm lại tôi và cô ấy chắc chắn không biết nhau. Thẩm Ấu Sở quá ẩn nhẫn, rõ ràng đẹp như vậy…”

“À.”

Trần Hán Thăng im lăng chút, rồi đột nhiên nói: “Nếu như tôi nói, tôi cùng hai cô gái đó không có ý định cắt đứt với ai

cả, cô sẽ tiếp tục làm việc với tôi chứ?”

Nhiếp Tiểu Vũ đã sớm đoán được chuyện này, có điều nghe chính miệng Trần Hán Thăng thừa nhận, cô vẫn không thể nào tin nổi: “Bình thường, tôi biết cậu thích nói đùa, thích trêu chọc các cô gái. Nhưng cậu không hề đi quá trong vấn đề tình cảm, nên tôi cho rằng cậu chỉ thật lòng với Thẩm Ấu Sở…”

“Đừng đưa câu chuyện đến vấn đề đạo đức.”

Trần Hán Thăng ngắt lời: “Tôi chỉ cần nghe ý kiến của cô trong phương diện công việc.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn ra ngoài, thấy cảnh vậy hai bên đường không ngừng lướt qua, trong mắt lấp loé ánh đèn phản chiếu: “Tôi không rõ, có lẽ là tiếp tục, có lẽ là không. Tôi cũng là một cô gái, nên bản thân luôn đứng dưới góc độ phụ nữ để suy xét vấn đề.”

“Vậy tôi cho cô thời gian suy nghĩ.”

Trần Hán Thăng búng tàn thuốc, rồi từ từ đóng cửa xe lại: “Trước khi Hoả Tiễn 101 chính thức thành lập công ty, nếu như cô vẫn khó lòng chấp nhận chuyện này, có thể chủ động đưa thư từ chức. Tôi xem xét mức độ phối hợp của chúng ta, mà không giữ lại một đồng tiền lương nào.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn ra ngoài, lặng lẽ gật đầu. Sau khi cửa kính được kéo lên, không khí trong xe dần trở nên ấm áp, nhưng cô vẫn không nhịn được hỏi một cậu: “Vậy sau này, ngài vẫn có trách nhiệm với Ấu Sở chứ? Cô ấy là cô gái hiền lành trong sáng, suy nghĩ không hề có một chút tạp chất nào.”

“Đó là điều đương nhiên.”

Trần Hán Thăng quay đầu lại hỏi: “Vậy, cô đứng về phía Thẩm Ấu Sở sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ ‘ừ’ một tiếng.

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Mẹ tôi cũng vậy, nhưng cha tôi nghiêng về phía Tiêu Dung Ngư. Chuyện này thật thú vị.”

Nhiếp Tiểu Vũ bĩu môi: “Tôi cảm thấy làm vậy quá mệt mỏi, với lại chẳng có ý nghĩa gì.”

Trần Hán Thăng không trả lời câu này.

Không lâu sau, chiếc xe tiến vào sân trường Tài Viện, trước khi Nhiếp Tiểu Vũ xuống xe còn phàn nàn: “Sao ngài lại muốn nói chuyện này cho tôi biết? Sao tôi có cảm giác cánh cửa này khiến tôi nhận áp lực nặng nề.”

“Bởi vì, cô muốn tới mở rộng thị trường Đông Đại. Mà với tính cách của Tiểu Ngư Nhi nhất định sẽ nhúng tay vào chuyện này, đến lúc đó tôi cũng không dấu được.” Trần Hán Thăng thẳng thắn trả lời.

Nhiếp Tiểu Vũ ngây người: “Sự thật, vì ngài không thể dấu được, nên mới quyết định nói sớm?”

“Chưa phải toàn bộ.”

Vẻ mặt Trần Hán Thăng thản nhiên, chẳng hề chút áy náy nào: “Mặt khác, nếu sau này cô làm trợ lý cho tôi, vậy phải luôn duy trì thái độ đứng giữa, không thể nghiêng về một bên, bởi vì cô chỉ có nhiệm vụ hỗ trợ tôi.”

Mặt Nhiếp Tiểu Vũ lộ ra vẻ buồn rầu: “Làm như vậy sẽ khiến ngài lẫn lộn, có khi tên người còn nhớ sai?”

Trần Hán Thăng nhìn Nhiếp Tiểu Vũ, sở thích trêu đùa lại bùng lên: “Làm sao mà lộn được, vợ là vợ, tình nhân là tình nhân, bạn gái là bạn gái, tục tưng là tục tưng, bảo bối là bảo bối, chẳng có gì giống nhau cả.”

“Tôi nhổ vào.”

Nhiếp Tiểu Vũ lớn tiếng mắng chửi: “Ngài cũng quá cặn bã rồi đấy.”

“Ngủ ngon, không cần cảm ơn tôi đưa cô về.”

Trần Hán Thăng vẫy tay tạm biệt.

…

Hôm nay Tiểu Ngư Nhi không ngờ lại vui như vậy. Bởi vì Trần Hán Thăng đưa cô đi ăn, ngồi nói chuyện với nhau, đi dạo phố, thoả mãn hình ảnh hẹn hò hoàn hảo mà cô tưởng tượng.

Còn Vương Tử Bác, lòng đau như cắt. Bởi vì, Hoàng Tuệ không đồng ý mình, có điều cô ấy nói mình là người tốt, ít ra còn vớt vát được.

Nhiếp Tiểu Vũ là sụp đổ, cô có cảm giác thứ mà mình nhìn thấy, giống hệt nội dung bộ phim truyền hình, thậm chí còn hơn.

Vợ là vợ, tình nhân là tình nhân…

Nghe xem, đây là tiếng người sao?

Trần Hán Thăng lại chẳng có cảm giác gì, thậm chí còn thấy buồn chán, nên gọi một cuộc điện thoại.

“Aloo, mẹ à?”

“Sao?”

“Mẹ, thái độ của người sao vậy? Cẩn thận lần sau con không cho đánh nữa đâu.”

“Trời ơi, nếu mọi thứ cứ mù mờ tối đen, thì tôi còn sống thêm vài ngày. Vừa mới sáng tỏ cái, hai cha con các người khiến tôi tức chết mà.”

Đây là mẩu đối thoại ngắn mà Trần Hán Thăng và mẹ ruột của mình là Lương Mỹ Quyên dùng để mở đầu. Đương nhiên,

có thế nào cuối cùng Trần Hán Thăng vẫn là người chịu thua, cười xoà đánh trống lảng chuyện khác, nhưng giọng điệu Lương Mỹ Quyên ngày càng thiếu kiên nhẫn, giống như muốn ngắt điện thoại bất kỳ lúc nào.

Mãi cho đến khi Trần Hán Thăng định cúp điện thoại, thì Lương Mỹ Quỹ mới hỏi chuyện chính: "Chuyện cha của Tiểu Ngư Nhi bên kia thế nào rồi? Con giải thích với người ta sao?"

Trần Hán Thăng thở dài: "Sáng hôm đó, con lập tức gọi điện giải thích, đáng tiếc bị Tiểu Ngư Nhi phá hỏng. Sau này, con cũng không nhắc đến nữa, ngựa tốt còn chưa kịp cưỡi."

"Cái gì mà ngựa tốt ngựa xấu. Vậy sao này định xử lý thế nào?" Lương Mỹ Quyên tiếp tục hỏi.

Trần Hán Thăng đầu dây bên kia im lăng một lúc, sau đó âm thanh bắt đầu lúc có lúc không: "Mẹ, mẹ nói cái gì vậy? Chỗ con mưa to quá, tín hiệu không ổn định, con cúp máy đây… Tút tút tút."

"Con chó con này, lại cúp điện thoại của mình."

Lương Mỹ Quyên mắng một câu rồi vào bếp rửa bát, nhưng khi đi qua phòng khách mới thấy Trần Triệu Quân đang ngồi ghế salon xem dự báo thời tiết thì thuận miệng hỏi: "Kiến Nghiệp có mưa lớn phải không?"

Trần Triệu Quân ngạc nhiên: "Mấy ngày nay Kiến Nghiệp làm gì có mưa, ban ngày có mặt trời, tối có các vì sao, chỉ là nhiệt độ đang trên đà giảm thôi."

"Hả?"

Lương Mỹ Quyên gật đầu, sau đó bão nổi mà không có dấu hiệu báo trước nào.

"Tôi nói ông bao nhiêu lần rồi, ông đừng để chân lên ghế salon. Ghế bẩn ông có lâu bao giờ không?"

…

“Từ nay về sau, cấm ông hút thuốc trong nhà, cả phòng toàn mùi thuốc, thối chết được.”

…

“Cả ngày chỉ biết ngồi lên cái xe đạp, đi khắp nơi. Tính vô lại của Trần Hán Thăng chắc chắn học từ ông.”

Lão Trần dần trở nên mơ hồ, có điều rất nhanh đã phản ứng kịp. Lương Mỹ Quyên mới nhận điện thoại của Trần Hán Thăng, có lẽ quá trình nói chuyện tức giận, nên mới trút hết lên người mình.

Đã bao năm rồi, vì sao người bị thương luôn là mình?

Chương 245: Tạm biệt Trịnh Công Chúa

Ngày hôm sau là chủ nhật, Trần Hán Thăng định ngủ một hôm cho đã đời, sau đó tìm đám Kim Dương Minh chơi trò chơi, còn tối đến rủ Thẩm Ấu Sở đi ăn cơm.

Đi ngủ + chơi game + ăn cơm với gái, là hoạt động điển hình mà nam sinh.

Có điều, mới 7 giờ sáng, tiếng chuông điện thoại di động vang lên phá vỡ kế hoạch của Trần Hán Thăng. Hắn nhìn màn hình điện thoại, là Trịnh Quan Đề, nên không thể không nhấn nút call được.

"Anh à, em còn là thiếu niên vừa tròn 20 tuổi, thân thể còn chưa hoàn toàn phát dục, cần nghỉ ngơi mới đảm bảo phát triển hoàn thiện."

Trần Hán Thăng tỏ ra bực mình, có điều Trịnh Quan Đề phá vỡ cảm xúc của hắn: "Chút nữa tôi phải về Hồng Kông."

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng bối rối toàn tập: "Không phải dự định đến tháng 12 sao, bây giờ mới giữa tháng 11 mà?"

"Bên kia đã mua cả vé trở về, tôi còn làm gì được nữa."

Trịnh Quan Đề bóng gió: "Cậu tới nhà máy chút, tôi giới thiệu quản lý cho cậu. Sau đó, cậu phiền cậu đưa tôi ra sân bay."

"Được rồi, chờ tôi chút."

Ngay lập tức, Trần Hán Thăng ngồi dậy vệ sinh, mặc quần áo.

Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại cũng đánh thức đám bạn cùng phòng 602, Dương Thế Siêu dụi dụi mắt nói: "Lão Tứ, chẳng phải tối qua mày nói sáng nay đi chơi game với anh em sao?"

"Hôm nay có chuyện đột xuất."

Trần Hán Thăng buộc dây giày nói: "Lần sau rồi tính, mẹ nó toàn chuyện đột xuất bất ngờ."

Lý Quyến Nam nhớ một chuyện: "Chủ tịch hội học sinh, học tỷ Thích Vi đến phòng 101 toà nhà F tìm mày một lần. Có điều, không thấy mày nên chị ấy đi luôn."

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Xem ra, dạ tiệc đón tân sinh sắp tổ chức. Tao thấy khu trung tâm treo đầy băng rôn khẩu hiệu."

"Khoảng thứ 3."

Kim Dương Minh nói chen vào: "Đến lúc đó chúng ta cùng đi chứ? Tứ ca, đến lúc đó đừng lấy lý do đấy, với lại bọn tao phải dựa vào vị trí bộ trưởng, phó chủ tịch của mày để xin QQ mấy em gái nữa."

Trần Hán Thăng rời khỏi ký túc xá, lập tức trong phòng yên tĩnh trở lại. Phía toà nhà đối diện đã hiện ra hình ảnh mặt trời mọc, bỗng Quách Thiếu Cường nói: "Lão Tứ ghê thật đấy. Ngày đó, có mấy bạn cấp ba tới tìm tao, nên tao dẫn bọn họ đi dạo một vòng quanh các trường đại học ở Giang Lăng, không ngờ khắp nơi đều thấy sự xuất hiện của túi vải Hoả Tiễn 101."

"Khu Tiên Ninh cũng có. Bọn mày nói xem, lão Tứ sau này có thể trở thành người đặc biệt có tiền?"

“Khó đấy, bây giờ Tứ ca và người có tiền vẫn còn chênh lệch không nhỏ. Anh họ của tôi có quen một ông chủ, đấy mới là người có tiền thực sự.”

Thời điểm, đám bạn cùng phòng đang hứng thú thảo luận về Trần Hán Thăng, thì hắn đang vội vàng chạy tới nhà máy Tân Thế Kỷ.

Lúc này, Trịnh Quan Đề và mấy lãnh đạo cấp cao của công ty đang ngồi trong phòng họp.

“Lần này, tôi trở về Hồng Kông, mọi công việc ở xửng do Lâm Triêu Huy phụ trách, đương nhiên mục tiêu lúc này vẫn là hạng mục Mp3. Về phần Trần Hán Thăng, có lẽ mọi người đều đã quen mặt. Khi tôi ở Hồng Kông, việc nhận về tin tức sẽ không tiện, nên mọi tin sẽ thông qua cậu ấy, còn cậu ấy sẽ tập hợp lại báo cáo cho tôi.”

Trịnh Quan Đề nói rất uyển chuyển, không hề nói rõ vị trí của Trần Hán Thăng. Nhưng, ngồi trong phòng họp này toàn là người kỳ cựu, đặc biệt mọi người đều nhìn ra quan hệ của Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề rất tốt. Rõ ràng, đây là nhân tuyển sếp Trịnh sắp đặt để giám sát.

Đã thế, phòng làm việc của cô ấy còn đưa cho một tên sinh viên sử dụng, thông qua việc này khiến bọn họ không thể xem thường.

Trịnh Quan Đề nhìn đồng hồ, sau đó bàn giao lại vài câu rồi chuẩn bị đồ đạc đến sân bay Lộc Khẩu.

“Tôi biết cậu có rất nhiều nghi ngờ, nhưng đoạn đường sắp đi cũng khoảng 30 phút, đủ để tôi giải thích cho cậu vài thứ.”

Trịnh Quan Đề ngồi vào ghế lái phụ, sau đó thắt dây an toàn nói.

Trần Hán Thăng không hề khách sao, mà trực tiếp hỏi: “Cô dự định khi nào đưa hạng mục MP3 ra ngoài thị trường?”

“Hôm nay.”

Trịnh Quan Đề nói rất ngắn gọn.

“Hôm nay?”

Trần Hán Thăng trợn mắt nói: “Trước đó, tôi còn đang tập trung trưng cầu ý kiến về kiểu dáng thiết kế, cô không định nghe mà đã tung sản phẩm ra ngoài sao?”

“Không chờ được.”

Trịnh Quan Đề lắc đầu: “Nếu trước khi đi tôi không quyết định, có thể dự án này bị kéo dài rất lâu. Vì hạng mục này, nhà máy Tân Thế Kỷ bỏ ra quá nhiều, cần mau chóng kiếm về tài chính quay vòng, nên đành phải dựa vào thị trường tìm từng vấn đề.”

“Vấn đề đã tồn tại.”

Trần Hán Thăng nhìn Trịnh Quan Đề nói: “Bây giờ, cô trực tiếp đưa ra thị trường chiếc Mp3 màu trắng đơn giản, hiệu quả thu về chẳng ra sao cả. Nếu như có thể bình tĩnh chờ thêm một tháng nữa, ví dụ thay đổi nút bấm thành màu đen bóng, hay màu đỏ tươi hồng ngọc, thì mức độ tiếp nhận cao hơn nhiều.”

“Không thể chờ được, điều kiện không cho phép.”

Trịnh Quan Đề đeo kính râm lên, không cho Trần Hán Thăng thông qua ánh mắt đoán ý mình: “Hiện tại, dựa vào điều tra nghiên cứu thị trường, chiếc Mp3 thuần màu trắng này cũng không thể lỗ vốn được.”

“Quá gấp.”

Trần Hán Thăng thở dài.

Trịnh Quan Đề không nói không rằng, chỉ nhìn chằm chằm vào con đường phía trước, sau một lúc lâu mới nói: “Còn chuyện gì nữa, đến sân bay thôi.”

“Không có, cái gì hỏi tôi cũng hỏi rồi.”

Trần Hán Thăng im lặng chút rồi hỏi: “Khoảng chừng khi nào cô trở về?”

Trịnh Quan Đề lắc đầu: “Trở về Hồng Kông rồi mới biết được. Mặt khác, cậu phải tin tưởng tôi, loại hạng mục lớn thế này phải do tôi quyết định thời gian, nếu cứ đắn đo thì ý kiến phản đối ngày càng nhiều, thời gian trì hoãn càng lâu. Nhà máy Tân Thế Kỷ có 1000 công nhân, tầng quản lý lên tới 30 người, cậu cho rằng đoàn thể là hài hoà sao?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, đó là sự thật. Trịnh Quan Đề trở về Hồng Kông có rất nhiều thứ bất tiện, khẳng định cô ấy đã đắn đo suy nghĩ rất nhiều mới đưa ra quyết định này.

Rất hiếm thấy, Trịnh Quan Đề vỗ vỗ mu bàn tay Trần Hán Thăng: “Tôi không phải loại người được ăn cả ngã về không, chỉ là bước đầu đưa ra loại sản phẩm MP3 tốt nhất vào thị trường, sau đó nhận về phản hồi rồi tiếp tục cải tiến. Thời điểm tôi trở về, vừa kịp chủ trì quá trình cải tiến, phát minh và sản xuất.”

“Nếu cô không kịp trở về thì sao?”

Trần Hán Thăng nhìn cô.

Trịnh Quan Đề thản nhiên phất tay: “Nếu như tôi không kịp trờ về, thì hạng mục cải tiến phát minh sẽ do cậu làm chủ. Lúc đó, tôi sẽ trao cho cậu Thượng Phương Bảo Kiếm.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Mới vừa rồi, cô nói chỉ có cô mới khởi động được, chỉ toàn nói lời cổ vũ. Mặc khác, trong nhà máy còn có ai tin tưởng được, không phải giống loại cổ đông như Lâm Triêu Huy?”

“Sao? Định kéo bè kết phái à?” Trịnh Quan Đề nhấc kính râm lên hỏi.

“Tôi quen rồi, không muốn trong môi trường chủ nghĩa đỉnh núi, không làm được việc gì.” Trần Hán Thăng ăn ngay nói thật.

Trịnh Quan Đề suy nghĩ: “Lý Tiểu Giai, cậu ta là du học sinh Mỹ, kỹ sư thiết kế chính của hạng mục MP3. Người này tuổi còn trẻ, rất dễ bắt chuyện, khó khăn lắm tôi mới kéo về được.”

Trần Hán Thăng nhớ kỹ người này, sau đó hất cằm lên nói: “Đến sân bay rồi, cô tự mình vào đi.”

“Ồ, tôi coi cậu là bạn bè thân tình, cậu không đưa tôi vào sao?”

Trịnh Quan Đề mỉm cười nói.

“Từ nhà máy Tân Thế Kỷ đến sân bay Lộc Khẩu hết 40 tệ, nếu cô muốn nói chuyện tình cảm thì nhanh chóng đưa tiền đây?”

Tuy Trần Hán Thăng ngoài miệng nói vậy, nhưng hắn vẫn xuống xe tiễn Trịnh Quan Đề vào sân bay. Lúc này, hắn mới phát hiện thì ra Trịnh Quan Đề có trang điểm.

Đáng tiếc, cả khuôn mặt bị chiếc kính râm to tổ bố che gần hết, chỉ lộ ra chiếc miệng xinh đẹp bị lớp son môi đậm thoa lên. Mái tóc màu cà phê nằm trong lớp áo khoác, dáng người cao gầy, tạo ra một vẻ xinh đẹp mờ ảo, khiến người ngắm nghi ngờ.

Trịnh Quan Đề chú ý ánh mắt của Trần Hán Thăng, sau đó nhướn đôi lông mày nhỏ nhắn lên nói: “Thế nào, tôi có xinh không?”

“Xác thực xinh đẹp.”

Trần Hán Thăng nói thật lòng, sau đó đưa tay kéo kéo cái áo khoác của Trịnh Quan Đề: “Có điều, cô cũng đừng vui

mừng quá, bởi vì cô nhìn xung quanh xem, toàn là người phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong."

"Thôi cậu im đi."

Trịnh Quan Đề gạt tay Trần Hán Thăng ra: "Trong đầu toàn ý đồ chiếm tiện nghi người khác, ẩn sau khuôn mặt trẻ tuổi cất giấu một trái tim của ông chú trung tuổi."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: "Có tiền thì gọi là chú, không có tiền thì gọi là lão già."

"Không ba hoa với cậu nữa, sang năm gặp lại."

Trịnh Quan Đề thoải mái rời đi, thậm chí còn chẳng thèm quay đầu nhìn lại.

"Sang năm gặp, Trịnh công chúa."

Chương 246: Cách người khác nhìn mình

Trịnh công chúa rời đi làm rối loạn kế hoạch của Trần Hán Thăng, nên trên đường trở về trường học hắn cũng không mấy vui vẻ lắm.

Trần Hán Thăng đến quán trà sữa, ngồi ở ngoài chơi đùa với mèo.

Con mèo này là do Thẩm Ấu Sở nhặt về kia. Hiện tại, nó đã lớn lên khá nhiều, đương nhiên chủng loại cũng không nằm trong loài quý giá, đơn giản là mèo phổ thông, có bộ lông màu trắng lộng lẫy, đầu tròn tròn, kèm theo thân hình mập mạp. Nó vẫn luôn lượn lờ, đi xuyên qua từng kẽ chân của khách hàng đến uống trà sữa, thình thoảng còn cọ cọ vào chân khách một chút.

Những cô gái bình thường đều thích động vật, và cúi đầu xuống vuốt ve. Đương nhiên, cũng có một số con trai giống Trần Hán Thăng, bọn họ cũng thích trêu đùa với chó mèo, nhưng bản thân lại không thích nuôi, mà đơn giản là thích trêu thú cưng của nhà khác.

Mèo con nhận sự cưng chiều của mấy cô gái xong, thì thong thả bước đến nằm dưới chân Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng thấy con mèo này còn thoải mái hơn cả mình, nên trong lòng bỗng khó chịu. Hắn cúi xuống cốc nhẹ vào đầu con mèo mấy cái: "Mày sống còn tự tại hơn cả cha, mỗi ngày núp dưới vãy mấy cô gái nhỏ, còn nhàn nhã đi đi lại lại mà chẳng cần phụ trách. Cha mày một đống ưu phiền."

Nữ sinh năm nhất tên là Phương Kỳ đang quét dọn vệ sinh bên ngoài quán, nhìn thấy cảnh này thì đau lòng. Hiện tại, con mèo này là thú cưng của cửa hàng trà sữa, có lẽ chỉ mình Trần Hán Thăng là dám búng nó.

Trương Phương Kỳ không dám chỉ trích Trần Hán Thăng, dù sao đây vừa là ông chủ vừa là lãnh đạo hội học sinh. Nhưng rất nhanh cô chạy tới chỗ Thẩm Ấu Sở cáo trạng.

Thẩm Ấu Sở vội vàng đi tới, quả nhiên nhìn thấy Trần Hán Thăng đang ngậm thuốc, còn hai tay trêu đùa con mèo.

Con mèo trắng đã bị lật ngửa nằm dưới đất, bốn cái chân xoè móng vuốt đạp đạp chống cự. Có điều, động tác Trần Hán Thăng nhanh hơn, khống chế hoàn toàn, đã thế miệng còn lẩm bẩm: "Sao mày giống hệt mẹ vậy, đần độn đến mức không biết chạy, còn suốt ngày đến nằm dưới chân tao…"

Thẩm Ấu Sở nhìn thấy cũng đau lòng, bèn vội vàng ôm lấy con mèo, phủi hết bụi trên người nó, rồi xoa xoa miệng nhìn Trần Hán Thăng.

"Chẳng phải mình đang giáo dục nó sao? Không có việc gì toàn chui xuống váy con gái, tỏ ra nam tính chút không được à?"

Trần Hán Thăng nói năng hùng hồn, giải thích đầy lý lẽ.

"Thế nhưng, nó là mèo cái mà?"

Trương Phương Kỳ nhịn không được nói.

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: "Úi, thì ra là tiểu công chúa. Ai nha, thật xin lỗi, xin lỗi."

Hắn vừa nghe nói là giống cái, tự dưng cảm giác áy náy không hiểu dâng lên, đưa tay xoa xoa đầu chú mèo.

Mèo con được Thẩm Ấu Sở ôm chắc vào ngực. Nên lúc Trần Hán Thăng vuốt ve không tránh được đụng chạm. Đương

nhiên, bản thân hắn cho nghĩ rằng vô tình, nhưng Thẩm Ấu Sở thấy có người khác bên cạnh, thì thẹn thùng lùi lại hai bước.

Trần Hán Thăng mỉm cười nhìn Trương Phương Kỳ: "Con nít nhìn chuyện người lớn làm gì, cẩn thận đau mắt hột đấy. Đi đi đi, nhanh làm việc đi."

"Các người cũng chỉ hơn người ta có một tuổi thôi mà."

Trương Phương Kỳ lè lưỡi, sau đó cầm cái chổi tiếp tục quét dọn.

"Con mèo này tên là gì?"

Trần Hán Thăng hỏi, đến bây giờ hắn mới nhớ ra vấn đề này.

"Đoàn Viên."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời.

Trần Hán Thăng nhớ ra, lúc đó mình và Thẩm Ấu Sở đang trong mối quan hệ 'tuỳ ý', lấy khoảng cách chẳng gần chẳng xa, nhưng vẫn tiếp tục duy trì trạng thái làm việc chung. Thời điểm đó, suy nghĩ của Thẩm Ấu Sở có thể đoán, cô hi vọng 'Đoàn Viên' có thể giúp hai người khôi phục lại mối quan hệ.

Có điều vẫn khá tiếc nuối, nguyện vọng đó vẫn chưa thực hiện được. Mối quan hệ giữa hai người luôn bị Trần Hán Thăng khống chế chuẩn chỉ.

"Đoàn Viên tốt đấy, nhưng còn chưa đủ. Chúng ta phải cố gắng trở thành Đảng Viên mới được."

Trần Hán Thăng bắt đầu giả ngốc, còn dám ví 'Đoàn Viên' thành 'kết nạp đoàn' : "Năm ngoái, Hồ Lâm Ngữ xin vào đảng, năm nay cậu cũng viết đơn xin vào đảng đi. Chúng ta trải qua một năm đại học, nên ý chí phải kiên định trên con đường chủ nghĩa xã hội."

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở nghe xong bèn gật đầu, mặc dù có lẽ cô biết Trần Hán Thăng dùng việc này để xoay chuyển càn khôn.

Lần này, đã không còn bóng đèn nào bên cạnh, Trần Hán Thăng có thể thoải mái trêu đùa Đoàn Viên. Hắn đưa tay lên mồm con mèo gẩy qua gẩy lại. Về phần Đoàn Viên, biết đây là chủ nhân của mình, thì gập móng vuốt lại, dùng chiếc đệm thịt nho nhỏ dưới chân đấu tranh lại.

Lúc này, ngay cả Khánh Trần cũng thấy thú vị, cười lên hả hả.

Thẩm Ấu Sở không lùi về sau nữa, mà cứ ôm Đoàn Viên đứng yên ở đó, rồi ngẩng đầu nhìn Trần Hán Thăng. Trên khuôn mặt dịu dàng có thêm một tầng vui tươi, kèm theo đôi mắt hoa anh đào hút hồn. Trong con người xen lẫn hai màu đen trắng ấy, chỉ còn lại hình bóng một người con trai đang thoải mái tươi cười.

"Trần Hán…"

Vốn dĩ, Hồ Lâm Ngữ đứng ở trong cửa hàng nhìn thấy Trần Hán Thăng, định gọi hắn lại bàn bạc chút chuyện, kết quả vừa gọi được hai chữ thì dừng lại.

Quý Tố Tố đứng bên cạnh bỏ khăn lau xuống noi: "Chị Lâm Ngữ, có cần em đi gọi giúp không?"

"Không cần."

Hồ Lâm Ngữ buộc lại tạp dề, khoát tay nói: "Bức tranh kia thật đẹp."

Quý Tố Tố nhìn theo, ngạc nhiên nói: "Không có mà, em thấy anh Trần đang chơi đùa với chị Ấu Sở và Đoàn Viên thôi."

“Haizz, em nhìn kỹ vào, ánh mặt trời chiếu lên hai người. Một người thoải mái vui vẻ, một người thẹn thùng xinh đẹp.”

Hồ Lâm Ngữ chỉ cái bóng dưới đất nói: “Ngay cả cái bóng cũng vô cùng cân xứng, chúng ta không nên đi quầy rầy loại hình ảnh ấm áp kia.”

Quý Tố Tố được Hồ Lâm Ngữ khai sáng, cũng dần nhìn ra vẻ đẹp ở đó, nên nhịn không được nói lời sùng bái: “Quả nhiên đẹp. Trên thế giới này không thiếu nét đẹp, chỉ thiếu ánh mắt nhìn ra cái đẹp đó. Chị Lâm Ngữ quá giỏi, không hổ danh là phó bộ trưởng bộ đối ngoại của khoa ta.”

Hồ Lâm Ngữ bình tĩnh gật đầu: “Cái này cần rèn luyện. Năm thứ nhất, chị cũng giống mấy đứa, cứ mơ mơ màng màng, nhưng tâm tĩnh lại nhìn nhiều có thể nghĩ ra được vài chuyện.”

Đúng lúc này, Trần Hán Thăng ngẩng lên nhìn bầu trời, không biết nói câu gì, Thẩm Ấu Sở cũng ngẩng theo, ngay cả Đoàn Viên đang nằm trong ngực cô cũng ‘meo’ một tiếng.

Quý Tố Tố lập tức nói: “Chị Lâm Ngữ, em đoán bọn họ đang ca ngợi mặt trời.”

Hồ Lâm Ngữ gật đầu: “Tốt, ngộ tính của em không tệ, trong cửa hàng chị rất coi trọng em và em Kỳ.”

Thật ra, sự thật diễn ra như thế nào?

Trần Hán Thăng đang chơi đùa với Đoàn Viên, bỗng thấy phía sau gáy mình nóng rát. Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn mặt trời gần về trưa, mắng một câu: “Mẹ nó, sao đứng đây phơi nắng vậy, chúng ta vào thôi.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu ‘ừ’ một tiếng.

Cho nên, Khánh Trần ca ngợi mặt trời, yêu quý cuộc sống?

Làm gì có.

Hai người vào trong chỗ mát, đồng thời nhận lấy câu khen hiếm hoi của Hồ Lâm Ngữ: "Khó có được thời gian rảnh rỗi đùa giỡn tình yêu, phong cách tự tại đề cao mạnh mẽ đó."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: "Cô đang nói cái quái gì thế?"

Hồ Lâm Ngữ trợn mắt nói: "Có gan làm mà không có gan nhận. Tôi biết, trong lòng mỗi người đều có chân thiện mỹ, chỉ cần đúng hoàn cảnh kích thích sẽ bung ra thôi."

"Có việc gì cô nói thẳng ra, đừng đút bột kiểu đấy."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, sáng nay Hồ Lâm Ngữ uống lộn thuốc gì rồi, sao nói linh tinh cái gì thế?

"À, cũng chẳng có gì to tát."

Hồ Lâm Ngữ mỉm cười: "Có chuyện nhỏ thôi. Quán trà sữa đã khai trương được một tuần, tôi dự định ngày mai chọn lúc rỗi làm một buổi tổng kết."

"Ghê vậy, còn mở cuộc họp tổng kết."

Trần Hán Thăng nghi ngờ: "Hồ Lâm Ngữ, cô đừng coi cửa hàng trà sữa như một điểm xuất phát, đây giống như việc chơi cổ phiếu vậy."

"Tổng kết là việc nên làm. Tối qua, tôi còn thức một đêm nghĩ ra cái tốt và cái không tốt nữa đấy."

Hồ Lâm Ngữ tức giận, bởi vì lòng tốt của mình bị hiểu lầm: "Tóm lại, lần hội nghị đầu tiên cậu phải tới. Tôi nói cho cậu hay, đã có một số tên con trai nhìn ra dáng vẻ của Ấu Sở đấy."

"Thì sao?"

Trần Hán Thăng thản nhiên nói: "Cô ấy không cần đeo mặt nạ trong cuộc sống, có điều ngày mai tôi tới là được chứ gì?"

Hắn nói xong thì trở về kéo đám bạn vào mạng. Hồ Lâm Ngữ lắc đầu nói với Thẩm Ấu Sở: "Ấu Sở, tên Trần Hán Thăng này tính xấu thật, cậu cần phải tăng cường hành động đào móc hết chân thiện mỹ trong lòng cậu ta mới được."

Chương 247: Càng thể hiện tình yêu, càng chia tay sớm

Đối với loại học sinh như Trần Hán Thăng, thư viện trường học chỉ là một nơi trong kỷ niệm, còn quán nét là nơi hạnh phúc nhất quảng thời gian đó.

Thời trước, khi Trần Hán Thăng đã là người thành công, công việc bận rộn đến mấy vẫn rút ra vào quán net chơi game.

Nguyên nhân đơn giản thôi, hắn nhìn thấy quán net, muốn vào đó đi dạo một vòng, có đôi khi cảm thấy môi trường nơi đây còn tốt hơn căn phòng ngủ yên tĩnh đầy tiện nghi rất nhiều.

Vì chuyện này mà Lương Mỹ Quyên mắng hắn khá nhiều: "Trong nhà có máy tính, từng đó tuổi còn vào quán net làm gì? Nhiều tiên không biết chỗ tiêu đúng không?"

Trần Hán Thăng chẳng quan tâm, Lương thái hậu không hiểu. Quán net là nơi nhớ lại kỷ niệm, nên hiện tại hắn tất nhiên bớt chút thời gian đến cái nơi nồng nặc mùi thuốc lá, thỉnh thoảng còn bốc lên mùi thơm mì tôm, hay từ hộp cơm của ai đó.

"Một Mẻ Hốt Gọn, Một Mẻ Hốt Gọn, đầy là đi."

Ở cổng phía nam của Tài Viện, người lái chiếc xe Van đưa đón của quán nét Một Mẻ Hốt Gọn dừng lại ven đường, lớn tiếng nói.

4 người phòng 602 nhanh chóng bước lên xe. Bên trong đã có 2, 3 sinh viên ngồi đó, có thể là đại học Kiến Trúc, là Tài

Viện, hay cả sinh viên của trường 985 như Đông Đại. Nói chung, ở đâu cũng có sinh viên nghiện net thôi.

Lái xe nhìn thấy xe đã đầy, thì không nói nhiều mà lập tức xuất phát. Chiếc xe đi qua con đường đá nhỏ đầy gập ghềnh, cuối cũng cũng đến được cửa quán nét, khiến mặt đám người trong xe ai nấy đều hưng phấn.

Mặc dù bây giờ là 11 giờ trưa, nhưng bên trong quán nét đã có kha khá người. Còn có mấy người cứ để máy treo đó, mình thì nằm xuống bàn ngáy o o.

Trần Hán Thăng đi dạo một vòng, có điều chẳng còn 4 máy nào liền nhau chưa sử dụng. Kim Dương Minh chỉ một chỗ nói: "Hay chúng ta qua bên kia ngồi đi."

Trần Hán Thăng nhìn lại. Mẹ, thì ra có hai cô gái đang ngồi ở đó.

Hàng bên đó vừa vặn có 6 chỗ ngồi, mà hai cô gái kia ngồi ở giữa. Bên trái trống hai máy, bên phải thêm hai máy nữa.

Hai cô gái ngồi đó đeo tai nghe, đồng thời mở một lúc 10 giao diện QQ, chỉ cần cái nào sáng lên là trả lời ngay, thỉnh thoảng hai cô còn nói chuyện với nhau. Có điều, tốc độ gõ chữ hai người này quá nhanh, giống như làm ảo thuật vậy.

Nếu hình ảnh này vào 15 năm sau, có lẽ Trần Hán Thăng cho rằng đây là mấy người bán trà lừa đảo trên mạng. Đám người này toàn sử dụng chiêu trò, làm bộ cha mẹ ly hôn, mình trốn nhà đi bụi, còn ông nội có một vườn trà, sau đó thêm lý do vẫn còn độc thân, để bán được trà giá cao.

Nhưng, niên đại bây giờ, con gái chỉ đơn giản thích trò chuyện trên mạng, nhắn tin với nhiều người cùng lúc. Bọn họ còn chưa có ý đồ nuôi dưỡng lốp xe dự phòng, đơn giản thích gõ chữ mà thôi.

3 thằng con trai liếc nhìn nhau, Trần Hán Thăng gật đầu: "Mày giỏi, vậy thì ngồi."

Tâm tư Kim Dương Minh không khó đoán, đơn giản muốn ngồi cùng mấy em gái thôi. Kể cả đôi bên không biết, trong lòng vẫn nghĩ bản thân chiếm tiện nghi rồi.

Suy nghĩ này ai chẳng hiểu, tất cả mọi người đều đã trải qua rồi.

4 thằng đực rựa lần lượt ngồi xuống, còn hai cô gái chỉ liếc nhìn qua, rồi tiếp tục công việc gõ chữ của mình.

"Khụ."

Lợi dụng thời điểm máy tính đang khởi động, Kim Dương Minh bỗng nhiên nói: "Trần ca, tao định mua chiếc Nokia 6650. Tao thấy điện thoại hiện tại dùng hơi khó."

Trần Hán Thăng và Dương Thế Siêu ngồi bên trái, còn Kim Dương Minh và Quách Thiếu Cường ngồi bên phải, cho nên Kim Dương Minh mới phải nói chuyện với Trần Hán Thăng, để vừa nghiêng qua hướng hai cô gái, vừa khiến hai cô gái này nghe được rõ ràng.

Trần Hán Thăng biết rõ Kim Dương Minh chém gió, nhưng hắn vẫn cố gắng phối hợp: "Nghe nói, Nokia 6650 có giá 10 nghìn, có phải đắt quá không? Hay kiếm cách khác?"

"Mua mới, không mua cũ, Trần ca mày chưa từng nghe câu này đúng không?"

Kim Dương Minh giả vờ giải thích rõ ràng.

"Tao cảm thấy giá chát quá, không mua đâu."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa click vào dòng chứ CS Local Area Network.

Kim Dương Minh lắc đầu: “Vậy tuỳ mày, kỳ nghỉ đông năm nay tao nhất định sẽ mua.”

Lần này, đoạn nói chuyện của hai người khiến hai cô gái kia chú ý. Nhất là Kim Dương Minh còn cố tình đặt điện thoại di động của mình lên bàn, còn dứt khoát móc bao thuốc Trung Hoa từ trong túi ra: “Lão Dương một điếu, Cường ca một điếu, Tứ ca một điêu.”

“Cộp.”

Kim Dương Minh chia thuốc xong thì tuỳ ý ném bao thuốc Trung Hoa lên bàn. Bản thân tự châm một điếu hút, còn ánh mắt vẫn luôn liếc về phía hai cô gái.

Cậu ta phát hiện hành động của mình hấp dẫn, thì hài lòng thổi ra một ngụm khói.

“Con chó này lại bắt đầu khoe khoang.”

Dương Thế Siêu tỏ ra khó chịu, vừa gõ xong mật khẩu đã nhanh chóng nhắn tin cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cười hì hì nhắn lại: “Có muốn thu xếp lão Lục hay không?”

Dương Thế Siêu cắn răng nói: “Thu xếp thế nào?”

“Mày đến lấy bao thuốc kia lại đây, hai đứa mình hút. Nó đang thể hiện, chắc chắn không lấy về, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.”

Quân sư đầu chó Trần Hán Thăng đưa ra ý đồ ngu ngốc.

Dương Thế Siêu nghĩ chút, cảm thấy ý đồ này được, nên lập tức đi qua cầm bao Trung Hoa đút vào túi: “Lão Lục, tao và lão Tứ không cầm theo thuốc lá, bao này cho bọn tao nhá?”

“Hả?”

Kim Dương Minh ngây người ra. Rõ ràng bản thân không muốn đồng ý, bởi vì bao Trung Hoa cả mấy chục tệ, chỉ khi nào thể hiện mới lấy ra dùng.

Trần Hán Thăng bên kia lập tức nói: "Cám ơn anh Dương, anh Dương đúng là người giàu nhất phòng 602."

Hai cô gái nghe được câu này, thì quay ngoắt về phía Kim Dương Minh.

Kim Dương Minh đang định ngăn lại, bỗng lâm thời thay đổi ý định: "À, à, vậy hai người lấy về mà hút, nhớ lần sau phải cầm theo thuốc đấy, cứ mãi dùng của người khác cũng kỳ."

"Được rồi, cám ơn anh Dương rất nhiều."

Dương Thế Siêu nháy mắt ra hiệu.

Có điều, sau khi hai bên cùng vào trò chơi. Kim Dương Minh tỏ ra điên cuồng, cứ cầm cây do nhỏ tìm Dương Thế Siêu liều mạng, ai cản đều không được.

… .

Mấy người chơi trò chơi kiểu Local Area Network của quán nét, nên đồng đội đeo tai nghe có thể nghe được giọng nhau. Dương Thế Siêu đang chơi bỗng nhiên bỏ tai nghe ra nói: "Lão Tứ, phe mình có cả con gái."

Trần Hán Thăng nghe chút rồi nói: "Có lẽ cô ta chơi cùng bạn trai. Không sao, chúng ta cố gắng bảo vệ tốt cho cô ấy."

Lúc đầu, Trần Hán Thăng có ý tốt, bởi vì cô gái chơi game đáng được che trở, trừ một tình huống.

"Ông xã, chơi thế nào đây?"

"W tiến, S lùi, A bên trái, D bên phải. Bảo bối đừng sợ, cứ đi theo anh là được."

“Cảm ơn ông xã, anh thật tốt.”

…

“Ông xã, em nên mua súng nào đây?”

“Bảo bối, em mua súng nào đều đáng yêu cả.”

“Nhưng khẩu súng này xấu quá. Ông xã à, em có thể cầm dao được không?”

…

“Ông xã, mấy tên bên cướp kia thật ghê tởm.”

“Không sao, anh bắn hết bọn chúng.”

“Oa, ông xã thật lợi hại.”

…

“Cạch.”

Dương Thế Siêu trực tiếp ném cái tai nghe xuống: “Đây là một đôi ngu xuẩn, chơi game bắn súng mà cứ tưởng chơi game gia đình.”

Kim Dương Minh ngồi bên cạch nhếch miệng cười: “Đội các người sao vậy? Cãi nhau đến mức ném cả lựu đạn tự sát?”

Dương Thế Siêu bực mình, đang định chửi bới trong kênh tổ đội, nhưng Trần Hán Thăng cản lại: “Được rồi, con gái chơi cùng bạn trai, chúng ta nên thể hiện thái độ nho nhã hiền hoà chứ.”

Hắn vừa dứt lời, cô gái trong đội lại bắt đầu.

“Ông xã, em vừa rồi ngã xuống tường thì phải.”

“Sao lại bất cẩn vậy chứ? Bảo bối có đau không, để ông xã giúp em đánh nó.”

Trên màn hình máy tính, Trần Hán Thăng nhìn thấy một nhân vật đang cầm khẩu súng AK, chĩa thẳng vào tường xả

đạn điên cuồng.

“Bà xã, anh vừa giúp em báo thù rồi đấy, ai bảo nó làm bảo bối của anh đau chứ.”

“Cám ơn ông xã, yêu ông xã nhất.”

Trần Hán Thăng trợn mắt há mồm nhìn, sau đó nuốt nước bọt, rồi ngay tại kênh chát tổ đội tức giận: “Đậu xanh rau má, con mẹ hai người, có kiểu chơi game này sao?”

Trong tai nghe bỗng chốc im lặng, sau một lúc tên con trai mới phản ứng kịp: “Bố mày thích chơi vậy đấy, không chơi thì biến, đậu xanh rau má.”

“Hay là tìm thằng ngu này đánh cho một trận.”

Dương Thế Siêu đứng dậy: “Nó ở trong quán nét này thôi, tìm nhanh mà.”

Trần Hán Thăng khoát tay: “Không nên PK ở ngoài, chuyện trong game thì vào game giải quyết.”

“Nhưng giải quyết thế nào?” Dương Thế Siêu hỏi.

Trần Hán Thăng không nói lời nào, cũng không còn nói lời nhã nhặn nữa. Ván tiếp theo vừa mới bắt đầu, Trần Hán Thăng tự sát, sau đó đặt tai nghe xuống, quay qua chỉ điểm cho Kim Dương Minh.

“Lão Lục, phía sau cửa có người.”

“Cô gái kia đứng ở thùng bên trái.”

“Phía dưới có một người đang đứng im.”

…

Rất nhanh, trong tai nghe vang lên tiếng hét của cô gái kia.

“Ông xã, sao em chết rồi?”

“Ông xã, sao em lại chết?”

“Ông xã, sao em bị bắn xuyên tường chết được?”

“Ông xã, em thật khó chịu.”

…

Trần Hán Thăng cười khinh bỉ: “Thua cũng được, dám dùng trò chơi thể hiện tình yêu?”

“Chết cụ mày đi.”

Chương 248: Tâm nguyện của tôi là hoà bình thế giới

Mấy người Trần Hán Thăng chơi ở quán nét thật lâu, lúc chạng vạng tối thấy đói bụng thì gọi đồ ăn nhanh ở quán nét.

Loại đồ ăn nhanh toàn dầu mỡ, hương vị cũng bình thường, nhưng kết hợp với hoàn cảnh, thì luôn là thứ thơm ngon vô cùng.

Hai cô gái ngồi ở quán nét đã ra về, đổi lại vị trí đó là hai tên đực rựa. Thời điểm, hai cô gái ra về, ánh mắt Kim Dương Minh còn tỏ ra lưu luyến.

Lúc đầu, Trần Hán Thăng còn cười, sau đó nghĩ lại mình làm gì có tư cách đó chứ. Tiểu Kim tốt xấu gì chỉ là có gan nghĩ không có gan làm, còn bản thân mình hành vi trêu chọc đã thành sự thật.

10 giờ tốt, quán nét đóng cửa chỉ giữ lại khách chơi xuyên đêm, khi đó đám người Trần Hán Thăng mới lưu luyến chuẩn bị về trường học.

“Hay đêm nay cùng nhau chơi đêm đi?”

Kim Dương Minh đang cày cấp game ‘Đại Thoại Tây Du’, nên bản thân vẫn chưa muốn về.

Trần Hán Thăng nghĩ chút rồi nói: “Ngày mai tao có việc nhất định phải về, hay bọn mày ở lại chơi đêm. Nếu cô quản lý ký túc hỏi tao bao che cho.”

Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường đã thấm mệt, nên Kim Dương Minh chỉ đành trở về cùng nhau.

Dưới tình huống này, chỉ cần có một người đồng ý, Kim Dương Minh sẽ thức chơi cả đêm.

Lúc ra cửa, Trần Hán Thăng nhìn thấy một đôi yêu nhau ngồi ở khu vực ghế đôi. Người con trai đang chơi game, còn máy tính trước mặt cô gái còn chưa mở. Cô gái ôm gấu bông nhìn bạn trai chơi game, còn trên mặt bàn bày cả đống đồ ăn vặt.

"Xem ra, tiếp bạn trai cả đêm đây mà."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong lòng. Cô gái kia không tính là xinh đẹp, nhưng ánh mắt nhìn bạn trai chất chứa sự ngọt ngào và kiên nhẫn.

Thật ra, mấy người chơi thâu đêm đều không trụ được lâu, mới bắt đầu tinh thần còn tốt, nhưng khoảng 4 giờ sáng thì chịu không nổi. Đầu lúc đó như người mất hồn, mọi hành động hay khả năng phản xạ đều giảm xuống, chơi game hoàn toàn bằng ý thức.

Khi đó, đám con gái càng thảm hơn, các cô gái đã sớm nằm co quắt trên ghế dài quán nét mà ngủ thiếp đi.

Cho nên, cô gái đồng ý chơi thâu đêm với bạn trai, có thể các cô ấy không hoàn hảo, nhưng là người vô cùng yêu bạn trai của mình.

Có điều, vài năm sau đó, ai còn nhớ cô gái đã từng thức đêm chơi game với mình ở đâu cơ chứ?

"Mẹ nhà nó, ngay cả trà đá cũng không giải khát nổi."

Trần Hán Thăng trực tiếp ném cốc trà uống giở vào thùng rác, giơ tay đẩy cánh cửa kính quán nét ra. Ngay lập tức, hắn cảm nhận được cái lạnh ập vào, có điều chút hơi lạnh này chẳng ảnh hưởng gì không khí bên trong quán nét, nhưng bên ngoài là cái lạnh của đêm cuối thu rồi.

Ánh trăng lạnh lùng chiếu xuống con đường, nhưng sinh viên từ chợ Nghĩa Ô trở về Tài Viện không ít. Trong đó, có mấy tên phòng 602 vừa đi vừa nói chuyện, kể về mấy pha xử lý ngu ngốc của mình trong game.

Lúc mấy người nói chuyện đã xuất hiện khói trắng, mùa đông ở Kiến Nghiệp đang chậm rãi tới gần.

Trần Hán Thăng vừa bước vào trường học, đột nhiên nhớ ra một chuyện. Lúc trước, người chơi cùng mình ở quán nét suốt đêm chẳng phải ai khác, chính là tiểu sư muội La Tuyền sao?

Khi đó, Trần Hán Thăng còn chưa biết Thẩm Ấu Sở, bản thân mất liên lạc với Tiểu Ngư Nhi, nên đến quán nét chơi game giải khuây. Thời điểm đó, người nằm trên chiếc ghế dài ở quán nét chính là La Tuyền, mặc dù sau đó hai người cũng chia tay.

"Lão Tứ, mày nhanh lên xem nào, về phòng chúng ta đánh bài tiếp."

Trần Hán Thăng không biết mình bị bỏ lại phía sau lúc nào, chợt vang lên giọng nói của Dương Thế Siêu.

"Bọn mày về trước đi, tao gọi điện cái đã."

Trần Hán Thăng cầm điện thoại do dự thật lâu, cuối cùng vẫn nhấn xuống một dãy số.

Điện thoại kết nối, giọng La Tuyền giống như giật mình kèm theo chút hưng phấn: "Đây là lần đầu tiên anh gọi điện cho em đấy, Trần sư huynh."

"Đúng không…"

Có điều, sau khi kết nối, Trần Hán Thăng chẳng biết mình nên nói gì.

“La Tuyền, chúng ta thật sự không đến được với nhau đâu. Em có thể coi anh là anh trai khác cha mẹ thân sinh được không?’

Kết quả, Trần Hán Thăng đột nhiên nói ra lời này.

La Tuyền đầu giây bên kia từ từ bình tĩnh lãi. Trong điện thoại vẫn vang lên tiếng nói của những cô gái khác, một lát sau La Tuyền hỏi lại: “Đêm hôm khuya khoắt, anh gọi điện tới, chỉ vì muốn nói câu này sao?”

“Đại loại vậy, anh cúp máy đây.” Trần Hán Thăng thấy hơi hối hận.

“Chị Thẩm làm ở quán trà sữa, nếu như con trai trong trường này đều biết dáng vẻ thật của chị ấy, anh đoán chuyện sẽ thế nào?”

La Tuyền thản nhiên nói.

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: “Em đang doạ anh?”

La Tuyền không thừa nhận: “Không có, em chỉ muốn nói chuyện thực tế thôi.”

“Em muốn doạ anh thì tốt nhất kiếm thứ gì đó đủ tầm ấy. Anh và Thẩm Ấu Sở quen nhau 1 năm rưỡi, hợp tan chia cách đều đã trải qua, thì lo lắng gì mấy chuyện vặt đó.”

Trần Hán Thăng lập tức tắt điện thoại. Mình đúng là chơi game ngáo mẹ rồi, tự nhiên không có việc gì lại đi chọc con bé ấy chứ?

Đương nhiên, thứ mà La Tuyền có thể doạ được cũng không tồn tại, nên Trần Hán Thăng không để chuyện này vào trong lòng.

…

Hôm sau, Trần Hán Thăng theo đám bạn cùng phòng đến chịu đựng hai tiết học, sau đó hẹn Thích Vi đến nhà ăn gọi nồi lẩu nhỏ.

Mặc dù Thích Vi đồng ý, nhưng nét mặt có phần không hứng thú.

Trần Hán Thăng biết chuyện gì đang xảy ra. Mặc dù hắn là phó chủ tịch hội học sinh, nhưng gần như chẳng quan tâm đến việc gì cụ thể, mỗi lần đều nói có việc gì khó khăn thì đến tìm mình.

Nhưng hội học sinh là tập hợp mấy chuyện nhỏ rườm rà, bình thường chẳng có việc gì lớn, ngẫu nhiên có chuyện gì hơi khó chút lại được Nhiếp Tiểu Vũ giải quyết.

Năm nay, dạ tiệc đón tân sinh chưa tìm được tài trợ, bởi vì Nhiếp Tiểu Vũ bận việc không quản được, nên để Hứa Mộng Trúc tìm thẳng Thích Vi.

Mặc dù vấn đề giải quyết khá nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Thích Vi vẫn đọng lại vướng mắc.

Cô là chủ tịch hội học sinh khoa nhân văn, không sai được Trần Hán Thăng thì thôi, ngay cả bộ trưởng bộ đối ngoại là Nhiếp Tiểu Vũ cũng không làm gì được, ngay cả bàn chuyện cũng phải bàn với phó bộ trưởng.

“Gần đây, Tiểu Vũ đang mở rộng thị trường ở khu Tiên Ninh, nên chuyện này không để ý được. Sau khi cô ấy trở về, tôi nhất định sẽ phê bình cô ấy.”

Trần Hán Thăng tương đối tôn trọng Thích Vi, nên cảm thấy bản thân vẫn còn chưa đủ quan tâm thì hỏi: “Học tỷ Thích, vài tháng nữa thôi chị sẽ hết năm ba, đã tìm được nơi nào thực tập chưa?”

Thích Vi lắc đầu: “Còn đang chờ trường học sắp xếp, nếu không có nơi thích hợp thì tự mình tìm.”

“Gần đây, em có làm việc với một nhà máy sản xuất thiết bị điện tử cỡ lớn, công ty cổ phần, còn có mấy công ty nhượng quyền cỡ nhỏ. Đôi bên qua lại khá gần.”

Trần Hán Thăng vừa nói vừa gắp thức ăn cho Thích Vi, vừa thể hiện ‘mối quan hệ’ của mình.

Đây là cách thể hiện mà Trần Hán Thăng khác với Kim Dương Minh. Kim Dương Minh chỉ khoe khoang vẻ bề ngoài, nó không có tác dụng gãi đúng chỗ ngứa, nhưng Trần Hán Thăng một khi ra tay có thể đánh vào đúng chỗ sâu trong nội tâm người khác.

Thích Vi ngẩng đầu nhìn Trần Hán Thăng. Cô đang học năm thứ ba, nên trong lòng đang dần hình thành định hướng nghề nghiệp tương lai, nên việc trong hội học sinh đã thành việc không quá quan trọng.

“Lúc em cách ly là ở nhà máy Tân Thế Kỷ, nơi đó có hơn 1000 công nhân, hiệu quả và lợi ích khá ổn. Nếu học tỷ Thích đồng ý, em có thể thử liên hệ với phòng tài chính bên kia…”

Thế là, vốn dĩ buổi chất vấn phó chủ tịch hội học sinh cà lơ phất phơ, trở thành buổi thảo luận hướng nghiệp cho chủ tịch hội học sinh.

Sau khi buổi thảo luận kết thúc, cả chủ lần khách đều vui vẻ, nên Trần Hán Thăng nhẹ nhàng bước đi tham gia buổi hội nghị thứ hai.

Hội nghị thứ hai tổ chức ở quán trà sữa Ngộ Kiến, do nữ sĩ Hồ Lâm Ngữ chủ trì. Đề tài thảo luận là, từ khi quán trà sữa khai trương đến giờ, chi phí và lợi nhuận như thế nào?

Nhân viên tham dự:

Cô đông toàn phần: Tiên sinh Trần Hán Thăng.

Thân phận bà chủ rõ ràng, nhưng chưa bao giờ ý thức được: Tiểu thư Thẩm Ấu Sở.

Một cô giáo luôn mơ ước về vấn đề học đại học: Cô nương Diệp Học Lan.

Bốn vị làm thêm giờ năm nhất, tên không cần phải nhắc lại nữa.

"Không còn cách nào khác, năng lực lớn, trách nhiệm lớn, hoà bình thế giới chắc chắn liên quan đến mình."

Trần Hán Thăng ngửa người trên ghế mây, ngáp liên tục.

Khiến cho quản lý Hồ tràn đầy tự tin, tràn đầy năng lượng phải nổi nóng: "Bạn học Trần Hán Thăng, mợi cậu chỉnh đốn lại thái độ, chúng ta đang nghiêm túc bàn bạc hướng đi của cửa hàng trà sữa đấy."

"Được, được."

Trần Hán Thăng chỉ đành ngồi thẳng dậy, dụi dụi mắt nói: "Đều tại đám người Dương Thế Siêu đấy, đã hai giờ sáng còn pha mì tôm, bát đũa xoong nồi kêu inh ỏi, đúng là chẳng có đạo đức."

Hồ Lâm Ngữ nghe được Trần Hán Thăng giải thích thì không nói nữa. Loại con trai như Dương Thế Siêu nửa đêm dậy pha mỳ tôm là bình thường.

"Cũng chỉ có đám con trai mới như vậy."

Quản lý Hồ lắc đầu: "Lần sau, Dương Thế Siêu còn như vậy, các người phải nói lại ngay, đừng để cậu ấy phá rối thời gian nghỉ ngơi của mọi người."

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: "Khi đó mình đã ngủ đâu?"

"Thế cậu làm cái gì?"

“À, mình đang nấu sủi cảo ăn. Tên ngốc Dương Thế Siêu nghe được, mới tỉnh dậy pha mì tôm.”

Hồ Lâm Ngữ im lặng một chút.

“Cút, cậu không muốn tham gia cuộc họp, cũng đứng phá đám như vậy chứ?”

Chương 249: Không muốn nhìn thấy cậu bị chửi

“Tiểu Hồ, cậu nóng tính thật đấy, mình chỉ đùa chút thôi mà.”

Trần Hán Thăng cười hì hì, rồi còn nhìn về phía sinh viên năm nhất Trương Phương Kỳ nháy mắt mấy lần: “Em Kỳ, về sau nhớ đừng học chị Hồ, cô ấy học năm 2 rồi mà chưa có ai theo đuổi cả.”

Trương Phương Kỳ cúi xuống không trả lời. Trong quán trà sữa, có hai người chị sinh viên năm hai có tính cách khác nhau hoàn toàn.

Hồ Lâm Ngữ mạnh mẽ, thể hiện rõ tính cách của một người quản lý. Thẩm Ấu Sở dịu dàng ngây thơ, nói chuyện cứ như nói thầm, quan trọng nhất là xinh đẹp không gì tả nổi.

“Được rồi, hiện tại chúng ta bắt đầu họp.”

Thật vất vả lắm Hồ Lâm Ngữ mới làm bảng tổng kết, không thể để cho Trần Hán Thăng phá vỡ kế hoạch của mình. Cô phát cho mỗi người một bảng biểu kiểu excel: “Đây là chi phí, thu nhập và lợi nhuận của quán trà sữa từ khi khai trương đến nay, mọi người thấy có vấn đề gì không?”

Trần Hán Thăng cúi đầu nhìn, mới một tuần mà thu nhập chỉ có đi lên thế này chứng tỏ tăng trưởng tốt. Duy nhất có một ngày là đường cong hạ xuống, đây là thời điểm mấy người của tên béo đến quán phá rối.

Có điều, mặc dù thu vào nhiều, nhưng vốn bỏ ra không ít, dẫn đến lợi nhuận không cao. Điều này không phù hợp với

tiêu chuẩn của cửa hàng trà sữa cho lắm.

Hồ Lâm Ngữ cố tình dừng lại một chút, để mọi người có thời gian xem bảng biểu, sau đó mới nói: "Mặc dù việc làm ăn không tệ, nhưng tiền lợi nhuận chẳng là bao, mọi người biết nguyên nhân không?"

Trần Hán Thăng không lên tiếng, bởi điểm tập trung của hắn không phải quán trà sữa. Còn Thẩm Ấu Sở không biết cách phát biểu trong tập thể. Về phần mấy sinh viên năm nhất và Diệp Học Lan chỉ im lặng, cuối cùng Hồ Lâm Ngữ vừa đưa ra câu hỏi vừa tự trả lời nó.

"Có ba nguyên nhân."

Hồ Lâm Ngữ chỉ vào bảng biểu nói: "Đầu tiên, chi phí mua sắm vật liệu của chúng ta quá cao. Hoa quả là đồ tươi nhất, sữa đặc là thứ tốt nhất, đã thế quy cách đóng gọi cũng là hạng nhất. Thứ hai, tiền điện nước, tiền thuê nhà, tiền công nhân viên, kể cả tiền sửa sang trước đó cũng tính vào, đây là con số vô cùng lớn. Thứ ba, chính là…"

Hồ Lâm Ngữ nhìn Trần Hán Thăng, sau đó Trần Hán Thăng chủ động tiếp lời: "Thứ ba chính là tôi chủ động yêu cầu chúng ta trích ra 20% tiền lời. Số tiền này không được động đến, bởi vì trường học cho chúng ta mượn nơi này, ngoại trừ tiền thuê đáng phải trả ra, cần phải trả một số ân tình trong đó. Nên số tiền này được dùng cho việc trả ơn."

"Thật ra, nếu lãnh đạo trường đã cho chúng ta thuê nơi này, thì trong đó đã có sự tín nhiệm và cổ vũ với chúng ta. Vậy tại sao chúng ta phải bỏ nhiều tiền như vậy?"

Hồ Lâm Ngữ nghĩ đến việc phải bỏ 20% thu nhập để duy trì quan hệ, mà đau lòng.

"Chuyện này nói ra thì phức tạp, với lại nó không phải chủ đề để thảo luận. Tóm lại, số tiền kia không được đụng đến."

Nếu nói Hồ Lâm Ngữ mạnh mẹ, thì Trần Hán Thăng là loại cố chấp không nói lý: "Cậu nên đổi lại cách suy nghĩ của mình. Nếu trường học không cho chúng ta mượn nơi này, vậy cậu có cơ hội đứng đây suy nghĩ đến việc tính toán lợi nhuận không?"

Hồ Lâm Ngữ không nói thêm nữa. Dù sao Trần Hán Thăng là người bỏ tiền, sự việc hắn quyết định khó mà từ chối được.

"Vậy chúng ta suy nghĩ việc làm thế nào để tiết kiệm chi phí. Thật ra cũng chẳng có gì phải suy nghĩ nhiều, bởi vì điều thứ 2 và thứ 3 là cố định."

Hồ Lâm Ngữ chỉ vào cột chi phí: "Vậy chúng ta ở số liệu mua sắm vật liệu và quy cách đóng gói bàn một chút. Mọi người cho chút ý kiến riêng xem nào."

Mấy cô gái sinh viên năm nhất thấy Hồ Lâm Ngữ nhìn mình chằm chằm, thì ai nấy lắp ba lắp bắp nói.

"Em cảm thấy kiểu cách đóng gói của chúng ta quá tốt rồi, mà khách hàng dùng xong cũng ném đi, có chút lãng phí."

"Quán trà sữa ở nhà ăn bên kia, toàn sử dụng loại cốc dùng một lần mỏng như tờ giấy."

"Chúng ta có nên đổi giống như họ không, làm vậy sẽ bớt được chi phí."

…

Nhóm sinh viên năm nhất đưa ra quan điểm về việc đóng gói. Còn Diệp Học Lan suy nghĩ chút rồi nói: "Trước đó, tôi làm việc ở cửa hàng trà sữa ngay chợ Nghĩa Ô, lúc đó bà chủ sẽ đưa ra quy định giảm bới lượng hoa quả và sữa bò bỏ vào, thêm một chút đá là được. Mặt khác, sữa bò không nhất định phải loại tốt nhất."

Quan điểm của Diệp Học Lan ở vấn đề công thức làm. Thật ra, Hồ Lâm Ngữ nghiêng về phía ý kiến mấy cô sinh viên năm nhất hơn, nhưng cô vẫn nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng trực tiếp nói: "Quy chuẩn đóng gói không thể đổi, đây là điểm đặc biệt của cửa hàng Ngộ Kiến. Chúng ta phải đứng ở góc độ của người tiêu dùng mà phân tích nhu cầu mua trà sữa của họ, thật ra hương vị không phải là điểm chính, mà chúng ta cung cấp cho họ không gian và kiểu cách đóng gói mới là cơ sở."

"Không thể đổi cách đóng gói, đổi rồi sẽ không đối xứng với không gian cửa hàng. Không có gì đặc biết, uống ngon cũng chẳng có tác dụng gì."

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Đây là cốc trà sữa có giá từ 4-7 tệ, nó không thể giúp con người tăng IQ, càng không thể giúp sinh viên chống trượt. Tôi thấy phương án của tiểu Diệp là phù hợp nhất."

Hồ Lâm Ngữ do dự: "Làm vậy khác nào ăn bớt, cắt xén nguyên liệu, kiểu gì cũng bị mắng."

"Làm vậy sao gọi là cắt xén nguyên liệu chứ?"

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Làm ăn lỗ vốn là hành động ngu ngốc. Mình còn chưa cao thượng nhân ái đến vậy, chỉ dựa vào tình cảm thì không thể nào tiếp tục bước tiếp được. Đầu tiên, chúng ta phải kiếm tiền, kiếm được tiền rồi mới có sức mà sinh tồn, mới có tư cách suy nghĩ việc phát triển. Một khi phát triển đến mức độ nhất định, thì mới nên suy nghĩ đến tình thần, trách nhiệm với xã hội được."

Hồ Lâm Ngữ không phản bác được, vì Trần Hán Thăng không hề nói sai.

Tại phương diện pha chế, Diệp Học Lan có quyền lên tiếng lớn nhất. Cô đưa ra mấy cách làm, nhưng nghe kiểu gì Hồ

Lâm Ngữ đều có cảm giác cách làm của ‘gian thương’ . Nhưng Trần Hán Thăng lại đồng ý tất cả.

“Sạch sẽ và vệ sinh đặt ở vị trí đầu tiên. Linh hồn của quán trà sữa này không phải ở hương vị, luôn duy trì hoàn cảnh đi trước thời đại một bước là được rồi.” Trần Hán Thăng đưa ra một câu tổng kết.

Tan họp, Hồ Lâm Ngữ vẫn còn lo lắng: “Tôi lo, cửa hàng sẽ bị các bạn học mắng chửi mất.”

“Ai rảnh vậy chứ? Thật ra, hương vị chẳng có gì thay đổi, thích chửi là chửi sao?”

Trần Hán Thăng thản nhiên nói: “Kể cả chúng ta hạ mức nguyên liệu đến thấp nhất, vẫn hơn xa nguyên liệu của mấy cửa hàng trà sữa kia.”

Hồ Lâm Ngữ thở dài. Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với công việc làm ăn, còn Trần Hán Thăng tất nhiên không chịu lỗ vốn, hắn sẽ không bỏ tiền ra để mua về tình cảm.

Còn Diệp Học Lan đã có thời gian bươn trải ngoài xã hội nên cô hiểu rõ tình huống. Cuối cùng, cô kéo theo Hồ Lâm Ngữ ra ngoài mua sắm, vừa đi vừa giải thích cho cô.

Trần Hán Thăng chuẩn bị về phòng ký túc xá, lại nhìn thấy Thẩm Ấu Sở đứng đó không chịu đi đâu.

“Có việc gì sao?”

Trần Hán Thăng nhéo nhéo khuôn mặt Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

“Liên quan đến chi phí?” Trần Hán Thăng hỏi dò.

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn ‘ừ’ một tiếng.

Trần Hán Thăng mỉm cười, nắm bàn tay Thẩm Ấu Sở kéo hai người ngồi xuống.

“Có một số chuyện không thể nói rõ cho mấy người Hồ Lâm Ngữ được.”

Trần hán Thăng chẳng có gì phải giấu Thẩm Ấu Sở cả, nên từ tốn giải thích: “Lúc trước, viện trưởng Lục cho mình mượn lại nhà kho này có điều kiện chính là giảm bớt số lượng học sinh nghèo trong trường học. Trong đó cũng có một phần lý do là coi trọng sự phát triển của Hoả Tiễn 101, và tiềm lực cá nhân mình. Nhưng tóm lại đó chỉ là nguyên nhân ngoài rìa.”

“Nhưng một khi làm việc, không thể luôn dựa vào nguyên nhân người khác yêu thích mình, mà phải học cách có ơn tất báo. Cho nên, mình muốn bỏ ra 20% lợi nhuận để cảm ơn.”

Trần hán Thăng chỉ vào toà nhà hành chính của trường: “Mình muốn dựa vào lý do này, tạo cơ hội bước lên con thuyền của viện trưởng Lục. Chúng ta có rất nhiều anh chị đi trước làm trong thể chế, một số làm ở xí nghiệp nhà nước, lại thêm một vài người lập công ty. Đây là tài nguyên xã hộ tiềm ẩn, mà người có thể tập hợp chúng lại là viện trưởng Lục.”

Thẩm Ấu Sở lộ ra vẻ mặt nửa tỉnh nửa mê, rất hiên nhiên cô không hiểu cách giải thích về mối ‘quan hệ’ mà Trần Hán Thăng vừa nói.

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Không hiểu cũng không sao, mình hiểu là được. Đưa cậu về ký túc xá nhá?”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, đứng lên đi về phía mấy bộ bàn ghế bằng mây bên ngoài cửa hàng trà sữa: “Có một số bạn học định đến đây học, sau đó nhìn ra cửa hàng chẳng còn chỗ thì ra về. Nếu sắp xếp lại mấy bộ bàn ghế lại gần thêm chút nữa, sẽ dư ra vài chỗ trống để bỏ thêm bộ bàn ghế khác. Làm như vậy, cửa hàng sẽ bán thêm được trà sữa, chúng ta có thể kiếm thêm ít tiền…”

Trần Hán Thăng yên lặng nhìn lại. Cách làm này của Thẩm Ấu Sở là duy trì chất lượng, cần ít lãi những bán ra nhiều hơn, nhưng cách làm này khá mệt.

Ngay từ đầu, Thẩm Ấu Sở nói chuyện khá bình thường, nhưng sau đó thấy Trần Hán Thăng nghiêm túc nghe mình nói. Thì cách cô nói chuyện ngày càng thiếu tự tin, giọng nói cũng dần nhỏ đi, cuối cùng đứng dưới ánh trăng sáng, ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng.

“Cậu cảm thấy việc giảm bớt chi phí bằng cách ăn bớt nguyên liệu là không tốt?” Trần Hán Thăng hỏi.

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

“Bởi vì lương tâm không muốn?”

Trần Hán Thăng nắm chặt đôi tay nhỏ của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng: “Vì mình không muốn nhìn thấy cậu bị chửi.”

Chương 250: Kỳ ngộ của Vương Tử Bác

“Mình không sợ bị mắng.”

Trần Hán Thăng không hề cố kỵ nói: “So với tiệm trà sữa trên tầng hai nhà ăn thì cửa hàng của chúng ta đã xem như có lương tâm, ai dám mắng mình?”

Thẩm Ấu Sở cúi đầu không nói lời nào.

Đôi khi Thẩm Ấu Sở khá là bướng bỉnh, giống hồi đầu năm bùng nổ bệnh dịch, mặc kệ Trần Hán Thăng ghét mùi tùng lam cỡ nào, Thẩm Ấu Sở đều sẽ cầm theo cái chén nhỏ, đúng hạn bưng nước thuốc đến tận tay của hắn.

Trần Hán Thăng khẽ thở dài:

“Thêm bàn thì phỏng chừng mấy cậu sẽ càng bận rộn hơn.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, nói:

“Không … không sao.”

Ánh đèn bên trong và ngoài tiệm trà sữa đã tắt, dưới đất chỉ có ánh trăng cuối thu tĩnh lặng cô quạnh, ngẫu nhiên có học sinh nữ chạy đêm giảm béo ngang qua đây, bọn họ tò mò đánh giá cặp nam nữ này.

Thẩm Ấu Sở có chút ngượng ngùng, rút tay ra nói:

“Vậy mình về ký túc xá đây.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Ừ, đi đi.”

“Cậu nhớ ngủ sớm đó.”

Thật ra Thẩm Ấu Sở rất muốn Trần Hán Thăng đưa mình về, nhưng hắn không nhắc thì cô cũng sẽ không chủ động yêu cầu, xoay người chậm rãi đi hướng ký túc xá nữ.

Trần Hán Thăng yên lặng đứng tại chỗ. Không biết từ khi nào Đoàn Viên bò ra khỏi ổ nhỏ bên cạnh, vươn đuôi nhỏ dụi vào ống quần của Trần Hán Thăng.

"Mẹ của con tuy vẫn còn khờ, nhưng dường như hiểu cách thích ứng hơn trước kia, còn biết thông qua tăng thêm số lượng khách hàng kiếm doanh thu."

Trần Hán Thăng ngồi xổm xuống chỉ vào đầu nhỏ của Đoàn Viên:

"Nói đi, có phải là mi dạy cho cô ấy không?"

"Meo!"

Đoàn Viên kêu một tiếng, hai con mắt tựa như lưu ly trong đêm tối.

"Không phải hả."

Trần Hán Thăng đứng lên, đá Đoàn Viên tránh ra:

"Vậy ta đi đưa mẹ của mi về, xem như là phần thưởng trưởng thành."

Trần Hán Thăng nói xong sải bước dài đuổi theo.

Đoàn Viên lăn một vòng dưới đất đứng lên, kêu "meo meo" hướng bóng lưng tên chủ mất dạy.

Có lẽ nó cũng thấy kỳ lạ, tại sao tên này cứ thích ăn hiếp mình như thế.

Từ sân vận động đến ký túc xá nữ của Tài Viện đi bộ khoảng mười phút, tính tình Thẩm Ấu Sở dịu dàng, bước chân chậm, đến cửa tòa nhà dạy học thì bị Trần Hán Thăng đuổi theo kịp.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân rất nặng của Trần Hán Thăng từ xa đã chui vào tai Thẩm Ấu Sở, cô quay đầu phát hiện là Trần Hán Thăng, thế là đứng dưới đèn đường kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng Trần Hán Thăng không giảm tốc độ, nhìn bóng dáng càng lúc càng gần sắp đụng vào mình, Thẩm Ấu Sở muốn né nhưng sợ hắn không thắng lại được sẽ vấp ngã, cô nhắm mắt lại ôm chặt cuốn sách trong ngực.

Bỗng soạt một tiếng, Thẩm Ấu Sở cảm giác chính mình bị ôm lên, dưới chân cách mặt đất, bên tai có tiếng gió vù vù, dường như đang xoay vòng vòng.

Thì ra Trần Hán Thăng lợi dụng quán tính, một tay ôm lấy Thẩm Ấu Sở xoay một vòng.

Lộp bộp!

Sách vở rơi đầy đất.

"Sao cậu không la lên?"

Trần Hán Thăng kỳ lạ hỏi, nếu là Tiểu Ngư Nhi chắc chắn đã hưng phấn ôm lấy chính mình, hô to "Xoay thêm vòng nữa" .

Thẩm Ấu Sở thì chỉ oán trách liếc nhìn Trần Hán Thăng, nhẹ vỗ vai hắn ý bảo buông mình xuống.

Trần Hán Thăng giỡn nhây:

"Vậy cậu giật mình hét lên một câu đi, nếu không thì chán chết."

Thẩm Ấu Sở mím môi không nói lời nào. Một số học sinh vừa tan buổi học tối nên bước ra tòa nhà dạy học, bọn họ tự nhiên cũng nhìn thấy bóng dáng ôm nhau dưới đèn đường.

Thẩm Ấu Sở càng thêm ngượng ngùng, xấu hổ không dám đối mặt, theo bản năng vùi đầu vào ngực Trần Hán Thăng, chờ đám học sinh đi xa mới ngước đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đỏ rực.

Trần Hán Thăng ghẹo gái xong thì cười híp mắt thả tay ra. Thẩm Ấu Sở vuốt tóc mai, nhặt sách lên.

"Chúng ta còn học môn này à?"

Trần Hán Thăng tùy ý lật sách, hắn bây giờ đi học tùy duyên, nếu không phải bị bạn cùng phòng kéo đi thì hắn cũng không biết cửa phòng học nằm ở hướng nào.

Thẩm Ấu Sở gật đầu, trong vở của cô luôn có những ghi chú trọng điểm.

Hai người cùng nhau đi đến tòa nhà ký túc xá nữ.

Thẩm Ấu Sở nói nhỏ:

"Mình có đan bao tay và khăn quàng cho chú với dì."

"Thì sao, có phải cậu đan cho mình đâu."

Trần Hán Thăng vô tâm vô phế nói, như một tên lưu manh huýt sáo hướng hành lang công viên nhỏ.

Đó là nơi nhiều cặp đôi học sinh tâm sự chim chuột, tiếng huýt sáo của Trần Hán Thăng làm nhiều đôi uyên ương hoảng hồn, tiếng sột soạt giống như đang sửa sang lại quần áo.

"Mình cũng đan rồi."

Thẩm Ấu Sở ngây thơ nói:

"Nhưng đan cho chú và dì trước."

"À, vậy ngày mai đưa cho mình, mình gửi cho Lão Trần."

Trần Hán Thăng vẫy tay nói: "Được rồi, cậu vào ký túc xá đi."

Nhìn Thẩm Ấu Sở đi vào tòa nhà ký túc xá, Trần Hán Thăng đột nhiên có chút lo lắng.

Lúc lên đại học năm nhất, dù Thẩm Ấu Sở lo cho chính mình bị mắng, đại khái cũng không nghĩ ra cách thu hẹp khoảng cách bàn ghế, cố gắng đặt nhiều vị trí hơn trong phạm vi hữu hạn, tăng số lượng khách hàng.

"Tiểu Ngư Nhi dường như cũng đang trưởng thành, hơn nữa tốc độ càng nhanh."

Trần Hán Thăng ngước nhìn trời, thở ra làn khói trắng:

"Làm kẻ cặn bã thật là càng lúc càng khó khăn."

.....

Thứ ba, Trần Hán Thăng vẫn học chơi trong Tài Viện. Hôm nay chủ yếu là có hoạt động tiệc tối chào đón tân sinh của khoa nhân văn, hắn cũng không giúp được gì, cắn hạt dưa xem diễn tập, cống hiến duy nhất là kêu Nhiếp Tiểu Vũ trở về.

"Này, cô là bộ trưởng bộ đối ngoại đấy, sao mà cả ngày không thấy bóng người, chẳng lẽ định bỏ mặc hoạt động lớn trong khoa sao?"

Trần Hán Thăng 'hung hăng' phê bình Nhiếp Tiểu Vũ ngay trước mặt Thích Vi.

Điều này khiến Thích Vi rất ngượng ngùng, bộ đối ngoại tuy vắng người phụ trách nhưng hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ tài trợ, yêu cầu nhiều quá có vẻ chính mình quá mức quan liêu.

Nhiếp Tiểu Vũ thì không để bụng, lập tức xin lỗi Thích Vi. Sau khi dỗ cô rời đi, quay sang hỏi Trần Hán Thăng:

"Rốt cuộc ngài định chọn ai phụ trách bên Đại học Khoa học Kỹ thuật? Tôi và Thượng Băng đều cảm thấy Vương Tử Bác thích hợp nhất."

“Nếu là lúc bình thường thì giao cho Tử Bác được, nhưng gần đây cậu ta hơi kỳ lạ.”

Tuy Trần Hán Thăng không biết Vương Tử Bác lại liên hệ với Hoàng Tuệ, nhưng vẫn phát giác sự khác lạ của cậu ta, ban đầu còn tưởng là vì trong nhà Vương Tử Bác gặp chuyện, về sau phát hiện không có chuyện đó, vậy thì kỳ lạ.

Dù ‘cáo già’ như Trần Hán Thăng cũng tuyệt đối không ngờ Vương Tử Bác đang lắc lư bên bờ vực ‘chân chó’ .

“Kỳ lạ chỗ nào?”

Nhiếp Tiểu Vũ nói sự thật:

“Vương Tử Bác chạy ký túc xá, phát truyền đơn, ngay cả thu dọn vệ sinh đều rất tích cực, hơn nữa yên phận hơn nhiều.”

Trần Hán Thăng không lên tiếng, ngồi bên dưới nhìn hai người chủ trì ở trên đài tập luyện.

Hai MC một nam một nữ đều là học sinh có chút tiếng tăm của Tài Viện. Đặc biệt là nữ sinh có khí chất rất tốt, vóc dáng cao kều mặc váy ngắn dự tiệc màu đỏ, khi đi lộ ra hai bên đùi trắng nõn, nam sinh xem diễn tập bị cô hấp dẫn một nửa sự chú ý.

Tính tình Nhiếp Tiểu Vũ hơi nóng nảy, thấy Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm đùi của người ta thì không kiềm được trợn trắng mắt: “Quyết định nhanh một chút, ngày mốt tôi chỉ có môn học buổi sáng rồi sẽ đi bên Đại học Đông Đại một chuyến, thị trường bên Đại học Khoa học Kỹ thuật coi như ổn định rồi.”

“Được rồi, nếu cô và Thượng Băng đều nói Vương Tử Bác thích hợp nhất, vừa lúc tôi cũng muốn xem cậu ta có thể làm ra trò gì.”

Trần Hán Thăng không tiếp tục do dự:

“Quyết định Vương Tử Bác là người phụ trách thị trường chuyển phát nhanh khu vực Khoa học Kỹ thuật Kiến Nghiệp – Sư phạm Kiến Nghiệp - Trường Cảnh sát – Đại học Kiến Nghiệp!”

Chương 251: Phát hiện kho báu sớm hơn hai năm rưỡi

Trần Hán Thăng rốt cuộc sắp xếp xong người phụ trách thị trường chuyển phát nhanh bên Đại học Khoa học Kỹ thuật, Nhiếp Tiểu Vũ thở phào.

Đứng ở góc độ của Nhiếp Tiểu Vũ thì thấy Vương Tử Bác là người thích hợp nhất, điều đầu tiên chắc chắn mà quan trọng nhất là trung thành, cô ấy không hiểu tại sao Trần Hán Thăng cứ do dự.

"Vậy ngày mốt tôi đi nói với cậu ấy, sắp tới chúng ta chuẩn bị mở ra thị trường chuyển phát nhanh ở bốn trường học Đại học Đông Đại Đại - Học viện Thể dục - Học viện Kiểm toán - Học viện Nghệ thuật."

Nhiếp Tiểu Vũ hơi hưng phấn nói:

"Chờ tới lúc ấy là chúng ta sẽ có được thị trường chuyển phát nhanh của tất cả đại học Kiến Nghiệp."

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng nói thêm vào:

"Còn mở ra một nhiệm vụ đặc biệt – sinh viên còn đi học chính thức mở công ty, từ nay Nhiếp Tiểu Vũ của chúng ta sẽ thăng chức tăng lương, làm quản lý, giữ chức CEO, gả cho trai giàu đẹp, đi lên đỉnh cao đời người, có phải kích thích không?"

"Xì."

Nhiếp Tiểu Vũ khinh thường nói:

“Tôi không thèm gả cho trai giàu đẹp, tôi thích con trai thành thực hơn.”

“Thấy bạn nối khố Vương Tử Bác của tôi thế nào?”

“Không đủ đẹp trai.”

“Ui chà, phụ nữ đúng là sinh vật trái lương tâm.”

Bảy giờ tối, tiệc tối nghênh đón tân sinh khoa nhân văn năm 2003 bắt đầu đúng giờ. Lần này Trần Hán Thăng công khai ngồi ở hàng đầu, nhớ năm ngoái hắn lỡ ngồi ở chỗ này, đắc tội phó chủ tịch của khoa nhân văn lúc đó là Hồ Tu Bình.

Ngồi cạnh hắn là Thích Vi và một phó chủ tịch khác, Đông Lệ, một chị học năm ba dân tộc thiểu số giỏi ca múa.

Phó viện trưởng Lục Cung Siêu năm ngoái đã đến tham gia, nhưng đó là vì dịp lễ kỷ niệm thành lập trường năm mươi năm, năm nay đại biểu nhà trường chỉ có Vu Dược Bình và Quan Thục Mạn, chủ nhiệm khoa nhân văn Bàng Văn Lượng ngồi ở vị trí chính giữa.

“Cô giáo Quan, theo như thông tin không tin cậy thì có người nói đã thấy cô cùng một anh đẹp trai đi dạo phố ở cổng chợ Tân.”

Trần Hán Thăng vươn đầu ra, miệng ba hoa đùa giỡn: “Khi nào thì cô dẫn người đến cho chúng em xem vậy?”

Quan Thục Mạn vẫn giữ tạo hình đen dài thẳng, cô ấy làm công việc trong đoàn ủy thời gian dài, đại khái nắm rõ đặc điểm tính cách của những học sinh cán bộ đoàn ủy này.

Năng lực của Trần Hán Thăng thì miễn bàn, da mặt cũng không cần nói nhiều, cá tính rất nổi bật, hắn từng lên cơn giận đuổi tất cả thành viên của bộ quan hệ đối ngoại, xem như để lại tên trong lịch sử đoàn ủy ở Học viện Tài chính.

Quan Thục Mạn dùng ngón tay vén tóc dài trên trán ra sau, mỉm cười đáp:

“Thông tin không đáng tin cậy mà cậu còn truyền bá lung tung, bạn học Trần Hán Thăng, có muốn học về pháp luật tội phỉ báng không?”

Trần Hán Thăng nhe răng cười, Vu Dược Bình ở một bên đá lông nheo, thuốc lá tên mập này đang hút là được Trần Hán Thăng đưa cho.

Chủ nhiệm khoa Bàng Văn Lượng nâng gọng kính nói:

“Sắp diễn văn nghệ rồi.”

Trần Hán Thăng ngồi thẳng người, hắn và Bàng Văn Lượng không quen thuộc, nhưng chắc Bàng Văn Lượng biết trong khoa của mình có học sinh như vậy.

“Tứ ca quá dữ.”

Kim Dương Minh ngồi ở hàng ghế thứ hai vỗ vai của Trần Hán Thăng:

“Dám đùa giỡn cả cô giáo, không hổ là trưởng phòng 602.”

Trần Hán Thăng khiêm tốn khoát tay: “Chỉ cần lá gan to, dám cho cô giáo… lo xem tiệc tối đi! Đệt, uổng công bố xếp chỗ VIP cho mấy người!”

Nhóm người Kim Dương Minh vốn không thể ngồi ở hàng thứ hai, nhưng ai kêu phòng 602 có nhân vật như Trần Hán Thăng, nên được xếp vào hàng ghế thứ hai, miễn cưỡng thực hiện mục tiêu vĩ đại “mình giàu trước rồi nâng đỡ người khác giàu theo” .

“Thưa các vị lãnh đạo tôn kính, các bạn học, chào buổi tối tất cả mọi người, hoan nghênh tham gia tiệc tối của Khoa Nhân văn năm 2003, tôi là MC Hà Sướng, còn đây là MC Mạc Ly.”

Sau khi hai MC giới thiệu, tiệc tối đón người mới cứ như thế bắt đầu, bên dưới vang tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Trần Hán Thăng lúc này cũng mới biết hai nam nữ MC tên Hà Sướng và Mạc Ly.

Trần Hán Thăng xem tiệc tối cũng không yên phận được, nói giỡn với Thích Vi:

"Nam sinh tên Hà Sướng này sao còn dặm phấn lên mặt thế này, ngó bộ dạng là thấy cặn bã rồi."

Nào ngờ Thích Vi liếc hắn một cái:

"Cậu nói đúng, tên kia thật sự không phải thứ tốt, năm đó còn gây ra một trận lộn xộn lớn."

"Ồ?"

Trần Hán Thăng hóng chuyện ngay:

"Mau kể nghe chơi."

Thích Vi nhìn quanh:

"Đợi sau này có dịp đi, nói bây giờ không tiện, trong trường chúng ta có đầy tin về tên này."

Thích Vi còn kiêng dè vì mình là chủ tịch hội học sinh, phải chú ý hành động lời nói.

Trần Hán Thăng bĩu môi, ngửa người ra dựa vào ghế mềm hàng đầu xem biểu diễn.

Loại tiệc tối này đương nhiên chất lượng không cao, toàn bộ đều là học sinh mới năm nhất và một số học sinh năm hai tập luyện rồi diễn xuất, cùng lắm là làm cho náo nhiệt thôi.

Cũng để nói cho học sinh năm nhất rằng, bắt đầu từ bây các người đã là sinh viên!

Đám sinh viên thì dào dạt hứng thú, đặc biệt là khi bạn học cùng lớp lên đài biểu diễn, tiếng hoan hô và hét lớn không

ngớt. Có nữ sinh năm nhất lộ rốn nhảy điệu múa đương đại xong tiếng vỗ tay lớn đến mức đau màng tai.

Trần Hán Thăng âm thầm nói với Thương Nghiên Nghiên:

“Nhảy xong bài này thì ong bướm cũng bay tới theo.”

Thương Nghiên Nghiên cười cười:

“Đúng nhỉ.”

Nhưng Kim Dương Minh ngồi hàng sau ỷ vào mình là anh lớp lớn năm hai, luôn dùng ánh mắt có tính phê phán để soi mói, lúc thì nói không nhảy đúng nhịp, khi thì bảo cúi lưng chưa đủ dẻo, tóm lại là tỏ vẻ ta đây rành sáu câu.

Trần Hán Thăng cảm thấy phiền, không kiềm được chọt một câu:

“Người ta có dáng đẹp thế này thì nhảy kiểu gì chẳng được, chỉ đứng yên thôi đã mát mắt rồi.”

Kim Dương Minh ngây ra một lúc, chắp tay nói: “Tứ ca nói hay lắm.”

Hai MC thấy em lớp dưới xinh đẹp được ủng hộ như vậy thì thuận miệng thảo luận trong khoa nhân văn của Tài Viện “ai xinh nhất” .

Nữ MC Mạc Lỵ nói:

“Anh Hà, em lớp dưới vừa rồi rất đẹp, có thể nào lấy được ngôi hoa hậu năm nhất của khoa chúng ta lần này không nhỉ?”

“Cái này thì khó nói.”

Hà Sướng mặc đồ tây thẳng thớm cười nói:

“Bởi vì Tài Viện chúng ta khác với những trường khác, thí dụ như Đại học Đông Đại Đại ở phía đối diện, nghe nói trước kia có hoa khôi của trường được muôn người ngước nhìn, chẳng qua về sau chuyển đi, nhưng loại tình huống này sẽ

không bao giờ phát sinh ở Học viện Tài chính, cô biết tại sao không?"

Mạc Lỵ phối hợp lắc đầu, nói:

"Không biết nữa, anh Hà giải đáp thắc mắc đi."

"Bởi vì Tài Viện chúng ta có quá nhiều người đẹp, cô sẽ không biết khi nào, ở đâu đào móc ra một người đẹp."

Hà Sướng cố ý nói khẽ:

"Có người nói với tôi rằng tiệm trà sữa mới mở ở sân vận động có một nữ sinh đẹp nhất Tài Viện, ban đầu tôi không tin, mãi khi có lần quan sát từ xa, cô đoán xem thế nào?"

"Thế nào cơ?"

Lần này không chỉ mình MC nữ cảm thấy hứng thú, học sinh ở bên dưới cũng cố gắng không phát ra tiếng động, tập trung lắng nghe.

Hà Sướng thấy mọi người bị gợi lên sự chú ý mới vừa lòng ho khan một tiếng:

"Lúc đó cô ấy và một nữ sinh nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên toát ra phong tình, tôi muốn dùng một câu thơ của Từ Chí Ma hình dung, đẹp nhất là nét dịu dàng của cái cúi đầu ấy, thẹn thùng tựa đóa sen trắng run rẩy trong gió lạnh*."

(*) Trích từ tác phẩm Sa Dương Na Lạp – tặng cho cô gái Nhật Bản. Từ Chí Ma tả về sự dịu dàng, thẹn thùng yêu kiều của cô gái Nhật lúc hai người từ biệt nhau. Sa dương na lạp có nghĩa là Sayonara – tạm biệt trong tiếng Nhật.

"Ôi, khoa trương vậy à? Có thật không?"

MC nữ cất cao giọng một chút, đại khái có chút không phục.

“Đương nhiên là thật.”

Hà Sướng không kiềm được giơ ngón tay cái lên:

“Tôi cảm thấy cô ấy là nữ sinh đẹp nhất Tài Viện, kho báu rực rỡ như vậy thật sự không nên bị mai một, hoan nghênh mọi người theo đuổi …”

“Trần ca.”

Kim Dương Minh ở phía sau đột nhiên đẩy nhẹ.

Trần Hán Thăng quay đầu lại.

Kim Dương Minh nhìn sân khấu đằng trước:

“Thằng ngốc này đang nói về Thẩm Ấu Sở đúng không?”

“Trừ cô ấy ra còn ai nữa.”

Trong đầu Trần Hán Thăng suy nghĩ chẳng lẽ Thẩm Ấu Sở sắp bày ra hình dáng sớm hơn hai năm rưỡi sao?

Và còn MC nam tên Hà Sướng nữa, cố ý nói chuyện này ở chốn đông người.

Vui rồi đây, em trai.

Chương 252: Kẻ cặn bã chính hiệu

Nói đến quan hệ giữa Thẩm Ấu Sở và Trần Hán Thăng thì không chỉ có bạn cùng phòng 602 biết, bạn học trong lớp 2 hành chính công cũng lờ mờ đoán được đại khái. Một số cán bộ hội học sinh chơi thân với Trần Hán Thăng, thí dụ như Trần Thiêm Dụ, Thích Vi, Mục Văn Linh đều biết.

Nhưng mọi người lười tuyên truyền, một là vì không cần thiết cố ý công khai, hai là e dè học sinh vô lại như Trần Hán Thăng.

Kim Dương Minh mới nói chuyện với Trần Hán Thăng xong, Thích Vi không bận tâm thân phận gì nữa, lập tức phanh phui hết lý lịch của Hà Sướng.

"Đừng nhìn Hà Sướng hiện tại năm ba, thật ra nên học năm tư, gã học lại một năm."

"Ban đầu gã không ở khoa nhân văn chúng ta, trước kia ở khoa kế toán."

"Lúc ấy Hà Sướng ỷ vào mình nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn, bề ngoài ưa nhìn, từng làm một nữ sinh cùng khoa lớn bụng nhưng không chịu nhận cái thai đó."

"Người nhà của nữ sinh đến trường học bắt đền, nhưng cha mẹ của Hà Sướng có chút thế lực, cứng rắn cùng trường học đè ép chuyện này, cô gái sẩy thai, Hà Sướng cũng chỉ là tạm nghỉ học một năm."

"Hiện tại học sinh năm nhất, năm hai đều không biết chuyện này, dù là năm ba cũng ít người biết. Đừng thấy gã làm

MC trong khoa nhân văn có vẻ ngon lành lắm, việc xấu xa này vĩnh viễn không rửa sạch."

.....

Trần Hán Thăng nhìn Hà Sướng ở trên đài dõng dạc nói chuyện, hỏi nhỏ:

"Nữ sinh năm đó thì sao?"

Thích Vi khẽ thở dài:

"Còn đi học, đang học năm tư, trước kia là đàn chị hoạt bát, hiện tại giống như là cái xác biết đi, tôi phỏng chừng chị ấy ước gì ăn sống Hà Sướng."

"Trường học xử lý như vậy thật bất công!"

Kim Dương Minh đột nhiên chen lời, lòng đầy căm phẫn, cậu ta luôn nằm úp sấp lưng ghế nghe lén.

Thích Vi giật mình, lườm Kim Dương Minh:

"Cha mẹ Hà Sướng cho tiền bồi thường, trường học dùng bằng tốt nghiệp uy hiếp chị ấy, một cô gái làm sao đấu lại những người này?"

"Hèn gì buổi chiều diễn tập chị không quan tâm tên Hà Sướng này."

Trần Hán Thăng cười nói: "Nguyên nhân là đây."

"Cậu còn cười được hả?"

Thích Vi nhíu mày nói:

"Không biết thằng cặn bã này có phải chuyển mục tiêu vào Thẩm Ấu Sở không, cậu phải chú ý chút."

Trần Hán Thăng không đáp lại, im lặng một lúc bỗng hỏi:

"Mấy cậu nói xem Hà Sướng có biết quan hệ giữa Thẩm Ấu Sở và mình không?"

“Tất nhiên biết.”

Kim Dương Minh nói ngay:

“Lúc nãy thằng chó này nói chuyện còn liếc qua bên Tứ ca, sao mà qua mắt của ông đây được.”

Thích Vi ngẫm nghĩ nói:

“Tôi cũng cho rằng gã biết, cậu nổi tiếng ở Tài Viện như vậy, tiệm trà sữa khai trương tặng đồ uống miễn phí cho hội học sinh cả học viện, tuy gã không nằm trong hội học sinh nhưng có quan hệ khá tốt với Trần Thiêm Dụ.”

Trần Hán Thăng nhìn về hướng Thích Vi.

Thích Vi nhún vai nói:

“Bọn họ thuộc giới rich kid trong Tài Viện, khác với giới bình dân chúng ta.”

“Tài Viện làm quái gì có cái gọi là giới rich kid.”

Trần Hán Thăng khinh thường nói:

“Nếu ở Đại học Kiến Nghiệp hoặc là Đại học Đông Đại thì còn hợp lý, khoe khoang trong học viện hạng hai thì không ăn t”

“Ôi, làm gì có ai nói trường học của mình như vậy.”

Thích Vi giả vờ tức giận, tiếp đó nhìn sân khấu:

“Tiết mục tiếp theo bắt đầu rồi, người chủ trì cũng đi xuống, sau khi kết thúc tiệc tối tôi sẽ nói tiếp cho cậu nghe.”

“Không cần.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Bọn họ xuống dưới vừa lúc, tôi gọi lại hỏi luôn.”

“Này!”

Thích Vi còn chưa kịp ngăn cản đã thấy Trần Hán Thăng ngoắc tay với hai MC.

Hà Sướng giả vờ không nhìn thấy, không may là Mạc Lỵ biết Trần Hán Thăng, cô ta vốn là học sinh của khoa nhân văn. Mạc Lỵ khom lưng lặng lẽ đi qua, cố gắng không che tầm nhìn của người xem.

"Có chuyện gì hả chủ tịch Trần?"

Trần Hán Thăng khách khí nói:

"Làm phiền kêu Hà Sướng đến giùm."

Mạc Lỵ gật đầu, trở lại nói với Hà Sướng:

"Có người tìm anh."

Hà Sướng nhìn phương hướng Trần Hán Thăng ngồi, hỏi:

"Cậu ta là ai?"

"Anh thật sự không biết hay giả vờ vậy?"

Mạc Lỵ đánh giá Hà Sướng:

"Anh chuyển vào khoa của chúng tôi cũng hai tháng rồi nhỉ? Vậy mà không biết Trần Hán Thăng?"

"Ồ, là cậu ta à."

Hà Sướng giả vờ từ chối:

"Nhưng tôi còn bận công việc."

Mạc Lỵ nhắc nhở một câu:

"Nhưng cậu ấy luôn nhìn anh."

Hà Sướng liếc qua, đúng là Trần Hán Thăng đang nhìn chằm chằm vào mình, hành động không thèm che giấu đó hấp dẫn Bàng Văn Lượng, Vu Dược Bình, Quan Thục Mạn chú ý nhìn qua.

Hà Sướng không còn cách nào, vung cánh tay đi tới trước mặt Trần Hán Thăng, từ trên nhìn xuống hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Tiệm trà sữa ở sân vận động là tôi mở.”

Trần Hán Thăng hỏi thẳng:

“Anh biết chuyện này không?”

Trần Hán Thăng hỏi không chút khách khí, giọng nói không nhỏ, ít nhất vài người xung quanh đều nghe được.

Hà Sướng không kiên nhẫn hỏi ngược lại:

“Biết thì sao? Không biết thì thế nào?”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Nói vậy là biết, vào chùa thắp hương là quy củ, anh không thèm vái Bồ Tát, không chào một tiếng đã muốn lấy người của tôi đi, có phải là hơi tự tin vào mình quá chăng?”

Lời này nghe rõ là trách cứ, Hà Sướng cảm thấy mất mặt, lập tức nói:

“Là mày tự tin thì có, làm phó chủ tịch hội học sinh thôi mà tưởng mình ngon hả? Vào xã hội thì ai mà thèm nhận …”

Hà Sướng còn chưa nói xong, chủ nhiệm khoa nhân văn Bàng Văn Lượng nét mặt sa sầm nói:

“Sắp đến tiết mục tiếp theo, đi lên làm việc của mình đi.”

“Xì!”

Hà Sướng xoay người, ném cho Trần Hán Thăng một ánh nhìn khinh khỉnh, sửa sang lại đồ tây rồi lên sân khấu.

Trần Hán Thăng đâu chịu nhịn khiêu khích như vậy, nhưng hắn không nổi khùng tại đây, phải nể mặt Bàng Văn Lượng.

Hắn hỏi rõ tình huống cô gái nạo thai năm đó, còn chuyên môn xin phép nghỉ với Bàng Văn Lượng.

"Chủ nhiệm Bàng, em bỗng có việc bận, đi về trước."

Bàng Văn Lượng làm lãnh đạo của khoa nhiều năm, biết hiềm khích giữa các học sinh, nên vừa có ý cảnh cáo vừa có ý an ủi nói:

"Cậu là phó chủ tịch hội học sinh, cũng là một trong những điểm sáng của học viện chúng ta, có một số việc nhỏ nhịn được thì nhịn."

Trần Hán Thăng ngước đầu lên nhìn Bàng Văn Lượng, nghiêm túc nói:

"Cảm ơn chủ nhiệm Bàng nhắc nhở."

Trần Hán Thăng nói xong đi ra khỏi hội trường lớn, mấy bạn cùng phòng 602 nhìn rồi dứt khoát đi ra theo.

"Nói thật lòng."

Quan Thục Mạn nhìn bóng lưng của Trần Hán Thăng, khẽ nói với Vu Dược Bình:

"Đây là lần đầu tiên tôi hy vọng Trần Hán Thăng có thể nhấc lên chút gợn sóng, loại nam sinh không chịu trách nhiệm như Hà Sướng còn có thể tiếp tục đi học trong trường rất ghê tởm."

"Đừng nói lung tung."

Vu Dược Bình cẩn thận nhìn thoáng qua Bàng Văn Lượng:

"Hà Sướng có thể chuyển tới khoa nhân văn, thì đã trải qua chủ nhiệm Bàng đồng ý. Để tôi gửi tin nhắn cho Hán Thăng nhắc nhở một tiếng, cần chú ý chừng mực."

Quan Thục Mạn tò mò hỏi:

"Sao anh biết Trần Hán Thăng có thể thắng?"

Vu Dược Bình suy nghĩ một hồi, đáp: “Trực giác, là trước khi làm chuyện gì đã có dự cảm mãnh liệt.”

…

Trần Hán Thăng đi ra trung tâm hội trường lớn, Dương Thế Siêu ở sau lưng gọi hắn lại:

“Lão Tứ, thằng chó đó láo quá, mày định nhịn cơn tức này sao?”

“Mấy người thấy tao giống loại nhát cáy cúi đầu cho qua chuyện không?”

Trần Hán Thăng ném tàn thuốc xuống đất, dùng mũi chân nghiền vài cái:

“Hồi năm nhất tao đã dám công khai chống lại phó chủ tịch hội học sinh, ổn định hài hòa không có trong từ điển của thằng này.”

Lý Quyến Nam đi theo Trần Hán Thăng làm lâu năm trong Hỏa Tiễn 101, quá rành phần tính cách thô bạo của Trần Hán Thăng, có chút lo lắng nói: “Chủ nhiệm Bàng vừa mới cảnh cáo.”

“Tao tự biết chừng mực.”

Trần Hán Thăng phất tay:

“Mấy người đi chơi đi, tao đi sắp xếp chút.”

Bạn cùng phòng nhìn nhau một cái, cũng lặng lẽ đi trở về ký túc xá.

“Tao không hiểu.”

Dọc đường đi, Kim Dương Minh rất buồn bực:

“Bình thường Tứ ca không ức hiếp ai thì người ta đã nên cảm tạ trời đất, năm chúng ta có ai chưa từng bị Tứ ca cho

nếm mùi đau thương? Tại sao còn có đồ ngốc chuyên môn đi khiêu khích chứ?"

"Có lẽ vì tạm nghỉ học một năm, não cũng nghỉ hoạt động luôn?"

Lý Quyến Nam cười nói:

"Hà Sướng cho rằng Tài Viện còn như một năm trước."

Chương 253: Xin chào, tôi tên Trần Hán Thăng

Sau khi Hà Sướng nói ra câu đó trong tiệc tối, ảnh hưởng sẽ tùy theo thời gian trôi qua càng lúc càng lớn, học sinh rảnh rỗi hóng chuyện có lẽ sẽ xác nhận một việc qua nhiều lần nghiệm chứng: Thẩm Ấu Sở quả nhiên rất xinh đẹp.

Thật ra Thẩm Ấu Sở bị lộ ra sớm hơn hai năm cũng không có gì, nhưng thái độ và phương thức của Hà Sướng khiến Trần Hán Thăng không nhịn được.

Sau khi bạn cùng phòng trở về, Trần Hán Thăng sửa sang lại suy nghĩ, lấy ra điện thoại di động gọi cho La Tuyền.

"Buổi tối tốt lành, Trần sư huynh."

"Bớt nói nhảm đi, có phải em nói cho người khác biết về Thẩm Ấu Sở không?"

La Tuyền cũng không chơi xấu, nhanh gọn thừa nhận:

"Chuyện đó hả, đúng là em truyền bá, chị Thẩm vốn là nữ sinh đẹp nhất Tài Viện mà."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Vậy cô chờ đó, tôi xử thằng cặn bã kia xong sẽ tính chuyện với cô."

"Anh tính chuyện gì với em thế nào?"

La Tuyền không hứng thú với người khác, cũng không sợ bị Trần Hán Thăng làm gì, chỉ sợ hắn ngó lơ mình.

"Đến lúc đó dẫn cô đi gặp người mà cô khao khát ước mơ!"

Trần Hán Thăng tít một tiếng nhấn nút cúp điện thoại.

La Tuyền nhìn di động, chậm rãi nói:

“Người tôi tha thiết ước mơ muốn gặp là anh chứ ai nữa.”

Trần Hán Thăng đi tới tiệm trà sữa, nói rõ vụ việc cho Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ biết.

“Thảo nào có khá nhiều nam sinh đến mua trà sữa.”

Hồ Lâm Ngữ sực tỉnh ngộ: “Thì ra là bởi vì chuyện này, thế thì tiệm trà sữa càng đắt khách rồi. Hôm nay tôi đặt mười bộ bàn ghế chỗ Nghĩa Ô, biết vậy đã đặt thêm mấy bộ.”

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc:

“Mình tưởng cậu sẽ mắng La Tuyền trước chứ, không ngờ quản lý Hồ nghĩ ngay đến việc làm ăn trước, quả nhiên là người làm nghề quản lý, chết sống với nghề, mẹ của mình nhặt được bảo bối rồi.”

“Làm gì có.”

Hồ Lâm Ngữ ngại ngùng nói:

“Về La Tuyền thì mình cũng chịu bó tay, con bé chơi chiêu độc thật. Nhưng Ấu Sở về sau sẽ có lúc phải tiếp xúc với người khác, cậu không thể nào nhốt cậu ấy ở trong nhà suốt đời.”

“Ý này hay.”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nhìn Thẩm Ấu Sở:

“Ngày mai mình mua xích sắt nhốt cậu trong nhà luôn chịu không?”

Thẩm Ấu Sở bị đùa giỡn thì rất thẹn thùng, chu môi nhỏ nhìn Trần Hán Thăng, trong đôi mắt hoa đào dường như phủ lớp màng mỏng ướt ướt, khiến đèn đuốc bên ngoài tiệm trà sữa bị lu mờ, tựa như giấu trời trăng sao trong đó.

“Thật ra mình cũng muốn đặt cậu ở tiệm trà sữa hấp dẫn buôn bán, nhưng thời điểm này đang là đầu sóng ngọn gió.”

Trần Hán Thăng dịu dàng vuốt khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở:

“Cho nên tạm cho cậu nghỉ hai tuần, hãy ở trong ký túc xá tập trung tự học, mặc kệ mấy lời đồn bên ngoài. Hai tuần sau, mình bảo đảm sẽ như không có chuyện gì phát sinh.”

Thẩm Ấu Sở ngẩn người ra, cô đã tập thành thói quen với sự bá đạo chủ nghĩa đàn ông không cho phép nghi ngờ này.

…

Bên kia, sau khi kết thúc tiệc tối đón tân sinh của khoa nhân văn, điện thoại của Hà Sướng liên tục reo chuông, trong đó Trần Thiêm Dụ gọi hai lần liên tiếp.

Trần Thiêm Dụ đổ ập xuống hỏi:

“Tại sao ông chọc vào Trần Hán Thăng hả?”

“Làm gì mà căng thẳng thế.”

Hà Sướng không thèm để bụng:

“Chỉ là học sinh năm hai mà ông cũng ngán hả? Như thế có xứng với tên tuổi của chủ tịch hội học sinh của học viện không?”

“Ông tạm nghỉ học một năm, căn bản không rõ ràng phong cách làm việc của Trần Hán Thăng?”

Trần Thiêm Dụ sốt ruột nói:

“Mấy người vốn không chung một vòng tròn, nước giếng không phạm nước sông, không thể nào xen lẫn vào nhau, kết quả vẫn xung đột.”

“Liên quan gì tôi, tại thằng đó hẹp hòi quá, tôi nói thật mà thôi.”

Hà Sướng không thừa nhận là chính mình chọc chuyện:

“Hơn nữa kết hôn còn có thể ngoại tình, nữ sinh có chủ rồi không thể theo đuổi sao?”

“Nghĩ tình chúng ta quen biết, tôi nói câu cuối cùng, nữ sinh có chủ có thể theo đuổi, nhưng bên trong Tài Viện không thể đụng vào gái của Trần Hán Thăng.”

Trần Thiêm Dụ nghiêm túc khuyên nhủ:

“Tôi và Trần Hán Thăng cũng là bạn, hiện tại tôi ra mặt giảng hòa, ông hãy đi xin lỗi xóa bỏ hiểu lầm.”

“Không đi, tao làm con gái nhà người ta to bụng, người nhà của nó tới còn không hó hé được tiếng nào, thằng kia có thể ghê gớm hơn đám người lớn đó không?”

“Thôi được, tự ông lo thân đi.”

Trần Thiêm Dụ cúp điện thoại, có chút vô lực ngồi trên ghế, thẫn thờ nhìn hộp đèn Led “Ngộ Kiến”, thì ra anh ta gọi điện thoại ngay bên ngoài tiệm trà sữa.

“Bạn học, tối nay buôn bán thế nào?”

Vừa lúc Trương Phương Kỳ dọn vệ sinh đi ngang qua, bị Trần Thiêm Dụ gọi lại hỏi.

Trương Phương Kỳ ngừng bước chân:

“Kinh lắm, tôi cũng không biết có chuyện gì nữa, rất nhiều nam sinh đều đến mua trà sữa, tiếp đó đi lung tung như đang tìm người.”

Trần Thiêm Dụ thở dài, vẫn không thể tránh khỏi sự tình lên men.

“Thẩm Ấu Sở có đây không?” Trần Thiêm Dụ lại hỏi một câu.

Trương Phương Kỳ lắc đầu:

“Chị Ấu Sở tạm nghỉ, hai tuần này sẽ không đến.”

Trần Thiêm Dụ đã hiểu, Trần Hán Thăng nhanh tay giấu Thẩm Ấu Sở, miễn cho động tác sắp làm sẽ ảnh hưởng cô.

Các loại dấu hiệu đều biểu minh, Trần Hán Thăng sắp đối phó Hà Sướng.

Trần Thiêm Dụ hút mạnh hớp trà sữa, quạu quọ nói:

“Bà nội nó, làm thịt thằng cặn bã đó cũng tốt!”

.....

Giữa trưa ngày thứ hai, nữ sinh năm tư của khoa kế toán Ôn Linh chọn cơm trong căn-tin xong lẳng lặng bưng mâm đi tới chỗ ngồi ở góc tường, rời xa ồn ào náo động ở khu vực giữa.

Thói quen này hơi giống Thẩm Ấu Sở, nhưng Thẩm Ấu Sở là bởi vì không biết cách xã giao, nhưng trên người luôn toát ra mong ước đối với sinh hoạt.

Ôn Linh thì khác, trong mắt xám tro, vẻ mặt không có một chút tinh thần phấn chấn.

“Chị Ôn?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, ngay sau đó có người không trải qua sự đồng ý đã trực tiếp ngồi xuống phía đối diện bàn ăn.

Ôn Linh ngước đầu lên, một nam sinh đại khái hai mươi tuổi, không quá đẹp trai nhưng cao lớn, mặc áo khoác da màu đen ôm người, hở trước ngực lộ ra áo sơ mi trắng cổ chữ V.

Trên khuôn mặt treo nụ cười lưu manh, đuôi chân mày toát ra vẻ kiêu ngạo không kiêng dè.

“Cặn bã!”

Ôn Linh không biết người này nhưng không hiểu sao hai chữ đó hiện ra trong đầu cô ấy.

Ôn Linh bị thằng cặn bã tổn thương quá sâu, cho nên từ xa đã có thể ngửi được mùi cặn bã dù chưa từng trao đổi một câu nào.

Điều này rất đúng, thời đại mới có hai loại cặn bã, dường như thuộc về hai thái cực.

Một loại giống như Trần Hán Thăng, đặc điểm tính cách cực kỳ nổi bật, da mặt dày, nói chuyện thú vị, khi nổi máu lên là chả ngán đứa nào, hơi thở giang hồ đầy mình, trên thế giới đại khái không có gì khiến hắn e sợ.

Loại thứ hai là giống như Hà Sướng, bề ngoài thì sáng sủa hiền hòa, có bối cảnh và gia đình khiến người hâm mộ, khi chưa tiếp xúc sâu, nữ sinh đều cho rằng chính mình gặp được hoàng tử cưỡi ngựa trắng trong tưởng tượng, dễ dàng trao thân.

Ôn Linh không lên tiếng, bưng khay thức ăn lên định đổi bàn khác.

"Cặn bã" đứng lên, nói:

"Đàn chị Ôn có muốn sắp xếp trả thù Hà Sướng không? Thằng đó tổn thương chị nhiều như vậy mà."

Ôn Linh nghe thấy câu nói này, tròng mắt vốn đờ đẫn vụt qua một chút dao động, tiếp tục đi vòng qua.

"Cặn bã" ngăn ở đằng trước, không cho Ôn Linh rời đi.

"Trả thù bằng cách nào?"

Ôn Linh nói chuyện, giọng khá dễ nghe, thật ra bề ngoài của cô ấy cũng xinh đẹp.

Ôn Linh lạnh lùng nói:

“Thích là có thể trả thù được Hà Sướng sao? Năm đó sóng gió lớn như vậy nhưng bây giờ tên khốn đó vẫn đi học trong trường, thế giới này không giúp kẻ yếu!”

Thích Vi đánh giá Ôn Linh là trạng thái “Cái xác biết đi” không hề khoa trương.

Ôn Linh nói xong, lần thứ ba chuẩn bị rời đi lại bị “Cặn bã” chặn đường.

Ôn Linh không nhịn được nữa, mang theo vẻ cầu xin nói:

“Cầu xin cậu đừng tới trêu tôi nữa, cậu nghĩ tôi không muốn trả thù sao? Nhưng toàn bộ Tài Viện có ai có ý chí đối kháng lại cha mẹ của Hà Sướng và trường học?”

“Cặn bã” im lặng một lúc, hiếm có lễ độ nói: “Tôi tên Trần Hán Thăng, đàn chị Ôn đã nghe cái tên này chưa?”

Chương 254: Hành động trả thù(1)

“Trần Hán Thăng?”

Ôn Linh tất nhiên có nghe về cái tên này, trong Tài Viện chưa chắc mỗi học sinh đều gặp mặt Trần Hán Thăng, nhưng có nhiều lời đồn về hắn, xem như “nhân vật phong vân” trong Tài Viện.

Nhớ tới bốn chữ “nhân vật phong vân” khiến Ôn Linh không kiềm được trong lòng đau xót.

Lúc trước cô ấy cũng là nữ sinh viên giỏi ca múa trong khoa, nếu không phát sinh những việc đó, đại khái có thể cười nói, chào hỏi Trần Hán Thăng rồi.

Sẽ không như bây giờ, ăn một bữa cơm còn phải cố ý trốn tránh người quen.

Tên tuổi của Trần Hán Thăng có hiệu quả, Ôn Linh buông khay thức ăn xuống, hỏi:

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“Thì vừa nói xong.”

Trần Hán Thăng lặp lại một lần: “Trả thù Hà Sướng.”

Ôn Linh im lặng, ánh mắt chất chứa vẻ không tín nhiệm đánh giá Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng rất thản nhiên ngồi chễm chệ ở đối diện, mặc cho Ôn Linh quan sát.

Ôn Linh hỏi:

“Tại sao?”

Lòng phòng bị của cô ấy rất nặng, nhất định phải hỏi rõ nguyên nhân.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một hồi: “Nếu tôi nói là vì chướng mắt tên cặn bã kia, gặp chuyện bất bình nên hào hiệp ra tay thì chắc chị không tin.”

Ôn Linh gật đầu, hơn một năm nay sinh hoạt trong trường học của cô ấy giống như địa ngục, tình yêu mất, tình bạn cũng bốc hơi, nên cô ấy mới nói rằng “Thế giới này không giúp kẻ yếu”.

Ôn Linh đã bị tổn thương sâu đậm, sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào.

“Vậy nói thật ra, Hà Sướng đắc tội tôi, tôi không muốn thấy gã trong trường học nữa.”

Tiếp đó Trần Hán Thăng tóm tắt đơn giản sự tình trải qua, sau khi Ôn Linh nghe xong thì vẻ mặt hoài nghi dần biến mất.

Có lẽ đối với cô ấy, độ tin cậy của những chuyện này cao hơn trên thế giới có người tốt.

Sau khi Trần Hán Thăng nói xong, nhìn Ôn Linh, nghiêm túc nói:

“Chị Ôn, chúng ta hợp tác đi, tóm lại mục tiêu đều giống nhau.”

Ôn Linh cúi đầu nhìn mặt bàn inox của căn-tin ảnh ngược khuôn mặt hơi tái nhợt và mệt mỏi.

“Tôi không muốn trả thù, xin lỗi.”

Cuối cùng, Ôn Linh vẫn làm ra quyết định này, lại lần nữa bưng khay chuẩn bị ra căn-tin.

Trần Hán Thăng không giật mình, theo ở phía sau nói:

“Chị sợ sau khi chúng ta làm lớn chuyện thì trường học không cấp bằng tốt nghiệp cho chị?”

“Tôi khác với các người.”

Ôn Linh rũ mí mắt xuống:

“Cha mẹ đã vô cùng thất vọng với tôi, nếu tôi mà không lấy được bằng tốt nghiệp thì về sau không tìm được công việc.”

“Xin lỗi.”

Ôn Linh lại lần nữa nói lời xin lỗi, bước nhanh đặt khay vào chỗ thu bộ dụng cụ ăn.

Lần này Trần Hán Thăng không ngăn cản, mà cùng Ôn Linh đi ra căn-tin.

“Chốc nữa chị Ôn rảnh không?”

“Tôi đã nói không muốn hợp tác.”

“Không phải hợp tác, tôi muốn đưa chị đi một nơi.”

“Xin lỗi, tôi không rảnh.”

Ôn Linh chuẩn bị đi thư viện ngồi tới tối.

Trần Hán Thăng thấy Ôn Linh cứng đầu ngoan cố như vậy thì không kiềm được lớn tiếng nói:

“Chị Ôn, cuộc đời của chị đã như vậy rồi, còn có thể tệ hại đến mức nào được nữa? Không bằng lựa chọn tin tưởng tôi, chị cũng không thể suốt ngày bày ra vẻ áy náy và hối hận gả cho người khác chứ?”

Câu nói này dẫn đến kích thích khá lớn, Ôn Linh khựng lại bước chân.

Ôn Linh đã vô cùng thất vọng với nửa đầu cuộc đời mình, bây giờ chỉ muốn lấy bằng tốt nghiệp sau đó rời khỏi chốn đau

thương này, đến thành phố không ai biết mình để bắt đầu lại từ đầu, gả cho một người chồng lương thiện đôn hậu, xây dựng một gia đình tràn ngập tình yêu.

Lâu như vậy tới nay, Ôn Linh dùng biện pháp tự tưởng tượng này để an ủi chính mình, kết quả Trần Hán Thăng nói một câu đâm thủng ý nguyện tốt đẹp trong lòng cô ấy.

Ôn Linh quay đầu, trong mắt ngấn lệ:

"Đúng nhỉ, sự tình đã phát sinh, dù trốn tránh cỡ nào thì nó vẫn tồn tại."

"Xin lỗi, tôi đã quá trực tiếp."

Trần Hán Thăng không thành tâm nói lời xin lỗi:

"Nhưng nói thật, so với tránh né, không bằng đứng ra xử lý tên sở khanh đó, chấm dứt chuyện này trong lòng, như vậy mới có thể chân chính trút bỏ gánh nặng nghênh đón cuộc sống mới."

Ôn Linh đứng yên tại chỗ nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, nước mắt từ từ chảy xuống, gột rửa sỉ nhục từng nhận.

Trần Hán Thăng không chút cảm giác gì, ngay cảThẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư khóc ở trước mặt hắn còn bị vô tình từ chối, Ôn Linh rớt hai giọt lệ có gì ghê gớm.

"Xe của tôi ở bên kia."

Trần Hán Thăng làm động tác mời:

"Hà Sướng đi học trong trường làm ông đây cảm thấy bức bối, không hiểu sao chị nhịn được."

Ôn Linh hít một hơi, lau nước mắt nhìn Trần Hán Thăng: "Nếu cậu trêu đùa tôi thì tôi sẽ tự sát."

Trần Hán Thăng cười cười, chỉ hướng túi tuyên truyền "Hỏa Tiễn 101" mà học sinh đi ngang qua đang cầm:

“Đây là của công ty tôi, thời gian của tôi quý giá hơn chị nghĩ, trêu ghẹo chị thì được cái gì?”

Ôn Linh thở hắt ra một hơi dài, mắt sưng húp nhìn Trần Hán Thăng, nói:

“Đi thôi.”

Trần Hán Thăng ở đằng trước dẫn đường, bắt đầu từ bây giờ là buổi trình diễn của hắn.

Đầu tiên là chứng minh với Ôn Linh rằng hắn sẽ giúp cô ấy lấy thẻ học sinh, thứ hai là đảm bảo dù không lấy được bằng tốt nghiệp thì vẫn có thể hỗ trợ giải quyết việc làm cho cô.

Có hai át chủ bài này thì Ôn Linh mới không kiêng dè gì, không lo lắng bị cửa khó bằng tốt nghiệp ngáng đường.

Cho nên, Trần Hán Thăng sẽ lợi dụng hết thảy chi tiết cộng điểm cho mình.

Lúc đi ngang qua cửa hàng tiện lợi bên cạnh căn-tin, Hứa Đại Dũng đang bưng từng thùng mì ăn liền vào cửa hàng.

Trần Hán Thăng ở sau lưng vỗ vai Hứa Đại Dũng:

“Có thể vào trong đó lấy giùm tôi hai chai nước suối và một bịch khăn giấy không?”

“Chính mình đi vào mua …”

Hứa Đại Dũng không kiên nhẫn quay đầu, đột nhiên phát hiện là Trần Hán Thăng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, lộ ra hàm răng hở gió nói không rõ chữ:

“Tầng … Tầng tổng.” (Trần tổng)

Trần Hán Thăng mỉm cười hỏi:

“Có thể vào trong đó lấy giùm tôi hai chai nước suối và một bịch khăn giấy không?”

“Cóa tể!” (Có thể)

Hứa Đại Dũng to lớn vạm vỡ lập tức vào cửa hàng lấy nước và khăn giấy.

Trần Hán Thăng nhận lấy, nói:

“Hôm nay tôi không mang tiền lẻ.”

“Không cần cho tiền, không cần cho, Tầng tổng cho tiền là coi thường tôi!”

Hứa Đại Dũng thật sự sợ Trần Hán Thăng móc tiền ra, cuống quýt nhét đồ vào tay của hắn.

“Vậy được rồi, cảm ơn.”

Trần Hán Thăng đưa một chai nước và khăn giấy cho Ôn Linh, vừa đi vừa nói:

“Cửa hàng tiện lợi trong trường, bạn bè mở.”

Ôn Linh không nói chuyện, cô ấy phân biệt được sự khác nhau giữa hân hoan tặng đồ và hoảng loạn sợ hãi.

Ôn Linh không kiềm được quay đầu nhìn cửa hàng tiện lợi kia, từ lúc cô ấy học năm nhất đến năm tư thì nó luôn tồn tại, nhưng lần đầu tiên thấy ông chủ sợ học sinh năm hai như vậy.

Sau khi lên xe, Trần Hán Thăng nói với Ôn Linh ngồi ở hàng ghế sau:

“Bây giờ chúng ta đi một chỗ nhà máy điện tử.”

Ôn Linh không rõ ý đồ của Trần Hán Thăng, nhưng nhìn hắn lái xe vào một nhà máy điện tử ở trấn Đông Sơn, xem phản ứng nhanh chóng mở cửa của bảo vệ thì hẳn là hai bên rất quen thuộc.

Trần Hán Thăng dẫn Ôn Linh vào văn phòng của Trịnh Quan Đề, dọc đường đi không ngừng có người chào hỏi hắn,

nên khi hắn lười biếng ngồi trên ghế ông chủ thì Ôn Linh không kiềm được hỏi: "Đây là nhà máy của gia đình cậu?"

Nếu đúng như vậy thì rất đáng sợ, diện tích lớn như vậy ước chừng có mấy trăm người.

Cốc cốc cốc!

Lúc này quản lý Phòng Hành chính của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, Hứa Nguyệt Mai gõ cửa tiến vào: "Hán Thăng, đây là báo cáo doanh thu MP3 mà quản đốc Lâm kêu tôi giao cho cậu."

Trần Hán Thăng nhận lấy, khi Hứa Nguyệt Mai định ra ngoài thì bỗng bị hắn gọi lại:

"Chị Hứa, Phòng Hành chính hiện tại có thiếu người không? Tôi muốn giới thiệu một chị lớp trên vào, có được không?"

Ôn Linh ngây ra một lúc, hình như đang nói về mình.

Hứa Nguyệt Mai nhìn Ôn Linh:

"Được chứ, tôi đại biểu Phòng Hành chính hoan nghênh."

"Nếu không có bằng tốt nghiệp thì sao?"

Trần Hán Thăng hỏi tới, Ôn Linh ở bên cạnh cúi đầu.

Hứa Nguyệt Mai cười cười: "Có bằng hay không đều không quá cần thiết, bằng tốt nghiệp chỉ là nước cờ đầu, cậu giới thiệu đã đủ sức nặng rồi."

"Cảm ơn chị Hứa."

Trần Hán Thăng khách khí đưa Hứa Nguyệt Mai đến ngoài cửa, tiếp đó pha ly cà phê cho Ôn Linh:

"Tôi xem tài liệu trước đã, chị hãy ngồi chờ."

Trong khoảng thời gian này thỉnh thoảng có người đến tìm Trần Hán Thăng, thái độ thân thiện khách khí, buông báo cáo xuống là lập tức rời đi, trông như hắn đang quy nạp, tổng kết những báo cáo này.

Ôn Linh ngồi trên sofa, hai tay nâng cà phê, dần rõ ràng ý đồ của Trần Hán Thăng, hắn đang nói rõ ra cho Ôn Linh biết rằng:

Không có bằng tốt nghiệp thì vẫn có việc làm.

Chương 255: Hành động trả thù(2)

Trước khi Trịnh Quan Đề rời khỏi Hongkong đã nhờ Trần Hán Thăng chỉnh lý ý kiến và báo cáo tương quan giúp mình, với tính tình làm việc kín đáo của cô chắc chắn còn có đường thông tin khác, nhưng hắn vẫn làm tròn chức trách này.

Báo cáo gần đây tự nhiên đều là về hạng mục MP3, sau khi so sánh vài phần báo cáo, Trần Hán Thăng phát hiện lỗ vốn đôi chút, nhưng đây là hiện tượng bình thường.

Lúc sản phẩm điện tử mới vừa đưa ra bán hoặc là đắt như tôm tươi, không thì phải từ từ đặt nền móng.

"Lỗ vốn đôi chút, hai tuần tiếp theo chắc sẽ dần nhận lại, đừng lo."

Trần Hán Thăng tổng kết báo cáo xong còn kèm một câu dự đoán của mình, gửi cho Trịnh Quan Đề qua Yahoo Mail.

Trịnh Quan Đề nhanh chóng trả lời:

"Đã nhận mail, vất vả."

Trần Hán Thăng ngẩn ra, thầm nghĩ Trịnh Quan Đề luôn ngồi trước máy vi tính làm cô gái ru rú trong nhà hay sao? Thế là hắn và cô gửi mail qua lại trò chuyện.

Trần Hán Thăng hỏi: Cô đang làm gì?

Trịnh Quan Đề: Đóng cửa ở trong phòng.

Trần Hán Thăng: Chẳng phải tổ chức mừng thọ ông cụ à?

Trịnh Quan Đề: Nhà bác cả mới cần lo, tôi chỉ đến góp vui.

Trần Hán Thăng: Thôi đừng suy nghĩ nhiều, ở Hongkong có nhớ tôi không?

Trịnh Quan Đề: Đã xem.

Trần Hán Thăng cười cười không nhắn tin nữa, tắt máy vi tính, chuyển qua nhìn Ôn Linh:

"Ngại quá, lát nữa tôi còn phải gặp hai người."

"Không sao."

Thật ra Ôn Linh luôn lén quan sát Trần Hán Thăng, đây đúng là một tên sở khanh, nhưng là một tên sở khanh rất có năng lực, hèn gì dám đưa ra ý định 'xử lý' Hà Sướng.

Chốc lát sau, Trương Vệ Vũ và Vương Nham Tùng cùng đi vào, Trần Hán Thăng hỏi Trương Vệ Vũ trước về công việc hằng ngày trong nhà máy.

Trương Vệ Vũ là bảo vệ, mỗi ngày nhìn xe cộ và nhân viên ra vào, có chút gió thổi cỏ lay nào là biết hết.

Trương Vệ Vũ trả lời ngắn gọn:

"Mọi thứ đều ổn."

Trần Hán Thăng gật đầu, lại hỏi Vương Nham Tùng.

Từ lúc sản phẩm MP3 của Tân Thế Kỷ bán trên TV tới nay mỗi ngày gửi rất nhiều hàng chuyển phát nhanh, Vương Nham Tùng dẫn theo nhóm sinh viên bận tối mặt tối mày, nhưng kiếm tiền cũng mỏi tay.

Trần Hán Thăng nhắc nhở đầy ẩn ý:

"Trừ thu gửi chuyển phát nhanh, lúc bình thường cũng cần chú ý quan sát nhiều vào, các người vừa là sinh viên vừa là shipper, người ta sẽ không cố ý đề phòng các người."

Nếu Vương Nham Tùng không đi vào Hỏa Tiễn 101 rèn luyện thì không chừng nghe không hiểu lời ám chỉ mù mờ này,

nhưng bây giờ đã hiểu rõ Trần Hán Thăng yêu cầu phải chú ý tình huống nội bộ của nhà máy điện tử, đây là thực tiễn xã hội từng bước trưởng thành.

Vương Nham Tùng nhanh nhảu đồng ý:

"Tôi biết rồi!"

"Được rồi, các người trở về đi, có việc gì hãy liên hệ ngay."

Trần Hán Thăng dặn dò xong vẫy tay đuổi hai người đi:

"Chị Ôn, chúng ta về trường học đi, đột nhiên nhớ ra còn chút việc trong trường."

Xe con chậm rãi chạy ra cửa lớn, Ôn Linh nhìn Trần Hán Thăng lấy một cây thuốc lá từ trong xe ra ném hướng phòng an ninh ở cửa, mấy bảo vệ cười giỡn kính lễ.

"Con người của tôi không có ưu điểm gì quá nổi bật, nhưng thích kết bạn, trong trường học có nhiều bạn."

Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa nói:

"Tôi muốn xử Hà Sướng thì trong khoa hệ hội học sinh không có ai dám nhảy ra ngăn trở, Trần Thiêm Dụ ít nhất giữ thái độ trung lập."

…

Về trường học, buổi trình diễn của Trần Hán Thăng vẫn chưa kết thúc, hắn dẫn theo Ôn Linh dạo một vòng tòa nhà hành chính, đánh tiếng với Vu Dược Bình trước, cuối cùng còn đến ngoài cửa văn phòng của Lục Cung Siêu.

"Tôi đi nói vài câu với viện trưởng Lục, chị ở ngoài cửa chờ tôi một lát."

Trần Hán Thăng gõ cửa khép hờ, trực tiếp đi vào văn phòng của Lục Cung Siêu. Ôn Linh đứng ở bên ngoài, nghe rõ

cuộc trò chuyện của hai người.

“Hán Thăng, sao hôm nay rảnh đến chỗ của tôi?”

“Em đến báo cáo thành tích của tiệm trà sữa, bởi vì nếu không có viện trưởng Lục thì không có tiệm trà sữa này. Ngoài ra em biết viện trưởng Lục là chuyên gia kinh tế học, tiện thể học hỏi kinh nghiệm.”

“Ha ha ha, cậu nịnh sai rồi, tôi dạy vĩ mô kinh tế học, nghiên cứu thị trường kinh tế.”

“Người xưa nói thấy mầm biết cây, chắc là viện trưởng Lục thấy em không có đủ ngộ tính nên không muốn dạy chứ gì.”

…

Ôn Linh nghe bên trong nhiệt tình thảo luận, thẫn thờ nhìn biển chức vụ ‘phó viện trưởng’ gắn trên vách tường.

Lúc trước không nói tới phó viện trưởng như vậy, chỉ cần chủ nhiệm của khoa có thể giúp chính mình nói đôi câu, chắc chắn Hà Sướng sẽ bị bắt đuổi học.

Sẽ không có chuyện tạm nghỉ học một năm, chuyển khoa khác rồi tiếp tục nghênh ngang đi học.

Lục Cung Siêu bận việc, chốc lát sau Trần Hán Thăng đi ra. Ánh mắt của Ôn Linh rất phức tạp, môi mấp máy muốn nói chuyện.

Trần Hán Thăng nhìn ra manh mối: “Đi sân thể dục.”

Ôn Linh đi theo đến tiệm trà sữa “Ngộ Kiến” . Đang trong giờ học buổi chiều, mà mấy chục bộ bàn ghế gần như ngồi đầy.

Trần Hán Thăng tìm một cái ghế ngồi xuống, kêu Hồ Lâm Ngữ đến:

“Hồ tổng, hôm nay bán đắt nhỉ.”

“Đương nhiên đắt khách, có người tuyên truyền giúp mà.”

Hồ Lâm Ngữ nhìn Trần Hán Thăng:

“Lát nữa cậu ở lại giúp đỡ không?”

Trần Hán Thăng khoát tay: “Mình không rảnh, lấy hộ hai ly trà sữa giùm, mình có việc cần bàn với người khác.”

“Lười chảy nhớt, có ông chủ nào như vậy không!”

Hồ Lâm Ngữ lèm bèm, xoay người đi quầy tiếp khách.

Xong việc, Trần Hán Thăng mới hỏi Ôn Linh:

“Vừa rồi chị định nói gì?”

“Tôi muốn hỏi cậu tính làm thế nào?”

Trên khuôn mặt nhợt nhạt của Ôn Linh từ từ có màu máu, ánh mắt u tối cũng phát sáng.

“Ôi mợ, nhỏ này thấy bây giờ có hy vọng trả thù thì khí chất thay đổi ngay.”

Không hiểu sao trong lòng Trần Hán Thăng dâng lên cảnh giác, không phải bởi vì Ôn Linh, hắn nhớ lại bản thân.

“Mợ nó, phụ nữ mà ác lên thì cực kỳ độc, chắc ngày nào đó đầu của mình sẽ không bị chém chứ?”

Trần Hán Thăng bản năng sờ sau gáy, nghiêm túc nói với Ôn Linh:

“Mục tiêu của hai ta có tính chung nhưng hơi khác, mục tiêu chung là Hà Sướng, nhưng khác ở chỗ chị oán trách trường học, còn tôi thì có quan hệ rất tốt với trường học.”

Ôn Linh lặng yên nghe. Hồ Lâm Ngữ cầm trà sữa đến, khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh.

“Cho nên tôi không thể trực tiếp ra mặt.”

Trần Hán Thăng trong miệng ngậm thuốc lá, hươ hai tay hình dung:

“Chúng ta phải tạo ra một cục diện như này, mọi người đều biết tôi đang giúp chị nhưng họ không có chứng cứ. Tôi tương đương với khu vực giảm xóc, chị lo phần gây lớn chuyện, tôi phụ trách ngăn trở áp lực từ các mặt, bao gồm cha mẹ của Hà Sướng.”

Ôn Linh ngước đầu lên, ý tứ của Trần Hán Thăng rất rõ ràng, xúi cô ấy làm ồn ào, hắn theo sau làm trùm cầm đầu.

Ôn Linh hỏi:

“Kết quả cuối cùng sẽ thế nào?”

“Đương nhiên là cho hắn cuốn gói đi, để tên ngốc đó ở trong trường học làm tôi ăn cơm không ngon.”

Trần Hán Thăng dụi tắt tàn thuốc đã cháy hết, mắt sáng ngời nhìn thẳng Ôn Linh:

“Tôi bảo đảm với chị, dù chuyện lớn cỡ nào thì nửa năm sau chị tốt nghiệp có thể lấy được bằng tốt nghiệp, nếu không lấy được thì tôi tìm một việc làm cho chị. Bây giờ chờ xem mối thù của chị có mãnh liệt hay không.”

Ôn Linh nghe vậy, bàn tay cầm trà sữa bất giác siết chặt, nước trà sữa ngọt ngấy phun ra từ ống hút, dọc theo cổ tay nhỏ tí tách xuống đất.

“Tên khốn ấy hủy thanh xuân và gia đình của tôi, cậu nói xem mối thù của tôi có mãnh liệt không? Trên đời này không có ai hận cặn bã nhiều hơn tôi!”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ vậy là được rồi, muốn báo thù thì thái độ của khổ chủ phải cứng rắn, chứ không thì đại ca rất khó làm việc.

“Thật ra cũng đơn giản, ngày mai chị treo một biểu ngữ ở dưới ký túc xá nam …”

Trần Hán Thăng chậm rãi nói ra kế hoạch.

…

Sau khi Ôn Linh rời đi, Hồ Lâm Ngữ không có kinh nghiệm yêu đương nhưng đọc nhiều ngôn tình nên thở dài nói:

“Mới nãy tôi bị dọa, thì ra lòng trả thù của phụ nữ bọn tôi mạnh như vậy, trong truyện viết đều là thật.”

Nhưng Hồ Lâm Ngữ hơi khó hiểu hỏi:

“Có cần gây lớn chuyện như vậy không?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Hồ Lâm Ngữ không hiểu ý đồ của mình, hắn suy nghĩ một lúc rồi giải thích:

“Thật ra không thể giấu Thẩm Ấu Sở được nữa, đây là sự thực không thể thay đổi.”

Hồ Lâm Ngữ thừa nhận:

“Ừ đúng.”

“Vậy cậu thấy cô ấy xinh không?”

“Rất xinh.”

“Đẹp như cô ấy nhất định có nam sinh đuổi theo, tôi không rảnh xử lý từng tên tình địch, chẳng bằng xử đẹp thằng kiêu ngạo nhất.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Vậy thì người khác còn đang rục rịch sẽ nghĩ tới kết cục của Hà Sướng và phải nghĩ kỹ lại, mọi người đều đỡ cực nhọc.”

“Mấu chốt nhất là, Hà Sướng là cặn bã chính hiệu, mình xử thằng này sẽ không có áp lực về mặt đạo đức, quá dễ, so easy.”

Hồ Lâm Ngữ lặng im một lúc:

“Trần Hán Thăng, cậu quá tinh tướng.”

Chương 256: Hành động trả thù(3)

Sáng hôm sau, bảy giờ rưỡi, trong Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp tràn ngập sương mù, mặt trời mùa đông cố gắng xua tan sương lạnh. Các nam sinh chuẩn bị học tiết sáng vừa chửi rủa nhiệt độ không khí vừa ra tòa nhà ký túc xá khu B.

Bọn họ đang định đi căn-tin thì có người đột nhiên nói:

"Đệt, coi chữ trên biểu ngữ kìa."

Đám con trai ngước đầu lên, đối diện một nữ sinh mặc áo lông đứng trước cửa lớn, vóc dáng cao kều, đội mũ và đeo khẩu trang.

Tuy rằng không thấy rõ mặt nhưng không quan trọng, bởi vì biểu ngữ màu đỏ ở phía sau càng thú vị.

"Hà Sướng cặn bã ở ký túc xá 201, trả con lại cho tôi!"

Các nam sinh nhìn nhau:

"Chưa ăn sáng đã có dưa ăn, còn là quả dưa to."

Từ khóa: Ký túc xá 201, Hà Sướng, con.

"Hà Sướng là thằng nào mà ghê thế, hình như làm người ta có bầu."

"Thì đó, tìm tới tận ký túc xá mà."

"Mợ nó, nếu không phải khó trốn tiết hôm nay thì tao rất muốn xem Hà Sướng là thằng nào."

…

Nữ sinh luôn đứng ở dưới lầu, trừ nam sinh đi học sớm ra, nam sinh thức dậy vào giờ khác cũng nhìn thấy biểu ngữ này.

Có người đúng dịp ở ký túc xá 201 khu B, khi trông thấy thì không đi học nữa, chạy nhanh lên lầu.

"Hà Sướng, Hà Sướng! Dậy mau, dưới lầu có nữ sinh giăng biểu ngữ, bên trên viết tên của ông kìa!"

"Bố đang ngủ!"

Hà Sướng định trốn học buổi sáng, hôm qua chơi suốt đêm ở KTV, mồm ngập mùi rượu:

"Là nữ sinh nào giăng biểu ngữ? Tỏ tình với bố hả?"

"Ông còn đùa được sao, biểu ngữ nói ông làm người ta có bầu!"

"Cái gì? !"

Hà Sướng giật mình bò dậy, mặc đồ xuống lầu, trong lòng cầu nguyện tuyệt đối đừng là nhỏ đó, tuyệt đối đừng là nhỏ đó.

Nhưng khi Hà Sướng xuống lầu, nhìn bóng dáng bị đám đông vây kín thì gã không kiềm được thở dài.

Bà nội nó, con này còn chưa bỏ cuộc sao!

Hà Sướng vốn định lờ đi, không quan tâm, nhưng học sinh xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều, đặc biệt còn có nam sinh cười nói:

"Đợi khi nào rảnh đi 201 chiêm ngưỡng, không ngờ khu B của chúng ta còn có thằng sở khanh."

"Đệt!"

Hà Sướng chửi thề, gã chạy trời không khỏi nắng, biểu ngữ còn ở đây.

"Tránh ra, tránh ra!"

Hà Sướng suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là chen vào đám đông lao qua:

"Cô đang làm gì vậy hả? Chuyện đã sớm kết thúc, giăng biểu ngữ làm gì?"

Bóng người này tất nhiên là Ôn Linh, cô ấy được Trần Hán Thăng chỉ bảo "gặp mặt thì hành động tùy hoàn cảnh", trực tiếp treo biểu ngữ dưới tòa nhà ký túc xá của Hà Sướng.

Nay xem ra hiệu quả rõ rệt, hơn một nửa nam sinh khu B đều biết.

Đám đông hóng chuyện thấy nam chính xuất hiện, bọn họ quan sát, tuy Hà Sướng mới tỉnh ngủ tóc lộn xộn nhưng khá là đẹp trai, thảo nào có thể lừa gạt nữ sinh.

Hà Sướng chỉ hướng biểu ngữ treo trên cây, tức giận quát:

"Gỡ ra, gỡ ra!"

Ôn Linh không nói lời nào, cũng không có bất cứ động tác.

"Mày được nước lấn tới phải không? Vậy thì bố tự gỡ xuống, gỡ xong rồi sẽ tính sổ với mày!"

Hà Sướng đang định đi lên gỡ biểu ngữ, đột nhiên từ bên cạnh đi qua hai nam sinh cao to:

"Anh đang làm gì vậy? Tại sao muốn gỡ biểu ngữ của chúng tôi?"

Hà Sướng kinh ngạc hỏi:

"Biểu ngữ gì của các người?"

"Đó."

Một người chỉ hướng bên dưới biểu ngữ cặn bã.

Hà Sướng nhìn kỹ, không ngờ còn có một biểu ngữ nữa.

“Mùa đông đến, chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101 nhắc nhở toàn thể học sinh của Tài Viện chú ý phòng lạnh.”

Bởi vì nội dung của biểu ngữ này không có gì mới mẻ, mọi người cũng quen thuộc Hỏa Tiễn 101 nên thấy nó mà như không thấy.

“Tôi không gỡ biểu ngữ của các người.”

Hà Sướng cho rằng bị hiểu lầm:

“Tôi chỉ muốn gỡ cái ở trên cao.”

“Làm sao chúng tôi biết anh muốn gỡ cái nào?”

Hai nam sinh chắn ở đằng trước: “Cho nên anh đừng tới gần, lỡ như anh gỡ biểu ngữ của chúng tôi thì sao?”

“Tôi thật sự không phải muốn gỡ của các người.”

“Ai biết được.”

“Các người tin tưởng tôi đi, OK?”

“Lòng người cách bụng, ai biết được.”

“Mẹ nó, các người nhìn tôi gỡ là được.”

“Không xem, nhưng cũng không cho anh tới gần.”

.....

Sau một hồi nói qua nói lại “văn nói chuyện với võ’, quần chúng xung quanh không kiềm được cười phá lên, hai nam sinh rõ ràng là cố ý.

Hà Sướng cũng không ngốc, đây không phải hiểu lầm, đây là vũ nhục khi dễ người ta rõ ra mặt.

“Các người biết tôi là ai không?”

Hà Sướng không kiềm được rống to một tiếng.

“Không biết, tôi chỉ biết chủ tịch hội học sinh trong viện, chủ tịch hội học sinh trong khoa và lớp trưởng của tôi.”

Chu Thành Long cười tủm tỉm nhìn Hà Sướng:

“Nghe giọng điệu của anh dường như cảm thấy chính mình là nhân vật nổi tiếng, có cần kể ra bối cảnh hù sợ tôi không?”

Con người của Chu Thành Long không có nhiều đặc điểm, hai chữ đủ khái quát: Cứng đầu.

Lúc tập huấn quân sự đã phát sinh xung đột với huấn luyện viên, học năm nhất từng đánh phó bộ trưởng bộ đối ngoại Chu Hiểu. Khi bạn trai cũ của Thương Nghiên Nghiên tìm tới gây sự, anh ta cũng góp phần đánh lộn, Trần Hán Thăng giao nhiệm vụ cho anh ta vừa lúc thích hợp.

Một người khác là Lưu Bằng Phi, hôm qua vốn tìm Trần Hán Thăng báo cáo công việc, vừa đúng dịp nghe nói chuyện này, thế là tự tiến cử tham gia luôn.

Hà Sướng nghe thấy đối diện nói như vậy thì nghẹn họng, gã tự cho rằng mình nổi tiếng trong trường học, dù sao từng chủ trì nhiều lần hoạt động, hiện tại mới biết học sinh bình thường căn bản không nhận biết chính mình.

Đây cũng là bệnh chung của nhiều “danh nhân vườn trường”, lúc đi học thì hô mưa gọi gió tự cho là cao hơn người, sau khi tốt nghiệp phát hiện thế giới thay đổi, thì ra mình chỉ là thằng nhóc.

Những học sinh này thường phải điều chỉnh thời gian dài mới có thể thích ứng quy tắc xã hội mới.

“Nếu anh không có việc gì thì đừng đứng đây, che biểu ngữ của chúng tôi.”

Chu Thành Long đẩy Hà Sướng ra:

“Lại đến quấy rối là ông đây vả sưng mặt!”

Lẹp xẹp lẹp xẹp!

Hà Sướng đi dép lùi lại mấy bước mới ổn định thân hình, hiện tại gã cũng phản ứng lại, "Hỏa Tiễn 101" là chủ mưu sau màn.

Hỏa Tiễn 101 nghe theo ai?

"Trần Hán Thăng!"

Hà Sướng cảm thấy bực tức, đâu ngờ Trần Hán Thăng chơi chiêu độc như vậy, gã xoay người đi phòng trực ban của ký túc xá.

Hà Sướng quát nạt cô quản lý:

"Cô, các người còn quản việc không vậy? Có người giăng biểu ngữ ở đó vũ nhục danh dự của tôi!"

"La lối cái gì, chúng tôi cũng đi tới nói chuyện, nhưng con gái nhà người ta không chịu nghe, hai nam sinh khác luôn ngăn cản."

Cô quản ký túc xá chống nạnh, nói bằng giọng quê mình:

"Chúng tôi còn cách nào khác? Chúng tôi cũng rất sốt ruột!"

"Các người không biết gọi điện cho phòng bảo vệ à?"

Hà Sướng chộp lấy điện thoại bàn của quản lý:

"Alo, phòng bảo vệ sao? Chỗ này là ký túc xá nam khu B, có người giăng biểu ngữ cố ý gây sự!"

Chốc lát sau, hai bảo vệ trường học mặc đồng phục đi tới, sau khi tìm hiểu tình huống thì chậm rãi đi hướng Ôn Linh.

Lưu Bằng Phi nói với Ôn Linh:

"Đàn chị Ôn, Trần ca dặn dò nếu bảo vệ đến thì chúng ta hãy nhường bước, đừng xung đột ngay mặt với trường học."

Ôn Linh gật đầu, lặng lẽ xoay người rời đi.

Lưu Bằng Phi và Chu Thành Long nhìn nhau, hai tay đút vào túi quần ung dung rời đi.

Bảo vệ của trường lấy làm lạ, nghe báo là gây sự mà sao bỏ đi hết?

Nhưng phải gỡ "biểu ngữ cặn bã" xuống, hai bảo vệ vừa gỡ xuống vừa hỏi thăm tình huống với học sinh xung quanh, rất nhanh liền biết đại khái sự tình.

"Trần Hán Thăng cũng nhúng tay."

Một bảo vệ trẻ tuổi hỏi:

"Cậu ấy và chúng ta có quan hệ khá tốt, xử lý sao bây giờ?"

"Thì làm sao được, nể mặt nhau thôi."

Bảo vệ hơi lớn tuổi hơn cười nói:

"Cậu ta cho cấp dưới rời đi là không muốn tranh chấp với chúng ta, Trần Hán Thăng rất thông minh, chúng ta cũng đừng nghiêm túc quá, diễn kịch theo là được."

Chương 257: Người xấu có người xấu trị

Sau khi tháo biểu ngữ mất mặt kia xuống, Hà Sướng trở về ký túc xá, càng nghĩ càng tức, gã không kiềm được gọi điện thoại cho Trần Thiêm Dụ, kể lại sự âm hiểm của Trần Hán Thăng.

"Thật sự không ngờ thằng chó đó là loại người như vậy, làm tôi khó chịu một lần sẽ khiến nó thấy thoải mái sao?"

"Một lần?"

Trần Thiêm Dụ đang ăn cơm trưa sớm hơn giờ bình thường, miệng ngọng nghịu nói:

"Ông mơ đẹp quá, Trần Hán Thăng từng một hơi đuổi mười mấy phó bộ trưởng và cán sự, chứng minh cậu ta không làm thì thôi, đã làm là nhổ tận gốc."

Hà Sướng kinh ngạc hỏi:

"Là sao?"

"Ý của tôi là chuyện này căn bản không chấm dứt, hãy chờ xem?"

Trần Thiêm Dụ không muốn xen vào nhiều:

"Không nói nhiều nữa, bận ăn cơm."

Nghe tiếng "Tít tít" từ điện thoại di động, Hà Sướng đột nhiên cảm giác sự tình dường như bắt đầu chệch hướng.

Trần Thiêm Dụ nói đúng, giữa trưa, Hà Sướng đang ăn thì loáng thoáng nghe thấy bên cạnh bàn có người đang nói:

“Cửa căn-tin có nữ sinh giăng biểu ngữ, hình như là lên án công khai một thằng sở khanh tên Hà Sướng.”

Con ngươi Hà Sướng co vào, chưa ăn hết cơm đã vội vã chạy ra ngoài căn-tin, quả nhiên lại là Ôn Linh đeo khẩu trang.

“Cặn bã Hà Sướng của khoa nhân văn đùa bỡn tình cảm của nữ sinh!”

Biểu ngữ hồi sáng bị mất, không ngờ Ôn Linh treo cái mới, nội dung đổi khác.

Thứ duy nhất không thay đổi là bên dưới vẫn treo biểu ngữ tuyên truyền của Hỏa Tiễn 101.

“Hỏa Tiễn 101 nhắc nhở thầy trò Tài Viện, thời tiết khô hanh nhớ thường xuyên bổ sung nước.”

Cửa căn-tin gây ra động tĩnh lớn hơn dưới lầu ký túc xá nam. Nữ sinh thích hóng chuyện đã hỏi thăm nhau:

“Hà Sướng là ai? Cậu quen không?”

“Đệt mợ nó!”

Hà Sướng không kiềm được, tức giận muốn nhào lên tháo biểu ngữ xuống.

Quả nhiên, lại có hai nam sinh đi ra che trước mặt, không phải Chu Thành Long và Lưu Bằng Phi gặp hồi sáng, thật không biết Trần Hán Thăng tìm đám người to con này ở đâu ra.

Tuy thay người nhưng câu uy hiếp thì không thay đổi chút nào.

“Xéo, dám đến quấy rối coi chừng bố đập chết!”

“Tôi không muốn gỡ biểu ngữ của mấy người …”

“Bấm nút biến, tao thì thấy mày giống như muốn gỡ biểu ngữ của bọn tao, còn tới gần nữa là bố mày tát cháy má!”

Hà Sướng không còn cách nào, chỉ có thể lại bấm số điện thoại của phòng an ninh, chốc lát sau, bảo vệ trường lại đến.

Lưu trình tiếp theo đó giống hệt, Ôn Linh lặng lẽ rời đi.

Hai nam sinh đi ra Tài Viện, bọn họ thuộc Học viện Công trình.

Trần Hán Thăng thuê nhiều sinh viên làm thêm, kiếm đại hai người vạm vỡ không khó.

Hà Sướng thì thảm, sáng sớm một lần, giữa trưa lại đến một lần, thân phận của gã sớm bị người tìm ra, chuyện năm đó cũng bị phanh phui.

Nào là "Cha mẹ của Hà Sướng lôi nữ sinh đi ép sẩy thai", "Rõ ràng đã thương lượng bồi thường ba chục nghìn, kết quả đưa ba nghìn rồi lặn luôn", "Cuối cùng nữ sinh phải về nhà dưỡng sức khỏe rồi mới đi học lại" . . v. . v. .

Các loại tin tức thật hay giả ùn ùn kéo đến, ngay cả Trần Hán Thăng đều không ngờ tới, hắn chưa kịp xào tin cho nóng thì nữ sinh của Tài Viện đã tự động đẩy chuyện này lên hàng "hot search" trên diễn đàn BBS của Tài Viện.

Nhưng quá sự trình vẫn chưa xong, buổi chiều lên lớp, Ôn Linh lại giăng biểu ngữ trước cửa tòa nhà dạy học.

"Xé ngay, rốt cuộc các người có quản hay không! ?"

Hà Sướng nạt nộ với nhân viên quản lý của tòa nhà dạy học, gã sắp điên rồi, từ sáng sớm đến bây giờ đã nhận được nhiều cuộc điện thoại, toàn bộ muốn xác nhận Hà Sướng ghi trên biểu ngữ có phải là gã hay không.

Nhân viên quản lý của tòa nhà dạy học là một ông chú trung niên hơn bốn mươi tuổi, duỗi đầu nhìn biểu ngữ: "Việc này không thuộc về quyền quản lý của tôi, tôi chỉ phụ trách an toàn vật phẩm của tòa nhà dạy học."

“A a a! ! ! Bố không có cây súng máy chứ không là bắn chết tụi mày!”

Hà Sướng liều mạng xông hướng Ôn Linh, nhưng chưa tới gần thì ba nam sinh đứng ra, hai cao một thấp.

Hai cao là Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường, lùn tự nhiên là lãnh tụ tinh thần của ký túc xá 602, Kim Dương Minh, cậu ấy sẽ không bỏ qua náo nhiệt như vậy.

Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường kéo biểu ngữ của Hỏa Tiễn 101, Kim Dương Minh hùng hổ nói:

“Xéo, dám đến quấy rối coi chừng ăn tát!”

Lần này Hà Sướng không tranh biện, những học sinh này tỏ rõ là chơi xấu, hắn trực tiếp gọi điện kêu bảo vệ trường đến.

Bảo vệ đã thói quen cảnh này, bước chân nhẹ nhàng nói cười đến gần, biểu cảm xem kịch vui.

“Trần Hán Thăng!”

Hà Sướng cảm thấy bị sỉ nhục lớn, chắc chắn là Trần Hán Thăng ở sau lưng sai khiến, Hỏa Tiễn 101 hay bạn cùng phòng 602 đều chỉ hướng Trần Hán Thăng.

Dường như Trần Hán Thăng không thèm kiêng kỵ, đây đúng là hiệu quả mà hắn muốn.

Khi Hà Sướng rời đi, quay đầu nhìn thấy bảo vệ đang thu biểu ngữ, ba nam sinh còn phối hợp gỡ giúp, sau đó chắn gió đưa thuốc lá cho nhau hút.

Trong khoảnh khắc, Hà Sướng đột nhiên cảm thấy thế giới thật đen tối, tại sao người xấu luôn cùng một giuộc tụ tập với nhau?

Hơn một năm trước Ôn Linh cũng từng trải qua cảm giác bất lực này.

…

Việc đến hiện giờ, Hà Sướng biết bảo vệ trường vô dụng, gã thử tìm kiếm trợ giúp từ bạn bè.

Nhưng những người bạn từng cùng karaoke uống rượu trong KTV, thề thốt với nhau dường như đổi tính hết, khi họ biết là Trần Hán Thăng ở sau màn điều khiển thì đều không muốn xen vào vũng nước đục này.

Lúc này Hà Sướng muốn tìm lại Trần Thiêm Dụ thì phát hiện đã bị cho vào danh sách đen.

Trần Thiêm Dụ đã cố gắng rồi.

“Bạn bè cái đếch gì!”

Hà Sướng tức giận muốn ném di động, bỗng chú ý trong ký túc xá có hai người luôn quan sát chính mình, chợt nhớ dường như bọn họ làm thêm trong Hỏa Tiễn 101.

“Quá đen tối.”

Hà Sướng rất mệt mỏi, gã bị ba nhóm người chơi cả ngày, mệt mỏi tinh thần, dọc đường đi không ngừng bị chỉ chỏ.

“Không được, tuy rằng rất mất mặt nhưng phải tìm phụ đạo viên và chủ nhiệm khoa thôi.”

Hà Sướng rốt cuộc làm quyết định này.

Khi Hà Sướng quyết định nhờ sự trợ giúp từ bên ngoài, mấy nam sinh hôm nay xuất hiện đều ở bên ngoài tiệm trà sữa, tán dóc thổi phồng.

“Buổi sáng ngó biểu cảm sợ hãi của Hà Sướng làm tôi và Lão Lưu cười bể bụng.”

“Buổi chiều thằng đó còn nói nếu mà có súng máy sẽ bắn chết chúng ta.”

“Giữa trưa trước cửa căn-tin, nó đi đường vấp té đủ thấy sợ đến mức nào.”

…

Trong khi đương sự Hà Sướng than thở thế giới quá đen tối, đám người khởi xướng thì cười nói vui vẻ, thật sự là cảnh tượng hiện thực đàn ông thấy sẽ im lặng, phụ nữ nhìn sẽ rơi lệ.

Đặc biệt là đại ca dẫn đầu Trần Hán Thăng.

Hắn không tham dự vào màn phét lác, đang nhàm chán hút trà sữa rồi phun ra bằng đường ống hút, mục tiêu là bé mèo Đoàn Viên mà Thẩm Ấu Sở tự tay nuôi lớn.

Phản ứng của mèo nhanh nhẹn hơn con người gấp mấy lần, mỗi khi Trần Hán Thăng sắp phun nước trúng là Đoàn Viên sẽ né thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Trần Hán Thăng không chịu thôi, luôn hút nước phun ra, trà sữa rốt cuộc bắn trúng Đoàn Viên.

Đoàn Viên tội nghiệp “Meo” một tiếng, Trần Hán Thăng dường như gian kế thành công, cười lớn.

Nhiếp Tiểu Vũ trở về từ khu đại học Tiên Ninh, ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt ghét bỏ nói:

“Trò ngốc như vậy mà anh chơi vui nhỉ.”

“Cậu thì biết cái gì, cái này gọi là không quên tuổi thơ.”

Trần Hán Thăng đá Chu Thành Long ở bên cạnh:

“Đừng khoác lác nữa, cậu với Bằng Phi cầm một biểu ngữ đến dưới lầu khu B, nếu đã mời ba bữa một ngày rồi thì cho sư huynh Hà thêm bữa ăn khuya, để tối ngủ cho ngon.”

Chương 258: Mọi người đều đang diễn kịch

"Đến nữa, đến nữa kìa!"

Chu Thành Long và Lưu Bằng Phi lại kéo biểu ngữ đến dưới ký túc xá nam khu B, nguyên tòa nhà ký túc xá đều vang lên tiếng đùa cợt, các nam sinh ở ký túc xá 201 cũng rất nhanh phát hiện.

"Hà Sướng, nếu không được thì báo cho phụ đạo viên đi."

Có bạn cùng phòng kiến nghị, biểu ngữ ghi rõ thân phận của Hà Sướng, mỗi lần đều thiếu đạo đức kéo theo ký túc xá 201.

Cứ lâu dài như vậy thì danh dự của ký túc xá 201 sẽ thối nát, nam sinh khác còn muốn tìm bạn gái, ai mà không khát vọng có cuộc tình ngọt ngào chứ?

"Trần Hán Thăng là kẻ vô lại, vừa vào hội học sinh lập tức lật đổ phó bộ trưởng cũ Chu Hiểu, ông không đấu lại thằng đó đâu."

Một bạn cùng phòng cũng phụ họa, mới nãy gã về ký túc xá cảm thấy hơi lạ, phía sau dường như có rất nhiều đôi mắt đánh giá chính mình.

"Tôi biết."

Hà Sướng bước ra ban công, nhìn Chu Thành Long và Lưu Bằng Phi vênh váo đứng dưới lầu, trong lòng trào dâng trào thù hận.

Nhưng cuối cùng Hà Sướng bi ai phát hiện trừ gọi điện thoại cho phòng bảo vệ, chính mình không làm gì được Trần Hán Thăng.

"Alo, dưới tòa nhà ký túc xá khu B …"

"Lại có người giăng biểu ngữ chứ gì, biết rồi."

Hà Sướng chưa nói hết câu thì bảo vệ Tài Viện đã không kiên nhẫn cúp điện thoại, một ngày bốn lần, ai mà chịu nổi.

Tuy không kiên nhẫn nhưng phải xử lý sự tình, bảo vệ đến dưới lầu khu B, lầu bầu oán trách:

"Hơn chín giờ tối rồi, mấy đứa không thể yên tĩnh một chút sao?"

"Cũng muốn yên tĩnh nhưng chợt nhớ sư huynh Hà còn có một phần ăn khuya quên ký nhận."

Lưu Bằng Phi nhìn thấy bảo vệ lại đây, cười tủm tỉm chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã."

Bảo vệ gọi lại bọn họ:

"Mang biểu ngữ đi luôn."

Lưu Bằng Phi lấy làm lạ:

"Các người không tịch thu à?"

Bảo vệ buồn bực nói: "Chúng tôi lấy những cái này làm gì? Mấy đứa cũng lấy lại mớ biểu ngữ treo ban ngày luôn đi, ngoài ra, đội trưởng kêu tôi nhắn một câu với Trần Hán Thăng."

"Câu gì?"

Chu Thành Long còn tưởng là lời cảnh cáo gì đó.

“Chúng ta giao hẹn thời gian được không? Thí dụ như bảy giờ sáng, mười hai giờ trưa, bốn giờ chiều, chín giờ tối, nếu các người định ngày mai làm nữa thì có thể hoạt động vào mấy giờ này không?”

Bảo vệ trường nói với giọng thương lượng:

“Vậy thì chúng tôi cũng tiện xếp người, chứ đang ăn cơm bị kêu đi mãi, trời lạnh muốn uống hớp canh nóng cũng khó.”

Chu Thành Long ngẩn ngơ, ác vậy sao, mọi người đều liên hợp lại “Diễn” Hà Sướng.

Sáng ngày thứ hai, nam sinh khu B phát hiện nữ sinh đeo khẩu trang lại xuất hiện, lặng lẽ đứng trong gió lạnh và sương mù.

“Chậc chậc, sở khanh hại người.”

Loài người trời sinh đều có tình cảm đồng tình kẻ yếu, nữ sinh bị bắt phá thai này rõ ràng là người bị hại, đặc biệt trên BBS của Tài Viện còn phanh phui ra nhiều tình hình bên trong.

Thí dụ như, cha mẹ của Hà Sướng luôn khăng khăng là Ôn Linh dụ dỗ con trai mình; rõ ràng đã hứa bồi thường ba mươi nghìn tệ nhưng chỉ cho ba nghìn tệ nạo thai rồi lơ luôn; nhục mạ vào mặt Ôn Linh.

Các nam sinh vừa thảo luận vừa đi căn-tin. Khoảng bảy giờ rưỡi, bảo vệ trường học xuất hiện đúng giờ thu biểu ngữ.

Ôn Linh và nam sinh phụ trách trông giữ lập tức rời đi, hai bên ăn ý dường như đã tập luyện rồi.

.....

Trong đại học tuy rằng chế độ lỏng lẻo, học sinh khá tự do, nhưng ảnh hưởng của chuyện này quá rộng, đặc biệt trải qua

một ngày một đêm lên men, giáo viên trong Tài Viện dần biết chuyện.

Phó thư ký đoàn ủy Vu Dược Bình cầm cốc giữ nhiệt đi dạo lên tầng hai, Quan Thục Mạn và mấy học sinh đang bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi biện luận cuối kỳ.

Vu Dược Bình hắng giọng:

"Khụ!"

Quan Thục Mạn ngước đầu lên, nâng gọng kính đen:

"Bí thư Vu, buổi sáng tốt lành."

"Ưm, đang bận à?"

Vu Dược Bình lên tiếng, chậm rãi đi tới ngồi xuống ghế, nhìn học sinh bận rộn, dường như lơ đãng nói: "Gần đây trường học có nhiều việc, khá náo nhiệt."

Quan Thục Mạn cố nhịn cười, hôm qua BBS của Tài Viện suýt nổ tung, cô ấy phụ trách quản lý xóa post bận rộn đến nỗi không xóa kịp, bởi vì có một số chuyện dính líu đến trường học nên đơn giản không cho đăng bài.

Quan Thục Mạn giả ngu:

"Trừ thi biện luận ra còn có chuyện gì?"

Một nữ sinh còn trẻ không đủ kinh nghiệm đã buột miệng:

"Cô giáo Quan, còn một tháng nữa mới thi biện luận, tin lớn nhất trong hai ngày qua chắc là về sở khanh Hà Sướng."

"A, Thích Vi, là Hà Sướng trong khoa của mấy người."

Nữ sinh nói xong thì nhìn về hướng Thích Vi.

Thích Vi hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối, tối hôm qua phòng ký túc xá bọn họ tổ chức tiệc trà tối, có chia ra ba đề tài:

Một, Ôn Linh thật gan dạ, cô ấy không sợ bị trường học giam bằng tốt nghiệp sao?

Hai, làm cách nào phân biệt ra sở khanh, khi sinh viên nữ gặp phải sở khanh thì nên ứng đối như thế nào.

Ba, Trần Hán Thăng quá tinh tướng.

Rõ ràng tất cả chứng cứ đều chỉ hướng hắn, nhưng hắn biểu hiện như mình hoàn toàn không liên quan, mang theo tài liệu "Chính trị Tây phương" vào lớp "Hành vi tổ chức", phát hiện mang nhầm sách giáo khoa cũng không quấy rầy bạn học khác, yên lặng ngủ tới trưa.

"Hà Sướng hả, không quen lắm."

Thích Vi thông minh không xen vào.

"Cậu không quen Hà Sướng nhưng chắc quen người khác nhỉ?"

Nữ sinh cười nói:

"Thật ra toàn bộ sự kiện là Trần …"

Nữ sinh định thốt ra cái tên, đột nhiên phát hiện toàn bộ phòng làm việc đều ngước đầu nhìn chính mình, lập tức bắt sóng tâm linh, chớp chớp mắt nói:

"Thật ra toàn bộ sự kiện là thóc mục vừng thối, chúng ta hãy tập trung chú ý vào thi biện luận đi."

Mọi người lại lặng lẽ cúi đầu, lấy keo nhựa, cắt giấy, viết phương án. Nữ sinh vừa rồi nói chuyện không kiềm được được tự cho mình một like thông minh.

Rõ ràng là học sinh khác đều biết là Trần Hán Thăng đang giở trò nhưng không nói ra, cả đám rất gian trá, trong hội học sinh quả nhiên rèn luyện con người rất tốt.

Vu Dược Bình và Quan Thục Mạn nháy mắt với nhau, Quan Thục Mạn nhếch môi cười.

Sau xung đột ở dạ tiệc chào đón tân sinh, Trần Hán Thăng quả nhiên bắt đầu trả thù, thủ đoạn dứt khoát nhanh gọn, Hà Sướng thậm chí không có sức đánh trả.

Trừ phi Hà Sướng gọi giúp đỡ, tố cáo lên lãnh đạo của khoa nhân văn.

Lúc ấy Trần Hán Thăng sẽ ứng đối như thế nào?

Thật ra cũng không đợi quá lâu, trường học sẽ không cho phép Trần Hán Thăng luôn nhiễu loạn trật tự. Giữa trưa lại giăng biểu ngữ một lần trước cửa căn-tin, chủ nhiệm khoa nhân văn Bàng Văn Lượng rốt cuộc gọi Trần Hán Thăng qua nói chuyện.

Phụ đạo viên của lớp 2 hành chính công Quách Trung Vân cũng có mặt. Lão Quách hằng ngày đến điểm danh vừa lúc nghe về chuyện này, chưa kịp lén báo cho Trần Hán Thăng.

"Trần Hán Thăng, gần đây trong trường học thường xuyên giăng biểu ngữ, cậu ở sau lưng lên kế hoạch đúng không?"

Bàng Văn Lượng nghiêm túc nhìn học sinh nổi tiếng nhất trong khoa, muốn nghe hắn giải thích.

"Đúng vậy, là em làm."

Trần Hán Thăng trực tiếp thừa nhận.

Bàng Văn Lượng hơi bất ngờ, vốn tưởng Trần Hán Thăng sẽ chối rằng mình không biết gì, bởi vì quả thực không có chứng cứ.

Đây là điều mà Bàng Văn Lượng không thể chấp nhận, rõ là xem lãnh đạo trường học đều là đồ ngốc.

Bàng Văn Lượng thản nhiên hỏi:

“Vậy cậu hãy nói nguyên nhân xem tại sao muốn làm như vậy?”

Bàng Văn Lượng cho rằng xung đột giữa hai nam sinh là xuất phát từ tiệc tối đón học sinh mới.

Không thể động Trần Hán Thăng, nhân vật cọc tiêu gây dựng sự nghiệp của sinh viên, lãnh đạo trong trường đều chú ý phát triển của Hỏa Tiễn 101.

Cho nên lần này nói chuyện cũng có ý muốn điều giải, chỉ cần Trần Hán Thăng không tiếp tục sai khiến người giăng biểu ngữ thì coi như bỏ qua mọi chuyện.

Còn về khỏe mạnh thể xác và tinh thần của Hà Sướng bị tổn thương trong chuyện này, nếu không thể đo lường được thì cho qua luôn.

“Nếu chủ nhiệm Bàng đã hỏi thì em không giấu giếm nữa.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói:

“Bởi vì Ôn Linh là bạn gái của em, em muốn báo thù cho cô ấy!”

“Cái gì?”

Bàng Văn Lượng sững sờ, tuyệt đối không ngờ là lý do này.

“Em rất yêu Ôn Linh, không chê quá khứ của cô ấy!”

“Nhưng tổn thương trong quá khứ khiến cô ấy không thể thoát khỏi.”

“Em dù gì cũng coi như là danh nhân trong trường học, nếu không thể báo thù cho cô gái mình yêu thì gây dựng sự nghiệp còn có ý nghĩa gì nữa?”

.....

Nhìn Trần Hán Thăng đau thương mà sục sôi giải thích nguyên do, Quách Trung Vân không kiềm được quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời cuối thu vừa cao vừa xanh biếc, trong xanh như biển trời, ngẫu nhiên có mấy áng mây trắng mỏng nhẹ bay qua, thanh nhàn mà tùy ý.

"Tóm lại, trong Tài Viện có thằng đó thì không có em, có em thì tên đó cút xéo!"

Trong văn phòng của Bàng Văn Lượng, Trần Hán Thăng hét khàn cả giọng bày tỏ thái độ.

Lão Quách trong lòng cảm khái:

"Ôi mợ, diễn kịch quá đạt."

Chương 259: Hội đàm ba phương chính thức mở ra

Quách Trung Vân đã gặp Tiêu Dung Ngư, cũng mơ hồ nghe được quan hệ giữa Thẩm Ấu Sở và Trần Hán Thăng, cho nên căn bản không tin lời hắn nói.

Trần Hán Thăng rảnh rỗi đi ghẹo gái không xinh bằng hai cô bé kia, còn là học sinh năm tư sắp tốt nghiệp ra trường, trong nhà Ôn Linh cũng không có mỏ than.

Nhưng Bàng Văn Lượng không biết những điều đó, anh ta chợt hiểu tại sao Trần Hán Thăng muốn làm như vậy, thì ra đều vì báo thù cho bạn gái.

Nếu thế thì dễ giải thích rồi, hoàn toàn khớp về mặt tình lý và động cơ.

Bàng Văn Lượng khuyên nhủ:

"Hàn Thăng, dù cậu muốn báo thù cho bạn gái cũng không thể làm rối trật tự trường học."

"Em không có ý làm rối trật tự trường học."

Trần Hán Thăng dõng dạc phản bác:

"Nhưng Hà Sướng đang sống thoải mái sung sướng, Ôn Linh thì sống như cái xác biết đi, kết cục như vậy rất không công bằng."

"Cái này …"

Bàng Văn Lượng hơi áy náy, là anh ta duyệt cho Hà Sướng đổi khoa.

“Thật ra với điều kiện của cậu thì hoàn toàn có thể tìm được cô gái tốt hơn.”

“Tình yêu là mù quáng, em chỉ thích chị Ôn.”

“Cứ tiếp tục như vậy, không chừng sẽ xảy ra sai lầm.”

“Chuyện này không liên quan tới em, ai có chứng cứ thì cứ đưa ra.”

Bàng Văn Lượng đột nhiên không biết nên khuyên như thế nào, liếc qua Quách Trung Vân. Lão Quách nói hùa vài câu mà như không nói, mỗi khi Trần Hán Thăng lôi ‘tình yêu’ ra là tất cả im hết.

“Ôn Linh làm cách nào tìm được Trần Hán Thăng làm bạn trai?”

Đây là điều khiến Bàng Văn Lượng thắc mắc nhất.

Khi Trần Hán Thăng đi ra văn phong, vì tăng thêm sức nặng nên hắn cố ý nói: “Chủ nhiệm Bàng, cuối năm nay Hỏa Tiễn 101 sẽ chính thức thành lập công ty, lúc ấy sẽ thành xí nghiệp đầu tiên do sinh viên đang đi học của Tài Viện sáng lập.”

“Cố gắng làm đi, trường học sẽ ủng hộ cậu.”

Bàng Văn Lượng đáp lại kiểu công thức hóa, sau khi Trần Hán Thăng ra khỏi cửa thì anh ta bàn bạc với Quách Trung Vân cách giải quyết chuyện này.

“Có nên đuổi học Trần Hán Thăng không?”

Lão Quách vừa bắt đầu đã tung ra một giả thiết to gan để thăm dò lằn ranh giới hạn của Bàng Văn Lượng.

“Thôi, đừng nói linh tinh!”

Bàng Văn Lượng nhanh chóng khoát tay:

“Anh là thầy giáo đảm bảo của Hỏa Tiễn 101, trong các trường đại học của Kiến Nghiệp hiện nay có ai không biết Hỏa Tiễn 101 chứ? Chúng ta phải bảo vệ học sinh giống như Trần Hán Thăng, sao có thể vì chút xíu sai lầm mà đuổi học được?”

Bàng Văn Lượng đặt định luận cho sự tình:

“Hơn nữa đây không xem như sai lầm lớn, người trẻ tuổi bị tình yêu làm mụ mị đầu óc thôi.”

Quách Trung Vân yên tâm, thế này mới nghiêm túc đưa ra cách giải quyết:

“Nếu Trần Hán Thăng không đi, vậy người đi chỉ có thể là Hà Sướng.”

“Nhưng Hà Sướng là người bị hại.”

Bàng Văn Lượng lắc đầu, nói:

“Nếu cậu ta đi thì trông như trường chúng ta không phụ trách, đề nghị này cũng không ổn.”

“Hà Sướng đi mới là thể hiện chúng ta phụ trách.”

Quách Trung Vân giải thích rằng:

“Tôi khá rành về Trần Hán Thăng, giăng biểu ngữ chỉ là nhát búa đầu tiên, tôi cảm thấy tiếp theo chắc chắn còn có thủ đoạn khác nữa, Hà Sướng có thể vượt qua nổi ba nhát búa này không vẫn chưa thể biết được.”

Bàng Văn Lượng giật mình kêu lên:

“Khoa trương vậy sao?”

“Thầy hãy ngẫm lại trong năm mươi năm Tài Viện thành lập, có bao nhiêu học sinh sáng lập công ty khi còn đi học.”

Quách Trung Vân thực sự cầu thị nói:

“Tôi kiến nghị kêu cha mẹ của Hà Sướng đến trường học, ba phương ngồi xuống nói chuyện một bữa, nhìn xem còn đường hòa giải không.”

Bàng Văn Lượng trầm ngâm thật lâu, gật đầu nói:

“Để tôi nói chuyện lại với Hà Sướng, thật sự không được thì kêu cha mẹ của cậu ta đến.”

…

Hà Sướng vốn tưởng tố cáo với chủ nhiệm khoa nhân văn là xong việc, nhưng khi bị Bàng Văn Lượng kêu đi nói chuyện thì tim của gã sắp rớt xuống vực.

Bàng Văn Lượng nói ngắn gọn:

“Trần Hán Thăng không đồng ý thỏa hiệp.”

“Cái gì?”

Hà Sướng choáng váng, đây là thái độ của trường học sao?

“Tại sao thằng đó không đồng ý? Nó có tư cách gì không đồng ý!”

Hà Sướng lớn tiếng hỏi: “Học sinh không nghe theo lệnh của trường học, tại sao các người không đuổi học hắn ta?”

Bàng Văn Lượng hút thuốc, chờ cảm xúc của Hà Sướng hơi ổn định mới chậm rãi nói:

“Trên người Trần Hán Thăng có quá nhiều vinh dự, lãnh đạo trường học cũng rất xem trọng năng lực gây dựng sự nghiệp của cậu ta, cho nên có thể đuổi học hay không thì cần bàn lại.”

“Ngoài ra với dư luận trong trường hiện giờ, đuổi học Trần Hán Thăng sẽ dẫn tới gì, cậu biết không?”

“Lại nói Trần Hán Thăng làm việc kín không kẽ hở, cậu có thể lấy ra chứng cứ, xác định Trần Hán Thăng có tham dự

sao?”

Bàng Văn Lượng hỏi ngược hai câu, biểu đạt “Đuổi học Trần Hán Thăng” là không hiện thực.

Hà Sướng ngây ra một lúc, cẩn thận nhớ lại từ đầu đến bây giờ đúng là Trần Hán Thăng không nhúng tay một lần nào.

Đầu óc của Hà Sướng vận chuyển nhanh:

“Vậy hãy đuổi Ôn Linh, thế thì không có lý do giăng biểu ngữ nữa, Trần Hán Thăng cũng sẽ không tìm được cái cớ nào.”

“Vô dụng, chủ nhiệm của khoa kế toán đã tìm cô bé nói chuyện.”

Bàng Văn Lượng lắc đầu, nói:

“Thái độ của Ôn Linh rất kiên quyết, thà không nhận bằng tốt nghiệp cũng quyết đòi lại lẽ công bằng cho mình, nếu dám đuổi cô ta thì sẽ công bố việc này cho đài truyền hình và phóng viên truyền thông, khiến trường chúng ta xấu mặt.”

“Chắc chắn là Trần Hán Thăng dạy cho ả.”

Hà Sướng lập tức nói:

“Ôn Linh là cô gái bình thường, sao có thể nghĩ đến đài truyền hình và phóng viên, nhất định là Trần Hán Thăng dạy cho ả!”

Bàng Văn Lượng khẽ thở dài:

“Vẫn câu cũ, cậu có chứng cứ sao?”

“Tôi …”

Hà Sướng im lặng, qua cả buổi mới ngước đầu lên: “Chủ nhiệm Bàng, vậy tôi nên làm sao? Trong hai ngày ngắn ngủi, hễ tôi đi căn-tin ăn cơm, ngay cả người múc cơm cũng nhìn tôi chằm chằm.”

“Đừng nghi ngờ lung tung, cô múc cơm làm gì có thời gian quan tâm những việc này.”

Bàng Văn Lượng thầm nghĩ Quách Trung Vân nói quá đúng, thời gian lâu, tâm trạng của Hà Sướng sẽ tan vỡ, không biết hai nhát búa khác của Trần Hán Thăng giấu ở đâu.

“Kêu cha mẹ của cậu đến trường đi, ba phương ngồi xuống nói chuyện một bữa, có lẽ có thể thương lượng ra một kết quả.”

.....

Hà Sướng mơ mơ màng màng ra khỏi văn phòng của Bàng Văn Lượng, gặp Ôn Linh trong đại sảnh tầng trệt, dường như cô ấy luôn chờ gã.

Hà Sướng nhớ lại uất ức hai ngày qua, quát vào mặt Ôn Linh:

“Thấy bộ dạng này của tôi chắc cô vui lắm nhỉ?”

“Đâu chỉ là vui vẻ, sau khi kết thúc sự kiện, tôi sẽ say một bữa, khóc một phen từ biệt cuộc đời sinh viên dơ bẩn này.”

Ôn Linh ngước đầu lên, ánh mắt lạnh như băng:

“Anh đã cảm nhận được chưa, cô độc không có bạn, bất lực bị trường học buông bỏ, và xót xa khi đi đường bị người chỉ trỏ.”

“Anh đang trải qua thứ mà ngày xưa tôi nhấm nháp!”

Ôn Linh bỏ lại câu nói này, xoay người rời đi.

Hà Sướng chết sững tại chỗ, qua cả buổi bấm một số điện thoại, lúc này thứ duy nhất gã có thể tín nhiệm là gia đình ấm áp kia.

“Cha, con bị một nam sinh trong trường chơi.”

Trong điện thoại, thái độ của cha cực kỳ tức giận:

“Trong trường sao có kẻ biến thái như vậy, làm ra chuyện khiến người giận sôi như thế!”

“Con đã báo cảnh sát chưa?”

“Lập tức đi bệnh viện kiểm tra, cha và mẹ của con đến trường ngay!”

…

Ban đầu Hà Sướng không phản ứng lại, sau đó hiểu ra là chính mình không nói rõ ràng:

“Cha nghĩ gì kỳ vậy, con và một nam sinh, phát sinh xung đột, sau đó bị nó chơi khăm.”

Kế tiếp Hà Sướng mới từ từ giải thích rõ, nhưng loại học sinh như gã bởi vì tâm trí chưa chín chắn, mỗi lần đều thói quen đẩy trách nhiệm cho người khác, giống như lúc trước Ôn Linh ngoài ý muốn mang thai vậy.

Cho nên trong tự thuật của Hà Sướng thì sự tình lại do một cô gái mà ra, dù sao hồng nhan họa thủy.

Điều này khiến cha mẹ của Hà Sướng đến trường học tăng áp lực còn cho rằng đối diện là sinh viên làm thêm ở tiệm trà sữa, Thẩm Ấu Sở.

Chương 260: Tôi sẽ làm thằng đó trầm cảm

Đương sự chủ yếu trong hội đàm ba phương là trường học, Hà Sướng cùng Trần Hán Thăng, người chủ trì là bí thư đoàn ủy, Quan Thục Mạn, và một số cán bộ hội học sinh dự thính, ghi chép.

Không còn cách nào, không ai muốn đụng vào việc này, Quan Thục Mạn thì bởi vì người nhỏ lời nhẹ bị nhét cho nhiệm vụ gian khổ này.

"Thẩm Ấu Sở đâu? Cô là Thẩm Ấu Sở à?"

Trong phòng họp tòa nhà hành chính, mẹ của Hà Sướng mặc đồ trang trọng nhưng thái độ thì không thân thiện, lớn tiếng hỏi cô gái ở phía đối diện.

Quan Thục Mạn cũng rất hoang mang, việc này liên quan gì Thẩm Ấu Sở? Gần đây luôn nghe đồn Thẩm Ấu Sở xinh đẹp cỡ nào, đợi khi có dịp phải đi cửa hàng trà sữa gặp mới được.

Nếu nói Hà Sướng không dám lộ ra chuyện thật, vậy ứng đối bên Trần Hán Thăng càng tệ hơn.

Nữ sinh ở phía đối diện lắc đầu, nói:

"Xin lỗi, tôi không phải Thẩm Ấu Sở."

"Trần Hán Thăng đâu?"

Bởi vì cha mẹ ở bên cạnh, Hà Sướng cũng to gan hơn:

"Tại sao hắn không đến?"

Cô gái nhún vai nói:

“Có lẽ đang ngủ, tôi cũng không rõ ràng, có lẽ đợi tới trưa cậu ấy sẽ đến xem.”

Cha của Hà Sướng luôn nghiêm nghị cũng lên tiếng:

“Cô là ai?”

“Tôi tên Nhiếp Tiểu Vũ, chỉ là một thư ký nhỏ bé tội nghiệp.”

Nhiếp Tiểu Vũ làm vẻ mặt bất đắc dĩ, cô ấy bị Trần Hán Thăng bắt ép lại đây mở họp, lấy danh nghĩa rèn luyện trong môi trường gian khổ.

“Trần Hán Thăng không đến, cuộc họp này còn cần thiết sao?”

Cha của Hà Sướng cau mày, đang định ra oai phủ đầu.

Nào ngờ Nhiếp Tiểu Vũ vui vẻ nói nhanh:

“Chú cũng là người mấy chục tuổi rồi, không thể nói chuyện nuốt lời đấy. Vậy bây giờ chúng ta tan họp luôn?”

Cha của Hà Sướng:

“…”

“Chuyện này … Nhiếp Tiểu Vũ có thể đại biểu Trần Hán Thăng, ngoài ra việc này không liên quan đến Thẩm Ấu Sở, đừng tùy tiện kéo người khác vào.”

Quan Thục Mạn liếc nhìn qua Hà Sướng, đã lên năm ba mà sao không có chút xíu trách nhiệm nào vậy.

Hà Sướng cũng ở bên cạnh nhỏ giọng khuyên nhủ: “Cha, không thể hủy cuộc họp này, biểu ngữ còn đang giăng.”

Cha mẹ Hà Sướng lúc này mới biết, thì ra thật sự mong đợi giải quyết sự tình là bên mình, phía đối diện thì thấy sao cũng

được.

“Vậy nói ngắn gọn, bên tôi nêu ba yêu cầu.”

Mẹ của Hà Sướng bao che nói:

“Thứ nhất, Trần Hán Thăng nhất định phải công khai xin lỗi, cũng bảo chứng về sau sẽ không giăng biểu ngữ tương tự như vậy nữa. Thứ hai, trường học nhất định phải có cách nói, ít nhất ghi tội xử phạt Trần Hán Thăng. Thứ ba, tôi muốn gặp Thẩm Ấu Sở, nói cho cô ta biết có thể bề ngoài xinh đẹp, nhưng không thể hồng nhan họa thủy!”

Ngẫm lại trước kia mẹ của Hà Sướng cũng chèn ép Ôn Linh như vậy, cô ấy là sinh viên nữ mang thai, có thể tưởng tượng bị khi dễ thảm cỡ nào.

Nhiếp Tiểu Vũ lẳng lặng nghe, sau đó nhẹ tênh nói:

“Nếu chúng tôi không đồng ý một điều nào thì sao?”

Mẹ của Hà Sướng tức giận nói:

“Không đồng ý, Trần Hán Thăng còn muốn tốt nghiệp không? Coi chừng bị bắt vào tù ngồi!”

“Vậy thì tốt quá, các người có năng lực hãy mau sắp xếp, dạng ông chủ không lương tâm đó nên sớm bắt vào.”

Nhiếp Tiểu Vũ không hề e ngại, lấy làm lạ nói:

“Nhưng còn chuyện có thể tốt nghiệp hay không thì đó là bên nhà trường suy xét, không nhọc các người lo.”

“Còn về gặp mặt cảnh cáo Thẩm Ấu Sở.”

Nhiếp Tiểu Vũ chẳng chút che giấu thái độ khinh thường của mình:

“Lo giáo dục thằng con rác rưởi của bà đi, xứng sao?”

“Cô nói chuyện kiểu gì!”

Cha của Hà Sướng đập mạnh mặt bàn:

“Có tin là tôi báo cáo với lãnh đạo nhà trường các người không?”

“Thế thì mau tan họp đi báo cáo đi, trong tay tôi còn một đống việc, nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị ông chủ vô lương tâm đó trừ tiền thưởng.”

Nhiếp Tiểu Vũ vô tội ngước đầu lên:

“Khổ lắm!”

Cha mẹ của Hà Sướng liếc nhau, thầm nghĩ sinh viên này bị gì vậy, tại sao không hề sợ uy hiếp?

Quan Thục Mạn nhìn mà thích, trước kia chỉ nghe nói về Nhiếp Tiểu Vũ, bộ trưởng bộ đối ngoại hội học sinh khoa nhân văn, không ngờ rằng năng lực mạnh như vậy.

“Nếu sau này Trần Hán Thăng không muốn làm chủ tịch hội học sinh, không chừng có thể bồi dưỡng cô bé này.”

Quan Thục Mạn quan sát Nhiếp Tiểu Vũ, ngoài miệng giảng hòa:

“Được rồi, được rồi, mọi người hãy bớt giận. Mới nãy tôi đã nói không được nhắc đến Thẩm Ấu Sở, cô ấy không dính chút gì tới chuyện này.”

Nhưng đương sự Trần Hán Thăng không đến, nói chuyện lâu hơn cũng chỉ là cãi cọ.

Nói từ mười giờ sáng đến mười một giờ rưỡi, một tiếng rưỡi trôi qua mà không có tiến triển mang tính thực chất nào.

Quan Thục Mạn xem đồng hồ, suy nghĩ vu vơ không biết căn-tin hôm nay có món gì, có nên ra ngoài ăn một bữa ngon không?

Đột nhiên nghe một tiếng két, cửa gỗ phòng họp bị đẩy ra.

Trần Hán Thăng ngáp dài, vẻ mặt mệt mỏi đi vào.

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi:

"Cậu mới dậy?"

"Ừ, đêm qua Kim Dương Minh cứng rắn kéo tôi nghiên cứu kỹ thuật chặn lối giữa trong CS, tôi vốn định đọc sách ôn tập bài học cơ."

Trần Hán Thăng ngồi xuống cạnh Nhiếp Tiểu Vũ ngay trước mắt bao người, lấy điếu thuốc ra đang định hút thì quay sang nhìn cô giáo Quan Thục Mạn ngồi ở giữa, cười gượng gạo buông bật lửa xuống.

Hà Sướng nói nhỏ với cha mẹ:

"Hắn là Trần Hán Thăng."

Cha mẹ của Hà Sướng nghe vậy lập tức mang theo các loại cảm xúc đánh giá Trần Hán Thăng, hy vọng thông qua ánh mắt cho cảnh cáo trước khi nói chuyện.

Trần Hán Thăng không chút cảm giác, thậm chí cảm thấy hơi đói, hắn đánh tiếng với Quan Thục Mạn trước:

"Cô Quan, hôm nay còn có lãnh đạo khác đến không?"

Quan Thục Mạn trả lời:

"Hết rồi, lãnh đạo trường đều đi họp."

Được đến đáp án này, Trần Hán Thăng yên tâm, quay đầu nói với Nhiếp Tiểu Vũ:

"Cậu đi căn-tin mua cơm đi, đói xẹp bụng rồi."

"Đang họp đấy."

"Họp có quan trọng bằng bữa cơm của tôi không? Đừng lề mề, đi nhanh về nhanh, nhớ mua thêm ba đồng cơm, chứ ít quá ăn không đủ no."

Nhiếp Tiểu Vũ không còn cách nào, ai kêu cô là thư ký nhỏ tội nghiệp, chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với Quan Thục Mạn, ra phòng họp.

Quan Thục Mạn thở dài, thảo nào Trần Hán Thăng muốn trước tiên hỏi có mặt lãnh đạo nhà trường không, ở trong lòng của hắn thì ước chừng cô ấy chỉ như đàn chị.

Căn-tin cách tòa nhà hành chính không xa, chốc lát sau Nhiếp Tiểu Vũ đã trở về.

Nhiếp Tiểu Vũ thường theo Trần Hán Thăng đi căn-tin ăn, biết món nào hợp khẩu vị của hắn.

"A, cà tím chiên dầu, trứng gà xào ớt xanh, thịt xào ớt."

Trần Hán Thăng vừa ăn vừa khen ngợi: "Tiểu Vũ, tôi thật sự không thể xa cô, đề nghị cô hãy gả cho Vương Tử Bác, vậy thì hai nhà sẽ càng thân thiết."

Nhiếp Tiểu Vũ trợn trắng mắt:

"Lo ăn cơm đi!"

Thái độ trong mắt không có người của Trần Hán Thăng khiến gia đình ở phía đối diện tức điên, mẹ của Hà Sướng đặt di động xuống bàn cái cạch.

"Trần Hán Thăng, cậu đừng có mà ngông cuồng, bây giờ tôi cho cậu ba điều kiện. Thứ nhất, hãy xin lỗi công khai. Thứ hai, nhận xử phạt của trường học. Thứ ba, tôi muốn cậu ngay mặt cảnh cáo Thẩm Ấu Sở trong cửa hàng trà sữa của cậu đừng hồng nhan họa thủy!"

Nhiếp Tiểu Vũ không kiềm được lắc đầu, không nhắc đến Thẩm Ấu Sở thì còn dàn xếp được.

Trần Hán Thăng vùi đầu lấp đầy bao tử, người khác chờ sự đáp lại của hắn, cho nên trong phòng hội nghị chỉ có tiếng ăn cơm 'ngồm ngoàm' .

Mãi khi cha mẹ của Hà Sướng sắp hết kiên nhẫn thì Trần Hán Thăng mới lau miệng nói:

“Vậy tôi cũng cho các người một điều kiện, làm thủ tục nghỉ học cho Hà Sướng, tôi không quan tâm nó đi đâu, nhưng không muốn thấy nó ở trong Học viện Tài chính.”

“Nếu không thì tôi sẽ làm thằng con quý báu của ông bà trầm cảm đấy!”

Chương 261: Vị thần thủ hộ của nữ sinh Học viện Tài chính

“Một sinh viên mà dám uy hiếp tôi?”

Mẹ của Hà Sướng hoàn toàn tức giận:

“Cha mẹ của cậu có dạy cho cậu lễ nghĩa liêm sỉ không?”

“Nói chuyện thì nói, đừng lôi cha mẹ của tôi ra, hơn nữa tôi không phải uy hiếp.”

Trần Hán Thăng thoải mái dựa vào sofa mềm trong phòng họp:

“Con của bà tiếp tục ở trong Học viện Tài chính thì chưa đầy một tháng sẽ ấm ức trầm cảm, có khi tự sát đấy.”

Hắn quay đầu nhìn Nhiếp Tiểu Vũ:

“Nếu chúng ta tổ chức diễu hành tuyên truyền với chủ đề “Phản cặn bã, chăm sóc khỏe mạnh thể xác và tinh thần của sinh viên nữ thì đại khái có thể tập trung bao nhiêu nữ sinh?”

“Đợi chút, để tôi xem.”

Nhiếp Tiểu Vũ lật sổ tay:

“Nếu tổ chức bây giờ thì tôi có thể triệu tập ba mươi sinh viên nữ làm thêm trong Học viện Tài chính; nếu bắt đầu từ buổi chiều thì tôi có thể triệu tập một trăm ba mươi sinh viên nữ làm thêm trong các Học viện Y, Công trình, Đại học Đông Đại ở xung quanh; nếu như là hai ngày sau thì tôi có thể điều

động ít nhất năm trăm nữ sinh từ các đại học trong Kiến Nghiệp.”

“Đủ rồi.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Không cần một lần tụ tập năm trăm người, tốt nhất là ngày đầu tiên sáu mươi người, ngày thứ hai chín mươi người, ngày thứ ba một trăm năm mươi người, cứ tăng dần số người như vậy, bên ngoài sẽ lầm tưởng diễu hành phản đối cặn bã được nhiều sự ủng hộ, sức ảnh hưởng sẽ dần biến lớn.”

Hà Sướng nghe vậy tái mặt, chỉ riêng là treo biểu ngữ đã khiến gã ngủ không yên, lại thêm cuộc diễu hành nhằm vào gã thì thật sự sẽ tan vỡ.

Cha mẹ của Hà Sướng hai mặt nhìn nhau, đây đúng là độc ác, quan trọng là biết tăng dần số người, đánh lừa bên ngoài chú ý.

“Bà thấy đấy, tôi đã rất nể tình, nếu ngay từ đầu đã chơi như vậy thì con trai của bà còn có thể đi ra ký túc xá một bước sao?”

Trần Hán Thăng nói xong đứng thẳng người, bước tới trước cửa sổ lẩm bẩm:

“Trong phòng mùi hơi nồng, để không khí thông thoáng đã.”

Xoẹt!

Trần Hán Thăng vén mở cửa sổ, có gió lạnh cuốn theo hơi lạnh chui vào. Đây là mùa thu của riêng Kiến Nghiệp, bình thường không thấy mặt trời, nhưng không có mưa, trời trong xanh khiến tâm trạng của người thoải mái.

Người ở trong phòng không kiềm được rùng mình, thật ra Quan Thục Mạn sớm muốn mở cửa sổ, cãi lộn ồn ào khiến cô

ấy bực mình.

Nhưng theo gió vào phòng còn có một giọng nói.

“Chào các vị bạn học giữa trưa, tôi là phó trưởng đài phát thanh mới nhậm chức, Thương Nghiên Nghiên, chuyên mục “Thanh xuân Học viện Tài chính” mà mọi người quen thuộc lại đến rồi. Hôm nay chúng tôi cho mọi người nghe một câu chuyện nhỏ đặc biệt.”

“Có một bạn học nữ cấp 3 xinh đẹp mà hoạt bát, cô ấy ôm nhiệt tình với thanh xuân và khát vọng với kiến thức bước vào đại học, rất nhanh trở thành chim sơn ca khiến mọi người trong trường chú ý.”

“Lúc này chim sơn ca có bạn, có người nhà, có thầy cô yêu thương. Sau này cô ấy gặp một nam sinh, người này rất đẹp trai, biết dỗ ngọt, chim sơn ca rất nhanh rơi vào vòng xoáy tình yêu.”

“Tiếc rằng nam sinh này không chịu trách nhiệm, gã chỉ chơi đùa tình cảm của con gái. Khi cô gái mang thai thì gã chạy mất dép. Giây phút này, không còn bạn, trong nhà từ mặt, thầy cô cũng trở nên ác nghiệt.”

“Trên đường đi bệnh viện khám, cô gái cảm thấy cuộc đời thật vô nghĩa, lao vào một chiếc xe tải chạy tới, một sinh mệnh tươi sống đã biến mất như thế …”

Trước cửa Học viện Tài chính, Ôn Linh nghe tin radio, cắn môi khóc ướt mặt, đây là câu chuyện nói về cô ấy.

Khi một mình đi bệnh viện khám, Ôn Linh đứng ở ngã tư đường nhìn xe chạy qua lại, bao nhiêu lần đều có xung động muốn lao vào đầu xe cho rồi.

Kim Dương Minh phụ trách theo bên cạnh lấy ra khăn giấy nói:

“Lau đi, ài, bây giờ sở khanh rất được yêu thích, còn chàng trai săn sóc lương thiện như tôi thì hoàn toàn bị xem nhẹ.”

“Cho nên, các sinh viên nữ, chúng ta phải đánh bóng mắt phát hiện và ngăn chặn cặn bã, không thể để mình bị lừa nữa!”

Thương Nghiên Nghiên đọc tin xong còn thêm vào một câu: “Câu chuyện là học sinh cung cấp, có thể là hư cấu, nếu thấy có chỗ nào giống thì xin đừng tin đó là thật.”

…

Nghe xong tin qua đài, trong phòng họp hiện ra đủ loại vẻ mặt.

Quan Thục Mạn lộ vẻ ngạc nhiên, phó trưởng đài Thương Nghiên Nghiên mới nhậm chức đúng là to gan, dám lửa cháy đổ thêm dầu vào lúc thế này.

Trần Thiêm Dụ thầm nghĩ mình không hay biết gì, nhưng Thương Nghiên Nghiên bình thường có quan hệ khá tốt với Trần Hán Thăng.

Gia đình Hà Sướng hoàn toàn ngẩn ngơ, câu cuối cùng “Câu chuyện là học sinh cung cấp, có thể là hư cấu, nếu thấy có chỗ nào giống thì xin đừng tin đó là thật” như là lấy vải thưa che mắt thánh.

Xoẹt!

Trần Hán Thăng khép cửa sổ lại, gió lạnh biến mất, trong phòng dần ấm lên nhờ máy điều hòa.

Mọi người dường như khôi phục lại từ trạng thái đông cứng, rùng mình, ho khan một tiếng, nhìn nhau, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

“Câu chuyện dễ nghe không?”

Trần Hán Thăng từ từ đi trở về chỗ ngồi: “Dễ nghe thì tôi sẽ thỉnh thoảng biên một câu chuyện, dù đài phát thanh không cho phát thì Học viện Tài chính chúng tôi còn có diễn đàn văn học, tôi bỏ tiền ra biên soạn một câu chuyện lấy Hà Sướng làm nhân vật gốc, lưu truyền rộng rãi trong trường học.”

Quách Trung Vân đoán không lầm, Trần Hán Thăng quả nhiên không chỉ có ba nhát búa, biểu ngữ chỉ là nhát thứ nhất, phát radio là nhát thứ hai, tổ chức diễu hành tuyên truyền là nhát thứ ba, đoạn sau không chừng còn có Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Nếu Hà Sướng còn ở trong trường học, Trần Hán Thăng không ngại cho chiêu “A Thăng mười tám thức, lãnh đủ không giảm giá.”

Mẹ của Hà Sướng hé môi, muốn nói cái gì nhưng bị cha của Hà Sướng ngăn cản, lúc này nói cái gì đều vô nghĩa.

Tình huống đã như vậy, Trần Hán Thăng và con của ông ta tất nhiên chỉ có thể một người ở lại.

“Khụ.”

Quan Thục Mạn cảm thấy mình cần nói điều gì:

“Mười hai giờ rồi, cuộc họp hôm nay dừng ở đây, hy vọng hai bên có thể suy nghĩ kỹ hơn về nội dung họp, tan họp.”

“Họp kiểu này sướng thật, giữa trưa tự thưởng mình một bữa lẩu cay thôi.” Quan Thục Mạn thầm nghĩ: “Kêu thêm phần chỉ tính sáu tệ, ăn ngon mà không đắt, rẻ mà thực dụng.”

Khi cha mẹ của Hà Sướng lái xe ra Học viện Tài chính, thấy một nữ sinh giăng biểu ngữ bắt mắt ở trước cổng trường, trên biểu ngữ chỉ viết bốn chữ.

Sở khanh, Hà Sướng!

“Ài.”

Cha của Hà Sướng quay đầu nói với gã:

“Hai ngày này con đừng đến trường, cha sẽ tìm quan hệ xem thử có thể đuổi học Trần Hán Thăng không. Nếu không được thì con ra nước ngoài đi, coi như học thêm kiến thức.”

Hà Sướng thất vọng gật đầu, cha nói như vậy thật ra đã quyết định đưa chính mình đi nước ngoài, cái gọi là tìm quan hệ đuổi Trần Hán Thăng chỉ là một loại an ủi.

“Không sao đâu, Trần Hán Thăng chỉ là một sinh viên bình thường ỷ vào được trường học ủng hộ.”

Mẹ của Hà Sướng không muốn thấy con trai khó chịu:

“Sau khi con du học trở về sẽ giao công ty mấy triệu của cha mẹ cho con, Trần Hán Thăng đi lên xã hội sẽ biết mọi thứ trong trường chỉ là bọt nước, chỉ có tiền mới là thật.”

Mẹ của Hà Sướng khích lệ nói:

“Đến lúc đó con hãy đi cướp lấy Thẩm Ấu Sở!”

Hà Sướng ở trong nhà ngày thứ nhất, thứ hai, đến ngày thứ ba thì xác nhận tạm nghỉ học. Sau khi nghe tin, tạm không nói tới cảm xúc của nam sinh của Học viện Tài chính, nữ sinh thì sôi trào rầm rộ.

Tuy rằng chính mình không nhận biết Ôn Linh, nhưng loại chuyện này cực kỳ phấn chấn lòng người.

Đêm đó, Ôn Linh gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng:

“Ra ngoài được không? Tôi muốn mời cậu uống rượu.”

Trần Hán Thăng xem đồng hồ:

“Câu chuyện đã xong rồi, uống rượu không có ý nghĩa gì, đường đời còn rất dài, chị hãy nhìn phía trước.”

Nghe Trần Hán Thăng có ý từ chối, Ôn Linh im lặng một lúc: “Tóm lại, cảm ơn cậu, tôi vĩnh viễn nhớ kỹ.”

Trần Hán Thăng không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Mặt ngoài thì trường học vẫn luôn không tỏ bất kỳ thái độ gì, nhưng trong Học viện Tài chính, tất cả câu lạc bộ với thành viên nữ sinh đều long trọng mời Trần Hán Thăng, hy vọng hắn đến đảm nhiệm phó đoàn trưởng.

Trần Hán Thăng không từ chối nhưng cũng không đồng ý, chỉ đáp:

"Tôi e rằng không đảm nhiệm được, cho nên đưa tư liệu thành viên câu lạc bộ cho tôi xem trước đã, tốt nhất là có kèm hình chụp."

Về ký túc xá, Trần Hán Thăng lật từng tờ tư liệu nữ sinh, bạn cùng phòng ở bên cạnh vây xem, Quách Thiếu Cường còn cho điểm.

"Ui chao, người này chỉ được ba điểm, không thể nhiều hơn."

"Mắt đẹp đấy, nhưng trừ mắt ra, chỗ khác không dám dòm."

"Sao mà trông như xe tăng."

…

Quách Thiếu Cường càng nói càng kỳ cục, Trần Hán Thăng lườm cậu ta:

"Đệt, có phải cho mày vào câu lạc bộ đâu mà lảm nhảm cái gì!"

Trần Hán Thăng cất mớ tài liệu này, giả vờ đi ban công hút thuốc nhưng thật ra là gọi điện thoại:

"Xin lỗi, dạo này tôi bận quá, không đi câu lạc bộ quý vị làm phó đoàn trưởng được. Cảm tạ ưu ái, cảm kích không lời nào tả xiết."

Gọi điện xong Trần Hán Thăng không kiềm được lắc đầu, đi mời siêu sở khanh như mình làm lãnh đạo của câu lạc bộ nữ, cũng không biết bọn họ nghĩ như thế nào.

Trần Hán Thăng xoay người lại, Kim Dương Minh đã đứng cạnh.

"Mợ nó, làm gì như quỷ vậy!"

"Tứ ca, khoảng thời gian trước tôi nhiệt tình hỗ trợ như vậy, có phải là anh nên cảm tạ tôi không?"

"Có gì nói đại đi!"

"Không dám giấu giếm, tôi muốn vào câu lạc bộ nữ này."

Chương 262: Ngày Thẩm Ấu Sở ngẩng cao đầu

“Mày muốn vào câu lạc bộ làm cái gì?”

Trần Hán Thăng nhìn thấu ý đồ của Kim Dương Minh:

“Người ta là bởi vì tao đuổi cặn bã đi, tương đương với bảo hộ nữ sinh Học viện Tài chính, suy xét về khía cạnh nhanh nên mới mời tao đi câu lạc bộ làm lãnh đạo.”

“Nhưng tao cũng có góp sức trong sự kiện lần này!”

Kim Dương Minh không phục cãi lại:

“Hơn nữa không phải tao muốn đi làm lãnh đạo, Tứ ca hãy làm người giới thiệu đi, tao làm cán sự bình thường cũng vui rồi.”

Trong câu lạc bộ đó toàn là nữ sinh, Trần Hán Thăng thầm nghĩ có nam sinh nào mà không vui chứ?

Nhìn mắt cún long lanh của Kim Dương Minh, Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ một lúc thì đồng ý, lần trước có người đến cửa hàng trà sữa gây sự, bạn học khác đều tránh đi, chỉ có bạn Tiểu Kim không chút e ngại ngồi ở trước mặt bọn họ.

Tuy Kim Dương Minh làm vậy chỉ vì để thể hiện, nhưng Trần Hán Thăng vẫn nợ cậu ta một phần tình cảm.

Trần Hán Thăng không yên tâm nhắc nhở:

“Mày đến câu lạc bộ đó đó nhớ đừng làm sở khanh.”

Kim Dương Minh rất buồn bực: “Tứ ca, thật ra tao không biết tiêu chuẩn của sở khanh là thế nào, cỡ như Hà Sướng hả?”

“Hà Sướng là cặn bã, đã bị đá khỏi hàng ngũ sở khanh.”

Trần Hán Thăng thầm phỏng đoán hành vi của mình rồi đặt ra tiêu chuẩn cho sở khanh:

“Mỗi một sở khanh phỏng chừng đều có chung một ý tưởng, ở nhà có một người nấu cơm cho, trong lòng chất chứa một người, bên cạnh có một người tấn công dồn dập, rồi còn thêm một người mà mình nằm mơ đều muốn hốt về bằng được.”

Kim Dương Minh suy nghĩ một hồi, bội phục nói: “Tứ ca tổng kết rất chính xác.”

“Chẳng qua nghiên cứu hơi thấu triệt thôi, nếu không thì tại sao người ta kêu tao đi làm lãnh đạo của câu lạc bộ nữ.”

Hai người khoác lác cho nhau nghe, Dương Thế Siêu kêu vào đánh bài nên Kim Dương Minh vô trước.

Trần Hán Thăng lấy ra điện thoại di động gọi cho Thẩm Ấu Sở.

“Alo, đang làm gì thế?”

Trần Hán Thăng hỏi thẳng, giọng điệu vẫn hung hăng như vậy.

“Đang đọc sách.”

Thẩm Ấu Sở không chút phật lòng, nhỏ giọng trả lời xong còn bổ sung một câu:

“Đang đọc “Chính trị phương Tây học” .”

Gọi điện thoại hoặc là tán gẫu QQ, câu nói đầu tiên thường bắt đầu với câu hỏi “Đang làm gì, làm gì hả?”, mỗi lần đối phương đều thành thật đáp lại, nếu được như vậy thì mối quan hệ này tất nhiên khăng khít hơn cặp đôi bình thường.

Nếu không phải người yêu thì có khả năng tiến xa hơn, bởi vì đối phương sẵn lòng chia sẻ việc mình đang làm với bạn, tiềm thức muốn kiếm nhiều đề tài chung với bạn hơn.

Trần Hán Thăng hỏi tiếp:

"Tắm chưa?"

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn trả lời:

"Tắm rồi."

Trần Hán Thăng dặn dò:

"Ngày mai cậu về làm ở quán trà sữa đi, nhớ mặc đẹp chút, đừng mặc đồng phục như bao bố."

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở lên tiếng, tạm dừng lại chủ động nói:

"Cậu sớm nghỉ ngơi đi, đừng thức đêm."

"Biết."

Trần Hán Thăng nhấn nút tắt máy.

"Tít tít tít!"

Nghe tiếng tít tít quen thuộc, mãi đến khi xác nhận Trần Hán Thăng sẽ không xuất hiện ở trong điện thoại, Thẩm Ấu Sở mới buông xuống điện thoại cầm tay, dịu dàng nhìn màn hình dần đen.

Hai người liên lạc điện thoại, Trần Hán Thăng bởi vì bận nhiều việc nên luôn cúp máy trước, Thẩm Ấu Sở đã tập thành thói quen, có khi Trần Hán Thăng lái xe mà quên tắt máy, cô sẽ lặng lẽ chờ, vì chuyện này mà hắn từng mắng cô.

Nhưng đối với Thẩm Ấu Sở thì Trần Hán Thăng cúp máy trước mới khiến cô yên lòng, nhớ lại giọng nói của Trần Hán

Thăng trong điện thoại, trái tim của cô tràn ngập ấm áp lưu luyến.

"Này, đang thẫn thờ gì vậy?"

Hồ Lâm Ngữ tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy Thẩm Ấu Sở ngẩn ngơ ngồi trước bàn học:

"Mau sấy tóc giùm tớ."

Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng nói chính mình đang nghĩ Trần Hán Thăng, đứng lên đi đến sau lưng Hồ Lâm Ngữ, cầm lấy máy sấy tóc thổi vù vù.

Trên bàn của Hồ Lâm Ngữ đặt một tấm gương to, cô ấy vừa hưởng thụ Thẩm Ấu Sở hỗ trợ vừa hâm mộ nói:

"Tóc của tớ yếu quá, hơi khô vàng, sao tóc của Ấu Sở đen thế nhỉ?"

Thẩm Ấu Sở không biết nên trả lời thế nào, trời sinh được như vậy, cô đành luồn ngón tay vào mái tóc ướt sũng của Hồ Lâm Ngữ, cố gắng sấy kỹ hơn.

Hồ Lâm Ngữ hỏi:

"Trần Hán Thăng nói gì trong điện thoại?"

Trong điện thoại di động của Thẩm Ấu Sở chỉ lưu số của Trần Hán Thăng, trừ lừa đảo ra thì chỉ có thể là hắn.

Thẩm Ấu Sở đáp:

"Kêu tớ ngày mai về lại quán trà sữa."

"Mai hả?"

Hồ Lâm Ngữ ngẫm nghĩ nói:

"Ngày mai cũng được rồi, cơ bản đã giải quyết xong sự tình, rút ngắn một tuần so với thời gian đặt ra."

Trong mắt Thẩm Ấu Sở đầy vẻ nghi hoặc, trong khoảng thời gian này cô không hay biết mưa gió trong Học viện Tài chính.

Trần Hán Thăng dặn Thẩm Ấu Sở ở yên trong ký túc xá, dù có sóng gió lớn cỡ nào cũng đừng đi ra, thế là cô thật sự ở yên trong ký túc xá, trừ đến lúc ăn cơm mới vội vàng đến căn-tin.

Hồ Lâm Ngữ cảm thán rằng:

"Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc."

Trong khoảng thời gian này, Học viện Tài chính luôn trong bầu không khí "Dễ cháy nổ", xét cho cùng là do Trần Hán Thăng gợi lên, nhưng sự tình giải quyết viên mãn.

Thằng cặn bã rời khỏi trường, chính nghĩa tất thắng, tuy trường học không ủng hộ nhưng cũng không cố ý phản đối.

Việc buôn bán của cửa hàng trà sữa cũng bùng nổ theo, ngày Hà Sướng xác định tạm nghỉ học, doanh thu của cửa hàng trà sữa tăng gấp đôi so với lúc bình thường, vượt qua một nghìn.

Hôm ấy kinh doanh rất muộn, các học sinh không chê lạnh, bọn họ ngồi trên ghế dài thảo luận đề tài này, đến bây giờ vẫn đang siêu hot.

"Ấu Sở không biết cũng tốt, nếu không sẽ bị ảnh hưởng tâm trạng."

Một bạn cùng phòng khác trong ký túc xá đến gần, cô ấy là đồng hương của Trần Hán Thăng ở Cảng Thành, Đàm Mẫn.

Đàm Mẫn chủ động hỗ trợ sấy tóc, hai người giúp đỡ rất nhanh sấy khô tóc của Hồ Lâm Ngữ.

Thẩm Ấu Sở do dự một chút nói:

"Cậu ấy kêu tớ ngày mai mặc đẹp chút."

“Cậu mà còn phải trang điểm?”

Hồ Lâm Ngữ bất mãn nhìn Thẩm Ấu Sở:

“Chừa đường sống cho người khác giùm, bà không cần làm gì, chỉ cần ngẩng cao đầu là đủ rồi!”

…

Ngày thứ hai, sau buổi học sáng, mặt trời lúc mười giờ mấy đang từ từ tỏa ra nhiệt lượng, xua tan sương lạnh sáng sớm, nghênh đón chút ấm áp cuối cùng của ba ngày cuối thu.

Một số học sinh không kịp ăn sáng, bây giờ vừa lúc ăn cơm trưa sớm, vậy thì giữa trưa không cần ăn nữa, tiết kiệm tiền mua cốc trà sữa.

Học sinh càng lúc càng nhiều, cửa hàng trà sữa cũng càng lúc càng ầm ĩ, lộn xộn.

Bộp!

Có người lỡ tay làm đổ trà sữa dưới đất, cô ta vội kêu:

“Bạn gì ơi, bạn gì ơi, ở đây bị đổ trà sữa này!”

Hồ Lâm Ngữ đang bận việc, nhìn thoáng qua rồi gọi với vào trong cửa hàng trà sữa:

“Ấu Sở, cậu đi ra dọn dẹp giùm.”

“Ấu Sở?”

“Là Thẩm Ấu Sở hả?”

Vừa kêu xong, học sinh ồn ào ở bên ngoài dần yên lặng xuống, giống như là tập thể thu được tín hiệu vậy.

Không lâu sau, một nữ sinh đi ra từ trong nhà, ấn tượng đầu tiên là rất cao, trên người là áo lông màu xanh ngọc ngang eo, nửa người dưới là quần nhung giữ ấm màu tím sậm. Quần

nhung này bó sát tôn lên hai chân thẳng tắp thon dài, mắt cá chân mảnh mai đạp trên giày thể thao sạch sẽ.

Đại khái là quá nhiều ánh mắt nhìn vào khiến cô gái hết hồn, biểu cảm hơi khẩn trương, hàng mi vừa đen vừa dài che đôi mắt hoa đào ướt nước bất an nhìn về hướng một vị trí.

Nơi đó ngồi mấy nam sinh, một trong số đó cười tủm tỉm vẫy tay ra hiệu chính mình ở đây.

Được đáp lại nữ sinh mới yên lòng, nhưng vẫn không dám ngước đầu lên, bắt đầu dọn dẹp trước bao cặp mắt nhìn. Người làm đổ trà sợ hết hồn, đang do dự có nên giật lấy cái chổi tự mình dọn dẹp không.

Động tác của Thẩm Ấu Sở rất nhanh, cầm cây lau dính nước đẩy nhẹ sàn.

Khi cúi người thì mái tóc hơi gấp khúc rũ xuống, lộ ra làn da trắng sau vành tai, lấp lóe vầng sáng như ngà voi. Khi ngẩng đầu thì lộ ra khuôn mặt dịu dàng mảnh mai xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, đường môi rõ ràng. Sau khi quét dọn xong, cô cầm cây lau quay vào trong cửa hàng.

Két!

Qua cả buổi, không biết là ai đung đưa ghế, giống như là súng lệnh, bên ngoài rất nhanh lại khôi phục ồn ào náo động, mọi người dường như đều quên vừa rồi tĩnh lặng, tiếp tục ai làm chuyện nấy.

Nhưng ngẫu nhiên ánh mắt giao nhau, ánh mắt biết nói.

“Là cô ấy hả?”

“Đúng là cô ấy.”

“Đẹp thật nhỉ?”

“Công nhận.”

Sau giao lưu ăn ý mà không tiếng động, mấy người cười hiểu ý, lần này rốt cuộc nhìn thấy người thật, hơn nữa không có thất vọng.

“Trần ca, rốt cuộc Thẩm Ấu Sở vẫn bị lộ ra.”

Lý Quyến Nam cười khờ, cậu ấy là một trong vài người sớm biết chuyện.

Kim Dương Minh đính chính:

“A Nam, sau này phải gọi là chị dâu.”

“Đừng gọi lung tung.”

Nam sinh vừa vẫy tay đúng là Trần Hán Thăng, rất nghiêm túc nói: “Mọi người đều là bạn học với nhau, đừng nói bậy bạ.”

Chương 263: Sắp xếp La Tuyền

Mấy người trong ký túc xá 602 ngồi đến giữa trưa, Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường về ngủ, Lý Quyến Nam đi đến phòng 101 khu F làm việc, Kim Dương Minh đi nhận ứng tuyển.

Cuối tháng mười một còn đi câu lạc bộ trong đại học ứng tuyển thì chỉ có mình Kim Dương Minh.

"Tứ ca, mày lăn lộn như cá gặp nước trong hội học sinh, có cẩm nang diệu kế nào dạy cho tao không?"

Trần Hán Thăng rũ mí mắt nhìn cậu ta:

"Đừng rụt rè, chỉ cần góp sức lớn là được, còn lại nhờ vào kỳ tích."

Kim Dương Minh cảm kích gật đầu, mặc niệm "Sức lớn kỳ tích" đi hướng phòng học phỏng vấn trong tòa nhà dạy học.

Trần Hán Thăng nhàn nhã phơi nắng, uống trà sữa, chơi với Đoàn Viên. Mãi đến khi Thẩm Ấu Sở chăm sóc cây xanh trong tiệm xong, hắn mới vẫy tay gọi qua.

Hồ Lâm Ngữ cũng làm xong công việc, tự động ngồi xuống dù chẳng ai mời.

Hồ Lâm Ngữ hớn hở khoe thành tích:

"Thấy sao? Buôn bán buổi sáng đắt khách đúng không?"

Trần Hán Thăng qua loa nói:

“Khá lắm, cực cho quản lý Hồ bày mưu lập kế, huân chương có công của cửa hàng trà sữa có một nửa dành cho cậu.”

Trần Hán Thăng nhìn sang Thẩm Ấu Sở:

“Hoàn cảnh đột nhiên thay đổi một chút, có thích ứng được không?”

Thẩm Ấu Sở không muốn lừa dối Trần Hán Thăng, chu môi nhỏ lắc đầu.

Cả buổi sáng bị ánh mắt chú ý nhiều còn hơn mười chín năm cuộc đời cộng lại, với tính cách của Thẩm Ấu Sở nhất định là không thói quen.

“Sự tình đã như vậy, trừ phi cậu không làm thêm ở đây, nếu không thì chắc chắn không ngăn được lòng tò mò của đám sinh viên.”

Trần Hán Thăng hỏi dò:

“Hay cậu hoàn toàn tập trung việc học? Cửa hàng trà sữa vốn cũng đủ người, cậu chỉ lo chăm sóc cây xanh, nuôi mèo, thu dọn vệ sinh gì đó.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu.

“Chậc.”

Trần Hán Thăng chép miệng, vỗ nhẹ bàn dài:

“Có phải là cậu trừ cái này không chịu, cái kia không ưng ra, còn lại đều ok?”

“Không, không có.”

Thẩm Ấu Sở thấy Trần Hán Thăng hơi nổi nóng thì nhanh chóng cúi đầu nhìn mũi chân:

“Tớ … tớ muốn làm thêm ở đây.”

Vì cửa hàng trà sữa là của Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở tự nhiên muốn giúp đỡ cửa hàng, cô không muốn Trần Hán Thăng bị người mắng vì giảm chất lượng trộm lười, chắc chắn muốn góp thêm phần sức lực.

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

"Đúng nhỉ, cậu là bà chủ, nếu không ở đây trông chừng lỡ bị Hồ Lâm Ngữ tham ô ôm tiền riêng thì sao được."

Hồ Lâm Ngữ phỉ nhổ một tiếng:

"Trần Hán Thăng, tôi nói rõ với cậu nhé, tôi làm công cho Ấu Sở chứ không phải cho cậu!"

Thật ra lúc đầu Trần Hán Thăng mạnh mẽ bước vào cuộc sống của Thẩm Ấu Sở thì Hồ Lâm Ngữ cực lực phản đối, nhưng tùy theo thời gian trôi qua, cô ấy càng lúc càng cảm thấy hai người siêu xứng.

Thí dụ như phát sinh chuyện Hà Sướng, Hồ Lâm Ngữ nghĩ rằng Trần Hán Thăng có thể làm được đến mức này, đổi lại người khác sao có thể bảo hộ Thẩm Ấu Sở như vậy sao?

Hồ Lâm Ngữ nhìn cặp nam nữ này, ngay cả tư thế ngồi đều trái ngược một cách đáng yêu.

Trần Hán Thăng là tùy tiện gác chéo chân, nhắm mắt, nửa nằm trên ghế phơi nắng, khóe miệng treo nụ cười thỏa mãn.

Thẩm Ấu Sở thì khép hai chân, hai tay đặt trên đầu gối, biểu cảm dịu dàng nhìn Trần Hán Thăng.

Dưới gầm bàn, Đoàn Viên nghịch ngợm chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng làm nũng dụi vào chân mọi người. Nhưng Trần Hán Thăng không kiên nhẫn, mỗi lần Đoàn Viên muốn tỏ ra thân thiết là hắn sẽ "cút xéo mày" rồi đá nhẹ một cái, đẩy Đoàn Viên qua một bên.

Tuy hắn không đá mạnh nhưng Đoàn Viên vẫn tội nghiệp "Meo" một tiếng, quay đầu nhìn "Mẹ" Thẩm Ấu Sở. Thẩm Ấu Sở chu môi nhỏ ôm Đoàn Viên về.

Ánh nắng giữa trưa chiếu trên người, cộng thêm cảnh tượng này, thật là ấm từ lông to đến trong lòng.

"Ài, có lẽ vì mình đã già, xem cái gì đều cảm thấy rất thích hợp."

Hồ Lâm Ngữ thở dài, đẩy nhẹ Thẩm Ấu Sở:

"Ấu Sở, về sau đừng gò bó như vậy, cậu xem Trần Hán Thăng ngồi như thế nào, nhìn cách tớ ngồi này."

Hồ Lâm Ngữ duỗi thẳng hai chân, lười biếng nói:

"Thả lỏng một chút, thời gian là thứ khiến người bất ngờ không đoán trước được, cho nên chúng ta phải học được hưởng thụ quà tặng từ thiên nhiên."

Trần Hán Thăng đang ngủ mơ màng, nghe Hồ Lâm Ngữ ở bên kia nói nho nhã thì không kiềm được cúi đầu nhìn:

"Toàn xúi bậy, đừng nói vớ vẩn."

Trần Hán Thăng chỉ vào bàn dài nói:

"Bên dưới bị chân bàn che, cậu ấy chân dài chỉ có thể ngồi kiểu đó, còn bà chân ngắn thì ngồi kiểu gì chẳng được, ngồi chàng hảng cũng ok."

Hồ Lâm Ngữ:

"…"

…

Nếu đã bị Hồ Lâm Ngữ đánh thức thì Trần Hán Thăng cũng không ngủ nữa, hắn vươn tay vuốt lông mềm trên cổ Đoàn Viên, hỏi:

“Qua chuyện của Hà Sướng, cậu có thấy được gợi ý gì không?”

Thẩm Ấu Sở ngơ ngác lắc đầu, cô chỉ biết mở đầu và kết quả của sự tình.

Đại khái là La Tuyền tuyên truyền về cô với bên ngoài, kết quả tới tai Hà Sướng, gã lại tuyên dương trong buổi dạ tiệc chào đón tân sinh.

Kết quả cuối cùng là nhiều học sinh đều rất tò mò, không ngừng lại đây muốn nhìn xem chính mình, nhưng thái độ lễ phép.

“Nhất định phải nâng cao cảnh giác, phòng bị sở khanh?”

Hồ Lâm Ngữ không hề có tính tự giác làm bóng đèn, chủ động trả lời vấn đề này, cô ấy biết rõ quá trình.

Toàn bộ quá trình đặc sắc nhất, phần mở đầu và kết cục hơi nhạt.

“Không phải.” Trần Hán Thăng phủ định.

“Nhìn thấy bộ dạng đẹp trai, nói chuyện dễ nghe thì xếp ngay vào hàng sở khanh?” Hồ Lâm Ngữ lại hỏi.

Trần Hán Thăng rất bất mãn: “Tiểu Hồ, quá đáng rồi nhé, kiểu người đẹp trai mà nói chuyện dễ nghe như chúng tôi đã chọc ghẹo gì cậu hả?”

“Phi! Cậu mà cũng tự xưng là đẹp trai? Vậy nói thẳng ra có gợi ý gì?”

“La Tuyền.”

Trần Hán Thăng nghiêm trang nói:

“La Tuyền quyết tâm cua tớ, lần này tuy rằng thất bại, nhưng không chừng lần sau lại làm ra trò gì nữa, cho nên người chúng ta phải đề phòng là con bé.”

Hồ Lâm Ngữ ngẫm lại thấy cũng đúng, nếu không có La Tuyền trợ giúp, dù Thẩm Ấu Sở luôn ở trong cửa hàng trà sữa cũng sẽ không bị lộ ra nhanh như vậy.

“Cô bé này nhỏ tuổi mà lắm trò thật.”

Hồ Lâm Ngữ hỏi:

“Thành thật như Ấu Sở phải phòng bị kiểu gì?”

“Cứ ở yên ứng đối với thay đổi.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói với Thẩm Ấu Sở:

“Cậu cần nhớ một điểm, sau này cô ta nói chuyện gì thì cậu tuyệt đối không thể tin tưởng, bởi vì cô ta chỉ đang châm ngòi ly gián.”

“Nhớ kỹ, La Tuyền muốn cướp tớ từ bên cạnh cậu!”

Trần Hán Thăng lộ ra một chút hăm dọa:

“Cậu có muốn thấy loại kết quả này không?”

Khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở nghiêm nghị, hiếm có dứt khoát đáp: “Không muốn.”

Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh cảm thấy chuyện bé xé ra to:

“La Tuyền đã mất danh dự với chúng ta, sao Ấu Sở tin tưởng được?”

“Chưa chắc.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Tiểu Hồ mà cũng nhận vai diễn phụ, chỉ số thông minh lên cao rồi, hắn nói xuôi theo Hồ Lâm Ngữ:

“Lỡ như ngày nào đó La Tuyền đột nhiên chạy tới nói hôm nay sư huynh Trần dẫn theo tôi đi gặp ai đó thì cậu sẽ làm sao?”

Thẩm Ấu Sở gật mạnh đầu nói:

“Tớ sẽ về ký túc xá, không nghe lời của cô ta!”

“Đúng rồi, lúc này cần phải quay đầu bước đi, cô ta chắc chắn đến cướp tớ, cậu nhớ phải bảo vệ tớ!”

Trần Hán Thăng vuốt bàn tay nhỏ của Thẩm Ấu Sở dặn dò, trong lòng thầm nghĩ ổn rồi, có thể sắp xếp Tiểu Ngư Nhi và La Tuyền gặp mặt.

Tiêu Dung Ngư làm hoa khôi trường cấp 3 ba năm, La Tuyền bị đè ép hai năm, mãi khi Tiêu Dung Ngư lên đại học thì La Tuyền mới nổi bật được.

Trần Hán Thăng không tin trong chuyện này không có áp chế về cấp bậc.

Chương 264: Bình ngôi sao

Buổi tối về ký túc xá, Đái Chấn Hữu đang chơi Tiên Kiếm Kỳ Hiệp trên máy vi tính, Trần Hán Thăng đứng ở phía sau xem cậu ta đánh qua một ải thì vỗ vai ra hiệu đứng lên.

Đái Chấn Hữu xoay người hỏi:

"Muốn chơi hả?"

Trần Hán Thăng lắc đầu, nói:

"Tao dùng QQ tâm sự với gái, mày đi đánh bài với nhóm Lão Dương đi."

"Đệt!"

Lão Đái vội save lại game, trong ký túc xá có hai máy vi tính, một chiếc của Kim Dương Minh, một chiếc của Trần Hán Thăng.

Kim Dương Minh keo kiệt đặt pass màn hình, không có cậu ta thì không chơi được. Trần Hán Thăng không đặt pass, nên chiếc máy vi tính này rất nhanh thành hàng công cộng.

Đái Chấn Hữu lười đánh bài, leo lên giường tiếp tục xem Kim Dung.

Bây giờ đã học năm hai, đây là năm học thoải mái nhất trong đại học.

Năm nhất thì mọi người còn non nớt, là các em trai, em gái lớp dưới ngây thơ, trong đầu có đủ loại mong đợi với đại học.

Đến năm hai, trên cơ bản mỗi người đều có thể tìm kiếm cách sống thuộc về chính mình, thoải mái nhàn nhã.

Là giai đoạn mới hết non nớt, chín mọng chờ hái.

Năm ba là trầm ổn mà lão luyện, bởi vì vào lúc ấy đã có cảm giác nguy cơ, đề tài của tiệc trà buổi tối thông thường từ "Game và đánh bài" đổi thành "Thi cao học và tương lai" .

Đương nhiên, tán gẫu đến cuối cùng sẽ rẽ sang tám về người khác giới, điều này vĩnh viễn không thay đổi.

Còn năm tư thì dưới áp lực hủy diệt của vào nghề, rất có thể xuất hiện hai cực đoan, một loại là tìm công việc, vĩnh viễn không bỏ cuộc, lên quy hoạch bước đầu sau khi tốt nghiệp. Loại thứ hai là ủ rũ bị động đối mặt, đặc biệt lúc này chuyện tình cảm xảy ra trục trặc.

"Đắp mặt nạ màng đi lên lớp", đây là tả chân sinh hoạt của năm tư.

Hiện giờ là học kỳ đầu năm hai, mọi người trong 602 vẫn đang hưởng thụ cuộc sống sinh viên.

Trần Hán Thăng ngậm thuốc lá, mặc quần đùi ngồi trước máy vi tính, cửa kính ngoài bàn công mở hé, gió lạnh bay vào thổi tàn thuốc nhẹ bay xuống bàn phím.

Đái Chấn Hữu trùm chăn đọc sách, không quan tâm ai.

Dương Thế Siêu, Quách Thiếu Cường, Chu Thành Long và một nam sinh khác đang đánh bài, ầm ĩ ồn ào, xung quanh còn thêm mấy bạn học đang chém gió.

Lý Quyến Nam không trở về, chắc chắn đang làm thêm. Không biết Kim Dương Minh chạy đi đâu, mà cũng chẳng có ai quan tâm.

Trần Hán Thăng đăng nhập vào QQ là để trò chuyện với Tiêu Dung Ngư, cô khá kỳ lạ, rõ ràng là chuyện gọi điện thoại nói vài câu xong rồi, cứ muốn đánh chữ chat trên QQ.

Tiểu Ngư Nhi là một thiếu nữ ngọt ngào chìm trong tình yêu, đây là sở thích nhỏ thuộc về cô.

Trần Hán Thăng thì đôi khi đồng ý, có khi không, hôm nay hắn có việc muốn nói với Tiểu Ngư Nhi nên sẽ online tán gẫu một lúc.

Nhưng chờ vài phút, avatar "Cá lặn ở đáy biển thổi bong bóng" không sáng lên, Trần Hán Thăng không kiên nhẫn gọi điện thoại qua:

"Chẳng phải đã hẹn là chín giờ online à? Tại sao không thấy cậu?"

"Đang bận nói chuyện với Thi Thi, dục cái gì!"

Rõ ràng là Tiêu Dung Ngư muộn, nhưng nghe giọng điệu của cô thì dường như là Trần Hán Thăng sai.

"Rồi rồi rồi, cậu cứ từ từ nói chuyện, tớ đợi."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Tiểu Ngư Nhi không có lúc nào là không đỏng đảnh, mấu chốt là cô rất xinh đẹp, mọi người đều cảm thấy chờ đợi dường như là lẽ đương nhiên.

Nếu Tiêu Dung Ngư đang bận thì Trần Hán Thăng ngó xem Vương Tử Bác có online hay không, hiện tại cậu ấy là người phụ trách thị trường chuyển phát nhanh khu vực trường Khoa học Kỹ thuật – Sư phạm – trường Cảnh sát – Đại học Kiến Nghiệp, nghe Thượng Băng và Nhiếp Tiểu Vũ báo cáo thì còn tạm ổn.

Nhưng kỳ lạ là Trần Hán Thăng tìm một lần không thấy nickname "Tuổi trẻ chưa trải sự đời" của Vương Tử Bác, và cả avatar Kaneshiro Takeshi* u buồn.

(*) Kaneshiro Takeshi hay còn gọi là Kim Thành Vũ, ca sĩ mang hai dòng máu Nhật Bản và Đài Loan.

"Chắc cậu ta không có lá gan xóa mình đâu."

Trần Hán Thăng lại tìm một lần nữa, nhưng vẫn không tìm được.

Trong QQ của Trần Hán Thăng vốn không có nhiều bạn, dù không ghi chú thì mỗi người đều quen thuộc, lần thứ ba cẩn thận kiểm tra, cuối cùng hắn dừng lại ở một avatar Schwarzenegger.

Avatar QQ này giống như lấy từ phim Kẻ Hủy Diệt, Schwarzenegger đeo kính râm, cầm súng bắn đạn ria, lộ ra cơ ngực cuồn cuộn, cảm giác cực kỳ khoe mẽ.

"Ông đây, chúa tể thế giới."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ đây là cái tên ngầu lòi gì, cảm giác trẻ trâu ập vào mặt.

Trần Hán Thăng khó tin nhấn vào avatar, nhìn lịch sử trò chuyện thì đúng là Vương Tử Bác.

Avatar đang online, Vương Tử Bác còn mua VIP, chữ "Ông đây, chúa tể thế giới." đỏ chói rêu rao treo trong list bạn tốt QQ của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhắn một tin:

"Tử Bác?"

Ông đây, chúa tể thế giới: Gì vậy Tiểu Trần?

Trần anh tuấn: Khùng hả? Đặt nickname kiểu gì vậy? Hại bố tìm mày cả buổi.

Ông đây, chúa tể thế giới: Tao cảm thấy hay đấy chứ, mày không thấy rất bá khí à? Mà lỗi tại mày không ghi chú.

Trần anh tuấn: Mày bị cái gì kích thích hả?

Ông đây, chúa tể thế giới: Đâu có, bây giờ tao là tổng đại lý của bốn trường đại học, tên cũ không đủ Man, nên tao đổi avatar và nickname ngầu hơn.

Trần anh tuấn: …

Ông đây, chúa tể thế giới: Mà mày chưa nói kiếm tao có chuyện gì.

Trần anh tuấn: Không muốn nói, thấy nickname của mày xong làm tao cảm thấy là lạ. Tuần này tao sẽ đi Tiên Ninh.

Ông đây, chúa tể thế giới: Muốn xem xét thị trường bên Đại học Đông Đại?

Trần anh tuấn: Đó là một nguyên nhân, ngoài ra bị La Tuyền ở trong trường học quấy rối làm tao khó chịu. Tao quá lương thiện, không nỡ xuống tay nên định dựa vào Tiểu Ngư Nhi tới giáo dục nhỏ đó.

Ông đây, chúa tể thế giới: Đây là chiêu gì vậy? Để Tiểu Ngư Nhi giáo dục La Tuyền?

Trần anh tuấn: Lúc học cấp 3 Tiểu Ngư Nhi đè La Tuyền suốt hai năm, tao nhớ lúc trước La Tuyền mà gặp Tiêu Dung Ngư đều là cúi đầu đi qua, chờ chút, Tiểu Ngư Nhi gọi điện.

"Tiểu Trần, ngại quá, tuần sau là dạ tiệc chào đón tân sinh của trường mình, đàn chị kêu tớ đi tập luyện."

Giọng nói của Tiêu Dung Ngư rõ ràng là đang đi xuống cầu thang, hơi ngắt quãng.

"Vậy thì tiếc quá, tớ còn muốn chat QQ với cậu."

Trần Hán Thăng theo thói quen nói dối, thật ra hắn nghe nói không cần nhắn tin trên QQ thì rất vui vẻ, trong lòng nghĩ rằng lát nữa được đi đánh bài rồi.

"Nhưng tuần này tớ sẽ đi Tiên Ninh, dẫn một người qua đó luôn."

"Là Nhiếp Tiểu Vũ lần trước hả?"

"Không, còn nhớ La Tuyền không?"

"Cô ta sao?"

Tiêu Dung Ngư ở đầu dây bên kia tạm dừng một lúc:

“Đã lâu không gặp sư muội La, chắc bây giờ đã lên đại học rồi nhỉ?”

“Chung một trường với tớ.”

“Ồ.”

Tuy Tiêu Dung Ngư chỉ thốt ra một chữ ồ nhưng Trần Hán Thăng cách sóng điện vô tuyến lập tức phát hiện tín hiệu nguy hiểm.

“Cậu đừng nghĩ lung tung, tớ cũng không hiểu tại sao sư muội La trùng hợp chọn Học viện Tài chính để học.”

Trần Hán Thăng giả vờ không biết gì, giải thích theo tiết tấu của mình.

“Hừ!”

Tiểu Ngư Nhi không nhịn được, bại lộ cảm xúc ghen của mình:

“Lúc học cấp 3, con bé đó từng gấp một bình ngôi sao nhỏ cho cậu, cậu còn khoe khoang trong lớp!”

“Tớ làm vậy là để hấp dẫn cậu chú ý thôi, ai kêu lúc ấy cậu không đồng ý làm bạn gái của tớ.”

Tiểu Ngư Nhi đột nhiên cảm thấy tủi thân nói:

“Tiểu Trần, cậu không hiểu gì hết.”

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc: “Không hiểu cái gì?”

“Không cần cậu quan tâm.”

Tiểu Ngư Nhi đỏng đảnh muốn cúp máy:

“Nhỏ đó tới thì cứ tới, dù sao đều là sư muội học cùng một trường, tớ sẽ không xụ mặt với em ấy.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ xụ mặt mới tốt, tớ kéo La Tuyền qua là để nhận huấn luyện, ai muốn cậu xuất hiện với tư thái "hiền lành" .

"Cho áp lực vừa phải cũng được."

Trần Hán Thăng châm chước nói:

"Cậu cũng biết La Tuyền cố chấp rồi, tớ đã nói có người trong lòng nhưng cô ta không chịu tin, bởi vậy muốn đưa người đến khoe ân ái."

Nghe thấy Trần Hán Thăng nói như vậy, Tiểu Ngư Nhi mới vui lên, cô hoàn toàn không biết đây là bởi vì một "Người trong lòng" khác quá ngốc, hoàn toàn không thể tạo áp lực nên mới sắp xếp cô và La Tuyền gặp mặt.

"Tớ biết rồi, vậy cuối tuần hai người đến đây đi, nhớ là không cho nhỏ đó ngồi ghế lái phụ, đó là vị trí của tớ!"

Sau khi hai người cúp máy, Tiểu Ngư Nhi cũng đến bên ngoài hội trường lớn của trường, nhưng cô không đi vào mà gọi điện thoại cho Tiêu Hoành Vĩ.

"Cha."

"Con gái ngoan, sao nay gọi điện cho cha vậy?"

"Có việc nhờ cha giúp, dưới gầm giường của con có cái vali, trong đó đựng vật phẩm thời trung học."

"Cha biết rồi, con còn không cho cha và mẹ của con đụng vào."

"Hiện tại cho phép, trong vali có một bình thủy tinh trong suốt, trong đó đựng một xấp giấy gấp, có một số đã gấp thành hình ngôi sao nhỏ, cha gửi cho con đi."

"Được rồi!"

Lão Tiêu vui vẻ đi lấy bình thủy tinh, chốc lát sau giọng của ông lại vang lên, mang theo một ít không xác định thăm dò.

“Con gái yêu, con định đưa cho ai?”

“Thì Tiểu Trần chứ ai nữa, lúc cấp 3 con đã muốn đưa cho cậu ấy, sau đó bị cô gái khác tặng trước, quan trọng là cậu ấy còn nhận của người ta, con giận quá không thèm gấp. Bây giờ ngẫm lại, thứ thuộc về cậu ấy thì nên đưa cho cậu thôi.”

Chương 265: Sao nỡ làm khó nhau

“Đưa cho thằng nhóc đó làm cái gì?”

Tiêu Hoành Vĩ ghen ghét nói:

“Giấy nhiều màu trong bình rất đẹp, để ở nhà làm vật kỷ niệm đi, dù sao là hồi ức thời cấp 3.”

“Không chịu đâu.”

Tiểu Ngư Nhi không vui nói:

“Cha mau gửi cho con, tháng sau là lễ Giáng Sinh, con muốn đưa cho cậu ấy lúc đó.”

Lão Tiêu hầm hừ, cuối cùng vẫn khó mà cãi lại ý muốn của con gái, đành đồng ý.

“Trần Hán Thăng khốn kiếp, không biết gì về khó chịu trong lòng của Tiểu Ngư Nhi!”

Sau khi cúp điện thoại, Lão Tiêu vừa lẩm bẩm vừa tò mò lắc bình thủy tinh, từng ngôi sao nhỏ đung đưa rào rào, ông thoáng thấy trên giấy có chữ.

Tim Lão Tiêu bỗng đập nhanh, trước kia ông cho con gái sự tôn trọng, chưa từng lật xem đồ vật riêng tư, nhưng lần này ông đột nhiên rất tò mò.

“Cho dù xem cũng không ai biết.”

“Không được, mày phải tôn trọng quyền riêng tư của con gái, uổng cho mày còn là cán bộ cảnh sát biết pháp luật!”

Hai loại ý tưởng khác nhau tranh đấu trong đầu, Lão Tiêu bối rối nhìn bình thủy tinh suốt một phút đồng hồ, cuối cùng dứt khoát bóc một tiếng rút nút gỗ ra, từ bên trong lấy ra một tờ giấy.

"Ngày mai thi vật lý, chắc đề bài ở giữa trang ba mươi đến sáu mươi trong sách giáo khoa, không biết cậu đã đánh dấu chưa? Đề thi cộng điểm nằm trong sách trang …"

Mới đọc một nửa nội dung tờ giấy thì Lão Tiêu đột nhiên nhét vào lại.

"Không được không được, vẫn là không thể xem, con gái tín nhiệm mình mới kêu mình gửi giúp."

Lão Tiêu lại nhét nút gỗ vào, ngoài miệng tự an ủi:

"Chỉ đọc nửa câu thì không xem như nhìn ngó riêng tư."

Vang tiếng cửa mở cái két, Lữ Ngọc Thanh từ bên ngoài trở về:

"Trời lạnh quá, dường như sắp có tuyết rời. Ủa? Cái bình trên bàn trà đựng gì vậy?"

"Con gái kêu tôi gửi cho qua cho con bé, đồ chơi hồi học cấp 3."

Tiêu Hoành Vĩ nhìn TV, bình tĩnh nói.

Lữ Ngọc Thanh thay dép đi qua, cầm bình lên lắc nhẹ:

"Hình như trên tờ giấy có chữ."

Bà nói xong định mở ra, Lão Tiêu nhanh tay giật lấy:

"Bà làm gì vậy?"

Lữ Ngọc Thanh ngây ra một lúc: "Nhìn xem cũng không được sao?"

"Không được!"

Lão Tiêu ôm bình thủy tinh vào ngực như bảo bối:

“Thảo nào oán trách con gái ngày càng xa lạ với bà, không biết tự tìm nguyên nhân từ bản thân sao? Tôi không có chút gì muốn dò hỏi và tìm tòi, cái này gọi là tôn trọng quyền riêng tư, có biết không?”

Lữ Ngọc Thanh bĩu môi: “Không cho xem thì thôi, ông nổi nóng như vậy làm gì? Tiểu Ngư Nhi là cục thịt tôi đẻ ra, con bé không nên có bí mật gì giấu tôi.”

Tuy nói vậy nhưng Lữ Ngọc Thanh không tiếp tục giành lấy.

Lão Tiêu thế này mới thỏa mãn vỗ bình thủy tinh, thầm nghĩ nhìn từ nội dung nửa câu đầu thì Tiểu Ngư Nhi và Trần Hán Thăng thời trung học hẳn là còn đơn thuần, giao lưu chỉ giới hạn trong bài tập, cùng lắm đến giới hạn quan hệ rất tốt.

“Tại sao đại học, quan hệ thoáng chốc thay đổi?”

Lão Tiêu năm xưa đẹp trai nhất hệ thống công an Cảng Thành gãi đầu khó hiểu:

“Chẳng lẽ ba năm trung học đều là đặt nền tình cảm, lên đại học mới chân chính hiểu rõ lòng mình?”

Nhưng thằng khốn Trần Hán Thăng ăn trong bát nhìn trong nồi là sao?

…

Trần Hán Thăng lừa Tiểu Ngư Nhi cúp máy, lại nhìn QQ, avatar của Vương Tử Bác đã đổi màu xám.

Lần này chắc logout thật, chứ không thì Vương Tử Bác mới lên VIP, tuyệt đối không thể nào chuyển chế độ invisible, trên khung chat còn tin nhắn của Vương Tử Bác.

Ông đây, chúa tể thế giới: Tiểu Trần, tuần này muốn đi mua một cái điện thoại cầm tay, nếu không muốn liên hệ cũng khó. Mày yên tâm, đây là tiền tự tao kiếm được, không lấy tiền của công.

"Cho mày cũng không có lá gan đó."

Trần Hán Thăng nói thầm một câu, tổng đại lý khu vực chuyển phát nhanh bốn trường học kiếm nhiều tiền, bởi vì sinh viên làm thêm nào kéo mối làm ăn tới đều có trích phần trăm cho cậu ta.

Năm đó Trần Hán Thăng dựa vào Học viện Tài chính, Đại học Đông Đại, Công trình, Học viện Y mà một ngày kiếm lời mấy trăm. Khu đại học Tiên Ninh còn là khu lâu đời, số lượng học sinh càng nhiều, trích phần trăm một tuần đủ cho Vương Tử Bác mua điện thoại cầm tay.

"Tử Bác lên hương rồi."

Trần Hán Thăng lắc đầu, Vương Tử Bác nào là thay nickname, còn nạp VIP rồi mua điện thoại cầm tay, Trần Hán Thăng đột nhiên có chút lo lắng.

Con người khi đã lên mây thì sẽ không nhận rõ chính mình, có khả năng bị lừa gạt.

…

Sáng thứ bảy, Trần Hán Thăng đậu xe trước cổng Học viện Tài chính, lòng La Tuyền đầy vui vẻ rạo rực đi ra.

La Tuyền vốn cảm thấy Hà Sướng đúng là vô dụng, không chống nổi một tuần đã bị đuổi đi, đang khó chịu thì không ngờ sư huynh Trần kêu cô ra ngoài 'đi dạo' hôm cuối tuần.

Đây là lần đầu tiên Trần Hán Thăng hẹn cô, La Tuyền cố ý sửa soạn, nhưng vẫn toát ra vẻ ngây ngô.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ ăn mặc kiểu này thì chốc nữa Tiểu Ngư Nhi sẽ ‘huấn luyện’ cô bé ngoan ngoãn nghe lời ngay.

Cạch!

Trần Hán Thăng nhìn thấy La Tuyền đi hướng ghế lái phụ, nên trực tiếp khóa cánh cửa bên ghế đó, La Tuyền giật cửa nhưng không mở ra được.

Trần Hán Thăng vẫy tay kêu:

“Cửa ghế phụ hỏng rồi, cô ngồi ghế sau đi.”

La Tuyền chu môi ngồi vào hàng ghế sau, cô tưởng là trùng hợp nên không suy nghĩ nhiều. Thật ra nếu được ngồi ghế lái phụ của Trần Hán Thăng, lúc tắm rửa nhớ đến đều có thể kìm lòng không nổi mà cười ra tiếng.

“Sư huynh Trần định dẫn em đi đâu chơi vậy?”

La Tuyền nghiêng người tới trước, cánh tay khoác lên lưng dựa ghế của Trần Hán Thăng, giọng điệu thân thiết ngọt ngào.

“Khu đại học Tiên Ninh, đã đi chưa?”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói:

“Còn có hai sư huynh, sư tỷ lúc học cấp 3.”

La Tuyền tò mò hỏi:

“Đã đến đó hai lần tìm bạn học, đàn anh chắc là Vương Tử Bác nhỉ? Còn đàn chị là ai?”

“Đến rồi sẽ biết.”

Trần Hán Thăng cố ý treo lòng tò mò, La Tuyền nêu tên của vài người, hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Thật ra La Tuyền không đoán trúng ai cả, cô không muốn nhắc tới tên của Tiêu Dung Ngư, năm ấy cô thích Trần Hán

Thăng, Trần Hán Thăng thích Tiêu Dung Ngư, như oan trái tình yêu tam giác.

Xe chạy nhanh chóng đến một cửa hàng bánh ngọt ở khu đại học Tiên Ninh, Vương Tử Bác và Tiêu Dung Ngư đã đến trước.

Vương Tử Bác còn cười đến gần chào hỏi:

“Em La, lâu không gặp.”

“Anh Tử Bác, lâu rồi không gặp.”

La Tuyền trong trẻo nói:

“Nhớ mùa xuân năm ngoái, anh còn cố tình liên lạc với em, bảo em đừng mơ mộng gì về anh Trần nữa.”

Khuôn mặt đen thui của Vương Tử Bác đỏ lên, thầm nghĩ sư muội La thật là kỳ cục.

“Ha ha, chuyện năm ngoái nhớ kỹ vậy?”

“Đương nhiên nhớ kỹ, bởi vì em sẽ không buông bỏ sư huynh Trần, dù anh ấy đã có bạn gái!”

La Tuyền rốt cuộc tìm về chiến thắng từ chỗ Vương Tử Bác, bây giờ mới hỏi:

“Chẳng phải nói còn có một sư tỷ sao?”

“Cô ấy đi gọi bánh ngọt.”

Vương Tử Bác chỉ hướng cửa:

“Đó, ra rồi.”

“Sư muội La, hoan nghênh đến khu đại học Tiên Ninh.”

Tiêu Dung Ngư thướt tha duyên dáng đi ra cửa hàng bánh ngọt, mắt cong như trăng non.

La Tuyền vốn mỉm cười, khoảnh khắc thấy Tiêu Dung Ngư thì khuôn mặt đơ ra, đông cứng lại.

La Tuyền thì thào chào:

“Sư … Sư tỷ Tiêu?”

Tiêu Dung Ngư nhiệt tình ôm cánh tay Trần Hán Thăng, nghiêng đầu nói:

“Tiểu Trần nói dẫn em tới, chị không biết khẩu vị thường ngày của em thế nào, nhưng chị và bạn cùng phòng đã ăn trong cửa hàng này nhiều lần, coi như ngon miệng.”

La Tuyền lúc này cũng phản ứng lại, ngước đầu lên nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng giả vờ không thấy, bước nhanh đi vào cửa hàng.

Tiêu Dung Ngư lễ độ khách khí hỏi:

“Không vừa lòng hả? Nếu không thích thì chúng ta đổi chỗ khác.”

La Tuyền lại nhìn Tiêu Dung Ngư, cô vốn cảm thấy mình ăn mặc cũng đẹp, nhưng so sánh với sư tỷ Tiêu ở trước mắt.

Áo khoác nỉ lót lông, hai hàng nút màu đỏ nhạt, phối hợp quần thường màu trắng nhũ, loại quần này không bó sát, khi đi thì phần ống rộng đung đưa, dưới lòng bàn chân đi giày da nhỏ đế bằng đáng yêu, chỉ nhìn thôi đã thấy lạnh.

Trên đầu Tiêu Dung Ngư đội mũ bê-rê lông xù màu trắng, tóc mái dài, tóc xõa ngang vai, khi cười toát ra vẻ ngọt ngào có thể ngăn giá lạnh đầu mùa ở Kiến Nghiệp.

Sắc mặt La Tuyền trở nên tái nhợt, Vương Tử Bác thở dài thườn thượt.

Tiểu Trần thiệt tình, sao nỡ làm khó nhau!

Chương 266: Tôi cược trong súng của cô không có viên đạn

Tiêu Dung Ngư vì tỏ ra mình không hẹp hòi, kêu nguyên một bàn đồ ngọt, nào là bánh mousse, tiramisu, sữa lắc trái cây, chủng loại và khẩu vị đều cao cấp hơn cửa hàng trà sữa "Ngộ Kiến" nhiều.

Giá cũng không quá đắt, rất thích hợp học sinh lại đây, tốp ba tốp năm ngồi tán dóc.

Nhóm người Trần Hán Thăng cũng giống như vậy, ăn đồ ăn vặt, tán gẫu về thầy cô và ngày tháng ở Nhất Trung Cảng Thành, nhưng chỉ có Tiểu Ngư Nhi luôn nhai, cô lại cầm một miếng bánh ngọt lên chuẩn bị nhấm nháp.

Bộp!

Sửa lắc rơi một ít lên bàn, Tiểu Ngư Nhi tham ăn còn muốn nhặt lên.

Trần Hán Thăng lau đi:

"Cậu thiếu gì chút tiền ấy?"

"Ôi, mới rớt trái dâu xuống."

Tiểu Ngư Nhi đánh yêu Trần Hán Thăng:

"Cậu không hiểu tâm tư của con gái gì hết, cũng không hiểu thú vui ăn đồ ngọt!"

Từ đầu đến bây giờ La Tuyền luôn im lặng, lúc này mới ngước đầu nhìn, trong mắt đọng lại nghi hoặc, cô đang phán

đoán quan hệ giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư.

Rốt cuộc là bạn như ngày xưa, hay là người yêu thân mật?

Rất nhanh, Trần Hán Thăng chủ động "Thẳng thắn", hắn uống một hớp thức uống nóng, chép miệng nói:

"Ly sữa lắc của tớ có vị lạ quá, Tiểu Ngư Nhi, ly của cậu thì sao?"

Tiêu Dung Ngư cầm muỗng nhấp một ngụm:

"Tớ thì thấy bình thường."

"Để nếm thử."

Trần Hán Thăng vươn tay lấy ly sữa lắc của Tiêu Dung Ngư, tiện thể cầm luôn muỗng của cô, múc một muỗng ngay trước mặt Vương Tử Bác và La Tuyền, giả vờ gật gù nói:

"Ly của cậu hương vị ổn này."

"Không thể nào, rõ ràng đều như nhau."

Tiêu Dung Ngư không tin, cũng bưng ly của Trần Hán Thăng lên nếm thử.

Hai người đều không ghét bỏ thức ăn mà đối phương đã dùng rồi, biểu cảm không thay đổi, hành động tự nhiên.

Vương Tử Bác quá quen rồi, La Tuyền thì lộ vẻ mặt gặp quỷ.

La Tuyền có hai điều không ngờ tới, đầu tiên là không ngờ Trần Hán Thăng dẫn cô đến gặp Tiêu Dung Ngư, thứ hai là không ngờ Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư thân mật như vậy.

Khi quan hệ của hai người biến đổi thì La Tuyền còn bận thi kiểm tra tuần và tháng trong trường trung học.

"Em đi toilet."

La Tuyền cảm thấy đầu khó chịu, trước khi cảm xúc bùng nổ thì định rời đi để sửa sang lại suy nghĩ.

"Phù, áp lực quá."

Sau khi La Tuyền đi, Vương Tử Bác không nhịn được oán trách:

"Tao không dám nói quá nhiều, sư muội La dù sao không cùng vòng tròn với chúng ta."

"Cố ý muốn cho cô ta biết quan hệ hiện giờ của tao và Tiểu Ngư Nhi."

Trần Hán Thăng cười nói:

"Tao đang làm chuyện tốt, đau dài không bằng đau ngắn, đúng không?"

"Hừ!"

Trong nụ cười ngọt ngào của Tiêu Dung Ngư xen lẫn kiêu ngạo và tự tin, cô có tự tin cực cao và cảm giác nắm trong tay với La Tuyền.

…

La Tuyền vào toilet, phản ứng đầu tiên là mở ra vòi nước, cô muốn xác nhận phải chăng mình đang mơ.

Nước lạnh như băng vỗ vào mặt, La Tuyền run bắn người, tiếp đó ngước đầu lên nhìn mình trong gương.

La Tuyền không lau hạt nước đọng lại, mặc cho chúng nó hội tụ dưới cằm trắng nõn rồi nhỏ giọt xuống bồn rửa tay cẩm thạch.

"Tại sao sư tỷ Tiêu cũng như vậy?"

La Tuyền không khóa vòi nước, dòng nước phun mạnh ra từ ống kim loại, cô ngẩn ngơ.

“Mình có thể xem Thẩm Ấu Sở là đối thủ, nhưng nếu như là Tiêu Dung Ngư thì biết làm sao đây?”

“Mà sư tỷ Tiêu biết Thẩm Ấu Sở không?”

Ting!

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu La Tuyền, cô vội đi ra toilet, vừa lúc nhìn thấy Tiêu Dung Ngư lúng túng nhét nửa miếng bánh ngọt đang ăn dở cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng lắc đầu liên tục, mím chặt môi không chịu ăn, nhưng nhìn thấy La Tuyền đi ra thì đột nhiên mở miệng nuốt vào, thậm chí mút nhẹ ngón tay của Tiêu Dung Ngư.

“Mợ nó, gớm quá!”

Vương Tử Bác không chịu nổi, quay đầu ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa kính.

La Tuyền thấy thế thì không do dự nữa, “Tố cáo” ngay và luôn.

“Sư tỷ Tiêu có biết về Thẩm Ấu Sở không?”

Cạch!

Vương Tử Bác đang cầm muỗng nhựa khuấy vu vơ bị giật mình, nhanh chóng quay đầu nhìn Trần Hán Thăng.

Theo lý thuyết không nên như vậy, Trần Hán Thăng không đặt bẫy gì sẵn hay sao?

“Có biết không?”

La Tuyền khẽ hỏi, dường như có dấu hiệu chuyển bại thành thắng.

Vương Tử Bác cúi đầu xuống, không dám nhìn nữa.

“Tôi biết cô ta.”

Tiêu Dung Ngư vừa khuấy sữa lắc vừa bình tĩnh nói:

“Nhưng tôi tha thứ cho cậu ta.”

Hai chữ “ta” này tuy phát âm giống nhau nhưng đại biểu nhân vật khác nhau, câu trước là Thẩm Ấu Sở, câu sau là Trần Hán Thăng.

“Tha thứ?”

La Tuyền nghệt mặt ra, thì ra Tiêu Dung Ngư biết hết.

La Tuyền hỏi dồn:

“Cô chấp nhận cô ta?”

Tiêu Dung Ngư nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, nhớ lại “cuộc gặp ba bên” lúc ấy cũng ôm một bụng bực tức, cô nhéo mạnh Trần Hán Thăng:

“Có không cam lòng, nhưng không chấp nhận thì làm được gì?”

“Chuyện quá đáng như vậy mà cô cũng tha thứ được?”

La Tuyền càng thêm giật mình, đây còn là sư tỷ Tiêu ngày xưa tâm cao khí ngạo không?

“Quá đáng thật chứ.”

Tiêu Dung Ngư nhớ Trần Hán Thăng vậy mà mua hai cái áo lông giống nhau thì nhéo càng mạnh.

La Tuyền không nói một câu, lặng lẽ chịu đựng.

La Tuyền nghe câu trả lời của Tiêu Dung Ngư thì thẫn thờ, còn muốn nói cái gì, nhưng Tiêu Dung Ngư khó chịu nói:

“Sư muội La nói nhiều như vậy là muốn đâm thọc gây chuyện?”

La Tuyền lắc đầu, nói:

“Không.”

Cô vẫn giữ sự kính sợ với Tiêu Dung Ngư, đây là "Công chúa" chính hiệu của Nhất Trung Cảng Thành.

Ngồi một lúc sau, La Tuyền cô đơn nói:

"Sư tỷ Tiêu, sư huynh Tử Bác, tôi về đây."

Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng liếc nhau, cô đẩy hắn:

"Cậu đưa người ta về đi, đừng để tiểu sư muội tự mình bắt xe về."

Trần Hán Thăng tin tưởng Tiêu Dung Ngư nói thật lòng, nên gật đầu đồng ý.

Trên đường về rất yên lặng, La Tuyền ngồi hàng ghế sau mấy lần ngước đầu lên, Trần Hán Thăng không lên tiếng.

Cuối năm bận việc, La Tuyền ít nhất sẽ yên lặng đến sau mùa xuân, hắn cũng làm xong việc.

Về Học viện Tài chính, Trần Hán Thăng chưa kịp tắt động cơ xe thì La Tuyền đã hấp tấp đi xuống.

Trần Hán Thăng ở phía trước nói:

"Cô làm gì vậy? Xe còn chưa ngừng lại!"

"Tôi muốn nói chuyện với Thẩm Ấu Sở!"

La Tuyền sợ Trần Hán Thăng ngăn lại chính mình, chạy đi chục bước mới quay đầu:

"Anh cố ý sắp xếp Tiêu Dung Ngư trả thù tôi, đừng tưởng rằng tôi không biết!"

"Nghe anh giải thích!"

Trần Hán Thăng cũng đi theo xuống xe, còn cố ý đi về phía trước mấy bước.

"Anh đừng theo lại đây!"

La Tuyền xoay người, chạy thục mạng về phía cửa hàng trà sữa, trời chiều ý người, Thẩm Ấu Sở đứng ở trước cửa tiệm.

“Bạn học …”

Hồ Lâm Ngữ đi qua chào, phát hiện là La Tuyền thì cảnh giác hỏi:

“Cô tới nơi này làm cái gì?”

La Tuyền liếc Hồ Lâm Ngữ, lấy ra điện thoại di động gọi cho Trần Hán Thăng:

“Sư huynh Trần, anh hãy giải thích rõ cho tôi, tại sao Tiêu Dung Ngư có thể tiếp nhận chuyện như vậy, đây không phải là tính cách của chị ấy.”

Giọng nói lưu manh của Trần Hán Thăng phát ra từ ống nghe:

“Chắc là vì yêu.”

“Nếu anh không muốn nói thì để tôi nói cho Thẩm Ấu Sở biết buổi sáng anh làm chuyện gì!”

“Thoải mái.”

Trần Hán Thăng dửng dưng nói:

“Nhưng tôi cược là trong súng của cô không có viên đạn!”

“Cái gì không có viên đạn?”

La Tuyền ngây người:

“Anh coi thường tôi?”

Tít tít tít!

Tiếng đường dây bận đại biểu tâm tư của Trần Hán Thăng.

“Là anh ép tôi!”

La Tuyền đã hoàn toàn mụ đầu, lập tức nói với Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở đứng bên cạnh:

“Buổi sáng sư huynh Trần dẫn tôi đi gặp sư tỷ Tiêu, biết sư tỷ Tiêu là ai không? Tiêu Dung Ngư!”

“Bọn họ còn đút cho nhau ăn.”

La Tuyền nhớ kỹ cảnh tượng lúc mới đi ra toilet.

Nhưng phản ứng của Thẩm Ấu Sở khiến La Tuyền rất sửng sốt. Thẩm Ấu Sở kỳ lạ nhìn La Tuyền rồi cầm túi xách vải lên bước đi.

Cứ thế đi luôn, không có chút gì muốn hỏi thăm.

“Thẩm Ấu Sở làm thế là sao?”

Hồ Lâm Ngữ xòe tay:

“Ai biết được.”

“A! ! !”

La Tuyền ngồi trên ghế một lúc, vò rối tóc mình:

“Thế giới này rốt cuộc bị sao vậy? !”

Chốc lát sau, Vương Tử Bác chuyên môn gọi điện thoại hỏi thăm: “Kết quả thế nào rồi?”

Trần Hán Thăng đáp:

“La Tuyền về trường đi tìm Thẩm Ấu Sở tố cáo.”

Vương Tử Bác cực kỳ tò mò hỏi:

“Rồi mày giải quyết sao?”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Tao đặt bẫy sẵn rồi, cho nên Thẩm Ấu Sở căn bản không tin.”

Vương Tử Bác sực tỉnh, đây là phương pháp làm việc trước giờ của Trần Hán Thăng, nhưng cậu ấy lấy làm lạ hỏi:

"Mày không chuẩn bị cái gì bên Tiểu Ngư Nhi chứ?"

"Không có."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói:

"Tiểu Ngư Nhi quá thông minh, tao giải thích càng nhiều thì cậu ấy càng hoài nghi, cứ mặc kệ La Tuyền nói. La Tuyền càng nói kích động thì Tiểu Ngư Nhi sẽ cảm thấy đang bị khiêu khích, vốn là chuyện vô cùng chân thực nhưng thốt ra từ miệng La Tuyền thì Tiểu Ngư Nhi tối đa tin tưởng 20%."

Vương Tử Bác thở dài:

"Mày to gan quá."

"Thì còn cách nào đâu, cuối năm có sắp xếp quan trọng cho nhà máy điện tử và Hỏa Tiễn 101. Tuy La Tuyền rất đáo để, ít nhất khi đối mặt Tiêu Dung Ngư thì con bé tạm thời sẽ yên phận, còn về lá gan to."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói: "Xuyên Du có một câu địa phương là to gan cưỡi rồng kỵ hổ, nhát cáy thì cưỡi mẹ mày ôm gà mái đi."

Chương 267: Chân cún nhân cách dạng lấy lòng

Vương Tử Bác thầm giật mình thao tác của Trần Hán Thăng, nghĩ rằng chính mình không làm như vậy nổi.

Vương Tử Bác buông xuống điện thoại cầm tay, nhìn trên màn hình có một lớp hơi nước, đây là tình huống thường sẽ xuất hiện khi gọi điện thoại vào mùa đông.

Vương Tử Bác đau lòng dùng tay áo lau, đồng thời cảnh giác lần sau gọi điện thoại phải thật chú ý.

Mới mua điện thoại cầm tay, điều kiện gia đình của Vương Tử Bác không bằng Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng, hai người chơi di động hơn một năm Vương Tử Bác mới dựa vào chính mình làm thêm, mua điện thoại cầm tay, cho nên đặc biệt quý trọng sản phẩm liên lạc điện tử giá mấy trăm tệ này.

Vương Tử Bác gọi điện cho Trần Hán Thăng đầu tiên, đại khái muốn "Khoe khoang" với bạn tốt nhất. Trần Hán Thăng còn khích lệ Vương Tử Bác mua thêm cái thứ hai.

"Di động thì tạm chờ đã, nhưng ngày đó sẽ không xa."

Vương Tử Bác mở ra ngăn kéo, bên trong là đống phiếu xanh xanh đỏ đỏ, đó là phí riêng của học sinh ký chuyển phát nhanh.

Vương Tử Bác làm tổng đại lý bốn trường học, mỗi ngày tiền qua tay cậu ấy khá nhiều, định chờ Hoả Tiễn 101 thành lập công ty, thì khu đại học Tiên Ninh trở thành một chi nhánh riêng, sẽ nhận được nhiều tiền hoa hồng hơn nữa.

“Tử Bác.”

Nhiếp Tiểu Vũ và Thượng Băng từ bên ngoài đi vào.

“Sao mấy người lại đây?”

Vương Tử Bác nhanh chóng đóng ngăn kéo lại, đương nhiên không phải có ý nghi ngờ gì, Hỏa Tiễn 101 là một tay Trần Hán Thăng sáng lập, Vương Tử Bác là bạn tốt nhất của Trần Hán Thăng, phải làm gương thật tốt.

Thật ra Nhiếp Tiểu Vũ và Thượng Băng đều không để ý, đếm tiền có gì đâu.

Tổng đại lý trường khác như Lưu Bằng Phi rảnh rỗi hay mở ngăn kéo ra sửa sang tiền, thích phân loại 100 tệ, 50 tệ, 10 tệ, 5 tệ, 2 tệ, 1 tệ.

Lưu Bằng Phi nói thẳng là nhìn tiền giấy xếp ngay ngắn thì trong lòng đặc biệt thoải mái.

“Mình và anh Thượng mới đi bên Đại học Đông Đại xem cửa hàng, có vị trí khá tốt, định ngày mai kêu bộ trưởng Trần lại đây làm quyết định cuối cùng.”

Nhiếp Tiểu Vũ nói xong nhớ đến một việc:

“Chúng tôi còn thấy poster tuyên truyền buổi dạ tiệc chào đón tân sinh của Đại học Đông Đại, trên đó có hình Tiêu Dung Ngư độc tấu đàn tranh cổ, không ngờ cô ấy nổi tiếng như vậy.”

“Lúc học cấp 3 cô ấy đã là người nổi bật.”

Vương Tử Bác không hề thấy lạ:

“Nếu Hỏa Tiễn 101 mở thị trường bên Đại học Đông Đại thì chắc chắn không tránh khỏi Tiểu Ngư Nhi được.”

“Ừ phải.”

Nhiếp Tiểu Vũ gật đầu, bộ trưởng Trần đã sớm đoán được việc này, còn lấy lý do “Làm thư ký” để lừa dối chính mình,

khiến chính mình giữ tâm trạng bình thản nhìn vào quan hệ giữa Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, đương nhiên còn kèm lý luận ma quỷ "Bảo bối là bảo bối, báu vật là báu vật" .

Nhiếp Tiểu Vũ lặng im, Vương Tử Bác và Thượng Băng không biết nói cái gì, cậu ấy muốn kéo gần quan hệ với nhân viên lâu năm nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

"Khụ."

Vương Tử Bác hắng giọng:

"Hôm nay kinh doanh khá tốt."

Thượng Băng đang xem báo cáo công việc, ngước đầu lên nói:

"Đúng rồi, bây giờ thu nhập của cậu cao hơn tôi và Tiểu Vũ."

"A?"

Vương Tử Bác ngây ra một lúc:

"Chắc không đâu, các người mỗi ngày vất vả như vậy, lại là nhân viên lâu năm, Tiểu Trần không phải người hẹp hòi."

"Thật sự, hiện tại Hỏa Tiễn 101 ôm bốn khu vực chuyển phát nhanh Kiến Nghiệp, Lý Quyến Nam lo Học viện Tài chính, Lưu Bằng Phi lo Học viện Khoa học, Thư Vân lo bên Học viện Bưu điện, Khoa học Kỹ thuật là cậu lo, thu nhập của tổng đại lý mấy người dính đến doanh thu."

Thượng Băng lấy thuốc lá ra đưa cho Vương Tử Bác:

"Tôi và Tiểu Vũ đang phụ trách mở rộng thị trường, chỉ lấy tiền lương cứng, mỗi tháng có 1800 đồng, Cao Đằng Phi càng thấp, chỉ có 1500."

"Như vậy không tốt lắm, hay là tôi kiến nghị với Tiểu Trần? Dù sao các người vất vả như thế."

Vương Tử Bác cảm thấy rất ngượng ngùng, cửa hàng ở Đại học Khoa học Kỹ thuật là nhóm người Nhiếp Tiểu Vũ một tay dựng lên, chính mình giống như kẻ làm biếng chờ hái đào.

Nếu đổi lại là Trần Hán Thăng thì không có chút xíu gánh nặng, ông đây lấy bao nhiêu kệ ông, mấy người lấy được bao nhiêu liên quan gì ông?

Nhưng Vương Tử Bác nghe vậy thì thấy ngại, ỷ vào có quan hệ thân thiết với Trần Hán Thăng, trong tình huống Thượng Băng và Nhiếp Tiểu Vũ không yêu cầu, cậu ấy chủ động muốn đi tìm Trần Hán Thăng nhờ vả.

Đây là "nhân cách dạng lấy lòng", trong tính cách chân cún cũng dính chút ít.

Nhiếp Tiểu Vũ lúc này phản ứng lại, khoát tay nói:

"Thôi đừng, lỡ như bộ trưởng Trần hiểu lầm, mình và Thượng Băng sẽ bị cậu ta đặt dấu hỏi trong lòng."

Thượng Băng cũng nhanh chóng phủ nhận:

"Chúng tôi định sau khi tốt nghiệp sẽ làm việc trong Hỏa Tiễn 101, tự nhiên không quan tâm những chuyện vặt này."

Hỏa Tiễn 101 mà thành lập công ty là Nhiếp Tiểu Vũ và Thượng Băng lên làm quản lý ngay, sinh viên đi học đảm nhiệm quản lý một công ty gây dựng sự nghiệp, hấp dẫn này lớn hơn tăng thêm vài trăm tệ ngay lúc này.

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ và Thượng Băng đi, Vương Tử Bác trở lại trạng thái bận rộn, rút ra thời gian rảnh gọi điện cho cha mẹ, báo cho họ biết dãy số của điện thoại cầm tay.

Mẹ của Vương Tử Bác, Lục Ngọc Trân khuyên bảo:

"Nếu con làm việc giúp Hán Thăng thì nhớ cố gắng nhiều hơn nữa, chuyện người khác không làm con phải làm, người ta

tan tầm thì con chưa được về, nhớ giữ kỹ số tiền lớn đó, phải hết sức cẩn thận không thể xảy ra sai lầm …”

“Con biết, con vốn đang làm như vậy!”

Vương Tử Bác không kiên nhẫn ngắt lời, hiện tại cậu ấy thật sự đang làm như vậy, mỗi ngày mở cửa sớm nhất, về trễ nhất, nhưng bị mẹ nói như thế giống như là chính mình trước kia đều làm qua loa cho xong.

“Tao nhắc nhở mày thôi, cáu cái gì?”

Tính khí của Lục Ngọc Trân khá nóng, lập tức mắng xa xả trong điện thoại:

“Tao mà là Hán Thăng thì sẽ không tin tưởng năng lực của mày, thằng bé nghĩ tình chơi từ nhỏ đến lớn mới giao việc cho mày!”

“Không nói nữa, con cúp máy đây.”

Vương Tử Bác rầu rĩ cúp điện thoại, đây là phương thức trao đổi giữa cha mẹ và cậu ấy bao lâu nay, tuy rằng đạo lý đều là chính xác, nhưng tại sao cha mẹ không thể khích lệ một câu chứ?

Nghĩ đến đây, Vương Tử Bác có chút hâm mộ gia đình của Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác thường đi trong nhà Trần Hán Thăng ăn cơm nên rất quen thuộc, dì Lương cũng khá nóng tính, nhưng chú Trần thì luôn thong thả từ tốn, nói đạo lý nghe cũng rất thoải mái.

Đương nhiên gia đình tốt nhất là Tiêu Dung Ngư.

Trước kia, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đi đón Tiểu Ngư Nhi tan học, hai người không bao giờ ngồi trong xe, luôn đứng ngoài xe chờ.

Làm vậy, Tiêu Dung Ngư mới ra cửa trường đã có thể nhìn thấy cha mẹ, vui vẻ chạy tới ôm vào lòng, làm bạn học xung quanh hâm mộ chết.

"Đều là số trời đã định, không đổi được."

Vương Tử Bác lắc đầu, ngẫm nghĩ một chút lại cầm lấy điện thoại cầm tay gọi cho Hoàng Tuệ.

"Chị Tiểu Tuệ, đây là điện thoại cầm tay tôi vừa mua, làm phiền chị ghi nhớ dãy số của tôi."

"Vậy hả? Cậu giỏi thế Tử Bác, thời gian ngắn như vậy đã có thể mua điện thoại cầm tay."

"Chủ yếu là kinh doanh tốt, tìm đúng con đường."

"Đó chỉ là một nguyên nhân, chắc chắn có phần cố gắng của cậu nữa."

.....

Thật ra không nói mấy câu thì Hoàng Tuệ vội vàng cúp điện thoại, những lời đó chỉ là câu xã giao tầm thường, nhưng làm Vương Tử Bác quên đi khó chịu lúc nói chuyện điện thoại với mẹ, thậm chí trở nên khéo nói hơn.

Loại sinh viên giống như Vương Tử Bác rất thường thấy, điều kiện gia đình của bọn họ không khá giả nhưng lớn lên trong áo cơm đầy đủ, chẳng qua lo học mà quên năng lực xã giao và tự lập.

Thêm nữa ngăn cách giữa họ và cha mẹ khá sâu, hai bên không thể suy xét vấn đề ở góc độ của đối phương.

Vào lúc này mà xuất hiện "Nhóm Hoàng Tuệ", bọn họ biết cách nói chuyện, ngẫu nhiên dịu dàng và săn sóc, căn bản không cần hao phí quá nhiều tinh lực là có thể cột chặt Vương Tử Bác bên người.

Sau khi cúp máy, Vương Tử Bác nhớ lại giọng điệu an ủi mình của Hoàng Tuệ, không kiềm được gửi tin nhắn cho cô ta.

“Chị Tiểu Tuệ, ngày mai có thể cùng ăn cơm không?”

Mãi đến bốn mươi phút sau mới vang tiếng ting báo tin nhắn.

Vương Tử Bác nhìn điện thoại của mình rất nhiều lần, có khi mở máy nhìn xem, sợ lỡ tay cài đặt tắt âm thanh nên không nghe được chuông báo.

Âm thanh mong mỏi đã lâu rốt cuộc vang lên, Vương Tử Bác nhanh chóng buông xuống công việc, cầm điện thoại lên:

“Tôi và Triệu Chính làm lành rồi, ngày mai đi với anh ấy.”

Chương 268: Hạnh phúc ấm áp

“Làm lành?”

Đầu óc Vương Tử Bác chết lặng, lập tức gõ chữ trên bàn phím không quá quen thuộc:

“Chẳng phải chị nói Triệu Chính bắt cá hai tay, không bao giờ tha thứ cho anh ta nữa sao?”

Tin nhắn này dường như đá chìm đáy biển, Hoàng Tuệ đại khái cảm thấy không cần thiết giải thích nguyên do trong đó với Vương Tử Bác, cho nên cũng không trả lời.

Chờ đợi làm người ta nóng ruột nóng gan, đặc biệt là đối với Vương Tử Bác bây giờ, cậu ấy không cách nào tập trung sự chú ý làm bất cứ chuyện gì.

Có khách hàng đến ký chuyển phát nhanh, Vương Tử Bác miễn cưỡng vui cười tiếp đãi.

Có học sinh làm thêm đến hỏi tư vấn, Vương Tử Bác giả vờ bình tĩnh ứng đối.

Nhưng thường hay có sai sót, nói chuyện đến một nửa thì ấp úng, dùng một câu để miêu tả thì gọi là “Mất hồn mất vía”, tức là cái hồn bay mất, đầu mơ hồ nhưng thân thể còn ở, dựa vào ý thức để nói chuyện, làm việc.

Chỉ khi điện thoại cầm tay tin một tiếng báo tin nhắn, Vương Tử Bác mới mắt sáng lên, phát hiện chỉ là tin nhắn của nhà mạng, thế là vẻ mặt thất vọng nhét vào túi.

Tin nhắn thứ nhất không được hồi âm, Vương Tử Bác lại gửi tin thứ hai, thứ ba, cậu ấy bây giờ là người đuối nước muốn bắt lấy cọng rơm cứu mạng.

Bắt lấy bằng cách nào?

Là thông qua không ngừng gửi tin, đơn thuần hy vọng Hoàng Tuệ có thể thay đổi chủ ý.

Tin thứ hai: Chị Tiểu Tuệ, Triệu Chính là thằng sở khanh, chị đừng u mê nữa, lần trước chị đã nói muốn tìm một nam sinh chân thành hiểu chuyện sao?

Tin thứ ba: Chị Tiểu Tuệ, bây giờ chị ở đâu? Tôi muốn tìm chị.

Nhưng đều không ngoại lệ, Hoàng Tuệ không hồi âm.

Tim Vương Tử Bác đau nhói, một góc trong tim dường như thiếu đi một miếng, thời tiết cuối thu trong lành nhưng cậu phải hít vào từng hơi mới thở nổi, nếu không thì bị nghẹn trong lồng ngực khó chịu.

Màn đêm bất giác buông xuống nhưng Vương Tử Bác không phát hiện, mãi đến khi đám học sinh làm thêm đi ăn cơm chiều, rồi lại thu thập đồ đạc ra khỏi cửa hàng.

Lúc này ting một tiếng, Hoàng Tuệ rốt cuộc gửi tin nhắn. Vương Tử Bác căng thẳng đến nỗi trái tim sắp nhảy ra cổ họng, bối rối hoảng hốt mở ra điện thoại cầm tay.

"Triệu Chính nói muốn kết hôn với tôi, cảm ơn cậu đã quan tâm."

"Kết hôn?"

Ngực của Vương Tử Bác lại trúng một nhát búa tạ, lồng ngực càng ngộp thở hơn.

Thật ra nếu Trần Hán Thăng ở đây sẽ nhìn thấu ngay.

Triệu Chính tuyệt đối không định kết hôn, đây là lời của lừa đảo nam dỗ lừa đảo nữ vui vẻ, sau khi lừa đảo nữ tin thì đá văng người thành thật từng giúp cô ta tìm công việc.

Vẫn chưa xong, khi lừa đảo nữ phát hiện chính mình lại lần nữa mắc mưu thì tác dụng của người thành thật lại thể hiện ra.

Nhưng Trần Hán Thăng không biết những việc này, bởi vì Vương Tử Bác không dám nói, không phải cậu ấy không biết hành vi của mình thấp hèn cỡ nào, nhưng không nhịn được muốn liên hệ với cô ta.

Có lẽ đối phương cũng không xinh đẹp, có lẽ đối phương cũng không cao quý, chẳng qua vừa đúng ý thích của mình.

Đến chín giờ tối sắp đóng cửa hàng, Vương Tử Bác mới nhận ra cần phải về ký túc xá, nhưng cậu ấy không muốn về chút nào.

Reng reng reng!

Điện thoại cầm tay đột nhiên reo chuông, Vương Tử Bác nhìn thoáng qua, là điện thoại từ cha.

“Buổi chiều con làm sao vậy hả? Có phải cãi lộn với mẹ của con không?”

“Con sắp hai mươi tuổi rồi, hiểu chuyện một chút được không?”

“Ngày xưa mẹ của con bán dưa muối gom góp học phí cho con, gom từng đồng bạc cắc, con quên rồi sao?”

“Giờ mẹ của con bị con chọc tức ăn không nổi cơm chiều, ngủ không yên, con thấy mình làm vậy có đúng không?”

.....

Nghe cha quở trách, Vương Tử Bác nhịn cả buổi chiều rốt cuộc rớt nước mắt, nhưng không dám để cho cha biết, mặc kệ

nước mắt lặng lẽ gột rửa khuôn mặt, khụt khịt mũi nói:

“Xin lỗi, cha, con không nên cãi nhau với mẹ.”

Cha của Vương Tử Bác cũng ngây ra một lúc, hành vi này hơi khác thường, lúc bình thường chắc chắn Vương Tử Bác sẽ cãi vã với ông rồi.

“Sau này con chú ý một chút, suy nghĩ nhiều cho cha và mẹ của con cũng vất vả thế nào.”

Cha của Vương Tử Bác khắc nghiệt dặn dò một câu, cúp điện thoại.

Bị thất tình, lại bị cha quở trách, vào lúc này người duy nhất Vương Tử Bác nghĩ đến là bạn chí cốt Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác vừa lau nước mắt vừa gọi điện cho Trần Hán Thăng, điện thoại reo thật lâu mới kết nối.

“Có chuyện gì nói ngắn gọn, bố bận đánh bài … Ê ê, Lão Dương, chơi dơ vậy? Của bố là đôi to, điểm con bài chưa lật phải tăng gấp đôi.”

Nghe âm thanh ồn ào ầm ĩ, rất rõ ràng Trần Hán Thăng đang đánh bài.

“Tiểu Trần …”

Vương Tử Bác phát ra âm thanh nghẹn ngào, đầu dây bên kia Trần Hán Thăng hết hồn:

“Đệt, khóc cái gì? Chú Vương và dì Lục bị gì hả?”

Với kinh nghiệm xã hội của Trần Hán Thăng, gọi điện sau chín giờ rất có thể là vì người nhà của đối phương bị gì.

“Không, bọn họ rất khỏe.”

Vương Tử Bác cố gắng kiềm nén cảm xúc:

“Tao muốn kêu mày đi nhậu.”

“Đệt, không có việc gì thì đừng dọa bố.”

Nhưng đứng ở góc độ của Trần Hán Thăng, nếu cha mẹ của Vương Tử Bác không bị gì thì đó là việc riêng của Vương Tử Bác, hắn không lo lắng.

“Đầu bị lừa đá hả? Chín giờ rồi còn nhậu nhẹt gì. Lão Lục, ván này chúng ta làm nhà cái đi.”

Trần Hán Thăng vừa nói chuyện với Vương Tử Bác vừa đánh bài.

Vương Tử Bác thống khổ nói:

“Tiểu Trần, tao thật sự không kiếm được ai, trong lòng rất khó chịu.”

Trần Hán Thăng bực bội nói:

“Đã bảo không rảnh, bố bận đánh bài, rảnh rỗi đừng u buồn tuổi xuân, muốn nhậu cũng không nhìn xem đã mấy giờ.”

Tít tít tít!

Vương Tử Bác nghe tiếng đường dây bận từ ống loa, lau nước mắt buông xuống điện thoại cầm tay.

Vương Tử Bác không trách Trần Hán Thăng, tính cách của hắn là thế, hắn cho rằng rắc rối của Vương Tử Bác là việc nhỏ không đáng kể, nhưng như vậy cũng tốt, không nói ra thì không bị giễu cợt.

Vương Tử Bác ngồi một mình trong cửa hàng, không lâu sau, cửa thủy tinh đột nhiên bị đẩy mở, xuất hiện hai bóng dáng thướt tha.

Không ngờ là Tiêu Dung Ngư và bạn cùng phòng của cô, Biên Thi Thi. Bên ngoài lạnh lẽo, hai người mặc quần áo kín người.

Vương Tử Bác đang khóc, vội dùng tay áo lau:

“Sao hai người đến đây?”

Tiêu Dung Ngư tháo khăn quàng xuống:

“Bọn tớ đi xe tới, Tiểu Trần nói có lẽ cậu gặp chuyện gì, kêu tớ đi xem thử.”

Vương Tử Bác ngơ ngác hỏi:

“Rồi thằng đó đâu?”

“Đang tới.”

Tiêu Dung Ngư kéo ghế ngồi xuống, hà hơi nói:

“Tớ đang luyện đàn, cậu ấy liên tục gọi mấy cú điện thoại. Cậu cũng biết tính khí của Tiểu Trần, còn trách tớ bắt máy chậm. Tử Bác, cậu rốt cuộc bị sao vậy?”

“Thật ra không có việc lớn gì, cảm ơn các người.”

Vương Tử Bác cảm thấy đặc biệt cảm kích, không biết nên nói cái gì.

“Khách khí làm gì, bọn tôi lại đây chỉ cần 10 phút.”

Tiêu Dung Ngư đưa khăn giấy qua, ra hiệu Vương Tử Bác lau nước mắt.

Reng reng reng!

Điện thoại cầm tay reo chuông lần nữa, lại là điện thoại của cha. Tuy Vương Tử Bác không rõ tại sao bị cha mắng một trận, nhưng vẫn bắt máy.

“À này.”

Giọng nói của cha có chút ngượng ngùng:

“Mới nãy cúp máy dường như nghe tiếng con khóc …”

“Đâu có, tại trời lạnh quá, con sổ mũi thôi.”

Vương Tử Bác lập tức đáp lại, cậu ấy ngượng ngùng khi cha mẹ biết việc của mình.

“À ừ, vậy là tốt rồi.”

Cha không đi học, biểu đạt tình cảm luôn rất chân chất, cũng không giỏi an ủi người, ậm ừ nửa ngày mới nói: “Có việc gì con hãy nói với Hán Thăng, thằng bé hiểu chuyện, nhanh nhạy hơn con nhiều, con đi theo thằng bé làm ăn thì sẽ không chịu thiệt.”

“Biết ạ, cha, nếu không có việc gì thì con cúp máy đây.”

“À, ừ thì … cái đó … nếu rảnh rỗi hãy về thăm nhà, mẹ của con làm da heo đông, hồi nhỏ con rất thích ăn món này …”

Nghe lời an ủi vụng về của cha, tưởng tượng bạn chí cốt vừa chửi rủa vừa lái xe đến, còn có Tiêu Dung Ngư bỏ việc tập luyện đặc biệt chạy tới.

Trong khoảnh khắc này, Vương Tử Bác cảm thấy ấm lòng.

Chương 269: Uống rượu xong đau mặt

Vương Tử Bác căn bản không ngờ rằng chẳng những Trần Hán Thăng tự mình đến, còn lo lắng chính mình xảy ra chuyện, giục Tiêu Dung Ngư cách gần hơn đi trước tìm hiểu tình huống.

Dạ tiệc chào đón tân sinh của Đại học Đông Đại chỉ còn hai hôm nữa là diễn ra, chắc chắn Tiểu Ngư Nhi rất bận, cô đã bỏ qua thời gian tập luyện của mình.

Đối với Vương Tử Bác đang gặp đả kích chuyện tình cảm thì giống như có chậu than lửa trong mùa đông, lòng trào dâng ấm áp khiến nước mắt tuôn ồ ạt.

Tiêu Dung Ngư không biết tình huống cụ thể, chỉ có thể gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng:

"Tiểu Trần, Tử Bác không bị sao cả, nhưng cứ khóc mãi."

"Vốn không có vấn đề gì."

Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa nói:

"Đêm khuya khóc như thế thì hoặc là vì người thân hoặc là vì gái, chú Vương và dì Lục khỏe mạnh, vậy chắc chắn là vì gái rồi."

Tiêu Dung Ngư nhìn Vương Tử Bác, bộ dạng đau lòng như thế rất giống lúc trước cô khóc vì Trần Hán Thăng.

Tiêu Dung Ngư gật đầu, nói:

"Chắc là vậy."

Trong giọng nói của Trần Hán Thăng chất chứa oán hận:

“Một phút đồng hồ của ông tính bằng mấy đồng tiền, đều bị thằng ngốc này làm lỡ!”

Tiêu Dung Ngư khó hiểu hỏi:

“Cái gì gọi là một phút đồng hồ khoảng mấy đồng tiền?”

“Mới nãy tớ đánh bài trong ký túc xá, số đỏ lắm.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Bạn cùng phòng sắp thua luôn cả quần lót rồi, nếu đổi thành tiền thì ước chừng một phút tớ có thể thắng ba đồng tiền.”

Tiêu Dung Ngư nghe vậy đầu tiên là cảm thấy buồn cười, sau đó giận dỗi nói:

“Ha, cậu vì ba đồng tiền mà làm biếng, kêu tớ lại đây giữa trời lạnh cóng!”

Trần Hán Thăng ung dung nói:

“Thì dì Lữ muốn một chục triệu mà, chân muỗi dù nhỏ cũng là thịt, tớ đang cố gắng để dành tiền vì thực hiện mục tiêu này.”

“Phi! Cậu nghĩ mình tin sao?”

Tiêu Dung Ngư phỉ nhổ một tiếng, chắc chắn Trần Hán Thăng đang nói linh tinh, nhưng Tiểu Ngư Nhi rất thích nghe những “Lời tâm tình” này.

Hai người này vô ý thức ngọt ngào ân ái làm Vương Tử Bác nhìn mà thộn mặt ra, không khóc nổi, thầm nghĩ tôi đang bị thất tình đấy, các người làm như vậy coi có được không? !

Biên Thi Thi ho khan một tiếng, đẩy nhẹ Tiêu Dung Ngư:

“Thôi đủ rồi, muốn nấu cháo điện thoại thì chờ về ký túc xá.”

Tiêu Dung Ngư mới phản ứng lại, có chút ngượng ngùng nhưng đẩy hết trách nhiệm cho Trần Hán Thăng: "Lái xe còn dám gọi điện thoại, về sau còn dám làm như vậy là tớ mặc kệ cậu luôn."

"Rõ ràng là cậu gọi tới …"

Trần Hán Thăng còn chưa kịp giải thích, Tiêu Dung Ngư đã cười cúp điện thoại.

Trải qua chuyện ngoài lề này, cảm xúc của Vương Tử Bác khá lên nhiều, nhưng ba người đều không biết nói cái gì, trong cửa hàng rất yên lặng.

Tiêu Dung Ngư nghĩ một hồi thì hỏi: "Tử Bác, chúng tớ có quen nữ sinh đó không?"

Vương Tử Bác lắc đầu.

Tiêu Dung Ngư hỏi tiếp:

"Vậy tình huống của hai người hiện giờ là thế nào?"

"Đã hoàn toàn không có khả năng, tớ không muốn nhắc đến cô ta nữa."

Vương Tử Bác buồn bã nói, dù sao người ta sắp kết hôn, bây giờ nhắc lại vẫn khiến cậu ấy cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"À, thì ra là vậy."

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi liếc nhau, hai cô gái không có kinh nghiệm an ủi con trai bị thất tình, cộng thêm Vương Tử Bác không muốn nói chuyện. Hai cô gái đứng lên xem quy mô cửa hàng, thảo luận làm sao nhanh chóng mở rộng Hỏa Tiễn 101 trong Đại học Đông.

Tin tin tin!

Bên ngoài vang tiếng còi xe ô tô, sau đó cửa kiếng của cửa hàng bị đẩy ra, Trần Hán Thăng kéo theo gió lạnh đi vào.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác thoáng thấy Trần Hán Thăng thì hơi hoảng, đại khái cũng cảm thấy chính mình yêu cầu quá nhiều, vậy mà bắt Trần Hán Thăng từ Giang Lăng đến Tiên Ninh nhậu với mình.

Trần Hán Thăng quan sát khuôn mặt tiều tụy của Vương Tử Bác, có nhiều lời không thốt ra được, hắn vẫy tay:

“Tìm một chỗ ăn khuya.”

“Được được được!”

Vương Tử Bác nhanh chóng cầm ví tiền lên:

“Để tao mời bữa ăn khuya này, bên cửa nam trường bọn tao có một tiệm nướng thịt than.”

Trần Hán Thăng không đồng ý:

“Chỗ đó hương vị bình thường, chúng ta đi dạo cửa lớn phía đông đi.”

Vương Tử Bác kinh ngạc nói:

“Khu đại học Tiên Ninh chỉ có nhà này là ngon nhất, học sinh Đại học Đông Đại đều sẽ chuyên môn lại đây.”

Trần Hán Thăng lắc đầu không nói chuyện.

Tâm trạng của Tiểu Ngư Nhi bỗng tốt lên, ôm chặt cánh tay của Trần Hán Thăng, gần như dựa hẳn vào người hắn.

Lúc Vương Tử Bác khóa cửa, Biên Thi Thi mới ở bên cạnh nói:

“Ăn trước cổng trường chúng tôi, ăn xong đưa Tiểu Ngư Nhi về ký túc xá càng tiện hơn, ước chừng Trần Hán Thăng suy xét về mặt này.”

Vương Tử Bác thế này mới sực tỉnh ngộ, nhìn Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư ôm ấp nhau ở gần đó, cậu ấy thầm nghĩ sao đầu óc của mình ngu đần thế, còn nghiêm trang tranh biện với Trần Hán Thăng.

Đi bộ từ Đại học Khoa học Kỹ thuật đến Đại học Đông Đại khoảng 20 phút, dọc đường đi có nhiều học sinh, ít xe cộ. Một số học sinh có thói quen lập di còn nghiêm túc học thuộc lòng dưới ánh đèn đường.

Loại người này chắc chắn không phải làm màu, khi Trần Hán Thăng đi ngang qua thì bọn họ hoàn toàn không nhận ra có người đi qua.

Trần Hán Thăng thầm thở dài:

"Thật không hổ là khu trường học có những trường nổi tiếng như Đại học Kiến Nghiệp, Đại học Đông Đại, Sư phạm Kiến Nghiệp, bầu không khí học hành nghiêm túc hơn bên Giang Lăng nhiều."

Trong tiệm bán thức ăn khuya ở cổng đông, Vương Tử Bác đặt phòng riêng:

"Mấy người đừng giành trả tiền bữa ăn khuya này với tôi."

"Yên tâm, chắc chắn để mày trả tiền."

Trần Hán Thăng tự ý đánh dấu mấy món nhắm rượu, quay đầu hỏi Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi:

"Kêu ít bia đi, uống ngà ngà say thôi."

Tiểu Ngư Nhi nói:

"Vậy lấy ba ly, lúc cậu uống thì tớ nhấp hai ngụm đủ rồi, tửu lượng của Thi Thi cũng cao."

Biên Thi Thi cười thọc lét Tiểu Ngư Nhi:

"Không được tùy tiện bán bí mật của tớ!"

Cửa hàng này đưa thức ăn lên rất nhanh, xiên thịt dê nóng hổi, cá dưa chua, phổi miếng phu thê* và bò hầm nước, từng đĩa được bưng lên.

(*) Phổi miếng phu thê gồm thịt bò thái mỏng và nội tạng bò, món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên.

Vương Tử Bác cả đêm không ăn cơm, bây giờ bỗng thấy đói bụng, cậu ấy rót đầy ly rượu:

"Cảm ơn các người chạy tới, không nói nhiều, tớ uống ba ly biểu đạt lòng biết ơn."

Ực ực ực!

Vương Tử Bác liên tục uống ba ly, mặt bắt đầu đỏ, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi khuyên hãy uống ít lại.

Nhưng Vương Tử Bác càng uống càng hăng, chốc lát sau ngấm men say.

"Chuyện hôm nay khiến tôi hiểu rằng, thì ra tình thân và tình bạn càng quan trọng hơn tình yêu. Từ ngày mai trở đi, tớ muốn làm một người hạnh phúc, cho ngựa ăn, chẻ củi, du lịch thế giới! Từ ngày mai trở đi, quan tâm lương thực cùng rau dưa, tớ có một căn nhà nhìn ra biển, xuân về hoa nở."

Nên mới nói là người có văn hóa, vừa lên tiếng đã lôi ra vài câu trong thơ của Hải Tử.

"Quá dữ!"

Trần Hán Thăng lập tức vỗ tay, hắn lại cụng ly với Vương Tử Bác:

"Nhưng đối với mày thì làm người hạnh phúc không bằng người có tiền sống lưng mới thẳng, tao đề nghị mày trước tiên làm người giàu trong Hỏa Tiễn 101."

Trần Hán Thăng nói thật lòng, cô gái có thể làm Vương Tử Bác đau lòng chỉ có thể là Hoàng Tuệ, tuy không biết tại sao hai người lại liên lạc với nhau.

Nhưng với cô gái như Hoàng Tuệ thì người hạnh phúc không hấp dẫn bằng người có tiền.

Vương Tử Bác cực kỳ không đồng ý với quan điểm của bạn tốt:

"Có tiền là có tất cả sao?"

"Không phải."

Trần Hán Thăng thành thật nói: "Mọi sự vật trên cõi đời đều theo quy luật có được phải có mất, có tiền thì chắc chắn sẽ đánh mất rất nhiều, thí dụ như …"

Trần Hán Thăng tạm dừng một lúc, Vương Tử Bác hỏi dồn:

"Thí dụ như cái gì?"

"Thí dụ như phiền não."

Trần Hán Thăng xòe hai tay:

"Có tiền, rất nhiều phiền não bay mất, có thấy đây đúng là định luật cố hữu được và mất không?"

"Đệt!"

Vương Tử Bác chợt nhận ra bị Trần Hán Thăng trêu, hậm hực nốc một ly.

Nhưng tửu lượng của Vương Tử Bác bình thường, rất nhanh choáng váng không biết mình đang ở đâu, lúc nửa say nửa tỉnh cảm giác liên tục bị vả mặt chát chát.

"Tỉnh dậy, đã hứa trả tiền mà!"

"Mợ nó, còn có thể giả vờ say rượu trốn thanh toán à?"

“Bố vất vả khổ cực chạy tới, rồi giờ trả tiền giúp mày nữa?!”

.....

Sáng hôm sau, Vương Tử Bác mơ màng mở mắt ra, phát hiện chính mình ở trong phòng dành cho hai người của khách sạn, Trần Hán Thăng ở bên cạnh đang chơi di động.

“Tiểu Trần, sao mặt của tao hơi đau?”

Vương Tử Bác bò dậy soi gương:

“Trông hơi bị sưng.”

“Mặt đau sợ cái gì, mông không đau là được.”

Trần Hán Thăng dửng dưng nói:

“Hơi sưng có thể là do cồn.”

Chương 270: Nếu còn làm chân cún thì tao sẽ viết ngược họ

Tuy mặt của Vương Tử Bác hơi sưng nhưng tâm trạng thật sự dễ chịu rất nhiều, đương nhiên cũng có nguyên nhân là Trần Hán Thăng còn ở đây.

Khi ở một mình Vương Tử Bác sẽ nhớ "Những kỷ niệm" khi ở cùng Hoàng Tuệ, nhất định quay lại cảm giác khó chịu.

Mà thú vị là "Những kỷ niệm" của người khác dày đặc trong cuộc sống hàng ngày, còn của Vương Tử Bác thì ít đến tội nghiệp.

"Khi nào mày về?"

Vương Tử Bác hỏi, tình bạn thuần túy quá tốt đẹp.

"Ăn sáng xong sẽ đi."

Trần Hán Thăng xem đồng hồ, rời giường mặc quần áo.

Vương Tử Bác hỏi:

"Đi đâu ăn?"

Ding dong, ding dong!

Có người đang ấn chuông cửa.

Trần Hán Thăng đi qua mở cửa:

"Bữa sáng tới rồi."

Giọng nói của Tiêu Dung Ngư vang lên ngoài cửa:

“Bây giờ đi vào trong có tiện không?”

Trần Hán Thăng quay đầu nhìn:

“Được, dù sao tớ không cởi đồ giúp Vương Tử Bác.”

Cộp cộp cộp!

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi, mỗi người cầm một túi bữa sáng tiến vào:

“Mua cháo hạt kê, giò cháo quẩy, bánh bao, còn có trong căn-tin cho hai người nè. Bên ngoài lạnh quá, Kiến Nghiệp lại hạ nhiệt độ.”

Trong phòng tuy rằng có điều hòa, nhưng Tiểu Ngư Nhi vẫn phải giậm chân, hà hơi vào bàn tay.

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm giang hai tay ra:

“Nào, cho cậu mượn nách sưởi ấm đây, coi như trừ tiền bữa sáng.”

Tiểu Ngư Nhi vui vẻ nhảy nhót vươn tay, làm ấm tay là một nhẽ, càng khiến cô vui hơn nữa là động tác thân mật giữa mình và Trần Hán Thăng.

Nửa phút sau, đầu ngón tay của Tiểu Ngư Nhi không lạnh nữa, nhưng cô luyến tiếc bầu không khí ấm áp này, không nỡ rời đi.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng đã sớm đói bụng, đẩy Tiểu Ngư Nhi vẻ mặt hạnh phúc ra, nhưng cô không chịu đi, hắn liền nhe răng trợn mắt nói:

“Không ngờ ai đó còn là mụ dê xồm, cho cậu mượn nách sưởi ấm thôi, bàn tay luôn sờ xuống dưới làm gì?”

“Người ta không có!”

Tiêu Dung Ngư chủ động rút tay ra, lui về phía sau một bước chứng minh sự trong sạch:

“Cậu mới là đồ lưu manh, tớ sờ phía dưới hồi nào!”

“Thế hả, có lẽ cảm giác nhầm.”

Trần Hán Thăng cười đi buồng vệ sinh đánh răng rửa mặt, không bao lâu sau Vương Tử Bác xông vào.

“Thằng biến thái!”

Miệng Trần Hán Thăng ngậm kem đánh răng, khi nói chuyện thì bọt kem phun khắp nơi:

“Bố đánh răng mà mày cũng muốn coi?”

“La ó cái gì.”

Vương Tử Bác cầm lấy bàn chải đánh răng nói:

“Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi đều ở bên ngoài, tao hơi ngại nên trốn vào đây.”

“Thằng nhát cáy!”

Trần Hán Thăng bĩu môi, rửa mặt súc miệng xong đi ăn bữa sáng.

Tiểu Ngư Nhi ngồi bên mép giường nhìn Trần Hán Thăng nhai ngồm ngoàm, hai cẳng chân mảnh khảnh bao bọc trong quần giữ ấm, giày da trâu màu đen cao đến mắt chân nhàm chán đung đưa trái phải.

“Mấy người không có tiết học sáng à?” Trần Hán Thăng kỳ lạ hỏi.

“Có chứ, dù sao đã muộn tiết đầu, thôi thì chờ tới tiết hai thì đi luôn, như vậy sẽ không bị giáo viên biết.”

Tiêu Dung Ngư biết cách ứng biến, nếu là Thẩm Ấu Sở phỏng chừng đã vội vàng buông bữa sáng xuống chạy đi học rồi.

Tiêu Dung Ngư hỏi:

“Lát nữa cậu làm gì?”

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ nói:

“Đi phòng học dạo chơi rồi đi một nhà máy điện tử nhìn xem, tớ có giao dịch kinh doanh với họ.

Biên Thi Thi lấy làm lạ hỏi:

“Cậu trốn học như vậy, nhà trường không nói gì sao?”

Hiện giờ cô ấy và Trần Hán Thăng miễn cưỡng xem như một cặp, có thể giao lưu bình thường.

“Nếu tớ nói là phụng chỉ trốn học thì chắc chắn trường học sẽ không thừa nhận, bản thân tớ cũng không vui.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Nhưng bọn họ nhắn nhủ với tớ là đánh ra danh tiếng của Hỏa Tiễn 101, trở thành nhãn hiệu sinh viên gây dựng sự nghiệp nổi tiếng khắp thành phố Kiến Nghiệp, thậm chí là toàn tỉnh Tô Đông đều biết.”

“Hả?”

Biên Thi Thi kinh ngạc hỏi:

“Có trường học khích lệ học sinh trốn học vậy sao? Tại sao chứ?”

“Bởi vì có chỗ tốt.”

Trần Hán Thăng biết rất rõ:

“Nếu tớ trở thành cờ xí của sinh viên gây dựng sự nghiệp thì chẳng những đánh bóng thanh danh của Học viện Tài chính, cũng lấy tớ làm nền móng liên tục xin bên trên cấp vốn nâng đỡ, dù sao có thể bồi dưỡng ra một Hỏa Tiễn 101 thì không chừng có thể bồi dưỡng ra Hỏa Tiễn 102, Hỏa Tiễn 103 …”

“Cho nên thái độ của nhà trường đối với tớ ở mặt ngoài là không nghe không hỏi, nhưng âm thầm ủng hộ.”

Thật ra bắt đầu từ phòng 101 khu F đến nhà kho bỏ phế ở sân thể dục, bao gồm sự kiện Hà Sướng trong khoảng thời gian trước, mặc kệ trong tối tranh chấp như thế nào, quyết định cuối cùng của trường học luôn đứng về phía Trần Hán Thăng.

“Thì ra là thế.” Biên Thi Thi mở rộng tầm mắt.

“Nhưng thi mà rớt thì vẫn bị đánh trượt.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ khẽ thở dài:

“Không hiểu mấy giáo viên này nghĩ gì nữa, lãnh đạo nhà trường đã ủng hộ mà bọn họ vẫn đánh rớt mình, không hiểu tâm tư của lãnh đạo gì hết.”

“Cậu nghĩ thầy cô không có cá tính sao?”

Tiêu Dung Ngư dùng mũi nhọn của giày đá Trần Hán Thăng.

“Có giỏi thì lại thi được mười hai điểm đi.”

“Đừng nói nữa, hôm đó bị mẹ nhốt trong nhà đánh đón.”

“Đáng đời, nghỉ đông năm nay tớ muốn đi nhà của cậu, thấy tận mắt dì Lương đánh đòn cậu.”

Trong khi Trần Hán Thăng nói chuyện với hai nữ sinh thì Vương Tử Bác lặng lẽ ăn xong bữa sáng, tiếp đó cũng không tham dự tán gẫu, thẫn thờ xem tin nhắn trên điện thoại cầm tay.

Không lâu sau Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đi học.

Trước khi ra khỏi cửa, Tiêu Dung Ngư dặn dò Trần Hán Thăng:

“Cậu nhớ đến hội trường hôm tổ chức dạ tiệc chào đón tân sinh viên đấy, có quà tặng cho cậu.”

“Quà gì?”

Mắt Trần Hán Thăng sáng rực:

“Cho biết trước được không?”

“Không, nói ra thì còn gì là bí mật.”

Sau khi hai nữ sinh rời đi, Trần Hán Thăng cũng chuẩn bị quay về khu đại học Giang Lăng.

Nhìn Vương Tử Bác còn vẻ thẫn thờ, Trần Hán Thăng hỏi:

“Mày có gì muốn nói không?”

Trần Hán Thăng đang hỏi nguyên nhân đêm qua, thật ra hắn đoán được chắc chắn liên quan Hoàng Tuệ, nhưng không rõ chuyện cụ thể.

Vương Tử Bác do dự một chút:

“Chị Tiểu Tuệ kết hôn.”

Vương Tử Bác chờ xem biểu cảm ngạc nhiên của bạn tốt, nhưng Trần Hán Thăng bình tĩnh hỏi:

“Mày chắc không? Cô ta đã kết hôn hay chỉ sắp? Đối tượng là Triệu Chính?”

“Không phải Triệu Chính thì còn ai trồng khoai đất này? Đã kết hôn với sắp kết hôn thì khác gì?”

Vương Tử Bác hỏi, hình như cùng một ý mà?

“Khác xa lắc.”

Trần Hán Thăng cười cười:

“Tao đoán Triệu Chính sẽ không kết hôn với Hoàng Tuệ, hắn chỉ chơi qua đường. Loại con cháu nhà quan này tìm vợ

nếu không phải môn đăng hộ đối thì nhất định phải là bác sĩ này nọ, nếu không thì khó qua cửa cha mẹ."

"Là sao?"

Vương Tử Bác rất tín nhiệm Trần Hán Thăng, cho nên bản năng tin là thật, trong lòng yếu đuối lại dâng lên hy vọng.

"Tao nhắc nhở mày coi như báo trước vậy thôi."

Trần Hán Thăng lại nhấn mạnh cảnh cáo, giống như quán bar lần trước, hắn đã cảnh cáo Vương Tử Bác hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Hoàng Tuệ.

"Nếu Hoàng Tuệ bị Triệu Chính vứt bỏ, chắc chắn cô ta lại tìm mày, lúc ấy mày mà còn làm chân cún."

Trần Hán Thăng sập cửa rời đi:

"Đừng tìm bố!"

Vương Tử Bác cực kỳ khó chịu hét hướng bóng lưng của Trần Hán Thăng:

"Đệt! Tao mà hèn vậy sao?"

Trần Hán Thăng lười đáp lại.

Vương Tử Bác ngẫm nghĩ, bỗng như nổi điên chạy đi tiệm internet, cắn răng xóa QQ của Hoàng Tuệ.

"Không thể để Tiểu Trần coi thường mình nữa!"

Vương Tử Bác thầm thề:

"Nếu còn làm chân cún thì tao sẽ viết ngược họ!"

Chương 271: Anh lo chuyện xung phong, tôi lo lật ngược tình thế

Sau khi Trần Hán Thăng trở về từ khu đại học Tiên Ninh, xem đồng hồ, đoán môn học buổi sáng sắp kết thúc.

Lúc này mà đi phòng học tương đương với lượn lờ trước mắt giáo viên dạy môn sau, khiêu khích rõ ra mặt. Thế là hắn xoay tay lái trực tiếp đi nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

Quản lý cấp cao trong nhà máy biết Trần Hán Thăng đến đều làm theo chỉ thị của Trịnh Quan Đề, khách khí kêu người đưa báo cáo của tuần này đến.

Quan trọng nhất tất nhiên vẫn là hạng mục MP3, Trần Hán Thăng so sánh, doanh số bán hàng của tuần này quả nhiên dần dần leo lên, tốt hơn hai tuần trước vừa bắt đầu bán nhiều.

“Thành tích này đại khái thỏa mãn kỳ vọng của người trong nhà máy, nhưng chắc chắn mục tiêu của Trịnh Quan Đề càng cao hơn.”

Trần Hán Thăng cảm thấy có chút đáng tiếc, sản phẩm MP3 đưa ra bán quá gấp, nếu có thêm một tháng chuẩn bị chắc chắn thành tích sẽ càng tốt.

Hắn suy nghĩ một hồi rồi gửi email cho Trịnh Quan Đề.

“Doanh thu tuần này tạm được, ước chừng có thể lấy lại vốn gốc. Nhóm người quản đốc Lâm khá vừa lòng, không biết ý của cô thế nào?”

Gửi email xong, Trần Hán Thăng ngửa người trên ghế ông chủ, vô ý thức gõ ngón trỏ cóc cóc, chờ bước chỉ thị kế tiếp của Trịnh Quan Đề.

Chốc lát sau, Trịnh Quan Đề ở Hongkong luôn ru rú trong nhà đã mail lại.

Trịnh Quan Đề: Xem xu thế thì không tệ, nhưng hơi chênh lệch với mong muốn của tôi.

Trần Hán Thăng: Không sao, chờ qua Tết cô về, chủ trì nghiên cứu và phát triển sản xuất đợt thứ hai là được, lúc ấy cộng thêm một ít ý tưởng mới chắc chắn sẽ là sản phẩm hot trên thị trường.

Trịnh Quan Đề: Bên tôi có chút vấn đề, bác cả và bác hai đang giành gia sản, tôi chưa quyết định thời gian được, hơn nữa thị trường sẽ không đợi chúng ta.

Trần Hán Thăng: Vậy cứ bình tĩnh, sốt ruột cũng vô dụng.

Bên Trịnh Quan Đề thật lâu không nhắn lại, Trần Hán Thăng còn cho rằng cô rời khỏi máy vi tính, hắn uống cà phê, tùy ý xem tin tức trên web, đợi đến trưa thì đi căn-tin nhà máy để ăn cơm.

Nhưng khi sắp tới giờ, Yahoo Mail đột nhiên nhảy báo có tin mới.

Trịnh Quan Đề: Nếu cho cậu nghiên cứu và phát triển sản xuất đợt thứ hai thì cậu nghĩ sao?

Trần Hán Thăng nở nụ cười, lóc cóc gõ chữ trả lời.

Trần Hán Thăng: Tôi không làm được.

Trịnh Quan Đề: Tôi chỉ hỏi vậy thôi, xem như tiếp thu ý kiến đa phương.

Trần Hán Thăng: Nếu tôi chủ trì sản xuất thì đầu tiên sẽ căn cứ ý kiến phản hồi trên thị trường hiện nay để cải tiến, thứ hai là cải tiến kiểu dáng và màu sắc, thêm nữa là sắp xếp lại bộ phận hậu mãi, sản phẩm mà không có hậu mãi thì không tồn tại lâu được.

Trịnh Quan Đề: Ý tưởng của tôi gần giống cậu.

Trần Hán Thăng: Mấy cái này chỉ là ý kiến bình thường, người học một chút về kiến thức quản lý học đều nghĩ ra được. Thành tích của tôi ở trong trường không kém, cho nên khó khăn không phải nghĩ gì mà làm sao thực hành.

Trịnh Quan Đề: Ban quản lý rất khó đồng lòng.

Trần Hán Thăng: Khó tránh khỏi hai, ba mươi quản lý tính cách không giống nhau, tuổi và lý lịch cũng rất sâu, đại khái trừ cô ra bọn họ không phục ai cả.

Trịnh Quan Đề: Lúc trước có nói Lý Tiểu Giai với cậu, đã tiếp xúc chưa?

Trần Hán Thăng: Là kỹ sư trưởng hạng mục MP3 phải không? Có tiếp xúc vài lần, nhưng anh ta là tiến sĩ của trường Khoa học Kỹ thuật California, còn tôi học đại học hạng hai trong nước, đề tài chung rất ít. Dường như anh ta không quá mẫn cảm về phe phái trong nhà máy, gần như bị cô lập.

Trịnh Quan Đề: Tôi biết rồi, cậu đi ăn cơm trưa đi, hôm nay căn-tin làm cánh gà kho.

Trần Hán Thăng đang định gõ "Được, buổi trưa tốt lành", nhưng chợt nghĩ Trịnh Quan Đề ở Hongkong xa xôi mà biết rõ căn-tin trong nhà máy nấu món gì, chứng minh cô nắm rõ chuyện phát sinh trong Tân Thế Kỷ.

"Mợ nó, đừng nói là trong phòng gắn camera nhé?"

Trần Hán Thăng ngước đầu lên nhìn chằm chằm góc tường, quan sát:

“Bố đóng cửa lại nhảy thoát y không biết có bị Trịnh Quan Đề thấy không?”

Đương nhiên, cuối cùng Trần Hán Thăng không nhảy thoát y, không phải bởi vì ngượng ngùng, mà vì trong này thiếu ống tuýp, nhảy sẽ bị thiếu cái gì đó.

Nhưng Trịnh Quan Đề nói câu này mang theo ẩn ý, đại khái biểu minh cô vẫn khống chế nhà máy. Trần Hán Thăng sờ cằm nghiền ngẫm một lúc, giữa trưa ăn cơm chọn ngồi xuống cạnh Lý Tiểu Giai.

“Giai ca, ăn cơm hả?”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm bưng khay thức ăn chào hỏi, tự nhiên vô cùng.

Lý Tiểu Giai hơn ba mươi tuổi, đeo kính gọng đen, mặc bộ đồ tây ôm sát người. Trong ban quản lý của nhà máy, ước chừng Lý Tiểu Giai trẻ tuổi nhất, mặc đồ cũng thời thượng hơn, không giống nhân viên quản lý xí nghiệp chính thống hiện nay.

Đám người quản đốc Lâm Triêu Huy ăn mặc khá nghiêm túc, còn thắt caravat gọn gàng sạch sẽ, nói chuyện làm việc cũng là có nề nếp.

“Chào cậu, cố vấn Trần.”

Lý Tiểu Giai khách khí đáp lại một câu, lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“Tệ thật, thời tiết lạnh như vậy, muốn đi ra ngoài du lịch cũng không có cơ hội.”

Trần Hán Thăng cười hỏi: “Giai ca ở trong nước lâu như vậy, có đi dạo giang sơn gấm vóc của tổ quốc chưa?”

“Không có cơ hội, công việc bận quá.”

Lý Tiểu Giai khẽ thở dài:

“Tôi thậm chí chưa đi thăm nhiều địa điểm du lịch trong thành phố Kiến Nghiệp.”

Trần Hán Thăng khích lệ nói: “Vậy anh nên đi thử, lúc này lá phong ở Tê Hà rất đẹp, chùa Kê Minh cũng tuyệt lắm. Tuy núi Hoa Mai hơi hẻo lánh, nhưng tháng mười hai là nở hoa, nếu đi vào lúc tuyết rơi thì càng thêm mê người.”

Trần Hán Thăng không nhắc đến mấy chỗ nghe nhiều nên thuộc như miếu Phu Tử, sông Tần Hoài, lăng Tôn Trung Sơn, chuyên môn chọn khu du lịch ngắm cảnh mà người bình thường không quá quen thuộc, nhưng hơi nổi tiếng.

Kiến Nghiệp, cố đô thời kỳ Nam Bắc Triều, trước kia là trung tâm văn hóa chính trị của Giang Nam, biết bao nhiêu cảnh quan nhân văn che giấu trong đó. Tuy Lý Tiểu Giai lớn lên ở mỹ nhưng dù sao là Hoa kiều, có tình hoài độc đáo với những danh thắng cổ tích này.

Trước kia hai người tiếp xúc không nhiều, nhưng Trần Hán Thăng tìm đúng đề tài nói chuyện, Lý Tiểu Giai nghiêm túc lắng nghe.

Còn bên Trần Hán Thăng, nếu bạn kêu hắn làm nghiên cứu khoa học thì tuyệt đối không làm nổi, nhưng về mặt ăn uống chơi bời thì hắn có một bụng kinh nghiệm xã hội.

Bọn họ nói chuyện rôm rả, thế lực khác trong ban quản lý đều mắt lạnh nhìn.

“Tại sao Trần Hán Thăng ngồi chung với người nước Mỹ kia?”

“Đại khái vì cùng là trẻ tuổi, Trần Hán Thăng là sinh viên, Lý Tiểu Giai năm nay mới ba mươi mấy tuổi, có lẽ có chung

đề tài.”

“Lý Tiểu Giai có kỹ thuật tốt, quan điểm cũng rất tân tiến, mỗi tội không hiểu tình đời ấm lạnh.”

…

Những người khác không quan tâm Trần Hán Thăng và Lý Tiểu Giai.

Dù sao một người chỉ là sinh viên, ỷ vào được Trịnh Quan Đề “Sủng hạnh” .

Bởi vì bình thường Trần Hán Thăng không rêu rao, không giành nổi bật, cho nên ban quản lý cũng không muốn chọc vào hắn, hai bên tường an vô sự.

Một người là Hoa kiều uống sữa bò lớn lên, không có cơ sở gì trong nước, không đủ để hình thành uy hiếp, khó mà lay động được phe phái thế lực trong nhà máy.

Đám quản lý rời khỏi căn-tin cũng là lúc đề tài giữa Trần Hán Thăng và Lý Tiểu Giai từ điểm ngắm cảnh nhân văn chuyển sang truyền thuyết thần thoại cổ đại.

“Nói này, sinh viên như các cậu lớn lên trong nước, học đến đại học.”

Lý Tiểu Giai tò mò hỏi:

“Vậy có tin trong nước tồn tại sinh vật rồng không?”

“Tin chứ.”

Trần Hán Thăng đáp ngay:

“Tuy rồng là một loại truyền thuyết, nhưng rất có tính sinh hoạt hóa, chúng ta thường gặp trong sinh hoạt.”

“Trời ạ, có thật à?”

Lý Tiểu Giai nổi hứng thú:

“Chỗ quê của cậu có chuyện kỳ thú gì không?”

“Quê tôi thì chưa nghe bao giờ.”

Trần Hán Thăng nghiêm trang nói:

“Nhưng lãnh đạo hiện tại của tôi, Chung Kiến Thành mỗi lần ăn xong sẽ nói một câu: Hán Thăng, đi phục vụ nguyên con rồng* không? Anh thấy đấy, luôn bắt gặp trong sinh hoạt.”

(*) Nguyên con rồng – Nhất điều long: Là trọn bộ, từ A – Z.

Lý Tiểu Giai ngây ra một lúc rồi cười phá lên:

“Không ngờ cậu hài hước như vậy.”

Rồi hai người cùng nhau đi xuống lầu, Lý Tiểu Giai quay về văn phòng, Trần Hán Thăng thì về trường học.

Buổi tối, Trần Hán Thăng đang chơi game trong ký túc xá bỗng nhận được tin nhắn của Trịnh Quan Đề.

“Cậu cảm thấy cho Lý Tiểu Giai đảm nhiệm phó quản đốc được không? Cho anh ta toàn quyền phụ trách nghiên cứu và phát triển sản xuất MP3 đợt thứ hai. Cậu cũng nên đảm nhiệm chức vụ cụ thể trong nhà máy.”

Phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng là Trịnh Quan Đề quá sốt ruột, năng lực của Lý Tiểu Giai thì trăm phần trăm ổn rồi, nhưng người khác chưa chắc chịu phục.

Hoàn thành MP3 không thể chỉ bằng vào phòng nghiên cứu khoa học, cần có người phối hợp trù tính chung, giống như Trịnh Quan Đề lúc trước vậy.

Lý Tiểu Giai mà dẫn đầu chắc chắn sẽ xảy ra sự cố.

Nhưng nghĩ theo góc độ khác, nếu bên Lý Tiểu Giai có lỗ hổng, chính mình kịp thời bù đắp thiếu sót thì mới là thể hiện tác dụng lớn nhất.

“Liên quan đến điều chỉnh cấp cao thì một sinh viên như tôi có thể đưa ra ý kiến gì được? Đề ca quyết định là được.”

Trần Hán Thăng nhanh tay phủi sạch trách nhiệm, không đồng ý cũng không phản đối, lỡ xảy ra vấn đề thì hắn không phải gánh tội thay.

“Còn về đảm nhiệm chức vụ cụ thể thì tôi cảm thấy còn hơi sớm.”

Trần Hán Thăng trả lời tin nhắn, đảm nhiệm chức vụ cụ thể có nghĩa là nhất định phải đứng về phía Lý Tiểu Giai, nhưng hắn muốn giữ độc lập.

“Bên Hỏa Tiễn 101 cũng rất bận, thôi thì tôi vẫn giữ chức cố vấn, cố gắng hết sức mình hỗ trợ Lý Tiểu Giai.”

Trần Hán Thăng có ý muốn như vậy, cho Lý Tiểu Giai xung phong, còn hắn núp ở phía sau đưa ý kiến.

“Được rồi, để tôi suy nghĩ lại.”

Trong tin nhắn của Trịnh Quan Đề tràn ngập bất đắc dĩ.

Trần Hán Thăng nhìn, không trả lời.

“Tứ ca, mau lên đi, đồng đội đều chết sạch.”

Kim Dương Minh ở bên cạnh lớn tiếng nhắc nhở. Khi Trần Hán Thăng gửi tin nhắn thì tạm dừng trò chơi, đồng đội đã chết hết.

“Gấp cái gì!”

Trần Hán Thăng ngậm thuốc lá, híp mắt nói:

“Ông nội đang mài gươm chờ thời, tuy đồng đội chết trên đường xung phong nhưng cũng làm kẻ địch bại lộ vị trí.”

“Lão Lục, nhìn kỹ nhé, cây súng của Tứ ca sẽ biểu diễn cái gì là lật ngược tình thế đỉnh của chóp!”

Chương 272: Chuyện tình yêu vườn trường

Trần Hán Thăng đùn đẩy cho Trịnh Quan Đề, phỏng đoán Lý Tiểu Giai thật sự sắp được cất nhắc làm phó quản đốc, vừa nhận chức vụ mới vừa làm nghiên cứu khoa học sản xuất trù tính chung cho hạng mục MP3 đợt thứ hai.

Xem ra Trịnh Quan Đề không muốn bỏ qua cơ sở thị trường vất vả chiếm được trong giai đoạn đầu, dự định chỉ huy từ xa.

Nhưng từ góc nhìn ích lợi của bản thân Trần Hán Thăng thì tỏ ra đứng ngoài nhìn, không dấn thân vào, cũng không tham dự, chỉ hò reo cổ vũ, chờ đến cơ hội thích hợp nhất mới ra tay.

Đoàng!

Một tiếng súng nổ.

Trong game CS, một cảnh sát cuối cùng phía đối diện bị Trần Hán Thăng từ xa bắn chết, trò chơi rốt cuộc bị lật ngược tình thế tuy khá vất vả.

Trần Hán Thăng quay đầu, bẽ nghẽ nhìn Kim Dương Minh:

“Thấy tao ngầu chưa hả Lão Lục?”

Vẻ mặt Kim Dương Minh khinh thường nói:

“Tứ ca, sao mặt dày thế? Ván này chơi trong khu vực trường học, nhóm đối diện là Chu Thành Long, thằng đó luôn mật báo, còn dẫn đường để ông giết đồng đội, tưởng tôi không nhìn ra à?”

“Lảm nhảm cái gì, thắng là được.”

Trần Hán Thăng đỏ mặt vì quê, đứng lên, vuốt bụng chuyển đề tài:

“Tụi mày đói không? Cùng đi cửa nam ăn khuya đi.”

Nam sinh đại học đang trong giai đoạn phát triển cơ thể, đặc biệt là khi đánh bài, chơi game đến mười hai giờ khuya, đã tiêu hao nhiều trí óc và thể lực nên bụng đói meo.

Dương Thế Siêu cũng đồng ý:

“Vậy đi mau thôi, Lão Tứ không nói thì tao quên luôn trường học không có mì gói.”

Cuối cùng toàn bộ ký túc xá trừ Đái Chấn Hữu ra, tập thể thay quần áo chuẩn bị xuống lầu.

Lý Quyến Nam hỏi:

“Lão Đái, không đi à?”

Đái Chấn Hữu đang xem tiểu thuyết, không quay đầu lại nói:

“Mày mời thì tao đi.”

“Thôi dẹp, kệ thằng đó.”

Kim Dương Minh đẩy Lý Quyến Nam xuống lầu. Kim Dương Minh sớm thấy Đái Chấn Hữu gai mắt, nếu không phải vì nể Trần Hán Thăng đã sớm liên hợp Dương Thế Siêu cô lập tên này.

Đái Chấn Hữu không nói gì, đợi đến khi bạn cùng phòng đều ra khỏi cửa, thì mới xoay người lại nhìn căn phòng trống rỗng, há mồm chửi:

“Thằng chó Lý Quyến Nam, làm thêm trong Hỏa Tiễn 101 kiếm nhiều tiền như vậy, mời bố ăn một cái bánh hột gà có sao đâu?”

Đái Chấn Hữu không mắng Trần Hán Thăng càng có nhiều tiền hơn, đại khái cũng biết hắn luôn cố bảo vệ không khí tập thể trong ký túc xá.

Đêm khuya, nhiệt độ không khí rõ ràng giảm xuống rất nhiều, đèn đường mờ nhạt trong trường làm nổi bật con đường vắng, đìu hiu không bóng người.

Nhưng khi mấy người 602 xuống dưới thì nơi này rất nhanh náo nhiệt lên, không biết Kim Dương Minh nói cái gì chọc Quách Thiếu Cường, bị rượt theo đánh chạy té khói.

Trần Hán Thăng và Dương Thế Siêu che gió đốt thuốc lá, làn khói vừa bay ra đã bị gió lạnh thổi bay mất. Lý Quyến Nam đút tay vào túi quần, đầu trùm mũ dính liền áo lông, đạp lên bóng của bạn cùng phòng đi ở phía sau.

"Đây là đời sống đại học chân thực."

Trần Hán Thăng nhếch môi cười, thật là thoải mái.

Cửa nam Học viện Tài chính và cửa bắc Đại học Đông Đại cách nhau một con đường cái, hễ đến buổi tối là nơi này xuất hiện nhiều chiếc xe đẩy, bánh hột gà, cơm chiên, xiên thức ăn chiên giòn, bánh kẹp thịt, có đủ loại thức ăn vặt, mỗi đêm nhộn nhịp như chợ.

Các học sinh cầm tiền đứng đợi ở một bên, mắt nhìn chằm chằm thức ăn nóng hổi, liên tục nuốt nước miếng.

"Đồng hương, chào buổi tối."

Đồng hương Cảng Thành, Đàm Mẫn vỗ vai Trần Hán Thăng, bên cạnh cô ấy là nữ sinh cùng lớp Bạch Vịnh San.

Đàm Mẫn và Thẩm Ấu Sở ở cùng phòng ký túc với nhau, Bạch Vịnh San hồi năm nhất cạnh tranh danh hiệu nữ sinh đẹp nhất lớp 2 Quản lý Công với Thương Nghiên Nghiên, nhưng

từ sau khi Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên thì thứ bậc của Thương Nghiên Nghiên, Bạch Vịnh San đều tụt xuống một hạng.

“Chào buổi tối.”

Trần Hán Thăng chỉ vào xiên thức ăn chiên giòn trong tay hai người:

“Con gái ăn khuya không sợ mập à?”

“Mập thì kệ nó, dù sao tụi này không có bạn trai.” Đàm Mẫn giả vờ tội nghiệp nói.

“Ôi chà, giả trân.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Chờ khi mấy người tìm được bạn trai sẽ bảo đã có bạn trai thì giữ dáng làm gì.”

“Lớp trưởng rành về con gái tụi này ghê.”

Bạch Vịnh San khá hoạt bát, dù sao từng tham gia cuộc thi biện luận của trường, còn được giải người giỏi biện luận nhất.

“Đợt trước trong trường có câu lạc bộ nữ mời tớ đi làm lãnh đạo, nếu không phải bận quá thì tớ đã đồng ý rồi.”

Trần Hán Thăng vừa cười nói vừa thuận tay mua hai túi bánh ngọt đưa qua:

“Tớ mời, cố ý nuôi béo mấy người.”

“Ôi, cảm ơn đồng hương.”

Đàm Mẫn cũng không khách khí, nói đùa:

“Tụi này sẽ gộp hết nợ này tính cho Ấu Sở, chừng nào cậu dẫn cô ấy đi Cảng Thành chơi nhớ kêu tớ để trả nợ.”

“Chuyện này thì tớ không quyết định được, ý kiến của cô ấy cũng rất quan trọng.”

Trần Hán Thăng qua loa nói, trước khi làm rõ quan hệ, hơi khó đưa Thẩm Ấu Sở đi Cảng Thành, chỗ đó là "Địa bàn" của Tiểu Ngư Nhi.

Lương Mỹ Quyên thích Thẩm Ấu Sở như vậy, bình thường nói chuyện điện thoại với Trần Hán Thăng thì bà chưa từng nhắc chuyện này, đại khái lo lắng chạm mặt với Tiêu Hoành Vĩ.

Đàm Mẫn và Bạch Vịnh San vẫy tay tạm biệt:

"Tớ chờ ăn tiệc cưới của hai người, về trước đây, cảm ơn nhé lớp trưởng."

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên, chính mình và Thẩm Ấu Sở dường như thành cặp đôi sinh viên trong mắt người khác.

Nhóm Đàm Mẫn định nghĩa về tình yêu vườn trường không giống như Trần Hán Thăng, bọn họ hy vọng tình cảm thời đi học sẽ kéo dài, thỏa mãn khát khao và mong ước về tình yêu.

Với Trần Hán Thăng thì "Kéo dài" không phải vấn đề lớn, kết hôn mới là khó khăn.

"Không kết hôn nhưng muốn có con, nếu mình nói như vậy với Tiểu Ngư Nhi thì có bao nhiêu phần trăm bị đánh chết nhỉ?"

Trần Hán Thăng lắc đầu, Lão Tiêu mà biết hắn có ý tưởng này chắc chắn sẽ tập nguyên bộ võ quân đội.

"Tứ ca, ngây ra đó làm gì?"

Lý Quyến Nam chạy tới:

"Bọn này chọn một cái bánh cuộn, còn Tứ ca muốn ăn cái gì? Tôi mua cho!"

"Ăn bánh cuộn làm gì, tao đãi một bữa."

Trần Hán Thăng phản ứng lại, chỉ hướng quầy bán thức ăn vặt:

“Đi kêu mấy món ngon, rồi kêu Quách Thiếu Cường xách một két bia, chúng ta về ký túc xá vừa nốc bia vừa tán dóc!”

…

Đàm Mẫn cầm bánh ngọt về ký túc xá, lập tức chia cho các cô gái.

“Ôi, cảm ơn Mẫn Mẫn.”

Bạn cùng phòng đứng lên nhận lấy bánh ngọt.

Đàm Mẫn khoát tay:

“Khỏi cảm ơn, đây là lớp trưởng mua, chúng ta nên cảm ơn Ấu Sở.”

“Vậy cảm ơn Ấu Sở, năm đó hai người có dấu hiệu quen nhau thì thật ra mọi người đều không dám tin tưởng.”

Bạn cùng phòng cười nói: “Không ngờ hai người quen nhau lâu như vậy.”

Hồ Lâm Ngữ tắm xong đi ra nhà tắm, dù đã đánh răng vẫn cầm một miếng bánh ăn:

“Thì đó, ban đầu tớ tưởng Trần Hán Thăng nổi máu dê thôi, bây giờ ngẫm lại có thể là vừa gặp đã thương. Đương nhiên, nhan sắc của Ấu Sở là phần mấu chốt.”

Thẩm Ấu Sở ngồi trước bàn ôn tập bài học, cô không có thói quen làm trung tâm của đề tài, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp rất nhanh đỏ ửng, dưới ánh đèn bàn chiếu rọi càng xinh đẹp hơn.

Đàm Mẫn chưa chịu thôi, lửa cháy đổ thêm dầu nói:

“Lớp trưởng còn nói sẽ dẫn cậu về Cảng Thành nữa!”

Nếu Trần Hán Thăng ở đây chắc chắn sẽ nghệt mặt ra, bố nói câu đó bao giờ? Con gái vì tám chuyện mà cái gì cũng dám nói!

Các cô gái khác trong phòng nghe vậy thì ồ lên.

"Đột nhiên gặp người lớn, có thấy căng thẳng không hả Ấu Sở?"

"Trần Hán Thăng được của hời rồi, Ấu Sở vừa đẹp vừa tốt tính như thế."

"Không thể nói như vậy, đồng hương gây dựng sự nghiệp rất lớn, Ấu Sở làm vợ quê Cảng Thành cũng không kém."

…

Thẩm Ấu Sở bị trêu chọc ngượng ngùng ngẩng đầu, nhìn đèn bàn nhỏ màu đỏ trên bàn, nó lẳng lặng tỏa ra ánh sáng màu cam dịu dàng, đây là quà Noel năm ngoái Trần Hán Thăng tặng cho cô.

Dường như chỉ gần một tháng nữa là đến Noel.

Chương 273: Đời người luôn phải lựa chọn

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng đang ngủ trong men say mơ màng bỗng nghe tiếng chai lọ va chạm trong phòng, mở bừng mắt ra thì thấy Lý Quyến Nam đang dọn dẹp vệ sinh.

Tối hôm qua uống rượu tán gẫu đến khuya khoắt, cuối cùng xả rác ở đó, bò lên giường ngủ.

Lý Quyến Nam ngước đầu lên, thành thật chào:

"Tỉnh rồi hả Trần ca?"

"Ừm."

Trần Hán Thăng hít mũi, chỉ hướng ban công:

"Mở cửa ra cho bay mùi rượu, sẵn đông chết cái đám này luôn."

Lý Quyến Nam gật đầu, mở ra cửa ban công. Không bao lâu sau, nhóm người rất nhanh bị cái lạnh đánh thức, hùng hổ kéo chăn che đầu.

Trần Hán Thăng thấy thế mới chuẩn bị rời giường, hôm nay là tiệc tối kỷ niệm thành lập trường của Đại học Đông Đại, Tiểu Ngư Nhi sắp lên đài biểu diễn. Trần Hán Thăng tự cho rằng đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, không ngờ một cú điện thoại khiến hắn bị đưa vào thế kẹt.

"Alo, Hán Thăng, hôm nay có bận gì không?"

Là Khổng Tĩnh gọi điện, Trần Hán Thăng vừa nghe giọng điệu đó thì hơi hoảng, thầm nghĩ đã lừa Thẩm Ấu Sở, sắp xếp La Tuyền, Trịnh Quan Đề lại đi Hongkong, Thương Nghiên

Nghiên hoàn toàn không dám quản mình, sao hôm nay đến lượt người này nữa?

"Khụ khụ, chào chị Tĩnh, có chỉ thị gì không?"

Trần Hán Thăng dùng ho khan che giấu bối rối, hắn cũng không nói chính mình có việc gì hay không, hỏi thăm chuyện của Khổng Tĩnh trước.

Khổng Tĩnh là dạng phụ nữ có cá tính kèm theo sự chín chắn, thông minh có hiểu biết, Trần Hán Thăng không đồng ý ngay khiến cô nhận ra cái gì.

Khổng Tĩnh ở trong điện thoại hơi im lặng một lúc, nhưng vẫn nói:

"Gần đây nửa đêm hay bị đau dạ dày, bất đắc dĩ đi bệnh viện đăng ký hẹn trước kiểm tra nội soi, nhưng gây tê toàn thân cần có bạn đi cùng, muốn biết chiều nay cậu có rảnh không?"

Khổng Tĩnh nói chuyện, Trần Hán Thăng âm thầm phân tích.

Biểu diễn của Tiểu Ngư Nhi trong tiệc tối mừng sinh viên mới chắc chắn rất quan trọng, cô ấy còn bảo có chuẩn bị vui sướng bất ngờ, Trần Hán Thăng cũng xem đây là việc lớn, gác lại nhiều sắp xếp vì điều này.

Nhưng thân thể của Khổng Tĩnh không khỏe, hơn nữa cô ở Kiến Nghiệp, người nhà và bạn bè đều ở Việt Đông.

Đừng thấy bây giờ ngự tỷ Khổng nói với giọng điệu bình thản không vội vã, Trần Hán Thăng biết trong lòng cô ấy rất lo lắng, dù sao phải nội soi dạ dày, bác sĩ chẩn đoán có chút nghiêm trọng.

Trần Hán Thăng cảm thán rằng:

"Thường ngày chị xã giao quá nhiều, cứ uống rượu suốt."

“Gần đây tôi càng lúc càng muốn đổi công việc.” Khổng Tĩnh giả vờ nghiêm túc nói: “Trước kia có nói với cậu rồi, tôi thích môi trường trong trường học, tôi định xin việc ở căn-tin đại học nào đó, xem bọn họ còn thiếu bà thím múc đồ ăn không.”

“Ôi chao, chị mà làm múc đồ ăn trong căn-tin thì mỗi ngày sẽ có đông đúc nam sinh xếp hàng trước cửa sổ chỗ chị.” Trần Hán Thăng cười nói: “Phỏng chừng danh tiếng đầu bếp xinh đẹp sẽ rất nhanh truyền ra.”

Hai người thoải mái nói giỡn, đây là đặc điểm của người phụ nữ đang độ chín, cho dù biết Trần Hán Thăng giờ này khắc này đang đắn đo được và mất, nhưng cô không thúc giục.

“Buổi chiều vừa lúc rảnh, chị ở bệnh viện nào?”

Trần Hán Thăng làm ra quyết định, Tiểu Ngư Nhi đương nhiên quan trọng hơn Khổng Tĩnh, nhưng tình huống của Khổng Tĩnh hơi đặc biệt, cộng thêm cô đã ủng hộ rất nhiều trong sự phát triển của Hỏa Tiễn 101, về sau không chừng còn có cơ hội hợp tác.

“Vậy làm phiền cậu, tôi ở Khoa Tiêu hóa bệnh viện số 1 thành phố, 4g30 chiều tiêm thuốc mê.”

Khổng Tĩnh là một người phụ nữ khiến người ta thoải mái, cô sẽ không nói những lời làm mất vui như “Nếu cậu bận quá thì thôi”, nếu sau khi đắn đo mà Trần Hán Thăng chọn cô thì không cần nghe thêm lý do khác.

Biết cũng không có ích gì, ngược lại đã biết vị trí của mình rồi lấy ra so sánh càng thêm bực mình.

Sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng thở ra một hơi, về sau loại tình huống này không chừng sẽ thường xảy ra.

“Có nên đăng ký MBA học cách quản lý thời gian không nhỉ?”

Trần Hán Thăng tự trêu chọc mình, ngồi trên giường ngây ngô cười nửa ngày, đột nhiên nhớ ra còn phải xin phép Tiểu Ngư Nhi, đây lại là một vấn đề khó khăn, hắn bắt đầu thấy sầu.

Thật ra trong lòng Trần Hán Thăng có một cán cân, gặp chuyện tương tự chắc chắn ưu tiên Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, nếu không thì đã chẳng để hai cô xếp thứ hai. Còn khi gặp tình huống đặc biệt có xung đột, thí dụ như Khổng Tĩnh cần chăm sóc sức khỏe thì tùy vào sự kiện mà tính.

"Alo, ăn sáng chưa?"

Trần Hán Thăng ra ban công, bấm số điện thoại của Tiểu Ngư Nhi.

"Giờ là mấy giờ rồi? Đương nhiên đã ăn."

Đầu dây bên kia ồn ào, thỉnh thoảng có tiếng nhạc, tiếng MC nói chuyện, xem ra Tiểu Ngư Nhi đã ở hội trường.

"Mấy giờ cậu tới? Năm giờ là bắt đầu tiệc tối rồi."

Giọng Tiểu Ngư Nhi trong trẻo nói:

"Thi Thi thêu viền vàng lên ống tay áo cho tớ, lúc đàn sẽ sáng lấp lánh đẹp lắm … sao cậu không nói lời nào?"

Tiểu Ngư Nhi là một cô gái rất thông minh, cô nhanh chóng cảm giác được cái gì qua loa nghe.

"Hôm nay tớ …"

Trần Hán Thăng mới nói được một nửa đã bị Tiểu Ngư Nhi bá đạo đánh gãy: "Cái gì đều được, nhưng cấm xin phép!"

Điện thoại bên kia không lên tiếng.

Qua một lúc lâu thì Tiêu Dung Ngư chủ động mở miệng, giọng nói trầm thấp, tội nghiệp dường như có thể lấp đầy ngực của Trần Hán Thăng:

"Tiểu Trần, cậu thật sự không đến sao?"

“Thiệt tình là kẹt rồi, một người bạn lúc 4g30 chiều sẽ làm nội soi dạ dày gây tê toàn thân, tớ phải đi cùng. Bên cậu năm giờ bắt đầu tiệc tối, tớ sắp xếp xong xuôi chạy qua cũng tám giờ mấy, thậm chí càng muộn hơn, lúc ấy tiệc tối đều kết thúc.”

“Nhưng, cậu đã hứa rồi.”

Tiêu Dung Ngư nhỏ giọng nói, có thể tưởng tượng trên khuôn mặt xinh đẹp kia chắc chắn treo thất vọng và khổ sở.

Lại là im lặng một lúc, đây là kết quả sau khi Trần Hán Thăng đắn đo, thông thường thì sẽ không thay đổi.

“Vậy được rồi, cậu làm việc đi, tớ tập luyện.”

Tiểu Ngư Nhi thở dài, định cúp máy thì Trần Hán Thăng bỗng gọi lại cô:

“Chờ một chút.”

Giọng Tiêu Dung Ngư bỗng cất cao:

“Sao? Tiểu Trần sẽ lại đây hả?”

“Không phải, tớ muốn hỏi là cậu muốn nhận bồi thường thế nào?”

Trần Hán Thăng vẫn không thay đổi chủ ý, nhưng muốn từ khía cạnh khác cho Tiểu Ngư Nhi vui vẻ.

“Bồi thường hả?”

Tiểu Ngư Nhi ậm ừ, dài giọng nói:

“Mùa xuân năm nay cậu phải bắn pháo hoa ngay dưới lầu nhà tớ cho tớ xem, năm ngoái cha trực quên mua pháo hoa, tớ nhớ mãi.”

“Được!”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ đây không phải việc khó.

“Được rồi, cậu chăm sóc bạn của mình đi, nhưng tớ không tha thứ đâu.”

Tiểu Ngư Nhi cúp điện thoại đi tập luyện, Trần Hán Thăng cầm di động còn nóng ngẫm nghĩ một lúc, sau đó đứng ở ban công thẫn thờ nhìn học sinh phơi chăn dưới lầu.

…

Bốn giờ chiều, Trần Hán Thăng đúng giờ xuất hiện ở bệnh viện số 1 thành phố, sắc mặt của Khổng Tĩnh hơi tiều tụy.

“Bệnh bao tử đều là do tâm trạng, nếu lần này không nghiêm trọng thì sang năm từ chức luôn đi, tôi đợi chị đầu bếp xinh đẹp trong đại học.”

Trần Hán Thăng dùng giọng nói nhẹ nhàng an ủi.

Khổng Tĩnh cười gượng gạo, vẫn rất căng thẳng, Trần Hán Thăng đến mang theo an ủi rất lớn cho cô.

Không lâu sau, bác sĩ nữ ở bên kia kêu:

“Người nhà của Khổng Tĩnh lại đây ký giấy đồng ý, Khổng Tĩnh đi phòng bệnh thay quần áo.”

Trần Hán Thăng vỗ mu bàn tay của cô, trực tiếp đi qua ký tên.

Khổng Tĩnh thay áo, được y tá dẫn vào truyền nước biển, bởi vì gây tê toàn thân có chút rủi ro, còn cần kiểm tra nhịp tim.

“À này, tôi ở đây đợi chị.”

Trần Hán Thăng ở sau lưng gọi với một câu, Khổng Tĩnh quay đầu cười cảm kích.

Tuy hẹn trước là 4g30 bắt đầu kiểm tra, nhưng bệnh viện bận rộn, muộn hơn nửa tiếng, rồi còn thay đồ, truyền nước

biển, kiểm tra nhịp tim đập các thứ, khi chính thức bắt đầu cũng đã 5g30.

Nếu cộng thêm kiểm tra và chích thuốc mê một tiếng rưỡi nữa thì phải sau 7g30 Khổng Tĩnh mới mở mắt ra được.

Lúc 5g, Trần Hán Thăng nhắn tin cho Tiểu Ngư Nhi:

"Cố lên, cậu béo nhất!"

Nhưng Tiêu Dung Ngư không trả lời, chắc đang bận nên không thấy tin nhắn.

Tâm trạng của Trần Hán Thăng đột nhiên hơi bức bối.

Khoảng 7g, Trần Hán Thăng chờ đợi đến nỗi ngủ gật thì bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Nhiếp Tiểu Vũ gọi điện, gần đây cô ấy đang mở rộng thị trường bên Đại học Đông Đại cho nên cũng đi xem tiệc tối.

"Chuyện gì vậy?" Trần Hán Thăng cau mày hỏi.

Nhiếp Tiểu Vũ sốt ruột nói:

"Bộ trưởng Trần, Tiêu Dung Ngư vừa được con trai tỏ tình!"

Chương 274: Ý nghĩa của hơn nửa tiếng

“Tỏ tình? Rồi sao nữa?”

Trần Hán Thăng bình tĩnh hỏi.

“Sao cậu không khẩn trương gì hết vậy?”

Nhiếp Tiểu Vũ thấy kỳ lạ.

“Cậu không hiểu, hồi cấp 3 người ta tỏ tình với Tiêu Dung Ngư mới thật sự điên cuồng.”

Trần Hán Thăng thật sự không hề lo lắng:

“Cô ấy nhận được thư tình đong bằng hộc bàn, hoa tươi và chocolate. Bây giờ trong lòng sinh viên nam đều sẽ lặng lẽ làm, nên số lượng tỏ tình giảm bớt.”

“Nhưng tăng chất lượng.”

Nhiếp Tiểu Vũ cướp lời:

“Đêm nay tỏ tình với Tiêu Dung Ngư là chủ tịch hội học sinh của một khoa viện Đại học Đông Đại, tên là … là gì nhỉ?”

Thượng Băng ở bên cạnh đáp:

“Thái Phong.”

“Đúng rồi, Thái Phong.” Nhiếp Tiểu Vũ đã nhớ ra: “Lúc Tiêu Dung Ngư đàn tranh cổ xong chuẩn bị đi xuống thì anh ta đột nhiên cầm bó hoa lên tỏ tình, bên dưới hoan hô ồn ào.”

“Nhưng mà …” Nhiếp Tiểu Vũ đổi đề tài: “Bị Tiêu Dung Ngư từ chối.”

“À, không kỳ lạ.”

Trần Hán Thăng đáp, hành lang Khoa Tiêu hóa ít người nhà đi cùng, âm thanh vang vọng trong hành lang trống rỗng.

“Nói thật chứ bộ trưởng Trần, bây giờ tớ còn thấy thích Tiêu Dung Ngư nữa. Cậu đoán xem cô ấy đáp lại như thế nào?”

Dường như Nhiếp Tiểu Vũ đi ra lễ đường, xung quanh dần dần an tĩnh lại:

“Cô ấy nói thẳng, tôi có bạn trai, ở chung được gần năm năm rồi.”

Tiêu Dung Ngư tính luôn thời học cấp 3, nên nói là ở chung gần năm năm cũng không sai.

“Lúc ấy thốt ra câu này, toàn bộ lễ đường đều im phăng phắc, đại khái không ai ngờ rằng Tiêu Dung Ngư có bạn trai quen được năm năm.”

Nhiếp Tiểu Vũ nói tiếp:

“Nhưng Thái Phong dù gì là sinh viên ưu tú 985, không dây dưa, gật đầu đặt bó hoa xuống sân khấu rồi đi xuống.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ chắc đây là vui sướng bất ngờ mà Tiểu Ngư Nhi đã nói, nào ngờ Nhiếp Tiểu Vũ đổi đề tài:

“Không chỉ bấy nhiêu, Tiêu Dung Ngư còn ở trên vũ đài nói bạn trai làm việc trong Hỏa Tiễn 101, mấy ngày nay chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101 sẽ mở thị trường ở Đại học Đông Đại, mong được mọi người ủng hộ.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Vậy là tốt rồi, các cậu sắp nổi tiếng, mở thị trường bên kia sẽ tiết kiệm rất nhiều sức lực.”

Nhiếp Tiểu Vũ không kiềm được trợn trắng mắt:

“Thì nổi tiếng, nhưng cũng lo lắng bị đánh, rất hút thù ghét. Còn có mặt hai bà chủ, tôi biết nghe theo ai đây?

“Cô chỉ có thể nghe lời của tôi!”

Trần Hán Thăng nghe ra mùi trêu chọc trong lời nói của Nhiếp Tiểu Vũ, trực tiếp cúp máy.

Chốc lát sau, Cao Gia Lương cũng gọi điện, vì hôm nay cũng đi xem tiệc tối mừng sinh viên mới của Đại học Đông Đại.

“Trần Hán Thăng, mày hên quá vậy, được Tiểu Ngư Nhi tỏ tình!”

Cao Gia Lương có một bụng cảm xúc không biết nên biểu đạt thế nào, vừa chua vừa chán nản, vừa giải thoát vừa khó chịu, và một chút vui sướng khi người gặp họa:

“Nhưng ai ngờ mày không ở đó.”

Trần Hán Thăng chân thành khuyên nhủ:

“Nếu thế thì sau này mày cố kiếm bạn gái đi, chứ lỡ sau này chúng ta họp mặt, tao ôm Tiểu Ngư Nhi hôn môi, mày chỉ có thể trơ mắt nhìn.”

“Đệt!”

Cao Gia Lương mắng một câu cúp điện thoại, tối nay là một đêm thức trắng với anh ta. Tiểu Ngư Nhi có bạn trai rất bình thường, nhưng đó là Trần Hán Thăng thì Cao Gia Lương không phục.

Cuộc gọi cuối cùng đến từ Vương Tử Bác.

“Tiểu Trần, sao buổi chiều không tới? Tiểu Ngư Nhi tỏ tình trước công chúng.”

“Tao biết, nhưng đi không được, có một người bạn bị bệnh, tao phải đi cùng.” Trần Hán Thăng giải thích.

Vương Tử Bác hỏi dò: “Thẩm Ấu Sở?”

“Thẩm Ấu Sở là bạn sao?” Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Vương Tử Bác suy nghĩ một hồi:

“Giới tính nữ?”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng không cần lừa Vương Tử Bác, gật đầu thừa nhận.

“Tiểu Trần, về sau mày đừng như vậy.”

Vương Tử Bác cố gắng khuyên nhủ:

“Không thấy mệt sao? Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư chưa đủ tốt sao? Tiểu Ngư Nhi thậm chí đều chuyên môn tuyên truyền Hỏa Tiễn 101 giúp mày.”

Có chút tình huống Vương Tử Bác không rõ ràng, chuyện hôm nay giữa Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh không quá ái muội, hắn chỉ suy xét từ góc độ lâu dài.

Trần Hán Thăng vô ý thức lẩm bẩm:

“Mày không hiểu niềm vui của bố.”

Vương Tử Bác sửng sốt:

“Cái gì?”

“À thì mày không hiểu niềm vui của sở khanh.”

Trần Hán Thăng nói xong đứng lên, bác sĩ đi ra, ra hiệu Khổng Tĩnh đã tỉnh, trong tay còn cầm một phần kết quả.

“Viêm loét dạ dày cấp tính, không quá nghiêm trọng, nhưng phải chú ý bảo dưỡng, ít uống rượu, nghỉ ngơi nhiều. Đêm nay mới làm nội soi dạ dày, chỉ có thể ăn thức ăn lỏng …”

Bác sĩ dặn dò một đống, thật ra những thứ này đều là phương thức làm việc và nghỉ ngơi bình thường, trong lòng Khổng Tĩnh tự biết, chẳng qua không làm được mà thôi.

"Cảm ơn cậu, Hán Thăng."

Khổng Tĩnh đã ngủ một giấc, cố gượng ngồi dậy.

Trần Hán Thăng dìu Khổng Tĩnh đi hai vòng, chờ khi lòng bàn chân của cô dần đạp vững chắc hơn, ra hiệu có thể tự đi thì hắn mới buông ta.

Ra khỏi bệnh viện, Trần Hán Thăng chở Khổng Tĩnh về nhà, quan tâm hỏi: "Bác sĩ nói chị chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, có muốn tìm một chỗ bán mì không?"

"Thôi, tôi không muốn ăn, ăn là ói."

Khổng Tĩnh lắc đầu từ chối, tiếp đó nhìn con đường trôi đi bên ngoài khung cửa sổ, không nói lời nào.

Trần Hán Thăng cũng không cố ý tìm đề tài, làm nội soi dạ dày rất khó chịu, ước chừng Khổng Tĩnh đang suy nghĩ về tương lai, thân thể và nghề nghiệp.

Đến dưới lầu nhà Khổng Tĩnh, cô khôi phục trạng thái bình thường, mỉm cười nói:

"Cậu về đi, hôm nay rất cảm ơn."

Trần Hán Thăng không có do dự đi theo xuống xe: "Vất vả lâu như vậy, không thể đi nhà của chị uống miếng nước sao?"

Vào lúc thế này, nếu lập tức rời đi tìm đến Tiêu Dung Ngư thì không có lợi, bởi vì vốn đã muộn, sớm hoặc chậm hơn nửa tiếng không có ý nghĩa gì.

Nhưng với Khổng Tĩnh, nếu Trần Hán Thăng chịu bỏ ra nửa tiếng làm bạn khiến cô ổn định lại tâm tình, tiện thể nấu bát canh luộc mì ăn, làm bạn như vậy mới xem như hoàn mỹ.

Sau này khi Khổng Tĩnh nhớ tới, không chỉ nhớ lại Trần Hán Thăng ở bên cạnh cô làm nội soi dạ dày, mà Trần Hán Thăng đi tới bệnh viện, bên cạnh cô làm nội soi dạ dày, đưa cô về nhà, nấu cho cô tô mì.

Có thể thấy khi ở chung với nữ giới, nửa tiếng cuối cùng quan trọng cỡ nào.

"Không ngờ cậu còn biết nấu ăn."

Khổng Tĩnh ăn mì xong, hơi khó tin:

"Cứ luôn nghĩ cậu là loại nam sinh xa tiệm ăn sẽ bị chết đói."

"Đúng thật, từ nhỏ cha mẹ đã rèn luyện tôi, sớm cho tôi làm việc nhà."

Trần Hán Thăng cười nói:

"Tôi vốn có thể học Thanh Hoa, nhưng việc nhà khiến tôi bỏ bê học tập."

Khổng Tĩnh nhếch môi cười, gian phòng có chút yên lặng, Trần Hán Thăng cảm thấy lúc này đã đủ rồi, hắn nhìn đồng hồ:

"Vậy tôi về đây, chị Tĩnh."

"À, được."

Khổng Tĩnh đứng lên tiễn tới cửa, ánh đèn từ thang lầu hắt lên mặt cô, khóe mắt có một chút vẻ mệt mỏi, dù sao phụ nữ ba mươi tuổi dù xinh tới đâu cũng không thể ngăn thời gian ăn mòn.

"Cảm ơn cậu, Trần Hán Thăng."

Lần này Khổng Tĩnh cảm tạ đặc biệt trịnh trọng.

Trần Hán Thăng vẫy tay xuống lầu, nhưng khi tới góc cua thì chợt nhớ điều gì:

“Chị Tĩnh, trong Kiến Nghiệp có cửa hàng nào bán pháo hoa không?”

Chương 275: Cây đèn nhiều màu của cặn bã

Khu Đại học Đông Đại Tiên Ninh mới tổ chức xong tiệc tối mừng sinh viên mới rất náo nhiệt, lúc bình thường khoảng 10g30 là ký túc xá nữ đã yên lặng, hôm nay ngập trong cảm xúc hưng phấn, bàn tán xôn xao.

“Chủ tịch Thái tỏ tình bị từ chối.”

“Là Tiêu Dung Ngư thì không có gì lạ.”

“Hình như Hỏa Tiễn 101 có cửa hàng ở cửa tây, ngày mai đi học qua đó xem không?”

…

Các nữ sinh có mặt ở hiện trường hào hứng kể chuyện tiệc tối mừng sinh viên mới, nữ sinh không ở hiện trường thì nghiêm túc nghe bạn cùng phòng miêu tả với nhiều hành động kiểu tam sao thất bản.

Dì quản lý ký túc xá không quá vui vẻ, chống nạnh đứng ở cửa, nghiêm túc nhìn nữ sinh đi ra đi vào, sau mỗi lần hoạt động tập thể thì sinh viên rất hưng phấn, nhiệm vụ của bọn họ là trợ giúp người trẻ tuổi khôi phục trạng thái bình thường.

Đột nhiên, một chiếc FAW màu đỏ chậm rãi đậu ở dưới lầu ký túc xá nữ, một sinh viên nam bước xuống từ ghế lái.

Dì quản lý ký túc xá dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá nam sinh từ trên xuống dưới, bọn họ ôm thái độ gay gắt đối với con trai sau 10g còn tới ký túc xá nữ.

Nhưng nam sinh này không gọi điện thoại kêu cô gái ra, chỉ bê từng thùng từ trên xe xuống.

Dì quản lý ký túc xá đến gần nhìn, không ngờ là pháo hoa.

“Cậu trai, đang làm gì vậy? Học ở viện nào?”

Trần Hán Thăng đang gồng sức di chuyển pháo hoa, hắn đi theo đường Khổng Tĩnh chỉ cho mua mười thùng, xe FAW đều bị nhét đầy.

Nghe dì quản lý hỏi, Trần Hán Thăng lau mồ hôi trên mặt, chất phác nói:

“Cháu đến từ văn phòng đoàn ủy trường học, lãnh đạo nói năm nay tổ chức tiệc tối mừng sinh viên mới rất tốt, kêu cháu thả hai thùng pháo hoa chúc mừng.

“Sao tôi không nhận được tin gì?”

Dì quản lý ký túc xá không quá tin tưởng.

“Hành động phát sinh bất ngờ.”

Trần Hán Thăng thoải mái nói:

“Dì gọi điện cho văn phòng đoàn ủy hỏi là biết mà.”

Dì quản lý ký túc xá nhìn bộ dạng tự nhiên của Trần Hán Thăng thì hoang mang nói:

“Giờ này văn phòng đoàn ủy không còn ai, hơn nữa chúng tôi chỉ có số điện thoại của phòng hậu cần.”

“Không sao, dì hỏi lãnh đạo của phòng hậu cần cũng được.”

Trần Hán Thăng đứng thẳng lên, lấy điếu thuốc ra ung dung hút.

Dì quản lý không nhúc nhích:

“Phòng hậu cần cũng đóng cửa rồi, giờ chúng tôi chỉ có thể liên hệ với phòng bảo vệ.”

“Phòng bảo vệ không biết chuyện này, vậy cháu đành tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.”

Trần Hán Thăng ném tàn thuốc, tiện thể đưa một thùng pháo hoa cho dì quản lý ký túc xá:

“Làm phiền dì đặt ở góc phải bên kia giùm.”

“À ừ.”

Dì quản lý làm việc nhiều năm như vậy, cũng đã gặp nhiều chiêu trò của sinh viên, nhưng tuyệt đối không ngờ chàng trai trước mắt chẳng những nói dối, còn dám chỉ huy chính mình làm việc.

Đặc biệt Trần Hán Thăng trưng ra bộ mặt lỗi lạc bằng phẳng.

Dì quản lý giúp sắp hàng pháo hoa ngay ngắn lại, còn bản năng hỏi một câu: “Như vậy được chưa?”

“Được rồi, cảm ơn dì.”

Trần Hán Thăng cười cười:

“Lúc bắn pháo hoa thì dì hãy khóa cửa kiếng ký túc xá lại, chỉ cho vào không cho ra, miễn cho học sinh nữ quá kích động tới gần.”

Dì quản lý do dự hỏi:

“Bắn ngay bây giờ à? Tôi còn chưa gọi điện thoại hỏi thăm.”

“Không gấp, vậy dì đi về gọi điện hỏi trước đi.” Trần Hán Thăng cười cười: “Cháu tên Trần Hán Thăng, cán sự của đoàn ủy.”

Dì quản lý ký túc xá nhanh chóng chạy về gọi điện thoại, tiện thể khóa cửa kiếng.

Trần Hán Thăng nhìn thấy dì cầm lên điện thoại, hắn ung dung đốt điếu thuốc đặt bên môi hít một hơi, đi đến cái hộp pháo hoa ở ngoài rìa nhất, dí tàn thuốc vào dây dẫn.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lập tức vang tiếng dây dẫn bị đốt, ngay sau đó một tiếng "Ầm" trầm đục, một viên pháo hoa kéo đuôi ánh sáng dài bay vọt lên không trung, khi bay tới điểm cao nhất thì "Rào rào" tản ra, tựa như một cái cây đèn nhiều màu.

"Bắn rồi à, chẳng phải kêu hỏi thăm trước sao?"

Dì quản lý ngơ ngác buông xuống điện thoại, đã bắn pháo hoa thì bây giờ gọi điện thoại cũng không có ý nghĩa.

Ký túc xá nữ đầu tiên là yên lặng một lúc, không ai biết là ai khởi đầu kêu một câu: "Có người bắn pháo hoa!"

Thoáng chốc vô số bóng dáng ùa ra ban công.

Trần Hán Thăng đã liên tục đốt mấy hộp pháo hoa, phía trước ký túc xá nữ liên tục lấp lánh ánh sáng nhiều màu.

Đám học sinh ngắm pháo hoa cũng rất phối hợp, mỗi khi có pháo hoa bay lên nổ tung thì bọn họ luôn giật mình kêu lên, vỗ tay vui cười, tràn ngập mong đợi được nhìn ánh sáng nhiều màu tiếp theo.

Đương nhiên, bọn họ trong lòng cũng đang kỳ lạ, chàng trai đốt pháo hoa ở dưới lầu là ai?

Hắn muốn làm cái gì?

Không sợ bị trường học trách phạt sao?

Bên ngoài ồn ào như vậy, tự nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của phòng Tiêu Dung Ngư.

Bạn cùng phòng đều biết chuyện phát sinh ở tiệc tối đón học sinh mới, vây quanh Tiêu Dung Ngư chưa kịp tháo trang sức, "Khảo vấn cô" .

"Nói mau, bạn trai mà cậu quen năm năm là ai?"

"Không mời bọn này ăn cơm đã muốn bắt cóc cô gái đẹp nhất ký túc xá của người ta!"

"Đợi có dịp dẫn người tới cho chúng tớ nhìn xem, Tiểu Ngư Nhi."

Sau khi Tiêu Dung Ngư chuyển tới khu đại học Tiên Ninh, tuy bạn thân nhất của cô là Biên Thi Thi, nhưng cũng khá hòa hợp với những bạn cùng phòng khác.

"Cậu ấy tên Trần …"

Tiêu Dung Ngư đang định khai thật thì bên ngoài bỗng vang tiếng nổ nặng nề, ngay sau đó là tiếng hò reo của nữ sinh phòng khác.

Biên Thi Thi phản ứng sớm nhất:

"Có người ở dưới lầu bắn pháo hoa."

Tiểu Ngư Nhi giật mình, theo bạn cùng phòng chạy nhanh ra ban công.

Pháo hoa rất xinh đẹp, như ngọn đèn rực rỡ mê người, như sao băng kéo đuôi ánh sáng, như hoa tươi nở rộ.

Nhưng khiến Tiêu Dung Ngư kích động nhất là bóng dáng bên dưới ánh sáng rực rỡ kia, đó là Trần Hán Thăng.

Hắn vẫn lưu manh như thế, miệng ngậm đầu thuốc lá, chống nạnh nhìn pháo hoa trên cao, trên mặt là nụ cười tiêu sái không kiêng dè gì, thường dùng tàn thuốc đốt một hộp pháo hoa.

Biên Thi Thi cũng nhận ra:

“Tiểu Ngư Nhi, đây là Trần Hán Thăng nhỉ?”

“Là cậu ấy!”

Tiêu Dung Ngư vừa lên tiếng đã bị mùi khói trong không khí sặc mũi, nhưng cô vẫn chỉ hướng dưới lầu, la lớn: “Đây là Trần Hán Thăng, là bạn trai mà tớ đã nhắc ở tiệc tối mừng sinh viên mới! Tớ đòi ngắm pháo hoa, buổi tối cậu ấy liền mang đến cho tớ xem!”

Nhưng lời nói của Tiêu Dung Ngư bị tiếng pháo nổ và tiếng hoan hô át mất, bạn cùng phòng cũng nghe không rõ, Tiểu Ngư Nhi dứt khoát quay đầu nói:

“Tớ muốn đi tìm cậu ấy!”

“Giày, giày! Tiểu Ngư Nhi, cậu làm rớt một chiếc giày!”

Biên Thi Thi ở phía sau nhắc nhở.

Tiêu Dung Ngư đi tới dưới lầu phát hiện cửa lớn ký túc xá bị khóa, cô cách một tấm pha lê nhìn Trần Hán Thăng, hắn cũng thấy cô.

Gã lưu manh quen nhau năm năm cười với Tiêu Dung Ngư, lại đốt một hộp pháo hoa.

“Tiểu Trần!”

Trên mặt Tiêu Dung Ngư ướt lệ, khóe môi cong lên, nước mắt làm lem lớp trang điểm.

Tiêu Dung Ngư vốn là cô gái thích lãng mạn, suốt đời cô sẽ không quên những gì Trần Hán Thăng làm.

Nhiều năm sau, có lẽ cô sẽ nhắc lại với Trần Hán Thăng:

“Lúc trước vì dỗ em vui vẻ mà anh bắn pháo hoa dưới tòa nhà ký túc xá.”

Viu!

Lại một quả pháo hoa bắn lên không trung, bầu trời biến thành quả cầu rực rỡ to lớn, ánh sáng vàng chói lòa nhấp nháy, ký túc xá nữ ở khu vực khác cũng bị hấp dẫn, ban công đứng đầy người.

Cùng lúc đó, bảo vệ Đại học Đông Đại cũng bị hấp dẫn lại đây.

Tiêu Dung Ngư thấy tình hình không ổn, không kịp lau nước mắt, vỗ mạnh cửa thủy tinh:

"Dì hãy mở cửa ra, mau mở cửa! Đó là bạn trai của cháu, cháu muốn ra ngoài!"

Dì quản lý thấy thế thầm nghĩ cán bộ của đoàn ủy giỏi thật, đoán đúng là có nữ sinh sẽ rất kích động.

Bảo vệ càng lúc càng gần, trong một chốc không rõ xảy ra chuyện gì, thương lượng với nhau, đến gần Trần Hán Thăng.

Bảo vệ lớn tiếng nói:

"Bạn học, tại sao bắn pháo hoa ở đây?"

Trần Hán Thăng không lên tiếng, nhanh chóng đốt hết số pháo hoa còn lại, lại vang mấy tiếng "Viu viu viu" .

"Cậu làm gì vậy? !"

Bảo vệ kéo lại Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng dứt khoát, trực tiếp ném bật lửa:

"Xin lỗi, tôi sai rồi, lần sau không dám nữa."

"Đi với chúng tôi đến phòng bảo vệ nói rõ ràng!"

Bảo vệ đẩy Trần Hán Thăng rời đi.

Giờ này khắc này, bầu trời bên trên toàn bộ ký túc xá nữ Đại học Đông Đại bị ánh lửa chiếu sáng, từng chùm pháo hoa

rực rỡ nở rộ trên không trung, như những cây dù nhiều màu to lớn.

Trần Hán Thăng nháy mắt ra hiệu không sao với Tiêu Dung Ngư, cười cợt xoay người đi.

Tiêu Dung Ngư không mở cửa ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Hán Thăng bị bảo vệ trường mang đi, cô khóc nhiều đến nỗi không có sức lực nói chuyện, bàn tay bị vỗ đó.

“Tiểu Trần, cậu là người thông minh như vậy, sao làm ra chuyện ngốc đến thế chứ, tớ đã là bạn gái của cậu rồi mà!”

Chương 276: Tớ đã đi chín mươi chín bước vì cậu, còn cậu có thể đi một bước không?

“Tên?”

“Trần Hán Thăng.”

“Tuổi?”

“19.”

“Học trường nào?”

“Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp.”

“Tại sao bắn pháo hoa trong Đại học Đông Đại?”

“Vì tình yêu …”

“Nghiêm túc chút!”

Trong văn phòng ban bảo vệ Đại học Đông Đại, một người đàn ông trung niên bộ dạng lãnh đạo đập mạnh mặt bàn:

“Nếu không thì tôi sẽ báo cho đồn công an, và báo với Học viện Tài chính, ít nhất cho cậu lĩnh xử phạt!”

Thật ra báo cảnh sát hơi phiền, không chừng phải báo cho phụ huynh, còn về đe dọa thông báo Học viện Tài chính thì không có sức uy hiếp.

“Lãnh đạo, đợt pháo hoa này là bởi vì một nữ sinh.”

Trần Hán Thăng chủ động giải thích, hơn nữa cũng cố gắng hết sức thành thực:

“Cô ấy nói muốn xem pháo hoa, tôi cảm thấy đây không phải chuyện quá khó khăn, thế là mua pháo hoa bắn trước tòa nhà ký túc xá. Bây giờ đã khắc sâu hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, bảo chứng lần sau không tiếp tục phạm.”

Mấy người trong phòng bảo vệ liếc nhìn nhau, lý do này ngược lại không bất ngờ, bọn họ đã đoán chắc chắn là tình yêu sinh viên.

“Cậu tùy ý đốt pháo hoa, có suy xét đến khả năng dẫn tới hỏa hoạn vườn trường không?”

“Xin lỗi, tôi không suy nghĩ sâu xa.”

“Giấy vụn rơi đầy đất, có suy xét đến phiền phức khi dọn dẹp không?”

“Xin lỗi, không nghĩ đến điểm này.”

Nhìn thấy thái độ thừa nhận sai lầm khá nghiêm túc của Trần Hán Thăng, bên Đại học Đông Đại đang suy nghĩ nên cho răn dạy như thế nào thì chỗ cửa đột nhiên xuất hiện mấy cái bóng dáng.

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đứng ở đằng trước nhất, còn có hai bạn cùng phòng tò mò đi theo tới.

“Các người tìm ai?”

Người trung niên hỏi.

Tiêu Dung Ngư chỉ vào Trần Hán Thăng, cô khóc đến mắt đỏ hoe, tóc hơi rối, nhưng khuôn mặt trái xoan vẫn rất hấp dẫn.

Lãnh đạo trong phòng bảo vệ thầm nghĩ cô gái này đẹp thật, xụ mặt xuống hỏi:

“Cô tên là gì? Đưa thẻ học sinh cho tôi xem.”

Tiêu Dung Ngư đưa thẻ học sinh qua, lãnh đạo chỗ ban bảo vệ nhìn thoáng qua.

“Thì ra cô ấy là Tiêu Dung Ngư, hoa khôi trường của khu trường học Tiên Ninh chúng ta, thảo nào có nam sinh sẵn lòng làm trái với nội quy nhà trường vì cô ấy.”

Người trung niên chỉ hướng Trần Hán Thăng: “Đây là bạn của cô?”

Theo kinh nghiệm trước kia, người thanh niên Trần Hán Thăng hẳn là một trong số nhiều người theo đuổi Tiêu Dung Ngư, chẳng qua vì quá mù quáng xung động, cho nên một là dẫn tới hiệu quả không tốt, hai là làm nữ sinh sợ đến khóc.

“Không phải, là bạn trai của tôi.”

Lần đầu tiên Tiêu Dung Ngư thừa nhận quan hệ giữa mình và Trần Hán Thăng ở trước mặt người lạ, tuy có chút ngại ngùng, nhưng trong giọng nói chất chứa tự hào.

Trần Hán Thăng cười cười không lên tiếng, khá lắm, rất giống “Tiểu Ngư Nhi” .

Lãnh đạo của ban bảo vệ không phản ứng lại, đang tổ chức ngôn ngữ chuẩn bị răn dạy Trần Hán Thăng, sinh viên cần đặt việc học lên hàng đầu.

“Bạn học, chúng tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng tình yêu không thể biểu đạt như vậy, chẳng lẽ con gái người ta sẽ vì cảm động mà chịu làm bạn gái của cậu … Cái gì? Bạn trai!”

Người trung niên tỉnh táo lại, vẻ mặt rối rắm nhìn Tiêu Dung Ngư:

“Nếu hai người đã là người yêu của nhau thì làm như vậy có được không? Thể hiện tình cảm còn muốn gióng trống khua chiêng khoe với người khác à?”

Tiêu Dung Ngư lập tức xin lỗi:

“Xin lỗi chú, lần sau chúng tôi sẽ không làm như vậy nữa.”

Tiêu Dung Ngư nói ngọt, bề ngoài xinh đẹp, không kêu lãnh đạo và thầy, nên từ cách xưng hô đã có thể kéo gần quan hệ.

Quả nhiên lãnh đạo phòng bảo vệ ngẩn ra, nhìn Tiểu Ngư Nhi mong manh khóc, rèm mi còn đọng giọt nước, lại nhìn Trần Hán Thăng tích cực nhận sai.

Ông hắng giọng, nhìn Trần Hán Thăng nói:

“Tuy chuyện này không dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, nhưng tôi phải liên hệ với trường học của các người, cho cậu một bài học nhỏ, nhưng sẽ không báo công an. Ngoài ra, cậu phải dọn sạch giấy vụn dưới lầu ký túc xá nữ, có ý kiến gì không?”

“Không có ý kiến, cảm ơn lãnh đạo.”

Trần Hán Thăng lúc này cũng rất thành thật.

Lãnh đạo ban bảo vệ gật đầu, vừa gọi điện cho Học viện Tài chính vừa giục Trần Hán Thăng nhanh chóng đi thu dọn vệ sinh.

Việc bắn pháo hoa đại khái giải quyết xong, nhóm người Trần Hán Thăng đi ra phòng bảo vệ, không khí hơi bị lúng túng.

Biên Thi Thi và hai bạn cùng phòng khác không biết nên nói cái gì, không ngờ rằng lần đầu tiên gặp mặt là trong tình huống như vậy.

Hình tượng của Trần Hán Thăng hơi khác với trong tưởng tượng, bạn cùng phòng cho rằng bạn trai của Tiêu Dung Ngư nên là kiểu nho nhã hiền hòa, nói chuyện nho nhã lễ độ, bình thường sẽ trìu mến nhìn bạn gái.

Nói thật lòng, Trần Hán Thăng tương phản hơi lớn với hình tượng kia.

Tiêu Dung Ngư thì sao? Không hiểu sao lại mắc bệnh tiểu thư đỏng đảnh, đứng yên tại chỗ không chịu đi.

Trần Hán Thăng quay đầu nhìn thoáng qua, Tiểu Ngư Nhi hếch cằm nhìn trần nhà, đại khái còn đang chờ "Bạn trai" dỗ dành mình.

Nhưng Trần Hán Thăng không tinh ý như thế, kéo cổ tay Tiêu Dung Ngư:

"Đi thôi, đứng đó làm gì?"

Tiêu Dung Ngư bị kéo lảo đảo nhào vào ngực Trần Hán Thăng.

"Làm gì vậy hả!"

Tiêu Dung Ngư giận dỗi nhéo mu bàn tay của Trần Hán Thăng, nhưng tên này da dày thịt béo không có phản ứng gì, ngược lại mỉm cười hỏi:

"Thấy pháo hoa đẹp không?"

"Hừ!"

Tiểu Ngư Nhi định đẩy Trần Hán Thăng ra, nhưng nhớ lại từng đợt pháo hoa sặc sỡ chói lòa trước ký túc xá thì mềm lòng, hỏi:

"Tiểu Trần, vậy cậu là bạn trai của tớ sao?"

"Pháo hoa có nhiều mảnh giấy vụn, phòng cậu có chổi không?"

"Hôm nay tớ đã thừa nhận hai lần."

"Hay là kêu Nhiếp Tiểu Vũ dẫn người đến quét dọn giùm, bọn họ thuê phòng cách bên này không xa lắm."

“Trần Hán Thăng!”

Nhìn thấy Trần Hán Thăng lại lảng tránh, Tiêu Dung Ngư hất tay ra:

“Dù hai chúng ta cách nhau một trăm bước, nhưng tớ đã đi chín mươi chín bước, cậu không thể đi tới trước một bước sao?”

“Sao có thể là cậu đi chín mươi chín bước?”

Trần Hán Thăng càn quấy không chịu thừa nhận: “Rõ ràng lúc học cấp 3 là tớ đi chín mươi bước đặt nền móng.”

Tiêu Dung Ngư giận thật, cô lẳng lặng nhìn Trần Hán Thăng. Bởi vì đã rất khuya, chỉ có đèn chân không mờ tối trên tầng lầu phát sáng, và ánh trăng từ bên ngoài hành lang chiếu xéo xuống.

Văn phòng ban bảo vệ ở gần đó sáng trưng ngọn đèn, thỉnh thoảng vọng ra tiếng trò chuyện, đại khái liên hệ với bên Học viện Tài chính.

Trần Hán Thăng hỏi:

“Lại làm sao vậy?”

Tiêu Dung Ngư chu môi, chàng trai trước mắt cho cô mọi điều ảo tưởng về tình yêu.

Khi cô hoài niệm người tuyết thời cấp 3, hơn nửa đêm hắn ở dưới tuyết lớn như lông ngỗng dùng hai tay đắp một con cho cô.

Cô từng nói muốn xem hoa cải dầu, thời gian lâu chính cô cũng quên, nhưng Trần Hán Thăng luôn nhớ kỹ.

Cô ấu trĩ nhớ nhung pháo hoa, Trần Hán Thăng thà làm trái luật của nhà trường, còn suýt chút bị đưa đi đồn công an, chỉ vì thỏa mãn tâm nguyện của cô.

…

Tiêu Dung Ngư có dự cảm, dù nguyện vọng khó đến mấy thì Trần Hán Thăng rất nhiều sẽ thực hiện giúp cô.

Nhưng tại sao về thân phận thì hắn luôn chần chừ mơ hồ?

Tiêu Dung Ngư hiếm có buông xuống kiêu ngạo, tội nghiệp mềm mại hỏi:

“Tiểu Trần, cậu còn muốn tớ làm sao nữa đây?”

Trần Hán Thăng trong lòng thở ra một hơi, ngoài miệng nghiêm túc nói:

“Lo chăm chỉ học, mỗi ngày hướng về phía trước, mọi người đều là bạn học tốt của nhau.”

“Tên khốn này, luôn lừa người khác!”

Tiêu Dung Ngư tức giận đá Trần Hán Thăng, quan trọng là bị hắn né thoát, cô hậm hực bỏ lại Trần Hán Thăng, đuổi theo bạn cùng phòng.

Ba cô gái khác đạp trên lá cây ngô đồng dày trên đường cái trường học, đang tám chuyện rôm rả.

“Bề ngoài của Trần Hán Thăng hơi khác với tưởng tượng của tớ.”

“Không bất ngờ, lần đầu gặp cậu ta thì tớ cũng hết hồn mà.”

“Tùy yêu thích của mỗi người, Trần Hán Thăng dám bắn pháo hoa vì Tiểu Ngư Nhi, có nam sinh nào làm như vậy vì tớ thì sẽ trao luôn tấm thân 60kg này cho người đó.”

“Cậu nhanh chóng giảm béo đi, Tiểu Ngư Nhi cao như vậy mà chưa đến 50kg.”

.....

Ba người nói cười, đột nhiên nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân từ phía sau, không ngờ là Tiêu Dung Ngư.

Biên Thi Thi hỏi:

“Tớ còn tưởng hai người sẽ tâm sự chim chuột chứ?”

Tiểu Ngư Nhi ôm cánh tay của Biên Thi Thi, cáu kỉnh nói:

“Ai thèm tâm sự với đồ khốn đó, hơn nữa bọn này chỉ là bạn học!”

Biên Thi Thi và hai bạn cùng phòng khác yên lặng, nam sinh làm đến mức này mà cô vẫn không vừa lòng.

Thật không hổ là Tiêu Dung Ngư, nếu không thì sao được gọi là hoa khôi trường?

Chương 277: Người xấu thật sự

Trần Hán Thăng nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi rời đi nhưng không đuổi theo, bĩu môi tự đi xuống lầu.

Dưới lầu ký túc xá nữ quả nhiên là rác đầy đất, mùi khói nồng nặc không tán, một số cô gái chuyên môn xuống dưới loay hoay hộp pháo hoa, tò mò thảo luận với bạn cùng phòng ý nghĩa đằng sau buổi bắn pháo hoa này.

Không ai nhận ra Trần Hán Thăng, dù sao chỉ chú ý pháo hoa xinh đẹp, ai thèm nhớ người nào bắn pháo hoa?

Trừ dì quản lý ký túc xá tức giận ra.

"Bạn học, cậu lừa tôi xong còn dám trở về?"

"Xin lỗi dì, lần này trở về là vì xin lỗi dì."

Trần Hán Thăng chỉ hướng mảnh giấy vụn rơi đầy đất:

"Cháu định đi rồi, nhưng ngẫm lại một mình dì dọn dẹp rất cực nhọc, cháu chuyên môn trở về dọn dẹp."

"A?"

Dì quản lý ngây người ra, không ngờ Trần Hán Thăng trở về nhận trừng phạt.

Dì quản lý ký túc xá rất là tâm lý nói:

"Giờ khuya quá rồi, hay là sáng sớm cậu đến dọn dẹp?"

"Không sao, cháu kêu mấy người bạn cùng phụ."

Trần Hán Thăng cầm lấy điện thoại gọi cho Nhiếp Tiểu Vũ, kêu cô ấy mang vài người đến Đại học Đông Đại.

Nhóm người Nhiếp Tiểu Vũ số khổ, ban ngày chạy tới chạy lui khai thác thị trường, lúc chuẩn bị nghỉ ngơi lại bị kêu đi làm khổ sai.

May mà khu dân cư họ thuê nằm trong khu đại học Tiên Ninh, vài người lại đây cũng rất nhanh, Vương Tử Bác cũng ở trong đó.

Vương Tử Bác có thân phận khác với những người khác, buông chổi đến gần Trần Hán Thăng, hỏi:

"Mày bắn hả?"

"Chứ còn ai?"

Trần Hán Thăng đưa qua một điếu thuốc, hai người ngồi xổm bên cạnh bồn hoa cẩm thạch, phì phèo thuốc lá.

"Vì Tiểu Ngư Nhi?"

"Hỏi ngu, chứ không lẽ vì dì quản lý ký túc xá?"

Vương Tử Bác thấy kỳ lạ:

"Vậy thì Tiểu Ngư Nhi nên vui vẻ bay lên mây rồi chứ, đâu mất tiêu rồi?"

"Vui khỉ mốc, cãi lộn rồi." Trần Hán Thăng chậm rãi thở ra làn khói trắng: "Đạp tao nhưng không trúng, dỗi chạy về ký túc xá."

Vương Tử Bác hỏi:

"Tại sao cãi nhau?"

"Cô ấy cứ muốn tao thừa nhận quan hệ bạn trai bạn gái."

Trần Hán Thăng ngước đầu lên nhìn chỗ đứng của nhóm người Nhiếp Tiểu Vũ, thấy bọn họ ở bọn họ khá xa mới nói:

"Chuyện này sao có thể tùy tiện đồng ý, tao vì giữ tính độc lập về mặt thân phận mà ngoan như Thẩm Ấu Sở cũng bị xếp

xa chút. Mặc kệ là Thẩm Ấu Sở hay Tiểu Ngư Nhi, nếu chính thức trói buộc thì tao không thể ngang nhiên tiếp xúc nữ giới khác nữa, trong lòng bọn họ cũng sẽ khổ sở."

Trần Hán Thăng búng đầu mẩu thuốc lá, bụi trắng bay xuống đất, bay theo gió đêm.

Vương Tử Bác hút thuốc, lắc đầu nói:

"Tiểu Trần, mày đúng là thằng cặn bã, cũng không chính trực, không quá lương thiện, có một chút ích kỷ, nhưng sao các cô ấy không thể bỏ được mày?"

"Hừm hừm."

Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng, xem ra Vương Tử Bác lại nghĩ đến bản thân mình.

"Tử Bác, mày là người tốt, tính tình hiền hòa, ít hút thuốc, ít rượu bia, trung thuỷ với tình cảm, gặp Hoàng Tuệ là hướng đông tây nam bắc gì cũng tiện đường, xuân hạ thu đông đều rảnh, nhưng tại sao cô ta không trân trọng mày?"

"Tại sao?" Vương Tử Bác hỏi.

"Tính người kỳ thực rất thú vị."

Trần Hán Thăng nghiền tắt tàn thuốc:

"Là trai hay gái đều sẽ không nhớ kỹ người trèo non lội suối đến gặp mình, mà chỉ nhớ người mình vất vả leo núi vượt sông đến tìm. Nói đơn giản là ấn tượng khắc sâu đối với thứ mình trả giá, rất khó nhớ kỹ người khác tốt với mình."

Vương Tử Bác mờ mịt, cho đến nay cậu ấy luôn giữ quan điểm "Kiên trì nhất định thành công".

"Giống lúc mày đi đường thường sẽ không giúp những người mày đã giúp đỡ, mà giúp người từng giúp đỡ mày."

Trần Hán Thăng vỗ đầu của Vương Tử Bác:

“Giống như ông đây, mày nợ bố bao nhiêu tiền, có thấy tao đòi trả không?”

“Đừng lái sang hướng khác!”

Vương Tử Bác hất tay Trần Hán Thăng ra.

Trần Hán Thăng tùy ý múc nước sạch trong bồn hoa rửa mặt, hất mái tóc ướt sũng:

“Mày có thấy Hoàng Tuệ trả giá thứ gì cho mày chưa?”

“Biết rồi, tao đi thu dọn vệ sinh.”

Vương Tử Bác không muốn tán gẫu những việc này, chủ động gia nhập nhóm dọn dẹp. Nhiều người sức mạnh lớn, chốc lát sau đã dọn sạch bên dưới ký túc xá nữ.

“Mọi người vất vả.”

Trần Hán Thăng luôn trốn việc, lúc này vẫy tay nói:

“Trời lạnh, mình mời mọi người ăn canh thịt dê.”

Trong những người này thì người quen gồm Nhiếp Tiểu Vũ, Thượng Băng, Cao Đằng Phi, có sinh viên làm thêm của Đại học Khoa học Kỹ thuật thì không quá quen, có một nam sinh hoàn toàn lạ mặt.

Nhiếp Tiểu Vũ đơn giản giới thiệu:

“Thư Vân, một đàn anh ở Đại học Đông Đại.”

Trần Hán Thăng gật đầu.

Đây là lần đầu Thư Vân gặp ông chủ gây dựng sự nghiệp của Hỏa Tiễn 101 trong truyền thuyết.

Nhưng sau đêm nay, hắn có thêm một tên gọi khác trong Đại học Đông Đại: Bạn trai của Tiêu Dung Ngư.

“Trần tổng.”

Thư Vân khá cao, nhưng lần đầu tiên gặp có chút xấu hổ, giơ tay chào.

Trần Hán Thăng gật đầu không nói chuyện, hắn khiến Nhiếp Tiểu Vũ ngồi xe của mình, những người khác thì đi bộ đến tiệm thịt dê ở đường Văn Lan.

"Thư Vân này có lai lịch thế nào?"

Thì ra Trần Hán Thăng mời ngồi chung xe vì có chuyện muốn hỏi Nhiếp Tiểu Vũ:

"Có vẽ như cậu định để anh ta phụ trách nghiệp vụ vơ vét khu vực chuyển phát nhanh ở Đại học Đông Đại?"

"Cậu ghê gớm thật, vốn định giới thiệu cho cậu đây."

Nhiếp Tiểu Vũ nói ra thân phận của Thư Vân:

"Là anh lớp lớn năm ba Học viện Thông tin Điện tử của Đại học Đông Đại, thuộc diện học sinh nghèo khó, cán bộ của hội học sinh, nói ít làm nhiều và tốt."

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ nói:

"Bên Đại học Đông Đại sẽ tăng tốc khai thác thị trường, nhưng có lợi cũng có hại, không chừng sẽ gặp chút phiền phức, cho nên tính cách của người này không thể yếu hèn được."

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi:

"Có phiền phức gì?"

Trần Hán Thăng cười nói:

"Trong tiệc tối mừng sinh viên mới của Đại học Đông Đại đêm nay, Tiêu Dung Ngư từ chối người khác trước, sau đó tuyên truyền Hỏa Tiễn 101, nếu là tôi thì phỏng chừng không nhịn được, nếu có năng lực sẽ cho biết tay!"

"Ý cậu là Thái Phong sẽ trả thù?"

“Nếu buôn bán ế ẩm thì đại khái có thể âm thầm phát triển, nhưng nếu là thoáng chốc kiếm tiền rất nhiều, nếu như có thể tùy tiện ngáng chân.” Trần Hán Thăng nhìn Nhiếp Tiểu Vũ: “Tôi không ngại duỗi chân ra, còn cô?”

Nhiếp Tiểu Vũ nghiêm túc suy tư: “Tôi sẽ không làm vậy.”

“Nếu cô nói sẽ làm thì không chừng tôi chuẩn bị đuổi việc cô rồi đấy.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

“Tuy tôi là người xấu, nhưng hy vọng xung quanh mình có nhiều người tốt.”

Nhiếp Tiểu Vũ liếc Trần Hán Thăng:

“Không biết cậu nói câu nào là thật, câu nào là giả.”

Ăn xong, Trần Hán Thăng lái xe trở về, trưởng phòng bảo vệ của Học viện Tài chính gọi điện thoại cho hắn.

“Trần Hán Thăng, đất trống Giang Lăng rộng như vậy không đủ cho cậu bắn pháo hoa sao?”

“Oan cho tôi quá, trưởng phòng Tôn, đó là bạn học bắn pháo hoa, tôi chỉ đứng một bên nhìn thôi, cùng lắm là vỗ tay.”

Trần Hán Thăng đã nhiều lần giao tiếp với phòng bảo vệ của Học viện Tài chính, cương quyết không thừa nhận: “Cuối cùng giáo viên của Đại học Đông Đại đến, đám cháu đó chạy mất tiêu, tôi không quen đường đi ở Đại học Đông Đại, tính tình cũng thành thật, cuối cùng bị tóm cổ gánh tội thay.”

“Ha ha ha!”

Khoa trưởng Tôn ở trong điện thoại cười cả buổi:

“Nếu cậu còn học năm nhất thì không chừng tôi sẽ tin lời của cậu, nhưng học kỳ đầu năm hai sắp kết thúc, người sáng

mắt không nói tiếng lóng. May mà bên Đại học Đông Đại không truy cứu sâu, tôi lười báo cáo.”

“Cảm ơn khoa trưởng Tôn, hôm nào tôi mời ông ăn cơm.”

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, thầm nghĩ bố xấu xa vậy sao?

“Alo.”

Trần Hán Thăng quyết định hỏi Thẩm Ấu Sở xem chính mình có xấu xa lắm không, tiện thể hỏi cô đang làm gì.

“Ừ, có đây.”

Chắc Thẩm Ấu Sở đang ngủ, giọng vừa mềm mại vừa ngơ ngác.

Thời gian này kẻ lừa đảo cũng ngủ rồi, chỉ có Trần Hán Thăng là quấy rầy Thẩm Ấu Sở.

“À này, hôm nay tâm trạng của tớ không tốt lắm, bị người vu oan.”

Trần Hán Thăng tùy tiện nói:

“Tuy không liên quan gì đến cậu, nhưng cậu có thể nói một tiếng xin lỗi tớ không?”

Chương 278: Sự kiện đánh nhau

“Phù phù.”

Khi Trần Hán Thăng đưa ra yêu cầu vô sỉ như vậy thì Thẩm Ấu Sở ở đầu dây bên kia im lặng, chỉ có tiếng hít thở truyền qua ống loa điện thoại, truyền qua bên kia âm thanh hơi nhiễu.

Thẩm Ấu Sở không biết nên trả lời thế nào, phỏng chừng đầu nhỏ hoang mang, tại sao sai lầm của người khác lại bắt cô xin lỗi.

“Có xin lỗi hay không? Chờ cậu lâu lắm rồi đấy.”

Trần Hán Thăng thúc giục.

Thẩm Ấu Sở do dự một chút:

“Vậy … tớ nói xin lỗi thì tâm trạng của cậu sẽ tốt lên?”

Trần Hán Thăng đáp lại rất dứt khoát:

“Đúng rồi, nói mau.”

Qua nửa ngày, Thẩm Ấu Sở khờ thật sự xin lỗi:

“Xin … xin lỗi, tớ sai rồi.”

“À, vậy cậu sai ở chỗ nào?”

Trần Hán Thăng hỏi ngay, lúc này hắn đã về Học viện Tài chính, không khí đặc biệt lạnh, hắn đội mũ dính liền với áo, chạy hướng ký túc xá.

“Sai ở đâu?”

Thẩm Ấu Sở hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào, lại là tiếng hít thở, ậm ừ cả buổi mới hỏi:

“Cậu … cậu về trường rồi hả?”

“Ừ, mới đậu xe xong.”

Trần Hán Thăng cảm giác giọng của Thẩm Ấu Sở hơi trầm, thế là hỏi:

“Cậu vùi đầu vào trong chăn?”

“Sợ làm phiền bạn cùng phòng.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Trần Hán Thăng đại khái đều có thể tưởng tượng bộ dạng hiện tại của Thẩm Ấu Sở, cầm điện thoại nghiêng trong chăn, chỉ lộ ra mái tóc dài suôn mượt, màn hình phát ra ánh sáng nhạt chiếu lên khuôn mặt dịu dàng, có lẽ còn chiếu lên bờ môi mọng nước đường cong rõ ràng.

“Vậy cậu nói chuyện với tớ mãi khi về ký túc xá đi.”

Khi Trần Hán Thăng chạy bộ thì hơi thở dốc:

“Thời tiết lạnh quá.”

Thẩm Ấu Sở khẽ ừ, dọc đường đi hai người không nói gì nữa, chỉ có Trần Hán Thăng lảm nhảm.

“Mợ nó, trời lạnh như vậy mà có cặp đôi ngốc ôm nhau cạnh hồ nhân tạo.”

“Trường học hại người, keo kiệt không dám sửa đèn đường bị hư!”

“Không ngờ dì quán lý dùng lò khí than để đốt lửa, thoạt nhìn tớ còn tưởng về quê bà ngoại.”

…

Thẩm Ấu Sở chỉ khe khẽ ậm ừ đáp lại, hoặc yên lặng, nhưng tiếng hít thở qua ống nghe cho Trần Hán Thăng biết cô đang tập trung tinh thần nghe.

Đêm khuya bị đánh thức mà vẫn sẵn lòng nghe điện thoại, làm bạn với nam sinh từ cổng trường chạy về ký túc xá, dạng nữ sinh này càng lúc càng hiếm.

Đặc biệt sau khi Trần Hán Thăng về ký túc xá thì vội vã cúp điện thoại đi đánh bài, Thẩm Ấu Sở cũng chỉ là lau màn hình, nhẹ nhàng nói một câu "Ngủ ngon" với điện thoại, sau đó thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

…

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Tiểu Ngư Nhi hoàn toàn lơ đẹp Trần Hán Thăng, gọi điện thoại không bắt máy, nhắn tin không trả lời, nhưng Nhiếp Tiểu Vũ nhắn tin bảo Tiêu Dung Ngư thường đi cửa hàng ở Đại học Đông Đại giúp đỡ.

Trong lòng Trần Hán Thăng có tính toán, thế là mỗi ngày kiên trì ba khoảng thời gian 8g sáng, 12g trưa, 9g tối gọi điện thoại cho Tiểu Ngư Nhi.

Cô gái dạng ngọt ngào xinh đẹp như Tiểu Ngư Nhi kể cả giận dỗi với "Bạn trai" của mình, mặc dù bản thân cô tức giận thật, nhưng cũng hy vọng "Bạn trai" dỗ dành, nếu cô thật sự buồn thì sẽ giống như "Tu La tràng", cho số điện thoại vào danh sách đen ngay.

Nếu không cho vào danh sách đen tức là hy vọng được Trần Hán Thăng dỗ dành, quan tâm, hắn cũng chiều ý của cô, mỗi ngày đúng ba đoạn giờ giấc gọi điện, biểu đạt thái độ "Xin lỗi" của mình.

Đương nhiên, thành ý trong đó không cao, bởi vì Trần Hán Thăng nhấn nút gọi xong sẽ đi đánh răng rửa mặt hoặc là đánh

bài, mặc cho di động ở trên giường kêu "Tút tút tút" rồi tự động cắt đứt.

"Tiểu Ngư Nhi, hay là cậu bắt máy một lần đi?"

Bạn tốt Biên Thi Thi không nhịn được nói:

"Trần Hán Thăng bắn pháo hoa ngay trong trường vì cậu, các nữ trong ký túc xá đều hâm mộ cậu. Giờ mỗi ngày Trần Hán Thăng đều gọi điện thoại ba lần, biết kiếm nam sinh như vậy ở đâu chứ?"

"Hừ, không bắt máy!"

Tiểu Ngư Nhi biết Trần Hán Thăng luôn dỗ mình, trong lòng vui vẻ, nhưng còn bực mình lắm, cố ý lờ đi cuộc gọi từ Trần Hán Thăng, ném di động vào túi xách giả vờ không nhìn thấy.

Biên Thi Thi lắc đầu, thầm nghĩ Tiểu Ngư Nhi có khi thật là tùy hứng và đỏng đảnh.

Tuy Tiêu Dung Ngư không bắt máy nhưng có rảnh là đi cửa hàng Hỏa Tiễn 101 ở Đại học Đông Đại hỗ trợ. Nhiếp Tiểu Vũ thầm nghĩ bộ trưởng Trần nói rất đúng, mở rộng Hỏa Tiễn 101 ở Đại học Đông Đại thì tuyệt đối không thể tránh khỏi Tiêu Dung Ngư được.

"Quả nhiên có kinh nghiệm làm cặn bã, biết tìm đúng thời cơ trước tiên giải thích rõ cho cấp dưới."

Nhiếp Tiểu Vũ thầm thở dài, vừa chỉ đạo Thư Vân quen thuộc quá trình của tổng đại lý.

Khoảng 9g tối, Trần Hán Thăng đúng giờ gọi điện. Tiêu Dung Ngư đang đọc sách, cô nhìn thoáng qua nhưng không nghe, cổ tay trắng nõn chống cằm, nhìn đèn tín hiệu Nokia nhấp nháy.

"Có nên bắt máy hay không?"

Tiêu Dung Ngư có chút dao động, thái độ của Trần Hán Thăng đã đánh động cô, mỗi ngày gọi điện ba lần thì thôi đi, mỗi lần tiếng chuông reo rất lâu, việc này chứng minh Trần Hán Thăng luôn không cúp điện thoại, luôn chờ bắt máy.

"Với tính khí của cậu ta mà có thể chịu đựng kiên trì mấy ngày, hơn nữa lần nào gọi cũng chờ lâu như vậy, đại khái đã biết sai."

Ngón tay cái đáng yêu của của Tiêu Dung Ngư vuốt ve quanh điện thoại, đột nhiên nhấn xuống, đặt di động bên môi nói:

"Alo, không phải tớ tha thứ cho cậu đâu nhé, chẳng qua cảm thấy cậu cứ gọi điện làm ồn bạn cùng phòng …"

Tiêu Dung Ngư vốn định tìm bậc thang cho mình, không ngờ rằng trong điện thoại truyền đến tiếng la của đám con trai.

"Mau lên coi Lão Dương, ăn cướp ở điểm B, núp sau hòm đánh lén nó đi!"

"Cây bài này rác quá, cảm giác sắp t"

"Chừa chút mì ăn liền cho tao đi, mày tính ăn luôn cái nồi hả?"

…

Ban đầu Tiêu Dung Ngư hoang mang, nhưng cô cực kỳ thông minh, nghe một hồi thì dần phản ứng lại, đặc biệt là khi có một nam sinh nói:

"Tứ ca, sao điện thoại của ông luôn sáng đèn? Thả bài xuống đi kiểm tra điện thoại đi."

"Cái gì?"

Một chuỗi tiếng ghế bị kéo lê, ngay sau đó có người cầm lấy di động, đúng là Trần Hán Thăng.

“A, Tiểu Ngư Nhi à, có bạn cùng phòng đột nhiên bận, nhờ tớ đánh hộ hai ván bài.”

“E rằng không chỉ chơi hai ván nhỉ?”

Tiêu Dung Ngư giận thật, uổng công cô cho rằng Trần Hán Thăng biết sai có thể sửa.

“Không chừng lúc tám giờ sáng cậu tùy tiện gọi cho tớ rồi tiếp tục ngủ. Hoặc lúc giữa trưa, nhấn dãy số của tớ xong thì nhét vào túi quần, vừa ăn cơm với bạn cùng phòng vừa mặc cho chuông reo!”

Tiêu Dung Ngư chính xác vạch ra vấn đề nằm ở đâu, tiếp đó cúp điện thoại.

Trần Hán Thăng gọi lại thì đã bị chặn.

“Mợ nó, người gì kỳ cục!”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ là do cô không bắt máy, không cho phép bố tranh thủ đánh bài trong khoảng thời gian chờ bắt máy sao?

Trần Hán Thăng đang nghĩ lần này sẽ có chiến tranh lạnh khoảng một tuần thì di động phát ra tiếng rung, không ngờ Tiêu Dung Ngư chủ động gọi điện.

Nhưng biểu cảm của Trần Hán Thăng không vui chút nào, với tính cách của Tiểu Ngư Nhi thì trừ phi gặp chuyện, hơn nữa là việc đặc biệt khẩn cấp.

“Tiểu Trần.”

Quả nhiên, trong giọng nói của Tiêu Dung Ngư chất chứa hoảng loạn:

“Đàn anh Thư và Thái Phong đánh nhau!”

Trần Hán Thăng cũng ngây ra một lúc, Thư Vân là nhà đại lý sinh viên được sắp xếp bồi dưỡng, Thái Phong là chủ tịch

hội học sinh của viện đã tỏ tình với Tiêu Dung Ngư.

"Xem ra xảy ra chuyện thật rồi."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một hồi hỏi:

"Ai trong hai người đó thắng?"

Chương 279: Tiểu Trần vui giận thất thường

“Ai thắng?”

Tiêu Dung Ngư sững sờ:

“Tư duy của cậu lạ vậy, Tiểu Trần? Học sinh đánh nhau còn tính chuyện thắng thua, cậu nghĩ gì vậy?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ văn không có hạng nhất, võ không có hạng hai, đánh nhau chắc chắn phải có thua có thắng, nhưng nếu hắn nói như vậy chắc chắn sẽ bị cô lải nhải.

Vì thế Trần Hán Thăng đổi cách hỏi:

“A, mới rồi nhỡ mồm, có ai bị thương không?”

Tiểu Ngư Nhi đáp:

“Không rõ nữa, bọn họ đang ở phòng y tế của trường.”

Lúc này Nhiếp Tiểu Vũ cũng gọi điện, giải thích rõ ràng hơn:

“Thư Vân dẫn theo người đến ký túc xá tuyên truyền, liên tục nếm mùi thất bại, thậm chí không cho bọn họ vào cửa. Sau khi hỏi thăm mới biết là Thái Phong chơi bẩn, gã lợi dụng chức vụ cán bộ hội học sinh liên hợp chống lại Hỏa Tiễn 101.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ đây là phương thức tư duy của sinh viên điển hình, cấp tiến và hơi ấu trĩ, trừ phi đóng cửa Hỏa Tiễn 101 ở Đại học Đông Đại, nếu không thì chắc chắn sẽ được thị trường chấp nhận.

“Tính cách của Thư Vân hơi nóng nảy, sau khi hiểu rõ tình huống thì trực tiếp tìm Thái Phong chất vấn, hai người nói chuyện không hợp đã đánh lộn ở ký túc xá.”

Nhiếp Tiểu Vũ khẽ thở dài:

“Tôi đang ở phòng y tế của Đại học Đông Đại, người ta bị thương, chúng ta phải chịu trách nhiệm.”

Trần Hán Thăng gật đầu, nói:

“Đó là đương nhiên, dẫu sao cũng là tổng đại lý trong trường của Hỏa Tiễn 101.”

“À này, cậu hiểu lầm.” Nhiếp Tiểu Vũ hơi lúng túng: “Bị thương là Thái Phong chứ không phải Thư Vân.”

“A?”

Trần Hán Thăng cũng ngây người

“Vậy tôi đi Đại học Đông Đại ngay.” Trần Hán Thăng lập tức nói.

“Cậu đến có khi nào không ồn lắm?” Nhiếp Tiểu Vũ do dự một chút: “Bảo vệ của Đại học Đông Đại cũng có mặt, mấy hôm trước cậu vừa tiếp xúc với họ.”

“Tôi không đánh lộn, Đại học Đông Đại không xếp cái tên “Trần Hán Thăng” vào danh sách đen, tôi chỉ muốn đi hóng chuyện!”

Trần Hán Thăng vừa thay đồ vừa nói:

“Mà dù kéo tôi vào danh sách đen thì tôi cũng cua được cô gái đẹp nhất Đại học Đông Đại, không lỗ!”

Nhiếp Tiểu Vũ cúp điện thoại, nhìn trong phòng y tế lộn xộn, có bạn học của Thái Phong, cũng có sinh viên làm thêm của Hỏa Tiễn 101, lại nhớ tới ông chủ nhà mình siêu to gan lại thích mạo hiểm.

“Không biết mình đã tạo nghiệt gì mà đi theo ông chủ như vậy.”

Lúc này, người của phòng bảo vệ Đại học Đông Đại tới, bọn họ nhìn hai nam sinh.

Thái Phong rất thảm, khóe mắt bị đấm sưng vù đỏ choét, khóe môi rách, bác sĩ của trường đang dán băng cá nhân cho gã, đám người đứng xung quanh.

Thư Vân thì trừ mu bàn tay hơi đỏ, quần áo nhăn nhúm ra cơ hồ không có thay đổi gì.

Nhìn từ góc độ đánh lộn thì Thư Vân thắng tuyệt đối, anh ngồi trên ghế lặng lẽ nhìn phía đối diện.

“Không lo học hành, đánh lộn đánh lạo hả? !”

Vẫn là thầy giáo trung niên quen thuộc của phòng bảo vệ, gần đây ông rất phiền, buổi tối cứ hay xảy ra chuyện, mấy ngày hôm trước có người bắn pháo hoa dưới ký túc xá nữ, hôm nay lại có hai nam sinh đánh nhau.”

“Khoa trưởng Lưu, chuyện này không thể trách Thái ca.”

Thì ra người trung niên chỗ phòng bảo vệ họ Lưu.

Có một học sinh đứng bên cạnh Thái Phong nói:

“Thư Vân tùy ý ra vào ký túc xá, tuyên truyền Hỏa Tiễn 101, người ta không muốn nghe thì thằng đó đánh người.”

Thư Vân ngước đầu lên: “Tôi không tùy ý ra vào, đã gõ cửa trước, hơn nữa tôi chỉ chất vấn tại sao Thái Phong cản trở tôi, là các người ra tay trước, tôi không muốn bị khi dễ.”

“Phi!”

Thái Phong phun ngụm nước bọt có kèm theo máu ra:

“Đó là lựa chọn của bạn học khác, chẳng lẽ chúng tôi bắt buộc phải dùng Hỏa Tiễn 101 sao?”

Thư Vân không phục:

“Rốt cuộc có phải là mày sai khiến hay không thì tự mày biết rõ!”

“Nói miệng không bằng chứng, lấy chứng cứ ra.”

…

Khoa trưởng Lưu nhìn hai bên cãi nhau ngay trước mặt mình, vỗ mạnh bàn:

“Làm gì hả? Có muốn chừa một chỗ trống cho mấy người một mình đấu võ không?”

Trong lòng sinh viên luôn sợ giáo viên nhà trường, cả đám im thin thít.

Bác sĩ nữ bất mãn nói:

“Lão Lưu, nhỏ giọng giùm, làm tôi sợ đến run tay này.”

Dường như bác sĩ trong mỗi đại học đều chung một khuôn mẫu, hơn ba mươi tuổi rất có phong vận, trời lạnh còn mang vớ màu đen, bên dưới blouse trắng là đôi giày cao gót màu đen, khi đi thì tỏa mùi nước hoa.

Mỗi ngày cô ta không có việc gì để làm, dường như đang dụ dỗ nam sinh bị bệnh nhiều chút, kê toa, truyền nước biển.

Khoa trưởng Lưu xin lỗi bác sĩ nữ, khi quay đầu nhìn học sinh thì khuôn mặt nghiêm nghị:

“Tự ý đánh nhau là sai rồi, nhưng hai bên đều không bị thương nghiêm trọng, tôi đề nghị hòa giải riêng, bởi vì tố cáo lên trường học chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hai bên.”

Khoa trưởng Lưu nhìn xung quanh, nói:

“Cho dù cậu là chủ tịch hội học sinh của Học viện Thủy lợi.”

Đây là khác biệt giữa Đại học Đông Đại 985 và Học viện Tài chính hạng hai, thật ra thân phận của Thái Phong và Trần Hán Thăng ở trong trường xấp xỉ nhau.

Trần Hán Thăng là chủ tịch hội học sinh của Khoa học Xã hội và Nhân văn, Thái Phong là chủ tịch hội học sinh của Học viện Thủy lợi. Nhưng Trần Hán Thăng có thể vẫy vùng trong Học viện Tài chính, còn có quan hệ thân thiết với các cấp lãnh đạo.

Đây không phải bởi vì năng lực của Trần Hán Thăng mạnh, đương nhiên cũng có nguyên nhân đó, nhưng nguyên nhân khác là vì Đại học Đông Đại quá lớn.

Nghe kiến nghị của thầy giáo phòng bảo vệ, Thái Phong không đồng ý:

"Là Thư Vân đánh người, dù hai bên đều bị trừng phạt thì nó cũng bị phạt nặng hơn tôi. Nếu tôi bị quở trách, nó phải bị xử phạt cảnh cáo, ngoài ra phải xin lỗi trước mặt mọi người, hơn nữa bồi thường tiền thuốc men."

Nhiếp Tiểu Vũ vừa nghe sẽ gây lớn chuyện thì vội đi qua khuyên nhủ. Phòng bảo vệ, bác sĩ nữ cũng cảm thấy không cần thiết như vậy, hai người khuyên thật lâu nhưng Thái Phong không thay đổi chủ ý.

Khoa trưởng Lưu không còn cách nào khác, nhìn sang Thư Vân:

"Ý của cậu thế nào?"

Thư Vân hừ mũi:

"Chuyện tôi làm tự tôi gánh vác, thích xử phạt thì cứ phạt."

"Vậy mày hãy xin lỗi trước."

Thái Phong đưa ra yêu cầu, bởi vì Tiêu Dung Ngư đẩy cửa tiến vào.

Môi Thư Vân mấp máy, định mở miệng thì Trần Hán Thăng theo sau Tiêu Dung Ngư vào phòng y tế.

Người trung niên của ban bảo vệ vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng, thầm nghĩ sao đi đâu cũng gặp tên này.

Nhiếp Tiểu Vũ ở một bên giải thích rõ sự tình:

"Xin lỗi, bồi thường, có lẽ còn bị xử phạt cảnh cáo …"

Trần Hán Thăng nghe xong, nhìn vết thương trên mặt Thái Phong, cảm thấy vấn đề cũng không lớn.

Trần Hán Thăng chân thành nói:

"Chúng tôi có thể chỉ xin lỗi và bồi thường, thì có thể bỏ qua xử phát cảnh cáo không?"

"Cậu là ai?"

Thái Phong đang quan sát nam sinh trước mắt, khi thấy Trần Hán Thăng nắm tay của Tiêu Dung Ngư thì hiểu ra, đây là bạn trai mà cô quen năm năm.

Bình thường Tiêu Dung Ngư giao lưu với người khác tuy thân mật nhưng luôn giữ khoảng cách, đã bao giờ thấy cô nắm tay với ai.

"Không thể nào, Thư Vân nhất định phải bị xử phạt!"

Thái Phong cắn răng nói, đây là thù mới hận cũ gộp lại.

Trần Hán Thăng vẫn luôn muốn giải hòa cho êm chuyện:

"Bị thương nhẹ một chút thôi, thật sự không cần làm lớn chuyện như vậy, mọi người đều là bạn học."

Có người ở bên cạnh Thái Phong hùa theo:

"Đánh người bị thương còn tính là bạn học sao?"

Trần Hán Thăng nói:

"Tay chân không có mắt, đánh nhau thì khó tránh khỏi."

“Vậy mày để tao đánh một đấm rồi hãy lặp lại lời này!”

Thái Phong giận dữ nhìn Trần Hán Thăng, nói mát thì hay lắm, đứng nói chuyện không đau lưng.

Trần Hán Thăng quay đầu nhìn Thư Vân, dửng dưng nói:

“Được chứ, chỉ cần anh đừng bắt anh Thư đi nhận xử phạt, bị đấm một, hai cái đều được.”

“Tao … !”

Chút kinh nghiệm xã hội của Thái Phong sao đấu lại tên lưu manh Trần Hán Thăng? Vài câu đã bị nói á khẩu.

Thái Phong dứt khoát lờ đi Trần Hán Thăng, nói với Thư Vân:

“Mau xin lỗi và bồi thường tiền thuốc men, ngày mai chờ phụ đạo viên tìm đi!”

Trần Hán Thăng thấy nói ngọt nói nhạt Thái Phong đều không chịu thì nhíu mày, Tiêu Dung Ngư quen thuộc động tác này nhất.

Tiểu Trần không có tính kiên nhẫn, khi phỏng chừng không có khả năng bàn bạc được thì trở mặt.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng nói với Thư Vân:

“Anh Thư, thật sự nhận xử phạt thì có thấy hối hận không?”

Thư Vân lắc đầu.

“Nếu vậy thì xin lỗi cái khỉ gì, còn về tiền thuốc men.”

Trần Hán Thăng cầm lấy tờ thu phí của phòng y tế, thấy mới có hơn 200 tệ, hắn lấy ra năm tờ tiền giấy loại 100 ném cho Thái Phong:

“Số tiền này không chỉ có lần này, để dành lần sau nữa.”

“Anh Thư, nếu thằng này còn quấy rối nữa thì anh cứ đập thêm một trận, dù sao đã bồi thường rồi!”

Thoáng chốc cả phòng trừ Tiêu Dung Ngư và Nhiếp Tiểu Vũ ra, còn lại đều ngơ ngác nhìn nhau, sao người này trở mặt nhanh vậy?

Chương 280: Vừa lừa dối sinh viên, vừa lừa gạt bé gái

“Bồi thường không xin lỗi” đây là thái độ đêm nay của Trần Hán Thăng, siêu vô sỉ

mà chọc tức người.

Đương nhiên, người bị tức là Thái Phong.

“Thầy Lưu, bọn họ sỉ nhục người!” Toàn thân Thái Phong run run: “Nói như là ai

thiếu vài đồng bạc lẻ đó vậy, tôi cần một lời xin lỗi trịnh trọng.”

“Chỉ cần anh không mở rộng ảnh hưởng thì đừng nói là xin lỗi.” Trần Hán Thăng

chỉ vào mình, lại chỉ hướng Nhiếp Tiểu Vũ: “Chúng tôi còn có thể cúi đầu 90 độ.”

Thư Vân nhìn Trần Hán Thăng, mắt lấp lóe.

Thái Phong quay đầu tỏ vẻ không đồng ý, mặc kệ là xử phạt cảnh cáo hay thông

báo phê bình, Thư Vân phải bị một cái.

“Không đồng ý thì thôi.”

Trần Hán Thăng vỗ vai Thư Vân, ra hiệu anh ấy đi theo chính mình ra ngoài:

“Đã đưa tiền bồi thường, chờ xử phạt là được.”

“Thầy Lưu còn quản nữa không? Chưa từng thấy học sinh nào kiêu ngạo ngang

ngược như vậy!”

Trong phòng y tế xa xa còn vọng ra giọng nói tức giận của Thái Phong.

Lãnh đạo phòng bảo vệ Đại học Đông Đại nói thật lòng:

“Tôi đã sớm khuyên cậu giải quyết riêng, chuyện vốn không lớn lao gì, nhưng cậu

cứ muốn làm lớn chuyện, bây giờ người ta cứng rắn bất chấp luôn rồi.”

Đoàn người Trần Hán Thăng đi ra phòng y tế, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu

xuống đất, nhiệt độ không khí lạnh cóng, há miệng ra là đầy khói trắng.

“Tỉnh Tô Đông này đúng là một nơi chẳng dính tới đâu cả.”

Trần Hán Thăng phàn nàn:

“Tỉnh phía bắc có thời tiết ấm áp, bên ngoài tuyết rơi nhiều, trong phòng ấm áp, tỉnh phía nam tới gần xích đạo, thời tiết không lạnh, chỉ có chỗ chúng ta hễ đến mùa đông là cần dựa vào máy sưởi bằng điện để sưởi ấm.”

Tuy điều Trần Hán Thăng nói là thật, nhưng người khác đều im lặng không đáp lại,

dù sao mới vừa trải qua chuyện như vậy. Tiêu Dung Ngư giật nhẹ góc áo của Trần

Hán Thăng, nhắc nhở hắn chú ý không khí hiện tại.

Trần Hán Thăng nhủ thầm đánh nhau thì cũng lắm là bị xử phạt cảnh cáo, không

ảnh hưởng thi cao học, lo lắng có tác dụng gì.

“Đi ăn khuya không anh Thư?”

Trần Hán Thăng choàng qua cổ Thư Vân:

“Nếu anh bị xử phạt, với tài nguyên hiện giờ của tôi cũng không giúp được, ai kêu

cấp bậc của Đại học Đông Đại cao, cho nên tôi kiến nghị hãy đi uống vài ly, trở lại

ngủ một giấc, chuyện gì cũng không có.”

Thư Vân vốn rất cảm kích Trần Hán Thăng, cảm thấy được ông chủ ủng hộ nhiệt tình, giờ nhận lời đề nghị chuyện đã làm thì không tiếc, anh ấy hơi không thích ứng.

Tiêu Dung Ngư và Nhiếp Tiểu Vũ liếc nhau, thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt nhau.

Trần Hán Thăng khuyên nhủ Thư Vân:

“Đừng lo lắng, sự tình đã như vậy, nhưng cấp bậc cao cũng có ưu điểm của nó, đó là xử lý sự tình đều cố gắng giữ sự cân bằng, sẽ không tùy ý thiên hướng học sinh nào.”

“Được rồi, vậy đi ăn khuya đi.”

Cuối cùng Thư Vân vẫn đồng ý, bởi vì Trần Hán Thăng nói khá có lý.

Bữa cơm này ăn trong quán ăn nhỏ gần Đại học Đông Đại. Tiêu Dung Ngư quên đang giận Trần Hán Thăng, luôn tám chuyện với Nhiếp Tiểu Vũ, ngẫu nhiên quay qua nói chuyện với Trần Hán Thăng.

Giống như hai vợ chồng cãi lộn, gay gắt tới mức sắp ly hôn thì bỗng có họ hàng đến chơi.

Hai vợ chồng buộc phải giấu đi cảm xúc, giả vờ không cãi nhau nhiệt tình đãi khách, chờ họ hàng rời đi thì dường như mắc bệnh lẩn, hai người không nhắc lại chuyện gây gổ nữa.

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đang trong tình huống này, sự kiện lần này làm chiến tranh lạnh dừng lại, hai người sẽ không đặc biệt nhắc tới.

Uống chưa được vài ly Thư Vân đã đứng lên kính rượu:

"Đánh nhau là lỗi của tôi, cảm ơn Trần tổng đã khuya mà còn đặc biệt lại đây, luôn ủng hộ tôi."

Trần Hán Thăng nói:

"Vậy anh hãy cố gắng làm việc, chờ khi anh làm ra thành tích gì thì hãy vả sưng mặt người khác. Lúc trước các người không cho tôi vào ký túc xá, sau này tôi không cho các người vào văn phòng của tôi!"

Thư Vân cười cười không lên tiếng, anh ấy nghĩ đây chỉ là lời khích lệ, có chút tính chất lừa dối.

Nhưng hành động đêm nay của Trần Hán Thăng quả thực khiến người sản sinh một chút cảm giác trung thành.

…

Thời gian lặng lẽ bước vào tháng mười hai, nhiệt độ không khí ở Kiến Nghiệp càng thấp, bầu trời phần lớn là âm u, dự báo thời tiết đều nói có lẽ sẽ có tuyết rơi, kết quả mới cuốn chút gió lạnh đã mất tăm.

Đặc biệt mỗi khi đến giữa trưa, mặt trời sẽ ló đầu ra, điều này khiến đám sinh viên Đại học Kiến Nghiệp mong đợi đã lâu rất là thất vọng, tuyết rơi thì lãng mạn biết mấy.

Tiệm trà sữa ngày càng đắt khách, học sinh của Học viện Tài chính đều thói quen mùa đông ôm một ly trà sữa đi lên lớp, mấy ngày này giữa trưa là lúc ấm nhất, Trần Hán Thăng sẽ phơi nắng trên ghế dài bên ngoài tiệm trà sữa.

"Thư Vân rốt cuộc vẫn phải nhận một xử phạt cảnh cáo, Thái Phong cũng bị thông báo phê bình."

Nhiếp Tiểu Vũ đang báo sự tình cho Trần Hán Thăng:

“Nhưng Thư Vân rất có lòng trách nhiệm, bình thường chủ động tăng ca, khai thác thị trường bên Đại học Đông Đại rất nhanh.”

Trần Hán Thăng gật đầu:

“Tốt lắm, nhưng cô đừng nhắc phí tăng cao, công ty nhỏ đang trong giai đoạn sáng lập, phải bóc lột công nhân.”

Nhiếp Tiểu Vũ trợn trắng mắt, thật sự là không thèm che đậy chút nào.

“Chúng ta cũng phải đối mặt với một vấn đề khác, ảnh hưởng của Hỏa Tiễn 101 càng lúc càng lớn, phải luôn chuẩn bị tinh thần bị tổng bộ công ty Thâm Thông phát hiện.”

Trần Hán Thăng nói: “Cho dù quản lý của công ty chi nhánh Kiến Nghiệp Khổng Tĩnh luôn hỗ trợ chặn lại, nhưng rất có thể thông tin sẽ từ con đường khác truyền lên trên.”

“Cậu có hành động ứng đối nào không?”

Nhiếp Tiểu Vũ thường xuyên lo lắng vấn đề này, hiện tại tài nguyên vận chuyển của Hỏa Tiễn 101 đều dựa vào Thâm Thông.

Trần Hán Thăng xoe tay:

“Cũng có, nhưng trong lòng tôi không mấy tự tin. Tuy nhiên, nếu muốn Hỏa Tiễn 101 phát triển thì phải vượt qua ngưỡng cửa này.”

“Anh ơi, anh ơi!”

Tiếng kêu của một bé gái ngắt ngang cuộc nói chuyện lần này, Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, con gái của phụ đạo viên Quách Trung Vân, Quách Giai Tuệ chạy tới.

Nhà trẻ đã nghỉ đông, để con nhóc mập này ở trong nhà thì không ai chăm sóc, Lão Quách thường dẫn đến trường, tiệm trà sữa tự nhiên là nơi thích hợp nhất, Quách Giai Tuệ đã đến vài lần.

Lão Quách cũng theo ở phía sau, ông biết Nhiếp Tiểu Vũ là sinh viên làm thêm của Hỏa Tiễn 101.

Quách Trung Vân cười nói:

"Dạo này thế nào? Thầy hướng dẫn như tôi thật ra không có việc gì để làm."

Ông không ham hơn thua trong công việc, chỉ quan tâm về gia đình.

"Cũng tạm ổn, ngẫu nhiên có chút khó khăn."

"Vậy là tốt rồi, nhưng cậu không thể bỏ quên việc học, thí dụ như thi biện luận vào tháng mười hai này."

"Em biết mà, hội học sinh có Thích Vi, trong lớp có Hồ Lâm Ngữ, hẳn là vấn đề không lớn."

Hai người nói mấy câu, Lão Quách đứng lên nói:

"Gửi tạm Giai Tuệ trong tiệm trà sữa, tôi về ký túc xá ngủ trưa một giấc, con bé ở bên kia ồn ào quá không ngủ được."

"Tiểu Thẩm, Tiểu Thẩm."

Trực tiếp giao Quách Giai Tuệ cho Trần Hán Thăng thì Lão Quách không yên tâm, chủ yếu là Thẩm Ấu Sở ở đây.

Phụ đạo viên biết rõ nhất tính cách của từng học sinh trong lớp.

Thẩm Ấu Sở vội ra khỏi quán, Lão Quách chỉ hướng Quách Giai Tuệ nói:

"Tôi đi ngủ trưa một giấc, trò hãy chăm sóc giúp tôi."

“Dạ được.”

Thẩm Ấu Sở nhẹ gật đầu.

Quách Giai Tuệ ngước đầu lên, cười ngọt ngào với Thẩm Ấu Sở, về khí chất thì con bé mập này càng giống Tiêu Dung Ngư.

“Anh ơi, bài này giải thế nào ạ?”

Quách Giai Tuệ lấy bài tập nghỉ đông ra khỏi balo nhỏ.

Nhà trẻ không có bài tập nghỉ đông, nhưng cô giáo Quách cho bài tập, trước Tết Quách Giai Tuệ sẽ lên tiểu học.

Trần Hán Thăng gác chéo chân cầm lấy sách, hắn vốn cảm thấy bài tập nhà trẻ có thể tùy tiện giải quyết, kết quả xoe tròn mắt nhìn, không ngờ là bài kinh điển “Gà thỏ chung chuồng”.

Với thành tích mười hai điểm của Trần Hán Thăng chắc chắn trả lời không được, mặc dù đây là “Bài thú vị”, nhằm đề cao IQ.

Quách Giai Tuệ xem Trần Hán Thăng nhìn bài tập cả buổi, non nớt hỏi:

“Anh ơi, không biết làm ạ?”

Trần Hán Thăng lúng túng ho khan một tiếng, trong lòng thầm mắng đề mục quái quỷ gì, không có ý nghĩa thực tế gì cả, trong hiện thực chỉ có đếm là xong rồi.

“Đương nhiên phải biết làm chứ.”

Trần Hán Thăng quyết định từ khía cạnh khác “Chỉ dạy” cho con bé mập.

“Tại sao phải viết những bài tập này? Chơi trò chơi không vui hơn sao?”

“Mẹ bắt em viết, chủ nhật mẹ sẽ kiểm tra.”

“Vậy cứ để cô kiểm tra.”

“Nếu không làm bài sẽ bị mẹ tét tay.”

“Giai Tuệ, em phải nghĩ như vầy.”

Trần Hán Thăng khép sách bài tập lại, tiện thể trốn bài “Gà thỏ chung chuồng”:

“Tuy em bị đánh một trận, nhưng cái giá là vui vẻ chơi một tuần, tính ra thì có phải không bị lỗ?”

Cô bé mập ngẩn người ra, không ngờ có cách tính như vậy, cô bé nghiêng đầu ngẫm nghĩ, dứt khoát nhét sách vào balo.

“Đúng nhỉ, anh dẫn em đi sân thể dục đi!”

Chương 281: Trộm lười và làm biếng

Phỏng chừng lúc ở nhà Quách Giai Tuệ thường bị vợ chồng Lão Quách hù dọa nhưng không đánh thật, trải qua "Cao nhân chỉ điểm" phát hiện mối quan hệ phức tạp giữa làm bài tập, chơi đùa, tét mông, đột nhiên như được mở ra cánh cửa thế giới mới.

"Đi thôi, mau lên nào, bên kia có người đá cầu."

Quách Giai Tuệ hưng phấn nói, bàn tay mũm mĩm kéo Trần Hán Thăng đi về phía trước.

Thẩm Ấu Sở vốn đi rửa tay rồi trở lại chỉ làm bài, kết quả mới hai phút, Trần Hán Thăng không đáng tin đã dẫn theo Quách Giai Tuệ không thích học tập tung tăng chạy đi sân thể dục.

"Tại sao chị Ấu Sở giậm chân hả anh? Mà chị Hồ Lâm Ngữ đang kêu cái gì nhỉ?"

Quách Giai Tuệ quay đầu, phát hiện hình như hai chị đang kêu mình.

Trần Hán Thăng biết là chuyện gì, đơn giản là kêu hắn dắt Quách Giai Tuệ về học bài, hắn ôm bé mập lên:

"Không kêu gì cả, Hồ Lâm Ngữ chúc chúng ta năm mới vui vẻ trước thôi."

Tiệm trà sữa khá bận, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ không đuổi theo qua, Quách Giai Tuệ vui vẻ chơi suốt một tiếng, còn đá banh với đội bóng đá của Học viện Tài chính.

Đội bóng trường học gần như đều biết Trần Hán Thăng, nghe nói là con của thầy giáo Học viện Tài chính thì đều cười chơi chuyền bóng với Quách Giai Tuệ.

Khi trở về, trên trán Quách Giai Tuệ ướt mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng, đỉnh đầu bốc hơi, cô giáo Quách cột tóc hai đuôi cũng bị méo lệch.

Nhưng tâm trạng của bé mập rất tốt, thấy Thẩm Ấu Sở từ xa phất tay kêu:

"Chị Ấu Sở, chị Ấu Sở!"

Thẩm Ấu Sở trách móc liếc Trần Hán Thăng. Thầy Quách để con gái ở đây làm bài tập, Trần Hán Thăng lại dẫn đi ra ngoài, nhưng càng như vậy Quách Giai Tuệ càng thích Trần Hán Thăng.

"Chị … chúng ta làm bài thôi."

Thẩm Ấu Sở lấy khăn lông giúp Quách Giai Tuệ lau tay, lau mặt, cột lại đuôi tóc.

Ở nhà Thẩm Ấu Sở có một em gái, tính tình của cô lương thiện dịu dàng, nên khi chăm sóc thì rất có chừng mực, mỗi động tác đều bao hàm tình cảm chân thành.

Quách Giai Tuệ không bướng bỉnh nữa, ngoan ngoãn rúc vào ngực Thẩm Ấu Sở, hai bàn tay mũm mĩm loay hoay khóa kéo áo lông của Thẩm Ấu Sở.

Hồ Lâm Ngữ thì xa lạ hơn, chỉ biết cầm cuốn tập giục mau làm bài.

Trần Hán Thăng nhìn cảnh này khá hài hòa, không kiềm được nói: "Về sau tớ cũng muốn có con gái, nuôi béo ú, tan tầm về không làm gì hết, chuyên môn vỗ mông con bé."

Khuôn mặt Thẩm Ấu Sở đỏ ửng, ánh sáng mặt trời rực rỡ tùy ý chiếu xuống, tôn lên làn da của cô mềm mịn như hổ

phách. Bởi vì cô cúi đầu cột tóc cho Quách Giai Tuệ, rèm mi dài rung nhẹ, ngẫu nhiên ánh mắt giao nhau với Trần Hán Thăng thì cô vội cúi đầu tập trung nhìn Quách Giai Tuệ.

Hồ Lâm Ngữ đã quen với thức ăn cho chó, ở bên cạnh lẩm bẩm:

"Quê của cậu ở Cảng Thành, hơi trọng nam khinh nữ nhỉ?"

"Có thể nói là phi thường nghiêm trọng."

Trần Hán Thăng cười nói:

"Bây giờ một trong những nguyên nhân mà mẹ với cha của mình cãi lộn là hồi xưa sau khi sinh ra mình, nguyên gia đình phản ứng đầu tiên là quan tâm con trai hay gái, không ai quan tâm mẹ của mình như thế nào."

"Nhà của tôi cũng như vậy."

Hồ Lâm Ngữ thở dài nói, cô ấy là người Từ Châu, phong tục trọng nam khinh nữ cũng khá nghiêm trọng.

Cứ thế trò chuyện một lúc, Trần Hán Thăng đứng lên chuẩn bị rời đi.

Hồ Lâm Ngữ hỏi:

"Cậu lại định trốn học buổi chiều à?"

"Tiểu Hồ, nói như thế là làm tớ buồn đấy." Trần Hán Thăng giả vờ tức giận: "Người khác nghe vậy sẽ nghĩ lầm bình thường thì tớ đi học đúng giờ."

"Nào, hôn anh một cái nào."

Trước khi đi, Trần Hán Thăng đi tới trước mặt Quách Giai Tuệ, ngồi xổm xuống, đưa mặt dến gần.

Quách Giai Tuệ lập tức hôn cái chụt, ngoác miệng cười lộ ra hàng răng sữa sắp thay mới.

Trần Hán Thăng vừa lòng, lại vỗ đùi của Thẩm Ấu Sở:

“Nào, cậu cũng hôn anh trai một cái đi.”

Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư, Vương Tử Bác đều là mười chín tuổi, nhưng tháng sinh của Trần Hán Thăng hơi lớn.

Thẩm Ấu Sở tự nhiên sẽ không hôn, quay đầu đi giả vờ không nghe thấy.

“Ài, cho cơ hội mà không biết quý trọng gì hết, cậu không hôn là Hồ Lâm Ngữ sẽ giành hôn đấy.”

“Bấm nút biến!”

…

Trong phòng họp của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, nhờ máy điều hòa khiến căn phòng ấm áp, phó quản đốc mới nhậm chức Lý Tiểu Giai đang phối hợp công việc sản xuất MP3 đợt thứ hai.

Trần Hán Thăng cúp học cũng là vì đến tham gia buổi họp này, quả nhiên Lý Tiểu Giai được chọn làm phó quản đốc.

“Trải qua một tháng nỗ lực, tiêu thụ MP3 vòng thứ nhất gần như cạn kiệt, cô Trịnh Quan Đề chỉ thị tôi làm nhiệm vụ quy hoạch trù tính chung đợt sản xuất thứ hai, trong tay mọi người đang cầm sơ thảo bản dự án.”

Lý Tiểu Giai mới nhậm chức nên ra oai, tinh thần phơi phới, nhưng bởi vì đột ngột được cất nhắc lên, cộng thêm Lý Tiểu Giai không có phe phái nào trong nhà máy, trong phòng họp to lớn trừ tiếng vù vù tạo nóng của máy điều hòa công suất lớn ra, không có ai đáp lại.

Vẻ mặt Lý Tiểu Giai hơi lúng túng, anh ngước đầu lên nhìn quét một vòng. Trần Hán Thăng đang hào hứng quan sát biểu

cảm nhỏ trên mặt của Lý Tiểu Giai, hiện tại lập tức cúi đầu giả chết.

May mà thân phận của hắn không quan trọng, ai đều biết hắn ỷ vào mặt mũi của Trịnh Quan Đề mới được ngồi trong phòng họp, ánh mắt của Lý Tiểu Giai không dừng lại trên người Trần Hán Thăng.

"Quản đốc Lâm, anh hãy chỉ đạo hai câu đi."

Cuối cùng không có biện pháp nào khác, Lý Tiểu Giai đành cầu cứu Lâm Triêu Huy ngồi ở ghế vị trí cao.

Thật ra nếu được thì Lâm Triêu Huy cũng không muốn nói chuyện, nhìn Lý Tiểu Giai bị lạnh nhạt khá là thích.

Một Hoa kiều nước Mỹ biết chút kỹ thuật, bỏ lại ở cửa chợ Tân không chừng đi lạc luôn, vậy mà dám chỉ huy những người thâm niên như ông làm việc.

Nhưng bên trên có Trịnh Quan Đề, Lâm Triêu Huy hơi sợ bà chủ lớn này, vì thế nâng gọng kính lão nói:

"Phương án của phó quản đốc Lý rất tỉ mỉ, Trịnh tổng đã xem chưa?"

Lý Tiểu Giai lắc đầu, nói:

"Trịnh tổng xem rồi, bảo là chính mình không có mặt ở đây, kêu tôi tạm thời thảo luận nhiều với mọi người trước."

"À."

Lâm Triêu Huy đã hiểu, Trịnh Quan Đề cũng có phần không chắc chắn, vậy thì dễ xử rồi.

"So sánh với phần thứ nhất thì dự án này thay đổi hơi nhiều nội dung."

Lý Tiểu Giai đáp:

“Đúng rồi, đều là điều tra nghiên cứu thị trường nhận về phản hồi tăng thêm ý kiến.”

Lâm Triêu Huy gật đầu, nói:

“Sản xuất MP3 vòng thứ nhất của chúng ta đã đạt được thành công, tại sao không kéo dài tiếp? Nên biết thị trường là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm sản phẩm.”

Lý Tiểu Giai nhíu mày nói:

“Tuy là vậy nhưng nếu hơi thay đổi, thị trường sẽ đón nhận nhiều hơn.”

Lâm Triêu Huy cười cười, bưng bát sứ lên, thổi lá trà nổi trên bề mặt, chậm rãi nói:

“Có phải là phó quản đốc Lý xem bọn tôi là đám già ngoan cố không? Không phải chúng tôi không đồng ý thay đổi, nhưng ít nhất cần chờ lợi nhuận tiêu thụ giảm xuống rồi mới tìm ra nguyên nhân, tiến hành thay đổi.”

“Tùy tiện điều chỉnh, lỡ như thất bại, bị Trịnh tổng điều tra thì trách nhiệm này thuộc về cậu hay mọi người?”

“Cái này …”

Lý Tiểu Giai bị chặn họng, dường như Lâm Triêu Huy không sai, hiện tại đang thu lợi, sau khi cải cách lỡ thất bại thì ai chịu trách nhiệm?

“Cho nên.”

Lâm Triêu Huy đặt chén trà xuống, ngữ khí nhẹ nhàng nói:

“Có thể tiến hành kế hoạch sản xuất MP3 đợt thứ hai, nhưng vẫn dựa theo tiêu chuẩn của vòng thứ nhất, cho dù Trịnh tổng ở đây thì tôi vẫn kiến nghị như vậy.”

“Được rồi.”

Lý Tiểu Giai bất đắc dĩ thở ra một hơi, sự tình quả nhiên khó khăn như đã nghĩ.

Trần Hán Thăng thầm hiểu, tuy rằng vòng thứ nhất sản xuất nhận được tiêu thụ khá tốt, bao gồm bán điện thoại gửi qua đường chuyển phát nhanh cũng được mấy nghìn cái trong vòng một tháng, nhưng vẫn cách biệt quá lớn với mong muốn của Trịnh Quan Đề.

Dựa theo điều nghiên trước đó, nửa năm đầu 2003, tổng sản lượng tiêu thị MP3 trên thị trường là sáu trăm nghìn chiếc.

Buổi họp không chấp nhận ý nguyện của Lý Tiểu Giai, buổi tối anh ấy báo cáo với Trịnh Quan Đề thậm chí bày tỏ cảm xúc sợ khó.

Trịnh Quan Đề an ủi vài câu rồi chợt hỏi:

"Trong buổi họp, Trần Hán Thăng không hùa theo câu nào sao?"

"Cố vấn Trần?"

Lý Tiểu Giai lắc đầu, nói:

"Cậu ấy luôn cúi đầu, nhưng cố vấn Trần chỉ là một sinh viên, chưa chắc nghe hiểu nội dung cuộc họp."

"Hay cho sinh viên, giỏi lắm!"

Không hiểu sao Lý Tiểu Giai nghe giọng điệu của Trịnh Quan Đề có chút nghiến răng nghiến lợi.

Chương 282: Người là của tôi, nhà máy cũng thuộc về tôi

Buổi tối, Trần Hán Thăng tham gia buổi họp trù bị cho cuộc thi biện luận của Học viện Tài chính thì tin nhắn hỏi tội của Trịnh Quan Đề rốt cuộc đến.

“Lý Tiểu Giai là phó quản đốc mà tôi cử ra phụ trách sản xuất tiêu thụ MP3 đợt thứ hai. Trong phòng họp lúc chiều, nếu cậu chịu hát đệm nói một câu thì bây giờ anh ta đã không chán nản như vậy!”

Trong tin tức bao hàm trách cứ cùng thất vọng, Trần Hán Thăng cũng không ngờ Lý Tiểu Giai dễ tự bế như vậy, nhưng hắn cảm thấy chính mình không làm sai gì cả.

Chính mình “Dũng cảm” đứng ra cũng chẳng đưa lại chuyển biến gì cho chuyện này, cùng lắm là tâm trạng của Lý Tiểu Giai tốt hơn một chút, biết rằng anh ấy không chiến đấu một mình.

Trần Hán Thăng: Đề ca, chúng ta hãy nói một cách thực tế, bởi vì tôi người nhỏ lời nhẹ nên có nói cũng vô dụng, rất có thể từ một người tự bế biến thành hai người tự bế.

Trịnh Quan Đề: Sao cứ cảm thấy cậu không chút đứng đắn?

Trần Hán Thăng không kiềm được bật cười, hắn vốn không định đứng hẳn về phe Lý Tiểu Giai nên khi nói chuyện mang hơi hướng trêu tức.

“Khụ khụ.”

Cô giáo Quan Thục Mạn của đoàn ủy ở đằng trước ho khan một tiếng, nhắc nhở Trần Hán Thăng đừng mất tập trung.

Bây giờ đã chẳng còn Tả Tiểu Lực khờ khạo chỉ thẳng vào mặt Trần Hán Thăng bắt hắn tập trung chú ý khi họp, ngay cả chủ tịch hội học sinh của viện là Trần Thiêm Dụ đều không dám làm như vậy.

Nhưng Trần Hán Thăng cũng yên phận nhiều, ngồi thẳng người nghe Quan Thục Mạn nói chuyện, nhắn tin cho Trịnh Quan Đề cũng trở nên nghiêm túc.

Trần Hán Thăng: Thật ra là vì cô quá sốt ruột, phó quản đốc Lý không đủ lý lịch, không thể phối hợp từ trong đó, chỉ có cô quay về Kiến Nghiệp mới hoàn thành sản xuất MP3 đợt thứ hai được.

Trịnh Quan Đề: Chờ tôi về thì khó khăn lắm mới đặt nền móng, khi đó thị trường cũng vuột mất.

Trần Hán Thăng: Vậy không còn cách nào, trừ phi …

Trịnh Quan Đề: ?

Trần Hán Thăng: Tôi có một chủ ý hơi ‘thúi’, tùy vào cô có đồng ý hay không.

…

Sáng hôm sau, Lý Tiểu Giai gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng:

“Cố vấn Trần, Trịnh tổng nói cậu có chủ ý ‘thúi’ … so nice?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ ghê thật, không hổ là lớn lên ở Mỹ, chúng tôi muốn che giấu cái gì sẽ dùng từ lóng tiếng

Trung trao đổi, Lý Tiểu Giai dùng luôn tiếng Anh, quả nhiên là hiểu thêm một môn ngoại ngữ thì có thêm biện pháp.

"Giai ca, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi, trong điện thoại nói không rõ ràng."

"Được, vậy cậu mau lên."

Trần Hán Thăng đang ở trong phòng học, vốn định đi ngay, nhưng thầy giáo dạy môn này là Đào Lập Tùng, ông giảng một lúc thì đột nhiên cười nói:

"Gần đây lớp chúng ta hơi khác nhỉ, liên tục mấy tiết học đều nhìn thấy một người lạ mà quen thuộc nhất."

"Người lạ mà quen thuộc nhất" là bài hát trong album của Tiêu Á Hiên năm 1999, hiện tại tiệm cắt tóc bên trung tâm buôn bán Nghĩa Ô thường phát đi phát lại.

Lúc Đào Lập Tùng nói chuyện thì nhìn Trần Hán Thăng, cả lớp cười ồ lên, Trần Hán Thăng cũng cười, lời ngầm là nói hắn đổi tánh chịu đi học.

Lão Đào đối xử khá tốt với Trần Hán Thăng, đại khái năm ngoái Thẩm Ấu Sở tự tay làm kim chi mang đến phòng học, kết quả bị xa lánh, Trần Hán Thăng đứng ở góc độ lớp trưởng công khai ủng hộ, điều này khiến Đào Lập Tùng có ấn tượng rất tốt.

Cho nên trong cuộc thi cuối kỳ của mấy giáo viên chấm bài, chỉ có "Tổ chức hành vi học" của Đào Lập Tùng là cho Trần Hán Thăng đạt điểm tiêu chuẩn.

Trong đại học ngẫu nhiên cũng sẽ đụng gặp một, hai giáo viên như vậy, bọn họ không cần nịnh nọt ai, cũng chẳng cần ai nịnh mình, chỉ lo dạy môn học của mình, thưởng thức học sinh nào có cá tính.

Vì thế Trần Hán Thăng không cúp lớp buổi sáng, dù sao người sốt ruột không phải là hắn.

Giữa trưa đến nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, Lý Tiểu Giai kéo Trần Hán Thăng đi căn-tin ăn cơm.

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm từ chối: "Giai ca lên chức mà sao keo vậy, dẫn tôi đi bên ngoài ăn một bữa đi."

Mãi khi ngồi vào phòng riêng của nhà hàng, Lý Tiểu Giai mới đột nhiên phản ứng lại:

"Cậu không chịu ăn trong căn-tin có phải vì sợ bị người khác nhìn thấy chúng ta."

"Đúng rồi, ảnh hưởng sẽ không tốt."

Trần Hán Thăng sảng khoái thừa nhận.

Lý Tiểu Giai lặng lẽ gật đầu, thầm nghĩ một sinh viên mà suy xét vấn đề còn kỹ càng hơn mình, có người hay nói EQ của mình thấp cũng đúng.

Trần Hán Thăng không định thảo luận kinh nghiệm xã hội với Lý Tiểu Giai, nói thẳng:

"Mấu chốt của chuyện này nằm ở chỗ khi tiến hành sản xuất MP3 đợt thứ hai thì Giai ca muốn cải cách, nhưng nhóm người quản đốc Lâm không đồng ý, cho nên chỉ cần nghĩ biện pháp khiến bọn họ …"

Trần Hán Thăng làm động tác tay chém xuống.

Lý Tiểu Giai giật mình kêu lên:

"Cậu đang đùa hả? Sao có thể làm hành vi phạm pháp?!"

"Giai ca nghĩ đi đâu vậy, tôi là sinh viên của thời đại mới, sao có thể làm hành vi bạo lực được?"

Trần Hán Thăng giải thích rằng:

“Ý của tôi là nếu bọn họ không tán thành thì tiễn lên đường hết, mắt không thấy tâm không phiền, cũng sẽ không quấy rầy suy nghĩ chính xác của anh.”

Lý Tiểu Giai do dự hỏi:

“Cậu xác định đưa đi chứ không phải xử lý?”

“Đương nhiên không phải.”

“Người ta không phải tên ngốc, sao chịu nghe sắp xếp của cậu được?”

“He he.” Trần Hán Thăng cười cười: “Đây là phần tinh túy, nhóm người quản đốc Lâm cảm thấy thành tích sản xuất tiêu thụ MP3 đợt một khá lắm mà, anh có thể đăng ký một đoàn du lịch, ngoài mặt là thưởng cho mọi người khoảng thời gian qua vất vả, vừa lúc cũng tới gần cuối năm, chắc chắn bọn họ sẽ không hoài nghi.”

Lý Tiểu Giai nhanh chóng hiểu ra:

“Đoàn du lịch tập trung bọn họ lại một chỗ, vậy đưa đi đâu thì thích hợp?”

Trần Hán Thăng đáp: “Đương nhiên là càng xa càng tốt, nước ngoài thích hợp nhất, đến lúc đó trong nhà máy chỉ có một mình anh, hoàn toàn là vũ đài thuộc về anh.”

“Lỡ như bọn họ biết, nhanh chân quay về thì sao?”

Lý Tiểu Giai cảm thấy chủ ý này rất cực đoan, hơn nữa cũng có lỗ hổng.

Trần Hán Thăng đã chuẩn bị từ trước: “Đây là nguyên nhân tôi nói đưa đi nước ngoài, đến lúc đó anh đi theo, tìm cơ hội lấy cớ là đặt vé máy bay rồi giấu luôn giấy căn cước của nhóm người quản đốc Lâm. Ở nước ngoài mà không có giấy căn cước thì sao trở về?”

“Fuck!”

Lý Tiểu Giai giống như lần đầu tiên nhận thức Trần Hán Thăng, không kiềm được đánh giá:

“Nếu nhóm người quản đốc Lâm bọn họ biết là ta giấu giấy căn cước thì chẳng phải là hận chết tôi?”

“Ai kêu anh thừa nhận.”

Trần Hán Thăng không kiềm được lắc đầu:

“Anh cứ nói là vali cất giấy căn cước bị trộm, đi du lịch đánh mất ít đồ là chuyện thường ở huyện, cùng lúc đó anh lấy cớ giúp bọn họ làm lại giấy căn cước mà về nước, không chừng ban quản lý còn cảm tạ anh.”

Hôm nay Trần Hán Thăng hoàn toàn cho Lý Tiểu Giai mở rộng tầm mắt, cái gì gọi là từng mắt xích gắn chặt.

Lý Tiểu Giai còn một thắc mắc:

“Lỡ cuối cùng bọn họ phát hiện giấy căn cước không phải được làm mới thì tính sao?”

“Tìm đại lý do là xong.”

Trần Hán Thăng cảm thấy đây không phải chuyện khó gì:

“Anh cứ nói là cảnh sát địa phương tìm về giùm, chẳng lẽ bọn họ còn đi đồn cảnh sát hỏi cho ra nhẽ à?”

“Ngoài ra …” Trần Hán Thăng nói tiếp: “Sau khi đám trùm này ra ngoài, anh có thể thừa dịp cất nhắc lôi kéo một nhóm người, khiến bọn họ hỗ trợ nhiệm vụ sản xuất MP3 đợt thứ hai, như vậy cũng tính là thành viên tổ chức của anh, về sau anh sẽ không đơn độc một mình như ngày hôm qua.”

Lý Tiểu Giai nhớ lại bộ dạng của mình trong cuộc họp hôm qua thì cảm thấy khó chịu, trong lòng cân nhắc tính hợp lý trong đó.

Lý Tiểu Giai vẫn thấy lo:

“Tóm lại giấy không gói được lửa.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Lúc ấy anh sớm chứng minh được bản thân từ tiêu thụ MP3 lần hai rồi, vừa có thành tích lại có thành viên tổ chức, ai còn dám làm gì anh?”

Trong phòng riêng đột nhiên không có âm thanh, chỉ có đồng hồ treo trên tường kêu “Tích tắc tích tắc”, Lý Tiểu Giai lẳng lặng nhìn mặt bàn trải vải đỏ.

Trần Hán Thăng biết Lý Tiểu Giai đang suy nghĩ, cũng không thúc giục.

“Tôi làm như vậy có thể thu hoạch rất nhiều, còn cậu?”

Cuối cùng Lý Tiểu Giai ngước đầu lên hỏi, không tin Trần Hán Thăng không có mưu đồ gì.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ nếu tôi nói thật ra có khi làm anh sợ tới mức không dám ăn cơm.

Thật ra Trần Hán Thăng không tham gì, nguyện vọng của hắn rất bé nhỏ, muốn mấy năm sau ôm hết người và nhà máy vào ngực thôi.

Chương 283: Không thể tin dù là một dấu phẩy

Ôm luôn người và nhà máy vào ngực thì đúng là lý tưởng và nguyện vọng quá tuyệt vời, giống lúc nhỏ thấy người chủ trì xinh đẹp trên TV thì sẽ quấn quýt hỏi người lớn rằng "Người đó đã kết hôn chưa" vậy.

Hơn nữa Trịnh Quan Đề đại khái là người phụ nữ hiểu rõ Trần Hán Thăng hư hỏng cặn bã đến mức nào trên thế giới này, cô không dễ bị lừa dối.

"Để tôi về suy nghĩ kỹ rồi tính, cảm ơn góp ý so nice của cậu."

Tuy kiến nghị của Trần Hán Thăng không có lỗ hổng gì, nhưng Lý Tiểu Giai không đồng ý ngay.

Sau khi về văn phòng, Lý Tiểu Giai lập tức liên hệ với Trịnh Quan Đề để báo cáo.

"Đêm qua cậu ấy đã nói với tôi rồi."

Trịnh Quan Đề nói qua điện thoại:

"Đây là tư duy và phương thức làm việc rất điển hình của Trần Hán Thăng."

Lý Tiểu Giai hỏi dò:

"Vậy ý của cô là tôi có thể chọn dùng?"

"Tùy anh."

Trịnh Quan Đề ngẫm nghĩ nói:

“Thật ra đứng ở góc độ của tôi thì kết quả mới là quan trọng nhất.”

Đại khái trải qua Trần Hán Thăng tẩy não, dường như Lý Tiểu Giai dần tỉnh ngộ ra, nghe hiểu lời ngầm trong cuộc đối thoại.

Đối với Trịnh Quan Đề thì ích lợi và thị trường có lẽ mới là nhân tố mà cô chú ý.

“Tôi biết rồi, cảm ơn Trịnh tổng.”

Lý Tiểu Giai đã có quyết định, nhưng trước khi cúp máy chợt nhớ ra một việc:

“Mới rồi tôi hỏi cố vấn Trần tại sao giúp tôi như vậy, cậu ấy nói bởi vì lần đầu gặp cô thì đã không kiềm được thích cô.”

“Cậu ta nói vậy hả, ha ha ha ha ha ha!”

Trịnh Quan Đề cười một tràng dài trong điện thoại rồi mới nói với Lý Tiểu Giai:

“Lời của Trần Hán Thăng chỉ có thể nghe cho vui, đôi khi không thể tin tưởng một dấu phẩy nào, anh biết lần đầu tôi và cậu ta gặp nhau trong cảnh nào không?”

“Không biết.”

“Ngay lúc đó tôi hỏi đường, bên cạnh cậu ta là một cô bạn gái, còn đẹp hơn tôi.”

Lý Tiểu Giai ngạc nhiên.

Chưa qua vài ngày, Lý Tiểu Giai gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng, biểu thị đã chuẩn bị xong đoàn du lịch, sắp bay đi Thuỵ Điển.

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc, thầm nghĩ nhanh vậy sao?

Thảo nào ngạn ngữ có nói, học xấu thì dễ chứ học tốt thì khó, học giả nghiên cứu khoa học mày rậm mắt to như Lý Tiểu Giai khi mà biến đen thì không ngăn nổi.

Thật ra Trần Hán Thăng đã hiểu lầm, nhóm người Lâm Triêu Huy vốn định tổ chức một đợt du lịch cuối năm, nào ngờ Lý Tiểu Giai chủ động mời.

Hai bên đồng ý ngay, đám quản lý cấp cao lần đầu tiên cảm thấy Lý Tiểu Giai thuận mắt.

"Lần này cố ý không đặt vé chiều về, bởi vì tôi nói phong cảnh ở Thụy Điển rất đẹp, chờ mọi người chơi chán rồi chọn ngày về sau."

Khoảng thời gian này Lý Tiểu Giai đã nghĩ thông, nếu Trịnh Quan Đề không phản đối thì thật ra là biểu đạt sự ủng hộ ngầm rồi.

"Vậy được, xin chúc Giai ca sau khi trở về từ Thụy Điển thì phát triển sự nghiệp vĩ đại, thực hiện lý tưởng, chứng minh bản thân trong hạng mục MP3."

Trần Hán Thăng tỏ vẻ phủi sạch trách nhiệm.

Lý Tiểu Giai không đồng ý: "Nhiệm vụ lần này rất gian khổ, cậu có rảnh hãy tới giúp đỡ anh đi, anh đây có thể tự quyết định tăng thêm tiền lương phần trăm cố vấn cho cậu."

Trần Hán Thăng vẫn kiên quyết từ chối, chỉ tỏ vẻ sẽ hỏi thăm và ủng hộ hạng mục thường xuyên.

••••••

Đại khái là Trần Hán Thăng đưa ra chủ ý quá ác, nhóm người Lâm Triêu Huy không ngờ tới, cho nên Lý Tiểu Giai hành động rất thuận lợi, không lâu sau anh ấy thật sự cầm theo một túi bao hộ chiếu và giấy căn cước trở về.

Lập tức chuẩn bị mở ra kế hoạch sản xuất MP3 đợt hai, cất nhắc người mới, chọn mua nguyên vật liệu, sắp xếp dự án thiết kế.

Bởi vì không bị cản trở quá nhiều cho nên tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng trong nhà máy không phải mọi người đều ngốc, một số người thấy trạng thái không đúng, nhanh chóng liên hệ ban quản lý Lâm Triêu Huy, nhưng bởi vì bọn họ đều ở nước ngoài, không gọi điện thoại di động được.

Một số công nhân viên chức áp dụng chính sách chống cự mềm, biểu thị sẽ không làm việc nếu không thấy bà chủ Trịnh, quản đốc Lâm hoặc là phó quản đốc khác.

Tiểu tổ thiết kế sản phẩm MP3 là tiêu cực nhất, Lý Tiểu Giai vừa đấm vừa xoa vẫn không ai chịu làm việc.

Lý Tiểu Giai lại muốn báo cáo với Trịnh Quan Đề, nhưng cầm lấy điện thoại lại buông xuống, gặp khó cứ tìm boss nhờ giải quyết thì trông mình thật vô dụng.

“Hán Thăng, cậu hãy nói xem nên giải quyết thế nào đây?”

Tuy không báo cáo với Trịnh Quan Đề nhưng Lý Tiểu Giai tìm đến Trần Hán Thăng.

Từ khi Trần Hán Thăng đưa ra chủ ý ‘thối’ kia thì hắn chiếm vị trí nhà âm mưu trong lòng Lý Tiểu Giai.

“Không nghe lời hả, dễ mà.”

Giao cho Trần Hán Thăng xử lý chuyện này thì chỉ có một động tác:

“Kêu bọn họ đi phòng tài vụ thanh toán tiền lương, đuổi đi là xong.”

Lý Tiểu Giai lắc đầu, nói:

“Làm vậy không được, bọn họ đi hết thì không ai thiết kế sản phẩm.”

“Thế hả.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một hồi rồi bảo:

“Nếu là hành vi tập thể thì chắc chắn có cầm đầu, anh đuổi tên cầm đầu đi là có thể bình ổn sự kiện.”

Lý Tiểu Giai cảm thấy có đạo lý, làm theo cách Trần Hán Thăng chỉ, kết quả ngay tối hôm đó anh ấy lại tìm tới Trần Hán Thăng.

“Hán Thăng, cách cậu chỉ không có hiệu quả. Sau khi tôi nói chuyện với tổ trưởng của tiểu tổ thiết kế sản phẩm MP3 thì toàn bộ tiểu tổ đòi từ chức, chỗ tôi đã nhận được mấy lá thư từ chức.”

Trần Hán Thăng lấy làm lạ:

“Tổ trưởng này có sức hấp dẫn nhân cách vậy sao, cấp dưới đều chịu phục cô ta à?”

“Đúng rồi, tôi có nghe ngóng chút ít.”

Lý Tiểu Giai buồn bực nói:

“Tổ trưởng này rất được cấp dưới kính yêu, bây giờ chúng tôi đâm lao phải theo lao, nếu đuổi đi hết thì sẽ không có người làm việc, giữ lại thì bọn họ vẫn không làm việc.”

“Vậy còn giữ làm gì nữa, không thể nuông chiều tính xấu.” Trần Hán Thăng cười cười: “Bọn họ đều ở trong nhà máy hả?”

Lý Tiểu Giai đáp:

“Còn, bọn họ đang ở văn phòng chờ hồi âm.”

“Thế thì đợi tôi đi qua xem.”

Trần Hán Thăng đưa bài cho Dương Thế Siêu, thay quần áo đi Tân Thế Kỷ.

Tiểu tổ thiết kế sản phẩm MP3 có năm người, khi Trần Hán Thăng đến thì có ghé qua văn phòng nhìn, sau đó trực tiếp tìm Lý Tiểu Giai.

Có người hỏi ngay:

"Tổ trưởng, người vừa rồi là ai?"

"Cố vấn trong nhà máy, nghe quản đốc Lâm và cậu ta có quan hệ thân thiết với bà chủ, phỏng chừng nghe nói chuyện của tổ chúng ta nên đặc biệt tới xem."

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi giải thích, người này là tổ trưởng của tiểu tổ thiết kế hạng mục MP3, Lâm Đông Đào, cũng là người cầm đầu vụ gây rối tập thể và từ chức tập thể lần này.

"Xì, ai đến đều vô dụng."

Một tổ viên tháo thẻ nhà máy đeo trên cổ xuống, tùy ý ném lên bàn:

"Hoặc là giữ lại hết, hoặc là cùng nhau từ chức, tóm lại là đại ca, tôi theo anh!"

"Đúng rồi, lần trước tôi bị cảm nặng phát sốt, là đại ca nửa đêm chở tôi đi bệnh viện."

"Anh không nhắc thì tôi suýt quên, mùa đông năm ngoái tôi vừa tốt nghiệp, không có tiền mua áo lông, là đại ca cho tôi mượn tiền mua, nếu không đã chết cóng trên vỉa hè."

••••••

Mấy tổ viên tình cảm quần chúng xúc động nói làm Lâm Đông Đào cảm động nước mắt lưng tròng.

Chính mình được quản đốc Lâm Triêu Huy cất nhắc, dự án thiết kế hiện tại rõ ràng đi ngược với suy nghĩ của quản đốc Lâm, xuất phát từ góc độ trung thành thì Lâm Đông Đào từ chối phục vụ Lý Tiểu Giai.

Cho nên Lý Tiểu Giai muốn đuổi việc chính mình cũng rất bình thường, không ngờ khi về văn phòng nói một tiếng, mọi người đều sẵn lòng cùng từ chức.

“Cảm ơn, cảm ơn các người.”

Lâm Đông Đào luôn miệng cảm ơn, lòng ấm áp, trả giá lúc trước của mình đã được đền đáp.

Lâm Đông Đào ngây thơ nghĩ:

“Không chừng chúng ta có thể chống chọi đến ngày quản đốc Lâm trở về.”

Chương 284: Môi trường làm việc là một trận chiến ngầm

Không làm chủ gia đình sẽ không biết giá gạo mắm muối đắt, đây là cảm xúc chân thực hiện tại của Lý Tiểu Giai.

Mỗi vấn đề đều cần giải quyết, bao gồm mấy việc vặt vãnh, thí dụ như hai công nhân trong nhà máy gai mắt nhau nên đánh lộn, có người tay chân không sạch sẽ thâu ăn cắp đồ của bạn cùng phòng, công nhân nam chọc ghẹo công nhân nữ.

Những chuyện này mỗi ngày đều phát sinh, Lý Tiểu Giai suy bụng ta ra bụng người đột nhiên thấu hiểu cho Lâm Triêu Huy, ai cũng khó khăn cả.

Cốc cốc cốc!

Trần Hán Thăng ở bên ngoài gõ cửa, tiến vào.

Lý Tiểu Giai rất là bình dị đứng lên nói:

"Tối rồi còn bắt cậu lại đây, ngại quá."

"Không cần khách sáo, tôi mới đi xem văn phòng của tiểu tổ thiết kế."

Trần Hán Thăng ngồi trên sofa mềm mại:

"Quan sát biểu cảm của họ thì đúng là cảm giác đồng lòng."

"Bởi vậy mới nói là khó giải quyết."

Lý Tiểu Giai thở ra một hơi: "Tổ trưởng Lâm Đông Đào là nhân viên lâu năm, tác phong và tiếng tăm lúc bình thường

đều không tệ, không phạm lỗi trong công việc, cấp dưới đều khá tôn trọng anh ta.”

“Liên quan gì chúng ta?”

Lý Tiểu Giai lảm nhảm một đống, Trần Hán Thăng không kiên nhẫn nghe nên mở miệng ngắt lời.

“Ý của tôi là ra tay với công nhân viên chức như vậy thì phải hết sức cẩn thận.” Lý Tiểu Giai nhíu mày nói: “Nếu không rất có thể mất lòng người.”

“Giai ca thật là người tốt.”

Trần Hán Thăng cười cười, thật ra câu đánh giá này có mùi mỉa mai, nhưng Lý Tiểu Giai không nghe ra, còn khiêm tốn khoát tay.

“Nhưng mà.” Trần Hán Thăng chuyển sang chuyện khác: “Anh muốn làm người tốt thì không thể hoàn thành nhiệm vụ này, cho nên tôi vẫn kiến nghị đuổi Lâm Đông Đào đi, năng lực mạnh đến đâu mà không nghe lời thì có ích gì?”

Lý Tiểu Giai nói:

“Nhưng nguyên tiểu tổ đòi đi theo, trong một chốc chúng ta không tìm được công nhân vừa có kinh nghiệm vừa quen thuộc thiết kế vỏ ngoài MP3.”

Trần Hán Thăng dửng dưng nói:

“Những người này bị cảm xúc kích thích thôi, chờ họ bình tĩnh lại là được.”

“Bình tĩnh bằng cách nào?”

“Dùng hiện thực và thứ này khiến bọn họ bình tĩnh.”

Trần Hán Thăng nâng lên ngón cái và ngón trỏ ma sát vào nhau.

Lý Tiểu Giai không hiểu động tác này là đếm tiền, ngây ra một lúc hỏi: "Có ý gì?"

"À, không có gì, tôi bắn tim cho anh thôi."

…

Lúc hơn mười giờ, năm người của tiểu tổ thiết kế còn đang chờ công ty nói chuyện, tóm lại đã giao thư từ chức, bây giờ chờ quyết sách từ bên trên.

Một nhân viên của Phòng Hành chính đi tới nói:

"Xin chào, quản đốc Lý muốn nói chuyện với từng người, hãy chuẩn bị sẵn sàng."

"Đến rồi!"

Vài người nhìn nhau một cái, lúc này bọn họ vẫn tin tưởng nhau.

Người đàn ông đi ra ngoài đầu tiên còn vỗ vai của Lâm Đông Đào:

"Đại ca, tôi đi rồi về, chờ cùng nhau ăn khuya."

Lâm Đông Đào nhỏ giọng nói một câu:

"Anh em tốt!"

Nhưng khi đến văn phòng của Lý Tiểu Giai, tổ viên này phát hiện nói chuyện với mình không phải Lý Tiểu Giai mà là cố vấn trẻ tuổi kia.

"Lưu Hạo đúng không?"

Trần Hán Thăng lật xem tư liệu cá nhân trong tay:

"Anh và người yêu vừa kết hôn không lâu?"

Lưu Hạo vốn tưởng gặp mặt sẽ xoay quanh vấn đề công việc, gã sẽ nói rõ với quản lý rằng Lâm Đông Đào là cấp trên tốt cỡ nào, sao các người có thể tùy ý đuổi việc anh ta?

Lưu Hạo trong một chốc hoang mang, gật đầu thừa nhận:

“A, đúng vậy.”

“Nghe nói anh từng xin phòng đơn ký túc xá trong nhà máy nhưng mãi không được duyệt?”

“Đúng rồi.”

Nhắc đến việc này thì Lưu Hạo rất tức giận, lúc ấy chủ quản của bộ phận hậu cần cố ý làm khó dễ chính mình, rõ ràng có ký túc xá trống nhưng không chịu xếp cho.

“Đây là sơ sót trong nhà máy, đãi ngộ của người kết hôn nên khác với đàn ông độc thân. Hiện tại chuẩn bị sắp xếp cho anh một căn phòng đơn hướng nam, anh và vợ có thể vào ở.”

Trần Hán Thăng thản nhiên nói.

Lưu Hạo giật mình ngước đầu lên, nhưng Trần Hán Thăng còn chưa nói xong:

“Anh làm việc trong nhà máy hơn ba năm, cũng coi như nhân viên lâu năm. Sau khi vợ của anh mang thai, mỗi tháng nhà máy trợ cấp 100 tệ tiền sữa bột cho hai người, tuy không nhiều nhưng bày tỏ tấm lòng.”

Mắt Lưu Hạo lấp lóe, hé môi muốn nói cái gì:

“Tôi …”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

“Anh làm lâu như vậy, thật ra đã đạt chuẩn thăng chức, nếu có vị trí trống thì nhà máy sẽ sắp xếp cho.”

Lưu Hạo cúi đầu không lên tiếng, thật ra gã nghe hiểu ám thị này, bây giờ trong tiểu tổ người có lý lịch dày nhất là Lâm Đông Đào, thứ hai là gã.

Nếu Lâm Đông Đào đi thì phải chăng gã có thể nhận chức vụ này? Còn có ký túc xá, trợ cấp, không cần tìm việc mới.

“Bây giờ chúng ta bàn về thiết kế sản phẩm đi.”

Trần Hán Thăng và Lưu Hạo giao lưu vài phút, thật ra toàn là nói vô nghĩa, chẳng qua vì không để cuộc giao dịch vừa rồi trần trụi quá, nói chút công việc để che lấp.

Rất nhanh, tổ viên thứ hai đi vào, Trần Hán Thăng lật tư liệu, cũng nói hai câu:

“Nghe nói lúc trước anh luôn muốn nghỉ phép nhưng cấp trên không duyệt.”

“Vậy đi, chờ bán hết Mp3 đợt thứ hai, nhà máy sẽ cho anh nghỉ đông có lương một tuần, hơn nữa cho phí du lịch 500 tệ, tiền không nhiều nhưng bày tỏ tấm lòng.”

Tổ viên thứ ba cũng đến, vẫn là hai câu đơn giản:

“Nghe nói trước Tết anh muốn chuyển chính thức?”

“Nếu chịu ở lại hoàn thành công việc thiết kế MP3 đợt thứ hai, nhà máy có thể cho anh chuyển chính thức vào trước Tết, hơn nữa nhận thưởng cuối năm nay. Anh mới tốt nghiệp đại học, tôi không kiến nghị thường xuyên đổi công việc.”

Tổ viên thứ bốn đi vào.

“Nghe nói anh muốn xin tăng tiền lương nhưng chưa đạt chuẩn? Tuy nhiên mọi việc đều có cách thay đổi, nếu anh chịu ở lại hoàn thành việc thiết kế MP3 đợt hai sẽ được tăng tiền thưởng cuối năm nhiều hơn, tương đương với tăng lương.”

“Sắp cuối năm rồi, dù gì cũng nên có ít tiền về nhà ăn Tết chứ, nghỉ việc thì chẳng có gì cả.”

…

Người vào cuối cùng là Lâm Đông Đào, anh ta chẳng còn vẻ bình tĩnh lúc đầu, bởi vì bắt đầu từ Lưu Hạo, mỗi đồng

nghiệp đi ra ngoài nói chuyện xong trở về sẽ nặng nề ngồi trên ghế.

Có người còn nhặt lên thẻ nhân viên nhà máy lúc trước ném xuống, đeo lên cổ.

Động tác nhỏ này khiến Lâm Đông Đào đột nhiên hoảng loạn.

Đẩy cửa đi vào phòng làm việc, Lâm Đông Đào trông thấy cố vấn trẻ tuổi kia đang cười nói với Lý Tiểu Giai.

Khi hai người nhìn thấy Lâm Đông Đào thì biểu cảm lập tức trở nên nghiêm túc.

Đặc biệt là cố vấn kia, cậu ta ném một tờ giấy qua, là "Đơn thuyết minh về tự động xin từ chức nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ" .

"Tổ trưởng Lâm, đây là đơn thuyết minh từ chức, điền vào là được."

Vẻ mặt Lâm Đông Đào sửng sốt, lần này thật sự đuổi việc mình sao?

"Còn nữa." Trần Hán Thăng nhìn Lâm Đông Đào: "Hành vi của anh là đi đầu sinh sự gây chuyện, chỉ nghe theo lãnh đạo khác, miệt thị quyền uy của lãnh đạo đương nhiệm, khiến không thể sản xuất bình thường, cho nên tháng cuối cùng của anh không được phát lương. Nếu anh cảm thấy không phục cứ đi bộ môn giám sát của khu lao động Giang Lăng khởi tố nhà máy."

Không chỉ Lâm Đông Đào bất ngờ với câu nói này, Lý Tiểu Giai cũng bị giật mình.

"Còn có vấn đề sao?"

Trần Hán Thăng đưa qua đơn thuyết minh tự động xin từ chức:

“Nếu không có thì anh cầm về điền đi.”

Lâm Đông Đào lặng lẽ cầm đơn đi ra ngoài, khi quay về văn phòng thì phát hiện đồng nghiệp vừa rồi còn thề thốt bây giờ đã có người rời khỏi.

“Đại ca.”

Lưu Hạo còn ở đây, đứng lên muốn nói vài điều.

Lâm Đông Đào đẩy nhẹ Lưu Hạo ra, cầm túi lên rời đi.

Lưu Hạo đứng yên tại chỗ, nét mặt phức tạp nhìn bóng lưng của Lâm Đông Đào, nhưng không đuổi theo.

Trong văn phòng, Lý Tiểu Giai hỏi thắc mắc:

“Tại sao trừ tiền lương tháng cuối của Lâm Đông Đào?”

Trần Hán Thăng thảnh thơi đốt điếu thuốc:

“Không trừ tiền của anh ta thì tôi lấy đâu ra tiền phát trợ cấp và tiền thưởng cho bốn người kia?”

Chương 285: Trịnh Bố Tư của Trung Quốc

Không lâu sau, nhân viên hành chính cầm đơn thuyết minh xin từ chức trắng xóa gõ cửa tiến vào.

Lý Tiểu Giai hỏi:

"Lâm Đông Đào không viết sao?"

Nhân viên hành chính gật đầu.

"Anh ta đi rồi?"

Nhân viên hành chính lại lần nữa gật đầu.

"Biểu cảm trên mặt Lâm Đông Đào thế nào?"

Nhân viên hành chính suy nghĩ một hồi: "Không vui không buồn, vô cùng bình tĩnh."

Lý Tiểu Giai khẽ thở dài:

"Bị tổn thương sâu sắc."

Trong lòng Lý Tiểu Giai cũng thấy nghẹn, vấn đề làm anh ấy rối rắm một ngày bị giải quyết nhanh gọn, nhìn như đơn giản, nhưng bao hàm nhiều quyết đoán đúc kết từ kinh nghiệm xã hội.

Trần Hán Thăng không có nhiều cảm xúc, hắn từng một hơi đuổi việc phó bộ trưởng và nguyên dàn cán sự của bộ đối ngoại, cảm giác không đau không ngứa.

"Sự tình hẳn là dừng ở đây, anh rút ra thời gian cất nhắc Lưu Hạo lên làm tổ trưởng tổ thiết kế, bảo đảm anh ta sẽ là con chó săn trung thành của anh."

Trần Hán Thăng cười nói: “Giai ca, thế cục đã lật ngược tình thế, còn lại tùy vào anh.”

Lý Tiểu Giai sửng sốt, hình như đúng nhỉ.

Đám người Lâm Triêu Huy “Chống đối cải cách” bị đưa đi nước ngoài nghỉ phép, Lâm Đông Đào “Công nhân viên chức chống cự mềm” bị chúng bạn xa lánh dưới ích lợi của hiện thực, cô độc rời khỏi.

Lý Tiểu Giai kiên định nói:

“Tốt, tôi nhất định không phụ tín nhiệm của các người!”

Sau khi Trần Hán Thăng về trường học, Lý Tiểu Giai rất hiểu quy củ gọi điện cho Trịnh Quan Đề, báo cáo quá trình nguyên sự kiện, cuối cùng nghiêm túc kiến nghị nói:

“Trịnh tổng, hay là mời Trần Hán Thăng vào đi, năm nay cậu ta học năm hai, lên năm tư có thể làm ủy bồi sinh*, tôi cảm thấy cậu ta có thể làm ra cống hiến càng lớn cho xí nghiệp.”

(*) Ủy bồi sinh là sinh viên ưu tú được nhà trường và bộ môn Ủy thác Bồi dưỡng sau khi đánh giá thì đặc biệt bồi dưỡng sinh viên này, sau khi tốt nghiệp sẽ được tuyển thẳng vào công ty thích hợp với mình.

Trịnh Quan Đề cười nói:

“Tư cách ủy bồi sinh không đủ để mời Trần Hán Thăng về, tôi mời cậu ta đảm nhiệm chức vụ cụ thể không biết bao nhiêu lần, đáng tiếc đều là bị từ chối.”

“Hiểu rồi, cậu ta muốn càng nhiều.”

Trịnh Quan Đề sâu kín nói:

“Anh không cần lo việc này, tôi sẽ tính toán.”

Cúp điện thoại, dưới lầu lại truyền đến từng tiếng cãi vã, Trịnh Quan Đề nghe muốn mòn lỗ tai.

Bác cả và chú hai mỗi ngày giả vờ anh em hòa thuận ở trước mặt phóng viên, nhưng đóng cửa lại, nếu không có vệ sĩ hết sức ngăn cản thì không chừng đã vác dao chém nhau.

"Không biết khi nào mới có thể về đại lục. Lý Tiểu Giai có thể đưa MP3 đợt thứ hai ra thị trường không? Về sau nếu mình lại về Hongkong thì trong nhà máy sẽ sắp xếp thế nào?"

Trịnh Quan Đề nhìn chính mình trong gương, thâm trầm mà bình tĩnh.

Người hầu ngoan ngoãn đứng ở một bên chờ đợi sai khiến, nguyên nhân Trịnh Quan Đề bị gọi là "Công chúa lạc nạn" kỳ thực là bởi vì mẹ của cô là vợ lẽ của người con thứ ba.

Thế lực của người con thứ ba nằm dưới người con thứ nhất, thứ hai, mẹ của cô làm vợ lẽ, cộng thêm đã qua đời từ hai năm trước, Trịnh Quan Đề không có chỗ nương tựa nên dĩ nhiên không được hoan nghênh.

Bởi vậy từ khi về Hongkong, Trịnh Quan Đề luôn ru rú trong căn phòng nhỏ của mình.

Không biết ngồi bao lâu, tiếng khắc khẩu ở bên ngoài mới dần dần biến mất, đêm khuya tĩnh lặng, Trịnh Quan Đề kết hợp các loại biểu hiện của Trần Hán Thăng từ lúc mới quen cho tới nay, đột nhiên làm ra một quyết định.

"Sở khanh Trần, ngủ chưa?"

"Coi thường ai đấy, mới hơn một giờ, ai ngủ vào giờ này?"

Giọng nói của Trần Hán Thăng vẫn luôn lưu manh:

"Sinh viên tụi này có thể thức đêm, nhưng không dậy sớm nổi."

Trịnh Quan Đề tò mò hỏi:

“Tại sao cậu không ngủ?”

Trần Hán Thăng bị hỏi á khẩu, vắt óc cả buổi nói:

“Tôi cũng không biết tại sao không ngủ, cứ muốn chờ thêm một chút, đợi lại chờ, bất giác đã hai giờ, có lẽ đây là nguyên nhân chủ yếu khiến người trẻ tuổi thối nát thời nay thức đêm.”

“À.”

Trịnh Quan Đề không nhịn được bật cười, tuy Trần Hán Thăng là cặn bã trong tình cảm nhưng con người khá thú vị, mỗi lần nói chuyện với hắn là khóe môi sẽ nhếch lên.

“Trước kia đã nói với cậu rồi, kêu cậu đến nhà máy nhậm chức, thấy sao?”

“Đề ca, chị em với nhau thì không nói xạo làm gì, sắp cuối kỳ, tôi phải lo ôn tập. Năm nhất đầu học kỳ tôi được mười hai điểm môn toán, cuối học kỳ được hai mươi điểm, trường của bọn này thấy ghét lắm, mỗi lần đều gửi bảng điểm về nhà.”

Trần Hán Thăng đặc biệt chân thành nói: “Không phải tôi không muốn giúp chị, thiệt tình là vì bận học, tôi phải chăm học, học tập khiến tôi vui.”

Đây là cách từ chối mà Trần Hán Thăng luôn áp dụng, có thể tham mưu nhưng không chịu nhận chức vụ cụ thể.

“À, vậy hả.”

Trịnh Quan Đề tiếc nuối nói:

“Tôi ở Hongkong suy nghĩ một hồi, chúng ta có thể vứt bỏ cá nhân, hợp tác kinh doanh sâu hơn.”

Trần Hán Thăng giật mình, giả vờ bình tĩnh hỏi:

“Đề ca nói hợp tác là hợp tác cái gì?”

“Biết quản lý cổ phần không?”

Trịnh Quan Đề thả nhẹ một câu nhưng làm dậy sóng lớn trong ngực của Trần Hán Thăng, thầm nghĩ anh đây bận rộn hỗ trợ, không ngừng thể hiện giá trị của bản thân, sớm bố cục xếp vào gián điệp chỉ vì chờ câu này.

“Khụ khụ, trời lạnh quá làm khàn giọng.”

Tâm trạng Trần Hán Thăng kích động, chỉ có thể tìm cớ.

“Tôi vốn nghĩ như vậy, cậu có thể quản lý cổ phần, tuy có lẽ chỉ được 0. 1% hoặc là 0. 15%, nhưng có quyền lên tiếng, ngặt nỗi cậu nói học tập khiến cậu vui … :

“Không, không hề! Tôi ghét học lắm!”

Trần Hán Thăng nhanh chóng thề thốt phủ nhận: “Học tập khiến mẹ của tôi vui thôi chứ tôi không vui chút nào, mà mẹ tôi vui thì cả nhà mới vui.”

“Quản lý cổ phần cực kỳ ít, cũng hạn chế bán ra ngoài, chẳng qua cho cậu có cảm giác trung thành với nhà máy hơn, khi tôi không ở đại lục thì hy vọng cậu sẽ quan tâm nó nhiều hơn.”

Trịnh Quan Đề suy xét nhiều lần mới làm ra quyết định này.

“Không có vấn đề, 0. 1% cũng đủ rồi.”

“Vậy cậu hãy thành lập một công ty đi, không cần lấy cá nhân đầu tư, nếu đầu tư chủ yếu với dạng công ty thì ban quản lý sẽ không cảm thấy đột ngột.”

Trần Hán Thăng im lặng một hồi, ấp a ấp úng nói: “Trước kia tôi thành lập một công ty nhỏ tên là Hạt Giống Tư Bản, phạm vi nghiệp vụ của nó bao hàm đầu tư và tư vấn kinh doanh, hoàn toàn có thể lấy ra sử dụng.”

Trịnh Quan Đề đột nhiên không biết nói cái gì, qua một lúc lâu mới hỏi:

“Cậu thành lập khi nào?”

Trần Hán Thăng nhớ lại, đáp:

“Lúc mới quen cô không lâu sau.”

Trịnh Quan Đề trực tiếp cúp điện thoại, Trần Hán Thăng đã sớm có ý xấu xa!

“Nếu nghĩ vậy thì phỏng chừng cậu ta sớm có kế hoạch với Hỏa Tiễn 101 rồi.”

Trịnh Quan Đề mong đợi chờ xem Trần Hán Thăng kinh doanh Hỏa Tiễn 101 như thế nào.

Lúc này di động “Ding” một tiếng báo tin nhắn, Trần Hán Thăng gửi tin.

“Đề ca, hãy để chúng ta cùng nhau sáng tạo càng nhiều vui sướng bất ngờ và huy hoàng trong khi bị sói bao vây, hãy tin tôi, về sau chị là Trịnh Bố Tư của Trung Quốc!”

Vẻ mặt Trịnh Quan Đề hoang mang nhắn tin hỏi lại.

Trịnh Quan Đề: Trịnh Bố Tư là ai?

Trần Hán Thăng: Nước mỹ có một công ty Táo, CEO của nó tên Rebus, tôi cảm thấy nếu Đề ca làm vài năm thì có thể là Trịnh Bố Tư của Trung Quốc*.

(*) Trần Hán Thăng đang bậy bạ, Lôi Bố Tư là người Trung Quốc, tên tiếng anh là Rebus, CEO của một công ty IT, nổi tiếng vì mặc áo thun đen và quần bò màu xanh đứng trên đài trông giống như Jobs trong họp báo Apple. Có biệt danh là Lôi Quân vì thành công trong lĩnh vực kinh doanh.

Trịnh Quan Đề: Vậy còn bị sói bao vây?

Trần Hán Thăng: Sorry, đánh chữ sai, là cấu kết với nhau làm việc xấu.

Trán Trịnh Quan Đề nổi gân xanh.

“Rõ ràng là hợp tác cùng thắng, biết chưa hả? Không biết dùng thành ngữ thì đừng dùng!”

Chương 286: Hỏa Tiễn 101 rốt cuộc bại lộ

Cái gọi là "Chuyện tốt thành đôi, họa vô đơn chí", Trịnh Quan Đề đang định cho Trần Hán Thăng quản lý cổ phần, Nhiếp Tiểu Vũ thì báo cáo dưới sự dẫn dắt của Thư Vân đã cơ bản ổn định khu vực chuyển phát nhanh trong Đại học Đông Đại.

Nói cách khác, tất cả đại học ở Kiến Nghiệp cơ bản đều có bóng dáng của Hỏa Tiễn 101, trước Tết là có thể thuê phòng làm việc, thành lập công ty mới.

Ngày này, phó thư ký đoàn ủy Học viện Tài chính Vu Dược Bình lại gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng:

"Viện trưởng Thái và cùng viện trưởng Lục có việc muốn tìm cậu, đến tòa nhà hành chính ngay đi."

Trần Hán Thăng hơi hoang mang, hắn và Lục Cung Siêu quen thân, nhưng viện trưởng đứng đầu Thái Khải Nông ít khi chủ động tìm hắn.

Tạm dừng việc đang làm, Trần Hán Thăng vội đi phòng họp trong tòa nhà hành chính.

Không chỉ có hai vị viện trưởng, lãnh đạo của các viện cũng có mặt, ngồi đầy phòng họp.

Lục Cung Siêu ngước đầu lên nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng:

"Cậu tìm một chỗ ngồi đi."

"Vâng!"

Trần Hán Thăng dứt khoát đáp, tiếp đó rất "Tùy ý" ngồi cạnh Quan Thục Mạn.

Quan Thục Mạn chỉ làm người ghi lại cuộc họp nơi đây, cho nên không ngồi vào bàn mà ngồi ở ghế sofa mềm hàng ngang đặt ở bên cạnh. Quan Thục Mạn và một giáo viên khác ngồi vừa đủ, Trần Hán Thăng chen vào giữa làm không gian hơi chật chội.

"Khụ!"

Quan Thục Mạn không tự nhiên ho khan một tiếng, lặng lẽ nhích sang một bên, nhưng chỉ được một chút, đùi của cô ấy và Trần Hán Thăng dán sát nhau.

May mà thời tiết lạnh, mọi người mặc quần dày không có cảm giác gì, nhưng giáo viên và học sinh gần nhau quá khiến Quan Thục Mạn thấy là lạ.

Trần Hán Thăng lẩm bẩm:

"Thời tiết Kiến Nghiệp quỷ quái này lạnh thật, đông người ấm hơn.

Hai giáo viên không đáp lời, một người là vì không quen thuộc, một người thì nghiêm túc ghi lại cuộc họp.

Trần Hán Thăng cũng không cảm thấy lúng túng, chỉ vào ghi chép của Quan Thục Mạn, hắn muốn xem nguyên nhân của cuộc họp này.

Quan Thục Mạn không đồng ý, cô ấy còn phải ghi lại.

Thế là duỗi đầu qua, hơi nghiêng người, mông và sofa da thật ma sát phát ra tiếng "Két két" .

Quan Thục Mạn giật nảy mình, cảm thụ tiếng hít thở nặng nề của Trần Hán Thăng,thổi mái tóc đen dài của cô bay lên.

Quan Thục Mạn nhanh chóng đưa qua bản ghi chép, nói nhỏ:

“Cậu xem trước đi.”

Trần Hán Thăng đắc ý cười, em gái hư, còn chảnh nữa không?

Trần Hán Thăng cố ý nói:

“Em nghiêng người như vậy cũng tiện rồi, cô giáo Quan còn phải ghi chép mà?”

“Không sao, trên văn kiện cũng có, tôi sao chép lại là được.”

Quan Thục Mạn vén tóc, nghiêm túc nhìn lãnh đạo quanh bàn họp nói chuyện, Trần Hán Thăng thế này mới ngừng trêu.

Đơn giản thì chủ đề họp là “Học viện Tài chính biến thành Đại học Tài chính”, việc này đã đồn rất lâu trong học sinh, ban đầu đã nói “Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp” có thể sẽ biến thành “Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp” .

Trần Hán Thăng sớm biết sẽ thành công đổi tên, đại khái tháng bốn năm sau sẽ có văn kiện đưa xuống, tháng bảy là hoàn toàn thực hiện.

Mặt ngoài thì chỉ là thay tên đơn giản, nhưng đây bên trong dính líu đến đổ dồn càng nhiều tài nguyên giáo dục và nâng cao địa vị.

Nêu một ví dụ đơn giản nhất, sau khi thay tên thì “Khoa học Xã hội và Nhân văn” của Trần Hán Thăng sẽ biến thành “Viện Khoa học Xã hội và Nhân văn”, “Đại học Tài chính sẽ có thể giống như Đại học Đông Đại, có thể xây dựng học viện cấp hai.

“Nhưng việc này liên quan gì mình?”

Trần Hán Thăng lặng lẽ nói thầm, cùng lắm là bằng tốt nghiệp từ "Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp" biến thành "Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp" . Qua vài năm nữa, Đại học Tài chính sẽ vận dụng lên học viện giáo dục hạng nhất, nhưng không liên quan tới hắn, dù sao hắn không nghĩ tới chuyện tìm việc làm.

"Khụ!"

Quan Thục Mạn lại nhắc nhở một tiếng, cánh tay nhẹ đung đưa, thì ra Trần Hán Thăng bất giác dựa vào người cô.

Trần Hán Thăng giận tím mặt, thầm nghĩ có người khóc cầu mình sở khanh, vậy mà mình đụng vào cô một chút cũng không cho?

Trần Hán Thăng đang định nhích lại gần hơn nữa thì Lục Cung Siêu ở bên trên bỗng kêu lên:

"Trần Hán Thăng."

"Có!"

Trần Hán Thăng nhanh chóng ngồi ngay ngắn, chợt phát hiện đã họp xong.

Lục Cung Siêu đứng lên nói:

"Tôi và viện trưởng Thái có việc muốn bàn với cậu."

Trần Hán Thăng đi theo sau hai ông trùm vào văn phòng.

Lục Cung Siêu trực tiếp nêu ý chính:

"Chắc vừa nãy cậu cũng đãn ghe được, sang năm Học viện Tài chính sẽ đổi tên là Đại học Tài chính, đây là kết quả nỗ lực nhiều năm của Học viện Tài chính. Sang năm trường học sẽ tổ chức một loạt hoạt động, còn in một tờ sách báo kỷ niệm, ghi lại quá trình phát triển hơn năm mươi năm của Học viện Tài chính."

Thái Khải Nông nhận lấy đề tài, nói:

“Chúng tôi muốn viết cậu lên trang báo đó.”

“Em sao?”

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc:

“Chắc em chưa đủ tư cách, còn nhiều sư huynh, sư tỷ là nhân vật lớn nổi tiếng.”

Thấy Trần Hán Thăng thẳng thắng nói chính mình “Không đủ tư cách”, Lục Cung Siêu cười nói:

“Nếu chỉ nhìn trải qua sau khi tốt nghiệp thì Học viện Tài chính hơn năm mươi năm của chúng ta cũng cho ra một số lớn nhân tài kiệt xuất, cậu thật sự chưa đủ tầm. Nhưng cậu có một ưu thế là sinh viên đang đi học, thân phận này có mấy phần khả năng cho cậu lên tờ báo này.”

Trần Hán Thăng vừa nghe cũng rất kích động, cái gì gọi là “Sách bảo bản kỷ niệm” ? Đó là chỉ in một kỳ, tuyệt đối không có kỳ sau, nếu hắn có thể lộ mặt trên báo, không vì thứ khác, lấy về nhà cho thái hậu Lương xem thì sẽ không thường nghe mắng lông bông rỗi nghề nữa.

Trần Hán Thăng cười toe toét:

“Vậy cảm ơn ưu ái của viện trưởng Thái và viện trưởng Lục.”

“Cậu khoan vui đã.”

Thái Khải Nông búng khói bụi:

“Nếu cho cậu lên báo thì chắc chắn không phải bởi vì thành tích hoặc là biểu hiện trong trường.”

Trần Hán Thăng mặt không đổi sắc nghe, nói cũng như không.

“Đại khái sẽ miêu tả cậu là người đầu tiên gây dựng sự nghiệp khi còn đi học kể từ khi Học viện Tài chính thành lập tới nay.”

Thái Khải Nông hỏi tiếp:

“Hỏa Tiễn 101 của cậu bây giờ thế nào?”

Trần Hán Thăng dứt khoát đáp:

“Cơ bản chiếm cứ thị trường đại học ở Kiến Nghiệp, sắp thành lập công ty mới.”

“Thế còn chưa đủ, tốt nhất là hơi nổi tiếng trong tỉnh Tô Đông.”

Lúc này Lục Cung Siêu mới nói ra ý đồ:

“Chúng tôi định giới thiệu với các trường cấp 3, đại học khác ở tỉnh Tô Đông, đây cũng xem như một loại khích lệ và trợ giúp của nhà trường.”

Đây đúng là niềm vui bất ngờ, nhưng nghĩ kỹ thì cũng là vì trường học chuẩn bị khiến Trần Hán Thăng dán nhãn “Theo học ở Học viện Tài chính Kiến Nghiệp” .

Nếu không bỏ vốn ra, sau này Trần Hán Thăng lên TV nhận phỏng vấn, oán trách trường học ngày xưa không ủng hộ một chút gì thì sao?

Trần Hán Thăng đi ra văn phòng, lập tức lấy ra điện thoại di động liên hệ Khổng Tĩnh.

“Chị Tĩnh, bây giờ Hỏa Tiễn 101 đã chiếm cứ Đại học Kiến Nghiệp, bước tiếp theo …”

“Xin lỗi, tôi đang họp, lát nữa sẽ gọi lại cho cậu.”

Khổng Tĩnh trực tiếp cắt đứt, ngước đầu lên nói với người trong phòng làm việc:

“Ngại quá, người nhà gọi điện, mọi người nói tiếp đi.”

“Quản lý, chúng tôi cố ý từ tổng công ty ở thành phố Thượng Hải chạy tới vì nghe được một số tin đồn, công ty chi nhánh Kiến Nghiệp các người có biết sự tồn tại của Hỏa Tiễn 101 không?”

Chương 287: Phụ nữ ba mươi tuổi

Trong văn phòng của Khổng Tĩnh lúc này trừ nhân viên tuần tra của công ty tổng bộ Thâm Thông, còn có phó tổng Lưu Chí Châu và tổng giám đốc tỉnh Tô Đông là Thường Tiểu Bình.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Hỏa Tiễn 101 đã lặng lẽ âm thầm chiếm cứ Đại học Kiến Nghiệp, quan trọng là không phải dùng danh nghĩa của công ty Thâm Thông.

Nhớ năm ngoái Trọng Thông được thành lập cũng lợi dụng con đường tài nguyên của Thâm Thông, sau khi thành lập công ty mới thì chiếm lấy tài nguyên thị trường.

Nhân viên tuần tra của tổng bộ hùng hổ hỏi:

"Quản lý Khổng có biết chuyện này không?"

Đây là lựa chọn khó khăn đôi bề, nếu Khổng Tĩnh biết tức là bao che; không biết tức là chễnh mảng công việc.

Lưu Chí Châu không kiềm được đánh gãy:

"Khổng Tĩnh là cấp dưới của tôi, cho dù thật sự có sơ suất thì bên trên còn có tôi."

Người của tổng bộ xin lỗi ngay:

"Lưu tổng thứ lỗi."

Lưu Chí Châu có địa vị rất cao trong Thâm Thông, được phân công quản lý thị trưởng ở mấy tỉnh Hoa Trung và Hoa Đông.

‘Nhưng đây là việc tổng giám đốc Trình tự mình căn dặn.”

Người của tổng bộ xin lỗi xong thì nói ra chỗ dựa của mình, vợ chồng Trình Đức quân là người sáng lập và là cổ đông lớn của công ty Thâm Thông.

Đại khái Lưu Chí Châu không ngờ gây chuyện lớn như vậy, nên nhíu mày không nói chuyện.

“Ài, hiện tại đã giữa trưa, mọi người ăn cơm trước đi.”

Thường Tiểu Bình đứng ra giảng hòa:

“Tổng giám Quảng, lâu rồi chúng ta không gặp nhau, hôm nay dẫn anh đi Sư Tử Kiều ăn chút đặc sản Kiến Nghiệp chịu không? Mọi người nhâm nhi vài ly.”

Lưu Chí Châu gọi tài tế qua:

“Anh đi chuẩn bị xe và đặt phòng VIP, hôm nay tổng giám Quảng đến Kiến Nghiệp chỉ đạo công việc, chọn quy cách cao một chút.

Lưu Chí Châu và Thường Tiểu Bình đều muốn thông qua xã giao làm dịu không khí, dù sao uống xong hai ly rượu thì nhiều chuyện cũng dễ nói hơn.

“Tôi vẫn luôn biết.”

Khổng Tĩnh im lặng đột nhiên lên tiếng, hơn nữa khiến mọi người đều giật nảy mình.

“Hỏa Tiễn 101 chiếm cứ khu đại học Giang Lăng và Tiên Ninh thật ra là do tôi cho phép.”

Lời này vừa nói ra, Lưu Chí Châu và Thường Tiểu Bình đều cơ mặt cứng ngắc.

Nếu như nói không biết còn có thể dùng cớ là sơ suất trong công việc, tuy rằng cũng có chút vấn đề nhưng lỗi không lớn,

thế nhưng Khổng Tĩnh thừa nhận chính mình cho phép, đây là công khai bao che.

Cho dù không tạo thành tổn thất, cũng nhất định sẽ bị giáng chức trừ tiền lương.

Tổng giám Quảng dẫn đội tuần tra đang định nổi giận, Thường Tiểu Bình phản ứng càng nhanh, lập tức ngăn trở Khổng Tĩnh nói tiếp:

"Đừng nói lung tung, giữa trưa hãy kính rượu tổng giám Quảng."

"Không được, các người đi trước đi."

Khổng Tĩnh ngồi trên ghế không nhúc nhích:

"Tôi muốn ngồi yên một lúc."

"Cô!"

Thường Tiểu Bình còn muốn nói gì đó, Lưu Chí Châu khoát tay:

"Cho cô ta yên tĩnh một lúc hãy tốt."

Đoàn người lục tục rời đi, văn phòng dần dần an tĩnh lại, Khổng Tĩnh lấy ra một bao thuốc lá dành cho nữ, đốt thuốc lá hít một chút thì ho sặc sụa, nước mắt chảy ra.

"Vẫn là không quen, Trần Hán Thăng mỗi ngày đều ngậm thuốc lá, sao chịu được hay vậy."

Khổng Tĩnh không hiểu tại sao mình nhớ Trần Hán Thăng, đại khái bởi vì sự cố này đến từ Hỏa Tiễn 101.

"Có mưa!"

Trong hành lang không biết ai kêu một câu, ngay sau đó tiếng mưa dồn dập đánh vào cửa sổ, Khổng Tĩnh ngước đầu lên, ngoài cửa sổ rất nhanh bao phủ một lớp hơi nước, dòng

nước dọc theo pha lê chậm rãi hội tụ xuống dưới khiến người không thấy rõ thế giới bên ngoài.

.....

Mưa rơi, nội thành Kiến Nghiệp vẫn luôn kẹt xe, Lưu Chí Châu ở trên xe cảm thán một câu:

"Lại sắp hạ nhiệt độ."

Thường Tiểu Bình ngồi ở ghế lái phụ tiếp lời:

"Tôi quen rồi, thành phố Kiến Nghiệp này là như thế, mưa mùa đông vừa lạnh lẽo vừa âm, rõ ràng chỉ có chút gió nhẹ nhưng thổi qua người lại cảm thấy rét thấu xương."

"Mưa có gì hay mà xem."

Tổng giám Quảng của tổng bộ lắc đầu nói: "Không ngờ Khổng Tĩnh thừa nhận chính mình biết, như vậy thì làm sao tiến hành việc kế tiếp."

"Tôi cũng hơi bất ngờ."

Thường Tiểu Bình ngẫm nghĩ nói:

"Không giống cô ta chút nào."

"Thật ra như vậy mới là cô ấy."

Lưu Chí Châu là phó tổng của toàn bộ công ty Thâm Thông, lúc trước Khổng Tĩnh làm việc trong ban giám đốc, hai người quen biết khá sớm, khi xã giao Lưu Chí Châu từng bảo vệ cấp dưới nữ này.

Vẻ mặt Lưu Chí Châu nghiêm túc nói:

"Còn về công việc tiếp theo cứ tiến hành như kế hoạch, nếu Khổng Tĩnh bao che thì cứ việc giáng chức, phạt tiền đúng luật."

“Lưu tổng và Thường tổng lợi hại nhất, thả dây dài câu cá lớn, để Hỏa Tiễn 101 phát triển đến hiện tại mới ra tay.”

Tổng giám Quảng nịnh bợ Lưu Chí Châu:

“Chúng ta được tặng miễn phí thị trường đại học của một thành phố.”

Thường Tiểu Bình không nói chuyện, Lưu Chí Châu cũng chỉ là dặn dò: “Giữa trưa uống tí chút, buổi chiều lo xử lý xong việc. Thông qua đường dây giữa Khổng Tĩnh và Trần Hán Thăng, trả ít tiền tiếp nhận Hỏa Tiễn 101 lại, tôi điều Khổng Tĩnh đi thành phố khác, chuyện này coi như xong.”

“Tốt.”

Thường Tiểu Bình và tổng giám Quảng gật đầu đồng ý.

Thì ra Lưu Chí Châu và Thường Tiểu Bình luôn mắt lạnh bàng quan Hỏa Tiễn 101 phát triển, hiện tại Trần Hán Thăng dẫn người chiếm cứ thị trường đại học ở Kiến Nghiệp, chuẩn bị mở rộng ra ngoài thì bọn họ chọn đúng thời cơ định nẫng luôn tay trên.

Điều ngoài ý muốn duy nhất là Khổng Tĩnh thừa nhận chính mình biết, điều này khiến Lưu Chí Châu vốn muốn kéo Khổng Tĩnh khỏi liên lụy đành phải giải quyết việc công.

Xã giao xong xuôi lại trở về văn phòng, vài người lại giả vờ chống đối nhau, Thường Tiểu Bình thậm chí định cãi với tổng giám Quảng vài câu.

Cuối cùng, tổng giám Quảng ra vẻ buộc lòng phải thỏa hiệp: “Quản lý Khổng, nếu Lưu tổng và Thường tổng đều nói là do cô vô tình bị lừa gạt, vậy cô hãy nói chuyện một bữa với Trần Hán Thăng bên Hỏa Tiễn 101, nếu cậu ta đồng ý nhường lại quyền sở hữu Hỏa Tiễn 101 thì vẫn tính là cô có công trong chuyện này.”

“Tôi không bị lừa, Hỏa Tiễn 101 tăng thêm lợi nhuận cho Thâm Thông, tôi cảm thấy hai bên có thể hợp tác với nhau.”

Mắt Khổng Tĩnh trong suốt sáng ngời, mấy người Lưu Chí Châu không hiểu tại sao qua một buổi trưa dường như cô nghĩ thông cái gì.

Mãi đến khi Khổng Tĩnh đưa đơn từ chức.

Thường Tiểu Bình không kiềm được hỏi:

“Cô muốn từ chức?”

“Vâng, tạm thời thì thấy chuyện này không tạo thành tổn thất cho công ty, cho nên tôi không cần chịu trách nhiệm pháp luật.”

Khổng Tĩnh đứng lên, người khác thế này mới chú ý bàn công tác đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Khổng Tĩnh hỏi:

“Lưu tổng, tôi muốn từ chức chắc được chứ hả?”

Lưu Chí Châu ngơ ngác, đầu tiên là gật đầu, tiếp đó lắc đầu: “Không cần làm chuyện điên rồ, cô đã ba mươi tuổi, đã làm tới vị trí này trong công ty, nếu từ chức sẽ phải làm lại từ đầu.”

“Cũng vì đã ba mươi tuổi nên tôi muốn làm chuyện mình thích.”

Khổng Tĩnh xách ví da lên, thở hắt ra:

“Đi đây, cảm ơn Lưu tổng và Thường tổng giúp đỡ tôi, cũng cảm ơn những năm qua ở công ty Thâm Thông.”

Nhìn Khổng Tĩnh cứ như thế thoải mái rời đi, người trong phòng vẫn sững sờ.

Lưu Chí Châu đuổi theo ra cửa kêu lên:

“Khổng Tĩnh, cô muốn đi đâu?”

Phương xa vọng lại giọng nói nhẹ nhàng của Khổng Tĩnh:

“Mua vé đi trong đêm, về thăm nhà trước, sau đó có lẽ đi đại học nào đó làm đầu bếp.”

“Cô ấy nói cái gì?”

Thường Tiểu Bình còn cho rằng nghe lầm:

“Làm đầu bếp trong đại học, quản lý thành phố hạng nhất của Thâm Thông đi làm đầu bếp?”

…

Hơn chín giờ tối, bầu trời tối đen, Khổng Tĩnh xách vali xuống lầu, đằng trước đậu một chiếc xe, hai cái đèn pha phát sáng trong đêm tối, cần gạt nước đung đưa qua lại.

“May thế, taxi vừa lúc đậu ở đây.”

Khổng Tĩnh buông vali, cẩn thận đạp lên hòn đá ven đường bước qua:

“Bác tài, đi sân bay Lộc Khẩu …”

Âm thanh đột nhiên dừng lại, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, bên trong hiện ra khuôn mặt cợt nhả của Trần Hán Thăng.

“Chị Tĩnh, thật ra thế giới rất lớn, nếu tôi không đến đây thì có phải là lần trước thành buổi gặp mặt cuối cùng của chúng ta?”

Chương 288: Mười năm

“Sao cậu ở dưới nhà tôi?”

Khổng Tĩnh hơi cúi người, qua cửa sổ xe nhìn Trần Hán Thăng. Cô vốn định lặng lẽ rời khỏi Kiến Nghiệp, giống như mười năm trước lặng lẽ từ chức ở ngân hàng.

“Bất ngờ lắm sao?”

Trần Hán Thăng đi xuống xe, nhét vali của Khổng Tĩnh vào thùng sau xe.

“Nói thật thì có một chút.”

Khổng Tĩnh gật đầu thừa nhận.

“Liên minh kinh doanh của Giang Lăng - Chung Kiến Thành, liên minh kinh doanh của Tiên Ninh – Nghiêm Gia Hưng, hai người đều là con cáo già xã hội, sớm quen thân với nhiều công nhân trong công ty chi nhánh Kiến Nghiệp các người, bọn họ nói cho tôi biết chuyện ban ngày.

Trần Hán Thăng không nói dối:

“Xuất phát từ ích lợi thực tế, nếu Hỏa Tiễn 101 bị Thâm Thông tiếp nhận thì thu nhập hàng tháng của bọn họ sẽ giảm nhiều, nên muốn xem tôi có phương án chữa cháy nào không.”

Khổng Tĩnh hỏi:

“Vậy cậu có phương án rồi sao?”

Trần Hán Thăng cười cười:

“Đang hành động đây.”

Khổng Tĩnh mỉm cười, cô siết chặt áo gió sau đó ngồi xuống hàng ghế sau:

"Vốn định tối nay về Việt Đông rồi mới nói cho cậu, không ngờ con đường thông tin của cậu cũng rất lợi hại."

"Chị Tĩnh, thật ra tôi sớm có dự cảm, hôm nay đang học trong lớp thì trái tim bỗng đập rất nhanh."

"Đừng nói bậy bạ, cậu mà đi học?"

"Đi với người khác."

"Con gái hả?"

"Ừ."

"Ồ."

Từ khu dân cư của Khổng Tĩnh đi sân bay Lộc Khẩu đại khái một tiếng rưỡi, đặc biệt ở mấy chỗ cầu vượt kẹt xe cứng ngắc. Bên ngoài mưa vẫn rơi, cần gạt nước không biết mệt đung đưa, không khí trong xe khá bình yên.

Nét mặt Khổng Tĩnh thoải mái, ngẫu nhiên cửa sổ xe bị mờ cô sẽ dùng bàn tay lau, trong mắt phản chiếu từng ánh đèn phản chiếu từ cao ốc hai bên đường.

Đầu ngón tay Trần Hán Thăng gõ theo nhịp nhàng lên tay lái, giọng của ca sĩ nam vừa trầm mà có từ tính.

…

Mười năm trước

Anh không biết em, em cũng không thuộc về anh

Chúng ta vẫn sẽ như cũ

Ở bên một người lạ

Đi qua con đường dần quen thuộc

Mười năm sau

Chúng ta là bạn, còn có thể hỏi thăm nhau

Nhưng sự dịu dàng đó

Đã không tìm được lý do ôm nhau

Người yêu thì cuối cùng khó tránh thành bạn

…

“Bài hát này tên là gì?”

Khổng Tĩnh nghe xong, không kiềm được hỏi.

Trần Hán Thăng nhìn cô:

“Mười năm của Trần Dịch Tấn, bài hát mới phát hành vào tháng 5 năm nay, chưa nghe qua à?”

“Không, lúc ấy là ngày dịch bệnh đường hô hấp lan ra toàn quốc, mỗi ngày bận tối mắt tối mày.”

Khổng Tĩnh thở dài nói một câu: “Ca từ viết hay quá.”

Trần Hán Thăng nhủ thầm, không hay sao được, cố ý chọn vì cô mà.

Trước kia khi Khổng Tĩnh uống say, hai người từng chơi “trò mạo hiểm nói thật”, tâm sự tình cũ của nhau.

Trần Hán Thăng thì khá gian trá, lấy chuyện tình yêu kiếp trước để qua loa.

Khổng Tĩnh thành thực hơn, kể lại tình đầu khắc sâu trong tim vào mười năm trước, thí dụ như cô làm việc ở ngân hàng nuôi bạn trai đi học, sau khi bạn trai thay lòng đổi dạ thì cô từ chức ngân hàng đi tới Thâm Thông, làm suốt mười năm.”

Xe chậm rãi chạy, Trần Hán Thăng cũng bắt chuyện:

“Hình như chị Tĩnh không buồn chút nào?”

“Có chút buồn chứ, nhưng càng nhiều là vui sướng khó tả, vì trong lòng làm ra lựa chọn chính xác, nhưng thân thể vẫn

thói quen đồng hồ sinh vật cũ.”

Khổng Tĩnh gian nan giải thích, tiếp đó ngước đầu lên: “Nói như vậy cậu có hiểu được không?”

“Hiểu chứ!”

Trần Hán Thăng rất dứt khoát gật đầu:

“Trước kia tôi chia tay với con gái thật ra trong lòng cũng là không nỡ buông, nhưng bên nhau không vui nữa, sau khi nói ra hai chữ đó, trên mặt để lại nước mắt, trong lòng thì vui vì buông bỏ cục nợ.”

Khổng Tĩnh kinh ngạc nói:

“Cậu giải thích càng rõ hơn tôi, suýt nữa quên kinh nghiệm tình cảm phức tạp của cậu.”

Trần Hán Thăng cười đốt thuốc lá, mở ra cửa sổ xe cho gió lạnh bay vào, trong gió xen lẫn mưa bụi bay vào mạnh hơi lạnh.

Khổng Tĩnh không kiềm được nói:

“Cậu nghiện thuốc lá hơi nặng, giữa trưa tôi hút một điếu nhưng mãi không quen được.”

“Chị Tĩnh hút thuốc chắc là đẹp lắm, nâng chân thon lên, trang điểm sơ mà tinh xảo, mặc bộ comple ô vuông sát người, hé môi son chậm rãi phun ra làn khói trắng, đại khái ít có đàn ông nào chịu đựng được.”

Trần Hán Thăng nói đến đây còn ấn nhẹ còi xe, khiến xe con khác ấn còi theo.

“Đừng ấn, điếc cả tai.”

Khổng Tĩnh vỗ vào ghế của Trần Hán Thăng:

“Trước kia tôi cảm thấy cậu là nam sinh thành thật, đáng tin cậy.”

“Có đáng tin.” Trần Hán Thăng búng tàn tàn thuốc lá: “Nhưng thành thật thì chưa chắc.”

“Giỏi ba hoa ghê, vậy tôi hỏi cậu, bước tiếp theo Hỏa Tiễn 101 sẽ làm thế nào?”

“Chị Tĩnh có kiến nghị gì hay không?”

“Chỉ có hai loại, bán cho Thâm Thông ngay, hoặc là trực tiếp mỗi người một ngả, cậu khuynh hướng cái nào?”

Khổng Tĩnh suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Trong đó đều có lợi và hại, chắc cậu đều nghĩ tới rồi nhỉ.”

Trần Hán Thăng thản nhiên nói:

“Tôi thì nghiêng hướng bán nó.

Khổng Tĩnh tỏ vẻ hiểu, dù sao Hoả Tiễn 101 không có tài nguyên vận chuyển.

“Nhưng không phải bán bây giờ.”

Trần Hán Thăng bổng rẽ hướng:

“Đại khái một, hai hoặc ba năm sau, tôi cũng không chắc về thời gian cụ thể, tóm lại là khi thời đại thương mại điện tử sắp đi vào cao trào, mọi người đều nhận thức được sinh viên thật ra cũng là thành phần x0 chốt mua sắm trên mạng.”

“Khi đó giá của Hỏa Tiễn 101 cao nhất, tôi lựa chọn bán nó lúc ấy.”

Trần Hán Thăng kiên định nói.

Đối diện Khổng Tĩnh đã nghĩ vậy, Trần Hán Thăng mới chịu nói ra tất cả về Hỏa Tiễn 101.

“Tôi chỉ là một sinh viên bình thường năm hai còn chưa tốt nghiệp, không có kỹ thuật, không có tài nguyên, muốn gây dựng sự nghiệp trong đại học thì không có quá nhiều con đường để lựa chọn. Sau khi đắn đo mới chọn chuyển phát

nhanh, không phải bởi vì nghề này có tương lai, đơn giản là tin tưởng thị trường thương mại điện tử vài tỷ người, cũng tin tưởng với Taobao và Jingdong*.”

(*) Taobao và Jingdong hoạt động giống như Tiki, Shoppee, là trang mua sắm trực tuyến.

“Từ khi sáng lập nhãn hiệu vườn trường Hỏa Tiễn 101 này, tôi chưa từng nghĩ sẽ nắm giữ nó, tương lai chỉ có thể đóng gói bán nó đi, phải sáng tạo giá trị tiền mặt lớn nhất mới là điều nên suy xét.”

“Ý tưởng của tôi là vầy, lấy danh nghĩa của Hỏa Tiễn 101 chiếm cứ thị trường sinh viên toàn quốc trước khi làn sóng thương mại điện tử ập đến. Nhưng Hỏa Tiễn 101 không có tài nguyên vận chuyển, cho nên bây giờ công ty chuyển phát nhanh nào ủng hộ tôi thì về sau tôi bán cho bên đó, trợ giúp công ty này bắt lấy thị trường mấy triệu sinh viên toàn quốc! ! !”

Khổng Tĩnh cực kỳ khiếp sợ, người trẻ tuổi sắp hai mươi tuổi này có dã tâm lớn cỡ nào? Hắn che dấu quá sâu, phỏng chừng tất cả sinh viên đi theo hắn làm việc đều không biết ông chủ gây dựng sự nghiệp này ôm mục đích như vậy.

“Chị Tĩnh, ngồi vững!”

Bắt đầu từ khi làm thêm trong Học viện Tài chính thì Trần Hán Thăng luôn che giấu bí mật này trong lòng, bây giờ nói ra khiến hắn nhẹ lòng.

Đúng dịp đã qua đoạn đường tắc nghẽn nhất, Trần Hán Thăng mắt sáng như đuốc nhìn chăm chú con đường phía trước, chân đạp trên chân ga, hai tay tay nắm chặt tay lái, mu bàn tay nổi gân xanh.

Khổng Tĩnh thấy có dấu hiệu lái xe siêu tốc thì vừa khuyên can vừa bên nhanh chóng cài dây an toàn vào: “Hán Thăng,

thôi bỏ đi, a! ! !”

Trần Hán Thăng lạnh lùng cười, đạp mạnh chân ga.

Năm phút sau.

Khổng Tĩnh chậm rãi buông xuống trái tim treo cao, lắp bắp hỏi:

“Chẳng … chẳng phải định lái xe tốc độ cao à?”

“À, đã cố gắng.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ thở ra một hơi: “FAW khỉ gió, nhấn ga hay không đều như nhau. Chị Tĩnh đừng căng thẳng quá, tôi cho chị cảm thụ không khí vậy thôi, trong điều kiện thực tế thì không làm được.”

Chương 289: Đánh cuộc cho tên cặn bã một lần

“A, làm cả buổi thì ra là cậu làm màu… cố làm ra vẻ nhỉ.”

Khổng Tĩnh quay đầu, ngượng ngùng nói ra từ “Làm màu”

.

Trần Hán Thăng nhe răng cười, vững vàng lái con FAW mất mặt, thầm nghĩ bố sớm muộn gì sẽ đổi mày.

“Cậu nói những điều này với tôi làm gì?”

Khổng Tĩnh rất thắc mắc, đây hẳn là bí mật lớn nhất của Hỏa Tiễn 101.

Trần Hán Thăng nửa thật nửa giả nói:

“Bởi vì … tôi muốn dùng bí mật giữ chị Tĩnh lại.”

Khổng Tĩnh cười nói:

“Tôi khó khăn lắm mới rời khỏi chuyển phát nhanh Thâm Thông lớn toàn quốc, giờ lại vào một công ty nhỏ mới sáng lập sao?”

“Tuy rằng cùng là công ty chuyển phát nhanh nhưng vẫn có khác biệt rất lớn.”

Trần Hán Thăng kiên nhẫn giải thích: “Chủ yếu nhất là hướng đi khác nhau. Có lẽ Thâm Thông muốn lên thị trường, còn tôi thì chỉ muốn đổi một món tiền mặt.”

Khổng Tĩnh gật đầu, đây là nói thật.

“Thứ hai là tầng lớp khách và môi trường tồn tại cũng khác.”

Trần Hán Thăng móc ra thẻ học sinh của Học viện Tài chính của mình ném ra hàng ghế sau:

“Nhìn hình chụp của tôi đi, ngây thơ đáng yêu biết bao, về sau thị trường của Hỏa Tiễn 101 luôn là đại học.”

“Chị Tĩnh luôn muốn quay về môi trường trong trường học mà, so với làm đầu bếp nữ thì chẳng bằng thử làm ngự tỷ shipper hấp dẫn ánh mắt của sinh viên nam đi.”

Trần Hán Thăng nói đến đề tài này thì ngứa miệng nói nhiều:

“Đến lúc đó, chị Tĩnh mặc vớ đen, đạp giày cao gót đầu nhọn, mỉm cười kèm theo sự quyến rũ của phụ nữ trưởng thành, tuyệt đối là bóng dáng trong mơ duy nhất của sinh viên nam, Ozawa Maria chỉ là hàng rác.”

Khổng Tĩnh đỏ mặt đẩy Trần Hán Thăng:

“Ôi, chị Tĩnh cũng biết hả?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ những nghệ nhân thế hệ trước này khá nổi tiếng, nếu biết trước thì đã nói tới Ria Sakurai và Erika Momotani rồi.

“Trong Hỏa Tiễn 101 không có xã giao, môi trường làm việc khá đơn thuần, chị Tĩnh cũng đã sớm chán chán ngấy xã giao trên bàn nhậu đúng không?”

Trần Hán Thăng nói tiếp:

“Tiếp theo là địa vị của chị Tĩnh khác, nếu chị đến Hỏa Tiễn 101 thì chẳng những được khích lệ bằng vốn chủ sở hữu, địa vị chỉ dưới một mình tôi.”

“Khích lệ bằng vốn chủ sở hữu, chị hiểu chứ? Nếu Hỏa Tiễn 101 bán được ba chục triệu mà chị chiếm được 10% quyền cổ phần thì sẽ có ba triệu vào tài khoản ngay.

Trần Hán Thăng còn muốn giải thích nhiều hơn, Khổng Tĩnh ngắt ngang bằng câu đùa:

“Tất nhiên tôi biết quyền cổ phần, nhưng địa vị chỉ dưới cậu, e rằng câu này hơi sai, hẳn là còn ở dưới bạn gái của cậu, vậy thà nói là dưới hai người.”

“He he.”

Trần Hán Thăng không lên tiếng, thầm nghĩ nếu xếp kiểu đó thì ngại quá chị Tĩnh, ước chừng chị xếp dưới ba người.

Kinh ngạc không, bất ngờ chưa?

“Điều này không quan trọng.”

Trần Hán Thăng nói bậy bạ:

“Còn được nghỉ phép, trong đại học đều có nghỉ đông và nghỉ hè, khi đó Hỏa Tiễn 101 cũng rảnh rỗi hơn. Tôi kiến nghị chị Tĩnh xách balo lên, cầm máy ảnh SLR, dấu chân đạp khắp Lệ Giang và Nhĩ Hải, hoặc là lại đi mấy nơi như Biên Tàng thanh lọc linh hồn, tưởng tượng thôi đã thấy tuyệt vời.”

Khổng Tĩnh lắc đầu, nói:

“Đúng là tưởng tượng thì tuyệt, nhưng bây giờ tôi chỉ muốn về thăm nhà.”

Trần Hán Thăng thấy Khổng Tĩnh vẫn không đồng ý, thầm nghĩ tôi đã tình bày hết đãi ngộ, hoàn cảnh, phúc lợi rồi, chẳng lẽ còn phải hy sinh nhan sắc?

“Khụ.”

Trần Hán Thăng hắng giọng: “Thật ra còn có một nguyên nhân quan trọng.”

“Cái gì?”

“Tôi cũng không nỡ bỏ lỡ chị Tĩnh.”

Khổng Tĩnh hơi thay đổi sắc mặt, may mà Trần Hán Thăng không tán tỉnh, chỉ hơi thăm dò.

Đối phó ngự tỷ trưởng thành như Khổng Tĩnh thì không thể sốt ruột, phải trơn trượt như bạch tuốc, thường thò xúc tu ra thăm dò tán tỉnh, nếu cảm thấy thời cơ không thích hợp thì học theo bạch tuộc phun một đống mực nước chuồn đi.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng nhìn thấy biểu cảm của Khổng Tĩnh hơi đông lại thì tìm lý do khác:

"Thế hệ chúng ta cơ hồ đều là con một, tôi luôn muốn có chị gái giống như chị vậy, tiếc rằng cha và mẹ của tôi quá sốt ruột kết hôn, sinh ra tôi thành con cả."

Nghe thấy Trần Hán Thăng giải thích, Khổng Tĩnh mới thở phào:

"Phương bắc có nhiều con một, bên chỗ chúng tôi thì đều là hai, ba đứa, chính tôi cũng có em gái."

"Em gái?"

Trần Hán Thăng cơ hồ bản năng hỏi:

"Có xinh như chị Tĩnh không?"

"Con bé xinh lắm." Khổng Tĩnh cười nói: "Sao? Cậu cảm thấy hứng thú?"

"Không có gì."

Trần Hán Thăng nghiêm trang phủ nhận: "Chỉ muốn tám chuyện nhà với chị Tĩnh thôi, đôi khi không nên nói mãi về công việc."

"Vậy cũng đúng." Khổng Tĩnh gật đầu, nói: "Nhưng em gái của tôi đã kết hôn rồi, cậu chắc chắn không có cơ hội."

"À, vậy hả." Trần Hán Thăng run run bả vai: "Nghiêm túc bàn công việc đi, còn chưa xác định việc mà tán dóc làm chậm

trễ thời gian.”

Khổng Tĩnh:

“…”

Hai người nói chuyện mãi đến sân bay Lộc Khẩu, Trần Hán Thăng đưa Khổng Tĩnh đến cổng đăng ký, nhìn xếp hàng dài đằng trước chờ kiểm tra an ninh, hắn cười nói:

“Hôm nay chị Tĩnh biết quá nhiều bí mật của tôi, nếu sau này chị không đến giúp tôi làm việc thì coi chừng bị diệt khẩu.”

“Ôi, ông chủ táo bạo như vậy thì tôi không muốn làm việc đâu. Mà sau khi bán Hỏa Tiễn 101 thì cậu định làm gì?”

“Chuyện đó phải giữ bí mật, trừ phi chị đồng ý tới làm việc.”

Trần Hán Thăng không thể nói cho Khổng Tĩnh ngay được, hắn còn có đường lui siêu sâu ở bên Tân Thế Kỷ.

“Ui chà, còn treo lưỡi câu nữa.”

Khổng Tĩnh nhận lấy vali chuẩn bị qua cửa an ninh, Trần Hán Thăng oán thầm cảnh trên phim truyền hình quả nhiên đều là giả, muốn giữ ngự tỷ đã mua vé ở lại Kiến Nghiệp vẫn là hơi viễn vông.

“Ài, coi duyên phận vậy, nếu không có Khổng Tĩnh thì đành cố gắng bồi dưỡng hàng sau cỡ Nhiếp Tiểu Vũ vậy.”

Trần Hán Thăng xoay người chuẩn bị rời đi sảnh đăng ký, đột nhiên phía sau vang tiếng giày cao gót đạp trên sàn cẩm thạch sân bay.

Hắn quay đầu lại thì thấy Khổng Tĩnh đang chạy đến, vẫy tay với Trần Hán Thăng.

“Ôi mợ, không thể nào?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ kịch truyền hình sắp thành sự thật sao?"

"Cậu giữ giùm chìa khóa nhà ở Kiến Nghiệp giùm tôi, rảnh rỗi hãy dọn vệ sinh giùm."

Khổng Tĩnh ném xâu chìa khóa cho Trần Hán Thăng rồi vội vàng trở lại xếp hàng.

Trần Hán Thăng vuốt chìa khóa, dạt dào cảm xúc, hắn từng tiễn hai người phụ nữ trong sân bay này.

Một là ngự tỷ Khổng Tĩnh, thứ hai là Trịnh Quan Đề, mấu chốt là hai người đều cho hắn giữ chùm chìa khóa.

Trần Hán Thăng đang suy nghĩ thì nhận tin nhắn từ Trịnh Quan Đề.

"Hôm nay có đi thăm nhà máy không? Cậu đã lấy quản lý cổ phần còn gì, cặn bã, bây giờ phải có ý thức làm chủ nhân chứ."

Khi Trần Hán Thăng đọc tin nhắn này thì không kịp từ biệt Khổng Tĩnh lần cuối.

Điều này khiến hắn hơi tức giận, nhắn lại với từ ngữ hằn học.

"Gấp gáp cái gì? Tân Thế Kỷ thật sự có vấn đề gì thì tôi bán Hỏa Tiễn 101 đền cho!"

Trịnh Quan Đề: Hỏa Tiễn 101 là tâm huyết của cậu, tôi không tin cậu sẽ bán nó.

Trần Hán Thăng: Đúng là tâm huyết, nhưng khi chị cần thì tôi sẽ bán nó ngay không đắn đo.

Trịnh Quan Đề: Quỷ mới tin, cậu mà bán Hỏa Tiễn 101 thì tôi sẽ cho cậu cặn bã tôi một lần!

Trần Hán Thăng đột nhiên không biết nên trả lời thế nào.

Đề ca thông minh cả đời không ngờ cũng có lúc hụt chân?

Chương 290: Đồng bạn hợp tác với sinh viên xây dựng sự nghiệp

Tuy Khổng Tĩnh đã về nhưng hàng dự bị Nhiếp Tiểu Vũ vẫn còn, thêm nữa bước chân thành lập công ty không thể ngừng lại chỉ vì bên Thâm Thông có ý kiến.

Đầu tiên là xác định địa điểm làm việc, đương nhiên việc này cũng không khó, Trần Hán Thăng trực tiếp thuê một gian ở cửa hàng mặt tiền đường Thiên Nguyên Đông ở khu đại học Giang Lăng, ước chừng cách chỗ của Chung Kiến Thành 20m.

Lúc ký hợp đồng, Chung Kiến Thành cũng ở bên cạnh nhìn.

Chung Kiến Thành vẻ mặt rối rắm, cáu kỉnh nói:

"Trần Hán Thăng, cậu muốn tạo phản cũng được, nhưng thuê ở đây làm cái gì? Sẽ bị Thường Tiểu Bình tưởng là hai chúng ta có gian díu với nhau."

"Lão Chung, nói gì kỳ vậy."

Trần Hán Thăng ngước đầu lên nói: "Trước kia cùng nhau ngắm sao trăng thì gọi chú cháu ngọt ngào, hiện tại người mới hơn người cũ, kêu người ta là Ngưu phu nhân …"

"Đệt, ai thèm ngắm sao trăng với cậu, biến thái à?"

Chung Kiến Thành xoay người đi, còn không quên rống một câu: "Giữa trưa cùng nhau ăn bữa cơm, coi như bữa ăn khai trương."

Trần Hán Thăng lắc đầu:

“Còn lâu lắm mới khai trương, tôi muốn lừa dối thêm vài người tiến vào, nhưng ông muốn cho lì xì trước cũng được.”

“Hôm khai trương khỏi mời, tốn tiền lì xì.”

…

Hôm sau, Trần Hán Thăng lại kéo năm người phụ trách khu vực chuyển phát nhanh ở khu đại học Kiến Nghiệp đến.

Lý Quyến Nam của Học viện Tài chính, Lưu Bằng Phi và Thu An Bình của Học viện Khoa học Kỹ thuật, Viên Hoa của Học viện Bưu điện, Vương Tử Bác của Đại học Lý Công, Thư Vân của Đại học Đông Đại.

Còn có những thành viên nòng cốt như Nhiếp Tiểu Vũ, Thượng Băng, Vương Nham Tùng, Cao Đằng Phi.

Trần Hán Thăng nhìn lướt một vòng, cuối cùng dừng lại trên mặt Vương Tử Bác, lặng lẽ nói thầm một câu: “Mợ nó, dường như lẫn vào một vật lạ.”

Vương Tử Bác không nghe rõ, còn duỗi cổ hỏi:

“Mày mới nói gì?”

“Không có gì, khen ngày càng lúc càng có khí chất.”

Trần Hán Thăng nói linh tinh một câu, vỗ tay lớn tiếng nói: “Lần này triệu tập mọi người vì nguyên nhân đơn giản. Hỏa Tiễn 101 chuẩn bị thành lập công ty mới, về sau mọi người còn có một thân phận khác. Về nhà còn có thể nói với cha mẹ rằng chính mình là đồng bạn hợp tác với sinh viên gây dựng sự nghiệp, đương nhiên chỉ giới hạn ở phét lác thôi, bởi vì các người tạm thời không có cổ phần, chỉ có tiền lương cố định và trích phần trăm.”

Sau khi tan họp, Trần Hán Thăng hoàn thành thủ tục đăng ký ở Bộ Công Thương, "Công ty Phục vụ Hậu cần Hỏa Tiễn 101" chính thức thành lập.

Không có tiếng pháo nổ và chiêng trống rung trời như mong đợi, càng không có cờ đỏ phấp phới, tâm trạng của Trần Hán Thăng cũng bình tĩnh không có gợn sóng, đại khái là biết sắp đối mặt cuộc đàm phán gian nan với tổng bộ Thâm Thông, cũng có thể vì biết sớm muộn gì sẽ bán Hỏa Tiễn 101.

Nhưng sinh viên khác đều rất hưng phấn, bọn họ vốn chỉ là sinh viên cực kỳ bình thường, trong sinh hoạt chỉ có đi học, bạn cùng phòng, căn-tin, thi lấy bằng, bọn họ luôn cảm thấy chính mình còn cách xã hội một lạch trời.

Còn về hành động "Mở công ty" thì càng cách xa với sinh hoạt trước mắt, nhưng khi thật sự đi đến bước này, tất cả mọi người đột nhiên có cảm giác tham dự với xã hội này, dường như cánh cửa sổ khác trong cuộc đời bị mở ra.

Trước kia làm thêm trong trường không cho mọi người cảm giác đó, nhưng khi thuê xong nơi làm việc, đăng ký tên công ty thì cảm giác nghi thức và trung thành dâng lên, đặc biệt là những sinh viên làm thêm đã đi theo Hỏa Tiễn 101 trải qua nhiều điều.

Tâm trạng của bọn họ vừa hưng phấn lại hạnh phúc, giống như tự tay chế tạo hàng mỹ nghệ rốt cuộc ra ra lò.

Trần Hán Thăng đi ra Sở Công Thương, Nhiếp Tiểu Vũ nhào vào ngực Thu An Bình khóc lên.

"Mợ nó, nếu Nhiếp Tiểu Vũ biết bố định bán Hỏa Tiễn 101 thì có khi nào đánh bom cảm tử đi tìm Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi nói rõ hết mọi chuyện không?"

Trong lòng Trần Hán Thăng nghĩ vậy, ngoài mặt ra vẻ cảm động nói:

“Các đồng chí, hôm nay Hỏa Tiễn 101 rốt cuộc chính thức thành lập!”

“Hú!”

Lưu Bằng Phi hú lên, ôm chầm Trần Hán Thăng.

“Thôi đủ rồi, đừng làm nhăn áo.”

Trần Hán Thăng giả vờ ghét bỏ đẩy Lưu Bằng Phi ra, câu tiếp theo khiến cảm giác nghi thức càng đậm hơn.

“Mọi người về ký túc xá trước, tắm rửa sửa soạng, mặc đồ đẹp nhất, bảy giờ tối đi khách sạn lớn Kim Lăng tập hợp.”

Trần Hán Thăng vung tay lên: “Tối nay chúng ta cũng xa xỉ một phen, kỷ niệm hôm nay.”

“Tốt!”

…

Trước bảy giờ, đám sinh viên đúng giờ xuất hiện trước cửa khách sạn lớn Kim Lăng, Trần Hán Thăng nhìn quanh.

Cả đám ăn mặc chính chắn hơn, dường như cố ý tách khỏi thân phận sinh viên, huyết mạch còn kẹp một cặp táp da màu đen dưới nách.

“Ghê nhỉ Tử Bác, mày mặc đồ tây kẻ ô, kẹp cặp táp.”

Trần Hán Thăng “Chậc chậc” bình luận: “Đáng tiếc là thiểu kính râm, nếu không là đậm mùi nhà giàu mới nổi.

Thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn về mình, đặc biệt trong mắt của Lưu Bằng Phi và Lý Quyến Nam tràn ngập hâm mộ cặp táp, Vương Tử Bác thầm đắc ý, khoát tay nói:

“Chúng ta không làm nhà giàu được, chúng ta là dân làm ăn chân đạp đất, Tiểu Trần, nhớ đừng bay quá.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Đi vào thôi, tôi đặt phòng riêng rồi."

Khách sạn lớn Kim Lăng là cấp năm sao, người phục vụ ở cửa rất chu đáo đẩy mở cửa thủy tinh, những sinh viên làm thêm trừ Trần Hán Thăng ra đây là lần đầu vào khách sạn cấp năm sao, càng là lần đầu tiên bị người khác phục vụ như vậy.

Cho dù trong lòng có chút khẩn trương và không thích ứng, nhưng bọn họ đều giả vờ bình tĩnh, nhỏ giọng nói cảm ơn người phụ vụ, rồi bình tĩnh đi qua cửa thủy tinh, không muốn khiến người khác nhìn ra mình là lần đầu tiên tới nơi như vậy.

Sảnh lớn cực kỳ lộng lẫy, nóc cao dát vàng rực rỡ, mặt đất sạch sẽ như gương, trong không khí có mùi nước hoa dễ ngửi, thỉnh thoảng có người nước ngoài kéo hành lý đi tới đi lui, các vị khách nhỏ giọng nói chuyện với quầy lễ tân.

Nói đến cũng lạ, sau khi bước qua cánh cửa đám sinh viên dần thích ứng không khí trong sảnh lớn, thậm chí cảm thấy khách sạn lớn cấp năm sau lộng lẫy rực rỡ này cách sinh hoạt của mình không quá xa.

Trước kia chỉ có thể nhìn từ xe bus.

Đây là 'gặp trường hợp' đơn giản nhất, thí dụ như về sau Nhiếp Tiểu Vũ cần bàn việc quan trọng với người khác, cô ấy đi vào khách sạn cấp cao này sẽ không thầm run.

Trần Hán Thăng đứng ở ngoài cửa hút thuốc, Vương Tử Bác đứng cạnh hắn:

"Tao còn tưởng hôm nay mày sẽ dẫn theo một em tới chứ."

"Dẫn ai trong hai người tới thì thích hợp?"

Trần Hán Thăng lườm Vương Tử Bác:

"Nếu dẫn ai đều không ổn thì đừng dẫn theo."

“Cũng đúng.”

Vương Tử Bác gật đầu, Trần Hán Thăng chuẩn bị đi thì cậu ta vội hỏi:

“Kính mát của mày cất đâu rồi?”

Trần Hán Thăng quay đầu:

“Chẳng phải mày rất xem thường nhà giàu mới nổi sao?”

“Vừa rồi có nhiều người.”

Vương Tử Bác xòe tay ra:

“Mau đưa kính mát cho tao, trong ký túc xá cũng có một chiếc mà tao quên lấy.”

Trần Hán Thăng lắc đầu lấy kính mát trong xe ra:

“Mày làm màu quá đó, bắt chước ai mà mang cặp táp:”

“Cha của Cao Gia Lương.”

Vương Tử Bác nhếch môi cười: “Trước kia Trường trung học số 1 tổ chức họp phụ huynh, cha mẹ chúng ta hoặc là cưỡi xe đạp, hoặc đi bộ, chỉ có cha của Cao Gia Lương mỗi lần đều phải lái xe, vuốt keo tóc, nách kẹp cặp táp.”

Trần Hán Thăng nghe vậy rất bất mãn, vỗ sau gáy của Vương Tử Bác:

“Anh đây không cho mày ấm áp hay không cho mày tình yêu hả? Không biết học tấm gương gần ngay trước mắt sao?”

Chương 291: Cái nhìn hôn nhân của hộ gia đình nhỏ

“Đi thôi, mày còn nhỏ hơn tao vài tháng, tự xưng anh mà không biết ngượng mồm.”

Vương Tử Bác lầu bầu. Trần Hán Thăng cười hút xong điếu thuốc, dắt đám sinh viên tuy hơi lúng túng nhưng cố gắng nhanh chóng thích ứng đi vào phòng riêng của khách sạn.

Nói tổng thể thì nghi thức thành lập công ty mới này rất ấn tượng, đương nhiên bởi vì không quen thuộc quá trình đi ăn trong khách sạn xa hoa nên nhiều người làm mấy hành động hơi quê.

Thí dụ như “Phí vị trà và phí phục vụ”, Nhiếp Tiểu Vũ vẻ mặt buồn bực hỏi: “Chúng ta ở đây ăn cơm, chẳng lẽ được phục vụ không phải là điều đương nhiên sao?”

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng cũng đồng ý với Nhiếp Tiểu Vũ:

“Nhưng trong khách sạn lớn như vậy nếu không thu chút phí phục vụ thì cứ thấy không xứng với đẳng cấp này.”

Thu An Bình ở bên cạnh hỏi: “Tối nay chúng ta ăn hết bao nhiêu tiền?”

Trần Hán Thăng xem thực đơn:

“Cộng thêm phí phục vụ thì cỡ 1500 đồng.”

“Đắt vậy!”

Nhiếp Tiểu Vũ rất đau lòng: "Về sau nhất định phải ít tới nơi này."

"Về sau?"

Trần Hán Thăng bĩu môi nói:

"Mình định về trường học sẽ ăn bánh bao chay, vậy mà có người còn muốn về sau đến nữa? Chị Nhiếp sinh ra trong gia đình thế nào vậy? Có mỏ hay cất giấu máy in tiền?"

Nhiếp Tiểu Vũ trợn trắng mắt nói:

"Sai hết, bởi vì lần sau vẫn là ông chủ mời khách!"

"Thế thì lần này tôi sẽ trốn tính tiền."

Trần Hán Thăng chuẩn bị đi nhà xí.

Học sinh có một cái tật, đại khái là hình thành từ thời cấp 3, đi tiểu đều thích kết bạn.

Trần Hán Thăng vừa đứng lên, Vương Tử Bác, Lưu Bằng Phi, Thượng Băng, đám nam sinh tập thể đi ra theo.

"Đệt, ghét mấy người quá!"

Trần Hán Thăng ra vẻ mặc kệ bọn họ, mấy người khác không ngại, cười toe choàng vai bá cổ theo sau.

Những người này là cùng một nhóm sáng lập Hỏa Tiễn 101, hơn nữa đều là sinh viên của Kiến Nghiệp, tuổi xấp xỉ, khi tám chuyện về trường học thì dễ dàng sản sinh đề tài chung. Lưu Bằng Phi thậm chí hẹn hôm sau đi Học viện Bưu điện rủ Viên Hoa đi chơi.

Nhà vệ sinh trong khách sạn lớn Kim Lăng đều rất xa hoa, có nam sinh động tác nhanh đã đi ra cửa đứng chờ, ngứa miệng giễu cợt những người ra sau.

Trần Hán Thăng đi vệ sinh xong thì rửa mặt, nhìn mình trong gương đồng, mặt mày dường như trưởng thành hơn một

chút so với hồi tốt nghiệp cấp 3.

Dù sao qua một năm rưỡi, tài học thì thụt lùi nhưng sự nghiệp cuối cùng có một ít tiến triển, về sau Hỏa Tiễn 101 chỉ có bốn nhiệm vụ.

Một là thực hiện ý nguyện của mình trong khi đàm phán với công ty Thâm Thông.

Hai là khiến Hỏa Tiễn 101 đứng vững gót chân trong nghề chuyển phát nhanh.

Ba là khai thác thị trường đại học.

Bốn là bán với giá cao.

Nghe như rất đơn giản, nhưng giống như nhốt con voi vào tủ lạnh cần ba bước vậy, bước thứ nhất mở ra tủ lạnh, bước thứ hai bỏ con voi vào, bước thứ ba đóng cửa lại, mỗi một bước đều siêu khó khăn.

"Phù."

Trần Hán Thăng thở ra làn hơi đầy mùi rượu, đi ra cửa định nói gì thì đột nhiên phát hiện mọi người đều đang xem một vở hài kịch.

"Tiểu Hoàng, hôm nay bữa cơm này thật ra là cơm chia tay, cô và Triệu Chính không hợp nhau."

"Chú dì, anh ấy đã hứa sẽ kết hôn với con."

"Không thể nào, nhà chúng tôi kết hôn chú trọng môn đăng hộ đối, vợ sau này của Triệu Chính nhất định là bác sĩ hoặc là nhân viên công vụ."

"Tiểu Tuệ, xin lỗi."

.....

Bốn người đứng trước cửa phòng riêng cạnh buồng vệ sinh, một đôi vợ chồng trung niên vẻ mặt cao ngạo, một đôi người

yêu trẻ sắp chia tay.

Trần Hán Thăng không biết vợ chồng trung niên, nhưng hắn biết cặp người yêu trẻ này, đó là Triệu Chính và Hoàng Tuệ.

Vẻ mặt Triệu Chính áy náy, Hoàng Tuệ thì khóc sướt mướt.

Vương Tử Bác kinh ngạc đến khó tin, bởi vì Tiểu Trần nói quá đúng.

Lúc Hoàng Tuệ nói muốn kết hôn với Triệu Chính, Trần Hán Thăng trực tiếp phán định bọn họ không thể nào, cha mẹ của Triệu Chính là quan nhỏ, loại gia đình không trên không dưới này xem trọng "Môn đăng hộ đối" nhất.

"Nhìn cái gì, xéo cho bố! ! !"

Dù gì là việc xấu trong nhà, Triệu Chính quát nạt đám sinh viên đứng hóng chuyện, gã đã quên mặt Vương Tử Bác, chân cún thì không xứng được người nhớ.

Mãi khi Trần Hán Thăng đi ra, Triệu Chính mới nhận ra sinh viên Học viện Tài chính kiêu ngạo trong quán rượu này.

Gã thậm chí bản năng gật đầu chào Trần Hán Thăng, đây là gia giáo được dạy từ lâu dài tới nay.

Ngoài mặt là có lễ độ, thật ra có quan niệm giai cấp thâm căn cố đế, bởi vì trong lòng Triệu Chính cảm thấy Trần Hán Thăng khá lợi hại, thừa nhận hắn nên mới chào.

Loại gia đình nhỏ này so đo với cả việc chào hỏi thì càng miễn bàn đến việc lớn hôn nhân.

Hoàng Tuệ tự nhiên cũng nhận ra Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, cô ta đột nhiên cảm thấy rất khó chịu. Có thể nói đây là thời gian bi thảm nhất trong đời cô, bạn trai đồng ý kết hôn lại đổi ý, rồi còn để người dự bị nhìn thấy.

Khiến Hoàng Tuệ khó hiểu nhất là Vương Tử Bác có thể ăn cơm ở khách sạn lớn Kim Lăng.

“Các người đang nhìn cái gì?”

Mẹ của Triệu Chính cau mày quát hỏi, nhóm người này rất rõ ràng là sinh viên, mặc đồ trông không quá đắt tiền.

Sinh viên đều có da mặt mỏng, tuy rằng thích xem náo nhiệt, nhưng đã bị đương sự phiền chán, nhóm người Lưu Bằng Phi chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Trần, đi thôi.”

Vương Tử Bác kéo tay áo của Trần Hán Thăng, bây giờ trong lòng cậu ấy rất phức tạp.

Trần Hán Thăng không nhấc chân, hỏi nhỏ:

“Muốn làm chút gì đó không?”

“Không muốn!”

Vương Tử Bác trực tiếp từ chối, cậu ấy quá hiểu rõ Trần Hán Thăng, không biết đứa bạn thân từ nhỏ này đang nghĩ ra trò gì, nhưng Vương Tử Bác không muốn chơi cùng.

“Rất đơn giản.”

Trần Hán Thăng kéo lại Vương Tử Bác: “Mày hãy đãi bữa cơm tối nay.”

“Tao đãi?”

Vương Tử Bác rất nghi hoặc, trong ví của cậu ấy có khoảng hơn hai nghìn tệ, tất cả là tiền làm thêm đợt này, tuy số tiền đủ rồi.

“Đúng rồi, mày đãi, trả tiền ngay bây giờ, ngay trước mặt họ!”

Trần Hán Thăng gọi nhân viên phục vụ lại:

“Bàn của chúng tôi muốn tính tiền.”

Tuy nhân viên phục vụ không biết tại sao khách muốn tính tiền ở chỗ này, nhưng vẫn nghe lời cầm hóa đơn đi tới:

“Chào quý khách, tổng cộng 1450 tệ.”

Trần Hán Thăng nháy mắt với Vương Tử Bác, cậu ấy rất tín nhiệm Trần Hán Thăng, cho dù không hiểu cũng sẽ làm theo.

Nhưng khi rút 1500 tệ ra khỏi ví giao cho nhân viên thì Vương Tử Bác đã hiểu.

Bởi vì ánh mắt của Hoàng Tuệ nhìn cậu ấy là một loại cảm xúc chưa từng thấy, trong lòng Vương Tử Bác dâng lên cảm giác thỏa mãn bệnh trạng và khoái cảm trả thù, tim đập nhanh.

“Còn … còn dư năm mươi đồng, coi như tiền boa cho anh.”

Vương Tử Bác nuốt nước bọt, gian nan nói ra câu này, tiếp đó kẹp ví dưới nách, bước đi không quay đầu lại.

Trần Hán Thăng nhủ thầm:

“Đợt này khoe mẽ hơi bị lố.”

Hắn chú ý Hoàng Tuệ, cô ta nhìn chằm chằm hướng Vương Tử Bác xuống lầu.

Người khác không rõ có chuyện gì, còn cho rằng Trần Hán Thăng lười quay về phòng riêng, cả nhóm bàn tán chuyện vừa rồi. Hoàng Tuệ thành người bị hại, Triệu Chính là gã đàn ông yếu đuối, cha mẹ của Triệu Chính là phụ huynh chia cắt tình yêu lứa đôi.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ những người này đa số FA mà phát biểu ý kiến thì hăng lắm.

Sắc mặt Vương Tử Bác u ám, mấu chốt là cậu ấy không tiện ngắt lời bọn họ, chỉ có thể mặc người khác đoán lung tung. Bên ngoài khách sạn vẫn u tối lạnh lẽo, mưa đã tạnh nhưng nhiệt độ không khí càng thấp, áo lông dường như không thể ngăn được gió lạnh chỉ có ở Kiến Nghiệp, dường như sắp có tuyết rơi.

"Hôm nay tan tiệc tại đây, hy vọng mọi người sẽ ghi nhớ ngày mười ba tháng mười hai, ngày Hỏa Tiễn 101 thành lập."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm vung tay lên: "Mọi người, giải tán thôi!"

Mọi người lập tức giải tán, chỉ có Vương Tử Bác không nhấc chân:

"Trong lòng thật sự khó chịu."

Trần Hán Thăng vỗ vai Vương Tử Bác:

"Đêm nay tao không thể nhậu nữa, nếu không sẽ làm Thẩm Ấu Sở lo lắng. Đàn ông đi ra ngoài phải cho phụ nữ ở nhà yên tâm."

Vương Tử Bác tỏ vẻ thông cảm:

"Chúng ta tìm một chỗ ngồi đi."

Trần Hán Thăng ngước đầu lên nhìn, cuối cùng tập trung vào một nơi:

"OK, vậy dẫn mày đi xoa bóp, quên chuyện vừa rồi đi."

Vương Tử Bác khó hiểu hỏi:

"Xoa bóp cái gì?"

Trần Hán Thăng chỉ hướng một cửa tiệm xông hơi xoa bóp ở gần đó:

"Thì thả lỏng, mày đang khó chịu mà, dạy cho một chiêu, gặp chuyện phân vân cứ đi bóp chân."

“Đệt, mày mới nói khiến Thẩm Ấu Sở yên tâm mà?”

“Ai là Thẩm Ấu Sở?”

Chương 292: Sự cố nhỏ khi lần đầu bóp chân

Vương Tử Bác không có da mặt dày như Trần Hán Thăng, trước khi bóp chân giả vờ quên Thẩm Ấu Sở. Đứng trước cửa đá của cửa hàng, Vương Tử Bác muốn rút lui.

"Tiểu Trần, hay là thôi đi?"

"Mấy chỗ này đều được cấp phép hành nghề."

Trần Hán Thăng chỉ hướng các cô gái đón khách:

"Đừng thấy bọn họ mặc sườn xám xẻ cao thì suy nghĩ là nghề không lành mạnh, đây chỉ là chiêu hút khách thôi."

"Giống tao này, hút thuốc uống rượu đánh bài chơi game, nhưng tao vẫn là một cậu bé ngoan." Trần Hán Thăng chân thành khuyên nhủ.

Quản lý nữ ở sảnh lớn hội sở thấy cảnh này, cô ta có kinh nghiệm phong phú, thường sẽ bắt gặp hai người đàn ông chần chừ đẩy nhau trước cửa tiệm.

"Ông chủ, nếu đến rồi hãy uống một ly trà."

Quản lý nữ thuận thế ôm cánh tay của Vương Tử Bác, nhiệt tình nói: "Ông chủ là người nơi nào nhỉ? Trông trẻ trung quá."

"Ôi mợ, nhìn người kiểu gì?" Trần Hán Thăng phát hiện chính mình bị bỏ rơi: "Chẳng lẽ mình thiếu một cặp táp vỉa hè để thành ông chủ sao?"

Vương Tử Bác cứ như thế bị một nam một nữ lừa dối vào trong.

Quản lý nữ chớp chớp lông mi đen đậm hỏi:

“Hai vị ông chủ có người quen trong này không?”

Lúc này trong óc của Vương Tử Bác mờ mịt, Trần Hán Thăng không muốn nghe mấy chuyện này, nói thẳng:

“Hai anh em tụi này chỉ bóp chân đơn giản, tỉnh rượu thôi, không cần mấy thứ lòe loẹt.”

Quản lý nữ nhìn ngang nhìn dọc, xác nhận Trần Hán Thăng nói là lời thật lòng, thế này mới gật đầu kêu một chàng trai qua:

“Hai ông chủ này không uống trà, trực tiếp dẫn đi bóp chân.”

Nói xong cô ta bước đi, bóp chân không có lợi nhuận, không đáng giá để quản lý sảnh lớn theo hầu hạ.

“Chúng ta mỗi người một gian phòng, tao ở phòng kế bên mày.”

Trần Hán Thăng vỗ sau lưng Vương Tử Bác:

“Mày cứ coi như là chỗ bóp chân, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.”

“Bóp chân mà để đèn mờ à?”

Vương Tử Bác lẩm bẩm, thật ra cậu ấy vừa căng thẳng vừa sợ hãi, rất muốn ở chung phòng với Trần Hán Thăng, nhưng bị lơ đẹp.

Bóp chân cho Trần Hán Thăng là một người phụ nữ trung niên, vừa vào đã hỏi thăm hắn làm cái gì, quê ở đâu, có bạn gái không.

Trần Hán Thăng không còn cách nào, lấy ra 50 tệ đặt trên bàn.

“Tôi có một anh em, đêm nay cậu ta thấy bạn gái cũ bị chia tay, phỏng chừng ôm một bụng lời muốn nói, nhưng tôi không thích nghe mấy chuyện đó nên lừa dối cậu ta vào đây, cho cậu ta trải nghiệm sự đời tiện thể bớt làm phiền tôi.”

Trần Hán Thăng chỉ vào tờ tiền 50 tệ mới tinh:

“Lát nữa bà chỉ cần bóp chân, nếu tôi ngủ thì tiền này thuộc về bà, nếu tôi không ngủ thì sẽ lấy lại tiền này.”

Chiêu này quả nhiên dùng được, khoảng thời gian sau đó người phụ nữ trung niên cực kỳ yên lặng, Trần Hán Thăng thầm nghĩ về cách ứng đối công ty Thâm Thông, mơ màng ngủ thiếp đi.

“Ông chủ, ông chủ, còn muốn thêm thời gian không?”

Một tiếng sau, nhân viên mát-xa trung niên lay tỉnh Trần Hán Thăng.

Vừa rồi Trần Hán Thăng ngủ say ít nhất hai mươi phút, tâm trạng khá tốt, khoát tay nói:

“Không thêm giờ, đi đi.”

“À.”

Nhân viên mát-xa trung niên gật đầu, ánh mắt nhìn 50 tệ.

Trần Hán Thăng không để ý tới, đi giày vào lập tức ra ngoài.

“Cảm ơn ông chủ!”

Nhân viên mát-xa trung niên ở phía sau cúi đầu cảm tạ.

Trần Hán Thăng đi tới cửa phòng của Vương Tử Bác, gõ cửa kêu:

“Tử Bác, tao làm xong rồi, còn mày thì sao?”

Không ai trả lời.

“Tao xong rồi, còn mày?”

Trần Hán Thăng lại hỏi, vẫn không có người nói chuyện.

Lúc này, anh nhân viên phục vụ ở tầng lầu chạy lại nói:

“Thưa ngài, bạn của ngài đã ở dưới lầu, còn phát sinh chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn thế nào?”

Trong tích tắc Trần Hán Thăng tưởng tượng ra nhiều loại khả năng.

“Chuyện đó … anh ta đá khóc con gái nhà người ta …”

“Cái gì?”

.....

Đi xuống sảnh lớn dưới lầu, Vương Tử Bác đứng ở cửa hút thuốc, một cô gái mặc đồng phục ngồi trên sofa ở bên cạnh.

Cô ta che miệng, mắt đỏ hoe dường như vừa khóc.

“Tiểu Trần …”

Vương Tử Bác trông thấy Trần Hán Thăng đi xuống thì xấu hổ cúi đầu.

Trần Hán Thăng nhìn miệng cô gái, lợi có máu, rách miệng, may mà đều là vết thương ngoài da.

“Đang yên lành, mày đá người ta làm gì?”

Trần Hán Thăng khó hiểu, hắn thà tin rằng Vương Tử Bác ôm chầm cắn người ta.

“Không trách tao được.”

Vương Tử Bác kêu oan:

“Lòng bàn chân mẫn cảm như vậy, tao vốn đã rất căng thẳng, không biết cô ta ấn vào huyệt vị nào mà đùi cảm giác

như bị điện giật, toàn thân tê dại, bàn chân căng cứng mất kiểm soát …”

“Thôi đủ rồi, mày kể tỉ mỉ làm gì, tao không viết truyện khiêu dâm.”

Trần Hán Thăng không kiên nhẫn ngắt lời:

“Tóm lại là căng thẳng nên tung chân đá trúng miệng của người ta đúng không?”

“Ừ.”

Vương Tử Bác gật đầu.

Trần Hán Thăng thở ra một hơi:

“Mày cầm tinh con lừa à?”

Quản lý sảnh cũng ở bên cạnh:

“Không phải chuyện lớn gì, các người cho thêm 200 tệ vào phí gốc là được, chúng tôi không lừa dối ai, 200 tệ này là cho cô gái mua đồ ăn vặt.”

“Được.”

Trần Hán Thăng gật đầu, 200 tệ thật sự không nhiều, nếu hắn mà làm ông chủ thì không chừng dám đòi luôn 2000, vì thế hắn ra hiệu Vương Tử Bác móc tiền.

“Lại là tao trả hả?”

Vương Tử Bác mới trả tiền cơm xong, trên người chỉ có mấy trăm tệ.

Trần Hán Thăng lấy thuốc lá ra:

“Chuyện mất mặt như vậy, tao không muốn dính vào.”

Vương Tử Bác đành phải đi trả tiền, tổng cộng tiêu phí và bồi thường là hơn 400, quản lý nữ rất hào sảng xóa số lẻ, chỉ nhận tròn 400.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ tiệm này không quá tệ, dù gì là hội sở bên cạnh khách sạn cấp năm sao, nói chuyện làm việc có chừng mực.

Khi Vương Tử Bác móc tiền ra, có lẽ vì hơi đau lòng hoặc là còn đang căng thẳng, tóm lại trượt tay làm bốn tờ tiền giấy bị gió thổi bay lên cao.

Trần Hán Thăng lắc đầu, bóp chân đá nhân viên mát-xa khóc, trả tiền thì ném bay tiền, đúng là bảo bối.

Nhưng cảnh tượng này với người không biết rõ thì có cảm giác khác nhau.

Chỉ thấy Vương Tử Bác kẹp cặp táp, trong miệng ngậm thuốc lá, ném một xấp tiền lên cao ngay trước mặt quản lý hội sở.

Dáng người đó, phong độ đó, khí phách đó, không dám nói là ông trùm nhưng cũng coi như người có tiền.

Hoàng Tuệ lại lần nữa bị cha mẹ của Triệu Chính nhục nhã, đang tan nát cõi lòng ngồi xe taxi rời khỏi khách sạn lớn Kim Lăng, khi đi ngang qua hội sở thì nhìn thấy bóng lưng "Hào sảng" ném tiền của Vương Tử Bác.

Giây phút này, Hoàng Tuệ thậm chí quên rủa Triệu Chính là "Sở khanh".

Sau khi ra cửa, Vương Tử Bác tức giận càu nhàu:

"Tiểu Trần, về sau đừng đến những chỗ này, tay chân tao co cóng."

"Nói như thể mày đi hội sở khác thì có thể hành xử tự nhiên vậy."

"Mày liệt kê xem tao đi chỗ nào thì không tự nhiên?"

"Đi bar được không?"

“Trừ quán bar, hội sở ra.”

“Đi KTV được không?”

“Trừ quán bar, hội sở, KTV ra.”

Vương Tử Bác còn chưa nói xong, Trần Hán Thăng xoay người bước đi, cậu ấy đang định đuổi theo thì bỗng cảm giác trên mặt lạnh lẽo:

“Tiểu Trần, tuyết rơi.”

Trần Hán Thăng ngửa đầu, quả nhiên có thể nhìn thấy bông tuyết chậm rãi rơi trên xuống bị đèn đường chiếu rọi, khi rơi trên mặt thì nhanh chóng tan thành nước.

“Mày nhớ cái gì?”

Vương Tử Bác nhìn bạn tốt đột nhiên ngây ra một lúc thì phủi bông tuyết trên vai giúp hắn:

“Là người tuyết năm ngoái mày đắp cho Tiểu Ngư Nhi?”

“Đắp người tuyết là sự kiện cụ thể, từng giây từng phút đều có thể nhớ đến.”

Trần Hán Thăng lắc đầu nói:

“Tao nhớ về một bóng lưng thướt tha, một ngự tỷ sinh ra ở phương nam, rất ít nhìn thấy tuyết rơi.”

“Mày thích cô ta?”

“Chắc không, cô ấy không đẹp bằng Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi.”

Chương 293: Hành trình coi mắt của cô gái lớn tuổi

Đêm tuyết này, Trần Hán Thăng nhớ tới là Khổng Tĩnh.

Tình cảm của hắn đối với ngự tỷ Khổng khá phức tạp.

Đầu tiên là nhanh chóng kéo gần quan hệ, đây là thói quen thường dùng của đàn ông khi tán gái, bởi vì muốn chế tạo một loại biểu hiện giả dối, khiến phụ nữ cảm thấy người đàn ông này dường như rất quan tâm chính mình.

Thậm chí Trần Hán Thăng cũng sử dụng cách này tiếp xúc với Trịnh Quan Đề.

Hai người đặc biệt khiến Trần Hán Thăng dành cả sự chân thành chỉ có Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, cho nên hành động biểu hiện ra ngoài khá tùy ý, thậm chí thổ lộ, như vậy càng chứng minh hắn không đề phòng hai cô.

Nhưng phụ nữ thì rất thích chiêu trò này, đặc biệt khi Trần Hán Thăng ở chung với Khổng Tĩnh luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết tuyệt đối không vượt qua, ngẫu nhiên dùng ngôn ngữ hơi vượt rào để thăm dò, phát hiện có chút lúng túng là lập tức chuyển chủ đề.

Cho nên Khổng Tĩnh dần mở rộng lòng mình với Trần Hán Thăng.

Đương nhiên vẫn trong giới hạn bạn bè, có lẽ có chút ái muội mà hai bên ngầm hiểu, nhưng vẫn trong phạm vi bình thường.

Thật ra từ nhu cầu hiện tại thì Trần Hán Thăng càng cần Khổng Tĩnh hơn, chẳng những cần cô dẫn dắt khuếch trương thị trường đại học của Hỏa Tiễn 101, đàm phán với công ty Thâm Thông sắp tới đây, cũng cần cô hỗ trợ.

Buổi sáng ngày 14 tháng 12, cũng là ngày thứ hai sau khi Hỏa Tiễn 101 thành lập, Trần Hán Thăng gọi điện cho Khổng Tĩnh.

"Có chuyện gì không Hán Thăng?"

Chắc Khổng Tĩnh đang ăn sáng, miệng vừa ngậm cái gì đó để nói chuyện.

"Không có việc gì thì không thể gọi điện thoại sao? Nhớ chị được không?"

Trần Hán Thăng cười nói, lại là sự thân thiết mang tính thực dụng, một chút thăm dò và tán tính.

Bản thân Khổng Tĩnh không nhận ra, dường như cô vô tình quen thuộc với phương thức giao lưu như thế này của hai người.

"Thích thì nhớ, nhưng chốc nữa tôi bận rồi."

"Bận việc gì?"

"Đi coi mắt."

Khổng Tĩnh khẽ thở dài:

"Mấy ngày này tôi hoặc là coi mắt hoặc trên đường đi coi mắt."

Trần Hán Thăng kinh ngạc hỏi:

"Khoa trương vậy sao?"

"Thì đấy, hôm nay trong nhà xếp ba cuộc coi mắt cho tôi."

Giọng nói của Khổng Tĩnh có phần bất đắc dĩ:

“Cậu còn chưa nói gọi điện thoại tìm có chuyện gì?”

“Việc nhỏ.”

Trần Hán Thăng tiêu sái nói:

“Kiến Nghiệp tuyết rơi, lúc trước chị nói Việt Đông rất ít khi có tuyết rơi, cho nên rất quý trọng cảnh tuyết rơi, nên tuyết vừa rơi tôi lập tức nhớ chị.”

“À.”

Khổng Tĩnh ngây ra một lúc, qua một lúc lâu mới đáp lại: “Cảm ơn cậu.”

Lúc này trong ống nghe loáng thoáng phát ra mấy câu tiếng Quảng Đông, đại khái là Khổng Tĩnh đang nói chuyện với người nhà.

Trần Hán Thăng căn bản nghe không hiểu, hắn sinh ra ở Cảng Thành, học đại học ở Kiến Nghiệp, làm việc cũng tại đây, ít khi đi Việt Đông công tác, chỉ biết ba câu tiếng Quảng Đông là:

“Xin chào, cảm ơn, má mài.”

Vì thế Trần Hán Thăng rất biết điều nói:

“Vậy chị Tĩnh ăn cơm trước đi, chúc chị coi mắt thuận lợi.”

“Cảm ơn, đang bận chút.”

Khổng Tĩnh vội vàng cúp điện thoại, không vui vẻ nói với mẹ của mình:

“Con đang nói chuyện điện thoại mà, sao mẹ cứ ở bên cạnh quấy rầy.”

“Điện thoại điện thoại, khó khăn lắm mới nghỉ ngơi một lần, suốt ngày nghĩ công việc.”

Khổng Tĩnh không nói mình đã nghỉ việc, cha mẹ mà biết không chừng sẽ mắng thúi đầu.

Con gái đã ba mươi tuổi mà không kết hôn, nếu mất luôn công việc, đối với khu vực Trều Sán hơi truyền thống này thì rất là đại nghịch bất đạo.

Thật ra với bà Khổng, con gái ba mươi tuổi không kết hôn, không chỉ riêng là đại nghịch bất đạo, quả thực là tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất.

"Mẹ nói với con nhé."

Bà Khổng nghiêm túc nói:

"Mấy ngày qua con đã coi mắt vài người rồi, có cán bộ của Cục Quốc thổ*, nhân viên văn phòng IT, còn có phó giáo sư đại học, nhưng con không vừa mắt ai cả, tưởng mình là tiên nữ sao?"

(*) Viết tắt của Cục Tài nguyên Quốc thổ, cơ quan nhà nước quản lý xã hội, phục vụ công cộng, quản lý tài nguyên.

Bà Khổng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

"Dù là tiên nữ cũng phải kết hôn, nếu không thì Trầm Hương sinh ra bằng đường nào? Người mai mối đều ghét mẹ."

"Biết, biết."

Khổng Tĩnh ăn xong miếng lòng, vào phòng ngủ sửa sang lại rồi ở yên chờ.

Khoảng mười giờ, đối tượng coi mắt thứ nhất tới cửa, nghe nói là giáo viên trung học, bà mối và bà Khổng ra sân lột đậu que, nhường không gian lại cho đôi trẻ.

Khổng Tĩnh mỉm cười dịu dàng nói chuyện một tiếng với đối tượng coi mắt, trước kia cô là tổng giám đốc của thành phố

hạng nhất công ty Thâm Thông, mặc dù cuộc coi mắt theo khuôn phép nhưng vẫn ứng đối tự nhiên.

Khổng Tĩnh cho rằng dù không vừa mắt nhau cũng có thể làm bạn.

Nhưng có một việc khiến Khổng Tĩnh rất lúng túng, khoảng mười giờ, đối tượng coi mắt thứ hai cũng bước vào nhà.

Mấu chốt là hai người này quen nhau, chào hỏi nhau.

"Ồ, anh cũng đến à."

"Đúng rồi, hôm nay tôi đến sớm hơn anh một chút."

.....

Trong khoảnh khắc này, Khổng Tĩnh cảm thấy chính mình giống như hàng hóa bày trên kệ hàng chờ chọn lựa, không có một chút giá trị.

"Con gái ba mươi tuổi quả nhiên ti tiện, không được người ta tôn trọng."

Khổng Tĩnh thầm thở dài, tuy thấy rõ giáo viên trung học này rất có thiện cảm với cô, nhưng cô đã ghét coi mắt.

Mà ghét thì sao chứ? Khi nào còn ở trong nhà thì phải tiếp thụ loại sắp xếp này.

Khổng Tĩnh cố nâng cao tinh thần, giao lưu với đối tượng coi mắt thứ hai trong hôm nay, máy móc lặp lại tự giới thiếu đã nói N+ lần.

"Năm nay 30, tốt nghiệp Học viện Tài chính Việt Đông, trước kia làm việc trong ngân hàng, về sau từ chức đi công ty Thâm Thông …"

Khó khăn khiến đối tượng coi mắt thứ hai vừa lòng rời đi, dù sao vóc dáng, nhan sắc, cách ăn nói, khí chất của Khổng

Tĩnh thuộc hàng thượng phẩm.

Lúc ăn cơm trưa, bà Khổng tra hỏi:

"Hai người buổi sáng thế nào?"

Tâm trạng của Khổng Tĩnh không được tốt, chỉ lo vùi đầu sắp thức ăn.

"Không thích người này, chê người kia, mày muốn gả cho hoàng tử hay gì?"

Bà Khổng rất tức giận, con gái thứ hai mới hai mươi lăm tuổi mà sắp sinh con luôn rồi, nhưng con gái đầu đã ba mươi tuổi mà không có bạn trai.

Ông Khổng vội giảng hòa:

"Không thể sốt ruột được, dù hai người buổi sáng không tệ lắm nhưng dù gì cũng nên ở chung một thời gian rồi tính."

Tuy ông Khổng mở lời theo hướng che chở Khổng Tĩnh nhưng cũng giữ thái độ "Thử một lần".

Em gái còn ở bên cạnh lửa cháy đổ thêm dầu:

"Chị của con quá kén chọn, lần trước con có lòng muốn giới thiệu bạn thời tiểu học cho chị ấy, nhưng chị ấy không vừa ý, hại con bây giờ rất lúng túng trong nhóm chat QQ tiểu học."

"Ăn cơm không đủ chặn miệng của em hay sao!"

Khổng Tĩnh không khách khí với em gái của mình:

"Còn muốn nhận bao lì xì to sau khi em bé sinh ra không?"

"Đừng mà chị yêu, em giỡn chút thôi."

Em gái vội ôm cánh tay của Khổng Tĩnh làm nũng, bộ dạng của cô ấy không đẹp bằng Khổng Tĩnh, răng hơi hô.

Buổi chiều còn có một đối tượng coi mắt, người này là bạn học chung cấp 3 của Khổng Tĩnh, bây giờ mở công ty, mặt mũi cũng ưa nhìn, gia đình giàu có, tóm lại bà Khổng rất vừa lòng.

Hai người bắt đầu với đề tài trường cấp 3, có khá nhiều đề tài chung.

Nhưng đối phương thuộc loại hình sự nghiệp thành công trong thị trấn, luôn giới thiệu trong nhà mình có mấy căn nhà, sắp mua thêm một căn trong khu cao ốc, tiền cảnh phát triển của công ty như thế nào.

Mấy thứ này chưa phải là mấu chốt, nhưng anh ta rào trước đón sau chỉ biểu đạt một loại quan điểm: Con gái ba mươi tuổi nếu còn không lấy chồng thì đã muộn, người có đầy đủ điều kiện như tôi chịu cưới cô thì cô nên cảm động đến mức rơi nước mắt mừng thầm.

Khổng Tĩnh tức điên, không phải cô chưa từng gặp người có tài sản mấy chục triệu hoặc là mấy trăm triệu, nhưng thái độ không kênh kiệu như vậy.

Ngự tỷ thì trái tim hơi thủy tinh, bọn họ là loại nữ giới độc thân cần được sự tôn trọng nhất.

Khó khăn tiễn người bạn thời trung học này đi, Khổng Tĩnh cảm thấy nên nhanh chóng tìm đại học nào đó xin vô làm đầu bếp, không ở nhà nổi nữa.

Buổi tối, Trần Hán Thăng lại ân cần gọi điện, hắn hùa theo cô phàn nàn về quá trình "Coi mắt" này.

Khổng Tĩnh thầm buồn cười, ý đồ của Trần Hán Thăng quá rõ ràng, chẳng qua là muốn mời cô lại xuống núi.

Trần Hán Thăng nửa thật nửa giả ám thị:

“Chị Tĩnh đừng nản lòng, thật ra vẫn có người đàn ông khác biết thưởng thức và tôn trọng chị.”

“Người đó là ai? Cậu sao?”

Khổng Tĩnh nói đùa:

“Lưu Bị thỉnh Gia Cát Lượng rời núi còn phải đến ba lần, cậu mới tới nhà của tôi một lần đã muốn tôi đi Hỏa Tiễn 101 giúp cậu?”

“Ha ha ha.”

Trần Hán Thăng cười xào:

“Ngày mai trường bọn này sắp thi biện luận.”

Nhưng sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng cau mày nhìn di động:

“Đệt, rốt cuộc có nên đi hay không?”

Chương 294: Bạn có thể kiếm lời, nhưng tôi tuyệt đối không chịu lỗ

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng quyết định đi Việt Đông, bởi vì cho dù không thành công thì cũng coi như "Đã cố gắng" .

Nếu thành công còn có thể trở thành một đoạn giai thoại, thí dụ như mười năm về sau trong kênh phỏng vấn nào đó, người chủ trì hỏi thăm Trần Hán Thăng:

"Chào Trần tổng, thời kỳ đầu gây dựng sự nghiệp có câu chuyện nhỏ nào khiến ngài ấn tượng khắc sâu không?"

Trần Hán Thăng có thể nói như vậy.

"Còn nhớ hôm ấy gió tuyết rất lớn, tôi bỏ qua cuộc thi biện luận, ôn tập cuối kỳ, từ Kiến Nghiệp bay đến Việt Đông, khoảng cách xa mấy nghìn km chỉ vì mời Khổng Tĩnh xuống núi. Bởi vì tôi cảm thấy nhất định phải chịu trách nhiệm với Hỏa Tiễn 101, nhất định phải khiến Hỏa Tiễn 101 một bước lên trời, Khổng Tĩnh là người có thể giúp tôi làm được …"

Đến lúc đó người chủ trì nói mấy câu đầy cảm xúc, một buổi phỏng vấn khích lệ thanh niên xây dựng sự nghiệp cứ như thế sinh ra, không chừng còn có thể sản sinh mấy câu "Danh ngôn của Trần tổng."

Trần Hán Thăng tưởng tượng những điều này thì bỗng dừng lại động tác mặc đồ, một người ngồi trên giường cười

ngây ngô nửa ngày, cuối cùng Kim Dương Minh đi qua vỗ đệm giường.

“Tứ ca, đang cười gì thế? Mau xuống giường, hôm nay là trường học tổ chức thi biện luận.”

“Tao không rảnh tham gia, bận đi công tác.”

Trần Hán Thăng vuốt cánh tay lạnh lẽo, xem ra tự sướng vào mùa đông có rủi ro, nên làm sau khi trùm chăn.

“Đi công tác? Đi kiểu gì?”

Kim Dương Minh kéo mở hai tấm rèm cửa, sắc trắng rực rỡ đập vào mắt, hơi chói mắt.

“Tao mới nhận được tin nhắn nhắc nhở, hôm nay Kiến Nghiệp chặn đường cao tốc, ngừng chuyến bay, xe lửa cũng xuất phát muộn, mày đi công tác bằng hai cẳng à?”

“Khoa trương dữ vậy?”

Trần Hán Thăng nhảy xuống giường, đi dép ra ban công, bị gió lạnh cuốn tuyết chui vào cổ họng, nổi da gà da vịt, đưa mắt nhìn toàn bộ vườn trường đều bị thế giới màu trắng bao trùm.

Trừ ký túc xá đi thông căn-tin, từ căn-tin đi tòa nhà dạy học, tòa nhà dạy học đi thông thư viện, bốn chỗ quan trọng này là được dọn dẹp ra một con đường, nơi khác đều bị tuyết trắng ngần vùi lấp.

“Trần ca, đúng là chặn đường cao tốc và hàng không rồi, lúc nãy đi mua bữa sáng nghe radio trường cũng nói như vậy.”

Lý Quyến Nam đặt bữa sáng xuống, cậu ấy dậy sớm nên ngẫu nhiên cầm cơm về cho người trong ký túc xá.

“Thôi được.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ tuy rằng không thể đi Việt Đông nhưng bên Thâm Thông cũng không đến Kiến Nghiệp

được, có lẽ đối thủ sẽ kiếm lời, nhưng Trần Hán Thăng này vĩnh viễn không chịu lỗ.

"Vậy tao đi xem thi biện luận, bọn mày thì sao?"

"Tìm nơi ôn tập, thi cuối kỳ dí sát đít rồi."

Bao gồm Kim Dương Minh nghiện net cũng không chơi game nữa, điều này chứng minh cuộc thi tối đa chỉ còn nửa tháng.

"Đi thôi, dù sao tao rớt môn là cái chắc, ai đi chung với tao?"

Trần Hán Thăng cầm bánh bao lên ăn.

"Lão Tứ, ở dơ vậy mày, không đánh trăng!"

Dương Thế Siêu bưng ca đánh răng chuẩn bị đi rửa mặt súc miệng.

Trần Hán Thăng nhai nhóp nhép:

"Đánh răng làm gì, chờ tao đánh răng xong thì phỏng chừng chỉ còn cái vỏ bánh bao mà ăn."

Dương Thế Siêu ngẫm nghĩ nói:

"Cũng đúng, vậy bố cũng không đánh trăng!"

…

Đây là lần thứ hai Trần Hán Thăng tham gia thi biện luận của Học viện Tài chính, nhưng khác với năm trước ở chỗ hắn không thể giở trò châm ngòi ly gián nữa, hắn quá nổi tiếng trong trường.

Không chỉ thế, Khoa Tính toán Bảo hiểm* vì báo thù năm ngoái bị đùa cợt, trong thi đấu tứ cường đối kháng, gặp khoa khác thì rụt vòi, nhưng đụng tới Khoa học Xã hội và Nhân văn là nổi điên cắn, suýt đập nát sọ não của sinh viên năm nhất Khoa Nhân văn, cuối cùng mới miễn cưỡng bảo vệ tứ cường.

(*) Nói đơn giản là dùng phương pháp toán học hiện đại phân tích các loại rủi ro tài vụ tương lai trong hoạt động kinh tế bảo hiểm, định giá và quản lý.

Sau cuộc thi, chủ tịch hội học sinh Khoa Tính toán Bảo hiểm đi qua, vẻ mặt vênh váo nói:

"Chủ tịch Trần, trước mặt thực lực tuyệt đối thì hết thảy âm mưu quỷ kế đều là hổ giấy."

Trần Hán Thăng đẩy nhẹ Thích Vi ở bên cạnh:

"Nói thẳng với đàn chị Thích đi, chị ấy là chủ tịch, tôi là phó chủ tịch."

Chủ tịch Khoa Tính toán Bảo hiểm bĩu môi rời đi.

Thích Vi bất mãn liếc xéo Trần Hán Thăng:

"Cậu gây thù mắc gì bắt tôi gánh thay?"

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

"Cái này gọi là chế độ trách nhiệm của người đứng đầu, chắc hồi trước chị không chăm chỉ học."

"Xì." Thích Vi nói tiếp đề tài vừa rồi: "Sang năm là tôi tới học kỳ sau năm ba rồi, lên năm tư phải từ chức. Vị trí chủ tịch hội học sinh của khoa chúng ta nếu cậu không muốn làm thì phải nói trước, để chúng tôi còn sắp xếp bạn học khác tiếp nhận chức vụ."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một hồi:

"Nếu là trước kia thì tôi sẽ không nhận, bởi vì tôi đủ vốn tích lũy rồi, chủ tịch hội học sinh đã không quan trọng."

"Còn bây giờ?"

Thích Vi hỏi, cô biết chắc chắn Trần Hán Thăng không phải muốn cân nhắc thân phận này.

“Sang năm Học viện Tài chính chúng ta sẽ thăng cấp thành Đại học Tài chính, tôi có xác suất đại khái sẽ được vào sổ lưu niệm.”

Trần Hán Thăng thiệt tình lo cho khoa của mình:

“Nếu lúc ấy tôi là chủ tịch hội học sinh của Khoa Nhân văn thì có lẽ sẽ trợ giúp đôi chút cho việc sửa thành Học viện Khoa học Xã hội Nhân văn, ít nhất tài nguyên của trường sẽ đổ về nhiều hơn.”

“Thật không? Gần đây nói cũng nhiều nhưng chúng tôi không biết là thật hay giả.”

Vẻ mặt Thích Vi hớn hở, nếu đúng là thật thì trên bằng tốt nghiệp của cô ấy sẽ thành bằng tốt nghiệp “Đại học Tài chính”, vừa lúc bắt kịp chuyện tốt này.

Trần Hán Thăng gật đầu: “Mấy ngày hôm trước đã mở cuộc họp xác định, trường học phỏng đoán vì dát vàng cho cấp trên, có lẽ sẽ nâng tôi lên vị trí phó chủ tịch hội học sinh học viện.”

“Thế thì cậu hãy ở lại trong khoa, chúng tôi tìm thêm hai phó chủ tịch cho cậu, cứ an tâm làm biếng đi gây dựng sự nghiệp.” Thích Vi lập tức nói.

Trần Hán Thăng cũng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Tôi đồng ý chuyện này, vì cố gắng nhanh chóng kiến thiết xong xuôi công việc hội học sinh của khoa chúng ta, tôi có yêu cầu cá nhân nhỏ.”

“Cậu cứ nói, chúng tôi cố gắng hết sức thỏa mãn.”

Vẻ mặt của Thích Vi nghiêm túc hơn, cô ấy cho rằng Trần Hán Thăng thật sự chỉ vì làm tốt công việc.

“Hai phó chủ tịch đều phải là nữ, một người là nữ thần lạnh lùng cao ngạo, người thứ hai là loli ngoan ngoãn.”

Trần Hán Thăng dào dạt hứng thú nói: “Bọn họ tốt nhất là có tiền mà tùy hứng, rảnh rỗi thì ưa mời chủ tịch ăn cơm, còn trộm thầm mến chủ tịch, có ý đồ gây rối chủ tịch, tâm trạng khó chịu còn thích cưỡng hôn chủ tịch, nếu như có thể tiếp thụ thỏa thuận ngầm thì càng tuyệt. Yêu cầu này không quá mức chứ, khoa chúng ta có nhiều con gái như vậy, sao chị Thích nhìn tôi như thế?”

Thích Vi vỗ ngực, thở hắt ra:

“Trần Hán Thăng, da mặt của cậu có phải là dày còn hơn móng của Trường Thành không?”

“Ha, chị không đồng ý thì thôi, khen tôi làm gì.”

Hai người ở bên dưới nói chuyện, trên sân khấu đang cử hành trao giải thi biện luận.

Thích Vi nhìn một lúc, không kiềm được thở dài nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh, tôi còn nhớ hồi năm nhất từng nhận giải người tranh luận tốt nhất.”

Trao giải xong, bốn học sinh mới năm nhất cầm giấy khen đi qua:

“Chị Thích, anhTrần, cảm ơn anh chị trợ giúp.”

Trần Hán Thăng còn cho rằng là lời khách sáo, cười tươi khích lệ.

Có một học muội năm nhất đột nhiên bổ sung thêm:

“À mà phải cảm ơn chị Ấu Sở nữa.”

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc, thi biện luận thì liên quan gì với Thẩm Ấu Sở?

Thích Vi ở bên cạnh giải thích:

“Lúc ấy tôi nhờ Thẩm Ấu Sở mỗi ngày chừa một bàn trống trong tiệm trà sữa cho cho thí sinh tranh luận, để bọn họ có thể

an tâm chuẩn bị thi biện luận.”

“Thì ra là như vậy.”

Trần Hán Thăng sực tỉnh ngộ, đột nhiên lại khẩn trương hỏi: “Vậy mấy người uống trà sữa chắc không ăn ghi nợ chứ? Tiệm nhỏ không bán thiếu!”

Chương 295: Điều tốt đẹp trên đời đều gắn chặt với cậu

Tuyết rơi bít đường, Giang Lăng ở vùng ngoại thành giống như là một tòa cô thành, nhưng thi cuối kỳ đến gần, sinh viên đều tập trung trong thư viện và phòng học để ôn tập. Một số cậu em hư nghiện net nặng đi từ trường đến trung tâm thương mại Nghĩa Ô cũng không quá xa.

Trần Hán Thăng không ra được, chỉ có thể cùng Thẩm Ấu Sở ôn bài.

Trong thư viện của Học viện Tài chính có rất nhiều nam sinh giống như Trần Hán Thăng.

Bạn gái đang nghiêm túc đọc sách, nam sinh thì trước mặt đặt một xấp tạp chí hoặc là truyện võ hiệp, đọc một lúc thì ngủ, ngủ dậy thì đi dạo, tuy bên ngoài tuyết lạnh nhưng nhiệt độ trong thư viện luôn từ 26 độ trở lên, trừ có đông người còn mở điều hòa, khi Trần Hán Thăng ngủ đều là cởi áo lông ra.

Hắn nhàn nhã, không có chút cảm giác nôn nóng của thí sinh.

“Trần Hán Thăng, không ôn bài chút xíu nào à?”

Hồ Lâm Ngữ cũng đi theo đến, sau khi tuyết rơi cũng cất luôn bàn ghế đặt bên ngoài tiệm trà sữa, buôn bán ế hơn, cho nên hiện tại chủ yếu giao cho Diệp Học Lan và bốn sư muội năm nhất luân phiên trông quán.

“Ôn bài làm gì, tớ thi đại là được, cùng lắm thì về nhà cho mẹ đánh đòn một trận thôi.”

Trần Hán Thăng ngồi nghiêng trên ghế, một bàn tay chống đầu, tay kia nhàm chán giở tạp chí thể dục xuất bản từ mấy tháng trước, trong miệng còn lẩm bẩm: "Thư viện không thể kịp thời đổi mới tạp chí sao, tháng mười hai rồi mà trên kệ còn đặt sách tháng bốn."

Nhìn Trần Hán Thăng không có chút ý chí chiến đấu, Hồ Lâm Ngữ ngó Thẩm Ấu Sở, lắc đầu.

Thẩm Ấu Sở cười dịu dàng, bởi vì đọc sách lâu làm khuôn mặt trái xoan ửng hồng, làn da của cô quá tốt, giống như thoa một lớp màng đỏ lên cẩm thạch mịn màng, khi sờ rất co giãn, nhéo sướng tay.

Thẩm Ấu Sở bao dung Trần Hán Thăng đại khái còn lớn hơn tưởng tượng của Hồ Lâm Ngữ.

Trần Hán Thăng không thích học bài, Thẩm Ấu Sở chiều theo hắn.

Trần Hán Thăng muốn đi tản bộ, Thẩm Ấu Sở cùng hắn.

Khi Trần Hán Thăng ngủ thì Thẩm Ấu Sở cởi khăn quàng của mình choàng lên cổ hắn.

…

Hồ Lâm Ngữ không biết là lần thứ mấy không nhìn được nữa:

"Ấu Sở, cậu cần gì như vậy? Đàn ông trên thế giới chết sạch hết hay sao?"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Tiểu Hồ vẫn là không hiểu Thẩm Ấu Sở, với tính cách của cô thì chỉ cần chịu quay đầu nhìn hắn, vậy dù hắn có hư hỏng xấu xa cỡ nào cũng trở thành toàn bộ của cô ấy.

"Còn nước không?"

Đọc sách trong thư viện dễ khát, Trần Hán Thăng mới vừa tỉnh ngủ, da môi khô nhăn.

Thẩm Ấu Sở cầm lấy cốc giữ nhiệt của mình, vặn mở nắp nhấp một ngụm, nhỏ giọng nói:

"Có, mà hơi lạnh, đợi tớ lấy ít nước nóng."

Trần Hán Thăng vươn tay định cầm lấy:

"Lạnh cũng được."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng né tránh:

"Đợi … đợi tớ thêm nước nóng được không?"

"Ài, thôi đi đi, đi mau."

Trần Hán Thăng không kiên nhẫn vẫy tay, Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng kéo ghế ra, đi phòng cung cấp nước để lấy nước uống cho Trần Hán Thăng.

Hồ Lâm Ngữ hung hăng hỏi:

"Bộ ông không có chân à?"

Trần Hán Thăng rũ mí mắt nói:

"Vừa bị gãy."

Hồ Lâm Ngữ hừ lạnh một tiếng, thật ra nghe qua sự kiện Hà Sướng xong cô ấy cũng hiểu rằng có thể bảo hộ Thẩm Ấu Sở thì chỉ có loại người như Trần Hán Thăng.

Nổi tiếng xấu.

Bề ngoài của Thẩm Ấu Sở sau khi cô ngước mặt lên, đám nam sinh trong Học viện Tài chính, bao gồm từ trường khác nghe tin chạy tới chỉ dám đứng xem, miệng không dám ho he trêu ghẹo.

Thà ghẹo Hồ Lâm Ngữ cho đã ghiền cũng không dám trêu chọc Thẩm Ấu Sở.

“Chỉ có người xấu mới có thể bảo vệ người tốt.”

Hồ Lâm Ngữ âm thầm nghĩ, nếu Trần Hán Thăng là một học sinh tốt vừa học giỏi vừa ưu tú, chuyện gì cũng nói lý thì không biết Thẩm Ấu Sở sẽ bị bao nhiêu nam sinh cưỡng ép tỏ tình.

Lúc ấy đặc điểm “Vừa học giỏi vừa ưu tú” sẽ thật yếu đuối bất lực biết bao.

“Nào, uống nước đi.”

Thẩm Ấu Sở bưng nước sôi về, thử nhiệt độ trước, phát hiện hơi nóng thì kiên nhẫn thổi nguội, mãi khi nhiệt độ vừa phải mới đưa cốc qua.

Trần Hán Thăng cầm cốc giữ nhiệt, nhướng chân mày với Hồ Lâm Ngữ:

“Tiểu Hồ, trong lòng có thấy chua xót không?”

“Dẹp đi!”

Hồ Lâm Ngữ trừng mắt nhìn hắn một cái: “Ấu Sở hiện tại là một nửa mẹ của cậu!”

Trần Hán Thăng đang định trả đũa thì di động bỗng phát ra tiếng chuông.

“Mẹ của tớ gọi điện thật rồi.”

Trần Hán Thăng cầm lấy điện thoại, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con đang ôn bài, lần này tranh thủ lấy sáu mươi điểm cho mẹ.”

“Con giỏi lắm!”

Lương Mỹ Quyên mắng qua điện thoại:

“Lúc trước thành tích không tệ, ít nhất ở lớp giữa, tại sao bây giờ thấy thỏa mãn với điểm số tiêu chuẩn?”

Trần Hán Thăng bĩu môi:

“Mẹ mà mắng con nữa là tín hiệu di động sẽ bị mất sóng vì tuyết rơi nhẹ.”

“Thằng chó con, chờ mày về nhà rồi biết tay mẹ!”

Lương Mỹ Quyên đành hỏi chuyện quan trọng:

“Kiến Nghiệp có tuyết rơi, vậy Tiểu Thẩm và Tiểu Ngư Nhi thế nào rồi?”

Thì ra Lương Mỹ Quyên thấy Kiến Nghiệp có tuyết lớn nên gọi điện thoại quan tâm con trai và “Con dâu tương lai” .

“Khá tốt.”

Trần Hán Thăng nhanh chóng đứng lên đi ra thư viện, trong miệng còn giải thích:

“Mẹ tớ gọi, đi ra ngoài nói chuyện, trong thư viện cần giữ yên lặng, mọi người đều phải làm một sinh viên có tố chất.”

Đi tới ngoài cửa, Trần Hán Thăng tìm một chỗ cản gió:

“Sắp đến cuối kỳ, mọi người đều đang ôn tập, Tiểu Ngư Nhi học ở trường hàng đầu 985 nên nhiệm vụ càng nặng, hai ngày này chỉ gọi điện thoại vào buổi tối với con, bên Tiểu Ngư Nhi vẫn ổn.”

“Vậy còn Tiểu Thẩm?”

Lương Mỹ Quyên hỏi dồn:

“Đã nhận được khăn quàng và bao tay mà Tiểu Thẩm đan cho cha mẹ, Tiểu Thẩm còn đan một cái áo len cho mẹ, mặc vào người rất ấm. Cha của con không có áo, ánh mắt tràn ngập hâm mộ nhìn mẹ, buổi tối cứ rên ư ử không chịu ngủ.”

Thái hậu Lương nói đến chuyện đối đãi khác biệt này thì rất vui vẻ, có cảm giác con trai không hiếu thảo nhưng được con dâu thương.

“Cha của con cũng có.”

Trần Hán Thăng giải thích:

“Nhưng con thấy mình thiếu áo len nên giữ lại cái áo, đang mặc trên người đây này.”

Lương Mỹ Quyên ở bên kia ngây ra một lúc, về sau phản ứng lại hành vi này đặt trên người con trai của bà dường như cũng không kỳ lạ.

“Thế thì đừng cho cha của con, con cứ mặc đi.”

“Đúng rồi, con không định gửi về.”

Hai mẹ con nói xấu sau lưng Lão Trần một lúc, Lương Mỹ Quyên mới đột nhiên phản ứng lại: “Tiểu Thẩm sao rồi? Con còn chưa nói rõ.”

“Cô ấy đương nhiên khỏe, mới nãy con và cô ấy còn học bài trong thư viện.”

Trần Hán Thăng còn hỏi:

“Mẹ muốn nói chuyện với cô ấy không?”

“Thôi, học tập quan trọng hơn, thi xong mẹ sẽ nói chuyện với con bé sau.”

Lương Mỹ Quyên vốn tính quan tâm ba đứa nhỏ, nhưng nghe được Trần Hán Thăng luôn ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở, thậm chí quên gọi điện thoại về nhà báo bình an ghen tỵ nói:

“Sau này con có vợ sẽ quên mẹ cho xem, không chừng nộp hết thẻ lương cho vợ bảo quản.”

“Tốt mà, thẻ lương của cha luôn ở trong tay của mẹ đấy thôi, giờ mẹ lại phản đối con đưa cho vợ sao?”

Tuy rằng Trần Hán Thăng sẽ không làm như vậy, nhưng vẫn mạnh miệng đốp chát lại với mẹ.

Sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng sờ bụng, cảm giác hơi đói, hắn quay vào trong rủ Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đi ăn

cơm.

Bên ngoài vẫn có tuyết rơi, nhưng đường đi từ thư viện đến căn-tin sớm được dọn dẹp sạch sẽ, bông tuyết rơi xuống ven đường chất đống cao lên, ba người che hai chiếc dù.

Cún FA Hồ Lâm Ngữ chỉ có thể một người cô độc ngắm cảnh tuyết.

Trần Hán Thăng đi một lúc thì bỗng chỉ hướng nhánh cây tùng ở bên cạnh, nói với Thẩm Ấu Sở:

"Cậu nhìn này, hình như trong đó có con mèo, có phải là Đoàn Viên không?"

Thẩm Ấu Sở giật nảy mình, nhanh chóng cúi đầu cẩn thận tìm kiếm.

Trên nhánh cây tùng chất một lớp tuyết trắng dày, lúc Thẩm Ấu Sở đến gần thì Trần Hán Thăng kéo cong nhánh cây rồi buông tay, bông tuyết trên nhánh cây bắn lên, rơi xuống mặt, tóc, khăn quàng của Thẩm Ấu Sở.

Trần Hán Thăng chơi khăm thành công, ném cây dù đi, cười lớn chạy tới trước, nhưng chờ cả buổi phát hiện Thẩm Ấu Sở không đuổi theo.

Cô đứng yên tại chỗ, chậm chạp phủi bông tuyết dính trên áo lông.

Trần Hán Thăng đi qua:

"Sao cậu không đuổi theo?"

Thẩm Ấu Sở nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, chu môi không nói chuyện, trong mắt ánh lên tia dịu dàng trách móc.

Trần Hán Thăng thở dài, giúp Thẩm Ấu Sở phủi tuyết đọng trên tóc và lông mày.

Thẩm Ấu Sở vốn đang phủi bông tuyết trên người, nhưng nhìn thấy từng mảnh lông ngỗng từ trên trời rơi xuống ngực Trần Hán Thăng, cô nhặt cây dù lên che trên đầu hắn, vươn tay giúp hắn phủi tuyết trước.

Hai người đứng gần, Thẩm Ấu Sở ngửa đầu, thở ra làn khói trắng bay vào mặt Trần Hán Thăng, khuôn mặt ửng đỏ trở lại màu trắng ban đầu, hàng mi cong tự nhiên thỉnh thoảng chớp nhẹ.

Thẩm Ấu Sở tập trung phủi áo, không muốn Trần Hán Thăng bị cảm vì lạnh.

"Cậu có thể phủi sạch cho mình trước."

Trần Hán Thăng cúi đầu, nhìn Thẩm Ấu Sở, nói.

Thẩm Ấu Sở không lên tiếng, chờ phủi sạch trên người Trần Hán Thăng rồi mới giũ mũ dính liền với áo lông, nói khẽ với hắn:

"Đi căn-tin thôi."

"Đi thôi, cậu và Hồ Lâm Ngữ che chung ô đi, miễn cho người khác hiểu lầm chúng ta." Trần Hán Thăng cười nói.

Mãi đến lúc này, Thẩm Ấu Sở dù bị chơi khăm cũng không tức giận bỗng chốc trong đôi mắt hoa đào ướt nước trào ra uất ức vô hạn.

Nhưng Thẩm Ấu Sở rất nghe lời, ngoan ngoãn đưa ô cho Trần Hán Thăng, chuẩn bị hứng lấy tuyết rơi đi lên trước tìm Hồ Lâm Ngữ. Nào ngờ Trần Hán Thăng đột nhiên kéo cô trở về, ôm thật chặt vào trong ngực.

"Sao cậu khờ quá vậy!"

Một kẻ không tim không phổi như Trần Hán Thăng, hơn nữa hai người ở chung hơn một năm, có khi đều cảm thấy Thẩm Ấu Sở khờ khiến người đau lòng.

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng ngước đầu lên:

“Tớ không muốn …”

“Cậu không muốn cái gì?”

“Tớ không muốn đi chung với Lâm Ngữ.”

“Vậy cậu muốn chung dù với ai?”

“Với cậu.”

Chương 296: Chiêu trò của cặn bã nữ

Tuyết lớn rơi một ngày, Trần Hán Thăng cũng ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở cả ngày, nhưng chỉ qua lại ở thư viện và căn-tin, hai điểm một đường hết sức đơn điệu.

Hồ Lâm Ngữ tội nghiệp chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Hán Thăng thường "ức hiếp" Thẩm Ấu Sở, hoặc là tán tỉnh nhau, tâm trạng vừa bực vừa tức, có chút chua và sướng, cảm giác rối rắm đó khiến con cún FA chưa từng yêu đương nay được nếm thử.

Hồ Lâm Ngữ từng muốn học bài một mình, nhưng sợ gặp câu nào khó thì Thẩm Ấu Sở ít nhất có thể hỗ trợ giải đáp, cô ấy đành cố ý giả vờ không nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng quyết định năm mới về nhà ăn đòn nên không thèm ôn tập, ngược lại gọi điện thoại cho mỗi khu vực chuyển phát nhanh hỏi thăm tình huống cụ thể.

"Alo, Bằng Phi, tuyết rơi rồi, bên chỗ cậu thế nào? Chú ý an toàn."

.....

"Lão Thư, Đại học Đông Đại bắt đầu ôn tập thi kiểm tra rất gắt, chú ý phân phối thời gian làm thêm và ôn tập."

.....

"Tử Bác, đắt khách là bởi vì nghỉ đông sắp đến, nhớ đóng gói kỹ các bưu kiện, vất vả."

.....

Tình huống khá tốt, đại khái vì tuyết lớn làm lỡ thời gian, bên chuyển phát nhanh Thâm Thông chưa có sắp xếp gì với khu đại học Giang Lăng và Tiên Ninh, Chung Kiến Thành và Nghiêm Gia Hưng vẫn sắp xếp xe đi trường học chở bưu kiện.

Nghỉ đông sắp đến nên cũng đắt khách hơn, những đại lý vườn trường thậm chí không kịp nói nhiều đã vội vàng cúp điện thoại.

"Tiểu Trần cả ngày xoay quanh bên gái nên càng lúc càng dông dài."

Vương Tử Bác bất mãn đặt điện thoại cầm tay lên bàn, thầm nghĩ Trần Hán Thăng có thể không yên tâm với bốn người khác, nhưng sao với mình dặn dò nhiều như vậy.

Con người khi nghiêm túc cố gắng làm việc thì nói chuyện toát ra sự kiên cường, thậm chí sẽ cảm thấy lời nhắc nhở thiện ý của người khác là không tín nhiệm vào mình.

Tâm trạng này của Vương Tử Bác rất thường thấy, cậu ấy vốn là sinh viên nam bình thường.

Có chút phản nghịch dáng xấu hổ, không có kinh nghiệm yêu đương, không biết cách nói chuyện với người khác giới, nói nhảm nhiều với bạn cùng giới, thường thường cảm thấy cô độc, ngẫu nhiên âm thầm khoe khoang, tất cả chỉ vì hy vọng người khác thừa nhận mình.

Một sinh viên làm thêm của Đại học Lý Công đi qua nhắc nhở:

"Vương ca, chốc nữa xe thu chuyển phát nhanh của công ty Thâm Thông đến."

"Biết."

Vương Tử Bác đang vùi đầu tính toán chia phần trăm hoa hồng, tổng đại lý vườn trường có chức trách và quyền lợi này.

Trong cửa hàng rất bận rộn, từng giây từng phút đều có học sinh cầm bưu kiện đến gửi về nhà, lòng bàn chân của bọn họ dính bông tuyết rất nhanh làm ướt cửa hàng.

“Xin chào, cần gửi chuyển phát nhanh gì?”

“Tôi tìm người.”

“Tìm ai?”

“Vương … Vương Tử Bác?”

Người nói chuyện rất kỳ lạ, dường như phải suy nghĩ mới có thể xác nhận tên.

“Vương ca, có người tìm!”

Sinh viên làm thêm kêu một câu, thế này mới nhìn thấy Vương Tử Bác đã ngước đầu lên, trợn to mắt dường như không dám tin tưởng.

“… Có người tìm anh.”

Sinh viên làm thêm đáng yêu vẫn lớn tiếng nói ra nửa đoạn sau.

Cô gái vào cửa hàng toát ra khí chất giống đàn chị năm tư, bề ngoài không quá đẹp nhưng không xấu, mặc quần áo khá đắt tiền.

“Sao … sao chị đến đây?”

Vương Tử Bác giật mình hỏi.

“Chúng ta là bạn mà, ghé qua xem thử ấy mà.”

Hoàng Tuệ cười nói, trong lòng có chút khổ sở, bởi vì Vương Tử Bác không đứng lên, nếu là trước kia chắc chắn sẽ chạy tới hoan nghênh.

“À.”

Vương Tử Bác cúi đầu tiếp tục làm việc, bởi vì không biết nói cái gì, loại tình huống này cũng là lần đầu gặp gỡ.

“Mình nên đuổi chị ấy đi hay nên đi qua hỏi một câu?”

Trong lòng Vương Tử Bác đấu tranh kịch liệt, sau đó cảm thấy khó mà đuổi Hoàng Tuệ ra, cậu ấy cũng không nỡ, nhưng hỏi thăm thì quá yếu hèn, nên dứt khoát không nghe không hỏi.

Nhưng Vương Tử Bác không có nhiều kinh nghiệm che giấu, trong lòng do dự rất nhanh thể hiện ra từ nét mặt và hành động, luôn liếc trộm Hoàng Tuệ.

Không phải Vương Tử Bác muốn quan sát Hoàng Tuệ, mà là muốn biết Hoàng Tuệ có nhìn mình hay không.

Rõ ràng, Hoàng Tuệ ngồi trên ghế gần đó, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Vương Tử Bác.

Ánh mắt hai người vừa giao nhau, Vương Tử Bác lập tức quay đầu, trong lòng thắc mắc và tim đập nhanh.

Hoàng Tuệ chiếm vị trí quá lớn trong tim Vương Tử Bác, cho dù hiện tại có chút chật vật, mắt sưng húp, trang điểm đậm cũng khó mà che giấu, ống quần bò dính đầy bùn đất.

Nhưng Vương Tử Bác dù gì từng là người dự bị của cô ta, sự thiên vị đó khiến cô ta không e dè.

“Bố đã hứa với Tiểu Trần, kiên quyết không thể làm chân cún nữa, mình phải cố gắng biểu hiện ra cuộc sống hiện giờ rất tốt!”

Vương Tử Bác không ngừng lặp lại câu nói này, hơn nữa quyết định cứ như thế xử lý lạnh.

Tin tin!

Lúc này bên ngoài cửa hàng vang lên tiếng còi, xe hàng của chuyển phát nhanh Thâm Thông ở khu đại học Tiên Ninh đến lấy bưu kiện, tiện thể lấy luôn tiền học sinh gửi hàng.

Vương Tử Bác đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, lấy một xấp tiền từ trong ngăn kéo ra.

Hoàng Tuệ nhìn thoáng qua, phỏng chừng hơn mười nghìn, giờ thì cô ta xác định Vương Tử Bác quả thực "Giàu lên", hèn gì có thể đi khách sạn lớn Kim Lăng mời khách ăn cơm, hèn gì có thể trong hội sở mát-xa chân kiêu ngạo ném tiền lên trời.

Sau khi xe hàng chạy đi, Vương Tử Bác quay về quầy viết này nọ, thật ra trong lòng cực kỳ thỏa mãn, đặc biệt khi giao một xấp tiền cho shipper thì ánh mắt Hoàng Tuệ nhìn cậu ấy giống như mấy ngày hôm trước ở khách sạn lớn Kim Lăng.

"Vương ca, giúp đỡ chút, chúng tôi đang cột bưu kiện này, giúp đỡ ấn nó với."

Có một sinh viên làm thêm kêu lên, bưu kiện trong tay người này ước chừng là chăn đệm, dễ bị lỏng ra, cần trói chặt.

"Tới ngay."

Vương Tử Bác lên tiếng, buông bút, đang định đi qua thì không ngờ Hoàng Tuệ nhanh hơn.

"Bưu kiện nào vậy? Giữ như vậy đúng không?"

…

"A, góc này chưa bao kín, ngày có tuyết rơi coi chừng bị thấm nước."

…

"Để tôi cột cho, anh cẩn thận chút, đừng làm rớt."

…

Vương Tử Bác ngơ ngẩn nhìn hành vi của Hoàng Tuệ, đây là lần đầu tiên.

Lần đầu Hoàng Tuệ chịu hạ thấp người làm mấy chuyện thô bỉ này, dường như là vì chính mình nữa?

Nếu đổi lại là lúc trước, chắc chắn Vương Tử Bác sẽ đẩy Hoàng Tuệ ra, nhưng lần này cậu ấy chỉ mấp máy môi, dù người hơi rướn về phía trước, chân nhấc lên rồi nhưng cuối cùng vẫn ngừng lại.

Vương Tử Bác còn quá trẻ tuổi, từ chối sự giúp đỡ của người khác khó khăn còn hơn là từ chối giúp đỡ ai.

"Cảm ơn chị dâu."

Cột bưu kiện xong, có một sinh viên làm thêm cười tủm tỉm nói, cậu ta đã nhìn ra chút manh mối.

Vương Tử Bác đang định ngăn lại thì Hoàng Tuệ cười đáp:

"Không cần khách sáo."

Trái tim Vương Tử Bác đập nhanh, nhưng trên mặt không lộ vẻ gì.

Thật ra biểu hiện hôm nay của Vương Tử Bác đã tiến bộ rất nhiều.

Thời gian dần trôi qua, Hoàng Tuệ dường như xem nơi này là nhà mình, có việc gì sẽ chủ động giúp, cũng chịu cười nói với con trai khác.

Khoảng sáu giờ tối, Vương Tử Bác đang suy nghĩ có nên mời Hoàng Tuệ đi nhà hàng ăn cơm không.

Nào biết Hoàng Tuệ chủ động từ biệt: "Tử Bác, tôi về đây."

"A?"

Vương Tử Bác tuyệt đối không ngờ là kết quả này, cậu ấy thậm chí chuẩn bị từ chối mọi yêu cầu của Hoàng Tuệ, không

ngờ cô ta bước đi, dứt khoát mà tiêu sái, dường như chỉ đơn thuần đến giúp một tay.

Nhìn bóng lưng bung dù đỏ dần biến mất trong tuyết của Hoàng Tuệ, Vương Tử Bác chưa từng gặp chiêu trò cấp cao như vậy, tim bắt đầu đập loạn nhịp.

Chương 297: Tôi đến coi mắt

Ngày thứ hai, tuyết rốt cuộc ít rơi hơn, Hoàng Tuệ lại đi tới Đại học Lý Công hỗ trợ.

Vương Tử Bác ban đầu không quan tâm cô ta, cuối cùng Hoàng Tuệ lẩm bẩm một mình, khóc lóc kể lể cha mẹ của Triệu Chính lấy lý do "Không cùng tầng lớp" không đồng ý kết hôn.

Ngày thứ ba, tuyết ngừng, mặt trời trốn thật lâu cũng đi ra, toàn bộ Kiến Nghiệp đều tan băng tuyết.

Hoàng Tuệ vẫn lại đây hỗ trợ, Vương Tử Bác giữa trưa mua một phần cơm trưa cho cô ta.

Nhìn nét mặt khi nói cảm ơn của Hoàng Tuệ, Vương Tử Bác bỗng cảm thấy lòng chua xót.

"Số máy quý khách vừa gọi đã khóa máy."

Vương Tử Bác định hỏi ý kiến của bạn thân Trần Hán Thăng, nhưng gọi qua thì đã tắt máy.

"Mười hai giờ trưa rồi, lẽ ra nó dậy rồi chứ."

Vương Tử Bác nhủ thầm, qua mười phút gọi lại, rốt cuộc liên lạc được.

"Xin chào, cổ gà, tìm tao có chuyện gì?"

Trần Hán Thăng ở đầu dây bên kia cười hỏi.

"Đệt, nghiêm túc một chút, ai là cổ gà hả? Còn mày thì sao!"

Vương Tử Bác không kiên nhẫn nói, Trần Hán Thăng cứ khoái chọc ghẹo cậu ấy.

Không ngờ lần này Trần Hán Thăng thật sự bị oan.

“Đây là kiểu gọi nhập gia tùy tục, Tử Bác trong tiếng Quảng Đông là cổ gà trống. Tao đang ở sân bay Bạch Vân thành phố Việt Đông, máy bay vừa đáp xuống đất.”

“Mày chạy xa như thế làm cái gì?”

Vương Tử Bác hỏi, không hoài nghi Trần Hán Thăng lừa chính mình, bởi vì nếu hắn không muốn nhận điện thoại thì sẽ nói là đang ị lỡ làm rớt di động xuống cầu tiêu.

Trần Hán Thăng khẽ thở dài:

“Gặp một trùm trong nghề chuyển phát nhanh, Hỏa Tiễn 101 muốn phát triển cần sự hỗ trợ của cô ấy, nếu không thì tao một là không rảnh, hai là không có sức. Mà mày tìm tao làm gì?”

“Vậy hả.”

Vương Tử Bác vốn tưởng Trần Hán Thăng ở Kiến Nghiệp, giờ nghe hắn nói đang ở thành phố Việt thì không muốn tâm sự chuyện Hoàng Tuệ, chờ hắn trở về rồi tính.

“Không có việc gì, có một vấn đề muốn hỏi ý kiến thôi.”

“Cảm ơn đã mời, đang ở thành phố Việt Đông, vừa xuống sân bay, có nhiều người quen trong giới.”

“Nói vớ vẩn gì vậy!”

Vương Tử Bác nghe ra trong giọng nói của Trần Hán Thăng toàn là trêu chọc, quyết đoán đổi đề tài:

“Mày ở thành phố Việt Đông thì Hỏa Tiễn 101 bên này nghe theo ai?”

“Việc nhỏ nghe Nhiếp Tiểu Vũ, nếu dính líu đến việc lớn sống còn mà không liên lạc được tao, vậy ai ở gần thì nghe người đó.”

Vấn đề này không làm khó Trần Hán Thăng, hoặc nên nói hắn vốn đã nghĩ như vậy.

Vương Tử Bác nghi hoặc hỏi:

"Ai ở gần thì nghe người đó là sao?"

"Thì như đã nói đó."

Trần Hán Thăng chỉ cầm theo một túi đeo, mang kính râm, vừa nói vừa đi ra cabin: "Là Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, ai trong hai người tiện đưa ra quyết sách thì nghe người đó."

Vương Tử Bác hỏi:

"Bọn họ không hiểu quản lý, lỡ làm sai thì sao?"

"Không phải thế."

Trần Hán Thăng cười híp mắt giải thích: "Nếu đã dính líu đến sống còn thì bất cứ người nào khác làm quyết sách, một khi thất bại tao đều cảm thấy người ta có lòng ích kỷ riêng."

"Chỉ có hai người kia là không, cho dù thật sự thất bại, trong lòng tao cũng không có ý kiến gì, số phận đã như vậy rồi."

"Mày nhìn thoáng nhỉ."

"Tao luôn thoáng, Cổ Gà, mày còn gì muốn nói nữa không? Không có thì tao cúp đây."

Trần Hán Thăng không kiềm được oán trách:

"Không ngờ thành phố Việt Đông tháng mười hai còn có người mặc áo tay ngắn, bố mặc áo lông và áo giữ ấm như một thằng ngố đi trên đường."

Vương Tử Bác lặng lẽ cúp điện thoại, ngẩng đầu lên thấy Hoàng Tuệ ở trong cửa hàng nhìn chăm chú chính mình, ánh mắt dịu dàng mà trước kia chưa từng có.

Không hiểu sao Vương Tử Bác đột nhiên không dám đi vào, cảm giác nơi đó giống như một cái bẫy, chính mình là một con thú chờ bị săn.

…

Trần Hán Thăng hoàn toàn không biết tình huống Vương Tử Bác đang đối mặt, hắn gọi một chiếc taxi trong sân bay đi Sán Đầu, lấy một cuốn sổ ra khỏi balo, trong đó có ghi địa chủ nhà Khổng Tĩnh.

Để lấy được địa chỉ này cũng thật là khúc chiết, Trần Hán Thăng trước tiên kính nhờ Chung Kiến Thành, rồi Chung Kiến Thành lại nhờ nhân viên văn phòng HR quen thân trong công ty chi nhánh Kiến Nghiệp, nhân viên văn phòng đó đang xử lý tư liệu nghỉ việc của Khổng Tĩnh, có ghi lại địa chỉ cụ thể.

Dọc đường đi Trần Hán Thăng gọi điện cho Khổng Tĩnh, hắn không nói mình đã đến thành phố Việt.

“Chị Tĩnh, còn đang coi mắt hả?”

“Còn, buổi sáng vừa hoàn thành, buổi chiều còn có một người.”

Trong giọng nói của Khổng Tĩnh chất chứa sự bất đắc dĩ, có cảm xúc tìm vui trong nỗi buồn:

“Không biết hai người kia có xem trúng tôi không, cậu hoàn toàn không hiểu nỗi bi ai của bà cô già chưa kết hôn đâu.”

Trần Hán Thăng cười phá lên, sau khi về nhà thì Khổng Tĩnh trở nên bình dân hơn.

“Thời tiết ở Kiến Nghiệp thế nào?”

Khổng Tĩnh chủ động quan tâm nói:

“Tôi xem tin tức nói đây là tuyết tai, nghiêm trọng ảnh hưởng giao thông xuất hành.”

“Thời tiết à.”

Trần Hán Thăng thò đầu ra nhìn mặt trời trên đường cao tốc tỉnh Việt Đông:

“Tuyết ngừng rơi rồi, mặt trời đã ló, nóng chết.”

Khổng Tĩnh thầm nghĩ kỳ lạ, sau khi tuyết ngừng rơi xuất hiện mặt trời là bình thường, nhưng ấm lên nhanh thì ít thấy.

“Chị Tĩnh, khi nào đến giúp tôi?”

Trần Hán Thăng trực tiếp thảo luận trong điện thoại, thời gian của hắn rất eo hẹp:

“Tuyết ngừng là chuyện tốt cho thành phố Kiến Nghiệp, nhưng là chuyện xấu với Hỏa Tiễn 101, điều này chứng minh bên Thâm Thông tùy thời có thể xử tôi. Cho nên tôi định chủ động một chút, trực tiếp đi tổng bộ của Thâm Thông ở thành phố Thượng Hải?”

“Cái gì?”

Khổng Tĩnh giật nảy mình:

“Có lẽ cậu còn không bước qua cổng được!”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Nên mới cần một ngọn đèn sáng, chị Tĩnh ở trong lòng tôi là ngọn đèn sáng đó.”

“Thôi đừng chụp mũ cao cho tôi, tôi đang cực kỳ nghiêm túc giải quyết việc lớn cuộc đời.”

“Chị đến Hỏa Tiễn 101, các đồng nghiệp nam tươi ngon trong đại học tùy chị chọn, nếu không được thì dưới tay tôi có mấy nam sinh, vạm vỡ, dịu dàng, hài hước, mẫu nào cũng có.”

“Đừng giỡn nữa, còn nhớ lời hôm đó không? Cậu mà đến cửa nhà tôi thì tôi sẽ đi Hỏa Tiễn 101 giúp cậu.”

“Vậy chị cho tôi địa chỉ đi.”

“Nói giỡn mà cậu làm thật à? Tôi đi ăn cơm trưa đây, cậu cũng giữ sức khỏe, không chừng ngày nào đó tôi nổi hứng sẽ đi tìm cậu.”

“Chờ chị tới tìm chắc qua mùa quýt.”

Trần Hán Thăng nhấn nút tắt cuộc gọi, vỗ vai tài xế:

“Bác tài, làm ơn tăng nhanh tốc độ, có lẽ vợ của tôi lén lút ngoại tình với người đàn ông khác, tôi phải trở về bắt gian!”

“Hả!”

Nếu bạn nói với tài xế là người nhà bệnh nặng, chưa chắc tài xế chịu tăng tốc độ, nhưng vừa nghe loại việc này, tài xế trung niên tức giận quát:

“Giao cho tôi, tuyệt đối không thể bỏ qua cặp đôi chó chết đó!”

Dưới sự “Trợ giúp” của tài xế xe taxi, Trần Hán Thăng nhanh chóng đến dưới lầu nhà của Khổng Tĩnh, từ chối khéo đề nghị “Cầm hàng xử chúng nó” của tài xế, Trần Hán Thăng trực tiếp đi lên lầu.

“Dường như là 201 nhỉ.”

Trần Hán Thăng giở địa chỉ ra xác nhận một lần nữa, không ngờ có người đàn ông đứng trước cửa nhà Khổng Tĩnh, đeo mắt kính, trông nho nhã lịch thiệp.

Hai người nhìn nhau, đối phương lên tiếng trước:

“Cậu cũng đến coi mắt nhỉ?”

“Hả, à, đúng rồi!”

Trần Hán Thăng thản nhiên thừa nhận:

“Ông anh cũng vậy?”

“Đúng.”

Người đeo kính gật đầu, nói:

“Bà mối nói cô gái này rất xinh đẹp, nhưng hơi cao ngạo, đã từ chối rất nhiều người.”

“Đó là bởi vì không tìm đúng cách, để tôi dạy cho anh một chiêu.”

Trần Hán Thăng trực tiếp gõ cửa:

“Lát nữa anh thấy cô gái kia lập tức bắt lấy tay cô ấy, hét lớn tôi đến rồi, cô hãy đi theo tôi, nhất định thành công!”

Người đeo kính cười cười, làm gì có ai coi mắt kiểu này?

“Ông anh không tin lời của tôi?”

“Ha ha, ha ha!”

“Vậy tôi sẽ biểu diễn cho anh xem một lần, nếu thành công, lần sau đi coi mắt hãy áp dụng thử.”

Chương 298: Không mời tôi lên nhà ngồi một chút?

Két!

Cửa chống trộm nhà Khổng Tĩnh mở ra, bên trong có một người phụ nữ năm mươi mấy tuổi vươn cổ ra nhìn.

“Buổi chiều có hai à.”

Người phụ nữ nói thầm một tiếng:

“Trông đều khá trẻ tuổi.”

Trần Hán Thăng chủ động chào hỏi:

“Chào dì.”

“Chào cậu.”

Người nữ lên tiếng, thầm nghĩ người trẻ tuổi hăng hái thật. Bà nhường một khe hở cho Trần Hán Thăng đi vào, sau đó hỏi người đàn ông đeo kính:

“Người vừa rồi là bà mối Trương giới thiệu, còn cậu được ai giới thiệu?”

“A?”

Người đeo kính ngây ra một lúc: “Tôi mới là bà mối Trương giới thiệu.”

Trần Hán Thăng đi phòng khác, lập tức thấy Khổng Tĩnh đang pha trà, mặc đồ thoải mái ở nhà.

“Mời ngồi, hãy uống trà trước, tôi … ủa? Sao cậu đến?”

Khổng Tĩnh ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Hán Thăng đứng chình ình trước mắt mình thì giật bắn người.

Ở trong đầu Khổng Tĩnh thì Trần Hán Thăng thuộc vòng xã giao Kiến Nghiệp, chỗ này là quê Sán Đầu của cô, kết quả người ở vòng tròn A xuất hiện trong vòng tròn B, loại cảm giác này phi thường kỳ lạ.

"Ủa, sao tôi ở đây nhỉ?"

Trần Hán Thăng cũng trưng ra bộ mặt khó tin:

"Mới nãy còn ngủ trong thư viện của trường mà ta, trong lòng luôn nhớ chị Tĩnh, vừa mở mắt ra thật sự gặp chị."

Khổng Tĩnh phi một tiếng, cô không phải là con gái mới lớn, đâu thèm tin mấy lời ba hoa này, rõ ràng là Trần Hán Thăng điều tra ra địa chỉ nhà cô từ chỗ nào đó, cách xa hơn 1500km chạy tới đây.

Kiến Nghiệp còn có tuyết tai, nghe nói mới dỡ bỏ cấm giao thông, Trần Hán Thăng đến quá vội vã.

"Chị Tĩnh, là chị thật sao?"

Trần Hán Thăng giả vờ chính mình còn đang nằm mơ, vươn tay ra nói:

"Mau cho tôi sờ cái nào, để tôi xác định chính mình không phải đang nằm mơ, sờ chỗ nào đều được."

Khổng Tĩnh lùi lại một bước, ho khan một tiếng nhìn sau lưng.

Người phụ nữ vừa mở cửa là bà Khổng, và người đeo mắt kính đến coi mắt nữa, hai người nhìn trân trân một lúc, đối tượng coi mắt xoay người từ biệt:

"Tôi có việc bận, xin phép."

Bà Khổng nhìn Trần Hán Thăng hỏi:

“Chẳng phải cậu đến coi mắt sao?”

“Cậu ấy ạ? Là đồng nghiệp trong công ty.”

Khổng Tĩnh nhanh chóng giải thích.

Coi mắt? Tuổi của Trần Hán Thăng cũng xấp xỉ.

“Cậu ấy đến Sán Đầu đi công tác, tiện thể tới nhà thăm.”

“Đồng nghiệp à.”

Bà Khổng cũng rất buồn bực:

“Còn người coi mắt do bà mối Trương giới thiệu sao đột nhiên rời đi?”

Nếu Trần Hán Thăng chỉ là đồng nghiệp, bà Khổng cũng sẽ không đặt trong lòng, lại đi phòng bếp hầm canh.

“Chị Tĩnh.”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng xin lỗi:

“Lúc nãy ở trước cửa gặp ông anh đeo kính kia, tôi lừa anh ta nói chính mình cũng là coi mắt, còn nói phương thức coi mắt nên bá đạo một chút, kết quả anh ta nhìn thấy chúng ta quen biết, phỏng chừng là không muốn làm thánh đổ vỏ nên đánh bài chuồn.”

“Không sao.”

Khổng Tĩnh không thèm phật lòng bị phá buổi coi mắt, còn lấy làm lạ hỏi:

“Cái gì gọi là thánh đổ vỏ?”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm: “Không có gì, nghe giọng điệu vừa rồi của chị thì dì còn chưa biết chị từ chức ở Thâm Thông?”

Khổng Tĩnh lắc đầu: “Không dám nói thật, con gái ba mươi tuổi không kết hôn còn nghỉ việc không lương, với tư tưởng

truyền thống quê tôi thì bước tiếp theo nên xuất gia làm ni cô. Cậu nhớ đừng buột miệng đấy.”

“Sao tôi có thể buột miệng được?”

Trần Hán Thăng tức giận nói:

“Tôi bình thường sẽ nói thẳng!”

“Cái gì?”

Khổng Tĩnh không phản ứng lại, trông thấy Trần Hán Thăng đi thẳng vào phòng bếp:

“Dì, quản lý Khổng sắp hết ngày nghỉ phép rồi, công ty có việc gấp cần triệu tập cô ấy về giải quyết.”

“Phù.”

Khổng Tĩnh thế này mới thở ra, Trần Hán Thăng mà khai ra chuyện cô từ chức thì đêm nay cha mẹ sẽ chọn xong con rể.

Bà Khổng không hoài nghi, Khổng Tĩnh vốn rất bận rộn công việc, dù sao là cấp quản lý trong công ty.

“Đi ngay tối nay à? Sắp năm giờ chiều rồi.”

Bà Khổng hỏi:

“Mẹ mới tìm được một chàng trai khá lắm, sau giờ cơm chiều người ta sẽ qua.”

“Mẹ, việc của công ty quá khẩn cấp, không thể chậm trễ.”

Khổng Tĩnh vừa nghe lời này, lập tức vào phòng ngủ thay quần áo, thuận tay kéo Trần Hán Thăng vào luôn.

“Đi thôi, đực mặt ra đó làm gì?”

“Này này, tôi còn chưa được uống một hớp trà nóng.”

“Đừng uống, trên đường đi sẽ mua nước suối cho cậu.”

Nhìn Khổng Tĩnh nhanh chân chạy khỏi nhà, ngồi trên xe taxi, Trần Hán Thăng không kiềm được hỏi: "Coi mắt đáng sợ đến thế sao?"

"Ban đầu còn chút mong đợi, về sau hoàn toàn trở thành một loại quá trình, chỉ cần về nhà thì phải tiếp thụ coi mắt."

Khổng Tĩnh thở ra một hơi:

"Nên về Kiến Nghiệp, trước khi chưa tìm được việc làm đầu bếp trường đại học, trong Hỏa Tiễn 101 có vị trí nào thích hợp cho tôi không?"

"Đương nhiên có."

Trần Hán Thăng không ngờ rằng vui sướng bất ngờ đến nhanh vậy, nhưng quen thói lừa người ta, không yên tâm hỏi:

"Chị Tĩnh sẽ không lừa dối tôi chứ? Đồng ý dễ vậy?"

"Nói sao đây."

Khổng Tĩnh suy nghĩ một hồi:

"Phụ nữ luôn cảm tính, cho dù biết rõ cậu chủ yếu là vì phát triển công ty, nhưng nghị lực và quyết tâm đi qua đi lại 3000km khiến tôi rất cảm động. Cộng thêm Hỏa Tiễn 101 đúng là cắm rễ trong vườn trường, không cần xã giao nhiều, cũng thích hợp nhu cầu của tôi, tạm thời sẽ xin cơm dưới tay Trần tổng vậy."

Trần Hán Thăng thế này mới nghiêm túc nói: "Chị Tĩnh quá khách khí, Hỏa Tiễn 101 có thể mời chị về là may mắn của tôi, may mắn của đám sinh viên trẻ tuổi chúng tôi."

"Đừng nói nhiều như vậy."

Khổng Tĩnh vươn tay ra:

"Trước khi rời khỏi Kiến Nghiệp thì tôi đưa chìa khóa nhà cho cậu, đâu rồi?"

“Ở đây, ở đây.”

Trần Hán Thăng nhanh chóng đưa chìa khóa ra:

“À mà thực vật trong nhà chị Tĩnh là chủng loại gì? Khá là đẹp, mua ở đâu?”

Khổng Tĩnh quay đầu nhìn Trần Hán Thăng, một lúc lâu sau mới nói:

“Đừng nói nhảm nữa, cứ nói thẳng là đã chết bao nhiêu cái cây rồi?”

Trần Hán Thăng thấy không thể giấu giếm nữa, đành khai thật:

“Kiến Nghiệp rơi tuyết nhiều, tôi không đi tưới nước lần nào, cũng không biết chết bao nhiêu.”

…

Sau khi mua vé bay thẳng đến Kiến Nghiệp ở sân bay Bạch Vân thành phố Việt, khoảng một giờ sáng thì xuống máy bay.

Trần Hán Thăng kêu xe đưa Khổng Tĩnh về nhà, dọc đường đi Khổng Tĩnh hỏi:

“Cậu định khi nào thì đi thành phố Thượng Hải?”

“Càng sớm càng tốt.”

Trần Hán Thăng nói:

“Càng sớm thì tôi càng có quyền chủ động, chờ bọn họ chủ động làm khó dễ là tôi chỉ có thể bị động chịu đòn.”

Khổng Tĩnh gật đầu: “Vậy ngày mai đi, tôi ở nhà đã nghỉ ngơi khá lâu.”

Sau khi đến dưới lầu, Khổng Tĩnh vẫy tay chào:

“Cậu đi về trước chuẩn bị đi, cố gắng mang tư liệu đầy đủ.”

Trần Hán Thăng bỗng hỏi:

“Không mời tôi lên ngồi một chút sao?”

Ánh trăng đêm đông tự mang sắc màu lạnh lùng, ven đường còn có lớp tuyết đọng dày bị ánh trăng phản chiếu sắc trắng lấp lánh, toàn bộ khu dân cư yên lặng, ngẫu nhiên có một, hai tiếng chó sủa từ xa truyền đến.

“Hả?”

Chắc Khổng Tĩnh không ngờ Trần Hán Thăng sẽ nói lời này, cô là ngự tỷ có nhiều kinh nghiệm xã giao, biết hàm nghĩa đằng sau câu nói này.

“Đi thôi, đâu phải chưa từng ngủ lần nào.”

Trần Hán Thăng đẩy Khổng Tĩnh lên lầu.

“Này, đợi đã.”

Khổng Tĩnh bản năng hất vai, ngừng bước chân.

Trần Hán Thăng hỏi:

“Sao vậy?”

“Hán Thăng.”

Khổng Tĩnh ngước đầu lên:

“Cậu về ký túc xá sẽ tốt hơn, hoặc chọn khách sạn quanh đây cũng được.”

Trần Hán Thăng cười toe, trực tiếp chạy lên lầu: “Nhanh lên nào chị Tĩnh, đừng chậm trễ thời gian, tôi đã đợi không kịp.”

Trong hành lang, tiếng bước chân của Trần Hán Thăng làm đèn cảm ứng âm thanh phát sáng.

Khổng Tĩnh cau mày, chân thon dài nhấc vạt áo gió, mới bước lên một nấc thang thì vội lùi hai bước.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng đã đến trước cửa nhà cô nhưng Khổng Tĩnh còn đứng ở tầng một.

Đúng là một đêm khiến người sầu.

Chương 299: Sức hấp dẫn cá nhân của Trần Hán Thăng

Nhìn thấy Khổng Tĩnh mãi không lên lầu, Trần Hán Thăng dứt khoát la lớn: "Chị Tĩnh, nhanh lại đây mở cửa, tôi cởi sạch đồ rồi!"

Khổng Tĩnh không còn cách nào, cô sợ Trần Hán Thăng càng nói càng không có chừng mực, bị hàng xóm hiểu lầm.

"Đang yên lành, cởi đồ làm gì?"

Khổng Tĩnh nhanh chóng đi lên xem xét.

"Tôi mới leo lên lầu, thân thể cảm thấy nóng."

Trần Hán Thăng trưng ra vẻ mặt vô tội nói, còn chỉ vào áo lông mở rộng cổ của mình:

"Không được à?"

Khổng Tĩnh không biết nên trả lời thế nào, đành "loạt xoạt" lấy ra chìa khóa mở khóa, nhỏ giọng oán trách: "Vậy cậu hãy nói rõ ràng chứ, chỉ mở ngực áo mà sao nói là cởi hết."

"Vì thầy thể dục dạy ngữ văn cho tôi."

Trần Hán Thăng nhếch môi cười, thầm nghĩ đã nương miệng lắm rồi, nếu hô to "Cởi sạch quần" thì có tin là nguyên chung cư không ai ngủ?

Đi vào nhà, Khổng Tĩnh đang cúi đầu thay giày bỗng thấy Trần Hán Thăng xông thẳng vào phòng ngủ.

"Nôn nóng vậy sao?"

Ý nghĩ này bỗng nhiên nhảy vào trong óc Khổng Tĩnh, nhưng cô không hề muốn điều đó, vươn tay định ngăn lại Trần Hán Thăng.

Tốc độ của Trần Hán Thăng quá nhanh, Khổng Tĩnh chưa kịp phản ứng lại, hắn đã đứng ở cửa phòng ngủ.

"Bước tiếp theo đừng nói là cậu ta sẽ cởi đồ leo lên giường nhé?"

Khổng Tĩnh căng thẳng thầm nghĩ, vắt óc tìm lý do thuyết phục Trần Hán Thăng rời đi.

Kết quả là Trần Hán Thăng chỉ dạo một vòng phòng ngủ, cúi người nhìn gầm giường, lại mở ra tủ áo nhìn ngó: "Nhìn xem chị Tĩnh mặc đồ gì, hôm nào tôi mua một ít theo tiêu chuẩn này tặng cho bạn gái."

"Cậu đang làm cái gì?"

Khổng Tĩnh ấp úng hỏi, hành vi của Trần Hán Thăng ra ngoài dự đoán, mãi đến khi hắn lại đi thăm buồng vệ sinh và phòng bếp, kiểm tra toàn bộ hai phòng ngủ một phòng khách, cô mới nhận ra là hắn sợ có người xấu núp trong nhà.

"Sắp cuối năm, chỉ sợ có một số người không có tiền về nhà ăn Tết, mạo hiểm kiếm ít tiền. Hơn nữa chị đã về quê mấy ngày."

Trần Hán Thăng cười nói: "Thành phố lớn không giống quê chúng ta, quan hệ hàng xóm ở đây hơi hờ hững, đụng chuyện chưa chắc nhờ vả được."

Khổng Tĩnh đột nhiên có chút ngượng ngùng, thì ra chỉ mình cô nghĩ lung tung.

"Vậy tại sao cậu không nói sớm?"

Khổng Tĩnh không kiềm được hỏi, rõ ràng là một chuyện ấm áp như vậy nhưng Trần Hán Thăng cố ý làm theo hướng

mập mờ tán tỉnh.

Trần Hán Thăng nhe răng cười không trả lời, lúc này hắn thật sự định về trường, trước khi đi chợt nhớ một chuyện:

"Chị Tĩnh, ngày mai ước chừng tôi sẽ mang thêm hai người đi thành phố Thượng Hải."

Khổng Tĩnh hỏi:

"Là đồng nghiệp tương lai hả?"

"Có một người đồng nghiệp, nhưng một người khác thì không."

"Là bạn gái của cậu?"

Trần Hán Thăng gật đầu thừa nhận:

"Cô ấy học luật kinh doanh, đây là một ngành học cần kinh nghiệm và thực tiễn, quá trình đàm phán của tôi và Thâm Thông chắc chắn sẽ có thảo luận đấu miệng, bầu không khí chiến tranh căng thẳng, không trông chờ cô ấy giúp gì nhiều, chỉ muốn dẫn theo cảm thụ không khí thôi."

Sắc mặt Khổng Tĩnh không thay đổi, mỉm cười thông cảm:

"Đây là chuyện tốt, cậu suy nghĩ khá chu đáo."

"Vậy chị Tĩnh ngủ ngon."

"Ừm, ngủ ngon."

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Khổng Tĩnh một mình ngồi trên sofa một lúc, không ngờ vừa rồi bị Trần Hán Thăng làm con tim rung động.

Lúc ấy Trần Hán Thăng đứng ở cửa phòng ngủ, Khổng Tĩnh đang định đi tới thì hắn làm như vô tình chặn đường cô.

Mãi sau khi bật đèn, Trần Hán Thăng kiểm tra không có vấn đề gì mới nhường đường cho cô.

“Loại con gái nào sẽ thích Trần Hán Thăng nhỉ? Cậu ta không đẹp trai.”

Khổng Tĩnh thầm nghĩ, đột nhiên sản sinh lòng tò mò với bạn gái của Trần Hán Thăng.

…

Trần Hán Thăng về Học viện Tài chính đã là hơn ba giờ sáng, trong trường học yên lặng, đèn đường hai bên đường chính nối dài đến cuối, lạnh lẽo mà cô độc.

Trần Hán Thăng trùm mũ áo lông, đút tay vào túi quần, đi xiêu vẹo, nhìn cổng trường sáng đèn càng lúc càng xa, ven đường ngẫu nhiên có tuyết đọng “Rào rào” rơi từ trên cây xuống bụi cỏ.

Trần Hán Thăng không về ký túc xá, đi thẳng tới tiệm trà sữa, tìm Đoàn Viên trước.

Đoàn Viên bây giờ trừ được Thẩm Ấu Sở cho ăn giờ cố định ra, sinh viên làm thêm trong tiệm và nữ sinh đến uống trà sữa hay đút cho nó ăn một ít, bây giờ nó lông xù mập như trái banh.

Đoàn Viên còn nhận ra “Cha” Trần Hán Thăng, thân thiết chạy tới dụi ống quần. Trần Hán Thăng nâng người Đoàn Viên lên đo cân nặng, đẩy nhẹ một cái làm nó ngã lăn ra.

“Meo!”

Đoàn Viên nhẹ nhàng kêu một tiếng, bò dậy lại vòng quanh giữa hai chân của Trần Hán Thăng.

“Thông minh chút đi nhóc, mẹ của mày là dáng người ăn không mập, còn mày thì không.”

Trần Hán Thăng vừa xoa cổ của Đoàn Viên vừa gọi điện cho Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhiếp Tiểu Vũ bị đánh thức rất là bực bội: "Bộ trưởng Trần, cậu không nhìn xem bây giờ là mấy giờ? 3g40! Có chuyện gì không thể nói vào ngày mai sao?"

"La ó cái gì."

Khi Trần Hán Thăng nói chuyện thì miệng thở ra nhiều khói trắng:

"Sáng lập công ty vốn bận nhiều việc, tăng ca cũng là bình thường. Hơn nữa cô là thư ký, tôi còn chưa ngủ mà cô có thể yên ổn ngủ được sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ không còn cách nào, chỉ có thể ồm ồm hỏi:

"Ông chủ Trần có gì sai khiến?"

"Cô lấy hết báo biểu thu nhập ở mấy chỗ Học viện Tài chính, Học viện Khoa học Kỹ thuật, Học viện Bưu điện, Đại học Đông Đại, Đại học Lý Công qua đây, tôi đang ở cửa tiệm trà sữa."

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi:

"Hiện tại sao?"

Trần Hán Thăng đáp gọn lỏn:

"Nhanh lên."

Nhiếp Tiểu Vũ cũng ý thức được phát sinh việc lớn gì, không dông dài nữa, nhanh chóng cúp điện thoại.

Lúc này bạn cùng phòng đều ngủ, Nhiếp Tiểu Vũ mặc quần áo tử tế lặng lẽ leo xuống giường, cầm đèn pin nhỏ ở đầu giường chậm rãi lấy tư liệu từ trong tủ quần áo ra.

May mà Hỏa Tiễn 101 mới thành lập hơn một năm, những tài liệu này không quá nhiều, bình thường Nhiếp Tiểu Vũ chăm chỉ sửa sang lại, cô ấy bỏ vào túi rồi đóng cửa xuống dưới.

Nhiếp Tiểu Vũ thở hổn hển chạy đến tiệm trà sữa, từ xa đã nhìn thấy có bóng người ngồi xổm dưới đất, khóe môi lóe tia lửa, tay đang đùa với mèo con.

Nhiếp Tiểu Vũ bước lại gần nhìn, quả nhiên là Trần Hán Thăng.

"Bộ trưởng Trần."

Nhiếp Tiểu Vũ lên tiếng chào hỏi.

"Ừm."

Trần Hán Thăng không ngẩng đầu, tập trung tinh thần khi dễ Đoàn Viên, mèo con đã nằm dưới đất lộ ra cái bụng tròn, chân ngắn như đệm thịt huơ huơ theo tay hắn.

"Về sau mỗi tháng cô không cần lấy tiền lương."

Trần Hán Thăng chơi một lúc đột nhiên nói, ánh mắt vẫn nhìn Đoàn Viên.

"Cái gì?"

Nhiếp Tiểu Vũ ngây ra một lúc, nếu nơi này không phải chỉ có hai người, Nhiếp Tiểu Vũ còn cho rằng Trần Hán Thăng đang nói chuyện với người khác.

Không lấy tiền lương, chẳng lẽ bộ trưởng Trần muốn đuổi việc mình?

Không nên, công ty mới vừa ghi tên thành lập, bình thường mình làm việc nghiêm túc vậy mà.

Nhiếp Tiểu Vũ đang suy nghĩ lung tung thì nghe Trần Hán Thăng nói tiếp:

"Tạm thời cho cô 1% quyền cổ phần, mỗi tháng cô lấy tiền hoa hồng tùy theo mức doanh thu, hiện giờ thu loại hơi thấp nhưng về sau sẽ càng lúc càng cao."

Quyền cổ phần, chia hoa hồng …

Nhiếp Tiểu Vũ bỗng thấy căng thẳng, những chữ này chỉ thấy trên sách vậy mà giờ đây xuất hiện với cô ấy.

"Cô cảm thấy thế nào?"

Lúc này, Trần Hán Thăng mới ngước đầu lên nhìn Nhiếp Tiểu Vũ.

"À, tốt."

Nhiếp Tiểu Vũ nhanh chóng đồng ý, nếu không biết nhìn xa thì cô ấy khó mà kiên trì đến hiện tại.

"Chuyện này đừng nói cho nhóm người Thượng Băng, Lưu Bằng Phi biết, tự cô biết là được, tránh cho lòng người không thấy đủ."

Trần Hán Thăng dặn dò.

Nhiếp Tiểu Vũ gật đầu: "Tôi biết."

"Ngày mai tôi dẫn cô đi công tác, có lẽ sẽ làm chậm trễ vài ngày ôn bài của cô."

"Không sao cả, dù sao tôi không mơ lấy học bổng."

Trần Hán Thăng cười cười, thế này mới đứng lên, tha cho Đoàn Viên. Mèo con giống như mẹ của nó, dù mới bị "Ngược đãi", xoay người đứng dậy, nó tiếp tục ở yên bên chân Trần Hán Thăng, yên lặng nhìn chăm chú Nhiếp Tiểu Vũ.

"Tính khí của tôi không tốt, cũng không có phong độ gì, thường xuyên chửi người ném đồ, hơn một năm nay cực khổ cho cô chịu đựng tính xấu của tôi."

Trần Hán Thăng phát hiện Nhiếp Tiểu Vũ vẻ mặt buồn ngủ, không kiềm được cảm khái.

"Bộ trưởng Trần …"

Nhiếp Tiểu Vũ bỗng cảm thấy mũi cay cay, tính khí của Trần Hán Thăng không phải xấu mà có thể nói là táo bạo,

chuyện gì mà hắn giao cho làm nếu không hoàn thành đúng hạn là sẽ bị chửi thúi đầu.

Sau khi ăn mắng còn phải rưng rưng lệ làm xong việc.

Nhưng Trần Hán Thăng có một ưu điểm là không hẹp hòi, không bao giờ cắt xén tiền công của cấp dưới, tiền thưởng và trích phần trăm luôn là gửi nhiều hơn.

Bây giờ ngẫm lại Trần Hán Thăng chỉ chửi người dưới một loại tình huống, đó là không hoàn thành công việc được giao cho.

Thời gian lâu, mọi người đều sẽ không làm biếng, sau khi nhận nhiệm vụ đều cố gắng vượt qua đủ loại khó khăn để hoàn thành, ban đầu là vì không muốn bị mắng, về sau Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy năng lực của mình không ngừng nâng cao, kiến thức cũng không ngừng tăng thêm.

"Khoan hãy cảm động."

Trần Hán Thăng ôm Đoàn Viên về ổ của nó:

"Bây giờ đi phòng 101 tòa nhà F, tối nay cậu tập hợp những tài liệu này thành một phần tài liệu giúp tôi, phải có ví dụ mẫu, chứng minh Hỏa Tiễn 101 cần thiết tồn tại với chuyển phát nhanh Thâm Thông."

"Rõ!"

Nhiếp Tiểu Vũ lau nước mắt đáp, nhưng ngẫm lại chính mình là sinh viên, mới học năm hai mà đã có cổ phần của một xí nghiệp, cô ấy không kiềm được lặng lẽ cười.

Phòng 101 khu F có máy vi tính, Nhiếp Tiểu Vũ dưới sự chỉ dẫn của Trần Hán Thăng lần đầu tự tay hoàn thành một phần báo cáo kinh doanh trăm phần trăm.

Bận rộn đến hơn bảy giờ sáng, Trần Hán Thăng đã nằm ngủ trên ghế dài, Nhiếp Tiểu Vũ còn mắt đỏ hoe châm chước

sửa câu chữ.

“Khò khò khò.”

Tiếng ngáy của Trần Hán Thăng vang lên, Nhiếp Tiểu Vũ ngẫm nghĩ, gọi điện cho ký túc xá của Thẩm Ấu Sở.

Chưa đầy năm phút, Thẩm Ấu Sở xuất hiện ở cửa, khuôn mặt nhỏ bị gió lạnh thổi trắng bệch.

“Bộ trưởng Trần bận rộn nguyên buổi tối, mới vừa ngủ …”

“Cảm ơn.”

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng nói, tiếp đó mở máy sưởi, cầm áo bông đắp lên người Trần Hán Thăng.

“Vậy tớ làm việc đây.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy Thẩm Ấu Sở đi tới thì dần yên tâm, ngẫu nhiên ngẩng đầu trông thấy Thẩm Ấu Sở kéo ghế ngồi xuống cạnh Trần Hán Thăng.

Yên lặng mà dịu dàng, mắt hoa đào chất chứa vẻ đau lòng và nhớ nhung, cứ thế thẫn thờ ngắm Trần Hán Thăng.

Chương 300: Cố ý trang trọng một chút

Cũng không biết ngủ bao lâu, Trần Hán Thăng nửa ngủ nửa tỉnh cảm thấy bên tai ồn ào, khó khăn mở mắt ra, dường như có vài bóng người đứng ở xung quanh.

Có người đi qua đi lại, có người cãi cọ, có người nói chuyện, tóm lại ai làm chuyện nấy, người duy nhất đặt sự chú ý lên người Trần Hán Thăng thì chỉ có đôi mắt hoa đào quen thuộc.

"Sao cậu đến đây?"

Trần Hán Thăng mỉm cười, có lẽ vì vừa tỉnh ngủ nên trên mặt có chút dịu dàng mà bình thường không thấy.

Thẩm Ấu Sở không nói chuyện, cứ như thế luôn nhìn hắn.

Đuôi mắt tự nhiên cong lên, con ngươi màu trắng đen phủ lên lớp màng mỏng ướt nước, rèm mi vừa dài vừa cong như cây quạt nhỏ, dưới sống mũi cao là khuôn miệng đường cong rõ ràng, gò má mềm mại tuyệt đẹp.

Đây là cô gái được thiên nhiên trong non sông nuôi lớn.

Trần Hán Thăng cựa quậy, phát hiện tay của mình bị Thẩm Ấu Sở nắm thật chặt, đại khái bởi vì nắm lâu quá nên lòng bàn tay hơi ướt mồ hôi.

Thẩm Ấu Sở hẳn là rất lo lắng nên mới bất giác siết chặt.

Trần Hán Thăng giãy tay ra, muốn vuốt khuôn mặt của Thẩm Ấu Sở, nhưng nâng cánh tay lên mới phát hiện ghế nằm quá cứng làm cánh tay bị tê, giơ một nửa thì mất sức.

“Đệt!”

Trần Hán Thăng mắng một câu chuẩn bị rút tay về, nhưng Thẩm Ấu Sở rất quen thuộc hành động này, chần chừ một lúc, chủ động đưa mặt đến gần.

Đám người Nhiếp Tiểu Vũ, Lý Quyến Nam, Hồ Lâm Ngữ ở xung quanh thấy cảnh này, rất tự giác xoay người qua, giả vờ không thấy được.

Khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở dán lên bàn tay Trần Hán Thăng, hai người lặng lẽ nhìn nhau, đây vốn là hình ảnh ấm áp, Trần Hán Thăng thỏa mãn vuốt ve thì bỗng nhấn mạnh, nhéo ra hai dấu ngón tay càng trắng trên khuôn mặt vốn trắng nõn của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở tuy rằng bị đau, nhưng vẫn không tránh đi, cũng không trốn tránh, chỉ bĩu môi nhìn Trần Hán Thăng.

Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh nhìn thấy, bĩu môi mắng:

“Một tên thì mãi mãi hư hỏng, một đứa thì mãi mãi khờ khạo.”

“Tiểu Hồ, có ý kiến gì thì nói thẳng ra đi.”

Trần Hán Thăng nghe được, ngửa đầu nhìn Hồ Lâm Ngữ.

“Không có ý kiến, là Ấu Sở ngồi cạnh cậu gần ba tiếng thôi.”

Hồ Lâm Ngữ đưa đồng hồ qua cho Trần Hán Thăng nhìn:

“Hơn mười giờ rồi, lần đầu tiên trong đời Ấu Sở trốn học, giáo viên còn thấy lạ, thầy nói vào phòng học không thấy Thẩm Ấu Sở cứ tưởng là nhớ nhầm thời gian lên lớp.”

“Thầy giáo không chịu trách nhiệm.”

Trần Hán Thăng bật dậy, hoạt động gân cốt:

“Tớ nguyên ngày không vào lớp mà thầy không quan tâm câu nào.”

“Thật sự không biết ngượng.”

Hồ Lâm Ngữ trợn trắng mắt.

Lúc này, Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh đẩy Trần Hán Thăng:

“Uống … Uống ít nước ấm.”

Trần Hán Thăng nhận lấy cốc giữ nhiệt, dấu ngón tay trên mặt Thẩm Ấu Sở đã từ từ biến mất.

“Buổi chiều tớ đi công tác, không biết lúc nào về, có thể là một ngày, cũng có thể hai ngày.”

“Ừm.”

“Tớ về ký túc xá tắm trước, giữa trưa cùng ăn cơm.”

“Ừm.”

“Cậu chỉ biết ừ thôi à?”

“Tốt.”

Nhiếp Tiểu Vũ cũng đưa qua báo cáo kinh doanh đã sửa chữa mấy lần, bên cạnh còn đặt một cái vali xách tay, xem ra cô ấy về ký túc xá chuẩn bị xong hành lý.

Rất có tính tự giác, biết trước tiên chuẩn bị tốt.

Trần Hán Thăng cẩn thận đọc một lần:

“Tạm được, cậu in thêm vài phần, chú ý giữ bí mật.”

Trần Hán Thăng dặn xong trở về ký túc xá tắm rửa thay quần áo. Phòng 602 trừ Lý Quyến Nam ra đều nằm lười trên giường.

Rèm che ban công không kéo ra, tối đen, đương nhiên không ai ngủ, đang chơi máy vi tính.

Kim Dương Minh là người duy nhất quay đầu quan tâm hỏi:

“Tứ ca trở về rồi?”

Trần Hán Thăng gật đầu, nói:

“Ừ, tao đi công tác hai ngày, có việc gì thì lo hộ tao.”

“Biết.”

Kim Dương Minh gõ bàn phím lóc cóc.

Dương Thế Siêu thò đầu ra từ trong chăn:

“Đi với gái hả?”

“Nhiếp Tiểu Vũ có tính là gái không?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Dương Thế Siêu biết sinh viên nữ chung trường Nhiếp Tiểu Vũ, nhún vai lại rúc vào chăn.

“Ha, thú vị thật.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ suy nghĩ cái quái quỷ gì, Nhiếp Tiểu Vũ không xấu, mình thì không phải là người đàn ông tốt, vậy mà cái đám này yên tâm mặc cho hai người một mình đi công tác.

Mãi khi lên đường Trần Hán Thăng còn nói ra hiện tượng “Thú vị này.”

“Lúc trưa ăn cơm, ngay cả Hồ Lâm Ngữ nói nhiều cũng không tỏ vẻ hoài nghi, đại khái vô cùng tín nhiệm quan hệ của chúng ta.”

“Có gì mà khó hiểu?” Bản thân Nhiếp Tiểu Vũ khá thoải mái: “Tôi mà có bạn gái như Thẩm Ấu Sở thì cũng không hái hoa bắt bướm ở bên ngoài.”

“Khụ!”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng:

“Lát nữa Tiêu Dung Ngư cũng đi cùng.”

“Cái gì?”

Nhiếp Tiểu Vũ lập tức lại bổ sung thêm:

“Trừ phi xinh xấp xỉ Thẩm Ấu Sở, nếu không thì hái hoa dại làm gì.”

Nhưng người thứ hai lên xe không phải Tiêu Dung Ngư, mà là một người phụ nữ chính chắn mẫu ngự tỷ thông minh mê người.

Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa giới thiệu thân phận:

“Đây là chị Tĩnh, chắc Tiểu Vũ đã gặp rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ ngây ra một lúc: “Quản lý Khổng không phải là tổng giám đốc Kiến Nghiệp của Thâm Thông sao?”

“Tôi từ chức bên kia rồi, định xin chén cơm ăn dưới tay Trần tổng.”

Khổng Tĩnh mỉm cười vươn tay ra: “Về sau nhờ chỉ giáo nhiều hơn.”

“A … Chỉ giáo nhiều hơn.”

Nhiếp Tiểu Vũ lắp bắp nói, trong lòng cực kỳ ngạc nhiên.

Công ty Thâm Thông là gì? Là công ty hậu cần chuyển phát nhanh mang tính toàn quốc, Khổng Tĩnh là quản lý khu vực tỉnh lỵ thành thị Kiến Nghiệp, Chung Kiến Thành gặp cô còn phải khách khí chào hỏi.

Nhân vật như vậy tại sao sẽ đến Hỏa Tiễn 101 nhậm chức?

Tuy rằng Nhiếp Tiểu Vũ tin tưởng Hỏa Tiễn 101 là một xí nghiệp có tiền đồ, cảm thấy dưới sự cố gắng chung của mọi

người, công ty được sáng lập từ lúc học đại học này về sau nhất định có thể thành công.

Nhưng "Tất cả mọi người" chỉ bao gồm sinh viên.

Cảm xúc của Nhiếp Tiểu Vũ hiện giờ gống như có một con sư tử cái đột nhiên vào trong bầy sư tử con khỏe mạnh lớn lên, con sư tử cái này còn từng là vua thảo nguyên, hiện tại lại đột nhiên vào đàn của mình, biểu thị muốn cùng nhau trưởng thành.

"Chị Tĩnh ăn cơm trưa chưa?"

"Ăn rồi."

"Lát nữa ghé Đại học Đông Đại đón người."

"Không sao, buổi tối kịp đến thành phố Thượng Hải thì tốt rồi."

Trần Hán Thăng cùng Khổng Tĩnh tùy ý tán gẫu, Nhiếp Tiểu Vũ không biết nên xen lời như thế nào.

Cô ấy chỉ là học sinh năm hai, dù dần chín chắn, nhưng trước kia luôn xem Khổng Tĩnh và Chung Kiến Thành là "Người lớn" .

Bình thường thấy Trần Hán Thăng giao lưu với những người này khá đơn giản, nhưng khi mình thay thế vị trí của hắn mới phát hiện thì ra không dễ chút nào.

Nhiếp Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Khổng Tĩnh, bới cao tóc, nửa bên mặt đường cong lập thể, tô môi son đỏ nhạt, khi nói chuyện lộ ra hàm răng trắng tinh, trong lỗ mũi còn có thể ngửi mùi nước hoa thoang thoảng.

"Quả nhiên vẫn có khoảng cách xa." Nhiếp Tiểu Vũ thầm nghĩ.

Khổng Tĩnh phát hiện có người nhìn mình, quay đầu cười với Nhiếp Tiểu Vũ:

“Hán Thăng nói cô có năng lực xuất sắc nhất trong nhóm sinh viên làm thêm.”

“A, cũng tạm được.”

Nhiếp Tiểu Vũ hơi lúng túng, sao cứ có cảm giác “Người lớn khen con nít.”

Trần Hán Thăng ngồi ở hàng ghế trước đính chính:

“Cô ấy hiện tại không phải sinh viên làm thêm, công ty đã đăng ký thành lập, tôi định cho cô ấy 1% cổ phần.”

Khổng Tĩnh mỉm cười xin lỗi:

“A, ngại quá, Hán Thăng xem trọng cô thật.”

“Không có gì.”

Nhiếp Tiểu Vũ càng thêm không thích ứng.

“Bị sao vậy Tiểu Vũ? Thấy khó chịu chỗ nào hả?”

Trần Hán Thăng nhìn qua kính chiếu hậu thấy Nhiếp Tiểu Vũ có chút khẩn trương.

“Không có, không có.”

Nhiếp Tiểu Vũ không dám nói chính mình “Nhát”, tìm lý do nào đó che lấp:

“Chị Tĩnh trang điểm đẹp quá.”

“Hả?”

Trần Hán Thăng chợt nhận ra, hôm nay Khổng Tĩnh trang điểm.

Tuy bình thường Khổng Tĩnh cũng trang điểm sơ, nhưng hôm nay dường như đặc biệt rõ ràng.

Chẳng lẽ bởi vì lại về tổng bộ Thâm Thông nên cố ý trang trọng hơn?

“Không đúng, đến thành phố Thượng Hải không chừng công ty Thâm Thông đã tan tầm rồi.” Trần Hán Thăng thầm nghĩ: “Không lẽ vì sắp gặp Tiểu Ngư Nhi?”

Chương 301: Giáo sư già, hoa khôi trường và lưu manh

Giữa trưa tan học, Học viện Tài chính và Đại học Đông Đại là hai loại cảnh tượng khác nhau.

Học viện Tài chính không chỉ rời xa nội thành, cách khu trung tâm Giang Lăng khá xa, cho nên học sinh giữa trưa đều ăn cơm trong căn-tin, trừ phi vì buổi chiều giành vị trí lên mạng mới tiện thể ăn fast food trong khu trung tâm thương mại Nghĩa Ô.

Còn Đại học Đông Đại đại khái vì vị trí khá tốt, trừ căn-tin trong trường ra, xung quanh cũng có nhiều tiệm cơm, vừa tan học rất nhiều học sinh cưỡi xe đạp ùa ra khỏi trường, cũng có người tụm thành từng nhóm đi bộ.

Trần Hán Thăng lái xe chậm rãi đi trong Đại học Đông Đại, thường phải ngừng lại.

Bởi vì sẽ có một số ông hoặc bà cụ tóc hoa râm, bọn họ cũng cưỡi xe đạp, ăn mặc đơn giản, khuôn mặt nghiêm túc, tay lái treo một cái túi vuông chạy xuyên qua đám đông học sinh.

“Thấy không? Bọn họ là bảo bối của quốc gia.”

Trần Hán Thăng chỉ hướng ông bà già, quay đầu nói với Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhiếp Tiểu Vũ dựa sát cửa sổ xe nhìn ra ngoài:

“Lúc mình ở Đại học Kiến Nghiệp cũng nhìn thấy loại khí chất này, bọn họ đều là giáo sư nhỉ?”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Có lẽ là nhân viên nghiên cứu cấp cao của viện nào hoặc là sở nào.”

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi:

“Ghê gớm vậy sao, trường chúng ta có giáo sư như thế không?”

“Trường chúng ta không có sức mạnh nghiên cứu khoa học đó, về sau thị trường kinh tế càng lúc càng mở rộng, những giáo sư trẻ tuổi không có khí chất như các vị lớn tuổi này.”

Trần Hán Thăng không kiềm được cảm thán nói: “Về sau rất nhiều giáo sư chỉ cần mình đưa tiền là sẽ cho đề bài môn học, nhà tư bản muốn kết quả nghiên cứu của cái gì thì bọn họ sẽ nghiên cứu thứ đó, không thèm nhìn sự thực khách quan.”

Khổng Tĩnh nhìn Trần Hán Thăng, cô làm quản lý nên chú ý kỹ mấy chuyện này, nghĩ lầm rằng sinh viên bây giờ đều hiểu biết nhiều.

Đột nhiên nghe đầu xe vang tiếng bùm, ba người cùng cảm thấy rung lắc.

“Ui, xe đụng.”

Trần Hán Thăng hít một hơi, bởi vì người gây chuyện là một bà cụ, mặc đồ tây màu xám trắng, cổ tay gầy gò, đeo kính mắt hình tròn, một chiếc xe đạp ngã trước đầu xe FAW.

Học sinh ở bên cạnh cũng bị giật mình, bà cụ đột nhiên từ đường nhỏ lao ra, phỏng chừng mất tập trung nên đụng vào xe ô tô.

Một số nữ sinh bước tới nâng lên xe đạp, đang định nhặt túi xách rơi rớt ở bên cạnh thì một nam sinh bước xuống xe.

Nam sinh ngón tay kẹp thuốc lá, mùa đông nên mặc áo len, có thể là trong xe nóng quá nên cởi bỏ áo lông.

Hắn chủ động cầm lấy túi xách, cau mày phủi bụi, tiếp đó nhìn đầu xe quả nhiên rớt một miếng sơn nhỏ, nét mặt hơi không kiên nhẫn:

"Bà cụ, chạy kiểu gì vậy? Bà không đau lòng xe đạp nhưng tôi đau lòng xe của mình."

"Ồn ào cái gì!"

Rõ ràng là giáo sư già chủ động đụng vào FAW, nhưng bà cáu kỉnh lườm Trần Hán Thăng.

"Này này, đừng nói là bà định ăn vạ nhé?"

Trần Hán Thăng ngước đầu nhìn quanh, không phát hiện camera, chỉ có thể chỉ hướng học sinh xung quanh:

"Tôi lái xe đàng hoàng, lỡ lên tòa thì mấy người phải làm chứng cho tôi đấy."

"Lên tòa? Với tôi?"

Giáo sư già lạnh lùng cười, tiếp đó vươn tay ra:

"Trả bao cho tôi!"

"Trả thì trả." Trần Hán Thăng lẩm bẩm: "Hung dữ quá."

Giáo sư già móc ví tiền ra hỏi:

"Xe của cậu sơn lại mất bao nhiêu tiền?"

Thấy giáo sư già này chủ động móc tiền, Trần Hán Thăng biết bà là người phân rõ phải trái.

Thật ra chỉ cần không tốn tiền hắn thì tróc sơn là việc nhỏ.

"Không cần."

Trần Hán Thăng tùy ý vẫy tay:

"Bà mau đi ăn cơm đi, tôi còn đi đón bạn gái, đừng làm lỡ thời gian của nhau."

Giáo sư già sửng sốt, còn tưởng lưu manh cà lơ cà phất như Trần Hán Thăng sẽ đòi số tiền lớn.

Không chỉ thế, Trần Hán Thăng còn bước tới chỗ xe đạp, có nữ sinh đang chỉnh lại đầu xe quẹo cổ nhưng sức lực quá nhỏ.

Trần Hán Thăng hét lên:

"Tránh ra, chỉnh tay lái không phải như vậy, không có kinh nghiệm sinh hoạt gì hết."

Trần Hán Thăng ngậm điếu thuốc lá, híp mắt kẹp bánh xe vào giữa hai chân, hai tay nắm chặt tay lái, vặn mạnh tay lái bị đụng quẹo trở nên thẳng lại.

"Không dùng chân kẹp bánh xe thì sao chỉnh đầu xe được."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói.

Tuy nói đúng và chính xác nhưng nghe cảm giác hơi giở trò lưu manh, cộng thêm nụ cười tùy ý của Trần Hán Thăng, nữ sinh không kiềm được khuôn mặt đỏ ửng.

Tuy giáo sư già lớn tuổi rồi nhưng ánh mắt rất nhạy bén, nhìn thấy dấu bánh xe rõ ràng in trên ống quần vốn sạch sẽ của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng thoải mái phủi bụi:

"Xong việc, sau này bà già cưỡi xe nhớ cẩn thận."

"Kêu ai bà già hả?"

Giáo sư già cực kỳ bất mãn với xưng hô này:

"Sơn lại mất bao nhiêu tiền?"

Trần Hán Thăng thấy bà cụ rất bướng bỉnh, nhưng hắn không muốn tiền bồi thường.

“Tôi không cần, bà mau tránh ra, tôi còn phải đi đón bạn gái.”

“Không được, cậu nhất định phải thu.”

“Xe là của tôi, đã bảo không lấy là không.”

“Không lấy thì không cho đi!”

.....

Hai người càng cãi càng hăng.

Cuối cùng có một giáo viên Đại học Đông Đại đi ngang qua, sau khi hiểu rõ vụ việc, nhìn chỗ tróc sơn thì cười nói:

“Giáo sư Tôn, học sinh không muốn lấy thì thôi đi, sao cứ bắt buộc người ta nhận?”

Giáo sư già xụ mặt nói:

“Không được, không đưa thì trong lòng tôi khó chịu.”

“Vậy đưa ba mươi tệ đi.”

Giáo viên trung niên nhìn Trần Hán Thăng:

“Bạn học, cậu thấy sao?”

“Tùy ý.”

Trần Hán Thăng vẻ mặt không sao cả.

Giáo sư già rút 50 tệ ra khỏi ví, trực tiếp đưa cho Trần Hán Thăng: “Còn dư 20 là tiền sửa tay lái.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, tay chống nạnh nhìn về một phía, gió đông lạnh lẽo thổi qua, tóc hoa râm của giáo sư già bay bay.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ bà cụ này lúc còn trẻ chắc chắn là người đẹp, lớn tuổi rồi mà lưng thẳng, khí chất vẫn rất tốt.

Không biết như thế nào, cái thái độ kiêu kỳ cố ý cho dư 20 tệ này đột nhiên khiến Trần Hán Thăng rất quen thuộc.

“Đợi đã.”

Trần Hán Thăng kêu một tiếng.

Giáo sư già quay đầu lại: “Không đủ sao?”

Trần Hán Thăng tìm ra một sợi dây từ trong xe hơi, hắn làm chuyển phát nhanh, trong xe thường chuẩn bị dây thừng, bước tới cột chắc yên sau xe đạp.

“Bà già, đổi chiếc xe này đi, không chắc chắn.”

“Hừ!”

Giáo sư già phớt lờ hắn, đạp bàn đạp chạy đi.

“Ha, cái người này thật là.”

Trần Hán Thăng lắc đầu chui vào xe.

Nhiếp Tiểu Vũ làm vẻ mặt sùng bái:

“Giáo sư già rất có tính cách.”

“Tính cách cái gì, kiêu kỳ thì có.”

Trần Hán Thăng đến dưới lầu ký túc xá, gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư, kêu cô mau xuống dưới.

Khổng Tĩnh nghe vậy bất giác ngồi thẳng người.

Không bao lâu sau có người gõ vào cửa kính.

Trần Hán Thăng chậm rãi hạ cửa kính xe, một khuôn mặt thanh tú lộ ra.

“Hi, Trần Hán Thăng.”

Cô gái chào Trần Hán Thăng trước, thấy Nhiếp Tiểu Vũ ở hàng ghế sau thì vẫy tay chào:

“Chào Tiểu Vũ nhé.”

Khổng Tĩnh nghiêng người nhìn, thầm nghĩ cô gái này quả nhiên không tệ, dáng người cao cao, có sức sống thuộc về sinh viên.

Nhưng vẻ ngoài dường như không đẹp bằng như mình nghĩ.

Khổng Tĩnh đột nhiên an tâm, thân mật gật đầu với cô gái kia.

Cô gái thầm lấy làm lạ.

Cô gái không nhận biết Khổng Tĩnh, nhưng nhìn thấy Khổng Tĩnh chủ động chào thì cũng cười đáp lại, tiếp đó đứng trước cửa xe bên ghế lái nói chuyện với Trần Hán Thăng.

Khổng Tĩnh hỏi:

"Sao không lên xe?"

"Ai?"

Nhiếp Tiểu Vũ ngây ra một lúc:

"Biên Thi Thi vốn không cần lên xe."

Khổng Tĩnh hoang mang hỏi:

"Không phải bạn gái của Trần Hán Thăng sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ lắc đầu:

"Cô ấy không phải, là Tiêu Dung Ngư."

Đang nói chuyện thì một cô gái đi ra từ tòa nhà ký túc xá, tay xách vali, rõ ràng chỉ có mấy bậc thang nhưng không muốn xách, đứng ở cửa kêu Trần Hán Thăng đi qua xách cho.

"Mợ nó, không có tay hay sao!"

Trần Hán Thăng oán trách một câu, nhưng vẫn xuống xe, chỉ là vẻ mặt ghét bỏ.

Cô gái không phật lòng, ôm chặt cánh tay Trần Hán Thăng.

“Đó.” Nhiếp Tiểu Vũ chỉ hướng bên kia: “Cô ấy mới là Tiêu Dung Ngư, hoa khôi trường duy nhất được bầu của Đại học Đông Đại.”

Khổng Tĩnh ngước đầu lên, cô gái này mặc áo váy cổ cao màu lam, làn váy dài tới mắt cá chân, bên ngoài khoác áo lông màu trắng cao cấp, chính giữa cột dây lưng nguyên bộ, đường cong linh lung được vẽ ra, vớ màu trắng dày bao chân, đi giày da nhỏ màu trắng.

Khuôn mặt trái xoan tinh trí, cột tóc đuôi ngựa tinh nghịch, ánh mắt cười như trăng non, tô son đỏ nhạt dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu sức hấp dẫn người, lúm đồng tiền hai bên gò má khiến cô thật hăng hái hoạt bát, tràn ngập tự tin.

Khổng Tĩnh thầm nghĩ khó trách tên Tiêu Dung Ngư, lấy nghĩa hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn sao?

Tiêu Dung Ngư rất tự nhiên ngồi vào ghế lái phụ, giống như đây là ghế riêng dành cho cô.

“Chị Tĩnh, người đắc lực thứ hai của Hỏa Tiễn 101, cậu chào người ta đi.” Trần Hán Thăng giới thiệu.

“Chào chị Tĩnh, gọi tôi là Tiểu Ngư Nhi được rồi.”

Tiêu Dung Ngư quay đầu, cười ngọt ngào.

Khổng Tĩnh nhìn kỹ Tiêu Dung Ngư, đột nhiên suy nghĩ rõ ràng cái gì, cũng cười thoải mái:

“Chào Tiểu Ngư Nhi.”

“Sao xuống dưới trễ như thế?”

Trần Hán Thăng xoay tay lái rời đi Đại học Đông Đại.

“Bị một việc làm lỡ.”

Tiêu Dung Ngư nhún mũi đáng yêu:

“Còn nhớ lần trước tớ soạn điều lệ pháp lý của Hỏa Tiễn 101 cho cậu không?”

“Nhớ.”

Trần Hán Thăng đáp, thứ đó giúp đỡ rất nhiều.

Tiêu Dung Ngư quen thuộc cởi giày da nhỏ, hai chân cuộn lại trên ghế:

“Thật ra rất nhiều thứ hỏi một vị giáo sư, bà ấy giỏi lắm, là người dẫn đầu ngành học trên toàn quốc.”

Trần Hán Thăng liếc qua cô:

“Nhưng liên quan gì tới việc cậu đi xuống trễ?”

“Hôm nay bà bị xe đụng ngay trong trường học, gọi điện thoại càu nhàu với tớ.”

Tiêu Dung Ngư thở dài:

“Bà cụ lớn tuổi, con trai con gái đều ở nước ngoài, tính cách của bà nghiêm khắc, nhưng rất tốt với tớ, không hiểu sao từ trường của tớ và bà rất hợp, hồi xưa bà cũng là hoa khôi trường.”

Trần Hán Thăng mất tự nhiên giật bả vai:

“Càu nhàu về chuyện gì với cậu?”

Tiêu Dung Ngư có chút kỳ lạ: “Lúc bình thường cậu sẽ không chủ động quan tâm những việc này.”

“Lái xe nên muốn nghe kể chuyện cho đỡ buồn ngủ.”

“Giáo sư Tôn nói chủ xe gây chuyện là con trai, tính khí hơi nóng nảy, có chút lưu manh, nghe nói đi đón bạn gái, không biết là cô gái nào trong Đại học Đông Đại xui xẻo.”

“Má n …”

“Hửm?”

“Má cậu dặn mặc quần giữ ấm nhưng cậu mang vớ, coi chừng bị bà mắng.”

“Không sao, mẹ có biết đâu, Tết về nhà cấm không cho cậu nói linh tinh!”

Trần Hán Thăng thành công che giấu, thế này mới hỏi: “Chẳng lẽ bà không khen cậu trai kia một điểm gì sao?”

“Khen á?”

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu suy nghĩ một hồi: “Gây tai nạn tại sao được khen? Cuối cùng bà cụ nói thầm một câu, nói rằng tính cách của cậu trai kia khá giống người chồng đã qua đời của bà.”

Chương 302: Góc nhìn về tình yêu của nữ sinh kiêu kỳ

“Gây tai nạn?”

Trần Hán Thăng nhủ thầm giáo sư già thật là bướng bỉnh, thì ra ở trong lòng bà thì vụ tai nạn xe vừa rồi là mình chịu trách nhiệm chính.

Được rồi, phụ nữ kiêu kỳ luôn đúng.

“Tại sao bà cụ không đi nước ngoài, ở chung với con cái của mình tốt hơn.”

Nhiếp Tiểu Vũ ở phía sau hỏi: “Một người lớn tuổi như vậy sinh hoạt trong nước, không sợ giống như hôm nay xảy ra ngoài ý muốn sao?”

“Đây là điều khiến người sùng kính giáo sư Tôn.”

Tiêu Dung Ngư vẻ mặt kính nể nói:

“Bà nói con cái có lựa chọn và theo đuổi của riêng mình, nhưng bà quyết không đi nước ngoài, chế độ pháp luật trong nước còn chưa hoàn thiện, bà muốn cố gắng đền đáp tổ quốc, bồi dưỡng thêm vài người nối nghiệp trong học thuật, thứ hai là …”

Tiểu Ngư Nhi nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng đang lái xe, lẩm bẩm:

“Mắc gì nhìn tớ.”

Tiêu Dung Ngư phớt lờ hắn, giải thích tiếp:

“Thứ hai là chồng của giáo sư Tôn chôn ở chùa Phổ Giác tại Vũ Hoa Đài, giáo sư Tôn nói cả đời bà ít khi rời xa chồng, cho dù bây giờ cách biệt âm dương cũng không thể bỏ lại chồng đi quốc gia xa chục nghìn km.”

Khổng Tĩnh ở hàng ghế sau cảm thán:

“Đây là cái gọi là răng long đầu bạc, sống chết có nhau nhỉ.”

Tiêu Dung Ngư nói với Khổng Tĩnh:

“Đúng rồi, chị Tĩnh tổng kết rất đúng.”

Khổng Tĩnh nhoẻn miệng cười, tích cực bày ra thái độ thân thiện.

Đây là tâm trạng chính chắn của ngự tỷ, vốn có một sợi dây căng thẳng, khi thấy rõ vẻ ngoài của Tiêu Dung Ngư thì Khổng Tĩnh đột nhiên ý thức được nỗi lòng “Ganh đua” trước đó hơi lạ, lập tức liền có thể điều chỉnh tâm trạng đối mặt với tình huống.

Hoặc nên nói, thật lòng khen ngợi bạn gái kiêu kỳ ngọt ngào, siêu xinh đẹp của Trần Hán Thăng.

Nhiếp Tiểu Vũ chưa từng yêu đương thì đặt sự chú ý vào sự kiện:

“Vậy giữa giáo sư Tôn và chồng chắc có nhiều chuyện tình yêu vui buồn lẫn lộn nhỉ.’

“Đương nhiên, mấy người biết không? Giáo sư Tôn có cái tên rất êm tai, tên là Tôn Bích Dư.”

Tiêu Dung Ngư kể về chuyện của người thầy đáng kính thì rất có hứng thú nói chuyện, xoay người nằm sấp trên ghế líu ríu với Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ.

“Chuyện của người khác có gì hay mà nói.”

Trần Hán Thăng bĩu môi nói, nhưng âm thầm đổi đường chạy, từ đường cao tốc thành đường bình thường, tốc độ chạy chậm rất nhiều, khi Tiêu Dung Ngư nói chuyện sẽ không có cảm giác rung lắc.

"Giáo sư Tôn và chồng bà quen nhau lúc làm thanh niên trí thức, nhưng giáo sư Tôn là tài nữ hoa khôi trường, chồng của bà thì chỉ là một học sinh bình thường."

"Bối cảnh gia đình của họ khác nhau, chịu nhiều đau khổ trong thời đại đó. Trước kia giáo sư Tôn có bốn đôi vòng tay tổ truyền, chẳng qua về sau đều bán đi. Một ngày trước khi bán đôi vòng tay cuối cùng, giáo sư Tôn cho con gái út đeo vòng tay ngủ một đêm, sáng ngày thứ hai thừa dịp con gái chưa tỉnh ngủ lặng lẽ lấy xuống."

"Giáo sư Tôn và chồng của bà đều thích khiêu vũ, trong kỷ niệm thời đại của Đại học Đông Đại còn giữ hình chụp trắng đen lúc bọn họ khiêu vũ, tôi có đi xem rồi, chồng của giáo sư Tôn đúng là bộ dạng tiêu sái bất kỵ."

"Giáo sư Tôn có có trái tim của thiếu nữ, thích ăn bánh ngọt móng ngựa ở Hạnh Hoa Lâu, chồng của bà mỗi lần đều phải chạy rất xa mua về. Bọn họ lớn tuổi còn thường nắm tay nhau tản bộ trong trường học."

"Lúc sinh nhật sáu mươi tuổi của bà cụ, các sư huynh, sư tỷ đưa một bộ bản vẽ đẹp cho bà, bên trên viết 'Chí nghiệp làm bạn, nhân gian vãn tình', chắc mọi người đều cực kỳ hâm mộ tình cảm như vậy."

.....

Lúc này, ngoài xe rét căm căm, thùng xe ấm áp, ba vị đồng bào nữ giới nói về chuyện tình yêu ở thời đại đó, nói chuyện rôm rả nên chặng đường hai tiếng mấy không hề cảm thấy xa xôi.

Đi vào thành phố Thượng Hải, Trần Hán Thăng phát hiện ba cô gái mắt đỏ hoe, thầm nghĩ không đến mức đó chứ? Sao khóc như con thỏ.

"Sao mấy người giống y như mẹ của tôi."

Trần Hán Thăng khẽ thở dài:

"Mỗi lần mẹ tôi xem tiết mục tìm lại người thân trên TV là đều bị những người chủ trì và kịch bản làm rướm nước mắt, diễn viên khóc, bà cũng khóc theo, quan trọng là bà thích bị hành, cứ tới giờ là nhớ bật TV lên."

"Còn chưa xong."

Trần Hán Thăng nhớ lại chuyện quá khứ, cảm giác là một điểm lý thú trong quá trình trưởng thành:

"Bà khóc xong quay sang nhìn cha tôi, mắng ông không lương tâm, nhìn thấy tôi thì nói là không ngoan. Mấy người nói xem, một người phụ nữ trung niên xem TV thôi mà, tràn trề cảm xúc làm gì?"

Tiêu Dung Ngư vốn đắm chìm trong tình yêu vĩ đại của giáo sư, bị Trần Hán Thăng nói phá hết không khí, cô cáu kỉnh đánh hắn:

"Cậu nói dì Lương như thế, chốc nữa tớ sẽ gọi điện thoại méc dì!"

"Tiểu Trần, về sau cậu theo tớ đi thăm giáo sư Tôn đi."

Tiêu Dung Ngư suy nghĩ một hồi rồi bảo:

"Bà rất thích tớ, chắc chắn cũng sẽ thích cậu."

"Chưa chắc, trong ấn tượng của bà cụ thì tôi là tên đụng ngã bà." Trong lòng Trần Hán Thăng nhủ thầm.

Ngoài miệng thì hắn nói tránh đi:

“Giáo sư Tôn là người có tiếng nói trong nghề, học dốt như tớ đi nhà của bà, ngồi trên sàn nhà đều cảm thấy nóng mông.”

“Không được.”

Tiểu Ngư Nhi mạnh mẽ yêu cầu:

“Bà ấy ở trong tòa nhà giáo sư Đại học Đông Đại, sau này cậu nhất định phải rút ra thời gian rảnh đi cùng tớ.”

“Được rồi, giải quyết xong chuyện thành phố Thượng Hải đã, xong việc rồi tớ sẽ đi!”

Vì dỗ Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng lập tức đồng ý, nhưng đối với hắn thì lời hứa này không có hiệu lực, dù có thề thốt cũng vô ích.

Đối với cặn bã, nếu lời thề có hiệu quả thì đã chẳng phải cặn bã.

Đây chưa phải mấu chốt của vấn đề, bởi vì sau đó nữ sinh hỏi tội, cặn bã sẽ tìm một phương pháp xảo diệu vừa không làm trái lời thề vừa có thể khiến nữ sinh tha thứ chính mình.

Thí dụ như đi thăm giáo sư Tôn, nếu Trần Hán Thăng quyết định không muốn đi, hắn sẽ nói “Ngay lúc ấy hứa là giải quyết xong nghiệp vụ ở thành phố Thượng Hải mới đi, bây giờ còn đang trong giai đoạn thương thảo.”

Thật ra, chỉ cần Hỏa Tiễn 101 vẫn chưa bị bán thì Trần Hán Thăng và công ty Thâm Thông đại khái còn dây dưa lâu dài, cho nên quyền chủ động luôn nằm trong tay Trần Hán Thăng.

…

Khi đến khách sạn thì khoảng 5 giờ, bây giờ mà đi thăm công ty Thâm Thông thì kỳ, hơn nữa Trần Hán Thăng muốn chuẩn bị một buổi tối.

Lúc sắp xếp phòng ở, Trần Hán Thăng cho rằng Tiêu Dung Ngư sẽ ở cùng phòng với mình, kết quả cô chết sống không đồng ý.

“Có phải chưa từng ở chung đâu, ngại cái gì.”

Trần Hán Thăng lặng lẽ nói.

“Tớ không đi.”

Tiêu Dung Ngư kiên quyết lắc đầu: “Về sau còn gặp mặt chị Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ, tớ không muốn để bọn họ cười nhạo.”

Trần Hán Thăng xòe tay:

“Nếu vậy thì tớ đành ngủ chung với chị Tĩnh.”

Tiêu Dung Ngư nhướng cao chân mày dài mảnh:

“Dám không?”

“Đặt ba gian phòng rất tốn tiền.”

Trần Hán Thăng khuyên bảo theo góc độ tiết kiệm kinh tế:

“Hiện tại Hỏa Tiễn 101 mới vừa thành lập, nhiều chỗ cần dùng tiền.”

“Ba gian phòng bao nhiêu tiền?”

Tiểu Ngư Nhi trực tiếp đưa ví cho Trần Hán Thăng:

“Tớ không biết Hỏa Tiễn 101 gặp khó khăn kinh tế thế nào, có chuyện gì cậu đều giấu trong lòng, về sau cậu cứ chừa 500 tệ phí sinh hoạt cho tớ là được, số tiền còn lại giao cho cậu tiêu dùng, đường cùng thì tớ bán đi máy vi tính.”

“Thật ra cũng tạm ổn, không thiếu bao nhiêu.”

Trần Hán Thăng ngượng ngùng trả lại ví:

“Chủ yếu là đối mặt đàm phán, tâm trạng có chút khẩn trương, sợ tối nay mất ngủ muốn tìm người ở cạnh mình. Tiểu

Ngư Nhi, tớ bảo đảm chỉ ôm thôi chứ không làm gì.”

“Phi!”

Tiểu Ngư Nhi trong trẻo ngắt lời:

“Lần trước cậu cũng giở chiêu này lừa tớ đi khách sạn, bị cha của tớ biết tức giận mấy ngày không ăn ngon, cứ xúi tớ rời xa cậu.”

Trần Hán Thăng hỏi:

“Vậy cậu có rời xa không?”

“Không.”

Tiêu Dung Ngư hếch cằm, dõng dạc nói:

“Tớ không nỡ!”

Chương 303: Quan hệ của người trưởng thành

Gần đó, Khổng Tĩnh cùng Nhiếp Tiểu Vũ đứng trước quầy lễ tân, nhìn Trần Hán Thăng đứng ở cửa hoa tay múa chân nói chuyện, Tiêu Dung Ngư thì liên tục lắc đầu.

"Bọn họ đang làm cái gì?"

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy kỳ lạ: "Có lời gì không thể vào trong nói chuyện?"

Khổng Tĩnh cười cười: "Bởi vì cuộc đối thoại này chỉ có thể phát sinh ở bên ngoài khách sạn, khi đã bước vào trong biểu thị hai bên đồng ý với nhau, hoặc nên nói có một bên thỏa hiệp."

Đang nói chuyện chợt thấy Trần Hán Thăng xách vali, ủ rũ đẩy mở cửa thủy tinh tiến vào, Tiêu Dung Ngư vẫn ngẩng cao đầu lắc lư tóc đuôi ngựa.

"Trước mắt xem ra người thỏa hiệp là Trần Hán Thăng."

Khổng Tĩnh mím môi.

"Chị Tĩnh nói bí hiểm gì vậy?"

Nhiếp Tiểu Vũ hoang mang:

"Tiểu Ngư Nhi, cậu ở bên ngoài cùng bộ trưởng Trần nói chuyện gì vậy?"

"Ở bên ngoài thảo luận cách bán cậu!"

Trần Hán Thăng bất mãn nói:

“Con gái gì mà tò mò quá vậy, tối nay cậu và Tiểu Ngư Nhi ngủ một phòng, tớ và chị Tĩnh mỗi người một phòng.”

“Vốn đã là sắp xếp như vậy mà.”

Nhiếp Tiểu Vũ gãi đầu: “Chẳng lẽ cậu còn muốn ngủ cùng phòng với Tiểu Ngư Nhi sao? Chúng ta còn đang học đại học.”

“Đúng thế!”

Tiêu Dung Ngư nhéo eo Trần Hán Thăng:

“Sinh viên, đã nghe chưa?”

“Hưm, vốn định bán Nhiếp Tiểu Vũ cho người Trung Đông giàu có làm vợ lẽ.”

Trần Hán Thăng làm bộ mặt hăm dọa nói:

“Bây giờ tớ đổi ý rồi, bán đi đào mỏ!”

.....

Buổi tối, bốn người ăn xong, Khổng Tĩnh hẹn đồng nghiệp lúc trước ở trong ban giám đốc Thâm Thông nói chuyện. Trần Hán Thăng thì ở trong phòng nhìn xem tài liệu, hơn nữa chỉ huy Nhiếp Tiểu Vũ làm một bảng ppt, để tiện cho ngày mai giảng giải.

Nhưng lúc Nhiếp Tiểu Vũ học cấp 3 trong nhà không có máy vi tính, tiếp xúc máy tính qua lớp học máy móc, lúc ấy các bạn học xem trang web hoặc lên QQ, Nhiếp Tiểu Vũ không học được kỹ thuật chính thức nào.

Word đơn giản thì làm được, chứ với excel và ppt thì chỉ biết trợn mắt nhìn.

“Xu thế sau này là làm việc không qua giấy, cậu là học sinh năm hai mà không biết làm ppt đơn giản.”

Trần Hán Thăng đành đi tới chỗ để laptop:

“Sau này cậu phải làm thư ký, không biết thao tác máy vi tính nhất định sẽ bị đào thải.”

Nhiếp Tiểu Vũ bị nói rất ngượng ngùng, ngồi ở mép cúi thấp đầu, nét mặt có chút chán nản.

Tiêu Dung Ngư vốn đang ôn tập thi cuối kỳ, nhìn thấy Trần Hán Thăng trách cứ cô bạn thì buông sách xuống, đứng lên:

“Có lẽ Tiểu Vũ không quen với laptop của tớ, để tớ làm cho, tiện thể một lần nữa quen thuộc nội dung báo cáo kinh doanh luôn.”

Trần Hán Thăng ngẫm lại thấy có lý, nhường vị trí, hắn đi phòng kế bên hút thuốc.

“Cảm ơn Tiểu Ngư Nhi.”

Thấy Tiêu Dung Ngư quen thuộc dùng ppt, lúc thì gõ chữ, lúc thì dời hình vào, rất nhanh nội dung báo cáo kinh doanh hiện ra trên máy vi tính, Nhiếp Tiểu Vũ nhớ lại vừa rồi Tiêu Dung Ngư giải vây giúp mình, không kiềm được cảm ơn.

“Không có gì.”

Tiêu Dung Ngư quay đầu nhìn Nhiếp Tiểu Vũ:

“Cậu cũng thông cảm cho Tiểu Trần, Hỏa Tiễn 101 là tâm huyết mà cậu ấy sáng lập ra, bây giờ vì bước phát triển tiếp theo mà chủ động tìm xí nghiệp lớn như Thâm Thông để đàm phán, chắc chắn trong lòng chịu áp lực rất lớn. Hơn nữa cậu ấy vốn hơi nóng tính.”

“Không, không.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhanh chóng khoát tay: “Bộ trưởng Trần luôn tốt với tớ, chuyện này là trách nhiệm của tớ, thật ra phòng 101 khu F có sẵn máy vi tính có thể luyện tập, tại tớ lười thôi.”

“Lúc về tranh thủ khi rảnh luyện tập nhiều là được.”

Tiêu Dung Ngư cười khích lệ nói:

“Cậu là trợ thủ đắc lực nhất của cậu ấy, chắc chắn học mấy thứ đơn giản này rất nhanh.”

“Cảm ơn.”

Nhiếp Tiểu Vũ lại một lần nữa cảm tạ, thầm nghĩ hai cô gái Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở tuy bề ngoài đều là đẹp nhất, nhưng khí chất và phương pháp làm việc khác nhau.

Nếu Thẩm Ấu Sở ở đây, chắc cô sẽ không chủ động đứng ra giảng hòa, nhưng sau đó sẽ kéo Nhiếp Tiểu Vũ cùng nhau học cách thao tác office, bảo đảm Nhiếp Tiểu Vũ lần sau sẽ không bị quở trách vì chuyện này.

“Nguy nguy, rõ ràng mình đứng về phía Thẩm Ấu Sở mà, sao có thể cảm thấy Tiểu Ngư Nhi cũng rất tốt!”

Nhiếp Tiểu Vũ nhanh chóng lắc đầu, trong lòng mặc niệm: “Thẩm Ấu Sở là số một, Thẩm Ấu Sở là số một!”

Tiêu Dung Ngư hoàn thành phần ppt này xong Trần Hán Thăng cực kỳ vừa lòng, tăng thêm mấy điểm mấu chốt về mặt chi tiết, cứ như thế loay hoay đến mười một giờ mấy tối thì Khổng Tĩnh trở về với một bụng nước trà.

“Hẹn được rồi.”

Khổng Tĩnh buông túi xách xuống, vui vẻ nói:

“Tôi vừa nói chuyện với một đồng nghiệp cũ trong ban giám đốc, cô ấy tỏ vẻ ngày mai khi báo cáo công việc với tổng giám đốc Trình Đức Quân sẽ nói luôn chuyện của chúng ta, cho nên ngày mai chỉ cần đi dưới lầu chờ thì tốt rồi.”

“Vất vả, chị Tĩnh.”

Trần Hán Thăng suýt chút nữa cúi đầu cảm tạ, không chỉ bởi vì Khổng Tĩnh hỗ trợ đẩy mở khe cửa của công ty Thâm

Thông, đương nhiên điều này cũng rất trọng yếu.

Bởi vì nếu không nhờ Khổng Tĩnh, cửa lớn của công ty Thâm Thông chưa chắc cho hắn vào.

Mấu chốt nhất là, Khổng Tĩnh trước kia là nhân viên văn phòng cấp cao của công ty Thâm Thông, hiện tại trợ giúp một công ty khác đàm phán hợp tác với công ty cũ, cho dù ngoài mặt mỉm cười dường như không có gì, thật ra trong lòng của cô cũng chịu áp lực không nhỏ.

"Không khổ cực, nhưng thành phố Thượng Hải luôn chật chội như vậy, kêu xe taxi phải đợi cả buổi, may mà tôi đã rời khỏi nơi này."

Ngự tỷ Khổng Tĩnh rất am hiểu ẩn giấu cảm xúc, thấy chân tình trong mắt Trần Hán Thăng thì tự trêu mình một câu, sau đó nhấc túi xách lên:

"Được rồi, tôi đi về ngủ đây, không quấy rầy các cô cậu thanh niên nói chuyện."

"Tôi tiễn chị."

Trần Hán Thăng ân cần đưa Khổng Tĩnh về. Phòng của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư kế nhau, phòng của Khổng Tĩnh tuy cùng một tầng nhưng cách mấy chục mét.

Nếu là trước kia, quãng đường mấy chục mét này Khổng Tĩnh và Trần Hán Thăng sẽ nói cười, nhưng hôm nay hai người đều tỏ ra im lặng, chỉ có tiếng giày trầm đục giẫm lên thảm dày, nguyên tầng lầu tràn ngập bầu không khí cô đơn và lúng túng.

Không liên quan đến sự xuất hiện của Tiêu Dung Ngư, nhưng đây là quyết định mà Trần Hán Thăng châm chước thật lâu.

Khổng Tĩnh sắp gia nhập Hỏa Tiễn 101, chắc chắn sẽ tiếp xúc nhiều với sinh hoạt của Trần Hán Thăng, cho nên mặc kệ là Thẩm Ấu Sở hay Tiêu Dung Ngư đại khái đều không thể qua mắt Khổng Tĩnh được.

Chờ Khổng Tĩnh phát hiện sự thực này, trong mắt cất giấu nghi vấn tiếp tục cộng sự với Trần Hán Thăng, chẳng bằng hắn chủ động khai thật sớm hơn.

Nhưng trình tự xuất hiện của hai cô gái rất trọng yếu, nếu lúng túng là điều không thể tránh khỏi, vậy chỉ có thể trước lựa chọn Tiêu Dung Ngư giỏi ăn nói, tính cách càng hoạt bát.

Tít!

Khổng Tĩnh dùng thẻ từ mở cửa phòng, đi vào phòng trước, tiếp đó mới xoay người nói:

"Tôi đến rồi, ngủ ngon, Hán Thăng."

"Ngủ ngon."

Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh cùng cười, hắn nhìn cửa phòng chậm rãi đóng kín.

Nhìn chướng ngại vật ngăn trở tầm mắt này, Trần Hán Thăng đứng yên một lúc ngoài cửa rồi mới xoay người lại.

Thật ra Khổng Tĩnh vào cửa nhưng không đi ngay, trên mặt mang theo vẻ nội liễm và khoan dung mà mỗi người phụ nữ trưởng thành đều có, cô cũng yên lặng đứng gần cửa.

Quan hệ của người trưởng thành rất dễ đột nhiên biến đổi, cho nên khi còn nhỏ thường nghe người lớn nói "Sống thật là mệt", đó là bởi vì bọn họ phải thích ứng sự thay đổi trong các mối quan hệ.

Khi lên đại học, mọi người đều là người trưởng thành, không thể giống lúc cắp sách đến trường sau khi cãi lộn thì

bạn mời tôi uống nước ngọt, tôi cho bạn chép bài, làm huề ngay.

Xã hội của người trưởng thành vi diệu mà mẫn cảm, dễ thay đổi, nhất định phải giãy giụa thích ứng, điểm này đang dần thể hiện trong cuộc sống với sinh viên cùng phòng.

Hai người cách một cánh cửa đều có cảm xúc sâu đậm. Khoảng thời gian trước Khổng Tĩnh nghỉ việc về nhà, Trần Hán Thăng đến tiễn đưa trong cơn mưa lớn và cố giữ lại cô, cũng từng qua lại 3000km đi mời Khổng Tĩnh "Rời núi" .

Hiện tại bởi vì Tiêu Dung Ngư xuất hiện, hai người dường như cùng xóa bỏ quan hệ cũ, ăn ý tạo ra quan hệ mới thành người mới trong môi trường mới.

Như vậy có chỗ tốt cũng có chỗ hỏng.

Chỗ hỏng là, một khi xây dựng không thành công thì hai người luôn giữ quan hệ bạn bè độc lập.

Chỗ tốt là, một khi thành công xây dựng sẽ là tình cảm lâu dài, ngự tỷ rất có thể sẽ bị bắt cóc trái tim.

"Phù!"

Trần Hán Thăng thở ra luồng hơi đọng trong lồng ngực, có chút phiền muộn về phòng của Tiêu Dung Ngư và Nhiếp Tiểu Vũ, nhào lên giường của Tiêu Dung Ngư.

Hắn còn biết tị hiềm, chỉ phá giường của Tiểu Ngư Nhi.

Tiêu Dung Ngư cùng Nhiếp Tiểu Vũ nhìn nhau một cái, hai cô gái đều không rõ ràng phát sinh chuyện gì, Tiểu Ngư Nhi đi qua vươn tay đẩy Trần Hán Thăng.

"Phát sinh chuyện gì?"

"Có chút bức bối."

Trần Hán Thăng vùi đầu vào chăn một lúc, bỗng hỏi:

“Trong sổ sách của chúng ta còn bao nhiêu tiền?”

Nhiếp Tiểu Vũ trả lời dứt khoát:

“Hơn bảy trăm nghìn, bên Tân Thế Kỷ còn một số phí chuyển phát nhanh chưa thu hồi lại, nếu thu luôn thì đại khái được tám trăm nghìn, trong đó còn có phần trăm cố vấn mà Tân Thế Kỷ cho cậu.”

“Không vội lấy tiền bên Tân Thế Kỷ, bọn họ không dám ăn quỵt.”

Trần Hán Thăng nằm ngửa nhìn đèn treo trên đầu, trầm mặc nửa ngày nói: “Nếu đàm phán thành công, lấy ra hai trăm nghìn cho chị Tĩnh phối một chiếc xe, tôi sẽ kêu chị ấy tranh thủ nghỉ đông thi lấy bằng lái.”

“Đắt vậy?”

Nhiếp Tiểu Vũ hơi giật mình, bởi vì FAW của Trần Hán Thăng mới có một trăm nghìn.

“Dù sao chị ấy cũng không dễ dàng.”

Trần Hán Thăng thở dài nói một câu.

Nhiếp Tiểu Vũ gật đầu, lại nhớ một vấn đề:

“Nếu đàm phán không thành công thì sao?”

“Vậy thì không cho!”

Trần Hán Thăng bật dậy:

“Cứ coi như mình chưa nói gì, chờ về sau tính!”

Nhiếp Tiểu Vũ bĩu môi, vậy mới phù hợp phong cách bình thường của Trần Hán Thăng, rộng rãi nhưng thực dụng.

Ba người tán gẫu mấy câu, Trần Hán Thăng chú ý Tiêu Dung Ngư ngáp vài lần, hắn dặn dò mấy câu rồi về phòng.

Hai nữ sinh tắm rửa xong, Nhiếp Tiểu Vũ phát hiện Tiêu Dung Ngư căn bản không ngủ, nằm dài trên bàn viết tờ giấy nhỏ, sau khi viết xong gấp tờ giấy thành hình ngôi sao bỏ vào chai thủy tinh bên cạnh.

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi:

"Cậu đang viết cái gì vậy?"

"Quà Noel cho Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu cười cười, con mắt dài mà quyến rũ hơi ửng đỏ vì thức đêm.

"Noel năm nay tớ phải đi thi, chắc cậu ấy sẽ rất vui vì không bị tớ quấn lấy, nhưng tớ muốn chuẩn bị quà trước, trên tờ giấy viết nhiều kỷ niệm hằng ngày ở chung."

"Ồ, cậu thật lãng mạn."

Nhiếp Tiểu Vũ bình tĩnh xoay người lại, tiếp tục nhủ thầm trong bụng:

"Thẩm Ấu Sở là số một, Thẩm Ấu Sở là số một, tuyệt đối không thể dao động, dù là ngang hàng cũng không được, Thẩm Ấu Sở là số một …"

Chương 304: Khiếp sợ, không ngờ công ty Thâm Thông sắp đóng cửa!

Sáng ngày thứ hai, nhóm bốn người Trần Hán Thăng vội vàng ăn bữa sáng sau đó đến cửa công ty Thâm Thông, Khổng Tĩnh lấy ra điện thoại di động gọi điện thoại, chỉ chốc lát đã có một người phụ nữ trung niên bốn mươi mấy tuổi đi ra.

Khổng Tĩnh nói cho Trần Hán Thăng biết:

"Bà ấy là phó chủ nhiệm trong ban giám đốc Thâm Thông, chồng là một phó tổng của công ty."

Trần Hán Thăng gật đầu, "Chuyển phát nhanh Thâm Thông cơ bản đều là phe cạp váy, xếp bà con cô bác vào các chức vị."

Lư Vĩnh Hồng bước tới, câu nói đầu tiên là: "Tiểu Tịnh, cô hãy chờ một lát, nhóm tổng giám đốc Trình đang mở họp."

Khổng Tĩnh tỏ vẻ hiểu, cô từng ở trong ban giám đốc, sếp lớn luôn bận.

"Chị Lư, đây là người sáng lập Hỏa Tiễn 101, Trần Hán Thăng, hiện là sinh viên còn đi học."

Khổng Tĩnh thừa dịp lúc này giới thiệu hai bên quen nhau:

"Đây là chủ nhiệm Lư của ban giám đốc Thâm Thông."

Trần Hán Thăng tiến lên chào hỏi:

"Chào chủ nhiệm Lư, tôi tên Trần Hán Thăng."

"Đừng kêu tôi là chủ nhiệm Lư, tôi nghe không quen."

Thân thể Lư Vĩnh Hồng hơi mập, phất tay nói:

“Con gái của tôi chắc nhỏ hơn cậu một chút, chẳng bằng gọi tôi là …”

“Chắc chị Lư kết hôn khá sớm nhỉ?” Trần Hán Thăng bỗng ngắt lời: “Trông khoảng ba mươi tuổi mà con gái đã lớn gần bằng tôi?”

Tuy hơi thiếu lễ độ nhưng Lư Vĩnh Hồng không tức giận chút nào, ngược lại cười rất vui vẻ, thịt trên mặt chồng lên nhau:

“Cậu sinh viên này vui tính thật, chị Lư đã bốn mươi hai.”

Trần Hán Thăng thở phào, thật ra không phải hắn muốn nịnh gì, nhưng nghe giọng điệu của Lư Vĩnh Hồng rõ ràng muốn hắn gọi là “dì Lư” .

Thế thì tự dưng thấp hơn Khổng Tĩnh một lứa, vì thế Trần Hán Thăng nịnh thành “chị Lư” .

Lư Vĩnh Hồng mời bọn họ đi văn phòng ngồi, chính mình thì bận việc, đại khái vì nể mặt Khổng Tĩnh, chốc lát sau còn có thực tập sinh bưng nước trà đến.

Nhưng đợi hai mươi phút, bốn mươi phút, một tiếng, mãi chưa được kêu, trong quá trình Lư Vĩnh Hồng có ghé sang một lần, giải thích là các sếp lớn vẫn đang họp.

Khổng Tĩnh cũng ra ngoài hai lần, trở về báo lại:

“Đúng là bọn họ đang họp, nghe nói năm sau sẽ ra một bộ điều lệ tương quan về hậu cần chuyển phát nhanh, bây giờ còn trong giai đoạn chuyên gia điều nghiên, lãnh đạo trong tổng bộ Thâm Thông đang chuẩn bị đón chuyên gia.”

“A, vậy làm sao bây giờ?”

Nhiếp Tiểu Vũ chuẩn bị rất nhiều cho cuộc đàm phán lần này, thậm chí còn bị mắng một lần.

"Thì thôi."

Trần Hán Thăng thở dài, ngành hậu cần bây giờ lộn xộn, đúng là cần cho ra điều lệ quy phạm.

Còn bên mình, chỉ có thể nói ra đường không xem hoàng lịch, hai việc đụng vào nhau.

"Cũng không phải không có một chút chỗ tốt."

Trần Hán Thăng tự mình an ủi: "Ít nhất lần này chuyên gia điều nghiên cứu chưa xong thì Hỏa Tiễn 101 còn có thể hì hục kiếm tiền. Sắp nghỉ đông, năm điểm thu nhận chuyển phát nhanh trong khu đại học Giang Lăng và Tiên Lâm dư sức kiếm mấy chục nghìn tệ, các anh em có thể hốt một mớ rồi về quê."

Tiêu Dung Ngư nghi hoặc hỏi:

"Tiểu Trần, chúng ta rời đi không?"

"Đi!"

Trần Hán Thăng đứng lên, không ngờ rằng lúc này Lư Vĩnh Hồng chạy chậm vào:

"Nhanh đi phòng họp, mới vừa rồi các sếp tổng tạm nghỉ, tôi thừa dịp thời gian này nhanh chóng nói với tổng giám đốc Trình, bây giờ ông ấy muốn gặp các người."

Lư Vĩnh Hồng nói xong làm vẻ mặt "Sao, thấy chị Lư giỏi không!"

Trần Hán Thăng đang trong tình trạng tiến lùi đều khó, muốn âm thầm kiếm ít tiền đều không được, nhưng hắn lại không thể trách Lư Vĩnh Hồng, dù sao người ta có ý tốt.

Trần Hán Thăng nói cảm ơn:

"Vậy đi thôi, cảm ơn dì Lư."

“Cái gì? Mới nãy còn kêu chị Lư mà?”

…

Tổng giám đốc công ty Thâm Thông Trình Đức Quân sáng lập chuyển phát nhanh Thâm Thông từ năm 1993, cho đến nay đã được mười năm, trải qua thời đại “chuyển phát nhanh đen” hậu cần tư nhân bị mỗi người xua đuổi, về sau tùy theo các hạng chính sách đưa ra, hậu cần tư nhân mới có không gian sinh tồn, mới có Thâm Thông hôm nay.

Cho nên Trình Đức Quân cực kỳ coi trọng mỗi một chuyên gia ngành chuyển phát nhanh đến điều nghiên, mấy ngày nay luôn mở họp nghiên cứu làm sao phản ánh yêu cầu với chuyên gia, chiêu đãi như thế nào.

“Tổng giám đốc Trình, bọn họ đến.”

Lư Vĩnh Hồng dẫn nhóm Trần Hán Thăng đến trước mặt Trình Đức Quân.

Trình Đức Quân quan sát bốn người, dừng lại hơi lâu trên người Khổng Tĩnh và Tiêu Dung Ngư. Một người dù gì từng là quản lý cấp giữa của công ty, người kia thì đơn thuần bởi vì rất xinh đẹp

Trình Đức Quân nói với Khổng Tĩnh:

“Thâm Thông mất một nữ tướng cân quắc.”

Khổng Tĩnh hơi cúi người:

“Tổng giám đốc Trình.”

Nhiều lời muốn nói đều chất chứa trong cái cúi đầu này, Khổng Tĩnh chỉ hướng Trần Hán Thăng, giới thiệu:

“Đây là người sáng lập Hỏa Tiễn 101, Trần Hán Thăng, hiện là sinh viên còn đi học.”

Trình Đức Quân ừ một tiếng, chỉ nhẹ gật đầu xem như chào Trần Hán Thăng.

Những ông trùm dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng này đã chịu khổ trải qua chìm nổi, tính khí chưa chắc tốt, tính cách khác nhau, nhưng đều không kênh kiệu, chẳng qua rất khôn ngoan.

"Khổng Tĩnh, sao cô đột nhiên rời khỏi Thâm Thông, gọi điện thoại cũng không trả lời?"

"Chu tổng" Chu Lỗi mấy lần dây dưa Khổng Tĩnh đột nhiên đi qua, nhưng đây là ở tổng bộ, toàn bộ phòng họp đều là người quen và họ hàng, Chu Lỗi nói chuyện cũng không dám quá mức càn rỡ, miễn cho tới tai vợ.

Khổng Tĩnh lễ độ giải thích:

"Chu tổng, tôi muốn đổi hoàn cảnh."

"Đổi hoàn cảnh?"

Chu Lỗi chỉ hướng Trần Hán Thăng: "Hỏa Tiễn 101 cho cô đãi ngộ gì? Đây là công ty nhỏ hoàn toàn dựa vào Thâm Thông, Thâm Thông cho nó sống thì nó sống, muốn nó chết thì nó chết!"

Mặt Trần Hán Thăng không cảm xúc, chân mày cong của Tiêu Dung Ngư dính vào nhau, khuôn mặt trái xoan tinh trí lạnh lùng cười.

Lần đầu tiên Nhiếp Tiểu Vũ gặp cảnh tượng này, có chút không biết làm sao, nhưng sau kinh nghiệm đợt này, cô ấy sẽ dần trưởng thành lên.

"Hưm?"

Trần Hán Thăng đột nhiên quay đầu, phát hiện Tiểu Ngư Nhi nắm tay mình.

Tiểu Ngư Nhi nhìn về hướng Trần Hán Thăng, ánh mắt có tín nhiệm và cổ vũ.

“Được rồi.”

Trình Đức Quân bất mãn ngăn lại Chu Lỗi, tiếp đó nhìn Trần Hán Thăng: “Các người muốn nói cái gì, tranh thủ thời gian, lát nữa chúng tôi còn phải họp.”

“Hán Thăng”

Khổng Tĩnh cũng ra tiếng nhắc nhở.

Trần Hán Thăng nhìn thấy trong phòng hội nghị có máy chiếu, hơn nữa đang sử dụng, lập tức bưng máy vi tính đi qua. Tiêu Dung Ngư lẳng lặng theo sau.

Trong phòng họp vốn lộn xộn, đi nhà xí, hút thuốc, tán dóc đủ cả, dù có người nói chuyện với Trình Đức Quân cũng không gây chú ý.

Đám sếp tổng này mỗi ngày đều gặp tổng giám đốc, cũng sẽ không cảm thấy ông ta có gì thần bí, đều như người bình thường.

Giống như là về sau Trần Hán Thăng thành đạt, hắn ở trong xã hội chắc chắn rất bắt mắt và được tôn sùng, nhưng nếu phỏng vấn Nhiếp Tiểu Vũ, đại khái cô ấy chỉ hình dung bằng hai chữ.

Cặn bã.

“Khụ.”

Trần Hán Thăng cầm lấy micro ho khan một tiếng, thoáng chốc hấp dẫn sự chú ý của người trong phòng họp, bọn họ thế này mới nhìn thấy nội dung họp trên máy chiếu thay đổi.

Từ “Họp công việc trù bị chuyên gia điều nghiên công ty Thâm Thông” biến thành “Khiếp sợ, không ngờ công ty Thâm

Thông sắp đóng cửa!”

Sau khi tiêu đề ppt này chiếu ra, trong phòng họp ít tiếng nói chuyện hơn.

Ánh mắt của Trình Đức Quân cũng thay đổi.

“Được đấy chứ.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ trước kia nhìn thấy tiêu đề hút view này thường bỏ qua, không ngờ khi mình sử dụng thì hiệu quả rất tuyệt.

Xin lỗi nhé “Bộ khiếp sợ UC” *, sáng ý của mánh lới này hay lắm, nhưng bắt đầu từ giây phút này nó thành độc quyền của tôi, họ Trần này!

(*) Trình duyệt UC - UC Mobile Limited, trình duyệt chủ yếu là trên di động, có phiên bản máy tính, sản phẩm chính của di động Alibaba, được sử dụng nhiều thứ ba trên thế giới. Trên UC thường giật tít ‘Khiếp sợ! XX”, người ta bình luận đùa rằng UC có một bộ môn chuyên đăng loại tin này.

Chương 305: Gậy và kẹo trong cuộc sống

Trình Đức Quân vốn đang trù bị công việc cho chuyên gia điều nghiên, còn có ban quản lý của tổng bộ Thâm Thông, khi trông thấy tiêu đề chói mù mắt này thì đều giật mình mờ mịt.

Đặc biệt là tiêu đề "Khiếp sợ, không ngờ công ty Thâm Thông sắp đóng cửa!" dùng kiểu chữ đỏ viền vàng, đặc biệt dễ thấy, tràn ngập tính cảnh cáo và kinh sợ lòng người.

Trình Đức Quân vốn hờ hững nhìn Trần Hán Thăng mày mò máy chiếu, bây giờ thì tư thế ngồi nghiêm túc rất nhiều.

"Xin các vị đừng lo, thật ra đây chỉ là một loại phỏng đoán, giống như Trái Đất sắp nổ tung, loài người sắp hủy diệt vậy, chỉ có khả năng thôi, xu thế phát triển hiện nay của công ty Thâm Thông còn tốt lắm."

Thấy đã hấp dẫn sự chú ý, Trần Hán Thăng biết thời gian eo hẹp, lập tức cầm lấy micro bắt đầu diễn thuyết: "Nhưng mà, đá quý dù hoàn mỹ cỡ nào vẫn có tỳ vết, đặc biệt tùy theo ngành chuyển phát nhanh phát triển chính quy, về sau công ty Thâm Thông sẽ đối mặt càng lúc càng nhiều đối thủ, đằng trước có Thuận Phong một mình chiếm phần đầu, đằng sau thì truy binh người trước ngã xuống, người sau tiến lên."

"Lúc này Thâm Thông nên làm cách nào để phá cục?"

Trần Hán Thăng tạm dừng một lúc để đạt tới hiệu quả diễn thuyết lớn nhất.

"Giả thần giả quỷ khoe khoang cái gì!"

Chu Lỗi hừ lạnh một tiếng, thật ra gã không có ác ý gì với Trần Hán Thăng và Hỏa Tiễn 101, chủ yếu là bởi vì Khổng Tĩnh đi xí nghiệp này.

Không đợi người khác trả lời, Trần Hán Thăng tự hỏi tự đáp:

"Tổng giám đốc Trình cùng mọi người ở đây chắc có nhiều biện pháp ứng đối, bên tôi có một kiến nghị nhỏ là dồn thêm vào việc khai thác thị trường sinh viên."

"Từ khi đại học mở rộng chiêu sinh tới nay, mỗi năm đều có mấy trăm nghìn sinh viên mới sinh ra, về sau số lượng này sẽ càng nhiều nữa."

Trần Hán Thăng thay đổi ppt, máy chiếu ra một cảnh tượng lúc khai giảng, sinh viên xách hành lý đi trong trường.

Trán thấm mồ hôi, trên khuôn mặt ngây ngô còn chất chứa vẻ lo âu, phi thường chân thực, bởi vì đây là hình thật của sinh viên mới báo danh Học viện Tài chính.

"Không nói đến lúc bình thường, mỗi khi tựu trường và nghỉ đông, nghỉ hè thì sinh viên sẽ có nhiều hành lý cần vận chuyển, về sau tùy theo thời đại thương mại điện tử đến, mua hàng trên mạng cũng sẽ trở thành một loại xu thế."

Trần Hán Thăng lại đổi ppt, máy chiếu logo của Taobao và Jingdong:

"Đặc điểm của sinh viên là nhanh chóng tiếp thu sự vật mới, lứa cha mẹ thì cần thật lâu mới có thể thích ứng sản phẩm điện tử, qua tay chúng ta tối đa chỉ hai ngày, lâu hơn một tuần thì có vẻ lạc hậu trong ký túc xá, mua không nổi ít nhất cũng phải biết đó là cái gì."

"Cho nên, tôi cảm thấy thị trường chuyển phát nhanh trong sinh viên chắc chắn sẽ rất khổng lồ ở tương lai gần."

Trần Hán Thăng đưa ra một kết luận, đây là dàn giáo lớn tổng thể, với xu thế tổng thể này mới có tính đầy đủ của sự tồn tại của Hỏa Tiễn 101.

Tiếp theo Trần Hán Thăng cần bàn về sự cần thiết của Hỏa Tiễn 101 đối với Thâm Thông, hắn lại đổi ppt, bày ra công ty chuyển phát nhanh đang tồn tại trên thị trường hiện nay cho mọi người xem, Thuận Phong, EMS, Trọng Thông, Viên Thông này nọ.

"Tuy thị trường chuyển phát nhanh trong sinh viên rất có tiền cảnh, nhưng đó là về sau, có lẽ là sang năm, cũng có lẽ là năm sau nữa, không ai nói trước được."

Lúc này Trần Hán Thăng đã thích ứng được không khí, càng nói càng thoải mái, đặc biệt là hắn nói có lý, ban quản lý Thâm Thông từ rời rạc dần tập trung nghe.

Lúc diễn thuyết, phản hồi từ người xem đặc biệt quan trọng, bọn họ thể hiện ra dáng vẻ đầy hứng thú thì người diễn thuyết càng vững tâm hơn, tiết tấu cũng tốt hơn.

"Nếu lúc này Thâm Thông lấy ra nhiều tinh lực đi khai thác thị trường đại học, trong thời gian ngắn không thể lấy lại vốn, rất có thể còn sẽ bị hạng mục bám giữ, cho nên nhiệm vụ chính của Thâm Thông bây giờ là cùng ngành chuyển phát nhanh khác cướp đoạt thị trường khác."

Trần Hán Thăng lại ấn ppt, cho thấy số liệu tương quan khu nhận hàng chuyển phát nhanh trong đại học của Hỏa Tiễn 101, bao gồm số lượng, chủng loại, trích phần trăm và lợi nhuận, dùng biểu đồ hình cột bày rõ ra.

"Hỏa Tiễn 101 có thể nhận nhiệm vụ chiếm cứ thị trường, Thâm Thông chỉ cần cung cấp tài nguyên vận chuyển, còn lại không cần quản. Chúng tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa thị trường sinh viên toàn quốc, hơn nữa Thâm Thông chiếm lợi nhuận lớn …"

Trần Hán Thăng chậm rãi nói, mặt mày phơi phới. Tiêu Dung Ngư đứng cách xa hai mét luôn bên cạnh hắn.

“Mới bắt đầu Tiểu Trần còn có chút khẩn trương và gò bó, nhưng nói vài câu đã lấy lại cảm giác bá đạo mà vô lại.” Khóe môi Tiêu Dung Ngư không kiềm được cong lên.

Cô quen hình ảnh Trần Hán Thăng thời trung học tặng chocolate cho mình, quen Trần Hán Thăng thời đại học mua trà sữa cho mình, cũng quen Trần Hán Thăng chọc mình cười rồi làm mình khóc, bây giờ hơi không thích ứng Trần Hán Thăng nghiêm túc lên.

Tiêu Dung Ngư nhìn đám người trưởng thành đã đi làm ở phía dưới, bọn họ đều tập trung chú ý vì Trần Hán Thăng.

“Tiểu Trần, tớ tự hào vì cậu!”

Tiêu Dung Ngư từ nhỏ sống trong gia đình giàu có, thành tích ưu tú, mấu chốt là vẻ ngoài xinh đẹp như thế, cho tới nay đều là đối tượng được người hâm mộ.

Nếu gặp một người bạn trai mà mình đặc biệt thích, người đó còn biết tiến tới và có tiền đồ, Tiêu Dung Ngư cảm thấy đời này mình không có tiếc nuối.

“Khi nào thì cậu ấy chịu thừa nhận quan hệ của hai đứa với mọi người thì tốt rồi.”

Nếu hỏi Tiêu Dung Ngư có điểm nào không thỏa mãn thì chỉ có cái này.

Khổng Tĩnh ở bên dưới thấy cảnh này, không kiềm được cảm xúc.

Rõ ràng mọi người đều nhìn Trần Hán Thăng, nhưng vẫn không cách nào xem nhẹ thiếu nữ mặc áo lông màu trắng đứng bên cạnh, thật sự là rất xinh đẹp.

Nhưng trong mắt Tiêu Dung Ngư chỉ có Trần Hán Thăng, cảm giác đó giống như mang thai, không giấu được.

Đây là hình ảnh hai sinh viên trẻ tuổi đan xen tình yêu và sự nghiệp, cũng là tình cảnh lúc trước Khổng Tĩnh hâm mộ nhất.

Trần Hán Thăng ngẫu nhiên ngước đầu lên, còn cười với Tiêu Dung Ngư.

Tiểu Ngư Nhi vui vẻ hơn cả hắn, lúm đồng tiền nông khi cô cười làm say nhiều ông chú.

Khi Trần Hán Thăng lại trở về dưới ánh đèn màu, Tiểu Ngư Nhi lại yên lặng đứng ở một bên, mắt sáng lấp lánh nhìn Trần Hán Thăng, dường như muốn dùng mắt của mình chiếu sáng hắn.

"Trình đổng, đã lố mười phút họp."

Thư ký lặng lẽ tới gần, cô có trách nhiệm nhắc nhở Trình Đức Quân.

"Ừm."

Trình Đức Quân gật đầu.

Chu Lỗi cũng xem đồng hồ, kiến nghị:

"Không có nhiều ý hay ho, toàn là người trẻ tuổi làm mò."

Trình Đức Quân cười cười: "A Lỗi đừng không phục, cậu ở lứa tuổi như cậu ta có dám làm báo cáo ở trước mặt nhiều người như vậy không?"

"Tôi không cần như vậy."

Chu Lỗi nằm ngửa trên ghế duỗi thẳng hai chân, nhìn giày da bóng lộn của mình:

"Ngày xưa thị trường của chúng ta là kiếm về từ nắm đấm."

“Đó là ngày xưa.”

Trình Đức Quân khẽ thở dài:

“Về sau sẽ càng lúc càng chính quy, sự kiện bạo lực sẽ dần biến mất, có càng nhiều người quản lý giống như Khổng Tĩnh đứng ra dẫn dắt phát triển ngành nghề.”

Tuy Trần Hán Thăng ở trên đài diễn giảng nhưng cũng chú ý cảm xúc của người phía dưới, đặc biệt là biểu hiện của Trình Đức Quân, phát hiện ông nói chuyện với người khác, biết nói thêm nữa sẽ khiến người phiền chán, lập tức tóm gọn trong hai, ba câu rồi cúi đầu lui xuống.

Tác phong dứt khoát này khiến Trình Đức Quân rất thích, ông cũng nói thẳng với Trần Hán Thăng:

“Hiện tại chúng tôi không rảnh nghiên cứu Hỏa Tiễn 101, bởi vì sự kiện của cậu không phải độc lập, ở nơi khác cũng có vấn đề tương tự. Chờ khi hết bận việc chuyên gia điều nghiên thì chúng tôi sẽ chuyên môn mở họp thảo luận.”

“Nhưng mà.” Trình Đức Quân chỉ hướng ppt nói: “Tiêu đề của cậu rất khoa trương, cho tôi gợi ý lớn, không chừng còn có thể ứng dụng trong việc tuyên truyền của Thâm Thông.”

“Việc này không khó, tôi nêu thêm một ví dụ, có thể khiến tư duy của Trình đổng càng sống động.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Học sinh lên lớp tập thể dục bảo vệ mắt, dùng chuyện này để đặt tiêu đề thì Trình tổng định viết như thế nào?”

Xung quanh Trình Đức Quân dần tụ tập nhiều người, bọn họ nhìn Trần Hán Thăng, cũng có người nhìn Tiêu Dung Ngư, đương nhiên cũng có người cảm thấy hứng thú với nội dung của ppt, hiện tại lần lượt phát biểu ý kiến.

“Khiếp sợ! Học sinh làm sai tư thế tập thể dục bảo vệ mắt, nhưng trường học không sửa lại.”

“Khiếp sợ! Trong lúc tập thể dục bảo vệ mắt mà giáo viên còn lên lớp.”

“Khiếp sợ! Học sinh không tập thể dục bảo vệ mắt nên bị cận thị nặng.”

…

Tóm lại đều là một loạt “Khiếp sợ”, Trình Đức Quân cũng nói hai cái, nhưng cứ cảm giác thiếu chút gì, thế là hỏi Trần Hán Thăng:

“Đáp án của cậu là gì?”

Trần Hán Thăng nhe răng cười:

“Vấn đề này không có đáp án chuẩn, tùy vào ý tưởng của mọi người. Nếu là tôi thì đặt tên thế này. Giữa ban ngày mà thiếu nam thiếu nữ bóp mạnh chỗ nhạy cảm. “

Trình Đức Quân ngây ra một lúc, qua cả buổi mới bình tĩnh lại, không kiềm được cười lớn: “Thật sự rất hình tượng, con mắt vốn đã là chỗ nhạy cảm.”

…

Chuyến đi chủ động viếng thăm lần này nhanh chóng kết thúc, Nhiếp Tiểu Vũ buồn rầu không vui, vốn muốn kiến thức đàm phán thương nghiệp căng thẳng, kết quả người ta không đặt sự chú ý vào đây.

“Sinh hoạt là vậy, vốn đã có rất nhiều ngoài ý muốn, không chừng cho cậu một gậy ở đây, giấu kẹo ở nơi nào đó.”

Trần Hán Thăng an ủi, thật ra hắn cảm giác khá tốt, ít ra ấn tượng đầu tiên không tệ.

Trở về Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng đưa Khổng Tĩnh về nhà trước, sau đó cho Nhiếp Tiểu Vũ ngồi xe bus về Giang Lăng, chính mình thì đưa Tiêu Dung Ngư đi trường học.

Không còn cách nào, một chén nước không thể giữ cân bằng.

"Tiểu Trần, theo tớ đi gặp giáo sư Tôn đi."

Tiêu Dung Ngư nhận một cuộc gọi xong có chút lo lắng nói: "Giáo sư Tôn bị té hôm ấy, bị trầy đầu gối."

Trần Hán Thăng vốn không muốn đi, nhưng nhớ tới buổi sáng diễn thuyết ánh mắt Tiêu Dung Ngư nhìn mình chăm chú, cộng thêm bà cụ dù sao đụng vào xe của mình, hắn miễn cưỡng đồng ý:

"Vậy thì đi, nhưng nói trước, tớ đến xem xong đi liền, còn bận về ôn bài thi nữa."

"Tiểu Trần, vậy chúng ta đi Hạnh Hoa Lâu mua bánh móng ngựa đi, giáo sư Tôn thích ăn cái này."

"Thôi dẹp, đi Hạnh Hoa Lâu phải đi đường vòng, mua đại trái cây là được. Tiểu Ngư Nhi, sao cậu cũng trở nên dung tục vậy, chỉ cần mang theo tấm lòng, tặng cái gì không quan trọng."

Trần Hán Thăng chỉ muốn làm biếng nên mở miệng giáo dục Tiêu Dung Ngư, mua chút trái cây trước cổng trường, lái xe đến dưới lầu nhà của giáo sư Tôn.

Trong Đại học Đông Đại có nhiều nhà lầu thấp cỡ bốn tầng, mùa hè sẽ có từng chuỗi dây bìm bìm, mướp bò ra, mùa đông thì lộ ra bức tường xi-măng xám. Cầu thang tuy cũ nát nhưng rất sạch sẽ, tay vịn các tầng đã được vuốt nhiều trở nên bóng lộn.

Đây là phòng ở của nhà trường cấp cho giáo sư già từ nhiều năm trước, giáo sư Tôn ở tầng hai.

Két!

Tiểu Ngư Nhi từng đến đây, trực tiếp kéo cửa chống trộm ra.

“Bà cụ quên khóa cửa?”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: “Giáo sư Tôn ban ngày không khóa cửa nhà, sợ học sinh có thắc mắc gì nên để hở cửa cho học sinh.”

Trần Hán Thăng khẽ ừ, việc nhỏ thể hiện khí khái.

Nhà của giáo sư Tôn là dạng ba phòng, trang sức rất bình thường, gia cụ giống như nhà lầu, đậm mùi cổ xưa, giống thập niên bảy mươi, tám mươi. Có nhiều sách, trên sofa, trên bàn trà, trên bàn ăn cũng có sách. Trên TV treo một bộ bản vẽ đẹp “Chí nghiệp làm bạn, nhân gian vãn tình”.

“Giáo sư Tôn, con là Tiểu Ngư Nhi.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Tiểu Ngư Nhi đến rồi à, mau vào thư phòng chép một đoạn văn hộ tôi.”

Trong thư phòng truyền ra giọng của giáo sư Tôn, Trần Hán Thăng nghe tiếng đúng là bà cụ hôm đó, không biết bà sẽ nhìn mình như thế nào, đừng nói là sẽ chia rẽ mình và Tiểu Ngư Nhi nhé.

“Tớ đi vào chào trước, tiện thể nói với bà về cậu.”

Tiêu Dung Ngư dặn Trần Hán Thăng:

“Cậu ngồi trong phòng khách chờ chút.”

“Biết rồi, tớ không phải con nít ba tuổi.”

Trần Hán Thăng không kiên nhẫn vẫy tay, tiếp đó đi đến kệ trưng bày nhìn các loại giấy khen, cúp và giấy chứng nhận chuyên gia.

“A, toàn bộ đều là chữ quốc mở đầu, có sức nặng dữ.”

Trần Hán Thăng nhủ thầm, mở ra đều là: “Bà Tôn Bích Dư, chúc mừng bà đạt được …” hoặc là “Cảm tạ bà Tôn Bích Dư cống hiến lớn trong việc biên soạn điều lệ XX.”

Có cả một số giấy chứng nhận tiếng Anh, một số khác thì Trần Hán Thăng xem không hiểu chữ cái, hình như là tiếng Đức và tiếng Nga.

Trần Hán Thăng không nhớ ra mấy câu thơ cổ, chỉ có thể không ngừng dùng những từ ngữ ngắn gọn mà tinh luyện như “Ngầu vãi” và “Ôi mợ” để biểu đạt tâm tình của chính mình.

“Ôi mợ! Đây là cái quỷ gì!”

Trần Hán Thăng lại không kiềm được giật mình kêu lên, hắn lật ra một chứng nhận và mời chuyên gia tham dự.

“Nhiệt liệt hoan nghênh giáo sư Tôn đến điều nghiên công ty của tôi, Trình Đức Quân và toàn thể công nhân Thâm Thông chân thành kính gửi.”

Trần Hán Thăng ngơ ngẩn nhìn thiệp mời, giống như câu sinh hoạt vốn đã có rất nhiều ngoài ý muốn, không chừng cho cậu một gậy ở đây, giấu kẹo ở nơi nào đó.

Lần này không biết là gậy hay kẹo.

“Tiểu Trần.”

Tiêu Dung Ngư từ trong thư phòng đi ra: “Giáo sư Tôn kêu cậu vào gặp bà.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh gấp lại thiệp mời đặt về chỗ cũ, đứng thẳng người lên:

"Tiểu Ngư Nhi, cậu thiệt là, giáo sư già lớn tuổi như vậy, thích ăn bánh móng ngựa của Hạnh Hoa Lâu, chút yêu cầu này quá đáng lắm sao? Tuổi còn trẻ sao có thể ôm tư tưởng làm biếng như vậy."

Trần Hán Thăng vung tay xuống lầu:

"Chờ đó, tớ lái xe đi Hạnh Hoa lâu ở Sư Tử Kiều về, giáo sư già vất vả cả đời, chúng ta làm học sinh học trò mà không thể làm chút việc nhỏ này sao?"

Trần Hán Thăng nghiêm nghị dõng dạc biểu đạt xong chạy bịch bịch xuống lầu.

Tiểu Ngư Nhi đều không phản ứng lại, mắt chớp chớp.

"Cứ cảm thấy có gì đó lạ lạ."

Chương 306: Khi em già nua, tóc bạc trắng

Sau khi Trần Hán Thăng xuống lầu, Tiêu Dung Ngư ngơ ngác đứng ở trong phòng khách.

Giáo sư Tôn mở cửa thư phòng ra:

"Bạn trai của trò đâu?"

"Cậu ấy đi Hạnh Hoa Lâu mua bánh móng ngựa cho cho cô rồi."

"Bạn trai của em thú vị thật, đã đến nhà làm khách, còn chuyên môn ra ngoài mua quà."

Tôn Bích Dư nói xong, cười đóng cửa lại tiếp tục nghiên cứu.

Tiêu Dung Ngư đỏ mặt, thầm nghĩ lát nữa phải đập bẹp dí Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng đi Sư Tử Kiều mua bánh móng ngựa, trên đường đi và về càng nghĩ càng cảm thấy là chính mình phản ứng chậm.

Lúc trước Tiêu Dung Ngư biên soạn điều lệ pháp lý của Hỏa Tiễn 101 thật ra đã mơ hồ chỉ ra giáo sư Tôn, nhưng lúc ấy Trần Hán Thăng quá lười, không hỏi sâu hơn, bỏ qua cơ hội quen vị boss này.

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng lại gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư:

"Cậu hãy hỏi giáo sư Tôn buổi tối muốn ăn món gì?"

“Chúng ta không mời giáo sư Tôn ra ngoài ăn cơm sao?” Tiểu Ngư Nhi hỏi.

“Không phải tớ không mời, với tính cách của bà cụ ước chừng không muốn ra ngoài ăn.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một hồi:

“Cậu cứ hỏi trước đã, nếu đồng ý thì tớ sẽ gọi điện thoại đặt bàn ở khách sạn lớn Kim Lăng.”

Không lâu sau, Tiêu Dung Ngư quả nhiên nói: “Giáo sư Tôn nói không muốn đi ra ngoài, ở nhà nấu cháo hạt kê là được.”

“Thôi được, cậu hãy nói với bà ấy.”

Trần Hán Thăng đã chuẩn bị sẵn:

“Tớ đi mua ít bánh nghìn lớp và bánh hành chiên, thêm mấy thứ như dưa muối chua, về xào dĩa rau, tối nay ba thầy trò chúng ta cùng ăn cơm.”

“A?”

Tiêu Dung Ngư ngây ra một lúc: “Tiểu Trần, chúng ta ăn cơm ở nhà giáo sư Tôn à?’

Trần Hán Thăng nghi hoặc hỏi:

“Trước kia cậu không ăn sao?”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: “Không có, tớ sợ làm phiền giáo sư Tôn.”

“À.” Trần Hán Thăng khẽ thở dài: “Cậu không hiểu, bà cụ bình thường luôn một mình ăn cơm, có thêm người ở chung chắc chắn bà sẽ rất vui. Cậu làm học trò mà không quan tâm cô giáo của mình từ khía cạnh sinh hoạt.”

“Thật vậy sao?”

Tiêu Dung Ngư còn có chút chần chừ.

“Như vậy đi, cậu cứ hỏi, bảo đảm bà cụ đồng ý.”

“Cậu đừng cúp máy.”

Tiêu Dung Ngư cầm di động đi hướng thư phòng, biểu đạt ý muốn cùng bạn trai ở lại ăn cơm tối.

Giáo sư Tôn đại khái cũng có chút ngoài ý muốn, ho khan một tiếng nói:

“Nếu hai dứa không tìm được quán ăn nào ở gần đây thì trong nhà chỉ cần thêm hai đôi đũa.”

Trần Hán Thăng nghe ra lời ngầm đồng ý, lập tức đi mua thức ăn và bánh, cố tình Tiểu Ngư Nhi còn chưa suy nghĩ rõ ràng:

“Rõ ràng giáo sư Tôn không thích chúng ta ở lại, giọng nói hơi miễn cưỡng.”

“Không miễn cưỡng!”

Trần Hán Thăng gấp gáp nói:

“Cái này là không được tự nhiên, hiểu chưa? Trong lòng giáo sư Tôn đồng ý nhưng không muốn thừa nhận, bình thường cậu cũng như vậy thôi. Tại sao bà cụ thích cậu, còn không rõ à?”

.....

Ước chừng một tiếng rưỡi sau, Trần Hán Thăng rốt cuộc cầm theo bánh móng ngựa, trà sữa và một ít thức ăn trở về.

Tiêu Dung Ngư đang ở thư phòng được giáo sư Tôn Bích Dư dạy học, nghe tiếng động ở phòng khách thì biết ngay là Trần Hán Thăng trở về.

Bởi vì nếu như là học sinh, mọi người sẽ rón rén ra vào.

“Giáo sư Tôn, em đi gọi cậu ấy vào.”

Tiêu Dung Ngư đứng lên nói.

“Không cần, chúng ta cùng ra ngoài.”

Tôn Bích Dư tắt đèn bàn, tháo kính lão xuống:

“Vừa lúc cho mắt nghỉ ngơi.”

Nếu là lúc bình thường Tiêu Dung Ngư cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, nhưng trải qua Trần Hán Thăng nhắc nhở, lập tức phản ứng lại là bà muốn đi ra ngoài nhìn xem Trần Hán Thăng.

“Không được tự nhiên quá vậy, mình bình thường cũng không khoa trương như thế chứ.” Tiêu Dung Ngư nhủ thầm.

Đầu gối của giáo sư Tôn bị trầy da, Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng dìu bà đi ra thư phòng, vừa lúc nhìn thấy Trần Hán Thăng xách một túi đồ to, đang bận rộn phân loại.

“Tiểu Trần, đây là giáo sư Tôn.”

“Chào giáo sư Tôn.”

Trần Hán Thăng xoay người: “Thường nghe Tiểu Ngư Nhi nói đến ngài, Thái Sơn Bắc Đẩu của ngành luật, làm ra cống hiến to lớn thúc đẩy phát triển của các ngành các nghề, bảo vệ quyền lợi cho người dân bình thường chúng tôi.”

Nhưng lời nịnh nọt này không thể qua mắt giáo sư Tôn, bà nhìn Trần Hán Thăng chăm chú:

“Cậu là chàng trai lái xe hôm đó đúng không?”

“Hôm đó đúng là tôi thưa giáo sư Tôn, nhưng tôi không phải cố ý.”

Trần Hán Thăng lập tức xin lỗi, mặt đầy áy náy.

Tiêu Dung Ngư nhìn Trần Hán Thăng, lại nhìn giáo sư Tôn:

“Hai người … quen nhau hả?”

Bà Tôn chỉ vào đầu gối nói: “Tôi không nhận biết, đầu gối quen.”

Trần Hán Thăng nói thật:

“Hôm qua tớ lái xe không cẩn thận lỡ va chạm với giáo sư Tôn.”

Tiêu Dung Ngư ngây ra nửa ngày, giậm chân nói: “Vậy tại sao cậu không sớm nói cho tớ?”

“Lúc ấy không phản ứng lại.”

Trần Hán Thăng ngượng ngùng nói.

“Giáo sư Tôn …”

Thấy Tôn Bích Dư loạng choạng quay lại thư phòng, Tiểu Ngư Nhi trừng Trần Hán Thăng một cái, nhanh chóng đuổi theo, cô cần phải giải hòa cuộc tranh chấp này thật nhanh.

Trong phòng khách nháy mắt chỉ còn lại Trần Hán Thăng, mà hắn cũng chẳng thấy lúng túng gì, còn bước tới kệ trưng bày chụp ảnh tự sướng, chụp với hình trắng đen Tôn Bích Dư khiêu vũ cùng chồng.

Lúc ấy ông còn đẹp trai, dịu dàng mà tràn đầy tình yêu nhìn Tôn Bích Dư trẻ tuổi.

“Ông ơi, chắc ông cũng biết đây không phải lỗi của con, nói cách khác, thật ra con cũng là người bị hại …”

Trong lúc tự lẩm bẩm thì nghe bộp một tiếng, khung hình vốn đặt ngay ngắt bỗng lệch giá đỡ, tấm hình ngã xuống bàn.

Lúc này đã là chạng vạng, mặt trời xuống núi rất sớm, trong phòng khách lại không bật đèn, đen thui, cửa thư phòng

đóng kín, chỉ hắt chút ánh sáng từ khe cửa.

Không có thứ gì động vào nhưng khung hình chụp chung ngã xuống, hơi bị khủng bố.

Nếu là người khác trông thấy cảnh này đã sợ hãi nghĩ ngợi lung tung, các loại chuyện ma thời dân quốc hiện ra, nhưng Trần Hán Thăng tính cách không ngán thứ gì thì …

"A, nói vợ của ông hai câu đã bất mãn?"

Trần Hán Thăng tùy tiện bước tới gần, lật khung hình lên:

"Ông bất mãn cái gì, tôi mới khó chịu đây. Bạn gái của tôi đang chơi với vợ của ông, lát nữa tôi sẽ nấu cơm cho vợ của ông, đừng có dỗi nữa, còn dỗi thì tôi mặc kệ!"

Tách!

Trần Hán Thăng mở đèn phòng khách lên, đi qua cẩn thận kiểm tra khung hình mới phát hiện thì ra vì lâu rồi khiến giá đỡ nứt một đường rõ ràng, nên không đỡ nổi khung hình.

Trần Hán Thăng lắc đầu, mở cửa ra xuống lầu, chỉ chốc lát lại chạy lên.

Nghe tiếng rầm rập trong hành lang, giáo sư Tôn cảm thấy trong nhà đã lâu rồi không ầm ĩ như vậy, học sinh khác đến đây đều nín thở, không dám thở mạnh.

Giáo sư Tôn hỏi:

"Bạn trai của trò làm gì ngoài đó?"

Tiểu Ngư Nhi lập tức chạy ra ngoài nhìn, tiếp đó trở về báo cáo.

"Giá đỡ khung hình bị hư, cậu ấy vừa đi xuống lầu mua keo nhựa 502, đang từ từ dán lại."

"Khung hình nào?"

“Tấm cô và giáo sư Ngô chụp chung thời trẻ.”

“À.” Giáo sư Tôn im lặng một lúc: “Lát nữa trò hãy lấy khung hình đó vào.”

Từ nhỏ Trần Hán Thăng đã quen làm việc nhà, khả năng tự lập rất mạnh, không bao lâu đã sửa xong khung hình.

Tiêu Dung Ngư lấy vào còn cẩn thận dặn dò: “Tiểu Trần nói keo 502 rất dính, da đầu ngón tay cậu ấy bị rớt hai miếng, dặn cô hãy cẩn thận một chút.”

Giáo sư Tôn gật đầu, tiếp đó nhìn giá đỡ phía sau, khe nứt đã được gắn lại nhưng vẫn thấy được Trần Hán Thăng rất khéo tay, gần như không thấy nhiều dấu vết.

Bà cụ vuốt tấm hình mình và chồng lúc trẻ, khuôn mặt luôn nghiêm nghị khắc khổ bỗng nở nụ cười.

Tiểu Ngư Nhi bên cạnh cũng mím môi cười, đèn bàn mờ chiếu lên mặt giáo sư Tôn, khiến cô bỗng nhớ một câu thơ của Diệp Chi: Khi em già nua.

Khi em già nua, tóc hoa râm, lim dim ngủ.

Thiếp đi bên lò lửa, lấy xuống quyển sách này.

Chậm rãi đọc, nhớ về ánh mắt thời xưa.

Dáng vẻ xinh đẹp và bóng dáng thơ mộng của em.

Đã làm bao người từng yêu, cái dáng thoáng như trong mơ ấy.

Từng yêu vẻ đẹp của em, có lẽ họ giả dối hoặc thật lòng.

Chỉ riêng một người, yêu em với trái tim của người hành hương.

Yêu nét buồn năm tháng để lại trên mặt em. *

(*) Có phổ thành bài hát lời việt “Khi em già rồi” .

“Không biết khi mình già thì Tiểu Trần còn ở bên cạnh mình, cùng nhau đọc sách không?”

Trong thư phòng, hai người phụ nữ thuộc thời đại khác nhau nhưng tính cách cực kỳ tương tự, một người nhớ lại quá khứ lãng mạn, một người thì khát khao tương lai lãng mạn.

Nhưng tiếng lách cách đùng đùng trong phòng bếp đánh tan hình ảnh yên lặng mà tốt đẹp này.

Giáo sư Tôn ngước đầu lên:

“Bạn trai của trò lại đang làm cái gì?”

Lần này Tiêu Dung Ngư không cần chạy ra ngoài xem: “Tiểu Trần hẳn là đang nấu cơm.”

Tôn Bích Dư đặt khung hình lên bàn học, bình luận:

“À, da mặt của cậu ta cũng dày lắm, học sinh bình thường bị tôi mắng vài câu đã sớm ngồi không yên, vậy mà cậu ta còn dám nấu cơm.”

“Cậu ấy mặt dày như cái mo, hồi giữa năm chúng em cãi lộn chia tay.”

Tiêu Dung Ngư kể câu chuyện của mình và Trần Hán Thăng:

“Vậy mà cậu ấy chạy về quê tìm cha của em uống rượu, còn chuốc say cha của em.”

Cậu chuyện này lại làm bà Tôn xúc động.

“Hồi xưa chồng của tôi cũng làm vậy, cha mẹ không đồng ý cuộc hôn nhân này, anh ta xách một bình hoa điêu Thiệu Hưng đến nhà tôi, mà sao trò gọi cậu ta là Tiểu Trần?”

“Cậu ấy nhỏ hơn em vài tháng, lúc học cấp 3 gọi quen miệng, cha mẹ của em và của cậu ấy cũng biết nhau.”

“Vậy hai đứa xem như thanh mai trúc mã.”

“Cũng không tính, lúc trung học em không thích cậu ấy lắm, nhưng cô gái khác tốt với cậu ấy thì trong lòng em rất bực mình.”

“Trò là cực kỳ không tự nhiên, nhưng rất giống tôi.”

…

“Ăn cơm thôi!”

Không biết nói bao lâu, mãi đến khi giọng của Trần Hán Thăng vang lên, Tiêu Dung Ngư mới dìu bà cụ đi ra thư phòng.

Giáo sư Tôn vốn không tin tưởng tài nấu ăn của Trần Hán Thăng, nhưng thấy cũng dễ nhìn, rau xanh mượt, cháo hạt kê thơm nức mũi, có bánh hành chiên, bánh bao chay và dưa muối.

Trần Hán Thăng thấy tia ngạc nhiên trong mắt bà Tôn thì chủ động giải thích:

“Em được cha mẹ rèn luyện, bọn họ sợ em bị bọn buôn người bắt cóc đói chết, ở nhà dạy em làm đủ thứ.”

“À.”

Giáo sư Tôn cũng không nói nhiều, ngồi xuống bàn ăn, gắp cọng giá lên ăn.

Trần Hán Thăng tiện tay gọi Tiểu Ngư Nhi:

“Ngồi xuống đi, tới nơi này coi như về nhà, bạn học đừng khách khí.”

“Xì!”

Lẽ tất nhiên bị Tiểu Ngư Nhi lườm một cái.

Lúc ăn cơm bà Tôn không nói chuyện, có phong thái của tiểu thư khuê các. Trần Hán Thăng thì ồn ào hơn, luôn chọc Tiêu Dung Ngư nói chuyện.

Tiểu Ngư Nhi phớt lờ hắn, Trần Hán Thăng lại đi mở TV, tự nhiên như không có ai, xem như nhà mình.

Ăn xong, Trần Hán Thăng phỏng đoán bà cụ muốn đi ngủ sớm, sau khi lau dọn phòng bếp thì kéo Tiểu Ngư Nhi đi.

Trăng mùa đông treo trên bầu trời cao tít, chiếu ánh sáng bạc mông lung xuống đất, thoáng tăng thêm sắc lạnh, may mà vẫn có thể chiếu sáng đường, tòa nhà dạy học và tòa nhà ký túc xá ở gần đó khá ồn ào.

"Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư đạp ánh trăng đi ở phía sau bỗng kêu lên.

"Chuyện gì?"

Trần Hán Thăng quay đầu, hắn đang hút thuốc, đã nhịn mấy tiếng đồng hồ trong nhà bà cụ.

"Khi tớ già đi thì cậu sẽ làm sao?"

"Cậu già hả?"

"Ừ."

"Thì … tìm người trẻ tuổi hơn?"

Chương 307: Phác thảo thân phận tương lai của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở

“Khi tớ già nua thì cậu làm thế nào?”

Tiểu Ngư Nhi vốn cho rằng Trần Hán Thăng có thể nói lời lãng mạn, cho dù không lãng mạn cũng nên nói lời dễ nghe.

Cho dù không lãng mạn cũng không mát tai nhưng nhạt nhẽo cũng tạm được, tuyệt đối không ngờ Trần Hán Thăng trả lời siêu hiện thực, cô tức giận quay đầu đi ký túc xá.

Trần Hán Thăng vốn không muốn đuổi theo, loại tính cách của Tiểu Ngư Nhi nếu cứ dỗ dành thì cô sẽ càng kiêu ngạo.

Nếu bỏ mặc cô một buổi tối, ngày thứ hai giả vờ như không có chuyện gì xảy ra đến gần cô thì cùng lắm bị càu nhàu vài câu, đánh Trần Hán Thăng vài cái, cãi cọ chút rồi cho qua.

Nhưng Tiểu Ngư Nhi bây giờ là ràng buộc với giáo sư Tôn, giáo sư Tôn là một trong những chuyên gia đi Thâm Thông điều nghiên, Trần Hán Thăng cũng muốn đi theo giúp vui, vòng qua vòng lại, điểm mấu chốt nằm trên người Tiêu Dung Ngư.

“Ôi, giỡn chút thôi mà.”

Trần Hán Thăng đuổi theo dỗ dành:

“Khi cậu già thì tớ cũng già rồi, đến lúc đó có cô gái trẻ nào vừa mắt tớ?”

“Vậy nếu người ta vừa mắt là cậu chịu luôn chứ gì?”

Quả nhiên, Tiêu Dung Ngư nói chuyện vẫn không được tự nhiên như vậy.

“Dù vừa mắt tớ cũng không thèm!”

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói, còn giơ ngón tay minh họa:

“Lúc ấy tớ lớn tuổi, râu dài cỡ này, ai mà tới gần là tớ đâm, đâm khóc cô ta rồi mới tha cho đi.”

“Hừ!”

Tiêu Dung Ngư hừ lạnh một tiếng.

“Nếu cậu không tin thì chờ khi tớ già, ai đến gần là tớ giở trò, sẽ khiến cho cô ta đau khổ rồi mới thả đi.”

Dọc đường đi Trần Hán Thăng luôn lặp lại câu nói này, Tiêu Dung Ngư không nghe ra chữ “đâm” và “giở trò” khác nhau, tuy biểu cảm của Trần Hán Thăng hơi kỳ lạ.

“Tớ đến nơi rồi, sau khi cậu lái xe về trường học nhớ nhắn tin cho tớ.”

Tất nhiên Tiêu Dung Ngư không tha thứ Trần Hán Thăng dễ như vậy, nhưng không thể thiếu sự quan tâm.

“Ngày mai tớ sẽ đến nữa, cùng cậu ôn bài.”

Trần Hán Thăng nhanh chóng nói.

Mắt Tiêu Dung Ngư sáng rực:

“Không lừa tớ chứ? Cậu vừa bận vừa lười như vậy.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

“Thì vẫn bận, vẫn lười, nhưng muốn cùng cậu ôn bài.”

“Chờ biểu hiện ngày mai của cậu, không được ngủ nướng đấy.”

Tiểu Ngư Nhi thật sự thích Trần Hán Thăng cùng cô ôn bài, nhưng cũng biết hắn bận nhiều việc, trước kia đã yêu cầu mấy lần, Trần Hán Thăng ngẫu nhiên mới đồng ý một, hai lần.

…

Sau khi Tiêu Dung Ngư về ký túc xá, Trần Hán Thăng dạo một vòng cửa hàng chuyển phát nhanh ở Đại học Đông Đại, nhưng không đi vào, chỉ từ xa nhìn Thư Vân tất tả bận rộn gói bưu kiện.

Lái xe rời đi Đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng lại muốn đi Đại học Lý Công nhìn xem, nhưng lo lắng Vương Tử Bác đã về ký túc xá nên gọi điện thoại hỏi thăm.

"Có chuyện gì không Tiểu Trần?"

"Bên mày đóng cửa chưa? Tao vừa đưa Tiểu Ngư Nhi về ký túc xá. Nếu chưa đóng cửa thì tao tiện đường ghé qua."

Trần Hán Thăng xoay tay lái chậm rãi chạy trên đường Văn Lan.

"Hả? !" Dường như Vương Tử Bác rất giật mình.

Trần Hán Thăng nhíu mày hỏi:

"Sao thế?"

"Không … không có gì, mới nãy uống nước bị sặc."

Vương Tử Bác đáp:

"Cửa hàng đóng rồi."

"Vậy được rồi, tao về thẳng trường học."

Trần Hán Thăng nói xong định cúp máy, thắc mắc hỏi:

"Tử Bác, sao mày nói chuyện mà giọng run vậy?"

"Trời … trời lạnh."

Vương Tử Bác há miệng thở dốc, chứng minh chính mình thật sự bị lạnh.

“Được rồi, chú ý giữ ấm.”

Trần Hán Thăng dặn dò một câu, chiếc FAW chậm rãi dừng ở ngã tư đường Văn Lan chờ đèn xanh.

Sang phải là Đại học Lý Công, đi thẳng là Học viện Tài chính.

Brừm!

Khi đèn đỏ biến thành đèn xanh, FAW không quẹo cua, tăng tốc quay về công ty.

“Phù!”

Bên Đại học Lý Công Kiến Nghiệp, sau khi cúp máy, Vương Tử Bác nhìn cửa hàng còn sáng đèn và Hoàng Tuệ ngồi bên cạnh mình, chậm rãi thở ra.

“Tiểu Trần gọi điện.”

Vương Tử Bác không biết đây là giải thích hay là một loại “Cảnh cáo”, vừa là cho mình, vừa là cho Hoàng Tuệ.

Hoàng Tuệ nhìn chằm chằm mặt đất, ồm ồm nói:

“A, nếu cậu ta đến vậy tôi đi đây.”

Vương Tử Bác không biết nên trả lời thế nào, mấy ngày nay cứ tan tầm là Hoàng Tuệ sẽ đến giúp đỡ, cậu ấy đã khuyên nhưng cô ta không nghe. Vương Tử Bác cảm thấy mình không thể nào lòng dạ sắt đá giống như Trần Hán Thăng, cứng rắn đuổi người khác đi.

Hoàng Tuệ quan sát phản ứng của Vương Tử Bác, thầm nghĩ tuy cậu ấy kiếm được tiền nhưng cực kỳ để ý thái độ của Trần Hán Thăng.

“Cũng trễ rồi, tôi sắp đóng cửa.”

Vương Tử Bác đứng lên định thu thập cửa hàng và dọn vệ sinh.

“Tôi giúp cậu.”

Hoàng Tuệ xắn ống tay áo lông định giúp đỡ, nhưng bị Vương Tử Bác ngăn cản: “Chị Tiểu Tuệ hãy về đi.”

“Tử Bác …”

Hoàng Tuệ hé môi muốn nói vài điều, cô ta rõ ràng cảm giác được Vương Tử Bác thật sự trưởng thành, không nói đến năng lực, chỉ nói cách xử lý tình cảm, cô ta vừa hỗ trợ vừa làm bạn, mấy ngày qua, Vương Tử Bác thật sự kiên trì đến hiện tại vẫn không mở miệng.

Nếu là trước kia, Vương Tử Bác đại khái đã sớm buông xuống khúc mắc làm hoà với cô ta rồi.

Giây phút này, Hoàng Tuệ đột nhiên cảm thấy Vương Tử Bác ngồi xổm người xuống, nghiêm túc dọn rác mắc kẹt ở khe cửa có chút khó nhìn thấu.

Thật ra con người đều thế cả, không so sánh với người giỏi hơn mình, nhưng không thể chấp nhận người kém hơn mình bỗng bay lên.

Thí dụ như Trần Hán Thăng, ban đầu nhìn không vừa mắt Hoàng Tuệ, Hoàng Tuệ đại khái cũng không muốn so bì, nhưng Vương Tử Bác vốn là con cún của cô ta, ở trong tiềm thức Hoàng Tuệ đã tiếp thụ quan hệ nhân vật giữa hai người.

Vương Tử Bác giống như một cửa chặn cuối cùng về mặt tình cảm của Hoàng Tuệ, mặc kệ cô ta đối xử tệ với Vương Tử Bác như thế nào thì cậu ấy đều phải nên đối đãi tốt với cô ta như xưa.

Hiện tại Vương Tử Bác đột nhiên biến đổi, Hoàng Tuệ cảm giác nguy cơ và chênh lệch, cô ta sốt ruột muốn ổn định cửa

bảo hiểm này.

“Để tôi giúp cậu.”

Hoàng Tuệ ngồi xổm bên cạnh Vương Tử Bác.

“Không cần, đã thu dọn xong rồi.”

Vương Tử Bác xua tay từ chối, nhưng Hoàng Tuệ thì cho rằng đây là tín hiệu bảo hiểm không còn vững chắc.

Quét dọn xong xuôi, Vương Tử Bác đứng lên:

“Chị Tiểu Tuệ, tôi đưa chị ra trường học.”

Hoàng Tuệ lại gần vài bước, hỏi:

“Cậu không đưa tôi về nhà à?”

Trên mặt Vương Tử Bác thoáng hiện nét rối rắm, cuối cùng lắc đầu, nói:

“Không được, tôi …”

Câu này chưa nói xong, Hoàng Tuệ thừa dịp Vương Tử Bác không chú ý, đột nhiên ôm chặt cậu ấy.

“Tử Bác, đừng đối xử với tôi như vậy được không? Bây giờ tôi đau lòng lắm, đã ảnh hưởng trạng thái làm việc, thật ra tôi cũng bị tình cảm tổn thương, hu hu …”

Hoàng Tuệ nói rồi bật khóc.

Vương Tử Bác chưa từng bị con gái ôm, nếu đi trường học khác, với điều kiện hiện tại của Vương Tử Bác không khó yêu đương, cố tình trong đại học hòa thượng này con gái ít còn hơn gấu mèo.

“Chị … chị Tiểu Tuệ.”

Cánh tay Vương Tử Bác run run, lần đầu tiên tiếp xúc với khác giới, cậu ấy miệng lưỡi khô khốc muốn đẩy ra, nhưng dường như toàn thân xương cốt biến đi đâu mất.

Thì ra ôm con gái là cảm giác như vậy, ôm vào tối mùa đông thật là thoải mái.

Nhưng chưa đợi Vương Tử Bác phản ứng lại, Hoàng Tuệ đột nhiên thả tay ra lùi lại.

"Tôi đi về trước, ngày mai sẽ đến nữa!"

Nhìn bóng lưng Hoàng Tuệ đi nhanh, cảm giác mềm mại vừa rồi khiến Vương Tử Bác phải cố gắng hết sức mới ghìm đôi chân đứng yên tại chỗ.

Nhưng Vương Tử Bác thức trắng đêm đó, lật qua lật lại không ngủ được, mấy lần muốn lấy điện thoại ra gọi cho Trần Hán Thăng, nhưng cuối cùng lại buông xuống.

Thái độ của Trần Hán Thăng rất rõ ràng.

Khung sắt của phòng ký túc xá bị đè ép kêu két két, bạn cùng phòng nói đùa:

"Tử Bác, tối nay có phải là đặc biệt khô nóng khó nhịn không?"

…

Ngày hôm sau, khi Hoàng Tuệ lại đến còn cầm theo bánh hành chiên cho Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác sờ bánh hành chiên nóng hổi, do dự một lúc, đột nhiên cắn răng nói: "Chị Tiểu Tuệ, chúng ta muốn làm lành thì phải qua ải của Tiểu Trần."

Hoàng Tuệ ngây ra một lúc:

"Bạn thân còn quản luôn chuyện tình cảm của đối phương sao?"

"Nếu tôi chọn người khác thì cậu ấy sẽ mặc kệ, chắc chắn còn chúc phúc, nhưng mà …"

Ý tứ của Vương Tử Bác rất rõ ràng, trừ Hoàng Tuệ ra, cô gái nào đều được.

Trái tim Hoàng Tuệ rơi nhanh:

"Vậy là cậu ta tuyệt đối không đồng ý."

"Tôi có thể đi xin một người."

Vương Tử Bác nhìn Hoàng Tuệ nói: "Còn nhớ lần trước trên xe lửa gặp một nữ sinh tên Thẩm Ấu Sở không?"

"Nhớ."

Hoàng Tuệ nhớ tới Thẩm Ấu Sở, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yểu điệu, hoang mang hỏi:

"Người như Trần Hán Thăng chịu nghe lời của cô ấy nói sao?"

"Tôi nói cho chị nghe một chuyện."

Vương Tử Bác không trả lời thẳng mà miêu tả một chuyện nhỏ:

"Tiểu Trần không bao giờ uống thuốc, dù bị bệnh cũng không uống, đôi khi dì Lương tức giận sẽ cầm gậy đánh cậu ấy nhưng cậu ấy vẫn kiên quyết không uống. Tuy nhiên đầu năm có bệnh dịch đường hô hấp, Tiểu Trần chịu uống rễ bản lam do một cô gái đó nấu cho, tuy rằng vẫn là vẻ mặt ghét bỏ."

Hoàng Tuệ hỏi:

"Cô gái đó là Thẩm Ấu Sở?"

"Đúng." Vương Tử Bác gật đầu: "Bắt đầu từ lúc ấy tôi đã biết địa vị của Thẩm Ấu Sở ở trong lòng Tiểu Trần. Có một cô gái khác chắc cũng làm được, nhưng tính cách quá cao ngạo, chưa chắc … chưa chắc vừa mắt …"

Hoàng Tuệ lạnh lùng cười tiếp lời:

“Chưa chắc vừa mắt con gái như tôi chứ gì.”

Vương Tử Bác thở ra một hơi: “Rất nhiều chuyện trực tiếp nói với Trần Hán Thăng thì với tính khí của cậu ấy không chừng sẽ chửi ầm lên, nếu là Thẩm Ấu Sở chuyển lời giúp, mặc kệ là công việc hay sinh hoạt đều được hiệu quả tốt hơn nhiều.”

Chương 308: Tình hoài lãng mạn

“Muốn tìm Thẩm Ấu Sở cũng được, nhưng tôi không đi, tự cậu đi tìm cô ta.”

Hoàng Tuệ không chịu cúi đầu làm loại sự tình này, cô ta đơn giản là không muốn vuột mất chốt chặn cửa cuối cùng trong tình cảm, nhưng thấy sắp nghỉ đông, cửa hàng chuyển phát nhanh ở Đại học Lý Công càng lúc càng nhiều, Vương Tử Bác dường như có thực lực kinh tế làm bạn trai.

Cộng thêm Hoàng Tuệ trong lòng luôn mạnh mẽ đối với Vương Tử Bác, nếu quen với cậu ấy, tuy rằng không đủ thú vị, nhưng chắc chắn sẽ thoải mái nhiều, đặc biệt là khi cô ta ở trong tình huống như vậy.

Mới vừa đổi công việc, trong tình cảm bị người ghét bỏ, Vương Tử Bác là chàng trai thích hợp hỗ trợ nhất.

“Không sao, vốn là tự tôi muốn, phù!”

Vương Tử Bác hít sâu một hơi, nhưng trong lòng vẫn rất khẩn trương, tưởng tượng hình ảnh đó thậm chí khiến cậu ấy hơi lúng túng.

“Tử Bác, tuy tôi không tìm Thẩm Ấu Sở nhưng tôi có thể giúp cậu trông chừng cửa hàng.”

Hoàng Tuệ ngồi xuống vị trí thu ngân, đầu ngón tay đặt trên bàn, trong ngăn kéo bị khóa ở bên dưới là doanh thu.

“Chuyện đó thì không cần, chị không hiểu công việc này.”

Vương Tử Bác vội kéo Hoàng Tuệ lên:

“Chị không phải sinh viên làm thêm, dựa theo quy định không được ngồi ở đây, bị Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy sẽ phạt tiền.”

Hoàng Tuệ bất mãn hỏi:

“Bạn gái cũng không được?”

Vương Tử Bác cười gượng, trải qua nhiều lần, cậu ấy đã giữ lại hoài nghi và kiềm chế của người bình thường, nhưng không thể kiềm nén tình cảm trong lòng, dù sao là cô gái mà cậu ấy thích từ lần đầu gặp.

Đặc biệt sau cái ôm đêm qua, hiện tại cộng thêm nhu cầu của trai tân khao khát thân thể của khác giới, tóm lại loại quan hệ này là rắc rối phức tạp, thậm chí có thể nói là rối rắm.

Không đơn thuần sạch sẽ bằng huyết mạch đối với cha mẹ, hoặc là cậu ấy với Trần Hán Thăng.

“Mời Thẩm Ấu Sở hỗ trợ nhất định phải thừa dịp Tiểu Trần không ở trường học.”

Vì thế Vương Tử Bác cố ý tìm trục trặc trong công việc làm thêm, chuyên môn gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng, dùng những chuyện này ngụy trang hòng tìm hiểu vị trí của hắn.

Một, hai lần thì không sao, nhưng hơn ba lần khiến Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn:

“Mấy thứ này mày hỏi Nhiếp Tiểu Vũ không được sao? Thằng chó Vương Tử Bác, hai ngày này mày lắm sẹo nhé, bình thường mày sẽ gọi điện thường xuyên vậy sao?”

“Hỏi chút về công việc mà cũng bị mày chửi!”

Vương Tử Bác lèm bèm, thầm nghĩ Tiểu Trần thật sự là quá thông minh, mình mà nói nhiều hơn hai câu không chừng

sẽ bị thằng đó phát hiện ý đồ, phải nhanh chóng đi Học viện Tài chính kêu cứu viện.

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, mắng với điện thoại:

"Thằng ngu!"

Tiểu Ngư Nhi nghe thấy động tĩnh, ngước đầu lên nhìn thoáng qua, bọn họ đang ôn bài trong nhà của giáo sư Tôn Bích Dư.

Việc này cũng là Trần Hán Thăng xúi giục, lý do rất chính đáng.

"Bà cụ bị trầy đầu gối, ở nhà hành động khó khăn. Bà là giáo sư toàn dạy tiến sĩ, thế mà hạ thấp mình dạy cho Tiểu Ngư Nhi là sinh viên chưa tốt nghiệp, chẳng lẽ chúng ta không nên báo đáp sao?"

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy nói đúng, vì thế đến nhà giáo sư Tôn ôn tập, vừa tiện chăm sóc bà cụ vừa có Biên Thi Thi đi theo.

Biên Thi Thi cảm thấy ôn bài một mình rất chán, cô ấy cũng tò mò trong nhà của giáo sư Tôn là như thế nào.

Ban đầu dường như bà cụ không quá hoan nghênh, đại khái là cảm thấy quá đông người, quấy rầy bà chuẩn bị chuyên gia điều nghiên.

Nhưng khi ba sinh viên thật sự ngồi xuống sàn phòng khách, giáo sư Tôn lấy tấm thảm dày từ trong tủ ra, để bọn họ lót mông.

"Mùa đông Kiến Nghiệp lạnh như vậy, phụ nữ không thể chịu lạnh, hơi lạnh từ bên dưới chui lên sẽ không tốt cho việc sinh con sau này."

Giáo sư Tôn nhìn Tiểu Ngư trải thảm, bà cố ý mở ra máy điều hòa cũ trong phòng khách, rồi mới về thư phòng, trong

thư phòng không có điều hòa.

Bà cụ này không được tự nhiên hơi lố rồi.

Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi ôn thi, Trần Hán Thăng hoặc là ngủ, hoặc là thẫn thờ nhìn trần nhà.

Nếu không phải vừa rồi Vương Tử Bác gọi điện thoại, hắn có thể ngủ đến chạng vạng.

Hiện tại là hơn hai giờ chiều, lúc ấm nhất mùa đông. Mặt trời chiếu xéo vào cửa kính rơi xuống phòng khách, Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi đều cởi giày và áo khoác ngoài, ngồi bó gối trên thảm lông học thuộc lòng trọng điểm kiến thức.

Trong lỗ tai Trần Hán Thăng nhét chiếc MP3 hãng Sony của Tiểu Ngư Nhi, nắng ấm chiếu trên người, miệng ngâm nga "Super Star" của nhóm nhạc nữ S. H. E, mắt liếc qua lại hai cô gái.

"… Anh là điện, anh là ánh sáng, anh là thần thoại duy nhất, chỉ yêu mình anh. You are my super star."

Tuy rằng Biên Thi Thi cũng thuộc dạng mi thanh mục tú, ngặt nỗi ngồi bên cạnh là Tiểu Ngư Nhi. Khi cô ngâm nga bài trong sách thì môi hồng hé mở, áo len đan tay ôm sát người vẽ ra đường cong thướt tha, cổ thon dài mảnh càng tinh trí.

Tiểu Ngư Nhi thấy nụ cười của Trần Hán Thăng hơi xấu xa, cô lườm hắn một cái, cầm cốc giữ nhiệt màu đỏ lên uống mấy hớp rồi đưa cho Trần Hán Thăng:

"Còn dư một ít, cậu uống hết rồi đi đun nóng một ấm nước."

"Sao tớ phải đi?"

Trần Hán Thăng lười đứng lên:

“Rõ ràng cậu và Biên Thi Thi cách phòng bếp gần hơn tớ cỡ một mét mấy.”

“Bởi vì bọn này đang làm việc.”

Tiểu Ngư Nhi vươn chân dài chọt Trần Hán Thăng, không được ngủ yên, hắn đành đứng lên đi phòng bếp nấu nước, Tiểu Ngư Nhi còn ở sau lưng la lên:

“Nhớ rót một ít cho giáo sư Tôn luôn!”

Trần Hán Thăng đun sôi nước, pha trà mới cho giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn nhìn thấy Trần Hán Thăng vào thư phòng, chỉ là liếc mắt một cái, không nói chuyện.

“Bà, tối nay muốn ăn cái gì?”

“Tôi sao cũng được, hỏi Tiểu Ngư Nhi đi.”

“Cháo được không?”

“Được.”

Trần Hán Thăng hỏi xong chống nạnh xem trang trí trên giá sách, còn tự nhiên vươn tay xê dịch, rồi mới thỏa mãn đi ra thư phòng.

Giáo sư già Tôn Bích Dư nhìn cửa gỗ đóng sầm, trên khuôn mặt nghiêm túc lộ nét bất đắc dĩ.

Bạn trai của Tiểu Ngư Nhi không xem mình như người ngoài, tính cách hơi giống người chồng quá cố, Tiểu Ngư Nhi thì rất giống bà.

Cho nên mỗi lần Tôn Bích Dư nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi và Trần Hán Thăng thì như trông thấy dòng máu đang nối tiếp, cảm giác này mãnh liệt còn hơn con gái ruột của bà.

Nói đến con gái, giáo sư Tôn bất đắc dĩ thở ra một hơi.

Cơm chiều lại là Trần Hán Thăng tự tay nấu, mua bánh bao chay và bánh hành chiên ở bên ngoài, xào rau và trứng trộn cà chua, nấu thêm một nồi cháo hạt kê, bốn người vừa đủ.

Ban đầu Biên Thi Thi hơi không quen, giáo sư Tôn Bích Dư có địa vị rất cao trong Học viện Pháp luật, bình thường tính cách rất nghiêm túc, mái tóc bạc không giận mà uy, không giống như hiện tại ngồi cạnh bàn húp cháo.

Trần Hán Thăng dường như tùy ý tìm đề tài nói chuyện:

"Bà, mới rồi thấy bà đang xếp hành lý, tính đi đâu à?"

"Đi thành phố Thượng Hải điều nghiên một nhà xí nghiệp."

Tôn Bích Dư thản nhiên đáp.

Lần đầu tiên đụng xe, Trần Hán Thăng đã xưng hô bà như vậy, lúc ấy bà còn mắng hắn một trận, nhưng bây giờ bị kêu nhiều lần thì giáo sư Tôn cũng thói quen luôn.

"Là xí nghiệp nào?"

Trần Hán Thăng hỏi tới:

"Cháu và Tiểu Ngư Nhi vừa đi thành phố Thượng Hải về."

Tiêu Dung Ngư không biết giáo sư già sắp đi điều nghiên, ngơ ngác nghe.

"Công ty Thâm Thông."

Giáo sư Tôn liếc Trần Hán Thăng:

"Hình như Hỏa Tiễn 101 do cậu sáng lập cũng làm ngành chuyển phát nhanh?"

"Sao khéo thế nhỉ Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư kinh ngạc nói, Trần Hán Thăng cũng làm bộ kinh ngạc.

Biên Thi Thi thì không thấy lạ:

“Giáo sư Tôn vốn đã là đứng đầu ngành pháp luật, công ty Thâm Thông ở thành phố Thượng Hải, cách Kiến Nghiệp không xa, nếu tuyển chọn chuyên gia điều nghiên, giáo sư Tôn nhất định là lựa chọn đầu tiên.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Biên Thi Thi đứng ngoài xem càng rõ ràng, bởi vì trong chuyện này không dính líu quan hệ ích lợi gì với cô.

“Bà, lần này chuyên gia điều nghiên bà giữ chức vị gì?”

“Phó tổ trưởng, tổ trưởng là một lãnh đạo chính phủ Bộ Giao thông.”

“Vậy có thể cho cháu đi ké không? Cháu cũng muốn nghe ý kiến của các chuyên gia và hướng phát triển của nghề, dù sao cháu cũng làm nghề này.”

Trần Hán Thăng đưa ra yêu cầu, vì tình cảm đã đủ chín muồi.

“Giáo sư Tôn, Hỏa Tiễn 101 của Tiểu Trần đang tìm cơ hội hợp tác với Thâm Thông.”

Tiểu Ngư Nhi cũng ở bên cạnh giải thích chính mình mấy ngày hôm trước đi công ty Thâm Thông vì nhu cầu gì, phải công nhận, Tôn Bích Dư có cảm quan rất tốt với Tiểu Ngư Nhi.

Trong khi Tiểu Ngư Nhi nói một tràng, giáo sư Tôn lộ ánh mắt trìu mến.

“Chuyên gia bình thẩm dẫn hai nhân viên công tác không khó gì.”

Giáo sư Tôn đồng ý, còn hỏi: “Tiểu Ngư Nhi muốn đi cùng không? Ước chừng Lễ Giáng Sinh.”

“Em không đi được.”

Tiêu Dung Ngư lộ vẻ tiếc nuối:

“Mấy ngày đó ngành của chúng em thi kiểm tra, thi ở trường khác nữa, căn bản không có thời gian.”

“Vậy Hán Thăng hãy đi theo xem, nếu cậu lựa chọn lập nghiệp trong ngành này thì phải giữ pháp luật pháp quy tương quan.”

Giáo sư Tôn không biết Trần Hán Thăng là chuẩn bị đi cáo mượn oai hùm, nếu không thì bà đã từ chối ngay.

Nguyên sự kiện đến hiện tại đều lộ ra vẻ tự nhiên, ngay cả giáo sư Tôn cũng cảm thấy dẫn theo một nhân viên công tác không có chuyện gì, nguyên nhân là vì mấy ngày qua Trần Hán Thăng hay lượn tới lượn lui trước mặt bà, mua thức ăn, nấu cơm.

Buổi tối trở về, dưới tòa nhà ký túc xá, Tiểu Ngư Nhi nhét một bình thủy tinh cho Trần Hán Thăng:

“Đây là quà Noel, dù sao cậu không thể cùng tớ qua Noel.”

“Lễ phương Tây chẳng có ý nghĩa gì, không có chút cảm giác mong đợi văn hóa, lễ cô hồn mười lăm tháng bảy của chúng ta còn hay hơn.”

Trần Hán Thăng lèm bèm, lắc ngôi sao nhỏ trong bình thủy tinh, thầm nghĩ giống như lúc trước La Tuyền tặng cho mình thôi, không biết bên trong có chữ không.

Trần Hán Thăng định mở ra xem ngay, Tiểu Ngư Nhi không đồng ý: “Không được mở ra bây giờ, chờ về ký túc xá rồi hãy mở.”

Trần Hán Thăng nói:

“Rồi rồi, nhưng tớ còn chưa chuẩn bị quà.”

“Dù sao cũng không mong đợi, tóm lại cậu đã hứa với tớ về ký túc xá mới được mở ra.”

Tiểu Ngư Nhi chu môi nói, xoay người cùng Biên Thi Thi vào toà nhà.

Lời Trần Hán Thăng nói không thể tin, hắn còn chưa bước ra cổng Đại học Đông Đại, khi ngồi trong xe đã mở ra mấy ngôi sao nhỏ.

“Cậu tiến bộ rất nhanh trong cuộc thi vật lý tháng, lần sau tranh thủ xông lên top20 của lớp thì dư sức đậu đại học hạng nhất.”

“Nghe Vương Tử Bác nói đêm qua cậu lại đi quán net, tại sao không thể chờ lên đại học rồi đi? Tan học tớ đến mắng cậu nè!”

“Bình thủy tinh này vốn định đưa cho cậu, nhưng cậu nhận quà La Tuyền đưa, nên tớ ứ thèm cho nữa!”

“Tiểu Trần, cố lên nhé, tớ tin tưởng ngày mai cậu nhất định sẽ tỏa sáng trong cuộc đàm phán với Thâm Thông ngày mai.”

…

Ban đầu Trần Hán Thăng còn chưa phản ứng lại, về sau mới hiểu một số tờ giấy là lúc học cấp 3, tờ cuối cùng hình như viết trước khi đàm phán với công ty Thâm Thông.

Một bình ngôi sao lưu trữ hơn năm năm?

“Quá lãng mạn.”

Chương 309: Quan hệ gia đình hướng nội kiểu Trung Quốc

Trần Hán Thăng đọc nội dung trên mấy ngôi sao nhỏ, có vài chuyện hắn đã không còn ấn tượng gì, nhưng không ảnh hưởng hắn vừa nhìn vừa cười, thì ra mình còn từng thi được top20 của lớp.

"Thảo nào mẹ cứ khó chịu với thành tích hiện giờ của mình, điểm toán 12 và 20 làm bà suýt đập chết mình."

Cười xong rồi Trần Hán Thăng lại thở ra một hơi, viết từ cấp 3 đến đại học, vừa có tình bạn và hồi ức năm mười sáu tuổi, vừa có tình yêu và khát khao năm mười chín tuổi.

"Này Tiểu Ngư Nhi, mới nhớ ra tớ cũng chuẩn bị quà Noel cho cậu."

Trần Hán Thăng trở lại dưới lầu ký túc xá nữ của Đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư nghe có quà thì mang dép chạy xuống lầu, nhưng nhìn trái ngó phải không thấy trong tay hắn cầm cái gì.

Tiểu Ngư Nhi hỏi:

"Ủa, quà đâu?"

Trần Hán Thăng móc bóp ra, lấy ra một tấm thẻ dự trữ bưu chính:

"Cái này cho cậu."

"Đưa thẻ cho tớ làm gì?"

Tiểu Ngư Nhi lật qua lật lại nhìn, chỉ là một tấm thẻ ngân hàng bình thường, dường như không có gì khác biệt.

“Thẻ này có kèm một sổ tài khoản, tớ giữ sổ tài khoản, đưa thẻ cho cậu, mật mã là sinh nhật của cậu.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

“Dì Lữ muốn chục triệu mà, về sau tớ làm thẻ này, vốn định chờ để dành đủ số tiền thì sẽ …”

“Cậu sẽ thế nào?”

Mắt Tiêu Dung Ngư cong cong, lúm đồng tiền mê người lại lộ ra, chờ nghe Trần Hán Thăng trả lời dường như là điều cô mong đợi nhất.

“Để dành đủ chục triệu rồi tớ cho mẹ của cậu đếm xem có mấy số không rồi lấy lại thẻ.”

Trần Hán Thăng nghiêm trang nói:

“Số tiền này tớ muốn để dành lấy vợ.”

“Phi, không trả!”

Nếu không phải dưới tòa nhà ký túc xá có nhiều người, Tiểu Ngư Nhi đã không kiềm được muốn ăn Trần Hán Thăng, chọc tức người ta!

“Về đi, tớ lưu trữ tiền trong thẻ, cậu đừng tiêu xài lung tung, không cưới được vợ là tớ bắt đền cậu.”

Trần Hán Thăng vẫy tay, rồi mới lái xe về Học viện Tài chính.

Trên đường đi Trần Hán Thăng còn gọi điện cho Vương Tử Bác, nói về chuyện cũ trong bình sao đó.

Vương Tử Bác cùng hắn cười một lúc thì gợi nhớ hồi ức:

“Thật ra lúc học cấp 3, học sinh hạng mười mấy như tao mới là giày vò nhất.”

Trần Hán Thăng khó hiểu hỏi:

“Sao nói vậy?”

Vương Tử Bác trầm mặc nửa ngày: “Trước kia gặp kiến thức quan trọng nào nghe không hiểu thì mày có sốt ruột không? Có hỏi giáo viên không?”

Trần Hán Thăng lắc đầu, nói:

“Hỏi làm gì? Có thời gian đó tao thà chời game còn hơn, mày hiểu rõ mà.”

Vương Tử Bác hỏi tiếp:

“Vậy mày có muốn cố gắng thi vào top10 nhưng dần buông bỏ trong quá trình nỗ lực không?”

Trần Hán Thăng nói thẳng:

“Chưa từng có, tao chưa bao giờ cố gắng vì học tập.”

“Thì đấy.”

Vương Tử Bác thở dài:

“Tao không phải học sinh giỏi ổn định ở top5 như Tiểu Ngư Nhi, cũng không phải học dốt đếm ngược lớp. Nghe không hiểu kiến thức quan trọng thì trong lòng sốt ruột muốn khóc, đã từng bao nhiêu lần thề phải thi vào top10 của lớp nhưng luôn thất bại dưới các loại áp lực, nhiều khi muốn bỏ thi luôn, nhưng lại không nỡ bỏ thành tích vốn có.”

“Hâm mộ người giống như mày, quen nhiều người ở trong và ngoài trường, từng làm nhiều kế hoạch thay đổi trong thoáng chốc, nhưng cuối cùng đều bất đắc dĩ giữ nguyên hiện trạng. Tao lấy thân phận người bình thường vùi lấp trong đám

đông, ngày tháng nhìn lên chẳng bằng ai, nhìn xuống hơn người thế này mới là giày vò nhất.”

Vương Tử Bác biểu đạt xong tâm trạng có chút kích động, tiếng hít thở nặng nề vang lên trong ống nghe.

Sắc mặt Trần Hán Thăng bình tĩnh, trong mắt phản chiếu đèn đường hai bên.

“Tiểu Trần, sao mày không nói gì đi?”

“Tao đang nghĩ có phải gần đây mày bị cái gì kích thích, lẽ ra bình ngôi sao này không nên làm mày ngẫm lại sâu như vậy.”

Vương Tử Bác do dự một chút: “Thật ra hôm nay tao đi nhờ một người giúp đỡ.

“Giúp cái gì mà cần nhờ người khác, mày quen ai có năng lực hơn tao sao?”

“Không có năng lực lớn hơn mày, nhưng tao không dám nói với mày.”

“Xì, già mồm.”

Trần Hán Thăng cười cúp điện thoại, hắn không tò mò vấn đề của Vương Tử Bác là gì.

Vương Tử Bác nghe tiếng “Tút tút tút” từ đầu dây bên kia, yên lặng đốt thuốc lá trên ban công ngoài phòng ký túc xá:

“Bởi vì cô ấy đã đồng ý nói giùm.”

…

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng xách bữa sáng đi tới phòng học, từ trong túi lấy ra thẻ cơm, chìa khóa, di động, thuốc lá và bật lửa tùy ý ném lên bàn.

Chúng nó là vật cần thiết khi Trần Hán Thăng ra cửa.

Không lâu sau giáo viên dạy môn học đi vào lớp, đến trước mặt Trần Hán Thăng cười hỏi:

“Biết hôm nay là ngày khoanh trọng điểm bài thi nên cố ý tới nghe?”

“Thầy nói gì lạ vậy.” Trần Hán Thăng giơ cuốn sách trước mặt lên: “Em toàn lén ôn bài, trên cuốn sách này toàn là chữ ghi chép cẩn thận.”

Giáo viên vốn không tin, nhưng phát hiện đúng thật, trong sách ghi lại nhiều kiến thức quan trọng.

“Nói vậy là năm nay cậu có thể đạt tiêu chuẩn?”

“Khó nói, cuộc thi còn cần xem trạng thái.”

Trần Hán Thăng khiêm tốn nói.

Sau khi giáo viên đi xa, Lý Quyến Nam ngồi ở phía sau Trần Hán Thăng: “Tứ ca, trả sách lại cho tao được không?”

Trần Hán Thăng hất vai:

“Gấp cái gì, lớp chúng ta còn có Thẩm Ấu Sở và Bạch Vịnh San, dù sao mày cũng không lấy được học bổng.”

“Đúng rồi.” Kim Dương Minh lười biếng xen vào: “A Nam, trong ký túc xá chỉ có mày là vừa làm thêm vừa có thành tích tốt, còn không bao giờ trốn học, điều kiện quá ưu tú sẽ sống tách biệt với quần chúng.”

“Đúng không Tứ ca?” Kim Dương Minh nói xong còn đá lông nheo với Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cười gật đầu, nhưng vẫn trả sách lại cho Lý Quyến Nam.

Sau khi tan học, Trần Hán Thăng ngồi xuống cạnh chỗ của Thẩm Ấu Sở:

“Đêm qua gửi tin nhắn kêu tớ giữa trưa cùng ăn cơm, chắc không phải có việc gì chứ?”

Thẩm Ấu Sở không ngờ Trần Hán Thăng trực tiếp ngồi xuống, nhưng cô không biết nói dối, khuôn mặt nghiêm túc gật đầu:

“Ừ!”

Trần Hán Thăng hỏi thẳng:

“Vậy có chuyện gì?”

“Giáo … giáo viên ở đằng trước.”

Thẩm Ấu Sở lén ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Hồ Lâm Ngữ đi qua nói:

“Sắp lên lớp, về chỗ của cậu đi, trong lớp cấm khoe ân án.”

Trần Hán Thăng chỉ hướng chỗ ngồi của mình:

“Tớ có việc cần hỏi, cậu qua ngồi chỗ của tớ đi.”

Hồ Lâm Ngữ từ chối ngay:

“Một đám nam sinh hôi rình, không đi.”

“Vậy cậu ngồi trên chân tớ đi.” Trần Hán Thăng giơ chân ra: “Muốn ngồi bên trái hay phải? Chính giữa thì …”

“Xéo!”

Hồ Lâm Ngữ ôm sách bỏ đi, Trần Hán Thăng chưa kịp nói xong nửa câu sau.

Kim Dương Minh vốn đang đọc tiểu thuyết mượn của Đới Chấn Hữu, người ngồi bên cạnh từ Trần Hán Thăng “Không chuyện ác nào không làm” đột nhiên đổi thành “Bí thư chi đoàn” Hồ Lâm Ngữ, cậu ấy ghét bỏ nghiêng người.

“Mợ nó!”

Hồ Lâm Ngữ thấy Kim Dương Minh dám ghét bỏ mình thì cố ý biểu đạt tình cảm càng ghét hơn nữa, chẳng những nghiêng người còn giơ cánh tay che chính giữa.

Trần Hán Thăng nhìn Kim Dương Minh và Hồ Lâm Ngữ "Liếc mắt đưa tình" thì cười híp mắt, chợt nhớ ra Thẩm Ấu Sở dường như có việc muốn nói với mình.

Chắc không phải là chuyện của riêng hai người, nếu không thì Thẩm Ấu Sở sẽ không nhắn tin thông báo, nhưng phương thức này cũng chứng minh hơi khó giải quyết.

Trần Hán Thăng lấy tờ giấy ra viết:

"Về ai?"

Thẩm Ấu Sở chớp mắt hoa đào, dường như cảm thấy phương thức trao đổi này khá tốt, viết một cái tên trên giấy.

"Vương Tử Bác."

"Thì ra là thằng đó."

Trần Hán Thăng đột nhiên phản ứng lại, suy nghĩ một hồi lại viết xuống giấy:

"Về phụ nữ?"

Thẩm Ấu Sở đang định viết trên giấy thì Trần Hán Thăng không kiên nhẫn nói:

"Tớ viết, cậu gật đầu là được."

Thẩm Ấu Sở gật đầu, trong mắt hoa đào có chút ướt vì bị nạt nộ.

"Bởi vì Hoàng Tuệ."

Thẩm Ấu Sở gật đầu, nét mặt hơi giật mình.

"Bọn họ làm lành rồi phải không?"

Thẩm Ấu Sở lại gật đầu, mắt hoa đào xoe tròn, không nhận ra bạn trai của mình gian xảo cỡ nào.

“Vương Tử Bác sợ bị tớ mắng nên nhờ cậu nhắn thay?”

Khi đọc câu này thì Thẩm Ấu Sở thậm chí quên gật đầu.

“Bà nội nó, quả nhiên bị bố đoán đúng rồi, thằng chó Vương Tử Bác chơi chiêu này giỏi thật, dám tìm cậu năn nỉ.”

Trần Hán Thăng trực tiếp vò nhàu giấy nhét vào túi sách của Hồ Lâm Ngữ, tiện thể moi một cái gương nhỏ từ trong hộc bàn ra.

“Hồ Lâm Ngữ ngốc, đi học còn soi gương.”

Trần Hán Thăng vừa mắng vừa nâng gương lên soi.

Trong túi của sinh viên nữ dường như đều có gương trang điểm, cỡ bàn tay, trong túi xách của Tiêu Dung Ngư cũng có một cái.

Thẩm Ấu Sở thì không có, đại khái cô không nỡ bỏ ra hai tệ mua.

Hôm nay Trần Hán Thăng dậy sớm, tóc hơi rối, hắn dựng lấy cuốn sách chọt Thương Nghiên Nghiên ngồi bàn trước:

“Cho tớ mượn lược với keo xịt tóc đi!”

Thương Nghiên Nghiên vừa kiếm lược và keo xịt tóc vừa hỏi:

“Sao cậu biết tớ có những cái này?”

“Hi hi, đã là phụ huynh thì có gì mà không biết chứ.”

Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh, Trần Hán Thăng ngại miệng không xưng hô “Papa” .

Thương Nghiên Nghiên thừa dịp Thẩm Ấu Sở không chú ý, răng cắn môi hồng đá lông nheo.

Trần Hán Thăng không thèm nhìn cô, ngược lại Thẩm Ấu Sở chần chừ viết dòng chữ:

“Cậu định làm thế nào?”

“Tớ định làm thế nào hả?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Vương Tử Bác hiện tại giỏi quá rồi, còn biết đi tìm phu nhân trợ giúp.

“Tan học rồi tính.”

Trần Hán Thăng ngắn gọn đáp một câu, tiếp đó tập trung vuốt tóc bằng keo xịt.

Tan học, Trần Hán Thăng không nói cái nhìn với chuyện này ngay, mà nói về gia đình của Vương Tử Bác.

“Tớ và Tử Bác quen nhau từ hồi mẫu giáo, tiểu học, cấp 2 và 3 đều chung trường. Cậu ta lớn lên trong một gia đình hướng nội điển hình của Trung Quốc, cha mẹ không thân với con cái, không trao đổi, không thấu hiểu nhau. Cha mẹ bận rộn kiếm tiền, cải thiện điều kiện gia đình, yêu cầu với con cái chỉ có thành tích, Tử Bác gặp phải vấn đề cũng không bao giờ nói cho cha mẹ.”

“Thật ra như vậy đến cuối cùng, rất có thể cha mẹ qua đời rồi con cái mới phát hiện thì ra mình yêu đối phương biết nhường nào…”

Trần Hán Thăng đang định kể một tràng nhưng ngước đầu thấy Hồ Lâm Ngữ ngồi ở đằng trước cũng đang nghiêm túc nghe chính mình giảng câu chuyện.

Trần Hán Thăng hỏi:

“Cậu làm gì vậy?”

Hồ Lâm Ngữ dường như không phát hiện mình dư thừa, còn thúc giục:

“Chờ Ấu Sở đi ăn cơm, cậu kể tiếp đi, tớ nghe thấy hay lắm, xung quanh có nhiều gia đình đều là như vậy.”

Trần Hán Thăng đổi đề tài: “Tiểu Hồ, bà ngoại của tớ hơn sáu mươi tuổi, sức khỏe tốt, cả ngày tất tả bận rộn trong sân thóc lúa, cậu biết là nguyên nhân gì không?”

“Bởi vì lúc bình thường chú ý kiểm tra sức khỏe? Hoặc là làm việc và nghỉ ngơi khoa học? Hoặc là dinh dưỡng sung túc?”

“Đều không phải là, bởi vì bà ngoại của tớ không bao giờ nhiều chuyện, cũng không bao giờ hỏi thăm chuyện của người khác.”

Chương 310: Trong giới có thêm một trà xanh

“Xì, không cho nghe thì thôi. Ấu Sở, tớ đi ăn cơm trước đây.”

Hồ Lâm Ngữ tự nhiên nghe ra lời ngầm của Trần Hán Thăng, cô ấy nhấc lên túi sách chuẩn bị đi căn-tin, mới được hai bước đột nhiên vòng về, moi cục giấy ra ném về phía Trần Hán Thăng:

“Ai cho vứt lung tung hả!”

Trần Hán Thăng bị ném trúng cũng không phật lòng, búng cục giấy rơi trong ngực bay xuống đất, làm bộ mặt cha già nói:

“Đã hai năm rồi mà sao tính cách vẫn như vậy, thật lo cho đời sống tình cảm sau này của Tiểu Hồ.”

Thẩm Ấu Sở đã quen nhìn Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ cãi vã, lặng lẽ cúi người nhặt cục giấy lên, chuẩn bị bỏ vào thùng rác dưới lầu.

Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở ngồi xổm xuống ngoan như chim cánh cụt, đáy mắt lóe tia sáng dịu dàng.

“Đi dạo thôi, trong phòng học tứ phía thông gió, chẳng bằng đi dạo vườn trường.”

“À.”

Thẩm Ấu Sở nghe lời quàng túi vải lên vai, đóng kín cửa sổ và cửa chính rồi mới nói với Trần Hán Thăng đứng hút thuốc trong hành lang:

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng nheo mắt hỏi:

“Bình thường ai bắt cậu đóng cửa chính và cửa sổ?”

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn trả lời:

“Tờ quy định sử dụng phòng học dán dưới lầu.”

Trần Hán Thăng bật cười, chỉ có người khờ khạo như Thẩm Ấu Sở mới tin theo quy định trường.

Bên ngoài không có ánh sáng mặt trời, nhưng cũng không có mưa hay tuyết rơi, mùa đông của Kiến Nghiệp đôi khi là thế, trời trong không có đám mây, có chút sắc trắng nhạt, gió thổi vào mặt không thấy đau như bị dao cạo, nhưng trên tay trên chân cảm thấy rét cóng.

Thời tiết quỷ quái của Kiến Nghiệp dù là mùa hè hay đông đều thú vị.

“Đi dạo quanh sân thể dục đi.”

Trần Hán Thăng trùm mũ dính liền áo lông, tay đút trong túi, vừa đi vừa tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Cha mẹ của Tử Bác là người nhân hậu, hồi nhỏ tớ hay đi ăn ké nhà cậu ấy. Kinh tế gia đình cậu ấy hơi kém, từng bán hàng rong, bán dưa muối, nhưng mỗi lần tớ qua ăn ké là dì Lục sẽ đặc biệt cho thêm trứng gà hoặc là jambon, dì ấy không nỡ gắp miếng nào, đều dành cho tớ và Tử Bác.”

“Tử Bác lớn lên trong gia đình như vậy, nói là hướng nội thì cũng không tới nỗi, bởi vì cậu ấy có thể xã giao với người bình thường. Nhưng tuyệt đối không hướng ngoại, lúc đông người sẽ ít nói chuyện, chỉ có với bạn bè quen thuộc mới khoác lác không ngượng miệng.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Tử Bác từng hỏi tớ chỉ bảo, mỗi lần cậu ấy cãi lộn với người ta cứ cảm thấy ngay lúc đó không phát huy tốt, còn ấm ức, trong lòng nghĩ ra 10086

phương thức ứng đối chính xác, kết quả lần sau đụng chuyện thì vẫn rụt vòi."

Thẩm Ấu Sở nghiêm túc nghe, trên sân thể dục có sinh viên vừa ăn xong cơm trưa tản bộ, tay cầm ly trà sữa của Ngộ Kiến, hưng phấn thảo luận còn bao nhiêu ngày đến nghỉ đông.

"Cho nên nói, Tử Bác chỉ là nam sinh bình thường đi theo quỹ tích trưởng thành bình thường, bên cạnh chúng ta có rất nhiều loại người này."

Nói xong Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng lại nói đến Hoàng Tuệ.

"Hoàng Tuệ thì là loại nữ sinh ngụy trang văn nghệ cao cấp, rõ ràng tiền lương rất thấp, nhưng thích nhãn hiệu xa xỉ phẩm, nghèo mà học đòi sang, ăn một bữa cơm Tây ngốn hết 800 tệ, mặc đồ còn đắt hơn Tiểu Ngư … hơn cả mình."

Trần Hán Thăng nói một lúc thì không kiềm được phàn nàn:

"Bây giờ chưa có Moment*, nếu không thì tớ đoán hằng ngày cô ta sẽ đăng nào là uống trà chiều trong khách sạn cấp năm sau, nào là lái chiếc Land Rover, túi xách LV, kết quả trừ túi xách là của mình ra, thứ khác đều là của người ta, không chừng mượn tiền để mua túi xách."

(*) Chức năng xã giao trên WeChat, gần giống như FB, chia sẻ chữ, hình, nhạc lên và cho friend bình luận hoặc like. Nó có ưu điểm nổi bật là cài đặt chỉ được xem đăng bài ba ngày mới nhất, bảo vệ riêng tư rất tốt.

Có nhiều danh từ mà Thẩm Ấu Sở không hiểu như "LV, Land Rover", nhưng bữa cơm Tây 800 tệ khiến cô nghe mà tim đập chân run.

Trần Hán Thăng đốt điếu thuốc lá, thở ra làn khói trắng bay toán loạn trên sân thể dục, rất nhanh không còn dấu vết.

“Tử Bác tháng này ít nhất thu nhập hơn chục nghìn, thậm chí càng nhiều nữa, tính cách thành thực. Có lẽ trước kia Hoàng Tuệ không chỉ quen một bạn trai, cô ta dày dạn kinh nghiệm tình trường, cơ bản có thể nắm chắc nỗi lòng của trai tân như Tử Bác, cậu ấy bị dụ dỗ muốn làm lành cũng bình thường.”

Thẩm Ấu Sở khẽ hỏi:

“Vậy cậu đồng ý không?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Thẩm Ấu Sở ngơ ngẩn nói: “Ngày hôm qua Vương Tử Bác, khóc.”

“Khóc cái là cậu mềm lòng?”

Trần Hán Thăng bóp nhẹ khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở, chỉ nghe bụp một tiếng, môi hồng bị bóp thành hình chữ O.

Thẩm Ấu Sở không biết giãy giụa, tóm lại cô đã quen rồi.

“Thật ra tớ không đồng ý, không có nhiều biện pháp, trừ đá cậu ta ra Hỏa Tiễn 101, mất nguồn thu nhập thêm thì Vương Tử Bác không thể giữ lại loại phụ nữ như Hoàng Tuệ.”

Trần Hán Thăng khẽ thở dài:

“Nhưng cậu ta chuyên môn tìm cậu là vừa muốn ở lại Hỏa Tiễn 101, vừa muốn tiếp tục chuyện tình cảm không xứng đôi này, không ngốc lắm, ít nhất tiến bộ hơn trước kia, dường như có thể tìm được sợi chỉ chính xác trong cục len rối.”

“Phải làm thế nào đây?”

Thẩm Ấu Sở có chút sốt ruột, cô không muốn quấy nhiễu quyết định của Trần Hán Thăng.

“Không phải chuyện lớn gì, cùng lắm là thỏa mãn cậu ấy thôi.” Trần Hán Thăng không sao cả nói: “Tóm lại về sau bị

thương là Vương Tử Bác, khổ sở cũng là Vương Tử Bác, nhưng trưởng thành cũng là Vương Tử Bác, tớ đứng ngoài xem kịch."

Thật ra nếu là dựa theo tính cách của Trần Hán Thăng không chừng sẽ tìm lý do trực tiếp đuổi việc Vương Tử Bác, đợi sau khi Hoàng Tuệ rời đi lại mời cậu ấy vào.

Nhưng Vương Tử Bác đã nhờ vả Thẩm Ấu Sở, cuối cùng Trần Hán Thăng không chọn biện pháp cực đoan như vậy. Làm như thế tuy Vương Tử Bác không dám trách cứ Trần Hán Thăng, không chừng sẽ oán trách Thẩm Ấu Sở.

Sở khanh như Trần Hán Thăng trừ không thể cho tình yêu vẹn nguyên, ở khía cạnh khác thì làm tốt hơn người bình thường, suy nghĩ xa hơn.

"Việc này cũng nhắc nhở chúng ta, ở trong mắt người khác thì địa vị của cậu đã phát sinh thay đổi." Trần Hán Thăng nhắc nhở.

Thẩm Ấu Sở cái hiểu cái không, ngây ngốc nhìn Trần Hán Thăng.

"Về sau, tớ càng làm ăn lớn thì không chừng sẽ có nhiều người nhờ vả cậu, bởi vì tớ cứng rắn, bọn họ không thể thuyết phục được."

Trần Hán Thăng giả vờ nghi hoặc nhìn Thẩm Ấu Sở: "Thật là kỳ lạ, rõ ràng tớ với cậu chỉ là bạn học, sao bọn họ có tự tin rằng tớ sẽ nể mặt?"

Thẩm Ấu Sở cúi đầu nhỏ giọng cãi lại:

"Không phải quan hệ bạn học."

Vừa lúc có học sinh đi ngang qua, Thẩm Ấu Sở vốn nói giọng không lớn, Trần Hán Thăng không nghe rõ.

Thẩm Ấu Sở không có lá gan lặp lại lần thứ hai, cúi thấp đầu nhìn đường chạy cao su ở dưới chân, cằm hơi tròn dịu dàng hình thành đường cong xinh đẹp.

Trần Hán Thăng không bắt buộc cô:

"Đi ăn cơm trước, trong nhóm chúng ta có trà xanh cao cấp lẩn vào, cảm giác sẽ rất thú vị."

.....

Buổi chiều, Trần Hán Thăng lại đi Đại học Đông Đại, vào nhà giáo sư Tôn làm thân, nhưng khác với mọi khi là buổi tối Trần Hán Thăng không ăn cơm ở đây, trực tiếp đi Đại học Lý Công tìm Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác đang thẩm tra đối chiếu số liệu, nhìn thấy Trần Hán Thăng đột nhiên xuất hiện thì nét mặt rất phức tạp, kinh ngạc mà khẩn trương, còn giả vờ bình tĩnh.

"Sao mày tới mà không báo trước."

Trần Hán Thăng không khách khí đốp chát lại:

"Sao nào? Tao đi đâu còn phải báo cáo với mày?"

"Không, không cần."

Vương Tử Bác chột dạ, khẩn trương bối rối.

Trần Hán Thăng nhìn quanh, hỏi thẳng:

"Người đâu?"

"Ai?"

Vương Tử Bác đã đoán được, hỏi lại chỉ vì che giấu.

"Đừng giả vờ."

Trần Hán Thăng không muốn vòng quanh:

"Thằng chó nào tìm tới Thẩm Ấu Sở, còn cần nói rõ sao?"

“À, chị Tiểu Tuệ … Hoàng Tuệ à.”

Vương Tử Bác trông thấy nét mặt của Trần Hán Thăng khó chịu liền sửa xưng hô:

“Chị ấy còn chưa tan tầm.”

“À.”

Trần Hán Thăng lấy thuốc lá ra, ném một điếu cho Vương Tử Bác.

“Tiểu Trần, tao còn tưởng mày sẽ phản đối.”

Vương Tử Bác cầm điếu thuốc, lo sợ nói.

“Phản đối có tác dụng sao?”

Trần Hán Thăng nói:

“Bây giờ tao phản đối, mày có thể đá Hoàng Tuệ đi không?”

Vương Tử Bác nói ngay:

“Dường như lần này chị ấy thật lòng, hơn nữa tao không ngớ ngẩn như trước kia.”

“Dẹp đi.” Trần Hán Thăng cười khinh khỉnh: “Tao phản đối mày thì mày giải thích, tiếp tục như vậy không dứt được. Nhưng mày phải chuẩn bị tâm lý là Hoàng Tuệ tiêu xài tiền nhiều.”

“Tao biết.”

Vương Tử Bác lại gần giúp Trần Hán Thăng đốt cháy thuốc lá:

“Cảm ơn mày, Tiểu Trần.”

“Đừng cảm ơn tao, là Thẩm Ấu Sở mở miệng.”

Trần Hán Thăng đẩy ân tình cho Thẩm Ấu Sở.

Vương Tử Bác nghiêm túc nói:

“Năm nay tao sẽ lại đi Xuyên Du thăm bà và A Ninh.”

“Hừ.”

Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng, từ lỗ mũi thở ra hai luồng khói trắng, hai người hút thuốc, không lâu sau Hoàng Tuệ đến.

“Tiểu … Hán Thăng.”

Hoàng Tuệ muốn gọi “Tiểu Trần”, cuối cùng bị ánh mắt nghiêm khắc của Vương Tử Bác ngăn trở, không phải ai đều có thể gọi Tiểu Trần.

“Tôi càng thích nghe người ta gọi Trần tổng.”

Trần Hán Thăng phủi mông đứng lên: “Ăn bữa cơm đi, đói lâu lắm rồi.”

Vương Tử Bác vừa nghe Trần Hán Thăng chịu ở lại ăn cơm, đây là dấu hiệu tốt, vội kêu sinh viên làm thêm khác trông chừng cửa hàng, dẫn Trần Hán Thăng đi một quán cơm gần trường học.

Không khí trong phòng riêng rất lúng túng, dù sao đây là lần đầu tiên, Vương Tử Bác là người trung gian nhưng không giỏi làm sống động không khí.

May mà rượu và thức ăn rất nhanh bưng lên bàn, Hoàng Tuệ chủ động bưng ly rượu lên nói:

“Hán Thăng, trước kia rất nhiều chuyện có chút hiểu lầm, tôi kính cậu một ly biểu thị xin lỗi.”

“Lái xe, không thể uống rượu.”

Trần Hán Thăng cầm trà lên:

“Tôi cũng nên xin lỗi chị, còn nhớ nhà máy Kim Tiệp chị từng làm không?”

“Nhớ, đó là công việc đầu tiên của tôi ở Kiến Nghiệp, về sau tôi từ chức.”

Hoàng Tuệ gật đầu đáp, cô ta cảm thấy xấu hổ khi nói ra chính mình bị đuổi việc.

Vương Tử Bác phản ứng lại, chớp chớp mắt muốn ngăn lại Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cười cười: “Thì ra là tự chị chủ động tự chức, tôi còn tưởng là lời mình nói có tác dụng.”

Hoàng Tuệ kinh ngạc hỏi:

“Là sao?”

Vương Tử Bác cố giảng hòa:

“Ăn thôi, ăn thôi!”

Trần Hán Thăng cứng rắn nói hết câu:

“Lư tổng của Kim Tiệp quen với tôi, đêm đó tổ chức sinh nhật ở quán bar, tôi nói đùa Kim Tiệp quá nhỏ, cô Hoàng thích hợp vũ đài lớn hơn, không ngờ Lư tổng tin là thật, thật ra tôi nói đùa thôi.”

Đối diện chân tướng sự tình, vẻ mặt Hoàng Tuệ ngạc nhiên.

Chương 311: Gợi ý "Rút Kiếm"

(*) Rút Kiếm - Drawing Sword: Bộ phim truyền hình lịch sử Trung quốc và Chiến tranh chống Nhật Bản năm 2005 của đạo diễn Trương Tiền, Trần Kiện, lấy từ truyện cùng tên của tác giả Đô Lương.

…

Hoàng Tuệ nghe Trần Hán Thăng tự công bố "Chuyện bí mật", cơ mặt cứng ngắc, nhưng dưới ánh mắt sáng rực của hắn thì cô ta nhịn xuống, miễn cưỡng cười lên hai tiếng: "Không sao, cũ không đi, mới không đến."

Thật ra cô ta làm ở Kim Tiệp là thoải mái nhất, tiền lương ổn định còn có ký túc xá, lãnh đạo coi trọng, có cơ hội được bồi dưỡng.

Có một số sinh viên tìm việc luôn cảm thấy việc tiếp theo là thích hợp mình nhất, nhưng có người thì trái ngược lại, luôn cảm thấy công việc đầu tiên mới là hợp với mình nhất.

"Vậy là tốt rồi."

Trần Hán Thăng nâng lên chén trà cụng với Hoàng Tuệ:

"Tuy chuyện kia không phải lỗi của tôi, nhưng tôi cũng nói tiếng xin lỗi với chị."

"Ha ha."

Hoàng Tuệ nhấp một ngụm rượu ngồi xuống, Trần Hán Thăng phỏng chừng cô ta định uống cạn ly, nhưng bây giờ tâm trạng đang bùng nổ nên chỉ uống một ngụm, hơn nữa sau đó

Hoàng Tuệ không nói chuyện gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi suy nghĩ cuộc đời.

Đối diện loại tình huống này, Vương Tử Bác cũng không biết làm thế nào, cậu ấy cố gắng muốn dịu đi loại quan hệ này, nhưng Trần Hán Thăng không muốn.

Ăn xong, Trần Hán Thăng cười rời đi, để lại Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ ở trong phòng riêng quay sang nhìn nhau.

"Chị Tiểu Tuệ, Tiểu Trần là loại không giấu được điều muốn nói trong lòng, tính tình ngay thẳng đơn thuần, nên cậu ta có gì thì nói nấy, thật ra tốt bụng lắm …"

Nói đến cuối cùng, Vương Tử Bác chỉ biết dùng câu như vậy giảng hòa.

"Đây là cảnh cáo."

Hoàng Tuệ hít sâu một hơi nói:

"Giờ tôi đã hiểu, tôi không chọc vào Trần Hán Thăng được, cậu ta cảm thấy trong lòng khó chịu, có thể gọi một cú điện thoại thay đổi cuộc đời của tôi."

"Cũng không lợi hại đến thế, cậu ấy cũng chỉ là sinh viên năm hai."

Vương Tử Bác do dự một lúc, hỏi:

"Chị sẽ hận Tiểu Trần chứ?"

Hoàng Tuệ không lên tiếng, qua một lúc lâu đột nhiên hỏi: "Trần Hán Thăng hiện tại có bao nhiêu tiền?"

"Có lẽ hơn một triệu."

Vương Tử Bác suy nghĩ một hồi đáp.

Cụ thể là bao nhiêu thì Vương Tử Bác không rõ ràng, nhưng cậu ấy là tổng địa lý học sinh, tháng này trích phần trăm đã được chục nghìn, thu nhập của Trần Hán Thăng e rằng

càng cao hơn, nghe nói hắn còn hợp tác nghiệp vụ với nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

Cộng thêm phần trăm khoác lác, dù sao anh em mình ghê gớm thì mình cũng nở mặt, nên nói là hơn một triệu.

"Hơn một triệu!"

Hoàng Tuệ không hoài nghi, cô ta thầm nghĩ gia đình Triệu Chính có nhà ở Kiến Nghiệp cũng chỉ hơn 800 nghìn, thế mà suốt ngày khoe khoang mình có nhà ở thành phố tuyến đầu, xem thường người xứ ngoài vào làm công, kết quả bị sinh viên năm hai vượt mặt.

So sánh xong Hoàng Tuệ bỗng hết giận, cô ta nhấc túi xách nhỏ lên nói:

"Đi thôi, tôi không giận, cậu ta có tiền thì có lý."

"Hả?"

Vương Tử Bác thầm nghĩ đây là logic kiểu gì? Tiểu Trần đúng là có tiền, nhưng ước chừng tiền bị cố định.

Nếu là trước kia, Vương Tử Bác đại khái sẽ tranh luận vấn đề tam quan sai lầm của Hoàng Tuệ, tiếp đó thông qua biện luận thể hiện nhân cách cao thượng của mình.

Đây là phương thức hấp dẫn con gái của trai tân, bọn họ cũng muốn biểu hiện, cũng muốn thấy ánh mắt sùng bái của người khác giới, tiếc rằng chọn nhầm điểm vào.

Cho nên nói trải qua một ít sự tình mới tốt, lời này vòng vo vài lần trong ruột của Vương Tử Bác, khi lên cổ họng thì thay hình đổi dạng, cuối cùng nói ra đã biến thành:

"Chị không giận là được, giận có hại cho gan."

Tuy cách cảnh giới của Trần Hán Thăng còn kém rất nhiều, nhưng Vương Tử Bác đã hơi tiến bộ so với trước kia.

“À ừm.”

Hoàng Tuệ chủ động nắm cổ tay của Vương Tử Bác, đi cùng cậu ấy về trường học, ngẫu nhiên gặp sinh viên làm thêm đều sẽ cười chào:

“Chào chị dâu.”

Hoàng Tuệ thẹn thùng cúi đầu, Vương Tử Bác cũng bất giác ưỡn ngực. Đã qua ải Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác cảm thấy không cần băn khoăn gì nữa, tâm trạng rất sung sướng, mấu chốt là còn cần cảm ơn Thẩm Ấu Sở.

Không có cô thì Trần Hán Thăng không dễ nói chuyện như vậy.

“Tử Bác.”

Đi được một lúc thì Hoàng Tuệ bỗng kêu một tiếng.

“Chuyện gì?”

Vương Tử Bác hỏi lại, hai người đi song song, đầu ngón tay thường chạm vào nhau, đã bao lần cậu ấy phồng lên can đảm muốn nắm tay của Hoàng Tuệ, trái tim đập nhanh, nhưng không có dũng khí nắm chặt.

Hoàng Tuệ đột nhiên chủ động nắm lấy tay Vương Tử Bác:

“Tôi muốn trả di động cho Triệu Chính, đây là gã ta mua cho tôi, bây giờ nhìn thấy nó khiến tôi cảm thấy buồn nôn.”

“Nên trả lại, chúng … ta đừng nợ người ta cái gì!”

Vương Tử Bác cầm bàn tay của Hoàng Tuệ, lần đầu tiên trong đời nắm tay con gái, trước kia chỉ có vô tình chạm phải trong lúc tập huấn quân sự.

Trơn mềm như không xương, Vương Tử Bác nói chuyện cũng lắp bắp.

Giờ thì Hoàng Tuệ mới nói ra lời từ đáy lòng:

“Nhưng trả rồi thì tôi không có di động để dùng.”

Nếu Trần Hán Thăng ở đây, khi Hoàng Tuệ nói ra muốn trả điện thoại là hắn đoán được ngay bước tiếp theo, không chừng còn mỉa mai mấy câu.

“Tới rồi hả?”

“Muốn đổi di động chứ gì?”

“Lấy lý do đường hoàng nhỉ.”

.....

Nhưng đây là Vương Tử Bác, da mặt không dày như Trần Hán Thăng, đặc biệt lúc này còn có ý nghĩ không muốn bị thua Triệu Chính, dù rằng một bộ di động giá mấy nghìn tệ.

“Vậy mua cái mới đi.”

Vương Tử Bác cắn răng một cái, vẫn là nói ra câu nói này.

Hoàng Tuệ lắc đầu:

“Tôi vừa đổi công việc, lấy đâu ra tiền.”

“Không sao, tôi mua cho chị.”

“Vậy xem như tôi mượn cậu, chờ tôi để dành đủ tiền sẽ trả lại cho cậu.”

“Không cần trả, quan hệ giữa chúng ta còn khách khí cái gì.”

Vương Tử Bác muốn rộng rãi phất tay không thèm để ý, nhưng mấy nghìn tệ làm cậu ấy rất đau lòng, cho nên cuối cùng chỉ là miễn cưỡng cười cười.

“Thật hả, cảm ơn Tử Bác!”

Hoàng Tuệ nghe vậy rất vui vẻ, thật ra Vương Tử Bác trả lời nằm trong dự đoán của cô ta.

Loại con trai chưa yêu đương bao giờ đều rất sĩ diện, hơi kích thích bằng lời nói là lòng tự trọng sẽ không chịu nổi.

Buổi tối về ký túc xá, Vương Tử Bác vẫn đau lòng không chịu nổi, chính cậu ấy không nỡ thay di động, xem điện thoại cầm tay như bảo bối.

Vương Tử Bác lẳng lặng ngồi trên ghế một lúc rồi lấy tờ giấy ra, bắt đầu tính thu vào và chi ra trong tháng.

Vương Tử Bác thường hay làm điều này, thí dụ như lỡ tiêu một số tiền lớn, sau này ngẫm lại thì cực kỳ hối hận, sau đó tìm cách tăng thu giảm chi từ nơi khác, tiết kiệm lại số tiền đã tiêu.

Nếu cuối cùng phát hiện có thể tiết kiệm thành công thì sẽ cảm thấy vượt qua khoản chi đau lòng kia, cho rằng đáng giá.

Nếu phát hiện lỗ hổng quá lớn, chính mình dù thế nào đều không thể tiết kiệm được thì sẽ khó chịu rất lâu.

Nhưng tình huống chân thực là dù tính tới tính lui có thể bù đắp lỗ hổng, cuối cùng cũng sẽ không thực thi, tự an ủi mình vài ngày rồi khi cần tiêu tiền thì vẫn tiêu.

“Vốn định nghỉ đông mua bộ máy vi tính cho mình, cùng bao lì xì Tết cho cha mẹ, rồi lì xì cho bà và A Ninh, tiền mời Tiểu Trần và Tiểu Ngư Nhi ăn cơm tụ hội.”

Vương Tử Bác nhìn liệt kê ra danh sách:

“Mua di động thì chắc chắn không mua nổi máy vi tính.”

Vương Tử Bác thở dài, đành gạch hàng máy vi tính.

“Phải đưa bao lì xì cho cha mẹ.”

Vương Tử Bác đánh dấu ở hàng này.

“Cũng phải đưa bao lì xì cho bà và A Ninh.”

Vương Tử Bác không chút do dự đánh dấu ở hàng này.

“Mùa xuân mời Tiểu Trần và Tiểu Ngư Nhi ăn cơm, hay là để cậu ấy trả tiền đi, mình không cần thể hiện ở trước mặt bọn họ.”

Vương Tử Bác gạch hàng này, nhưng trong lòng vẫn nặng trĩu, lại không kiềm được gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng.

Nói đến cũng lạ, trước khi chuyện này chưa bị lộ thì Vương Tử Bác không dám gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng, sợ hắn đột nhiên đến xem xét cửa hàng.

Nhưng sau khi Trần Hán Thăng biết đầu đuôi sự việc thì Vương Tử Bác trút xuống gánh nặng, lại có thể giống như trước đây trò chuyện không khúc mắc, bao gồm tục tĩu không kiêng dè.

Trần Hán Thăng nhanh chóng bắt máy:

“Gì thế, đang bận học bài.”

Vương Tử Bác mắng qua điện thoại:

“Nhảm nhí, tao nghe tiếng đánh bài bên chỗ mày.”

“Vậy có gì mày nói mau đi.”

Trần Hán Thăng thấy không thể lừa được thì vừa đánh bài vừa nói chuyện.

“Hôm nay Hoàng Tuệ xin tiền tao mua di động, chị ấy nói muốn trả điện thoại cũ cho Triệu Chính, mà làm vậy thì không có máy mới để dùng.” Vương Tử Bác nói.

Trần Hán Thăng nhìn thấu ngay:

“Thì đưa một bộ điện thoại cầm tay là xong, đây là lý do để đổi di động mới.”

Vương Tử Bác im lặng một lúc: “Tao đã đồng mua di động mới cho chị ấy.”

“Oách dữ, phú ông.”

Trần Hán Thăng "Khen ngợi" nói:

"Mày đã đồng ý còn gọi điện thoại cho bố làm cái gì?"

Vương Tử Bác thở ra một hơi: "Tao cảm thấy khó chịu, một chiếc di động bay mất, nếu đổi lại là mày thì có đồng ý không?"

Trần Hán Thăng trả lời dứt khoát:

"Có!"

"Mày cũng đồng ý à."

Vương Tử Bác cảm thấy lòng thoải mái hơn:

"Vậy được rồi, Tiểu Trần lo học bài đi, đừng để lại thi mười hai điểm chọc dì Lương đánh đòn."

Vương Tử Bác khờ vốn là gọi điện thoại tìm kiếm kiến nghị, nhưng nghe Trần Hán Thăng nói cũng sẽ làm như vậy, trong lòng đột nhiên thoải mái nhiều.

Sở khanh như Trần Hán Thăng cũng đau thì xem như mình không bị lừa.

"Nhưng mà …" Trần Hán Thăng kéo dài giọng: "Tuy sẽ mua điện thoại nhưng tao sẽ làm động tác tiếp theo."

Vương Tử Bác hỏi:

"Động tác gì tiếp theo?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một hồi:

"Có đọc Rút Kiếm của Đô Lương viết chưa? Xuất bản năm 2001, trong thư viện trường bọn tao có cuốn sách này, chắc trường mày cũng có. Giữa truyện có một đoạn viết tấn công thị trấn Bình An, khẩu hiệu của trung đoàn trưởng Lý Vân Long rất kinh điển, động tác tiếp theo của tao nằm trong đó."

Vương Tử Bác nghe xong lập tức đi thư viện mượn Rút Kiếm, nằm sấp trên giường, bật đèn bàn đọc đến hơn một giờ khuya, rất nhanh liền bị tình tiết hấp dẫn, nhưng cũng rốt cuộc nhìn thấy khúc mà Trần Hán Thăng nói.

[Lý Vân Long một cước đá ngã thầy chùa, đôi mắt rực lửa hét to: "Nghe mệnh lệnh của tôi, chuẩn bị … bắn pháo!"]

Vương Tử Bác nhìn chằm chằm chữ "Bắn pháo" thật lâu, sau đó tắt đèn bàn.

"Trần Hán Thăng dê xồm!"

Vương Tử Bác mắng một câu, nhưng mãi không ngủ được, trong đầu luôn hiện ra vóc dáng xinh đẹp của Hoàng Tuệ.

Trần Hán Thăng còn ở bên cạnh lớn tiếng kêu la.

Bắn pháo!

Bắn pháo! !

Bắn pháo! ! !

Chương 312: Cuối năm bận nhiều việc

Sáng hôm sau, Vương Tử Bác lặng lẽ đi phòng tắm xả nước để tắm, bạn cùng phòng còn rất kỳ lạ:

"Trời lạnh vậy mày còn tắm làm gì?"

"À, hôm nay tao sẽ đi trung tâm thương mại."

Vương Tử Bác giải thích một câu, tắm rửa xong còn nhanh chóng giặt đồ lót, không để lại chứng cớ gì.

Bận rộn xong việc, Vương Tử Bác liên hệ Trần Hán Thăng, muốn bạn tốt cùng mình đi mua di động.

"Bố không rảnh đi mua di động với mày."

Trần Hán Thăng từ chối ngay:

"Tự đi mua đi."

"Được rồi."

Vương Tử Bác thật ra cũng không ôm hy vọng gì, chẳng qua thói quen nói một tiếng với Trần Hán Thăng.

"Tao sẽ đi xe bus số 165 trước, rồi chuyển qua tuyến 138, cuối cùng đổi chuyến 65 mới đến trung tâm điện tử."

Vương Tử Bác thì thầm, Trần Hán Thăng không kiềm được nói:

"Mày không kêu xe à? Cùng lắm mấy chục tệ."

"Mấy chục tệ là nhiều rồi!"

Vương Tử Bác kêu lên:

“Tao đi xe bus chưa tới năm tệ.”

“Nhưng mày mua di động ít nhất 6000 tệ, kết quả tiết kiệm chút tiền ấy, Tử Bác, mày đúng là người chú trọng ăn mặc, dám mua quần áo đắt tiền nhưng tiết kiệm tiền xe.”

Trần Hán Thăng cười mỉa mai:

“Giỏi lắm, cưỡi xe đạp dạo quán bar, cái nào cần thì tiết kiệm, cái nào cần bỏ tiền thì chịu chi.”

Vương Tử Bác bị mỉa mai nên cúp điện thoại, nhưng không bao lâu lại hỏi Trần Hán Thăng nên mua nhãn hiệu gì.

Vương Tử Bác không dám bàn với Hoàng Tuệ, sợ cô ta đòi di động hàng hiệu mới ra, một bộ hơn mười nghìn, nếu thế thì đừng nói bay luôn máy vi tính, bao lì xì cũng không còn.

Đây là kết quả của phồng má giả làm người mập, tuy lúc tặng quà thì phóng khoáng lắm, nhưng lén rối rắm và chọn lựa thì chỉ có chính mình biết.

Cần gì làm như vậy!

Nhưng cùng lúc đó, trong giới xã giao của Trần Hán Thăng có thêm một trà xanh.

Ngẫm lại cũng thú vị, giữa sở khanh, chân cún, trà xanh chắc chắn sẽ sản sinh một ít phản ứng hóa học thú vị, đặc biệt là với loại cặn bã cấp cao như Trần Hán Thăng luôn chứa đựng thái độ coi thường nhìn xuống Hoàng Tuệ.

…

Năm 2004 bởi vì mùa xuân đến sớm nên nghỉ đông cũng sớm hơn, sinh viên từ lâu đã nghĩ đến chuyện ký gửi đồ và mua vé về nhà, trong Học viện Tài chính tràn ngập các đề tài như thi, nghỉ, Noel, Tết Tây rồi Tết Ta.

Còn có không khí lạnh lẽo của Kiến Nghiệp xen lẫn trong đó, mấy thứ này đối chọi với nhau nhưng bị thời gian cưỡng ép dung hợp lại.

Trần Hán Thăng khá bận lúc cuối năm, đặc biệt là khi hắn rảnh rỗi là đi Đại học Đông Đại, cho nên có một số việc phải giải quyết cùng một lúc.

Một cái bàn trong quán trà sữa Ngộ Kiến, Trần Hán Thăng ngồi ở giữa, xung quanh là bạn cùng lớp, Khoa học Xã hội và Nhân văn, hội học sinh của viện, và đại biểu của Hỏa Tiễn 101, bọn họ đều có việc cần bàn với Trần Hán Thăng.

Bạn cùng lớp là Hồ Lâm Ngữ, Khoa học Xã hội và Nhân văn là Thích Vi, hội học sinh của viện thì không ngờ là phó đài phát thanh mới Thương Nghiên Nghiên, đại biểu Hỏa Tiễn 101 tự nhiên là Nhiếp Tiểu Vũ, vài người hơi không thích ứng với loại không khí này, nhìn nhau, đều ngượng ngùng mở miệng.

“Có việc sớm tấu, không việc bãi triều, thời gian của tớ eo hẹp lắm.”

Trần Hán Thăng nhìn thấy mọi người không ai chịu nói chuyện, cười nói giỡn.

“Xì!”

Cọp mẹ Hồ Lâm Ngữ và Trần Hán Thăng đã quá quen thuộc, dù sao vừa là bạn học vừa là cộng tác, còn là bạn bè kiêm bạn cùng phòng của Thẩm Ấu Sở.

“Lớp chúng ta thi cuối kỳ vào ngày bảy tháng một, ngày mười thi xong môn cuối là nghỉ đông luôn. Họp lớp xếp vào ngày ba tháng một được không? Tớ đi trung tâm thương mại Nghĩa Ô tìm một nhà hàng cao cấp.”

Hồ Lâm Ngữ đang thảo luận họp lớp năm nay với Trần Hán Thăng, nếu chọn tập thể lớp đoàn kết nhất trong phạm vi

toàn bộ Học viện Tài chính thì lớp 2 quản lý công đại khái là ngôi vua.

Có một phần là vì phụ đạo viên Lão Quách buông tay khiến học sinh tự chủ quản lý, một phần vì có lớp trưởng rất được lòng người như Trần Hán Thăng, cộng thêm thái độ chịu trách nhiệm của bí thư chi đoàn Hồ Lâm Ngữ, lớp 2 quản lý công hiếm khi xuất hiện tình huống không đồng lòng như lớp đại học khác.

Điều này rất tốt, tuy bởi vì đặc tính vùng miền nên sinh viên không có quan hệ đồng hương tự nhiên như hồi cấp 2 hoặc 3, nhưng mười, hai mươi năm về sau, khi mọi người lật xem album còn có thể nhớ lúc cổ vũ nhau thi biện luận, cùng xem lá phong ở Tê Hà, từng cùng leo lên Hoàng Sơn.

Đặc biệt là mới chỉ năm hai, về sau còn có càng nhiều hoạt động có ý nghĩa.

"Được đấy, cậu hãy chuẩn bị trước quà tặng cho gia đình Lão Quách."

Trần Hán Thăng dặn dò:

"Nhớ đừng mua cả thùng sách bài tập cho Quách Gia Tuệ nữa, con bé còn nhỏ!"

"Mợ nó, lần trước tớ không tặng quà đó!"

Hồ Lâm Ngữ nói xong Thích Vi nhanh chóng tiếp lời:

"Nếu lớp mấy người chọn ngày ba thì họp nhóm của Khoa học Xã hội và Nhân văn chúng ta là ngày bốn đi, mọi người bận rộn một học kỳ, nên tổ chức ăn cơm tất niên."

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý: "Bữa cơm này do Hỏa Tiễn 101 tài trợ."

Thích Vi cũng rất bất đắc dĩ, chính mình là chủ tịch hội học sinh, mỗi lần có vấn đề vẫn phải tìm phó chủ tịch vừa là đàn

em Trần Hán Thăng thương lượng, ai kêu trong khoa bị thiếu tiền.

Cuối cùng còn lại Nhiếp Tiểu Vũ và Thương Nghiên Nghiên, hai người nhìn nhau, Nhiếp Tiểu Vũ làm động tác mời:

"Cậu nói trước đi."

Thương Nghiên Nghiên bị nhờ vả đến truyền đạt ý kiến, hội học sinh của viện tự nhiên cũng cần liên hoan, nhưng bọn họ không phải thiếu tiền, mà là lo lắng Trần Hán Thăng làm biếng không tự mình tham gia.

Có lẽ Trần Thiêm Dụ sẽ từ chức ở học kỳ sau, Khương Vũ Hiên tiếp nhận chức vụ chủ tịch, Trần Hán Thăng đại khái sẽ làm phó chủ tịch, nghe nói đây là việc lãnh đạo trong viện trực tiếp quyết định.

Trong thể chế quan liêu nhỏ như hội học sinh của viện thì chẳng những có nhiều đỉnh núi, lòng người cũng khá phức tạp. Một số học sinh trưởng thành sớm, đã sớm học được cân nhắc thái độ của lãnh đạo trường.

"Bọn họ cảm thấy tớ quen với lớp trưởng, cũng cho rằng phó đài phát thanh như tớ nên làm chút cống hiến ở mặt nào đó, nên cử tớ tới."

Thương Nghiên Nghiên trực tiếp bán đứng người cầm đầu hội học sinh của viện:

"Nếu lớp trưởng không muốn đi thì tớ từ chối giúp cho."

Trần Hán Thăng sảng khoái đồng ý:

"Không sao, nhưng cậu cũng thấy thời gian của tớ rồi, ngày bảy thi cuối kỳ, ngày ba và bốn cũng bị chiếm đầy, mấy người tự tìm thời gian thích hợp đi."

Sang năm, Học viện Tài chính Kiến Nghiệp sẽ thăng cấp thành Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng là sinh viên còn đi học được ghi tên trong sổ lưu niệm, trên người gắn càng nhiều danh hiệu càng tốt cho việc tuyên truyền của Học viện Tài chính.

Bởi vì điều này phù hợp với lý niệm truyền thống, nhân tài ưu tú nhất định phải khoác danh hiệu "Nhà nước", học sinh tốt nhất định phải có chức vụ trong hội học sinh, như vậy có thể biểu hiện thái độ ủng hộ của nhà trường.

"Cái gì gọi là các người chứ, tớ không cùng nhóm với bọn họ."

Thương Nghiên Nghiên nghe vậy rất bất mãn, cảm thấy "Các người" là đẩy cô vào quần thể hội học sinh, cô nghiêm túc đính chính lỗi trong ngữ pháp của Trần Hán Thăng:

"Nên nói là kêu bọn họ tìm thời gian thích hợp."

Trần Hán Thăng nhếch môi cười, chính mình chỉ là vô ý xưng hô nhưng không ngờ Thương Nghiên Nghiên mẫn cảm như vậy.

"Được rồi, vậy nhờ cậu gửi lời đến họ."

"Nói vậy mới đúng."

Cuối cùng là Nhiếp Tiểu Vũ, cô ấy cũng đến báo cáo liên hoan mùa xuân của Hỏa Tiễn 101, năm ngoái đã tổ chức một lần, nhưng lúc ấy đều là sinh viên, mọi người chỉ là ôm thái độ, thậm chí là chơi cho vui đến tham gia.

Nhưng qua một năm, tụ hội lần này thay đổi phong cách rõ rệt, về tư tưởng càng thêm nghiêm túc.

Bởi vì sau khi thành lập công ty thì bắt đầu có ý thức cấp trên và dưới, tôn ti rồi, thứ hai là Khổng Tĩnh đại khái cũng tham gia.

So với sinh viên thì Khổng Tĩnh ba mươi tuổi là người trưởng thành thực thụ, đề tài chung sẽ giảm bớt rất nhiều, tăng cảm giác gò bó.

"Năm nay không cần nhiều người, năm người phụ trách khu vực chuyển phát nhanh, quản lý như cậu và sư huynh Thượng Băng, đương nhiên có thể dẫn theo người nhà, cộng thêm chị Tĩnh, cũng có thể thêm một số người.

"Còn có ai?"

Nhiếp Tiểu Vũ kỳ lạ hỏi.

"Một cô gái tuổi không lớn nhưng cực kỳ muốn ở lại Kiến Nghiệp, đầu óc khá tỉnh táo, cũng chịu khổ được, tớ cảm thấy có thể cho cô nàng đi theo chị Tĩnh, một là để phục vụ, hai là học tập."

Trần Hán Thăng lấy ra điện thoại di động gọi đến cửa hàng 4S nơi Trương Minh Dung đang làm, kết quả cô ấy đến, còn xách cái túi lớn.

Trần Hán Thăng khó hiểu hỏi:

"Tôi tìm cô đến thương lượng một ít chuyện, cầm theo hành lý làm cái gì?"

"Lúc ấy tôi nói rồi, Trần ca kêu một tiếng là tôi sẵn sàng đến ngay, anh sẽ không đuổi tôi đi chứ?"

Trương Minh Dung cười nói:

"Tôi đã xin nghỉ ở cửa hàng 4S rồi."

Nhiếp Tiểu Vũ âm thầm chắt lưỡi, thầm nghĩ không sợ bị người lừa sao.

Trần Hán Thăng bật cười, cách làm của Trương Minh Dung rất nghĩa khí, thái độ có hơi hướm "Ép cung", thể hiện ra khôn vặt trong sinh hoạt.

Nhưng người như vậy phục vụ Khổng Tĩnh thì cô cũng sẽ càng nhẹ nhàng.

“Nếu đã đến rồi thì ở lại nhìn xem.”

Trần Hán Thăng đưa Trương Minh Dung đến văn phòng ở đường Thiên Nguyên Đông, Thu An Bình đang dọn vệ sinh ở bên trong.

Trần Hán Thăng chỉ hướng khu dân cư gần đó, hỏi:

“Thấy mấy nhà lầu đó không?”

Trương Minh Dung gật đầu:

“Thấy.”

“Đẹp không?”

“Đẹp.”

“Thích không?”

“Thích.”

Trương Minh Dung kích động, chẳng lẽ Trần ca cho mình vào ở trong khu dân cư này?

“Vậy hai ngày này cô ở tạm trong văn phòng, bên cạnh là đồn công an cực kỳ an toàn, vậy thì mỗi ngày cô được ngắm khu dân cư mình thích rồi, thấy Trần ca tốt với cô không?”

Chương 313: Double Kill

Trong khi Trần Hán Thăng lừa dối Trương Minh Dung thì Thu An Bình ở bên cạnh cười, tiếp đó cúi đầu tiếp tục thu dọn văn phòng.

Đàn chị Thu năm nay học năm tư, bạn chung phòng ký túc xá đã tìm công ty thực tập, và chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, đã bị xã hội cho nếm mùi đời, vẻ mặt mờ mịt đi vào "Giai đoạn đụng tường" sau khi tốt nghiệp đại học.

Trong lòng Thu An Bình thì rất yên ổn, Hỏa Tiễn 101 thành lập công ty, còn thuê nơi làm văn phòng.

Những học sinh năm hai và ba tuyệt đối không hiểu được ý nghĩa của chuyện này đối với cô ấy.

Bởi vì cùng là ở khu đại học Giang Lăng nên Thu An Bình chủ động gánh vác công việc giám sát trang hoàng hai tầng văn phòng này, mỗi ngày nấu cơm cho mẹ xong là cô ấy đi đến nơi này. Nhìn môi trường làm việc không ngừng hoàn thiện, Thu An Bình cảm thấy trong không khí đều tràn ngập hy vọng.

Trần Hán Thăng hỏi:

"Gần đây thân thể của dì thế nào rồi? Nghe Bằng Phi nói các người thuê nhà khác?"

"Từ nhà trệt chuyển tới khu dân cư, ba phòng ngủ một phòng khách, có khi Bằng Phi cũng ở lại."

Trên mặt Thu An Bình có thịt hơn, cũng không lạnh lùng giống lúc mới gặp mặt:

"Bệnh của mẹ tôi khó chữa, ổn định đã là kết quả tốt nhất."

Trần Hán Thăng gật đầu, đơn giản giới thiệu Trương Minh Dung, đương nhiên chỉ nói là quen lúc mua xe, hắn nói tiếp:

"Sư tỷ Thu, chỗ chị ở còn dư phòng, xếp cho cô ấy chỗ ở giùm."

Tuổi của Trương Minh Dung xấp xỉ sinh viên năm nhất, khuôn mặt xinh xắn, mắt long lanh tinh nghịch, cô gái như vậy rất được hoan nghênh trong trường đại học, đặc biệt là cô ấy còn có kinh nghiệm làm việc. Sang năm Khổng Tĩnh sẽ mở rộng Hỏa Tiễn 101 trong phạm vi đại học toàn quốc, Trương Minh Dung có thể gia nhập team khuếch trương thị trường.

"Sư tỷ Thu là sinh viên năm tư của Học viện Khoa học Kỹ thuật Kim Lăng, trước kia là cán bộ hội học sinh."

Trần Hán Thăng nói với Trương Minh Dung:

"Cô ở tạm chỗ của chị ấy, rảnh rỗi thì đi mấy chỗ chuyển phát nhanh ở Học viện Khoa học, Học viện Tài chính, Học viện Bưu Chính Viễn Thông làm quen nghiệp vụ."

"Rõ rồi!"

Trương Minh Dung vui rạo rực đáp, thật ra đến bây giờ cô ấy mới biết Trần Hán Thăng là sinh viên, nhưng tự mở công ty.

Thu An Bình cảm thấy cô gái này quá to gan:

"Cô không sợ bọn tôi kết phường bán cô à?"

"Không sợ."

Trương Minh Dung dẻo miệng khen người:

"Chị An Bình vừa xinh vừa dịu dàng, nhìn đã biết là người tốt, hơn nữa các người đều là sinh viên, trong thôn chúng tôi có ai thi đậu sinh viên thì bí thư của thôn sẽ đến thưởng tiền."

"Tôi mà đẹp cái gì."

Thu An Bình cười nói:

“Bên cạnh Trần tổng mới là mỹ nhân thật sự.”

Trần Hán Thăng nhìn Trương Minh Dung hết sức tự nhiên, thầm nghĩ trong Hỏa Tiễn 101 có một số con trai cũng hoạt ngôn như vậy, nhưng không có cô gái nào sáng sủa được như thế.

Năng lực của Nhiếp Tiểu Vũ rất mạnh, nhưng dù gì là học sinh, vẫn không thả lỏng được, có một số lời khó thốt ra khỏi miệng. Tính cách của Hồ Lâm Ngữ hướng ngoại, nhưng cũng có khuyết điểm, coi khinh người.

Mấu chốt là Hồ Lâm Ngữ tuy rằng nhiệt tình, nhưng nói chuyện không khéo léo, sẽ vô tình đắc tội người.

Còn kiểu tự nhiên của Khổng Tĩnh lại là cấp bậc khác, cô ưu nhã, thấu hiểu, đây là sự thân thiện đã trải qua năm tháng lắng đọng, luôn mang theo chút cảm giác khoảng cách.

“Vậy tôi về đây.”

Trần Hán Thăng ném Trương Minh Dung cho Thu An Bình, vỗ mông chuồn đi.

“Cảm ơn Trần ca thu nhận, tôi nhất định sẽ cố gắng!”

Trương Minh Dung ở phía sau lớn tiếng cảm tạ, đợi đến khuất bóng, cô ấy cực kỳ nghiêm túc nói với Thu An Bình:

“Chị Thu, chị có tin trên đời có luân hồi không? Lần đầu tôi gặp Trần ca thì cảm thấy dường như đã gặp nhau rồi.”

Thu An Bình không hề thấy lạ:

“Bình thường mà, đôi khi lần đầu tôi đến nơi nào đó, hoặc trông thấy cảnh tượng nào đó thì trong đầu cũng cảm giác rất quen thuộc, giống như đã gặp trong mơ.”

“Vậy sao?”

Trương Minh Dung lẩm bẩm:

“Nhưng tôi nói thật mà.”

“Thì tôi cũng nói thật.”

…

Noel năm 2003 đại khái là lúc Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nhất, bởi vì hắn sẽ cùng giáo sư Tôn đi điều nghiên Lương binh.

Tiêu Dung Ngư bận thi, Đại học Đông Đại và Học viện Tài chính tuy rằng đều là đại học, nhưng chế độ thi khác nhau.

Học viện Tài chính luôn gom tất cả môn vào ba ngày cuối, giống như chiên bánh chẻo vậy, đổ hết vào nồi chờ chín thì vớt ra, nhà trường và giáo viên bớt bận, học sinh thi xong về nhà, hai bên đều vui vẻ.

Bên Đại học Đông Đại thi lâu hơn, một tháng trước kỳ nghỉ đông có một số môn bắt đầu thi, thậm chí không thi trong khu đại học gần trường, lần này Tiểu Ngư Nhi thi ở trường khác.

Thẩm Ấu Sở đọc sách trong thư viện, học sinh xuất sắc khác trong lớp là Bạch Vịnh San đã tuyên bố sẽ thi cao học.

Bạch Vịnh San bắt đầu chuẩn bị từ học kỳ sau năm hai, đến năm ba bắt đầu chính thức ôn tập.

Môn học chuyên nghiệp ở Học viện Tài chính khá đơn giản với Thẩm Ấu Sở, cô cũng muốn thử thi cao học, nhưng phải được Trần Hán Thăng đồng ý.

Mỗi khi xem mỏi mắt Thẩm Ấu Sở sẽ lấy một tấm thẻ dự trữ bưu chính ra, nhìn nó đăm đăm.

Đây là quà Noel mà Trần Hán Thăng tặng trước cho cô, cũng biểu thị đây là thẻ ngân hàng có một không hai trên thế giới, bởi vì hắn sẽ lưu trữ mười triệu trong này.

Thẩm Ấu Sở không biết ý nghĩa của việc để dành số tiền mười triệu, nhưng miễn là thứ Trần Hán Thăng tặng cho thì cô sẽ cất kỹ.

Xoẹt!

Hồ Lâm Ngữ bỗng giật lấy tấm thẻ:

"Ấu Sở, cậu đã nhìn nó mấy lần rồi, thẻ ngân hàng có gì đẹp mà xem. Trần Hán Thăng tặng cho cậu hả?"

"Ừ, quà Noel."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng giải thích.

"Chỉ có một tấm thẻ à, từ khi nào cậu ta keo kiệt vậy?"

Tuy Trần Hán Thăng không phải người tốt nhưng không bủn xỉn, Hồ Lâm Ngữ hỏi:

"Trong này có tiền?"

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, cô không muốn nói ra chuyện mười triệu, nhưng cũng có một thắc mắc.

"Lâm Ngữ, gôn ba nghĩa là gì?"

Thẩm Ấu Sở còn nhớ lúc Trần Hán Thăng đưa thẻ cho mình thì nói một câu bông đùa:

"Trữ đủ mười triệu rồi tớ muốn lên gôn ba."

Hồ Lâm Ngữ đáp:

"Gôn ba là từ ngữ trong bóng chày."

"Có hàm nghĩa nào khác không?"

Thẩm Ấu Sở cũng tra xét tư liệu, nhưng lời Trần Hán Thăng nói dường như không dính dáng gì đến bóng chày.

Hồ Lâm Ngữ đã đọc nhiều thể loại tình cảm máu chó, cô ấy ngẫm nghĩ một lúc rồi thì thầm vào tai Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở nghe xong mặt đỏ bừng, vội nhét tấm thẻ dự trữ bưu bính này vào túi xách nhỏ, không dám lấy ra nữa.

Hồ Lâm Ngữ hỏi:

"Trần Hán Thăng nói vậy với cậu hả?"

Trong Học viện Tài chính hiện giờ con trai dám nói câu đó với Thẩm Ấu Sở đại khái cũng chỉ có Trần Hán Thăng.

Thẩm Ấu Sở không lên tiếng.

"Cậu yên tâm đi."

Hồ Lâm Ngữ lạnh lùng cười:

"Mười triệu tuyệt đối là con số thiên văn với Trần Hán Thăng, cậu ta định làm thầy chùa suốt đời sao? Hoặc là lòng vòng ở gôn hai?"

Tiểu Hồ chỉ là sinh viên bình thường, ở trong thế giới của cô ấy thì mười triệu có thể mua một căn nhà trong khu dân cư gần trung tâm thương mại Nghĩa Ô.

Là căn nhà, không phải một tầng hay một bộ.

Cho dù Trần Hán Thăng gây dựng sự nghiệp kiếm được tiền, thành đạt trong sinh viên bình thường nhưng hắn đã lâng lâng quá cao rồi.

Mười triệu?

Nghĩ đến đây, Hồ Lâm Ngữ đột nhiên có chút đồng tình Trần Hán Thăng.

Làm màu nhưng biến chính mình thành thầy chùa.

Với tầm nhìn của Hồ Lâm Ngữ tuyệt đối không hiểu cách hoạt động và phát triển của tư bản, rất có thể khi cô ấy chưa tốt nghiệp thì Trần Hán Thăng đã để dành được hai chục triệu rồi.

Tại sao là hai chục triệu? Chắc chắn Tiểu Hồ không ngờ đến.

Bởi vì Trần Hán Thăng định "Double Kill" .

Chương 314: Nghiên cứu sinh năm nhất Đại học Đông Đại Trần Hán Thăng, xin chỉ giáo

Cuối năm 2003, rốt cuộc triển khai điều nghiên nhằm vào công ty chuyển phát nhanh Thâm Thông, tất cả chuyên gia, giáo sư của Kiến Nghiệp đều đi chung một chiếc xe bus cao cấp đi thành phố Thượng Hải.

Nhưng vì tôn trọng giáo sư Tôn Bích Dư, xe buýt chuyên môn chạy đến cổng Đại học Đông Đại chờ bà.

Trần Hán Thăng xách hành lý theo ở phía sau, một già một trẻ lên xe, rất nhiều chuyên gia đều đứng lên hoan nghênh giáo sư Tôn Bích Dư, nào là vỗ tay nào là cúi đầu. Trần Hán Thăng không ngờ bà cụ này có mặt mũi như vậy trong nghề.

"Cô giáo của bạn gái!"

Trần Hán Thăng cảm thấy thân phận này có thể thổi phồng trước mặt tổng giám đốc Trình Đức Quân và Chu Lỗi kia, đặt nền móng tốt đẹp cho đợt đàm phán sau.

Giáo sư Tôn ngồi xuống vị trí hàng đầu, Trần Hán Thăng ngại xen lẫn trong quần thể trung niên và lớn tuổi phần tử trí thức học cao này, thấy phía sau có mấy người trẻ tuổi thì xách túi đi qua.

Không bao nhiêu người quan tâm Trần Hán Thăng, bởi vì có một số cũng dẫn theo học sinh lại đây, Trần Hán Thăng đi

đến đuôi xe nhìn, phát hiện có bốn học sinh, hai nam hai nữ, trừ hắn ra, người khác đều đeo kính.

Có một cô gái cũng khá xinh, dù ở trong hệ thống chấm điểm của Quách Thiếu Cường cũng được bảy điểm.

"Vị sư đệ của Đại học Đông Đại này trông trẻ nhỉ."

Đại khái học pháp luật đều sẽ không luống cuống, dù sao về sau sẽ làm luật sư, Trần Hán Thăng còn chưa đặt mông ngồi vững đã có người chủ động chào hỏi.

Là một nam sinh nhỏ con, đại khái hai mươi ba hoặc hai mươi bốn tuổi, để kiểu tóc học sinh ba bảy, trên mặt tràn đầy tự tin.

Trần Hán Thăng nghe vậy rất bất mãn, chính mình rõ ràng là học sinh của Học viện Tài chính, sao bảo là Đại học Đông Đại.

Đường đường Học viện Tài chính, chẳng lẽ không xứng có tên sao?

"Tôi học ở Tài …"

Trần Hán Thăng đang định giải thích thì nam sinh nhỏ con kia đã nhanh miệng hơn giới thiệu những người khác.

"Tôi là Trang Cát Tân học ở Sư phạm Kiến Nghiệp, năm nay học nghiên cứu sinh năm hai. Đây là sư đệ Tiếu Thuận Minh ở đại học Hà, năm nay nghiên cứu sinh năm nhất. Đây là sư muội Lý Phỉ của đại học Nông, năm nay nghiên cứu sinh năm hai."

Cuối cùng Trang Cát Tân chỉ hướng cô gái bảy điểm, trên mặt lộ ra biểu cảm kính nể: "Đây là sư tỷ Cao Văn của đại học Kiến Nghiệp, tiến sĩ năm nhất."

"Ôi mợ, ghê gớm, toàn bộ là nghiên cứu sinh trở lên, hơn nữa không phải 985 thì là 211."

Trần Hán Thăng vốn muốn nói "Tôi là Trần Hán Thăng của Học viện Tài chính", lời đến bên môi đổi thành:

"Tôi là Trần Hán Thăng mới thi đậu nghiên cứu sinh Đại học Đông Đại."

Học viện Tài chính là trường học rác rưởi gì, biến cho bố!

"Thì ra là sư đệ nghiên cứu sinh năm nhất của Đại học Đông Đại."

Trang Cát Tân thân thiện vươn tay ra: "Lần đầu gặp mặt, về sau giúp đỡ nhiều nhé."

"Không dám không dám."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm:

"Sư huynh Trang khách khí."

"Cậu là nghiên cứu sinh năm nhất?"

Lý Phỉ của đại học Nông quan sát Trần Hán Thăng:

"Nghe nói giáo sư Tôn đã không nhận nghiên cứu sinh, hiện tại chỉ dạy sinh viên tiến sĩ."

"Thầy dạy của tôi không phải giáo sư Tôn, chẳng qua quen với giáo sư Tôn nên được giáo sư dẫn theo học tập."

Trần Hán Thăng dễ dàng hóa giải vấn đề này, còn cố ý cho chút tin tức mờ mịt, mức độ "Quen thuộc" này sâu cỡ nào?

Nghe Trần Hán Thăng khoác lác, dù là sinh viên tiến sĩ Đại học Kiến Nghiệp Cao Văn cũng nhìn hắn.

Xe chạy từ Kiến Nghiệp đến thành phố Thượng Hải cũng mất hơn hai tiếng, chặng đường dài chỉ có thể nói chuyện, ban đầu đề tài là mục đích gốc của chuyến đi điều nghiên này: Tính phát triển quy phạm của ngành chuyển phát nhanh.

Tuy Trần Hán Thăng không phải nghiên cứu sinh, ngay cả trường học đều là giả, nhưng hắn có kinh nghiệm mở công ty thật, nói chuyện thiếu tính lý luận nhưng có nhiều tính kinh nghiệm có thể thực hành.

“Không hổ là học sinh chuyên sâu của Đại học Đông Đại đi theo giáo sư Tôn cùng nhau điều nghiên.”

Trang Cát Tân phục sát đất nói:

“Quả nhiên hiểu sâu về ngành chuyển phát nhanh.”

Trần Hán Thăng khiêm tốn mấy câu, lúc này Lý Phỉ bỗng xen lời:

“Nói đến ngành chuyển phát nhanh thì mấy người biết Hỏa Tiễn 101 không? Nghe nói là do sinh viên còn đi học sáng lập.”

” Tôi biết này.”

Tiếu Thuận Minh lập tức nói: “Trường chúng tôi đều gửi bưu kiện qua Hỏa Tiễn 101, tôi cũng có dùng.”

“Sinh viên này thông minh thật, kinh doanh cũng tốt.”

Trang Cát Tân cảm thán rằng:

“Lúc tôi còn học đại học chỉ biết dạy thêm kiếm ít tiền, còn người ta thì trực tiếp gây dựng sự nghiệp.”

Cao Văn của Đại học Kiến Nghiệp lắc đầu, nói:

“Tôi học chuyên sâu còn xin tiền cha mẹ đây.”

Không khí đột nhiên im lặng một lúc, dù sao rất nhiều việc hễ dính líu tới tiền là trở nên hiện thực.

Trần Hán Thăng vốn muốn nghe người ta khen mình nhiều hơn nữa, nhưng đề tài bỗng ngừng.

“Không được, lòng hư vinh còn chưa thỏa mãn, lơ lửng giữa chừng, phải kích thích mới được.”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, cố ý nói trái lại:

“Tôi cũng có nghe về Hỏa Tiễn 101, công ty này chơi cho vui thôi, không có tiền đồ, sinh viên gây dựng sự nghiệp quá khó khăn, không nên ôm ảo tưởng quá lớn, còn người sáng lập càng là tên ngốc.”

Quả nhiên, câu nói này lập tức nghênh đón nhiều lên án công khai.

“Sư đệ Trần nói như vậy là không được, Hỏa Tiễn 101 bây giờ rất nổi tiếng trong Đại học Kiến Nghiệp, chúng ta phải thừa nhận tầm nhìn và năng lực của bạn học kia.”

“Đúng rồi, với quy mô hiện tại của Hỏa Tiễn 101 thì dư sức một tháng thu vào năm mươi nghìn.”

“Một năm, không, tối đa hơn nửa năm là có thể mua nhà mua xe trong Kiến Nghiệp, sinh viên gây dựng sự nghiệp đúng là rất khó, nhưng người ta kiên trì được.”

…

Sinh viên tiến sĩ của Đại học Kiến Nghiệp Cao Văn càng trực tiếp, nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng rồi bình luận: “Điển hình coi khinh người.”

Nhưng bọn họ càng dùng từ gay gắt thì Trần Hán Thăng cười càng tươi, cuối cùng Cao Văn không kiềm được nhỏ giọng nói với Lý Phỉ:

“Da mặt của người này dày thật.”

“Thôi thôi, sư đệ Trần có ý kiến của riêng mình cũng rất bình thường.”

Trang Cát Tân sợ Trần Hán Thăng thấy quê nên dời đề tài, từ tham khảo học thuật đàng hoàng đổi thành tám chuyện.

“Sư đệ Trần, nghe nói hoa khôi trường duy nhất của Đại học Đông Đại các người là Tiêu Dung Ngư, cô ấy học ở Học viện Pháp luật hả?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ tên này chuyên đóng vai phụ hay sao mà toàn chọn đề tài bố quen thuộc, không cho người ta bớt gây chú ý à?

“Sư muội Tiêu học pháp luật, tôi lên lớp hay thấy cô ấy.”

Trần Hán Thăng gật đầu nói.

“Thật sự hâm mộ, bạn học ở Đại học Đông Đại từng khen cô ấy xinh đẹp nhiều cỡ nào.”

Nam sinh Tiếu Thuận Minh vẻ mặt tiếc nuối:

“Tôi từng đi Đại học Đông Đại, mặt ngoài là tìm bạn học, thật ra là muốn thấy mặt Tiêu Dung Ngư, tiếc rằng hôm đó cô ấy không ở trong trường.”

“Có gì khó đâu.”

Trần Hán Thăng vỗ ngực nói:

“Chờ chúng ta điều nghiên xong, anh đi theo tôi đến Đại học Đông Đại, tôi kêu Tiêu Dung Ngư ra cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Ôi, mặt mũi của sư đệ Trần lớn đến thế à?”

Tiếu Thuận Minh có chút không dám tin tưởng: “Hoa khôi trường chắc đều là mẫu người lạnh lùng cao ngạo?”

“Tiêu Dung Ngư? Cao ngạo lạnh lùng chỗ nào?”

Trần Hán Thăng nhủ thầm Tiêu Dung Ngư là thiếu nữ mẫu ngọt ngào xinh đẹp điển hình.

“Tiêu Dung Ngư hơi nể tôi, bình thường hay cùng nhau ăn cơm, xem phim gì đó.”

Ban đầu Tiếu Thuận Minh còn tin, nhưng nghe đến chữ “Xem phim” thì cùng Trang Cát Tân liếc nhau, thầm nghĩ sư đệ Trần nổ không kịp đỡ, xem phim thì chỉ có người yêu mới đi coi.

Trần Hán Thăng xứng sao?

Cao Văn ngồi đằng trước không kiềm được nói:

“Tôi và Tiêu Dung Ngư quen nhau, Học viện Pháp Luật của hai trường hay tổ chức hoạt động qua lại, tôi còn lưu QQ và số điện thoại di động của cô ấy.”

Cao Văn quay đầu nói:

“Đúng là cô ấy không lạnh lùng cao ngạo, vừa nhiệt tình rộng rãi vừa xinh đẹp, sư đệ Trần nói thường xuyên đi xem phim với cô ấy, có tin là tôi gọi điện thoại qua nghiệm chứng ngay bây giờ không?”

“Ối chà!”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ chị gái tiến sĩ này nghiêm túc quá, phét lác thôi mà, tôi có ăn cơm nhà chị hay che nắng nhà chị đâu?

“Thôi bỏ đi, cô ấy đang thi.” Trần Hán Thăng khoát tay: “Đừng quấy rầy cô ấy.”

“Hừ.”

Cao Văn thế này mới bỏ qua cho Trần Hán Thăng, nói chuyện với Lý Phỉ ngồi bên cạnh:

“Lại là một kẻ chỉ biết nói miệng, giống như mấy luật sư lừa đời lấy tiếng vậy, không có chút xíu cảm giác vinh dự nghề nghiệp.”

Thùng xe phía sau lại yên lặng, bởi vì Trần Hán Thăng liên tục hai lần "Khoác lác" đều bị trực tiếp vả mặt, còn có chút lúng túng.

Qua một lúc lâu, Trang Cát Tân lặng lẽ nói:

"Tính cách của sư tỷ Cao hơi thẳng thắn, cậu đừng để bụng."

"Tôi không để bụng."

Trần Hán Thăng không thèm để ý:

"Nhưng tôi đều nói thật."

"À, ha ha."

Trang Cát Tân cười cười, không an ủi Trần Hán Thăng nữa, dựa vào lưng ghế nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe bus.

Giáo sư Tôn ngồi ở đằng trước ngẫu nhiên quay đầu, nhìn thấy Trần Hán Thăng hoặc là biện luận kịch liệt với các bạn học, hoặc là im lặng không nói chuyện, thầm nghĩ người trẻ tuổi có đề tài chung, tình cảm tốt đẹp.

Chương 315: Sao tôi là thân thích được?

Dọc đường đi không nói chuyện nữa, ngẫu nhiên có đối thoại cũng là Cao Văn và Lý Phỉ, Trang Cát Tân và Tiếu Thuận Minh nói với nhau, Trần Hán Thăng ngồi một mình một hàng ghế hơi thấy chán.

May mà xe buýt không bao lâu đã đến công ty Thâm Thông, Trần Hán Thăng mới phát hiện Trình Đức Quân đúng là đặc biệt coi trọng, cách công ty hơn một trăm mét có công nhân giăng băng-rôn nghênh tiếp.

"Hoan nghênh các vị chuyên gia đến điều nghiên!"

Dưới lầu công ty Thâm Thông, hoa tươi, thảm đỏ, màn hình LED, thậm chí có bắn pháo chúc mừng, trọn bộ lòe loẹt.

Trình Đức Quân mặc đồ tây vừa người giấu bụng trung niên hơi phát tướng, mỉm cười đứng ở cửa nghênh tiếp, chào hỏi bắt tay với mỗi vị giáo sư chuyên gia.

Hiển nhiên Trình Đức Quân đã làm nhiều việc chuẩn bị, tóm lại sau khi các chuyên gia xuống xe thì ông đều gọi tên chính xác, có thể nói thêm vài "Sự tích huy hoàng" của các chuyên gia.

Thí dụ như khi bắt tay với giáo sư Tôn Bích Dư, Trình Đức Quân sẽ nói bằng giọng cảm kích:

"Cảm ơn ngài, lớn tuổi như vậy mà phải tự mình đến, nhưng thảo luận dự luật ngành chuyển phát nhanh không thể thiếu sự thẩm tra của ngài được, vất vả cho ngài rồi."

Giáo sư Tôn khách khí khoát tay, đầu đầy tóc bạc đung đưa theo thân thể run rẩy, những động tác này đều biểu hiện người già yếu.

Trình Đức Quân thấy thế cho rằng đây là cơ hội tốt để biểu thị thân thiết, cất bước tiến lên muốn nâng bà, nhưng sau đó có một bóng người đi qua.

Trình Đức Quân thầm nghĩ là thằng nào không nể tình, tao đang nịnh mà tính nẫng tay trên à.

Trình Đức Quân vụt ngẩng đầu phát hiện là Trần Hán Thăng, trên mặt lộ biểu cảm giật mình.

Trần Hán Thăng cười chào:

"Chào Trình tổng nhé."

Còn giáo sư Tôn thì lựa chọn để Trần Hán Thăng dìu mình.

Một mặt vì Trình Đức Quân là tổng giám đốc của công ty, vốn đến Thâm Thông điều nghiên, cần giữ khoảng cách nhất định, giữ thái độ công bằng công chính.

Thứ hai vì Trần Hán Thăng hơi lưu manh nhưng dù sao là bạn trai của Tiêu Dung Ngư, khoảng thời gian này thường đến nhà bà nấu cơm, nên bà quen thuộc với hắn hơn.

Trình Đức Quân giấu đi lúng túng nho nhỏ, giả vờ không quan tâm hỏi thăm người khác:

"Sinh viên vừa rồi có quan hệ gì với giáo sư Tôn vậy?"

"Chắc là nghiên cứu sinh của Đại học Đông Đại, dẫn qua đây học tập."

Một số chuyên gia không để bụng nói:

"Chuyện này rất bình thường, tôi cũng dẫn theo một nghiên cứu sinh lại đây."

Trình Đức Quân cảm thấy không đúng, Trần Hán Thăng rõ ràng là Học viện Tài chính, nơi Hỏa Tiễn 101 lập nghiệp là Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp.

Cuối cùng là nghiên cứu sinh năm hai của Sư phạm Kiến Nghiệp Trang Cát Tân giải thích: "Sư đệ Trần không phải học trò của giáo sư Tôn, nhưng chắc là thân thích."

"Thân thích?"

Từ này khiến óc Trình Đức Quân lóe tia sáng, bởi vì lúc nãy Trần Hán Thăng nâng giáo sư Tôn còn hỏi:

"Bà thấy chóng mặt không? Có muốn nghỉ tạm không?"

Loại xưng hô này rất có thể là bà con.

"A Lỗi."

Trình Đức Quân kêu em họ nội kiêm phó tổng Chu Lỗi tới:

"Sau khi bắt đầu công việc điều nghiên chú hãy tìm hiểu xem giữa Trần Hán Thăng và giáo sư Tôn có mối quan hệ gì, tôi cảm thấy có lẽ là thân thích."

Chu Lỗi nghi hoặc hỏi:

"Có phải là thân thích hay không thì ảnh hưởng gì đến chúng ta?"

"Óc của mày là heo hả? Ai kêu mày suốt ngày không xem tin thời sự!"

Trình Đức Quân khẽ mắng:

"Ngành hậu cần chuyển phát nhanh này nếu muốn lớn mạnh hơn nhất định phải nương tựa chính sách ủng hộ, giáo sư Tôn có quan hệ xã giao rất sâu trong lĩnh vực này, nếu bà ấy muốn bênh vực con cháu nhà mình thì chúng ta nhún nhường Hỏa Tiễn 101 một chút cũng không sao, tóm lại trọng tâm hiện giờ của Thâm Thông không phải thị trường sinh viên."

“Biết rồi.”

Chu Lỗi nới lỏng caravat:

“Bà nội nó, tôi đã thấy lạ tại sao một sinh viên có thể kinh doanh Hỏa Tiễn 101 đến quy mô như vậy, còn đào Khổng Tĩnh đi, thì ra phía sau có trưởng bối nâng đỡ.”

“Nhớ kỹ khách khí một chút, chú ý phương pháp, tốt nhất là tìm hiểu khéo vào.”

Trình Đức Quân dặn dò xong đi hướng phòng họp.

Chu Lỗi và Chung Kiến Thành khá giống nhau, là kiểu lưu manh xã hội không đi học, năm đó dựa vào một đôi nắm tay trợ giúp Trình Đức Quân đứng vững gót chân trong ngành chuyển phát nhanh, về sau tùy theo chính sách thay đổi, mới dần dần thay đổi hình tượng như bây giờ.

“Tìm hiểu” không là vấn đề, trực tiếp kêu Trần Hán Thăng ra hỏi han là được, nhưng “Tìm hiểu một cách khéo léo” thì hơi bị khó.

Chu Lỗi ngại miệng lại hỏi ý Trình Đức Quân, đành tìm Lư Vĩnh Hồng:

“Chị họ, có chuyện này cần chị cho ý kiến.”

Lư Vĩnh Hồng hỏi:

“Có chuyện gì?”

Chu Lỗi nói ra vấn đề, bao gồm chỉ thị “Tìm hiểu một cách xảo diệu” của Trình Đức Quân.

“À, tôi còn tưởng có vấn đề gì khó chứ.”

Lư Vĩnh Hồng có kinh nghiệm cuộc sống phong phú:

“Chú lấy lý do sắp xếp bữa tối trực tiếp hỏi thăm giáo sư Tôn thích cái gì, kiêng ăn thứ gì, nếu Trần Hán Thăng là thân thích chắc chắn sẽ biết đôi chút, sau đó đào sâu hơn.”

…

Lưu trình hoạt động điều nghiên đều là cố định, trên bàn trước mặt chuyên gia tham dự đặt tư liệu giới thiệu sơ lược về công ty. Thâm Thông cử ra một lãnh đạo có cấp bậc giảng giải quá trình phát triển của xí nghiệp và vấn đề gặp phải, đưa ra nghi vấn với mấy vấn đề này.

Chuyên gia thì đưa ra giải thích về quy định rõ ràng về mặt pháp luật, nếu như là lấp lửng hoặc là không có ghi chép, chuyên gia điều nghiên sẽ ghi lại, đây là nội dung cần quy phạm.

Nhóm người Tôn Bích Dư ngồi ở hàng ghế đầu, những "Sinh viên chuyên sâu" đi theo học tập như Trần Hán Thăng, Cao Văn, Trang Cát Tân thì ngồi ở hàng sau, đây cũng là một cách tăng kiến thức.

Nhưng Trần Hán Thăng sớm biết xu thế phát triển của ngành chuyển phát nhanh, hơn nữa mục đích của hắn không phải thật sự đến tham gia điều nghiên, cho nên không giống học sinh khác hết sức tập trung, hắn gác chéo chân ngồi trên ghế, trên bàn bày nước khoáng đều bị uống sạch, trên tay loay hoay chai nước suối nhựa, thỉnh thoảng bóp kêu rắc rắc.

Cao Văn lắc đầu, loại con trai như vậy mà muốn xem phim với Tiêu Dung Ngư, trong mơ đều có.

"Này, ra ngoài hút điếu thuốc không?"

Chu Lỗi đột nhiên đi qua vỗ vai Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không ngờ Chu Lỗi sẽ chủ động tìm mình, vừa lúc chán không muốn nghe, hắn đi theo ra sảnh lớn bên ngoài.

Hai người này thật ra không có gì để nói, mạnh ai nấy hút thuốc, xuyên qua cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, thời tiết

của Thượng Hải và Kiến Nghiệp rất giống nhau, buổi chiều mùa đông thường nổi lên chút sương mù, trông hơi tiêu điều.

"Chu tổng tìm tôi có chuyện gì không?"

Trần Hán Thăng hút xong một điếu thuốc thì búng tàn thuốc hỏi.

"Cậu rất trực tiếp."

Chu Lỗi phun ra một làn khói dài:

"Lát nữa ăn cơm chiều, chúng tôi muốn hỏi giáo sư Tôn thích khẩu vị thế nào để tiện sắp xếp."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một hồi:

"Bà cụ không thích thịt cá, mấy ngày này bà chỉ ăn cháo hạt kê, tối đa thêm mâm bánh nếp và bánh móng ngựa. Buổi tối các người không cần làm rình rang quá, phỏng chừng bà sẽ không tham gia xã giao, tôi sẽ giải quyết giúp bà."

"Bà?"

Chu Lỗi bắt lấy từ khóa này, tiếp đó lại nghe thấy Trần Hán Thăng nói như vậy, thế là hỏi: "Sao cậu biết bà ấy thích ăn những cái này?"

"Đương nhiên biết chứ."

Trần Hán Thăng cười nói:

"Gần đây bà cụ ăn cơm đều là tôi nấu, ông nói xem tôi có biết không?"

Chu Lỗi khẽ ừ, hỏi:

"Giáo sư Tôn còn có yêu cầu nào khác không?"

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ nói:

"Bà không thói quen ngủ giường mềm, đây là thói quen lúc là thanh niên trí thức, ông nhớ kêu khách sạn đổi nệm mềm

thành loại cứng, tốt nhất là cấn như ván giường nhà bà.”

“À.”

Chu Lỗi không hỏi nữa, Trần Hán Thăng cũng không phải học sinh của giáo sư Tôn, cũng không thể nào là bảo mẫu, nhưng có thể nấu cơm cho giáo sư Tôn, không chừng là con cháu có quan hệ rất thân thiết.

“Vậy tôi đi trước sắp xếp đổi ván giường.”

Chu Lỗi nói một tiếng rồi rời đi.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ bên Thâm Thông khá cẩn thận, kính già yêu trẻ.

…

Chu Lỗi nghe ngóng được rồi thì báo với Trình Đức Quân ngay, cuối cùng còn tổng kết:

“Đúng là thân thích, chẳng những nấu cơm, còn biết ván giường nhà bà ấy nằm cứng.”

“Không vội, để tôi hỏi thăm thêm nữa.”

Trình Đức Quân già dặn trầm ổn hơn, trong thời gian tạm nghỉ giữa họp điều nghiên, ông đi đến trước mặt Tôn Bích Dư:

“Giáo sư Tôn, buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Không cần, tôi không tham gia xã giao.”

Giáo sư Tôn quả nhiên từ chối xã giao:

“Tôi về khách sạn ăn một bát cháo hạt kê, ăn thêm một ít bánh ngọt, đến lúc đó kêu Trần Hán Thăng mua hộ tôi là được.”

Chu Lỗi và Trình Đức Quân nhìn nhau một cái, quả nhiên không sai.

Trình Đức Quân tiếp tục khuyên nhủ:

“Nhưng như thế không tốt lắm, ngài khó khăn lắm mới đến một lần, tôi nên biểu đạt kính ý.”

“Không cần khách khí, Trình đổng.”

Giáo sư Tôn kiên trì không tham gia xã giao, Trình Đức Quân lại nói hai câu khách khí, đột nhiên chuyển sang chuyện khác: “Về Hỏa Tiễn 101 của Trần Hán Thăng, không biết ngài có chỉ thị gì không?”

“Chỉ thị?”

Giáo sư Tôn ngây ra một lúc, Hỏa Tiễn 101 liên quan gì tới tôi?

Bà lắc đầu nói: “Cụ thể thì anh hãy hỏi Tiểu Trần, nghe yêu cầu của cậu ta, tôi không hiểu nhiều.”

Trình Đức Quân trong lòng thoải mái, dẫn theo Chu Lỗi ra phòng họp.

“Đáp án tiêu chuẩn.”

Chu Lỗi còn chưa đứng vững đã bình luận:

“Quân ca, câu trả lời này tiêu chuẩn quá. Bây giờ tôi đã hiểu, giáo sư già đức cao trọng vọng gì đó đều là giả tạo, chính mình không tỏ thái độ giả vờ thanh cao, ngược lại khiến chúng ta hỏi cụ thể yêu cầu của Trần Hán Thăng.”

Trình Đức Quân cau mày, hút thuốc xì xụp:

“Giáo sư Tôn kỳ thực là người có ơn lớn với toàn bộ ngành hậu cần chuyển phát nhanh, giúp đỡ con cháu của bà không xem như quá mức. Ý kiến của Lưu Chí Châu là thu mua trọn vẹn Hỏa Tiễn 101, bao gồm Trần Hán Thăng, cho hắn khai thác thị trường khu vực đại học dưới hệ thống của Thâm Thông, nhưng hiện tại đổi thành hợp tác thì vẫn chấp nhận được, ngặt nỗi về sau có phiền phức nhỏ.”

“Có phiền phức gì chứ?”

Chu Lỗi khinh thường nói:

“Hỏa Tiễn 101 không có cơ sở vận chuyển, nếu Thâm Thông không cung cấp phục vụ vận chuyển thì Trần Hán Thăng chỉ có thể trơ mắt nhìn đống bưu kiện.”

“Hỏa Tiễn 101 không có nhưng Viên Thông có, Trọng Thông cũng có.”

Trình Đức Quân nói:

“Nếu Hỏa Tiễn 101 phát triển lớn mạnh đột nhiên lao vào vòng tay của công ty chuyển phát nhanh khác thì chẳng phải là chúng ta nuôi lớn một con sói vô ơn?”

“Hắn dám!”

Chu Lỗi phi một tiếng:

“Bố đập nát cửa hàng của nó!”

“Lúc ấy Hỏa Tiễn 101 có cửa hàng trong từng trường đại học, chú đập hết được không?”

Trình Đức Quân chỉ vào đầu của mình:

“Tiểu Lỗi, tuổi của chú không nhỏ, không thể luôn dùng nắm đấm giải quyết vấn đề, lúc hợp tác có thể ký một điều khoản ràng buộc, khiến Hỏa Tiễn 101 không thể rời khỏi Thâm Thông là được, cùng lắm nhường chút lợi nhuận trích phần trăm, nhưng chúng ta vẫn lời hơn.”

Chương 316: Trời ơi, Tiểu Ngư Nhi quen Trần Hán Thăng!

Loại hoạt động chuyên gia điều nghiên này đều kèm theo xã giao, tình hình trong nước như vậy, dù sao trên bàn rượu nói chuyện càng trực tiếp. Ngay cả hội học sinh trong đại học làm việc cũng phải uống chút rượu mới có thể phát triển càng tốt hơn.

Giáo sư Tôn bởi vì thói quen sinh hoạt đơn giản, từ chối xã giao, ở trong phòng khách sạn húp cháo ăn bánh. Trần Hán Thăng sắp xếp ổn thỏa cho bà cụ rồi vỗ mông đi góp vui.

Cao Văn, Trang Cát Tân, Tiếu Thuận Minh và Lý Phỉ cũng đi theo thầy dạy học hỏi kiến thức. Đám sinh viên thạc sĩ tiến sĩ của trường học nổi tiếng này có kiến thức lý luận rất phong phú, nhưng thiếu kinh nghiệm xã hội.

Bọn họ không được ngồi ở bàn chính, lãnh đạo Bộ Giao thông, giáo sư có tiếng tăm trong ngành, Trình Đức Quân và quản lý cấp cao của công ty Thâm Thông mới được ngồi ở bàn chính.

Đương nhiên người trẻ tuổi cũng sẽ không để ý điều đó, họ nhìn đèn treo pha lê trong phòng VIP xa hoa của khách sạn, thể hội phục vụ tỉ mỉ chu đáo của nhân viên phục vụ, nhấm nháp bữa tối đắt tiền, tò mò nhìn lãnh đạo và các ông chủ ở bàn chính, tất cả điều này đều là đề tài tán gẫu sau khi về trường.

Năm người trẻ tuổi tùy ý nói chuyện, bọn họ vẫn chưa hình thành vòng tròn nhỏ nên không có đặc tính bài xích người ngoài.

Trần Hán Thăng phát hiện gia cảnh của Cao Văn đại khái giàu có, nhận ra nhiều thức ăn trên bàn, phối hợp vẻ ngoài không tầm thường, cộng thêm thân phận tiến sĩ của Đại học Kiến Nghiệp, đây là Tiêu Dung Ngư phiên bản nhan sắc level thấp hơn một bậc rưỡi nhưng nâng cao học lịch.

Ước chừng trong cuộc sống có nhiều con trai theo đuổi cô, thảo nào Cao Văn gai mắt khi Trần Hán Thăng phét lác, con gái tâm cao khí ngạo khinh thường con trai nói mạnh miệng nhất, bọn họ cũng rất khó theo đuổi.

Nhưng khi thành công theo đuổi được thì dù người con trai đó tệ như đống rác thì cô gái ấy sẽ không rời xa, đáng yêu hơn loại trà xanh giống như Hoàng Tuệ, tuy dễ ở chung, dễ theo đuổi nhưng cũng dễ thay lòng đổi dạ.

Cao Văn phát hiện Trần Hán Thăng nhìn chăm chú chính mình, cô ta vuốt tóc ngắn ngang vai, tiếp tục nói chuyện với Lý Phỉ, đại khái cảm thấy nam sinh này mê mình là chuyện bình thường.

“Hàng tầm thường thôi, lên mặt cái gì!”

Trần Hán Thăng bưng nước chanh lên uống một hớp, thầm nghĩ tôi không thích giở trò với cô, sẽ ít đi một bản tin thời sự con gái ở giá học lịch cao bị lừa tài lừa sắc.

“Ôi, đây là các rường cột của nước nhà nhỉ.”

Trình Đức Quân cười đi qua, ông leo lên từ tầng dưới chót nên nói chuyện làm việc đều rất khéo léo, sau khi uống với lãnh đạo, chuyên gia ở bàn chính thì bưng ly rượu đi các bàn kính rượu.

Đương nhiên chỉ làm cho có hình thức, mỗi bàn kính một ly.

Vóc dáng của Trình Đức Quân khá cao lớn, sau khi phát tướng thì bụng bia càng nhô ra, ông nâng ly rượu lên, một tay vuốt bụng khách khí nói:

"Tuy bây giờ là thầy của các vị điều nghiên Thâm Thông, nhưng tương lai không lâu sau chắc chắn các người cũng sẽ ngồi vào vị trí của giáo sư chuyên gia, hy vọng lúc ấy có thể giúp đỡ Thâm Thông nhiều chút, xin cảm ơn các vị."

"Không có gì, Trình đổng quá khách khí."

Nhóm Trang Cát Tân trừ nói câu khiêm tốn này ra không biết nói gì khác, đặc biệt là đối mặt ông chủ tài sản hơn trăm triệu chủ động kính rượu khiến bọn họ hơi gò bó.

"Cảm ơn chúc phúc tốt đẹp của Trình đổng, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói.

Trình Đức Quân trợn trắng mắt, nơi này chỉ có Trần Hán Thăng là không có tư cách nói chuyện nhất, cái tên này lại đây làm ăn và chắp nối, không dính dáng gì đến rường cột nước nhà.

"Hán Thăng, chúng ta một mình uống một ly đi."

Tuy trong bụng oán thầm nhưng Trình Đức Quân có vài lời muốn nói.

"Trình đổng có cái gì chỉ giáo?"

Trần Hán Thăng thầm đoán Trình Đức Quân muốn nói chuyện gì với mình.

"Qua đây nói chuyện."

Trình Đức Quân ôm vai Trần Hán Thăng đi xa một chút, nhìn quanh phát hiện không có người nghe thấy mới nói:

"Hán Thăng, cậu giấu quan hệ với giáo sư Tôn làm khổ chúng tôi quá, nếu lần đầu tiên cậu lại đây thì nói thẳng ra, chúng ta đã không vòng vo như vậy."

"Hả?"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ tôi còn chưa thổi phồng mà các người đã tra ra rồi à.

Thâm Thông đã biết thì Trần Hán Thăng không cần nói lời chuẩn bị sẵn nữa.

"Loại quan hệ này rất nông cạn, không đáng giá nói nhiều."

Trần Hán Thăng khách khí một câu, trong lòng còn có chút buồn bực, muốn phét lác một chút cũng không được.

"Không hề nông cạn."

Trình Đức Quân nói bằng giọng trách cứ:

"Chúng tôi hiểu giáo sư Tôn cao phong lượng tiết, có chút quan hệ không muốn để cậu sử dụng, nhưng làm ăn thật ra là làm người, hôm nay tôi giúp cậu, ngày mai cậu giúp tôi. Nói thẳng với cậu, Thâm Thông có điểm khác nhau với Hỏa Tiễn 101 chủ yếu nằm ở chỗ nên thu mua hoặc là hợp tác."

"Thu mua là bao gồm người và công ty, Hỏa Tiễn 101 cũng tự nhiên không tồn tại."

Trình Đức Quân chỉ nhẹ vào ngực Trần Hán Thăng:

"Về sau tương đương với cậu làm việc trong hệ thống của Thâm Thông, lấy tiền lương lấy trích phần trăm trợ giúp Thâm Thông khai thác thị trường đại học."

"Hợp tác là giữ nhãn hiệu vốn có của Hỏa Tiễn 101, kéo dài phương thức hợp tác với Thâm Thông."

Trình Đức Quân nâng ly chạm nhẹ với Trần Hán Thăng:

“Nhưng nếu về sau Hỏa Tiễn 101 kinh doanh tốt hơn thì chưa chắc Thâm Thông sẽ nắm giữ được.”

“Ực!”

Trần Hán Thăng uống trước tỏ kính ý, uống cạn ly rượu trắng mới nói:

“Trình đổng, thật ra thì bây giờ Thâm Thông cũng chưa chắc hoàn toàn nắm giữ Hỏa Tiễn 101.”

“Có ý gì?”

“Nếu tôi chuyển đi hợp tác với Trọng Thông thì sao? Bọn họ vừa thành lập hồi năm ngoái, bây giờ đang là lúc mở rộng sức ảnh hưởng, phỏng chừng cho Hỏa Tiễn 101 trích phần trăm cao hơn.”

Trình Đức Quân ngây ra một lúc, con sói này còn chưa trưởng thành đã định “Đá bát” rồi sao.

“Thiết trí cơ sở của Trọng Thông hơi kém, vận chuyển thời gian cũng tương đối dài, phục vụ không tốt, cậu định làm mất uy tín nhãn hiệu Hỏa Tiễn 101 sao?”

Trình Đức Quân nghiêm túc khuyên nhủ Trần Hán Thăng từ khía cạnh kinh doanh, không thể để tâm tư đi ăn máng khác này sinh ra.

“Trình đổng, tôi nói thật với ông.”

Trần Hán Thăng bất ngờ ôm eo đầy mỡ của Trình Đức Quân, giống như hai người đàn ông uống say vậy:

“Sinh viên chúng tôi ký gửi chuyển phát nhanh chỉ vì rẻ, hiện tại còn chưa suy xét tốc độ và chất lượng phục vụ, Thâm Thông dù nhanh đến mấy thì có thể bằng Thuận Phong không?”

“Ôi chà!”

Khuôn mặt của Trình Đức Quân hơi đen, sau khi uống rượu thì ửng đỏ, giống như cục sắt bị nung, ông ngắm Trần Hán Thăng một lúc:

“Cậu hiểu rõ nhiều điều nhỉ.”

“Trình đổng.”

Trần Hán Thăng cũng nghiêm túc khuyên Trình Đức Quân:

“Thâm Thông tuyệt đối không thể nào lỗ vốn, mô thức hợp tác của chúng ta hiện giờ thì Thâm Thông vĩnh viễn lấy phần lợi lớn, sau này thị trường sinh viên càng lớn, Thâm Thông càng kiếm lời hơn.”

“Vậy sao cậu không thể làm chuyện này trong hệ thống của Thâm Thông? Sẽ được nhiều phần trăm huê hồng hơn, nhãn hiệu độc quyền có chỗ tốt gì?”

“Ưm, Trình đổng cứ xem như là một sinh viên gây dựng sự nghiệp từ nhỏ đã nổi loạn, thích làm bậy, tùy hứng mà tự do gầm rú.”

…

Thấy Trình Đức Quân và Trần Hán Thăng ôm nhau uống rượu, nhỏ giọng giao lưu rất là thân mật, Lý Phỉ không kiềm được lắc đầu:

“Thì ra vòng qua vòng lại vẫn phải xem núi dựa sau lưng. Buổi chiều trong cuộc họp điều nghiên, Trần Hán Thăng ra ngoài hút thuốc ba lần, đi vệ sinh hai lần, bóp chai nước suối nhựa bảy, tám lần, nhưng Trình đổng giao lưu với hắn nhiều như thế, chúng ta vất vả học tập ghi chép chỉ đổi lại một câu qua loa.”

“Lý Phỉ, sao nhớ kỹ thế? Bọn này đều biết Trần Hán Thăng không nghiêm túc nghe, nhưng ai mà giống như cậu nhớ kỹ

mấy lần.”

Tiếu Thuận Minh trêu ghẹo:

“Chắc không phải cậu có ý gì với Trần Hán Thăng chứ? Thật ra sư đệ Trần đẹp kiểu trai hư.”

“Không thể nào!”

Lý Phỉ lập tức biện giải: “Trần Hán Thăng ngồi ngay đằng sau tôi, cậu ta mà ra ngoài là ghế của tôi sẽ bị đè ép một chút, cho nên mới nhớ kỹ.”

Cao Văn cười hỏi:

“Vậy sao cậu biết là lúc nào hút thuốc lúc nào đi vệ sinh?”

Lý Phỉ chỉ vào mũi của mình:

“Khứu giác của tôi đặc biệt mẫn cảm, hắn hút thuốc trở về thì mùi khói đậm hơn.”

“Quá dữ.”

Ba sinh viên khác không biết nên trả lời thế nào, toàn là nhân tài, đơn giản hình dung bằng hai chữ này.

Trần Hán Thăng và Trình Đức Quân hẹn nhau ra Tết sẽ bàn lại lần nữa, thương lượng sự việc cụ thể hơn, khi hắn quay về bàn rượu thì bốn học sinh khác đều tò mò nhìn hắn.

Trang Cát Tân hỏi:

“Sư đệ Trần, Trình đổng nói chuyện với cậu vui vẻ như vậy, hai người nói chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng cười híp mắt:

“Ông ấy có cháu gái bằng tuổi với tôi, muốn giới thiệu cho tôi làm bạn gái.”

“Xì!”

Vài người đều không tin, nhìn thấy Trần Hán Thăng không muốn nói thì không hỏi nữa.

Trần Hán Thăng chợt phát hiện trong chén của mình có thêm thức ăn, đại khái sợ hắn lo nói chuyện không ăn được, có người cố ý gắp cho.

Trần Hán Thăng cầm đũa lên, cố ý hỏi dò:

"Tôi đoán chắc chắn là sư tỷ Cao dịu dàng săn sóc sợ tôi đói nên gắp cho tôi?"

"Sai."

Trang Cát Tân lắc đầu, nói:

"Đây là sư huynh Trang phong lưu anh tuấn gắp cho cậu."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng lại để đũa xuống:

"Mợ nó, bỗng không thấy đói nữa."

"Hả, sư đệ Trần thực dụng quá vậy!"

Trang Cát Tân nhanh miệng nói một câu, tiếp đó nhỏ giọng nói: "Thật ra đây là sư tỷ Cao nhắc nhở, nếu không thì ai mà nhớ tới cậu."

Thấy Trang Cát Tân ái muội đá lông nheo, Trần Hán Thăng bĩu môi: "Ý của anh là sư tỷ Cao lớn tuổi cho nên biết quan tâm người khác?"

"Câu tôi nói làm gì có hàm nghĩa như vậy?"

Trang Cát Tân lộ vẻ mặt kinh ngạc, sao lại có loại người cứng rắn oan uổng người khác?

"Anh thật sự nghĩ vậy, tôi tạm ghi nhớ, lát nữa anh xuống lầu mua hộ tôi bao thuốc lá thì sẽ xí xóa chuyện này."

"Tôi không đi, tại sao phải nghe cậu chỉ huy làm việc?"

“Sư tỷ Cao, lúc nãy sư huynh Trang mắng …”

“Được rồi! Muốn thuốc lá loại nào?”

…

Hoạt động điều nghiên liên tục hai ngày rưỡi, bốn học sinh khác trữ đầy kinh nghiệm, Trần Hán Thăng thì chứa đầy bụng rượu, bởi vì mỗi đêm hắn đều đi theo xã giao, thậm chí quên nhận vài cuộc gọi của Tiểu Ngư Nhi.

Nhóm người Cao Văn chậm rãi phát hiện Trần Hán Thăng thật ra cũng không khoác lác quá nhiều, chẳng qua không chăm chú nghe giảng và học tập.

Đặc biệt là hắn làm việc rất bình dân, điều hòa trong phòng Lý Phỉ không có gió thổi, Trần Hán Thăng thuận tay làm vài cái là chạy lại bình thường, không cần làm phiền nhân viên khách sạn.

Nhưng bởi vì đây là hội nghị điều nghiên của ngành chuyển phát nhanh, họ là học sinh trong giới pháp luật nên đề tài luôn không thể tránh khỏi nhắc tới Hỏa Tiễn 101 và Học viện Pháp luật trong các trường học, ngẫu nhiên nhắc tên Tiêu Dung Ngư.

Vào lúc thế này Trần Hán Thăng lập tức đi vào trạng thái chiến đấu, soi mói Hỏa Tiễn 101 đủ thứ, về hoa khôi Đại học Đông Đại thì hắn chỉ phán bằng bốn chữ: Hết sức tầm thường.

Loại thái độ này thật sự rất khiến người tức giận.

Từ thành phố Thượng Hải trở về Kiến Nghiệp, xe buýt tự nhiên là đưa giáo sư Tôn địa vị cao nhất về Đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng cũng đi theo xuống xe, không ngờ nhóm người Cao Văn kéo xuống xe.

“Tôi quen Tiểu Ngư Nhi, thôi thì tới thăm cô ấy luôn, đi chung không Trần Hán Thăng?”

“Chúng tôi chỉ tò mò thôi, muốn nhìn hoa khôi Đại học Đông Đại, sư đệ Trần nói hai người quen thân mà nhỉ?”

“A! Muốn xem tôi làm trò cười chứ gì?” Trần Hán Thăng khinh thường cười thầm.

Cao Văn gọi điện thoại kêu Tiêu Dung Ngư ra, khi Tiêu Dung Ngư trông thấy Cao Văn cũng rất vui sướng bất ngờ.

Hai cô gái nói chuyện một lúc, Cao Văn chỉ hướng Trần Hán Thăng hỏi: “Tiểu Ngư Nhi, sư đệ Trần quen biết với cậu không?”

“Hắn hả?”

Tiểu Ngư Nhi quét mắt nhìn Trần Hán Thăng:

“Hơi quen mắt, nhưng quên tên là gì rồi.”

Chương 317: Có lời gì nằm xuống rồi nói

"Hửm?"

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc, thầm nghĩ lo xã giao quên nhận cuộc gọi thôi mà, thế mà đã giả vờ không biết người ta, lòng trả thù của phụ nữ thật mãnh liệt.

Nhưng nhóm người Cao Văn không biết chuyện, thấy kết quả như vậy đều nở nụ cười "Quả nhiên như thế", người ta đúng là không quen Trần Hán Thăng.

Cao Văn lại giới thiệu người khác cho Tiêu Dung Ngư quen. Trang Cát Tân và Tiếu Thuận Minh vừa rồi còn nói khi gặp hoa khôi Đại học Đông Đại sẽ tự giới thiệu như thế nào, nhưng khi người thật ở trước mặt thì cả đám rụt rè chỉ dám gật đầu.

Tiêu Dung Ngư cảm thấy nếu đều trong giới pháp luật, phỏng chừng về sau sẽ giao tiếp nên định mời mọi người ăn một bữa cơm, tuy rằng làm vậy sẽ mất cơ hội ăn cơm riêng với ai đó, nhưng ai kêu hắn không nhận điện thoại từ mình.

"Sư huynh, sư tỷ đến Đại học Đông Đại làm khách, buổi tối tôi mời mọi người ăn cơm, mọi người đừng chê nhé."

Trang Cát Tân nói nhỏ:

"Vốn chỉ muốn đến ngắm hoa khôi Đại học Đông Đại, giờ được hoa khôi mời một bữa cơm, chuyện này thu hoạch lớn còn hơn đi điều nghiên."

"Tôi đi về thay đồ, các người chờ một chút nhé."

Tiểu Ngư Nhi nói xong quay về, Trần Hán Thăng bước nhanh đuổi theo kịp:

“Tại sao giả vờ không biết tớ?”

“Vốn đã không quen.”

Tiểu Ngư Nhi hếch cằm:

“Người quen tại sao không nhận điện thoại?”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ thở ra một hơi:

“Thì cũng phải bỏ lỡ một, hai cuộc gọi, bận xã giao nên không thấy.”

“Một, hai cái?”

Tiêu Dung Ngư hừ lạnh một tiếng:

“Lấy di động ra xem đi, là một, hai hay là bốn, năm cái? Còn nữa, chẳng phải cậu ở chung với sư tỷ Cao vui lắm sao?”

“Cái gì, bà già lớn tuổi rồi, nhìn nghiêm trang nghiêm túc mà sao thích méc lén?”

Trần Hán Thăng lập tức phản ứng lại, trừ giáo sư Tôn ra không ai nói điều này cho Tiêu Dung Ngư.

“Đừng trách giáo sư Tôn, cậu không làm thì bà đã không nói linh tinh trong điện thoại.”

Tiêu Dung Ngư bước đi nhanh hơn, tóc đuôi ngựa vung qua trái vung qua phải:

“Nếu thích nói chuyện với sư tỷ Cao như vậy, có muốn lấy phương thức liên lạc của người ta không?”

“Thế thì không, chúng tớ đã thêm QQ, tớ biết số điện thoại di động của chị ấy rồi.”

Xoẹt!

Tiểu Ngư Nhi đột nhiên ngừng bước chân, mở to mắt trừng Trần Hán Thăng, nếu không phải xung quanh toàn là học sinh đi qua đi lại thì không chừng cô đã cắn hắn.

"Làm gì!"

Trần Hán Thăng cũng giật nảy mình: "Chỉ cho phép cậu đùa với tớ, không cho tớ giỡn lại à? Tớ không thêm QQ của Cao Văn, bình thường giao lưu chỉ giới hạn lúc ăn cơm, cậu không tin thì đi mà hỏi."

"Tớ không thèm hỏi!"

Tiểu Ngư Nhi chu môi chạy về ký túc xá, Trần Hán Thăng cầm hành lý chạy theo không kịp, chỉ có thể lại về với đám người.

Trang Cát Tân vỗ vai Trần Hán Thăng an ủi:

"Sư đệ Trần, không sao đâu."

Trần Hán Thăng lấy thuốc lá ra, hậm hực hút:

"Anh không hiểu."

"Tôi hiểu chứ."

Trang Cát Tân kiên trì chia sẻ kinh nghiệm:

"Tự cho rằng mình để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng đối phương thật ra chỉ là một loại ảo giác trong đời, lúc trước cậu nói cùng ăn cơm, xem phim, giờ thì tôi hiểu rồi."

"Hiểu cái gì?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Cùng ăn cơm là ở chung căn-tin, nhưng hai người không ngồi gần nhau. Đi xem phim là chung một rạp chiếu phim mà thôi, các người cách nhau rất xa."

"Sư huynh Trang không hổ là học chuyên ngành pháp luật, tìm giùm lý do cho tôi luôn, cảm tạ tổ tông tám đời nhà anh."

“Không khách khí, nhưng sao nghe như đang chửi người vậy?”

…

Khi Tiêu Dung Ngư lại xuất hiện thì còn có bạn cùng phòng Biên Thi Thi đi theo, đại khái dẫn cô ấy làm quen sư huynh, sư tỷ chuyên nghiệp pháp luật.

Nơi ăn cơm là quán ăn gần Đại học Đông Đại, khi ngồi xuống trong phòng riêng, Cao Văn rất tự nhiên ngồi cạnh Tiêu Dung Ngư, cô ta rất thích em gái ngọt ngào mà sáng sủa này.

Nhưng có một chi tiết rất kỳ lạ, Biên Thi Thi vốn ngồi bên tay kia của Tiêu Dung Ngư, nhìn thấy Trần Hán Thăng đi vào thì đứng lên ngồi sang bên cạnh. Trần Hán Thăng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống cạnh Tiêu Dung Ngư.

“Đây là thao tác gì vậy?”

Cao Văn thầm nghĩ Biên Thi Thi quá khách khí, chẳng lẽ là vì tôn trọng sư huynh cùng ngành?

Nơi này trừ Trần Hán Thăng ra đều theo ngành luật, đề tài toàn xoay quanh các loại án lệ, mọi người vừa ăn cơm vừa tâm sự ước mong sau khi tốt nghiệp.

“Mấy người còn non trẻ lắm.”

Cao Văn lắc đầu, nói:

“Tôi đã thực tập ở Viện Kiểm sát Cơ sở và văn phòng luật sư rồi, đã gặp nhiều thứ nằm ngoài pháp luật, thể chế của quốc gia chúng ta chưa hoàn thiện.”

Trang Cát Tân còn ôm nhiều mong đợi với xã hội không thích nghe ngôn luận tiêu cực như vậy:

“Cũng bởi vì chế độ không hoàn thiện nên tác dụng của chúng ta mới nổi bật, giáo sư Tôn lớn tuổi như vậy còn đang

phấn đấu ở tuyến đầu, đây là tấm gương sống.”

Tiếu Thuận Minh và Lý Phỉ thì ai giữ ý nấy, rất nhanh, Biên Thi Thi cũng gia nhập tranh luận. Tiểu Ngư Nhi vì thân phận đãi khách nên không tiện thiên hướng bên nào, đành đi ra quầy đặt thêm thức ăn, lấy chút đồ uống, kỳ vọng dập lửa cho các sư huynh, sư tỷ.

Sau khi Tiêu Dung Ngư rời đi, di động đặt trên bàn reo chuông, Trần Hán Thăng nghiêng đầu nhìn, phát hiện là Lữ Ngọc Thanh gọi thì lau tay, chuẩn bị cầm lấy di động nhận cuộc gọi.

Bốp!

Thì ra là tiếng Cao Văn đập bàn, vừa rồi cô ta đang biện luận, ánh mắt tràn ngập chiến đấu.

“Trần Hán Thăng, tại sao cậu xem di động của người khác? Nếu đã học pháp luật, lẽ nào không biết quyền riêng tư?”

“Hả?”

“Hả?”

Người thốt ra thắc mắc đầu tiên là Trần Hán Thăng, thầm nghĩ tôi xem di động của Tiểu Ngư Nhi cần gì quyền riêng tư?

Người thứ hai thắc mắc là Biên Thi Thi, Trần Hán Thăng học luật từ bao giờ? Hơn nữa hắn lấy di động của Tiểu Ngư Nhi cũng không có gì, hai người đã từng vào khách sạn rồi.

Reng reng reng!

Di động vẫn cứ reo chuông.

“Có người tìm.”

Trần Hán Thăng chỉ hướng màn hình di động nói:

“Là mẹ của Tiểu Ngư Nhi, tôi hỏi bà tìm có chuyện gì rồi lát nữa sẽ chuyển lời cho cô ấy.”

“Như vậy cũng không được.”

Trang Cát Tân cũng đứng ra phản đối:

“Tôi biết cậu có ý tốt, nhưng không nên nhận cuộc gọi khi chưa được Tiêu Dung Ngư đồng ý.”

“Bà nội nó!”

Trần Hán Thăng trong một chốc không biết nên nói cái gì, nhìn bộ dạng hung hăng của Cao Văn, hắn phỏng chừng nếu mình cứng rắn muốn nhận cuộc gọi không chừng cô ta sẽ giật lấy di động. Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ, đành mặc kệ.

Không lâu sau, Tiêu Dung Ngư gọi thêm món ăn xong trở về, còn cầm hai chai nước uống.

Cao Văn nói với cô:

“Tiểu Ngư Nhi, mới vừa rồi có người gọi điện thoại cho cô, nhìn xem có việc gấp gì không.”

Tiêu Dung Ngư cầm lấy di động phát hiện là mẹ mình gọi thì lấy làm lạ nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, tiếp đó gọi lại cho Lữ Ngọc Thanh, nói chuyện một lúc rồi cúp máy.

Những thao tác này đều rất bình thường, nhưng hành động tiếp theo của Tiêu Dung Ngư làm nhóm người Cao Văn sợ rớt tròng mắt. Tiêu Dung Ngư đột nhiên đánh Trần Hán Thăng đang vùi đầu ăn cơm.

“Chỉ biết ăn thôi! Mới nãy mẹ tớ gọi điện thoại, sao cậu không bắt máy hả?”

Tiểu Ngư Nhi thuần túy là bản năng oán trách

“Cậu biết rõ tính khí của mẹ tớ mà, bắt máy muộn một chút là ăn mắng!”

Trần Hán Thăng cũng rất bất đắc dĩ, nhủ thầm bố cũng muốn lắm mà không bắt máy được.

“Không có chuyện gì chứ?”

“Không, mẹ hỏi ngày nào trường học nghỉ.”

Tiểu Ngư Nhi ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy bốn người khác đều nhìn mình trân trân.

Tiểu Ngư Nhi chớp chớp mắt hỏi:

“Sao vậy?”

“À, không có gì, không có gì, không có gì, chúng ta tiếp tục thảo luận đề tài vừa rồi đi.”

Việc đến hiện giờ, nếu có chút chỉ số thông minh, đại khái cũng có thể đoán được Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư có quan hệ rất thân mật.

“Không ngờ không phải khoác lác.”

Trang Cát Tân và Tiếu Thuận Minh liếc nhau. Cao Văn rốt cuộc hiểu tại sao Biên Thi Thi nhường chỗ cho Trần Hán Thăng.

Sự lúng túng này rất nhanh bị gác lại, phải công nhận học sinh ngành luận biện luận rất giỏi, trong phòng riêng rất nhanh lại nổi lên tranh luận, cuối cùng hình thành một ý kiến, sau khi tốt nghiệp mọi người cùng nhau mở một văn phòng luật sư.

Làm thế thì vừa vì lý tưởng vừa có thể lựa chọn sự nghiệp, mắt Tiêu Dung Ngư cũng sáng rực.

Trần Hán Thăng bĩu môi:

“Cậu cứ lo làm bà chủ đi, mở văn phòng làm gì, nghe nói điều kiện mở văn phòng luật kiện rất khắc nghiệt.”

“Quả thực rất khắc nghiệt, đầu tiên cần đăng ký tiền vốn một trăm nghìn tệ, nếu dính đến vụ án nước ngoài thì vốn đăng ký càng đắt. Ngoài ra phải có văn phòng cố định và từ ba luật

sư chuyên nghiệp trở lên. Thi tư pháp là khó nhất trong nước, năm ngoái chỉ có 8. 75% suất thi đậu.”

Tiêu Dung Ngư nhún cánh mũi xinh đẹp:

“Nhưng tớ rất muốn có sự nghiệp của riêng mình.”

Trần Hán Thăng gật đầu, thầm nghĩ Tiểu Ngư Nhi nghĩ như vậy cũng không kỳ lạ.

Cao Văn đang học bác sĩ có hứng thú lớn nhất nhóm:

“Mặc dù thi tư pháp rất khó đậu nhưng tôi đã lấy được giấy chứng nhận, mấy người chắc cũng thi đậu được thôi. Còn về vốn đăng ký một trăm nghìn tệ và văn phòng cố định …”

Cao Văn còn đang suy nghĩ, những người khác không tiếp lời, bọn họ đều không có tiền.

Trần Hán Thăng đột nhiên cười tủm tỉm nói: “Tiểu Ngư Nhi là phú bà, sau này cô ấy sẽ bỏ vốn.”

Tiêu Dung Ngư ngây ra một lúc nhìn Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng gật đầu, Tiêu Dung Ngư nhoẻn miệng cười: “Nếu mọi người đều có hứng thú thì chúng ta có thể từ từ thương lượng.”

Bữa ăn này vốn là để ngắm hoa khôi trường, cuối cùng bất giác diễn biến thành bữa ăn phát triển công việc về sau, sau khi tan tiệc, hai tay Tiểu Ngư Nhi đút vào túi áo lông của Trần Hán Thăng, khuôn mặt tinh trí bị khăn quàng che kín phòng lạnh, đi theo bước chân của hắn tản bộ trò chuyện dọc đường Văn Lan.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, nhiều học sinh cầm sách ôn bài, không quan tâm người qua đường.

“… Vì thế, tớ phỏng chừng Trình Đức Quân tưởng tớ là bà con với bà già, bởi vì trong hoạt động điều nghiên hai ngày

tiếp theo bọn họ đưa ra một ít ám thị rất rõ ràng. Tớ dứt khoát nhận làm bà con luôn, vậy thì thu mua sẽ đổi thành hợp tác."

Trần Hán Thăng nói cho Tiêu Dung Ngư nghe về hoạt động điều nghiên, bao gồm phát hiện Trình Đức Quân hiểu lầm chính mình là thân thích với giáo sư Tôn Bích Dư.

Tiêu Dung Ngư bị chọc cười lớn, đi một lúc cô bỗng giơ hai bàn tay lạnh buốt ôm mặt Trần Hán Thăng:

"Tớ còn tưởng cậu sẽ phản đối mở văn phòng luật, dù sao cậu có chủ nghĩa gia trưởng rất lớn."

"Không ngờ bị làm cảm động."

Trần Hán Thăng cười cười:

"Cậu có lý tưởng của chính mình, chắc chắn tớ phải ủng hộ rồi, nhưng hiện tại thành lập văn phòng luật còn xa lắm, tối đa là Cao Văn mày mò. Chờ sau khi tớ tốt nghiệp đại học nếu còn có ý tưởng này, tớ làm Hỏa Tiễn 101 ăn vạ mấy công ty hậu cần chuyển phát nhanh mang tính toàn quốc, dăm ba hôm lại đưa lên tòa, tìm tranh chấp cho mấy người có việc làm."

"Phi!"

Tiêu Dung Ngư phi một tiếng:

"Ai thèm nổi tiếng kiểu đó, chúng tớ muốn bằng vào tài năng thật sự của mình! Nhưng cũng cảm ơn Tiểu Trần."

Buổi tối mùa đông, một vầng trăng khuyết treo trên trời, ánh sao lưa thưa, cộng thêm tiếng học thuộc bài ồn ào xung quanh dường như xua tan chút rét lạnh.

Bóng mây tia sáng trên trời hòa cùng khói lửa trần gian, ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của Tiêu Dung Ngư mê người còn hơn trăng sáng, sóng mắt đong đưa tựa như làn nước.

“Hay là tối nay đừng về ký túc xá, tớ ôm cậu ngủ thôi, không làm chuyện gì khác … Này! Đừng đi chứ! Chúng ta có lời gì nằm xuống rồi nói!”

Chương 318: Tại sao mỗi môn đều thi được “80 điểm”

Sau khi trở về từ thành phố Thượng Hải, việc lớn cuối cùng trong năm nay cơ bản hoàn thành, tiếp theo Trần Hán Thăng sẽ trở về làm học sinh.

Ôn tập, thi cuối kỳ, tham gia liên quan giữa các học sinh, rồi đưa quà này nọ.

Theo lý thuyết học sinh mới là việc chính của Trần Hán Thăng, ít nhất ở trong lòng Lương Mỹ Quyên nghĩ như vậy. Ngày nào Trần Hán Thăng còn chưa tốt nghiệp thì ngày đó Lương thái hậu luôn cảm thấy con trai của mình gây dựng sự nghiệp trong đại học, chơi hội học sinh, có các mối quan hệ giữa người với người đều là biểu hiện lông bông.

Bắt đầu từ lúc Nguyên Đán, Lương Mỹ Quyên cơ hồ mỗi ngày đều phải gọi điện thoại, khái quát lại chỉ có ba câu.

“Thời tiết Kiến Nghiệp thế nào?”

“Hôm nay ôn chưa?”

“Tiểu Thẩm và Tiểu Ngư Nhi sao rồi?”

Mỗi ngày đều lặp lại ba câu này, đôi khi Trần Hán Thăng không kiên nhẫn cáu lên:

“Mẹ, năm nay con có thể kiếm tám trăm nghìn cho mẹ, chúng còn nhiều hơn thành tích.”

“Ai thèm tiền của con.”

Lương Mỹ Quyên khinh thường nói:

“Mẹ không cần tám trăm nghìn của con, chỉ cần con thi được tám mươi điểm mỗi môn. Năm ngoái đi nhà ông ngoại của con chúc Tết, mẹ ngượng miệng khoe thành tích, năm nay nhà chúng ta sẽ thăm người thân, thời cấp 3 ít ra con còn được lớp giữa trở lên, sao bây giờ luôn dưới điểm trung bình vậy hả?”

Trần Hán Thăng dõng dạc nói xạo:

“Mẹ, trong đại học không xem thành tích môn thi, mẹ thấy Lão Trần không, ít khi nào hỏi thành tích của con.”

“Ông ấy đã bao giờ quan tâm thành tích của con, chỉ muốn rèn luyện EQ, năng lực gì đó của con thôi, nhớ đến là bực! Một tay mẹ chăm sóc cái nhà này từ trong ra ngoài, thằng cha thì nhởn nhơ, còn thằng con cũng không nghe lời …”

“Thôi thôi, năm nay con thi tám mươi điểm cho mẹ.”

Trần Hán Thăng nghe Lương Mỹ Quyên bắt đầu nói dông dài liền xuống nước dỗ dành.

Thế giới này, người phụ nữ có thể khiến Trần Hán Thăng vô điều kiện phục tòng thì chỉ có Lương thái hậu.

“Mẹ không bắt ép con, không thi được tám mươi điểm thì năm nay đừng về nhà, nếu không mẹ sẽ đuổi cha của con ra đường luôn, hai cha con ăn Tết dưới gầm cầu đi!”

Lương Mỹ Quyên hung tợn uy hiếp một câu rồi cúp điện thoại.

“Bà mẹ này thật là.”

Trần Hán Thăng ném di động hơi nóng tay lên bàn, khiến Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở giật nảy mình.

Mấy ngày này ôn tập, Trần Hán Thăng vẫn luôn ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở biết người gọi điện thoại là dì Lương, nhưng không biết có chuyện gì.

"Mẹ tớ bảo không thi được tám mươi điểm sẽ đuổi hai cha con ra ở gầm cầu."

Trần Hán Thăng chủ động giải thích nguyên nhân, tiếp đó còn nhếch môi cười:

"Nếu vậy thì tớ đi khách sạn ở, Lão Trần bị mẹ giữ hết tiền lương, thật sự chỉ có thể ở gầm cầu."

"Vậy cậu mau tranh thủ ôn thi đi."

Hồ Lâm Ngữ cầm cuốn sổ trên bàn lên:

"Nếu kẹt lắm thì copy cũng được, tám mươi điểm dễ mà."

"Làm cái quái gì, muốn copy cũng phải biết đề bài, kiếm đâu ra?"

Trần Hán Thăng nhủ thầm tám mươi điểm khá đơn giản với cô, nhưng với tôi thì giảm 50% đều rất khó, nên tìm cách khác thôi.

"Hay lúc cậu thi hãy viết tên là Trần Hán Thăng?"

Đầu óc Trần Hán Thăng xoay chuyển nhanh, chớp mắt một cái đã ra một chủ ý xấu xa, hắn nhìn Thẩm Ấu Sở nói:

"Cậu viết tên của tớ, tớ viết tên của cậu, nếu tớ lấy học bổng thì vẫn đưa tiền cho cậu, ông đây chỉ muốn lấy tiếng cho vui, dỗ mẹ của ông vui thôi."

"Hả?"

Thẩm Ấu Sở là bé ngoan, đâu biết có kiểu gian dối này.

Trần Hán Thăng rất thích đùa với cô, dùng lòng bàn tay vuốt khuôn mặt trơn bóng của Thẩm Ấu Sở:

“Mẹ tớ vui là cả nhà đều vui, tớ có thể ăn Tết yên ổn, lẽ nào cậu nỡ nhìn tớ bị mắng?”

Thẩm Ấu Sở thỏ thẻ:

“Không muốn.”

“Trần Hán Thăng, còn da mặt không vậy?”

Hồ Lâm Ngữ nhìn không được, châm chọc mỉa mai:

“Cậu có nhiều tiền như vậy, sao không thu mua giáo viên ra sách ấy.”

Trần Hán Thăng nhe răng cười không nói lời nào, nằm sấp trên bàn tiếp tục ngủ, trong lòng nghĩ cách “Thi” được tám mươi điểm.

Đương nhiên Trần Hán Thăng chỉ nói đùa, Thẩm Ấu Sở nhất định phải lấy được học bổng quốc gia và học bổng của trường, điều này giống như chấp niệm của đứa học dốt vậy.

Tôi không thi được hạng nhất cũng không có gì, để bạn gái lấy hạng nhất đều như nhau.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, Trần Hán Thăng vuốt khăn quàng đan tay trên cổ, đây là Thẩm Ấu Sở sợ hắn bị cảm lạnh nên quàng cho.

Hai cô gái đều không ở chỗ ngồi, nhưng túi và ly nước còn đây, phỏng chừng là cùng nhau đi mượn sách.

Xung quanh đều là khuôn mặt trẻ tuổi vùi đầu ôn thi, nam, nữ, có tiền hoặc thiếu tiền, người yêu hoặc cún FA, mọi người đều tập trung ứng đối thi cuối kỳ.

Gió lạnh vần thổi ngoài thư viện, học sinh vội vã đi ngang qua, thân thể cảm thụ nhiệt độ ổn định trong thư viện, ánh mắt thì cảm thụ lạnh lẽo ở bên ngoài, Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không tệ, chỉ dựa vào chênh

lệch nhiệt độ cũng có thể mang đến chút ít cảm giác hạnh phúc.

Trần Hán Thăng thẫn thờ một lúc, mãi khi kế bên có người kéo ghế ra đi rót nước, hắn mới tập trung sự chú ý trở lại, thấy trên cuốn tập của Thẩm Ấu Sở ngồi bên cạnh viết tràn đầy tên của mình.

"Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng …"

Chắc chắn không phải vì nhớ nhung, bởi vì hắn ở ngay bên cạnh cô, hơn nữa nét bút không giống Thẩm Ấu Sở, dường như hơi thiên hướng cách viết ngoáy của Trần Hán Thăng, nhưng mang theo chút tròn của cô, cảm giác giống mà khác.

Trần Hán Thăng nhìn nhìn, đột nhiên thở ra một hơi: "Bắt chước nét bút mà cũng khờ như vậy."

Chốc lát sau Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ ôm chồng sách trở về. Hồ Lâm Ngữ liếc xéo Trần Hán Thăng, không nói chuyện, Thẩm Ấu Sở nhìn thấy Trần Hán Thăng tỉnh ngủ thì đưa cốc giữ nhiệt qua.

Trần Hán Thăng khoát tay biểu thị không khát, lật sách hỏi:

"Cậu bắt chước nét bút của tớ làm gì? Thật sự muốn viết tên của tớ trong lúc thi à?"

"Không thì sao?"

Hồ Lâm Ngữ cũng nhìn qua:

"Cậu đã suy xét từ khía cạnh hạnh phúc gia đình, chắc chắn Ấu Sở không nỡ để cậu về nhà cãi lộn với mẹ."

"Ngốc thật."

Trần Hán Thăng quàng khăn lên cổ Thẩm Ấu Sở:

"Cậu đã lấy học bổng trường liên tục hai học kỳ, nếu giữ thành tích này thì học bổng quốc gia cũng là của cậu, vinh dự

này hiếm có như vậy, hơn nữa tớ đã nghĩ ra biện pháp.”

Thẩm Ấu Sở ngước đầu lên, trong con ngươi trong vắt tràn ngập khó hiểu, Trần Hán Thăng làm cách nào lấy tám mươi điểm mỗi khoa?

“Tớ định báo với trường học, Hỏa Tiễn 101 bao trọn gửi phiếu điểm gửi đi Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải, miễn phí.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Rồi tớ chặn thành tích của mình lại, muốn bao nhiêu điểm đều được, các người cảm thấy ý này thế nào?”

Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở bị biện pháp to gan này làm chấn động.

Hồ Lâm Ngữ không kiềm được nói: “Chỉ là một tấm phiếu điểm thôi mà, không đến mức trả giá lớn như vậy chứ.”

“Cậu không hiểu, sang năm sửa học viện thành đại học, tớ có lẽ sẽ vào sổ lưu niệm của năm của Học viện Tài chính, lãnh đạo trường học cũng đồng ý hỗ trợ mở rộng Hỏa Tiễn 101.”

Trần Hán Thăng chép miệng: “Nếu không làm chút cống hiến cứ cảm thấy nợ trường học một chuyện, thôi thì nhận thầu ký gửi phiếu điểm luôn. Đương nhiên chỉ giới hạn ở Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải, bởi vì sang năm Hỏa Tiễn 101 đầu tiên là mở rộng ở khu đại học của ba tỉnh thị này, làm chuyện này cũng coi như làm nóng trước.”

“Chưa chắc có tác dụng lớn.” Trần Hán Thăng tự cười nói: “Nhưng về sau trên cuốn sổ lưu niệm, trong giới thiệu cá nhân của tớ ít nhất từng làm gì cho trường học, nhóm người viện trưởng Lục cũng cảm thấy tớ biết cảm ơn. Tớ luôn muốn móc nối quan hệ tư nhân với nhóm viện trưởng Thái, vừa lúc lợi dụng cơ hội này đưa chút quà Tết, vậy là về công và tư đều có thể nói chuyện.”

“Làm ăn là phải như vậy, hơn nữa Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải tiện lợi giao thông, không phải tốn nhiều tiền.”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói: “Tiểu Hồ, cậu muốn thi tuyển điều sinh* mà, nhớ học hỏi nhiều vào.”

(*) Sinh viên ưu tú tốt nghiệp được cho vào làm trong Đảng, cơ quan nhà nước.

“Ấu Sở, bạn trai của cậu gian xảo quá.”

Hồ Lâm Ngữ thở dài nói với Thẩm Ấu Sở, chợt nhớ hồi năm nhất mình còn muốn tranh chức lớp trưởng với Trần Hán Thăng.

Bây giờ mới cảm thấy hành vi lúc ấy có mùi tự đưa đầu cho chém.

Chương 319: Thủ đoạn cao cấp của sở khanh

Khổng Tĩnh chưa đi làm, rất nhiều việc cần Trần Hán Thăng chính mình sắp xếp, đợi khi vị ngự tỷ này chính thức làm việc thì hắn có đối tượng để thương lượng.

Buổi tối Trần Hán Thăng về ký túc xá, phát hiện phòng 602 trừ Lý Quyến Nam ra đều chép "phao" vào giấy nhỏ.

Trần Hán Thăng hỏi:

"A Nam không cần làm chút khoa học kỹ thuật đen gian lận à?"

Lý Quyến Nam lắc đầu, nói:

"Tuy tao không lấy học bổng nổi nhưng đại khái không cần thi lại, mấy ngày này lo hoàn thành công việc làm thêm đã. Tứ ca muốn lấy "phao" không?"

"Tứ ca đâu cần! Cha nội này thi mười hai điểm còn có thể trở thành học sinh ba tốt, tao đây thi năm mươi sáu điểm nhìn mà muốn ói."

Kim Dương Minh buông bút, vừa xoa bóp cổ tay vừa nói:

"Lâu rồi không động bút, suýt quên chữ Hán luôn, bình thường một chữ nhìn chằm chằm nửa ngày, càng nhìn càng không giống."

"Lão Lục vẫn khôn lanh như mọi khi."

Trần Hán Thăng nửa thật nửa giả khích lệ một câu, két một tiếng ngồi xuống ghế:

“Tao muốn ôn bài nhưng không rảnh, buổi tối đều là liên hoan, của lớp, của khoa, của viện.”

“Nghe Lão Tứ nói xong sao thấy khoa trương quá, mày nói xong tao cảm thấy mình không phải đi đại học.”

Đái Chấn Hữu vừa chép bài vừa nói:

“Mày làm cán bộ hội học sinh mà bận còn hơn bí thư trưởng của Liên Hiệp Quốc.”

Trần Hán Thăng đang mở ra máy vi tính để chơi game, cười cười không nói chuyện.

Đại học là một xã hội nhỏ, điều này đúng, với sinh viên bình thường thì đơn giản nhất thể hiện ở quan hệ trong phòng ký túc xá.

Một số người gia nhập hội học sinh hoặc là công việc đoàn ủy, nếu giỏi thì làm phó bộ trưởng, loại cảm giác này sẽ càng thêm rõ ràng.

Như Trần Hán Thăng gần như lăn lộn đến đỉnh núi, từ ánh mắt của hắn nhìn xuống thì giữa các bộ môn thật ra đã có gút mắt ích lợi, hắn có cảm xúc càng sâu.

Người như Lão Đái thì ban đầu còn miễn cưỡng tham dự hoạt động ký túc xá, về sau trừ ngủ ra lờ đi các việc trong ký túc xá và trong lớp, không tham dự vào nhiều, nên đương nhiên cảm thấy không phải “Đi đại học” .

Giống như giáo viên cấp 3 thường hay mắng học sinh:

“Cùng một thầy dạy, cùng một bài tập, cùng một bài thi, tại sao người ta thi được 140 điểm, còn trò chỉ thi được 60 điểm?”

Vì mức độ tham dự hoặc là bỏ công vào khác nhau mà.

Tụ hội cuối năm rườm rà bắt đầu, Trần Hán Thăng thật sự liên tục tham gia.

Lớp và hội học sinh của khoa thì gần như nhau, chủ yếu là làm sâu sắc tình cảm.

Hội học sinh của viện và đoàn ủy thì làm màu và khoe cảm giác ưu việt hơn, dù sao trong quần thể nhỏ Học viện Tài chính, bọn họ đã là "Ban quản lý" cao nhất trong học sinh.

Nhưng không ai dám làm màu trước mặt Trần Hán Thăng, mọi người đều biết nam sinh này năm nhất là phó bộ trưởng, năm hai trở thành phó chủ tịch, đi đường kèm theo gió là người không dễ chọc.

Đương nhiên cũng có người gai mắt Trần Hán Thăng, lý do cũng rất sung túc, thí dụ như Trần Hán Thăng không quản việc, thành tích siêu kém, thích đùa giỡn cô giáo.

Nhưng vô dụng, bất giác bạn học Trần đã thành loại "Trùm ác dù nhìn gai mắt nhưng đành bó tay" .

Chủ tịch hội học sinh đương nhiệm Trần Thiêm Dụ mặc đồ long trọng đến dự tiệc, Thương Nghiên Nghiên mặc váy dự lễ đứng ở bên cạnh, đi cùng nhau kính rượu, thoạt nhìn như đôi người yêu.

"Hán Thăng, chúng ta hãy uống một ly."

Trần Thiêm Dụ giơ ly rượu bước tới:

"Sang năm qua gần nửa học kỳ là tôi tốt nghiệp rồi, về sau hội học sinh của viện giao cho cậu và Vũ Khiên."

"Sư huynh Khương cầm lái, tôi thì dệt hoa trên gấm."

Trần Hán Thăng uống một hơi cạn sạch.

"Vậy chuyện Hà Sướng lần trước."

Trần Thiêm Dụ đột nhiên áp thấp âm thanh:

"Tôi không đứng về phía cậu, cậu có trách tôi không?"

Trần Hán Thăng ngước đầu lên nhìn thoáng qua, độ rượu của Trần Thiêm Dụ bình thường, trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập đỏ ửng.

"Sự tình qua đã lâu như vậy rồi, còn nhắc tới nó làm gì?"

Trần Hán Thăng vỗ vai Trần Thiêm Dụ:

"Anh không đứng về phía tôi, nhưng cũng không đứng về phía anh ta, không giúp đỡ cho ai đã là giúp tôi rồi, anh đừng có áp lực quá lớn."

Trần Thiêm Dụ gật đầu, cũng vỗ vai Trần Hán Thăng.

Lúc trước Hà Sướng và Trần Thiêm Dụ chơi thân, cùng giới rich kid Học viện Tài chính. Sau khi Hà Sướng bị Trần Hán Thăng ép đuổi học, đại khái trong lòng Trần Thiêm Dụ lấn cấn, nhiều việc không trực tiếp tìm Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng biết rõ nhưng lười phản ứng, khi mối quan hệ này sắp nhạt dần, không hiểu sao Trần Thiêm Dụ phản ứng lại, ủy thác Thương Nghiên Nghiên mời Trần Hán Thăng tham dự buổi liên hoan này.

"Nghiên Nghiên."

Trần Thiêm Dụ gọi Thương Nghiên Nghiên:

"Cô cũng kính lớp trưởng các người một ly đi."

Thương Nghiên Nghiên vui vẻ nâng ly lên, Trần Hán Thăng khoát tay: "Thôi thôi, người mình không đánh người mình, mấy ngày này tôi tham gia tụ hội của lớp và trong khoa, rồi còn tụ hội công nhân Hỏa Tiễn 101 cũng phải uống."

"Không sao, tôi cạn ly, còn lớp trưởng thì tùy ý."

Thương Nghiên Nghiên nghe thấy câu "Người mình không đánh người mình" càng thêm vui vẻ, mím môi son uống cạn, để lại dấu son nhạt trên ly.

Thừa dịp Trần Thiêm Dụ uống rượu với người khác, Thương Nghiên Nghiên nói nhỏ:

“Tháng tư sang năm Trần Thiêm Dụ đại khái sẽ đi nước ngoài, hôm nay anh ấy xin tớ làm bạn gái trong liên hoan, chúng tớ chỉ giả bộ thôi.”

“Không cần giải thích với tớ.”

Trần Hán Thăng không sao cả vẫy tay, tiếp đó cười tủm tỉm nói:

“Nhưng tớ cá với cậu rằng đây là một chiêu trò.”

“Là sao?”

Thương Nghiên Nghiên kinh ngạc hỏi:

“Trần Thiêm Dụ không đi nước ngoài?”

“Chuyện đi nước ngoài chắc là thật.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ trò này thường dùng, theo sự kiện nào đó, có xác suất đại khái gây xích mích cảm xúc, thí dụ như chia tay, chia cách nhau, kỳ vọng đối phương trước tiên đồng ý yêu cầu nhỏ bé của mình.

Trong sổ tay sở khanh và cặn bã nữ thì chiêu này là “Mượn chuyện thật cố ý ra vẻ đáng thương, từ từ đưa ra yêu cầu càng lúc càng thân mật, như vậy có thể hạ thấp lòng phòng bị của quân địch” .

Trần Hán Thăng nghiêm túc nhớ lại thao tác trước kia của mình, chậm rãi nói:

“Tôi đoán anh ta trước tiên là kêu cậu giả làm bạn gái, buổi tối uống say thì chủ tịch Trần sẽ chảy nước mắt bày tỏ tình cảm, rồi đưa ra cùng xem phim buổi tối, cuối cùng đặt một phòng khách sạn tâm sự. Dù sao về sau không có cơ hội, ước chừng anh ta sẽ nói như vậy.”

“Chắc không đâu, hơn nữa tớ sẽ không đồng ý.”

Thương Nghiên Nghiên hơi không tin, cô luôn ôm “Tâm trạng chơi đùa” đối đãi Trần Thiêm Dụ, lần này nghĩ tình Trần Thiêm Dụ sắp đi nước ngoài nên giúp đỡ thôi.

Thật ra “Làm bạn gái” là bắt đầu của loạt yêu cầu của Trần Thiêm Dụ.

“Hai người đang nói gì vậy?”

Trần Thiêm Dụ uống rượu xong, đi qua hỏi.

Thương Nghiên Nghiên cười nói:

“Tôi hỏi lớp trưởng không có giấy căn cước có thể mua vé xe lửa không, bởi vì giấy căn cước của tôi gửi về cho mẹ làm thủ tục dời hộ khẩu rồi.”

“Cái gì?”

Biểu cảm của Trần Thiêm Dụ lộ rõ ngẩn ngơ:

“Cô không có giấy căn cước?”

Trần Hán Thăng giả vờ không biết gì ngồi yên, thầm nghĩ có khi nào mình vì làm màu mà lỡ phá hỏng kế hoạch của Trần Thiêm Dụ không?

Nhưng theo lý thuyết thì người chơi cao cấp như Thương Nghiên Nghiên thường đi quán bar, đâu dễ bị lừa vào tròng, chẳng lẽ chủ tịch hội học sinh của Học viện Tài chính còn có thủ đoạn khác?

Sau khi tan tiệc, Trần Hán Thăng về ký túc xá chơi game, Thương Nghiên Nghiên bỗng nhắn tin.

“Quả nhiên bị cậu đoán trúng, ngay cả lưu trình đều xấp xỉ, Trần Thiêm Dụ khóc kéo tớ lại.”

Trần Hán Thăng cầm di động, hiếm khi nhắn tin tám chuyện.

Trần Hán Thăng: Rồi sao nữa?

Thương Nghiên Nghiên: Anh ta nói sắp đi nước ngoài, muốn tâm sự với tớ cả đêm.

Trần Hán Thăng: Cậu không mang giấy căn cước mà?

Thương Nghiên Nghiên: Thì đó, anh ta biết tớ không mang giấy căn cước, không xem phim luôn, bảo sẽ ở trong xe tâm sự cả đêm.

Trần Hán Thăng: Quá dữ dội, suýt quên anh ta có xe, rồi cậu đồng ý không?

Thương Nghiên Nghiên: Đồng ý khỉ mốc, nếu cậu đồng ý dùng xe chở tớ tán gẫu một đêm thì tớ xuống lầu ngay, hơn nữa không nói cho Thẩm Ấu Sở.

Trần Hán Thăng: Bỏ đi, xe FAW nhỏ, không hoạt động được.

Chương 320: Cái gọi là “Cao cấp” tức là không bình dân?

Liên hoan trong trường tuy phức tạp nhưng có giới hạn, dù gì còn là học sinh, thật sự thú vị là liên hoan cuối năm của Hỏa Tiễn 101.

Hỏa Tiễn 101 hiện giờ so với năm trước thì có nhiều tiền hơn, đội ngũ khổng lồ, quy mô cũng chính quy, trừ sinh viên làm thêm đến dự tiệc còn có nhân viên văn phòng ngự tỷ Khổng Tĩnh, và Trương Minh Dung luôn muốn ở lại Kiến Nghiệp.

Vì tiện cho Khổng Tĩnh, địa điểm liên hoan xếp trong nhà hàng cao cấp gần nhà của cô, những người khác tự đi qua.

Trần Hán Thăng không cần ôn bài nên đi sớm đón Khổng Tĩnh đến phòng VIP, vừa uống trà vừa trò chuyện.

“Sang năm trường học sẽ trợ giúp một chút, đại khái sẽ hỗ trợ giới thiệu ở trường đại học trong tỉnh Tô Đông. Bên Thâm Thông đại khái sẽ tiếp tục giữ phương thức hợp tác, không tiếp tục thu mua.”

“Tổng giám đốc Trình đồng ý?”

Khổng Tĩnh vốn chuẩn bị quyết định sẽ hợp tác với Trọng Thông.

“Sau khi khai giảng, chúng ta hãy bàn phương thức trích phần trăm cụ thể.”

…

Trong khi hai người trò chuyện thì thường có sinh viên làm thêm đến, một số người biết Khổng Tĩnh, số khác không nhận biết.

Trải qua giới thiệu, bọn họ lễ phép chào Khổng Tĩnh, biểu cảm từ hưng phấn chuyển sang hơi gò bó, dù sao khí chất ngự tỷ và kinh nghiệm của Khổng Tĩnh tạo áp lực cho họ, đặc biệt là sang năm cô sẽ trở thành cánh tay phải trong Hỏa Tiễn 101.

Khổng Tĩnh thấy khá thú vị, trước kia cô không thích xã giao, bởi vì đối diện đều là người đàn ông trung niên bụng đầy mỡ, dù bọn họ không sàm sỡ được thì ngoài miệng cũng nói mấy câu chọc ghẹo.

Không đáng yêu như đám học sinh này, không dám nhìn thẳng cô.

Trong phòng VIP rất nhanh chia làm hai vòng tròn, một cái quy quanh bên cạnh Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh, nghe bọn họ tán gẫu về tương lai Hỏa Tiễn 101 và chuyện nhà, thí dụ như Thu An Bình và Trương Minh Dung đều ở vòng tròn này.

Cái khác thì tự động tụ tập nam sinh, bọn họ chém gió về thi cuối kỳ của trường mình siêu khó, kế hoạch và tính toán cho lễ mùa xuân.

Chỉ có Nhiếp Tiểu Vũ là khổ nhất, bận rộn kêu đồ ăn và chào hỏi.

Trần Hán Thăng ngước đầu nhìn một vòng: "Còn có ai chưa đến?"

Nhiếp Tiểu Vũ đã sớm thống kê rồi:

"Chỉ còn lại Vương Tử Bác."

Trần Hán Thăng không kiên nhẫn nói:

"Gọi điện thoại giục đi, chảnh chó vậy."

“Gọi rồi, cậu ta nói sắp đến, đi với bạn gái mua quần áo nên hơi muộn.”

Nhiếp Tiểu Vũ lấy làm lạ hỏi:

“Tử Bác có bạn gái từ khi nào?”

Nói thật, Trần Hán Thăng nghe thấy “Vương Tử Bác có bạn gái” cũng có chút không thói quen, dường như cảm thấy Vương Tử Bác không xứng, qua cả buổi mới nhận ra liên hoan này được phép mang người nhà, cho nên Hoàng Tuệ cũng đến.

Trần Hán Thăng thuận miệng nói:

“Không rõ ràng, tớ không phải Biết-Tuốt, ai biết cậu ta tìm bạn gái.”

Người khác nghe vậy nổi hứng lên, trừ Lưu Bằng Phi và Thu An Bình là người yêu ra, Viên Hoa của Học viện Bưu điện cũng dẫn theo sư muội bạn gái đến, còn lại đều là FA, Trần Hán Thăng không dẫn ai theo.

Không bao lâu, quả nhiên Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ trang điểm tỉ mỉ đến.

Bọn họ đẩy mở cửa cái két, nháy mắt tất cả ánh mắt đều nhìn về hướng bên kia. Vương Tử Bác vốn sốt ruột vì tới muộn, hiện tại lại giật nảy mình, trên mặt do dự có nên đi vào hay không.

Hoàng Tuệ thì khác, cô ta chẳng những trong lòng cảm thấy mình lấn lướt Vương Tử Bác, đối với sinh viên khác cũng vậy, vì cô ta đã ra ngoài xã hội làm việc rồi.

Đương nhiên, phạm vi sinh viên đó không bao gồm Trần Hán Thăng.

Giống như học sinh năm hai luôn cảm thấy mấy sư đệ, sư muội năm nhất quá ấu trĩ, loại quan niệm này cũng có trong ấn tượng của “phái làm việc” đối với “pháiđi học” .

Hoàng Tuệ thậm chí ngây thơ cho rằng sau khi mình diện đồ thì sẽ tăng thêm tự tin đối kháng lại uy hiếp đến từ Trần Hán Thăng.

Nhìn ánh mắt mang chút choáng ngợp của đám học sinh này, Hoàng Tuệ thầm đắc ý, cô ta hí hửng tìm Trần Hán Thăng, nhưng hắn chỉ nhìn thoáng qua.

Cái nhìn đó vừa không phải lạnh lùng, cũng không phải kinh ngạc, không có bất cứ cảm tình dao động, ngược lại hắn quay sang tán gẫu với ngự tỷ khí chất ưu nhã ngồi bên cạnh.

Hoàng Tuệ cảm thấy lạnh lòng, một là vì thái độ của Trần Hán Thăng, bởi vì hắn có địa vị cao nhất trong vòng tròn này.

Hai là vẻ ngoài của người phụ nữ trẻ kia. Hoàng Tuệ đã hỏi Vương Tử Bác, xác định Thẩm Ấu Sở sẽ không tham gia cuộc tụ hội này, cô ta không thèm để mấy sinh viên nữ làm thêm quê mùa vào mắt.

Nhưng hôm nay cô ta đối diện Khổng Tĩnh. Bởi vì tuổi và sự trải đời nên từng cử động của Khổng Tĩnh toát ra khí chất, có lẽ một ánh nhìn, một nét môi cong lên, cái vuốt tóc nhẹ, tóm lại luôn vô tình bày ra phong tình.

Hoàng Tuệ không phải loại người làm việc bốc đồng, thấy sự bình tĩnh trong mắt Trần Hán Thăng, và đặc tính phụ nữ dịu dàng của ngự tỷ kia, cô ta nhanh chóng đè xuống ý định giành nổi bật, xoay người chờ Vương Tử Bác đi qua.

Hoàng Tuệ biết rõ địa vị của cô ta trong vòng tròn này không phải dựa vào chính mình, mà là dựa vào Vương Tử Bác.

“Tử Bác, đây là chị Tĩnh, vốn là tổng giám đốc ở Kiến Nghiệp của công ty Thâm Thông, về sau chị ấy là người quản lý và chấp hành của Hỏa Tiễn 101.”

“Vương Tử Bác, tổng địa lý học sinh trong khu vực chuyển phát nhanh Đại học Lý Công, bạn thân từ nhỏ và là anh em tốt của tôi, người bên cạnh là bạn gái của cậu ta.”

Trần Hán Thăng giới thiệu xong Khổng Tĩnh mỉm cười gật đầu chào. Vương Tử Bác đối mặt gái đẹp hơi bó tay bó chân, chỉ lễ độ chào, cuối cùng rất tự nhiên đi tìm những nam sinh khác tán dóc.

Lý Quyến Nam và Cao Đằng Phi biểu thị tôn kính, còn khách khí kêu “Chị dâu”, Hoàng Tuệ mỉm cười gật đầu, nhưng cô ta không vừa mắt đám con trai này, ngược lại rất muốn dung hợp vào không khí tán gẫu của Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh.

Đó mới là vòng tròn cao cấp!

Thế là Hoàng Tuệ cũng ngồi xuống bưng tách trà lên, đại khái bởi vì người lạ đột nhiên gia nhập, cuộc trò chuyện tạm ngừng, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh cũng uống trà.

“Khụ.”

Hoàng Tuệ cảm thấy đây là cơ hội tốt để kéo dài đề tài, hắng giọng nói:

“Mọi người có xem tin thời sự không? Trung Đông phát sinh động đất mạnh, ba chục nghìn người chết, hơn một trăm nghìn người không nhà để về. Hai mươi mấy quốc gia phái ra đội cứu viện và viện trợ vật tư cho Trung Đông.”

Nhóm Trần Hán Thăng sửng sốt, Hoàng Tuệ còn cho rằng đề tài này không đủ cấp cao, thế là đổi cái mới.

“Hai tháng trước, quốc gia chúng ta lần đầu thành công phóng phi thuyền vũ trụ chở người Thần Châu số 5, thật là vui thay cho tổ quốc vĩ đại.”

Lại một khoảng lặng.

Trần Hán Thăng đã đặt tách trà xuống bàn, giờ thì rót ly mới, lặng lẽ uống.

“Hơn một tháng trước, Saddam Hussein đã bị lính Mỹ bắt ở nơi gần Tikrit quê hương mình.”

Vẫn không ai tiếp lời.

Hoàng Tuệ dào dạt hứng thú ném ra những đề tài “Cấp cao”, không ngờ mọi người đột nhiên yên lặng.

“Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ những đề tài này chưa đủ cao cấp sao?”

Hoàng Tuệ hơi thấp thỏm, đặc biệt là ánh mắt Trần Hán Thăng nhìn mình rất kỳ lạ, bao gồm ngự tỷ khí chất rất tốt.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng ho khan một tiếng:

“Nghe nói tháng trước Michael Jackson bị tố dâm loạn nhi đồng, đã bị bắt.”

“Ồ, cậu cũng xem hả, không hiểu người nước ngoài nghĩ sao nữa.”

“Ở nước ngoài thì đồng tính hợp pháp, nhưng hợp pháp cũng không thể xâm phạm nhi đồng.”

…

“Thiên hậu giới ca hát Hongkong Mai Diễm Phương qua đời vì ung thư, tiếc ghê.”

“Thì đấy, cô ta cũng là người phụ nữ rất giỏi, mở ca nhạc hội lần cuối.”

“Tớ biết chuyện tình yêu của cô ấy nè, các cậu muốn nghe không?”

“Nói mau lên, nhanh!”

…

“Hả?”

Hoàng Tuệ nghệch mặt ra, đây không phải là vòng tròn cao cấp à? Tại sao không nói chuyện thời sự chính trị, không tám chuyện sáng kiến vĩ đại của quốc gia mở rộng cải cách mà đi tám mấy tin giới giải trí?

Đặc biệt là nhân vật trung tâm Trần Hán Thăng, hắn còn tập trung tinh thần nghe Trương Minh Dung chưa đầy hai mươi tuổi kể “Chuyện bí mật của ngôi sao” .

Trong khoảnh khắc này, Hoàng Tuệ hoài nghi là chính mình không thể dung hợp vòng tròn cao cấp, hay vì vòng tròn này cấp quá thấp nên không thích hợp với cô ta cấp cao?

Reng reng reng!

Đang lúc Hoàng Tuệ nghi hoặc thì một cuộc điện thoại đánh tan nghi ngờ của cô ta.

Không biết là ai gọi điện, Trần Hán Thăng chỉ “À, ừ, cảm ơn” rồi cúp máy, quay sang nói với Nhiếp Tiểu Vũ:

“Tân Thế Kỷ thanh toán phí chuyển phát nhanh, còn trả dư 6000 tệ xem như lì xì năm mới. Tiền chia hoa hồng cố vấn của tớ là hai trăm năm mươi nghìn, ước chừng gửi tròn ba trăm nghìn vào tài khoản của tớ. Trước khi nghỉ lễ cậu hãy chuyển hai trăm năm mươi nghìn vào tài khoản riêng của tớ.”

“Biết rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ đang nghe say mê, bị ngắt ngang thì rất khó chịu:

“Tiểu Trương, kể tới đâu rồi? Triệu Văn Trác đẹp trai nam tính ban đầu làm vệ sĩ, rồi sau đó thế nào?”

Nhưng Hoàng Tuệ nghe thấy Trần Hán Thăng nhẹ nhàng bâng quơ nói ra con số ba trăm nghìn, trừ Trương Minh Dung lộ vẻ mặt hâm mộ và giật mình, người còn lại như Khổng

Tĩnh, Thu An Bình dường như rất bình tĩnh, Nhiếp Tiểu Vũ còn bất mãn vì bị ngắt ngang cuộc buôn dưa lê.

"Chắc chắn là vì bản thân mình."

Hoàng Tuệ lập tức tự mình điều chỉnh:

"Đây vẫn là vòng tròn cao cấp, chẳng qua mình không tìm được con đường để dung hợp vào. Sau này trước khi tụ hội mình phải đọc nhiều tin giới giải trí mới được."

Chương 321: Từ hôm nay trở đi hâm mộ mày

Hoàng Tuệ hiểu về cao cấp là như vầy, khi xã giao thì bưng một ly rượu đỏ, nói về chính trị quốc tế và thời sự trong nước, rồi tâm sự nhãn hiệu nước ngoài ít ai nghe qua.

Càng không có người nghe qua thì cô ta càng cảm thấy mình khác với mọi người, tiếp đó kiên nhẫn giải thích về nó và khởi nguồn của những nhãn hiệu này cho người khác nghe, chiếm được cảm giác thỏa mãn và khoe khoang trong quá trình này, phương thức thể hiện đó cao cấp hơn trần trụi khoe giàu nhiều.

Nhưng Hoàng Tuệ rất nhanh phát hiện Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh phản ứng hờ hững, cô ta nhạy bén ngừng đề tài này. Hoàng Tuệ thầm thấy lạ, rõ ràng Khổng Tĩnh mặc đồ cao cấp mà sao sẵn lòng hòa lẫn với đám sinh viên đó?

Chờ mọi người đến đông đủ, Nhiếp Tiểu Vũ mời tất cả vào bàn, cô ấy đã thói quen làm những việc vặt này, hơn nữa thuần thục đến mức khiến người đau lòng.

Tất cả mọi người sẵn sàng, Trần Hán Thăng rót đầy ly đứng lên. Hắn đứng, người khác đều rất tự giác đứng lên theo, sinh viên làm thêm trên mặt còn nét non nớt, nhưng đã sắm vai nhân vật đi vào xã hội.

“Tôi chỉ nói ba câu, nói xong rồi mọi người tùy ý uống.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Câu nói đầu tiên, khiến chúng ta vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh chị Tĩnh gia nhập gia đình lớn Hỏa Tiễn 101. Tôi sẽ không nói nhiều về thân phận trước kia

của chị Tĩnh, tóm lại là trùm trong ngành nghề, chị ấy là đối tượng cho tất cả chúng ta học tập.”

Bốp bốp bốp!

Trần Hán Thăng vỗ tay trước, rất nhanh toàn bộ phòng VIP tràn ngập tiếng vỗ tay.

Trương Minh Dung vỗ to tiếng nhất, hai bàn tay bị vỗ đỏ, bởi vì cô ấy biết sang năm mình sẽ phục vụ bà chủ thứ hai xinh đẹp mà trưởng thành này, cho nên muốn thông qua phương thức này để biểu đạt tình cảm nóng cháy.

“Nếu Trần tổng nhắc đến mình một tiếng thì hay quá.” Trương Minh Dung thầm nghĩ, bởi vì cô ấy cũng là một trong những công nhân mới.

“Cảm ơn mọi người.”

Khổng Tĩnh cười gật đầu, cô có kinh nghiệm trải đời phong phú, sẽ không e sợ những trường hợp này, hơn nữa hoan nghênh cô là điều nên làm, tiếp theo chắc sẽ giảng phát triển sang năm của Hỏa Tiễn 101.

“Câu nói thứ hai, khiến chúng ta lặp lại câu đầu tiên, lại lần nữa hoan nghênh chị Tĩnh.”

Trần Hán Thăng lại vỗ tay.

Khổng Tĩnh ngạc nhiên, chẳng phải bây giờ nên bàn về tương lai rồi nói lời cổ vũ sao?

“Câu thứ ba, khiến chúng ta lặp lại câu nói thứ hai, vẫn là hoan nghênh chị Tĩnh.”

Trần Hán Thăng ba lần vỗ tay xong nhìn Khổng Tĩnh nói: “Chị Tĩnh, muôn vàn lời muốn nói hợp thành một câu, tôi thật sự không thể thiếu chị.”

Khổng Tĩnh đỏ mặt, cô không ngờ Trần Hán Thăng biến liên hoan cuối năm thành nghi thức hoan nghênh chính mình nhậm chức, thoạt nhìn quá mức long trọng.

Biểu đạt tình cảm trần trụi quá, tuy mang ý nghĩ sự nghiệp nhưng Trần Hán Thăng từng qua lại hơn 3000km đi nhà cô.

"Thảo nào lúc xã giao không bao giờ dẫn Tiểu Ngư Nhi hoặc là Thẩm Ấu Sở theo bên cạnh, thì ra vì có một số lời không tiện nói ra."

Vương Tử Bác phi một tiếng, loại phong cách này rất giống Trần Hán Thăng.

Trương Minh Dung cảm động muốn khóc, khi nào Trần ca cũng sẽ nói câu đó với mình: "Minh Dung, muôn vàn lời muốn nói hợp thành một câu, tôi thật sự không thể thiếu cô."

Nhưng chờ đến phút cuối Trần Hán Thăng vẫn không giới thiệu Trương Minh Dung, bị xem như người vô hình bỏ qua luôn.

Đương nhiên không thể hoàn toàn không nhắc tới, không biết Trần Hán Thăng nói gì với Khổng Tĩnh, ngước đầu lên kêu Trương Minh Dung:

"Công ty chuẩn bị cấp một chiếc xe cho chị Tĩnh, thấp nhất hai trăm nghìn trở lên, cô trước kia đã làm ở cửa hàng 4S, đến lúc đó hãy cùng Nhiếp Tiểu Vũ làm xong chuyện này."

"Biết, nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Trương Minh Dung đứng lên đồng ý, thầm nghĩ chính mình cũng không có phương tiện giao thông, sao Trần ca không thể quan tâm người ta một chút, cho chiếc xe đạp cũng được.

Không chỉ mình Trương Minh Dung hâm mộ, Hoàng Tuệ cũng vậy. Một chiếc xe hai trăm nghìn, quá rộng rãi, hình như

Trần Hán Thăng lái xe cũng chỉ một trăm nghìn.

Hoàng Tuệ đẩy Vương Tử Bác ngồi bên cạnh:

"Khi nào thì Trần Hán Thăng cũng cấp một chiếc xe hai trăm nghìn cho cậu?"

"Cho tôi?"

Vương Tử Bác ngẫm nghĩ nói:

"Nếu tôi có thể kiếm lợi nhuận hai triệu cho Hỏa Tiễn 101 thì chắc cậu ấy sẽ suy xét."

Tiếp theo là thời gian hoạt động tự do, mọi người đã rất quen thuộc, tùy ý ăn uống. Chờ Nhiếp Tiểu Vũ cụng ly với Trần Hán Thăng xong, Vương Tử Bác cũng đi tới.

Vương Tử Bác đương nhiên không phải kính rượu, cậu ấy vỗ vai Trần Hán Thăng nói:

"Năm nay vẫn đưa Thẩm Ấu Sở về chứ?"

Trần Hán Thăng gật đầu, nói:

"Đương nhiên."

"Vừa lúc, tao cũng đưa Hoàng Tuệ về."

Vương Tử Bác vui vẻ nói:

"Hai anh em chúng ta đi xe lửa đưa người yêu về Xuyên Du, cố kiên trì bốn năm đại học cũng xem như một đoạn giai thoại."

"Tao không đi xe lửa."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Năm nay đi máy bay tiết kiệm thời gian, sang năm có lẽ không đưa đi nữa."

"Vì sao?"

Vương Tử Bác cho rằng quan hệ giữa Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở xảy ra trục trặc, đang định khuyên nhủ vì Thẩm

Ấu Sở là cô gái tốt, lương thiện.

"Nửa năm sau tao lên năm ba rồi, phỏng chừng Thẩm Ấu Sở cũng cần thi cao học, tao suy xét mua căn hộ cho bà và A Ninh ở, tiện thể đón hai người ra khỏi núi."

Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác:

"Mày có định mua một căn cho Hoàng Tuệ không? Như vậy chẳng những có thể kéo dài giai thoại, không chừng chúng ta còn làm hàng xóm."

"Đệt!"

Vương Tử Bác xoay người đi, Trần Hán Thăng rõ ràng đang đùa với mình.

Nhà trong Kiến Nghiệp dù là vùng ngoại thành cũng phải hai trăm nghìn, nội thành càng đắt hơn, từ bảy trăm nghìn trở lên, chút tiền của mình sao đủ trả chứ.

"Mày đã hỏi ý bà chưa?"

Vương Tử Bác vẫn không chết tâm, rõ ràng là một đoạn giai thoại tiễn đưa nghìn dặm nhưng bị tiền bạc tùy hứng phá hỏng.

"Không nói, Thẩm Ấu Sở đều không biết."

Trần Hán Thăng nhún nhún vai:

"Nhưng có sao đâu, cùng lắm tao lừa cô ấy. Hâm mộ bạn gái của mày ghê, Hoàng Tuệ sẽ không từ chối mày bỏ tiền mua nhà cho, không giống như tao, tiêu tiền còn phải lén lút."

"Hâm mộ! Thật sự hâm mộ."

Trần Hán Thăng vỗ vai Vương Tử Bác, quay về bàn nhậu.

Vương Tử Bác ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ, mãi đến khi Hoàng Tuệ lại đây kéo mình:

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

Vương Tử Bác lắc đầu: “Tiểu Trần thương lượng với tớ, năm nay chúng ta cùng nhau cưỡi máy bay về Xuyên Du.

“A, tuyệt quá, tôi chưa từng đi máy bay.”

Hoàng Tuệ vui vẻ nói.

Vương Tử Bác nhìn Hoàng Tuệ hoan hô nhảy nhót, chợt nghĩ nếu là Thẩm Ấu Sở thì phản ứng đầu tiên là quan tâm giá cả.

Tiểu Ngư Nhi đại khái trực tiếp hỏi có đủ tiền không, nếu không đủ thì lấy của tôi.

Vương Tử Bác thở ra một hơi: “Từ hôm nay trở đi lại thêm một chuyện hâm mộ Tiểu Trần.”

…

Sau khi các buổi liên hoan kết thúc, tiếp theo là ba ngày thi cuối kỳ, Trần Hán Thăng trên cơ bản là viết tên xong chờ nộp bài thi, tóm lại xem không hiểu đề bài.

Đối với môn thi “Xác suất luận” kết thúc, Trần Hán Thăng đột nhiên phát hiện bên ngoài có tuyết rơi.

“Năm hai học kỳ đầu kết thúc trong đợt tuyết rơi lặng lẽ, thoải mái!”

Thi xong nghĩa là kỳ nghỉ đến, học sinh bình thường sẽ ăn cơm trưa trong căn-tin, cưỡi giao thông công cộng đi nhà ga.

Một số tên nghiện net thì kéo hành lý đi quán net ở khu trung tâm thương mại Nghĩa Ô, chuẩn bị không ngủ không nghỉ chơi thâu đêm vài ngày.

Bởi vì nghỉ ngơi quá lãng phí, nhất định phải để dành ngủ trên tuyến xe về nhà, khi mở mắt ra đã tới nơi, lợi dụng thời

gian quá hoàn mỹ.

Trần Hán Thăng không đi về ngay bây giờ, hắn phủi mông định tìm Thẩm Ấu Sở cùng đi ăn cơm, bỗng chú ý thấy một bóng dáng đứng trên hành lang tòa nhà dạy học, nhíu chặt mày nhìn bên ngoài tuyết rơi.

"Không mang theo dù à?"

Trần Hán Thăng đi qua hỏi.

"Không."

La Tuyền nhìn Trần Hán Thăng.

"Cha của cô không đến đón?"

"Không biết ông ta ở đâu nữa, chắc đi nhậu rồi."

"Mẹ của cô đâu?"

"Đánh lộn với ổng xong trật chân nằm bệnh viện rồi."

Tuyết bên ngoài rơi càng nhiều, mang theo chút gió, bông băng tinh sáu cánh bị thổi bay xuống ống tay áo lông của Trần Hán Thăng, hòa tan thành vệt nước.

"Mua vé xe chưa?"

Trần Hán Thăng hít sâu một hơi hỏi.

"Mua rồi."

La Tuyền móc ra vé xe đưa cho Trần Hán Thăng, đầu ngón tay của hai người vô tình chạm vào nhau, ngón tay của La Tuyền lạnh như băng.

"Còn gần một tiếng rưỡi nữa."

Trần Hán Thăng nhìn vé, nói:

"Từ trường học đến bếnxe khách mất một tiếng, tuyết rơi thì xe bus không chạy nhanh, cô còn muốn về nhà không?"

“Tùy tiện, về nhà cũng không có gì vui.”

La Tuyền vươn tay ra:

“Trả vé cho tôi.”

Trần Hán Thăng không trả, nhét vé vào túi:

“Tôi đưa cô đi bến xe, giờ cô hãy về ký túc xá lấy hành lý.”

La Tuyền sững sờ.

Trần Hán Thăng nâng cao giọng, nét mặt không kiên nhẫn:

“Mau lên, còn muốn tôi lặp lại lần thứ hai?”

“À.”

Mắt La Tuyền chớp chớp, định lao về ký túc xá trong tuyết, sau lưng vang tiếng kêu của Trần Hán Thăng:

“Chờ đã, cầm dù theo!”

“Anh không cần à?”

La Tuyền thấy trong tay Trần Hán Thăng chỉ có một cây dù.

Trần Hán Thăng cười khinh khỉnh:

“Tôi là phó chủ tịch hội học sinh, mượn dù có khó gì?”

La Tuyền gật đầu, bung dù bước ra ngoài.

Đi chưa được vài bước La Tuyền không kiềm được quay đầu, thấy Trần Hán Thăng kéo mũ của áo lông trùm lên đầu, đút tay vào túi áo chạy chậm đi bãi đỗ xe.

Rõ ràng là vì không gặp người quen, hoặc nên nói với tính khí của hắn lười mượn dù.

Nhìn bông tuyết rơi liên tục lên lưng Trần Hán Thăng, La Tuyền xoa sống mũi cay cay:

“Đại học thật chán.”

Chương 322: Chúng ta làm anh em đi

Rào rào rào rào rào rào!

FAW màu đỏ đậu ngay ngắn dưới lầu ký túc xá nữ của Học viện Tài chính, rất nhiều học sinh đều biết chiếc xe này là của Trần Hán Thăng. Một số nữ sinh tò mò nhìn vào, nhưng không thấy rõ, cần gạt nước liên tục đung đưa, quét bông tuyết rơi vào tấm chắn gió.

Chốc lát sau, La Tuyền cầm vali đi xuống, đây là lần thứ hai cô ngồi trên xe của Trần Hán Thăng. Khi mở ra cửa bên ghế lái phụ La Tuyền ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, phát hiện biểu cảm của hắn không thay đổi gì, thế là kiên định ngồi xuống ghế lái phụ.

“Cuộc thi thế nào?”

Trần Hán Thăng thong thả lái xe rời đi, để lại hai dấu nước mờ dưới đất.

“Cũng ổn, chắc có thể lấy được học bổng.”

La Tuyền ngửi trong xe thoang thoảng mùi thơm, Trần Hán Thăng rõ ràng không phải loại con trai xức nước hoa, chỉ có thể là cô gái khác để lại.

Trong lòng La Tuyền bỗng cảm thấy khó chịu, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có tuyết như lông ngỗng bị gió thổi dán lên cửa kính xe.

Chiếc FAW không lập tức chạy ra cổng trường, mà tạm ngừng trước cửa hàng tiện lợi, nơi đó có một cô gái vóc người

cao ráo, ít nhất cao 1m7 trở lên, một tay cầm dù, một tay xách túi, đôi mắt hoa đào giấu dưới khăn quàng ngây ngốc nhìn chăm chú xe con, không phải Thẩm Ấu Sở thì là ai.

Vẻ mặt La Tuyền sửng sốt.

Trần Hán Thăng dường như không biết, hạ cửa sổ xe hỏi Thẩm Ấu Sở:

"Mua đủ đồ chưa?"

"Mua … mua đủ rồi."

Giọng của Thẩm Ấu Sở rất nhỏ, tiếng nói bị vùi trong tuyết bay đầy trời, cô đành giơ cái túi lên, dùng động tác này biểu minh đã mua xong.

La Tuyền nhìn thì phát hiện đều là đồ ăn vặt, kỳ lạ là có vài món đặt bên trên là bánh quy và bánh mì mà cô thích ăn.

"Mua cho mình?"

"Sao hai người đó biết khẩu vị của mình?"

"Thẩm Ấu Sở ngoan như vậy?"

••••••

Trong khoảnh khắc rất nhiều ý niệm đều hiện lên trong đầu La Tuyền. Động tác của Trần Hán Thăng rất nhanh, nhận lấy cái túi, dâng lên kính cửa, lái xe đi.

La Tuyền nhìn qua kính chiếu hậu, Thẩm Ấu Sở vẫn còn ngơ ngác đứng yên tại chỗ, giơ tay vẫy nhẹ, dường như vừa rồi không kịp chào tạm biệt La Tuyền nên bây giờ muốn bổ sung lễ tiết này.

Xe càng lúc càng xa, bóng dáng của Thẩm Ấu Sở mờ dần, nhưng khi quẹo cua thì cô vẫn còn đứng đó.

Trần Hán Thăng cũng chú ý tới, lập tức lấy ra điện thoại di động gọi điện, rõ ràng là lời quan tâm nhưng nói từ miệng của

hắn thì tràn đầy hung hăng:

“Cậu còn đứng ở nơi đó làm cái gì, muốn biến thành tượng băng à? Đi thư viện chờ tớ về lại cùng ăn cơm trưa.”

Cúp điện thoại, Trần Hán Thăng thở ra một hơi, dường như có chút bất đắc dĩ, bắt đầu nhấn ga tăng tốc, dọc theo đường cái Long Miên chạy tới trạm đón khách Kiến Nghiệp.

Trong xe yên tĩnh lại, La Tuyền nhìn đồ ăn vặt trong bao, bỗng hỏi:

“Cho tôi?”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu.

“À.”

La Tuyền không nói lời nào, Trần Hán Thăng cũng chuyên tâm lái xe, chỉ có tiếng va chạm rào rào từ tấm chắn gió, dường như trong đợt tuyết này kèm theo băng mỏng, đây cũng xem như đặc điểm thời tiết của Kiến Nghiệp.

“Tại sao kêu chị ấy mua cho tôi?”

La Tuyền im lặng nửa ngày lại mở miệng, trên mặt kèm theo chút mong đợi, đại khái muốn nghe Trần Hán Thăng nói lời quan tâm.

“Không phải tôi muốn mua, Thẩm Ấu Sở chủ động đòi mua.”

Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa nói:

“Tôi vốn hẹn cô ấy cùng đi căn-tin ăn cơm, về sau vì phải đưa cô đi bến xe nên gọi điện thoại giải thích với cô ấy. Thẩm Ấu Sở nghĩ từ Kiến Nghiệp đến Cảng Thành mất vài tiếng, cô không kịp ăn cơm trưa, cho nên mua chút đồ ăn vặt.”

La Tuyền ngắt lời:

“Vậy sao chị ấy biết khẩu vị của tôi?”

“Tôi nói cho cô ấy.”

Trần Hán Thăng cười hỏi:

“Cô có muốn hỏi là tôi làm sao biết không?”

Thật ra La Tuyền rất muốn hỏi câu đó, nhưng bị Trần Hán Thăng trêu chọc khiến cô cảm thấy hỏi tới bến cũng không có ý nghĩa gì, đặc biệt là bao đồ ăn này là Thẩm Ấu Sở chủ động mua cô.

“Chị ta là đồ ngốc sao?” La Tuyền thầm nghĩ.

Dường như Trần Hán Thăng có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, khi đến ngã tư chờ đèn xanh đèn đỏ, hắn đột nhiên hỏi: “Thẩm Ấu Sở ngốc lắm đúng không?”

“Ừm.”

La Tuyền gật đầu thừa nhận, cô vốn không định nói, nhưng bị hỏi thì cô không thèm nói dối.

Trần Hán Thăng cười cười, hắn không tức giận, nhưng chuyển hướng đề tài sang khu vực khiến La Tuyền bất ngờ.

“Cô thấy thế nào về chuyện cha mẹ ly hôn?”

“Hả?”

La Tuyền sửng sốt, tình cảm của cha mẹ Trần Hán Thăng khá tốt, Cảng Thành không lớn, trước kia cô từng gặp Trần Triệu Quân.

Lão Trần là người cha trung niên không nói nhiều, nhưng nhìn qua đã biết là tính khí rất tốt.

La Tuyền có thể hội sâu sắc với cha mẹ trung niên tính tình xấu, gia đình của cô là thế.

La Tuyền hỏi:

“Ý anh là cha mẹ của tôi sẽ ly hôn?”

“Có khả năng này, lúc cô lên cấp 3 chắc bọn họ thường xuyên cãi lộn nhỉ?”

Trần Hán Thăng vừa xoay tay lái vừa nói, chuyện này sớm muộn gì sẽ phát sinh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sắp tới rồi.

“Ly hôn thì ly hôn.”

La Tuyền dửng dưng nói:

“Tôi nhìn bọn họ cãi lộn mãi cũng mệt, ly hôn rồi mọi người đều sảng khoái, tóm lại tôi sẽ không như đứa trẻ khác khóc ngăn cản cha mẹ ly hôn.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ nhóm bạn quanh mình khá thú vị, cha mẹ đều bao gồm tất cả đặc điểm của vợ chồng Trung Quốc.

Nói về cha mẹ của hắn trước.

Lão Trần và Lương thái hậu, mặt ngoài là Lương thái hậu cầm quyền, thật ra việc lớn vẫn do Lão Trần quyết định, bao gồm nhìn thấy Trần Hán Thăng từ nhỏ không thích học tập, chuyển biến quan niệm bồi dưỡng con nhỏ.

Cha mẹ của Tiểu Ngư Nhi là yêu thương tôn trọng lẫn nhau, gặp chuyện gì hai người đều thích thương lượng, địa vị gia đình bình đẳng, hơn nữa cảm tình rất tốt, rất thương con cái, điển hình gia đình học thức cao.

Cha mẹ của Vương Tử Bác không có văn hóa, kinh tế gia đình hơi kém, là loại không kèm kẹp nhiều nhưng con cái học giỏi. Thật ra bọn họ không chỉ ít trao đổi với con cái, hai vợ chồng cũng không nói nhiều, sống cho qua ngày, sẽ không ly hôn.

Điều kiện gia đình của La Tuyền tốt, chưa chắc kém hơn Tiểu Ngư Nhi, nhưng cha mẹ đều rất có cá tính hơn nữa không muốn thỏa hiệp, cộng thêm có tiền thì bị dụ dỗ nhiều, hai bên đều muốn ly hôn.

Thấy tâm trạng của La Tuyền khá thoải mái, Trần Hán Thăng khẽ ừ:

"Tóm lại, tuy cha mẹ ly hôn nhưng quan hệ giữa họ và cô sẽ không thay đổi."

"Tùy họ."

Dường như La Tuyền quan tâm chuyện này, ngược lại tò mò hỏi: "Sư huynh Trần, anh có thể cho tôi biết làm sao khiến sư tỷ Tiêu tâm cao khí ngạo chấp nhận một mỹ nhân đỉnh của chóp như Thẩm Ấu Sở không?"

"Nói cho cô cũng được, nhưng phải làm rõ quan hệ của chúng ta trước."

Trần Hán Thăng lại từ từ dừng lại xe, càng tới gần nhà ga thì càng nhiều xe dừng ở ngã tư, ngã rẽ này là đèn xanh đèn đỏ cuối cùng, quẹo qua là đến trạm đón khách Kiến Nghiệp.

"Chúng ta có quan hệ gì?"

Tim La Tuyền bỗng đập nhanh, bởi vì Trần Hán Thăng nói như vậy chắc chắn sẽ không theo phương hướng cô mong đợi.

"Chúng ta đều là con một, cũng không có anh chị em gái gì."

Quả nhiên, Trần Hán Thăng châm chước rồi nói:

"Hay là làm anh em đi, cô nhận tôi làm anh trai."

Lúc này chưa có danh từ "bạn giới tính nam", cho nên giữa Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề là mối quan hệ khá tiên tiến, đa số người thì làm anh trai, em gái.

“Anh trai?”

La Tuyền cười khẩy nói:

“Tôi cực khổ thi vào Học viện Tài chính chỉ vì thêm người anh trai?”

Đèn chuyển từ đỏ sang xanh, Trần Hán Thăng đạp chân ga rõ hướng, chậm rãi ngừng lại trước cửa bến xe, vừa đủ thời gian.

Trần Hán Thăng nói:

“Đây là kết quả tốt nhất.”

“Tôi không cần kết quả này!”

La Tuyền mở cửa ra, chính mình cầm vali đẩy tới chỗ soát vé.

“Này!”

Trần Hán Thăng kêu một tiếng, hắn cũng không xuống xe, thò tay ra từ cửa sổ xe, đưa ra bao đựng đầy đồ ăn vặt.

La Tuyền vốn không muốn nhận, với cô thì đói bụng một bữa không sao cả, nhưng thấy bông tuyết không ngừng rơi xuống cổ tay và tay áo của Trần Hán Thăng, bao gồm rơi vào đồ ăn trong túi, nhưng hắn không rút tay về, chứng minh ý của hắn kiên định không thay đổi.

La Tuyền do dự một chút, trong lòng vẫn có chút sợ, cuối cùng vẫn là chạy về giật lấy bao đồ ăn, ngoài miệng kiên quyết nói:

“Tôi sẽ không làm em gái, nếu không thì về sau phiền phức!”

Trần Hán Thăng phủi bông tuyết trên tay áo, chứ chẳng lẽ cục cưng là đúng nghĩa cục cưng, bảo bối là đúng nghĩa bảo bối, em gái đúng nghĩa là em gái?

Chương 323: Bị tra hỏi thì phải làm sao?

Đưa La Tuyền đi, Trần Hán Thăng quay lại kế hoạch ban đầu, sắp xếp cho mỗi cửa hàng chuyển phát nhanh ở các trường học lần lượt đóng cửa lúc thi cuối kỳ, rồi chuẩn bị đi một vòng Xuyên Du, cuối cùng về Cảng Thành thăm cha mẹ.

Tóm lại năm trước đã tập luyện một lần, năm nay có nhiều tiền càng dễ làm hơn.

Nhưng miễn là Trần Hán Thăng còn giữ ý tưởng "Ôm hết" thì sự cố Tu La tràng hoặc là đang phát sinh, hoặc sắp phát sinh, thử thách lớn đến năng lực phản ứng của đầu óc.

Đại học Đông Đại nghỉ muộn hơn Học viện Tài chính một ngày, trưa hôm nay Tiêu Dung Ngư vừa thi xong lập tức gọi điện cho Trần Hán Thăng, âm thanh trong trẻo còn chất chứa nét hân hoan.

"Tiểu Trần, tớ thi xong rồi!"

"Tuyệt, giờ thì tớ có một tháng kỳ nghỉ vui chơi rồi."

"Ui cha, nói gì khó nghe vậy. Buổi chiều tớ thu thập hành lý, buổi tối ký túc xá có liên hoan, ngày mai tớ trực tiếp đi Giang Lăng tìm cậu, chờ cậu hết bận rồi cùng nhau về nhà."

Đây là ý tưởng của Tiểu Ngư Nhi, cũng là yêu cầu bình thường của con gái khi yêu.

"Tốt!"

Biểu cảm của Trần Hán Thăng cực kỳ ngạc nhiên, nhưng miệng thì do dự, thậm chí còn "Khích lệ" nói: "Có cậu đến hỗ

trợ thì tớ có thể về nhà sớm rồi.”

Tiêu Dung Ngư nghe Trần Hán Thăng không từ chối thì thỏa mãn nói:

“Hứa rồi nhé, tớ đi ăn cơm với Thi Thi đây.”

…

“Đệt, rốt cuộc vẫn đến.”

Trong ký túc xá, Trần Hán Thăng lặng lẽ đi đến ban công, hiện tại Tiểu Ngư Nhi tuyệt đối không thể tới Học viện Tài chính, bởi vì Thẩm Ấu Sở còn ở đây, đến là Tu La tràng, hắn ở trong điện thoại đồng ý chỉ là kế hoãn binh bất đắc dĩ.

Đây là tổng kết “Kinh nghiệm” nhiều năm của Trần Hán Thăng, nếu bạn gái có ý thăm dò hoặc tra hỏi, tuyệt đối không thể từ chối ngay, bởi vì đó là biểu hiện của hoảng loạn, sẽ chỉ tăng thêm nghi ngờ hoặc là khiến sự tình trở nên mất kiểm soát.

Phương thức xử lý tốt nhất là dứt khoát đồng ý yêu cầu của cô ấy, ổn định người ta rồi mới có biện pháp giải quyết.

Đừng nhìn Tiêu Dung Ngư nhỏ xinh ngọt ngào, siêu thích Trần Hán Thăng, nhưng tính khí rất không được tự nhiên.

Nếu hôm đó đưa đến bến xe khách Kiến Nghiệp không phải La Tuyền mà là Tiêu Dung Ngư, cho dù tay của Trần Hán Thăng bị đông cứng, Tiêu Dung Ngư cũng sẽ không quay lại lấy túi đồ ăn kia.

Tính cách con gái khác nhau thì đối đãi tình cảm cũng khác.

La Tuyền có thể tổn thương mọi người quanh Trần Hán Thăng, chỉ bỏ sót hắn.

Tiêu Dung Ngư thà cùng Trần Hán Thăng yêu nhau ghét nhau, nhưng có thể khách khí thân thiện đối đãi với người xung quanh Trần Hán Thăng, thậm chí với "Tình địch".

Còn Thẩm Ấu Sở thì cô hy vọng mọi người đều không bị tổn thương, nếu phải có người chịu đau thì đó là cô.

"Không có chuyện trái ôm phải ấp, mỗi ngày không gặp Tu La tràng đã nên cảm ơn."

Trần Hán Thăng búng mạnh tàn thuốc bay xa, cùng bông tuyết rơi xuống dưới lầu.

Phòng 602 trừ Trần Hán Thăng ra, Đái Chấn Hữu và Lý Quyến Nam cũng không trở lại.

Lý Quyến Nam là vì bận làm thêm, đồ ngốc Lão Đái chơi net suốt đêm nhớ lầm thời gian, đành sửa vé xe lửa lúc khác, giờ đang ngủ bù.

"Alo, chú Tiêu, ăn cơm trưa chưa?"

Phải nhờ Tiêu Hoành Vĩ ra mặt, có thể giống như năm ngoái đón Tiểu Ngư Nhi đi là tốt nhất, nhưng phải nói khéo chút.

"Mới ăn cơm xong, thi xong rồi cậu mau về nhà, đừng ở trong trường chơi mãi."

Lão Tiêu nói chuyện ngày càng giống phụ huynh.

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

"Thì tại con không còn cách nào khác, muốn sớm để dành được mười triệu."

"Thôi đi, đừng cợt nhả."

Về chuyện mười triệu, Lão Tiêu không nói đồng ý, cũng không phản đối, đổi đề tài hỏi:

"Cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

“Chuyện đó …”

Trần Hán Thăng dường như có chút khó xử, cuối cùng vẫn là hỏi:

“Nếu Tiểu Ngư Nhi lại cùng con ở trong khách sạn thì chú thấy sao?”

“Vấn đề không lớn, để xem cậu chịu đòn giỏi không.”

Lão Tiêu đầu tiên là lạnh lùng cười, tiếp đó đột nhiên phản ứng lại: “Đợi đã, Tiểu Ngư Nhi ở chung khách sạn với cậu?”

“Cô ấy định chờ thi thử xong sẽ đến Giang Lăng, chờ cùng con về Cảng Thành.”

Trần Hán Thăng nói:

“Nhiều nữ sinh trong lớp tụi con đã về nhà, không thể ở nhờ ký túc xá, cho nên ở lại khách sạn sẽ tiện hơn. Cô ấy đẹp như vậy, ở một mình trong khách sạn thì con không yên tâm, muốn ở cùng cô ấy.”

Trần Hán Thăng thề thốt bảo chứng:

“Nhưng chú Tiêu yên tâm, con bảo đảm vẫn giống như lần trước, không làm gì hết.”

“Không được!”

Lão Tiêu từ chối ngay:

“Tiểu Ngư Nhi thi xong cuối kỳ vào ngày nào?”

Trần Hán Thăng trả lời:

“Từ hôm nay.”

“Hôm nay thi xong?”

Tiêu Hoành Vĩ nhíu mày, tiếp đó trấn an Trần Hán Thăng:

“Ở chung khách sạn thì tạm thời cậu đừng mơ, nhưng thái độ rất tốt, hai đứa còn nhỏ, lỡ xảy ra chuyện thì sao đi học

được. Trong cục đột nhiên có vụ án, tôi cúp đây, Tết nhớ đến nhà cùng tôi uống vài ly."

Thật ra đơn vị không có việc gì, Lão Tiêu muốn gọi điện thoại chất vấn Lữ Ngọc Thanh:

"Bà nói Tiểu Ngư Nhi qua hai ngày mới thi xong mà? Tại sao tôi được tin hôm nay Đại học Đông Đại thi xong rồi?"

Lữ Ngọc Thanh thấy đã bị lộ thì đành nói thật:

"Tiểu Ngư Nhi muốn đi khu đại học Giang Lăng chơi, nhưng sợ ông không đồng ý nên chỉ nói với tôi, dặn tôi đừng nói với ông."

"Bà không lo cho an toàn của con gái sao?"

Lão Tiêu thầm nghĩ hai mẹ con kết phường lừa chính mình thì máu nóng dồn lên não.

"Tiểu Ngư Nhi đã là sinh viên, hơn nữa Hán Thăng cũng ở bên kia, và một số bạn học cấp 3 khác."

Lữ Ngọc Thanh lấy làm lạ nói:

"Ông ở nhà thường khen Trần Hán Thăng có tài, Tiểu Ngư Nhi ở cùng cậu ta thì có gì mà lo."

"Thằng đó mới là nguy hiểm nhất!" Tiêu Hoành Vĩ thầm rít gào trong lòng.

Có nhiều chuyện Lữ Ngọc Thanh không rõ ràng, thí dụ như Trần Hán Thăng lăng nhăng, khoảng thời gian trước còn dụ dỗ Tiểu Ngư Nhi đi khách sạn, Lão Tiêu không dám nói những điều này, sợ Lữ Ngọc Thanh tìm Trần Hán Thăng liều mạng.

"Hán Thăng bận việc làm thêm, Tiểu Ngư Nhi nghỉ lễ thì nên về nhà sớm."

Tiêu Hoành Vĩ không ngủ nữa:

“Tôi đi đón Tiểu Ngư Nhi, lần sau không được giấu tôi những việc này.”

“Ông bảo hộ con gái hơi quá mức rồi.”

Lữ Ngọc Thanh cảm thấy Lão Tiêu phản ứng hơi quá mức.

“Bà không biết gì hết, không nói với bà nữa.”

Tiêu Hoành Vĩ cúp máy.

Nghe tiếng tút tút từ ống nghe, cảm thụ được cảm xúc sốt ruột che chở con gái của chồng mình, Lữ Ngọc Thanh không kiềm được cười cười.

“Ngày Tiểu Ngư Nhi gả đi coi chừng khóc xỉu luôn.”

Thật ra Lão Tiêu đang rất rối rắm, vừa thưởng thức tính độc lập mà Trần Hán Thăng bày ra, nhưng phòng bị tính cách lưu manh của hắn, sợ con gái chịu thiệt.

Nhưng Tiểu Ngư Nhi rất thích Trần Hán Thăng, cộng thêm điều kiện gia đình của hắn có thể nói là trong sạch, Lão Trần là người hiền lành hiếm có, Tiêu Hoành Vĩ lại cảm thấy như vậy khá tốt.

“Tốt nghiệp đại học, chờ tốt nghiệp rồi thì tôi không quan tâm nữa.”

Lão Tiêu trong lòng thầm nghĩ: “Tốt nghiệp xong rồi dù lập tức mang thai thì tôi cũng không can thiệp, cùng lắm tôi từ chức ở nhà chăm cháu ngoại, cho người khác hâm mộ chết.”

Nhưng sự tình còn cần giải quyết, hôm nay Trần Hán Thăng đại khái đã sợ, bởi vì lần trước hắn cùng Tiểu Ngư Nhi ở khách sạn, Lão Tiêu mới sáng sớm đã đến nhà của hắn biểu đạt thái độ kháng nghị.

“Coi như thằng nhóc này biết điều, lần này biết sợ, cho nên trước tiên xin phép, nên mình tạm thời không bán đứng hắn

vậy.”

Lão Tiêu cho rằng như thế.

Tuy có chút xíu thắc mắc chưa cởi bỏ, với tính cách không ngán thứ gì của Trần Hán Thăng lẽ ra không biết sợ mới đúng.

.....

Buổi chiều, Trần Hán Thăng đang ở 101 tòa nhà F xem sổ sách thì Tiêu Dung Ngư gọi điện thoại.

“Tiểu Trần, có lẽ tớ không đi Giang Lăng được.”

Tiểu Ngư Nhi buồn nản nói:

“Không biết cha của tớ nghe ở đâu hôm nay thi xong, cứng rắn đòi đón tớ về nhà, tớ kêu ông ấy sáng mai đến.”

“A?”

Trần Hán Thăng rất kinh ngạc, hùa theo “Nói xấu” Lão Tiêu:

“Chú Tiêu kỳ cục quá, cậu có phải là con nít ba tuổi đâu mà đưa rước, già lú lẫn rồi!”

“Im ngay! Tớ nói thì được, không cho cậu nói ông ấy như vậy!”

Tiểu Ngư Nhi hầm hừ suy nghĩ một hồi:

“Buổi tối cậu qua đây đi, chúng ta đi nhà giáo sư Tôn chúc mừng năm mới.”

“Cái này thì được.”

Tu La tràng đã mất, tâm trạng của Trần Hán Thăng rất tốt, hơn nữa giáo sư Tôn trợ giúp chính mình rất nhiều, không thể đối xử như người công cụ được.

Chương 324: Hả?

Nếu là viếng thăm trước năm mới thì phải đem theo quà, Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa thương lượng với Tiêu Dung Ngư nên tặng cái gì.

Chủ yếu là Trần Hán Thăng nói linh tinh, Tiểu Ngư Nhi toàn từ chối.

"Tặng trái cây đi, bổ sung nước cho bà già."

"Giáo sư Tôn không thích ăn hoa quả."

"Vậy mua sỉ một thùng bánh móng ngựa, bà có thể ăn từ năm nay sang năm sau."

"Không thành tâm gì hết, tặng cho có thôi."

"Muốn thành tâm cũng được, bà cụ sống một mình, có muốn giới thiệu một ông già thú vị …" :

Tút tút tút!

Tiểu Ngư Nhi trực tiếp cúp điện thoại, Trần Hán Thăng bĩu môi: "Đùa giỡn một chút đều không được."

Tới Đại học Đông Đại, Tiểu Ngư Nhi còn chưa kịp dỗi hờn Trần Hán Thăng thì thấy một cái hộp hình chữ nhật đặt ở ghế lái phụ ra.

"Gì vậy?"

"Cậu cẩn thận mở ra liền biết."

"Khung hình!"

Tiêu Dung Ngư mở ra rồi giật mình kêu lên một tiếng, chợt nhớ ra ra khoảng thời gian trước khung hình cũ trong nhà giáo

sư Tôn bị gãy chân chống, hôm ấy Trần Hán Thăng mua keo nhựa 502 gắn lại.

"Tặng quà cũng cần có kỹ xảo, mục đích là vì khiến người tặng nhớ kỹ."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói:

"Quà biếu có thể đắt tiền khiến người nhớ kỹ, hoặc hiếm hoi khiến người nhớ kỹ, và cả thích hợp khiến người nhớ. Khung hình thích hợp với bà cụ, về sau bà mà ngắm hình chụp chung chắc chắn sẽ nhớ đến chúng ta tặng."

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu: "Dường như hơi có đạo lý."

"Xì, đương nhiên có lý."

Trần Hán Thăng đắc ý vênh váo nói:

"Phó viện trưởng Lục Cung Siêu của trường chúng tớ được gọi là không bao giờ nhận quà, nhưng bị tớ dắt mũi nghe răm rắp. Tớ còn chuẩn bị một món quà cho bà già."

"Còn có cái gì? Xe đạp!"

Tiêu Dung Ngư lại giật mình kêu lên, Trần Hán Thăng lấy ra một chiếc xe đạp chưa ráp từ cốp sau xe.

"Xe đạp của bà cũ quá rồi, nếu đạp nữa sẽ có nguy hiểm."

Trần Hán Thăng chỉ hướng xe đạp và khung hình:

"Tặng quà là phải như này, nhất định phải vừa đúng tâm lý, hôm nay Trần ca tâm tình tốt, dạy cho cậu cách tặng quà."

"Học làm gì, có cậu là được."

Tiểu Ngư Nhi tự hào nói, chốc lát sau trên khuôn mặt trái xoan tinh trí trở nên rất chán nản: "Đáng tiếc ngày mai cha sẽ đón tớ về, đang định đi Học viện Tài chính giúp đỡ cậu."

“Không sao, chỗ của tớ toàn là công việc lặp lại. Hơn nữa dì Lữ chắc làm nhiều món ngon ở nhà, cậu mà không về thì dì buồn lắm.” Trần Hán Thăng an ủi.

Tiêu Dung Ngư gật đầu, đột nhiên lại nhớ đến cái gì: “Lời này dường như khá quen tai, năm trước nghỉ đông cậu khuyên tớ về nhà sớm hình như cũng nói vậy.”

“Có hả?”

Trần Hán Thăng không thừa nhận:

“Qua hơn ba trăm ngày ai mà nhớ.”

“Hừ, lời cậu nói tớ đều có thể nhớ kỹ!”

Tiểu Ngư Nhi chu môi: “Về sau đừng hòng lừa dối tớ.”

Trần Hán Thăng ngoác miệng cười:

“Nói gì kỳ, con người của tớ không bao giờ nói dối và khoác lác.”

Tiêu Dung Ngư cầm khung hình, Trần Hán Thăng khiêng hòm đựng xe đạp:

“Thật ra nếu muốn làm sâu sắc quan hệ với bà cụ thì tớ còn một chiêu nữa, hơi lãng phí thời gian, nhưng dùng nó thì bảo đảm về sau bà cụ sẽ yêu thương cậu như cháu gái ruột.”

Tiêu Dung Ngư tò mò hỏi:

“Cậu lại có trò xấu xa gì?”

“Bà cụ hình như nhiều năm rồi ăn Tết một mình, với tính cách của bà đại khái không đi theo học sinh về nhà.”

Trần Hán Thăng chỉ hướng giấy chữ phúc dán trên cửa chống trộm:

“Nếu ngày hai mươi chín trước Tết chúng ta cố ý đến Kiến Nghiệp dọn dẹp vệ sinh và dán chữ phúc giúp bà, rồi trước

tiên ăn bữa cơm tất niên, dựa theo phỏng đoán của tớ, dù bà có không được tự nhiên cỡ nào cũng phải cảm động khóc năm phút."

"Nếu khóc ít hơn năm phút tớ sẽ viết ngược chữ Trần!" Trần Hán Thăng dõng dạc nói.

Tiêu Dung Ngư nhún mũi đáng yêu:

"Đề nghị khá tốt, nhưng động cơ không đủ đơn thuần, dường như chúng ta vì muốn quan hệ sâu thêm mới làm những việc này, không phải bởi vì tôn trọng giáo sư."

"Có gì khác nhau?"

Trần Hán Thăng cười tiêu sái:

"Dù sao chúng ta trả giá, bởi vì đến và đi Kiến Nghiệp mất ít nhất tám tiếng, trong lòng bà cụ cũng vui vẻ. Con người của tớ hoàn toàn là vì lợi cho mình, trên đời người có thể làm tớ trả giá mà không tính toán thiệt hơn thì chỉ có ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám người thôi."

"Hả?"

Tiêu Dung Ngư nghi ngờ đánh giá Trần Hán Thăng: "Trừ chú Trần, dì Lương và tớ ra sao có nhiều người vậy?"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Xin lỗi, thêm tớ nữa là ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín."

"Trần Hán Thăng, cậu nói thế là sao? Hóa ra vừa rồi chưa tính tớ vào? !"

Hai người ồn ào đi tới cửa, đột nhiên phát hiện giáo sư Tôn hôm nay khóa cửa, gõ cửa, bà đeo kính lão mở cửa ra.

"Nghỉ đông rồi mà hai đứa không về quê sao?"

Nhìn thấy Tiêu Dung Ngư cùng Trần Hán Thăng xuất hiện ở cửa, giáo sư Tôn với mái tóc hoa râm hơi giật mình.

“Chúng em muốn chúc Tết cô trước ạ.”

Tiểu Ngư Nhi đang giải thích nguyên nhân, Trần Hán Thăng trực tiếp đi vào: “Nơi này đã quen thuộc như nhà của tôi vậy. Sao bà khóa cửa nhà, không sợ con nít lạc đường không tìm được đường về nhà à?”

Giáo sư Tôn đã quen tính cách của Trần Hán Thăng, lắc đầu nói: “Chỉ cần muốn trở về thì dù ở đây vẫn tìm được nhà.”

“Sao bà hôm nay bí hiểm vậy?”

Trần Hán Thăng rất kỳ lạ, giáo sư Tôn trước kia rất ít nói những lời huyền ảo như vậy.

“Không có gì.”

Giáo sư Tôn lắc đầu, nhìn thùng giấy Trần Hán Thăng khiêng trên vai, hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Linh kiện xe đạp chưa lắp ráp.”

Trần Hán Thăng mở thùng ra, lấy linh kiện ra như tặng của quý:

“Xe cũ quá đừng đi nữa, không an toàn, tôi lắp ráp xe đạp mới thật đẹp cho bà.”

Bà cụ nhìn:

“Sao là màu hồng?”

Tiêu Dung Ngư cũng không ngờ Trần Hán Thăng với ánh mắt độc đáo mua loại màu hồng, mới nãy còn khen hắn làm việc ổn trọng.

“Màu hồng thì có làm sao?”

Trần Hán Thăng có lý lẽ của riêng mình:

“Tâm hồn thiếu nữ là chuyện cả đời, Tiểu Ngư Nhi đến tuổi như giáo sư Tôn vẫn sẽ thích màu hồng.”

“Bậy bạ!”

Bà cụ xoay người vào thư phòng, Tiêu Dung Ngư trừng Trần Hán Thăng một cái, lấy ra khung hình chạy theo vào:

“Giáo sư Tôn, khung hình cũ bị hư chân chống rồi, đây là khung hình mới, cô xem thử thế nào …”

“Quan niệm cũ kỹ, kỳ thị màu hồng à?”

Trần Hán Thăng oán thầm một câu, lặng lẽ ngồi trong phòng khách bắt đầu lắp ráp, hắn có tính tự lập rất mạnh, một chiếc xe đạp màu hồng nhỏ xinh chốc lát sau đã đứng ở trước mắt.

“Giáo sư Tôn tóc hoa râm cưỡi xe đạp màu hường thiếu nữ chạy trong Đại học Đông Đại.”

Trần Hán Thăng chép miệng:

“Đây đã là phong cảnh riêng rồi.”

.....

Cơm chiều tự nhiên lại là Trần Hán Thăng xuống bếp, giáo sư Tôn ra khỏi thư phòng nhìn chiếc xe đạp này một lần thì không muốn xem lần thứ hai.

Ăn xong, Trần Hán Thăng nằm ngửa trên ghế xem tv, đột nhiên có người gõ cửa cốc cốc.

“Tiểu Trần, đi xem thử.”

Tiêu Dung Ngư đá nhẹ Trần Hán Thăng, cô và giáo sư Tôn ăn văn nhã nên tốc độ hơi chậm.

“Là ai, đang gõ khung cửa …”

Trần Hán Thăng ngâm nga bài "Thời gian bị lãng quên" của Thái Cầm, đi ra cửa, không chú ý giáo sư Tôn thay đổi sắc mặt.

Tòa nhà bốn tầng trong Đại học Đông Đại đều có lịch sử nhiều năm, đèn hành lang hơi tối, Trần Hán Thăng mở cửa ra liền trông thấy một đôi mắt lóe tia sáng xanh nhìn chằm chằm vào mình.

Nếu đổi lại là Tiểu Ngư Nhi không chừng bị dọa xỉu, Trần Hán Thăng cũng bị giật nảy mình, nhưng sau đó hắn hung hăng quát:

"Bố tiên sư cha nhà mi, đứng trước cửa nhà dọa bố à? !"

Trần Hán Thăng la hét định đánh người, gần Tết mà giả thần giả quỷ, quá xấu xa!

Tiêu Dung Ngư nghe thấy động tĩnh biết ngay không ổn, lập tức chạy tới kéo lại Trần Hán Thăng, tiện thể hoàn toàn mở ra cửa chống trộm, để đèn trong nhà chiếu ra.

Lúc này Trần Hán Thăng mới thấy chủ nhân của đôi mắt xanh là một cô gái mười bảy, tám tuổi, da dẻ trắng nõn, đường nét sâu, mũi thẳng hơn phụ nữ phương đông bình thường.

Đứng phía sau còn có một phụ nữ trung niên, nhưng khuôn mặt Châu Á.

"Con lai?"

Trần Hán Thăng hiểu ra, thảo nào mắt màu xanh.

Cô gái con lai bị Trần Hán Thăng mắng nghệt mặt ra, quay đầu nhìn người phụ nữ trung niên đứng phía sau.

"Này, nhìn cái gì, look (nhìn) tôi."

Trần Hán Thăng hỏi thẳng:

"You (cô) gõ cửa nhà tôi làm gì?"

Người phụ nữ trung niên vẻ mặt nghi hoặc hỏi:

“Đây không phải là nhà của Tôn Bích Dư sao?”

“Nói chuyện tôn trọng chút, người như bà sao có thể gọi thẳng là Tôn Bích Dư?”

Lần đầu Trần Hán Thăng nghe có người gọi thẳng tên của giáo sư Tôn.

“Tại sao không thể kêu? Bà là mẹ của tôi.”

“Hả?”

Chương 325: Phụ nữ thích lật lại chuyện cũ

“Giáo sư Tôn là mẹ của bà?”

Lần này đến lượt Trần Hán Thăng ngơ ngác, quan sát kỹ thì người phụ nữ trung niên và giáo sư Tôn mặt mày hơi giống nhau.

Lúc này, giáo sư Tôn cũng đi tới cửa.

Quả nhiên, người phụ nữ trung niên lập tức kêu:

“Mẹ.”

Bà ta xoay người nói với cô gái máu lai:

“Mau kêu bà ngoại, lúc trước mẹ dạy con tiếng Trung đấy.”

“Bà … bà ngoại.”

Cô gái con lai phát âm tiếng Trung không tiêu chuẩn, hoặc có thể là vừa bị Trần Hán Thăng dọa, ấp úng nói mấy tiếng thì im lặng.

Nhưng khiến Trần Hán Thăng sửng sốt là, giáo sư Tôn trông thấy con gái và cháu gái nhưng biểu cảm không kích động như trong tưởng tượng, thậm chí không vui vẻ thật lòng như lúc thấy Tiêu Dung Ngư.

“Vào nhà trước đi, người nhà đừng đứng ở cửa nói chuyện.”

Trần Hán Thăng tự nhiên mời vào như chủ nhà, cố ý đi xuống cầu thang lấy hành lý giúp người phụ nữ trung niên, còn cau mày nói với Tiểu Ngư Nhi:

“Đừng sững sờ ở đó, mau dẫn em gái vào nhà, hành lang gió lạnh.”

Động tĩnh trước cửa hơi lớn, hàng xóm phía đối diện mở cửa ra, là một giáo sư nữ tóc trắng xóa, bà nhìn chằm chằm người phụ nữ trung niên kia.

“Đây là Diệc Mẫn đúng không, năm nay về nước ăn Tết?”

“Dì Tề, con là Ngô Diệc Mẫn.”

Trên mặt người phụ nữ trung niên tràn đầy nụ cười:

“Sức khỏe của dì thế nào?”

Trần Hán Thăng nhủ thầm thì ra bà ta tên Ngô Diệc Mẫn, người yêu của giáo sư Tôn đúng là họ Ngô.

“Tôi còn khỏe, khí hậu ở Kiến Nghiệp chỉ có Đại học Đông Đại là sống khỏe.”

Giáo sư Tề phía đối diện cảm thán:

“Nhiều năm rồi Diệc Mẫn không về, sao chồng của cháu không đi về theo?”

“Công ty của anh ấy bận việc nên chỉ có con và con gái trở về.”

Ngô Diệc Mẫn chỉ hướng thiếu nữ con lai, giới thiệu: “Đây là con gái của con, tên tiếng Hoa là Tôn Đường Đường.”

Trần Hán Thăng cảm thấy cái tên Tôn Đường Đường rất thú vị, không theo họ Ngô ngược lại họ Tôn, đại khái là muốn biểu đạt có ý gì.

Nhưng giáo sư Tôn chỉ là lạnh lùng cười, kéo Tiêu Dung Ngư lại:

“Tiểu Ngư Nhi, chúng ta vào trong ăn cơm, đợi lạnh mà ăn sẽ tiêu chảy.”

“A … !”

Tiểu Ngư Nhi cứ như thế bị kéo hướng bàn ăn, để lại Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường đứng ở cửa, và người ngoài Trần Hán Thăng đứng bơ vơ trong gió.

Giáo sư Tề ở phía đối diện rõ ràng biết rất nhiều chuyện, thở ra một hơi nói: “Diệc Mẫn, lần này trở về cố gắng ở cạnh giáo sư Tôn đi, mấy năm nay bà ấy sống không dễ dàng.”

“Con biết, cảm ơn dì Tề.”

…

Nương ánh đèn sáng trong phòng khách, Trần Hán Thăng rốt cuộc quan sát kỹ hơn Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường.

Ngô Diệc Mẫn cao trên 1m65, mặc áo gió dài có vẻ đắt tiền, phối hợp quần bò cùng giày ủng cao, tóc nhuộm màu hạt dẻ, dường như người Châu Á sống ở Mỹ đều mặc kiểu như vậy.

Khí chất trên người thì nói sao đây, nếu kêu Trần Hán Thăng không giao lưu một câu nào mà suy đoán cuộc đời của Ngô Diệc Mẫn thì hắn sẽ phân tích như vậy:

Đầu tiên, Ngô Diệc Mẫn là người phụ nữ được giáo dục gia đình tốt đẹp, đây là lời dư thừa, bà ta đâu chỉ được giáo dục gia đình tốt đẹp, nên nói là được hun đúc từ gia đình gia giáo lâu năm.

Thứ hai, có lẽ hôn nhân gặp trục trặc, ngón áp út tay trái có một vòng trắng rõ ràng, đây là dấu vết đeo nhẫn lâu nhưng mới tháo xuống, có xác suất đại khái mới vừa ly hôn.

Cuối cùng, trạng huống kinh tế hiện tại của Ngô Diệc Mẫn có lẽ rất bình thường, bởi vì từ thẻ đăng ký trên vali ghi là đổi mấy chuyến bay, như vậy đại khái có thể tiết kiệm tiền, nhìn

quần áo không vừa người của Tôn Đường Đường cũng đoán được.

Thiếu nữ con lai này kế thừa đặc điểm khuôn mặt và màu da của người Âu Mỹ, cộng thêm mẹ Ngô Diệc Mẫn vốn xinh đẹp, cho nên tổng hợp lại thì dáng người tự nhiên không cần nói, ngũ quan lập thể cộng thêm đôi mắt màu xanh, đi trong Học viện Tài chính có nhiều gái xinh vẫn hấp dẫn người.

Nếu bắt buộc phải phán đoán đúng chuẩn thì thấp hơn Tiêu Dung Ngư, nhưng cao hơn Thương Nghiên Nghiên.

Phải biết rằng Tiêu Hoành Vĩ năm đó chính là trai đẹp nổi tiếng toàn bộ hệ thống công an tỉnh, kéo đi Honkong quay phim "Câu chuyện cảnh sát" chưa chắc thua Ngô Ngạn Tổ.

"Khụ."

Trần Hán Thăng đánh giá xong, ho khan một tiếng nói: "Chị Ngô, có muốn đi phòng khách ngồi một chút, giáo sư Tôn đang ăn cơm."

"Cậu kêu tôi là chị Ngô?"

Ngô Diệc Mẫn nhìn Trần Hán Thăng khoảng hai mươi tuổi.

"Tôi là học sinh của giáo sư Tôn."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Chúng ta là cùng thế hệ."

Ngô Diệc Mẫn không có ấn tượng tốt với nam sinh dẻo miệng này, phớt lờ hắn, đi hướng bàn ăn.

"Mẹ."

Ngô Diệc Mẫn kêu một câu.

Giáo sư Tôn không đáp lại.

"Con trở về."

Ngô Diệc Mẫn nói tiếp.

Giáo sư Tôn vẫn không lên tiếng, gắp dưa muối đưa vào miệng.

Tiểu Ngư Nhi khá lúng túng, cô cầu cứu nhìn Trần Hán Thăng, hắn chỉ hướng bát trong tay cô và Ngô Diệc Mẫn.

Tiêu Dung Ngư rất thông minh, lập tức phản ứng lại, hỏi:

"Chị Ngô ăn cơm không? Tôi đi múc cháo cho."

Nên mới nói đôi khi đẹp là chính nghĩa, rõ ràng Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư đều là sinh viên, nhưng Tiêu Dung Ngư xinh đẹp ngọt ngào, giọng nói cũng dễ nghe, Ngô Diệc Mẫn nói không muốn ăn nhưng cũng gật đầu biểu thị cảm tạ.

Tiêu Dung Ngư lập tức đi phòng bếp lấy bát. Tôn Đường Đường nhìn Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư âm thầm giao lưu, có lẽ cô ấy không hiểu cái gì là phi lễ chớ nhìn.

Trần Hán Thăng bị nhìn gai người, lặng lẽ tới gần mấy bước:

"Nhìn cái đếch gì."

Tôn Đường Đường chớp chớp mắt, cô ấy chưa từng nghe những lời này.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ còn phải dùng tiếng Anh biểu đạt, nhưng hắn không nhớ "gà" trong tiếng Anh, hình như là từ đơn khá dài.

"Nhìn cá bird gì!"

Nếu không nhớ được "gà" thì dùng "chim" thay thế, dù sao đều có cánh.

Tôn Đường Đường vẫn nghe không hiểu, chẳng những vậy còn xì cười.

"Cười gì, coi thường tôi hả?"

“Ở nước ngoài không có sở khanh?”

“Có phải chưa từng bị sở khanh giáo dục?”

…

Sau khi Tiêu Dung Ngư rời đi, bên cạnh bàn cơm chỉ còn lại Tôn Bích Dư và Ngô Diệc Mẫn.

Giáo sư Tôn rốt cuộc mở miệng: “Vừa rồi lão Tề hỏi sao cô không nói thật, rõ ràng là ly hôn, còn nói công ty bận việc.”

Ngô Diệc Mẫn im lặng một lúc: “Việc xấu trong nhà không muốn nói nhiều.”

“Việc xấu trong nhà?”

Tôn Bích Dư để đũa xuống:

“Năm đó cô không nghe tôi khuyên gả cho người Mỹ, có suy xét đến mặt mũi của tôi và cha của cô không?”

“Mẹ, chúng con vì yêu …”

“Nếu đã vì yêu thì tại sao lại ly hôn?”

Giáo sư Tôn chỉ đáp lại một câu làm Ngô Diệc Mẫn á khẩu.

Giáo sư Tôn hỏi tiếp:

“Không được chia cho tài sản đúng chứ?”

Ngô Diệc Mẫn thừa nhận:

“Dạ.”

“Hừm hừm.” Tôn Bích Dư cười khẩy nói: “Đúng là mỉa mai.”

Ngô Diệc Mẫn cúi đầu không nói chuyện nữa, liên tưởng thân phận của giáo sư Tôn thì đúng là mỉa mai.

Tiểu Ngư Nhi lúc này bưng hai bát cháo đến:

“Chị Ngô, kêu Đường Đường ăn chút cơm chiều đi.”

“À, cảm ơn.”

Ngô Diệc Mẫn lại lần nữa cảm ơn, Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng cho bà ấn tượng như hai cực đoan.

“Tiểu Ngư Nhi!”

Giáo sư Tôn đột nhiên nâng cao âm lượng: “Về sau con đừng tìm người nước ngoài làm chồng, dù gả cho con trai như Trần Hán Thăng vẫn tốt hơn lấy chồng nước ngoài, biết chưa?!”

“Biết, biết.”

Tiêu Dung Ngư nhỏ giọng đáp, trước kia giáo sư Tôn tuy rằng thích mặt lạnh tanh, nhưng rất ít nổi giận.

“Này này, giáo dục con gái thì thôi đi, kéo luôn tôi vào làm gì?”

Trần Hán Thăng đang định đi qua phân biện, Tiêu Dung Ngư chặn lại hắn:

“Đừng phá, chị Ngô khóc, giáo sư Tôn cũng đang rất giận.”

“Năm xưa giới thiệu bao nhiêu thanh niên tài tuấn trong nước cho cô, có giáo sư, có quân nhân, có bác sĩ, nhưng cô nhất quyết mê thằng Mỹ lừa đảo!”

“Hu hu hu, mẹ, chuyện cũ nhắc lại làm gì …”

.....

Trần Hán Thăng nghe thấy tiếng khóc mới không đi qua, lặng lẽ nói: “Chuẩn bị rút thôi, chúng ta ở đây thì kỳ.”

“Đi ngay bây giờ?”

Tiêu Dung Ngư có chút do dự, cô cảm thấy không ổn lắm.

Trần Hán Thăng nhìn thấu:

“Người ta là mẹ con, đánh gãy xương còn liền gân, khóc rồi quấy xong bỏ qua thôi.”

“Nhưng cảm xúc của giáo sư Tôn dường như không ổn …”

Tiểu Ngư Nhi vẫn lo lắng giáo sư Tôn.

“Đệt, ở bên ngoài nghe theo cậu hay theo mình hả?”

Trần Hán Thăng bắt đầu mất kiên nhẫn:

“Mình nêu ví dụ cho cậu, giáo sư Tôn và Ngô Diệc Mẫn mà cãi nhau, hỏi cậu cho ý kiến bên nào đúng. Với lập trường hoặc ý tưởng của cậu chắc chắn đứng về phía giáo sư Tôn, nhưng người ta là mẹ con, biết chưa? Quan hệ không thể nào luôn cứng nhắc như vậy, chờ khi họ làm huề thì lúc ấy cậu còn có thể đến đây nữa không? Có chút chuyện cũng bắt giải thích hai lần, có não không?”

Trần Hán Thăng mà cáu gắt thì chửi không ngán ai.

“Dữ cái gì, nghe lời cậu là được.”

Tiểu Ngư Nhi nói thầm một câu, xoay người đi từ biệt giáo sư Tôn.

Cô gái lai Tôn Đường Đường khờ khạo, mẹ khóc không đi an ủi, ngược lại ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư suốt.

Đi tới dưới lầu, Tiêu Dung Ngư bị mắng không vui vẻ, cô bước nhanh đi chờ Trần Hán Thăng dỗ mình.

Trần Hán Thăng vốn định đi luôn, nhưng ngẫm lại ngày mai cô sẽ về Cảng Thành, suy nghĩ một hồi đuổi theo cô, nói:

“Không được thì hai mươi chín âm lịch chúng ta lại đến một lần, nhìn xem giáo sư Tôn và chị Ngô giảng hòa chưa.”

“Tớ không phải vì chuyện này.”

Tiêu Dung Ngư ngập ngừng nói:

“Cô bé lai vừa rồi luôn nhìn cậu chằm chằm.”

“Ôi trời, suy nghĩ lung tung cái gì.”

Trần Hán Thăng không cho là đúng nói:

” Con bé đó không đẹp bằng cậu, tớ lười tán.”

“Đúng rồi, người ta không xinh bằng tớ.”

Tiêu Dung Ngư hờn dỗi nói:

“Nên gặp ai đẹp bằng tớ là cậu lao tới cua ngay phải không?”

Trần Hán Thăng thẫn thờ cả buổi, hét hướng bóng lưng Tiêu Dung Ngư:

“Phụ nữ đều có cái tật gì vậy, cãi lộn thì cứ cãi, sao cứ lôi chuyện cũ ra mà nói!”

Chương 326: Năm 2004 thẳng tiến

Bởi vì cãi nhau nên ngày thứ hai Trần Hán Thăng không đi Đại học Đông Đại tiễn Tiêu Dung Ngư, Tiêu Hoành Vĩ đón con gái còn thấy lạ.

"Cha còn tưởng Hán Thăng cũng đến chứ."

Mặt trái xoan của Tiểu Ngư Nhi lạnh như tiền đáp:

"Cãi lộn."

Nhưng Tiêu Dung Ngư ngồi trên ghế lái phụ, mắt nhìn ngoài cửa sổ, đại khái kỳ vọng chiếc FAW màu đỏ đột nhiên xuất hiện, dù sao phải ít nhất một tuần không gặp.

"Ồ."

Lão Tiêu nghe vậy rất muốn cười, yêu nhau cãi lộn là bình thường, ông và Lữ Ngọc Thanh cũng có lúc ý kiến không hợp. Nhưng Lão Tiêu nhìn con gái mình, cứ có cảm giác học sinh cấp 2 nhìn học sinh tiểu học đánh nhau.

Tiêu Hoành Vĩ nén cười hỏi:

"Vì nguyên nhân gì?"

"Không phải giữa bọn con, hôm qua đến nhà giáo sư Tôn của Học viện Pháp luật chúc Tết trước …"

Vì là cha của mình nên Tiêu Dung Ngư không giấu giếm, kể lại chuyện trong nhà Tôn Bích Dư.

Lão Tiêu nghe vậy gật đầu, đầu tiên là mắng Trần Hán Thăng mấy câu, chỉ trích hắn không biết săn sóc, thô lỗ với

con gái như vậy, tiếp đó ho khan một tiếng, vừa quan sát sắc mặt của Tiểu Ngư Nhi vừa nói:

"Tuy thằng nhóc này dùng phương thức không đúng lắm, nhưng điểm xuất phát là đúng, thanh quan cũng khó dứt việc nhà, người ngoài như chúng ta càng không thể tùy ý xen vào, lúc đi phải rời đi ngay."

Tiểu Ngư Nhi chu môi, xấu hổ không muốn nói mình còn lôi chuyện cũ ra.

Lão Tiêu cưng chiều con gái vĩnh viễn đứng về phía con gái, thấy Tiểu Ngư Nhi lại không vui vẻ, lập tức không có lập trường thay đổi giọng điệu: "Nhưng đây là thể hiện con có tấm lòng lương thiện, Trần Hán Thăng kém xa lắc."

"Ôi, con mắng cậu ta thì được, cha mắng cậu ta làm gì!"

Tiêu Dung Ngư càng không vui vẻ, cô cũng khó xử, vừa không cho phép Trần Hán Thăng oán thầm Lão Tiêu, cũng không vui Lão Tiêu tức giận Trần Hán Thăng.

Nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi lộ vẻ mặt uất ức, trong lòng Tiêu Hoành Vĩ chua xót, tự tay nuôi lớn con gái để rồi nó đi bênh thằng khác, nỗi lòng người cha như khăn trải bằn trong tiệm thuốc bắc.

Đâu chỉ là ngũ vị tạp trần, đủ loại cảm xúc lẫn lộn.

Mãi khi lên đường cao tốc Kiến Cảng, Tiêu Dung Ngư vẫn không thấy Trần Hán Thăng đến đưa tiễn, thầm nghĩ Tiểu Trần vẫn nhẫn tâm như trước kia.

.....

Lúc này, Trần Hán Thăng đang ăn cơm với Chung Kiến Thành, quan hệ của hai người ngày càng chặt chẽ. Năm ngoái Trần Hán Thăng tặng một cờ thưởng giúp vui, năm nay hắn lười tặng bất kỳ cái gì.

“Không uống rượu à?”

Chung Kiến Thành bưng ly rượu lên, uống ừng ực.

Trần Hán Thăng lắc đầu:

“Lát nữa còn đi nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, tôi ở chỗ đó địa vị thấp, mở miệng đã đầy mùi rượu thì kỳ.”

“Ôi cái cậu này!”

Chung Kiến Thành thấy Trần Hán Thăng chú ý những chi tiết nhỏ này thì cảm thán một tiếng:

“Đến bây giờ tôi còn nhớ một năm rưỡi trước cậu đến văn phòng của tôi yêu cầu làm tổng đại lý của Học viện Tài chính, không ngờ cậu thật sự gây dựng được, Hỏa Tiễn 101 bây giờ nổi tiếng trong khu đại học Kiến Nghiệp còn hơn Thâm Thông.”

“Lão Chung, hồi ức quá khứ là biểu hiện của tuổi già.”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm bưng tách trà lên cùng với Chung Kiến Thành:

“Sang năm tôi U30 rồi, ông cũng sắp đi hướng U50, dường như không còn trẻ.”

“Nhảm nhí, sang năm cậu mới hai mươi!”

“Hơn hai mươi tuổi không tính là U30 à?”

“Đây là phép tính chó gì vậy?”

Chung Kiến Thành ngửa đầu uống một ly:

“Bên Thâm Thông có trả lời chính xác chưa?”

Trần Hán Thăng lắc đầu, hắn không nói chính mình đã gặp ông chủ lớn của Thâm Thông Trình Đức Quân, hơn nữa còn là hai lần.

Cũng không nói Khổng Tĩnh sang năm đến Hỏa Tiễn 101 làm việc.

Càng không nói chính mình có quan hệ tốt với Thái Sơn Bắc Đẩu của ngành pháp luật trong nước Tôn Bích Dư, Trình Đức Quân bởi vì nguyên nhân này mới nguyện ý hợp tác với Hỏa Tiễn 101.

Những điều này quá xa xôi với Chung Kiến Thành, Lão Chung là xã hội lưu manh có chút tiền, biết rành mấy trò giang hồ, chuyện gì cũng suy xét ích lợi của mình trước hết, nhưng cũng có chút trọng nghĩa khí.

"Lão Chung, nửa năm sau 2004 là tôi lên năm ba rồi."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói:

"Tôi tìm thầy bói xem chỉ tay, người ta nói lúc ấy tôi tốt số lắm, muốn tiền có tiền, muốn nổi tiếng có nổi tiếng, gái trẻ xinh đẹp ùa vào vòng tay tôi, muốn đuổi đi cũng không được."

Chung Kiến Thành không tin, hai bên quá quen thuộc, Trần Hán Thăng thích phét lác không phải chỉ mới đây thôi.

"Cậu tìm thầy bói ở nơi nào? Chùa Kê Minh hay chùa Tê Hà?"

Chung Kiến Thành vươn tay ra:

"Tôi cũng muốn đi coi đường tình duyên sang năm."

Trần Hán Thăng đáp gọn lỏn:

"Ông thì khỏi xem, không có tình duyên."

"Sao nào, cậu cũng biết xem chỉ tay à?"

Chung Kiến Thành lộ vẻ mặt mỉa mai.

"Tôi không biết xem chỉ tay nhưng biết xem tướng mạo."

Trần Hán Thăng thấy đã đến giờ thì đứng lên chào:

“Lão Chung bộ dạng như này, chẳng lẽ không tự biết tình duyên có chịu đến với mình hay không?”

“Đệt!”

…

Rời khỏi chỗ Chung Kiến Thành, Trần Hán Thăng lái xe đi nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

Đại khái bởi vì nghỉ đông nên Trần Hán Thăng thấy rõ người đi đường ít hơn nhiều.

Giang Lăng vốn đã là vùng ngoại thành chờ khai phá, đột nhiên thiếu mấy chục nghìn người dạo phố, nhiều quán ven đường vốn náo nhiệt giờ trống rỗng. Mấy bà chủ mập quấn tạp dề dựa cửa cắn hạt dưa tán gẫu, ngẫu nhiên có khách hàng đi vào quán thì bọn họ hờ hững chào hỏi.

Dưới trạm dừng xe bus có thể thấy đám sinh viên nam, tay xách vali, trùm mũ dính liền áo lông, mắt lim dim đang đợi xe bus, ngẫu nhiên gió lạnh thổi qua thì vội chạy đến dưới ánh sáng mặt trời sưởi ấm, bọn họ là đám nghiện net cắm trại trong quán net suốt đêm giờ chuẩn bị về quê.

“Không biết hôm nay Lão Đái có tiếp tục trễ giờ vì chơi suốt đêm nữa không.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười cười.

Giang Lăng chưa cho cảm giác “Thành trống”, ở khu Trường Thọ và khu Cổ Lâu, mấy nơi trung tâm thành phố này qua vài ngày nữa, đường Trung Sơn, đường hầm Cửu Hoa Sơn vốn tắc nghẽn sẽ trở nên đìu hiu, có thể làm đường đua xe F1.

Còn nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, đại khái sắp nghỉ lễ nên không khí tràn ngập ồn ào hưng phấn.

Nói đến cũng lạ, trong tòa nhà hành chính có một số học sinh vừa tốt nghiệp đại học, khi bọn họ đi học thì thói quen

nghỉ đông và nghỉ hè, nhưng sau khi đi làm lập tức thích ứng tiết tấu nghỉ xuân mới về nhà, như một điều đương nhiên.

"Giai ca, lúc nào nghỉ?"

Trần Hán Thăng bước đi thong thả đến văn phòng của Lý Tiểu Giai. Lý Tiểu Giai sử dụng chủ ý xấu của Trần Hán Thăng, đưa nhóm người Lâm Triêu Huy và đám quản lý cấp cao khác đi "Du lịch" Bắc Âu luôn.

Lý Tiểu Giai lợi dụng trong khoảng thời gian này duy trì công việc nghiên cứu và phát triển sản xuất MP3 đợt hai, hiện tại sản phẩm sắp đưa ra thị trường.

"Năm nay chắc tôi ăn Tết trong nhà máy, dù sao người thân bạn bè đều ở nước ngoài."

Lý Tiểu Giai kéo Trần Hán Thăng hớn hở khoe ưu điểm về tính năng và bề ngoài của MP3 đời thứ hai, có thể nhìn ra được anh ấy rất tin tưởng vào MP3 sau khi cải tiến, dù sao đối với Lý Tiểu Giai thì đây tương đương với "Phi thuyền" .

Thành công thì nâng cao địa vị trong nhà máy, thậm chí trong ngành, nhóm người Lâm Triêu Huy không còn dám coi thường nữa.

Thất bại thì cuốn gói rời đi.

Trần Hán Thăng xem giá cả và tính năng của MP3 xong, cảm thấy khả năng bán ế rất nhỏ.

Năm 2004 không chỉ là năm hắn "Đi lên", Tân Thế Kỷ đại khái cũng sẽ thắng lớn.

Hai ngày này Trần Hán Thăng làm việc và nghỉ ngơi rất đơn giản, một bên suy tính sản nghiệp chính mình tiếp cận, một bên tổng kết thành tựu năm nay.

Năm ngoái chỉ có một chỗ nhận chuyển phát nhanh thì Trần Hán Thăng còn chưa có loại cảm giác này, năm nay trải

rộng toàn bộ khu đại học Kiến Nghiệp, trên đường từ Giang Lăng đi Tiên Ninh, có khi hắn cảm thấy toàn bộ Kiến Nghiệp là của mình.

“Nếu mà có một hạt đậu phộng thì không dám có ý tưởng này*.”

(*) Một câu đùa nổi tiếng bên Trung, nếu có đậu phộng ăn thì bạn không say, mà không say thì sẽ không ảo tưởng chuyện phi lý như vậy.

Ngày mười bốn tháng một, tất cả nơi nhận chuyển phát nhanh chính thức đóng cửa biểu thị một năm gây dựng sự nghiệp kết thúc.

Trước mắt, Trần Hán Thăng có tám trăm sáu mươi nghìn tiền mặt, 1% cổ phần nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, cộng thêm một chiếc FAW.

Vốn có hơn chín trăm ngàn, nhưng ngày cuối cùng Trần Hán Thăng phát tiền thưởng, cùng lúc đó Vương Tử Bác chính thức trở thành “nghìn phú” .

(*) Như triệu phú, tỷ phú, tiền bên Trung lớn hơn, nghìn phú bên Trung bằng triệu phú bên mình.

Năm 2004 không thiếu nghìn phú, ít nhất có đầy đường Kiến Nghiệp, nhưng với sinh viên còn đi học thì số tiền kia đã là số tiền lớn.

“Tiểu Trần, mau lên đi!”

Dưới lầu ký túc xá nam của Học viện Tài chính, Vương Tử Bác đẩy kính râm vừa mua:

“Còn hai tiếng rưỡi là máy bay cất cánh.”

Chương 327: Lần đầu ngồi máy bay mà sao giả vờ như đi quen rồi?

“Hối cái gì, không cho tao tạm biệt dì quản lý ký túc xá à!”

Trần Hán Thăng đi ra tòa nhà ký túc xá nhìn thấy Vương Tử Bác cùng Hoàng Tuệ, thầm nghĩ mấy người ăn mặc cũng ra dáng lắm.

Vương Tử Bác mặc đồ tây thoải mái và quần thường nguyên bộ, khoác áo gió công tác dài, đeo kính râm, tay cầm vali, nếu che mặt hoặc che mắt thì rất ra dáng đi công tác.

Trần Hán Thăng cúi đầu nhìn xem chính mình, quần bò + áo khoác da màu đen + áo lông màu đen, túi du lịch một quai đeo, trông mốt một chút thôi.

Trần Hán Thăng nói:

“Hai chúng ta đi chung, người ta sẽ tưởng tao là tài xế và vệ sĩ của mày.”

“Mày đừng tự coi nhẹ mình, thật ra mày mặc đồ cũng bảnh lắm, mỗi tội thua tao xíu thôi.”

Vương Tử Bác đè thấp giọng nói:

“Thấy áo gió này không? Mua ở bách hóa Đại Dương hơn chín trăm tệ đấy, Hoàng Tuệ chọn giúp.”

“Ừ, phối hợp rất đẹp.”

Trần Hán Thăng vỗ vai Vương Tử Bác:

“Tao kiến nghị hai người kết hôn ngay bây giờ, tao lo giấy kết hôn cho.”

“Thật không? Sao cảm giác mày đang mỉa mai tao vậy?”

“Làm gì có, tao là người thành thật biết mấy, lời nói ra là suy nghĩ trong lòng.”

Hoàng Tuệ đang đánh giá Học viện Tài chính, cô ta từng đến Học viện Tài chính, cảm thấy là trường học hạng hai rất bình thường, có nhiều gái đẹp cũng chẳng có gì lạ, cá biệt đẹp như Thẩm Ấu Sở cũng thường thôi, nhưng hiếm thấy nhất là trường hạng hai mà dạy ra học sinh như Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhìn thấy Hoàng Tuệ thì chỉ gật đầu xem như chào hỏi, trực tiếp đi ở đằng trước dẫn đường.

Hoàng Tuệ hỏi Vương Tử Bác:

“Các người vừa nói cái gì?”

“Tiểu Trần nói chị giỏi chọn đồ.”

Vương Tử Bác khích lệ:

“Cậu ấy nói nguyên bộ đồ trên người mình cộng lại chỉ bằng nửa giá áo khoác này.”

“Vậy sao.”

Hoàng Tuệ cười cười không lên tiếng.

Vương Tử Bác hỏi tiếp:

“Sao chị không nói chuyện?”

Địa vị trong tình yêu của Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ là như thế, tuy rằng lần này là Hoàng Tuệ chủ động yêu cầu xác nhận quan hệ, Vương Tử Bác cũng phòng bị cô ta, nhưng bình thường ở chung thì cậu ấy vẫn luôn để ý cảm xúc của Hoàng Tuệ.

Cho nên nhìn thấy Hoàng Tuệ không trả lời làm Vương Tử Bác hơi thấp thỏm, hoặc nên nói rất muốn biết trong lòng cô ta nghĩ như thế nào.

Còn nữa, nếu có thể xem tin nhắn trong di động của cô ta thì càng tốt.

"Không nói lời nào là không muốn nói chuyện."

Giọng điệu của Hoàng Tuệ hơi mất kiên nhẫn, nhưng nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Vương Tử Bác, bóng lưng của Trần Hán Thăng đi đằng trước thì cô ta lắc đầu giải thích:

"Tôi đang suy nghĩ, Trần Hán Thăng có tiền như vậy tại sao không mua cho mình? Cậu ta chịu bỏ ra hai trăm nghìn cung cấp xe cho Khổng Tĩnh, bản thân lái FAW một trăm nghìn, mặc đồ bình thường."

"Thói quen của Tiểu Trần là như vậy."

Vương Tử Bác ngược lại không thấy kỳ lạ:

"Cậu ấy không chú trọng vật ngoài thân. Lúc nhỏ Tết đến đều phải đổi quần áo mới, bọn tôi giữ kỹ sợ làm bẩn, cậu ấy thì căn bản không quan tâm, nên chơi cứ chơi, cho dù biết rõ về nhà sẽ bị dì Lương đánh."

"À."

Hoàng Tuệ gật đầu.

Tùy theo tiếp xúc hiểu rõ sâu thêm, hình tượng lăn lộn không e ngại thứ gì của Trần Hán Thăng hiện ra trước mắt Hoàng Tuệ, cô ta rất sợ loại người này, bởi vì không biết lằn ranh giới hạn của bọn họ ở đâu, cảm xúc sợ hãi này thậm chí dung hợp vào "Tình yêu" của cô ta và Vương Tử Bác.

Trước cửa căn-tin Học viện Tài chính, bọn họ nhìn thấy Thẩm Ấu Sở cầm túi đứng chờ.

Thẩm Ấu Sở ăn mặc đơn giản nhất, áo lông mặc năm ngoái và quần nhung bó sát màu đen, cộng thêm giày thể thao nữ giữ ấm đế mút, cô ăn mặc giống sinh viên nhất trong ba người.

Nhưng quần áo bình thường cũng tùy người mặc, thí dụ như Thẩm Ấu Sở mặc áo lông thì phần eo bóp vào tôn vòng eo mới càng lộ rõ tác dụng, quần đen bó sát hoàn mỹ ôm trọn đôi chân dài miên man, cộng thêm giày giữ ấm đế mút khiến Thẩm Ấu Sở trông như cao 1m75.

"Dáng người của Thẩm Ấu Sở đẹp thật."

Hoàng Tuệ cảm thán một câu, cô gái vốn trông cao ráo, hơn nữa trong sinh hoạt hiện thực, 1m80 và 1m79 rõ ràng chỉ chênh lệch 1cm nhưng thoạt trông dường như cách xa một trăm nghìn tám nghìn dặm.

Cho nên Thẩm Ấu Sở đứng ở nơi đó, giống như là nữ người mẫu cúi đầu vậy.

"Đẹp thật chứ."

Vương Tử Bác khen thật lòng.

Thẩm Ấu Sở cũng cột tóc đuôi ngựa, nhưng kiểu cột khác với Tiêu Dung Ngư.

Tóc đuôi ngựa của Tiêu Dung Ngư là cột cao, sợi tóc rũ thẳng xuống, đung đưa rõ theo thân thể, tràn đầy sức sống thanh xuân, phối hợp má lúm đồng tiền hai bên mặt thì vừa ngọt ngào vừa hoạt bát, trở thành "Cô gái tóc đuôi ngựa" trong lòng nhiều nam sinh.

Tóc đuôi ngựa của Thẩm Ấu Sở mềm mại xõa sau lưng, khi đi sẽ không đung đưa, có vài lọn tóc cong hai hai bên tóc mai rũ xuống, khi ngẩng đầu lên mắt hoa đào long lanh, vốn nên quyến rũ đa tình nhưng lại toát ra vẻ dịu dàng đơn thuần, tia sáng mặt trời chiếu lên tóc mái như sợi tơ vàng.

Cô kiên nhẫn chờ siêu lưu manh Trần Hán Thăng, trên mặt không có vẻ sốt ruột, đây là "Cô gái kho báu" .

"Đúng là đẹp."

Hoàng Tuệ nói hùa theo, cô ta vốn cảm thấy nhan sắc con gái chỉ là một mặt, thủ đoạn cổ tay mới là quan trọng nhất.

Bây giờ ngẫm lại đó là vì nhan sắc không đạt đến cấp độ nào đó, nếu đẹp như vậy thì chẳng cần quái gì thủ đoạn.

Tên vô lại như Trần Hán Thăng cũng tự động đi lên làm kẻ xách đồ.

Thật ra Hoàng Tuệ chỉ thấy Trần Hán Thăng xách đồ cho Thẩm Ấu Sở, nhưng không thấy cô kiên trì lấy balo hai quai của hắn đeo lên người, còn chuẩn bị sẵn đồ ăn vặt như lương khô, thậm chí có tiền lẻ để đi xe bus.

Có luôn phần của Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ.

Hoàng Tuệ xem nhẹ những chuyện này, cô ta chỉ nhìn thấy "Sự thực" mà mình muốn thấy.

Vương Tử Bác cũng không để ý, nếu Trần Hán Thăng nghe được nhất định sẽ nâng cao cảnh giác.

Bạn gái không chút e ngại khen cô gái khác xinh đẹp ngay trước mặt mình thì chắc chắn chuyện tình yêu này xảy ra vấn đề.

Có thể là bên nam có vấn đề, bên nữ đang thử thách hoặc là nhắc nhở

Cũng có thể là bên nữ không có nhiều tình cảm với bên nam, cho nên không hề thấy phật lòng với loại khích lệ này.

Tình huống của Vương Tử Bác thì không cần nói cũng biết, chỉ là bản thân cậu ấy không đủ nhạy cảm, hoặc nên nói kinh nghiệm không đủ.

.....

Từ năm 1997, sân bay Lộc Khẩu ở Kiến Nghiệp bắt đầu hoạt động, là sân bay cỡ lớn xếp hạng đầu trong nước, bốn người đến sảnh lớn đăng ký vừa kịp thời gian.

Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ đều là lần đầu tiên đi máy bay, đầu năm 2000 thì máy bay còn thuộc hàng nửa xa xỉ. Hoàng Tuệ nhìn đoàn người nhốn nháo trong sảnh lớn, có nhiều người nước ngoài màu da khác nhau, nháy mắt cảm thấy chính mình lại cao thêm một bậc.

“Tiếc rằng không cầm theo máy chụp hình, nếu không thì chụp xong giả vờ sơ sẩy bị bạn nhìn thấy.”

Hoàng Tuệ hơi tiếc nuối thầm nghĩ, sau đó cười nói với Vương Tử Bác:

“Trừ Trần Hán Thăng, ba người chúng ta đều là lần đầu tiên đi máy bay nhỉ?”

Ở trong lòng Hoàng Tuệ thì Trần Hán Thăng có khả năng rất lớn đã di chuyển bằng phương tiện cao cấp này rồi.

Biểu cảm của Thẩm Ấu Sở không thay đổi, thật ra năm ngoái Trần Hán Thăng đã dẫn cô đi một lần, nhưng cô sẽ không khoe khoang hoặc là giải thích, yên lặng nghe Hoàng Tuệ dặn các việc cần chú ý khi ngồi máy bay cho mình và Vương Tử Bác nghe.

Đương nhiên, Trần tổng biểu hiện cũng không khiến Hoàng Tuệ thất vọng, đổi vé máy bay, tìm cửa đăng ký, chuẩn bị xếp hàng kiểm tra an ninh, mọi thứ cực kỳ thuận lợi.

Nhưng thú vị là khi xếp hàng làm kiểm tra an ninh thì Hoàng Tuệ đột nhiên ngậm miệng không nói, Vương Tử Bác thì quấn quýt hỏi thăm “Lần đầu sử dụng máy bay có cảm giác gì?”

Hoàng Tuệ sẽ nói nhỏ:

“Không thể im lặng một chút sao? Mọi người đều rất yên lặng.”

Vương Tử Bác ấp úng ngậm miệng, Hoàng Tuệ không muốn khiến người xung quanh biết mình là lần đầu tiên đi máy bay.

Khi chờ ở sảnh lớn đợi chuyến bay, Thẩm Ấu Sở lấy ra bánh mì, cô biết Trần Hán Thăng không thích ăn bữa sáng.

Trần Hán Thăng khoát tay:

“Có đồ ăn trên máy bay, lát nữa tớ ăn một ít là được.”

“Còn có đồ ăn trên máy bay?”

Hoàng Tuệ không kiềm được hỏi: “Bao nhiêu tiền một phần?”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm cô ta:

“Thẩm Ấu Sở nói sẽ đãi.”

Hoàng Tuệ hơi ngại ngùng nói:

“A, làm phiền Ấu Sở quá.”

“Không sao, sau khi đăng ký cô ấy sẽ trả tiền trước, các người chỉ cần nêu yêu cầu với tiếp viên hàng không là được.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói.

Thẩm Ấu Sở ngơ ngác nhìn, cô biết cơm máy bay là miễn phí.

Trần Hán Thăng nói xong đá lông nheo với Thẩm Ấu Sở:

“Chuyến đi buồn tẻ, đùa với hai đồ ngốc cho vui.”

Chương 328: Yêu nhau không nên che giấu

Sau khi lên máy bay, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở ngồi ở đằng trước, Vương Tử Bác cùng Hoàng Tuệ ngồi cách mấy hàng phía sau, trên mặt hai người tràn ngập hưng phấn.

"Có nhớ lời vừa nói không?"

Trần Hán Thăng còn quay đầu quan tâm hỏi một câu.

Vương Tử Bác tự tin nói: "Yên tâm đi, có gì khó mà không nhớ."

Hoàng Tuệ ngồi vị trí gần cửa sổ, nhìn máy bay khác lên xuống trên đường băng.

Vương Tử Bác chủ động giải thích: "Tiểu Trần nói Thẩm Ấu Sở giúp chúng ta mua cơm máy bay, lát nữa tiếp viên hàng không đẩy xe thức ăn đến, chúng ta chỉ cần báo tên 'Thẩm Ấu Sở' là tiếp viên hàng không sẽ phát đồ uống và thức ăn cho chúng ta."

"Vậy à."

Hoàng Tuệ đã hiểu, thầm nghĩ thì ra còn có thể như vậy, lại học được một chiêu, chờ về quê gặp bạn học cấp 3 hoặc là thân thích phải vô tình lộ ra chi tiết này mới được.

Không lâu sau máy bay chuẩn bị bay lên, Vương Tử Bác là lần đầu tiên ngồi phương tiện giao thông này, không có kinh nghiệm, nên lúc máy bay tăng tốc trên đường băng, bên tai bị tiếng ồn lớn làm ù tai.

Chờ máy bay ngóc đầu bay lên, thân thể Vương Tử Bác không tự chủ được ngửa ra sau, nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng thì thấy bạn tốt đang giơ tay che lỗ tai Thẩm Ấu Sở, đại khái hỗ trợ giảm ù tai, nhưng càng nhiều là để giảm bớt căng thẳng về mặt cảm xúc.

Vương Tử Bác giật mình, quay sang nhìn Hoàng Tuệ ngồi bên cạnh.

Tình huống của Hoàng Tuệ không khá hơn Vương Tử Bác bao nhiêu, tuy cô ta cố gắng giả vờ bình tĩnh nhưng bàn tay bấu chặt tay vịn bại lộ đang hoảng sợ trong lòng.

Vương Tử Bác lớn tiếng hỏi:

"Chị không sao chứ?"

Hoàng Tuệ cố nén hoảng loạn lắc đầu.

Vương Tử Bác do dự một chút, vươn tay ra muốn che lỗ tai cho Hoàng Tuệ.

Hoàng Tuệ lắc mạnh đầu né tránh, cau mày quát:

"Cậu làm gì vậy! Chú ý tố chất và ảnh hưởng giùm, nhìn xem trên máy bay có ai làm như vậy không?"

Vương Tử Bác khựng lại, vẻ mặt ủ rũ, nhưng không giúp Hoàng Tuệ che lỗ tai nữa, chỉ nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở ở đằng trước.

Trần Hán Thăng giúp Thẩm Ấu Sở bịt tai, cô cũng vươn tay nhỏ ra che tai cho hắn. Thẩm Ấu Sở không to gan như Trần Hán Thăng, chỉ cúi thấp đầu dựa vào cánh tay của hắn, hai tay thì kiên quyết che tiếng gầm rú giúp hắn.

Tuy rằng không có tác dụng gì, nhưng khiến Vương Tử Bác rất hâm mộ.

Vương Tử Bác nhìn một lúc bỗng bật cười.

Ước chừng hai mươi phút sau, máy bay đi vào tầng khí bằng mới ổn định lại, tiếp viên hàng không đứng ra giới thiệu.

Hoàng Tuệ dần yên tâm, thì ra khi bay lên khá khó chịu.

"Mới nãy cậu cười hả?"

Hoàng Tuệ loáng thoáng thấy sắc mặt của Vương Tử Bác vừa rồi thay đổi, nhưng không tin lắm.

"Không."

Vương Tử Bác lắc đầu phủ nhận:

"Xe thức ăn chạy tới rồi, chị muốn ăn cái gì?"

Hoàng Tuệ bị cơm máy bay hấp dẫn chú ý, tiếp viên hàng không xinh đẹp đẩy chiếc xe con lễ phép hỏi từng hành khách:

"Xin chào, ăn mì hay cơm?"

Sau khi hành khách đưa ra yêu cầu thì tiếp viên hàng không lấy một hộp ra khỏi xe con.

Hoàng Tuệ khó hiểu hỏi:

"Tại sao bọn họ không báo tên của mình?"

Vương Tử Bác ngẫm nghĩ nói:

"Có lẽ vì bọn họ tự trả tiền, còn chúng ta là Thẩm Ấu Sở mời khách."

"À."

Hoàng Tuệ gật đầu, nói:

"Vậy về sau đừng để người khác mời khách, làm như thể chúng ta không trả nổi tiền cơm máy bay vậy."

Chốc lát sau tiếp viên hàng không đẩy xe thức ăn qua:

"Xin chào, ăn mì hay cơm?"

"Thẩm Ấu Sở."

Vương Tử Bác nhớ kỹ lời dặn của Trần Hán Thăng, sau đó nói ra lựa chọn:

“Tôi muốn ăn cơm, cảm ơn.”

Tuy tiếp viên hàng không cảm thấy hơi lạ nhưng vẫn lấy một hộp từ trong xe thức ăn đưa qua, hỏi Hoàng Tuệ ngồi bên cửa sổ:

“Xin chào, ăn mì hay cơm?”

“Cảm ơn, Thẩm Ấu Sở.”

Hoàng Tuệ cũng khách khí đáp một câu, nói tiếp: “Tôi muốn ăn mì.”

May mà tiếp viên hàng không xem như thấy rộng biết nhiều, trừ nghi hoặc ra không để bụng, cũng thỏa mãn yêu cầu của Hoàng Tuệ, còn cười với hai người.

“Phục vụ của tiếp viên hàng không khá tốt, nhưng cơm máy bay hương vị bình thường, ước chừng là vì giá không đắt.”

Hoàng Tuệ thầm nghĩ lần sau nếu ngồi chung máy bay với người khác thì cô ta cũng sẽ trả tiền trước, có thể thông qua biện pháp như thế biểu thị chính mình không phải lần đầu tiên ngồi máy bay.

.....

Trải qua hành trình hai tiếng mấy, một giờ chiều đến sân bay Song Lưu của Xuyên Du. Vương Tử Bác nhớ lần trước ở trên xe lửa hơn một ngày, trong lòng cảm khái thế giới càng lúc càng nhỏ.

“Rốt cuộc đến lúc làm chuyện khác.”

Bên ngoài sân bay, Trần Hán Thăng nhìn quanh, bỗng nói:

“Giờ tao và Thẩm Ấu Sở đi Lương Sơn, Tử Bác, mày và Hoàng Tuệ đi Toại Ninh, mạnh ai nấy đi.

“A?”

Vương Tử Bác cùng Hoàng Tuệ đồng thời ngẩn ngơ.

Vương Tử Bác thầm nghĩ tao cũng đi Lương Sơn, Tiểu Trần nên biết.

Hoàng Tuệ phản ứng càng kịch liệt, lập tức từ chối: “Không được không được, hiện tại không thích hợp.”

“Có cái gì không thích hợp.”

Trần Hán Thăng không cho là đúng nói: “Tử Bác là bạn trai của cô, Tết đi nhà cô chơi thì có sao?”

Địa vị của Trần Hán Thăng khá cao, hắn hỏi như thế khiến Hoàng Tuệ không dám cứng rắn từ chối, ngược lại vòng vo tìm lý do:

“Tết năm nay một người chị họ của tôi kết hôn, tôi vè nhà giúp đỡ, cho nên không có thời gian rảnh, chờ lần sau có cơ hội, Tử Bác sẽ đến nhà tôi sau.”

Trần Hán Thăng bĩu môi không nói gì thêm, Hoàng Tuệ vẫn hốt hoảng trong lòng, cô ta không biết Trần Hán Thăng nói câu nào là thật, câu nào là giả, không biết khi nào sẽ cho mình “Niềm vui bất ngờ”, cho nên cô ta lập tức chào tạm biệt.

Hoàng Tuệ chưa từng nghĩ đưa Vương Tử Bác về nhà mình.

Sau khi Hoàng Tuệ kêu xe rời đi, Vương Tử Bác mới hỏi Trần Hán Thăng:

“Sao mày nói lung tung vậy? Tao muốn đi Lương Sơn thăm bà.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

“Tao thăm bà được rồi, mày có cơ hội gặp mẹ vợ sao còn chưa đi?”

Vương Tử Bác nhớ tới hành động của Hoàng Tuệ trên máy bay:

“Bây giờ chị ấy sẽ không đồng ý.”

“Tao nói đùa thôi, không ngờ Hoàng Tuệ nhát quá, từ chối ngay.”

Trần Hán Thăng vỗ vai Vương Tử Bác:

“Nếu là tao chắc chắn sẽ đồng ý rồi tính tiếp, dù sao cần chừa mặt mũi cho mày.”

Vương Tử Bác im lặng nửa ngày:

“Mày sớm đoán trước chị ấy không thể nào đồng ý, cố ý làm cho tao xem?”

“Thật ra cũng không cố ý.”

Trần Hán Thăng nắm tay Thẩm Ấu Sở ra sân bay, Vương Tử Bác cầm túi theo bên cạnh, nghe hắn nói ý tưởng của mình.

“Mày và Hoàng Tuệ đã quen biết một năm, trong đó trải qua nhiều chuyện như vậy, đến hiện tại cô ta vẫn không chịu dắt mày về ra mắt người nhà, bạn bè, đổi lại là tao chắc chắn không chịu nổi, sớm chia tay.”

“Có lẽ vì chị Tiểu Tuệ chưa chuẩn bị tốt.”

Vương Tử Bác giải thích thay Hoàng Tuệ, cũng là tự an ủi mình:

“Tùy tiện gặp cha mẹ thì kỳ, tao đây cũng chưa chuẩn bị tâm lý.”

Trần Hán Thăng cười cười, chỉ huy Thẩm Ấu Sở:

“Qua bên kia mua ba chai nước, chốc nữa đi xe sẽ khát.”

Thẩm Ấu Sở nghe lời đi hướng cửa hàng, Trần Hán Thăng thế này mới nghiêm túc nói với Vương Tử Bác:

"Tử Bác, bên cạnh tao có nhiều người đẹp, nếu tao định dẫn bọn họ gặp Lão Trần và Lương thái hậu tức là trong lòng cực kỳ xem trọng, sẵn lòng trả giá vì họ, đương nhiên cuối cùng có được hay không lại là chuyện khác. Nếu tao ôm ý tưởng chơi qua đường thì có lẽ đối phương không biết tên thật của tao."

"Xạo ke, mày ngon như vậy thì lúc bình thường dùng tên giả quen người ta đi."

Vương Tử Bác hoàn toàn không tin:

"Nhiều người đẹp? Bây giờ bên cạnh mày là Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở chứ mấy người."

"Tao nằm mơ không được à?"

"Vậy tao nằm mơ chị Tiểu Tuệ còn khóc xin được gả cho tao, kết quả là tao không đồng ý."

"Đừng vội, sớm muộn gì sẽ có ngày đó."

Chương 329: Cách đoán tiền xu của Trần thị

Sau khi Thẩm Ấu Sở mua nước trở về, Trần Hán Thăng ngừng đề tài này. Vương Tử Bác biết rõ Trần Hán Thăng không muốn cho Thẩm Ấu Sở nghe thấy những việc này.

Dù chỉ là nằm mơ cũng không được.

"Mợ nó, Tiểu Trần trừ không thể chung thủy ra, chuyện gì đều suy xét chu đáo." Vương Tử Bác thầm nghĩ.

Trước khi ra sân bay Song Lưu, Vương Tử Bác kiên trì muốn đi trung tâm thương mại mua não bạch kim*, cậu ấy nhớ lời hứa năm ngoái.

(*) Tên của sản phẩm thuốc bổ

Thẩm Ấu Sở nói nhỏ:

"Sức khỏe của bà rất tốt, không thích ăn những thứ này, chớ lãng phí tiền."

"Kệ thằng đó đi."

Trần Hán Thăng không sao cả khoát tay:

"Lần trước cậu nói giúp cho bọn họ, phỏng chừng Tử Bác muốn cảm tạ."

Thẩm Ấu Sở cúi đầu, tay nắm ngón cái của Trần Hán Thăng, cô chỉ chuyển lời giúp, không ngờ hắn nể mặt cô nên trực tiếp đồng ý.

Thật ra Thẩm Ấu Sở nhìn người khoan dung hơn Trần Hán Thăng nhiều, Thương Nghiên Nghiên ở trong mắt cô là cô gái

tốt, Hoàng Tuệ giỏi che giấu cũng được cô xem là người tốt.

Vương Tử Bác mua bốn hộp não bạch kim, nghe nói là đợt trị liệu thứ nhất, tiếp đó ba người bắt đầu quá trình đổi xe dài dòng, rốt cuộc đến cửa nhà Thẩm Ấu Sở lúc tám giờ mấy tối.

Phong cảnh nơi này giống như năm ngoái, nhiệt độ không khí rất thấp, thở ra từng luồng khói ngưng kết thành sương băng bên miệng, trên trời có vầng trăng sáng, phía dưới tuyết trắng đầy đất.

Cô bé A Ninh vẫn như cũ chạy tới ôm lấy Thẩm Ấu Sở, bà cụ vẫn điềm tĩnh giơ ngọn nến đứng ở đầu ngõ, Trần Hán Thăng có cảm giác "Năm trước như hôm nay", hắn hỏi nhỏ Vương Tử Bác:

"Mày biết hát bài 'yesterday once more' không?"

Vương Tử Bác gật đầu:

"Biết chứ, chúng ta học bài này hồi cấp 3, mày quên hả?"

Trần Hán Thăng không nhớ gì, lừa dối thằng bạn:

"Tao biết hát "Sao nhỏ", mày kêu tiếng cha đi tao hát cho nghe."

"Đệt, lại muốn ăn bớt tao hả!"

Hai người cãi chí chóe bước vào sân nhỏ nhà Thẩm Ấu Sở, cô nắm tay A Ninh, A Ninh thỉnh thoảng quay đầu nhìn Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, không sợ người lạ như năm ngoái.

"Chào bé A Ninh, còn nhớ anh Tử Bác không?"

Vương Tử Bác cúi người nói chuyện đúng chuẩn bắt chuyện của học sinh.

A Ninh xoe tròn mắt, gật đầu.

Trần Hán Thăng thì khác, trực tiếp bế A Ninh lên, giơ tay kia nhéo mặt của cô bé.

"A, mập chút, trên mặt cũng có thịt."

Trần Hán Thăng nâng lên xuống hai cái:

"Đợi Tết vừa lúc đưa đi bán."

Năm ngoái A Ninh còn gầy tong teo, trên khuôn mặt nhỏ chỉ có thể nhìn thấy mắt to, năm nay đại khái là dinh dưỡng phong phú, lông mày rậm, khuôn mặt cũng hồng nhuận, mũi và miệng nẩy nở.

"Anh Hán Thăng."

Một năm không gặp đã bị ôm vào trong ngực, A Ninh có chút ngượng ngùng.

"A?"

Trần Hán Thăng có chút kỳ lạ, con nít thường không nhớ lâu, hỏi:

"Sao nhóc nhớ anh?"

A Ninh sẽ không nói dối: "Bà bà nói, trong nhà có thịt ăn, đều nhờ anh."

"À."

Trần Hán Thăng nhìn bà chống gậy đi đằng trước, quay đầu cười tủm tỉm nói:

"Chuyện này phải cảm ơn chị, anh không bao giờ quản những việc nhỏ này."

…

Trang trí trong sân không có gì thay đổi, Trần Hán Thăng nương theo ánh trăng quan sát, đột nhiên nghe thấy hai tiếng

chó sủa gâu gâu, một con thú nhỏ bốn chân màu xám từ trong góc chui ra.

Trần Hán Thăng nhớ ra trong nhà Thẩm Ấu Sở dường như còn nuôi một con chó.

"Đừng ồn!"

Bé A Ninh đang ở trong ngực Trần Hán Thăng trở nên rất dũng cảm, giãy giụa nhảy xuống đất, chống nạnh đứng che trước mặt hắn và Vương Tử Bác, bảo hộ bọn họ.

Chó con nhìn thấy chủ nhân đứng ở đằng trước, rên ư ử nhưng không làm gì khác, tò mò nhìn chằm chằm hai người lạ.

"Con chó này, năm ngoái bố còn sờ mày!"

Trần Hán Thăng húyt sáo với con chó, sau đó đi vào nhà bếp nhỏ.

Bởi vì lo đi xe chứ không ăn cơm, Thẩm Ấu Sở buông xuống hành lý liền cột tóc lên, bắt đầu đốt lửa làm nóng.

Nơi này đều đốt bằng củi lửa, chốc lát sau trong nhà bếp nhỏ lượn lờ sương khói, nhưng ở bên trong rất ấm áp. Trần Hán Thăng ngại nóng cởi bỏ áo lông, mặc áo khoác da gọn gàng, con cún vừa rồi sủa hắn giờ bị hắn đè dưới đất ăn hiếp.

Trong sân còn có một con mèo tam thể, nó cũng muốn giúp vui, nhưng nhìn thấy đồng bạn thê thảm như thế thì chỉ dám nằm sấp dưới chân bà từ xa. Trần Hán Thăng mà nhấc chân là con mèo to lập tức cảnh giác đứng lên lui về phía sau hai bước.

Bà lớn tuổi ít ra ngoài, không biết nói gì với người trẻ tuổi, chỉ híp mắt nhìn.

Bé A Ninh tốt bụng y như Thẩm Ấu Sở, ban đầu nhìn thấy Trần Hán Thăng chơi đùa với cún thì còn thấy thú vị, về sau lại bắt đầu đau lòng, nhưng không dám khuyên, thân thể nhỏ

bé ngồi xổm xuống giờ đầu chó an ủi, mắt chớp chớp nhìn anh trai, hy vọng hắn nhẹ tay.

Vương Tử Bác thầm nghĩ Tiểu Trần trời sinh xấu xa, rõ ràng cô bé đã nước mắt rưng rưng nhưng hắn còn cố ý giả vờ không thấy được. Vương Tử Bác đẩy nhẹ Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng đang chơi vui, không kiên nhẫn hỏi:

"Làm gì?"

Vương Tử Bác chỉ vào Thẩm Ấu Sở đang nấu cơm, Trần Hán Thăng ngước đầu lên. Trên thớt đặt một miếng thịt khô, Thẩm Ấu Sở đang chậm rãi cắt thành miếng mỏng.

"Có cái gì kỳ lạ, sinh hoạt của nhân dân đang dần tốt lên."

Trần Hán Thăng đáp trả một câu, con chó rốt cuộc bắt lấy cơ hội nhanh nhẹn bỏ chạy.

Chốc lát sau đã nấu cơm chiều xong, thịt khô xào ớt và trứng gà hấp, cộng thêm mì nóng hổi. Trần Hán Thăng thầm gật gù, thức ăn trong Cảng Thành của mình cũng cỡ này thôi.

Cuộc sống trong nhà Thẩm Ấu Sở đang nâng lên, tác dụng lớn nhất là Trần Hán Thăng, ngay cả Hồ Lâm Ngữ ban đầu đặc biệt phản đối "Mối hôn nhân" này, nhưng từ từ biến thành mặc nhận, cuối cùng đồng ý.

Nếu Trần Hán Thăng không nhúng tay vào sinh hoạt của Thẩm Ấu Sở, cuộc đời sinh viên của cô tuy yên tĩnh nhưng cũng vất vả, dù sao phải làm thêm mấy phần việc cho mình và em gái đi học.

Lúc đang ăn cơm, cửa gỗ trong sân đột nhiên có chút động tĩnh, chó con sủa một tiếng rồi im, phỏng chừng là người quen.

Trần Hán Thăng ngước đầu lên, vào cửa là một người trung niên bốn mươi mấy tuổi, râu lởm chởm, da dẻ thô ráp, trên tay

có có vết nứt vì lạnh, mắt không tia sáng, trông như thể luôn ru rú trong nhà.

Nhìn thấy trong phòng bếp nhỏ đột nhiên có hai người trẻ tuổi, người đàn ông giật nảy mình, bà giới thiệu bằng ngôn ngữ địa phương, người này mới cười khờ gật đầu chào.

Trần Hán Thăng hỏi bằng tiếng phổ thông:

"Ông ấy là ai?"

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng giải thích:

"Ông bác."

Tóm lại là trưởng bối, Trần Hán Thăng móc thuốc lá ra ném một điếu qua. Ông bác vội đón lấy, thấy là một điếu thuốc lá sạch sẽ thì không nỡ hút, kẹp trên tai, móc từ trong túi ra lá thuốc và giấy trắng cuộn lại đốt lên, miệng huyên thuyên nói một đống lời.

Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh giải thích:

"Ông bác nói ngày mai con gái kết hôn, muốn mời cậu đến tham gia."

"Mai hả?"

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc, hắn định ngày mai về nhà, nhưng chưa mua vé.

"Tiểu Trần, tao đã nói với mẹ ngày mốt về nhà."

Vương Tử Bác cũng muốn ở lại chơi vài ngày, chỉ sợ gậy của Lục Ngọc Trân không cho phép.

"Tao biết, nhưng người ta chân thành mời, rời đi ngay thì kỳ."

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ nói:

"Đợi tao hỏi đã."

Vương Tử Bác gật đầu, cậu ấy nghĩ Trần Hán Thăng định hỏi quan hệ giữa ông bác và bà như thế nào rồi mới ra quyết định.

Nào biết Trần Hán Thăng quay đầu hỏi ngay:

"Cô dâu xinh không?"

"Xinh lắm!"

Bé A Ninh cướp lời, bổ sung thêm:

"Nhưng không xinh bằng chị, chị mới đẹp nhất, trừ chị ra thì chị ấy đẹp nhất."

"Vậy à."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Tử Bác chưa từng xem hôn lễ chỗ các người, tôi dẫn cậu ấy tăng thêm kiến thức."

"Tao nói thế bao giờ?"

Vương Tử Bác làm vẻ mặt oan ức:

"Tóm lại ngày mai tao phải về, nếu không thì sẽ bị mẹ chửi."

"Vậy đi, nếu ý kiến khác nhau, con người của tao không thích bắt buộc."

Trần Hán Thăng lấy một đồng xu ra khỏi túi tiền:

"Hãy để ông trời quyết định, đoán đúng thì ngày mai chúng ta về, đoán sai thì ở lâu thêm một ngày."

Vương Tử Bác ngẫm nghĩ, đồng ý, xác suất một phần hai khá lớn.

Trần Hán Thăng ném tiền xu lên cao rồi bộp một tiếng nắm trong lòng bàn tay.

“Nào, đoán xem đồng tiền này sản xuất vào năm mấy, đoán đúng thì ngày mai chúng ta về Cảng Thành.”

Chương 330: Một đóa hoa trong núi

“Này, sao mày chơi đoán tiền xu khác với người ta thế?”

Vương Tử Bác chưa từng thấy chiêu này bao giờ:

“Trước kia chỉ chơi đoán mặt trái mặt phải thôi, làm gì có vụ đoán sản xuất vào năm mấy?”

“Chưa gặp là vì mày chưa thấy, chỉ có thể nói là kém kiến thức, dám chơi dám chịu.”

Trần Hán Thăng nhét tiền xu vào túi của bé A Ninh:

“Anh Tử Bác cho em mua kẹo ăn đấy, mau cảm ơn đi.”

A Ninh rất ngoan, trong trẻo nói:

“Cảm ơn anh Tử Bác.”

“Cảm ơn làm gì, có phải tiền của anh đâu.”

Vương Tử Bác biết mình không chơi lại Trần Hán Thăng, lầu bầu hai câu.

Bà lớn tuổi, cộng thêm không biết nói gì với người trẻ tuổi, híp mắt nhìn một lúc rồi chống gậy đi về nghỉ.

Ông bác nghe Trần Hán Thăng đồng ý ở lại thì tỏ ra rất vui vẻ, xoa bàn tay khô cứng, nói bằng ngôn ngữ địa phương rồi về.

“Ông ấy nói cái gì?”

Đây là Vương Tử Bác hỏi, thật ra Trần Hán Thăng không có hứng thú, hắn lại bắt lấy chó con, chà đạp nó.

“À thì … ông nói.”

A Ninh vừa giải thích vừa nhìn anh Hán Thăng, sợ con cún bị anh ấy lỡ tay đập chết.

“Ông bác nói ngày mai con gái của ông kết hôn, có lẽ sang năm liền đến lượt chị, ông phải chuẩn bị rượu ngon.”

Vương Tử Bác nghe vậy thì phản ứng lại mình đã hỏi đề tài khó xử, Trần Hán Thăng không muốn xác định thân phận bạn gái thì làm sao nghĩ tới kết hôn chứ.

Vương Tử Bác nhanh chóng tìm một giải thích hợp lý:

“Con gái của ông bác bao nhiêu tuổi? Có lẽ đã đến tuổi thành hôn, chị của em còn đang đi học.”

“Không đúng đâu.”

Bé A Ninh không hiểu suy nghĩ phức tạp của người lớn, nghiêng đầu nhỏ nói:

“Chị hai nhỏ hơn chị em nữa, mới mười tám tuổi.”

“Cái gì? Mười tám tuổi đã kết hôn sao?”

Vương Tử Bác ngây ra một lúc, mới chỉ vừa trưởng thành thôi.

“Có gì lạ đâu.”

Trần Hán Thăng luôn im lặng bỗng xen lời:

“Bạn học nữ thời cấp 2 của chúng ta có một số không học lên cấp 3, ở bên ngoài làm công hai năm thì về nhà coi mắt kết hôn, hiện tại hai mươi tuổi không chừng có con rồi.”

Vương Tử Bác trầm giọng nói:

“Cái này đúng, nghỉ hè về nhà tao có gặp một người, lúc ấy chút không dám tin tưởng. Mày nhớ Đặng Thúy Thúy hồi cấp 2 không?”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Hoàn toàn không ấn tượng.”

Kế tiếp hai người thảo luận về bạn học cũ, chủ yếu là Vương Tử Bác nhớ lại. Bạn thời cấp 3 thì còn nhớ, bạn học cấp 2 cần nhắc nhiều thì Trần Hán Thăng mới loáng thoáng nhớ ra.

Đương nhiên, đề tài nhàm chán “Kết hôn” cứ như thế bị Trần Hán Thăng kéo lệch hướng.

Vương Tử Bác càng nói càng hào hứng, mỗi khi nhớ lại chuyện cũ thời cấp 2, 3 là cậu ấy sẽ hưng phấn vỗ đùi.

Bé A Ninh nghe không hiểu những chuyện đó, nằm trên chân Thẩm Ấu Sở lim dim ngủ.

Thẩm Ấu Sở thì một bàn tay vuốt tóc của A Ninh, tay kia không ngừng thêm củi vào lò nấu, giữ nhiệt độ trong phòng bếp nhỏ. Ánh sáng đỏ chập chờn làm nổi bật mặt mày Thẩm Ấu Sở chứa đựng tuổi xuân dịu dàng.

Buổi tối, Thẩm Ấu Sở trải giường giúp, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác ngủ chung giường, Vương Tử Bác còn lẩm bẩm không dứt.

Trần Hán Thăng ngẫu nhiên phụ họa hai câu, trong lòng suy nghĩ dù sao là anh em tốt chơi từ nhỏ tới lớn, hai năm liên tục cùng mình đến Xuyên Du, dù biết rõ về nhà trễ sẽ bị dì Lục đánh chửi nhưng cuối cùng vẫn mặc nhận.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác thấy Trần Hán Thăng thật lâu không lên tiếng, hỏi một câu:

“Mày ngủ chưa?”

Trần Hán Thăng nói:

“Có gì thì nói đi.”

“Rốt cuộc mày định xử lý hai cô gái Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở như thế nào? Chẳng lẽ định cưới hết sao?”

Vương Tử Bác bỗng hỏi, cậu ấy không quên đề tài lúc trong phòng bếp nhỏ.

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng dường như không nghe rõ.

“Mày định xử lý Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở như thế nào? Chẳng lẽ định cưới hết sao?”

Vương Tử Bác lại lặp lại một lần.

“Không phải, câu trước nữa.”

“Mày ngủ chưa?”

“Ngủ rồi, đừng phiền bố.”

.....

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác bị đánh thức sớm đi tham gia hôn lễ nhà ông bác.

Nhưng trọng điểm của hai người khác nhau. Vương Tử Bác cảm thấy người dân nơi đây thật sự rất thuần phác, bọn họ nhìn mình với ánh mắt vừa tò mò vừa thân thiện. Lúc Vương Tử Bác gật đầu chào, người lớn hay con nít đều ngại ngùng còn hơn cậu ấy, bọn họ xấu hổ quay đầu đi.

Người nhà của ông bác đặc biệt khách khí, cách đoạn thời gian còn có người chạy lại hỏi bằng tiếng phổ thông lơ lớ:

“Sinh viên, đói không? Muốn ăn chút gì lót bụng không?”

Trước kia Vương Tử Bác ở nhà hay trong trường đều vô hình, đột nhiên nhận được chú ý thì cảm thấy không quen, nên vội xua tay từ chối ý tốt của người khác, hỏi nhỏ Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh:

“Tiểu Trần đâu?”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng đáp:

“Cậu ấy đi xem cô dâu.”

“Đi thật hả trời.”

Vương Tử Bác ngẩn ngơ, Trần Hán Thăng thật sự là không thèm xem mình như người ngoài.

Không bao lâu sau Trần Hán Thăng lại chạy trở về, há mồm thở đầy mùi rượu:

“Ôi mợ, rượu trái cây ở đây ủ độ cồn nặng quá, tao uống có hai ly đã chóng mặt.”

Thẩm Ấu Sở rót chén trà đưa qua:

“Sao cậu uống rượu?”

Trần Hán Thăng uống hết trà nóng, lau miệng nói:

“Thì tại phong tục chỗ các cậu chứ sao, cô dâu bày tám bát rượu ngăn cửa, chú rể là em trai nhỏ tuổi còn hơn chúng ta, uống ba bát đã muốn ngất rồi. Tớ thích ôm bất bình thay người khác nên uống giùm hai bát.”

Vương Tử Bác thấy náo nhiệt thì lòng ngứa ngáy:

“Cô dâu đẹp không Tiểu Trần?”

Trần Hán Thăng liếc xéo:

“Mới nãy kêu mày cùng đi xem cô dâu thì mày làm giá không chịu đi, bây giờ muốn biết đáp án, chờ đi, vợ chồng tân hôn sẽ đến kính rượu.”

“Tao làm giá hồi nào.”

Vương Tử Bác nói thầm một câu:

“Người ta đều cảm thấy chúng ta là sinh viên, mình làm khách ở đây, liều lĩnh đi xem cô dâu thì hơi mất hình tượng.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười cười:

“May mà mày đi Khoa học Kỹ thuật Kiến Nghiệp, nếu là Massachusetts, Trái Đất phỏng chừng không chứa nổi mày.”

Rất nhanh bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, ông bác, con gái, con rể đến kính rượu. Vương Tử Bác nhanh chóng đứng thẳng.

Tuy cô dâu chỉ mặc váy đỏ bình thường, nhưng bởi vì đẹp tự nhiên, lại uống chút rượu, một ánh mắt một nụ cười đều xinh đẹp, chiếu sáng cả phòng khách.

Chú rể đúng là nhỏ tuổi, thậm chí có lẽ không rõ ý nghĩa kết hôn, ngơ ngác đứng kính rượu.

Chú rể nhìn thấy Trần Hán Thăng thì trên khuôn mặt mờ mịt tràn ra nụ cười vui vẻ:

“Anh đại học, cảm ơn lúc nãy uống rượu giúp tôi.”

“Có gì đâu, tân hôn vui vẻ.”

Trần Hán Thăng cười sang sảng, lại uống một bát.

Vương Tử Bác nhìn mà trong lòng chua xót, không phải vì hâm mộ thằng bạn thân khéo đưa đẩy, đến đâu đều làm thân ngay được, từ nhỏ Trần Hán Thăng đã như thế rồi.

Vương Tử Bác hâm mộ chú rể trẻ này.

Nhan sắc của cô dâu nếu ở Khoa học Kỹ thuật Kiến Nghiệp thì xứng là hoa khôi trường, đỉnh của chóp, thậm chí trong Đại học Đông Đại, trừ Tiêu Dung Ngư ra đại khái không bao nhiêu người đẹp hơn cô dâu.

Cô gái như vậy bởi vì bị giam cầm trong ngọn núi không ra ngoài được, đành phải gả cho một chú rể lôi thôi như vậy.

Nói thật lòng, Vương Tử Bác có chút cảm giác tự hào khi ở nơi trung bình toàn là trình độ tiểu học này, nếu không đã

chẳng ra vẻ thanh cao.

Nhưng bây giờ nhìn đôi vợ chồng tân hôn này.

Nói sao đây, Vương Tử Bác bỗng nhớ đến Tây Môn Khánh, Võ Đại Lang cùng Phan Kim Liên.

Chương 331: Tình yêu củi gạo dầu muối tương giấm trà

“Tiểu Trần, cô dâu đẹp thật.”

Vương Tử Bác không dám làm Tây Môn Khánh, chỉ cảm thấy cô gái đẹp như cô dâu nếu ở trong đại học thì sẽ được nhiều con trai theo đuổi, kết quả gặp đối tượng như vậy, trong lòng của cậu ấy chua lè.

“Đẹp thật.”

Trần Hán Thăng lại suýt lôi ra Thương Nghiên Nghiên làm đơn vị đo nhan sắc, nhưng ngẫm lại Vương Tử Bác không quen Thương Nghiên Nghiên nên từ bỏ ý tưởng này.

“Tử Bác, nếu mày chú ý quan sát thì thấy gen của thôn này rất tốt. Không bàn tới Thẩm Ấu Sở và cô dâu trẻ tuổi, thậm chí bé A Ninh còn nhỏ, thật ra mấy cô vợ vừa kết hôn vài năm đều rất xinh đẹp.”

Vương Tử Bác vừa rồi luôn giữ cái giá “Học sinh chuyên sâu”, bây giờ thừa dịp náo nhiệt mới ngẩng đầu quan sát. Đúng thật, nữ giới trẻ tuổi trong phòng tuy mặc đồ đều là áo bông may thủ công, phồng to trông hơi quê mùa, nhưng nhìn khuôn mặt thì ước gì móc tiền ra mua vài bộ đồ mới cho các cô ăn diện.

Ngoài ra xem cổ tay và cổ thì dáng người không mập, nhưng chồng của họ thì trông ngu đần.

Vương Tử Bác càng nhìn càng cảm thấy rối rắm, không kiềm được nói:

“Chú rể không xứng với cô dâu.”

Người đàn ông có khi rất kỳ lạ, tuy Vương Tử Bác cảm thấy bạn tốt chân đứng hai thuyền, ôm Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở một lúc là rất quá đáng.

Nhưng nếu có người nói với Vương Tử Bác:

“Trần Hán Thăng là kẻ không chung thủy, ăn trong bát nhìn trong nồi, cậu đừng làm bạn với tên đó.”

Vương Tử Bác nhất định sẽ cảm thấy người này là đồ ngốc.

Nếu kêu Vương Tử Bác làm bạn với chú rể, bảo với cậu ấy rằng:

“Mặc dù chú rể này lôi thôi, không có tài gì nhưng rất chung thủy với tình yêu, kết bạn với người ta đi.”

Vương Tử Bác tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nghe thấy Vương Tử Bác trực tiếp nói ra cái nhìn với cô dâu chú rể, Trần Hán Thăng nhíu mày nói:

“Xứng hay không thì không phải từ mày định đoạt, cho dù thật sự không thích hợp cũng đừng nói trong hôn lễ của người ta.”

“Tao chỉ phàn nàn hai câu với mày thôi.”

Vương Tử Bác nói nhỏ:

“Lúc trước mày xem chương trình truyền hình, thấy người chủ trì xinh đẹp liền muốn kết hôn với họ. Tao tham gia hôn lễ cảm thấy cô dâu đẹp, tiếc cho hoa tươi cắm trên bãi phân trâu không được à?”

“Được được.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Hay là mày ở lại luôn đi, Thẩm Ấu Sở còn có mấy chị em họ chưa kết hôn, nếu bọn họ tìm được một sinh viên làm chồng chắc rất vui.”

Vương Tử Bác bất mãn nói:

“Mày kích tướng cái gì, có khi được đấy.”

Trần Hán Thăng quan sát khuôn mặt phẫn uất của Vương Tử Bác, cười tủm tỉm nói:

“Để tao đoán suy nghĩ của mày, có phải là cảm thấy chọn Hoàng Tuệ rất chịu thiệt, cô ta không quá đẹp, còn thích tiêu tiền, còn từng ở chung với …”

“Nói mò cái gì, chị Tiểu Tuệ là sinh viên tốt nghiệp, tụi tao ở chung phù hợp tam quan, có đề tài nói chuyện, tinh thần sung sướng.”

Vương Tử Bác sẽ không thừa nhận vừa rồi trong lòng nảy ra ý tưởng so bì như vậy, không ngờ bị Trần Hán Thăng nắm bắt được ngay.

“Dữ dội, khiếp sợ, khủng hoảng.”

Trần Hán Thăng giơ ngón cái lên, tiếp đó lắc đầu nói: “Thật ra tao vẫn cảm thấy tam quan là thứ rất hư ảo, khó mà hiểu rõ nghĩa được.”

Hai người tán dóc, bên kia thì hỗn lễ vẫn diễn ra náo nhiệt. Quá trình ăn cưới của cả nước đều như nhau, chủ nhà bận rộn nhất, quần chúng đưa quà cưới đến thì lo ăn cơm tám chuyện, đương nhiên có họ hàng quan hệ đặc biệt tốt sẽ giúp một tay.

Thí dụ như Thẩm Ấu Sở và mấy cô gái đã chủ động quét dọn vụn pháo ở bên ngoài.

“Có gì mà khó hiểu, tam quan từ mặt chữ là thế giới quan, giới trị quan cùng nhân sinh quan giống nhau, người yêu như vậy mới có thể sống cả đời.”

Vương Tử Bác tiếp tục đề tài nói chuyện vừa rồi, hiếm có tìm được thứ Trần Hán Thăng không hiểu.

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ nói:

"Tao luôn cảm thấy chữ tam quan rất Tây hóa, cũng rất ảo. Ở trong mắt của tao thì sinh hoạt như Lão Trần và Lương thái hậu khá tốt, bọn họ là bình thường củi gạo dầu muối tương giấm trà, theo như cách nói của mấy người là tam quan của hai người gần như không chung một đường, nhưng không ảnh hưởng bọn họ kết hôn sinh con, nuôi nấng tao lớn lên, và làm bạn đến già."

"Tử Bác, chúng ta đều là người bình thường."

Trần Hán Thăng giẫm mạnh chân làm tro bụi dưới đất bay lên:

"Có thể đội trời đạp đất, cũng có thể xảo trá âm hiểm, có thể làm quân tử thành thực, cũng có thể trong miệng không có nửa câu nói thật, nhưng nhất định không bay, người bay lên là tự lừa dối mình. Hoàng Tuệ là như thế, chán nhất."

Vương Tử Bác đang nghe có điều cảm ngộ, không vui nói:

"Mày đừng suốt ngày lôi chị ấy ra ví dụ."

"Biết làm sao được, người ở xung quanh tao chỉ có cô ta là giả vờ nhất, còn là bạn gái của mày."

Trần Hán Thăng cười nói:

"Nếu mày không hiểu thì hãy nghĩ về sinh hoạt của cha mẹ mày. Mùa đông lúc chúng ta học tiểu học, bên ngoài lạnh đến mức rơi băng vụn, chú Vương và dì Lục vẫn bán dưa muối trên vỉa hè, mày kêu 'nữ hiệp tam quan' Hoàng Tuệ làm thử như vậy xem."

"Xì."

Trần Hán Thăng xì một tiếng khinh miệt chấm dứt đề tài, cầm bát lên rót đầy rượu.

Vương Tử Bác hỏi:

“Mày muốn làm gì?”

Trần Hán Thăng hếch cằm:

“Chú rể trẻ bị người chuốc rượu, tao đi giúp ngăn vài ly.”

Vương Tử Bác ngước đầu lên, chú rể khuôn mặt khờ khạo uống đến đỏ mặt, trên cổ áo bộ đồ tây giá rẻ ướt đẫm, chân lảo đảo sắp gục.

Vương Tử Bác khuyên can:

“Bỏ đi, mày có quen biết gì người ta đâu, giúp đỡ việc này làm cái gì?”

“Đây là điểm khác nhau giữa tao và mày.”

Trần Hán Thăng vỗ đầu Vương Tử Bác:

“Mày là lúc nên làm gái thì hạ tiện, lúc nên vui vẻ tùy ý thì tự trọng thân phận, lúc nên hỗ trợ thì đứng nhìn, lúc nên lạnh lùng vô tình thì mềm lòng.”

“Đệt!”

Vương Tử Bác bị nói khó chịu, cầm lấy bát cũng đổ đầy một nửa, nhưng bị Trần Hán Thăng ngăn cản.

“Mày đừng uống, rượu trái cây này rất nặng đô, tao đoán tao cũng sắp say.”

Trần Hán Thăng lấy nửa bát rượu của Vương Tử Bác đổ hết vào bát của mình:

“Tao hơn 50kg, Thẩm Ấu Sở và con nhóc kia khiêng không nổi, mày nhớ dìu bố về,.”

Trần Hán Thăng nói xong bưng một bát rượu đi vào đám đông, đẩy mở mấy họ hàng vây công chú rể, lớn tiếng nói: "Ai khi dễ chú rể trẻ nhà tôi, không cho ăn hiếp người ta còn nhỏ. Nào nào nào, chúng ta nốc hai bát trước đi."

"Anh đại học."

Chú rể nhỏ tuổi bị dồn vào góc tường uống rượu, thấy có người mở miệng bảo vệ mình, còn là anh trai trẻ tuổi buổi sáng giúp chính mình thì cảm động suýt khóc.

Giọng của Trần Hán Thăng rất vang dội, trong và ngoài nhà đều nghe được. Thẩm Ấu Sở đang quét sân đứng thẳng lên, phát hiện Trần Hán Thăng đang cụng rượu với thân thích khác.

"Giỏi!"

Trong tiếng vỗ tay của đám bà con, Trần Hán Thăng một hơi uống cạn, còn đắc ý lật ngược đáy bát, biểu hiện không có một giọt rượu rơi xuống.

Thẩm Ấu Sở nhìn một hồi bỗng nở nụ cười dịu dàng. Ánh mặt trời mùa đông quý giá thừa dịp giữa trưa chiếu xuống vài tia, chó con luôn bị Trần Hán Thăng khi dễ không biết từ khi nào chạy đến đây, vẫy đuôi chạy nhảy.

Vương Tử Bác nhìn những cảnh tượng này, đột nhiên thở ra một hơi: "Tao cũng muốn làm cặn bã."

Vương Tử Bác vừa lẩm bẩm vừa tính đổ rượu ra uống, nhưng từ bên cạnh vươn ra một bàn tay nhỏ ngăn cản.

Là bé A Ninh.

Cô bé chu môi nhỏ nói:

"Anh trai vừa rồi nói không cho anh uống."

"Con nít mà cũng muốn quản anh mày hả?"

Vương Tử Bác làm dữ nhưng A Ninh không sợ, cậu ấy chán nản ôm cô bé lên ghế.

“Nhóc muốn ăn cái gì, anh của bé đang chè chén với người ta, để anh Tử Bác đút cho bé ăn.”

Chương 332: Mấy người cứ việc khóc, tôi ngủ

Rượu trái cây tự ủ của Đại Lương Sơn rất nặng đô, Trần Hán Thăng uống khá nhiều, tất nhiên xỉn quắc cần câu, nói ngọng, bước đi chân thấp chân cao. May có Vương Tử Bác không uống rượu cõng hắn về nhà.

Khi ra khỏi nhà ông bác, chú rể cố ý đưa tới cửa, cúi đầu biểu đạt cảm tạ: "Cảm ơn anh đại học, buổi tối đến phòng của tôi uống rượu đi."

"Không … không uống."

Trần Hán Thăng mơ màng xua tay:

"Rượu này say quá, hôm nào cậu có cơ hội đi ra núi lớn này tôi sẽ mời cậu uống rượu."

"Cha … không cho tôi ra ngoài."

Chú rể trẻ khổ sở nói, anh ta hiểu Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác là từ bên ngoài đến, trong mắt anh ta chất chứa khát khao.

Trần Hán Thăng cười cười không nói chuyện, Vương Tử Bác nhìn thoáng qua bạn tốt của mình. Trần Hán Thăng có thể giúp chú rể, hắn hoàn toàn có năng lực này.

Vào lúc thế này, nếu Trần Hán Thăng vẫy tay nói: "Tôi tên Trần Hán Thăng, qua Tết đi Học viện Tài chính của Kiến Nghiệp, tôi sẽ dẫn cậu đi xem thế giới phồn hoa này."

Nói xong ném cho một tấm danh thiếp thì siêu ngầu, như trong phim truyền hình.

Nhưng Trần Hán Thăng chỉ vỗ đầu của Vương Tử Bác:

“Không đi sao? Đi nào, khởi giá!”

“Cứ đi như vậy sao?”

Vương Tử Bác có chút không xác định, cơ hội tốt như vậy nếu không làm màu thì tiếc qua.

Trần Hán Thăng say mèm nói:

“Mày muốn ở lại qua đêm hả? Đi cho bố, khởi giá!”

Vương Tử Bác thế này mới cất bước rời đi, thầm nghĩ ý tưởng của Tiểu Trần luôn khó nắm bắt, vốn tưởng cậu ấy xem trọng chú rể, còn đi lên chắn rượu giúp, kết quả phủi mông rời đi không lưu luyến.

Thẩm Ấu Sở theo bên cạnh, thỉnh thoảng dùng khăn lông lau mồ hôi trên trán Trần Hán Thăng. Rượu trái cây nhà tự ủ này có thêm chút đồ bổ lấy trong núi, sức khỏe của Trần Hán Thăng khá tốt, thời tiết dưới không độ mà uống chảy mồ hôi.

Bé A Ninh dẫn theo chú cún nhảy nhót theo sau.

…

Về nhà, Vương Tử Bác thấy bà vẫn giống như trước kia ngồi trên ghế gỗ trong sân, tay chống gậy, phần tay cầm đã bị vuốt ve bóng loáng, con mèo mập ngoan ngoãn nằm bên chân bà.

Bà không đi tham gia hôn lễ, nhìn thấy Trần Hán Thăng uống say cũng không có bất cứ hành động, chỉ ung dung nhìn rồi quay đầu nhìn chân trời xa, trong những đám mây nhiều lớp kia dường như cất gia hồi ức năm tháng.

Bà giống như vị cao nhân lánh đời, ít khi biểu lộ ra cảm xúc, lúc vui vẻ nhất đại khái là nhìn thấy Thẩm Ấu Sở đi học đại học bình an về nhà.

“Có khi nào bà có bí tịch võ học không nhỉ?” Vương Tử Bác nhủ thầm.

“Bà!”

Bé A Ninh ngoan ngoãn nhào lên chân của bà.

Bà nhẹ vuốt tấm lưng nhỏ của A Ninh.

“Thả … thả tao xuống.”

Trần Hán Thăng dọc đường đi luôn rên rỉ đòi ói lúc này đột nhiên vỗ lưng Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác hỏi:

“Mày không ngủ hả? Thẩm Ấu Sở đã đi lấy nước cho mày rửa mặt.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, nói:

“Tao mang quà cho bà.”

“Quà gì, thuốc bổ hả?”

Vương Tử Bác hỏi:

“Tao có thấy mày mua đâu.”

“Không phải.”

Trần Hán Thăng rơi xuống đất hơi đứng không vững, Vương Tử Bác dìu hắn từng bước đi hướng bà.

Thẩm Ấu Sở bưng thau nước sạch đến, hơi thắc mắc Trần Hán Thăng định làm gì. A Ninh cũng ngửa khuôn mặt nhỏ, mắt to chớp chớp.

“Bà … bà ơi, hôm nay bà không đi tham gia hôn lễ, nhưng con không quên.”

Trần Hán Thăng đầu tiên là vuốt túi phải của áo khoác da, dường như không tìm được, lại sờ túi bên trái, vẫn không tìm ra.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng bỗng cười to:

“Tìm được!”

Trần Hán Thăng lấy một viên kẹo cưới màu đỏ trong túi quần bỏ ra.

Vương Tử Bác đến gần nhìn:

“Tao còn tưởng là thuốc tiên gì, làm cho cố vô, như pháo bắn con muỗi.”

Loại kẹo cưới trái cây này chất lượng bình thường, hiện giờ bên Cảng Thành kết hôn cấp bậc cao chút sẽ dùng hiệu khỉ lông vàng.

“Không phải thuốc tiên.”

Trần Hán Thăng lè nhè nói:

“Nhưng … mày có nhớ tới không?”

Vương Tử Bác phản bác:

“Kẹo cưới thôi mà, nếu bà thích ăn thì tao chạy về lấy mấy chục viên ngay đây.”

“Xì, tức là không nghĩ tới chứ gì.”

Trần Hán Thăng dùng ngón tay không quá linh hoạt xé giấy gói kẹo, kẹo cưới bị đè ép quá lâu đã bể làm đôi.

“Ăn … ăn kẹo, dính chút không khí vui mừng.”

Trần Hán Thăng thở ra mùi rượu, đưa nửa viên kẹo cưới đến bên miệng bà.

Bà hoàn toàn không ngờ Trần Hán Thăng sẽ nhớ mang kẹo cưới cho mình, nếp nhăn trên mặt bà chồng lên nhau, mí mắt dày nặng rũ xuống, mắt nhìn chăm chú vẻ hiếu thảo và chân thành trên mặt Trần Hán Thăng, bà hé miệng ngậm vào nửa cục kẹo.

Bé A Ninh không kiềm được nuốt nước miếng, rõ ràng vừa rồi cô bé ăn rất nhiều, nhưng cảm thấy cục kẹo này đặc biệt khác.

"Bà ơi, ngọt không?"

Trần Hán Thăng ngồi xổm dưới đất, ngửa mặt lên hỏi.

Bà ít nói chuyện gật đầu đáp:

"Ngọt."

Bé A Ninh nghe vậy bật cười:

"Bà thích ăn kẹo."

Thẩm Ấu Sở cũng cười, dịu dàng mê người.

Vương Tử Bác vốn hậm hực, rồi không hiểu sao cũng cười.

Bà rốt cuộc nở nụ cười, có loại cảm xúc đặc biệt lan tỏa.

"Bà, còn … còn có một việc con muốn nói với bà."

Trần Hán Thăng chống mặt đất đứng lên, Thẩm Ấu Sở tri kỷ lại gần nâng hắn.

Trần Hán Thăng nhìn chăm chú cô gái bên cạnh mình, qua một lúc khẽ nói:

"Cô ấy ngẩng cao đầu trong trường, bà biết không?"

Bà sửng sốt, lặng lẽ nhìn Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở.

Vương Tử Bác nghe không hiểu ý tứ này, bé A Ninh đột nhiên cảm thấy không khí có chút nghiêm túc.

Mặt Trần Hán Thăng đỏ bừng hơi kích động nói:

"Bà lo cô ấy quá đẹp nên dặn Thẩm Ấu Sở luôn cúi đầu, giờ thì không cần nữa, cô ấy có thể thoải mái ngẩng cao đầu, không ai dám giở trò lưu manh trước mặt cô ấy, huýt sáo cũng không được."

“Tất cả điều này.”

Trần Hán Thăng vỗ ngực mình:

“Là con làm, cô ấy sẽ không còn bị người xem thường, cũng không cần tự ti như vậy nữa, cuộc sống sau này của cô ấy, con … ọe ọe ọe!”

Câu này chưa nói xong, Trần Hán Thăng đột nhiên ói ra, uống rượu nặng đô thì không nên dao động cảm xúc quá mạnh.

Trần Hán Thăng ói một bãi, ói hết những gì ăn được lúc trưa, ói ra nước trong bao tử. Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh vuốt lưng, lau miệng, trong mắt hoa đào tràn ngập đau lòng và trách cứ.

Trần Hán Thăng ói xong thân thể dễ chịu hơn, nhưng ý thức dần dần mơ hồ.

“Không, không nói nữa, đi ngủ đây.”

Trần Hán Thăng thở hổn hển tìm giường, Thẩm Ấu Sở dìu hắn vào phòng mình, cô phải tự mình chăm sóc mới an tâm.

May mà Thẩm Ấu Sở lúc bình thường ngủ chung với bé A Ninh nên giường đủ lớn.

Lúc cởi giày giúp Trần Hán Thăng, A Ninh đột nhiên bối rối hoảng hốt chạy vào, giọng nghẹn ngào:

“Chị, bà khóc.”

Thẩm Ấu Sở nghe thế vội đắp chăn lên người Trần Hán Thăng rồi lật đật chạy ra sân.

Bà thật sự khóc, khi nhìn Thẩm Ấu Sở thì bà khóc càng đau lòng.

“Bà ơi, sao khóc vậy?”

Thẩm Ấu Sở lau nước mắt cho bà, chính cô cũng không kiềm được rơi nước mắt.

“Bà không buồn, bà vui lắm.”

Bà dùng đôi tay thô ráp mà gầy gò nắm tay Thẩm Ấu Sở:

“Ngày xưa cha mẹ của con đi sớm, con lại xinh đẹp, tính cách chất phác, bà lo con ra ngoài bị người xấu khi dễ nên cứ bắt con không được ngẩng đầu.”

“Nhưng trên đời có phụ huynh nào muốn cho con cháu cúi đầu, có phụ huynh nào muốn cho con cháu chịu khổ, có phụ huynh nào nhẫn tâm được như vậy? Số con khổ cũng là do bà hại.”

Bà vừa khóc vừa nói ra hết ý tưởng ẩn sâu đáy lòng.

“Bà, không ai khi dễ con.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, nước mắt lóng lánh lăn trên khuôn mặt trắng nõn, từng giọt rơi xuống đất. Chó và mèo không nghịch nữa, yên lặng nhìn chăm chú chủ nhân của mình.

“Con ở trong trường học tốt lắm, mỗi ngày đi học và làm việc, nhưng luôn nhớ bà. Tiểu Trần rất tốt với con, cậu ấy không nỡ để con tự đi về nhà.”

Thẩm Ấu Sở không ngừng lau nước mắt của bà.

Bé A Ninh cũng khóc, cô bé không biết tại sao mình phải khóc, nhưng bà và chị khóc làm cô bé không kiềm được nước mắt rơi.

“Bà biết, năm ngoái lần đầu tiên cậu ta đưa con về thì ta biết rồi, nếu không thì tại sao người ta cất công xa mấy nghìn cây số đưa con về.”

Bà hít cánh mũi, vươn hai tay nâng khuôn mặt Thẩm Ấu Sở lên:

“Chỉ cần con sống tốt thì bây giờ bà chết cũng yên lòng.”

Vương Tử Bác nhìn ba bà cháu ôm nhau khóc, mí mắt cũng sưng lên theo, không tự chủ được nhớ tới cha mẹ.

Lúc tiểu học cha mẹ bán dưa muối, đặc biệt thích bán dọc theo bên đường, như vậy sẽ đắt khách hơn, nhưng Vương Tử Bác cảm thấy rất mất mặt, bởi vì tan học luôn gặp họ.

Rốt cuộc có một ngày, Vương Tử Bác không kiềm được cãi nhau với cha mẹ, mắng bọn họ vô dụng, không thể giống như Tiểu Ngư Nhi hoặc là Tiểu Trần có cha mẹ đều là nhân viên công chức của chính phủ, được giáo viên nhìn với con mắt khác.

Tối hôm đó cha đánh mình một trận, mẹ ở trong phòng lặng lẽ khóc.

Về sau trên con phố đó không còn thấy cha mẹ bán dưa muối nữa, mặc dù bán ở phố đó kiếm được nhiều tiền nhất.

“Mình đúng là súc sinh!”

Vương Tử Bác càng nghĩ càng khổ sở, đi ra ngoài cửa bắt đầu rơi nước mắt.

Nhưng người khởi xướng Trần Hán Thăng thì ngủ say sưa, dường như đang nằm mơ, hai chân không tự giác đá đạp.

“Chưa ăn cơm hay gì, bóp chân không có sức gì hết, lần sau tôi không đến hội sở của mấy người nữa, ấn mạnh lên!”

Chương 333: Này! Đồ yêu quái vừa đáng ghét vừa đáng yêu

Khi Trần Hán Thăng tỉnh dậy, đã hơn 9 giờ tối. Mắt còn chưa mở, bên tai dường như đã có người nói chuyện, hẳn là giọng trẻ con của Tiểu A Ninh.

"Chị ơi, khi nào thì anh tỉnh dậy?"

"Chị cũng không biết."

Đây là Thẩm Ấu Sở đang nói: "Buổi tối đừng quấy rầy anh. Để chị giúp em cởi áo khoác."

"Em muốn tự mình cởi, A Ninh đã lớn rồi."

Để chứng tỏ mình không còn nhỏ nữa, trẻ con đôi khi cố tình làm những điều nhỏ nhặt để giành được sự khen ngợi của người lớn.

Trần Hán Thăng mỉm cười, nghĩ rằng trẻ con cũng rất thú vị.

Không lâu sau, hắn cảm nhận được chuyển động đến bên cạnh mình của A Ninh. Trong lòng hắn đang muốn rời đi, đột nhiên nghe thấy A Ninh nói: "Chị ơi, chị có thể ôm em ngủ được không?"

"Hử?"

Trần Hán Thăng ngây người ra. Hắn định ho một tiếng để cho biết mình đã tỉnh dậy, nhưng kết quả lại cố nhịn.

"Được thôi."

Thẩm Ấu Sở đáp lại một cách nhẹ nhàng, sau đó tắt đèn với một tiếng "bụp" . Sau đó Trần Hán Thăng lại cảm nhận được một bóng người cao lớn nằm xuống bên cạnh giường.

Trần Hán Thăng, cuối cùng hắn cũng không muốn dậy nữa.

Tiểu A Ninh rất nghịch ngợm, sau khi Thẩm Ấu Sở nằm xuống, cô bé lập tức hôn lấy chị một cách trìu mến.

Tuy nhiên, hành động gây tiếng động lớn, Thẩm Ấu Sở lo lắng rằng Trần Hán Thăng sẽ bị quấy rầy, bèn nói thầm "Suỵt" .

Cô bé A Ninh ngại ngùng lè lưỡi, sau đó cũng nói theo "suỵt" . Căn phòng nhanh chóng trở lại yên bình, chỉ còn tiếng thở yếu ớt.

Trần Hán Thăng lúc này mới mở mắt và từ từ thích nghi với môi trường trong đêm tối.

"Chị."

Tiểu A Ninh không chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

"Hử."

Thẩm Ấu Sở nói rất ít, nhưng giọng nói của cô ấy rất nhẹ nhàng và điềm đạm. Cô không hề mất kiên nhẫn chỉ vì A Ninh là một đứa trẻ.

"Anh ấy nặng quá. Anh ấy còn nặng hơn cả con lợn nái già nhà cậu" .

Tiểu A Ninh phàn nàn: "Vừa rồi khi giúp anh thay quần áo, tay của em rất ê nhức."

Sau đó Trần Hán Thăng mới nhận ra mình đã cởi áo khoác da và quần jean, thay bằng một chiếc áo khoác đệm lớn ấm áp và thoải mái. có vẻ như Thẩm Ấu Sở đưa Tiểu A Ninh đến để giúp thay quần áo.

“Để chị xoa cho.”

Thẩm Ấu Sở không nói gì về chuyện “con lợn nái già”, có lẽ cô cảm thấy không cần thiết phải sửa lại cách dùng tính từ của một đứa trẻ vài tuổi.

Đây là những cuộc trò chuyện riêng tư nhất, Trần Hán Thăng như có cảm giác đang nghe trộm bí mật của người khác, nhưng điều đó hoàn toàn không gây gánh nặng cho hắn. Dù sao hắn cũng không phải người ngoài.

“Chị ơi.”

Tiểu A Ninh lại gọi.

“Ừm.”

“Sau này lớn lên em có được đẹp như chị không?”

“Chắc chắn.”

“Em không tin. Bà nội và các cô chú đều nói rằng chị là người đẹp nhất. Cô chú còn lo rằng khi đi học chị sẽ bị người khác bắt nạt.”

“Không đâu, chị còn có anh mà.”

… . .

“Chị.”

“Hử”

“Anh ấy có đối xử tốt với chị không?”

“Tốt.”

””

“Chị.”

“Hử.”

“Sau này chị sẽ cưới anh ấy chứ. Giống như chị hai hôm nay vậy.”

A Ninh nhỏ giọng hỏi. Trẻ con luôn nói thật mà không bao giờ suy tính, nghĩ ra cái gì là nói cái đó.

Nhưng lần này, Thẩm Ấu Sở hơi ngây ra một chút.

Trần Hán Thăng hít một hơi dài, muốn nghe câu trả lời của Thẩm Ấu Sở. Căn phòng yên lặng đến lạ thường.

Sau một lúc, Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng nói: “Chị muốn.”

Tiểu A Ninh không hiểu ý nghĩa của câu này, cô nghĩ rằng “Chị muốn” có nghĩa là có thể kết hôn, nhưng nó sẽ không nhận ra ở đây còn bao hàm cả thái độ của một người khác.

Trần Hán Thăng trong lòng thở dài, cẩn thận lật người lại để có thể nhìn thấy Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở không nhận ra rằng Trần Hán Thăng đã thức dậy nên vẫn dỗ dành cô bé A Ninh ngủ.

“Chị.”

“Hử.”

“Buổi chiều anh ấy vẫn còn ngáy, sao bây giờ lại không ngáy nữa?”

“Có lẽ đã kết thúc rồi.”

Đang khi nói chuyện, Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng. Cơ thể hắn đột nhiên đông cứng lại, bởi vì Trần Hán Thăng đang nhìn mình với đôi mắt tròn xoe, khi hai người nhìn nhau, sau đó hắn khẽ cười.

Thẩm Ấu Sở rất ngại ngùng. Cô không biết khi Trần Hán Thăng tỉnh lại từ khi nào, hắn đã nghe được bao nhiêu về cuộc nói chuyện giữa cô và A Ninh lúc ban nãy.

May thay còn có A Ninh ở giữa. Mặc dù cơ thể bé cỏn con nhưng có thể khiến trong lòng Thẩm Ấu Sở bớt đi phần nào sự quẫn bách.

"A Ninh."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng gọi.

"Chị, em đây."

"Ngủ mau đi, nếu không ngày mai không dậy được đâu."

"Được rồi, chị ngủ ngon."

Tiểu A Ninh rất nghe lời, vùi đầu vào vòng tay của Thẩm Ấu Sở. Một lúc sau đã vang lên tiếng thở nhịp nhàng. Hôm nay cô bé cũng có một khoảng thời gian vui vẻ khi tham dự hôn lễ. Vừa rồi còn nói chuyện nên cả tinh thần và thể chất cũng đã cạn kiệt.

Đứa trẻ đã ngủ, bây giờ là thế giới của người lớn.

Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đều quay sang hai bên. Mặc dù xung quanh tối thui như mực nhưng cả hai đều có thể cảm nhận được người kia đang nhìn mình.

Thẩm Ấu Sở cuối cùng ngượng quá nên lại cúi đầu xuống, nhìn thấy A Ninh duỗi tay ra, cô lại phủ chăn bông lên, dùng lòng bàn tay che bụng A Ninh rồi nhẹ nhàng xoa bóp cho cô bé, để cô bé có thể ngủ thoải mái hơn.

Cảnh tượng này khiến Trần Hán Thăng nghĩ tới cảnh tượng vài năm sau. Hắn và Thẩm Ấu Sở vẫn ngủ với nhau như vậy, nhưng đứa trẻ A Ninh ở giữa sẽ được thay thế bằng đứa con của mình.

"Rốt cuộc là vì game này không vui, hay là chán kiếm tiền, hoặc những kẻ cặn bã bên ngoài không còn tung hoành. Tại sao tự dưng ta lại nghĩ đến cuộc sống hôn nhân cơ chứ?"

Trong lòng Trần Hán Thăng liền cảnh giác, đồng thời không ngừng chỉ trích bản thân: "Không nên chỉ vì không khí ấm cúng của gia đình mà sinh ra suy nghĩ muốn kết hôn, thậm chí là có con. Thực sự quá đáng sợ rồi."

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng lập tức quay mặt đi hướng khác, không còn nhìn Thẩm Ấu Sở nữa.

Thẩm Ấu Sở không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Trần Hán Thăng dường như đột nhiên tức giận. Lẽ nào là bởi vì Tiểu A Ninh vừa rồi đã so sánh hắn với con lợn nái già sao?

Trần Hán Thăng lúc này mới cảm thấy mình giống như Đường Tăng trong Tây Du Ký, chỉ khác là Đường Tăng thì một lòng muốn đi lấy kinh, còn Trần Hán Thăng chỉ là muốn vui đùa, nhưng "tâm phật" của cả hai người cũng kiên định như nhau.

Tương tự như vậy, Thẩm Ấu Sở giống như Quốc vương của Nữ nhi quốc một lòng muốn gả cho Đường Tăng.

"Tớ coi cậu là bạn học, nhưng cậu lại muốn làm vợ của tớ, lại còn muốn dùng gia đình để ràng buộc người ta?"

Trần Hán Thăng đang lẩm bẩm thì cảm thấy sau lưng mình bị đẩy nhẹ.

"Gì vậy?"

Trần Hán Thăng tức tối hỏi, đương nhiên hắn cũng thấp giọng nói, lo lắng sẽ đánh thức A Ninh.

Thẩm Ấu Sở đưa điện thoại cầm tay cho hắn. Mặc dù ở đây không có tín hiệu nhưng vẫn có thể nhập chữ.

Thẩm Ấu Sở viết ba chữ trên màn hình: "Tớ xin lỗi."

Trần Hán Thăng nhập tiếp: "Tại sao phải xin lỗi?"

Sau khi đọc xong, Thẩm Ấu Sở lại gõ thêm một dòng: “Lúc trước cậu nói khi tâm trạng không vui, tớ xin lỗi thì cậu sẽ cảm thấy tốt hơn.”

Trần Hán Thăng nhớ rằng trước đây có lần hắn đã trêu chọc Thẩm Ấu Sở: “Tâm trạng tớ không được tốt. Mặc dù không liên quan gì đến cậu, nhưng cậu có thể xin lỗi tớ được không?”

Cuối cùng, Thẩm Ấu Sở thậm chí còn ngu ngốc xin lỗi để khiến Trần Hán Thăng “có tâm trạng tốt hơn” .

Giờ đây trong hoàn cảnh này, Trần Hán Thăng đang rối bời, liếc nhìn Thẩm Ấu Sở. Ánh sáng màn hình màu xanh lam của điện thoại cầm tay chiếu vào khuôn mặt của Thẩm Ấu Sở, có chút oan ức và thêm cả chút bối rối.

“Ngủ đi, tớ không sao.”

Trần Hán Thăng nói. Hắn không dám giao tiếp nữa, vì sợ rằng lòng quyết tâm như thép của hắn sẽ vô tình bị nung chảy.

Tuy nhiên, Thẩm Ấu Sở lại đẩy hắn một lần nữa.

“Câu lại làm gì nữa?”

Trần Hán Thăng có chút không kiên nhẫn.

Thẩm Ấu Sở cẩn thận đưa điện thoại cho hắn.

Trần Hán Thăng liếc nhìn nó. Bên trên màn hình viết: “Trưa nay cậu đã nôn ra, buổi tối lại không ăn gì. Tớ đi nấu cho cậu một ít cháo, được không?”

“Không ăn, tớ hết đói rồi.”

Trần Hán Thăng kìm nén cảm xúc bên trong.

Thẩm Ấu Sở lại gõ một tin nhắn khác rồi đưa cho hắn.

“Cậu không cần dậy đâu. Nấu xong tớ sẽ mang đến, cậu ngồi trên giường ăn, được không?”

Giọng điệu chứa đựng sự khẩn cầu.

Trần Hán Thăng im lặng đọc hết, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Ấu Sở.

Cô đã ngồi dậy rồi, chỉ cần Trần Hán Thăng gật đầu, Thẩm Ấu Sở lập tức xuống bếp giúp Trần Hán Thăng nấu cháo rồi mang qua đó.

"Này ! ! !"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi. Hắn cũng ngồi dậy, từ từ đến gần Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở ngây người ra nhưng cũng không né tránh, để Trần Hán Thăng cắn nhẹ lên khuôn mặt mịn màng của cô.

"Này, cái đồ yêu quái vừa đáng ghét lại đáng yêu nhà cậu, đừng hòng lay động được trái tim của tớ!"

Chương 334: Có mà mày thèm khát con nhà người ta thì đúng hơn!

Sau khi cắn Thẩm Ấu Sở "vừa đáng ghét vừa đáng yêu ", Trần Hán Thăng cuối cùng cũng hài lòng, chủ động lau nước miếng trên mặt cô.

"Tớ không ăn đâu, bây giờ cũng không ngủ được. Hay chúng ta nói chuyện một lát đi, nhỏ giọng đi một chút."

Trần Hán Thăng vắt chéo chân, đưa tay ra đắp chăn cho Tiểu A Ninh.

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở nhìn A Ninh đang ngủ thì ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người ngồi đối diện nhau, có một đứa trẻ nằm ở giữa. Trần Hán Thăng không khỏi gãi gãi đầu.

Chết tiệt, sao càng lúc càng giống không khí trò chuyện đêm khuya của đôi vợ chồng.

"À, lần đầu tiên chúng mình gặp nhau là khi nào?"

Trần Hán Thăng vẫn còn nhiều cách. Hắn biết cách nên bắt đầu từ chủ đề gì. Với một cô gái như Thẩm Ấu Sở, thay vì tặng cô 100 nghìn, chi bằng cùng cô hồi ức lại những khoảng ký ức bên nhau của hai người.

Quả nhiên, khi Thẩm Ấu Sở nghe thấy những lời này, cô liền ngẩng đầu lên và nghiêm túc nói: "Ở sân vận động."

“Sân vận động?”

Trần Hán Thăng nghĩ có điều gì đó không ổn: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau nên ở nhà ăn. Ngày hôm đó tớ thậm chí đã cướp màn thầu của cậu và trả cho cậu tôm lột vỏ.”

Nghĩ đến những chuyện nhỏ nhặt này, Thẩm Ấu Sở càng thêm thẹn thùng, nhưng cũng có chút vui mừng. Đôi mắt như cánh hoa đào khẽ nhếch lên, nhưng vẫn kiên quyết nói: “Trong lễ khai giảng cho tân học sinh ở sân vận động.”

“Ồ !”

Trần Hán Thăng cũng nhớ ra.

Thực ra đó không được coi là gặp mặt riêng, đó là lần đầu tiên nam nữ cả lớp gặp mặt. Trần Hán Thăng đã chủ động đi tới nhóm nữ sinh để chào hỏi, sau đó còn gặp được Đàm Mẫn cùng quê Cảng Thành với mình.

Vào thời điểm đó, Hồ Lâm Ngữ là nhân vật nổi bật nhất nhì trong ban cán bộ lớp 2. Trần Hán Thăng cũng không bằng cô.

Bây giờ nhìn lại, nó có chút gì đó buồn vui lẫn lộn.

“Nếu đúng như vậy, sau đó còn có phần tự giới thiệu bản thân trước lớp.”

Trần Hán Thăng giễu cợt Thẩm Ấu Sở: “Lúc đó cậu chỉ nói một câu mà nói vấp tận hai lần.”

Thẩm Ấu Sở có chút xấu hổ: “Bây giờ mình cũng sẽ căng thẳng như vậy.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Sau đó là huấn luyện quân sự, ngày nào cũng gặp mặt ở khu huấn luyện quân sự. Sau đó cậu đã dùng hết tiền tiết kiệm để đãi tớ một nồi lẩu nhỏ, nhớ không?”

Thẩm Ấu Sở nói "ừm", lúc đó cô ấy chỉ muốn trả lại tiền, bởi vì Trần Hán Thăng đã giúp cô nộp quỹ lớp.

Sau khi trả tiền, cô vẫn tiếp tục làm việc bán thời gian ở quán cà phê và thư viện. Trần Hán Thăng được thăng chức làm lớp trưởng. Sau đó việc xin trợ cấp cho học sinh nghèo đã kéo họ lại gần với nhau. Sau đó là cùng đi xem phim, đi ăn cải xanh muối, những lời chúc ngủ ngon không trọn vẹn, Lương Thái hậu bất ngờ kiểm tra Học viện Tài chính…

Hai người bắt đầu nói từ năm thứ nhất đến hết học kỳ cuối cùng của năm thứ hai. Nhưng họ đã ngầm bỏ qua cô gái kiêu kỳ buộc tóc đuôi ngựa cao luồn hất cằm lên.

Trần Hán Thăng nhận thấy trí nhớ của Thẩm Ấu Sở tốt hơn của mình. Nhiều chuyện nhỏ nhặt bản thân sớm đã quên nhưng cô lại nhớ rất rõ.

"Chú rể của buổi trưa hôm qua xem ra rất muốn đi làm bên ngoài."

Theo trình tự thời gian, Trần Hán Thăng nói về đám cưới: "Anh ta có thể có ý định gặp tớ để tìm chỗ nương tựa, nhưng tớ không để ý" .

"Vậy cậu có cần anh ấy không?"

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng hỏi.

"Năm tới Hỏa Tiễn 101 sẽ được mở rộng, việc có thêm một hoặc hai người nữa cũng không phải là vấn đề lớn."

Trần Hán Thăng nghĩ ngợi rồi nói: "Chuyện này cậu quyết định đi. Giống như lần trước Vương Tử Bác đã nhờ cậu phân tích. Cậu cũng thử suy tính trong đầu xem chú rể trẻ vừa kết hôn này có thích hợp ra ngoài làm việc không. Nếu cậu nghĩ phù hợp, tớ sẽ nhận anh ta."

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng. Trần Hán Thăng không nói gì, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô. Thẩm Ấu Sở từ từ thở ra, như trút được gánh nặng.

Đó quả thực là một gánh nặng. Một ý nghĩ của Thẩm Ấu Sở có khả năng sẽ thay đổi số phận của đôi vợ chồng mới cưới. Rốt cuộc nên để họ sinh con để cái ở làng quê yên bình, hay để họ nhìn thấy thế giới thịnh vượng ngoài kia.

Bên ngoài bao nhiêu cám dỗ, sau mấy năm, liệu người chồng có thể giữ được sự giản dị như ban đầu. Cô dâu xinh đẹp này cũng có còn giữ được ý niệm ban đầu của mình không? Những vấn đề thực tế này đặt ra cũng chẳng đơn giản hơn so với quan hệ giữa Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ.

“Ngoài ra.”

Trần Hán Thăng xoa cằm: “Tớ muốn trực tiếp đón bà nội và A Ninh ra ngoài vào kỳ 1 của năm ba hoặc ngay kỳ sau. A Ninh sắp vào cấp 1, điều kiện giáo dục bên ngoài cũng tốt hơn.”

“Không tốt!”

Một giọng nói trực tiếp từ chối.

“Hử?”

Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở lắc đầu, biểu thị mình không phải là người nói.

“Uỳnh!”

Tiểu A Ninh đang nằm ngủ ở chính giữa đột nhiên ngồi bật dậy như lò xo: ” Em không muốn chuyển ra ngoài.”

“Em chưa ngủ à?”

Trần Hán Thăng lấy làm lạ hỏi.

Tiểu A Ninh nhào vào vòng tay của Thẩm Ấu Sở: “Em đã tỉnh dậy khi anh chị nói chuyện rồi. Chị ơi, em không muốn chuyển ra ngoài, như vậy em sẽ không thể nhìn thấy mẹ nữa.”

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng vuốt lưng A Ninh và giải thích: “Mẹ của A Ninh đã tái hôn, ở một ngôi làng khác không xa. Bình thường em vẫn có thể nhìn thấy mẹ.”

“Anh, em không muốn chuyển ra ngoài.”

A Ninh sợ rằng sẽ không bao giờ được gặp lại mẹ, nước mắt lưng tròng quay người lại. Tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh, dường như nó biết ai là người có tiếng nói ở đâu.

Trần Hán Thăng không nói lời nào, nhìn điện thoại của mình, phát hiện đã gần 2 giờ rưỡi. Hắn liền vuốt nhẹ lên đầu A Ninh rồi nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, hắn nằm xuống trước, hai tay gác sau đầu, mắt nhìn lên trần nhà tối om, nhón gót suy nghĩ.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng không đưa ra câu trả lời, Thẩm Ấu Sở biết rằng lòng hắn đã định, thì ôm Tiểu A Ninh nằm vào trong chăn.

“Chị ơi, sau này chị đừng rời xa em đấy.”

Sau khi cha đi làm không thấy trở về, mẹ gả cho người khác, Tiểu A Ninh sợ rằng chị cũng sẽ rời bỏ mình.

“Chị sẽ không rời xa em đâu.”

Thẩm Ấu Sở giúp Tiểu A Ninh lau nước mắt.

“Anh.”

A Ninh chật vật quay đầu lại, trên mặt tràn đầy nước mắt: “Anh cũng đừng rời xa em, được không.”

Trần Hán Thăng quay đầu lại, nhìn vào bờ vai bé nhỏ của Tiểu A Ninh, sau đó mỉm cười.

“Được.”

… . .

Sáng hôm sau, khi Trần Hán Thăng đứng dậy thu dọn đồ đạc, Vương Tử Bác ở bên cạnh than thở: “Tối hôm qua mày ngủ trong phòng của Thẩm Ấu Sở sao? Để tao phải ngủ một mình.”

“Thì sao?”

Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác: “Mày 20 tuổi rồi, còn muốn có anh ngủ cùng hay sao. Mày nên tập ngủ một mình đi.”

“Mẹ kiếp, tao ngủ một mình từ lâu rồi.”

Vương Tử Bác không hài lòng với sự vô lý của Trần Hán Thăng, thì thương lượng: “Tao chỉ muốn hỏi, tao để lại cho bà nội bao nhiêu tiền thì hợp lý.”

“Năm nay không cần phải để lại, đã mua Melatonin rồi.”

Trần Hán Thăng xua tay nói.

Vương Tử Bác không vui: “Tao biết họ không thiếu tiền, nhưng đây là tâm ý của tao.”

“Thực sự không cần.”

Trần Hán Thăng từ chối, tay vẫn đang đóng gói hành lý.

“Không được, tao đã chuẩn bị hết rồi, nhưng con số chưa xác định.”

Vương Tử Bác cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Trần Hán Thăng hết cách nói: “Hiện tại trên người mày có bao nhiêu tiền?”

“Vốn dĩ tiền lương cộng với tiền thưởng là khoảng 14 nghìn, nhưng tao đã mua cho Hoàng Tuệ một chiếc điện thoại

di động, ngoài ra tao còn mua một ít quần áo và vé máy bay…”

Vương Tử Bác không cần nói dối trước mặt Trần Hán Thăng: “Bây giờ còn có hơn 6 nghìn.”

“Khi về mày hãy đưa cho dì Lục.”

Trần Hán Thăng tiếp tục thu dọn hành lý.

Vương Tử Bác muốn nói cái gì đó, nhưng Trần Hán Thăng trực tiếp nói: “Tao mở một quán trà sữa, Thẩm Ấu Sở là chủ.”

“Mặc dù cô ấy tiếp tục lập một sổ tiết kiệm dưới tên tao, nhưng tiền vẫn do cậu ấy kiểm soát. Tao không biết chính xác lợi nhuận, nhưng cuối năm quản lý Hồ Lâm Ngữ đã lấy 800 nghìn. Thẩm Ấu Sở sẽ kém hơn ư?”

“Nhiều vậy à?”

Vương Tử Bác có chút kinh ngạc, nhanh chóng lấy lại công bằng cho Tiêu Dung Ngư: “Thương vụ có lợi như này mà mày cũng không dành cho Tiểu Ngư Nhi.”

“Sao mày biết tao không làm thế?’

Trần Hán Thăng hỏi một cách đường hoàng: “Tính cách của Tiểu Ngư Nhi hoàn toàn khác với Thẩm Ấu Sở. Định nghĩa về hạnh phúc của họ cũng khác nhau. Làm sao có thể khái quát chung được.”

“Hơn nữa, họ và tao chỉ là bạn học trung học và đại học. Tất cả chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi.”

Trần Hán Thăng thu dọn đồ đạc rồi đi thẳng ra ngoài ăn sáng.

Vương Tử Bác sửng sốt một hồi, sau đó không kìm được liền mắng: “Shit, các người mà là quan hệ bạn bè sao. Có mà mày thèm khát con nhà người ta thì đúng hơn!”

“Đồ cặn bã!”

Chương 335: Rốt cuộc là họ gì

Khi Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đi về, ngoài Thẩm Ấu Sở và A Ninh, chú rể ngày hôm qua cũng đưa cô dâu của mình đến tiễn, trên tay là những món đặc sản địa phương.

Trần Hán Thăng mỉm cười bắt tay và ôm. Hắn không từ chối nhận những món đặc sản địa phương đó nhưng lại không để lại một lời dặn dò với họ.

Nhìn bốn người đứng ngây ra ở lối vào của con hẻm, Vương Tử Bác nghĩ rằng Thẩm Ấu Sở và Tiểu A Ninh có lý do để đợi ở đó. Nhưng cặp cô dâu và chú rể trẻ tuổi đó thì không cần thiết phải làm vậy, bởi vì Trần Hán Thăng thậm chí còn không thèm hỏi tên của họ.

“Tại sao trái tim của Tiểu Trần lại cứng rắn như vậy?”

Vương Tử Bác nghĩ thầm trong lòng.

Hai người đổi xe đến tận Dung Thành. Lần này Vương Tử Bác còn muốn chủ động mua quà cho Lục Ngọc Trân. Hắn về muộn một hôm nên mang quà về có lẽ sẽ bớt bị nghe chửi.

“Cũng không thể thiếu bên nhà Lão Trần được.”

Trần Hán Thăng nhớ tới cha mình, sau đó liền chẹp miệng mua thêm bốn hộp thuốc. Tất cả đều là thuốc lá địa phương từ Tứ Xuyên và Trùng Khánh, chẳng hạn như Kiểu Tử, Ngọc Khê.

Vương Tử Bác thấy vậy cũng mua 4 hộp.

Trần Hán Thăng lo lắng rằng thuốc lá là giả, nghĩ một lúc rồi nói với Vương Tử Bác: "Tử Bác, xé cha mày cho tao hút thử, để tránh mua phải thuốc giả."

"Vãi! Cái gì mà xé cha mày chứ."

Vương Tử Bác bất mãn nói: "Mày không nói rõ ra được à? Xé hộp thuốc tặng cho cha tao ra rồi lấy một điếu để thử."

"Không phải cùng một ý sao. Mày việc gì phải tỉa tót từng câu từng chữ thế."

"Không cho! Muốn hút thì tự lấy của mình mà hút."

"Xem cái bộ dạng keo kiệt kìa."

"Tao thích thế."

Hai người phàn nàn về nhau trên máy bay trở về thành phố Cảng Thành. Chỉ sau một giấc ngủ ngắn đã về đến quê nhà. Đứng trước trung tâm mua sắm Hoa Liên quen thuộc, Vương Tử Bác cảm thấy mình như đang mơ.

Buổi sáng, cậu còn ở vùng Tứ Xuyên và Trùng Khánh cách xa hàng nghìn km, ngồi vuốt ve chó mèo con và trêu chọc Tiểu A Ninh. Đến chiều tối đã về quê rồi.

Nếu không phải do gió mát thổi qua, Vương Tử Bác hẳn là còn đang ở trong mộng.

"Ngây người ra đó làm gì?"

Trần Hán Thăng ra hiệu gọi taxi: "Vậy thì mày tự mình bắt taxi về đi. Hai ngày nay đừng tìm tao, tìm thì tao cũng không có nhà đâu."

"Ừm, ừm."

Vương Tử Bác bối rối vẫy tay chào, lấy ra một điếu thuốc hút "phì phèo", cảm thấy năm nay trôi qua quá nhanh, nhưng nghĩ lại thì thu hoạch cũng khá lớn.

“Có bạn gái, cũng có tiền, còn có thể mua quà cho bố mẹ, ít nhất không có môn nào thi trượt.”

Vương Tử Bác nhìn túi lớn túi nhỏ: “Dù sao cũng là một năm bội thu.”

…

Trần Hán Thăng không có nhiều cảm xúc như vậy. Khi về đến nhà, Trần Triệu Quân đang ngồi trên ghế sô pha xem chương trình thể thao.

Ông ấy không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ chiếc TV màu le lói trong phòng khách.

“Sao cha không bật đèn?”

Hành động đầu tiên của Trần Hán Thăng khi về đến nhà là thay dép, rồi bật đèn “cạch”, câu đầu tiên không phải là chào hỏi mà là “trách móc một cách đầy xót xa” .

“Lão Trần, nhà mình thiếu tiền điện sao? Sau này đừng bảo con đo kính cho đấy nhé.”

“Tắt đèn nhìn thoải mái hơn.”

Trần Triệu Quân trả lời, lặng lẽ nhìn con trai.

Thực ra, Trần Hán Thăng rất nhớ Lão Trần. Dù sao thì lần cuối gặp nhau là vào tháng 11. Có điều hắn cũng hình thành thói quen đặt hành lý xuống trước, sau đó đi một lượt từ phòng ngủ, nhà bếp, sau đó vào phòng tắm. Sau khi không thấy bóng dáng của Lương Mỹ Quyên đâu, lúc này mới được câu thăm hỏi.

“Cha, mẹ đâu rồi?”

Lão Trần nói: “Biết hôm nay con về nên bà ấy ra ngoài mua rau. Có lẽ là gặp đồng nghiệp, hàng xóm gì đó nên lại đứng tán dóc rồi.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Con trai về nhà mà cũng không thèm để ý.”

Nhìn thấy Trần Hán Thăng chuẩn bị trở lại phòng ngủ đi ngủ, Trần Triệu Quân ngăn lại: “Lại đây, ta có chuyện muốn hỏi con.”

Vẻ mặt Lão Trần nghiêm túc một cách lạ thường. Trần Hán Thăng muốn đưa tặng thuốc lá trước: “Cha, biếu cha.”

“Ừm.”

Lão Trần cầm lấy xem xét, đặt hộp thuốc trên bàn trà, chờ con trai rửa dưa chuột trong bếp đi ra.

“Trời lạnh như này mà con cứ muốn ăn mấy loại hoa quả lạnh này.”

Mặc dù Lão Trần có chuyện muốn nói, nhưng nhìn thấy Trần Hán Thăng trực tiếp ăn dưa chuột sống như vậy nên lo hắn sẽ bị đau bụng.

“Đã là được.”

Trần Hán Thăng ngồi xuống sô pha, hai tay ướt đẫm nước trực tiếp vòng tay qua vai Lão Trần, nhìn TV đang chiếu trận bóng chuyền nữ, nhai dưa chuột nói: “Có việc gì muốn nói với con.”

Thực ra, Trần Triệu Quân rất hài lòng với thái độ của con trai mình. Ở nhà, Lương Mỹ Quyên là một người mẹ nghiêm khắc nên ông không cần phải đóng vai phản diện. Vì vậy từ nhỏ, Trần Hán Thăng đã không sợ Lão Trần, nhưng lại rất sợ Lương Mỹ Quyên.

“Năm nay con kiếm được bao nhiêu tiền?”

Lão Trần làm việc trong cơ quan chính phủ nên thường không trực tiếp hỏi chuyện riêng tư của hắn, nhưng đây là con trai của ông nên không có gì phải ái ngại.

“Hơn 800 nghìn. Ban đầu là hơn 900, nhưng vừa phát lương đã phải tiêu một ít, còn phải biếu một chiếc xe gần 200 nghìn cho một người làm.”

Về tiền bạc, Trần Hán Thăng không bao giờ nói dối cha mình. Hắn không biết Lão Trần hỏi vấn đề này để làm gì, tóm lại tiền của hắn là tiền của cha mẹ hắn.

“Nhiều vậy sao?”

Lão Trần hơi ngạc nhiên.

“Vâng, năm sau có lẽ còn nhiều hơn.”

Khi xem phim ở nhà, Trần Hán Thăng không cần phải ngồi nghiêm chỉnh, cởi giày đặt thẳng lên bàn trà, đột nhiên đụng phải thứ gì đó.

Trần Triệu Quân nhắc nhở: “Đừng làm vỡ chiếc vòng tay mẹ mới mua, nếu không lại bị ăn mắng đấy.”

Trần Hán Thăng cầm lên ngắm nhìn: “Đây rõ ràng là đồ phế liệu còn sót lại từ việc chế tác đồ ngọc. Để hôm nào con đi mua một cái vòng thật cho mẹ, đúng là hà tiện.”

“Những thứ đó không quan trọng.”

Trần Triệu Quân nhìn con trai rồi hỏi: “Con lại đi tiễn Tiểu Thẩm à?”

“Vâng.”

Trần Hán Thăng gật đầu và thừa nhận, Lương Mỹ Quyên cũng đã biết về điều đó.

“Đó là điều ta muốn nói với con.”

Trần Triệu Quân thở dài: “Ta là ta nhắm đến con gái nhà Lão Tiêu. Cô bé này xinh đẹp, cao ráo, lễ phép, học lực lại tốt. Hai ngày trước gặp ta và mẹ con đi dạo phố, cô bé cứ nằng nặc

mua cho mỗi người một chiếc áo lông. Điều quan trọng là hai nhà chúng ta là chỗ quen biết đã lâu."

Trần Hán Thăng không nói, chỉ ngồi im lặng lắng nghe.

"Tuy nhiên."

Trần Triệu Quân lắc đầu: "Mẹ con lại thích Thẩm Ấu Sở hơn. Đương nhiên bà ấy có lý do của riêng mình. Tất nhiên, ta cũng thích Tiểu Thẩm. Bây giờ phải xem thái độ của con."

"Nếu con chọn Tiểu Thẩm, vậy chúng ta sẽ nói rõ với Lão Tiêu, để cho hai nhà không không đến mức trở thành oan gia. Con nếu như con chọn Tiểu Tiêu, vậy thì nên cắt đứt với Tiểu Thẩm càng sớm càng tốt."

Trần Triệu Quân đưa ra tối hậu thư: "Cho nên, con phải đưa ra lựa chọn."

Trần Hán Thăng làm sao có thể lựa chọn được. Hắn sốt ruột nói: "Cha, cha có thời gian thì đến Học viện Mỹ thuật Cảng Thành học thư pháp cũng khá ok. Đây là chuyện riêng của con, con có thể tự giải quyết."

"Vậy con định xử lý thế nào?"

"Để con nghĩ đã."

"Có đưa ra được quyết định trong năm nay không?"

"Con buồn ngủ rồi. Cha, con đi ngủ một giấc đây."

Trần Hán Thăng lại muốn lảng tránh, Lão Trần không còn cách nào khác, đành phải đổi cách: "Vậy trước tiên hãy nói cho ta biết, người con yêu thích là ai, để sau này khi ta gặp Lão Tiêu còn biết cách ứng phó."

Trần Hán Thăng nghĩ rằng sẽ không thể không đưa ra câu trả lời trong hôm nay, vì vậy hắn nhúng ngón tay vào nước và viết một cái họ lên bàn trà đỏ.

Ai biết rằng sau khi Lão Trần đọc xong, người đàn ông trung niên và lớn tuổi không chút bình tĩnh đã tức giận đập xuống bán.

Chỉ nghe một tiếng "ting", chiếc vòng tay mà Lương Mỹ Quyên mua trực tiếp vỡ ra.

"Trời ạ."

Trần Hán Thăng giật mình, nhanh chóng rời khỏi hiện trường vụ án: "Cha, cha làm vỡ rồi, không liên quan gì đến con."

Nhìn thấy Trần Hán Thăng chạy về phòng ngủ để ngủ, Lão Trần nhìn hai mảnh vòng vỡ với ánh mắt ưu sầu.

Sau khi Trần Hán Thăng trở về phòng ngủ thì nằm lăn lộn trên giường. Bởi vì đêm qua thức khuya, cộng thêm hôm nay đi quãng đường xa, nên hắn thật sự chỉ muốn chợp mắt một lúc.

Đang ngủ mê man liền nghe thấy trong phòng khách có người nói chuyện cùng tiếng bước chân quen thuộc. Đây là Lương Thái hậu trở về, Trần Hán Thăng vội vàng đứng dậy đi tới nghênh đón.

Kết quả là trước khi Trần Hán Thăng mở cửa phòng ngủ, hắn đã nghe Lão Trần giải thích về chiếc vòng tay bị hỏng.

"Vỡ thì thôi. Hán Thăng chẳng dễ gì mới về một chuyến. Nó cũng là do bất cẩn. Với lại vòng không đắt lắm. Tốt hơn hết là cứ giả vờ như chuyện này không xảy ra, đừng đặt thêm gánh nặng cho nó… ·"

Chương 336: Niềm vui nhỏ của một gia đình

Nhìn thấy Lão Trần đùn đẩy sang cho mình, Trần Hán Thăng không khỏi trợn tròn mắt, mình vừa mới về đến nhà thôi mà.

Trần Hán Thăng mở cửa phòng ngủ, phát ra tiếng cọt kẹt, Lương Mỹ Quyên rất vui khi nhìn thấy con trai mình: "Ấy, con về rồi à?"

"Mẹ, cái vòng tay đó…"

"Không sao, chiếc vòng đó không đáng tiền. Ta thấy rẻ nên mới mua ở chợ đêm."

"Không, nó không phải do con…"

"Khụ !"

Lúc này, Lão Trần đột nhiên ho khan một tiếng: "Hôm nay mới phát lương."

Trần Hán Thăng đột nhiên hiểu rằng ở nhà, thẻ lương của Trần Triệu Quân để ở chỗ Lương Mỹ Quyên. Lương Mỹ Quyên sẽ đưa cho Lão Trần tiền tiêu vặt hàng tháng.

Nếu tâm trạng tốt thì sẽ cho bình thường, nếu tâm trạng bình thường thì sẽ cho nó ít hơn, còn nếu cãi nhau thì đừng hòng được cho.

Nói tóm lại, Lương Mỹ Quyên ngày nào cũng nấu ăn, mua quần áo đúng lúc. Lão Trần cũng không lo ăn lo uống. Trong người cứ có chút tiền là sẽ đi quyên góp toàn bộ cho Hiệp hội Thư pháp thành phố Cảng Thành.

Tuy nhiên, Lão Trần không có sở thích nào khác, không bài bạc rượu chè, sau tiệc xã giao cũng không đi tăng hai, quả thực khác một trời một vực so với Trần Hán Thăng.

Lương Thái hậu từng than thở về việc mình có phải đã mang nhầm con của ai, chẳng giống tẹo nào so với người cha.

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng mềm lòng. Lão Trần cũng không dễ dàng gì, vậy nên liền đột ngột thay đổi giọng điệu: "Con không cố ý làm vỡ nó đâu."

Lương Mỹ Quyên cảm thấy kì lạ: "Thì chắc chắn là con không cố ý rồi, lẽ nào lại cố ý sao."

"Có điều."

Lương Mỹ Quyên chỉ vào bàn trà rồi nói: "Tại sao lại có vệt nước ở đây? Hình như là chữ Hán, là "Toàn" hay "Kim" ?

Bây giờ đến lượt Trần Hán Thăng thấy ngượng.

Vừa rồi Lão Trần yêu cầu hắn chọn một trong hai, nhưng Trần Hán Thăng không muốn chọn. Vậy nên hắn không viết "Thẩm", cũng chẳng viết" Tiêu", chỉ viết một chữ "Toàn"

"Toàn" không có nghĩa là tìm một cô gái có họ Toàn, mà ý là "con muốn toàn bộ" .

Nếu Lương Mỹ Quyên biết về câu trả lời oái oăm như vậy, đêm nay Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ bị mắng.

"Đó là 'tất cả'."

Lão Trần đột nhiên ngập ngừng nói: "Ta viết bằng nước, đột nhiên ngẫm lại thì nhận ra một điều."

Người thích thư pháp, thích nghiên cứu các bộ thủ, nét chữ của chữ Hán nhiều lúc phải viết ra. Lúc đó không có bút nên dùng thứ khác thay thế.

Lương Mỹ Quyên không nghi ngờ gì, mà chỉ mắng: "Ở nhà không có giấy sao. Bàn trà bị nước ngấm hỏng thì sao?"

Tuy nhiên, chuyện "con muốn tất cả" cũng đã được gác lại.

Trần Triệu Quân và Trần Hán Thăng đưa mắt nhìn nhau, sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Hai cha con sử dụng ưu nhược điểm của mình để cùng nhau đánh lừa Lương Thái hậu, đảm bảo cho lợi ích của mình không bị tổn hại.

Lão Trần tiếp tục xem chương trình truyền hình. Trấn Hán Thăng cùng Lương Thái hậu nói chuyện trong bếp, đồng thời gửi tin nhắn cho Tiêu Dung Ngư.

"Tớ về Cảng Thành rồi."

Không lâu sau, một tin nhắn "ting" từ điện thoại, Tiểu Ngư Nhi nhắn lại.

"Cứ tưởng cậu sẽ ăn Tết ở Kiến Nghiệp."

Trần Hán Thăng cười "hehe" . Hắn bận đến sáng ngày 15 mới rời khỏi trường, hơn nữa hắn còn tiễn Thẩm Ấu Sở trở về Tứ Xuyên, sau đó xin nghỉ một ngày để tham gia hôn lễ. Hôm nay đã là ngày 17.

Tết năm 2004 là ngày 22 tháng Giêng, theo âm lịch thì tức là ngày 26 Tết Nguyên đán.

Trần Hán Thăng: Tớ bận quá, ngày mai tớ sẽ đến nhà tìm cậu.

Tiêu Dung Ngư: Ngày mai nhà tớ có khách.

Trần Hán Thăng: Được thôi.

Tiêu Dung Ngư: "Được thôi" nghĩa là sao?

Trần Hán Thăng: Có nghĩa là sẽ đi vào một ngày khác, không phải nhà cậu có khách sao?

Tiêu Dung Ngư: Nhà tớ có khách, nhưng có liên quan gì đến việc cậu tìm tớ?

Trần Hán Thăng: Tớ… .

“Chết tiệt, thật là kiêu ngạo!”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm đây là thứ logic quái quỷ gì. Nếu muốn tớ đến thì trực tiếp đồng ý là được rồi, lại còn nói nhà có khách.

“Hừm, biết ngay là cậu không muốn tìm tớ.”

Tiêu Dung Ngư lại gửi một tin nhắn khác.

Trần Hán Thăng thở dài, nhanh chóng trả lời: “Trưa mai tớ đến nhà cậu ăn cơm, tớ sẽ mang rượu đến uống cùng chú Tiêu.”

Thái độ này khiến Tiểu Ngư Nhi hài lòng hơn, vậy nên cô mới tha cho Trần Hán Thăng.

“Nhà tớ có rượu, cậu cứ tới là được.”

“Thôi đi, để tớ bày tỏ chút thành ý.”

… …

Khi Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi đang đấu võ mồm, Lương Mỹ Quyên đã không hài lòng khi nhìn thấy điều đó.

“Chỉ biết cắm mặt vào điện thoại. Nghỉ lễ về nhà cũng chỉ biết ôm cái điện thoại!”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn. Mấy chục năm sau, câu nói kinh điển của Lương Thái hậu “Nghỉ lễ về nhà cũng chỉ biết ôm cái điện thoại” hóa ra bắt đầu từ đây sao?

“Không, việc của công ty.”

Trần Hán Thăng kiếm bừa lý do, dựa vào cửa trượt của phòng bếp, tiếp tục gửi tin nhắn.

“Tiểu Thẩm đã về nhà an toàn chưa?”

Lương Mỹ Quyên vừa cắt rau vừa hỏi.

“Vâng.”

Trần Hán Thăng gật gật đầu.

“Tình hình nhà cô bé vẫn ổn chứ.”

“Rất tốt. Sức khỏe của bà bội cũng rất tốt. Cô em họ còn béo lên trông thấy.”

“Khi nào rảnh ta cũng muốn đi xem. Trước đây đơn vị tổ chức đi Dung Thành, lúc đó con mới lên mẫu giáo, chớp mắt bây giờ đã lên đại học rồi.”

“Được rồi, nhưng mẹ đừng đi Lương Sơn nữa. Ở đó đi bộ rất khó, dốc lại cao. Sức của mẹ không chịu được đâu.”

Trần Hán Thăng dừng lại rồi nói: “Đến lúc đó con sẽ đón bà nội đi gặp mẹ.”

“Sao có thể thế được.”

Lương Mỹ Quyên lắc đầu nói: “Cha mẹ bên nhà trai bắt buộc phải đi đến gia đình bên đó. Quy tắc không được tùy tiện phá vỡ.”

“Vâng, vậy tùy mẹ.”

Trần Hán Thăng không dám nói mình định mua một căn nhà ở Kiến Nghiệp, như vậy Lương Mỹ Quyên sẽ cảm thấy mình còn quá trẻ để đưa ra quyết định.

“Nhà mình có rượu trắng không?”

Đang tán gẫu, Trần Hán Thăng mới chợt nhớ ra ngày mai mình đến nhà Tiêu Dung Ngư, nhất định phải mang theo rượu.

“Có.”

Lương Mỹ Quyên chỉ vào phòng chứa đồ: “Con đi tìm xem.”

Trần Hán Thăng lục tung tất cả các thùng, nhưng kết quả đều là rượu cấp thấp, không khỏi lớn tiếng than thở: “Hai người dù sao cũng làm việc trong cơ quan nhiều năm như vậy, sao không có bình rượu Mao Đài hay Ngũ Lương mà chỉ có rượu xái và rượu hồ lô thôi.”

“Hai người không thể để một cơn gió không lành mạnh của xã hội thổi vào trong căn nhà này được hay sao.”

… .

Sau bữa tối, Lão Trần và Lương Mỹ Quyên thảo luận về việc đi thăm họ hàng sau năm mới. Trần Hán Thăng có hai người dì và một người chú, sau khi ông bà qua đời, họ hiếm khi tụ tập với nhau.

Trần Hán Thăng đang xem “Anh Hùng Xạ Điêu “, bản của Huỳnh Nhật Hoa cũng giống như “Tây Du Ký”, là tác phẩm kinh điển xem mãi không chán. Cho dù đã biết tình tiết xảy ra đã biết rõ nhưng vẫn có thể xem một cách hứng thú. Đây có lẽ là mê lực của tác phẩm kinh điển.

Tuy nhiên, Lương Mỹ Quyên ở nhà là một cảnh sát Thái Bình Dương, phải quán xuyến mọi việc. Bà liếc nhìn con trai mình đang nằm ườn trên sô pha xem TV, vô thức uốn nắn điều chỉnh lại: “Ngồi xem ngay ngắn lên, còn uốn éo thì ra ngoài.”

Khi Trần Hán Thăng xem đến đoạn kịch tính, thì tỏ ra bất bình: “Mẹ, mẹ nghiêm túc quá. Con vừa về nhà nên muốn xả xì trét tí. Lúc ăn cơm mẹ cũng mắng quần áo con bẩn. Bây giờ con chỉ xem một tập “Anh Hùng Xạ Điêu”, mẹ lại muốn đuổi con đi. Có chịu được nổi hai ngày không đây trời.”

Đây chính là những việc làm của phụ huynh. Con cái đã lâu không được về nhà, vừa gặp mặt thì rất vui mừng, nhưng

hai tiếng đồng hồ sau đã bắt đầu chán ngấy rồi.

Lương Mỹ Quyên cũng không chịu yếu thế, ở nhà bà là NO. 1

“Việc này trách ta sao? Khi học mẫu giáo, ta muốn bồi dưỡng con thành thiên tài. Khi học trung học thì chỉ mong lên được đại học. Lên cấp ba rồi thì chỉ mong khỏe mạnh là được.”

“Giờ lên đại học, con cảm thấy không chọc giận mẹ là quá tốt rồi.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, vừa lúc “Anh Hùng Xạ Điêu” kết thúc, hắn lập tức đứng dậy nói: “Con buồn ngủ rồi, con đi ngủ đây.”

“Quay lại.”

Lương Mỹ Quyên ngăn hắn lại: “Còn bài thi cuối kỳ thì sao?”

“Dạ?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc: “Mẹ, mẹ nói đến bài thi làm con hết buồn ngủ luôn rồi.”

Chương 337: Cái nhìn bao quát từ chiếc Land Rover

“Cái gì, con đạt điểm cao trong kỳ thi cuối kỳ à?”

Lương Mỹ Quyên nhận thấy khuôn mặt của Trần Hán Thăng rất đắc ý.

“Cũng không thể nói là rất tốt, như vậy hơi điên rồ. Chỉ gọi là ở tầm trung thôi.”

Trần Hán Thăng lấy phiếu báo điểm thi từ trong túi ra: “Con đọc lại, hay hai người muốn tự đọc?”

“Phúc đức quá!”

Lương Mỹ Quyên trực tiếp cầm lấy tờ giấy rồi đọc: “Kinh tế học thế giới 82 điểm, nguyên tắc quản lý 85, hành vi tổ chức 90, thống kê ứng dụng 88, xác suất luận 80 và quan hệ công chúng 81.”

“Là con tự làm sao?”

Lương Mỹ Quyên căn bản không tin điều này.

“Mẹ, giọng điệu của mẹ có chút không đúng nha.”

Trần Hán Thăng dường như bị xúc phạm: “Lớp và tên của con được viết trên đó. Không phải con trai mẹ thi thì còn ai vào đây nữa?”

Lương Mỹ Quyên phớt lờ Trần Hán Thăng rồi mang cho Trần Triệu Quân xem. Thành tích trên đó rõ ràng có ghi tên tên tuổi, thông tin của Trần Hán Thăng.

Mã số sinh viên: 020901254813

Tên: Trần Hán Thăng

Khoa: Khoa học Xã hội và Nhân văn

Lớp: Lớp 2 hành chính công.

Tuy nhiên, Lương Mỹ Quyên thường dễ bị lừa nên bà đã có kinh nghiệm, nhìn đi nhìn lại, lật qua lật lại: "Đây không phải do con làm giả đấy chứ?"

"Mẹ, mẹ không thể tin tưởng con một lần sao?"

Trần Hán Thăng chỉ vào con dấu đỏ trên bảng điểm và giận dữ nói: "Thấy chưa, đây là con dấu của Đoàn Thanh niên Học viện Tài chính."

"Mẹ có biết Đoàn Thanh niên không?"

Trần Hán Thăng nghiêm túc nhấn mạnh: "Một bộ phận rất mạnh với quyền lực lớn. Người đứng đầu là Lục Cung Siêu, phó viện trưởng Học viện Tài chính của bọn con. Đây là một tổ chức quản lý không vụ lợi và luôn công chính nghiêm minh."

"Thật sao?"

Lương Mỹ Quyên vẫn rất nghi ngờ mà nhìn Trần Triệu Quân: "Đoàn thanh niên trường con lợi hại như vậy sao?"

Lão Trần lắc lắc đầu: "Chúng ta còn không biết trong trường chúng ta có Đoàn Thanh niên hay không."

Lão Trần đã tốt nghiệp đại học, còn Lương Mỹ Quyên học đêm sau giờ làm việc. Cả đời này, người học đại học một cách chính quy chỉ có cha mẹ Tiểu Ngư Nhi.

Nhưng Lão Trần cũng có thắc mắc: "Bảng điểm này không phải đã gửi về nhà rồi sao? Sao lại ở trong balo của con."

"Gửi về nhà ư."

Trần Hán Thăng không chút nào hoảng sợ: “Con vừa mới lấy trong hộp thư dưới lầu. Hai người không tự mình đi lấy thư kiện lại còn trách con ư?”

Lương Mỹ Quyên và Trần Triệu Quân nhìn nhau, cả hai đều không đăng ký giấy báo nên cứ hai ba ngày lại đến xem. Đây đúng là “hết đường chối cãi” .

“Thực sự là con tự thi sao?”

Lương Mỹ Quyên xác nhận lần cuối.

“Gạt người trời chu đất diệt!”

Trần Hán Thăng đang thề thốt thì đột nhiên có tiếng “rầm” bên ngoài khiến ba người trong phòng giật mình.

Đặc biệt là đối với Trần Hán Thăng, bản điểm này là giả từ đầu đến cuối, thậm chí các trang đều được che đậy kín đáo. Vừa rồi hắn còn tuyên thệ độc địa như vậy, tưởng rằng nó sẽ trở thành sự thật.

Trong lòng Trần Hán Thăng vẫn nơm nớp lo lắng. Không phải thật đấy chứ, vậy cả ngày sẽ đều là cửu thiên lôi khiếp mất.

“Pháo nổ.”

Lão Trần là người đầu tiên phản ứng. Tết đến nên khó tránh việc người ta đốt pháo.

Trần Hán Thăng thở phào nhẹ nhõm: “Hai người không sao chứ, thật là nghịch ngợm, để con mắng cho một trận.”

Hắn bước đến bên cửa sổ lớn tiếng quát: “Con cái nhà ai mà nghịch ngợm thế. Mới 26 mà đã đốt pháo. Bọn nhóc dọa cha mẹ ta rồi, có tin ta đánh đít các ngươi nở toét thành hoa không.”

Trần Hán Thăng thực sự không dám chửi thề, quanh đây còn có hàng xóm thường xuyên giáp mặt nên chỉ có thể trút ra một chút bực tức trong lòng.

Những người như Trần Hán Thăng khi ở bên ngoài còn tàn nhẫn hơn ở quê nhiều."

Tàn nhẫn bề ngoài vì phải giữ chỗ đứng.

Ở quê hắn có người lớn và người thân ở khắp nơi, Trần Hán Thăng cũng có thể độc đoán với các bạn học của mình. Khi đi ra đường hắn chỉ là một cậu nhóc, nhưng khi gặp những người chiến hữu cũ từ thế hệ ông bà mình.

Thậm chí không được làm cậu nhóc, lập tức trở về thế hệ con cháu.

Bên ngoài yên tĩnh được một lát, sau đó liền truyền đến tiếng cười đùa của vài đứa trẻ. Bọn chúng không để tâm đến lời đe dọa này, ngay sau đó lại là tiếng pháo nổ "tanh tách" .

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm thấy ngứa ngáy, muốn đi xuống chơi một lát.

"Được rồi, bình thường chả bao giờ thấy con có hiếu như vậy."

Lương Mỹ Quyên ngăn Trần Hán Thăng lại, gấp bảng điểm lại và cất đi: "Tết năm nay ta sẽ đưa con đến nhà ông ngoại. Hà Tiểu Hồng nói Hán Thăng lên được đại học cũng nhờ ăn may, giờ đây ta muốn lên mặt một lần."

Hà Tiểu Hồng là bác cả. Mối quan hệ của bà ấy và em dâu Lương Mỹ Quyên có chút rắc rối. Nếu truy từ nguồn gốc thì có lẽ phải bắt đầu từ hơn 20 năm trước khi bác gái được gả cho bác trai, lúc đó Lương Mỹ Quyên vẫn sống ở nhà ngoại.

Lão Trần lắc đầu, kỳ thực đây đều là chuyện rất nhỏ nhặt: "Bà cũng thật là rảnh."

“Làm người đôi khi không nên so đo quá, phải có chí tiến thủ.”

Lương Mỹ Quyên khoanh tay tức giận nói: “Dù sao con trai tôi cũng hơn con trai chị ta.”

Khi nói đến mâu thuẫn nhỏ giữa các trưởng bối, Trần Hán Thăng chỉ mỉm cười, không muốn xen vào, để không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa mình và anh họ Tiểu Hải. Hắn choàng tay qua vai Lương Mỹ Quyên rồi đổi chủ đề: “Mẹ, đoán xem con đã kiếm được bao nhiêu tiền trong năm nay?”

“Bao nhiêu?”

Lương Mỹ Quyên hỏi.

Trần Hán Thăng ra hiệu viết số “8” .

Lương Mỹ Nhân cố ý đoán: “800 tệ?”

“Chậc chậc, mẹ đang đùa con sao?”

Trần Hán Thăng khua khua tay: “800 nghìn tệ.”

“Ai quan tâm.”

Lương Mỹ Quyên đẩy tay Trần Hán Thăng ra, chỉ vào bảng điểm và nói: “Mỗi lần con có thể cho mẹ kết quả như này là mẹ cảm thấy an tâm hơn bất cứ thứ gì khác.”

“Hứ, thật nhàm chán.”

Trần Hán Thăng bĩu môi, đi tắm rồi lên giường đọc tiểu thuyết. Trong lòng nghĩ ở thành phố Cảng Thành này thì phải mua một cái máy vi tính, nếu không kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè đều sẽ rất nhàm chán.

Sau khi con trai rời đi, Lương Mỹ Quyên ban nãy với dáng vẻ không quan tâm đột nhiên nói: “800 nghìn đấy Trần Triệu Quân. Lương hàng tháng và trợ cấp của chúng ta mới có 4

nghìn. Không ăn không uống, tiết kiệm bao lâu mới được con số đó?"

Lúc này, vẻ mặt Lương Mỹ Quyên không vui, mà ngược lại rất căng thẳng và nghiêm túc.

Đây là phản ứng chân thực của một người mẹ trước sự phát tài của con trai. Thay vì vui mừng, bà lại lo sợ và bất an. Điều bà lo lắng nhất là Trần Hán Thăng sẽ đi sai đường vì có đứa lớn lên sẽ đi lệch khỏi sự quản giáo của gia đình.

"Tối nay tôi cũng muốn thảo luận chuyện này với bà."

Trần Triệu Quân hút thuốc: "Hay một trong hai người sẽ từ chức, đi Kiến Nghiệp ở cùng nó. Năm sau xem nội bộ đơn vị xử lý thủ tục nghỉ hưu như thế nào."

"Tôi đồng ý."

Lương Mỹ Nhân gật đầu nói: "Ta còn muốn bế cháu nữa."

… .

Trần Hán Thăng không biết rằng cha mẹ có kế hoạch như vậy, nhưng hắn sẽ kiên quyết phản đối nó. Nếu bản thân muốn đi cửa sau thì cần gì những mối quan hệ kinh doanh khó khăn và tích lũy các mối quan hệ như vậy.

Giờ đây, các khoản tiền của Trần Hán Thăng có thể được xác minh nhiều lần. Năm tới, Hỏa Tiễn 101 sẽ mở rộng quy mô. Với sự giúp đỡ của các lãnh đạo Học viện Tài chính, danh tiếng một sinh viên đại học lập nghiệp như Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ lan rộng.

Thậm chí có thể nó sẽ xuất hiện trên nhiều tờ báo và phương tiện truyền thông, sau đó trở nên nổi tiếng khắp cả nước.

"Khi đó, không biết có thể thu hút rồi nắm trọn những tài nữ Thanh Bắc hay không?"

Trần Hán Thăng ngủ say với giấc mơ này. Hôm sau tỉnh dậy thì cha mẹ hắn đã đi làm, có lẽ phải đến ngày 29 tết mới được nghỉ.

Hôm nay có hẹn với Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng mua hai chai Ngũ Lương ở một cửa hàng rượu thuốc, sau đó đi bộ đến dưới lầu nhà Tiêu Dung Ngư. Lúc này hắn mới phát hiện có một chiếc Land Rover có biển số "Tô C", khối lượng rõ ràng là lớn hơn các xe xung quanh.

Land Rover năm 2004 rất hiếm, đặc biệt là ở một thành phố nhỏ cấp 18 như Cảng Thành.

Trần Hán Thăng châm thuốc và ngồi xổm xuống đất để quan sát sự khác biệt giữa Land Rover 2004 và Land Rover 2019.

Một lúc sau, Tiểu Ngư Nhi gọi đến: "Sao cậu vẫn chưa tới?"

Trần Hán Thăng gạt tàn thuốc: "Tớ đang ở ngay dưới lầu."

Nghe được tiếng "cạch" trong loa, có lẽ là Tiểu Ngư Nhi mở cửa sổ ra: "Nhìn thấy rồi, để tớ xuống đón cậu."

Sau khi Tiêu Dung Ngư xuống, hắn lại liếc nhìn chiếc Land Rover: "Chiếc xe này có đắt không?"

"Cũng tàm tạm."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Bây giờ có thể mua được, nó tương đối hiếm."

"Đây là của họ hàng đến nhà cậu hôm nay sao?"

Tiêu Dung Ngư bất đắc dĩ nói thêm: "Họ hàng xa lắc xa lơ."

Trần Hán Thăng cười: "Chiếc xe này rất tốn xăng, họ đến đây để khoe khoang sao?"

“Gần như vậy.”

Tiểu Ngư Nhi thở dài: “Còn cả đứa con trai ngốc của họ.”

Chương 338: 2 đòn tấn công linh hồn của Bà nội Tiêu

“Con trai ngốc gì cơ?”

“Ừmmm …”

Tiểu Ngư Nhi hất cằm lên, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cậu đã bao giờ thấy một người con trai luôn nói về việc thăng chức của các quan chức chính phủ, cũng như các vấn đề thời sự và tình hình chính trị quốc tế chưa?”

“Thấy rồi, khá là nhiều”

Trần Hán Thăng tự nghĩ chuyện này thì có gì kỳ lạ, nếu biết thêm một chút về đồ xa xỉ và đồng hồ thì gần như có thể quy về một hội với Hoàng Tuệ.

“Gia cảnh nhà cậu ta như thế nào?’

Trần Hán Thăng hỏi.

Tiêu Dung Ngư nhớ lại: “Nghe nói là một doanh nghiệp nhà nước, nhưng tớ lại quên tên doanh nghiệp đó là gì rồi.”

“Gia đình doanh nghiệp nhà nước.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Tớ cảm thấy cậu ta như một kẻ ngốc.”

Tiểu Ngư Nhi muốn cầm rượu giúp nhưng Trần Hán Thăng xua tay từ chối, cô cũng không khách khí, bước lên lầu với mái tóc đuôi ngựa đung đưa.

“Một gia đình doanh nghiệp nhà nước thích bàn về chính trị.”

Trần Hán Thăng có chút hứng thú với chàng thanh niên làm màu đến từ "Tô C" này.

"Su C" là thành phố Từ Châu ở phía Đông tỉnh Giang Tô. Từ Châu có lịch sử lâu đời. Hán Cao Tổ Lưu Bang cũng là ở nơi này. Sau này đó trở thành trung tâm giao thông và quân sự quan trọng.

Nếu đã nói về Từ Châu, thì không thể không nói về lịch sử đấu đá nội bộ ở Giang Tô.

Có tổng cộng 13 thành phố cấp tỉnh ở Giang Tô, nhưng do các vấn đề như phát triển kinh tế và phong tục tập quán, người dân bị chia thành hai phe ở Nam Giang Tô và Bắc Giang Tô.

Nam Giang Tô lấy ba thành phố Tô Châu, Vô Tích, Thường Châu làm trung tâm. Ở đó gần với thành phố Thượng Hải, dân cư ngày càng giàu mạnh.

Bắc Giang Tô nghèo hơn Nam Giang Tô một chút. Cảng Thành cũng là em út trong nhóm Bắc Giang Tô.

Nam Giang Tô không thích Bắc Giang Tô vì cảm thấy nó đã làm giảm GDP của toàn tỉnh. Còn có lưu truyền ba tỉnh Tô Châu, Vô Tích, Thường Châu chuẩn bị kéo cả Thượng Hải, thành lập một tỉnh độc lập.

Khi Bắc Giang Tô thấy nữ thần khinh thường mình, trong lòng hạ quyết tâm, chúng ta cũng ủng hộ Từ Châu như một người anh lớn, sau đó tự chơi một mình vậy.

Có lẽ cả nước có nhiều vùng như vậy nhưng riêng chỉ có mình tỉnh Tô Châu mới Nam Bắc tranh đấu như vậy.

Tuy nhiên, có những thời điểm Nam Giang Tô và Bắc Giang Tô rất thống nhất. Thứ nhất đó là khi cả tỉnh bị kỳ thị vùng miền. Lúc đó cả Nam Bắc Giang Tô không phân biệt đôi bên. Thứ hai đó là khi đối mặt với Kiến Nghiệp, thành phố thủ phủ của tỉnh.

Mặc dù Kiến Nghiệp là cố đô lục triều, nhưng hai phe lớn ở Giang Tô không muốn chấp nhận nó. Nam Giang Tô không thích Kiến Nghiệp vì thiếu tiềm năng phát triển kinh tế. Kiến Nghiệp lại không muốn theo Bắc Giang Tô.

Cuối cùng, một cành ô liu (vật tượng trưng cho hòa bình) đã được mở rộng từ một tỉnh gần đó. Tiểu Kiến, nếu bọn họ đã không cần cậu thì chi bằng cậu hãy đến chỗ tôi.

Vì vậy, "Tô C" Từ Châu và "Tô G" Cảng Thành thuộc phía Bắc Giang Tô thực ra rất gần nhau, ngay cả giọng nói cũng có phần giống nhau.

"Cha, Tiểu Trần đến rồi."

Sau khi Trần Hán Thăng theo Tiểu Ngư Nhi vào nhà, hắn nhìn thấy vài người đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, có hai nam một nữ.

Họ có vẻ trạc tuổi nhau, da hơi ngăm đen và thân hình có chút mập mạp. Người đàn ông trẻ hơn đeo kính tròn, mắt nheo lại để quan sát khi Trần Hán Thăng bước vào cửa.

Trần Hán Thăng nhìn trái nhìn phải, dường như không thấy người, "con trai ngốc" mà Tiêu Dung Ngư nói đi đâu mất rồi?

Tiêu Hoành Vĩ nhìn thấy Trần Hoằng Thành cầm theo hai chai rượu, tức giận trách: "Mua rượu làm gì, rượu ở nhà còn không uống hết được."

"Con không muốn mua, Tiểu Ngư Nhi cứ bắt con mua. Cậu ấy bảo không mua thì sẽ tức giận."

Trần Hán Thăng trực tiếp phủi sạch trách nhiệm sang cho Tiêu Dung Ngư.

"Con không nói thế, tối qua con bảo đừng mua rồi."

Tiêu Dung Ngư nghe thấy Trần Hán Thăng vu khống cho mình, thì đá cho Trần Hán Thăng một phát.

Trần Hán Thăng cũng không né tránh, sau đó tươi cười chào hỏi: “Chú Tiêu, dì Lữ.”

Lữ Ngọc Thanh xinh đẹp nho nhã gật đầu: “Lần sau còn mua cái gì nữa thì cấm tới đây. Con biết kho chứa đồ ở đâu rồi đúng không.”

“Biết ạ.”

Trần Hán Thăng bước vào phòng chứa rượu. Phòng chứa của Lão Tiêu vô cùng phong phú, có rất nhiều rượu Mao Đài. Lão Trần còn kém xa đây vài bậc.

Hắn vừa hút hết thuốc lá nên lấy ra một bao Trung Hoa, sau đó chậm rãi đi tới phòng khách ngồi bên cạnh Tiêu Dung Ngư. Trong quá trình này hai người thỉnh thoảng lại chân chạm chân, tay chạm tay, nhưng không ai để ý quá nhiều.

Tiêu Hoành Vĩ nhìn thấy Trần Hán Thăng đang cầm thuốc lá trong tay liền mỉm cười nói: “Con vừa đổi hai chai rượu lấy thuốc lá Trung Hoa của ta à.”

Lão Tiêu nói xong thì giới thiệu với ba người họ hàng: “Trần Hán Thăng, sinh viên năm hai của Học viện Tài chính Kiến Nghiệp, cũng là con trai của bạn nhà chúng ta.”

Lời giới thiệu này rất thú vị, Lão Tiêu không hề nói “con trai của bạn tôi” hay “bạn học của Tiêu Dung Ngư” .

“Con trai của bạn nhà chúng ta”, điều này cho thấy mối quan hệ giữa Trần Hán Thăng và gia đình ông ấy đã được ngụ ý rõ ràng trong phần giới thiệu.

Vì vậy, Trần Hán Thăng có thể ra vào phòng chứa đồ, lấy thuốc lá mà không cần xin phép và ngồi bên cạnh Tiêu Dung Ngư mà không có bất kỳ ranh giới nào.

“Đây là nhà chú Lưu.”

Lão Tiêu giới thiệu chủ nhân của chiếc Land Rover dưới lầu: "Anh em họ với con gái bà cô hai nhà ta."

Trần Hán Thăng cười trong lòng, mối quan hệ này sao có thể gọi là họ hàng. Nhưng hắn cư xử rất lịch sự, xé bao thuốc lá Trung Hoa ra rồi bắt đầu mời thuốc: "Chào chú Lưu."

Người đàn ông trung niên lớn tuổi gật đầu nhận lấy. Trần Hán Thăng lịch sự đưa thuốc cho người đàn ông kia: "Đây chắc là chú Nhị Lưu. Hai anh em chú tương đối giống nhau, cháu nhìn là đã biết."

Ngay khi những lời này được nói ra, vẻ mặt của tất cả mọi người trong phòng khách đều sững sờ.

Tiêu Dung Ngư nhanh chóng đẩy Trần Hán Thăng: "Cậu đang nói cái gì vậy, đây là con của chú Lưu, Lưu Quang Các."

"Gì?"

Trần Hán Thăng sững sờ một lúc, cái quái gì vậy. Đứa con trai này sao lại trông già như vậy?

"Do nhìn tôi quá già."

Lưu Quang Các đẩy kính lên, giải thích một cách lúng túng.

"Không không."

Trần Hán Thăng vội vàng cứu vãn: "Chủ yếu là, chú Lưu nhìn còn quá trẻ. Cha con hai người ngồi với nhau, giống như anh em vậy. Anh Quang làm điếu thuốc?"

Tiêu Dung Ngư lại đẩy đẩy, thì thào nói: "Cậu ấy vừa bước vào năm nhất, còn nhỏ hơn cậu một tuổi."

Trời đất ơi…

Trần Hán Thăng dù có nhanh nhẹn đến đâu cũng không thể cứu chữa được nữa. Thầm nghĩ ngươi là Natra chuyển kiếp

hay sao, trước khi ra đời chắc đã ở lì trong bụng mẹ 3 năm?

May thay có bà của Tiểu Ngư Nhi bê trái cây đến. Bà cụ thường sống ở nông thôn, khi nghỉ đông và nghỉ hè mới đến nấu cơm cho Tiểu Ngư Nhi ăn.

Nhiều người cao tuổi ở thành phố Cảng Thành là như vậy. Họ thích cháu trai, cháu gái, chưa chắc đã thích con trai hay con dâu.

Bà cụ thính giác không tốt lắm, nhưng trí nhớ vẫn còn tốt. Năm ngoái bà đã gặp Trần Hán Thăng nên vẫn còn nhớ rõ.

"Bà ạ."

Trần Hán Thăng lớn tiếng chào.

Bà nội Tiêu liếc nhìn: "Đây chẳng phải Hán Thăng sao. Nào, đến ăn quả hồng đi."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Cháu ăn đồ này sẽ bị tiêu chảy."

"Gì."

Bà nội Tiêu ngạc nhiên: "Sáng nay cháu tè ra quần?"

"Khì khì !"

Tiểu Ngư Nhi không thể nhịn được cười.

Trần Hán Thăng không làm gì đượC. Hắn cũng không thể chấp vặt với bà già. Bà nội Tiêu cũng biết mình lãng tai nên giải thích: "Cháu vừa nói cái gì. Bà tuổi cao rồi nên tai không được tốt."

"Không sao ạ. Thời tiết hôm nay thật đẹp."

Trần Hán Thăng miễn cưỡng bịa ra một câu.

"Cái gì, bữa trưa không no sao?"

Bà nội Tiêu cau mày nói: "Thế nhưng ta còn chưa ăn cơm trưa nữa?"

“Ha ha ha…”

Tiêu Dung Ngư cuối cùng không nhịn được nữa, đặt cổ tay lên trên vai Trần Hán Thăng, vùi đầu vào ngực Trần Hán Thăng, cười sắp chảy cả nước mắt.

Trần Hán Thăng thở dài, lắc đầu rồi ngừng nói. Trong lòng nghĩ mình còn chưa bắt đầu làm màu, bà nội Tiêu đã trực tiếp đạp mình xuống đất. Chúng ta là người một phe mà.

Vốn dĩ, Lưu Quang Các cũng cười theo, nhưng nhìn thấy sự thân thiết của Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng, cậu ta lập tức thu lại nụ cười, rồi lặng lẽ uống một ngụm nước.

Mà trà này, tại sao càng uống càng đắng?

Chương 339: Sở khanh Trần vs Người sắt

“Được rồi, được rồi, Tiểu Ngư Nhi, con cũng ngồi thẳng dậy đi. Nói bao nhiêu lần rồi, ở nhà không được cong cái lưng.”

Cuối cùng, “mẹ vợ” Lữ Ngọc Thanh cảm thấy xót xa cho chàng con rể, nên chuyển chủ đề đồng thời nhắc nhở Tiêu Dung Ngư chú ý đến hình ảnh của mình.

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi rồi lại ngồi xuống, giống như Trần Hán Thăng chỉ sợ Lương Mỹ Quyên. Ở nhà Tiêu Dung Ngư sẽ chỉ bị một mình Lữ Ngọc Thanh mắng, còn Tiêu Hoành Vĩ thì nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.

May sau khi nhận nhầm danh tính và cuộc tấn công linh hồn, bầu không khí đã trở quen thuộc. Trần Hán Thăng cũng biết được từ cuộc trò chuyện của họ rằng chủ sở hữu của Land Rover là Lưu Tuyền Hà, một phó trưởng phòng của công ty TNHH tập đoàn máy móc công trình Từ Châu.

“Hóa ra là doanh nghiệp nhà nước này, chẳng trách có thể mua được một chiếc Land Rover.”

Trần Hán Thăng trong lòng biết rõ công ty TNHH tập đoàn máy móc công trình Từ Châu được gọi là “Từ Công”, là công ty tiên phong của ngành công nghiệp máy xây dựng trong nước.

Khi hai gia đình tụ tập, thực ra đều nói về con cái. Đặc biệt, Tiêu Dung Ngư và Lưu Quang Các đều là sinh viên đại học,

còn Lưu Quang Các đến từ Đại học Mỏ và Công nghệ Trung Quốc.

Đại học Mỏ và Công nghệ là một trường đại học 211, trụ sở chính của nó nằm ở Từ Châu.

Bây giờ lại xuất hiện Trần Hán Thăng, một sinh viên đại học trơ tráo. Chủ đề của người lớn nhất định sẽ bắt đầu từ việc học ở trường.

“Tôi biết Học viện Tài chính Kiến Nghiệp. Ban đầu nó là Học viện Quản lý tỉnh Giang Tô. Nhiều lãnh đạo của đơn vị chúng tôi đến từ đây. Tôi nghe nói nó sẽ được đổi thành Đại học Tài chính Kiến Nghiệp?”

Lưu Tuyền Hà gạt tàn thuốc và hỏi.

“Có, nhưng ít nhất là năm sau.”

Trần Hán Thăng không quan tâm, hắn không nói mình sẽ được ghi vào sổ lưu niệm với tư cách là một trong những đại diện học sinh.

“Khụ .”

Lúc này, Lưu Quang Các, người đang ngồi đối diện, đột nhiên ho một tiếng.

“Thường thì muốn thay đổi cải cách thì phải đáp ứng một số điều kiện nhất định, chẳng hạn như số lượng phòng học, sách sưu tầm trong thư viện và diện tích sân vận động. Thậm chí còn có những yêu cầu khắt khe hơn về số lượng giáo sư và kinh phí nghiên cứu.”

Lưu Quang Các thấy mọi người chú ý đến, đôi tay tròn tròn đẩy gọng kĩnh, anh vẫn điềm nhiên nói: “Nhưng một khi thành công, thứ nhất là nâng cao danh tiếng của trường, thứ hai là nâng cao học vấn. tài trợ và cải thiện vị thế của ngành. Cũng

có thể nâng cấp hành chính, chẳng hạn như hạng hai lên hạng một.”

“Trời đất, đỉnh vậy.”

Trần Hán Thăng là một sinh viên của Học viện Tài chính nhưng cũng chỉ hiểu biết chung chung, không ngờ cậu ta có thể nói rõ ràng.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh khen không ngớt lời, chẳng hạn như “hiểu biết nhiều”, “có tiền đò”, “hạt giống cho chức chủ tịch hội học sinh.”

Vợ chồng Lưu Tuyền Hà lại tỏ ra khiêm tốn và nhìn con trai mình với vẻ hài lòng hơn.

Chỉ có Tiêu Dung Ngư bĩu môi, lặng lẽ ở bên cạnh Trần Hán Thăng nói: “Tiểu Trần, trong lòng các cô gái như bọn mình, một người con trai như vậy chẳng khác gì ông cụ non, không biết thể hiện mình như thế nào. Cậu có thực lực hơn, hay dạy cho thằng bé vài chiêu đi.”

Bởi vì ở gần, khi Tiểu Dung Ngư nói chuyện, Trần Hán Thăng lập tức ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, ngẩng đầu lên đã đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Tiểu Ngư Nhi. Khi cô nói, lông mi cong dài chớp động, đôi mắt sáng long lanh, lúm đồng tiền ở miệng chốc chốc lại lộ ra.

Cô ấy thường chỉ mặc một chiếc áo len ấm ở nhà, nhưng khi có khách đến, cô ấy lại khoác một chiếc áo khoác bên ngoài với phần cổ áo hơi hở ra ngoài.

Từ góc nhìn của Trần Hán Thăng nhìn xuống, từ cằm đến cổ đều trắng nõn đến phát sáng.

“Nhìn cái gì!”

Nhìn thấy ánh mắt của Trần Hán Thăng ngày càng trở nên lệch lạc, Tiểu Ngư Nhi giả vờ tức giận rồi đập vào đầu gối của

Trần Hán Thăng, sau đó quay lại và nói với Tiêu Hoành Vĩ.

Khi quay đầu lại, tóc đuôi ngựa lướt nhẹ qua trên mặt Trần Hán Thăng. Trần Hoằng Thành hơi híp mắt lại, cảm giác mũi có chút ngứa, trong lòng cũng có chút ngứa ngáy.

"Thực ra người ta nói khá đúng. Vả lại."

Trần Hán Thăng xoa xoa mũi: "Tớ làm gì lợi hại như vậy. Gần 20 tuổi rồi mà mới chỉ nắm mình tay cậu, quả là một người rất đơn thuần và lương thiện."

"Tớ sẽ tin sao?"

Tiểu Ngư Nhi quay đầu lại, rồi ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng, cô không dễ bị lừa như vậy.

"Này này, đừng nói chuyện này nữa. Tớ gọt một quả hồng cho cậu, khi nào rảnh tớ sẽ mua cho cậu vài quả cam nữa."

Trần Hán Thăng nhặt quả hồng rồi gọt vỏ, tiện thể nghe Tiêu Hoành Vĩ và Lưu Tuyền Hà trò chuyện. Họ sớm đã bỏ qua vấn đề học tập của con cái.

Tuy nhiên, những cử chỉ thân mật nho nhỏ này giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều bị Lưu Quang Các nhìn thấy, trong lòng anh cảm thấy chua xót.

Lưu Quang Các ban đầu đến cùng cha mình với tư cách là khách, nhưng khi anh đột nhiên phát hiện ra cô con gái nhà này vô cùng xinh đẹp, trái tim non trẻ của anh không tránh khỏi trở nên kích động.

Gia đình anh giáo dục tương đối nghiêm khắc. Hồi đại học cũng chưa từng yêu ai nên chỉ muốn thể hiện bản thân theo cách mà mình giỏi. Nhưng Tiểu Ngư Nhi trông vậy thì cảm thấy hơi ngớ ngẩn, nhưng Trần Hán Thăng lại cho rằng anh ta quá thẳng thắn.

Trai thẳng có rất nhiều kiểu, kiểu này là kiểu rao giảng đúng mực và nghiêm túc, có lẽ liên quan nhiều đến việc giáo dục trong gia đình.

Đề tài của người lớn đã chuyển sang công việc, Lưu Tuyền Hà ngập ngừng cười hỏi: "Lão Tiêu, năm sau anh có thể tiến xa hơn nữa, không ai có thể cạnh tranh với anh cho vị trí phó cục trưởng cục thành phố này."

"Haizz, thực ra tôi không còn nhiều suy nghĩ về công danh sự nghiệp nữa."

Lão Tiêu xua tay nói: "Một ngày nào đó Tiểu Ngư Nhi kết hôn, tôi sẽ từ chức ngay lập tức. Lão Lục cứ nói tôi là nô lệ của con gái tôi. Tôi làm nô lệ cho con gái tôi có gì sai?"

Tiêu Hoành Vĩ nói một cách tự tin, ông không cảm thấy xấu hổ chút nào. Lữ Ngọc Thanh không khỏi lắc đầu, thật ra, bà cũng rất yêu thương Tiểu Ngư Nhi, nhưng bà ấy sẽ không thể hiện một cách quá mức như Tiêu Hoành Vĩ.

"Khụ !"

Lưu Quang Các lại hắng giọng nói: "Chú Tiêu, nghe cha cháu nói chú hiện là đội trưởng Đội điều tra hình sự của Cục thành phố. Ở các thành phố khác, vị trí này luôn do phó cục trưởng đảm nhiệm. Vậy nên cháu nghĩ chú sớm muộn gì cũng phải tìm cách lên chức vụ phó cục trưởng, vì chú chưa nhiều tuổi nên chú vẫn có cơ hội trở thành vị trí đứng đầu trong tương lai. Như vậy lúc nghỉ hưu với danh phận là cán bộ Phó cục sẽ được đãi ngộ cao hơn."

"Đỉnh… Quá đỉnh."

Trần Hán Thăng nghĩ tên Natra béo này vô cùng lợi hại. Ở tuổi này mà cậu ta đã biết rất nhiều thứ, chắc hẳn không phải do tự học, việc ảnh hưởng của môi trường sống là rất quan trọng.

Nhìn Lưu Tuyền Hà, ông không ngạc nhiên chút nào trước lời nhận xét của con trai, mà thường xuyên gật đầu bày tỏ sự hài lòng.

“Hồ Lâm Ngữ phiên bản nam.”

Trần Hán Thăng không thể không nghĩ đến Hồ Lâm Ngữ, người quyết tâm vượt qua kỳ thi tuyển công chức. Kiểu thể hiện này không phải là phiên bản nam của Hoàng Tuệ. Mặc dù tính tình của Hoàng Tuệ không ổn nhưng lại là cô gái hiểu rõ tính cách con người.

Tiêu Hoành Vĩ cũng sững sờ, tự bao tự biếm nói: “Tiểu Lưu nói rất có chiều sâu.”

“Không, không, chỉ là ý kiến nhỏ thôi.”

Lưu Quang Các đẩy kính, thấy Tiêu Dung Ngư không nghe. Cô ấy đang cầm quân cờ Liên Châu và đang vui vẻ chơi với Trần Hán Thăng.

“Nếu trở thành Phó cục, chú Tiêu không nên đi xe Santana nữa.”

Lưu Quang Các tiếp tục thể hiện sự “uyên bác” của mình: “Ít nhất phải từ Toyota Crown trở nên.”

“Chú thì thôi.”

Tiêu Hoành Vĩ cười: “Tuần trước tôi đến Kiến Nghiệp đón Tiểu Ngư Nhi. Tôi đã nghĩ đến việc mua cho con bé một chiếc ô tô, nhưng bà Lữ không đồng ý.”

Nói đến vấn đề này, Tiêu Dung Ngư có chút hứng thú, ngẩng đầu hỏi Trần Hán Thăng: “Tiểu Trần, cậu nghĩ tớ có nên mua xe không?”

Không cần phải nói, đây hẳn là Tiêu Hoành Vĩ và Tiêu Dung Ngư muốn mua một chiếc xe hơi, nhưng Lữ Ngọc Thanh đã từ chối.

Thực ra về điểm này, Trần Hán Thăng rất khó trả lời, vì bản thân hắn là một ví dụ thực tế về việc sinh viên đại học mua xe hơi.

“Tuỳ nhu cầu chứ.”

Trần Hán Thăng không nói nên mua hay không nên mua, hắn không muốn làm mất lòng bất cứ ai.

“Mẹ, mẹ xem Tiểu Trần đồng ý này. Cậu ấy cũng đã mua xe rồi.”

Tiểu Ngư Nhi làm nũng với Lữ Ngọc Thanh: “Lá phiếu bây giờ là ba ăn một, nghiêng hẳn về một bên nhá.”

Mặc dù Trần Hán Thăng không đứng trong đội, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc Tiểu Ngư Nhi cảm thấy hắn đang ủng hộ mình, cũng không ảnh hưởng đến việc hắn có mặt trong buổi bỏ phiếu của các thành viên trong gia đình.

“Không, ba - một cũng không được phép mua.”

Lữ Ngọc Thanh không tùy tiện, bởi vì kỹ năng lái xe của đứa con gái còn chưa được: “Khi nào có bạn trai, mẹ sẽ mua cho con. Như vậy thằng bé sẽ lái xe giúp con.”

“Bây giờ con có luôn…”

Tiêu Dung Ngư quay lại nhìn Trần Hán Thăng, nhưng nhớ rằng mối quan hệ giữa hai người còn chưa rõ ràng, cô tức giận dẫm lên chân Trần Hán Thăng, sau đó đi về phòng ngủ.

“Dì Lữ, cháu nghĩ bây giờ sinh viên đại học mua xe là không phù hợp. Ý kiến của dì rất đúng nên cháu rất ủng hộ.”

Lưu Quang Các nghiêm nghị nói.

Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh và Trần Hán Thăng đều ngạc nhiên nhìn Lưu Quang Các. Lão Tiêu suýt phụt ra câu

“liên quan thá gì đến cậu” . Lữ Ngọc Thanh cũng cảm thấy cậu bé này hơi bao đồng.

Gia đình mình có khả năng này, chỉ là lo lắng cho sự an toàn của con gái mà thôi.

Trần Hán Thăng nghĩ rằng đây không phải là trai thẳng, mà là một Người sắt mới đúng, Người sắt trong Biệt Đội Siêu Anh Hùng.

Lưu Tony . Quang Các . Stark!

“Hán Thăng, con đi xem xem.”

Bởi vì có khách, Tiêu Hoành Vĩ không tiện an ủi Tiểu Ngư Nhi nên ra hiệu Trần Hán Thăng qua đó.

Trần Hán Thăng bước vào phòng ngủ và thấy Tiêu Dung Ngư đang nằm trên chăn bông.

“Cậu rất muốn mua một chiếc xe hơi sao.”

Trần Hán Thăng đặt tay lên vai Tiêu Dung Ngư.

“Không cần cậu quan tâm!”

Tiêu Dung Ngư hất tay Trần Hán Thăng, thật ra cô không nhất định là muốn mua xe, nguyên nhân chính là vì Trần Hán Thăng không thừa nhận mối quan hệ của hai người.

Trần Hán Thăng đương nhiên cũng hiểu rõ, sau đó lại đặt tay lên vai Tiêu Dung Ngư. Tiểu Ngư Nhi đẩy hai ba lần cũng không có tác dụng gì nên đành để mặc hắn.

“Vậy thì bây giờ mua một cái đi, thay phương tiện đi lại thôi.”

Trần Hán Thăng nghĩ chút rồi nói.

“Cậu vẫn muốn trêu chọc tớ…”

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy bất bình.

Trần Hán Thăng nhìn cô: "Về chuyện tiền nong, tớ đã bao giờ chọc cậu chưa?"

Tiêu Dung Ngư suy nghĩ một chút, ngoại trừ việc Tiểu Trần không thừa nhận thân phận ra, mọi mặt khác hắn đều rất tuyệt vời.

Không ngờ cô lại làm nũng: "Tớ vừa giận mẹ, giờ lại giận cậu, tớ không muốn… a ! ! !"

Trước khi Tiêu Dung Ngư nói xong, Trần Hán Thăng đã trực tiếp kéo cô ấy ra ngoài.

Khi đi ngang qua phòng khách, Lữ Ngọc Thanh quan tâm hỏi: "Các con đang làm gì vậy?"

"Cháu đưa cô ấy đi mua xe."

Trần Hán Thăng lớn tiếng trả lời.

Lữ Ngọc Thanh cười nói: "Có lẽ là xuống lầu đi dạo."

Bà cho rằng đó là một trò đùa, không chỉ Lữ Ngọc Thanh mà cả gia đình của Lưu Tuyền Hà đều cho rằng đó là một trò đùa.

Chỉ có trong lòng Lão Tiêu đột nhiên đập thình thịch.

Không phải thật đó chứ?

Đến trưa bọn họ vẫn chưa trở lại, Lữ Ngọc Thanh gọi điện thoại thúc giục, "Sao đi dạo mà giờ vẫn chưa trở về?"

Trần Hán Thăng trả lời cuộc gọi: "Dì Lữ, bọn con đang mua một chiếc xe hơi, lát nữa sẽ quay về."

"Lão Trần hiều hậu như vậy mà con trai lại cứ thích trêu đùa."

Lữ Ngọc Thanh cúp điện thoại, giúp thu dọn bàn ăn.

"Sinh viên này của Học viện Tài chính."

Lưu Quang Các nghe xong bèn đẩy kính lên nói: "Nói chuyện hay làm việc gì cũng không thật lắm. Anh ấy có thể tùy tiện mua một chiếc ô tô trị giá hàng trăm nghìn không? Nếu anh ấy mua một chiếc xe và quay lại, cháu sẽ đi bộ về Từ Châu."

Lưu Quân Hà vỗ vỗ Lưu Quang Các vai: "Người trẻ mà, khó tránh khỏi việc sẽ nói khoác."

Tiêu Hoành Vĩ ban đầu hơi nghi ngờ, nhưng sau khi Lữ Ngọc Thanh gọi điện thì ông đã chắc chắn. Dù sao đội trưởng Tiêu cũng hiểu rõ "con rể" nhất.

Lão Tiêu cười: "Lời nói của người trẻ nhất định phải tính. Nói đi bộ về thì nhất định phải đi bộ về."

Chương 340: Mua xe xong lại cãi nhau. Tuyệt vời!

Tiêu Dung Ngư không về nên buổi cơm trưa vẫn chưa được dọn ra. Bởi vì bà nội không đồng ý, bà nhất định phải đợi đến khi cháu gái về.

Nếu bình thường thì thôi, nhưng hôm nay nhà có khách nên Lữ Ngọc Thanh phải gọi cuộc thứ hai để giục về.

“Tiểu Ngư Nhi, con còn để mọi người đợi bao lâu nữa, còn có khái niệm về thời gian không?”

“Mẹ, bây giờ con cũng đang đau đầu đây, con đã về dưới nhà rồi …”

Giọng điệu của Tiêu Dung Ngư rất vội vàng, vẫn có chút nghẹn ngào, như thể cô vừa cãi nhau với ai đó, hơn nữa còn là bộ dạng của kẻ đã cãi t

Lữ Ngọc Thanh cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lại đi dạo thôi cũng ấm ức như vậy.

Tiêu Hoành Vĩ thấy sự bất thường, đi tới và hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tiểu Ngư Nhi đã về đến nhà, nhưng có vẻ như con bé vừa mới khóc.”

Lữ Ngọc Thanh nói với chồng.

“Khóc!”

Lão Tiêu sửng sốt một chút, chẳng lẽ là bị cảm động vì được mua xe ư?

Ông thương rất thương con gái nên lập tức đi ra mở cửa, để Tiểu Ngư Nhi không cần phải gõ cửa mà có thể vào thẳng nhà.

Không bao lâu, ngoài hành lang đã vang lên tiếng bước chân "bịch bịch bịch" . Người chạy lên đầu tiên quả nhiên là Tiêu Dung Ngư, tiếp đó Trần Hán Thăng cũng theo sau.

"Quay lại rồi à, con gái."

Khi Tiêu Hoành Vĩ nhìn thấy con gái của mình, ông không kìm được sự vui mừng.

Tiểu Ngư Nhi phớt lờ cha mình, ủ rũ thay dép.

Lão Tiêu quan sát, thực sự có những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô gái. Nước mắt vẫn còn nhòe trên hàng lông mi cong dài của con bé.

Tiểu Ngư Nhi thay dép và ngồi trên ghế sô pha, miệng nhếch lên, có lẽ cô ấy vẫn còn tức giận. Sau đó cô giật đứt dây cột tóc đuôi ngựa.

Chất tóc của cô rất tốt, tóc buông xõa không hề bị rối, mềm mại như sa tanh đen, xõa trên vai, nhưng hành động này cho thấy Tiểu Ngư Nhi đang thực sự tức giận.

Mọi người trong nhà hơi bối rối, không phải chỉ đi dạo thôi, mà sao tình huống căng thẳng như vậy?

Trần Hán Thăng đã sớm bước vào, lập tức có mấy cặp mắt nhìn chằm chằm vào hắn làm hắn giật mình. Sau đó vừa bước tới bàn ăn vừa nói: "Không phải lúc nãy mọi người gọi về ăn cơm sao. Sao lại chưa động đũa thế này?"

Nhìn thấy những món ăn thịnh soạn trên bàn, Trần Hán Thăng cười nói: "Bà nội còn làm cả bánh kẹp sen sao. Lúc ở Kiến Nghiệp con không được ăn món này, nhớ chết mất."

Trần Hán Thăng cũng không rửa tay, đang định gắp một miếng để nếm thử, Tiểu Ngư Nhi trên sô pha đột nhiên hét lên:

“Bà nội, đừng cho tên xấu xa này ăn.”

“Soạt.”

Trần Hán Thăng đột nhiên gắp phải không khí, bà Tiêu thật đã bê đĩa bánh kẹp sen đi.

Bây giờ Tiêu Hoành Vĩ đã hiểu, hai người lại cãi nhau. Hơn nữa không cần nói, con gái của ông nhất định đã phải chịu thiệt thòi.

Bởi vì nước mắt tức giận của Tiểu Ngư Nhi chảy xuống, Trần Hán Thăng không còn mặt mũi nào để ăn.

Càng nghĩ về điều đó, Lão Tiêu càng tức giận. Con gái của ông từ nhỏ đã được cưng như công chúa, kết quả ông lại tận mắt chứng kiến mấy lần con bé phải đổ lệ vì tên Trần Hán Thăng này.

“Sao con suốt ngày bắt nạt Tiểu Ngư Nhi thế?”

Lão Tiêu bắt chéo hông hỏi.

“Con không có, ai bắt nạt cậu ấy chứ!”

Trần Hán Thăng không thừa nhận điều đó.

“Cậu có, cậu có. Ban nãy cậu còn mắng tớ…”

Tiêu Dung Ngư nói, rồi ngay lập tức bật khóc.

“Nạn nhân” đã chỉ đích danh hung thủ, nhưng lúc này Trần Hán Thăng không bỏ chạy.

Lưu Quang Các cảm thấy một cô gái như Tiêu Dung Ngư ngay cả khi cô ấy khóc cũng rất xinh đẹp, làm gì có chàng trai nào nỡ làm cô ấy khóc.

“Một người đàn ông không nên làm cho một cô gái khóc dù cho bất cứ lý do gì.”

Lưu Quang Các dùng giọng trầm thấp để nói, giọng điệu trai thẳng như thường ngày.

Trần Hán Thăng nhìn khuôn mặt bầu bĩnh và cặp kính cận tròn trịa của Lưu Quang Các. Trong lòng nghĩ: Tên Natra béo này, sao đi đâu cũng có cậu vậy.

Lữ Ngọc Thanh cũng nhận ra hai người thực sự mâu thuẫn, vì vậy bà lập tức bước tới, ôm lấy Tiểu Ngư Nhi: "Có chuyện gì, nói cho mẹ nghe xem."

"Mẹ……"

Tiểu Ngư Nhi vừa khóc vừa nói: "Con vừa lái xe trở về, do quá lo lắng nên quên mất cái nào là phanh. Trần Hán Thăng không nói với con, cậu ấy chỉ chỉ vào người phía trước và bảo con cứ trực tiếp tông chết người đó."

"Hử?"

Lữ Ngọc Thanh chớp mắt.

Không phải đi dạo sao, tại sao lại liên quan đến "phanh" ?

Bây giờ Tiêu Hoành Vĩ đã chắc chắn, Trần Hán Thăng quả thực đã mua xe về.

"Còn nữa còn nữa."

Tiểu Ngư Nhi tiếp tục phàn nàn: "Khi đi qua đoạn giữa đường Giải Phóng, con đã nói rằng con đường chính này quá hẹp và rất dễ đâm vào lan can bên đường. Trần Hán Thăng nói rằng kỹ năng của con không tốt và nên rèn luyện nhiều, đã thế còn nói mỉa là Hoàng Hà nên có một cái nắp, kẻo có người tránh né không may ngã xuống chết đuối."

"Tớ chỉ cảm thấy con đường hẹp không thích hợp với người mới, cũng chẳng nói gì cả."

Tiểu Ngư Nhi lấy khăn giấy ra và lau đôi mắt đỏ hoe của mình.

Lúc này Lữ Ngọc Thanh mới hiểu ra, như thể đã nắm được chút manh mối.

“Lúc ở ngã tư.”

Tiểu Ngư Nhi trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng: “Đèn đỏ chuyển sang xanh, con đạp ga chậm hơn một chút, cậu ấy hỏi tại sao con không đi, có phải do không có màu mà con thích không, thật quá đáng.”

“Và vừa rồi …”

Nghe tiếng khóc của Tiểu Ngư Nhi, Lữ Ngọc Thanh nhìn Trần Hán Thăng với vẻ khó tin.

“Hán Thăng, vừa rồi con thật sự đi mua xe sao?”

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng thản nhiên nói, hắn không để tâm chút nào, thay vào đó hắn chỉ vào bàn ăn nói: “Chúng ta nên ăn cơm thôi, củ sen trời lạnh không nên để quá lâu.”

Lữ Ngọc Thanh đầu óc choáng váng, nhìn Tiểu Ngư Nhi trong lòng: “Quả thực là xe bốn bánh, không phải xe đạp hai bánh đó chứ.”

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy thoải mái hơn sau khi khóc, gật đầu và nói: “Hóa đơn cửa hàng Chevrolet 4S mới mở ở Trung tâm thương mại Hoa Liên vẫn còn trong túi của con. Á, túi của con đâu?”

Sau đó Tiêu Dung Ngư nhớ ra chiếc túi xách vẫn còn trên xe, bèn đứng dậy đi xuống dưới nhà lấy túi.

Lữ Ngọc Thanh nháy mắt với chồng rồi đứng lên: “Chúng ta cùng nhau đi xuống xem một chút.”

Bà vẫn cảm thấy rằng việc mua một chiếc ô tô trong một giờ đồng hồ không thể xảy ra trong cuộc sống bình thường.

Ba người nhà Lưu Tuyền Hà 6 mắt nhìn nhau, Lão Lưu gật đầu: "Chúng ta cũng đi góp vui thôi."

"Nếu là thật, vậy mình thật sự phải đi bộ về Từ Châu sao?"

Lưu Quang Các đột nhiên lo lắng, cậu ta không ngốc. Việc đến nước này chắc chắn cậu đã phán đoán ra có lẽ Trần Hán Thăng thực sự đã mua xe xịn.

Nghĩ đến cảnh hắn xuống nhà và nói: "Con đưa cậu ấy đi mua xe", giọng điệu giống như đi chợ vậy, ai cũng nghĩ là đùa, nhưng ai biết đó là thật.

Lưu Quang Các nhìn Trần Hán Thăng bằng ánh mắt bối rối, trong lòng vẫn còn chưa hết ngạc nhiên. Khí chất của người này trông có vẻ lạnh lùng, thậm chí lưu manh, hành động lại vô cùng dứt khoát.

Lưu Tuyền Hà nghĩ thêm, tính cách và cách làm việc của hắn chỉ là một khía cạnh, quan trọng hơn là phải có tiền, là cơ sở để mua xe.

"Lão Tiêu."

Lưu Tuyền Hà ngăn Tiêu Hoành Vĩ lại khi đi xuống lầu: "Điều kiện của gia đình Tiểu Trần là gì, nói cho tôi biết đi…"

Phòng khách lập tức trống rỗng, chỉ còn lại Trần Hán Thăng và bà nội Tiêu.

Trần Hán Thăng thực ra đã khá đói, muốn ngăn cản mọi người: "Xe thì có gì đáng xem, chúng ta ăn trước đi?"

Nhưng không ai để ý tới, già trẻ lớn bé nhìn nhau, Trần Hán Thăng cầm đũa lên: "Bà nội, bọn họ đi xem thì kệ họ, mình ăn cơm đi. Bà cho cháu một cái bánh đi."

“Chà, cho cháu.”

Bà nội Tiêu đưa đĩa bánh: “Hán Thăng, cháu và Tiểu Ngư Nhi nhà chúng ta đang yêu nhau đúng không?”

“Bà nội, cô giáo dạy không được yêu sớm.”

Trần Hán Thăng cho rằng bà tai lãng nên có thể lừa được: “Vậy nên chúng con chỉ là bạn học thôi.”

“Vậy không cho cháu ăn nữa.”

Bà nội Tiêu lại nhấc đĩa bánh kẹp sen: “Chỉ cháu rể mới được ăn miếng đầu tiên thôi. Nếu chỉ là bạn học nên đợi mọi người cùng ăn nhé” .

Khi Trần Hán Thăng nhìn thấy thức ăn đưa đến miệng lại còn để mất, trong lòng thầm nghĩ sao lại có chuyện này, đây không phải là ép một người đàn ông tốt làm con rể của mình sao?

Hơn nữa bà đang giả vờ sao, như này sao gọi là lãng tai được.

Chương 341: Chiêu của Trần ca có mười tám cái bẫy

Khi mọi người bước xuống lầu, quả nhiên đã nhìn thấy một chiếc xe Chevrolet màu đỏ mới tinh đang đậu ở giữa hai khu vườn, lớp vỏ xe sáng bóng, bánh xe chỉ dính một chút bụi, cánh cửa kính của chiếc xe trong suốt như tấm gương vậy.

Thân xe được thiết kế đơn giản nhưng cũng rất tinh xảo, đường cong của xe cũng rất đẹp, đặc biệt là phụ nữ ngồi vào lái trông cực kỳ phù hợp.

"Mua tới đây thật rồi kìa."

Lữ Ngọc Thanh nhìn thấy con số một trăm bảy mươi lẻ tám nghìn trên hóa đơn, quay sang nói nhỏ với Tiêu Hoành Vĩ.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh là vợ chồng nhiều năm rồi, nên ông biết nội dung được ẩn sau câu nói đó của vợ mình là gì.

Thứ nhất, tiền mua xe có cần trả lại không;

Thứ hai, có cần thông báo cho Lão Trần và Lương Mỹ Quyên biết không;

Thứ ba, hiện giờ mối quan hệ giữa Tiểu Ngư Nhi và Trần Hán Thăng là gì và sau này mối quan hệ đó sẽ là gì?

"Đợi một lát xem sao."

Tiêu Hoành Vĩ bình tĩnh trả lời, tạm thời ông chưa có ý kiến gì, đương sự Trần Hán Thăng vẫn ở trên lầu chưa xuống.

Lưu Tuyền Hà và Lưu Quang Các cũng đi xung quanh quan sát chiếc xe mới này, thật ra trong quá trình mua xe thì

mới cần đưa ra nhiều câu hỏi, bây giờ xe mới mua đã được lái về nhà rồi, vậy điều cần làm chính là vỗ lên vỏ xe, sờ vào ghế ngồi, cầm thử vô lăng, trải nghiệm cảm giác.

Hai gia đình đang có mặt ở đây đều có đủ khả năng chi trả cho một chiếc Chevrolet mấy trăm nghìn, nhưng tuyệt đối sẽ không chốt mua nhanh như vậy, ít nhất cũng phải đắn đo suy nghĩ, rồi phải đến cửa hàng xem đi xem lại, sau đó mới quyết định bỏ tiền ra mua.

"Mạnh tay chi như thế này chỉ có thể là một gia đình có tài sản lên đến mấy triệu mấy trăm triệu thôi."

Vừa nãy Lưu Tuyền Hà có hỏi qua Lão Tiêu, cha mẹ của Trần Hán Thăng chỉ là nhân viên công chức nhà nước thôi, điều kiện gia đình cũng khá giả, nhưng tùy ý tặng cho con trai con gái mấy trăm nghìn như vậy, căn bản là không thể nào.

Nhưng Tiêu Hoành Vĩ lại nói Trần Hán Thăng có làm một số công việc làm thêm ở trường, có thể là kiếm được chút đỉnh.

"Làm thêm ở căn-tin hay là làm trong thư viện, hay chỉ là đi phát tờ rơi, nhưng mà tận mấy trăm nghìn lận, hóa ra cậu phát hết tờ rơi khắp kiến Nghiệp hay sao?"

Ấn tượng của Lưu Tuyền Hà về công việc part time thời sinh viên chỉ dừng ở giai đoạn rất nguyên thủy, hoàn toàn không biết sau này ngày càng nhiều sinh viên tự mình làm ông chủ ở trường đại học rồi.

"Cha, con phải quay về Từ Châu rồi, hơn một trăm cây số đó."

Lúc này, Lưu Quang Các mang theo vẻ mặt buồn bã đi tới.

"Con ồn ào cái gì."

Lưu Tuyền Hà đánh vào sau gáy của Lưu Quang Các: "Giờ này ai còn nhớ tới chuyện đó chứ, chú Tiêu của con cùng mọi người đang đau đầu lắm kia kìa."

"Mọi người đang bàn cái gì mà đau đầu?"

Vợ của Lưu Tuyền Hà thắc mắc: "Có người mua cho con gái của mình chiếc xe trị giá hơn mấy trăm nghìn, đáng lẽ nên vui mới phải chứ."

"Chính là vì chiếc xe này mà đau đầu đó."

Lưu Tuyền Hà cười "hehe" : "Vừa nãy Lữ Ngọc Thanh nói là con gái đang học đại học thì không nên yêu đương, mấy trăm nghìn này của Trần Hán Thăng cũng đưa tới trước mặt bọn họ rồi, để tôi xem bọn họ đồng ý hay không đồng ý."

"Thấy chưa, yêu đương vào là tốn tiền lắm."

Lưu Tuyền Hà nói với Lưu Quang Các: "Cho nên cha không khuyến khích con yêu đương khi còn đang học đại học đâu, con coi đi Trần Hán Thăng vì để theo đuổi Tiêu Dung Ngư, mà mua luôn cả chiếc xe mấy trăm nghìn, còn chưa chắc là sẽ thành công."

Không thể không nói, phó giám đốc của một doanh nghiệp nhà nước khi phân tích chuyện gì đó khá là thấu đáo, nhưng ông ấy hoàn toàn không ngờ được là trong mối quan hệ này, cái người từ đầu đến cuối không muốn thừa nhận mối quan hệ, thật ra lại là Trần Hán Thăng.

Ngạc nhiên không, bất ngờ không?

…

Cuối cùng toàn bộ sự việc đến đây đã được giải quyết, bao gồm cả lý do tại sao Tiêu Dung Ngư bị tức phải khóc.

Trước đây Tiêu Dung Ngư chỉ lái chiếc Santana của Lão Tiêu và chiếc Volkswagen Passat của Lữ Ngọc Thanh, nhưng

nó cũng chỉ là những chiếc xe cũ, giờ tự nhiên đổi sang một chiếc xe mới, nên khi lái xe cô có chút lo lắng.

Mặc dù có tài xế lâu năm Trần Hán Thăng ngồi bên cạnh kiểm soát, đảm bảo được an toàn cho cô, nhưng người tài xế lâu năm này hễ mở mồm ra thì toàn là châm chọc khiêu khích, khiến tâm lý của Tiêu Dung Ngư gần như suy sụp, cô vừa về đến nhà là bắt đầu oán trách.

"Cha thấy Hán Thăng nghiêm khắc quá rồi."

Tiêu Hoành Vĩ luôn tìm lý do để cổ vũ con gái, ông chỉ vào chiếc Chevrolet đang nằm ngay ngắn ở đó và nói: "Con nhìn chiếc xe đang đậu này này, đậu đúng chính xác ở giữa hai vườn hoa, không ít cũng không nhiều, tài xế có kỹ thuật lái xe như vậy làm sao có thể không nhìn rõ được đèn đỏ chứ?"

Lão Tiêu ôm lấy bờ vai của Tiểu Ngư Nhi: "Con yêu đừng buồn nữa, Trần Hán Thăng là đứa có thành kiến với tài xế nữ mà, con không tin thì kêu nó xuống đây đậu xe thử xem, bản thân thằng bé chưa chắc có thể đậu xe được một cách hoàn hảo như vậy!"

"Hả?"

Tiểu Ngư Nhi ngây ra một lúc, ngập ngừng nói: "Là Tiểu Trần đậu xe đó ạ, con vừa mới bắt đầu đã bị kẹt ở hành lang trước cửa rồi, cậu ấy còn trêu chọc con là có phải muốn tìm hiểu trạm thu phí trên đường cao tốc không…"

"À ừm, cũng muộn rồi."

Lão Tiêu nhìn đồng hồ đeo trên tay: "Mọi người đi lên lầu ăn cơm thôi, đồ ăn nguội rồi là không ngon đâu."

…

Lại lên lầu lần nữa, ngoại trừ Tiêu Dung Ngư ra thì khi mọi người nhìn thấy Trần Hán Thăng luôn có cảm giác có gì đó kỳ

lạ.

Với quan điểm của Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh, bọn họ không thể hiểu được ý nghĩa của chiếc xe này, hai người bàn bạc quyết định dành chút thời gian nói chuyện với Trần Hán Thăng, tốt nhất là tránh mặt Tiểu Ngư Nhi.

Vốn dĩ Lưu Tuyền Hà đến đây là để tạo mối quan hệ, Tiêu Hoành Vĩ đã được phê duyệt làm phó giám đốc Sở thành phố rồi, Lão Lưu rất "coi trọng chức vị", ông ấy với Tiêu Hoành Vĩ cũng có chút quan hệ họ hàng, cộng thêm bản thân ông ấy sống cũng khá tốt, nên cũng đặc biệt chạy qua đây để góp vui.

Để thể hiện bản thân "sống cũng khá tốt", Lưu Tuyền Hà còn đặc biệt lái chiếc Land Rover qua đây.

Chỉ có thái độ của Tiểu Ngư Nhi là không thay đổi, nhìn thấy Trần Hán Thăng là cười híp cả mắt ngồi xuống bàn ăn, khi đi từ phía sau vòng qua, cô lắc chiếc ghế của Trần Hán Thăng, rồi lạnh lùng nói: "Xích vô trong chút."

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn, khoảng cách giữa chiếc ghế của hắn và bức tường có thể nhét được ba người như Tiểu Ngư Nhi đấy.

"Thích gây sự à?"

Trần Hán Thăng chỉ tay vào cái khoảng trống đó rồi nói: "Cho dù cậu có nằm ngang ra đây thì cũng không có vấn đề gì đâu."

"Tớ thấy không đủ đấy!"

Tiểu Ngư Nhi phát cáu.

Trần Hán Thăng hết cách đành phải đứng dậy dời ghế vào trong một cm: "Bây giờ đã đủ chưa?"

"Tạm được."

Lúc này Tiêu Dung Ngư mới cảm thấy hài lòng, sau đó tự mình đi qua ngồi bên cạnh Trần Hán Thăng, thỉnh thoảng lại đẩy Trần Hán Thăng hai cái, nhắc nhở hắn không được xâm phạm lãnh thổ của mình.

Trần Hán Thăng mỉm cười, tính cách kiêu ngạo này của Tiểu Ngư Nhi, đôi khi cũng rất đáng yêu, lúc nào cũng muốn kiếm chuyện, nhưng lại không nỡ rời đi.

Sau khi mọi người đều ngồi vào vị trí, nói nói cười cười cũng rất náo nhiệt, Lưu Tuyền Hà bắt lấy thời cơ hỏi: "Tiểu Trần, nghe nói cháu làm thêm ở Học viện Tài chính?"

"Chỉ là một đám sinh viên quậy phá thôi ạ, tiện thể kiếm chút tiền sinh hoạt."

Trần Hán Thăng nâng ly rượu lên: "Chú Lưu, con kính chú một ly, chúc mừng năm mới chú, chúc gia đình chú hạnh phúc."

Lưu Tuyền Hà thấy Trần Hán Thăng không muốn nói thêm nhiều, ông ấy cũng không miễn cưỡng, sau này chỉ đành đi nghe ngóng thêm vậy.

"Anh Lưu, tôi cũng kính anh một ly, chúc anh học hành tiến bộ, sớm trở thành trụ cột của nước nhà."

Trần Hán Thăng lại kính Stark Lưu Quang Các Na Tra một ly.

Ban đầu Lưu Quang Các cho rằng Trần Hán Thăng không ổn định về tài chính, nhưng sau đó Trần Hán Thăng lại trực tiếp mua nguyên một chiếc xe mang tới đây, địa vị này bất giác được nâng lên cao rồi, cũng có chủ đề để cùng nhau "nói chuyện" .

"Trần, Trần…"

Lưu Quang Các thực sự nói không nổi tiếng "Trần ca" này, dường như một con xe Chevrolet vẫn không đủ.

"Gọi tôi là Trần Hán Thăng cũng được."

Trần Hán Thăng tủm tỉm cười nói.

"Trần Hán Thăng."

Lưu Quang Các thầm nghĩ người này tính tình cũng khá được, đáng để làm quen kết bạn, vì thế anh ấy chân thành nói: "Lúc nãy khi mua xe nếu cậu gọi cho tôi là tốt rồi, tôi rất am hiểu về xe hơi, Chevrolet ở nước Mỹ là một chiếc xe dân dụng, độ an toàn và độ chắc chắn khá cao, nhưng cũng có vài khuyết điểm, lượng dầu tiêu hao khá nhiều, máy móc vận hành bình thường, thua kém hoàn toàn so với các dòng xe nhập khẩu khác, như là Land Rover, BMW…"

"Trời má."

Trần Hán Thăng nhìn khuôn mặt tròn trịa phúc hậu của Lưu Quang Các, nghĩ thầm thằng cha này thẳng thắn quá đi.

Sở dĩ gọi là người đàn ông thẳng thắn, là vì bọn họ quen bộc lộ suy nghĩ của mình một cách trực tiếp, điều quan trọng nhất là còn tự cho rằng sẽ không có vấn đề gì, bởi vì bọn họ hoàn toàn không có ý định làm hại người khác.

Liên tưởng đến bài phát biểu của Iron Man Lưu Quang Các, cho dù là đối với ý kiến về việc "có nên thành lập trường", hay là "cổ vũ Tiêu Hoành Vĩ nhận chức vụ phó giám đốc", bao gồm cả việc "ủng hộ Lữ Ngọc Thanh không mua xe cho Tiêu Dung Ngư", ý kiến cậu ta không hề có ý xấu gì, chỉ đơn giản là lối suy nghĩ quá "thẳng thắn" .

Tiêu Dung Ngư nghe được một nửa, đã định mở miệng mắng người ta rồi, bản thân thì có thể tùy tiện nói về Trần Hán Thăng, còn người khác thì dựa vào đâu chứ, đặc biệt là mấy kẻ ngốc chỉ biết suốt ngày bốc phét.

Trần Hán Thăng kéo Tiểu Ngư Nhi lại, khẽ lắc đầu, Tiểu Ngư Nhi không muốn đáp lại, khi hai người đang dùng ánh mắt trao đổi với nhau, điện thoại của Trần Hán Thăng đột nhiên kêu "reng" lên.

Đối với việc Trần Hán Thăng có điện thoại, mọi người đều không có ý kiến gì, đến cả chiếc xe hơi mấy trăm nghìn cũng mua rồi, thì có một cuộc điện thoại cũng rất bình thường.

Trần Hán Thăng nhìn màn hình điện thoại, rồi lại nhìn Lưu Quang Các đang thoải mái nói chuyện kia, suy nghĩ một lát rồi nhấn nút nghe điện thoại.

"Hả? Cửa hàng 4S ở Kiến Nghiệp cũng hết hàng rồi sao, phải qua tận Quảng Đông bên đó lấy hàng sao."

Trần Hán Thăng cau mày nói: "Kiến Nghiệp dù sao cũng là thủ phủ của thành phố, mà cửa hàng Land Rover 4S của các anh làm ăn kém chuyên nghiệp quá, lại phải qua tận Quảng Đông bên đó lấy hàng nữa chứ."

Những người khác không biết nội dung cuộc nói chuyện là gì, chỉ nghe thấy có một người đàn ông đang nói không ngừng ở bên kia điện thoại.

Sau cùng, Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn cúp điện thoại, lúc này hắn mới phát hiện mọi người đều đang nhìn mình.

Tiểu Ngư Nhi ngây ngô hỏi: "Cuộc điện thoại vừa rồi của cậu là sao thế?"

Lúc này, dường như cô đã quên mất là mình đang giận.

"Không có gì, tớ đặt một con xe Land Rover."

Trần Hán Thăng cúi đầu uống hai ngụm nước canh, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Nhưng cửa hàng 4S ở Kiến Nghiệp lại hết hàng rồi, phải qua bên Quảng Đông lấy hàng."

Biểu cảm lúc này của Trần Hán Thăng, không khác gì cái lúc mà trước khi hắn mua con xe Chevrolet ở dưới lầu.

"Cậu bị điên à."

Tiêu Dung Ngư đánh Trần Hán Thăng một cái: "Sao lại mua xe nữa rồi?"

"Cho cậu lái đó."

Trần Hán Thăng cười phá lên nói.

"Tớ không cần đâu, cậu mau hủy đơn hàng đi."

Tiểu Ngư Nhi bắt đầu cuống cuồng lên.

"Tại sao phải hủy chứ."

Trần Hán Thăng không đồng ý: "Chiếc xe Land Rover này rất tốt đó, cậu không lái thì tớ lái."

Bây giờ ngay cả Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng bắt đầu khuyên nhủ hắn, Chevrolet mấy trăm nghìn rồi, giờ lại thêm Land Rover mấy trăm nghìn nữa, rốt cuộc là Trần Hán Thăng có bao nhiêu tiền vậy?

Bài thuyết trình của Lưu Quang Các không thể tiếp tục nữa rồi, người ta đã đặt luôn cả Land Rover rồi, con mẹ nó mình còn đưa ra đề nghị làm cái quái gì nữa chứ.

Chưa đến một phút, cửa hàng Land Rover 4S lại gọi điện thoại tới, Trần Hán Thăng bấm nút nghe điện thoại là bắt đầu nổi nóng: "Đừng làm phiền tôi nữa, khi nào các anh có sẵn xe ở cửa hàng thì hẵng gọi cho tôi!"

Trần Hán Thăng lập tức cúp điện thoại, còn thở dài nói: "Cửa hàng 4S bây giờ, dịch vụ chăm sóc khách hàng của bọn họ đúng là càng ngày càng kém."

Trên bàn ăn, tất cả mọi người đều im lặng.

"Khụ!"

Lưu Quang Các ho khan một tiếng: “Trần ca, cậu lại định mua Land Rover à?”

Cuối cùng cũng nói được tiếng “Trần ca” rồi.

Xem ra tiêu chuẩn của Chevrolet không đạt yêu cầu, Land Rover lại đáp ứng được.

“Land Rover cũng không phải là loại xe quá tốt, có gì đâu mà ngạc nhiên.”

Trần Hán Thăng không nói thêm gì nữa, chuyên tâm vào việc ăn cơm, trên mặt lộ ra dáng vẻ thờ ơ.

…

“Trời má, Tiểu Trần bị làm sao vậy!”

Vương Tử Bác có chút bực bội khi nghe thấy tiếng nhắc nhở của tổng đài “Xin lỗi, số điện thoại mà bạn vừa gọi hiện đang tắt máy…” .

Cậu ấy lại gọi thêm một cuộc nữa, vẫn trong trạng thái tắt máy.

“Hắn nói cái gì mà len lén liếc liếc gì ấy, có phải là giữa trời trưa nắng như này lại chui vào đâu uống say rồi không?”

…

Chương 342: Bà cụ hài hước đáng yêu

Sau khi Trần Hán Thăng nói rằng đang đặt mua Land Rover, trên bàn cơm chia thành ba phe.

Cả nhà Tiêu Hoành Vĩ đang ra sức khuyên ngăn.

Cả nhà Lưu Tuyền Hà - thân là người làm khách - hóng chuyện, thỉnh thoảng nói đôi ba câu chứ cũng không dám xen vào.

Chỉ có bà nội Tiêu hình như lại nghễnh ngãng, ngoài gắp thức ăn cho Tiểu Ngư Nhi ra thì tuyệt nhiên không quan tâm Trần Hán Thăng có mua xe hay không, mua xe gì.

Cơm nước xong, Lưu Tuyền Hà uống chút trà rồi đứng dậy chào tạm biệt, mục đích đến thăm hỏi lần này đã thực hiện được, tiếp tục duy trì bồi dưỡng mối quan hệ "họ hàng" với Tiêu Hoành Vĩ, sau này nói đến, ông ấy cũng có thể nói một câu: "Phó Cục trưởng Hệ thống Công an Cảng Thành Tiêu Hoành Vĩ là họ hàng của tôi…"

Về phần chuyện Lưu Quang Các đi bộ về Từ Châu, căn bản không ai nhắc tới, điều này làm cho cậu ta vừa nhẹ nhõm vừa phiền muộn.

Nhẹ nhõm chính là, bản thân không cần mang theo thanh danh "nói lời không giữ lấy lời" .

Phiền muộn chính là, không ai quan tâm đến "lời thề" của mình, có vẻ không hề có cảm giác tồn tại.

Hết thảy những chuyện này bắt đầu từ việc Trần Hán Thăng mua chiếc Chevrolet kia. Lưu Quang Các ngồi ở trong xe, nhìn Trần Hán Thăng đi theo xuống lầu tiễn biệt, anh ấy đút một tay vào trong túi áo, một tay vẫy chào tạm biệt.

"Cha, cha nói xem Trần Hán Thăng sẽ mua loại Land Rover nào?"

Lưu Quang Các đột nhiên hỏi.

"Quan tâm cái này làm gì."

Lưu Tuyền Hà vừa lái xe vừa trả lời: "Không bằng quan tâm vì sao Tiểu Trần có tiền mua Land Rover, nếu là tiền sinh viên đại học tự mình kiếm được, vậy thì thật sự quá tài giỏi."

Lưu Quang Các lặng thinh hồi lâu: "Con không hiểu nổi hắn."

Lưu Tuyền Hà cười cười: "Con cứ coi như là một dạng học tập và va chạm đi, dù là cách nói chuyện hay làm việc thì Trần Hán Thăng cũng không quá đáng, hết sức thực tế, nếu con cảm thấy hứng thú có thể tìm hắn chơi chung, tóm lại các con đều là sinh viên đại học, ít nhiều gì cũng có thể có chút đề tài chung."

"Dạ."

Lưu Quang Các gật đầu, tự tin nói: "Nếu con đi tìm hắn, không biết Trần Hán Thăng vui vẻ thế nào đây."

.....

Nhìn chiếc Land Rover biển số "Tô C" lái ra khỏi khu dân cư, Trần Hán Thăng không kìm được lắc đầu: "Cũng may bên cạnh tớ không có bạn học nào như Lưu Quang Các, không đáng yêu chút xíu nào, đáng ghét chết được."

"Bây giờ cậu còn có tâm trạng nói chuyện người khác à."

Về đến nhà là Tiểu Ngư Nhi lại thúc giục Trần Hán Thăng: "Cậu mau trả lại Land Rover đi, tớ không thích chiếc xe đó, lớn quá nhìn cứ giống như Tucker vậy."

"Land Rover?"

Dường như Trần Hán Thăng đã quên mất chuyện này: "Land Rover gì, ai muốn mua Land Rover cho cậu, điều kiện gia đình thế nào hả mà muốn lái Land Rover?"

Tiêu Dung Ngư tỉnh tỉnh mê mê: "Không phải cậu nói muốn mua cho tớ sao, buổi trưa lúc ăn cơm cửa hàng Land Rover 4S ở Kiến Nghiệp còn gọi điện thoại cho cậu mà."

"Cuộc gọi đó à."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Không phải cửa hàng Land Rover 4S đâu, Vương Tử Bác gọi tới, cậu không nói tớ cũng quên mất."

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng ở bên cạnh, bấy giờ Lão Tiêu mới hỏi: "Thế vừa rồi là cậu gạt chúng tôi?"

"À, đám người mục tiêu không phải mọi người."

Dù sao cũng không có người ngoài, Trần Hán Thăng trực tiếp thừa nhận: "Thằng con mập của chú Lưu biết giảng đạo lý quá, vừa khéo Vương Tử Bác gọi điện thoại tới, thế là con mượn cuộc gọi cáo giả oai hùm, tóm lại con vừa mới mua một chiếc Chevrolet bằng tiền thật, không ai có thể nghi ngờ."

Đâu chỉ là không ai có thể nghi ngờ, Lữ Ngọc Thanh còn cảm thấy nếu như khuyên nhủ không được, bà cũng phải gọi điện thoại cho Lương Mỹ Quyên.

"Thật hay giả?"

Tiểu Ngư Nhi hồ nghi hỏi, cho đến khi Trần Hán Thăng mở máy gọi cho Vương Tử Bác, giọng nói oán giận của Vương Tử Bác từ trong điện thoại truyền đến rõ ràng.

“Tiểu Trần, sao mày cúp điện thoại của tao hai lần?”

“Với cả, lan rô vơ là cái gì?

“Ờ thì, cha mẹ tao bảo mày có rảnh thì đến nhà ăn bữa cơm, họ muốn cảm ơn mày đã chỉ công việc bán thời gian cho tao.”

.....

Lúc này mấy người Tiêu Hoành Vĩ mới yên lòng, một chiếc Chevrolet vẫn dễ giải quyết.

Tiểu Ngư Nhi tức giận đánh Trần Hán Thăng hai cái: “Cái đồ nói dối nhà cậu, sớm biết vậy tớ đã không khuyên cậu rồi, đến lúc cậu không mua được Land Rover, tớ sẽ cười nhạo cậu cả ngày.”

“Sao cậu biết tớ sẽ không mua thật, có muốn cá cược chút không?”

Sắc mặt Trần Hán Thăng đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Gì?”

Tiểu Ngư Nhi ngẩn người, cô vẫn là thật sự không dám cá cược chuyện này với Trần Hán Thăng: “Tớ không cược với cậu, cậu chính là đồ lừa đảo, là cái loại chuyên môn lừa gạt tình cảm của người khác.”

Người nói vô tâm, người nghe cố ý, Trần Hán Thăng lo lắng mấy người Lão Tiêu suy nghĩ sâu xa, vội vàng chuyển đề tài: “Trước tết có muốn đến Kiến Nghiệp thăm giáo sư Tôn không, nếu đi chúng ta sẽ lái xe mới, xe cũ cho bạn bè mượn lái.”

Mấy ngày trước Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở về Xuyên Du, cho nên bỏ lại chiếc xe của mình ở trường học, có điều, lý do của hắn vẫn luôn dễ như bỡn.

“Đi chứ, tớ cũng rất lo cho giáo sư Tôn.”

Tiêu Dung Ngư hỏi thời gian: “Hôm nay đã là hai mươi bảy rồi, hôm nào chúng ta đi thì ổn hơn?”

Trần Hán Thăng suy nghĩ: “Đi ngày mai vậy.”

“Sớm vậy à?”

Tiểu Ngư Nhi hơi giật mình: “Không phải trước đây cậu nói hai mươi chín hoặc ba mươi tết sao.”

“Đó là vì con gái giáo sư Tôn không về nước, chúng ta có thể qua vào hai mươi chín hoặc ba mươi.”

Trần Hán Thăng kiên nhẫn giải thích nguyên nhân bên trong: “Dựa theo kế hoạch trước đó, hai mươi chín Tết đi qua ăn một bữa cơm tất niên cùng với giáo sư Tôn, như vậy vừa khéo, chỉ là con gái người ta cũng đã trở về rồi.”

“Ngô Diệc Mẫn có lẽ cũng có ý định hàn gắn quan hệ với mẹ, chúng ta làm nhiều quá lại giống như tranh giành tình cảm vậy, cứ dành lại thời gian quan trọng cho chị Ngô, hai mươi tám qua làm một vị khách tốt và một người trò tốt, như vậy hai bên đều hài lòng.”

“Ừ, thế thì nghe theo cậu.”

Tiểu Ngư Nhi tiếp tục hỏi: “Cần chuẩn bị quà gì đây?”

“Lát nữa tớ với cậu ra đường chọn câu đối và hình dán chữ Phúc, mua thêm chút hoa quả là được.”

Trần Hán Thăng cười hì hì: “Vừa mới mua xe, trong người không có tiền cũng không mua nổi quà tặng đắt tiền.”

“Xí.”

Tiểu Ngư Nhi thay quần áo, lôi kéo Trần Hán Thăng đi dạo phố.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh nhìn thấy hết toàn bộ cảnh tượng vừa rồi, thấy Tiểu Ngư Nhi vô cùng tin tưởng Trần Hán Thăng, hai người quyết định phải tìm Trần Hán Thăng nói chuyện, chỉ có điều chừng mực trong đó nhất định phải nắm chắc, vì thế bọn họ ngồi trên sô pha phòng khách nhỏ giọng thương lượng.

"Chuyện mua xe, tôi thấy vẫn phải nói cho Lão Trần và Lương Mỹ Quyên biết."

Tiêu Hoành Vĩ trầm ngâm nói: "Tuy số tiền này là Hán Thăng làm việc kiếm được, nhưng mà nó dẫu sao cũng là con trai của lão Trần, chúng ta giấu diếm thì không hợp lý."

"Đúng thế."

Lữ Ngọc Thanh cũng đồng ý: "Tôi còn muốn trả lại tiền xe Chevrolet cho Hán Thăng, tuy rằng chưa chắc nó sẽ cần, nhưng chúng ta nhất định phải tỏ rõ thái độ này, nó không cần thì chúng ta đưa cho Lương Mỹ Quyên."

"Cái này là chắc chắn rồi."

Tiêu Hoành Vĩ gật gật đầu: "Đỡ phải để cho cái thằng nhóc này nghĩ rằng hơn trăm nghìn là có thể muốn làm gì công chúa nhà chúng ta thì làm, còn cả phát triển quan hệ sau này của hai đứa nó, bà có quyết định gì chưa?"

"Tôi cũng đang xem xét, chỉ sợ vô ý một cái là khiến chúng nó hiểu lầm, điều này trái ngược với dự định ban đầu, dự định ban đầu của tôi không phải là cản trở mối quan hệ này, mà là để cho đoạn quan hệ này phát triển lành mạnh đúng đắn, về sau còn có thể xứng đôi với nhau."

"Xứng đôi với nhau thực ra tôi cũng không lo, sau này Trần Hán Thăng lăn lộn làm ăn sẽ không thua kém, tôi chỉ lo Tiểu Ngư Nhi mang thai lúc còn học đại học."

"Ông đừng có dọa tôi, chúng nó đến bước này lúc nào?"

“Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là người làm cha tôi đây lo lắng lung tung, bà đừng túm Tiểu Ngư Nhi hỏi lung tung nha, tránh cho nó cáu gắt nóng nảy.”

.....

Hình thức ở chung của vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh chính là như vậy, gặp chuyện thì trao đổi ngang hàng, cuối cùng đưa ra một chừng mực mà đôi bên đều có thể chấp nhận được.

Bọn họ đang châu đầu ghé tai nói chuyện, bà nội Tiêu bưng một đĩa hoa quả đi tới, “lạch cạch” một tiếng thảy lên bàn trà.

Đôi vợ chồng trung niên hoảng sợ, Lữ Ngọc Thanh nhìn nhìn không lên tiếng.

Mối quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu ở Trung Quốc rất tế nhị, nhạy cảm hơn nhiều so với quan hệ mẹ vợ và con rể.

Tiêu Hoành Vĩ cười: “Mẹ, buổi tối con đi dạo trong công viên cùng với mẹ nhé.”

“Không cần con đi cùng, mẹ chỉ nói hai câu.”

“Mẹ, mẹ nói đi.”

Lữ Ngọc Thanh cũng ngồi thẳng người.

Bà nội Tiêu là người có địa vị cao nhất trong nhà, bà cụ căn bản không cần phải khách khí: “Mẹ chỉ hỏi các con một chút, người lớn suốt ngày tính kế hai đứa nhỏ có gì hay ho, tóm lại mẹ rất coi trọng Hán Thăng, thằng nhóc đó vừa hài hước vừa nghịch ngợm còn biết ăn nói, lại còn đối xử tốt với Tiểu Ngư Nhi.”

“Đừng có đi quấy rầy người trẻ tuổi chung sống với nhau, nếu Tiểu Ngư Nhi đau lòng khó chịu, các con cứ chờ đó đi, hừ!”

Bà nội Tiêu không hề kiêng nể mà ném lại lời uy hiếp, sau đó lại vào phòng bếp bận rộn.

Tiêu Hoành Vĩ cùng Lữ Ngọc Thanh ngơ ngác nhìn theo, nửa ngày sau Lữ Ngọc Thanh mới hỏi: "Rốt cục là tai của mẹ ông có vấn đề gì thế, vừa rồi chúng ta nhỏ giọng nói chuyện như vậy, mà cụ đóng cửa phòng bếp còn nghe được, bình thường tôi chào hỏi mẹ, mẹ lại không để ý cứ như không nghe thấy…"

Chương 343: Cô lại dám xin tiền của một tên cặn bã?

Ngày hôm sau là hai mươi tám Tết, theo lịch dương là ngày mười chín tháng một năm hai ngàn không trăm linh bốn, Trần Hán Thăng bị đánh thức bởi tiếng pháo nổ của bọn trẻ con đốt ở bên ngoài.

Hắn xem thử thời gian, mới sáu giờ sáng.

"Trung học, tiểu học bây giờ làm sao vậy? Bài tập của kì nghỉ đông ít như vậy à."

Trần Hán Thăng mắng một câu, sột soạt mặc quần áo rồi rửa mặt súc miệng. Thật ra Lương Mỹ Quyên cũng bị tiếng pháo ồn ào làm phiền, nghe thấy tiếng động trong phòng khách thì đứng lên hỏi: "Sao lại dậy sớm như vậy?"

Trần Hán Thăng khom khom lưng mang giày: "Hôm nay con có chút chuyện, chắc là cả ngày sẽ không về nhà, không cần chờ con về ăn cơm."

"Hôm nay mẹ và cha con đều đi làm, không rảnh hầu hạ con, vốn là định bảo con đến nhà bà ngoại ăn cơm đấy."

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy Trần Hán Thăng chỉ mặc ba cái áo, áo lót giữ nhiệt, áo hoodie và áo khoác lông vũ, quan trọng là hắn còn cố ý không cài áo lông lại. Lương Mỹ Quyên vội vàng tìm một cái áo bông: "Tổ tiên nhà tôi ơi, bên ngoài hôm nay lạnh dưới không độ có biết không?"

"Con không lạnh."

Thật ra Trần Hán Thăng cũng hơi lạnh, nhưng mà ngẫm lại trong áo lông lại kẹp một cái áo bông, sao còn có thể phát huy tư thế anh hùng của nam sinh đại học ở Trung Quốc trước mặt em gái người lai được.

"Vậy con cứ mang theo trước, đợi đến chỗ nóng rồi cởi ra. Bây giờ con còn trẻ, đợi con đến từng tuổi này của mẹ rồi mới thấy hối hận…"

Câu danh ngôn này của Lương Mỹ Quyên đã lặp đi lặp lại rất nhiều năm, đương nhiên cho tới bây giờ Trần Hán Thăng cũng chưa từng nghe lời.

Sau khi xuống lầu Trần Hán Thăng gặp mấy thằng quỷ nhỏ ném pháo. Vốn dĩ hắn không nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà lúc này thằng nhóc lại hơi vung tay, chỉ nghe một tiếng "đùng", một cái rơi xuống trước mặt Trần Hán Thăng.

"Vèo vèo"

Trần Hán Thăng vặn cổ tay đi qua, bọn trẻ con đều chơi loại pháo ném này, chính là loại dùng sức ném trên mặt đất sẽ phát nổ mạnh.

"Thứ đồ chơi gì thế, chơi vui như vậy."

Trần Hán Thăng đi qua nhặt một cái lên, ném "đùng" một tiếng giòn vang.

…

"Ha, đúng là chơi vui thật."

"Đùng" một tiếng, lại ném một cái nữa.

…

"Con mẹ nó, từ nhỏ đến lớn chưa từng chơi thứ gì vui như vậy."

"Đùng."

…

“Thú vị, thú vị.”

“Đùng.”

…

Một hộp pháo ném cũng có đến 10 cái, Trần Hán Thăng dùng cả hai tay, chỉ qua hai lần đã ném hết rồi, mấy thằng quỷ nhỏ cũng chưa phản ứng kịp.

Trần Hán Thăng nhìn thấy bọn nó còn một hộp, do dự một chút rồi cảm thấy vẫn nên thương xót, tiền tiêu vặt của bọn nó vốn không nhiều, quấn áo lông tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, có một đứa nhóc nhận ra Trần Hán Thăng, lớn tiếng nói sau lưng: “Lát nữa cháy sẽ đi nói với bà Lương, nói chú Trần cố ý ném pháo của bọn cháu!”

“Bà Lương? Chú Trần?”

Trần Hán Thăng đột nhiên quay đầu, không bao lâu lại nghe được tiếng pháo nổ “bùm bùm”, giữa tiếng pháo còn kèm theo tiếng kêu khóc của trẻ con “Đừng ném nữa, để lại cho cháu một cái, cháu phải nói với bà Lương…”

Khi hắn đi vào nhà Tiểu Ngư Nhi với mùi khói pháo nồng nặc, cô đang ngồi ở bàn cơm, chun mũi nói: “Cậu đốt pháo ở đâu à?”

“Không có, có người kết hôn rồi đốt pháo, tớ vừa đi qua nơi đó.”

Trần Hán Thăng đi đến phòng bếp chào hỏi bà Tiêu, sau đó không khách sáo mà ngồi xuống ăn sáng.

Có lẽ bởi vì bà nội Tiêu ở đây, có người nấu cơm cho Tiểu Ngư Nhi ăn, cho nên Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh còn chưa thức dậy.

Trần Hán Thăng ăn muộn hơn Tiêu Dung Ngư, nhưng lại ăn nhanh hơn cô, hắn buông đũa xuống nhìn cái miệng nhỏ của Tiêu Dung Ngư ăn bánh mì, sau đó bèn hỏi: "Cậu ăn xong, có phải còn trang điểm và thay quần áo đúng không?"

"Ừm."

Tiêu Dung Ngư húp một ngụm cháo: "Đây là điều đương nhiên mà."

"Tóm lại đúng 7 rưỡi tớ xuất phát, nếu không thì đi đi về về cũng mất 8 tiếng, còn phải lái xe ban đêm."

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ mới sáu giờ năm mươi phút, như thường lệ thì nhất định sẽ kịp, không ngờ Tiêu Dung Ngư lập tức bỏ bánh mì và cháo xuống, mang dép lê chạy về phòng ngủ.

Bà nội Tiêu rất không vừa lòng: "Cháu giục nó làm gì, cơm còn chưa ăn xong."

"Việc này có thể trách cháu sao? Không phải nên trách cô ấy trang điểm và thay quần áo tốn quá nhiều thời gian sao?"

Trần Hán Thăng vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Hừ hừ."

Bà nội Tiêu vừa dọn dẹp bàn ăn vừa nói: "Thằng nhóc này quá mất kiên nhẫn rồi, nếu không có Tiểu Ngư Nhi nhà chúng ta, cháu cứ chờ mà độc thân cả đời đi."

"Độc thân thì độc thân."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm bản thân thật ra không có ý kiến, chỉ sợ đến lúc đó người vội là cháu gái bà thôi.

Bảy giờ hai mươi lăm phút, cuối cùng Tiểu Ngư Nhi cũng vội vàng đi ra.

Trần Hán Thăng ngắm nghía, một chiếc váy dệt kim màu trắng với áo khoác dạ màu kaki, đôi tất dày ấm áp trên bắp chân, một chiếc túi màu nâu trên lưng, phong cách ăn mặc cổ điển.

Cô không kịp hỏi Trần Hán Thăng "đẹp hay không", vội vã đẩy hắn xuống lầu, Tiêu Dung Ngư sợ Lữ Ngọc Thanh bất thình lình tỉnh dậy, bắt mình mặc quần áo dày hơn.

…

Có rất nhiều xe trên đường cao tốc Đại niên 28, khởi hành từ Cảng Thành lúc bảy giờ rưỡi, gần mười hai giờ mới đến Kiến Nghiệp.

Sau khi vào thành phố, đường xá đã trở nên tốt hơn, trước đây đường chính hầu như không bị tắc, nhưng các siêu thị, trung tâm thương mại thì sôi động hơn hẳn.

Hôm qua Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã mua quà xong rồi, trực tiếp lái ô tô đi vào Đại học Đông Đại, lúc này trong trường rất yên tĩnh, dường như không thấy học sinh nào. Đường Văn Lan nhộn nhịp trước kia chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy đầu người, giờ chỉ có một vài đèn giao thông nhấp nháy không biết mệt mỏi, cũng không cần biết rốt cuộc phía trước có xe không.

Tôn Bích Dư, Ngô Diệc Mẫn và cả Tôn Đường Đường rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư. Đợi sau khi Tiểu Ngư Nhi giải thích nguyên nhân rõ ràng, quả nhiên giáo sư Tôn rất cảm động, kéo Tiểu Ngư Nhi nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt vui mừng nói: "Tôi nhìn trò đâu đâu cũng thấy những hồi ức của bản thân vào năm hai mươi tuổi."

Tiêu Dung Ngư cười ngọt ngào: "Mục tiêu của em cũng là trở thành một giáo sư hướng dẫn giống như giáo sư Tôn đó."

Ngô Diệc Mẫn cũng cười theo, nhưng mà không phát ra từ trong lòng giống như vậy.

Tôn Đường Đường vẫn giống như mọi lần, chớp chớp con mắt màu lam đậm, ngây ngốc nhìn mà thôi.

Giáo sư Tôn lại nhìn thấy hình dán và câu đối chữ Phúc trên tay Trần Hán Thăng: "Hán Thăng vất vả rồi, cảm ơn các trò, Diệc Mẫn con dẫn người đến giúp đỡ dán câu đối lên, Tiểu Ngư Nhi đến phòng sách giúp tôi một chút."

Trần Hán Thăng nghe xong rất cảm khái. Một là giáo sư Tôn rất biết tận dụng thời gian, sắp đến Tết rồi vẫn không cho bản thân nghỉ ngơi, tiếp theo là hình như bà rất để ý đến đứa cháu ngoại Tôn Đường Đường này, thậm chí không muốn gọi thẳng tên cô ta.

Tiểu Ngư Nhi vừa đến đã bị kéo đi. Trần Hán Thăng đối diện trực tiếp với Ngô Diệc Mẫn có chút xấu hổ. Hắn mở tủ lạnh ra xem thử, nói: "Chị Ngô, trong tủ lạnh không có sủi cảo và bánh trôi, tôi lái xe đến chợ mua một ít."

Ngô Diệc Mẫn gật đầu, sai Tôn Đường Đường: "Con cũng đi theo giúp đi."

"Không cần, tôi tự đi rồi về nhanh."

Thật ra Trần Hán Thăng đã muốn ra ngoài đi dạo một lát, dẫn theo một cái phiền toái rất bất tiện.

"Không sao, nó ở nhà cũng chỉ xem TV, đi theo làm quen Kiến Nghiệp một chút cũng tốt."

Ngô Diệc Mẫn dùng tiếng Anh nói chuyện với Tôn Đường Đường một chút, quả nhiên Tôn Đường Đường đứng lên đi theo Trần Hán Thăng xuống lầu.

Trần Hán Thăng không còn cách nào. Lúc anh đang chuẩn bị khởi động xe, Tôn Đường Đường vốn đang im lặng lại nói

chuyện.

“Anh có thể cho tôi chút tiền không?”

“Hửm?”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu nhìn Tôn Đường Đường. Thật ra em gái con lai này rất xinh đẹp, cho dù đã nhìn quen giá trị nhan sắc của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng cũng hiểu Tôn Đường Đường có ưu điểm độc đáo của riêng mình.

Ví dụ như ánh mắt màu lam đậm, mũi cao thẳng, khuôn mặt lập thể sâu sắc, còn có dáng người cao ráo đầy đặn…

Nữ sinh như vậy vốn phải có cảm giác xa cách mới đúng, nhưng mà vừa nói đến tiền, cảm giác xa cách lập tức biến mất.

Con gái chỉ cần thường xuyên nhắc đến “tiền”, đối với Trần Hán Thăng điều đó tương đương với “rất dễ theo đuổi” .

Trên đời này, lại có cô gái dám xin tiền một tên cặn bã.

“Mẹ cô không cho cô à?”

Trần Hán Thăng ung dung thản nhiên hỏi.

“Bà ấy không có tiền.”

Tôn Đường Đường lắc đầu.

“Còn giáo sư Tôn, thu nhập của bà ấy không thấp.”

Trần Hán Thăng tiếp tục hỏi.

“Bà ngoại không thích tôi.”

Tôn Đường Đường cũng thẳng thắn, cái gì cũng dám nói.

Trần Hán Thăng gật gật đầu: “Vậy cô cần tiền để làm gì?”

“Tôi muốn mua quần áo mới.”

Tôn Đường Đường chỉ vào áo khoác trên người mình: “Đã cũ rồi, tôi không thích.”

Trần Hán Thăng nhìn trước sau, phát hiện bốn phía không có người: “Sao cô lại nghĩ đến việc xin tôi?”

“Bà ngoại từng nói, anh có tiền.”

Tôn Đường Đường chớp đôi mắt xanh thẳm, lối suy nghĩ của cô vẫn là “trực tiếp kiểu Mỹ” . không hiểu sự khéo léo kín đáo của người Trung Quốc.

“Thẳng thắn, được đấy.”

Trần Hán Thăng thích sự thẳng thắn, mọi người giao dịch công bằng, theo như nhu cầu.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Trần Hán Thăng còn có một câu hỏi cuối cùng.

“Mười bảy.”

Tôn Đường Đường đáp.

Mười bảy tuổi à, đầu óc Trần Hán Thăng nhanh chóng quay cuồng.

Rốt cuộc là mười sáu hay là mười tám tuổi vậy?

Chương 344: Sờ một lần đưa 8000

Trần Hán Thăng không nghĩ tới Tôn Đường Đường – người mà mình mới chỉ gặp mặt hai lần lại mở miệng đòi tiền, sau khi hắn hỏi thăm rõ ràng động cơ của Tôn Đường Đường, không nói mượn cũng chẳng nói không cho mượn, cài đai an toàn sau đó dẫm chân ga rời khỏi Đại học Đông Đại.

Hắn không tốt bụng như vậy, người khác vừa mở miệng là đã giúp đỡ ngay, đặc biệt là khi hai bên không có cơ sở tình cảm, theo bản năng Trần Hán Thăng muốn đối phương đưa thứ quý giá nhất ra để trao đổi.

Tôn Đường Đường không nhận được lòng yêu thích của giáo sư Tôn, ngoại trừ nhan sắc và dáng người thì chẳng còn gì, cho nên phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng chính là trao đổi đồng giá, tốt nhất vẫn là "Theo thứ tự" .

Có điều nếu như việc này bại lộ thì chắc chắn Tiểu Ngư Nhi sẽ tức giận, cho nên sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Trần Hán Thăng quyết định xử lý dựa theo quá trình bình thường.

Dọc theo đường đi Tôn Đường Đường nhìn Trần Hán Thăng rất nhiều lần, có lẽ là đang chờ hắn trả lời, nhưng Trần Hán Thăng lại chỉ chuyên chú nhìn con đường phía trước, đến khi tới bãi đỗ xe của trung tâm thương mại, cuối cùng thì tôn Đường Đường không nhịn được nữa, hỏi: "Anh định đưa ra bao nhiêu?"

"Bao nhiêu?"

Trần Hán Thăng cười: "Tôi còn chưa nói là có cho mượn hay không đâu, nếu hôm nay người cùng cô là Tiêu Dung Ngư thì cô cũng mở miệng sao?"

Tôn Đường Đường gật đầu.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm tư duy của con gái lai đúng là thẳng thắn, nói chuyện không mệt chút nào.

"Đi mua sủi cảo trước đã."

Trần Hán Thăng vẫn không tỏ thái độ như cũ, đưa Tôn Đường Đường vào thang máy.

Loại chuyện như vay tiền này, không thể đồng ý quá dứt khoát, cho dù là chuẩn bị cho mượn cũng phải đắn đo tư thái một chút, không thể khiến đối phương cảm thấy quá dễ dàng.

Làm như thế có hai chỗ tốt, một là đối phương sẽ càng cảm kích bạn, hai là tỷ lệ trả tiền của đối phương sẽ cao hơn một chút, thường thường thì "hào phóng" cho vay tiền là khó lấy lại nhất.

Đây là quá trình bình thường khi Trần Hán Thăng cho vay tiền.

…

Hôm nay lượng người của trung tâm rất lớn, dọc theo đường đi đều thấy những chiếc đèn lồng đỏ được treo lên, hướng dẫn viên mua sắm mặc quần áo lễ hội, lễ phép dẫn đường cho khách hàng.

Đây là đặc điểm điển hình của "Ăn tết ở thành phố lớn", sắp tới cuối năm, người đi làm, đi học, du lịch đã rời đi, dẫn tới xe cộ trên đường rất ít, xe buýt cũng trống rỗng.

Chỉ là những người còn lại trong thành phố đều sẽ tập trung tại các cửa hàng của siêu thị, vừa bởi vì mua đồ, lại cũng vì nơi này có đủ hương vị của năm mới.

Đối với Trần Hán Thăng mà nói thì cảm giác đi dạo phố lần này rất thú vị.

Hỏi: năm hai ngàn không trăm linh bốn, dắt theo một cô em lai tây đi trên đường là thể nghiệm gì?

Đáp: Nhận được vô số ánh mắt ở trên đường, tò mò và ghen ghét đều có.

Đặc biệt là vóc dáng của Tôn Đường Đường rất cao, Trần Hán Thăng đoán chắc phải cao hơn một mét bảy, cô còn đi giày ống cao, ngẩng đầu ưỡn ngực đi trong siêu thị, có mấy đứa trẻ nghịch ngợm còn cố tình chạy đến phía trước để nhìn rõ dáng vẻ của Tôn Đường Đường.

"Tìm một chỗ ngồi xuống đi."

Bởi vì Tiêu Dung Ngư bị giáo sư Tôn gọi vào thư phòng để hỗ trợ, kinh nghiệm trước kia nói cho Trần Hán Thăng phải mất ít nhất một giờ nữa, bây giờ nếu trở về thì chỉ có thể đối mặt với Ngô Diệc Mẫn ở trong phòng khách.

Cho nên Trần Hán Thăng tình nguyện mua một chút đồ ăn vặt, ngồi trên ghế ngắm cô em xinh đẹp.

"Anh có thể cho tôi mượn không?"

Tôn Đường Đường lại không hề quên chuyện tiền nong này.

"Tôi có thể cho vay, nhưng nhỡ cô không trả được thì làm sao bây giờ?"

Trần Hán Thăng vừa ăn cá viên vừa nói bậy nói bạ: "Sinh viên khu vực Tô A, đểu hơn tôi thì lại không hư bằng tôi, hư hơn tôi thì lại không đểu bằng tôi, tôi cho vay luôn có lãi suất."

"Sang năm tôi có thể ra ngoài làm việc."

Tôn Đường Đường nói.

“Vậy cô định tìm công việc như thế nào?”

“Không hiểu.”

“Dáng người của cô khá tốt, có thể thử làm người mẫu, nhưng đừng nói với giáo sư Tôn là tôi đề nghị.”

…

Khi hai người đang nói chuyện phiếm thì sau lưng Trần Hán Thăng bị đánh một cái.

“Lớp trưởng!”

Vừa nghe âm thanh bất ngờ này, điệu bộ quen thuộc này, Trần Hán Thăng biết ngay là ai tới.

“Tết nhất cậu không ở Thượng Hải, đi tới Kiến Nghiệp làm cái gì?”

Trần Hán Thăng xoay đầu, nhìn Thương Nghiên Nghiên nói.

Bên cạnh Thương Nghiên Nghiên còn có hai cô gái, trên tay xách rất nhiều túi mua hàng, trang điểm cũng cực kỳ thời thượng, đôi môi thuần một sắc đỏ rực, đánh bọng mắt rất đậm, có cô gái còn mặc váy da lộ đùi ra ngày mùa đông này.

Các cô mới vừa đến đây, lập tức có mùi nước hoa vây quanh Trần Hán Thăng.

“Thì cậu cũng không ở Cảng Thành đấy thôi.”

Thương Nghiên Nghiên đánh giá Tôn Đường Đường ở đối diện, trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy bên người Trần Hán Thăng có dạng con gái này cũng là điều rất bình thường.

“Đây là lớp trưởng Trần Hán Thăng mà tớ từng nhắc đến với các cậu.”

Thương Nghiên Nghiên cười nói với bạn mình, cũng không biết trước kia cô giới thiệu như thế nào.

“Lớp trưởng Trần, chào cậu nha.”

“Lớp trưởng, Nghiên Nghiên nói về cậu nhiều lần lắm đấy.”

Hai cô gái này cũng không thẹn thùng, lập tức chào hỏi nhiệt tình.

“Gật.”

Trần Hán Thăng gật đầu một cách tùy ý, trong miệng còn ngậm que tăm xâu cá viên: “Có muốn ngồi lại không?”

“Liệu có làm phiền đến các cậu không?”

Thương Nghiên Nghiên nhìn cô gái lai tây Tôn Đường Đường nói.

“Cậu không cần thử đâu.”

Trong lòng Trần Hán Thăng biết rõ suy nghĩ của Thương Nghiên Nghiên: “Đây là cháu gái của một vị giáo sư, vị giáo sư kia từng giúp tớ về công việc làm thêm, tớ đến chúc tết sau đó thuận tiện mang cháu gái của bà ấy làm quen với hoàn cảnh ở Kiến Nghiệp.”

“Ồ, ra là vậy.”

Thương Nghiên Nghiên cười tủm tỉm phất tay với Tôn Đường Đường: “Chào em, chị tên là Thương Nghiên Nghiên.”

“Em tên là Tôn Đường Đường.”

Tôn Đường Đường cũng đang nhìn ba cô gái giống như “Tiểu thái muội” kia, loại hình này rất hay gặp ở nước ngoài.

“Thật trùng hợp, tên họ của chúng ta đều là cách thức ABB.”

Thương Nghiên Nghiên trả lời một câu, sau đó giải thích với Trần Hán Thăng: "Chúng tớ tới đây mua sắm, siêu thị bên Thượng Hải không có hàng nên trực tiếp lái xe đến Kiến Nghiệp luôn."

"Ồ."

Trần Hán Thăng nhìn thời gian, tính toán bây giờ đi mua sủi cảo rồi trở về là vừa kịp, hắn chuẩn bị tạm biệt rồi đi.

Không nghĩ tới Thương Nghiên Nghiên lại gọi hắn lại: "Lớp trưởng, vừa nãy chúng tớ mua sắm không nhìn giá, hiện tại đã tiêu hết tiền trong người rồi nhưng vẫn chưa mua đủ đồ…"

"Còn thiếu bao nhiêu?"

Trần Hán Thăng trực tiếp hỏi.

"Tầm từ 5000 đến 6000."

Thương Nghiên Nghiên nghĩ một lát rồi nói.

Trần Hán Thăng không nhiều lời, lấy ra một xấp tiền từ trong ví, hỏi: "8000 có đủ không?"

Hắn vốn không lo lắng Thương Nghiên Nghiên không thể trả tiền, cũng không lo lắng cô sẽ quỵt nợ, dù sao thì hai người cũng có cơ sở tình cảm.

"Tình cha con" cũng là tình cảm.

"Đủ rồi, cảm ơn lớp trưởng."

Thương Nghiên Nghiên rất cao hứng, không chỉ bởi vì giải quyết vấn đề nhỏ trước mắt, mà cách làm của Trần Hán Thăng cũng làm cô rất có mặt mũi.

"Bao giờ lên trường tớ sẽ trả lại cậu."

"Không vội, nhớ trả lãi đấy nhá."

Trần Hán Thăng chỉ đùa một chút.

“Nói đến tiền lãi sẽ làm sứt mẻ tình cảm đấy.”

Thương Nghiên Nghiên cầm tay Trần Hán Thăng sờ soạng lên đùi mình một chút, liếc đôi mắt xinh đẹp nói: “Vậy thì dùng cái này xóa bỏ tiền lãi.”

Trần Hán Thăng “Ha ha” cười lớn rồi đưa tiền cho cô, Tôn Đường Đường ở bên cạnh nhìn, 8000 tệ truyền từ tay Trần Hán Thăng đến tay Thương Nghiên Nghiên.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, tiểu thái muội mặc váy da nhìn bóng lưng của Trần Hán Thăng: “Nghiên Nghiên, đây là Trần Hán Thăng mà cậu khen hết lời đấy à, còn không muốn kết hôn mà chỉ làm tình nhân của hắn, tớ còn nghĩ đẹp trai đến nông nỗi nào cơ.”

“Có điều cô bé lai tây kia rất đẹp.”

Một cô gái khác bổ sung nói.

“Nhận thức về trai đẹp của mấy cậu quá nông cạn.”

Thương Nghiên Nghiên cười, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Tớ thích loại đàn ông lưu manh nhưng lại cho người ta cảm giác an toàn này.”

…

Khi Trần Hán Thăng mua xong sủi cảo trở về thì nhận được cuộc gọi của Tiêu Dung Ngư, dò hỏi Trần Hán Thăng ở nơi nào.

“Đi ra ngoài mua sủi cảo, sắp đến dưới lầu rồi.”

Trần Hán Thăng tắt điện thoại, thấy Tôn Đường Đường nhìn chằm chằm mình, xem ra vẫn là chuyện vay tiền, hắn định nói với Tiểu Ngư Nhi một chút, miễn cho đến lúc đó có hiểu lầm.

Dừng xe ở dưới lầu, đang lúc Trần Hán Thăng muốn đi xuống thì Tôn Đường Đường đột nhiên nắm lấy cổ tay hắn.

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, nghĩ thầm cô gái này không định mượn nữa mà sửa thành đoạt à?

Không nghĩ tới động tác của Tôn Đường Đường hoàn toàn lệch khỏi dự đoán của hắn, cô cầm tay Trần Hán Thăng ấn lên đùi mình, sau đó nói một câu tiếng Trung không quá lưu loát: "Đưa tiền, 8000."

…

Chương 345: Người đàn ông đằng sau người phụ nữ

“Sao, còn muốn chạm vào tôi hả?”

Trần Hán Thăng nhìn Tôn Đường Đường: “Cô có biết là, trên xe này có camera hay không, nếu như tôi đưa đoạn video này cho giáo sư Tôn, bà nhất định sẽ từ từ thích cô.”

Tôn Đường Đường rất sợ người bà ngoại nghiêm khắc cổ hủ này, Trần Hán Thăng vừa nói như vậy, cô ta lập tức buông lỏng tay ra.

“Có thể không đưa video cho bà ngoại được không?”

Tôn Đường Đường nói: “Vừa nãy anh sờ đùi nữ sinh kia, rồi cho cô ta 8000 tệ, thực ra tôi cũng có thể.”

“Ồ, hóa ra là cô muốn học tập hả.”

Trần Hán Thăng bỗng nhiên tỉnh ngộ, nháy mắt với Tôn Đường Đường: “Thứ này không phải là thứ tùy tiện có thể học được, quan hệ của tôi và cô ấy đặc biệt.”

“Hai người có quan hệ gì?”

Tôn Đường Đường kiên trì hỏi: “Tôi có thể thử chút không?”

“Cô?”

Trần Hán Thăng đánh giá Tôn Đường Đường: “Điều kiện ngoại hình đạt tiêu chuẩn, nhưng mà chỉ số thông minh còn chưa đủ, chiếc xe này mới vừa mua ngày hôm qua, đừng nói camera, giấy phép lái xe đều là tạm thời cả.”

Nói xong hắn cầm theo sủi cảo xuống xe, Tôn Đường Đường vội vàng đuổi theo: "Chuyện ngày hôm nay, anh không được nói với bà ngoại và mẹ tôi."

"Tôi biết rồi, cô mới mười bảy tuổi, suy nghĩ khó tránh có phần chưa trưởng thành."

Trần Hán Thăng vỗ vỗ lên ngực chính mình: "Yên tâm đi, tôi cũng sẽ không tiết lộ với ai cả, ăn cơm xong tôi sẽ cho cô chút tiền, lúc rảnh rỗi tự mình đi mua chút quần áo, sinh viên Trung Quốc chúng tôi rất thân thiện, từ bé đã là những đội viên lấy việc giúp người khác làm niềm vui."

Tôn Đường Đường chớp chớp đôi mắt xanh lam sâu kín, im lặng gật đầu.

Chỉ có điều cô ta hoàn toàn không biết, học sinh hư nhất khu vực Tô A thật sự không phải là điều tùy tiện nói lung tung.

Khi Trần Hán Thăng hút thuốc ở ban công đồng thời gọi Tiêu Dung Ngư tới, trực tiếp kể chuyện Tôn Đường Đường đòi tiền, chẳng qua là lược bớt chuyện nhỏ nhặt râu ria không quan trọng như chuyện chuyện sờ đùi Thương Nghiên Nghiên.

"Đường Đường không có tiền sao?"

Tiêu Dung Ngư nghe xong có chút giật mình, giáo sư Tôn có các loại hạng mục bình thẩm, còn xuất bản một vài bộ sách pháp luật và nhận được phí khen thưởng, tiền gửi tiết kiệm của bà cụ không phải ít.

"Có tiền thì cũng là của một mình giáo sư Tôn."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Tớ vẫn còn muốn nói cho giáo sư Tôn."

"Có lẽ không cần đâu, không phải Đường Đường bảo cậu giữ bí mật sao."

Tiêu Dung Ngư nhìn ra được giáo sư Tôn có cảm giác bình thường với người cháu ngoại là con lai này, chí ít biểu hiện bên ngoài thì trông như vậy, cô lo lắng nói ra thì ấn tượng của giáo sư Tôn với người cháu ngoại này càng kém hơn.

"Chuyện này không thể."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Ngộ nhỡ Tôn Đường Đường chủ động nói thì sao, giáo sư Tôn đã biết rồi, bà có thể cảm thấy chúng ta cố tình giấu diếm hay không, rồi sẽ làm ảnh hưởng đến cách nhìn đối với cậu."

"Tiểu Trần, giáo sư Tôn không phải là người như thế."

Tiểu Ngư Nhi tranh luận một câu.

"Máu đặc hơn nước, chuyện này chỉ cần cậu hiểu là được, tớ sẽ xử lý."

Trần Hán Thăng thảnh thơi mà phun ra một ngụm khói: "Tớ bên này báo cáo với giáo sư Tôn, bên kia vẫn cho Tôn Đường Đường tiền tiêu vặt như cũ, đều không làm mích lòng hai bên."

"Về phần đồng ý với Tôn Đường Đường à?"

Trần Hán Thăng liếc nhìn Tiêu Dung Ngư bên cạnh, nghĩ thầm tương lai của cậu tất nhiên quan trọng hơn.

"Nhìn cái gì vậy!"

Đây là ở trong nhà người khác, Tiêu Dung Ngư có chút ngượng ngùng: "Cậu và Tôn Đường Đường đi ra ngoài hơn một tiếng đồng hồ, nói rõ ràng một chút, mua sủi cảo gì mà phải mua lâu như vậy?"

"Cậu ăn dấm chua cái gì."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Tôn Đường Đường cũng không xinh đẹp bằng cậu, nói cách khác nếu cô ta đẹp hơn

cậu, mình có thể bán đứng cô ta dễ dàng như vậy sao?"

Tiêu Dung Ngu thoáng chốc sửng sốt: "Làm sao lại cảm thấy không giống như là đang khen vậy chứ."

…

Với tính tình của giáo sư Tôn Bích Dư, sau khi bà biết được chuyện mà Tôn Đường Đường làm ban nãy, "Bộp" một tiếng để kính lão viễn thị xuống, lập tức chuẩn bị kêu cô ta vào để chất vấn.

"Bà, bà gọi như thế này, vậy là đi ngược lại với dự tính ban đầu rồi."

Trần Hán Thăng ngăn giáo sư Tôn lại, chân thành nói: "Nếu như để chị Ngô biết, còn tưởng tôi đến để châm ngòi ly gián, không quan trọng cô ta nghĩ gì về tôi, đừng làm liên lụy rồi giận dỗi với Tiểu Ngư Nhi."

Giáo sư Tôn vừa nghe như thế thì thực sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Sinh được một đứa trẻ, để bọn họ dạy dỗ thành như vậy, nên tôi cố tình không trả tiền, chẳng lẽ không mặc quần áo cũ sao, khi bọn tôi là thanh niên, áo bông thủng lỗ có thể mặc ròng rã một mùa đông."

"Thời thế thay đổi rồi."

Trần Hán Thăng vừa cười vừa nói: "Tôi thấy nếu Đường Đường đã mở miệng với tôi, vậy trước hết không thể gạt bà, nếu không thì lại không hiểu chuyện quá."

Giáo sư Tôn "ừ" một tiếng, thái độ này đã chứng minh rằng lựa chọn của Trần Hán Thăng là đúng đắn.

"Tiếp theo nhỉ."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Tôi cũng không thể không biểu hiện một chút, nếu không thì Đường Đường sẽ cảm thấy anh trai Tiểu Trần không đáng tin cậy."

“Cậu phải biểu hiện cái gì?”

Giáo sư Tôn đung đưa mái tóc bạc: “Cũng lạ, tôi một mực khen cậu sinh viên gây dựng sự nghiệp trước mặt các cô ấy, giá trị con người đã không phải cướp nữa, kết quả Tôn Đường Đường đã nghĩ đến việc vay tiền cậu rồi, việc này tôi phải nói lời xin lỗi với cậu.”

“Vì sao phải xin lỗi chứ.”

Vẻ mặt Trần Hán Thăng ngạc nhiên nói: “Thực ra tôi buôn bán có lời mà, nếu không phải Đường Đường mở miệng gợi ra chuyện này, tôi cũng không biết trong lòng bà bản thân mình được đánh giá cao như vậy đâu, sắp đến năm mới còn nghe được một tin tốt lành như vậy, nếu như tôi không nhắc tới một chút, vậy thì năm nay cũng không nỡ trôi qua!”

“Ôi, Hán Thăng thật đúng là biết nói chuyện.”

Dưới ngọn đèn bàn trong phòng sách giáo sư Tôn lặng lẽ quan sát Trần Hán Thăng, một lúc lâu sau mới hỏi: “Cậu định làm như thế nào?”

Trần Hán Thăng cười cười: “Tiền thì tôi cho, tình nghĩa thì cho Tiểu Ngư Nhi đi, lôi kéo quan hệ của chị Ngô với Tiểu Ngư Nhi một chút.”

…

Cơm trưa thì có chút sủi cảo và bánh trôi, Tôn Đường Đường không quá giỏi việc dùng đũa, Tiêu Dung Ngư đã phải dạy cô ta một thời gian dài.

Khi đồng hồ báo giờ chỉ đến ba giờ, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đứng lên chào tạm biệt.

Tôn Đường Đường khẽ liếc nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng giả vờ không nhìn thấy, ngược lại là Tiêu Dung Ngư lấy 1000 đồng từ trong túi ra: “Đây là lần đầu tiên

Đường Đường đến Trung Quốc ăn tết âm lịch, anh trai và chị gái cũng không có chuẩn bị quà gì, nên dùng tiền mừng tuổi truyền thống nhất thay thế nhé, chúc em năm 2004 càng ngày càng xinh đẹp."

"Hả?"

Người ngạc nhiên nhất thật ra là Ngô Diệc Mẫn, ngay từ đầu cô ta thấy Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư mang giấy phúc tự và trái cây tới, còn cảm thấy quà tặng dường như quá ít ỏi, nhưng mà nghĩ đến chuyện mẹ mình rất thích Tiêu Dung Ngư, cô ta cũng không nói cái gì.

"Không được không được."

Ngô Diệc Mẫn ngay lập tức từ chối: "Tiền mừng tuổi là trưởng bối cho vãn bối, tuổi hai người cũng được, nhưng vẫn còn đang đi học, Đường Đường làm sao có thể nhận tiền mừng tuổi của hai người chứ?"

"Chị Ngô."

Tiêu Dung Ngư cười nói: "Chị cũng nói rồi mà, tiền mừng tuổi là trưởng bối cho vãn bối, đừng quên bọn em thực sự lớn hơn Đường Đường một thế hệ đó."

"Này…"

Ngô Diệc Mẫn bị nghẹn không nói nên lời, cô ta quay đầu khẽ liếc nhìn Tôn Bích Dư, giáo sư Tôn mặt không chút thay đổi: "Nếu Tiểu Ngư Nhi đã nói như vậy rồi, thì nhận lấy đi."

Tôn Đường Đường nghe thấy bà ngoại đồng ý, lập tức đi tới nhận lấy tiền mừng tuổi, Ngô Diệc Mẫn không biết nói cái gì cho phải.

Tiền tuy không nhiều, nhưng mà thái độ chấp nhận này khiến cho cô rất xúc động.

"Tiểu Ngư Nhi, cám ơn cô nha."

“Chị Ngô khách khí quá, chị có cơ hội thì đến Cảng Thành làm khách, em và Tiểu Trần sẽ tiếp đón chị thật tốt.”

“Không thành vấn đề.”

Ngô Diệc Mẫn cũng khách sáo nói: “Sau này nếu như cô đến nước Mỹ bồi dưỡng pháp luật, tôi có không ít quan hệ ở bên kia.”

“Không được không được.”

Trần Hán Thăng lập tức kéo Tiêu Dung Ngư xuống lầu: “Cô ấy không đi nước ngoài đâu, tuyệt đối không đi.”

Thực ra Tiểu Ngư Nhi cũng không muốn ra nước ngoài, nhưng mà cô nhìn thấy Trần Hán Thăng khẩn trương vì mình như vậy, kiêu ngạo mà vẫy nắm tóc đuôi ngựa, khẽ nhấp núm đồng tiền: “Này cũng chưa nói trước được, sau này có ai mà chọc tớ khóc, tớ đây cũng sẽ đi thôi!”

“Người mà cậu nói đến, chắc chắn là chú Tiêu rồi.”

“Xì, cha tớ thương tớ còn không kịp ấy chứ.”

Sau khi Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư cãi nhau rời đi, Ngô Diệc Mẫn đóng cửa lại không nhịn được nói với giáo sư Tôn: “Cô gái tốt như Tiêu Dung Ngư, làm sao lại tìm bạn trai như Trần Hán Thăng vậy chứ.”

“Cậu ta rất kém cỏi sao?”

Giáo sư Tôn cười lạnh một tiếng, nhìn tiền mừng tuổi ở trong tay Tôn Đường Đường: “Đây là người đàn ông phía sau người phụ nữ.”

Chương 346: Tương ái tương sát

Sau khi ra khỏi nhà của giáo sư Tôn, Trần Hán Thăng lái xe đến Cảng Thành. Trên đường rất đông xe cộ, thỉnh thoảng đi ngang qua trạm xăng và khu vực nghỉ ngơi. Xe buýt nối tiếp nhau thành hàng dài. Chỗ nào cũng thấy đông nghịt những vị khách về quê ăn Tết.

Hầu hết các hành khách đều tỏ ra rất vui vẻ, nhưng một số lại rất nghiêm túc, một số khác thì đang hút thuốc với khuôn mặt không chút biểu cảm. Bảng hiệu màu đỏ "Đón chào năm mới" ở trạm đổ xăng đang đung đưa trước cơn gió lạnh mùa đông.

Mặc dù ý nghĩa của ngày Tết là sum họp, hòa thuận nhưng thực chất là một đợt đánh giá. Học sinh cần thể hiện bằng điểm số. người trẻ cần thể hiện tiềm năng, người trung niên cần đạt được sự nghiệp, người già thì sẽ xem ai sống lâu hơn.

Có thể thấy rõ các góc độ cuộc sống khi đại gia đình đoàn tụ.

Trần Hán Thăng đứng ở cửa nhà vệ sinh nữ, nheo mắt lại phì phèo một điếu thuốc lá. Tiêu Dung Ngư ngồi trong xe quá lâu, lồng ngực cảm thấy khó chịu nên cô đã dừng lại khu nghỉ ngơi của tỉnh Hoài An, đi rửa mặt mày để tỉnh táo hơn.

Một lúc sau, Tiểu Ngư Nhi bước ra. Trên khuôn mặt trắng nõn vẫn còn vương những giọt nước, lúm đồng tiền ngọt ngào lộ ra nơi khóe miệng. Trên tóc cô có lưu lại vài giọt nước, trong như pha lê.

Sự xuất hiện của cô gái xinh đẹp như cô đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của rất nhiều cánh đàn ông, nhưng cô chỉ nhìn thấy Trần Hán Thăng ở cửa nhà vệ sinh nữ, bèn lấy làm lạ hỏi: "Tiểu Trần, sao cậu lại đứng đây hút thuốc?"

"Tớ là một kẻ háo sắc mà. Đứng đây, tớ có thể nhìn thấy nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn."

Trần Hán Thăng gạt tàn thuốc ra sau đó cười hihi.

"Không chỉ háo sắc, mà còn là một tên biến thái."

Tiêu Dung Ngư cười "khặc khặc", rồi đột nhiên đưa hai tay ra ôm lấy khuôn mặt đang lạnh buốt và ướt sũng của Trần Hán Thăng, nhìn Trần Hán Thăng bằng đôi mắt quyến rũ: "Tớ biết. Cậu đang lo lắng cho sự an toàn của tớ, bởi vì có quá nhiều người ở đây. Buổi trưa, cậu còn cố ý đưa tiền mừng tuổi cho tớ."

"Ủa!"

Trần Hán Thăng không thừa nhận, đẩy tay Tiêu Dung Ngư ra, nhưng sau đó lại nắm chặt lại: "Con nhỏ nhà cậu, nhìn cũng xinh đẹp nhưng sao da mặt lại dày như vậy. Tớ chỉ nhìn mỹ nữ một chút thôi. Còn 10 nghìn đó nhớ trả cho tớ, tiền hơn một tháng sinh hoạt phí đấy."

"Tớ không trả đâu."

Tiểu Ngư Nhi làm nũng, lắc lắc cánh tay hắn: "Tiểu Trần, cậu không thể ra nói sự thật sao, rõ ràng là cậu rất quan tâm đến tớ."

"Không có chuyện gì, cậu muốn tớ thừa nhận cái gì?"

Trần Hán Thăng dẫn Tiểu Ngư Nhi đến bãi đậu xe.

"Có, nhất định có!"

Tiểu Ngư Nhi kiên quyết nói.

“Tuyệt đối không có. Cậu nghĩ nhiều rồi. Buổi trưa uống trộm rượu đúng không!”

Trần Hán Thăng liên tục phủ nhận.

Từ trạm thu phí ở Hoài An, mất gần hai tiếng để trở về thành phố Cảng Thành. Giữa đường, Trần Hán Thăng nhận được cuộc gọi từ Vương Tử Bác, hẹn nhau đến nhà cậu ấy ăn tối.

Lương Mỹ Quyên gọi đến ngay sau đó và nói rằng bản thân cũng sẽ đến đó sau khi tan sở.

“Hai nhà các cậu tụ họp ư?”

Tiểu Ngư Nhi bất mãn nói: “Vương Tử Bác còn không có gọi điện thoại cho nhà tớ.”

Trần Hán Thăng cười: “Vương Tử Bác tuy nhìn có chút khờ khệch, nhưng thật ra không thể trách cậu ấy chuyện này. Thứ nhất, cha mẹ hai nhà các câu không quen nhau. Hơn nữa dì Lữ cũng sẽ không tham gia đâu.”

Tiểu Ngư Nhi không tin nên đã gọi điện cho mẹ, không ngờ quả nhiên là như vậy. Lữ Ngọc Thanh đồng ý cho Tiểu Ngư Nhi đi ăn tối, nhưng bà lại không tham gia.

“Mẹ nói ở nhà ăn là được.”

Tiểu Ngư Nhi nhìn Trần Hán Thăng rồi nói.

“Cậu còn không hiểu mẹ cậu bằng tớ.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Nếu bữa tiệc này được tổ chức ở nhà mình, dì Lữ nhất định sẽ qua. Cha mẹ của Tử Bác không có việc chính thức nên dì Lữ có thể sẽ không thích.”

Tiểu Ngư Nhi có chút không vui: “Cậu nói mẹ tớ trọng sang khinh nghèo sao?”

“Quá trọng sang khinh nghèo luôn. Đây là kiểu nhận thức đã ăn sâu vào trong tiềm thức rồi.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Trong cuộc họp phụ huynh hồi cấp ba, dì Lữ là vị phụ huynh lạnh lùng nhất lớp. Giáo viên chủ nhiệm còn phải xu nịnh dì ấy cơ mà. Dì ấy chỉ nói chuyện và trao đổi với mẹ tớ và một vài phụ huynh khác.”

Nói đến đây, Tiêu Dung Ngư nhớ lại thì thấy quả thực là như vậy. Nhưng Lữ Ngọc Thanh là mẹ ruột của cô, nên Tiểu Ngư Nhi khó lòng cảm nhận được điều đó. Ấn tượng để lại chỉ là tính lèm bèm, quan tâm và nghiêm khắc.

“Vậy quay về tớ phải nói chuyện với mẹ.”

Tiêu Dung Ngư cảm thấy như vậy không ổn.

“Não cậu bị úng rồi sao. Dì Lữ năm nay đã hơn 45 tuổi rồi, tính tình sớm đã được định hình từ lâu rồi.”

Trần Hán Thăng cảm thấy không quá to tát: “Dì ấy đối xử tốt với cậu là được rồi. Cậu quan tâm thái độ của dì ấy trước mặt người khác làm gì. Hơn nữa, tính tình này của dì Lữ cũng không liên quan đến gia đình hai ta. Vương Tử Bác thì cứ kệ đi.”

“Được rồi.”

Tiêu Dung Ngư thầm nói, nhưng cô nhanh chóng nảy ra một ý tưởng: “Năm nay, hai gia đình chúng ta hãy tổ chức một buổi tụ họp gia đình đi. Chơi bài, mạt chược hay gì đó.”

Trần Hán Thăng vốn dĩ muốn từ chối, nhưng nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Tiêu Dung Ngư, cộng thêm cha mẹ mình và Lão Tiêu, Lữ Ngọc Thanh là chỗ quen biết. Tụ họp cũng không vấn đề gì. Đừng suy nghĩ quá nhiều, đó chỉ đơn giản là một cuộc tụ họp gia đình mà thôi.

“Được rồi, khi về tớ sẽ đề cập đến chuyện này. Nhưng sau mùng 3 Tết nhà tớ phải đi đi chúc Tết.” Trần Hán Thăng nói.

Thấy Trần Hán Thăng đồng ý, Tiểu Ngư Nhi rất vui: “Gia đình tớ cũng vậy. Cứ chọn một trong hai ngày mùng 1 mùng 2 để tụ họp.”

“À đúng rồi.”

Trần Hán Thăng nhớ đến một chuyện khác: “Tại sao năm nay không thấy có họp lớp vậy?”

“Có chứ.”

Tiêu Dung Ngư nói: “Cao Gia Lương ban đầu có liên lạc với tớ, nhưng tớ nói không có thời gian, nên đã giúp gạch tên tớ và cậu ra?”

“Trời ạ, ai kêu cậu giúp chứ.”

Trần Hán Thăng nói với vẻ mặt không vui.

“Tớ không đi, cậu còn muốn đi làm cái gì?”

Tiểu Ngư Nhi nói với vẻ tự đắc: “Biên Thi Thi nói lên đại học nên tránh tham gia các buổi họp lớp cấp ba, nếu không sẽ rất dễ xảy ra ngoại tình.”

Trần Hán Thăng cười “hehe”, nghĩ rằng quan hệ giữa tớ và cậu còn chưa chắc chắn. Cho dù có tình huống đó xảy ra, cũng không tính là ngoại tình.

Nhưng hắn không dám nói câu này. Trên đường cao tốc nhất định không được làm ra chuyện nguy hiểm như vậy.

“Bỏ đi, không tham gia thì không tham gia thôi.”

Trần Hán Thăng thở dài rồi nói: “Trong các cuộc họp lớp cấp ba bây giờ, so sánh dường như đã trở thành thông lệ. Trường học và học bổng thì không nói, đảm nhận chức vụ gì ở

trường đại học cũng có thể hiểu được. Cái khó hiểu nhất là lại đi so sánh đổi được mấy cô bạn gái."

Tiêu Dung Ngư trợn tròn mắt: "Chỉ là cánh con trai các cậu thích so sánh. Con gái như bọn tớ chỉ nói chuyện phiếm trong trường với cả tin tức giải trí mà thôi."

"Năm nay tớ cũng không đi. Tóm lại, cũng chẳng gặt hái được nhiều thành công."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Nhưng năm sau, lớp hỏa tiễn 101 nhất định sẽ nổi tiếng toàn tỉnh, nói không chừng tớ cũng ở trong hội đó. Đến lúc đó họp lớp không được phép từ chối thay tớ. Thực ra tớ cũng không để ý chuyện có họp lớp hay không, chủ yếu là nhớ các bạn thôi…"

Tiêu Dung Ngư nhìn Trần Hán Thăng với vẻ miệt thị.

Trần Hán Thăng cau mày: "Tiểu Ngư Nhi, biểu hiện này của cậu là có ý gì, cứ như tớ có tâm lý so sánh, khoe khoang không bằng. Cậu có nhớ giáo viên vật lý từng phê bình tớ hồi cấp ba không, năm sau tớ nổi tiếng rồi sẽ đến nhà thầy ấy chúc tết."

Tiêu Dung Ngư: "…"

Lúc trở lại Cảng Thành đã khoảng 8 giờ tối. Trên đường có khá nhiều người đi bộ, trẻ con chạy phía trước, người lớn ngồi tán dóc ở phía sau. Chợ đêm và các quầy hàng ven đường cũng vô cùng nhộn nhịp.

Vương Tử Bác đã đợi ở cửa, đây là lần đầu tiên Tiêu Dung Ngư dùng bữa ở nhà cậu ấy nên muốn bày tỏ sự hoan nghênh của mình. Ngoài ra câu ấy cũng muốn dặn dò Trần Hán Thăng điều gì đó.

"Tiểu Trần, lát nữa mày sẽ gặp mẹ tao, tuyệt đối không được vạ miệng. Chuyện của tao với Hoàng Tuệ phải được giữ bí mật."

Vương Tử Bác kéo Trần Hán Thăng sang một bên, sau đó nghiêm túc nhắc nhở hắn.

“Mày cứ yên tâm đi.”

Trần Hán Thăng tiện tay bẻ gãy một cành liễu, sau đó khua khoắng trong tay: “Mày còn không tin tưởng con người tao ư?”

Vương Tử Bác gật đầu, vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng: “Người anh em tốt.”

Nhưng sau khi bước vào cửa, ngay khi Trần Hán Thăng chào hỏi xong, hắn lập tức hét to với Lục Ngọc Trân, mẹ của Vương Tử Bác.

“Dì Lục, Tử Bác đang yêu đương ở trường đấy ạ.”

“Đối phương là người rất thích tiêu tiền. Vương Tử Bác còn mua cho cô ấy một chiếc điện thoại di động, hơn chục nghìn cơ đấy.”

“Cô gái này tính nết không tốt, trước nay đều rất đa tình.”

Sắc mặt Vương Tử Bác liền thay đổi. Lục Ngọc Trân nhìn con trai mình một cách nghiêm túc. Tình hình tài chính của gia đình nhà bà không khá giả, đứa trẻ này lại mua cái điện thoại hơn chục nghìn cho cô gái đó.

Trần Hán Thăng nói nốt những gì mình nên nói, sau đó đưa cành liễu trong tay cho Lục Ngọc Trân như con chó con: “Dì Lục, lát nữa dùng cái này để đánh. Nó mỏng lại dai, đánh phát nào đau phát đấy.”

Vương Tử Bác nhìn thấy Trần Hán Thăng phản bội mình, lập tức phản bác lại: “Dì Lương, hôm qua Tiểu Trần mua xe cho Tiểu Ngư Nhi, nghe đâu mấy trăm nghìn, đang đậu ở trước cửa.”

“Hử?”

Lương Mỹ Quyên sửng sốt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đột nhiên ngớ người ra của Trần Hán Thăng. Bà liền mỉm cười nói với Lục Ngọc Trân: “Một lát nữa chị dùng xong cành liễu này thì đừng vứt đi. Tôi mang về nhà có thể sẽ phải dùng đến.”

Chương 347: Nhiều hơn thực sự không thể chịu nổi

Bởi vì Tiêu Dung Ngư ở bên cạnh hắn, Lương Mỹ Quyên không có cách nào trực tiếp hỏi về chiếc xe có giá mấy trăm nghìn, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng. Khi quay về bà định sẽ nói chuyện với tên ranh con đó ý nghĩa sâu xa của phương châm năm chữ: "Tiết kiệm tiền lấy vợ" .

Trần Hán Thăng giả vờ như không nhìn thấy. Hắn vừa ăn, vừa nói về những việc làm của Vương Tử Bác ở trường đại học với một sự thích thú.

"Nói tóm lại, cho dù bị "Lương Thái Hậu" đánh, cũng là chuyện sau khi về nhà. Bây giờ cứ nói đã cái miệng trước."

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng tiết lộ cũng rất có chừng mực, chỉ nói rằng Hoàng Tuệ thích tiêu tiền và đa tình. Còn những chuyện khác như sống thử, suýt kết hôn, lừa dối tình cảm của Vương Tử Bác hết lần này đến lần khác đều được giấu kín.

Lúc này Vương Tử Bác mới thở phào nhẹ nhõm, nên cu cậu phản bác lại rất yếu ớt. Bởi vì Trần Hán Thăng đều rất tốt, ngoại trừ tình cảm quá đa đoan.

Không chỉ khởi nghiệp trong trường đại học mà hắn còn vinh dự trở thành học sinh tiêu biểu của tỉnh. Liên tiếp đạt danh hiệu "sinh viên ba tốt của trường" . Thậm chí kết quả thi cuối kỳ của học kỳ này cũng chẳng có chỗ để phàn nàn.

Điều quan trọng nhất là ngay cả khi hắn không chung thuỷ với một mối quan hệ. Nhưng Trần Hán Thăng thực ra cũng có

lý do để biện minh cho nó, bởi vì hắn luôn điều chỉnh mình ở tình trạng độc thân.

"Chết tiệt, Tiểu Trần quá xảo quyệt, chẳng trách một cô gái tốt như Thẩm Ấu Sở mà nó cũng dứt khoát chia tay. Cũng khó trách nó chưa bao giờ thừa nhận quan hệ của mình với Tiểu Ngư Nhi."

Vương Tử Bác thầm trách. Cậu không dám chủ động bại lộ sự tình.

Trần Hán Thăng quả thực như đang ôm một quả bom hẹn giờ, nhưng công tắc chỉ có thể nằm trong tay hắn, những người khác cố tình kích hoạt quả bom thì 100% sẽ phải chết cùng hắn.

Vì vậy Vương Tử Bác chỉ có thể cúi đầu ăn, thỉnh thoảng trở thành "hạt dẻ cười" trên bàn ăn. Mãi đến khi Trần Hán Thăng ra ngoài hút thuốc, Vương Tử Bác mới đi theo sau mắng: "Quái, tại sao mày lại nói chuyện Hoàng Tuệ với mẹ tao?"

Trần Hán Thăng bình thản đáp lại: "Tao có nói hết đâu, vẫn còn để lại chút mặt mũi cho mày. Tao mà nói hết thì mày có tin dì Lục sẽ K. O mày trước mặt bọn tao không."

"Không phải, nhưng mày nói những thứ đó để làm gì?"

Vương Tử Bác tức giận hỏi.

"Để phục kích trước."

Trần Hán Thăng đưa qua một điếu thuốc, sau đó bắt chước giọng điệu của Lục Ngọc Trân: "Như vậy sau này dì Lục sẽ không nói: Hán Thăng à, con không phải là bạn thân của Tử Bác sao? Sao có thể nhìn nó từng bước bị một người phụ nữ lừa dối như vậy. Sao không nhắc nhở nó một chút chứ."

“Bây giờ tao đã nhắc nhở rồi. Sau này cho dù quần của mày có bị lừa nốt thì đó cũng không phải là việc của tao.” Trần Hán Thăng đan tay vào nhau rồi nói.

“Mày đúng là lắm chuyện!”

Vương Tử Bác “phì phèo” hút hai điếu thuốc: “Tại sao điểm thi cuối kỳ của mày lại cao như vậy, được hẳn 90 điểm.”

“Tao đã thay đổi bảng điểm. Lương Thái Hậu còn không biết tao có một thế lực đen rất lớn trong Học viện Tài Chính.”

Trần Hán Thăng nói với vẻ đắc thắng: “Tao vẫn để lại một số chỗ cho bản thân để cải thiện. Tao dự định sẽ thay đổi toàn bộ điểm số thành trên 85 điểm trong học kỳ tới.”

“Tử Bác. Mày vẫn còn phải học hỏi tao, làm người không được quá tham lam.”

… .

Sau bữa tối, Trần Hán Thăng đưa Tiểu Ngư Nhi về nhà trước, sau đó đến đón Lương Mỹ Quyên. Khi chỉ còn lại hai mẹ con, Lương Thái Hậu không kìm được cơn giận, nhìn vào bên trong chiếc Chevrolet rồi hỏi: “Chiếc xe này bao nhiêu tiền?”

“Đúng 100 nghìn.”

Trần Hán Thăng nói không chút do dự.

“Nói phét, Vương Tử Bác nói mấy trăm nghìn cơ mà?”

Lương Thái hậu quả thực đã bị chính con trai của mình lừa rất nhiều lần. Bà thà tin tưởng một người ngoài như Vương Tử Bác còn hơn.

“Mẹ, nếu mẹ không tin, ngày mai con sẽ cho mẹ xem hóa đơn.”

Trần Hán Thăng đau khổ nói: "Tử Bác chỉ nói một con số đại diện thôi. Thực sự bây giờ con không lừa dối ai nữa."

"Quỷ mới tin!"

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp hỏi: "Hiện tại trên người của con có bao nhiêu tiền?"

"Hơn 600 nghìn." Trần Hán Thăng trả lời.

"Hay như này, số tiền này mẹ sẽ cất giữ giúp con."

Lương Mỹ Quyên nghĩ ngợi rồi nói: "Tóm lại, tài sản của mẹ và cha con sau này cũng là của con. Mẹ để số tiền này vào chung trong đó. Nếu con cần thì cứ nói với mẹ. Thứ cần dùng mẹ sẽ không chậm trễ, nhưng nếu là việc như mua xe như này, mong sau này con sẽ bớt bớt lại. Bất luận là đối với Thẩm Ấu Sở hay Tiểu Ngư Nhi!"

Đây là mối quan tâm bình thường của một người mẹ đối với cậu con trai tiêu tiền bừa bãi của mình. Đặc biệt là khi Trần Hán Thăng chưa tốt nghiệp đại học và chưa kết hôn. Kiếm được tiền cũng không biết tích cóp, sau nay biết làm thế nào?

Vì vậy, trước khi xác định được con dâu, Lương Thái hậu đã quyết định giúp con trai quản lý tiền bạc.

Trần Hán Thăng liếc nhìn mẹ, gật đầu nói: "Được thôi, con thì không thành vấn đề."

Bây giờ đến lượt Lương Mỹ Quyên cảm thấy sững sờ, con trai bà nên bà tự hiểu, nó ăn nói dễ nghe như vậy từ khi nào.

"Lại định dỗ dành mẹ phải không?"

Lương Mỹ Quyên nghi ngờ hỏi.

"Chuyện này thì có gì mà phải dỗ dành. Con còn tưởng chuyện lớn thế nào kia."

Trần Hán Thăng một tay cầm vô lăng, tay kia lấy thẻ ngân hàng ra khỏi ví: "Trong đó có hơn 600 trăm nghìn. Mật khẩu là sáu chữ số sau ngày sinh của con. Bây giờ con đưa nó cho mẹ."

Lương Thái hậu ngẩn người ra, sau đó nhận lấy thẻ: "Mẹ còn tưởng con sẽ làm ầm ĩ một trận cơ."

Trần Hán Thăng khẽ cười: "Mẹ, mẹ có muốn nghe lời nói thật lòng không?"

"Vớ vẩn, cứ thử lừa ta nữa xem!"

Lương Mỹ Quyên vênh mặt lên nói.

"Sự thật là con không định đòi lại số tiền này, cứ để nó ở chỗ của mẹ đi."

"Mẹ nói tiền của mẹ và bố con sau này đều là của con."

Trần Hán Thăng cười rồi nói: "Thực ra, tất cả tiền của con là của hai người. Không cần lý do, không cần lựa chọn, không cần điều kiện, chỉ cần mẹ và Lão Trần mở lời là được."

"Tuy nhiên."

Trần Hán Thăng hào phóng nói: "Hai người không được kiểm soát con, ngay cả khi hai người muốn tốt cho con. Nói như này đi, sau này tiền con kiếm được sẽ là của hai người, nhưng trong quá trình này, mẹ và cha không được kiểm soát con."

Lương Mỹ Quyên ngập ngừng nói một lúc, nhìn vẻ mặt hớn hở của con trai mình trên ghế lái, trông rất giống chồng mình nhưng có phần trẻ hơn, cũng ngang ngược và bá đạo hơn.

Lương Thái hậu thở dài rồi lại cất thẻ vào ví của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhìn lướt qua rồi tiếp tục: "Nhà ta có hẹn một bữa tiệc mạt chược với nhà chú Tiêu vào ngày mồng 1, mồng 2 Tết. Mẹ và Lão Trần có rảnh không?"

"Vậy là con đã quyết định chọn Tiểu Ngư Nhi rồi ư?"

Lương Thái hậu cau mày hỏi.

"Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều, chỉ là bữa tiệc gia đình sau đó cùng đánh mạt chược mà thôi."

Trần Hán Thăng giải thích.

Lương Mỹ Quyên chỉ gật đầu. Buổi tối về nhà bà đã nói chuyện "mua xe" và cuộc hội thoại giữa mình và con trai cho chồng nghe. Lão Trần chẳng chút bất ngờ nói: "Hán Thăng là đứa có hiếu, nhưng nó đã hình thành suy nghĩ độc lập ngay từ bé. Bây giờ trưởng thành rồi, bà đừng nghĩ đến chuyện kiểm soát nó."

"Tôi chỉ hơi lo lắng một chút."

Lương Mỹ Quyên xoa xoa thái dương: "Chỉ mong sau này có người phụ nữ nào có thể quản được nó thôi."

"Hừm, tôi thấy có vẻ khó."

Về chuyện có người phụ nữ có thể quản được con trai họ, Lão Trần cảm thấy không khả quan cho lắm.

… .

29 và 30 Tết âm lịch, Trần Hán Thăng ở nhà phụ giúp việc dán câu đối và dọn dẹp nhà cửa. Hắn còn đến nhà bà ngoại dùng bữa lúc giữa buổi.

Tết năm ngoái tuyết phủ trắng xóa, nhưng năm nay lại nắng đẹp. Khi trẻ con ở tầng dưới đang chạy nhảy chơi đùa, trên người chỉ mặc một chiếc áo len mà mồ hôi vẫn nhễ nhại, đột nhiên có cảm giác xuân đang cận kề.

“Tết đến không có tuyết rơi, luôn cảm thấy thiếu chút hương vị gì đó.”

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng.

Vào buổi chiều hôm giao thừa, pháo nổ nối tiếp nhau, không khí lễ hội mùa xuân ở một nơi nhỏ bé như Cảnh Thành còn đặc sắc hơn nhiều so với Kiến Nghiệp. Dù sao khi đi trên đường đều văng vẳng tiếng địa phương bên tai, rất dễ nhớ về những ký ức tươi đẹp lúc nhỏ trên mảnh đất này.

Sau bữa tối giao thừa, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên nhét cho Trần Hán Thăng hai phong bì đỏ.

Lão Trần cười nói: “Con trai, mong con sang năm mới mạnh khỏe, học hành tiến bộ, giữ cho tâm trạng thoải mái là điều quan trọng nhất. Chúng ta chẳng có yêu cầu cao sang gì khác.”

Lương Thái hậu cũng gửi lời chúc phúc: “Mẹ chỉ mong con mau chóng tìm được một người bạn gái có thể quản lý được mình. Chỉ khi con yên bề gia thất thì lòng chúng ta mới có thể yên ổn” .

Khi đang nói chuyện, tiếng chuông cửa vang lên “ding-dong” .

“Ai mà lại đến thăm bà con vào lúc này?”

Lão Trần bước tới mở cửa.

“Không phải là lời nói của ta linh nghiệm đó chứ.”

Lương Mỹ Quyên nói đùa: “Thực sự gửi đến một cô gái có thể quản lý được tên nhóc này ư.”

Lương Thái hậu cứ tưởng đó là Tiểu Ngư Nhi nhưng không ngờ đó cũng là một cô gái mở cửa, nhưng ánh mắt tiều tụy, mặt còn có chút sưng đỏ.

Sau khi cô nhìn thấy Trần Hán Thăng, lập tức khóc to: “Sư huynh Trần, hôm qua cha mẹ em ly hôn rồi. Bây giờ họ đều không có ở nhà, hôm nay em không tìm được nơi nào để ăn bữa cơm giao thừa.”

Đó là La Tuyền.

Trời đất!

Tết nhất đến nơi mà Trần Hán Thăng vẫn phải đau đầu.

Lương Thái hậu càng khoa trương hơn, lập tức phụt ngụm nước vừa mới uống: “Trời ạ, ta chỉ nói đùa thôi. Con dâu thì chọn một trong hai là được rồi. Tham lam hơn chút, thực ra ta đều nhận tất.”

“Nếu thực sự không được.”

Lương Mỹ Quyên nghiến răng: “Nếu thực sự không được thì để nó độc thân hai năm cũng không sao, tuyệt đối không thể thêm được nữa. Chúng ta chỉ là một gia đình bình thường, nhiều hơn nữa thực sự không thể chịu đựng được…”

… . .

Chương 348: Trong cuộc sống, sẽ luôn gặp một số người khác giới không có tình cảm nhưng vẫn không thể buông bỏ

“Cứ ăn từ từ, vẫn còn bánh trôi vừa mới ra khỏi nồi.”

Lương Mỹ Quyên nhắc La Tuyền cẩn thận không để bỏng, sau đó nhìn hai cha con Lão Trần.

Khác với “miệng dao găm và tim sắt đá” của Trần Hán Thăng, Lương Thái hậu là một điển hình của “miệng dao găm nhưng tim đậu phụ” . Đêm giao thừa có người đứng trước cửa nói không có nơi nào ăn bữa cơm tất niên, Lương Thái hậu nhất định sẽ bưng một bát bánh chẻo ra.

Nếu người này còn là nữ sinh, học cùng trường cấp ba với Trần Hán Thăng, còn học chung cả trường đại học.

Bát bánh chẻo này nhất định sẽ được ăn ở trong nhà.

Nếu biết rằng cô gái này luôn thích Trần Hán Thăng. Vậy thì xin chúc mừng,

ngoài bánh chẻo, còn có thể ăn thêm một bát bánh bánh trôi.

Đừng nhìn vào việc Lương Mỹ Quyên suốt ngày đánh mắng Trần Hán Thăng, nhưng khi một cô gái thích con trai mình, bà sẽ cảm thấy đối phương có con mắt nhìn người.

Chính là một người mẹ chân chất như vậy.

“Sau khi em về nhà từ kỳ nghỉ đông. Họ luôn cãi nhau và ném đồ đạc trong nhà cả ngày, đôi khi họ còn đánh nhau.”

La Tuyền thực sự rất đói, hai ba miếng đã ăn hết sạch đĩa bánh chẻo, nhân tiện giải thích quá trình ly hôn của cha mẹ cô.

“Rồi đến một ngày, con không thể chịu đựng được nữa, vì vậy đã nói với họ rằng hãy nhanh chóng ly hôn đi. Con đã lên đại học rồi, hai người không cần phải chịu đựng nữa. Con cũng chịu đựng đủ cái gia đình này rồi.”

Khi La Tuyền nói đến đây, cô cũng liếc nhìn Trần Hán Thăng: “Lúc đầu con cũng không muốn nói điều này, nhưng sư huynh Trần đã cho con dũng khí. Huynh ấy cũng ủng hộ việc ly hôn của ba mẹ con.”

“Hả?”

Lão Trần và Lương Mỹ Quyên quay sang con trai của mình nhìn một cách đầy nghi ngờ.

“Không ngờ con còn có khả năng này.”

Lương Mỹ Quyên cười chế nhạo. Bà vẫn không nói lời nào, chẳng trách một cô gái Tết nhất đến nơi mà vẫn muốn tìm đến con trai mình, hóa ra đây là lý do.

“Quái, chuyện này không phải như vậy.”

Trần Hán Thăng có chút cáu kỉnh, vốn dĩ cha mẹ của La Tuyền sẽ ly hôn cuối năm nay. Hắn biết chuyện này nên đã có lòng nhắc nhở La Tuyền chú ý thích nghi với giai đoạn này.

Quả nhiên, La Tuyền hiểu sai ý, chủ động động viên cha mẹ nộp đơn ly hôn. Con bướm nhỏ đã tung cánh, việc ly hôn của cha mẹ La Tuyền lại được thực hiện sớm.

“Vốn dĩ quan hệ tình cảm của cha mẹ La Tuyền đã không tốt. Khi bọn con lên cấp ba thì thường xuyên cãi vã. Có một lần còn cãi nhau ở trong trường…”

Trần Hán Thăng giải thích lý do một cách rõ ràng, sau đó phàn nàn với Lão Trần và Lương Mỹ Quyên: “Nhưng cơ quan giống của cha mẹ chẳng phải làm việc như vậy sao. Bộ phận dân sự gấp rút để đạt được hiệu suất cao vào cuối năm? Tất cả các vụ ly hôn đều được phê chuẩn trong đêm giao thừa.”

“Đừng nói nhảm!”

Trần Triệu Quân không để cho con trai mình nói bừa. La Tuyền ở bên cạnh cũng nói: “Thật ra, cha mẹ con đã tính chuyện ly hôn từ lâu rồi. Người hòa giải cũng đã thuyết phục họ rất nhiều lần. Hôm qua họ kéo người hòa giải đến nói nếu không đóng dấu thì không cho tan làm. Người ta cũng hết cách, chỉ đành phê chuẩn đơn ly hôn của họ.”

“Sáng nay khi tỉnh dậy, không biết họ đã đi đâu nên con chỉ đành lang thang trên đường một mình.”

La Tuyền nói rồi lại rơi nước mắt: “Bấy giờ người trên đường ngày càng ít đi, ngay cả cửa hàng bán đồ Tết cũng đóng cửa. Trên đường vắng tanh, lúc đó con mới nhớ một ngày rồi mình vẫn chưa ăn gì.”

Trần Triệu Quân đưa cho cô mấy tờ khăn giấy: “Cha mẹ con tên là gì. Con không có người thân ở đây sao?”

“Cha con tên là La Hải Bình, mẹ là là Hoàng Tiểu Hà. Nhà con không phải là người dân địa phương.” La Tuyền trả lời.

“La Hải Bình, bố con có phải là ông chủ điều hành thuyền không?”

Cảnh Thành rất nhỏ, chỉ có một số nhân vật nổi bật từ mọi tầng lớp xã hội. Trần Triệu Quân là một viên chức của chính phủ, cho dù chưa gặp thì cũng đã từng nghe nói đến.

La Tuyền ngoan ngoãn gật đầu. Hình ảnh này hơi khác so với vẻ hung hăng ban đầu gặp Thẩm Ấu Sở.

“Cô đi lang thang bên ngoài cả ngày rồi mà mẹ cô không đi tìm cô ư?”

Trần Hán Thăng cảm thấy mẹ của La Tuyền sẽ không để mặc cô như vậy.

“Điện thoại của tôi hết nên tắt nguồn rồi.”

La Tuyền lấy điện thoại di động Nokia ra, màn hình tối đen như mực.

“Thảo nào, có lẽ mẹ cô đang rất lo lắng đấy.”

Trần Hán Thăng giúp cô sạc điện thoại. Hắn vừa mở điện thoại ra, quả nhiên rất nhiều tin nhắn “ding, ding, ding” bay tới, hầu hết là của mẹ La Tuyền.

“Mẹ cô định báo cảnh sát.”

La Tuyền có chút áy náy khi lật đến tin nhắn cuối cùng, lập tức đứng dậy muốn đi về nhà.

Trần Hán Thăng vẫy vẫy tay: “Tôi sẽ tiễn cô.”

Sau khi hai người trẻ tuổi đi xuống lầu, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên nhìn đống bát đĩa trên bàn, Thái Hậu Lương cau mày nói: “Tôi cảm thấy Hán Thăng không thích cô bé Tiểu La này. Nhưng lại rất sẵn sàng giúp đỡ cô bé. Ông nói xem lý do là gì?”

Lão Trần suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ trong đời luôn có một số người khác giới dù không có tình cảm, nhưng cũng không thể buông bỏ. Tôi cũng không hiểu nguyên nhân cụ thể.”

“Không hiểu ư?”

Lương Mỹ Quyên đột nhiên nói: “Tôi thấy nó giống ông hơn đấy.”

“Ý bà là như thế nào?”

Lão Trần nhanh ý phát hiện ra cái bẫy: “Đây có phải là thuật pháp câu cá không. Trước tiên cố ý hỏi một vấn đề, sau đó đợi tôi đưa ra câu trả lời. Chúng ta đã đi quá nửa đời người rồi mà bà vẫn canh cánh trong lòng nữ sinh hồi tôi vẫn còn đi học đó. Bọn tôi thực sự chỉ là bạn viết thư mà thôi.”

“Hứ, ai thèm quan tâm.”

Lương Mỹ Quyên lắc đầu, chỉ vào bàn ăn rồi nói: “Ông thu dọn đi. Tôi đi xem tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn đây.”

… .

Trên đường phố quả nhiên giống như lời của La Tuyền, cảnh sôi động ban ngày không còn nữa. Hầu hết các chủ sạp chợ đêm đều đã đóng cửa sạp. Hàng Tết trên xe ba gác đã bán gần hết. Mặc dù trên tay và mặt họ đều lạnh cóng do sương, nhưng trên gương mặt họ đều xuất hiện những nụ cười mãn nguyện.

Đèn đường tối tăm, ngã tư đường cũng không có nhiều xe, nhưng lại không hề vắng lặng. Bởi vì trên đường vang lên tiếng pháo nổ không ngừng. Thỉnh thoảng lại có những quả pháo bắn lên trời rồi từ từ nổ thành một trận pháo hoa lộng lẫy.

La Tuyền nhìn qua cửa sổ xe một lúc, thầm nói: “Tôi vốn tưởng rằng có thể thoải mái giải quyết chuyện này, nhưng không ngờ đến ngày hôm nay, tôi vẫn cảm thấy rất buồn. Tôi thực sự ghen tị với tình cảm giữa chú Trần và dì Lương.”

“Họ cũng không phải chưa từng có cãi vã.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Nhưng cha mẹ tôi kiểu bổ sung cho nhau. Lão Trần tính tình bao dung, độ lượng. Chỉ cần

hàng tháng giao hết tiền lương cho mẹ tôi, căn bản có thể kết luận sẽ không xảy ra sóng to gió lớn.”

“Vậy sau này anh có đưa tiền cho người khác không?”

La Tuyền nhìn Trần Hán Thăng rồi hỏi.

Trần Hán Thăng lắc đầu, không chút do dự: “Không.”

La Tuyền suy nghĩ một chút: “Với tính cách như Thẩm Ấu Sở mà anh cũng không tin tưởng chị ấy sao?”

“Đừng xuyên tạc lời của tôi. Tôi nói không là không. Người phía trước là mẹ của cô đúng không.”

Trần Hán Thăng nhận ra mẹ của La Tuyền, người đang lo lắng chờ đợi ở bên đường.

“Đêm về đừng nghĩ nhiều. Nhớ lấy, vô lo vô nghĩ, hạnh phúc nhân đôi” .

“Ừm, biết rồi.”

Sau khi La Tuyền xuống xe, mẹ cô vội vàng chạy đến ôm cô. Hai mẹ con ôm nhau khóc một lúc rồi mẹ cô đến cảm ơn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng lịch sự mỉm cười. Khi hắn rời đi, trong gương chiếu hậu vẫn có thể nhìn thấy La Tuyền vẫn luôn đứng đó để tiễn hắn.

… . .

Sáng mùng 1 tết, gia đình ba người ăn xong bánh bao và bánh chẻo. Tiểu Ngư Nhi gọi điện hẹn đến chơi mạt chược, Trần Hán Thăng nghĩ chắc hôm nay mình không có việc gì nên đã quả quyết kéo Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đến khu dân cư Thương Ngô của nhà Lão Tiêu.

Hai cặp vợ chồng là người quen cũ. Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ thường xuyên gặp nhau trong tòa nhà chính

phủ, mối quan hệ giữa con cái hai nhà càng trở nên khăng khít hơn.

Tuy nhiên, bốn người lớn rất thông minh, hai bên chỉ coi đây như cuộc tụ họp gia đình bình thường, không có nhiều hàm ý, nhưng nó lại đưa tới một hương vị đặc biệt.

Mối quan hệ tế nhị chỉ có người trong cuộc mới có thể cảm nhận được.

Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy cha mẹ hai bên bắt đầu chơi mạt chược. Họ vừa cắn hạt dưa, vừa bàn chuyện công việc nhưng trông vô cùng thảnh thơi. Hương vị Tết đang dần tới nhà rồi.

"Tiểu Trần, chúng ta thì sao?"

Tiểu Ngư Nhi hỏi Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhìn thấy thế thì ngứa tay: "Nhà cậu không phải có hai bộ mạt chược sao. Chúng ta cũng chơi vài ván đi.

"Nhưng không đủ người."

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi nói: "Thiếu tận hai người."

"Gọi người tới là được. Tớ sẽ gọi Vương Tử Bác, bảo nó gọi một người bạn cùng lớp biết chơi mạt chược đến."

Trần Hán Thăng cười nói. Vương Tử Bác sẽ đến sớm nên Trần Hán Thăng chủ động xuống lầu đón cậu ta.

Khi hai người gặp nhau, Vương Tử Bác vui vẻ nói: "Đang ở nhà không có gì làm thì mày gọi."

"Chơi mạt chược nhưng có ba thiếu một. Mày gọi La Tuyền tới đây đi."

Trần Hán Thăng nói thẳng.

Vương Tử Bác có chút kỳ quái: "Gọi con bé tới làm gì?"

“Cha mẹ cô bé đã ly hôn vào ngày hôm kia. Tối qua cô ấy còn đến gõ cửa nhà tao…”

Trần Hán Thăng giải thích tình hình thực: “Xem xem bây giờ con bé thế nào rồi.”

“Mày không thích con bé mà? Tại sao còn quan tâm đến người ta?” Vương Tử Bác hỏi.

“Trong cuộc sống, sẽ luôn có một số người khác giới không có tình cảm, nhưng vẫn không thể buông bỏ.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vai Vương Tử Bác: “Mày còn nhỏ nên không hiểu đâu.”

Vương Tử Bác bĩu môi đồng ý.

Nhưng sau khi lên lầu, Trần Hán Thăng lại lập tức thay đổi sắc mặt.

“Gì?”

Trần Hán Thăng trợn to mắt: “Mày gọi La Tuyền đến thật sao. Lẽ nào không tìm được ai biết chơi mạt chược nữa ư?”

Vương Tử Bác sửng sốt một lúc, cuối cùng chớp chớp mắt nói: “Trong số những người tao biết, cô ấy là người duy nhất có thể chơi mạt chược.”

“Không, không, tuyệt đối không.”

Trần Hán Thăng từ chối.

Ngược lại, Tiêu Dung Ngư cảm thấy không có chuyện gì. Cô có sự tin tưởng và áp chế nhất định đối với La Tuyền: “Không sao, chỉ là chơi mạt chược thôi mà. La Tuyền cũng là đàn em của chúng ta. Chuyện trước đó cũng đã qua rồi.”

“Vẫn không được.”

Trần Hán Thăng cau mày: “Tử Bác, mày gọi cho cô ấy quay về đi.”

“Hả?”

Vương Tử Bác lấy điện thoại ra: “Có lẽ cô ấy đã đến rồi.”

“Tiểu Trần!”

Tiểu Ngư Nhi lặng lẽ nắm lấy tay phải của Trần Hán Thăng: “Tớ không để ý, vậy cậu còn quan tâm cái gì. Tớ tin tưởng cậu!”

“Được, được rồi, để cô ấy tới đi.”

Trần Hán Thăng lúc này mới miễn cưỡng đồng ý.

Chương 349: Đạo lí đối nhân xử thế của Trần Hán Thăng

Đã chắc chắn lát nữa La Tuyền sẽ đến đây, Tiêu Dung Ngư lập tức về phòng chứa đồ tìm mạt chược, Trần Hán Thăng lúc này mới ung dung lắc vai hai cái.

Hắn cảm thấy vừa rồi mình phát huy cũng không tệ lắm, La Tuyền trong tình huống bản thân "phản kháng kịch liệt nhưng không có kết quả", "bị ép" đồng ý sẽ tới.

"Tiểu Trần, mày diễn cũng tốt thật đấy."

Vương Tử Bác không nhịn được mà bất bình thay Tiểu Ngư Nhi.

"Mày thì biết cái gì."

Trần Hán Thăng sờ sờ tóc mình: "Cái này gọi là uống đến khi say bảy phần, diễn đến khi vợ nước mắt lưng tròng."

"Ê, Trần Hán Thăng, con đã có vợ rồi sao."

Lữ Ngọc Thanh đứng lên pha trà, lúc đi ngang qua phòng khách vừa vặn nghe được, thuận tiện trêu chọc một câu.

"Không có, cha con uống say, ông ấy thường hay nói như vậy."

Trần Hán Thăng thật thà nói.

Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ thường xuyên phải đi xã giao, không chừng đúng là đã từng nói những lời này.

Sau khi Tiêu Dung Ngư cầm mạt chược ra ngoài, Trần Hán Thăng lập tức lại diễn tiếp, hắn một bên nhanh chóng giúp trải

ra, một bên "ghét bỏ" nói với Vương Tử Bác: "Lát nữa La Tuyền sẽ đến đây, tự mày xuống tiếp đi, tao phải ở đây bồi Tiểu Ngư Nhi rồi."

"Tiểu Trần, cậu không cần như vậy."

Cuối cùng ngay cả Tiêu Dung Ngư cũng tới khuyên nhủ Trần Hán Thăng: "Tháng 11 năm ngoái, chúng ta đã gặp cô ấy rồi đó, tớ nghĩ La sư muội chắc cũng biết."

Lúc Tiêu Dung Ngư nói chuyện, tự tin vẫy vẫy mái tóc buộc đuôi ngựa của mình.

Vương Tử Bác quay đầu lại, nghĩ thầm chẳng trách có câu nói những gì bạn nhìn thấy chưa chắc đã là thật, những sự thật mà Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở nhìn thấy, đa số đều là sự thật mà Trần Hán Thăng đã "thiết kế" .

Có điều anh lại nghĩ đến chiếc xe Chevrolet dưới lầu, còn cả chuyện Trần Hán Thăng chuẩn bị đưa bà của Thẩm Ấu Sở xuống núi, tất cả đều là Trần Hán Thăng làm thật.

"Con mẹ nó, tao cũng không biết ý nghĩa sở khanh là gì."

Vương Tử Bác vừa ngẩng đầu lên, Trần Hán Thăng đang kể chuyện cười, Tiểu Ngư Nhi bị chọc cười, ngay cả lúm đồng tiền cũng đều là xuất phát từ niềm vui từ tận đáy lòng.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh thỉnh thoảng cũng nhìn sang bên này, bọn họ cũng sẽ không kìm lòng được mà cười theo, trong ánh mắt đều là sự hài lòng.

Đại khái đối với người "con rể" như Trần Hán Thăng, ngay cả nữ cán bộ cơ quan cấp cao như Lữ Ngọc Thanh, cuối cùng đều sẽ từ từ thỏa hiệp thôi.

Lúc Vương Tử Bác đang yên lặng suy nghĩ, tiếng di động "reng reng reng" vang lên, là La Tuyền đến cửa khu dân cư

Thương Ngô, nhưng không biết nhà Tiêu Dung Ngư ở toà mấy số mấy.

“Vậy tao xuống đón La sư muội.”

Vương Tử Bác nhìn Trần Hán Thăng một cái.

Trần Hán Thăng ngoài miệng thì nói chuyện với Tiểu Ngư Nhi, nhưng lại lặng lẽ đưa ra một ánh mắt “Giao cho mày đấy” .

Vương Tử Bác đi tới cửa khu dân cư, La Tuyền nói lời chào: “Tử Bác sư huynh, thực ra là Trần sư huynh gọi tôi đến đây đúng không.”

“Cô vẫn biết à.”

Vương Tử Bác gật đầu thừa nhận.

Tâm tình La Tuyền hôm nay không tệ, cũng thay một bộ quần áo mới, xem ra tối hôm qua hai mẹ con cô đã nói rõ rất nhiều chuyện.

“Bởi vì tôi chưa quen thân với Tử Bác sư huynh cho lắm, nhất định là Trần sư huynh lo lắng cho tôi, cho nên mới gọi tôi đến đây.”

“Không sai, Tiểu Trần biết trong nhà cô xảy ra chút, cho nên một là nhìn trạng thái của cô ra sao, hai là muốn cho cô ra ngoài giải sầu một chút, có điều…”

Vương Tử Bác dừng một chút: “Có điều lát nữa sẽ chơi mạt chược ở trong nhà Tiêu Dung Ngư, cho nên cậu ta muốn tôi nhắc nhở cô, đừng nói ra chuyện hai người gặp mặt tối qua, tránh cho sang năm mới rồi mà còn gây tranh cãi.”

Vốn dĩ gương mặt thanh tú của La Tuyền là một nụ cười, nghe xong từ từ lặng lẽ hạ xuống, loạt biểu cảm biến hoá này Vương Tử Bác mới chỉ xem qua trong tivi, không ngờ trong thực tế mình cũng gặp phải.

“Tôi biết rồi.”

La Tuyền thở dài một hơi: “Vậy thì trước tiên hãy dừng cuộc chiến lại đi, biết Trần sư huynh quan tâm tôi đã rất vui vẻ rồi, nếu lại bán đứng anh ấy lần nữa, lấy tính tình của anh ấy không chừng sẽ không phản ứng với tôi nữa.”

“Dừng cuộc chiến gì?”

Vương Tử Bác trước sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng được: “Cô vẫn còn muốn cạnh tranh với mấy người Thẩm Ấu Sở à.”

“Nếu không thì sao?”

La Tuyền quay đầu cười một tiếng, rồi “bịch bịch bịch” chạy lên lầu.

…

“Chú Tiêu, dì Lữ, năm mới vui vẻ.”

Chỉ cần La Tuyền không đối mặt Trần Hán Thăng, cô vẫn là một cô gái xinh đẹp hiểu lễ nghi bình thường, biết phải chào hỏi các vị trưởng bối trước.

“Chào con.”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh trước đây không quen biết La Tuyền, nhưng có nghe nói là người em học cùng trường cấp ba thì cũng không thấy lạ gì.

“Chú Trần, dì Lương, năm mới vui vẻ.”

La Tuyền lại chào hỏi với hai vợ chồng Lão Trần.

Trên mặt Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đầy vẻ kinh ngạc, vất vả lắm mới kịp phản ứng: “Năm, năm mới vui vẻ.”

Tiêu Hoành Vĩ có chút kỳ quái: “Lão Trần, các người quen biết cô gái này a?”

“Khụ!”

Trần Triệu Quân ho khan một cái, ông không nói tối hôm qua từng gặp mặt, lấy bừa một lý do qua loa lấy lệ nói: “Đây là con gái của La Hải Bình.”

“Ồ, đây là con gái La tổng à.”

Tiêu Hoành Vĩ cũng biết La Hải Bình, lúc này hai mắt mới nghiêm túc đánh giá La Tuyền: “Cô gái nhỏ dáng dấp cũng không tệ lắm.”

“Người trẻ tuổi hay tụ tập là chuyện tốt.”

Lữ Ngọc Thanh đánh một quân mạt chược: “Sau này những thứ này đều sẽ là tài sản xã hội của bọn chúng.”

Tiêu Hoành Vĩ cười cười không lên tiếng, từ tầm mắt của vợ, phía trước cái “hay tụ tập” này còn có cả tiêu chuẩn.

Nói ví dụ như gia đình Trần Hán Thăng ổn định như vậy, lại còn tự thân gây dựng sự nghiệp khi vẫn còn đang học đại học, hoặc là như La Tuyền, kiểu người trong nhà có rất nhiều tiền này, hay hoặc là một số sinh viên tài giỏi của 985.

Nam sinh thi đậu đại học Lý Công Kiến Nghiệp tên Vương Tử Bác kia, khả năng tạm thời ở trong mắt Lữ Ngọc Thanh, chỉ có thể nói bình thường thôi.

“Lão Trần, nhân vật trung tâm của mấy đứa nhỏ này rõ ràng là Hán Thăng, thằng bé nói chuyện gì, người khác cũng nói chuyện đó.”

Tiêu Hoành Vĩ quan sát một chút, chậm rãi nói.

“Này, bọn chúng có thể có đề tài gì hay chứ, trừ chơi game xem tivi, nếu không phải thì chính là đánh bi-a.”

Lương Mỹ Quyên khách khí khiêm tốn nói: “Tôi ghét thằng nhóc quậy này lắm, nằm mơ cũng muốn có một cô con

gái như Tiểu Ngư Nhi vậy.”

Thực ra Lữ Ngọc Thanh nghe được “nhân vật trung tâm” là Trần Hán Thăng, đáng ra theo đạo lý mình nên có chút không vui mới đúng, có điều lại không có ý nghĩ như vậy.

Lữ Ngọc Thanh lập tức tự tỉnh lại, điều này là bởi vì đã từ từ thừa nhận Trần Hán Thăng.

“Tốt lắm, Mỹ Quyên, tôi sẽ dùng con gái đổi con trai với bà.”

Lữ Ngọc Thanh cười cợt: “Nhưng mà bà cần thêm một trăm sáu mươi sáu nghìn sáu trăm sáu mươi sáu tệ mới được.”

Sau khi con số này được đưa ra, trên bàn mạt chược đột nhiên yên tĩnh một lúc, bởi vì nó có chút đặc biệt, đây là lễ vật đám hỏi cao nhất của các cặp vợ chồng sắp kết hôn ở Hồng Kông từ trước đến nay, hơn một trăm sáu mươi nghìn lúc đó còn lên cả nhật báo Hồng Kông.

Hàm ý trong này có chút kín đáo.

Lương Mỹ Quyên nhất thời không biết phải trả lời thế nào, trong nháy mắt này trong đầu của bà lướt qua bóng dáng của Thẩm Ấu Sở.

Cuối cùng, vẫn là Lão Trần không chút biến sắc nhận lấy: “Vậy chúng ta chơi mạt chược nhiều hơn chút đi, mỗi ván cố gắng thua nhiều một chút, thua đủ một trăm sáu mươi nghìn thì đưa Tiểu Ngư Nhi về nhà.”

“Đúng, đúng, đúng.”

Lương Mỹ Quyên vui vẻ ra mặt nói: “Chơi mạt chược nhiều hơn chút.”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng liên tục gật đầu, cuộc thăm dò này chấm dứt ở đây.

…

Tiết tấu một ván mạt chược của người trẻ tuổi rất nhanh, Trần Hán Thăng không vui đắn đo suy nghĩ, ước định 3 giây nhất định phải ra bài, như vậy ai cũng không nhớ được bài, thường xuyên phạm sai lầm bị người ta "điểm pháo", có điều chơi vui là được rồi.

Đến 11 giờ rưỡi trưa, La Tuyền nhận được một cuộc điện thoại, sau khi cúp điện thoại thì nói: "Mẹ tôi nói buổi trưa đã đặt bàn ở một nhà hàng gần đây, mời mọi người ra ngoài ăn cơm."

Mặc dù La Tuyền nói với Tiêu Dung Ngư, nhưng thực ra lại nhìn Trần Hán Thăng.

Tiểu Ngư Nhi cũng không ngại, bởi vì cô cũng đang nhìn Trần Hán Thăng.

"Vậy còn chờ gì nữa."

Trần Hán Thăng lập tức trực tiếp đẩy bài của mình xuống: "Nhanh ra ngoài ăn cơm thôi."

"Tiểu Trần da mặt cậu dày thế."

Tiêu Dung Ngư đuổi theo đánh Trần Hán Thăng một cái: "Tớ đây cháy bài rồi đây này."

Có điều Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh có chút do dự: "Trong nhà vẫn còn có rất nhiều món ăn."

"Năm mới thì phải ăn bữa tiệc lớn chứ."

Trần Hán Thăng quay một vòng, sau khi hiểu rõ biểu hiện của mọi người, lấy quân bài Lương Mỹ Quyên vừa đánh ra: "Cửu đồng."

"Ăn."

Lữ Ngọc Thanh lập tức nói rằng.

“Tam điều.”

“Ăn.”

“Lục vạn.”

“Ăn.”

“Ai nha, tôi cháy rồi.”

Lữ Ngọc Thanh cười nói.

Lương Mỹ Quyên không có cách nào: “Thằng nhóc thối con vì muốn ra ngoài ăn cơm, đến cả mẹ ruột cũng không cần nữa hả.”

Trần Hán Thăng cười hì hì bị đánh một cái, Tiểu Ngư Nhi gọi bà nội Tiêu dậy, đoàn người cùng nhau đi đến nhà hàng.

Đi được nửa đường, Trần Hán Thăng nói với Vương Tử Bác: “Mày gọi dì Lục đến đây đi.”

“Hả?”

Vương Tử Bác do dự một chút: “Mẹ tao không phù hợp với trường hợp này, bà ấy không biết nói chuyện đâu.”

“Cũng không cần dì ấy nói chuyện.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ đầu Vương Tử Bác: “Trường hợp này chắc chắn là cha tao và chú Tiêu hai người bọn họ sẽ chống đỡ, đương nhiên tao cũng thuận tiện nói bậy mấy câu, gọi dì Lục đến đây là bởi vì chú Tiêu sang năm sẽ thăng chức thành phó cục trưởng Cục công an.”

“Nhà mày không phải đang làm kinh doanh nhỏ sao, để chú Tiêu thúc gặp mẹ mày, sau đó có chút vấn đề nhỏ gì bác ấy thuận tay giúp giải quyết một chút.”

Trần Hán Thăng kiên trì giải thích: “Chúng ta đều đi học và làm việc ở bên ngoài, cách nhà quá xa cũng không quan tâm được, có chút quan hệ phải học cách tận dụng chứ.”

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói: “Mày nói đúng, cảm ơn mày, Tiểu Trần.”

Trần Hán Thăng “Ừ” một tiếng, xé một gói thuốc lá từ trong túi ra, cười ha hả đi về phía trước đưa cho Lão Trần và lão Tiêu hút thuốc và nịnh hót.

Buổi trưa lúc ăn cơm ngược lại cũng đúng là đầy một bàn, quả nhiên cũng là Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân khuấy động bầu không khí, Lữ Ngọc Thanh, Lương Mỹ Quyên và mẹ của La Tuyền Hoàng Tiểu Hà đang bàn luận về vấn đề gia đình và con cái.

Mẹ của Vương Tử Bác Lục Ngọc Trân không chen miệng vào được, có chút lúng túng không biết phải làm sao.

Vương Tử Bác lặng lẽ nắm chặt tay mẹ: “Không sao đâu, chỉ cần làm quen với chú Tiêu một chút mà thôi.”

Lục Ngọc Trân nhìn khuôn mặt dần dần trưởng thành của con trai, đột nhiên có chút cảm động.

Cơm nước xong Hoàng Tiểu Hà chuẩn bị đi tính tiền, lúc này mới phát hiện Trần Hán Thăng sớm đã thanh toán rồi.

“Này, Hán Thăng, không phải con đang xem thường dì đấy chứ?”

Hoàng Tiểu Hà hỏi thẳng mặt.

“Làm gì có chuyện đó, bình thường con ở bên ngoài đã quen rồi, thuận tay là làm thôi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Buổi chiều chơi mạt chược con chuẩn bị phô ra tài nghệ thật sự, chuẩn bị đem bữa cơm này thắng lại từ chỗ La Tuyền.”

Hoàng Tiểu Hà cứng rắn đòi trả tiền, Trần Hán Thăng chạy lên trước không nhận, bà lắc đầu một cái chỉ có thể nói với La Tuyền: “Trần Hán Thăng ấy, thằng bé thực ra là lo lắng mẹ

con chúng ta khổ sở trong lòng, cố ý lôi nhiều người như vậy đến ăn tết với chúng ta, cho nên Tiểu Tuyền phải nhớ nha.”

Ánh mắt La Tuyền sáng long lanh gật đầu.

Bên kia, Lục Ngọc Trân cũng nói với Vương Tử Bác: “Rảnh rỗi thì lấy trứng gà trong nhà đưa cho Hán Thăng đi, bình thường chúng ta lấy đâu ra cơ hội ăn một bữa cơm với phó cục trưởng Cục công an thành phố chứ.”

Ngay cả Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng khích lệ: “Tiểu tử này đi làm ân huệ đều rất tốt, còn biết đi tính tiền trước.”

Chỉ có bầu không khí bên phía Lương Mỹ Quyên không thể nào hài hòa được, Lương thái hậu vừa đi vừa đánh Trần Hán Thăng.

“Con nhiều tiền lắm đúng không!”

“Dì Hoàng của con đã nói bà ấy sẽ trả tiền rồi mà!”

“Tấm thẻ có sáu trăm nghìn kia đây, mau đưa cho mẹ giữ!”

…

Trần Hán Thăng giống như một con chim cút, Lương thái hậu đánh một cái, hắn vội vàng rụt một cái, nói chung cũng không cãi lại.

Lương Mỹ Quyên đánh đến đau cả tay, hắn lại cười đùa hí hửng giúp bà xoa tay.

“Ai, sao tôi lại sinh ra một đứa con trai như vậy chứ.”

…

Chương 350: Em gái của Trần Hán Thăng

Sau khi buổi "gia đình chơi mạt chược ầm ĩ" ngày mùng một đầu năm mới kết thúc, khoảng thời gian nghỉ đông còn lại, mấy người Trần Hán Thăng mỗi người đều phải đi đến nhà anh em họ hàng chúc tết.

Sinh viên đại học nghỉ đông chính là nhàm chán như vậy đấy, trừ gặp bạn học, thăm người thân, còn lại chính là ngủ và lên mạng, cho nên sau khi kỳ nghỉ đông kết thúc và trở lại trường học, mọi người đều sẽ mập mấy cân, một phần là vì ăn ngon, ngủ nhiều cũng là nguyên nhân chủ yếu.

Như Vương Tử Bác vậy, còn muốn tranh thủ đi quán net xem anime, thực ra lúc cậu ấy vừa bước vào quán net ở Cảng Thành, nội tâm còn mang theo một chút cảm giác ưu việt khó hiểu, bởi vì bản thân đã từng đến quán net ở một thành phố của tỉnh như Kiến Nghiệp, luôn cảm thấy quán net ở quê nhà có chút chậm phát triển.

Có điều sau khi bước vào quán net, phát hiện tất cả đều là người trẻ tuổi đeo kính, từng người đều đang tập trung tinh thần chơi Mộng Huyễn Tây Du, khí chất trên mặt bọn họ rõ ràng đều là sinh viên đại học, cái cảm giác ưu việt khó hiểu kia của Vương Tử Bác cũng từ từ biến mất, hoá ra từ đầu đến cuối mình luôn là một phần trong chúng sinh.

Sau khi mở máy tính lên thì vào QQ trước, theo bản năng liếc mắt nhìn avatar QQ của Hoàng Tuệ trước, mờ mờ không online, tối hôm qua bọn họ thay nhau gửi hai tin nhắn chúc tết cho nhau trên điện thoại, ngắn gọn xúc tích như người máy.

Tuy rằng trước đây Vương Tử Bác chưa từng nói về bạn gái, nhưng cậu cảm thấy yêu đương thực sự không phải như này, hai người bạn tốt Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư này chính là minh chứng tốt nhất.

Trần Hán Thăng ra ngoài đi vệ sinh, Tiểu Ngư Nhi bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại thúc giục "Cậu bị ngã trong nhà vệ sinh rồi à" .

Cho dù Trần Hán Thăng không nhịn nổi nữa, cũng sẽ nghe điện thoại như thường.

Nơi nào giống như chính mình vậy, ngay cả việc hỏi một câu "Cậu đang làm gì vậy?", Vương Tử Bác đều cảm thấy giống như rất áy náy, dường như vấn đề này bản thân không nên hỏi.

Nếu như Hoàng Tuệ thản nhiên nói cho nhau biết, trong lòng Vương Tử Bác lại có ý nghĩ cảm kích.

Còn chưa nói là muốn gọi điện thoại nhưng lại từ bỏ sau khi do dự rất lâu, bởi vì Hoàng Tuệ nói "Người thân đang ở nhà không tiện."

Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Tử Bác đột nhiên dừng lại trước hàng chữ "Chúc mừng năm mới chị Tiểu Tuệ, em lại đến để chúc tết chị đây" trong khung chat của QQ một lúc.

"Có phải quá hèn mọn rồi không?"

Vương Tử Bác yên lặng xoá bỏ lời chúc mừng, nhìn chằm chằm màn hình máy tính mờ mờ ảm đạm có chút sững sờ, mấy máy tính xung quanh tất cả đều là tiếng gõ bàn phím "tạch tạch", nhưng nghe trong tai Vương Tử Bác, lại rất giống như một âm thanh vui tai.

"Chẳng trách trước đây Tiểu Trần thường hay nói, chơi game không dễ, vậy tại sao người ta lại mê game chứ?"

Vương Tử Bác đột nhiên gọi điện thoại Trần Hán Thăng.

“Đang làm gì thế?”

“Tao đang ở nhà chú ở Dương Châu.”

Trần Hán Thăng ngáp một cái: “Tao lái xe đi từ sớm, năm nay họ hàng của cha tao bên này muốn tụ hội, có chuyện gì không?”

“Cũng không có việc gì lớn cả.”

Vương Tử Bác do dự một chút: “Vừa nãy tao muốn gửi tin nhắn cho Hoàng Tuệ, nhưng mà cuối cùng lại xóa mất rồi.”

Vương Tử Bác cũng không hiểu tại sao lại nói với Trần Hán Thăng những lời này, đại khái là muốn tìm sự giúp đỡ và an ủi.

“Không sai, có tiến bộ.”

Trần Hán Thăng cười hì hì khích lệ một câu.

“Con mẹ nó, tao không phải muốn được mày khen thưởng.”

Vương Tử Bác trả lời một câu trái lương tâm, có điều thâm tâm lập tức thoải mái hơn rất nhiều, giống như đã làm một quyết định chính xác.

“Quản lý, tôi muốn nạp 50 tệ cho <Mộng Huyễn Tây Du>, thêm một chai coca nữa.”

Vương Tử Bác lôi tiền từ trong túi ra, đi tới trước quầy lễ tân của quán net lớn tiếng nói.

…

Bên kia Trần Hán Thăng cúp điện thoại, nhìn chăm chú điện thoại di động một lúc, trong đầu nghĩ thầm đoạn tình cảm này của Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ cũng rất thú vị.

Là mối tình đầu của Vương Tử Bác, Hoàng Tuệ so với Vương Tử Bác mà nói, nhất định chính là kiểu chị gái trà xanh cao cấp.

Cho nên Hoàng Tuệ có thể đoán được rất nhiều tâm tư của Vương Tử Bác, cũng giống như mình có thể nắm chuẩn tâm tư của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư vậy.

"Có điều so với trước đây, Vương Tử Bác dường như đã rất tiến bộ rồi."

Trần Hán Thăng toét miệng cười một tiếng, thực ra người như Vương Tử Bác đây, tốt nhất là nên hẹn hò với một cô gái chưa từng yêu đương thời đại học, cả hai bên đều sẽ đưa ra tình cảm chân thành nhất, như vậy khắc cốt ghi tâm lẫn nhau trong lòng, nếu như sau khi tốt nghiệp còn có thể kiên trì đi tiếp, tuyệt đối sẽ là người chiến thắng trong cuộc sống.

Có điều nhắc đến Hoàng Tuệ thì, cuộc sống hiện tại của Vương Tử Bác chắc chắn là mệt mỏi, đợi đến lúc nào Hoàng Tuệ đột nhiên không đoán được tâm tư của Vương Tử Bác, vậy đó cơ bản chính là lúc Vương Tử Bác "đổi khách làm chủ", đến lúc đó nhất định sẽ rất đặc sắc.

"Anh, nụ cười bây giờ của anh có hơi bỉ ổi đó."

Một thiếu nữ 15, 16 tuổi đột ngột xuất hiện ở trước mắt Trần Hán Thăng, đây là một cô gái đeo kính, mái tóc ngắn ngang vai, hoạt bát lại thêm chút vẻ đáng yêu của một tiểu cô nương, cô bé không có chút sợ hãi nào đối với đại ác nhân Trần Hán Thăng, thậm chí còn đưa tay véo khuôn mặt hắn một cái.

"Ai nha, phiền chết rồi."

Trần Hán Thăng lại có chút "sợ" cô, lập tức quay đầu la lớn: "Thím hai, Trần Lam lại không làm bài tập, trộm ra xem ti vi."

“Ha ha, em làm xong bài tập rồi, anh cáo trạng cũng vô dụng thôi.”

Tiểu cô nương tính cách hoạt bát khá giống Tiêu Dung Ngư, chỉ là không có xinh đẹp bằng, có điều cảm tình với Trần Hán Thăng cũng là rất tốt, bởi vì đây là con gái chú của hắn, hai người đều có cùng một họ.

Cho nên Trần Lam mới không gọi “anh họ”, mà trực tiếp gọi “anh” .

“Em làm xong bài tập buổi sáng rồi, còn không làm bài tập buổi chiều à.”

Trần Hán Thăng vừa giãy dụa không cho Trần Lam tới gần, vừa chỉ vào một cô bé khác nhỏ tuổi hơn nói: “Khương Vũ Giai mới lên tiểu học, người ta còn biết tự giác học tập đấy.”

“Có đâu.”

Trần Lam muốn che miệng Trần Hán Thăng lại: “Vũ Giai là đang vẽ tranh, nếu như anh còn nói nữa em sẽ không làm em gái của anh nữa đâu, để Khương Vũ Giai làm em gái anh là được rồi.”

Trần Hán Thăng cười “Ha ha” một tiếng: “Vũ Giai vốn cũng là em gái của anh mà.”

“A!”

Trần Lam còn muốn đánh nhau với Trần Hán Thăng, hai người ồn ào khiến mọi người không có cách nào tán gẫu bình thường được nữa, Lương Mỹ Quyên hướng về phía Trần Hán Thăng mắng một câu: “Con đã lên đại học rồi, mà vẫn còn muốn cãi nhau với em gái con à, con cho con bé đánh một chút thì làm sao?”

“Đúng đấy, cho em đánh một chút thì làm sao!”

Trần Lam nhìn thấy có bác gái chống lưng, lá gan càng lớn hơn.

“Dựa vào cái gì chứ.”

Trần Hán Thăng không vui: “Ai mà không còn bé chứ.”

“Anh, sao da mặt anh càng ngày càng dày vậy.”

Trần Lam nghe xong trước tiên liền bật cười, khiến cho mấy vị người lớn trong phòng khách đều cười lên.

Những trưởng bối này đều là anh chị em của Trần Triệu Quân, Trần Hán Thăng có một người chú và hai người cô.

Người chú tên là Trần Chí Minh, là bộ đội chuyển nghề ở sở lao động địa phương, thím là giáo viên cấp 3 ở Dương Châu, Trần Lam chính là con gái của bọn họ, năm nay đang học lớp 11.

Người cô cả tên là Trần Khiết, bà đang làm việc tại ở cục thuế Thái Châu, dượng cả cũng là một cán bộ trong nhà nước, có một đứa con trai đang học lớp 12 nhưng năm nay không tới đây.

Áp lực lớp 12 quá lớn, chính cậu ấy cũng không muốn ra ngoài.

Cô Hai tên là Trần Mẫn, bà cũng là một giáo viên, dượng hai là người làm ăn, Khương Vũ Giai chính là con gái của bà, vẫn còn đang học tiểu học.

Có lần cô Hai về nhà làm việc, Trần Hán Thăng vừa khéo gặp được, Trần Hán Thăng còn lái xe đưa người cô này ra bến xe.

Dù sao cũng phải nói, điều kiện gia đình cô chú của Trần Hán Thăng bên này cũng đều không tệ lắm, mặc dù cũng là gia đình bình thường, nhưng đã sớm vượt qua khỏi hai chữ ấm

no rồi, đã có năng lực đôn đốc và xây dựng môi trường phù hợp cho con cái.

Phía bên nhà mẹ Lương Mỹ Quyên thì hơi kém một chút, con trai của bác gái lớn - anh họ Tiểu Hải còn phải ra ngoài làm công.

Cho nên hơn hai mươi năm trước Trần Triệu Quân cưới Lương Mỹ Quyên, lúc đó cũng xem như là trèo cao, đương nhiên ở nhà cái đề tài này không thể nói nhiều được, nói ra thì chỉ khiến Lương Mỹ Quyên một bụng đầy uất ức, tiền tiêu vặt hàng tháng của Trần Triệu Quân cũng sẽ giảm rất nhiều.

Có điều bởi vì cô chú ai ai cũng ở khá xa nhau, tất cả đều sống ở các thành phố khác nhau, bình thường cơ hội gặp mặt rất ít.

Nhất là từ sau khi ông bà mất, người được tập trung không ở nhà, ngày lễ ngày tết muốn tìm một cơ hội đoàn viên một chút đều rất khó khăn, lần này vẫn là sau khi mấy nhà thương lượng, quyết định chọn nhà chú có vị trí chính giữa.

“Hán Thăng, cô Hai của cháu nói cháu vẫn còn đang học đại học mà đã mua được xe rồi, là chiếc xe dưới lầu kia sao?”

Dượng hai nói chính là chiếc “Chevrolet”, Trần Hán Thăng cười lắc đầu một cái: “Chiếc xe này là vừa mới mua, xe đón cô Hai là chiếc FAW kia.”

Mọi người có chút giật mình, xem ra người cháu lớn này ở trong trường học lăn lộn không tệ.

“Kiếm được tiền cũng không thể phung phí như vậy được, chị dâu các người cũng không mau để ý một chút đi.”

Chú hai xuất thân từ trường quân đội, nói chuyện làm việc vẫn mang theo một vẻ chính trực uy nghiêm, phê bình đứa cháu ruột của mình cũng chẳng cần quá suy xét đến mặt mũi.

“Thấy không, năm đó nên đưa cháu đi thi trường quân đội mới đúng.”

Lương Mỹ Quyên hùa theo phê bình hai câu.

Trần Hán Thăng tôn trọng chú hai, thế nhưng lại không sợ ông, cười hì hì nói: “Nữ sinh ở trường quân đội quá ít, dù phải ăn cực khổ đến mấy cháu cũng không muốn đi.”

“Ồ, vậy anh đã tìm được chị dâu ở ở Kiến Nghiệp chưa?”

Trần Lam nằm lên đùi Trần Hán Thăng hỏi.

“Cái này còn phải xem xem, em muốn hỏi là chị dâu nào?”

Trần Hán Thăng nháy nháy mắt nói.

Chương 351: Cuộc sống tươi đẹp đáng yêu

“Thật hay giả vậy, còn có tận mấy chị dâu á?”

Vẻ mặt Trần Lam đầy hoài nghi: “Anh, anh nghĩ mình là Kim Thành Vũ sao?”

“Ơ, anh kém Kim Thành Vũ chỗ nào?”

Trần Hán Thăng cảm thấy mình bị xem thường, có hơi tức giận: “Người vợ sau của anh ta còn không đẹp bằng chị dâu của em đâu.”

“Nói bậy!”

Trần Lam đột nhiên hét lên một tiếng.

“Em không tin à?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm lúc nào phải cho em gặp Thẩm Ấu Sở hoặc là Tiêu Dung Ngư, dù sao sự thật thắng hùng biện.

“Không phải”

Trần Lam sợ hãi lắc đầu một cái: “Kim Thành Vũ tuyệt đối sẽ không kết hôn, anh ấy kết hôn em sẽ không yêu anh ấy nữa.”

“… .”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: “Trần Lam, sao em không đi ăn cứt đi?”

“Bác gái, anh con bảo con đi ăn cứt.”

Trần Lam lập tức hướng về Lương Mỹ Quyên cáo trạng.

“Ầm ĩ cái gì thế, hai đứa không thể học hỏi Khương Vũ Giai yên tĩnh một chút à, người ta còn đang học tiểu học đấy.”

Thím hai đi tới can ngăn: “A Lam sang năm thi đại học cũng muốn đến Kiến Nghiệp, Hán Thăng hỗ trợ tham khảo một chút đi.”

Học sinh tỉnh Tô Đông bình thường thi đại học, lựa chọn đầu tiên chính là tỉnh lị Kiến Nghiệp, dù sao nơi đó tài nguyên giáo dục là phong phú nhất.

Có điều Trần Hán Thăng không vui, trước đây Trần Lam đúng là đã từng đến Kiến Nghiệp học, ngay bên trong Học viện tài chính đối diện đại học y khoa, khi đó Trần Hán Thăng vừa vặn vào năm 4 đại học, không thể không phí một ít thời gian để giúp đỡ cô.

“Tại sao lại muốn đến Kiến Nghiệp chứ, nhân dân Kiến Nghiệp bọn anh không hoan nghênh em đâu.”

Trần Hán Thăng tận tình khuyên nhủ: “Đại học điện ảnh Thành Nhân Dương Châu chẳng lẽ không tốt sao, vừa gần nhà vừa không cần điểm thi đại học, tại sao phải đến Kiến Nghiệp học đại học chứ, buông tha cho Kiến Nghiệp đi, Trần Lam.”

Trần Lam nghe được anh trai trêu chọc để mình học đại học điện ảnh Thành Nhân, chu miệng lên nói: “Anh có thể đến Kiến Nghiệp, tại sao em không thể đi?”

“Nếu muốn đến Kiến Nghiệp học đại học.”

Trần Hán Thăng tính toán thời gian một chút: “Không bằng để A Lam học lại lớp 11 một năm nữa đi, như vậy có căn bản vững chắc, không chừng còn có thể thi đậu một trường như đại học Đông Đại đấy.”

Nếu như Trần Lam học lại một năm, sẽ đúng lúc Trần Hán Thăng tốt nghiệp đại học, ở trong trường học sẽ không có gặp nhau.

Đề nghị ngu ngốc này đương nhiên bị tất cả mọi người từ chối một cách vô tình, Trần Lam còn chưa thi đại học đã bị xúi giục học lại, đây không phải là cố ý đả kích sự tự tin của học sinh cấp 3 sao, liên luỵ đến việc Trần Hán Thăng bị đuổi ra khỏi phòng khách, chỉ có thể đi tới sảnh bên quấy rầy Khương Vũ Giai.

"Em gái đang vẽ cái gì vậy?"

Khương Vũ Giai đang học tiểu học lớp 5, cô bé đang dùng bút sáp màu vẽ tranh, Trần Hán Thăng đi tới nhìn một chút: "Ồ, <Người một nhà hạnh phúc đoàn viên>, Vũ Giai thật là ngoan."

Hoá ra Khương Vũ Giai một thân một mình ngồi ở sảnh bên, đã vẽ ra toàn bộ khung cảnh náo nhiệt trong phòng khách rồi, Trần Hán Thăng cũng ở trong đó, xung quanh đều là những người thân thích, nhìn vô cùng ấm áp.

"Cô Hai, xem Vũ Giai vẽ cái gì này!"

Trần Hán Thăng cầm lấy bức tranh như cầm vật quý hiếm, thuận tiện trào phúng Trần Lam một câu: "Nhìn Vũ Giai làm cái gì kia kìa, nào giống đứa chỉ biết chơi bời như em chứ."

Trần Lam có chút ghen: "Cho dù em ấy có tốt thì cũng là họ Khương, em mới là em gái ruột nhà họ Trần anh."

Mọi người trong nhà xem xong bức vẽ, khen ngợi Khương Vũ Giai giống như ăn kẹo cao su, căn bản không dừng được.

Bất kể dù chất lượng bức vẽ bất kể có thế nào đi nữa, một đứa trẻ có thể suy nghĩ như thế này rất hiếm thấy, cô Hai và dượng hai đều vui mừng đến mức cười không khép nổi miệng.

Tính cách Khương Vũ Giai hay xấu hổ, nhiều người khen cô bé như vậy, trái lại lại khiến cô bé có chút ngượng ngùng, một người lại yên lặng bôi bẩn lên bàn ở sảnh bên.

“Ô, tôi nhớ ra một chuyện.”

Cô Hai đột nhiên đứng lên, lấy ra một búp bê nữ thuỷ thủ xinh đẹp từ trong cặp sách của Khương Vũ Giai: “Vừa nãy lúc đến đây, Vũ Giai nói con búp bê này bị hỏng rồi, trước đây nhấn công tắc một cái là nó có thể khiêu vũ, Hán Thăng là con trai, năng lực làm việc tương đối mạnh, giúp cô sửa chữa một chút xem sao.”

Trần Hán Thăng thoải mái đáp ứng, cầm “Thủy thủ Mặt Trăng” đi tới sảnh bên, nghiêm túc nghiên cứu.

Em họ Khương Vũ Giai ở một bên vẽ tranh, một bên ngoan ngoãn hỏi: “Anh ơi, anh có thể sửa được không?”

“Em gái em yên tâm, cứ tin tưởng ở anh.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm nhất định phải sửa chữa cái này thật tốt, nếu không phải sẽ làm mất tôn nghiêm của anh trai.

Ừm, đánh cược tất cả cũng phải sửa thật tốt!

Trần Hán Thăng thật sự dằn được quyết tâm kiểm tra, không tới hai phút đã phát hiện ra nguyên nhân, hóa ra là hai cực âm dương của một cục pin bị đảo ngược, chẳng trách nữ thuỷ thủ xinh đẹp không nhảy múa được.

“Cô Hai!”

Trần Hán Thăng dương dương đắc ý gọi một câu, hắn chuẩn bị khoe khoang năng lực làm việc của bản thân một chút, đang muốn đem lấy cục pin bị đảo ngược ra.

Không ngờ, chỉ nghe thấy “bùm” một tiếng, em họ Khương Vũ Giai đang vẽ tranh ở bên cạnh đột nhiên đè lên tay Trần Hán Thăng.

Ban đầu Trần Hán Thăng còn có chút nghi hoặc, nhưng trong khoảnh khắc ánh mắt hai người ánh mắt chạm nhau, Trần Hán Thăng đọc được hàng loạt cảm xúc phức tạp từ trong

ánh mắt của em họ như khẩn cầu, mong đợi, bất lực và ước mơ vân vân, Trần Hán Thăng kịp phản ứng lại.

“Chuyện gì thế?”

Cô Hai đi tới hỏi.

“Khụ, khụ.”

Trần Hán Thăng liên tục hắng giọng mấy lần, rồi mới lên tiếng: “Món đồ chơi xác thực là đã hỏng rồi, mạch điện có thể đã bị chập, kiểu này không sửa được nữa.”

Hắn còn “tri kỷ quan tâm” đưa ra một đề nghị: “Mua một cái khác đi, tốt nhất đừng dùng loại này nữa.”

“Vậy à.”

Cô Hai tiếc nuối lắc đầu một cái: “Cái này mới mua không lâu đã hỏng rồi, thương nhân bây giờ đúng là quá xấu xa, chúng ta về Tô Châu rồi mua đi.”

Cô Hai đi rồi, em họ nhìn Trần Hán Thăng nói cảm ơn: “Cảm ơn anh họ.”

Vẫn là một dáng vẻ thẹn thùng.

“Không có gì.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm hai đứa em họ này của mình, tất cả đều không thể khiến mình bớt lo được.

…

Sau hai ngày ngây người ở nhà chú hai, cả nhà Trần Hán Thăng cuối cùng cũng quay về Cảng Thành.

Đồng thời, đi theo còn có cả Trần Lam đang bất mãn oán giận.

“Nào có người anh nào như vậy chứ, anh ấy đánh bài cùng chúng ta còn lén lút giấu bài, thậm chí chỉ vì muốn thu thập đủ

một dây bài, còn lặng lẽ đi tìm bài hợp lại với nhau, nếu không phải màu mặt úp của hai bộ bài không giống nhau, con suýt nữa là bị lừa rồi."

Thím hai an ủi con gái: "Đó là anh trai muốn trêu chọc con và Vũ Giai thôi, đánh bài vui vẻ là được, hắn không phải còn đưa bọn con ra ngoài ăn KFC sao."

"Ai nói là chơi cho vui thôi."

Trần Lam rất không cam lòng: "Anh trai nói không chơi tiền thì chẳng có ý nghĩa gì cả, chúng con là đánh bài tiền, thực ra tiền anh ấy mời bọn con đi ăn KFC, toàn bộ đều là tiền mừng tuổi của con và em gái đó, con đến Kiến Nghiệp học đại học, nhất định phải ăn cho anh ấy nghèo luôn!"

Trần Hán Thăng làm bộ không nghe thấy, cười hì hì lái xe rời đi.

Sau khi quay lại Cảng Thành, Trần Hán Thăng lại rời người thân hai ngày, theo nhà Tiểu Ngư Nhi tham gia mấy buổi tụ họp bạn học quy mô nhỏ mấy lần, còn thuận tiện đi đến nhà Trương Vệ Vũ thăm viếng, không có để ý cũng đã đến mùng tám rồi.

Bình thường thời gian tựu trường của trường đại học sau kỳ nghỉ đông là ngày mười sáu tháng giêng, có điều ngày Hỏa Tiễn 101 khai trương là ngày mùng mười tháng giêng, đương nhiên chuyển phát nhanh Thâm Thông lại càng sớm hơn, bọn họ sẽ đi làm vào ngày mùng tám.

Hôm mùng chín, Trần Hán Thăng xin phép Lương Mỹ Quyên ra ngoài trước, Lương Mỹ Quyên biết rõ trong lòng, thuận tiện lấy một bao lì xì ra: "Mẹ cũng nhét một cái cho Tiểu Ngư Nhi, cái này là cho Tiểu Thẩm, tiền không nhiều chỉ là một chút tâm ý thôi."

Trần Hán Thăng nhận lấy ước lượng trong tay hai lần: "Mẹ còn nữa không, con muốn đưa thêm cho mấy cô gái nữa."

"Đồ chó nghĩ gì thế hả!"

Lương Mỹ Quyên tức giận muốn đi tìm một cái chày cán bột, Trần Hán Thăng vội vàng chạy đi.

…

Buổi sáng từ sân bay Bạch Tháp ở Cảng Thành bay đến sân bay Song Lưu, rồi lại đổi xe đến nhà Thẩm Ấu Sở, cũng đã gần chạng vạng tối.

Vốn dĩ Trần Hán Thăng đổi xe rất phiền phức, nhưng sau khi đến núi Đại Lương, nắng chiều trong trẻo lành lạnh dần chuyển đậm, ánh chiều tà màu đỏ rực khiến hình dáng núi tuyết cách đó không xa được phác hoạ rõ ràng, bầu trời sạch sẽ không hề có chút mây nào, phóng mắt nhìn đều cảm nhận được mùi vị vui vẻ thoải mái.

Ngẩng đầu lên một cái, Thẩm Ấu Sở yên tĩnh dắt Tiểu A Ninh đứng ở cửa phòng, bên cạnh còn có một chú chó nhỏ đang ngồi ngốc.

Nắng chiều rất hào phóng, tùy ý chiếu ánh hào quang lên người các cô, cái bóng dưới đất ấm áp mà đẹp đẽ, sau khi chú chó nhìn thấy Trần Hán Thăng, vui vẻ vẫy vẫy cái đuôi.

"Sao mọi người lại biết hôm nay tớ tới?"

Trần Hán Thăng kỳ quái hỏi, nơi này không có cơ trạm, đừng nói gọi điện thoại, tin tức cũng không phát đến đây được.

Tiểu A Ninh nhanh miệng: "Sau khi anh rời đi, xế chiều nào chị cũng đứng ở chỗ này đợi."

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt, cũng không biết có phải do nắng chiều chiếu vào hay không, trong lòng vẫn rất cao hứng, cô tiến lên giúp cầm hành lý một tay.

Trần Hán Thăng nhân lúc cô đến xách đồ, nắm lấy eo nhỏ của Thẩm Ấu Sở, dáng vẻ giống như muốn ôm, kết quả dùng sức một cái lại không thành công, trái lại lại là một tiếng "Ai u", lảo đảo ngã về phía trước, phải mất rất nhiều sức lực mới dừng lại được.

Hắn diễn quá giống, ban đầu còn khiến cho Thẩm Ấu Sở và Tiểu A Ninh khiếp sợ.

"Cậu nghỉ đông ở nhà, không phải mập lên 20 cân đấy chứ?"

Trần Hán Thăng giả bộ tức giận hỏi.

"Tớ, tớ không có mà."

Thẩm Ấu Sở hoảng loạn kiểm tra vòng eo mình, nhà cô không có cân, cũng không biết được có phải bản thân mập lên rồi không, nhưng mà sờ vào thật giống không có mà.

Cuối cùng vẫn là Tiểu A Ninh kịp phản ứng: "Là anh cố ý, là anh cố ý…"

Trần Hán Thăng lúc này mới cười "ha ha" một tiếng, một tay ôm lấy eo Thẩm Ấu Sở, sau đó hỏi: "Anh diễn giống không?"

"Giống, anh thật lợi hại!"

Trong mắt Tiểu A Ninh lóe ra tia sùng bái, giọng nói ngây thơ của trẻ con vang vọng xa xa, chú chó nhỏ hưng phấn chạy đi chạy lại mấy vòng dưới chân ba người, thỉnh thoảng bị Trần Hán Thăng một cước xoay cả người, nó bò dậy sủa về phía Trần Hán Thăng một tiếng, phát hiện không có ai phản ứng, lại tiếp tục làm một con chó vui vẻ.

…

Chương 352: Thế giới rất dịu dàng, hãy làm một người phàm tục tham tiền háo sắc đi (1)

Buổi tối hôm đó, Trần Hán Thăng trước tiên ở lại núi Đại Lương một đêm, chuẩn bị buổi sáng ngày thứ hai thì rời đi.

Tiểu A Ninh cũng biết được ý ngĩa của việc Trần Hán Thăng đến đây, điều này dự báo chuyện 6 tháng hoặc thậm chí lâu hơn nữa sẽ không gặp được chị, lúc ăn cơm chiều có một cảm giác ly biệt rất rõ ràng xung quanh, A Ninh cũng vẫn một mực rúc trong ngực Thẩm Ấu Sở.

Bà nội vẫn là cái vẻ mặt không biểu cảm, cánh tay gầy nứt nẻ chống gậy, nheo đôi mắt đục ngầu dưới những nếp nhăn, già yếu mà bình thản.

Con mèo lớn vẫn đứng ở dưới chân bà nội như thường ngày, thỉnh thoảng nhẹ nhàng hướng về phía Thẩm Ấu Sở "meo" một tiếng.

Trần Hán Thăng ngồi ở bên cạnh bếp củi thêm củi đốt, một cái tay khác đè lên cổ của chú chó con, chó đã bị Trần Hán Thăng bắt nạt thành quen, chấp nhận nằm dưới đất, thậm chí ngay cả một chút giãy dụa cho có cũng không.

"Chị, em không nỡ xa chị đâu."

Tiểu A Ninh càng nghĩ càng khổ sở, trở tay ôm lấy Thẩm Ấu Sở, cái đầu nhỏ vẫn rúc trong lồng ngực.

“Đừng khóc đừng khóc, sáng sớm ngày mai chị sẽ giúp em buộc tóc một lần, ở nhà phải nghe lời bà nội nhé, chị viết bài về phép cộng trừ cho em nhớ phải học thuộc đấy…”

Thẩm Ấu Sở dịu dàng ôm em gái, trong miệng ở nhẹ giọng căn dặn.

Hai mắt Tiểu A Ninh ngấn lệ đáp ứng, sau đó lại chạy đến trước mặt Trần Hán Thăng: “Anh ơi, em cũng không nỡ xa anh.”

Trần Hán Thăng toét miệng cười một tiếng, đưa tay giúp A Ninh lau nước mắt.

Trên tay hắn dính đầy bụi củi gỗ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ninh lập tức xuất hiện hai vết bẩn đầy bụi, dưới sự giội rửa của nước mắt, càng lau lại càng bẩn.

Cuối cùng Trần Hán Thăng cũng cười, Tiểu A Ninh không biết nguyên nhân, có điều anh trai cười, cô bé cũng cười theo.

Chú chó ngốc hiếm khi chạy trốn khỏi ma trảo, nó cũng không hiểu rời đi, tiếp tục ở lại dưới chân Trần Hán Thăng.

“Mấy chú chó trên núi đều đơn thuần chất phác như vậy à.”

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm thán một tiếng, còn tiểu nha đầu A Ninh này vừa nghe lời vừa thông minh, dĩ nhiên còn có chút nhạy cảm và tự ti, cô bé thậm chí đã ý thức được tương lai Trần Hán Thăng sẽ là người làm chủ, trong thời gian ở chung luôn có tâm lý sùng bái kèm theo chút ý lấy lòng nhỏ.

Có lúc lại liên tưởng đến Thẩm Ấu Sơ cứng cỏi mà nhu nhược, ngay cả loại người không tim không phổi như Trần Hán Thăng, tự dưng đều sẽ đau lòng cho A Ninh hơn mấy phần.

“Trần Lam và Khương Vũ Giai, hai đứa này nên tới nơi này để thay đổi một chút.”

Trong lòng Trần Hán Thăng nghĩ đến hai cô em gái của mình, ngoài miệng lại trêu chọc A Ninh: "Em thật không nỡ rời xa chị à?"

"Ừm."

A Ninh gật gật đầu nhỏ.

"Vậy nửa cuối năm năm nay, hoặc là nửa đầu năm tới, anh sẽ đưa theo em và bà nội cùng đến Kiến Nghiệp chơi nhé."

Trần Hán Thăng đột nhiên nghiêm túc: "Như vậy mỗi tuần em đều có thể nhìn thấy chị, chính là sau ba năm rưỡi này em cũng chưa chắc sẽ về đây một lần, em đồng ý không?"

A Ninh khịt khịt mũi hai lần, lắc đầu.

Năm ngoái lúc Trần Hán Thăng ở đây, hắn cũng nói giống vậy, lúc đó A Ninh bị doạ đến phát khóc, bởi vì một khi đi ra ngoài sẽ không gặp được mẹ nữa, mặc dù bà đã tái hôn với người khác.

Không ngờ đến bây giờ anh trai lại nói lại lần nữa, còn ở ngay trước mặt bà nội.

Trần Hán Thăng cười một tiếng: "Em vừa nãy còn nói không nỡ xa chị mà, bây giờ lại không đồng ý, em là tên lừa đảo sao?"

"A Ninh không phải tên lừa đảo."

Tiểu A Ninh ngây ngốc chớp mắt, cô bé tuyệt đối không ngờ, người anh trai mà bản thân mình tôn kính nói chuyện lại còn thích đào hố như vậy, không để ý lập tức ngã vào.

Lúc này, Trần Hán Thăng xoay người quay về nhìn bà nội nói: "A Ninh muốn lên tiểu học, cháu nghe Ấu Sở nói, trước đây em ấy muốn đến trường phải đi qua một con đường núi rất dài, dưới chân chính là vách núi, thực sự quá nguy hiểm."

“Bà nội, bà xem như vậy có được không, muộn nhất là sang năm chuyện của cháu sẽ ổn định, sẽ dứt khoát mua một căn nhà ở Kiến Nghiệp cho bà và A Ninh, điều kiện chữa bệnh và tài nguyên giáo dục ở đó tốt hơn trên núi rất nhiều.”

Trần Hán Thăng dừng lại một chút, nhìn Thẩm Ấu Sở nói: “Ấu Sở cũng đã đồng ý rồi ạ.”

“Tớ…”

Thực ra Thẩm Ấu Sở trước đó cũng chỉ nghe qua một lần, còn chuyện đồng ý là lời nói vô căn cứ, cô đang định nói chuyện, vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện Trần Hán Thăng đang nhìn mình chằm chằm với ánh mắt long lanh, Thẩm Ấu Sở lại yên lặng cúi đầu.

Hai người bên nhau một năm rưỡi, Thẩm Ấu Sở biết tính cách gì Trần Hán Thăng hiểu rõ nhất, cô sẽ tình nguyện uỷ khuất bản thân, cũng sẽ không phản đối quyết định của mình.

Đặc biệt là quyết định này, tuyệt đối chính xác về lâu dài.

Bà nội đã lớn tuổi, cũng đã trải qua nhiều chuyện, sau khi bà nghe được ý định của Trần Hán Thăng, không hề có một chút kinh ngạc nào, chỉ là mí mắt hơi rủ xuống một chút thôi.

Bà nội đang quan sát Trần Hán Thăng, những người lớn tuổi có thể đối với chuyện thiệt hơn của bản thân chưa chắc đã có phán đoán gì, có điều bà có thể cảm nhận được ý định của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng ngồi ở trên ghế gỗ, duỗi hai chân ra, vẻ mặt thản nhiên có phần ương bướng, trước đây Vương Tử Bác cảm thấy bà nội là một vị cao thủ võ lâm thâm tàng bất lộ, cái tên Trần Hán Thăng này lại như một tên giang hồ mới không biết sợ là gì.

Bên trong nhà bếp nhỏ đột nhiên trở nên yên tĩnh, trừ tiếng Tiểu A Ninh đang yên lặng nức nở khóc.

“Tách tách tách.”

Đây là tiếng củi cháy trong bếp lửa, sau đó Trần Hán Thăng đứng lên, đẩy cửa nhà bếp nhỏ ra.

Con gió lạnh thấu xương cuốn ngược khí lạnh tràn vào, nhiệt độ trong phòng bếp lập tức giảm xuống rất nhiều, Thẩm Ấu Sở vội vàng kéo Tiểu A Ninh qua giúp cô bé mặc áo bông vào.

“Chị, em không muốn đi, đi rồi sẽ không gặp được mẹ nữa.”

Nước mắt Tiểu A Ninh giống như không đáng giá mà từng giọt lã chã rơi xuống đất, chú chó nhỏ tò mò liếm một cái, phát hiện vị mặn mặn.

Thẩm Ấu Sở không biết phải trả lời thế nào, chỉ ôm tiểu A Ninh vào trong lòng.

“Bà nội.”

Trần Hán Thăng không phải bị bệnh thần kinh, đột nhiên mở cửa nhà bếp ra không phải vì giả bộ, hắn chỉ vào bầu trời xa xôi, lớn tiếng nói: “Thế giới bên ngoài phát triển rất nhanh, hơn nữa cũng đang không ngừng mở rộng, sẽ không mãi hẻo lánh như trong thôn. Trước năm 2010 nhất định sẽ có tuyến điện thoại đầu tiên thông đến đây, khi đó thôn này sẽ không giấu được nữa, A Ninh cũng không giấu được.”

“Khi đó A Ninh mới bao lớn, nhiều nhất cũng chỉ 13 tuổi đi, vẫn còn đang trong độ tuổi học cấp hai.”

Trần Hán Thăng vốn cũng đã cởi bỏ áo lông vũ, trên người chỉ mặc một bộ áo lông, Thẩm Ấu Sở bên này giúp Tiểu A Ninh mặc quần áo xong, bên kia lại vội vàng cầm áo lông vũ đến muốn giúp Trần Hán Thăng mặc.

Trần Hán Thăng không nhịn được phất phất tay, tiếp tục nói: "Thay vì bị động thích ứng, không bằng chủ động thay đổi, Thẩm Ấu Sở đã cúi đầu hai mươi năm nay, Tiểu A Ninh cũng không nên lập lại hành động tiêu cực đó."

"Bà nội, cháu cho bà biết một bí mật chưa bao giờ truyền ra ngoài của cháu."

Trần Hán Thăng chậm rãi đến gần rồi ngồi xổm xuống, bàn tay che ở trên đầu gối bà nội: "Thực chỉ cần tàn nhẫn một chút, thế giới chính là một cô gái nhỏ ôn nhu, sẽ còn có những người xấu như cháu bảo vệ cho mọi người."

Bà nội nhìn thẳng vào Thẩm Ấu Sở và Tiểu A Ninh.

Một đứa nhan sắc đã chín muồi, một đứa vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ tuổi, mình đã cao tuổi, bà lại nhìn Trần Hán Thăng ở trước mắt, trên mặt lẫn vẻ không thèm để ý và không kiêng kị gì.

"Nếu như đi rồi."

Bà nội rất ít nói chuyện đã lên tiếng, thế nhưng lại nhắm thẳng vào vấn đề cốt lõi: "Vậy thì tất cả đều sẽ lệ thuộc vào cháu."

Đúng là như vậy, nếu như thật rời khỏi núi đi ra bên ngoài, sau đó tất cả đều sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào Trần Hán Thăng.

Bà nội không biết cái từ "vòng an toàn" này, có điều bà nhất định sẽ hình dung ra như này: Rời khỏi vòng an toàn trong núi, đi đến một nơi xa lạ như Kiến Nghiệp, tất cả đều là ẩn số.

Trần Hán Thăng đối xử tốt với các cô, vậy thì các cô sẽ tốt.

Trần Hán Thăng đối xử tệ với các cô, vậy thì các cô sẽ tệ.

Quan trọng là, Trần Hán Thăng đáng để tin tưởng sao?

“Bà nội, cháu đúng thật là một người phàm tục, tham tài háo sắc.”

Trần Hán Thăng nghe hiểu ý bà, thế nhưng không có thể thốt bừa bãi, chỉ là ngữ khí trở nên đặc biệt chân thành nói: “Bà biết không, Thẩm Ấu Sở chỉ dựa vào khuôn mặt này, cũng có thể làm cho cháu yêu thích cả đời.”

Có điều câu cà lơ phất phơ, hồn nhiên không giống một câu bảo đảm này, bà nội lại khiến cho gật đầu.

“Oa…”

Đây là tiếng khóc của Tiểu A Ninh, sau này bà nội cũng đồng ý, vậy thì mình thật sự muốn đi ra ngoài, đại khái sẽ không còn được gặp lại mẹ nữa.

“Khóc cái gì!”

Trần Hán Thăng sờ đầu A Ninh một cái: “Theo bà nội đi ngủ đi, anh trai có chuyện muốn với chị.”

“Bà nội, A Ninh dắt bà đi ngủ.”

Tiểu A Ninh lại khóc tiếp, thế nhưng vẫn rất nghe lời, hơn nữa cũng tỉ mỉ đỡ lấy tay của bà nội, lúc đi tới cửa nỏ của phòng bếp, còn biết xoay người tạm biệt anh trai và chị, cho dù trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là nước mắt.

“Anh ngủ ngon, chị ngủ ngon.”

Trần Hán Thăng đột nhiên có chút hiểu cái cảm giác “con nhà người ta” đó, em gái Trần Lam và Khương Vũ Giai của mình, đứa nào đứa nấy đều nghịch ngợm, có chỗ nào vừa ngoan ngoãn vừa thông minh như A Ninh chứ.

“Sau này, tớ cũng muốn sinh con gái.”

Không đầu không đuôi, Trần Hán Thăng đột nhiên nói một câu.

...

Chương 353: Thế giới rất dịu dàng, hãy làm một người phàm tục tham tiền háo sắc đi (2)

Thẩm Ấu Sở vốn cho rằng Trần Hán Thăng có gì muốn nói mình nói, kết quả nghe được hắn nói muốn có con gái, Thẩm Ấu Sở thẹn đỏ mặt trước, cuối cùng vẫn là lo lắng Trần Hán Thăng bị cảm lạnh, cầm lấy áo lông giúp Trần Hán Thăng mặc lên.

"Mẹ của A Ninh ở bên kia."

Trần Hán Thăng đưa tay ra, yên tâm thoải mái hưởng thụ Thẩm Ấu Sở giúp mình mặc quần áo, trong miệng cũng đang nói: "Dứt khoát cùng nhau tính tiếp đi, sau đó bất kể làm gì, nhét thêm một hai người cũng không phải vấn đề lớn, có điều việc này trong lòng cậu hiểu rõ là được, tạm thời đừng nói ra."

"Ừm, hiểu rồi."

Thẩm Ấu Sở yên lặng gật đầu, săn sóc kéo khoá áo lông giúp Trần Hán Thăng, sau đó ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng.

Đại khái ở bên cạnh bếp củi quá lâu, hai bên gò má cô mang theo vẻ ửng hồng mỏng manh, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung rinh, sống mũi thẳng, đôi môi hồng hào hơi mở ra, cặp mắt hoa đào dưới ánh lửa lập loè càng làm nổi bật hơn, mang theo một vẻ đẹp khó phân biệt được.

"Đang nhìn cái gì vậy?"

Trần Hán Thăng hỏi.

“Cảm ơn cậu.”

Thẩm Ấu Sở cộc lốc nói, cô cũng biết Trần Hán Thăng đang trợ giúp bản thân.

“Đời người rất dài, tớ hiện đang giúp cậu, sau đó có thể cũng cần cậu giúp tớ.”

Trần Hán Thăng sờ khuôn mặt bóng loáng của Thẩm Ấu Sở: “Con người này của tớ đặc biệt phóng túng, ngày nào đó nói không chắc lại giống như hãng điện tử bị tẩy chay vậy, khi đó cậu sẽ không rời khỏi tớ chứ.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái, sao cô có thể chứ.

“Tách tách tách.”

Lại là tiếng củi gỗ cháy, tăng thêm chút náo nhiệt cho buổi đêm yên tĩnh này, chú chó nhỏ ngồi ở bên cạnh, cái đầu chó ngẩng lên tò mò nhìn cặp nam nữ chủ nhân.

“Vậy cậu đồng ý với tớ một điều kiện được không?”

Trần Hán Thăng đột nhiên nói.

Thẩm Ấu Sở còn tưởng rằng Trần Hán Thăng muốn nói “Bất kể có xảy ra chuyện gì, cậu cũng không nên rời bỏ tớ”, liền nhẹ nhàng đồng ý.

“Bất kể có xảy ra chuyện gì……”

Trần Hán Thăng mở miệng, nửa đoạn trước đúng như vậy, có điều nửa đoạn sau lại biến thành: “Cậu cũng phải tha thứ cho tớ.”

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút mê man.

“Bất kể có xảy ra chuyện gì, cậu cũng không nên rời bỏ tớ” và “Bất kể có xảy ra chuyện gì, cậu cũng phải tha thứ cho tớ”, ý nghĩa gần giống như nhau, nhưng lại có chút khác biệt không nói ra được.

“Có đồng ý không hả?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Đầu Thẩm Ấu Sở làm sao mà theo kịp suy nghĩ của Trần Hán Thăng, nhất là hắn nói chuyện thích đào hố, mấy đứa trẻ nhỏ tuổi như A Ninh cũng có thể lừa gạt, lừa gạt Thẩm Ấu Sở thì thế nào?

“Cậu không đồng ý sao?”

Trần Hán Thăng lại thúc giục một lần nữa, ngữ khí bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

“Được, được mà.”

Thẩm Ấu Sở vội vàng đồng ý, tuy chính cô cũng không hiểu rõ ý tứ cụ thể.

Đây nếu như đổi lại thành Tiểu Ngư Nhi, cô là tuyệt đối sẽ không đồng ý với “lời hứa bất bình đẳng” này, Trần Hán Thăng chính là thấy Thẩm Ấu Sở dễ bắt nạt, mới cố ý quyết định như vậy trước.

Có điều nếu như đổi thành Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ lại đổi sang một cách khác.

“Sao, hiện tại là giờ ở Bắc Kinh đang là 21h07 tối ngày 30 tháng 1 năm 2004.”

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Chúng ta hãy nhớ kỹ thời gian này, mọi người đều là người đàng hoàng, ai cũng không được phép nói dối.”

…

Hơn 5h sáng ngày hôm sau, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở vội vội vàng vàng ăn bữa sáng rồi rời khỏi núi Đại Lương, lần tới tiếp theo rất có thể chính lúc là đón bà nội và A Ninh ra ngoài.

Lại là một lộ trình đổi xe dài, cuối cùng máy bay cũng hạ cánh xuống sân bay Lộc Khẩu ở Kiến Nghiệp, đã hơn ba giờ chiều.

Đặt chân xuống mảnh đất quen thuộc, hít thở bầu không khí lạnh lẽo mang theo phiền muộn của Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng phô trương đeo kính râm lên: "Vẫn là thành phố lớn thoải mái, cũng không hiểu trên núi có kỷ niệm gì đáng giá, sau khi A Ninh đến đây, mỗi ngày tớ sẽ đều dẫn em ấy đi ăn KFC, chắc chắc em ấy sẽ yêu cái thành phố này."

Thẩm Ấu Sở dịu dàng cười một tiếng, không nói gì.

Có điều khi hai người đi tới Học viện Tài chính, phát hiện trước cổng trường học khá náo nhiệt, chen chúc vài chiếc xe nhỏ, trong đó có một vài chiếc xe Mercedes-Benz BMW.

Người quen cũ của Trần Hán Thăng - phó bí thư đoàn ủy Vu Dược Bình đang duy trì trật tự, dáng vẻ rất bận bịu.

"Lão Vu, năm mới vui vẻ."

Trần Hán Thăng chào hỏi từ xa.

"Cậu cũng tới à, ngày mai Hỏa Tiễn 101 khai trương đúng không."

Vu Dược Bình nhìn thấy Trần Hán Thăng cũng rất vui: "Vừa nãy vài học sinh đã đến rồi, toàn bộ đều là sinh viên đến Hỏa Tiễn 101 làm thêm đấy."

Bọn họ vừa nói như vậy, đã thu hút sự chú ý của đa số người, lúc này Trần Hán Thăng mới phát hiện lái xe lại là một

vài nam sinh còn rất trẻ tuổi, có hai chiếc xe Trần Hán Thăng cũng không nhận ra là nhãn hiệu motor thể thao nào.

Đường nét mặt sơn màu đen mạnh mẽ, cảm giác kim loại mười phần, người lái ở phía trên cần nằm sấp cả người, giống như con tôm vậy.

"Ngày hôm nay không phải thời gian báo danh, sao lại có nhiều người vậy?"

Trần Hán Thăng hoàn toàn không coi ra gì bởi vì nơi này là địa bàn của hắn, theo thói quen đưa thuốc lá cho Vu Dược Bình, đương nhiên cũng không quên đưa cho cả bảo vệ trường học.

Những anh trai bảo vệ này và Trần Hán Thăng có mối quan hệ tương đối thân thiết, bọn họ có thể không biết người có thành tích học tập xuất sắc nhất Học viện Tài chinh là ai, thế nhưng đối với loại sinh viên như Trần Hán Thăng lại hết sức quen thuộc.

Rất giống như bắt đầu từ cấp hai, Trần Hán Thăng và mấy bảo vệ ở cổng trường đã quen chơi với nhau.

"Cậu không hiểu đâu."

Lão Vu còn rất tự hào: "Qua mấy tháng nữa trường được sửa chữa lại, chúng ta chuẩn bị mở một viện giáo dục chuyên nghiệp quốc gia, cậu biết cái gì gọi là viện giáo dục quốc gia không?"

"Biết."

Trần Hán Thăng gật đầu một cái: "Chuyên bồi dưỡng mấy du học sinh mà, kỳ thực nói trắng ra, chính là dùng tiền xuất ngoại mua lấy cái bằng, trường học của chúng ta chuyện khác không được, chứ tiền là nhất rồi."

“Ai lại nói trường học cũ của mình như vậy chứ, Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp có thể không có viện giáo dục quốc gia, nhưng Đại học Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp nhất định phải có.”

Vu Dược Bình bất mãn ngắt lời: “Những học sinh này đều là được tuyển sinh sớm, sau tháng năm năm nay là có thể nhập học, bọn họ vừa cùng nhau đến đây tham quan trường học, ồn ào muốn đi vào, bảo vệ suýt chút nữa không ngăn được, tôi phải đến trấn an một chút.”

Nói tới chỗ này, lão Vu còn khá là rụt rè: “Hán Thăng, cậu cũng biết con người của tôi rồi, các giáo sư khác còn ở nhà bầu bạn với cha mẹ con cái, chỉ có tôi là xuất hiện ở trong trường học.”

“Nếu không sao lại nói, cậu là Đại tướng mà Lục viện trưởng cố gắng bồi dưỡng chứ.”

Trần Hán Thăng lập tức nghe lời nịnh nọt của Vu Dược Bình, hai người cùng với bảo vệ ở cổng, vừa hút thuốc vừa tán phét.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, những “sinh viên tương lai của viện giáo dục quốc gia” cũng đang nghị luận ầm ĩ.

Trần Hán Thăng đeo kính đen, phanh áo lông ra, dáng dấp đưa thuốc lá cho giáo sư của trường hút ngay trước mặt mười phần vô lại, có điều nữ sinh đang đứng ở bên cạnh hắn, đúng là rất xinh đẹp.

“Tôi ban đầu cũng không muốn đến Học viện Tài chính, nhưng mà nghe câu trong trường nhiều mỹ nữ này, cho nên tôi mới đến.”

“Cái người ngu ngốc là học trưởng của chúng ta sao, ngay cả xe cũng không có, lại có thể cua được một cô gái xinh đẹp

như vậy.”

“Vị sư tỷ này cũng quá xinh đẹp rồi, tôi con mẹ nó lớn như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nữ sinh như vậy, tôi bây giờ muốn chia tay với bạn gái KTV đang quen kia.”

“Vậy chúng ta đi chào hỏi đi.”

Có một nam sinh đi xe motor thể thao đột nhiên nói.

“Cậu chủ Hứa cậu lên trước đi, giới thiệu bản thân một chút.”

Lập tức liền có mấy đứa bạn nhốn nháo giựt dây.

“Cậu chủ Hứa” nghe xong lời cổ động, anh ta cũng không mang theo mũ bảo hiểm, một cước nổ máy, sau đó một trận tiếng vang “brừm brừm brừm” chói tai vang lên, chọc cho Trần Hán Thăng và Vu Dược Bình đều nhìn sang bên này.

“Vù.”

“Cậu chủ Hứa” đột nhiên buông tay ra, xe motor thể thao đột nhiên lao về phía Trần Hán Thăng như một mũi tên.

Tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Vu Dược Bình và bảo vệ mở to hai mắt cũng không kịp phản ứng lại, Trần Hán Thăng vứt tàn thuốc đi, kéo Thẩm Ấu Sở dời sang bên cạnh, mặc kệ lão Vu và nhóm bảo vệ.

Có điều tính năng của chiếc xe motor này tương đối tốt, đầu xe cuối cùng cách chỗ Vu Dược Bình khoảng 0,5 mét khó khăn lắm mới dừng lại.

“Trâu bò”

“Cậu chủ Hứa thật là đẹp trai.”

“Động tác này tiêu sái hơn cả cú tát vào mặt vậy.”

Những nam sinh khác phía sau lớn tiếng khen ngợi, giờ Vu Dược Bình và Trần Hán Thăng mới hiểu được hóa ra là cố ý.

"Các cậu thật là ……"

Vu Dược Bình tức giận không nói nên lời, mồ hôi trên khuôn mặt bầu bĩnh bị dọa đến mức chảy ra đầm đìa.

Cái tên "Cậu chủ Hứa" này cũng không coi ai ra gì, hắn còn tiêu sái vặn cổ một cái, nói về phía Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở: "Sư huynh, sư tỷ, chúc mừng năm mới, tôi tên Hứa Mãn Bình, năm nay mới…"

"Bốp"

"Cậu chủ Hứa" còn chưa kịp nói hết câu, Trần Hán Thăng quất tới một tát.

Âm thanh giòn tan, êm tai không chịu được.

Cái tát này đến quá bất ngờ, căn bản không cho người ta cơ hội phản ứng, không chỉ khiến cho hai mắt Hứa Mãn Bình nổ đom đóm, mà đám sinh viên đang ầm ĩ cũng im lặng.

Chỉ có trong mắt lão Vu lóe lên một tia sảng khoái.

ĐM! Thật sự cho rằng Học viện Tài chính không ai trị được các người ư, trong nhà Hà Sướng có tiền không, còn không phải rời đi ảo não như thế sao.

"Nói, tại sao cậu lại muốn tông vào bí thư Vu đáng yêu đáng kính hả."

Trần Hán Thăng căm tức nhìn Hứa Mãn Bình.

Vu Dược Bình sửng sốt một chút, trong lòng nghĩ thầm cái gì, anh ta mẹ nó rõ ràng không phải hướng về phía tôi mà, sao lại đẩy tôi lên.

"Tôi, tôi không muốn tông thầy Vu, tôi muốn tông các người…"

Hứa Mãn Bình nghe xong cũng có chút hoảng hốt, còn chưa vào nhập học đã lái xe đâm giáo sư, hắn có phách lối thế nào đi nữa cũng không dám làm vậy.

Không ngờ, lại "bốp" thêm một tiếng tát nữa.

"Nói, vậy tại sao cậu muốn tông người đáng yêu đáng kính như tôi hả."

Trần Hán Thăng xoa xoa cổ tay: "Tôi là phó chủ tịch hội sinh viên Học viện Tài chính, tại sao cậu lại muốn tông tôi!"

Hứa Mãn Bình sững sờ không biết trả lời thế nào, cậu ta hoàn toàn choáng váng, mặt cũng đã sưng lên theo rồi.

"Đồ ngu, tông tôi thì thôi đi, lại muốn tông cả bí thư Vu của chúng tôi."

Trần Hán Thăng lập tức liền muốn đánh thêm cái tát thứ ba, Vu Dược Bình vội càng kéo lại: "Bỏ đi bỏ đi, người trẻ tuổi quá kích động, tôi tha thứ bọn họ rồi."

"Này, mấy đứa, mau mau về nhà đi đừng ở lại ở cổng nữa, bây giờ mấy đứa không có thẻ sinh viên, không thể tùy ý ra vào trường học được."

Vu Dược Bình bày ra dáng vẻ giáo viên quát lớn về phía đám phú nhị đại này một câu, sau đó kéo Trần Hán Thăng vào trường học: "Cậu kích động như thế làm cái gì hả, Hán Thăng."

"Em không có kích động, ngài suy nghĩ một chút xem phó bí thư đoàn uỷ kính yêu của chúng ta mà lại để cho người ta đụng phải, em có thể không tức giận sao."

Trần Hán Thăng nói năng hùng hồn biện minh.

Vu Dược Bình không còn gì để nói, kẻ đần độn đều nhìn ra người ta muốn ở đùa bỡn cho ngầu trước mặt cậu, cậu tránh được thì thôi, còn lấy tôi ra chắn trước mặt.

Hai lòng bàn tay này của tên tiểu tử cậu đánh cũng thật sảng khoái, tôi con mẹ nó phải gánh một cái oan ức.

“Bây giờ tôi không phải phó bí thư.”

Lão Vu rầu rĩ nói rằng: “Lục viện trưởng làm phó hiệu trưởng, nên hiện tại đoàn ủy này là do tôi quyết định.”

“Phải không, thăng nửa bậc à?”

Trần Hán Thăng hơi kinh ngạc: “Vốn còn muốn mời ngài ăn bữa trưa, vậy bữa này ngài mời đi.”

“A, cái này…”

Lão Vu ho khan một tiếng: “Tuy rằng cấp bậc tăng cao, nhưng tiền lương của tôi vẫn không thay đổi.”

“Vậy được, hay là em mời.”

Trần Hán Thăng cười hì hì khoác vai Vu Dược Bình: “Kéo thêm cả Tôn Khoa của phòng bảo vệ đến đi, mua chút rượu uống.”

“Ha ha, cũng biết tiểu tử cậu kiếm được tiền rồi.”

Vu Dược Bình quay đầu nhìn một đám học sinh ngoài cửa một chút: “Nói thật đi, tôi cho rằng cậu sẽ lên cảnh cáo trước đấy, không ngờ lại trực tiếp động thủ.”

“Cảnh cáo đó cách là của người giả vờ có ăn học.”

Trần Hán Thăng có chút bất mãn: “Thầy Vu, thầy lại coi em là thành người có ăn học, em có thể không vui đó, em chính là một tục nhân.”

…

Sau khi đám Trần Hán Thăng rời đi, Hứa Mãn Bình đã trúng hai cái tát mới phản ứng được.

“Anh ta có biết tôi là ai không?”

Hứa Mãn Bình hỏi bảo vệ của trường học.

Bảo vệ của Học viện Tài chính đã sớm chán ghét đám người ngu ngốc này, ai ai cũng bày ra cái dáng vẻ làm bộ như mình rất có tiền, một điếu thuốc cũng không biết đưa ra.

Nào giống Trần Hán Thăng gặp mặt liền đưa thuốc, thỉnh thoảng còn mời ra ngoài đi massage một trận.

“Vậy cậu biết anh ấy là ai sao?”

Bảo vệ hỏi lại một câu.

“Hắn là ai?”

Có người đúng là đần độn vẫn hỏi đến.

“Đợi các cậu nhập học sẽ biết rồi.”

Bảo vệ thả ra một nút thắt, còn làm bộ quan tâm nhắc nhở Hứa Mãn Bình: “Thực ra, nếu lúc nãy cậu thật sự muốn tông thầy Vu, việc này sẽ đơn giản hơn nhiều …”

Chương 354: Câu chuyện ma quỷ ở phòng 602 của Học viện Tài chính

Vào lúc trời sẩm tối, Trần Hán Thăng thực sự đã có hẹn dùng bữa trên tầng hai của căn-tin với Vu Dược Bình, bí thư đoàn ủy của Học viện Tài chính và Tôn Huy trưởng ban bảo vệ.

Bình thường căn-tin trường đại học sẽ không đóng cửa ngay cả dịp Tết, bởi vì một số sinh viên đại học theo đạo hồi sẽ không ăn Tết, vì vậy trong căn tin luôn phải có một cửa hoạt động, để phục vụ đồ ăn chay.

Bây giờ đã là mùng mười tháng Giêng,có một số học sinh đã trở về trường, căn-tin số một và căn-tin số hai đã mở sẵn cửa.

Hôm nay đám người Nhiếp Tiểu Vũ, Lý Quyến Nam cũng đã đến và trực tiếp làm việc. Thậm chí Vương Tử Bác còn gửi cho Trần Hán Thăng một tin nhắn, nói rằng cậu ấy đã trở lại Đại học Lý công Kiến Nghiệp rồi.

Thẩm Ấu Sở trở về ký túc xá một mình, Hồ Ngữ Lâm đang đợi cô ở đó.

Tiểu Hồ là một người sống có trách nhiệm. Thu nhập từ quán trà sữa "Ngộ Kiến" đã giúp cho cô ấy có một cái Tết no ấm. Dưới sự tác động của đồng tiền, cô ấy đã yêu cầu Diệp Học Lan trở lại Học viện Tài chính để thảo luận về cách thực hiện các hoạt động trong học kỳ mới, phấn đấu bán thêm nhiều trà sữa hơn trong khi vẫn đảm bảo về số lượng và chất lượng.

Bây giờ Trần Hán Thăng không phải lo lắng nhiều việc nữa. Quán trà sữa có Hồ Lâm Ngữ, Hỏa Tiễn 101 có Nhiếp Tiểu Vũ. Cô ấy sẽ gọi điện cho từng tổng đại lý như Vương Tử Bác, đồng thời sẽ đi khảo sát thực tế.

Trần Hán Thăng, Lão Vu và Tôn Huy chọn ăn mấy món nhắm trong căn-tin của Học viện Tài chính. Vào những ngày trời lạnh, cùng nhau uống Bia Tuyết, tám chuyện trên trời dưới đất.

Hai người này không coi Trần Hán Thăng như là một sinh viên đơn thuần, cũng không nói chuyện với thái độ của một giáo viên hay lãnh đạo nhà trường, vừa uống rượu vừa nói về những thay đổi có thể phát sinh sau khi cải cách học viện, còn nói đến cả việc thành lập Học viện Giáo dục Quốc tế.

"Hôm nay cậu đánh người khác, thù này coi như do cậu tự chuốc lấy đấy."

Vu Dược Bình nhìn Trần Hán Thăng và nói.

Trần Hán Thăng và Tôn Huy cạn ly, thờ ơ nói: "Tôn ca có thể bảo kê cho em. Hơn nữa, Lão Vu, là em ra mặt giúp thầy, kết thù cũng do thầy mà ra."

"Hai người đang nói gì vậy?"

Tôn Huy không biết chuyện gì đã xảy ra ở cổng Học viện Tài chính lúc buổi chiều.

"Đừng nói nhảm, rõ ràng họ muốn thể hiện trước mặt câu."

Vu Dược Bình một bên trốn tránh trách nhiệm, một bên giải thích lý do cho Tôn Huy.

"Hầy, tôi còn tưởng chuyện gì to tát lắm cơ."

Tôn Huy vỗ vỗ đùi: "Dù gia đình có hầm hố tới đâu thì cũng phải tuân thủ quy tắc ở trường đúng không. Hơn nữa

Trần Hán Thăng không phải là sinh viên đại biểu khởi nghiệp do hiệu trưởng Lục điểm danh, nâng đỡ sao, còn sợ gì nữa?"

"Tôi có nói sợ gì đâu."

Vu Dược Bình lẩm bẩm: "Trong trường học mà cứ tranh chấp mãi dù gì không tốt lắm."

"Không sao đâu."

Trần Hán Thăng nói với giọng điệu mình là người dễ tính: "Chỉ cần bọn họ không ra vẻ, hoặc không dẫm đạp lên em để thể hiện, thì em cũng chẳng có hơi đâu đi để ý. Đến lúc đó tìm hai tên mồm mép nhanh nhẹn, lan truyền cuộc sống quá khứ và hiện tại của Hà Sướng ở Học viện Tài chính. Nếu ai cố ý gây sự thì là thèm ăn đòn."

"Nói như thể cậu là người to nhất trong cái Học viện Tài chính này vậy."

Tôn Huy đùa vui chút.

"Tôi không phải là trùm, hiệu trưởng Thái và hiệu trưởng Lục mới là trùm, nhưng…"

Trần Hán Thăng uống "ực ực ực" một cốc bia, thời tiết Kiến Nghiệp lúc này ước chừng cỡ không độ, loại cảm giác sảng khoái này từ cổ xuống tận dưới bụng.

"Ợ"

Trần Hán Thăng ợ ra một mùi bia nồng nặc, sau đó cười nói: "Tuy nhiên, Học viện Tài chính có hỗn loạn hay không, tôi mới là người quyết định."

"Quái gì, thế còn trưởng bộ phận an ninh như ông đây thì cậu vứt đi đâu."

"Còn có tôi sắp nhậm chức đứng đầu đoàn uỷ nữa."

Vu Dược Bình và Tôn Huy phản bác lại ngay lập tức, hét lên thể hiện cho tên Trần Hán Thăng này thấy.

Thực tế trường nào cũng có những học sinh như Trần Hán Thăng, học lực có thể trung bình nhưng lại có mối quan hệ rất tốt với giáo viên trong trường, đó là mối quan hệ giữa "Sư Hữu" .

"Sư Hữu" chính là thầy và bạn.

Vì vậy, khi trong trường có chuyện gì hay thì ngọn nguồn đều là từ họ, có tin tức gì mới thì họ đều là người đầu tiên biết.

Trong các giải thưởng bình xét ưu tú của trường, ngoài những học sinh xuất sắc đứng đầu, thường có một hoặc hai học sinh đạt điểm trung bình, thậm chí thấp hơn nhưng lại rất nổi tiếng trong trường.

Có người cho rằng đây là một câu chuyện mờ ám, thực ra người ngoài chỉ nhìn thấy khoảnh khắc "Trần Hán Thăng" đoạt giải, làm sao có thể biết được sự vất vả đằng sau đó.

Ví dụ, sau bữa tối hôm nay, khi Vu Dược Bình và Tôn Huy chuẩn bị đi về, Trần Hán Thăng lấy từ trong túi ra hai chiếc phong bì màu đỏ: "Em biết Lão Vu có một cô con gái đang học tiểu học. Tôn Huy cũng có một đứa con trai đang học mẫu giáo. Nhờ hai người cầm giùm cho bọn nhỏ."

"Này, Hán Thăng, cậu đang làm gì vậy? Sao bọn tôi có thể lấy phong bì của cậu được chứ."

"Đúng vậy, mau cất đi, nếu cứ như vậy tôi sẽ giận đó."

Hai giáo viên lập tức từ chối, thậm chí còn cau mày giả vờ giận dỗi.

Trần Hán Thăng làm sao có thể rút lại: "Tiền này không phải cho hai người, đây là đưa giùm biết chưa. Tức là hai người cầm hộ người ta, sau này nhất định phải trả cho họ."

Cảnh tượng này có vẻ quen thuộc, Trần Hán Thăng cũng đã bắt gặp trong buổi chúc Tết năm nay.

Hắn theo cha mẹ đến nhà một người họ hàng. Trưởng bối cũng lấy ra một phong bì đỏ mừng tuổi, đương nhiên Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Nhân từ chối không nhận: "Nó đã học đại học rồi, người 20 tuổi rồi làm sao có thể nhận tiền mừng tuổi được nữa?"

Trần Hán Thăng thực sự muốn nó, nhưng tiếc là các vị trưởng bối dễ bị dao động ý chí, nghe những gì Lão Trần và Lương Thái hậu nói liền do dự rút lại phong bao đỏ, sau đó còn nói: "Chớp mắt cái đã 20 tuổi rồi. Nhớ lúc nó ở XXX, đã làm XXX, kết quả là XXX…"

Nó giống như một mẫu câu cố định, vừa nói vừa rút lại phong bao lì xì.

Thực ra đây là một biểu hiện của việc trong lòng không hề muốn lì xì.

Nếu thật sự muốn phát bao lì xì thì không thứ gì có thể ngăn cản được, người ta sẽ nhận một ít cho có không khí may mắn.

Vì vậy, mặc dù Vu Dược Bình và Tôn Huy không muốn, nhưng Trần Hán Thăng vẫn cố nhét vào trong túi họ. Cuối cùng, hai giáo viên chỉ có thể nhận nó với một "nụ cười gượng gạo".

Tiền thật sự không nhiều, mỗi phong bao đỏ chỉ có tầm hai trăm tệ. Lão Vu và Lão Tôn cũng không thiếu chút tiền này, chủ yếu là hắn muốn bày tỏ chút tình cảm.

Có hàng nghìn sinh viên trong Học viện Tài chính, nhưng có ai nghĩ đến lì xì cho con cái của mình? Hơn nữa, làm thành tâm thành ý thực hiện thì có được bao nhiêu người chứ?

Cho nên đừng cảm thấy mấy giải thưởng bình xét ưu tú là tấm màn đen, không nói khoa trương chứ chưa biết chừng giáo viên càng muốn phát những giải thưởng này cho nhóm Trần Hán Thăng.

“À, năm nay, chính sách hỗ trợ khởi nghiệp của sinh viên đại học của trường càng ưu đãi hơn” .

Khi Vu Dược Bình rời đi, nhân tiện nhắc nhở Trần Hán Thăng: “Nếu có thời gian thì hãy viết đơn, tôi sẽ giúp cậu thông qua. Những thứ khác thì không dám nói, nhưng chỉ là mấy cái máy tính thì không thành vấn đề.”

“Đã hiểu, cảm ơn Lão Vu.”

Trần Hán Thăng vẫy vẫy tay.

Nghĩ lại thì Trần Hán Thăng chẳng bị thiệt chút nào. Một cái máy tính có giá gấp bao nhiêu lần hai trăm tệ? Nhưng máy tính của trường thì Lão Vu không thể nhét vào túi được, nhưng hai trăm tệ thì thực sự vào túi của Lão Vu.

Là nặng hay nhẹ, là thật hay giả, trên đời không có tình yêu và thù hận đến một cách vô cớ.

… . .

Sau khi ra khỏi căn-tin, Trần Hán Thăng gọi điện cho Thẩm Ấu Sở để hỏi cô tình hình ở đó thế nào.

“Tớ cùng Lâm Ngữ ăn tối ở tầng một căn-tin, sau đó đi dạo trong sân thể dục, đi đón Đoàn Viên gửi ở chỗ dì quản lý ký túc xá về nuôi…”

Thẩm Ấu Sở thành thật trả lời, nhưng cô chưa kịp nói xong, Hồ Lâm Ngữ đã giật lấy điện thoại: “Trần Hán Thăng, Trần tổng, tôi đang đợi cậu lì xì đấy.”

“Không có tiền lì xì, nếu thế chấp người cho cậu thì sao?”

“Chê nha, cũng chỉ có Thẩm Ấu Sở mới muốn cậu thôi.”

“Tốt xấu gì thì cũng có người cần tớ. Hồ Lâm Ngữ, giờ đã là học kỳ sau năm hai rồi mà cậu vẫn còn độc thân.”

Trần Hán Thăng công kích không chút lưu tình: “Ngay cả Kim Dương Minh cũng không để mắt đến cậu. Tiểu Hồ, cậu phải xem lại bản thân đi chứ.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại ngay lập tức, để lại Hồ Lâm Ngữ một mình than trách với Thẩm Ấu Sở.

Trường học có rất ít người, Trần Hán Thăng không lạ gì cảm giác này. Vừa làm vừa học là như vậy, rời trường muộn nhất, quay lại trường sớm nhất, có lúc cả một tầng ký túc xá chỉ có mình hắn.

Vào ban đêm, bên ngoài hành lang có tiếng gió hoặc những chuyển động khác, nghe như tiếng người đi lại.

Vào thời điểm này, những lời đồn đại thường gặp như “Ban đầu nơi đây là một nghĩa trang, sau khi san lấp mới được sử dụng xây trường học. Bởi vì học sinh có đủ dương khí nên trấn được âm tà…”. Trong đầu không khỏi ùa về những tình tiết, câu chuyện ma quỷ, đi vệ sinh còn không dám đi.

Vì vậy, nhiều sinh viên đến ký túc xá đến sớm, buổi tối có lẽ đều đi quán net rồi.

“Lạch cạch!”

Trần Hán Thăng đẩy cửa ký túc xá rồi bước vào, Lý Quyến Nam vội vàng quay người lại: “Làm tao sợ chết khiếp, Trần ca à.”

“Sao thế?”

Trần Hán Thăng nhìn vào đôi mắt sợ hãi dưới cặp kính của Lý Quyến Nam, dường như có thể đoán được cậu ấy ở kí túc xá một mình nên có chút sợ hãi.

Cũng hết cách, cả tầng chỉ có một người mà.

“Nhìn cái dáng vẻ sợ chết của mày kìa.”

Trần Hán Thăng cười chế nhạo.

“He he.”

Lý Quyến Nam gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Tứ ca đến thì tốt rồi.”

“Đương nhiên, Tứ ca hơi bị chu đáo.”

Trần Hán Thăng ho nhẹ một tiếng: ” Tao kể cho mày nghe một câu chuyện, để mày quên đi ý nghĩ vớ vẩn vừa rồi.”

Khi Lý Quyến Nam nghe Trần Hán Thăng nói sẽ kể chuyện thì lập tức tập trung tinh thần.

Trần Hán Thăng hiểu biết nhiều, lại biết cách ăn nói, những câu chuyện hắn kể chắc hẳn rất thú vị.

“Chỉ có hai người chúng ta, đừng bật đèn vội.”

Trần Hán Thăng nhìn lên trần nhà, đứng dậy rồi đi tắt một ngọn đèn.

Ban đầu trong ký túc xá có hai ngọn đèn sợi đốt, Lý Quyến Nam biết mình chỉ cần bật một cái là đủ, nhưng cậu đã bật tất cả vì có chút sợ hãi. Bây giờ tự dưng Trần Hán Thăng nhắc đến làm cậu ta có chút ngượng ngùng.

Tuy nhiên, sau khi tắt đèn, ký túc xá lập tức trở nên tối hơn rất nhiều. Câu chuyện của Trần Hán Thăng cũng bắt đầu.

“Có một cặp đôi leo lên ngọn núi phủ tuyết cùng với một nhóm người, nhưng nhìn thấy điều kiện leo núi khó khăn, vậy nên đã để cô gái trong cặp tình nhân đó ở lại trại, những người khác cùng đi leo núi.”

“Buổi trưa, tất cả mọi người đều trở về, ngoại trừ bạn trai của cô gái. Họ nói rằng bạn trai của cô đã chết trong trận tuyết

lở nên cô gái rất đau buồn.”

“Vào ban đêm, khi họ đang ngồi quanh đống lửa, bạn trai của cô gái bất ngờ lao tới, người bê bết máu, túm lấy cô gái và bỏ chạy, nói với cô gái rằng tất cả những người leo núi khác, ngoại trừ anh ta đều đã thiệt mạng trong trận tuyết lở.”

“Hỏi: cô gái ruốt cuộc tin bạn trai mình hay tin những người khác?”

Trần Hán Thăng chậm rãi hỏi.

Lý Quyến Nam vốn dĩ rất có hứng thú, nhưng khi nghe đến cuối đột nhiên sắc mặt tái nhợt. Lúc này mới nhận ra Trần Hán Thăng đang kể cho mình một câu chuyện ma.

“Chiết tiệt, Trần ca ác thật đấy.”

Lý Quyến Nam trách móc, nhưng cậu ấy có máu tò mò, rõ ràng rất sợ nhưng vẫn cố hỏi thêm một câu.

“Trần ca, kết của câu chuyện đó là gì, bạn trai của cô gái đó là thật hay giả?”

“Chuyện đó không quan trọng.”

Trần Hán Thăng nhíu mắt nhìn Lý Quyến Nam. Căn phòng chỉ bật một ngọn đèn nên có chút tối tăm, ngoài ban công gió thổi vi vu, ngoài hành lang dường như có người đi lại.

“A Nam, trước tiên mày hãy đoán xem tao là thật hay giả.”

Chương 355: Trí tuệ của tên sở khanh

“Chết tiệt, Trần ca, đừng làm tao sợ có được không!”

Trong giọng nói đầy u ám của Trần Hán Thăng, Lý Quyến Nam như cảm thấy trên cánh tay mình đang nổi da gà, thịt trên mặt căng thẳng đến mức sắp đóng thành cục rồi. Tất nhiên cậu ấy không nghi ngờ Trần Hán Thăng là giả, chỉ là có chút bực tức vì việc làm dọa ma của hắn.

“Mày là đứa 20 tuổi rồi mà sao vẫn sợ ma.”

Trần Hán Thăng vừa thu dọn hành lý, vừa trêu chọc Lý Quyến Nam.

“Tao mới 19 tuổi, nhỏ hơn mấy người một tuổi.”

Lý Quyến Nam cầm chổi bắt đầu dọn dẹp, thật ra cậu ấy muốn làm việc này từ sớm, nhưng có chút sợ hãi nên chỉ đành ngồi trên ghế xem máy tính.

Trần Hán Thăng sửa sang lại vali, sau đó giúp dọn vệ sinh, Lý Quyến Nam thấy vậy có chút thú vị: “Trần ca, có nhớ năm nhất khi đăng ký vào đây, mày là người đầu tiên quét dọn ban công không?”

“Sao không nhớ.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Lúc đó mày và Lão Dương còn phải tới giúp. Lão Quách và Kim Dương Minh đều là kẻ lười biếng, Lão Đới thì càng không nhắc đến rồi.”

“Lúc đầu bọn tao đều nghĩ mày là một người thành thực.”

Lý Quyến Nam cũng tự cười. Sau một năm rưỡi đại học, nếu nói sáu người trong ký túc xá đều có tình cảm thân thiết thì đó là bốc phét. Bởi vì tất cả khi lên đại học đều đã trưởng thành, ai cũng có suy nghĩ độc lập của riêng mình.

Nhưng ít nhất dưới sự kiểm soát của Trần Hán Thăng, phòng 602 không bao giờ cô lập một người nào trong phòng.

Trước đây, khi Lý Quyến Nam quảng bá cho Hỏa Tiễn 101, cậu đã nhìn thấy kiểu ký túc xá chiến tranh lạnh, bạn cùng phòng ai làm chuyện của người nấy. Họ không chơi bài, cũng không tám chuyện, đi qua nhau cũng không chào hỏi. Không khí lạnh lẽo ấy khiến Lý Quyến Nam không thể ở thêm một giây một phút nào nữa.

Sau khi hai người dọn dẹp xong ký túc xá, Lý Quyến Nam lấy ra những món đặc sản mang từ quê lên.

A Nam là người Việt Đông, đặc sản rất có nét đặc trưng của vùng Việt Đông. Đó chính là vỏ quýt sấy khô tại nhà, chỗ đó người ta cũng gọi là Trần bì.

"Trần ca, mày thường hút thuốc nhiều. Thỉnh thoảng ngâm hai miếng là có thể làm sạch phổi."

"Ừm, cảm ơn."

Trần Hán Thăng lắc một hộp vỏ quýt khô và vàng, sau đó lấy ra hai miếng ngâm trong nước, nếm thử có vị chua chua ngọt ngọt.

Sau đó Trần Hán Thăng tập trung chơi game, Lý Quyến Nam ngồi ở một bên xem kịch hay. Hiện tại cậu ấy đã không còn sợ hãi. Nhất là vừa rồi cũng có người lên tầng này, mặc dù Lý Quyến Nam không biết là ai nhưng trong lòng càng cảm thấy yên tâm.

"Trần ca, chúng mình đã sang kỳ hai của năm hai rồi. Tao cảm thấy mình vẫn chưa học được gì, đôi khi còn cảm thấy

khá hoang mang.”

Lý Quyến Nam nhìn Trần Hán Thăng: “Mày có cảm nhận như vậy không?”

Trần Hán Thăng mỉm cười rồi lắc đầu, đây cũng là hiện tượng tồn tại phổ biến của sinh viên đại học. Cuối cùng họ cũng nhận ra rằng kiến thức ở trường đại học là vô dụng trong cuộc sống hiện thực, khó tránh khỏi những suy nghĩ phủ định bản thân.

“Không phải mày có đi làm thêm hay sao?”

Trần Hán Thăng đang chơi game lập tức quay sang hỏi: “Lẽ nào số tiền mà mày kiếm được không an ủi được tinh thần sao?”

“Có thể chứ.”

Lý Quyến Nam gật đầu thừa nhận: “Nếu không có công việc bán thời gian này, cảm giác trống trải này sẽ càng tăng lên. Giờ đây tao đã hiểu được Kim ca và Lão Dương rồi, cuộc sống đại học quá nhàm chán, không chơi game thì quả thực không có việc gì làm.”

“Yêu đương đi, A Nam.”

Trần Hán Thăng tranh thủ lúc tạm nghỉ thì quay qua nói: “Lên đại học thấy nhàm chán thì nên yêu đương, cảm thấy cô đơn cũng nên yêu đương, cảm thấy mình sắp bị bẻ cong thì lại càng phải yêu đương. Không có chuyện gì là không thể giải quyết bằng việc yêu đương cả.”

“Nếu có thì chia tay rồi lại yêu thêm lần nữa.”

… …

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở đi ăn, sau đó bắt chuyến xe trở về thành phố Cảng Thành.

Hắn không đi con FAW đang đậu trong trường, vì Trần Hán Thăng đã nói dối Tiêu Dung Ngư rằng hắn đang "đi thăm họ hàng". Nếu đi FAW về thì rất khó qua mắt cô được.

Kiểu hẹn hò với nhiều cô gái cùng một lúc như thế này, nếu không nói dối và giở thủ đoạn thì thực sự hết cách. Điều quan trọng nhất là phải nhẫn tâm, bịa chuyện nhưng cũng phải khiến cả bản thân tin là thật, như vậy Tiểu Ngư Nhi thông minh mới không nghi ngờ.

Hoặc cho dù cô ấy nghi ngờ, nhưng cô ấy cũng không thể tìm ra bằng chứng.

Về thủ đoạn, Trần Hán Thăng sớm đã chuẩn bị sẵn.

Sau khi xuống xe ở bến xe Cảng Thành, hắn đi tới sạp báo bên cạnh: "Có báo giao thông không? Là dạng tin tức kiểu như xe đâm chết người."

"Không biết, cậu tự tìm xem."

Chủ sạp báo là một người đàn ông trung niên, ông ta liếc nhìn Trần Hán Thăng và cũng không để ý lắm. Nếu không phải Trần Hán Thăng nói tiếng địa phương vùng Cảng Thành thì có lẽ ông ta còn không thèm trả lời.

Năm mới mà tìm những tin tức kiểu vậy, đầu óc chắc có vấn đề.

Trần Hán Thăng cười hihi rồi lấy ra 10 tệ: "Chú, cháu là giáo viên trường dạy lái xe Thành Bắc. Có một học sinh vừa mới học xong đã muốn đi xe ra đường, khuyên thế nào cũng vô dụng. Vậy nên cháu muốn dùng tin tức chân thực nhất để nhắc nhở. Nếu chú giúp cháu việc này, 10 tệ này không cần chú trả lại tiền thừa nữa."

Trần Hán Thăng thỉnh thoảng vẫn lướt Zhihu*. Trên nền tảng trực tuyến đó, hắn có lúc là một "Anh chàng đẹp trai phong đãng chân nhiều đạp thuyền", có lúc là" Người đàn ông

trung niên bất lực bị vợ cắm sừng", lúc lại là "Kỹ sư làm việc ở viện nghiên cứu cao cấp quốc tế nào đó", đôi khi là "Người Mỹ gốc Hoa đã sống ở New York hơn 20 năm " .

(*) Zhihu - Biết Hồ là trang mạng nổi tiếng của Trung Quốc, nơi mình đặt câu hỏi và được nhiều người giải đáp.

Nói tóm lại, danh tính của hắn có thể thay đổi tùy ý theo yêu cầu của chủ đề, dù sao thì tất cả đều là bịa đặt.

"Ra là vậy."

Do có tiền và lý do chính đáng, người đàn ông trung niên bắt đầu cẩn thận tìm kiếm. Kiểu tin tức này không khó tìm, lúc sau đã đưa mười mấy tờ cho Trần Hán Thăng.

"Tay lái mới ra đường hoảng loạn nên phạm lỗi, đạp nhầm lên ga dẫn đến 5 người tử vong."

"Báo kỳ này, trên đường về quê nghỉ Tết, trên địa bàn tỉnh ta đã xảy ra 11 vụ tai nạn giao thông. Nhắc nhở tất cả các chủ xe không nên lái xe khi quá mệt mỏi".

"Một chiếc xe tải lớn đã bị lật nghiêng trên đường cao tốc Bắc Kinh - Cảng Thành, gây tắc nghẽn giao thông."

. . . .

Trần Hán Thăng hài lòng gật gật đầu, sau đó chọn ra hai vụ tai nạn giao thông do nữ tài xế lái xe, mỉm cười chào ông chủ rồi rời đi.

Hắn làm vậy là mục đích. Mặc dù mua Chevrolet cho Tiểu Ngư Nhi, nhưng Trần Hán Thăng không muốn cô ấy lái đi Kiến Nghiệp. Bởi vì từ Đại học Đông Đại đến Học viện Tài Chính chỉ cần nhấn ga một phát là đến nơi, vậy thì Trần Hán Thăng chẳng có thời gian mà phản ứng kịp.

Khi nào Tiểu Ngư Nhi mới có thể lái chiếc xe này đến Kiến Nghiệp đây?

Đối với Trần Hán Thăng mà nói, càng chậm càng tốt. Ít nhất là sau khi bà nội Thẩm Ấu Sở đến Kiến Nghiệp, vậy là có thêm một nơi dàn xếp Thẩm Ấu Sở, như vậy hai người cũng sẽ không chạm mặt nhau.

Nếu lại xảy ra việc ngoài ý muốn, quy mô của "cuộc chiến tranh" sắp vượt quá tưởng tượng. Mặc dù Trần Hán Thăng đã đặt ra nhiều điểm báo và chuẩn bị cho từng kế hoạch một, nhưng chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy đáng sợ.

Tuy nhiên, bản thân Trần Hán Thăng cũng không thể phản đối chuyện "lái xe" vì như vậy sẽ khiến Tiểu Ngư Nhi nghi ngờ, vậy nên đã giao lại cho Lão Tiêu và dì Lữ.

Trước khi đi học, Trần Hán Thăng nhận được cuộc gọi từ Tiểu Ngư Nhi mời hắn đến nhà ăn cơm, vì vậy hắn đã lặng lẽ cầm theo hai tờ báo đến.

Tiêu Dung Ngư đã mấy ngày không gặp Trần Hán Thăng, nhưng vì hắn đi thăm họ hàng nên cũng đành hết cách.

"Tiểu Trần, cậu tới rồi, tớ có chuyện muốn nhờ cậu xét xử."

Tiêu Dung Ngư đưa Trần Hán Thăng tới trước mặt cha mẹ: "Xe do Tiểu Trần mua, hai người dựa vào đâu mà không cho con đi Kiến Nghiệp. Con cũng có bằng lái rồi mà."

Hóa ra gia đình cô ấy đã tranh cãi về chuyện này từ lâu rồi, có vẻ như Tiểu Ngư Nhi đang yếu thế với tỉ số một chọi hai.

"Con gái, không phải là cha không cho con lái xe."

Lão Tiêu 'cưng con gái' cố gắng giải thích cặn kẽ: "Bằng lái xe của con không được chính quy, ông chủ của trường lái xe nể mặt cha nên mới cố ý để con thi đậu. Kinh nghiệm lái xe thực tế của con còn quá non nớt."

"Tiểu Trần cũng chỉ lượn vài vòng đã có bằng lái."

Tiểu Ngư Nhi bất đắc dĩ nói: “Sao cậu ấy có thể lái xe ra đường?”

“Thằng bé lái xe giỏi.”

Tiêu Hoành Vĩ chỉ vào Trần Hán Thăng: “Con trai hiểu rõ hơn về máy móc. Lúc đó Hán Thăng chỉ lượn hai vòng là thuần thục, giáo viên cũng không dám tin.”

“Ai nói tài xế nữ kém tài xế nam.”

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi phản bác, sau đó nhìn Trần Hán Thăng như đang cầu cứu: “Tiểu Trần, cậu nghĩ thế nào.”

“Mình ủng hộ cậu lái xe đến Kiến Nghiệp.”

Trần Hán Thăng không những không phản đối mà còn nói chắc nịch, thậm chí còn thuyết phục vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ: “Chú Tiêu, dì Lữ, không thuần thục cũng không sao, chỉ cần đi vài lần nữa là được rồi. Không dám lái xe ra đường thì sẽ không thể học lái xe được. Sau này lái xe không chỉ còn là một nghề nữa, mà sẽ trở thành kỹ năng cần thiết trong cuộc sống.”

“Đây……”

Nhìn thấy Trần Hán Thăng ủng hộ Tiểu Ngư Nhi, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh hơi do dự, nhưng những gì hắn nói đều có lý.

“Cảm ơn cậu, Tiểu Trần.”

Tiểu Ngư Nhi mỉm cười ngọt ngào với Trần Hán Thăng.

“Vậy ta ăn cơm trước đi, cha sẽ suy nghĩ thêm chuyện này.”

Tiêu Hoành Vĩ nghĩ ra cách vẹn cả đôi đường.

Ăn xong, Lữ Ngọc Thanh thu dọn đồ đạc ngồi xuống sô pha, cầm lấy tờ báo bên cạnh xem.

Nhưng xem một lúc, khuôn mặt bảo dưỡng tươi trẻ của Lục Ngọc Thanh đột nhiên cứng đờ, hơi thở gấp gáp. Bà ném tờ báo cái "bịch" lên bàn trà ", sau đó đẩy mở cửa phòng ngủ của Tiêu Dung Ngư mà không thèm gõ cửa trước.

"Tiểu Ngư Nhi, mẹ nói với con điều này, khi nào mẹ còn là mẹ của con đừng hòng nghĩ đến chuyện lái xe đến trường!"

Chương 356: Ngày đầu tiên trở lại học sau kỳ nghỉ đông

“Làm sao có thể như vậy được, người lớn là có thể tùy ý ra lệnh cho con cái sao?”

Ngày hôm sau, lúc đến trường Tiêu Dung Ngư đã lớn tiếng phàn nàn với Trần Hán Thăng và Tiêu Hoành Vĩ.

Bởi vì Lữ Ngọc Thanh phát hiện ra tờ báo mà Trần Hán Thăng cố tình để lại. Bà sợ hãi trước tin tức tai nạn giao thông chấn động, trực tiếp bác bỏ ý định lái xe đến trường của Tiêu Dung Ngư.

Không ai có thể thuyết phục được.

Vì vậy, cuối cùng, Tiêu Hoành Vĩ lại phải lái xe đưa con gái đến Đại học Đông Đại.

Trần Hán Thăng cũng cầm theo hai túi đặc sản địa phương từ Cảng Thành lên xe. Tiểu Ngư Nhi ở nhà chỉ biết dạ dạ vâng vâng, không dám than vãn với Lữ Ngọc Thanh. Lúc này khi đối mặt với hai người đàn ông là Lão Tiêu và Trần Hán Thăng, lập tức bắt đầu nắm chặt tay bùng nổ.

“Tiểu Trần, cậu có cảm thấy mẹ tớ quá là độc đoán không?”

Tiêu Dung Ngư lại tìm kiếm một chút sự đồng cảm từ Trấn Hán Thăng.

Trần Hán Thăng “ha ha” ngây ngô cười không trả lời. Chuyện này là do hắn sắp xếp, dựa vào tính cách của Lữ Ngọc Thanh và việc xót con gái của Tiêu Hoành Vĩ, khi họ nhìn thấy

tin tức của những nữ tài xế đó, 100% sẽ không cho Tiêu Dung Ngư lái xe đến trường.

Nếu Lão Tiêu không có ở đây, có lẽ Trần Hán Thăng sẽ nói theo vài câu, nhưng bây giờ hắn giống như một thính giả, chỉ biết thành thật lắng nghe, không phát biểu gì.

"Ài da, mẹ con cũng là lo lắng cho con. Đợi khi kỹ thuật lái xe của con thuần thục hơn, cha nhất định sẽ ủng hộ con."

Lão Tiếu bắt đầu giải thích: "Con gái, con cũng đã xem những tin tức đó rồi còn gì, thật sự quá thê thảm."

"Cũng không biết trong nhà đặt nhiều báo như vậy để làm gì?"

Tiêu Dung Ngư hừ lạnh một tiếng, hai vợ chồng Lão Tiêu đều là những lãnh đạo biên chế, ở nhà luôn có những tờ báo vô cùng kỳ lạ, nhưng ai có thể ngờ rằng đó là do Trần Hán Thăng mang đến.

"Hán Thăng, thực ra cậu có thể đi chiếc xe đó đến trường."

Tiêu Hoành Vĩ nói một cách tiếc nuối: "Để ở nhà bụi phủ thì thật đáng tiếc."

"Không cần đâu."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Con có chiếc FAW của mình là đủ rồi, học sinh không cần một chiếc xe quá tốt như vậy. Nếu rảnh rỗi thì chú Tiêu có thể đi chiếc Chevrolet đó, để chiếc xe có thể được vận hành thường xuyên."

"Chuyện này, không thành vấn đề."

Tiêu Hoành Vĩ đồng ý, thậm chí ông ấy còn pha trò: "Hôm đó tôi thực sự nghĩ rằng cậu muốn mua một chiếc Land Rover, sau đó lái con xe hơi sang trọng để đi bàn chuyện làm ăn và thể hiện thanh thế."

“Nhất định sẽ mua xe tốt, nhưng chắc chắn không phải bây giờ.”

Trần Hán Thăng cười rồi nói: “Con chỉ là một sinh viên đại học. Khi ra ngoài bàn chuyện làm ăn với những ông lớn đó thì vốn dĩ nên gập lưng cúi đầu. Đi xe sang có vẻ không thích hợp, nói không chừng lại gây thêm những rắc rối, thực sự không có lợi.”

“Ừm.”

Tiêu Hoành Vĩ khẽ gật đầu, Trần Hán Thăng làm việc quả thực rất gọn gàng dứt khoát.

Điểm này có chút giống với Trần Triệu Quân, có điều Lão Trần tuy có con mắt nhìn nhưng vẫn còn thiếu sự quyết đoán, còn Trần Hán Thăng như thể sắp đem chữ “Tôi muốn trở nên trâu bò” viết ở trên mặt.

“Trừ khi.”

Trần Hán Thăng dừng lại một chút: “Trừ khi Tiểu Ngư Nhi cảm thấy ngồi FAW quá chán, đến lúc đó con sẽ bất chấp mọi thứ để kiếm tiền mua Mercedes cho cậu ấy.”

“Hứ, ai thèm.”

Tiêu Dung Ngư khinh khỉnh khịt mũi, sau khi suy nghĩ xong liền tức giận đánh Trần Hán Thăng: “Tớ thà đi xe buýt còn hơn là ngồi ở ghế phụ ngửi những mùi nước hoa kỳ lạ đó.”

“Làm gì có mùi nước hoa gì, đấy chỉ là bạn học thuận đường nên muốn đi nhờ xe về thôi.”

Tim Trần Hán Thăng như thắt lại, hắn nhìn Tiêu Hoành Vĩ trước mặt mình.

Lão Tiêu giống như không nghe thấy, chăm chú nhìn con đường phía trước.

… . .

Ba tiếng rưỡi sau, xe đến cửa trường Đại học Đông Đại.

Sau khi Tiểu Ngư Nhi xuống xe, Trần Hán Thăng cũng đi theo.

“Học viện Tài chính không phải ở Giang Lăng sao?”

Lão Tiêu nói với Trần Hán Thăng một cách khách khí: “Nhân tiện tôi sẽ đưa cậu đến đó.”

“Không cần đâu, cảm ơn chú Tiêu.”

Trần Hán Thăng làm sao có thể giam mình trong một không gian kín cùng lão Tiêu? Hắn rất tinh ý nhận ra Lão Tiêu hình như có chuyện muốn nói với mình, nên trực tiếp từ chối: “Con còn có việc phải làm ở đây, đến lúc đó con ngồi xe buýt là được.”

“Như vậy có phiền phức quá không, tôi đi một chút là đến ngay.”

“Không phiền không phiền, chú Tiêu, chú mau trở về Cảng Thành đi.”

Tiêu Dung Ngư hơi bất ngờ trước màn trao đổi “khách khí” như vậy của hai người, cuối cùng Tiêu Hoành Vĩ không còn cách nào khác đành phải nói thật: “Hán Thăng, thật ra chú có chút chuyện muốn nói với con.”

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng không để bị lừa, hắn cố ý nói: “Lẽ nào lại cần phải giấu Tiểu Ngư Nhi sao?”

“Đúng vậy, cha có chuyện gì cần giữ bí mật với con ư?”

Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu và hỏi.

“Ơ……”

Lão Tiêu nhất thời không nói nên lời, vốn định nói chuyện quan hệ giữa những người trẻ tuổi với Trần Hán Thăng. Vì chuyện này mà ông đã mất ngủ nửa đêm, suy nghĩ về từng từ khi nói chuyện, để không quá nghiêm túc và gây khó dễ cho con trẻ, vừa nhẹ nhàng thoải mái mà lại biểu đạt được suy nghĩ của mình.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng mặt trơ trán bóng, hoàn toàn không cho ông ấy chút cơ hội nào.

Tiêu Hoành Vĩ nhìn đứa con gái cao lớn xinh đẹp đứng bên cạnh Trần Hán Thăng, theo thói quen luôn nắm lấy tay của Trần Hán Thăng, lúc này ông chỉ có thể thở dài: "Không có chuyện gì, hai con hãy chung sống hòa thuận, đừng suốt ngày cãi nhau."

"Con biết rồi, tạm biệt chú Tiêu."

Trần Hán Thăng lịch sự vẫy tay chào tạm biệt, có lẽ hắn đã đoán được Tiêu Hoành Vĩ định nói về điều gì.

Đôi khi những người lớn tuổi thích đưa ra những kiến nghị của riêng họ về sự phát triển tình cảm của con cái. Cho dù quan điểm của họ đúng đắn, nhưng cũng sẽ để lại nhưng áp lực tâm lý cho con trẻ. Trần Hán Thăng còn không nghe lời của mẹ ruột hắn thì làm sao có thể để Lão Tiêu càm ràm mình.

"Tiểu Trần, buổi tối cậu có muốn ăn cơm ở Đại học Đông Đại không?"

Tiêu Dung Ngư nghĩ rằng Trần Hán Thăng ở lại với cô.

"Cậu về ký túc xá trước để thu xếp lại đi. Hiện tại đã là học kỳ hai của năm thứ hai, nhất định phải có kế hoạch rõ ràng cho tương lai."

Trần Hán Thăng đưa Tiểu Ngư Nhi trở lại ký túc xá: "Tớ đi gặp Thư Vân và Tử Bác để kiểm tra công việc."

“Vậy tớ sẽ đợi cậu cùng đi ăn cơm.”

Tiêu Dung Ngư là một cô gái tính tình đáng yêu, nên cô không muốn rời xa Trần Hán Thăng.

Tuy hai nơi Giang Lăng và Tây An cách nhau không quá xa nhưng vẫn có cảm giác xa cách.

“Ở nhà chúng ta đã cùng nhau ăn rất nhiều bữa rồi, cậu không chán à.”

Trần Hán Thăng hỏi. Nếu hôm nay thực sự phải ăn cơm với Tiểu Ngư Nhi thì hắn sẽ không thể làm được gì.

“Không chán.”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu.

“Tớ nghĩ rằng quay lại trường sau kỳ nghỉ đông thì nên ăn với bạn cùng phòng một bữa.”

Trần Hán Thăng mỉm cười, hắn thay đổi lý do khác: “Mối quan hệ trong ký túc xá rất quan trọng. Có lẽ Biên Thi Thi có rất nhiều điều muốn nói với cậu, hơn nữa tớ cũng có rất nhiều vấn đề cần giải quyết.”

Nghe thấy Trần Hán Thăng nói vậy, Tiêu Dung Ngư miễn cưỡng đồng ý: “Vậy được, khi nào cậu sẽ lại đến tìm tớ.”

“Khó nói lắm, mới quay lại trường nên có rất nhiều việc lặt vặt.”

Trần Hán Thăng chuẩn bị rời đi: “Có thời gian nhất định đến.”

“Nếu tuần sau cậu không có thời gian, vậy tớ sẽ đến Học viện Tài chính tìm cậu.”

Tiêu Dung Ngư trầm ngâm nói.

Trần Hán Thăng sững sờ một lúc: “Tuần sau nhất định tớ sẽ đến, cho dù bận thế nào cũng sẽ dành thời gian.”

… .

Cuối cùng sau khi dỗ được Tiêu Dung Ngư trở về ký túc xá, Trần Hán Thăng lại vòng đến chỗ Thư Vân và Vương Tử Bác.

Công bằng mà nói, Vương Tử Bác làm việc rất ổn định, thời gian đầu nhập học vốn dĩ bận rộn nhưng cậu ấy vẫn có thể xử lý ổn thỏa.

Trần Hán Thăng ăn tối tại nhà phụ đạo viên Quách Trung Vân. Hắn còn biếu chút đặc sản địa phương và lì xì cho Quách Giai Tuệ.

Sau khi mọi chuyện được xử lý xong xuôi, buổi tối, Trần Hán Thăng trở về ký túc xá của mình. Ký túc xá phòng 602 đều đã đến đủ.

“Lão Tứ trở về rồi, năm mới vui vẻ nhé.”

Dương Thế Siêu ném cho hắn một điếu thuốc, những người khác cũng chào đón một cách nồng nhiệt. Không gặp nhau sau một kỳ nghỉ đông, ngay cả Đới Chấn Hữu cũng trở nên biết cách nói chuyện hơn.

Thỉnh thoảng lại có bạn cùng lớp ở những phòng khác mang đồ ăn vặt đến phòng, tám chuyện một lúc mới tàn cuộc. Lúc này Quách Thiếu Cường mới chán nản nói: “Kết quả thi cuối kỳ của cậu thế nào rồi. Tức thật, tao bị trượt mất hai môn, kinh tế thế giới 55 điểm, lý thuyết xác suất 58 điểm.”

“Tao cũng trượt một môn, lý thuyết xác suất 52 điểm.”

Dương Thế Siêu nhổ nước bọt: “Tao thì bị mẹ mắng rất lâu trong đêm giao thừa.”

“Hết cách rồi.”

Kim Dương Minh an ủi: “Chúng ta vừa trốn tiết vừa chơi game, ôn bài cũng không nghiêm túc nên không tránh khỏi rớt

môn.”

“Lão Tứ, mày thì sao?” Dương Thế Siêu hỏi.

“Đừng hỏi, trượt hết.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc: “Ngoại trừ qua được môn hành vi tổ chức, những môn khác đều trượt hết.”

“Vậy bốn người chúng ta chỉ có thể thi lại thôi.”

Quách Thiếu Cường được an ủi phần nào, cậu cảm thấy xung quanh có người người như vậy nên không quá đáng sợ.

“Tại sao lại là bốn người?”

Kim Dương Minh tỏ vẻ tự hào: “Xin lỗi nhá Lão Quách, năm nay tao không rớt môn.”

“Mẹ kiếp, đồ khốn!”

Ba người còn lại đồng loạt chửi bới.

Tuy nhiên, sau khi mắng xong Trần Hán Thăng cũng nhớ ra một điều: “Hình như tao đã quên mất mình là người có quan hệ, việc thi lại cũng chỉ là hình thức. Xin lỗi nhá Lão Quách, Lão Dương, học sinh ba tốt của trường muốn gì mà chả được.”

“Vãi, mày còn rẻ rách hơn!”

Chương 357: Phó chủ tịch Trần cầu được ước thấy

Nửa cuối năm hai là một học kỳ rất thú vị ở trường đại học, nó gần giống như tồn tại của đường ranh giới.

Bởi vì đây là nửa cuối học kỳ có thể trốn học và vui chơi không chút e ngại. Sau khi bước vào năm ba, áp lực từ hiện thực sẽ luôn đeo bám trên người.

Ngoài ra, nếu nửa học kỳ này có thể giải quyết được vấn đề FA, điều này sẽ có ý nghĩa rất khác trong cả quãng đời sinh viên.

“Kỳ một năm nhất tốt nhất đừng yêu đương, bởi vì lúc đó tâm tình còn chưa ổn định, vừa mới vào đại học ai cũng cảm thấy mình như kiểu con cưng của trời. Kỳ hai năm nhất xác định mối quan hệ mới là thời gian thích hợp nhất, yêu đương lúc này mới có thể diễn ra suốt cả quãng đời sinh viên. Theo thống kê chưa đầy đủ, yêu đương bắt đầu từ kỳ hai năm nhất có tỷ lệ chia tay rất ít.”

Vào buổi sáng ngày đầu tiên đến lớp sau kỳ nghỉ đông năm 2004, Trần Hán Thăng vừa đi vừa khoe khoang lý giải của mình về tình yêu thời đại học: “Kế tiếp, đến năm hai nhất định phải xác định quan hệ, tốt nhất đừng kéo dài đến năm ba hoặc năm tư. Lúc đó thời gian sẽ rất vội, rất dễ chia tay do cãi nhau hoặc áp lực.”

Trần Hán Thăng nói khoác nhưng rất nghiêm túc, năm người còn lại trong ký túc xá cũng rất nghe lời, nhìn trong ánh mắt họ đều có chút rục rịch. Trần Hán Thăng nghĩ, mọi chuyện

đã nói đến nước này rồi, chỉ còn nửa năm nữa, có lẽ không ai muốn tiếp tục mang danh "vẻ vang" độc thân từ trong trứng nữa.

Buổi học buổi sáng vẫn diễn ra buồn tẻ, cả một lớp 2 Quản lý Công chỉ có một vài người là tập trung, còn những người khác, bao gồm cả Hồ Lâm Ngữ, đều nằm bò ra bàn để ngủ. Có lẽ kỳ nghỉ đông chơi nhiều quá nên khó điều chỉnh được giữa học tập và nghỉ ngơi.

Phụ đạo viên Quách Trung Vân đến lớp vào lúc ra chơi. Đầu tiên là chúc Tết mọi người, thứ hai là điểm danh để xem có học sinh nào không báo học, thứ ba là bồi bổ tinh thần, động viên mọi người tích cực điều chỉnh lại cuộc sống và học tập trên đại học.

Lão Quách tuy làm việc theo kiểu làm công ăn lương, nhưng ông lại rất hiểu rõ sự thay đổi tâm lý trong những giai đoạn khác nhau của sinh viên. Đến kỳ hai năm hai, sinh viên cơ bản đã trở thành cáo già hết, cách thức để sinh tồn trong môi trường đại học ở Trung Quốc sớm đã bị sinh viên thâu tóm trong lòng bàn tay.

Cho nên Quách Trung Vân rất thích đám học sinh Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở, Bạch Vịnh Tiên và Hồ Lâm Ngữ trong lớp này.

Bởi vì Thẩm Ấu Sở và Bạch Vịnh Tiên luôn có thái độ hăng say trong học tập nên họ là những ứng cử viên nặng ký cho học bổng của khoa sau ba học kỳ. Năm nhất, Thẩm Ấu Sở còn giành được học bổng quốc gia, kết thúc học kỳ này có lẽ cũng sẽ giành được tiếp.

Thích Hồ Lâm Ngữ là bởi vì cô bé ấy đã dành rất nhiều tâm huyết cho công việc hàng ngày của lớp, điều này khiến Lão Quách rất an tâm.

Còn đối với Trần Hán Thăng, đó là một kiểu tồn tại khác, từ lâu đã tách khỏi thân phận một học sinh.

Sau khi phụ đạo viên rời đi, trong lớp cũng không có nhiều biến động, lúc này chỉ ngồi im như thóc. Người duy nhất có thể thúc đẩy sự tiến bộ chính là bản thân mình, đây là lý do tại sao các trường đại học đòi hỏi tính tự giác cao hơn các trường trung học.

Nếu lười học ở cấp 3 thì còn có giáo viên đốc thúc, còn đại học sẽ không ai nhắc nhở. Cũng giống như Bạch Vịnh Tiên đang định thi lên cao học, hôm nay cô mang đến lớp một quyển giáo trình phụ đạo dày cộp để ngồi đọc.

"Năm đó Bạch Vịnh Tiên có thành công thi lên cao học không, thi vào trường nào, sao chẳng có ấn tượng gì hết vậy."

Trần Hán Thăng nhìn Bạch Vịnh Tiên ngồi, sau đó liền lẩm bẩm.

"Hey, lớp trưởng đang nhìn gì vậy? Tuy Tiểu Bạch cũng khá xinh đẹp, nhưng không thể so với Ấu Sở được."

Thương Nghiên Nghiên ngồi cạnh Trần Hán Thăng một cách rất tự nhiên,kèm theo mùi nước hoa nồng nặc, còn đánh thức cả Kim Dương Minh đang ngủ.

Cậu ấy nhìn lên thì phát hiện ra là Thương Nghiên Nghiên, liền bĩu môi ngủ tiếp.

Kim Dương Minh từ lâu không còn quan tâm đến Thương Nghiên Nghiên rồi. Thường đám nam sinh sẽ không thể cưỡng lại cô gái như vậy. Nghe nói hiện tại cô ấy đang yêu Trần Thiêm Dụ, chủ tịch hội học sinh, nhưng lại có mối quan hệ khá cởi mở với Trần Hán Thăng.

"Cũng may là lúc đầu lão tử không gia nhập hội học sinh. Đúng thật là loạn rồi."

Kim Dương Minh vẫn nhớ rằng Thương Nghiên Nghiên đã đưa vé xem phim cho dì quản lý ký túc xá, điều này đã khiến cậu phải đi xem phim cả một buổi tối với bà dì trung niên, đây là vết nhơ không thể xóa bỏ trong cuộc đời cậu.

"Có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng cũng không khách khí với Thương Nghiên Nghiên. Cho dù cô ấy ăn mặc rất thời trang, áo len cổ tròn phiên bản Hàn Quốc, mùa đông còn để hở xương quai xanh, đi tất đen và bốt da, chỉ giữ ấm nhờ chiếc áo khoác lông dài bên ngoài.

"Trả lại tiền cho cậu trước."

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười, lấy ra 8000 tiền mặt.

Trần Hán Thăng xua tay: "Tớ không cầm theo ví tiền, một lát nữa cậu hãy đưa cho Thẩm Ấu Sở là được."

"Ừm."

Thương Nghiên Nghiên quay đầu nhìn Thẩm Ấu Sở, trong mắt hiện lên sự ghen tị, hành động của Trần Hán Thăng cho thấy hai người hoàn toàn như người một nhà.

Thật đáng tiếc, ai bảo bản thân không được xinh đẹp như Thẩm Ấu Sở.

"Chuyện thứ hai."

Thương Nghiên Nghiên nói với một đôi môi đỏ mọng: "Hội học sinh của Học viện sẽ có một cuộc họp vào buổi trưa. Trần Thiêm Vụ và Chủ tịch Khương nhờ tớ mời cậu qua đó."

"Cậu dù gì cũng là phó đài phát thanh, sao có thể làm hết những việc lặt vặt này?"

Trần Hán Thăng trêu chọc nói: "Tại sao họ không gọi cho tớ?"

“Gọi rồi. Họ đã gọi rất nhiều nhưng cậu thường xuyên không bắt máy nên chỉ có thể cử cô bé đáng thương như tớ đến thông báo cho chủ tịch Trần thôi.”

Thương Nghiên Nghiên nói một cách rất “ấm ức”, cho dù biết là giả vờ nhưng vẫn không thấy ở cô phong thái của một nữ sinh đại học bình thường.

“Biết rồi, ‘xả vai (diễn)’ đi.”

Trần Hán Thăng không tiếp tục diễn trò nữa, cười rồi vẫy vẫy tay.

Thương Nghiên Nghiên đứng lên, còn bắt chước như các phi tần thời nhà Thanh, hai chân nhún xuống, hai tay đặt bên hông ‘hành lễ’, sau đó mới rời đi.

“Đồ con điếm!”

Kim Dương Minh không biết mình đã tỉnh dậy từ khi nào, nghiến răng mắng nhiếc Thương Nghiên Nghiên.

…..

Cuộc họp buổi trưa là để thảo luận về cuộc bầu cử thay khóa. Trần Thiêm Dụ sẽ ra nước ngoài vào tháng 4, Khương Vũ Hiên sẽ đảm nhận vị trí chủ tịch hội học sinh, Trần Hán Thăng mặc định là phó chủ tịch.

Quan Thục Mạn, người có mái tóc “đen, dài, thẳng”, chính là thành viên chủ trì cuộc họp này. Thái độ của cô là đại diện cho thái độ của trường.

“Nếu mọi người đều không có ý kiến gì khác, vậy chúng ta hãy tổ chức một cuộc bầu cử càng sớm càng tốt. Trong nửa đầu năm nay có rất nhiều việc phải làm, vừa phải cải cách trường học, vừa phải thành lập Học viện Giáo dục quốc gia. Giải quyết được việc nào thì hay việc ấy.”

Dưới sự thúc tiến của Quan Thục Mạn, cuộc họp này không còn slot nào khác ngoài những ứng cử viên cố định. Đại hội nhiệm kỳ mới của hội học sinh sớm được diễn ra tại trung tâm hoạt động sinh viên.

Trên hội đồng có ba đại diện sinh viên, Trần Thiêm Vụ, Khương Vũ Hiên và Trần Hán Thăng. Còn có cả Vu Dược Bình, Quan Thục Mạn và một số lãnh đạo cấp trung của Học viện Tài chính.

Tất cả các cán bộ và cán sự của hội học sinh học viện đều tham gia. Hiếm khi thấy Trần Hán Thăng không mặc quần jean và áo khoác ngoài. Thay vào đó, hắn mặc một chiếc quần ống đứng và một bộ âu phục màu nâu, trông vừa trẻ trung lại rất trang trọng. Đầu tóc được chải lại gọn gàng, còn sử dụng cả gel tạo kiểu tóc của Kim Dương Minh.

Dưới hội trường là một đám học sinh. Dưới ánh đèn, Trần Thiêm Dụ và Khương Vũ Hiên đang ngồi nghiêm túc làm việc. Khương Vũ Hiên vẫn có chút căng thẳng, hai tay nắm chặt, mắt dán chặt vào bản thảo về học thuộc.

Với tư cách là chủ tịch hội học sinh khóa mới, cậu phải phát biểu bài diễn văn.

Trần Hán Thăng không có nhiệm vụ nói nên tâm trạng rất thoải mái. Hắn ngồi hơi nghiêng người, xoay xoay cây bút trong tay, thỉnh thoảng còn nói chuyện phiếm với Khương Vũ Hiên.

Khương Vũ Hiên không thể không đáp lại, bởi đáp lại thì lãng phí thời gian đọc xong bản thảo. Sinh viên dưới khán đài đều có thể nhìn rõ tâm trạng rối rắm của anh ta.

“Nhìn đi nhìn đi, Trần sư huynh đẹp trai nhất!”

Ánh mắt của La Tuyền không rời khỏi Trần Hán Thăng.

Thương Nghiêm đang ngồi ở hàng ghế đầu, cô quay đầu nhìn, phát hiện La Tuyền là đàn em trong bộ đối ngoại đã từng đến trạm phát thanh để đưa bản thảo, sau đó bèn mím môi cười.

Sau khi cuộc họp bầu cử bắt đầu, các sinh viên của câu lạc bộ chụp ảnh đã chụp lại ảnh bằng máy ảnh SLR của họ. Khương Vũ Hiên ngồi rất ngay ngắn giống như phong cách chụp ảnh hồi xưa. Trần Hán Thăng thì ngược lại, hắn rướn mày nhìn đàn chị đang chụp ảnh cho mình.

Đàn chị trong câu lạc bộ chụp ảnh trợn mắt bất lực. Tên đàn em này da mặt cũng dày thật, chẳng nhẽ không biết mấy tấm ảnh này sẽ được đưa lên bảng thông báo, trên trang web của trường và thậm chí là vào sổ kỷ niệm hay sao?

"Sau đây tôi xin thông báo, chủ tịch mới của hội học sinh là Khương Vũ Hiên ở lớp 1 Khoa Tính toán Bảo hiểm. Mọi người hãy nhiệt liệt vỗ tay chào đón!"

Cùng với tuyên bố của Quan Thục Mạn, những tràng pháo tay nồng nhiệt đã nổ ra trên sân khấu.

"Phó Chủ tịch hội học sinh, đó là Trần Hán Thăng ở Khoa Khoa học Xã hội và Nhân văn khóa 02. Xin mọi người cho một tràng pháo tay!"

"Hoan hô"

Nếu tiếng vỗ tay dành cho Khương Vũ Hiên là lịch sự và nồng nhiệt thì dành cho Trần Hán Thăng lại có chút điên cuồng.

La Tuyền đứng lên vỗ tay, thậm chí cô ấy còn kéo Nhiếp Tiểu Vũ đứng dậy, nhưng Nhiếp Tiểu Vũ không còn cách nào khác, cuối cùng đành phải đứng lên, vì vậy toàn bộ Ban đối ngoại đều đứng dậy.

Trong tràng pháo tay còn có cả tiếng hò la, tiếng vỗ tay còn kéo dài hơn nhiều so với Khương Vũ Hiên.

“Xem ra Hán Thăng rất nổi tiếng trong trường.”

Vu Dược Bình mỉm cười rồi nói với Quan Thục Mạn.

Quan Thục Mạn gật gật đầu: “Người trẻ tuổi không thích người bằng tuổi có dáng vẻ quá nghiêm chỉnh. Vũ Hiên có phần hơi nghiêm túc, Trần Hán Thăng thì đúng tuổi hơn, cũng rất cá tính, vậy nên cậu ấy đương nhiên sẽ được yêu thích.”

“Cảm ơn mọi người!”

Trần Hán Thăng đứng dậy cúi đầu cảm ơn, ánh sáng chói chiếu vào mặt khiến hắn có chút lóa mắt.

“Kể từ ngày tôi theo học ở đây, cuối cùng tôi cũng đi đến điểm này. Nghĩ lại thực sự có chút cảm kích.”

Chương 358: Kỹ năng dỗ con gái

Sau khi cuộc bầu cử nhiệm kỳ mới của Hội học sinh kết thúc, chủ tịch mới Khương Vũ Hiên và phó chủ tịch Trần Hán Thăng của Hội học sinh đã được hãnh diện công bố.

“Bộ trưởng Trần, khao anh em đi chứ.”

“Đừng ăn ở cổng Nam nữa, ít nhất cũng phải ăn ở mấy sạp hàng lớn ở trung tâm thương mại Nghĩa Ô!”

“Tứ ca, triển thôi triển thôi.”

……

Học sinh khác nhau thì tính cách cũng khác nhau, hình tượng của họ trong mắt người khác cũng khác nhau. Sau khi Khương Vũ Hiên trở thành chủ tịch Hội học sinh, hầu hết mọi người đều chỉ lịch sự nói “chúc mừng” cậu ấy, những sinh viên năm nhất mới vào còn có chút kính nể. Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Về phía Trần Hán Thăng, không chỉ có những người trong Ban đối ngoại đòi bao ăn, ngay cả Hội học sinh của Khoa Nhân văn cũng muốn thơm lấy. Thích Vi còn dẫn một đám người đến nịnh hót, ngay cả phòng 602 và lớp của hắn cũng có người tham gia..

Trần Hán Thăng nhìn bốn mươi, năm mươi người xung quanh, liền vẫy tay nói: “Đi ăn nướng!”

Một nhóm lớn người đến trung tâm thương mại Nghĩa Ô trong sự hối hả và nhộn nhịp. Những ông chủ ở đây thấy vậy

là biết hôm nay buôn may bán đắt, vừa mời rượu vừa giảm giá. Cuối cùng cũng có một quán nướng khá nổi bật đã thành công giữ chân đám người của Trần Hán Thăng, ngồi vừa đúng sáu bàn.

Tối đó Trần Hán Thăng đã uống rất nhiều rượu. Nhóm người có Trần Thiêm Vụ, Thích Vi, bộ trưởng Bộ Thể thao Ngụy Quân, những người quen trong Hội học sinh như trưởng đài phát thanh Cốc Hoán Hoán, còn có cả một số bạn cùng lớp như Thương Nghiên Nghiên, Nhiếp Tiểu Vũ và bạn cùng phòng kí túc xá Kim Dương Minh, Dương Thế Siêu…

Tất nhiên, một fan girl như La Tuyền cũng không thể thiếu.

Trong lúc đó, Tiêu Dung Ngư gọi điện đến, nhưng hắn không để ý. Khi hắn định đi ra ngoài gọi lại thì Tiểu Ngư Nhi lại gửi tin nhắn đến.

"Tiểu Trần, tớ nhớ cậu rồi."

Trần Hán Thăng nghĩ do mới vào học chưa được lâu nên cô sẽ nhớ cha mẹ. Cộng thêm việc bản thân ở Cảng Thành suốt kỳ nghỉ đông này nên dường như lúc nào cũng bên cạnh cô. Hắn còn tham gia cả các cuộc tụ họp của hội con gái cấp ba, vậy nên về mặt tình cảm Tiểu Ngư Nhi có hơi dựa dẫm.

"Chỉ là nhớ mình thôi, chắc không có chuyện gì lớn, đợi về kí túc xá rồi gọi lại sau."

Vừa đúng lúc có một người bạn cùng lớp cầm ly rượu bước đến, Trần Hán Thăng bỏ điện thoại di động vào túi rồi tiếp tục cuộc vui.

Nhưng mà, đêm đó Trần Hán Thăng say bí tỉ, sáng hôm sau phải để Lý Quyến Nam đánh thức: "Trần sư huynh, dậy ăn sáng. Mày có đi đến lớp không?"

Trần Hán Thăng dụi mắt, lấy điện thoại di động từ dưới gối ra, có hàng loạt cuộc gọi nhỡ.

Trong đó có ba cuộc là của Thẩm Ấu Sở, bốn cuộc là của Tiêu Dung Ngư, Nhiếp Tiểu Vũ cũng gọi một cuộc. Sau khi mở phím khóa của điện thoại Nokia, một loại tiếng kêu "ting ting" bắt đầu ập tới.

Tiêu Dung Ngư: Tiểu Trần, tại sao cậu không trả lời tin nhắn hả?

Tiêu Dung Ngư: Gọi điện cũng không được, tớ muốn nói chuyện với cậu, tớ nhớ cha mẹ và bà nội.

Tiêu Dung Ngư: Tối nay cậu có việc gì không? Nhớ trả lời khi thấy tin nhắn nhé.

Tiêu Dung Ngư: Trần heo, tên khốn, cậu cố ý không bắt máy!

Tiêu Dung Ngư: Tớ đã gọi điện đến kí túc xá của các cậu, Trần heo, uống rượu xong không thèm để ý đến tớ!

……

Mặc dù Thẩm Ấu Sở nói chuyện rất nhút nhát, nhưng việc gửi tin nhắn không ảnh hưởng nhiều nên cô cũng gửi mấy tin nhắn.

Thẩm Ấu Sở: Lâm Ngữ nói cậu được bầu làm phó chủ tịch Hội học sinh. Các cậu đã đến trung tâm thương mại Nghĩa Ô để uống rượu chúc mừng.

Thẩm Ấu Sở: Sau khi trở về, tớ có thể gọi cho cậu không?

Thẩm Ấu Sở: Trời lạnh, đừng uống nhiều.

Thẩm Ấu Sở: Tớ đã gọi điện đến ký túc xá của các cậu. Lý Quyến Nam nói cậu đã nghỉ ngơi. Chúc ngủ ngon, sáng mai cậu có muốn tớ mang đồ ăn sáng cho cậu không?

……

133XXXXXXXX: Bạn của bạn đã đặt phát một bài hát XX để nói lên tâm tư và mong muốn của họ, hãy quay số 9XXXX để nghe nhé;

138XXXXXXXX: Tôi là Cảnh sát Vương của Văn phòng Công chứng tỉnh Giang Tô, chúc mừng số máy của bạn đã trúng thưởng trong hoạt động bốc thăm trúng thưởng lần này, giải thưởng là một chiếc hơi có trị giá 88 nghìn. Vui lòng mang theo chứng minh thư và 750 tệ phí thủ tục đến lĩnh thưởng.

158XXXXXXXX: Con trai của mày đang ở trong tay tao, biết điều thì đừng báo cảnh sát và làm theo yêu cầu của tao, nếu không tôi sẽ giết con tin.

……

"Con trai tao còn đang ở trong bụng mẹ mày đấy, đồ ngu."

Trần Hán Thăng mắng mỏ. Ba tin nhắn cuối chắc chắn là những kẻ lừa đảo, nhưng bây giờ ý thức phòng ngừa của mọi người quá kém nên mấy tên lừa đảo rất nhiều lần thuận lợi.

"Sáng nay học gì?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Tiết học vi tính."

Kim Dương Minh cũng ra khỏi giường, cầm chiếc bánh bao lên rồi ăn: "Lão Dương, Quách ca. Hai người mau dậy đi, cùng đến phòng máy tính đánh CS."

Trần Hán Thăng vừa nghe đến lớp vi tính thì tỉnh hẳn, sau đó quyết định dậy tắm rửa. Thấy sắp đến giờ học, các thành viên trong ký túc xá 602 đều vội vã chạy đến tòa dạy học.

Đi được nửa đường, Lý Quyến Nam nhẹ nhàng kéo áo Trần Hán Thăng lại.

“Trần ca, tối hôm qua có hai cô gái gọi điện đến kí túc xá cho mày cùng một lúc, một người là Thẩm Ấu Sở, người còn lại thì không rõ.”

“Ừm, vậy mày nói như thế nào?”

Trần Hán Thăng khẽ gật đầu.

“Tao nói mày tiếp rượu say nên đang nằm trên giường nghỉ ngơi, bảo bọn họ cứ yên tâm.”

Lý Quyến Nam đẩy kính, thành thật nói.

“Tốt.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vai Lý Quyến Nam, chỉ cần mình ở ký túc xá thì bọn họ đã có thể cảm thấy yên tâm.

“A Nam.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc, đột nhiên gọi.

Lý Quyến Nam quay đầu lại: “Trần ca?”

“Nếu sau này chuyện như vậy còn tái diễn, mày cứ nói y như vậy, bất kể tao có ở ký túc xá hay không.”

“Đã hiểu rồi, Trần ca.”

…..

Giáo viên của lớp vi tính là một người đàn ông trung niên đeo kính. Ông cũng biết sinh viên đến lớp vi tính thực chất là vì chơi máy tính miễn phí, những ông cũng không quá để ý, chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng: “Nếu các em không đạt được chứng nhận tin học cấp 1 thì có thể sẽ ảnh hưởng đến kết quả tốt nghiệp.”

Chứng chỉ tin học cấp 1 thực chất chỉ là những thao tác văn phòng là office đơn giản. Hơn nữa tất cả đều là những câu hỏi trắc nghiệm, không có phần thực hành. Trần Hán Thăng cho rằng giấy chứng nhận này hoàn toàn không có giá trị gì.

Tuy nhiên nghĩ đến máy tính hiện nay thực sự rất phổ biến, vậy nên khi giáo viên tin học nói như vậy, ít nhất một nửa số học sinh của lớp 2 Quản lý Công lập tức tắt tin tức trên web và bắt đầu chăm chú lắng nghe.

Sắc mặt của Thẩm Ấu Sở thậm chí còn căng hơn, cô ấy chưa từng chạm vào máy tính trước khi vào đại học, vì vậy cô cảm thấy rất áp lực khi tham gia kì thi tin học này.

Trần Hán Thăng cười toe toét, lặng lẽ lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiêu Dung Ngư.

Sau ba tiếng bíp, cuộc gọi được kết nối, giọng nói trong trẻo nhưng đầy cảm xúc của Tiêu Dung Ngư vang lên: "Alo, cậu đang làm gì vậy?"

"Lạnh như này thì làm gì được?"

Trần Hán Thăng cười nói: "Tối hôm qua tớ uống hơi nhiều, điện thoại trong túi nên không nhìn thấy tin nhắn."

Tiểu Ngư Nhi không đáp lại, có lẽ vẫn còn giận.

Một cô gái tức giận vì không bắt máy như Tiểu Ngư Nhi, phải làm thế nào mới có thể làm cô ấy nguôi ngoai?

Đầu tiên, phải giải thích lý do trước, dù là nói dối hay sự thực khách quan thì nhất định cũng phải có một lý do. Tốt nhất nên có lý do nghe chính đáng một chút, dù cho có phải bịa ra.

Thứ hai, không được nóng vội. Tiêu Dung Ngư tức giận vì Trần Hán Thăng không nghe điện thoại, nhưng hơn thế là lo lắng cho sự an toàn của hắn.

Thứ ba, hãy đáp ứng một nguyện vọng của đối phương dựa theo đặc điểm tính cách của họ.

Thứ tư, đảm bảo rằng những sai lầm tương tự sẽ không được phép lặp lại.

Thấy Tiêu Dung Ngư không nói gì, Trần Hán Thăng cũng không để bụng.

Chỉ cần cô ấy vẫn nghe điện thoại, điều này cho thấy một điểm. Mặc dù không vui nhưng cô ấy vẫn đợi Trần Hán Thăng giải thích.

Vì vậy, Trần Hán Thăng bèn kể bắt đầu từ khi được bầu làm phó chủ tịch, cùng một nhóm bạn đi ăn uống chúc mừng, cuối cùng do say quá nên khi trở về ký túc xá đã quên gọi lại.

"Tớ là phó chủ tịch trẻ tuổi nhất của Hội học sinh Học viện Tài chính từ ngày thành lập đến nay, vậy nên mọi người cũng khá nhiệt tình."

Trần Hán Thăng thành khẩn xin lỗi: "Xin lỗi mà, cuối tuần chúng ta cùng nhau đi xem phim nhé. Tớ sẽ mời cậu ăn đồ ngọt, đảm bảo sau này sẽ không mắc phải sai lầm như vậy nữa."

"Được bầu làm phó chủ tịch Hội học sinh" là một lý do chính đáng, "Cuối tuần đi xem phim và ăn đồ ngọt " là mong ước nhỏ nhoi của Tiêu Dung Ngư. Hơn nữa giọng điệu của Trần Hán Thăng lại vô cùng ấm áp, đáp ứng đủ ba điều kiện, Tiêu Dung Ngư cuối cùng cũng lên tiếng.

"Hừm, vậy thì cậu cũng phải trả lời một tin nhắn trước cho tớ chứ. Tối qua tớ còn định bắt xe đến chỗ cậu."

Ngay khi Tiêu Dung Ngư nói xong, Trần Hán Thăng biết rằng cơn giận của cô đã biến mất.

"Xin lỗi xin lỗi, lần sau nhất định sẽ trả lời."

"Vậy cậu nhớ cuối tuần đưa tớ đi xem phim đấy."

"Chắc chắn rồi."

"Tiểu Trần, vậy tớ vào lớp đây, tối gọi lại sau."

Sau đó Trần Hán Thăng mới biết Tiêu Dung Ngư phải ra ngoài để nghe điện thoại.

Tiểu Ngư Nhi thực chất là một học bá, cô ấy sẵn sàng nghe điện thoại trong giờ học chứng tỏ cô đã mong chờ cuộc điện thoại này từ rất lâu rồi.

Tiêu Dung Ngư trở lại chỗ ngồi của mình, Biên Thi Thi ở bên cạnh thì thào nói: "Sao cậu vui thế, buổi sáng còn mặt sưng mày xỉa, Trần Hán Thăng vừa gọi đến đã thấy tươi tỉnh hẳn ra rồi."

"Tiểu Trần được bầu làm phó chủ tịch Hội học sinh của học viện."

Vẻ mặt Tiêu Dung Ngư rất tự hào: "Phó chủ tịch trẻ tuổi nhất trong Hội học sinh của Học viện Tài chính."

Chương 359: Đàn ông có tiền là sẽ trở nên xấu xa

“Phó chủ tịch Hội học sinh thì có gì ghê gớm.”

Biên Thi Thi rất hùng hồn nói: “Chủ tịch Hội học sinh nhiệm kỳ trước của chúng ta giờ cũng chỉ là một cậu nhóc trong viện nghiên cứu khoa học, suốt ngày bưng trà bê nước cho các giáo sư đó thôi.”

“Tiểu Trần không giống vậy.”

Tiểu Ngư Nhi cục cằn đáp lại.

Biên Thi Thi hôm nay còn cố tình trêu ghẹo: “Rốt cuộc cậu ấy có gì khác biệt?”

“Tóm lại là khác.”

Tiểu Ngư Nhi cầm sách lên nói: “Mau nghe giảng đi, cô giáo đang nhìn chúng ta kìa.”

“Hứ!”

Biên Thi Thi ậm ừ: “Cậu đúng là kiểu ‘Người tình trong mắt hóa Tây Thi’.”

Thực ra Tiêu Dung Ngư đã nghe Trần Hán Thăng nói rất nhiều lần về việc vào 2004, bản thân hắn muốn nối gót Châu Kiệt Luân, nổi tiếng khắp cả nước, chỉ là lúc đó Trần Hán Thăng đã dùng giọng điệu khoe khoang để cùng Vương Tử Bác tranh cãi với nhau, cho nên cô cũng không thể đoán được đó là thật hay giả.

Trần Hán Thăng dỗ dành Tiểu Ngư Nhi xong, sau đó gọi cho Nhiếp Tiểu Vũ: “Tối qua uống nhiều quá nên ngủ quên

mất, cô tìm tôi có việc gì không?

"Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là nghe được một số ý kiến nên muốn phản ánh với cậu."

Nhiếp Tiểu Vũ do dự một chút: "Thật ra thì nhiều chuyện đều là bịa đặt, cậu không nên nghe thì hơn."

Nhiếp Tiểu Vũ cũng là một gương mặt tích cực trong Học viện Tài chính. Cô ấy từng là cán bộ trong Hội học sinh của học viện và khoa, cũng là một người cốt cán nổi tiếng trong giới lập nghiệp. Có rất nhiều sinh viên đại học đang làm việc partime cho cô nên có nhiều thông tin không cần phải đi nghe ngóng cũng tự truyền đến tai.

"Vậy thì đừng nói nữa, mới gọi đã ấp a ấp úng. Nhiếp Tiểu Vũ, cậu phải sửa thói quen này đi."

Trần Hán Thăng hỏi thẳng: "Những người khác nói thế nào?"

"Họ nói rằng cậu vừa mới trở thành phó chủ tịch Hội học sinh mà đã tiệc tùng linh đình, không suy tính cẩn trọng, lấy quyền lực ra để dương oai, còn nói cậu có quan hệ không bình thường với cô giáo Quan Thục Mạn của Đoàn thanh niên."

Nhiếp Tiểu Vũ không còn cách nào khác, chỉ đành thuật lại những lời nhận xét này, cuối cùng bất mãn nói: "Không phải cậu chủ động mời họ, rõ ràng là người ta bắt cậu chiêu đãi."

"Vậy thôi sao?"

Trần Hán Thăng không để tâm chút nào: "Đây là những điều hết sức bình thường, có lẽ là trong số những người bạn học tối hôm qua đi ăn nướng, có người thực sự đã đánh giá tôi như vậy. Trần Hán Thăng này chỉ biết khoe khoang, không biết khiêm tốn, để xem hắn kiêu ngạo đến bao giờ…"

"Không phải chứ, tối qua đều là bạn bè mà."

Nhiếp Tiểu Vũ ngạc nhiên nói.

“Tiểu Vũ, bản tính con người rất phức tạp.”

Trần Hán Thăng cười “ha ha”: “Giống như trong ký túc xá của tôi, đây có lẽ là mối quan hệ rất tốt đẹp. Nhưng biết đâu một ngày nào đó tôi phá sản, bạn cùng phòng miệng thì an ủi nhưng thực ra trong lòng đang thầm vui mừng thì sao. Đương nhiên họ không nhất định là ghét tôi, chỉ là không chịu được khi ở bên cạnh có người quá chướng mắt.”

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy việc phân tích bản chất con người của Trần Hán Thăng quá thẳng thắn, nên im lặng một lúc rồi hỏi: “Bộ trưởng Trần, hãy điều hành công việc kinh doanh của chúng ta thật tốt, Hỏa Tiễn 101 nhất định sẽ không phá sản!”

Trần Hán Thăng đã là phó chủ tịch Hội học sinh nhưng Nhiếp Tiểu Vũ vẫn quen gọi hắn là “Bộ trưởng Trần”. Kiểu xưng hô đó là biểu hiện đặc biệt của một mối quan hệ, giống như “Tiểu Trần”, là một kiểu gọi tên đã ổn định theo thời gian.

“Nhất định.”

Trần Hán Thăng đáp lại một cách chắc chắn, sau đó lại chuyển ý: “Nhưng chuyện làm ăn cũng khó nói. Lỡ như có một ngày tôi nghèo rớt mồng tơi, Tiểu Vũ có rời xa mình không?”

“Tôi không phải loại…”

Nhiếp Tiểu Vũ chỉ muốn nói “Tôi không phải loại người đó”, nhưng nghĩ rằng nó quá sến sẩm, vì vậy cô bèn thay thế bằng: “Tốt hơn cậu nên hỏi Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, tôi chỉ là một thư ký nhỏ phục vụ mọi người, ý kiến của tôi có quan trọng ư?”

“Nói cũng đúng, cậu có rời đi hay không thì tôi vẫn luôn vui vẻ như vậy.”

Trần Hán Thăng đang định cúp máy thì chợt nhớ ra điều gì đó: “Tại sao vẫn có người nói rằng tôi và cô giáo Quan Thục Mạn có quan hệ không bình thường?”

“Tin đồn này thật hoang đường, có cần tôi đi điều tra không?”

Nhiếp Tiểu Vũ ngay lập tức nói.

“Không cần, tôi chỉ muốn làm rõ rằng đây không phải là tin đồn.”

Trần Hán Thăng nói xong liền cúp điện thoại.

Nhiếp Tiểu Vũ thẫn thờ nhìn chằm chằm vào điện thoại: “Không có gì lạ khi Bộ trưởng Trần bị dị nghị. Hay làm màu như vậy, nếu là tôi thì tôi cũng thấy khó chịu.”

…..

Sau khi Trần Hán Thăng quay lại phòng máy, thầy giáo đang dạy cách lập bảng tính excel, thì có một số nam sinh ở bên dưới đã bắt đầu khai chiến. Trần Hán Thăng đang hướng dẫn Kim Dương Minh cách ghì súng AK, máy tính đột nhiên phát ra tiếng “ ting ting”.

Đây là có người gửi QQ, Trần Hán Thăng tưởng là Vương Tử Bác nên chưa định xem ngay, hắn định đợi đến khi Kim Dương Minh chết hẳn mới mở QQ ra xem.

Không ngờ, avatar của “Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở” hiện lên.

“Ái chà, mặt trời mọc đằng Tây.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Ấu Sở, phát hiện cô ấy đang chăm chú nghe giảng, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn quay sang nhìn hắn. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, cô liền đỏ mặt, tiếp tục hướng về phía bục giảng.

Trần Hán Thăng nhấp vào QQ, Thẩm Ấu Sở gửi một tin nhắn cho mình: "Tớ mang bánh bao và sữa đậu nành."

Trần Hán Thăng: Nhân gì vậy?

Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở: hai cái nhân thịt, một cái bánh chay.

Tốc độ gõ của Thẩm Ấu Sở tương đối chậm, vì vậy cô chỉ cố gắng nhắn đơn giản, cuối cùng còn thêm dấu chấm, trông có chút đáng yêu.

Trần Hán Thăng đã ăn sáng rồi, nhưng hắn nghĩ ăn thêm ba cái nữa chắc không thành vấn đề nên đã cúi người xuống rồi vòng ra chỗ cô.

Thay đổi vị trí trong lớp máy tính là chuyện bình thường, các giáo viên thậm chí không thèm quan tâm.

Trần Hán Thăng đi đến bên cạnh Thẩm Ấu Sở, nhỏ giọng hỏi: "Bà chủ Thẩm, hàng đâu?"

Thẩm Ấu Sở không để ý hành động kì quái của Trần Hán Thăng, cô liếc nhìn giáo viên, phát hiện thầy không để ý đến mình nên mới lén lút lấy túi đồ ăn sáng ra.

Đột nhiên thầy giáo lướt qua, cô lập tức dừng lại.

"Phiền chết đi được. Làm những chuyện như vậy thì phải dứt khoát, không được sợ biết chưa?"

Trần Hán Thăng tự mình hành động, lấy bánh ra ăn ngấu nghiến. Thẩm Ấu Sở đưa tay sờ túi đồ ăn sáng, thấy nó vẫn còn ấm nên rất yên tâm, nhìn Trần Hán Thăng ăn ngon miệng như vậy, Thẩm Ấu Sở cũng rất vui.

Vốn dĩ nó là một bức tranh hài hòa và ấm áp, nhưng bên cạnh lại có người lắc đầu rồi "chẹp chẹp". Không cần phải nói thì cũng biết đó là bóng đèn 200wat, Hồ Lâm Ngữ.

“Hồ Lâm Ngữ, cậu muốn đánh rắm thì mau đánh đi.”

Trần Hán Thăng trừng mắt nhìn Hồ Lâm Ngữ và nói.

“Tôi chỉ nghĩ, Thẩm Ấu Sở như kiểu đang nuôi một trai một gái trong cái trường này vậy. Con gái là Đoàn Viên, còn con trai là phó chủ tịch Hội học sinh của chúng ta.”

Hồ Lâm Ngữ thở dài nói.

Trần Hán Thăng không hề khó chịu khi bị châm biếm, ngược lại còn cười nói: “Cún độc thân hay nói chuyện kỳ lạ, không ai vừa mắt cũng là điều dễ hiểu.”

Hồ Lâm Ngữ lập tức phản công, không chịu thua kém. Khi hai người đang tranh cãi, Vu Dược Bình của Đoàn thanh niên đột nhiên xuất hiện ở cửa lớp: “Trần Hán Thăng, em ra đây một chút, hiệu trưởng Lục đang tìm em.”

Trần Hán Thăng mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng điều đó không thể ngăn cản hắn nhân cơ hội này để tấn công Hồ Lâm Ngữ: “Thấy gì không Tiểu Hồ, trong khi cậu vẫn ở đây bô bô, thì hiệu trưởng đã tìm tớ để bàn bạc chuyện quan trọng trong trường. Tin tức về tớ cũng đã được đăng lên đầu trang web chính thức của Học viện Tài chính rồi. “

“Cứ chém gió đi.”

Hồ Lâm Ngữ hoàn toàn không tin, nhiệm kỳ mới của Hội học sinh cũng chỉ được nhắc đến một chút, chắc chắn không thể đăng lên cả đầu mục.

Thẩm Ấu Sở nghe vậy thì mở trang web chính thức của Học viện tài chính, Hồ Lâm Ngữ nhìn lướt qua, không khỏi thở dài: “Sao lại có cậu ấy vậy.”

Mục đầu tiên trên trang web chính thức của Học viện Tài chính là tin tức về Trần Hán Thăng, nhưng đó không phải là về vấn đề bầu cử nhiệm kỳ mới.

“Để đáp lại lời kêu gọi của Sở giáo dục, trường chúng ta đã đào tạo ra một số lượng lớn sinh viên đại học khởi nghiệp xuất sắc do Trần Hán Thăng đứng đầu, tích cực thích ứng với hệ thống mới của nền kinh tế thị trường …”

Nhấp vào liên kết, ảnh của Trần Hán Thăng hiện trên đó, được chụp lại trong cuộc bầu cử tối qua.

Trong ảnh, Trần Hán Thăng rướn mày cười toe toét, thoải mái đối diện với máy ảnh, đặc biệt là nụ cười rạng rỡ.

“Ấu Sở.”

Hồ Lâm Ngữ dự định tham gia kỳ thi công chức, nên tin tức này được trộn với nhiều từ khóa khác nhau như “thăm hỏi, thị sát, phỏng vấn” là đã có thể nói rõ được một số điều.

“Xem ra trường học của chúng ta đang ra sức nâng đỡ cho bạn trai cậu, hắn thực sự là sẽ nổi tiếng đấy.”

Thẩm Ấu Sở sững sờ nhìn Hồ Lâm Ngữ, suy nghĩ của cô quá đơn giản, Trần Hán Thăng nổi tiếng thì vẫn là Trần Hán Thăng.

“Cậu không thể nghĩ như vậy được. Tôi đã đọc rất nhiều tiểu thuyết tình cảm, đàn ông khi có tiền thì đều sẽ trở nên xấu xa.”

Hồ Lâm Ngữ lo lắng nhìn Thẩm Ấu Sở: “Khi đó cậu phải làm sao?”

Chương 360: Chuyện cũ của Lão Trần

Nhiệt độ trong phòng máy tính tương đối cao, ngoài không gian kín, CPU máy tính cũng tỏa ra rất nhiều nhiệt, vì vậy, khi bên ngoài có gió lạnh thổi qua, Trần Hán Thăng không khỏi rùng mình.

Không khí ảm đạm xen lẫn chút mưa rơi, đã là tháng hai, theo sự giao mùa thì bây giờ là đầu xuân. Thế nhưng Kiến Nghiệp vẫn lạnh một cách đáng sợ, đặc biệt là những ngày mưa như này.

“Lão Vu, hiệu trưởng Lục tìm em có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng mặc kệ mưa hắt trên mái tóc và lông mày, trực tiếp nghe ngóng từ Vu Dược Bình.

“Có lẽ là giúp quảng bá Hỏa Tiễn 101. Mấy hôm nay lãnh đạo trường Đại học Giang Nam đến thăm Học viện Tài chính. Tôi đoán là để các cậu đi chào hỏi, sau này còn đến Đại học Giang Nam để quảng bá Hỏa Tiễn 101. Ít nhất có thêm người quen cũng tốt hơn.”

“Hóa ra là như vậy.”

Trần Hán Thăng không ngờ nhà trường lại vội vàng như vậy, thực ra ý định hợp tác giữa Hỏa Tiễn 101 và Thâm Thông vẫn chưa được thương thảo.

Vu Dược Bình suy nghĩ một lúc rồi nói thêm: “ Các nhà lãnh đạo của trường rất coi trọng Hỏa Tiễn 101, nó đã được nhắc đến trong hai cuộc họp trù bị cho việc xây dựng lại trường từ đầu năm học. Có thể học sinh của trường tự khởi

nghiệp nên được ăn điểm, cũng là một biểu hiện của tinh thần lãnh đạo và quán triệt hiệu quả.”

“Ồ, cảm ơn Lão Vu.”

Trần Hán Thăng hoàn toàn yên tâm, giơ tay lên che đầu cho Vu Dược Bình: “Nào, để tiểu đệ giúp thầy che mưa.”

“Được rồi, được rồi, giữa chúng ta còn phải khách sáo vậy. Sao càng ngày càng mưa to thế.”

Vu Dược Bình di chuyển với đôi chân ngắn ngủn của mình, khi chạy nhìn như hạt đậu phộng béo trắng. Trần Hắn Thăng cũng đi bên cạnh, dọc đường đi không khí vẫn rất vui vẻ.

Tuy nhiên, sau khi đến văn phòng của Lục Cung Siêu, sắc mặt của cả Trần Hán Thăng và Vu Dược Bình đều trở nên nghiêm trọng.

“Hán Thăng, đang giờ học mà lại gọi cậu lên đây.”

Lục Cung Siêu dẫn Trần Hán Thăng ngồi xuống ghế sô pha, Quan Thục Mạn giúp rót một tách trà.

“Cảm ơn cô Quan.”

Trần Hán Thăng lịch sự nói.

“Chủ yếu có hai chuyện muốn bàn bạc với cậu.”

Lục Cung Siêu không lòng vòng: “Đầu tiên, đài truyền hình của huyện Giang Lăng sẽ đến trường chúng ta để phỏng vấn trong vài ngày tới, sau này sẽ có cả đài truyền hình Kiến Nghiệp, đài truyền hình Giang Tô và kênh giáo dục. Có thể coi đó là một chiến dịch tuyên truyền từng bước cho việc cải cách trường học. “

Trần Hán Thăng im lặng lắng nghe, mắt nhìn chăm chú vào tách trà trước mặt. Trên mặt nước xanh ngắt bốc lên những làn khói trắng xóa, trông rất ấm áp.

“Đến lúc đó cậu cũng phải phỏng vấn. Cũng chỉ nói về khởi đầu, quá trình và ấn tượng về việc lập nghiệp của sinh viên.” Lục Cung Siêu dặn dò nói.

“Hiểu ạ.”

Trần Hán Thăng liền gật gật đầu.

Để giảm bớt sai sót, Lục Cung Siêu cũng nói riêng với Quan Thục Mạn: “Hán Thăng chưa từng nhận cuộc phỏng vấn như vậy bao giờ, vì vậy trước tiên hãy sắp xếp một buổi diễn tập phỏng vấn tại đài phát thanh của trường, để đến lúc đó cậu ấy sẽ không căng thẳng.”

Quan Thục Mạn cúi đầu, mái tóc dài thẳng buông xuống hai bên má, cô nhanh chóng ghi chép vào sổ tay.

“Chuyện thứ hai.”

Lục Cung Siêu tiếp tục: “Trước đây, hiệu trưởng Thái đã hứa sẽ giúp Hỏa Tiễn 101 được quảng bá tại các trường đại học ở tỉnh Giang Tô. Hôm nay, vừa hay cơ hội đã đến. Hiệu trưởng Khoa Nhân văn của Đại học Giang Nam đã tình cờ đến trường chúng ta để khảo sát. Trước khi tôi đã mời bà nán lại một chút.”

“Đúng rồi, bà ấy cũng là người Cảng Thành giống cậu.”

Lục Cung Siêu cầm tách trà lên và nói.

“Thật trùng hợp.”

Trần Hán Thăng vẫn rất lịch sự: “Vậy trưa nay Hỏa Tiễn 101 sẽ mời khách của Đại học Giang Nam dùng bữa. Em cũng sẽ nhân cơ hội này học hỏi các vị lãnh đạo.”

Chủ động đưa ra lời mời, khách của Đại học Giang Nam, học hỏi các vị lãnh đạo…

Vu Dược Bình không quan tâm đến những kỹ năng xã hội đã quá quen thuộc của Trần Hán Thăng. Anh đã sớm biết Trần Hán Thăng khác với những sinh viên đại học bình thường.

Trước đó, Quan Thục Mạn cũng ít tiếp xúc với Trần Hán Thăng, ấn tượng nhất là lần tận mắt nhìn thấy Trần Hán Thăng ép Hà Sướng rời khỏi Học viện Tài Chính, chẳng qua đó chỉ là cuộc chiến giữa tên vô lại với thế hệ giàu có thứ hai.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy ánh mắt thận trọng của Trần Hán Thăng, Quan Thục Mạn đẩy cặp kính gọng đen của mình, trong lòng nghĩ người này có chút thú vị.

"Cũng không cần phải làm vậy."

Lục Cung Siêu xua tay: "hiệu trưởng Mạc là nữ, không thích tham gia tiệc tùng. Cô ấy chỉ ngồi một lát rồi đi luôn."

Trong lúc đang nói chuyện, có tiếng bước chân từ hành lang, hai bóng người xuất hiện ở cửa văn phòng.

Có một người khoảng 20 tuổi, xách cặp như thư ký. Trần Hán Thăng cứ thế phớt lờ người đó.

Người phụ nữ kia trạc 40 tuổi, mặc một chiếc áo khoác len dài đến đầu gối và đeo kính gọng vàng. Ngoại hình không quá bắt mắt nhưng lại nhìn rất trí thức, ánh mắt ấm áp và thân thiện.

Kiểu phụ nữ này thường được bồi dưỡng từ hai nơi. Thứ nhất là ở trường đại học, thứ hai là ở trong các cơ quan nhà nước

Tuy nhiên, nữ lãnh đạo trong các cơ quan nhà nước luôn có cảm giác ưu tú khó có thể che giấu, giống như Lữ Ngọc Thanh, ngoại trừ việc thể hiện một số tính cách khi làm vợ làm mẹ ở nhà ra, khi ở bên ngoài bà không mấy dễ gần.

Trong khuôn viên trường đại học không có quá nhiều chuyện vụn vặt nên khí chất của một nữ giáo sư là chính là như vậy.

“Hiệu trưởng Mạc, đây là sinh viên năm hai Trần Hán Thăng, người tiên phong khởi nghiệp của trường chúng tôi.”

Sau khi Lục Cung Siêu nói xong về thân thế của Trần Hán Thăng, tiếp sau đó là giới thiệu vị giáo sư đầy khí chất: “Đây là hiệu trưởng Mạc Kha của Viện Nhân văn thuộc Đại học Giang Nam.”

“Rất vui được gặp cậu.”

Mạc Kha nhìn Trần Hán Thăng, đưa tay ra bắt: “Nghe nói cậu cũng là người Cảng Thành?”

“Xin chào hiệu trưởng Mạc, em là người Cảng Thành.”

Trần Hán Thăng hơi cúi đầu: “Cấp ba cũng học ở Nhất Trung Cảng Thành.”

“Mấy năm trước tôi cũng quay lại trường vào dịp kỷ niệm thành lập trường.”

Mạc Kha có chút xúc động: “Thực sự thay đổi rất nhiều. Quê hương càng giàu mạnh, chúng ta càng cảm thấy hạnh phúc”.

Tiếp sau đó, Lục Cung Siêu và Mạc Kha cùng trao đổi bàn bạc. Trần Hán Thăng đặt hai tay lên đầu gối, làm bộ lắng nghe rất chăm chú.

Thỉnh thoảng, Mạc Kha quay đầu lại nhìn Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng để lộ ra vẻ thân thiện nhất của mình. Còn bà thì chỉ cười rồi gật đầu.

Nhưng tần suất quá nhiều khiến Trần Hán Thăng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Cứ nhìn tôi mãi làm gì?

Hai chúng ta cũng đâu có thích hợp!

Có lẽ là bởi vì hiệu trưởng Mạc đang vội nên chỉ nói chuyện một lúc liền đứng dậy chào hỏi. Cũng may đã đạt được mục đích rồi.

Lục Cung Siêu đích thân tiễn hiệu trưởng Mạc ra ngoài, nhưng khi họ đến cổng tòa nhà hành chính, cả nhóm người đột nhiên dừng bước. Bên ngoài trời đang mưa to, một chiếc xe đậu dưới bậc thềm.

Trần Hán Thăng phản ứng nhanh nhất, hắn ngay lập tức nói: "Để em đi lấy ô."

Nói xong liền trở lại phòng làm việc của Vu Dược Bình, Trần Hán Thăng thường xuyên lui tới đây nên biết rõ ô nằm ở đâu.

Lục Cung Siêu khá hài lòng, cười nói với Mạc Kha: "Sinh viên này này có tư chất thông minh, rất có động lực làm việc."

Hiệu trưởng Mộ khẽ gật đầu, ánh mắt lóe lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lúc sau Trần Hán Thăng đã trở lại với hai chiếc ô trong tay.

Chiếc ô nhỏ đưa cho thư ký đang xách túi, còn mình mở chiếc ô lớn, nhiệt tình nói với Mạc Kha: "Hiệu trưởng Mạc, để em đưa cô xuống cầu thang."

Lục Cung Siêu một lần nữa thể hiện sự hài lòng của mình với biểu hiện này của Trần Hán Thăng.

Lục Cung Siêu đã nhìn ra mối quan hệ gia đình của Trần Hán Thăng, cha mẹ đều là người trong cơ quan nhà nước, nhưng cấp bậc không cao, vốn dĩ những đứa trẻ được nuôi

dưỡng trong môi trường này đều học giỏi nhưng khả năng hành động của chúng chỉ ở mức trung bình.

Bởi vì kiểu gia đình này căn bản không thiếu ăn thiếu mặc, con trẻ chỉ cần chuyên tâm vào việc học, nhưng Trần Hán Thăng lại đi ngược lại.

Hiệu trưởng Mạc cũng không từ chối, nhẹ nhàng nhấc gấu áo khoác len lên, chậm rãi bước xuống cầu thang.

Trần Hán Thăng vốn chỉ là nịnh nọt, nhưng sau khi Mạc Kha đi được mấy bước, cô đột nhiên hỏi: "Trần Chiêu Quân, ba của cậu bây giờ thế nào?"

"Hử?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một hồi: "Hiệu trưởng Mạc biết cha của em ư?"

"Có thể cậu không tin. Ông ấy là bạn học cấp 3 của tôi. Hai người trông rất giống nhau nên tôi nhận ra anh ấy ngay lập tức."

Mạc Kha khẽ cười: "Vậy mới nói, thế giới thật nhỏ bé."

Nghe giọng điệu của Mạc Kha, hình như hai người có chuyện gì với nhau, Trần Hán Thăng không muốn hỏi nhiều, sau đó giúp bà mở cửa xe.

Sau khi lên xe, Mạc Kha lấy từ trong túi xách lấy ra một tấm danh thiếp: "Sau này nếu phải đến Đại học Giang Nam, có thể gọi cho tôi theo số điện thoại trên. Không ngờ con trai của cố nhân đã lớn như vậy rồi."

"Trời đất, đúng thật là có biến rồi."

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng, sau khi lịch sự nhận lấy tấm danh thiếp, hắn vẫy tay chào tạm biệt hiệu trưởng Mạc rồi rời đi.

Khi xe đi ra khỏi cổng Học viện Tài chính, Trần Hán Thăng lẳng lặng cầm ô đứng dưới mưa một lúc, khi quay người đi qua thùng rác, Trần Hán Thăng trực tiếp nhét tấm danh thiếp này vào trong đó.

"Muốn tranh với mẹ tôi ư, mơ đi!"

Trần Hán Thăng phất tay áo rồi rời đi.

Đại học Giang Nam cũng chỉ là một trường học, Hỏa Tiễn 101 có thể không cần quan tâm đến thị trường này.

Sau khi trở lại văn phòng, Lục Cung Siêu khen ngợi khả năng làm việc của Trần Hán Thăng, nhân tiện tiết lộ một tin tức: "Đừng tưởng hiệu trưởng Mạc chỉ là hiệu trưởng của trường Đại học Giang Nam. Nghe nói bà ta sẽ sớm được chuyển đến Sở Giáo dục tỉnh Giang Tô, đến lúc đó sẽ trở thành lãnh đạo của tất cả các trường cấp ba của tỉnh Giang Tô."

"Gì?"

Trần Hán Thăng sững sờ một lúc: "Hiệu trưởng Lục còn chuyện gì khác không, em phải quay về lớp học nữa."

"Vậy em mau quay về đi."

Lục Cung Siêu cũng không giữ lại. Trần Hán Thăng thậm chí còn không thèm bật ô, trực tiếp lao thẳng đến chiếc đến thùng rác ban nãy, trong miệng lẩm bẩm nói: "Mẹ hai, mẹ hai, mẹ ở đâu rồi…."

Chương 361: Năm tháng như nước chảy, không sánh được với vợ của tôi

"Không ngờ, Lão Trần thời trẻ cũng đào hoa lắm, không lẽ Lương thái hậu rước về hàng xài rồi?"

Bầu trời mưa lạnh như viên ngọc toả sáng, tự nhiên lay động theo chiều gió trên cao, áo lông của Trần Hán Thăng cũng bị ướt, lại như một kẻ đần độn đứng bên cạnh thùng rác tìm danh thiếp.

Đương nhiên hắn cũng cảm thấy có chút mất mặt, nhỡ đâu có bạn học nhận ra, phó chủ tịch hội học sinh mới nhậm chức lại đứng bên cạnh thùng rác lục lọi, truyền đi quả thực sẽ bị tổn hại hình tượng.

Trần Hán Thăng liền đội mặt sau mũ lên, nghĩ thầm lần này chắc là an toàn rồi.

Nhưng mà, vẫn có người có thể nhận ra.

Ví dụ như, Thẩm Ấu Sở.

Trần Hán Thăng tìm tìm, đột nhiên phát hiện trên đầu không có mưa, thay vào đó là tiếng giọt mưa rơi "bộp bộp" trên ô.

Thẩm Ấu Sở lại đứng bên cạnh mình.

Khuôn mặt nhỏ của cô bị đông cứng đến trắng nõn, hàng lông mi dài dính vài giọt mưa, đang run run, bên trong đôi mắt đào trong suốt đều là nghi hoặc, đại khái cũng đang kỳ quái tại sao Trần Hán Thăng lại gây chuyện với thùng rác.

“Khụ! “

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, hắn cũng cảm thấy cái hình tượng này quá mất mặt, nhất là còn bị Thẩm Ấu Sở nhìn thấy.

“Dây giày bị tuột, tớ ngồi xổm xuống buộc giày.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc giải thích.

“Ồ.”

Thẩm Ấu Sở ngây thơ đáp một tiếng, ánh mắt cô cũng không mù, Trần Hán Thăng ở đây gần nửa phút, cô đã nhìn thấy từ rất xa rồi.

Trần Hán Thăng phát hiện Thẩm Ấu Sở không quá tin mình, hơi có cảm giác thẹn quá hóa giận, to tiếng hỏi: “Cậu tới làm gì vậy?”

Thẩm Ấu Sở nhấc cái túi trong tay, hóa ra là tiết học máy tính đã kết thúc, sách máy tính của Trần Hán Thăng vẫn còn đang ném ở chỗ ngồi, cô đến là để trả lại, sau đó định sẽ cùng nhau đi ăn trưa.

“Cái quyển sách rách rưới này không có cũng được.”

Trần Hán Thăng gắt gỏng, lắc đầu một cái nói: “Cậu cũng là đồ ngốc, trời mưa mà còn không chịu trở về ký túc xá, coi chừng bị cảm lạnh đấy.”

Thực ra tấm danh thiếp ngu ngốc này đã không còn quan trọng nữa, bên phía Lục Cung Siêu nhất định sẽ có, cuối cùng Trần Hán Thăng lại biến thành tự mình so tài với mình——Mình con mẹ nó bị dính nhiều nước mưa như vậy, cái kia nhất định phải tìm được!

Cảm giác hình như có hơi biến thái.

Nếu đã không giấu được, Trần Hán Thăng cũng sẽ không làm màu nữa, tiếp tục đàng hoàng tìm danh thiếp lần nữa, vừa không chú ý ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên quần jeans của Thẩm Ấu Sở dính đầy bùn đất.

Dựa theo tính tình của cô, bình thường đi bộ sẽ không có xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn là nhìn thấy Trần Hán Thăng đứng trong mưa, cô mới vội vội vàng vàng chạy đến.

Trần Hán Thăng thở dài một hơi không nói thêm gì nữa, Thẩm Ấu Sở thấy trên trán và mặt Trần Hán Thăng toàn là nước mưa, nhẹ nhàng bỏ bao tay ra, dùng lớp vải khô bên trong giúp Trần Hán Thăng lau từng chút từng chút một.

Trong quá trình này trừ tiếng hạt mưa rời "tách tách" ra, hai người đều rất yên lặng, thỉnh thoảng hơi thở nhẹ nhàng của Thẩm Ấu Sở phả lên đỉnh đầu của Trần Hán Thăng, trong trời mưa lạnh như băng có chút cảm giác ấm áp, nơi mềm mại trong lòng Trần Hán Thăng co rút.

Có điều trên mặt hắn không có biểu hiện ra, rất nhanh tấm danh thiếp kia cũng đã tìm được.

Bởi vì trời mưa dính nước, nó vẫn luôn bám sát vào thành thùng rác, cho nên khá khó phát hiện.

"Phù."

Tâm tình Trần Hán Thăng bỗng dưng trở nên thoải mái, gảy gảy tấm danh thiếp đã bị ướt một chút: "Nếu như mày không giúp được tao, tao sẽ để ông đây xé xác mày!"

…

Sau một đường giẫm lên mấy vũng nước đến căn tin, giày của Trần Hán Thăng đều đã ướt sũng, đi lên đường tiếng "bẹp, bẹp" vang vọng, hắn cũng không ngại, một bên lấy điện thoại di động ra, một bên gọi cho Trần Triệu Quân.

Thẩm Ấu Sở bỏ túi và ô xuống liền đi lấy cơm, bản thân vóc dáng của cô đã đặc biệt cao gầy, ở trong đám người lộ vẻ rất xuất chúng, tóc bị thấm nước mưa, cô nhẹ nhàng liền vén ra sau tai, lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ khỏi nói, da dẻ còn đặc biệt bóng loáng trắng mịn.

Mấy bạn học trái phải trước sau tự nhiên đều biết đây là người nào, thỉnh thoảng hiếu kỳ nhìn xung quanh cô, còn nhìn Trần Hán Thăng đang ngồi gọi điện thoại phía sau.

Thẩm Ấu Sở lại bắt đầu xấu hổ, chỉ lo cúi đầu ngây ngốc, nhìn hàng dài trên mặt đất.

Ánh mắt Trần Hán Thăng đang nhìn Thẩm Ấu Sở, thế nhưng ngoài miệng lại đang không khách khí với lão Trần.

"Cha, ngày hôm nay có một người phụ nữ trung niên tên Mạc Kha tới tìm con, bà ta nói bà ta mới là mẹ ruột của con, con phải cùng cha chứng thực một chút."

Ban đầu vốn dĩ Trần Triệu Quân nhận được điện thoại của con trai vào buổi trưa, có chút cao hứng cũng có chút bất ngờ, thằng nhóc này bình thường đều chỉ gọi cho Lương Mỹ Quyên.

Ai mà ngờ được Trần Hán Thăng gọi tới lại ném ra một quả bom nguyên tử, một người trầm ổn như lão Trần, lại giật nảy mình.

"Con biết rồi à?"

"Cái gì?"

Lần này đến phiên Trần Hán Thăng sững sờ: "Không phải chứ, mọi người đều nói con rất giống Lương thái hậu mà, nói bà ấy không phải mẹ ruột của con, con có thể không chấp nhận, nhiều năm như vậy cũng đều có cảm tình rồi … "

"Nói vớ vẩn cái gì đấy, mẹ con chắc chắn là mẹ con!"

Trần Triệu Quân không cho con trai nói bậy, sửa lại suy nghĩ một chút mới nói: "Ý của cha, là sao con biết chuyện này."

"Hôm nay bà ta tới trường học của bọn con khảo sát."

Trần Hán Thăng cười hì hì kể lại chuyện mới xảy ra một lần, hắn căn bản không tin Trần Triệu Quân dám ngoại tình, trước tiên không bàn đến tính cách của lão Trần, quan trọng là ông ấy đã nộp hết quyền kinh tế lên rồi, hơn nữa còn không giấu một chút riêng tư nào, chứng tỏ ông đã dành hết tâm huyết cho cái gia đình ba người này.

"Mạc Kha là bạn học cấp ba của cha, chuyện này mẹ con cũng biết, đừng có mà tuỳ tiện chụp mũ lung tung."

Lão Trần rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, dặn dò Trần Hán đôi câu Thăng đừng để cảm lạnh, liền lấy lý do nghỉ trưa cúp điện thoại.

"Xoạch."

Thực ra Trần Triệu Quân cũng không ngủ được, đốt một điếu thuốc, nghe tiếng gió gào thét bên ngoài, ông định hồi tưởng lại năm tháng như nước của mình một chút.

Có điều nghĩ một lúc, toàn bộ những ký ức ấy đã trở nên mơ hồ, khắc ở trong đầu, lại tất cả đều là hình ảnh người vợ hiền huệ và đứa con trai nghịch ngợm.

Vốn định hồi tưởng lại, kết quả không hiểu sao lại toàn nghĩ tới Lương Mỹ Quyên.

Năm đó bản thân vừa mới kết hôn, điều kiện gia đình chỉ có thể nói bình thường, hơn nữa mẹ cũng không thích đứa con dâu này, cho nên Lương Mỹ Quyên thường xuyên bị uỷ khuất, thường xuyên một mình yên lặng ở trong phòng chảy nước mắt;

“Bà ấy cũng rất cực khổ.”

Lão Trần suy nghĩ một chút, rất nhanh đã hút xong một điếu thuốc.

Sau đó Trần Hán Thăng ra đời, Lương Mỹ Quyên vừa phải chăm sóc người già, vừa phải dạy dỗ đứa nhỏ, thường xuyên bị phân tâm.

Ở trong ấn tượng của Trần Hán Thăng, mẹ là một người phụ nữ tính khí có chút nóng nảy, nhưng thực ra hắn làm sao biết được, năm đó Lương Mỹ Quyên cũng là một cô gái rất dịu dàng, chỉ là bà đã đem toàn bộ tinh lực dâng hiến cho cái nhà này.

“Trước đây nắm tay thôi, bà ấy cũng sẽ xấu hổ.”

Lão Trần cười “ha ha” một tiếng, lau mắt một cái, lại có chút ẩm ướt.

Trong những năm tháng sau này, nỗi đau đớn của bản thân lúc cha mẹ qua đời, con trai càng ngày càng có chủ kiến, còn tranh chấp với nhau lúc làm việc…

Trần Triệu Quân đột nhiên phát hiện, cuộc sống của bản thân đều đã không thể rời bỏ người phụ nữ kia, ông cũng cam tâm tình nguyện nộp hết toàn bộ tiền lương lên.

“Con mẹ nó, còn muốn năm tháng tươi đẹp gì nữa!”

Lão Trần rất ít chửi bậy hiếm thấy mắng một câu, kéo chăn đắp trên người.

Chăn đệm thơm ngát, còn có hương thơm của ánh mặt trời.

Trần Triệu Quân lại nghĩ tới hai ngày trước, Lương Mỹ Quyên một bên dông dài, một bên đem toàn bộ những tấm chăn đệm giặt giũ phơi khô, chỉ vì muốn mình có thể ngủ một giấc ấm áp vào buổi trưa.

“Năm tháng xưa như nước thì sao, so được với người vợ già này của tôi sao?”

Lão Trần mang theo ý cười, gối lên chiếc gối có hương thơm mà vợ mình tự tay giặt giũ, hài lòng chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Ấu Sở ăn cơm về, lại nhìn thấy Trần Hán Thăng đang cùng Lương Mỹ Quyên thề thốt: “Mẹ, mẹ vĩnh viễn là mẹ ruột của con, nhưng nếu như có ngày nào đó con bị ép gọi người khác là mẹ, mẹ chỉ cần biết là con bị ép buộc bất đắc dĩ là được.”

…

Chương 362: Em muốn trở thành người phụ nữ giống như chị

Nếu trường học cũng hỗ trợ phổ biến rộng rãi, Trần Hán Thăng bên này đương nhiên cũng không thể bị bỏ lại phía sau được, việc cấp bách chính là trước tiên phải định ra cơ cấu hợp tác với công ty Thâm Thông cho tốt đã.

Hơn một tuần sau khi tựu trường, Hỏa Tiễn 101 nghênh đón cuộc họp hội đồng đầu tiên của năm mới, địa điểm ở văn phòng trên đường Thiên Nguyên Đông.

Từ sau khi văn phòng làm việc này được thuê vào đầu năm, Thu An Bình vẫn luôn phụ trách trang trí và dọn dẹp, hiện tại cơ bản là đã xong.

Lưu Bằng Phi đến từ Học viện Khoa học, Viên Hoa đến từ Học viện Bưu chính, Lý Quyến Nam đến từ Học viện Tài chính bởi vì ở gần đây, cho nên đến rất nhanh, Thư Vân đến từ Đại học Đông Đại và Vương Tử Bác đến từ Đại học Quản lí Công nghiệp Kiến Nghiệp đến hơi chậm một chút, còn có đám người Nhiếp Tiểu Vũ, Thượng Băng, Cao Đằng Phi, Trương Minh Dung nữa.

Nhóm gương mặt trẻ này ngồi quanh trước một chiếc bàn gỗ hình chữ nhật, tuy chỉ được làm bằng vật liệu gỗ tử đàn bình thường, nhưng mà biểu tình của mỗi người đều rất hưng phấn.

Bọn họ chỉ là sinh viên đại học, nhưng hiện tại lại phải tham dự vào quyết sách của một công ty, cảm giác mới mẻ rất

nhiều.

Trương Minh Dung trước đây đúng là đã tham gia cuộc họp đầu năm và cuối năm của cửa hàng 4S, nhưng mà những vị giám đốc chủ quản kia thật giống như bị tiêm máu gà vậy, ép buộc mỗi nhân viên bán hàng và thực tập sinh hô to mấy câu nói"Tôi muốn kiếm tiền, tài năng trời sinh của tôi phải có ích, tôi muốn trở thành một người tài giỏi" này.

Lúc đó tuy rằng Trương Minh Dung không thích, nhưng vì sinh tồn, cô ấy cũng tích cực hô to.

Hỏa Tiễn 101 thì hoàn toàn khác nhau, hoàn cảnh thư thái mà ấm áp, mỗi người đồng nghiệp đều là sinh viên đại học chất lượng cao, những nam sinh như Thư Vân này trước khi hút thuốc đều sẽ chủ động hỏi: "Tôi hút thuốc cô có phiền không?"

Trương Minh Dung tạm thời ở lại chỗ của Thu An Bình, nhưng cô ấy chưa bao giờ đề cập tới tiền thuê nhà, trước Tết Âm lịch Lưu Bằng Phi còn trả cho Trương Minh Dung một bao lì xì nhỏ.

Những chuyện nhỏ nhặt này khiến Trương Minh Dung cảm thấy mình đã đặt cược đúng, Trần ca thực sự là một người tốt.

Lúc này, "người tốt" Trần Hán Thăng đang cười tủm tỉm với Vương Tử Bác nói đùa: "Cuối năm 2004, Tử Bác nói không chừng liền có thể mua cái xe, đến lúc đó sẽ đưa Hoàng Tuệ đi du lịch, cô ta nhất định sẽ rất thích."

"Này, tao còn chưa có giấy phép lái xe đâu."

Trần Hán Thăng thường lái xe đến, sao Vương Tử Bác có thể không hâm mộ được.

Đề tài nói chuyện dừng ở "xe" rất lâu, mấy nam sinh thảo luận xoay quanh chuyện mẫu xe nào nhìn trông khí chất hơn,

màu sắc nào nhìn trang trọng hơn, trang trí bên trong như nào mới thoải mái hơn rất lâu.

Cuối cùng, vẫn là Trần Hán Thăng không nhịn được nữa gõ gõ bàn: "Họp thôi họp thôi, bây giờ các cậu cũng không mua nổi, ngược lại khoác lác đúng là tích cực."

Trương Minh Dung hé miệng cười một tiếng, cô ấy thật sự rất yêu thích bầu không khí như vậy.

"Trước tiên từng người nói chuyện phụ trách đi đã." Trần Hán Thăng tùy ý nói.

Bắt đầu từ Nhiếp Tiểu Vũ, mỗi người đều nói qua công việc trong tay công tác một lần, nói chung cũng coi như không tệ, không có vấn đề gì lớn, có vài chuyện nhỏ cũng có thể nhanh chóng giải quyết.

Trương Minh Dung cũng rất muốn tham dự vào, có điều hiện tại còn không tư cách , còn Khổng Tĩnh có Trần Hán Thăng đặc biệt phê chuẩn, có thể ở nhà nghỉ ngơi nhiều hơn mấy ngày.

"Năm nay là một năm Hỏa Tiễn 101 sẽ mở rộng ra bên ngoài, hiện tại chúng ta có hai việc, thứ nhất chính là cơ cấu hợp tác với Thâm Thông, tôi và quản lý Khổng đi giải quyết; thứ hai chính là lựa chọn thành phố mục tiêu tiếp theo, cái này cũng đã xác định xong rồi, chính là vị trí của Đại học Giang Nam."

Những người khác đều không hiểu tại sao Trần Hán Thăng lại lựa chọn Đại học Giang Nam, nhưng mà dường như thành phố nào cũng không khác nhau mấy, nói chung mục tiêu chính là mở rộng Hỏa Tiễn 101 ra toàn quốc.

"Có một chuyện mọi người phải chú ý một chút."

Trần Hán Thăng dặn dò: "Đến lúc đó có thể sẽ phải đi công tác, các cậu chú ý cân đối thời gian thi trên lớp và thời gian

làm việc cho tốt, cố gắng để ý đến cả hai bên.”

“Đừng học theo tôi, cơ bản ai không đến phòng học, hầu như các môn đều trượt hết.”

Trần Hán Thăng cười nói, Trương Minh Dung cũng cong mắt.

“Đúng rồi, còn có một chuyện quên hỏi.”

Giọng nói Trần Hán Thăng nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Vũ, năm trước nhờ cậu và Trương Minh Dung giúp chị Tĩnh chọn xe, kết quả thế nào rồi?”

Bởi vì trên mặt Trần Hán Thăng vẫn còn mang theo nụ cười, Trương Minh Dung cũng không xem đây là một chuyện, hoàn toàn không chú ý tới Nhiếp Tiểu Vũ đột nhiên trợn to hai mắt.

“Tựu, tựu trường nhiều việc quá, tôi quên mất.”

Nhiếp Tiểu Vũ đứng lên đến, lắp ba lắp bắp nói.

“Hả?”

Trương Minh Dung có chút kỳ quái, tại sao giọng chị Tiểu Vũ lại như vậy?

Cô nhìn về phía Nhiếp Tiểu Vũ, lúc này mới phát hiện người được Trần Hán Thăng coi trọng Nhiếp Tiểu Vũ đang đỏ mặt, đứng thẳng người, ngón tay vô ý thức quấn lấy nhau.

Đồng thời, Trương Minh Dung cũng chú ý tới chiếc bàn dài vừa rồi còn tràn ngập tiếng cười cười nói nói, tất cả những sinh viên đại học đều đang ngồi nghiêm chỉnh, từng người từng người không dám thở mạnh, như là sợ lửa giận đốt tới trên người mình.

“Lời tôi nói, xem ra đã không có tác dụng nữa nhỉ.”

Trần Hán Thăng ngồi dựa vào ghế, hai tay đút trong túi quần, trừng mắt nhìn chằm chằm Nhiếp Tiểu Vũ.

“Xin lỗi, bộ trưởng Trần, tôi nhất định sẽ mau chóng sửa chữa.”

Nhiếp Tiểu Vũ lại áy náy lần nữa.

“May là chị Tĩnh vẫn chưa đến Kiến Nghiệp, nếu không chị ấy chắc chắn sẽ nói tôi là một tên lừa đảo, chiếc xe hai trăm nghìn đâu?”

Trần Hán Thăng một chút cũng không nhìn ra vẻ hiền hoà như lúc nãy: “Như vậy cậu rất hài lòng đúng không?”

“Không có.”

Nhiếp Tiểu Vũ cúi đầu, hốc mắt cô đều đã đỏ.

“Trần ca, việc này tôi cũng có trách nhiệm, quên nhắc nhở chị Tiểu Vũ.”

Trương Minh Dung suy nghĩ một chút lập tức đứng lên, nhỏ giọng nói.

Cô đại khái là muốn giúp Nhiếp Tiểu Vũ gánh trách nhiệm, có điều Thu An Bình ở bên cạnh lại sợ hết hồn.

“Thôi xong rồi.”

Thu An Bình không nhịn được nhắm mắt lại.

Đúng như dự đoán, đây rõ ràng là hành động thể hiện tình yêu thương giữa các đồng nghiệp với nhau, Trần Hán Thăng nghe xong, lập tức từ châm chọc như vừa nãy biến thành nổi trận lôi đình.

Chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng.

Trần Hán Thăng mạnh mẽ đập tài liệu cuộc họp trong tay lên bàn: “Con mẹ nó cô đang dạy tôi làm việc sao, Trương Minh Dung?”

“Tôi, tôi không … “

Trương Minh Dung muốn biện minh cho mình.

“Không có cái gì!”

Trần Hán Thăng trực tiếp ngắt lời: “Lúc tôi nổi giận, cần cô đến giả bộ làm người tốt sao, đây là lần đầu tiên nên không tính toán với cô, còn có lần sau thì cô trực tiếp cút đi, ở trước mặt ông đây, cô thu lại mấy trò khôn vặt này trước đi!”

Trần Hán Thăng nói xong trực tiếp rời đi, đến giữa còn có cái ghế chắn đường, liền “bốp” một cước đạp ra rất xa.

Một lúc lâu sau, mấy nam sinh viên đại học mới nhậm chức mới chậm rãi đứng lên, có điều không có ai nói chuyện, chỉ là yên lặng dọn dẹp ghế và mấy ly trà.

“Chị An Bình.”

Trương Minh Dung hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, chính cô cũng cảm thấy rất oan ức.

Thu An Bình lặng lẽ kéo Trương Minh Dung qua một bên: “Cô mới vừa vào nên chắc không hiểu quy tắc của Trần tổng, cậu chỉ mắng người trong một trường hợp, đó là khi chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao, đây chính là sai sót, không cần giải thích.”

“Đặc biệt là cô còn đi giúp người khác giải thích, đây càng là xúc phạm đến điều tối kỵ của Trần tổng.”

Thu An Bình quan tâm vỗ vỗ phía sau lưng Trương Minh Dung, an ủi: “Hắn mới là ông chủ, hắn mới là tất cả của công ty, cô không đủ tư cách, đương nhiên không thể làm người tốt ba phải.”

Trương Minh Dung lau lau nước mắt: “Vậy ai mới đủ tư cách?”

“Người đủ tư cách không có ở Hỏa Tiễn 101, trong nội bộ công ty chỉ có một mình quản lý Khổng thôi.”

Thu An Bình thở dài một hơi, lại đi an ủi Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhiếp Tiểu Vũ đã sớm quen với cách quản lý của Trần Hán Thăng, cô nằm sấp trên bàn một lúc liền khôi phục như cũ, nâng mắt lên nhìn Trương Minh Dung một cái: “Bữa trưa chúng ta đi mua ít bánh mì, đi làm việc trước đã.”

Trương Minh Dung gật đầu một cái, ngồi ở trên xe bus nhìn mũi Nhiếp Tiểu Vũ hồng hồng, chắc là vừa nãy lúc nằm sấp xuống cô đã khóc.

“Chị Tiểu Vũ.”

Trương Minh Dung đột nhiên lên tiếng.

“Hả?”

Nhiếp Tiểu Vũ đáp lại một tiếng.

“Chị An Bình nói, trong công ty chỉ có quản lý Khổng mới có thể khuyên nhủ anh ấy, đây là tại sao vậy?” Trương Minh Dung hỏi.

“Bởi vì cô ấy lợi hại đó.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn ra cửa sổ thủy tinh trong suốt của xe bus: “Bộ trưởng Trần bất cứ lúc nào cũng có thể thay thế chúng ta, nhưng chị Tĩnh thì không, bởi vì cô ấy thật sự rất quan trọng.”

“Sau này cô đi theo bên cạnh chị Tĩnh, cố gắng đi theo học tập chị ấy đi.”

Nhiếp Tiểu Vũ nở nụ cười: “Đến lúc cô trở thành người lợi hại như chị Tĩnh rồi, bộ trưởng Trần cũng sẽ rất khách khí với cô.”

“Vậy có thể có bao nhiêu khách khí đây?”

Trương Minh Dung không biết xấu hổ hỏi.

Vấn đề này không khó trả lời, bởi vì Trần Hán Thăng đã đích thân làm mẫu rồi.

Ngày Khổng Tĩnh về Kiến Nghiệp ấy, Trần Hán Thăng đã lái một chiếc xe Passat mới tinh, đưa Trương Minh Dung ra sân bay đón.

Máy bay bị trễ hơn một tiếng đồng hồ, trên mặt Trần Hán Thăng vẫn không có nửa điểm thiếu kiên nhẫn, không chỉ giúp kéo hành lý, còn quan tâm hỏi tình hình trong nhà Khổng Tĩnh, thỉnh thoảng lại nói đùa một chút, khiến cho ngự tỷ đại mỹ nhân này không nhịn được cười.

Trương Minh Dung mặt đầy hâm mộ nhìn, sau khi tới dưới lầu nhà Khổng Tĩnh, Trần Hán Thăng để lại chiếc chìa khóa xe cho Khổng Tĩnh: "Chiếc xe Passat màu trắng này trước mắt đang là dòng xe hàng đầu, là xe Hỏa Tiễn 101 cho chị Tĩnh."

Khổng Tĩnh không nói gì nhiều, chỉ thản nhiên nở một nụ cười nhận lấy.

Buổi tối, Trương Minh Dung nằm trên giường, trong đầu không ngừng nhớ lại mấy hình ảnh này.

Một là thái độ của Trần Hán Thăng đối với mấy sinh viên đại học mới nhận chức so với Khổng Tĩnh.

Hai là Trần Hán Thăng không thèm nhìn, trực tiếp quẹt thẻ mua một chiếc kia Passat hàng đầu giá hơn hai trăm nghìn.

Ba là Khổng Tĩnh nhận lấy chìa khóa xe với vẻ mặt thản nhiên, cứ như chiếc xe hơn hai trăm nghìn này chỉ là chiếc xe bình thường vậy.

"Hơn hai trăm nghìn đó … "

Trương Minh Dung dường như đã bắt được chân lý của một vài chuyện: "Chị Tĩnh có thể giúp Hỏa Tiễn 101 kiếm

tiền, lẽ nào là rất nhiều hai trăm nghìn sao?”

…

Sáng ngày thứ hai, lúc Khổng Tĩnh lái xe tới văn phòng này, đột nhiên nhìn thấy Trương Minh Dung đang đứng ở cửa.

“Minh Dung, cô dậy sớm thế, tôi là vì mất ngủ nên mới dứt khoát tới công ty.”

Khổng Tĩnh có chút giật mình.

Trương Minh Dung không chỉ chờ ở chỗ này, trên tay còn có bữa sáng, cô thành khẩn nói: “Chị Tĩnh, sau này em cũng muốn nỗ lực trở thành một người giống như chị vậy, được tôn trọng và dựa vào.”

…

Chương 363: Cậu gọi tôi là người đàn ông tốt à?

Thực ra Trương Minh Dung có thể đi theo Khổng Tĩnh học tập, đối với chính bản thân cô mà nói chính là bước ngoặt cuộc đời.

Ngự tỷ Khổng là người đã trải qua những gì, là một sinh viên bước ra từ trường đại học tài chính, đã từng làm việc trong ngân hàng, sau đó từ chức làm quản lý cấp cao ở bên trong Thâm Thông, thuộc đội cán bộ dự bị, cũng đã đến 30 tuổi.

Đây chỉ là những trải nghiệm trưởng thành, còn trải nghiệm tình cảm nữa.

Cô đã từng cam tâm tình nguyện gửi tiền cho bạn trai mối tình đầu, kết quả người ta thay đổi, xoay người kết hôn với một cô gái người nước ngoài rồi; cô cũng từng được rất nhiều đàn ông theo đuổi, hiểu biết không biết bao nhiêu mưu mô giả dối, cuối cùng dưới sự thúc giục của cha mẹ cô lại quay về với cách làm quen nguyên thuỷ nhất —— xem mắt.

Khổng Tĩnh không thiếu tiền, độc thân và độc lập kinh tế, người phụ nữ như vậy sớm đã luyện biến sự xinh đẹp thành sự tự tin, biến tuổi tác thành sự khoan dung, từng cái giơ tay nhấc chân đều mang theo vẻ quyến rũ trưởng thành.

Hễ Trương Minh Dung có thể lĩnh ngộ hơn phân nửa, thì mười mấy năm sau cô hầu gái chỉ biết lén lút gãi lòng bàn tay trong mấy bữa tiệc xã giao, đại khái gần như sẽ không thấy được nữa.

…

Nếu Khổng Tĩnh trở lại Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng lập tức kéo cô chạy tới công ty Thâm Thông ở thành phố Thượng Hải đàm phán.

Bên phía Thâm Thông cũng rất coi trọng, đừng thấy quy mô Hỏa Tiễn 101 hiện tại nhỏ, nhưng đúng như Trần Hán Thăng từng nói, sau này tình hình kinh doanh sẽ rất lớn.

Cho nên không chỉ có mấy giám đốc cấp cao Chu Lỗi, Lưu Chí Châu, Thường Tiểu Bình này tham gia, chủ tịch Trình Đức Quân cũng tham gia vào toàn bộ hành trình.

Hiện tại trọng điểm chính đã không phải là hợp tác hay thu mua, vấn đề này sau khi đã xác nhận Trần Hán Thăng chính là "người thân" của giáo sư Tôn Bích Dư, Trình Đức Quân đã quyết định hợp tác.

Ông ta cũng lo lắng đến phát cuống lên, sợ Trần Hán Thăng đột nhiên chạy về phía Trọng Thông, đây tương đương với việc làm suy yếu thực lực Thâm Thông, ngược tăng cường thị trường Trọng Thông.

Cho nên, hai điểm Hỏa Tiễn 101 và Thâm Thông tranh luận chính là:

Một là tiền hoa hồng cho một đơn hàng chuyển phát nhanh, hiện tại là 1 tệ/kiện hàng, nhưng mà sau này số lượng nhiều hơn, Trần Hán Thăng hi vọng sẽ được nhiều một chút, cho nên mới muốn đòi hỏi con số 1. 6 tệ/kiện hàng.

Không nên xem thường 6 hào này, đối với thị trường sinh viên đại học toàn quốc mà nói, cái này tính tổng số tiền sẽ rất lớn.

Thâm Thông đương nhiên là không đồng ý, bọn họ đưa ra hạn mức cuối cùng là 1. 2 tệ.

Thứ hai chính là quyền kiểm soát của Hỏa Tiễn 101, Chu Lỗi đề nghị Thâm Thông có thể được tham dự vào quyết sách của công ty.

Lần này đổi lại thành Trần Hán Thăng không đồng ý, được tham dự quyết sách vậy còn không bằng bây giờ trực tiếp bán cho Thâm Thông, đàng hoàng đi làm công là được rồi.

Vì vậy, một cuộc đàm phán sặc mùi thuốc súng cứ diễn ra như vậy, hai bên bên nào cũng cho là mình đúng.

Chu Lỗi bên phía Thâm Thông sắm vai người xấu, anh ta vỗ bàn gào thét mấy lần: "Con mẹ nó, tiếp tục như vậy còn nói cái rắm à, mấy người thì hay ho ở đâu chứ."

Lưu Chí Châu sắm vai người tốt, cười ha ha động viên nói: "Tính khí Chu tổng không tốt lắm, các cậu cũng là biết đó, nhưng đề nghị của Hán Thăng cũng hơi quá đáng, 1. 6 tệ khó có thể tiếp nhận được… "

Trình Đức Quân không nói câu nào, chỉ là im lặng nhìn, thỉnh thoảng lại đi vào nhà vệ sinh, vấn đề đi tiểu nhiều lần của người trung niên đã bắt đầu xuất hiện.

Hỏa Tiễn 101 này, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh thuộc phái nam nữ phối hợp, làm việc biết không mệt.

Khổng Tĩnh làm việc ở Thâm Thông nhiều năm như vậy, dùng sự thật để phân tích phải trái cho hợp lý cái giá 1. 6 tệ tiền hoa hồng, Trần Hán Thăng ở bên cạnh ngăn cản một vài vấn đề không chuyên nghiệp.

Nhìn dáng người Khổng Tĩnh vừa mềm mại dịu dàng vừa có những đường cong xinh đẹp, nói chuyện còn đặc biệt có cung bậc cảm xúc, ngay cả trong lòng Trình Đức Quân cũng âm thầm hối hận.

Thâm Thông đối với chuyện xử lý Khổng Tĩnh quá mức độc đoán, Trần Hán Thăng tự nhiên kiếm được lời.

Trình Đức Quân nghĩ như vậy, Chu Lỗi vốn vẫn luôn ham muốn sắc đẹp của ngự tỷ Khổng lại càng khó chịu hơn nữa, anh ta thậm chí còn không thèm che giấu mà trực tiếp phát cáu.

"Trần Hán Thăng, nếu như cậu trả Khổng Tĩnh lại đây, tôi sẽ không tranh cãi về quyền quản lý của Hỏa Tiễn 101 nữa."

"Xì."

Trần Hán Thăng không nhịn được nở nụ cười, xua tan bầu không khí nghiêm túc trong phòng họp: "Chu tổng, đây cũng giống như là yêu đương vậy, hai người không thích hợp càng cưỡng cầu sẽ càng không có ý nghĩa, rất rõ ràng hoàn cảnh và bầu không khí của Hỏa Tiễn 101 càng thích hợp với quản lý Khổng hơn, và tôi mới là người đàn ông thích hợp với chị ấy hơn."

"Có câu nói chắc anh cũng đã từng nghe qua rồi, không thể ngăn cản một cô gái chạy về phía một người tốt hơn."

Nói tới tình cảm, Trần Hán Thăng giống như không phanh xe lại được, đương nhiên hắn cũng là cố ý làm như vậy.

Thương lượng một ngày, qua loa kéo về mấy đồ vật của những phương diện khác một chút, để cho mọi người thả lỏng suy nghĩ một chút.

Khổng Tĩnh cũng rất xấu hổ, Chu Lỗi lại khinh thường nói: "Sinh viên đại học 20 tuổi, không chừng còn không biết bàn tay con gái mềm như thế nào nhỉ, còn không biết xấu hổ tự xưng là đàn ông."

Trần Hán Thăng chỉ cười không nói.

Lúc này, thư ký của Trình Đức Quân đi tới thì thầm hai câu, ông ta đứng lên nói: "Hôm nay tới đây thôi, buổi tối tôi có một buổi xã giao, Chu tổng và Lưu tổng nhớ chiêu đãi Hán Thăng thật tốt vào."

Một cuộc đàm phán thương mại bình thường thường được chia ra, một ngày quả thực là không đủ, mấy công ty như Thâm Thông cũng sẽ không keo kiệt một bữa cơm.

Có điều buổi tối lúc ăn cơm, Chu Lỗi mới phát hiện Trần Hán Thăng lại đến một mình.

"Khổng Tĩnh đâu?" Chu Lỗi hỏi.

Trần Hán Thăng hai tay mở ra: "Thân thể chị ấy không thoải mái, ở lại khách sạn nghỉ ngơi rồi."

Chu Lỗi biết Khổng Tĩnh là không muốn xã giao, nhưng cô đã không còn là cấp dưới của mình nữa, cũng không có cách nào ra lệnh cho người ta nữa, chỉ có thể đẩy sự bất mãn này phát tiết trên người Trần Hán Thăng.

Đầu tiên là uống rượu, nhưng mà đã uống thấy đáy một chai rượu trắng, mà Trần Hán Thăng lại càng uống càng hưng phấn.

Đến đây Chu Lỗi mới phản ứng được, hoá ra tửu lượng Trần Hán Thăng rất tốt.

"Con mẹ nó, chẳng lẽ còn trị không được cậu?"

Nhất thời, Chu Lỗi càng tức giận trong lòng, càng ngày càng bạo, hắng giọng một cái nói: "Hán Thăng, lát nữa cơm nước xong, Chu ca dẫn cậu đến một nơi vui chơi để chơi bời một chút nhé ?"

Chu Lỗi và Chung Kiến Thành không khác nhau lắm, đều là mấy tên tay chơi chỉ thích ăn uống vui chơi, ông ta muốn dẫn theo Trần Hán Thăng đi sa đọa một lần, nhìn hắn xấu hổ.

Có điều Lưu Chí Châu và Trần Hán Thăng quen biết từ rất sớm, Trần Hán Thăng còn từng ra tay giúp đỡ trong hạng mục của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, giữa hai người có chút

hương khói tình cảm, ông ta hiểu được Trần Hán Thăng là loại sinh viên đại học gì.

Cho nên Lưu Chí Châu khuyên can: "Bỏ đi, cơm nước xong thì trở về thôi, ngày mai còn phải đàm phán tiếp đấy."

Không ngờ Chu Lỗi và Trần Hán Thăng nghe xong, đều đồng thời hét lớn một tiếng: "Trật tự!"

Lưu Chí Châu sửng sốt một chút, Chu Lỗi thì có thể hiểu được, nhưng tại sao Trần Hán Thăng cũng hét theo vậy?

"Không phải, Lưu tổng, "

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy dù sao người ta cũng là có lòng tốt, như vậy không tốt lắm, vì vậy bèn ấp a ấp úng giải thích: "Bây giờ ấy, sinh viên đại học đã chủ trương muốn ra khỏi trường học, làm quen với xã hội, không thể nhốt mình ở trong ký túc xá nhắm mắt làm liều được."

Lưu Chí Châu còn tưởng rằng Trần Hán Thăng không hiểu, tiến lên một bước nói: "Chu tổng nói, thực ra chính là mấy chỗ kia, cậu hiểu không?"

"Tôi hiểu tôi hiểu, thực ra tôi sẽ đến Khang Khang."

Trần Hán Thăng vẻ mặt đầy chân thành nói: "Sống đến già, học đến già, giáo viên dạy thêm thường xuyên dạy dỗ chúng tôi như vậy."

…

Thế là, trong một hội sở nào đó ở thành phố Thượng Hải, Chu Lỗi ngu ngốc ép Trần Hán Thăng thành thạo vào phòng bao thay quần áo, dưới sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, "cộp cộp cộp" đi tới phòng bao.

Không bao lâu sau, một nhân viên kỹ thuật mặc sườn xám đi tới, Trần Hán Thăng đang gọi điện thoại với Tiêu Dung Ngư.

Nhân viên kỹ thuật rất biết điều, lập tức liền đè thấp bước chân, tự giác giúp bóp chân.

“Tớ thật sự đang ở trong khách sạn, nếu không làm gì có chỗ nào sẽ yên tĩnh như vậy chứ.”

Trong giọng nói của Trần Hán Thăng đầy vẻ không biết phải làm sao: “Thật đó, nếu không phải cái khách sạn này không có máy tính, tớ đã gọi video QQ với cậu rồi.”

“Có muốn tớ ra quán net bây giờ không?”

Trần Hán Thăng thoải mái thay đổi tư thế, ra hiệu nhân viên kỹ thuật ấn vào lòng chân của chính mình.

“Đi quán net làm gì, tớ đương nhiên là tin tưởng cậu rồi.”

Tiểu Ngư Nhi trong điện thoại quan tâm nói: “Cậu cũng không biết uống ít rượu một chút, đã sữa bò chưa?”

“Khách sạn có, cậu không cần lo lắng.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Tóm lại, sẽ không làm lỡ hoạt động dạo phố với cậu đâu.”

Hai người hàn huyên một lúc rồi cúp điện thoại, nữ nhân viên kỹ thuật cười tủm tỉm đến gần: “Ông chủ, báo cáo với bạn gái à?”

“Ừm.”

Trần Hán Thăng nhắm mắt lại gật đầu một cái.

Hội sở Chu Lỗi đưa Trần Hán Thăng đến đẳng cấp tương đối cao, nữ nhân viên kỹ thuật cao lại còn rất biết cách nói chuyện.

“Nói như vậy, ông chủ anh đúng là một người đàn ông tốt đấy.”

“Lời ấy nghĩa là sao?”

Trần Hán Thăng có chút kỳ quái, nghĩ thầm cái từ "người đàn ông tốt" này đặt lên người mĩnh cũng thật là hiếm thấy, tạm thời nghe một chút xem cô ta khéo miệng sinh hoa như thế nào.

"Bởi vì tôi cảm thấy thế này, đàn ông đi vui đùa một chút cũng không tính là gì, người đàn ông có bản lĩnh nào có thể suốt ngày ở nhà chứ."

Nữ nhân viên kỹ thuật nhận thấy đã thu hút được sự chú ý của Trần Hán Thăng, miệng nhỏ lại như lau mật nói: "Nhưng mà, đàn ông ra ngoài chơi vẫn còn nhớ gọi điện về nhà, vậy cũng là rất hiếm thấy rồi, chứng tỏ tâm của anh vẫn là ở nhà, chỉ là thân thể ở bên ngoài thôi."

"Hay."

Trần Hán Thăng khích lệ nói: "Cô đã thành công khiến cho nội tâm của tôi không còn áy náy như vậy nữa rồi."

"Ông chủ thật biết nói đùa."

Nữ nhân viên kỹ thuật xấu hổ ném một ánh mắt quyến rũ cho Trần Hán Thăng, kỹ năng diễn của cô ta cũng không tệ lắm.

"Reng reng reng."

Đúng vào lúc này, điện thoại của Trần Hán Thăng lại vang lên, hắn liếc mắt nhìn thì thấy là của Thẩm Ấu Sở.

"Alo, cậu đang làm gì vậy?"

Trần Hán Thăng nhe răng trợn mắt hỏi, nữ nhân viên kỹ thuật đang ấn vào một huyệt ở lòng bàn chân, cái cảm giác đau đớn mà thoải mái kia xông lên tận óc.

"Tớ đang đút cho Đoàn Viên ăn."

Giọng nói ngây thơ của Thẩm Ấu Sở truyền đến: “Đoàn Viên lại mập hơn một chút rồi.”

“Đúng vậy, nó mập giống như cậu vậy.”

“Không có, tớ không mập.”

…

Thời điểm Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở vừa bắt đầu nói chuyện, nữ nhân viên kỹ thuật còn tưởng rằng là bạn gái của vị khách hàng này lại gọi đến, bởi vì giọng nói của Trần Hán Thăng vừa bá đạo lại vừa xen lẫn chút ngọt ngào.

Có điều, nghe một chút cô ta phát hiện không đúng, giọng nữ trong cuộc điện thoại trước đó trong trẻo hơn, giọng nữ bây giờ lại dịu dàng hơn.

ĐM!

Nữ nhân viên kỹ thuật đột nhiên bừng tỉnh, trong điện thoại là hai cô gái khác nhau.

Vậy, vậy người đàn ông trước mắt này …

Nữ nhân viên kỹ thuật vừa nghĩ như thế liền không nhịn được chú ý hơn, lực đạo trên tay cũng giảm đi rất nhiều, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Trần Hán Thăng đã kết thúc cuộc điện thoại, đang cười híp mắt nhìn mình.

“Bây giờ.”

Trần Hán Thăng nghịch ngợm ngón chân:

“Cô có còn cảm thấy tôi là người đàn ông tốt nữa không?”

…

Chương 364: Bàn về độ mưu mô giả dối thì Trần ca vẫn nhiều hơn một điểm

Nữ nhân viên kỹ thuật để cho Trần Hán Thăng trêu đùa một lát, cô ta cũng không biết phải trả lời thế nào, như này thì tương đương với nịnh hót, kết quả là một tiếng "bốp" vỗ lên chân ngựa.

Rõ ràng là một tên tra nam chân đạp hai thuyền, thế mà mình còn khen hắn là người đàn ông tốt.

"Ông chủ thật biết nói đùa."

Nữ nhân viên kỹ thuật có chút lúng túng, Trần Hán Thăng thoải mái nằm trên chiếc ghế salon mềm mại, suy nghĩ xem ngày mai nên đối đáp với Thâm Thông như thế nào.

Không bao lâu sau, nữ nhân viên kỹ thuật bèn hỏi: "Ông chủ, bắp chân đã mát xa xong rồi, tiếp theo đến đấm lưng cần cởi quần áo ra."

"Ờ, vậy để tôi đi hút điếu thuốc trước đã."

Trần Hán Thăng đột nhiên ngồi thẳng người lại, lấy một điếu thuốc ra châm lửa, ánh lửa nhỏ lúc ẩn lúc hiện trong căn phòng u ám, thỉnh thoảng lại có tiếng "xì xì".

"Cô là người do người bạn kia của tôi sắp xếp sao?"

Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi, đây là nói Chu Lỗi của Thâm Thông.

“Vâng, vị ông chủ kia nói với quản lí chúng tôi, ngài là khách quý, nhất định phải sắp xếp phục vụ xinh đẹp nhất.”

Lúc nữ nhân viên kỹ thuật giải thích, thuận tiện còn tự khen mình một câu.

“Ha ha.”

Trần Hán Thăng không nói gì chỉ gật đầu một cái, chỉ vào ghế salon bên cạnh nói: “Cô ngồi đi.”

Nữ nhân viên kỹ thuật cho rằng Trần Hán Thăng muốn nói chuyện với mình, có vài khách hàng vừa bắt đầu đã làm bộ thánh nhân, hoặc là cũng chỉ là cùng bạn, bản thân mình cũng chưa quen biết gì.

Có điều lúc đang nói chuyện lại bại lộ bản tính, bọn họ một bên hỏi “Cô là người ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi, đã kết hôn chưa”, một bên táy máy tay chân.

Nữ nhân viên kỹ thuật trải qua nhiều lần, những thứ này đều là vài mưu mô giả dối bình thường thôi, có điều Trần Hán Thăng là một chàng trai trẻ tuổi, đúng là dễ phục vụ hơn so với mấy người đàn ông béo lùn miệng đầy mùi rượu kia.

“Ông chủ, tôi ngồi xuống rồi.”

Nữ nhân viên kỹ thuật cố ý ngồi xuống sát bên người Trần Hán Thăng, cô ta có dự cảm tiếp theo sẽ xảy ra gì đó, vẫn làm bộ dáng vẻ yểu điệu, lạt mềm buộc chặt để khiến cho khách hàng càng hứng thú hơn.

Trần Hán Thăng nhìn nữ nhân viên kỹ thuật này một chút, dưới ánh sáng nhạt nhoà cô ta cũng chỉ toát ra dáng vẻ của tuổi 20, trên mặt thoa một lớp trang điểm vừa dày vừa đậm, tướng mạo rất xinh đẹp, hơn nữa dáng người cũng tốt, kiểu hoàn toàn tôn lên nét đẹp bộ sườn xám Trung Quốc.

“Ông chủ ~ “

Nữ nhân viên kỹ thuật lại ném ra một ánh mắt quyến rũ, mê hoặc Trần Hán Thăng.

“Cô có biết cái gì gọi là làm ăn không?”

Trần Hán Thăng hỏi một cách khó hiểu.

“Ông chủ muốn nói mình đang làm ăn buôn bán lớn như thế nào sao?”

Nữ nhân viên kỹ thuật nũng nịu nói, cô ta cho rằng Trần Hán Thăng muốn khoe khoang sự nghiệp có mấy chục triệu của mình.

“Không phải”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Tôi là nói, làm ăn có rất nhiều cạm bẫy, nói không chừng sẽ bị trời xui quỷ khiến mà rơi vào trong cạm bẫy của người khác, cho nên lúc tôi ở bên ngoài, vừa cẩn thận lại vừa phóng túng, người bình thường sẽ không hại tới tôi được.”

“Ông chủ tuổi còn trẻ, không ngờ lại có kinh nghiệm phong phú như vậy.”

Nữ nhân viên kỹ thuật khen ngợi mà không có cảm giác chân thực gì, công việc này của các cô, nói chung chính là diễn kịch.

“Cô biết là tốt rồi.”

Trần Hán Thăng dập tắt điếu thuốc lá, thuận tay ôm lấy bả vai mịn màng của nữ nhân viên kỹ thuật, cô ta còn tưởng rằng thời khắc này cuối cùng cũng tới, đang muốn thuận thế dựa vào trong ngực Trần Hán Thăng.

Không ngờ lại “bịch” một tiếng, dựa vào một khoảng không.

Trần Hán Thăng cầm điện thoại di động lên nói: "Tôi có chút việc cần nói, cô ngồi ở đây một lúc, có điều cuộc điện thoại này của tôi mất khá nhiều thời gian, nếu như cô tự ý rời đi, tôi khiếu nại với cấp trên của các cô."

"Ai ya, ngài cứ yên tâm đi, trước kia tôi còn đợi hơn hai tiếng đấy."

Nữ nhân viên kỹ thuật cười nói: "Đêm nay tôi sẽ là người của ngài."

"Được rồi."

Trần Hán Thăng vui vẻ: "Vậy cô cứ ở đây chờ tôi đi, nhớ đừng đi ra ngoài đấy."

Nói xong hắn liền lên lầu thay quần áo, người phục vụ còn tri kỷ hỏi: "Tiên sinh, ngài phải đi sao?"

"Không đi."

Trần Hán Thăng khoát khoát tay: "Tôi ra ngoài làm chút chuyện, một lát nữa sẽ trở về, tôi sẽ không trả lại phòng bao số ba."

"Được rồi."

Người phục vụ cũng không để ý lắm, loại chuyện này cũng rất bình thường, nói không chừng là vợ của bọn họ bất ngờ điều tra.

Trần Hán Thăng ra bên ngoài hội sở, bắt taxi xe quay lại khách sạn, tiếp theo tiếng gõ cửa phòng Khổng Tĩnh "cốc cốc cốc" vang lên.

"Xã giao xong rồi à?"

Khổng Tĩnh mới vừa tắm xong, tóc vẫn ướt nhẹp, trên mặt còn đang đắp mặt nạ.

"Mở cửa ra đi."

Trần Hán Thăng gật đầu một cái: “Tôi đến trò chuyện xem ngày mai nên đàm phán với Thâm Thông như thế nào.”

Khổng Tĩnh rất tín nhiệm Trần Hán Thăng, nên mở cửa nói: “Vậy cậu vào đi.”

Trong phòng có một mùi thơm thoang thoảng, đây là hương thơm nhẹ nhàng độc nhất vô nhị của phụ nữ.

Hai người thương lượng xem ngày mai Thâm Thông có thể sẽ đưa ra những yêu cầu gì, tiền hoa hồng 1. 6 tệ/ kiện hàng không được, mức giá cuối cùng của Hỏa Tiễn 101 là gì, có điều Khổng Tĩnh phát hiện sự chú ý của Trần Hán Thăng hình như không quá tập trung, cô cho rằng là do uống rượu.

Không bao lâu sau, di động của Khổng Tĩnh đột nhiên kêu “reng reng reng” lên.

“Xin lỗi.”

Khổng Tĩnh nói xin lỗi, lúc cầm điện thoại di động lên chân mày lơ đãng nhíu lại một chút: “Chu tổng, chào buổi tối.”

Là Chu Lỗi gọi điện tới, nếu không phải đang nói chuyện hợp tác với Thâm Thông, Khổng Tĩnh cũng sẽ không muốn nhận.

“Khổng Tĩnh, tôi cho cô biết một chuyện.”

Dáng vẻ Chu Lỗi hình như rất hưng phấn: “Tên giám đốc Hỏa Tiễn 101 trẻ tuổi kia của cô, hắn đang ở trong hội sở đấy, có phải không ngờ tới không, cái gọi là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, chính là như vậy đấy.”

“Thật sao?”

Khổng Tĩnh liếc mắt nhìn người đang nhàm chán xem quảng cáo trên ti vi là tên Trần Hán Thăng kia: “Tôi cảm thấy không thể nào.”

“Không thể? !”

Chu Lỗi cười càng vui hơn, vừa nãy ông ta đã cố ý hỏi qua, Trần Hán Thăng vẫn chưa trả phòng bao, nhất định vẫn đang ở trong phòng.

“Khổng Tĩnh, tôi đã nói với cô đàn ông ai cũng đều háo sắc rồi, không chừng bây giờ Trần Hán Thăng đang tận hưởng đấy, cô đi theo người như vậy sớm muộn … “

Chu Lỗi chưa nói xong, Khổng Tĩnh liền trực tiếp nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi, Chu tổng, khi nào rảnh thì nói chuyện tiếp.”

“Với lại.”

Trước khi Khổng Tĩnh cúp điện thoại, không nhịn được muốn phỉ nhổ nói: “Anh cũng là phó tổng của một công ty lớn, không muốn làm tiếp nhận loại chuyện không có ý nghĩa này, sao có thể ấu trĩ như trẻ con vậy.”

“Tút tút tút.”

Nghe tiếng cúp máy, Chu Lỗi kinh ngạc đến nỗi không phản ứng kịp.

Sau khi Khổng Tĩnh cúp điện thoại, Trần Hán Thăng hỏi: “Điện thoại của Chu tổng à, sao trông chị giống như rất tức giận vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Chu Lỗi nói cậu đến hội sở giải trí, loại chuyện nói dối ngay trước mặt này cũng có thể làm được.”

Khổng Tĩnh bất đắc dĩ nói.

“Vậy à.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Thực ra vừa nãy sau khi xã giao, Chu tổng quả thực là muốn lôi kéo tôi đến hội sở, có điều tôi nói đi KTV hát cũng được, nhưng mà những nơi hỗn

loạn này tôi trước nay chưa từng đi, lúc đó ông ta còn có chút tức giận, không ngờ vừa xoay người liền hãm hại tôi."

"Làm vậy thật chán ghét."

Khổng Tĩnh kiên định nói: "Cho nên tôi không hề hối hận về việc rời khỏi Thâm Thông chút nào."

"Hãy mở lòng đi, sau này Hỏa Tiễn 101 chính là nhà của chị."

Trần Hán Thăng phủi mông đứng lên: "Chị Tĩnh, đêm nay tôi uống hơi nhiều, về nghỉ ngơi trước đây."

"Được rồi, tôi mới vừa pha trà, cậu cầm về uống cho giải rượu."

Khổng Tĩnh đưa Trần Hán Thăng ra ngoài.

Sau khi Trần Hán Thăng thận trọng trở lại phòng của mình, để bình trà xuống lập tức ra ngoài, bắt taxi trở lại hội sở vừa nãy.

Nữ nhân viên kỹ thuật vẫn còn đang chờ ở phòng bao, nhìn thấy Trần Hán Thăng thì rất cao hứng, cô ta cho rằng tiết mục cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

"Ngày hôm nay trạng thái không tốt lắm, lần sau rồi hẵng nói đi."

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vai của cô ta: "Cảm ơn diễn xuất đặc sắc của cô."

"Không, không có gì."

Nữ nhân viên kỹ thuật nửa tỉnh nửa mê nói.

Trần Hán Thăng thay quần áo xuống lầu, sau trả phòng thì gọi điện thoại cho Chu Lỗi: "Chu ca, khi nào thì ngài kết thúc, vừa nãy tôi thấy tốt lắm."

Một lát sau Chu Lỗi đi ra, anh ta còn làm bộ như người không liên quan hỏi: "Thấy thế nào, chú em?"

"Còn cần phải nói sao."

Trần Hán Thăng cười hì hì: "Chắc chắn là rất thoải mái rồi."

"Thoải mái là tốt rồi, thoải mái là tốt rồi."

Chu Lỗi yên lặng nói, đột nhiên vỗ đầu một cái: "Thuốc của tôi rơi trong phòng bao rồi, cậu chờ thêm chút nữa nhé."

"Không sao."

Trần Hán Thăng không vấn đề gì nói.

Thực ra Chu Lỗi không quay về phòng bao, đi tới một cái ngã rẽ lập tức gọi điện cho Khổng Tĩnh.

"Khổng Tĩnh, Trần Hán Thăng thật sự đang ở hội sở, cậu ta đang ở bên cạnh tôi, không tin cô tới xem một chút đi, địa chỉ ở … "

"Tút tút tút."

Lần này Khổng Tĩnh cũng lười đáp lại, trực tiếp cúp điện thoại.

"Đệt!"

Chu Lỗi không nhịn được tức giận mắng một tiếng, rầu rĩ đi ra ngoài tính tiền.

"Chu ca."

Trần Hán Thăng ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Nơi này chơi rất vui, ngày mai có thể dẫn theo cả em trai tôi đến trải nghiệm một lần không?"

"Không được."

Gương mặt Chu Lỗi lạnh lùng: “Sinh viên đại học vẫn là ít tới chỗ như thế thôi, dù sao cũng không quá thích hợp.”

Chương 365: Khắp nơi đều là cạm bẫy đàm phán thương mại

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh đúng giờ xuất hiện trong phòng họp của công ty Thâm Thông, đối diện vẫn là mấy người ngày hôm qua, chỉ là Chu Lỗi lại thường xuyên nghi ngờ đánh giá Khổng Tĩnh.

Trần Hán Thăng cười đùa chào hỏi với Chu Lỗi, Chu Lỗi hừ lạnh một tiếng, quay đầu không muốn phản ứng loại sinh viên đại học tồi có thể chơi bời thoải mái trong hội sở này.

Trình Đức Quân cau mày, Trần Hán Thăng tốt xấu gì cũng là khách, còn là người thân của giáo sư Tôn Bích Dư, hơn nữa lần hợp tác này thực ra giúp đỡ cho quá trình mở rộng toàn quốc của Thâm Thông rất nhiều, chỉ là hiện giờ đang không có hiển hiện ra.

Lỡ như người ta không còn kiên nhẫn nữa, thật sự đi tìm Trọng Thông hoặc Viên Thông hợp tác, đó thực sự là thiệt thòi lớn rồi.

Đặc biệt là Trọng Thông vừa thành lập kia, vì hiệu quả thị trường tuyệt đối có thể đề ra lợi nhuận càng lớn hơn,

“Tối hôm qua tôi đã nghĩ rồi, Thâm Thông không yêu cầu tham dự vào quyền quyết định của Hỏa Tiễn 101 nữa, nhìn vào thị trường tiêu thụ của Kiến Nghiệp, quyết sách của Hỏa Tiễn 101 vẫn đáng để tin tưởng.”

Kinh nghiệm đàm phán của Trình Đức Quân rất phong phú, hôm nay không thể lại tiếp tục dậm chân tại chỗ được, trước tiên phải giải quyết một trong hai vấn đề tranh luận.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm Lão Trình vẫn là lợi hại, ông ta biết rõ mình không thể nào đồng ý điều này, nên dứt khoát chủ động rút lui, có vẻ Thâm Thông đã nhượng bộ.

Trong lòng Trần Hán Thăng cân nhắc một chút, có đi có lại nói: "Nếu Trình tổng đã nói vậy, Hỏa Tiễn 101 sẽ giảm tiền hoa hồng từ 1. 6 tệ/ kiện xuống còn 1. 5 tệ đi."

Trình Đức Quân nghe xong, cười không nói lời nào.

Lưu Chí Châu lập tức đáp lại: "Mức giá cuối cùng của chúng tôi chính là 1. 2 tệ, chuyện này thực sự là không dễ thương lượng."

Lại trải qua thêm một buổi trưa thảo luận khó khăn nữa, mức giá 1. 2 tệ vẫn không thể tăng lên được, có điều Thâm Thông có thể thay hắn cung cấp hỗ trợ về một số phương diện, nói ví dụ như tiền thuê mặt bằng ở trong trường đại học, còn có một vài phương tiện chuyên chở, cuối cùng chính là không nợ tiền.

Trần Hán Thăng dự đoán gần như có thể, đặc biệt là một điều khoản cuối cùng "không nợ tiền", vì vậy rất dứt khoát nói: "Vậy chúng ta liền ký hợp đồng hôm nay đi, tôi chuẩn bị đến đại học Giang Nam ngay ngày hôm nay."

Hợp đồng là do bộ phận pháp lý của Thâm Thông đã sớm chuẩn bị xong, dày hơn hai mươi trang, Trần Hán Thăng không ngờ lại có nhiều trang như vậy, kéo Khổng Tĩnh lại lật xem ngay trong phòng họp.

Các giám đốc cấp cao của Thâm Thông đang ngồi uống trà chờ đợi, qua nửa giờ, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh cũng chỉ mới xem được chưa đến 10 trang.

Chu Lỗi không nhịn được chế nhạo nói: “Bản hợp đồng này là bản mẫu do bộ phận pháp lý cân nhắc làm ra, chúng tôi đều đã xem rất nhiều lần, cũng chỉ có Hỏa Tiễn 101 mới nghiêm túc kiểm tra, hơn nữa cậu không phải là người thân của giáo sư Tôn sao, tại sao không tìm bà ấy giúp xem xem?”

Ý định ban đầu của Chu Lỗi là cười nhạo Trần Hán Thăng quá mức cẩn thận, ở hội sở vui chơi phóng túng như vậy, mà một bản hợp đồng mẫu cũng phải xem rất cẩn thận.

Không ngờ Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, giống như vừa tỉnh ngộ nói: “Chu ca nhắc nhở rất có đạo lý, vậy thì để tôi đi hỏi một chút.”

Chu Lỗi nghẹn một chút: “Xem các cậu có thể kiểm tra ra thứ gì đây.”

Trần Hán Thăng không lên tiếng, thực ra bình thường chính hắn nói dối cũng như đánh rắm vậy, làm gì có cái khế ước tinh thần nào, nhưng hết lần này tới lần khác lại rất coi trọng đối với mấy thứ giấy trắng mực đen này, bởi vì những thứ này chính là chứng cứ trên tòa án.

Cho nên Trần Hán Thăng cơm trưa cũng không ăn, chụp ảnh rồi lên QQ gửi cho Tiêu Dung Ngư, nhờ cho cô in ra rồi mời giáo sư Tôn kiểm tra.

Buổi chiều, Lúc Trình Đức Quân và mấy vị giám đốc cấp cao từ Thâm Thông đến đây, giọng nói khinh thường của Chu Lỗi từ xa xa truyền đến: “Nhìn dáng vẻ của cậu kìa, sợ Thâm Thông chúng tôi lừa gạt hay gì.”

Trình Đức Quân không khách khí nói: “Đây không phải là do cậu nhắc nhở sao, người ta có lẽ cũng không ý này.”

“Tôi chỉ muốn chế nhạo.”

Chu Lỗi nhỏ giọng thầm thì, ông ta không dám tranh luận với Trình Đức Quân, có điều sau khi nhìn thấy Trần Hán

Thăng, Chu Lỗi lại giống như khiêu khích nói: "Sao thế, giáo sư Tôn không nói ra ý kiến quý giá gì à?"

"Không có."

Trần Hán Thăng cười lắc đầu một cái: "Bà ấy sửa lại hai chữ."

Chu Lỗi bĩu môi: "Một bản hợp đồng mấy vạn chữ, thật sự không biết giáo sư Tôn không hài lòng với hai chữ nào đây."

Trần Hán Thăng đưa hợp đồng đến: "Điều thứ ba hạng mục cuối cùng."

Chu Lỗi nhận lấy, điều khoản này viết là: Thời điểm Hỏa Tiễn 101 có ý định bán ra nghiệp vụ về phương diện hậu cần chuyển phát nhanh, nhất định phải bán ra cho Thâm Thông.

Đây là hạn chế của Hỏa Tiễn 101 sau khi sử dụng tài nguyên lớn mạnh của Thâm Thông, đột nhiên lại bán cho một công ty hậu cần khác.

Trần Hán Thăng nghĩ đến một thứ, Trình Đức Quân đương nhiên cũng đã lường được, nhưng mà bọn họ chẳng qua chỉ là phòng ngừa, không ngờ Trần Hán Thăng thật sự có ý định làm vậy.

Cho nên sau khi Chu Lỗi nhìn thấy Trần Hán Thăng có dị nghị đối với điều khoản hợp đồng này, lập tức lắc đầu: "Cái này không sửa được, nếu không cậu cứ chiếm cứ thị trường đại học toàn quốc đi, đột nhiên thay đổi đầu súng nhắm vào chúng tôi, không thể không có lòng phòng bị được."

Trần Hán Thăng không nói nhảm với Chu Lỗi, trực tiếp nhìn về phía Trình Đức Quân: "Chủ tịch Trình, tôi có thể hiểu thương trường như chiến trường, ý tứ của giáo sư Tôn cũng không phải muốn xóa bỏ, chỉ là muốn thay đổi hai chữ."

"Hai chữ nào?"

Trình Đức Quân trầm giọng hỏi, đây là thủ đoạn hạn chế của Hỏa Tiễn 101, nếu như xóa bỏ vậy hắn thà tình nguyện đắc tội với giáo sư Tôn, cũng sẽ không tiếp tục hợp tác.

“Rất đơn giản, đổi ‘phải’ thành ‘ưu tiên’ .”

Trần Hán Thăng chỉ vào hợp đồng nói, như vậy liền từ “Thời điểm Hỏa Tiễn 101 có ý định bán ra nghiệp vụ về phương diện hậu cần chuyển phát nhanh, nhất định phải bán ra cho Thâm Thông “đổi thành” Thời điểm Hỏa Tiễn 101 có ý định bán ra nghiệp vụ về phương diện hậu cần chuyển phát nhanh, sẽ ưu tiên bán ra cho Thâm Thông” .

Nơi này ai cũng không phải người ngốc thay đổi, hai chữ, toàn bộ ý nghĩa của câu cũng sẽ xảy ra thay đổi.

Hết lần này tới lần khác, dường như Thâm Thông vẫn giữ nguyên ý định với việc thu mua quyền lợi của Hỏa Tiễn 101, bởi vì cái từ “ưu tiên” này vốn là thể hiện một loại trình độ, ưu tiên đến trước, điều đó vẫn còn là điều tất yếu.

“Không hổ danh là giáo sư Tôn.”

Trình Đức Quân mặc dù là chủ tịch của Thâm Thông, nhưng cũng phải gật đầu bái phục một cái: “Mấy chữ này ở trước mặt chuyên gia pháp luật chả khác gì một cô gái nhỏ ngoan ngoãn vậy, bọn họ vừa có thể biểu đạt hàm nghĩa trong lòng, vừa không để cho mình chịu thiệt, quả thực đúng là lợi hại!”

“Tôi không có ý định bán Hỏa Tiễn 101 đi, bởi vì sau này thị trường chuyển phát nhanh trong trường đại học nhất định sẽ càng ngày càng tốt, nếu có thể nằm kiếm tiền thì tại sao lại muốn bán chứ?”

Trần Hán Thăng ở bên cạnh giải thích, đây đương nhiên lại là phí lời, hắn vừa mới bắt đầu đã có ý định dự định bán Hỏa Tiễn 101 đi.

“Có điều giáo sư Tôn nói lời này quá dứt khoát rồi, không phù hợp với tôn chỉ làm ăn, lỡ như Hỏa Tiễn 101 kinh doanh không quen thua thiệt nợ nần, đến lúc đó Thâm Thông có phải cũng phải tiếp nhận không?”

Trần Hán Thăng cười nói.

“Chúng tôi muốn thương lượng một chút.”

Trình Đức Quân cầm lấy văn kiện đi ra ngoài, lúc đi qua trước mặt Chu Lỗi, còn lườm anh ta một cái.

Nếu không là Chu Lỗi bức ép một câu, sao có thể sẽ xảy ra chuyện như vậy đây.

“Không đúng, ai biết còn có thể như vậy chứ!”

Chu Lỗi cũng có chút oan ức.

Trước đây lúc Tôn Bích Dư đến điều tra nghiên cứu, nhìn mái tóc trắng toát, thân thể nhỏ gầy, nói chuyện cũng rất khách sáo, sao có thể nhẹ nhàng sửa lại hai chữ, lại khiến cho chức năng ràng buộc của bản hợp đồng này trực tiếp giảm mạnh như vậy chứ.

“Người có học đúng là mẹ nó ác … Lợi hại.”

Chu Lỗi vốn định nói “ác độc”, nhưng mà nghĩ lại trong lòng mình thực ra rất hâm mộ, nên miễn cưỡng đổi thành “lợi hại” .

Đương nhiên là lợi hại rồi, tuy Tôn Bích Dư chỉ sửa lại hai chữ, nhưng làm cho cả bộ phận pháp lý của công ty Thâm Thông luống cuống cả ngày.

Nhưng mà tuy bọn họ đều thể hiện sự phản đối, Trình Đức Quân chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Các cậu ai có thể thay cái từ này giống vậy không?”

Phòng làm việc trong nháy mắt không còn âm thanh.

Trong lòng Trình Đức Quân thở dài một hơi, vậy đại khái chính là nghìn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm đi.

Trong lòng ông ta nấn ná hồi lâu, đột nhiên đứng lên nói: "Ưu tiên thì ưu tiên đi, tài nghệ không bằng người ta còn nói cái gì nữa?"

Một câu nói này khiến từ trưởng phòng đến tổ trưởng của bộ phận pháp lý đều đỏ cả mặt, Lưu Chí Châu ở bên cạnh hỏi: "Thật sự không thay đổi được sao?"

"Không thay đổi."

Trình Đức Quân lắc đầu một cái: "Một là không năng lực này, hai là tôi phải cho giáo sư Tôn mặt mũi, thứ ba mặc dù là ưu tiên, nhưng nếu thật sự đi đến bước kia, không phải là cho thêm ít tiền là được sao, có điều chỉ cần Trần Hán Thăng không ngốc, tại sao hắn lại bán Hỏa Tiễn 101 đi đây?"

Lưu Chí Châu gật đầu một cái, những công việc còn lại thì đơn giản rồi, ký tên rồi ấn dấu vân tay rất nhanh sẽ xong thôi.

Phong thái của Trình Đức Quân vẫn là rất lớn, tuy rằng cuối cuộc đàm phán lại phải ăn một cục nghẹn, buổi tối vẫn làm chủ mời khách như cũ, thời điểm ông ta và Trần Hán Thăng chạm cốc, cảm khái nói: "Hiện tại sinh viên đại học càng ngày càng lợi hại, tôi rất chờ mong Hỏa Tiễn 101 có thể bay lên."

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh từ Thượng Hải quay về Kiến Nghiệp, tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Liên tục đàm phán thương mại hai ngày đặc biệt làm hao tổn tinh lực, đặc biệt là về chuyện tiền hoa hồng, quyền quản lý, còn có mấy phương diện chi tiết nhỏ nữa, đặc biệt là ngày thứ nhất Chu Lỗi lại còn gài bẫy mình, ngày thứ hai lại soi mói mấy chữ trên hợp đồng, nhớ lại khắp nơi toàn là cạm bẫy.

Cũng may cơ cấu cuối cùng cũng đã quyết định xong rồi, tiếp theo Khổng Tĩnh sẽ bắt đầu dẫn theo đoàn đội đến trường đại học ở tỉnh Tô Đông khai thác thị trường, cô còn rất chờ mong chuyện này, Trần Hán Thăng đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút cũng đến đại học Giang Nam để gặp gỡ người bạn già của lão Trần.

"Đoàn Viên, mẹ mi đâu?"

Trước cửa tiệm trà sữa của Học viện Tài chính Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng ngồi trên chiếc ghế mềm mại, lười biếng phơi mình dưới ánh mặt trời giữa trưa mùa đông, Đoàn Viên béo tròn nằm nhoài trên đùi Trần Hán Thăng.

Một cơn gió tình cờ thổi đến, bộ lông tinh tế trên người Đoàn Viên nhẹ nhàng đung đưa, nó lại cũng biết lạnh, rúc đầu vào trong ngực Trần Hán Thăng.

Có vài nữ sinh đại học chưa từng thấy con mèo nào mập như vậy, sẽ đi tới sờ một cái sau đó nở một nụ cười xinh đẹp rời đi, Kim Dương Minh nhìn mà hâm mộ, đang tính toán xem có nên trộm đưa Đoàn Viên đến chơi với mình hai ngày hay không.

"Mẹ không ở đây, nhưng dì ở đây nè."

Thương Nghiên Nghiên càng không khách khí ngồi đối diện với Trần Hán Thăng, đưa tay chơi đùa với Đoàn Viên, còn cười nói: "Sau này cậu sinh một cô con gái, để tớ nuôi thành như vậy là tốt rồi."

Chương 366: Sự kiện phát thanh xấu hổ

Trần Hán Thăng cho rằng Thương Nghiên Nghiên chỉ tới đây để sờ mèo, từ sau khi cửa hàng trà sữa khai trương, nơi hoạt động của học viên lớp 2 quản lý công đã từ phòng 101 tòa F chuyển đến nơi này.

Không nghĩ tới cô chơi với Đoàn Viên một lát, lúc này mới ngẩng đầu nói: "Lớp trưởng, tớ nhận nhiệm vụ của đoàn ủy, để đài phát thanh phỏng vấn cậu một chút, nhằm đặt cơ sở cho phỏng vấn chính thức của Đài truyền hình thành phố Kiến Nghiệp và đài truyền hình khu vực Giang Lăng."

Mấy ngày hôm trước Lục Cung Siêu đã nhắc đến cuộc phỏng vấn, nhưng Trần Hán Thăng bận bịu chuyện đàm phán thương nghiệp nên quên mất.

Kim Dương Minh lần đầu nghe thấy sự kiện như thế, thẳng thắn nói: "Mày còn phải nhận phỏng vấn của đài truyền hình phía chính phủ à, xem ra sau này chính là người nổi tiếng rồi."

"Khiêm tốn, khiêm tốn."

Trần Hán Thăng rụt rè nói: "Tao có muốn nổi tiếng đâu, nhưng mà thực lực không cho phép đấy chứ."

"Tứ ca, con mẹ nó mày cũng biết vênh váo thật đấy."

Kim Dương Minh vừa ghen tị vừa hâm mộ.

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm không để ý tới cậu, quay đầu nói với Thương Nghiên Nghiên: "Trưởng đài Thương, cậu định hỏi cái gì?"

Thương Nghiên Nghiên vắt chéo chân, mũi giày da đung đưa, còn lấy notebook từ chiếc túi LV da trâu ra rồi đặt lên đùi, trông cũng ra dáng lắm.

“Tớ nghĩ thế này.”

Thương Nghiên Nghiên thật lòng suy xét cho Trần Hán Thăng: “Vốn là trường học muốn đài phát thanh phỏng vấn cậu về cảm nghĩ xây dựng sự nghiệp hay ước nguyện ban đầu gì gì đó, nhưng những cái này quá thủ tục, tớ muốn mượn phỏng vấn để tẩy trắng cho cậu.”

“Tẩy trắng cái gì?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm mình làm quái gì dính tới xã hội đen, lai lịch đồng tiền cũng là đường đường chính chính, làm gì có chỗ nào cần phải tẩy trắng.

“Đây là một loại thủ đoạn của giới giải trí.”

Thương Nghiên Nghiên giải thích nói: “Có một vài danh nhân khi lên talk show, bọn họ sẽ dặn trước với đài truyền hình, để người chủ trì hỏi một vài vấn đề sốt dẻo mà mọi người đều cảm thấy hứng thú. Như vậy một là có thể tỏ vẻ phỏng vấn rất có mánh lới, hai là danh nhân có thể nhân cơ hội giải thích rõ ràng, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của công chúng.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Cậu nói tiếp đi.”

“Lớp trưởng gây dựng sự nghiệp khi đang học đại học, thật ra có rất nhiều bạn học cảm thấy hứng thú về việc Hỏa Tiễn 101 kiếm được bao nhiêu tiền lãi, cùng với vấn đề sắp xếp việc học và thời gian làm thêm, nhưng mà mấy vấn đề này quá riêng tư nên bình thường không có ai sẽ chủ động dò hỏi.”

Thương Nghiên Nghiên nói, đột nhiên hỏi Kim Dương Minh: “Chẳng lẽ cậu không muốn biết tài sản hiện tại của lớp trưởng là bao nhiêu à?”

Kim Dương Minh chắc chắn rất tò mò, nhưng cậu ta sẽ không thừa nhận: “Tớ không muốn biết một chút nào, đây là bí mật của người ta, chúng ta hỏi thăm làm gì?”

Thương Nghiên Nghiên cười: “Hỏi thăm thì vẫn sẽ hỏi thăm, nhưng để lớp trưởng trả lời qua loa là được.”

Trần Hán Thăng hiểu được, cái này có chút giống với “đại hội đá đểu”, nhìn như là đá đểu một ít quá khứ xấu hổ của ngôi sao, nhưng thật ra lại thông qua đá đểu để giải thích nguyên do trong đó, khó trách Thương Nghiên Nghiên gọi đây là “Tẩy trắng” .

“Vậy cậu cứ sắp xếp đi, tớ phối hợp là được.”

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý.

Lúc này, Trương Phương Kỳ, là sinh viên khó nghèo đang làm cho quán trà sữa đi tới: “Anh Kim, chị Nghiên Nghiên, đây là trà sữa của mọi người.”

Trương Phương Kỳ đã làm ở chỗ này một thời gian, một vài bạn bè của Trần Hán Thăng cũng quen biết cô, ví dụ như Kim Dương Minh hài hước, Thương Nghiên Nghiên quyến rũ, Chu Thành Long táo bạo, còn có cả rất nhiều nhân vật phong vân trong trường học, tóm lại cô cảm thấy rất vui vẻ.

“Cảm ơn Phương Kỳ.”

Thương Nghiên Nghiên nhận trà sữa, chưa uống được hai ngụm thì cô lại nhớ tới một chuyện: “Có muốn quảng cáo cho tiệm trà sữa một thể luôn không, bắt đầu từ mấy sinh viên nghèo khó đi làm thêm, không phải cậu cung cấp việc làm thêm cho bọn họ sao, như vậy cũng có thể thể hiện phẩm chất cao thượng của lớp trưởng.”

“Cái này à…”

Trần Hán Thăng cau mày suy nghĩ: "Cái này thì thôi, sinh viên có gia cảnh không tốt vốn đã hơi tự ti, đám người Phương Kỳ ở cửa hàng trà sữa tiếp xúc với một ít người và công việc, tính cách dần dần trở nên thoải mái hơn, nếu đài phát thanh lại nói chuyện này đối với toàn bộ giảng viên, sinh viên trong trường thì chỉ giống như lại vạch vết sẹo của bọn họ ra nữa."

"Ông đây muốn chút thanh danh này để làm gì, hơn nữa tớ cũng không muốn lập hình tượng tính cách cao thượng."

Trần Hán Thăng cười hì hì tới gần Thương Nghiên Nghiên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cô, nói: "Chẳng lẽ tớ là người xấu thì cậu sẽ ghét tớ à?"

Thương Nghiên Nghiên nhìn biểu cảm vô tâm trên mặt Trần Hán Thăng, ngơ ngẩn không biết nên trả lời thế nào, Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng, đứng lên vỗ vai Kim Dương Minh: "Đi thôi, chơi một lưới bắt hết."

Nhìn bóng dáng kiêu ngạo khi rời đi của Trần Hán Thăng, Thương Nghiên Nghiên chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, sờ lên mặt đều là nóng bừng bừng.

...

Hẹn thời gian vào giữa trưa ngày nọ, Trần Hán Thăng đi vào đài phát thanh của trường, vốn dĩ hắn muốn đến lúc chạng vạng, nhưng Thương Nghiên Nghiên nói giữa trưa khá ổn.

Lúc ấy Trần Hán Thăng không nghĩ nhiều như vậy, có điều bây giờ trong đài phát thanh không có người, văn phòng bên cạnh cũng khóa cửa, Trần Hán Thăng vừa chờ vừa tiện tay nghịch microphone.

"Cộp cộp cộp."

Không lâu sau, phía sau truyền đến tiếng giày cao gót đạp lên sàn nhà, Trần Hán Thăng xoay người nói thầm: "Nhanh lên, tớ chưa ăn cơm trưa đâu đấy, cậu…"

Chờ đến khi quay đầu, Trần Hán Thăng đột nhiên dừng lại.

Bởi vì quần áo mà Thương Nghiên Nghiên mặc nhìn rất kì lạ, trời mùa đông mà nửa người trên chỉ mặc một cái váy hai dây tơ tằm màu lam cùng với áo lông vũ dáng dài, cô còn cố tình mở rộng vạt áo, nhìn rõ cả xương quai xanh trắng trẻo, chân đi đôi giày cao gót, mái tóc nhuộm màu đỏ hạt dẻ xõa tung trên vai, môi đỏ vẫn tươi đẹp ướt át như cũ, trong ánh mắt lộ ra vẻ phản nghịch và khiêu khích.

Sau khi Thương Nghiên Nghiên đi vào phòng phát thanh thì lập tức khóa cửa, lại còn kéo màn lên, cười tủm tỉm nói: "Đừng ăn cơm, ăn tớ có được không?"

Trần Hán Thăng sở khanh đến mức nào, hắn vừa nhìn là biết chuyện gì xảy ra.

Thương Nghiên Nghiên tà tâm không chết.

Nếu như đổi một nơi khác, Trần Hán Thăng có lẽ sẽ xoay người đi ngay, nhưng hoàn cảnh trong đài phát thanh khiến hắn do dự.

Bởi vì phòng phát thanh là không gian kín, nhưng nếu mở microphone thì dù có kín đến mấy cũng có phương thức truyền bá liên hệ với bên ngoài, đặc biệt là Thương Nghiên Nghiên ăn mặc như vậy, một loại ý tưởng kích thích lớn mật va vào đại não của Trần Hán Thăng.

Người chủ trì đài phát thanh và phó chủ tịch hội học sinh làm chuyện cảm thấy thẹn trước mặt mọi người?

Bây giờ Trần Hán Thăng mới hiểu ra vì sao Thương Nghiên Nghiên lại muốn lúc giữa trưa, bởi vì chạng vạng văn phòng bên cạnh có người trực ban, lúc giữa trưa đều đi ăn cơm hết rồi.

"Khụ…"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Cậu mặc như vậy không lạnh sao?"

"Không lạnh, có đẹp không?"

Thương Nghiên Nghiên cố ý hỏi.

"Việc gì phải vậy chứ?"

Trần Hán Thăng lắc đầu thở dài một hơi: "Tớ thật sự không có nhiều hứng thú với cậu, nếu không đã sớm ăn cậu rồi, cậu không phải người ngây thơ gì cho nên tớ cũng ăn ngay nói thật, bây giờ bạn gái của tớ không chỉ có một người."

"Tớ biết."

Thương Nghiên Nghiên nhếch môi cười, chỉ vào chiếc ghế dựa đằng trước microphone ý bảo Trần Hán Thăng ngồi xuống: "Tớ không xinh đẹp như Thẩm Ấu Sở, cậu cũng không thiếu tiền, đương nhiên là nói được câu chướng mắt tớ, nhưng mà…"

Thương Nghiên Nghiên không ngồi lên chiếc ghế dựa bên cạnh, mà đột nhiên đặt mông ngồi vào trong lòng Trần Hán Thăng, chớp hàng mi dày: "Nhưng mà, tớ cũng muốn có được một chút yêu thích từ cậu, một chút thôi là được, mị lực mà cậu thỉnh thoảng tản mát ra khiến tớ ở trên giường cả đêm cũng không ngủ được."

Trần Hán Thăng không muốn để Thương Nghiên Nghiên ở gần mình quá, vừa định đứng dậy rời đi thì không ngờ rằng động tác của Thương Nghiên Nghiên còn nhanh hơn, "Tách" một tiếng ấn chốt mở của microphone.

Tiếng điện tử "rè rè rè" không chỉ vang lên trong phòng phát thanh mà còn quanh quẩn ở toàn bộ Học viện Tài chính.

Bây giờ Trần Hán Thăng không dám cử động.

Chỉ cần động một chút thôi, thì thực sự sẽ phát sóng trực tiếp tại hiện trường.

Thương Nghiên Nghiên nở nụ cười đắc ý, tới gần microphone bắt đầu phát thanh.

“Các vị giảng viên, các bạn học, chào mừng mọi người đúng giờ nghe tiết mục kì này của đài phát thanh, “Thanh xuân của Học viện Tài chính”, dùng thái độ và giọng nói, truyền bá năng lượng của thanh xuân. Mình là Thương Nghiên Nghiên, hôm nay may mắn mời được phó chủ tịch Trần Hán Thăng mà mọi người đều cực kỳ quen thuộc…”

Thời buổi này điện thoại không có nhiều công năng hoa hòe lòe loẹt như vậy, cho nên khi sinh viên ăn cơm trưa ngoài xem TV ra thì cũng chỉ nghe đài phát thanh.

“Nghe một chút, hôm nay lại là chị Thương chủ trì.”

Có một số sinh viên năm nhất vui sướng nói với bạn cùng phòng.

Đây giống như một loại tuần hoàn, năm đó khi Trần Hán Thăng báo danh đã từng nảy sinh vô số mơ mộng với giọng nói của các chị khóa trên của đài phát thanh, bây giờ Thương Nghiên Nghiên cũng trở thành nữ thần của rất nhiều nam sinh.

Bạn cùng phòng nghe thấy, đột nhiên dừng đũa: “Con mẹ nó sao lại thế này, dễ nghe thì đúng là dễ nghe thật, nhưng không giống ngày thường cho lắm.”

“Không giống chỗ nào cơ?”

“Sao tớ lại có cảm giác là âm thanh đồi trụy nhỉ, nghe mà tớ luôn nghĩ đến hồi ký túc xá mở đĩa E.”

Chương 367: Chiếc khăn tay nhăn nhúm đáng ngờ.

“Bạn học Trần Hán Thăng, năm ngoái cậu sáng lập Hỏa Tiễn 101, ý định ban đầu là vì học sinh của Học viện Tài chính sao?”

“Đúng vậy, tôi thấy rất nhiều bạn học gửi một món hàng chuyển phát nhanh đều phải đến bưu điện ở thành phố, hay chợ Nghĩa Ô. Giá cả cũng không hề rẻ. Lúc đó tôi đã nghĩ nếu có chuyển phát nhanh đóng quân ở trong trường thì tốt. Hỏa Tiễn 101 chính là được sinh ra từ động lực đó.”

“Nói như vậy, Trần Hán Thăng ngay từ đầu đã không định kiếm tiền.”

“Xì… tôi không có ý này.”

…

“Ngoài ra, chúng tôi đều rất tò mò về giá trị con người hiện tại của bạn học Trần Hán Thăng, có thể nói thử xem đã kiếm được bao nhiều tiền không?”

“Thật ra cũng không kiếm được nhiều lắm, bởi vì Hỏa Tiễn 101 là hệ thống hợp tác sinh viên, mỗi bạn học kiêm chức đều có thể kiếm được tiền, cho nên tiền đến tay tôi sẽ không nhiều. Năm ngoái mua một chiếc Xiali, nói thật trên người đã không còn tiền rồi.”

“Hóa ra là như vậy, xe Xiali rất bình thường.”

“Phì… đúng là bình thường, thật ra chỉ là động cơ và vỏ ô tô, tôi cũng thường bị xe máy vượt qua.”

…

“Bạn học Trần, vội vàng gây dựng sự nghiệp như vậy, làm sao có thể cân bằng việc học và việc kinh doanh? Theo như tôi biết, thành tích thi cuối kỳ đều không nổi trội.”

“Ảnh hưởng đến việc học nhất định là điều khó tránh khỏi, nhưng sự khác nhau giữa đại học và trung học là có thể dũng cảm lựa chọn sở thích của mình. Hơn nữa phong cách học tập của Học viện Tài chính chúng ta chính là sáng tạo đổi mới, viện trưởng Thái và viện trưởng Lục luôn cổ vũ hoạt động lập nghiệp của học sinh, lại thêm sự hỗ trợ của bí thư đoàn ủy Vu và thầy Quách Trung Vân, cho nên còn có thể cân bằng việc học và việc kinh doanh.”

“Đúng vậy, chúng ta đã là sinh viên, song song với việc nâng cao tri thức, cũng không thể quên năng lực xã hội thực tế.”

“Ừm, trưởng đài phát thanh Thương nói không sai, tại đây tôi muốn nhân cơ hội này bày tỏ sự cảm ơn sâu sắc đến lãnh đạo trường học.”

…

Loại phỏng vấn này rất phổ biến ở đài phát thanh trong Học viện Tài chính, cách một hai tuần sẽ có học viên lên phỏng vấn, Trần Hán Thăng nhiều hơn một lần, cho nên mới được gọi là nhân vật quan trọng của Học viện Tài chính.

Nhưng mà bài tin tức trưa hôm nay hơi kỳ lạ, bởi vì giọng điệu của Trần Hán Thăng hình như dùng hơi nhiều trợ từ.

“Ấu Sở, bạn trai nhà cậu làm sao vậy?”

Bên ngoài quán trà sữa, Hồ Lâm Ngữ nghe xong cũng rất bực mình: “Cảm giác “hít hít” một lúc rồi lại “phù phù”, không phải đài phát thanh có điều hòa sao? Bọn họ sẽ không thấy lạnh chứ.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, hai người này đều là hoàng hoa khuê nữ đứng đắn, nhất định là không hiểu.

“Nhưng mà hôm nay Thương Nghiên Nghiên chủ trì rất hay đó.”

Hồ Lâm Ngữ lại tiến hành đánh giá nội dung: “Cô ấy thường hỏi một số chủ đề mà mọi người quan tâm, nhưng mà Trần Hán Thăng rất tinh ranh. Mặc dù đã trả lời tất cả nhưng cậu ấy không tiết lộ bất cứ điều gì. Tớ cá là họ chắc chắn đã tập dượt rồi.”

Thẩm Ấu Sở thành thật gật đầu, tối hôm qua lúc Trần Hán Thăng đối diện với Thương Nghiên Nghiên, cô có ở bên cạnh.

Nhưng mà, chủ tịch tiền nhiệm của Hội sinh viên là người từng trải. Anh ta còn hai tháng nữa sẽ ra nước ngoài, ở trong trường cũng không có việc gì làm, mỗi ngày đều cùng “bạn gái” Thương Nghiên Nghiên ăn cơm rồi xem phim, thỉnh thoảng lại ăn chung vân vân.

“Mẹ nó, sao lại quen tai như vậy?”

Trần Thiêm Dụ nghe thấy những giọng điệu này, càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Đương nhiên anh ta cũng không tin lắm, nhưng trong lòng không tránh khỏi vẩn đục, dứt khoát đứng dậy khỏi giường và chạy đến đài phát thanh.

“Nếu là thật thì làm thế nào?”

Bước chân của Trần Thiêm Dụ không ngừng nhanh hơn, trong lòng cũng đánh trống “thùng thùng”, nếu thật sự sụp đổ thì nên ứng đối thế nào?

Giả bộ không biết?

Dù sao cũng sắp ra nước ngoài rồi, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, nói chung mình và Thương Nghiên

Nghiên cũng không thể kết hôn.

Hay là la lớn lên, liều mạng với Trần Hán Thăng?

Cả trường đều biết quan hệ của mình và Thương Nghiên Nghiên, Trần Hán Thăng công khai làm như vậy, chẳng phải là nhục nhã ngay trước mặt sao?

Những suy nghĩ ấp ủ trong đầu, cuối cùng Trần Thiêm Dụ cũng đến tầng lầu của đài phát thanh kia, vừa rẽ vào đã phát hiện Trần Hán Thăng hút thuốc ở cửa.

Trần Hán Thăng thấy Trần Thiêm Dụ đến, hắn còn thân thiện gật đầu: "Anh đến đón Thương Nghiên Nghiên đi ăn trưa à?"

"À, à, đúng vậy."

Trần Thiêm Dụ ngẩn ra một lúc, quan sát Trần Hán Thăng vài lần: "Không phải đang nhận phỏng vấn sao?"

"Đã phỏng vấn xong rồi."

Trần Hán Thăng thở một hơi khói trắng ra.

"Cậu hút thuốc làm gì?"

Trần Thiêm Dụ đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, giống như rất tức giận với hành động hút thuốc này của Trần Hán Thăng.

"Hút thuốc thì làm sao?"

Trần Hán Thăng vẻ mặt nghi ngờ:"Tôi nghiện thuốc lá, anh biết mà."

"Không phải, ôi!"

Trần Thiêm Dụ không biết nên diễn đạt ý nghĩa đó thế nào, tóm lại bây giờ thấy Trần Hán Thăng hút thuốc, anh ta cảm thấy khó chịu, buồn bực đi vào phòng phát thanh. Thương Nghiên Nghiên cười với Trần Thiêm Dụ: "Anh đến rồi, em thu dọn một chút rồi đi ăn cơm."

Trần Thiêm Dụ lơ đễnh đáp lại, chun mũi ngửi ngửi, lại không ngửi thấy mùi khả nghi, nhưng mà cũng có thể vì nước hoa trên người Thương Nghiên Nghiên quá nồng cho nên bị che mất cũng không chừng.

Đột nhiên, Trần Thiêm Dụ nhìn thấy một chiếc khăn tay nhăn nhúm trên bàn.

Con mẹ nó!

Phòng phát thanh đang tốt đẹp, sao lại xảy ra chuyện này?

Bây giờ Trần Thiêm Dụ thật sự rất đa nghi, anh ta rất muốn mở ra xem thử, nhưng ở trước mặt Thương Nghiên Nghiên lại cảm thấy không thích hợp.

Hơn nữa Thương Nghiên Nghiên đã thu dọn xong, vỗ vai Trần Thiêm Dụ nói: "Đi thôi, xuống lầu."

"À."

Trần Thiêm Dụ ra khỏi cửa, anh ta còn chuẩn bị tìm một lý do bảo Thương Nghiên Nghiên đi xuống trước, còn mình ở lại tìm xem trong khăn tay là cái gì, sự tò mò này quả thật không kiềm chế được.

Nhưng mà Trần Hán Thăng còn ở cửa, Trần Thiêm Dụ lại nói: "Hán Thăng, cậu không đi à?"

"Tôi hút xong điếu thuốc này đã."

Trần Hán Thăng giơ đầu thuốc lá trong tay lên.

Trần Thiêm Dụ buồn bực trong lòng, không có việc gì thì con mẹ nó cậu hút thuốc cái rắm gì. Lúc này Thương Nghiên Nghiên ở bên cạnh lại thúc giục, Trần Thiêm Dụ chỉ có thể ôm một bụng tâm sự rời đi.

Hai người đi đến đầu cầu thang, đột nhiên Thương Nghiên Nghiên nhớ đến chuyện gì, nói to về phía Trần Hán Thăng:

“Lớp trưởng, lát nữa giúp tớ dọn dẹp phòng phát thanh một chút, lúc nãy tớ quên mất.”

“Biết rồi.”

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý.

“Lau chùi. “

Trần Thiêm Dụ căng thẳng trong lòng, không phải là tiêu hủy chứng cứ à?

Anh ta do dự có nên quay lại hay không, nhưng mà Thương Nghiên Nghiên đã giữ anh ta lại: “Trưa nay chúng ta ăn gì?”

“Tùy ý thôi.”

Trần Thiêm Dụ bực bội đi xuống lầu, dọc đường lại nói bóng nói gió khách sáo dò hỏi Thương Nghiên Nghiên.

“Sao hôm nay em lại mặc ít như vậy?”

“Em vẫn luôn mặc không nhiều mà.”

“Lúc nãy sắc mặt em sao lại ửng ửng hồng hồng?”

“Phòng phát thanh đóng kín, lại mở điều hòa, nhất định sẽ đỏ mặt.”

“Thằng nhóc Trần Hán Thăng này không phải là người tốt.”

“Sao đang yên lành lại nhắc đến cậu ấy?”

…

Trần Hán Thăng mới hút thuốc xong, nhớ đến lời dặn dò lúc nãy của Thương Nghiên Nghiên, tùy ý dọn dẹp cái bàn một chút. Anh cũng nhìn thấy chiếc khăn tay kia, lắc đầu nói: “Không có việc gì thì tô son nhiều như vậy làm gì, hôn rồi lại dính đầy miệng ông đây.”

Trần Hán Thăng nhét khăn tay vào túi chuẩn bị mang đi, đi được nửa đường lại thấy Trần Thiêm Dụ lại "thùng thùng thùng" chạy lên, lúc đi qua còn nhìn lướt qua Trần Hán Thăng.

Ánh mắt này, cảm giác rất phức tạp.

"Anh làm gì vậy?"

Trần Hán Thăng hỏi, cậu cũng cảm thấy hôm nay Trần Thiêm Dụ hơi lạ.

"Không có gì, để quên điện thoại trong phòng phát thanh."

Trần Thiêm Dụ đáp, nhưng lại không dừng bước chân.

"Đúng là không cẩn thận."

Trần Hán Thăng nói thầm một câu, lại gặp Thương Nghiên Nghiên lạnh đến mức giậm chân ở lầu một.

"Thật ngại quá, lớp trưởng."

Thương Nghiên Nghiên giả bộ xin lỗi: "Hôm nay quả thật có hơi quá trớn."

"Không sao."

Trần Hán Thăng rộng lượng khoát tay: "Tóm lại cậu cũng không thực hiện được."

…

Nhưng mà vào buổi tối, Trần Hán Thăng vừa mới bàn bạc với Tiểu Ngư Nhi ngày mai đi dạo ở đâu, Thương Nghiên Nghiên lại gọi điện thoại tới.

"Lớp trưởng, Trần Thiêm Dụ chia tay với tớ rồi."

"Tại sao?"

Trần Hán Thăng cũng không thấy lạ, bởi vì một khi Trần Thiêm Dụ ra nước ngoài, mối quan hệ này của anh ta và Thương Nghiên Nghiên cũng tự động kết thúc.

Thương Nghiên Nghiên hơi buồn rầu: “Trần Thiêm Dụ nói tớ và cậu có quan hệ mập mờ, hơn nữa còn xảy ra vào buổi trưa ở phòng phát thanh.”

“Vậy cậu giải thích với anh ta.”

Thương Nghiên Nghiên nói: “Ngồi trong lòng cũng tính là có quan hệ mập mờ à?”

“Tớ giải thích rồi, nhưng anh ấy không tin.”

Thương Nghiên Nghiên còn nói đến một chứng cứ quan trọng: “Còn nhớ khăn tay cậu lau son không? Anh ta hoàn toàn không tin đó là son môi, còn nói cậu giấu đi rồi, anh ta lên lầu một lần nữa cũng không tìm thấy.”

“Ha ha ha.”

Trần Hán Thăng phản ứng lại, đây là nguyên nhân thứ hai Trần Thiêm Dụ lên lầu, hóa ra là vì tìm chiếc khăn tay kia.

“Anh ta cũng rảnh rỗi thật. Cậu tính làm thế nào?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Chia tay thì chia tay, chỉ là sớm hơn hai tháng thôi mà.”

Thương Nghiên Nghiên thở dài: “Lúc anh ta ra nước ngoài tớ đến sân bay tiễn một lát, đặt một dấu chấm cho đoạn tình cảm này. Đêm nay cậu có muốn đi uống rượu với tớ không? Tớ thất tình rồi.”

“Thôi.”

Trần Hán Thăng xem thời gian: “Đã hơn mười giờ, con trai chúng tớ cần phải học cách tự bảo vệ bản thân ở bên ngoài.”

Thương Nghiên Nghiên hơi bất đắc dĩ: “Lớp trưởng, vì sao cậu lại kiên trì như vậy?”

“Tớ khẳng định là có nguyên nhân.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Sau này tâm trạng tốt có thể cho cậu được lợi một lần, nhưng mà bây giờ thì không được.”

Chương 368: Thẩm Ấu Sở dịu ngoan và Tiêu Dung Ngư xót xa

Buổi sáng hai ngày cuối tuần, Trần Hán Thăng thức dậy ăn sáng cùng Thẩm Ấu Sở, vốn dĩ hôm nay hắn hẹn Tiêu Dung Ngư đi dạo phố, chỉ có điều trước đó, cần phải trấn an Thẩm Ấu Sở trước đã.

Kỳ thực Thẩm Ấu Sở quá là đơn thuần, không kỹ lưỡng hồi tưởng lại kinh nghiệm từng trải khi qua lại của Trần Hán Thăng, bởi vì nếu thứ bảy hắn không đi ra ngoài, bình thường đều là ngủ đến giữa trưa.

Nếu như đi ra ngoài làm chuyện quan trọng, vậy thì Trần Hán Thăng chỉ có thể dậy sớm hơn, cũng tuyệt nhiên sẽ không ăn cơm ở căng tin trường học.

Thức dậy lúc 8 giờ sáng thứ bảy thế này, còn thong thả ăn sáng, điều này chứng tỏ chắc chắn không phải là chuyện làm việc bán thời gian, có khả năng nhất là gặp mặt cô gái khác.

Bởi vì nếu Trần Hán Thăng đi tìm bạn học gì gì đó, bình thường cũng là ngủ đến chiều.

Vì vậy, có một số cô gái mệnh danh là "Sherlock Holmes", bạn trai chỉ cần ngoại tình là họ có thể phát hiện ra từ những điều siêu nhỏ bé, một là gặp cặn bã riết quen rồi có kinh nghiệm, tâm lý phòng bị rất mạnh mẽ; Hai là sở khanh cũng là người, hành sự không thể nào không để lại dấu vết gì.

Ít nhất lúc sở khanh ngoại tình, hành vi của hắn kỳ thật là "biến hình", ví dụ như trước kia Trần Hán Thăng nếu ngủ ở trường, căn bản sẽ không ăn điểm tâm với Thẩm Ấu Sở.

Cho nên từ điểm này mà nói, Trần Hán Thăng vẫn là kẻ may mắn, bởi vì bên cạnh hắn là Thẩm Ấu Sở, cô gái này trong mắt toàn là Trần Hán Thăng, cho dù có ý nghĩ cũng chỉ biết rầu rĩ ở trong lòng.

Nếu đổi vị trí của Thẩm Ấu Sở cho Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng tuyệt đối không thoải mái như bây giờ.

Về phần bữa điểm tâm này, nó vẫn có tác dụng, một là hỏi thăm rõ ràng kế hoạch làm việc và nghỉ ngơi của Thẩm Ấu Sở hôm nay, Trần Hán Thăng phải đảm bảo cô sẽ không cùng Tiêu Dung Ngư gặp mặt trên một con phố nào đó.

Đương nhiên, Trần Hán Thăng cũng sẽ làm tốt công tác phòng bị tương ứng, ví dụ như hắn kiên quyết không dẫn Tiêu Dung Ngư đi ngang qua cổng Trung Hoa.

Bởi vì cổng Trung Hoa là con đường chính đi tới khu đại học Giang Lăng ở khu đại học Tiên Ninh, trên cơ bản là phải qua cổng Trung Hoa, vậy thì đặt chân vào địa giới Giang Lăng, tính nguy hiểm tăng lên rất lớn.

"Hôm nay tớ chuẩn bị đi gặp một khách hàng."

Vẻ mặt Trần Hán Thăng như thường, vừa ăn bánh rán vừa hỏi: "Cậu có dự định gì không?"

Thẩm Ấu Sở đang ăn bánh bao, buông đũa xuống nhẹ nhàng nói: "Buổi sáng đến quán trà sữa, buổi chiều ở thư viện, buổi tối lại đến quán trà sữa cho Đoàn Viên ăn."

Thẩm Ấu Sở đơn giản là quá thành thật, trên cơ bản Trần Hán Thăng hỏi cô cái gì, cô sẽ trả lời cái đó.

Trần Hán Thăng gật gật đầu, "cốc cốc cốc" gõ vào mâm cơm của Thẩm Ấu Sở: "Nói bao nhiêu lần rồi, mùa đông ăn cơm không cần buông đũa xuống, nếu không sẽ lạnh mất."

"Ồ."

Thẩm Ấu Sở nghe lời nâng chén nhỏ lên uống một ngụm, khóe miệng dính một chút cháo, Trần Hán Thăng nhìn mà buồn cười, cầm đầu đũa nhẹ nhàng chọc vào mặt Thẩm Ấu Sở một cái.

Làn da Thẩm Ấu Sở rất tốt, hơi ấn một chút chính là xuất hiện vết trắng trắng, cô cũng sẽ không né, chỉ trơ mắt nhìn Trần Hán Thăng nghịch ngợm, cũng chỉ là bĩu môi khiển trách, mắt hoa đào trong trẻo rất dịu dàng.

"Hồ Lâm Ngữ hôm nay chuẩn bị đi đâu?"

Trần Hán Thăng lại lo lắng cái bóng đèn Hồ Lâm Ngữ này hay chạy vào nội thành, cũng thuận tiện hỏi thăm hành tung của cô ấy một chút, về phần những người khác trong lớp, thật sự nhìn thấy cũng có lý do để giải thích, tóm lại Trần Hán Thăng ở trong cửa hàng sẽ không cùng Tiểu Ngư Nhi làm ra hành động quá thân mật.

"Hôm nay Lâm Ngữ cũng giống vậy, nhưng cô ấy phải ngủ dậy muộn một chút."

Thẩm Ấu Sở suy nghĩ một chút, Hồ Lâm Ngữ hôm nay đại khái không có hoạt động gì đặc biệt.

Trần Hán Thăng yên lòng, ăn cơm xong hai ba miếng, bên chỗ Thẩm Ấu Sở còn một quả trứng luộc chưa ăn.

"Bang bang bang ~"

Trần Hán Thăng cầm trứng gà đập lên bàn ăn bằng thép không gỉ, sau đó đặt trong lòng bàn tay xoa xoa, vỏ trứng lần

lượt bong tróc, lộ ra lòng trắng trứng mềm mại và đàn hồi bên trong.

“Cái này cho cậu ăn.”

Trần Hán Thăng đưa cho Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở vốn tưởng rằng Trần Hán Thăng muốn ăn hai quả trứng gà, không ngờ là hắn lột cho mình ăn.

“Cậu không ăn à?”

Thẩm Ấu Sở vẫn xác nhận lại một lần, cô quan tâm nhất là việc Trần Hán Thăng có ăn ngon hay không.

“Tớ vừa mới ăn một quả rồi, há miệng, tớ đút cho cậu.”

Trần Hán Thăng đưa trứng gà đến bên miệng Thẩm Ấu Sở, miệng còn phát ra âm “A”, Thẩm Ấu Sở miệng nhỏ, nhìn thì cắn một miếng lớn nhưng thực ra chỉ ăn được một cái góc.

“Có ngon không?”

Trần Hán Thăng cười hỏi.

“Ừm!”

Cái cằm tròn của Thẩm Ấu Sở gật nhẹ, cô cũng cười theo, tóm lại chỉ cần Trần Hán Thăng ở bên cạnh, thật ra cũng không cần săn sóc như vậy thì cô cũng đã cảm thấy rất thỏa mãn.

“Vậy tớ ra ngoài đây.”

Trần Hán Thăng kiên nhẫn chờ Thẩm Ấu Sở ăn xong bữa sáng, còn giúp bẻ cổ áo cô xuống, lúc này mới xuất phát đến đại học Đông Đại.

Đây chính là ý nghĩa thứ hai của bữa sáng, vào những ngày phải cả ngày bầu bạn với Tiểu Ngư Nhi thế này, Trần Hán Thăng sẽ cùng Thẩm Ấu Sở ăn một bữa sáng, hơn nữa làm

chút chuyện cho cô, trong lòng sẽ không có cảm giác áy náy như thế.

Đây chắc chắn là một ý tưởng tự lừa dối mình, nhưng nó thực sự tồn tại.

Ví dụ như buổi tối Trần Hán Thăng rất ít khi nấu cháo điện thoại với Thẩm Ấu Sở, bởi vì ban ngày bọn họ đã gặp mặt, song, nếu Tiểu Ngư Nhi muốn gọi điện thoại nói chuyện phiếm, Trần Hán Thăng cơ bản đều sẽ đồng ý.

Trong lòng sở khanh thật giống như có một cái cân, ở giữa hai cô gái này tìm kiếm một loại cân bằng khéo léo.

Có lẽ sẽ bùng nổ, có lẽ sẽ không bao giờ.

.....

Khi Trần Hán Thăng lái xe đến đại học Đông Đại, suýt soát khoảng 10 giờ, thành phố Kiến Nghiệp này cuối cùng cũng hoàn toàn hồi tỉnh, trên đường Văn Lang có học sinh trẻ tuổi, ông cụ bán khoai lang, cửa hàng mặt tiền vừa mới khai trương… Náo nhiệt ầm ĩ, trong ánh mặt trời xen lẫn sương mù, những cuộc đời chìm nổi rất có hương vị cuộc sống.

“Còn bao lâu nữa vậy?”

Mỗi ngày Trần Hán Thăng đều chờ đợi Tiểu Ngư Nhi trang điểm, đây là đãi ngộ của Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo, cô có thể để cho Trần Hán Thăng - một con người ngang bướng - ở dưới lầu ngoan ngoãn chờ mình.

“Gấp cái gì chứ.”

Tiểu Ngư Nhi bất mãn nói: “Tớ còn phải bôi ít son dưỡng môi, hay tớ dứt khoát mang cả hộp theo luôn ha, mùa đông khí hậu hanh khô, cậu cũng bôi một chút.”

“Tớ không cần, cậu nhanh lên đi.”

Trần Hán Thăng thúc giục nói: “Dì quản lý cứ như một con dê mẹ bảo vệ con non, không có ý tốt mà nhìn chằm chằm từng bạn nam dưới lầu ký túc xá nữ, tớ lái xe lại càng bị chú ý.”

“Ha ha ha, sắp rồi sắp rồi, hôm nay Thi Thi cùng chúng ta dạo phố á, cậu ấy cũng muốn mua quần áo mùa thu.”

Giọng Tiểu Ngư Nhi cất lên lanh lảnh.

“Sao cũng được.”

Trần Hán Thăng cúp máy, nghĩ thầm Tiểu Ngư Nhi đã biết cách hòa mình vào các mối quan hệ trong ký túc xá hơn so với hồi năm nhất đại học.

Bình thường, các cô gái ở đại học chỉ cần tình yêu, hầu hết đều sẽ vì đi cùng bạn trai mà từ đó bỏ qua tình cảm của bạn cùng phòng ban đầu, trong một khoảng thời gian dài thường có cảm giác tách khỏi ký túc xá.

Cái này cũng hết cách rồi, suy cho cùng, đắm say vào tình yêu càng dễ dàng hơn so với tình bạn.

Bởi vì hồi năm nhất Tiểu Ngư Nhi từng gặp thất bại ở trong ký túc xá, cô biết cách tìm điểm chung, ví dụ như hôm nay đi dạo phố có thể lôi kéo Biên Thi Thi đi cùng, bởi vì trung tâm thương mại nhiều người, Biên Thi Thi cũng sẽ không cảm thấy mình làm bóng đèn.

Trần Hán Thăng cúp máy, vừa định mở cửa sổ thủy tinh hút thuốc, ngẩng đầu một cái lại nhìn thấy dì quản lý trông như đặc vụ.

“Chào dì ạ.”

Trần Hán Thăng nhiệt tình chào hỏi.

“Ờ, chào cậu.”

Dì không mặn không nhạt đáp lại một tiếng.

Trần Hán Thăng rước mất mặt vào người, xấu hổ nâng cửa sổ xe lên, tự động thừa nhận mình hèn nhát.

Trong ký túc xá nữ sinh, Biên Thi Thi nhìn Tiểu Ngư Nhi đã chuẩn bị xong xuôi, cảm thấy quái lạ hỏi rằng: "Không phải cậu chuẩn bị xong rồi sao, vì sao cố ý để Trần Hán Thăng chờ thêm một hồi thế?"

"Bởi vì tớ với cậu ấy cách nhau xa đó, cậu ấy ở dưới lầu chờ tớ là tớ cảm thấy trong lòng tên khốn này có tớ, có thể vui vẻ cả tuần luôn."

Tiểu Ngư Nhi nói một cách kiêu ngạo, nhưng mà Biên Thi Thi lại nhận ra một nỗi xót xa và bất đắc dĩ.

"Ngay cả hoa khôi đại học Đông Đại cũng có lúc thế này."

Biên Thi Thi thở dài, tình yêu thực sự là một thứ quái quỷ khiến con người ta mù quáng.

...

Chương 369: Cuộc gặp ngẫu nhiên ở cầu Sư Tử

Có rất nhiều nơi để mua sắm ở Kiến Nghiệp. Những nơi cao cấp ở Tân Thị Khẩu như là trung tâm mua sắm Đông Phương, trung tâm thương mại quốc tế Kim Ưng. Đẳng cấp thấp một chút trong Tân Bách là chợ Kim Kiều Ngọc Kiều. Bình thường sinh viên khu đại học Tiên Ninh đều có thói quen đi đến các cửa hàng nổi tiếng này.

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đều có chung đặc điểm của các cô gái khi đi dạo phố, chính là "xem nhiều mua ít", nói chuyện thì không ngừng nghỉ.

Bọn họ đi dạo trong các cửa hàng nổi tiếng trước, sau đó mới đi đến Tân Thị Khẩu. Biên Thi Thi cảm thấy quần áo ở đây quá đắt nên đã dẫn Tiểu Ngư Nhi cùng nhau đi đến chợ Kim Kiều Ngọc Kiều.

Hai người không mua được mấy bộ quần áo mà đã ăn no đến căng cả bụng, nhìn thấy mấy món ăn ven đường nào ngon cũng đều muốn nếm thử.

Vì để dễ dàng đi lại nên Trần Hán Thăng đậu chiếc FAW của mình ở cửa hàng. Sau đó ba người họ di chuyển bằng xe buýt.

Xe buýt ở Kiến Nghiệp rất đông đúc nên bọn họ phải chen chúc với nhau rất khó chịu. Đám người Trần Hán Thăng cũng không đón xe ở trạm nên cũng không có chỗ ngồi, chỉ có thể xách túi đứng trong xe rồi lắc lư theo nhịp của xe buýt khi đi chuyển.

Nhưng mà Tiểu Ngư Nhi lại cảm thấy rất thú vị, ngồi trên ghế lái phụ của xe con cũng có ý nghĩa của ngồi trên ghế lái phụ, đó chính là tượng trưng cho thân phận cùng địa vị. Có điều xe buýt cũng có chỗ tốt là cô có thể tùy ý ôm lấy Trần Hán Thăng, cảm giác được mùi vị ngọt ngào của tình yêu cuồng nhiệt.

Tất nhiên, hành động này không có gì lạ cả, bởi vì hành động này đều có ở khắp nơi trên xe buýt. Rất nhiều cặp đôi sinh viên đều có hành động như vậy, chàng trai một tay cầm lấy cần trục, một cái tay khác xách túi đóng gói, còn những cô gái thì không cần làm gì cả chỉ cần ôm bạn trai của mình là được rồi.

Những chàng trai này thi thoảng ngẩng đầu lên, lúc ánh mắt chạm nhau phản ứng đầu tiên chính là đánh giá bạn gái của đối phương.

Chỗ này tồn tại một loại đánh giá, nếu như bạn gái của mình càng xinh đẹp thì mặt mũi của mình càng lớn hơn, Trần Hán Thăng hoàn toàn xứng đáng đoạt giải quán quân, ai kêu Tiểu Ngư Nhi xinh đẹp đè ép hết người ở đây như vậy làm gì.

Đương nhiên ở đây không có người thua, cho dù bạn gái của mình không xinh đẹp bằng người khác, các chàng trai cũng sẽ không ghét bỏ, ngược lại còn cúi đầu thân mật hôn một cái lên trán bạn gái.

Xinh đẹp thì thế nào, cũng không phải là bạn gái của mình, trong lồng ngực mới chính là người mình yêu thương nhất.

Tình cảm thời sinh viên đơn thuần như vậy đấy, chắc hẳn bọn họ đã nhiều lần tưởng tượng đến cuộc sống trong tương lai của chính mình. Cho dù người lớn tuổi có ở nói dông dài bên tai rằng "sau khi tốt nghiệp nhất định sẽ chia tay" thì những cặp đôi sinh viên này căn bản lại không tin chút nào.

Có lẽ chỉ khi thực sự ra trường đối mặt với áp lực thực tế trên xã hội, bọn họ mới có thể đưa ra quyết định đau lòng, nhưng mối tình đầu cả đời cũng khó mà quên được.

"Tiểu Trần, sau này thỉnh thoảng chúng ta cũng ngồi xe buýt nha."

Tiểu Ngư Nhi nhìn những đôi tình nhân bên cạnh rồi cũng bị lây nhiễm bởi niềm hạnh phúc này.

"Được, khi nào có thời gian chúng ta nhất định sẽ đi."

Trần Hán Thăng ngoài miệng đồng ý không chút do dự, nhưng trong lòng không muốn đi xe buýt nữa.

Bởi vì trên xe rất dễ dàng gặp được bạn cùng lớp, đặc biệt là Tiểu Ngư Nhi ở trên xe buýt "không thành thật" một chút nào, luôn thích tự làm mình mệt mỏi. Chẳng hạn như trên chuyến xe này, Trần Hán Thăng quan sát rất nhiều lần phát hiện không có người quen mới yên tâm.

"Hừ, cậu nói không có thời gian chẳng qua là muốn trả lời qua loa gạt tớ mà thôi."

Tiểu Ngư Nhi đấm vào người Trần Hán Thăng một phát, khuôn mặt trái xoan tinh xảo dựa vào lồng ngực của hắn, bình tĩnh mà ỷ lại, lại có vẻ như đang chìm đắm trong mê muội.

Tuy nhiên, sau khi xe đến trạm thì Tiểu Ngư Nhi lại khôi phục tính cách hoạt bát của mình, nở nụ cười rạng rỡ cùng Biên Thi Thi đi dạo phố.

Buổi tối, ba người lại đi tới phố ẩm thực ở cầu Sư Tử.

Cầu Sư Tử cách cửa Tân Thị không xa lắm, ở đây là nơi ăn uống mà sinh viên đại học ở Kiến Nghiệp nhất định phải đến.

Kiến Nghiệp cố đô của Lục Triều, ở đây có rất nhiều địa danh lịch sử thú vị như hành lang Minh Ngõa, Tử Kim Sơn, cầu Sư Tử, đền Khổng Tử, không dùng phương thức đặt tên cổ

quái kì lạ nào, rất phù hợp với quan điểm thẩm mỹ truyền thống của Trung Quốc.

Đặc biệt, cầu Sư Tử là nơi tụ tập rất nhiều học sinh, dọc đường có tốp năm tốp ba những nhóm bạn nhỏ cùng ký túc xá hoặc các cặp đôi, rất nhộn nhịp. Thỉnh thoảng còn thấy có khách du lịch ở đây, trên cổ bọn họ còn mang theo máy ảnh, khi nhìn thấy hạt dẻ rang thơm mềm toả ra mùi hương mà khẽ nuốt nước miếng.

Tiểu Ngư Nhi cầm xiên cá mực trong tay, còn Biên Thi Thi thì cầm một hộp đậu hũ thúi trong tay, hai người ăn đến miệng đầy dầu mỡ, trong mắt đều chứa nụ cười thỏa mãn.

Thỉnh thoảng còn có sinh viên làm việc bán thời gian phát tờ rơi. Theo như thường lệ Tiêu Dung Ngư đều đi đến trước cầm lấy tờ rơi, sinh viên phát tờ rơi ngỏ ý cảm ơn. Có điều khi đến cửa ở một nhà cửa hàng lẩu nướng, có người mặc đồ gấu bông rất cố chấp.

Rõ ràng Tiêu Dung Ngư cùng Biên Thi Thi đã cầm lấy tờ rơi, nó cứ chặn ở trước mặt không tha.

Đưa hai tay béo ú ngắn ngủn ra, nhìn có chút đáng yêu.

Trần Hán Thăng vốn cũng không coi là chuyện to tát gì, có điều con gấu bông này không hiểu chuyện một chút nào, cản một lúc thì thôi đi còn định cản ở trước mặt đến bao giờ.

Tiêu Dung Ngư cùng Biên Thi Thi quẹo sang trái, gấu bông sẽ ngăn ở bên trái, các cô đi qua bên phải, nó sẽ cản ở bên phải, Trần Hán Thăng cho rằng lúc này "Sắc gấu" đang đùa giỡn lưu manh, vừa cảm thấy xem thường lại có chút buồn cười, không nói hai lời đè đầu gấu lại đẩy phía sau một cái.

Gấu bông "Bạch bạch bạch" rút lui vài bước, đặt mông ngồi dưới đất, tờ rơi trong tay rơi đầy đất.

Đây là Trần Hán Thăng không muốn gây chuyện, nếu như hắn dùng chân, phỏng chừng con gấu đã nằm rạp trên mặt đất.

“Tiểu Trần, cậu đẩy mạnh như vậy làm gì, chúng ta đi vòng qua là được rồi mà.”

Tiểu Ngư Nhi trách cứ nói.

Con gấu cũng không nghĩ tới Trần Hán Thăng sẽ động thủ, nó ngồi dưới đất ngốc một lúc rồi gỡ nón trùm đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc.

“Đường Đường?”

Nhìn thấy trong nón trùm đầu lại là Tôn Đường Đường, Tiểu Ngư Nhi lập tức chạy đến đỡ dậy, Trần Hán Thăng cũng có chút sững sờ, Tôn Đường Đường không có chuyện gì lại ở đây hóa trang gấu bông làm gì thế.

Biên Thi Thi không quen biết Tôn Đường Đường, sau đó nghe giới thiệu mới biết là cháu ngoại của giáo sư Tôn Bích Dư Đại học Đông Đại, cô ấy lại càng không thể tin được.

Một là cháu ngoại của giáo sư Tôn là con lai, hai là Tôn Đường Đường lại có thể làm việc bán thời gian.

Giáo sư Tôn là giáo sư được nhận tiền trợ cấp của nhà nước, lại có rất nhiều sách bản quyền, tiền hẳn là không thiếu.

“Đường Đường, tại sao em lại ở chỗ này?”

Tiểu Ngư Nhi lôi kéo Tôn Đường Đường đi tới McDonald’ s ở gần đó, đưa tay phủi sạch sẽ bụi bặm trên người giúp cô ta.

“Kiếm tiền.”

Trên mặt Tôn Đường Đường tất cả đều là mồ hôi, đây là do đội nón trùm đầu bị nóng quá.

“Bà ngoại nói, em phải trả tiền phí sinh hoạt mỗi tháng.”

Tôn Đường Đường lại giải thích một câu, tiếng Trung cô ta hơi yếu nên chỉ có thể biểu đạt được một cách đơn giản.

“Thì ra là vậy.”

Trong lòng Tiểu Ngư Nhi rất kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng, cô ta không biết nên nói cái gì vào lúc này, theo lý thuyết giáo sư Tôn sẽ không thờ ơ như vậy.

Trong lòng Trần Hán Thăng có một câu hỏi quan trọng: “Giáo sư Tôn có biết cô ra đây hóa trang gấu bông không?”

Tôn Đường Đường “Ừ” một tiếng.

Trần Hán Thăng sau khi nghe xong lập tức không muốn nhiều lời, nếu giáo sư Tôn biết được, vậy nói rõ bà có suy nghĩ của chính mình.

Có điều nhìn thần sắc quan tâm trên mặt Tiểu Ngư Nhi, hơn nữa lập tức bứt ra cũng thực sự không ổn lắm, Trần Hán Thăng nhặt tờ rơi lên: “Những cái này là việc hôm nay của cô sao?”

Tôn Đường Đường chớp chớp đôi mắt xanh.

“Như vậy đi.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: “Ba người chúng tôi sẽ giúp cô phát tờ rơi, sau đó sẽ mời cô đi ăn tối, hôm nay sẽ để cho cô tan làm sớm.”

Tiểu Ngư Nhi nhân cơ hội khẽ hỏi: “Tiểu Trần, chúng ta cứ làm như thế này được không?”

“Được rồi, khoanh tay đứng nhìn cũng không tốt, nhưng tốt nhất cũng không nên can thiệp quá sâu. Tớ làm như vậy mới là cách thích hợp nhất.”

Trần Hán Thăng cân nhắc rồi nói: “Lát nữa cậu gửi một tin nhắn cho giáo sư Tôn, nhưng đừng nói tới việc phát tờ rơi giúp

và mời khách ăn tối, việc này để Tôn Đường Đường chủ động nói, mới không có cảm giác tranh công.”

Ba người giúp đỡ sức lực rất mạnh, rất nhanh đã phát xong tờ rơi trong tay Tôn Đường Đường, Trần Hán Thăng lại đưa Tôn Đường Đường ăn đồ ăn Sơn Đông.

Sau đó đưa Tôn Đường Đường về nhà lúc chín giờ tối, giáo sư Tôn đang ở trong phòng làm việc, nhìn thấy đứa cháu gái của mình đã trở về, bà chỉ vào bếp với vẻ mặt lạnh lùng nói: “Vẫn còn đồ ăn, tự mình hâm nóng lại đi. “

“Con ăn rồi”

Tôn Đường Đường đáp.

“Vậy sao?”

Giáo sư Tôn hỏi: “Con tự mua à?”

Tôn Đường Đường lắc đầu, “Con gặp được Trần Hán Thăng và chị gái Tiểu Ngư Nhi. Bọn họ phát tờ rơi cho con rồi còn mời con đi ăn tối nữa.”

“Ừm.”

Giáo sư Tôn quay người bước vào phòng làm việc, cầm điện thoại di động lên và đọc lại tin nhắn của Tiểu Dung Ngư.

“Giáo sư Tôn, hôm nay bọn em thấy Đường Đường làm việc bán thời gian ở cầu Sư Tử, Tiểu Trần có một số bạn bè bên ngoài trường ở Kiến Nghiệp. Nếu giáo sư cần, Tiểu Trần nói rằng cậu ấy có thể sắp xếp một nơi làm việc tốt hơn cho Đường Đường.”

“Ôi.”

Giáo sư Tôn thở dài một hơi: “Luôn cảm thấy mình mắc nợ người khác.”

Giáo sư Tôn lấy một lá đơn xin đề cử miễn thi trường đại học Đông Hải từ trong cặp văn kiện ra, xem một chút lại cất lại.

Thời gian quá sớm, Tiêu Dung Ngư lúc này mới năm hai, chí ít năm ba mới cần dùng đến thứ này.

Chương 370: Gia đình giàu có không có con và ăn chay

Sau khi đi dạo cuối tuần cùng với Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng sẽ xin nghỉ phép để đến Đại học Giang Nam ở Vô Tích vào tuần tới, đây được xem như là bước đầu tiên để phát triển Hỏa Tiễn 101.

Cả đội phân công rất rõ ràng, Khổng Tĩnh dẫn Nhiếp Tiểu Vũ và Trương Minh Dung đến liên hệ với bên nhượng quyền chuyển phát nhanh Thâm Thông ở địa phương.

Trụ sở Thâm Thông bên kia đã thông báo về thông tin hợp tác với Hỏa Tiễn 101, những bên nhượng quyền ấy đương nhiên rất hoan nghênh, bởi vì điều này tương đương với việc tăng thêm thu nhập ngoại ngạch.

Về việc liệu sau này Hỏa Tiễn 101 có quay lại hay không, hay là bán được hay không, dù sao cũng không liên quan tới bọn họ, đây là chuyện mà Trình Đức Quân phải lo lắng.

Cho nên, việc mà Khổng Tĩnh làm là về phương diện nghiệp vụ.

Trần Hán Thăng đưa Vương Tử Bác đến thăm Mạc Kha viện trưởng học viện nhân văn đại học Giang Nam, bởi vì bà ta cũng là người Cảng Thành, cho nên dẫn dường như có cảm giác thân thiết hơn.

Không nghĩ tới Mạc Kha lại không có ở trường, Trần Hán Thăng tới đại học Giang Nam một bữa vô ích.

“Thật ngại quá, Hán Thăng.”

Mạc Kha có chút áy náy nói trong điện thoại: “Hôm nay tôi không có lớp, cho nên mới không tới trường học.”

Giáo sư đại học quả thực là không cần làm việc đúng giờ, Quách Trung Vân giáo viên hướng dẫn của Trần Hán Thăng cũng thường một tuần mới tới một lần.

Nếu như điều này đổi sang là người khác, nói không chừng sẽ nửa đường bỏ cuộc rồi, nhưng mà Trần Hán Thăng nghĩ thầm đến cũng đến rồi, không gặp mặt một lần thì sao được.

Cái thứ gọi là “quan hệ”, chính là phải không ngừng giao lưu mới có thể có tình cảm, xây dựng được rất nhiều mối quan hệ xã hội, đơn giản là lần vượt qua đầu tiên, tiếp đó mới có lần thứ hai rồi lần thứ ba.

“Vậy không khéo rồi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Vậy dì Mạc dì có ở nhà không, cháu muốn qua nhà thăm dì.”

Mạc Kha nghe thấy từ “dì Mạc” cũng sửng sốt một chút, nhưng mà ngẫm lại Trần Hán Thăng cũng gọi không sai, bản thân bà ta và Trần Triệu Quân là người quen cũ, đã thế bà lại là người Cảng Thành.

“Vậy cậu qua đây đi, địa chỉ là khu Tân Hồ…”

Mạc Kha nói địa chỉ, Trần Hán Thăng vui vẻ đồng ý ngay.

Cúp điện thoại, Mạc Kha nhìn điện thoại di động cười cười: “Hai người này lớn lên rất giống nhau, nhưng mà tính cách thật sự là khác nhau một trời một vực, một người thì chậm chạp đánh chết cũng không động đậy,còn một người thì tích cực như vậy.”

Trần Hán Thăng lập tức quay lại tới siêu thị mua chút quà tặng, Vương Tử Bác ngồi ở trên ghế lái phụ có chút khinh bỉ: “Làm sao mà mày lại tùy tiện gọi người ta là dì vậy chứ. Để

làm ăn dễ dàng mà nhún nhường khom lưng, nhìn cái dáng vẻ nịnh hót vừa rồi của mày kìa.”

“Cách xưng hô dì này chẳng đáng tiền, hơn nữa bà ấy có quen biết với cha tao, làm sao lại không thể gọi?”

Trần Hán Thăng khó chịu nói: “Dì quản lý ký túc xá cũng gọi là dì, mày cũng liếm láp hăng say như thế mà.”

“Cái này lại không giống vậy.”

Vương Tử Bác cãi lại nói: “Tóm lại tao chắc chắn sẽ gọi viện trưởng Mạc.”

“Gọi bà ấy là viện trưởng Mạc, có thể hôm nay sẽ chẳng gặp được đâu.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm sở dĩ sau vài chục năm mà tài sản cố định của tao lên tới mấy nghìn vạn, tài sản lưu động vài triệu, còn mày chỉ có thể bị công ty cử đến Iraq, nguyên nhân là ở chỗ này.

…

Địa chỉ mà Mạc Kha đưa cho không ngờ lại là khu biệt thự ở bên hồ Lihu, trong lòng Trần Hán Thăng có chút giật mình, hắn đoán Mạc Kha hẳn là khá giàu có, nhưng mà không nghĩ tới lại giàu có như vậy.

Sau khi gõ cửa, cũng không phải tự Mạc Kha ra mở cửa, mà là một người giúp việc trung niên.

Nhìn vào lối thiết kế thuần một sắc theo phong cách Trung Quốc, rường cột chạm trổ, phong cách cổ xưa, khu phong thủy còn đặt một guồng nước xoay tròn, tiếng nước chảy róc rách “ào ào”, cực kỳ đặc sắc.

Người giúp việc giải thích nói viện trưởng Mạc đang nghỉ ngơi ở trên lầu, rót hai ly nước để Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác tùy ý ngồi.

Vương Tử Bác vốn đang vô cùng căng thẳng, nên bây giờ cũng không dám hé răng.

Người giàu có nhất mà cậu ấy từng gặp trước đây hẳn là cha của Cao Gia Lương, nhưng mà đó là một chủ thầu đứng đầu thương nghiệp bất động sản, cả người đều toát ra cảm giác của đám nhà giàu mới nổi, đột nhiên gặp được kiểu người có tiền tích lũy nên mới giàu có như vậy, có một cảm giác như mở ra cánh cửa của thế giới mới.

"Thế nào, nhà dì Mạc của tao rất giàu có đúng không."

Trần Hán Thăng vừa cười vừa nói.

Vương Tử Bác chỉ tay vào quà tặng: "Mày chỉ mua chút sữa tươi với hoa quả, có phải quá đơn giản rồi hay không."

"Tử Bác, điểm này mày không ổn."

Trần Hán Thăng thấy trong phòng khách có nghiên mực và giấy tẩy nước anh giả vờ giả vịt cầm lấy bút lông, vừa viết chữ trên giấy, vừa nói: "Làm việc mà quá coi trọng thân phận của đối phương, ngay từ đầu đã ghét bỏ tao quá khuôn sáo, không nên ôm đùi lung tung, bây giờ nhìn thấy đùi này đủ to, lại tư ti với thân phận của chính mình, trong "Ý Thiên Đồ Long Ký" có câu là "Hắn mạnh mẽ mặc hắn mạnh mẽ, gió mát phất sơn cương", làm việc không thể tùy ý thay đổi tiết tấu được."

"Thì mày hiểu biết nhiều, tùy tiện làm lãng phí một tờ giấy của người khác."

Vương Tử Bác lẩm bẩm nói.

Trần Hán Thăng cười hì hì: "Cái này là giấy tẩy nước, thấm nước luyện chữ, mày cũng thử xem."

"Còn có cái thứ đồ chơi này à?"

Đây vẫn là lần đầu tiên Vương Tử Bác nhìn thấy loại giấy này, trong nghiên mực quả thật nước trong không phải là mực

nước, cậu ấy tò mò nhận lấy bút lông quẹt một đường ngang trên giấy xuất hiện một vệt nước rõ ràng, sau đó từ từ biến mất.

Lúc này Mạc Kha đi xuống từ tầng hai, bà ta nhìn Vương Tử Bác đang cầm bút, đi tới nhìn một cái: "Sinh viên mà không thể viết được chữ này à, vào thời đại của chúng tôi, trình độ của nhiều học sinh trung học còn giỏi hơn cậu đó."

"Hả?"

Vương Tử Bác vừa định cãi lại, mình chỉ viết một đường ngang, những cái khác đều là do Trần Hán Thăng viết.

Không nghĩ tới Trần Hán Thăng lập tức lui về phía sau hai bước, chống nạnh trừng mắt với cậu ấy nói: "Tao vừa mới nói rồi, chữ này của mày đừng có đi khoe khoang khắp nơi, lúc về nhớ luyện tập nhiều hơn nha."

Vương Tử Bác: "…"

Kế tiếp, Trần Hán Thăng giới thiệu thân phận của Vương Tử Bác một chút, Mạc Kha nghe thấy Vương Tử Bác cũng học ở Nhất Trung Cảng Thành, khách sáo bảo người giúp việc bưng hoa quả lên, tán gẫu một chút về sự thay đổi của Cảng Thành gần đây.

Vương Tử Bác bị dọa sợ bởi khí thế, nhưng mà vẫn đứng lên chào hỏi một cái rồi như một người vô hình, suốt quá trình là Trần Hán Thăng nói chuyện phiếm với Mạc Kha, sợi dây liên kết của hai người họ thực ra là Trần Triệu Quân, chủ đề nói chuyện rất dễ dàng đã kéo đến trên người Lão Trần.

"Tình cảm cha mẹ cậu thế nào rồi?"

Mạc Kha cười hỏi: "Sau khi tốt nghiệp trung học bọn tôi tác ra đến các trường học khác nhau, khi dó viết thư là phổ biến nhất, nhưng mà sau khi tốt nghiệp tất cả mọi người đều

có cuộc sống của riêng mình, cũng đã rất nhiều năm rồi chưa gặp nhau.”

“Tình cảm của cha mẹ cháu hả.”

Trần Hán Thăng xoay đầu lại nói: “Chuyện tình cảm của người lớn, cháu cũng không dám nhận xét quá sâu.”

Vương Tử Bác có chút khó hiểu, rõ ràng tình cảm vợ chồng của chú Trần và dì Lương rất tốt, làm sao nghe ý của Tiểu Trần giống như bọn họ xảy ra vấn đề thế nhỉ.

Mạc Kha cũng nghe ra ý nghĩa này, khẽ gật đầu không nói lời nào.

Thực ra, Trần Hán Thăng cảm thấy mình đi tới nhà “bạn gái cũ” của Lão Trần làm khách, không kiêng nể gì mà khoe khoang tình cảm của cha mẹ mình rất tốt, cái này không phải chỉ số EQ thấp thì cũng là khiêu khích, hơn nữa mình còn đến để xây dựng quan hệ.

Chỉ có điều là Trần Hán Thăng lại không muốn nói dối, vì vậy mới trả lời hết sức mơ hồ, nói chung tôi nói như vậy đó, nhưng lý giải như thế nào là ý của các người.

Vốn dĩ là, trong chuyện tình cảm của người lớn, con cháu làm sao có thể phán xét.

Sau một lúc thoáng yên lặng, Mạc Kha đại khái cũng hiểu được chủ đề vừa rồi khiến Trần Hán Thăng xấu hổ, chủ động đổi chủ đề nói: “Hán Thăng biết ăn nói ghê, ở trường học cậu có nói chuyện với bạn gái nào không?”

“Không ạ.”

Trần Hán Thăng xấu hổ cười cười: “Cháu còn độc thân mà, chờ dì Mạc giới thiệu giúp cháu.”

“Được, vậy chờ đến khi cậu tốt nghiệp đại học.”

Mạc Kha vừa cười vừa nói.

Trong lòng Vương Tử Bác phỉ nhổ một cái, nhưng mà cũng tận mắt nhìn thấy Trần Hán Thăng nói chuyện càng lúc càng hòa hợp với Mạc Kha, trong phòng khách luôn luôn xuất hiện từng đợt tiếng cười, rất nhanh người giúp việc bên kia cũng đã làm cơm xong.

Trần Hán Thăng hào hứng bừng bừng đi đến bên cạnh bàn ăn, vừa nhìn đã có chút há hốc mồm, làm sao tất cả các món ăn đều là rau xanh, không nhìn thấy chút bóng dáng của thức ăn mặn vậy.

Mẹ kiếp nếu đây không phải là năm 2004, Trần Hán Thăng chắc chắn tưởng rằng Mạc Kha muốn ám chỉ điều gì đó.

"À, tôi ăn chay lâu rồi."

Mạc Kha vỗ đầu: "Thiếu chút nữa quên mất hai chàng trai các cậu muốn ăn chút đồ ăn mặn."

Bà ta lại gọi giúp việc tới làm hai món thịt, lúc này Trần Hán Thăng mới thuận tiện mượn việc ăn cơm để hỏi thăm chồng và con của Mạc Kha.

"Chồng tôi là bác sĩ, mấy ngày nay ông ấy ra nước ngoài tổ chức hội nghị rồi, bọn tôi không có con."

Mạc Kha bình tĩnh nói.

Trần Hán Thăng lập tức ngừng lại, không hề hỏi nhiều về vấn đề này nữa.

Nhưng mà trong lòng hắn cũng âm thầm tặc lưỡi, ăn chay, viện trưởng đại học, cách sống của người "bạn gái cũ" này của Lão Trần có phần quá tiên tiến rồi.

Cơm nước xong Trần Hán Thăng suy xét đến việc Mạc Kha phải nghỉ trưa, uống hai chén trà rồi đứng lên chào tạm

biệt, khi Mạc Kha đưa đến cổng, đột nhiên hỏi: "Hán Thăng, có thể cho tôi cách thức liên lạc của cha cậu hay không?"

"À, được."

Trần Hán Thăng không hề do dự, lấy điện thoại di động ra tìm số.

Thực ra, hắn đã thuộc như cháo số điện thoại của Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, nhắm hai mắt lại cũng có thể đọc ra được, nhưng mà giả vờ tra số, lợi dụng chút thời gian trống này để tìm một lý do từ chối.

Nhưng mà, Trần Hán Thăng còn chưa nghĩ ra cách thức hợp lý, chính Mạc Kha đột nhiên đổi ý, khoát tay nói: "Quên đi, hai người về đi, lái xe chú ý an toàn."

"Được dì Mạc, bọn cháu đi trước đây."

Trần Hán Thăng vội vàng rời đi, ngay cả ồn ào một chút hắn cũng bỏ bớt đi, thật sự lo lắng Mạc Kha lại thay đổi ý định.

Chương 371: Bạn gái nam, tôi muốn ôm cậu

Sau khi ra khỏi nhà của viện trưởng Mạc, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh lại hội hợp ở Đại học Giang Nam, đồng thời người đại diện nhượng quyền của công ty thâm thông cũng có mặt.

Những người này đều là làm việc chuyên nghiệp, muốn kiếm tiền, có mục tiêu chung xui khiến thì rất dễ lập ra nền móng hợp tác khai thác thị trường chuyển phát nhanh của Đại học Giang Nam. Đương nhiên lấy Hỏa Tiễn 101 làm chủ lực, đại lý nhượng quyền giúp đỡ.

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng thức dậy phát hiện mặt đất ướt, mưa xuân như một triệu sợi tơ bạc theo gió nam nhẹ thổi rơi xuống. Kiểu nhà nước chảy qua cầu nhỏ chỗ Vô Tích bị phủ một lớp màng the trong làn mưa lạnh, khiến người suy nghĩ xa xôi vô hạn.

“Đây chính là Giang Nam dịu dàng, tụ lại thành bài thơ, nhìn mãi không chán.”

Trần Hán Thăng cảm thán một tiếng, tiếp đó từ biệt Khổng Tĩnh:

“Chị Tĩnh, còn lại vất vả cho chị.”

Trần Hán Thăng sẽ dẫn theo Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ quay về trường, Khổng Tĩnh và Trương Minh Dung tiếp tục ở lại đây.

“Không vất vả chút nào.”

Khổng Tĩnh cười nói: "Tối hôm qua là trường hợp duy nhất nói chuyện làm ăn mà không xã giao, có lẽ vì tôi từng làm trong ban quản lý của Thâm Thông nên mọi người không bắt ép."

"Ngoài ra."

Khổng Tĩnh nhẹ nhàng nhón mũi chân, hít sâu một hơi, trên mặt lộ biểu cảm thỏa mãn:

"Không khí ở đây có hương vị rực rỡ mà năm tháng đọng lại, có lẽ là mùi nước chăng. Ngày xưa tôi luôn muốn đi các đại học ở khắp đất nước, không ngờ bây giờ nguyện vọng này kết hợp với công việc."

"Cho nên, Trần tổng hãy yên tâm, vì không mất công việc này, tôi nhất định sẽ xử lý tốt chuyện bên này một cách ổn thỏa."

Khổng Tĩnh rất hiếm hứa hẹn điều gì, nhưng hôm nay cô tỏ thái độ qua cách nói đùa chứng minh trong lòng quả thực rất thoải mái.

Trần Hán Thăng siết chặt bàn tay Khổng Tĩnh, sau đó xoay người lái xe rời đi.

"Tiểu Trần, chị Tĩnh còn nhìn chúng ta kìa."

Vương Tử Bác ngồi ở gần ghế sau bất chợt quay đầu thì phát hiện Khổng Tĩnh, Trương Minh Dung bung dù đứng ở cửa Đại học Giang Nam. Vóc dáng thướt tha của Khổng Tĩnh cất giấu nét đẹp mông lung, nhiều học sinh trẻ tuổi lướt qua cô, trông hơi cô độc trong cảnh náo nhiệt.

"Khổng Tĩnh rất trọng cảm tình, nếu không thì đã chẳng không oán không hối hận lấy tiền giúp cho bạn trai cũ đi học."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng không nói ra, Khổng Tĩnh hiện tại là tổng giám đốc của Hỏa Tiễn 101,

tiết lộ chuyện thầm kín sẽ làm tổn hại uy nghiêm của cô.

Sau khi về Kiến Nghiệp, ba người trở lại sinh hoạt đại học bình thường của mình, nhưng dần tăng thời gian làm thêm lên. Không chỉ mình Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ, đám người Thu An Bình, Thượng Băng cũng phải đối mặt sự lựa chọn đi làm hay học bài.

Trần Hán Thăng không can thiệp những người này, ai nấy đều hơn hai mươi tuổi rồi, người trưởng thành phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của bản thân.

Thí dụ như Thu An Bình một lòng đặt vào Hỏa Tiễn 101, Trần Hán Thăng càng lúc càng tín nhiệm cô ấy hơn.

Một số học sinh còn đang do dự, nếu làm lỡ chuyện Trần Hán Thăng giao cho thì Trần tổng máu lạnh vô tình sẽ giúp bọn họ làm ra lựa chọn.

…

Trong phòng 602 chỉ có một mình Đới Chấn Hữu, mấy đứa khác không biết đi hú hí ở đâu rồi. Trần Hán Thăng đẩy cửa ra đã trông thấy Lão Đới nằm trên giường đọc truyện kiếm hiệp, trong phòng chỉ có tiếng lật sách.

Trần Hán Thăng móc thuốc lá ra, ném một điếu qua:

“Hút một điếu đi Lão Đới.”

Đới Chấn Hữu đón lấy bằng hai tay, thấy là nhãn hiệu hiệu Trung Hoa thì nhếch mép, nhưng vẫn rít vài hơi hưởng thụ.

Đới Chấn Hữu hỏi:

“Lão Tứ, mấy ngày nay đi đâu thế?”

“Đi công tác.”

Trần Hán Thăng đáp, mở ra ban công cho gió lạnh lùa vào.

Đới Chấn Hữu nhanh chóng trùm chăn ngồi trên giường, ngẫu nhiên khói bụi rơi xuống nệm thì cậu ta cũng chỉ hời hợt phủi.

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Lão Đới, mày siêu thật, lười chảy nhớt."

Đã là học kỳ sau năm hai, sinh viên tách biệt rõ rệt, lớp 2 quản lý công có một số người định thi cao học, có một số người định lấy bằng đại học, nhưng vẫn còn một số người mãi không chịu nhảy ra vòng tròn thoải mái trong đại học.

Thí dụ như Đới Chấn Hữu, mỗi lần trông thấy Lý Quyến Nam vừa học vừa kiếm ra tiền thì trong lòng rất ghen ghét, nhưng lúc định cầm sách vở nghiêm túc học tập thì lại bứt rứt chỉ muốn xem tiếp nội dung hấp dẫn trong truyện kiếm hiệp.

Đặc biệt khi Dương Thế Siêu và Kim Dương Minh ở chung ký túc xá lại là hai tên ghiền net, lúc bọn họ đi quán net thì cảm giác áy náy bỏ bê học hành của Đới Chấn Hữu bay biến ngay, dù sao mọi người đều không học bài, tôi đọc truyện một lúc có gì là sai.

Còn Trần Hán Thăng nữa, tên quái thai liên tục rớt môn nhưng vẫn nhận được danh hiệu học sinh ba tốt của trường, thậm chí ngoại lệ mới năm hai đã trở thành phó chủ tịch hội học sinh của trường. Đới Chấn Hữu thường cảm thán xã hội bất công, chỉ có kiếp sống giang hồ vui sướng đầm đìa trong tiểu thuyết mới khiến cậu ta quên mất 'bóng tối' trong hiện thực.

Đương nhiên, Đới Chấn Hữu yên tâm thoải mái hưởng thụ ưu đãi mà thân phận Trần Hán Thăng đưa tới.

Thí dụ như học sinh tra phòng không bao giờ đến tra phòng 602, bởi vì dù có ghi lại thì cuối cùng vẫn đưa tới chỗ Trần Hán Thăng xét duyệt, hắn sẽ gạch tên luôn.

Dưới tác dụng của tâm tư và môi trường như vậy, sinh hoạt của Lão Đới rơi vào một loại tuần hoàn, càng nghĩ giãy giụa thì càng không có động lực, thế là buông xuôi luôn.

Trần Hán Thăng hút thuốc một lúc thì đi tắm, chuẩn bị đi ra ngoài.

"Lão Tứ, buổi chiều tính làm gì hả?"

Đới Chấn Hữu không kiềm được hỏi, thật ra cậu ta cũng không muốn lắm chuyện, nhưng sợ Trần Hán Thăng bận rộn công việc làm mình lại dâng lên cảm giác áy náy nữa.

"Tao đi quán net kiếm nhóm Lão Dương."

Trần Hán Thăng thành thật nói:

"Lâu rồi không chơi game, hơi bị ngứa tay."

"Vậy à, thế mày đi đi."

Đới Chấn Hữu nghe Trần Hán Thăng nói không phải phấn đấu vì tương lai của bản thân hắn, tâm trạng của cậu ta đột nhiên khá lên nhiều, thưởng cho bản thân xem thêm hai mươi trang truyện.

"Đọc xong hai mươi trang này sẽ ngồi dậy ôn bài!"

Đới Chấn Hữu thầm nhủ, nhưng xem xong hai mươi trang đúng ngay đoạn hay, cậu ta lại quyết định đọc hết một chương này, dù sao cũng sắp hết chương.

Cứ thế không ngừng kéo dài, mãi đến khi buổi tối Trần Hán Thăng và nhóm Kim Dương Minh chơi net về phòng, Đới Chấn Hữu vẫn đang nằm trên giường xem tiểu thuyết.

"Đánh bài, đánh bài đi!"

Dương Thế Siêu lớn tiếng kêu gọi, hôm nay cậu ấy phát huy siêu đỉnh trong game, Trần Hán Thăng phe địch hễ ló đầu ra là bị làm thịt ngay, sướng lên mây.

“Đệt!”

Đới Chấn Hữu nghe vậy chửi thầm trong bụng: “Bố đang định học bài mà mấy người rủ rê nhau đánh bài!”

Đới Chấn Hữu lật trang truyện, thầm nghĩ hay là tối nay xem hết cuốn, ngày mai học vậy.

Vì thế Lão Đới thoải mái đọc truyện, dù sao là bị ‘buộc’ mà, trong bụng thì chửi đám bạn cùng phòng ngốc hại mình không học được, đây là nguyên nhân vì sao Đới Chấn Hữu nói xấu với bạn học cấp 3 của mình.

“Mấy người trong ký túc xá của tớ hoặc là chơi net hoặc làm thêm, buổi tối còn trở về đánh bài, hại ông đây không tìm được thời gian học bài!”

Đới Chấn Hữu không hề nghĩ lại bản thân mình nguyên buổi chiều đã lãng phí thời gian đọc truyện, ngủ trong phòng.

Ký túc xá tập thể đều như thế, tại sao gọi đại học là xã hội thu nhỏ? Bởi vì đây là bước đầu tiên học cách hòa hợp với tập thể.

Giỏi như Trần Hán Thăng mà dậy sớm cũng phải đi khẽ làm nhẹ, ngẫu nhiên đem về ít đồ ăn vặt, còn đãi bữa cơm hay thuốc lá thì càng là tập thành thói quen.

Ưu tú xinh đẹp như Tiểu Ngư Nhi khi ở trong ký túc xá cũng từng chịu thiệt.

Tính cách như Lão Đới, nếu không phải Trần Hán Thăng ngăn cản thì cậu ta sớm bị Kim Dương Minh và Dương Thế Siêu hợp sức cô lập.

Ting ting ting!

Trần Hán Thăng đang đánh bài đột nhiên nhận tin nhắn, thừa dịp đi vệ sinh mở ra xem, không ngờ là Trịnh Quan Đề.

“Rạng sáng hai giờ tôi đến Kiến Nghiệp, cậu đi đón tôi không?”

Trần Hán Thăng hơi giật mình, tại sao Trịnh Quan Đề mua vé vào giờ này? Đến vào buổi chiều không tốt hơn sao?

“Chị không sao chứ?”

Trần Hán Thăng nhắn lại, hắn phỏng đoán hẳn là xảy ra chút vấn đề.

Đã là cuối tháng hai, Trịnh Quan Đề về Hongkong cũng gần ba tháng, hồi cuối năm gửi email không thấy cô trả lời ngay.

“Tứ ca, còn đánh bài không? Không đánh thì tránh ra!”

Kim Dương Minh chờ đến mất kiên nhẫn.

Trần Hán Thăng vẫy tay cho một bạn học đứng ngoài xem thay thế chỗ của mình, hắn tập trung nhắn tin với Trịnh Quan Đề.

Trịnh Quan Đề: Cũng ổn, nhưng tôi hết giàu rồi.

Trần Hán Thăng: Thế hả, vậy đêm nay tôi đột nhiên bận rồi, không đi sân bay được.

Trịnh Quan Đề: Giao hẹn là khuê mật của nhau mà cậu không có nguyên tắc vậy sao?

Trần Hán Thăng: Tôi luôn rất có nguyên tắc, đưa tiền làm việc là nguyên tắc của tôi.

Hai giờ rưỡi sáng, ánh trăng mông lung lặng lẽ chiếu xuống nền đất sân bay Lộc Khẩu, hành khách từ nam đến bắc đạp trên vầng sáng màu bạc, vẻ mặt vội vàng ra vào.

Trần Hán Thăng cũng trông thấy Trịnh Quan Đề đã lâu không gặp, dáng người vẫn cao kều như vậy.

Hai người nhìn nhau, Trịnh Quan Đề đột nhiên nói:

“Nào, bạn gái nam, tôi muốn ôm cậu.”

Chương 372: Nhiệt độ của một bát canh miến tiết vịt

“Yêu cầu này thì chị đòi bao nhiêu lần tôi đều sẵn lòng thỏa mãn.”

Trần Hán Thăng cười đi xuống xe, nhẹ nhàng ôm ôm Trịnh Quan Đề một cái, nhưng cái ôm rất lịch sự, thật sự giống như bạn gái thân thiết truyền hơi ấm.

Trong lỗ mũi ngửi mùi thơm từ sợi tóc của Trịnh Quan Đề, gió lạnh thổi từ cổ chui vào người, rét buốt.

“Hoan nghênh trở về, công chúa chạy nạn.”

“Cảm ơn đến đón nhé, sở khanh họ Trần.”

“Đi thôi.”

Trần Hán Thăng mở cửa ghế lái phụ trên chiếc FAW cho cô, hỏi:

“Đói bụng không?”

Trịnh Quan Đề hỏi ngược lại:

“Tôi muốn ăn miến tiết vịt nóng hổi, bánh bao chiên, xiên thịt dê, cậu có không?”

Trần Hán Thăng không nói chuyện, chỉ vào thời gian trên bảng điện tử, 2 giờ 40 phút sáng, sau đó nhấn ga rời khỏi sân bay Lộc Khẩu.

Ý của hắn là giờ này thì không có chỗ nào bán đồ ăn kia.

Trịnh Quan Đề cười hờ hững, nhìn sân bay Lộc Khẩu sáng trưng đèn đuốc dần khuất xa, đường cao tốc rất yên lặng, chỉ

có đèn đường lập lòe và thường có ô tô đắt tiền "Vèo" một tiếng vượt qua FAW.

"Cậu bây giờ chắc đủ sức mua một chiếc Mercedes-Benz hay BMW cấp thấp nhỉ?"

Trịnh Quan Đề không kiềm được nói, cô lái xe thể thao nên ngồi trên chiếc FAW này cảm giác như rùa chạy.

"Chị tài trợ tiền à?"

Trần Hán Thăng liếc qua cô:

"Hay giới thiệu phú bà nào ở Hongkong cho tôi? Tôi thì không muốn cố gắng kiếm tiền đâu."

"Hỏi quá muộn."

Trịnh Quan Đề khẽ thở dài:

"Sao cậu không nói lúc tôi ở Hongkong, bây giờ quay về Đại Lục rồi, hơn nữa tài sản của tôi bị tách ra một phần, về sau có hoạt động nào lớn hơn năm mươi tệ thì đừng kêu tôi."

"Ha ha ha."

Trần Hán Thăng cười lớn, nửa đêm không bị kẹt xe, rất nhanh liền trở lại trấn Đông Sơn khu Giang Lăng.

Trịnh Quan Đề nhìn con đường quen thuộc ngoài cửa sổ xe, im lặng nửa ngày hỏi:

"Sao cậu không hỏi nguyên nhân?"

"Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi nói."

Trần Hán Thăng hếch cằm, không ngờ đằng trước có một quán miến tiết vịt mở cửa, cực kỳ bắt mắt giữa một dãy cửa hàng tối om, đặc biệt là biển quảng cáo "Miến tiết vịt đặc sản Kiến Nghiệp" càng khiến người chú ý.

Trịnh Quan Đề rất vui vẻ: “Không ngờ nửa đêm ba giờ rưỡi còn có cửa hàng mở cửa, chuyến này có lộc ăn.”

Hai người đi vào quán miến tiết vịt bình thường này, chủ quán là hai vợ chồng trung niên giản dị. Bọn họ ngồi yên trông giữ trong tiệm, thấy Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề đến gần thì đứng lên nhường ra vị trí.

Trần Hán Thăng búng ngón tay một cái: “Hai chén canh miến tiết vịt, còn có món gì ngon mau bưng lên.”

Trịnh Quan Đề lấy làm lạ hỏi:

“Trong quán miến tiết vịt thì trừ bán miến ra còn có gì nữa?”

Nhưng khiến Trịnh Quan Đề giật mình là thật sự có nhiều món ngon khác, bánh bao chiên, bánh bao nước sốt, xiên thịt dê, mì khô các thứ, toàn là món ăn vặt vỉa hè ở Kiến Nghiệp, từng món bốc khói được bưng lên.

Trịnh Quan Đề sững sờ nhìn:

“Ông chủ, quán của ông còn biết nấu cả những món này à?”

“Không.”

Người phụ nữ trung niên dùng tạp dề lau tay, hỏi Trần Hán Thăng:

“Tôi có thể nói chứ, chàng trai?”

Trần Hán Thăng cười:

“Cứ nói đi.”

“Vốn quán chúng tôi vào lúc mười một giờ khuya chuẩn bị đóng cửa, chàng trai này cầm những món đó đi vào, còn đưa ba trăm tệ dặn chúng tôi đóng cửa muộn một chút.”

Người phụ nữ trung niên cười tươi: “Chàng trai nói có một người bạn nửa đêm xuống máy bay, trong thời gian này cô ấy rất vất vả, chắc rất nhớ miến tiết vịt của Kiến Nghiệp.”

…

Trần Hán Thăng không ngờ bà chủ quán miến tiết vịt có trí nhớ dai như vậy. Sau khi nhận điện thoại của Trịnh Quan Đề lúc ở ký túc xá, Trần Hán Thăng nhớ lại giọng nói mang mác buồn của cô thì muốn kiếm thứ gì để an ủi cho cô ‘bạn gái tốt’ .

Nên dùng phương thức gì đây? Trịnh Quan Đề sẽ không thích tặng hoa và chocolate, đây là chiêu chỉ dùng được với Tiểu Ngư Nhi.

Trần Hán Thăng nghĩ ngay tới lúc trước Trịnh Quan Đề thường đi ăn khuya với mình, khẩu vị bên Hongkong hơi nhạt, gia đình cũng nghiêm khắc, chắc cô ít đi ra đường ăn vặt.

Thế là, Trần Hán Thăng lái xe hỏi thăm từng nhà xem quán nào đồng ý chờ tới khuya.

Ban đầu ông chủ quán miến tiết vịt này không chịu, nhưng bà chủ nghe giải thích xong lập tức đồng ý, Trần Hán Thăng lại lấy ra 300 tệ, thế là ông chủ cũng đồng ý.

Trần Hán Thăng nhìn Trịnh Quan Đề:

“Có phải là cảm động muốn khóc không?”

“Vốn hơi bị cảm động.”

Trịnh Quan Đề cười nói:

“Nhưng bộ dạng của cậu quá vênh váo nên tôi không muốn biểu đạt gì nữa, hơn nữa chắc chắn cậu dùng thủ đoạn này đi cua mấy cô gái khác.”

“Ít lắm.”

Trần Hán Thăng thành thật nói:

“Thường dùng với cô kia ở Đại học Đông Đại, còn cô bên Học viện Tài chính thì quá khờ, có sử dụng cũng chưa chắc cô ấy sẽ hiểu.”

“Ồ.”

Trịnh Quan Đề gật gù, không lên tiếng nữa, trong quán dần an tĩnh lại, chỉ có tiếng nước sốt xì xụp khi cô ăn bánh bao nước sốt.

Trần Hán Thăng đã ăn cơm chiều, nhưng cảm thấy Trịnh Quan Đề ăn một mình không thấy ngon nên cùng cô ăn miến tiết vịt, sau đó lấy bao thuốc lá ra, ném một điếu cho ông chủ, bản thân hắn cũng hút.

Bốn giờ sáng, đã có công nhân quét rác thức dậy, bọn họ tụm năm tụm ba đi trên đường phố vắng tanh, tò mò nhìn quán miến tiết vịt mở cửa suốt đêm.

Trịnh Quan Đề ăn xong lau miệng, uống vài hớp trà đậm nóng hỏi, đột nhiên nói:

“Về cổ phần của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ bị trong nhà thu đi 30%, tôi chỉ còn lại 70%.”

Trần Hán Thăng không lên tiếng, mặt không cảm xúc gạt tàn thuốc lá, nghe Trịnh Quan Đề nói tiếp.

“Tôi là con gái của người con thứ ba không được quan tâm, còn không phải con của vợ cả, bên gia đình người con thứ hai có người đầu tư Đông Nam Á thua lỗ, đành lấy từ nơi khác đắp vào. Tôi là quả hồng mềm trong mắt mọi người, chỉ có thể lôi tôi ra cắt thịt.”

Bàn tay trắng nõn của Trịnh Quan Đề xoay tách trà, đầu ngón tay vừa dài vừa đẹp, nhìn rất đã mắt.

Trịnh Quan Đề khẽ thở dài:

“May mà còn kiểm soát được cổ phần.”

Ý của cô là nếu không có kiểm soát cổ phần thì nhà máy rất khó ổn định.

“May mà, còn quyền kiểm soát cổ phần.”

Trần Hán Thăng hắng giọng, nhìn như lặp lại một lần, nhưng ngắt ở vị trí khác nhau, giọng nói khác nhau thì ý tứ cũng thay đổi rất nhanh.

Con người của Trịnh Quan Đề qua loa trong sinh hoạt, bình thường thật lâu mới sửa sang văn phòng một lần, nhưng đặc biệt mẫn cảm với thương nghiệp, cô bỗng nhiên ngước đầu lên nhìn Trần Hán Thăng.

“Nhà âm mưu” trẻ tuổi trước mắt cô là người dùng một tấm vé máy bay trực tiếp tiễn toàn bộ phe bảo thủ trong nhà máy ra nước ngoài.

Trần Hán Thăng bị nhìn chằm chằm có chút không kiên nhẫn:

“Chị nhìn tôi hoài làm gì? Còn tin gì khác không? Nói ra hết thì tôi mới phán đoán phân tích được chứ.”

“Có.”

Trịnh Quan Đề lần này hiếm có không tranh luận với Trần Hán Thăng:

“Lý do bên bác Hai lấy đi cổ phận là tôi sớm muộn gì sẽ lấy chồng, tặng không cho người ngoài chẳng bằng giữ chúng lại cho nhà họ Trịnh.”

“Chỉ có bấy nhiêu, cậu thấy sao?”

“Tôi thấy sao hả?”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười cười: “30% này rõ ràng là bước đầu tiên, tằm ăn vài năm thì sớm muộn gì 70% cũng

không thuộc về chị, lo tính trước đi.”

“Vậy cậu định xử lý như thế nào?”

Hiển nhiên Trịnh Quan Đề cũng biết điều đó, cô muốn nghe ý kiến của Trần Hán Thăng.

“Hoàn cảnh của cô là đã vậy thì chơi tới luôn, người ta làm sao thì tôi chơi tới bến, thằng nào hèn đứa đó là chó!”

Trần Hán Thăng nói:

“Có một loại thao tác tư bản gọi là đổi vỏ, là trong thời gian chị có thể độc quyền quyết định thì dời tất cả kỹ thuật trung tâm, tinh anh, sức người, tài nguyên, con đường tiêu thụ của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ sang nhà máy mới, cuối cùng để lại một đống bòng bong và già yếu bệnh tàn cho bọn họ.”

“Lúc ấy nhà máy mới không có quá nhiều trói buộc, làm thêm chút nghiệp vụ bắt kịp với thời đại, nhẹ nhàng ra trận quá tuyệt vời.”

“Ui da!”

Trịnh Quan Đề nghe mà mê mẩn, bất cẩn làm nghiêng tách trà nước nóng chảy xuống cổ tay mới nhận ra. Cô không ngờ Trần Hán Thăng cung cấp cho chính mình kế tuyệt hậu.

“Đây là biện pháp tốt nhất, mà còn hết giận.”

Trần Hán Thăng xòe tay:

“Nếu là tôi thì chắc chắn dùng nó.”

“Biện pháp này của cậu tạm không nói đến cắt đứt tình nghĩa với bên Hongkong, nó còn có một thiếu sót.”

Đầu óc Trịnh Quan Đề thông minh, cô ngẫm nghĩ nói:

“Tiền vốn là một vấn đề lớn, lên kế hoạch thành lập tuyến sản xuất của nhà máy mới cần ít nhất mấy chục triệu, tiền của

tôi không thể vận dụng được, dùng là bị phát hiện ngay, ai có thể yên tâm cho tôi mượn mấy chục triệu?”

Trần Hán Thăng nhìn vào mắt Trịnh Quan Đề thật lâu, phủi mông đứng lên ra khỏi quán:

“Không chừng đến lúc đó có bánh từ trên trời rớt xuống, nhưng chị không làm thì chắc chắn cuối cùng hai bàn tay trắng.”

Trước cửa nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, Trần Hán Thăng nói với Trịnh Quan Đề ngồi trên ghế lái phụ:

“Chị đừng vội suy nghĩ nhiều, ít nhất cho đến sang năm chị về Hongkong thì quyền cổ phần của chị vẫn an toàn.”

“Ừm.”

Trịnh Quan Đề gật đầu, trước khi xuống xe cô bỗng nghiêng người, vươn tay ôm Trần Hán Thăng:

“Sở khanh, cảm ơn canh miến tiết vịt của cậu, trong lòng rất ấm.”

“Thật không? Cho sờ một cái mới tin.”

Chương 373: Sự kiện "Tranh sủng" lúng túng

Lẽ tất nhiên Trịnh Quan Đề không cho sờ, đặc biệt là Trần Hán Thăng vừa rồi còn chủ động thừa nhận ở Đại học Đông Đại và Học viện Tài chính, mỗi trường có một bạn gái, chưa từng thấy ai thoải mái công khai chân đứng hai thuyền như vậy.

"Cặn bã, cậu mơ gì thế hả?"

Trịnh Quan Đề phi một tiếng, xách vali đi vào nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ thở dài, đợt tu la tràng lúc trước đã bị Trịnh Quan Đề nhìn thấy, cho nên ở trong lòng cô thì hắn hít thở là sở khanh, tắt thở là sở khanh chết tiệt.

"Hút điếu thuốc đi."

Có người gõ cửa sổ xe, đưa một điếu thuốc vào, là Trương Vệ Vũ làm bảo vệ trong Tân Thế Kỷ.

Trần Hán Thăng nhận lấy điếu thuốc, vừa châm lửa vừa hỏi:

"Vừa rồi anh đã thấy hết?"

"Nhìn thấy cái gì?"

Trương Vệ Vũ ngây ra một lúc:

"Mới nãy tôi ngủ gật, Trịnh tổng đi tới cửa thì tôi mới biết là cô ấy, và thấy xe của cậu."

"À."

Trần Hán Thăng cười cười không tiếp tục hỏi nhiều, hai người trò chuyện một lúc rồi giải tán.

Trương Vệ Vũ nhìn chiếc FAW chậm rãi chạy xa, thế này mới từ từ thở ra một hơi.

Lúc nãy Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề ôm nhau, Trương Vệ Vũ còn cho rằng đã nhìn lầm, nhưng sau khi xác định thân phận của hai người thì anh ta cực kỳ căng thẳng, sợ sơ sẩy phá vỡ cái gì.

Trương Vệ Vũ biết Trần Hán Thăng có một bạn gái giống như "Nữ Bồ Tát", không ngờ trong thực tế hắn còn có quan hệ thân mật với Trịnh Quan Đề.

Thế nên Trương Vệ Vũ ngẫm nghĩ rồi chủ động đi chào hỏi, ngoài miệng nói là không thấy gì, thật ra chỉ vì biểu thị chính mình sẽ không kể lung tung, gửi một tín hiệu như vậy cho đương sự yên tâm.

Tên du côn từng đánh nhau gần trường trung học số 1 Cảng Thành cũng có trí tuệ sinh tồn độc đáo.

"Có một điều mà mình không nhìn lầm là Trần Hán Thăng sắp lên hương rồi."

Trương Vệ Vũ cho rằng Trần Hán Thăng ôm chân Trịnh Quan Đề, về sau chắc chắn sẽ trở thành người có tiền, thật ra anh ta chỉ đoán đúng một nửa, đúng là Trần Hán Thăng sẽ có tiền, nhưng kiếm bằng phương thức của hắn.

Đầu tháng ba ở Kiến Nghiệp vốn nên là ngày cảnh xuân tươi đẹp, cây liễu ở miếu Phu Tử vươn cao hơn, nước chảy trong sông Tần Hoài trong hơn, hoa anh đào ở chùa Kê Minh sắp nở, cảnh tượng hết sức lãng mạn.

Nhưng Trần Hán Thăng không rảnh đi thưởng thức, nửa tháng này sinh hoạt của hắn bao trùm trong một chữ "Bận", may mắn rốt cuộc bắt lấy thị trường đại học ở Vô Tích.

Lãnh đạo của Học viện Tài chính vừa kinh ngạc vừa rất phóng khoáng đưa tài nguyên của trường đại học khác cho Trần Hán Thăng. Khổng Tĩnh dẫn theo đoàn đội từ Đại học Giang Nam lại đi đại học Dương Châu.

Tóm lại là Khổng Tĩnh siêu vui vẻ được rong chơi trong thế giới toàn cảnh đẹp, từ Giang Nam sông nước hữu tình đến Dương Châu pháo hoa nhộn nhịp. Trong lúc bận rộn Khổng Tĩnh còn tranh thủ mua cuốn sổ tay ghi lại sinh hoạt.

Theo như Trương Minh Dung nói thì Khổng Tĩnh đặt tên cho cuốn nhật ký là "Ghi chép đời bôn ba", sặc mùi văn thơ.

Trần Hán Thăng không thể đi Dương Châu, hắn nhất định phải phối hợp trường học nhận phỏng vấn của đài truyền hình khu Giang Lăng.

Viện trưởng Thái Khải Nông và phó viện trưởng Lục Cung Siêu vì kế hoạch "đổi học viện thành đại học" mà bắt đầu "Hoang phí rộng rãi" sức ảnh hưởng của Học viện Tài chính trong thể chế, phỏng vấn của Đài truyền hình khu Giang Lăng chỉ là bước đầu tiên.

Ngày phỏng vấn, Trần Hán Thăng và Khương Vũ Hiên mặc đồ chính thức mà khéo léo, cùng lãnh đạo Học viện Tài chính ngồi trong phòng họp. Hai người trông không hợp với đám người trung niên và già, nhưng là hai sinh viên đặc biệt ở trường.

Biên tập và phóng viên của đài truyền hình còn chưa đến, các lãnh đạo trường học uống trà tán gẫu, bọn họ tâm sự các loại ích lợi sau khi Học viện Tài chính tiến lên Đại học Tài chính Kinh tế.

Trong phòng họp không chỉ có những nhân vật sắp "Lên TV" này, còn có một vài "Nhân viên phục vụ" bưng trừ rót

nước, bọn họ tự nhiên là người mà Quan Thục Mạn kiếm trong hội học sinh của viện đến hỗ trợ.

Vì thể hiện nhan sắc thượng hạng của Học viện Tài chính, Quan Thục Mạn chỉ chọn các cô gái xinh đẹp thanh tú trong hội học sinh, Thương Nghiên Nghiên, La Tuyền, Thích Vi, Nhiếp Tiểu Vũ đều trúng tuyển, còn bạn học Hồ Lâm Ngữ tất nhiên rớt từ vòng gửi xe.

Quan Thục Mạn cầm một chiếc máy ảnh SLR, bởi vì Học viện Tài chính cũng cần để lại hình chụp tư liệu của mình, nên cô ấy thường tập trung chụp bàn hội nghị.

Tách tách!

Quan Thục Mạn chụp Trần Hán Thăng một tấm.

Trần Hán Thăng qua ống kính trông hơi chán, thẫn thờ nhìn tách sứ, tay cầm chiếc bật lửa kim loại nhấn mở rồi đóng nắp.

Đại khái cảm thấy hơi ngộp, hắn cởi mấy chiếc nút trên áo sơ mi bên trong bộ đồ tây, gác chéo chân rồi dựa vào ghế, vẻ mặt cà lơ cà phất tràn ngập ống kính.

Đối lập là chủ tịch hội học sinh Khương Vũ Hiên ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh Trần Hán Thăng, hai tay cung kính đặt trên bàn, ánh mắt nhìn lãnh đạo trường học nói chuyện, mặc kệ có nghe hiểu hay không đều thường xuyên gật đầu nhè nhẹ.

Quan Thục Mạn mỉm cười, phong cách của hai vị chính và phó chủ tịch này thật là khác nhau hoàn toàn, nhưng dường như Trần Hán Thăng càng được yêu quý hơn.

Quan Thục Mạn không chỉ một lần nhìn thấy La Tuyền, Thương Nghiên Nghiên và một số nữ sinh khác cầm ấm trà rót nước cho Trần Hán Thăng, còn lặng lẽ đưa trái cây qua.

Với Khương Vũ Hiên ngồi ngay kế bên thì các cô gái chiêu đãi qua loa như chỉ làm theo phép.

Ngẫu nhiên Trần Hán Thăng còn quay đầu nói giỡn với các cô, Quan Thục Mạn không nghe được bọn họ nói cái gì, tóm lại Trần Hán Thăng cười cợt nhả, các cô gái che miệng cười khúc khích, còn giơ tay nũng nịu đấm vai hắn.

Mỗi khi thấy cảnh này, Khương Vũ Hiên luôn theo bản năng cau mày.

Việc này chứng minh tính cách của Trần Hán Thăng càng được con gái thích hơn, ở trong đại học mà ra vẻ nghiêm nghị thì đúng là chán thật.

Phát hiện những động tác nhỏ bé đó khiến Quan Thục Mạn đầy hứng thú, bởi vì không phải trực tiếp nhìn bằng mắt, nhìn qua camera khiến cô ấy có cảm giác như đang chơi ác giơ ống nhòm nhìn người khác.

Nhưng Quan Thục Mạn còn phát hiện một bí mật nhỏ khác, nữ sinh năm nhất La Tuyền dường như là một người rất bá đạo.

Khi La Tuyền chú ý cô gái khác đến gần Trần Hán Thăng, có một lần sau khi rót trà xong cô đứng yên sau lưng hắn, không đi đâu nữa.

Dường như đang tuyên thệ chủ quyền, không cho cô gái khác đến gần.

Quan Thục Mạn thầm lấy làm lạ, cô ấy biết về Thẩm Ấu Sở, cô gái xinh đẹp nhất trong khóa 02 Học viện Tài chính, người lấy được học bổng quốc gia, bạn gái chính thức của Trần Hán Thăng.

Nhưng tại sao La Tuyền cố ý tới gần? Có vẻ như Trần Hán Thăng không ghét điều đó, hắn chỉ liếc qua La Tuyền rồi gật đầu không nói chuyện.

Loại tình huống này luôn liên tục đến khi phóng viên của đài truyền hình Giang Lăng đến. Hiệu trưởng Thái Khải Nông

khách khí đứng lên hoan nghênh, Trần Hán Thăng cũng đi theo sau.

Đại khái vì biểu thị tôn trọng, lần này đài truyền hình khu Giang Lăng cử ra một chủ nhiệm sản xuất, thật ra chủ nhiệm sản xuất cũng là học sinh tốt nghiệp từ Học viện Tài chính, nhưng lúc ấy ngôi trường còn giữ tên Học viện Quản lý Cán bộ tỉnh Tô Đông.

Nếu đã là bạn cùng trường thì giám đốc sản xuất sẽ bắt tay với từng người, Lục Cung Siêu ở bên cạnh giới thiệu thân phận.

Quan Thục Mạn bỗng phát hiện một tình huống, áo sơ mi trắng của Trần Hán Thăng vẫn chưa cài lại nút, so với người khác đoan trang nghiêm nghị thì hắn quá tùy ý.

Làm sao bây giờ?

Trần Hán Thăng là học sinh đại biểu mà Học viện Tài chính cử ra, ở một khía cạnh nào đó đại biểu cho hình tượng của Học viện Tài chính.

Quan Thục Mạn thầm sốt ruột, lúc này mà kêu lên thì chắc chắn không ổn, cô ấy đành buông máy chụp hình xuống, vội bước qua muốn cài nút giúp Trần Hán Thăng.

Nhưng cũng có người khác phát hiện ra điều này.

Có mấy bóng người đột nhiên chen tới trước mặt Trần Hán Thăng, toàn bộ đều nhìn chằm chằm vào nút cổ áo của hắn.

“Cổ áo của cậu …”

Có người nói chuyện, có người định làm thay, đụng phải nhau thật là lúng túng.

Thích Vi là người bỏ cuộc đầu tiên, cô chỉ vào cổ của mình, nhắc nhở Trần Hán Thăng.

Nhiếp Tiểu Vũ trợn trắng mắt, sớm biết ông chủ có quan hệ với nhiều cô gái như vậy thì mình đã không tiến lên "Tranh sủng". Nhiếp Tiểu Vũ còn làm động tác tay 'mời' Quan Thục Mạn, Thương Nghiên Nghiên, La Tuyền.

Quan Thục Mạn đè nén cảm giác lúng túng trong lòng, bày ra dáng vẻ cô giáo nói:

"Trần Hán Thăng, chú ý hình tượng."

La Tuyền nhìn chằm chằm Thương Nghiên Nghiên, trong mắt bắn ra tia công kích sắc bén.

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười, lặng lẽ lùi lại.

La Tuyền giống như tướng quân đắc thắng, vươn tay định cài nút áo giúp Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng rất thông minh, nhìn ánh mắt của các cô là biết ngay có gì đó không ổn, nhưng cả đám gái xúm lại hơi bị đáng sợ.

"Khùng hết hay sao!"

Trần Hán Thăng nhủ thầm trong lòng, vô tình cùng Khương Vũ Hiên đứng bên cạnh ánh mắt giao nhau. Chủ tịch Khương hắng giọng, tiếp tục giữ thần thái trầm ổn.

Trần Hán Thăng dứt khoát không cần La Tuyền hỗ trợ, chính mình cài lại nút áo, nhưng để mở nút trên cùng.

"Đây là Trần Hán Thăng, phó chủ tịch hội học sinh, học sinh ba tốt của trường, sinh viên mười điểm của khu Giang Lăng, sinh viên ưu tú của thành phố Kiến Nghiệp, thành viên danh dự của sinh viên gây dựng sự nghiệp trong tỉnh Tô Đông, là bảo bối của Học viện Tài chính chúng ta."

Lúc này thì Lục Cung Siêu giới thiệu đến phần Trần Hán Thăng, một chuỗi tên tuổi dài hú hồn này là danh hiệu của hắn.

Chủ nhiệm sản xuất cười quan sát Trần Hán Thăng:

“Tiểu Trần nhỉ, chúng ta không phải lần đầu tiên gặp mặt.”

Chương 374: Chỉ thích tán phóng viên nữ

Trần Hán Thăng cười chào hỏi:

“Chào chủ nhiệm Lý, lâu rồi không gặp.”

Chủ nhiệm sản xuất tên Lý Gia Vĩ, Trần Hán Thăng từng lên báo vì sự kiện cách ly bệnh đường hô hấp, trong đó có phần nào nhờ sự thúc đẩy của đài truyền hình khu Giang Lăng.

Chẳng qua ngay lúc đó lộn xộn, rồi còn gặp phải sự kiện tu la tràng, khiến Trần Hán Thăng không kịp bày tỏ nhiều tình cảm sâu sắc.

Với đồng chí Tiểu Khương thì Lục Cung Siêu chỉ có một câu giới thiệu:

“Đây là chủ tịch hội học sinh của Học viện Tài chính chúng tôi, Khương Vũ Hiên.”

Đây mới là thái độ bình thường của phó viện trưởng đối đãi học sinh, Trần Hán Thăng nhờ thêm buff gây dựng sự nghiệp, nhìn từ xu thế phát triển thì về sau rất có thể hắn sẽ càng nổi tiếng, nên mới có sự đối đãi khác biệt.

Khương Vũ Hiên nghiêm túc bắt tay, tiếc rằng Lý Gia Vĩ chỉ chạm nhẹ rồi buông ra.

Tiếp theo là tiết mục phỏng vấn bình thường, Lý Gia Vĩ tự nhiên nói chuyện với Thái Khải Nông, và các lãnh đạo trường học như Lục Cung Siêu. Lý Gia Vĩ dẫn theo mấy phóng viên biên tập và người quay phim, nên chia ra phỏng vấn.

Phụ trách bên Khương Vũ Hiên và Trần Hán Thăng là một phóng viên nữ trẻ tuổi, mặt non choẹt, mắt hạnh sáng ngời lấp lánh, môi tô son đỏ nhạt, tóc ngắn chấm vai, lỗ tai đeo hai cái khuyên tai dạng vòng, áo khoác nỉ màu đỏ bó sát eo, chân đi ủng cao màu đen, trông thanh thoát xinh đẹp.

Phóng viên nữ hỏi:

"Ai trong hai người bắt đầu trước?"

"Anh Khương là chủ tịch hội học sinh, phỏng vấn anh ấy trước đi."

Trần Hán Thăng không muốn cướp nổi bật của Khương Vũ Hiên, hắn cũng muốn nhìn xem phỏng vấn vườn trường có nội dung gì.

Khương Vũ Hiên gật đầu biểu thị cảm tạ, sửa sang lại quần áo rồi ngồi xuống trước ống kính, nuốt nước bọt rõ to.

Phóng viên nữ có chút tiếc nuối, thật ra lần này phỏng vấn Trần Hán Thăng mới là điểm chính, Khương Vũ Hiên chỉ là hàng đính kèm, sau này biên tập lại rất có thể ảnh của chủ tịch hội học sinh này sẽ bị cắt đi.

"Sư đệ Khương đừng căng thẳng, tôi tên Diệp Ỷ, thuộc Đại học Truyền thông khóa 00, hai trường chúng ta cách nhau không xa, gọi một tiếng sư đệ chắc không tính gọi sai chứ?"

Vì khiến cảm xúc của Khương Vũ Hiên thoải mái hơn, Diệp Ỷ tự giới thiệu trước.

Trần Hán Thăng thầm suy tư, học sinh tốt nghiệp khóa 00 chắc mới trong thời kỳ thực tập, nhưng xem bộ dạng thì rõ ràng Diệp Ỷ đã chuyển chính thức, không chừng là có quan hệ móc nối gì đó.

"Chào … Chào sư tỷ Diệp."

Lần đầu tiên đối diện ống kính tối om của camera, quả nhiên Khương Vũ Hiên không kiềm được cảm xúc căng thẳng, lưng chảy mồ hôi ròng ròng, dường như điều hòa trong phòng họp đặt nhiệt độ quá cao, thở ra hơi cũng kèm theo sóng nhiệt nóng bỏng.

Diệp Ỷ chờ Khương Vũ Hiên hít sâu mới chính thức hỏi chuyện.

"Sư đệ Khương cảm thấy sau khi Học viện Tài chính tiến lên Đại học Tài chính sẽ có ảnh hưởng gì với sinh viên tốt nghiệp khóa này?"

"Tôi cảm thấy …"

Khương Vũ Hiên liệt kê ra một vài ý nghĩa quan trọng của việc sửa học viện thành đại học, Trần Hán Thăng nghe phát chán, thì ra vẫn là quá trình cũ, thế là chạy đi tám chuyện với nhóm người Thương Nghiên Nghiên.

Không ngờ mới qua năm phút Khương Vũ Hiên đã đi tới.

Trần Hán Thăng cho rằng gặp phải vấn đề khó khăn, kết quả Lão Khương nói phỏng vấn đã kết thúc.

"Nhanh vậy sao?"

Trần Hán Thăng giật mình, gì mà mới cởi dây nịt đã 'xong việc' rồi? Lão Khương yếu sinh lý quá.

Khương Vũ Hiên lúng túng lắc đầu, anh ta nói chuyện có nề nếp, lại bởi vì quá căng thẳng, nhiều lúc biểu đạt ý tứ không đủ rõ ràng, Diệp Ỷ đành lễ phép kết thúc phỏng vấn.

"Giao cho cậu, Trần Hán Thăng."

Khương Vũ Hiên định đi ra ngoài hít thở không khí, tâm tình nặng trĩu.

Trần Hán Thăng vỗ vai Khương Vũ Hiên:

“Tôi bảo đảm sẽ kiên trì từ nửa tiếng trở lên, kéo mức độ trung bình của chúng ta lên hai mươi phút.”

“Sư đệ Trần đừng căng thẳng, tôi chỉ hỏi vài câu đơn giản.”

Trần Hán Thăng ngồi xuống, Diệp Ỷ cũng lo lắng Trần Hán Thăng khẩn trương, cho nên cố gắng giao lưu bằng giọng bình hòa.

Bên đài truyền hình đều biết Trần Hán Thăng mới là một trong những nhân vật quan trọng của cuộc phỏng vấn này, là học sinh mà Học viện Tài chính tỏ rõ muốn nâng lên.

Trần Hán Thăng đột nhiên mở miệng:

“Tôi có thể nêu một yêu cầu không, sư tỷ Diệp?”

Diệp Ỷ nói với giọng trấn an:

“Ừm, cậu cứ nói.”

Trần Hán Thăng đưa ra yêu cầu:

“Cái đó … có thể để giám đốc Lý lại đây hỏi chuyện không?”

“A?”

Diệp Ỷ thay đổi sắc mặt, cô ấy cho rằng Trần Hán Thăng ghét bỏ chính mình nghiệp vụ không chuyên nghiệp, thế là nghiêm túc giải thích:

“Sư đệ Trần cứ yên tâm, tôi có năng lực làm tốt buổi phỏng vấn này, hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao cho.”

Ngay cả anh quay phim cũng nghiêng đầu qua nói:

“Giám đốc Lý đang trò chuyện với viện trưởng của các người, không rảnh lại đây phỏng vấn.”

“Không phải tôi ghét bỏ trình độ của sư tỷ Diệp.”

Trần Hán Thăng ngượng nghịu nói: “Thật sự là vì sư tỷ Diệp đẹp quá, tôi vốn không khẩn trương, nhưng ngồi gần sư tỷ Diệp là tim đập thình thịch như trống vỗ, tay chân mềm nhũn.”

Thật ra thì Diệp Ỷ không quá đẹp, chỉ tính trong phòng họp này đã có hai, ba cô gái đẹp hơn Diệp Ỷ, nhưng cô ấy ăn mặc rất mốt, đại khái sinh viên tốt nghiệp trường truyền thông thì có loại ưu thế này.

Nghe giải thích của Trần Hán Thăng, anh quay phim cười, quay sang nói đùa với Diệp Ỷ:

“Tiểu Diệp, đẹp cũng là tội lỗi.”

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng nhanh chóng tỏ thái độ tán đồng.

Giờ Diệp Ỷ mới hiểu Trần Hán Thăng đang khen khéo mình, cô ấy ngây ra một lúc, rồi mỉm cười nói:

“Sư đệ Trần rất biết cách ăn nói, thảo nào tuổi còn trẻ liền có thể gây dựng sự nghiệp, vậy chúng ta bắt đầu?”

Giờ thì Diệp Ỷ không chút lo lắng Trần Hán Thăng sẽ hồi hộp gì đó, khen người mà kèm theo mùi tán tỉnh, có lẽ lần phỏng vấn này sẽ rất thú vị.

“Bắt đầu!”

Trần Hán Thăng gật đầu.

“Sư đệ Trần, ban đầu cậu sáng lập Hỏa Tiễn 101 là vì sao?”

“Muốn làm biếng.”

“Ồ? Nói rõ hơn đi.”

“Tôi không muốn tới kỳ nghỉ là phải cầm theo đống đồ về nhà, nhưng phí gửi bưu điện quá đắt, vì thế dứt khoát tự mình sáng lập.”

“Từ lúc gây dựng sự nghiệp đến nay, sư đệ Trần có gặp vấn đề khó khăn nào không?”

“Có, thật ra mấy vấn đề này làm tôi trăn trở lâu rồi.”

“Ồ? Có thể nói cụ thể không?”

“Bữa sáng ăn cái gì, cơm trưa ăn cái gì, cơm chiều ăn cái gì, mỗi ngày đều rất lo âu tìm cách giải quyết vấn đề ba bữa cơm.”

“Trừ học hành và gây dựng sự nghiệp ra, bình thường sư đệ Trần có yêu thích gì khác không?”

“Ngẫu nhiên làm cảnh sát.”

“Ồ? Làm cảnh sát ở đâu?”

“Sa mạc xám*.”

(*) Dust II là game bản đồ trong loạt game bắn súng góc nhìn thứ nhất Counter-Strike, Trung Quốc lấy Dust II làm nguyên hình cải biên thành Desert Grey Map – Sa mạc xám.

Trần Hán Thăng dùng kiểu trả lời nghiêm túc nhưng có phần cợt nhả, nghiêm trang nhưng không cứng ngắc, ngẫu nhiên chọc anh quay phim và Diệp Ỷ cười nắc nẻ.

Không khí ngược lại càng lúc càng tốt, trong phòng họp thường có người nhìn về hướng bên này. La Tuyền tức giận nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng rít ba chữ “Hồ ly tinh” qua kẽ răng.

Khương Vũ Hiên từ bên ngoài trở về, hóng gió lạnh thổi khiến tâm trạng của anh ta khá hơn nhiều, trông thấy cảnh tượng hài hòa này thì lặng lẽ cúi đầu xuống lại đi ra ngoài hóng mát.

Cuối cùng, ngay cả chủ nhiệm sản xuất Lý Gia Vĩ cũng lại gần:

“Hán Thăng, Tiểu Diệp là người đẹp của đài truyền hình chúng tôi, để cô ấy phỏng vấn cậu thì nhớ phát huy cho tốt đấy.”

“Chắc rồi, cảm ơn chủ nhiệm Lý.”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm cảm ơn, giữa trưa ăn cơm hắn còn kính người này mấy ly.

Nhưng ngày hôm sau khi chiếu đoạn tin tức này ra thì Trần Hán Thăng phát hiện bị lừa, màn ảnh của mình chỉ có mười giây, bấm đồng hồ tính giây thì chỉ được mười giây.

Bốc phét lâu như vậy, kết quả chỉ chiếu một câu.

“Mười giây cũng được, dù sao ông đây được lên TV.”

Trần Hán Thăng miễn cưỡng an ủi chính mình: “Lão Khương càng thảm, bị cắt sạch.”

Bản tin này bởi vì là bản tin đài truyền hình khu Giang Lăng nên chỉ chiếu ở kênh nội bộ, khu vực khác trong Kiến Nghiệp đều không thấy được.

Trần Hán Thăng không muốn tự sáng trong đêm tối, hắn lập tức kêu mấy tổng đại lý học sinh của Hỏa Tiễn 101 đến khu Giang Lăng họp, tiện thể khoe khoang một đợt.

“Nhìn xem, tôi lên TV, việc này cũng có nghĩa là Hỏa Tiễn 101 lên TV.”

Trần Hán Thăng đắc ý nói, mọi người đều sinh ra cảm giác tự hào thơm lây.

Vương Tử Bác nói hùa theo:

“Mày nổi tiếng thì chẳng phải là tao cũng sẽ nổi theo? Ngẫm lại thấy hơi thấp thỏm.”

Trần Hán Thăng nghe vậy hơi khó chịu, Vương Tử Bác tưởng tượng hơi xa.

“Tử Bác, mày nổi tiếng ở đâu? Thấy mình trong khu hàng nội địa à?”

Chương 375: Khi phong hoa tuyết nguyệt gặp phải hiện thực

“Hàng nội địa gì?”

Vương Tử Bác hỏi.

“Không hiểu thì thôi. Sau khi về nhớ cùng sinh viên làm thêm bên chỗ mày tuyên truyền nhiều vào, người sáng lập nhận phỏng vấn có thể tăng thêm cảm giác vinh dự tập thể.”

Trần Hán Thăng cũng không muốn giải thích, bởi vì Vương Tử Bác hiện tại còn đang cặm cụi dùng vagaa* và pp từng chút một tải “Video dạy học”, lúc này Tấn Lôi* còn chưa là gì, hiện giờ cũng không ủng hộ dùng vpn lên mạng nước ngoài.

(*) Do Trung Quốc khai phá, chủ yếu dùng để tải phim, game hoặc lên mạng vượt tường, chức năng giống vpn.

(*) Tấn lôi – Xunlei: Công ty phần mềm khai phá ra phần mềm cùng tên (Tấn Lôi), chủ yếu cho người Trung Quốc đại lục tải về nhiều nhất.

Mà tại sao Vương Tử Bác biết dùng vagaa? Đương nhiên là vì Trần Hán Thăng dạy cho. Còn về tại sao Trần Hán Thăng biết, là được ông chủ quán net hắn thường đi dạy cho.

Mãi đến bây giờ, mỗi khi nhớ tới chuyện này Trần Hán Thăng đều phải mặc niệm một câu “Người tốt bình an cả đời”

.

Trở về Đại học Lý Công Kiến Nghiệp, Vương Tử Bác nói cho Hoàng Tuệ biết bạn chí cốt được lên TV.

Hoàng Tuệ ban đầu còn chưa tin, ở trong lòng cô ta thì đài truyền hình là bộ môn chính phủ, Trần Hán Thăng chỉ là một sinh viên, sao mà dễ dàng được nhà nước thừa nhận như vậy?

Nhưng trông bộ dạng của Vương Tử Bác không giống như đùa giỡn, Hoàng Tuệ mới khó tin nói: "Nói vậy là Hỏa Tiễn 101 thật sự sắp bay cao rồi?"

"Chắc chắn bay lên chứ!"

Vương Tử Bác tâng bốc anh em của mình hết sức nhiệt tình:

"Tiểu Trần đầu tiên là dẹp hết đám người ở trụ sở chính chuyển phát nhanh Thâm Thông, lấy được giàn giáo hợp tác. Các lãnh đạo Học viện Tài chính cho tài nguyên nâng đỡ, quản lý Khổng lại ở bên cạnh hỗ trợ, tôi cảm thấy đài truyền hình khu Giang Lăng chỉ là khởi điểm, về sau tới lượt đài truyền hình Kiến Nghiệp, tỉnh Tô Đông phỏng vấn!"

Đầu óc Hoàng Tuệ xoay chuyển nhanh, giây lát đã nảy ra ý tưởng riêng, trong đầu tổ chức ngôn ngữ mới nói:

"Nếu Hỏa Tiễn 101 không ngừng khuếch trương quy mô lớn thì chắc chắn rất thiếu người, tôi không dám nói mình giỏi hơn Khổng Tĩnh nhưng chắc chắn mạnh hơn đám sinh viên như Nhiếp Tiểu Vũ."

"Chị Tiểu Tuệ nói vậy là sao?"

Vương Tử Bác cảm thấy Hoàng Tuệ có ẩn ý gì đó.

"Tục ngữ nói một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, cậu là bạn từ nhỏ của Trần Hán Thăng, tôi là bạn gái của cậu."

Hoàng Tuệ ngồi gần hơn, thân mật ôm cánh tay của Vương Tử Bác:

“Cậu hãy nói với Trần Hán Thăng đi, tôi có thể vào Hỏa Tiễn 101 hỗ trợ thì coi như người mình, luôn đáng tin cậy hơn người ngoài chứ.”

Vương Tử Bác khó hiểu hỏi:

“Nhưng chị đã hỗ trợ trong Đại học Lý công Kiến Nghiệp còn gì?”

“Chỗ của cậu chỉ xem như là chi nhánh.”

Hoàng Tuệ nhìn thấu hết, về sau chắc chắn sẽ có rất nhiều tổng đại lý học sinh như Vương Tử Bác xuất hiện.

“Lúc ấy Hỏa Tiễn 101 sẽ có trụ sở chính và chi nhánh, ở trong trụ sở chính mới tính là trung tâm. Cậu hãy xem Nhiếp Tiểu Vũ đi, không có chức vụ gì nhưng quản đủ mọi việc, bởi vì cô ta là người của trụ sở chính.”

Thật ra Hoàng Tuệ nói không sai, công ty mới bình thường thì nhân viên không chỉnh tề, dàn giáo tổ chức hơi hỗn loạn, không chừng tài vụ đều là làm thêm, hoàn cảnh như vậy dễ vươn lên nhất.

Vương Tử Bác thế này mới hiểu Hoàng Tuệ muốn đi văn phòng đường Thiên Nguyên Đông. Cảm giác Hoàng Tuệ dán sát mình, trong lòng Vương Tử Bác hơi hoảng loạn nhưng lại rất hưởng thụ.

May mà đầu óc của Vương Tử Bác còn tỉnh táo, không đồng ý ngay.

“Chuyện này, hiện tại khó nói.”

Vương Tử Bác trầm ngâm một lúc nói.

“Tại sao?”

Hoàng Tuệ lắc cánh tay của Vương Tử Bác, làm nũng:

“Công việc của tôi rất bình thường, nếu Trần Hán Thăng không đồng ý thì cậu hãy đi hỏi ý của Thẩm Ấu Sở ấy.”

Vương Tử Bác lắc đầu, nói:

“Vấn đề không phải là đồng ý hay không, mà là cậu ấy không có thời gian đồng ý. Chị biết bạn gái của Tiểu Trần đã bao lâu không gặp cậu ấy không? Tròn hai tuần.”

Hoàng Tuệ ngây ra một lúc:

“Chẳng phải Thẩm Ấu Sở ở chung trường học với Trần Hán Thăng à? Hai người lâu như vậy không gặp nhau?”

“A!”

Vương Tử Bác đang nói về Tiêu Dung Ngư, từ lần trước dạo phố thì Trần Hán Thăng bắt đầu bận rộn, đã hai tuần không tìm Tiểu Ngư Nhi.

“Thì đó.”

Vương Tử Bác ậm ừ nói:

“Tóm lại Tiểu Trần đang bận, nếu ai lấy những chuyện này quấy rầy cậu ấy thì chờ ăn mắng đi.”

.....

Thật ra không chỉ là Tiêu Dung Ngư, ngay cả Thẩm Ấu Sở ở chung một trường cũng lâu rồi không cùng Trần Hán Thăng ăn cơm, đặc biệt từ sau khi hắn lên TV khu Giang Lăng.

Học viện Tài chính cố ý chiếu đi chiếu lại trên TV trong căn-tin và đài phát thanh, không ngừng tăng lên danh tiếng cho Trần Hán Thăng.

Kết quả này vừa có áp lực cũng có động lực, Trần Hán Thăng càng ít thời gian học hơn. Sau khi xin phép Lục Cung

Siêu, hắn dứt khoát cùng Khổng Tĩnh khai thác thị trường sinh viên ở tỉnh Tô Đông.

Lúc đi Học viện Công Hoài An tuyên truyền Hỏa Tiễn 101, Trần Hán Thăng đột nhiên nhận được điện thoại của Diệp Ỷ, phóng viên nữ xinh đẹp của đài truyền hình khu Giang Lăng. Nghe nói lãnh đạo đài truyền hình cảm thấy hiệu quả lần phỏng vấn trước không tệ, cộng thêm Hỏa Tiễn 101 đang hừng hực khí thế trong tỉnh, bọn họ muốn làm một cuộc phỏng vấn riêng với Trần Hán Thăng.

"Phỏng vấn riêng" nghe rất cao cấp, hơn nữa rất có thể đây là Học viện Tài chính sắp xếp, Trần Hán Thăng lập tức đồng ý.

Diệp Ỷ vừa cúp máy thì quay qua yêu cầu Học viện Tài chính đưa thân phận tư liệu của Trần Hán Thăng, cô ấy cầm về nhà nghiêm túc lật xem, chuẩn bị cho buổi phỏng vấn đặc biệt.

Lúc bạn học cũng là chị em tốt tới chơi, tùy tay lật xem thông tin lý lịch của Trần Hán Thăng, không kiềm được cảm thán rằng:

"Diệp Ỷ, sinh viên này bối cảnh tốt thật, cha mẹ đều là nhân viên nhà nước, bản thân cậu ta là sinh viên gây dựng sự nghiệp, trong này còn viết tài sản có lẽ hơn triệu, lợi hại hơn bạn trai cũ của cậu nhiều."

Diệp Ỷ mới tắm xong, vừa lau tóc ướt vừa nói:

"Gì mà bạn trai cũ, bọn tớ còn chưa chia tay."

"Tớ cảm thấy hai người sớm muộn gì cũng chia tay thôi."

Cô bạn nói:

"Bạn trai cũ của cậu vừa không có tiền cũng không có thực lực, trừ đẹp trai ra còn ưu điểm nào khác sao? Nhưng đẹp trai cũng không thể làm thành thẻ tín dụng."

Diệp Ỷ khẽ thở dài:

“Anh ấy rất tốt với tớ, lúc học đại học thì mỗi ngày mua bữa sáng, buổi tối học bổ túc, còn học cách đan áo len cho tớ, tính cách thành thật chưa từng làm gì có lỗi với tớ.”

“Đó là ở đại học, yêu đương lãng mạn thì được, chúng ta đi lên xã hội sẽ phải đối diện thực tế.”

Cô bạn hầm hừ nói:

“Hơn nữa lúc trước cậu hay oán trách với tớ là càng phỏng vấn nhiều nam giới ưu tú càng cảm thấy bạn trai của mình quá tầm thường, EQ cũng không cao.”

Cô bạn lại hỏi:

“À mà lần trước cậu quen phó khoa trưởng trẻ tuổi nhất trong văn phòng chính phủ quận, bây giờ còn liên hệ không?”

Diệp Ỷ gật đầu, nói: “Có, tuần trước anh ta mời tớ ăn cơm.”

Cô bạn hỏi dồn:

“Rồi cậu có đi không?”

Diệp Ỷ lặng im một lúc:

“Đi.”

“Vậy mới đúng, điều kiện gia đình của bạn trai cũ của cậu không tốt, cha mẹ của cậu sẽ không đồng ý đâu. Nhớ là về sau tiếp xúc với đàn ông ưu tú thì phải nói là mình chưa yêu ai, như vậy mới tăng giá trị của bản thân hơn.”

…

Ngày phỏng vấn riêng, Trần Hán Thăng xuất phát từ Học viện Tài chính, trước khi đi Diệp Ỷ còn gọi điện thoại hẹn thời gian.

Trần Hán Thăng nói đùa:

“Tôi đang chờ xe bus, ít nhất phải từ nửa tiếng trở lên.”

“Không sao, tôi đợi cậu.”

Diệp Ỷ lễ phép đáp lại, cô ta không biết Trần Hán Thăng có xe, trong lý lịch sẽ không viết loại vấn đề này.

Ngược lại Trần Hán Thăng không muốn khiến người khác chờ lâu, đi đường tắt qua, chỉ mười mấy phút là đến đài truyền hình khu Giang Lăng.

Nhưng cũng vì đi đường tắt nên Trần Hán Thăng trông thấy một chuyện thú vị.

Trước cửa một quán cà phê vắng khách, một anh đẹp trai trẻ tuổi cao lớn đang nói chuyện với Diệp Ỷ, nhưng biểu cảm tràn ngập cầu xin.

Biểu cảm của Diệp Ỷ rất kỳ lạ, có chút do dự, hơi đau lòng, còn có chút bức bối.

Cuối cùng cô ta chủ động ôm anh đẹp trai, còn anh đẹp trai thì hơi điên cuồng ôm siết Diệp Ỷ.

Ban đầu Diệp Ỷ chống cự, nhưng khi thấy anh đẹp trai chảy nước mắt thì cô ta không giãy giụa nữa, mãi khi sắp tới giờ, cô ta vỗ lưng chàng trai, dặn dò đôi câu rồi xoay người rời đi.

Anh đẹp trai đứng yên tại chỗ nhìn theo Diệp Ỷ đi khuất, ánh sáng mặt trời rất ấm áp, nhưng trông anh ta thật cô độc.

“Đôi tình nhân cãi lộn?”

Trần Hán Thăng cười gian, định chờ lát nữa “Đùa giỡn” Diệp Ỷ.

Hai người gặp mặt ở văn phòng đài truyền hình, Trần Hán Thăng phát hiện Diệp Ỷ lại thay đồ, xem ra mới rồi bị ôm làm nhăn áo ảnh hưởng hình tượng lên màn ảnh.

Trần Hán Thăng nhiệt tình nói:

“Tôi cảm giác sư tỷ Diệp trông đẹp hơn buổi phỏng vấn trước.”

“Sư đệ Trần thì vẫn nói ngọt như vậy, bạn gái của cậu chắc hạnh phúc lắm nhỉ?”

Diệp Ỷ cười hỏi ngược lại, cô ta che giấu rất tốt, không thấy chút cảm xúc vừa rồi.

“Tôi chỉ là một con nai tơ khốn khổ đưa chuyển phát nhanh, làm gì có cô gái nào để ý tôi.”

Trần Hán Thăng nhún vai nói:

“Còn sư tỷ Diệp chắc được nhiều người theo đuổi lắm nhỉ, thôi thì chọn đại một anh đẹp nhất làm bạn trai đi.”

“Lần này sư đệ Trần đoán không đúng rồi.”

Diệp Ỷ nhoẻn miệng cười:

“Thật ra tôi chưa yêu ai.”

“Hả?”

Trong đầu Trần Hán Thăng dâng lên một dấu hỏi to đùng.

Chương 376: Ôi trời, sở khanh mà thành dự bị

“Sư đệ Trần không tin sao?”

Diệp Ỷ thấy biểu cảm hơi ngạc nhiên của Trần Hán Thăng thì nghiêng đầu hỏi.

“Không có.”

Trần Hán Thăng lập tức điều chỉnh lại, dường như quên mọi thứ mình vừa nhìn thấy:

“Tôi cảm thấy sư tỷ Diệp đẹp như vậy, mấy anh đẹp trai ở Đại học Truyền thông đúng là mù rồi.”

Diệp Ỷ cười cười không nói chuyện, rồi dẫn theo Trần Hán Thăng đi phòng quay hình.

Cái gọi là phỏng vấn riêng thật ra là đào móc sâu hơn về Trần Hán Thăng.

Ví dụ lúc trước bàn sơ về gây dựng sự nghiệp, lần này thì sẽ phân tích làm sao chuyển đổi từ tư tưởng thành hành động.

Lần trước hỏi yêu thích hứng thú lúc bình thường, lần này thì sẽ tâm sự nguyên nhân dẫn tới những yêu thích này.

Lần trước đơn giản hiểu rõ kết cấu gia đình của Trần Hán Thăng, lần này sẽ tìm hiểu nghề nghiệp và không khí gia đình của ông bà Trần.

Bởi vì không phải quay trực tiếp, cho nên Trần Hán Thăng không hề căng thẳng, nói chuyện vẫn khéo léo thú vị. Diệp Ỷ đã đọc lý lịch của Trần Hán Thăng, đưa ra câu hỏi cũng dễ trả lời, cuối cùng biến thành hai người tán gẫu như bạn bè.

Cứ như thế qua hai tiếng, sắp kết thúc buổi phỏng vấn riêng, nhưng nghe nói cuối cùng sẽ cắt thành video ngắn khoảng hai mươi phút.

Trần Hán Thăng đã thỏa mãn, thế này mới qua bao lâu mà từ mười giây kéo dài thành hai mươi phút.

Người quay phim thu lại đạo cụ, ra phòng quay.

Diệp Ỷ vừa sửa sang tư liệu vừa nói đùa:

"Tôi có hai vấn đề riêng, chỉ vì tò mò thôi, sư đệ Trần có thể lựa chọn không đáp lại."

Trần Hán Thăng nói:

"Mời nói."

"Theo như tôi biết thì nghe nói tài sản của sư đệ Trần nhiều cỡ chục triệu tệ, thị trường hậu cần chuyển phát nhanh sinh viên Kiến Nghiệp lớn đến thế sao?"

Diệp Ỷ hỏi xong, còn giải thích một câu:

"Không phải tôi hoài nghi gì đâu, chỉ tò mò thôi."

"Tôi biết."

Trần Hán Thăng khoát tay không ngại:

"Nhưng trước khi đáp lại, tôi muốn hỏi sư tỷ Diệp có biết số lượng sinh viên đại học Kiến Nghiệp năm 2004 không?"

Câu này khá khó với Diệp Ỷ, cô ta không phải phóng viên thời sự.

"Đại khái hơn ba trăm lẻ năm nghìn người."

Trần Hán Thăng báo con số chính xác, tiếp đó cười nói: "Hiện tại quay về vấn đề vừa rồi, ba trăm nghìn người mới sản sinh lợi nhuận một triệu, kỳ thực là một loại thể hiện khai phá

thị trường không đúng chỗ. Ngoài ra tôi còn một số khoản tiền không phải kiếm được từ hạng mục chuyển phát nhanh."

Trần Hán Thăng nói như vậy là giải thích tin mình có tài sản một triệu không phải lời đồn, hơn nữa cũng lộ ra còn có đường kinh doanh khác nữa.

Diệp Ỷ bội phục giơ ngón cái lên:

"Sư đệ Trần đúng là hình mẫu của lớp trẻ, tiền lương của tôi hiện giờ mới có ba nghìn, cộng thêm tiền thưởng một năm cũng cỡ một trăm nghìn thôi."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ thế là nhiều rồi, bao nhiêu sinh viên đã tốt nghiệp đại học năm 2019 tiền lương một năm chưa tới một trăm nghìn, tiền thưởng trong đơn vị như đài truyền hình thật là khoa trương.

"Cảm ơn câu trả lời vừa rồi của sư đệ Trần."

Diệp Ỷ hỏi tiếp:

"Câu tiếp theo hơi riêng tư, mới rồi sư đệ Trần nói là mình độc thân, vậy tiêu chuẩn chọn bạn gái của cậu là gì?"

"Tiêu chuẩn à?"

Trần Hán Thăng nghe xong, đột nhiên nhìn chằm chằm Diệp Ỷ.

Diệp Ỷ bị nhìn thì kinh ngạc hỏi:

"Tôi bị lem phấn hay sao?"

"Không."

Trần Hán Thăng lắc đầu, nói:

"Sư tỷ Diệp hỏi tiêu chuẩn chọn bạn gái của tôi, nên tôi muốn ghi nhớ dáng vẻ của chị vào óc, sau này bị người ta hỏi nữa thì chỉ cần miêu tả hình tượng của chị."

“Ấy, sư đệ Trần thật biết nói đùa.”

Diệp Ỷ bị tán tỉnh hơi thẹn thùng, cô ta mở cửa phòng quay ra, nói:

“Cảm ơn sự phối hợp của sư đệ Trần, chúng tôi sẽ chiếu cuộc phỏng vấn riêng này ở thời gian thích hợp, sẽ báo trước cho cậu biết.”

“Tốt, cảm ơn sư tỷ Diệp.”

Trần Hán Thăng xem đồng hồ:

“Buổi tối tôi muốn mời sư tỷ Diệp ăn bữa cơm, biểu thị cảm tạ.”

Thật ra hắn thuần túy là xuất phát từ lễ tiết, có lẽ Học viện Tài chính và đài truyền hình khu Giang Lăng từng có hiệp nghị, nhưng tóm lại Diệp Ỷ phụ trách phỏng vấn hắn, dựa theo phong cách làm việc trước kia của Trần Hán Thăng thì hắn phải mời bữa cơm này.

“Ăn cơm à.”

Diệp Ỷ hơi do dự, dường như đang đắn đo điều gì.

Trong đầu Trần Hán Thăng nhớ ra anh đẹp trai kia, tỏ vẻ thông cảm nói:

“Nếu sư tỷ Diệp không tiện thì thôi vậy, lần sau về Kiến Nghiệp sẽ cùng đi ăn cũng được.”

Diệp Ỷ hỏi:

“Sư đệ Trần sắp đi thành phố khác à?”

Trần Hán Thăng gật đầu, nửa khoa trương nửa nghiêm túc nói:

“Dạo này hơi bận, ít nhất phải bắt lấy toàn bộ thị trường đại học ở tỉnh Tô Đông mới tạm nghỉ được. Tôi vốn định tạm

nghỉ học, nhưng viện trưởng Thái và viện trưởng Lục cho chỉ thị đặc biệt, chỉ cần trở về ngày thi cử là được.”

“Vậy à.”

Diệp Ỷ cắn môi lộ ra hàm răng trắng đều, dường như làm ra quyết định:

“Vậy tối nay sư đệ Trần sẽ phải tiêu pha.”

Đây là đồng ý đi ăn cơm với Trần Hán Thăng.

“Không sao, sư tỷ Diệp nể mặt là vinh hạnh của tôi.”

Trần Hán Thăng khiêm tốn một câu. Đợi Diệp Ỷ thu thập xong xuống lầu, nhìn chiếc FAW màu đỏ của Trần Hán Thăng thì hơi thắc mắc.

Hình như đã thấy chiếc xe này ở nơi nào rồi, nhưng không nhớ ra được.

Diệp Ỷ nhíu mày nói:

“Sao xe của sư đệ Trần nhìn quen quá.”

“Bình thường thôi.”

Vì tránh cho lúng túng, Trần Hán Thăng bình tĩnh như không chỉ hướng một loạt xe hơi ở bãi đỗ xe:

“Người Trung Quốc chúng ta thích màu đỏ, màu sắc và hình dạng tương tự là bình thường.”

…

“Sư tỷ Diệp muốn ăn cái gì?”

Sau khi khởi động xe, Trần Hán Thăng muốn nghe ý kiến của Diệp Ỷ trước.

Diệp Ỷ rất khách khí, cứ đẩy cho Trần Hán Thăng quyết định.

Nhưng điều này không làm khó được Trần Hán Thăng.

Diệp Ỷ mới tốt nghiệp đại học, lứa tuổi như cô ta ít thích ăn món Trung, chỉ có thể là đồ Nhật, cơm Tây và món ăn vặt vỉa hè.

Vì thế khi chạy qua những quán ven đường thì Trần Hán Thăng cố ý thả chậm tốc độ xe.

Nhưng Diệp Ỷ không thèm nhìn cái nào, Trần Hán Thăng thầm gạch bỏ món nướng.

Giữa món Nhật và cơm Tây, Trần Hán Thăng hỏi cơm Tây trước:

"Chị Diệp thấy cơm Tây thế nào?"

Diệp Ỷ cười trả lời:

"Cũng được, cậu quyết định đi."

Trần Hán Thăng nhìn biểu cảm của Diệp Ỷ qua kính chiếu hậu:

"Nếu chị không muốn ăn cơm Tây thì món Nhật cũng được."

Diệp Ỷ hơi cau mày rồi giãn ra: "Tùy ý cậu, tôi không kén."

Trần Hán Thăng đã hiểu, xoay vô-lăng đi một nhà hàng cơm Tây nổi tiếng nhất Đông Sơn, ước chừng là tiêu chuẩn cao nhất bên khu Giang Lăng.

Có lẽ Diệp Ỷ từng đến nơi này, trong mắt không lộ vẻ tò mò chút nào, đã quen mắt người nước ngoài đàn piano ở giữa nhà hàng.

Hai người chọn bàn gần cửa sổ, nhân viên phục vụ bưng nước chanh lên, nhưng chưa nói chuyện được vài câu thì điện thoại của Diệp Ỷ reo vang.

Diệp Ỷ đúng là bận rộn công việc, có lãnh đạo, đồng nghiệp, người nhà, còn có bạn gái tốt, nhưng mỗi lần Diệp Ỷ đều sẽ xin lỗi Trần Hán Thăng, thể hiện vẻ ngoài tu dưỡng.

Reng reng reng!

Điện thoại lại gọi đến, lần này Diệp Ỷ nhìn thoáng qua rồi đột nhiên đứng lên: "Ngại quá, xin phép ra ngoài nói chuyện điện thoại một chút."

Trần Hán Thăng gật đầu.

Lần này trò chuyện hơi lâu, sau khi Diệp Ỷ trở về thì biểu cảm không nhẹ nhàng như vừa rồi, hơn nữa cũng không giải thích nguyên nhân.

Trần Hán Thăng rất nhạy bén, hắn lo lắng không khí lúng túng, chủ động chuyển đề tài nói:

"Nhiệt độ thịt bò vừa đủ, chị nếm thử xem."

"Cảm ơn."

Diệp Ỷ lễ phép đáp, không khí không bị chùng xuống.

Ăn xong, Trần Hán Thăng thử hỏi có muốn hắn đưa về nhà không, Diệp Ỷ báo ra địa chỉ, nhưng lúc sắp tới nơi thì cô ta yêu cầu dừng lại, không cho đến trước nhà mình.

Diệp Ỷ luôn ngồi ở hàng ghế sau lên tiếng:

"Tối nay ăn hơi nhiều, tôi muốn tản bộ dưới nhà đã."

"Được rồi, vậy sư tỷ Diệp chú ý an toàn."

Trần Hán Thăng không hỏi nhiều, dứt khoát lái xe rời đi.

Hắn là người thông minh, rất hiển nhiên dưới lầu hắn là có người đang đợi Diệp Ỷ, tám chín phần mười là anh đẹp trai kia.

Thật ra mãi đến bây giờ, ấn tượng của Trần Hán Thăng đối với Diệp Ỷ khá đơn giản, chủ yếu là năng lực của cô ta giỏi, cũng không chọc tới hắn.

"Hai người này hẳn là chung trường đại học, tiếp đó cãi lộn, cho nên sư tỷ Diệp mới hờn giận nói chính mình không bạn trai."

Trần Hán Thăng lợi dụng kinh nghiệm của bản thân tiến hành suy đoán, mà công nhận bị hắn đoán trúng một ít, dưới nhà thật sự có người đang đợi, và đúng là anh đẹp trai đã thấy lúc ban ngày.

…

"Sao anh lại đến dưới nhà của em nữa? Chẳng phải đã nói là hai ta tạm thời bình tĩnh sao?"

"Diệp Ỷ, anh không thấy em thì trong lòng rất hoảng loạn."

"Anh đã hai mươi ba tuổi rồi, chín chắn lên được không? Hôm nay em phỏng vấn một sinh viên hai mươi tuổi, anh biết cậu ấy nói chuyện, làm việc giỏi cỡ nào không?"

"Diệp Ỷ, anh sẵn sàng trưởng thành vì em, xin đừng rời xa anh được không?"

"Anh đã nói câu này quá nhiều lần, chúng ta hãy tạm bình tĩnh lại, anh đừng tới dưới nhà em nữa!"

Diệp Ỷ nói xong lạch cạch lên lầu, sau khi về nhà thì thấy cô bạn tốt đang xem TV trong nhà mình.

Cô bạn hỏi:

"Bạn trai cũ của cậu luôn ở dưới lầu, nhìn thấy không?"

"Có thấy."

Diệp Ỷ vốn có tâm trạng khá tốt sau khi giao lưu với Trần Hán Thăng, nhưng chuyện bạn trai đại học luôn làm cô ta rối

trí, tâm trạng nặng nề.

“Tớ không muốn nói chuyện với anh ta chút nào.”

Cô bạn bĩu môi, ngược lại hỏi:

“Sao rồi? Hôm nay cậu ăn cơm Tây với sinh viên xây dựng sự nghiệp mà nhỉ?”

“Khá tốt, tài sản một triệu hẳn là sự thực.”

Diệp Ỷ nói thật:

“Trừ thỉnh thoảng buông vài câu tục, hút thuốc ra thì tính cách của cậu ta thú vị quyết đoán, hiểu rõ suy nghĩ trong lòng con gái, ở bên cậu ấy chắc sẽ thoải mái lắm.”

“Người có tài đều lắm tật, hút thuốc thì có sao, cha của cậu cũng hút thuốc đấy thôi.”

Cô bạn dửng dưng nói:

“Nếu cậu thật sự không chịu nổi thì chọn phó khoa trưởng văn phòng chính phủ quận gặp mấy hôm trước cũng được, hoặc là chuẩn bị thêm vài người dự bị, tóm lại nghề của cậu tốt, có thể tiếp xúc rất nhiều nam thanh niên ưu tú.”

Diệp Ỷ nhíu mày nói:

“Vậy thì tớ thành loại phụ nữ chơi đùa tình cảm của người khác rồi.”

“Cái này không phải chơi đùa tình cảm, mà là sàng lọc ưu tú, trước khi cậu xác định quan hệ thì cứ ở chung với họ nhân danh tình bạn.”

Cô bạn đắc ý nói:

“Không ai hỏi làm gì, chỉ trả lời là bạn thôi. Đương nhiên cậu cũng cố gắng bắt lấy một vài người có tiềm lực cao, thí dụ như Trần Hán Thăng mà cậu gặp hôm nay, cần phải thường

xuyên quan tâm, treo khẩu vị của cậu ấy, đừng để quan hệ nguội lạnh.”

…

Ting!

Trần Hán Thăng quay về đường Thiên Nguyên Đông, đang ở trong văn phòng xem báo biểu, di động đột nhiên nhận một tin nhắn.

Hắn tưởng là Tiểu Ngư Nhi, trong lòng còn có chút sợ hãi.

Hơn mười ngày đều không rảnh tìm Tiêu Dung Ngư, sáng mai hắn phải rời khỏi Kiến Nghiệp, ngày tháng này còn phải liên tục một khoảng thời gian.

Nhưng Trần Hán Thăng mở ra di động thì thấy không phải Tiểu Ngư Nhi, mà là Diệp Ỷ.

Diệp Ỷ: Cậu về ký túc xá chưa?

Trần Hán Thăng: Tôi về rồi.

Diệp Ỷ: Không cần khách khí, tôi chỉ muốn hỏi vậy thôi, bởi vì hôm nay có chút sương mù, lo lắng cậu lái xe ấy mà.

Trần Hán Thăng: Cảm ơn.

Diệp Ỷ: Vậy cậu nghỉ sớm đi, ngủ ngon, hôm nay giao lưu với cậu rất vui vẻ, khi nào rảnh tôi mời cậu ăn cơm lại.

Trần Hán Thăng không trả lời tin nhắn, nhưng nhìn vài tin nhắn ít ỏi này, hắn bỗng nhận ra có gì đó kỳ lạ.

“Ôi mợ nó, sao bố cảm giác giống như thành người dự bị?”

Trần Hán Thăng nói thầm một tiếng.

Một cô gái, sau khi ăn cơm chiều không cho con trai đưa cô ta đến tận nhà, tiếp đó gửi tin nhắn mập mờ.

Trần Hán Thăng rất rành chiêu này, đây là tiêu chuẩn kỹ năng nuôi dự bị.

Nhưng Trần Hán Thăng không tức giận, trong lòng chỉ có cảm giác hoang đường "Suốt ngày bắn nhạn lại bị nhạn mổ mắt" .

"Mình mà cũng trở thành con cá trong ao của người khác?"

Không hiểu sao Trần Hán Thăng đột nhiên rất muốn cười "dâm đãng" .

Vật tham chiếu cụ thể mời xem cặn bã Hồng Thế Hiền*.

(*) Tên một nam chính trong phim Hoa hồng có gai. Gã lăng nhăng với cô bạn thân của vợ, làm cô ả có bầu nhưng không chịu cưới.

Ngươi dâm lắm -jpg.

Chương 377: Tôi giỏi dỗ con gái nhất!

Sau khi Trần Hán Thăng ngầm hiểu mình nằm trong nhóm người dự bị thì không hề tức giận, bởi vì hắn là sở khanh cấp cao, hơn nữa mấu chốt của việc thành công "Nuôi cá" nhất định phải là hai bên trả giá tình cảm không ngang nhau.

Trần Hán Thăng không có chút hứng thú với Diệp Ỷ, chưa biết ai mới là người nuôi cá.

"Thật ra thì Diệp Ỷ và Hoàng Tuệ không quá giống nhau."

Trần Hán Thăng ở trong văn phòng sờ cằm, âm thầm phân tích.

Hoàng Tuệ là loại trà xanh điển hình, biết rõ Vương Tử Bác thích chính mình, cô ta lợi dụng tình yêu đó để thỏa mãn dục vọng hoặc là ích lợi cá nhân.

Trạng thái của Diệp Ỷ dường như càng hiện thực, cô ta vừa tốt nghiệp đại học đã có công việc ổn định, điều kiện gia đình cũng không kém, đặc biệt là trong lúc công tác còn gặp gỡ đủ loại thanh niên ưu tú.

Thời gian lâu, Diệp Ỷ hay lấy bạn trai thời đại học của mình ra so sánh, không có năng lực kinh tế, không có bối cảnh nâng đỡ, tư tưởng cũng không đủ chín chắn, so sánh với những đối tượng phỏng vấn tỏa sáng rực rỡ, bạn trai đại học trừ "Đẹp trai và tốt với mình" ra dường như không có ưu thế nào.

Nhưng nếu chia tay thì Diệp Ỷ không nỡ bỏ tình cảm đơn thuần này, nhưng về hiện thực thì đúng như cô bạn gái thân

thiết đã nói, vẻ ngoài không phải thẻ tín dụng, so với lựa chọn tin tưởng vào tương lai của bạn trai đại học, Diệp Ỷ càng muốn tin vào hiện tại nhìn thấy.

Thí dụ như phó khoa trưởng trẻ tuổi nhất, hoặc là sinh viên gây dựng sự nghiệp có khối tài sản tiền triệu.

Cho nên, dưới sự xúi giục và trợ giúp của bạn gái thân thiết, Diệp Ỷ cũng sẽ cố ý vô tình giữ quan hệ "Bạn" với đối tượng phỏng vấn, rồi lại không nỡ nhẫn tâm chia tay với bạn trai đại học, còn dây dưa rối rắm. Trên đây là hiện trạng tình cảm của Diệp Ỷ.

Đây vẫn là cặn bã, chẳng qua so với sự chủ động của Hoàng Tuệ thì Diệp Ỷ có hướng bị động hơn, trông như bị hiện thực bắt ép, buộc phải làm như vậy.

Đương nhiên đây là việc riêng của Diệp Ỷ, người khác không có quyền can thiệp, bạn trai đại học muốn liên tục kéo dài như vậy, dù anh ta có quỳ liếm cô ta tới chết cũng chẳng liên quan gì Trần Hán Thăng.

Nhưng Diệp Ỷ tuyệt đối không nên bỏ "Hỗn Giang Long" * Trần Hán Thăng vào ao cá.

(*) Lý Tuấn trong truyện Thủy Hử, ngoại hiệu Hỗn Giang Long.

Trần Hán Thăng cười híp mắt thầm nghĩ:

"Tuy tại hạ bất tài nhưng có thể chơi ba chiêu với Diệp thí chủ."

Thu An Bình đang sửa sang tư liệu, thấy nụ cười rạng rỡ trên mặt Trần Hán Thăng thì lại gần hỏi:

"Trần tổng, nghĩ đến gì à? Là quản lý Khổng đã bắt lấy thị trường Dương Châu?"

“Vẫn chưa, Dương Châu có nhiều trường đại học, ngày mai tôi sẽ đi qua xem thử.”

Trần Hán Thăng nhìn văn phòng, đổi đề tài hỏi:

“Hôm nay không thấy Bằng Phi đâu hết, gần đây tên này bận chuyện gì vậy? Chắc cậu ấy sớm quen thuộc nghiệp vụ ở Học viện Khoa học Kim Lăng rồi chứ?”

Thu An Bình lắc đầu, nói:

“Dạo này Bằng Phi thường ra ngoài xã giao, nồng nặc mùi rượu về nhà, nghe bảo là vì nghiệp vụ.”

“À.”

Trần Hán Thăng lẳng lặng gật đầu, thầm nhủ nói dối dở tệ, ông đây đặt ra nền móng hợp tác, đâu cần một tổng đại lý học sinh ra ngoài bàn việc?

Nói cách khác, Hỏa Tiễn 101 có Trần Hán Thăng, có Khổng Tĩnh, thậm chí còn có Nhiếp Tiểu Vũ, cho dù những nhân viên nghiệp vụ này ra ngoài hết thì vẫn còn bà chủ Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư tự quyết định, người khác tuyệt đối sẽ không tìm Lưu Bằng Phi.

Phải biết rằng, tính cách của Lưu Bằng Phi không yên phận, lúc trước Trần Hán Thăng cho anh ta vào đoàn đội cũng là vì nhìn trúng tác phong dám đánh dám nói đó.

Nhưng Trần Hán Thăng không vạch trần, gác chéo chân hút thuốc, ánh mắt lơ đãng quan sát đàn chị Thu.

Thu An Bình vẻ mặt thỏa mãn sửa sang văn phòng tầng hai, Hỏa Tiễn 101 này là tương lai và ước mơ của cô ấy, ông chủ rộng rãi, trừ ngẫu nhiên nổi khùng lên; đồng nghiệp đều là sinh viên cùng tuổi, môi trường hết sức hài hòa; quy mô công ty đang mở rộng, thậm chí có thể hình dung bằng từ không ngừng phát triển.

“See me fly, I am pround of you high, sinh mệnh đã mở ra, em muốn anh tặng ánh sao … Anh từng bảo em hãy làm cô gái dũng cảm …”

Thu An Bình vừa dọn dẹp vệ sinh vừa ngâm nga bài “Pround of you” của Dung Tổ Nhi, nhìn Trần Hán Thăng kẹp điếu thuốc thường làm rơi vãi tàn thuốc xuống đất, cô ấy cũng kiên nhẫn lau đi, khuôn mặt tàn nhang ở dưới ánh đèn toát ra nét dịu dàng.

Trần Hán Thăng không quấy rầy Thu An Bình, hút thuốc xong hét to vọng lên lầu:

“Nhiếp Tiểu Vũ, tôi sắp về trường, muốn đi chung không?”

“Đi chứ!”

Nhiếp Tiểu Vũ luôn bận rộn ở tầng trên lập tức lạch cạch chạy xuống.

Lúc lái xe về, Trần Hán Thăng lơ đãng hỏi:

“Thái độ làm việc gần đây của Bằng Phi thế nào?”

“Cũng được, không dám kéo dài phần việc của mình, ngẫu nhiên nhận việc tạm thời cũng có thể hoàn thành đúng giờ.

Nhiếp Tiểu Vũ không rõ tại sao Trần Hán Thăng hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thật đáp lại.

“Ừm.”

Trần Hán Thăng gật đầu, thật ra những điều này đã quá đủ với ông chủ, nếu nhúng tay sâu hơn thì thuộc về bạn bè quan tâm với nhau.

“Cần tôi tìm hiểu sâu hơn không?”

Nhiếp Tiểu Vũ bày ra chức trách của một thư ký, nghĩ cho điều ông chủ nghĩ, lo cho điều ông chủ lo.

“Chờ xem đã.”

Trần Hán Thăng thở dài, chính mình là sở khanh chính hiệu, có tư cách gì đi cố vấn cho người khác?

…

Sau khi về Học viện Tài chính, Trần Hán Thăng cho Nhiếp Tiểu Vũ đi trước, mình hắn ngồi ở trong xe nhìn kim đồng hồ từ từ chỉ hướng chín giờ, chuông điện thoại di động rất đúng giờ reo lên.

"Alo, Tiểu Trần."

Giọng ngọt ngào của Tiểu Ngư Nhi phát ra từ ống loa.

"Ừ, tớ đây."

Trần Hán Thăng ngả lưng ghế ra sau, nằm dài trên ghế nói chuyện.

Cuộc nấu cháo điện thoại này phải từ hai mươi phút trở lên, nhưng là việc làm bắt buộc hàng ngày, đặc biệt là khi Trần Hán Thăng đã thật lâu không đi tìm Tiêu Dung Ngư.

Rõ ràng cùng một thành phố nhưng Trần Hán Thăng cảm giác mình bận đến nỗi giống như yêu xa.

"Hôm nay làm những chuyện gì?"

Trần Hán Thăng hỏi câu như thường ngày.

Tiểu Ngư Nhi nhanh mồm nhanh miệng, tính cách cũng rất hoạt bát, mỗi lần gọi điện thoại là có thể càu nhàu từ tiết học đầu buổi sáng cho đến cơm trưa khẩu vị mặn hay ngọt, chuyện lý thú phát sinh trong ký túc xá, khi đọc sách trong thư viện phát hiện ra điểm kiến thức mới, cô liệt kê ra hết.

Thường thì Trần Hán Thăng không tập trung nghe, nhưng thường sẽ hỏi một câu "Rồi sao nữa", như vậy sẽ khiến Tiểu Ngư Nhi cảm thấy hắn nghiêm túc nghe cô kể.

Không còn cách nào, Trần Hán Thăng có quá nhiều chiêu trò, cũng biết cách dỗ con gái vui vẻ.

Càng quan trọng là, khi một cô gái sẵn lòng chia sẻ việc nhỏ vụn vặt trong cuộc sống, nhỏ đến việc giặt quần áo bằng nước thật ra là tương đương câu "Em yêu anh", "Em thích anh", "Em nhớ anh nhiều" .

Về điểm này thì Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư giống nhau, chẳng qua Thẩm Ấu Sở không giỏi ăn nói, sẽ không nói tràn lan đại hải, chỉ ngoan ngoãn kể cho Trần Hán Thăng biết chính mình làm cái gì.

"Hôm nay hả, giống như lúc trước thôi."

Tiểu Ngư Nhi ở đầu dây bên kia tạm dừng một lúc:

"Còn cậu thì sao, cơm chiều ăn cái gì?"

"Tớ ăn …"

Trần Hán Thăng đang định nói dối, việc hắn ăn cơm tối với Diệp Ỷ không nên để Tiểu Ngư Nhi biết.

Tuy rằng giữa hai người không có gì, nhưng đàn ông đôi khi là vậy, thà nói dối chứ không muốn giải thích rõ, cứ cảm thấy đó là làm điều thừa.

Nhưng trước kia nói dối, trực giác của cặn bã lại một lần nữa cứu Trần Hán Thăng, đời hắn trải qua quá nhiều, không ngừng tăng độ mẫn cảm với môi trường.

Bởi vì Tiểu Ngư Nhi lúc bình thường rất ít hỏi trực tiếp Trần Hán Thăng buổi tối ăn cái gì, thông thường cô sẽ nói về chuyện của mình trước, hỏi đột ngột như vậy khiến trong đầu hắn reo vang chuông cảnh báo.

"Chuyện khác thường chắc chắn có gì đó rồi."

Trần Hán Thăng do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói dối.

“Thật ra tớ đang định nói chuyện này với cậu.”

Trần Hán Thăng cười nham nhở nói:

“Lần trước tớ được đài truyền hình khu Giang Lăng quay phim nhớ không? Lãnh đạo bên kia cảm thấy hưởng ứng khá tốt, thế là kêu tớ quay lại làm phỏng vấn riêng, tạm thời xếp một phóng viên nữ đến, nghe nói còn làm lỡ buổi hẹn hò với bạn trai của người ta. Vì thế buổi tối tớ mời cô ta ăn bữa cơm, một là để cảm tạ, hai là để xin lỗi.”

“À, ra là vậy.”

Tiểu Ngư Nhi không biết Trần Hán Thăng trong lòng trải qua “Giằng xé” như thế nào, đặc biệt là lời giải thích này nửa thật nửa giả.

Hắn đầu tiên tỏ thái độ “Tớ đang định nói chuyện này với cậu”, chứng minh chính mình không định che giấu.

Thứ hai, “Tạm thời” xếp một phóng viên nữ đến, chứng minh trước đó Trần Hán Thăng không quen thuộc với cô ta.

Thứ ba, “Nghe nói còn làm lỡ buổi hẹn hò với bạn trai của người ta”, tiết lộ phóng viên nữ có bạn trai.

Cuối cùng, chỉ là biểu đạt xin lỗi và cảm tạ, không có hàm nghĩa khác.

Trong một câu nói ngắn ngủi, thoạt nhìn Trần Hán Thăng ngay thẳng báo cho biết, thật ra toàn là đưa ra tin tức có lợi cho mình, giấu đi tin bất lợi, có thể nói ẩn chứa nhiều tổng kết kinh nghiệm.

Chương 378: Sinh nhật hai mươi tuổi của cô gái sao Song Ngư

“Nhưng hai người không cần thiết đi nhà hàng Tây chứ.”

Tiểu Ngư Nhi ghen tỵ, chua xót nói: “Lúc bình thường cậu cũng ít khi dẫn tớ đi ăn, không khí trong nhà hàng Tây lãng mạn như vậy …”

Trần Hán Thăng nghe giọng điệu đó của Tiêu Dung Ngư liền biết cô đã tin hơn một nửa, cũng cho một tín hiệu là quả nhiên Tiểu Ngư Nhi biết Trần Hán Thăng buổi tối cùng nữ sinh ăn cơm Tây.

“Đệt, đứa ngu nào nhiều chuyện quá vậy!”

Trần Hán Thăng rủa thầm trong bụng, nhưng đầu óc xoay chuyển nhanh.

Nhà hàng Tây đêm nay giá khá đắt, sinh viên bình thường không ăn nổi.

Xác suất đại khái hẳn là cặp tình nhân nào đó, đúng là nhà hàng Tây liên quan đến lãng mạn, chưa từng nghe liên hoan bạn cùng phòng mà đi ăn nhà hàng Tây.

Đối phương quen Tiểu Ngư Nhi, hơn nữa quan hệ không tệ, nếu không thì cô đã chẳng tin lời người ta nói, cho nên ước chừng là học sinh của Đại học Đông Đại.

Phân tích nhiều lớp, cuối cùng bạn tốt trong trường học khu vực Giang Lăng với Tiêu Dung Ngư ở Đại học Đông Đại, Cố Hiểu Cẩn xuất hiện trong đầu Trần Hán Thăng.

Cố Hiểu Cẩn có bạn trai, cô ấy có quan hệ rất thân thiết với Tiểu Ngư Nhi, dường như cha mẹ là doanh nghiệp, điều kiện phù hợp hoàn mỹ.

“Tám chín phần mười là cô ta rồi.”

Trần Hán Thăng nói thầm một câu, may mắn hôm nay trong nhà hàng Tây thái độ của hắn không quá ân cần, giống như bạn bè xã giao thôi.

Trần Hán Thăng đoán đúng, thật sự là Cố Hiểu Cẩn mách với Tiểu Ngư Nhi.

“Tiểu Ngư Nhi, tớ cảm thấy hai người đó chắc không có gì đâu, nhưng nếu đã bắt gặp thì không thể giấu cậu được. Gần đây Trần Hán Thăng rất hot trong khu đại học Giang Lăng, nhất định phải thận trọng xử lý nhé.”

Đây là nguyên câu của Cố Hiểu Cẩn, thật ra Tiểu Ngư Nhi hỏi rõ cô gái kia không phải Thẩm Ấu Sở thì không quá lo.

Thời gian qua lâu như vậy, người duy nhất khiến Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo cảm giác có áp lực, thật sự chỉ có Thẩm Ấu Sở.

.....

“Cậu nói vậy là sao hả Tiêu Dung Ngư?”

Giọng nói của Trần Hán Thăng đột nhiên nghiêm túc hơn, hiếm khi gọi đầy đủ tên của cô:

“Cậu cảm thấy tớ đi nhà hàng Tây ăn cơm với người ta là có gì mờ ám sao?”

Trần Hán Thăng phỏng đoán về sau có lẽ sẽ còn phát sinh chuyện tương tự, cho nên hôm nay nhất định phải “Đính chính” cho mình, cũng coi như chôn phục bút.

“Tớ có nói thế đâu.”

Tiểu Ngư Nhi tủi thân đáp lại, biểu cảm của cô bây giờ chắc là chu môi hờn dỗi.

Nhưng lúc này tuyệt đối không thể dỗ cô, ngẫu nhiên cứng lòng một chút thì về sau sẽ ít có tranh chấp kiểu như này.

"Còn nói không có?"

Trần Hán Thăng hùng hổ dọa người:

"Buổi sáng tớ còn ở Dương Châu, sau khi nhận được tin thì lái xe mấy tiếng về Kiến Nghiệp, phỏng vấn xong đã mệt đến không mở mắt ra được, cậu nghĩ tớ muốn như vậy lắm à? Tất cả là vì công việc!"

"Tiểu Trần, đừng giận mà."

Thái độ của Tiểu Ngư Nhi bắt đầu mềm xuống.

"Tớ không chỉ tức giận, còn cảm thấy cậu không biết thông cảm gì hết. Tớ có thể lựa chọn nơi xã giao sao?"

Trần Hán Thăng làm bộ vỗ tay lái, tiếng "Bộp bộp" biểu hiện ra cảm xúc tức giận của mình:

"Người trong giang hồ thân bất do kỷ, câu nói này chắc cậu đã nghe được? Tớ mời người ta ăn cơm lẽ nào có thể tự chọn khẩu vị? Nếu có thể chọn thì tớ thà đi ăn căn-tin trường cậu rồi!"

"Xin lỗi, Tiểu Trần."

Tiểu Ngư Nhi rốt cuộc xin lỗi, giọng nói không còn tự tin như vừa rồi.

"Đừng nói xin lỗi, chuyện vé xem phim lần trước cũng là như vậy, cậu ôm mối hoài nghi với tớ, nếu vậy thì còn nói chi nữa, thân thể mệt, tâm cũng mệt, ngủ ngon!"

Trần Hán Thăng cứng rắn cúp điện thoại, lau hơi nước trên màn hình di động, lòng bàn tay ẩm ướt mát lạnh.

“Tài diễn xuất đêm nay chắc tạm được, vừa biểu đạt ra tức giận trong lòng, cũng thể hiện ra sự vất vả trong công việc.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm:

“Cho cô ấy khó chịu một đêm đã, chờ ngày mai mình sẽ năn nỉ xin lỗi, cứ nói là đêm qua mệt quá nên cảm xúc hơi kích động, như vậy là chẳng những bỏ qua chuyện ăn cơm, còn cho Tiểu Ngư Nhi một bài học, trong khoảng thời gian ngắn không dám nghi ngờ lung tung.”

…

Trần Hán Thăng cảm thấy mình làm như vậy là hoàn mỹ, thậm chí còn có chút đắc chí, thật ra nếu thông thường thì sự tình phát triển thậm chí thay đổi cảm xúc của Tiêu Dung Ngư cũng nằm trong dự liệu.

Nhưng mà …

Reng reng reng!

Trên đường về Học viện Tài chính, Trần Hán Thăng liên tục nhận mấy cuộc gọi của Tiểu Ngư Nhi, nhưng vì biểu thị trong lòng “Oán giận”, Trần Hán Thăng cố ý không tiếp.

Ting!

Sau khi về ký túc xá, Trần Hán Thăng nhận được một tin tức.

Tiêu Dung Ngư: Tiểu Trần, gần đây cậu có rảnh về nhà không?

Trần Hán Thăng: Không, bận.

Tiểu Ngư Nhi đứng trên hành lang bên ngoài phòng ký túc xá, ngơ ngẩn nhìn dòng nhắn tin ngắn gọn trên màn hình di động phát ra ánh sáng màu xanh.

Nửa vầng trăng khuyết chìm nổi giữa mấy áng mây mùa đông, ánh sao thưa thớt, Kiến Nghiệp đầu xuân dù sáng hay tối đều lạnh buốt.

Nhưng dưới lầu vẫn náo nhiệt ồn ào, thường có nam sinh đưa bạn gái về ký túc xá, cô gái lưu luyến quay đầu từ biệt, chàng trai đứng yên tại chỗ, trên mặt hiện ra nụ cười trìu mến.

Lúc sắp bước vào ký túc xá, cô gái không nhịn được, đột nhiên quay đầu xông hướng chàng trai, lại lần nữa ôm thật chặt bạn trai.

Xung quanh không có ai giễu cợt, cũng không ai la hét, đây là tình yêu đại học thuần khiết nhất, cũng là hồi ức in sâu không quên.

Tiêu Dung Ngư nhìn cảnh tượng tốt đẹp như vậy, trong mắt tràn ngập hâm mộ, khóe môi bất giác cong lên, dù trong mắt ngấn lệ.

"Tớ chỉ cần cậu thôi, Tiểu Trần."

Tiểu Ngư Nhi nỉ non một câu, hai tay đặt trên lan can sắt lạnh băng, khuôn mặt tinh trí nhẹ gối lên cánh tay, gió đêm thổi tóc mái trên trán cô nhẹ bay lên.

Két két!

Cửa ký túc xá đột nhiên mở ra, Biên Thi Thi cầm một chiếc áo lông đi ra:

"Con khùng này, trời lạnh như vậy mà chỉ mặc áo ngủ, bị cảm thì sao về nhà ăn sinh nhật?"

"Không sao mà."

Tiêu Dung Ngư lơ đãng lau đi nước mắt, cười với Biên Thi Thi.

“Còn nói không có việc gì, nói chuyện giọng mũi đặc sệt, lại gọi điện thoại cho Trần tổng nhà cậu?”

“Đúng vậy.”

Đèn trong hành lang hơi tối, Biên Thi Thi không chú ý biểu cảm của Tiểu Ngư Nhi, khoác áo lông lên người bạn tốt:

“Sao rồi? Sinh nhật hai mươi tuổi sắp đến, Trần Hán Thăng chuẩn bị tặng quà gì cho cậu?”

“Gần đây cậu ấy hơi bận.”

Tiểu Ngư Nhi giải thích.

“Bận cũng không thể quên sinh nhật của cậu được.”

Biên Thi Thi cười nói:

“Tớ nhớ Tô Bắc quê mấy cậu thường làm tiệc mừng lớn cho sinh nhật hai mươi tuổi, chắc chú và dì đã đặt nhà hàng lâu rồi.”

Tiểu Ngư Nhi gật đầu:

“Ừ.”

“Cậu thì sướng rồi, hai mươi tuổi đã trở thành tấm gương mà rất nhiều người hâm mộ.”

Biên Thi Thi ôm vai Tiểu Ngư Nhi:

“Bản thân đã ưu tú rồi còn đẹp nữa, giáo sư cũng thích cậu, bạn trai còn lợi hại như vậy, nghe nói cậu ấy lên tin thời sự của đài truyền hình Giang Lăng?”

“Mới lên mấy hôm trước, lúc ấy được xuất hiện ra khá nhiều đấy.”

Nhắc đến Trần Hán Thăng, Tiểu Ngư Nhi dường như tự hào còn hơn thành tựu mà chính mình đạt được:

“Hôm nay cậu ấy còn nhận phỏng vấn riêng của đài truyền hình Giang Lăng.”

“Phỏng vấn riêng đó nhé.”

Tiểu Ngư Nhi còn cố ý nhấn mạnh.

“Biết rồi, suốt ngày nhét thức ăn cho chó vào mồm tụi này.”

Biên Thi Thi giả vờ tức giận nói:

“Chờ hôm nào đủ mặt người trong phòng thì cậu nhớ bắt Trần tổng mời tụi này ăn một bữa tiệc lớn đấy.”

“Không có vấn đề!”

Tiêu Dung Ngư hếch cằm, kiêu kỳ đồng ý.

Biên Thi Thi ôm vai, nói:

“Chúng ta về phòng đi, bên ngoài lạnh quá.”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, nói:

“Tớ còn gọi điện thoại cho cha, Thi Thi về trước đi.”

“Được rồi, cậu nhớ sớm về phòng.”

Biên Thi Thi dặn dò một câu rồi về ký túc xá.

Nhưng Tiêu Dung Ngư không gọi điện thoại, chỉ lấy ra điện thoại di động gõ một hàng chữ.

“Ngày 18 tháng 3 là sinh nhật của tớ, cậu định tặng quà gì cho tớ?”

Giọng điệu vẫn là chút tùy hứng như mọi khi, nhưng ngón tay do dự treo trên phím gửi, Tiểu Ngư Nhi lặng lẽ xóa dòng chữ, cô không muốn nhắc nhở Trần Hán Thăng.

Tiểu Ngư Nhi kiêu hãnh thà nghẹn trong lòng khó chịu chứ không cần món quà có được từ “Cầu xin” .

“Tiểu Trần, cậu sẽ không thật sự quên sinh nhật của tớ chứ?”

Tiểu Ngư Nhi là cô gái chòm sao Song Ngư, sinh nhật của cô sắp đến rồi.

Sinh nhật của tuổi hai mươi.

Chương 379: Chúng tớ sắp tâm sự chuyện đàn ông với nhau, cậu cũng muốn nghe sao?

Sáu giờ sáng hôm sau, bầu trời còn u ám, Trần Hán Thăng run cầm cập chui ra khỏi chăn, hôm nay hắn cần chạy tới Dương Châu hội hợp với Khổng Tĩnh.

Dựa theo kế hoạch, Nhiếp Tiểu Vũ cũng cần đi theo, cô ấy nhắn tin đã có mặt ở căn-tin.

Nhiếp Tiểu Vũ: Bộ trưởng Trần, Ấu Sở cũng ở đây, cô ấy còn mua bánh bao, bánh quẩy cho chúng ta.

Trần Hán Thăng: Không kỳ lạ, đợt này chỉ cần đi công tác, chắc chắn cô ấy sẽ ăn sáng với tôi.

Nhiếp Tiểu Vũ: Hâm mộ ghê, ra cửa có người đưa, về nhà có người chờ.

Lần này Trần Hán Thăng không trả lời lại, quỷ biết có phải Nhiếp Tiểu Vũ ý đồ mỉa mai hay không, bởi vì bên Đại học Đông Đại còn có một người nữa.

Sau khi mặc đồ đàng hoàng, trong tiếng ngáy như bò rống của lũ bạn cùng phòng, Trần Hán Thăng lặng lẽ đóng cửa đi ra khỏi phòng 602.

Hiện tại sắc trời còn sớm, gần như không thấy bóng dáng của học sinh khác, ngay cả đèn chân không ở cửa căn-tin vẫn

còn để sáng. Thẩm Ấu Sở đứng cạnh màn cửa cao su, vóc dáng cao kều dễ nhận ra.

Trần Hán Thăng bước tới, nhéo khuôn mặt nhỏ trắng mềm của Thẩm Ấu Sở:

"Sao không đi vào chờ, bên ngoài lạnh."

Thẩm Ấu Sở không nói lời nào, mắt hoa đào sáng lấp lánh chỉ nhìn Trần Hán Thăng.

"Ăn cơm đi, lát nữa tớ và Nhiếp Tiểu Vũ sẽ đi công tác."

Trần Hán Thăng nắm tay Thẩm Ấu Sở đi vào căn-tin, đại khái màn cửa cao su không hở gió nên trong căn-tin khá ấm áp, nhưng cũng tràn ngập mùi thức ăn dầu mỡ.

Nhiếp Tiểu Vũ đã ăn được một nửa, Trần Hán Thăng cũng không ngại, còn trêu cô ấy, bị ném lại mấy cái lườm liên tiếp.

Triết học quản lý của Trần Hán Thăng siêu đơn giản, chỉ cần cấp dưới có thể giúp hắn kiếm tiền, vậy mọi người sẽ là anh chị em tốt khác cha khác mẹ, nhà, xe, vé, muốn gì cũng được.

Nhưng nếu không hoàn thành chuyện quan trọng mà Trần Hán Thăng giao cho thì xin lỗi nhé, tự đào hố chôn mình ngay và luôn đi.

Trần Hán Thăng và Nhiếp Tiểu Vũ vừa ăn sáng vừa thảo luận thị trường bên Dương Châu. Thẩm Ấu Sở không động đũa, cô cúi đầu lột vỏ trứng gà cho hai người.

Trần Hán Thăng không chút gánh nặng tâm lý nhận lấy.

Nhiếp Tiểu Vũ thè lưỡi, khi nhận trứng gà thì cười với Thẩm Ấu Sở:

"Cảm ơn Ấu Sở tốt nhất thế giới."

"Không cần khách khí."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng đáp lại, tiếp đó nhìn Trần Hán Thăng, khóe miệng nhích nhẹ dường như có lời gì muốn nói.

Trần Hán Thăng phát hiện, hỏi thẳng:

"Sao thế?"

"Tớ có thể cùng hai người đi Dương Châu không?"

Thẩm Ấu Sở đại khái là lần đầu tiên đưa ra điều kiện "Quá đáng" như này, cho nên thật sự có chút khẩn trương, đầu ngón tay vô ý thức xoắn vào nhau.

"Cậu đi Dương Châu làm cái gì?"

Trần Hán Thăng kỳ lạ hỏi.

Thẩm Ấu Sở cúi đầu:

"Tớ muốn chăm sóc cậu."

"Bộ trưởng Trần, Ấu Sở, tôi ăn xong rồi, đi ra ngoài trước."

Nhiếp Tiểu Vũ nghe vậy, lập tức biết điều đi ra nhà ăn.

Nhìn bóng lưng chạy trối chết của Nhiếp Tiểu Vũ, ngoài miệng Trần Hán Thăng từ chối rất dứt khoát:

"Tớ đi làm việc chính đáng chứ không phải đi chơi, hơn nữa cậu không đi học sao?"

"Tớ có thể xin phép."

Thẩm Ấu Sở lặng lẽ ngước mắt lên, thấy vẻ mặt Trần Hán Thăng nghiêm túc nhìn chằm chằm chính mình, cô lập tức bối rối, hoảng hốt khoát tay: "Nếu không tiện thì thôi tớ không đi."

"Đúng là không tiện."

Trần Hán Thăng thuận thế nói:

"Cậu ở lại trường học đi."

“À.”

Khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở hơi ủ rũ, nhưng không dám nói nhiều nữa, lấy một túi đồ ăn vặt đặt bên cạnh ra, đêm qua cô đã mua sẵn, để Trần Hán Thăng ăn vặt trong khi lái xe.

Khoảng bảy giờ, mặt trời chậm rãi mọc lên từ phương Đông, muôn vàn tia sáng rực rỡ đâm rách sương mù sáng sớm, từng tia sáng chiếu xuống Học viện Tài chính, trường học cũng dần dần náo nhiệt lên, sinh viên học tiết sáng rụt cổ ngáp dài, tụm năm tụm ba kết bạn đi hướng nhà ăn.

Chiếc FAW chạy ra bãi đỗ xe, một số học sinh nhận ra đây là xe của Trần Hán Thăng, lôi kéo bạn cùng phòng chỉ trỏ và nhỏ giọng thì thầm, đại khái nói mấy tin vỉa hè về nhân vật đình đám trong vườn trường, phó chủ tịch Trần.

Nhiếp Tiểu Vũ rất tự giác, trước đến giờ sẽ không ngồi ở ghế lái phụ, cô ấy ngồi ở hàng ghế sau ngoái đầu nhìn, chỉ thấy Thẩm Ấu Sở cô độc đứng ở cửa bãi đỗ xe, ánh nắng chiếu lên vai giống như phủ một lớp vàng vụn mỏng, bóng dáng in trên mặt đất thật dịu dàng.

“Bộ trưởng Trần, Ấu Sở muốn đi hỗ trợ, tại sao cậu không đồng ý?”

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy đau lòng:

“Cô ấy chỉ muốn ở cạnh cậu.”

Nhiếp Tiểu Vũ thấy được thì Trần Hán Thăng tự nhiên cũng có thể thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy, hắn suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Cũng không phải không được, nhưng bây giờ là lúc bận sự nghiệp và làm vững nền móng, tập trung sẽ tốt hơn.”

“Tuy xây dựng nền móng rất quan trọng, nhưng đừng quên quan tâm người bên cạnh cậu.”

Nhiếp Tiểu Vũ là thư ký của Trần Hán Thăng, tự nhiên biết gần đây hắn chỉ lo công việc, không dư ra bao nhiêu thời gian, cô ấy rất muốn nhắc nhở một tiếng.

Trần Hán Thăng không tiếp thu ý kiến này:

"Chuyện trên đời vốn đã là được thì phải có mất, kiếm tiền và làm bạn là hai con đường thẳng song song trái ngược nhau. Có một câu chắc chắn cậu chưa từng nghe, bê gạch thì anh không thể ôm em, buông gạch xuống thì không thể nuôi sống em."

"Nói không lại cậu!"

Nhiếp Tiểu Vũ biết tài ăn nói của mình không bằng Trần Hán Thăng, hậm hực nói:

"Cứ cảm giác bộ trưởng Trần bây giờ bị mờ mắt, đi ngày càng xa trên con đường danh lợi."

"Bậy bạ, tôi vẫn đạp đất đi vững."

Trần Hán Thăng khinh thường cười thầm nghĩ, từ khi nào đến lượt một nữ sinh năm hai dạy đời mình.

"Không phải bay mà là bị che mắt, cảm giác như chui rúc vào sừng trâu ấy."

Nhiếp Tiểu Vũ nghiêm túc giải thích: "Thật ra có khi không cần tòa cao ốc chục nghìn mét, một trăm tầng là đủ rồi, còn lại hãy chừa cho năm tháng."

Không hiểu sao câu này của Nhiếp Tiểu Vũ dường như đánh động một góc trong đáy lòng Trần Hán Thăng, hắn im lặng nửa ngày, cuối cùng vẫn là lắc đầu nói:

"Tôi khinh thường lời khuyên cuộc đời kiểu này nhất."

Nhiếp Tiểu Vũ thở dài, Trần Hán Thăng quả nhiên không phải loại người chịu nghe kiến nghị.

“Nhưng nghe cô nói vậy, dường như đúng là tôi quên một việc quan trọng, nhưng nghĩ mãi không ra.”

Trần Hán Thăng cau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm con đường phía trước.

“Chuyện quan trọng?”

Nhiếp Tiểu Vũ cũng có chút khẩn trương, nếu như là công việc có trục trặc thì cô làm thư ký cũng có sai lầm.

“Bộ trưởng Trần cầm phương án kế hoạch chưa?”

“Cầm rồi.”

“Có liên hệ với quản lý Khổng trước chưa?”

“Chị ấy biết chúng ta phải đi qua.”

“Vậy rốt cuộc là vấn đề gì?”

“Thì không biết mới đau đầu, dường như là chuyện trong cuộc sống, nhưng bận quá quên luôn rồi.”

“Chuyện trong cuộc sống?”

Nhiếp Tiểu Vũ thở phào, càng khẳng định quan điểm của mình:

“Thấy chưa, tôi đã nói là cậu bận rộn xây cao ốc quá lãng quên năm tháng.”

.....

Trong Học viện Kinh tế Tài chính Kiến Nghiệp, mãi khi xe FAW khuất xa trong tầm mắt, Thẩm Ấu Sở mới lặng lẽ xoay người đi căn-tin, rồi cầm bữa sáng về cho bạn cùng phòng.

“Ôi, cảm ơn Ấu Sở.”

Các bạn cùng phòng nhìn bánh quẩy, sữa đậu nành trên bàn, mỗi người đều rất vui vẻ, như vậy là có thể ở trong ký túc

xá một lúc nữa, kiểu trộm thêm thời gian thế này đặc biệt khiến người hân hoan.

Đàm Mẫn duỗi cổ hỏi: "Ấu Sở, đồng hương của tớ lại đi công tác rồi sao?"

Thẩm Ấu Sở gật đầu:

"Ừ."

"Cậu ta cũng vất vả ghê, nhưng được lên đài truyền hình khu Giang Lăng, không hổ là người Cảng Thành thế hệ chúng ta!"

Đàm Mẫn và Trần Hán Thăng là đồng hương, trừ tình bạn học ra còn có tình đồng hương.

Hồ Lâm Ngữ ngồi dậy với mái tóc xù:

"Nhanh chóng rửa mặt súc miệng đi, Trần Hán Thăng vốn đã tự phụ, nghe thấy trong trường học có người sùng bái cậu ta thì sẽ vểnh đuôi lên tận trời cho xem."

Đàm Mẫn cười nói: "Đồng hương vốn đã rất lợi hại, ngày hôm qua tới cửa hàng photocopy trong trường để in tài liệu, ông chủ thấy tớ học lớp 2 quản lý công, chủ động bớt bốn hào lẻ. Ông chủ nói vì là bạn tốt với Trần Hán Thăng nên mới ưu ái cho bạn học trong lớp 2 quản lý công."

Một bạn học lập tức nhớ lại:

"Mẫn Mẫn nói tớ mới nhớ, tớ mua đồ trong cửa hàng tiện lợi trước cửa căn-tin, ông chủ kia thấy thẻ sinh viên của tớ là lớp 2 quản lý công, còn cố ý hỏi Trần tổng gần đây bận chuyện gì."

"Hình như tớ cũng gặp chuyện như vậy …"

Lại một bạn cùng phòng mở miệng.

.....

“Nhìn thấy không.”

Trên đường từ ký túc xá đi phòng học, Hồ Lâm Ngữ nói với Thẩm Ấu Sở:

“Trần Hán Thăng càng lúc càng nổi tiếng, nhưng chắc thời gian ở bên cậu rút ngắn bớt rồi nhỉ? Đàn ông có tiền là sinh hư.”

“Cậu ấy bận rộn.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

“Chỉ có cậu mới dễ bị lừa.”

Hồ Lâm Ngữ ân cần dạy bảo:

“Theo kinh nghiệm đọc truyện Quỳnh Dao của tớ thì sau này chắc chắn cậu sẽ đối mặt rất nhiều đối thủ cạnh tranh … Sư muội La, tới đây làm gì?”

Hồ Lâm Ngữ đang nói chuyện thoải mái nhưng khi thấy La Tuyền đi tới thì đổi sang giọng chất vấn.

“Tôi tìm sư tỷ Thẩm.”

La Tuyền nhìn Thẩm Ấu Sở nói.

Hồ Lâm Ngữ từ chối giùm Thẩm Ấu Sở:

“Chúng tôi sắp lên lớp, không có thời gian.”

La Tuyền không nhượng bộ.

Hồ Lâm Ngữ đã kiến thức sự bướng bỉnh của cặn bã, vì vậy hỏi:

“Rốt cuộc cô có chuyện gì, nói đi.”

“Xì.”

Không ngờ rằng La Tuyền lạnh lùng cười:

“Sư tỷ Hồ, tôi muốn tâm sự về người đàn ông cùng quen biết với sư tỷ Thẩm, chẳng lẽ chị cũng muốn nghe?”

Chương 380: La Tuyền bệnh điên và Hồ Lâm Ngữ quân sư quạt mo

La Tuyền nói "Người đàn ông kia" là Trần Hán Thăng, Hồ Lâm Ngữ bị nghẹn, trong lòng oán thầm hiện tại nữ sinh năm nhất to gan thật, nhưng cô ấy bước tới vài bước, chừa không gian nói chuyện cho La Tuyền và Thẩm Ấu Sở.

Nếu còn nhiều chuyện xía vào thì trông như cô ấy có hứng thú với Trần Hán Thăng vậy.

La Tuyền đuổi Hồ Lâm Ngữ rời đi, trên mặt có chút đắc ý, nhưng khi quay đầu nhìn thấy Thẩm Ấu Sở thì vẻ đắc ý bay biến đi hết.

Lúc này mặt trời rực rỡ, tia ban mai rơi trên khuôn mặt mỹ nhân cổ điển của Thẩm Ấu Sở, tựa như mặt trăng đầu tháng, trong mắt hoa đào trong suốt dường như có sóng nước dập dờn, sống mũi cao thẳng cất giấu một chút cứng cỏi, môi mềm hồng bẩm sinh lại rất nhu mì.

Gió sáng thổi qua, sợi tóc trên trán Thẩm Ấu Sở nhẹ bay tăng thêm chút quyến rũ đa tình.

Thẩm Ấu Sở chỉ mặc áo lông và quần nhung rất bình thường, không trang điểm gì thêm, nhưng vẫn đẹp xuất sắc.

"Nếu mình mà xinh như vậy thì tốt quá."

La Tuyền có chút hâm mộ, thật ra cô cũng đẹp lắm, nhưng cấp 3 có Tiêu Dung Ngư, đại học có Thẩm Ấu Sở, đã thế hai

cô gái này đều dây dưa với Trần Hán Thăng, có thể tưởng tượng La Tuyền cảm thấy ức chế cỡ nào.

Thẩm Ấu Sở không biết La Tuyền tìm mình có chuyện gì, trong ngực ôm sách vở, yên lặng đứng.

Trong khi đó liên tục có học sinh của Học viện Tài chính có lớp trong tòa nhà dạy học lên tiếng chào Thẩm Ấu Sở.

"Sư tỷ Thẩm, chào chị!"

"Ấu Sở, buổi sáng tốt lành nha!"

"Sư muội Thẩm cũng lên lớp hả?"

.....

Những người này có một số là bạn học cùng lớp, một số chỉ chung khoa, có người chỉ là bạn cùng trường, vòng tròn xã giao của Thẩm Ấu Sở nhỏ đến tội nghiệp, trừ bạn học trong lớp 2 quản lý công ra cô làm sao quen biết ai khác nữa?

"Tất cả đều là sư huynh Trần giúp chị giành mặt mũi."

La Tuyền cảm thán nói, rất rõ ràng đa số là chào hỏi là vì nể mặt Trần Hán Thăng.

Với sự ủng hộ của lãnh đạo trường, Trần Hán Thăng mơ hồ thành người số một của Học viện Tài chính, trên diễn đàn BBS của trường đã có người trêu chọc Trần Hán Thăng tương đương với "Đại đệ tử nội môn, đại sư huynh của Học viện Tài chính" .

"Cảm giác được người khác tôn kính thế nào?"

La Tuyền tò mò hỏi.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, cô thích cuộc sống yên lặng không gây chú ý.

"Tôi biết ngay mà."

La Tuyền hầm hừ:

“Nếu ngày nào đó chị thấy phiền chán thì lặng lẽ rút ra đi, tôi trám chỗ cho.”

Thẩm Ấu Sở không lên tiếng, năm ngoái khi lần đầu tiên La Tuyền nói câu này thì cô cảm giác áp lực rất lớn, nhưng hiện tại đã thích ứng được, hơn nữa hôm nay La Tuyền cũng không giống như muốn cãi cọ với mình.

“Tôi hỏi chị, sư huynh Trần đi lúc mấy giờ?”

Quả nhiên, La Tuyền đi vào chính đề.

“Hơn bảy giờ.”

Thẩm Ấu Sở thành thật đáp lại.

Ấn tượng của cô đối với La Tuyền rất phức tạp, biết rõ La Tuyền rất thích Trần Hán Thăng, thậm chí tính toán cân nhắc muốn thay thế chính mình, nhưng Thẩm Ấu Sở không thể sinh ra chút xíu cảm giác hận hay chán ghét được.

Đại khái là Thẩm Ấu Sở lương thiện quá mức, cũng biết tình cảm La Tuyền dành cho Trần Hán Thăng là thật, cho nên không nỡ “Hận” La Tuyền.

“Quả nhiên là anh ấy lừa tôi.”

La Tuyền lầu bầu một câu: “Tối hôm qua tôi gọi điện cho sư huynh Trần, cũng muốn dậy sớm tiễn anh ấy, kết quả sư huynh Trần nói 8g30 mới đi, cố ý báo lệch giờ không cho tôi tiễn.”

“Lỗi tại chị hết, bởi vì anh ấy sẽ chỉ muốn chị ở bên!”

La Tuyền oán trách Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở không biết nên đáp lại như thế nào, Hồ Lâm Ngữ ở đằng trước xem đồng hồ:

“Sư muội La hãy nhanh một chút, hôm nay cô không có tiết học nhưng bọn tôi mười phút nữa phải vào lớp.”

“Gấp cái gì, các người học năm hai rồi còn chưa biết trốn học sao?”

La Tuyền tức giận đáp trả một câu, rồi mới nói tiếp: “Sư huynh Trần hiện tại càng lúc càng nổi danh, có lẽ sẽ càng lúc càng nhiều ong bướm bay bên người, có một số người đại khái anh ấy không thể tránh né, thí dụ như phóng viên nữ hôm đó đến trường học phỏng vấn.”

“Cho nên, tôi hy vọng chị sẽ đuổi hết bọn họ đi, đám gái đó chỉ đến vì tiền và danh tiếng của sư huynh Trần thôi, bọn họ căn bản không xứng đến gần sư huynh Trần!”

La Tuyền đầu tiên là cảm xúc kích động phun trào hai câu, tiếp đó sâu kín thở dài:

“Nhưng sư huynh Trần không thích tôi đến gần, bây giờ trong lòng anh ấy chỉ có các người, cho nên tôi nhìn mà sốt ruột nhưng không còn cách nào.”

Thẩm Ấu Sở nghe hiểu ý tưởng của La Tuyền, nhưng hơi hoang mang chữ “Các người” là sao? Có phải đã dùng sai từ số nhiều không?

La Tuyền hoàn toàn không phát hiện, cô bị Trần Hán Thăng thiết kế một lần, cho nên luôn cho rằng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư biết sự tồn tại của đối phương, chẳng qua chấp nhận lẫn nhau.

La Tuyền nói xong, hơi không yên lòng hỏi:

“Nghe hiểu không?”

“Hiểu.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu, nói:

“Tôi sẽ chuyển lời với cậu ấy.”

“Chuyển lời? !”

La Tuyền xoe tròn mắt, không kiềm được vỗ đầu:

“Chuyển lời thì có ích gì? Chị phải hành động chứ! Ối giời ơi, tha cho tôi đi, tại sao sư huynh Trần thích cô khờ như chị vậy hả?”

“Chị phải đi bên cạnh sư huynh Trần, tuần tra và thị uy, khiến những con hồ ly tinh mơ ước sư huynh Trần biết khó mà lui.”

La Tuyền sốt ruột giậm chân bịch bịch, không kiềm được chỉ chiêu cho Thẩm Ấu Sở:

“Sư huynh Trần đang ở đâu thì chị lập tức mua vé tới đó ngay, nhất định phải có tâm lý phòng bị. Chị không biết phóng viên nữ hôm đó phỏng vấn sư huynh Trần ghê tởm đến mức nào đâu … này, chị đừng đi!”

Cuối cùng, Hồ Lâm Ngữ không muốn chờ nữa, kéo Thẩm Ấu Sở đi phòng học, cuối cùng biến thành La Tuyền ngây ngốc đứng trên đường trong Học viện Tài chính.

Thật ra La Tuyền có lòng tốt, chỉ có không bị mù đều nhìn ra được Trần Hán Thăng là một cổ phiếu rất có tiềm lực, La Tuyền tự nhiên mừng thay cho hắn, nhưng cũng có lo lắng, bởi vì cô sợ có cô gái xấu xa nào tới gần hắn.

Ở trong lòng La Tuyền đinh ninh tình cảm của cô đối với Trần Hán Thăng mới là sâu nhất, chân thành nhất, thứ hai là Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.

Nhưng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư chẳng những xinh đẹp, một người thì thành thật đơn thuần, một người thì đáng yêu tự nhiên. Mấu chốt nhất là hai người không phải tính tình

ngại bần yêu phú, cho nên "Miễn cưỡng" có thể xứng đôi sư huynh Trần.

"Hừ, nếu không phải sư tỷ Tiêu bận chuẩn bị sinh nhật hai mươi tuổi thì mình đã đi nhờ chị ấy."

La Tuyền nói thầm một câu: "Sư tỷ Tiêu mà ra tay là loại như phóng viên nữ đài truyền hình đến cả tá cũng không đáng lo."

…

"La Tuyền mới nói gì với cậu?"

Hồ Lâm Ngữ không thể nào không tò mò, trong lúc lên lớp đã hóng chuyện hỏi thăm.

"Kêu tớ đi Dương Châu tìm Tiểu Trần."

Thẩm Ấu Sở không dám nói chuyện, lặng lẽ viết trên giấy đưa cho Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ xem xong trả lại bốn chữ.

"Kế này rất tuyệt!"

Thẩm Ấu Sở có chút kỳ lạ, chẳng phải Hồ Lâm Ngữ luôn không hợp với La Tuyền sao?

"Ấu Sở hãy nghe tớ nói đây."

Quân sư quạt mo Hồ Lâm Ngữ cắn đầu bút bi, phân tích có nền nếp:

"Nếu cậu đi tìm Trần Hán Thăng thì ít nhất có ba chỗ tốt, thứ nhất là có thể tuyên thệ chủ quyền của mình; thứ hai là có thể khiến Trần Hán Thăng cảm thấy cậu rất quan tâm cậu ấy, thứ ba thì …"

Hồ Lâm Ngữ hơi xấu hổ nói:

“Tớ nghe nói Dương Châu khá vui, dẫn tớ đi theo chơi được không?”

Chương 381: Không thể tùy tiện ăn bớt Trần tổng

Khi Trần Hán Thăng nhận được điện thoại của Thẩm Ấu Sở thì hắn đang bận rộn trong đại học Dương Châu.

Phát truyền đơn, giải đáp nghi vấn, thông báo tuyển dụng sinh viên làm thêm, tóm lại nơi nào cần là hắn xuất hiện ở nơi đó, không vì chính mình là ông chủ mà chống nạnh chỉ huy người khác làm việc.

"Cậu muốn đến Dương Châu?"

Nghe Thẩm Ấu Sở ấp úng biểu đạt ý muốn của mình xong, phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng là cho rằng quậy phá.

Lúc ở trường hắn đã rõ ràng từ chối ý tưởng này rồi, đang định trực tiếp từ chối, đột nhiên nghe tiếng hít thở rõ ràng của Thẩm Ấu Sở qua ống nghe, đó là vì quá hồi hộp.

Vì thế lời đến bên môi dạo một vòng rồi chui lại vào bao tử.

Thẩm Ấu Sở cứ ngỡ Trần Hán Thăng đang giận, cẩn thận dè dặt nói:

"Tớ … tớ không cần cậu đón, sẽ không thêm phiền phức."

"Có ai nói đi đón cậu đâu."

Trần Hán Thăng hùng hổ nói:

"Cậu không ngoan, còn muốn tớ đi đón à? Đã mua vé xe lửa chưa?"

Từ Kiến Nghiệp đến Dương Châu đi xe lửa rất nhanh, đại khái chạy một tiếng đồng hồ.

“Lâm Ngữ nói, chúng tớ có thể đến nhà ga rồi mua.”

Thẩm Ấu Sở thành thật đáp lại.

Trần Hán Thăng ngẩn ra:

“Hồ Lâm Ngữ cũng muốn tới hả? Cái bà khùng đó đến phá thêm chứ gì?”

“Trần Hán Thăng, sao nói tớ khùng hả!”

Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh nghe trộm bực mình giành lấy điện thoại:

“Thẩm Ấu Sở nhà cậu xinh đẹp như vậy, không sợ ngồi xe lửa bị người ta bắt chuyện à? Tớ đi hộ tống cậu ấy, cho nên cậu phải bao ăn bao ở, còn phải dẫn tớ đi dạo mấy chỗ thú vị trong Dương Châu, ăn mấy món đặc sắc đấy.”

“Lợi hại!”

Trần Hán Thăng “Chậc chậc” đánh giá: “Bản thân tớ bận đến nỗi không có thời gian thăm người thân, vậy mà còn phải chiêu đãi cậu cơ đấy.”

“Đương nhiên rồi.”

Hồ Lâm Ngữ giả vờ nghe không hiểu trào phúng: “Nếu không thì cậu đừng hòng gặp Thẩm Ấu Sở. Thôi không nói nữa, bọn tớ phải xếp đồ, khi nào mua vé sẽ báo thời gian xe lửa đến cho cậu, nhớ chờ ở cửa tiếp giá đó.”

Sau khi cúp máy, Hồ Lâm Ngữ tận tình khuyên bảo Thẩm Ấu Sở:

“Đối phó đàn ông là phải như này, vừa đấm vừa xoa mới được, đây là tớ học từ phim “Cô nàng ngổ ngáo”, phim đó rất

hot ở Hàn Quốc, năm 2001 còn được chuyển thể thành điện ảnh."

Hồ Lâm Ngữ vừa nói vừa lấy một cuốn sách lòe loẹt đặt trên đầu giường, bìa là Xa Thái Hiền và Toàn Trí Hiền.

"Ấu Sở, tính cách của cậu không hợp xem loại này nên tớ không xúi cậu làm gì."

Trong giọng nói của Hồ Lâm Ngữ có chút tiếc nuối: "Xem nhiều tiểu thuyết tình cảm khiến tớ cảm thấy mình đã nhìn thấu mọi chiêu trò trên đời, nhưng vì sao chẳng có ai đến tán tỉnh tớ nhỉ?"

Loại ưu sầu thanh xuân này chỉ là tạm thời, rất nhanh Hồ Lâm Ngữ lại chìm đắm vào sách hướng dẫn thành phố của Dương Châu, trong lòng rất đắc ý, ra ngoài du lịch mà còn không phải bỏ ra một xu nào.

Nghĩ đến đây, Hồ Lâm Ngữ nồng nhiệt ôm Thẩm Ấu Sở: "Ấu Sở, giờ tớ là bắt thiên tử làm con tin ra lệnh chư hầu, nếu không thì khó mà ăn được một xíu nào của Trần Hán Thăng."

.....

Khác với Trần Hán Thăng có lãnh đạo trường học ủng hộ nên được trốn học thời gian dài, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ ngoan ngoãn xin phép với phụ đạo viên Quách Trung Vân.

Sau khi Lão Quách hỏi rõ nguyên nhân, ở trong điện thoại dặn dò hai câu "Chú ý an toàn, tới Dương Châu nhớ nhắn tin cho tôi", điều này khiến Hồ Lâm Ngữ rất cảm động, thì ra Lão Quách đi làm đúng giờ ra về nhưng thật ra rất quan tâm học sinh.

Tuy nhiên thao tác của Lão Quách cũng khiến người câm nín, qua tay bán đứng hai người, gọi điện cho Trần Hán Thăng báo việc Thẩm Ấu Sở muốn đi Dương Châu.

“Cần phải làm chuẩn bị, bảo chứng hài hòa, tuyệt đối đừng để xảy ra trục trặc gì.”

Lão Quách đang ám chỉ nhắc nhở cái gì.

Mãi đến khi Trần Hán Thăng nghiêm túc tỏ thái độ Thẩm Ấu Sở không phải tới để điều tra bất ngờ, hắn đã được báo cho biết, Quách Trung Vân thế này mới cười nói:

“Cậu lo tập trung gây dựng sự nghiệp thì tốt rồi, trường học sẽ giải quyết mọi nỗi lo về sau cho cậu, hết sức nâng đỡ hỗ trợ cho Hỏa Tiễn 101 phát triển thành xí nghiệp ngôi sao cho sinh viên gây dựng sự nghiệp.”

“Lão Quách cũng rảnh thật.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ thở dài, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trước mắt. Khổng Tĩnh đang bố trí nhiệm vụ, Trương Minh Dung cầm cuốn sổ ghi lại các mục quan trọng, Nhiếp Tiểu Vũ đang giao lưu kinh nghiệm với tổng đại lý sinh viên Trương Vệ Đông phụ trách khu vực chuyển phát nhanh bên đại học Dương Châu, còn có một số lớn sinh viên làm thêm đang đăng ký hồ sơ.

Ồn ào náo động mà náo nhiệt, Trần Hán Thăng lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho chú.

“Chú, cháu đang rảnh, ngày mai đi nhà chú ăn ké.”

…

Ngày hôm nay đi Kiến Nghiệp đến Dương Châu là một ngày ánh nắng tươi sáng, tâm trạng của Hồ Lâm Ngữ cũng như thế. Cô ấy chưa từng đi Dương Châu, lần này được hưởng sái từ Thẩm Ấu Sở, được đi xem các kiến trúc cổ như Đại Vận Hà, Sấu Tây Hồ, Nhị Thập Tứ Kiều, dọc đường đi Hồ Lâm Ngữ hưng phấn líu ríu nói không dứt.

Thẩm Ấu Sở đội mũ câu cá, khuôn mặt nhỏ giấu dưới mũ, thường sẽ đáp lại hai câu.

Tâm trạng của Thẩm Ấu Sở hơi thấp thỏm, cô sợ quấy nhiễu việc quan trọng của Trần Hán Thăng. Nhưng Hồ Lâm Ngữ cảm thấy Thẩm Ấu Sở lo quá nhiều, còn thề thốt bảo đảm cứ để cô ấy xử lý cho.

Vì thế, Trần Hán Thăng mới đến nhà ga trễ vài phút đã bị Hồ Lâm Ngữ "Mắng mỏ thậm tệ".

"Trần Hán Thăng, cậu sao vậy hả? Rõ ràng bọn tớ đến lúc 11 giờ 15, vậy mà 11 giờ 22 cậu mới chạy tới. Lỡ Ấu Sở ở nhà ga bị người ta dụ bắt mất thì sao?"

Hồ Lâm Ngữ tỏ ra kiêu ngạo vênh váo, cô ấy ỷ vào "Dùng thế lực bắt ép" Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng không dám không nghe lời.

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên nhìn Hồ Lâm Ngữ, tiếp đó cười nói lời xin lỗi: "Xin lỗi, thật sự là bận quá, vậy chúng ta ăn cơm trưa trước đi."

Giữa trưa Trần Hán Thăng dẫn bọn họ đến tiệm xưa trăm năm ở Dương Châu, "Hội quán trà Dã Xuân" .

Nhìn con suối liễu xanh, đình đài lầu các trong quán trà, cộng thêm Trần Hán Thăng kêu đầy bàn đồ ăn vặt, thí dụ như bánh ngàn tầng, xíu mại hạt thông, thịt hàu dã xuân, đầu sư tử Dương Châu, các món ăn đặc sắc, Hồ Lâm Ngữ mới miễn cưỡng vừa lòng.

Hồ Lâm Ngữ vốn định khoe khoang với Thẩm Ấu Sở, nhưng người ta đang kiên nhẫn lột tôm cho Trần Hán Thăng, vẻ mặt cam tâm tình nguyện.

Tiểu Hồ chỉ có thể thở dài, quả nhiên không phải ai đều có thể nắm giữ bí quyết "Cô nàng ngổ ngáo" .

Ăn xong cơm trưa, Hồ Lâm Ngữ lên tiếng hỏi: "Trần Hán Thăng, buổi chiều chúng ta đi đâu chơi?"

"Đi khách sạn cất hành lý đã."

Trần Hán Thăng sớm có sắp xếp:

"Chốc nữa đi đại học Dương Châu, tớ còn bận chút việc, chờ làm xong sẽ dẫn các cậu đi dạo một vòng."

"Tớ muốn ở lại đại học Dương Châu làm việc."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, cô muốn lại đây vì để giảm bớt gánh nặng cho Trần Hán Thăng, điểm xuất phát khác với Hồ Lâm Ngữ.

"Ấu Sở, đừng nói bậy!"

Hồ Lâm Ngữ sợ Thẩm Ấu Sở không đi thì cô ấy cũng không có núi dựa: "Trần Hán Thăng đã bảo là chờ làm xong việc, lát nữa chúng ta hỗ trợ, nhiều người nhiều sức mạnh, cố gắng nhanh chóng hoàn thành là có thời gian rồi."

Trần Hán Thăng cũng tỏ thái độ không ngại: "Tiểu Hồ nói đúng, nhưng lát nữa sẽ vất vả."

"Không sao."

Hồ Lâm Ngữ khoát tay: "Đắng trước ngọt sau, tớ còn lên kế hoạch du lịch buổi chiều nữa, thời tiết tốt chúng ta có thể đi Sấu Tây Hồ."

Đặt hành lý trong khách sạn xong, Hồ Lâm Ngữ thầm nghĩ đi theo Thẩm Ấu Sở quả nhiên có thể hưởng phúc, trước kia cô ấy chưa từng ở trong khách sạn.

Đến đại học Dương Châu, gặp những bóng dáng quen thuộc hoặc xa lạ, Thẩm Ấu Sở thế này mới hiểu Trần Hán Thăng thật sự bận rộn, cô tháo mũ câu cá xuống, đang định tiến lên làm việc.

Không ngờ Trần Hán Thăng kéo cô lại, quay sang sai khiến Hồ Lâm Ngữ:

"Nam sinh mặc đồ màu đỏ tên Trương Vệ Đông, là nhà tổng đại lý sinh viên bên đại học Dương Châu, cậu đi tìm người ta lĩnh nhiệm vụ đi, chờ hết bận chúng ta cùng đi Sấu Tây Hồ."

"Được rồi!"

Hồ Lâm Ngữ ăn uống no đủ nên khá nhiệt tình, lĩnh nhiệm vụ cũng tỏ ra hào hứng bừng bừng.

Nhưng bắt đầu từ mười hai giờ, một giờ rồi hai giờ, ba giờ, mãi đến bốn giờ chiều, trời sắp tối sầm, Hồ Lâm Ngữ không thấy bóng dáng Trần Hán Thăng trong Đại học Dương Châu, cô còn đang nghĩ có phải cậu ta định dẫn cô đi Tây Hồ ban đêm không.

Năm giờ, Hồ Lâm Ngữ thật sự không kiềm được hỏi Trương Vệ Đông:

"Trần Hán Thăng đâu? Cậu ấy đi đâu rồi?"

"Trần tổng hả?"

Trương Vệ Đông lau mồ hôi trên mặt:

"Trần tổng đi nhà họ hàng rồi, đợt trước bận quá không rảnh đi thăm, nhưng hôm trước Trần tổng đột nhiên nói có người bạn đến hỗ trợ thay ca cho mình."

"Trần tổng còn dặn tụi tôi cứ nhẫn tâm sai khiến người bạn đó, tuyệt đối đừng khách khí."

Trương Vệ Đông nghi ngờ đánh giá Hồ Lâm Ngữ:

"Không lẽ người bạn mà Trần tổng nói là cô? Tôi cứ tưởng là con trai chứ."

Chương 382: Phải cân bằng bát nước

Chú hai của Trần Hán Thăng, Trần Chí Minh ở Dương Châu, hồi Tết nguyên gia đình có đến chúc Tết, về sau Hỏa Tiễn 101 đến Dương Châu khai thác thị trường, Trần Chí Minh cứ giục Trần Hán Thăng đi trong nhà ăn cơm, nhưng hắn mãi không có thời gian.

May mà có công cụ hình người là Hồ Lâm Ngữ đến giải quyết vấn đề này, Trần Hán Thăng quyết đoán thăm người thân, còn dẫn theo Thẩm Ấu Sở.

Mở cửa là em gái Trần Lam, trông thấy Trần Hán Thăng đến lập tức hét to hướng phòng khách:

"Anh đến chơi ạ!"

Qua cả buổi, Trần Lam lại bàng hoàng bổ sung thêm:

"Ôi mẹ ơi, còn có chị dâu nữa!"

Vợ chồng chú thím Hai vốn mặc đồ ngủ ngồi trên sofa, vừa xem TV vừa chờ Trần Hán Thăng đến ăn cơm, cháu ruột tới cửa không cần mặc đồ long trọng gì. Nhưng nghe Trần Hán Thăng dẫn con gái tới nhà, hai vợ chồng không thể ngồi yên được.

Đặc biệt Trần Chí Minh là cán bộ vốn chuyển nghề từ bộ đội, lúc bình thường cực kỳ chú ý hình tượng và uy nghiêm, tác phong nghiêm nghị theo khuôn phép. Thừa dịp Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở thay giày ra, ông nhanh chóng về phòng ngủ thay đồ chính thức.

“Hán Thăng kỳ cục quá, dẫn bạn gái đến mà không báo trước một tiếng.”

Trong phòng ngủ, thím hai Cam Văn Tú oán trách:

“Biết trước thì em đã nấu thêm hai món rồi.”

Trần Chí Minh đính chính lại:

“Còn chưa hỏi có phải là bạn gái hay không, em đừng dán nhãn lung tung.”

“Dẫn người tới tận nhà rồi, anh còn bảo là không phải bạn gái?”

Cam Văn Tú nói nhỏ:

“Cô gái kia khá cao, chưa thấy rõ mặt, anh có trông thấy không?”

“Không.”

Trần Chí Minh lắc đầu, ông chỉ có một đứa cháu trai này, tuy phản đối mạnh yêu đương khi còn là sinh viên, nhưng ngẫm lại Trần Hán Thăng luôn nghịch ngợm vậy mà giờ có bạn gái, không hiểu sao trong lòng hơi vui mừng.

Trần Chí Minh đang định kêu vợ đi ra phòng ngủ, đột nhiên nhìn thấy Cam Văn Tú nhét một xấp tiền vào bao đỏ.

Trần Chí Minh hỏi:

“Em đang làm gì vậy?”

“Thì cho lì xì.”

Cam Văn Tú trợn to mắt nói:

“Cháu trai dẫn theo bạn gái tới cửa, chúng ta làm người lớn sao có thể không tỏ vẻ?”

Trần Chí Minh nhíu mày nói:

“Xác định quan hệ trước đã, sao lần nào em làm việc cũng hấp tấp như vậy?”

“Em hấp tấp?”

Cam Văn Tú khó chịu nói:

“Nếu là người khác thì miễn bàn, nhưng đây chính là Trần Hán Thăng, cháu trai duy nhất của anh, em làm như vậy là vì mặt mũi của anh. Nếu anh trai và chị dâu biết cũng sẽ không cảm thấy chúng ta keo kiệt.”

“Muốn cho cũng phải chờ xác định quan hệ đã, nếu không thì sẽ ngượng nghịu lắm.”

…

Vợ chồng trung niên bỗng dưng cãi lộn, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cũng giống như vậy, một chút việc nhỏ là có thể sinh đủ loại tư tưởng.

Cuối cùng, Trần Chí Minh và Cam Văn Tú lơ đối phương bước ra phòng ngủ. Trần Hán Thăng thầm lấy làm lạ, phỏng đoán chú và thím cãi lộn vì việc gì.

Nhưng Trần Lam mặc kệ mấy chuyện này, sự chú ý hoàn toàn đặt trên người “Chị dâu” . Thẩm Ấu Sở bị xem ngượng ngùng, khuôn mặt nhuộm thành màu ráng chiều, mắt luôn nhìn dép lê lông xù.

“Nói!”

Trần Lam không kìm được hỏi:

“Tại sao tìm người yêu xấu vậy?”

Chú và thím Hai không thấy rõ mặt mũi của Thẩm Ấu Sở, nghe thấy câu nói này còn cho rằng cháu trai dẫn bạn gái xấu về.

Trong lòng Trần Chí Minh phủ lên âm u, ngoài miệng thì quát mắng: "Không được nói lung tung, viết xong bài tập chưa?"

"Trần Lam, bị mù từ khi nào thế?"

Trần Hán Thăng cũng rất kỳ lạ, Thẩm Ấu Sở có thể bị đánh giá không biết xã giao, có chút tự ti, quá mức xấu hổ các loại, nhưng chữ xấu liên quan gì tới cô?

"Anh im đi!"

Trần Lam nạt Trần Hán Thăng, tiếp đó lại ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ấu Sở, dịu dàng nói:

"Sao chị dâu tìm người yêu xấu dữ vậy, em đau lòng cho chị."

Trần Hán Thăng:

"…"

Chờ Trần Chí Minh và Cam Văn Tú đi tới phòng khách, Trần Lam lớn tiếng la lên: "Cha mẹ, chị dâu đẹp lắm, một củ cải trắng tươi ngon như vậy mà bị heo ủi!"

"Chú, thím, con … con tên Thẩm Ấu Sở, đến từ Xuyên Du."

Thẩm Ấu Sở hấp tấp đứng lên chào, trước kia cô chỉ gặp hai vợ chồng Lão Trần, lần đầu tiên gặp họ hàng của Trần Hán Thăng, cô hồi hộp xoắn đầu ngón tay vào nhau.

Mãi đến lúc này, chú và thím Hai mới thấy rõ bộ dạng của Thẩm Ấu Sở, hai người cùng ngây ra, tiếp đó giả vờ bình tĩnh quay đầu đi.

Chú Hai còn ho khan một tiếng:

"Ở Xuyên Du à, lúc trước chú đã đi công tác chỗ đó, khá tốt."

“Cảm ơn chú Hai.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng đáp, cô cảm thấy được người khác khen tỉnh quê mình thì phải cảm ơn.

“Ưm.”

Chú Hai bưng lên cốc giữ nhiệt uống ngụm trà, dường như đột nhiên nhớ đến điều gì, nói với Cam Văn Tú:

“Mới nãy em chuẩn bị bao lì xì đâu, mau lấy ra đi.”

“A?”

Thím Hai đầu tiên là ngây ra một lúc, không phải nói xác định thân phận rồi mới cho sao? Giờ trông thấy con gái nhà người ta xinh đẹp thì vội kéo vào gia phả nhà họ Trần à?

“Có đây.”

Thím Hai liếc xéo chú Hai, rút bao lì xì ra khỏi túi đưa đến trước mặt Thẩm Ấu Sở:

“Phong tục chỗ chúng tôi, lần đầu tiên đến nhà người lớn cho biết nhà thì người lớn phải lì xì cho, đừng chê ít tiền, chút tấm lòng của chú thím thôi.”

Thẩm Ấu Sở định xua tay từ chối, Trần Hán Thăng ở bên cạnh cười tủm tỉm nói:

“Thím kêu cậu nhận thì cứ nhận đi.”

“Cảm ơn chú và thím.”

Thẩm Ấu Sở định đứng lên cảm ơn nhưng bị Cam Văn Tú đè bả vai, thừa dịp quan sát một lúc:

“Cô bé, ăn gì mà lớn lên xinh quá.”

“Thì đó.”

Trần Lam liếc Trần Hán Thăng:

“Anh của con xấu thế mà kiếm bạn gái xinh, tức thật.”

“Nói linh tinh, có ai nói anh của mình như vậy không.”

Thím Hai đánh nhẹ Trần Lam, không cho cô ấy nói lung tung.

“Được rồi được rồi.”

Chú Hai bày ra bộ dạng chủ một gia đình:

“Mau dọn dẹp bàn, Hán Thăng và Tiểu Thẩm chắc đói bụng lắm rồi.”

“Cũng không đói lắm, xế chiều đi dạo công viên Dương Châu, dọc đường ăn chút đồ ăn vặt.”

Trần Hán Thăng cười hỏi:

“Chú mới cãi lộn với thím ạ?”

“À.”

Chú Hai không nói thật lòng:

“Chút chuyện nhỏ trong nhà thôi.”

“Lần sau tốt nhất không nên cãi nhau.”

Trần Hán Thăng “Tốt bụng” kiến nghị: “Nếu thật sự cảm thấy ức chế thì lôi Trần Lam ra đánh trút giận, dù sao con bé còn đi học, không có nguồn kinh tế, chung quy không dám ghi hận.”

Trần Lam:

“…”

Trên bàn ăn, chú Hai, thím Hai đặc biệt nhiệt tình với “Cháu dâu” . Trần Hán Thăng vẫn hăng hái đấu võ mồm với Trần Lam. Thím Hai tỏ vẻ ngày mai chỉ dạy tiết buổi sáng, buổi chiều có thể dẫn Thẩm Ấu Sở đi dạo Dương Châu.

Ăn xong cơm chiều, chú Hai muốn giữ Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở ở lại ngủ, nhưng hắn từ chối, còn bận một số việc

Hỏa Tiễn 101.

Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở đến cửa khách sạn, tiện tay mua bánh mè đưa cho cô:

“Đây là cho Hồ Lâm Ngữ, ước chừng bà cô đó đang hận tớ. Tớ ở kế bên, có việc gì nhớ gọi điện thoại.”

Thẩm Ấu Sở không hiểu thống khổ mà Hồ Lâm Ngữ phải chịu đựng, đẩy cửa ra không thấy trong phòng bật đèn, Hồ Lâm Ngữ ngồi trên giường như xác ướp, mắt nhìn TV đăm đăm, hình ảnh mờ tối nhiều màu không ngừng lấp lóe trên mặt cô ấy.

“Trở về rồi?”

Hồ Lâm Ngữ liếc qua cô, hờ hững hỏi.

Thẩm Ấu Sở không bật đèn, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Hồ Lâm Ngữ, cô cảm giác tâm trạng của bạn mình không tốt lắm, vỗ nhẹ lưng bạn trấn an.

Hồ Lâm Ngữ bỗng hỏi:

“Cậu và tên khốn nhà cậu đã đi đâu?”

“Xế chiều đi công viên, buổi tối đi nhà chú ăn cơm.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng đáp.

Mắt Hồ Lâm Ngữ lấp lóe hỏi:

“Người lớn bên Tô Bắc lần đầu tiên gặp con cháu sẽ tặng lì xì, bọn họ có đưa không?”

Thẩm Ấu Sở gật đầu, lại lấy bánh mè ra:

“Cậu chơi trong đại học Dương Châu vui không?”

“Vui không hả?”

Hồ Lâm Ngữ nghe câu hỏi thì kích động nói:

“Là Trần Hán Thăng nói như vậy phải không?”

Thẩm Ấu Sở chớp chớp mắt, Trần Hán Thăng tuyên bố Hồ Lâm Ngữ mến mộ môi trường nhà trường của đại học Dương Châu, không thích đi dạo phố, nên đã để cô ấy ở trường.

“Xạo ke!”

Hồ Lâm Ngữ leo lên giường đứng, hai chân nhỏ giẫm đạp để trút ra buồn bực trong lòng:

“Buổi chiều tớ là khổ sai bị bán vào mỏ than đen, tất tả bận rộn căn bản không có lúc nghỉ ngơi! Trần Hán Thăng lừa cậu còn được, tại sao lừa luôn tớ? !”

…

“Đệt, kích động thế sao?”

Trần Hán Thăng ở phòng kế bên vẫn nghe rõ tiếng rống của Hồ Lâm Ngữ, thầm nghĩ ngày mai khiến thím Hai tiện thể dẫn Hồ Lâm Ngữ đi luôn, lỡ cô ấy quay về Học viện Tài chính không chịu làm việc cho mình nữa thì biết làm sao?

Trần Hán Thăng đang suy nghĩ thì di động reo chuông, là bà mẹ Lương Mỹ Quyên.

“Hôm nay con dẫn Thẩm Ấu Sở đi nhà chú Hai?”

Mẹ ruột không khách khí, hỏi tới tấp vào mặt.

Trần Hán Thăng trực tiếp thừa nhận:

“Đúng rồi, tiện thể ăn chực luôn.”

“Thằng trời đánh, mày hiểu ý nghĩa trong đó không?”

Lương Mỹ Quyên không kiên nhẫn nói:

“Tạm thời tao không nói nhiều với mày, khi nào về?”

“Bận muốn chết đây, khi nào rảnh thì về. Con đi tắm đây mẹ.”

Trần Hán Thăng trực tiếp cúp điện thoại, nằm trên giường nhìn trần nhà, đột nhiên cười cười.

“Con đương nhiên hiểu ý nghĩa trong đó, nhưng làm vậy để tìm một điểm cân bằng.”

Chương 383: Con cái là cục vàng của cha mẹ

“Nó nói không rảnh trở về, còn cúp điện thoại của tôi.”

Nghe tiếng đường dây bận, Lương Mỹ Quyên ngơ ngác nói với Trần Triệu Quân.

Trần Triệu Quân không tin, cha mẹ và con cái cãi lộn, ai cúp máy của ai đều không hiếm lạ, đây là việc vặt trong gia đình, không cần đào móc sâu xa. Mấu chốt là Lão Trần không tin Trần Hán Thăng không trở lại.

Trần Triệu Quân lấy ra điện thoại cầm tay gọi cho Trần Hán Thăng, kết quả là “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy, Sorry, the subscriber you dialed is power off····· “

“Không chỉ cúp ngang mà còn tắt máy.”

Lão Trần nhíu chặt mày.

“Vậy phải làm sao?”

Lương Mỹ Quyên nặng trĩu ưu tư nói:

“Sinh nhật hai mươi tuổi của Tiểu Ngư Nhi sắp đến, buổi tối gặp Lữ Ngọc Thanh ở chợ rau, bà ấy còn chuyên môn nhắc nhở tôi.”

Trần Triệu Quân cũng bổ sung một câu:

“Lão Tiêu cũng cố ý gửi thiệp mời đến văn phòng của tôi.”

“Nhưng thằng trời đánh này lại dẫn theo Tiểu Thẩm đi nhà Chí Minh, nếu thím Hai của nó không gọi điện thoại chúc

mừng tôi được một con dâu xinh hơn ngôi sao thì tôi hoàn toàn không biết gì cả.”

Lương Mỹ Quyên lại gọi điện lần nữa, kết quả vẫn là tắt máy, việc này chứng minh Trần Hán Thăng không muốn để ý bà.

“Vậy là sao?”

Hai vợ chồng Lão Trần nhìn nhau một cái, bọn họ đột nhiên phản ứng lại, Trần Hán Thăng chẳng lẽ đã làm ra lựa chọn?

Trong khoảnh khắc này, hai người đều chất chứa nỗi lòng phức tạp.

Vui mừng là, mặc kệ kết quả tàn nhẫn tới đâu nhưng vẫn tốt hơn không lựa chọn.

Buồn là mặc kệ lựa chọn ai, cô gái tốt còn lại chắc chắn vô cùng đau lòng.

Đặc biệt là Trần Triệu Quân cảm thấy ngực nặng nề, ông luôn cảm thấy Tiêu Dung Ngư càng thích hợp.

Lương Mỹ Quyên cũng không vui nổi, Trần Hán Thăng cố ý không quay về tham gia sinh nhật của Tiểu Ngư Nhi, ngược lại dẫn theo Thẩm Ấu Sở thăm người thân, thông qua cách làm này biểu thị công khai là quá cay nghiệt với Tiểu Ngư Nhi.

“Chúng ta có nên đi tham gia bữa tiệc sinh nhật này không?”

Lương Mỹ Quyên đột nhiên có chút sợ hãi trông thấy Tiêu Dung Ngư ngọt ngào hoạt bát, hồi Tết cô gái này mua áo lông tặng bà.

“Đi chứ.”

Lão Trần suy nghĩ một hồi: “Chúng ta xem như là qua lại với Lão Tiêu, ngồi trên giường ngâm chân.”

Lương Mỹ Quyên lườm chồng:

“Đã là lúc nào rồi mà còn nghĩ tới ngâm chân?”

Trần Triệu Quân gãi đầu:

“Trời sập xuống vẫn cần ăn cơm.”

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh, không quan tâm ông, xoay người đi phòng ngủ.

Trần Triệu Quân lắc đầu, pha nước ấm, bưng thùng gỗ đi tới trước mặt Lương Mỹ Quyên, kêu gọi:

“Cởi giày đi.”

Thì ra vừa rồi Lão Trần kêu vợ ngâm chân, nhưng Lương Mỹ Quyên lơ ông, ngồi ở mép giường giận con mình.

Trần Triệu Quân thở dài, khom lưng cởi giày, vớ cho Lương Mỹ Quyên, bỏ chân bà vào thùng gỗ, hai tay ngâm trong nước ấn huyệt cho vợ.

Đèn bàn mờ nhạt u ám, thùng gỗ cũng có chút loang lổ, trong phòng ngủ chỉ có tiếng nước rào rào khuấy động, còn lại không gian rất yên tĩnh.

Lương Mỹ Quyên cúi đầu, chồng đang kiên nhẫn bóp gót chân cho bà, chuyên chú mà cẩn thận.

Lão Trần thật ra khá tốt, ở đơn vị không tốt không xấu nhưng rất có duyên với người khác, sở thích duy nhất là viết chữ, tuy nhà không giàu nhưng không đến mức thắt lưng buộc bụng.

Nghĩ đến đây, lòng Lương Mỹ Quyên ấm áp, làm bạn đến già, chờ con trai kết hôn thì người đàn ông sẽ cùng bà đi đến cuối đời.

Đợi đã?

Tại sao mình vẫn nghĩ đến con trai!

Giây phút này, Lương Mỹ Quyên đột nhiên cảm thấy ngực thắt lại.

Lão Trần trong lòng cũng đang kỳ lạ, rõ ràng phát hiện tâm tình của vợ tốt lên rồi, sao chớp mắt lại giận?

…

Hôm sau là ngày mười lăm tháng ba, thích hợp cầu con, cưới gả, gặp người thân bạn bè; kỵ chuyển nhà, ở riêng.

Sáng sớm thức dậy, mỗi người đều bận rộn việc của mình.

Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cưỡi xe đi làm.

Hai vợ chồng Lão Tiêu đang bàn bạc, chiều mai Tiêu Hoành Vĩ đi Kiến Nghiệp đón con gái, Lữ Ngọc Thanh lại đi nhà hàng kiểm tra, không để bữa tiệc có sai sót gì.

Mỗi người chỉ có một lần hai mươi tuổi, Tiểu Ngư Nhi là công chúa trong nhà, mọi việc đều phải sắp xếp ổn thỏa.

Bên Trần Hán Thăng thì từ sớm đã hội hợp với đoàn đội của Khổng Tĩnh. Thím Hai Cam Văn Tú lên lớp xong vội đến khách sạn.

Lần này Hồ Lâm Ngữ học khôn, đi theo Trần Hán Thăng lăn lộn không chừng bị hắn bán còn đếm tiền giúp, phải ôm chặt Thẩm Ấu Sở mới sống sướng được.

Sự thực cũng đúng như Hồ Lâm Ngữ nghĩ, Cam Văn Tú dẫn bọn họ đi xem Nhị Thập Tứ Kiều, còn đi Đại Vận Hà và Văn Xương Các, lại đi địa đạo ở Tử Vọng Đình Lộ ăn món ăn vặt Dương Châu.

Buổi tối, Trần Lam không đi học bổ túc, cũng lặng lẽ chuồn ra trường, bốn người phụ nữ đi dạo Tây Hồ ban đêm.

Cả ngày trôi qua làm Hồ Lâm Ngữ cảm động chỉ muốn khóc, ngày hôm qua cô đã khổ tới mức nào.

Ngày mười sáu cũng trôi qua như vậy, buổi tối thím Hai còn dẫn hai người về nhà ăn cơm.

Trong lúc Hồ Lâm Ngữ vui lên mây thì Trần Hán Thăng đột nhiên tuyên bố sáng mai, tức là ngày mười bảy, sẽ đưa hai người về.

"A?"

Hồ Lâm Ngữ cực kỳ lưu luyến:

"Đi sớm vậy? Tớ và bé A Lam đang tình cảm nồng nàn."

"Đừng xạo."

Trần Hán Thăng không kiên nhẫn khoát tay: "A Lam vừa rồi còn hỏi tớ bà chị chân ngắn đó tên gì."

"Nói bừa!"

Trần Lam chạy tới bóp cổ Trần Hán Thăng không cho nói lung tung: "Anh của tôi chỉ biết ly gián, mấy chị đừng nghe anh ấy tự biên tự diễn."

"Đúng rồi!"

Hồ Lâm Ngữ cùng chung mối thù gật đầu, so sánh với Trần Hán Thăng chỉ biết gạt người, đương nhiên bé A Lam đáng yêu đáng giá tín nhiệm, huống chi mọi người ở chung hai ngày, làm sao có thể không biết tên nhau.

Trần Lam lưu luyến không nỡ xa rời ôm chầm Hồ Lâm Ngữ:

"Chị Hồ Mộc Ngữ, chị sắp về Kiến Nghiệp, em không nỡ xa chị, chờ khi nào em thi đến Kiến Nghiệp sẽ tìm chị chơi."

Hồ Lâm Ngữ:

“…”

Tiểu Hồ lau mồ hôi bên mép tóc, cười lúng túng.

Mợ nó, quả nhiên hai anh em này đều không đáng tin!

Tôi tên Hồ Lâm Ngữ, không phải Hồ Mộc Ngữ!

“Chị dâu, em vẫn cảm thấy chị làm bạn gái của anh trai em thật sự khó tin.”

Trần Lam đồng tình nhìn Thẩm Ấu Sở:

“Hỏi chị lần cuối, nếu chị bị ép hãy chớp mắt đi, em báo cảnh sát cứu chị thoát khỏi bể khổ.”

Trần Hán Thăng:

“…”

Trong khi đám người trẻ tuổi đùa giỡn thì dưới lầu ký túc xá nữ khu trường học Tiên Ninh Đại học Đông Đại, một chiếc Santana hình chụp Tô G chậm rãi dừng lại.

Lái xe là một người đàn ông trung niên đẹp trai, sắp năm mươi tuổi nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, chải tóc suôn mượt, có thể tưởng tượng lúc trẻ người này tuyệt đối có thể làm muôn vàn thiếu nữ say mê.

Dù là hiện tại thì ông vẫn hấp dẫn chú ý của các dì quản lý ký túc xá.

Thậm chí có dì quản lý đi lên “Bắt chuyện”, lễ độ mà khách khí, thái độ hoàn toàn khác với khi gặp đám nam sinh.

“Anh là phụ huynh học sinh sao?”

“Đúng rồi, tôi là phụ huynh.”

Anh đẹp trai trung niên cười gật đầu, lộ ra hàm răng trắng.

Dì ngại ngùng hỏi:

“Con của anh tên là gì? Tôi là dì quản tòa ký túc xá này, biết hầu hết học sinh.”

Dì thầm nghĩ cha đẹp trai như vậy thì con gái có lẽ chỉ có vài người kia, nói là bà biết ngay.

“Đó, con bé ra rồi.”

Anh đẹp trai trung niên chỉ hướng cửa, nụ cười trên mặt càng xán lạn, trong mắt tràn ngập yêu thương từ đáy lòng.

Dì quay đầu nhìn:

“Ra là cô ấy, thảo nào.”

Hoa khôi trường chỉ định duy nhất của Đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư, thảo nào cha tuấn tú như vậy, không kỳ lạ.

Chương 384: MC nhà hàng giá hai trăm tệ

Tiêu Dung Ngư đi ra ký túc xá, trên vai đeo túi mini màu hồng, trên khuôn mặt hạt dưa tràn ngập cô đơn, trông thấy Tiêu Hoành Vĩ chỉ khẽ kêu:

"Papa."

Hai chân mày kiếm của Lão Tiêu nhíu chặt vào nhau:

"Con gái, tâm trạng không tốt sao?"

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu, mở ra cửa bên ghế lái phụ, không nói một lời ngồi lên.

Lúc này, phía sau có chùm đèn chiếu vào, còn có tiếng còi xe, Tiêu Dung Ngư mắt sáng lên, chân mày cong lên, vẻ mặt mong đợi xoay người.

Nhưng khi phát hiện chỉ là xe của giáo viên thì trên khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết của cô bỗng chốc tràn ngập thất vọng.

Sự thay đổi rõ ràng giữa hân hoan và thất vọng khiến Lão Tiêu nhìn mà đau lòng.

"Sao vậy con gái?"

Lão Tiêu lại hỏi, còn giơ tay sờ trán của Tiểu Ngư Nhi, bây giờ đang giao mùa đông xuân, dễ bị cảm, nhưng con gái không phát sốt.

Tiêu Dung Ngư không nói lời nào, nghiêng người cuộn tròn trên ghế lái phụ, nhưng mỗi khi phía sau có tiếng còi xe thì cô sẽ nhìn thoáng qua rồi tiếp tục thất vọng.

Loại trạng thái này luôn liên tục đến khi lên đường cao tốc Kiến Nghiệp - Cảng Thành, Tiểu Ngư Nhi vẫn lưu luyến nhìn chăm chú thành phố Kiến Nghiệp đèn đuốc sáng trưng.

Dọc đường đi Lão Tiêu lải nhải và trấn an, nhưng Tiêu Dung Ngư chỉ qua loa trả lời, mãi khi Lão Tiêu vô tình hỏi:

"Khi nào Hán Thăng về Cảng Thành? Hôm nay đã là ngày mười sáu rồi."

Tiêu Dung Ngư thế này mới tập trung chú ý hơn.

"Gần đây cậu ấy hơi bận."

Tiểu Ngư Nhi nhìn qua Lão Tiêu, do dự nói:

"Papa, thật ra sinh nhật này không có ý nghĩa gì, ngược lại nhắc nhở con lại già thêm một tuổi, con không muốn ăn sinh nhật chút nào."

"Sao không có ý nghĩa? Sinh nhật hai mươi tuổi là việc lớn đời người, người xưa ở tuổi này đều phải làm lễ đội mũ, biểu thị đã trưởng thành …"

Tiêu Hoành Vĩ không biết nên khóc hay cười giải thích cho con gái, thắc mắc hỏi:

"Chẳng phải hồi đầu năm con mong đợi sinh nhật hai mươi tuổi của mình lắm sao?"

Tiểu Ngư Nhi giận dỗi nói:

"Ý là nếu mọi người bận quá thì không cần thiết đến tham gia, cha mẹ cũng không cần đặt nặng nó quá."

"Rồi rồi, không trọng yếu, papa xin lỗi, papa nói linh tinh."

Lão Tiêu "Nghiện con gái" lập tức nhận thua, ông ở bên ngoài là Phó Cục trưởng Cục Công an của Cảng Thành, còn phụ trách phân công quản lý điều tra hình sự, nhưng ở trước mặt con gái thì chẳng có chút nguyên tắc nào.

“Thật ra là mời họ hàng trong nhà vài bàn, và một vài đồng nghiệp của cha mẹ. Trước kia con nhà người ta hai mươi tuổi cha mẹ đi tiền nhiều như vậy, năm nay phải lấy lại vốn.”

Lão Tiêu cố ý nói đùa một chút, mong có thể gợi lên cảm xúc của con gái.

“À phải rồi.”

Cuối cùng Lão Tiêu cười tủm tỉm bổ sung thêm một câu:

“Còn nhà chú Trần của con nữa, bọn họ cũng không phải người ngoài.”

Tiểu Ngư Nhi không nói lời nào, chỉ ôm lấy cẳng chân, khuôn mặt tựa lên đầu gối.

Bên ngoài cửa sổ là đường cao tốc đen như mực, buổi tối xe cộ không nhiều, qua thời gian lâu vẫn chỉ có chiếc Santana này chạy trên đường, trống trải mà cô tịch.

Tiêu Dung Ngư nhìn một lúc bỗng thấy sống mũi cay cay, trong mắt rưng rưng lệ.

Bởi vì mãi đến lúc này Tiêu Dung Ngư vẫn lót đường cho Trần Hán Thăng, tránh cho ngày mốt tổ chức sinh nhật không thấy bóng dáng của hắn khiến cha mẹ của cô thầm trách.

“Tiểu Trần, rốt cuộc cậu vẫn quên sinh nhật của tớ.”

Tiêu Dung Ngư chớp rèm mi dài, nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt chảy xuống.

.....

Về nhà ở Cảng Thành, Lữ Ngọc Thanh tự nhiên ôm hôn con gái, nhưng bà cũng phát hiện ra Tiêu Dung Ngư dường như không vui vẻ.

Lữ Ngọc Thanh hỏi nhỏ Tiêu Hoành Vĩ:

“Con gái bị sao vậy?”

Tiêu Hoành Vĩ ngẫm nghĩ nói:

“Có thể là quá mệt.”

Lữ Ngọc Thanh gật đầu, chỉ có thể là nguyên nhân này, nếu không thì Tiểu Ngư Nhi luôn hoạt bát, sao có thể tiêu cực như vậy ngay trước sinh nhật của mình?

Nhưng buổi tối tắm rửa xong, Tiểu Ngư Nhi mặc đồ ngủ đáng yêu đột nhiên đi tới trước mặt Lữ Ngọc Thanh:

“Mẹ, tối nay con muốn ngủ với mẹ.”

“A? Được chứ!”

Lữ Ngọc Thanh ngạc nhiên, sau đó vui vẻ đồng ý.

Từ lúc lên mười tuổi thì Tiêu Dung Ngư đã có phòng ngủ riêng, nhưng đôi khi trong cuộc thi phát huy không được tốt, hoặc cãi lộn tức giận với bạn học, tóm lại những lúc cảm xúc thấp thì cô sẽ đòi ngủ với mẹ.

Lữ Ngọc Thanh rất vui, bà là người mẹ nghiêm khắc, bởi vì Lão Tiêu là người cha “Không biết từ chối”, nên tình cảm giữa con gái và cha thân thiết hơn, điều này khiến Lữ Ngọc Thanh vừa thấy hâm mộ vừa hơi buồn, bà cũng thương con gái mình nhiều lắm.

Lần trước Tiểu Ngư Nhi chủ động đòi ngủ chung với bà là hồi năm ngoái Trần Hán Thăng bị cách ly, lúc ấy cô ngủ còn rơi lệ.

Tiêu Hoành Vĩ ở bên cạnh bỗng hắng giọng, Lữ Ngọc Thanh mới phản ứng lại, thật ra đây không phải là tin tức tốt, chứng minh con gái trong lòng rất khó chịu.

“Được rồi, mẹ ngủ với con.”

Lữ Ngọc Thanh nắm tay Tiểu Ngư Nhi đi hướng phòng ngủ, hai người nằm xuống, Lữ Ngọc Thanh vì an ủi con gái

mà nói chuyện luôn miệng.

“Bé cưng, con biết nhà hàng Phương Đông nhỉ, trong đó loa và màn hình tuyệt lắm, không gian rất rộng, bữa tiệc sẽ tổ chức ở đó.”

“Dạ.”

Trông Tiêu Dung Ngư không quá hứng thú.

“Bạn học có trở về không?”

Tiểu Ngư Nhi khẽ đáp:

“Bởi vì không phải thứ bảy nên mọi người đều không rảnh.”

Lữ Ngọc Thanh thầm nghĩ, có lẽ là bạn học không lại đây, cho nên con gái trong lòng có chút khó chịu, nhưng đây là điều bất đắc dĩ.

“Bà nội cố ý đặt làm một bộ đồ màu đỏ cho vui mừng, giá hai nghìn tệ, còn có trân châu, bà rất quý trọng, nói lần sau mặc bộ đồ này là lúc con gả cho người.”

Nhắc đến bà nội, Tiểu Ngư Nhi mới chủ động hỏi: “Bà nội gần đây có khỏe không ạ?”

Lữ Ngọc Thanh cười nói:

“Tốt lắm, ăn được ngủ được, còn hay chê mẹ.”

Tiêu Dung Ngư chu môi, vùi đầu vào ngực Lữ Ngọc Thanh.

Lữ Ngọc Thanh vuốt lưng Tiểu Ngư Nhi, lẩm bẩm:

“Con yêu, cha mẹ chỉ có mỗi mình con, cho nên con nhất định phải vui vẻ.”

Nghe lời nói ấm áp của mẹ, Tiêu Dung Ngư cảm thấy mũi cay cay, cô không muốn khóc ở trước mặt mẹ, đứng lên đi

hướng buồng vệ sinh.

Khoảnh khắc khóa cửa cái cạch, Tiêu Dung Ngư không kiềm được rơi nước mắt.

“Tớ hiểu cậu bận, thật sự không rảnh trở về thì nói một câu sinh nhật vui vẻ với tớ cũng được mà.”

Tiểu Ngư Nhi nói nhỏ với tấm gương:

“Cùng lắm là tớ giả vờ giận một lúc, cậu dỗ chút xíu là được.”

“Con gái đương nhiên sẽ có chút lòng hư vinh, sao cậu có thể quên được chứ, con heo Trần!”

“Tớ không thèm nhắc nhở cậu, tớ không cần xin xỏ quan tâm.”

“Heo Trần, có thấy buồn không? Bởi vì cậu không được thấy tớ lúc hai mươi tuổi.”

…

Tiểu Ngư Nhi, cô công chúa nhỏ thích lãng mạn, chút ngọt ngào, thích bất ngờ nho nhỏ này thật ra chỉ cần Trần Hán Thăng nhớ kỹ sinh nhật của mình.

Cốc cốc cốc!

Ngoài cửa vọng vào giọng nói của Lữ Ngọc Thanh:

“Không sao chứ con gái?”

“Con không sao!”

Tiêu Dung Ngư mở vòi nước ra, một là để giấu tiếng khóc, hai là rửa mặt, không để cha mẹ thấy nước mắt của mình.

Khi Tiêu Dung Ngư ra khỏi nhà vệ sinh, không ngờ Lữ Ngọc Thanh còn chờ ở bên ngoài, nhìn thấy mắt con gái đỏ hoe mới nhận ra thật sự có vấn đề.

Lữ Ngọc Thanh yêu thương nâng khuôn mặt của Tiểu Ngư Nhi, khẽ thở dài:

“Hỏi thì con không chịu nổi, làm mẹ của con sốt ruột chết mất. Tính tình của con giống mẹ nhưng càng kiêu ngạo, thà chính mình đau lòng cũng không muốn cúi đầu.”

.....

Ngày mười bảy, Tiêu Dung Ngư cùng cha mẹ gặp một số họ hàng, còn thử váy lễ hội xinh đẹp, bộ váy này mặc vào sinh nhật ngày mai.

Mãi đến buổi tối, cảm xúc của Tiêu Dung Ngư vẫn rất sa sút, luôn không kiềm được mở di động ra, kỳ vọng trông thấy một dòng tin nhắn khiến mình vui vẻ.

Cô nhận được một tin ngắn ngủi, chỉ có sáu chữ.

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Buổi tối qua không giờ, di động vẫn là đen như mực không có một chút động tĩnh, giống như một cục gạch không có cảm xúc, ngược lại bạn cùng phòng Biên Thi Thi gọi điện thoại.

“Bảo bối, sinh nhật vui vẻ.”

Biên Thi Thi bị đông lạnh run cầm cập:

“Nhưng Cảng Thành đúng là lạnh thật.”

“Đúng rồi, Cảng Thành lạnh hơn Kiến Nghiệp nhiều.”

Tiêu Dung Ngư nghe bên kia ầm ĩ, dường như có khá nhiều người:

“Sao đột nhiên nói đến thời tiết của Cảng Thành? Cậu còn chưa về ký túc xá sao?”

“Hả?”

Biên Thi Thi vội giải thích:

“Tớ lo cậu về quê bị cảm lạnh, ha ha, tớ cúp đây, ngủ ngon, bọn tớ luôn mãi yêu cậu.”

Tiêu Dung Ngư cho rằng từ “Chúng ta” là đại biểu ký túc xá, không mấy để bụng. Cô chờ đến một giờ mấy nhưng vẫn không nhận được tin nhắn mình mong đợi.

Cuối cùng Lữ Ngọc Thanh dỗ cô ngủ như hồi còn nhỏ.

Buổi sáng ngày mười tám, lúc cả gia đình ăn cơm, điện thoại của Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh reo liên tục, thí dụ như một số họ hàng không tìm ra đường, thí dụ như nhà hàng có chút vấn đề cần trao đổi.

“Tiêu cục trưởng, người chủ trì đã đến rồi, khi nào các người tới?”

“Người chủ trì?”

Tiêu Hoành Vĩ ngây ra một lúc, thầm nghĩ mình mời MC bao giờ?

Lữ Ngọc Thanh không quá để bụng:

“Có thể là nhà hàng nể mặt ông nên tặng kèm.”

“Mình không thể chiếm lợi của người ta như vậy.”

Lão Tiêu lấy bao lì xì ra, nhét hai trăm tệ vào:

“Tới lúc đó tôi tặng bao lì xì cho người chủ trì, không thể vừa lên chức đã bị người nói ra nói vào.”

Chương 385: Lặng lẽ vào thôn, không cần bắn súng

Nhà hàng Phương Đông từ lúc khai trương tới nay, cơ hồ mỗi ngày đều có mối làm ăn, đại khái bởi vì vị trí mặt tiền, phục vụ, danh tiếng, các nguyên nhân tổng hợp lại biến nhà hàng thuộc hàng top trong Cảng Thành. Sáng sớm ngày mười tám, ánh nắng tươi sáng xua tan lạnh lẽo rét buốt.

Hôm nay phó cục trưởng Cục Công an thành phố Tiêu Hoành Vĩ tổ chức tiệc ở đây, quản lý nhà hàng tự mình hỏi đến chi tiết, cố gắng hết sức muốn để lại ấn tượng tốt với Tiêu cục trưởng, về sau gặp lại ít ra có thể tán gẫu đôi câu.

Cửa chính đã giăng băng rôn bắt mắt.

“Sinh nhật hai mươi tuổi vui vẻ của Tiêu Dung Ngư - con gái yêu của Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh.”

Đây là đặc điểm phong tục bên Tô Bắc, hai mươi tuổi là ngày cực kỳ quan trọng, gần với đám tang và lễ kết hôn.

Khoảng chín giờ, trước cửa nhà hàng lục tục xuất hiện một đám người, có một số là bà cụ mặc áo bông màu xám trắng, một số là phụ nữ ôm con nít, một số là ông cụ hút tẩu thuốc lá, đương nhiên cũng có người trẻ tuổi trời lạnh mà mặc áo khoác da mỏng, đám người từ xa đã bắt tay tán dóc, nhiệt tình chào hỏi nhau.

Bọn họ đều là thân thích của nhà Tiêu Hoành Vĩ, tuy gia cảnh của Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh rất tốt, nhưng một số họ hàng chỉ là nông dân mộc mạc, nhưng bọn họ rất nhiệt tình,

nghe nói con cháu hoặc em gái họ tổ chức tiệc mừng hai mươi tuổi đã sớm bắt xe đến nội thành.

Thật ra dân quê càng trọng lễ tiết, cảm giác gia tộc càng đậm.

Sau chín giờ rưỡi lại có một đám thân thích đi tới.

Đa số lái xe tới, toàn là vợ chồng trung niên sự nghiệp thành đạt, mang theo con nít mặc đồ gọn gàng, bọn họ lấy thuốc lá ra toàn giá trị trên hai mươi tệ, thậm chí nhiều người hút hiệu Trung Hoa.

Nói đến cũng lạ, rõ ràng mọi người đều là thân thích, chẳng qua bà con giàu sẽ ghé nhà Tiêu Hoành Vĩ ngồi một chút, như là cho biết mình tới; còn mấy người gia cảnh bình thường thì rất có tự giác đi nhà hàng trước.

Đây cũng là một loại thể hiện người có địa vị xã hội cao.

Khoảng mười giờ, cả gia đình Lão Tiêu đến, bởi vì không ngừng có thân thích tới cửa, làm lỡ thời gian dài.

Lão Tiêu xem như nhân vật lừng lẫy trong thành phố nhỏ Cảng Thành, một số bà con dù phải chờ cả tiếng đồng hồ cũng sẽ không tức giận, đặc biệt quản lý nhà hàng khéo đưa đẩy, không ngừng khiến nhân viên phục vụ bưng trà rót nước.

Sau khi xuống xe, Lão Tiêu xin lỗi từng người:

“Ngại quá, chúng tôi đến muộn.”

“Không sao, anh họ, cháu gái đâu?”

“Không muộn lắm, mới mười giờ.”

“Đúng rồi, chúng tôi cũng vừa đến.”

.....

Thân thích thông cảm an ủi. Tiêu Hoành Vĩ vừa nói chuyện vừa lấy gói Trung Hoa ra khỏi túi, bắt đầu mời thuốc. Bà nội,

mẹ của Tiêu Dung Ngư và chính cô đều xuống xe.

Bà nội mặc áo bông màu đỏ tươi, từng viên trân châu đính trên ống tay áo, trông rất không khí vui mừng.

Mẹ thì mặc áo gió vải nỉ màu cà phê, tăng thêm hoa quý.

Tiêu Dung Ngư mặc áo lông màu đỏ, trang điểm nhạt, khuôn mặt trái xoan tinh trí mịn màng như ngọc, rèm mi cong chớp chớp, môi hồng sáng bóng, và tóc đuôi ngựa đặc điểm của cô đung đưa theo bước đi, lộ dáng vẻ hoạt bát và thanh xuân của tuổi hai mươi.

Các thân thích cười xúm lại.

"Bà nội Hai, bà định tổ chức lễ thọ hay gì?"

"Chị dâu, áo gió của chị kiểu đẹp quá."

"Tiểu Ngư Nhi đã hai mươi tuổi, luôn xinh như vậy."

…

Kế tiếp, Tiêu Hoành Vĩ dẫn Tiêu Dung Ngư đi chào hỏi họ hàng.

Bởi vì có một số họ hàng ít tới lui, Tiêu Dung Ngư còn phải đi học nên không gặp mặt được vài lần, nhưng người ta đến dự tiệc thì phải lễ phép chào hỏi.

Tiểu Ngư Nhi miệng mồm nhanh nhảu, giọng ngọt ngào, cộng thêm gia đình tốt đẹp, nhiều người lớn muốn cho lì xì, Lữ Ngọc Thanh nhanh chóng ngăn lại. Mới qua Tết một tháng, sao có thể lại nhận tiền lì xì nữa.

Các anh trai cùng thế hệ hai mươi mấy tuổi trông thấy em gái xinh như vậy thì hơi ngượng ngùng đáp lại.

Chưa chào hỏi được bao nhiêu thì một đám con nít đi theo sau mông Tiêu Dung Ngư, đều là học sinh tiểu học hoặc trẻ

mẫu giáo. Chúng trông thấy chị gái xinh như vậy đều vòng quanh chân cô, ngửa khuôn mặt nhỏ nhìn Tiêu Dung Ngư.

Quản lý nhà hàng biết Tiêu cục trưởng đến, nhanh chóng ra khỏi sảnh lớn chào hỏi, cố ý lấy ra Kiến Nghiệp 95 Chí Tôn*, cung kính mà thân thiện nói: "Tiêu cục trưởng, hôm nay nhiều người thật."

(*) 95 Chí Tôn là hiệu thuốc lá cao cấp.

"Ừm." Tiêu Hoành Vĩ bận rộn đến choáng váng, hỏi gọn: "Sắp xếp xong hết chưa?"

"Xong rồi." Quản lý nhà hàng vỗ ngực bảo chứng: "Sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Tiêu Hoành Vĩ yên tâm, chủ động nắm tay với quản lý nhà hàng:

"Vậy giao cho các người."

"Đúng rồi."

Lão Tiêu lấy một bao lì xì ra:

"Đây là cho người chủ trì, nhờ anh chuyển lại giùm."

Quản lý nhà hàng cầm bao lì xì, trong lòng rất buồn bực: "Không phải các người mời MC à? Nhà hàng không mời, sao còn bắt bọn tôi chuyển giùm?"

Nhưng Tiêu Hoành Vĩ không có thời gian giải thích, bởi vì khoảng mười giờ rưỡi thì đồng nghiệp của ông và Lữ Ngọc Thanh đến.

Bọn họ đều là 'Nhân vật lớn", ít nhất ở trong Cảng Thành là vậy.

Danh hiệu cục trưởng, chủ nhiệm đầy rẫy, hiện tại còn chưa có tám mục quy định, con cái của lãnh đạo vẫn có thể tổ chức

tiệc sinh nhật. Lão Tiêu nhanh chóng bỏ xuống thân thích, dẫn theo Tiêu Dung Ngư đi chào các chú, bác này.

Các thân thích cũng sẽ không cảm thấy bị vắng vẻ, ngược lại có chút hâm mộ, bởi vì một người lăn lộn cao tới đâu có thể nhìn ra được từ người bạn mà họ quen.

Lão Trần và Lương Mỹ Quyên cũng đến, đơn vị của hai người gần nên hẹn nhau đi bộ qua.

"Sao bây giờ hai người mới đến?"

Tiêu Hoành Vĩ vội vàng nói:

"Tôi nói chuyện đến khàn giọng."

"Chú Trần, dì Lương."

Tiểu Ngư Nhi cũng đi theo chào hỏi.

"Con gái!"

Lương Mỹ Quyên không biết nên nói cái gì bây giờ, vươn tay ôm lấy Tiêu Dung Ngư, Tiểu Ngư Nhi cũng rất nghe lời tựa đầu lên vai Lương Mỹ Quyên.

Bọn họ đều hiểu rằng Trần Hán Thăng sẽ vắng mặt bữa tiệc này.

Nhưng Tiêu Hoành Vĩ không biết, còn nhìn ra sau:

"Hán Thăng đâu? Thằng nhóc này lại chạy đi đâu chơi rồi?"

"Nó … nó …"

Lương Mỹ Quyên ấp úng không biết nên giải thích thế nào.

May mà Tiêu Hoành Vĩ chỉ là thuận miệng hỏi một câu, ông tuyệt đối không tin Trần Hán Thăng sẽ vắng mặt hôm nay.

Tiêu Hoành Vĩ quay đầu nói với Trần Triệu Quân:

“Lão Trần, tôi đi tiếp đãi họ hàng, anh tiếp chuyện với đồng nghiệp trong đơn vị hộ tôi. Tiểu Ngư Nhi, con đi theo cha, bên này còn có một ít người lớn cần chào hỏi.”

Sau khi Tiêu Hoành Vĩ dẫn

theo con gái rời đi, Lương Mỹ Quyên nhìn chồng mình:

“Làm sao bây giờ? Thằng nhóc đó tới bây giờ vẫn không bắt máy, hay là chúng ta đưa tiền biếu rồi về thôi …”

“Nói gì kỳ!”

Trần Triệu Quân ngắt lời vợ:

“Con trai đã chạy, lẽ nào cha mẹ cũng bỏ chạy luôn?”

Lão Trần móc thuốc lá xã giao của mình ra, giúp đỡ Tiêu Hoành Vĩ tiếp đãi khách.

Nếu hỏi Trần Hán Thăng học tài giao tiếp xã giao từ đâu thì có một nửa là từ tính cách độc lập, một nửa khác là mưa dầm thấm đất từ chỗ Lão Trần.

Trần Triệu Quân âm thầm “Đánh vào nội bộ”, gặp khách trong thể chế thì sẽ giới thiệu thân phận trước, sau đó nói một số việc kỳ thú trong chốn quan trường Cảng Thành; ngẫu nhiên gặp bà con nông dân của Tiêu Hoành Vĩ thì sẽ nói về thu hoạch năm nay; gặp những họ hàng giàu có thì Lão Trần sẽ bàn về biến đổi của thể chế thị trường kinh tế.

Lão Trần luyện chữ nhiều năm, hàm dưỡng và khí độ rất tốt, cộng thêm đơn vị không tệ, khi chào hỏi mọi người đều nể mặt vài phần.

Cứ như thế đứng dưới ánh mặt trời đến mười một giờ, quản lý nhà hàng nói đã tới giờ, mười hai giờ chính thức bắt đầu buổi tiệc, Tiêu Hoành Vĩ mới kêu mọi người đi vào sảnh chính.

“Mau lên nào con gái, hôm nay con là nhân vật chính.”

Lão Tiêu nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi đứng ở cửa, ánh mắt luôn nhìn chăm chú phương nam.

“Biết ạ.”

Tiêu Dung Ngư lặng lẽ lên tiếng, trong tầm mắt không có FAW màu đỏ, chỉ có một chiếc xe bus màu xám chậm rãi chạy tới.

Chiếc xe bus không chút bắt mắt, chỉ treo giấy phép Kiến Nghiệp “Tô A” .

Trong xe, nội dung thảo luận đều là cuộc sống sinh viên.

“Học kỳ này chúng tớ đổi ký túc xá, ở phòng mới làm tớ luôn mất ngủ, không ngờ đến Cảng Thành ngược lại ngủ một giấc dài.”

“Không ngờ chớp mắt đã đến năm hai, thời gian trôi qua nhanh quá.”

“Tiểu Manh, tháng mười hai năm ngoái cậu được bao nhiêu điểm trong cuộc thi cấp bốn?”

…

Có một nam sinh da ngăm đen hỏi đồng bạn bên cạnh mình:

“Cậu được bao nhiêu điểm cấp bốn?”

“Hơn một trăm điểm thì phải.”

Có một giọng nói đùa cợt trả lời:

“Tóm lại mọi người đều là ba con số, thật ra chênh lệch không lớn như vậy.”

“Cấp bốn hơn một trăm điểm và cấp bốn hơn năm trăm điểm sẽ giống nhau sao?”

Nam sinh da đen tức giận nói:

“Tớ trả lời bài thi nghe không được tốt, may mắn qua được cấp bốn.”

“Giỏi đấy, thi nghe tiếng Anh dù tớ đeo tai nghe cũng không nghe được vài câu, không chính xác bằng đoán đại nữa.”

Nam sinh thi cấp bốn được hơn một trăm điểm đứng lên, không ngờ người này mặc đồ tây giày da chính thức, nhìn ngoài cửa sổ nói: “Đã đến nhà hàng, mọi người chú ý nhé, lặng lẽ vào thôn, không cần bắn súng.”

Chương 386: Bạch nguyệt quang của tớ, sinh nhật vui vẻ!

Trong sảnh lớn nhà hàng trang trí lộng lẫy, xem ra quản lý dành hẳn phòng tiệc hào hoa nhất cho Tiêu Hoành Vĩ, đương nhiên loại hào hoa này toát ra cảm giác cổ xưa, tay nắm cửa nhà vệ sinh cũng nhuộm một lớp vàng, nồng nặc mùi nhà giàu mới nổi.

"Nông dân phất nhanh bắt đầu leo lên vũ đài rồi."

MC mặc đồ tây thở dài, biết năm năm tiếp theo, các loại nhân vật làm màu sẽ như mây khói thoáng qua xuất hiện trong tầm nhìn của công chúng, ảnh hưởng sâu đến thế hệ trẻ này.

"Sắp tới lượt cậu lên sân rồi."

Nhân viên phục vụ của nhà hàng đi qua nhắc nhở một tiếng.

MC trẻ làm động tác tay OK, thật ra vẫn luôn lắng nghe động tĩnh ở đằng trước.

Trong đại sảnh phi thường náo nhiệt, ngồi đầy mấy chục bàn, lũ nhóc đứng chật đường đi, tay cầm bong bóng cười đùa vui vẻ.

Tuy trong kế hoạch, Tiêu Hoành Vĩ chỉ đãi họ hàng vài bàn, nhưng thân phận của ông bày ra đó, nhiều người dù không nhận thiệp mời cũng tìm đủ lý do nhét chút tiền biếu.

"Chốc nữa ông sẽ đi lên nói hai câu, nhớ kỹ lời chứ?"

Lữ Ngọc Thanh nhắc chồng mình, phòng tiệc có sân khấu, diện tích khá lớn, đầy ắp bong bóng và đèn màu.

Tiêu Hoành Vĩ gật đầu, ông cũng nghĩ tới một vấn đề:

"Khi nào tôi lên? Trước khi mọi người chưa động đũa hay là ăn miếng đầu tiên?"

Lữ Ngọc Thanh chỉ phía sau màn sân khấu:

"Có MC mà, đến lúc đó nghe theo người chuyên nghiệp là được."

Hai người đang nói chuyện, thì thùng loa trong đại sảnh bỗng phát ra tiếng ù ù. Tiêu Hoành Vĩ xem đồng hồ, 11g58, MC này đúng giờ thật.

"Laydy and Gentleman, các hương thân, chào buổi trưa, hoan nghênh mọi người đến nhà hàng lớn Phương Đông tham gia tiệc sinh nhật của cô Tiêu Dung Ngư."

Người chủ trì trong tay cầm micro, mặc đồ tây chính thức, vừa nói chuyện vừa từ sau màn đi ra sân khấu.

"Tôi là người chủ trì của buổi tiệc này, Trần Hán Thăng."

Trần Hán Thăng cười híp mắt giới thiệu chính mình:

"Tôi đang học năm hai ở Kiến Nghiệp, làm thêm công việc chuyển phát nhanh, ngẫu nhiên tham gia vấn đề điện tử, còn nhận công việc MC cho một số tiệc cưới. Phụ lão hương thân Cảng Thành có việc hiếu hỉ nào có thể liên hệ với tôi, sẽ ưu đãi giảm 20% …"

"Thằng nhóc này toàn làm mấy trò lòe loẹt, tôi vốn thấy lạ người chủ trì ở đâu ra."

Tiêu Hoành Vĩ bất đắc dĩ lắc đầu.

Lão Tiêu lại quay đầu nhìn xem con gái, chỉ thấy Tiểu Ngư Nhi phát hiện là Trần Hán Thăng thì đứng bật dậy từ chỗ ngồi,

mắt đẹp nhìn trân trân hướng sân khấu, miệng hơi mở ra, vẻ mặt khó tin.

“Ài.”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh nhìn nhau, đại khái hiểu suy nghĩ trong lòng nhau.

Vậy mà con gái của mình bị trò này dụ!

Hai người cho rằng đây là Trần Hán Thăng giở chiêu trò, họ không rõ nguyên nhân hậu quả của sự tình, cho nên không hiểu vẻ ngạc nhiên của Tiểu Ngư Nhi.

Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cũng phản ứng lại.

Lão Trần im lặng hút thuốc:

“Con trai của bà nghẹn cả buổi thì ra là cho Tiêu Dung Ngư món quà bất ngờ.”

“Con của tôi thì cũng là con của ông!”

Trái tim treo cao dần rớt xuống bụng Lương Mỹ Quyên, trở về thì tốt rồi, nếu không trong lòng bà cảm giác nợ Tiểu Ngư Nhi nhiều.

“Thằng nhóc đó mặc đồ tây cũng đẹp trai đấy, hơn nữa không luống cuống.”

Lương Mỹ Quyên nhìn Trần Hán Thăng, tâm trạng thả lỏng cũng bắt đầu đánh giá tình hình.

“Các bạn, chúng ta cùng chơi một trò nào.”

Trần Hán Thăng nâng lên tay phải, ngón cái và ngón trỏ gác lên nhau:

“Động tác này gọi là bắn tim, gặp người nào mình thích thì hãy bắn tim với họ.”

“Nào, ông bà nội, chú dì, em trai em gái hàng bên trái, tôi bắn tim cho các vị này.”

Trần Hán Thăng nói với hàng ghế khách bên trái:

“Mọi người cũng giơ tay phải lên bắn tim với tôi chứ!”

Nhân viên nhà hàng đang mở bài “Xem 72 biến của tôi” của Thái Y Lâm, vô tình hợp với tình cảnh. Sau khi Trần Hán Thăng kêu gọi, chỉ có bọn nhỏ cười toe giơ tay phải, người lớn chỉ cười nhìn.

MC Trần không vui, đến trước mặt bà nội Tiêu ngồi ở hàng đầu, hắn ngồi xổm người xuống nói: “Bà nội, con dạy bà bắn tim.”

Ngồi bàn này đều là người già, bà nội Tiêu nhìn thấy Trần Hán Thăng cũng rất vui vẻ, nếp nhăn lộ rõ niềm vui sướng.

Trần Hán Thăng cầm tay phải của bà nội Tiêu, đặt ngón cái và ngón trỏ cạnh nhau, chậm rãi nâng lên:

“Bà nội bắn tim cho mọi người này, mọi người hãy đáp lại được không?”

Bà cụ làm động tác này, những người lớn cũng ngượng ngùng giữ kẽ, hơn nữa động tác trông cũng vui, họ lần lượt nâng lên tay phải bắn tim.

Lương Mỹ Quyên hưởng ứng càng nhiệt liệt, còn nói với ông chồng ngồi cạnh mình:

“Mau lên nào Lão Trần, ông cũng bắn tim tôi đi, chứng minh ông yêu tôi.”

Trần Triệu Quân ấp úng từ chối:

“Vợ chồng già rồi, bà học theo con nít làm gì.”

“Ôi, ông mau làm đi!”

Lương Mỹ Quyên không chịu, bắt buộc Lão Trần phải khoe ân ái. Trần Triệu Quân không còn cách nào, chỉ có thể vươn ngón tay quơ một cái.

Nào ngờ Lương Mỹ Quyên không chịu bỏ qua:

"Làm sai rồi, ông làm là số 7 chứ không phải trái tim, con trai nói bắn tim là hai ngón tay, bởi vì lỗ hổng chính giữa giống như trái tim."

MC cần giữ "Tinh thần vứt liêm sỉ" này, nếu không thì sao làm không khí sôi động được?

Trong khi mọi người trong phòng tiệc đều bắn tim, Trần Hán Thăng chuyển hướng Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt hai người giao nhau.

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

"Cô gái xinh đẹp hôm nay làm tiệc sinh nhật, tôi cũng bắn tim với cô."

Mọi người đều chờ Trần Hán Thăng giơ tay phải, nào ngờ hắn đặt micro xuống dưới chân, hai tay giơ cao qua đầu làm hình trái tim siêu to.

"Sinh nhật vui vẻ, bạch nguyệt quang sáu năm của tớ!"

Tuy Trần Hán Thăng nói ra câu này nhưng trong phòng tiệc quá ồn, tiếng vỗ tay, huýt sáo, la ó, Tiêu Dung Ngư chỉ trông thấy khẩu hình, nhưng không nghe thấy nội dung.

Nhưng bấy nhiêu đã đủ, ít nhất là với cô gái như Tiểu Ngư Nhi.

"Heo Trần!"

Cảm xúc của Tiểu Ngư Nhi giống như lũ vỡ đê, chớp mắt một cái là có dòng nước mắt chảy ra, không ngừng được, không thể ngăn được.

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy mình cần làm điều gì đó, ít nhất là ôm một cái, mới nhấc chân thì bị Lữ Ngọc Thanh ngăn cản:

"Dè dặt chút đi con gái, không thể được bắn tim một cái đã chạy theo người ta."

Tiêu Hoành Vĩ nghe mà buồn cười, thầm nghĩ làm chiêu trò xong còn bắn tim, tiếp theo chắc đến lượt mình lên nói chuyện rồi chứ.

Không ngờ Trần Hán Thăng nhặt micro lên, vỗ lớp bọc kim loại hình lưới khiến đại sảnh tràn ngập tiếng kêu ù ù.

Trần Hán Thăng hắng giọng:

"Tiếp theo còn có món quà bất ngờ nữa."

"Còn có quà bất ngờ?"

Tiểu Ngư Nhi mong đợi nhìn nam sinh khiến mình vừa khóc vừa cười.

"Lão Tiêu, có nên nhắc nhở Hán Thăng là đã mười hai giờ rồi không?"

Lữ Ngọc Thanh cảm thấy cần đưa thức ăn lên.

Tiểu Ngư Nhi dứt khoát quay đầu nói:

"Không được, con muốn xem quà bất ngờ!"

Tiêu Hoành Vĩ cười cười: "Chúng ta nghe lời con gái."

Trên sân khấu, Trần Hán Thăng đá quả bóng dưới chân sang bên cạnh, chừa một khoảng trống lớn.

Lúc này Trần Hán Thăng muốn bày ra món quà bất ngờ, giơ lên micro la lớn: "Đến đây nào các bé, lên đài đi nào!"

Chỉ nghe "Rào rào" một tiếng, phía trước, phía sau tuôn ra hai nhóm người.

Nhóm người ở phía sau thì Tiểu Ngư Nhi rất quen thuộc, Tạ Uyển Thu, Lưu Tiểu Manh, Vương Tử Bác, Phan Dĩnh, Cao Gia Lương, các bạn học cấp 3 đi học ở Kiến Nghiệp, cũng có mấy bạn cùng phòng ở đại học như Biên Thi Thi.

Ở phía trước là đám nhóc đang chơi trên lối đi, nghe câu "Đến đây nào các bé, lên đài đi nào!", chúng thầm nghĩ "Mình là bé mà" vì thế cũng ùa lên.

"Ôi mợ!"

Trần Hán Thăng thộn mặt ra, thầm nghĩ đám nhóc con này lên làm cái gì? Ông đây không kêu tụi bây!

"Xuống xuống, không kêu mấy đứa lên."

"Không được lên, đây là chỗ của các anh chị."

"Ui da, đứa nào đá ông!"

…

Trần Hán Thăng vốn định giơ tay xua đám nhóc tì, không biết bị ai đá một cái, đành bất đắc dĩ cho đi.

Trong khoảnh khắc này, trên sân khấu đứng đầy người.

Các sinh viên biểu cảm rất hưng phấn, vui vẻ vì hoàn thành "Chơi ác" .

Có một số người thì cha mẹ cũng ngồi ở bên dưới, nhưng đều cho rằng con của mình còn đang đi học ở tỉnh ngoài.

Tiểu Ngư Nhi không kiềm được nữa, chạy lên trên:

"Sao mọi người đều đến? Thi Thi, chẳng phải cậu nói bận thi không rảnh à?"

"Hi hi, đêm qua bọn tớ đã đến rồi, lúc gọi điện thoại là vừa tới Cảng Thành."

Biên Thi Thi lộ vẻ mặt nghịch ngợm:

“Nhưng không trách tớ được, ai đó nói muốn đưa cho cậu một món quà bất ngờ, tớ đành phối hợp. Vị kia giàu quá mà, vì bất ngờ mà đặc biệt bao nguyên một chiếc xe buýt.”

“Còn bao ăn bao ở!”

Bạn học nữ cấp 3 Tạ Uyển Thủ bổ sung thêm:

“Vì không để món quà bất ngờ bị lộ, cậu ta không cho chúng tớ về nhà ở.”

“Tiểu Trần …”

Tiêu Dung Ngư rơi nước mắt, vươn tay kéo ống tay áo của Trần Hán Thăng, nhẹ đung đưa.

Có ai còn nhớ đau lòng ngày hôm qua.

“Được rồi, kéo tay áo là điểm giới hạn, không thể thân thiết hơn nữa.”

Trần Hán Thăng nhìn Lão Tiêu:

“Cha cậu cho hai trăm tệ thù lao, chút tiền ấy chỉ đủ cho tớ bán nghề.”

Trần Hán Thăng không tắt nút micro, toàn bộ sảnh lớn đều nghe được, đồng chí Lão Tiêu đỏ mặt.

Trần Triệu Quân gãi đầu: “Hay là hiện tại đặt tiền biếu xuống, chúng ta trở về đi.”

Lương Mỹ Quyên lườm ông:

“Nói bậy cái gì, con trai đến, làm cha mẹ tự nhiên phải ở lại.”

“Xì.”

Tiểu Ngư Nhi khóc ướt mặt không kiềm được nở nụ cười, vừa khóc vừa cười nhưng rất xinh đẹp.

Cao Gia Lương nhìn mà chua xót, cuối cùng thở hắt ra:

“Tiểu Ngư Nhi, món quà bất ngờ này của Trần Hán Thăng rất có ý nghĩa, nhưng bạn học cấp 3 chúng tớ cùng nhau làm một băng-rôn cho cậu, nội dung đều là lời trong lòng mọi người. Tử Bác, cậu mau lấy ra đi.”

Vương Tử Bác kéo băng-rôn cầm trong tay ra, từ từ giăng ra trên sân khấu.

“Chúc Tiểu Ngư Nhi sinh nhật tuổi hai mươi vui vẻ, cậu mãi mãi là công chúa của Nhất Trung Cảng Thành!”

“Cảm ơn mọi người!”

Tiêu Dung Ngư khóc lem son phấn.

“Đừng cảm ơn tụi này, cảm ơn Tiểu Trần đi.”

Vương Tử Bác cười nói:

“Thằng đó vì khuyên mọi người trở về đã tốn nhiều công sức.”

“Tớ biết.”

Tiểu Ngư Nhi hai mắt đẫm lệ nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng bĩu môi, thầm nghĩ “chỉ có thế thôi sao?”

Tớ còn chưa xài skill mà cậu đã ngã xuống?

May mà lúc này Lữ Ngọc Thanh đi lên sân khấu, một bên cảm ơn một bên ôm Tiểu Ngư Nhi xuống dưới, bà sợ Tiểu Ngư Nhi quá mức cảm động.

Chờ bạn học giới thiệu xong, Tiêu Hoành Vĩ thầm nghĩ rốt cuộc đến lượt mình rồi chứ.

Nào ngờ Trần Hán Thăng lấy đàn ghi-ta điện ra:

“Món quà bất ngờ cuối cùng là tôi xin gửi một bài đơn ca đang hot, “Tuyệt đối si tình” của Lý Thánh Kiệt. Nói thật, vì tập hát bài này hay mà mỗi buổi tối lúc hai giờ khuya tôi một

mình gảy đàn ở ban công ký túc xá, rớt bao nhiêu là da ngón tay.”

Lương Mỹ Quyên đau lòng nói:

“Thằng nhóc hư đó chỉ chịu cố gắng như vậy vì cô gái xinh đẹp.”

Trần Triệu Quân hơi nghi ngờ, tuy đàn ghi-ta nhập môn đơn giản nhưng con trai của mình học được thật sự?

Trần Hán Thăng dùng thực lực đập tan chất vấn.

Muốn dùng một tách Latte chuốc say em

Để khiến em yêu anh nhiều một chút

Em không hiểu mùi vị của thầm mến

Em đã có người bên cạnh nên mãi mãi không biết

…

Khi nhịp đầu tiên vang lên, bên dưới rộ lên tiếng kêu giật mình, vì rất hay, có chút hơi hướm bản gốc.

Trần Hán Thăng trông thấy phản ứng của mọi người thì thầm đắc ý, còn tiêu sái xoay một vòng, hơi bị chảnh chó.

Đặc biệt có mấy đứa nhỏ cũng ở trên sân khấu, náo nhiệt như bạn nhảy.

Tiêu Hoành Vĩ không thể không thừa nhận:

“Hán Thăng đã làm nhiều điều vì con.”

“Dạ!”

Tiểu Ngư Nhi gật mạnh đầu, hiện tại Trần Hán Thăng mà nêu yêu cầu gì là cô sẽ đồng ý hết.

Lữ Ngọc Thanh cũng đồng ý:

“Trước kia không phát hiện Hán Thăng hát hay như vậy, cảm giác ngang ngửa ca sĩ gốc …”

Lữ Ngọc Thanh nói được một nửa thì trên sân khấu có cậu nhóc nghịch ngợm khi nhặt bong bóng chợt thấy ổ điện, nhóc đó giật đầu cắm đàn ghi-ta điện ra.

Người xem dưới sân khấu đều cho rằng phát sinh “Sự cố sân khấu”, vội vẫy tay ra hiệu Trần Hán Thăng tạm dừng, nếu không thì sẽ không có nhạc đệm.

Nhưng …

Biết rõ nếu em rời đi

Thế giới của hắn cũng mất đi

Ta vẫn ngây ngốc chờ

Đợi ngày kỳ tích xuất hiện

.....

Mọi người bỗng nhiên phát hiện, đàn ghi-ta điện đã bị nhổ dây rồi mà sao vẫn có nhạc.

Đặc biệt là đang tới đoạn cao trào, đầu ngón tay của Trần Hán Thăng gảy như bay, hắn thấy khán giả vẫy tay còn cho rằng là chính mình đàn hát quá hay nên được khích lệ, tay đàn càng hăng say.

Lương Mỹ Quyên sững sờ hỏi:

“Lão Trần, mới nãy ông nói cái gì nhỉ?”

Trần Triệu Quân trầm giọng nói:

“Đặt tiền biếu xuống, chúng ta về nhà thôi.”

” Tôi thấy được, mất mặt không chịu nổi.”

Lương Mỹ Quyên bỗng che mặt, vừa rồi bà còn đắc ý khoe với người bên cạnh đây là con trai của mình, kết quả Trần Hán

Thăng hát nhép.

Đúng là phong cách thường ngày của hắn.

…

Mãi đến ngày nào đó em sẽ phát hiện

Người thật sự yêu em đã một mình ôm bi thương

Hát hết bài "Tuyệt đối si tình", Trần Hán Thăng phát hiện mọi người ở dưới sân khấu đều ngẩn ngơ, thầm nghĩ chẳng lẽ mình nhép miệng quá giống, khiến mọi người cảm động?

"Nhưng sao mẹ che mặt làm gì?"

Trần Hán Thăng nhủ thầm, thấy Tiểu Ngư Nhi nhào vào ngực của Lữ Ngọc Thanh, bờ vai run run, hình như cố nén cười.

"Chẳng phải cô ấy nên vô cùng cảm động sao?"

Trần Hán Thăng càng kỳ lạ, bạn chí cốt Vương Tử Bác luôn chỉ ra sau lưng hắn.

"Là sao?"

Trần Hán Thăng quay đầu lại, đã hiểu.

Một đứa nhóc cao chưa tới đùi của hắn, tay cầm đầu cắm của đàn ghi-ta điện đang cười khờ với hắn.

"Đệt, tự dưng mày nhổ đạo cụ làm màu của ông làm gì! ! !"

Chương 387: Nuôi con gái hai mươi năm, từ giờ trưởng thành!

Sau khi Trần Hán Thăng bị phát hiện hát nhép, Lão Tiêu vội lên đài giật lấy micro, kể về cảm thụ của mình trong sinh nhật hai mươi tuổi của con gái.

Một là để giảm bớt lúng túng cho Trần Hán Thăng, hai là sợ hắn lại làm trò mèo gì nữa khiến ông không thể phát biểu được.

“Hai mươi năm trước con khóc ngoe ngoe chào đời, cha nhìn con huơ cánh tay nhỏ, lúc ấy bèn nghĩ đây là con gái của tôi, tôi phải dùng cả đời này che chở, yêu thương …”

Lão Tiêu nói vô cùng xúc động, bởi vì đây là tình cảm chân thành của ông. Giống như sáng tác văn thời cấp 3, giáo viên ngữ văn thường kêu chúng ta tả việc thật sự phát sinh, vậy thì giáo viên chấm bài thi mới bị cảm động.

Vì vậy khi Lão Tiêu lên tiếng, nhiều bạn bè họ hàng đã làm cha làm mẹ ngồi trong phòng tiệc đều chìm đắm vào.

Lương Mỹ Quyên cũng rất xúc động, nói với chồng:

“Hồi Hán Thăng còn nhỏ đáng yêu biết bao, khi tôi tan ca thì nó đã đứng ở cửa, vịn khung cửa lớn tiếng kêu “Mẹ về rồi” . Tôi bận rộn một ngày chỉ cần nghe giọng nói đó là trong lòng thoáng chốc tràn ngập sức mạnh.”

Trần Triệu Quân lườm vợ:

“Khi nó kêu câu đó cơ bản đều là gây chuyện, sợ bị đánh đòn mới giả vờ ngoan, bà nhớ kỹ lại xem tôi nói có đúng không?”

Lương Mỹ Quyên nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, đột nhiên đánh Lão Trần một cái:

“Làm ơn đừng nhắc thẳng thừng vậy chứ? Cho tôi giữ lại chút ấn tượng ngọt ngào đi.”

Lão Trần bất đắc dĩ lắc đầu. Tiêu Hoành Vĩ đứng trên sân khấu càng nói càng say sưa, khiến Tiểu Ngư Nhi nước mắt ràn rụa.

Tiêu Dung Ngư không biết công chúa thật sự thì sinh hoạt như thế nào, nhưng trong hai mươi năm qua, đúng là cha mẹ hết sức yêu chiều nâng niu cô.

“Hy vọng tháng ngày sau này cậu sẽ đối xử tốt với tớ.”

Tiểu Ngư Nhi nhìn hướng người nào đó, hắn là MC của buổi tiệc này, dù bị chọc thủng việc hát nhép cũng không thể xuống sân khấu, thỉnh thoảng còn nhanh nhẹn đưa khăn giấy qua, bởi vì Lão Tiêu kể bằng giọng nghẹn ngào.

“Chú Tiêu, nói nhiêu đó đủ rồi.”

Trần Hán Thăng tắt microphone, âm thầm nhắc nhở:

“Đừng làm như thể Tiểu Ngư Nhi sắp gả cho người ta, chừa chút cảm xúc đợi khi cô ấy kết hôn rồi nói. Mười hai giờ rưỡi rồi đấy chú, mọi người cũng nên ăn cơm chứ.”

Tiêu Hoành Vĩ còn chưa biểu đạt ra hết một bụng tình cảm, dường như người lãng phí thời gian nhiều nhất là cái tên MC giả vờ vô tội này.

Lão Tiêu không thèm so đo với kẻ nhỏ, chỉ nhìn thoáng qua hắn, ám chỉ nói:

“Có vài lời thật ra tôi muốn nói cho cậu nghe.”

Chờ Tiêu Hoành Vĩ xuống dưới, Trần Hán Thăng mới lặng lẽ xòe tay:

“Nói cho con làm gì, con cũng chỉ là đứa nhỏ.”

May mà tất cả trình tự rốt cuộc làm xong, nhân viên phục vụ có thể mang thức ăn lên.

Còn về hiệu quả thế nào thì nhìn tình yêu đong đầy trong mắt Tiêu Dung Ngư liền biết.

Lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng ngồi xuống cạnh Lương Mỹ Quyên, mặt dày kêu:

“Mẹ!”

“Ôi, đây là MC Trần mà nhỉ.”

Lương Mỹ Quyên cười khẩy nói:

“Sao đến bàn chỗ chúng tôi vậy.”

Trần Hán Thăng nhe răng cười, lại gọi Lão Trần:

“Cha!”

“Ừ, ăn cơm trước đi.”

Trần Triệu Quân giống như trước kia vậy, nét mặt thản nhiên, nhưng đưa bát đũa sạch của mình cho Trần Hán Thăng.

Nhìn con trai gắp đồ ăn ngồm ngoàm, vợ ở bên cạnh quen miệng quở trách, trong mắt Lão Trần tràn ngập thỏa mãn bình yên.

“Mẹ.”

Trần Hán Thăng ăn một lúc bỗng nhớ ra một chuyện:

“Mẹ có dặn con tìm TV LCD của Sharp ở Kiến Nghiệp, con quên mất.”

Lương Mỹ Quyên mỉa mai con trai không chút nương miệng:

“Không lạ, con hoặc là dẫn khách quý nữ số một thăm người thân, hoặc ăn sinh nhật với khách quý nữ số hai, cha mẹ đâu quan trọng bằng cô gái xinh đẹp.”

Trần Triệu Quân có chút kỳ lạ: “Tìm TV LCD làm cái gì, trong nhà không phải có TV sao?”

“Mẹ lo cho mắt của cha.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói:

“Nguyên văn của mẹ là vầy, vừa tan tầm là chỉ biết ôm TV, mắt mù rồi còn phải để mẹ hầu hạ, con hãy tìm TV LCD cho cha của con, chị Mao trong đơn vị nói chất liệu đó ít gây hại cho màng mắt, nhưng ở Cảng Thành không mua được, con tìm thử trong Kiến Nghiệp xem sao.”

“Khoảng thời gian trước con bận một việc quan trọng trong sinh hoạt nên quên mất, nhưng không sao, con kêu thư ký đi mua rồi.”

Trần Hán Thăng để lộ ra một thông tin quan trọng, hắn có thư ký.

Nhưng Lão Trần và Lương Mỹ Quyên chỉ lo thảo luận về TV LCD.

Trần Triệu Quân nhíu mày nói:

“Nghe nói hiện tại TV LCD giá mười mấy nghìn, đắt lắm.”

Lương Mỹ Quyên bĩu môi:

“Không sao, con của ông có tiền, nó bỏ ra một trăm nghìn tệ mua xe cho con gái thì biếu một bộ TV cho cha mình có gì đâu?”

Trần Triệu Quân gật gù:

“Nghe có lý.”

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh một tiếng: “Về sau tuyệt đối đừng tiết kiệm, nếu không rất chịu thiệt.”

.....

Trần Hán Thăng cứ như thế nhìn cha mẹ tán gẫu, còn cho rằng bọn họ không nghe rõ, lại nhấn mạnh:

“Thư ký đó giỏi lắm, có thể nói là con một tay bồi dưỡng ra, nhạy bén, trung thành, còn dám nói thẳng …”

“Hai người có nghe không vậy!”

Trần Hán Thăng không kiềm được oán trách, bởi vì cha mẹ quăng cho hắn cả ký bơ.

Lương Mỹ Quyên lúc này mới nhìn Trần Hán Thăng: “Không nghe, con mới nói gì.”

“Thôi, hai người cố ý mà.”

Trần Hán Thăng bỏ bát đũa xuống, buồn bực rời đi chỗ ngồi, muốn khoe khoang trước mặt cha mẹ cũng không được.

“Nghe thấy không, con trai có thư ký.”

Mãi đến lúc này, Lương Mỹ Quyên mới đụng nhẹ cánh tay của Lão Trần.

“Về sau cứ làm như thế này.”

Trần Triệu Quân rất vừa lòng hiệu quả vừa rồi:

“Nó vốn đã không tuân theo quy củ, tính cách hơi ngông nghênh. Nếu nó thành đạt, chúng ta ở nhà phải đè ép tính khí của nó, không thể để nó luôn kiêu ngạo; còn nếu ngày nào đó nó làm ăn thất bát, chúng ta phải khích lệ nó, cho nó lấy lại dũng khí và sức mạnh.”

Lương Mỹ Quyên ngước đầu lên, con trai đang ngậm thuốc lá cười cợt nói chuyện với bạn học vừa rồi lên sân khấu, bà nhẹ gật đầu:

“Tôi nghe lời ông.”

…

Nhóm người Vương Tử Bác, Biên Thi Thi ngồi riêng một bàn. Trần Hán Thăng đi qua nói giỡn vài câu rồi đến bàn của gia đình Tiêu Hoành Vĩ.

Ánh mắt của Tiêu Dung Ngư luôn không rời khỏi Trần Hán Thăng, con gái như cô dễ giận nhưng cũng dễ dụ, việc hôm nay Trần Hán Thăng làm, bao gồm hát nhép đều đủ Tiểu Ngư Nhi ghi nhớ cả đời.

Lữ Ngọc Thanh hỏi:

“Hán Thăng, ăn xong nhanh vậy?”

“Dạ.”

Trần Hán Thăng đá lông nheo với Tiêu Dung Ngư, cười nói:

“Con đến hỏi ý nên sắp xếp các bạn học như thế nào?”

“Sắp xếp như thế nào?”

Tiêu Dung Ngư ngây ra một lúc:

“Ngày mai tớ về trường, tất cả không cùng về à?”

“Về chung cũng được, nhưng sẽ nợ tình.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Thí dụ như sau khi cậu về Đại học Đông Đại, lại gặp bạn cùng phòng của mình, nhớ lại bọn họ lặn lội mấy trăm cây số đến Cảng Thành tham gia tiệc sinh nhật của cậu thì có phải là trong lòng tràn ngập cảm kích?”

Tiểu Ngư Nhi suy nghĩ một hồi, rất thành thật nói:

“Đúng rồi.”

Tiêu Hoành Vĩ mới uống bia xong, mặt đỏ rần lại gần hóng chuyện.

“Thì đấy.”

Trần Hán Thăng nói:

“Nợ tình cảm này thì về sau khó làm việc, chẳng bằng trả lại sớm. Tớ định buổi chiều mời họ đi chơi Hoa Quả Sơn, tớ bao tiền vé vào cửa buổi tối mời bọn họ ăn đồ nướng, karaoke, tóm lại cho bọn họ xem mình tiêu tiền, cuối cùng mọi người vui vẻ, cũng không nợ nhau.”

“Hán Thăng nói có đạo lý.”

Lão Tiêu lăn lộn trong quan trường lâu như vậy, lập tức hiểu ẩn ý trong đó, ông biết Trần Hán Thăng đang tính toán cho con gái của mình.

Lữ Ngọc Thanh khách khí nói:

“Để chú và dì trả số tiền đó cho.”

Trần Hán Thăng cười cười, không nói chuyện.

Tiêu Hoành Vĩ lườm vợ:

“Vậy vất vả Hán Thăng. “

“Nhưng buổi chiều tớ không đi được.”

Tiểu Ngư Nhi nhìn quanh:

“Họ hàng còn ở đây.”

“Không cần cậu đi.”

Trần Hán Thăng đứng lên:

“Cậu cứ ở nhà tiếp đãi thân thích, giao cho tớ là được.”

“Tiểu Trần …”

Tiểu Ngư Nhi vươn tay kéo lại vạt áo đồ tây của Trần Hán Thăng, ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt toàn là ỷ lại.

Trần Hán Thăng cười híp mắt vỗ đỉnh đầu của cô, quay người đi.

"Nuôi con gái hai mươi năm, từ nay lớn lên!"

Lão Tiêu cảm thán một tiếng, uống hai hớp rượu, cảm thụ trong lòng chỉ có bản thân biết.

Chương 388: Có bối cảnh thì muốn làm gì cũng được

Chiều ngày mười tám, Trần Hán Thăng dẫn theo đám sinh viên trẻ tuổi đi chơi Hoa Quả Sơn, leo núi Ngọc Nữ.

Hoa Quả Sơn là quê của Tôn Đại Thánh trong Tây Du Ký, trước kia nhóm người Biên Thi Thi chưa đến bao giờ, ôm tâm trạng kích động chiêm ngưỡng "Đông Thắng Thần Châu Ngạo Lai Quốc Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động", nhưng hoàn toàn thất vọng.

Cả ngọn núi chỉ có mấy tượng đá con khỉ, Thủy Liêm Động thì toàn là nước nhân tạo.

Vương Tử Bác xin lỗi gãi đầu:

"Chỗ quê chúng tớ có câu dân gian tục ngữ, đi tới Cảng Thành mà không đi Hoa Quả Sơn là tiếc nuối, đến Cảng Thành, leo lên càng tiếc nuối hơn."

Đám học sinh Cảng Thành nghe xong là màn chửi bới tập thể, tóm lại là quê hương của mình, siêu ghét bỏ.

May mà buổi tối Trần Hán Thăng lại mời mọi người ăn đồ trong quán nướng ở trung tâm thành phố. Cảng Thành là thành thị ven biển, mấy món hải sản như tôm, nghêu sống khá rẻ.

Mọi người vây quanh bếp lửa bốc khói, xiên thịt dê chảy mỡ xèo xèo, uống bia lạnh sướng, tâm sự các chuyện lý thú trong trường, còn add QQ của nhau. Trong ngày đi học mà đến Cảng Thành du lịch, trong lòng bọn họ cảm giác trộm vui sướng, ở chung càng hòa hợp.

Cho nên nói, đại học vừa là xã hội thu nhỏ, cũng là tháp ngà, tuy có mưu mô đấu đá nhau, nhưng tổng thể vẫn khá đơn thuần.

Đặc biệt chỗ này có đủ nam và nữ, Trần Hán Thăng cứ cảm thấy một chút ám muội đang nảy sinh.

Mười giờ mấy tối đi KTV, mọi người rất hào hứng, cũng không gặp "Kẻ xấu ức hiếp" . Cảng Thành vẫn có hiện tượng chặt chém du khách, nhưng Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác nói giọng địa phương, ai mà khờ khạo đi chặt chém những người này chứ.

Lúc mười một giờ, Tiêu Dung Ngư cũng đến, khóe mắt có mệt mỏi, đại khái buổi chiều tiếp đãi các bà con cô bác hơi mệt, nhưng tinh thần rất tốt, đặc biệt khi nhìn các bạn học quen thuộc và Trần Hán Thăng.

Chưa đợi mọi người vỗ tay hoan nghênh thì Lữ Ngọc Thanh cũng vào theo, nhóm Trần Hán Thăng ngừng động tác.

"Các bạn nhỏ, không hoan nghênh bác à?"

Lữ Ngọc Thanh mỉm cười ngồi trên sofa.

Phụ huynh của bạn mình đến, đám thanh niên hơi gò bó, dù Lữ Ngọc Thanh cũng cầm micro hát, cố gắng hòa mình với người trẻ tuổi.

Nói thật thì chất giọng của Lữ Ngọc Thanh khá tốt, bài "Đêm ngoại ô Moscow" êm tai thánh thót, chắc năm xưa bà là đồng chí nữ xứng đôi với "Ngô Ngạn Tổ Cảng Thành" .

Nhưng phụ huynh thì vẫn là phụ huynh, bọn họ chỉ biết dùng tư duy và phương thức của mình tiếp xúc người trẻ tuổi, mấu chốt là họ ngây thơ nghĩ mình đã làm rất tốt.

Giống như là Lữ Ngọc Thanh, bà cảm thấy hát một bài đã có thể kéo gần khoảng cách, hòa mình với bạn học của con

gái.

Nhưng những động tác nhỏ vô tình khiến cảm giác xa lạ vẫn tồn tại.

Thí dụ như Lữ Ngọc Thanh mới vào phòng KTV, mở hết đèn lên.

Nhóm Trần Hán Thăng vốn bật đèn laser, màu đỏ, xanh, vàng chiếu chiếu rất có không khí, kết quả Lữ Ngọc Thanh mở sáng đèn, mọi người thậm chí thấy rõ lông mũi, mụn của đối phương, những ái muội cũng bể như bong bóng.

Không chỉ thế, Lữ Ngọc Thanh thấy các lon bia trên bàn thì nhíu mày nói:

"Con nít con nôi mà uống nhiều bia vậy làm gì."

Lữ Ngọc Thanh gọi nhân viên phục vụ, rất phóng khoáng cho ba trăm tệ sai đi mua sữa bò và sữa c

Trần Hán Thăng cảm thấy sọ não đau, lặng lẽ nói với Tiêu Dung Ngư:

"Sao mẹ của cậu qua đây? Ai mà uống sữa khi hát karaoke, uống nhiều đi nhà vệ sinh nôn mửa, người ta phun ra một bụng rượu, tớ thì ói ra sữa thì mặt mũi đâu?"

"Da mặt của cậu vốn dày mà."

Tiểu Ngư Nhi đầu tiên là bật cười, cười xong thì rầu rĩ nói:

"Tại cậu chứ ai."

"Cái gì? Chuyện này mà cũng đổ thừa được?"

Trần Hán Thăng hô to oan uổng.

Tiểu Ngư Nhi đỏ mặt không lên tiếng, đúng là lỗi tại Trần Hán Thăng.

Cái gọi là biết rành con gái nhất là mẹ, Lữ Ngọc Thanh nắm rõ đặc điểm tính cách của Tiểu Ngư Nhi, hôm nay Trần Hán Thăng chơi chiêu này, bà rất lo con gái của mình bị cảm động sẽ lao vào vòng tay.

Trần Hán Thăng có tốt không?

Tốt lắm!

Khuyết điểm là học lịch bình thường, nhưng hắn có càng nhiều ưu điểm, thí dụ như gặp chuyện thì phân rõ nặng nhẹ, còn trẻ đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cũng biết gốc gác trong nhà hắn, cũng chịu đầu tư cho con gái của bà.

Tầm mắt của Lữ Ngọc Thanh rất cao, nhưng Trần Hán Thăng cách tiêu chuẩn kia càng lúc càng gần.

Tuy nhiên, dù tốt đến đâu thì bây giờ không phải là lúc.

Ở trong lòng Lữ Ngọc Thanh thì Tiêu Dung Ngư vẫn là đứa con nít, Trần Hán Thăng cũng vậy, hai đứa trẻ làm việc không biết nặng nhẹ, lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì còn tiếp tục học đại học được sao?

Trần Hán Thăng không biết những tình huống này, tuy nhiên Lữ Ngọc Thanh đến thì bầu không khí tan biến hết, hắn đành kêu mỗi người lấy một hộp sữa, uống hết rồi giải tán.

Giữa trưa ngày thứ hai, tài xế xe bus chuẩn bị về Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng kêu Tiêu Dung Ngư đi cùng, còn hắn ở lại Cảng Thành vài ngày.

“Hỏa Tiễn 101 đã bắt lấy thị trường ở Dương Châu, thừa dịp tổ chức sinh nhật cho cậu thì chuyển mục tiêu qua Cảng Thành luôn, buổi chiều đội thị trường sẽ đến.” Trần Hán Thăng giải thích.

“Vậy à.”

Tiểu Ngư Nhi tính sơ:

“Vậy các cậu định ở vài ngày?”

Nếu không quá lâu thì Tiêu Dung Ngư muốn chờ đi chung.

Trần Hán Thăng khoát tay:

“Chiếm thị trường Cảng Thành xong còn có thành phố khác, tớ đã xin phép nghỉ với trường học rồi, có gì liên lạc qua điện thoại.”

“Được rồi.”

Tiêu Dung Ngư có chút tủi thân, giờ đang là lúc cô ỷ lại Trần Hán Thăng, nhưng cũng biết không thể quấy rầy tiết tấu bố cục của Hỏa Tiễn 101, đành phải lưu luyến leo lên xe bus về Kiến Nghiệp.

Buổi chiều Khổng Tĩnh dẫn theo đoàn đội lại đây, Trần Hán Thăng cũng cùng họ gặp đại lý nhượng quyền của chuyển phát nhanh Thâm Thông của Cảng Thành.

Người đứng đầu là Lưu Chấn, đại khái bốn mươi tuổi. Tô Bắc vào tháng ba, lúc sáng sớm và ban đêm thường dưới mười độ, vậy mà Lưu Chấn chỉ mặc áo tay ngắn và áo khoác mỏng, bày ra dáng người cơ bắp cuồn cuộn.

Trên bàn ăn, Lưu Chấn nghe nói Trần Hán Thăng là người Cảng Thành, thời cấp 3 là học sinh của Nhất Trung Cảng Thành thì đặc biệt ưu ái.

“Hán Thăng, cậu đã gọi tôi một tiếng Chấn ca thì tôi phải nể mặt rồi!”

Lưu Chấn nâng rượu trắng lên nói:

“Nếu không truyền ra, mọi người bảo Chấn ca này không chăm sóc đồng hương, không chăm sóc em trai. Cảng Thành có mấy trường học, oách nhất là Học viện Công Hoài Hải, tóm lại tôi sẽ bắt lấy thị trường này giúp cậu.”

Trần Hán Thăng khách khí cụng ly. Khổng Tĩnh và Trương Minh Dung chỉ bưng nước trà, điều này khiến đàn em bên cạnh Lưu Chấn rất không vui.

"Chấn ca uống rượu trắng mà sao cô uống nước? Xem thường người hay gì?"

Khổng Tĩnh ngây ra một lúc, từ lúc cô bắt đầu gia nhập Hỏa Tiễn 101 thì ít xã giao, ngẫu nhiên uống vài ly với lãnh đạo đại học không ảnh hưởng toàn cục, ít gặp hành vi chuốc rượu này.

Trần Hán Thăng thầm hiểu, Lưu Chấn ngày xưa là thanh niên phơi phới, lớn tuổi bắt lấy thị trường chuyển phát nhanh, không thiếu ăn thiếu mặc, nhưng chưa sửa được một vài thói quen. Lưu Chấn cảm thấy miễn phí giúp đồng hương bắt lấy thị trường ở Cảng Thành thì cụng một ly rượu không quá đáng.

Nên lúc đàn em ở bên cạnh lên tiếng thì mặt Lưu Chấn xụ xuống, không nói chuyện.

"Chấn ca, quản lý Khổng thật sự không thể uống."

Vào lúc thế này thì Trần Hán Thăng tuyệt đối đứng về phía Khổng Tĩnh, nhưng hắn không muốn làm mất mặt của Lưu Chấn, chủ động nói: "Như vậy đi, tôi liên tục uống hai ly, Chấn ca thấy sao?"

"Được rồi, nếu chú em đã mở miệng."

Lưu Chấn miễn cưỡng bưng ly rượu lên:

"Thôi thì nể mặt Hán Thăng, nhưng làm ăn sao có thể không uống rượu? Chờ nhậu xong rồi đi mát-xa chân không?"

"Đêm nay hả? Đêm nay thì không rảnh."

Trần Hán Thăng có chút khó xử:

“Cha của một người bạn học kêu tôi uống trà, đại khái là muốn nghe phát triển của Hỏa Tiễn 101. Ngày mai tôi mời Chấn ca được không?”

Lưu Chấn càng thêm không vui vẻ, thầm nghĩ tôi định miễn phí khai thác thị trường giúp cậu, không uống rượu thì thôi đi, từ chối mát-xa chân nữa?

Mắt thấy tình hình căng thẳng, nhất định phải rót sức mạnh mới từ bên ngoài vào phá tan lúng túng.

Trần Hán Thăng thở dài, quyết đoán gọi người:

“Chú Tiêu, ăn cơm chiều chưa? Có thể qua đây uống ly trà không? Giới thiệu một người bạn với chú.”

Đêm nay Lão Tiêu định tâm sự với Trần Hán Thăng, hắn tặng Chevrolet rồi quà sinh nhật bất ngờ gì đó, con gái của ông đã nợ tình cảm quá nhiều.

Tiểu Ngư Nhi không để bụng, nhưng làm cha mẹ không thể giả vờ không biết.

Đột nhiên nhận cuộc điện thoại, Tiêu Hoành Vĩ thầm phỏng chừng phải chăng Trần Hán Thăng chọc chuyện gì?

Vào phòng riêng, Tiêu Hoành Vĩ quả nhiên cảm thấy không khí có chút lúng túng, Trần Hán Thăng giả vờ bình tĩnh giới thiệu:

“Đây là quản lý của đại lý nhượng quyền chuyển phát nhanh Thâm Thông ở Cảng Thành, Lưu Chấn.”

“Ồ.”

Lão Tiêu gật đầu chào, không nhiệt tình chút nào.

Lưu Chấn thì nhìn ngây cả người, cung kính rót một ly trà nóng đưa cho Tiêu Hoành Vĩ, sau đó mặc áo khoác ngoài vào che hình xăm trên cánh tay, trong miệng còn lẩm bẩm:

“Thời tiết kỳ lạ, sao đột nhiên lạnh quá nhỉ.”

Chương 389: “Đại ma vương” nhà Lão Trần

Trần Hán Thăng lừa dối gọi người, còn lôi Tiêu Hoành Vĩ đến. Thanh niên phơi phới Lưu Chấn không làm màu nữa, nghiêm túc nói chuyện làm ăn, khách khí tán gẫu phát triển, trần thuật hiến kế cho kinh tế Cảng Thành bay vọt, cố gắng khiến người Cảng Thành hài hòa của thế kỷ 21.

Sau khi ăn xong, Tiêu Hoành Vĩ và Trần Hán Thăng trở về Thương Ngô Lục Viên uống trà, Trương Minh Dung và Khổng Tĩnh trở về khách sạn.

Trương Minh Dung tuổi còn nhỏ, đặc biệt càng lúc càng quen thuộc với Khổng Tĩnh, có vài lời không cần giấu trong lòng, kinh ngạc nói: “Không ngờ Trần ca có thế lực lớn như vậy ở Cảng Thành, tùy tiện gọi một ông chú tới thoáng chốc đã áp đảo nhóm người Lưu tổng.”

Khổng Tĩnh cười nói:

“Tôi và Trần tổng quen nhau lâu rồi, ấn tượng khắc sâu với cá tính và sự trưởng thành của cậu ấy. Quản lý của chuyển phát nhanh Thâm Thông Thường Tiểu Bình còn phân tích điều kiện gia đình Trần tổng ước chừng không kém, cậu ấy làm thêm khác với người làm việc ngoài giờ thông thường, cách cục chắc chắn, phát triển lớn mạnh.”

“Cho đến ngày nay nhìn lại thì đúng thật, Hỏa Tiễn 101 đã lặng lẽ chiếm cứ thị trường đại học ba thành thị.”

Khổng Tĩnh cảm thán một tiếng, giữa cô và Trần Hán Thăng còn có càng nhiều “Bí mật”, chẳng qua không tiện nói

với Trương Minh Dung.

“Trần tổng chính chắn sao?”

Trương Minh Dung ngẫm nghĩ nói:

“Sao tôi không cảm giác được nhỉ? Vẫn đùa giỡn với nhóm người Vương ca, Lưu ca, thậm chí tranh luận về trường học nào có con gái chất lượng càng cao.”

Reng reng reng!

Hai người đang nói chuyện thì di động reo chuông, là Trần Hán Thăng gọi.

“Chị Tĩnh, ngày mai giữa trưa chị và Minh Dung đến nhà tôi ăn cơm đi, chúng ta không phải người ngoài.”

“Được, cảm ơn chú và dì hộ tôi.”

Khổng Tĩnh đồng ý, thầm nghĩ đây là chỗ trưởng thành của Trần Hán Thăng, hắn biết làm sao tăng thêm cảm giác thân mật từ chi tiết nhỏ.

Trương Minh Dung không cảm giác được là bởi vì địa vị và năng lực của cô ấy không đáng giá Trần Hán Thăng đối đãi đặc biệt.

…

Trần Hán Thăng cúp máy, chủ động giải thích với Tiêu Hoành Vĩ:

“Mới nãy trên bàn ăn, Khổng Tĩnh là nhân vật mấu chốt giúp Hỏa Tiễn 101 mở rộng thị trường, cô ấy đến Cảng Thành không thể luôn ở khách sạn, ăn cơm tiệm, nhất định phải đối đãi như bạn bè, nên ngày mai cháu kêu chị ấy về nhà ăn cơm, khiến mẹ của con tạm nghỉ, phô bày tài nấu nướng, thể hiện thành ý của con.”

Quả nhiên, Trần Hán Thăng căn bản không nhắc đến Trương Minh Dung, nếu em gái Tiểu Trương một lòng muốn được "Trần ca" công nhận mà biết phỏng chừng sẽ khóc chết trong ổ chăn.

Lão Tiêu ừ một tiếng, Trần Hán Thăng rất biết cách làm việc, cá tính cũng nổi bật, hơn nữa biết ăn nói, nam sinh như thế ở trong đại học chắc rất được con gái thích.

Vậy Tiểu Ngư Nhi phải làm sao đây?

Trần Hán Thăng có tiền khoa, thằng nhóc này không chịu ngoan ngoãn ngồi yên.

"Chú Tiêu nhìn con như vậy làm gì?"

Trần Hán Thăng thấy Tiêu Hoành Vĩ nhìn chằm chằm chính mình, trong lòng còn rất buồn bực.

"Nhìn cậu thì sao nào?"

Lão Tiêu gắt lại một câu rồi hỏi:

"Bước tiếp theo Hỏa Tiễn 101 định phát triển như thế nào?"

"Sau khi chiếm Cảng Thành liền đi Từ Châu và Túc Thiên, từ bắc đến nam, lần lượt thúc đẩy cuối cùng chiếm cứ toàn bộ tỉnh Tô Đông."

Trần Hán Thăng cười nói:

"Thị trường đại học của một số thành phố rất nhỏ, thí dụ như Cảng Thành có thể giải quyết trong vòng một tuần. Từ Châu có nhiều đại học, phỏng chừng sẽ mất thời gian hơn."

"Còn nhớ phó trưởng phòng Lưu Tuyền Hà lần trước đến nhà chơi không? Mạng lưới quan hệ của anh ta ở Từ Châu rất phức tạp, cậu có thể tìm anh ta nói chuyện."

Tiêu Hoành Vĩ cho một kiến nghị, Lưu Tuyền Hà là cha của Lưu Quang Các, một phó trưởng phòng của tập đoàn Bành Công.

Trần Hán Thăng gật đầu, có quan hệ tự nhiên phải lợi dụng.

Hai người vừa uống trà vừa nói chuyện, Trần Hán Thăng thấy Lữ Ngọc Thanh cầm đồ ngủ đi hướng phòng tắm, lập tức đứng lên từ biệt:

"Con về đây chú Tiêu."

Tiêu Hoành Vĩ muốn giữ Trần Hán Thăng qua đêm, bởi vì có một số lời chưa nói rõ, nhưng Trần Hán Thăng trong thân thiết lại có chút xa cách, thật ra với quan hệ hiện giờ của hai nhà dù biết phụ nữ lớn tuổi trong nhà đi tắm rửa cũng không cần cố ý tránh đi.

Nhưng Lão Tiêu không biết nên hỏi như thế nào, sau khi Trần Hán Thăng rời đi, ông một người ở trong phòng khách hút thuốc.

Lữ Ngọc Thanh tắm rửa xong, một tay cầm khăn tắm lau tóc, một tay cầm đĩa trái cây đi qua, có chút kỳ lạ hỏi: "Hán Thăng đâu? Cắt đĩa cam cho cậu ấy ăn này."

"Thằng bé về nhà rồi."

Tiêu Hoành Vĩ trầm giọng nói:

"Lúc Hán Thăng ở bà đừng đi tắm, người trẻ tuổi sẽ thấy ngượng."

"Tắm thì có sao?"

Lữ Ngọc Thanh thấy rất oan:

"Tôi là bà già gần năm mươi tuổi rồi, thằng bé

ngượng cái gì? Nếu thế thì đừng bên nhau với Tiểu Ngư Nhi nữa, lý do là không thể tiếp thụ mẹ vợ tắm rửa?"

.....

Trần Hán Thăng trở về nhà, đẩy mở cửa chống trộm lập tức ngửi được mùi quen thuộc chui vào lỗ mũi, hơi giống bay ra từ phòng bếp, lại hơi giống mùi chất tẩy rửa 84 trong buồng vệ sinh, lại hơi giống mùi từ gia cụ TV trong phòng khách, dường như rất khó dùng ngôn ngữ hình dung ra.

Nhưng mùi này có trong nhà của Tiểu Ngư Nhi, trong nhà Vương Tử Bác cũng có, chẳng qua mỗi nhà khác nhau, bây giờ mùi Trần Hán Thăng ngửi được là của nhà mình, trái tim thoáng chốc bình tĩnh lại.

Đèn phòng khách còn phát sáng, hẳn là cha mẹ cố ý chừa cho hắn.

"Còn biết về nhà hả?"

Lương Mỹ Quyên nghe tiếng động đi ra phòng ngủ, trong tay cầm đồ ngủ, thoáng chốc ném vào đầu Trần Hán Thăng:

"Nhanh chóng đi tắm rửa ngủ, không nhìn xem mấy giờ rồi."

Đồ ngủ thơm ngào ngạt, hẳn là Lương Mỹ Quyên cố ý giặt rồi phơi nắng.

"He he."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói: "Mẹ, ngày mai có hai người bạn của con đến nhà làm khách, buổi sáng mẹ xin phép nghỉ nấu cơm giúp nhé."

"Mới kiếm ra tiền đã muốn chỉ huy mẹ ruột à, tôi không phải là vú em nhà anh nhé!"

Lương Mỹ Quyên không nói đồng ý, cũng không từ chối, tóm lại là nói thầm một câu rồi vào phòng ngủ, rất nhanh ngoài cửa có tiếng hát của Trần Hán Thăng trong lúc tắm.

“Trên đời chỉ có mẹ là tuyệt vời, con mà có mẹ là cục vàng, chui vào vòng tay của mẹ, hạnh phúc tràn đầy …”

“Cái thằng đó mặt dày thật.”

Lương Mỹ Quyên không nhịn được bật cười.

Trần Triệu Quân nằm nghiêng trên giường đọc sách, thuận miệng hỏi:

“Ngày mai có bạn của nó đến hả?”

Lương Mỹ Quyên gật đầu:

“Ừ.”

“Bà có tính nấu cơm không?” Lão Trần lật trang sách: “Bình thường nó hiếm khi dẫn bạn về nhà ăn cơm, hoặc là cảm tình rất tốt, hoặc là người bạn này có ý nghĩa rất đặc biệt.”

“Tôi biết, tôi vốn định nấu.”

Thật ra Lương Mỹ Quyên không từ chối tức là đồng ý, nhưng chồng nói dông dài giống như bà không biết thông cảm cho con trai vậy.

Lương thái hậu trong lòng không vui, tắt đèn bàn cái cạch.

Phòng ngủ nháy mắt đen như mực, chỉ có tiếng hát như sói hú của Trần Hán Thăng vẫn vang vọng, chốc lát sau trong phòng khách có tiếng lục tủ, nhất định là Trần Hán Thăng tắm rửa xong đói bụng, lục tìm đồ ăn vặt.

Lão Trần lặng lẽ nghe vậy một lúc, bất đắc dĩ nói:

“Tôi đang đọc sách, bà tắt đèn rồi sao thấy mà đọc?”

“Thì ra ngoài mà đọc!” Lương thái hậu hung hăng nói: “Con trai của ông đang xem TV, hai cha con xem chung đỡ phí điện!”

Trần Triệu Quân suy nghĩ một hồi, Trần Hán Thăng hoặc là coi phim của Châu Tinh Trì hoặc là xem phim hành động của Lý Liên Kiệt, ông không thích mấy thể loại đó, đành thở dài tháo mắt kính xuống, chui vào ổ chăng.

Mới mười phút, đại khái ghét bỏ tiếng động bên ngoài quá lớn, Lương thái hậu tức giận quát:

"Mấy giờ rồi còn chưa ngủ? Con xem nhà như nhà hàng hay gì?"

Nói xong câu này, không gian im ắng, Trần Hán Thăng tắt TV về phòng ngủ ngay và luôn, hiệu quả tức thời.

Đại ma vương họ Trần ngang ngược trong trường học nhưng địa vị ở nhà thì nhỏ yếu tội nghiệp mà bất lực.

"Quá đáng sợ …"

Lão Trần lén lút siết chặt chăn, thân thể cũng co lại, sợ chọc giận "Đại ma vương" thật sự của nhà họ Trần đang ngủ cạnh mình.

Chương 390: Con trai, con không xứng với Tiêu Dung Ngư

Giữa trưa ngày thứ hai, Khổng Tĩnh và Trương Minh Dung xách quà đến làm khách, hai vợ chồng Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên nhiệt tình chiêu đãi. Nhưng hai người đã quen ngắm Tiêu Dung Ngư, vì vậy không quá ngạc nhiên.

Bởi vì xem ngũ quan thì Tiểu Ngư Nhi càng xinh đẹp.

Nhưng Khổng Tĩnh nói chuyện khéo léo, khí chất hàm súc, có sức hấp dẫn trưởng thành độc đáo của mình.

Trương Minh Dung thì chỉ là một cô bé, còn đòi xem phòng ngủ của Trần Hán Thăng.

"Bị khùng hả, phòng ngủ có gì đẹp mà đòi xem."

Tuy Trần Hán Thăng ghét bỏ nhưng vẫn thỏa mãn nguyện vọng này.

Trương Minh Dung dạo một vòng phòng ngủ của "Trần ca", cảm giác không có gì lạ cả.

Trên giá sách bày đầy đồ chơi như banh yo-yo, xe hơi nhỏ, thẻ mì ăn liền đội Tiểu Hồ, trên giường đặt rải rác mấy cuốn truyện tranh, trên bàn học ngược lại chỉnh tề, nhưng trên mặt bàn khắc nhiều chữ.

Trương Minh Dung là em bé tò mò, cô ấy cúi người nhìn kỹ, thấy toàn mấy dòng chữ "Vương Tử Bác ngốc lại nợ tao 4 tệ", hoặc "Phòng ném bóng sân thể dục thứ sáu giảm giá",

buồn cười nhất là góc bên phải khắc một chữ "Nhẫn", có thể tưởng tượng năm đó Trần Hán Thăng trẻ trâu cỡ nào.

Khổng Tĩnh cũng cảm thấy thú vị:

"Trước kia cậu thú vị vậy à, còn khắc chữ 'Nhẫn', học sinh không nên khắc 'Sớm' sao?"

Da mặt dày của Trần Hán Thăng cũng phải đỏ:

"Tôi không phải Lỗ Tấn, khắc chữ sớm làm gì, ra ngoài hết đi, hiện tại từ chối tham quan!"

Năm xưa Lỗ Tấn đọc sách trong phòng sách Tam Vị đã khắc chữ "Sớm" lên bàn học, còn viết câu chuyện này vào "Từ Bách Thảo Viên đến phòng sách Tam Vị", về sau văn chương lại xếp vào sách giáo khoa môn văn của cấp 2, 3.

Tóm lại không biết thành phố khác ra sao chứ bàn học ở Cảng Thành gặp họa.

"Sớm" và "Nhẫn" coi như bình thường, nhiều học sinh nam nữ của Nhất Trung Cảng Thành viết tên người mình thầm mến lên bàn học.

Bị phát hiện "Sự kiện cảm thấy xấu hổ nhất đời", Trương Minh Dung ngược lại cảm thấy Trần ca càng thêm thân thiết.

Mấy ngày tiếp theo là đi mấy trường học trong Cảng Thành. Còn ông chủ đại lý nhượng quyền Lưu Chấn thì biến đổi từ 'thanh niên lêu lổng' thành 'thanh niên nghiêm túc' .

Thêm hai chữ "nghiêm túc" thì phải nói là nói chuyện không phun chữ thô tục.

Hai bên thế lực cùng vận động, chỉ vài ngày đã sắp xếp ổn thỏa thị trường đại học trong Cảng Thành.

Tiếp theo Trần Hán Thăng chuẩn bị đi Túc Thiên.

Túc Thiên kề sát Cảng Thành, tiếng địa phương gần giống nhau, ra khỏi tỉnh miễn cưỡng có thể tính là đồng hương. Số lượng đại học trong Túc Thiên ít, tiện thể lấy luôn.

Trước khi rời khỏi Cảng Thành, Lương Mỹ Quyên âm thầm cảnh cáo con trai:

"Con đã sớm kế hoạch tổ chức sinh nhật cho Tiểu Ngư Nhi, lại cảm thấy có lỗi với Tiểu Thẩm, cho nên cố ý dẫn con bé đi nhà chú Hai làm khách, nếu con còn tìm kiếm cân bằng như vậy nữa thì sớm muộn gì sẽ rơi xuống nước, đến lúc đó chờ xem ai cứu được con."

Trần Hán Thăng cười một tiếng, làm sao cứu chính mình?

Thì giở chiêu trò thôi!

…

Sau khi bắt được Túc Thiên, sân khấu chính là ông anh cả của Tô Bắc, thành phố Từ Châu.

Từ Châu lớn, nhân khẩu cũng đông, đại học trải khắp nơi, ví dụ như Đại học Mỏ Trung Quốc, Sư phạm Tô Đông, Học viện Y Từ Châu, Học viện Công Từ Châu, có hơn mười trường học, Trần Hán Thăng còn phải điều Thượng Băng và Cao Bằng Phi đến.

Đại lý nhượng quyền của Thâm Thông bên Từ Châu rất thoải mái, biểu thị cố gắng duy trì, nhưng bọn họ cũng nói: "Thời gian phỏng chừng sẽ không nhanh, trừ phi các người có quan hệ đặc biệt nào."

Trần Hán Thăng tỏ vẻ hiểu, ngay tối hôm đó hắn đi cao ốc Bách Hoa ở đường Trung Sơn Nam mua hai bình Mao Đài và hai gói thuốc lá Trung Hoa, còn lấy bộ đồ tây lúc làm MC ra ủi thẳng.

Khổng Tĩnh hỏi:

“Cậu định móc nối quan hệ hả?”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Ngày mai các người cứ lo việc của mình, tôi đi viếng thăm một lãnh đạo. Tư tưởng làm quan của người này hơi nặng, bản thân hơi tự cao, nhưng đại khái sẽ giúp người mình nhìn trúng hoặc là có giá trị.”

Trương Minh Dung rất tín nhiệm Trần Hán Thăng: “Trần ca chắc chắn có giá rồi.”

Trần Hán Thăng mặc đồ tây, đeo nơ, cười hỏi lại:

“Cô nghĩ vậy hả?”

.....

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng chủ động liên hệ phó trưởng phòng tập đoàn Bành Công, Lưu Tuyền Hà.

Lão Lưu nhận điện thoại, sau khi biết thân phận của Trần Hán Thăng thì thong thả nói: “Hán Thăng à, chờ chút đừng cúp máy, tôi xử lý chút công việc.”

Tiếp theo, Trần Hán Thăng qua điện thoại nghe phó trưởng phòng Lưu răn dạy cấp dưới.

“Có chút việc nhỏ cũng làm không xong, có xứng đáng với tín nhiệm của tổ chức dành cho cậu không?”

“Sai ba chữ trong văn kiện, mang về viết lại!”

“Bỏ ngay báo cáo chi trả này, điều lệ của tập đoàn nói thế nào? Chỉ có nhà hàng xác định vị trí mới báo cáo chi trả.”

…

Trần Hán Thăng chờ mười phút, hút hết hai điếu thuốc Lão Lưu mới rảnh trả lời:

“Ngại quá Hán Thăng, bận việc quá.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Chú Lưu là người có tài làm nhiều, giống như ngôi sao không có tai tiếng thì không gọi là ngôi sao, lãnh đạo mà rảnh rỗi quá thì không gọi là lãnh đạo.”

Lưu Tuyền Hà nhẹ nhàng nói:

“Việc vặt mà thôi, tìm tôi có chuyện gì không?”

“Lần trước đã gặp chú ở nhà chú Tiêu, cháu luôn khắc sâu ghi nhớ lời dạy bảo của chú Lưu.”

Trần Hán Thăng khách khí nói: “Không biết chú Lưu có rảnh chỉ đạo thêm không?”

“Ôi, dạo này tôi hơi bận.”

Lưu Tuyền Hà ngẫm nghĩ nói:

“Đợi buổi tối xem có xã giao hay không, nếu không có mới nói chuyện được.”

“Vậy được rồi, năm giờ cháu lại gọi điện thoại hỏi thăm, đã quấy rầy chú Lưu.”

Trần Hán Thăng khách khí cúp điện thoại.

Cạch!

Lưu Tuyền Hà cũng đặt di động lên mặt bàn, dựa vào ghế mềm đăm chiêu.

Người bình thường nghe nói chính mình buổi tối có xã giao, đại khái sẽ bảo “Vậy tôi đợi tin của ngài”, nhưng Trần Hán Thăng thì sao? Hắn nhanh miệng nói “Năm giờ chiều tôi sẽ gọi điện hỏi thăm” .

Hai cách nói chuyện đều rất có lễ độ, nhưng một cái là bị động, một cái là chủ động, thật ra nghe như hoàn toàn khác nhau, ít nhất Lưu Tuyền Hà cảm thấy Trần Hán Thăng như vậy càng tích cực.

.....

Trần Hán Thăng lần đầu tiên liên hệ đã ăn đinh mềm, nhưng hắn không để bụng, càng không nhờ Tiêu Hoành Vĩ hỗ trợ. Chỉ là chờ một ngày, hắn có kiên nhẫn đó, chỉ hy vọng năng lực của Lão Lưu xứng đáng với thái độ chảnh chó này.

Năm giờ chiều, Trần Hán Thăng rất đúng giờ gọi điện thoại cho Lưu Tuyền Hà.

Lưu Tuyền Hà ho khan một tiếng: "Buổi tối vốn có một xã giao, nhưng không quá quan trọng, cho nên về nhà ăn cơm, Hán Thăng cũng đến cho biết nhà đi."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Lão Lưu quá sĩ diện, thân phận xã hội của Tiêu Hoành Vĩ ghê gớm hơn nhưng vẫn ăn cơm nhà, đón con gái tan học.

Nhưng mà, sĩ diện cũng có chỗ tốt của nó, chỉ cần là làm màu thành công thì bình thường sẽ không từ chối nữa.

Đặc biệt là Trần Hán Thăng vốn cho rằng sẽ đi quán cơm, nhưng Lưu Tuyền Hà kêu hắn tới cho biết nhà, điều này có ý nghĩa khác nhau.

Nhà của Lão Lưu là căn nhà ba tầng, trước cửa đậu chiếc Land Rover quen thuộc, sau khi gõ cửa, Lưu Quang Các mở ra, khuôn mặt không còn quá tròn.

Trần Hán Thăng cười chào:

"Quang Các, lâu không gặp."

"À, lâu không gặp."

Có lẽ Lưu Quang Các được cha dặn dò, miễn cưỡng đáp lại.

Lưu Tuyền Hà đang ngồi trong phòng khách uống trà, Trần Hán Thăng đặt thuốc lá và rượu xuống, trước tiên nói lời xin lỗi: "Ngại quá chú Lưu, vì gặp cháu mà làm chú bỏ lỡ xã giao."

Lão Lưu ngây ra một lúc, lập tức nói:

“Ôi, có gì đâu, nếu tôi ăn cơm ở bên ngoài thì ngày nào cũng có bữa tiệc.”

Nhưng trong lòng Lưu Tuyền Hà rất thoải mái, Trần Hán Thăng nói lời này, vừa gặp đã nợ một ân tình, quan trọng là buổi tối ông không có xã giao, nói như thế chẳng qua để nâng giá thôi.

Trần Hán Thăng đặc biệt hiểu chuyện, trực tiếp đưa cầu thang qua, chủ động nói Lưu Tuyền Hà vì hắn mà từ chối bữa tiệc.

Lưu Tuyền Hà nhìn thoáng qua Lưu Quang Các, lời ngầm là “Học theo đi, người ta chỉ lớn hơn con một tuổi!”

Mắt Lưu Quang Các lấp lóe, vốn định về phòng ngủ, hiện tại cũng ngồi cạnh bàn trà.

Trần Hán Thăng không lập tức nói ra ý đồ của mình, hắn biết hai cha con Lão Lưu đều thích nghiên cứu quan trường Trung Quốc nên toàn chọn đề tài về nó, không khí nhanh chóng nồng nhiệt.

Mãi khi mẹ của Lưu Quang Các nấu ăn xong, ba người còn cảm thấy chưa đã thèm.

Đương nhiên, Trần Hán Thăng là giả vờ, hắn thà hỏi cửa hàng mát-xa nào trong Từ Châu xoa bóp thoải mái nhất.

Lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng cụng ly với cha con Lão Lưu. Mẹ của Lưu Quang Các không biết uống rượu, nhưng việc này không làm khó Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng bưng ly rượu lên cụng với Lưu Quang Các:

“Ly rượu này là tôi kính dì, năm nay Quang Các cũng mười chín tuổi rồi, bản thân đã có thể phân ưu cho mẹ, Quang Các

uống thay ly này đi.”

Lưu Tuyền Hà không kiềm được “Chậc chậc” cảm thán, cái miệng của Trần Hán Thăng nói chuyện sao mà thoải mái quá, vừa kính rượu cho bà mẹ vừa khen Lưu Quang Các.

Người ta làm vậy là tôn trọng mẹ của mình, Lưu Quang Các uống một hơi cạn sạch, trong lòng đều cảm thấy chính mình trưởng thành.

Mãi đến khi ăn uống no đủ lại lần nữa về chỗ bàn trà, Trần Hán Thăng mới nói ra ý đồ, nhưng hắn chỉ nói là định mở rộng Hỏa Tiễn 101 trong các trường đại học, muốn mời chú Lưu giúp đỡ.

Trần Hán Thăng không nói cụ thể giúp như thế nào, đây là cho Lưu Tuyền Hà tự sắp xếp quyết định.

Lưu Tuyền Hà nghe vậy, cười híp mắt nhấp ngụm trà:

“Lão Tiêu đã đánh tiếng với tôi rồi, dù cậu không đến thăm thì tôi cũng sẽ giúp cậu.”

“Mợ nó!”

Trần Hán Thăng không kiềm được muốn chửi, vậy mà ông còn ra vẻ chảnh như vậy.

Lưu Tuyền Hà cười hỏi:

“Chắc Hán Thăng sẽ không tức giận chứ?”

Trần Hán Thăng chém đinh chặt sắt nói:

“Không thể nào, dù chú Tiêu không đánh tiếng trước thì cháu chắc chắn cũng sẽ đến thăm chú!”

“Ha ha ha ha!”

Lưu Tuyền Hà không kiềm được cười to, Trần Hán Thăng này càng tiếp xúc càng thấy thú vị.

…

Sau khi đến thăm Lưu Tuyền Hà, Trần Hán Thăng tập trung hết chú ý vào thị trường, nhưng ba ngày sau nhận được điện thoại của Lưu Quang Các, Lão Lưu bị bệnh.

Trần Hán Thăng mua sản phẩm dinh dưỡng và trái cây đến nhà, thấy Lưu Tuyền Hà đang truyền nước biển ở nhà, mặt vàng vọt, trong phòng ngủ nồng nặc mùi rượu không tan được.

“Sau buổi tối hôm đó, cha tôi tìm hệ thống giáo dục Từ Châu và người quen ở mấy trường trung học bàn về chuyện Hỏa Tiễn 101, mỗi ngày đều uống say khướt mới về nhà. Trưa hôm nay sau khi uống rượu xong thì thân thể không chịu nổi nữa, đành phải vô nước biển.”

Trong mắt Lưu Quang Các có nghi hoặc, tại sao cha giúp Trần Hán Thăng nhiều như vậy?

“Hán Thăng đến rồi à.”

Lưu Tuyền Hà cựa quậy trên giường, giọng nói thều thào mất sức.

“Chú Lưu.”

Trần Hán Thăng nhanh chóng đi đến bên giường, nắm chặt hai tay của Lưu Tuyền Hà, áy náy nói:

“Chú liều mạng như vậy làm gì, thân thể quan trọng nhất, nếu bị gì thì cháu khác gì kẻ có tội.”

“Không sao.”

Lão Lưu cười gượng:

“Tóm lại về thị trường đại học Từ Châu, chú Lưu có thể nói không khoe khoang rằng đã bắt lấy giúp cậu, chuyện sau đó thì tự cậu đi bàn bạc.”

“Chú Lưu!”

Lần này Trần Hán Thăng thật sự cảm động.

“Đi làm việc đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Lưu Tuyền Hà chậm rãi khép mắt lại.

Trần Hán Thăng thở ra một hơi, đặt nhẹ tay của Lão Lưu vào chăn, còn kêu Lưu Quang Các ra ngoài:

“Đây là số điện thoại di động của tôi, không nói nhiều, tóm lại khi nào cậu đến Kiến Nghiệp cứ liên hệ với tôi, chuyện khác không dám nói, xoa bóp chân này nọ tuyệt đối khiến chú em Lưu vừa lòng.”

“Ai thèm đi mấy chỗ đó!”

Lưu Quang Các vốn cho rằng Trần Hán Thăng muốn dặn dò cái gì, kết quả vẫn không đứng đắn như thế.

Trần Hán Thăng cười, vỗ mạnh vai Lưu Quang Các, yên lặng rời đi.

…

Lưu Quang Các buồn bực quay về phòng ngủ, đột nhiên giật nảy mình, bởi vì Lão Lưu ngồi dậy, nét mặt tuy mệt mỏi nhưng tuyệt đối không yếu ớt như vừa rồi.

Lưu Quang Các ôm một bụng thắc mắc:

“Cha?”

Lưu Tuyền Hà hỏi:

“Hán Thăng đi rồi?”

Lưu Quang Các gật đầu:

“Đã đi.”

“Con lấy thuốc lá qua đây.”

Lưu Tuyền Hà sai một tiếng, chờ hút thuốc rồi mới hỏi:

“Có phải con thấy cách làm của cha rất kỳ lạ?”

“Dạ.”

Lưu Quang Các thừa nhận, tại sao cha phải hy sinh thân thể của mình như vậy.

“Cha cả đời thích luồn cúi, không kết bạn được bao nhiêu người, ai đều biết mạng lưới quan hệ của cha phức tạp, nhưng không có một người giúp ích thật sự.”

Nói đến đây, Lưu Tuyền Hà cười khẩy nói:

“Nhưng mở rộng Hỏa Tiễn 101 vẫn có thể giúp đỡ được.”

“Chú Tiêu của con được thăng chức phó cục trưởng, cha chạy qua thì mọi thứ cũng đã nguội, bởi vì chuyện này đã thành kết cục.”

Lưu Tuyền Hà thở dài: “Cho nên thái độ của Lão Tiêu đối với cha không quá nhiệt tình, vài năm nữa cha cũng về hưu. Bây giờ muốn cho con có tiền đồ một chút, hy vọng trước mắt là tích lũy nhân mạch giúp con.”

Lưu Quang Các hỏi:

“Trần Hán Thăng có tính vào đó không?”

“Trong lòng con sớm có câu trả lời đấy thôi.”

Lưu Tuyền Hà xúc động nói:

“Trần Hán Thăng chỉ lớn hơn con một tuổi, nhưng khi cậu ta tán dóc với cha thì con bưng trà rót rượu như trẻ nhỏ, cha dự tính cậu ta tối đa ba mươi tuổi, hoặc là càng trẻ tuổi, khi con còn đang phấn đấu thì cậu ta đã ở trên tầng mây cao tít.”

“Khi nào rảnh rỗi hãy đi Kiến Nghiệp chơi nhiều chút, cậu ta cho con số điện thoại di động đúng không?”

Thì ra vừa rồi Lão Lưu nghe được hết:

“Con hãy đi làm phiền cậu ta, Trần Hán Thăng đã nợ món tình cảm này đủ lớn, sẽ không lơ con.”

Lưu Quang Các không lên tiếng, ánh mắt dưới cặp kiếng tràn ngập không phục.

Lưu Tuyền Hà khẽ thở dài:

“Con ở trên mây không đạp đất, nên học tính cách lăn lộn đủ mọi nơi như Trần Hán Thăng.”

“Ngoài ra.” Lão Lưu nhớ một việc: “Con gái nhà Lão Tiêu, tên Tiêu … Tiêu …”

Lưu Quang Các cướp lời:

“Tiểu Ngư Nhi!”

“Ừ, Tiêu, Tiểu Ngư Nhi.”

Lão Lưu không quan tâm mình có gọi sai hay không, chỉ nhắc nhở:

“Cô bé đúng là rất đẹp, bối cảnh tốt, thành tích tốt, nhưng …”

Lưu Tuyền Hà muốn nói lại thôi, mọi thứ bao hàm trong ba chấm đó.

Lưu Quang Các rốt cuộc không kiềm được:

“Vậy Trần Hán Thăng xứng đôi không?”

Lão Lưu cười cười, thảnh thơi phun hai luồng khói ra từ lỗ mũi:

“Dư dả.”

Chương 391: Chuẩn bị trở về Học viện Tài chính làm màu

Trần Hán Thăng không biết cuộc nói chuyện của Lưu Tuyền Hà và Lưu Quang Các, bằng không chắc chắn phải giật mình, bởi vì chính bản thân hắn cũng không dám nói như vậy.

Tư duy ngay thẳng của Lưu Quang Các chắc chắn là có liên quan tới sự giáo dục của gia đình, khi bọn họ đã quen dùng tiền bạc và địa vị làm tiêu chuẩn cho mình, đồng thời dùng nó làm điều kiện hấp dẫn người khác phái thì sẽ vô thức đặt nữ sinh ở vị trí "vật phụ thuộc" .

Nếu như nghiêm trọng hơn chút nữa thì đại khái còn có thể xem thường cha mẹ người thân của bạn gái.

Trần Hán Thăng cũng có chủ nghĩa đàn ông, nhưng đối với người nhà của Thẩm Ấu Sở hay người nhà của Tiêu Dung Ngư, hắn đều có thể hạ thấp thân phận mình hòa hợp ở chung với bọn họ, bởi vì tuy bạn gái đã quen ngẩng mặt nhìn hắn nhưng cũng không nhất định hy vọng cha mẹ già cũng phải cúi đầu.

Thật ra trai gái yêu nhau, bình thường rất khó có thể bình đẳng, thế nhưng đặt mình ở vị trí cao hơn cũng không có ý nghĩa, "Chân cún" là một sự tồn tại sai lầm, cũng không nên "Yêu em bé to xác" .

Mặc dù quan điểm tình cảm của Lão Lưu có chút vấn đề nhưng mọi thứ đều được thực hiện rất tốt, ông ấy đã uống tới nằm bẹp trên giường truyền nước biển rồi, người khác cũng

không thể không nể mặt, hơn nữa Hỏa Tiễn 101 cũng là một dự án có lợi cho sinh viên.

Sau một loạt thao tác chẳng mấy chốc đã nắm được thị trường đại học Từ Châu.

Tỉnh Tô Đông tổng cộng có mười ba thành phố, hiện giờ đã nắm giữ được sáu, đặc biệt là bao gồm cả thành phố tỉnh thành quan trọng như Kiến Nghiệp và Từ Châu, thế nên tới lượt Hoài Âm và Diêm Thành thì giống như băng qua đồng bằng sau khi phải vượt qua núi cao vậy, cơ bản là không cần hao tổn công sức quá nhiều để chinh phục.

Trong khoảng thời gian này Trần Hán Thăng cũng rất ít khi trở về trường, toàn bộ tháng tư gần như đều chạy ở bên ngoài, thỉnh thoảng có quay về Kiến Nghiệp cũng rất vội vàng, cao lắm là tìm Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư ăn một bữa cơm mà thôi, ngày hôm sau lại vội vàng rời đi.

Đương nhiên hiệu quả cũng rất rõ ràng, dưới sự hỗ trợ và ủng hộ của các đại lý nhượng quyền của Thâm Thông, đã hoàn thành từng bước xâm chiếm thị trường đại học Tô Đông, thứ mà Hỏa Tiễn 101 tặng lại cho những đại lý nhượng quyền này là lợi nhuận khá khổng lồ.

Tuy cũng có cá lọt lưới, ví dụ như có vài học viện không thể thò tay vào được, thế nhưng Trần Hán Thăng đã để toàn thể nhân viên của Hỏa Tiễn 101 học thuộc, công ty đã giành được thị trường đại học tỉnh Tô Đông, chỉ chờ một cơ hội tuyên bố công khai nữa mà thôi.

Trương Minh Dung thậm chí hưng phấn tới ngủ không yên, Hỏa Tiễn 101 lớn mạnh như vậy cũng có công lao của cô ấy.

Lúc Trần Hán Thăng ở trạm cuối thành phố Nam Thông Mặc Tích thì đoàn ủy của trường gọi điện tới.

Hắn vốn tưởng là Vu Dược Bình, nên cười hỏi: "Sao vậy Lão Vu lại rảnh rỗi quan tâm em như thế, biết em định mua gà tam hoàng Hải Môn mang về à?"

Bên kia đầu dây im lặng một hồi, một âm thanh khác nói: "Tôi là phó bí thư đoàn ủy Sử Chính Đông, chủ nhiệm văn phòng Học viện Quốc giáo, xin hỏi có phải là bạn học Trần Hán Thăng không?"

Trần Hán Thăng có chút ngạc nhiên, hắn biết Vu Dược Bình là bí thư đoàn ủy, nhưng từ khi nào lại có phó bí thư vậy?

Xem ra mấy ngày mình "phiêu bạt" ở bên ngoài, nhân sự trong trường học đã có sự biến động.

Còn về Học viện Quốc giáo này là kết quả của "đổi học viện thành đại học" của Học viện Tài chính, đặc biệt bồi dưỡng nhân tài quốc gia ở địa phương, lúc Trần Hán Thăng nhập học ở học kỳ này thì đã đụng mặt một vài học sinh nào đó của Học viện Quốc giáo.

"Bí thư Sử, có gì cần căn dặn không?"

Trần Hán Thăng không biết có chuyện gì, vì thế khách sáo hỏi.

"Chiếc FAW ở bãi đậu xe khu B là của cậu đúng không?" Sử Chính Đông hỏi.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng gật đầu.

Sử Chính Đông hắng giọng: "Chuyện là vầy, theo kế hoạch thì đầu tháng năm Học viện Quốc giáo sẽ khai giảng, khu B cách ký túc xá của Học viện Quốc giáo khá gần, vì thế tôi muốn dành khu vực này làm bãi đậu xe riêng cho Học viện Quốc giáo, bởi vì học viện chúng tôi có rất nhiều học sinh sở

hữu xe, vì thế xét theo góc độ toàn cục cậu có thể dời xe đi được không?"

"Gì chứ?"

Trần Hán Thăng còn tưởng mình nghe nhầm, thầm nghĩ từ khi mua chiếc FAW tới nay thì đã quy củ đậu ở đó hơn một năm, lần đầu tiên nghe thấy có người muốn mình đổi chỗ đậu.

"À."

Trần Hán Thăng nói một tiếng rồi đột nhiên kéo điện thoại ra xa tai một chút: "Alo, thầy Sử, tôi tiến vào đường hầm rồi nên tín hiệu không tốt, chốc nữa nói chuyện sau nhé."

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng hỏi Nhiếp Tiểu Vũ ở bên cạnh: "Gần đây trường học có chuyện gì không?"

"Chuyện gì là sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ phản ứng rất nhanh: "Ấu Sở rất tốt, quán trà sữa cũng rất ổn, cậu không cần lo lắng."

Có lẽ ở trong mắt cô ấy, những điều đáng giá ở Học viện Tài chính để Trần Hán Thăng phải nhớ tới chỉ có những chuyện này mà thôi.

Trần Hán Thăng có chút câm nín: "Vậy chuyện Học viện Quốc giáo là sao?"

"À, cậu nói cái này hả."

Nhiếp Tiểu Vũ nhún vai: "Một học viện trâu bò nhất, khoảng thời gian này cậu vẫn luôn ở bên ngoài nên không biết trường thiên vị đám cháu trai Học viện Quốc giáo này cỡ nào đâu, không chỉ bảo học sinh dọn ra khỏi ký túc xá tốt nhất, còn cấp cho tòa nhà dạy học riêng biệt, giáo viên thì nhiều người là giảng viên nước ngoài, nghe nói lúc đầu còn muốn lên kế hoạch làm căn-tin riêng nữa."

“Cũng không hiểu nhà trường nghĩ như thế nào, đi học thôi mà cũng phân chia ba bảy loại!”

Nhiếp Tiểu Vũ ôm một bụng bực tức, có điều cô ấy cũng cảm thấy thực kỳ quái: “Chuyện này có liên quan gì tới cậu, Học viện Quốc giáo có trâu bò cỡ nào thì bọn họ và cậu cũng là hai đường thẳng khác biệt mà.”

“Có một vị chủ nhiệm văn phòng của Học viện Quốc giáo đã gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi dời xe đi chỗ khác.”

Trần Hán Thăng lộ ra nụ cười đầy bí hiểm, gọi điện cho Vu Dược Bình.

“Chờ một chút.”

Vu Dược Bình cố ý đi ra bên ngoài: “Khi nãy Sử Chính Đông nói tín hiệu bên cậu không được tốt, thì tôi biết ngay là cậu cố ý cúp máy.”

“Người này lai lịch thế nào vậy ạ, vừa mở miệng đã bảo em dời xe đi, không biết em là dân giang hồ à?”

Trần Hán Thăng không kề kiêng kỵ nói thẳng: “Nếu như là viện trưởng Thái và viện trưởng Lục, hoặc là chủ nhiệm Bàng Khoa Nhân văn của bọn em gọi tới thì em đã lập tức nghe theo rồi, nhưng giáo viên của Học viện Quốc giáo thì dựa vào cái gì mà ra lệnh cho em chứ?”

Nhiếp Tiểu Vũ nghe thấy Trần Hán Thăng tự xưng là “dân giang hồ” thì nhịn không được trợn trắng mắt, Trương Minh Dung ở bên cạnh cũng cười trộm.

Vu Dược Bình vừa an ủi Trần Hán Thăng vừa than thở: “Cho nên mới nói người này đúng là còn quá trẻ, trường học cố ý mời về để cậu ấy chịu trách nhiệm lo những chuyện lặt vặt trong kế hoạch xây dựng Học viện Quốc giáo, hơn nữa vì muốn gia tăng sức nặng lời nói của cậu ta nên đặc biệt cho làm

phó bí thư đoàn ủy, nhưng cậu ta làm gì có kinh nghiệm giao tiếp với học sinh!"

"Nói vậy là, chuyện dời xe đi là chủ ý của riêng người đó?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Lãnh đạo nhà trường chưa từng nói chuyện đó, bãi đậu xe đó vốn để dùng chung."

Vu Dược Bình tỏ thái độ rõ ràng.

"Em biết rồi."

Trần Hán Thăng nhấn nút tắt cuộc gọi.

Không bao lâu sau, Sử Chính Đông một lần nữa gọi điện thoại tới: "Bạn học Trần Hán Thăng, khi nào cậu trở về dời xe đi được, cố gắng làm nhanh một chút được không"

"Dời xe thì được thôi."

Trần Hán Thăng thuận miệng đồng ý: "Nhờ thầy Sử giúp tôi tìm chỗ đậu xe khác đi."

"Lại còn muốn tôi tìm chỗ giúp cậu?"

Sử Chính Đông nhíu mày: "Học viện Tài Chính có nhiều chỗ như vậy, cậu cứ đậu đại đi."

"Vậy không được."

Trần Hán Thăng trực tiếp từ chối: "Lỡ như lại bị yêu cầu dời xe đi thì sao, mặt mũi của tôi thì không ai thèm nể à? Thầy còn chuyện gì không, không thì tôi cúp máy đây."

Tút tút tút!

Nghe thấy tiếng máy bận trong điện thoại, Sử Chính Đông căn bản không kịp phản ứng, từ khi anh ta được thêm vào tiểu tổ chuẩn bị Học viện Quốc giáo tới nay, lấy cái mác "Học viện Quốc giáo" ra thì căn bản không có chuyện gì không làm được

trong Học viện Tài chính, không ngờ lại đụng trúng đinh ở chỗ một học sinh.

"Lão Vu, cậu học sinh này cũng quá kiêu ngạo rồi đi, dám cúp máy của tôi!"

Sử Chính Đông oán giận nói với Vu Dược Bình: "Lần trước vẫn còn rất tốt, sao lần này lại trở mặt như vậy chứ?"

Vu Dược Bình tự nhủ trong lòng, đây chính là một trong những học sinh không chịu nói đạo lý nhất từ khi Học viện Tài chính thành lập cho tới nay, chỉ là gần đây không có mặt ở trường mà thôi, cậu cũng không chịu dành chút thời gian tìm hiểu "chuyện cũ" của hắn.

Cuộc gọi đầu tiên, bởi vì chưa rõ lai lịch của cậu nên hẳn cậu ta thận trọng, cuộc gọi thứ hai thì đã biết gốc gác, với tính tình của hắn đương nhiên sẽ trực tiếp trở mặt.

"Không ngờ được đúng không, là bố tiết lộ lai lịch của cậu đấy!"

Lão Vu cũng buồn bực muốn chết, nếu Sử Chính Đông biết khách sáo một chút thì Lão Vu đã nhắc nhở trước khi bắt đầu gọi điện rồi.

Chuyện này nếu không được viện trưởng Thái và viện trưởng Lục duyệt chỉ thị, trực tiếp tìm Trần Hán Thăng chắc chắn không có tác dụng, hẳn là nên nói chuyện đàng hoàng với cô nữ sinh xinh đẹp trong quán trà sữa trước, nếu cô chịu mở miệng thì có lẽ Trần Hán Thăng sẽ chịu nghe vào tai.

Có điều Sử Chính Đông ỷ vào tài nguyên của "Học viện Quốc giáo", căn bản không để bí thư như Vu Dược Bình vào mắt, chứ nói chi là một sinh viên đại học khởi nghiệp.

…

Bên kia, sau khi từ chối Sử Chính Đông xong, Trần Hán Thăng khoanh tay trước ngực suy nghĩ một chút: "Tỉnh Tô Đông cơ bản đã lấy được rồi, mọi người quay về Kiến Nghiệp chỉnh đốn lại và nghỉ ngơi, tận hưởng kết quả chiến thắng đi."

Thành viên đội thị trưởng Hỏa Tiễn 101 nghe vậy thì nhảy cẫng lên hoan hô, dạo gần đây bọn họ thật sự gặp áp lực rất lớn.

"Vậy xe của cậu … "

Dựa vào sự hiểu biết của mình, Nhiếp Tiểu Vũ cho rằng bộ trưởng Trần có lẽ sẽ không dời xe đi.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng cười nói: "Động vô lăng một cái coi như tôi t"

"Quay về, tôi muốn về trường huyênh hoang chút!"

Chương 392: Muốn gây sự? Tôi chơi với ông!

Phó chủ tịch hội học sinh Trần Hán Thăng rời Học viện Tài chính gần được hai tháng, rốt cuộc hắn cũng đã trở lại!

Đáng tiếc, không nhấc lên chút gợn sóng nào.

Nhóm sinh viên đại học Học viện Tài chính nên thế nào thì vẫn cứ là thế ấy, cho dù viện trưởng Thái Khải Nông mất tích hai tháng thì bọn họ cũng không hề quan tâm, chỉ cần không ảnh hưởng tới thi lấy bằng của mình thì cứ học tập, yêu đương, chơi game như thường.

Nhưng nhóm người quen của Trần Hán Thăng thì vẫn bàn tán đôi lời.

Ngay buổi tối ngày vè trường, hắn đã mời toàn bộ bạn cùng phòng 602 ăn một bữa cơm, ngày hôm sau khi Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở xuất hiện ở căn-tin, phòng học, bạn học quen biết đều kinh ngạc hỏi một câu: "Lâu rồi không gặp nhỉ?"

Nếu không thì buông câu đùa: "Tôi tưởng cậu mất tích luôn rồi đấy."

Nói chung thì người muốn biết đều đã biết, người không muốn biết cũng không có hứng thú hỏi thăm.

Phó viện trưởng Lục Cung Siêu cũng nhận được tin tức, bèn gọi một cuộc điện thoại bảo Trần Hán Thăng qua đó.

"Bận bịu ở bên ngoài hơn một tháng, có tin tức tốt nào muốn chia sẻ không?"

Lục Cung Siêu cười hỏi, ông ấy là lãnh đạo hình tượng học giả, dáng vẻ khá gầy, trong khoảng thời gian này bụng hơi tăng kích cỡ một chút, xem ra gần đây đã xã giao không ít.

"Có chứ."

Trần Hán Thăng liền kể chuyện mở rộng Hỏa Tiễn 101 ở tỉnh Tô Đông, còn chọn thêm vài chuyện thú vị kể một chút, cuối cùng tổng kết lại: "Ít nhiều gì cũng nhờ lãnh đạo trường nâng đỡ và hỗ trợ, bọn em mới chiếm lĩnh được thị trường đại học bên tỉnh Tô Đông trong một khoảng thời gian ngắn như thế."

Học viện Tài chính quả thực đã giúp đỡ rất nhiều trong việc mở rộng khu Tô Nam, Lục Cung Siêu còn cho Trần Hán Thăng biết phương thức liên lạc vài vị lãnh đạo của các trường học.

"Vậy thì đúng là không tệ, song hỷ lâm môn."

Lục Cung Siêu đưa qua một phần văn bản tiêu đề đỏ, giọng nói có chút xúc động, thậm chí hơi thổn thức: "Công văn của Sở Giáo dục rốt cuộc cũng ra rồi, Học viện Tài chính chúng ta sau này sẽ gọi là Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp."

Trần Hán Thăng không tham gia quá trình này, không lĩnh hội được sự gian khổ của nó, có điều nghe nói đó là kết quả nỗ lực suốt mấy đời lãnh đạo của Học viện Tài Chính, cuối cùng cũng nở hoa trên tay của Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu.

"Sau này "Viện trưởng Lục" đã là thì quá khứ, bọn em phải gọi là "Hiệu trưởng Lục" rồi."

Trần Hán Thăng cười cười tâng bốc hai câu, lúc này mà im lặng quá thì không phù hợp.

Quả nhiên Lục Cung Siêu nghe thấy xưng hô "Hiệu trưởng Lục" thì lập tức mỉm cười xua tay, có điều trong mắt cũng có chút thỏa mãn.

Lục Cung Siêu không ham tài không mê quyền, nhưng lại có hứng thú khá lớn với "tên tuổi", hy vọng có thể làm được chuyện để lưu danh.

Lúc hai người đang nói chuyện trời đất thì tiếng gõ cửa "cộc cộc" vang lên, Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn thoáng qua thì phát hiện không quen biết, nhưng Lục Cung Siêu không để hắn rời đi, hắn chỉ có thể cúi đầu nhìn phần trả lời đồng ý để Học viện Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp đổi tên thành Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp kia.

Người vào cửa tính tình có hơi nóng nảy một chút, cũng không để ý tới Trần Hán Thăng, trực tiếp báo với Lục Cung Siêu: "Viện trưởng Lục, tôi muốn báo cáo kết quả công việc gần đây với ngài."

"Được, ngồi xuống từ từ nói."

Lục Cung Siêu trong nghiêm túc lại có chút thân thiện, có sức hấp dẫn cá nhân trong nhóm giáo viên và học sinh.

"Thứ nhất, ký túc xá đã trống rồi, dì quét dọn vệ sinh cũng đã dọn dẹp xong hết, học sinh; thứ hai, đã xếp xong thời khóa hiểu, đã đưa cho phòng giáo vụ xét duyệt; thứ ba, giáo viên nước ngoài cũng đã sắp xếp ổn thỏa … "

Trần Hán Thăng vốn không mấy quan tâm, nhưng khi nghe thấy bốn chữ "Học viện Quốc giáo" thì lỗ tai dựng thẳng lên, cũng thuận tiện quan sát vị giáo viên đang nói chuyện này.

Người này có lẽ vẫn chưa tới ba mươi tuổi, đeo kính, diện mạo khá tuấn tú, chỉ là khóe mắt có phần thanh cao, có chút cậy tài mà khinh người.

Trần Hán Thăng đang suy nghĩ xem người này là ai thì đột nhiên nghe Lục Cung Siêu nói: "Chính Đông à, tôi rất yên tâm về năng lực của cậu, chỉ là cách làm có hơi nóng vội một chút, việc thay đổi ký túc xá mới gần đây đã gây ra ảnh hưởng

không tốt lắm, trường học vốn có chút thiếu sót, cậu nên tìm cách làm thông tư tưởng với học sinh, không thể cứ luôn chấp hành kiểu như thế.”

“Viện trưởng Lục, tôi đã cho ba ngày rồi, bên trường có hỗ trợ đổi ký túc xá, chỉ là có vài học sinh vẫn không nghĩ thông, ảnh hưởng tới nhiệm vụ của trường.”

Thanh niên đeo kính giải bày một câu.

Lục Cung Siêu cũng biết đây là tình huống thực tế.

Hơn nửa năm qua có quá nhiều chuyện khó khăn nên khó tránh có chút gấp gáp, ông ấy cũng chỉ có thể nhắc nhở một câu: “Dù sao thì cũng đừng nóng nảy quá khi giao tiếp với học sinh, chúng còn trẻ, hãy học cách đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ.”

“Cám ơn viện trưởng Lục đã chỉ dạy.”

Thanh niên đeo kính đại khái cũng không nghe lọt tai, nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện: “Mặt khác còn một việc, về bãi đậu xe khu B … .”

“Khụ!”

Trần Hán Thăng tằng hắng một tiếng, hiện giờ hắn mới nhận ra, người trước mắt chính là Sử Chính Đông.

“Khi nãy quên giới thiệu.”

Nghe thấy tiếng ho khan của Trần Hán Thăng, Lục Cung Siêu mới cười nói: “Đây là giáo viên Sử Chính Đông của Học viện Quốc giáo, đây là Trần Hán Thăng của Khoa Nhân văn, ngôi sao gây dựng sự nghiệp mới của Học viện Tài chính.”

“Thầy Sử, lần đầu gặp mặt, xin được chỉ dạy nhiều hơn.”

Trần Hán Thăng cười híp mắt chào hỏi.

Vẻ mặt Sử Chính Đông có chút kinh ngạc, cũng có chút xấu hổ, ngày đó sau khi cúp điện thoại xong thì anh ta rất tức giận tìm cán sự của hội học sinh muốn kéo chiếc FAW kia đi, kết quả căn bản không có ai chịu làm.

Chủ tịch hội học sinh Khương Vũ Hiên còn khuyên một câu: "Nói chung để nó ở đó cũng không ảnh hưởng, đừng làm lớn chuyện."

Lúc này Sử Chính Đông mới ý thức được có chút không đúng, lúc anh ta nhậm chức thì Trần Hán Thăng đang ở bên ngoài chạy thị trường, hai người chưa từng gặp mặt.

Vì thế ấn tượng của anh ta về Trần Hán Thăng chỉ giới hạn trong sinh viên gầy dựng sự nghiệp của Học viện Tài chính, hình như từng thấy trên TV hai lần, nghe nói Thẩm Ấu Sở của quán trà sữa "Ngộ Kiến" chính là bạn gái của hắn, thế nhưng về tính cách và phương thức làm việc của Trần Hán Thăng thì không hề hiểu biết.

Sau đó Sử Chính Đông lật xem tài liệu, "vụ việc Hà Sướng bỏ học" đã xảy ra vào khoảng giữa cuối năm ngoái, còn có chuyện cực kỳ hoang đường là Trần Hán Thăng từng một hơi đuổi việc mười mấy cán sự, phó bộ trưởng của bộ đối ngoại. Hơn nữa hỏi thăm gần xa thì hình tượng ngạo mạn "không tuân thủ kỷ luật" của Trần Hán Thăng cũng dần dần được thiết lập.

Có điều Sử Chính Đông nghĩ rằng không thể để một học sinh được vênh váo như vậy, học sinh không chịu làm, anh ta quay sang nhờ ông chủ cửa hàng tiện lợi trước cửa căn-tin hỗ trợ, kết quả người nọ che cái răng cửa vừa mới gắn vào, hung hăng trừng mắt nhìn anh ta một cái.

Lúc này Sử Chính Đông mới cảm thấy khó giải quyết, hôm nay đang định nhờ viện trưởng Lục giúp đỡ thì xui xẻo đụng trúng ngay người thật.

Trần Hán Thăng thì lại nghĩ thật có duyên, nếu đã đụng mặt ở chỗ viện trưởng Lục thì chốc nữa dời xe đi là được rồi.

Có điều Sử Chính Đông nhìn thấy vẻ mặt không quá để ý của Trần Hán Thăng thì cơn giận trong lòng bắt đầu phừng lên.

"Viện trưởng Lục, tôi nghĩ nên chia bãi đậu xe khu B cho thầy trò Học viện Quốc giáo sử dụng, bởi vì khoảng cách khá thuận tiện."

Chẳng ngờ Sử Chính Đông thật sự nói ra ý đồ này.

Lục Cung Siêu gật đầu: "Bãi đậu xe thì tôi duyệt, có gặp khó khăn gì không?"

"Khó khăn khác thì không có."

Sử Chính Đông nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng: "Chỉ là chiếc FAW của bạn học Trần Hán Thăng vẫn còn đậu ở đó, ảnh hưởng mỹ quan."

Lần này đổi thành Trần Hán Thăng giật mình, nghĩ thầm, mình đã vươn cành ô liu mà anh ta vẫn cố ý muốn báo cho Lục Cung Siêu, rõ ràng là muốn đè đầu mình.

"Ha ha ha."

Lục Cung Siêu không biết chuyện đối đầu trước đó của hai người, hoàn toàn không xem là chuyện quan trọng: "Vậy Hán Thăng lái đi là được rồi, Học viện Tài chính có nhiều chỗ trống như vậy mà."

"Được ạ."

Trần Hán Thăng cợt nhả đồng ý.

Sử Chính Đông báo cáo xong thì rời đi, Trần Hán Thăng lưu lại bàn về thời gian phát sóng buổi phỏng vấn riêng với Lục Cung Siêu.

Vốn phần phỏng vấn đặc biệt đó đã sớm được cắt nối biên tập rồi, có điều Học viện Tài chính muốn đợi nhận được văn bản tiêu đề đỏ về "sửa học viện thành đại học", cùng tuyên truyền để gia tăng sức ảnh hưởng.

"Nếu Hỏa Tiễn 101 chiếm lĩnh toàn bộ thị trường, bọn tôi chuẩn bị để cậu lên Đài truyền hình Kiến Nghiệp, biến cậu thành một ngôi sao mới của Đại học Kinh tế Tài chính."

Lục Cung Siêu cũng không giấu giếm kế hoạch này, Trần Hán Thăng thì ai tới cũng không từ chối, dù sao có thể thuận tiện đẩy mạnh Hỏa Tiễn 101.

Đợi đến khi Trần Hán Thăng rời khỏi văn phòng thì nhìn thấy Sử Chính Đông vẫn còn đứng ở hành lang.

Trần Hán Thăng nhìn anh ta một cái rồi trực tiếp lướt qua.

"Trần Hán Thăng."

Sử Chính Đông từ phía sau đuổi tới, biểu cảm đầy chân thành: "Cậu là cán sự học sinh của Học viện Tài chính, hy vọng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của tôi."

"Ông tưởng tôi là thằng ngu à?"

Trần Hán Thăng đột nhiên quay đầu lại: "Vứt một cái tát xong bây giờ lại tới an ủi tôi à?"

"Tôi … "

Sử Chính Đông nghẹn họng.

"Ngày hôm nay là xe tôi nên viện trưởng Lục mới không ngại, đổi lại thành học sinh khác thử xem?"

Trần Hán Thăng chế nhạo nói: "Thái độ của ông căn bản không phải muốn giải quyết vấn đề, chỉ muốn đè cho học sinh phải cúi đầu mà thôi."

"Vậy cậu muốn thế nào?"

Sử Chính Đông cứng rắn hỏi.

Trần Hán Thăng bật cười khinh thường, sau đó "cộp cộp cộp" tiếp tục xuống lầu.

Nhìn theo bóng lưng cứng đầu kia, Sử Chính Đông thầm nghĩ lời đồn quả nhiên không sai, chẳng qua anh ta cũng không cho là đúng, Trần Hán Thăng chỉ là một học sinh, đè đầu thì có sao, chẳng lẽ dám vùng lên phản kháng à?

Đặc biệt là lúc đến giờ cơm tối, Sử Chính Đông nghe nói Trần Hán Thăng đã lái chiếc FAW của mình tới cửa căn-tin, trực tiếp chắn ở đó, còn dẫn tới một đám học sinh vây xem.

"Cũng chỉ có chút thủ đoạn này mà thôi."

Sử Chính Đông đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cái này giống như đứa nhỏ khóc lóc om sòm vậy.

Có điều ngay sau đó di động của anh ta đổ chuông, Lục Cung Siêu ở bên kia đầu dây điện thoại tức giận hỏi: "Cậu làm chuyện gì vậy hả, sao lại bảo Trần Hán Thăng lái xe tới chắn cửa căn-tin vậy chứ?"

"Cái gì?"

Sử Chính Đông sửng sốt: "Tôi đâu có bảo cậu ta chặn căn-tin, tôi chỉ bảo cậu ta lái xe khỏi khu B mà thôi, nhưng chuyện đậu ở đâu thì tôi không biết, cậu ta … "

"Thôi thôi, Trần Hán Thăng nói là cậu bảo đậu ở đây, bây giờ đám học sinh đã truyền ra khắp nơi rồi."

Lục Cung Siêu không kiên nhẫn ngắt lời: "Chút chuyện nhỏ này mà xử lý cũng không ra hồn, cậu mau liên hệ với Trần Hán Thăng giải quyết đi, thời gian này không cho phép xảy ra chút lộn xộn nào!"

Chương 393: Lâu rồi không mở tiệc trà ký túc xá

“Đôi bồi!”

“Bỏ.”

“Đôi mười!”

“Bỏ.”

“Đôi năm, còn bỏ nữa thì thúi luôn đấy.”

…

Hơn chín giờ tối, nam sinh phòng 602 vẫn đang chơi bài như thường ngày, hiện giờ đang là cuối tháng tư, thời tiết Kiến Nghiệp không nóng không lạnh, khắp nơi là một mảnh tràn đầy sắc xuân, nhóm sinh viên nữ mang vớ mỏng yểu điệu lả lướt ở mỗi góc Học viện Tài chính.

Buổi tối thường có đám mèo hoang kêu “meo meo” ở dưới lầu, đám trai trẻ tinh lực dồi dào như bọn họ không đánh bài tiêu hao bớt tinh lực, chứ chẳng lẽ đi phạm tội?

Đặc biệt là sau khi Trần Hán Thăng trở lại, 602 náo nhiệt như Tết vậy, bởi vì có hắn ở ký túc xá thì sẽ có rất nhiều bạn học ghé chơi khoác lác, ít nhất có thể xin ké dăm ba điếu thuốc xịn.

“Lão Tứ, sao mày lại dời xe đi vậy, tao cứ tưởng mày sẽ để xe chắn cả đêm luôn đấy?”

Dương Thế Siêu ngậm điếu thuốc hỏi.

Lúc ăn cơm chiều, Trần Hán Thăng chơi ác để xe chắn ngay cửa căn-tin đã nhấc lên một trận sóng nhỏ trong Học viện Tài chính, về phần nguyên nhân thì hắn bảo là chủ nhiệm Sử Chính Đông của Học viện Quốc giáo đã bảo mình làm như vậy.

Lời này vừa nghe đã biết là nói bậy, làm gì có thầy giáo nào lại làm ra chuyện ngu dốt như thế.

Có điều trước đó Sử Chính Đông đã làm nhiều chuyện quá đáng trong trường, cưỡng chế ra lệnh cho các học sinh ở khu ký túc xá có điều kiện tốt nhất là "Vọng Huy Viên" và "Bác Nhã Viên" phải chuyển ra ngoài trong một thời gian có thời hạn, nghe nói là vì nhường lại vị trí cho Học viện Quốc giáo nhập học vào tháng năm.

Sinh viên trẻ tuổi có ý thức phản kháng và ý thức độc lập rất mạnh mẽ, bọn họ cảm thấy mình học đại học rồi mà vẫn phải nghẹn cục tức này, trong lòng đương nhiên rất khó chịu, cũng không muốn lấy mấy trăm đồng trợ cấp đổi ký túc xá.

Thế nhưng Sử Chính Đông chấp hành chính sách của lãnh đạo trường, đùi quá thô, học sinh làm sao có thể chống đối lại nổi, cuối cùng chỉ có thể nén giận dọn ra ngoài.

Sau đó Sử Chính Đông lại cho Học viện Quốc giáo một tòa nhà dạy học riêng biệt, tựa hồ có ý "không phải học sinh của Học viện Quốc giáo thì cấm tiến vào", loại hành vi này lại càng làm người ta căm ghét mắng chửi.

BBS của Học viện Tài chính sớm đã đặt biệt hiệu cho Sử Chính Đông là chó săn trung thành của kẻ có tiền, bởi vì anh ta họ "Sử" nên gọi tắt là "chó săn khốn kiếp" .

Học phí một năm của Học viện quốc giáo là hơn ba chục nghìn, ra nước ngoài hai năm thì đại khái cũng phải hơn trăm nghìn, gia đình không có tiền căn bản không theo học nổi.

Thế nhưng làm vậy có ích lợi gì đâu, cho dù bí mật oán giận nhiều hơn nữa thì cao lắm cũng chỉ gia tăng lượng công việc cho Quan Thục Mạn mà thôi, cô ấy là Moderator quản lý BBS của Học viện Tài chính, nhiệm vụ là xóa bỏ toàn bộ những bài post có nội dung công kích người khác.

Nói chung là ở ngoài mặt, nhóm học sinh không có cách nào làm gì Sử Chính Đông.

Nào ngờ Trần Hán Thăng vừa trở về ngày thứ hai đã lập tức nổ một trận tranh chấp nhỏ với Sử Chính Đông, lúc này mọi người mới nhớ ra trong trường vẫn còn vị ông lớn này.

Phần lớn mọi người tự nhiên đều muốn xem Trần Hán Thăng và Sử Chính Đông nhào vô đánh nhau một phen, cho dù có một số học sinh khó chịu với Trần Hán Thăng nhưng cũng khá mong đợi tình huống "chó cắn chó" xuất hiện, có điều Trần Hán Thăng chỉ chặn cửa hai tiếng, sau đó tự mình lái xe đi.

"Tao chỉ muốn khịa ông ta một chút thôi."

Trần Hán Thăng vừa đánh bài vừa cười giải thích: "Còn gây rối nữa thì viện trưởng Lục sẽ nói tao không biết điều."

Trong lòng của hắn có cán cân, biết rõ với địa vị của mình hiện giờ thì điểm dừng bao nhiêu là vừa phải.

"Ra là vậy."

Nhóm bạn học trong ký túc xá đều thở dài một hơi, ngay cả Trần Hán Thăng cũng đã nói vậy thì "tên chó săn khốn kiếp" kia sẽ được tiếp tục hống hách rồi.

"Nói chung thì chẳng liên quan gì tới Khoa Nhân văn của chúng ta, bên Vọng Huy Viên hình như đều là sinh viên Khoa Kế toán đúng không?" Trần Hán Thăng hỏi.

Quách Thiếu Cường gật đầu: “Bên Vọng Huy Viên đều là nam sinh, toàn bộ đều được chuyển tới sát vách chúng ta, Bác Nhã Viên là nữ sinh, được chuyển qua bên Lâm Hi Viên rồi.”

“Lão Tứ, tao lấy thuốc của mày nha.”

Đới Chấn Hữu đang nằm trên giường xem võ hiệp bỗng bật dậy.

“Lấy thì lấy đi, còn bày đặt hỏi.”

Kim Dương Minh đang chơi Đại Thoại Tây Du, nhịn không được cà khịa một câu: “Trước giờ thuốc của Tứ ca đều là tùy tiện hút, sẽ chẳng ai nói gì, lần nào mày cũng tỏ ra khác với bọn tao, đúng là lắm chuyện!”

“Vậy tao không hút nữa.”

Đới Chấn Hữu lại nằm bẹp xuống giường, đắp chăn, không thèm để ý tới người khác.

Bạn chung phòng đại học chính là ngớ ngẩn như vậy, đúng là loại người nào cũng có.

Trần Hán Thăng muốn cười nhưng cảm thấy không thích hợp, chỉ có thể mắng Kim Dương Minh: “Lão Lục, mày khó tánh chọc chửi quá đấy, chẳng lẽ không nên hỏi xin một tiếng à?”

Kim Dương Minh làm bộ như không nghe thấy, chỉ chăm chú chơi game.

Đánh bài xong, Trần Hán Thăng có chút đói bụng, đang định vào bếp nấu mì tôm thì phát hiện toàn bộ thức ăn vặt trong tủ của mình đã bị ăn sạch cả rồi.

“Chó, không biết thằng chó nào tiêu diệt sạch sẽ tới vậy, bọn mày còn cái gì để ăn không?”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ hỏi.

Tất cả mọi người đều lắc đầu, Trần Hán Thăng chỉ có thể đi xuống lầu mua đồ ăn.

Trong trường đại học có ngôi sao gầy dựng sự nghiệp như Trần Hán Thăng, cũng có vài học sinh bỏ ra chút vốn làm một quầy bán quà vặt ngay trong ký túc xá để bán mì ăn liền, lạp xưởng, thịt hun khói, bia, nước ngọt này nọ, buôn bán cũng không tệ.

Lúc Trần Hán Thăng trả tiền, ông chủ quầy quà vặt ký túc xá không muốn nhận, bởi vì nhiều lần bọn họ bị dì tịch thu hàng, luôn là Trần Hán Thăng ra mặt can thiệp.

Thấy Trần Hán Thăng mang theo một túi đồ ăn lớn quay trở lại, ngoại trừ Đới Chấn Hữu thì những người khác trong phòng 602 đều lập tức bỏ lại chuyện đang làm chạy tới hỗ trợ, như vậy chốc nữa mới có thể ngang nhiên ăn chùa.

Nồi mì tôm nóng hầm hập tỏa ra làn hơi nóng, mùi hương của gia vị khuếch tán lan ra, còn có mấy cây xúc xích quay cuồng trong nước dùng, khuấy động thần kinh vị giác của mỗi nam sinh.

Xì xì!

Trần Hán Thăng khui vài lon bia rồi gọi Đới Chấn Hữu: "Lão Đới, xuống ăn này."

"Tao không đói, bọn mày ăn đi."

Đới Chấn Hữu ồm ồm nói.

"Đừng có giả vờ giả vịt, tao chỉ gọi một lần thôi."

Trần Hán Thăng không kiên nhẫn nói.

Lúc này Đới Chấn Hữu mới xốc chăn lên, đi dép vào chậm rãi lại gần. Anh ta không nói chuyện với Kim Dương Minh, Kim Dương Minh cũng không để ý tới anh ta, chỉ có chủ đề

câu chuyện của Trần Hán Thăng mới có thể làm mọi người hưởng ứng.

Sáu người cầm chén mì tôm bình thường, uống bia tuyết giá hai đồng rưỡi, cả đám đều oán trách học kỳ sau của năm hai đại học thật sự trôi qua quá nhanh, không ngờ thoáng chốc cái đã lên năm ba đại học rồi.

Bên ngoài ban công không ngừng vang lên tiếng ếch ộp, thỉnh thoảng còn có làn gió thổi nhẹ nhẹ.

Lý Quyến Nam nhịn không được than thở một câu: "Tứ ca, ký túc xá có mày tốt thật đấy."

…

Lúc ăn mì Trần Hán Thăng mới biết chuyện Lý Quyến Nam yêu đương, do Kim Dương Minh khui ra.

Trần Hán Thăng khó hiểu: "Sao mày lại muốn giấu chuyện này chứ, phải mời một bữa cơm đấy, không được trốn."

"Vẫn chưa chính thức xác định quan hệ."

Lý Quyến Nam có chút ngượng ngùng: "Sợ Tứ ca không đồng ý."

Trần Hán Thăng nhịn không được bật cười: "Tao đâu có tư cách này chứ, đối phương là ai?"

"Bạn cùng phòng của sư muội La."

Lý Quyến Nam lúng túng nói.

Lúc này Trần Hán Thăng mới sửng sốt: "La Tuyền à?"

"Ừ … ."

Lý Quyến Nam thấp thỏm bất an xoa tay: "Cô bé kia gọi là Tô Tịnh, sau buổi liên hoan hữu nghị ký xúc xá năm ngoái, cô ấy tới tòa F 101 gửi chuyển phát nhanh thì làm quen lần nữa,

từ đó bắt đầu thân thiết, chỉ là hiện giờ bọn tao vẫn chỉ là bạn, tao chưa tỏ tình.”

Trần Hán Thăng có chút ấn tượng, đêm đó La Tuyền uống say, người cùng hắn đưa cô về hình như chính là Tô Tịnh, không ngờ cô nàng này lại có duyên với Lý Quyến Nam.

“Tao cảm thấy Tô Tịnh thích tao trước.”

Kim Dương Minh ực một hớp bia, tức giận bất bình nói: “Khi đó bọn tao còn uống chung một loại thức uống, nhưng thằng nhóc A Nam này lại chen chân vào, cuối cùng tao chỉ đành đau lòng nhường sư muội Tô.”

“Lão Lục, sao ở đâu cũng có mày hết vậy.”

Quách Thiếu Cường khinh thường nói: “Chắc người ta đã sớm quên mày tên gì rồi.”

“Tứ ca.”

Lý Quyến Nam ngẩng đầu nhìn Trần Hán Thăng, mơ hồ biết được chút chuyện cũ của La Tuyền và Trần Hán Thăng, rất sợ hắn sẽ để bụng.

“À, mày cứ tự nhiên yêu đương.”

Trần Hán Thăng và Lý Quyến Nam cụng ly một phen: “Chúc mừng A Nam, bây giờ số lượng chó độc thân trong ký túc xá lại giảm bớt một.”

“Giảm hai, giảm hai.”

Kim Dương Minh vội vàng kêu la om sòm: “Tao cũng có bạn gái, bây giờ không tiện nói thôi, chờ tới thời điểm thích hợp sẽ công khai.”

Nhóm Trần Hán Thăng cũng không tin là thật, Kim Dương Minh đã quen khoe mẽ rồi, cho dù cậu ta nói mình yêu đương

với người ngoài hành tinh thì Trần Hán Thăng cũng lười phản bác.

Cơm nước xong, Trần Hán Thăng nằm trên giường, tiệc trà lâu rồi không mở nay lại bắt đầu.

Đại khái thì còn khoảng hai tháng nữa đã tới năm ba đại học, vì thế nội dung nói chuyện ngày càng sâu lắng hơn, tràn đầy ý tưởng của người trẻ tuổi đối với tương lai.

Dương Thế Siêu là người Liêu Bắc, sau khi tốt nghiệp cậu ấy muốn thi nhân viên công vụ, cậu ấy nói rằng người ở quê mình đều thi công chức, như vậy thì cha mẹ mới có mặt mũi, sau đó cũng dễ tìm được người yêu.

Quách Thiếu Cường nói mình không có dự định yêu đương khi học đại học, sau khi tốt nghiệp sẽ về quê cũ làm buôn bán lẻ, nói chung là cũng không có ý chí cao lớn gì.

Đới Chấn Hữu vẫn chưa nghĩ ra điều gì, dù sao vẫn còn hơn hai năm nữa, tốt nhất là có thể ở lại Kiến Nghiệp, không ở lại được thì về quê.

Lý Quyến Nam nói mình muốn bàn bạc lại với Tô Tĩnh, lập tức bị đám bạn cùng phòng mắng chửi.

Kim Dương Minh nói mình khác với mọi người, có nhà ở Kiến Nghiệp, là người địa phương.

“Trần ca, ngồi dậy đi.”

Kim Dương Minh đột nhiên hô lên.

“Làm gì?”

Trần Hán Thăng mơ mơ màng màng ngồi dậy.

“Tao xin phép nói thẳng.”

Đợi đến khi Trần Hán Thăng vừa ngồi dậy, Kim Dương Minh bỗng mỉm cười rất là gợi đòn nói: “Lúc này, những kẻ

đang nằm đều là rác rưởi.”

Chương 394: Tôi thật sự không muốn làm nữ cặn bã

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng và bạn cùng phòng đúng giờ xuất hiện trong phòng học, giáo viên chủ nhiệm môn học thấy vậy chỉ bất đắc dĩ cười cười.

Trần Hán Thăng không lên lớp là việc đã được lãnh đạo phê duyệt, bởi vì tôn chỉ học tập của Học viện Tài chính có một câu như thế này "lấy khởi nghiệp làm mô hình đào tạo nhân tài", thế nhưng nhiều năm như vậy, người thành công khởi nghiệp sau khi tốt nghiệp thì không ít, nhưng sinh viên học ở trường chỉ toàn lấy được thành tựu nhỏ nhặt.

Mãi tới khi Trần Hán Thăng và Hỏa Tiễn 101 xuất hiện mới coi như bù đắp lại chỗ hổng này.

Đặc biệt là khi quốc gia khuyến khích đào tạo sinh viên theo loại hình "hợp lại, ứng dụng, khởi nghiệp", tiềm lực của Hỏa Tiễn 101 là rất lớn, năm ngoái Học viện Tài chính đã quyết định xây dựng hình tượng "ngôi sao khởi nghiệp" nổi tiếng khắp toàn quốc cho Trần Hán Thăng.

"Bạn trai cậu trở về trường chưa tới bảy mươi hai tiếng đồng hồ mà đã công khai đối chọi với Sử Chính Đông rồi."

Hồ Lâm Ngữ nói với Thẩm Ấu Sở ngồi bên cạnh: "Có điều lần này tớ đứng bên Trần Hán Thăng, chó săn khốn kiếp đúng là quá đáng. Bên Bác Nhã Viên có một nữ sinh vừa khóc vừa dọn hành lý đi, trông rất đáng thương."

"Loại người này không xứng làm giáo viên!"

Đàm Mẫn cũng rướn cổ lên nói: "Vì đám con cháu có tiền bên Học viện Quốc giáo mà phải hy sinh lợi ích của đám học sinh bình thường chúng ta, đồng hương Cảng Thành đang làm hành vi chính nghĩa!"

Nhóm nữ sinh rất nhiều chuyện, những chủ đề này đã thảo luận rất nhiều lần rồi nhưng chỉ cần có người gợi chuyện, bọn họ nhanh chóng hào hứng gia nhập vào đội ngũ chê trách Sử Chính Đông.

Giáo viên chủ nhiệm khóa đang kiểm tra PPT, nghe thấy tiếng xì xầm bên dưới thì không tham gia, cũng không ngăn lại.

Khi tiếng chuông vào học vang lên, trong phòng học mới dần dần an tĩnh lại, Trần Hán Thăng xé một trang trong sổ ghi chép của Lý Quyến Nam, lẳng lặng viết vẽ cái gì đó.

A Nam còn tưởng rằng Trần Hán Thăng viết sơ đồ phát triển xí nghiệp, xáp tới liếc nhìn một chút thì phát hiện trên giấy vẽ mấy hình lung tung như khủng long, Tôn Ngộ Không, Bạch Mã.

"Đây là tạo hình phim hoạt hình gì vậy?"

Lý Quyến Nam chỉ vào một con dê hỏi.

Trần Hán Thăng không hé răng, hắn không thể nói đây là Hỉ Dương Dương được.

Vất vả chịu đựng tới tan học, Trần Hán Thăng vốn định cùng Thẩm Ấu Sở ăn cơm, kết quả điện thoại đổ chuông, lại là nữ phóng viên Diệp Ỷ của Đài truyền hình khu Giang Lăng.

"Nghe nói cậu đã quay về trường rồi à?"

Diệp Ỷ ở bên kia đầu dây hỏi.

Trần Hán Thăng có chút giật mình: "Vừa mới về không lâu, tin tức của chị cũng nhanh nhạy quá rồi đấy."

“Đương nhiên rồi, tôi có mật thám trong Học viện Tài chính.”

Diệp Ỷ nói đùa một câu, sau đó chủ động giải thích: “Sáng nay trường cậu đã bàn về thời gian phát sóng cuộc phỏng vấn riêng với chủ nhiệm của bọn tôi, tôi lập tức đoán là cậu đã trở lại, có rảnh không, tôi mời cậu bữa cơm.”

Trần Hán Thăng vốn định từ chối nhưng Diệp Ỷ lại bổ sung thêm một câu: “Nghe nói cậu muốn lên Đài truyền hình Kiến Nghiệp, tôi có thể nói cho cậu biết một chút về vị đứng đầu bên đơn vị đó.”

“Chúng ta nghĩ giống nhau thật đó, tôi vốn cũng định hẹn chị đi ăn cơm.”

Trần Hán Thăng lập tức đáp lại.

Có điều đã hẹn ăn cơm với Diệp Ỷ thì chỉ có thể để Thẩm Ấu Sở ở lại trường, Trần Hán Thăng đi tới trước mặt cô: “Buổi trưa tớ có hẹn xã giao, cậu và Hồ Lâm Ngữ cùng đi ăn cơm đi.”

“Ồ!”

Gương mặt nhỏ nhắn của Thẩm Ấu Sở thoáng chốc trở nên uể oải, trước đó Trần Hán Thăng vẫn luôn ở bên ngoài, hai người gần như không có thời gian bên nhau, cứ tưởng sau khi về trường sẽ tốt hơn một chút, kết quả vẫn như thế.

“Trần Hán Thăng, cậu sẽ không biến thành đám đàn ông trong sách đấy chứ?”

Hồ Lâm Ngữ nửa đùa nửa thật hỏi.

“Đám đàn ông nào trong sách?” Trần Hán Thăng hỏi.

Hồ Lâm Ngữ suy nghĩ một chút, tổng kết: “Chính là cái loại có tiền rồi ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, còn lừa gạt nói với vợ là đi xã giao làm ăn này nọ.”

Vẻ mặt Trần Hán Thăng không có gì thay đổi, nói như chém đinh chặt sắt: "Ông đây đi ăn cơm trưa chung với đàn ông, đừng tưởng xem được vài quyển truyện thì tưởng rằng cái gì cũng biết, em gái thúi à!"

…

"Hán Thăng, cậu muốn dẫn tôi đi đâu vậy?"

Diệp Ỷ có chút kỳ quái, sau khi Trần Hán Thăng tới đài truyền hình đón mình thì lái xe về phía nội thành nhưng không dừng lại ở đó.

"Nơi này có cửa hàng sushi rất ngon."

Trần Hán Thăng chỉ một cửa hàng sushi trang trí giản dị, buôn bán tựa hồ cũng rất bình thường.

Diệp Ỷ biết Trần Hán Thăng có tiền, hắn sở hữu thị trường sinh viên Kiến Nghiệp, giá trị con người lên tới hàng triệu, hiện giờ đã chinh phục toàn bộ thị trường đại học ở Tô Đông, đại khái đã tăng lên gấp vài lần.

"Hẳn là phải có nguyên nhân đặc biệt."

Diệp Ỷ suy đoán trong lòng.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng mỉm cười ôn hòa: " Con người của tôi có đôi khi khá văn nghệ, không thích hải sản tươi quá béo ngậy, ngược lại thích dạo chơi trong thành phố cổ Kiến Nghiệp, tìm kiếm món ăn vặt đặc sắc ở đầu đường cuối ngõ, thỏa mãn nhu cầu về lịch sử lẫn món ăn ngon của mình."

"Thì ra là vậy!"

Diệp Ỷ nghe xong thì có chút xấu hổ, hành động "dạo phố" này không phải đều là dẫn bạn gái đi cùng à, quan hệ của mình và Trần Hán Thăng tựa hồ không tới bước đó.

Thật ra Trần Hán Thăng cũng không có cách nào, ăn cơm ở Giang Lăng lỡ như bị bạn học nhìn thấy thì chẳng khác nào tự đánh vào mặt mình; khu vực nội thành chính là "địa bàn" của Tiểu Ngư Nhi, cô thường xuyên cùng bạn học đi dạo trung tâm thương mại.

Không có cách nào, nơi kết hợp giữa thành phố và nông thôn này phải dành cho Diệp Ỷ rồi, nói chung thì cô ta cũng chỉ muốn nuôi người dự bị mà thôi, mà hắn thì cũng đã tìm ra lý do rồi – thích văn nghệ.

Hương vị cửa hàng sushi này cũng rất bình thường, có điều Diệp Ỷ căn bản không chú ý, "món ăn vặt đặc sắc" chắc chắn có điểm đặc biệt, thế nhưng Trần Hán Thăng nói chuyện rất thú vị.

Ăn bữa cơm này căn bản không phải thức ăn, mà là cảm giác.

Đánh giả của Diệp Ỷ về Trần Hán Thăng lại tăng thêm vài phần, trẻ tuổi có tiềm lực siêu cao, hài hước dí dỏm, sâu trong xương còn có chút văn nghệ và lãng mạn, quả thực là đối tượng dự bị không tệ.

Ngoại trừ diện mạo không được tuấn tú như bạn trai đại học của cô ta, không nhắn tin trả lời ngay giống như bạn trai đại học, thỉnh thoảng còn thích văng vài câu nói tục thì Trần Hán Thăng gần như không còn khuyết điểm gì nữa.

Thế nhưng đó dù sao cũng là người bạn trai mối tình đầu …

Diệp Ỷ yên lặng thở dài một hơi, còn có phó khoa trưởng trẻ tuổi nhất của văn phòng chính phủ cũng không tệ, nói chuyện rất có chiều sâu, bọn họ đều là sự lựa chọn tốt hơn bạn trai tình đầu.

Có điều căn cứ theo định luật Murphy thì cơ bản là sợ cái gì sẽ tới cái đó.

Cơm nước xong trở lại cổng đài truyền hình, Diệp Ỷ còn chưa kịp tạm biệt Trần Hán Thăng thì một bóng dáng đã đột nhiên xông tới.

"Hắn là ai, không phải em nói buổi trưa mình sẽ tăng ca à, sao lại ở trong xe người đàn ông này?"

Nếu đàn ông cũng có thể chấm điểm thì Trần Hán Thăng nghĩ người trẻ tuổi đẹp trai rạng ngời này ít nhất cũng được 8. 5, dáng người thon dài, răng trắng môi đỏ, có cảm giác giống tiểu thịt tươi thường xuyên luyện tập hai năm rưỡi.

Trên mặt Diệp Ỷ lộ ra biểu cảm xấu hổ, sau đó lại tức giận nói: "Trương Nhĩ Dục, anh dám tới cổng đơn vị giám sát tôi?"

Trần Hán Thăng có chút hăng hái quan sát, cái tên "Trương Nhĩ Dục" này nghe rất hay, mười mấy năm sau sẽ là một anh trai nổi tiếng.

"Anh không giám sát em!"

Trương Nhĩ Dục đưa bình giữ nhiệt trong tay tới: "Anh biết tuần này là kỳ kinh nguyệt của em nên cố ý hầm canh gà cho em, định chờ em nghỉ trưa xong sẽ đưa cho em, kết quả em căn bản không nghỉ trưa."

"Tôi … ."

Nói Diệp Ỷ không xúc động thì là giả, Trương Nhĩ Dục rất săn sóc, anh ta sẽ ghi chú lại tất cả ngày kỷ niệm vào trong sổ, bao gồm cả ngày sinh lý của phụ nữ, thậm chí là ngày sinh nhật của bạn thân và cha mẹ cô ta.

Rất nhiều chuyện Diệp Ỷ không nhớ ra, phải nhờ Trương Nhĩ Dục nhắc nhở.

Lúc hai người không biết nói gì, Trần Hán Thăng xem đã ghiền, đè còi xe hơi kêu một phát nhắc nhở sự hiện diện của mình.

“Cô Diệp, tôi về trước đây.”

Trần Hán Thăng thản nhiên nói, hắn còn tỏ ra khá kinh ngạc, thất vọng và tỉnh ngộ, cố ý làm mối quan hệ tam giác này trở nên phức tạp hơn nữa.

Diệp Ỷ ngượng ngùng, chỉ có thể hàm hồ nói: “Chốc nữa tôi sẽ giải thích với cậu, chuyện không phải như cậu nghĩ.”

Trần Hán Thăng không nói lời nào, quay cửa sổ xe lên rồi trở về trường học.

“Hắn là ai?”

Trương Nhĩ Dục không nuốt trôi cơn tức này.

Diệp Ỷ quay đầu sang nhìn mồ hôi trên mặt Trương Nhĩ Dục, rút khăn tay ra lau giúp anh ta: “Một người bạn bình thường mà thôi, anh cứ như vậy thì bảo em sau này ở chung với người khác kiểu gì đây, em sẽ cầm canh gà về văn phòng.”

Diệp Ỷ nhẹ nhàng đưa bình giữ nhiệt qua, lúc đi ngang qua cổng đài truyền hình còn cười cười chào hỏi bảo vệ, tựa hồ chuyện khi nãy hoàn toàn là Trương Nhĩ Dục chuyện nhỏ xé to mà thôi.

Trương Nhĩ Dục kinh ngạc nhìn làn váy viền hoa của Diệp Ỷ tung bay lay động theo làn gió, tựa hồ cô ta vẫn giống như thời còn học đại học.

“Chắc là mình đã xé to chuyện thật rồi, em ấy là phóng viên, có xã giao và phỏng vấn một chút cũng là chuyện rất bình thường.”

Chương 395: Đàn ông chín chắn mang thẻ đeo tay*

(*) Thẻ đeo tay là loại thẻ giống như ID của khách hàng mà đeo trên tay, thường dùng khi ra vào mấy chỗ phòng xông hơi, mát-xa

Trần Hán Thăng từ đài truyền hình trở lại văn phòng ở đường Đông Thiên Nguyên cao lắm là hơn hai chục phút, đại khái khi bát canh gà kia vẫn còn nóng hổi, điện thoại đã nhận được tin nhắn của Diệp Ỷ.

Diệp Ỷ: Thực xin lỗi đã để cậu thấy tình cảnh như vậy, người đó là bạn học chung thời đại học của tôi, khi đó bọn tôi có thiện cảm với nhau, có điều sau khi tốt nghiệp thì tôi cảm thấy tam quan của cậu ta, kế hoạch cuộc sống khác nhau quá lớn, nên do dự về thân phận người yêu, không ngờ điều này khiến hai bên phiền não.

Tính chân thật của câu nói này đại khái là năm mươi phần trăm, nhưng những lời nói dối lợi hại nhất chính là như vậy, bình thường khi Trần Hán Thăng nói xạo đều là tám câu thật hai câu giả, chỉ có điều hai câu giả kia mới là mấu chốt của sự việc.

Trần Hán Thăng xem tin nhắn xong, trong lòng nghĩ rằng "liên quan gì tới tôi", nhưng nếu gửi tin trả lời như vậy có lẽ Diệp Ỷ sẽ đá mình ra khỏi ao cá.

"Trần anh tuấn này không phải cô muốn làm người dự bị là sẽ ngoan ngoãn dự bị, muốn buông tay là buông được đâu em gái thúi ạ."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, xem xem nên trả lời như thế nào để trông mình có vẻ tức giận một chút nhưng lại không cắt đứt mối quan hệ này.

Ding!

Diệp Ỷ có chút lo lắng nhìn chằm chằm điện thoại, điều kiện của Trần Hán Thăng cũng không tệ, làm cô ta có cảm giác là đối tượng tốt để phát triển, có điều nếu như thật sự không thể chấp nhận lời giải thích thì chỉ có thể tiếc nuối cắt đứt.

Lúc này, Trần Hán Thăng gửi tin tới.

"Trước đó không phải chị nói với tôi là chưa từng yêu đương à?"

Những lời này có vẻ đang trách móc, giọng điệu cũng không khách sáo, có điều Diệp Ỷ thấy vậy thì lại mỉm cười, điều này chứng tỏ Trần Hán Thăng đã "ghen" rồi.

Diệp Ỷ: Chuyện là như vầy, tôi cảm thấy quan hệ của nam và nữ chỉ được xác định sau khi gặp người lớn trong nhà …

Nói chung, Diệp Ỷ gửi tin nhắn hơn ba trăm chữ cho Trần Hán Thăng, huyên thuyên đưa ra lời giải thích hợp lý cho chuyện "xác định quan hệ" .

Điện thoại Nokia hiện giờ có giới hạn số lượng ký tự tin nhắn, tin này bị chia ra làm ba mới gửi tới được.

"Dài quá không xem."

Trần Hán Thăng liếc nhìn khúc đầu một chút rồi đặt điện thoại di động xuống.

Hắn không vội trả lời, bởi vì nhận loại tin nhắn dài cỡ này mà trả lời quá nhanh chứng tỏ không xem kỹ, tốt nhất là khoảng mười lăm phút sau mới trả lời, khi đó không chỉ tỏ ravừa xem xong tin nhắn mà còn suy nghĩ khá sâu xa.

“Tin nhắn của ai thế?”

Vương Tử Bác thấy di động của Trần Hán Thăng luôn reo thì tò mò hỏi.

Trần Hán Thăng tùy ý trả lời:

“10086, nó luôn nhắc nhở tao đăng ký nhạc chuông.”

Vương Tử Bác không để ý lắm, hiện giờ quả thực có hình thức kinh doanh nhạc chuông, mỗi khi có bài nhạc mới xuất hiện thì điện thoại thường nhận được tin nhắn kiểu “Bạn có muốn để ca khúc XXX làm nhạc chuông điện thoại không, vậy còn chờ gì nữa, gửi 520 là sẽ có ngay” .

Chiếm lĩnh thị trường nhạc chuông điện thoại hiện giờ là các ngôi sao ca nhạc như Châu Kiệt Luân, SHE, Thái Y Lâm, chẳng qua khi bài Hai Con Bướm và Chuột Yêu Gạo xuất hiện thì nhóm Thiên Vương, Thiên Hậu trước đó đều phải lùi lại một chút.

Lúc Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác nói chuyện, Lưu Bằng Phi và Thu An Bình cũng đã tới, buổi chiều Trần Hán Thăng triệu tập mọi người, tất cả đều sắp xếp xong công việc trong tay rồi lục tục chạy tới.

“Trò chuyện về nhạc chuông có gì hay đâu, đó là thứ đồ chơi chỉ có lũ trẻ mới thích.”

Lưu Bằng Phi có chút đắc ý lộ ra cổ tay, bên trên là một chiếc đồng hồ đeo tay Tissot mới tinh: “Mấy hôm trước mới mua ở trung tâm thương mại quốc tế Kim Ưng, tốn hơn sáu ngàn của tôi đấy, hơn nữa còn được chương trình giảm giá.”

“Đệt, trâu bò thế.”

Sự chú ý của Vương Tử Bác và Lý Quyến Nam lập tức bị hấp dẫn, bọn họ tò mò vuốt ve mặt đồng hồ Tissot bóng loáng,

nghe Lưu Bằng Phi khoác lác rằng chiếc đồng hồ là một yếu tố cần thiết của một người đàn ông thành công.

"Trần ca, cậu cũng nên mua một chiếc đồng hồ cao cấp đi."

Lưu Bằng Phi đề nghị Trần Hán Thăng: "Bây giờ cậu đang đeo đồng đồ không có thương hiệu, sắp tới còn phải lên đài của Đài truyền hình Kiến Nghiệp, không bằng cũng mua một chiếc đồng hồ sang trọng đeo cho có giá trị."

Thật ra Bằng Phi cũng tốt bụng nên mới đề nghị như thế, có điều Trần Hán Thăng không tiếp nhận, hắn nắm chặt chiếc đồng hồ dây đen: "Cái này là cha mẹ mua, lúc thi đại học bọn họ sợ tôi bỏ lỡ thời gian làm bài nên cố ý mua cho tôi, tôi không thể vì bây giờ lăn lộn ngon lành mà bỏ đi món đồ đã làm bạn với mình suốt quá trình phấn đấu."

"Thì ra là vậy."

Biểu cảm của Lưu Bằng Phi có chút xấu hổ, khi nãy hình như Trần Hán Thăng đang ám chỉ điều gì đó.

Nhưng Trần Hán Thăng không xoáy sâu vào, lập tức cười cười lảng sang chuyện khác: "Thật ra thì chỉ có đàn ông trẻ tuổi mới thích đeo đồng hồ, đàn ông trưởng thành như bọn tôi thì đều thích đeo thẻ tay."

"Trần ca, thẻ tay là sao?"

Trương Minh Dung tò mò hỏi chen vào, cô ấy vẫn còn nhỏ tuổi, có nhiều thứ không thể phản ứng ngay được.

"Là loại thẻ đeo tay cho vị khách quý lầu ba."

Nhiếp Tiểu Vũ đanh đá nói một câu, tay cô ấy vẫn đang đánh chữ trên máy tính, nhịn không được liếc nhìn ông chủ của mình.

Lúc này Trương Minh Dung cũng đã hiểu, gương mặt đỏ rực, cả văn phòng tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, bầu không

khí rất hòa hợp.

…

Bầu không khí hòa hợp như thế cũng vì công việc được đẩy mạnh, nếu như lỗ vốn hay thất bại thì có chọc cười thú vị hơn cũng vô ích.

Có ba lý do Trần Hán Thăng triệu tập mọi người mở cuộc họp, một là tổng kết kinh nghiệm phát triển thị trường ở đại học tỉnh Tô Đông, hai là bước tiếp theo của kế hoạch mở rộng, ba là thông báo tuyển dụng nhân viên thị trường.

Bởi vì trước năm 2004, trên bảng xếp hạng thương mại điện tử trong nước của trang web CISI vẫn chưa có vị trí của Taobao, có điều bắt đầu từ tháng hai năm nay, Taobao gia tăng với tốc độ 768. 00% mỗi tháng nên đã tăng lên vị trí thứ hai xếp sau eBay.

Hiện giờ ngay cả rất nhiều nữ sinh của lớp 2 quản lý công đều biết có một trang web như vậy, chẳng qua không tin tưởng mua trên mạng, bọn họ nghĩ rằng mua sắm ở phố mua sắm Nghĩa Ô cách đó không xa sẽ đáng tin hơn.

Có điều Trần Hán Thăng biết sự thay đổi phát triển sau này, mục đích của hắn chính là muốn sớm chiếm lĩnh được thị trường sinh viên toàn quốc, đến khi đó bán Hỏa Tiễn 101 với giá tốt, vì thế phải bổ sung nhân sự cho nhóm thị trường.

Tổng kết kinh nghiệm giai đoạn trước và bước tiếp theo của kế hoạch mở rộng xong, Nhiếp Tiểu Vũ phát phần quảng cáo tuyển dụng soạn sẵn được in ra cho mọi người.

Nhóm sinh viên rất hứng thú với những thứ này, bởi vì chính mình vẫn chưa tốt nghiệp nhưng lại có thể nhìn công ty thông báo tuyển dụng đồng nghiệp mới, vô tình có cảm giác như “ma cũ nòng cốt” vậy.

Đây chính là chỗ tốt của gầy dựng công ty, người trẻ tuổi sức sống tràn đầy, mỗi phút mỗi giây đều có động lực.

Quảng cáo tuyển dụng của Nhiếp Tiểu Vũ cũng khá ổn.

"Bởi vì nhu cầu phát triển nghiệp vụ, Hỏa Tiễn 101 đặc biệt thông báo tuyển dụng công khai nòng cốt phòng Marketing, tiền lương 2200 dựa theo hiệu quả trích phần trăm, chúng tôi là công ty do sinh viên khởi nghiệp, giai đoạn ban đầu hơi khó khăn nên yêu cầu làm thêm giờ, nhưng gắn kết mạnh mẽ, cần những vị trí … ."

Khổng Tĩnh chỉ nhìn hai câu thì hơi nhíu mày.

Trần Hán Thăng thầm cười trong lòng, trước đây Nhiếp Tiểu Vũ chưa từng làm công việc nhân sự, vì thế không rõ mấy trò cong cong quấn quấn ở trong đó.

Trần Hán Thăng cầm bút lên, vừa đọc vừa gạch ngang: "Những gì tôi nói đều phải sửa lại, Tiểu Vũ ghi lại rồi in một bản khác."

"Tiền lương 2200 dựa theo hiệu quả trích phần trăm."

Trần Hán Thăng chỉ ra vấn đề thứ nhất: "Chỗ này đổi thành lương căn bản 2200 tới 5000, không ngừng gia tăng."

Mặc dù Nhiếp Tiểu Vũ có chút kinh ngạc nhưng vẫn chăm chú làm theo.

"Mô hình khởi nghiệp công ty nhỏ cũng phải sửa lại, đổi thành công ty có không gian phát triển rộng lớn, hy vọng người có chí hướng gia nhập công ty."

"Sửa lại giai đoạn ban đầu hơi khó khăn, đổi thành nhân viên cần có khả năng chịu được áp lực."

"Tăng ca này nọ cũng phải đổi thành lời giải thích khác, nói rằng thời gian làm việc linh hoạt, cụ thể thế nào thì không cần viết rõ."

“Cụ thể cần chức vị nào thì để chị Tĩnh sắp xếp, chủ yếu là thông báo tuyển dụng phòng Marketing để chị ấy quyết định.”

…

Chỉ ngắn ngủi vài câu, Trần Hán Thăng đã chỉ ra nhiều vấn đề như vậy làm Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy rất xấu hổ.

“Không sao cả, không phải ai sinh ra cũng hiểu được những điều này.”

Trần Hán Thăng trấn an nói: “Quảng cáo tuyển dụng không nên tiết lộ quá nhiều chuyện nội bộ của công ty, thế nhưng cũng không thể nói xạo, cần phải nắm giữ được sự cân bằng trong đó.”

Sau khi nói xong thì phát hiện Khổng Tĩnh sững sờ nhìn mình.

“Nếu không biết cậu là sinh viên, tôi thật sự đã cho rằng cậu làm nghề bán hàng đa cấp.”

Khổng Tĩnh lắc đầu nói.

Chương 396: Ngôi sao của Đại học Tài chính Trần Hán Thăng

Lúc Trần Hán Thăng quay trở lại trường học thì cũng đã gần cuối tháng tư rồi, sau tháng năm, đội ngũ tiếp thị mới dưới sự dẫn dắt của Khổng Tĩnh, bắt đầu xuất phát đến tỉnh thành tiếp theo.

Đối với Khổng Tĩnh mà nói, đây cũng là một chuyến đi vui chơi hưởng thụ, cô có thể nhân cơ hội này đi thăm quan Tây Hồ, dạo một vòng quanh Ô Trấn, còn có Phổ Đà Sơn và Nhạn Đãng sơn và Đại Học Chiết Giang nổi tiếng khắp cả nước đó nữa.

Trần Hán Thăng tiếp tục ở lại Kiến Nghiệp, tham gia một loạt các hoạt động của trường.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì bản văn kiện của bên trên đưa xuống "Liên quan tới việc phê chuẩn đổi tên Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp thành Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp" này, gần đây hết đoàn lãnh đạo này tới đoàn lãnh đạo khác đến thị sát, Trần Hán Thăng với tư cách là đại diện của tập thể sinh viên nên thường phải ngồi nói chuyện từ đầu đến cuối.

Vì vậy tháng năm ở Học viện Tài chính giống như đêm giao thừa vậy, khắp nơi đều giăng đèn màu sặc sỡ, nền gạch nền đất sạch sẽ thì không nói, các cô chú trong bộ phận hậu cần cả ngày đều đội cái nón che nắng, trên tay cầm cây kéo,

“lạch cạch, lạch cạch” cắt tỉa toàn bộ cây xanh trong trường một cách cẩn thận và gọn gàng .

“Đúng là rảnh thật, mấy cây thông đó đều bị tỉa sắp biến thành cây thông Noel rồi.”

Trước cửa tòa nhà hành chính, Trần Hán Thăng nhìn các cô chú bận bịu làm việc như vậy, lẩm bẩm trong miệng.

Mấy vị giáo viên Vu Dược Bình, Quan Thục Mạn, Sử Chính Đông đứng bên cạnh hắn đều nghe thấy.

Lão Vu và Hắc Trưởng Trực sớm đã biết tính cách con người của Trần Hán Thăng, nên cũng không quá để tâm, Sử Chính Đông thì quay đầu sang nhìn hắn, Trần Hán Thăng nhoẻn miệng cười với ông ta.

Sử Chính Đông không phản ứng lại, hiện giờ ông ta có chút hối hận vì đã có mâu thuẫn với Trần Hán Thăng, một giáo viên mà lại đối chọi gay gắt với một học sinh, không cần biết lý do có hợp lý hay không, thì chắc chắn người chịu thiệt là bản thân ông ta.

Với lại căn bản là không thể đấu lại Trần Hán Thăng, không chỉ là “Siêu sao” được nhà trường nâng lên, xây dựng hình ảnh, mọi nguồn lực tài nguyên đều nghiêng về hắn, thậm chí ngay cả khi có vài vị lãnh đạo đến thị sát, Trần Hán Thăng cũng sẽ được đặc cách giới thiệu cho bọn họ.

“Trừ khi bây giờ Trần Hán Thăng biến thành một thằng khố rách áo ôm, nếu không cậu ta còn ở trong trường ngày nào thì cậu ta chính là một trong những người không thể chọc vào đó.”

Sử Chính Đông nghĩ thầm trong lòng, trước đây ông ta còn cảm thấy quán trà sữa “gặp mặt” quá phô trương, còn chuẩn bị thu hồi lại đưa cho Học viện Quốc giáo dùng làm phòng tổ chức sự kiện độc quyền, sau này khi ông ta biết có sự tham gia

của Trần Hán Thăng, ông ta đành chôn chặt ý tưởng này trong lòng mình.

“Đến rồi kìa.”

Chủ tịch hội học sinh Khương Vũ Hiên nói một câu, nhắc nhở Trần Hán Thăng đứng lên.

Tính cách của Khương Vũ Hiên rất khác so với chủ tịch tiền nhiệm hội sinh viên Trần Thiêm Dụ, Khương Vũ Hiên có chút giống với một con trâu già chăm chỉ làm việc, xung quanh đều im lặng, anh ta cố gắng duy trì sự ổn định của hội sinh viên.

Ba chiếc xe ô tô từ từ dừng lại, mấy vị lãnh đạo của phòng giáo dục lần lượt bước xuống xe, đi tới bắt tay và hỏi thăm tất cả mọi người.

Khi Trần Hán Thăng bắt tay với một vị phu nhân, hắn ta hơi cúi đầu: “Giám đốc Mạc, xin chào.” (Giám đốc sở giáo dục)

“Bây giờ lại gọi tôi là giám đốc Mạc sao?”

Mạc Kha cười nói: “Lúc cậu ở nhà tôi, còn gọi tôi là dì Mạc đó.”

Câu này vừa được nói ra, tất cả mọi người có mặt ở đó đều có chút hoang mang, Mạc Kha chủ động giải thích: “Tôi và cha của Hán Thăng là bạn học cấp ba.”

“Thì ra là vậy.”

Lúc này mọi người lại có thêm một thông tin mới về thân phận của Trần Hán Thăng.

Vu Dược Bình nghĩ thầm anh ấy đối với Trần Hán Thăng của bây giờ mà nói, mối quan hệ này có chút tiến triển giống như đang thêu hoa trên gấm vậy, nếu như Mạc Kha chuyển đến hệ thống giáo dục của tỉnh sớm hơn hai năm, thì lúc Trần

Hán Thăng bắt đầu lập nghiệp đó cũng không cần nghĩ đủ mọi cách để lôi kéo tạo mối quan hệ với anh ấy rồi.

…

Hôm nay, mấy vị lãnh đạo này chỉ có duy nhất một mục đích, đó chính là tháo tấm vải đỏ.

Dòng chữ "Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp" ở trước cổng chính của trường đã bị tấm vải đỏ bao lại rồi, thật ra là trường đã được đổi tên thành "Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp" rồi, nhưng vì để khiến cho nghi thức tháo tấm vải đỏ này có chút trang trọng hơn, nên hiệu trưởng nhà trường đã đặc biệt mời vài vị lãnh đạo của tỉnh Tô Đông đến tham gia cùng.

Chỗ này sớm đã có khá nhiều học sinh đứng bao vây xung quanh để hóng chuyện rồi, thật ra tất cả học sinh cũng rất kích động.

"Tiếp theo đây, chúng tôi mời XX, XXX, XXX… tháo tấm vải đỏ khánh thành tên mới!"

Đương nhiên Trần Hán Thăng không có tư cách để tham gia, hắn bây giờ giống như tên ngốc vậy, đứng nhìn mấy vị lãnh đạo tháo tấm vải đỏ xuống, lộ ra mấy chữ rồng bay phượng múa màu vàng nhạt "Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp", lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Bộp bộp bộp."

Mọi người có mặt đều vỗ tay chúc mừng, có vài nữ sinh không kìm được mà rơi cả nước mắt.

Bởi vì sau khi tháo băng khánh thành tên mới, con dấu được đóng trên tấm bằng tốt nghiệp của bọn họ chính là dòng chữ "Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp" .

Trông sang trọng hơn rất nhiều.

Hoạt động tháo băng khánh thành tên mới này rất đơn giản, nhưng vì để tăng sức ảnh hưởng cho trường, Học viện Tài chính sớm đã lên kế hoạch mời những sinh viên đã tốt nghiệp có sự nghiệp thành công quay về thăm trường, còn có vài vị lãnh đạo cũ của trường, bao gồm cả việc in ấn sổ lưu niệm…

Trần Hán Thăng nheo mắt quan sát Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu, biểu cảm của hai người họ giống như trút được gánh nặng vậy.

“Bước tiếp theo Học viện Tài chính, à không phải là Đại học Tài chính mới đúng.”

Trần Hán Thăng âm thầm đính chính lại: “Mục tiêu tiếp theo của Đại học Tài chính là nâng cấp từ hạng hai lên hạng nhất, còn phải giành được giấy chứng nhận cho phép cấp bằng thạc sĩ cho nghiên cứu sinh, nếu không những sinh viên chưa tốt nghiệp đều sẽ nghĩ đến việc chuyển sang trường đại học khác, vậy thì không thể giữ chân nhân tài rồi.”

Tối hôm đó, đài truyền hình quận Giang Lăng cũng phát sóng đoạn phỏng vấn này lên tivi.

Nói tóm lại, danh tiếng của Trần Hán Thăng ở khu đại học Giang Lăng đã được rất nhiều người biết đến, mọi người đều biết Đại học Tài chính vừa mới đổi tên thành công, có một sinh viên rất xuất sắc đã khởi nghiệp tại trường.

Ngay cả trong căn tin vào buổi trưa của Đại học Tài chính, cũng đang chiếu đoạn clip Trần Hán Thăng được phỏng vấn.

“Lớp trưởng của chúng ta cũng rất ăn ảnh đó chứ.”

“Không đúng không đúng, tớ cảm thấy cậu ấy vẫn có chút căng thẳng.”

“Nhìn nghiêm túc như vậy thật không giống với lớp trưởng thường ngày nha.”

…

Nữ sinh của lớp hai quản lý công vừa ăn, vừa ngẩng đầu lên xem tivi của căn tin.

Có lúc bọn họ còn cố ý nói to hơn một tí, thu hút ánh nhìn của vài bạn học xung quanh, như vậy khiến cho bọn họ có cảm giác rất tự hào - Trần Hán Thăng là lớp trưởng của chúng tôi đó.

Trong ký túc xá của Thẩm Ấu Sở, trên tay cô đang cầm một chiếc máy hút lông nho nhỏ, cẩn thận hút lông trên chiếc áo khoác nam.

Bây giờ đã là tháng năm rồi, thời tiết ở Kiến Nghiệp đang ấm dần lên, Thẩm Ấu Sở buộc hết tóc lên, để lộ khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu của mình, biểu cảm của cô rất nghiêm túc, ánh mắt long lanh, khóe miệng còn bất giác cong lên, giống như khi làm chuyện này khiến cô rất hạnh phúc vậy.

Có một số sợi lông khá nhỏ, khi không thể hút chúng ra được, cô dùng ngón tay nhẹ nhàng móc chúng ra, lau đi mồ hôi trên trán, rồi tiếp tục tìm sợi lông tiếp theo.

“Ấu Sở, tớ thấy sau này khi cậu kết hôn rồi, chắc chắn sẽ là một người vợ yêu chồng bất chấp đấy.”

Hồ Lâm Ngữ chán nản nằm dài trên ghế, liếc nhìn Thẩm Ấu Sở đang lấy từng sợi lông như vậy, có chút bất lực nói: “Cậu ngồi sửa lại quần áo cho Trần Hán Thăng mà lại có thể trông vui vẻ như thế, đúng là làm mất hết mặt mũi con gái bọn mình rồi.”

Thẩm Ấu Sở có chút xấu hổ với câu “người vợ yêu chồng bất chấp” này, hai gò má của cô ửng đỏ, nhưng cái sự vui sướng phát ra từ trong nội tâm đó khiến Hồ Lâm Ngữ ngây người.

“Trần Hán Thăng, bộ kiếp trước cậu giải cứu cả thế giới à, thế mà lại chiếm hữu được người con gái như Thẩm Ấu Sở!”

Hồ Lâm Ngữ tức giận lấy tay chọc vào chiếc áo khoác nam đó.

Trên mặt chiếc áo khoác lập tức xuất hiện một cái lõm sâu, Thẩm Ấu Sở bĩu môi, nhanh chóng nhẹ nhàng vuốt phẳng nó.

“Đúng là không chịu nổi mà.”

Hồ Lâm Ngữ dứt khoát xoay người vào trong, mắt không thấy thì tim không đau.

“Cót két cót két!”

Lúc lâu sau, cửa ký túc xá bị mở ra, Hồ Lâm Ngữ thò đầu ra ngoài nhìn, lập tức bắt đầu than thở: “Mẫn Mẫn, Thẩm Ấu Sở ngồi từ mười một giờ rưỡi tới tận mười hai giờ bốn mươi, chỉ để lấy hết lông áo cho đồng hương của cậu kìa, vừa nãy tớ chỉ chọc vào cái áo một tí thôi mà cậu ấy còn không vui nữa đấy…”

Vốn dĩ Đàm Mẫn bước vào cửa với trạng thái rất vui vẻ, nhưng khi nghe thấy câu này đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó hỏi: “Sao cậu biết chính xác thời gian thế?”

Hồ Lâm Ngữ chớp chớp mắt, đột nhiên tự vỗ đầu mình: “Trời đất ơi đúng là rảnh rỗi quá mà, lại có thể nhìn người ta nhổ mấy sợi lông đó trong một tiếng đồng hồ, trời má ơi!”

“Bỏ đi, không nói chuyện này nữa.”

Đàm Mẫn xua tay, thần thần bí bí nói: “Hỏa Tiễn 101 có thể sẽ được lên bản tin thời sự của đài truyền hình Kiến Nghiệp đấy, tớ vừa mới nghe Thương Nghiên Nghiên nói xong.”

“Thật hay giả thế?”

Hồ Lâm Ngữ tỏ vẻ nghi ngờ: “Không thể tin lời của loại người như Thương Nghiên Nghiên đó đâu.”

“Thật đó, nói không chừng tối nay có thể xem được rồi đấy.”

Đàm Mẫn ngẩng đầu, hai tay ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp mịn màng của Thẩm Ấu Sở: “Ấu Sở, cậu tìm được một người bạn trai tốt quá đấy.”

…

Tối hôm đó, Trần Triệu Quân xem xong tin thời sự và dự báo thời tiết của đài truyền hình trung ương, theo thói quen chuyển sang kênh đài truyền hình Kiến Nghiệp.

Vốn dĩ ông không có cái thói quen này, nhưng từ khi Trần Hán Thăng đến Kiến Nghiệp học đại học, Lão Trần đã hình thành thói quen như vậy, nhất định phải xem tin tức ở địa phương Kiến Nghiệp, nghe ngóng xem có chuyện gì không.

Năm ngoái có một phạm nhân bỏ trốn chạy vào địa phận của Kiến Nghiệp, Lão Trần xem xong lập tức gọi điện cho Trần Hán Thăng nhắc nhở hắn ít ra ngoài vào buổi tối.

Trên tivi đa số đều là những tin tức dân trí phổ biến, chẳng hạn như cặp vợ chồng nhà này cãi nhau, bình ga của nhà kia phát nổ, hoặc là sông Tần Hoài có tổ chức hoạt động gì không…

Nhưng Lão Trần xem một cách rất say mê, đặc biệt là tin tức xảy ra ở khu Giang Lăng.

Bởi vì người con trai mà ông nhớ mong đang ở đây, đôi khi máy quay của đài truyền hình lướt qua đám đông, Lão Trần còn cố ý xem xem có bóng dáng của Trần Hán Thăng hay không.

Lối suy nghĩ này quả thật rất ngây thơ, chính bản thân Lão Trần cũng biết, nhưng ông sẽ không nói với người khác, đây chính là một kiểu nhớ nhung của người cha không thích bày tỏ tình cảm của mình đối với con trai ông.

"Những năm gần đây, dưới sự khuyến khích trong các chính sách quốc gia, sinh viên đại học lập nghiệp trong trường học ngày càng tăng trưởng, khu đại học Giang Lăng…"

Đột nhiên, đài truyền hình Kiến Nghiệp xuất hiện một đoạn tin tức như vậy, trong mắt những người không quan tâm, thì đây là một đoạn tin tức rất bình thường.

"Khu đại học Giang Lăng?"

Trần Triệu Quân lập tức chăm chú lắng nghe.

"Có một sinh viên năm hai khoa Khoa học Xã hội và Nhân văn của Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp như thế này, cậu ấy đã sử dụng thời gian ngoài giờ học của mình để thành lập công ty Phục vụ Hậu cần Hỏa Tiễn 101, một công ty đặc biệt chỉ phục vụ cho sinh viên đại học, điều này đã gây tiếng vang và sự quan tâm rất lớn ở tỉnh Tô Đông, chúng tôi rất khâm phục với những bạn có hành động như vậy… "

"Đây, đây, đây…"

Khóe miệng của Lão Trần mấp máy, quay đầu lại hướng về phía phòng bếp gọi to: "Lương Mỹ Quyên, bà mau ra đây, con trai của bà lên tivi rồi này!"

"Leng keng" .

Lương Mỹ Quyên đang rửa bát hoảng sợ đến mức ném chiếc nồi ra xa, còn không kịp cởi găng tay, vội vàng chạy ra phòng khách, miệng thì nói một cách buồn bã: "Có phải cái thằng nhóc này làm chuyện gì đó bất hợp pháp, kết quả là bị cảnh sát bắt giữ không…"

...

Chương 397: Tiêu Dung Ngư bình thường, Trần Hán Thăng kiếm ít tiền

Trong phòng khách của một ngôi nhà ba phòng ngủ ở Cảng Thành nào đó, một cặp vợ chồng trung niên đang thẫn thờ xem tin tức trên TV.

“Sinh viên tốt nghiệp đại học thông qua lập nghiệp, có thể mang lại lợi ích cho việc trau dồi tinh thần tự lực và làm việc chăm chỉ, để nhận ra giá trị của bản thân mình. Việc làm của bạn học Trần Hán Thăng đáng được khuyến khích và ủng hộ, đồng thời cũng thể hiện sự nỗ lực của Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp trong việc hướng dẫn sinh viên khởi nghiệp.”

Màn hình đột nhiên chuyển cảnh, một nhà lãnh đạo mặc bộ vest đi giày da xuất hiện, bên dưới có thêm một dòng chữ.

“Thái Khải Nông, Viện trưởng đại học Tài chính Kinh tế.”

Thái Khải Nông ân cần nói trước ống kính: “Chúng tôi, đại học Tài Chính, luôn nhấn mạnh vào việc trau dồi các tài năng tổng hợp. Trần Hán Thăng là một sinh viên có rất nhiều kỹ năng xã giao và thực hành, chúng tôi sẽ dạy sinh viên theo năng khiếu của các em ấy, và sẽ cử các giáo sư lập nghiệp có kinh nghiệm cùng với hỗ trợ tài nguyên…”

Sau khi tin tức kết thúc, đạo diễn nhanh chóng cắt đến đoạn tiếp theo, hai vợ chồng trung niên đồng loạt cau mày.

Bọn họ tất nhiên chính là Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, khi Lương Mỹ Quyên nghe tin con trai của mình được

lên TV, lúc đầu cứ tưởng hắn làm chuyện xấu gì nên mới bị lên, nhưng bây giờ mới hiểu được hóa ra đó mới là lý do khiến Hỏa Tiễn 101 được thành lập.

"Đài truyền hình Kiến Nghiệp thật đúng là nhảm nhí, ngay cả chiếu nhiều hơn cũng không chiếu, suốt ngày chiếu cảnh cặp vợ chồng nào đó đi ngoại tình rồi đi bắt tiểu tam, không thì lại là chuyện hàng xóm cãi nhau rồi lại hòa giải."

Lương Mỹ Quyên với chồng của mình đều phàn nàn, bà vẫn chưa nhìn đã đâu, đồng thời cũng cảm thấy có chút kỳ lạ: "Tại sao Hán Thăng lại không đứng ra nói về tin tức của Hỏa Tiễn 101 nhỉ, mà lại là viện trưởng của bọn nó đứng ra nói hộ?"

Đầu óc của Trần Triệu Quân hiểu rõ hơn: "Bởi vì tin tức này dùng Hỏa Tiễn 101 và Hấn Thăng để làm nổi bật đại học Tài Chính, nếu không phải là cuộc phỏng vấn riêng thì chắc sẽ không nói đâu, hơn nữa tin tức vừa rồi cũng đưa ảnh của Hán Thăng lên mà."

"Chắc vậy."

Lương Mỹ Quyên vỗ đùi Lão Trần một cái: "Con trai bọn mình vẫn còn đang đi học mà đã được lên TV rồi, trước đây khi nhìn thấy đám thủ khoa kỳ thi tuyển sinh đại học cấp tỉnh được phỏng vấn, tôi không thể không ghen tị được, nhưng không ngờ rằng mình cũng sẽ có ngày này."

Trần Triệu Quân bĩu môi, chuyện này sao có thể giống nhau được? Người ta là thủ khoa trong kỳ thi tuyển sinh đại học, ông vừa định nói thì đột nhiên nghe thấy trong có tiếng nước chảy ào ào phòng bếp.

"Có phải là vòi nước chưa đóng không?"

"Ôi trời."

Lương Mỹ Quyên nhanh chóng đứng lên: "Bởi lo lắng thằng nhóc chết tiệt kia mà tôi quên mất đấy."

Lương Mỹ Quyên vội vàng chạy vào phòng bếp, nước đã bắt đầu tràn ra ngoài, nếu đặt ở lúc bình thường thì bà đã cáu gắt từ lâu rồi, nhưng bây giờ bà chỉ thấy chẳng qua mình chỉ vừa bị dính một ít nước, lau sạch xong là được rồi.

"Quê hương của chúng tôi, trên những cánh đồng hy vọng, khói bếp từ những ngôi nhà mới xây…"

Lương Mỹ Quyên đang ngâm nga một bài hát, càng ngày càng chấp nhận sự thật rằng - Con trai mình đã lên TV!

Tuổi trung niên đã trải qua rất nhiều chuyện, cho dù bọn họ bất ngờ trúng giải độc đắc có phần thưởng là năm trăm triệu thì cũng sẽ không vui mừng hớn hở, mà thay vào đó bọn họ sẽ giả bộ bình tĩnh rồi suy nghĩ xem số tiền 500 triệu này dùng như thế nào.

Lương Mỹ Quyên cũng có ý nghĩ như vậy, con trai bà đang có tiền đồ, có nên để người thân và bạn bè cùng nhau biết chuyện này không nhỉ.

Nhất định là cần!

"Lão Trần."

Nghĩ đến đây, Lương Mỹ Quyên gọi một tiếng: "Ông lại đây một chút."

Trận Triệu Quân lập tức đi tới, lời nói của Lương Thái hậu ở trong nhà chính là thánh chỉ.

"Tin tức này sẽ được chiếu lại vào trưa mai nhỉ." Lương Mỹ Quyên hỏi.

Lão Trần suy nghĩ một chút: "Bình thường thì đúng là vậy."

Lương Mỹ Quyên có Hơi bất mãn: “Thế cuối cùng là có hay là không? Tôi muốn câu trả lời thật sự!”

Lão Trần thấy vợ tức giận, nghiêm túc nghĩ lại: “Trước đây đều chiếu lại, nếu ngày mai không bất ngờ xảy ra bất cứ chuyện gì thì chắc hẳn cũng sẽ chiếu lại.”

Lương Mỹ Quyên bất lực thở dài, tính cách của hai cha con nhà này thật sự không giống nhau một tý nào, miệng Trần Hán Thăng rất ít khi nói “Chắc hẳn, nếu không bất ngờ xảy ra chuyện gì.”, các dạng từ như này, chắc chắn ông chỉ lo vui trước rồi mới nói.

“Trưa mai về nhà cha mẹ ăn cơm.”

Lương Mỹ Quyên ra lệnh.

Tuy Lão Trần tốt bụng, nhưng cũng không ngu ngốc, lập tức phản ứng lại đây, bà vợ của ông đây đang muốn đi khoe khoang.

“Không đến mức đó đấy chứ…”

Lão Trần cảm thấy hơi quá mức.

“Gì mà không đến mức đó, việc này gọi là chia sẻ vui vẻ cùng người thân.”

Lương Mỹ Quyên hùng hồn đáp lại một cách đầy hợp lý, bà lau vết nước còn đọng trên tay, cong đôi mắt lấy điện thoại cầm tay ra, nói: “Tôi sẽ gọi cho Hán Thăng, xem nó đang làm gì.”

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, bên Trần Hán Thăng đang ồn ào: “Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?”

“Còn cái gì nữa, sao lúc con lên TV mà không nói cho gia đình một tiếng!”

Lương Mỹ Quyên rõ ràng muốn hỏi thăm khen ngợi một trận, nhưng lời nói ra miệng lại mang theo phần trách móc, có lẽ làm mẹ ruột đều như thế này.

“Cha mẹ nhìn thấy rồi ạ?”

Trần Hán Thăng rất kinh ngac: “Con cứ tưởng Cảng Thành sẽ không thu được các kênh truyền hình của Kiến Nghiệp chứ.”

Một cô gái bên cạnh nhắc nhở: “Chỉ có khu vực Giang Lăng là không thu được, còn đài truyền hình Kiến Nghiệp thì vẫn có thể.”

Lúc này Lương Mỹ Quyên đã cảnh giác được có người phụ nữ đang ở bên cạnh con trai, trong lòng không thể hiểu được, bà vội vàng hỏi: “Bên cạnh con là ai vậy?”

“Chào dì ạ, cháu là Tiêu Dung Ngư, Tiểu Trần đang ăn cơm cùng bọn cháu.”

Giọng nói ngọt ngào của Tiêu Dung Ngư phát ra từ trong loa, lúc này Lương Mỹ Quyên mới cảm thấy nhẹ nhõm, bà đoán chừng bọn trẻ chắc hẳn đang ăn cơm, thế là cặn dặn trưa mai Hán Thăng nhớ gọi điện lại.

…

Ở Tân Thị Khẩu bên này có một quán thịt nướng mới mở, Tiểu Ngư Nhi tham ăn kéo Trần Hán Thăng đến đó, bạn cùng phòng trong ký túc xá hầu như là đã quen với Trần Hán Thăng từ chuyến đi đến Cảng Thành, nghe nói rằng Trần Hán Thăng lại xuất hiện trên đài truyền hình Kiến Nghiệp, cũng nóng lòng muốn hắn làm khách mời.

Trên đường gặp phải Cao Văn, vậy nên kéo tất cả những người bạn như Trang Cát Tân, Lý Phỉ và Tiêu Thuận Minh từng đến công ty Thâm Thông để nghiên cứu cùng nhau.

Trong tiếng thịt nướng kêu "Xèo xèo" và nước trái cây giải khát, hơn mười người nhanh chóng làm quen với nhau, nói chung bọn họ đều là sinh viên của trường Đại học Kiến Nghiệp, vậy nên đám Cao Văn mới biết hóa ra Trần Hán Thăng cũng học Đại học Tài chính Kinh tế.

Đây là một hiện tượng rất thú vị, nếu như một người giàu giả vờ nghèo thì khi người khác phát hiện ra có lẽ sẽ cảm thấy thói quen sinh hoạt của hắn tương đối đơn giản, nhưng nếu như một người nghèo giả vờ làm người giàu, thì đây chính là vấn đề về đạo đức.

Bây giờ có thể chắc chắn Trần Hán Thăng là người giàu không thể nghi ngờ nữa, vậy nên cho dù là Đại học Đông Đại hay vẫn là Đại học Tài chính, thì dường như cũng không còn quan trọng nữa.

Trang Cát Tân giả vờ tức giận nói: "Sư đệ Trần đã lừa chúng ta một cú đau thật đấy, thảo nào lúc trước cậu ấy cứ luôn nói cái này của Hỏa Tiễn 101 không được, cái kia cũng không ổn, hóa ra Hỏa Tiễn 101 nổi tiếng này lại chính là do cậu ấy tạo thành."

Tiêu Thuận Minh vừa cười vừa nói: "Lúc đó chúng tôi còn phản đối cái tên đặt tiêu chuẩn quá khả năng cho phép này, sư tỷ Cao vẫn là cao tay nhất."

Cao Văn có chút xấu hổ, cầm nước trái cây lên uống để đắp lên.

Lý Phỉ tỏ ra khá ghen tị: "Vẻ ngoài của Tiểu Ngư Nhi vừa xinh đẹp, gia đình lại có điều kiện tốt, Trần Hán Thăng cũng là một ngôi sao kinh doanh đang đi lên ở Đại học Kiến Nghiệp, hai người rất xứng đôi đó."

Tiêu Dung Ngư thích nghe người khác nói cô xứng đôi với Trần Hán Thăng, trên khuôn mặt trái xoan thanh tú tràn đầy ý

cười, khẽ hiện lúm đồng tiền, nhưng cô đã học được cách khiêm tốn, rất lễ phép nói: "Gia đình của em chỉ bình thường thôi, vẻ ngoài cùng bình thường không có gì nổi bật đâu ạ."

"Đúng vậy."

Sau đó Trần Hán Thăng nói: "Thực ra tôi chỉ gửi thư chuyển phát nhanh, kiếm ít tiền thôi."

"Xong rồi!"

Biên Thi Thi bên cạnh dùng đũa gõ vào phát, khiến phát ra âm thanh "ding" một cái: "Tiêu Dung Ngư bình thường không có gì nổi bật, còn Trần Hán Thăng kiếm ít tiền, mười năm sau tôi sẽ lấy câu nói này ra nói lại lần nữa, mọi người nói thử xem câu đó có trở thành một meme được không?"

"Tiêu Dung Ngư bình thường không có gì nổi bật, Tràn Hán Thăng đi kiếm chút tiền." Câu nói này khiến tất cả mọi người phải bật cười, nhôn nhao nâng cốc nước trái cây lên chúc mừng.

Sau bữa tối, Trần Hán Thăng ban đầu định đưa Tiểu Ngư Nhi trở lại Đại học Đông Đại, nhưng Cao Văn lại đưa ra đề nghị muốn đi dạo với Tiểu Ngư Nhi, nên Trần Hán Thăng quay lại trường học trước.

Sau khi tắm rửa trong ký túc xá xong, đang lúc xem Kim Dương Minh chơi game, thì Tiểu Ngư Nhi gọi điện thoại đến.

Điều này nằm trong dự đoán của Trần Hán Thăng, Tiểu Ngư Nhi sẽ không giấu hắn bất cứ điều gì.

"Sư tỷ Cao sẽ học Tiến sĩ năm hai vào năm sau, chị ta đã nhận được lời mời thực tập từ King & Wood Mallesons và Junhe, nhưng chị ấy vẫn còn hơi do dự."

Tiêu Dung Ngư giải thích: "King & Wood Mallesons, Junhe, Hải Vấn và Trung Luân đều là bốn công ty luật lớn

nhất ở Trung Quốc, có lẽ tương đương với Thuận Phong và Thâm Thông trong ngành chuyển phát nhanh.”

Trần Hán Thăng gật gật đầu: “Vậy thì tại sao cô ta lại do dự nhỉ?”

“Những công ty luật đó đều ở Bắc Kinh, sư tỷ Cao không muốn rời khỏi Kiến Nghiệp, chị ta muốn tự mình thành lập một công ty luật riêng, vậy nên mới tìm đến tớ, muốn tớ làm đối tác.”

Tiêu Dung Ngư chậm rãi nói, cái chủ đề này năm ngoái cũng được đùa qua một lần, nhưng năm nay Cao Văn lại nghiêm túc nói ra, cho thấy cô ta đang khá gấp.

“Cậu nghĩ sao?”

Trần Hán Thăng hỏi ý kiến của Tiểu Ngư Nhi trước.

“Tớ không biết nữa.”

Tiêu Dung Ngư bĩu môi: “Tiểu Trần, tớ muốn nghe cậu nêu ý kiến.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc, hắn không biết nhiều lắm về phương diện này, nhưng hắn có một người chuyên gia.

“Trước tiên cậu đừng đồng ý với Cao Văn, nhưng cũng đừng từ chối, chúng ta dành chút thời gian hỏi ý kiến của giáo sư Tôn đã.”

Trần Hán Thăng nói: “Bà già bảo có thể thì là có thể, nhưng bà mà nói không được thì chính là không được.”

…

Trưa ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đúng giờ gọi về cho Lương Mỹ Quyên, miễn cho quá thời gian lại bị mắng.

Hai người nói chuyện điện thoại một lúc, Trần Hán Thăng đột nhiên ho một tiếng: “Gần đây trong nhà có ai tổ chức sinh

nhật không ạ?”

Lương Mỹ Quyên thấy rất kỳ quái: “Không có, sao vậy?”

“Không có gì ạ.”

Trần Hán Thăng cảm thấy có chút hối hận, tiếp tục hỏi: “Sức khỏe của ông ngoại và bà ngoại có tốt không ạ, con muốn trở về ghé thăm một chút để xem sao?”

Lương Mỹ Quyên “Ừ” một tiếng: “Bọn họ vẫn rất khỏe, con không cần trở về đâu.”

“Vâng…”

Trần Hán Thăng vắt óc suy nghĩ: “Con mèo béo ở nhà bà ngoại thì sao ạ? Con nhớ nó lắm, tối hôm qua còn mơ thấy nó.”

Lương Mỹ Quyên cúi đầu nhìn chân: “Vẫn rất khỏe, mẹ vừa mới cho nó ăn cá mà con làm đấy.”

“Mẹ đang ở bên nhà nội ạ?”

Trần Hán Thăng kinh ngạc.

“Ngẩng đầu lên.”

Lương Mỹ Quyên vui vẻ nói: “Con cũng đã lên TV rồi, mẹ chắc chắn sẽ chia sẻ tin tức này với những người khác, con không biết bác cả ghen tị như thế nào đâu…”

“Được rồi, được rồi…”

Trần Hán Thăng đột nhiên có chút bần thần.

Với sự ép buộc của chính mình, cha mẹ hắn đã tự thay hắn làm điều gì đó cho hắn?

…

Chương 398: Thanh xuân của ai mà không ngây thơ?

Trần Hán Thăng bỏ điện thoại xuống, vẻ mặt bần thần.

Bản thân đã rất nổi tiếng trong trường, bao gồm khu Đại học Giang Lăng, làng Đại học Tiên Ninh có rất nhiều người đều biết ở Đại học Tài chính có một danh nhân gây dựng sự nghiệp, nhưng khi hắn cho rằng thành tựu phải lớn hơn chút nữa, ít nhất phải lên được truyền hình Tô Đông thì lực ảnh hưởng mới có thể truyền tới Cảng Thành.

"Không thể nào ngờ được, cuối cùng người đoạt sự nổi bật của mình lại là lão Trần và Lương Thái Hậu."

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn đồng hồ đã là giữa trưa, trong ký túc xá chỉ có Kim Dương Minh và lão Đới.

"Thật kì lạ, sao hôm nay không đi ra ngoài chơi thế?"

Trần Hán Thăng bò xuống giường, đá ghế dựa của Kim Dương Minh.

Kim Dương Minh đang xem tạp chí, quay đầu cười nói: "Trần ca, tao đang đợi mày đấy."

Trần Hán Thăng không tin, bưng bình trà đi đến bồn rửa mặt: "Đừng dùng trò này nữa ông nội, chẳng khác gì chồn chúc tết gà."

Kim Dương Minh đi theo qua đấy: "Thật mà, bạn học cấp ba của tao không tin hai chúng ta là bạn cùng phòng, cứ nói tao khoác lác, một lát nữa mày bớt thời giờ đi ăn cơm trưa với tao nhá."

“Tao bận lắm, dù lớn hay nhỏ cũng coi như một danh nhân.”

Trần Hán Thăng phun bọt kem đánh răng ra, nói.

“Bữa cơm trưa này tao mời, đùi gà kho cộng thêm ba món mặn.”

Kim Dương Minh lập tức nói.

Trần Hán Thăng vội vàng lau mặt hai lần: “Còn chờ gì nữa, nếu muộn thì hết đùi gà mất.”

“Mẹ nó… Trần ca mày phải giả vờ chút chứ, dù sao cũng là nhân vật công chúng đấy.”

Kim Dương Minh không nhịn được mà trợn trắng mắt.

Tại nhà ăn của Đại học Tài chính, Trần Hán Thăng gặp được hai bạn học cấp ba của Kim Dương Minh, bọn họ cũng học đại học ở Kiến Nghiệp, một người nói tiếng địa phương của Kiến Nghiệp, nói chuyện cực kì thích dùng trọng âm thứ tư, đây là đặc điểm của tiếng địa phương Kiến Nghiệp.

Kim Dương Minh đắc ý giới thiệu: “Đây là bạn cùng phòng ký túc xá của tao, Trần Hán Thăng, bọn mày cứ gọi Trần ca là được.”

“Không nghĩ tới Dương Minh không nói điêu, Trần ca chào anh.”

Hai bạn học cũ thấy Trần Hán Thăng không khác gì ảnh chụp trên báo chí, còn chào hỏi rất lễ phép.

“Không cần câu nệ như thế, tôi và Dương Minh là anh em với nhau hai năm rồi.”

Trần Hán Thăng rất nể mặt Kim Dương Minh.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, hai bạn học này hiểu rất rõ về Đại học Tài chính, phỏng chừng ngày thường Kim

Dương Minh thường hay khoe khoang.

Có điều đây cũng là bình thường, Tiểu Ngư Nhi và Vương Tử Bác cũng thường xuyên nói một ít chuyện trong trường ở trước mặt Trần Hán Thăng, khiến hắn cực kì rõ ràng drama của Đông Đại, Kiến Nghiệp và Lý Công.

"Trần ca thật không hề ra vẻ ta đây chút nào."

Một bạn học trong đó cười nói: "Trước kia nghe Kim Dương Minh từng phỉ nhổ lớp trưởng lớp bọn họ và trưởng phòng ký túc, nghe nói tên kia cực kì biết cách thể hiện, Trần ca ở chung với người đó thế nào?"

Trần Hán Thăng còn đang gặm đùi gà, yên lặng buông cục xương xuống, nhìn thoáng qua Kim Dương Minh.

Biểu cảm của Kim Dương Minh không hề biến hóa, rất bình tĩnh nói: "Tôi đi mua bốn ly nước. Trần ca có muốn thuốc lá không?"

"Ừ."

Trần Hán Thăng gật gật đầu.

"Hoàng Kim Lăng?"

Kim Dương Minh hỏi dò, vừa mở miệng đã là loại thuốc có giá khởi điểm 20 tệ.

Trần Hán Thăng không lên tiếng.

"Ngọc Khê?"

Kim Dương Minh nâng lên một cấp bậc.

Trần Hán Thăng vẫn không lên tiếng.

"Trung Hoa?"

Kim Dương Minh đã bắt đầu đau lòng.

Lúc này, Trần Hán Thăng mới ho khan một tiếng: "Tôi muốn loại mềm."

"Đã biết."

Kim Dương Minh ngoan ngoãn chạy đi mua Trung Hoa mềm và đồ uống cho Trần Hán Thăng.

Hành động này khiến hai bạn học cấp ba nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, chờ sau khi Trần Hán Thăng cầm thuốc lá và đồ uống tạm biệt rời đi, bọn họ mới phức tạp nhìn Kim Dương Minh.

"Dương Minh, ông không thể dùng cách này để kết giao với nhân vật trâu bò trong trường được, cốt khí của ông đâu, tự tôn của ông đâu, khí tiết của ông đâu?"

…

Buổi chiều Trần Hán Thăng đi dạo quanh văn phòng, tóm lại chỉ ở cạnh thành phố như chợ Nghĩa Ô, đi hai, ba phút là đến.

Theo thường lệ đi đến cửa hàng bán lẻ của Chung Kiến Thành ở cách vách ngồi chơi, vợ của Chung Kiến Thành cũng ở đấy, còn có hai đứa con gái nhà ông ta, một đứa học tiểu học, một đứa học cấp hai, tròn vo rất giống cha mình.

"Chung ca, chị dâu."

Trần Hán Thăng chào hỏi vợ chồng Chung Kiến Thành đầu tiên.

Lão Chung ở bên ngoài phong lưu thành tính, ăn nhậu chơi bời không chỗ nào không biết, nhưng vợ ông ta chỉ là một phụ nữ nông thôn hơn 40 tuổi chưa thấy qua việc đời, cũng chưa từng đọc sách, thấy Trần Hán Thăng thì cười câu nệ.

Bà đã nhìn Trần Hán Thăng ở trên TV, luôn cảm thấy đây là một nhân vật lợi hại.

Chung Kiến Thành nhìn Trần Hán Thăng từng bước một trưởng thành, quan hệ giữa hai người từ lệ thuộc biến thành hợp tác, cuối cùng Trần Hán Thăng ra khỏi thành phố Kiến Nghiệp và tỉnh Tô Đông, còn ông ta thì vẫn ở khu vực Giang Lăng làm một tên lưu manh.

Có điều tình cảm vẫn rất tốt, ông ta nhổ tăm xỉa răng trong miệng ra, hàm hồ "Ừ" một tiếng.

Hai đứa con gái của ông ta đang ở dưới một cây ngô đồng nước Pháp xanh um tươi tốt, dựng một cái bàn nhỏ, hai đứa ngồi đó bàn làm bài tập.

Xung quanh thỉnh thoảng có tiếng ồn ào của công nhân khuân vác đến nhận đồ chuyển phát nhanh, cùng với tiếng xe chạy qua trên đường cái ở bên cạnh, lay động đám lá cây ngô đồng.

"Hai đứa giảm béo đi, nhóm nhóc béo đáng yêu."

Trần Hán Thăng đi qua nhéo mặt của hai nhóc, bé gái học tiểu học ngửa đầu gọi: "Anh Hán Thăng."

Bé gái học cấp hai thì đã có ý thức nam nữ, nên cố tránh khỏi ma trảo của Trần Hán Thăng, cúi đầu không chào hỏi gì.

Trần Hán Thăng cũng không ngại, cười hì hì đi về phía văn phòng mình.

"Cha đứa nhỏ à."

Vợ Chung Kiến Thành nói: "Trần Hán Thăng xưng huynh gọi đệ với ông, đáng ra mấy đứa nhóc này phải gọi là chú, liệu có nên sửa lại xưng hô không."

"Ui trời, mỗi người mỗi quan điểm, Trần Hán Thăng mới bao lớn, hơn nữa dù hắn có kiếm mười triệu thì khi gặp tôi vẫn phải gọi một tiếng "Chung ca" thôi."

Chung Kiến Thành không kiên nhẫn nói, sau đó còn nói thầm một câu: "Mẹ nó chứ ông đây đẹp trai như vậy, sinh con gái lại không giống ông đây chút nào, bằng không cũng có thể để đứa lớn kết thân với Trần Hán Thăng hay gì gì đó."

Vợ Chung Kiến Thành oan ức cúi đầu, cái nào cũng được này đều là con gái ruột đấy.

Đội trưởng đội vận chuyển Bành Cường nghe vậy, cười nói: "Lão Chung, đừng hạ thấp cháu gái của tôi thế chứ, phụ nữ bên người Trần Hán Thăng là cái dạng gì, trong lòng ông không có cân nhắc à?"

"Hiểu rồi hiểu rồi hiểu rồi, lăn mẹ ông đi."

Con gái nhà mình thì mình nói thế nào cũng được, nhưng nếu người khác nói thì Chung Kiến Thạnh lại không vui, ông ta cởi giày muốn đánh Bành Cường, khiến cho đám công nhân khuân vác cười ha ha.

Nhóm ông chú này đều là người thô kệch, có lẽ cũng không hiểu cái gọi là tâm tư thiếu nữ, đứa con gái lớn nghe thấy người lớn trong nhà đặt mình cạnh Trần Hán Thăng để nói giỡn, lỗ tai giả vờ như không nghe thấy, vẫn ghé lên bàn nghiêm túc làm bài tập.

Có điều vừa nhấc đầu thấy bóng dáng của Trần Hán Thăng, cô bé cũng hơi sững sờ.

Cấp hai là khoảng thời gian mẫn cảm nhất của con gái đối với quan hệ nam nữ, Trần Hán Thăng là sinh viên, hắn không quá giống những công nhân kia, vẻ ngoài cũng cao ráo, còn thường xuyên mua đồ ăn vặt cho mình và em gái.

Mông lung của nam nữ thiếu niên, cũng chỉ như thế.

Chờ đến khi con gái lớn của Chung Kiến Thành yêu đương với bạn cùng lứa tuổi, cô bé mới nhớ lại đoạn hồi ức này, đại khái chỉ biết coi Trần Hán Thăng là "Anh trai nhà bên" .

Trong năm tháng thanh xuân của ai mà chưa từng có hảo cảm với khác phái khi biết rõ không có kết quả đây?

Hồi Trần Hán Thăng học cấp hai, hắn không thích ngôi sao nữ thời đó, không thích hoa khôi nữ trong lớp, lại cố tình canh cánh trong lòng với giáo viên vật lý vừa sinh con xong.

Ánh mắt khi đi học kia vốn chẳng đành lòng chuyển động.

Chương 399: Giảng dạy thực tế về cách đối phó với nữ cặn bã (1)

Chương 399: Dạy thực hành về cách đối phó với những kẻ cặn bã (Thượng)

Trần Hán Thăng không biết cô con gái lớn của nhà lão Chung đang nghĩ gì, sau khi phối hợp bước vào văn phòng Hỏa Tiễn 101, Nhiếp Tiểu Vũ và Thu An Bình thu thập số liệu thống kê ở phía bên trái của tầng một, trong khi Thượng Băng phân tích dữ liệu ở phía bên phải của tầng một, mỗi người đều có một máy tính trước mặt.

Để nâng cao hiệu quả công việc, chắc chắn phải theo kịp thời đại.

Hỏa Tiễn 101 có rất nhiều chi nhánh ở bên ngoài, mặc dù tố chất trung bình của sinh viên đại học là rất cao, nhưng vẫn phải có hệ thống giám sát, văn phòng bên này đã hình thành sự cộng hưởng tài nguyên với chuyển phát nhanh Thâm Thông, số lượng giao hàng hàng ngày của mỗi cơ sở chi nhánh đều sẽ tiến hành so sánh với nhau.

Trần Hán Thăng cho phép số giá trị lỗi sai sót nhất định, nhưng nếu vượt quá phạm vi này, trụ sở chính của Hỏa Tiễn 101 sẽ mở hệ thống giải trình, cùng với hệ thống trách nhiệm giải trình cũng như bao gồm các hiệu lực pháp lý, Khổng Tĩnh sẽ luôn nhấn mạnh những điều này khi phát triển thị trường, đồng thời ký kết các hợp đồng liên quan.

Không thể loại trừ có những tổng đại lý sinh viên khác biệt sẽ bí quá hóa liều, nhưng dựa theo sự hiểu biết của Trần Hán Thăng đối với sinh viên đại học, bọn họ vẫn không dám bởi vì ràng buộc bởi hợp đồng.

Ngoài ra, Hỏa Tiễn 101 cũng đã thay đổi lại phương thức trả lương, Thâm Thông bên kia sẽ trực tiếp chuyển tiền hoa hồng vào tài khoản công ty của trụ sở Hỏa Tiễn 101, sau đó Hỏa Tiễn 101 sẽ gửi đến từng tổng đại lý, mặc dù có thêm một quy trình so với trước đây, nhưng nó có nhiều đảm bảo hơn về mặt an toàn tài chính, nhưng nó chỉ làm tăng thêm nhiệm vụ công việc của Thu An Bình và Nhiếp Tiểu Vũ.

Trừ khi các đại lý nhượng quyền và đại lý sinh viên của Công ty Thâm Thông hợp lực để đánh lừa Trần Hán Thăng, tuy nhiên còn đám Thượng Băng và Cao Đẳng Phi tại trụ sở Hỏa Tiễn 101 tương đương với các nhà phân tích thị trường, bọn họ đã có kinh nghiệm phát triển thị trường ở Kiến Nghiệp, nên hiểu rõ khối lượng kinh doanh sẽ thay đổi theo thời gian, chắc hẳn sẽ là một xu hướng tăng.

Một khi số lượng biên lai giảm liên tục hoặc thậm chí bị đình trệ không tiếp tục được, bọn họ sẽ tự mình đi kiểm tra.

Trong những ngày đầu kinh doanh, các hệ thống giám sát theo vòng tròn này vẫn rất có hiệu quả.

Trần Hán Thăng bước tới căn phòng nhỏ của mình trên tầng hai, ngồi trên ghế ngơ người một lúc lâu, sau đó mới kêu to về hướng bên ngoài: “Nhiếp Tiểu Vũ.”

“Bạch bạch bạch.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhanh chóng chạy đến: “Tiểu tổ tông ơi ngài có gì cần phân phó à, trong tay của tôi vẫn đang còn rất nhiều việc đấy.”

Trần Hán Thăng cười hỏi: “Chị Tĩnh bây giờ đang ở chỗ nào?”

Nhiếp Tiểu Vũ biết phải làm gì, buột miệng nói: “Vẫn đang ở Hàng Châu đấy, quản lý Khổng đã ở nơi đó được một thời gian rồi, có cần hỏi thăm chút không?”

“Không cần.”

Trần Hán Thăng lắc đầu từ chối: “Tiến độ công việc của chị Tĩnh, chúng ta đừng hỏi đến, “Tiến độ công việc của chị Tĩnh, chúng tôi không muốn hỏi, chị ấy đã có kinh nghiệm thương trường rất thuần thục rồi, chỉ cần chủ động chờ tin tức tốt của chị ấy nữa thôi.”

Nhiếp Tiểu Vũ gật gật đầu, Trần Hán Thăng đã giao hết quyền lực cho Khổng Tĩnh, cho dù Khổng Tĩnh có đi du lịch bằng công quỹ, thì Trần Hán Thăng vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ.

Trần Hán Thăng không hoàn toàn tin tưởng vào tất cả các đại lý sinh viên, thậm chí ngay cả Thâm Thông bên kia cũng không hoàn toàn tin tưởng, chỉ có Khổng Tĩnh là khai thác hệ thống một trăm phần trăm không đề phòng.

Nơi này phức tạp, ít nhất là Nhiếp Tiểu Vũ không hiểu rõ.

Khi hai người đang trò chuyện, bên dưới tầng một đột nhiên có người lên tiếng, Nhiếp Tiểu Vũ ngẩng đầu nói: “Vương Tử Bác đến rồi.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm bây giờ cậu ấy đến đây làm gì, nên hất cằm với Nhiếp Tiểu Vũ, ý bảo cô ấy có thể đi, Nhiếp Tiểu Vũ lại bạch bạch bạch đi xuống tầng, lúc cô ấy và Vương Tử Bác đi ngang qua nhau trên cầu thang, còn lớn tiếng chào hỏi.

Trần Hán Thăng mỉm cười, không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên gặp Nhiếp Tiểu Vũ, lúc đó là làm nhiệm vụ kiếm tài trợ từ Bộ Đối ngoại của Khoa Nhân văn, hắn làm Phó Bộ Trưởng

không coi trọng việc đó, nhưng lại khiến một thư ký nhỏ như Nhiếp Tiểu Vũ lo lắng.

Từ người của Nhiếp Tiểu Vũ, ai cũng có thể cảm nhận được một loại nhiệt huyết làm việc hừng hực, ở cùng loại người này trong một thời gian dài, thì bệnh ung thư lười biếng có thể chữa khỏi được.

Vậy nên, Trần Hán Thăng quyết định tránh xa cô ấy một chút.

…

Sau khi Vương Tử Bác đi lên, nhìn thấy Trần Hán Thăng đang cười ngây ngô, không nhịn được mà hỏi: "Có chuyện gì vui như vậy?"

"Không phải việc của mày, tại sao mày lại tới đây, không biết các chư hầu không có thánh chỉ của trẫm, không được phép vào Bắc Kinh sao, đây là nội nặng chém đầu đấy!"

Trần Hán Thăng hướng bàn tay của mình xuống dưới, làm động tác "giết".

Vương Tử Bác không nhịn được mà mắng: "Mày xem nhiều phim cung đình quá 180 phút rồi đấy, tao tìm mày vì có việc muốn thương lượng."

"Mày nói đi."

Trần Hán Thăng lấy điếu thuốc ra hút, sau đó ném hộp thuốc lên bàn.

Vương Tử Bác do dự, cuối cùng cầm một điếu thuốc lên châm một điếu, khói bốc lên nghi ngút, cậu ấy mới dám nói: "Công việc kinh doanh gần đây rất tốt, ngay cả mày cũng đều lên đài truyền hình Kiến Nghiệp rồi, các trường đại học ở tỉnh Tô Đồng về cơ bản đều đã bị chiếm đóng…"

“Nếu những gì mày muốn nói là lời nói nhảm này, thì mày không cần phải tới đây.”

Trần Hán Thăng trực tiếp cắt ngang.

Vương Tử Bác đột nhiên ỉu xìu, bạn thân của cậu từ nhỏ đã thông minh, tuy nhiên cho dù thế nào cũng không thích học tập, nhưng trí óc lại rất linh hoạt, cho dù cậu có thúc ngựa nhưng vẫn không đuổi kịp, thôi thì cứ nói sự thật luôn đi, khỏi phải lòng vòng làm gì nữa.

“Trước đây, tao và Hoàng Tuệ từng đề cập tới, muốn làm việc tại trụ sở Hỏa Tiễn 101, nhưng lúc ấy mày bận nên tao đã không đồng ý.”

Vương Tử Bác lắp bắp nói, trộm liếc nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không có biểu cảm gì, chỉ nhún vai: “Bây giờ tao cũng rất bận.”

“À…”

Vương Tử Bác đột nhiên không biết phải nói gì, khả năng ngôn ngữ của cậu ấy chỉ ở mức trung bình, hơn nữa yêu cầu này hơi “quá đáng”, nên trong lòng cậu ấy lập tức yếu đi vài phần.

“Không, nếu không được thì thôi.”

Vương Tử Bác cúi đầu, hút điếu thuốc.

Trần Hán Thăng thoải mái để chân lên bàn, thư thái dựa lưng vào ghế mềm, cẩn thận nhìn khuôn mặt u ám của Vương Tử Bác.

Đầu tóc húi cua vô cùng quen thuộc, trong ánh mắt không có chút phàn nàn nào về hắn, chỉ có một tia áy náy và lo lắng, tư thế hút thuốc vẫn xấu như vậy, đã nhiều năm như vậy rồi nhưng hầu như không thay đổi.

“Còn nhớ khi chúng ta còn nhỏ không?”

Trần Hán Thăng đột nhiên lên tiếng, nhưng chủ đề không liên quan gì đến cuộc thương lượng vừa rồi.

“Chuyện gì?”

Vương Tử Bác nghi ngờ ngẩng đầu.

Trần Hán Thăng gạt nhẹ gạt tàn: “Khi còn học mẫu giáo, tao muốn ngồi cùng với một cô bé xinh đẹp nhất, nhưng tao lại xấu hổ không dám lên tiếng, vậy nên tao mới nhờ mày đi nói với giáo viên.”

Vương Tử Bác rất bất mãn: “Nhớ kỹ, bởi vì nhà trẻ đó là do người thân của tao mở, sau này tao đổi chỗ ngồi, mày lại bắt tao nhường mày vị trí đó.”

…

Trần Hán Thăng gật đầu: “Trước đây mày từng mua một quả bóng da nhỏ, mỗi lần lắc nó đều lắc lư, tao nghĩ chắc hẳn bên trong có ruột bóng, muốn cắt mở để lấy ruột bóng ra, mày vừa khóc vừa lấy dao rạch nó ra.”

Vương Tử Bác có chút ngượng ngùng: “Điều kiện gia đình của tao không tốt, tao đã năn nỉ rất lâu mới được mua quả bóng đó, nhưng tính tò mò của mày rất mạnh, tao không thể cưỡng lại mày được.”

…

Trần Hán Thăng nói tiếp: “Cạnh trường tiểu học có một ruộng rau rộng lớn, lá rau được rắc đầy thuốc trừ sâu, từng viên thuốc nhỏ màu trắng.”

Lần này Vương Tử Bác rất tức giận: “Mẹ kiếp, mày tưởng đó là kẹo, nhưng lại không dám ăn, sau đó lừa gạt tao ăn thử trước một viên, đến khi về nhà ông đây nôn mửa suốt một đêm.”

…

Hai người nói rất nhiều về thời thơ ấu của mình, phần lớn là Vương Tử Bác bị bắt nạt, bị Trần Hán Thăng lợi dụng, cuối cùng chính Vương Tử Bác lại quên mất mục đích đến đây.

Nhưng Trần Hán Thăng không quên, hắn đột nhiên chuyển đề tài: "Mày muốn Hoàng Tuệ đến đây làm việc, vậy thì cứ cho đến đi, nếu không nhất định mày trở về sẽ rất khó giải thích."

Vương Tử Bác lập tức im lặng, bầu không khí hài hòa vừa rồi lập tức biến mất.

"Nhưng."

Trần Hán Thăng lấy điện thoại cầm tay ra đưa cho cậu ấy: "Tao tình cờ gặp được một người phụ nữ có đẳng cấp cao hơn Hoàng Tuệ một chút nhưng có lẽ cô ấy đang nghĩ săm lốp xe dự phòng cho tao, mày nghĩ tao nói chuyện với cô ấy kiểu gì, một lúc nữa tao sẽ đến dạy tiết học thực hành, làm thế nào để đối phó với loại cô gái như này."

Chương 400: Giảng dạy thực tế về cách đối phó với nữ cặn bã (2)

Trần Hán Thăng lấy ghi chép trò chuyện giữa mình và Diệp Ỷ ra, Vương Tử Bác lật từ tin đầu tiên đến luôn tin cuối cùng, phát hiện trước mặt đều là mấy cuộc trò chuyện rất bình thường, cũng không có chỗ nào quá giới hạn.

Chẳng qua là trong đó xen lẫn một cái, Diệp Ỷ đang giải thích nhận thức của mình về quan hệ nam nữ, cô ta cho rằng chỉ khi nào gặp cha mẹ hai bên, mới được chính thức xem là bạn trai bạn gái.

"Nhìn chung vẫn bình thường, chỉ là mấy cuộc trò cuyện giữa bạn bè với nhau, tình cờ ăn hai bữa cơm mà thôi."

Vương Tử Bác lại trả điện thoại lại cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng bảo Vương Tử Bác đóng cửa phòng làm việc lại, không để cho người dưới lầu nghe được, sau đó mới nói: "Nếu như tao nói cho mày biết, Diệp Ỷ có một bạn trai thời đại học, nhưng vẫn còn vương vấn không dứt mà chưa chính thức chia tay, mày sẽ thấy thế nào đây?"

Ngay sau đó, Trần Hán Thăng liền nói ra chuyện từng thấy Diệp Ỷ và Trương Nhĩ Dục ôm ấp nhau lúc lái xe, và cả chuyện Trương Nhĩ Dục vì Diệp Ỷ đang trong kỳ kinh nguyệt mà nấu canh gà cho cô ta, hắn còn chỉ vào cái tin nhắn kia: "Cô ta sở dĩ giải thích nhiều như vậy, chính là vì lo lắng tao sẽ hiểu lầm."

“Vậy thì thế nào, có thể đây thật sự là quan niệm của người ta đối với quan hệ nam nữ quan hệ, mày có thể không đồng tình, nhưng cũng không thể nói cô ấy muốn làm lốp xe dự phòng của mày được.”

Vương Tử Bác cố gắng giải thích, cậy ấy cũng không hiểu tại sao phải giải thích giúp cho cái người tên Diệp Ỷ chưa từng gặp mặt này.

Trần Hán Thăng có thể hiểu được, Vương Tử Bác giải thích giúp Diệp Ỷ, ở một cái khác mức độ thì giống như việc giải thích giúp Hoàng Tuệ vậy, như vậy trong lòng cậu ấy sẽ thoải mái hơn một chút, mục đích cuối cùng thực chất là muốn tìm một vỏ bọc cho hành vi của mình mà thôi.

“Tao gửi một tin nhắn thử xem, mày sẽ lập tức hiểu ra.”

Trần Hán Thăng ngồi thẳng người, “tạch tạch tạch” gõ ra một hàng chữ.

“Chị Tiểu Diệp, tôi cảm thấy mình có hơi thích chị.”

“Ting” một tiếng, tin nhắn này liền được gửi đi.

Vương Tử Bác mở to hai mắt: “Mày bị bệnh thần kinh à, sao lại có thể bày tỏ trực tiếp như vậy chứ, mày cũng đã có Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở rồi mà, còn gửi cái tin nhắn như này làm cái gì … “

Trần Hán Thăng không nói lời nào, yên lặng nghe Vương Tử Bác phun nước bọt, đợi cậu ấy nói xong, Trần Hán Thăng mới nhẹ nhàng dựng thẳng hai ngón tay.

“Thứ nhất, Diệp Ỷ sẽ không tiếp nhận, nhưng cô ta cũng sẽ không từ chối rõ ràng, không tin mày cứ chờ xem; thứ hai, bây giờ mày cảm thấy tao bị bệnh thần kinh, lúc trước lúc mày lấy lòng Hoàng Tuệ, chính là cái kiểu ngu ngốc như này, hiểu không? !”

Vương Tử Bác ngẩn người: “Tao làm gì có thẳng thắn trực tiếp như vậy chứ.”

Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng: “Chỉ có hơn chứ không kém, chẳng qua là chuyện xảy ra trên người mình, cho nên mày mới không phát hiện ra thôi, khi mày nhìn tao từ góc độ thứ ba, mới hiểu được hành vi lúc trước ngu ngốc như thế nào.”

Vương Tử Bác nghe xong, yên lặng đắm chìm trong hồi ức trong quá khứ, Trần Hán Thăng nằm nửa người ở trên ghế dựa mềm, ngón tay gõ “cạch cạch” lên mặt bàn, vừa có cảm giác tiết tấu vừa rất thảnh thơi.

Căn bản không giống biểu hiện của người vừa mới thổ lộ nên có.

Vương Tử Bác căng thẳng hơn so với Trần Hán Thăng một điểm, cũng gấp gáp hơn một chút, bởi vì có một số việc trong quá khứ Vương Tử Bác không muốn nhớ tới, tình nguyện không muốn nó xảy ra, loại tâm lý đà điểu này khiến cậu ấy càng thêm nhập vai nhiều hơn so với Trần Hán Thăng.

“Sao cô ta vẫn chưa trả lời?”

Vương Tử Bác cau mày hỏi.

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Mới qua 3 phút thôi mà, cô ta vừa là phóng viên vừa là biên tập viên, nhất định là đang có việc bận, nhưng nhìn thấy nhất định sẽ trả lời, hơn nữa sẽ không lề mề đâu.”

Vương Tử Bác rất nghi hoặc: “Tại sao mày lại chắc chắn như vậy chứ?”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng: “Bởi vì ông đây không phải tên học sinh nghèo kiết xác như mày, năm đó nếu như mày có thể trâu bò giống như tao đây, tốc độ Hoàng Tuệ đáp lại cũng nhanh như thế này.”

“Con mẹ nó, đồ chó mày có thể đừng lôi tao vào được không!”

Vương Tử Bác bực bội mắng.

Trần Hán Thăng cũng không tức giận, nhàn nhã lôi thuốc lá ra hút, còn hỏi Vương Tử Bác có muốn hút không.

Vương Tử Bác không nhịn được vung vung tay.

“Ting ~ “

Đại khái khoảng năm phút đồng hồ sau, tin nhắn cuối cùng cũng đến.

Vương Tử Bác bất chợt ngẩng đầu lên.

Trần Hán Thăng cầm lên tuỳ tiện nhìn một cái, rồi đưa cho Vương Tử Bác.

“Giám đốc Trần hôm nay không vội sao, còn tưởng rằng cậu leo lên được Đài truyền hình Kiến Nghiệp rồi, cũng quên tôi luôn rồi đấy. Còn cái vấn đề vừa nãy kia của cậu, tôi cảm thấy hiện giờ vẫn chưa thể đồng ý được, bởi vì giữa chúng ta cũng chưa phải quá quen thân, cho nên có thể cho tôi một khoảng thời gian để suy nghĩ lại một chút không?”

Vương Tử Bác xem xong, trong lòng khẽ thở phào một cái: “Tao cảm thấy đây là rất bình thường mà, người ta đây là uyển chuyển từ chối đấy.”

“Uyển chuyển từ chối?”

Trần Hán Thăng cười một tiếng, cầm điện thoại di động lên gửi lại một tin: “Hoá ra chị Tiểu Diệp khó theo đuổi như vậy sao, vậy thì thôi.”

Vương Tử Bác cười nhạo một tiếng: “Mày gửi tin nhắn như vậy, người ta nhất định sẽ không trả lời đâu.”

“Đúng!”

Trần Hán Thăng gật đầu một cái tán thành: “Nếu như không muốn làm cô gái lốp xe dự phòng của tao, cô ta sẽ chỉ cảm thấy tức giận nhưng không phản ứng lại, nhưng tao đánh cược với mày, Diệp Ỷ nhìn thấy cái tin nhắn này, quá 2 phút mà chưa trả lời, tao sẽ ăn cái điện thoại di động này… “

“Ting ~ “

Chỉ hơn 40 giây sau, Trần Hán Thăng còn chưa nói xong hết câu, tin nhắn đã đến rồi.

Vương Tử Bác kinh ngạc há hốc mồm.

Trần Hán Thăng cười mở tin nhắn ra.

“Thực ra cậu cũng rất tốt, trưởng thành và hài hước còn biết vươn lên, không biết đã ra khỏi cổng trường hay chưa, tôi cảm thấy mình khá thích những nam sinh có suy nghĩ trưởng thành, chỉ là hiện tại vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng để nói chuyện yêu đương, cậu có thể cho tôi thêm chút thời gian suy nghĩ không?”

Đây là tin nhắn trả lời thứ hai của Diệp Ỷ, đại khái là bởi vì trả lời quá nhanh, nên cô ta còn đánh nhầm vài chữ.

“Mày đọc lại một lần nữa xem, có phải có mùi gì không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Mùi gì?”

Vương Tử Bác ngẩng đầu lên hỏi.

“Mùi nữ cặn bã đó, Diệp Ỷ thực sự không giống Hoàng Tuệ cho lắm, cô ta xem như là cặn bã bị động, Hoàng Tuệ là cặn bã chủ động, có điều ở mấy cách thức trên đều có chút giống nhau, đây chính là nhả ra một cái mùi gọi là ‘có khả năng’ đấy.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Cái tin nhắn này của Diệp Ỷ chính là muốn nhắc nhở tao, cô ta có thích những nam sinh như tao, chỉ là hiện tại vẫn chưa thể đồng ý mà thôi.”

“Lúc trước.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Lúc mày thổ lộ với Hoàng Tuệ, cô ta có phải cũng nhả ta một tín hiệu giống như ‘có khả năng’ không?”

Vương Tử Bác yên lặng rất lâu, cuối cùng mới gian nan nói: “Cũng không kém bao nhiêu đâu. “

Trần Hán Thăng gật đầu một cái: “Đây chính là, mày đã từng bước từng bước đắm chìm vào cái tín hiệu mơ hồ này đấy, có điều sau này mày có tiền, Hoàng Tuệ đúng lúc bị Triệu Chính bỏ rơi, cho nên bây giờ cô ta mới bám vào mày.”

Sau lưng Vương Tử Bác bất tri bất giác toát ra đầy mồ hôi, Trần Hán Thăng cũng không biết gì về mấy chi tiết nhỏ trong chuyện này, nhưng hắn lại nắm rõ trong lòng bàn tay toàn bộ quá trình phát triển.

“Bây giờ tao không trả lời lại tin nhắn của Diệp Ỷ nữa, mày có tin lát nữa cô ta sẽ chủ động gửi tin nhắn tới đây, bởi vì tao không hề có một chút dấu hiệu sẽ thổ lộ nào, cho nên chờ cô ta trả lời lại, đại khái sẽ gửi đến một ít nội dung lão luyện hơn đấy.”

Trần Hán Thăng chỉ vào điện thoại di động nói.

Vương Tử Bác đã không muốn quan tâm, ba chữ “có khả năng” cứ như búa tạ vậy, hung hăng đập vào tâm hồn của cậu ấy.

“Gọi Hoàng Tuệ ngày mai đến đây báo danh đi.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói.

Vương Tử Bác rất nghi ngờ, Trần Hán Thăng chắc không có cảm tình gì với Hoàng Tuệ rồi chứ.

“Cái người Hoàng Tuệ này ấy, nếu bỏ qua nhân phẩm thì năng lực cũng không tệ lắm, đặt ở trụ sở chính bên này cô ta cũng không gây ra được mấy chuyện gì, quan trọng nhất chính là … “

Trần Hán Thăng dừng lại một chút, ánh mắt lấp lánh nói rằng: “Chúng mày chắc chắn không thể thành được, ở trong đoạn thời gian có hạn này, mày xem xem có thể nghĩ một cách, dẫn cô ta đi khách sạn hay không.”

…

Chương 401: Giảng dạy thực tế về cách đối phó với nữ cặn bã (3)

Vương Tử Bác bây giờ cũng không giống hồi cấp 3 nữa, cho rằng "đi khách sạn" chỉ là để nghỉ ngơi, nhưng khi nghe thấy Trần Hán Thăng trực tiếp nói ra, hắn vẫn thấy rất không quen: "Tao không muốn như vậy, luôn cảm thấy nếu thực sự xảy ra chuyện gì, nhất định phải chịu trách nhiệm cả đời với người ta … "

"Mày hãy tỉnh lại đi."

Trần Hán Thăng trực tiếp ngắt lời: "Mày muốn chịu trách nhiệm, Hoàng Tuệ còn chưa chắc muốn muốn mày chịu trách nhiệm đâu, mày thật sự coi mình là nguồn cội của vấn đề sao, mày quay về nói với cô ta một chút, cô ta mới đầu chắc chắn sẽ tìm rất nhiều lý do để từ chối, cái gì mà thân thể không phù hợp, đi làm quá mệt mỏi, còn muốn đợi thêm chút nữa đấy."

"Nhưng mà, có thể thành thì cứ thành, không thể thành ít nhất cũng phải rèn luyện được tính can đảm chứ, tao không tin mày chưa từng nghĩ đến."

Trần Hán Thăng cười đùa hí hửng nói.

Vương Tử Bác đột nhiên nghĩ đến, cậu ấy vẫn còn nhớ rõ những gì bộ phim <Lượng kiếm> gợi cho mình.

"Tiểu Trần, mày đã từng nghĩ tới rồi sao?"

Vương Tử Bác ấp a ấp úng hỏi, đều là bạn bè thân thiết, chuyện như vậy cũng không cần trốn tránh.

“Đương nhiên là đã từng nghĩ tới rồi, nhưng tình huống của tao mày cũng biết rồi đấy, nhất định phải bày sẵn toàn bộ đường lui, mới có thể hành động bước tiếp theo được.”

Trần Hán Thăng buồn bực nói.

Vương Tử Bác thở dài một hơi, tuy rằng nữ cặn bã bị nam cặn bã gài bẫy, nhưng thực ra nam cặn bã cũng có phiền não của bản thân.

“Sau khi chị Tiểu Tuệ tới đây, cô ta sẽ là cấp dưới của ai?”

Trước khi rời đi, Vương Tử Bác lại hỏi một câu.

Trần Hán Thăng hiểu rõ ý tứ của Vương Tử Bác, hiện tại trụ sở chính của Hoả Tiễn 101 ở đây, người có “chức vị” lớn nhất chính là Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhiếp Tiểu Vũ ngoại trừ việc phục vụ cho Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh, bất cứ chuyện gì khác cũng đều có thể cưỡng ép đôi lời, quyền lực này là Trần Hán Thăng ban cho.

“Hoàng Tuệ đi theo sư tỷ Thu đi.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Tính tình Nhiếp Tiểu Vũ nóng nảy, cô ấy ngay cả tao cũng dám mắng, Hoàng Tuệ ở trong mắt cô ấy chính là một cái đĩa thức ăn, cuối cùng đừng để cho mày có hiềm khích với Tiểu Vũ, mất nhiều hơn được.”

Vương Tử Bác gật đầu một cái, Trần Hán Thăng đã nghĩ xa hơn.

Lỡ như Hoàng Tuệ bị Nhiếp Tiểu Vũ trách cứ, cô ta xoay người muốn cáo trạng với Vương Tử Bác, mặc dù Vương Tử Bác chưa chắc sẽ ra mặt giúp đỡ, nhưng trong lòng có thể sẽ cảm thấy Nhiếp Tiểu Vũ không nể mặt mình.

Trần Hán Thăng là hạ thấp xác suất xảy ra chuyện như vậy.

…

Buổi chiều Trần Hán Thăng ở trong phòng làm việc làm người qua đường, buổi tối về trường học ăn cơm với Thẩm Ấu Sở ở canteen.

Bây giờ đã là tháng năm rồi, khoai nướng bán đầy ngoài đường, mùa nói chuyện thở ra khói trắng đã qua rồi, thay vào đó chính là mùa hè của các nữ sinh mặc váy ngắn, tung bay trong gió, tiếng ve kêu dồn dập.

Tâm tình Thẩm Ấu Sở hôm nay rất tốt, bởi vì Trần Hán Thăng lại ở bên cạnh ăn cơm với mình.

Cô ăn từng miếng từng miếng cháo, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Trần Hán Thăng đang ngồi đối diện một chút, cho dù bị hắn ghét bỏ nói: "Nhanh lên một chút đi, 6h50 ăn đến tận 7h15, thực sự phục tốc độ ăn cơm này của cậu đấy."

Bên trong cặp mắt đào của Thẩm Ấu Sở cũng cất giấu chút thoả mãn nho nhỏ.

Cơm nước xong rời khỏi canteen, sắc trời đã tối lại, trăng lưỡi liềm trong trẻo mà dịu dàng, tỏa ra một ánh sáng ôn nhu mềm, trong không khí mang theo một cơn gió nhẹ ôn hoà, tiếng ve và tiếng ếch nhái ở ẩn cả một mùa đông lại lần nữa thay nhau vang lên.

Trên đường đi của Đại học Tài Chính khắp nơi đều là học sinh đang tản bộ, có người yêu, có bạn cùng phòng, cầm một ly trà sữa "Ngộ Kiến" trong tay, cười cười nói nói dưới ánh đèn đường sáng ngời.

"Đi tản bộ một chút đi."

Trần Hán Thăng phách lối huýt sáo một cái, lững thững đi dọc theo con đường đá cuội nhỏ, Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng có người quen chào hỏi với Trần Hán Thăng.

Con đường đá cuội nhỏ kéo dài đến tận hồ nhân tạo, hồ nước phản chiếu một toà phòng học gần đó, cành lá hoa sen đã lộ đầu ra, chờ đến tháng 6 sẽ nở hoa.

Hai người vốn chỉ đang nói chuyện phiếm, có điều lúc đi tới đây, Trần Hán Thăng đột nhiên cười một tiếng, mũi chân chỉ vào một khối sườn dốc nói: "Còn nhớ rõ chỗ này không?"

Khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở lập tức đỏ lên, cô đương nhiên là nhớ.

Lúc năm nhất lần đầu tiên xem phim của hai người, sau khi xem xong cũng đi tản bộ giống như vậy, cái tên lưu manh Trần Hán Thăng này không nhịn được đã hôn Thẩm Ấu Sở một cái, Thẩm Ấu Sở lúc đó vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, lập tức đẩy hắn ngã vào bên trong hồ nhân tạo.

Có điều Thẩm Ấu Sở nằm mơ cũng không ngờ tới, sau đó cái tên vô lại cà lơ phất phơ này không chỉ ra mắt bà nội, hai người thậm chí còn từng ngủ chung trên một cái giường, chỉ là còn kẹp một Tiểu A Ninh ở giữa.

Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở, tuy rằng cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài tay và quần dài, dáng vẻ vẫn luôn là kiểu không biết cách ăn mặc, nhưng cô vẫn rất xinh đẹp, da thịt mịn màng như ngọc dưới ánh sáng nhạt, trong đôi mắt trong suốt phảng phất như đang cất giấu nhật nguyệt trời quang mưa bay, mái tóc dài xoăn nhẹ tự nhiên, được buộc lên, nhẹ nhàng thả trên vai.

"Ôm một chút."

Trần Hán Thăng giang hai tay ra.

Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng lắc đầu một cái, bởi vì hai bên con đường nhỏ này có quá nhiều cặp đôi.

Bọn họ hoặc là ôm nhau dưới ngọn cây, hoặc là ngồi trên tảng đá của hồ nhân tạo, thậm chí trên con đường đá cuội nhỏ

phía trước cũng có bóng hai, ba đôi rúc vào nhau.

“Vợ chồng già rồi còn xấu hổ cái gì.”

Trần Hán Thăng kéo tay áo Thẩm Ấu Sở một cái, cô lập tức lảo đảo nhào vào trong lồng ngực Trần Hán Thăng, ban đầu còn muốn giãy dụa một chút, nhưng mà sức lực của Trần Hán Thăng rất lớn, Thẩm Ấu Sở cũng nhắm mắt lại, chôn sâu đầu trên bả vai Trần Hán Thăng.

Hai người đang yên tĩnh cảm nhận nhịp tim của nhau như vậy, chỉ nghe “Ting” một tiếng, điện thoại của Trần Hán Thăng có tin nhắn gửi đến.

Ban đầu hắn không muốn phản ứng, có điều đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, một tay ôm phía sau lưng Thẩm Ấu Sở, một tay mở tin nhắn ra.

Quả nhiên vẫn là tin nhắn của Diệp Ỷ, cô ta quả nhiên không hài lòng lắm với ‘phát huy’ buổi chiều, lại trả lời một đoạn tin nhắn tới.

Diệp Ỷ: Tuy rằng không biết tại sao cậu lại gửi một tin nhắn như vậy, nhưng tôi cũng rất muốn tâm sự với cậu. Thực ra, tôi mong chờ một tình yêu giống như những gì được viết trong <Gửi cây sồi>, nếu như em yêu anh, tuyệt đối sẽ không như dây hoa lăng tiêu bấu víu, bám vào cành cao của anh để thể hiện bản thân mình, chỉ là muốn làm một cây gạo mọc bên anh, làm cây gạo tương xứng bên anh, bình thản như nước, thích như mật ngọt.

“Trần Hán Thăng là một sinh viên đại học, hắn chắc chắn sẽ biết ý nghĩa của bài thơ <Gửi cây sồi>!”

Tin nhắn này là bạn thân giật giây Diệp Ỷ gửi đi.

Sau buổi tối về, Diệp Ỷ nói cho bạn thân biết chuyện hôm nay Trần Hán Thăng đột nhiên thổ lộ, bạn thân cực kỳ kích động, nhưng sau khi xem xong tin nhắn của Diệp Ỷ, lại không

nhịn được vỗ đầu một cái: “Sao cậu có thể nói giữa hai người vẫn chưa quá quen thân chứ, đây rõ ràng là uyển chuyển từ chối mà.”

Diệp Ỷ buồn bực vò đầu bứt tóc: “Cho nên tớ mới gửi tin nhắn thứ hai, ám chỉ tới rất có hảo cảm với các nam sinh trưởng thành, nhưng cậu ấy vẫn mãi không trả lời.”

Bạn thân vẫn lắc đầu một cái: “Như vậy thì lại không đủ rụt rè, cậu không phải muốn tìm bạn trai, mà là làm quen nhiều nam sinh ưu tú hơn.”

“Không phải cậu nói Trần Hán Thăng có chút văn nghệ sao, cho hắn xem một chút thơ ca hiện đại, vừa mơ hồ vừa rõ ràng biểu đạt cảm giác này.”

Vì vậy, <Gửi cây sồi> của Thư Đình cứ như vậy mà bị áp dụng vào tin nhắn này.

Bạn thân rất đắc ý: “Trần Hán Thăng còn trẻ lại nhiều tiền, còn là dựng nghiệp bằng hai tay trắng, đối tượng hắn vừa ý nhất chắc chắn là người có thể đồng cam cộng khổ với mình, không thích loại con gái chỉ biết tiêu tiền kia, đoạn tin nhắn này chính là cho thấy ý nghĩ kiên cường độc lập của cậu, chờ xem hắn gửi lại một tin nhắn đi.”

Không bao lâu sau, tin nhắn của Trần Hán Thăng liền gửi đến.

Trần Hán Thăng: Tình yêu mà tôi mong chờ, chính là ở trên con đường đá cuội của trường học, tôi ôm chị, chị cúi đầu thẹn thùng. Gió nhẹ lướt nhẹ qua mặt, sợi tóc của chị lướt nhẹ trên gò má của tôi, ánh sao lấp lánh, cũng không bằng đôi mắt của chị.

“Xong rồi xong rồi xong rồi.”

Bạn thân xem xong hô to một tiếng: “Trần Hán Thăng thật sự yêu cậu rồi, Diệp Ỷ, cậu xem tin nhắn của hắn đi, rất giống

như đang thực sự làm chuyện như thế này, quá mẹ nó có cảm giác hình ảnh rồi."

"Nếu như không phải có cảm tình với cậu, hắn tuyệt đối không viết ra được như vậy."

Bạn thân lôi kéo tay Diệp Ỷ: "Chúc mừng cậu nha, từ đây Trần Hán Thăng chính là con mồi của cậu rồi, nhưng cậu phải chú ý, bắt đầu từ bây giờ phải hơi hơi lạnh nhạt một chút, dù sao các cậu cũng chỉ là quan hệ bạn bè, sau này có thể sẽ còn có nam sinh xuất sắc hơn cả Trần Hán Thăng đấy."

…

Trần Hán Thăng vẫn đang "tạch tạch tạch" gửi tin nhắn, Thẩm Ấu Sở cảm giác được động tĩnh sau lưng, ngẩng đầu lên ngây thơ nói: "Như vậy có phải không tiện không."

"Không đâu."

Trần Hán Thăng lại ấn Thẩm Ấu Sở vào trong ngực, không cho cô nhìn thấy nội dung tin nhắn: "Tớ đang chia sẻ chuyện ngọt ngào của hai chúng ta với những người khác đấy."

Khu Tô A chắc cũng có nam sinh xuất sắc hơn so với Trần Hán Thăng, nhưng làm việc thì so với hắn kém hơn nhiều.

Xin lỗi, một người có thể đánh lại cũng không có.

…

Chương 402: Hội học sinh chính là mô hình quan trường thu nhỏ

Bên cạnh hồ nhân tạo của Đại học Tài chính, Trần Hán Thăng 1Vs2 Diệp Ỷ và bạn thân cô ta mà không bị rơi vào thế hạ phong, tiện thể còn dỗ dành Thẩm Ấu Sở rất vui vẻ.

Nếu như đây là đang chơi game, Trần Hán Thăng sẽ giống như một người gánh cả đội, đồng đội cầm Đại Long là có thể trực tiếp nâng cao điểm số.

Buổi tối trở lại ký túc xá, bạn cùng phòng của hắn đang trò chuyện, ngay cả Đới Chấn Hữu đang "không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ" cũng gia nhập vòng thảo luận, bởi vì cái Học viện Quốc giáo "tiếng xấu đồn xa" kia sắp khai giảng rồi.

Sau khi học viện Kinh tế Tài chính Kiến Nghiệp chính thức đổi tên thành "Đại học Kinh tế Tài chính Kiến Nghiệp", tất cả các "khoa" bên dưới đã đổi thành "học viện", ví dụ như Khoa Xã hội Nhân văn đã đổi thành Học viện Xã hội Nhân văn, Khoa Kế toán đổi thành Học viện Kế toán.

Ngay cả lúc học sinh chém gió, mọi người đều sẽ tận lực nói thành "Trần Hán Thăng của Học viện Xã hội Nhân văn", đây là một loại kiêu ngạo ẩn giữa những hàng chữ.

"Lão tứ, cái đám trẻ trâu của Học viện Quốc giáo kia,tới đây lúc nào vậy, thật không ưa nổi cái dáng vẻ quỳ liếm người có tiền của Sử Chính Đông."

Dương Thế Siêu nói chuyện bằng một giọng nặng âm vùng Liêu Bắc, loại khẩu âm này vô cùng có sức cuốn hút, Trần Hán Thăng đều thường xuyên bị thu hút, thỉnh thoảng thốt ra hai câu bằng giọng vùng Liêu Bắc.

"Thời gian cụ thể tao cũng không biết."

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái, một người mà khi Học viện còn chưa vào học, đã chọc cho học sinh toàn trường phỉ nhổ và căm thù, trong đó công lao của Sử Chính Đông là không nhỏ.

"Tên chó săn chết tiệt đó không phải quỳ liếm người có tiền, hắn chỉ quỳ liếm lãnh đạo mà thôi."

Kim Dương Minh ngẩng đầu lên từ trong game: "Bởi vì nếu nói người có tiền, Trần ca hiện tại cũng coi như là, khụ khụ, tôi vẫn luôn là … "

Câu cuối cùng "Tôi vẫn luôn là" của Tiểu Kim, cậu ấy cố ý lẩm bẩm trong cổ họng, mơ hồ không rõ nhưng lại muốn biểu đạt ra gì đó.

Có điều ký túc xá phòng 602 đều đã quen rồi, Kim Dương Minh vì muốn làm màu, đã nhiều lần quanh quẩn ở ranh giới giữa "chửi bậy và oán hận" rồi.

Lúc tan học giữa trưa ngày thứ hai, Trần Hán Thăng nhận được thông báo của đoàn ủy Vu Dược Bình, ngày kia chính là ngày học sinh của Học viện Quốc giáo chính thức báo danh, chỉ có khoảng 100 người của Học viện Quốc giáo, tổ chức một nghi thức chào đón đơn giản ở Trung tâm Hoạt động của sinh viên đại học, Trần Hán Thăng và các cán bộ của hội học sinh cán bộ phải đến hiện trường.

Trần Hán Thăng đoán đây là ý tứ của Lục Cung Siêu, hắn cũng không có từ chối.

Vào buổi tối, Khương Vũ Hiên lại hẹn Trần Hán Thăng đi họp, tuyên bố trong điện thoại có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Trần Hán Thăng rất ít đến đúng giờ trong các hoạt động của hội học sinh, lúc hắn khoan thai đến muộn, trong phòng họp đã ngồi đầy các bộ trưởng và phó bộ trưởng của từng bộ phận.

"Hán Thăng đến rồi, vậy chúng ta bắt đầu thôi."

Khương Vũ Hiên ho khan một tiếng: "Hội nghị lần này chủ yếu có hai chủ đề, một là từ sau khi chủ tịch Trần Thiêm Dụ ra nước ngoài, rất nhiều bộ trưởng đến học kỳ sau cũng phải lui đi, bây giờ chúng ta phải xác định rõ ứng cử viên sẽ tiếp nhận vị trí bộ trưởng một chút, sau đó lại giao cho các thầy cô trong đoàn ủy xét duyệt; thứ hai là phân chia phạm vi quản lý và chức trách của mọi người một chút; thứ ba chính là một vài vấn đề liên quan tới Học viện Quốc giáo."

Đầu tiên là lựa chọn người sẽ tiếp nhận vị trí bộ trưởng, hứng thú của Trần Hán Thăng cũng không phải rất lớn, hầu như đều cúi đầu chơi trò rắn săn mồi trên điện thoại, có điều ứng cử viên cho vị trí trạm trưởng đài phát thanh và bộ trưởng bộ đối ngoại, quan điểm rõ ràng của Trần Hán Thăng là sẽ ủng hộ Thương Nghiên Nghiên và Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhiếp Tiểu Vũ là không thể nghi ngờ, cô ấy vốn chính là sinh viên đại học cùng gây dựng sự nghiệp với Trần Hán Thăng ở Đại học Tài chính, có thành tích thực tế, không ai có thể cạnh tranh vị trí này của Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhưng mà Thương Nghiên Nghiên thì còn có mấy phần không xác định, địa vị của trạm trưởng đài phát thanh rất đặc biệt, phúc lợi của trường học cũng rất nhiều.

Thương Nghiên Nghiên cười như một đóa hoa, ban đầu cô còn cho rằng hiện tại Trần Hán Thăng trâu bò như vậy, sẽ khinh thường việc xen vào những chuyện nhỏ nhặt này, không ngờ một tiếng "ba" kia cũng không phải gọi không.

Trần Hán Thăng đột nhiên mở miệng, làm rối loạn kế hoạch của rất nhiều người, bao gồm cả Khương Vũ Hiên trong đó.

Có điều Khương Vũ Hiên trầm tư một chút, cũng yên lặng giơ tay ủng hộ.

Từ sau khi Trần Hán Thăng tiến vào phòng học đều không nói tiếng nào, những chức vụ bộ trưởng khác hắn không thèm nhìn lấy một cái, Khương Vũ Hiên xếp vào rất nhiều người quen, nếu như không nhượng bộ vị trí đài phát thanh này, sẽ rất có thể không họp tiếp được.

Cho nên, một lòng duy trì ổn định Khương Vũ Hiên quyết định ủng hộ ý kiến của Trần Hán Thăng.

Có hai vị chính phó chủ tịch hội học sinh ủng hộ, việc Thương Nghiên Nghiên tiếp nhận trạm trưởng đài phát thanh dường như đã là điều chắc chắn.

Cốc Hoán Hoán thở dài một hơi.

Lý lịch của Thương Nghiên Nghiên thực chất không đủ, có điều có Trần Hán Thăng ủng hộ, những người khác đều không cạnh tranh được với cô.

Trần Hán Thăng cũng rất biết điều, ngoại trừ đài phát thanh và bộ đối ngoại, những chức vụ khác đều không nói một lời, giơ tay tán thành theo số đông.

Trong lòng mọi người lúc này mới thoải mái một chút, tuy bối cảnh của Trần Hán Thăng rất mạnh mẽ, nhưng lại không tham lam, cũng rất biết cách làm người.

Học sinh trâu bò như thế, quyết định cả hai bộ không có gì quá đáng.

Sự phân chia phạm vi chức trách thứ hai, thực ra chính là chuyện của Trần Hán Thăng và Khương Vũ Hiên, giống như việc mỗi người đều quản một chuyện, Trần Hán Thăng nghĩ thầm đây đại khái chính là "chủ nghĩa bè phái" trong truyền thuyết của hội học sinh.

Có điều hắn bây giờ là người vừa được lợi ích, cũng sẽ không lên tiếng phản đối.

Ngoại trừ đài phát thanh, bộ đối ngoại, Trần Hán Thăng muốn yêu cầu thêm một bộ sinh hoạt.

Bộ sinh hoạt chính là bộ quản lý việc chấm công, kiểm tra ký túc xá, đồ ăn và các việc vặt vãnh trong trường học, quyền lợi rất lớn, có thể Trần Hán Thăng chỉ điểm danh ba bộ này, còn những cái khác thì một mực mặc kệ, Khương Vũ Hiên cũng gật đầu đồng ý một cái.

Mạnh Tử Lượng mới tiếp nhận vị trí phó bộ trưởng thở dài một hơi, tính tình của Trần Hán Thăng bướng bỉnh nóng không phải là một chuyện bí mật gì, có điều nghe nói hắn lại rất hào phóng, nói chung vừa có lợi vừa có hại.

Đây giống như là hội nghị thượng uỷ trong giới chính trị vậy, Khương Vũ Hiên là người đứng đầu duy trì sự ổn định, còn Trần Hán Thăng là người ưu việt đứng thứ hai, có điều hắn rất biết điều, cũng không có ý đồ gì vô căn cứ.

Hơn nữa, thái độ của Trần Hán Thăng đối với các vấn đề mấu chốt đều rất quan trọng.

Ví dụ như vấn đề thứ ba liên quan đên Học viện Quốc giáo, Khương Vũ Hiên ho khan một tiếng: "Thầy Sử Chính Đông dự định sẽ thành lập một hội học sinh của Học viện Quốc giáo, nhưng hội học sinh này không bị đoàn ủy kiểm soát, hoạt động

của hội học sinh trường học cũng không thể sai khiến Học viện Quốc giáo.”

Cán bộ học sinh phía dưới “ồ” lên một tiếng bắt đầu nghị luận, mọi người chắc chắn là không đồng ý.

Sau khi chia xong miếng bánh ngọt này, tâm tư của từng người đều đã quyết định xong rồi, bây giờ đối mặt với kẻ thù không đội trời chung Học viện Quốc giáo, hội học sinh trường học lại ôm lấy nhau.

“Hán Thăng cậu thấy thế nào?”

Khương Vũ Hiên nghiêng đầu hỏi.

Trần Hán Thăng khinh thường cười một tiếng: “Hội học sinh là hội học sinh của toàn bộ Đại học Tài chính, trừ khi Học viện Quốc giáo thừa nhận bản thân không thuộc biên chế của Đại học Tài chính, nếu không bọn họ có tư cách gì mà độc lập ra ngoài.”

Nếu như nói chuyển ký túc xá là chấp hành quyết định của lãnh đạo trường, hội học sinh chắc chắn là ý nghĩ của bản thân Sử Chính Đông, hắn đại khái là thật sự vì các dự định Học viện Quốc giáo.

Có điều, đúng lúc cũng chứng minh đánh giá của Vu Dược Bình, cái người Sử Chính Đông này kinh nghiệm làm việc với học sinh không đủ, trước tiên không nói chuyện đây là tự mình cô lập mình, học sinh của Học viện Quốc giáo cũng chưa chắc sẽ đồng ý hoàn toàn.

…

Trung tuần tháng năm, Học viện Quốc giáo cuối cùng cũng chính thức báo danh, đây đại khái là ngày nhiều ô tô trong Đại học Tài chính nhất, đỗ lại lít nha lít nhít trên lối đi bộ của Đại học Tài chính, có mấy người còn đặc biệt khoe khoang, rõ ràng cha mẹ đã lái xe tới đây, bọn họ còn phải đi xe motor tới.

Những sinh viên đại học ở trường phơi người dưới ánh nắng chói chang, vừa đi tới canteen ăn cơm dưới nắng, vừa tò mò nhìn ô tô ven đường, lúc đi qua Trung tâm Hoạt động của sinh viên đại học, chen chúc vào một đám người đang rộn rộn ràng ràng báo danh.

Tân sinh viên của Học viện Quốc giáo báo danh xong thì trực tiếp đi tới cầu thang phòng học của Trung tâm Hoạt động sinh viên đại học , Sử Chính Đông đứng ở cửa tươi cười hoan nghênh, có vài vị huynh có thể nói là thân phận không thấp, còn chủ động đi tới trước mặt chào hỏi Lục Cung Siêu.

Lúc này, có một học sinh hoang mang hoảng loạn chạy tới, nhìn thấy Sử Chính Đông liền đưa mặt ra, lớn tiếng nói: "Thưa thầy, em con mẹ nó bị đánh!"

Sử Chính Đông đang nhiệt tình trò chuyện với các vị phụ huynh, nhìn thấy dấu tay rõ ràng này, cau mày hỏi: "Là ai ra tay, cậu không nói mình là học sinh của Học viện Quốc giáo sao?"

"Nói rồi ạ."

Tên học sinh này xoa mặt: "Em cũng đã nói cha em là ông chủ của Nội thất Bành Thành, hắn vẫn đánh em."

"Muốn lật trời à, người đánh em đang ở bên trong à?"

Sắc mặt Sử Chính Đông đã trầm xuống, rất nhiều phụ huynh cũng nhìn thấy tình cảnh này.

"Vâng… "

Học sinh mới bị đánh suy nghĩ một chút: "Em nói em là cha em - Trương Minh Khôn, hắn sửng sốt một chút, rồi tự xưng là gọi Vịnh Xuân - Trần Hán Thăng."

"Con mẹ nó, Vịnh Xuân là công ty nào vậy?"

Chương 403: Đại học Tài chính

Vốn dĩ hôm nay tâm tình của Sử Chính Đông rất tốt, sau khi Học viện Quốc giáo khai giảng, ông ta cũng có một loại cảm giác đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng, không ngờ lại có một tân sinh viên trực tiếp bị đánh một bạt tai, năm ngón tay rõ ràng dường như đang cười nhạo thành quả công việc của mình.

Thầy trò Đại học Tài chính còn có BBS trên dư luận, bản thân Sử Chính Đông cũng được biết đến, có điều học phí của Học viện Quốc giáo vốn dĩ nhiều hơn so với mấy trường phổ thông chuyên nghiệp, lẽ ra nên được hưởng đãi ngộ tốt hơn, hơn nữa đây cũng là ý tứ của lãnh đạo trường.

Ông ta đang suy tư xem có nên dùng chuyện này lập uy không, nghiêm trị đám học sinh đánh nhau một chút, cũng coi như quét sạch những uất ức trong lòng trong khoảng thời gian này.

Nào biết, người liên quan đến chuyện này tên là "Trần Hán Thăng" .

Cái gì mà mẹ nó Vịnh Xuân, ông đây còn là Đường Lang Quyền đấy, chuyện này khắp nơi đều lộ ra phong cách cá nhân của Trần Hán Thăng —— tàn nhẫn không kiêng dè gì, tranh thủ còn muốn khiến người ta im lặng.

Không thể nghi ngờ chính là hắn tát.

"Trần Hán Thăng tại sao lại muốn tát em?"

Sử Chính Đông đè lửa giận không thể phát ra, thậm chí còn thay đổi sách lược xử lý.

“Thời tiết nóng như thế, em đây chỉ muốn đi mua một cốc trà sữa, chỉ là nói đùa với nhân viên phục vụ hai câu, hắn tên chó đó đã đánh em một cái tát.”

Tình khí của Trương Minh Khôn rõ ràng không tốt lắm, cậu ta gần như đang gào lên.

Các phụ huynh và học sinh xung quanh Học viện Quốc giáo, thậm chí ban đầu đã đi vào Trung tâm Hoạt động, nghe thấy động tĩnh cũng đi ra xem trò vui.

Có điều Sử Chính Đông nghe xong, trái tim dường như đang lơ lửng đã lập tức rơi xuống, ông ta còn định ở trên lớp tự học buổi tối, nghiêm túc nhấn mạnh những chỗ không được gây rối trong sân trường Đại học Tài chính.

Tiệm trà sữa “Ngộ Kiến” chính là một trong số đó, ai ngờ đâu buổi tân sinh viên báo danh còn chưa kết thúc, lại có người đến tìm đường chết.

Cha của Trương Minh Khôn vốn dĩ đang hàn thuyên với Lục Cung Siêu, nghe nói con trai của mình bị đánh, đi ra nhìn thấy má trái con trai đều sưng hết lên, tức giận ném điện thoại ngay tại chỗ.

“Nhân viên phục vụ đang khóc kia, cô ta lớn lên trông thế nào?”

Thật bất ngờ, Sử Chính Đông lại hỏi một vấn đề như vậy.

Trương Minh Khôn cũng có chút lơ mơ: “Cái gì lớn lên trông thế nào?”

“Chính là, chính là … “

Sử Chính Đông sốt ruột liếm liếm đôi môi khô khốc, giơ hai tay lên mô tả nói: “Vóc dáng cô ta cao lắm, có thể còn cao

hơn em một chút, đuôi mắt cong lên rất giống hoa đào như này, vừa nói chuyện mặt sẽ đỏ lên, nhưng ngũ quan vô cùng xinh đẹp.”

Sử Chính Đông chọn mấy cái đặc điểm hình dung rất rõ ràng, Trương Minh Khôn nghe được liền say mê, chậm chập nói: “Trường học của mình còn có cô gái xinh đẹp như thế sao… “

“Trời ạ em … “

Sử Chính Đông cũng không nhịn được muốn văng tục.

“Không đúng không đúng, vóc dáng cô ta không cao lắm, đôi mắt cũng không phải mắt hoa đào, giọng nói chuyện cũng không phải rất nhỏ.”

Trương Minh Khôn phản ứng lại, nhanh chóng thề thốt phủ nhận, có điều cũng thêm vào một câu: “Nhưng cô ta lớn lên trông cũng rất thanh tú.”

“Haizz ~~~ “

Nghe thấy không phải Thẩm Ấu Sở, trái tim Sử Chính Đông vừa không ngừng rớt xuống, liền chậm rãi trở về chỗ cũ.

Ngẫm lại cũng đúng,nếu thật sự là Thẩm Ấu Sở, Trương Minh Khôn cũng sẽ không có cơ hội quay về cáo trạng.

“Thầy Sử, con trai ở nhà chúng tôi đều không nỡ chạm một chút, bây giờ bị người ta đánh một cái tát, trường học định xử lý chuyện này thế nào đây?”

Hai tay cha của Trương Minh Khôn chống nạnh, giọng điệu “không làm rõ quyết không bỏ qua”.

“Gọi điện thoại, gọi hắn đến đây hỏi một chút đi.”

Lục Cung Siêu không biết xuất hiện ở phía sau từ lúc nào, sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra vui giận gì.

Sử Chính Đông lấy điện thoại di động ra, vuốt nhẹ trên lòng bàn tay, do dự không bấm.

“Anh còn chờ cái gì?”

Lục Cung Siêu trầm giọng hỏi.

“Tôi, tôi bị hắn cho vào danh sách đen rồi, không gọi điện thoại được.”

Giọng điệu Sử Chính Đông chua chát nói.

“Để tôi để tôi.”

Vu Dược Bình mập mạp đúng lúc lấy điện thoại di động ra, sau gọi được thì giải thích: “Hán Thăng à, tôi là lão Vu này, sao cậu lại đánh tân sinh viên của Học viện Quốc giáo vậy, cái gì? Hắn sờ soạng cổ tay cô gái người ta sao, vậy cậu tới đây giải thích một chút đi, nói chung cũng phải mở họp, hiệu trưởng Lục cũng đang ở đây.”

Lúc Vu Dược Bình và Trần Hán Thăng đang “thân mật” trò chuyện, Lục Cung Siêu liếc mắt nhìn Sử Chính Đông.

Sử Chính Đông cúi đầu không lên tiếng.

Một người là giáo viên của đoàn ủy, một người là phó chủ tịch hội học sinh,

Vốn dĩ nên là quan hệ thầy trò hợp tác khắng khít, kết quả học sinh trực tiếp cho vào danh sách đen thầy giáo, trong này chắc chắn là có nguyên nhân gì đó.

“Hán Thăng sẽ lập tức tới ngay.”

Vu Dược Bình ho khan một tiếng: “Hắn nói Trương Minh Khôn trêu đùa nhân viên phục vụ của tiệm trà sữa nhân viên phục vụ, cố ý sờ soạng cổ tay cô gái đó.”

“Lúc tôi đến lấy trà, không cẩn thận có tiếp xúc tay chân, con mẹ nó cũng xem như là sờ soạng sao?”

Trương Minh Khôn cứng đầu cứng cổ giải thích.

Không có ai nói tiếp, mọi người ở đây đều không ngốc, từ khi tiệm trà sữa mở cửa đến giờ, không biết đã bán trà sữa cho bao nhiêu học sinh, tại sao Trần Hán Thăng đánh một mình Trương Minh Khôn?

Lục Cung Siêu vịn lan can, lẳng lặng ngắm nhìn đám mây trôi xa xăm trên trời xanh.

Tâm tình Sử Chính Đông rất phức tạp, trong tai chỉ cảm thấy ồn ào ầm ĩ;

Vu Dược Bình là thoải mái nhất, thậm chí còn có thời gian đánh giá cha con Trương Minh Khôn, trong mắt thỉnh thoảng thoáng qua một tia đồng tình;

Những phụ huynh và con cái khác đều nhỏ giọng nghị luận, kết quả xử lý chuyện này, sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới lối sống của bọn họ ở Đại học Tài chính.

Không bao lâu sau, Trần Hán Thăng đã đến.

Bất cứ lúc nào bên trong Đại học Tài chính có thể động chạm đến Trần Hán Thăng, Phó hiệu trưởng Lục Cung Siêu chắc chắn phải đến nhìn là một cái.

Có điều cũng không phải một mình hắn tới, còn có mấy nam sinh cùng nhau đến, bọn họ vây quanh một nữ sinh nhỏ ở giữa, rất giống như một đám anh trai ra mặt vì em gái.

Những học sinh mới của Học viện Quốc giáo rối rít nhón chân lên, nhìn xem cô ấy có đúng là có đôi mắt như cánh hoa đào không.

Vu Dược Bình ngược lại hình như có quen biết, cô ấy hình như tên là Trương Phương Kỳ, một trong những nữ sinh đang vừa học vừa làm ở tiệm trà sữa.

“Chính là tên này đã đánh tôi!”

Trương Minh Khôn chỉ vào Trần Hán Thăng nói, anh ta cảm thấy nơi này đều là "người của mình", còn muốn đi tới đánh lại một bạt tai.

"Đừng kích động!"

Sử Chính Đông nhanh chóng cản lại trước mặt, Trương Minh Khôn đại khái không biết cái gì gọi là "thế lực ngầm của Đại học Tài chính" .

Chờ đến khi Trần Hán Thăng hoàn toàn đến gần, trong đám người đột nhiên xôn xao một trận nho nhỏ, bởi vì có nam sinh nhận ra, đây chính là nam sinh xuất hiện trước cổng trường học hôm khai giảng.

Lúc đó, hắn tựa hồ cũng tung ra một cái tát.

"Cậu Hứa, người này cũng từng đánh cậu đúng không?"

"Không có, cút, ông đây quên rồi!"

Tên cặn bã Hứa Mãn Bình không muốn thừa nhận.

"Trần Hán Thăng, tại sao cậu lại đánh người?"

Sử Chính Đông thay mặt Trương Minh Khôn đặt câu hỏi.

Trần Hán Thăng không trả lời, nhường vị trí lại cho Trương Phương Kỳ.

Cô gái nhỏ có đám người Trần Hán Thăng làm chỗ dựa, cố lấy can đảm nói: "Lúc tên lưu manh này mua trà sữa, đầu tiên là muốn lấy QQ của tôi, ban đầu tôi đã từ chối, sau đó anh ta cứ ở bên cạnh nói lời thô tục, tôi cũng không muốn phản ứng lại, nhưng anh ta nhân lúc lấy trà sữa, nắm lấy cổ tay của tôi kéo lung tung, còn nói muốn đưa tôi đi hát."

"Trần ca không nhìn tiếp được, mới để đám người Kim ca Dương ca đè cái tên lưu manh này lại, rồi hung hăng đánh cho một bạt tai!"

Miệng nhỏ của Trương Phương Kỳ "chẹp chẹp", rất nhanh kể lại đầu đuôi câu chuyện, Sử Chính Đông lúc này mới phát hiện còn là "gây án tập thể" .

Đám nam sinh bên trong cạnh Trần Hán Thăng, lúc có người nghe thấy "Kim ca", cố ý rung rung vai hai cái, ưỡn ngực thẳng tắp nhìn đám tân sinh viên của Học viện Quốc giáo này.

"Hiệu trưởng Lục, mọi chuyện chính là như vậy, không có thêm mắm dặm muối, cũng không có che giấu cái gì."

Trần Hán Thăng trực tiếp giải thích với Lục Cung Siêu.

Lục Cung Siêu gật đầu một cái: "Được, vậy thì vào họp thôi."

Cha con Trương Minh Khôn vừa nhìn mọi chuyện kết thúc như vậy, đương nhiên sẽ không chịu giảng hòa, cha của Trương Minh Khôn chỉ vào những mảnh vỡ của điện thoại di động đầy dưới đất nói: "Còn có vương pháp không, con trai của tôi bị đánh chẳng lẽ cứ quên đi như vậy sao, các người đây là đang bao che!"

"Đứa con trai kia của ông trêu đùa nữ sinh sao không nói?"

Kim Dương Minh đã sớm muốn tức giận, bắt lấy cơ hội hung hăng oán hận một hồi.

"Ông đây dùng tiền mua trà sữa, không cẩn thận sờ hai cái thì thế nào?"

Trương Minh Khôn nóng nảy hét lên.

Trần Hán Thăng lôi ra một tờ tiền từ trong bóp, để trên tay rồi vỗ "bộp bộp bộp bộp" vỗ: "Lý do của mấy tên lưu manh còn rất nhiều, vậy gọi mẹ cậu đến đây, ông đây sờ mặt 100, sờ chân 200, nói không chừng học phí trên người cậu ở Học viện Quốc giáo học phí còn có thể kiếm lại đấy."

“Tên chó kia mày nói gì đó!”

Cha của Trương Minh Khôn vừa nhìn Trần Hán Thăng sỉ nhục vợ của mình, “gào ầm” lên một tiếng muốn nhào tới, Vu Dược Bình và Sử Chính Đông nhanh chóng kéo lại, bảo vệ và nhân viên quản lý của Trung tâm Hoạt động Sinh viên đại học cũng nghe tin chạy tới, tình cảnh lập tức trở nên hỗn loạn.

Kim Dương Minh nhanh chóng kéo Trương Phương Kỳ lui lại phía sau, mãi cho đến khi thoát khỏi chiến trường, Kim Dương Minh mới dựa vào nguyên tắc nói: “Em Phương Kỳ không cần sợ, Kim ca ca sẽ bảo vệ em.”

“Không phải”

Trương Phương Kỳ chỉ vào cục diện đang loạn cào cào kia: “Tiểu Kim ca, em không cần anh bảo vệ, anh mau đi giúp đám người Trần ca đi.”

Kim Dương Minh nghiêm túc lắc đầu một cái: “Hiện tại em mới là nhân chứng quan trọng nhất, cái chức trách này ngoại trừ Trần ca và anh ra, những người khác đều không gánh vác được, Trần ca ở mặt trước chủ trì đại cục, anh ở phía sau yên lặng bảo vệ em.”

Nhiều người can ngăn như vậy, cha của Trương Minh Khôn đương nhiên không thể xông vào, có điều trong miệng còn vẫn đang hùng hùng hổ hổ, mãi cho đến tận khi có người nói: “Tại sao lại có nhiều học sinh tới đây như vậy?”

Sử Chính Đông đột nhiên ý thức được cái gì đó, vội vàng đưa đầu nhìn sang, chỉ thấy trên 4 lối đi bộ đến Trung tâm Hoạt động của sinh viên đại học, có một đám người đang vừa tán loạn vừa có trật tự chạy tới đây.

Tán loạn, bởi vì bọn họ đến từ các thế lực khác nhau;

Có trật tự, bởi vì chỗ bọn họ cần đến đều là Trung tâm Hoạt động của sinh viên đại học.

Trung tâm Hoạt động của sinh viên đại học ở tầng hai, ở cái góc độ cao nhìn xuống, giống như bốn điều "Cứu giá Cần vương" của quân đội vậy.

"Xong rồi, sắp loạn rồi!"

Một ý nghĩ tệ hại đột nhiên xuất hiện trong đầu Sử Chính Đông.

Chương 404: Phong thuỷ không tốt, bỏ qua

Không có

Chương 405: Sự lễ phép của tân sinh viên viện quốc giáo

Trường học là nơi người tuổi trẻ chiếm đa số, điều đáng lo nhất chính là bị kích động dẫn tới hiệu ứng đám đông, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, ít nhất thì bờ vai nhỏ bé của Sử Chính Đông sẽ chậm trễ không dậy nổi.

“Trần Hán Thăng không phải người ngu, hắn biết rõ hậu quả của việc làm như vậy!”

Sử Chính Đông nghĩ thầm trong lòng.

Nói thật, thực ra thì Trần Hán Thăng phát hiện ra bốn đội ngũ này, trong lúc nhất thời cũng có chút bối rối.

“Tao không lay chuyển bất kì ai, hơn nữa loại chuyện nhỏ như này, đâu cần phải bày ra cục diện lớn như vậy.”

Trong lòng Trần Hán Thăng buồn bực, quay đầu nhìn về phía sau.

Dương Thế Siêu qua khoát khoát tay: “Không phải tao gọi.”

Quách Thiếu Cường lắc đầu một cái: “Tao không quen biết nhiều người như vậy đâu.”

“Không sai, là tao gọi!”

Kim Dương Minh bình tĩnh đi tới: “Trong phòng 602 ngoại trừ Trần ca ra, người có thể có loại suy nghĩ kín đáo này, cũng chỉ có tao.”

“Mày gọi?”

Trần Hán Thăng cau mày.

“Dĩ nhiên, thấy Trần ca muốn tới Trung tâm Hoạt động Sinh viên Đại học bên kia nhận tội, trong lòng tao đã biết không ổn.”

Kim Dương Minh đắc ý vuốt tóc ở thái dương: “Vì vậy một bên tao liên lạc với các nam sinh trong lớp, một bên liên lạc với A Nam và Nhiếp Tiểu Vũ, nhìn vào bốn thế lực này, có nam sinh từ lớp Quản lý Công năm hai, có cán sự của hội học sinh, có sinh viên làm thêm ở Hoả Tiễn 101, còn có một nhóm hình như là nữ đoàn, các cô ấy đến kiểu gì vậy?”

Nhóm này nữ đoàn là năm ngoái sau khi Trần Hán Thăng đánh đuổi Hà Sướng đi, đã mời hắn tới đảm nhiệm chức phó trưởng đoàn tổ chức học sinh.

Các cô ấy đại khái ghét cay ghét đắng mấy tên cặn bã có tiền, cho nên khi nghe nói Trần Hán Thăng lại xảy ra mâu thuẫn với tên con nhà giàu kia, lập tức liền chạy tới trợ giúp.

“Đm … “

Trần Hán Thăng trợn mắt nhìn Kim Dương Minh, nghĩ thầm đây không phải hại mình sao, Lục Cung Siêu vẫn còn đang ở đây đấy, tên chó Kim Dương Minh vì thỏa mãn tính khoe mẽ trong lòng mình, lại dám huy động tài nguyên xã giao của ông đây.

“Trần ca, tại sao nhìn tao như vậy?”

Kim Dương Minh vỗ vai Trần Hán Thăng một cái: “Giữa anh em với nhau còn cần nói cảm ơn sao, mày cứ xử lý chuyện này cho tốt trước đi.”

Trần Hán Thăng: …

Trước tiên không nói chuyện Kim Dương Minh đang “kể công” bên kia, chỉ nói riêng những phụ huynh và học sinh của

Học viện Quốc giáo đều có chút đáng sợ, Số học sinh phía dưới hẳn là đã vượt hơn 100 rồi, nhìn vẻ mặt trông đều có chút tức giận, quan trọng là còn liên tục không ngừng có học sinh gia nhập vào.

Có vài phụ huynh thậm chí còn muốn lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát.

"Hiệu trưởng Lục, mấy người này không phải em gọi đến."

Trần Hán Thăng lập tức giải thích với Lục Cung Siêu, bản thân hắn thật ra cũng không muốn tạo phản.

Lục Cung Siêu vừa nãy nghe được Trần Hán Thăng nói chuyện với Kim Dương Minh, ông ấy không thấy làm lạ gì đối với việc Trần Hán Thăng có sức kêu gọi như vậy, chẳng qua là cảm thấy chuyện này không thể lan rộng ra nữa.

"Cậu có thể dùng tốc độ nhanh nhất để giải tán nhóm người này không?" Lục Cung Siêu hỏi.

Trần Hán Thăng gật đầu một cái: "Không thành vấn đề."

Trương Minh Khôn và cha hắn trố mắt nhìn nhau, một lúc sau nói: "Hiện tại tôi có thể thôi học sao, uống một cốc trà sữa thôi mà, coi như sờ một cái cổ tay, cậu ta liền huy động mấy trăm người đến đánh tôi … "

Cha của Trương Minh Khôn hiện giờ cũng không làm màu, yên lặng gật đầu một cái.

Trần Hán Thăng đang muốn giải tán những người này, lại nghe được sự lo lắng của Trương Minh Khôn, bước chân hắn dừng lại một chút, nghiêm túc cẩn thận giải thích: "Khôn Khôn, kỳ thực tôi và những người phía dưới không quá quen thuộc, xin cậu hãy tin tưởng tôi, Đại học Tài chính là một cơ sở đại học chính quy, tuyệt đối không thể chứa chấp mấy chuyện xấu được, cũng sẽ không có những thế lực đen tối, sạch sẽ thuần khiết giống như tôi vậy… "

“Lớp trưởng, ai chạy đến tiệm trà sữa trêu đùa mấy cô gái nhỏ, muốn tay vẫn là chân, cậu nói một câu!”

Chu Thành Long ở phía dưới gào thét, cậu ta vì khí thế mà cố ý làm màu.

“Ôi trời ơi … “

Trần Hán Thăng hít sâu một hơi.

Trương Minh Khôn quay đầu qua, không có thế lực đen tối, thật sự có mặt dày thốt ra khỏi miệng à!

Trần Hán Thăng không có cách nào “bịch bịch bịch” chạy xuống, người ở phía trên cũng không hiểu Trần Hán Thăng nói cái gì, tóm lại nhìn hắn rất giống như đang nổi giận, liên tục đánh mắng rồi đuổi cả ba nhóm đi.

Hắn ngược lại chỉ khá là hiền hoà với nhóm nữ sinh, nhưng cũng khách khí đưa người ta đi.

Tất cả tổng cộng dường như cũng chưa đến năm phút, những người này đến nhanh, đi cũng nhanh, “soạt” một tiếng chỉ còn sót lại mấy học sinh đứng xem trò vui.

“Còn nói không quen biết, đệt!”

“Nhiều người lập tức tụ tập lại, rồi lại lập tức tản đi như vậy, tôi cảm thấy bên trong Đại học Tài chính chắc chắn có tổ chức nào đó giống như Thiên Địa Hội vậy.”

“Địa chấn cao cương, nhất phái khê sơn thiên cổ tú; môn triều đại hải, tam hà hợp thủy vạn niên lưu … “

“Cậu mẹ nó nói từ lóng của thơ phản Thanh phục Minh ở đây làm gì, xem nhiều <Lộc đỉnh ký> của Châu Tinh Trì quá rồi hả!”

…

Tóm lại, đám học sinh trẻ tuổi của Học viện Quốc giáo này có đủ các loại bình luận ngốc nghếch.

Trần Hán Thăng khuyên nhóm người phía dưới đi rồi, lại chạy đến trước mặt Lục Cung Siêu: "Đã giải tán hết rồi ạ, chỉ là một chuyện hiểu lầm thôi."

Lục Cung Siêu lúc này mới gật đầu một cái, nhìn về phía cha con Trương Minh Khôn: "Bây giờ có thể đi họp được rồi chứ?"

"Có thể, có thể."

Cha Trương Minh Khôn nhặt thẻ SIM điện thoại lên, kéo Trương Minh Khôn đi vào trong trung tâm hoạt động, Trần Hán Thăng chống nạnh đứng bên ngoài, nhìn Kim Dương Minh đang tranh công với Trương Phương Kỳ, nội tâm tràn đầy vẻ u buồn.

"Này, cậu là cái người tên Hứa Mãn Bình, Hứa thiếu đúng không?"

Đột nhiên, Trần Hán Thăng nhìn thấy một khuôn mặt có chút quen thuộc, cậu ta rất giống lúc khai giảng đi xe motor khoe khoang, khuôn mặt nhỏ bị mình sờ một lần rồi.

"Sư huynh Trần, sao lại khách khí như vậy chứ, gọi tôi là A Bình là được rồi."

…

Sau khi hội nghị bắt đầu, phụ huynh cùng các bạn học của Học viện Quốc giáo bất ngờ phát hiện Trần Hán Thăng lại ngồi ở trên bục chủ tịch, tuy rằng vị trí của hắn là gần nhất, nhưng tóm lại là có chút thân phận đi.

Quả nhiên, bảng hiệu trước mặt hắn viết "Phó chủ tịch hội học sinh trường học" .

Bắt đầu là lãnh đạo trường học chính thức lên tiếng, Lục Cung Siêu đọc vài câu diễn văn chào mừng đơn giản, viện trưởng Học viện Quốc giáo cũng nói đôi câu.

Người viện trưởng này là người Mỹ được mời từ bên ngoài về, dù sao Học viện Giáo dục chuẩn quốc tế nên đòi hỏi quy cách cao hơn một chút, mời một vị người nước ngoài về lại càng thích hợp, có điều người viện trưởng này lại mặc kệ công việc cụ thể.

Phía dưới chính là đại biểu học sinh lên tiếng, theo thủ tục thì là Trần Hán Thăng phát biểu, Trần Hán Thăng nhìn bản thảo trong tay một chút, đây cũng không phải tự hắn viết, toàn bộ đều là mấy câu "lời nói rỗng tuếch".

"Hiệu trưởng Lục, em muốn nói hai câu không theo bản thảo, có được không?"

Trần Hán Thăng cầm mic, lặng lẽ đi đến bên cạnh Lục Cung Siêu xin phép.

Lục Cung Siêu nhìn Trần Hán Thăng một chút, ánh mắt Trần Hán Thăng bình tĩnh, thản nhiên đối mặt.

Cuối cùng, hiệu trưởng Lục chậm rãi gật đầu một cái: "Chú ý kiểm soát tiết tấu ."

"Thưa các vị phụ huynh, các bạn học của Học viện Quốc giáo, chào mọi người!"

Trần Hán Thăng lật lại bản thảo, này cho thấy bản thân hắn đã thoát khỏi bản thảo diễn thuyết.

"Tôi là Phó chủ tịch hội học sinh của Đại học Tài chính Trần Hán Thăng, rất xin lỗi vì đã để mọi người thấy một màn vừa rồi, đầu tiên tôi muốn nói lời xin lỗi, đương nhiên không phải vì một cái bạt tai kia, mà là ảnh hưởng được tạo thành."

Trương Minh Khôn sờ mặt của mình một cái, ý tứ của Trần Hán Thăng rất rõ ràng, hắn không hối hận vì cái bạt tai kia, chỉ là cảm thấy có lỗi với mấy nhóm tụ tập sau đó.

“Sinh viên đại học đầu tiên phải lấy học tập làm trọng, nhưng điều kiện gia đình các vị đây đều rất tốt, sau này có thể còn muốn ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, cho nên chưa chắc sẽ coi trọng thành tích ở đại học chính quy, tôi đây có thể hiểu được, thế nhưng bạn có thể không học, cũng đừng đi làm phiền những bạn học xa lạ muốn học.”

“Thứ hai, có tiền chỉ là một loại ưu thế, có thể bạn không thể ỷ vào loại ưu thế này để đi trêu chọc đám lưu manh, bạn có thể bắt nạt người khác, vậy thì những người khác cũng có thể bắt nạt bạn.”

“Điều cuối cùng, nếu muốn có QQ của một cô gái thì cũng phải nghĩ chút mưu kế đi, sao lại ép bức được. Nếu thực sự không được bịa ra lý do nào, thì cứ nói mình là ban tổ chức XX của hội học sinh, muốn làm một khảo sát điều tra, học tỷ có thể thêm QQ không, người bình thường đều sẽ không từ chối … “

Trần Hán Thăng nói tới loại chuyện này, liền nói như máy hát không dừng lại được, cuối cùng vẫn là Sử Chính Đông hắng giọng một cái, Trần Hán Thăng mới hơi ngừng lại.

“Tóm lại, mọi người muốn làm một học sinh tốt, mà thực sự không hiểu phải làm thế nào, vậy hãy cùng tôi … Khụ, đi theo bên cạnh chủ tịch Khương Vũ Hiên của tôi mà học tập.”

…

Sau bài phát biểu đơn giản mà chân thân này, ấn tượng của các phụ huynh và học sinh ở dưới với Trần Hán Thăng đã thay đổi rất nhiều, có điều Trương Minh Khôn vẫn muốn thôi học, đại khái là bởi vì cuối cùng vẫn không bỏ qua được mặt mũi.

“Đáng tiếc, thiếu mất một người.”

Sử Chính Đông tiếc nuối nói với Lục Cung Siêu.

Lục Cung Siêu lắc đầu một cái: “Chưa chắc đã là chuyện xấu, nói không chừng chuyện phiền toái bên phía Học viện Quốc giáo kia cũng có ít nhiều, Trần Hán Thăng đánh người là không đúng, nhưng cũng bất tri bất giác lập ra một quy tắc.”

Sử Chính Đông đương nhiên là không ủng hộ cái loại logic này, chỉ là hiện tại Hoả Tiễn 101 ngày càng lớn mạnh, nghe nói còn muốn vượt qua Tô Đông Vệ Thị, cho nên độ bao dung của lãnh đạo trường với Trần Hán Thăng là rất lớn.

Sau khi kết thúc nghi thức chào mừng, trong sân trường của Đại học Tài chính liền có hơn 100 học sinh đặc biệt, bọn họ không cần huấn luyện quân sự, lên lớp có giáo viên nước ngoài dạy, còn có lớp học riêng, chiếm tòa ký túc xá tốt nhất của Đại học Tài chính.

Có điều về bản chất bọn họ vẫn là những người trẻ tuổi, thích tham gia vào các hoạt động thanh xuân, cũng thích uống trà sữa ngọt ngào.

“Trần Hán Thăng, tớ cảm thấy mấy cuộc thảo luận trên BBS có hơi sai lầm bất công, tuy rằng các sư đệ, sư muội của Học viện Quốc giáo có tiền, nhưng đều rất lễ phép.”

Sau khi Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở mua quần áo về, Hồ Lâm Ngữ một bên làm thêm ở tiệm trà sữa, một bên thần thần bí bí nói với Trần Hán Thăng.

Sáng sớm hôm nay, áo lông của Hồ Lâm Ngữ cho Đoàn Viên mượn bị hỏng, Hồ Lâm Ngữ không nỡ đánh Đoàn Viên, nên nói chuyện với ba Đoàn Viên đòi tiền, lại kéo mẹ của Đoàn Viên đến chợ Nghĩa Ô dạo phố, vừa khéo bỏ qua tiết mục buổi trưa kia.

“Sao lại lễ phép?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Tự cậu xem đi.”

Hồ Lâm Ngữ chỉ vào một ghế tựa bằng mây.

Cách đó không xa Trương Phương Kỳ bưng trà sữa tới, hai nam sinh của trường Học viện Quốc giáo chỉ vào mặt bàn nói: “Trước tiên cô cứ để trà sữa xuống đi, chúng tôi sẽ cầm lấy, ngón tay tuyệt đối không nên có tiếp xúc.”

Chương 406: Tôi muốn tiến hành một vụ kiện xuyên quốc gia

“Tiểu Trần, sao đợt này cậu luôn đến Đại học Đông Đại vậy?”

Từ sau hôm tựu trường của Học viện Quốc giáo suýt chút nữa gây ra vụ việc nhóm đó, Trần Hán Thăng liền liên tục mấy ngày đều đến khu Đại học Tiêu Ninh để tiến hành “tị nạn chính trị”, muốn cho ngọn gió nhanh chóng thổi đi.

Có Trần Hán Thăng ân cần bầu bạn như vậy, Tiêu Dung Ngư đương nhiên vui vẻ rồi, có điều cô cũng thấy rất kỳ lạ, Trần Hán Thăng không có hứng thú gì với việc ngồi yên trong thư viện, nhưng mà lần này lại có thể chịu được tính tình của mình.

“Haizz, nói rất dài dòng.”

Trần Hán Thăng đang ngủ, vuốt mắt nói lại chuyện đã xảy ra một lần, chỉ là nơi bắt đầu từ ” tiệm trà sữa Ngộ Kiến” trở thành “Hỏa Tiễn 101”, hắn lo lắng lòng hiếu kỳ Tiêu Dung Ngư sẽ dâng lên, thật muốn đến tiệm trà sữa đi dạo.

“Là vậy à.”

Tiểu Ngư Nhi cuối cùng đã hiểu rõ rồi, nghịch ngợm vỗ lên đầu Trần Hán Thăng: “Ngoan, vậy cậu cứ yên tâm ở lại đây tị nạn đi, thù lao chính là phải đi tản bộ với tớ một chút, ăn bánh ngọt, còn phải mua chút quần áo trang sức gì gì đó nữa.”

“Xin đó, lúc các cậu muốn thể hiện tình cảm, thì có thể chú ý đến cảm giác của những người khác một chút không.”

Biên Thi Thi ngồi ở đối diện mặt đầy ghét bỏ, giơ sách vở lên để che chắn tầm mắt.

Trần Hán Thăng không chịu yếu thế, cũng muốn đi vỗ lên đầu Tiêu Dung Ngư, hai người ở trong thư viện không hề có một tiếng động nào đùa giỡn một lúc, cuối cùng Tiểu Ngư Nhi chơi mệt rồi, mặt trái xoan đặt ở trên mu bàn tay, con mắt nhìn thẳng về phía trước, thỉnh thoảng hàng lông mi dài lại rung rung một chút, vô cùng đáng yêu.

Trần Hán Thăng cười một tiếng, đưa tay đặt phía sau bờ lưng thướt tha mượt mà của Tiêu Dung Ngư, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại.

Đây là một động tác thường thấy của một cặp nam nữ đang yêu đương nam nữ, những cử chỉ thân mật nhỏ với nhau này có thể làm gia tăng tình cảm, Tiểu Ngư Nhi quay đầu lại, cười ngọt ngào về phía Trần Hán Thăng, một bên má lộ ra lúm đồng tiền động lòng người.

Hai người nhỏ giọng nói chuyện phiếm, Tiểu Ngư Nhi không biết nhớ ra cái gì đó, đột nhiên vểnh miệng nói: “Gần đây thân thể giáo sư Tôn không tốt lắm, tớ có tới thăm mấy lần, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.”

“Đến bệnh viện sao?”

Từ đầu năm đến giờ, Trần Hán Thăng bận rộn sẽ không rảnh đến thăm Tôn Bích Dư, nghe nói thân thể vị lão thái thái kiêu ngạo này không tốt lắm, đúng là cũng có chút lo lắng.

Tiêu Dung Ngư thở dài một hơi: “Bác sĩ nói là có uất ức trong lòng, nhưng chúng tớ hỏi bà ấy nguyên nhân, lão thái thái lại quật cường không chịu nói.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Không chừng là có liên quan đến Ngô tỷ hoặc là Tôn Đường Đường, lúc hai mẹ con họ không về nước, thì giáo sư Tôn có thể sẽ đi xe đạp đâm vào xe con."

"Thật đáng ghét!"

Tiểu Ngư Nhi nắm tay Trần Hán Thăng quơ quơ: "Nếu không tối nay chúng ta cùng nhau đi thăm bà một chút đi, cậu ở bên cạnh lão thái thái nói hai câu, cảm giác giáo sư Tôn cũng rất yêu thích cậu."

"Chắc là bà ấy muốn để tớ làm cháu rể ngoại, thực ra nhan sắc của Tôn Đường Đường cũng được đấy chứ."

"Đồng chí Trần Hán Thăng, chuyến tị nạn chính trị của cậu đến đây là kết thúc, yêu cầu lập tức cút khỏi đây."

…

Tuy rằng nói thì nói thế, chạng vạng tối Trần Hán Thăng vẫn đi mua một ít bánh củ năng đến nhà giáo sư Tôn, thời tiết càng ngày càng nóng, có điều trong sân trường vẫn rất mát mẻ.

Những đại học có kiến trúc trăm năm như Đại học Đông Đại này, khu trường học cũ không có cái gì quá hiện đại cả, nhìn qua đều là dây leo quấn quanh mấy toà nhà kiểu cũ, nếu không thì chính là ôm hết mấy cây ngô đồng thô ráp, khắp nơi đều là cây xanh che chắn tầm nhìn, cho nên trong sân trường luôn cảm thấy yên bình mà nhẹ nhàng khoan khoái.

Đặc biệt là khu nhà ở của các giáo sư bên kia, bình thường còn có thể nhìn thấy từng mảnh từng mảnh vườn rau nhỏ, phía dưới trồng rau cải xanh, phía trên là từng dàn mướp san sát nhau, loại cảnh sắc này Trần Hán Thăng trước đây cũng đã từng thấy ở Đại học Kiến Nghiệp, Thanh Hoa, Đại học Yến Sơn rồi, đại khái đây chính là cái gọi là "lắng đọng" đi.

Biên Thi Thi cũng đi theo phía sau, cô ấy là hạ quyết tâm đi theo ăn chùa uống chùa Tiểu Ngư Nhi.

Cửa nhà giáo sư Tôn vẫn đang mở, cho dù Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường đã vào ở rồi, nhưng bà ấy vẫn duy trì thói quen này như trước, thuận lợi cho học sinh đi vào xin chỉ bảo.

"Tiểu Ngư Nhi đến rồi à."

Đầu tiên Ngô Diệc Mẫn thân thiết chào hỏi Tiêu Dung Ngư, sau đó hơi bình tĩnh nói với Trần Hán Thăng: "Xin chào."

Đến lượt Biên Thi Thi, Ngô Diệc Mẫn chỉ là gật đầu một cái.

"Chị Ngô, giáo sư Tôn hôm nay thế nào rồi?" Tiêu Dung Ngư hỏi.

Ngô Diệc Mẫn có chút lo lắng: "Vẫn cứ im lặng đọc sách, cũng không nói ra nguyên nhân gì."

Tôn Đường Đường rót ba chén nước, cô gái này hiện tại cũng không giống cô gái ngốc nghếch lúc mới gặp mặt nữa.

"Gần nhất bận việc gì không, vẫn đang làm thêm ở cầu Sư Tử bên kia sao?"

Trần Hán Thăng đánh giá Tôn Đường Đường, cô ta ăn mặc đơn giản với một cái áo liền mũ và quần jean, chất lượng không thể nói là quá tốt, nhưng nhìn chung cũng không đến mức cũ nát.

Tôn Đường Đường dùng giọng phổ thông không quá chuẩn trả lời: "Nhận làm người mẫu cho một quảng cáo, gần đây đang chụp hình."

Trần Hán Thăng nể mặt mũi giáo sư Tôn, chủ động nói: "Quảng cáo là ngành nghề có rất nhiều quy tắc ngầm, dáng

dấp cô cũng khá xinh đẹp, nếu như có người muốn bàn điều kiện với cô, bao nhiêu tiền cũng không được đồng ý, tôi sẽ giúp cô giới thiệu một công việc khác an toàn hơn.”

“Cảm ơn chị Tiểu Ngư Nhi, cảm ơn anh Hán Thăng.” Tôn Đường Đường lễ phép gật đầu một cái.

“Chuyện nhỏ thôi~ “

Trần Hán Thăng muốn vỗ vai Tôn Đường Đường cổ vũ, Tiểu Ngư Nhi ở bên cạnh “khụ” một tiếng, còn lườm hắn một cái, Trần Hán Thăng mới cười hì hì thu tay về: “Là công việc có tiền lương thấp nhất là 8000 tệ đó.”

Tôn Đường Đường nghe hiểu ý nghĩa của “8000 tệ” là như thế nào, cặp mắt xanh thẳm chăm chú nhìn Trần Hán Thăng.

Lần đầu tiên chạm vào 8000 tệ, hình như là bí mật nhỏ của hai người.

Tiểu Ngư Nhi phòng bị càng sâu hơn, cũng tuyệt đối không ngờ Trần Hán Thăng còn có thể đùa giỡn ngấm ngầm như vậy.

Lúc này, giáo sư Tôn từ thư phòng đi ra, thần sắc của bà quả nhiên có chút âm trầm, vốn dĩ tóc hoa râm vẫn rất có phong thái, hiện giờ chỉ còn để lại dấu hiệu của sự già yếu.

Giáo sư Tôn nghe thấy Trần Hán Thăng và Tôn Đường Đường nói chuyện, nhưng bà không nói gì, thân mật lôi kéo tay Tiểu Ngư Nhi đi vào thư phòng.

Trong đôi mắt của Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường đều là hâm mộ, loại đãi ngộ này Tôn Đường Đường chưa từng một lần được hưởng thụ qua, Ngô Diệc Mẫn cũng phải cố gắng rất nhiều từ tấm bé.

Biên Thi Thi ngược lại lại yên tĩnh ngồi trên ghế salon đọc báo, dù là ai thì làm bạn thân của một hoa khôi trường học, trong lòng không có sức chịu đựng mạnh mẽ thì không được.

“Tiểu Trần, cậu cũng lại đây đi.”

Tiểu Ngư Nhi bình thường cũng để cho Trần Hán Thăng tự sinh tự diệt ở phòng khách, ngày hôm nay lại hiếm hoi dẫn Trần Hán Thăng theo bên người, có lẽ là vừa nãy có hơi ghen một chút .

Giáo sư Tôn không nói gì, để cho Tiểu Ngư Nhi sao chép lại đoạn phim của các vụ án như thường lệ, hầu hết đều là tiếng Anh.

Trong thư phòng chỉ có âm thanh viết chữ “soàn soạt”, đợi Tiêu Dung Ngư sao chép xong rồi, giáo sư Tôn lại giảng giải những tinh tuý trong đó.

“Thật trâu bò!”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm mình đã từng thấy đi cửa sau, nhưng chưa bao giờ thấy kiểu đi cửa sau như này, giáo sư Tôn thật giống như một vị tông sư võ học, đang đem hết nội lực của bản thân từng chút truyền thụ cho Tiểu Ngư Nhi.

Mỗi lần Tiểu Ngư Nhi đến đây, đều bị lôi kéo truyền đạo học nghề hơn một giờ, lẽ nào đây chính là ưu thế ngầm của việc có “dáng dấp xinh đẹp” sao?

Trần Hán Thăng cảm thấy rất nhàm chán, nhưng mỗi lần muốn đi ra ngoài, Tiểu Ngư Nhi lập tức ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách ấy, tội nghiệp nhìn hắn.

“Được rồi, dáng dấp xinh đẹp chính là có ưu thế.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nghĩ, mở ra tủ sách ở đâu ra sờ một cái, thì lại lật tung chỗ đó.

“Lão thái thái.”

Trần Hán Thăng đột nhiên nhớ tới một chuyện, tùy ý hỏi: “Ở Đại học Kiến Nghiệp có một chị tiến sĩ khoá trên, cô ấy

muốn hợp tác với Tiểu Ngư Nhi để mở một văn phòng luật sư, bà cảm thấy việc này có thể được không?"

"Vô cùng khó khăn."

Giáo sư Tôn trả lời ngắn gọn.

Trần Hán Thăng cũng không nổi giận, tuỳ tiện nói: "Tiền là chuyện nhỏ, còn có khó khăn gì?"

"Có một số việc không phải tiền có thể giải quyết được, ví dụ như tư chất, ví dụ như danh tiếng."

Giáo sư Tôn nói với Tiêu Dung Ngư: "Trò thật sự muốn thử một chút sao?"

Tiểu Ngư Nhi rất ngoan ngoãn: "Em nghe lời cô."

Tôn Bích Dư cưng chiều cười một tiếng, lúc nhìn thấy Tiêu Dung Ngư, bà thật sự như thấy được thời còn trẻ của chính mình.

"Tiểu Ngư Nhi, thành lập một văn phòng luật sư, tư chất chỉ là một yếu tố, quan trọng nhất phải được cả ngành công nhận, như vậy mới có thể làm tiếp được, cho nên bình thường mới thành lập văn phòng, đều hi vọng thắng một vụ kiện chấn động toàn quốc, như vậy… "

Giáo sư Tôn nói, giọng nói càng ngày càng yếu, nhưng ánh mắt lại càng ngày càng sáng.

Tiêu Dung Ngư liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng đè hai tay xuống, ra hiệu không cần căng thẳng, yên lặng theo dõi biến đổi.

"Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng."

Giáo sư Tôn đột nhiên nói rằng: "Trò biết nguyên nhân tâm trạng của tôi gần đây nghiêm trọng là sao không?"

"Là gì ạ?"

Trần Hán Thăng biểu thị không biết.

Giáo sư Tôn liên tục vỗ bàn, vẻ mặt rất kích động: “Tôi là người đặt nền móng cho ngành luật trong nước, <Luật hôn nhân> hầu hết đều là do tự tay tôi soạn thảo, kết quả con gái mình ly hôn không được chia một phần gia sản nào, đây không chỉ là sự sỉ nhục về nhân cách, mà còn là sự kỳ thị của quốc gia, còn cả sự miệt thị của tri thức nữa! ! !”

“Các trò muốn thành lập văn phòng luật, thì nhanh chóng thành lập đi!”

Giáo sư Tôn đột nhiên đứng lên, mở cửa phòng ngủ ra nói: “Tôi muốn thông qua văn phòng luật này tiến hành một vụ kiện xuyên quốc gia, vì chính mình, vì Diệc Mẫn, vì là người Trung quốc mà đấu tranh một lần! ! !”

Chương 407: Năng lực ứng biến của tên cặn bã

Tôn Bích Dư đột nhiên tuyên bố lên tòa án, lại còn là kiểu vụ kiện xuyên quốc gia kia, Tiêu Dung Ngư nhất thời đều không phản ứng kịp, chứ đừng nói Ngô Diệc Mẫn bên ngoài.

Trần Hán Thăng lấy lại ý thức nhanh nhất, còn cân nhắc lại mọi chuyện theo một góc độ khác.

"Mấy kiểu vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia, nó chắc chắn có thể hấp dẫn sự chú ý của truyền thông, cho nên dù thắng hay thua cũng đều có chỗ tốt."

Trần Hán Thăng phân tích cho Tiểu Ngư Nhi nghe: "Thắng thì sẽ nở mày nở mặt, gia tăng danh tiếng của mình; thua thì sẽ có can đảm đấu tranh, bước đầu tiên trong tranh chấp dân sự liên quan đến nước ngoài, nói chung dù thắng hay thua, chắc chắn sẽ tạo ra tiếng vang lớn, đến lúc đó còn sợ văn phòng luật sư không kiếm được mối làm ăn sao?"

"Hơn nữa, điều kiện để thành lập văn phòng luật sư cũng rất nghiêm ngặt, nhưng sau khi giáo sư Tôn tham gia vào, bất kỳ điều kiện nào về mặt kỹ thuật cũng có thể giải quyết dễ dàng."

"Tiểu Trần, như vậy là quá coi trọng công danh lợi lộc rồi."

Tiểu Ngư Nhi có chút không quá tình nguyện, xuất phát điểm của giáo sư Tôn rất cao, so với Trần Hán Thăng ở dưới dường như chỉ có thể nhắc đến "tiền và danh" mà thôi.

"Sao lại là coi trọng công danh lợi lộc được."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, lại thay đổi suy nghĩ thuyết phục khác: "Đất nước chúng ta rất nhiều người dân nữ, nói không chừng đã từng bị người nước ngoài bắt nạt, cũng là bởi vì chưa từng có tiền lệ về mấy vụ kiện dân sự xuyên quốc gia như này, khiến các cô ấy chỉ có thể nuốt giận vào trong, hiện tại có giáo sư Tôn đứng ra, cậu là học sinh tâm đắc nhất của bà ấy cũng là cô gái độc lập ưu tú nhất của Trung Quốc, có phải nên đi hỗ trợ hay không?"

Tiểu Ngư Nhi im lặng nửa ngày, gật gật đầu nói: "Chắc chắn là nên."

"Chính là thế, cho nên văn phòng luật sư chỉ là một cầu nối thôi, nhưng cũng là không thể thiếu, bởi vì giáo sư Tôn muốn thông qua cầu nối này mới có thể khởi xướng vụ kiện xuyên quốc gia."

Trần Hán Thăng nhéo mũi Tiểu Ngư Nhi: "Vụ kiện kiểu như này sẽ không thể giải quyết trong thời gian ngắn được, có thể bắt đầu từ lúc chuẩn bị tư liệu, cho tới khi chính thức bước lên tòa án, nói không chừng phải bỏ ra hai, ba năm, có điều cậu mới lên năm 2, trong quá trình này vừa vặn có thể không ngừng học tập và tích lũy kinh nghiệm."

"Khoảnh khắc hoàn thành vụ kiện đó, chính là thời điểm Tiêu đại luật sư cậu bước ra nêu cao tên tuổi."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

"Sư tỷ Cao bên đó phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngư Nhi không phản ứng lại sự trêu đùa của Trần Hán Thăng, lại có những cố kỵ khác.

Thực ra thành lập văn phòng luật sư, cô cảm thấy bản thân chỉ thấy rất mới mẻ, có một loại cảm giác muốn thử xem sao, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới việc vừa lên đã muốn tiếp xúc

với kiểu vụ kiện lớn xuyên quốc gia này, trong lòng toàn là áp lực và lo lắng.

Có điều cũng còn tốt, Tiểu Trần ở ngay bên cạnh mình, Tiêu Dung Ngư ngẩng khuôn mặt trái xoan lên, tin cậy chăm chú nhìn Trần Hán Thăng.

"Cao Văn thì dễ xử lý thôi, chị ta đã đồng ý sẽ cùng ra va chạm xã hội."

Chuyện này Trần Hán Thăng đã xử lý không một chút gánh nặng nào trong lòng: "Không đồng ý thì đá chị ta đi, tóm lại lão thái thái cũng đã chuẩn bị tham gia, còn vấn đề về phương diện tư chất gì còn chưa giải quyết xong sao?"

Tiêu Dung Ngư: …

Trong phòng khách, giáo sư Tôn cũng đang giải thích với hai mẹ con Ngô Diệc Mẫn về nguyên nhân bản thân muốn tiến hành một vụ kiện xuyên quốc gia, có điều hình như Ngô Diệc Mẫn rất do dự.

Tôn Bích Dư rất tức giận, lắc lắc cái đầu tóc bạc trắng: "Con rốt cuộc là đang suy nghĩ gì vậy hả, hôn nhân có thể thất bại, nhưng tôn nghiêm không thể vứt bỏ được, nếu như không tiến hành vụ kiện, bệnh trầm cảm này của mẹ căn bản không thể tốt lên được!"

"Không phải, mẹ."

Ngô Diệc Mẫn nhìn thấy mẹ tức giận, cô ta cũng có chút hoang mang: "Luật pháp ở mỗi bang ở Mỹ đều không giống nhau, thủ tục ở chỗ đó vô cùng phức tạp … "

"Những cái này mẹ còn cần con dạy sao?"

Tôn Bích Dư liếc Ngô Diệc Mẫn một cái: "Cho nên trước khi bắt đầu phải thu thập tài liệu trước, quá trình này nói không chừng sẽ mất khoảng một năm, đến lúc lên tòa án đấu

tranh sẽ liên tiếp có thêm nhiều lần một năm nửa năm, mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng cho một vụ kiện lâu dài rồi.”

“Đời người cuối cùng còn có mấy năm, còn có thể tranh tài với người Mỹ.”

Tôn Bích Dư hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo nói: “Coi như lúc chết gặp lại cha con, ông ấy còn phải khen mẹ hai câu.”

“Không sai!”

Trần Hán Thăng kéo Tiểu Ngư Nhi tới phòng khách, lớn tiếng nói: “Đối với cái tên cặn bã đã bắt nạt chị Ngô kia, phải làm chết con mẹ gã!”

Hắn nói xong mới chú ý tới Tôn Đường Đường cũng đang ngồi trên ghế salon, cô ta cũng không ý thức vụ kiện giữa “bà ngoại và ba” này, chẳng qua cũng chỉ ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng.

“Cái đó, Đường Đường.”

Trần Hán Thăng có chút lúng túng giải thích: ” ‘Làm chết con mẹ nó’ chỉ là một từ dùng để hình dung thôi, tôi không muốn làm bà nội của cô đâu … “

…

Tôn Bích Dư cũng vì chuyện lòng con gái ly hôn này mà lòng nặng trĩu, hiện giờ đã có cách giải quyết, tinh thần của bà lại lần nữa sáng lên, kéo Tiểu Ngư Nhi đến giảng giải các điều kiện để thành lập văn phòng luật sư.

“Hán Thăng cũng đã lên Đài truyền hình Kiến Nghiệp rồi, chuyện làm ăn xem ra cũng không nhỏ, chuyện thuê văn phòng và đăng ký vốn điều lệ đối với cậu ấy mà nói cũng không phải vấn đề, còn ba người có chứng nhận hành nghề luật sư nữa.”

Tôn Bích Dư thản nhiên nói: “Đây là việc nhỏ, tôi có nhiều học sinh như vậy, tùy tiện chọn bừa ba người cho đủ số lượng là được rồi, đợi Tiểu Ngư Nhi các trò lấy được các giấy chứng nhận liên quan, rồi yên lặng sa thải bọn họ là được.”

Lúc giáo sư Tôn nói chuyện, ánh mắt cũng nhìn Biên Thi Thi, Biên Thi Thi kinh ngạc chỉ mũi mình: “Giáo sư, em cũng có thể tham gia sao?”

Tiểu Ngư Nhi rất kỳ quái: “Thi Thi, cậu không muốn thử một chút sao?”

“Muốn, thực sự rất muốn “

Biên Thi Thi kích động ôm lấy Tiểu Ngư Nhi: “Tớ biết mà, ôm chặt lấy đùi của cậu, chắc chắn sẽ có chỗ tốt … “

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng, có vị đại lão như giáo sư Tôn tham gia vào, rất nhiều vấn đề sẽ không còn tồn tại nữa.

“Reng reng reng ~ “

Điện thoại trong túi vang lên, Trần Hán Thăng nhìn một cái thì thấy là Trịnh Quan Đề, lúc này giáo sư Tôn đang say mê trò chuyện với Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng tỉnh bơ đi ra ban công nghe máy.

“Em trai cặn bã, nghe điện thoại chậm thế, có phải đang ở bên cạnh cô gái nhỏ nào đó đúng không?”

Trịnh Quan Đề đoán rất chính xác, đáng tiếc Trần Hán Thăng không thừa nhận.

“Em trai ngắn, em trai dài, em trai không tiền cô cũng mặc kệ.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói: “Mới vừa ở nhà ăn cơm xong, Đề ca có dặn dò gì?”

“Ha ha ha … “

Trịnh Quan Đề trong điện thoại cười một tiếng, sau khi dừng lại mới nói: “Tên của cậu ở khu Giang Lăng có thể nổi tiếng như thế, lại còn có tin tức trên TV, quầy lễ tân nhỏ trong bộ phận hành chính của nhà máy vẫn còn đang nhắc tới cậu đấy.”

“Phiền cô giúp chuyển lời một chút, tôi cũng rất nhớ cô ấy.”

Trần Hán Thăng “thâm tình” trả lời.

“Phi, đồ cặn bã, còn muốn một chân đạp ba thuyền sao?”

Trịnh Quan Đề nói đùa hai câu, rồi bắt đầu nói chuyện chính sự: “Mấy ngày nữa bên phía Cảng Thành có người muốn đến Kiến Nghiệp, tôi đoán có lẽ người tới không tốt, anh tốt xấu là một cổ đông, có muốn tới thương lượng một chút hay không?”

“Tôi đến 1% cổ phần cũng không có, thương lượng cái rắm à.”

Tuy rằng ngoài miệng Trần Hán Thăng nói như vậy, có điều nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ trong kế hoạch của hắn rất quan trọng, cho nên vẫn đồng ý.

Trần Hán Thăng đưa lưng về phía cửa nghe điện thoại, mặt đối diện cửa sổ ban công, có điều trò chuyện một chút, Trần Hán Thăng đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi tới qua cửa sổ.

Dựa vào đầu và kiểu tóc để đoán, chắc chắn là Tiểu Ngư Nhi.

Phản ứng đầu tiên Trần Hán Thăng là cúp điện thoại, nhưng sau đó lại nghĩ như vậy không ổn.

Bởi vì nếu trực tiếp cúp điện thoại, trước tiên không nói đến chuyện có thể Trịnh Quan Đề sẽ gọi lại, Tiểu Ngư Nhi cũng sẽ cảm thấy hành vi này quá đáng nghi, sinh ra ý nghĩ muốn kiểm tra điện thoại.

Điện thoại của Trần Hán Thăng là không thể nhìn, Tiểu Ngư Nhi có thể kiên trì vượt qua 30 giây, coi như cô "lòng dạ rộng rãi".

Là người tài cao gan lớn, Trần Hán Thăng quyết định tiếp tục trò chuyện với Trịnh Quan Đề, chỉ là hơi hơi thay đổi ngữ khí.

"Nếu là người thân với nhau, tôi đề nghị cô trước hết đừng tranh cãi nữa, giữa thất đại cô bát đại thẩm mà, có chút ý kiến không hợp nhau là chuyện rất bình thường, nhưng đừng để cho người ngoài chế giễu."

Trần Hán Thăng không chỉ không có hạ thấp âm thanh, ngược lại còn tay chống nạnh lớn tiếng nói.

Có điều hắn không có quay đầu, làm bộ như không nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi đang ở phía sau.

Trịnh Quan Đề nghe được lời đề nghị của Trần Hán Thăng, còn tưởng rằng hắn đang nhắc nhở bản thân phải dùng thái độ ôn hòa, đây cũng là một phương pháp.

"Tôi biết rồi, vậy bao giờ thì anh đến đây?" Trịnh Quan Đề hỏi.

"Tôi lúc nào cũng có thể, ngoài ra cô phải chú ý thân thể, không được thì nghỉ hưu sớm đi, nói chung tiền đã đủ dùng rồi, hà tất gì phải khổ cực như vậy chứ?"

Trần Hán Thăng dùng một giọng nói thiếu kiên nhẫn, nhưng lại ẩn chứa sự quan tâm nói.

“Biết rồi, tôi biết anh có lòng tốt, có điều nói về chuyện nghỉ hưu cũng quá sớm rồi.”

Trịnh Quan Đề cười nói: “Được rồi, cảm ơn cặn bã Trần đã quan tâm, anh về bên cạnh cô gái nhỏ của anh đi.”

Nghe tiếng cúp máy “tút tút tút” trong điện thoại, Trần Hán Thăng mới cau mày xoay người lại, trong miệng còn muốn nói nhỏ gì đó.

Nhìn thấy Tiêu Dung Ngư cười tươi rói đứng ở chỗ khung cửa, Trần Hán Thăng làm bộ sợ hết hồn: “Cậu là quỷ à, đứng ở chỗ này làm cái gì?”

“Cơm tối làm xong rồi, tớ gọi cậu vào ăn cơm mà.”

Tiểu Ngư Nhi nhẹ nhàng đánh Trần Hán Thăng một cái, thuận miệng hỏi: “Điện thoại của ai thế?”

“Một người bạn gái của tớ.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói.

“Cắt ~~~ “

Tiểu Ngư Nhi căn bản không tin: “Vừa là người thân trong nhà, vừa nghỉ hưu, còn có giọng điệu nói chuyện của cậu, chắc chắn là dì Lương đúng không.”

Chương 408: Lúc trước thì khinh thường, giờ thì ngưỡng mộ

Trong lúc dùng bữa tối, hiếm thấy Tôn Bích Dư lại ăn tận hai bát cháo, trong khoảng thời gian này tâm trạng của bà không được tốt, cực kỳ chán ăn, mà bây giờ bà đã nghĩ ra được cách trả lời rồi nên tinh thần khôi phục lại rất nhanh.

Mặc dù thời gian để hoàn thành chuyện này có hơi lâu, có thể Tiêu Dung Ngư đã tốt nghiệp đại học rồi, vụ kiện đó cũng không có kết quả rõ ràng.

Nhưng quan điểm của giáo sư Tôn rất rõ ràng, bà muốn xây dựng một kiểu mẫu phái nữ có những hoàn cảnh tương tự như vậy trong nước, thậm chí còn có ý định đẩy mạnh việc hoàn thiện một số điều luật, với sự ủng hộ của niềm tin mãnh liệt, bà như được tiếp thêm sức mạnh.

Bà gần như không thể ngừng nói, thậm chí còn lấy dáng vẻ khi lên lớp của mình, nói một cách du dương nhẹ nhàng vừa chặt chẽ vừa giàu cảm xúc, đôi mắt rất sắc bén, thi thoảng cũng rất thân thiện, thu hút hoặc thúc giục các học sinh nhanh chóng đi theo mạch suy nghĩ của bà.

Hai thế hệ trước sau Trần Hán Thăng chưa từng nghe kiểu giáo sư giảng bài ở cấp độ của Tôn Bích Dư như thế này, trong lòng thầm nghĩ không hổ danh là lão làng lấy được tiền trợ cấp của nhà nước, học sinh của Đông Đại đúng là có phúc.

Ăn tối xong, Trần Hán Thăng thấy giáo sư Tôn vẫn không có ý định dừng lại, nên bản thân hắn chào mọi người rời đi

trước.

Mặc dù buổi học của giáo sư Tôn có thể học được nhiều kiến thức, nhưng nó hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc Trần Hán Thăng trở về ký túc xá để đánh bài và chơi game.

Buổi trưa ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đến văn phòng đi dạo, đột nhiên nhìn thấy Hoàng Tuệ vẫn chưa làm quen được, có một loại cảm giác như kiểu cảnh sát khi nhìn thấy tội phạm, lập tức muốn rút còng tay ra vậy.

"Trần tổng."

Hoàng Tuệ đứng dậy trước bàn máy tính, chào hỏi một cách lễ phép và cung kính.

"Ừ."

Trần Hán Thăng đáp lại một tiếng, tìm đại một chiếc ghế rồi ngồi xuống, gọi Nhiếp Tiểu Vũ vào báo cáo công việc.

"Quản lý Khổng đã rời khỏi Hàng Châu rồi, sự phân bố các trường cao đẳng và đại học ở tỉnh Chiết Trung vẫn không đồng đều so với tỉnh Tô Đông, dường như đều nằm ở Hàng Châu, thành phố thủ phủ của tỉnh, vì vậy, nếu giành được thị trường sinh viên đại học ở Hàng Châu, cơ bản là có thể tuyên bố chiếm lấy tỉnh Chiết Trung rồi…"

Hoàng Tuệ cũng đang nghe mấy nội dung báo cáo này, nhưng điều mà cô ta quan tâm chính là Trần Hán Thăng, một sinh viên đại học mới hơn một năm trước còn ngồi tàu hỏa tiễn bạn gái mình về quê.

Chỉ thấy hắn híp mắt tựa lưng vào ghế, gác chân này lên đùi chân kia, thỉnh thoảng thì hỏi vài ba câu.

Nhiếp Tiểu Vũ đều có thể trả lời chính xác hầu hết các số liệu, nếu thỉnh thoảng có quên cái nào, thì Nhiếp Tiểu Vũ sẽ

lập tức chạy tới bên máy tính hoặc là gọi điện thoại để xem xét lại, hoàn toàn không dám có suy nghĩ nói dối.

"Bây giờ nghĩ lại, mắt nhìn hồi đó của mình quả thật rất chính xác."

Hoàng Tuệ thì thầm nói, lúc đó khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô ta lập tức cảm thấy cậu sinh viên đại học này không đơn giản, đặc biệt là khi so sánh với Vương Tử Bác.

Sau này khi biết được Trần Hán Thăng chỉ là một shipper, Hoàng Tuệ còn có chút khinh thường, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, Trần Hán Thăng không chỉ xuất hiện trên tivi, mà công ty cũng không ngừng phát triển mở rộng quy mô.

Hoàng Tuệ không biết lượng tiền giao dịch là bao nhiêu, nhưng cô ta biết doanh thu tuyệt đối sẽ không thấp, bởi vì tiền tiết kiệm trong ngân hàng công thương và cục bưu chính gần Hỏa Tiễn 101 đó đã được nâng cấp thành khách hàng VIP rồi.

"Kiếm được nhiều hay ít không quan trọng, chủ yếu là tăng sức ảnh hưởng."

Nghe xong báo cáo, Trần Hán Thăng mở mắt liếc nhìn xung quanh, loạng choạng bước lên lầu hai.

Hoàng Tuệ vội vàng cúi đầu xuống, không hiểu tại sao, dường như cô ta cảm thấy ánh mắt của Trần Hán Thăng nhìn vào cô ta một lúc lâu.

Hoàng Tuệ thực sự có hơi sợ Trần Hán Thăng, cô ta cảm thấy bản thân mình hiểu hắn hơn Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác là bạn thân chơi với hắn từ nhỏ đến lớn, nên trong ký ức toàn là mấy chuyện mất mặt lúc nhỏ của Trần Hán Thăng thôi, nhưng Hoàng Tuệ ngậm đắng nuốt cay nằm trong tay Trần Hán Thăng còn chưa nói, công việc lúc đầu của cô ta cũng bị mất luôn rồi, bây giờ còn đến Hỏa Tiễn 101 để ứng tuyển làm việc.

Mức lương ở đây cũng khá cao, Trần Hán Thăng trả cho Hoàng Tuệ hai ngàn năm trăm một tháng bao gồm cả trợ cấp chỗ ở, nếu bình thường có hiệu suất làm việc tốt, cuối năm cũng sẽ có thưởng, tuy là công việc tương đối nhiều, nhưng Hỏa Tiễn 101 là một công ty đang trên đà phát triển, Hoàng Tuệ cảm thấy nước cờ này mình đi rất hợp lý.

"Bịch bịch bịch."

Trần Hán Thăng hút điếu thuốc trên phòng làm việc, sau đó sải bước đi nhanh xuống lầu, lái xe rời đi không nói lời nào.

"An Bình."

Khi chiếc xe FAW đó đã đi xa, Hoàng Tuệ khẽ gọi Thu An Bình, đây là lãnh đạo trực tiếp của cô ta.

Đương nhiên, Hoàng Tuệ cũng không hẳn là coi trọng Thu An Bình cho lắm, cô ta cảm thấy tất cả nhân viên của Hỏa Tiễn 101 này, ngoại trừ Khổng Tĩnh cực kỳ lợi hại đó ra, thì những người khác đều không đáng nhắc tới.

"Có chuyện gì vậy, chị Tuệ?"

Thu An Bình lịch sự đáp lại, trong suy nghĩ của Thu An Bình, Hoàng Tuệ là bạn gái của Vương Tử Bác, cũng là một sinh viên đại học, nên chắc là sẽ rất dễ gần.

"Bình thường thì mấy giờ Trần tổng mới đi làm?"

Hoàng Tuệ nhỏ tiếng hỏi.

Thu An Bình suy nghĩ một lúc: "Cái này cũng rất khó nói, có hôm thì cả ngày đều không đến công ty, có hôm thì ngồi cả buổi chiều trong văn phòng chơi gỡ bom, không sao đâu, chỉ cần hoàn thành công việc cậu ấy giao cho là được rồi."

Thu An Bình tưởng rằng Hoàng Tuệ mới đến đây làm nên chưa kịp thích nghi, thân thiện an ủi cô ta.

Hoàng Tuệ mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng thì nghĩ phong cách làm việc của Trần Hán Thăng quả thật rất khó hiểu.

"An Bình, nghe nói bạn trai của em, Lưu Bằng Phi là người có chức vụ khá cao trong Hỏa Tiễn 101 này, kinh nghiệm còn sâu hơn cả Vương Tử Bác."

Hoàng Tuệ lại thể hiện "kỹ năng nói chuyện" của mình, con người cô ta khả năng làm việc không tệ, cũng rất biết cách nói chuyện.

Trước kia khi chưa làm việc tại Hỏa Tiễn 101, Hoàng Tuệ rất coi thường những sinh viên đại học đi làm công việc bán thời gian này, bây giờ thì bản thân lại tới đây làm, có thể trong lòng cô ta vẫn cứ nghĩ như vậy, nhưng hành động thể hiện ra ngoài đã được điều chỉnh lại.

Lúc đó tại sao Vương Tử Bác vừa gặp đã yêu Hoàng Tuệ từ cái nhìn đầu tiên, thậm chí còn lưu luyến không rời, là bởi vì mỗi khi cô ta nói chuyện đều có thể bắn trúng trái tim của cậu ấy, cách nói chuyện giống như một làn gió xuân vậy, cộng thêm vẻ bề ngoài của Hoàng Tuệ cũng không xấu, đủ để quyến rũ loại người không có kinh nghiệm yêu đương như Vương Tử Bác.

"Chức cao gì đâu."

Thu An Bình thấy Hoàng Tuệ đang khen ngợi bạn trai của mình, khiêm tốn lắc đầu nói: "Bọn em chỉ là quen biết với Trần tổng khá sớm mà thôi, thật ra Tiểu Vũ còn quen biết Trần tổng sớm hơn bọn em đấy."

"Tiểu Vũ thì khỏi phải nói rồi, cánh tay đắc lực của Trần tổng mà."

Hoàng Tuệ ca ngợi, còn cố ý để cho Nhiếp Tiểu Vũ nghe thấy.

“Hừ.”

Nhiếp Tiểu Vũ không có phản ứng gì quá khích, thậm chí còn lạnh lùng hừ một tiếng, cô ấy là thư ký riêng, trong lòng rất rõ Trần Hán Thăng không hề thích Hoàng Tuệ, nên bản thân cũng không thể thích cô ta.

Thích những gì sếp thích, ghét những gì sếp ghét, đây là trách nhiệm của một thư ký trung thành.

…

Trần Hán Thăng đến tìm Trịnh Quan Đề để bàn chuyện, nhưng sau khi bước vào nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, các loại quảng cáo tiếp thị ùn ùn kéo đến, chỗ này còn náo nhiệt hơn trong khu vực đại học tài chính gấp mấy lần.

Dù sao thì Tháp Ngà cũng phải đơn thuần một chút, phải thanh cao hơn, có một số học sinh cho dù quen biết Trần Hán Thăng, nhưng hai người không thân thì cũng lười chào hỏi, còn có một số học sinh một lòng tin tưởng vào thành tựu này của Trần Hán Thăng, tin rằng bản thân sau khi khi tốt nghiệp cũng có thể đạt được thành tích như vậy, nên cũng không để ở trong lòng.

Trần Hán Thăng cũng không hề tự cao tự đại, trực tiếp đậu xe ở trước cổng chính, rồi đi bộ lên tìm Trịnh Quan Đề, trên đường đi ai tới chào hỏi là hắn đưa họ điếu thuốc, khi đi tới trước cổng tòa nhà hành chính, hai gói thuốc Trung Hoa cũng gần hết rồi.

“Anh, Trần Hán Thăng lợi hại thật đấy.”

Trương Vệ Lôi ngậm điếu thuốc Trung Hoa, nhìn Trần Hán Thăng chào hỏi mọi người suốt dọc đường đi, khi gặp những nhân viên phụ trách kỹ thuật của nhà máy còn đặc biệt nán lại tán gẫu vài câu.

Trương Vệ Vũ cười không nói gì.

“Anh cười cái gì?”

Trương Vệ Lôi khó chịu hỏi.

Trương Vệ Vũ chậm rãi nhả ra làn khói trắng: “Có thể chính em cũng không nhận ra, lúc trước khi nhắc tới Trần Hán Thăng là em luôn tỏ vẻ khinh thường và ghen ghét, còn bây giờ thì chỉ có ngưỡng mộ.”

“Khoảng cách bị kéo ra quá lớn, em cảm thấy làm như thế nào cũng không thể đuổi kịp hắn, tự nhiên không còn thấy ghen ghét nữa rồi.”

Trước mặt anh trai mình, Trương Vệ Lôi cũng không giấu giếm điều gì.

Trương Vệ Vũ giúp em trai mình chỉnh lại cổ áo của đồng phục bảo vệ: “Trần Hán Thăng khi mới chỉ là sinh viên năm nhất đã dám thu nhận chúng ta vào làm, hắn thành công cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, sau này phải thật bình tĩnh khi nhìn vào sự thăng trầm trong cuộc sống của những người này.”

…

Chương 409: Phát hiện mới của Hoàng Tuệ

Trần Hán Thăng đến văn phòng của Trịnh Quan Đề, cô đang bàn việc với Lâm Triêu Huy.

Phong cách ăn mặc của khuê mật Trịnh tương đối đơn giản, không phải là áo khoác dài thì là âu phục nữ bằng vải gấm, phía dưới mặc váy dài đến đầu gối, đuôi tóc màu nâu được uốn nhẹ và buông xõa tự nhiên sau lưng.

Cô thấy Trần Hán Thăng đi vào, chỉ gật gật đầu, lại tiếp tục nghe Lâm Triêu Huy báo cáo công việc.

Trần Hán Thăng không khách sáo với Trịnh Quan Đề, nhưng hắn lại đặc biệt chào hỏi Lâm Triêu Huy, sau đó ở bên cạnh tự mình pha cà phê.

Lâm Triêu Huy có kinh nghiệm quản lý một nhà máy lớn với hàng nghìn người, nhưng tư duy của ông ấy không đủ sáng tạo, chỉ một cái MP3 cũng đưa ra rất nhiều ý kiến phản đối, cuối cùng vẫn là Trần Hán Thăng đưa ra một kế sách đi vào lòng đất, đưa ông ấy ra nước ngoài nghỉ phép, lúc này mới có thể thực hiện được đợt sản xuất MP3 thứ hai.

“Tôi sẽ không dùng đến người như vậy làm phó lãnh đạo.”

Trần Hán Thăng vừa cho hạt cà phê vào máy xay, trong lòng vừa chửi thề, nhưng mà làm việc dưới trướng một người như sếp Trịnh Quan Đề, thật ra cũng không cần đến phó lãnh đạo, tất cả đều nghe theo cô là xong.

“Nếu như ngày nào đó mình đi sâu vào hợp tác với Đề Ca, rốt cuộc là nghe ai?”

Trần Hán Thăng chẳng biết tại sao lại nghĩ tới vấn đề này, không nhịn được nhìn Trịnh Quan Đề vài lần.

Sau khi Trịnh Quan Đề nhận ra, cô còn nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng chờ sau khi Lâm Triêu Huy rời đi, Trịnh Quan Đề lại không nể mặt: "Vừa rồi có phải cậu đang mắng tôi hay không?"

Trần Hán Thăng vô tội: "Không, tôi cũng không hề nói chuyện."

"Cậu coi thường ánh mắt của tôi quá rồi…"

Trịnh Quan Đề uống cà phê, chậm rãi nói.

Trần Hán Thăng ngạc nhiên trong lòng, quả thật vừa rồi hắn đang nghĩ nếu thật sự xảy ra tình huống đó, liệu có nên đá Trịnh Quan Đề đi hay không.

"Phụ nữ quả thật là loài vật cãi nhau bằng trực giác."

Trần Hán Thăng làm bộ như chịu không nổi mà lắc đầu: "Đề Ca, bây giờ đối thủ của cô là nhà tư bản họ Trịnh ở Cảng Thành bên kia, tôi, Trần Anh Tuấn, mới là bạn đồng hành vô sản đáng tin cậy của cô."

Nhắc tới chủ đề này, Trịnh Quan Đề cũng không có tâm trạng đùa giỡn, nhíu mày hỏi: "Người đến từ Cảng Thành phỏng chừng là thay mặt cho bên gia đình người con thứ hai lên tiếng, anh có cách nào tốt không?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Quyền sở hữu cổ phần của cô đã giảm đi ba mươi phần trăm, ban quản lý nhà máy có biết không?"

Trịnh Quan Đề gật đầu: "Báo cáo tài chính thì không giấu được, nhưng bọn họ cho rằng đó là sự điều chỉnh bình thường trong nội bộ gia tộc, hơn nữa tôi vẫn đang nắm trong tay một

số lượng cổ phần nhất định nên không quá lạ, nhưng bên gia đình người con thứ hai đến có lẽ là muốn làm rõ chuyện này.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Vậy sau này phải xếp hàng ở Tân Thế Kỷ à? Một bên là cô, một bên là bên gia đình người con thứ hai.”

“Tôi cũng không rõ.”

Gương mặt Trịnh Quan Đề nghiêm túc mà lạc lõng.

“Vẫn là câu nói kia, cho dù bên gia đình người con thứ hai muốn giành quyền, ít nhất năm nay hay năm sau là không thể. bảy mươi phần trăm cổ phần công ty này của cô vẫn còn có thể chống đỡ, nhưng mà hai năm sau sẽ rất khó nói.”

Trần Hán Thăng gõ ngón trỏ lên bàn, phát ra âm thanh “cạch cạch cạch” như trống trận: “Lúc nhỏ tôi xem phim truyền hình, rút ra được một nguyên tắc đơn giản thế này, ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ra tay sau sẽ gặp thiệt thòi, không ra tay thì chỉ có thể chờ chết. “

Trịnh Quan Đề mím môi không nói. Kế hoạch của Trần Hán Thăng quá tàn nhẫn, thật sự hướng kỹ thuật nòng cốt, nhân tài ưu tú và tài nguyên kênh tiêu thụ của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ phát triển đến một nhà máy mới, vậy Tân Thế Kỷ cũng chỉ còn lại cái xác, bản thân cũng chính thức đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Trịnh.

“Cô suy nghĩ lại đi.”

Bây giờ Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, còn đưa ra một ý tưởng để đối phó với tình hình hiện tại: “Nếu có thể phải chia ra hai phe AB, vậy thì vẫn nên sắp đặt sớm đi, trước hết phải lôi kéo lực lượng mũi nhọn của nhà máy, ví dụ công nhân ba tốt phát triển toàn diện về cả đức - trí - thể như Lý Tiểu Giai, nhất định phải nắm chắc trong lòng bàn tay.”

Trịnh Quan Đề vẫn đồng ý với quan điểm này. Thật ra thì óc kinh doanh của cô rất nhạy bén, mánh khóe và cách điều khiển cũng rất thông minh, có thể thấy điều đó từ việc chỉnh lý nội bộ của Nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ từ hai năm trước, lúc đó cao tầng quản lý đều bị cô đùa giỡn trong lòng bàn tay.

"Ngoài ra, hạng mục điện thoại di động cũng đừng triển khai nữa, MP3 có lẽ là sản phẩm cuối cùng được phát triển bởi Tân Thế Kỷ."

Trần Hán Thăng nhắc nhở Trịnh Quan Đề: "Bên gia đình người con thứ hai có ba mươi phần trăm cổ phần công ty, cô làm gì bọn họ cũng sẽ phản đối, chi bằng an tâm kiếm chút tiền vụn, coi như là trợ cấp thôi việc cho một bộ phận công nhân đi."

Nghe giọng điệu của Trần Hán Thăng, dường như chỉ có một cách thành lập nhà máy mới này. Trịnh Quan Đề thở dài: "Tôi biết rồi, buổi tối hãy cùng nhau đi ăn với Lý Tiểu Giai đi, từ sau khi lên làm phó quản đốc nhà máy anh ấy rất vất vả."

Sau khi Trần Hán Thăng nhìn thấy Lý Tiểu Giai, mới biết "rất vất vả" mà Trịnh Quan Đề nói là thế nào.

Tóc ban đầu của Lý Tiểu Giai không thể nói là rất dày, tốt xấu vẫn còn có thể thiết kế được mấy kiểu tóc, nhưng bây giờ đỉnh đầu lại thưa hơn rất nhiều, rõ ràng là phần chân tóc đã được di chuyển lên trên.

Ngay cả giáo viên nổi tiếng thế giới Tony, ông ấy cũng chỉ có thể đề nghị cạo trọc đầu.

"Có, có hơi trụi rồi đó."

Trần Hán Thăng chậm rãi nói, lần cuối cùng gặp nhau dường như là vào tháng mười hai năm ngoái, lúc này còn chưa đến nửa năm, làm sao anh Giai lại thành ra như vậy rồi.

"Đúng là vậy."

Lý Tiểu Giai và Trần Hán Thăng bắt tay thật chặt: "Cậu đột nhiên thành người nổi tiếng rồi, tôi rất mừng cho cậu."

Lúc ba người ăn cơm, Lý Tiểu Giai cố ý nâng ly mời Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng tưởng nguyên nhân là vì mình giúp đỡ anh ấy, đang muốn khách sáo hai câu, không ngờ Lý Tiểu Giai vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng: "Cậu là người đầu tiên thấy tôi rụng tóc mà không nói ra, tôi kính cậu."

"Ồ."

Trần Hán Thăng vừa cảm thán sự thâm sâu của tiếng Trung, vừa gật đầu: "Anh Giai à anh nên hiểu, tôi là người tốt bụng nhất."

…

Vào tháng sáu, Kiến Nghiệp đã có không khí của mùa hè, nếu so với mùa đông thì nam sinh đại học rõ ràng thích mùa hè hơn.

Buổi sáng mùa hè có thể nằm trên giường thêm một lúc, buổi tối cũng không cần dùng cơ thể làm ấm giường, thậm chí nửa đêm đi vệ sinh cũng không cần phải run cầm cập. Quan trọng nhất là các cô gái ở trường và trên đường phố lại để lộ cổ và cánh tay trắng như tuyết của họ.

Một vài đàn chị năm tư khá trưởng thành, các cô ấy đi giày cao gót trong suốt, đầu ngón chân còn tinh nghịch sơn hai lớp sơn móng màu đỏ, bước vào khuôn viên trường phát ra tiếng "lộc cộc", có sức hấp dẫn rất mãnh liệt đối với nam sinh.

Sau khi Hỏa Tiễn 101 bên kia công chiếm Chiết Trung, tập thể phòng Marketing trở về Kiến Nghiệp dưới sự dẫn dắt của Khổng Tĩnh.

Bây giờ tập thể phòng Marketing có năm người, ngoại trừ Khổng Tĩnh và Trương Minh Dung, còn có ba cô gái do Khổng Tĩnh tự mình phỏng vấn.

Lúc trước Trần Hán Thăng cũng từng hoài nghi: "Tại sao không tuyển nam sinh?"

Khổng Tĩnh cười nói: "Công việc chủ yếu của Hỏa Tiễn 101 là điều hòa và khai thông, nữ sinh tương đối có ưu thế, ngoài ra việc khai thác thị trường ở trong khuôn viên trường đại học, phương diện an toàn cũng phải được đảm bảo, cho dù phải vận chuyển thứ gì, cũng có sự hỗ trợ của cách đại lý nhượng quyền chuyển phát nhanh Thâm Thông tại địa phương, cho nên nữ sinh thích hợp hơn."

Lúc này Trần Hán Thăng mới hiểu ra, Khổng Tĩnh có triết lý quản lý của riêng mình, mỗi khi giành được một thị trường nào đó, cô ấy đều đưa đoàn đội của mình trở về Kiến Nghiệp.

Một là báo cáo công tác, để cho Trần Hán Thăng yên tâm, biết được tiến độ trước mắt đang tới đâu.

Hai là tổng kết, mở cuộc họp tổng kết về các vấn đề xuất hiện trong quá trình khai thác thị trường.

Ba là nghỉ ngơi, tương đương với một kỳ nghỉ của đội Marketing, có quá trình sửa chữa cả về thể chất lẫn tinh thần để có thể tập trung cho quá trình phát triển tiếp theo.

Nhưng mà sau khi phòng Marketing trở về, văn phòng hai tầng vốn đã không lớn lại có vẻ chật hẹp hơn rất nhiều, Hoàng Tuệ cảm thấy rất chật chội, nhưng cô ta không dám than phiền.

Bởi vì Trần Hán Thăng trực tiếp nhường vị trí của mình cho phòng Marketing, ôm nửa quả dưa hấu ngồi trên mặt đất gạch tráng men ngoài cửa, ăn một miếng dưa hấu lớn, nước chảy ra từ khoé miệng, hắn cũng chỉ lau sơ qua.

Khổng Tĩnh cũng đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng che miệng cười, ánh mặt trời khô nóng chiếu xuống, Khổng Tĩnh ngẩng đầu nhìn, ung dung tao nhã bước về văn phòng.

Trần Hán Thăng vẫn ôm dưa hấu ngồi ở bên ngoài, híp mắt đánh giá sự ồn ào náo nhiệt bên đường.

"Luôn cảm thấy hai người này có gì đó?"

Tính cách này của Thẩm Ấu Sở không quản được Trần Hán Thăng, vậy thì liệu hắn có ngoại tình không?

Hoàng Tuệ đột nhiên cảm thấy, bản thân giống như đã phát hiện ra được đại lục mới.

Chương 410: Sự hèn nhát trong tình yêu

Trần Hán Thăng ăn dưa hấu xong, ợ một tiếng thật to, sau đó quay về phòng làm việc thì họp với nhóm Marketing.

Căn cứ vào kế hoạch đã xác định trước đó, mục tiêu tiếp theo của Hỏa Tiễn 101 chính là thành phố Thượng Hải.

Nếu như nắm chắc được trường đại học của thành phố Thượng Hải, gần như là có thể hình thành ba mối liên kết "Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải", đang lúc thảo luận sôi nổi, đột nhiên nghe được tiếng gào thét giận dữ được truyền đến từ dưới lầu.

"Trần Hán Thăng, tên khốn nạn mày ở chỗ nào, có gan thì đừng có mà trốn!"

Tiếng nói trong phòng làm việc đột ngột dừng lại, tất cả mọi người nhìn Trần Hán Thăng với vẻ mù mịt.

Trần Hán Thăng trái lại rất bình tĩnh, đứng lên nói: "Tôi đi ra ngoài xem thử, mọi người từ từ nói chuyện."

Chỉ có điều, lúc này cũng không ai có lòng dạ muốn tiếp tục nữa, có người tò mò, có người nhiều chuyện, cũng có người lo lắng.

"Rầm rầm rầm."

Nhiếp Tiểu Vũ đang leo được một nửa cầu thang, nhìn thấy Trần Hán Thăng chủ động mở cửa, cô ấy chỉ vào một nam sinh ở bên dưới nói: "Cậu ta tìm cậu."

Trần Hán Thăng đã cân nhắc đến rất nhiều khả năng, nhưng mà khi thật sự nhìn thấy người này, cũng sửng sốt một chút, bởi vì hắn tuyệt đối không nghĩ tới lại là bạn trai cũ của Diệp Ỷ, Trương Nhĩ Dục.

Trương Nhĩ Dục đứng ở lầu một, cảm xúc có phần kích động, ngực phập phồng liên tục, đứng bên cạnh cậu ta còn có hai nam sinh, hẳn là bạn cùng phòng bạn bè đại loại vậy.

"Anh tới văn phòng tôi làm cái gì?"

Trần Hán Thăng vừa đi xuống lầu, vừa hỏi, cho dù dáng vẻ Trương Nhĩ Dục đang biến dạng nhưng thực ra cũng rất đẹp trai, xem ra đẹp trai và xinh đẹp quả nhiên là chuyện cả đời.

"Trần Hán Thăng!"

Trương Nhĩ Dục ngẩng đầu, vành mắt hồng hồng: "Cậu lấy tư cách là một sinh viên, ngôi sao thanh niên lập nghiệp của thành phố Kiến Nghiệp, ỷ vào việc mình có nhiều tiền mà có thể cướp bạn gái của người khác sao?"

"Oa!"

Hoàng Tuệ không nhịn được mà run lên, nghĩ thầm vừa nãy tôi còn nghi ngờ Trần Hán Thăng có thể đã ngoại tình, kết quả ngay lập tức được xác thực, bạn trai người ta đã tìm tới cửa rồi.

Những người khác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tất cả ngơ ngác nhìn nhau, Nhiếp Tiểu Vũ còn đến gần Trần Hán Thăng, nhẹ nhàng nói: "Bộ trưởng Trần, cậu đây là đang tăng thêm khối lượng công việc cho thư ký hả, hết lần này tới lần khác, cư nhiên cứ mãi qua lại với phụ nữ đã có bạn trai, chẳng lẽ cô ấy còn xinh đẹp hơn Thẩm Ấu Sở sao?"

"Xì!"

Trần Hán Thăng bất mãn trừng mắt nhìn Nhiếp Tiểu Vũ một cái, giải thích rất nghiêm túc: "Đó là một sự hiểu lầm, tôi và nữ sinh kia chẳng qua chỉ là bạn bè."

"Hưm…"

Nhiếp Tiểu Vũ gật đầu, nhưng mà trong ánh mắt đều là sự nghi ngờ.

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, nghĩ thầm Nhiếp Tiểu Vũ chết mẹ cậu đi.

…

Trương Nhĩ Dục hung hăng đến khởi binh hỏi tội, sau khi cậu ta nhìn thấy tin tức về Trần Hán Thăng ở đài truyền hình Kiến Nghiệp, lập tức nhớ tới đây là nam sinh buổi trưa ngày hôm đó đưa Diệp Ỷ trở về.

Hơn nữa mấy ngày gần đây, thái độ của Diệp Ỷ đối với mình càng ngày càng lạnh nhạt thờ ơ, thường xuyên tìm lý do từ chối gặp nhau, điều này khiến cho Trương Nhĩ Dục vô cùng sợ hãi, cũng bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Bây giờ có thể tìm thấy "Hỏa Tiễn 101" và "Trần Hán Thăng" trên Baidu rất dễ dàng, mấy ngày hôm trước công ty mới tuyển người, địa chỉ đều có sẵn, cho nên cậu ta rất dễ dàng dẫn theo hai người bạn cùng phòng tìm đến đây.

Trương Nhĩ Dục rất muốn hỏi một chút, một sinh viên đã nhận được nhiều lời khen ngợi trên TV như vậy rồi, vì sao còn muốn chen chân vào tình cảm của người khác chứ?

"Nhĩ Dục, cậu trao đổi với người như thế này làm cái gì chứ, cứ đập nát cái cửa hàng rác rưởi này trước rồi nói sau!"

Trương Nhĩ Dục có một người bạn cùng phòng nóng nảy cáu kỉnh, cầm ghế lên chuẩn bị đập bể máy tính.

Chuyện này các nhân viên của Hỏa Tiễn 101 đương nhiên không đồng ý, nhất là Thu An Bình, rất nhiều thứ trong này đều do cô ấy trang trí từng chút từng chút một, có lẽ sau này hoàn cảnh là việc sẽ càng ngày càng hiện đại học, càng xa hoa hơn, nhưng mà mãi mãi không có ý nghĩa kỷ niệm như thế này.

"Dừng tay!"

Thu An Bình dang hai tay ra che ở đằng trước.

Tuy rằng dáng người cô ấy nhỏ, người bình thường cũng điềm đạm nho nhã, nhưng hành động và khí thế không chút sợ sệt như thế này, đã khiến cho nam sinh sắp ra tay nảy sinh sự sợ hãi.

"Trần Hán Thăng, mày cứ trốn ở sau lưng phụ nữ như vậy sao?"

Trương Nhĩ Dục không muốn dây dưa với nữ sinh, mục tiêu của cậu ta là Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vào sau lưng Thu An Bình: "Vừa nãy tôi cũng chưa kịp phản ứng lại, lần sau đừng làm như vậy nữa, cho dù tất cả bị đập bể rồi, cũng chỉ là chuyện tốn chút tiền, thứ có thể sửa bằng tiền, thực ra cũng không giá trị."

Thu An Bình quay đầu, thực ra bây giờ cô ấy cũng có chút nghĩ mà sợ, nhưng mà vừa nãy đầu thật sự nóng lên nên xông thẳng lên luôn.

Hoàng Tuệ cũng có chút kính nể nhìn về phía Thu An Bình, thật sự không nghĩ tới luôn, cô ấy lại can đảm như vậy.

Trần Hán Thăng đi đến trước mặt nam sinh muốn đập bể cửa hàng kia, quan sát từ trên xuống một lượt: "Nghe khẩu âm của cậu là từ tỉnh Giang Tô nhỉ, người ở nơi nào?"

"Dương Châu, làm sao vậy?"

Sinh viên trẻ tuổi luôn luôn có loại khí thế nghé con không biết sợ cọp này, nguyên nhân sâu xa là họ không bao giờ chịu thua thiệt.

"Này, Tô tổng của chuyển phát nhanh Thâm Thông Dương Châu sao, tôi là Trần Hán Thăng của Hỏa Tiễn 101."

"Trần tổng à, có chuyện gì vậy?"

"Ông hiểu rõ về Dương Châu đúng không?"

Trần Hán Thăng nhìn về phía nam sinh kia: "Tôi muốn đến Dương Châu tìm một người, thăm hỏi nhà cậu ta một chút."

"Biết rõ chứ, tôi sống ở Dương Châu gần bốn mươi năm rồi, tam giáo cửu lưu tất cả đều biết hết."

"Vậy được, tôi sẽ tìm địa chỉ trước."

…

Khi Trần Hán Thăng nói chuyện điện thoại không hề kiêng dè một chút nào, sắc mặt nam sinh ban nãy muốn đập bể cửa hàng dần trở nên căng thẳng, ghế được cầm trong tay cũng phải để xuống.

"Đừng thả xuống, ngàn vạn lần đừng thả."

Trần Hán Thăng cất điện thoại di động vào, chỉ vào ghế nói: "Chiếc ghế tròn này là do sư tỷ Thu dùng mười lăm đồng mua về đó, cậu sờ rồi tôi cũng không muốn nữa, bồi thường một trăm đồng tiền, chuyện ban nãy cậu muốn đập nát cửa hàng cứ thế mà trôi đi."

"Nếu như cậu không bồi thường…"

Trần Hán Thăng đưa ngón tay, chỉ vào hư không: "Dương Châu cách rất xa Kiến Nghiệp đúng không, Hỏa Tiễn 101 có nhiều sinh viên làm thêm ở Đại học Truyền thông như vậy, có tin là không quá nửa tiếng sau là tôi có thể tra được địa chỉ nhà

của cậu hay không, đêm nay tôi còn có thể gặp cha mẹ cậu để ăn cơm nữa, biết chưa?"

Lúc này, Chung Kiến Thành ở bên cạnh dẫn vài người tới, vừa nãy ông ấy nghe thấy âm thanh có người tranh cãi ầm ĩ.

Lão Chung đẩy cửa thò đầu vào dò xét: "Có người gây sự?"

"Không có."

Khổng Tĩnh khoát tay, cô không muốn làm lớn chuyện này, bên cạnh là đồn công an đấy.

"Ừ, có chuyện gì thì nói một tiếng."

Chung Kiến Thành nhìn ra được có chút không bình thường, nhưng mà dường như phía bên kia chỉ có ba người, Trần Hán Thăng hẳn là có thể xử lý, lại rụt đầu quay về.

"Ngôi sao lập nghiệp, chính là người như tên lưu manh ỷ thế hiếp người như vậy sao?"

Trương Nhĩ Dục vì bạn cùng phòng của mình mà ra mặt, không ngờ Trần Hán Thăng thấy nói chuyện không được thì áp dụng bằng hiện thực.

Trần Hán Thăng không nhịn được mà cười nhạo một tiếng: "Vừa rồi các người ngang bướng đòi phải đập nát cửa hàng, bây giờ phát hiện bản thân là em trai, lại muốn giảng đạo lý với tôi, không ngờ từ trong ra ngoài đều để các người nói như vậy, đúng không người tranh biện tốt nhất của Đại học Truyền thông."

"Nhanh lên."

Trần Hán Thăng đột nhiên trở mặt, dọa cho đám người Trương Nhĩ Dục sửng sốt.

“Không bồi thường tiền, vậy cũng không cần nói chuyện gì nữa Tiểu Vũ.”

Trần Hán Thăng nhìn về phía Nhiếp Tiểu Vũ nói: “Bây giờ cậu ngay lập tức điều tra bạn cùng phòng và bạn bè của Trương Nhĩ Dục ở của Đại học Truyền thông, khoảng 1m80, không đeo kính mắt, người Dương Châu…”

“Tôi bồi thường”

Trần Hán Thăng nói cũng chưa nói hết, nam sinh đột nhiên móc móc ra tờ một trăm, bởi vì cậu ta phát hiện Trần Hán Thăng không phải đang nói đùa.

Trần Hán Thăng khinh thường nhận lấy tờ tiền giấy, đặt ở trong tay bắn một cái, phát ra tiếng “rột rột, rột rột” thanh thúy.

Hắn mỉm cười nhét tờ tiền giấy vào trong túi của Thu An Bình, nháy mắt nói: “Đây là tiền bồi thường người bị hại, lát nữa công ty còn có thêm trợ cấp.”

Điều này khiến cho mặt Thu An Bình đỏ chót, Trần Hán Thăng thật sự không hề căng thẳng chút nào.

“Bây giờ.”

Trần Hán Thăng nhìn về phía Trương Nhĩ Dục: “Tôi để Diệp Ỷ đưa người nhu nhược trong tình cảm như cậu về. Anh thấy có vấn đề vì sao không dám đối chất với cô ta, lại chọn cách chạy đến chỗ của người khác làm ồn ào, nhát gan!”

…

Chương 411: Sự hèn nhát của tình yêu (Hạ)

Không ngờ là, Trương Nhĩ Dục nghe thấy Diệp Ỷ sắp đến, lập tức hoảng sợ.

Giống như bọn trẻ con đánh nhau ở bên ngoài, đột nhiên đối phương nói với cha mẹ của mình, tâm lý đó cũng gần giống như vậy.

"Trần Hán Thăng, đây là chuyện giữa đàn ông chúng ta, sao anh lại muốn gọi cô ấy đến đây?"

Trương Nhĩ Dục không muốn để Trần Hán Thăng nói cho Diệp Ỷ biết.

"Nói thật, tôi cực kỳ xem thường việc hở tí là treo hai chữ "đàn ông" này trên miệng, nhưng tôi không phải là một kẻ hèn nhát."

Ánh mắt Trần Hán Thăng tràn đầy sự giễu cợt: "Anh muốn đàm phán với tôi, con mẹ nó anh có tư cách này à? Không gọi Diệp Ỷ đến đây hốt phân giúp anh, tôi lo mình sẽ bóp chết anh đấy!"

Trần Hán Thăng trực tiếp gọi cho Diệp Ỷ: "Trương Nhĩ Dục đến công ty tôi làm loạn, nếu chị đến muộn, tôi thật sự không thể bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì."

Diệp Ỷ đang biên tập phim ngắn ở văn phòng, hận không thể phân thân ra làm, ngây ngẩn cả người khi nghe được tin tức.

Nhưng mà, cô ta cảm thấy giọng điệu của Trần Hán Thăng không tốt lắm, nhanh chóng xin chủ nhiệm nghỉ phép, gọi một chiếc taxi vội vã rời khỏi đơn vị.

Đài truyền hình cách đường Thiên Nguyên không xa, trên đường đi Diệp Ỷ vẫn luôn thúc giục, mất mười phút mới đến nơi, quả nhiên đã thấy Trương Nhĩ Dục và hai người bạn cùng phòng đứng trước cửa công ty Hỏa Tiễn 101.

Diệp Ỷ quan sát trước một chút, phát hiện không có mảnh vỡ thuỷ tinh, cũng không có dấu máu nào, tất cả mọi người đều khỏe mạnh không vấn đề gì, cô ta mới từ từ thở phào, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy xấu hổ.

Đầu tiên, hành động kiểu này hơi ấu trĩ, Diệp Ỷ là người từng trải, là phóng viên từng phỏng vấn rất nhiều nhân vật xuất sắc, người đàn ông trưởng thành nhất định sẽ không làm như vậy.

Thứ hai, công việc bị chậm trễ rồi, buổi tối còn phải quay lại văn phòng tăng ca.

Cuối cùng, Trương Nhĩ Dục tìm ai không tìm, lại cứ phải tìm Trần Hán Thăng.

Sự tồn tại của Trần Hán Thăng ở trong lòng Diệp Ỷ thuộc loại "đẳng cấp khá cao". ít nhất là bạn trai đại học của cô ta không thể sánh được, cho nên Trương Nhĩ Dục tìm đến Trần Hán Thăng làm phiền, Diệp Ỷ lại có cảm giác không biết tự lượng sức mình.

"Anh tới đây làm gì?"

Diệp Ỷ vừa mở miệng là lên tiếng trách móc, cô ta vội vàng tới đây, trên trán rướm một tầng mồ hôi mỏng.

"Diệp Ỷ…"

Một chàng trai cao lớn đẹp trai như Trương Nhĩ Dục, bây giờ nói chuyện cũng không lưu loát được, chắc cũng có thể đoán được hành vi kiểu này khiến Diệp Ỷ chán ghét.

"Gần đây em vẫn luôn không xuất hiện, gửi tin nhắn cũng rất lâu mới trả lời, còn luôn đòi chia tay, anh lo lắng không còn cách nào mới phải đến tìm Trần Hán Thăng."

Trương Nhĩ Dục tự tìm cho mình một lí do như vậy, thật ra đó cũng là sự thật, cậu ta luôn cảm thấy việc bạn gái chia tay với mình không phải là vấn đề giữa hai người, nhất định là có người thứ ba chen chân vào.

Hai người đã yêu đương hơn ba năm, tình cảm như vậy làm sao có thể thay đổi chứ?

Diệp Ỷ mím môi, gần đây cô ta bị bạn thân xúi giục, đang do dự có nên kết thúc với Trương Nhĩ Dục hay không, bây giờ nhìn thấy Trương Nhĩ Dục hành động như vậy, ngoại trừ bực bội còn có cảm giác vô cùng bất lực, nói đơn giản hơn chính là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Nhĩ Dục, anh có thể trưởng thành một chút được không?"

Diệp Ỷ nặng nề dậm chân: "Gần đây em thật sự rất bận, ngày nào cũng phải tăng ca, lúc trước không phải đã nói với anh rồi sao, để cho tất cả đều bình tĩnh lại, sao anh cứ phải chuốc thêm phiền toái cho em chứ?"

"Bình tĩnh thì có thể, nhưng em phải trả lời tin nhắn."

Giọng nói của Trương Nhĩ Dục hình như đang nghẹn ngào: "Chữ ký QQ của anh đổi rồi lại đổi, ảnh chân dung cũng vậy, còn cài đặt đủ loại quyền hạn với em, chỉ muốn làm em chú ý một chút, kết quả em hoàn toàn không có phản ứng gì."

Diệp Ỷ cau mày, không phải cô ta không cảm nhận được tình cảm sâu đậm như vậy, nhưng nếu tình cảm sâu đậm lại

dùng cách thức vô cùng ngây thơ để thể hiện, Diệp Ỷ cảm thấy bây giờ bản thân rất bối rối.

Nhưng mà Trương Nhĩ Dục cũng không phát hiện, cậu ta vẫn đang tự nhủ: "Anh thật sự lo lắng lúc cả hai đang bình tĩnh, lại có người khác thừa dịp mà nhảy vào, làm em vui vẻ rồi an ủi em, sau đó em cảm thấy đã gặp được một người tốt hơn anh."

"Diệp Ỷ."

Trương Nhĩ Dục tiến lên muốn cắm hai tay Diệp Ỷ, Diệp Ỷ trực tiếp từ chối.

Nhưng mà Trương Nhĩ Dục không để ý: "Anh vừa nghĩ đến việc chúng ta phải chia tay, nửa đêm đột nhiên lại khóc, em có biết cảm giác nước mắt lướt qua sống mũi, lại chảy vào một con mắt khác là thế nào không?"

Những lời thật lòng này đều làm khơi dậy cảm xúc của mọi người xung quanh. Trương Nhĩ Dục vừa đẹp trai, lại trọng tình trọng nghĩa như vậy, những cô gái nhỏ như Nhiếp Tiểu Vũ, Trương Minh Dung đều không thể nào chán ghét cậu ta được, dường như đều quên lúc nãy Trương Nhĩ Dục còn muốn đập phá công ty.

Trần Hán Thăng đang hút thuốc, tình huống kiểu này dường như thường xảy ra trong mùa tốt nghiệp. Các cô gái thường có thể nhận ra thực tế của xã hội trước, còn các chàng trai thì luôn chậm hơn.

"Đúng vậy, Diệp Ỷ."

Một người bạn cùng phòng phụ họa: "Có thể cô chưa hẳn đã thích, nhưng Trương Nhĩ Dục thật sự đã cho cô tất cả những thứ mà cậu ấy cho là tốt nhất."

Diệp Ỷ nhìn thấy tất cả mọi người đều đồng cảm với Trương Nhĩ Dục, cứ như mình là kẻ xấu vậy. Trần Hán Thăng

cũng lộ vẻ mặt hờ hững, giống như đang xem kịch.

“Nhưng mà…”

Diệp Ỷ thầm nghĩ mình cũng bỏ công việc lập tức chạy tới mà, tuy là không muốn thừa nhận, thật ra điều bản thân lo lắng chính là Trương Nhĩ Dục bị thương.

“Cho tôi thứ tốt nhất?”

Cảm xúc của Diệp Ỷ lập tức bùng nổ. Áp lực của cô ta quá sâu, quá lâu rồi, cô ta bị bó buộc giữa tình yêu đại học thuần khiết và thực tế xã hội đến không thở nổi, thật sự cô ta mới là người chịu áp lực lớn nhất.

“Em biết, thời đại học anh rất tốt với em.”

Diệp Ỷ cũng khóc: “Nhưng chúng ta đã tốt nghiệp rồi, em cũng không còn là nữ sinh 18 tuổi kia nữa, không phải là kiểu con gái nghe những lời tâm tình thì cảm thấy động lòng. Em muốn nhìn thấy tương lai, nhưng Nhĩ Dục anh đã từng cố gắng chưa?”

“Anh luôn cảm thấy đã làm cho em rất nhiều điều, nhưng chỉ là anh đang tự làm cảm động chính mình thôi.”

Diệp Ỷ lau nước mắt, người chung quanh càng ngày càng nhiều, ngoại trừ nhân viên của Hỏa Tiễn 101, ngay cả nhân viên bốc vác của chuyển phát nhanh Thâm Thông bên cạnh cũng đến đây xem náo nhiệt.

Rất nhiều người trong số đó đã bốn mươi năm mươi tuổi rồi, cũng không hiểu tình yêu gì đó, ở bên cạnh nhếch mép cười, thậm chí còn cảm thấy những người trẻ này quá sến súa rồi.

“Nhĩ Dục, chúng ta thật sự đã chia tay rồi, anh nhất định phải trưởng thành lên, đừng lúc nào cũng cảm thấy bản thân đã

làm quá nhiều, nhất định phải nghĩ xem người khác thật sự cần gì."

Diệp Ỷ nói xong thì bỏ đi, thậm chí cô ta còn không nhớ đến việc nhờ Trần Hán Thăng đưa về.

Trương Nhĩ Dục ngẩn người, bỗng nhiên la lớn: "Diệp Ỷ, vậy em cần anh làm gì?"

Diệp Ỷ dừng bước một chút, quay đầu nói: "Em đã nói rất nhiều lần rồi, anh luôn quên mất, em cần anh trưởng thành một chút, anh có thể làm được sao?"

"Nhưng mà, anh mới hai mươi ba tuổi, chừng này tuổi sao anh có thể trưởng thành… khụ khụ khụ."

Trương Nhĩ Dục khóc rất đau lòng. Đây chính là cảm giác sau khi trải qua mối tình khắc cốt ghi tâm, thật sự đau xé ruột gan.

"Rõ ràng là Diệp Ỷ mất đi một người có thể hy sinh cả tính mạng vì cô ta, nhưng tại sao người khó chịu nhất lại là tôi chứ!"

…

"Ôi…"

Trần Hán Thăng thở dài, hắn cũng không biết nên đánh giá như thế nào. Trương Nhĩ Dục không tính là ấu trĩ, nhưng chắc chắn cũng không thể coi là trưởng thành. Tầm nhìn công việc của Diệp Ỷ rộng như vậy, nếu công việc của hai người thay đổi, mối quan hệ này khó có thể kéo dài.

Đột nhiên, điện thoại phát ra tiếng "tinh" do tin nhắn gửi đến, là Diệp Ỷ gửi: "Hán Thăng, tôi đã làm sai rồi sao?"

Trần Hán Thăng im lặng hút thuốc, nhìn thấy Thu An Bình đi đến trước mặt nam sinh lúc nãy muốn đập phá công ty, rút

ra đồng một trăm từ trong túi, lại chỉ chỉ cái ghế trong tay cậu ta, ra hiệu trả lại.

Lúc nam sinh đó trả lại ghế, còn khẽ cúi mình tỏ vẻ xin lỗi.

“Cố gắng nỗ lực.”

Trần Hán Thăng trả lời một tin nhắn: “Người trưởng thành không nói chuyện đúng sai, chỉ nhìn lợi và hại.”

…

Chương 412: Cách dùng chính xác “Ban đêm đến khách sạn”

Sau khi tan tầm từ trụ sở Hỏa Tiễn 101, Hoàng Tuệ vừa ăn cơm với Vương Tử Bác, vừa thuật lại chuyện bát quái nhìn thấy hôm nay, cuối cùng còn giật dây nói: “Cậu cứ dứt khoát đến hỏi Trần Hán Thăng đi, hắn và phóng viên nữ lẳng lơ của đài truyền hình kia có quan hệ tình cảm hay không.”

“Không thể có chuyện đó được đâu, cô ta cũng không xinh đẹp bằng Thẩm Ấu Sở.”

Vương Tử Bác lắc đầu, lúc đó Trần Hán Thăng đã đưa cho cậu đọc tin nhắn với Diệp Ỷ, còn trình diễn dạy một đoạn cách đối đáp với mấy con cặn bã, thậm chí còn khích lệ cậu ấy đưa Hoàng Tuệ đến khách sạn.

Hoàng Tuệ không tin: “Bạn trai người tìm tới tận cửa rồi, còn nói là không có chuyện gì, phóng viên nữa kia quả thực là không xinh đẹp bằng Thẩm Ấu Sở, nhưng mà nghề nghiệp tốt, người dẫn chương trình nữ mặc váy ngắn lụa đen, đây là ước ao của biết bao nhiêu đàn ông đó.”

Cuối cùng, Hoàng Tuệ còn mập mờ nói: “Hoa nhà thơm thật, nhưng mà hoa dại cũng có mùi vị đặc biệt của chính mình nha.”

Vương Tử Bác không lên tiếng, nhưng bản thân Hoàng Tuệ ngược lại cười đến run rẩy cả người, có lẽ là ở sau lưng lấy Trần Hán Thăng ra trêu đùa, đây là một cách để giảm bớt áp lực.

Sảnh lớn nhà hàng cơm tây ở Tân Thị Khẩu này chật ních người, trong không khí tản ra mùi hương thoang thoảng, thỉnh thoảng sẽ có một hai người phụ nữ xinh đẹp mặc quần dài nhanh nhẹn bước qua, dưới ngọn đèn u tối lộ ra phần lưng trắng nõn bóng loáng, lay động tiếng lòng của Vương Tử Bác.

Bây giờ cậu ấy không phải là người sinh viên nghèo ăn một bữa cơm tây cũng phải nhờ bạn bè giúp đỡ kia nữa, Hỏa Tiễn 101 càng ngày càng nổi tiếng ở trong trường đại học Kiến Nghiệp, hoa hồng của cậu ấy cũng càng ngày càng nhiều.

Cho dù không phải tết âm lịch hoặc là mùa đắt hàng cuối kỳ, hoa hồng hàng tháng của Vương Tử Bác vẫn luôn có thể vượt qua hàng nghìn.

Nhưng mà cậu ấy cũng không tiết kiệm được quá nhiều tiền, đúng như Trần Hán Thăng đã dự đoán từ trước đó, Hoàng Tuệ tiêu xài khá nhiều, nhưng lại tồn tại cái gọi là "nghèo tinh tế", tiền lương của cô ta không đủ khả năng để chi trả cho mấy thứ hàng xa xỉ, Vương Tử Bác thường phải trợ cấp cho.

Hoàng Tuệ dần thành quen, dường như cô ta cũng cảm thấy Vương Tử Bác cũng nên tập thành thói quen.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Hoàng Tuệ nhìn đồng hồ một chút chuẩn bị nhờ xe về, trên mặt Vương Tử Bác do dự thật lâu, đột nhiên có chút không được tự nhiên mà ho khan hai tiếng: "Đêm nay đừng về nữa."

"Cái gì?"

Trong lúc nhất thời Hoàng Tuệ nghe không hiểu, nghi ngờ mà nhìn Vương Tử Bác.

Mặt Vương Tử Bác kìm nén đến đỏ bừng, trong lòng mắng chửi Trần Hán Thăng hại mình, nhưng mà miệng vẫn lẩm bẩm nói: "Nếu không thì, đêm nay đừng về nữa?"

"Đêm nay không về, tôi ở đâu…"

Ban đầu, Hoàng Tuệ không phản ứng kịp, nhưng mà nhìn thấy biểu cảm xấu hổ của Vương Tử Bác, cô ta đột nhiên tỉnh ngộ, cũng có chút khó có thể tin được.

Bởi vì Hoàng Tuệ căn bản chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đi khách sạn cùng với Vương Tử Bác, động cơ của chính cô ta cũng không đơn thuần, thầm nghĩ tìm một kẻ ngốc hiền lành có tiền mà thôi, kết hôn gì gì đó cũng sẽ không cân nhắc tới Vương Tử Bác.

Nếu như nói Diệp Ỷ và Trương Nhĩ Dục đã từng có tình cảm thật sự, vậy Hoàng Tuệ cũng chưa nói tới cái gì với Vương Tử Bác, thỉnh thoảng nắm tay hoặc là ôm một chút, cũng chỉ để thực hiện mục đích tốt hơn.

Trước kia dường như Vương Tử Bác cũng rất thỏa mãn, bây giờ đột ngột muốn mình phải đi khách sạn với cậu ấy, Hoàng Tuệ theo bản năng muốn từ chối, nhưng mà vừa nghĩ tới hai người xác định mối quan hệ được gần nửa năm rồi, theo lý thuyết nếu đòi hỏi loại chuyện này dường như cũng không quá mức.

"Tử Bác."

Hoàng Tuệ có chút khó xử nói: "Tuần này cơ thể tôi không thoải mái lắm…"

"Vậy, vậy cũng không sao cả, tôi, tôi chỉ nói vậy thôi."

Vương Tử Bác lắp bắp đáp lại, sau đó xoay người đi về phía trường học, cũng không đưa Hoàng Tuệ điểm dừng xe bus giống như bình thường, có lẽ là do quá căng thẳng, thiếu chút nữa còn ngã nhào.

Nhìn thấy bóng dáng thất tha thất thểu của Vương Tử Bác, lần này Hoàng Tuệ không cười, bởi vì Vương Tử Bác bắt đầu không đọc được rồi.

Khi suy nghĩ của một người đàn ông vượt quá tầm kiểm soát của mình, Hoàng Tuệ biết điều này có nghĩa là gì.

Chuyện này có nghĩa là cậu ấy đã có ý thức độc lập, không hề bảo sao nghe vậy giống như lúc trước nữa, cũng không thể lừa bịp giống như trước kia nữa rồi.

Lúc này, Hoàng Tuệ biết cô ta nhất định phải xuất ra một vài hành động thực tế để ứng phó rồi, nếu lại dùng lời lẽ ngụy biện giảng giải đạo lý đời người, sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ thất vọng mà rời khỏi.

Nhưng mà…

Hoàng Tuệ cúi đầu nhìn cơ thể của chính mình, dù sao vẫn cảm thấy rằng Vương Tử Bác không xứng.

…

"Mẹ nó, con chó màu ngày nào cũng chỉ biết xem tao là trò cười!"

Sau khi Vương Tử Bác đưa ra yêu cầu kinh hồn bạt vía này, bây giờ đang muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, cậu ấy cũng không biết sau này phải đối mặt với Hoàng Tuệ như thế nào nữa, vì sao mình lại tín nhiệm Trần Hán Thăng như thế chứ!

Cho nên, Vương Tử Bác lập tức gọi điện thoại qua, một là để báo cáo tình hình, hai là dùng sức mắng chửi Trần Hán Thăng.

"Vừa nãy ông đây nói, đêm nay để Hoàng Tuệ đi khách sạn, bây giờ cũng không biết sau này sẽ chung sống như thế nào nữa rồi!"

Vương Tử Bác nghiến răng nghiến lợi nói.

Trần Hán Thăng đang chơi mạt chược, hắn nhờ một câu để bạn học khác vào thế chân, sau đó đi tới ban công hỏi: "Nên

chung sống như thế nào thì chung sống như thế ấy thôi, lúc ấy mày nói như thế nào?"

"Tao trực tiếp nói cô ta đừng về nữa."

"Nói lúc mấy giờ?"

"Khoảng chừng bảy giờ rưỡi tối."

"Cái này không phải là ngốc nghếch sao, nào có ai bảy giờ rưỡi lại đưa ra loại yêu cầu này chứ."

Trần Hán Thăng vừa cười vừa nói: "Bây giờ sắp mùa hè rồi, bảy giờ rưỡi nói không chừng ngày cũng chưa tối hẳn, trước mắt loại quan hệ chuồn chuồn lướt nước này của bọn mày, Hoàng Tuệ có thể đồng ý mới là lạ đó."

Vương Tử Bác nghĩ lại cũng đúng, nhưng mà cả người cậu ấy vẫn khó chịu, trong lòng lại có một sự kỳ vọng mơ hồ, tóm lại loại tâm tình này vô cùng phức tạp, nhưng mà không ảnh hưởng đến chuyện cậu ấy đổ hết trách nhiệm cho Trần Hán Thăng.

"Lúc ấy mày cũng không nói rõ ràng, quỷ mới biết còn phải chú ý thời gian!"

Vương Tử Bác lớn tiếng nói, cậu ấy đứng ở trên sân thể dục của trường, vừa chạy bộ vừa nói chuyện điện thoại, cơ thể chỉ có di chuyển lên xuống, chỉ cảm giác khô nóng này mới có thể làm dịu đi một chút.

"Tao cũng không biết mày lại ngu như vậy."

Trần Hán Thăng cười nhạo nói: "Loại tình cảm này ngay cả tao với Tiểu Ngư Nhi, đều phải cố tình đưa cô ấy đi xem phim vào đêm khuya, ít nhất mày phải thỏa mãn một vài nguyện vọng của Hoàng Tuệ chứ, nhạt nhẽo nói "đêm nay đi khách sạn", cho dù mày là một kẻ ngốc, cũng phải là một kẻ ngốc có chút thú vị chứ."

“Mẹ kiếp, cút đi!”

Vương Tử Bác bị nói đến xấu hổ, tức giận cúp máy điện thoại.

Nhưng mà, lời Trần Hán Thăng nói thực ra rất hữu dụng, bởi vì hắn đoán quá chính xác.

Hôm nay quả nhiên Hoàng Tuệ dùng “cơ thể không khỏe” để từ chối, lúc ấy Trần Hán Thăng đã nói Hoàng Tuệ có thể sẽ dùng “cơ thể không khỏe, công việc bận quá, cảm xúc quá xấu” và những lý do khác để lấy lệ, quả nhiên không hề vượt khỏi phạm vi này.

“A…”

Vương Tử Bác rất muốn giận dữ hét lên một tiếng, nhưng mà cậu ấy không làm chuyện như thế này mà không hề cố kỵ như Trần Hán Thăng, chỉ có thể biến loại kiềm nén này thành sức mạnh để chạy trốn, buồn bực chạy đến mức đầu đầy mồ hôi mới dừng lại.

Khi trở về ký túc xá có một cuộc điện thoại chưa nhận, cậu ấy tưởng là của Hoàng Tuệ, sau khi tràn đầy mong chờ mở ra, phát hiện là của Trần Hán Thăng, trong nháy mắt cũng ỉu xìu luôn.

“Chuyện gì, tao phải đi tắm rồi.”

Vương Tử Bác cũng không khách sáo với Trần Hán Thăng.

“Ngày mai tao quay về Cảng Thành, mày có muốn về chung không?” Trần Hán Thăng nói ở trong điện thoại.

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, gần đây trong nhà mình cũng không có chuyện gì, lắc đầu hỏi: “Tao không về, mày có việc gì sao?”

“Một người anh họ của tao phải đi xem mắt, vừa vặn tao lên TV ấy, nên bà ngoại bọn họ nhất định muốn tao đi cùng.”

Vương Tử Bác gật đầu, vùng quê Tô Bắc bên kia quả thật rất thích kiểu sắp xếp xem mắt này.

Nhà trai nhà gái đều là nhân vật "nặng ký" trong gia đình, hai nhà ngồi xuống như thế này, hút thuốc, uống chút trà, muốn thì có thể kết hôn ngay lập tức.

Nhưng mà, Vương Tử Bác cũng có chút khó hiểu: "Theo lý thuyết, loại chuyện này bình thường mày cũng lười phản ứng mà."

"Đúng vậy, bởi vì còn có một chuyện nữa."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Mẹ tao nói Lão Trần ngoại tình rồi, bà chuẩn bị ly hôn, còn hỏi tao muốn đi theo ai."

"Hả?"

Vương Tử Bác giật nảy người: "Làm sao chú Trần có thể ngoại tình được chứ."

"Đúng vậy, một người ngu ngốc như mày còn biết được điều đó, mẹ tao đoán không chắc, bây giờ bà nói mình đau lòng đau chân đau thắt lưng, tóm lại chỗ nào cũng đau, cho dù không có chuyện gì, tao cũng phải về nhà xem mới yên tâm."

Chương 413: Khăn quàng đỏ của nam cặn bã

Từ sau khi Trần Hán Thăng có xe, mỗi lần về Cảng Thành đều sẽ hỏi Tiểu Ngư Nhi và Vương Tử Bác xem có muốn cùng về nhà không, những bạn học khác đang học ở Kiến Nghiệp thỉnh thoảng cũng sẽ gửi tin: "Trần Hán Thăng, gần đây cậu có về nhà không, nếu tiện đường thì chở tớ về với, tớ về nhà làm chút chuyện."

Bình thường mà nói Trần Hán Thăng đều sẽ thuận tay giúp đỡ, dù sao đi xe khách từ Kiến Nghiệp về Cảng Thành cũng phải mất hơn 60 tệ, nếu tiết kiệm được khoản tiền này thì thật tốt, trên đường đi cũng có người bên cạnh nói chuyện với mình.

Có điều trong khoảng thời gian này, đầu tháng sáu ngoại trừ ngày quốc tế thiếu nhi, cũng không có kỳ nghỉ lễ nào.

Sáng ngày thứ hai, hơn 6h Trần Hán Thăng xuất phát từ trường học, ngoại trừ lo lắng cho thân thể của mẹ ruột, cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chiều hôm qua sau khi xem xong trò cười của Diệp Ỷ và Trương Nhĩ Dục, Trần Hán Thăng còn chưa kịp hiểu ra, điện thoại của Lương Mỹ Quyên đã gọi tới, thông báo có người nhìn thấy Lão Trần và một người phụ nữ ngồi đối diện nhau ở trong một tiệm cà phê, trò chuyện rất vui vẻ.

Dựa vào miêu tả bên ngoài của Lương thái hậu, người phụ nữ kia có hơi giống Mạc Kha, có điều theo lý thuyết với tính cách và điều kiện của "mẹ hai Mạc", chắc là sẽ không quay

đầu ăn máng cũ với Lão Trần đâu nhỉ, cùng lắm cũng chỉ là hai người ngồi lại với nhau một chút mà thôi.

Đừng thấy Lương Mỹ Quyên hô to hét lớn ở nhà, đó là bởi vì bà có một người chồng luôn bao dung, có một đứa con trai "đánh không đánh lại, mắng sẽ cãi lại", trên thực tế Lương Mỹ Quyên chính là một người phụ nữ trung niên bình thường ở thành phố.

Sau khi bà cảm nhận được chồng của mình "ngoại tình", điều đầu tiên là không nghe giải thích mà ầm ĩ một trận, sau đó lại nghĩ đến chỗ dựa cả nửa đời sau—— Đây không phải một đứa con trai biết nghe lời, nhưng lại rất hiếu thuận.

"Tên ngu ngốc nào lại luyên thuyên như vậy chứ, đây hoàn toàn chính là để hù dọa Lương thái hậu mà."

Trần Hán Thăng rầu rĩ than phiền một câu, đạp chân ga, chiếc xe FAW nhỏ từ từ dò dẫm như máy kéo ở trên đường cao tốc.

…

Buổi trưa trở về đến Cảng Thành, Trần Hán Thăng không lập tức trở về nhà, mà là đi tới đơn vị của Lão Trần.

Kinh nghiệm của hắn phong phú, trước hết phải hiểu rõ trước sau mọi chuyện là như thế nào đã, như vậy mới có phương pháp đối phó.

Trần Triệu Quân vừa thấy con trai trở về, vừa vui lại vừa buồn.

Vui là do, con trai đúng là đã lớn rồi, trong nhà có chuyện cũng có thể trở về giải quyết.

Buồn là do, tính khí vợ mình không tốt đẹp gì, con trai trở về cũng chưa chắc đã thành công.

"Đi ăn cơm trước đã."

Trần Triệu Quân ôm con trai còn cao hơn cả mình đến nhà ăn, trong lòng có chút tự hào nhàn nhạt, nhưng ông không biểu hiện ra ngoài, chỉ là thấy mấy đồng nghiệp tuổi tác xấp xỉ mình bắt Trần Hán Thăng gọi là "chú và dì" .

Đồng nghiệp của Lão Trần cũng đều thân mật quan sát Trần Hán Thăng, cười tủm tỉm đáp lại.

"Thực sự là quá bất cẩn, chúng tôi đều đã già rồi, con trai của chủ nhiệm Trần cũng đã lớn như vậy rồi."

"Đúng vậy, lúc còn rất nhỏ thằng bé còn tới đây làm bài tập, trên cổ còn đeo một cái khăn quàng đỏ đấy."

"Hán Thăng đúng là càng lớn càng giống Lão Trần, lông mày này miệng này, cảm giác như một khuôn đúc ra vậy, mũi thì khá giống Lương Mỹ Quyên."

…

Cảng Thành là một thành phố rất nhỏ, các đơn vị và các phòng làm việc trong chính phủ thường xuyên chạm mặt nhau, cho nên mọi người đều biết Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên là quan hệ vợ chồng.

Trần Hán Thăng nhớ lại một chút, lần trước mình đến đơn vị của Lão Trần, hình như là hồi lớp năm tiểu học.

Khi đó trong nhà không có điều hòa, vì ham mê mát mẻ nên nếu không có chuyện gì đều sẽ chạy tới đây, có điều sau đó có xuất hiện một món đồ gọi là "Internet" xuất hiện, Trần Hán Thăng tình nguyện nhìn người ta bật báo động đỏ còn hơn.

Lúc ăn cơm ở nhà ăn, ông chú đang cầm thìa đi ủng, mặc đồng phục làm việc màu trắng đi ra nói chuyện với Trần Hán Thăng, bên trong cơ quan cũng khá coi trọng lý lịch cá nhân, mặc dù chú không có biên chế, nhưng ông ấy đã nấu ăn ở nhà

bếp hơn hai mươi năm nay, rất nhiều lần thay đổi cục trưởng, ông lão vẫn đứng sừng sững.

Có điều, đừng tưởng tượng ông ấy thành hoà thượng quét sân trong bộ phim <Thiên long bát bộ>, đó là võ hiệp không có thật, trong thực tế vị lớn tuổi này có thể hơi lắm mồm, giọng nói cũng lớn hơn, một khi tính khí bộc phát ngoại trừ người đứng đầu là cục trưởng, ông ta cũng không cho ai mặt mũi.

Trần Hán Thăng khách khí lên tiếng chào hỏi, còn lấy thuốc lá ra mời, ông chú đầu bếp mới ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

"Đúng là kỳ lạ."

Trần Hán Thăng vừa ăn cơm, vừa tiếp lời Lão Trần: "Lúc con và cha cùng nhau ra ngoài, người ta đều nói con trông giống cha hơn một chút; lúc con và mẹ con cùng nhau ra ngoài, bọn họ lại nói con trông giống Lương thái hậu hơn."

Trần Triệu Quân ôn hòa cười một tiếng: "Con là do cha và mẹ con sinh ra, trông giống nhau không phải rất bình thường sao?"

"Ha ha."

Trần Hán Thăng nghịch ngợm nháy mắt: "Con cảm thấy mình trông cũng giống dì Mạc đấy, đặc biệt là đôi mắt."

Trần Triệu Quân: …

Ăn cơm trưa xong, Trần Hán Thăng theo Lão Trần tới phòng làm việc nói chuyện phiếm, hắn cũng đang buồn bực: "Cha, sao đồng nghiệp của cha không ai khen con có tiền đồ vậy, đều toàn khen con đẹp trai, điều này không phải chân lý mà ngay cả người mù cũng có thể phát hiện ra sao, còn cần bọn họ nhấn mạnh mãi như thế à?"

Trần Triệu Quân vỗ vỗ sau gáy con trai mình: “Con có tiền đồ chỗ nào?”

“Con được lên TV còn chưa đủ có tiền đồ à?” Trần Hán Thăng nói.

“Ô ~ “

Lão Trần hình như vừa mới nhớ ra chuyện gì đó: “Việc này cha không nói, cũng không để cho mẹ con nói, chỉ là có chút tiền mà thôi, không đáng để gióng trống khua chiêng khoe khoang với đồng nghiệp.”

Trần Hán Thăng ngẩn người: “Đây là cơ hội duy nhất để con trở thành “con ngoan” trong miệng những vị phụ huynh khác, dựa vào cái gì mà hai người lại cướp mất?”

…

Trong phòng làm việc, hai cha con ngồi đối diện nhau, Lão Trần cũng nói tới chuyện ngày hôm qua với Trần Hán Thăng.

Hoá ra là, Mạc Kha có vài nguyên nhân đặc biệt nên mới về Cảng Thành xử lý, trước khi rời đi đột nhiên muốn gặp mặt Trần Triệu Quân một lần, trong quá khứ Mạc Kha đều không có ý nghĩ này, chỉ là gần đây tiếp xúc tương đối nhiều cùng Trần Hán Thăng, cho nên mới nhớ tới người bạn tốt thời cấp 3, người bạn qua thư thời đại học này.

Phương thức liên lạc của Trần Triệu Quân rất dễ lấy được, dù sao thì ông vẫn đang ở Cảng Thành.

Lúc đó Lão Trần cũng hơi do dự một chút, không biết rốt cuộc có nên đến cuộc hẹn này không, sau đó cảm thấy mình là “Lòng dạ vô tư thiên địa rộng”, chỉ là đi gặp một người bạn cũ thôi mà.

Có điều ông cũng đã gửi một tin nhắn cho Lương Mỹ Quyên, thông báo bản thân có một buổi xã giao.

Lão Trần thường xuyên phải dự tiệc, vốn dĩ Lương Mỹ Quyên cũng không để ở trong lòng, đúng lúc không khéo vừa vặn có người quen nhìn thấy, còn thêm mắm dặm muối chuyển đến tai Lương Mỹ Quyên.

Sau khi Trần Triệu Quân trở về, đối mặt với sự chất vấn của Lương Mỹ Quyên, ông lại lập tức nhận tội.

Ha, lần này thì hay rồi, Trần Hán Thăng cũng phải đi mấy trăm cây số từ Kiến Nghiệp về nhà để "cứu hoả" .

"Haizz, cha nói cha … "

Trần Hán Thăng không còn gì để nói: "Con là một người con trai cơ trí thế này, sao lại có một người cha thành thật như cha vậy?"

Trần Triệu Quân trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng một chút: "Nói lời khác đi!"

"Đã là lúc này rồi, còn so đo mấy chuyện không đáng quan tâm này làm gì?"

Trần Hán Thăng giơ ba cái ngón tay ra: "Cha, trong chuyện này cha có 3 điều sơ hở. Thứ nhất chính là chọn địa điểm gặp mặt không thích hợp, sao hai người lại có thể hẹn ở một tiệm cà phê chứ, nên đến một chỗ nào mà vắng vẻ hơn một chút; thứ hai chính là lúc mẹ con hỏi đến, cha nhất định phải bày ra dáng vẻ rất tủi thân mà tranh luận theo lý, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, chút đạo lý ấy còn cần con nói sao? Thứ ba, cha căn bản không nên để mẹ con biết đến sự tồn tại của Mạc Kha, cha đây không phải là tự đưa mình vào Tu La Tràng sao… . "

Lão Trần nhìn mặt mày hớn hở của con trai, không nhịn được ngắt lời: "Con trở về rốt cuộc là để hỗ trợ giải quyết khó khăn, hay là ăn nói linh tinh, nói nữa cha đánh con đấy!"

“Con xin lỗi, người trong nghề thực sự rất đau lòng với loại thao tác này.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ trán suy nghĩ một chút: “Thật ra thì, muốn giải quyết chuyện này cũng đơn giản thôi, cha đến trước mặt mẹ con, trực tiếp gọi điện thoại cho dì Mạc, xin nhờ bà ấy giúp chứng minh một chút là được rồi.”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?”

Trần Triệu Quân khó tin hỏi.

Có điều, Trần Hán Thăng còn giật mình hơn so với Lão Trần: “Cha thật sự muốn làm như vậy?”

“Nếu như có tác dụng, tại sao lại không chứ?”

Trần Triệu Quân thấy rất kỳ lạ.

“Chiêu này tuy rằng đơn giản thực dụng, có điều nói như vậy, đại đa số đàn ông đều sẽ không dùng tới.”

Trần Hán Thăng ấp a ấp úng nói: “Bởi vì như vậy, sau đó sẽ không có cách nào liên quan đến người khác nữa. Ví dụ như lần này, dì Mạc sẽ cảm thấy ở trong lòng cha, mẹ con quan trọng hơn so với dì ấy rất nhiều.”

“Mẹ con vốn dĩ là quan trọng hơn cô ấy mà, Mạc Kha cũng sẽ hiểu thôi.”

Lão Trần cười nói, trên mặt lộ ra vẻ đó là điều hiển nhiên.

Trần Hán Thăng xấu hổ cúi đầu, khuôn mặt cứ như bị khăn quàng đỏ nhuộm đỏ vậy.

…

Chương 414: Hai người mẹ và hai người con dâu

Thấy Lão Trần có tính giác ngộ như vậy, không kiêng dè cảm giác của bạn học nữ thời cấp ba của mình chút nào, nhất định phải giải trừ những hiểu lầm hỏng bét của vợ, Trần Hán Thăng nghĩ thầm Lão Trần ngoại tình, so với việc mình thu tâm lại còn khó hơn.

"Được rồi, vậy cứ quyết định như vậy đi, buổi tối cha công khai gọi điện thoại cho dì Mạc, giải thích rõ ràng mọi chuyện là ổn rồi, con về nhà giúp cha thăm dò tình hình một chút."

Trần Hán Thăng phủi mông chuẩn bị rời đi, hôm nay cả người Lương thái hậu đều không thoải mái, xin ở nhà nghỉ ngơi.

Trần Triệu Quân gật đầu một cái: "Vậy chúng ta tin nhắn liên hệ, thực ra cha cũng muốn xin nghỉ để chăm sóc mẹ con, kết quả bà ấy lại đuổi cha ra ngoài."

Lão Trần nói xong có chút lúng túng, có điều vẫn nhắc nhở: "Mẹ con ở nhà có thể vẫn chưa ăn trưa đâu, con đến quán mì ở sân thể dục kia mua một đĩa mì xào, bà ấy thích nhất là mì xào ở quán đó."

"Con biết rồi!"

Trần Hán Thăng xoay người nhìn cha mình, thực ra Lão Trần cũng sắp 50 rồi, tuy hai bên mai chưa có tóc bạc, nhưng nếp nhăn trên khóe mắt lại càng ngày càng sâu.

"Lớn tuổi rồi còn ồn ào cái gì chứ, đúng là ăn no rửng mỡ."

Trần Hán Thăng "bịch bịch bịch" đi xuống lầu, không biết nhớ tới chuyện gì, đột nhiên ngẩng đầu lên một cái: "Qua hai năm nữa để cho hai người trông toàn bộ mấy cô cháu gái, xem hai ngươi còn có rảnh rỗi cãi nhau nữa không."

"Thằng nhóc thối … "

Lão Trần cười một tiếng, nhìn thấy Trần Hán Thăng lái chiếc xe FAW rời khỏi bãi đậu xe của đơn vị như một cơn gió, trong lòng bỗng có một cảm giác ấm áp không tên.

…

Nội thành Cảng Thành bán rất nhiều mì xào, có điều ăn ngon nhất vẫn là quán mì ở chỗ sân thể dục này, Trần Hán Thăng mua một phần mì xào nóng hầm hập về nhà, hắn cũng không dám gõ cửa, chỉ quấy rầy đến Lương Mỹ Quyên đang nghỉ ngơi.

Lặng lẽ lấy chìa khoá ra mở cửa chống trộm, lúc đang thay giày, Lương Mỹ Quyên đột nhiên ló nửa người ra từ trong phòng bếp, sững sờ nhìn Trần Hán Thăng.

Hai mẹ con nhìn nhau khoảng chừng 10 giây, Lương thái hậu đột nhiên đóng cửa phòng bếp lại, ôm đầu, vẻ mặt tiều tụy đi vào phòng ngủ.

Một người tinh quái như Trần Hán Thăng, hắn nhìn thấy Lương Mỹ Quyên ngoài miệng dính dầu cũng không thèm lau, thì bỏ đĩa mì xào xuống rồi vọt vào phòng bếp.

Lương Mỹ Quyên muốn ngăn cũng không ngăn kịp.

Không bao lâu sau, Trần Hán Thăng bưng cái nồi nhỏ ra từ trong phòng bếp,

Gõ "koong koong koong" lên nắp nồi nói: "Mì sườn rau xanh, con vốn tưởng rằng ngày hôm nay mẹ còn đang khổ sở

nước mắt trực trào đấy, kết quả mẹ còn ở trong phòng bếp nấu mì sườn!"

"Mẹ, mẹ như vậy có xứng với sự lo lắng của con không?"

Vẻ mặt Trần Hán Thăng đầy bi phẫn nói.

"Ồn ào cái gì."

Lương Mỹ Quyên vốn dĩ cũng sợ hết hồn, còn tưởng rằng là chồng mình trở về sớm, cũng may Trần Hán Thăng nhìn thấy cũng không sao: "Mẹ phải ăn no mới có sức lực ly hôn."

"Ly hôn cái rắm ấy."

Trần Hán Thăng yên lặng ngồi trên ghế salon: "Con chưa bao giờ thấy ai trước khi ly hôn, còn ở nhà lén lút nấu mì sườn, nếu mẹ nhớ con trai thì cứ trực tiếp nói thẳng ra đi, hà tất gì phải dùng cách này lừa con về nhà chứ."

Lương Mỹ Quyên không đồng ý: "Ai lừa con, cha con… Trần Triệu Quân đáng ghét lắm biết không hả, ông ta ăn cơm với người phụ nữ kia thì thôi đi, lại còn gạt mẹ là có xã giao, mẹ không muốn sống chung một chỗ với tên lừa đảo kia, con mau suy nghĩ xem, sau khi ly hôn rốt cuộc con muốn theo cha con hay theo mẹ."

"Còn nữa, theo mẹ thì phải đổi luôn cả họ."

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh một tiếng: "Đổi thành Lương Hán Thăng."

"Bỏ đi, hay là để mẹ hỏi thăm một vài cô nhi viện, có nhận bé con 5 tuổi lẻ hơn 100 tháng này của mẹ không."

Trần Hán Thăng đứng lên mở túi mì xào ra: "Lại đây ăn đi, thái hậu."

Lương Mỹ Quyên ngửi thấy mùi thơm thì thèm nhỏ dãi, có điều vẫn còn có chút xấu hổ, cho nên nghiêm túc nói: "Tối

hôm qua mẹ và Trần Triệu Quân cãi nhau.”

Trần Hán Thăng không để ý gật đầu một cái: “Con biết.”

“Tối hôm qua mẹ đã khóc rất lâu, cha con cũng không chịu đến dỗ mẹ.”

“Không phải mẹ đuổi ông ấy ra phòng ngủ sao, ông ấy dỗ kiểu gì.”

“Thân thể mẹ thật sự rất không thoải mái.”

“Ngày mai con sẽ đưa lão nhân gia ngài đi bệnh viện, được chưa.”

“Ông ấy không nên lừa dối mẹ.”

“E hèm… Mặc dù đây là lời nói dối có thiện ý, có điều đúng là nên mạnh mẽ giáo huấn một trận, buổi tối Lão Trần trở về, con sẽ thay mặt uỷ viên gia đình đưa ra thông báo, để ông ấy suy xét lại bản thân một cách sâu sắc.”

…

Buổi chiều, Trần Hán Thăng ở nhà trò chuyện với Lương thái hậu, thực ra chủ yếu là khuyên bảo Lương Mỹ Quyên, nhân tiện bóp vai cho bà.

Thực ra đối với Lương Mỹ Quyên mà nói, “ly hôn” chỉ là một câu nói bộc phát nhất thời, dù sao con trai cũng đã hai mươi tuổi rồi, bình thường tình cảm của vợ chồng hai người đều rất tốt.

Lương Mỹ Quyên chỉ muốn diễn tả sự tức giận và khổ sở của mình, đại khái còn có chút ghen.

“Người mẹ còn đau nữa không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Lương Mỹ Quyên gật đầu một cái: “Thắt lưng có hơi đau, chân hơi đau, xương sườn cũng đau, cả người đều không thoải

mái.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, thực ra đây chính là chỗ nào cũng không đau, cho nên mới có cảm giác chỗ nào cũng đau, trong y học có một cái tên chuyên ngành là “đau thần kinh”, chủ yếu là có liên quan đến tâm tình.

“Được rồi, mẹ nói đau thì con xoa bóp giúp mẹ.”

Trần Hán Thăng thật sự rất bất đắc dĩ, có điều đây là mẹ ruột của mình, cũng không còn cách nào khác.

Nào đâu Lương Mỹ Quyên còn rất ghét bỏ: “Con đừng chỉ có xoa bóp chứ, nói về chuyện trong trường học đi, bà Thẩm nhỏ bao nhiêu tuổi rồi, Tiểu Ngư Nhi học pháp luật sau này sẽ làm luật sư sao, cha mẹ của La Tuyền thế nào rồi… “

Trần Hán Thăng còn nhặt nhẹm một vài chuyện thú vị kể lại một chút, chọc cho người phụ nữ trung niên đòi “ly hôn” này hài lòng, trò chuyện một chút, điện thoại di động đột nhiên “ting” gửi tới một tin nhắn.

Trần Triệu Quân: Tâm tình mẹ con thế nào rồi, bà ấy có thể ăn được cơm không?

Trần Hán Thăng nhìn vẻ mặt ung dung của Lương Mỹ Quyên một chút, gửi lại cho Lão Trần một tin nhắn.

Trần Hán Thăng: Không có gián điệp xung quanh, gửi hình 18+ đi.

Trần Triệu Quân: ?

Trần Hán Thăng: Xin lỗi, thói quen bộc phát, ý của câu nói này là tình hình rất an toàn, mẹ con không có vấn đề gì.

Trần Triệu Quân: Vậy thì tốt, sau khi tan làm cha đã mua cho mẹ con bánh ma hoa mà mẹ con thích ăn, con nhớ giữ bí mật đấy.

Trần Hán Thăng: Ngoài bánh ma hoa, mua thêm một bó hoa tươi nữa đi, ai lại dùng bánh ma hoa để xin lỗi bao giờ.

…

Chạng vạng tối, Trần Triệu Quân với tâm trạng thấp thỏm bất an đẩy cửa chống trộm ra, nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc.

Con trai đang nằm trên ghế sa lông xem tivi, không có kiên nhẫn liên tục đổi kênh, bà vợ ở trong phòng bếp làm cơm nấu ăn, tiếng máy hút khói "Ô ô ô" ồn ào tới mức ở trong phòng khách cũng có thể nghe được.

"Thế nào rồi?" Lão Trần vội vàng hỏi.

Trần Hán Thăng tự tin vung vung tay: "Tiểu Trần ra tay, bách chiến bách thắng, cha còn lo lắng cái gì?"

Lương Mỹ Quyên nghe thấy trong phòng khách có tiếng nói chuyện, mở cửa phòng bếp ra nhìn một cái, sau khi phát hiện là Trần Triệu Quân, thì "rầm" một tiếng đóng cánh cửa tầng nặng nề lại.

Gương mặt Lão Trần u sầu: "Không phải con nói mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao?"

"Điện thoại còn chưa gọi đây, bây giờ cha sắp xếp lại lời nói một chút đi."

Trần Hán Thăng nói xong cũng đi vào nhà bếp kéo Lương Mỹ Quyên ra, Lương Mỹ Quyên vẫn còn đang la hét: "Rau xanh vẫn chưa xào kỹ, đợi mẹ tắt bếp đã."

Lúc bà và Trần Triệu Quân bốn mắt nhìn nhau, Lương Mỹ Quyên lập tức lại bày ra gương mặt lạnh lùng, không nói một lời ngồi trên ghế sa lông, còn thuận tay đánh Trần Hán Thăng hai cái, để hắn ngồi yên xem ti vi.

Trần Triệu Quân nuốt một ngụm nước bọt, dưới sự cổ vũ của con trai, lấy điện thoại cầm tay ra gọi.

“Alo, Mạc Kha, tôi là Trần Triệu Quân.”

“Ừ, Triệu Quân à, có chuyện gì không?”

Bên trong loa ngoài truyền tiếng nói bình thản của đến Mạc Kha, sắc mặt Lương Mỹ Quyên đột nhiên căng chặt, tuy bà không có nhìn điện thoại cầm tay, nhưng sự chú ý vẫn rất tập trung.

“Khụ, chuyện là thế này.”

Trần Triệu Quân liếc mắt nhìn Lương Mỹ Quyên: “Ngày hôm qua chúng ta có ngồi với nhau ở quán cà phê, sau đó vợ của tôi biết được chuyện này, sau khi về nhà thì ầm ĩ một trận, hiện tại đang muốn mời bà giúp tôi làm chứng một chút, chúng ta chỉ là nói chuyện phiếm một chút mà thôi.”

Trần Hán Thăng nghe xong có chút giật mình, Lão Trần là người đã lăn lộn ở cơ quan, nếu như nói có lòng dạ thất khiếu linh lung thì hơi quá, nhưng ba khiếu bốn khiếu có lẽ vẫn có, bình thường ông nói chuyện rất chú ý đến cách thức và có chừng mực.

Ngày hôm nay lại dùng cách thức nói trắng ra như vậy, ông là tình nguyện đắc tội Mạc Kha, cũng phải giải trừ được hiểu lầm trong gia đình.

Có điều phản ứng của Mạc Kha lại chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng, một lúc sau hỏi: “Mỹ Quyên đang ở bên cạnh sao?”

“Ờ.”

Trần Triệu Quân kín đáo đưa điện thoại cho Lương Mỹ Quyên.

Lương Mỹ Quyên đột nhiên nhận lấy nên không kịp chuẩn bị, hung hăng trừng mắt nhìn ông chồng một cái.

“Alo, tôi, tôi là Lương Mỹ Quyên.”

Lương Mỹ Quyên cũng bắt đầu căng thẳng.

“Mỹ Quyên, chị không muốn lo lắng, tôi và Triệu Quân chỉ là bạn học cấp ba thôi.”

Lúc Mạc Kha nói chuyện, Trần Triệu Quân yếu ớt hút thuốc, trên mặt có sự thả lỏng tự nhiên, cũng có một tia thở dài.

“Có lẽ vẫn có chút hoài niệm.”

Trần Hán Thăng âm thầm nghĩ, chỉ là hiện tại hai người đều đã có gia đình, cũng đã nhiều năm như vậy rồi, cho nên mới có thể khắc chế như vậy.

“Mỹ Quyên, thực ra nội dung câu chuyện ngày hôm qua của chúng tôi, phần lớn đều có liên quan tới Hán Thăng, không có lừa chị đâu, tôi và chồng tôi đều không muốn có con, tôi thấy Hán Thăng thì rất yêu thích, ngày hôm qua còn nói khùng với Lão Trần, muốn nhận Hán Thăng làm con nuôi đấy.”

“Việc này tại sao cha không nói?”

Trần Hán Thăng căm tức nhìn cha mình, yên lặng biểu đạt tâm tình này.

Trần Triệu Quân nhìn Lương Mỹ Quyên, khẽ lắc đầu.

Quả nhiên, Lương Mỹ Quyên trực tiếp từ chối ở trong điện thoại liền: “Hán Thăng quá nghịch ngợm, thằng bé làm việc lại không tuân theo quy củ, tôi còn vì bận tâm chuyện của nó mà buổi tối thường xuyên mất ngủ đây, thật sự không muốn nó chuốc thêm phiền phức cho hai ngươi … “

Gọi điện thoại xong, thực ra thì hiểu lầm đã cơ bản được gỡ gạc rồi, Trần Hán Thăng lại lên mặt, nghiêm túc phê bình Lão Trần một hồi.

“Sau này có chuyện gì nhất định phải ăn ngay nói thật, lẽ nào dựa vào lòng dạ rộng lượng của mẹ con, chẳng lẽ còn ngăn cấm cha đi gặp bạn học nữ sao?”

Trần Hán Thăng nịnh nọt xong, lại cười lấy lòng với Lương Mỹ Quyên nói: “Liên quan đến chuyện dì Mạc muốn nhận con nuôi, con cảm thấy … “

“Không được!”

Lương Mỹ Quyên trực tiếp ngắt lời.

Đối những người phụ nữ trung niên như ở tuổi này của bà mà nói, nếu như không còn tình cảm với chồng nữa, còn có thể thỏa thuận ly hôn, có điều ai muốn cướp con trai của bà, Lương Mỹ Quyên đại khái sẽ liều mạng với họ.

“Sao còn để ý như thế làm gì, bây giờ con cũng đâu có thiếu tiền.”

Nhân lúc Lương Mỹ Quyên vào nhà bếp xào rau, Trần Triệu Quân nhỏ giọng hỏi.

Trần Hán Thăng xoa xoa mũi: “Hai người mẹ, không phải sẽ tương ứng với hai người con dâu sao… “

…

Chương 415: Cạm bẫy ở thành phố quá sâu, tôi phải về nông thôn

“Lại nói bậy rồi!”

Lão Trần nghe được “Hai người mẹ tương ứng với hai người con dâu”, giơ tay làm bộ muốn đánh con trai, Trần Hán Thăng cười hì hì không sợ, trong nhà ngoại trừ Lương Mỹ Quyên sẽ ra tay thật, Trần Triệu Quân cơ bản đều chỉ hù dọa một chút thôi.

Lúc ăn cơm, Lương Mỹ Quyên cố ý không nói chuyện với Trần Triệu Quân, Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, cầm lấy ly trà hoa tươi trên khay quơ quơ: “Mẹ, mau nhìn xem Lão Trần mua cái gì cho mẹ kìa, hoa hồng lãng mạn.”

“Hừ.”

Có điều Lương thái hậu chỉ hừ lạnh một tiếng, thì thầm trong miệng nói: “Kết hôn nhiều năm như vậy rồi cũng chưa từng mua qua lần nào, chỉ uống cà phê một buổi với người ta, vây mà biết mua hoa để mua vui cho phụ nữ.”

Trần Triệu Quân: …

Trần Hán Thăng: …

Sự kiêu ngạo này của Lương thái hậu có vẻ giống Tiểu Ngư Nhi.

Nhưng là đối với Lão Trần mà nói, ông chỉ cần không cãi nhau, chuyện gì cũng nguyện ý làm.

“Tiền tiêu vặt tháng sau của tôi, có thể giảm một nửa.”

Trần Triệu Quân chủ động nói.

“Tháng sau còn muốn có tiền tiêu vặt à?”

Lương Mỹ Quyên nói một câu, có điều bà bắt đầu tiếp lời Trần Triệu Quân, cũng đồng nghĩa với việc “đôi vợ chồng trung niên sắp ly hôn” này cứ như vậy mà kết thúc, bà quay lại căn dặn Trần Hán Thăng nghiêm túc cùng Lương Tiểu Hải đi xem mắt.

“Mặc dù mẹ vẫn có nhiều thành kiến với mợ cả của con, nhưng dù sao Lương Tiểu Hải cũng là cháu ruột của mẹ, trong đám anh em họ chỉ có con là người còn đang học đại học, con chịu về giúp đỡ, Tiểu Hải cũng là vô cùng cảm kích.” Lương Mỹ Quyên lại nhấn mạnh một lần.

“Biết rồi.”

Trần Hán Thăng thờ ơ như không gật đầu một cái, hắn vốn dĩ chỉ yêu thích náo nhiệt, lần này lại là đại diện nhà trai đi “giữ mặt mũi”, còn có một cảm giác ra vẻ nhàn nhạt.

Có điều Trần Hán Thăng cũng có chút bận tâm: “Không phải mẹ nói cả người đều không thoải mái sao, ngày mai có muốn con đưa mẹ đến bệnh viện không?”

“Không cần.”

Lương Mỹ Quyên lắc đầu từ chối một cái: “Ngày mai mẹ không muốn đi.”

“Tại sao?”

Trần Hán Thăng đuổi theo không buông hỏi.

Lương Mỹ Quyên liếc Trần Triệu Quân một cái mà không nói lời nào.

Trần Hán Thăng càng thấy kỳ quái, vẫn quấn quít lấy Lương Mỹ Quyên đến tận nhà bếp, cuối cùng bà rốt cuộc cũng mở miệng: "Ngày mai là sinh nhật dương lịch của cha con, tuy rằng chúng ta bên này chỉ tổ chức sinh nhật âm lịch, nhưng để ngày này mà đi bệnh viện cũng không tốt lắm, tránh rước cái vận rủi gì về cho cha con."

"Được đó, Lương thái hậu."

Trần Hán Thăng có hơi bất ngờ, bây giờ đang lưu hành lừa chó từ mấy trăm cây số từ bên ngoài về nhà giết à, không phải đã nói ly hôn rồi sao, vẫn còn bị nhét đầy thức ăn cho chó vào miệng.

"Nếu mẹ làm như thế, vậy cũng đừng trách con trai vong ân phụ nghĩa."

Trần Hán Thăng trở lại phòng ngủ, lấy điện thoại di động ra nhắn cho Mạc Kha một tin: "Dì Mạc, rảnh rỗi cháu đưa bạn gái đến nhà dì thăm hỏi, có thể làm phiền dì không?"

"Ting!" một tiếng.

Mạc Kha rất nhanh đã nhắn tin trả lời lại.

"Được, dì cũng rất thích nói chuyện với mấy người trẻ tuổi các cháu."

…

Sáng ngày hôm sau, Trần Hán Thăng còn đang ngủ nướng, trực tiếp bị tiếng chuông điện thoại của Lương Mỹ Quyên đánh thức.

"Con đã dậy chưa đó, còn nhớ nhiệm vụ buổi sáng không?"

Lương Mỹ Quyên quá hiểu con trai mình, cho nên mới cố ý gọi điện thoại đến giục.

"Vâng, con đã đang trên đường đến nhà bà ngoại rồi."

Trần Hán Thăng không dám nói bản thân vừa mới mở mắt, nếu không chắc chắn sẽ bị mắng.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng mở rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời bên ngoài rất chói mắt, một đám người đang ngồi đánh bài dưới bóng cây, dưới lầu còn truyền đến tiếng loa "thu gom báo chí và vỏ chai bia", mấy thằng oắt con mặc áo ngắn đang đuổi nhau đùa giỡn.

Gió hè thoải mái thổi vào gian phòng từ cửa sổ, từng gợn tóc gáy trên da tóc gáy dường như phảng phất trào dâng một tầng hơi nóng, trong lòng Trần Hán Thăng có cảm giác nhàn nhã hiếm có.

"Đây chính là cảm giác ở quê nhà, tiền cũng không mua được thời gian quay lại."

Trần Hán Thăng cảm khái xong, vội vội vàng vàng tìm một cửa hàng sửa chữa ô tô, đưa chiếc xe FAW đi rửa sạch một lần, sau đó mới đi về nhà bà ngoại ở nông thôn.

…

Anh họ Tiểu Hải là con trai trưởng nhà cậu, cũng là cháu đích tôn của ông bà ngoại, hôn nhân của anh ấy là "đại sự" mà tất cả mọi người trong Lương gia đều quan tâm, người anh này lớn hơn Trần Hán Thăng 2 tuổi, tròn 22 tuổi, tuổi mụ là 23.

Ở vùng nông thôn Tô Bắc, nếu như không học đại học, thì ở tuổi này chính là kết hôn muộn, đúng lúc xí nghiệp anh ấy từng làm ở Thượng Hải đóng cửa, nhân lúc về nhà, mợ cả tranh thủ thời gian để bà mối trong thôn sắp xếp xem mắt.

Cậu và mợ cả dự định để đứa con trai lớn này kết hôn vào dịp quốc khánh, như vậy cũng sẽ sắp xếp ổn thoả cho em trai em gái phía sau.

Cửa nhà ông bà ngoại đứng đầy người, ngoại trừ người thân nhà mình, còn có một vài người hàng xóm xung quanh,

trên mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười hớn hở, đồng thời chen chúc ở cửa chém gió điên đảo.

Anh họ Tiểu Hải nhuộm một quả đầu vàng hoe, đây là kiểu tóc khá thịnh hành hiện nay, cầm Hoàng Kim Lăng trong tay liên miệng nhả từng làn khói.

"Ôi, cháu ngoại lớn nhà ta đến rồi."

Trần Hán Thăng mới vừa xuống xe, bà ngoại đã tập tễnh đi tới, hai tay tràn đầy vết chai nắm chặt lấy Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng toét miệng cười một tiếng: "Vâng, cháu mới trở về, xem thân thể bà ngoại thế nào rồi."

"Rất tốt, ăn được ngủ được."

Bà ngoại vỗ cánh tay cháu ngoại lớn một cái, trong đôi mắt đều là vui sướng: "Càng ngày càng giống cha, giống cha con mới đẹp mắt, dáng dấp mẹ con xấu xí."

"Ha ha ha … "

Những câu nói này của bà ngoại đều chọc cho mọi người phì cười, bà là mẹ ruột của Lương Mỹ Quyên, có thể tùy tiện nói gì cũng được.

"Đây là con trai của nhà cô ba nhỉ."

Bà mối là một người phụ nữ trung niên, bà đang nói chuyện với cậu, cũng đi tới quan sát trên dưới đánh giá Trần Hán Thăng.

"Đúng, đây là con trai của cô ba nhà chúng tôi, cô ba và chú đều là người làm trong nhà nước, Hán Thăng cũng là sinh viên đại học."

Đừng thấy bình thường mợ cả và Lương Mỹ Quyên không hợp nhau, nhưng bây giờ lại liều mạng giúp Trần Hán Thăng khoe khoang: "Từ khi còn bé thành tích của Hán Thăng đã rất

tốt rồi, sau khi lên đại học lại tự mình gây dựng sự nghiệp, nhìn thấy chiếc xe kia không, chính là nó tự mua đấy, còn được lên đài Tô Đông nữa cơ.”

Thật ra thì, hiện giờ Trần Hán Thăng chỉ mới được lên Đài truyền hình Kiến Nghiệp thôi, có điều sau khi nắm được thị trường Thượng Hải, không chừng sẽ có thể lộ mặt trên Đài truyền hình tỉnh Tô Đông ấy chứ.

Trần Hán Thăng gật đầu với bà mối một cái, lấy bao thuốc lá Trung Hoa của mình ra hút rồi nhả ra một làn khói.

Trần Hán Thăng nhả khói như thế tương đương với việc giúp nhà trai giữ lại chút mặt mũi, anh họ Tiểu Hải cũng đi tới vỗ vai Trần Hán Thăng một cái, coi như chào hỏi.

“Hán Thăng, có bạn gái chưa?”

Bà mối nhìn chiếc xe bóng loáng đang phát sáng kia một chút, còn có bao thuốc lá Trung Hoa trong tay Trần Hán Thăng, điện thoại di động trong túi quần, không nhịn được bệnh nghề nghiệp trỗi dậy, ý định giúp Trần Hán Thăng tìm đối tượng xứng đôi ở trong đầu.

Bà mối dường như là một nghề rất ổn ở nông thôn, mấy người này nhận “tiền hoa hồng” thông qua việc giới thiệu đối tượng cho người ta, gia đình nào càng giàu có, tiền hoa hồng lại càng cao.

Nếu có thể bắt được gia đình như nhà Trần Hán Thăng, vậy ít nhất phải nhận được 1000 tệ trở lên đi.

“Bà nghĩ cũng đừng nghĩ, Khổng Tam Di.”

Mợ cả đi tới nói: “Bà mà cũng dám đánh chủ ý lên cháu ngoại lớn nhà chúng tôi sao, sau này nó chắc chắn sẽ cưới một cô gái ở thành phố lớn, đài truyền hình có thể tùy tiện lên được sao, hiện giờ Hán Thăng có mấy chục vạn tài sản đấy.”

“Khụ khụ.”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, sửa lại nói: “Mấy chục vạn đó là năm ngoái, năm nay đã không còn như vậy nữa rồi.”

“Nhiều như vậy à.”

Khổng Tam Di suy nghĩ một chút, trong tay bà ta đúng là không có một người nào xứng đôi với tài sản của Trần Hán Thăng, chỉ có thể thở dài một hơi, trước tiên cứ sắp xếp xong chuyện của Lương Tiểu Hải trước mắt cái đã.

“Điều kiện của đối phương không cần nói thêm nữa, mọi người đều là người một thôn, cô gái cũng là con gái gia đình đàng hoàng, chịu được khổ được nhọc, Tiểu Hải nếu như cậu coi trọng thì mau chóng quyết định đi.” Khổng Tam Di nói.

Lương Tiểu Hải gật đầu một cái, không bao lâu sau người nhà cô gái họ Phương cũng đến rồi.

Trần Hán Thăng nhón chân lên nhìn một chút, cô gái kia đại khái chừng hai mươi tuổi, gương mặt vuông chữ điền, lông mày khá thô, sắc mặt hồng hào, ngũ quan không thể nói xinh đẹp, nhưng cũng có thể coi là dễ nhìn.

Vóc dáng cao khoảng 1 mét 59, như này ở nông thôn không tính là thấp, tính cách có hơi thẹn thùng, có điều vẫn có thể chủ động chào hỏi.

Trần Hán Thăng nhớ tới vợ của anh họ Tiểu Hải không phải người bản địa, nhưng bây giờ hắn không dám dùng trí nhớ trước đây để suy luận, sau khi sống lại, lịch sử bị hiệu ứng cánh bướm của hắn chấn động đến mức nát bét.

Có điều nhìn vào biểu hiện, Trần Hán Thăng cảm thấy cô gái này rất tốt.

Tiếp theo là khâu nói chuyện, người hai nhà tìm vào nhà nói chuyện một chút, thật ra chính là chém gió, mục đích là

khiến đôi trai gái này không mất tự nhiên nữa.

Nhà bà ngoại đã sớm chuẩn bị kỹ một căn phòng, bên trong còn bày một ít hoa quả, kẹo lạc và trà.

Trần Hán Thăng được xem là một nhân vật quan trọng, cũng theo đi vào, những người khác đều là trưởng bối Lương gia, cũng là nhân vật có tiếng ở trong thôn.

Phía nhà gái bên kia cũng vậy, ngoại trừ các vị trưởng bối ra, anh hai của cô gái cũng cùng tới.

Đây vẫn là lần đầu tiên Trần Hán Thăng thamg ia "cuộc trò chuyện cao cấp" này, kết quả nghe tới nghe lui tất cả đều là một vài chuyện linh tinh, rất nhanh hắn đã không còn hứng thú nữa, bưng một chén trà chất lượng kém lên cũng không chê, uống "ừng ực ừng ực" hết một chén rồi lại một chén khác, đồng thời liên mồm ăn kẹo lạc.

Sau khi nói chuyện đại khái khoảng 20 phút, tất cả mọi người lại đi ra ngoài, chỉ để lại anh họ Tiểu Hải và cô gái xem mắt ở trong phòng một mình nói chuyện.

Trần Hán Thăng cũng không làm khó, giúp đỡ anh họ Tiểu Hải xua tan khói thuốc là.

Một làn khói thuốc lá Trung Hoa rất nhanh đã tiêu tan hết, anh hai nhà gái còn rất xấu hổ, không ngờ Trần Hán Thăng mở cốp sau xe ra "cạch" một tiếng, lấy hai bao thuốc lá Trung Hoa chưa mở từ bên trong ra.

Không bao lâu, anh họ Tiểu Hải và cô gái kia đã đi ra, mọi người đều rất dè dặt, không có hỏi thăm kết quả ngay lập tức, chỉ là trên mặt đều mang theo nụ cười.

Chờ sau khi đám người nhà gái rời đi, anh họ Tiểu Hải mới chủ động tìm tới Trần Hán Thăng: "Hán Thăng, công ty chú hiện giờ có thiếu người không?"

“Hơi hơi thiếu.”

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm suy đoán suy nghĩ của anh họ Tiểu Hải.

“Anh và bạn gái muốn đến Kiến Nghiệp làm việc, chú có thể sắp xếp chút được không?” Lương Tiểu Hải hỏi.

“Không thành vấn đề.”

Trần Hán Thăng bày ra thái độ rất thoải mái, có điều cũng rất kinh ngạc: “Anh và cô gái kia nhanh như vậy đã xác định quan hệ rồi sao?”

“Không phải cái này.”

Lương Tiểu Hải lắc đầu một cái: “Anh có một người bạn gái ở trong xưởng, đúng lúc bọn anh muốn đi làm cho chú.”

“Đm!”

Trần Hán Thăng sững sờ nhìn anh họ Tiểu Hải: “Anh có đối tượng rồi còn muốn đi xem mắt làm gì?”

Anh họ Tiểu Hải thở dài một hơi: “Mẹ anh cảm thấy nhà bạn gái quá xa, lễ hỏi bên đó cũng đòi rất cao, cho nên không đồng ý cuộc hôn nhân này.”

“Vậy … “

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Vậy anh vừa duy trì quan hệ với bạn gái, vừa về nhà xem mắt để đối phó sao?”

Vẻ mặt Lương Tiểu Hải đầy lo lắng gật đầu một cái.

Trần Hán Thăng không biết nên nói gì, chỉ có thể dựng ngón cái lên.

Trâu bò.

Có câu nói thế này.

Cạm bẫy ở thành phố quá sâu, tôi muốn về nông thôn, đường nông thôn cũng trơn, cạm bẫy lại càng phức tạp hơn.

…

Chương 416: Người tốt thì không có nguyên tắc, người xấu thì tuỳ tiện trở mặt

Bởi vì thực tế anh họ Tiểu Hải đã có bạn gái, việc xem mắt này chỉ là một loại ứng phó qua loa với cha mẹ, đương nhiên không coi trọng bất kỳ người nào.

Sau khi cô gái đầu tiên tên là Tằng Đan thất bại, sau đó Khổng Tam Di lại giới thiệu thêm mấy người nữa, kết quả không có ngoại lệ đều không thích hợp.

Mợ vừa mắng ông anh "yêu cầu cao", vừa xin Khổng Tam Di tiếp tục giúp đỡ tìm kiếm, Khổng Tam Di làm bà mối mười mấy năm, "Linh cảm nghề nghiệp" rất nhạy bén, Lương Tiểu Hải có thật lòng muốn tìm vợ hay không, bà ta liếc mắt là đã nhìn ra rồi.

Có điều bà mối bình thường không thể đắc tội người ta, cho nên bà ta cũng không nói ra, chỉ nói tạm thời không có ứng viên phù hợp, để tự bản thân Lương Tiểu Hải suy nghĩ thật kỹ lại một lần xem sao.

Điều này làm người nhà họ Lương đang mong ngóng lo lắng không thôi, ngay cả Lương Mỹ Quyên cũng từ nội thành chạy về nông thôn, tham gia đại hội phê phán anh họ Tiểu Hải.

Một đám người ngồi ở trong sân, đèn sợi đốt phát sáng trên cao, mấy gia đình vùng nông thôn Tô Bắc đều có loại đèn lớn này, đây là vì buổi tối còn có thể bận rộn việc nhà nông, mấy người đàn ông hút thuốc, mấy người phụ nữ thì phe phẩy cái quạt hương bồ, đuổi mấy con muỗi hút máu đi.

Chú chó đen nhà bà ngoại nằm ngoài cửa, trong tai văng vẳng tiếng ếch kêu, trên bầu trời xanh thẳm từng ngôi sao lấp lánh sáng chói, lúa mì bát ngát đang yên lặng trang nghiêm ngủ say bên trong, cách đó không xa còn có thể nhìn thấy vài con đom đóm đang bay lượn trong đám cỏ lau, đây là thứ không thể nhìn thấy được ở nội thành và Kiến Nghiệp.

"Con nghĩ con là ai, như này cũng không lọt mắt, thế kia cũng không lọt mắt, Tằng Đan tốt biết bao, vừa nhìn đã thấy là một cô gái có thể chịu được cực khổ."

Đầu tiên là mợ cả mở miệng nói, thái độ của các trưởng bối và Trần Hán Thăng không khác nhau lắm, cũng cảm thấy cái cô gái mặt vuông chữ điền, lông mày rậm kia là thích hợp nhất.

Anh họ Tiểu Hải ngồi ở chính giữa, cúi đầu cũng không nói lời nào, chịu đựng sự than phiền và lửa giận của người nhà.

Tính cách Lương Mỹ Quyên khá là gấp gáp, bà lại là cô ruột, cũng không nhịn được mà tham gia vào: "Tôi còn giới thiệu với nó một cô gái đang làm việc tại trạm xăng dầu, tuy rằng không phải trong cơ quan nhà nước, cũng không phải thuộc biên chế xí nghiệp quốc gia, nhưng phúc lợi đơn vị này cũng tốt, kết quả nó lại cũng không lọt mắt."

"Đúng vậy!"

Mợ rất tán thành: "Hán Thăng còn đặc biệt đi tận mấy trăm cây số từ Kiến Nghiệp về xem mắt cùng con, con xem con có phụ lòng em họ không?"

Mặc dù quan hệ của Lương Mỹ Quyên và mợ không tốt, có điều vào thời điểm này lại tự động trở thành "người chung một chiến tuyến", đại khái bởi vì Lương Tiểu Hải là con trai cũng là cháu trai của hai người.

Lương Mỹ Quyên vừa nói chuyện, tay thỉnh thoảng đung đưa chiếc quạt hương bồ, Trần Hán Thăng an vị ngồi bên người bà, thực ra thì Lương Mỹ Quyên có hơn phân nửa là vì quạt cho Trần Hán Thăng, thỉnh thoảng còn dùng quạt hương bồ đập mấy cái "bốp bốp bốp" lên đùi Trần Hán Thăng,

Xua đuổi mấy con muỗi đáng ghét đó đi.

Hai người phụ nữ vừa khai hoả, tiếp theo các loại vũ khí đều tung ra đến rồi, nào là AK47, súng trường, súng phóng lựu… Các trưởng bối rối rít chỉ trích anh họ Tiểu Hải không hiểu chuyện, làm lỡ thời gian của mọi người.

Ông bà ngoại là người có địa vị lớn nhất trong nhà cũng cau mày, Lương Tiểu Hải là cháu đích tôn của bọn họ, anh ta không kết hôn, sau này các em trai em gái phải làm sao bây giờ?

Trần Triệu Quân một câu cũng không nói, bình thường ông sẽ không công khai đưa ra cái nhìn của mình về mấy chuyện trong nhà mẹ đẻ của vợ mình, cơ bản đều là sau khi trở về mới cùng trao đổi với Lương Mỹ Quyên.

Điều này là bởi vì anh chị em của Lương thái hậu quá nhiều, có điều Trần Hán Thăng là có thể tùy ý mở miệng trong nhà Tiêu Dung Ngư, bởi vì cô là con một, cha mẹ sẽ không có bất kỳ sự thiên vị nào.

"Tiểu Hải, nếu không thì cứ xác định với Tằng Đan đi."

Ông cậu là một người dân quê thuần túy, bình thường ngay cả nội thành cũng rất ít đi, cơ bản đều trốn ở vùng nông thôn này, cho nên lúc nói chuyện luôn lộ ra vẻ chất phát mộc mạc.

"Con không thích cô ta, tại sao phải xác định với cô ta!"

Lương Tiểu Hải oán hận với cha một câu, anh ta cũng đã nín nhịn nửa ngày rồi.

Có điều anh ta cũng không dám chọc mợ và Lương Mỹ Quyên, tuổi ông bà lại lớn, cho nên chỉ có thể trút hết lửa giận lên người cha mình.

Ông cậu gãi gãi cái gáy rồi ngậm miệng, ông ấy không quen cãi nhau, căn bản cũng sẽ không cãi nhau.

Mợ thiếu kiên nhẫn trừng mắt nhìn ông cậu một cái, con trai cũng không áp chế được, còn gì là đàn ông nữa.

"Nói chung tôi mặc kệ đấy."

Ông cậu làm điệu bộ không nói lý của "các mẹ": "Đến lễ quốc khánh con nhất định phải kết hôn, cho dù có phải tìm một con chó để đăng ký, cũng phải kết hôn cho cha!"

Trần Hán Thăng không nhịn được cười một tiếng, Lương Mỹ Quyên cũng thường hay nói mấy câu kiểu như "Nói chung tôi mặc kệ, con nhất định phải XXX… "

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy vẻ mặt con trai nở nụ cười kỳ lạ, không biết cái tên chó này lại nghĩ ra cái ý nghĩ xấu gì không biết, lúc đánh con muỗi lại tăng thêm chút lực, nhắc nhở hắn chú ý tình huống.

Hết cách rồi, mấy người mẹ ruột chính là có quyền lợi như vậy đấy.

Lần này Lương Tiểu Hải không dám cãi lại, chỉ là nói thầm một tiếng: "Người con tìm mẹ lại không đồng ý."

"Mẹ có thể đồng ý không?"

Không đề cập tới việc này còn tốt, nói ra lại khiến mợ dâng lên một bụng tức giận, chỉ vào Lương Tiểu Hải nói: "Nó tìm một cô gái ở trong nhà máy, còn không phải người tỉnh Tô Đông, lễ hỏi bên đó đều phải là 10 vạn trở lên, Tằng Đan người ta chỉ mới 3 vạn, hơn nữa đường đi lại xa, sau này mẹ muốn đi thăm người thân, phải ngồi xe tận 2,3 ngày à."

“Không phải còn có máy bay sao … “

Lương Tiểu Hải cố gắng biện minh.

“Bay bay cái đầu quỷ con ấy!”

Mợ tức giận dùng quạt hương bồ đánh lên đầu Lương Tiểu Hải: “Con có tiền đi máy bay sao, bây giờ công việc cũng không có, con gái xinh đẹp cũng không thể dùng để ăn cơm được!”

Mợ dùng sức khá mạnh, nghe thấy tiếng “bốp bốp”, doạ cho chú chó đen cũng bật dậy từ trên mặt đất, cảnh giác nhìn mợ, chỉ sợ mình cũng chịu đòn.

Trần Hán Thăng đã gặp bạn gái của anh họ Tiểu Hải, buổi chiều Lương Tiểu Hải lấy bức ảnh như báu vật quý giá ra, hỏi Trần Hán Thăng có xinh đẹp không.

Cô gái này đúng là xinh đẹp hơn so với Tằng Đan, nhưng khoe khoang trước mặt Trần Hán Thăng thì không có ý nghĩa lắm đâu, cô ấy chênh lệch rất nhiều với tiêu chuẩn “chuyên gia thẩm định người đẹp cao cấp” Thương Nghiên Nghiên, chứ đừng nói đến Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.

“Ai bảo con không có công việc!”

Lương Tiểu Hải che đầu, trong miệng hét lớn: “Hán Thăng đã nói sẽ tìm cho con một công việc, đến lúc đó con đến làm việc cho em họ của mình, không được sao?”

“Cái gì? !”

Tất cả các trưởng bối đều nhìn về phía Trần Hán Thăng, Lão Trần và Lương Mỹ Quyên cũng là lần đầu tiên nghe được, trong mắt đều là kinh ngạc.

“Nhìn con làm gì?”

Trần Hán Thăng mở hai tay ra: "Anh họ Tiểu Hải nhờ con giúp đỡ, chẳng lẽ con còn có thể từ chối sao?"

Điều này cũng đúng, thật sự có vào trưởng bối luôn cảm thấy Trần Hán Thăng là một sinh viên đại học ở trường, thật sự có năng lực lớn như vậy sao?

Cậu hai suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Hán Thăng, hiện giờ công ty của cháu bao nhiêu người?"

Trần Hán Thăng đếm đếm: "Ở trụ sở chính có mười mấy người, nếu tính thêm cả các tổng đại lý trong trường, đoán chừng phải có hơn 100 người, nếu như tính thêm tất cả các sinh viên đại học đang làm thêm, thì đã sớm vượt qua cả ngàn người."

"Nhiều như vậy sao?"

Cậu hai kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Trần Hán Thăng không để ý nói: "Nhiều người vô dụng quá, đều chỉ là món tiền nhỏ, một phần chuyển phát nhanh cháu kiếm được nhiều nhất 3,4 hào, thật ra như vậy đã là khá tốt rồi, ban đầu cháu vì muốn gia tăng sức ảnh hưởng, 1 hào tiền lợi nhuận cũng phải kiếm… "

Nghe được Trần Hán Thăng bàn luận đến những gì bản thân trải qua khi gây dựng sự nghiệp, ngay cả sự chú ý của mợ cả cũng dời đến đây: "Hán Thăng, cháu nói năm ngoái chỉ có mấy chục vạn, hiện tại không dưới 100 vạn sao?"

"Cái đó có… "

Trần Hán Thăng đang muốn khoe khoang, Lương Mỹ Quyên đột nhiên dùng quạt hương bồ đánh "bụp bụp" mấy cái lên người hắn, trông như đập muỗi, nhưng nhịp điệu này chỉ có hai mẹ con mới biết.

Cho nên Trần Hán Thăng không thể không đè xuống tâm tư muốn chém gió: "100 vạn thì có, có điều đều để vào việc mở rộng thị trường, hiện giờ trong tay cũng không còn quá nhiều vốn lưu động."

"Ồ ~~~ "

Các trưởng bối hiểu như không hiểu gật đầu một cái, tóm lại là đúc kết ra được một kết luận, đứa cháu ngoại lớn này rất có tiền đồ.

"Hán Thăng, Tiểu Hải đến Kiến Nghiệp, cháu nên sai khiến thì cứ sai khiến, nên khiển trách thì cứ khiển trách, tóm lại đừng xem nó là anh họ cháu, nhưng chúng ta là người một nhà, Tiểu Hải chắc chắn sẽ không hại cháu, những chuyện như tài vụ này, cháu có thể để cho Tiểu Hải giúp đỡ chú ý giám sát, nếu như không thích hợp thì thôi."

Đây là "lời nói ngược" của mợ cả, đại khái là muốn nhắc nhở Trần Hán Thăng, đây là anh em họ, nhất định phải xếp vào chức vụ quan trọng.

Nào biết Trần Hán Thăng giống như nghe không hiểu, trực tiếp nói: "Anh họ Tiểu Hải đương nhiên không thích hợp, anh ấy lại không hiểu tài vụ, hơn nữa ở nhà chúng cháu là anh em họ, ở công ty cháu chính là ông chủ, anh ấy không thích ứng được chỉ có thể rời đi."

Lương Mỹ Quyên ban đầu còn rất không cam lòng, bà cũng nghe ra được thâm ý trong lời nói của mợ cả, công ty đều là có chế độ hoạt động bình thường, làm gì có chỗ nào có thể vì tình thân mà nhìn với con mắt khác chứ.

Nhưng thấy Trần Hán Thăng có thể không chút lưu tình trả lời như vậy, hình như cũng có chút không quá thích hợp.

Vẻ mặt anh họ Tiểu Hải càng lúc đỏ lúc trắng, Trần Hán Thăng vì muốn giúp mình giữ lại chút mặt mũi, vượt xa khỏi

trách nhiệm của một người em họ phải làm, kết quả nói tới chuyện của công ty, hắn lại bày ra một khuôn mặt như thế.

Mợ cả lúng ta lúng túng nói: "Như vậy là tốt nhất, như vậy là tốt nhất … "

Chỉ có Lão Trần nhìn con trai của mình một chút, cười híp mắt phun ra phun vào mấy làn khói thuốc.

…

Đến khuya sau khi về nhà, Lương Mỹ Quyên quả nhiên nói với Trần Triệu Quân chuyện thái độ của con trai mình thay đổi.

"Sau khi Hán Thăng nói như vậy, mọi người hình như đều trông không hứng thú lắm, nhanh giải tán mất."

Lương Mỹ Quyên thoa mấy lớp kem dưỡng da trên mặt, lo lắng nói: "Như vậy đúng là không tốt lắm, ảnh hưởng quan hệ thân thích trong lúc đó."

"Ít nhiều có ảnh hưởng một chút thôi, có điều đây là biện pháp xử lý tốt nhất rồi."

Trần Triệu Quân cho rằng: "Với tình cách này của Hán Thăng, bà muốn nó áo ấm đi đêm, nó chắc chắn sẽ là không làm, cũng không quá thực tế, dù sao cũng được lên TV một lần. Nếu không che giấu nổi, vậy sau này người thân sẽ không tránh khỏi việc tới vay tiền, tìm việc làm, giải quyết khó khăn các thứ."

"Hán Thăng đại khái muốn truyền bá tư tưởng như vậy."

Lão Trần đang mặc áo ngủ ngồi ở giường, phân tích: "Con có thể giúp mẹ làm việc, nhưng tiêu chuẩn phải do thằng bé quyết định, nếu không được thì thôi. Cũng may thằng bé nhà mình hiểu biết và đủ kinh nghiệm, những người thân cuối cùng cũng sẽ tiếp nhận và cảm ơn thôi."

Lương Mỹ Quyên im lặng chốc lát, cảm khái nói: “Thời đại này, người tốt đều không nguyên tắc, người xấu thì lại có thể tùy ý trở mặt.”

“Ha ha, đây là tính cách và sự từng trải của Hán Thăng, trong nháy mắt đã giúp con nó tìm ra lựa chọn tối ưu nhất.”

Lão Trần vui mừng cười một tiếng.

“Nó coi như là nhà giàu nhất tỉnh Tô Đông, cũng là con trai của Lương Mỹ Quyên, là tôi.”

Lương thái hậu hung hăng nói, bà bôi xong kem mới phát hiện trên tay vẫn còn lại một ít, quay về phía Lão Trần nói: “Kem này rất đắt, đừng lãng phí, để tôi bôi lên mặt ông.”

“Quên đi, tôi không thích bôi mỹ phẩm.”

“Lại đây!”

…

Chương 417: Người thân ngu ngốc, đúng là không thể nâng lên được

Trần Hán Thăng từ Kiến Nghiệp trở về, ý định ban đầu là giải quyết trận cãi vã của cha mẹ, thuận tiện giúp anh họ Tiểu Hải tiếp khách xem mắt, kết quả mọi chuyện lại hoàn toàn ngược lại, mâu thuẫn của cha mẹ thì rất dễ giải quyết, còn hôn nhân của Lương Tiểu Hải lại là một vấn đề khó khăn.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng còn muốn đưa Lương Tiểu Hải cùng đến Kiến Nghiệp, bởi vì đã từng hứa hẹn sẽ giúp anh ta tìm công việc.

Chiếc xe FAW màu đỏ chạy trên đường cao tốc Kiến Cảng, Lương Tiểu Hải ngồi một mình phía sau, anh ta vốn dĩ kỳ vọng bản thân sẽ có một chiếc xe motor hơn vạn tệ, vừa đạp ga một cái đã vang lên tiếng "brừm brừm brừm" đi lại trong đám người, thoải mái mà bắt mắt.

Còn những chiếc xe bốn bánh, dù là nhỏ thế này anh ta căn bản cũng chưa từng nghĩ tới, dường như chúng cách cuộc sống của mình quá xa.

"Hán Thăng, xe này bao nhiêu tiền?"

Lương Tiểu Hải làm bộ như không thèm để ý hỏi.

"Giá lăn bánh khoảng 10 vạn gì đấy." Trần Hán Thăng đáp.

Lương Tiểu Hải gật đầu một cái, thực ra anh ta cũng không hiểu "giá lăn bánh" là có ý nghĩa gì, có điều cái từ này nghe chừng có chút cao cấp, cũng âm thầm nhớ trong lòng.

Anh họ Tiểu Hải ngẩng đầu lên, em họ mở một nửa cửa sổ bên cạnh ra, trong miệng ngậm thuốc lá, trên mặt mang một chiếc kính râm cực lớn, gió nóng từ bên ngoài thổi vào cuốn theo một đám bụi xám trắng, tung bay lả tả rơi trên quần áo, anh ta cũng không ngần ngại chút nào.

"Hán Thăng hình như không thay đổi mấy, nhưng lại trông như đã rất thay đổi."

Lương Tiểu Hải nói thầm trong lòng, từ nhỏ Trần Hán Thăng đã nghịch ngợm, lớn rồi nói chuyện làm việc cũng tự nhiên mang một chút dã tính và tùy ý, có điều ở trên người hắn sẽ không thể hiện cảm giác là một triệu phú gì cả.

Người có tiền ở Cảng Thành đều là loại người sẽ lái Crown, đầu vuốt keo, cả ngày hát karaoke, luôn không ở nhà.

Trần Hán Thăng phát hiện anh họ Tiểu Hải nhìn mình chằm chằm, cười hỏi: "Lái xe nhàm chán quá, nói chuyện về anh và chị dâu tại sao lại quen biết một chút đi chứ."

"Còn có thể tại sao, chính là cùng làm việc trong một nhà máy đấy, anh làm trong phân xưởng, cô ấy làm trong dây chuyền sản xuất, thân thiết rồi thì ở bên nhau."

Lương Tiểu Hải cũng sẽ không kể chuyện xưa, làm việc trong nhà máy vốn dĩ đã khá là vất vả rồi, nói chuyện yêu đương phải cân bằng cuộc sống một chút cũng không có gì đáng trách, có điều lúc bàn đến chuyện cưới xin, lúc này cả hai bên mới phát hiện khó khăn tầng tầng.

Một là khoảng cách, hai là lễ hỏi, Lương Tiểu Hải vì để dành tiền, ngay cả chiếc xe motor yêu thích cũng không dám mua.

"Hán Thăng có bạn gái chưa?"

"Em ấy à, vẫn còn đang trong giai đoạn bạn học, sau này chính là bạn gái."

“Vậy chú cố lên nhé, cô ba muốn chú vừa tốt nghiệp là kết hôn đấy.”

…

Hai anh em họ trò chuyện suốt cả quãng đường tới Kiến Nghiệp, đỗ xe bên Hồ Trường Thọ phía trước trạm xe lửa xong, lại đợi hơn ba tiếng nữa, mãi đến tận khi bạn gái của Lương Tiểu Hải bước ra khỏi trạm xe lửa.

Hành trình của bọn họ đã sớm sắp xếp ổn thoả, gặp mặt tại trạm xe lửa ở Kiến Nghiệp.

Trần Hán Thăng đang ngủ trên xe, Lương Tiểu Hải nhận được tin nhắn bèn đi đón bạn gái, rõ ràng sau khi gặp mặt anh ta cũng sợ hết hồn: “Tại sao lại thêm một người nữa vậy?”

“Nhà máy của đồng hương em làm cũng đã bị đóng cửa, nên quyết định cùng em đến Kiến Nghiệp làm việc.”

Bạn gái anh ta giải thích: “Ông chủ không phải là em họ của anh sao, nhét một người nữa thì có vấn đề gì chứ?”

Lương Tiểu Hải cau mày: “Anh đã nói với chú ấy, chỉ có hai người chúng ta … “

“Em họ của mình mà còn sợ cái gì, không được chúng ta đi chỗ khác tìm việc.”

Bạn gái của Lương Tiểu Hải có chút bất mãn, bạn trai ở trước mặt đồng hương thật sự quá không nể mặt: “Em họ của anh chỉ là một sinh viên đang học đại thôi, nên rất dễ nói chuyện.”

Ấn tượng của cô ta với sinh viên đại học có chút cứng nhắc, có lẽ vẫn còn dừng lại ở hình tượng đeo cặp kính tròn, vừa nói chuyện chút đã mặt đỏ, không dám đối diện với người khác.

Lương Tiểu Hải thở dài một hơi: “Em họ anh không giống như thế đâu.”

“Có thể khác nhiều thế nào chứ.”

Bạn gái của Lương Tiểu Hải vẫn còn xem thường, có điều sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng chân chính, cô ta và đồng hương đều rất kinh ngạc.

Vừa nãy Trần Hán Thăng ở trong xe ngủ sợ nóng, nên sắn tay áo sơmi lên một nửa, hắn cũng không phải không thể dám đối điện với người khác, mà là không kiêng dè chút nào nhìn qua, sau đó tự lấy một chai nước suối trong trong xe ra.

Uống hết nửa chai, còn lại nửa chai để rửa mặt, cuối cùng dùng áo sơmi lau lau qua loa, lúc này hắn mới cười hì hì đi tới: “Hai cô gái xinh đẹp này, ai mới là chị dâu đây?”

Lương Tiểu Hải vội vã giới thiệu: “Đây là chị dâu chú Đường Bình, đây là đồng hương của cô ấy.”

Đường Bình quan sát đánh giá Trần Hán Thăng, từng giọt nước trên quần áo tí tách tí tách rơi xuống, vóc dáng cao to, ánh mắt nhảy nhót, trên gáy còn cài một cặp kính râm, làm gì có chỗ nào giống một sinh viên đại học chứ, một thanh niên xã hội hoạt bát mới đúng chứ.

Trần Hán Thăng cũng đang quan sát Đường Bình, cô ta có xinh đẹp hơn so với trong ảnh một chút, đầu không cao, vốn dĩ gương mặt quả trứng trông cũng không tệ lắm, kết quả bị gò má cao cao nhô ra phá huỷ, có vẻ hơi cay nghiệt, tóc cũng hơi nhuộm vàng.

Đến lượt đồng hương của cô ta, quả đầu có mái tóc bông xù chìa ra, quần jean trên người còn đeo vòng sắt, nhìn qua trông vô cùng phức tạp rườm rà, đi trên đường tiếng “leng keng leng keng” vang vọng, trông như vòng chó vậy.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm mình thật sự nên mời Tiêu Dung Ngư và Trịnh Quan Thị tới, để hướng dẫn cho mấy chị gái chất phác này, thế nào gọi là đơn giản mà không đơn giản.

“Tạo hình không tệ, rất phù hợp tiêu chuẩn thẩm mỹ của thời đại.”

“Đại âm dương sư” Trần Hán Thăng cười đùa vui vẻ khích lệ một câu, chỉ vào chiếc xe FAW nói: “Về Giang Lăng trước đi đã, sau đó tôi sẽ dẫn mọi người đến trụ sở.”

“Chờ đã.”

Lương Tiểu Hải hơi ngăn lại: “Hán Thăng, đồng hương của Đường Bình cô ấy cũng muốn tìm việc làm … “

“Vậy sao.”

Trần Hán Thăng cũng ngẩn người, nhìn thấy vẻ mặt anh họ Tiểu Hải bị làm khó, hắn trực tiếp vung vung tay nói: “Thêm một người thì thêm một người, chỉ cần nghe theo sự chỉ huy là được.”

Lương Tiểu Hải lúc này mới thở phào một hơi, lôi Đường Bình ngồi vào ghế sau, có điều “đầu tóc xù” không hiểu tình hình, lại muốn mở của ghế lái phụ ra.

Chiếc xe FAW này của Trần Hán Thăng tuy rằng không quá quý giá, nhưng có thể ngồi trên ghế lái phụ, cũng không dễ đâu.

“Phiền cô đi ra sau ngồi một chút, lát nữa còn có người muốn lên xe.”

Trần Hán Thăng ôn hòa nói rằng.

“Đầu tóc xù” nghe xong lúc này mới ngồi vào ghế sau, kiểu xe FAW nhỏ, ba người ngồi thật sự có hơi chật.

Trần Hán Thăng nhìn ở trong mắt, quyết định chờ sau khi bán Hoả Tiễn 101 đi, chuyện đầu tiên phải làm chính là mua một chiếc siêu xe thoải mái hơn.

Tuy rằng Kiến Nghiệp không bằng Thượng Hải phồn hoa, có điều dòng xe cộ trên đường cũng lao nhanh vun vút, nhà cao tầng từng cái từng cái nối tiếp nhau, tất cả ba người ngồi đằng sau ôm đầu quan sát.

Có điều kỳ lạ chính là, từ nội thành Kiến Nghiệp tới Giang Lăng, ghế lái phụ vẫn trống trơn.

Lương Tiểu Hải liền hỏi: "Hán Thăng, không phải chú nói có người muốn lên xe sao?"

"Ừ."

Ngữ khí Trần Hán Thăng nhàn nhạt: "Sau đó cô ấy gửi cho em một tin nhắn, đột nhiên có việc không đi nhờ xe nữa."

Lương Tiểu Hải gật đầu một cái, nói chung ba người ngồi sau cũng không nghi ngờ gì.

…

Sau khi bọn họ đi tới văn phòng của Hoả Tiễn 101, đám người Nhiếp Tiểu Vũ nghe nói là người thân của bộ trưởng Trần, vừa cắt dưa hấu vừa rót nước, có vẻ vô cùng nhiệt tình.

Nhưng Đường Bình vẫn bĩu môi, kéo Lương Tiểu Hải ra bên ngoài lặng lẽ nói: "Chỗ nhỏ như thế, thật có thể kiếm được tiền sao?"

"Sao lại không thể?"

Lương Tiểu Hải nói: "Em họ anh là triệu phú đấy."

"Nghe một đứa sinh viên đại học khoe khoang kìa."

Đường Bình căn bản không tin: "Làm gì có triệu phú nào lại làm việc trong một văn phòng nhỏ như vậy chứ, anh hỏi

một chút xem có nhà máy nào lớn không, chúng ta đến nhà máy làm việc.”

Cô ta cũng có lý do của bản thân: “Gần nhất Thượng Hải nhiều nhà máy may đóng cửa như vậy, chứng tỏ bây giờ tiền rất khó kiếm, cái công ty nhỏ này của em họ anh, nói không chừng lại đóng cửa vào lúc nào đó.”

“Anh không đi.”

Lương Tiểu Hải lắc đầu một cái: “Người ta đã sắp xếp rồi, sao có thể chê ba ghét bốn như vậy chứ.”

“Anh là đồ đầu gỗ sao, có còn muốn cưới em nữa không hả?”

Đường Bình chỉ vào cửa Hoả Tiễn 101: “Cái công ty này em cũng chưa từng nghe tới, bên trong đều là một đám sinh viên đại học, chắc chắn là không có tiền đồ.”

Lúc này, “đầu tóc xù” cũng đi ra, gương mặt đau khổ nói: “Tất cả bọn họ đều dùng máy tính để làm việc, tôi căn bản nhìn không hiểu, thế này thì làm sao mà làm việc được?”

“Anh xem, ba người chúng ta đều không hiểu gì về máy tính cả.”

Giọng điệu Đường Bình dần yếu ớt: “Anh nói với người em họ kia, chúng ta muốn vào nhà máy một chút đi.”

Lương Tiểu Hải đang trầm tư, Đường Bình nói cũng có đạo lí riêng, bản thân đúng là không hiểu gì về máy tính, chỉ có thể làm cu li thôi.

Cân nhắc hồi lâu, Lương Tiểu Hải nghĩ đến tương lai, cẩn thận biểu đạt ý nguyện này với Trần Hán Thăng.

“Vào nhà máy?”

Trần Hán Thăng kinh ngạc nhìn anh họ Tiểu Hải: “Thực ra, không biết máy tính cũng có thể học.”

“Chúng tôi đều khá ngu dốt, không muốn học máy tính, em họ em có quen biết nhà máy nào ở bên này không.”

Đường Bình đi tới bổ sung: “Tốt nhất không phải là nhà máy may, hiện tại Thượng Hải đóng cửa rất nhiều xí nghiệp này.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Quen biết thì đúng là có quen biết, nếu không thì đưa hai người đi xem một chút trước nhé.”

Vì vậy, Trần Hán Thăng đưa Lương Tiểu Hải và Đường Bình đi vòng quanh nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ tham quan một vòng, Đường Bình nhìn thấy cửa lớn đầy khí thế và khu vực chiếm diện tích khổng lồ như vậy, cao hứng đến nỗi không khép nổi miệng: “Đây đúng là nhà máy lớn mà, cái vừa rồi… “

“Khụ!”

Lương Tiểu Hải ho khan một tiếng.

Trần Hán Thăng lúc này mới chợt hiểu ra, là bọn họ cảm thấy ghét bỏ Hoả Tiễn 101.

“Anh Tiểu Hải, các anh thật sự muốn vào nhà máy này sao?” Trần Hán Thăng vẫn quyết định cho bọn họ một cơ hội.

“Chắc chắn chắc chắn.”

Đường Bình liền vội vàng nói, còn đánh Lương Tiểu Hải một cái: “Em họ hỏi anh kìa, mau trả lời đi.”

“Ừm… “

Lương Tiểu Hải cúi đầu đáp một tiếng, anh ta thấy rất xấu hổ, cảm thấy rất có lỗi với em họ của mình.

“Vậy được.”

Trần Hán Thăng không nói thêm nữa: “Lát nữa tôi gọi ông chủ nắm quyền kiểm soát nhà máy điện tử này và phó giám đốc nhà máy ra ngoài ăn cơm, bảo đảm ngày tháng sau này của các người sẽ dễ chịu hơn một chút.”

…

Chương 418: Trách tôi để mọi người ăn quá no

“Người thân của anh sắp đến nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ?”

Trịnh Quan Đề cũng hơi bối rối khi nhận được cuộc gọi, giờ Hỏa Tiễn 101 hoàn toàn có thể thu xếp được rồi nhỉ.

“Ừ, vì họ không thích Hỏa Tiễn 101.”

Trần Hán Thăng thở dài: “Vẫn là anh họ của tôi, con nhà bác cả.”

“Không sao, không thể tránh khỏi.”

Trịnh Quan Đề cười khúc khích vào micro và mỉm cười nói: “Dù gì thì đồ ăn ở nhà ăn Tân Thế Kỷ cũng ngon hơn.”

Trần Hán Thăng bất lực lắc đầu: “Mấu chốt là không được ép buộc ở lại, nếu không bọn họ sẽ cho rằng tôi cố ý cản trở, buổi tối tụ tập ở quán thịt nướng, nhớ gọi thêm cả Anh Giai.”

Hai người đều không để tâm tới công việc của ba người Lương Tiểu Hải, mặc dù Trịnh Quan Đề đã có một trận đấu kinh khủng với đại diện phòng thứ hai của gia tộc ở phía Hồng Kông, nhưng việc sắp xếp cho cả ba người vào nhà máy vẫn chỉ là chuyện nhỏ

Tuy nhiên, khi Lương Tiểu Hải và Đường Bình nghe nói rằng họ sẽ ăn tối với người chủ có cổ phần lớn nhất nhà máy điện tử, thì ban đầu họ rất ngạc nhiên, nghĩ rằng hóa ra đứa em họ lại có năng lực xã hội mạnh như vậy.

Nhưng mà, khi đến cửa một quán thịt nướng bình thường, Đường Bình có chút nghi hoặc, ông chủ một công xưởng lớn như vậy lại tới đây ăn sao?

Cuối cùng, sau khi Trịnh Quan Đề và Lý Tiểu Giai đi qua, họ không dám nói nữa.

Bởi vì khí chất của hai người quá tốt, đặc biệt là Trịnh Quan Đề, mái tóc màu nâu được búi lên tùy ý, màu sắc óng ánh, phản chiếu dưới ánh đèn giống như những lớp vàng thiếc, chói lọi và mềm mại.

Đường Bình lặng lẽ di chuyển đến nơi mờ tối, cố gắng không tỏ ra quá bắt mắt, bởi vì so ra, mái tóc màu vàng của cô ta giống như một mớ rơm rạ.

Đây cũng là lần đầu tiên cô ta biết rằng hóa ra mái tóc của phụ nữ có thể được chăm sóc tốt như vậy, còn về quần áo mỹ phẩm gì đó, hai người càng không cùng một cấp độ.

Ngoài ra, các chủ đề nói chuyện giữa Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng cũng rất cao thâm khó hiểu, thường là các từ "kiểm soát cổ phần, tỷ trọng, nhận thức đổi mới sản phẩm, quản lý đứng trong hàng ngũ", nghe giống như đang đóng một bộ phim truyền hình.

May mắn thay, Lương Tiểu Hải và Đường Bình nghe không hiểu, nhưng họ không ra vẻ như Hoàng Tuệ mà cúi đầu yên tâm ăn uống, ăn xong thì ngồi yên một chỗ, không nói chuyện cũng không gây chuyện, chỉ là thỉnh thoảng giao tiếp bằng mắt.

Lý Tiểu Giai không có hứng lắm, anh ta là một cán bộ kỹ thuật không thích đấu đá nội bộ, mặc dù Trịnh Quan Đề luôn dựa vào mánh khóe để trấn áp những người đại diện của phòng thứ hai, nhưng kế hoạch nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới sẽ phải gác lại trong một thời gian dài.

Sau bữa tối, Trần Hán Thăng trở lại trường học, Trịnh Quan Đề và Lý Tiểu Giai trở lại nhà máy, Lương Tiểu Hải và những người khác do dự hồi lâu, cuối cùng cũng đi theo Trịnh Quan Đề.

Lúc ở cửa, Lý Tiểu Giai tùy ý vẫy vẫy tay: "Mọi người chờ ở cửa đi, chủ quản hậu cần sẽ phân cho mọi người phòng ký túc xá."

Trịnh Quan Đề hoàn toàn không quan tâm đến điều này, cô đút hai tay vào túi quần, phóng khoáng bước đến văn phòng, gió đêm thổi qua, mái tóc dài xõa trên mặt, cô chỉ tùy ý vén sau tai.

Một người phụ nữ như Đường Bình nhìn thôi cũng say như điếu đổ.

"Em họ của anh có vẻ khá là lợi hại." Đường Bình không kìm được mà nói.

"Đương nhiên, cô ba và chú ba của anh đều là cán bộ nhà nước."

Lương Tiểu Hải có chút tự hào, hành vi của Trần Hán Thăng hôm nay làm anh ta rất nở mày nở mặt.

Một bảo vệ mặc đồng phục nghe thấy cuộc trò chuyện của họ và đến hỏi: "Người anh em này, giọng cậu nghe rất giống giọng của người miền bắc Giang Tô. Tên tôi là Trương Vệ Vũ, đến từ Cảng Thành."

"Tôi cũng là người Cảng Thành."

Lương Tiểu Hải càng vui hơn khi gặp gỡ người cùng quê, kết quả là khi cả hai nói chuyện mới biết rằng họ đều vào đây là nhờ Trần Hán Thăng.

"Kỳ lạ thật."

Trương Vệ Vũ nghi ngờ hỏi, "Nếu cậu là anh họ của Trần tổng, vậy mà hắn không giữ cậu ở lại Hỏa Tiễn 101 sao?"

"Có mà."

Lương Tiểu Hải giải thích: "Nhưng chúng tôi nghĩ rằng vào nhà máy vẫn ổn định hơn, cho nên chúng tôi mới đến đây."

"Ồ, thì ra là vậy."

Trương Vệ Vũ cười và không nói thêm gì.

Không lâu sau, chủ quản hậu cần đến, anh ta được chỉ thị phân cho Lương Tiểu Hải và Đường Bình một phòng ký túc xá cho vợ chồng.

Đường Bình nhìn không gian phòng, cảm thấy rất hài lòng: "Thế nào, em đã bảo ở nhà máy tốt hơn mà."

Lương Tiểu Hải miễn cưỡng đáp lại hai ba câu, anh ta luôn cảm thấy nụ cười của người bảo vệ đồng hương rất kỳ quái, hình như mình đã lựa chọn sai.

…

Sau khi trở về Đại học Tài chính, thời gian đã tương đối muộn, nhưng trường học vẫn rất náo nhiệt, có người tập thể dục trên sân, có sinh viên đi dạo dưới ánh đèn đường, thỉnh thoảng có một cặp đôi đột nhiên xuất hiện dưới bụi cây hoặc chòi nghỉ mát.

Chàng trai trong đôi tình nhân nhìn trái nhìn phải, căng thẳng ngước mắt lên giả bộ vừa rồi không làm gì, cô gái đỏ mặt cúi đầu, ôm chặt cánh tay chàng trai, cả hai biến mất đầy ngọt ngào và vội vã trong làn sương nhẹ.

Trần Hán Thăng huýt sáo ầm ĩ từ phía sau để trêu chọc đôi chim uyên ương không chịu vào khách sạn.

Nửa năm học đầu tiên trôi qua rất nhanh, vì qua Tết đã là cuối tháng hai, cũng phải mất một hai tuần để quen dần, tháng ba mới bước vào trạng thái học tập.

Thường thì các trường đại học đều cho nghỉ hè vào tháng bảy, vì vậy tháng sáu đã trong tình trạng ôn tập và thi cử.

Tuy nhiên, phòng ký túc xá 602 luôn sôi động như vậy, Kim Dương Minh chơi game, Đới Chấn Hữu nghiên cứu Kim Dung và Cổ Long, Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường tranh luận một số giả thuyết ngớ ngẩn.

Hai tuần trước kỳ thi, những tên sinh viên năm hai lão luyện này không có cảm giác cấp bách.

Trần Hán Thăng đứng sau Kim Dương Minh quan sát một lúc rồi vỗ vai cậu ấy ra hiệu thay người.

Kim Dương Minh vừa đứng lên vừa nói: "Hán Thăng, khi kỳ nghỉ hè này kết thúc, chúng ta sẽ lên năm ba, cảm giác như thời gian trôi nhanh quá."

Dương Thế Siêu và những người khác đã than vãn về vấn đề này không chỉ một lần, họ đã từng mơ tưởng rằng nếu có thể quay lại thời sinh viên năm nhất và năm hai, họ chắc chắn sẽ không bỏ lỡ xxx.

Ví dụ, gặp một đàn chị nào đó ở căn tin, hoặc đón chào một đàn em mới nhập học, bọn họ vừa chán nản không hiểu tại sao hồi mới đầu lại hèn nhát như vậy, vừa tiếp tục khoác lác, nhưng nói chung là không hề hành động.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa gỗ của ký túc xá đột nhiên bị đẩy ra, lúc này thường là Lý Quyến Nam.

Kim Dương Minh vội vàng đi tới, tìm kiếm: "A Nam, mày có cầm về một ít đồ ăn vặt không?"

Kể từ khi Lý Quyến Nam và bạn cùng phòng của La Tuyền yêu nhau, địa vị của cậu ấy ở phòng 602 là "thảm" nhất.

Trần Hán Thăng tuy không độc thân nhưng cũng không bao giờ thừa nhận, ngoài ra Trần Hán Thăng có địa vị rất cao trong trường, Dương Thế Siêu và Kim Dương Minh không dám quá càn rỡ.

Tuy nhiên, Lý Quyến Nam thì khác, cậu ấy chỉ là một thằng em thối trong ký túc xá, bình thường kiếm tiền từ công việc bán thời gian đã khiến ai cũng phải ghen tị rồi, vậy mà bây giờ lại âm thầm yêu đương, anh em cùng phòng đều rất ngưỡng mộ, đương nhiên cũng có chút không cam tâm.

Một thằng em thối cũng có người yêu, trong khi mình lại độc thân? !

Đây đều là chuyện thường tình của con người, cách biểu hiện của những người bạn cùng phòng chính là la lối để "nhân sĩ không độc thân" Lý Quyến Nam mời khách.

A Nam đã sớm đoán được cảnh tượng này, trên tay cậu ấy xách một chiếc túi đựng đầy kem một đồng.

Mỗi người nhặt một cái rồi mới để cho Lý Quyến Nam đi, bởi vì đám bạn cùng phòng nhìn thấy Lý Quyến Nam tiêu tiền thì trong lòng mới có cảm giác "Mình cũng không bị thua thiệt" .

Đây chính là phép tắc tình yêu trong "ký túc xá đại học" .

Thường khi yêu đứa con gái nào thì việc bạn trai mời toàn bộ chị em trong ký túc xá đi ăn là một điều kiện bắt buộc, hơn nữa cũng cần phải từ cấp bậc xem thành ý.

Địa vị của nam sinh trong ký túc xá sẽ giảm sút, nếu không giải quyết lòng ghen tị của đám bạn cùng phòng thì sau này có khả năng bị "cô lập" hoặc "cách ly" .

Vì vậy, trường đại học đơn giản cũng đơn giản, phức tạp cũng phức tạp, nếu thực sự muốn truy tìm căn nguyên, vậy thì phải trách viện sĩ Viên Long Bình thôi.

Ai bảo ông ấy sản xuất lúa nước lai, nếu không phải ai cũng ăn no thì làm gì có tâm trạng làm ba cái trò này?

Chương 419: Cậu có mấy người cha

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đi ăn sáng, chuẩn bị đưa Nhiếp Tiểu Vũ và Lý Quyến Nam đến thành phố Thượng Hải. Khổng Tĩnh và bộ phận Marketing đã tìm hiểu thị trường đại học ở đó.

Trụ sở chính của Chuyển phát nhanh Thâm Thông được đặt tại thành phố Thượng Hải, do đó nhận sự hộ trợ cực kỳ mạnh mẽ, nhiều trường đại học ở thành phố Thượng Hải đã nằm trong sự kiểm soát của Hỏa Tiễn 101.

Ba người nhóm Trần Hán Thăng tới đây để giúp đỡ, bất kể kỳ thi cuối kỳ đang đến gần, Nhiếp Tiểu Vũ và Lý Quyến Nam vẫn tập trung vào công việc bán thời gian.

“Bộ trưởng Trần, cậu nói xem trình tự của chúng ta có sai hay không, nếu biết sớm thì chúng ta nên bố trí ở thành phố Thượng Hải trước…”

Nhiếp Tiểu Vũ đột ngột ngừng nói giữa chừng, chỉ về phía trước nói: “Đây không phải là trưởng đài phát thanh Thương của trường sao, cô ấy là crush của hơn một nửa nam sinh trong lớp chúng ta.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên và nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên mặc một chiếc váy màu đỏ bằng vải thưa đang đứng ở cổng trường, dáng người mảnh khảnh với nụ cười trên môi, cô không ngừng ra hiệu cho Trần Hán Thăng dừng lại.

“Lớp trưởng, tớ nghe nói cậu sẽ đến thành phố Thượng Hải, tớ cũng chuẩn bị về nhà.”

Thương Nghiên Nghiên nở nụ cười quyến rũ nói, không đợi Trần Hán Thăng đồng ý, cô ngồi luôn vào chỗ lái phụ.

Trần Hán Thăng rất bình tĩnh, không ngăn cản cô.

Ánh mắt của Nhiếp Tiểu Vũ chuyển tới vị trí của ghế lái phụ, sau đó đánh giá Trần Hán Thăng và Thương Nghiên Nghiên một lúc lâu, rồi âm thầm thở ra.

Bốn người bọn họ không cần phải giới thiệu, Trần Hán Thăng, Lý Quyến Nam và Thương Nghiên Nghiên học cùng lớp, tuy Nhiếp Tiểu Vũ và Thương Nghiên Nghiên không học cùng lớp nhưng họ cũng cùng ở trong hội sinh viên.

Sau khi Thương Nghiên Nghiên lên xe, trong xe lập tức tràn ngập mùi nước hoa nồng nặc, không khí cũng sôi nổi hơn hẳn, mồm miệng cô rất lanh lợi, nói tiếng phổ thông chuẩn, Nhiếp Tiểu Vũ cũng không "ghen tị" như Hồ Lâm Ngữ, nên mọi người nói chuyện vẫn rất vui vẻ.

Sau khi lên đường cao tốc, ánh mặt trời từ phía đông chiếu xuống, một tay Trần Hán Thăng đang giữ vô lăng, tay kia chuẩn bị cầm kính râm.

Thương Nghiên Nghiên nhanh chóng giúp lấy ra, trong miệng vẫn không ngừng than thở: "Ôi trời, cậu bảo tớ làm là được rồi, thế này nguy hiểm quá."

Cô cũng giúp Trần Hán Thăng đeo kính râm vào, nhưng Trần Hán Thăng quay đầu không chịu, nhưng Thương Nghiên Nghiên cũng không để tâm, còn cười khen một câu: "Đẹp trai quá, chẳng khác gì Schwarzenegger trong Kẻ hủy diệt."

Nhiếp Tiểu Vũ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Lý Quyến Nam cúi đầu nhéo móng tay, hai người đều không dám nhìn thêm.

Tuy Trần Hán Thăng không có "thông báo chính thức" nhưng ai cũng biết Thẩm Ấu Sở là bạn gái của hắn, nếu

không, với nhan sắc của Thẩm Ấu Sở khi ngẩng đầu lên thì làm sao có thể tham gia lớp học, ôn bài và ăn cơm một cách yên ổn.

Thương Nghiên Nghiên cũng là người nổi tiếng trong trường, ngoài chức vụ trưởng đài phát thanh, "bạn trai" của cô còn là Trần Thiêm Dụ, cựu chủ tịch hội sinh viên của trường đại học Tài chính.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại dường như là sau khi Trần Thiêm Dụ ra nước ngoài, Trần Hán Thăng đã lên thay.

Trần Hán Thăng có lẽ cũng nhận ra bầu không khí có chút không đúng, ho khan một tiếng hỏi: "Tiểu Vũ, cô vừa nói gì vậy?"

"À, chuyện tôi nói ban nãy ấy hả."

Nhiếp Tiểu Vũ cũng muốn phá vỡ sự ngượng sự này càng sớm càng tốt: "Nếu thành phố Thượng Hải đã là trụ sở chính của chuyển phát nhanh Thâm Thông, sự ủng hộ của họ cũng rất lớn, nếu biết sớm hơn thì nên đặt ở thành phố Thượng Hải trước, việc gì lại đi vòng quanh Chiết Trung trước?"

Trần Hán Thăng khẽ "ừm" một tiếng, quay sang hỏi Lý Quyến Nam: "A Nam, mày đã nghĩ đến chuyện này chưa?"

Lý Quyến Nam thành thật lắc đầu: "Chưa từng nghĩ tới, tao cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của mày thôi."

Trần Hán Thăng gật đầu, nhưng hắn không giải thích cặn kẽ, chỉ khích lệ nói: "Tôi có suy nghĩ của riêng mình, Tiểu Vũ luôn động não để làm việc, cứ tiếp tục phát huy."

"Ồ."

Nhiếp Tiểu Vũ được khen ngợi, vui vẻ gật đầu.

Tại sao Trần Hán Thăng không giải thích, bởi vì hắn và Nhiếp Tiểu Vũ có xuất phát điểm khác nhau.

Sau này hắn sẽ bán Hỏa Tiễn 101, nếu dựa vào chuyển phát nhanh Thâm Thông trong giai đoạn đầu, chắc chắn đám người Trình Đức Quân sẽ cảm thấy rằng Hỏa Tiễn 101 luôn dựa vào Thâm Thông, sau này có thể ép giá theo bản năng.

Nếu như giành được Chiết Trung rồi đến thành phố Thượng Hải, điều này tương đương với việc chứng minh năng lực của mình trước, sau đó sẽ đi phát triển thị trường ở thành phố Thượng Hải, việc này thuần túy là hợp tác.

Cho dù Thâm Thông có giúp đỡ bao nhiêu đi nữa, điều đó sẽ không ảnh hưởng đến hai công ty với tư cách là cá thể độc lập.

Nhiếp Tiểu Vũ không biết kế hoạch của Trần Hán Thăng, cô ấy chỉ bắt đầu từ quan điểm tiết kiệm nguồn nhân lực, đúng là nên phát triển thị trường đại học ở Thượng Hải trước.

Trên đường đi, mọi người trò chuyện về Hỏa Tiễn 101 và tin tức trong trường, họ nhanh chóng đến thành phố Thượng Hải.

“Hay là thả cậu xuống ở quảng trường Nhân Dân vậy, chúng tôi còn có việc phải làm.”

Trần Hán Thăng nói với Thương Nghiên Nghiên bên cạnh.

“Đằng nào cũng tới rồi, hay là tới nhà tớ chơi đi.”

Thương Nghiên Nghiên lại lôi câu mời này ra, nhiệt tình mời mọc.

Trần Hán Thăng cảm thấy ăn chực bữa cơm cũng được, nên hỏi: “Nhà của cậu ở đâu?”

“Rất gần Thanh Phố, chỉ cách một đoạn lái xe.”

Ánh mắt Thương Nghiên Nghiên lóe lên nói.

“Lừa ai vậy.”

Trần Hán Thăng cười chế nhạo: “Thật sự tưởng tớ chưa tới thành phố Thượng Hải bao giờ à, từ quảng trường Nhân Dân đến Thanh Phố ít nhất cũng phải một tiếng rưỡi.”

Khi lời nói dối bị vạch trần ngay trước mặt, Thương Nghiên Nghiên không xấu hổ mà ngượng ngùng nói: “Đúng vậy, lừa cậu đó, cậu định đánh tớ sao?”

“Lẳng lơ!”

Trần Hán Thăng không khỏi mắng trong lòng, quay tay lái thật sự đi đến khu Thanh Phố.

Thương Nghiên Nghiên đạt được mục đích, vui vẻ ghé vào lỗ tai Trần Hán Thăng: “Cảm ơn daddy.”

Nhiếp Tiểu Vũ và Lý Quyến Nam lại chuyển sự chú ý của họ và giả vờ như không nhìn thấy.

Trần Hán Thăng lau nước miếng trên dái tai, cười một tiếng: “Rốt cuộc cậu có bao nhiêu người cha vậy?”

“Hai người!”

Thương Nghiên Nghiên không chút do dự đáp lại.

Nhiếp Tiểu Vũ không biết những lời đường mật này, ngốc nghếch hỏi: “Thương Nghiên Nghiên, mẹ cậu ly hôn rồi tái hôn à?”

…

Phía bên Thanh Phố là ngoại ô thành phố Thượng Hải, trên đường đi Trần Hán Thăng nhìn thấy rất nhiều xưởng may, có vẻ như đây là một chuỗi xưởng quần áo khổng lồ.

Ưu điểm là nếu tình hình thị trường tốt thì cùng nhau kiếm tiền, nhược điểm cũng có, nếu tình hình thị trường không tốt thì ai cũng đóng cửa.

Anh họ Tiểu Hải và bạn gái Đường Bình của anh ta từng làm việc trong các nhà máy may mặc, nhưng hiện tại các nhà máy đó đã đóng cửa nên họ phải rời thành phố Thượng Hải.

Gia đình của Thương Nghiên Nghiên cũng điều hành một xưởng may, đồng phục lao động của Hỏa Tiễn 101 đã được Thương Nghiên Nghiên tặng miễn phí.

"Đến rồi."

Thương Nghiên Nghiên chỉ vào một xưởng may mặc và nói.

Trần Hán Thăng lái xe đi vào, phát hiện quy mô thực sự không nhỏ, đủ sức chứa hai trăm công nhân, nếu thị trường ổn định thì năm đến sáu triệu một năm cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên, hiện nay không còn nhiều công nhân, thậm chí nhiều máy móc trong xưởng đã ngừng hoạt động, có lẽ cũng bị ảnh hưởng bởi làn sóng bóp nghẹt thị trường.

"Ô, Nghiên Nghiên về rồi."

Lúc này, một người đàn ông trung niên bước ra khỏi xưởng sản xuất, mặt mày tái mét, ánh mắt thất thần, vừa nhìn là biết tửu sắc quá độ, cơ thể ủ rũ.

Tuy nhiên, ông ấy ăn mặc rất chỉnh tề, tóc chải ngược gọn gàng, dưới cánh tay đeo một chiếc túi da cá sấu, nhìn Thương Nghiên Nghiên đầy yêu thương, cười hỏi: "Đây là bạn học đại học của con à?"

"Vâng ạ."

Thương Nghiên Nghiên ôm vai người đàn ông trung niên trìu mến: "Đây là lớp trưởng lớp đại học của con, Trần Hán Thăng, nam sinh tuyệt vời nhất trong mắt con, đây là cha tôi, Thương Phú Vinh."

"Ông chủ Thương."

Trần Hán Thăng lễ phép chào hỏi, Thương Phú Vinh cau mày, hơi tức giận nói: "Việc gì phải tỏ ra xa lạ như vậy, Nghiên Nghiên từng nhắc tới cậu rất nhiều lần ở nhà rồi."

"Khụ ~ cháu chào chú Thương."

Trần Hán Thăng ngay lập tức đổi cách xưng hô, Lý Quyến Nam và Nhiếp Tiểu Vũ cũng gọi như vậy.

Cuộc sống sinh hoạt của Thương Phú Vinh có lẽ là tương đối xa xỉ, khi nghe thấy bạn đại học của con gái gọi "chú Thương", ông ấy vui vẻ lấy trong túi ra một xấp tiền ước chừng 3000, nhét thẳng vào tay Thương Nghiên Nghiên.

"Nghiên Nghiên, bạn học tới thì hãy đưa họ đi ca hát hay mua sắm gì đó, cha vẫn còn một số việc ở đây."

Thương Phú Vinh tùy tiện chỉ vào Trần Hán Thăng: "Buổi tối cháu đừng đi vội, chú mời cháu uống rượu."

Không ngờ Thương Nghiên Nghiên lại không vui: "Chỉ có từng này thôi ạ, bọn con có bốn người mà."

"Đúng đúng đúng, cha quên mất."

Thương Phú Vinh lấy ra một xấp tiền khác từ trong ví, hảo sảng nói: "Đây là gần 7000, cầm lấy mời bạn bè ăn uống vui vẻ một bữa."

Lý Quyến Nam và Nhiếp Tiểu Vũ đưa mắt nhìn nhau, họ biết nhà của Thương Nghiên Nghiên rất giàu, nhưng không ngờ lại giàu như vậy.

Trần Hán Thăng cũng đang cười, nhưng hắn chỉ liếc nhìn xung quanh, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên từng lái chiếc BMW để đưa đón con đến trường, chiếc BMW đó đâu mất rồi?

…

Chương 420: Thật ra Trần Hán Thăng chê con

Trần Hán Thăng đã tìm rất lâu, nhưng vẫn chưa nhìn thấy chiếc BMW của nhà Thương Nghiên Nghiên được đỗ ở đâu.

Nhưng Thương Nghiên Nghiên dường như không quan tâm chút nào, cô mặt mày hớn hở bỏ vào túi xách hơn 7000, ngồi trở lại ghế phụ của FAW, miệng vẫn đang thúc giục: "Mau lên lớp trưởng, chúng ta đi ăn chơi ca hát thôi."

Trần Hán Thăng và Thương Phú Vinh khách sáo nói lời cảm ơn, đợi đến khi nhóm sinh viên rời đi, Thương Phú Vinh ban nãy vẫn còn hào phóng, đột nhiên cảm thấy nhói đau, mở chiếc túi da cá sấu ra và nhìn vào, chỉ có vỏn vẹn mấy tờ tiền lẻ năm, mười đồng.

"Nghiên Nghiên và bạn học của nó đi rồi à?"

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên cũng đi ra khỏi văn phòng, trước đây Trần Hán Thăng đã từng gặp bà ấy, nhưng khi đó, người phụ nữ trung niên này đang lái một chiếc BMW, trên tay đeo đầy ngọc ngà châu báu, giàu có kinh người.

Giờ đây, vài viên bảo thạch lục trên tay đã không còn, chỉ đeo một chiếc nhẫn vàng vô danh trên ngón áp út.

Thương Phú Vinh khẽ gật đầu: "Đi rồi."

"Ông đã gặp Trần Hán Thăng chưa?" Mẹ của Thương Nghiên Nghiên lại hỏi.

"Rồi."

Thương Phú Vinh liếc mắt: “Thời gian tiếp xúc quá ngắn, nhìn không ra nhân phẩm của nó, nhưng Nghiên Nghiên vẫn luôn khen ngợi nó, như vậy hẳn là không tệ.”

Sắc mặt của mẹ Thương Nghiên Nghiên phức tạp: “Mắt nhìn đàn ông của Nghiên Nghiên quá tệ, chưa biết chừng lại là một kẻ lừa đảo. Chúng ta có cần nói thật cho nó tình hình trong nhà hiện giờ không?”

“Đừng nói!”

Thương Phú Vinh từ chối thẳng thừng: “Trước đây chúng ta chỉ quan tâm đến việc làm ăn, Nghiên Nghiên chỉ để ý tới việc cầm tiền là xong, việc chúng ta bỏ bê giáo dục con bé đã là có lỗi với nó lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn nó thay đổi lối sống và mất mặt trước mặt bạn bè hay sao?”

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên ngơ ngẩn không nói nên lời.

“Cũng không phải chưa từng đối mặt với tình hình như thế này.”

Thương Phú Vinh nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi tin rằng mình nhất định có thể vượt qua, nhất định có thể!”

…

“Alo, A Trì, tớ về Thượng Hải rồi, ra ngoài hát đi, tớ dẫn theo hai anh chàng siêu đẹp trai nữa này.”

“Tiểu Tuyết, ra ngoài chơi đi, các chị em về Thượng Hải rồi.”

“Noãn Noãn, tới chỗ cũ uống rượu ca hát, hôm nay ai không say là chó!”

…

Ngay sau khi rời khỏi xưởng may, Thương Nghiên Nghiên bắt đầu gọi hội chị em ra ngoài ca hát uống rượu, gọi điện thoại xong còn nháy mắt với Lý Quyến Nam ở hàng ghế sau: "Lớp trường chắc chắn là một người lão luyện trong mấy dịp này rồi, bạn Tiểu Lý chắc là vẫn còn non, mấy cô gái này đều cực kỳ xinh đẹp, cậu tranh thủ kiếm lấy một cô."

"Tớ, tớ có bạn gái rồi."

Lý Quyến Nam thận trọng nói, nghe tên những cô gái này, cậu ấy cảm thấy chắc là họ trông không tồi.

"Sợ gì chứ?"

Thương Nghiên Nghiên cười nói: "Hiện giờ bên cạnh làm gì có bạn gái, cho nên vẫn tính là độc thân, đúng không lớp trưởng?"

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nhổ đầu mẩu thuốc lá: "Đm, hỏi tớ làm gì, nói chung là tớ thật sự không có bạn gái."

"He he he… vẫn là lớp trưởng thông minh."

Thương Nghiên Nghiên cười mập mờ, dường như rất hiểu mánh khóe của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không muốn tiếp tục dây dưa chủ đề này, hắn chỉ vào các nhà máy may mặc đã đóng cửa ở Thanh Phố và nói: "Còn nhớ lúc trước tớ từng nhắc nhở cậu không, sau khi Taobao được thành lập, nó chắc chắn sẽ từng bước làm xói mòn nền kinh tế của các doanh nghiệp vật lý, lần này có thể không liên quan gì đến Taobao, nhưng nếu không cải cách, sớm muộn gì cũng không thể chạy thoát. "

Thương Nghiên Nghiên nghiêng đầu suy nghĩ một hồi: "Lớp trưởng hình như có nhắc tới chuyện đó, lúc đó tớ còn nói nếu đóng cửa, tớ sẽ làm tình nhân cho một ông chủ giàu có, Trần Thiêm Dụ còn không vui. "

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Còn xưởng may của nhà cậu thì sao, gần đây có vẻ như rất nhiều doanh nghiệp loại hình này đã đóng cửa.”

“Tớ không biết, với lại đâu có liên quan gì đến tớ?”

Thương Nghiên Nghiên nhún vai: “Mối quan hệ của tớ với cha mẹ là duỗi tay đòi tiền. Họ không quan tâm đến tớ, tớ cũng không quan tâm đến họ, bao năm qua đều như vậy.”

Trần Hán Thăng không hỏi thêm câu nào nữa, nếu tiếp tục có thể dính líu tới một chuyện cũ trong quá khứ, bỗng dưng làm nhiễu loạn tâm trạng đang vui ngày hôm nay.

Trong một ktv ở trung tâm thành phố Thượng Hải, Trần Hán Thăng cũng gặp hội chị em của Thương Nghiên Nghiên, tất cả đều còn trẻ, mặc những trang phục hở rốn bó sát người làm nổi bật vòng eo thon thả, bên dưới chiếc quần ngắn là cặp đùi trắng như tuyết, một số cô gái còn có hình xăm trên cánh tay hoặc ngực.

Bước chân của Lý Quyến Nam đầy do dự, trước đây chưa từng tiếp xúc với kiểu con gái như vậy, tuy rằng có chút động lòng, nhưng vẫn thận trọng hơn, tuân thủ ranh giới thân phận “bạn trai” của mình.

Trần Hán Thăng không quan tâm lắm, hắn lấy cớ lái xe không uống được rượu mà la lối thuyết phục mấy chị em của Thương Nghiên Nghiên uống rượu, thỉnh thoảng còn ôm ấp âu yếm để sờ mó.

Mấy đứa em gái này mồm thì nói “đáng ghét”, thậm chí có người còn dùng nắm đấm trắng muốt đấm Trần Hán Thăng vài ba cái, nhưng chẳng ai thèm để tâm, mà còn thích cái lưỡi trơn tru của Trần Hán Thăng.

Thương Nghiên Nghiên ở bên cạnh quan sát, nở nụ cười rạng rỡ trên mặt.

Nhiếp Tiểu Vũ và Lý Quyến Nam đang ngồi ở cuối ghế sofa trong phòng, giống như hai đứa trẻ tội nghiệp bị cô lập.

"Tại sao cậu không đi?"

Nhiếp Tiểu Vũ đẩy Lý Quyến Nam: "Nhìn bộ trưởng Trần vui vẻ làm sao."

Lý Quyến Nam nuốt nước bọt hai lần, lắc đầu nói: "Đây cũng là một loại bản lĩnh, tớ không biết."

"Cũng đúng."

Thực ra, Nhiếp Tiểu Vũ có chút không hiểu, có lẽ Thương Nghiên Nghiên thích bộ trưởng Trần, nhưng bộ trưởng Trần lại tiếp xúc thân mật với những cô gái khác như vậy, sao cô ấy không ghen tị một chút nào vậy nhỉ.

"Thậm chí cô ấy còn kéo những cô gái này ra ngoài, có tính là tú bà không?"

Nhiếp Tiểu Vũ không khỏi đánh giá Thương Nghiên Nghiên qua ánh đèn đổi màu nhấp nháy trong phòng.

Đột nhiên, Trần Hán Thăng đứng dậy khỏi đám phụ nữ và đi về phía Nhiếp Tiểu Vũ và Lý Quyến Nam.

Hai con gà tơ nghĩ rằng hắn mời họ qua, họ đang do dự không biết nên từ chối hay không thì không ngờ Trần Hán Thăng chỉ lấy điện thoại di động của mình ra cho Nhiếp Tiểu Vũ.

"Ai gọi cho tôi thì cô cứ bảo tôi đang đi xã giao."

Sau khi nói xong, hắn lại quay về với đám oanh ca yến hót, Nhiếp Tiểu Vũ cầm điện thoại di động của Trần Hán Thăng, không khỏi thở dài.

“Còn bảo người ta là tú bà nữa, ta thế này có khác gì tú ông đâu!”

…

Khoảng 7 giờ tối, Thương Phú Vinh và vợ đã đặt một phòng ở nhà hàng tốt nhất ở khu Thanh Phố, đang đợi Thương Nghiên Nghiên và những người khác ở cửa.

Nhưng kết quả rất bất ngờ, chỉ có một mình Thương Nghiên Nghiên quay về người đầy mùi rượu, cúi thấp đầu tâm trạng suy sụp.

“Lớp trưởng của con đâu?” Thương Phú Vinh hỏi.

“Cậu ấy thả con ở ngã tư phía trước.”

Thương Nghiên Nghiên âm trầm nói: “Lớp trưởng nói cậu ấy xin nhận ý tốt, nhưng buổi tối thật sự có việc, nên không qua nói lời tạm biệt.”

“Chuyện, chuyện này…”

Vẻ mặt Thương Phú Vinh đầy kinh ngạc, nhưng thật ra trong lòng ông ấy cũng cảm thấy nhẹ nhõm, nếu hôm nay ăn ở nhà hàng này thì ít nhất cũng phải tốn vài ngàn.

“Nghiên Nghiên, con làm sao thế?”

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên đột nhiên thấy con gái có vẻ như đang khóc, vội vàng ôm cô vào lòng.

“Con đang hối hận.”

Thương Nghiên Nghiên ngẩng đầu lên, nước mắt thấm đẫm phấn mắt màu tím trộn lẫn phấn nền, như đang vẽ nên một bức tranh đầy màu sắc, cô nhìn về phía cha mẹ, lớn tiếng hỏi: “Tại sao trước đây hai người không giáo dục con, con đã làm sai bao nhiêu là chuyện, hai người có biết con hối hận đến thế nào không? “

“Bây giờ con…”

Thương Nghiên Nghiên khóc lóc thảm thiết, bất lực ngồi xổm xuống: “Bây giờ con gặp được người đàn ông mình thích, con chỉ dám bày tỏ bằng sự lẳng lơ, bởi vì con không thể so sánh với những cô gái trong sạch kia, cho dù bị từ chối vô số lần, con cũng chỉ biết giữ ở trong lòng, con biết cậu ấy chê con…”

“Con đang nói về Trần Hán Thăng sao?”

Thương Phú Vinh lập tức tức giận: “Nó có tư cách gì mà từ chối con, nó dựa vào đâu…”

“Dựa vào cái này!”

Thương Nghiên Nghiên lau nước mắt, đột nhiên từ trong túi xách lấy ra một xấp tiền trăm đồng. “Vù vù vù” hất lên trời: “Hôm nay Trần Hán Thăng trả tiền hát, cậu ấy không muốn nợ con một chút nào.”

Thương Phú Vinh đột nhiên không nói nữa, nhìn nhà xưởng hoang vắng im lặng một hồi, cúi xuống nhặt những tờ tiền rơi vãi, nhưng nếp nhăn trên trán đột nhiên hằn sâu hơn rất nhiều.

“Lão Thương.”

Vợ ông ấy nghẹn ngào hỏi: “Nếu nhà máy đóng cửa thì ông nói xem cả đời chúng ta bận bịu vì cái gì cơ chứ, con gái không được dạy dỗ tốt, tiền cũng mất sạch, cuối cùng chúng ta mất tất cả” .

Thương Phú Vinh nhặt hết đống tiền, vỗ nhẹ lớp bụi bên trên, bước đến và nhẹ nhàng ôm vợ vào lòng.

“Bao năm qua, tôi thật có lỗi với hai mẹ con bà.”

Chương 421: Lời của Trần tổng không đáng tin một chút nào

Khi gia đình Thương Nghiên Nghiên đang chìm trong bầu không khí thê lương thì trong phòng khách sạn của Trần Hán Thăng lại vui vẻ lạ thường, thậm chí còn nhảy náo loạn đến mức gà bay chó sủa.

“Buổi chiều tớ thực sự đang xã giao mà, cậu không tin tớ cũng được, nhưng Nhiếp Tiểu Vũ là một cô gái thành thật, cậu không thể nghi ngờ cô ấy đâu đấy.”

Trần Hán Thăng vẫy tay ra hiệu, bảo Nhiếp Tiểu Vũ qua đó nói dối.

“Tiểu Dung Ngư.”

Khi Trần Hán Thăng đưa điện thoại, hắn lặng lẽ nói với Nhiếp Tiểu Vũ bằng khẩu hình miệng.

“Alo, chào cậu Tiểu Ngư Nhi.”

Nhiếp Tiểu Vũ đành phải lau mông giúp ông chủ: “Bộ trưởng Trần cả buổi chiều đều phải đi xã giao, điện thoại thì để ở chỗ tớ, cậu gọi là tớ nghe mà.”

“Vậy sao.”

Tiểu Ngư Nhi nói vào mic bằng một giọng ngọt ngào: “Cậu ấy không thành thật lắm, thích tán tỉnh mấy cô gái khi đi công tác, nhưng có cậu ở bên cạnh thì tớ yên tâm rồi, cảm ơn nha. “

Nhiếp Tiểu Vũ cúp điện thoại mà lòng nặng trĩu: “Bộ trưởng Trần, tôi hy vọng sau này cậu sẽ không để tôi làm chuyện này nữa. Tiểu Ngư Nhi rất tin tưởng tôi, nhưng tôi lại lừa cô ấy vì cậu.”

“Nói mấy câu này chẳng phải vô nghĩa sao, chính bởi vì cô ấy tin tưởng cô, cho nên cô mới nhận được nhiệm vụ vinh quang và gian khổ này.”

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt đương nhiên : “Thằng ngốc Lý Quyến Nam kia không đủ tư cách.”

“Tôi cũng không muốn cái tư cách này! ! !”

Nhiếp Tiểu Vũ dậm chân nói.

“Tiểu Vũ, chuyện gì cũng có hai mặt.”

Trần Hán Thăng thấy cô thư ký nhỏ có chút dấu hiệu nổi điên, hắn bắt đầu giải thích quanh co: “Là thư ký, cô nhất định không muốn nội bộ của sếp mâu thuẫn đúng không, như vậy thì tôi sẽ tốn nhiều tâm sức để đi xoa dịu, đồng thời cũng làm chậm sự phát triển của Hỏa Tiễn 101, làm ảnh hưởng tới thu nhập của một nghìn sinh viên đại học làm bán thời gian.”

“Cho nên chỉ cần cô giúp tôi nói dối vài câu thôi.”

Trần Hán Thăng vui vẻ nói: “Mọi rắc rối đều biến mất, nếu cô không nói và tôi cũng không nói thì làm sao Tiểu Ngư Nhi lại biết tôi ca hát với các chị em vào buổi chiều. “

Nhiếp Tiểu Vũ không còn là đứa “thiếu hiểu biết” như trước nữa, cô có kinh nghiệm bị lừa nhiều lần nên dù thế nào cũng không nghe theo thuyết tẩy não của Trần Hán Thăng.

“Tóm lại, đây là lần cuối cùng tôi nói dối cho bộ trưởng Trần, bởi vì mỗi lần giúp đỡ, lương tâm của tôi sẽ bị cắn rứt rất nhiều.” Nhiếp Tiểu Vũ tức giận nói.

Trần Hán Thăng nhìn cô thư ký nhỏ của mình, cô ấy dường như có quyết tâm thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Được thôi, tôi hứa với cô.”

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng.

Nhiếp Tiểu Vũ sững sờ một lúc, thầm nghĩ từ khi nào sếp lại dễ đồng ý như vậy.

“Nhưng mà.”

Trần Hán Thăng lại đưa điện thoại qua: “Ban nãy chỉ là giúp tôi lần áp chót. Buổi chiều Thẩm Ấu Sở cũng gửi cho tôi một tin nhắn, cô giúp tôi che giấu lần nữa đi.”

Nhiếp Tiểu Vũ: …

…

Sáng hôm sau, sau khi Trần Hán Thăng tìm thấy Khổng Tĩnh và bộ phận Marketing, họ cũng tham gia cuộc đánh chiếm các trường đại học của thành phố Thượng Hải.

Tốc độ mở rộng của thành phố Thượng Hải diễn ra rất nhanh, ngoài sự hỗ trợ của trụ sở Thâm Thông thì còn liên quan đến khả năng tiếp nhận của sinh viên đại học của thành phố Thượng Hải.

Thành phố Thượng Hải là khu vực kinh tế phát triển nhất Trung Quốc và ngay cả trình độ tiếp nhận những điều mới của sinh viên đại học cũng rất mạnh, đây là kết luận thực nghiệm được Hỏa Tiễn 101 rút ra sau khi quảng bá ở hai tỉnh Tô Đông và Chiết Trung.

Lấy quê hương của Trần Hán Thăng ở Cảng Thành làm ví dụ, một số sinh viên đại học luôn không tin tưởng vào Hỏa Tiễn 101, mặc dù tiện lợi và nhanh chóng hơn, nhưng bọn họ thà kéo hành lý của mình đến bưu điện cách đó vài km còn hơn.

Cho đến khi tất cả các bạn cùng lớp xung quanh đều nói rằng Hỏa Tiễn 101 rất tốt thì bọn họ mới thử sử dụng với tâm tình bán tín bán nghi. Bầu không khí của thành phố nhỏ dường như có sự bài xích tự nhiên với các sản phẩm mới.

Tuy nhiên, nhìn chung thì trình độ tiếp nhận của sinh viên đại học vẫn khá cao, thậm chí chuyển phát nhanh Thâm Thông còn đang chống chọi với sóng gió ở một thành phố nào đó, Hỏa Tiễn 101 đã âm thầm chiếm lĩnh thị trường đại học.

Trần Hán Thăng luôn bận rộn ở Thượng Hải cho đến cuối tháng sáu. Thương Nghiên Nghiên trở lại trường học rất sớm. Ngay khi thị trường đại học sắp bị chiếm đóng hoàn toàn, Trình Đức Quân - chủ tịch của Thâm Thông đã mời nhóm người của Trần Hán Thăng đến một cuộc họp trong công ty. .

Trần Hán Thăng nghĩ rằng đó là một buổi tóm tắt thị trường, nhưng khi nhìn thấy một nhóm giám đốc điều hành đang ngồi trong phòng họp, hắn hiểu rằng mọi thứ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, Trình Đức Quân chỉ tùy tiện hỏi vài vấn đề quảng cáo, chủ đề đột nhiên thay đổi: “Hán Thăng, cậu có để ý thấy tình hình gần đây không, nhiều nhà máy ở Thượng Hải đã đóng cửa.”

Đương nhiên Trần Hán Thăng biết điều đó, anh họ Tiểu Hải và bạn gái anh ta đang ở trong chính trường hợp đó, hôm qua họ đã tận mắt chứng kiến sự suy thoái của các cơ sở sản xuất may mặc ở khu Thanh Phố.

Nhưng hắn không hiểu ý đồ của Trình Đức Quân, nên hắn thà giả ngu còn hơn, đây cũng là một kỹ xảo thường thấy trong giao tiếp kinh doanh.

Trần Hán Thăng giả bộ kinh ngạc nói: “Có những chuyện như vậy sao, tôi thật sự không rõ lắm.”

Nhiếp Tiểu Vũ đang cầm một cuốn sổ ghi chép, cô ấy khẽ liếc nhìn ông chủ, thầm nghĩ liệu đây có phải là trò lừa gạt nhau trên thương trường hay không.

“Không sao, cậu không biết cũng là chuyện bình thường. Dù sao nó cũng không liên quan gì đến việc kinh doanh của Hỏa Tiễn 101.”

Trình Đức Quân ra hiệu cho cấp dưới bật máy chiếu và ppt, hiển thị hai biểu đồ.

Phía bên trái cho thấy tốc độ phát triển của Taobao, Jingdong, Amazon, eBay và các nền tảng mua sắm trực tuyến khác, phía bên phải cho thấy sự không ổn định của ngành công nghiệp thực thể ở Thượng Hải trong sáu tháng qua.

So ra thì sự phát triển của các nền tảng như Taobao rất đáng kinh ngạc và nền kinh tế thực đã chậm lại một chút.

“Thông tin bên phải lấy từ sách bìa trắng về phát triển của chính phủ thành phố Thượng Hải và cả nghiên cứu của chính chúng tôi.”

Trình Đức Quân nhìn vào màn hình và hỏi: “Hán Thăng rất thông minh, cậu có thấy vấn đề gì từ nó không?”

Trần Hán Thăng lắc đầu, hắn định để Trình Đức Quân tự hỏi và tự trả lời, hắn không muốn để lộ ra ngoài.

Trình Đức Quân cũng không bận tâm, suy cho cùng muốn nhìn ra mối liên hệ cũng khó: “Chúng ta là một doanh nghiệp, nhất định phải có tầm nhìn dài hạn. Ví dụ đang ở năm 2004 thì phải dự đoán xu hướng phát triển thị trường tới năm 2014, từ đó biết được hướng phát triển tiếp theo của doanh nghiệp. “

Trần Hán Thăng rất bình tĩnh, hắn không chỉ nắm rõ xu hướng phát triển thị trường năm 2014 mà còn biết ổng thống Hoa Kỳ lúc đó là ai.

“Từ biểu đồ so sánh có thể thấy.”

Trình Đức Quân nghiêm nghị nói: “Nền tảng mua sắm trực tuyến đã có tác động đến nền kinh tế thực. Người sáng lập Taobao là Jack Ma đã phát biểu ở Hàng Châu vài ngày trước rằng mua sắm trực tuyến có khả năng thay thế nền kinh tế thực. Tôi nghĩ câu này là một mánh lới, nhưng tác động lớn vẫn có thể xảy ra. “

“Vì thế.”

Trần Hán Thăng rất giỏi dẫn dắt, cố ý hỏi: “Cái này liên quan gì đến ngành chuyển phát nhanh?”

Trình Đức Quân mỉm cười, quả nhiên nói chuyện với một người thông minh không cần quá nhiều lời, họ có thể nhanh chóng liên hệ tới bản thân.

“Cái gọi là rút dây động rừng, thông qua những phân tích dữ liệu này, chúng tôi dự đoán rằng sự bùng phát của thị trường chuyển phát nhanh đối với sinh viên đại học có thể xảy ra sớm hơn dự kiến.”

Trình Đức Quân nhìn Trần Hán Thăng: “Hỏa Tiễn 101 phải tăng tốc, cần hỗ trợ gì thì cứ lên tiếng, hai công ty chúng ta nhất định phải tiến bước. Thâm Thông có thể cầm cự được nhiều nhất là nửa năm, đến cuối năm 2004, có lẽ tất cả các công ty chuyển phát nhanh đều nhắm đến thị trường đại học. “

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào biểu đồ ppt và trầm ngâm, một lúc sau hắn nói: “Cảm ơn lời nhắc nhở của chủ tịch Trình, nhưng Hỏa Tiễn 101 có những bước phát triển riêng, những thay đổi nóng vội chắc hẳn sẽ gây tác động, chỉ có thể tăng tốc trên cơ sở duy trì sự ổn định.”

Trình Đức Quân và nhóm giám đốc điều hành nhìn nhau vài lần, họ cũng cảm thấy rằng những gì Trần Hán Thăng nói

là có lý, dù sao Hỏa Tiễn 101 cũng là một cá thể độc lập, Thâm Thông không thể ra lệnh cho họ.

Nhưng sau khi trở về khách sạn, Trần Hán Thăng đột nhiên gọi Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ đến họp.

"Đầu tiên, Tiểu Vũ sẽ gửi một tài liệu sau khi trở về, kỳ nghỉ hè định ra từ trước là kỳ nghỉ phép của Hỏa Tiễn 101, hủy bỏ kỳ nghỉ của tất cả nhân viên của trụ sở Kiến Nghiệp, ai có ý kiến thì có thể trao đổi riêng với tôi."

"Thứ hai, thay đổi chiến lược đã thiết lập của Hỏa Tiễn 101, tập trung vào các thành phố ven biển phát triển kinh tế để mở rộng tầm ảnh hưởng."

"Thứ ba, sau khi trở về tiếp tục tuyển người, đây là cuộc chiến thời gian."

…

Nhiếp Tiểu Vũ nghe xong mà sững sờ: "Bộ trưởng Trần, không phải cậu vừa nói sẽ không thay đổi trình tự mà, sao lại đột nhiên thay đổi?"

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, để lộ một hàng răng trắng: "Trình Đức Quân muốn tôi đi trước Thuận Phong và Trọng Thông. Thật ra tôi còn phải đi trước Thâm Thông, kỳ nghỉ hè là thời gian để chúng ta rời bỏ Thâm Thông và tự nỗ lực."

Nhiếp Tiểu Vũ chợt nhận ra rằng ông chủ lại đang giở trò bịp bợm, thậm chí hắn còn muốn lừa dối cả công ty hợp tác của mình.

Lời nói của Bộ trưởng Trần quả thực không thể tin được.

Sau khi Trần Hán Thăng phân phó xong, những người khác đều bận rộn chuẩn bị, nhưng bản thân hắn phải về Kiến Nghiệp trước.

“Bộ trưởng Trần, đầu tháng bảy chúng ta mới thi, bây giờ cậu về để làm gì?” Nhiếp Tiểu Vũ hỏi.

“Thành phố Thượng Hải này không cần tôi nữa.”

Trần Hán Thăng cười: “Ngoài ra, ngày 26 tháng 6 là sinh nhật của Thẩm Ấu Sở, tôi sẽ quay lại dùng bữa với cô ấy.”

“Sinh nhật của Ấu Sơ à, nhưng cậu chỉ ăn một bữa sao?”

Mặc dù Nhiếp Tiểu Vũ không đến Cảng Thành để dự tiệc sinh nhật của Tiêu Dung Ngư, nhưng nghe nói là quy mô rất lớn, tại sao chỉ ăn một bữa với Thẩm Ấu Sở, cô ấy cảm thấy bất bình cho Thẩm Bảo Bảo.

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn cô ấy: “Cô ở bên tôi gần hai năm, công việc làm ăn tiến bộ cũng tạm được, nhưng cô vẫn không học được một chút hiểu biết về người khác giới.”

“Với tính cách của Thẩm Ấu Sở, nếu tôi tổ chức một bữa tiệc cho cô ấy, cô ấy có thể thích sao?”

…

Chương 422: Bữa tối sinh nhật đơn giản

Sáng ngày 26 tháng 6, ánh ban mai chiếu xuống nhàn nhạt, trong không khí của đại học Tài chính xen lẫn một chút mát mẻ, nhưng khi bình minh thức dậy, mặt đất chẳng mấy chốc đã kéo theo một cảm giác nóng rực.

Ở tầng dưới của ký túc xá nữ, các cô gái bước ra khỏi cửa theo nhóm ba đến năm người, tán gẫu về kỳ thi sắp tới và những câu chuyện phiếm hàng ngày, tiếng cười nói rôm rả của họ toát lên sức sống tươi trẻ.

Vài nam sinh đứng dưới cầu thang, háo hức nhìn vào đám đông, họ đang đợi bạn gái của mình.

Không cần biết các nữ sinh được chờ đợi có ngoại hình thế nào, khoảnh khắc nhìn thấy bạn trai của mình, một niềm vui vỡ òa hiện trên khuôn mặt họ, giống như màu sắc đẹp nhất thế gian.

Ôi, hương vị của tình yêu.

“Ấu Sở, cho tớ mượn vở ghi của môn “Kinh tế phương Tây” của cậu để sao chép cái, tớ có linh cảm rằng kiến thức về tiền tệ sẽ được coi là một chủ đề chính.”

Hồ Lâm Ngữ mặc quần bò, vừa đi vừa nói chuyện.

Cô là người rất cao trong đám đông các cô gái, cô là một sự tồn tại mà có thể nhận thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên trong đám đông, nhưng dường như không đủ tự tin, cô gái luôn cúi đầu theo thói quen.

Một chiếc túi vải nhỏ bình thường được đeo trên vai, dưới đáy bị mài như voan mỏng, nhìn rõ cả mép và góc sách, có thể thấy điều kiện kinh tế của cô gái ở mức trung bình.

Mồm miệng Hồ Lâm Ngư liến thoắng liên tục, vừa nói xong một câu đã nhắc tới chuyện khác: "Hôm nay là sinh nhật của cậu, Trần Hán Thăng bận rộn như vậy có thể quay về không?"

Cô gái lắc đầu: "Cậu ấy cũng không nói với tớ."

Giọng điệu ấm áp, còn kèm theo chút ngây thơ.

"Haizz, sao đến cậu còn không nắm được tung tích của bạn trai mình chứ."

Hồ Lâm Ngữ có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nhưng không sao, ký túc xá của chúng ta đã đồng ý giúp cậu từ lâu rồi, nếu Trần Hán Thăng trở về, cứ để cậu ấy thanh toán hóa đơn…"

Nói được nửa thì dừng lại, bởi vì cô ấy nhìn thấy một nam sinh đang ngồi trên chiếc ghế gỗ đối diện, hai chân bắt chéo, cười hì hì nhìn chằm chằm vào đám đông, không hề căng thẳng chút nào.

Đó là ngôi sao khởi nghiệp của đại học Tài chính kiêm phó chủ tịch hội sinh viên Trần Hán Thăng.

"Bạn trai của cậu kìa."

Hồ Lâm Ngữ dùng vai huých vào cô gái bên cạnh.

Lúc này cô gái mới ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt quyến rũ, không ngờ lại xinh đẹp như vậy, sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, đôi mắt đào hoa của cô sáng như gỗ sau mưa, đây chính là Thẩm Ấu Sở, cô gái xinh đẹp nhất khóa 2002 học viện Tài chính.

Hồ Lâm Ngữ cũng vui mừng theo, nhưng lại nhớ tới điều gì đó, đột nhiên hoảng sợ nói: "Buổi sáng không thể đưa Ấu Sơ đi, tớ phải ôn bài với cô ấy, buổi chiều cậu hẵng đưa cô ấy ra ngoài."

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc, đang nghĩ việc ôn bài của cậu có liên quan gì đến tớ, nhưng Hồ Lâm Ngữ lại "bá đạo" nắm lấy cánh tay của Thẩm Ấu Sở, hắn cũng đành chịu.

Vì vậy cả buổi sáng, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ ôn lại bài học của hôm nay trong thư viện, còn Trần Hán Thăng ngủ bên cạnh họ.

Thẩm Ấu Sở thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, thấy bên cạnh đột nhiên có thêm một người, trong lòng dường như có một cảm giác hạnh phúc tràn trề.

…

Sau bữa trưa, Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở đến thành phố thương mại Nghĩa Ô để mua quần áo.

Quần áo ở đây rẻ và đa dạng, có một số thương hiệu lớn như Adidas và Nike, đáp ứng nhu cầu mua sắm cơ bản của sinh viên đại học ở khu Giang Lăng.

"Hôm nay cậu có thể chọn bất cứ thứ gì cậu muốn. Nếu ở đây không có thứ cậu thích thì chúng ta hãy đến bách hóa Đông Sơn."

Trần Hán Thăng hào sảng nói.

Thẩm Ấu Sở cũng cười dịu dàng, nhưng tính chủ động của cô không cao, cô chỉ đi ra đi vào theo Trần Hán Thăng.

Trong một cửa hàng quần áo, Trần Hán Thăng giơ váy cho Thẩm Ấu Sở tạo dáng, nhưng cô lắc đầu từ chối.

Thẩm Ấu Sở ăn mặc rất bảo thủ, mùa hè mặc quần dài, không bao giờ để lộ mắt cá chân hay bắp chân.

Chắc chỉ trong ngày chụp ảnh tốt nghiệp, cô mới mặc váy đi mượn để làm kỷ niệm.

Trong cửa hàng Nike, Trần Hán Thăng lại bảo Thẩm Ấu Sở thử một chiếc áo ngắn tay, cô lật bảng giá và nhìn Trần Hán Thăng một cách cẩn thận.

Trần Hán Thăng thầm biết rằng Thẩm Ấu Sở cảm thấy quá đắt và không muốn mua.

“Dù có giàu cũng không thể thay đổi thói quen sinh hoạt” .

Trần Hán Thăng thầm nói.

Có lẽ vì điều kiện gia đình khác nhau, Tiêu Dung Ngư thường mua quần áo dựa trên kiểu dáng và màu sắc trước, sau đó mới đến sự kết hợp, còn giá cả là thứ yếu.

Thẩm Ấu Sở luôn xem giá trước và mua một hoặc hai bộ quần áo bình thường trong phạm vi dự kiến.

Cuối cùng, trong một cửa hàng có tên “Quần áo nữ”, Thẩm Ấu Sở chọn một chiếc áo ngắn tay bằng vải bông màu cam và giày thể thao màu trắng, hai món cộng lại mới chỉ 60 đồng.

Trần Hán Thăng bĩu môi, những cái tên thường gọi như “Quần áo nữ”, “Tiệm thời trang”, “Người đẹp thời thượng” về cơ bản đều là những cửa hàng không có thương hiệu, nhưng chúng rất được sinh viên đại học ưa chuộng vì giá rẻ.

Nhưng hôm nay là sinh nhật của Thẩm Ấu Sở, mọi thứ đều phải theo ý cô, Trần Hán Thăng cầm lấy đồ và chuẩn bị thanh toán hóa đơn.

Nào ngờ, Thẩm Ấu Sở lại chọc nhẹ vào Trần Hán Thăng.

“Chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên quay đầu lại, cứ tưởng Thẩm Ấu Sở đã nghĩ thông và định tổ chức một bữa tiệc sang trọng

vào ngày sinh nhật của mình.

“Cậu, cậu có thể đi mặc cả được không?”

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt nói.

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng thầm nói mình có tài sản hàng triệu đồng, liệu có thích hợp để đi mặc cả thứ trị giá 60 đồng không?

“Tại sao cậu không đi?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Thẩm Thiếu Dương ngượng ngùng cúi đầu: “Tớ, tớ không biết ăn nói.”

“Còn cậu thì biết.”

Trần Hán Thăng không khỏi mỉm cười, nhéo nhéo khuôn mặt ửng hồng của Thẩm Ấu Sở, cô chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn Trần Hán Thăng, trong mắt hiện lên vẻ tin tưởng.

“Được thôi, tớ sẽ mặc cả.”

Trần Hán Thăng đến quầy với bộ đồ trong tay, chủ cửa hàng là một cô khoảng bốn mươi tuổi, trông cũng khá tốt bụng.

“Chào cô, có thể bớt chút cho hai bộ này không?” Trần Hán Thăng hỏi.

Bà chủ đã đoán trước việc mặc cả của sinh viên đại học, giá cả trên mác cũng bị thổi phồng lên, lập tức nói: “Hai bộ là 55 nhé.”

“Chỉ bớt có 5 đồng thôi à, có thể thấp hơn chút nữa không?”

“Không được đâu anh chàng đẹp trai, đây là giá thấp nhất rồi.”

“50 có được không ạ, trên người cháu chỉ mang theo 50 đồng thôi, bọn cháu là sinh viên đại học nên không có nhiều tiền.”

“Vậy cũng được, dù sao cô cũng không hi vọng kiếm được bao tiền.”

Bà chủ cuối cùng cũng đồng ý: “Lần sau giới thiệu thêm vài bạn học tới đây nhé.”

Đây là quy trình mặc cả cơ bản, các người chủ trên khắp đất nước dường như đều giống nhau, như thể có một lời thoại đã định sẵn.

Trần Hán Thăng vừa đáp lại cho có lệ vừa móc ví tiền ra, không khỏi hơi sững sờ.

Trong ví của hắn đầy những tờ tiền 100 tệ, lúc này mới ngượng ngùng bảo Thẩm Ấu Sở đưa tiền, vì cô đang nhìn Trần Hán Thăng với vẻ “ngưỡng mộ”, có lẽ cô ấy nghĩ thật tuyệt khi có thể mặc cả được 10 đồng.

“Bà chủ, trả lại tiền thừa.”

Trần Hán Thăng bất chấp đưa tờ 100 đồng.

Khi bà chủ nhìn thấy tờ 100 đồng, khóe miệng giật giật vài cái, im lặng lấy ra tờ 50 từ trong tủ đựng tiền.

Cả hai im lặng trong suốt quá trình, tất cả đều cố không nói lời nào.

Sau đó Thẩm Ấu Sở không mua quần áo nữa, khuyên thế nào cũng vô ích.

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, đơn giản đi đến một quầy bán hàng gần đó đặt trước một phòng, sau 5 giờ tối, bạn cùng phòng ở ký túc xá Thẩm Ấu Sở cũng đến khu thương mại Nghĩa Ô.

Họ đang cầm trên tay chiếc bánh gato, dường như được làm theo yêu cầu của năm cô gái còn lại.

“Ấu Sơ, qua đây ước đi.”

Đàm Mẫn đốt nến và mỉm cười nói.

Thẩm Ấu Sở liếc nhìn Trần Hán Thăng trước khi ước, cô nhắm mắt thổi nến, nhưng lực thổi của cô hơi yêu, nên ngọn nến chỉ lấp lóe qua hai lần rồi vẫn sáng bừng bừng.

Trần Hán Thăng phản ứng nhanh, lập tức thổi phù một cái, ngọn nến vụt tắt, lời chúc phúc của bạn cùng phòng lập tức vang lên.

Các món ăn trong quán rất bình thường, bánh gato cũng rất nhỏ, so với bữa tiệc sinh nhật khổng lồ của Tiêu Dung Ngư, mọi thứ ở đây đều rẻ, hầu như không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy tấm lòng của Trần Hán Thăng.

May mắn thay, họ đều là bạn cùng lớp, cộng thêm cuộc đấu võ mồm giữa Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ, cho nên bữa ăn trở nên rất náo nhiệt.

Sau bữa tối, các bạn cùng phòng đều rất tự giác, mọi người đều tìm lý do để trở về ký túc xá trước, chỉ còn lại Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở.

“Ra ngoài đi dạo đi.”

Trần Hán Thăng thở ra một hơi, vừa đi vừa hỏi: “Ban nãy cậu ước gì thế?”

Thẩm Ấu Sở thành thật trả lời: “Tớ ước bà, cậu, A Ninh và cả mọi người, hy vọng mọi người đều khỏe mạnh.”

Trần Hán Thăng mỉm cười, nắm bàn tay nhỏ bé của Thẩm Ấu Sở đi dưới ánh trăng, dường như không có điểm đến.

Vô tình đến một khu dân cư, Trần Hán Thăng chỉ vào ô cửa sổ sáng đèn nói: “Cậu tới phòng 201 đi, đó là món quà thật sự dành cho cậu, tớ ở phía dưới hút một điếu thuốc đã.”

Thẩm Ấu Sở không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng cô rất nghe lời, vừa đi lên tầng hai vừa quay đầu nhìn. Ngay sau khi mở cánh cửa an ninh phòng 201, giọng nói trong trẻo của một đứa trẻ khiến đèn cầu thang sáng rực.

“Chị ơi, em nhớ chị lắm!”

“A…”

Thẩm Ấu Sở không khỏi phát ra một tiếng kinh hãi.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, làn khói trắng từ trong lỗ mũi phun ra, cuộn trào lên, tỏa ra trong ánh trăng trong trẻo, hóa thành tương tư.

Khi một bát nước thăng bằng thì nó sẽ thăng bằng mãi mãi.

…

Chương 423: Nhà cao vạn trượng được làm trên mảnh đất bằng

“Chị ơi, anh trai lên núi đón em.”

“Chị ơi, hôm nay em đi máy bay lớn, bay cao ơi là cao, còn nhìn thấy mây trắng nữa.”

“Chị ơi, ở đây có rất nhiều xe hơi, nhà cửa cũng thế luôn.”

…

A Ninh giống như một chú chim sơn ca, miệng nói không ngừng, đồng thời còn kể tường tận những việc đã trải qua.

Thẩm Ấu Sở ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu em gái. Tiểu A Ninh cười nói vui vẻ với Thẩm Ấu Sở.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng “kẽo kẹt” vang lên, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, xuất hiện một bóng người chống gậy.

“Bà.”

Thẩm Ấu Sở mở to hai mắt, trăm triệu lần không ngờ tới, bà lão hơn 70 tuổi thế mà cũng đến góp vui.

“Trước khi lên máy bay, Cục Quản lý Không Lưu Tây Nam còn kiểm tra sức khỏe miễn phí cho bà.”

Lúc này, Trần Hán Thăng hút thuốc xong cũng đi lên: “Bà vẫn không muốn ra khỏi núi hoàn toàn, có điều là bà cũng đồng ý cho A Ninh học tiếp ở Kiến Nghiệp, cũng đồng ý nghỉ đông và nghỉ hè mỗi năm đến Kiến Nghiệp.”

“Cậu cũng không chịu nói cho tớ biết.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, nước mắt chực trào nơi hốc mắt.

“Có gì hay đâu mà nói.”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm ngồi trên sô pha: “Ngoài ra, căn nhà này tớ đã mua rồi, nói chung cũng gần trường học. Hóa ra chủ nhân là giáo viên của học viện kỹ thuật, hiện tại người ta thi đậu tiến sĩ nên bán đứt nhà đi học tiếp.”

“Chị ơi, em nghỉ hè xong vẫn nên về nhà với bà thì hơn.”

Tiểu A Ninh nói chuyện đâu ra đấy: “Ở trên núi em còn nửa học kỳ chưa hoàn thành, nếu không thì giáo viên sẽ không vui đâu.”

Trần Hán Thăng cười cười, trẻ con sẽ không nói dối, bọn chúng chỉ biết tìm lý do.

Mặc dù ngây thơ, nhưng khiến con người ta cảm động.

Đại khái thì A Ninh biết mình sắp đến thành phố xa lạ này sinh sống, cho nên rất muốn ở lại núi Đại Lương thêm nửa năm, cố gắng nán lại thêm một thời gian với người mẹ không muốn ra khỏi núi.

Nhưng cô bé lại lo rằng nói ra sự thật rồi, người lớn sẽ tức giận, dù sao mẹ cũng tái hôn, dựa theo cách nói của người lớn, tương đương với người ấy là “người ngoài” rồi.

“Được thôi.”

Thẩm Ấu Sở ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ninh, dịu dàng đáp lời.

“Hai tháng này tớ sẽ chăm sóc cho bà và A Ninh.”

Trần Hán Thăng dặn dò Thẩm Ấu Sở: “Thi xong, kỳ nghỉ hè của tớ có lẽ sẽ bận lắm.”

…

Kỳ thi cuối kỳ năm thứ hai, Trần Hán Thăng gần như nộp giấy trắng, bởi vì hắn thiếu chút nữa ngay cả phòng thi cũng không biết ở đâu.

Sau khi kết thúc ba ngày thi cử, Trần Hán Thăng tìm Thích Vi đang thu dọn hành lý về nhà.

"Nửa năm sau chị đã lên năm tư rồi, sắp đối mặt với chuyện tìm việc làm, chẳng lẽ sư tỷ Thích không muốn mau chóng bắt nhịp với xã hội sao?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Tôi cũng muốn chứ, Chủ tịch Trần."

Thích Vi đã lui khỏi vị trí chủ tịch hội sinh viên của học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn, Trần Hán Thăng nối nghiệp không một chút trở ngại nào, Thích Vi nhún vai: "Nhưng tôi không tìm được vị trí thực tập."

"Sư tỷ Thích thế này là xem tôi như người ngoài rồi, gặp phải khó khăn cũng không nghĩ tới tôi."

Trần Hán Thăng ghé thân thể lại nói: "Gần đây, Hỏa Tiễn 101 chuẩn bị tuyển dụng một nhóm thực tập sinh, đãi ngộ cũng không tệ lắm, bao ăn bao ở, đi du lịch khắp nơi trên cả nước, ngắm nhìn thế giới, thỉnh thoảng làm chút việc trong khả năng của mình là được rồi…"

"Thật sao, vậy tôi có khả năng không?"

Ánh mắt Thích Vi sáng lên, nghe thì làm cho người ta động tâm lắm luôn ấy.

Trần Hán Thăng nhìn trái ngó phải, nhẹ nhàng hạ nhỏ âm giọng: "Danh ngạch rất rất là ít, khắp nơi đều muốn nhét người vào để rèn luyện, chủ yếu là tôi thấy quan hệ của chúng ta tốt, vất vả lắm mới giữ lại được cho chị, những người khác đều phải qua quá trời bước kiểm tra đánh giá đấy."

"Cảm ơn cậu, đàn em Trần."

Trong lòng Thích Vi cuộn trào nhiệt huyết, nói cho cùng là đàn em năm đó đứng lên giữ vững ngôi vị mà, có lợi không quên mình.

"Không có gì, nhớ là phải giữ bí mật nha, không thì tôi cũng không làm tốt được." Trần Hán Thăng nghiêm túc dặn dò.

Song, ngày tập trung hôm ấy, Thích Vi đột nhiên phát hiện, "Danh ngạch eo hẹp, phải qua quá trời bước kiểm tra đánh giá" thế nhưng có tám thực tập sinh, thân phận còn không khác gì mình.

Hầu như đều là sinh viên sắp lên năm tư tha thiết muốn được thực tập, hơn nữa tất cả đều là cán bộ trong hội sinh viên.

Có một nữ sinh quen biết đẩy Thích Vi một cái: "Vi Vi, bài kiểm tra của cậu có khó không?"

Thích Vi sửng sốt, nghĩ thầm tôi đi cửa sau vào, không trải qua kiểm tra đánh giá.

Cũng may Thích Vi nhớ kỹ lời dặn dò của Trần Hán Thăng, trả lời ậm ờ: "Chắc là cũng được."

"A, vậy thì các cậu vất vả rồi."

Khuôn mặt nữ sinh lộ ra một chút đắc ý: "Thật ra tôi không trải qua kiểm tra đánh giá, đàn em Trần nói quan hệ của tôi và cậu ấy khá là tốt, vị trí này cậu ấy cố ý giữ lại cho tôi."

"?"

Một dấu chấm hỏi lớn xuất hiện trong đầu Thích Vi.

Nữ sinh cho rằng Thích Vi bị dọa sợ, còn rụt rè xua tay: "Đàn em Trần dặn là giữ bí mật đó, Vi Vi cậu đừng nói ra ngoài nha."

"Ờ ờ, được thôi…"

Có một dự cảm không lành dâng lên trong lòng Thích Vi, sao lại giống như bị lừa đi đào quặng vậy ta.

…

Những sư tỷ này đương nhiên đều là người mà Trần Hán Thăng "lừa" tới, thực tế nói "quá trời bước kiểm tra đánh giá" cũng không sai, hắn đặc biệt chọn những sinh viên năm tư đạt tiêu chuẩn, có năng lực tổng hợp tương đối mạnh, từng làm cán bộ trong hội sinh viên, bản thân cũng có ý định đi thực tập.

Những người này kết hợp với mười mấy nhân viên của trụ sở chính, rồi lại chọn ra mấy người trong tổng đại lý sinh viên, dưới sự dẫn dắt của phòng Marketing bắn ra phát súng "Cuộc chiến Thời gian" thuộc về Hỏa Tiễn 101.

Tấn công bất ngờ, đi trước tất cả mọi người.

Trước khi hơn hai mươi người sắp sửa lên đường, Trần Hán Thăng còn bất ngờ nhận được nguyện vọng xin việc của một nữ sinh.

"Nghe nói đàn em Trần tuyển thực tập sinh khắp nơi trong trường, tôi cũng muốn ứng tuyển, không biết là có nhận hay không?"

Ôn Linh đến trụ sở công ty Hỏa Tiễn 101, bình tĩnh nói với Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh.

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói: "Sư tỷ Ôn cũng đã năm tư rồi, có thể đi tìm công việc chính thức, công việc thực tập này vốn là định hướng tới việc để các sư tỷ năm ba tiếp xúc với xã hội càng sớm càng tốt."

"Tôi không ngại, việc các cô ấy có thể làm, tôi cũng có thể làm được."

Ôn Linh rất kiên trì.

Khổng Tĩnh nhìn nữ sinh sắc mặt tái nhợt này, ở bên cạnh không nói một lời.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, bảo Nhiếp Tiểu Vũ dẫn đi Ôn Linh xuống trước, tiếp đó giới thiệu chuyện cũ của Ôn Linh.

"Kể ra thì sư tỷ Ôn cũng đáng thương, chỉ là quen nhầm thứ cặn bã mà thôi…"

Trần Hán Thăng tóm gọn nội dung, lược bỏ quá trình cụ thể: "… Cuối cùng, tôi chỉnh Hà Sướng một trận, Ôn Linh từng nói muốn trả ơn tôi, không biết lần này chị ấy tới đây có phải là với mục đích như vậy hay không."

Khổng Tĩnh chăm chú nghe xong bèn cảm thán: "Không ngờ cô ấy tuổi tác không lớn nhưng lại nếm trải không ít thất bại."

"Chị Tĩnh, chị tự xem sao nhé."

Trần Hán Thăng giao quyền tuyển chọn cho Khổng Tĩnh: "Nói chung là hoạt động nghỉ hè chủ yếu dựa vào phòng Marketing, để chị quyết định."

Khổng Tĩnh mỉm cười, tiếp nhận đơn xin thực tập của Ôn Linh.

…

Cả kỳ nghỉ hè, Trần Hán Thăng hầu như không về Cảng Thành và Kiến Nghiệp, nhưng người thì không biến mất, mỗi ngày điện thoại đều có thể liên lạc được, chỉ là nơi ở thường xuyên thay đổi, lúc thì ở khu vực Thiểm Trung, khi thì ở khu vực Quảng Đông, có lúc lại ở thủ phủ tỉnh Phúc Kiến.

Tựa như những khu vực có trường đại học, Trần Hán Thăng cơ bản đều lướt qua một lần.

Cuối tháng 8, trong một hộ gia đình ở khu dân cư Thương Ngô, Cảng Thành, Tiểu Ngư Nhi mặc bộ đồ ngủ lụa băng màu xanh, ngồi trong phòng khách vừa ăn dưa hấu vừa xem "Hoàn Châu Cách Cách" .

Lữ Ngọc Thanh giơ tay lật lá quạt của điều hòa lên, miệng hỏi: "Trần Hán Thăng còn ở bên ngoài à, giờ cũng cả một kỳ nghỉ hè rồi."

"Đúng đó ạ."

Nhắc tới "gã đàn ông bạc tình" này, Tiểu Ngư Nhi nhịn không được bĩu môi: "Cũng không biết cậu ấy đang bận cái gì, trường học cũng nghỉ rồi, Hỏa Tiễn 101 hẳn là cũng không có công việc gì mà."

Tiêu Hoành Vĩ từ trong bếp đi ra, trên tay bưng một đĩa vải thiều vừa mới lột vỏ xong, trong veo óng ánh, trông rất là nịnh mắt.

Đây là ông lột cho con gái rượu, Lữ Ngọc Thanh cũng không được ăn.

"Cảm ơn cha ạ."

Tiểu Ngư Nhi cong hàng lông my mảnh khảnh lên, nhón một quả vải cho vào miệng.

Tiêu Hoành Vĩ thấy con gái vui vẻ, bản thân ông cũng thấy vui, lau tay nói: "Đừng lo, Hán Thăng thông minh biết bao, nhất định nó có kế hoạch của mình, hai tháng cũng không phải dài lắm."

Đột nhiên, tiếng pháo "lốp bốp đùng đoàng" ở dưới tầng làm gián đoạn cuộc trò chuyện.

Tiểu Ngư Nhi tăng âm lượng TV lên một chút, gần đây đã quen rồi, trên lầu dưới lầu mỗi khi có người nhận được thư

nhập học đại học là phụ huynh luôn muốn đốt pháo chúc mừng.

Tiêu Hoành Vĩ đi tới cửa sổ nhìn xem thử: "Con nhà chủ nhiệm Trương trên lầu, hẳn là một lát họ sẽ đến chia vui đấy."

Không bao lâu sau, một đợt tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" truyền đến, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đi ra mở cửa, vang lên từng tràng nói chuyện rôm rả giữa những người hàng xóm.

"Úi, Đại học Lý công Hoa Nam đó nha, đây cũng là trường đại học 985 chứ đâu."

"Ây dà, thật ra nó muốn thi vào đại học Đông Đại, kết quả là kém xíu, cho nên là vào Đại học Lý công Hoa Nam."

"Cũng không khác nhau mấy, Đại học Lý công Hoa Nam ở bên Quảng Đông có trình độ tiếp nhận rất cao."

…

Tiêu Dung Ngư cũng đi qua lật xem giấy báo nhập học, có điều là, so với thư thông báo trúng tuyển thì thứ càng làm cô cảm thấy hứng thú hơn chính là bộ phận vận chuyển.

Thế mà lại do Hỏa Tiễn 101 đảm nhận.

Phụ huynh đang nói về cuộc sống đại học trong tương lai, còn Tiêu Dung Ngư lại nhìn chiếc túi ngơ ngẩn ngẩn ngơ.

Tên lửa hoạt hình yên lìm in trên túi chuyển phát nhanh, phía dưới là một ngọn lửa, như thể làm ra vẻ muốn bùng nổ mà bốc cháy.

…

Chương 424: Kỳ nghỉ hè của năm hai lên năm ba đại học

Tiểu Ngư Nhi rất thông minh, cô nhìn thấy bức thư của Hỏa Tiễn 101 gửi tới, dường như cũng nhận ra điều gì đó, thì thầm nói: "Trước đó có sơ suất gì rồi sao?"

Tiêu Dung Ngư hất mái tóc đuôi ngựa của mình ra sau lưng, "bịch bịch bịch" chạy sang một tòa nhà khác, bỏ lại cha mẹ và hàng xóm đang ngơ ngác không hiểu lý do ở sau lưng.

"Chú Đinh, con có thể xem giấy báo nhập học của Tiểu Quân được không?"

Tiểu Dung Ngư mở cửa phòng ra rồi nói.

Cô con gái của gia đình này vừa trúng tuyển vào Đại học Khoa học và Công nghệ Điện tử Tây An, khi Tiểu Ngư Nhi nhìn bức thư được gửi tới, đúng như dự đoán, nó được gửi tới từ Hỏa Tiễn 101.

Tiêu Dung Ngư dường như đã phát hiện ra một điều gì đó, trong lòng cô có chút đắc ý, giống như đã nhìn rõ được "mánh khóe" của Trần Hán Thăng vậy.

Cô liên tục đến thăm hỏi một số gia đình có sinh viên đã nhận được giấy báo nhập học trong khu dân cư Thương Ngô Lục Viên, còn gọi điện hỏi giáo viên của Nhất Trung Cảng Thành, dường như khu đại học nổi tiếng ở vùng ven biển hoặc trong nội địa, phương thức gửi thư của họ đều là Hỏa Tiễn 101.

Tất nhiên ở một số vùng xa, vẫn có những hình thức chuyển phát nhanh khác.

“Reng reng reng.”

Tiêu Dung Ngư lấy điện thoại gọi cho Trần Hán Thăng, cô muốn khoe khám phá mới của mình.

“Alo, không phải đã nói là tối mới gọi điện sao, tớ đang họp đây này.”

Giọng nói dõng dạc của Trần Hán Thăng vang lên.

Tiêu Dung Ngư vốn muốn nói chuyện nghiêm túc, nhưng khi nghe thấy giọng điệu “chán ghét” của Trần Hán Thăng, tính nóng giận của cô lập tức bùng phát: “Chúng ta đã hai tháng rồi không gặp nhau đấy, nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên không cãi nhau!”

Trần Hán Thăng im lặng một lúc, quả thật đúng là như vậy, sau khi hai người quen biết nhau, hắn chưa bao giờ biến mất trong thời gian lâu như vậy, ngoại trừ cái lần hỗn chiến đó.

“Hehe, tớ bên này sắp xong hết việc rồi.”

Trần Hán Thăng dịu dàng nói: “Đợi khi về Cảng Thành tớ mang quà về cho cậu.”

“Hứ!”

Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo hừ một tiếng, lúc này mới vui vẻ nói: “Tiểu Trần, hai tháng qua có phải cậu bận đi tạo mối quan hệ không, mặc dù sinh viên được nghỉ hè rồi, nhưng ở trường đại học vẫn chưa được nghỉ, thế là cậu đi kinh doanh khắp nơi, đổi những lá thư giấy báo nhập học của trường đại học đó thành Hỏa Tiễn 101, thành công lấy được sự quảng bá ngoài mong đợi.”

“Vẫn là Tiểu Ngư Nhi nhà chúng ta thông minh nhất.”

Trần Hán Thăng hihi cười khen cô một câu, nhưng cũng bắt đầu than thở: “Thật ra, tớ đã cho cái banner miễn phí rồi,

nhưng vẫn phải tặng khá nhiều quà cáp, cũng may cuối cùng đã kết giao được mối quan hệ…”

Khi hai người họ đang nói chuyện, đột nhiên bên cạnh có người hỏi: “Ai gọi điện đó, là Tiểu Ngư Nhi à?”

Tiêu Dung Ngư nghe ra được giọng này là của Vương Tử Bác, tâm trạng cũng vui hơn rất nhiều, cũng thấy yên tâm hơn.

Có những lúc hai người yêu xa hoặc đôi tình nhân bị chia cắt, khi họ nói chuyện qua điện thoại với nhau, nếu như nghe thấy có ai đó đang ở bên cạnh đối phương, mà người này là người cùng giới tính với đối phương, bản thân cũng quen biết người này, đương nhiên sẽ cảm thấy rất an tâm.

“Vậy được rồi, cậu làm việc đi, tớ ở nhà đợi cậu về.”

Tiêu Dung Ngư dặn dò hắn hai câu, rồi vui vẻ cúp máy.

…

Bên trong phòng họp tại một khách sạn gần Đại học Công nghiệp Cáp Nhĩ Tân, có hơn hai mươi sinh viên đang ngồi nói chuyện rất náo nhiệt, có nam có nữ, nhưng nữ nhiều hơn, thậm chí còn có vài bạn thực tập sinh đang nghỉ hè được nhân viên của Hỏa Tiễn 101 “lừa” đến.

Làn da của mọi người đều đen hơn lúc trước rất nhiều, bởi vì phải phơi mình dưới ánh nắng mặt trời của tháng bảy tháng tám.

Thích Vi cũng ở trong đó, cô ấy nhìn ánh mắt tràn đầy “sát khí” của Trần Hán Thăng, đứa đàn em Trần Hán Thăng này, đúng là rất khốn nạn, lúc trước đã nói rõ các điều kiện là: đãi ngộ rất tốt, bao ăn bao ở, được đi du lịch khắp nơi trên đất nước, thỉnh thoảng làm vài chuyện trong khả năng của mình là được.

Mấy điều kiện trước đó đều không có vấn đề gì, kết quả lại sai ở chỗ "chuyện trong khả năng của mình", theo quan điểm của Trần Hán Thăng, chỉ cần mệt mà không chết, thì mọi thứ đều nằm trong phạm vi "khả năng của mình" .

"Bắt đầu họp, bắt đầu họp."

Sau khi Trần Hán Thăng nghe điện thoại xong, gõ tay lên bàn, mọi người đều nhanh chóng tìm được chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống.

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của Đại học Công nghiệp Cáp Nhĩ Tân, công việc phải làm gấp trong kỳ nghỉ hè của chúng ta cũng sắp kết thúc rồi, mọi người có thể đi thăm quan nơi này một ngày, ngày kia chúng ta sẽ quay về Kiến Nghiệp, đồng thời phát tiền thưởng và tiền lương thực tập."

Trần Hán Thăng vẫn chửi thề như mọi khi: "Tôi biết mọi người đều rất mệt, tôi cũng mệt chết mẹ, nếu sau này có thể bán được Hỏa Tiễn 101, giá trị thương hiệu hai mươi triệu, thì những mối quan hệ làm ăn này cũng sẽ đáng giá hai mươi triệu, sau cùng sẽ tiếp tục được quy ra tài sản cố định."

Nhiếp Tiểu Vũ và những người khác nghe vậy đều bật cười, bọn họ đều cho rằng đó chỉ là những lời nói lúc tức giận.

Chỉ có Khổng Tĩnh nghiêm túc nhìn Trần Hán Thăng, rồi cười nhẹ.

Ngày kia, sau khi một đoàn người từ phương bắc trở về Kiến Nghiệp, lần này Trần Hán Thăng cũng rất giữ lời hứa, phát lương cho tất cả mọi người.

Vốn dĩ Thích Vi nghĩ rằng ba ngàn tệ là rất cao rồi, kết quả đếm kỹ lại thì phát hiện có tận sáu ngàn tệ, những thực tập sinh partime xung quanh cô ấy, trên mặt họ đều không giấu nổi nụ cười.

Thích Vi thở dài, dưới sức ảnh hưởng của việc Buff tiền, bản thân cô ấy cũng không thể "ghét" đàn em Trần được nữa.

"Các chị tiền bối, mọi người vất vả rồi."

Trần Hán Thăng còn đưa ra một lời hứa hẹn: "Trong khoảng thời gian này, tình hữu nghị giữa mọi người cũng thêm phần khắng khít rồi, nếu sau khi mọi người tốt nghiệp muốn đến Hỏa Tiễn 101 làm việc, đứa đàn em như tôi tán thành cả hai tay."

"Thật sao?"

Ôn Linh xúc động hỏi.

Vốn dĩ sắc mặt của cô ấy rất thiếu sức sống, nhưng mà sau khi trải qua hai tháng làm việc bận rộn, làn da lại trở nên hồng hào hơn, cả người trông cũng năng động hơn.

Trần Hán Thăng có chút bất ngờ, trong khoảng thời gian này hắn giày vò làm khổ các chị gái đã đủ thảm rồi, vốn chỉ là một câu nói khách sáo, nhưng không ngờ lại có người cứ muốn nhảy vào "chỗ chết" như thế.

"Tôi đồng ý, cô cứ tiếp tục làm trong phòng Marketing đi."

Khổng Tĩnh đi tới, mỉm cười rồi đưa ra quyết định thay cho Trần Hán Thăng.

…

Hiện tại, Đại học Tài chính vẫn chưa chính thức khai giảng, Trần Hán Thăng phát xong tiền lương, các bạn sinh viên đã lấy được khoản tiền lương khá lớn, ai nấy đều về nhà của mình nghỉ ngơi dưỡng sức, Khổng Tĩnh cũng đã mua vé máy bay trở về Việt Đông.

"Tiểu Trần, khi nào chúng ta quay về Cảng Thành?"

Vương Tử Bác hỏi, vốn dĩ da cậu ấy đã đen sẵn, nên tia cực tím cũng không mấy ảnh hưởng đối với cậu ấy.

Trần Hán Thăng có chút ghen tị nhìn Vương Tử Bác nói: "Đi tìm chỗ ăn cơm trước đã."

Vương Tử Bác tưởng rằng phải đi vô nhà hàng ăn, kết quả Trần Hán Thăng dẫn cậu ấy đến khu dân cư gần trụ sở chính Hỏa Tiễn 101, nơi này cũng rất gần khu Thương mại Nghĩa Ô và Đại học Tài chính.

"Tới đây làm gì thế?" Vương Tử Bác hỏi.

Trần Hán Thăng không trả lời, trực tiếp đi tới gõ cửa phòng 201, hắn vốn tưởng rằng người sẽ mở cửa đón tiếp mình, hoặc là Thẩm Ấu Sở nhút nhát hay xấu hổ, hoặc là Tiểu A Ninh hoạt bát đáng yêu.

Ai biết được sau khi cửa được mở ra, có một hạt đậu phộng trắng trắng béo béo đứng trước mặt mình.

"Cậu là ai?"

Hai người đồng thanh hỏi.

"Cậu là Trần Hán Thăng?"

"Cậu là Hồ Lâm Ngữ?"

Trần Hán Thăng khó khăn lắm mới nhận ra một vài đường nét của đối phương, dường như đối phương cũng nhận ra đây là "phiên bản đen thui" của Trần Hán Thăng.

"Sao cậu đen thế?"

"Sao cậu béo thế?"

Hai người lại đồng thanh hỏi.

Lúc này, Thẩm Ấu Sở đi ra từ trong phòng bếp, trên người cô còn đeo tạp dề, trên tay cầm cái thìa canh, ngây ngô nhìn Trần Hán Thăng.

“Cảm tạ trời đất, cậu ấy không bị tăng cân.”

Trần Hán Thăng quan sát cô, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“A, anh Tử Bác.”

Tiểu A Ninh không biết từ đâu chạy ra, vui vẻ nắm lấy tay của hai người họ.

“Cậu tới đây làm gì?”

Hồ Lâm Ngữ lấy dép đưa cho Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, rồi bản thân lại chạy về chỗ ghế sô pha tiếp tục xem TV, cứ như đang ở nhà của mình vậy.

“Nói năng kiểu gì đấy.”

Trần Hán Thăng có chút không vui: “Căn nhà này vẫn do mình đứng tên đó, nên tớ phải hỏi cậu mới đúng.”

“Tớ à.”

Hồ Lâm Ngữ cầm quả dưa leo trên bàn lên, “tách” bẻ đôi quả dưa ra, Trần Hán Thăng còn tưởng là đưa cho mình và Vương Tử Bác, hắn còn sắp đưa tay ra lấy rồi.

Ai biết được Hồ Lâm Ngữ không hề có ý đó, một nửa đưa cho A Ninh ăn, còn lại là để cô ấy ăn.

“Nguyên cả kỳ nghỉ hè, hầu như ngày nào tớ cũng ở đây.”

Hồ Lâm Ngữ chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái, chỉ là khi nhìn thấy đống mỡ đang rung rung trên cánh tay mình, lúc này cô ấy mới có chút buồn phiền: “Tớ còn chưa tìm cậu tính sổ đấy, Thẩm Ấu Sở nhà cậu nấu ăn ngon như vậy, tớ không thể khống chế được cái mồm của mình nữa rồi này.”

“Ấu Sở, Ấu Sở.”

Hồ Lâm Ngữ lớn tiếng gọi.

“Trưa nay làm món thịt kho tàu đừng nạc quá, có thêm ít mỡ mới thơm.”

…

Chương 425: Trần Hán Thăng "vâng lời"

Trần Hán Thăng rất bực bội, Thẩm Ấu Sở đang nấu ăn trong phòng bếp, còn cô bạn cùng lớp kia đang ngồi trên ghế sofa xem TV, đây là cuộc sống mà Trần Anh Tuấn mới có thể tận hưởng nhưng tại sao lại là Hồ Lâm Ngữ?

"Cũng không phải tớ không làm gì cả."

Hồ Lâm Ngữ lấy ra một cuốn sách bài tập toán thú vị từ dưới mông: "Tớ cũng có trách nhiệm giúp A Ninh rèn luyện tư duy logic, điều này sẽ giúp cô bé học tốt mấy môn Toán, Lý, Hóa sau này."

"Con mẹ nó cậu đừng nói nhảm, loại đề rác rưởi này, ông đây nhắm mắt vẫn có thể dạy được!"

Trần Hán Thăng chế nhạo, mở sách bài tập ra lật tùy ý hai trang, sau đó lại nhanh chóng đóng lại: "Cho dù tớ không thể dạy được, nhưng nếu cậu vẫn luôn không về nhà, thì không phải bố mẹ cậu sẽ nhớ cậu sao?"

"Ở nhà sao có thể vui như ở đây được."

Hồ Lâm Ngữ uể oải nói: "Tớ vẫn còn một đứa em trai mà, sự chú ý của gia đình đều đổ dồn lên người nó, ai sẽ quản tớ chứ, về nhà tớ còn phải nấu cơm làm việc nhà các thứ nữa."

Trần Hán Thăng gật gật đầu, thảo nào Hồ Lâm Ngữ không muốn trở về.

Ở đây có điều hòa, có bạn thân, có TV, mỗi ngày có thể vui đùa với Tiểu A Ninh vừa từ núi xuống, thỉnh thoảng đi mua

sắm ở khu Thương Mại Nghĩa Ô, bà của cô ấy không quan tâm đến việc riêng của cô ấy, đây đúng là một cuộc sống chẳng khác gì thần tiên.

"Ăn cơm nào."

Thẩm Ấu Sở thò đầu ra từ phòng bếp, nói bằng giọng Tứ Xuyên-Trùng Khánh, có lẽ là ở cùng với bà của A Ninh, nên vẫn giữ thói quen sử dụng giọng địa phương.

"Xong rồi."

Hồ Lâm Ngữ giật mình ngồi dậy, nhanh chóng thu dọn sách giáo khoa trên bàn, rồi bảo An Ninh đi gọi bà, còn cô ấy đi vào phòng bếp bưng món ăn ra.

Khi "Một nhà sáu người" đang ăn, Trần Hán Thăng giải thích lý do tại sao mình bị rám nắng, Thẩm Ấu Sở im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng uống hai ngụm canh đậu phụ.

Trần Hán Thăng không nói trước sẽ trở về nên Thẩm Ấu Sở cũng không nấu nhiều, bây giờ cô lo không đủ thức ăn, trước cứ để những người khác ăn trước đã.

"Nếu nói như thế, thì lúc học đại học năm ba cậu sẽ có rất nhiều tiền sao?"

Sau khi Hồ Lâm Ngữ nghe "Tiến trình nghỉ hè của Hỏa Tiễn 101" xong, tò mò hỏi.

Trần Hán Thăng xua xua tay: "Tài sản không phải là thứ quan trọng nhất, điều quan trọng nhất chính là tầm ảnh hưởng đó ngày càng gia tăng, việc này có thể đáng giá hơn nhiều so với lợi nhuận đơn thuần."

Tầm ảnh hưởng càng lớn, sẽ càng thu hút được nhiều sự chú ý, giá trị của nó cũng tăng lên.

Sau khi cơm nước xong, bà chống gậy, không nói một lời nào đi đến ghế sô pha, người lớn tuổi có vẻ như thích điều này,

ngồi ở vị trí cũ rất lâu không nói chuyện cũng không uống gì.

Hồ Lâm Ngữ rất tự giác dọn dẹp bàn đồ ăn, Thẩm Ấu Sở dự định giúp Trần Hán Thăng dọn giường để nghỉ ngơi.

Trần Hán Thăng bước vào phòng ngủ, nhìn một chút, ngôi nhà này là một căn hộ có ba phòng ngủ, kết hợp rất thú vị, bà ở một phòng, Thẩm Ấu Sở dẫn theo A Ninh ở cùng một phòng, Hồ Lâm Ngữ lại ở một mình một phòng.

"Cậu rõ ràng là cô chủ, vậy mà tại sao lại sống như một người giúp việc thế? !"

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng hắn cũng không ngủ, mà trực tiếp trở về Cảng Thành cùng Vương Tử Bác.

Đang lái xe trên đường cao tốc Kiến Cảng, Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi: "Tử Bác, mày nghĩ sao về Hồ Lâm Ngữ?"

Vương Tử Bác cho rằng chỉ là đánh giá, sau khi suy nghĩ xong thì nói: "Không thấy sao cả, chỉ thấy hơi béo, cằm đôi cũng sắp lộ ra rồi."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Sau khi mày chia tay với Hoàng Tuệ, thì tao giới thiệu Hồ Lâm Ngữ làm bạn gái cho mày nhé?"

"Chết tiệt, mày không có việc gì làm hay sao mà đi nguyền rủa chia tay!"

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút: "Hơn nữa, tao thà rằng lấy Nhiếp Tiểu Vũ còn hơn là cô ấy."

"Thà rằng?"

Trần Hán Thăng nhìn về phía Vương Tử Bác: "Lời này của mày có phải nói sai rồi không, để Nhiếp Tiểu Vũ có tình yêu tình báo với mày, tao vẫn không nỡ đâu."

“Cái đệt!”

Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng không ai chiếm được lợi thế trong suốt tuyến đường, cả hai thường xuyên đả kích nhau đến mức không nói lên lời, chỉ có thể sử dụng một số phương thức để thể hiện cảm xúc bên trong.

“Tao nói thật, chí ít Hồ Lâm Ngữ rất chân thành.”

Vẻ mặt của Trần Hán Thăng rất bình tĩnh: “Hoàng Tuệ đâu, cô ta là thành viên của trụ sở Hỏa Tiễn 101, lẽ ra phải tuân theo công văn, nhưng sau khi cô ta xin nghỉ phép tháng bảy, cuối cùng lại suốt ngày ở nhà, chẳng lẽ cô ta có gì đặc biệt à?”

“Người ta bị cảm mà.”

Vương Tử Bác giải thích cho Hoàng Tuệ.

“Chết rồi à?”

Trần Hán Thăng không nhượng bộ chút nào: “Nếu không phải chết, thì sau khi hết cảm nên theo kịp đội quân, Hoàng Tuệ là người có năng lực, nhưng cô ta lại thích khôn lỏi, tiền lương tháng bảy của cô ta ông đây sẽ không cho một đồng nào.”

“Thôi được rồi.”

Vương Tử Bác không để tâm: “Nói tóm lại cũng do cô ấy không đóng góp nhiều.”

Hai người trò chuyện suốt quãng đường, bọn họ đến Cảng Thành vào khoảng sáu giờ chiều, nhưng bố mẹ của Trần Hán Thăng đã đi tham gia bữa tiệc đám cưới, nên Vương Tử Bác đã mời Trần Hán Thăng về nhà mình.

“Chúng ta ở cùng nhau hai tháng liên tục, mày vẫn chưa ngán sao?”

Trần Hán Thăng đuổi Vương Tử Bác xuống xe: "Tao phải đi tìm Tiêu Dung Ngư."

Vương Tử Bác cũng không bận tâm, nhưng sau khi Trần Hán Thăng rời đi, cậu ấy lấy điện thoại di động ra gọi cho Hoàng Tuệ.

"Chị Tiểu Tuệ, nhiệm vụ hôm nay đã kết thúc, tôi về đến Cảng Thành rồi."

"Ừ, Trần Hán Thăng có ý kiến gì với tôi không?"

"Không, bị ốm thì nó có thể thông cảm được, tôi sẽ cầm giúp chị tiền lương tháng bảy, tôi sẽ đưa cho chị sau khi gặp nhau trong kỳ nghỉ hè."

…

Trần Hán Thăng không biết Vương Tử Bác sẽ dùng tiền của mình để trả, hắn rất vui vẻ đến nhà của Tiêu Dung Ngư, sau bữa tối, hắn vừa ăn trái cây để tiêu hóa, vừa khoe Hỏa Tiễn 101 sẽ thu hút như thế nào sau khi bắt đầu.

Lão Tiêu và Tiêu Dung Ngư lắng nghe hết sức chăm chú, ngay cả Lữ Ngọc Thanh cũng không nhịn được cảm thán: "Hai tháng này thật sự vất vả rồi, ngoại trừ công việc ra, thì tất cả đều là công việc."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Cũng không hẳn, thỉnh thoảng cùng đồng nghiệp đi xem phim, đi mua sắm ở những con phố cổ đặc trưng của địa phương."

"Vậy không phải các cậu rất thoải mái sao?"

Trong mắt của Tiêu Dung Ngư toàn là ghen tị, ngoài việc cô đi thăm họ hàng trong kỳ nghỉ hè, thì chính là bị bắt tập lái xe, hầu như không đi ra ngoài chơi mấy lần.

"Cũng được, nhưng công việc cũng rất quan trọng."

Trần Hán Thăng cười nói: “Vậy nên, mỗi lần tớ chỉ đưa một sư tỷ đi mua sắm, để có thể cố gắng tiết kiệm nhận lực nhất có thể.”

“Cái gì?”

Tiêu Dung Ngư không đồng ý, mặc dù cô biết Trần Hán Thăng đang trêu chọc mình.

Cô bước tới nhéo tai Trần Hán Thăng, hai người bắt đầu đánh nhau trên ghế sô pha.

Tiêu Dung Ngư bình thường luôn mặc bộ đồ ngủ hai dây khi ở nhà, hai cánh tay và bắp chân của cô đều lộ ra ngoài, nói tóm lại là cô không coi Trần Hán Thăng là người ngoài. Nhưng mà làm ra cử động lớn như vậy thì dây treo trên vai của bộ đồ ngủ sẽ bị rơi xuống.

Nhìn xương quai xanh trắng như tuyết, ánh mắt của Trần Hán Thăng đột nhiên thẳng tắp.

“Khụ ~”

Lữ Ngọc Thanh ở bên cạnh ho khan một tiếng: “Hán Thăng, trời cũng không còn sớm nữa, có thể bố mẹ của cháu đã về nhà rồi.”

“À, con không vội.”

Trần Hán Thăng miễn cưỡng nhìn sang chỗ khác.

Lữ Ngọc Thanh thầm nghĩ tên nhóc thúi này, không có tư cách gì, vậy mà cũng muốn chiếm tiện nghi con gái chúng tôi.

“Nhiệt độ điều hòa trong phòng khách thấp quá.”

Lữ Ngọc Thanh dặn dò nói: “Tiểu Ngư nhi, đi đổi bộ ngủ dày hơn đi.”

Tiêu Dung Ngư cũng có chút xấu hổ, đôi mắt xinh trừng lên nhìn Trần Hán Thăng, sau khi cô bước ra khỏi phòng ngủ

lần nữa, thì trên người đã mặc bộ đồ ngủ dài tay.

Trần Hán Thăng thở dài, vỗ mông một cái rồi đứng dậy: "Dì Lữ, sắp đến giờ rồi, bố mẹ con có thể đã ăn xong rồi, con vẫn nên về nhà đây, không lát nữa lại bị mắng mất."

Sau khi trở về nhà, quả nhiên lão Trần và Lương Mỹ Quyền đều đang ở nhà, trên bàn còn ném xuống hai cái kẹo sữa đường hình con khỉ vàng, ước chừng là của nhà nào đó kết hôn.

"Ấy, Trần tổng trở về rồi à."

Lương Mỹ Quyên vừa thấy mặt đã bắt đầu trêu chọc: "Con được lắm, cả kỳ nghỉ hè đều không ở nhà, sắp khai giảng rồi thì mới nhớ đến gặp bố mẹ."

Trần Triệu Quân nhìn con trai của mình, phát hiện hắn đen hơn rất nhiều, nhưng nhìn khá đẹp trai, vẫn còn sung sức như trước, vậy nên cũng chỉ im lặng xem TV.

Trần Hán Thăng không dám cãi lại, vì sợ làm cho Lương Thái Hậu tức giận, sợ bà cầm lấy cán chày bột đánh mình.

Ngày hôm sau đúng lúc là cuối tuần, Lương Mỹ Quyên không phải đi làm. Mặc dù bà đang đi chợ thức ăn mua cá, mua gà để nấu một bàn ăn trưa thịnh soạn, nhưng mà miệng vẫn không ngừng lải nhải.

Nói tóm lại, mẹ ruột dưới cái nhìn của mình thì cảm thấy con trai cái này không được, cái kia ngứa mắt. Trần Hán Thăng không cẩn thận làm rơi hai hạt cơm xuống sàn, Lương Mỹ Quyên cũng có thể lải nhải nguyên một ngày.

Trần Hán Thăng vội vàng ăn xong định rời đi, Lương Thái hậu nhíu mày: "Cứ ăn xong là muốn đi, chút việc cũng không muốn làm, đi dọn dẹp bát đĩa đi!"

Trần Hán Thăng đang định thay giày, nghe được lời chỉ thỉ chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào phòng bếp, bắt đầu dọn rửa.

Lão Trần giơ ngón tay cái, người duy nhất trên đời có thể khiến Trần Hán Thăng kiêng kị, cũng chỉ có Lương Thái hậu.

"Mẹ ơi, con rửa xong rồi."

Không lâu sau, Trần Hán Thăng lau lau tay bước ra ngoài, thay giày rồi nhanh chóng đi xuống tầng.

"Hừ, chạy nhanh còn hơn con thỏ!"

Lương Mỹ Quyên luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nên đứng dậy đi vào phòng bếp kiểm tra.

"Trần! Hán! Thăng!"

Lương Mỹ Quyên đột nhiên hung ác kêu lên.

Lão Trần nghe thấy tiếng gọi tên đầy đủ đầy sát khí, trong lòng cũng căng thẳng: "Có chuyện gì thế, có phải chưa dọn rửa sạch sẽ không, hay là…"

Sau khi Trần Triệu Quân bước vào phòng bếp, lập tức ngậm miệng lại.

Lương Mỹ Quyên yêu cầu Trần Hán Thăng "rửa bát", nhưng không ngờ hắn thực sự chỉ rửa bát, còn các loại đĩa, đũa và nồi thì không hề động đến.

…

Chương 426: Tôi sẵn sàng ăn cứt

Sau khi ở Cảng Thành hai ngày, sau đầu tháng 9, các trường Cao đẳng và Đại học của Kiến Nghiệp trước sau đã bắt đầu nhập học, Trần Hán Thăng nhiều lần bị Lương Thái hậu "đánh đập tơi tả" cuối cùng cũng thoát khỏi biển khổ.

Người lái xe là Trần Hán Thăng, Lão Tiêu cũng yên tâm, Tiểu Dung Ngư tự nhiên ngồi ở vị trí kế bên người lái.

Ở hàng ghế sau là Vương Tử Bác, Lưu Tiểu Manh và Tạ Uyển Thu, tất cả đều là bạn học cấp ba, bây giờ đang học cùng nhau ở Kiến Nghiệp, không khí trò chuyện trên dọc đường rất thoải mái.

Vào thời điểm này hai năm trước, mọi người đến Kiến Nghiệp với ánh mắt khao khát, nhưng bây giờ đã năm ba đại học rồi, tâm lý vững vàng như chó già, ngày khai giảng không có gì mới mẻ, chỉ có suy đoán về tương lai.

Một số người bày tỏ ý kiến của mình từ các khía cạnh tình cảm, quan hệ trong phòng ký túc xá, sự phát triển trong tương lai, v. v. Trần Hán Thăng nhận thấy rằng các sinh viên năm ba đặc biệt quan tâm đến việc lo được lo mất, vô cùng để ý đến kế hoạch của người khác.

"Năm người chúng ta đã năm ba đại học rồi, trong số các cậu có ai muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh sau Đại học không?"

Đang trò chuyện tán gẫu, Lưu Tiểu Manh đến từ Đại học Lâm nghiệp Kiến Nghiệp đột nhiên hỏi: "Nếu muốn tham gia

kỳ tuyển sinh sau Đại học, thì chúng ta cùng nhau ôn tập luôn đi.”

Cô ấy muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh sau Đại học, đang chờ đợi và quan sát, hy vọng có người bạn thân quen để cùng nhau giám sát tiến độ. Cô ấy là kiểu người tiêu biểu cho điển hình của năm ba Đại học, đó là “Do dự khi tham gia kỳ thi tuyển sinh sau Đại học.”

Vương Tử Bác trực tiếp lắc đầu: “Tớ không muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh sau Đại học, tớ dự định tìm việc làm đi làm luôn, tỷ lệ việc làm của sinh viên ngành khoa học trường chúng tớ vẫn cao lắm.”

Tạ Uyển Thu hơi suy nghĩ: “Sau khi trở lại trường học, tớ sẽ thảo luận với bạn trai của mình, nếu anh ấy muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh sau Đại học, thì tớ cũng sẽ tham gia.”

Các cô gái năm ba Đại học không còn e dè như sinh viên năm nhất, có thể thoải mái thừa nhận đời sống tình cảm của mình, ngay cả đối với những lựa chọn trong tương lai, thì tình cảm thực sự cũng là một yếu tố rất quan trọng.

“Còn Tiểu Ngư Nhi thì sao?”

Lưu Tiểu Manh muốn biết kế hoạch của Tiêu Dung Ngư nhất, cô là người có thành tích tốt nhất trong tất cả mọi người.

Tiêu Dung Ngư cũng nhìn Trần Hán Thăng, cô thì đơn giản thôi, giáo sư Tôn và Trần Hán Thăng đều đang mở đường cho cô.

“Cậu nhìn chằm chằm tớ làm gì?”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng: “Cậu nhìn Tiểu Manh ấy, nhạy bén hơn nhiều, cô ấy hỏi chuyện này đều bỏ qua tớ luôn, như biểu thị tên cặn bã không xứng đáng để hỏi về kỳ thi tuyển sinh sau Đại học.”

Tất cả mọi người đều cười, Lưu Tiểu Manh rất xấu hổ: "Trần Hán Thăng, cậu cũng là sếp lớn rồi, tham gia kỳ thi tuyển sinh sau Đại học thì có ích gì nữa?"

Cuối cùng, cô ấy còn nói thêm một câu: "Dung Ngư, nếu tớ không thể tìm được việc làm, vậy thì tớ sẽ đến Hỏa Tiễn 101 nhà các cậu để làm việc."

Tiêu Dung Ngư sững sờ trong giây lát, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy câu nói "Hỏa Tiễn 101 nhà các cậu", có hơi kỳ lạ nhưng cô lại rất mong chờ, dường như biểu hiện của mọi người đều là tất nhiên.

"Ừ, được thôi."

Tiêu Dung Ngư giả vờ bình tĩnh nói, nhưng nhịp tim của cô đập có chút nhanh.

"Vậy quyết định thế đi, nếu tớ không tìm được việc, thì sẽ đến Hỏa Tiễn 101 làm."

Lưu Tiểu Manh vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng: "Vậy đến lúc đó sẽ sắp xếp vị trí nào cho bạn học cũ đây?"

"Nơi đó đang đợi một cô chủ gợi cảm quyến rũ."

Trần Hán Thăng cố tình khuấy động rắc rối.

"Này ~, vậy tớ không dám đi đâu."

"Tiểu Trần, vừa rồi tiếng nhạc hơi lớn, cậu có thể lặp lại được không?"

…

Mùa tựu trường ở Kiến Nghiệp rất đông đúc, Trần Hán Thăng đưa tất cả mọi người đến trường học, khi hắn quay lại trường Tài chính đã là buổi chiều, khắp trường học đầy những sinh viên năm nhất đầy triển vọng, trên khuôn mặt cả bọn họ vừa ngây ngô vừa phấn khích.

“Bíp bíp.”

Trần Hán Thăng bấm còi, để nhắc nhở các tân sinh viên đang không chú ý quan sát các phương tiện khi đi qua đường.

“Cái đệt, bấm cái rắm, ông đây cũng không phải bị điếc.”

Một sinh viên năm nhất rất khó chịu, vừa né tránh vừa dùng miệng phun những tinh hoa về phía xe Charade.

“Ha ha ha, đừng nói bậy chứ.”

Sư tỷ học năm hai phụ trách hướng dẫn vội vàng chạy tới: “Cậu điên rồi à, biết hắn là ai không?”

“Ai thế?”

Sinh viên năm nhất nói đùa: “Trẻ như vậy, dù thế nào cũng không thể là hiệu trưởng của chúng em đấy chứ?”

Sư tỷ trừng mắt nhìn cậu ta, mở cuốn sổ lưu niệm trong tay ra nói: “Trên đó có phần giới thiệu của hắn, cậu có thể tự mình xem.”

Cuốn sách kỷ niệm này được xuất bản sau khi “xây dựng lại trường học”, nó ghi lại từng chặng đường phát triển của Đại học Tài chính Kinh tế từ trước đến nay, các tân sinh viên nhập học năm nay đều có một bản.

Đây có lẽ là một kiểu đáng nhớ vừa cay đắng vừa ngọt bùi, có nghĩa là cuộc sống tốt đẹp hiện tại của các cô cậu thực ra là do công sức vất vả của nhiều đời thế hệ lãnh đạo.

Sinh viên đại học duy nhất có trong tay cuốn sách kỷ niệm là Trần Hán Thăng, lời giới thiệu được viết dày đặc với nhiều danh hiệu khác nhau, danh hiệu “Sinh viên ba Tốt” là loại thấp nhất.

Sư tỷ của Hội sinh viên lại chỉ vào giấy báo trúng tuyển của tân sinh viên, nói: “Chính chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn

101 gửi bức thư đó, cũng chính do Trần Hán Thăng thành lập.”

“Cái đệt.”

Tân sinh viên có hơi sững sờ, dường như đã đạp phải tấm sắt.

“Nhưng cậu đừng lo lắng, hắn đang rất bận.”

Sư tỷ nhìn thấy đàn em đã biết sợ rồi, lúc này mới vỗ vai an ủi: “Chỉ cần cậu đừng khiêu khích quá đáng, thì nói chung là, chủ tịch Trần sẽ không để ý đến cậu đâu.”

Trần Hán Thăng thực sự không có thời gian để bận tâm đến các tân sinh viên, sau khi trở về ký túc xá không bao lâu, chưa kịp chém gió với Kim Dương Minh, thì đã lập tức bị gọi đến Đoàn Thanh Niên để họp.

“Chết tiệt, nếu sớm biết như thế thì đã đỗ xe bên ngoài trường rồi.”

Trần Hán Thăng nói thầm một câu, chỉ cần xe Charade đi qua cổng, thì nhân viên bảo vệ sẽ ngay lập tức biết rằng hắn đã trở lại trường học.

Trong văn phòng của Đoàn Thanh Niên, ba giáo viên Vu Dược Bình, Quan Thục Mạn và Sử Chính Đông, còn có cả chủ tịch Hội sinh viên và các cán bộ của Hội sinh viên đang ngồi.

Lão Vu vốn quen thuộc bộ dạng của Trần Hán Thăng lúc trước, bây giờ lại thay đổi như vậy nên không tránh khỏi có chút tò mò. Những người khác xấu hổ không dám hỏi, ông ấy là người đầu tiên không nhịn được hỏi: “Trần Hán Thăng, có phải kỳ nghỉ hè cậu đi châu Phi phải không? Sao lại giống ngô nướng thế này?”

Quan Thục Mạn ban đầu không cảm thấy gì, nhưng bây giờ lại không kìm được, ha ha bật cười.

“Lão Vu thật sự là thần toán.”

Trần Hán Thăng uể oải ngồi trên ghế sô pha: “Đúng thật là em đã đi xây dựng một cây cầu cho tình hữu nghị giữa người Trung Quốc và người châu Phi.”

Vu Dược Bình nháy mắt ra hiệu: “Tộc trưởng bên đó có thể cưới mấy bà vợ, cậu có muốn được tương đương như thế không?”

Sử Chính Đông hoàn toàn không muốn nghe những trò đùa ngớ ngẩn này, nhưng một người là chức cao của Đoàn Thanh Niên, một người là ngôi sao doanh nhân nổi tiếng trong trường, anh ta không thể đắc tội với bất kỳ ai được.

Nhất là vẫn còn những vấn đề chưa được giải quyết, ai sẽ là người phát biểu trong buổi gặp mặt tân sinh viên năm nay?

Theo lý thuyết chắc hẳn là chủ tịch Hội sinh viên Khương Vũ Hiên, nhưng với thân phận của Trần Hán Thăng trong trường Đại học Tài chính Kinh tế, liệu hắn sẽ có ý kiến gì không?

Sau một lúc náo loạn, Vu Dược Bình mới bắt đầu nói vấn đề chính, anh ấy hoàn toàn không quay đầu lại mà đi thẳng vào vấn đề: “Người phát biểu vào buổi gặp mặt tân sinh viên năm nay, tôi dự định sắp xếp để Khương Vũ Hiên, Hán Thăng chắc cậu không có ý kiến nào đâu nhỉ.”

Trần Hán Thăng thờ ơ gật đầu: “Năm ngoái em đã phát biểu rồi, năm nay hãy để em làm củ gừng già phơi nắng thôi ạ.”

Sử Chính Đông hơi kinh ngạc, vấn đề đã được giải quyết như thế này sao? Tại sao Trần Hán Thăng lại bỏ tính kiêu ngạo của mình xuống, tại sao lại chịu nhượng bộ?

Kinh nghiệm làm công tác sinh viên của Lão Vu có nhiều hơn so với Sử Chính Đông.

Bên dưới, những người này cùng nhau thảo luận về việc huấn luyện quân sự, các trò chơi trong Lễ hội Mùa xuân, bữa tiệc dành cho tân sinh viên và các quy trình khác, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Lục Cung Siêu-hiệu trưởng trường Đại học Tài chính Kinh tế bước vào, tất cả giáo viên và sinh viên trong phòng đều đứng dậy chào đón.

Lục Cung Siêu xua xua tay, ông ấy đặc biệt xuống tìm Trần Hán Thăng.

"Bình thường mồm mép cậu sắc bén lắm cơ mà, quen với bán súp gà rồi sao?" Lục Cung Siêu hỏi.

Trần Hán Thăng tỏ vẻ khinh thường: "Những thứ đồ chơi này là thứ em phiền nhất, hồi cấp ba em chưa bao giờ viết luận, cứ nói một chữ lại khó chịu như ăn phải cứt vậy."

"Việc này có chút vấn đề."

Lục Cung Siêu cau mày: "Vừa rồi, Văn phòng Hướng dẫn Khởi nghiệp của Học viện Kinh tế và Kinh Doanh ở Tô Đông đã liên lạc với tôi, muốn mời cậu đến giảng bài tại trường của bọn họ, như thế sẽ không được nghe cậu bán súp gà nữa phải làm sao bây giờ?"

"Giảng bài ạ?"

Đầu óc của Trần Hán Thăng rất tỉnh táo, cuối cùng hắn cũng đã hiểu được điểm này rồi, ý là cho mọi người bán súp gà mãnh liệt ở khắp mọi nơi phải không?

"Hiệu trưởng Lục."

Giọng nói Trần Hán Thăng bình tĩnh và vững vàng: "Cuốn 'Thành công học' nói cho chúng ta biết, nếu như muốn đạt thành công, thì phải bỏ kiêu ngạo xuống, cố gắng thử sức những khó khăn trên núi cao."

Vẻ mặt Khương Vũ Hiên khiếp sợ nhìn Trần Hán Thăng, chẳng lẽ chỉ vì giả vờ bị cưỡng ép đi giảng bài, ngay cả cứt cũng ăn sao?

Chương 427: Năm tháng có thể quay trở lại

Vì để đến các trường học khác trải nghiệm khung cảnh của "Những người thành công", Trần Hán Thăng thậm chí còn sẵn sàng bán súp gà chào hàng "Thành công học" . Thật ra việc này cũng không khó, cùng lắm thì kể về sự thành lập và phát triển của Hỏa Tiễn 101.

Nếu như thêm một số phương châm sống, thì gần như có thể xuất bản ra cuốn sách.

Nhưng mà Lục Cung Siêu có hơi khó hiểu, Trần Hán Thăng tất nhiên được coi là thành công trong giới sinh viên đại học, nhưng so với những nhân vật lớn thực sự có tiền có quyền, thì Hỏa Tiễn 101 dường như vẫn chưa đủ to lớn.

"Văn phòng Hướng dẫn Khởi nghiệp của Học viện Kinh tế và Kinh doanh có phải chuyện bé xé ra chuyện to không?"

Lục Cung Siêu vẫn không biết về "Chiến dịch tấn công" của Hỏa Tiễn 101 trong kỳ nghỉ hè, vẫn nghĩ địa bàn của Hỏa Tiễn 101 là ở Giang Tô, Chiết Giang và Thượng Hải thôi thôi.

Mãi cho đến khi Truyền hình Tô Đông cũng gửi đơn xin phỏng vấn đến Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp, lãnh đạo nhà trường mới biết được chân tướng sự việc.

Nhưng đây là điều đáng mừng, Trần Hán Thăng càng phát triển tốt, càng chứng tỏ rằng việc nghiêng nguồn lực thuở ban đầu là một quyết định đúng đắn, viện trưởng Thái Khải Nông còn triệu tập Đảng ủy Trường, ông ấy đã nhấn mạnh đưa ra ba mệnh lệnh và năm tuyên bố trong hội nghị:

“Nếu ai tiết lộ kết quả thi cuối kỳ của Trần Hán Thăng cho giới truyền thông biết, thì người đó sẽ làm ảnh hưởng đến độ ổn định nội bộ của tổ chức!”

Lục Cung Siêu trông cũng rất nghiêm túc.

Không còn cách nào, trong các giá trị chung của xã hội, chỉ những sinh viên có thành tích tốt mới có thể khởi nghiệp, Trần Hán Thăng người này là một tên lưu manh trượt tín chỉ ở trường, không đáng được nhà trường nâng đỡ.

Vậy nên khi Đại học Tài chính giới thiệu đến thành tích của Trần Hán Thăng, chỉ nhắc đến một cách mơ hồ với cụm từ “Xuất sắc cả về phẩm chất lẫn học tập.”

Sử Chính Đông cẩn thận ghi vào sổ tay “ổn định nội bộ”, bốn chữ này dường có một ma lực, có thể đổi trắng thay đen. Lúc mới thành lập Học viện Quốc giáo, đã có một số học sinh phàn nàn rất nhiều, cũng dưới tác động của bốn chữ này mà tan thành mây khói.

“Trần Hán Thăng.”

Sử Chính Đông lại ghi cái tên này vào sổ tay, ngay bên cạnh là “ổn định nội bộ”, sau đó thở dài một hơi, ngẩng đầu lên cẩn thận nghe chỉ thị của lãnh đạo.

…

Trần Hán Thăng quyết định “gấp rút thời gian” trong kỳ nghỉ hè là quyết định đúng đắn không nghi ngờ gì. Giờ đây, tên lửa 101 đã vượt qua tầm ảnh hưởng của một khu đại học, một thành phố và một tỉnh. Bây giờ nó giống như những nét chấm nối, mượn luồng gió trường phổ thông khai giảng này, dâng lên một luồng phát triển ở các khu vực ven biển.

Các phương tiện truyền thông thích nắm bắt những tin tức này nhất, đặc biệt là Hỏa Tiễn 101 và một số vấn đề nắm giữ mấu chốt quan trọng như:

Người sáng lập là một sinh viên đại học;

Các nhân viên hầu hết là sinh viên đại học;

Đồng thời nó cũng cung cấp việc làm bán thời gian cho hàng nghìn sinh viên đại học, nghe nói rất nhiều người trong số họ đã kiếm đủ tiền cho học phí và phụ phí khác.

Vậy đấy là gì?

Đấy là động lực để làm việc chăm chỉ!

Đấy là sự nhiệt tình của tuổi trẻ!

Đây là một hành động tích cực!

Đúng thật.

Quả thực chỉ đơn giản là bài tôn vinh cho thời đại vừa vĩ đại vừa tươi đẹp này.

Nhưng nhiều đến mức, tiêu đề phim truyện của Truyền hình vệ tinh Tô Đông rất dễ lây lan.

“Hàng chục triệu dinh thự ở Ander Plaza, che chở những trụ cột của thế giới và những khuôn mặt vui vẻ - Về lịch sử kinh doanh của một sinh viên đại học, và là niềm vui của một nhóm sinh viên đại học.”

Sự tuyên truyền này đã đẩy nhanh sự phóng đại của Hỏa Tiễn 101, trên thực tế có rất nhiều trường đại học trong nước nằm ngoài tầm kiểm soát của Hỏa Tiễn 101, nhưng dựa vào lời quảng cáo như vậy của Truyền hình Tô Đông, tất cả mọi người đều cảm thấy hình thức vận hành của Hỏa Tiễn 101 rất hay.

Nó không chỉ có thể tạo điều kiện cho sinh viên gửi chuyển phát nhanh mà còn có thể cung cấp các vị trí bán thời gian, một số trường đã chủ động liên hệ với Hỏa Tiễn 101 để hợp tác.

Có ảnh hưởng lớn như thế, bên kia của Cảng Thành chắc chắn đã sớm biết, mợ cả ngay lập tức gọi điện cho Lương Tiểu Hải.

“Bây giờ Hán Thăng đã nổi tiếng như thế, chắc chắn là kiếm được rất nhiều tiền, con là anh họ của nó, bất cứ lúc nào cũng có thể lên TV một lần đấy.” Mợ cả sốt sắng nói.

Lương Tiểu Hải nhìn ánh đèn điện nhàn nhạt trong ký túc xá của Nhà máy Điện tử Thế Kỷ Mới, trầm giọng nói: “Con không đi làm ở công ty của Hán Thăng, mà là làm ở trong nhà máy.”

“Làm trong nhà máy ư?”

Mợ cả sửng sốt một chút, sau đó lập tức tăng âm lượng lên: “Công ty của Hán Thăng không nhận con sao?”

“Không phải ạ, lúc đó con thấy quy mô của công ty Hán Thăng quá nhỏ, cảm thấy không ổn định, nên muốn tìm một nhà máy lớn để làm, nhưng không ngờ Hỏa Tiễn 101 lại nổi tiếng nhanh như vậy, con…”

Lương Tiểu Hải không dám nói đây là chủ ý của Đường Bình, nếu không thì mẹ anh ta có thể sẽ ghét hận Đường Bình mất, tới đó lại càng thêm không đồng ý cuộc hôn nhân này.

“Cạch!”

Lương Tiểu Hải còn chưa kịp nói xong, thì đã nghe thấy một tiếng động lớn, ống nghe bên kia dường như đã tắt.

“Số điện thoại của mẹ anh à?”

Đường Bình hỏi.

“Ừm.”

Lương Tiểu Hải gật đầu.

“Trần Hán Thăng hẳn đã có một kế hoạch mở rộng trước đó, nhưng hắn lại giữ bí mật.”

Đường Bình cũng rất phiền lòng, nếu như lúc đó không đến nhà máy làm thì tốt biết mấy, nhưng thay vì tìm ra nguyên nhân từ bản thân mình, thì cô ta lại đổ lỗi cho Trần Hán Thăng.

“Nếu như hắn nói kế hoạch với chúng ta trước, thì có lẽ chúng ta đã chẳng đi đến chỗ này rồi sao?”

Đường Bình liếc nhìn Lương Tiểu Hải: “Đấy là em họ của anh đấy.”

“Em đừng nhiều lời nữa, nói chuyện không có lý chút nào.”

Lương Tiểu Hải không muốn cãi nhau, nên mở cửa bước ra ngoài, trong lòng của anh ta cũng rất hối hận, nhưng đây là quyết định của chính mình, lúc đầu Trần Hán Thăng còn níu giữ anh ta lại hai lần lận.

Nhìn thấy bạn trai đi ra ngoài, Đường Bình mới thấp giọng lẩm bẩm nói: “Cái quái gì chứ, bây giờ còn kiếm được tiền, nhưng chưa chắc lúc nào cũng có tiền đâu, nói không chừng có ngày phá sản đấy.”

Khác với sắc mặt của công dân nhỏ nhen Đường Bình bên này, thì bên Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên gần đây nhận được vô số lời “Chúc mừng” .

Lương Thái hậu đáng thương cuối cùng cũng trở thành “Mẹ của con nhà người ta”, mặc dù không đạt thành tích cao trong học tập, nhưng dù sao thì Hỏa Tiễn 101 cũng được giới truyền thông chính thống công nhận, thậm chí có chuyên gia Kinh tế học nghiêm túc viết hai bài bình luận.

Bây giờ, tâm trạng của Lương Mỹ Quyên luôn trong trạng thái vui vẻ, nhưng lão Trần lại thường xuyên suy tư hút thuốc.

“Sao thế, con trai đang có tương lai tốt, sao ông lại mặt mày ủ dột vậy?”

Vào buổi đêm trước khi đi ngủ, Lương Mỹ Quyên hỏi chồng bà.

Trần Triệu Quân bày tỏ sự lo lắng: “Xã hội bây giờ quá xốc nổi, tựa như có thể đạt thành công một cách dễ dàng, đúng là Hán Thăng có năng lực thực hành rất tốt, nhưng loại thành công này đến quá nhanh, tôi lo lắng nó không thể kiểm soát tốt được.”

“Đây là công sức thực sự mà Hán Thăng đã kiếm được, cũng không phải bà chưa thấy, cả kỳ nghỉ hè nó đều phơi mình thành bộ dạng gì.”

Lương Mỹ Quyên không còn vui nữa, mặc dù bà mắng Trần Hán Thăng vô cùng tàn nhẫn, nhưng đó là sự tương tác giữa mẹ ruột và con trai, người khác không thể chỉ trích linh tinh được, ngay cả Lão Trần cũng không được.

Trần Triệu Quân ngừng nói, ông kéo chăn bông lên rồi từ từ nằm xuống, ông luôn cảm thấy cuộc sống không thể quá suôn sẻ, còn cần phải khổ luyện một chút, nhưng Trần Hán Thăng lại thành công quá nhanh.

“Haiz.”

Lão Trần sắp bước sang tuổi năm mươi, thở dài một hơi, tuy ông không nói nhiều nhưng sự quan tâm của ông dành cho con trai cũng sâu đậm không kém.

…

Ở những nơi khác thảo luận vô cùng sôi nổi, còn Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp vốn dĩ là nơi tâm bão, thế nhưng lại rất yên tĩnh, bởi vì toàn thể thầy và trò trong trường đã quá quen rồi.

Trần Hán Thăng, người sáng lập ra Hỏa Tiễn 101, chủ tịch hội sinh viên Khoa Khoa học Xã hội và Nhân văn, phó chủ tịch hội sinh viên của trường…

"Trần Hán Thăng" dường như đã trở thành một loại biểu tượng, một sự gắn kết.

Điều đáng nói duy nhất chính là Thẩm Ấu Sở đến từ quán trà sữa, cô quả thực rất xinh đẹp, ít nhất là nổi tiếng với cái danh người đẹp nhất trong Đại học Tài chính, vẫn chưa tìm được cô gái nào vượt qua Thẩm Ấu Sở.

Có thông tin cho rằng cô chính là "Bạn gái tin đồn" của Trần Hán Thăng, mặc dù bạn nam trong cuộc chưa từng thừa nhận, nhưng quán trà sữa quả thực là địa điểm cấm "lưu manh chơi bời", một người sành sỏi kiêu ngạo ở Học viện Quốc giáo, cũng sẽ trở thành hiện thân của lòng tốt và chính nghĩa ở đây thôi.

"Tớ thực sự không thể chịu nổi Phó Bộ trưởng Bộ Đối ngoại của chúng ta."

Một nữ sinh năm nhất đang phàn nàn với các bạn học chung cấp ba của mình.

Có vẻ như tất cả sinh viên năm nhất sẽ phàn nàn về hội sinh viên và bạn cùng phòng ký túc xá, kiểu này cũng hay lặp đi lặp lại.

"Phó Bộ trưởng Bộ Đối ngoại của trường tớ là họ La, cô ấy trông xinh lắm, nhưng tính cách có chút nóng nảy, điều quan trọng là cô ấy hay thích trích dẫn lời sư huynh Trần Hán Thăng nói."

Sinh viên năm nhất tức giận nhấp một ngụm trà sữa: "Tớ biết sư huynh Trần là niềm tự hào của Đại học Tài chính, nhưng cũng không đáng tôn sùng đến mức như thế đi."

"Có khả năng là cô ấy thích sư huynh Trần đấy."

“Dừng, từ khi nhập học, tớ chưa từng gặp qua sư huynh Trần lần nào, nhưng lại thường xuyên nhìn trên trên TV trong nhà ăn.”

… .

Một nhân viên của quán trà sữa kiêm sinh viên bên cạnh nghe thấy vậy, bước nhanh về phía một bóng người cao gầy.

“Ấu Sở, đã bao lâu rồi cậu không thấy Trần Hán Thăng?”

Đây tất nhiên là giọng của Tiểu Hồ, sau khi bắt đầu đi học, cân nặng cô ấy có chút giảm, nhưng cô ấy vẫn còn hơi béo.

Thân hình cao gầy là Thẩm Ấu Sở, cô đang cúi xuống lau sàn, sau khi nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng đầu lên.

“Đôi mắt như cánh hoa đào” ấy, ngay lập tức thỏa mãn trí tưởng tượng của nhiều sư đệ sư muội khi đến uống trà sữa.

“Đã hơn một tháng rồi.”

Thẩm Ấu Sở lau mồ hôi trên thái dương, sau khi bắt đầu học vào tháng chín, Trần Hán Thăng dường như ở trong trạng thái càng thêm bận rộn hơn, vừa thực hiện các cuộc phỏng vấn, vừa phát biểu lại còn xuất hiện trên truyền hình Tô Đông, lưu luyến nán lại giữa hoa tươi và thảm đỏ.

“Bước đi của cậu ta quá nhanh, cậu không lo lắng về việc không thể bắt kịp cậu ấy sao?”

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy đau lòng cho người bạn thân ngốc nghếch này.

“Không sao đâu, dù sao tớ cũng đi chậm mà.”

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng nói: “Nếu cậu ấy đi nhanh, vậy thì tớ sẽ từ từ đi theo phía sau.”

Chương 428: Trần Hán Thăng lễ phép và yêu học tập

Thâm Thành ở Việt Đông, thời thập niên 90 chính là nơi tiên phong cải cách mở cửa, ở trong thời đại xuất hiện nhiều doanh nghiệp và doanh nhân nổi tiếng toàn quốc.

Vương Vệ là người từng trải, cũng đã sớm có thể gió êm sóng lặng đối xử triều sinh triều diệt.

Vương Vệ là là ai cơ chứ, hiện giờ anh ta chính là chủ tịch và người sáng lập công ty Thuận Phong, kinh doanh trong ngành chuyển phát nhanh, chỉ dựa vào sức của một mình, đã ép tam Thông Thượng Hải "Thâm Thông, Trọng Thông, Viên Thông" thở không nổi, xứng với danh xưng ông lớn trong ngành chuyển phát nhanh.

Thực ra tuổi tác anh ta cũng không lớn, năm nay mới hơn 30 tuổi, chỉ là gây dựng sự nghiệp khá sớm, thành danh khá nhanh.

Trưa hôm nay, anh ta ngồi trong văn phòng đầy ánh nắng ở khu Phúc Điền, đăm chiêu xem xét một bài tin tức từ Truyền hình Tô Đông, trên màn hình là hình ảnh một hoả tiễn xinh đẹp đáng yêu màu đỏ.

"Cốc cốc cốc."

Một người đàn ông trung niên đi từ ngoài cửa vào, dựa vào thẻ nhân viên, anh ta là giám đốc Marketing Thuận Phong Dương Nghiêu.

"Sao thế?"

Vương Vệ ngẩng đầu, thoát khỏi trạng thái trầm tư: "Đã điều tra được bối cảnh của Hoả Tiễn 101 rồi sao?"

Dương Nghiêu cung kính đưa ra một phần tài liệu, trong lúc Vương Vệ lật xem, Dương Nghiêu cũng đứng bên cạnh giải thích: "Người sáng lập tên là Trần Hán Thăng, một sinh viên của đại học Kiến Nghiệp. Nghe nói lúc năm nhất, hắn cảm thấy việc vác hành lý đến cục bưu chính bên ngoài trường học thực sự quá mệt mỏi, bản thân dứt khoát muốn thành lập một công ty chuyển phát nhanh để thuận tiện cho tất cả sinh viên đại học."

Vương Vệ "ừ" một tiếng, cái dự tính ban đầu này không thể nói rõ điều gì được, tất cả những người thành công đều sẽ có một lý do làm giàu cho bản thân, có thể cao thượng, cũng có thể là vô tình sáng tạo ra.

"Nhưng mà, hắn cũng rất thông minh khi đã tìm đến Thâm Thông để tiến hành hợp tác."

Dương Nghiêu tiếp tục nói: "Một sinh viên đại học không có tài nguyên vận tải, cho nên đã tìm đến một ông lớn trong ngành để dựa vào, lúc mới bắt đầu Hoả Tiễn 101 phát triển tương đối chậm, có điều sau khi Thâm Thông đồng ý hợp tác toàn diện, công ty này lại nở hoa khắp nơi như được tiêm máu gà vậy."

Vương Vệ bỏ tài liệu xuống: "Thân phận của cha mẹ hắn hình như cũng chỉ rất bình thường."

"Chỉ là nhân viên công chức ở một thành phố nhỏ Tô Bắc thôi."

Dương Nghiêu đáp: "Người thân cũng không có khả năng giúp đỡ gì nhiều, hắn cũng tự mình đi tạo lập các mối quan hệ, tổng giám đốc cũ của Thâm Thông ở khu vực Kiến Nghiệp là Khổng Tĩnh, sau khi từ chức đã nhảy việc sang Hoả Tiễn 101

đảm nhiệm vị trí người đứng thứ hai, phụ trách tất cả công việc về chuyện kinh doanh thị trường."

Vương Vệ gật đầu một cái: "Cũng coi như là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hiện tại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng càng ngày càng khó, có điều ánh mắt hắn rất tốt, chúng ta đều đang cạnh tranh trong thị trường bình dân, nhưng lại quên đi các sinh viên đại học."

Dương Nghiêu nhìn ông chủ một cái, thử hỏi: "Có cần lập kế hoạch cạnh tranh không?"

Vương Vệ vung vung tay: "Hoả Tiễn 101 có Thâm Thông làm chỗ dựa, hiện tại cũng coi như là có chút quy mô, bản thân nó lại là một công ty khởi nghiệp của sinh viên đại học, tương đối được đón nhận ở các trường đại học, nếu chúng ta tranh giành thị trường với Trần Hán Thăng, cho dù thành công cũng phải đầu tư tài nguyên nhiều gấp mấy lần."

"Nhưng, chúng ta cứ từ bỏ như vậy sao?"

Dương Nghiêu hỏi: "Thị trường các sinh viên đại học sau này nhất định sẽ là một miếng bánh lớn, Hoả Tiễn 101 không có tài nguyên vận tải, cũng có ý nghĩa miếng bánh này về sau sẽ thuộc về công ty Thâm Thông."

Vương Vệ lại rơi vào suy tư lần nữa, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa huyệt thái dương, đây là một thói quen được hình thành sau nhiều năm của anh ta, có thể giải toả căng thẳng sau khi suy tư.

"Có điều cậu đã dự đoán sai một chuyện rồi, tuy Hoả Tiễn 101 dựa vào Thâm Thông, nhưng cũng không thuộc về Thâm Thông."

Vương Vệ vừa nghĩ vừa nói: "Những hoạt động của Trần Hán Thăng trong kỳ nghỉ hè, đều là bỏ qua Thâm Thông mà tự

mình thực hiện, vì không nhìn thấy một chút dấu vết nào của Thâm Thông, cậu biết điều này chứng minh cái gì không?"

Dương Nghiêu không phải người ngu, đặc biệt là khi ở trước mặt ông chủ đầu óc lại càng phản ứng nhanh hơn.

"Chứng minh cậu sinh viên đại học này, có thể có những ý tưởng khác?" Dương Nghiêu đáp.

"Ừm, không mấy ai dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng cam tâm tình nguyện thua kém người khác đâu."

Vương Vệ trầm ngâm một lúc lâu: "Không thì bây giờ cậu gọi điện liên hệ với Trần Hán Thăng, nếu có cơ hội thì tốt nhất nên đến Kiến Nghiệp một chuyến, để có thể ngồi lại với hắn một chút."

"Nội dung chính là gì?"

Dương Nghiêu muốn nắm bắt được tâm tư của ông chủ.

Vương Vệ thu lại ngón tay đang ở trên huyệt thái dương, tinh thần rõ ràng đã khá hơn nhiều: "Cậu bóng gió hỏi một câu, xem Trần Hán Thăng có cân nhắc đến việc bán Hoả Tiễn 101 không?"

"Chúng ta muốn thu mua công ty này sao?"

Dương Nghiêu giật cả mình, như vậy thì khác gì cướp miếng ăn trong miệng Thâm Thông chứ.

"Hỏi một câu thôi mà, nói chung cũng không thua thiệt gì, tiêu ít tiền thì có vấn đề gì đâu, nếu thật sự để cho Thâm Thông, thì đó mới phiền phức lớn của chúng ta."

Vương Vệ không quan tâm nói: "Chúng ta còn lên kế hoạch dùng mấy trăm triệu mua một chiếc máy bay, chẳng lẽ lại không thể tiêu ít tiền mua một cái thị trường đại học toàn quốc sao?"

Dương Nghiêu yên lặng gật đầu, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi, với thực lực của Thuận Phong, lấy được số điện thoại của Trần Hán Thăng là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Chung ta đâu nào hiểu được sự dày vò của yêu, hận, buồn, đau, bởi vẫn cứ cho rằng tình yêu cũng như sự thay đổi của gió mây, luôn tin rằng một ngày nào đó tình yêu sẽ trở nên vĩnh cửu, phút giây ấy làm ngưng đọng cả thời gian…"

Trong ống nghe truyền đến bài hát hot nhất năm nay - <Giang Nam> của Lâm Tuấn Kiệt, Dương Nghiêu và Vương Vệ đưa mắt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy có hơi buồn cười.

Tuy có chút thành tựu nhỏ trong kinh doanh, nhưng suy cho cùng vẫn còn là một sinh viên đại học, luôn luôn theo sát những trào lưu thịnh hành.

"Alo, ai thế?"

Trong điện thoại di động truyền đến một giọng nói, Dương Nghiêu thầm thấy tức giận mười phần trong lòng, quả nhiên đúng là người trẻ tuổi.

"Tôi là giám đốc Marketing của công ty chuyển phát nhanh Thuận Phong Dương Nghiêu, xin hỏi cậu là Trần Hán Thăng đúng không?"

"Anh là ai?"

"Giám đốc Marketing của công ty chuyển phát nhanh Thuận Phong Dương Nghiêu, tôi đang tìm Trần Hán Thăng."

"Tôi chính là Trần Hán Thăng, nhưng tôi đang học, năm phút nữa sẽ gọi lại cho anh."

Trần Hán Thăng vội vàng cúp điện thoại.

Lần này Dương Nghiêu không nhịn được cười thành tiếng: "Trần Hán Thăng nói cậu ta đang học, năm phút nữa sẽ gọi

lại.”

Vương Vệ cũng không nhịn được, không ngờ hắn vẫn là một học sinh gương mẫu không trốn học.

Năm phút sau, quả nhiên điện thoại của Dương Nghiêu vang lên.

“Alo, thật ngại quá, vừa nãy tôi đang học, anh có thể lặp lại thân phận của mình lần nữa không?”

“Công ty chuyển phát nhanh Thuận Phong, giám đốc Marketing Dương Nghiêu.”

“Quản lý Dương, chào anh chào anh, anh là tiền bối trong ngành chuyển phát nhanh, xin hỏi có gì muốn dặn dò sao?”

…

Giọng điệu của Trần Hán Thăng tương đối kính trọng, Dương Nghiêu nghe vậy thấy trong lòng thoải mái hơn một chút.

Vốn dĩ, Hoả Tiễn 101 chỉ xem như là một con kiến nhỏ so với Thuận Phong, Trần Hán Thăng không chỉ là vãn bối về mặt tuổi đời, mà còn là vãn bối trong ngành so với Dương Nghiêu.

Có điều, tín hiệu trong điện thoại không tốt lắm, hình như có cả tiếng nhiễu sóng “Xẹt xẹt xẹt”.

Dương Nghiêu cũng không để ý lắm, trời mới biết sinh viên đại học đang chơi thứ đồ chơi mới lạ gì, hai người nhiệt tình trò chuyện một lúc lâu.

“Hắn nói nhiệt liệt chào mừng tôi đến ngồi một chút.”

Cúp điện thoại, Dương Nghiêu nói: “Buổi chiều tôi sẽ đến Kiến Nghiệp một chuyến, nếu thực sự kinh doanh tốt, tôi có

thể khẳng định, mười năm tới thị trường chuyển phát trong đại học nhất định sẽ là một hạng mục lớn.”

Vương Vệ khẽ vuốt cằm, lão tướng đã sắp theo mình được mười năm này, vẫn tràn đầy năng lượng hành động y hệt như những gì mình đã làm năm đó.

“Vất vả rồi, lão Dương.”

“Sao lại khách khí thế làm gì, chỉ đi gặp một ‘vãn bối’ thôi mà.”

Dương Nghiêu bước tới cửa chuẩn bị chào tạm biệt.

Vương Vệ đột nhiên nhớ ra gì đó, sau đó hỏi: “Qua mấy câu trò chuyện đầu tiên, cậu cảm thấy Trần Hán Thăng là người như thế nào?”

Dương Nghiêu suy nghĩ một chút, hình ảnh một người đeo mắt kính, tay cầm sách vở ngồi học trong lớp hiện lên trước mắt.

“Lễ phép, yêu học tập, có chí hướng, không chịu thua kém người khác, phẩm chất đạo đức chắc cũng phải rất tốt.”

Dương Nghiêu bình tĩnh nói.

…

Chương 429: Lừa gạt cả hai bên là xong chuyện rồi.

“Tôi là giám đốc Marketing của công ty chuyển phát nhanh Thuận Phong Dương Nghiêu.”

“Tôi là giám đốc Marketing của công ty chuyển phát nhanh Thuận Phong Dương Nghiêu.”

“Tôi là giám đốc Marketing của công ty chuyển phát nhanh Thuận Phong

Dương Nghiêu.”

…

Trong văn phòng ở tổng bộ Hoả Tiễn 101, Trần Hán Thăng vừa mở vừa tắt điều khiển máy ghi âm nhỏ, bên trong truyền tới cuộc đối thoại với Dương Nghiêu.

Xem ra, tiếng nhiễu sóng “xẹt xẹt xẹt” vừa rồi chính là bị ảnh hưởng bởi máy ghi âm này.

Nhiếp Tiểu Vũ ngồi bên cạnh trợn trắng mắt, vừa nãy sau khi bộ trưởng Trần nhận điện thoại, đầu tiên là nói dối mình “đang học”, sau đó lấy một cái máy ghi âm để tiến hành nghe trộm.

“Người bên kia điện thoại nhất định không hiểu bộ trưởng Trần, hoặc là bị tin tức trên tivi lừa rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ yên lặng suy nghĩ, Truyền hình Tô Đông còn giới thiệu Trần Hán Thăng là học sinh giỏi tài đức vẹn toàn.

Hừ! Đúng là không biết xấu hổ.

“Bộ trưởng Trần, tại sao cậu lại phải lừa vị giám đốc Marketing của Thuận Phong này chứ.”

Cô thư ký nhỏ kỳ quái hỏi, tuy cô ấy không biết Trần Hán Thăng muốn làm gì, nhưng tóm lại sẽ không phải chuyện tốt gì.

“Bởi vì… “

Trần Hán Thăng nhìn cô thư ký nhỏ trung thành tuyệt đối này một cái, kéo dài giọng điệu nói: “Anh ta là người xấu, anh ta có mưu đồ gây rối Hoả Tiễn 101 của chúng ta.”

Cuộc điện thoại của Thuận Phong vừa đến, Trần Hán Thăng lập tức ý thức được Hoả Tiễn 101 đã thu hút sự chú ý của ông lớn trong ngành chuyển phát nhanh này rồi.

Dương Nghiêu tìm đến cửa, đơn giản chỉ có mấy khả năng.

“Thật hay giả vậy.”

Nhiếp Tiểu Vũ dần trở nên nghiêm túc, cô ấy cũng đã lăn lộn trong ngành chuyển phát nhanh này hơn hai năm rồi, biết rõ địa vị của Thuận Phong trong cái vòng này là như thế nào.

“Thuận Phong muốn cạnh tranh với chúng ta?” Nhiếp Tiểu Vũ nghiêm túc hỏi.

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Có thể còn nghiêm trọng hơn.”

“Không lẽ?”

Nhiếp Tiểu Vũ đột nhiên nghĩ đến một sự thật đáng sợ: “Thuận Phong muốn thu mua chúng ta?”

“Không thể loại trừ khả năng này.”

Trần Hán Thăng che giấu sự vui sướng trong lòng, trên mặt hiện ra một vẻ u ám: “Buổi chiều Dương Nghiêu muốn tới đây, nói không chừng chính là để diễu võ dương oai.”

“Cái gì? !”

Cô thư ký nhỏ lúc đầu còn hoảng hốt trong lòng, sau đó thì tức giận: “Quy mô của Thuận Phong lớn như vậy, đây không phải là đang công khai bắt nạt người ta sao, cho nên cậu mới ghi lại đoạn ghi âm này, đến lúc đó sẽ liên thủ với Thâm Thông chống lại bọn họ sao?”

Hiện giờ Hoả Tiễn 101 đang từ từ bước lên đỉnh cao, độ phổ biến và mức độ kiểm soát thực tế trong các trường đại học trên toàn quốc đang từ từ tăng lên, khác hẳn với việc phải kêu cha gọi mẹ đi tìm thị trường trước đây.

Hiện tại, một số trường đại học còn chủ động mời Hoả Tiễn 101 “ở lại” .

Một trụ cột cốt cán như Nhiếp Tiểu Vũ, nhìn thấy sự nỗ lực của mình được đền đáp, cuối cùng cũng nếm trải được tư vị của thành công, mỗi ngày đều có năng lượng dùng mãi không hết.

Cho nên Thuận Phong muốn thu mua Hoả Tiễn 10, thư ký Nhiếp là người đầu tiên không đồng ý!

Đương nhiên, đồng chí Tiểu Vũ tuyệt đối sẽ không ngờ được, nội gián lớn nhất thực ra lại là ông chủ của mình, người muốn bán Hoả Tiễn 101 đi nhất cũng là ông chủ của mình.

Trong chúng ta có một tên phản bội lớn nhất!

Thấy Nhiếp Tiểu Vũ cũng đã nghĩ ra được nguyên nhân rồi, Trần Hán Thăng lập tức gật đầu một cái: “Không sai, đến lúc đó cầm theo đoạn ghi âm này, tôi đến tìm chủ tịch Trình.”

“Bộ trưởng Trần, có cần tôi làm gì để chuẩn bị không?”

Nhiếp Tiểu Vũ như gặp quân thù, Thuận Phong là con rồng lớn, nhưng Hoả Tiễn 101 cũng không kém địa đầu xà là mấy.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lát: "Cô quay lại câu lạc bộ nhiếp ảnh của trường, tìm một vài bạn học biết chụp ảnh, lén lút chụp lại cảnh tôi và Dương Nghiêu đang nói chuyện."

"Anh ta cũng không có ý tốt với chúng ta, tại sao cậu còn muốn gặp Dương Nghiêu chứ?" Nhiếp Tiểu Vũ không hiểu hỏi.

"Khi hai nước giao chiến làm gì có chuyện giết sứ giả."

Trần Hán Thăng dựa vào đạo lý để dạy dỗ Nhiếp Tiểu Vũ: "Bây giờ chúng ta đều là người có chút thân phận, cho dù mọi người ngấm ngầm tranh giành với nhau, nhưng ngoài mặt vẫn phải chú ý đến lễ nghi, trên tivi đều diễn như thế đấy."

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy cũng đúng: "Nhưng mà, cậu lén lút chụp mấy bức ảnh đó làm cái gì?"

"Hừ!"

Trần Hán Thăng vỗ mạnh lên bàn một cái: "Tôi phải nhớ kỹ gương mặt của những người này, từng giây từng phút nhớ rõ mối hận, làm động lực để tôi làm cho Hoả Tiễn 101 ngày một lớn hơn nữa."

…

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ quay lại trường học kiếm người, Trần Hán Thăng mới từ từ nằm trên ghế, hắn mới là người nhìn rõ ràng ý đồ của cái người kia nhất.

Tiếng pháo hoa chúc mừng và tiếng vỗ tay cho Hoả Tiễn 101 hiện giờ, có thể nói đều là lâu đài trên mây, khi một công ty chuyển phát nhanh không có lực lượng vận tải của riêng mình, thì dù có ảnh hưởng lớn đến đâu cũng là vô dụng, bất kỳ một sự thờ ơ nào trong ngành, cũng có thể đá bay Hoả Tiễn 101 ra khỏi cái vòng này.

Có điều, việc xây dựng một hệ thống vận tải riêng cần tiêu tốn rất nhiều nhân lực và vật lực, theo Trần Hán Thăng thì đây là một hành động mất nhiều hơn được, dùng mấy chục triệu này xây một cái nhà máy sản xuất điện thoại di động có phải ngon hơn không?

Chỉ cần mấy trăm tệ tiền vốn, bán ra hơn một nghìn tệ, có phải thích hơn không.

Khi hệ điều hành Android ra mắt vào năm 2008, lúc đó chúng ta cũng có điện thoại "Dami" ăn theo Xiaomi hay điện thoại "Táo Tàu" ăn theo Apple, quả thực không biết điện thoại "Dingzi" ăn theo Smartisan cũng được, phải theo sát xu hướng thời đại để kiếm tiền mới thích.

Cho nên đối với Hoả Tiễn 101 mà nói, cách tốt nhất chính là nhân lúc giá thị trường đang tốt, sang tay bán lại với giá cao.

Hiện tại kế hoạch này chỉ có Khổng Tĩnh biết, ngự tỷ Khổng vốn là quản lí cấp cao trong công ty Thâm Thông, cũng sắp ở trong cái ngành này mười năm rồi, hiểu rõ năng lực cạnh tranh cốt lõi của ngành vận tải này, cô đã sớm nhắc nhở Trần Hán Thăng, nếu Hoả Tiễn 101 không có hệ thống vận tải sẽ vĩnh viễn chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi.

Nhưng với mấy sinh viên đại học cấp dưới nhiệt tình như lửa này, Trần Hán Thăng tạm thời vẫn không dám nói thật.

…

Buổi chiều, vị giám đốc Marketing của Thuận Phong Dương Nghiêu rất nhanh đã đến sân bay Lộc Khẩu của Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng cầm tấm bảng đợi sẵn ở cửa.

"Hán Thăng khách sáo quá, còn tự mình đến đón nữa."

Dương Nghiêu tiến lên bắt tay.

“Nên làm mà, Dương tổng là tiền bối trong ngành.”

Trần Hán Thăng quan sát Dương Nghiêu một chút, khiêm tốn nói: “Ngài đến Kiến Nghiệp hướng dẫn công việc, chỉ cần tôi ở Kiến Nghiệp, chắc chắn sẽ tự mình đến đón tận sân bay.”

Dương Nghiêu khẽ gật đầu, anh ta đánh giá cao Trần Hán Thăng hơn một chút.

Sau khi lên xe, Trần Hán Thăng nói: “Chúng ta về khu Đại học Giang Lăng tìm một chỗ để ngồi trước, buổi tối mời ngài tới xem đội ngũ trẻ tuổi của Hoả Tiễn 101 một chút.”

Dương Nghiêu vung vung tay: “Không cần khách khí, lần này tôi tới đây một là muốn nhìn anh tài trong ngành của chúng ta như thế nào, hai là tâm sự về những thay đổi phát triển của dịch vụ vận tải chuyển phát nhanh trong nước, ba là đến thăm chi nhánh công ty ở Kiến Nghiệp một chút, ngày mai tôi sẽ về Thâm Thành.”

Hai người này đều có ý đồ xấu của mình, nhưng trên mặt vẫn tâng bốc lẫn nhau, trò chuyện rất lâu trong một quán cà phê.

Quán cà phê này ở ngay bên cạnh khu thương mại Nghĩa Ô, thỉnh thoảng cũng có vài sinh viên đại học đang nói chuyện, hơn bốn giờ chiều có mấy sinh viên đại học bước vào, trên tay cầm máy ảnh, ngồi cách Trần Hán Thăng và Dương Nghiêu không xa.

“Thú vui sau giờ học của sinh viên đại học ở Kiến Nghiệp rất phong phú nhỉ.”

Dương Nghiêu nhìn một cái: “Không hổ là Giang Nam giàu có.”

Trần Hán Thăng cười gật đầu một cái, Dương Nghiêu chỉ nói ra cảm xúc trong lòng, nhanh chóng chuyển chủ đề sang ngành chuyển phát nhanh.

Một lát sau, mấy sinh viên đại học cầm máy ảnh kia rời đi, không khiến người khác chú ý chút nào.

Không bao lâu sau, Trần Hán Thăng nhận được tin nhắn của cô thư ký nhỏ.

Nhiếp Tiểu Vũ: Đã chụp xong ảnh rồi.

Trần Hán Thăng: Cô đừng xuất hiện trong quán cà phê nữa, đặt một phòng khách sạn cao cấp đi, buổi tối gọi tất cả mọi người ở tổng bộ đến đó.

Nhiếp Tiểu Vũ: Cần gì phải nhiệt tình với anh ta như vậy chứ.

Trần Hán Thăng: Hư tình giả ý mà thôi.

Đi ra từ quán cà phê, Dương Nghiêu đã hiểu rõ quá trình thành lập và phát triển của Hoả Tiễn 101, nhưng anh ta vẫn rất kiên nhẫn, chưa nói ra mục đích của mình.

Buổi tối lúc ăn cơm, bởi vì Khổng Tĩnh không có ở đây, cho nên Nhiếp Tiểu Vũ được coi trọng giới thiệu một chút.

“Đây là trợ thủ của tôi Nhiếp Tiểu Vũ, tài nữ nửa bầu trời.”

Trần Hán Thăng cười giới thiệu.

“Xin chào, Tiểu Vũ.”

Dương Nghiêu lịch sự đưa tay ra.

Nhiếp Tiểu Vũ đã coi Dương Nghiêu là “người xấu”, cô ấy cũng sẽ không che giấu tâm tình như Trần Hán Thăng, có hơi lạnh nhạt gật đầu một cái.

“Mới vừa chia tay.”

Trần Hán Thăng lặng lẽ thì thầm với Dương Nghiêu: “Tiểu Vũ vừa mới thất tình, tâm trạng không tốt lắm, Dương tổng bỏ qua cho.”

“Ồ, hiểu rồi hiểu rồi, sinh viên đại học mà, yêu đương là chuyện rất bình thường, hồi còn trẻ tôi cũng vậy.”

Dương Nghiêu thương tiếc nhìn Nhiếp Tiểu Vũ một cái, nghĩ thầm ngoại hình cô gái nhỏ không tệ, lại là trợ thủ của Trần Hán Thăng, cũng không biết đám nam sinh nghĩ, mà lại có thể bỏ qua một cô gái như thế này.

“Hừ!”

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy Dương Nghiêu nhìn mình chằm chằm, càng giận mà không có chỗ phát tiết, hưng hăng ném ra một cái liếc mắt.

…

Chương 430: Tiến lên, Pikachu

Tiêu chuẩn của bữa cơm này rất cao, đến giữa bữa Trần Hán Thăng còn gọi thêm vài món ăn nữa, cuối cùng dẫn tới việc hai món bồ câu om và sườn rán là không ai động đũa vào.

Bỏ đi như vậy thì có hơi lãng phí, Trần Hán Thăng quyết định đóng gói đưa về ký túc xá, coi như là đồ ăn khuya của phòng 602.

Sau khi tan cuộc, Dương Nghiêu được giám đốc chi nhánh của Thuận Phong ở Kiến Nghiệp tới đón, tham gia một cuộc xã giao buổi tối.

Hơn 11 giờ tối, bầu trời đầy sao, gió đêm yên ả, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy bóng của mấy học sinh trong trường Đại học Tài chính. Trên đường đi, Trần Hán Thăng phát hiện nhiều chi tiết của trường học đã thay đổi rất rõ ràng.

Ví dụ như, nội dung trên bảng thông báo của toà nhà hành chính đã thay đổi, cửa canteen thứ hai có thêm một cái bảng tin, viết giá mua nguyên liệu trong ngày, cầu thang bằng đá cẩm thạch của thư viện hình như đã được tu sửa một chút, hoa sen trong ao sen của hồ nhân tạo đã nở ra và héo rồi …

Sinh viên đại học ở trường cũng không có quá nhiều cảm xúc với những thay đổi bình thường này, bởi vì bọn họ có thể nhìn thấy mỗi ngày, nhưng đối với một người đã mất tích cả tháng như Trần Hán Thăng mà nói, vừa có phần mới mẻ vừa có phần xa lạ.

“Đây đại khái chính là tâm trạng trở về trường sau khi tốt nghiệp.”

Trần Hán Thăng mua một ít bia, mấy túi que cay và đậu phộng ở cửa hàng tiện lợi, một cước đá văng cánh cửa của phòng 602 cửa gỗ, hét to: “Các con, Đại Vương đã về rồi đây!”

“Oa, lão tứ (Trần ca).”

Các bạn cùng phòng đặt hết công việc trong tay xuống, vây tới vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng, bày tỏ nỗi nhớ đã lâu không gặp.

Kim Dương Minh đang đánh tới thời khắc quan trọng trong trò chơi, tuy không tiện đứng dậy, cũng hét to nói: “Trần ca mày đợi một chút, tao muốn ôm mày một cái, đồ chó Quách Thiếu Cường đừng có giành ôm với ông đây!”

Mặc dù ngoài miệng mọi người đều nói như vậy, nhưng khi thật sự nói chuyện, vẻ mặt vẫn có hơi mất tự nhiên, hiện giờ Trần Hán Thăng rất giống như một ngôi sao, nghe nói hắn đi một số trường học để diễn thuyết, thậm chí còn tới Bộ giáo dục tham gia hội nghị.

Tất cả mọi người biết Trần Hán Thăng lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại tới vậy, hoặc là nói không ngờ lại trâu bò tới vậy.

“Trần ca, mày về Kiến Nghiệp lúc nào vậy?”

“Sáng nay, thực ra tao cũng trở về Kiến Nghiệp mấy lần rồi, chỉ là không có thời gian về trường, vì tao phải đi ngay.”

“Trần ca, chuyện làm ăn bây giờ của mày thế nào rồi?”

“Tương đối ổn định, công việc tiếp theo đều sẽ ở Kiến Nghiệp.”

“Lão tứ, nói cho mày biết một tin tốt, mày là học sinh ba tốt của trường trong học kỳ trước đấy”

“Hả?”

Sau khi Dương Thế Siêu nói ra tin “học sinh ba tốt của trường” này, bầu không khí có hơi khó xử, sao Trần Hán Thăng có thể dùng chút vinh dự này để cho mình thêm điểm chứ.

Dương Thế Siêu cũng có chút lúng túng, thực ra cậu ấy rất muốn chia sẻ điều gì đó, chỉ là đột nhiên không biết nên nói thế nào.

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, ngoại trừ Lý Quyến Nam thường xuyên gặp mặt ra, bốn người còn lại đều hơi có cảm giác thân phận cách biệt.

“Chúng mày biết, lúc tao đến trường học nào diễn thuyết, nhận được nhiều giấy ghi chú của mấy nữ sinh nhất không?”

Trần Hán Thăng chủ động mở miệng, dùng đề tài mà mấy đứa bạn cùng phòng đều cảm thấy hứng thú để phá vỡ bầu không khí mất tự nhiên này.

“Trường học nào?”

Kim Dương Minh lập tức hỏi.

“Như vậy đi, trước tiên tao sẽ nói trường học nào có chất lượng nữ sinh tốt nhất đi.”

Trần Hán Thăng cố ý nửa úp nửa mở, trước tiên lấy bồ câu om và hạt dưa ra, mở cho mỗi người một chai bia, bao gồm cả Đới Chấn Hữu mới từ thế giới võ hiệp đi ra ngoài.

“Nơi đầu tiên mời tao đến diễn thuyết là Học viện Thương mại Tô Đông, nữ sinh ở học viện này, mẹ nó, trình độ trung bình không thấp hơn Đại học Tài chính là bao… “

Sau một lúc trò chuyện trong bữa nhắm về đêm, tất cả mọi người đều uống đến mức nửa say nửa tỉnh, mọi người đột nhiên cảm thấy Trần Hán Thăng vẫn là Trần Hán Thăng của trước kia, mặc dù hắn trâu bò thế nào đi nữa.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Kim Dương Minh hiếm thấy định mua bữa sáng cho Trần Hán Thăng, lúc này mới phát hiện trên giường hắn trống không.

"Trần ca, hắn và chúng ta không phải người cùng một thế giới."

Kim Dương Minh ngơ ngác nói.

…

Trần Hán Thăng dậy sớm như vậy là để cùng ăn sáng với Dương Nghiêu, Dương Nghiêu này đúng là có tính kiên nhẫn rất lớn, lúc ăn cơm vẫn trò chuyện vui vẻ, không chịu nói ra ý đồ của mình chút nào.

Điều này khiến cho Trần Hán Thăng có hơi hoang mang, còn tưởng rằng Dương Nghiêu thật sự chỉ đến Kiến Nghiệp công tác bình thường thôi, nhân tiện đưa ra một chút hướng dẫn nghiệp vụ cho Hoả Tiễn 101.

Có điều sau khi cơm nước xong xuôi, Dương Nghiêu từ chối tài xế của chi nhánh công ty ở Kiến Nghiệp đến đón, chỉ đích danh Trần Hán Thăng đưa mình đến sân bay Lộc Khẩu.

"Miếng thịt ngon cuối cùng cũng đến rồi."

Trần Hán Thăng cũng có hơi căng thẳng, đây là đúng nghĩa là món tiền đầu tiên của mình, chỉ là tương đối đáng giá mà thôi.

Dương Nghiêu vẫn nói về thời tiết và giao thông như thường ngày, câu chuyện lơ đãng xoay chuyển một cái: "Hán Thăng, mong muốn với Hoả Tiễn 101 sau này của cậu là gì?"

Trần Hán Thăng thật thà đùa một chút: “Còn có thể thế nào được nữa, đi một bước nhìn một bước chứ sao, chẳng lẽ còn có thể bán sao?”

Dương Nghiêu không khỏi nhìn Trần Hán Thăng nhiều hơn một chút, tiếp tục nói: “Bán thì chắc chắn không thể bán, dù sao cũng là mơ ước của người trẻ tuổi các cậu, nhưng có thể định cho Hoả Tiễn 101 một cái giá.”

Hai người này đều không phải người tốt, nói chuyện theo kiểu bóng gió, một lời nhiều nghĩa. Người bình thường nói chuyện với bọn họ cũng đoán không được cạm bẫy trong đó.

Trong lòng Trần Hán Thăng sớm đã có một con số, nhưng vẫn cau mày suy nghĩ rất lâu, sau đó mới ấp a ấp úng nói: “60 triệu?”

“Ha ha ha.”

Dương Nghiêu cười một tiếng, con số này vượt xa khỏi dự đoán của Thuận Phong, có điều anh ta cũng không biểu hiện ra ngoài chút nào, ngược lại còn mỉm cười hỏi: “Tại sao lại là 60 triệu?”

“Thực ra tôi cũng không biết, nói bậy nói bạ thôi mà.”

Trần Hán Thăng gãi gãi sau gáy: “Nếu không thì 6 triệu?”

Trái tim của Dương Nghiêu chợt nhảy một cái, 6 triệu thì Thuận Phong có thể mua lại ngay bây giờ, anh ta đang phải nghĩ cách để dụ Trần Hán Thăng nhanh chóng đưa ra quyết định, ai ngờ Trần Hán Thăng lập tức lắc đầu: “Những sinh viên đại học làm thêm của tôi cũng có hơn mấy nghìn người, 6 triệu chắc chắn là không thể, phát cho mỗi người mười nghìn tiền trợ cấp cũng không đủ.”

“Đcmn, mày đang chơi ông đây sao.”

Dương Nghiêu âm thầm mắng một câu, có điều nhìn thấy gương mặt "thành thật" của Trần Hán Thăng, anh ta vẫn nhã nhặn nói: "Hán Thăng rất có chấp niệm với mấy con số 6 này nhỉ."

Sau cuộc "đối đầu" ngắn ngủi mà không có chút tiếng động nào này, Dương Nghiêu tự cho là đã thăm dò được giá khởi điểm của Hoả Tiễn 101, ít nhất là "mười triệu" trở lên, con số tượng trưng trước đó còn phải thương lượng thêm.

Đương nhiên 6 là không thể, đây là sư tử há to miệng, vậy trực tiếp cho cậu một con 9 là được rồi, hai con số hợp lại sẽ đem lại nhiều may mắn.

"Hán Thăng, nói không chừng sau này chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt đấy."

Dương Nghiêu vỗ vỗ vai Trần Hán Thăng, vững vàng bước vào phòng chờ máy bay hạng thương gia.

Trên đường trở về, Trần Hán Thăng nghĩ thầm phía Thuận Phong đã ra tay rồi, Trọng Thông và Viên Thông các người không thể đợi thêm được nữa đâu.

Nói tóm lại là không đắt, không cần đến một trăm triệu, không cần đến hai trăm triệu, chỉ cần mấy chục triệu, là có thể ôm Hoả Tiễn 101 siêu đáng yêu về nhà rồi.

"Còn Thâm Thông thì… "

Đây là công ty chuyển phát nhanh trói buộc với Hoả Tiễn 101 lâu nhất, thực ra Trần Hán Thăng cũng muốn bán cho Trình Đức Quân nhất, những bức ảnh và đoạn ghi âm của Dương Nghiêu cũng chỉ để tăng giá, thế mà hết lần này tới lần khác Thâm Thông đều không có chút phản ứng nào.

"Không có ý thức được nguy cơ như vậy à."

Trong lòng Trần Hán Thăng tính toán phải dùng cách hợp lý nào, để truyền tin Thuận Phong đến hỏi giá tới đó.

Buổi sáng sau khi quay lại văn phòng, Trần Hán Thăng đang định đi vào, đột nhiên có một bóng người đang nổi giận đùng đùng đẩy cửa ra, suýt chút nữa đụng vào Trần Hán Thăng.

"Trần ca, thật ngại quá, tôi không cố ý."

Lưu Bằng Phi lập tức nói xin lỗi.

Trần Hán Thăng vung vung tay: "Không sao, cậu bị sao vậy?"

Lưu Bằng Phi có chút nóng nảy: "Cãi nhau chứ gì nữa, con gái đúng là phiền phức, tôi về trường học trước đây."

Trần Hán Thăng gật đầu một cái, mấy cô gái trong văn phòng đều đang an ủi Thu An Bình, Hoàng Tuệ lại trực tiếp nói: "Loại đàn ông rác rưởi này sao còn có mặt mũi gào thét chứ, rõ ràng là mình ngoại tình, còn không biết xấu hổ trách con gái, có chút tiền dơ bẩn thì ghê gớm lắm sao?"

Nhìn thấy Trần Hán Thăng đi vào, Hoàng Tuệ mới nhanh chóng ngậm miệng giả vờ trong sạch.

Những nữ sinh khác cũng trở về vị trí của mình, đôi mắt Thu An Bình sưng đỏ, cúi đầu lau nước mắt.

Trần Hán Thăng không nói gì, ngoắc ngoắc tay gọi Nhiếp Tiểu Vũ theo mình lên lầu.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng đóng cửa hỏi.

"Cặn bã nam ngoại tình chứ gì nữa."

Nhiếp Tiểu Vũ tức giận nói: "Gần đây hành tung của Lưu Bằng Phi không bình thường, còn thường xuyên tìm lý do đi

cả đêm không về, tối hôm qua sau khi xã giao sau anh ta nói đi quán net suốt đêm, sư tỷ Thu không tin, liền âm thầm bám theo phía sau, kết quả nhìn thấy anh ta và một nữ sinh khác ôm nhau đi vào khách sạn."

Trần Hán Thăng gật đầu một cái, Lưu Bằng Phi làm chuyện bậy bạ cũng không phải ngày một ngày hai, xảy ra chuyện như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

"Tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi."

Trần Hán Thăng mở rèm cửa sổ ra, có thể nhìn thấy bóng người Lưu Bằng Phi đang đợi xe buýt ở trạm xe buýt.

Hắn cầm điện thoại di động lên, vẻ mặt tươi cười gọi một cuộc điện thoại cho người kia, không thèm để ý đến Thu An Bình đang khóc thầm chút nào.

"Nếu không thì cậu lên đi, Pikachu."

Trần Hán Thăng âm thầm suy nghĩ.

…

Chương 431: Sắc đẹp khiến tôi thích mê

"Ngôi sao khởi nghiệp" của Đại học Tài chính Trần Hán Thăng về trường lần nữa, cứ sau mỗi lần hắn trốn học một khoảng thời gian dài, sức ảnh hưởng của Hoả Tiễn 101 sẽ luôn tăng lên một đoạn dài, hiện tại đã sắp lên đến đỉnh cao rồi.

Rất nhiều phụ huynh của học sinh trường Đại học Tài chính cứ mỗi lần gọi điện nói chuyện với con mình, căn bản đều sẽ tò mò hỏi một câu: "Con có quen Trần Hán Thăng không, cậu ta vẫn còn đang học ở trường học sao, cậu ta có bao nhiêu tiền?"

Rất nhiều sinh viên đại học năm nhất chưa từng nhìn thấy vị phó chủ tịch hội học sinh này, bọn họ ỷ vào việc mình là tân sinh viên viên, mới vừa lên đại học nên lòng hiếu kỳ cũng khá lớn, còn đặc biệt chạy đến bên ngoài phòng học của lớp 2 quản lý công, hi vọng nhìn người thật tận mắt.

"Thật phiền phức, lại bị nhan sắc tuyệt thế của tao hấp dẫn rồi."

Trần Hán Thăng xoay người lại, còn dùng tay che đầu.

Kim Dương Minh bĩu môi, vẻ mặt đầy khinh bỉ.

Những học sinh mới đều muốn biết có phải học trưởng Trần có ba đầu sáu tay không, đáng tiếc kết quả khiến bọn họ thất vọng rồi, Trần Hán Thăng chỉ là một sinh viên đại học bình thường thôi.

Cũng ngủ ở trong lớp, ăn cơm ở canteen, cũng tham gia hoạt động của hội học sinh, dường như không cái gì là không

giống cả.

Không đến hai ngày hứng thú của mọi người đều biến mất, bởi vì tuỳ tiện đến canteen hay tiệm trà sữa cũng có thể gặp được Trần Hán Thăng, quan trọng là hắn cũng không đủ lạnh lùng, thường xuyên cười hì hì chủ động chào hỏi với các sư muội.

Phó hiệu trưởng Lục Cung Siêu nghe thấy Trần Hán Thăng về trường, gọi một cuộc điện thoại bảo hắn đến văn phòng của mình.

"Lần sau định lúc nào thì đi?"

Lục Cung Siêu cười ha ha hỏi, thành tựu lớn nhất của ông trong năm nay, ngoại trừ việc biến "Học viện Tài chính" thành "Đại học Tài chính", chính là giúp đỡ Trần Hán Thăng tự gây dựng sự nghiệp, đồng thời sử dụng các tài nguyên của trường học để thêm gấm thêm hoa cho Hoả Tiễn 101.

Trần Hán Thăng có được sự nổi tiếng như hiện giờ, sự trợ giúp tuyên truyền của trường học cũng không hề nhỏ.

"Tạm thời sẽ không rời khỏi Kiến Nghiệp nữa."

Trần Hán Thăng đáp: "Hiện giờ sẽ đợi giám đốc Marketing Khổng Tĩnh cùng đoàn đội trở về, phát tiền thưởng, nội bộ công ty cùng ăn một bữa cơm là được."

Lục Cung Siêu gật đầu một cái: "Quy mô càng lúc càng lớn, đúng là phải lấy ổn định làm trọng, tôi còn hi vọng sau này cậu có thể đưa công ty ra thị trường, biến Hoả Tiễn 101 trở thành niềm tự hào của Đại học Tài Chính đấy."

Đối mặt sự kỳ vọng tha thiết của Lục Cung Siêu, Trần Hán Thăng ngậm ngùi quyết định, nhất định phải bán Hoả Tiễn 101 với giá cao hơn một chút.

Sau khi ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, tai đã nghe được giọng nói quen thuộc từ đài phát thanh của trường: “Chào buổi trưa mọi người, tôi là phát thanh viên Thương Nghiên Nghiên, xin mời mọi người nghe bản tin <Thanh xuân ở Đại học Tài chính>… “

“Cũng không biết gia đình cậu ấy bây giờ thế nào rồi.”

Trần Hán Thăng nhớ tới cảnh tượng Thương Phú Vinh cố gắng giữ mặt mũi, trong lòng cũng hơi xúc động, thực ra ông ấy làm vậy không phải vì mình, chủ yếu là vì không muốn con gái đánh mất mặt mũi và lòng hư vinh trước đây.

…

Trước cửa toà nhà hành chính, Thẩm Ấu Sở xách theo túi vải nhỏ, ngây ngốc đứng bên ngoài.

“Đi ăn cơm thôi.”

Trần Hán Thăng huýt sáo một cái, dẫn đầu đi trước, Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn đi theo sau lưng, lúc trò chuyện với người quen gặp trên đường, cô sẽ kiên nhẫn đứng bên cạnh chờ đợi, bên trong đôi mắt hoa đào chất chứa sự dịu dàng và bao dung.

Sau khi tới canteen nhộn nhịp, tivi đang phát tin tức NBA, nữ sinh thì không có hứng thú, những các nam sinh thường xuyên bưng khay thức ăn đứng dưới tivi, mỗi khi Iverson ném một pha bóng có độ khó cao vào rổ, toàn bộ canteen đều vang lên tiếng hoan hô.

Có vài nam sinh thực sự yêu thích bóng rổ, cũng có vài nam sinh chỉ muốn thu hút sự chú ý của mấy cô gái, còn có vài người chỉ muốn chứng tỏ bản thân hoà đồng với mọi người, tóm lại suy nghĩ trong lòng mỗi người đều không giống nhau.

Trần Hán Thăng lấy được cơm, bưng khay cơm đến một vị trí.

Vốn dĩ có một nữ sinh đang ngồi ở phía đối diện, cô ấy thấy có người tới, nhíu mày ngẩng đầu lên, nhưng sau khi phát hiện là Trần Hán Thăng, vẻ mặt đột nhiên trở nên sinh động.

"Sư huynh Trần."

La Tuyền vui vẻ kêu lên.

"Ừ."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện đáp một tiếng, chỉ chỉ chỗ bên cạnh mình, ra hiệu cho Thẩm Ấu Sở ngồi xuống.

Thẩm Ấu Sở cẩn thận lên tiếng chào hỏi La Tuyền, La Tuyền hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý đến Thẩm Ấu Sở.

Dáng dấp xinh đẹp thì ghê gớm lắm à, dáng người đẹp thì ghê gớm lắm à, cô cũng không xứng với sư huynh Trần!

"Tôi tìm cô có việc."

Trần Hán Thăng vừa ăn cơm vừa nói: "Gần đây cán bộ mới của bộ đối ngoại có chút ý kiến với cô, bởi vì cô thường xuyên lặp lại những gì tôi từng nói ở bộ, phô trương nhất chính là còn để nhóm cán bộ sao chép lại trích dẫn của tôi."

"Có phải cô bị bệnh không hả La Tuyền, thời đại nào rồi còn tôn thờ một người như vậy chứ."

Dáng vẻ Trần Hán Thăng đầy vẻ không thể yêu nổi.

La Tuyền bị nói đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, có điều cô cũng rất bướng bỉnh, không chịu nhận sai: "Tân sinh viên chẳng lẽ không nên học tập các sư huynh ưu tú sao, tôi không cảm thấy cách làm này có vấn đề gì, nếu như anh cảm thấy tôi không được, vậy thì sa thải tôi đi."

"Mẹ nó, sao cô không đi ăn cứt đi."

Trần Hán Thăng biết không khuyên nổi La Tuyền, chỉ có thể vùi đầu ăn cơm.

Ngày hôm nay hắn gọi ba món ăn, đùi gà kho, gà Cung Bảo và bông cải xanh, Thẩm Ấu Sở thì gọi trứng xào cà chua và đậu hũ ma bà, cô ấy thực sự có thể ăn cay, cũng không hiểu sao một người dịu dàng như thế, ăn ớt đỏ nhiều dầu mỡ vào bụng lại không có một chút cảm giác nào.

Trần Hán Thăng nhìn là thấy run rẩy.

Thẩm Ấu Sở ăn cơm có một thói quen, cô luôn hỏi Trần Hán Thăng xem có muốn ăn món gì trước không?

"Có muốn ăn đậu hũ không?"

"Cay lắm không thích ăn."

"Có muốn ăn cà chua không?"

"Ngọt quá không thích ăn."

"Trứng gà thì sao?"

"Cái này có thể ăn một chút."

Vì vậy, Thẩm Ấu Sở lập tức lấy hết trứng trong món trứng xào cà chua ra, gắp vào bát Trần Hán Thăng từng chút một, thấy La Tuyền trợn mắt há hốc mồm, lửa ghen nhanh bị đốt lên.

Cô chú ý mấy quyển tài liệu nghiên cứu trên bàn, đây là tài liệu học tập của Thẩm Ấu Sở.

"Khụ."

La Tuyền ho khan một tiếng, đột nhiên khoát tay, làm như không cẩn thận đẩy hết mấy cuốn sách này xuống đất.

"Thật ngại quá, sư tỷ Thẩm."

La Tuyền lập tức xin lỗi: "Tôi không có cố ý."

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái bày tỏ mình không để ý, tự khom lưng xuống nhặt lên.

Nhưng Trần Hán Thăng đã nhìn thấy tất cả quá trình, hắn trừng mắt nhìn La Tuyền, nghĩ thầm cô còn muốn cho Tiểu Ngư Nhi huấn luyện quân sự nữa đúng không, bắt nạt một người ngây thơ như Thẩm Ấu Sở thú vị lắm sao?

Không ngờ động tác của La Tuyền càng cố chấp hơn, cô nhân lúc Thẩm Ấu Sở đang cúi đầu, đột nhiên gắp một miếng xương sườn trong khay lên, nhanh như chớp để vào trong đĩa cơm của Trần Hán Thăng.

"Đệt!"

Trần Hán Thăng thậm chí còn không ngăn lại.

Lúc này Thẩm Ấu Sở mới duỗi thẳng lưng, bĩu đôi môi nhỏ nhắn, nhẹ nhàng thổi lớp bụi trên tài liệu thi cao học.

"Rất xin lỗi, sư tỷ Thẩm."

La Tuyền lại nói một câu xin lỗi nữa.

"Không sao đâu."

Thẩm Ấu Sở nở nụ cười, cho dù cô biết La Tuyền thực sự cố ý, đại khái cũng sẽ không trách La Tuyền.

Chỉ có Trần Hán Thăng như đã làm chuyện làm gì sai, đang suy nghĩ xem làm sao để ăn miếng xương sườn này hoặc vứt xuống dưới, mà không thu hút sự chú ý của Thẩm Ấu Sở.

…

Những ngày tháng ở trường học vừa yên tĩnh vừa nhàn nhã, buổi sáng thì ngủ, buổi chiều thì cùng Thẩm Ấu Sở đến thư viện học tập, buổi tối thì ngồi hóng gió nói chuyện phiếm ở quán trà sữa, cuộc sống tạm bợ này trôi qua thật đẹp.

Đặc biệt là Tiêu Dung Ngư bị Tôn giáo sư kéo đi "truyền thụ nội công" thâu đêm suốt sáng, tạm thời cũng không rảnh

tình chàng ý thiếp với Trần Hán Thăng, nên chỉ có thể gọi điện thoại phàn nàn vào buổi tối.

Đối với Trần Hán Thăng mà nói, chỉ cần Đông Cung và Tây Cung thái bình là được, hơn nữa sức ảnh hưởng của Hoả Tiễn 101 cũng đang lớn dần, cuộc sống của cặn bã nam có tiền chính là nhàm chán và khô khan như thế đấy.

Mãi đến tận mấy ngày sau, Khổng Tĩnh cùng đoàn đội phòng Marketing về đến Kiến Nghiệp, điều này chứng tỏ về cơ bản đã nắm được thị trường các trường đại học trong nước rồi, trừ những khu vực xa xôi, bởi vì đó là những nơi mà chuyển phát nhanh Thâm Thông không thể tiếp cận được.

Danh tiếng của Hoả Tiễn 101 cũng đã đạt đến đỉnh điểm, nghe nói Đài truyền hình Trung ương cũng đang cân nhắc đến việc phỏng vấn Hoả Tiễn 101.

Đại tướng trở về, Trần Hán Thăng đương nhiên phải khen thưởng, hắn bao cả một tầng của một nhà hàng nào đó ở khu vực Giang Lăng, để chính thức chúc mừng Hoả Tiễn 101 bay lên cao.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Trần Hán Thăng đột nhiên gọi Vương Tử Bác đến: "Bữa tiệc hôm nay ngoài mặt là Hoả Tiễn 101 và tao, nhưng thực ra lại là mày và Lưu Bằng Phi."

"Cái này liên quan gì đến tao?" Vương Tử Bác thấy rất kỳ quái.

"Tao định chuốc say Hoàng Tuệ."

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vai Vương Tử Bác: "Sau đó làm gì, còn phải xem bản thân mày."

Ban đầu Vương Tử Bác còn không hiểu, bất mãn hét lên: "Tiệc chúc mừng của Hoả Tiễn 101, mày không có chuyện gì làm à mà chuốc say Hoàng Tuệ làm cái gì hả?"

“Mày có muốn đáp trả lại không?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

“Tao… “

Lúc này Vương Tử Bác mới chợt hiểu ra, nhìn Hoàng Tuệ đã đặc biệt trang điểm, đột nhiên cảm thấy có hơi kích thích.

…

Chương 432: Đêm nay không yên bình (1)

Vào ngày tổ chức tiệc chúc mừng, Hoàng Tuệ cố ý ăn diện như nhân viên ở trụ sở chính một chút.

Một bộ váy đỏ liền thân, để lộ ra bờ vai và cái cổ trắng như tuyết, chân đeo một đôi giày cao gót bằng da màu đen, Đỏ và đen vốn là một sự kết hợp kinh điển, hơn nữa những thứ này của cô ta đều đến từ các thương hiệu nổi tiếng thế giới có giá hơn một nghìn tệ, nghiễm nhiên trở thành con bướm nổi bật nhất trong đám đông, cầm một chiếc ly cao cổ đi tới đi lui mời rượu.

Đương nhiên, những bộ quần áo này đều là do Vương Tử Bác tài trợ.

“Trần tổng, tôi kính cậu một ly, chúc cho Hoả Tiễn 101 dưới sự dẫn dắt của cậu, sẽ ngày càng tiến xa hơn nữa.”

Đôi mắt Hoàng Tuệ lóe lên ánh sáng trong suốt, chân thành đi tới trước mặt Trần Hán Thăng.

“Đều là công lao của mọi người.”

Trần Hán Thăng cười híp mắt cụng ly với Hoàng Tuệ một cái: “Chị Tĩnh không muốn uống rượu, Hoàng Tuệ cô đi cụng thêm mấy ly nữa, giúp tôi duy trì bầu không khí đi.”

Vương Tử Bác yên lặng cúi đầu ở bên cạnh, từ trước đến nay Trần Hán Thăng chưa từng quan tâm đến Hoàng Tuệ, mẹ cô có uống hay không cũng mặc kệ, biểu hiện này hôm nay chính là đang ép rượu.

Hoàng Tuệ cũng rất bất ngờ, còn có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, thói quen của cô ta là đánh giá một người dựa trên tài sản của họ, tiền của Trần Hán Thăng càng ngày càng nhiều, Hoàng Tuệ theo bản năng muốn tuân theo và thực hiện chỉ thị này.

Rượu qua ba tuần, Trần Hán Thăng công bố tiền thưởng cá nhân của phòng Marketing, tiệc chúc mừng đi tới cao trào, số tiền hơn một trăm nghìn đã kích thích đầu óc Hoàng Tuệ, cô ta cũng muốn chen chân vào bộ phận này, nhưng chuyện này cần có cái gật đầu của Trần Hán Thăng.

"Quản lý Khổng em kính chị một ly, chị uống nước cũng được, em uống hết ly này."

"Tiểu Trương, chúng ta cũng uống một ly."

"Ôn Linh đúng không, nghe nói cô vô cùng liều mạng, nhưng vẫn phải chú ý giữ gìn thân thể đó."

…

Hoàng Tuệ rất biết cách nói chuyện, dáng dấp cũng không tính là xấu, lại còn là bạn gái của Vương Tử Bác, những người khác cũng rất nể mặt kính lại, uống nhiều rượu vang cũng có thể làm say lòng người, đầu cô ta sớm đã bắt đầu choáng váng, dựa vào vai Vương Tử Bác mới tỉnh táo lại.

Vương Tử Bác liếc nhìn Hoàng Tuệ từ trên xuống dưới một cái, gương mặt ngăm đen đột nhiên đỏ lên, sau đó nhìn trái nhìn phải như tên trộm, mãi đến khi phát hiện không ai chú ý đến mình, cậu ấy mới chậm rãi thở ra một hơi.

Lúc này, Vương Tử Bác phát hiện hơi thở dần trở nên nóng bỏng.

Bởi vì từ góc độ của cậu ấy, vừa vặn có thể nhìn thấy thứ gì đó từ mấy chỗ hở của bộ y phục nửa kín nửa hở này, thân thể cũng có cảm giác bất an đứng ngồi không yên.

“Được!”

Cách đó không xa truyền tiếng hoan hô, hóa ra là Trần Hán Thăng đang lần lượt kính rượu từng người một.

Ông chủ trẻ đích thân ra tay, hiệu quả đương nhiên không tệ, những học sinh không định sẽ uống rượu kia cũng nhanh chóng rót chút rượu vang vào làm nền.

Trần Hán Thăng đi tới chỗ của Vương Tử Bác, Hoàng Tuệ vốn vẫn còn một chút ý thức, có điều cô ta vì muốn thể hiện bản thân, ép mình uống thêm một ly nữa, rồi bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ.

Trần Hán Thăng nhún vai một cái, nghĩ thầm tao còn chưa biết khuyên thế nào, thế mà mày đã thất bại rồi.

“Tử Bác, hai anh em ta cũng uống một ly đi.”

Trần Hán Thăng đưa chén rượu đến trước mặt Vương Tử Bác.

“Chúng ta uống thì có ý nghĩa gì.”

Vương Tử Bác lẩm bẩm một câu, gương mặt đầy vẻ không tình nguyện.

Trần Hán Thăng thấy Vương Tử Bác vẫn cứ ngồi trên ghế, nhếch miệng nở cười một tiếng: “Tên chó mày đúng là nhàn nhã thật đấy, mày thì ngồi uống rượu với tao, còn tao thì vẫn đứng.”

Xung quanh còn có các đồng nghiệp khác trong Hoả Tiễn 101, Vương Tử Bác không còn cách nào khác, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí đứng lên, áp chặt bụng vào bàn, giống như đang che lại thứ gì đó không muốn để người khác nhìn thấy.

Trần Hán Thăng lập tức hiểu rõ, phất tay một cái để cho Vương Tử Bác ngồi xuống: “Mẹ nó, mày cũng không đến nỗi nào mà, thế này đã không nhịn được rồi sao?”

“Mắc mớ gì đến mày, cút đi.”

Dáng vẻ lúng túng của Vương Tử Bác bị phát hiện, bản thân cũng rất xấu hổ, cũng may chỉ là bạn bè.

Trần Hán Thăng lấy ra một tấm thẻ phòng, chỉ chỉ Hoàng Tuệ nói: “Đây là một khách sạn gần đây, mày có thể đưa Hoàng Tuệ quay lại trường học, cũng có thể cùng nhau ngủ ở đó, tự quyết định đi.”

Vương Tử Bác vội vàng nhét vào túi áo, trong lòng còn đang trách cứ hành vi quá kiêu ngạo của Trần Hán Thăng.

Thực ra người khác cũng sẽ không suy nghĩ gì nhiều, Hoàng Tuệ vốn là bạn gái của Vương Tử Bác, hai người cũng đã quen nhau được mấy tháng rồi, ai cũng không ngờ được thực ra Vương Tử Bác mới chỉ từng nắm tay Hoàng Tuệ mà thôi, chưa từng chạm vào miệng.

Cho nên, bài toán tối nay Trần Hán Thăng giao cho Vương Tử Bác, đúng là có hơi quá sức.

Nhưng Hoàng Tuệ lại đang trong tình trạng say rượu, xem như là có bug trong bài toán này, rốt cuộc Vương Tử Bác có muốn giải bài toán này hay không, cuối cùng vẫn phải xem chính bản thân cậu ấy.

…

Trần Hán Thăng lại đi tới những bàn khác, Lưu Bằng Phi và Thu An Bình cũng ở đó, không giống với dáng vẻ ồn ào náo nhiệt của những người khác, bầu không khí giữa hai người này vừa nhìn đã thấy rất khó xử.

“Trần tổng.”

“Trần tổng.”

Đã từng cặp đôi kiểu mẫu, sau khi thu nhập của Lưu Bằng Phi tăng lên, bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Thực ra, điều này cũng chính điều mà Trần Triệu Quân lo lắng, ông vẫn luôn lo lắng con trai đối mặt với khối tài sản tăng lên đột ngột, sẽ không biết kiểm soát như thế nào.

Trước đây lúc Trần Hán Thăng còn đi học, tiền tiêu vặt mỗi ngày là 5 tệ 6 tệ, lên đại học phí sinh hoạt mỗi tháng cũng không tới 1000 tệ, bây giờ đột nhiên có khối tài sản hàng triệu tệ, có thể có tư tưởng sai lầm "tiêu tiền không hết" hay không, thậm chí có đánh mất chình mình trong những cuộc ăn chơi đàng điếm hay không.

Thực ra Trần Hán Thăng đã sớm trải qua cuộc sống kiểu như vậy từ lâu, nếu không thì làm sao mà hắn luyện được các kỹ năng ở quán bar, vũ trường, hội sở massage chứ, bây giờ hắn sớm đã có thể thản nhiên đối mặt với khối tài sản càng nhiều hơn rồi.

Trần Hán Thăng cụng ly uống rượu với bọn họ, Lưu Bằng Phi bắt đầu chào tạm biệt: "Trần ca, tôi kính anh thêm một ly nữa, tôi có chút việc nên muốn rút lui trước."

Yêu cầu này rất bình thường, cũng đã có học sinh có việc về trước rồi, nhưng sau khi Lưu Bằng Phi đưa ra yêu cầu này, Trần Hán Thăng ý vị thâm trường cười một tiếng: "Chuyện gì vậy, đi quán net suốt đêm sao?"

"Tôi… "

Vẻ mặt Lưu Bằng Phi đầy bối rối, chuyện bản thân nói dối đi suốt đêm, kết quả lại đi thuê phòng với một cô gái khác, xem ra đã trở thành trò cười ở Hoả Tiễn 101 rồi.

Nghĩ tới đây, anh phẫn nộ trừng mắt nhìn Thu An Bình.

"Cậu theo tôi ra ngoài một lát."

Trần Hán Thăng để ly rượu xuống: "Có chuyện muốn nói với cậu."

Bữa tiệc dần dần yên tĩnh lại, ngoại trừ Hoàng Tuệ đang ngủ say kia.

Bên ngoài nhà hàng vẫn khá là ồn ào, Trần Hán Thăng dứt khoát dẫn Lưu Bằng Phi vào trong xe, không gian tĩnh mịch này dường như có thể ngăn lại tất cả tiếng ồn.

Trần Hán Thăng yên lặng lấy thuốc lá ra, cũng tiện tay đưa cho Lưu Bằng Phi một điếu.

Lưu Bằng Phi lấy bật lửa ra giúp châm lửa, Trần Hán Thăng không có bật đèn, trong buồng lái màu đen chỉ có hai tia lửa đung đưa.

Một lúc sau, Trần Hán Thăng mở miệng nói: "Cậu cùng Thu An Bình, hai người nhất định phải đi cùng nhau."

"Cái gì?"

Lưu Bằng Phi còn tưởng mình nghe nhầm.

Nhưng câu nói tiếp theo của Trần Hán Thăng, càng khiến cho Lưu Bằng Phi tuyệt vọng hơn.

"Hiện giờ Thu An Bình quan trọng hơn cậu, cho nên cậu nên đi đi, lúc đó tôi sẽ bảo Nhiếp Tiểu Vũ cho cậu thêm một tháng tiền lương."

"Dựa vào cái gì chứ!"

Lưu Bằng Phi mở to hai mắt, đôi môi run rẩy.

Anh ta đã năm tư rồi, lúc các bạn học khác đều đang bận rộn tìm việc làm, chỉ có anh ta ở trọng tình trạng ổn định, hơn nữa bởi vì ra tay hào phóng, trong Học viện Khoa học Kim Lăng ai gặp cũng đều gọi một tiếng "Lưu ca" .

Bây giờ, Trần Hán Thăng muốn đá anh ta khỏi Hoả Tiễn 101, cũng đồng nghĩa với việc tất cả những gì mình hưởng thụ đều sẽ kết thúc.

Nếu không phải đánh không lại tên lưu manh Trần Hán Thăng này, Lưu Bằng Phi thật sự muốn đánh chết hắn.

“Dựa vào cái gì sao?”

Trần Hán Thăng cười một tiếng, bày ra dáng vẻ của một ông chủ tư bản máu lạnh: “Anh chỉ là một tổng đại lí sinh viên bình thường, trong tay tôi có đến 100 người có thân phận này, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi một hai người, có điều Thu An Bình đang phụ trách thống kê số liệu của trụ sở chính, bây giờ tôi vẫn phải dựa vào cô ấy.”

Trần Hán Thăng không nhiều lời, hút thuốc xong bèn xuống xe.

Trước khi rời đi, hắn xoay người nói với Lưu Bằng Phi: “Một khi tình yêu công sở tan vỡ, thì chỉ có hai khả năng, một là một người rời đi, hai là cả hai đều rời đi, nếu không sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của toàn bộ công ty, anh cứ suy nghĩ thật kỹ đi.”

Lưu Bằng Phi ngơ ngác nhìn. Đây có lẽ mới là Trần Hán Thăng mà mình biết, một giây trước xưng anh xưng em, một giây sau đột nhiên trở mặt.

“Rời khỏi Hoả Tiễn 101, mình phải làm gì?”

Nghĩ đến chính mình cũng phải đi tìm việc dưới ánh nắng mặt trời hơn 30 độ, Lưu Bằng Phi vốn đã quen hưởng thụ bắt đầu chùn bước, bởi vì Trần Hán Thăng ở công ty chính là vua, những lời hắn nói ra đơn giản là thánh chỉ.

“Tên chó Trần Hán Thăng, đừng có bắt nạt thiếu niên nghèo!”

Lưu Bằng Phi vừa nhúc nhích mông một chút, đột nhiên cảm thấy hình như bên dưới có một tập tài liệu, anh ta hơi bực mình lấy ra, bên trong chậm rãi rơi ra một tấm hình.

“Đây không phải là Dương Nghiêu của Thuận Phong sao?”

Lưu Bằng Phi sửng sốt một chút, anh ta cũng tham gia buổi xã giao hôm đó.

Mở tập tài liệu này ra lần nữa, một bản tài liệu thoả thuận A4 đập vào mắt Lưu Bằng Phi.

<Thoả thuận trao đổi liên quan đến việc công ty vận chuyển nhanh Thuận Phong thu mua Hoả Tiễn 101>

“Trần Hán Thăng muốn bán Hoả Tiễn 101?”

Một ý nghĩ tràn ngập trong đầu Lưu Bằng Phi: “Đã tiến hành thảo luận với Thuận Phong rồi?”

Phát hiện này khiến ngón tay Lưu Bằng Phi run lên, anh ta đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vàng lật đến trang cuối cùng của bản hợp đồng, dựa vào ánh sáng của bật lửa cuối cùng cũng thấy rõ số tiền.

69 triệu!

Ôi chúa ơi!

Chương 433: Đêm nay không yên bình (2)

Thành thật mà nói, Lưu Bằng Phi thà tin rằng Trần Hán Thăng sẽ đuổi mình, còn hơn là tin hắn sẽ bán Hỏa Tiễn 101.

“Hắn có tư cách gì mà làm như vậy, Hỏa Tiễn 101 là thành quả của quá trình làm việc chăm chỉ của mọi người!”

Lưu Bằng Phi đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là tức giận, cuối cùng là thất vọng.

Bởi vì Trần Hán Thăng thực sự có tư cách này, ngay từ đầu hắn đã nói rằng Hỏa Tiễn 101 trên danh nghĩa là một doanh nghiệp đối tác của sinh viên đại học, nhưng trên thực tế, tất cả vốn chủ sở hữu đều thuộc quyền kiểm soát của Trần Hán Thăng.

“Cạch cạch.”

Lưu Bằng Phi lại dùng bật lửa lần nữa, anh tôi muốn đọc lại bản thỏa thuận, nhất là chữ số kinh hồn bạt vía kia

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân, Lưu Bằng Phi tưởng là Trần Hán Thăng quay lại nên vội nhét tập tài liệu xuống dưới mông, giả vờ ở trong trạng thái trầm ngâm.

“Bằng Phi.”

Không phải Trần Hán Thăng đến, mà là Thượng Băng, một trong những nòng cốt đi theo Trần Hán Thăng sớm nhất, một người có tính cách hiền lành và chăm chỉ.

“Ồ, là cậu sao.”

Trái tim Lưu Bằng Phi từ từ bình tĩnh lại.

Thượng Băng đưa một điếu thuốc, một người ở trong xe, người còn lại ở ngoài xe, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Lưu Bằng Phi và Thượng Băng có mối quan hệ tốt, bởi vì mọi người đều là sinh viên năm cuối, hơn nữa còn quen biết nhau từ khá sớm nên họ thường xuyên gặp gỡ và đi ăn cùng nhau.

Sau đó, dưới ảnh hưởng của tiền bạc, tâm tình của Lưu Bằng Phi dần dần thay đổi, những cuộc gặp gỡ giữa Thượng Băng với anh tôi cũng dần ít đi.

Tháng 10 ở Kiến Nghiệp, gió đêm lúc nào cũng xen lẫn một chút hanh khô và oi bức, sảnh khách sạn cách đó không xa rực rỡ ánh đèn, đang náo nhiệt chúc mừng một doanh nghiệp đang vươn tới đỉnh cao. Ai có thể ngờ rằng vẫn còn một người thất vọng ở đây?

Một lúc sau, Thượng Băng thở ra một hơi khói: "Hán Thăng nói sao?"

"Bảo tôi rời khỏi Hỏa Tiễn 101."

Lưu Bằng Phi nói thẳng.

"Haizz ~"

Thượng Băng thở dài, kết quả này không nằm ngoài dự đoán, hơn nữa cách xử lý này cũng là phong cách của Trần Hán Thăng.

"Cậu cũng phải hiểu cho cậu ấy."

Dường như Thượng Băng đang giúp Trần Hán Thăng giải thích, cũng có vẻ như đang soi sáng cho Lưu Bằng Phi: "Bầu không khí của Hỏa Tiễn 101 tương đối trẻ trung, bởi vì chủ yếu là sinh viên đại học, cậu và Thu An Bình yêu nhau rồi chia tay, rất dễ gây ra tác động tiêu cực trong nhóm này."

“Ví dụ, ai đó có thể nghĩ rằng cậu đã làm điều gì đó sai trái, chỉ vì có tư cách là một nguyên lão nên cậu mới có thể tránh được hình phạt.”

Thượng Băng đưa một điếu thuốc khác, lần này Lưu Bằng Phi không nhận, Thượng Băng hiểu ra điều gì đó: “Vậy cậu về trước đi, tôi sẽ ngồi đây thêm một lát nữa.”

Lưu Bằng Phi do dự một chút, khi Thượng Băng quay người đi, anh tôi đột nhiên hỏi: “Lão Thượng, nếu Hỏa Tiễn 101 không tồn tại nữa, cậu sẽ đi đâu?”

“Không tồn tại nữa?”

Thượng Băng sửng sốt một chút, Hỏa Tiễn 101 đang trên đà phát triển tốt như vậy, sao có thể biến mất được, thỏa thuận ba bên sau khi tốt nghiệp của anh ấy còn chuẩn bị ký với Hỏa Tiễn 101 mà.

“Tôi không biết nữa, có thể là tìm một công việc khác liên quan đến chuyển phát nhanh, hoặc là trở về lĩnh vực chuyên môn của mình.” Thượng Băng đáp.

Lưu Bằng Phi không nói nữa, Thượng Băng gật đầu chào tạm biệt, anh ấy không có ý gì khác, chỉ đến tìm hiểu sự tình từ góc độ của một người bạn.

Tuy nhiên, lời nói của Thượng Băng cũng mang lại cho Lưu Bằng Phi một chút cảm hứng, trong Hỏa Tiễn 101, anh tôi không quan trọng hơn Thu An Bình, vậy nên anh tôi đã bị đuổi khỏi cuộc chơi, sau này anh tôi nên làm gì đây?

“Một sinh viên chuyên ngành như mình, có thể tìm được công việc với mức lương nhiều nhất là hơn 2000 một tháng.”

Lưu Bằng Phi từng kiếm được số tiền lớn, 2000 đã là con số không có nghĩa lý gì với hắn. Hắn muốn tiếp tục duy trì mức sống hiện tại.

“Nơi nào có thể cho mình tiền lương không kém Hỏa Tiễn 101, hoặc là nói…”

Lưu Bằng Phi lại sờ tập tài liệu dưới mông: “Làm sao để tối đa hóa giá trị của thỏa thuận mua lại này?”

Lúc này bóng dáng thứ hai lại hiện ra, không ngờ lại là Thu An Bình, đôi uyên ương trước kia lặng im nhìn nhau dưới ánh trăng.

“Tôi có thể rời đi.”

Thật lâu sau, Thu An Bình đột nhiên khàn giọng nói.

“Cái gì?”

Lưu Bằng Phi nhất thời không nghe rõ.

“Tôi có thể rời đi và cậu hãy ở lại.”

Thu An Bình lặp lại lần nữa, khí chất của cô ấy vốn lạnh lùng, bây giờ không buồn cũng không vui giống như không có quá nhiều cảm tình.

Khi Lưu Bằng Phi nghe thấy điều này, lòng anh ta trào dâng, Thu An Bình đang định “hi sinh thân mình” để đổi lấy người kia ở lại, dường như cô ấy cũng biết chỉ một trong hai người được ở lại khi chuyện này xảy ra.

“Em vẫn yêu chị.”

Lưu Bằng Phi không biết phải diễn đạt như thế nào, nên vẫn nói một cách thành thật.

“Em ngoại tình không phải là vì không yêu chị nữa, mà là sau khi ở bên chị, chúng ta đã quá thân quen và không còn mặn nồng” .

Lưu Bằng Phi ung dung nói: “Em có tiền, emmuốn thoải mái nhưng không muốn chia tay. Chúng ta sắp quen nhau được bốn năm rồi, có lẽ giống với tình cảm chị em hơn. Nhiều

người nói rằng em không biết trân trọng, thật ra em chỉ không hiểu tình yêu mà thôi.”

Sắc mặt Thu An Bình bình tĩnh, không có nhiều dao động.

“Đây đều là những lời nói thật lòng.”

Lưu Bằng Phi thản nhiên nói: “Về phần vị trí kia, chị cứ ở lại đi, sức khỏe hiện giờ của mẹ chị cần một công việc lương cao, Trần Hán Thăng sẽ không đồng ý.”

“Nếu chị nói với Trần Hán Thăng rằng muốn đổi bản thân để em được ở lại, Trần Hán Thăng sẽ cảm thấy chị đang thách thức quyền uy của hắn, vì vậy ngoài mặt hắn sẽ an ủi chị vài câu, nhưng trong lòng hắn đã quyết định đá cả hai chúng ta đi.”

Lưu Bằng Phi nhận ra điều gì đó: “Về độ tàn nhẫn, không ai có thể so với Trần Hán Thăng, đó là lý do tại sao hắn có thể thành công nhanh chóng như vậy.”

Thu An Bình rất kiên cường, cô ấy nghe xong nội tâm của Lưu Bằng Phi liền xoay người rời khỏi khách sạn, tâm trạng hiện tại của cô ấy không hợp với một bữa tiệc ăn mừng ồn ào như vậy.

Một lần nữa, chỉ còn lại Lưu Bằng Phi trong bãi đậu xe, anh ta vừa nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời.

Nếu có thể tìm được một vị trí tốt, chưa biết chừng có thể ngăn Trần Hán Thăng bán Hỏa Tiễn 101.

“Chị là người bạn đầu tiên tới thăm em, vì vậy em không thể để chị thất nghiệp.”

Lưu Bằng Phi xoa xoa tập tài liệu nhẵn nhụi, trên mặt nở một nụ cười dịu dàng như đang nhớ lại một chút kỷ niệm: “Em là cô gái mà anh yêu nhất, nên em cũng không thể thất nghiệp, nhất là còn phải chăm sóc mẹ.”

“Nhân vật phản diện này, hãy để em làm.”

Tâm tình vốn đang do dự của Lưu Bằng Phi bỗng chốc cứng rắn: “Cậu từng là một trong những người bạn đồng trang lứa mà tôi khâm phục nhất, tôi đã học được ở cậu rất nhiều điều, chẳng hạn như sự tàn nhẫn và quyết đoán, cái gọi là trả lễ lại, tôi cũng sẽ cho cậu một bài học.”

Lưu Bằng Phi lấy điện thoại di động ra, không khỏi hít sâu một hơi, cuối cùng trong giây phút này, tâm trạng anh ta vẫn là rất căng thẳng.

Nếu Trần Hán Thăng biết rằng 69 triệu đã bay mất, liệu có ăn tươi nuốt sống mình không?

“Alo, có phải là giám đốc Thường Tiểu Bình không? Tôi là Lưu Bằng Phi, tổng đại lý sinh viên của Học viện Khoa học và Công nghệ Kim Lăng Hỏa Tiễn 101. Chúng ta đã từng gặp nhau trước đây, tôi có chuyện muốn báo cáo với anh…”

Lưu Bằng Phi không thể tiếp cận Trình Đức Quân, lãnh đạo cao nhất của Thâm Thông mà anh ta có thể liên hệ là Thường Tiểu Bình, cựu giám đốc của chi nhánh Kiến Nghiệp.

Vài phút sau, Lưu Bằng Phi vội vã cầm tập tài liệu ra khỏi bãi đậu xe.

Nhưng khi vừa ra tới cửa, anh ta đột nhiên nhìn thấy Vương Tử Bác.

“Mẹ kiếp, sao lại đụng phải hắn?”

Vương Tử Bác là đồng hương và bạn thân của Trần Hán Thăng, một trong số ít những người mà Trần Hán Thăng tin tưởng nhất, Vương Tử Bác cũng là một trong những người bảo vệ lợi ích của Trần Hán Thăng một cách vô điều kiện.

Nhưng ở đây chỉ có một con đường, không cách nào tránh khỏi, Lưu Bằng Phi nghiến răng nghiến lợi, chủ động bước tới

chào hỏi.

“Tử bác, Hoàng Tuệ say rồi sao?”

“Ơ kìa!”

Không ngờ Vương Tử Bác còn giật mình một cái, cậu ấy có vẻ còn căng thẳng hơn Lưu Bằng Phi.

“À, à, đúng vậy, chị Hoàng Tuệ say rồi, tôi đưa chị ấy về khách sạn.”

Vương Tử Bác trả lời một cách mất tự nhiên, không dám nhìn thẳng vào Lưu Bằng Phi.

Tuy nhiên Lưu Bằng Phi cũng chột dạ, chỉ chào vội vàng rồi đi lướt qua.

Trong bóng đêm, bóng dáng của hai chàng trai đều có chút chật vật.

Đêm nay không được yên bình cho lắm.

…

Chương 434: Đêm nay không yên bình (3)

Hơn một giờ sáng, Thường Tiểu Bình nhìn thấy Lưu Bằng Phi băng qua ba khu ngay trong đêm.

Thực ra Thường Tiểu Bình đã quên mất Lưu Bằng Phi là ai, không có nhiều sinh viên đại học của Hỏa Tiễn 101 có thể khiến ông ta ghi nhớ, ngoại trừ Trần Hán Thăng, Nhiếp Tiểu Vũ cũng có nghe nói một chút.

"Cậu nói qua điện thoại rằng có chuyện rất quan trọng, hơn nữa còn phải đích thân báo cáo."

Thường Tiểu Bình rót cho Lưu Bằng Phi một cốc nước ấm: "Bây giờ, xin mời nói."

Lưu Bằng Phi cầm nước trà lên uống, không thấy khát nhưng hồi hộp đến mức tuần hoàn máu trong miệng tăng nhanh, nhất định phải uống một chút nước để giảm bớt cảm xúc này.

Thường Tiểu Bình cũng kiên nhẫn chờ đợi, linh tính mách bảo ông ta đêm nay có thể là một con cá lớn.

Sau khi Lưu Bằng Phi uống nước xong, anh ta thở ra một hơi dài: "Trước khi tiết lộ bí mật này, tôi muốn đưa ra hai yêu cầu."

"Cậu cứ nói đi."

Thường Tiểu Bình từ chối cho ý kiến.

Lưu Bằng Phi đã suy nghĩ kỹ từ trước, buột miệng nói ngay: "Thứ nhất, bí mật này có liên quan đến Trần Hán Thăng.

Nếu phá hoại kế hoạch của hắn, rất có thể hắn sẽ trả thù tôi. Tôi muốn xin các vị lãnh đạo cấp cao của Thâm Thông ra mặt để trấn áp; thứ hai, tôi đã mất việc ở Hỏa Tiễn 101, tôi muốn tìm một công việc ở Thâm Thông với mức lương hơn 10. 000."

"Ha ha ha."

Thường Tiểu Bình mỉm cười, không đồng ý cũng không phủ nhận: "Khi tôi còn là giám đốc của công ty chi nhánh, thu nhập hàng năm của tôi chỉ có hơn 200. 000. Nếu cậu yêu cầu mức lương hơn 10. 000 tệ, có quá đáng lắm không. Còn về Trần Hán Thăng, tôi không thể phán đoán tình hình cụ thể, nhưng tóm lại hắn phải tuân theo luật pháp."

Lưu Bằng Phi hiểu ý của Thường Tiểu Bình, tất cả đều phụ thuộc vào tầm quan trọng của bí mật, anh ta tự tin giao tài liệu: "Ông xem qua tài liệu trước, sẽ biết ngay yêu cầu của tôi không cao."

Thường Tiểu Bình nhận lấy, ai ngờ mới chỉ nhìn thấy tiêu đề, sắc mặt ông ta lập tức trở nên nghiêm túc.

"Xoẹt, xoẹt."

Thường Tiểu Bình đọc rất chậm, như thể phải nghiên cứu từng chữ, cuối cùng ông ta dừng lại ở con số "69 triệu" rất lâu.

"Thỏa thuận này rốt cuộc là thật hay giả?"

Thường Tiểu Bình ngẩng đầu hỏi.

Lưu Bằng Phi chỉ vào ô chữ ký phía trên: "Đây là chữ ký của Dương Nghiêu Thuận Phong."

Thường Tiểu Bình lắc đầu: "Tuy văn bản hợp đồng rất đúng quy chuẩn, nhưng có thể làm giả, kể cả chữ ký."

Đối với thỏa thuận này, bản phác thảo đến từ bàn tay của Tiêu Dung Ngư – hoa hậu giảng đường trường đại học Đông

Đại, sau đó được sửa đổi bởi Tôn Bích Dư, một chuyên gia pháp lý hàng đầu, về cơ bản nó có thể được sử dụng làm khuôn mẫu cho một hợp đồng thu mua, Thường Tiểu Bình làm gì có tư cách tìm lỗi.

Nhưng điều ông ta lo lắng là chính đáng, lỡ như đó là hàng giả.

Lưu Bằng Phi lấy trong túi ra hai thứ khác, một máy ghi âm nhỏ và một vài bức ảnh.

"Đây là bức ảnh chụp Dương Nghiêu đang trò chuyện với Trần Hán Thăng trong một quán cà phê."

"Đây là đoạn ghi âm cuộc điện thoại của Dương Nghiêu gọi cho Trần Hán Thăng."

Thường Tiểu Bình đương nhiên biết Dương Nghiêu là lãnh đạo cao cấp của Thuận Phong, trong bức ảnh, người này và Trần Hán Thăng nói chuyện rất vui vẻ.

Còn cả đoạn ghi âm, nghe giọng điệu thì hình như Dương Nghiêu chủ động gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng.

Những thứ này dường như đã chứng minh tính xác thực của bản hợp đồng này, với sức ảnh hưởng hiện tại của Hỏa Tiễn 101, nếu bán nó cho Thuận Phong thì e rằng ngày tháng của Thâm Thông sẽ càng khó khăn hơn.

"Chính cậu đã chụp những bức ảnh này?"

Thường Tiểu Bình nhìn Lưu Bằng Phi: "Lý do là gì?"

Lưu Bằng Phi sững sờ một lúc, không ngờ rằng Thường Tiểu Bình đã hiểu nhầm, nhưng anh ta lại không giải thích, đây coi như là bằng chứng để tăng thêm lợi thế cho bản thân.

"Tôi không muốn bán Hỏa Tiễn 101 cho Thuận Phong, tôi muốn nó sống tốt, vì ở đấy có những ký ức của tôi."

Lưu Bằng Phi im lặng một lúc, giấu một phần lý do và tiết lộ một phần khác, vì một khi Hỏa Tiễn 101 được bán, Thu An Bình và Thượng Băng sẽ mất việc.

Thường Tiểu Bình gật đầu, ông ta thấy Lưu Bằng Phi không giống như đang nói dối, toàn bộ sự việc đều thông suốt một cách logic.

Hỏa Tiễn 101 do một số sinh viên đại học gây dựng, mà đám thanh niên rất nặng cảm tình, không muốn thấy nó được rao bán nên đã bí mật ghi lại những "bằng chứng" này và mong đối tác của họ là Thâm Thông ngăn cản.

"Đừng lo."

Thường Tiểu Bình vỗ vai Lưu Bằng Phi: "Bây giờ tôi sẽ đến thành phố Thượng Hải, báo cáo chuyện này với chủ tịch và những người khác."

…

Khi bị Lưu Bằng Phi đi mật báo với mục đích "đòi công lý", Vương Tử Bác cũng đưa Hoàng Tuệ đến khách sạn, vừa bước vào cửa đã choáng váng vì đây là phòng của một đôi yêu nhau.

Ánh sáng màu hồng mập mờ, mờ ảo và có chút trêu ghẹo người khác.

Chiếc giường hình tròn, bên trên có rải đầy hoa hồng.

Lại còn có hẳn một tấm gương trên trần nhà, có thể nhìn thấy mình khi nằm trên giường.

Vương Tử Bác không thể hiểu được những thiết kế tài tình này, nhưng trên kệ đầu giường có một số đồ dùng và Vương Tử Bác vẫn biết chữ.

Ngoài ra, đúng là miệng lưỡi của cậu ấy bị khô.

“Lưu manh!”

Vương Tử Bác không biết chửi Trần Hán Thăng hay là chính mình.

“Ưm…”

Hoàng Tuệ vô thức gọi một tiếng, có lẽ là do cô ta đứng không thoải mái, Vương Tử Bác nhanh chóng đỡ cô ta nằm ngủ.

“Mình có nên giúp chị Tiểu Tuệ cởi váy không?”

Nhìn thấy Hoàng Tuệ nằm xiêu vẹo, một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu Vương Tử Bác.

Giống như viết một bài văn khi còn nhỏ, đột nhiên xuất hiện hai người tí hon.

Một tên hèn mọn nói: “Mau cởi ra, cậu là bạn trai của cô ta, hai người đã hẹn hò mấy tháng rồi. Đây không phải là chuyện bình thường sao?”

Một kẻ khác chính trực nói: “Không được không được, làm vậy thì cậu sẽ biến thành Trần Hán Thăng mất. Chỉ có hắn mới thừa dịp người khác gặp nguy, Vương Tử Bác, cậu là một đồng chí tốt!”

Ngay lúc Vương Tử Bác đang ở trong tình thế khó xử, Hoàng Tuệ có lẽ bị trói buộc không thoải mái, cô ta đang tự mình tụt quần áo.

Tối nay cô ta mặc một chiếc váy của một thương hiệu nổi tiếng quốc tế, ý định ban đầu của thiết kế là muốn tôn lên sự quyến rũ của người phụ nữ ở mọi thời điểm, vì vậy chỉ cần kéo nhẹ một cái sẽ lộ ra vẻ đẹp yểu điệu của cô ta.

“Ực ực.”

Vương Tử Bác nuốt nước bọt, nhanh chóng xoay người nhưng tim đập "bịch bịch bịch" rất nhanh.

Bây giờ có một hiện tượng rất thú vị, trong trường hợp này, niêm hoa khách đầy kinh nghiệm tình trường và cậu thiếu niên mới chỉ xem video dạy học, rốt cuộc ai có thể kìm lòng được đây.

Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng đó là đồng nam, nhưng sự thật là niêm hoa khách.

Tuy nhiên, bây giờ vẫn còn thiếu một liều thuốc mạnh mẽ để Vương Tử Bác trút bỏ gánh nặng.

Sự trợ giúp thần thánh này được hoàn thành một cách tự nhiên bởi đồng đảng thân nhất.

"Ting ting ting ~"

Vương Tử Bác bị tiếng chuông điện thoại đột ngột làm cho giật mình, vừa nhìn thấy là Trần Hán Thăng gọi đến, cậu ấy vô cùng tức giận.

"Gì thế, có gì nói nhanh mẹ lên."

Cầm điện thoại, Vương Tử Bác cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Trần Hán Thăng đang cười hì hì, chỉ nói hai chữ: "Kiếm sáng."

Vương Tử Bác nghe xong, rất nhiều cảnh tượng lóe lên như chiếu phim, trong cơ thể có sức mạnh thần bí nào đó bùng cháy, giẫm lên "tiểu nhân chính nghĩa" trong đầu rồi quay trở lại mép giường tròn.

…

Sáng hôm sau, khi Thường Tiểu Bình đang cầm bản thỏa thuận để báo cáo với Trình Đức Quân, Vương Tử Bác cũng

mở mắt ra, đập vào mắt cậu ấy là một đôi mắt rất phức tạp.

Người ta luôn nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nội tâm thường được thể hiện qua đôi mắt.

Vì vậy, Vương Tử Bác đã nhìn thấy sự thăng trầm của cha, sự chăm chỉ của mẹ, sự thẳng thắn của bạn cùng phòng, sự cương quyết và bất cẩn của đồng đảng thân nhất Trần Hán Thăng.

Tuy nhiên, Vương Tử Bác thề với ông trời rằng cậu ấy chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt phức tạp như vậy, rất khó có thể diễn tả thành lời, dường như tất cả các loại cảm xúc đều hội tụ lại với nhau.

“Chị Hoàng Tuệ, em xin lỗi, em…”

Vương Tử Bác biết đêm qua cậu ấy đã làm gì.

Hoàng Tuệ đột nhiên đứng dậy quấn khăn trải giường, tự mình đi vào phòng tắm, miệng còn nói: “Lát nữa cậu ra hiệu thuốc mua cho tôi thuốc tránh thai 72 tiếng, giờ tôi chưa muốn mang thai.”

“À à, được.”

Vương Tử Bác vội vàng nói, cậu ấy ngơ ngác ngồi trên chiếc giường tròn, cho đến khi tiếng vòi hoa sen trong buồng tắm vang lên, Vương Tử Bác mới đột nhiên cười một cách ngu ngốc.

“Cuối cùng cũng có một chuyện mà mình đi trước Tiểu Trần.”

…

Chương 435: Chị muốn về nhà cùng em không?

Sau khi Hoàng Tuệ tắm xong, cô ta choàng khăn tắm bước ra ngoài, sự phức tạp trong mắt cô ta đã biến mất, dường như không khác gì mọi khi.

Vương Tử Bác bối rối khó tả, hai người đều đã như vậy rồi, phản ứng của chị Tiểu Tuệ làm sao có thể bình tĩnh như vậy được.

"Cậu cũng đi tắm đi."

Hoàng Tuệ nói.

"À vâng."

Động tác của Vương Tử Bác có chút chậm lại, thật ra cậu ấy có rất nhiều điều muốn nói, chỉ là không biết nói như thế nào.

Trước khi vào phòng tắm, Vương Tử Bác quay lại nhìn Hoàng Tuệ, phát hiện cô ta đang ngồi ở mép giường, nhìn xuống điện thoại và đọc tin nhắn, không quan tâm đến bản thân một chút nào.

Loại cảm giác này khiến Vương Tử Bác vô cùng thấp thỏm, trong tình huống bình thường, chẳng phải con gái nên nhào vào trong vòng tay của người con trai, con trai vòng tay qua vai cô gái và nhỏ giọng an ủi sao.

"Mình có nên chủ động hơn không?"

Vương Tử Bác nghĩ thầm, Trần Hán Thăng không dạy cậu ấy thao tác trong tình huống như vậy, mọi thứ đều tùy thuộc

vào ý nghĩ chân thực trong nội tâm của chính cậu ấy.

Vì vậy, Vương Tử Bác nghĩ một lúc rồi đột nhiên đến trước mặt Hoàng Huệ, hành động này thậm chí khiến Hoàng Tuệ giật mình.

"Tưởng cậu đi tắm mà?" Hoàng Tuệ hỏi.

"Chị Hoàng Tuệ, em… em sẽ chịu trách nhiệm!"

Vương Tử Bác nói lời thề này một cách khó khăn và căng thẳng.

Vẻ mặt của Hoàng Tuệ rất kỳ lạ, cô ta chớp mắt nhìn Vương Tử Bác, cuối cùng nói: "Cậu đi tắm trước đi."

"Cảm giác tùy ý" của Hoàng Tuệ đã khiến trái tim Vương Tử Bác trống rỗng, cậu ấy vừa suy tư vừa tắm rửa, có lẽ lời hứa của cậu ấy không đủ thực tế, hắn nên thật sự thực hiện điều đó.

"Làm sao thực hiện đây?"

Vương Tử Bác nghĩ một lúc và cảm thấy rằng cậu ấy nên đưa chị ấy đến gặp một người bạn tốt, mặc dù Trần Hán Thăng và Hoàng Tuệ đã gặp nhau rồi, nhưng lần này thì khác.

"Đi gặp với thân phận là người phụ nữ của mình!"

Vương Tử Bác nói với chính mình.

Cậu ấy thực sự đã làm điều này, nên lập tức gọi điện cho Trần Hán Thăng sau khi tắm xong.

"Tối hôm qua…"

Trần Hán Thăng còn muốn trêu chọc cậu ấy thêm vài câu, nhưng lại bị Vương Tử Bác cắt ngang: "Buổi trưa tao và Hoàng Tuệ muốn ăn một bữa cùng mày."

"Vậy là kiếm sáng thành công rồi à."

Lời nói của Trần Hán Thăng vẫn không đứng đắn như vậy: "Vậy thì tìm một quán ăn nhỏ gần đó, để ba người cùng nhau dùng bữa."

"Không được, mày vẫn phải dẫn theo Thẩm Ấu Sơ."

Vương Tử Bác liếc nhìn Hoàng Tuệ, chị ấy vẫn đang cúi đầu nghịch điện thoại, như thể không quan tâm đến hành vi của mình.

"Dẫn theo cô ấy làm gì?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Tao dẫn theo bạn gái của tao, mày dẫn theo bạn gái của mày, chúng ta lấy thân phận như vậy để đi ăn!"

Vương Tử Bác nghiêm túc nhấn mạnh.

Trần Hán Thăng hiểu Vương Tử Bác đang hy vọng hắn sẽ tôn trọng Hoàng Tuệ, không giống như trước đây.

"Ừ, cứ vậy đi."

Trần Hán Thăng trầm ngâm một lúc: "Mày và Hoàng Tuệ đến căn tin của trường đi, nếu đã là người của mình rồi không cần thiết phải ăn ở bên ngoài, tùy tiện đối phó chút đi."

Vương Tử Bác rất vui khi nghe điều này, tính cách của Trần Hán Thăng, càng khách sáo thì càng không phải chuyện tốt, không khách sáo thì chứng tỏ tầm quan trọng của bạn trong lòng hắn.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Tử Bác kích động nói với Hoàng Tuệ: "Một lát nữa chúng ta sẽ tới đại học Tài Chính, em đã hẹn Tiểu Trần và Thẩm Ấu Sở đi ăn rồi."

Hoàng Tuệ vốn dĩ muốn từ chối, nhưng nhìn thấy sự chân thành và kiên quyết trong mắt Vương Tử Bác, cô ta lại do dự một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Sau khi hai người rời khỏi khách sạn, khu đại học Giang Lăng dường như không có gì thay đổi, ngoại trừ trời có chút mây mù, nhưng vẫn có rất nhiều sinh viên ra vào, cửa hàng quần áo ven đường đang phát bài "Lần đầu tiên" của Quang Lương.

"Lần đầu tiên anh nói yêu em, hơi thở buồn và tim anh cứ rung lên; lần đầu tiên anh nắm tay em, anh mất phương hướng và không biết đi đâu …"

Vương Tử Bác nghe thấy, đột nhiên nắm lấy tay trái của Hoàng Tuệ.

Hành động này tương đối hiếm thấy giữa hai người, trước đây Hoàng Tuệ muốn mua một thứ gì đó thì mới ôm Vương Tử Bác làm nũng.

Nhìn thấy tay mình đang bị giữ chặt, Hoàng Tuệ có lẽ còn chưa kịp phản ứng, nên cứ đi cả chục bước như thế, khi Vương Tử Bác đang vui vẻ thì Hoàng Tuệ đột nhiên rụt lại.

"Trời nóng quá, lòng bàn tay tôi đẫm mồ hôi."

Hoàng Tuệ giải thích.

Vương Tử Bác gật đầu, giả vờ như không nhìn thấy lông mày hơi nhăn lại của Hoàng Tuệ, hy vọng đó không phải là sự ghét bỏ.

Hai người đã thế này rồi, tại sao chị ấy lại ghét bỏ?

Khi đến căn tin của đại học Tài Chính, Vương Tử Bác nhìn thấy Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sơ đang đứng ở cửa.

Một người chống nạnh nghe điện thoại, dường như tâm trạng khá là kích động; người kia ôm một chiếc túi vải nhỏ và lặng lẽ chờ đợi bên cạnh.

Vương Tử Bác khá là cảm động, với tính khí của Trần Hán Thăng, đây là lần đầu tiên cho thấy hắn đã nghe lời mình.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng, Hoàng Tuệ nở một nụ cười kính sợ: “Trần tổng, Ấu Sở.”

Trần Hán Thăng gật đầu, hắn đang gọi điện thoại: “Chủ tịch Trình, ông nghe tôi giải thích đã, làm gì có chuyện này, tôi lấy nhân cách của mình ra đảm bảo, hợp đồng kia nhất định là giả!”

Không biết người đối diện là ai mà ép Trần Hán Thăng phải “lấy nhân cách của mình ra bảo đảm” .

“Được rồi, nếu ông đã không tin thì tôi cũng đành chịu. Tóm lại, tôi nói không nghĩa là không, hay là ông có thể ra lệnh cho những người nhận quyền bên dưới hủy hợp tác với Hỏa Tiễn 101 trên toàn bộ cung đường.”

Trần Hán Thăng cúp máy, còn nóng nảy lẩm bẩm: “Con mẹ mày thằng chó!”

“Ai vậy?”

Vương Tử Bác hỏi.

“Không sao.”

Trần Hán Thăng xua tay, không muốn nói thêm.

Vương Tử Bác cũng không để tâm, Trần Hán Thăng thường xuyên mắng chửi người khác, cậu ấy chỉ vào Hoàng Tuệ và nói: “Tiểu Trần, đây là Hoàng Tuệ.”

Trần Hán Thăng quay đầu lại, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc đánh giá Vương Tử Bác: “Tao biết từ hai năm trước rồi.”

Vương Tử Bác không khỏi vỗ đầu, cậu ấy muốn biểu đạt thân phận của cậu ấy và Hoàng Tuệ bây giờ đã khác trước.

Hoàng Tuệ chào Thẩm Ấu Sở một cách thân mật, mặc dù quần áo của Thẩm Ấu Sở rất bình thường, nhưng Hoàng Tuệ

biết rằng những món hàng xa xỉ ở Tân Nhai Khẩu đối với cô ấy mà nói chỉ là được giữ ở quầy mà thôi.

Khi Thẩm Ấu Sơ muốn, hắn có thể mua lại mà không gặp khó khăn gì.

Bốn người tìm một bàn và ngồi xuống, Trần Hán Thăng mua vài đĩa rau xào, đương nhiên những món này không thể so với với sự xa hoa trong khách sạn, nhưng Trần Hán Thăng ăn rất nhanh, Thẩm Ấu Sơ cũng gắp từng miếng rau xanh.

"Thật là một cặp đôi kỳ lạ. Trông họ chẳng giống người giàu có chút nào."

Hoàng Tuệ thèm ăn một chút dầu mỡ, nhưng cô ta không dám để lộ ra.

Cuối cùng sau khi kết thúc bữa ăn, Vương Tử Bác đột nhiên trịnh trọng nói: "Tiểu Trần, tao muốn đưa chị Tiểu Tuệ về nhà ra mắt cha mẹ."

"Hả?"

Trần Hán Thăng mở to mắt.

Phản ứng của Hoàng Tuệ còn khoa trương hơn, "phụt" một cái, cô ta nhổ hết bát canh đang uống lên bàn, còn bị sặc và ho liên tục.

Thẩm Ấu Sơ lấy khăn giấy từ trong túi vải nhỏ và đưa cho Hoàng Tuệ, cô ta liếc nhìn Vương Tử Bác bằng ánh mắt khó tin, đứng dậy đi đến bồn rửa mặt trong căn tin.

"Mày bị thần kinh rồi đúng không."

Trần Hán Thăng không nhịn được mà chửi: "Tại sao mày phải dẫn chị ta đi gặp cô Lục?"

"Bọn tao đã bước qua giới hạn kia rồi, tao muốn để chị ấy yên tâm." Vương Tử Bác nghiêm túc nói.

“Mày muốn bản thân mày yên tâm thì có.”

Trần Hán Thăng giễu cợt: “Khẳng định bản thân sẽ không rời đi, cái này chỉ có thể gọi là lòng trung thành, khẳng định Hoàng Tuệ sẽ không rời đi, cái này mới gọi là cảm giác an toàn. Mày muốn dẫn Hoàng Tuệ về ra mắt cha mẹ chỉ vì muốn tăng cảm giác an toàn cho chính mày mà thôi.”

Lúc này, Hoàng Tuệ rửa sạch khóe miệng và trở lại, Vương Tử Bác vẫn đang cố chấp giải thích.

“Chị Tiểu Tuệ, em không nói đùa.”

Vương Tử Bác nói một cách chân thành và đơn thuần: “Chúng ta đã xác định quan hệ rồi, em muốn đưa chị về gặp cha mẹ” .

Hoàng Tuệ liếc nhìn Trần Hán Thăng: “Vẫn còn quá sớm.”

“Đâu còn sớm nữa.”

Vương Tử Bác rất kiên trì.

Hoàng Tuệ không nói gì nữa.

Trần Hán Thăng đột nhiên thấy rất thú vị, Hoàng Tuệ sẽ trả lời như thế nào nếu hắn không có ở đây.

“Ting ting ting.”

Điện thoại lại vang lên, Trần Hán Thăng lắc đầu nói: “Tao bận chút việc, mọi người về đi, buổi chiều Hoàng Tuệ không cần đi làm, nghỉ ngơi một chút đi.”

Nói xong hắn nghênh ngang tiêu sái bước ra khỏi căn tin, sau khi Thẩm Ấu Sơ chào tạm biệt một cách lịch sự, cô cũng lon ton chạy tới cửa căn tin và nhìn thấy Trần Hán Thăng đang đứng ở cửa, một tay cầm điện thoại, tay kia duỗi ra.

Thẩm Ấu Sơ có chút ngại ngùng, nhưng cũng nhẹ nhàng nắm lấy, im lặng nghe Trần Hán Thăng lấy “nhân cách” của

mình ra bảo đảm và thề thốt.

Vương Tử Bác rất ngưỡng mộ, bất kể là Tiêu Dung Ngư hay Thẩm Ấu Sơ, mối quan hệ của họ với Trần Hán Thăng đều có một khía cạnh cực kỳ tốt đẹp.

“Chị Tiểu Tuệ, chúng ta cũng đi thôi.”

Vương Tử Bác cũng vươn tay ra, cậu ấy muốn kéo Hoàng Tuệ đi.

Nhưng không ngờ, Hoàng Tuệ chỉ tự mình đứng lên: “Tôi cũng về trước đây, tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt.”

“À… được.”

Vương Tử Bác ngây người gật đầu, cậu ấy đột nhiên mất hết dũng khí, không dám đề nghị Hoàng Tuệ theo cậu ấy trở về Cảng Thành lần nữa.

…

Chương 436: Lưu Bằng Phi, Trần Hán Thăng để cậu chịu tiếng xấu rồi

Sau khi Hoàng Tuệ rời đi, Vương Tử Bác ngồi một mình trong căn tin của trường đại học Tài Chính, cậu ấy vẫn không hiểu, sau đêm qua chẳng phải quan hệ giữa hai người đã trở nên thân mật hơn sao?

Tại sao Hoàng Tuệ không những rất bình tĩnh, mà còn có vẻ không quan tâm chút nào.

Căn tin càng ngày càng ít sinh viên, chỉ còn một số cặp đôi vẫn ngồi trong góc, cô nhân viên đang dọn dẹp vệ sinh, hỗn hợp mùi thuốc khử trùng và rau cải dầu không ngừng xộc vào mũi Vương Tử Bác.

"Haizz."

Vương Tử Bác thở dài một tiếng, đi tới cửa căn tin thì phát hiện bên ngoài trời đang mưa nhỏ, tuy không lớn nhưng cũng vừa đủ làm mờ tầm nhìn.

Cậu ấy do dự ở cửa một lúc lâu, cuối cùng gọi điện cho Trần Hán Thăng, một số vấn đề vẫn chưa được giải quyết khiến cậu ấy luôn cảm thấy bế tắc trong lồng ngực.

Không ngờ đường dây của Trần Hán Thăng lại bận, hôm nay hình như công việc của hắn khá bận, Vương Tử Bác cáu kỉnh gọi thêm ba lần nữa, cuối cùng cũng kết nối được.

"Mày đang ở đâu?"

Vương Tử Bác hỏi thẳng.

Trần Hán Thăng cũng khó hiểu: “Thẩm Ấu Sơ và tao đang ở trong thư viện, còn chúng mày thì sao?”

“Chị Tiểu Tuệ về rồi, tao vẫn đang ở căn tin, bây giờ tao sẽ đi tìm mày.”

Vương Tử Bác không đợi Trần Hán Thăng trả lời mà lập tức cúp điện thoại, lao tới thư viện trong cơn mưa, nói chung cậu ấy cũng không lạ gì với đại học Tài Chính.

“Việc gì gấp thế, bố mày cũng đang bận đấy.”

Trần Hán Thăng đang đợi bên ngoài thư viện, răng nanh cắn đầu điếu thuốc bằng bọt biển, lông mày nhíu lại, rõ ràng là cơn giận của hắn rất nghiêm trọng.

Vương Tử Bác cũng giật thót tim, cậu ấy cũng dừng nói về bản thân, quan tâm hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Thằng ngu Lưu Bằng Phi, anh ta biết trước sẽ bị tao đuổi việc nên đã trộm một số tài liệu quan trọng của công ty đưa cho bên Thâm Thông.”

Trần Hán Thăng hung hăng đập tàn thuốc: “Tao rất muốn băm nát tên khốn nạn này!”

“Tài liệu quan trọng nào?”

Vương Tử Bác sờ lên vết nước trên má hỏi.

Mưa bên ngoài càng lúc càng nặng hạt, mặt đất trước thư viện ướt sũng. Gió lùa vào từng cơn chạm vào da thịt, vừa ướt lại có chút mát lạnh.

Trần Hán Thăng nhìn vào mặt bạn mình, chậm rãi nói: “Bây giờ đã là tháng 10 năm 2004 rồi, trước đây tao đã soạn thảo một tài liệu, mục đích chính là gây áp lực và thương lượng với chuyển phát nhanh Thâm Thông, hy vọng sẽ tăng hoa hồng cho việc thu nhận chuyển phát nhanh vào năm 2005. Kết quả là Lưu Bằng Phi đã gửi tài liệu này cho lãnh đạo của

Thâm Thông, bên phía họ rất tức giận, cảm thấy tao không biết điều.”

“Cái thằng chó này!”

Vương Tử Bác tức giận chửi: “Chính anh ta không quản được nửa người dưới của mình, bị đuổi việc là lỗi của anh ta, vậy mà còn muốn hy sinh lợi ích của toàn bộ công ty để chôn cùng.”

“Không chỉ vậy.”

Trần Hán Thăng phả ra một làn khói trắng nhàn nhạt: “Lỡ như Thâm Thông không hợp tác với Hỏa Tiễn 101, chúng ta không có nguồn lực vận chuyển, cuối cùng chỉ có thể đóng cửa hoặc phá sản.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

Vương Tử Bác sửng sốt, không phải nghe nói đài truyền hình trung ương sẽ tới phỏng vấn sao, sao lại sắp phá sản mất rồi?

Trần Hán Thăng gật đầu: “Thương trường giống như chiến trường, thắng thua là chuyện diễn ra trong chốc lát. Thế mày tìm tao có việc gì?”

“Hì, không đáng nhắc đến nữa.”

Vương Tử Bác đột nhiên không muốn nói nữa, so với việc hàng nghìn sinh viên đại học làm bán thời gian như Hỏa Tiễn 101 thì việc bản thân cậu ấy có phần không đáng nhắc tới.

Không ngờ Trần Hán Thăng không chịu buông tha, liếc nhìn Vương Tử Bác nói: “Mày không nói thì bố mày cũng biết, ban nãy ở căn tin mày còn muốn dẫn Hoàng Tuệ về Cảng Thành, chẳng qua là mày đang vội vàng chứng minh mình muốn chịu trách nhiệm, nhưng Hoàng Tuệ có vẻ không nhiệt

tình cho lắm, cho nên mày bắt đầu hoài nghi nhân sinh chứ gì.”

Vương Tử Bác thấy vậy không có giấu diếm, ngơ ngác hỏi: “Đúng vậy, tại sao chứ?”

“Mức độ coi trọng của hai người không giống nhau.”

Trần Hán Thăng phân tích: “Mày là một thằng trai tân, cảm thấy có chuyện xảy ra thì phải nỗ lực hướng tới hôn nhân, nhưng Hoàng Tuệ không nhất thiết phải nghĩ như vậy. Thực ra vẫn là do trải nghiệm quá ít, chút chuyện nhỏ cũng gây ảnh hưởng lớn.”

Trần Hán Thăng giải thích như vậy, Vương Tử Bác thậm chí còn buồn bực hơn, nghĩa đen là mức độ coi trọng của hai người đối với chuyện này không giống nhau, thật ra nó còn phản ánh rằng trải nghiệm của Hoàng Tuệ phức tạp hơn cậu ấy rất nhiều.

“Đừng nghĩ nhiều về chuyện đấy nữa.”

Trần Hán Thăng gọi điện thoại, kêu Thẩm Ấu Sơ lấy ô ra, hắn đưa cho Vương Tử Bác và nói: “Mày cầm ô về đi, đừng tha thiết với Hoàng Tuệ nữa, mày cũng nên kiềm chế bản thân mình trước, sắp tới tao sẽ tới thành phố Thượng Hải một chuyến.”

Vương Tử Bác gật đầu, biết lúc này không thể quấy rầy Trần Hán Thăng, nhưng khi đang chờ xe buýt, cậu ấy chợt nhớ tới vẻ ưu tư trên mặt bạn mình, trong lòng cũng rất tức giận.

“Cái thằng chó Lưu Bằng Phi.”

Vương Tử Bác lẩm bẩm một tiếng, rõ ràng là xe buýt số 97 đến khu đại học Tiên Ninh đã qua, nhưng cậu ấy lại đi bộ thẳng đến hướng khác.

…

Trong văn phòng của Hỏa Tiễn 101 trên đường Đông Thiên Nguyên, một số sinh viên đại học đang lặng lẽ giải quyết công việc, thực ra Thu An Bình và Ôn Linh đều là nhân viên chính thức vì họ đã tốt nghiệp vào tháng 7 năm nay.

“Sư tỷ Thu, em đi pha chút hồng trà, lát nữa chị uống nhé.”

Nhiếp Tiểu Vũ bưng tách trà và nhắc nhở Thu An Bình.

Thu An Bình gật đầu, vẻ mặt vô cùng phờ phạc.

Nhiếp Tiểu Vũ thở dài, vốn là một cặp đẹp đôi biết bao nhiêu, mọi người trong Hỏa Tiễn 101 đều ghen tị với họ, vậy mà bây giờ lại sa sút đến mức này.

Lưu Bằng Phi sắp bị đuổi việc, Thu An Bình như đang trong cơn mê, mọi người trong văn phòng đều quan tâm đến Thu An Bình nhiều hơn.

“Két két két ~”

Cửa kính đột nhiên bị đẩy ra, Nhiếp Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, phát hiện là Vương Tử Bác nên cũng không quan tâm.

Nào ngờ Vương Tử Bác không ngoan ngoãn như mọi khi, cậu ấy đi thẳng đến chỗ Thu An Bình, thô lỗ hỏi: “Con chó Lưu Bằng Phi đang ở đâu?”

Giọng nói không mấy thân thiện này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, ngay cả Khổng Tĩnh ở tầng hai cũng liếc nhìn xuống dưới.

“Tôi không biết tung tích của anh ta.”

Thu An Bình bình tĩnh đáp.

“Chị là bạn gái của anh ta, không biết anh ta đã đi đâu sao?”

Vương Tử Bác lớn tiếng chất vấn, trên khuôn mặt ngăm đen và mái tóc đều là nước mưa.

“Tôi đã bảo là không biết rồi.”

Thu An Bình run run môi, có thể thấy cô ấy cũng đang kìm nén cảm xúc: “Hơn nữa chúng tôi không còn là người yêu nữa.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhận thấy có điều gì đó không ổn, vội vàng đứng giữa Vương Tử Bác và Thu An Bình: “Tử Bác, cậu sao vậy, sao đột nhiên muốn tìm Lưu Bằng Phi, anh ta không còn là nhân viên của Hỏa Tiễn 101 nữa.”

“Đúng vậy, anh ta quả thực không phải là nhân viên của Hỏa Tiễn.”

Vương Tử Bác dường như muốn trút bỏ mọi bực bội từ chuyện của Hoàng Tuệ, cậu ấy đập mạnh chiếc ô xuống đất.

“Tuy nhiên, thằng chó này lại đến Thâm Thông để tố giác, Tiểu Trần vốn định tăng giá vào năm sau để đòi quyền lợi cho chúng ta. Kết quả là vì Lưu Bằng Phi tố giác, Thâm Thông có thể sẽ chấm dứt hợp tác, chưa biết chừng Hỏa Tiễn 101 có thể sắp phải đóng cửa! ! !”

Vương Tử Bác hét to câu nói cuối cùng, không chỉ là khí thế của cậu ấy, mà còn cả ngôn ngữ của cậu ấy.

Lưu Bằng Phi tố giác?

Thâm Thông chấm dứt hợp tác?

Hỏa Tiễn 101 sắp phải ngừng hoạt động?

Những lời này càng nghe càng đáng sợ hơn, ngay cả Thu An Bình cũng không thể tin được.

“Sao cậu biết chuyện này?” Nhiếp Tiểu Vũ hỏi.

“Tiểu Trần nói.”

Vương Tử Bác tức giận nói: “Chẳng lẽ cậu ấy lấy công ty của mình ra đùa?”

Thu An Bình kiên cường hơn tưởng tượng, cô ấy lặng lẽ lấy điện thoại di động ra gọi cho Lưu Bằng Phi, sau khi kết nối được với anh ta, hai tay Thu An Bình run lên.

"Anh đang ở trụ sở của Thâm Thông?"

Thu An Bình hỏi.

Lưu Bằng Phi do dự một hồi, cuối cùng nói thật: "Ừ."

"Anh đã đi tố giác?"

Thu An Bình vẫn không muốn tin vào điều đó.

Lưu Bằng Phi biết rằng Thâm Thông đã nói chuyện với Trần Hán Thăng, anh ta không thể che giấu chuyện này, vì vậy cũng thừa nhận luôn: "Đúng, không sai."

"Tại sao?"

Thu An Bình bật khóc: "Chỉ vì Trần tổng sa thải anh sao?"

"Không hẳn!"

Chuyện tới nước này, Lưu Bằng Phi cũng không còn gì phải giấu giếm: "Trần Hán Thăng muốn bán Hỏa Tiễn 101, anh chỉ đang ngăn cản hắn!"

"Anh xạo lìn!"

Vương Tử Bác giật lấy điện thoại mắng: "Hiện tại Hỏa Tiễn 101 phát triển tốt như vậy, hắn não tàn chắc mà muốn bán công ty, anh nói dối mà cũng không tìm được lý do đàng hoàng!"

Không chỉ Vương Tử Bác, Nhiếp Tiểu Vũ, Thượng Băng, Trương Minh Dung, kể cả Thu An Bình, không ai tin rằng Trần Hán Thăng sẽ bán Hỏa Tiễn 101.

Bây giờ đang trong xu hướng phát triển, tại sao Trần Hán Thăng lại muốn bán Hỏa Tiễn 101?

Ngoại trừ Khổng Tĩnh.

Ở trên tầng hai, Khổng ngự tỷ nghe tiếng mưa "tí ta tí tách" ngoài cửa sổ, khoanh chân thon thả uống hồng trà làm ấm bụng, cô cho rằng Trần Hán Thăng thậm chí còn không muốn mang theo cái danh ô nhục này, đã tìm được người để đổ tội cho rồi.

Hắn thà giả vờ bị "kẻ phản bội" tố giác và khiến công việc kinh doanh thất bại, còn hơn là nhận trách nhiệm đột ngột bỏ rơi những người bạn đồng hành của mình để lấy tiền và ra đi khi công việc kinh doanh đang ở đỉnh cao.

"Càng ngày càng thú vị. Đây là muốn người ta nhớ tới công lao của mình đây mà, bây giờ hãy xem việc buôn bán này, cuối cùng có thể bàn tới bao nhiêu tiền."

…

Chương 437: Thượng Đế thích người phụ nữ gợi cảm

"… Chuyện chính là như vậy mà. Vương Tử Bác đến văn phòng hỏi chất vấn sư tỷ Thu, hỏi Lưu Bằng Phi đâu rồi."

Khi Nhiếp Tiểu Vũ báo tin cho Trần Hán Thăng, trong lòng vẫn còn lưu lại cảm giác sợ hãi: "Trước đây nhìn không ra tính khí của Vương Tử Bác lại như vậy. Nếu Lưu Bằng Phi ở đây, cậu ấy nhất định sẽ đánh nhau."

"Tử Bác mà, không có gì ngạc nhiên."

Trần Hán Thăng mỉm cười, cũng có chút cảm khái nói: "Cậu ấy đúng là rất ngoan ngoãn, nhưng cũng rất trọng nghĩa khí. Dù sao cũng là huynh đệ mấy chục năm."

"Hừ, hai cậu bao nhiêu tuổi chứ, lại còn huynh đệ mấy chục năm."

Nhiếp Tiểu Vũ bĩu môi, ngay sau đó một nỗi lo khác hiện lên trong đầu cô ấy: "Vậy rốt cuộc những gì Vương Tử Bác nói là đúng hay sai, Thâm Thông thực sự sẽ chấm dứt hợp tác với Hỏa Tiễn 101?"

Trần Hán Thăng gật đầu: "Có khả năng như vậy. Lỡ như Hỏa Tiễn 101 phá sản hoặc bị mua lại, cô có dự định gì không?"

"Hả?"

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn Trần Hán Thăng, trong mắt cô ấy hiện lên một chút buồn bã, mặc dù chuyện này vẫn chưa xảy ra,

nhưng chỉ cần cô ấy nghĩ đến khả năng như vậy, cô ấy đã cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

"Bộ trưởng Trần, cậu nhất định có thể giải quyết vấn đề này."

Cuối cùng, Nhiếp Tiểu Vũ lại đặt hy vọng lên người nam sinh đã tự mình thành lập Hỏa Tiễn 101.

"Kinh doanh mà, không có chuyện gì là 100%."

Trần Hán Thăng pha trò: "Đừng bảo cô nghĩ tôi là Thượng Đế vạn năng nhé?"

Nhiếp Tiểu Vũ im lặng hồi lâu, đột nhiên chửi Lưu Bằng Phi: "Tên khốn nạn này, tại sao anh ta lại làm ra chuyện này!"

"Nói chung là tôi không quan tâm."

Nhiếp Tiểu Vũ lại giậm chân với Trần Hán Thăng: "Tôi cũng không có dự định nào khác. Tóm lại là tôi sẽ đi theo Bộ trưởng Trần. Tuy tôi không xinh nhưng tôi vẫn đủ tư cách làm một thư ký nhỏ!"

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, sau khi Nhiếp Tiểu Vũ rời đi, hắn mới lầm bầm lầu bầu nói: "Đi theo tôi thì đúng rồi, bởi vì ở một mức độ nào đó, tôi thực sự chính là Thượng Đế."

…

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng lái xe đến công ty Thâm Thông ở thành phố Thượng Hải, hắn thậm chí còn không dẫn theo Khổng Tĩnh, bởi vì bầu không khí chắc chắn sẽ không quá đẹp, Khổng Tĩnh cũng không thích hợp.

Một mình một xe, thật sự có chút giống Quan Vân Trường cầm đao đến nơi hẹn.

Đúng như dự đoán, Trần Hán Thăng từng được đối xử như một khách quý, hôm nay thậm chí còn không có một tách trà

nóng, ngồi khô khốc trong phòng chờ.

Trong thời tiết hơn 30 độ, điều hòa cố tình bị tắt.

“Tao đụ hết cha mẹ chúng mày.”

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng vẫn là Trần Hán Thăng, hắn không có hứng thú giả vờ làm người có văn hóa, cũng không tin vào “tĩnh tâm tự dưng sẽ mát”, hắn cởi ngay áo sơ mi ngắn tay hưởng thụ không khí mát mẻ, sau đó lấy thuốc ra và hút từng điếu một.

Lần này hắn tới để lừa tiền, vì vậy Thâm Thông không vui cũng là chuyện bình thường, bị lạnh nhạt có là cái đếch gì đâu.

Sau hơn bốn mươi phút chờ đợi, bên ngoài hành lang vang lên tiếng náo loạn.

Em vợ của Trình Đức Quân - Chu Lỗi bất ngờ xông vào cùng một nhóm người, định đấm luôn mà không nói một lời, trong miệng còn chửi: “Con mẹ nó cái thằng phản chủ này, Hỏa Tiễn 101 vừa mới phất lên thì muốn bán ngay cho Thuận Phong, mày có xứng đáng với sự vun đắp và hỗ trợ của Thâm Thông không?”

“A A ~~~”

Trần Hán Thăng hét lên một tiếng, nhẹ nhàng nằm dưới đất.

“A Lỗi, dừng tay lại!”

May mắn thay, Trình Đức Quân đã xuất hiện, vừa rồi họ đang họp, chủ đề nghiên cứu chính là bản hợp đồng “69 triệu”.

Ngay sau khi cuộc họp kết thúc, Chu Lỗi tức giận không kìm được, lập tức vận dụng khả năng đánh đấm khi mới đi theo Trình Đức Quân, anh ta đã tới tuổi trung niên, nhưng sắc tâm và tính khí vẫn không bị bào mòn.

Trần Hán Thăng đúng là một con chó hoang. Hắn vẫn đang hợp tác với Thâm Thông ở đây, nhưng lại nói chuyện với Thuận Phong về việc mua lại.

Điều này giống như một cặp vợ chồng, hai người đang thảo luận về kế hoạch phát triển trong tương lai của đứa con, nhưng người chồng lại bí mật chuẩn bị đi đăng ký kết hôn với một người phụ nữ khác.

Đáng đánh!

Tuy nhiên, Trình Đức Quân là chủ tịch của một công ty lớn, Chu Lỗi có thể làm được điều này, nhưng ông ta không thể.

Ngoài ra, Trần Hán Thăng thực sự không phải là một quả hồng mềm, đừng nói đến chuyện có giáo sư Tôn Bích Dư đứng sau, nếu hắn thật sự bán Hỏa Tiễn 101 cho Thuận Phong hay Trọng Thông thì lúc đó mới gọi là khóc không ra nước mắt.

Chuyện trên thế giới này, chỉ cần có thể bàn, hoặc chỉ cần muốn bàn thì đều có cách giải quyết.

"Hắn bị thương ở đâu?"

Trình Đức Quân cũng rất căng thẳng khi nghe thấy tiếng kêu "đau đớn" của Trần Hán Thăng.

Tuy nhiên, sau khi Trình Đức Quân gạt đám đông sang một bên, ông ta thấy rằng mặc dù Trần Hán Thăng đang nằm trên mặt đất và không mặc áo trên người, nhưng không có dấu hiệu bị đánh.

"Anh rể, em còn chưa chạm vào hắn mà."

Chu Lỗi cũng ngẩn ra: "Con mẹ nó em còn chưa làm gì mà hắn đã gào lên nằm rạp xuống đất."

"Tôi chỉ kêu trước mà thôi."

Lúc này, Trần Hán Thăng đang nằm trên sàn lên tiếng: "Cái nắm tay to lớn của giám đốc Chu quá đáng sợ. Tôi lo lắng mình sẽ bị đánh chết trước khi kịp hét lên, cho nên mới hét trước một tiếng."

Thực ra dưới mặt đất khá mát mẻ, Trần Hán Thăng rất hối hận vì đã không nằm xuống sớm hơn.

Trình Đức Quân chỉ có thể lắc đầu nói: "Hán Thăng, cậu đứng lên trước đi."

"Tôi không đứng."

Trần Hán Thăng dứt khoát từ chối: "Trừ khi chủ tịch Chu hứa sẽ không đánh tôi, nếu không sớm muộn gì tôi cũng phải nằm xuống. Bây giờ đứng lên có ý nghĩa gì chứ?"

"Con mẹ nó, cậu làm tôi tức chết rồi đấy!"

Chu Lỗi nhấc ghế muốn đập chết Trần Hán Thăng: "Ai tôi cũng từng gặp rồi, nhưng tôi chưa từng thấy một tên khốn kiếp mặt dày như cậu, cậu còn xứng làm người không?"

Thế này là chuẩn bị sử dụng"hung khí" rồi, những người khác nhanh chóng ngăn cản, thật ra đấm mấy cũng không sao, nhưng nếu đập thật thì sẽ phải ngồi tù.

Thực sự nghĩ rằng nếu phải lên tòa, anh ta có thể đánh bại Tôn Bích Dư sao?

Nhưng Trần Hán Thăng thực sự quá khốn nạn, không muốn chịu thiệt một chút nào, nằm xuống trước khi nắm đấm chạm vào người mình, không chỉ Chu Lỗi tức giận mà nhiều lãnh đạo của Thâm Thông cũng muốn lao lên và giẫm đạp hắn.

"Được rồi, tôi hứa với cậu."

Trình Đức Quân muốn bàn chuyện, làm sao có thể để mặc Trần Hán Thăng và Chu Lỗi lộn xộn ở đây, ông ta nhìn chằm

chằm vào Chu Lỗi và cảnh cáo: "Nếu cậu lại nổi cáu lần nữa thì về thẳng Đồng Lư đi."

Đây là một hình phạt rất nghiêm khắc. Quê hương tổ tiên của Trình Đức Quân và Chu Lỗi là Đồng Lư, quay trở lại tương đương với việc dưỡng lão.

Sắc mặt Chu Lỗi ngưng trọng, anh ta trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng, nhưng đã đặt ghế xuống.

Lúc này Trần Hán Thăng mới từ trên mặt đất bò dậy, hắn còn không phủi bụi, khoác luôn chiếc áo tay ngắn lên người, áo sơ mi dính mồ hôi bỗng trở nên nhăn nheo.

Nhưng hắn không bận tâm chút nào, vỗ mông bước vào phòng họp mà không cần quan tâm đến hình ảnh hay vẻ bề ngoài của mình, dường như chỉ có lợi ích mới là điều mà hắn quan tâm, một nhà tư bản thực dụng rất điển hình.

Trình Đức Quân vô cùng xúc động, ông ta bước đến và nói với Trần Hán Thăng, "Nếu cậu sinh ra vào 10 năm trước, ví dụ năm nay không phải là 2004 mà là 1994, chưa biết chừng ngươi có thể tạo ra một kỷ nguyên vĩ đại."

Trần Hán Thăng quay lại đánh giá Trình Đức Quân, thấy ông ta không có ý giễu cợt nên mới nghiêm túc trả lời: "Chủ tịch Trình, thời thế luôn thay đổi, năm 1994 không tồi, chưa biết chừng năm 2004 còn tốt hơn."

"Tốt hơn chỗ nào?"

Trình Đức Quân đuổi theo và hỏi, dường như ông ta muốn trao đổi rõ hơn với Trần Hán Thăng.

Thật không may là Trần Hán Thăng lại không hứng thú, hắn nhún vai nói: "Các cô gái năm 2004 đều biết ăn diện. Tôi thích gợi cảm một chút, tốt nhất là gợi cảm một cách lẳng lơ."

"Cậu…"

Trình Đức Quân có chút không nói nên lời, đây thật sự là một tên lưu manh vô liêm sỉ, khiến người ta hận đến nghiến răng, nhưng không thể làm gì hắn.

…

Chương 438: Sự khởi đầu của năm tháng núi sông

Trong phòng họp của công ty Thâm Thông, một số lãnh đạo cấp cao đang cầm bản sao của "Thỏa thuận đàm phán về việc mua lại Hỏa Tiễn 101 của chuyển phát nhanh Thuận Phong", Trần Hán Thăng cũng có một bản sao trước mặt.

"Trần Hán Thăng, cậu không cảm thấy xấu hổ khi nhìn thấy bản thỏa thuận này sao?"

Mặc dù Chu Lỗi không thể động thủ, nhưng vẫn có thể dùng miệng để chế nhạo.

Tuy nhiên, ông ta hơi đần, ngôn từ công kích có thể ảnh hưởng đến Trần Hán Thăng một chút được không?

Quả nhiên, Trần Hán Thăng chỉ cầm lên lật xem tùy ý, sau đó ném thỏa thuận xuống bàn "bụp" một cái: "Tôi vẫn giữ câu nói kia thôi, đây không phải do tôi vạch ra, tôi cũng không biết tại sao lại có bản thỏa thuận như vậy."

"Hừ hừ."

Chu Lỗi hừ một tiếng, chuyện tới nước này rồi mà vẫn giả ngu trước mặt mọi người.

"Nhưng mà chuyện này quan trọng không?"

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: "Nếu tôi là chủ tịch Trình, cho dù tình hình bên ngoài thay đổi như thế nào, cứ mặc nó quấy rối, bản thân chỉ cần làm rõ hai điểm."

"Thứ nhất, rốt cuộc Thâm Thông có cần ăn Hỏa Tiễn 101 không; Thứ hai, Thâm Thông phải trả cái giá là bao nhiêu mới

đáp ứng được lợi ích trong hiện tại và tương lai.”

Trần Hán Thăng đưa ra kết luận: “Còn về những tin đồn vô căn cứ khác, Thâm Thông có cảm thấy quan trọng hay không?”

Trình Đức Quân âm thầm gật đầu, Trần Hán Thăng nói trúng tim đen ông ta rồi, bất kể Hỏa Tiễn 101 đã liên hệ với ai và đưa ra mức giá như thế nào với bên kia thì những điều này đều không quan trọng.

Điều quan trọng nhất là, rốt cuộc Thâm Thông có cần thị trường chuyển phát nhanh đại học đang dần dần trưởng thành này hay không?

Nếu cần thì rốt cuộc cái giá là bao nhiêu?

Nghĩ đến đây, Trình Đức Quân cũng dứt khoát vứt bỏ bản thỏa thuận, đập bàn nói: “Bây giờ chúng ta có một cuộc họp mới, Hán Thăng, cậu ra phòng tiếp khách đợi một lát được không?”

Trần Hán Thăng biết mình cần phải tránh bị hiềm nghi, vì vậy hắn đứng dậy nói: “Đừng bảo lại là cái phòng tiếp khách không có điều hòa kia nhé.”

Trình Đức Quân mỉm cười: “Không có chuyện đó đâu, phòng này có tất cả mọi thứ.”

Trần Hán Thăng vẫn đang cân nhắc về ý nghĩa cụ thể của “tất cả mọi thứ”, đợi đến khi hắn mở cánh cửa gỗ sơn mài màu đỏ của phòng tiếp khách, cuối cùng hắn cũng hiểu ra.

Hóa ra “kẻ phản bội” Lưu Bằng Phi cũng có mặt ở đây.

Trình Đức Quân, chủ tịch của Thâm Thông cũng thích một số trò vui xấu xa, cố tình để hai người này ở chung với nhau.

Lưu Bằng Phi cũng nhìn thấy Trần Hán Thăng, thực ra anh ta lại là bên lo lắng hơn, nhìn Trần Hán Thăng với vẻ mặt cảnh

giác.

“Thoải mái đi, chỉ có hai chúng ta ở đây.”

Trần Hán Thăng nhẹ giọng an ủi: “Cho dù tôi đánh chết anh thì cũng không ai biết.”

Lưu Bằng Phi sợ hết hồn, càng nhìn ra cửa một cách bất an, như thể sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Trần Hán Thăng đưa một điếu thuốc, Lưu Bằng Phi nghi ngờ nhìn, nhưng không đưa tay ra nhận lấy.

“Haizz ~”

Trần Hán Thăng thở dài: “Xem ra anh vẫn trách cứ tôi.”

Lưu Bằng Phi không nói gì, lúc trước anh ta đi theo Trần Hán Thăng khá sớm, cũng chính là vì biết nhiều nên mới kiêng kỵ sâu nhất.

“Chuyện này không thể trách tôi, anh và sư tỷ Thu, nhất định phải có một người ra đi.”

Dường như Trần Hán Thăng đang tự nói với chính mình, lại có vẻ đang giải thích lý do: “Nếu hai người có thể giải quyết việc này một cách riêng tư thì cũng được, nhưng đã làm ầm lên trong Hỏa Tiễn 101 rồi, vì vậy chỉ có đi hết, hoặc chỉ có thể giữ lại một người, mẹ của sư tỷ Thu đang ốm nặng, chị ấy mà mất việc thì nhà đó sụp đổ mất.”

“Bằng Phi, anh không phải là tôi, anh đã không xem xét vấn đề từ góc nhìn của tôi.”

Trần Hán Thăng lại đưa một điếu thuốc khác, lần này Lưu Bằng Phi làm nhận lấy, nhưng hắn cũng đanh thép phản bác lại: “Vậy thì cậu không nên bán Hỏa Tiễn 101, như vậy thì sư tỷ Thu cũng mất việc thôi.”

“Bán Hỏa Tiễn 101 không phải là giả, nhưng tôi có nói không nuôi chị ấy à?”

Trần Hán Thăng thở ra khói một cách chậm rãi: “Sư tỷ Thu nhận khoảng 3000 mỗi tháng ở Hỏa Tiễn 101, chẳng lẽ tôi nuôi không nổi sao?”

Lưu Bằng Phi sửng sốt trong giây lát, không ngờ Trần Hán Thăng lại có thể “nuôi không” những người này.

“Ngay cả khi Hỏa Tiễn 101 được bán, sớm muộn gì tôi cũng phải làm việc khác, tới lúc đó bọn họ lại có công việc mới thôi.”

Trần Hán Thăng đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ Lưu Bằng Phi.

Cơ thể Lưu Bằng Phi vô thức căng thẳng, sẵn sàng chống lại “đòn tấn công” sắp tới bất cứ lúc nào.

Ai biết rằng Trần Hán Thăng chỉ bấm công tắc bật lửa một cái “cạch”, hóa ra hắn thấy Lưu Bằng Phi vẫn chưa hút thuốc, nên đi tới giúp châm lửa.

Nhìn ngọn lửa nhỏ màu vàng đung đưa trước mặt, Lưu Bằng Phi do dự một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hán Thăng, cuối cùng đưa điếu thuốc đến gần.

Lúc này anh ta lại cảm thấy có chút tội lỗi, khi nhìn thấy tài liệu, đầu anh ta “ong” lên một tiếng, chỉ muốn ngăn chặn điều này xảy ra, lại còn nghĩ rằng đó là một “hành động vì chính nghĩa” .

Thực ra, Trần Hán Thăng có một cách đơn giản hơn, chỉ cần nuôi không công là xong.

“Lúc đó tôi, tôi…”

Lưu Bằng Phi muốn giải thích, dường như Trần Hán Thăng biết anh ta muốn nói gì, xua tay nói: “Không sao, cho dù anh

không gửi bản thỏa thuận này, tôi cũng sẽ nghĩ cách khác để truyền ra ngoài.”

“Cậu cố ý làm vậy sao?”

Lưu Bằng Phi phản ứng lại, trong lòng chợt nghĩ đến điển tích “Tương Kiền trộm sách” .

Ở trận Xích Bích trong Tam Quốc, Tào Tháo đã cử sứ giả là Tương Kiền đến thuyết phục Chu Du, nhưng Chu Du đã cố tình làm giả một văn thư và để Tương Kiền cướp mất, giết lầm hai đại tướng của quân Tào.

“Không sai, thỏa thuận là giả, giá cả cũng là do tôi điền bừa, chỉ muốn để cho Thâm Thông biết thông tin này.”

Trần Hán Thăng gật đầu thừa nhận: “Thực ra tôi cũng đang đánh cược, khả năng năm mươi năm mươi thôi, không ngờ anh lại làm quá như vậy, thật sự đã làm đúng như ý tôi.”

“Trần Hán Thăng, vẫn là cậu nhẫn tâm.”

Lưu Bằng Phi cất giọng cộc cằn, rít từng hơi thuốc.

“Mấy chuyện này Khổng Tĩnh là tàn nhẫn, tàn nhẫn nhất chính là…”

Trần Hán Thăng gạt tàn thuốc: “Tôi đặt trách nhiệm này lên đầu anh rồi, tạm thời anh đừng quay lại Kiến Nghiệp nữa, giờ anh cứ ở thành phố Thượng Hải để tránh bão táp đi.”

“Ý cậu là gì?”

Lưu Bằng Phi đột nhiên ngẩng đầu.

Trần Hán Thăng không có hứng thú trả lời, nhắm mắt ngồi dưới điều hòa nghỉ ngơi.

Lưu Bằng Phi nhận ra điều gì đó, vội vàng gọi lại cho Học viện Khoa học và Công nghệ Kim Lăng. Kết quả là anh ta còn chưa nói gì, những sinh viên đại học bán thời gian đó đã hỏi

trước: “Anh Lưu, tại sao không gọi cho anh được, bây giờ bên ngoài đều đang đồn là anh trộm tài liệu của Trần tổng đưa cho chuyển phát nhanh Thâm Thông, trong cơn nóng giận, Thâm Thông muốn chấm dứt hợp tác với công ty, tương lai của Hỏa Tiễn 101 giờ vẫn bỏ ngỏ!”

“Sao có thể như vậy được?”

Lưu Bằng Phi tưởng rằng việc mình lấy tài liệu ra, đây là kế hoạch chặn đường bán công ty của Trần Hán Thăng, sao lại có thể là tương lai bỏ ngỏ được?

“Thật đó, Trần tổng nói rằng tài liệu được đó được hắn chuẩn bị để nâng giá với Thâm Thông, nhưng anh đã làm rò rỉ trước thời hạn, Thâm Thông đã có biện pháp đối phó…”

Sinh viên bán thời gian giải thích mọi thứ rõ ràng bằng vài ba câu.

Lưu Bằng Phi cảm thấy choáng váng sau khi nghe được điều này, cảm giác như rơi vào một vòng xoáy vô hình, dù cố gắng đến đâu thì anh ta vẫn mãi chỉ là một con tốt.

“Trần Hán Thăng, con mẹ cậu đúng là thằng khốn chết tiệt!”

Lưu Bằng Phi sải bước đi tới, anh ta thật muốn bóp chết tên khốn nạn này.

Trần Hán Thăng mở to hai mắt nhìn Lưu Bằng Phi đang lao tới, đột nhiên lấy điện thoại di động ra, mở ra một tin nhắn: “Tựa anh xem đi, rốt cuộc tôi hay anh là kẻ khốn nạn?”

Đây là tin nhắn Thu An Bình gửi, lúc đó là hơn ba giờ sáng:

Trần tổng, đêm khuya thế này tôi mạo muội làm phiền cậu, tôi muốn xin cậu từ chức.

Vì chuyện giữa tôi và Bằng Phi, mọi người trong công ty đang dao động, tôi rất lấy làm xấu hổ.

Thật ra, tâm địa của Bằng Phi không xấu, anh ta chỉ bị tiền bạc mê hoặc mà thôi, vẫn có cơ hội cải tạo tốt, cho nên sau khi tôi rời đi, khẩn cầu cậu tiếp tục thu nhận Bằng Phi.

Tôi đang định đưa mẹ về quê, nghe nói năm nay có một bệnh viện ở quê giới thiệu phương pháp điều trị bệnh nhiễm trùng đường tiểu, hai năm qua Bằng Phi đã chi trả cho tôi rất nhiều, tôi đã tiết kiệm được một số tiền muốn trả lại anh ta, mong cậu chuyển lại giúp tôi.

Cuối cùng, cảm ơn sự giúp đỡ to lớn của cậu đối với tôi, tôi sẽ không bao giờ quên sự giúp đỡ của cậu trong thời gian khủng hoảng. Tôi chúc cậu và Thẩm Ấu Sơ dồi dào sức khỏe, bên nhau vĩnh viễn, sớm sinh quý tử.

Kể từ bây giờ, tôi sẽ cầu khấn cho cả hai người mỗi lần cầu xin với thần linh.

An Bình, thân gửi.

"Tôi vẫn chưa biết trả lời tin nhắn này thế nào."

Trần Hán Thăng bình tĩnh nhìn Lưu Bằng Phi: "Anh nghĩ hộ tôi đi."

"Sư, sư tỷ Thu."

Lưu Bằng Phi chưa đọc xong tin nhắn mà đã nước mắt lưng tròng, ngồi một mình trên ghế khóc òa lên, miệng vẫn nói: "Em đừng đi mà, đừng đi mà, anh là đồ khốn nạn, anh có lỗi với em…"

Gió lạnh từ máy điều hòa phả vào mặt Trần Hán Thăng, khói thuốc bị thổi bay đi một cách bất đắc dĩ.

Không mất bao lâu, cánh cửa phòng tiếp khách được mở ra với một tiếng "kẽo kẹt" .

Trước khi Chu Lỗi bước vào, anh ta vẫn đang tưởng tượng đây sẽ là cảnh tượng như thế nào, hai người tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, thậm chí động chạm tay chân.

“Tốt nhất là Trần Hán Thăng bị đánh gần chết.”

Chu Lỗi thầm nghĩ trong lòng, nào ngờ được tình hình thực tế, Trần Hán Thăng đang ngồi yên lặng, người kia vừa khóc vừa bò trên mặt đất với điện thoại di động trong tay.

“Mẹ nó, chuyện gì đây?”

Tình cảnh trước mắt quá kỳ quặc, khiến Chu Lỗi nhìn Trần Hán Thăng với cảm giác khiếp sợ không thể giải thích được.

“Chu tổng, các anh có kết quả chưa?”

Trần Hán Thăng chủ động hỏi.

Tuy rằng Chu Lỗi chấn động trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn rất tiện, cứng rắn nói: “Có kết quả rồi, chúc mừng cậu nha Trần Hán Thăng, triệu phú trẻ tuổi.”

“Triệu phú?”

Trần Hán Thăng cười một tiếng: “Hay là bây giờ tôi gọi Du Vị Giao của chuyển phát nhanh YTO, chưa biết chừng anh ta cũng quan tâm đến việc kinh doanh này hơn đó.”

“Được rồi.”

Chu Lỗi đột nhiên chịu thua, Trần Hán Thăng mặt quá dày và kinh tởm, lá gan cũng to nữa, căn bản là không dọa được hắn.

“Xin chúc mừng triệu phú trẻ tuổi.”

Lần này, Chu Lỗi chân thành nói.

Trần Hán Thăng biết mình phải làm gì, đi tới trước mặt Lưu Bằng Phi, cầm điện thoại lên, vỗ vai anh ta nói: “Anh cứ

làm việc ở thành phố Thượng Hải một hai năm, sau này chưa chắc đã không gặp lại nhau, sư tỷ Thu là một người tốt.”

Lưu Bằng Phi không nỡ nhìn điện thoại bị lấy mất, Trần Hán Thăng vừa đi tới cửa, anh ta đột nhiên gục đầu xuống đất hét lớn: “Anh Trần, tôi cầu xin anh, giúp tôi chăm sóc cho sư tỷ Thu, tôi cầu xin là anh! ! !”

“Bịch bịch bịch…”

Đó là âm thanh của cái đầu đập xuống sàn nhà.

Trần Hán Thăng nhìn nghiêng qua, bước ra khỏi phòng tiếp khách mà không nói một lời.

Ở cuối hành lang, Trình Đức Quân dẫn một số giám số điều hành của Thâm Thông đang đứng đợi.

Trần Hán Thăng mỉm cười, bước này là bước khởi đầu cho những thay đổi năm tháng núi sông.

Cao lầu vạn trượng, xong xuôi cả rồi.

Chương 439: Giả dụ cao lầu vạn trượng sập thì sao

“Xin chúc mừng, Hán Thăng.”

Trình Đức Quân ở cửa phòng họp đưa tay ra: “Sau khi chúng tôi thảo luận, Thâm Thông thực sự cần doanh nghiệp này. Cảm ơn nền tảng và ảnh hưởng của các cậu trong giai đoạn đầu.”

Trình Đức Quân có thái độ rất tốt, đây mới là là ông lớn đã ghi tên mình vào danh sách người giàu của Forbes.

“Cũng xin chúc mừng công ty Thâm Thông và chủ tịch Trình.”

Trần Hán Thăng nắm cả hai tay và nghiêm túc nói: “Không ai thua lỗ trong giao dịch này. Điều tôi cần là bây giờ, Thâm Thông chiến thắng trong tương lai.”

Trình Đức Quân mỉm cười và gật đầu: “Hy vọng sau này sẽ một mối kinh doanh đôi bên cùng có lợi, vừa kiếm tiền vừa kết bạn.”

Bây giờ không ai nghi ngờ bản thỏa thuận kia rốt cuộc là giả hay thật nữa, vì ý nghĩa cũng không lớn lắm.

Đúng thì đã sao mà sai thì đã sao, như Trần Hán Thăng đã nói, đây không phải là điểm mấu chốt, mà mấu chốt là rốt cuộc Thâm Thông có cần dịch vụ chuyển phát nhanh cho sinh viên đại học trong nước hay không.

Chắc chắn rằng chỉ cần Trần Hán Thăng có ý định bán Hỏa Tiễn 101 thì chuyển phát nhanh Thâm Thông phải giành được

nó, không chỉ đơn giản là thêm một thị trường, mà còn đồng nghĩa với việc công ty chuyển phát nhanh khác thiếu một thị trường.

“Thâm Thông dự định mua lại thương hiệu, các mối quan hệ xã hội và các hợp đồng chưa thực hiện của Hỏa Tiễn 101 trên toàn tuyến.”

Trình Đức Quân vừa ngồi xuống đã ổn định giọng điệu: “Tóm lại là tất cả mọi thứ của Hỏa Tiễn 101.”

Trần Hán Thăng khẽ vuốt cằm, vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng thực ra trong lòng cũng dao động, cuối cùng cũng kiếm được hũ vàng đầu tiên, tuy không thể so với quy mô của kiếp trước nhưng hắn đã có vốn khởi nghiệp tiếp theo rồi.

“Hán Thăng, bây giờ chúng ta hãy bàn về giá cả.”

Lưu Chí Châu, phó chủ tịch Thâm Thông nói: “Cái giá 69 triệu này chắc chắn quá cao, hay là thương lượng giá thực đi…”

Anh ta dừng lại và nhìn xung quanh, một số giám đốc bộ phận và thư ký trong phòng họp đã đứng dậy và rời một cách tự giác, bởi vì điều này có liên quan tới bí mật kinh doanh của Thâm Thông.

Ví dụ như Thường Tiểu Bình, mặc dù là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này, nhưng cấp bậc của anh ta không đủ cao để nghe ngóng.

Khi chỉ còn lại mấy người, Lưu Chí Châu viết một con số trên giấy, dùng một chút lực, tờ giấy A4 trượt về phía Trần Hán Thăng trên bàn gỗ lim.

Trần Hán Thăng nhìn sang, bên trên viết 46.

Đừng nhìn vào con số 69 và 46 không lớn, mà đơn vị đều là “triệu” .

Trần Hán Thăng cau mày và chìm vào trầm tư.

Đám người Trình Đức Quân cũng không thúc giục, họ dựa vào ghế và kiên nhẫn hút thuốc chờ đợi.

Khoảng mười phút sau, Trần Hán Thăng mới ngẩng đầu lên nói: "Chủ tịch Trình, bên ông đã cắt mất một phần ba rồi."

Trình Đức Quân nở một nụ cười, kinh doanh chính là vậy mà, cậu được phép đòi giá trên trời, nhưng cũng phải cho phép tôi được mặc cả giá dưới đất.

Trần Hán Thăng nghĩ một lúc, cầm bút viết một con số trên giấy, sau đó lướt tới Lưu Chí Châu theo cách ban nãy.

Lưu Chí Châu nhìn một lúc, sau đó chuyển cho Trình Đức Quân quyết định.

Trình Đức Quân nhìn thấy con số vẫn bắt đầu bằng "6", lắc đầu mỉm cười, tự viết xuống con số của mình.

Lần này, biểu cảm của Trần Hán Thăng trở nên nghiêm túc, Trình Đức Quân ra tay có lẽ là giới hạn cuối cùng của Thâm Thông, nếu giãy dụa nữa thì con số này sẽ chao đảo mất.

Sau khi Trình Đức Quân viết xong, tờ giấy a4 phiêu phiêu trượt về phía Trần Hán Thăng.

Khác với hành vi mặc cả ồn ào và náo nhiệt ở ngoài chợ, hầu như không ai nói trong suốt quá trình thương lượng, chỉ dựa vào một tờ giấy trắng để giao tiếp.

Tuy nhiên, sự thay đổi giữa các con số, tùy tiện chiết khấu một cái cũng có thể bao phủ hàng chục chợ rau.

Trần Hán Thăng nhìn thấy con số mà Trình Đức Quân đưa cho đã đổi thành bắt đầu bằng con số "5" .

52

Cũng có nghĩa là 52 triệu.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Trần Hán Thăng viết một con số và đưa lại lần nữa.

Vẻ mặt của Trình Đức Quân thực sự có chút căng thẳn, nếu con số này không thể thương lượng, chưa biết chừng việc thu mua có thể bị hoãn lại.

Nhưng may mắn là giá chào bán của Trần Hán Thăng là 55.

55 triệu.

Trái tim của Trình Đức Quân từ từ thả lỏng, đây là cái giá mà ông ta có thể chấp nhận.

“Xin chúc mừng, Hán Thăng.”

Lần này Trình Đức Quân không thay đổi mà vỗ tay luôn.

Nhìn thấy chủ tịch đồng ý, các giám đốc điều hành khác của Thâm Thông cũng đồng thanh vỗ tay ăn mừng giao dịch kết thúc.

“Xin chúc mừng.”

“Xin chúc mừng Trần tổng”

“Chúc mừng Hán Thăng.”

…

Đủ kiểu “chúc mừng” ca tụng vang lên không ngớt, chuyện này đồng nghĩa với việc trong nước có thêm một triệu phú nữa rồi, hơn nữa tuổi đời còn trẻ như vậy, nên được mọi người kính trọng.

Trần Hán Thăng thở dài, đứng dậy và cung kính cúi gập người.

Chu Lỗi cho rằng Trần Hán Thăng đang cảm ơn Thâm Thông về việc mua lại, cho rằng chính sự giàu sang và nhung lụa đã lay động lòng người, một tên khốn nạn như Trần Hán Thăng cũng phải cúi đầu vì tiền.

Nhưng điều mà Chu Lỗi không ngờ tới là Trần Hán Thăng lại gập người rất thấp, vòng eo của hắn đã bẻ cong thành 90 độ.

“Có cần phải thế không.”

Chu Lỗi cảm thấy rất kỳ quái: “Hắn đã là triệu phú rồi, không cần phải cúi đầu đến như thế này.”

“Sau này vẫn mong chủ tịch Trình và các lãnh đạo khác quan tâm nhiều đến Hỏa Tiễn 101.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, vẻ mặt vừa thư thái lại vừa nặng nề, giọng điệu đầy thổn thức: “Hỏa Tiễn 101 giống như đứa con của tôi, vừa trưởng thành đã phải bán nó đi, mặc dù Thâm Thông là bến đỗ thích hợp hơn cho sự phát triển của nó, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất tiếc nuối.”

Sau đó Chu Lỗi mới hiểu rằng Trần Hán Thăng đang hy vọng rằng Thâm Thông sẽ đối xử tốt với Hỏa Tiễn 101.

Trình Đức Quân cũng có chút xúc động, ông ta cài chặt cúc áo vest, đứng thẳng người đàng hoàng nói: “Yên tâm đi, sau này Hỏa Tiễn 101 sẽ hoạt động như một thương hiệu độc lập, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt. .”

“Cảm ơn.”

Trần Hán Thăng bắt đầu bắt tay từng lãnh đạo điều hành của Thâm Thông, đến lượt Chu Lỗi, anh ta đột nhiên hỏi: “Sau này Khổng Tĩnh phải làm sao, cậu phải thu xếp chỗ tốt cho cô ấy.”

“Chị Tĩnh sẽ sớm có thể đạt được tự do tài chính, lối sống sau này của chị ấy chủ yếu phụ thuộc vào lựa chọn của chính chị ấy.”

Trần Hán Thăng nói một cách chân thành.

Khổng Tĩnh sở hữu 10% vốn cổ phần, số tiền là hơn 5 triệu. Cho dù tiếp tục đầu tư với hắn, hay là có ý tưởng khác, trong lòng Khổng ngự tỷ hẳn là đã có suy tính.

Tuy nhiên, đối với Thâm Thông và Trần Hán Thăng mà nói, đây thực sự là một thương vụ đôi bên cùng có lợi, không có sự chênh lệch nhiều về giá cả, hơn nữa vì lý do hợp tác hai năm nên hai bên đều có một kỷ niệm vui về nhau.

"Hán Thăng."

Trình Đức Quân vỗ nhẹ vào cánh tay của Trần Hán Thăng: "Đợi sau khi báo chí phanh phui, cậu sẽ nên nổi tiếng hơn, chưa biết chừng sẽ có một cuộc phỏng vấn dài dòng thê lê nữa."

"Nói đến việc này."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc: "Tôi muốn hỏi chủ tịch Trình một vấn đề nhỏ, Hỏa Tiễn 101 khi mới ra mắt đã gây được nhiều sự chú ý và nó cũng mang theo hy vọng của nhiều sinh viên đại học làm thêm. Bây giờ tôi đột ngột bán nó, điều này có lẽ sẽ khiến nhiều người không hiểu, cho nên bên ông đừng công bố thông tin và giá cả thu mua, cứ để tôi lựa chọn cách công khai."

"Cậu định công khai nó như thế nào?"

Lưu Chí Châu tò mò hỏi, Thâm Thông đương nhiên không quan tâm, chỉ im lặng tiếp quản là được.

"Kinh doanh không ổn, hoặc là có nội gián, hoặc là một sự suy thoái trong ngành."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tôi không muốn quá nhiều người biết rằng Hỏa Tiễn 101 đã được bán ra, thà họ tin rằng việc kinh doanh không tốt còn hơn biết là tôi buộc phải chuyển nhượng nó."

“Như vậy thì không ai biết rằng cậu là một triệu phú.”

Chu Lỗi ở bên cạnh nói.

Trần Hán Thăng tỏ ra không sao cả: “Đây chỉ là một vấn đề nhỏ.”

Vài lãnh đạo của Thâm Thông nhìn nhau, Trình Đức Quân suy tư một lúc rồi nói: “Cậu vừa mới xây một tòa nhà cao thì đã phải tạo ra một giả tưởng sụp đổ, cậu đã nghĩ tới ảnh hưởng sau này chưa?”

Trần Hán Thăng ngây ra một chút: “Ảnh hưởng gì cơ?”

“Cậu nổi tiếng như vậy trong các trường đại học của tỉnh Tô Đông hoàn toàn là vì công việc kinh doanh của cậu rất tốt. Bây giờ tòa nhà đã sụp đổ, hào quang đó sẽ không còn tồn tại nữa.”

Trình Đức Quân nghiêm túc nhắc nhở một chút: “Đến lúc đó cậu sẽ nhìn ra rất nhiều sắc mặt và bản chất con người.”

“Chuyện đó ấy hả, thế thì cũng thú vị đấy.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Tôi cũng muốn xem, ai đến với tôi lúc đang ở đỉnh cao, ai bỏ tôi đi lúc đang ở ‘thung lũng’ ?”

Từ “thung lũng” này được Trần Hán Thăng cố ý nhấn mạnh, mọi người đều biết ý nghĩa của từ này, Trần Hán Thăng có vẻ muốn nhìn mọi chúng sinh dưới góc nhìn của Thượng Đế.

Rõ ràng giàu có như vậy nhưng cũng phải giả bộ làm ăn thất bát, thay vì nói nhìn biểu hiện của mọi người thì không bằng nói là một cuộc sàng lọc, chỉ có những người đã vượt qua bài kiểm tra mới đủ điều kiện bước một bước tiếp theo trong kế hoạch.

“Đúng là rất thú vị.”

Trình Đức Quân không biết nhớ đến những kỷ niệm gì, có chút xúc động nói: “Những người vẫn sẵn sàng đồng hành cùng cậu lúc này, họ sẽ đồng hành cùng cậu mãi mãi.”

…

Chương 440: “Trước khi phá sản” còn phải làm loạn một trận

Vào buổi trưa, Thâm Thông mời Trần Hán Thăng đi ăn, tốt xấu gì họ đã đạt được một giao dịch quan trọng, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tình hình của ngành chuyển phát nhanh trong nước.

Trần Hán Thăng hơi ngượng ngùng trước màn nâng ly chúc mừng nồng nhiệt từ quản lý cấp cao của Thâm Thông: “Tôi lái xe tới đây, buổi chiều còn phải trở về Kiến Nghiệp.”

Chu Lỗi nghe vậy thì lẩm bẩm nói: “Cậu sắp phá sản rồi, sau này còn định lái xe gì nữa?”

Câu này đã nhắc nhở Trần Hán Thăng, hắn lập tức lấy trà thay rượu cạn ly với Chu Lỗi: “Tôi suýt nữa quên mất chuyện này, cám ơn anh đã nhắc nhở.”

Trên đường trở về, Trần Hán Thăng thầm nghĩ không biết nên đặt FAW ở đâu thì thích hợp nhỉ?

Đại học Tài Chính chăng?

Chắc chắn là không được, giả vờ phá sản lại còn lái xe ô tô gì nữa.

Đại học Đông Nam?

Nơi đó còn có sinh viên đại học làm thêm ở Hỏa Tiễn 101.

“Hay là cứ để ở tầng dưới nhà ở quê đi.”

Sau khi "phá sản", Trần Hán Thăng dự định sẽ trở lại Cảng Thành một chuyến, sau đó bắt xe buýt đến đó, giống như khi năm thứ nhất bắt đầu.

"Đáng tiếc thật, triệu phú không thể không cẩm y dạ hành."

Trần Hán Thăng thở dài, nhưng danh tiếng "bán Hỏa Tiễn 101" thật là không dễ nghe, có lẽ trong suy nghĩ của những sinh viên đại học làm thêm kia, điều này gần giống như việc "ôm tiền chạy mất" . Trần Hán Thăng thực sự không muốn gánh chịu cái danh ô nhục này.

Sau khi đến Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng đã quành thẳng về phía đại học Đông Đại, dạo gần đây cuộc sống của Tiểu Ngư Nhi có chút khó khăn, Trần Hán Thăng định dẫn cô ra ngoài mua sắm.

"Ơ, Tiểu Trần, tớ đang định kiếm cậu đó."

Tiêu Dung Ngư nhận được cuộc gọi, giọng điệu rất hào hứng.

"Tớ đoán ra được đó, biết bây giờ cậu đang cần anh giai đây."

Trần Hán Thăng cười hì hì: "Đi thôi, để anh đẹp giai dẫn cậu đi ăn đi uống."

"Cậu ở bên dưới ký túc xá chờ hai phút, tớ thu dọn đồ đạc một tí rồi xuống liền."

Tiểu Ngư Nhi hoạt bát lập tức nói.

Một lúc sau, Tiêu Dung Ngư mặc một chiếc váy dài xếp ly màu trắng, tay ngắn màu hồng nhạt bước xuống, trên vai đeo một chiếc túi da nhỏ màu trắng và một chiếc đồng hồ đeo tay màu hồng cánh sen.

Tổng thể trang phục ngọt ngào và thời thượng, kiểu tóc đuôi ngựa buộc lệch vẫn mang hơi thở trẻ trung.

Chỉ là sắc mặt của Tiểu Ngư Nhi không được tốt cho lắm, mở cửa tay lái phụ hung dữ nói với Trần Hán Thăng: "Tớ đã bảo là hai phút nữa sẽ xuống ngay, việc gì cậu phải cách năm phút gọi điện thoại giục một lần như thế."

Trần Hán Thăng: …

Sau khi lên xe, Tiểu Ngư Nhi không thể ngừng nói, liên tục quấn quít lấy Trần Hán Thăng kể lể về sự khó khăn trong thời gian này.

"Gần đây tớ đọc một bản "Quy tắc luật sư" dày như này, mắt nhức muốn chết."

"Giáo sư Tôn gần đây rất hung dữ, bà ấy quên mất một số kiến thức, còn muốn mắng người khác."

"Chị Ngô đã trở về Mỹ để thu thập chứng cứ, tớ đang chịu rất nhiều áp lực."

…

Thực ra hai người đã nói về mấy chuyện này qua điện thoại vào buổi tối, nhưng than thở trực tiếp lại có cảm giác khác hẳn, đặc biệt là khi Tiểu Ngư Nhi vừa nói vừa nhìn Trần Hán Thăng một cách đáng thương.

Trần Hán Thăng rất dày dặn kinh nghiệm, không hề nói bất cứ điều gì an ủi như "hãy nghỉ ngơi nhiều hơn, uống thêm nước nóng, nhìn vào xa khi đôi mắt mệt mỏi" .

Nói mấy câu quan tâm đó không sai, nhưng đó không phải là câu trả lời mà con gái muốn nghe.

"Thế này đi."

Trần Hán Thăng vừa quay vô lăng vừa nói: "Buổi chiều chúng ta đi ăn chút đồ ngọt, sau đó đi dạo mua chút quần áo, buổi tối đi ăn lẩu xem phim, cậu thấy sao?"

“Được nha.”

Tiểu Ngư Nhi mỉm cười ngọt ngào, không còn phàn nàn về áp lực học tập nữa.

Hai người đến một cửa hàng đồ ngọt ở khu đại học Tiên Ninh, Tiểu Ngư Nhi mua cho mình một ly sữa lắc Tiên Thảo Vu Viên và mua cho Trần Hán Thăng một ly Dương Chi Tây Mễ Lộ

Trần Hán Thăng không thích đồ ngọt cho lắm, vì vậy Tiêu Dung Ngư hút một ngụm sữa lắc của mình rồi lại ăn Tây Mễ Lộ của Trần Hán Thăng.

“Woa, ngon quá đi mất.”

Tiêu Dung Ngư híp mắt lại, lông mi dài che kín mi mắt, trên khuôn mặt trái xoan tinh xảo mang theo nụ cười thỏa mãn.

Trần Hán Thăng đang uống một ly cola lạnh, không được phép hút thuốc trong quán, hắn chỉ nhìn ánh mặt trời thiêu đốt bên ngoài cửa sổ kính, cũng như các sinh viên đại học đến rồi đi, một số người cầm túi quảng cáo của “Hỏa Tiễn 101” .

55 triệu không được tính là nhiều, cho dù đây đã là một con số rất lớn.

“Này, mở miệng ra.”

Tiểu Ngư Nhi đột nhiên xúc một thìa sữa lắc và đưa vào miệng Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cau mày: “Tớ không thích ăn.”

“Nhanh lên nhanh lên, ăn ngon lắm.”

Tiểu Ngư Nhi không chịu buông tha nói.

Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, đành phải nuốt những món đồ ngọt ngấy tận cổ này, Tiểu Ngư Nhi cũng

không chê Trần Hán Thăng, đưa chiếc thìa nhựa vào miệng ngậm một lát, bây giờ mới nói vào chuyện chính.

"Hai ngày nữa sư tỷ Cao Văn hẹn tớ bàn về sự hợp tác của công ty luật, bao gồm việc cho thuê nhà, số vốn góp tương ứng, cấp bậc luật sư tham gia…"

"Cấp bậc luật sư tham gia là gì?"

Trần Hán Thăng cắt ngang, hắn không hiểu mấy thứ chuyên ngành này.

Tiểu Ngư Nhi giải thích: "Chính là luật sư thực tập, đối tác bình thường, đối tác cấp cao và giám đốc công ty luật."

"Cái nào lớn hơn?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Giám đốc công ty luật."

Tiêu Dung Ngư nói: "Giám đốc công ty luật là người có nhiều quyền kiểm soát cổ phần nhất, lại không cần điều kiện gì. Cả đối tác bình thường và đối tác cấp cao đều cần có tư chất nhất định" .

Trần Hán Thăng đã hiểu, giám đốc công ty luật này chính là ông chủ.

"Vậy thì cậu làm giám đốc."

Trần Hán Thăng nói rất dứt khoát: "Cao Văn không đồng ý thì đừng dẫn cô ta đi chơi nữa, chúng ta có sự hỗ trợ của giáo sư Tôn rồi, nghiên cứu sinh tiến sĩ của đại học Kiến Nghiệp rất giỏi sao?"

"Trời ơi, cậu đừng có độc đoán như vậy."

Tiểu Ngư Nhi đánh nhẹ Trần Hán Thăng một cái: "Thật ra, tớ cũng không muốn làm giám đốc công ty luật này."

"Vậy cho ai làm?"

Trần Hán Thăng đang nghịch chiếc bật lửa, thầm nghĩ chẳng lẽ cho giáo sư Tôn làm sao?

“Cậu làm.”

Tiểu Ngư Nhi liếc nhìn Trần Hán Thăng: “Tớ sẽ làm việc cho bạn trai mình.”

Trần Hán Thăng từ chối cho ý kiến, chỉ đề cập đến một người khác: “Giáo sư Tôn đâu?”

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu: “Bà ấy rất tự trọng, chưa bao giờ tham gia vào hoạt động vốn, bà ấy tập trung vào nghiên cứu học thuật hơn. Lần này sử dụng nền tảng của một công ty luật, chủ yếu là bà ấy muốn giúp chúng ta.”

Điều này là đúng, nếu giáo sư Tôn muốn tham gia một vụ kiện xuyên quốc gia, bao nhiêu công ty luật lớn phải xếp hàng để cầu xin, vậy việc gì phải trao cơ hội cho một công ty luật mới chưa thành lập.

Bà chủ yếu muốn nhân cơ hội này để giúp đỡ một loạt các đệ tử mà bà đắc ý.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng vẫn từ chối chức danh giám đốc công ty luật này.

“Tớ cũng không thích hợp lắm, người ngoài ngành chỉ đạo người trong ngành. Công ty luật khác với doanh nghiệp bình thường, không phải cứ có tiền là được, giai đoạn đầu vẫn ổn, không ai nói gì, nhưng sau khi vụ kiện xuyên quốc gia này kết thúc, các cậu sẽ nổi tiếng khắp cả nước .”

“Vậy còn sư tỷ Cao thì sao?”

Tiểu Ngư Nhi liếc nhìn Trần Hán Thăng một cách yếu ớt, cô ấy thực sự không muốn làm bà chủ.

Trần Hán Thăng quá lười để trả lời câu hỏi này.

Tiểu Ngư Nhi không hiểu hoạt động kinh doanh, cô có thể tùy tiện nói linh tinh, nhưng cô biết rằng quyền nói chuyện không nằm trong tay cô, sớm muộn cũng sẽ loạn.

“Hừ, ra vẻ cái gì.”

Tiểu Ngư Nhi mím miệng, đút cho Trần Hán Thăng vài ngụm sữa lắc trong cơn giận dỗi.

…

Sau khi ăn đồ ngọt, cả hai đi mua sắm tại trung tâm mua sắm Kim Ưng ở Kiến Nghiệp, Tiểu Ngư Nhi thích mua quần áo cho mình nhưng lại thích mua quần áo cho Trần Hán Thăng hơn.

Cô chọn cho mình một chiếc áo sơ mi, một đôi giày cho Trần Hán Thăng, rồi lại một chiếc váy cho mình và một chiếc quần cho Trần Hán Thăng, sau khi đi đi lại lại hai ba lần, trong tay Trần Hán Thăng đã xách túi lớn túi nhỏ

Thời gian thấm thoát trôi qua, sự hăng hái của Tiểu Ngư Nhi vẫn không giảm, Trần Hán Thăng có chút mất kiên nhẫn, cứ thế đi đến hành lang bên ngoài cửa hàng mua sắm, đột nhiên có hai người đi về phía hắn.

Cô gái này rất quen, là phóng viên của đài truyền hình quận Giang Lăng – Diệp Ỷ.

Người thanh niên bên cạnh cô khoảng hai lăm hai sáu tuổi, vẻ mặt có vẻ chững chạc hơn.

Giữa họ không có gì xa lạ, trên đường đi nói chuyện và cười đùa, cho đến khi Diệp Ỷ nhìn thấy Trần Hán Thăng.

Ngay lúc đó, khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Ỷ bỗng nhiên ngây ra, bước chân cũng do dự, không biết nên quay người rời đi hay là tiếp tục đi về phía trước.

Trần Hán Thăng thầm cảm thấy thú vị, hắn đi tới chào hỏi: “Phóng viên Diệp, bạn trai của chị à?”

“À… không phải.”

Diệp Ỷ vuốt tóc hai bên thái dương che đi vẻ bất an trong lòng: “Chỉ là một người bạn mà thôi.”

Trần Hán Thăng mỉm cười và gật đầu với chàng trai.

Người thanh niên nhìn Diệp Ỷ và Trần Hán Thăng, cũng đáp lại một cách tử tế.

“Tiểu Trần ~”

Lúc này, Tiêu Dung Ngư không nhìn thấy Trần Hán Thăng trong cửa hàng, nên vẫy tay bảo hắn quay lại.

“Bạn gái à?”

Diệp Ỷ không thể nhìn rõ dáng vẻ của Tiêu Dung Ngư, nhưng chỉ cần dựa vào vóc người cao của cô ấy là biết ngay chắc chắn là một cô gái xinh đẹp, cô ta cũng tự dưng không thấy ngượng ngùng nữa, dù sao hai bên đều làm ra chuyện “có lỗi với nhau” .

“Không phải.”

Trần Hán Thăng cười lắc đầu: “Bạn học nữ.”

Chị có “mối quan hệ bạn bè” thì chúng tôi có “mối quan hệ cùng lớp” .

Trước khi phá sản, tôi cũng muốn làm loạn một chút.

…

Chương 441: Người đầu tiên rời đi

“Bạn cậu à?”

Sau khi Trần Hán Thăng quay lại cửa hàng quần áo, Tiêu Dung Ngư tò mò hỏi.

“Ừ, một người quen từ đài truyền hình.”

Trần Hán Thăng cười híp mắt: “Cô ta và bạn trai còn khen cậu đẹp nữa.”

“Hừ, tớ còn lâu mới tin.”

Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo hất cằm, nhưng cô cũng khá vui, tiếp tục giúp Trần Hán Thăng chọn quần áo.

Khác với lời nói dối bình tĩnh của Trần Hán Thăng, Diệp Ỷ rõ ràng hơi bối rối, tốc độ bước đi vô thức tăng nhanh.

Người thanh niên trẻ quay đầu nhìn lại vài lần, sau đó hỏi: “Có phải tên hắn là Trần Hán Thăng?”

“Ơ, hai người quen nhau à?”

Diệp Ỷ càng thêm căng thẳng.

“Hắn nổi tiếng như vậy, đương nhiên anh phải biết hắn rồi.”

Người thanh niên mỉm cười nói: “Cậu ta là ngôi sao khởi nghiệp của sinh viên đại học thành phố Kiến Nghiệp. Tôi đến từ bộ phận tuyên truyền của chính quyền quận Giang Lăng, còn từng viết tài liệu liên quan tới cậu ta nữa.”

“Hóa ra là vậy.”

Diệp Ỷ thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng mọi người đều là "quan hệ bạn bè", sao cô ta lại có cảm giác như rơi vào Tu La Tràng.

"Tôi thì quen trong một cuộc phỏng vấn."

Diệp Ỷ giải thích một chút, sau đó động viên nói: "Thật ra anh cũng rất có thực lực, phó trưởng khoa trẻ tuổi nhất khu."

"Kém xa mà, tôi chỉ là ổn định thôi."

Người đàn ông trẻ xua tay: "Nhưng làm kinh doanh luôn có khả năng bị phá sản, tâm lý không mạnh mẽ rất khó vượt qua thời gian này."

"Hai cách sống khác nhau mà thôi."

Diệp Ỷ nhàn nhạt thở dài một hơi, nhưng dù thế nào đi nữa, họ vẫn tốt hơn bạn trai cũ của cô ta là Trương Nhĩ Dục.

…

Tuy nhiên, sau khi gặp Trần Hán Thăng, tâm trạng của Diệp Ỷ đã bị ảnh hưởng, dù có làm gì cũng không thể khơi dậy hứng thú, sau khi trở về nhà vào buổi tối, cô ta đã nói chuyện với bạn thân của mình về chuyện ngày hôm nay.

"Ôi trời, nghe tệ quá."

Cô bạn thân cau mày: "Trần Hán Thăng làm kinh doanh rất lớn. Tầm ảnh hưởng của Hỏa Tiễn 101 còn hơn rất nhiều so với một phó trưởng khoa. Hai người không cùng một đẳng cấp."

Diệp Ỷ cũng có chút khó chịu: "Vậy thì sao nào? Trần Hán Thăng lúc nào cũng đi công tác bên ngoài, phó trưởng khoa hẹn tao đi ăn, tao đâu có thể từ chối."

"Chắc chắn trong lòng Trần Hán Thăng không hề thoải mái. Những người đàn ông trẻ có sự nghiệp thành công thường

có tính chiếm hữu khá cao.”

Cô bạn thân cũng không biết an ủi kiểu gì, nên chỉ biết hỏi: “Mày nhắn cho hắn giải thích chưa?”

“Nhắn rồi.”

Diệp Ỷ cầm lấy điện thoại: “Nhưng là Trần Hán Thăng không trả lời.”

“Haizz, đàn ông đều là chó, giàu cái là trở nên xấu xa ngay được.”

Cô bạn thân ủ rũ nói: “Cứ cầu nguyện đi, công việc kinh doanh của Trần Hán Thăng phá sản thua lỗ, có thể hắn sẽ quay trở lại ao cá của mày.”

Diệp Ỷ có chút không vui, lúc này rồi mà bạn thân của cô ta còn đùa nữa, hiện tại Hỏa Tiễn 101 đã nổi tiếng khắp cả nước, sao có thể nói phá sản là phá sản được.

“Quên đi, tốt nhất vẫn nên gửi tin nhắn giải thích tình hình đi.”

Diệp Ỷ lặng lẽ nghĩ thầm.

…

“Ting.”

Trong văn phòng trên đường Thiên Nguyên Đông, điện thoại di động của Trần Hán Thăng lại vang lên, hắn lật xem tin nhắn rồi đặt xuống.

Khổng Tĩnh ngồi đối diện hỏi: “Cậu gọi lại trước đi?”

“Không sao, chị quan trọng hơn.” Trần Hán Thăng nghiêm túc nói.

Khổng Tĩnh cười dịu dàng, bây giờ cô biết Trần Hán Thăng không hề đàng hoàng, nhưng vẫn đối xử với cô khá là chân thành.

“Tiếp tục chủ đề vừa rồi nhé. Tôi đã bán Hỏa Tiễn 101 rồi, giá là 55 triệu.”

Trần Hán Thăng nhìn Khổng Tĩnh: “Chị sở hữu 10% cổ phần ở đây. Tôi muốn hỏi chị Tịnh có dự định tiếp theo là gì?”

Khổng ngự tỷ đã biết kế hoạch bán Hỏa Tiễn 101 của Trần Hán Thăng từ lâu. Giá 55 triệu hiện tại hơi cao nhưng chắc chắn sau này Thâm Thông sẽ kiếm lại được.

“Hơn 5 triệu à.”

Giọng điệu của Khổng Tĩnh rất thoải mái, pha chút lười biếng của ngự tỷ: “Tôi đã làm việc ở Thâm Thông gần 10 năm mà cũng không tiết kiệm được 1 triệu nào, kết quả là Hỏa Tiễn 101 xuất hiện, Trần tổng mua cho tôi một chiếc xe hơi, lại tặng cả một khoản tiền khổng lồ khác, đúng thật là không nỡ rời đi.”

“Chị muốn đi à?”

Trái tim của Trần Hán Thăng kêu “lộp bộp” một tiếng, đột nhiên giống như thiếu thứ gì đó, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

“Sao thế, không nỡ à?”

Khổng Tĩnh hé miệng cười, trông vô cùng dịu dàng dưới ánh đèn.

“Thật sự không nỡ.”

Trần Hán Thăng nhớ lại: “Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy chị Tĩnh. Hôm đó trời đổ tuyết, chị nằm trên ghế và ngắm tuyết rơi ngoài cửa sổ. Không ngờ một người phụ nữ 30 tuổi lại có khuôn mặt ngây thơ như vậy.”

“Được rồi, đừng làm tôi cảm động nữa.”

Khổng Tĩnh cười nói: “Tôi chỉ muốn đi xin nghỉ phép dài ngày thôi, lần trước từ chức đã định nghỉ ngơi rồi, nhưng cậu

lại đi cả chặng đường 3000 km tới nhà tôi, thực sự làm người ta cảm động, cho nên tôi ra khỏi núi."

Trần Hán Thăng yên lặng lắng nghe, miễn là Khổng Tĩnh không rời đi là được.

Khổng Tĩnh tiếp tục nói: "Chắc hẳn cậu còn khá nhiều việc phải làm. Cậu vừa phải đối phó với người kế nhiệm của Hỏa Tiễn 101 vừa phải khởi động một kế hoạch mới, chắc hẳn sẽ có một thời gian dài rất bận rộn, tôi ở lại đây cũng không giúp được cái gì, nên thà ra ngoài đi dạo với Ôn Linh còn hơn."

"Ôn Linh cũng muốn đi theo?"

Trần Hán Thăng càng ngạc nhiên hơn.

Khổng Tĩnh gật đầu: "Cô ấy kể cho tôi nghe về trải nghiệm trước đây. Tôi nghe xong rất cảm động, nên dẫn theo như một người bạn đồng hành trên đường."

"Trương Minh Dung thì sao?"

Trần Hán Thăng không nhịn được mà hỏi.

Khổng Tĩnh nói đùa: "Không dẫn Minh Dung theo, cô ấy vẫn là một cô gái nhỏ ngây thơ, không thích hợp để đi du lịch cùng hai người phụ nữ đã bị tổn thương vì tình yêu."

"Cũng được."

Trần Hán Thăng đành nói: "Hai chị định bao giờ đi, tôi sẽ đi tiễn."

"Không cần tiễn, hai đứa đàn bà con gái bọn tôi lặng lẽ rời khỏi Kiến Nghiệp, cùng lắm gửi tin nhắn cho cậu trước khi lên máy bay."

Khổng Tĩnh nhanh chóng từ chối: "Nói về dự định tiếp theo của cậu đi?"

"Điện thoại di động, làm hàng nhái trước."

Trần Hán Thăng trả lời ngắn gọn.

Khổng Tĩnh suy nghĩ một lúc: "Thị trường rất lớn, nhưng độ khó cũng rất cao."

Khổng ngự tỷ không biết rằng Trần Hán Thăng đã nhắm vào sự tích lũy kỹ thuật của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ và đang nghĩ tách nó từ vị lãnh đạo nữ kia của nhà mày.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Khổng Tĩnh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Bây giờ đã hơn 10 giờ tối, sau khi đưa Tiêu Dung Ngư về đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng lại gọi Khổng Tĩnh đến nói chuyện.

Văn phòng ở tầng một không có nhân viên, nhưng bên ngoài rất sôi động.

Dưới ánh đèn đường rực rỡ, Chung Kiến Thành cách vách đang chơi mạt chược với một nhóm người. Một đám đàn ông năm mươi sáu mươi tuổi đang hét ầm lên, vợ ông ấy nhìn thấy Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh, thậm chí còn bưng đến cho họ nửa quả dưa hấu.

Thỉnh thoảng một vài cặp đôi sinh viên đại học đi ngang qua thì cúi đầu xấu hổ khi nhìn thấy đám đông, họ chắc chắn đang đến một khách sạn gần đó để thuê phòng.

"Chị muốn ăn không?"

Trần Hán Thăng chỉ vào quả dưa hấu.

Khổng Tĩnh lắc đầu: "Mấy ngày nay tôi không thể ăn đồ lạnh."

Trần Hán Thăng hiểu ý, khi nhìn thấy Khổng Tĩnh mở cửa xe Passat, hắn đi theo phía sau và đột nhiên ma sai quỷ khiến hỏi: "Chị Tĩnh, có một câu hỏi mà tôi luôn muốn biết, có tiện hỏi không?"

“Gì cơ?”

Khổng Tĩnh quay đầu lại.

Trần Hán Thăng do dự một lúc, nhưng cuối cùng cũng hạ giọng nói: “Chị đã từng ngủ với bạn trai đầu tiên chưa?”

“Cậu…”

Khổng Tĩnh không thể không lùi lại vài bước và nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Con ngươi của Trần Hán Thăng phản chiếu ánh đèn đường, trông thật sáng ngời và vô tư, nhưng không có tư tưởng tục tĩu, chỉ có một “khát vọng tri thức” mãnh liệt.

Khổng Tĩnh hơi đỏ mặt: “Ở thời đại của chúng tôi, làm sao có thể cởi mở như bây giờ.”

Khổng ngự tỷ nói xong, đóng cửa xe một cái “bịch” rồi rời đi.

“Không ngờ tới.”

Trần Hán Thăng nhìn đèn hậu nhấp nháy của xe Passat từ phía sau, lẩm bẩm nói: “Người đầu tiên rời bỏ mình lại là chị Tĩnh.”

…

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng bất ngờ nhận được tin nhắn từ Khổng Tĩnh.

Khổng Tĩnh: Tôi đã lên máy bay.

“Mẹ kiếp, đã đi rồi à.”

Trần Hán Thăng vội vã đến văn phòng, giờ mới phát hiện Khổng Tĩnh và Ôn Linh thực sự không đến làm việc.

“Giám đốc Khổng và Ôn Linh đã đi du lịch một chuyến, chưa rõ thời gian trở về, mọi người đừng nghĩ linh tinh.”

Trần Hán Thăng thông báo vụ việc cho các nhân viên tổng bộ,Trương Minh Dung tự dưng chảy nước mắt ào ào.

“Cô khóc cái gì chứ?”

Trần Hán Thăng sốt ruột hỏi.

“Chị, chị Tĩnh, chị ấy không muốn đưa tôi đi cùng.”

Trương Minh Dung còn trẻ tuổi vừa nói vừa khóc.

“Được rồi, đừng khóc nữa.”

Trần Hán Thăng an ủi: “Giám đốc Khổng vốn định dẫn cô đi, nhưng bị tôi ngăn lại, bởi vì tôi cần cô hơn.”

“Thật, thật sao?”

Trương Minh Dung ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn Trần Hán Thăng.

Lúc này, đáng ra nên tiến tới ôm chồm lấy em gái Tiểu Trương, nhưng thân phận của Trần Hán Thăng không thích hợp, vì vậy hắn đẩy Lý Quyến Nam ở bên cạnh: “Mày ra ôm em gái Minh Dung đi, người ta đang khóc kìa.”

Lý Quyến Nam ngây ra một lúc, trong lòng có chút do dự.

Không ngờ Trương Minh Dung liếc Lý Quyến Nam một cái, lập tức lau nước mắt nói: “Không sao, tôi rất kiên cường.”

Lý Quyến Nam: …

Chương 442: Siêu năng lực cuối cùng của năm 2004

Khổng Tĩnh và Ôn Linh thực sự ra ngoài du lịch để thư giãn, nhưng những nhân viên khác lại không nghĩ như vậy.

Sinh viên đại học đều có một điểm chung là tốc độ lan truyền tin đồn rất nhanh, cho nên chẳng mấy chốc, tin tức về việc "công ty Thâm Thông có ý định chấm dứt hợp đồng, tương lai của Hỏa Tiễn 101 còn bỏ ngỏ" đã lan truyền trong giới sinh viên đại học ở Kiến Nghiệp.

Nguyên nhân cụ thể, tất nhiên phải kể đến kẻ phản bội Lưu Bằng Phi.

Ban đầu các nhân viên của trụ sở chính luôn chờ đợi Trần Hán Thăng lật ngược tình thế, nhưng cuối cùng Khổng Tĩnh là phó lãnh đạo của công ty đã "bỏ trốn trước" .

Mặc dù lý do mà Trần Hán Thăng đưa ra lý do "ra ngoài du lịch", nhưng mọi người đều không tin, người đầu óc không thông minh cũng biết đây rõ ràng là một cái cớ thôi.

"Tiểu Vũ, cô là thân tín của Trần tổng, mai đi hỏi thăm tình hình đi."

Hoàng Tuệ động viên Nhiếp Tiểu Vũ.

Thư ký nhỏ trợn tròn mắt: "Bạn trai cô còn là bạn hồi nhỏ của Trần tổng đó, sao cậu ấy không hỏi?"

"Hỏi rồi."

Hoàng Tuệ khoát tay: "Nhưng mà cũng bị mắng, Trần tổng đã dặn Vương Tử Bác đừng xen vào việc riêng, cứ yên tâm

làm tròn chức trách thôi.”

Nhiếp Tiểu Vũ lại càng không vui, biết rõ sắp bị mắng mà vẫn kêu tôi đi rước đen đủi về, sao cô có thể là người tồi tệ như vậy.

“Có gì đâu mà nghe ngóng?”

Nhiếp Tiểu Vũ hung dữ nói: “Cũng chỉ là phá sản thôi, cùng lắm thì làm lại lần nữa, tóm lại là tôi tin tưởng bộ trưởng Trần.”

Nhiếp Tiểu Vũ đã chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất, nhưng Hoàng Tuệ thì không.

Cô ta thuộc tuýp người “hái đào”, thấy Hỏa Tiễn 101 đang phát đạt nên mới tới trụ sở làm việc, ai ngờ chỉ trong một đêm đã trở nên bấp bênh thế này.

Đặc biệt với việc Khổng Tĩnh “bỏ chạy” và cộng thêm việc Trần Hán Thăng không làm rõ tin đồn, điều này cho thấy “Hỏa Tiễn 101 có thể phá sản” không phải là tin đồn không có căn cứ.

“Tại sao tôi lại đen đủi như vậy chứ!”

Hoàng Tuệ không nhịn được mà oán thầm, công việc đầu tiên bị Trần Hán Thăng phá mất, công việc thứ hai và thứ ba cũng không hài lòng lắm, cuối cùng sau khi tìm được công việc lương cao ở Hỏa Tiễn 101, kết quả lại sắp mất rồi.

“Bịch bịch bịch.”

Lúc này, Trần Hán Thăng từ văn phòng trên lầu hai đi xuống, Hoàng Tuệ lập tức giả bộ nghiêm túc làm việc, len lén đánh giá Trần Hán Thăng.

Đôi mắt Trần Hán Thăng đỏ hoe, có lẽ đêm qua hắn đã khóc.

Áo và quần nhăn nhúm, có thể là do không có thời gian để ủi, cho thấy có điều gì đó đang khiến hắn phiền não.

Nhịp bước chân hơi nhanh, có nghĩa là trong lòng đang lo lắng.

…

Trời ơi!

Những chi tiết này chứng tỏ điều gì!

Hỏa Tiễn 101 thực sự sắp kết thúc rồi sao?

Trần Hán Thăng ngông cuồng tự đại sắp trở thành người bình thường?

"Tới lúc đó, mình nên làm gì đây?"

Hoàng Tuệ không khỏi nghĩ đến bản thân, tâm trạng cô ta trở nên nặng trĩu.

Trần Hán Thăng không biết rằng mọi hành động của mình đều rơi vào tầm quan sát "nhạy bén" của Hoàng Tuệ, hắn vội vàng bước đến xe FAW, dụi dụi đôi mắt đỏ hoe: "Chết tiệt, tối hôm qua đánh bài trong ký túc xá lâu quá, mắt hơi nhức mỏi."

Lúc lên xe nhìn thấy nếp nhăn trên quần tây, hắn lại bất lực thở dài: "Thằng ngu Kim Dương Minh này, chơi game cũng không thèm nhìn, cứ ngồi trên quần của bố mày."

"Ting ting ting."

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tiêu Dung Ngư gào thét giục dã trong điện thoại: "Con heo Trần, cậu đi nhanh lên, bọn tớ đều đang đợi cậu."

"Các cậu cứ bàn chuyện trước đi, tớ qua đó quyết định thôi mà."

Trần Hán Thăng lẩm bẩm rồi cúp điện thoại.

Hôm nay là ngày Cao Văn và Tiêu Dung Ngư nói về việc hợp tác mở công ty luật, Tiểu Ngư Nhi không muốn đưa ra quyết định, không ngừng kêu gọi cứu viện từ bên ngoài.

Chính vì vậy Trần Hán Thăng mới trông có vẻ cực kỳ vội vàng, nhưng rơi vào suy nghĩ định trước của "thám tử lừng danh" Hoàng Tuệ, đó là bằng chứng mạnh mẽ cho thấy cao lầu vạn trượng sắp sập.

…

Trong một quán cà phê gần Tân Nhai Khẩu, có vài người đang ngồi trên hai bên của chiếc bàn dài bằng gỗ nâu.

Có một nữ sinh viên đại học cực kỳ xinh đẹp, hàm răng trắng sáng, khuôn mặt trái xoan cổ điển, hai bên má như có như không đôi má lúm đồng tiền. Mỗi cái nhíu mày hay nụ cười đều tràn ngập trong không khí sự ngọt ngào và trẻ trung.

Trong quán cà phê, có rất nhiều nhân viên văn phòng đang làm việc trong khu thương mại Tân Nhai Khẩu, họ vừa quan sát vừa uống cà phê.

Cô gái này tự nhiên là hoa khôi của trường đại học Đông Đại – Tiêu Dung Ngư, ngồi cạnh là bạn cùng phòng Biên Thi Thi.

Đối diện là Cao Văn, một nghiên cứu sinh của Đại học Kiến Nghiệp, cô ta cũng dẫn theo ba người, hai nam một nữ, tất cả đều khoảng 25 tuổi.

Hai nhóm người ngồi đối diện nhau, bày ra một thái độ bàn bạc thương lượng.

Tuy nhiên, sau khi đến gần hơn mới thấy rằng không nói gì về nội dung có tính thực chất, chỉ là hai chàng trai đang huyên thuyên về những ưu điểm của họ.

“Sư muội Tiêu, tôi đã lấy được chứng chỉ luật sư chuyên nghiệp. Sau khi thành lập công ty luật, cô có thể giao vấn đề phương diện nghiệp vụ cho tôi.”

“Sư muội Tiêu đang học năm thứ ba đúng không. Kết quả kiểm tra tư pháp của tôi không tệ, nếu sư muội Tiêu có dự định gì về phương diện này, cô có thể liên hệ với tôi qua điện thoại di động.”

…

Tiêu Dung Ngư nghe mà cảm thấy mệt mỏi, nhưng kinh nghiệm trưởng thành của cô luôn đi kèm với sự niềm nở này, vì vậy cô có thể kiểm soát cảm xúc của mình.

Chỉ là thỉnh thoảng kiểm tra đồng hồ và gửi tin nhắn “cạch cạch cạch” với đôi môi hồng.

Nhìn tư thế này, có vẻ như đang chửi người.

Biên Thi Thi có chút buồn cười, cố ý cắt ngang: “Hai vị sư huynh, Tiểu Ngư Nhi đã có bạn trai rồi. Em vẫn còn độc thân, cũng đang chuẩn bị cho cuộc kiểm tra tư pháp, có thể dạy em miễn phí được không?”

“Ha ha, ha ha ~”

Hai chàng trai liếc mắt nhìn nhau, cười ngập ngừng mà không trả lời.

Biên Thi Thi bĩu môi, thứ đàn ông chó chết này lại là người của hiệp hội ngoại hình.

Thực ra Biên Thi Thi không hề xấu xí, dáng người cũng rất cao, nhưng so với Tiêu Dung Ngư, cô ấy đã tự biến mình thành Lọ Lem.

Cô gái bên cạnh Cao Văn rất ít nói, chỉ thỉnh thoảng lại ngước nhìn Tiêu Dung Ngư.

“Két két két ~”

Cửa quán cà phê bị đẩy ra, một bóng người cao lớn bước vào, hai mắt Tiêu Dung Ngư sáng lên, sau đó lại nhớ ra điều gì đó, cố ý vung cao đuôi ngựa không để ý tới hắn.

“Sư tỷ Cao.”

Bóng người này đi thẳng đến bên cạnh Tiêu Dung Ngư, tùy ý chào Cao Văn, sau đó uống hai ngụm sữa hoa quả trước mặt Tiêu Dung Ngư.

Động tác thân thiết này đập thẳng vào mắt hai chàng trai, bởi vì Tiêu Dung Ngư không hề ngăn cản.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng đi tới, Cao Văn cũng thở phào: “Cuối cùng cậu cũng tới, Tiểu Ngư Nhi nói rằng tất cả đều nghe theo cậu.”

“Đây là Trần Hán Thăng, ngôi sao khởi nghiệp sinh viên đại học ở tỉnh Tô Đông, mọi người chắc cũng từng nghe qua nhỉ.”

Sau khi Cao Văn giới thiệu danh tính của Trần Hán Thăng, cô ta cũng giới thiệu về hai người một nam một nữ bên cạnh mình: “Ba người bạn học của tôi, họ đều đã vượt qua kỳ kiểm tra tư pháp và đạt chứng chỉ năng lực luật sư. Nếu mở công ty luật thì đều có thể đáp ứng mọi điều kiện cơ bản.”

Trần Hán Thăng gật đầu, mỉm cười chào mọi người.

Hai người một nam một nữ do dự gật đầu, đương nhiên trước đây cũng từng nghe qua cái tên “Trần Hán Thăng”, chỉ là không ngờ hắn lại có quan hệ thân thiết như vậy với Tiêu Dung Ngư.

“Mọi người bàn đến đâu rồi?”

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế đẩu cao, xoa đầu Tiêu Dung Ngư và hỏi.

Sau đó Tiêu Dung Ngư quay sang một bên, nhéo vào đùi Trần Hán Thăng, tức giận nói: "Tại sao lúc nào cậu cũng ngủ nướng thế?"

"He he."

Trần Hán Thăng xoa xoa đùi: "Là chuyện rất đơn giản, không cần tốn quá nhiều sức lực."

"Đơn giản?"

Đám người của Cao Văn kinh ngạc nhìn nhau, Trần Hán Thăng hiển nhiên là người ngoài ngành, trong mắt hai chàng trai còn có vài phần khinh thường.

"Sư đệ Trần, thực sự rất khó để thành lập một công ty luật. Ngoài việc phải có bằng cấp thì còn yêu cầu số vốn đăng ký 100. 000 và một địa điểm cố định. Đấy là còn chưa nói tới quá trình nghiệp vụ sau này."

Cao Văn đã từng tiếp xúc với Trần Hán Thăng trước đó, miễn cưỡng được tính là bạn bè, vì vậy mới giải thích những điều này một cách nghiêm túc.

Trần Hán Thăng mỉm cười, nói với Tiêu Dung Ngư: "Cậu có mang theo giấy bút không?"

"Tớ có."

Biên Thi Thi lấy từ trong cặp ra một cuốn sổ ghi chép.

Trần Hán Thăng vô cùng thích thú đánh giá nó trên tay. Cuốn sổ ghi chép là một thứ khá phổ biến ngày nay. Một tấm bìa đen và một cây bút chì, thường có thể được nhìn thấy ở cửa hàng với giá 2 đồng.

Trần Hán Thăng mở cuốn sổ ghi chép, viết bốn chữ "bằng cấp", "địa chỉ", "vốn đăng ký" và "nghiệp vụ" trên đó, ngẩng đầu nhìn xung quanh và thấy mọi người đều chú ý đến mình.

Lúc này, hắn mới nói: "Bằng cấp là dễ giải quyết nhất, cho dù là tài nguyên của sư tỷ Cao hay tài nguyên của Tiểu Ngư Nhi, tùy tiện đều có thể tìm ba luật sư chuyên nghiệp đã vượt qua kỳ kiểm tra tư pháp để đủ điều kiện."

"Hừ, làm gì có chuyện đơn giản như vậy."

Cũng không biết chàng trai nào đột nhiên lẩm bẩm.

Trần Hán Thăng cũng không quan tâm, sau đó chỉ vào "địa chỉ" và nói: "Các luật sư cấp cao thuộc nhóm kiếm nhiều tiền, địa chỉ văn phòng phải là nơi cao cấp, ban nãy tôi đậu xe ở trung tâm thương mại quốc tế và nghe ngóng được một chút, nơi đó vẫn còn một vài văn phòng trống, tôi đề nghị là thuê phòng ở trung tâm thương mại quốc tế."

"Giá thuê ở thương mại quốc tế rất đắt."

Cao Văn xen vào một câu.

Trần Hán Thăng cười: "Đúng là đắt thật, 150. 000-200. 000 một năm, thuê ít nhất là ba năm, nhưng tiền này để Tiểu Ngư Nhi trả."

Mọi người liếc Tiêu Dung Ngư, Tiêu Dung Ngư liếc Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng không nhìn ai, tiếp tục chỉ vào "vốn đăng ký" nói: "Vốn đăng ký 100. 000 cũng do Tiểu Ngư Nhi góp."

Tiêu Dung Ngư thức thời chớp mắt mấy cái, cô vẫn chưa nói gì, tự dưng mắc thêm "món nợ" hàng trăm ngàn.

"Về phần nghiệp vụ."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Mọi người có biết giáo sư Tôn Bích Dư không?"

"Đương nhiên biết, Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới pháp luật."

“Vậy hãy để tôi kể một câu chuyện về mối quan hệ giữa giáo sư Tôn và công ty luật sắp thành lập này.”

Vì vậy, Trần Hán Thăng đã nói lý do tại sao Tôn Bích Dư lại lên kế hoạch sử dụng nền tảng của công ty luật để chống lại một vụ kiện xuyên quốc gia kéo dài và vĩ đại, điều này khiến Cao Văn và những người khác đều sững sờ.

“Thực ra nói trắng ra thì.”

Trần Hán Thăng đóng cuốn sổ ghi chép lại: “Chúng tôi hoàn toàn có thể tự thành lập công ty luật. Nếu sư tỷ Cao muốn tới nỗ lực cùng nhau, với điều kiện hiện tại của chị, có thể trở thành đối tác bình thường.”

Cao Văn im lặng một chút, điều này hơi khác so với những gì cô ta nghĩ lúc đầu.

“Về phần giám đốc công ty luật.”

Trần Hán Thăng chỉ vào Tiêu Dung Ngư: “Nếu giáo sư Tôn chịu làm việc vất cả, hãy để bà ấy đảm nhiệm, nếu bà ấy không muốn, Tiểu Ngư Nhi sẽ là giám đốc công ty luật, hoan nghênh mọi người gia nhập công ty luật, nhưng chuyện đầu tiên cần làm chính là chuẩn bị cho vụ kiện xuyên quốc gia này.”

Trần Hán Thăng nói xong, xung quanh đều yên lặng, những sinh viên đại học này chưa bao giờ nhìn thấy kiểu xử lý giải quyết dứt khoát như thế này.

Biên Thi Thi khẽ nói nhỏ bên tai Tiêu Dung Ngư: “Người đàn ông của cậu có một kiểu siêu năng lực, có thể khiến tất cả mọi người câm miệng.”

Trần Hán Thăng tình cờ nghe được, thầm nghĩ rằng đã là tháng 10, vài ngày nữa mình sẽ “phá sản”, không có gì ngạc nhiên khi đây là lần cuối cùng được sử dụng siêu năng lực này trong năm 2004.

Tuy nhiên, đây chắc chắn không phải là lần ra vẻ cuối cùng trong năm 2004.

…

Chương 443: Nổi dậy, đỉnh cao và tuột dốc

Không giống như hai chàng trai bốc phét kia, Trần Hán Thăng bắt đầu giải quyết vấn đề ngay khi hắn đến, hơn nữa còn ở trước mặt đám người Cao văn, thuê luôn văn phòng của Trung tâm Thương mại Quốc tế.

Thuê một phát luôn ba năm, trả hàng trăm ngàn tiền thuê trong một lần.

Cao Văn và ba người bạn cùng lớp của cô ta im lặng nhìn, trong lòng có một cảm giác không thể giải thích được.

Có lẽ, đây là cách người giàu kinh doanh.

Sau khi Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư rời đi, nhóm nhỏ này cũng xuất hiện chia rẽ.

Thái độ của hai chàng trai rất rõ ràng, kiên quyết không gia nhập công ty luật, họ còn đưa ra bốn lý do:

1. Tiêu Dung Ngư làm giám đốc công ty luật, họ không muốn thần phục trước một sư muội nhỏ tuổi hơn mình;

2. Thân phận của đối tác bình thường không đáp ứng được nhu cầu;

3. Khi mới vào công ty luật đã phải giải quyết một vụ kiện xuyên quốc gia rất lớn, không có quy trình từng bước, không có lợi cho sự phát triển;

4. Một người giàu có như Trần Hán Thăng có thể can thiệp vào hoạt động của công ty luật một cách bừa bãi.

Cao Văn không phát biểu, quay đầu nhìn một bạn học nữ khác: “Lịch Na, cậu thấy sao?”

Cô gái tên Lịch Na nghĩ một lúc và đưa ra một vài ý tưởng, nhưng tất cả đều phản bác lại hai chàng trai ở các góc độ khác nhau.

“Sư muội Tiêu làm giám đốc công ty luật cũng được mà, cô ấy còn nhỏ tuổi nên có thể chịu tiếp thu ý kiến, như vậy sẽ không phải người lãnh đạo độc đoán, có chuyện gì thì mọi người có thể cùng nhau bàn bạc.”

…

“Đối tác bình thường là đủ rồi. Nếu đến bốn công ty luật lớn, chúng ta chỉ có thể làm luật sư tập sự.”

…

“Vụ kiện xuyên quốc gia của giáo sư Tôn rất có tính đại diện. Dù thắng hay thua, đều có thể nổi danh khắp cả nước, không cần lo lắng về nghiệp vụ sau này nữa, bây giờ vất vả một chút thì có thể rèn luyện năng lực của mình.”

…

“Còn về vấn đề của Trần Hán Thăng, đúng là đáng để tâm.”

Lịch Na đẩy kính và nói: “Còn cần bàn với sư muội Tiêu.”

Hai nam sinh vừa nghe, bất mãn nói: “Lịch Na, cậu đang tranh luận từng điều đấy à.”

“Không không không, tôi không tranh luận.”

Lịch Na nghiêm túc trả lời: “Tớ chỉ nhìn nhận và phán đoán vấn đề từ nhiều khía cạnh. Đây là phẩm chất cơ bản của một luật sư” .

Miệng lưỡi của luật sư chuyên nghiệp cũng rất nhanh nhạy, ba người tranh luận hồi lâu nhưng không ai thuyết phục được người kia, cuối cùng ánh mắt của họ đều dán vào Cao Văn.

Cao Văn nhìn trái nhìn phải, hai nam sinh không cam lòng nhưng lại có chút yếu ớt, xem ra đối mặt với "siêu năng lực" của Trần Hán Thăng, bọn họ cũng không thể tránh được.

Lịch Na bình tĩnh và thẳng thắn, thực ra thái độ của cô ấy là trung lập nhất, cũng không bị cảm xúc đố kỵ chi phối.

"Để tôi thử."

Cao Văn hít một hơi thật sâu, tính cách của Tiêu Dung Ngư rất hòa đồng, nhưng Trần Hán Thăng lại quá mạnh mẽ.

"Nếu có thể, thật tuyệt nếu hắn không quá giàu."

Một ý nghĩ không thể giải thích được chợt nảy ra trong đầu Cao Văn.

…

Buổi chiều, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi vẫn còn có lớp học, khi Trần Hán Thăng đưa họ trở lại trường đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư không ngồi ở ghế lái phụ, cô và Biên Thi Thi ngồi nói chuyện ở phía sau.

Hai nữ sinh thích ảo tưởng vừa phấn chấn lại vừa thấp thỏm, bản thân vẫn đang yên vị trong tháp ngà, không ngờ lại sắp điều hành một công ty luật.

"Tên của công ty luật là gì bây giờ, công ty luật Ngư Ngư? Hay là công ty luật Anh Tuấn? Thực sự không được thì cứ gọi là công ty luật Thi Thi đi."

Bởi vì Biên Thi Thi có quan hệ tốt với Tiểu Dung Ngư, tâm tư của cô ấy cũng không phức tạp như Cao Văn, cô ấy cười nói: "Tóm lại, sau khi công ty luật được treo bảng hành nghề,

cậu chính là giám đốc Ngư, còn mình đơn giản sẽ là trợ lý của cậu.”

“Giám đốc Ngư.”

Biên Thi Thi õng ẹo bắt chước: “Chủ tịch Trần tới tìm cô, có gặp hay không?”

“Không gặp không gặp, không có thời gian.”

Tiêu Dung Ngư đắc ý nói: “Với lại không có chủ tịch Trần, chỉ có vệ sĩ Trần. Sau này cậu làm trợ lý, Tiểu Trần làm vệ sĩ, cậu phải đưa tớ đi làm và đón tớ đi về, còn phải đi ăn cùng tớ, chúng ta sẽ cùng đi làm bằng xe buýt.”

Thực ra đây là phong cách sống mà Tiêu Dung Ngư hướng đến nhất.

Cảnh cuối cùng trước khi đi làm là Trần Hán Thăng, cảnh đầu tiên sau khi tan làm cũng là Trần Hán Thăng, khi ăn thì ngước lên là Trần Hán Thăng, khi nghỉ ngơi cũng là Trần Hán Thăng ở bên cạnh…

Tốt nhất là, hơi thở của Trần Hán Thăng ở khắp mọi nơi trong cuộc sống.

“Vậy tớ khác gì tiếp viên nam không?”

Trần Hán Thăng không vui nữa: “Hơn nữa, trừ khi tớ phá sản và trở thành một người bình thường thì mới miễn cưỡng có thể chen chúc trên xe buýt với cậu.”

“Đi xe buýt cũng được mà.”

Tiêu Dung Ngư đột nhiên nhìn Trần Hán Thăng một cách kinh ngạc: “Vào học kỳ đầu tiên của năm thứ nhất, đi đâu bọn tớ cũng bắt xe buýt, sinh viên đại học và các cặp đôi nên chen chúc trên xe buýt, đi đến phố ăn vặt, học hành chán chê thì đi leo núi Tử Kim, cậu chẳng bao giờ đi cùng tớ mấy dịp đấy.”

“Tiểu Trần.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ giọng nói: “Chúng ta đều là sinh viên năm ba rồi, đời người chỉ có bốn năm đại học, cậu dẫn tớ đi xe buýt được không, tớ muốn giống như những cặp đôi đại học khác, tớ không thích ngồi xe hơi.”

“Tại sao?”

Trần Hán Thăng nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt khẽ dao động, bình tĩnh hỏi.

Trước đây Tiêu Dung Ngư cũng đã đưa ra yêu cầu này, nhưng lúc đó Trần Hán Thăng đã phớt lờ nó.

“Bởi vì khoảng cách quá xa.”

Tiêu Dung Ngư chỉ vào hai ghế của tài xế và lái phụ: “Có thứ gì đó chặn ở giữa, tớ muốn đút tay còn túi của cậu còn không được.”

Trần Hán Thăng chợt nhận ra, chẳng trách mình đi dạo phố với Thẩm Ấu Sở, cô ấy thà đi buýt còn hơn.

“Có được không, sau này đi xe buýt cùng tớ đi.”

Tiểu Ngư Nhi tủi thân nũng nịu nói.

“Được thôi.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Tớ sẽ đi xe buýt cùng cậu trong một năm.”

Mặc dù Tiêu Dung Ngư không tin, nhưng Trần Hán Thăng sẵn sàng lừa dối cô thế này cũng tốt.

…

Sau khi trở về trường đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đến phòng học, Trần Hán Thăng quay lại Giang Lăng, buổi tối khi hắn và Thẩm Ấu Sở đang ăn cơm thì đột nhiên nhận được thông báo từ trường.

Vu Dược Bình của Đoàn Thanh Niên nói trong điện thoại: "Hán Thăng, xin chúc mừng, các phóng viên tài chính của CCTV sẽ đến phỏng vấn em vào ngày mai. Tất nhiên phía họ tương đối lớn, vì vậy có thể không phát sóng bình thường, nhưng em phải chuẩn bị cho tốt."

"Vâng ạ."

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, nhìn Thẩm Ấu Sở đang ăn từng ngụm cháo nhỏ, nghĩ rằng cuộc phỏng vấn của CCTV sẽ là một cơ hội tốt, cũng không cần hắn thông báo cho từng người một nữa, tới lúc đó cứ tung tin tức ra ngoài.

"Cậu ăn xong chưa?"

Nhìn thấy Trần Hán Thăng đang thất thần, Thẩm Ấu Sở quan tâm hỏi.

"Ừm."

Trần Hán Thăng gật đầu, đột nhiên nói đùa: "Nếu tớ phá sản và không thể nuôi được cậu thì sao?"

Thẩm Ấu Sở sửng sốt một chút, cô không hiểu ý của Trần Hán Thăng, cô đặt thìa xuống và thận trọng nói: "Tớ ăn ít lắm, cực kỳ dễ nuôi."

"Không được, tớ còn chẳng nuôi nổi tớ."

Trần Hán Thăng nghiêm mặt hù dọa không chịu đồng ý.

"Vậy, vậy tớ sẽ nuôi cậu được không?"

Thẩm Ấu Sở nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng bằng đôi mắt hoa đào trong sáng, cô không biết nói dối, những gì cô nói là những gì cô nghĩ.

Trần Hán Thăng nhéo nhéo khuôn mặt trơn nhẵn của Thẩm Ấu Sở: "Mau ăn đi, còn đang đợi cậu nuôi tớ đây."

…

Động tác của phóng viên tài chính CCTV rất nhanh, khí thế đúng là rất lớn, lần đầu nhìn thấy Trần Hán Thăng, anh ta thậm chí còn không thèm giới thiệu tên của mình, cứ như vậy tiến tới "ra oai phủ đầu" .

"Mặc dù cậu rất nổi tiếng ở tỉnh Tô Đông, Hỏa Tiễn 101 cũng có ảnh hưởng đến sinh viên đại học trên toàn quốc, nhưng chúng tôi là một kênh của CCTV, khác với các kênh địa phương thông thường, vì vậy cuộc phỏng vấn này có thể không được phát sóng."

"Không sao, tôi hiểu mà."

Trần Hán Thăng nói: "Đài địa phương theo đuổi hiệu ứng, CCTV có mục đích cao hơn, theo đuổi triết lý và sự thật đằng sau vụ việc."

Phóng viên tài chính CCTV hơi ngạc nhiên: "Không hổ là sinh viên đại học tự lập từ hai bàn tay trắng, nhìn vấn đề gãi đúng chỗ ngứa."

"Nhưng mà."

Trần Hán Thăng đột nhiên chuyển hướng: "Kinh nghiệm của tôi không chỉ là người sáng lập Hỏa Tiễn 101. Nếu anh nghe toàn bộ câu chuyện, tôi nhất định có tư cách được báo cáo."

"Chắc chắn như vậy sao?"

Phóng viên bày tỏ sự nghi ngờ, anh ta đã phỏng vấn nhiều người trẻ có sự nghiệp thành công, họ có đặc điểm là tự tin và thậm chí là bảo thủ.

Sự trỗi dậy và đỉnh cao của Hỏa Tiễn 101 quả thực rất đáng kinh ngạc, nhưng ngôn luận của những người thành công thì rất giống nhau, thực ra phóng viên CCTV cũng hơi chán ghét kiểu người này.

“100% có ý nghĩa giáo dục.” Trần Hán Thăng mỉm cười.

Một tiếng sau, phóng viên CCTV từ chối lời mời ở lại của Đại học Tài Chính và vội vã lên máy bay trở về Bắc Kinh.

Tin tức nhận được hôm nay thật sự rất chấn động.

Nổi dậy và đỉnh cao không là cái gì cả, nếu như thêm cả “xuống dốc” thì sao?

…

Chương 444: Trần Hán Thăng đỉnh quá

Thái Khải Nông – hiệu trưởng Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp, ông ấy có thói quen xem hai bản tin tài chính CCTV mỗi đêm, bất kể là quốc tế hay trong nước, để tăng cường hiểu biết về thông tin tài chính.

Sau bữa tối hôm nay, ông ấy đến phòng khách đợi đúng giờ, còn không thèm ôm đứa cháu nhỏ mới tập đi.

Đúng tám giờ, chương trình "Doanh nhân" được phát sóng, đôi vai của Thái Khải Nông vô thức căng lên, mãi đến khi huy hiệu của trường Đại học Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp xuất hiện trên TV, hiệu trưởng Thái mới chậm rãi thả lỏng.

"Cuối cùng cũng tới."

Một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của Thái Khải Nông.

"Doanh nhân" là chương trình tài liệu quy mô lớn, thời lượng cũng chỉ hai mươi phút.

Nhưng đây là CCTV, tuy không phải là kênh phổ biến nhưng tốt xấu gì cũng có "chữ Trung Ương ở đầu", trọng lượng và ý nghĩa không giống nhau.

"Doanh nhân" thường thực hiện các cuộc phỏng vấn và nghiên cứu về bốn loại hình công ty:

1. Doanh nghiệp có ảnh hưởng và nổi bật trong các ngành khác nhau;

2. Doanh nghiệp có thương hiệu, nhãn hiệu và bằng sáng chế độc lập;

3. Thương hiệu lâu đời của Trung Quốc, nhãn hiệu nổi tiếng, 500 doanh nghiệp hàng đầu;

4. Các doanh nghiệp mới nổi có kinh nghiệm kinh doanh hoặc mô hình kinh doanh độc đáo.

Tối nay sẽ phát sóng Hỏa Tiễn 101, một công ty chuyển phát nhanh sinh viên nổi tiếng trong các trường cao đẳng và đại học trên cả nước, người sáng lập là Trần Hán Thăng, sinh viên trường Đại học Tài chính và Kinh tế Kiến Nghiệp. Cậu ấy thuộc loại thứ tư.

Thái Khải Nông cầm ly trà Cử Khởi lên và nhấp một ngụm, có vị ngọt ngào trong miệng và trái tim.

Đại học Tài Chính Kinh Tế có rất nhiều sinh viên tốt nghiệp có triển vọng, nhưng sinh viên có triển vọng nhất là Trần Hán Thăng.

“Vốn tưởng khó đưa tin nhưng không ngờ lại là CCTV, đúng là ánh mắt nhìn ra châu báu.”

Hiệu trưởng Thái thầm tán thưởng.

Lúc này, chương trình đã phát xong quảng cáo của nhà tài trợ và bắt đầu phát sóng “chính kịch” .

“Nó đã thay đổi cách thức và thói quen chuyển phát nhanh của sinh viên đại học!”

Trong TV truyền ra giọng nói sục sôi của một người đàn ông

Thái Khải Nông gật đầu, Hỏa Tiễn 101 quả thực rất tiện lợi cho sinh viên đại học trên toàn quốc.

…

“Nó tạo ra một làn sóng đỏ!”

Giọng nam càng lúc càng lớn.

Thái Khải Nông khẽ gật đầu, logo của Hỏa Tiễn 101 rất đẹp, màu đỏ tươi rất thời thượng và mới lạ.

…

“Sau hai năm rưỡi, cuối cùng nó đã đạt đến đỉnh cao!”

Tâm trạng của giọng nam đã lên đến đỉnh điểm.

Nhưng lần này, Thái Khải Nông không quá vui mừng: “Thực ra mới chỉ hai năm mà thôi.”

Hỏa Tiễn 101 được Trần Hán Thăng thành lập kỳ một của năm nhất, bây giờ hắn mới chỉ là sinh viên năm ba, nhiều nhất mới chỉ hai năm.

Hiệu trưởng Thái cảm thấy thời gian càng ngắn thì càng thể hiện được năng lực của Trần Hán Thăng.

…

“Người sáng lập của nó đã từng là một triệu phú trẻ tuổi!”

Cao độ của giọng nam đột nhiên bắt đầu giảm xuống.

Thái Khải Nông bắt đầu choáng váng, sao lại là “đã từng” ?

Tuy nhiên, ông ấy đã phản ứng ngay lập tức.

À, bây giờ có lẽ đã lên mấy chục triệu rồi.

“Thằng nhỏ này, không ngờ lại có nhiều tiền như vậy.”

Thái Khải Nông lại có chút đố kỵ, ở cấp bậc của ông ấy cũng thường thấy những doanh nhân có giá trị tài sản trên một trăm triệu, tuy nhiên Trần Hán Thăng vẫn đang là sinh viên đại học, điều này thật đáng khen ngợi.

…

“Tuy nhiên, bây giờ nó đã được đổi chủ và trở thành một sản phẩm dưới tên Thâm Thông.”

Cảm xúc của lời thuyết minh bắt đầu bình tĩnh trở lại, cuối cùng có thể nói là xuống thấp, có cảm giác như một thể tri âm.

“Cái quái gì thế?”

Thái Khải Nông sửng sốt trong giây lát, Hỏa Tiễn 101 đúng là có hợp tác với Thâm Thông, nhưng nó trở thành dưới tên Thâm Thông từ khi nào?

…

Lúc này, màn hình trên TV thay đổi, bóng dáng của Trần Hán Thăng xuất hiện.

Có thể là để bảo vệ người trong cuộc, đội ngũ chương trình còn tự lừa dối mình bằng cách làm mờ mặt đi, nhưng vẫn có thể nhận ra giọng nói của Trần Hán Thăng.

“Vì một số lý do không thể chống lại, Hỏa Tiễn 101 đã phải chuyển nhượng cho Thâm Thông. Thực ra đối với Thâm Thông, đây cũng là nơi thích hợp hơn để Hỏa Tiễn 101 phát triển.”

“Choang choang.”

Chiếc cốc Cử Khởi trong tay Thái Khải Nông đập vào gạch và vỡ tan.

Vợ ông ấy đang dỗ cháu nhỏ ăn thì cả hai đều giật thót tim, đứa cháu nhỏ còn khóc òa lên “hu hu” .

“Ông già nên hồ đồ rồi à…”

Vợ của Hiệu trưởng Thái định quở trách vài câu, nhưng không ngờ Thái Khải Nông cau mày: “Đừng làm ồn!”

Phòng khách lập tức yên lặng, ngoại trừ quả Cử Khởi đỏ bụ bẫm nằm yên lặng trên mặt đất, trong TV còn truyền ra tiếng nói chuyện của Trần Hán Thăng.

“Đối với sinh viên đại học làm thêm bình thường, tác động đến họ là tương đối nhỏ. Tôi đã hẹn với Thâm Thông để cố gắng không thay đổi tên của người phụ trách của giới chuyển phát nhanh, nhưng tác động đối với trụ sở chính là tương đối lớn, bởi vì tất cả những người này đều phải thất nghiệp cùng tôi.”

“Hỏa Tiễn 101 vừa đạt đến đỉnh cao thì sắp phải chuyển giao cho một công ty khác. Cậu không thể nói ra nguyên nhân thật sự sao?”

Phóng viên hỏi.

“Tôi không muốn nói, nó chỉ là một phút bốc đồng mà thôi.”

Trần Hán Thăng gật đầu, như thể đang bày tỏ một bí mật không thể nói ra.

Phóng viên tỏ vẻ đã hiểu, anh ta chuyển câu hỏi: “Trần tổng, nếu tất cả nhân viên trong trụ sở đều thất nghiệp, cậu sẽ bồi thường chứ?”

“Chắc chắn rồi, tôi sẽ vét tiền để bồi thường cho những đàn anh, đàn chị, và cả đàn em này.”

Trần Hán Thăng nói một cách dứt khoát.

“Bây giờ, cậu cảm thấy thế nào khi bất ngờ rớt khỏi cái danh ngôi sao khởi nghiệp sinh viên đại học nổi tiếng toàn tỉnh?”

Phóng viên lại hỏi, chỉ hơi ác ý.

“Chỉ là làm ăn thất bại mà thôi, không phải là chuyện sinh ly từ biệt.”

Trần Hán Thăng cười thoải mái: “Tôi cũng chỉ biến trở lại thành một sinh viên đại học bình thường, không có quá nhiều cảm xúc.”

“Trần tổng là người rất cởi mở, chẳng trách trước đây cậu ấy có thể tạo ra một sản nghiệp lớn như vậy.”

Phóng viên nói trước ống kính, thực ra đây cũng là ý nghĩa của chuyên mục “Doanh nhân” .

Chỉ thấy phóng viên chân thành nói: “Việc khởi nghiệp của sinh viên đại học hiện nay là một chủ đề xã hội phổ biến. Đại học không phải là nơi ươm mầm mọt sách, trên cơ sở không ảnh hưởng đến việc học, họ có thể sử dụng thời gian rảnh rỗi để tăng thêm kinh nghiệm xã hội và kiếm tiền trang trải cuộc sống, điều này rất đáng được khuyến khích.”

“Cho dù có thất bại, cũng không thành vấn đề.”

Phóng viên nhìn Trần Hán Thăng: “Cậu cũng chỉ biến trở lại thành một sinh viên đại học bình thường, nhưng kinh nghiệm mà cậu có được vượt xa so với các bạn cùng lứa.”

“Cảm ơn.”

Trần Hán Thăng lịch sự nói.

Tiếp theo, chuyên mục phát đi thông tin về các sinh viên đại học khác tự khởi nghiệp, có thành công và thất bại, nhưng quy mô và tầm ảnh hưởng đều không lớn như Hỏa Tiễn 101.

Sau khi chương trình “Doanh nhân” kết thúc, tâm trạng của Thái Khải Nông đã dần ổn định, ông ấy lặng lẽ cúi đầu nhặt quả Cử Khởi lên, trong lòng vẫn đang nghĩ đến bản tin vừa rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, vừa rồi chính là Trần Hán Thăng, hắn chắc chắn sẽ không nói đùa trong chương trình CCTV, chứng tỏ Hỏa Tiễn 101 thực sự đã được chuyển giao cho công ty Thâm Thông.

“Trường học còn không biết.”

Thái Khải Nông hơi khó chịu, nhưng nhanh chóng nhẹ nhõm.

Hỏa Tiễn 101 không phải là một công ty của trường học mà là công ty của Trần Hán Thăng. Hắn không có nghĩa vụ phải chào hỏi nhà trường, mặc dù trường học đã giúp Trần Hán Thăng mở rộng mạng lưới tài nguyên của mình.

"Ting ting ting."

Một đợt chuông điện thoại di động làm gián đoạn mạch suy nghĩ của Thái Khải Nông, ông ấy nhìn lướt qua và phát hiện ra đó là của Lục Cung Siêu.

Thái Khải Nông suy nghĩ một hồi, Lục Cung Siêu là một trong những chỗ dựa của Trần Hán Thăng trong trường, sau khi ông nghỉ hưu, Lục Cung Siêu cũng là ứng cử viên sáng giá nhất để đảm nhận chức hiệu trưởng trường Đại học Tài Chính Kinh Tế.

"Alo, Lão Lục."

Thái Khải Nông ấn nút nhận cuộc gọi và chậm rãi nói.

"Hiệu trưởng Thái, ông đã xem chương trình tài chính hôm nay chưa?"

Lục Cung Siêu là người đầu tiên hỏi.

"Ừm."

Thái Khải Nông chỉ khẽ "ừm" một tiếng, không có chút cảm xúc nào.

Lúc này không có cảm xúc nào chính là đang kìm nén cảm xúc.

"Tôi cũng vừa mới biết."

Lục Cung Siêu nói qua điện thoại: "Tôi biết được một chút, Trần Hán Thăng đã xin nghỉ phép để trở về Cảng Thành. Tôi không nghĩ lúc này có thể giải thích rõ ràng bằng cách gọi

điện. Tốt hơn hết là hãy đợi ngày mai thằng bé quay lại trường học, sau đó chúng ta sẽ hỏi kỹ càng hơn.”

Trong lòng Thái Khải Nông có phần bội phục, trình độ của lão Lục đúng là rất được, xảy ra chuyện lớn như vậy, vẫn có thể lấy tĩnh chờ đợi, vững vàng như Thái Sơn.

“Được, khi nào Trần Hán Thăng trở lại, chúng ta hãy hỏi xem rốt cuộc lý do là gì.”

Thái Khải Nông cũng đồng ý.

Cúp điện thoại, Thái Khải Nông lau vệt nước trên mặt đất, sau đó đi vào phòng làm việc cầm bút lông viết hai chữ.

“Tịnh” và “ổn” .

Hiệu trưởng Thái ôm ngực nhìn hồi lâu, thực ra cũng đã tìm ra một chút môn đạo.

Chữ “tịnh” được ghép bởi “thanh” và “tranh”, có nghĩa là muốn thắng thì tâm phải tịnh;

Từ “ổn” được ghép từ “hòa” và “cấp”, có nghĩa là càng vội vã thì tay phải ổn định.

“Cứ đợi đi vậy.”

Thái Khải Nông thở dài, như đã nói trên TV, dù có tệ đến đâu thì Trần Hán Thăng cũng chỉ quay lại thành một sinh viên đại học bình thường, hắn vẫn đang là sinh viên của Đại học Tài Chính.

Lỡ như có uẩn khúc gì thì sao?

“Giúp đỡ hắn rất nhiều, đừng phạm sai lầm ở lần cuối cùng run rẩy, nếu không ân huệ sẽ mất.”

Lào Thái quay người tới phòng khách trêu chọc cháu trai nhỏ.

…

Trần Hán Thăng đúng là đã quay trở lại Cảng Thành, hắn đỗ FAW ở tầng dưới và nhân tiện ăn tối ở nhà.

Mặc dù lão Trần thường thích xem tin tức, nhưng ông chỉ xem truyền hình Tô Đông và truyền hình Kiến Nghiệp, hiếm khi chú ý đến thông tin tài chính.

Lương thái hậu càng không phải nói, bà nghĩ con trai mình nhớ nhà nên đã làm một bàn đồ ăn ngon.

Trần Hán Thăng không để lộ bất cứ điều gì, hắn cúi đầu xuống chăm chỉ bóc vỏ tôm.

"Ăn từ từ thôi, trông cứ như thể người tị nạn chạy trốn khỏi thảm họa."

Lương Mỹ Quyên vừa lải nhải vừa đặt đũa xuống và giúp con trai từ từ bóc tôm.

Trần Hán Thăng no căng bụng, bây giờ mới vừa lòng xỉa răng: "Ở nhà vẫn là sướng nhất."

"Ở nhà thì ở nhà, đừng có nhón gót!"

Lương Mỹ Quyên trừng mắt với Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng lập tức ngoan ngoãn ngồi thẳng người, trên mặt mang theo nụ cười hì hì: "Mẹ, nếu con kinh doanh thua lỗ và trở thành một tên ngốc thì sao?"

"Hừ."

Lương Mỹ Quyên cười khinh thường: "Làm như trước đây con không phải kẻ… kẻ ngốc ấy."

Lão Trần nhìn vợ và con trai cãi nhau bên cạnh, tuy ông không nói lời nói nhưng trong lòng lại yên bình đến lạ.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng bắt xe buýt trở lại Kiến Nghiệp, đến văn phòng của Hỏa Tiễn 101 lúc 10 giờ, lúc này mới thấy mọi người đều ở trụ sở chính.

Các cô gái như Nhiếp Tiểu Vũ, Thu An Bình và Trương Minh Dung thậm chí còn đang khóc.

Có vẻ như bọn họ đã biết tin tức tối hôm qua, dù sao cũng luôn quan tâm đến chuyện này.

Hỏa Tiễn 101, thực sự sắp ngừng hoạt động.

Trần Hán Thăng dời sông lấp biển, cũng không thể cứu vãn được.

"Hán Thăng, tới lúc này rồi cậu không cần bảo vệ Lưu Bằng Phi nữa."

Thu An Bình rơm rớm nước mắt nói: "Cậu đừng gánh vác áp lực một mình như vậy."

Trần Hán Thăng hờ hững nói: "Mọi thứ trên đời đều do duyên số quyết định, tôi không trách Bằng Phi."

Khi nói, hắn lặng lẽ nhìn xung quanh, thầm nghĩ nhiều người như vậy sao, câu trả lời này phản ánh "tư duy cởi mở, vĩ đại, kiên cường, tuyệt vời…" của tôi nên được truyền ra ngoài.

Nhiếp Tiểu Vũ đang khóc thì thì đột nhiên phát hiện ra vấn đề.

"Xe của cậu đâu, bộ trưởng Trần?"

Nhiếp Tiểu Vũ vội vàng đẩy cửa kính văn phòng ra, nhưng không thấy FAW quen thuộc đâu.

"Xe của cậu đâu?"

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi lại.

"Tôi…"

Trần Hán Thăng vốn định nói dối, nhưng không ngờ Nhiếp Tiểu Vũ lại giậm chân òa khóc nói: "Cậu không cần phải bán chiếc xe đó chỉ để bồi thường cho chúng tôi, tôi đã xem bản tin tối qua rồi!"

“Haizz ~~~”

Trần Hán Thăng ngây ra một lúc, đột nhiên thở dài một hơi: “Tôi vốn không định nói cho mọi người, nhưng không ngờ là không giấu diếm được.”

Chương 445: Vương Tử Bác cương trực

Cô thư ký nhỏ đã ra tay trợ giúp, Trần Hán Thăng cũng mặt dày mày dạn đáp lại, điều này khiến các nhân viên tại trụ sở chính nghĩ rằng Trần Hán Thăng đã bán FAW để gom tiền bồi thường và trợ cấp thôi việc.

Sinh viên đại học là sinh vật có tuyến lệ tương đối phát triển, có không ít nữ sinh đã cảm động rơi nước mắt, tất nhiên cũng có người "ngầu" hơn.

Ví dụ như Hoàng Tuệ, cô ta nhìn Trần Hán Thăng trong đám đông với ánh mắt phức tạp, không ngờ rằng những dự đoán trước đây của cô ta đều đúng, quả nhiên Hỏa Tiễn 101 kinh doanh không tốt phải đóng cửa.

Trần Hán Thăng giàu có và Trần Hán Thăng nghèo khổ đối với Hoàng Tuệ là hai người không giống nhau

Một tên họ Trần nào đó thiếu ánh hào quang, có vẻ bình thường hơn rất nhiều.

Vóc dáng cao khều, đầu tóc bù xù, quần áo cũng bình thường, trên giày có nhiều nếp gấp, đây chính là hình tượng của một nam sinh đại học bình thường, tại sao trước đây mình lại sợ hắn như vậy?

Hoàng Tuệ nghĩ thầm, nhưng khoảnh khắc cô ta vô tình chạm mắt với Trần Hán Thăng, cô ta vô thức cúi đầu xuống và cũng giả vờ buồn rầu theo mọi người.

"Chết tiệt, hắn hết tiền rồi, rất có khả năng còn nợ tiền, bây giờ chỉ là một sinh viên bình thường, tại sao mình vẫn sợ hãi

như vậy?”

Hoàng Tuệ tự mắng mình một câu, đợi đến khi cô ta lấy hết can đảm để nhìn Trần Hán Thăng một lần nữa thì Trần Hán Thăng không còn nhìn về phía này nữa.

Hoàng Tuệ không khỏi có chút nản lòng, cũng cực kỳ tủi thân.

Điều này chứng tỏ trước đây Trần Hán Thăng độc đoán và hung dữ như thế nào, uy lực còn sót lại sau phá sản vẫn có thể khiến bản thân cô ta sợ hãi.

“Hiện tại, mối quan tâm duy nhất là tiền thôi việc.”

Hoàng Tuệ nhìn đám sinh viên đại học đang khóc lóc bên cạnh, trong lòng cảm thấy có chút khinh thường, lúc này nước mắt là thứ vô dụng nhất, nghĩ đến tương lai sau này thì thực tế hơn.

Với tình cảm của Hoàng Tuệ dành cho Hỏa Tiễn 101, cô ta đương nhiên không thể hiểu được nỗi buồn trong lòng Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhiếp Tiểu Vũ đã đi theo Trần Hán Thăng từ khi mới thành lập công ty, hơn hai năm trở lại đây, từng viết phương án kế hoạch trong ký túc xá trong trời đông giá rét cóng tay, cũng từng mở rộng thị trường dưới cái nóng hè oi bức, từng bị Trần Hán Thăng mắng cho khóc hu hu, cũng từng tận hưởng niềm vui của sự thành công…

Sự nghiệp đại học của cô ấy gần như gắn liền với Hỏa Tiễn 101, nhưng giờ đây Hỏa Tiễn 101 đột ngột biến mất, đối với cô thư ký nhỏ, đây như thể là sự biến mất của nguồn dinh dưỡng tinh thần.

“Được rồi được rồi, mọi người đừng khóc nữa, để tôi nói vài câu.”

Trần Hán Thăng ấn hai tay xuống để ngăn tiếng khóc của các nhân viên tại trụ sở: "Tất cả đều là lỗi của tôi khi để chuyện này xảy ra, nhưng nó cũng cho thấy sự tàn khốc của lĩnh vực kinh doanh, có thể là sự thăng trầm của cuộc đời chỉ trong một đêm."

"Nhưng tôi đã thảo luận với bên Thâm Thông rồi. Sinh viên đại học làm thêm ở các trường tạm thời sẽ không bị thay thế, chỉ là có thêm người dẫn dắt họ."

Trần Hán Thăng liếc nhìn mọi người: "Người có ảnh hưởng duy nhất chính là các cậu, bên tôi đã chuẩn bị sẵn một ít tiền trợ cấp thôi việc, mỗi người sẽ được phát hai tháng lương, khả năng có hạn, mong mọi người thông cảm."

"Hu hu hu…"

Khi Nhiếp Tiểu Vũ nghe thấy bốn chữ "trợ cấp thôi việc", lòng cô rất chua xót, lại không kìm được nước mắt.

Cô ấy làm như vậy kéo theo các học sinh khác cũng nghẹn ngào, bầu không khí cực kỳ thê thảm.

Trần Hán Thăng kiên nhẫn đợi cho đến khi cảm xúc của họ ổn định trở lại, tiếp tục nói: "Thực ra tôi cũng không nỡ chia xa mọi người, nhưng như tôi đã nói trên chương trình truyền hình, đây chỉ là một lần thất bại kinh doanh bình thường, lần sau tôi vẫn có cơ hội hồi phục."

"Nếu muốn ở lại thì tất cả đều có thể ở lại. Tôi sẽ tiếp tục hỗ trợ mọi người, nhưng tiền lương có thể thay đổi."

Trần Hán Thăng trầm giọng nói, hắn không nói tiền lương lên hay xuống.

Tuy nhiên, trong tâm trạng này, mọi người đều cho rằng đó là một sự thay đổi đi xuống.

"Tôi muốn ở lại!"

Nhiếp Tiểu Vũ là người giơ tay, cô thư ký nhỏ biết đến sự tồn tại của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư nên không có tình cảm nam nữ với Trần Hán Thăng, nhưng sự ngưỡng mộ của cô ấy với Trần Hán Thăng lại như dòng sông tuôn trào, cô ấy tin tưởng tuyệt đối bộ trưởng Trần có thể khôi phục vinh quang trước đây của mình.

"Tôi cũng vậy."

Thu An Bình và Trương Minh Dung giơ tay lên cùng lúc.

Hoàng Tuệ hơi khó hiểu, Trương Minh Dung muốn ở lại cũng bình thường, cô ấy còn trẻ, thỉnh thoảng làm chuyện bốc đồng cũng dễ hiểu thôi, nhưng Thu An Bình thì sao?

Thu An Bình đã tốt nghiệp đại học, có một người mẹ đang ốm nặng ở nhà, theo lý mà nói thì không nên như vậy.

"Chuyện này bắt nguồn từ Bằng Phi."

Thu An Bình lau nước mắt và nói: "Tôi muốn ở lại đây để cống hiến cho dự án tiếp theo của Trần tổng."

"Ấu trĩ!"

Hoàng Tuệ cười chế nhạo, thật sự là làm việc quá cảm tính.

Mặc dù Trần Hán Thăng không phải là Thượng Đế, làm thế nào để đảm bảo rằng dự án tiếp theo vẫn có lãi?

Lùi lại một vạn bước, nếu hắn thật sự là Thượng Đế thì làm sao phải bất lực chuyển nhượng mối kinh doanh này?

Mối quan hệ logic tỉ mỉ này rõ ràng đã cho Hoàng Tuệ cảm giác vượt trội về chỉ số IQ.

Những người khác như Thượng Băng và một số nhân viên trong bộ phận marketing vẫn còn hơi do dự, nhưng Trần Hán Thăng cũng không để tâm, hắn xua tay nói: "Mọi người không cần đưa cho tôi câu trả lời ngay bây giờ, lúc về hãy nghĩ kỹ

một chút, cho dù rời đi thì mọi người vẫn là anh chị em của tôi."

"Két két ~"

Cửa kính của văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, Chung Kiến Thành lấm la lấm lét nhìn qua

"Cậu ở đây à, tôi đang gọi điện cho cậu đấy." Chung Kiến Thành nói.

Trần Hán Thăng liếc nhìn điện thoại di động của mình, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ trên đó, từ Lục Cung Siêu, Vu Dược Bình, Vương Tử Bác và Lưu Bằng Phi, hoặc là xem tin tức hoặc là từ giới chuyển phát nhanh phát thời gian.

Ngược lại, những sinh viên bình thường chưa biết về điều đó, nên Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư vẫn chưa hành động.

Nhưng cùng lắm là một hai ngày nữa, tin tức chấn động này sẽ bị phanh phui.

"Điện thoại để im lặng."

Trần Hán Thăng giải thích một câu, sau đó đi ra ngoài vòng tay ôm Chung Kiến Thành bước ra ngoài: "Lão Chung, bây giờ ông có tiện không, cho tôi mượn một ít tiền…"

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, câu nói "mượn một ít tiền" đã truyền ra ngoài một cách rõ ràng.

Văn phòng chìm trong yên lặng, một lúc sau, Nhiếp Tiểu Vũ mới trầm giọng nói: "Có lẽ bán xe rồi vẫn không đủ tiền, bộ trưởng Trần lại vay tiền người khác để phát tiền trợ cấp cho chúng ta."

"Hèn gì, lúc phá sản vẫn có người sát cánh với hắn."

Hoàng Tuệ thầm thở dài, thực ra Trần Hán Thăng làm việc vẫn rất trọng nghĩa khí.

1. Trước khi rời đi, thỏa thuận với Thâm Thông để bảo lưu thân phận của những sinh viên đại học làm thêm;

2. Rõ ràng là lỗi của Lưu Bằng Phi, nhưng Trần Hán Thăng đã gánh vác mọi trách nhiệm và thậm chí không tiết lộ tên ra ngoài;

3. Đối với tiền trợ cấp thôi việc của nhân viên trụ sở, hắn đã bán luôn xe ô tô của mình;

4. Trong trường hợp bán xe vẫn không đủ tiền, cho dù vay tiền của người khác, cũng nhất định thực hiện lời hứa này.

"Nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì, không có tiền thì tất cả đều kết thúc. Nhiều nhất là sẽ để lại một ấn tượng tốt trong tâm trí của những sinh viên đại học kia mà thôi."

Hoàng Tuệ thầm nghĩ.

…

"Bây giờ mọi người đều đang đồn về việc chuyển nhượng Hỏa Tiễn 101. Tại sao tôi không tin?"

Khác với vẻ giản dị của sinh viên đại học, mặc dù một người lưu manh như Chung Kiến Thành chưa bao giờ đi học hay nhìn thế giới rộng lớn, nhưng theo hiểu biết của bản thân về Trần Hán Thăng, ông ấy vẫn luôn tỏ ra hoài nghi.

"Đã có trên bản tin CCTV rồi, làm sao có thể là giả?"

Trần Hán Thăng không nói sự thật.

Chung Kiến Thành lắc đầu: "Tôi cảm thấy như lọt vào sương mù không thấy rõ lắm, chắc là có lừa gạt."

"Lừa gạt cái quần què gì, mau lấy tiền ra đi."

Trần Hán Thăng bĩu môi nói: "60. 000, tôi phải đi phát tiền trợ cấp thôi việc."

Chung Kiến Thành nghi ngờ nhìn Trần Hán Thăng, cuối cùng vẫn lên lầu lấy tiền.

“Không cần trả vội.”

Chung Kiến Thành vỗ vỗ cánh tay Trần Hán Thăng, không cần biết chuyện “phá sản” có đúng hay không, dù sao Trần Hán Thăng giống như đàn em của lão, hơn nữa bản thân ông ấy đã kiếm được hơn 600. 000.

Trần Hán Thăng mỉm cười, cầm tiền quay trở lại văn phòng.

Trong văn phòng, Nhiếp Tiểu Vũ và những người khác nhìn thấy một xấp tiền mệnh giá 100 trên tay Trần Hán Thăng, khuôn mặt của họ lộ ra vẻ “quả nhiên là vậy” .

Trong khi đang đếm tiền, Vương Tử Bác thở hổn hển chạy từ bên ngoài vào.

“Vừa rồi sao không nghe điện thoại?”

Vương Tử Bác gục đầu xuống hỏi.

Trần Hán Thăng cũng không ngẩng đầu lên: “Đang có chuyện.”

“Mẹ kiếp, tao đã đến đây ngay khi có tin tức.”

Vương Tử Bác ủ rũ nói: “Tao còn tưởng mày gặp chuyện, làm tao sợ chết khiếp, tài xế taxi cũng bị tao giục đến phát điên.”

“Tao thì xảy ra chuyện gì được chứ?”

Trần Hán Thăng xem thường hỏi: “Công việc làm ăn thất bại, nhảy lầu tự tử?”

“Mày vẫn còn trẻ, thất bại thôi có gì đâu?”

Vương Tử Bác đánh mạnh vào người Trần Hán Thăng: “Tóm lại là tao sẽ luôn ở bên mày.”

“Ọe, sao tao có cảm giác muốn nôn quá.”

Trần Hán Thăng phát tiền trợ cấp thôi việc, sau đó nói: “Mọi người về trước suy nghĩ lại đi, tôi quay về trường báo cáo một lát.”

Vốn dĩ trong lòng Vương Tử Bác chứa đầy lời an ủi, nhưng nhìn thấy tâm trạng của Trần Hán Thăng đã được điều chỉnh tốt, cậu ấy đột nhiên không biết nên nói ra kiểu gì.

Tuy nhiên, khi Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ trở lại khu Đại học Tiên Ninh, cậu ấy đột nhiên nói: “Em định không làm thêm ở đó nữa.”

“Cậu điên rồi à.”

Hoàng Tuệ sửng sốt một chút: “Trần Hán Thăng nói thân phận tổng đại lý sinh viên của mọi người sẽ không bị thay đổi.”

“Tôi không giống như những người khác.”

Vương Tử Bác nhấn mạnh: “Lưu Bằng Phi đã nói bí mật cho Thâm Thông biết dẫn đến việc Thâm Thông và Hỏa Tiễn 101 chấm dứt hợp tác, Hỏa Tiễn 101 không thể hoạt động bình thường nữa, vậy Thâm Thông chính là kẻ địch trong kinh doanh của Tiểu Trần.”

“Em là anh em của Tiểu Trần đã nhiều năm, làm sao có thể giúp đối phương kiếm tiền được?”

Vương Tử Bác xúc động nói.

…

Chương 446: Giải quyết đại lão trong trường trước

“Tôi đã nghĩ Nhiếp Tiểu Vũ và Thu An Bình đã ngốc lắm rồi, tại sao cậu còn ngốc hơn vậy, Trần Hán Thăng là thần tiên sao, có đáng để nhiều người theo đuổi như vậy không?”

Khi Hoàng Tuệ nghe tin Vương Tử Bác muốn nghỉ việc, cô ta không nhịn được mà mỉa mai: “Tôi thấy chẳng giống chút nào. Trần Hán Thăng là người cục cằn, nói thẳng ra là thô lỗ, cậu lại vì hắn mà từ bỏ thu nhập chục nghìn mỗi tháng?”

“Chị Hoàng Tuệ, tại sao chị lại nói như vậy? Chúng ta nên cùng nhau hỗ trợ Tiểu Trần vào lúc này.”

Vương Tử Bác nhìn Hoàng Tuệ, giọng điệu kèm theo khẩn cầu, cũng có chút buồn rầu, nhưng phần nhiều vẫn là kiên định.

“10. 000 là một con số rất lớn, nhưng Tiểu Trần là bạn từ thuở nhỏ của em, bọn em quen nhau từ lúc còn mặc quần thủng đít, nếu em phản bội nó, về nhà mẹ em sẽ đánh chết em.”

Hoàng Tuệ có chút kinh ngạc, bình thường Vương Tử Bác rất nghe lời, tuy rằng gần đây tâm tư càng ngày càng khó đoán, nhưng nhìn chung vẫn tương đối dễ khống chế.

Nhất là sau đêm đó ở khách sạn, Vương Tử Bác dường như đã trở lại như hồi mới quen, trong mắt luôn hiện lên một luồng dục vọng nóng cháy.

Hoàng Tuệ đã từng yêu ba người trước khi quen Vương Tử Bác, còn từng sống chung với Triệu Chứng, vì vậy cô ta rất

quen với ánh mắt này.

"Cậu ủng hộ là việc của cậu, tôi không muốn ủng hộ."

Sắc mặt Hoàng Tuệ trầm xuống, cô muốn khảo nghiệm giới hạn của Vương Tử Bác: "Bình thường Trần Hán Thăng không thích tôi, giờ hắn làm ăn thua lỗ, tôi vui còn không kịp nữa là."

"Chị Hoàng Tuệ!"

Vương Tử Bác không nhịn được lớn tiếng phản bác: "Cho dù là công việc làm thêm của em hay là công việc hiện tại của chị, thậm chí là tiền trợ cấp thôi việc này, đều là của Tiểu Trần."

Hoàng Tuệ lắc đầu: "Tôi cũng làm việc cho hắn mà. Tóm lại, nếu cậu muốn thôi việc thì chúng ta sẽ chia tay ngay lập tức."

"Đang yên đang lành, tại sao lại nhắc đến việc chia tay."

Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy có chút luống cuống, tuy rằng cậu ấy biết tâm tư Hoàng Tuệ có thể không thuần khiết, nhưng dù sao vẫn là mối tình đầu, lại là người phụ nữ đầu tiên của mình, bây giờ cậu ấy thật sự không muốn chia tay.

"Bây giờ, một bên là Trần Hán Thăng và bên kia là tôi, cậu phải đưa ra lựa chọn."

Lúc này, xe buýt số 310 ở khu đại học Tiên Ninh vừa chạy tới, Hoàng Tuệ sau khi nói xong lập tức chạy lên, chỉ còn Vương Tử Bác đứng một mình đần độn ở trạm xe buýt.

…

Tại văn phòng trên đường Thiên Nguyên Đông, Trần Hán Thăng đã thanh toán xong tiền trợ cấp thôi việc, hắn muốn quay lại trường Đại học Tài Chính Kinh Tế để ứng phó với lời chất vấn của lãnh đạo nhà trường.

Bây giờ Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu có lẽ đang rất buồn bã và tổn thương, đổ bao nhiêu hy vọng vào Hỏa Tiễn 101, vậy mà tự dưng lại đóng cửa.

Tuy nhiên, Lục Cung Siêu là một giáo sư kinh tế học, thực ra ông ấy vẫn có những nghi ngờ sâu sắc và cần Trần Hán Thăng trực tiếp đến giải đáp.

Trần Hán Thăng lấy ra một tài liệu từ két sắt trên tầng hai và đi bộ trở lại trường.

Trên đường đi, Trần Hán Thăng đã trả lời hai cuộc gọi nhỡ.

Người đầu tiên là Lưu Bằng Phi.

"Trần tổng, cậu không định thông báo công khai việc bán Hỏa Tiễn 101 sao?"

Lưu Bằng Phi hỏi thẳng, anh ta đã xem bản hợp đồng giả, đại khái cũng đoán được một chút chân tướng sự việc.

"Ừm."

Trần Hán Thăng gật đầu.

"Có phải tôi phải gánh cái tội này không?" Giọng Lưu Bằng Phi có chút tối tăm.

"Chịu oan trong một đến hai năm đi đã."

Trần Hán Thăng cười nói: "Danh tiếng của anh không có giá trị, một khi bão táp qua đi, mọi người sẽ sớm quên anh."

Lưu Bằng Phi thở dài một hơi, hiện tại anh ta đã nhìn rõ Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng đã có dự định bán Hỏa Tiễn 101 từ trước, tất cả mọi người đều chỉ là quân cờ trên bàn cờ của hắn.

"Không gánh tội thì cũng làm gì được đâu."

Lưu Bằng Phi bất lực nói: "Hôm đó tôi nói qua điện thoại rằng cậu muốn bán Hỏa Tiễn 101, nhưng không ai ở trụ sở

chính tin” .

“Quốc dân đảng sẽ ghi nhớ công lao của anh, mặc dù anh bị ép buộc.”

Trần Hán Thăng đáp lại một cách ba lăng nhăng.

“Trần ca.”

Trước khi cúp điện thoại, Lưu Bằng Phi đột nhiên gọi một tiếng.

“Cái gì?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Giúp tôi chăm sóc sư tỷ Thu, tôi muốn nhờ cậu chuyển lời với chị ấy, nói với chị ấy rằng trong hai năm nữa, tôi sẽ bước lên những đám mây đầy màu sắc và xuất hiện trước mặt chị ấy với một thân phận hoàn toàn mới. Tôi chỉ mong chị ấy có thể tha thứ cho tôi… tút tút tút ~ ~ “

Trần Hán Thăng tắt máy ngay lập tức, trong miệng còn lẩm bẩm: “Con mẹ nó viết văn 800 chữ đấy à, còn đám mây màu sắc nữa chứ, đúng là thằng dở hơi.”

Trong cuộc gọi thứ hai, Trần Hán Thăng gọi lại cho Dương Nghiêu của Thuận Phong.

Dương Nghiêu không nói nhiều lời vô nghĩa, câu đầu tiên chính là: “Bán được bao nhiêu?”

“Dù sao cũng là đại lão trong ngành, người có dã tâm không thể che giấu, chỉ có thể lừa gạt người ngoài ngành mà thôi.”

Trần Hán Thăng thở dài, ngay cả Chung Kiến Thành cũng có tinh thần hoài nghi khoa học, Dương Nghiêu thì nói trúng tim đen luôn.

“Bí mật kinh doanh, tôi không thể nói, anh Dương.”

Trần Hán Thăng không phủ nhận, nhưng cũng không nói con số chính xác.

Điều này nằm trong dự đoán của Dương Nghiêu, anh ta cười: "Cậu có ít nhất tài sản hàng chục triệu, có một số dự án nhỏ ở Thuận Phong, cậu có muốn tham gia không?"

"Chắc là không, cảm ơn sự nâng đỡ của anh Dương."

Trần Hán Thăng lịch sự từ chối: "Tiểu đệ sắp rời khỏi giới chuyển phát nhanh rồi, sắp tới sẽ kinh doanh ở mảng khác, mong anh Dương chỉ bảo thêm, nhân tiện giúp tôi nói tốt với chủ tịch Vương, có cơ hội tới Thâm Thành, mong hai vị đại ca chỉ bảo."

"Không thành vấn đề!"

Lần này Dương Nghiêu đồng ý rất dứt khoát.

Cùng ngành là oan gia, Trần Hán Thăng chuẩn bị thoát khỏi ngành này, thân phận đột nhiên trở nên gần gũi hơn, cho dù hắn bán Hỏa Tiễn 101 cho Thâm Thông.

Tuy nhiên, thương trường không có bạn bè và kẻ địch vĩnh viễn, vì Trần Hán Thăng đã nhảy ra khỏi ngành chuyển phát nhanh, chưa biết chừng sau này có những cơ hội hợp tác khác trong lĩnh vực nào đó, thực sự không cần thiết phải đắc tội với hắn.

…

Khác hẳn với những mưu mô đấu đá bên ngoài, nắng chiếu êm đềm trong trường đại học Tài Chính.

Các sinh viên đại học trẻ trung và năng động đến lớp học đúng giờ, tới căn tin để ăn, đến trung tâm hoạt động để thực hiện các hoạt động của hội sinh viên, tận hưởng cuộc đời đại học của họ một cách bình lặng, bây giờ bọn họ vẫn không rõ

Hỏa Tiễn 101 có bị chuyển nhượng hay không và liệu Trần Hán Thăng có phá sản.

Tóm lại, chỉ cần vẫn gửi chuyển phát nhanh trong trường là được.

Khi đến tòa nhà hành chính quen thuộc của Đại học Tài Chính, Trần Hán Thăng vào văn phòng của Vu Dược Bình trước.

Không có ai ở đây, ông ấy đi họp mất rồi.

Quay lại văn phòng của Quan Thục Mạn.

Cô ấy không có ở đó, cũng đang họp.

"Con mẹ nó, muốn nghe ngóng một chút bí mật mà chẳng có ai cả."

Trần Hán Thăng chỉ đơn giản là gửi một tin nhắn cho Vu Dược Bình.

Trần Hán Thăng: Thầy đâu rồi lão Vu?

Vu Dược Bình: Có một cuộc họp trong phòng họp trên tầng 3. Ngoài ra, tất cả chúng tôi đã xem tin tức về Hỏa Tiễn 101.

Trần Hán Thăng: Phản ứng của hiệu trưởng Thái và hiệu trưởng Lục thế nào?

Vu Dược Bình: Không nhìn ra nổi, ẩn quá sâu.

Trần Hán Thăng chạy đến phòng họp trên tầng ba, nhưng không ngờ lại gặp Sử Chính Đông ở ngã rẽ cầu thang.

Sử Chính Đông cũng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, nhìn lên nhìn xuống một lúc, Trần Hán Thăng có chút nhếch nhác, hơi thở hổn hển, trên quần có dính bụi, tay cầm một tập tài liệu, hình như hắn không lái xe về trường.

"Công việc làm ăn thua lỗ, chẳng lẽ bán cả xe rồi?"

Sử Chính Đông đột nhiên cảm thấy sung sướng, con xe FAW đó đã từng khiến anh ta bị bẽ mặt

“Tới rồi à.”

Sử Chính Đông nghiêm túc hỏi một câu.

“Ừm.”

Trần Hán Thăng không phản ứng kịp.

Trước đó hai người không nói chuyện, nhưng sau khi công việc kinh doanh của Trần Hán Thăng thua lỗ, Sử Chính Đông cảm thấy rằng tôn nghiêm của người thầy đã mất có thể được lấy lại, sự tự tin của anh ta là không thể giải thích được.

Sử Chính Đông khẽ gật đầu, cố gắng hết sức để che giấu tâm tư hả hê của mình, anh ta đi trước vào phòng họp và nói: “Hiệu trưởng Thái, Trần Hán Thăng đến rồi.”

Ngay khi dứt lời, tất cả các giáo viên đều quay lại nhìn về phía cửa.

Vào thời khắc này, mỗi người một vẻ lộ ra không sót.

Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu trông rất bình tĩnh, thực sự không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào, chỉ là trong ánh mắt của Lục Cung Siêu dường như có một chút lực xuyên thấu;

Vu Dược Bình và Quan Thục Mạn rõ ràng là có quan tâm, họ là những chiến hữu cách mạng của Đoàn Thanh Niên, nhưng lão Vu hẳn là đã mua chuộc tình cảm rồi;

Cũng có một số giáo viên, họ thường không có tiếp xúc với Trần Hán Thăng, thuần túy chỉ muốn xem náo nhiệt;

Đối với những người từng có thù oán như Sử Chính Đông, mặc dù anh ta giả vờ không liên quan gì đến bản thân, nhưng thỉnh thoảng anh ta lại xoay bút, lộ rõ tâm trạng vui vẻ.

“Cứ theo kế hoạch đã thảo luận vừa rồi, cuộc họp buổi sáng kết thúc.”

Sau khi Thái Khải Nông giải thích xong, ông ấy cắp theo quyển sổ ghi chép đi ra khỏi phòng họp, khi đi ngang qua Trần Hán Thăng, ông ấy nói: “Cậu đi theo tôi.”

Cái giọng điệu này như thể sau khi không cẩn thận bị bắt gian lận trong kỳ thi, giám thị mới nói như vậy.

Lục Cung Siêu cũng đi theo phía sau, sau khi cả ba bước vào phòng làm việc của hiệu trưởng Thái, chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa “rầm”, đây là giao lưu đóng kín rồi.

“Làm kinh doanh, thật sự rất khó nói.”

Sau khi Sử Chính Đông nhìn thấy, lão cố gắng hết sức để giữ cho giọng điệu không quá nghiêng ngả, giống như thản nhiên trò chuyện với Vu Dược Bình: “Làm ăn lớn như vậy, thế mà nói mất là mất luôn.”

“Ha ha, đúng vậy.”

Vu Dược Bình biết rằng Sử Chính Đông đang đánh giá Hỏa Tiễn 101, ông ấy không muốn tham gia chút nào, chỉ là không muốn đắc tội với Sử Chính Đông, sau khi nở một nụ cười chất phác, ông bèn kéo cái mông lớn của mình xuống lầu.

Sử Chính Đông chế nhạo: “Vu béo này, anh vẫn là giáo viên hướng dẫn Hỏa Tiễn 101, chỉ biết ba phải với phế vật mà thôi.”

…

Văn phòng hiệu trưởng Thái rất rộng, trông hơi trống trải, trong tủ sách có hàng dãy sách mới tinh, chắc là ông ấy cũng chưa đọc, chỉ để ra vẻ thôi.

Lúc này, ba người đang ngồi trên ghế sofa, Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu lặng lẽ quan sát Trần Hán Thăng.

Tư thế ngồi của Trần Hán Thăng rất tự nhiên và bình thường, dường như không nhận thấy sự giám sát của hai hiệu trưởng.

“Về bản tin tài chính CCTV, Hán Thăng, cậu có muốn giải thích một chút không?”

Một lúc sau, Lục Cung Siêu hỏi.

“Đương nhiên, em tới đây giải thích mà.”

Trần Hán Thăng mở tập tài liệu ra, đột nhiên cười tinh quái: “Nhưng nội dung giải thích hôm nay, ra khỏi phòng làm việc này, em sẽ không thừa nhận đâu.”

…

Chương 447: Hán Thăng à, cậu có muốn trở thành sinh viên xuất sắc học lên thạc sĩ mà không cần thi không?

Nghe cách mà Trần Hán Thăng tỏ ra thần bí như vậy, Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu cũng nhận ra rằng cần phải có một lý do khác cho chuyện này, đặc biệt là Lục Cung Siêu, ông ấy luôn cảm thấy "phá sản" chỉ là bề ngoài, còn bên trong chắc là sự trao đổi giữa tư bản.

"Xoẹt xoẹt xoẹt ~"

Trần Hán Thăng cầm tập tài liệu dày cộp và đưa cho hiệu trưởng Thái Khải Nông trước một cách tôn kính.

Thái Khải Nông vô thức liếc nhìn tiêu đề của tài liệu - "Văn bản hợp đồng về việc mua lại Hỏa Tiễn 101 của chuyển phát nhanh Thâm Thông."

"Hả?"

Thái Khải Nông không kìm được mà ngẩng đầu lên, Trần Hán Thăng mỉm cười và ra hiệu cho hiệu trưởng Thái tự đọc nó.

Thái Khải Nông không nói gì, ngay từ trang đầu tiên vì có Lục Cung Siêu phía sau nên hiệu trưởng Thái đọc rất nhanh.

Tuy nhiên trong quá trình lật từng trang, hơi thở của hiệu trưởng Thái càng lúc càng nặng nề, đặc biệt là khi ông ấy đang ở trang cuối cùng của tài liệu, hai tay ông ấy hơi run lên.

Lục Cung Siêu rất tò mò, đánh giá từ phản ứng của Thái Khải Nông, suy đoán của ông ấy hẳn là có lý.

"Lão Lục đánh giá một chút đi."

Thái Khải Nông đưa tài liệu cho Lục Cung Siêu, tự mình đứng dậy pha trà.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, hiệu trưởng Thái này đúng là theo chủ nghĩa hiện thực thật, ban nãy còn không mời hắn một cốc nước lọc, nhưng sau khi đọc bản hợp đồng, ông ấy lại đi đun nước pha trà ngay.

"Phù…"

Lục Cung Siêu cũng nhanh chóng đọc xong bản thỏa thuận, ông ấy hít một hơi thật sâu, nhìn Trần Hán Thăng hỏi: "Tại sao?"

Mặc dù câu hỏi này chỉ có hai từ, nhưng Trần Hán Thăng biết rằng nó chứa đựng rất nhiều điều, hắn cần phải giải thích từng chút một.

"Mặc dù ngưỡng đầu vào của ngành chuyển phát nhanh thấp, nhưng giới hạn lại rất cao. Người có tiền có thể mua máy bay, kẻ không có tiền chỉ có thể chơi với phương tiện vận tải, Hỏa Tiễn 101 thậm chí còn tệ hơn, dựa vào xe ba bánh để chen chân vào đại học.

Đầu tiên Trần Hán Thăng giải thích lý do tại sao hắn bán Hỏa Tiễn 101.

"Vì vậy, đừng nhìn vào mức độ phổ biến của Hỏa Tiễn 101 trong các trường cao đẳng và đại học trong nước, thực ra chỉ là chìm trong ảo tưởng mà thôi. Bởi vì nó không có nguồn lực vận chuyển, có thể bị các công ty chuyển phát nhanh hợp tác kìm hãm bất cứ lúc nào. Điều đó cũng có nghĩa là về cơ bản không có chỗ cho những bước đột phá nữa.

Sau khi Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu lắng nghe, cả hai đều gật đầu đồng ý.

Chỉ là động tác của Trần Hán Thăng quá nhanh, thậm chí còn không cho mọi người cơ hội để kìm hãm, bán Hỏa Tiễn 101 một cách dứt khoát.

“Thứ hai, tại sao em không muốn công khai tin tức này.”

Trần Hán Thăng dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Bởi vì nhiều sinh viên đại học coi em là hình mẫu và thần tượng của một doanh nhân, hành vi bán tháo kiểu này phù hợp với quy luật thị trường, nhưng không phù hợp với mong đợi của họ, vì vậy em đã thảo luận với công ty Thâm Thông để tạo ra hiện tượng ‘thu mua thật phá sản giả’, ve sầu thoát xác trước con mắt của bao người.”

“Em cũng nói rõ ngọn ngành với hai hiệu trưởng ở đây.”

Trần Hán Thăng nói một cách nghiêm túc: “Sau này em sẽ không còn tham gia vào ngành chuyển phát nhanh nữa, có thể sẽ làm ra một số trò chơi mà giới trẻ thích” .

“Trò chơi gì?”

Thái Khải Nông hỏi.

Trần Hán Thăng nhún vai: “Vẫn chưa xác định, em sẽ báo cáo lãnh đạo khi có tiến triển.”

Dự án “điện thoại nhái” vẫn chưa có manh mối, Trần Hán Thăng không có ý định nói sự thật với Thái Khải Nông.

Lục Cung Siêu trầm tư một hồi: “Vậy khi nào thì cậu định thông báo tin giả này, rất nhiều sinh viên không xem tin tức của CCTV, bọn họ không biết Hỏa Tiễn 101 đã xảy ra biến cố gì.”

“Trong hợp đồng có thỏa thuận rằng công ty Thâm Thông sẽ thanh toán trước 10 triệu trong vòng một tuần, hoàn thành

việc thanh toán hợp đồng trong tháng còn lại.”

Trần Hán Thăng nhấp một ngụm trà nóng: “Sau khi nhận được khoản thanh toán 10 triệu, Thâm Thông sẽ biến ‘Hỏa Tiễn 101’ thành ‘Hỏa Tiễn 101 Thâm Thông’, khi đó em cũng sẽ tiết lộ đầy đủ, theo tính toán thời gian thì có thể là hôm nay hoặc ngày mai.”

“Sau này, bọn em chỉ là những sinh viên đại học bình thường.” Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói.

Lục Thông Thiên thở dài: “Cậu định tiếp tục giấu giếm?”

“Chắc chắn là không.”

Trần Hán Thăng dùng ngón tay vẽ một đường cong trên không trung: “Em sẽ trở lại 100%, nhưng khi đó cuộc đời sự nghiệp của em đã rất đẳng cấp rồi, đầu tiên bằng phẳng, sau đó từ từ lên đỉnh cao, đột nhiên lại tụt xuống thung lũng, sau đó tiếp tục lên một vị trí cao hơn.”

“Một quá trình thăng trầm.”

Trần Hán Thăng nói một cách đắc ý: “Đây mới được gọi là cuộc đời sự nghiệp huyền thoại, sau này em sẽ đi thuyết trình, câu chuyện sẽ thú vị hơn” .

“Em đang lừa dối và cố tình tạo ra những câu chuyện lùa gà.”

Thái Khải Nông không khỏi ngắt lời, lại còn thăng trầm nữa, chưa từng nghe đến một sinh viên đại học có tài sản hơn 50 triệu được gọi là ở thung lũng, đây không phải là đang lừa gạt những người bạn học tốt bụng sao.

“Bản thân tự tiêu khiển, nhân gian trò chơi cũng thư thái.”

Lục Cung Siêu và Trần Hán Thăng có mối quan hệ thân thiết hơn, nói chuyện cũng thẳng thắn hơn: “Nhưng đại học Tài Chính thì sao, em là ngôi sao kinh doanh mà chúng tôi

từng nâng đỡ, kết quả là bị phá sản. Ngay cả khi em phục hồi trong tương lai, thể diện của trường trong một khoảng thời gian ngắn phải tính sao? “

“Đó là một vấn đề.”

Trần Hán Thăng cũng thừa nhận rằng đại học Tài Chính không tệ với hắn, ích kỷ quá thì sẽ không có bạn bè.

Trần Hán Thăng nghĩ một lúc, đột nhiên nhìn về phía hai vị hiệu trưởng: “Hay là chúng ta tạo ra một ngôi sao khác?”

“Tạo ra một ngôi sao dễ dàng vậy chắc.”

Thái Khải Nông duỗi ngón tay ra đếm: “Cần tiền, cần nguồn lực và điều quan trọng nhất là phải có những dự án phù hợp, trong trường này có ai đủ điều kiện như vậy không?”

“Có mà.”

Trần Hán Thăng ngay lập tức chỉ ra cửa sổ, hướng ra sân thể dục, hắn còn chước giọng của bản tin: “Tin tức từ đài, sau Trần Hán Thăng, Đại học Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp có một sinh viên đại học kinh doanh khác, trà sữa Ngộ Kiến” do cô ấy điều hành đã trở thành chuỗi cửa hàng toàn quốc, rốt cuộc Đại học Tài Chính đã có phép thuật gì mà có thể thường xuyên xuất hiện những ngôi sao khởi nghiệp như vậy, hôm nay chúng ta cùng tìm hiểu nhé.”

“Thế nào, hai thầy thấy được không?”

Trần Hán Thăng nháy mắt hỏi.

“Xem ra cũng được thật.”

Hiệu trưởng Thái lắp bắp nói, suy nghĩ kỹ mới thấy, quán trà sữa “gặp gỡ” đúng là một dự án không tồi, đằng sau còn có kim chủ Trần Hán Thăng, mở hàng chục quán trà sữa khắp cả nước, đây không phải là chuyện dễ dàng.

Sự đảo ngược này là tốt, ngay khi Trần Hán Thăng "ngã" xuống, một ứng cử viên khác lập tức nổi lên, làm gì có trường đại học nào có thực lực như vậy trên đất nước này chứ?

"Vậy ai là chủ tịch của tiệm trà sữa, Thẩm Ấu Sở sao?" Lục Cung Siêu hỏi.

"Chắc chắn là cô ấy."

Trần Hán Thăng hớn ha hớn hở nói: "Lúc đó bên trái sẽ là chủ một chuỗi cửa hàng trà sữa, bên phải là giám đốc công ty luật nổi tiếng. Đầu tiên em sẽ thằng ở rể ngu dốt bất tài, đợi thời cơ thích hợp em sẽ ra khỏi nút, thật mỹ vị làm sao!"

"Giám đốc công ty luật là ai?"

"Thằng ở rể là có ý gì?"

"Trần Hán Thăng, ý của cậu là gì?"

…

Hàng loạt câu hỏi nổi lên trong đầu hai vị lãnh đạo của trường, nhưng những vấn đề này không quan trọng.

Thẩm Ấu Sở khó mà giữ lại được, thành tích của cô ấy quá tốt, nghe nói cô ấy vẫn đang ôn tập cho kỳ thi nghiên cứu, đại học Tài Chính không thể giữ cô ấy lại.

Chìa khóa duy nhất bây giờ là giữ Trần Hán Thăng, tốt nhất là đợi đến ngày hắn khôi phục, vẫn thuộc diện sinh viên của trường Đại học Tài chính Kinh tế.

"Hán Thăng."

Thái Khải Nông hắng giọng: "Sau khi trường của chúng ta được tái cấu trúc và thành lập, đã có thể thiết lập thêm các chương trình nghiên cứu sinh thạc sĩ."

"Vậy thì sao, em cũng không thể vượt qua bài kiểm tra."

Trần Hán Thăng có chút khó hiểu, tại sao lại đột nhiên nói đến bài kiểm tra đầu vào sau đại học, với thành tích của hắn thì còn chẳng xứng liếc mắt nhìn tài liệu của kỳ thi tuyển sinh sau đại học.

"Không phải thi."

Thái Khải Nông khoát tay, sốt sắng nói: "Hán Thăng à, cậu có muốn trở thành sinh viên xuất sắc học lên thạc sĩ mà không cần thi không, nếu muốn thì chúng tôi sẽ tặng cậu."

…

Chương 448: Tuyên bố "phá sản"

"Học lên thạc sĩ không cần thi?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc, sau đó có chút chán ghét, đại học Tài chính là đại học hạng hai. Tuy rằng sau này sẽ nâng cấp lên hạng một, nhưng trình độ này vẫn có chút thấp.

"Trần Bố Tư" nổi tiếng người Trung Quốc đã tốt nghiệp đại học hạng hai, sau đó ăn uống hát hò với một nhóm người khởi nghiệp của Đại học Thanh Hoa, Đại học Bắc Kinh, Đại học Vũ Hán, Đại học Khoa học và Công nghệ Trung Quốc, chuyện này mất mặt biết bao nhiêu.

Tuy nhiên, sau này Trần Hán Thăng nghĩ lại, trường học trước đây của Mã Vân cũng chỉ là một trường dạy nghề, chỉ khác là người giàu nhất Trung Quốc.

"Được ạ."

Trần Hán Thăng miễn cưỡng đồng ý với việc học lên thạc sĩ không cần thi, khẩu hiệu đó có thể thực sự trở thành hiện thực.

"Hôm nay em tự hào về Đại học Tài chính, ngày mai Đại học Tài Chính sẽ tự hào về em."

Sau khi vấn đề được giải thích rõ ràng, mặc dù có nhiều khúc mắc, nhưng miễn cưỡng cũng chỉ được coi là một vụ sợ bóng sợ gió, ít nhất thì Trần Hán Thăng vẫn là một triệu phú.

Tuy nhiên, đối với Đại học Tài Chính, có lẽ vẫn bị ảnh hưởng bởi sự cố "phá sản" của Trần Hán Thăng trong một khoảng thời gian ngắn.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Thái Khải Nông lặng lẽ thưởng thức một tách trà nóng, đột nhiên hỏi: "Lão Lục, ông nghĩ Trần Hán Thăng sẽ thực hiện dự án gì tiếp theo?"

Lục Cung Siêu suy nghĩ một lát: "Những thứ mà thanh niên thích cũng chỉ có thể là sản phẩm điện tử, trò chơi trực tuyến, ktv giải trí… Trần Hán Thăng có tính cách táo bạo và ngang tàng, tôi không đoán được kế hoạch của nó."

"Tôi cũng không đoán được."

Thái Khải Nông nhếch môi: "Thực ra nếu tôi không phải là hiệu trưởng của trường đại học Đại học Tài Chính, trên quan điểm lợi ích của nhà trường phải được bảo vệ, tôi lại rất quan tâm đến cuộc sống của Trần Hán Thăng sau khi 'phá sản'. Cuộc sống sau hai năm rưỡi, biến thành một người bình thường, không biết ánh mắt của các bạn học xung quanh sẽ thế nào."

"Ban đầu hẳn là hơi kỳ lạ, nhưng sự chú ý của sinh viên đại học thay đổi rất nhanh, Trần Hán Thăng cũng chỉ xóa bỏ một lớp thân phận mà thôi, thằng bé vẫn là phó chủ tịch hội sinh viên của Đại học Tài chính."

Lục Cung Siêu mỉm cười: "Lập trường của trường chúng ta có cần thay đổi không?"

"Chắc chắn là không rồi."

Thái Khải Nông lắc đầu: "Việc Trần Hán Thăng sẵn sàng trải nghiệm sự ấm lạnh của nhân gian là việc của bản thân hắn, thái độ của chúng ta vẫn phải ủng hộ, nếu không hắn sẽ cảm thấy không hài lòng, một khi mất hứng lại bỏ đi thì phải làm sao."

Lục Cung Siêu gật đầu, ông ấy có cảm giác Trần Hán Thăng không muốn tiết lộ tin tức này cho trường học, nếu không cũng đã không nói "ra khỏi văn phòng này, em sẽ không bao giờ thừa nhận" .

Lý do thì Lục Cung Siêu đoán rằng đó là vì Thẩm Ấu Sở, nữ sinh xinh đẹp nhất Đại học Tài chính.

Thực ra các giáo viên cũng sẽ nói chuyện phiếm với nhau, chẳng hạn như nữ sinh nào xinh đẹp nhất trong trường.

Trước khi Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, câu trả lời rất đa dạng và tên được phân bổ ở nhiều khoa khác nhau, nhưng sau khi Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, các giáo viên đã nhất trí bình chọn cho cô gái Xuyên Du khiêm tốn và nói chuyện thẹn thùng này.

Cho dù Sử Chính Đông không thích Trần Hán Thăng, nhưng cũng không phủ nhận Thẩm Ấu Sở là nữ sinh đẹp nhất Đại học Tài Chính, nhưng đáng tiếc người canh giữ bông hoa này lại là một tên lưu manh.

Trần Hán Thăng tiết lộ tài sản 50 triệu, bao gồm cả những kế hoạch phát triển trong tương lai, hắn chỉ cần không giết người và phóng hỏa ở Đại học Tài chính, Thái Khải Nông có lẽ sẽ ủng hộ.

Chỉ không biết ai sẽ lại đần như vậy, trở thành dũng sĩ đầu tiên bị hiến tế.

…

Sau cuộc họp buổi sáng, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở cùng nhau đến căn tin vào buổi trưa.

Trần Hán Thăng bỗng nhiên trở nên bình thường giữa đám sinh viên náo nhiệt, ngoan ngoãn xếp hàng, tìm chỗ ngồi một cách có kỷ luật, chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của bác gái nấu ăn.

Sau khi ngồi xuống bàn ăn bằng thép không gỉ, Thẩm Ấu Sở theo thói quen phân phát thức ăn ra đĩa cho Trần Hán Thăng, chỉ giữ lại một chút cho mình rồi ăn từng miếng nhỏ.

Thỉnh thoảng cô ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng và lặng lẽ quan sát xem hắn ăn như thế nào, món nào hắn không muốn ăn, nếu Trần Hán Thăng quá tập trung gửi tin nhắn cho người khác, Thẩm Ấu Sở sẽ nhẹ nhàng nhắc nhở hắn.

"Gà Cung Bảo mặn vậy sao, cho muối như thể mất tiền vậy, căn tin ngu ngốc."

Trần Hán Thăng lại phàn nàn về thức ăn như thường lệ.

Thẩm Ấu Sở nghe xong chỉ chớp chớp hàng mi dài, nhẹ nhàng gắp một miếng thịt gà và nếm thử.

Hôm nay quả thực hơi mặn, Thẩm Ẩu Sơ bưng canh miễn phí tới, gắp gà Cung Bảo rửa qua một lượt trong canh, rồi đặt lên đĩa của Trần Hán Thăng.

"Còn mặn không?"

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng hỏi.

"Ừm, vừa phải."

Trần Hán Thăng gật đầu, miếng thịt gà sau khi rửa sạch đã nhạt hơn rất nhiều.

Thẩm Ấu Sở có chút vui mừng, tuy rằng đôi mắt đào hoa đã đủ quyến rũ, nhưng lúc này tất cả trở nên vô cùng dịu dàng, cô dứt khoát không ăn nữa, định gắp hết gà Cung Bảo rửa qua nước canh một lần.

Đây là cảnh tượng thường xuyên xảy ra khi ở bên nhau, hai người đều không bận tâm, có lẽ là trong lòng Thẩm Ấu Sở đã xếp bà của cô, Trần Hán Thăng và Tiểu A Ninh lên trước bản thân mình.

“Trần Hán Thăng, tôi vừa nghe được một số tin tức kỳ lạ.”

Đột nhiên, Hồ Lâm Ngữ bưng một đĩa ăn đến, vừa ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ấu Sở đã nghiêm túc nói với Trần Hán Thăng: “Gần đây trong trường có một số tin đồn kỳ lạ, tôi còn tưởng đó là một trò đùa, nhưng bây giờ tin đồn càng ngày càng tồi tệ hơn, đủ mọi thể loại, tam sao thất bản.”

“Tin tức gì?”

Trần Hán Thăng bình tĩnh hỏi.

“Có người nói cậu phá sản thua lỗ, Hỏa Tiễn 101 được chuyển giao cho công ty Thâm Thông. Nguyên nhân là vì có nội gián, Thâm Thông phải chấm dứt hợp tác và Hỏa Tiễn 101 không thể hoạt động được nữa…”

Hồ Lâm Ngữ càng nói càng gấp gáp, cô ấy muốn có được một câu trả lời rõ ràng từ Trần Hán Thăng để đi phản bác lại.

Mặc dù Tiểu Hồ thường cãi nhau với Trần Hán Thăng, nhưng ở thời điểm quan trọng cô ấy vẫn hướng về hắn.

“Chuyện đó à.”

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng: “Tin đồn đều là sự thật.”

“Ôi trời, đừng có đùa.”

Hồ Lâm Ngư vẫn không tin: “Bây giờ không phải lúc nói đùa đâu.”

Trần Hán Thăng nghiêm mặt nói: “Không đùa, tôi phá sản thật mà.”

“Thật á?”

Hồ Lâm Ngữ kinh ngạc nghẹn họng nhìn trân trối.

Hỏa Tiễn 101 quy mô lớn như vậy, nói mất là mất luôn.

“Tại sao chứ?”

Hồ Lâm Ngữ khó hiểu hỏi.

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Chẳng phải cậu đã biết nguyên nhân rồi sao, tên phản bội nội gián gì đó ấy.”

“Chết tiệt, hóa ra là thật.”

Hồ Lâm Ngữ nhìn Thẩm Ấu Sở, lẩm bẩm nói: “Ấu Sở, người đàn ông của cậu biến thành kẻ nghèo kiết xác rồi.”

Thẩm Ấu Sở không phải là người cực kỳ nhạy cảm với tiền bạc, vì vậy phản ứng của cô bình tĩnh hơn nhiều so với Hồ Lâm Ngữ, cô chỉ nhìn Trần Hán Thăng một cách ngây ngốc.

“Nhìn gì đấy, ngày đó chúng ta đã nói rồi mà, tớ hết tiền rồi thì phải làm sao?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Vậy thì tớ sẽ nuôi cậu.”

Thẩm Ấu Sở nói ra mà không chút do dự.

“Đúng vậy, sau này tớ sẽ phải ăn cơm bao nuôi.”

Trần Hán Thăng nghiêm nghị nói: “Vừa phải ăn cơm mềm cơm cứng.”

Hồ Lâm Ngữ nhíu mày thật sâu, đầu cô ấy bây giờ giống như bột nhão, tại sao Trần Hán Thăng lại không buồn bã một chút nào?

…

Trong giờ học buổi chiều, Trần Hán Thăng xuất hiện trong lớp, ngay lập tức nhận thấy bầu không khí có chút khác biệt.

Trước đây, Trần Hán Thăng thường xuyên nghỉ học thỉnh thoảng lại xuất hiện, cùng mọi người giễu cợt đùa giỡn, nhưng hôm nay lại yên tĩnh lạ thường.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng vẫn có uy tín cao trong lớp, thường trả không ít tiền, hầu như ánh mắt của các bạn cùng lớp đều chỉ là sự quan tâm.

Thương Nghiên Nghiên quay đầu lại mấy lần, cô rõ ràng có chuyện muốn hỏi.

Không lâu sau, Lý Quyến Nam cũng tới, cậu ấy không chỉ là sinh viên đại học làm thêm, mà còn là tổng đại lý sinh viên, đương nhiên biết Hỏa Tiễn 101 đã bị chuyển nhượng.

"Trần ca, bên ngoài đang sôi sùng sục, không thể kìm được nữa." Lý Quyến Nam nói.

"Tao cũng không định kìm."

Trần Hán Thăng bình tĩnh hỏi: "Dư luận thế nào?"

"Mọi người đều nói mày trọng nghĩa khí, không chỉ gánh tất cả trách nhiệm một mình mà còn bảo vệ chén cơm của rất nhiều sinh viên đại học làm thêm. Còn những nhân viên trong trụ sở chính, mày cũng vay tiền và bán ô tô để trả tiền trợ cấp thôi việc cho họ."

Trên mặt Lý Quyến Nam tràn đầy hâm mộ: "Tổng đại lý sinh viên đại học khắp nơi đều gọi điện thoại hỏi thăm, bọn họ muốn tới gặp mày."

Trần Hán Thăng gật đầu, cũng không nói gì.

Khi tiết học đầu tiên sắp kết thúc, Trần Hán Thăng đột nhiên nhận được cuộc gọi, hắn cầm điện thoại di động bước ra khỏi phòng học: "Xin chào chủ tịch Trình, không chậm không chậm, giờ tôi sẽ ra ngân hàng kiểm tra tài khoản…"

Sau khi rời đi, buổi chiều Trần Hán Thăng cũng không quay lại.

Buổi tối, trên bầu trời treo áng mây đỏ rực rỡ, không khí trong lành râm mát, vốn là bầu không khí đại học nhàn nhã.

Tuy nhiên, một tin tức bom tấn bất ngờ được tiết lộ tại khuôn viên trường Đại học Tài Chính Kinh Tế - Hỏa Tiễn 101 buộc phải chuyển nhượng, ngôi sao khởi nghiệp Trần Hán Thăng chính thức phá sản.

Trong phút chốc, gió bão nổi lên.

…

Chương 449: Nhật ký "phá sản" của Trần Hán Thăng (1)

Bởi vì thông tin chuyển nhượng này do chính Nhiếp Tiểu Vũ tung ra, thân phận của cô ấy về cơ bản tương đương với "thông báo chính thức", khẳng định tính chân thực của những tin đồn nhiễu loạn kia.

Đồng thời, biển quảng cáo "Hỏa Tiễn 101" tại điểm thu tiền của chuyển phát nhanh Đại học Tài Chính đã được gỡ bỏ, biển quảng cáo mới là "Hỏa Tiễn 101 Thâm Thông", dường như đang xác minh tin đồn này.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trần Hán Thăng gần như phát nổ.

"Hán Thăng (bộ trưởng Trần, chủ tịch Trần), chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Đủ lời hỏi thăm lần lượt kéo đến.

Trần Hán Thăng cũng sẽ nói mấy điều bậy bạ: "Haizz, một sự việc bất ngờ đã đột ngột xảy ra, khiến gia đình tôi vốn không giàu có lại càng thêm tồi tệ…"

Sau đó xuất hiện ngày càng nhiều cuộc gọi, Trần Hán Thăng chỉ đơn giản là tắt tiếng đi.

Tóm lại, hắn cũng thừa nhận trên điện thoại rằng Hỏa Tiễn 101 không thể tiếp tục hoạt động và đã được chuyển giao cho công ty Thâm Thông.

Một số sinh viên đại học có khái niệm "phí chuyển nhượng" trong đầu, nhưng sau khi nghe tin Trần Hán Thăng

bán xe hơi để góp tiền trợ cấp thôi việc, nên cũng ngại hỏi thêm.

Người ta bán cả xe rồi, chắc là cũng không được bao nhiêu tiền chuyển nhượng đâu.

Mặc dù chuyện này vẫn rối như mây mù, mờ mịt nhìn không ra chân tướng, nhưng đối với sinh viên đại học bình thường, quá trình này không quan trọng chút nào, dù sao thì cũng không phải trải nghiệm cá nhân.

Kết quả cuối cùng, hào quang quan trọng nhất trên người Trần Hán Thăng đã biến mất, hơn nữa đối với hầu hết mọi người, họ và Trần Hán Thăng không hề quen biết nhau, lợi nhuận trước đây của Hỏa Tiễn 101 sẽ không được chia cho bọn họ, bây giờ đã "phá sản" cũng không cần bọn họ giúp lấp đầy kẽ hở, cả quá trình cũng chỉ xem náo nhiệt.

Chỉ là khi trò chuyện với bạn học và phụ huynh, có nhiều câu nói khoe khoang hơn.

Ví dụ:

"Cậu biết Trần Hán Thăng đúng không, sinh viên ngôi sao của Đại học Tài Chính bọn tớ, người sáng lập ra Hỏa Tiễn 101, một người từng rất tuyệt vời. Chẳng bao giờ nhìn thấy bóng dáng hắn trong trường, đi thuyết trình ở khắp mọi nơi, bây giờ kinh doanh thua lỗi trở thành người bình thường rồi."

"Thật sao, không phải đồn rằng hắn có khối tài sản mấy triệu sao?"

…

Đến hơn 9 giờ tối, Trần Hán Thăng mới hoàn thành công việc của mình, 10 triệu trả trước của Thâm Thông đã đến nơi. Trần Hán Thăng không đưa vào tài khoản cá nhân của mình. Trong tay hắn còn còn có một công ty đầu tư "Hạt Giống Tư Bản", tiền đã được chuyển trực tiếp vào tài khoản công ty.

Hắn cũng bị sốc khi bật điện thoại di động lên, hơn 40 cuộc gọi nhỡ và hơn 100 tin nhắn chưa kiểm tra.

Biểu tượng tin nhắn ở góc trên bên phải của điện thoại nhấp nháy có nghĩa là vẫn còn tin nhắn chưa được nhận. Điện thoại di động Nokia hiện tại chỉ có thể lưu 300 tin nhắn, nếu vượt quá con số này, tin nhắn văn bản mới sẽ bị chặn ở bên ngoài.

Vì vậy, "bộ tộc điện thoại di động" hiện nay có thói quen thường xuyên phải xóa tin nhắn.

10086 và 10000 đương nhiên bị xóa không do dự, đôi khi là của bố mẹ, nhân viên tư vấn và bạn cùng lớp cũng bị xóa, chỉ còn lại tin nhắn của "ai đó" .

Ngay cả tin nhắn cãi nhau cũng không nỡ xóa đi, thường xuyên đọc thầm một mình, cảm nhận về những vui buồn ly hợp kể từ khi quen nhau.

Trong số hơn 40 cuộc gọi, khoảng 7 cuộc gọi từ Thẩm Ấu Sở, 4 cuộc gọi từ La Tuyền, còn cả bạn cùng phòng, bạn cùng hội sinh viên, bạn cùng lớp và Thương Nghiên Nghiên cũng gọi điện mấy lần.

Tuy nhiên, trong hơn 100 mẩu tin nhắn, ngoài những người quen biết, cũng có một vài đầu số không quen, bọn họ gửi "xảy ra chuyện gì vậy", hoặc chỉ một câu đơn giản là "cố lên" .

Với tư cách là phó chủ tịch hội sinh viên, thông tin liên lạc của Trần Hán Thăng luôn được công khai, nên hắn thật sự không biết số điện thoại di động lạ an ủi mình là của ai, chỉ có xác định là sinh viên của Đại học Tài chính mà thôi, bởi vì chuyện này chưa lan sang các trường khác.

Nhưng cũng nhanh thôi, nhiều nhất một tới hai ngày nữa là toàn bộ trường đại học Kiến Nghiệp có thể biết.

Trần Hán Thăng mở điện thoại di động của mình và nhận thấy rằng những tin nhắn này có thể phản ánh tính cách của một người.

Ví dụ, Thương Nghiên Nghiên gửi ba tin nhắn.

Tin nhắn thứ nhất: Lớp trưởng à, tớ gọi điện mà cậu không nghe. Buổi tối tớ đi uống chút rượu cùng cậu nhé.

Tin nhắn thứ hai: Cậu đang ở đâu, tớ sẽ đi tìm cậu, ra ngoài hát một bài nhé?

Tin nhắn thứ ba: Tớ vừa đặt một phòng khách sạn qua điện thoại, tối nay tớ không tắt máy, cậu có thể tìm tớ bất cứ lúc nào, tớ sẽ cùng cậu say khướt một trận.

Có lẽ theo cách lý giải của Thương Nghiên Nghiên, nếu có chuyện gì không vui xảy ra thì nên đi uống rượu ca hát nhảy múa, những chuyện này đều có liên quan tới trải nghiệm trưởng thành của cô, đây có lẽ cũng là một cách an ủi của cô.

…

Tuy nhiên, La Tuyền lại thẳng thắn hơn.

La Tuyền: Sư huynh, anh đâu rồi?

La Tuyền: Gọi nhiều vậy mà không nghe phát nào!

La Tuyền: Tôi đã đi tìm Thẩm sư tỷ, phát hiện chị ấy cũng không biết anh đã đi đâu, trong lòng tôi cũng thoải mái hơn chút.

La Tuyền: Nếu anh muốn gây dựng lại, tôi có thể vay một chút của cha.

La Tuyền: Nhớ trả lời tin nhắn.

…

Trịnh Quan Đề cũng gửi tin nhắn, cô chỉ gửi một tin nhắn.

Trịnh Quan Đề: Cậu lừa dối mọi người từ khi nào, có thể cho tôi biết cậu đã bán được bao nhiêu không?

“Con mẹ nó.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm, quả nhiên không lừa được khuê mật Trịnh, thậm chí cô ấy có thể nhìn thấu điều đó khi CCTV lên sóng.

…

Tin nhắn của Thẩm Ấu Sở không nhiều, vì Trần Hán Thăng đã nói trước với cô rằng hắn có việc phải làm.

Thẩm Ấu Sở: Cậu đang ở đâu.

Trần Hán Thăng: Tớ đang bận, cậu đọc sách trước đi.

Thẩm Ấu Sở: Tớ muốn đợi cậu trở lại.

Trần Hán Thăng: Đừng đợi, tớ sẽ về rất muộn.

…

“Phù~”

Sau khi Trần Hán Thăng đọc xong tin nhắn, hắn đẩy cánh cửa kính của văn phòng vang lên tiếng “cạch cạch cạch”, bên ngoài vẫn là một đêm mùa hè sôi động, bầu trời đầy sao như những hạt trân châu, lại giống như một nắm vàng vụn rải rác trên đĩa ngọc bích, cực kỳ sáng chói mê người.

Chung Kiến Thành sát vách đang tận hưởng gió mát bên ngoài, trên chiếc bàn gỗ nhỏ có rất nhiều quả dưa hấu và nho.

“Hán Thăng.”

Khi vợ của Chung Kiến Thành nhìn thấy Trần Hán Thăng, bà ấy ra hiệu và nói: “Qua đây ăn đi” .

Trần Hán Thăng cũng không khách sáo, bước tới lấy nho đen nhét vào miệng, vợ của Chung Kiến Thành nhìn theo,

ngập ngừng nói: "Hán Thăng, tôi nghe lão Chung nói rằng việc kinh doanh của cậu có thể gặp khó khăn."

"Dạ?"

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên và nhìn người phụ nữ nông thôn không được ăn học này.

"Kinh doanh là thế đấy, có lỗ có lãi. Trước đây tôi cùng anh Chung của cậu mở quán ăn, từng bán cả lợn con. Anh Chung của cậu từng làm nhân viên bảo vệ nữa đó, lúc khó khăn nhất hai người chỉ ăn một mẩu bánh bao, vì để tiết kiệm chút tiền cho con cái đi học…"

Người chị dâu chất phác này đang cố hết sức khai sáng, bà ấy cũng không hiểu kỹ xảo hay tâm lý học trên cao kia, chỉ đơn giản là kể những nỗi khổ trong quá khứ để Trần Hán Thăng hiểu rằng thất bại chỉ là nhất thời.

Ngoài ra, nhất định phải trân trọng những người vẫn ở bên mình.

Làn gió tối thoảng qua mang theo chút mát lạnh, những tán lá cây si bên đường khẽ đung đưa tạo nên âm thanh "xào xạc" . Người phụ nữ trung niên vẫn đang lải nhải không dứt mãi cho đến khi Chung Kiến Thành sốt ruột ngắt lời.

"Bà đang nói linh tinh gì vậy, đứa nhỏ này chưa chắc đã bị phá sản thật, nó gian trá lắm!"

Đến lúc này, vợ của Chung Kiến Thành mới dừng lại, mỉm cười xin lỗi Trần Hán Thăng rồi cầm khăn giúp cô con gái nhỏ lau nước dưa hấu trên khóe miệng.

"Nhìn ông nói kìa lão Chung, làm gì có ai giả vờ phá sản, bây giờ tôi nghèo thật, không biết khi nào mới trả được 60. 000."

Trần Hán Thăng dang hai tay ra, không biết xấu hổ nói.

Chung Kiến Thành chẳng thèm cãi lại, quay qua tiếp tục nhắn tin tán tỉnh cho em gái trong ktv.

…

Tranh thủ buổi tối để tạt qua con đường mòn trở về khu thương mại Nghĩa Ô, cũng có rất nhiều người nghiện Internet vội vã như Trần Hán Thăng, có lẽ họ vẫn đang là sinh viên năm nhất hoặc năm hai, luôn cảm thấy cuộc sống đại học còn lâu mới kết thúc.

Không bước thẳng vào trường như những sinh viên này, Trần Hán Thăng đột nhiên sững sờ trước cổng trường.

Có một quảng trường nhỏ hình bán nguyệt ở lối vào Đại học Tài Chính, trên cỏ có một tảng đá lớn khắc vài ký tự mạ vàng "Đại học Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp", hai ngọn đèn sân khấu chiếu sáng mặt đất như ban ngày.

Có một bóng người ngồi một mình bên mép cỏ, ôm gối đập cằm.

Sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô mới cố gắng đứng dậy, nhưng vì ngồi quá lâu, bắp chân của cô hơi tê nên không cẩn thận ngã chổng mông.

Lúc này, Trần Hán Thăng nhìn có chút quen mắt, hình như lúc ở tu la tràng, cũng có người âm thầm đi cùng hắn như thế này.

Thế này ngốc thật, chỉ tiếc không thể thay đổi được cô ấy.

"Chẳng phải đã bảo cậu đừng đợi rồi sao."

Trần Hán Thăng bước tới kéo Thẩm Ấu Sở lên, giúp cô phủi bụi dưới mông.

Cách đó không xa có nhân viên bảo vệ, Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng ngăn cản Trần Hán Thăng.

“Tớ phá sản hay không, thật ra ít ảnh hưởng tới cậu nhất. Dù sao cả tháng cậu cũng chẳng tiêu được mấy đồng.”

Trần Hán Thăng phàn nàn một câu, nắm bàn tay nhỏ bé của Thẩm Ấu Sở bước vào trường.

Nhân viên bảo vệ ở cửa mỉm cười gật đầu, chủ động đưa một điếu thuốc.

Bọn họ hút thuốc lá xịn của Trần Hán Thăng hơn hai năm miễn phí, giờ người ta phá sản, đây cũng là một kiểu an ủi và động viên của chú bảo vệ.

“Lúc tớ đang có tiền, cậu còn bảo tớ đi mặc cả, 60 đồng thôi cũng bảo tớ đi mặc cả, nghĩ lại mà thấy ghê.”

“Cậu biết ăn đồ Tây, nhưng lại không biết cách dùng dao nĩa, bây giờ thì hay rồi, sau này không có tiền đưa cậu đi nữa.”

“Cái mông của cậu còn đau không?”

…

Trần Hán Thăng đang lầm bầm khi đi trong trường, Thẩm Ấu Sở cúi đầu không nói lời nào, chỉ dùng ngón tay cái xoa xoa mu bàn tay Trần Hán Thăng, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hắn.

Khi đi ngang qua hồ nhân tạo, Thẩm Ấu Sở đột nhiên nói: “Có ánh sáng.”

“Gì cơ?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại.

Thẩm Ấu Sở mở một bàn tay khác ra, ánh trăng xuyên qua cành lá chiếu vào lòng bàn tay trắng nõn, dường như thực sự tỏa ra một chút ánh sáng.

“Nhạt nhẽo quá.”

Trần Hán Thăng không nhịn được mà bật cười, đôi khi cô ấy thực sự rất ngây thơ, ngây thơ một cách đáng yêu.

Xung quanh rất yên tĩnh, ngoại trừ một số cặp đôi sinh viên đang âm thầm thân mật.

"Tớ xin lỗi."

Thẩm Ấu Sở đột nhiên đặt lòng bàn tay "phát sáng" lên mặt Trần Hán Thăng, cô ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: "Đầu óc tớ ngốc, phản ứng cũng chậm, thường xuyên khiến cậu tức giận, nếu tâm trạng cậu không tốt thì đừng có buồn một mình, để tớ xin lỗi cậu được không?"

…

Chương 450: Nhật ký tuần "phá sản" của Trần Hán Thăng (2)

"Được rồi, tớ chấp nhận lời xin lỗi của cậu, quả nhiên tâm trạng tốt hơn rất nhiều."

Trần Hán Thăng mỉm cười dẫn Thẩm Ấu Sở trở về ký túc xá, Thẩm Ấu Sở đi theo từng bước nhỏ đằng sau, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng, có thể cảm thấy tâm trạng của hắn thực sự không tồi.

Cả hai đã ở bên nhau trong một thời gian dài, giữa bọn họ sẽ có một sự thấu hiểu ngầm sâu sắc.

Nếu các sinh viên khác nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Trần Hán Thăng, họ có thể nói rằng chủ tịch Trần đang giả vờ tươi cười khi đối mặt với sự "phá sản" của công ty bằng một thái độ lạc quan.

Thẩm Ấu Sở thì khác, cô không thể nhìn ra lời nói của Trần Hán Thăng là thật hay giả, nhưng cô lại có thể cảm nhận được tâm trạng của Trần Hán Thăng tốt hay tệ.

Lão Trần và Lương Mỹ Quyên cũng có loại "năng lực đặc biệt" này, Lương thái hậu đã không tin vào lời nói bậy bạ của Trần Hán Thăng từ lâu, thường dựa vào ý thức để phán đoán ý đồ thực sự của con trai.

Chưa kể, nhiều lần còn có thể "mơ hồ" đoán đúng.

Đi xuống tầng dưới ký túc xá, Thẩm Ấu Sở lấy từ trong cặp ra một cuốn sổ tiết kiệm.

“Của quán trà sữa à?”

Trần Hán Thăng không cần nhìn cũng biết rằng Thẩm Ấu Sở chắc chắn đang tiết kiệm tiền dưới danh nghĩa của mình.

“Rất nhiều tiền.”

Thẩm Ấu Sở bĩu môi, nghiêm túc nói.

Trần Hán Thăng nở nụ cười, thu nhập của tiệm trà sữa quả nhiên rất tốt, trong sổ tiết kiệm chắc hẳn phải có tầm 20000 đến 30000, nhưng hắn cũng không phải thật sự phá sản, đương nhiên cũng không quan tâm chút tiền ít ỏi này.

“Cậu cứ giữ đi, tớ định ăn cơm bao nuôi rồi, hết tiền thì xin cậu.”

Trần Hán Thăng vỗ nhẹ vào vòng eo thon thả của Thẩm Ấu Sở, giục cô trở về ký túc xá.

“Ừm.”

Thẩm Ấu Sở rất nghe lời, ngoan ngoãn bước lên tầng, đi được hai ba bước lại quay đầu không nỡ, nhìn bóng lưng của Trần Hán Thăng biến mất trong bóng tối của khuôn viên trường.

…

Ký túc xá nữ lúc nào cũng yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có tiếng gõ cửa, hiếm khi chơi bài ầm ỹ như kí túc xá nam.

Nhưng đêm nay khá đặc biệt, sau khi Thẩm Ấu Sở trở về ký túc xá, cô mới phát hơn một nửa nữ sinh trong lớp đều ở đây.

Một số bạn nữ vừa gội đầu xong, vừa xoa tóc ướt vừa tham gia thảo luận.

Chủ đề đương nhiên là “Sự cố phá sản của Trần Hán Thăng” .

“Đã trở lại, đã trở lại.”

Các cô gái nhìn thấy Thẩm Ấu Sở, nhao nhao bao vây lấy cô.

“Buổi chiều Trần Hán Thăng đi đâu?”

“Tâm trạng của cậu ấy ổn định không?”

“Tớ đã gọi cho lớp trưởng, nhưng cậu ấy không trả lời.”

…

Thẩm Ấu Sở chưa bao giờ nhìn thấy tình thế này trước đây, không biết nên trả lời câu hỏi của ai trước.

“Đi đi đi!”

Hồ Lâm Ngữ đi tới cắt ngang: “Mấy cậu đừng làm ồn nữa, Trần Hán Thăng chỉ thất bại trong kinh doanh thôi, nhưng hắn vẫn là lớp trưởng của chúng ta. Ai lại coi thường Trần Hán Thăng chỉ vì sự thất bại trong kinh doanh của hắn chứ?”

Các cô gái đều lắc đầu, làm sao có thể coi thường lớp trưởng chứ?

Mặc dù Trần Hán Thăng không quan tâm đến những vấn đề tầm thường như chụp ảnh thẻ hay nhận sách trong lớp, nhưng hắn vẫn sẵn sàng giúp đỡ những vấn đề như kết nạp đảng, học bổng và các hoạt động của lớp.

Hắn có mối quan hệ tốt với Đoàn Thanh Niên, có thể giải quyết các vấn đề chung một cách dễ dàng, giúp đỡ nhiều người trong lớp.

Vì vậy, sau khi nghe tin Trần Hán Thăng “kinh doanh thua lỗ”, ngay cả các cô gái cũng bắt đầu quan tâm.

“Hán Thăng khá ổn, cảm ơn mọi người.”

Thẩm Ấu Sở thành thật nói.

Các cô gái nhìn nhau vài lần, lắc đầu thở dài.

Lớp trưởng thực sự quá mạnh mẽ, chắc chắn là không muốn nhận sự giúp đỡ của các nữ sinh, nên vẫn cố chấp kiên trì như vậy.

Hỏa Tiễn 101 không còn nữa, trong lòng hắn làm sao có thể không khó chịu cho được? !

“Mọi người đều nghe thấy rồi chứ.”

Hồ Lâm Ngữ vỗ tay và nói: “Nếu Trần Hán Thăng đã không muốn nhận sự giúp đỡ của người khác thì chúng ta cũng phải tôn trọng ý kiến của hắn, mọi người đừng tìm Ấu Sơ để nghe ngóng tin đồn nữa, tôn trọng chút được không?”

Khi các cô gái nghe thấy lời nói của bí thư Hồ, họ lần lượt về ký túc xá theo từng nhóm.

Thẩm Ấu Sở đứng ở cửa, bất cứ khi nào có người bước ra, cô đều cúi đầu nhẹ để bày tỏ lòng biết ơn của mình thay cho Trần Hán Thăng.

Trong mắt Thương Nghiên Nghiên tràn đầy ước ao.

Đây chính là tượng trưng của thân phận, Thẩm Ấu Sở có thể đại diện cho Trần Hán Thăng ở một mức độ nhất định, hơn nữa mọi người đều chấp nhận và công nhận.

Thương Nghiên Nghiên bước tới cửa, cô không rời đi mà dừng lại nhắc nhở: “Nhớ bảo lớp trưởng đừng đăng nhập bbs, có tên súc sinh đang giễu cợt trong Học viện Quốc giáo, quản trị viên xóa bài rồi .”

Thẩm Ấu Sở gật đầu: “Cảm ơn Nghiên Nghiên.”

Thương Nghiên Nghiên nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Ấu Sở, nhỏ giọng nói: “Tớ thực sự ngưỡng mộ cậu, dù là trên đỉnh núi hay dưới thung lũng đều có thể đồng hành cùng hắn.”

Sau khi tất cả các cô gái đều rời đi, Hồ Lâm Ngữ đóng cửa lại "rầm" một cái, lập tức kéo Thẩm Ấu Sở ra ban công: "Ấu Sơ, cậu mau nói cho tớ biết, Trần Hán Thăng có khóc không, ban nãy các cậu đã xảy ra chuyện gì, tớ còn tưởng tối nay cậu không về ký túc xá nữa cơ…"

…

Kí túc xá nữ còn sôi động đến thế thì đương nhiên kí túc xá nam còn náo nhiệt hơn, cửa kí túc xá 602 mở toang, nam sinh xếp hàng dài từ trong phòng ra ngoài hành lang.

Từng người một ùn ùn kéo đến, họ vốn dĩ cũng tới để thảo luận về tin tức "lớp trưởng phá sản", ai ngờ sau khi chém gió một hồi, cả hội nhanh chóng bị lạc con mẹ đề.

Cho đến khi Trần Hán Thăng thật sự xuất hiện, mọi người mới quay lại từng người một gật đầu chào Trần Hán Thăng.

"Vãi, tất cả các cậu đang làm gì ở đây?"

Trần Hán Thăng bắt đầu đuổi người đi: "Ông mày còn chưa chết, nếu thực sự quan tâm thì đưa tiền đây."

"Đưa rồi, lớp trưởng."

Chu Thành Long cười hì hì nói.

"Đưa rồi?"

Trần Hán Thăng còn đang bối rối thì thấy Kim Dương Minh ôm một chiếc hộp giấy đi tới với vẻ mặt "mau khen tao đi" : "Tứ ca, tao biết việc kinh doanh của mày đã thất bại, bọn tao quyên góp cho mày một ít tiền, 27 thằng tổng cộng gom được hơn 7100, đây là ghi chép quyên góp."

Trong số đó, Lý Quyến Nam quyên góp nhiều nhất, cá nhân cậu ấy đã đưa 5000, nhưng hắn thuộc diện tiểu đệ được Trần Hán Thăng đưa vào ngành, 5000 còn chưa bằng thu nhập một tháng của cậu ta.

Còn 2100 là số tiền quyên góp của các nam sinh khác trong lớp.

Thực ra Trần Hán Thăng khá cảm động, mối quan hệ trong lớp ở trường đại học nhìn chung tương đối lạnh nhạt, hơn nữa lại là những nhóm nhỏ do ký túc xá làm chủ, nhưng lớp Quản lý Công hai vẫn rất gắn kết dưới sự nhào nặn có chủ đích của hắn.

"Xin nhận tấm lòng của các anh em."

Trần Hán Thăng nói trong bất lực: "Tao chỉ kinh doanh thất bại mà thôi, trở thành một sinh viên đại học bình thường, vẫn còn tiền đủ dùng mà."

Sau khi nói xong, hắn bắt đầu trả lại tiền cho từng người một, nhưng có một khoản "quyên góp" khiến mọi người hơi ngạc nhiên, Đới Chấn Hữu quyên góp tận 200.

"Lão Đới, sao mày góp nhiều thế?"

Sau khi ánh mắt đám đông giải tán bớt, Trần Hán Thăng hỏi trực tiếp Đới Chấn Hữu.

Điều kiện gia đình lão Đới thuộc diện bình thường, cha mẹ đều làm nông, bộ dạng của hắn còn trông như muốn chết bĩu môi nói: "Tao hút thuốc lá của mày hai năm nay, lại còn mượn thẻ đọc sách của mày, 200 này là bớt ăn chút thịt trong một tháng nên tiết kiệm được."

Trần Hán Thăng nghe xong, mỉm cười ném một điếu thuốc sang.

Đới Chấn Hữu chỉ là một sinh viên đại học bình thường, sau khi vào đại học thì đầu óc dám nghĩ dám làm của cậu ta mờ dần, đúng là có ghen tị với Trần Hán Thăng, thậm chí coi thường Trần Hán Thăng cũng là sự thật.

Nói chung, những người sống trong thế giới của riêng mình đều có chút thanh cao. Khi Trần Hán Thăng từng ở đỉnh cao, một tay che trời trong trường học, Đới Chấn Hữu lại có chút mâu thuẫn. Bây giờ nghe tin Trần Hán Thăng đã thua lỗ, thay vào đó cậu ta lại nhớ tới Trần Hán Thăng đã từng giúp đỡ mình ở trong ký túc xá.

Vì vậy, cậu ta nghiến răng móc ra 200, đương nhiên đây là một sự chi tiêu "bốc đồng", Đới Chấn Hữu cũng hối hận muốn chết, chỉ là ngại không dám đòi lại.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng đã trả lại 200, ngay cả khi được hỏi tại sao, lão Đới vẫn ra vẻ một cách mượt mà.

…

Nếu nói có thể từ chối sự giúp đỡ của các bạn trong lớp thì tấm lòng của một sư muội là thứ không thể từ chối, bởi vì cô có một tinh thần không bao giờ bỏ cuộc cho đến khi đạt được mục tiêu của mình.

Sáng hôm sau, khi Trần Hán Thăng đến lớp học, La Tuyền đã đợi trên đường.

"Rắc rối tới rồi."

Trần Hán Thăng không khỏi thở dài, vẫy tay bảo bạn cùng phòng đi trước.

"Tại sao tối qua anh không nghe cuộc gọi của tôi?"

La Tuyền tức giận hỏi.

"Điện thoại hết pin rồi."

Trần Hán Thăng nói dối.

"Vậy anh về ký túc xá mà không sạc à?"

"Bộ sạc bị nổ rồi."

"Không mượn bạn cùng phòng à?"

“Bộ sạc phát nổ làm bọn nó chết hết rồi.”

“Thật sao?”

“Chính xác 100%.”

Trần Hán Thăng gật gật đầu, sau đó hỏi: “Cô còn gì hỏi không?”

La Tuyền có chút tủi thân: “Tôi chỉ muốn giúp đỡ anh thôi.”

“Cô khách sáo quá.”

Trần Hán Thăng có chút mất kiên nhẫn: “Tôi chỉ kinh doanh thất bại mà thôi, đã trở lại thân phận của một sinh viên đại học bình thường, không cần tài trợ của cô.”

“Không được, tôi bắt buộc phải làm chút gì đó, mẹ tôi cũng nói như vậy!”

La Tuyền nhất định không chịu, thậm chí còn dọa một câu: “Nếu không thì tôi không cho anh vào lớp.”

“Đỉnh quá, lời uy hiếp của cô rất có giá trị.”

Trần Hán Thăng nói với vẻ ngưỡng mộ: “Tôi yêu lớp học nhất.”

Đến lúc này, La Tuyền mới nhận ra người trước mắt đang giữ kỷ lục nghỉ học hai tháng của trường Đại học Tài Chính Kinh Tế.

“Dù sao thì tôi cũng phải làm một chút gì đó!”

La Tuyền bắt đầu “giở trò đồi bại” .

Trần Hán Thăng biết tính khí của La Tuyền, nhưng hắn thực sự có chút sợ hãi, sau khi nghĩ một lúc, hắn lấy thẻ ăn của mình ra và nói: “Xét thấy tấm lòng yêu mến của cô thật sự bao la, cô hãy đi nạp tiền thẻ ăn cho tôi.”

“Được nha!”

La Tuyền cầm thẻ ăn rồi vui vẻ rời đi, cô chỉ muốn làm gì đó cho sư huynh Trần để chứng minh sự tồn tại của cô trong lần “phá sản” này.

Buổi trưa, Trần Hán Thăng xếp hàng lấy cơm như thường lệ.

“Phì.”

Khi thẻ ăn được đặt trên máy quét, một cô gái phía sau đột nhiên bật cười.

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi kỳ lạ, hắn nhìn theo ánh mắt cô gái và thấy thẻ ăn của mình hiển thị số dư là 10235.

Đúng vậy, số dư là năm chữ số.

Lúc này, Trần Hán Thăng cảm thấy máu trào lên, hai mắt mờ đi nhưng hắn nhất quyết không chịu ngã xuống, thậm chí còn nói đùa với cô gái: “Máy quét thẻ hỏng rồi, làm gì có tên ngu nào lại nạp 10000 vào thẻ căn tin chứ?”

Nhưng sau khi rời đi với đĩa cơm, Trần Hán Thăng lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho La Tuyền.

“Sáng nay cô nạp bao nhiêu tiền vào thẻ ăn cho tôi?”

“10. 000 đó.”

La Tuyền trả lời, cô thậm chí còn không nghĩ mình sai: “Nếu một ngày anh ăn 25 đồng, vậy thì anh có thể ăn tới lúc tốt nghiệp đại học.”

“Không sai.”

Trần Hán Thăng đè nén cơn xúc động muốn mắng chửi người, bình tĩnh nói: “Tôi còn có vé xe buýt, cô có thể nạp 100000 không, gần đây điện thoại di động còn thiếu phí, cô nhân tiện nạp đầy luôn đi.”

...

Chương 451: Tu la tràng của nhật ký "phá sản"

Hành vi như thế này của La Tuyền thực sự khiến Trần Hán Thăng rất áp lực, nó có lẽ cũng là lý do kiếp trước hai người chia tay sớm như vậy.

Tình yêu mà cô trao đi quá ngột ngạt và gượng ép, với tính cách của Trần Hán Thăng, hắn chắc chắn sẽ không cam lòng chấp nhận.

Tuy nhiên, thẻ ăn 10. 000 đã được nạp, Trần Hán Thăng không thể đến căn tin để ầm ĩ lên đòi tiền, sau này phải che giấu số dư khi đi ăn vậy.

Sau một buổi sáng chuẩn bị, toàn bộ Đại học Tài chính đã biết tin Trần Hán Thăng "phá sản", nhưng biểu hiện của bạn học và bạn cùng phòng vẫn rất ấm áp, bạn bè trong hội sinh viên cũng khá quan tâm tới hắn.

Tóm lại, Trần Hán Thăng chưa tìm được mục tiêu cố ý nhắm vào hắn, điều này khiến cho nội tâm khó chịu chuẩn bị tát vào mặt có chút thất vọng.

Nhân vật phản diện này, sức chiến đấu xem ra không ổn!

Thực ra khoảng thời gian này quá ngắn, một số "kẻ phản diện" vẫn đang chấp nhận sự thật này, hoặc đang thử nghiệm nó từng bước, chẳng hạn như những lời giễu cợt trên BBS.

Đối với những sinh viên bình thường, họ không quá quan tâm đến vấn đề này, tiếp tục đến lớp, yêu đương và thi cử như bình thường.

Về vụ phá sản của Trần Hán Thăng, họ chỉ nghĩ: "Ồ, sau này mình lại có thêm một câu chuyện phiếm để bàn với mấy đứa trong lớp", một suy nghĩ đơn giản và bình dị như vậy.

Tuy nhiên, các cuộc điện thoại của Trần Hán Thăng vẫn chưa dừng lại, nhiều tổng đại lý sinh viên của các trường đại học ở tỉnh Tô Đông đã chuẩn bị đến thăm ông chủ cũ.

Xét cho cùng, hắn có một tâm hồn rộng lớn, không quan tâm đến sự phản bội của cấp dưới và cho đi sự bao dung, phá sản thì bán xe hơi để kiếm tiền trợ cấp thôi việc, trọng nghĩa khinh tài, nhân phẩm và đạo đức thực sự xứng với quân tử.

…

Vào buổi chiều, tin tức về việc "phá sản" của Trần Hán Thăng bắt đầu lan truyền trong giới đại học ở Kiến Nghiệp, nhưng cũng đúng như phó hiệu trưởng Lục Cung Siêu đã dự đoán, sự chú ý của giới trẻ thay đổi rất nhanh, đặc biệt là đối với những sinh viên đại học không hề quen Trần Hán Thăng.

Ban đầu có thể cảm thấy ngạc nhiên: "Không ngờ lại phá sản sớm như vậy" .

Một số kẻ đố kỵ thậm chí còn nói một cách mỉa mai: "Thấy ngứa mắt hắn từ lâu rồi, đáng đời!"

Thực ra họ và Trần Hán Thăng không hề quen biết nhau, giữa họ cũng không có thù oán gì với nhau, cũng chỉ bàn tán một lúc là xong chuyện.

Khi trở về ký túc xá vào buổi tối, Kim Dương Minh cố ý kể một câu chuyện cười.

"Trần ca, tao vừa nhìn thấy một bài đăng trên BBS của trường."

Tiểu Kim cũng có ý tốt, cậu muốn làm cho Trần Hán Thăng vui: "Một người bạn cùng lớp nói rằng nhìn thấy một

người nổi tiếng của trường vào căn tin đi vào buổi trưa, số dư trong thẻ ăn của hắn là hơn 10000, không biết máy quét bị hỏng hay là cố ý nạp nhiều như vậy."

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng vô cảm gật đầu: "Cũng không biết người này là ai, có lẽ là chủ tịch hội sinh viên Khương Vũ Hiên."

Nhưng đồng thời, hắn cũng nhớ tới lời nhắc nhở của Thẩm Ấu Sở lúc ban ngày, không được đăng nhập vào diễn đàn BBS của trường.

"Gần đây trên BBS có gì mới không?" Trần Hán Thăng hỏi.

"À, không có."

Kim Dương Minh ngây ra một lúc, sau đó đóng trang web lại: "Cũng chỉ là những bài đăng lên án mấy thằng khốn nạn ở các khoa khác nhau, cái gì mà mà phó chủ tịch hội sinh viên học viện kế toán ngoại tình, một nam sinh bắt cá hai tay hát rất hay ở một khoa nào đó của học viện tài chính, nói chung là cực kỳ nhàm chán."

Trần Hán Thăng gật đầu, hắn không tin trên BBS không có ai thảo luận tin tức "phá sản" của hắn, Tiểu Kim đang bảo vệ hắn thôi.

Kim Dương Minh thấy Trần Hán Thăng vẫn nhìn chằm chằm màn hình, cậu ấy tắt máy và đổi chủ đề ngay: "Tứ ca, chúng ta gọi người đánh bài đi."

"Chúng mày chơi đi, tao xem thôi."

Trần Hán Thăng cầm điện thoại di động lên: "Hơi nhiều tin nhắn, mọi người cứ gọi tới."

Vừa nói xong, điện thoại lập tức vang lên, đó là của Tạ Uyển Thu - một bạn học thời trung học.

Tạ Uyển Thu học ở học viện Kinh tế và Thương mại Tô Đông, trường này cũng liên kết với một trường đại học ở khu đại học Giang Lăng, cha mẹ cô ấy và cha mẹ Trần Hán Thăng cũng quen biết nhau.

Thực ra cả hai giao tiếp rất ít khi còn học cấp ba, cũng không ở cùng một vòng kết nối, chuyện này rất phổ biến, có một số bạn học chỉ trò chuyện vài ba câu ở trường trung học, sau khi lên đại học lại có thể hàn huyên với nhau.

"Trần Hán Thăng, tớ vừa nghe tin cậu làm ăn thua lỗ?"

Tạ Uyển Thu hỏi qua điện thoại.

"Ừm, tin tức đã truyền đến trường Kinh tế và Thương mại rồi à?"

Trần Hán Thăng thừa nhận luôn, thầm nghĩ tốc độ khá nhanh.

"Xảy ra chuyện gì vậy, cậu có cần giúp đỡ không?"

Tạ Uyển Thu chưa nói được hai câu đã dứt khoát đổi thành giọng nói của Cảng Thành: "Kinh doanh có lỗ có lãi là chuyện bình thường, cậu được như thế này đã rất lợi hại rồi, tớ còn nhớ lần trước cậu tới phát biểu ở học viện Kinh tế và Thương mại, tớ nói với bạn học cậu là bạn cùng lớp cấp ba của tớ, bọn họ đều rất ngưỡng mộ."

"Thật ngại quá, để cậu làm mất sự ngưỡng mộ này rồi." Trần Hán Thăng cười nói.

"Haizz, đừng lảm nhảm nữa. Ngày mai tớ sẽ kéo Tiểu Manh đến trường thăm cậu. Gần đây có một cậu nhóc cứ theo đuổi tớ mãi, muốn nhờ các cậu kiểm định."

Tạ Uyển Thu cúp điện thoại và suy nghĩ một lát, Trần Hán Thăng làm ăn thua lỗ, Tiểu Ngư Nhi hẳn đã biết chuyện này từ

lâu, mình cũng phải gọi điện quan tâm tâm trạng của Tiểu Ngư Nhi một chút.

“Alo, Uyển Thu.”

Sau khi Tiêu Dung Ngư kết nối điện thoại, giọng điệu của cô có chút lười biếng, như thể vừa mới ngủ dậy.

Tạ Uyển Thu ngây ra một lúc, bạn trai của cô ấy làm ăn thất bát, Tiểu Ngư Nhi còn có thể ngủ được, trái tim cô ấy lớn quá.

“Tiểu Ngư Nhi, cậu đang làm gì vậy?” Tạ Uyển Thu hỏi.

“Tớ vừa mới ngủ gật khi đọc sách.”

Tiêu Dung Ngư nói với âm mũi, rầu rĩ và có chút đáng yêu.

“Cậu vẫn đọc được sách à?”

Tạ Uyển Thu không thể không tăng âm lượng.

“Sao thế?”

Tiêu Dung Ngư dụi mắt nhìn đồng hồ mới nhận ra đã hơn 9 giờ, nhanh chóng nói: “Uyển Thu, cậu còn có việc gì không, tớ định gọi cho Tiểu Trần vào lúc 9 giờ, bây giờ đã quá giờ mất rồi.”

Tạ Uyển Thu trầm mặc một hồi, ngập ngừng hỏi: “Ngày hôm qua Trần Hán Thăng có nói chuyện với cậu không, hai người nói gì thế?”

“Chỉ là mấy câu nói ngắn gọn của cặp đôi bình thường thôi, đang làm gì vậy, ăn cơm chưa, nhớ tớ không, uống thêm nước đi.”

Tiêu Dung Ngư trả lời một cách kỳ lạ, nhưng cô rất thông minh, nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không ổn, bởi vì trước đây Tạ Uyển Thu hiếm khi chủ động nhắc đến Trần Hán Thăng.

“Tiểu Trần, có phải hắn đã xảy ra chuyện gì không?”

Tiêu Dung Ngư chậm rãi tỉnh táo lại: “Hai ngày nay, tớ phải bù rất nhiều kiến thức. Ngoại trừ lên lớp, tớ toàn ở trong nhà giáo sư, không để ý nhiều tới tình hình bên ngoài.”

“Ừm, Tiểu Ngư Nhi này.”

Tạ Uyển Thu cũng phản ứng lại: “Có thể tớ đã gọi nhầm mất rồi, chắc Trần Hán Thăng muốn cậu yên tâm học tập, nên không gọi cho cậu, không ngờ tớ lại lắm miệng quá…”

“Cậu đừng làm tớ sợ, Uyển Thu, Tiểu Trần đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng Tiêu Dung Ngư bắt đầu run lên, trong ống nghe có tiếng “lạch cạch”, hình như là tiếng cô ấy đột ngột đứng dậy, làm cái ghế đẩu rơi xuống đất.

“Trần Hán Thăng, việc kinh doanh có vẻ như phá sản rồi, nhưng cậu đừng lo, tâm trạng của hắn vẫn ổn định, còn nói đùa được cơ mà… tút tút tút.”

Còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dung Ngư đã cúp máy, nghe giọng nói rất gấp gáp, Tạ Uyển Thu có chút hối hận vì đã thực hiện cuộc gọi này.

…

“Ting ting ting.”

Trần Hán Thăng đang xem bạn cùng phòng của chơi bài thì điện thoại lại reo.

Trần Hán Thăng liếc nhìn rồi trả lời: “Cuộc gọi này hơi muộn đấy nha, đã gần 10 giờ rồi, hôm nay giáo sư Tôn giao cho cậu nhiệm vụ gì?”

Điện thoại im lặng và không có giọng nói nào trả lời.

“Này, Tiểu Ngư Nhi, cậu có ở đó không?” Trần Hán Thăng hỏi lại.

Vẫn không ai nói lời nào.

“Alo, alo…”

Trần Hán Thăng gọi mấy lần liên tiếp, Tiêu Dung Ngư ở đầu dây bên kia không nói tiếng nào, nhưng Trần Hán Thăng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng khóc cùng với cảm xúc bị đè nén.

“Ơ tại sao cậu lại khóc?”

Trần Hán Thăng bước ra ban công để không bị tiếng bạn cùng phòng chơi bài làm ồn.

Tiêu Dung Ngư vẫn không trả lời, nhưng sự nghẹn ngào ban đầu dần dần chuyển thành một tiếng khóc nức nở rất rõ ràng, thậm chí không thể thốt ra một lời, khiến người ta cực kỳ đau lòng.

Nếu Tiêu Hoành Vĩ biết chuyện này, chắc ông sẽ đánh chết Trần Hán Thăng.

“Tiểu, Tiểu Trần… Tớ, tớ là bạn gái của cậu sao?”

Sau khi khóc một lúc lâu như vậy, Tiêu Dung Ngư cuối cùng cũng nói chuyện, xen lẫn tiếng khóc ngắt quãng, ngoài ra còn có tiếng an ủi nhẹ nhàng của Biên Thi Thi bên cạnh.

“Đúng vậy, đương nhiên cậu là bạn gái của tớ.”

Trần Hán Thăng thốt ra.

Lúc này hắn sẽ không từ chối, tránh chọc tức Tiểu Dung Ngư, ngược lại còn nói vài câu ngọt ngào an ủi: “Chúng ta ở cùng một chỗ, cha mẹ là bạn bè, tớ với cậu từng thuê phòng, đi khách sạn còn từng ngủ cùng nhau, bạn bè và cấp dưới đều

biết ý nghĩa của cậu trong cuộc sống của tớ, đã vậy còn thích cậu từ hồi cấp ba…”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: “Một nửa của sáu năm, cũng là ba năm rồi, sao tớ không phải là bạn trai của cậu được chứ?”

“Vậy tại sao cậu không nói cho tớ biết cậu phá sản!”

Tiêu Dung Ngư lớn tiếng hỏi: “Tử Bác biết thì thôi cũng chẳng nói, ngay cả Tiểu Manh cũng biết trước tớ, rốt cuộc tớ có thân phận gì trong lòng cậu, tớ thật sự rất buồn, hu hu hu…”

“Gần đây cậu rất bận. Tớ không muốn làm trì hoãn việc học của cậu, thực ra đó chỉ là một thất bại trong kinh doanh, cũng không ảnh hưởng quá nhiều.”

Trần Hán Thăng cố gắng hết sức để an ủi.

“Học tập có quan trọng bằng cậu không?”

Tiêu Dung Ngư lau nước mắt: “Ngày mai thứ bảy, tớ sẽ tới Đại học Tài Chính tìm cậu.”

…

Chương 452: Điều binh khiển tướng, ứng phó tu la tràng

“Vương gặp vương, mình chuẩn bị xong chưa?”

Nghe tin Tiêu Dung Ngư muốn tới Đại học Tài Chính, phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng chính là thế này.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, Trần Hán Thăng vẫn lắc đầu, mặc dù bản thân sở hữu 55 triệu trong tay.

55 triệu là một con số rất lớn.

Nhưng Trần Hán Thăng vẫn không thể giúp bản thân có đồng thời Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.

Đương nhiên hai cô gái này không phải là những cô gái ham tiền, ý nghĩ của Trần Hán Thăng rất đơn giản, khi tu la tràng thực sự sắp đến, liệu hắn có đủ vốn để tìm được bọn họ ở bất cứ nơi đâu trên trái đất hay không.

Trong lòng Trần Hán Thăng biết rất rõ, không thể tránh khỏi tu la tràng, kể cả đến muộn nó sẽ bùng nổ vào một ngày nào đó, thậm chí có thể hắn sẽ chủ động mở ra, nhưng lúc đó hẳn là hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bây giờ, vẫn chưa đến thời điểm đó.

Sau khi suy nghĩ theo hướng này, Trần Hán Thăng bắt đầu tìm lý do để trốn tránh: “Công việc kinh doanh phá sản, mấy ngày nay rất nhiều cấp dưới tới gặp tớ, chắc là không có thời gian tiếp cậu, đợi xong việc tớ sẽ chủ động đi tìm cậu nhé.”

“Không cần cậu tiếp tớ.”

Tiêu Dung Ngư từ chối thẳng thừng: “Bọn họ tìm cậu thì tớ ở bên cạnh chờ, chẳng lẽ tớ không thể gặp người khác sao?”

“Không phải ý đấy.”

Trần Hán Thăng nghe thấy giọng điệu của Tiêu Dung Ngư có chút cứng rắn, nhanh chóng thanh minh: “Cậu đẹp như vậy, sao lại không được gặp người khác, thật ra tớ muốn giấu cậu đi, không muốn người khác phát hiện ra.”

“Trần Hán Thăng, cậu đừng cợt nhả với tớ!”

Tiêu Dung Ngư ban đầu rất buồn, nhưng sau đó tính khí kiêu ngạo bốc đồng nổi lên, cô ấy gọi luôn tên đầy đủ: “Cậu nghĩ tớ không biết sao, kể từ khi tớ tới khu đại học Tiên Ninh, cậu cứ năm lần bảy lượt ngăn cản tớ tới Đại học Tài chính!”

“Mẹ nó…”

Trần Hán Thăng hít một hơi thật sâu, hắn biết Tiểu Ngư Nhi rất thông minh, nhưng không ngờ lại thông minh đến vậy.

“Trước đây tớ nguyện tin tưởng cậu, cũng biết cậu không thích bị gò bó, cho nên cứ mặc cậu.”

Tiêu Dung Ngư lạnh lùng nói: “Nhưng dù cậu phá sản rồi vẫn không muốn tớ tới Đại học Tài Chính, tớ đang nghi ngờ rằng cậu có xứng với sự tin tưởng của tớ hay không?”

“Chắc chắn là xứng mà, tớ cũng từng phạm sai lầm một lần, khi đó còn trẻ nên thiếu hiểu biết, bây giờ tớ ngoan ngoãn lắm.”

Trần Hán Thăng biết mình không thể ngăn cản được nữa, vừa tìm cách vừa trả lời đồng ý: “Ngày mai mấy giờ cậu qua, để tớ đón cậu ở cổng.”

Thấy Trần Hán Thăng không còn chống đối nữa, Tiêu Dung Ngư nghĩ đến việc sắp xếp ngày mai rồi nói: "Buổi chiều, tớ phải đến nhà giáo sư Tôn để học bù."

"Được, không thành vấn đề."

Giọng điệu Trần Hán Thăng rất sảng khoái, sau đó hắn nhìn đồng hồ đeo tay nói: "Không còn sớm nữa, hôm nay tớ bận cả ngày, chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi đây."

"Ừ ~"

Tiêu Dung Ngư đáp lại một tiếng, giọng điệu cũng từ từ dịu lại: "Tiểu Trần, hiện tại tớ không biết quá trình cụ thể của sự thất bại trong kinh doanh của cậu, liệu có chỗ nào phục hồi được hay không, thật ra cậu phá sản cũng không thành vấn đề, chỉ là cậu đừng bỏ rơi tớ, chúng ta cùng nhau đối mặt được không?

"Tớ không muốn làm phiền việc học của cậu, xin lỗi."

Trần Hán Thăng thành thật thừa nhận sai lầm của mình, hắn chỉ muốn qua nhanh càng sớm càng tốt để thuận tiện thu xếp kế hoạch tiếp theo.

"Vậy ngày mai tớ qua đó tìm cậu, cậu trước nghỉ ngơi đi."

Tiểu Dung Ngư cúp điện thoại, nhìn màn hình điện thoại di động dần dần tối đen, đột nhiên ôm Biên Thi Thi im lặng một hồi, lông mi cong cong chớp chớp, nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống.

"Thi Thi, Tiểu Trần không coi tớ là người thân, tớ thật sự rất buồn."

"Haizz ~"

Biên Thi Thi thở dài, Tiểu Ngư Nhi ngày thường trông rất sôi nổi, ngọt ngào nhưng thật ra trong lòng cô gái nào cũng có

những phần nhạy cảm và dễ tổn thương, tiếc rằng tất cả đều được trao cho Trần Hán Thăng.

"Hắn đã bảo là không muốn trì hoãn việc học của cậu mà, cậu đừng suy nghĩ linh tinh nữa."

Biên Thi Thi nhẹ nhàng vuốt ve lưng Tiêu Ngư Nhi an ủi: "Cậu chắc chắn là người thân thiết nhất với hắn, nghĩ đến bữa tiệc sinh nhật lần thứ hai mươi, hắn coi cậu như một nàng công chúa mà."

"Thi Thi, cậu nói vậy thì cũng nhắc nhở tớ một điều."

Tiêu Dung Ngư đột nhiên đứng thẳng người: "Với tính tình của Tiểu Trần, chắc là không để lộ cho dì Lương."

Tiểu Ngư Nhi lau nước mắt, lập tức mở điện thoại và gọi cho Lương Mỹ Quyên.

"Alo, dì Lương ạ."

"Tiểu Ngư Nhi à, con gọi điện thoại muộn thế này làm gì? Dì vừa ngâm chân xong suýt nữa ngủ quên mất."

"Dì Lương, gần đây Tiểu Trần có gọi điện thoại cho dì không?"

"Không có, dì vẫn gọi cho nó mấy ngày trước, nó cứ nói rằng nó đang bận công việc kinh doanh, cứ làm như Bill Gates không bằng."

"Vậy ạ, nếu cậu ấy không gọi thì để con gọi cho dì nhiều một chút là được."

Suy nghĩ của Tiêu Dung Ngư quả nhiên đúng, hóa ra dì Lương không biết Tiểu Trần bị phá sản, vậy có vẻ mình không cần phải buồn, đây là tính cách của Tiểu Trần rồi.

"Dì Lương, gần đây con có nhìn thấy một sản phẩm chăm sóc da ở bách hóa Kim Ưng, loại này cực kỳ phù hợp với tuổi

tác của mẹ con và dì, lần sau quay về con sẽ mang cho dì…”

Nước mắt của Tiêu Dung Ngư đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh, Biên Thi Thi nhìn mà ngẩn người trong giây lát.

…

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng lại không thoải mái như vậy, sau khi gọi xong, hắn bỗng rầu rĩ ngồi trên ghế hút thuốc.

Bạn cùng phòng lúc đầu còn đánh bài ầm ĩ, nhưng sau đó tự động hạ giọng xuống, bởi vì ngày hôm qua Trần Hán Thăng tiết lộ chuyện “phá sản”, biểu hiện của hắn còn không nghiêm trọng đến vậy.

“Tiểu Ngư Nhi nhất định sẽ đến, mình không thể thuyết phục được nữa. Dù sao thì ngăn chặn cũng không bằng khai thông.”

…

“Thời gian quá ngắn, mình phải tìm người giúp đỡ.”

…

“Nhiếp Tiểu Vũ mi thanh mục tú, thích hợp để làm những việc bỉ ổi như vậy.”

…

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc, lập tức gọi điện cho cô thư ký nhỏ.

“Có chuyện gì vậy, bộ trưởng Trần?”

Nhiếp Tiểu Vũ chạy thở hồng hộc, bởi vì Trần Hán Thăng nói rằng hắn đang rất vội, muộn một chút thôi là vạn kiếp bất phục.

“Đi dạo một chút đi.”

Trần Hán Thăng chỉ vào sân thể dục, giờ đúng vào thời điểm chạy buổi tối, nhóm sinh viên giảm cân đổ mồ hồi trong sắc tối chạng vạng.

"Tiểu Vũ này."

Trần Hán Thăng ban đầu không nói thẳng mà đi lòng vòng: "Nếu bây giờ cô có tài sản 55 triệu, cô sẽ giúp tôi gây dựng lại chứ?"

"Được, tôi sẽ đưa hết 55 triệu cho cậu."

Nhiếp Tiểu Vũ nói một cách nghiêm túc: "Tôi luôn tin tưởng vào khả năng của bộ trưởng Trần."

"Tốt."

Trần Hán Thăng cực kỳ hài lòng: "Nếu cô có năm triệu rưỡi thì sao."

"Vẫn đưa toàn bộ cho anh."

Nhiếp Tiểu Vũ nói một cách dứt khoát.

"Còn 550000 thì sao?"

"Vẫn đưa toàn bộ cho anh."

"55000 thì sao?"

"Đưa toàn bộ cho anh."

"5500 thì sao?"

"Đưa 2000 cho anh, tôi giữ lại 3500."

Trần Hán Thăng cảm thấy rất kỳ quái: "Cô có thể cho tôi tất cả 55 triệu, tại sao có 5500 lại chỉ đưa tôi có 2000?"

Nhiếp Tiểu Vũ gãi đầu: "Bởi vì tôi thực sự có 5500."

"… Đỉnh thật."

Trần Hán Thăng có chút cạn lời, cô thư ký nhỏ vẫn suy xét thực lực bản thân, thật ra cô ấy có 550000.

“Sau bài kiểm tra ngắn gọn vừa rồi, tôi cảm thấy được sự trung thành của cô, thực sự khiến người ta cảm động.”

Trần Hán Thăng nhìn Nhiếp Tiểu Vũ: “Cho nên, tổ chức quyết định giao nhiệm vụ này cho cô chấp hành.”

“Nhiệm vụ gì?”

Nhiếp Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy rằng đây không phải là một chuyện tốt, trời đang nắng nóng như vậy mà toàn thân cô ấy nổi da gà.

Quả nhiên, năm phút sau cô ấy hét lớn: “Cái gì? Bảo tôi đưa Thẩm Ấu Sở rời khỏi trường học nửa ngày, vì Tiểu Ngư Nhi sắp đến? !”

“Này, nhỏ giọng đi, làm rò rỉ bí mật của tổ chức, cô sẽ bị xử tử.”

Trần Hán Thăng muốn bịt miệng Nhiếp Tiểu Vũ.

“Chết tiệt, tại sao cậu còn chơi trò này?”

Nhiếp Tiểu Vũ bất lực: “Bây giờ anh là một kẻ nghèo túng, kiên định chọn một cô gái chẳng phải tốt hơn sao?”

“Mẹ, tôi thất bại trên thương trường chứ không thể thất bại trên tình trường, như vậy thì đả kích tôi lớn lắm.”

Trần Hán Thăng chỉ vào đầu hắn: “Tiểu Vũ, bộ trưởng đang chịu rất nhiều áp lực. Gần đây tôi luôn muốn nhảy khỏi ban công, cô tưởng tôi không biết những lời chế giễu trên diễn đàn bbs sao, thật ra tôi thực sự đã từng nghĩ đến cái chết.”

“Bộ trưởng Trần, làm sao một tên lưu manh như anh lại có thể tự sát được chứ.”

Nhiếp Tiểu Vũ vô tình nói ra sự thật, dường như không quá tin vào điều đó.

Trần Hán Thăng cảm thấy bế tắc, lập tức xé rách lớp da thịt nhẹ nhàng, lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị: "Đây là nhiệm vụ công việc, cô không chịu làm chứ gì?"

Nhiếp Tiểu Vũ đã quen với việc nghe lệnh, ban hành theo hình thức công việc, thật sự không dám trốn tránh.

Cô tủi thân nói: "Cho dù tôi đưa Thẩm Ấu Sở đi, ai ở trong đại học Tài chính lại không biết cô ấy là bạn gái của anh chứ, anh vừa tiếp xúc với Tiểu Ngư Nhi, chẳng phải liền lộ ngay sao?"

"Cô không cần phải lo lắng về vấn đề đó."

Trần Hán Thăng nói một cách chắc chắn: "Nhiệm vụ của cô là đưa Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ rời khỏi Đại học Tài Chính, nửa ngày là đủ, tôi sẽ sắp xếp những việc còn lại."

…

Chương 453: Một cái ôm, từ chiến trường biến thành tình trường

Vào buổi sáng thứ bảy, Trần Hán Thăng đã đến trước cửa quán trà sữa "Ngộ Kiến" từ rất sớm, bởi vì sẽ có rất nhiều tổng đại lý sinh viên đến thăm ông chủ cũ vừa mới phá sản này.

Dù sao, Trần Hán Thăng kết thúc công việc này rất có tình nghĩa, hắn còn để lại vài câu chuyện rất được mọi người ưa chuộng, chẳng hạn như "bán xe để tích góp trả tiền trợ cấp thôi việc", "một mình chịu tất cả trách nhiệm", "nhất quyết giữ lại sinh viên làm thêm",…

Ít nhất trong mắt của nhân viên Hỏa Tiễn 101, mặc dù Trần tổng thua ở mặt công việc, nhưng thắng ở mặt con người.

Thẩm Ấu Sở và Nhiếp Tiểu Vũ cũng có mặt ở quán trà sữa để giúp hắn, bọn họ thấy Trần Hán Thăng khách sáo với từng đại diện tổng đại lý sinh viên.

Tổng đại lý sinh viên đến quán trà sữa đầu tiên là Trương Vệ Đông của Đại học Dương Châu, anh ta còn lấy ra một phong bì sau đó đưa cho Trần Hán Thăng.

"Cậu đang muốn làm gì đây?"

Trần Hán Thăng vừa sờ vào độ dày của phong bì là biết ngay trong đó có hơn hai ngàn tệ, hắn mỉm cười từ chối: "Mọi người sống cũng không dễ dàng gì, cậu cũng là một nhân viên làm thêm đi sớm về khuya thôi, có thể qua đây thăm một ông

chủ hết thời như tôi là tôi đã rất biết ơn rồi, nên giữa chúng ta không cần mấy chuyện này."

"Trần tổng, thật ra tôi cảm thấy bản thân rất có lỗi với cậu."

Trương Vệ Đông tỏ vẻ áy náy: "Hỏa Tiễn 101 đã đổi ông chủ, thay cả tên công ty luôn rồi, tôi cũng nên từ chức theo mới phải."

"Không cần không cần."

Trần Hán Thăng xua tay: "Đứa bạn thân của tôi còn có bạn cùng phòng đại học của tôi đều làm thêm ở Hỏa Tiễn 101, bọn họ cũng là tổng đại lý sinh viên giống cậu, thật ra bọn họ cũng có ý định từ chức."

"Sau đó thì sao?"

Trương Vệ Đông vội vàng hỏi, xem ra anh ta rất để ý đến điều đó, trên thực tế nó cũng phản ánh rằng Trương Vệ Đông là một người rất hay xấu hổ.

"Đứa bạn cùng phòng đại học thì khó khăn lắm mới khuyên được, còn đứa bạn thân thì vẫn kiên quyết nghỉ việc."

Trần Hán Thăng thở dài: "Cậu đừng có học theo đứa bạn thân của tôi, tính của cậu ấy ngang bướng lắm, tôi khuyên không được nên cũng lười quan tâm."

Trương Vệ Đông nghe thấy bạn cùng phòng đại học của Trần Hán Thăng vẫn chưa nghỉ việc, lúc này anh ta mới cảm thấy thoải mái hơn chút, còn nịnh hót hắn một câu: "Bạn thân của cậu nghỉ việc cũng không sao, dù gì thì Trần tổng cũng sẽ không bạc đãi cậu ấy đâu."

Trần Hán Thăng mỉm cười, không nói gì.

Ngày càng nhiều tổng đại lý sinh viên đại học đến cửa hàng, Trần Hán Thăng cũng không tiện tiếp tục trò chuyện với Trương Vệ Đông, hắn vỗ vai anh ta nói: "Tôi không giữ cậu

lại dùng bữa nữa nha, dù gì thì với tình hình hiện tại tôi cũng mời không nổi, chúng ta ôm một cái rồi cậu tự mình về trước đi nhé."

"Làm vậy được sao?"

Trương Vệ Đông ngẩn người, anh ta không ngờ được mình lại có thể ôm Trần Hán Thăng, tâm trạng vừa kích động vừa lo lắng, còn đưa tay chà chà lên quần của mình theo bản năng.

"Đương nhiên là được."

Trần Hán Thăng cười híp mắt nói, dưới ánh mắt của mọi người, hai người đàn ông ôm chặt lấy nhau.

"Ơ kìa! , không ngờ cũng có lúc bộ trưởng Trần lại sến súa như vậy đấy."

Nhiếp Tiểu Vũ tỏ vẻ chê bai.

Thẩm Ấu Sở dịu dàng mỉm cười, cô nhìn thấy sự kính nể và tôn trọng từ biểu cảm trên khuôn mặt Trương Vệ Đông, tình cảm này là dành cho Trần Hán Thăng, trong lòng cô cũng cảm thấy rất tự hào.

Sau khi Trương Vệ Đông rời đi, các tổng đại lý sinh viên khác cũng đi tới bắt tay, chào hỏi, trò chuyện, ôm rồi rời đi, đây giống như là một quy trình vậy, cả buổi sáng đều lặp đi lặp lại y như vậy.

Có một số tổng đại lý sinh viên là nữ, nhưng khi Trần Hán Thăng ôm bọn họ, cũng không một ai bàn tán gì, tình huống này giống như một ông thầy giáo già về hưu, đón nhận những lời tạm biệt từ học sinh cũ vậy.

Khi đã gần giữa trưa, Trần Hán Thăng vừa mới uống ngụm trà sữa giải khát, thì đột nhiên điện thoại kêu "ting" một tiếng, một tin nhắn được gửi tới.

Tiêu Dung Ngư: Tiểu Trần, tớ đang qua chỗ cậu đây, còn có vài bạn học khác nữa.

Trần Hán Thăng đoán "vài bạn học khác" chắc là bạn học cấp ba rồi, quả nhiên, điện thoại lập tức đổ chuông.

Là Vương Tử Bác gọi tới, cậu ấy vội vàng nói: "Không ổn rồi, tao vừa nhận điện thoại từ Tiểu Ngư Nhi, giờ cậu ấy đang muốn qua Đại học Tài chính đấy, mày mau nghĩ cách đối phó đi, tốt nhất là nên ngăn cậu ấy lại."

"Ngăn cậu ấy làm gì chứ?"

Trần Hán Thăng bình thản nói: "Gặp chuyện một cái là luống ca luống cuống lên."

"Có phải do sóng điện thoại không tốt không đấy, mày không nghe rõ sao?"

Vương Tử Bác còn đang đau hết cả đầu đây, Tiêu Dung Ngư qua đó rồi, không phải sẽ xảy ra một cuộc chiến khốc liệt sao?

"Chuyện nhỏ, anh đây tự có kế sách." Trần Hán Thăng đắc ý nói.

Vương Tử Bác cúp điện thoại,

Cậu ấy vẫn không tin cho lắm, ở Đại học Tài chính Thẩm Ấu Sở là bạn gái "công khai nhưng không chính thức" của Trần Hán Thăng, nếu Tiêu Dung Ngư qua đó chỉ hơi tiếp xúc với Trần Hán Thăng một tí thôi, vậy thì không phải là bị lộ rồi sao?

Vương Tử Bác suy nghĩ một hồi, thu dọn đồ đạc xong cũng chuẩn bị đi qua đó, thuận tiện còn hỏi một câu: "Chị Tiểu Tuệ, chị muốn đi qua khu đại học Giang Lăng không?"

"Qua đó làm gì?"

Hoàng Tuệ đang ngồi cắt móng tay, cô ta nhận được tiền trợ cấp thôi việc xong, phần lớn thời gian đều ở trong Đại học Lý công Kiến Nghiệp.

Bởi vì đồ ăn trong căn tin của trường rẻ hơn bên ngoài, ngoài ra lấy được thẻ sinh viên của Vương Tử Bác, nên đọc sách và lên mạng đều miễn phí, rất tiện để tìm kiếm công việc tiếp theo.

"Chúng ta đi qua thăm Tiểu Trần lần nữa, dù gì thì việc kinh doanh của cậu ấy cũng phá sản rồi."

Vương Tử Bác giải thích: "Có rất nhiều bạn học cấp ba cũng qua đó rồi."

"Tôi không đi."

Hoàng Tuệ không quan tâm tiếp tục ngồi thổi móng tay: "Tôi với Trần Hán Thăng cũng không phải bạn bè gì, với lại bây giờ cậu ta cũng hết tiền rồi, mắc gì phải đi nhìn mặt cậu ta."

Vương Tử Bác nhìn chằm chằm Hoàng Tuệ, không nói gì lập tức quay người rời đi.

…

Nếu đã xác nhận là Tiêu Dung Ngư sẽ đến đây, vậy thì việc tiếp theo chính là để Nhiếp Tiểu Vũ đưa Thẩm Ấu Sở rời đi.

"Khụ!"

Trần Hán Thăng gửi ám hiệu.

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ nhận được tín hiệu, trong đầu cô ấy vẫn đang đấu tranh và do dự.

"Khụ!"

Ám hiệu của Trần Hán Thăng càng thêm mạnh mẽ.

Nhiếp Tiểu Vũ hết cách, chỉ có thể cúi đầu xuống, cô ấy vốn không dám nhìn thẳng vào mắt Thẩm Ấu Sở, thì ra cái miệng nhanh nhảu đó cũng có lúc ấp a ấp úng.

"Ấu Sở, chiều nay cậu có bận gì không, ở bên khu đại học Tiên Ninh tớ còn một căn phòng vẫn chưa được dọn dẹp, cậu với Lâm Ngữ có thể đi qua đó giúp tớ được không?"

Lúc trước khi đang mở rộng thị trường ở khu đại học Tiên Ninh, Hỏa Tiễn 101 đã từng thuê một căn phòng ở gần đó, để dành cho những sinh viên làm thêm không kịp quay về trường nghỉ ngơi, bây giờ việc làm ăn thất bại rồi, đương nhiên cũng không cần giữ lại nó.

Cái lý do này vẫn là Trần Hán Thăng nghĩ ra, bởi vì bình thường Thẩm Ấu Sở sẽ không từ chối người khác.

Quả nhiên, Thẩm Ấu Sở thật thà gật đầu: "Được thôi."

"Sao?"

Không ngờ Trần Hán Thăng lại cau mày nói: "Các cậu tính đi về hả?"

Hắn đang thêm một chút tính hợp lý cho màn diễn xuất của mình, hoặc tạo ra một "chứng cứ ngoại phạm", tỏ ra là chuyện này không liên quan gì đến mình, hoặc là bản thân hắn hoàn toàn không biết gì hết.

Chỉ có điều kỹ năng diễn xuất của Trần Hán Thăng quá giỏi, đến cái cau mày cũng rất nhập tâm, Thẩm Ấu Sở bị biểu cảm của hắn làm cho vô cùng lo lắng, cô còn dịu dàng an ủi hắn: "Tớ qua phụ giúp Tiểu Vũ một lát, sẽ quay lại nhanh thôi."

Hình như Trần Hán Thăng tỏ ra vẻ không nỡ để cô rời đi, cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý: "Vậy cũng được, nhớ dẫn theo cả Tiểu Hồ đi, ba người qua đó dọn dẹp sẽ nhanh hơn."

Nhiếp Tiểu Vũ đứng bên cạnh khinh bỉ nhìn hắn, đây là kiểu đã làm chuyện xấu rồi mà còn cố tỏ ra mình là người tốt điển hình, lại còn dùng diễn xuất lừa đảo để đánh lừa Thẩm Ấu Sở lương thiện nữa.

Trước khi bọn họ rời đi, Trần Hán Thăng còn cẩn thận dặn dò: "Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nhớ gọi cho tớ đấy."

"Biết rồi, bộ trưởng Trần!"

Nhiếp Tiểu Vũ chán ghét hừ một tiếng, Trần Hán Thăng là đang nhắc nhở cô ấy, phải cập nhật tình hình bằng tin nhắn mọi lúc cho hắn.

…

Sau khi ba cô gái rời đi, chẳng bao lâu Tiêu Dung Ngư cùng nhóm bạn học cấp ba cũng đến nơi.

Đừng nhìn vào mỗi lần Tiêu Dung Ngư nói câu nào cũng rất tàn nhẫn, nhưng thật ra trên đường đến Đại học Tài chính cô vẫn rất lo sợ, trận ầm ĩ trước đó, thực ra là một chuyện mà cô không bao giờ muốn quay đầu nhìn lại.

Hôm nay đến trường học của "cô gái đó", trong lòng Tiêu Dung Ngư cũng có chút do dự.

"Cậu ấy đẹp như vậy, Tiểu Trần thật sự sẽ từ bỏ sao?"

"Nếu Tiểu Trần vẫn lừa gạt mình, thì mình nên làm gì bây giờ?"

"Hay là quay về đi, coi như là mình không biết gì về chuyện này, cậu ấy ở Đại học Tài chính của cậu ấy, mình ở Đại học Đông Đại của mình."

…

Trong chốc lát, đủ loại suy tư tràn ngập trong đầu của Tiêu Dung Ngư.

“Sao vậy?”

Tạ Uyển Thu quay đầu lại, bởi vì bước đi của Tiêu Dung Ngư ngày càng chậm dần.

“Không có gì, lâu rồi không đến Đại học Tài chính.”

Tiêu Dung Ngư mỉm cười để che đi nỗi lo âu của mình, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, còn tùy thuộc vào thái độ của Tiểu Trần đối với cô rồi.

Ở đây ngoài Tiêu Dung Ngư ra, thì người lo lắng nhất còn có cả Vương Tử Bác.

Cậu ấy giống như tên trộm vậy, nhìn đông ngó tây, sợ gặp phải Thẩm Ấu Sở.

“Căn cứ theo định luật Murphy, thứ gì mình càng sợ thì càng gặp, cho nên mình tuyệt đối không được hoảng sợ, Thẩm Ấu Sở cậu ở đâu, mau ra đây gặp mặt đi chứ!”

Vương Tử Bác không ngừng chửi thầm trong lòng, lòng bàn tay cũng chảy cả mồ hôi.

Thế cho nên khi nhìn thấy Trần Hán Thăng trong quán trà sữa, Vương Tử Bác cảm thấy mình nuốt nước bọt thôi cũng rất khó khăn.

Trần Hán Thăng vẫn đang tiếp đãi những sinh viên làm thêm, nhưng điều kỳ lạ là, từ lúc Thẩm Ấu Sở rời đi, Trần Hán Thăng không còn ôm ai khác nữa, nhưng cũng không mấy ai để ý đến chi tiết nhỏ này.

Hắn để ý tới nhóm bạn học cấp ba này, trong số đó dễ khiến người khác chú ý tới nhất chính là cô gái xinh đẹp ngọt ngào với lúm đồng tiền trên má đó.

“Các cậu tới rồi à.”

Trần Hán Thăng từ từ đi tới, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn vào Tiêu Dung Ngư.

“Tiểu Trần sẽ nắm lấy tay mình chứ?”

“Hay là đối xử bình thường với mình như những bạn học khác?”

“Hoặc là trực tiếp giả vờ không quen biết với mình?”

…

Lại là những suy nghĩ linh tinh tràn ngập trong đầu cô, cuối cùng, Tiêu Dung Ngư căn cứ vào tính cách của Trần Hán Thăng, rồi tự mình vẽ ra một giới hạn cuối cùng.

“Chỉ cần cậu ấy nắm tay mình công khai trước mặt mọi người, thì cả đời này cho dù người khác có nói gì đi nữa, mình sẽ luôn tin tưởng Tiểu Trần.”

Tiêu Dung Ngư hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm sẽ làm như vậy.

Ai mà ngờ được…

Trần Hán Thăng trực tiếp đi tới trước mặt Tiêu Dung Ngư, mỉm cười một cách rất chân thành, rồi bất ngờ ôm cô vào lòng.

“Tớ đợi cậu rất lâu rồi đó.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói.

“Tiểu Trần…”

Toàn thân Tiêu Dung Ngư ngay lập tức đông cứng lại, mắt mở to đầy kinh ngạc, đây là nơi công cộng đó, còn có nhiều sinh viên của Đại học Tài chính như vậy nữa.

“Trời má!”

Vương Tử Bác không nhìn nổi nữa lập tức nhắm mắt lại, cậu ấy không thể tưởng tượng nổi tiếp theo đó sẽ xảy ra

chuyện gì nữa.

…

Chương 454: Vô địch là một kiểu cô đơn

Chỉ có điều, sự thật luôn ngoài dự đoán của mọi người, đợi đến khi Vương Tử Bác cố gắng mở mắt, đột nhiên phát hiện sinh viên đại học Tài chính đang rặt một vẻ dửng dưng nhìn Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư ôm nhau.

Các bạn ôn tập thì tiếp tục cúi đầu học thuộc lòng công thức;

Nhóm nhỏ nói chuyện phiếm trong ký túc xá tiếp tục bàn tán xem nam sinh viện nào đẹp trai nhất;

Người chơi điện thoại di động hoàn toàn không muốn nhìn nhiều thêm một chút;

…

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Một dấu chấm hỏi to to xuất hiện trong não bộ của Vương Tử Bác, người khác không biết, nhưng cậu ấy biết tình huống thật sự, Thẩm Ấu Sở ở Đại học Tài chính chính là bạn gái của Trần Hán Thăng mà.

Thế thì vì sao Trần Hán Thăng ôm một nữ sinh xinh đẹp khác mà cái đám ngu Đại học Tài chính lại không hết hồn?

Diễn viên hả?

Nhìn cũng không giống mà, bọn họ dường như thật sự không có hứng thú.

“Sao mà Tiểu Trần làm được thế?”

Một bộ phim giáo dục mà Vương Tử Bác từng được xem trước kia, chẳng lẽ đây chính là "Game Ngưng đọng thời gian vườn trường" trong truyền thuyết?

Tiểu Trần có một chiếc điều khiển từ xa có thể kiểm soát tư duy của người khác, chỉ cần nhấn nhẹ vào nút mở…

"Đệt, mình đang nghĩ cái gì vậy trời?"

Vương Tử Bác lắc đầu mạnh mẽ, đó là phim giáo dục, đây là hiện thực sờ sờ trước mắt.

Không giống như sự thờ ơ của đám sinh viên đại học tài chính, các bạn học cũ của Nhất Trung Cảng Thành đều giật mình xen lẫn vui mừng.

Giật mình là vì Trần Hán Thăng bạo gan như vậy;

Vui mừng chính là vì hai người này thật sự đã tiến đến bước ở bên nhau mặc dù tất cả mọi người đều cảm thấy rất không xứng đôi. Nhất là Cao Gia Lương, cậu ta còn muốn thấy bộ dạng Trần Hán Thăng sau khi phá sản thế nào, kết quả người ta còn thoải mái hơn cả mình.

Mất chuyện làm ăn thì sao chứ, thu hoạch được tình yêu ngọt ngào đó nha.

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư ôm nhau xong thì không làm động tác này với các bạn cùng lớp khác nữa, chỉ nhiệt tình dẫn bọn họ đến quán trà sữa ngồi uống nước.

"Tiểu Ngư Nhi, trước kia cậu còn lo là Trần Hán Thăng ở trường không có nề có nếp."

Biên Thi Thi đi đến, trong giọng nói còn mang theo một chút trách móc: "Lần này yên tâm rồi nhé, rất nhiều người đều nhìn thấy đó."

"Ừm!"

Tiêu Dung Ngư lau khóe mắt, cô vốn là cô gái cực kỳ cực kỳ thích sự lãng mạn, vẫn luôn hy vọng Trần Hán Thăng công khai quan hệ hai người, hiện tại hành động này của Trần Hán Thăng không chỉ đơn giản là công khai thôi đâu.

Điều này còn nói rõ, Trần Hán Thăng không có ý định léng phéng với nữ sinh khác ở Đại học Tài chính nha, hành động chân thực hơn nhiều so với bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt. Trong lòng Tiểu Ngư Nhi giống như ngâm trong mật vậy.

"Thi Thi, cậu nói xem có phải là vì chuyện làm ăn thất bại nên Tiểu Trần đột nhiên nghĩ thông suốt hay không hả."

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng nói rằng: "Nếu thật sự như vậy, tớ cảm thấy phá sản không có gì không tốt cả."

…

Buổi chiều, Trần Hán Thăng kể lại nguyên nhân làm ăn thất bại, thật ra hắn cũng không chủ động nói bao nhiêu, những tổng đại lý sinh viên đến đây thăm đã tranh nhau nói rõ ràng sự việc.

"Thì ra chuyện là như vậy à."

Biên Thi Thi nhắc nhở: "Trần Hán Thăng, cậu có định kiện người kia không, anh ta đã tiết lộ bí mật thương mại của Hỏa Tiễn 101, vì lý do này Hỏa Tiễn 101 mới đành phải chấm dứt kinh doanh."

"Thôi bỏ đi."

Trần Hán Thăng khoát tay: "Tôi đã từng công khai nói là không so đo rồi, vả lại kiện anh ta thì có thể bồi thường cho tôi được bao nhiêu tiền chứ, học sinh nghèo chẳng giải quyết được gì."

Tiêu Dung Ngư đứng giữa hai bên, nếu Trần Hán Thăng muốn kiện cô sẽ ủng hộ. Nếu như Trần Hán Thăng dự định

buông tha cho người ta, trong lòng Tiêu Dung Ngư thật ra có một ý nghĩ ích kỷ vì bản thân nho nhỏ.

Nếu như không phải người này làm cho Hỏa Tiễn 101 phá sản, nói không chừng còn phải mất một khoảng thời gian nữa Tiểu Trần mới thừa nhận mối quan hệ này đó.

"Không có tiền như thế cũng tốt."

Tiêu Dung Ngư nghĩ rồi nghĩ, đột nhiên kéo cánh tay Trần Hán Thăng, nghĩ thầm sau này Trần Hán Thăng sẽ không bận rộn như thế nữa rồi, biết đâu có thể dẫn mình đi trải nghiệm thử cuộc sống của những cặp đôi bình thường.

Những bạn học cấp Ba kia nhìn thấy hai người thân mật như vậy, nhất là kiểu giống như con chim nhỏ dựa dẫm vào người ta này của Tiêu Dung Ngư, đây là cảnh tượng mà bao nhiêu nam sinh Nhất Trung Cảng Thành tha thiết ước mơ mà.

Chỉ là, hành động này khiến Trần Hán Thăng thoáng sửng sốt, bởi vì ôm thì còn nằm trong phạm vi "chấp nhận được", nhưng nắm tay nhau như đôi tình nhân thế này thì mức độ cũng hơi bị lớn rồi, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện.

"Có lẽ trà sữa xong rồi, tớ đi lấy đến cho các cậu."

Trần Hán Thăng tìm một lý do rời khỏi chỗ ngồi một cách kín đáo, cánh tay Tiêu Dung Ngư cũng gạt ra.

Mấu chốt là bản thân Tiêu Dung Ngư cũng không phát hiện, cô còn có phần chờ mong mà nhìn thoáng qua quầy lễ tân của quán trà sữa.

"Đàn anh Trần, cô gái đó cũng là tổng đại lý sinh viên sao ạ?"

Trương Phương Kỳ - nữ sinh viên bán thời gian ở quán trà sữa - đang quét dọn vệ sinh, bĩu bĩu môi về phía Tiêu Dung Ngư, nói: "Chị ấy đẹp thật á, dáng người cũng cao, cười lên

còn có lúm đồng tiền, thật là muốn gọi đàn chị Thẩm về để mấy chị ấy đứng cùng một chỗ PK thử xem."

"Con nít con nôi nói lung tung gì đâu."

Trần Hán Thăng búng cô một cái muốn bể đầu: "Mau quét dọn đi."

Trương Phương Kỳ sờ sờ sau gáy: "Em đã 20 rồi, lúc nào cũng coi em như con nít."

"Ò."

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn: "Ngày mai anh đổi cho em một cái chổi lớn, quét cái là hăng say luôn."

Trương Phương Kỳ: …

Thời gian chém gió luôn trôi qua nhanh vô cùng, những bạn học kia vốn là an ủi Trần Hán Thăng, kết quả nhìn thấy người trong cuộc không để ý, không bao lâu đã lạc đề hết ráo.

Ngược lại Trần Hán Thăng thường xuyên đứng đứng ngồi ngồi vì Tiêu Dung Ngư thích khoác tay Trần Hán Thăng, hắn chỉ có thể tìm một ít lý do "chính đáng" để tránh phát sinh tình huống kiểu này.

Song, để tránh cho Tiêu Dung Ngư nảy sinh nghi ngờ, Trần Hán Thăng thỉnh thoảng vẫn chủ động ôm bả vai Tiểu Ngư Nhi một cái, quét độ thân mật chút xíu.

Mỗi khi như vậy, Tiêu Dung Ngư sẽ cười lên thật ngọt ngào, vui muốn ngất luôn.

"Đinh"

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, đương khi trò chuyện, di động của Trần Hán Thăng đột nhiên vang lên một tiếng.

Nhiếp Tiểu Vũ: Chúng tôi đã chuẩn bị lên xe buýt rồi, nhanh sửa soạn xong đi nhá.

Trần Hán Thăng hiểu, đây là nhóm Thẩm Ấu Sở chuẩn bị về rồi, cũng có nghĩa là buổi "Tiệc trà ghé thăm bạn học phá sản" này sắp viết một dấu chấm hết viên mãn.

Hiện tại, làm thế nào để nghĩ ra một lý do để cho Tiêu Dung Ngư không chút hoài nghi rời đi. Bởi vì dựa theo tính cách của Tiểu Ngư Nhi, xác suất cao là cô muốn ở lại ăn cơm tối.

"Ai á?"

Trần Hán Thăng đang nhìn chằm chằm di động nghĩ biện pháp thì Tiêu Dung Ngư đột nhiên hỏi một câu, người cũng nghiêng về phía bên này.

Thật ra Tiểu Ngư Nhi chỉ thuận miệng hỏi, cô cũng không có ý định nhìn trộm di động của Trần Hán Thăng.

Thật ra thời khắc thế này, nhất định không thể có một chút cảm xúc căng thẳng, phải bình tĩnh đối phó, đã vậy còn không được thể hiện ra ý đồ né tránh.

Trần Hán Thăng nhìn nội dung tin nhắn, không đề cập rõ ràng đến ba chữ "Thẩm Ấu Sở", vẫn nằm trong phạm vi khống chế.

Vì thế, Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút đưa di động qua, cố ý để cho Tiêu Dung Ngư nhìn thấy nội dung tin nhắn, miệng còn giải thích: "Nhiếp Tiểu Vũ cùng vài người bạn tới đây, buổi tối tớ định ăn cơm với họ, cậu và Biên Thi Thi về trước nhé."

"Là vậy à."

Tiêu Dung Ngư hơi tiêng tiếc, cô còn tính buổi tối ở lại đây ăn cơm.

"Nghe lời!"

Trần Hán Thăng nhéo cái mũi nhỏ của Tiêu Dung Ngư một cái, nói bằng giọng điệu mệnh lệnh thường thấy giữa các đôi tình nhân.

“Thế được rồi.”

Tiêu Dung Ngư đứng dậy, thật ra hôm nay cô đã rất vui rồi, hơn nữa Trần Hán Thăng còn đặc biệt đưa cô đến trạm xe buýt bắt xe, làm cho rất nhiều bạn học trung học đùa giỡn.

Thực tế, các cô nào có biết được, Trần Hán Thăng làm thế này là để chắc chắn rằng Tiêu Dung Ngư đã lên xe, sẽ không gặp mặt với Thẩm Ấu Sở ở bến xe buýt.

Sau khi các bạn học của Nhất Trung Cảng Thành rời đi, Trần Hán Thăng quay lại quán trà sữa, ngồi ngẩn người dưới ô che nắng.

Lúc này, ánh tà dương xa tắp nhuộm đỏ chân trời, cảnh vật xung quanh có một loại yên bình sau trận ồn ào náo nhiệt.

Không bao lâu, Thẩm Ấu Sở và Nhiếp Tiểu Vũ đi tới, trong tay các cô cầm mấy quyển sách, thật ra vốn chính là mượn danh nghĩa thôi, căn bản là không có gì để thu dọn cả.

“Vô địch, đúng là một kiểu cô đơn mà.”

Trần Hán Thăng thầm lẩm bẩm.

…

Chương 455: Simp cũng có lúc thức tỉnh (Ngày thứ nhất)

Trường học của Vương Tử Bác cũng ở khu đại học Tiên Ninh cho nên cậu ấy cùng đường với Tiêu Dung Ngư, nói cho tiện ở đây cũng có tác dụng là để "Theo dõi", nhỡ như Tiểu Ngư Nhi để quên túi hay gì đó đột nhiên trở về Đại học Tài chính thì Trần Hán Thăng sẽ là người nhận được tin tức đầu tiên.

Cũng may loại tình huống này không xảy ra, dọc theo đường đi xe buýt đung đưa, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi nói về đề tài của nữ sinh, Vương Tử Bác chỉ yên lặng đứng đó, nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ mà không nói lời nào.

Không có Trần Hán Thăng ở bên cạnh thì Vương Tử Bác luôn nói rất ít, cũng bởi vì cậu ấy không hiểu mình nên nói cái gì với con gái.

"Tiểu Ngư Nhi, tớ xuống xe trước đây."

Xe buýt đến trước đại học Công Nghệ Kiến Nghiệp, Vương Tử Bác chào hỏi một tiếng với Tiêu Dung Ngư sau đó nhảy xuống xe đi vào trường.

"Cũng đến ngất mất thôi, cậu ta thật không có lễ phép mà, cho dù dáng người tớ không cao như cậu, ngũ quan không đẹp bằng cậu, cũng không đến mức bơ người ta như vậy chứ."

Biên Thi Thi oán giận nói với Tiêu Dung Ngư: "Tốt xấu gì tớ và Vương Tử Bác cũng gặp qua mấy lần, còn tưởng rằng có thể miễn cưỡng coi như bạn bè đấy."

“Ai nha, Tử Bác không vô tình như vậy đâu.”

Tiêu Dung Ngư giải thích giúp Vương Tử Bác, cô nói: “Chủ yếu là bởi vì cậu quá xinh đẹp, cho nên cậu ấy mới ngại chào hỏi cậu đấy mà.”

Biên Thi Thi liếc mắt nhìn Tiêu Dung Ngư một cái: “Thế vì sao Vương Tử Bác lại nói chuyện với cậu, chẳng lẽ cậu xấu hơn tớ à?”

“Chúng tớ thì khác, vốn đều là đồng hương biết nhau từ năm cấp ba rồi mà.”

Tiêu Dung Ngư cũng không tức giận, ôm bả vai Biên Thi Thi nói đùa: “Thi Thi, không phải cậu cảm thấy hứng thú với Tử Bác đấy chứ?”

Tiểu Ngư Nhi không quá rõ ràng khúc mắc giữa Hoàng Tuệ và Vương Tử Bác, cô vẫn luôn cho rằng Vương Tử Bác là người độc thân.

“Không có, thật ra tớ khá tò mò cậu ta.”

Biên Thi Thi nói: “Trần Hán Thăng nhà cậu buông thả như vậy, sao lại làm bạn được với một người thành thật thế nhỉ?”

“Bởi vì từ khi còn rất nhỏ bọn họ đã chơi với nhau rồi.”

Tiêu Dung Ngư nghĩ lại một chút: “Hình như Tử Bác chỉ tương đối ít lời khi ở cùng nữ sinh thôi, cậu ấy ở bên cạnh Tiểu Trần thì điên khùng lắm.”

“Hình như bên người chúng ta đều có nam sinh như vậy nha.”

Biên Thi Thi giống như phát hiện ra một đại lục mới, bẻ ngón tay nói:“Bọn họ sẽ không nói dối, không uống rượu, cũng sẽ không làm mọi việc điên rồ, thậm chí rất ít khi mắng chửi người, bọn họ ở cùng với anh em thì cái gì cũng nói

được, nhưng chỉ cần xuất hiện một cô gái ở đấy thôi là tay chân giống như bị trói lại ngay lập tức vậy.”

“Nhưng mà bọn họ đều là những người rất tốt bụng.”

Tiêu Dung Ngư nhấn mạnh nói: “Vừa rồi ở trên xe buýt, Tử Bác vẫn luôn che ở phía trước đấy thôi, đồng thời cũng cố gắng giữ khoảng cách với chúng ta còn gì.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Biên Thi Thi nhanh chóng nói: “Tớ cảm thấy những nam sinh như vậy chỉ cần yêu đương nghiêm túc thôi thì chắc chắn sẽ nhận lấy sự dịu dàng vô tận, lại còn biết săn sóc, có thể quan tâm bạn gái 24 giờ, thậm chí còn là loại có thể dâng lên cả sinh mệnh ấy.”

“Tử Bác vẫn còn độc thân nha, không nói thứ khác thì chuyện này đúng là rất tốt.”

Tiêu Dung Ngư nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng:“Tớ và Tiểu Trần hẹn một buổi, đến khi chơi được một nửa tớ và Tiểu Trần sẽ đi ra ngoài, chỉ chừa lại hai cậu, thấy thế nào?”

“Thôi thôi, chắc chắn tớ và cậu ta chẳng có lời gì để nói đâu, cực kì xấu hổ cho mà xem.”

Biên Thi Thi xua tay từ chối, trong lòng cũng có chút xúc động: “Đúng là Trần Hán Thăng thú vị thật đấy, nhưng mà hắn buông thả quá, ngoại trừ loại nữ sinh có dáng người và nhan sắc như Tiểu Ngư Nhi cậu, chúng tớ cũng chẳng dám dính dáng đến. Vương Tử Bác lại quá thật thà, cảm giác ở bên cạnh cậu ta sẽ khá nặng nề.”

Biên Thi Thi cũng là nữ sinh chưa yêu đương bao giờ nên cô ấy cảm thấy tìm bạn trai rất khó.

Cô ấy vốn là sinh viên xuất sắc của trường 985 trong mắt người khác, nhan sắc và dáng người ở bậc tiêu chuẩn trung

thượng, phong thái tự nhiên lại hào phóng, nam sinh bình thường chẳng ai dám theo đuổi.

Nhưng những nhân vật nổi tiếng trong trường học thì lại cảm thấy cấp bậc của Biên Thi Thi còn kém một chút, người như Tiêu Dung Ngư mới là mục tiêu cuối cùng, đáng tiếc cô đã có bạn trai rồi.

"Trên không trên hẳn, dưới không dưới hẳn, khó kiếm lắm."

Biên Thi Thi bất đắc dĩ thở dài một hơi.

.....

Vương Tử Bác không biết mình đã trở thành đối tượng thảo luận của hai nữ sinh, điều cậu luôn cảm thấy kì lạ chính là vì sao Trần Hán Thăng ôm Tiêu Dung Ngư ở Đại học Tài chính, mà những người khác lại không hề cảm thấy giật mình chút nào.

Nam sinh khoa tự nhiên đều có một loại lòng hiếu kỳ tràn đầy cùng với lòng hiếu học, cho nên Vương Tử Bác lập tức gọi điện thoại dò hỏi Trần Hán Thăng.

"Chuyện này ấy à…"

Trần Hán Thăng cười giải thích lý do, Vương Tử Bác lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Ban đầu mày thừa dịp chúng tao chưa đến, ở trong trường ôm người khác trước, sau khi chúng tao tới, mày lại ôm Tiểu Ngư Nhi, khi đó học sinh Đại học Tài chính đều hình thành thói quen cả rồi."

"Tiểu Trần, đầu óc mày tốt thật đấy, da mặt cũng dày nữa."

Vương Tử Bác vừa đi vừa nói chuyện phiếm với Trần Hán Thăng.

Đúng như Biên Thi Thi miêu tả, loại nam sinh như Vương Tử Bác khi nói chuyện phiếm với anh em tốt thì không hề có

chút căng thẳng nào, thoải mái như thường, ngẫu nhiên còn có thể cà khịa Trần Hán Thăng vài ba câu.

Trở lại điểm thu gom chuyển phát nhanh của Đại học Công Nghệ Kiến Nghiệp, Vương Tử bác nhìn bảng hiệu "Hỏa tiễn 101" ban đầu đã biến thành "Thâm Thông-Hoả tiễn 101", trong lòng bỗng dưng nghẹn lại.

"Tiểu Trần, mày đừng khuyên nữa, tao thật sự muốn rời khỏi."

Giọng điệu của Vương Tử Bác rất áp lực: "Lúc trước khi làm thêm luôn có động lực vô tận, chỉ muốn giúp mày làm tốt công việc kinh doanh, bây giờ ngoại trừ bực bội thì vẫn là bực bội, tao cảm thấy cực kỳ ghê tởm khi kiếm tiền cho Thâm Thông!"

Lần này Trần Hán Thăng không khuyên thêm nữa, im lặng một lúc rồi mắng: "Con mẹ nó, mày thật là ngang bướng, có tiền kiếm mà lại không cần?"

"Tao không vui, những thứ này vốn là tiền của mày!"

Vương Tử Bác mạnh miệng nói.

"Thật ra đều giống nhau thôi."

Trần Hán Thăng không để tâm nói: "Hai tờ một trăm tệ, màycó thể nhìn ra được tờ nào là cao quý, tờ nào là xấu xa à?"

Đề triết học này có hơi vượt qua khả năng lý giải của Vương Tử Bác, nhưng cậu ấy cũng có điều mà mình kiên trì: "Kiếm tiền bằng năng lực thật của mình chính là cao quý, còn kiếm tiền bằng việc lừa gạt người khác chính là xấu xa!"

Trần Hán Thăng cười "Ha ha", nếu như trong lòng Vương Tử Bác có loại tư tưởng này đi làm chuyện làm ăn thì ngay cả quần lót cũng bị lừa sạch.

“Được rồi, không bàn về loại đề tài tràn đầy hơi thở triết học ngu ngốc này nữa.”

Trần Hán Thăng trực tiếp hỏi: “Hoàng Tuệ nghĩ sao về việc mày muốn từ chức?”

Vương Tử Bác sửng sốt một chút, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Chị Tiểu Tuệ nói nếu tôi từ chức, chị ấy sẽ chia tay.”

“Cho nên tao nói này Tử Bác, tao khuyên mày một lần cuối cùng.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nhắc nhở nói: “Bây giờ mỗi tháng mày có thể kiếm hơn một vạn tệ, cho nên thế giới mà mày nhìn thấy vẫn rất tốt đẹp, một khi mày vứt bỏ công việc này, lập tức thị trấn cổ tích sẽ tan biến trong nháy mắt.”

Vương Tử Bác hiểu ý của bạn tốt, “Thị trấn cổ tích” là đang ám chỉ về mối quan hệ với Hoàng Tuệ.

Trần Hán Thăng truyền thụ phương pháp của mình ra ngoài: “Một vạn tệ mỗi tháng rất thơm mà, cứ thành thật kiên định làm đến khi tốt nghiệp trước đã, tuy rằng Hoàng Tuệ không thích mày nhưng giai đoạn này sẽ không rời bỏ mày, sau khi tốt nghiệp thì ăn ý đoạn tuyệt quan hệ, cả đời không qua lại với nhau.”

“Nói không chừng mày còn có cơ hội kiếm thêm mấy lần nữa đấy.”

Trần Hán Thăng nói mà không hề có một tí đứng đắn nào.

Qua một lúc lâu sau, bên Vương Tử Bác không đáp lại một câu nào, nếu không phải vẫn còn nghe được tiếng hít thở trầm trầm, Trần Hán Thăng đã cho rằng Vương Tử Bác tắt máy rồi.

“Con mẹ nó, mày nói một tiếng đi chứ!”

Trần Hán Thăng chờ đến nỗi có chút khó chịu.

“Tiểu Trần, tao không phải mày.”

Vương Tử Bác mở miệng nói chuyện, giọng điệu có chút khổ sở: “Tao chỉ là một người bình thường, mày có thể thờ ơ lạnh nhạt với lời nói dối của người khác, thậm chí giả vờ đắm chìm vào trong đó, tao nhìn mà hâm mộ lắm, bởi vì các người quá thông minh.”

“Nhưng mà, tao ngẫm lại chính bản thân mình mình, phát hiện vốn dĩ không thể làm được.”

Cuối cùng, Vương Tử Bác nói từng câu từng chữ: “Tiểu Trần, mày cứ lấy việc hiện thực rất tàn khốc mà suy xét mà xem, còn tao thì vẫn muốn thử đối mặt với nó.”

…

Chương 456: Tử Bác, cố lên!

Trần Hán Thăng nghe xong "Lời thề" của Vương Tử Bác, cười nói: "Nói tự tin gớm nhỉ, cũng không biết khi phải đối mặt với gió mạnh thì mày còn có thể vui sướng như bây giờ nữa không."

Nhưng cuối cùng Trần Hán Thăng vẫn đồng ý cho Vương Tử Bác nghỉ công việc làm thêm này, hắn dự đoán bạn tốt sắp đi đến một đoạn thể nghiệm nhân gian kiểu "Luyện ngục" rồi.

Chỉ có điều một khi thoát ra, cả người Vương Tử Bác sẽ chín chắn hơn rất nhiều.

"Tiểu Trần, sau khi tao từ chức có lẽ sẽ gọi điện thoại cho mày rất nhiều."

Xem ra Vương Tử Bác cũng ý thức được vấn đề sau này, còn chuyên môn nhắc nhở Trần Hán Thăng.

"Tùy mày."

Trần Hán Thăng rất rộng lượng nói: "Mày và Hoàng Tuệ chính là một bộ phim luân lý nhân gian, tuy rằng hoang đường nhưng lại rất chân thật, trước kia tao xem TV chỉ thích suy đoán kết cục của nhân vật trong phim, bây giờ tao muốn xem xem lần này có chính xác hay không."

Tuy rằng lời nói của bạn tốt có chút khắc nghiệt nhưng Vương Tử Bác cũng không để ý, dù sao thì việc mình bị bạn tốt này đả kích cũng không phải ngày một ngày hai nữa rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Tử Bác yên lặng đi trở về điểm thu gom chuyển phát nhanh của Đại học Công Nghệ

Kiến Nghiệp, dọc theo đường đi có rất nhiều sinh viên làm thêm chủ động chào hỏi cậu.

“Anh Vương.”

“Anh Bác.”

“Đàn anh.”

…

Vương Tử Bác đều lịch sự gật đầu đáp lại, cậu nhìn lại cách trang trí quen thuộc trong văn phòng một lần nữa, trong đầu nghĩ thầm thấm thoát đã làm thêm được một năm rồi, thật sự đúng là không nỡ.

Trước kia vì để tiết kiệm tiền, vách tường này là chính tay Vương Tử Bác trát vữa xây nên, còn có bàn làm việc, đây là Nhiếp Tiểu Vũ và Thượng Băng đào ra từ chợ secondhand bên miếu Phu Tử về, từng chút từng chút một đều là kỷ niệm của cậu và mọi người.

“Chị Tiểu Tuệ đâu rồi?”

Vương Tử Bác không nhìn thấy Hoàng Tuệ, vì thế dò hỏi một đàn em làm thêm.

“Chị ấy đã rời đi vào buổi chiều rồi ạ.”

Đàn em thật thà trả lời một câu, sau đó tiếp tục vội vàng công việc trong tay.

Vương Tử Bác gật đầu, tuy rằng cậu và Hoàng Tuệ là quan hệ “yêu đương”, nhưng Hoàng Tuệ đi đâu cũng không nói rõ với Vương Tử Bác.

“Vẫn nên nói chuyện từ chức này cho chị Tiểu Tuệ biết, dù sao chúng ta cũng là người yêu.”

Dưới loại tư tưởng chỉ đạo đơn thuần truyền thống như vậy, Vương Tử Bác lại lần nữa lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho

Hoàng Tuệ, có điều phải gọi liên tục ba cuộc mới có người nghe máy.

Âm thanh trong ống nghe hơi ầm ĩ, còn có một ít tiếng nhạc, hình như là một nhóm người đang ăn cơm.

Vương Tử Bác hiểu ra, có thể Hoàng Tuệ đang ở "Phòng trà" nào đó.

Phòng trà là một nơi tụ hội mới xuất hiện dạo gần đây, nó không ầm ĩ như quán Bar, cũng không bình thường giống như nhà hàng, phòng trà có ánh đèn lờ mờ, có nghệ sĩ trẻ ôm đàn ghi-ta ca hát, có rượu vang đỏ gắn nhãn nước ngoài, còn có một ít nước trái cây đủ mọi màu sắc.

Lúc phòng trà mới xuất hiện ở phố quán Bar 1912, Hoàng Tuệ thích nhất là hẹn ba, năm người bạn đến đây vừa nghe nhạc vừa ăn cơm.

"Có chuyện gì sao?"

Sau khi Hoàng Tuệ nhận điện thoại thì không lập tức nói chuyện mà là đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, lúc này mới thẳng thừng nói.

Thật ra trước kia Vương Tử Bác chưa từng phát hiện chi tiết này, hiện tại đột nhiên phản ứng lại, khi Hoàng Tuệ ra ngoài ăn cơm, dường như chị ấy không nghe điện thoại của mình ở trước mặt bạn bè, cũng không giới thiệu bạn bè cho mình làm quen.

"Chẳng lẽ mình không đáng để giới thiệu đến vậy à?"

Vương Tử Bác yên lặng suy nghĩ trong lòng.

Có đôi khi yêu đương chính là như vậy, khi mình yêu người ta hết lòng hết dạ, người ấy nói ánh trăng là hình vuông thì mình cũng cảm thấy nó là hình vuông, không hề có chút hoài nghi nào.

Nhưng nếu có một tia biến hóa về tâm thái giống như Vương Tử Bác thì sẽ bỗng nhiên phát hiện, hóa ra khắp nơi đều là lỗ hổng.

"Có chuyện gì vậy?"

Hoàng Tuệ hỏi lại một câu nữa, giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

Bây giờ Trần Hán Thăng đang lỗ vốn, vứt bỏ danh tiếng và thực lực trước kia, lại thêm việc Vương Tử Bác muốn từ chức, rất có thể sẽ trở thành một sinh viên nghèo kiết hủ lậu, mấu chốt nhất chính là, khi cô ta ăn cơm lại được giới thiệu một công việc mới.

Dưới tình huống bên này giảm bên kia tăng, Hoàng Tuệ có cảm giác quan hệ giữa mình và Vương Tử Bác đã trở về khoảng thời gian mới quen biết.

Điều Hoàng Tuệ không hiểu chính là, cô ta vẫn là cô ta của trước kia, nhưng Vương Tử Bác đang âm thầm biến hoá.

…

"Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi chị đang ở đâu thôi, có việc muốn bàn bạc với chị một chút."

Vương Tử Bác nói qua điện thoại.

Thật ra khi Hoàng Tuệ cầm điện thoại đi ra, Vương Tử Bác nghe được người phục vụ quán Bar đang đón khách: "Chào mừng đến 'Trung tâm tổ chức sự kiện biển Aegean'."

Vương Tử Bác không biết "Trung tâm tổ chức sự kiện biển Aegean" ở đâu, nhưng chắc cũng chỉ đâu đó gần phố quán Bar 1912 thôi.

"Tôi không rảnh, gần đây cũng không có thời gian rảnh."

Hoàng Tuệ từ chối: “Vừa mới tìm được một công việc mới, thật ra công việc tốt có rất nhiều, Trần Hán Thăng luôn cảm thấy bản thân trâu bò lắm, cuối cùng còn không phải phá sản đấy thôi.”

Hoàng Tuệ có oán khí rất lớn với Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác cũng không dám nói gì, có điều cậu nghe ra được hình như Hoàng Tuệ uống rượu.

“Chị Tiểu Tuệ, chị uống rượu đấy à, có muốn tôi đến đón hay không?”

Vương Tử Bác quan tâm hỏi han.

“Cậu đến đón bằng cái gì?”

Hoàng Tuệ cười lạnh một tiếng: “Xe buýt hay xe taxi, cậu có xe ô tô riêng không, làm thêm một năm rồi mà vẫn không để dành được cái gì.”

Khóe miệng Vương Tử Bác giật giật, cuối cùng vẫn im lặng.

Thật ra cậu ấy rất muốn nói, nếu dựa theo thói quen tiêu dùng của bản thân, cậu làm thêm ở Hỏa Tiễn 101 lâu như vậy vẫn có thể tiết kiệm mua được một chiếc xe Harry.

Nhưng bởi vì chị Tiểu Tuệ, hôm nay chị mua cái túi này, ngày mai mua chiếc điện thoại kia, ngày kia lại mua quần áo, cho nên mình mới không tiết kiệm được bao nhiêu tiền.

Nhưng đến cuối cùng, vì sao chị lại muốn chỉ trích tôi?

“Điện thoại tôi hết pin rồi, tắt máy đây.”

Hoàng Tuệ lạnh lùng nói một câu, trực tiếp cúp điện thoại.

Vương Tử Bác nhìn màn hình điện thoại cầm tay của mình, cậu đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, ở trong tổng đại lý sinh viên Kiến Nghiệp, có lẽ chỉ còn mình vẫn dùng điện thoại

cầm tay, những người khác đều dùng điện thoại di động mấy ngàn tệ cả rồi.

"Thu dọn đồ đạc lại trước đã."

Vương Tử Bác cảm thấy dù muốn từ chức thì vẫn phải hoàn thành tốt công tác chuyển giao, ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi Thâm Thông-Hỏa Tiễn 101. Nhưng tâm trạng đêm nay của cậu cứ luôn nóng nảy, cuối cùng đành phải dừng lại, ngồi hút thuốc trên ghế.

"Mình có nên đến biển Aegean một chuyến hay không?"

Đột nhiên, một suy nghĩ lớn mật xuất hiện trong đầu.

Trước kia dù Hoàng Tuệ đi đâu, Vương Tử Bác đều không có ý muốn theo dõi, từ theo dõi này dường như không quá chính diện, dường như nó đồng nghĩa với đã xuất hiện nghi ngờ.

"Chị Tiểu Tuệ uống rượu, mình chỉ quan tâm chị ấy thôi, sợ chị ấy uống say, tuyệt đối không có tâm tư khác."

Dưới lý do đủ để an thuyết phục thân này, Vương Tử Bác chạy ra ngoài cổng trường học, ngăn lại một chiếc taxi, nói: "Trung tâm tổ chức sự kiện Biển Aegean."

Có lẽ nơi này rất nổi tiếng, thậm chí tài xế còn không cần hỏi thêm một câu nào đã biết điểm đến nằm ở đâu.

Nhưng sau khi lên xe, trái tim Vương Tử Bác lại nảy lên thịch thịch, cậu ta giống như phát hiện chân tướng nào đó, nhưng lại sợ hãi phải đối mặt với chân tướng này.

Cuối cùng khi đứng ở cửa trung tâm sự kiện Biển Aegean, nhìn bầu không khí xa hoa truỵ lạc của quán Pub, Vương Tử Bác do dự một lúc, cuối cùng vẫn gọi cho Trần Hán Thăng.

"Mẹ nó chứ, sao mày cứ gọi điện thoại cho tao mãi thế!"

Có lẽ Trần Hán Thăng đang đánh bài, tóm lại là không nhìn thấy một chút tinh thần sa sút sau khi phá sản nào ở trên người hắn cả.

“Tiểu Trần, tao lén lút đi tìm Hoàng Tuệ.”

Vương Tử Bác đột nhiên nói.

Trần Hán Thăng cũng sửng sốt một chút: “Cô ta đi đâu?”

“Phòng trà 1912.” Vương Tử Bác trả lời.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lát, an ủi nói: “Phòng trà không phải quán Bar, có một vài thành phần tri thức thích đến đấy thả lỏng một chút, cũng giống như Tiểu Ngư Nhi cực kì thích đến cửa hàng đồ ngọt, chỉ cần một miếng bánh kem với một ly trà sữa là cô ấy có thể ngồi cùng Biên Thi Thi cả buổi trưa, hai người cộng lại còn chưa tốn đến 30 tệ.”

“Nhưng mà Tiểu Ngư Nhi không đi ra ngoài với nam sinh khác.”

Cảm xúc của Vương Tử Bác bỗng dưng có chút kích động: “Cô ấy cũng không uống rượu giao bôi với nam sinh khác, đặc biệt khi bàn bên cạnh có người nước ngoài, cô ấy càng sẽ không vì khoe khoang, chuyên chạm cốc với những tên nước ngoài chó má kia!!!”

Trần Hán Thăng đột nhiên ý thức được Vương Tử Bác đã thấy cái gì đó.

“Trở về đi, đừng nhìn nữa.”

Một lúc lâu sau, Trần Hán Thăng thở dài khuyên nhủ.

“Không sao, thật ra cũng khá tốt đẹp.”

Giọng của Vương Tử Bác hơi phát run, còn mang theo một chút nghẹn ngào.

Thật ra, cậu chỉ là một nam sinh bình thường.

“Vậy được rồi, tao dạy cho mày một câu khẩu quyết.”

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói: “Biện pháp tốt nhất loại bỏ sợ hãi chính là đối mặt với sợ hãi.”

“Tử Bác, cố lên!”

Chương 457: Tiểu Trần, tao đá Hoàng Tuệ rồi

“Tiểu Trần, mày đừng nói giỡn nữa.”

Thông qua micro, sự chán nản và thất vọng trong giọng điệu của Vương Tử Bác có thể truyền qua rất rõ ràng.

Trần Hán Thăng cũng vô cùng bất lực, thật ra hắn đã dự đoán trước là chắc chắn việc này sẽ xảy ra rồi, ngay cả khi Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ gặp nhau lần đầu tiên trên tàu thì Trần Hán Thăng đã biết bọn họ sẽ có kết quả như vậy.

“Tiểu Trần, mày cũng đừng tới đây nữa.”

Vương Tử Bác ảm đạm nói: “Mày đã liên tục an ủi tao hai lần rồi, đêm nay tao thực sự xấu hổ khi gây thêm rắc rối cho mày.”

“Mày không cần phải lo lắng về điều đó.”

Trần Hán Thăng hơi dừng lại, nói tiếp: “Vốn dĩ tao không có ý định di chuyển cái mông của mình chút nào, công việc làm ăn thua lỗ ảnh hưởng quá nhiều, vì thế tao chỉ có thể dựa vào đánh bài để kiếm một chút tiền sinh hoạt với mấy bạn cùng phòng, miễn cưỡng duy trì cuộc sống sinh hoạt như này thôi.”

“Vậy, tao cúp máy đây.”

Vương Tử Bác có chút không rõ nói, kỳ thật trong lòng cậu ấy không muốn cúp máy.

“Tút tút tút…”

Trần Hán Thăng chủ động nhấn tắt nút gọi.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy sự cô đơn dâng lên khắp người.

Ban ngày cuối tháng mười ở Kiến Nghiệp vẫn rất nóng, nhưng ban đêm lại có một cảm giác hơi giống mùa thu, lộ ra hơi lạnh nhè nhẹ.

Trên bàn tròn ở Trung tâm tổ chức sự kiện Biển Aegean, Hoàng Tuệ đang nâng ly uống rượu với mấy người cùng bàn, trên khuôn mặt cô ta treo nụ cười vui sướng.

Nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng Vương Tử Bác lại chua xót, Hoàng Tuệ chưa bao giờ lộ ra ra bộ dáng này trước mặt cậu ấy, ngược lại, càng thêm khẳng định rằng lúc Hoàng Tuệ đang yêu đương với cậu ấy hầu như chỉ là qua loa mà thôi.

Qua ô cửa kính, Vương Tử Bác nhìn thấy Hoàng Tuệ lại đứng lên, cô ta lảo đảo đi tới người đàn ông ngoại quốc ở bàn bên cạnh.

Không biết bọn họ nói gì, nhưng có một người nước ngoài đang cười ha ha uống rượu với Hoàng Tuệ, cánh tay không thành thật vòng qua đặt lên vai Hoàng Tuệ.

“Con mẹ nó.”

Vương Tử Bác vừa muốn xông vào đánh một trận với tên nước ngoài kia, nhưng mới vừa đi được vài bước, bước chân của cậu ấy lại từ từ dừng lại.

Bởi vì Hoàng Tuệ không để tâm chút nào, thậm chí cô ta còn lấy chiếc điện thoại di động mà Vương Tử Bác mua cho cô ta ra, trao đổi số điện thoại với tên nước ngoài đó.

Lúc này, Vương Tử Bác đột nhiên vô duyên vô cớ ghét bỏ ba con người này.

Đầu tiên là tên nước ngoài, đây mới là năm 2004 nên địa vị của người nước ngoài ở trong nước vẫn còn rất cao. Vương Tử

Bác vẫn còn nhớ kỹ một chuyện, vào khoảng năm 2000, một nhóm người Mỹ đến trường Trung học cơ sở số 1 Cảng Thành để trao đổi học thuật, khi đó rất nhiều học sinh giống như bắt gặp phải những món đồ quý hiếm, luôn chăm chú theo dõi vây quanh bọn họ.

Tuy nhiên, vẫn có những trường hợp ngoại lệ, Tiểu Trần dường như luôn khịt mũi coi thường mấy người nước ngoài.

Đặc biệt là sau khi lên đại học, Trần Hán Thăng dứt khoát nói: "Chỉ cần ông đây làm chủ tịch Hội sinh viên một ngày, thì các sinh viên nước ngoài đến trao đổi ở Đại học Tài chính này phải làm cháu trai ngày đó, đứa nào mẹ nó muốn giả vờ ngoi đầu lên, thì ông đây sẽ lập tức tiêu diệt đứa đấy!"

Có thể là do khan hiếm sinh viên trao đổi ở Đại học Tài chính nên bọn họ lặng lẽ và khiêm tốn vô cùng, việc phân biệt đối xử trong trường học, thật ra cũng chỉ là em út trong đám xx.

Vương Tử Bác cũng không ngạc nhiên với tính cách hỗn láo "Chỉ có ông trời là lão đại, vậy nên lão nhị không ai khác chính là tao" của Trần Hán Thăng, cậu ta thấy việc hắn coi thường mọi người là chuyện bình thường.

Tiếp theo là chán ghét Hoàng Tuệ.

Bởi vì đây là Hoàng Tuệ chủ động đi uống rượu với người khác, có lẽ trong thế giới quan của Hoàng Tuệ, nếu như có thể làm bạn với một hai người nước ngoài thì đây là điều vô cùng đáng để khoe khoang.

Gần như có thể tưởng tượng được rằng, sau này khi cô ta đi dự tiệc, Hoàng Tuệ có thể vô tình nói ra một câu như vậy.

"Ngày hôm đó lúc tôi trò chuyện với Jackson, anh ta đã say sưa nói về nền kinh tế của Trung Quốc…"

Cuộc trò chuyện xen lẫn một chút tiếng Anh, việc này sẽ ngay lập tức được đề cao.

Người cuối cùng là Vương Tử Bác, đúng vậy, cậu ta ghét chính bản thân của mình.

Người bạn thời thơ ấu Trần Hán Thăng của mình đã từng vạch rõ rằng Hoàng Tuệ là trà xanh cấp thấp, nhưng cậu ta lại thực sự giống như bị ma quỷ ám, cố gắng hết lần này đến lần khác để đến gần Hoàng Tuệ hơn, thậm chí còn sẵn sàng đưa tiền cho cô ta hết lần này đến lần khác.

Việc này dường như cũng không phải là tình yêu, mà nó càng giống như là say mê khi ở bên cô ta.

Hoàng Tuệ chắc chắn không phải là kiểu người xinh đẹp tuyệt đỉnh như Thẩm Ấu Sở hoặc Tiêu Dung Ngư, đã thế lại còn kém rất xa, nhưng ai bảo đúng lúc cô ta lại là mẫu người mà Vương Tử Bác yêu thích nhất chứ, chỉ cần một cái nhíu mày hay một nụ cười của cô ta thì đã có thể làm rung động trái tim của Vương Tử Bác rồi.

Tuy nhiên, giấc mơ dù đẹp đến đâu thì cũng chỉ là giấc mơ, người mơ thì cuối cùng cũng vỡ mộng mà tỉnh lại thôi.

Vương Tử Bác ngồi xuống con đường đối diện "Quán pub Biển Aegean" .

Từ ở chỗ này cậu ấy vẫn có thể nhìn thấy Hoàng Tuệ và cả trạng thái điên cuồng của cô ta sau khi uống rượu.

"Nếu như mình chia tay với chị Tiểu Tuệ, mình sẽ đau khổ sao?"

Ý nghĩ này tự nhiên nảy ra trong đầu Vương Tử Bác.

Nghĩ đến việc sau này sẽ không còn được gặp lại Hoàng Tuệ nữa, trong lòng Vương Tử Bác lập tức trống rỗng, chỉ là

cảm giác quặn đau thôi nhưng cũng có thể khiến cậu ấy đau đến nghẹt thở.

Loại chuyện đau khổ này đã từng xảy ra trước đây, nhưng đêm nay Vương Tử Bác còn trải qua thêm một cảm giác khác nữa. Đó là cảm giác nhẹ nhõm.

Mặc dù rất khó chịu nhưng Vương Tử Bác cũng cảm thấy một ngọn núi khổng lồ đang đè lên mình bấy lâu nay đột nhiên biến mất, cậu ấy chẳng muốn tự dối mình nữa, suy cho cùng thì sau khi chia tay với Hoàng Tuệ, cậu ấy dường như đột nhiên vứt được đi một gánh nặng trên lưng vậy.

"Có lẽ là mình cũng rất mệt mỏi rồi."

Ngay khi Vương Tử Bác vừa ngẩng đầu lên, nước mắt đã bất tri bất giác rơi xuống.

Cậu ấy chuyển đến một nơi vắng vẻ hơn, không muốn người lạ đi qua nhìn thấy mình khóc.

Không biết đã ngồi như thế này bao lâu rồi, cuộc tụ tập của Hoàng Tuệ và bạn của cô ta cuối cùng cũng kết thúc, bọn họ đứng ở lối vào của quán pub đợi taxi, Hoàng Tuệ có chút say, cô ta xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào một người bạn nữ.

Vương Tử Bác lấy điện thoại di động ra, hơi do dự rồi gọi cho Hoàng Tuệ.

Hoàng Tuệ nhìn lướt qua màn hình điện thoại, trực tiếp cúp máy.

"Xin lỗi, số quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng thử lại sau…"

Lúc này, đầu óc Vương Tử Bác trống rỗng, cậu ấy lại máy móc gọi lại lần nữa.

"Xin lỗi, số quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng thử lại sau…"

Đợi đến gọi lại lần thứ ba, thì Vương Tử Bác nhìn thấy Hoàng Tuệ đột nhiên nhét điện thoại vào trong túi, lần này giọng nói nhắc nhở chuyển thành: "Xin lỗi, số quý khách vừa gọi đã cúp máy."

Lúc này, một người bạn đã gọi taxi cho Hoàng Tuệ, trước khi Hoàng Tuệ lên xe, còn không quên ôm nhau thân thiết với người nước ngoài.

Hoàng Tuệ không biết Vương Tử Bác đang ngồi đối diện, cô ta cũng không biết Vương Tử Bác đã ngồi trong góc từ rất lâu rồi.

Mãi cho đến khi người phục vụ của "Quán pub Biển Aegean" bắt đầu dọn dẹp và đóng cửa, cả con phố quán bar những năm 1912 từ ồn ào chuyển sang yên tĩnh thì Vương Tử Bác mới khó khăn đứng dậy, lảo đảo rời đi.

Cậu ấy cũng không quay về ký túc xá mà tìm một quán cà phê Internet gần đó.

Sau khi đăng nhập QQ xong, Vương Tử Bác nhấp vào khung trò chuyện của Hoàng Tuệ, những ký ức tràn ngập trong tâm trí cậu ấy từng chút một.

Bọn họ lần đầu gặp nhau là ở trên tàu, nhưng những lời tỏ tình chân chính lại ở trên QQ.

Vậy nên, khi Vương Tử Bác gõ câu "Chúng ta chia tay đi" này xong, cậu ấy cuối cùng cũng không kìm được nữa, gục trên bàn phím đầy khói bụi và dầu mỡ, bắt đầu gào khóc.

Cách màn hình bắt đầu…

Cách màn hình nói thích…

Cách màn hình nói chia tay…

Cách màn hình mất đi…

Vào lúc này, Vương Tử Bác không cảm thấy có lỗi với Hoàng Tuệ, mà chỉ thấy có lỗi cho bố mẹ đã làm việc vất cả ở Cảng Thành.

“Này này, bạn học, dậy đi.”

Sáng hôm sau, người quản lý quán net đánh thức Vương Tử Bác thức dậy.

Đêm qua Vương Tử Bác vừa ngủ vừa khóc, không có đóng khung trò chuyện, vì thế quản lý quán net thấy rất rõ ràng sự tình.

Quản lý quán net cũng không thấy ngạc nhiên, ngày nay có rất nhiều sinh viên, bọn họ không chơi game hay xem phim, nhưng lại khóc rất nhiều sau khi nói lời chia tay trên QQ, điển hình là những tuyển thủ hẹn hò trực tuyến như này.

Vương Tử Bác mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhìn thấy quản lý quán net đứng bên cạnh, phản ứng đầu tiên của cậu ấy là tắt QQ, dù sao thì để người ngoài nhìn thấy thì sẽ rất mất mặt, mặc dù Hoàng Tuệ vẫn chưa trả lời.

Tuy nhiên, ngay khi cậu ấy vừa nhấp vào khung trò chuyện, Vương Tử Bác đột nhiên phát hiện, vậy mà Hoàng Tuệ thực sự trả lời tin nhắn.

Hoàng Tuệ đã từng sử dụng phông chữ màu đỏ để trò chuyện trên QQ, lúc này, một chữ “Ừ” màu đỏ hiện ra trong mắt của Vương Tử Bác.

Chỉ có một từ, không có bất kỳ nội dung nào khác, nhưng nếu nó liên kết với một câu, thì đó chính là một câu chuyện hoàn chỉnh.

“Chúng ta chia tay đi.”

“Ừ.”

Vương Tử Bác hít một hơi thật sâu, cậu ấy không muốn quản lý quán net xem cuộc vui nên trực tiếp tắt máy rời đi luôn.

Ánh nắng ban mai rất chói mắt, Vương Tử Bác đứng ở lối vào của quán cà phê Internet, nhíu mi cố gắng thích ứng, khi mà toàn bộ cơ thể được sưởi ấm từ trong ra ngoài, một cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có không giải thích được tràn ngập trong lòng cậu ấy.

"Tiểu Trần, tao chia tay với Hoàng Tuệ rồi."

Vương Tử Bác gọi điện cho Trần Hán Thăng.

"Ồ, mày đá Hoàng Tuệ à?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói: "Đúng vậy, tao đá cô ta rồi."

…

Ơ mây zing gút chóp.

Chương 458: Tôi muốn đê tiện với Trịnh Quan Đề một chút

Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ đã chia tay như thế đó. Nói chung, khi một cặp đôi thực sự chia tay sẽ có cảm giác giằng xé, không ngừng chia tay, làm hòa, khiến họ dần mất niềm tin vào mối quan hệ này.

Những người như không có tình cảm như Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ, thực ra không tính là chia tay, mà giống như một công việc kinh doanh không bền vững.

"Tiểu Trần, sau này tao muốn dành toàn bộ tâm sức cho việc học, thỉnh thoảng tao sẽ đến thăm mọi người, có thời gian thì đi làm thêm, thường xuyên

về nhà gặp bố mẹ, không ngừng hoàn thiện bản thân cho đến khi gặp được người con gái đáng để tao bảo vệ… này, mày có đang nghe không?"

Nói về kế hoạch sau "thất tình", Vương Tử Bác càng nói càng trở nên hào hứng, cậu ấy gần như bị cảm động trước năng lượng tích cực sắp xếp kế hoạch này, hận không thể mọc ra hai cánh bay tới thư viện, không ăn không ngủ, học liền ba ngày ba đêm.

Nhưng mà, Trần Hán Thăng lại có vẻ không hứng thú chút nào, còn nói đùa trong điện thoại với bạn cùng phòng, Vương Tử Bác đương nhiên là rất tức giận.

"Tao đang nghe nè, mày nói khoác tiếp đi."

Trần Hán Thăng vừa ăn sáng vừa lẩm bẩm: “Loại tính tình như mày, ông đấy thấy nhiều rồi, xem việc chia tay như một liều thuốc kích tim, nghĩ rằng sau này có thể phấn đấu trở thành một người đàn ông khiến Hoàng Tuệ cảm thấy hối hận, cho chị ta thấy để mất mày là để mất cả thế giới, đúng không? “

Dưới hàng loạt câu chất vấn của Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác đột nhiên ngừng nói, bởi vì Trần Hán Thăng nói quá đúng, mỗi chữ mỗi câu đều như một mũi tên, cắm vào nơi sâu nhất trong trái tim của Vương Tử Bác.

“Đừng nghĩ chuyện sau này nữa, hôm nay nghỉ một ngày, ở ký túc xá ngủ đi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Ngủ dậy rồi đối mặt với ký túc xá trống rỗng, sau đó nhớ lại chuyện giữa mày và Hoàng Tuệ, âm thầm mà khóc mới đúng lý, mày bây giờ khoác lác như vậy, có ích gì không?

“Mẹ kiếp, mày nhìn ra cũng rõ quá rồi đấy.”

Vương Tử Bác vốn là rất buồn, nhưng sau khi bị Trần Hán Thăng vạch trần như thế này, lớp che cuối cùng cũng bị xé ra, khiến cậu ấy cũng bối rối.

May mắn thay, bọn họ là bạn thân đã cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ, thật ra không còn mặt mũi cũng không sao cả.

Nhưng trước khi cúp máy, Vương Tử Bác có điều muốn hỏi: “Tiểu Trần, là tao không xứng với Tiểu Tuệ … Hoàng Tuệ sao?”

Câu hỏi này không dễ trả lời, Trần Hán Thăng không thể nói thẳng với Vương Tử Bác, mày là một sinh viên đại học có ngoại hình bình thường, năng lực bình thường, gia cảnh bình thường và trí tuệ cảm xúc bình thường, căn bản không xứng với Hoàng Tuệ.

Nếu không phải nhờ công việc làm thêm tại Hỏa Tiễn 101, cơ hội đến với Hoàng Tuệ là con số 0.

Nhưng mà điều này quá thẳng thắn rồi, Trần Hán Thăng không muốn lừa dối Vương Tử Bác, nghĩ một hồi rồi nói: "Thực ra, đối với những sinh viên đại học bình thường, không nói đến trường hợp đặc biệt như Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, thời đỉnh cao của con trai và con gái không giống nhau. "

"Hoàng Tuệ mới tốt nghiệp một hoặc hai năm, lại là sinh viên đại học chính quy. Chị ta có lợi thế về trình độ học vấn và tuổi tác. Đặc biệt, chị ta cũng thích hàng xa xỉ và giới thượng lưu."

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: "Một sinh viên như mày, ở nhà không có mỏ và không có tiền. So với những người đàn ông khác trong xã hội, khả năng cạnh tranh của mày gần như bằng không. Mày có nghĩ mày xứng với Hoàng Tuệ không?"

"Tao biết rồi."

Vương Tử Bác lặng lẽ cúp điện thoại, thật ra lúc trước Trần Hán Thăng đã nói những lời tương tự này rất nhiều lần, nhưng lúc đó Vương Tử Bác không nghe lọt tai.

Nhưng kỳ lạ là, sau khi nói chuyện chia tay xong, Vương Tử Bác nhìn lại đoạn tình cảm này, đúng là giống miễn cưỡng bịa ra, đúng là từ đầu đến chân đều không xứng.

"Tao đi ngủ đây."

Vương Tử Bác bây giờ không còn giả bộ làm màu nữa, còn học ba ngày ba đêm gì nữa, trước tiên ngủ ba ngày ba đêm rồi hẵng nói tiếp.

Trần Hán Thăng khai sáng cho bạn bè xong, hắn cùng bạn cùng phòng đến lớp học, kể từ khi "phá sản", thời gian lên lớp đột nhiên cũng nhiều hơn, theo con đường quen thuộc, những ngày hắn đi lạc trong tòa lầu dạy học cũng không còn nữa.

Hôm nay ở cầu thang, Trần Hán Thăng đụng trúng nhóm nữ sinh trong ký túc xá của Thẩm Ấu Sở.

“Trải nghiệm này đúng là lần đầu tiên.”

Trần Hán Thăng có hơi hoang mang, hắn và Thẩm Ấu Sở học cùng lớp, theo lý mà nói thì sẽ thường đụng mặt nhau trên đường đến lớp, tuy nhiên, vì Trần Hán Thăng trốn tiết và đến muộn quá nhiều, chuyện như này đúng là lần đầu xảy ra.

“Chào, đồng hương.”

“Chào buổi sáng, lớp trưởng.”

“Trần Hán Thăng, lớp sẽ tổ chức một chuyến tham quan mùa thu. Tớ sẽ chọn ra một vài địa điểm, cậu xem thử một chút.”

…

Các loại chào hỏi nhắc nhở, Trần Hán Thăng cảm thấy trong lòng vừa lạ vừa quen, dù sao hắn vẫn là sinh viên đại học.

“Biết rồi biết rồi, tôi biết, Hồ Lâm Ngữ, cậu có nhiều chuyện thật đấy.”

Trần Hán Thăng không nhịn được nói. .

“Hừ!”

Hồ Lâm Ngữ trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng, nhanh chóng rời đi cùng bạn cùng phòng, những kẻ ngốc của 602 cũng vậy, một vài người cười cười chạy vào lớp học.

Chỉ có Thẩm Ấu Sở vẫn đứng tại chỗ, ngoan ngoãn và yên lặng chờ Trần Hán Thăng.

Cách cư xử này thường thấy ở trường trung học. Ví dụ, khi một cặp đôi gặp nhau trong lớp, bạn bè xung quanh sẽ không hẹn mà cùng tránh chỗ khác cho họ không gian, mà trong lòng

cũng vui vẻ, cảm thấy mình đã giúp cho người khác hoàn thành ước muốn.

“Khụ! Đi thôi.”

Trần Hán Thăng hất cằm, tỏ ý cùng nhau lên lầu.

“Cậu ăn sáng chưa?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Thẩm Ấu Sở gật đầu nói nhỏ: “Ăn rồi.”

“Tối hôm qua có đọc sách không?”

“Đọc rồi.”

“Có nghe lời không?”

“Có nghe.”

Trần Hán Thăng hỏi một cách tự nhiên, Thẩm Ấu Sở cũng trả lời đâu ra đấy, mọi câu hỏi đều không bị lộ, bởi vì ngay từ đầu cô muốn làm như thế.

Nhưng mà, Trần Hán Thăng có vẻ không vui lắm, quay đầu nhìn người con gái vừa xinh đẹp vừa ngốc nghếch này, làn da trắng mịn, đôi môi không chút son phấn, nhưng có màu hồng rất tự nhiên, đôi mắt hoa đào của cô vừa đơn thuần vừa trong sáng như pha lê, nhưng bởi vì khóe mắt hơi nhếch lên của cô lại tôn lên vẻ quyến rũ.

Thẩm Ấu Sở không biết Trần Hán Thăng đang bất mãn điều gì, nên nhìn lại đầy sự quan tâm.

“Nghe lời như vậy sao, muốn kiếm một lý do trách cậu cũng khó thật!”

Trần Hán Thăng không hề che đậy, giơ tay nhéo vào mặt Thẩm Ấu Sở, sau đó lảo đảo đi vào lớp.

Thẩm Ấu Sở không ngờ lại có cách vô lại như vậy, cô xoa xoa khuôn mặt nhỏ của mình, bĩu môi nói: "Đáng ghét."

Khóa học "Kinh tế học phương Tây" vẫn nhàm chán như cũ, Trần Hán Thăng không hiểu cái này có gì hay, đang lúc sắp chìm vào giấc ngủ thì đột nhiên có tin nhắn gửi tới điện thoại di động.

Trịnh Khuê Mật gửi: "Cậu có rảnh không, có việc cần làm, qua đây một chút."

Trần Hán Thăng cho rằng là vấn đề tranh giành quyền lực và lợi nhuận của nhà máy điện tử, vấn đề này không giải quyết được, trừ khi Trịnh Quan Đề quyết tâm rời khỏi nhà họ Trịnh, nếu không thì có chết cũng không làm được gì.

"Đang bận, không có thời gian."

Trần Hán Thăng không muốn làm việc vô ích, hắn thà ngủ một giấc.

"Có một vấn đề cần thảo luận, có trả thù lao, 500 tệ?"

Trịnh Quan Đề lại gửi một tin nhắn khác.

Trần Hán Thăng cười chế nhạo, trong tài khoản của bản thân có 50 triệu, sao lại để ý đến 500 tệ này? Hắn trả lời dứt khoát: "500 tệ, coi thường người ta à?"

Trịnh Quan Đề: 800?

Trần Hán Thăng: Cút đi.

Trịnh Quan Đề: 1000, nếu không tôi sẽ nói với phóng viên tài chính rằng cậu là một kẻ phá sản giả, bây giờ có lẽ đang là một triệu phú.

Trần Hán Thăng: Tôi đang trên đường đi rồi.

Trần Hán Thăng bị Trịnh Quan Đề nắm được điểm yếu, trong lòng rất ấm ức, nên đến văn phòng của cô ta lập tức khoe

khoang: “Tôi là một triệu phú, cô lại trả thấp như vậy, không phải nên trả cho tương xứng sao?”

Trịnh Quan Đề uống cà phê một cách tao nhã, cúi đầu nhìn báo cáo tài chính, không để ý đến Trần Hán Thăng đang liến thoắng.

“Được rồi, cậu không sợ.”

Trần Hán Thăng chống nạnh nhìn Trịnh Quan Đề một lúc lâu, bất ngờ nói: “Còn nhớ thỏa thuận năm ngoái không, cô đã nói rằng nếu tôi bán Hoả Tiễn 101, sẽ cho tôi trở thành một tên cặn bã thật sự.”

“Bây giờ tôi thực sự bán rồi.”

Trần Hán Thăng ngồi trên sô pha, đắc ý nhìn Trịnh Quan Đề: “Tình hình hiện tại của cô đúng là có chút khó khăn, để tôi cùng với cô, thế nào?

Nghe được những lời không biết xấu hổ này, Trịnh Quan Đề bất đắc dĩ ngẩng đầu.

Nhưng mà, Trần Hán Thăng trước mặt Trịnh Quan Đề cũng không có bí mật gì, hắn còn khiêu khích như một kẻ lưu manh: “Nào nhanh lên đi, rốt cuộc là ở chỗ cô, hay là nhà tôi, khách sạn hay văn phòng cũng không phải là không thể.”

Trịnh Quan Đề không nói chuyện, cô mang một tấm gỗ từ bên ngoài vào đặt trên sô pha, vẫy tay ý bảo Trần Hán Thăng tránh ra.

Trần Hán Thăng bối rối: “Tôi không ngờ cô là kiểu ngoài lạnh trong nóng, có phải cô thích nhịp điệu của sô pha à?”

Trịnh Quan Đề từ đầu đến cuối đều phớt lờ, cô quay lại chỗ ngồi, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái nỏ, gần như là không nhắm gì cả, chỉ nghe thấy một tiếng “phập”, một mũi tên nỏ cắm sâu vào tấm gỗ.

Trần Hán Thăng tiến lên để chạm vào nó, thấy rằng mũi tên nỏ đã xuyên qua tấm gỗ, cái này mà hướng vào hắn mà bắn…

“Thế nào, muốn cùng với tôi sao?”

Trịnh Quan Đề nhướng mày hỏi.

“Đi chỗ khác.”

Trần Hán Thăng mắng thẳng: “Đồ đê tiện, còn muốn tôi với cô!”

Chương 459: Bạn thân tốt, không khách sáo

Sợ hãi trước uy lực của cái nỏ kim loại, Trần Hán Thăng lập tức trở nên nghiêm chỉnh hơn, thành thành thật thật nói chuyện với Trịnh Quan Đề.

Bạn thân Trịnh quả thật là có một vài tình huống, "tướng lĩnh đắc lực" Lý Tiểu Giai hơi thất vọng với môi trường làm việc của nhà máy. Có một lần lúc anh ấy báo cáo công việc với Trịnh Quan Đề, trong lời nói đã có ý định thôi việc.

Trần Hán Thăng thì lại không cảm thấy kỳ lạ, Lý Tiểu Giai là Hoa kiều Mỹ, từ nhỏ đã được giáo dục là công việc rất quan trọng, nhưng môi trường làm việc cũng rất thiết yếu.

Trịnh Quan Đề và phòng thứ hai dùng nhà máy Tân Thế Kỷ làm chiến trường, hai bên đấu với nhau vô cùng căng thẳng, loại quản lý kỹ thuật như Lý Tiểu Giai nhất định không thích bầu không khí như vậy.

Trịnh Quan Đề thở dài: "Lý Tiểu Giai là do tôi rất vất vả đào về, tuy rằng cách nhìn đại cục rất bình thường, nhưng chỉ cần anh vạch ra cho anh ấy một phương hướng, anh ấy có thể dẫn dắt đoàn đội hoàn thành nhiệm vụ."

Trần Hán Thăng cũng đồng ý, tuy rằng Lý Tiểu Giai không phải là người tài ở lĩnh vực quản lý toàn cục, nhưng ở phương diện kỹ thuật quả thật là một tướng tài.

"Anh ấy còn chưa nói rõ, nhưng mà có ý nghĩ này cũng rất nguy hiểm."

Trịnh Quan Đề nhìn về phía Trần Hán Thăng: "Bây giờ tôi chỉ có thể làm bộ không biết, bởi vì một khi đã bóc trần, đề tài "thôi việc" này sẽ được đưa lên bàn, đến lúc đó mọi người gặp nhau cũng xấu hổ."

Trần Hán Thăng đã hiểu: "Ý của cô là, muốn tôi đi động viên anh Giai một chút, để cho anh ấy yên tâm ở lại đây?"

Trịnh Quan Đề gật đầu.

"Lý do thì sao?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Một nhân viên kỹ thuật như Lý Tiểu Giai, chỉ muốn ổn định làm nghiên cứu khoa học, nhưng ở Tân Thế Kỷ đang trình diễn vở kịch cung đấu và chọn hàng, anh ấy có thể yên tâm mới là lạ."

"Cho nên mới cần cậu ra mặt đó."

Trịnh Quan Đề hiếm khi khen Trần Hán Thăng một câu.

Trần Hán Thăng sao có thể dễ bị mắc lừa như vậy, cười hì hì nói: "Khuê mật, nhiệm vụ này cũng không dễ dàng đâu."

"Thêm tiền?"

Trịnh Quan Đề còn định giống như trước, tiến hành trả phí phục vụ.

Nhưng mà lần này, Trần Hán Thăng lại chậm rãi lắc đầu: "Tôi không thiếu tiền."

Lần này Trịnh Quan Đề nhớ đến, bây giờ Trần Hán Thăng cũng là một triệu phú.

"Vậy cậu muốn cái gì?" Trịnh Quan Đề hỏi.

Trần Hán Thăng không lên tiếng, chỉ híp mắt nhìn Trịnh Quan Đề, ngụ ý rất rõ ràng.

"Phì."

Trịnh Quan Đề cười một tiếng, nhìn Trần Hán Thăng đầy hứng thú: “Chúng ta là khuê mật đó, nếu anh đê tiện với tôi, không sợ mối quan hệ này sẽ biến chất sao? Tôi lại rất quý trọng đó.”

“Việc này thì có gì chứ.”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: “Lúc không có tiền, tôi mới muốn làm khuê mật với cô, có tiền rồi ai còn muốn làm bạn thân với cô nữa, tôi ngả bài rồi, thật ra chính là muốn đê tiện với cô một chút.”

Nghe Trần Hán Thăng thẳng thắn lại không biết xấu hổ “thông báo” như vậy, Trịnh Quan Đề vất vả lắm mới khống chế được hai tay của mình, không thì lại muốn chạm vào nỏ rồi.

Cô không nhịn được uống một ngụm cà phê lớn, hung dữ nói: “Cặn bã, tôi lại không xinh đẹp như hai cô bạn gái nhỏ của cậu, sao lại có ý nghĩ không an phận đối với phụ nữ già 26 tuổi như tôi chứ?”

“Thật ra cô cũng rất hấp dẫn, có vài thứ hai cô gái kia không so được.”

Trần Hán Thăng nói rất nghiêm túc.

Trịnh Quan Đề lúc này mới bớt tức giận đi một chút, dù sao cặn bã cũng nói tiếng người.

“Vậy anh nói thử xem, tôi hấp dẫn chỗ nào?”

Trịnh Quan Đề muốn nghe vài lời khen để tâm trạng tốt hơn một chút.

“Cô là con cháu của gia tộc lớn như vậy, ở Hồng Kông nói không chừng đều có thợ săn ảnh chụp lén, đây là điểm hấp dẫn của cô.”

Trần Hán Thăng khoa tay múa chân nói: "Nếu cô mặc trang phục hầu gái, lại đóng vai nhân vật, tôi làm một ông chủ ác, cô làm một hầu gái bị làm nhục, theo đuổi sự kích thích tột cùng bằng sự tương phản của thân phận… con mẹ nó, cô muốn làm không?"

"Đoàng."

"Đoàng."

"Đoàng."

Liên tục ba phát nỏ mạnh mẽ, lóe lên thật sắc bén rồi đóng vào trên tấm ván gỗ, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", tấm gỗ theo tiếng động nứt ra.

Từ lúc Trịnh Quan Đề lấy nỏ ra Trần Hán Thăng đã chạy khỏi văn phòng, qua nửa ngày mới lặng lẽ ló đầu ra, hắn nhìn thấy những mảnh gỗ nhỏ trên mặt đất, nhịn không được tặc lưỡi nói: "Vẫn là bạn thân cơ mà, chỉ đùa một chút cũng không được, vả lại tôi nói cũng không sai nha, như vậy thật sự rất kích thích đó…"

Thấy Trịnh Quan Đề lại lạnh lùng nhìn về phía mình, Trần Hán Thăng nhanh chóng xin tha: "Được được được, bây giờ tôi đi động viên Lý Tiểu Giai giúp cô."

Đợi sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Trịnh Quan Đề ngồi trong phòng một lát, đột nhiên lại cười "phì" một tiếng.

Hai năm trước cô có thể đùa giỡn tất cả ban quản lý trong lòng bàn tay, bây giờ lại ngăn chặn vững vàng đại diện của chi thứ hai, làm sao có thể dễ dàng tức giận như vậy.

Nhưng mà, Trịnh Quan Đề cũng nhớ lại những lời vừa nãy của Trần Hán Thăng, sờ mũi tên nhọn của nỏ bằng kim loại, nhỏ giọng nói: "Cảm giác vui sướng cực hạn của sự tương phản về thân phận, hình như rất thú vị đó."

…

Trần Hán Thăng đùa giỡn bạn thân Trịnh xong, đi đến văn phòng của Lý Tiểu Giai làm chính sự.

Lý Tiểu Giai nhìn thấy Trần Hán Thăng thì hơi giật mình, tự mình pha một tách trà rồi nói: "Tôi nghe nói về tin tức Hỏa Tiễn 101 phá sản, thật sự việc kinh doanh chính là như vậy, có nguy hiểm cũng có lợi nhuận, có điều cậu còn trẻ, cơ hội sau này còn rất nhiều."

"Ai nói Hỏa Tiễn 101 phá sản?"

Trần Hán Thăng lại có thể nói thật trước mặt Lý Tiểu Giai: "Hỏa Tiễn 101 đã được bán đi rồi, chỉ là tôi không muốn tuyên truyền mà thôi."

"Cái gì?"

Lý Tiểu Giai sửng sốt một chút, không phải nghe nói là Hỏa Tiễn 101 có nội gián bán đứng việc cơ mật, cuối cùng đã phải chuyển nhượng sao?

"Chuyển nhượng là thật, nhưng mà tôi có phí chuyển nhượng."

Trần Hán Thăng cười nói: "Anh Giai ngẫm lại cẩn thận xem, không cảm thấy chuyện này có điều bí ẩn sao? Người bình thường chỉ biết tiếp nhận kết quả đã biết, còn về đại lão biết tình hình thực tế, nếu không có quan hệ lợi thì ai sẽ đặc biệt ra mặt làm sáng tỏ chứ?

"Hóa, hóa ra là như vậy à."

Lý Tiểu Giai sau khi được nhắc nhở, lúc này mới cảm thấy "phá sản" thật sự có rất nhiều sơ hở, nhưng mà bản thân không dính dáng sâu với Hỏa Tiễn 101, cho nên hoàn toàn không suy nghĩ sâu xa gì.

“Hán Thăng, vì sao cậu lại làm như vậy?” Lý Tiểu Giai hỏi.

“Điều này không quan trọng, tôi còn có chuyện quan trọng hơn cần bàn với anh.”

Trần Hán Thăng không trả lời, cười nói sang chuyện khác: “Nghe tổng giám đốc Trịnh nói, anh có ý định thôi việc?”

“Hả?”

Lý Tiểu Giai hơi ngượng ngùng, thật ra bản thân còn đang do dự, không ngờ Trịnh Quan Đề đã sớm nhìn ra.

“Rời khỏi cũng rất tốt.”

Trần Hán Thăng nhấp một ngụm trà: “Bây giờ nội bộ Tân Thế Kỷ bất ổn, kế hoạch nghiên cứu và phát triển sản phẩm cũng bị gác lại vô thời hạn, anh ở lại đây là anh hùng không có đất dụng võ.”

Lý Tiểu Giai càng hoảng hốt, cẩn thận nói: “Hán Thăng, cậu không phải là khuyên tôi ở lại?”

“Vì sao phải giữ lại chứ?”

Trần Hán Thăng mở to hai mắt nói: “Tân Thế Kỷ đã kết thúc rồi, tổng giám đốc Trịnh đã chuẩn bị từ bỏ. Cô ấy chuẩn bị mở một nhà máy mới, tôi thay mặt cô ấy hỏi thử xem, anh có muốn đến nhà máy mới làm giám đốc nhà máy không?”

“Cái gì?”

Lý Tiểu Giai suýt chút nữa nhảy dựng lên, lại còn có thể có chuyện này?”

“Suỵt, suỵt, suỵt.”

Trần Hán Thăng ra hiệu nói nhỏ một chút, còn đứng lên cẩn thận đóng cửa lại: “Đây là chủ đề tuyệt đối cơ mật, ở trong nhà máy không thể để cho người thứ tư biết.”

“Đến lúc đó, tổng giám đốc Trịnh chuẩn bị đem toàn bộ kỹ thuật nòng cốt, tài nguyên nhân lực tinh anh, con đường tiêu thụ đi phát triển nhà máy mới đó. Nhà máy mới giống như một trang giấy trắng, không có bất kì ràng buộc quan hệ gì giữa các cá nhân, cũng không có sự cản trở của thế lực khác. Chúng ta sẽ làm một sản phẩm bắt kịp thời đại, không còn là chiếc MP3 lỗi thời nữa…”

Trần Hán Thăng miêu tả một bản thiết kế lớn cho Lý Tiểu Giai, tinh thần sa sút của Lý Tiểu Giai cũng dần thay đổi.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng còn nói: “Nếu anh đồng ý làm giám đốc mới của nhà máy, tổng giám đốc Trịnh nói có thể cho anh cổ phần công ty, sau này anh cũng sẽ là một trong những ông chủ, nguyện vọng của anh Giai như thế nào?”

“Sẵn lòng, đương nhiên tôi sẵn lòng!”

Lý Tiểu Giai đồng ý không hề do dự, nhà máy mới trong miệng Trần Hán Thăng, quả thật như thiên đường.

“Chúc mừng, anh đã có một lựa chọn sáng suốt.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ vai Lý Tiểu Giai: “Nhưng mà nhất định phải chú ý giữ bí mật, cho dù anh không cẩn thận tiết lộ ra ngoài, tổng giám đốc Trịnh cũng sẽ không thừa nhận, bởi vì điều này tương đương với việc lấy đi sức mạnh nòng cốt của Tân Thế Kỷ, thậm chí anh cũng không cần bàn bạc chủ đề này với tổng giám đốc Trịnh, có chuyện gì cứ trao đổi với tôi là được.”

“Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi.”

Lý Tiểu Giai liên tục gật đầu.

Trần Hán Thăng lại bàn một vài chi tiết với Lý Tiểu Giai, trong lời nói quả thật trù tính của nhà máy mới rất tốt đẹp, bởi vì đây chính là kế hoạch của bản thân Trần Hán Thăng.

“Ngoài ra, bây giờ anh Giai phải nâng cao tinh thần của mình, không thể để người khác nhìn ra manh mối, dù sao xây dựng nhà máy là một quá trình rất dài, tuyệt đối không thể quá vội vàng.”

Trước khi rời đi Trần Hán Thăng nhắc nhở: “Nhất định không được bàn chuyện này với tổng giám đốc Trịnh, thân phận của cô ấy rất đặc thù, chỉ có thể giả bộ không biết.”

“Yên tâm đi, Hán Thăng, tôi biết chừng mực, dù sao tổng giám đốc Trịnh cũng là người nhà họ Trịnh.”

Lý Tiểu Giai kiên định đáp ứng.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, đột nhiên Lý Tiểu Giai cảm thấy cả người có động lực trở lại. Anh ấy nhớ tới bởi vì ảnh hưởng của tư tưởng “thôi việc”, có vài công việc còn chưa báo cáo, cầm lấy cặp tài liệu đến phòng giám đốc của Trịnh Quan Đề.

Trần Hán Thăng cũng ở đây, nhưng mà Lý Tiểu Giai giống như không thấy, lớn tiếng nói: “Tổng giám đốc Trịnh, đây là danh sách sản xuất sản phẩm của quý này, gần đây tôi chậm trễ, xin hãy khấu trừ tiền lương của tôi.”

“Không sao, nếu anh cảm thấy mệt mỏi, tôi sẽ cho anh nghỉ phép vài ngày.” Trịnh Quan Đề an ủi.

“Không cần, tôi còn muốn đến dây chuyền sản xuất để kiểm tra chất lượng của sản phẩm.”

Lý Tiểu Giai báo cáo xong, từ từ rời khỏi.

Trịnh Quan Đề không nhịn được nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, cũng không biết hắn khuyên thế nào, dường như Lý Tiểu Giai vừa được thức tỉnh lại.

“Này, sở khanh, anh đã nói gì với Lý Tiểu Giai?”

Trịnh Quan Đề tò mò hỏi.

“Cho tôi sở khách chút, tôi sẽ nói cho cô.”

Trần Hán Thăng không để ý, đáp.

Chương 460: Trần Hán Thăng cố ý gây chuyện

"Không muốn nói thì thôi, lại còn muốn uy hiếp tôi."

Trịnh Quan Đề đương nhiên không đồng ý với "yêu cầu vô lý" của Trần Hán Thăng, thật ra quá trình cũng không quan trọng lắm.

Ở nơi làm việc, ngay từ đầu cấp dưới muốn thôi việc, cuối cùng lại phải ở lại, đây đều là những hiện tượng rất thường thấy, làm bà chủ đương nhiên phải có lòng bao dung.

Cấp dưới cũng là người, bọn họ đều có thất tình lục dục và vui buồn lẫn lộn, chỉ cần bọn họ còn có thể cống hiến cho nhà máy, quá trình trung gian cũng không đáng phải so đo quá nhiều.

Trịnh Quan Đề mời Trần Hán Thăng ra mặt thuyết phục Lý Tiểu Giai, thật ra cũng chỉ là muốn giải quyết chuyện này một cách hợp lý mà không phải khó xử.

Chỉ là Trần Hán Thăng cố ý đi đến một con đường khác, đây hoàn toàn là điều mà Trịnh Quan Đề không ngờ tới.

Hai người lại nói chuyện về một vài chủ đề khác, phần lớn là về Hỏa Tiễn 101, Trần Hán Thăng không tiết lộ con số cụ thể. Lúc gần đến buổi trưa, Trần Hán Thăng đi theo Trịnh Quan Đề đến nhà ăn của Tân Thế Kỷ.

Phúc lợi của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ rất tốt, ví dụ như chất lượng thức ăn, ngày nghỉ của công nhân mang thai, trà chiều của ban quản lý. So với các xí nghiệp Đại lục năm 2004,

các doanh nghiệp do Hồng Kông làm chủ thường chú trọng hơn đến việc chăm sóc nhân văn.

Khi anh họ Lương Tiểu Hải của Trần Hán Thăng vào nhà máy, Trịnh Quan Đề hay nói đùa "đồ ăn của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ khá ngon".

Nhà ăn của nhà máy có ba tầng, tầng thứ nhất là công nhân dây chuyền sản xuất bình thường, tầng thứ hai là nhân viên quản lý trung tầng, tầng cao nhất là tiệc búp-phê, chỉ dành cho vài chục quản lý cấp cao sử dụng.

Cho nên, bình thường lúc ăn trưa, cho dù là bảo vệ và nhân viên vệ sinh cũng có thể nhìn thấy vài vị sếp lớn trâu bò nhất của nhà máy, chẳng qua là bọn họ sẽ đi thang máy lên tầng ba.

Trịnh Quan Đề vừa nói chuyện với Trần Hán Thăng, vừa đi về phía thang máy. Ban quản lý xếp hàng phía trước rất tự giác tản ra hai bên, tặng vị trí ưu tiên cho bà chủ.

Trịnh Quan Đề cũng không nhường, càng không xếp hàng khác người, cô là chủ, vốn dĩ nên hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Cảnh tượng này ở trong mắt công nhân bình thường, thì hình tượng và uy nghiêm của "tổng giám đốc Trịnh" bất thình lình đã trở nên lớn hơn.

Lương Tiểu Hải và bạn gái Đường Bình cũng đang ăn cơm, bọn họ ngồi ăn ở một bàn bình thường, không ai để ý, cũng không ai coi trọng.

Đường Bình nhìn thấy chủ nhiệm phân xưởng của mình Tôn Á Quang đứng trong đám người, vẻ mặt cười nịnh với Trịnh Quan Đề, trong lòng lại rất tức giận.

"Tôn Á Quang chết tiệt, anh xem bộ dạng bây giờ của anh ta, cằm cũng suýt nữa đập trên mặt đất rồi, sao không lấy thái độ bình thường hay mắng chúng ta ra nữa đi?"

Đường Bình tức giận nói, thỉnh thoảng cô ta vì một vài việc nhỏ sẽ bị Tôn Á Quang khấu trừ tiền thưởng.

Lương Tiểu Hải không trả lời, miệng lớn ăn cơm trưa, lúc trước anh ta từng làm thêm ở một xưởng máy tại thành phố Thượng Hải, hiểu được việc chủ nhiệm phân xưởng bắt nạt công nhân là chuyện bình thường, chỉ cần đừng quá đáng, thật ra đều có thể chịu được.

"Tóm lại tôi đã hiểu, thế giới chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tôm nhỏ, những con tôm nhỏ như chúng ta chỉ có thể uống nước ngọt."

Đường Bình buông một câu cảm thán "đầy triết lý", thấy bạn trai từ đầu đến cuối không lên tiếng, nhịn không được mắng: "Anh là người chết à? Bên cạnh Tổng giám đốc Trịnh là em họ của anh đó, cậu ta chỉ cần tùy ý nhắc đến là em có thể đến phân xưởng khác rồi, cũng không cần phải chịu sự trút giận của Tôn Á Quang."

"Hán Thăng đã giúp quá nhiều rồi."

Lần này, Lương Tiểu Hải nhịn không được, phản bác: "Cậu ấy tìm công việc cho chúng ta, chào hỏi sắp xếp ký túc xá, anh ngại việc lại làm phiền cậu ấy, hơn nữa Hỏa Tiễn 101 mở rộng như vậy, chẳng lẽ cậu ấy không bận sao?"

"Rốt cuộc là em họ quan trọng hay là bạn gái quan trọng?"

Đường Bình biết rõ Lương Tiểu Hải nói thật, vẫn không tình nguyện mà lẩm bẩm, nhưng mà bên cạnh có một nhân viên tạp vụ nghe thấy "Hỏa Tiễn 101", chen mồm nói: "Hỏa Tiễn 101 phá sản rồi, hai người cũng biết à?"

"Cái gì?"

Lương Tiểu Hải nghĩ nhân viên tạp vụ đang nói đùa, tháng trước Hỏa Tiễn 101 vẫn là quy mô lớn như vậy, tháng này sao lại có thể phá sản chứ.

“Thật đó, tôi lừa anh làm gì.”

Nhân viên tạp vụ không hề quen biết lấy ra một tờ báo nhăn nhúm dưới mông, chỉ vào tin tức ở trên đó: “Mấy người xem đi.”

Lương Tiểu Hải cơm cũng không kịp ăn, giành lấy tờ báo thì nhìn thấy một hàng tiêu đề màu đen bắt mắt.

“Hỏa Tiễn 101 bị bắt chuyển nhượng, sinh viên đại học lập nghiệp thất bại nửa đường!”

Trong lòng Lương Tiểu Hải rất hoảng hốt, anh ta vội vàng lướt nhanh hết nội dung, đại khái là Hỏa Tiễn 101 bởi vì nguyên nhân bên trong, kinh doanh không nổi nữa, không thể không chuyển nhượng cho công ty chuyển phát nhanh Thâm Thông.

Phía dưới còn có một đoạn bình luận của báo chí, về chủ đề giữa lập nghiệp và việc học cái nào quan trọng hơn đối với sinh viên đại học.

Trước kia vào lúc Hỏa Tiễn 101 tỏa sáng muôn phương, loại luận điểm này sẽ không xuất hiện. Nhưng mà sau khi Hỏa Tiễn 101 “bị bắt chuyển nhượng, các chuyên gia của xã hội lại bắt đầu “tích cực suy xét”, hơn nữa còn phát ra tiếng nói thuộc về mình.

“Oa, đúng là đóng cửa rồi.”

Đường Bình không nhịn được ngạc nhiên thốt ra một câu, nhưng mà cô ta không hề quan tâm, chỉ đơn thuần là kinh ngạc, thậm chí còn hơi đắc ý: “Anh xem, ý kiến của em lúc trước chính xác bao nhiêu, nhà máy lớn còn ổn định hơn Hỏa Tiễn 101, nếu không thì bây giờ chúng ta lại phải tìm công việc khác rồi.”

“Lương Tiểu Hải, sau này chuyện trong nhà đều phải nghe lời em, khả năng quan sát như anh là không được đâu.”

Tâm trạng của Đường Bình đột nhiên tốt hơn rất nhiều, theo lý thuyết Trần Hán Thăng là em họ của Lương Tiểu Hải, còn có ơn từng giúp cô ta và Lương Tiểu Hải, tùy rằng không cần phải mang ơn, nhưng mà ít ra nên có lòng cảm kích chứ.

Nhưng mà, Đường Bình nhìn Trần Hán Thăng là thấy không thoải mái, bây giờ Hỏa Tiễn 101 "lỗ vốn phá sản", ngược lại Đường Bình có cảm giác dễ chịu khó có thể nói rõ.

Loại họ hàng này nên nói sao nhỉ, điển hình của sự chán ghét, nhưng mà lại rất thường gặp.

"Sao em lại nói như vậy chứ?"

Lương Tiểu Hải buông đũa một tiếng "bộp", tức giận nói: "Đây là em họ của anh, mẹ cậu ấy là cô của anh, xí nghiệp của cậu ấy đóng cửa, em lại còn châm chọc?"

"Lương Tiểu Hải, động chạm đến anh rồi?"

Nhưng mà Đường Bình không hề sợ, cô ta còn nói lớn tiếng hơn: "Chẳng lẽ em sai à? Vốn dĩ nhà máy lớn rất ổn định, chúng ta có thể làm cả đời ở Tân Thế Kỷ, tuyệt đối sẽ không đóng cửa giống như Hỏa Tiễn 101!"

Tính cách của Lương Tiểu Hải, nói dễ nghe một chút thì gọi là "không so đo với vợ", khó nghe chút thì là hèn nhát, cho dù là việc lớn hay nhỏ, cho dù đúng hay sai, chỉ cần Đường Bình nổi giận, lập tức anh ta sẽ không kiên trì với ý kiến của mình nữa.

Bây giờ việc duy nhất có thể làm, chính là anh ta lo lắng nhìn em họ của mình, cho dù không thấy rõ sự đau lòng hay buồn bã gì trên mặt Trần Hán Thăng.

"Đã lâu rồi không ăn cơm ở đây, vẫn náo nhiệt như vậy."

Đương nhiên Trần Hán Thăng sẽ không buồn bã, hắn cũng không phải thật sự phá sản, còn không hề giấu giếm mà xem

xét xung quanh, nhìn xem có công nhẫn nữ xinh đẹp trong nhà máy hay không.

“Bây giờ tổng giám đốc Trần là triệu phú, dời bước đến Tân Thế Kỷ dùng cơm, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Trịnh Quan Đề nửa đùa nửa châm chọc nói.

Lúc này, thang máy từ từ đi xuống, khi mọi người xếp hàng đi vào, đột nhiên có người la lên: “Đợi một chút, đợt một chút.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu, phát hiện người la to là một người trung niên.”

Người không cao, bụng hơi lớn, nhìn qua cũng hơi giống bí thư đoàn uỷ của Đại học Tài chính Vu Dược Bình, nhưng mà người trung niên này cho người nhìn có cảm giác giàu sang hơn, cũng khá có uy nghiêm.

Anh ta còn dẫn theo một thư ký, vội vàng đi đến thang máy bên này.

Sau khi người trung niên này xuất hiện, bước chân cán bộ ban quản lý bên ngoài đều chậm lại, thậm chí có vài người đã bước vào thang máy lại rời khỏi.

Ngoại từ Trịnh Quan Đề, cô ấy đứng trong thang máy, mỉm cười sâu xa, vẻ mặt bình tĩnh.

“Là anh ta?”

Đương nhiên Trần Hán Thăng cũng không ra ngoài, đồng thời hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Là anh ta.”

Trịnh Quan Đề hơi vuốt cằm.

Trần Hán Thăng “ồ” nhẹ một tiếng, đương nhiên người trung niên này chính là đại diện do chi thứ hai cử đến vật tay

với Trịnh Quan Đề, không thì cũng sẽ không hoành tráng như vậy.

Đại diện của chi thứ hai cũng thấy Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng trong thang máy, nhưng mà tầm mắt của anh ta đều nằm trên người Trịnh Quan Đề, Trần Hán Thăng trực tiếp bị xem nhẹ.

"Tổng giám đốc Trịnh, chào cô."

Đại diện chi thứ hai cười chào hỏi.

Trịnh Quan Đề gật đầu đáp lại, tuy rằng bọn họ đấu đá kịch liệt, nhưng mà ngoài mặt vẫn rất khách khí. Mọi người không hẹn mà cùng duy trì biểu hiện hòa hợp giả dối, như vậy có lợi cho việc sản xuất kinh doanh duy trì Tân Thế Kỷ.

Nhưng mà, ngay lúc người trung niên muốn vào thang máy, Trần Hán Thăng đột nhiên cất bước, ngoài dự đoán đứng trước ngăn lại.

"Ở đây không còn chỗ nữa, anh đợi chuyến sau đi."

Chương 461: Sau khi phá sản, không ngờ kẻ phản diện đầu tiên lại là người thân

Người đại diện phòng thứ hai của nhà họ Trịnh tên là Hồng Sĩ Dũng, đây là một cái tên đặc trưng của Hong Kong, bởi vì phía đại lục sẽ gọi là "Hồng Thạch Dũng" hoặc "Hồng Sư Dũng" .

Thực ra Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Quan Đề còn có chút quan hệ họ hàng, anh ta là họ hàng nhà thím hai của Trịnh Quan Đề, nhưng đứng trước quyền lợi, mối quan hệ tình thân dây mơ rễ má này lại mỏng như tờ giấy.

Thông tin này đã được Trịnh Quan Đề tiết lộ với và Trần Hán Thăng, tuy nhiên cách đây một thời gian Trần Hán Thăng bận việc kinh doanh Hỏa Tiễn 101 nên chưa bao giờ gặp mặt Hồng Sĩ Dũng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, nhưng rõ ràng là ấn tượng ban đầu của mọi người đều không tốt.

Động thái khiêu khích đột ngột của Trần Hán Thăng, không chỉ Trịnh Quan Đề không hiểu, mà cả người đại diện của phòng thứ hai bị chặn ở bên ngoài cũng có chút bối rối, chưa kể đến những người quản lý cấp cao kia.

"Cậu là ai?"

Hồng Sĩ Dũng trầm giọng hỏi, người thanh niên trước mặt có vóc dáng cao lớn, vẻ mặt vênh váo ngang ngược, mấu chốt

là hắn cố ý chặn người ta ở ngoài thang máy, lại còn coi đó là chuyện đương nhiên.

“Tôi là Trần Hán Thăng, cố vấn nhà máy điện tử do Trịnh tổng thuê, tên tiếng Anh là Handse.”

Trần Hán Thăng trực tiếp chỉ ra mối quan hệ giữa mình và Trịnh Quan Đề.

“Cái gì ~”

Trịnh Quan Đề không thể không nhắm mắt lại, dù cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch.

Quả nhiên Hồng Sĩ Dũng quét mắt nhìn Trần Hán Thăng ngông cuồng và đánh giá Trịnh Quan Đề một cách nghiêm túc: “Nếu Trịnh tổng đã không muốn tôi đi thang máy, vậy tôi sẽ đợi chuyến sau.”

Sau khi Hồng Sĩ Dũng nói xong câu này, sắc mặt của anh ta rất khó coi.

Anh ta đã tới Tân Thế Kỷ được hơn hai tháng, Hồng Sĩ Dũng biết rất rõ về nhiệm vụ của mình nên đã loan truyền tin tức quan trọng từ rất sớm rằng, phòng hai đã sở hữu 30% cổ phần.

Đợi đến cuối năm sau, phòng hai sẽ sở hữu ít nhất 70% cổ phần.

Khi đó, người đứng đầu nhà máy điện tử chính là Trịnh nhị gia.

Nếu bây giờ “cải tà quy chính”, miễn cưỡng còn có thể coi là tự thú, đợi đến năm sau, mấy người có tới nữa thì cũng là “tù binh” .

Sau khi tin tức truyền ra ngoài, tầng lớp trung và cao của nhà máy điện tử sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, cộng thêm Hồng Sĩ

Dũng cũng sẽ mượn hơi, kéo một số phó giám đốc nhà máy thực sự đứng thành hàng với phòng thứ hai.

Nhưng Trịnh Quan Đề cao tay hơn, nắm chắc các nguồn lực cốt lõi của nhà máy điện tử, nên Hồng Sĩ Dũng vẫn không thể giải quyết vấn đề then chốt, nên đành đứng ở bên cạnh cẩn thận quan sát.

Hồng Sĩ Dũng cũng không vội, anh ta còn có tương lai, Trịnh Quan Đề quả thực rất lợi hại, nhưng cùng lắm cũng chỉ kiêu ngạo được một năm nữa.

Tuy nhiên đây là xung đột cấp cao, nên Trịnh Quan Đề và Hồng Sĩ Dũng dù gặp nhau trong nhà máy, tuy trong lòng ghét nhau nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lịch sự, đâu có giống như hôm nay, đứng trước mặt các quản lý cấp cao khác, Trịnh Quan Đề cố ý xé lớp mặt nạ để sỉ nhục anh ta.

Hồng Sĩ Dũng không tin rằng đây là mong muốn của riêng Trần Hán Thăng, anh ta chỉ là một cố vấn nhỏ, chắc chắn là làm theo lệnh của Trịnh Quan Đề.

“Anh muốn lùi thì mau lùi đi.”

Trần Hán Thăng sốt ruột nói: “Đứng ở giữa thang máy làm gì, chỗ này có đô la Hồng Kông à?”

Hồng Sĩ Dũng không so đo với Trần Hán Thăng, anh ta kìm nén lửa giận trong lòng, im lặng lùi ra ngoài, nhìn thang máy từ từ đi lên.

Ban quản lý xếp hàng ban nãy còn náo nhiệt, giờ đột nhiên im bặt, trông hơi kỳ lạ so với sự hối hả và nhộn nhịp của môi trường xung quanh.

Đương nhiên bầu không khí trong thang máy cũng không bình thường, Trịnh Quan Đề khoanh tay dựa vào bức tường kim loại trong thang máy, dùng ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng của Trần Hán Thăng.

Sau khi thang máy lên đến tầng ba, Trịnh Quan Đề dẫn đầu bước ra ngoài, khi đi ngang qua Trần Hán Thăng, cô khẽ thở dài: "Cậu quá xấu rồi đấy."

…

Không lâu sau, Hồng Sĩ Dũng cũng đi lên, anh ta liếc nhìn vị trí của Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng, cầm đĩa của mình lên và bắt đầu gắp món ăn.

Thường thì ban quản lý sẽ trò chuyện một lúc sau bữa ăn, nhưng hôm nay dường như mọi người đã nhận được tín hiệu, vội vàng lấp đầy bụng rồi vội vàng rời đi vì sợ vô tình chọc giận bất kỳ bên nào.

Ngay sau đó, chỉ còn lại Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề trong sảnh ăn tự chọn, khuê mật Trịnh đang uống nước trái cây và suy nghĩ về tình huống có thể xảy ra tiếp theo.

Trần Hán Thăng ngậm tăm, xin lỗi chẳng thành tâm chút nào: "Ban nãy tôi quá bốc đồng, chủ yếu nghĩ rằng cái lão phòng hai luôn bắt nạt cô, thân là một người bạn tốt, tôi thực sự không nhịn được mà muốn ra mặt giúp cô."

"Thế à?"

Trịnh Quan Đề hỏi ngược lại, lý do của Trần Hán Thăng rất hời hợt, rõ ràng là hắn cố ý muốn kích động chiến tranh, hai thế lực chiến đấu càng lợi hại, Tân Thế Kỷ đóng cửa càng nhanh, Trần Hán Thăng càng đến gần hơn với kế hoạch của mình.

Trịnh Quan Đề biết rõ kế hoạch của Trần Hán Thăng, kiểu gì cũng là xúi giục cô xây dựng một nhà máy mới bằng những nguồn lực cốt lõi của Tân Thế Kỷ, cuối cùng ném một chiếc vỏ rỗng sang phòng hai.

Kế hoạch ban đầu có một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là thiếu vốn. Để mở một nhà máy mới sẽ tốn ít nhất hàng chục

triệu tiền vốn, do có Hồng Sĩ Dũng, chỉ cần Trịnh Quan Đề sử dụng nhiều tiền vậy sẽ bị phát hiện.

Tuy nhiên, sau khi Trần Hán Thăng bán Hỏa Tiễn 101, vấn đề này đột nhiên được giải quyết, giờ Trịnh Quan Đề có cảm giác rằng Trần Hán Thăng đã có ý định bán Hỏa Tiễn 101 từ sớm, sau đó đặt mục tiêu vào nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

Nếu là vậy thì quá đáng sợ, khoảng thời gian này ít nhất là cách trước kia hai năm rưỡi, Trần Hán Thăng giống như một con cáo gian xảo, kiên nhẫn sắp đặt hơn hai năm, chỉ vì miếng thịt thỏ của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

Nghĩ đến thịt thỏ, không hiểu sao Trịnh Quan Đề đột nhiên nghĩ đến một bộ trang phục cô gái thỏ, cô mặc bộ trang phục cô gái thỏ này run rẩy trốn dưới ngôi nhà cây.

Ngoài cửa, con cáo già Trần Hán Thăng đang hát "Cô thỏ bé ngoan ngoãn, mau mau mở cửa ra…"

Nghĩ đến đó, Trịnh Quan Đề đột nhiên bật cười.

Phản ứng của bạn thân Trịnh khiến Trần Hán Thăng sững sờ một lúc, hắn ngượng ngùng nói: "Hay là cô thả tôi ra, tôi không còn là cố vấn của Tân Thế Kỷ nữa, coi như hình phạt cho sự bốc đồng."

"Cậu lại lừa tôi!"

Trịnh Quan Đề trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng, mặc dù cô không xinh đẹp như Thẩm Ấu Sơ và Tiêu Dung Ngư, nhưng cô ấy cũng có một nét quyến rũ riêng, đó là thông minh phóng khoáng và đôi khi còn hơi lôi thôi lếch thếch.

Ý kiến ban nãy của Trần Hán Thăng chắc chắn không thể áp dụng, bây giờ Trịnh Quan Đề đang vật lộn với Hồng Sĩ Dũng, nếu thật sự cách chức Trần Hán Thăng khỏi vị trí cố vấn, những người bên dưới cho rằng Trịnh Quan Đề đang có ý chịu t

Ban quản lý nhà máy biết Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề có mối quan hệ tốt, nếu ngay cả Trần Hán Thăng còn không giữ được thì giữ được ai nữa?

Vì vậy, Trịnh Quan Đề không những không cách chức Trần Hán Thăng, mà sẽ giữ thật chặt để ổn định tình hình chung.

"Cậu không cần phải lo lắng về điều đó, đồng chí cặn bã."

Trước khi Trịnh Quan Đề rời đi, cô nghiêm túc nói với Trần Hán Thăng: "Không tới thời khắc cuối cùng, tôi sẽ không thực hiện bước đó."

Trần Hán Thăng mỉm cười tỏ vẻ không sao cả, nhổ cây tăm đã bị cắn dập ra, chuẩn bị bắt xe buýt trở lại trường.

Nhưng sau khi bước ra khỏi nhà ăn, Trần Hán Thăng thấy anh họ Lương Tiểu Hải và bạn gái Đường Bình đang đợi hắn.

"Nghe nói Hỏa Tiễn 101 bị phá sản rồi?"

Lương Tiểu Hải vội vàng hỏi, vẻ mặt lo lắng của anh ta là thật.

"Ừm."

Trần Hán Thăng gật đầu.

Nghe thấy hắn đích thân xác nhận tin tức này, Lương Tiểu Hải mới hết hy vọng, vỗ vai em họ nói: "Không sao đâu, làm ăn có lỗ có lãi, cùng lắm thì bắt đầu lại từ đầu."

"Cảm ơn anh chị."

Trần Hán Thăng cười hì hì, mặc dù hai người chưa kết hôn nhưng Trần Hán Thăng luôn cóp nhặt từ hay tiếng đẹp.

"Trời ạ, chú cũng còn trẻ, lại là sinh viên đại học, thành công là mẹ của thất bại mà."

Đường Bình cũng an ủi vài ba câu cho có lệ, còn không biết mình nói ngược, cô ta chưa bao giờ tiếp xúc với Trần Hán

Thăng nên không biết tính cách của Trần Hán Thăng ra sao.

Sau khi tự cho rằng bầu không khí đã quen thuộc, Đường Bình đột nhiên chuyển đề tài: "Hán Thăng, quan hệ của chú và Trịnh tổng chắc là tốt lắm nhỉ, có thể nói với các lãnh đạo giúp tôi chuyển đến phân xưởng một được không, chủ nhiệm phân xưởng của bọn chị là một tên khốn nạn, thường xuyên cắt giảm hiệu suất của chị…"

Đường Bình an ủi Trần Hán Thăng bị "phá sản", cũng đáp lại qua loa vài ba câu, nhưng khi nói về một đống việc riêng của mình, nước bọt bay khắp bầu trời.

Trần Hán Thăng không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ cũng may là mình phá sản giả, nếu thật sự phá sản, chị không biết đối nhân xử thế như vậy thì kiểu gì tôi cũng cho chị một cái tát lên mặt.

"Nói một tiếng chỉ là chuyện nhỏ, em rất thân với với Trịnh tổng."

Trần Hán Thăng trả lời đơn giản, nhưng sau đó hắn nói: "Chị dâu, thực ra em cũng gặp khó khăn ở đây, em vừa phá sản nên kinh tế hơi eo hẹp, còn nợ không ít ở bên ngoài, anh chị có thể giúp em một chút được không? "

"Hả?"

Đường Bình đang vui vẻ nói, đột nhiên nghe thấy Trần Hán Thăng định vay tiền, cô ta lập tức ngậm miệng, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

"Hán Thăng, chị và anh họ chú mới bắt đầu làm việc cách đây không lâu. Nhà máy may cũ đóng cửa và nợ lương hai anh chị rất nhiều, trong tay thực sự không dư dả. Nếu chú thiếu ăn thì cứ vào trong nhà máy ngồi, chị có thể mời chú tới nhà ăn giải quyết một hai bữa."

Đường Bình cũng cảm thấy rằng cô ta làm một việc tốt, suy cho cùng cấp cứu chứ không cứu nghèo.

Lương Tiểu Hải đứng giữa định nói mấy lần, nhưng đều bị ánh mắt nghiêm nghị của Đường Bình ngăn lại.

"Haha ~"

Trần Hán Thăng bật cười: "Không ngờ em lại trở thành kẻ ăn xin mất rồi."

Hắn nói xong liền rời đi ngay, Lương Tiểu Hải vừa định đuổi theo, Đường Bình lập tức chặn ở phía trước, thấp giọng nói: "Chút tiền của chúng ta là sính lễ, anh còn muốn rước em về nhà không?"

Bạn gái nói như vậy, Lương Tiểu Hải do dự một lúc, sính lễ ở quê nhà của Đường Bình quả thật rất cao, không biết khi nào anh ta mới tiết kiệm được 100000.

"Hán Thăng."

Đường Bình ngăn Lương Tiểu Hải lại, anh ta còn hét sau lưng Trần Hán Thăng: "Đừng quên chuyện của chị dâu nhé."

Trần Hán Thăng quay đầu lại, híp mắt vẫy tay: "Được, khi nào chị chết, tôi sẽ nói cho chị biết lúc đi viếng mộ."

"Hả?"

Đường Bình tưởng mình nghe lầm: "Hắn đang chửi em sao?"

"Ừ."

Lương Tiểu Hải yên lặng gật đầu.

"Tại sao chứ?"

Đường Bình kinh ngạc: "Chẳng phải ban nãy vẫn bình thường mà?"

“Nó từ nhỏ đã trở mặt rất nhanh.”

Lương Tiểu Hải luôn cảm thấy chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Quả nhiên, vào lúc 11 giờ đêm ngày hôm đó, vùng nông thôn ở Cảng Thành đã tối mịt, Lương Mỹ Quyên và ông chồng Trần Triệu Quân gõ cửa nhà bà ngoại.

Hai cụ đã ngủ rồi, nhưng con dâu và con rể về nhà giờ này thì chắc chắn có chuyện.

“Mẹ à, con định cắt đứt quan hệ với nhà anh cả và chị dâu.”

Ngay sau khi Lương thái hậu bước vào, bà đã ra chiêu lớn: “Bạn gái của Lương Tiểu Hải nguyền rủa Trần Hán Thăng là thằng ăn xin.”

“Mặc dù con và lão Trần không có tiền đồ, nhưng bọn con chỉ là một đứa con trai là nó, bình thường chúng con cũng đánh mắng nó, nhưng một con đĩ thì dựa vào đâu mà nói con trai con như vậy?”

Hai mắt Lương Mỹ Quyên đỏ hoe, rõ ràng ban nãy đã khóc vì quá ức: “Nếu anh cả và chị dâu không giải thích chuyện này, sau này con hứa sẽ không bước vào nhà họ một bước.”

Chương 462: Chạy đi Lương thái hậu

"Nếu có chuyện gì thì con cứ từ từ nói, không cần đến mức vừa tới đã kêu ầm lên đòi cắt đứt như vậy."

Bây giờ vẫn là cuối hè, thời tiết ở Cảng Thành không lạnh cũng không nóng, bà ngoại bật đèn sợi đốt trong phòng chính, bưng ấm nước bắt đầu pha trà, ông ngoại "lạch cạch" châm tẩu thuốc lá, tìm hiểu chuyện gì đang thực sự xảy ra trong chuyến thăm vào đêm muộn của con gái.

Lương Mỹ Quyên lắc đầu: "Bây giờ con không muốn nói, đợi lát nữa anh cả và chị dâu qua đây đã."

"Con cũng gọi cả hai đứa nó?"

Ông ngoại hỏi.

"Con vốn định tới thẳng nhà bọn họ nói lý lẽ, nhưng lão Trần lo xảy ra chuyện nên bảo rằng nói chuyện ở chỗ này, bố mẹ làm trọng tài phán xử."

Lương Mỹ Quyên nói thẳng.

Ông ngoại gật đầu, đương nhiên ông biết tính khí của con gái, cũng may con rể tương đối ôn hòa, gặp chuyện còn biết chú ý tới vẹn toàn.

"Nhưng mà rốt cuộc do đâu mà khiến lão tam tức giận như vậy chứ?"

Ông ngoại đang suy đoán trong lòng.

Lúc này bà ngoại cũng bưng hai chén trà đi tới, bà cũng im lặng ngồi bên cạnh, lúc thì nhìn con gái, lúc thì nhìn con rể.

Không lâu sau, ngoài cửa có tiếng đi lại truyền tới, bác cả và bác dâu cũng sống ở quê, cách nhà ông bà ngoại chỉ 5 phút đi bộ.

Buổi tối ở quê rất yên tĩnh, nên vẫn có thể nghe thấy giọng nói than thở của bác dâu: "Nửa đêm nửa hôm mà Lương Mỹ Quyên lên cơn thần kinh gì, xảy ra chuyện gì không thể để ngày mai nói sao…"

Tuy nhiên sau khi hai người bước vào cửa, thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lương Mỹ Quyên, bác dâu lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Bây giờ mọi người đã tập trung đông đủ, cuối cùng Lương Mỹ Quyên cũng bắt đầu tường thuật lý do.

"Tối nay, con gọi điện cho Trần Hán Thăng, thực ra con vốn định hỏi về tình hình của Tiểu Hải."

Lương Mỹ Quyên nhìn thoáng qua bác dâu: "Dù sao Trần Hán Thăng cũng đang ở trường đại học, có căn tin và ký túc xá, thật ra con cũng không cần quá lo lắng, nhưng cũng không biết Lương Tiểu Hải đang ra sao, nó lại không vào Hỏa Tiễn 101."

Không ai nghi ngờ điều này, Lương Tiểu Hải là cháu ruột của Lương Mỹ Quyên, cô quan tâm đến cháu mình là điều bình thường.

"Cũng cùng lúc đó, con và lão Trần mới biết hóa ra Hỏa Tiễn 101 đã bị phá sản vài ngày trước."

Gương mặt Lương Mỹ Quyên tràn đầy buồn bã: "Từ nhỏ Hán Thăng đã có ý thức tự lập rất cao, chúng con không biết gì khi Hỏa Tiễn 101 được thành lập và cũng không biết gì khi nó bị phá sản, nói chung là nó luôn chịu đựng một mình."

Ông ngoại, bà ngoại, bác cả và bác dâu nhìn nhau.

Tầm ảnh hưởng của Hỏa Tiễn 101 trải rộng ở các trường cao đẳng và đại học trong nước, nhưng trong đời sống hàng ngày thì không nhìn thấy nhiều chứ đừng nói là ở nông thôn, nên họ chỉ biết Trần Hán Thăng mở một doanh nghiệp, lợi ích được đưa tin trên tivi cũng không tệ, đã từng trở thành niềm tự hào của gia đình.

Không ngờ lại phá sản sớm như vậy, nhưng bác cả và bác dâu cũng đang tự hỏi, chuyện này thì liên quan gì đến họ.

"Nghe tin công ty phá sản nên con hỏi nó có nợ nần gì không, thực ra theo quan điểm của con, chăm chỉ học hành sẽ thiết thực hơn khởi nghiệp, nếu nợ nần bên ngoài thì con và lão Trần sẽ giúp nó trả, nó cũng có thể chuyên tâm học hành."

Lương Mỹ Quyên nói tiếp: "Trần Hán Thăng nói không có khó khăn gì, đồng thời còn khen Lương Tiểu Hải và bạn gái nó cực kỳ nhiệt tình."

Khi Lương Mỹ Quyên nói tới đây, bà dừng lại một lúc. Ban đầu bác dâu còn chưa phản ứng kịp, chẳng phải Lương Tiểu Hải đang độc thân sao, sau đó mới nghĩ ra, người bạn gái này chắc là cô gái ngoại tỉnh đòi "100000" sính lễ.

"Sao đó thì sao, bọn nó nhiệt tình thế nào?"

Bác cả coi như đang nghe kể chuyện, còn thúc giục em gái mình tiếp tục nói.

"Bọn nó nói là."

Lương Mỹ Quyên gần như nghiến răng nghiến lợi mà phun ra: "Nếu Hán Thăng muốn vay tiền thì bọn nó không có, nhưng nếu bụng đói không có gì ăn thì có thể vào trong nhà máy tìm bọn nó, bố thí vài bữa không thành vấn đề."

Căn phòng chính im lặng trở lại, mọi người lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, lời nói này quá cay nghiệt.

“Con và lão Trần vẫn chưa chết đâu.”

Lương Mỹ Quyên trở nên kích động: “Ý của bọn nó là gì, chỉ cần con và lão Trần còn một hơi thở, mà lại có thể để Hán Thăng đi ăn xin sao?”

Bác cả trông rất ngượng ngùng, bác dâu trừng mắt nhìn ông ấy, người ta tới kiếm chuyện mà ông còn đần độn hỏi thăm.

Sau một hồi im lặng, ông ngoại gõ tẩu thuốc lá “cộp cộp cộp”, chậm rãi nói: “Có lẽ Tiểu Hải cũng muốn giúp đỡ, chỉ là diễn đạt ý tứ sai thôi, nó tốt nghiệp cấp hai xong thì nghỉ học, tính cách cũng thẳng thắn, kém xa khả năng ăn nói của Hán Thăng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, có thể là trẻ con nói nhầm mà thôi.”

Ông ngoại không nói gì, bác dâu tự biết mình đuối lý cũng không lên tiếng, ông ngoại vừa mở miệng, bà ta mới vội vàng phụ họa theo: “Với lại bọn tôi cũng không thừa nhận cô bạn gái kia, chắc chắn Lương Tiểu Hải sẽ không kết hôn với cô ta.”

“Chỉ thế thôi à?”

Khi Lương Mỹ Quyên nghe được lời giải thích của ông ngoại, bà đột nhiên trở nên yên lặng, chỉ nhìn chằm chằm vào cha mình.

Trần Triệu Quân thầm nghĩ không ổn rồi, vợ ông có biểu hiện tức giận, ông đang định an ủi vài ba câu thì không ngờ Lương Mỹ Quyên lại đột nhiên khóc.

Lão Trần vừa bối rối vừa đau lòng, vội vàng lau nước mắt cho vợ, Lương Mỹ Quyên đẩy tay chồng ra, tự mình lau khô và nói: “Từ nhỏ con đã không được yêu thương, nhưng cũng đành chịu, ai bảo trên con còn có hai người anh trai, bên dưới

còn có một em gái út, con giữa bao giờ cũng được chú ý ít nhất, con hiểu tất cả những điều này.”

“Ngày trước nhà mình nghèo, mỗi dịp Tết khó khăn lắm mới được giết gà một lần, hai cái đùi gà cho anh trai ăn, cánh gà cho lão tứ, con chỉ được ăn chân gà, bố mẹ còn cố tình nói ăn chân gà thì đứng mới thẳng, sau này đi mới xa…”

Trần Triệu Quân cảm thấy Lương Mỹ Quyên càng nói càng xa, lo lắng chuyện càng ngày càng lớn, ông không khỏi nhắc nhở: “Bà nói mấy cái này làm gì, không cần phải nhắc lại chuyện hồi trước.”

“Không được, tôi phải nhắc lại.”

Lương Mỹ Quyên quyết tâm khiến vỏ đã mẻ lại sứt: “Con chịu một chút uất ức thì thôi đi, nhưng tại sao con trai con lại bị đối xử bất công?”

Thực ra tình trạng này cũng phổ biến, gia đình ở Tô Bắc càng nghèo thì thái độ trọng nam khinh nữ càng nặng, Lương Mỹ Quyên còn là con gái giữa, đương nhiên không nhận được sự chú ý.

Sau này nhờ việc nâng cao bình quân giới tính, truyền thống này mới được thay đổi.

Ví dụ Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh, hai sinh viên đại học chính quy, bọn họ hoàn toàn không có suy nghĩ như vậy, lão Tiêu thực sự đặt Tiêu Dung Ngư trong tim để nhận lấy hơi ấm từ trái tim mình, “Tiêu công chúa” là biệt danh xứng với thứ được nhận lấy.

“Được thôi, cha mẹ nói ăn chân gà thì chạy mới xa, vậy thì con cắm đầu dùng sức chạy.”

Lương Mỹ Quyên bị cuốn vào ký ức của mình: “Sau khi tốt nghiệp cấp ba, con vừa làm việc trong nhà máy sản xuất bông của một doanh nghiệp nhà nước vừa kiên trì đi học ca đêm,

sau khi lấy bằng tốt nghiệp thì tình cờ cục nhân sự đang tuyển người, nên con đi đăng ký, chị Tôn phụ trách thấy con khá siêng năng nên giao cho con một vị trí còn thừa trong đơn vị liên quan."

"Vì vậy con từ quê chạy tới thành phố, cũng chính tại cục nhân sự này con quen được lão Trần."

Lương Mỹ Quyên liếc nhìn Trần Triệu Quân, vẻ mặt mới dịu dàng hơn một chút: "Sau này cũng sinh được một đứa con trai, tuy rằng không nghe lời chút nào, lại thường xuyên làm con buồn bực, nhưng con cũng chỉ có một đứa con trai như vậy."

"Con tự mình hiểu được những chuyện trong quá khứ, nhưng tại sao Trần Hán Thăng còn phải chịu sự uất ức này?"

Lương Mỹ Quyên chất vấn: "Sau khi con kết hôn với lão Trần, mặc dù chạy từ nông thôn lên thành phố, nhưng chuyện trong gia đình không hề dừng lại."

"Ngày lễ ngày Tết đưa tiền mua thuốc, Lương Mỹ Quyên con có thiếu bao giờ không?"

"Bao nhiêu năm qua, họ hàng thân thích trong nhà cần giúp đỡ, con và Lão Trần có từ chối ai không?"

"Lương Tiểu Hải dạm ngõ, Trần Hán Thăng từ trường học cách xa hàng trăm km trở về, mất vài cây thuốc Trung Hoa, chúng con có tính toán không?"

…

Mỗi khi Lương Mỹ Quyên nói một câu, đầu của tất cả những người trong phòng đều cúi xuống một phân. Lương Mỹ Quyên và Lão Trần thuộc diện gia đình khá giả trong giai đoạn giữa và cuối.

Khi còn trẻ, điều kiện của họ cũng khá bình thường, nhưng khi Trần Hán Thăng lên cấp hai, điều kiện vật chất ngày càng thoải mái, một số họ hàng lên thành phố làm việc vặt, cũng có thể giúp đỡ một tay.

Cuối cùng, Lương Mỹ Quyên vỗ bàn "bộp" một cái: "Mọi người cũng biết cái tính khí của Trần Hán Thăng, đổi thành người khác nói như vậy, Lương Tiểu Hải không bị tát cho mấy cái thì chuyện này có cho qua được không?"

"Lương Mỹ Quyên, cô chú ý ăn nói một chút, cái gì mà Lương Tiểu Hải phải bị ăn tát, ai dám thì động thử xem?"

Mặc dù bác dâu bức xúc vì con trai mình quá ngu ngốc, nhưng bà ta không thể chịu đựng được con trai mình bị nói như vậy.

Tiếp theo, hai chị em dâu theo thói quen bắt đầu cây kim so với cọng râu, Trần Triệu Quân bất lực xoa xoa thái dương, ông hơi nghi ngờ động cơ của vợ mình.

Chuyện của Trần Hán Thăng chỉ là một lời dẫn, dường như Lương Mỹ Quyên muốn kể hết những ân oán trong nhiều năm qua.

"Tuy nhiên mình vẫn ủng hộ!"

Trần Triệu Quân im lặng phì phèo điếu thuốc, trong lòng lại nghĩ con trai bị uất ức thì ông sẽ lên tiếng giúp con trai, vợ bị uất ức thì ông sẽ bênh vực giúp vợ.

Không ai trong nhà lão Trần này hèn nhát cả!

Chương 463: Song hỷ không đủ, tam hỷ lại tới

Đây là một cuộc tranh cãi gia đình thông thường, Lương Mỹ Quyên hùng hổ gây hấn, hai chị em dâu cãi nhau tưng bừng khói lửa.

Lương Mỹ Quyên lúc này giống như một "công dân nhỏ", thực ra bà vốn là một phụ nữ trung niên bình thường, cảm thấy không thể bớt lo về thằng con trai, cũng sẽ phàn nàn cha mẹ có thiên vị, thỉnh thoảng lại oán giận chồng không quan tâm bà nhiều.

Tương tự như vậy, bà cũng cảm thấy xương sườn ở chợ đắt, điều hòa ở nhà không mát, đường ngày càng tắc, bà cũng bình thường như bao bà mẹ khác.

Tuy nhiên, khi bà ấy ngây người một mình, Lương Mỹ Quyên cũng sẽ vô thức mỉm cười.

Thực ra cuộc sống của bà cũng không tệ, có một gia đình hạnh phúc và ông chồng tôn trọng ý kiến của mình, con trai tuy nghịch ngợm, nhưng dù đánh dù chửi thì nó vẫn cực kỳ hiếu thuận, còn cả hai đứa "con dâu" xinh đẹp không còn lời gì để tả, nhưng đều ưu tú.

Khi lớn tuổi dần, cuộc sống của Lương Mỹ Quyên tập trung vào con trai bà.

Bà sẽ lo lắng về con đường của Trần Hán Thăng sau khi tốt nghiệp đại học, cũng sẽ lo lắng về việc nên chọn cô gái nào. Nếu có người dám làm hại con trai bà, Lương Mỹ Quyên cảm thấy rằng bà sẽ hy sinh tính mạng của mình để bảo vệ con.

Lương Mỹ Quyên là một người phụ nữ thực tế như thế đó, bà không quá ủng hộ tín ngưỡng, không để ý đến các cuộc xung đột quốc tế, thậm chí có thể chỉ trích bà không "yêu nước" cho lắm.

Bởi vì bất cứ khi nào lão Trần và bạn bè của ông tràn đầy phẫn nộ chuẩn bị quyên tiền chống Mỹ thì Lương Mỹ Quyên luôn đảo mắt và giữ chặt sổ tiết kiệm của mình.

"Đây là tiền kết hôn của con trai tôi, đừng có hòng cướp!"

Có rất nhiều rất nhiều phụ nữ trung niên như vậy, chúng ta không nên chỉ trích họ từ góc độ đạo đức, bởi vì trong lòng họ gia đình là quan trọng nhất.

…

"Được rồi!"

Ông ngoại nghe con dâu và con gái lại cãi nhau, sốt ruột ngắt lời: "Một người hơn 50 tuổi, một người cũng 47 tuổi, còn cắt đứt quan hệ, con nghĩ muốn cắt là có thể cắt được quan hệ huyết thống sao?"

"Ấu trĩ!"

Ông ngoại đánh giá Lương Mỹ Quyên như vậy.

Khi cha nói, Lương Mỹ Quyên vẫn còn chịu lắng nghe, nhưng bà phải nói thêm một câu nữa thì mới im lặng: "Tại mọi người thiên vị trước."

Ông ngoại phớt lờ Lương Mỹ Quyên, sau đó quay lại và chỉ trích bác dâu: "Lương Tiểu Hải bị sao vậy, em họ làm ăn thua lỗ, không muốn giúp thì thôi, bạn gái nó ăn nói cay nghiệt như vậy mà nó chỉ đứng nghe thôi à?"

"Đúng vậy."

Bà ngoại bên cạnh cũng nói: "Lúc Tiểu Hải dạm ngõ, Hán Thăng còn cố tình nghỉ học để quay về, đi cùng nó và đưa thuốc. Sao nó có thể đối xử với em họ mình như thế?"

Bác dâu không vui khi nghe mấy câu này, nhưng thái độ của ông ngoại rất công bằng, không thiên vị ai cả, bà ngoại thì rõ ràng là nghiêng về phía của Trần Hán Thăng.

Thực ra, điều này cũng khiến bác dâu ghen tị, Lương Tiểu Hải mới là cháu đích tôn, còn Trần Hán Thăng chỉ là cháu ngoại.

"Muộn rồi, lão tam và Triệu Quân về nhà trước đi."

Sau khi ông ngoại kết thúc vụ án, bắt đầu đuổi người: "Con dâu cả này, con cũng gọi điện thoại cho Lương Tiểu Hải, phải nói rõ ràng với nó, không được cưới người phụ nữ bên cạnh nó về nhà, không thì đừng hòng về nhà nữa."

"Con cũng không định nhận cô ta!"

Bác dâu liếc nhìn Lương Mỹ Quyên, như thể câu này là dành cho bà.

"Hừ."

Lương Mỹ Quyên cười khẩy một tiếng: "Tuy rằng Lương Tiểu Hải là cháu trai của tôi, nhưng lúc này nó mà không biết điều, dùng ánh mắt lạnh lùng bàng quan nhìn việc làm ăn thất bại của Trần Hán Thăng, sau này đừng trách gia đình chúng tôi không giúp được gì."

Lời nói của Lương thái hậu quá thẳng thắn, sắc mặt bác dâu rất khó coi, cứng cổ đáp: "Ai cần giúp chứ, làm như là rời khỏi nhà cô thì trái đất không quay nữa vậy."

Lương Mỹ Quyên không nói gì thêm mà kéo chồng bà đi, đợi đến khi họ đi hẳn, bác dâu lập tức gọi điện cho Lương Tiểu Hải.

“Con còn đang ngủ sao? Sao con không ngủ cho chết luôn đi!”

“Trần Hán Thăng là em họ của con, cho nó mượn ít tiền thì có làm sao, chẳng lẽ cô và chú ba lại không trả con chắc?”

“Con làm thế này, tự dưng mẹ bị lép vế trước mặt cô ba con, bà ta cũng mặc kệ nhà chúng ta mà chửi tới bến, vốn dĩ em trai con tìm việc làm còn phải nhờ chú ba giúp đỡ.”

“Lương Tiểu Hải, nếu như con cưới người phụ nữ kia về nhà thì mẹ sẽ chặt đầu ra cho con đá bóng.”

…

Không giống với bác dâu lo được lo mất, sau khi Lương Mỹ Quyên ra khỏi nhà, đón cơn gió buổi tối mát mẻ, bên đường là bông lúa to mẩy, ngẩng đầu là bầu trời cao đầy sao trong xanh, tâm trạng của bà dần trở nên thoải mái hơn.

“Tôi nghĩ phụ nữ trung niên thỉnh thoảng phải cãi nhau một tí.”

Lương Mỹ Quyên thở ra một hơi dài, nắm lấy cánh tay của chồng nói: “Nếu không thì áp lực cuộc sống quá lớn, đây cũng là một hình thức giải tỏa cho bản thân.”

“Bà thì có áp lực gì?”

Trần Triệu Quân kỳ quái hỏi: “Trong nhà đủ ăn đủ mặc, Hán Thăng và tôi cũng không dám làm trái ý bà.”

“Đủ ăn đủ mặc chỉ là những điều cơ bản nhất.”

Lương Mỹ Quyên không đồng tình với ý kiến của chồng: “Công việc rồi chuyện kết hôn sau này của Hán Thăng, liệu chúng ta có cần sống với con trai và con dâu, đứa con đầu lòng là cháu trai hay cháu gái, tôi có quá nhiều thứ phải lo lắng.”

“Đúng là lo bò trắng răng.”

Trần Triệu Quân mỉm cười lắc đầu, đẩy xe đạp nói: "Ban đầu tôi cũng khá lo lắng, từ nhỏ tính cách của Hán Thăng đã háo thắng, đột nhiên kiếm được cả đống tiền liệu có làm tính cách này tồi tệ thêm không, việc này không tốt cho sự trưởng thành."

"Giờ thì sao?"

Lương Mỹ Quyên ngồi vững trên ghế sau xe đạp và vỗ nhẹ vào eo chồng để ra hiệu rằng có thể xuất phát.

"Bây giờ á."

Ngay khi Trần Triệu Quân bước lên bàn đạp, một luồng gió mát lành tràn vào cổ họng khiến ông rùng mình.

"Bây giờ tôi thực sự không lo lắng gì cả, thanh niên trẻ chịu thất bại một chút cũng không phải là điều xấu, nó đã leo lên đỉnh cao khi còn trẻ như vậy, cho dù bây giờ tụt xuống đáy, nếu hồi phục trở lại, thành tựu của nó chắc chắn sẽ còn cao hơn trước."

Lão Trần tự tin nói.

"Ông tâng bốc con trai mình mà không cần nháp luôn nhỉ."

Hai má Lương Mỹ Quyên cũng áp nhẹ vào lưng lão Trần, cảm thấy lưng chồng không còn thẳng nữa, đột nhiên xúc động nói: "Lần trước ông chở tôi như thế này, hình như là hồi đang còn hẹn hò nhỉ."

Thực ra sau kết hôn hành vi như này cũng không ít, nhưng số lần mà có thể khiến Lương Mỹ Quyên nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp thì thực sự không nhiều.

Vì vậy, Trần Triệu Quân chỉ cười mà không nói gì.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

…

Sáng hôm sau thức dậy, cuộc sống của lão Trần và Lương Mỹ Quyên lại trở lại nhịp điệu bình thường, tin tức về sự "phá sản" của Trần Hán Thăng cuối cùng cũng đến Cảng Thành.

Các đài truyền hình cũng khá hài hước, khi Hỏa Tiễn 101 đang hoạt động rầm rộ, nó được đưa tin rộng rãi, còn quy kết thành tích này cho các nhà lãnh đạo chính phủ.

Bây giờ Hỏa Tiễn 101 phá sản, "ngôi sao khởi nghiệp" sa sút, đài truyền hình cũng không đưa tin, chỉ có báo giấy mới đăng một chút.

Tuy nhiên, trong đơn vị của Lão Trần và Lương Mỹ Quyên, không hề xuất hiện cảnh tượng "tiểu nhân đắc chí" .

Những tinh anh này rất thông minh. Sau khi biết hắn chẳng nợ nần gì bên ngoài, thì chỉ cảm thấy tiếc nuối, chứ không hề thể hiện cảm xúc gì, so ra thì Lương Tiểu Hải và Đường Bình có vẻ quá ngu.

Sau khi Tiêu Hoành Vĩ nhận được tin, ông còn cố tình gọi điện cho Tiêu Dung Ngư để xác nhận.

Sau khi xác thực, lão Tiêu đã mới cố tình đến thăm đơn vị của Trần Triệu Quân.

Hai người đàn ông rất đồng ý rằng "phá sản" chắc chắn là một điều tốt.

Trần Hán Thăng năm nay mới bao nhiêu tuổi, mới là sinh viên năm ba đã chịu thất bại như vậy, sau này sẽ là một tài sản quý báu.

"Trong "Kinh Dịch" có nói rồng núp dưới vực, đây là tình huống hiện tại của Hán Thăng."

Tiêu Hoành Vĩ vỗ vai Trần Triệu Quân: "Tính cách của Trần Hán Thăng, tôi hoàn toàn tin tưởng rằng một hai năm nữa

nó sẽ có bước tiến lớn hơn, khi đó hai nhà chúng ta sẽ có song hỷ lâm môn.”

Lão Tiêu nói xong bèn rời đi, ông cảm thấy ám chỉ của mình đã quá rõ ràng, lão Trần và Lương Mỹ Quyên không cần lo lắng nhiều.

Không có cái gọi là kịch bản “từ hôn” .

“Song hỷ sao?”

Thực ra Trần Triệu Quân không lo lắng, nhưng phàm ai có hiểu biết một chút cũng đoán rằng Trần Hán Thăng sẽ không ngủ yên quá lâu, hắn có kinh nghiệm và năng lực, đã từng đạt đến đỉnh cao và trải qua lần chạm đáy. Những người như vậy muốn làm việc lớn thì đều rất dễ dàng.

“Tôi lo bên kia cơ.”

Trần Triệu Quân nhíu mày thật chặt, sợ rằng “song hỷ” không đủ, cuối cùng trở thành “tam hỷ” .

Đột nhiên, lão Trần cũng có thể cảm nhận được áp lực của người phụ nữ trung niên Lương Mỹ Quyên.

…

Chương 464: Trần Hán Thăng, tôi đang hẹn hò

Trần Hán Thăng vẫn không biết một câu oán giận của mình với cha mẹ có thể gây ra phản ứng lớn như vậy. Đương nhiên, Lương Mỹ Quyên cũng không có ý định nói cho con trai biết rằng cha và mẹ "ra mặt" vì con đấy.

Có đôi khi cha mẹ là như vậy, họ cãi nhau do nhu cầu tình cảm riêng của bản thân, nhưng không hẳn hy vọng con cái của họ cũng xen vào.

Thật giống như Lương Mỹ Quyên vừa oán giận ông bà ngoại thiên vị, vừa bảo Trần Hán Thăng phải hiếu thuận với ông bà ngoại.

Vì vậy, Trần Hán Thăng vẫn tận hưởng cuộc sống "phá sản" yên tĩnh ở trường.

Cuộc sống hiện tại của hắn thật sự rất yên tĩnh, bạn học xung quanh cơ bản đã tiếp nhận sự thật ngôi sao khởi nghiệp "rớt đài", vén lớp mặt nạ kèm theo ánh hào quang lên, mọi người mới phát hiện Trần Hán Thăng cũng không trâu bò đến thế nha.

Trần Hán Thăng cũng sẽ uống trà sữa, cũng sẽ đến quán net, cũng sẽ cùng Thẩm Ấu Sở đến thư viện ôn bài, trước kia có một số sư đệ sư muội năm nhất không dám nói chuyện với Trần Hán Thăng, hiện tại cảm thấy vị học trưởng này cũng không có cảm giác xa cách gì gì đó.

Nhưng mà, có xa cách thì mới sinh ra vẻ đẹp, không có xa cách cũng có nghĩa là thiếu đi cái hứng thú, hơn một tuần sau

khi Trần Hán Thăng khôi phục lại thành sinh viên bình thường, mọi người rất nhanh đã mất đi hứng thú với hắn.

"Đinh!"

Hơn ba giờ chiều, vốn là thời cơ tốt cho ánh mặt trời học tập rực rỡ, Trần Hán Thăng đang cùng bạn cùng phòng chiến đấu trong phó bản Mộng Ảo Tây Du thì đột nhiên di động của hắn nhận được một tin nhắn, thế mà lại là của Diệp Ỷ.

"Hôm nay rảnh không, vừa rồi tôi ở khu đại học Giang Lăng thu thập tư liệu, vừa khéo đi qua trường các cậu, định đi tìm cậu nói chuyện chút."

Nếu là tin nhắn của người khác, Trần Hán Thăng căn bản không muốn để ý, thế nhưng là Diệp Ỷ mà, Trần Hán Thăng cảm thấy mình tốt xấu gì cũng là "bạn kiêm lốp dự phòng" của cô ta, người ta cố ý tới đây, không gặp mặt một lần hình như hơi kỳ cục.

"Tao về trường đây."

Trần Hán Thăng đứng lên nói, Dương Thế Siêu và Kim Dương Minh lười quan tâm, ánh mắt tập trung hết vào màn hình máy tính.

"Đệt mẹ, cẩn thận đừng có đột tử nhá."

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một câu, khi hắn dọc theo con đường nhỏ về Đại học Tài chính, Diệp Ỷ đã chờ ở cổng.

Tục ngữ có câu, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, đi vạn dặm đường không bằng đọc vô số người, đại khái là vì làm phóng viên kiến thức rộng rãi, Diệp Ỷ ăn vận rõ ràng mang theo hương vị xu hướng thời thượng, nhưng lại không rẻ tiền giống kiểu tạo hình HKT.

Diệp Ỷ vô cùng xinh đẹp đứng ở nơi đó, tuy rằng tuổi tác không quá chênh lệch với sinh viên năm cuối, thế nhưng khí

chất rõ ràng càng thành thục hơn, khuyên tai lấp lánh dưới ánh mặt trời chói mắt, Trần Hán Thăng cũng phải nheo mắt đánh giá.

Lúc Trần Hán Thăng quan sát Diệp Ỷ, Diệp Ỷ cũng đang quan sát "người bạn" vừa mới phá sản này.

Quần áo ăn mặc tùy tiện, không chú ý đến việc phối hợp chút nào, khóe miệng còn có râu chưa cạo sạch sẽ, đi đường lắc la lắc lư, thô lỗ giống như muốn đụng trúng người khác.

"Quả nhiên mà, sau khi phá sản Trần Hán Thăng có chút chán đời."

Diệp Ỷ thầm nghĩ.

Sau khi hai người gặp mặt, Diệp Ỷ khách sáo nói: "Cậu từ ngoài trường quay về, sẽ không làm chậm trễ chuyện của cậu chứ."

"Bây giờ tôi là một người rỗi rãi, có thể có chuyện quần què gì chứ."

Trần Hán Thăng nói với vẻ chẳng có gì đáng kể: "Vừa cùng bạn cùng phòng chơi game ở quán net."

"Ò."

Diệp Ỷ đáp một tiếng, nghĩ thầm quả nhiên là như thế, ngôi sao khởi nghiệp năm xưa thế mà lại ký thác tinh thần vào thế giới game online.

Trần Hán Thăng dẫn Diệp Ỷ đến quán trà sữa "Ngộ Kiến", vẫy vẫy tay gọi Trương Phương Kỳ đến để gọi đồ uống, bản thân thì bế Đoàn Viên béo núc ních lên hành hạ.

Trên thực tế, những việc này đều là cách làm thẳng thắn của Trần Hán Thăng, trước kia hắn cũng không khác gì lắm so với hiện tại, chỉ là cảnh tượng này lọt vào trong mắt Diệp Ỷ, cô ta lại cảm thấy nam sinh lúc trước hào quang chiếu rọi này

hiện tại tinh thần uể oải, còn có chút tinh thần sa sút mà chơi bời tẹt ga.

“Hán Thăng, tôi biết tin tức của Hỏa Tiễn 101 rồi, thời gian trước bận quá chưa kịp qua đây.”

Diệp Ỷ nhịn không được nói rằng: “Cậu phải mau chóng tỉnh táo lại đi, làm ăn thất bại chỉ là chuyện trước mắt mà thôi, không thể quá suy sụp được.”

Trần Hán Thăng thấy hơi kỳ quái: “Tôi suy sụp chỗ nào vậy?”

Hiện tại hắn đang nắm giữ tài sản hơn 50 triệu, sao có thể suy sụp được chứ.

“Còn nói không có.”

Diệp Ỷ nhìn thấy Trần Hán Thăng không thừa nhận, chỉ chỉ vào ngoại hình của hắn: “Còn nhớ lần đầu tiên tôi phỏng vấn cậu không, cậu mặc âu phục thẳng thớm, tự tin và hóm hỉnh muốn toả sáng.”

“Bây giờ, ánh hào quang trên người ảm đạm rồi.”

Diệp Ỷ thở dài một hơi: “Tôi cố gắng nhớ lại dáng vẻ toàn thân cậu là ánh sáng, nhưng kiểu gì cũng không nhớ ra.”

Trần Hán Thăng dường như hơi xúc động, lẳng lặng nhìn Diệp Ỷ, Diệp Ỷ cũng không thấy sợ, cô ta thấy mình nói không sai.

Cho đến khi Trương Phương Kỳ bưng trà sữa tới, Trần Hán Thăng mới có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Thật ra tôi vẫn là tôi, ngoại trừ lần đầu gặp mặt mặc âu phục nhận phỏng vấn, về sau tôi đều khá là tùy tiện, thậm chí có một lần từ nơi khác suốt đêm chạy về, khi đó trạng thái tinh thần và ăn mặc so với hiện giờ còn tệ hơn, nhưng cũng nhận phỏng vấn giống vậy.”

“Cho nên, hào quang trên người tôi lúc trước.”

Trần Hán Thăng cúi đầu, nhẹ nhàng khuấy trà sữa: “Chỉ là trong mắt chị có ánh sáng mà thôi. “

Diệp Ỷ nghe xong thì ngạc nhiên một hồi.

Ý của Trần Hán Thăng rất rõ ràng, trước kia khi hắn ở đỉnh cao, Diệp Ỷ mang theo lòng tán thưởng đến phỏng vấn, hiện tại Trần Hán Thăng “nghèo túng”, cho nên dù là ăn mặc giống nhau nhưng trong mắt Diệp Ỷ cũng là hai cảm nhận khác nhau.

Diệp Ỷ không biết tại sao, đột nhiên nhớ tới bạn trai cũ của mình.

Ở trường, Trương Nhĩ Dục mang bữa sáng cho cô ta, nấu canh khi cô ta đang đến tháng, Diệp Ỷ cảm thấy rất hạnh phúc, bản thân tìm được một người bạn trai vừa đẹp trai vừa tri kỷ.

Song, sau khi đi làm, Trương Nhĩ Dục lại làm những chuyện này, Diệp Ỷ đột nhiên cảm thấy những việc này quá ấu trĩ, trong lòng không khỏi phiền não.

“Thì ra, người khác vẫn không thay đổi, thực tế là tôi đã đổi thay.”

Diệp Ỷ yên lặng suy nghĩ, ngẩng đầu thấy Trần Hán Thăng đang đùa giỡn mèo béo trong lòng, cô ta nghĩ một chút rồi vẫn nói: “Hán Thăng, tôi đang hẹn hò.”

“Xác định quan hệ rồi?”

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên.

“Ừm.”

Diệp Ỷ gật gật đầu: “Thật ra cậu cũng đã gặp qua rồi, ngày đó ở trung tâm thương mại Kim Ưng chúng ta còn từng gặp mặt, anh ấy là phó trưởng phòng của chính phủ khu vực Giang Lăng, năm nay mới 25 tuổi.”

Trần Hán Thăng nhớ ra rồi, lúc ấy bản thân đang ấp ủ chuyện phá sản, còn chưa công khai tuyên bố, đang cùng Tiêu Dung Ngư đi dạo phố.

Diệp Ỷ giới thiệu người đàn ông đó cũng chỉ là "bạn", Trần Hán Thăng vì không muốn chịu thiệt nên trở tay giới thiệu Tiểu Ngư Nhi chỉ là "bạn học" .

"Đoán chừng đây là một trong những lốp dự phòng mà cô ta nuôi, tôi lỗ lã rồi, phó trưởng phòng chuyển chính thức ngay."

Trần Hán Thăng trong lòng kịp phản ứng.

"Dù sao cậu cũng từng tỏ tình với tôi."

Diệp Ỷ tiếp tục nói: "Thực ra tôi vẫn luôn xem cậu là bạn, hy vọng sau này chúng ta đều là bạn bè, tôi tin là cậu nhất định có thể quật khởi lần nữa."

Trần Hán Thăng cười cười, nói thế nào đây, người phụ nữ tên Diệp Ỷ này cũng không xấu xa như Hoàng Tuệ, cô ta ít nhiều vẫn có chút lương tâm, chỉ là muốn tìm một đối tượng có điều kiện tương xứng.

Cô ta đến thăm Trần Hán Thăng, hơn nữa còn nhắc nhở Trần Hán Thăng, đại khái vẫn là đứng trên lập trường của bạn bè.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng không phải là người chịu thiệt, việc Diệp Ỷ dự phòng lốp xe chung quy vẫn là thật, bản thân cũng muốn kích thích cô ta một chút.

"Tôi biết rồi, chúc mừng chị từ giã thân phận độc thân, Sa Sa."

Trần Hán Thăng nói một cách lịch thiệp.

"?"

Diệp Ỷ hơi ngơ ra, mở to hai mắt nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng hình như cũng biết mình gọi nhầm tên, rất là thẹn thùng mà nói rằng: "Xin lỗi, Nhạc Nhạc, hiện giờ mạch suy nghĩ của tôi hơi mơ hồ."

"Khụ!"

Diệp Ỷ đang uống trà sữa lập tức bị sặc.

"Sao vậy, Tĩnh Tĩnh."

Trần Hán Thăng quan tâm hỏi han: "Có cần tôi lấy ít khăn giấy cho cô không?"

"Phụt!"

Lần này rốt cục Diệp Ỷ không nhịn nổi nữa, một ngụm trà sữa phun thẳng ra ngoài, dọa Đoàn Viên cũng đứng cả lên, nó quá mập, thật sự nhảy không nổi.

"Tôi tên là Diệp Ỷ!"

Diệp Ỷ trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái, may mà bản thân còn cho rằng hắn là nam sinh tốt, kết quả đây rõ ràng là một thằng cặn bã mà, tên của các nữ sinh đều nhớ kỹ.

"Ồ! Diệp Ỷ à."

Trần Hán Thăng không khỏi vỗ vỗ đầu: "Có nhớ có nhớ, lần này tôi thật sự nhớ ra rồi, chị tốt nghiệp ở Học viện Khoa học và Công nghệ Kim Lăng mà."

Diệp Ỷ đang lau miệng không kìm được mà cúi đầu, biểu cảm trên khuôn mặt cũng sắp khóc tới nơi: "Tôi học ở Đại học Truyền thông đấy nhé."

...

Chương 465: Xin chào, bạn đã từng gặp côn đồ bao giờ chưa?

“Diệp Ỷ của trường đại học Truyền thông, lần này không sai đâu.”

Trần Hán Thăng nói chắc nịch: “Tôi biết đơn vị công tác của chị ở …”

“Ở số 99 phía đông đường Thanh Thủy Đình.”

Diệp Ỷ giành trả lời trước, cô ta vỗ ngực nói: “Bây giờ tôi rất sợ, sợ rằng cậu sẽ gọi nhầm tôi lần nữa, đây là một đòn giáng vào lòng tự tin của tôi.”

Trần Hán Thăng cười “hì hì”, rồi yên tâm hút trân châu trong cốc trà sữa.

Vừa rồi Diệp Ỷ vừa ho vừa bị sặc nước, thu hút sự chú ý của một nhóm sinh viên đại học cách đó không xa.

Họ là học sinh của Học viện Quốc Giáo, có lẽ là buổi chiều nghỉ học hoặc trốn học, cũng đến quán trà sữa tán dóc.

Mối quan hệ giữa Trần Hán Thăng và Học viện Quốc Giáo khá sâu đậm, vốn dĩ đám học sinh bảnh bao này coi thường Đại học Tài chính, dù sao thì nhà cũng có tiền, lại thêm thái độ dung túng của Sử Chính Đông nên thoạt nhìn có thái độ rất ngang bướng tới trường học.

“Nếu không phải nghe nói có nhiều mỹ nữ, tôi cũng không muốn tới!”

Đây là ý nghĩ chân thực nhất của nhiều nam sinh Học viện Quốc Giáo.

Nhưng sau khi vào trường, các cậu em phát hiện ra Đại học Tài chính cũng có "thế lực đen tối" như là Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không chỉ có quan hệ tốt với lãnh đạo trường mà còn có ảnh hưởng khá lớn đối với các học sinh, ngay cả Sử Chính Đông, phó giám đốc Học viện Quốc Giáo cũng không thể làm gì được hắn.

Điều quan trọng nhất là Trần Hán Thăng hoàn toàn không để ý Học viện Quốc Giáo, khi đăng ký, trước mặt cha mẹ, hắn đã dọa một sinh viên của Học viện Quốc Giáo phải bỏ học.

Đối với loại côn đồ hung ác này, con nhà giàu vẫn rất thông minh, không thể trêu, cũng không dám ngang ngạnh.

Nhìn chung, danh tiếng của Học viện Quốc Giáo vào đầu năm học khá tốt, học sinh đến lớp đúng giờ, không bao giờ gây rối, nói gì đến côn đồ, nói thật ra thì như phạm nhân bị giam trong tù.

Cứ tiếp tục như vậy một thời gian, bỗng một ngày, có người cảm thấy mình sắp được ra tù.

Bởi vì Trần Hán Thăng bị phá sản.

Tất cả sự sáng chói của Trần Hán Thăng là vì hắn giàu có; các nhà lãnh đạo trường đánh giá cao hắn đơn giản vì vinh dự mà Hỏa tiễn 101 đem lại cho trường.

Nhưng sau khi chuyển nhượng Hỏa tiễn 101, liệu Trần Hán Thăng có còn được nhiều đặc ân để thể hiện như vậy nữa không?

…

Tuy nhiên suy cho cùng Trần Hán Thăng cũng thuộc dạng "thế lực lớn", bọn đàn em Học viện Quốc Giáo cũng không

dám trực tiếp gây sự, may mà trên diễn đàn bbs là một nơi ẩn danh có thể trút bầu tâm sự.

Kết quả là, các "chiến binh bàn phím" của Học viện Quốc Giáo, những người quản lý ghi chép, bắt đầu công kích mạnh mẽ.

"Hỏa tiễn 101 phá sản rồi, Trần Hán Thăng nợ bao nhiêu tiền?"

"Vào năm đầu tiên,Trần Hán Thăng đã được thăng chức thành phó hội trưởng của hội sinh viên. Chúng tôi có lý do để nghi ngờ rằng có thể có một giao dịch giữa tiền, quyền, sắc ở đây."

"Tại sao một cô gái như Thẩm Ấu Sở lại ở bên Trần Hán Thăng? Có thể là có sự ép buộc trong đó."

"Người anh em, không cần nói nhiều như vậy, chỉ một lời, giết chó Trần, giành lấy Ấu Sở!"

…

Trong một thời gian ngắn, những bài đăng như vậy lần lượt xuất hiện trên diễn đàn Đại học Tài chính, quản lý Quan Thục Mạn muốn xóa cũng xóa không hết chúng.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng luôn im hơi lặng tiếng, trên thực tế, hắn đang bận rộn hoàn thiện Hỏa tiễn 101. Tuy nhiên, trong mắt người khác, điều này cho thấy sự rút lui của Trần Hán Thăng.

Nếu không, với tính khí hung bạo của Trần Hán Thăng, làm sao hắn có thể chịu đựng được hành vi khiêu khích như vậy.

Hôm nay, Trần Hán Thăng mời Diệp Ỷ đi uống trà sữa. Vừa đúng lúc gặp một vài học sinh của Học viện Quốc Giáo giáo cũng trốn học đến đây khoác lác. Khi bọn họ phát hiện ra

Diệp Ỷ, học sinh của trường Đại học Quốc Giáo lập tức nói: “Diệp Ỷ, cô ta là dẫn chương trình của Đài truyền hình Giang Lăng. “

“Vãi!”

Một vài nam sinh của Học viện Quốc Giáo nhìn Diệp Ỷ, thân hình cô ta không tệ, tuy cô ta không xinh đẹp xuất sắc nhưng với thân phận người dẫn chương trình cũng làm tăng thêm giá trị, điều này cũng đã đủ hấp dẫn người khác.

“Hắn phá sản rồi, dựa vào cái gì mà có thể cười đùa với người dẫn chương trình xinh đẹp đó?”

Hứa Mãn Bình, người từng bị Trần Hán Thăng tát một bạt tay, tức giận nói.

“Cậu Hứa, có nên ra tay cứu cô ta ra khỏi đám cháy không?”

Một số người xúi giục Hứa Mãn Bình”Gặp chuyện bất bình phải ra tay giúp đỡ”.

“Thôi đi, tôi không muốn ở cùng người vừa nghèo vừa tầm thường.”

Hứa Mãn Bình sờ sờ mặt của mình nói.

Cậu ta vẫn còn nhớ khi kỳ nghỉ đông năm nay bắt đầu, cũng có một đám xúi giục cậu ta như thế này, lúc đó vẫn còn non nớt, quả quyết đi lên khoác lác, ăn một bạt tai đau điếng từ tên lưu manh Trần Hán Thăng.

Sau khi vấp ngã, cậu ta đã khôn hơn một chút, Hứa Mãn Bình thề rằng cậu ta sẽ không là kẻ đi đầu nữa.

Khi các học sinh khác của Học viện Quốc Giáo thấy rằng Hứa Mãn Bình không bị lừa, một sự khinh thường và đáng tiếc lóe lên trong mắt họ.

Hứa Mãn Bình là người chăm chỉ đăng bài nhất trên diễn đàn bbs, đi đại tiện cũng sẽ ôm theo máy tính để tiếp tục công kích Trần Hán Thăng, nhưng sau khi gặp phải người thật thì cậu ta vẫn nhát gan thế này.

"Cậu Hứa, Trần Hán Thăng đã phá sản rồi!"

Các học sinh của Học viện Quốc Giáo lại liên tục nhắc nhở.

Hứa Mãn Bình lắc lắc đầu: "Tôi đánh nhau với người nghèo, lo tay sẽ bị bẩn, hơn nữa, sao cậu không đi?"

Mọi người đều ngượng ngùng cười, không ai tình nguyện tiến lên.

Tuy nhiên, giằng co như thế này cũng không phải là giải pháp, trên mạng có quá nhiều kẻ mắng người nhưng ra ngoài lại nhát gan như vậy, còn có đủ thứ lời lẽ cay độc, nhưng thực sự khi gặp ở ngoài lại không dám động đến, thật quá mất mặt.

"Hay thế này đi."

Có một học sinh của Học viện Quốc Giáo không thể chịu đựng thêm được nữa, cậu ta nghĩ đi nghĩ lại, nói, "Chúng ta cũng không cần phải trực tiếp gây sự với hắn. Trần Hán Thăng là một tên vô lại. Chúng ta có giá trị hơn hắn, nhưng chúng ta có thể ngồi kế bên Trần Hán Thăng, cố tình nói về tình hình của các công ty nhà mình."

Hứa Mãn Bình ngẩng đầu lên, cậu học sinh vừa nói chính là Cát Hoành Như, cha cậu ta là chủ một hãng taxi ở Tô Châu và cũng là chủ của khối tài sản hàng chục triệu USD.

"Cái này cũng là một ý kiến hay."

Hứa Mãn Bình suy nghĩ một lúc: "Trần Hán Thăng mới vừa thua lỗ, nghe tin gia đình chúng ta làm ăn phát đạt, trong lòng cậu ta chắc sẽ không thoải mái."

Các đàn em của Học viện Quốc Giáo đều cảm thấy rất tốt, cái này không chỉ châm biếm Trần Hán Thăng mà còn nhân cơ hội đó để khoác lác, cớ sao không làm?

Điều quan trọng nhất là Trần Hán Thăng quản trời quản đất, cũng không kiểm soát được việc người khác khoe khoang khoác lác.

"Có một việc vẫn là nên nhắc trước."

Hứa Mãn Bình hạ giọng, nghiêm túc nói: "Đừng nhắc tới Thẩm Ấu Sở, nếu không tên côn đồ to lớn đó sẽ mặc kệ tất cả, trực tiếp đá bay chúng ta."

Hôm nay Diệp Ỷ đến đây chỉ để gặp Trần Hán Thăng, đồng thời tiết lộ rằng bông hoa nổi tiếng như cô ta đã có chủ.

Cô ta định trò chuyện thêm mười phút rồi rời đi, thì một nhóm nam sinh đột nhiên xuất hiện dưới chiếc ô bên cạnh cô ta.

Sau khi ngồi xuống, họ nhìn nhau, họ không biết ai là người bắt đầu, lạ lẫm bắt đầu khoác lác về chuyện buôn bán của nhau.

"Cậu Cát, công ty taxi của cậu có lãi nhiều như vậy, tôi nghĩ kiếm mấy chục triệu một năm cũng không có vấn đề gì."

"Đâu, đâu có, miễn cưỡng sống qua ngày thôi, nhưng sẽ không bị lỗ vốn, phải tới mức chuyển nhượng."

. . . . .

"Cậu Hứa, khi nào thì công ty của cậu lên sàn?"

"Kinh doanh nhỏ lẻ kiếm vài trăm triệu là đủ rồi. Tôi không dám nói đến chuyện lên sàn, miễn là nó không phá sản là được".

“Cậu Lưu, gia đình cậu đã điều hành nhà máy điện đó trong nhiều thế hệ, giá trị thị trường chắc cũng đến là 200 tỷ.”

“200 tỷ thì quá phóng đại rồi, tôi chỉ hy vọng nó không lâm vào tình trạng phá sản thôi.”

Trần Hán Thăng nhìn thấy những học sinh của Học viện Quốc Giáo, lúc đầu cũng không quan tâm, nhưng mà nghe những lời này liền cảm thấy có điều không đúng.

“Cái này là cố tình nhằm vào tôi rồi, bên châm biếm, bên khiêu khích, hiệu quả tiết mục tăng gấp đôi.”

Trần Hán Thăng nghĩ trong lòng, quay đầu quan sát bọn đàn em của Học viện Quốc Giáo.

Họ nghĩ rằng lời nói của bọn họ sẽ có tác dụng, từng người vừa uống, vừa khoác lác, càng lúc càng hăng hái.

“Được, được rồi, đừng khoác lác nữa.”

Trần Hán Thăng nóng nảy ngắt lời: “Mẹ nó, gì mà 200 tỷ, tôi còn không đốt nhiều giấy tiền vàng bạc như vậy cho tổ tiên.”

“Chủ tịch Trần, bọn tôi đang nói chuyện ở đây, liên quan gì đến anh?”

Cát Hoành Như hỏi với vẻ mặt bực bội.

“Cút đi, đừng có mà diễn ở đây.”

Trần Hán Thăng duỗi ngón tay ra, vỗ vào Cát Hoành Như nói: “Nếu còn không đi, bạt tai đến mặt, hối hận cũng đã muộn rồi.”

“Không phải, chúng tôi chỉ uống trà sữa như bình thường thôi. Chủ tịch Trần, phải nói chuyện có lý chút chứ.”

Hứa Mãn Bình cũng lên tiếng phụ họa.

Trần Hán Thăng nhìn Hứa Mãn Bình, cậu ta giật mình đứng dậy, nhìn Trần Hán Thăng với vẻ cảnh giác.

Trên thực tế, Trần Hán Thăng chỉ ngồi quá lâu nên thay đổi tư thế.

"Tôi là một người thô lỗ, tôi không thích lý luận. Tóm lại, đừng giả vờ ở đây. Tôi khó chịu."

Trần Hán Thăng thản nhiên vẫy tay, nói với bọn đàn em của Học viện Quốc Giáo hãy rời đi.

Nhìn thấy vẻ thù địch trên mặt của Trần Hán Thăng, Hứa Mãn Bình thực sự sợ hãi, nửa yếu đuối nửa cứng rắn nói: "Vậy anh trả lại tiền trà sữa cho chúng tôi."

"Không trả!"

"Chủ tịch Trần, sao anh có thể làm được điều này…"

"Cút!"

Trần Hán Thăng đột nhiên đứng lên, Hứa Mãn Bình vốn đã chuẩn bị từ đầu lập tức lùi lại, nhưng Cát Hoành Như thì khá bình tĩnh, cậu ta còn uống hai ngụm trà sữa trước khi rời đi, trông rất kiêu căng.

"Không sao chứ."

Diệp Ỷ lo lắng hỏi.

"Không có gì."

Trần Hán Thăng cười khinh khỉnh: "Trời quang, mưa tạnh, bọn họ lại cảm thấy bản thân có thể làm được rồi."

… .

Tối hôm đó, Hứa Mãn Bình đến ký túc xá của Cát Hoành Như để làm thân, bọn họ khá hài lòng với hành động hôm nay, nếu cứ tiếp tục với tốc độ này thì "giành lấy Ấu Sở" sẽ không còn là một cụm từ sáo rỗng đầy cảm hứng nữa.

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

“Ai?”

Hứa Mãn Bình hỏi.

“Kiểm tra ngủ.”

Có người ngoài cửa trả lời.

“Đồ ngu à, đến Học viện Quốc Giáo kiểm tra phòng ngủ làm gì, không biết chỗ chúng tôi là nơi không ai quản lý à?”

Cát Hoành Như chế nhạo.

Tuy nhiên, cán bộ hội sinh viên ngoài cửa có vẻ cáu gắt, gõ mấy lần thấy cửa không mở, dùng chân đá một phát “Bùm” vào cánh cửa gỗ của ký túc xá.

Một học sinh đang ngủ, ngây người thức dậy vì tưởng có động đất.

Cát Hoành Như đã định nổi giận, nhưng sau khi nhìn rõ tên người dẫn đầu, cậu ta đột nhiên ỉu xìu.

Người đứng đầu là Trần Hán Thăng. Hôm nay, phó chủ tịch hội sinh viên trực tiếp kiểm tra phòng ngủ, làm theo quy định một cách nghiêm túc, kèm theo mục đích nhằm vào ai cũng đủ lớn.

Trưa ngày hôm sau, đài phát thanh bắt đầu thông báo kết quả kiểm tra phòng ngủ.

“Cát Hoành Như của Học viện Quốc Giáo 319 đã có hành vi không đứng đắn trong ký túc xá, điểm hạnh kiểm của cậu ta sẽ bị trừ xuống bằng không.”

Sử Chính Đông, Phó giám đốc Học viện Quốc Giáo nghe được kết quả, ngay lập tức đến 319 để hỏi thăm tình hình.

“Trần Hán Thăng cố tình gây sự. Tối qua hắn kiểm tra giường và tìm thấy kính viễn vọng, nên nghi ngờ tôi nhìn trộm

ký túc xá nữ đối diện, hắn nói tôi giở trò lưu manh.”

Cát Hoành Như che mặt nói: “Tòa nhà đối diện cách đó vài trăm mét. Cái kính viễn vọng bị vỡ kia hoàn toàn không nhìn thấy.”

“Được rồi.”

Sử Chính Đông cau mày: “Trần Hán Thăng có bằng chứng, tôi không thể làm gì được. Hơn nữa, nhìn trộm là phạm pháp, khuôn mặt của cậu bị sao vậy?”

“Trần Hán Thăng đánh.”

Cát Hoành Như xoa mặt và nói.

Ban đầu Sử Chính Đông nghĩ rằng Trần Hán Thăng chỉ thỉnh thoảng gây sự, nhưng đến trưa ngày thứ ba, đài phát thanh lại thông báo: “Cát Hoành Như của Học viện Quốc Giáo 319 đã có hành vi không đứng đắn trong ký túc xá, bị cảnh cáo nghiêm trọng.”

“Lại xảy ra chuyện gì?”

Sử Chính Đông sắp phát điên rồi, tại sao cứ luôn gọi tên Học viện Quốc Giáo.

“Trần Hán Thăng nói rằng tôi đã tắm xong không kéo rèm và khỏa thân đi quanh ký túc xá. Lỡ mà phòng nữ đối diện có kính viễn vọng thì sao, khép tội tôi có hành vi phát tán văn hoá đồi truỵ, bị xem là hành vi lưu manh. “

Cát Hoành Như lấy tay che mặt, lần này cũng lại bị tát.

…

Chương 466: Có tiền thì không nên bị kỳ thị chứ

“Ý của cậu ta là gì?”

Sử Chính Đông tức giận đập bàn, lý do này quá khi dễ người khác rồi: “Thì ra nam sinh không mặc quần áo trong ký túc xá là hành vi lưu manh, còn nữ sinh không mặc quần áo trong ký túc xá thì sao? Nếu con trai nhìn thấy thì vẫn là con trai giở trò lưu manh? “

“Đúng, đây chính là logic của Trần Hán Thăng.”

Cát Hoành Như gật đầu tỏ vẻ bất bình.

Sử Chính Đông có chút khó chịu: “Cái loại vô lý như thế này, tại sao các cậu không biết chống lại?”

Một số người trong ký túc xá 319 im lặng, bao gồm cả một số học sinh từ Học viện Quốc Giáo đang phấn khích theo dõi.

Một lúc sau, Hứa Mãn Bình rầu rĩ nói: “Chống lại, chúng tôi sợ bị trả thù.”

“Gì?”

Sử Chính Đông nghĩ mà thấy buồn cười: “Chẳng phải các cậu rất giàu có sao, nhà người nào người nấy mấy trăm triệu trở lên, lại cứ khoe khoang quen biết các loại đại gia, sao không có dũng khí phản kháng? Trần Hán Thăng đã bị phá sản rồi! “

“Thầy Sử.”

Cuối cùng, người mà luôn bị nhắm tới, Cát Hoành Như, đã lên tiếng: “Chúng tôi không sợ người bình thường, thậm chí

giữa chúng tôi cũng không nể nhau, nhưng chúng tôi thực sự không muốn chọc tức Trần Hán Thăng nữa, trừ khi có thể giết anh ta, hoặc thậm chí nếu anh ta bị khai trừ, chúng tôi đều lo lắng rằng anh ta sẽ quay lại trả thù. “

“Hai ngày nay tôi cũng nghĩ thông rồi, chúng tôi bắt nạt học sinh bình thường thì còn được.”

Thấy Cát Hoành Như đã lên tiếng, Hứa Mãn Bình cũng dứt khoát nói thẳng: “Nhưng cho dù Trần Hán Thăng không có tiền, cậu ta cũng là Trần Hán Thăng, thầy Sử, nếu thuận tiện cho thầy, xin hãy giúp chúng tôi truyền tin, từ bây giờ ở Đại học Tài chính, anh ta đi đường của anh ta, chúng tôi đi cầu độc mộc của chúng tôi, đừng gây sự với nhau nữa.”

Sau khi nghe những lời của những sinh viên này, Sử Chính Đông cảm thấy rằng họ thật “xảo quyệt”.

Loại gian xảo này không phải là khôn khéo, mà là một loại tự bảo vệ mình của người giàu, khi thấy không làm gì được nhau thì thực sự có thể bỏ hết mặt mũi làm hòa.

“Haizz.”

Sử Chính Đông đột nhiên nhớ tới một câu, kẻ nghèo sợ kẻ ngang ngược, kẻ ngang ngược sợ kẻ hờ hững, kẻ hờ hững không sợ chết.

Tuy nhiên, khi Sử Chính Đông chuyển thông tin này cho Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng tính tình vẫn cáu kỉnh như mọi khi: “Buồn cười quá, họ lấy tư cách gì mà nói về đường này cầu nọ, không phục thì thôi học đi, không ai ngăn cản họ. “

Sử Chính Đông nghẹn đến mức khó thở: “Trần Hán Thăng, sao cậu vô lý quá vậy?”

“Vô lý vậy đó, mấy người làm gì được tôi?”

Trước khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng còn nhắc nhở: "Bbs không phải là nơi ngoài vòng pháp luật, thầy nhắc nhở những đàn em đó cẩn thận một chút, nếu không có chuyện gì thì đừng gọi cho tôi."

Sử Chính Đông đương nhiên biết ai là người đã đăng bài tấn công Trần Hán Thăng trên diễn đàn Đại học Tài chính, anh ta vốn dĩ nghĩ rằng Trần Hán Thăng đã phá sản, sẽ không có vấn đề gì nên giả vờ như không biết.

Không ngờ, Trần Hán Thăng đã ghi chép từng thứ một, bây giờ là lúc trả nợ.

Sử Chính Đông không hiểu tại sao Trần Hán Thăng vẫn kiêu ngạo như vậy, trường học còn có thể ủng hộ cậu ta sao?

…

Để mau chóng dập tắt vấn đề này, Sử Chính Đông đã tìm gặp Lục Cung Siêu, một trong số ít lãnh đạo trường học ở Đại học Tài chính, người có thể điều khiển được Trần Hán Thăng.

"Hiệu trưởng Lục, tôi không nghĩ rằng mâu thuẫn này nên trầm trọng hơn."

Sử Chính Đông nghiêm túc nói: "Học sinh của Học viện Quốc Giáo có tiền, nhưng họ không thể bị Trần Hán Thăng phân biệt đối xử vì điều này."

Sau khi nghe báo cáo, vẻ mặt của Lục Cung Siêu vừa bình tĩnh vừa có chút nghiêm túc, dựa vào ghế sau và im lặng suy nghĩ.

Sử Chính Đông có chút bất an, xem phản ứng của Lục Cung Siêu, đúng là có nhiều điều anh ta không biết.

"Năng lực toàn diện của Chính Đông rất tốt, cũng rất có trách nhiệm."

Thật bất ngờ, Lục Cung Siêu không nói gì về chuyện đó mà chỉ nhận xét về cấp dưới của mình.

Tuy nhiên, khi Sử Chính Đông nghe thấy đoạn mở đầu này, anh ta biết, đây rõ ràng là một câu chuyển chủ đề, và những từ sau "nhưng" chính là điểm mấu chốt.

"Nhưng."

Lục Cung Siêu chậm rãi nói: "Một số giáo viên và học sinh đã phản hồi với tôi rằng Chính Đông quá độc đoán trong một số vấn đề, biết quyết đoán là chuyện tốt, nhưng không thể tùy tiện. Giữa hai người nên cân bằng khéo léo, Chính Đông nên học hỏi Vu Dược Bình nhiều hơn. "

"Mặc dù Lão Vu đã quen với việc vô kỷ luật, nhưng việc giải quyết công việc của học sinh, đặc biệt là sinh viên đại học tư tưởng đã trưởng thành, áp đặt đã lỗi thời rồi."

Lục Cung Siêu nhìn Sử Chính Đông: "Cậu có biết điều này là có ý gì không?"

"Tôi biết."

Sử Chính Đông gật đầu: "Tôi từng ép học sinh chuyển ký túc xá, điều này gây ảnh hưởng không tốt trong trường."

Lục Cung Siêu lắc đầu: "Đây chỉ là một trong số đó, bao gồm việc đối phó với những học sinh cá biệt như Trần Hán Thăng. Trước khi cậu đến Đại học Tài chính, tôi chưa bao giờ nghe nói rằng cậu ta có mâu thuẫn không thể hòa giải với các giáo viên khác."

Sử Chính Đông cúi đầu, thực ra anh ta không muốn xảy ra tranh chấp với Trần Hán Thăng, hai người có vẻ không hòa hợp với nhau.

Lúc Trần Hán Thăng giàu có, Sử Chính Đông cảm thấy những học sinh như Trần Hán Thăng quá kiêu ngạo.

Khi Trần Hán Thăng không có tiền, Sử Chính Đông cảm thấy Trần Hán Thăng không đáng để kiêu ngạo.

Tóm lại, không thích ai đó không cần có lý do.

"Vu Dược Bình, cô Quan, Quách Trung Vân, cố vấn của lớp 2 quản lý công cộng, thậm chí là giáo sư Tôn, họ đều đánh giá cao Trần Hán Thăng."

Lục Cung Siêu nhắc nhở: "Trần Hán Thăng cũng có rất nhiều ảnh hưởng trong giới học sinh. Một số học sinh nữ cũng coi cậu ta như một anh hùng, hãy xử lý mối quan hệ với Trần Hán Thăng một cách cẩn thận."

Sử Chính Đông không phải là một kẻ ngốc, bây giờ anh ta đã hiểu rằng mặc dù Hiệu trưởng Lục nói rất khéo léo, nhưng ông ấy vẫn đứng về phía Trần Hán Thăng.

Thật ra, Sử Chính Đông rất muốn hỏi nguyên nhân, nhưng nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm trên khuôn mặt của Lục Cung Siêu, Sử Chính Đông cuối cùng không dám hỏi.

"Tôi quay về sẽ liên lạc lại với Trần Hán Thăng, tôi sẽ cố gắng giải quyết vấn đề này."

Việc nói chuyện lại mà Sử Chính Đông nói có lẽ là việc các học sinh gây hấn của Học viện Quốc Giáo thừa nhận sai lầm của mình, điều này hơi khó khăn, nếu làm vậy tiếng phản đối của học sinh sẽ rất cao, Sử Chính Đông đang cân nhắc xem có nên báo cho phụ huynh hay không.

"Vừa rồi, hiệu trưởng Thái tìm tôi thảo luận một chuyện."

Trước khi Sử Chính Đông rời đi, Lục Cung Siêu lại lên tiếng: "Ông ấy đề nghị cho thuê thẳng căn phòng trống trong sân vận động cho quán trà sữa, hai bên đã ký hợp đồng".

"Ồ ~"

Sử Chính Đông ban đầu không phản ứng gì, trong lòng thầm nghĩ Thái Khải Nông sắp nghỉ hưu rồi, tại sao lại để ý đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy?

Sau khi trở lại văn phòng, anh ta ngồi trên ghế nghĩ đi nghĩ lại, mãi rồi anh mới hiểu ý của Hiệu trưởng Lục.

Vốn dĩ Đại học Tài chính và quán trà sữa chỉ ký thỏa thuận không có hiệu lực ràng buộc của hợp đồng chính thức, Đại học Tài chính có thể lấy lại phòng bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, sau khi hợp đồng chính thức được ký kết, bất kể Thái Khải Nông có phải là hiệu trưởng hay không, ít nhất trong thời gian hợp đồng, căn phòng trống đều thuộc về quán trà sữa.

Thái Khải Nông trước khi nghỉ hưu, vẫn tặng cho Trần Hán Thăng một món quà nho nhỏ.

"Nếu Cát Hoành Như không đồng ý xin lỗi, tôi sẽ gọi phụ huynh của cậu ta."

Sử Chính Đông âm thầm hạ quyết tâm.

Lãnh đạo nhà trường có vẻ ủng hộ Trần Hán Thăng hơn trước, khi Hỏa tiễn 101 lên đến đỉnh điểm, Hiệu trưởng Thái cũng chưa bao giờ đề cập đến việc chính thức ký hợp đồng; sau khi Trần Hán Thăng phá sản, Hiệu trưởng Thái có vẻ để tâm hơn trước.

Mẹ nó, đúng là lạ quá!

….

Nhưng điều kỳ lạ hơn nữa là chỉ sau một đêm, không ai trên diễn đàn bbs tiếp tục đăng bài phản đối Trần Hán Thăng.

Ngay cả Quan Thục Mạn cũng có chút khó chịu khi nhìn diễn đàn yên ắng.

Sau khi tin đồn của Trần Hán Thăng biến mất, giờ chỉ còn lại những bài viết ngớ ngẩn bình thường và nhàm chán.

Ví dụ:

Bạn học nữ mặc áo đỏ ở căn tin thứ hai hôm nay, tôi muốn làm quen với bạn.

…

Tìm cách vượt qua bài kiểm tra tiếng anh cấp 6, sẽ có hậu tạ.

…

Các anh lớp 01 đến xem xem, xin chào các anh em.

…

"Haizz, đều là những thứ nhỏ nhặt không đáng kể."

Quan Thục Mạn đột nhiên bắt đầu hoài niệm cái cảm giác vui sướng khi xóa bài viết sau khi đọc như thời gian vừa qua.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, ký túc xá 319 của Học viện Quốc Giáo, vốn là nơi luôn bị nhắm tới, cuối cùng đã biến mất khỏi bản tin của đài phát thanh.

Đối với bên ngoài, dường như cả hai bên cùng nhượng bộ một bước, cùng nhau duy trì một khuôn viên trường hài hòa và ổn định.

Trong nội bộ, ai là người xin lỗi là điều rất khó để tìm ra.

…

"Đây là kết thúc rồi, tôi còn tưởng rằng cậu tuyên chiến với Học viện Quốc Giáo nữa!"

Sau khi Thương Nghiên Nghiên phát sóng buổi phát sóng trong khuôn viên trường hôm nay, cô nói, "Náo nhiệt không chê chuyện lớn nhỏ".

“Họ sợ rồi, Sử Chính Đông cũng nói rằng đây là chỉ thị của Hiệu trưởng Lục, tôi cũng phải nể mặt Lão Lục.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Nhanh nào, nồi lẩu nhỏ ở tầng hai nhà ăn sắp bị mang đi mất rồi.

Hai ngày qua, trưởng đài phát thanh truyền hình Thương Nghiên Nghiên đã có giúp một chút, Trần Hán Thăng đến mời cô đi ăn trưa.

“Đến rồi, đến rồi.”

Thương Nghiên Nghiên thu dọn đồ đứng dậy, vui vẻ ôm lấy cánh tay Trần Hán Thăng: “Bây giờ cậu với cha tớ đều giống nhau, ai cũng phá sản, hai chúng ta cùng chung cảnh ngộ, hay là cậu thương cảm cho tớ, ôm tớ một cái đi?”

Bây giờ đã là buổi trưa, không có ai xung quanh, vì vậy Trần Hán Thăng cũng không vùng vẫy thoát ra.

Nhưng mà khi ngửi được mùi thơm nồng nặc trên cơ thể Thương Nghiên Nghiên, thì từ chối không chút do dự: “Quên đi, mì gói chỉ cần ba phút, với tình hình kinh tế hiện tại của mình, cậu phải ăn mì gói ba năm.”

Khi hai người bước đến lầu một, Trần Hán Thăng đột nhiên kéo cánh tay của hắn ra khỏi vòng tay của Thương Nghiên Nghiên, hai tay đút túi quần đi tới phía trước, giống như cố ý giữ khoảng cách một chút.

Thương Nghiên Nghiên lặng lẽ cười, nhưng trong mắt có vài phần buồn bã.

…

Chương 467: Cô gái hiếm có và Trần ngu ngốc

Khi quán trà sữa "Ngô Kiến" ký hợp đồng thuê nhà với Đại học Tài chính, hai bên đều sắp xếp một người đại diện đứng ra ký tên, bên Đại học Tài chính có đoàn ủy và Vu Dược Bình làm đại biểu, bên quán trà sữa thì là Thẩm Ấu Sở.

Thật ra Thẩm Ấu Sở cũng không biết tình huống cụ thể, nhưng vì Trần Hán Thăng gọi cô đến đây, nên cô lập tức ngoan ngoãn ra khỏi thư viện, đến nơi thì ký xuống ba chữ "Thẩm Ấu Sở" lên hợp đồng, còn vươn ngón trỏ đáng yêu, chấm vào mực đóng dấu đỏ rồi nhẹ nhàng ấn xuống.

"Được rồi."

Vu Dược Bình lấy hai bản hợp đồng trong bốn bản giống nhau, để lại hai bản còn lại cho quán trà sữa.

Lão Vu cười tủm tỉm nói: "Sau này, dù các người có kinh doanh bán trà sữa hay không, có tuyển sinh viên nghèo khó hay không, thì trường học cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa. Từ bây giờ trở đi, trong vòng bốn năm, căn phòng trống này thuộc về Thẩm Ấu Sở."

Điều này chẳng khác nào tương đương với nới lỏng hạn chế, Hồ Lâm Ngữ theo đến đây để xem trò hay cảm thấy rất kì lạ, cô ấy cầm hợp đồng lật qua lật lại, phát hiện tiền thuê không khác gì so với trước, hình như trường học cố ý nhường căn phòng một cách hợp pháp cho quán trà sữa.

Bạn học Tiểu Hồ nghĩ mãi không ra, thật ra Vu Dược Bình cũng không rõ ràng nguyên nhân cụ thể lắm, 55 triệu là bí mật

giữa Trần Hán Thăng và hai vị lãnh đạo của nhà trường.

"Làm gì thế?"

Trần Hán Thăng nói giỡn: "Hồ tổng còn muốn đích thân kiểm tra hợp đồng một lần nữa cơ à, lo lắng tớ bán mất Thẩm Ấu Sở sao?"

Thẩm Ấu Sở đang lau ngón trỏ, Vu Dược Bình còn đang ở trước mặt, cô hơi xấu hổ di chuyển đến đứng phía sau lưng Trần Hán Thăng, nhỏ giọng nói: "Tớ không đáng tiền đâu."

Vu Dược Bình cũng không nhịn được mà nở nụ cười, khi còn là năm nhất, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ còn tới xin học bổng của sinh viên nghèo vượt khó, ai có thể nghĩ đến cô ấy lại xinh đẹp như vậy.

Mấu chốt nhất chính là cô vượt hoàn cảnh khó khăn mà nghiêm túc học hành, tính cách lại dịu dàng lương thiện, mỗi lần Vu Dược Bình thấy Thẩm Ấu Sở thì luôn cảm thấy trên người cô gái này có một loại năng lượng khiến người khác hăng hái, tích cực tiến lên. Câu "Vẻ đẹp tâm hồn" cũng không đủ để khái quát hết vẻ đẹp của cô.

Mà điều không ngờ tới là, cô gái hiếm có như vậy lại thành một cặp với Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng là ai, Vu Dược Bình cảm thấy, nếu hắn rũ bỏ thân phận sinh viên thì chính là tên lưu manh ăn nhậu chơi bời, thứ nào cũng tinh thông.

Ngay từ đầu ai cũng cảm thấy đáng tiếc, nhưng hai năm trở lại đây, Vu Dược Bình đột nhiên cảm thấy hình như bọn họ phối hợp thành một đôi như vậy cũng không tồi.

Ký xong hợp đồng, Trần Hán Thăng tiện tay xách một cái túi đưa tới: "Lão Vu đã từng hút Phù Dung Vương chưa, thuốc lá bên Việt Đông khá ngon, tôi mua hai hộp cho ông nếm thử."

Trong văn phòng còn có Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, Vu Dược Bình lập tức giả vờ từ chối: "Ai ai ai, thật ra thầy không thích hút thuốc, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng."

Hồ Lâm Ngữ trợn trắng mắt, bây giờ là thời đại thông tin, giáo viên và sinh viên trong trường đều biết đoàn ủy, bí thư và Trần Hán Thăng là yêu dân, chỉ có lão Vu vẫn còn giả vờ như mình rất thanh liêm thôi.

Sau khi ba người rời đi, Vu Dược Bình mới không nhanh không chậm mở một bao Phù Dung Vương, nhắm mắt lại cảm nhận khói thuốc đến từ Việt Đông, trong lúc hít mây nhả khói còn yên lặng nói thầm: "Tên lưu manh thì sao chứ, người thật thà có thể che đậy sóng gió của Đại học Tài chính chắc?"

…

"Thoáng cái đã đến cuối tháng 10 rồi, thêm hai tháng nữa là sang năm 2005."

Rời khỏi văn phòng đoàn ủy, Trần Hán Thăng nhìn bầu trời xanh thẳm mà nói.

Kiến Nghiệp đã vào thu, sự khô nóng của những ngày mùa hè đã rút dần đi nhưng vẫn chưa đón nhận cái se lạnh của cuối thu, những làn gió thời điểm này đều ôn hòa, chúng thổi qua làm mặt hồ nhân tạo gợi lên sóng nước lóng lánh đong đưa.

Gió phất qua mặt, tâm trạng cũng sẽ thoải mái lên, hoa dại không biết tên đang nở rộ ở khắp nơi trong đại học, thỉnh thoảng Thẩm Ấu Sở còn ngồi xổm xuống cùng với Hồ Lâm Ngữ, yên lặng quan sát những bông hoa nhỏ có màu sắc cực kì xinh đẹp này.

Trần Hán Thăng cũng không thúc giục họ, hắn đi đến cạnh thùng rác hút thuốc, nhìn Thẩm Ấu Sở thỉnh thoảng lộ ra một tia cười nhạt, trong đôi mắt đào hoa kia ẩn chứa một chút hoạt bát.

Đầu thu ở Kiến Nghiệp, nơi chốn đều giống như trong thơ, bao gồm em và tôi.

Chỉ là không bao gồm Trần Hán Thăng… Hắn quan sát Thẩm Ấu Sở một lúc, bất đắc dĩ dập tắt tàn thuốc: "Cười lên cũng ngốc như vậy."

"Ăn cơm trưa thôi, tớ chết đói rồi đây."

Trần Hán Thăng lớn tiếng kêu lên.

Thẩm Ấu Sở vội vàng kéo Hồ Lâm Ngữ đứng lên, Hồ Lâm Ngữ rất bất mãn với loại hành vi khó hiểu, không có một chút phong tình này của Trần Hán Thăng: "Mùa thu là mùa đẹp biết nhường nào, bao nhiêu bài thơ Đường, thơ Tống đều ca ngợi nó, Trần Hán Thăng cậu có thể đọc được mười bài không?"

"Hồ tổng đánh giá cao tớ rồi."

Trần Hán Thăng cười hì hì: "Trên cơ bản tớ còn không đọc được một bài thơ hoàn chỉnh, danh ngôn cũng hay nhớ sai nữa."

Đối mặt với Trần Hán Thăng thẳng thắn thành khẩn như vậy, Hồ Lâm Ngữ chỉ có thể khinh bỉ "Xuy" một tiếng: "Sau này bài tập của con cậu, Trần Hán Thăng cậu không có tư cách hướng dẫn đâu!"

Trong lời nói của cô nữ sinh năm ba này chất chứa kỳ vọng đối với cuộc sống ở tương lai phía trước. Bất quá cứ tạm thời bỏ qua việc Hồ Lâm Ngữ vẫn là thành phần độc thân đã…

"Vẫn quy củ cũ, tớ muốn hai món mặn một món chay, nhớ quẹt thẻ của tớ."

Trần Hán Thăng tìm một vị trí ngồi xuống, phân phó với Thẩm Ấu Sở.

Từ sau khi La Tuyền nạp vào thẻ 10 nghìn, mỗi lần Trần Hán Thăng lấy thẻ cơm đều lo lắng sẽ có người chê cười mình,

vì tránh cho loại xấu hổ này phát sinh, hắn đơn giản để Thẩm Ấu Sở lấy cơm giúp mình luôn.

Thẩm Ấu Sở nghe lời nhận lấy thẻ cơm, khi cô và Hồ Lâm Ngữ xếp hàng, Tiểu Hồ quay đầu nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng rồi lặng lẽ nói: "Trần Hán Thăng lại đưa thẻ cơm cho cậu à?"

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

"Haiz, Trần Hán Thăng người này cũng không tệ lắm, chỉ là quá nặng về tư tưởng gia trưởng."

Hồ Lâm Ngữ tiếp tục buôn chuyện nói: "Rõ ràng chuyện làm ăn của hắn thất bại, nhưng vẫn cậy mạnh mời khách giống như trước đây, lợi nhuận của quán trà sữa đều ở trên người cậu, bây giờ có lẽ Trần Hán Thăng còn không nhiều tiền bằng cậu đâu."

Thẩm Ấu Sở không trả lời, cô đang nhìn đồ ăn hôm nay của nhà ăn, trong lòng không ngừng lặp lại tên món, miễn cho đến lúc đó mình lại đọc sai.

Hiển nhiên Hồ Lâm Ngữ hiểu thói quen của bạn tốt, cô ấy cũng không để trong lòng, tóm lại cô ấy cũng chỉ tùy ý nói: "Mỗi lần hắn đều đưa thẻ cơm cho cậu, nhưng thật ra mỗi lần cậu đều dùng thẻ cơm của mình, Trần Hán Thăng lại không biết điều này."

Sắp đến lượt của Thẩm Ấu Sở, khuôn mặt nhỏ của cô càng căng thẳng hơn, đến tận khi thuận lợi gọi xong đồ ăn của hai người, cô mới thở ra một hơi: "Không có việc gì nha, đã nói là tớ nuôi cậu ấy mà."

Hồ Lâm Ngữ nhìn Thẩm Ấu Sở một lòng tự nguyện phát ra từ nội tâm, lắc đầu nói: "Hỏi thế gian tình ái là gì, mà khiến đôi lứa nguyện thề sống chết."

“Này, bạn học!”

Dì ở nhà ăn cau mày, gõ muỗng vào mâm đồ ăn, không kiên nhẫn nói: “Đang lẩm nhẩm nói cái gì đấy, thế cuối cùng là muốn món nào?”

“Thật xin lỗi dì.”

Hồ Lâm Ngữ lập tức không giả ngầu nữa, cười nịnh nọt nói: “Cháu muốn một phần sườn heo chua ngọt với đậu phụ.”

…

Khi ăn cơm, Trần Hán Thăng thấy xuất đồ ăn của mình vẫn phong phú như những lần trước, nhưng Thẩm Ấu Sở lại chỉ có hai món chay, hắn có hơi khó hiểu: “Sao gần đây cậu ăn chay mãi thế?”

“Tớ không muốn ăn thịt.”

Thẩm Ấu Sở không để ý lắm đến việc mình ăn cái gì, cô chỉ quan tâm nhìn Trần Hán Thăng: “Ăn có ngon không?”

“Ăn no là được rồi, không thể có yêu cầu quá cao với nhà ăn được.” Trần Hán Thăng tỏ vẻ không sao cả nói.

“Ồ!”

Thẩm Ấu Sở nghe Trần Hán Thăng nói chỉ cần có thể ăn no thì lúc này mới yên lặng gật đầu, cô ăn từng miếng cơm nhỏ và rau xanh ở trong bát.

“Đồ ngốc!”

Trần Hán Thăng duỗi tay nhéo mặt Thẩm Ấu Sở.

Cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng chuẩn bị trở về ký túc xá, sau đó buổi chiều định đi đến khu đại học Tiên Ninh, nhưng đi được nửa đường lại nhận được điện thoại của Kim Dương Minh, cậu ta bảo Trần Hán Thăng mang cơm về cho mình.

Loại chuyện này rất hay gặp ở ký túc xá của đại học, vì thế Trần Hán Thăng thay đổi tuyến đường, lại đi đến nhà ăn.

Cố ý hút hai điếu thuốc ở ngoài cửa, chờ đến khi sinh viên xếp hàng ít đi một chút, lúc này Trần Hán Thăng mới vội vội vàng vàng đến chỗ cửa sổ: "Dì ơi, thịt kho tàu, ớt xanh xào thịt và trứng gà."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa đặt thẻ cơm của mình lên trên máy tính tiền, có điều số dư hiển thị khiến Trần Hán Thăng sửng sốt một chút.

"Sao vẫn là 10235 tệ vậy?"

Lần trước con số này khiến người ta quá mức giật mình cho nên Trần Hán Thăng nhớ rất rõ ràng.

Theo lý thuyết, mình và Thẩm Ấu Sở ăn nhiều bữa như thế, chẳng lẽ đều là miễn phí à?

Trừ phi…

Trần Hán Thăng đột nhiên phản ứng lại, khó trách mấy ngày nay Thẩm Ấu Sở bắt đầu ăn rau.

"Haiz, cậu là Trần, Trần…"

Dì ở nhà ăn cũng bị con số này dọa sợ ngẩn người, còn cố ý ngó đầu nhìn, bà nhận ra Trần Hán Thăng, có điều trong chốc lát không nhớ được tên của hắn.

"Dì, cháu là Trần ngu ngốc."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, nói.

…

Chương 468: Người trong mộng và Tiểu Trần

Sau giờ nghỉ trưa đơn giản, Trần Hán Thăng đi từ khu đại học Giang Lăng đến khu đại học Tiên Ninh, hắn vừa lắc lư theo nhịp điệu của xe buýt, vừa suy nghĩ về hành động lúc buổi trưa của Thẩm Ấu Sở.

Quả thật đã lâu hắn không ngồi xe buýt rồi, chiếc xe buýt số 137 có trạm xuất phát ở khu đại học Giang Lăng, cho nên xung quanh chủ yếu đều là sinh viên.

Bọn họ có người là bạn cùng phòng, có người là bạn bè, một số là cặp đôi, đôi tình nhân ngồi trước mặt Trần Hán Thăng còn đang công khai thể hiện tình cảm.

Nam sinh và nữ sinh dựa sát vào nhau, anh đút cho em một miếng bim bim, em đút cho anh một miếng xúc xích nướng, hai người còn uống chung một chai Sprite, vẫn luôn nhìn nhau bằng ánh mắt ngọt ngào.

Không lâu sau, nữ sinh đã bị lắc lư đến mức ói ra.

Trần Hán Thăng không nhịn được cười, ngồi xe buýt còn dám ăn uống, đây là sự không tôn trọng lớn nhất đối với sư phụ xe buýt Kiến Nghiệp.

Nhưng mà lúc nữ sinh xuống xe nôn mửa, bạn trai cô ta lấy khăn tay ra, cẩn thận lau miệng và vỗ lưng cho bạn gái, ánh mắt không hề ghét bỏ, chỉ tràn đầy đau lòng.

Đôi tình nhân này rất bình thường, vẻ ngoài cũng không có gì nổi trội, nhưng mà đây là tình yêu ở đại học, trong sáng mà dịu dàng.

“Tôi phải nghiêm túc nói với Thẩm Ấu Sở, tuy rằng thu nhập của quán trà sữa không nhiều, nhưng mà nuôi vài người nhất định không thành vấn đề.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm trong lòng: “Nếu thật sự không được thì ngả bài đi vậy, giá trị của một người đàn ông đứng trước mặt cô đã vượt qua ngàn vạn rồi.”

Trần Hán Thăng lại đổi một chiếc xe buýt khác ở cổng Trung Hoa, nhưng mà chuyến này không phải là trạm xuất phát, cho nên Trần Hán Thăng chỉ có thể đứng.

Ở một thành phố tập trung khá nhiều trường đại học, dường như trên mỗi chiếc xe buýt đều có thể nhìn thấy các cặp đôi sinh viên. Bọn họ ôm nhau trên những chiếc xe buýt chen chúc người, nam sinh khom lưng, cố gắng chen được một chút không gian.

Nữ sinh đứng trong chút không gian đó, vẻ mặt tin tưởng vùi đầu vào ngực nam sinh, hai người không biết đang nhỏ giọng thủ thỉ cái gì, thỉnh thoảng nữ sinh ngẩng đầu, nhìn nam sinh bằng vẻ mặt sùng bái.

Nam sinh cười tự đắc, dùng ngón tay đẩy nhẹ gọng kính, tiếp tục nói về một số kiến thức lịch sử hoặc giai thoại kỳ lạ, không ngừng nâng cao hình tượng của mình trong lòng bạn gái.

“Thảo nào Tiểu Ngư Nhi lại muốn ngồi xe buýt.”

Trần Hán Thăng bỗng nhiên hiểu ra: “Chắc là cô ấy rất hâm mộ khoảng thời gian đơn giản như thế này.”

Sau khi đến Đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng theo một đám sinh viên xuống xe, hắn lại có chút không quen. Ở Kiến Nghiệp hơn hai năm, bản thân vẫn là lần đầu tiên ngồi xe buýt đến khu đại học Tiên Ninh.

“Tiểu Trần, sao cậu lại đến đây?”

Lần này Trần Hán Thăng đến không có báo trước, cho nên Tiêu Dung Ngư vô cùng ngạc nhiên.

Hai khu đại học cách xa nhau hơn hai mươi ki-lô-mét, đến hơn ba mươi trạm xe buýt, mặc dù chung một thành phố nhưng đã có chút cảm giác yêu xa rồi.

Hơn nữa lúc trước có một khoảng thời gian Trần Hán Thăng rất bận, thường xuyên không về trong thời gian dài. Hóa đơn tiền điện thoại tháng nào đó của Tiêu Dung Ngư đã đạt mức lịch sử đến 600, gần bằng với chi phí sinh hoạt hai tháng của Thẩm Ấu Sở.

Tiêu Dung Ngư reo hò tung tăng chạy tới, tâm trạng mấy ngày nay của cô vẫn luôn tốt đẹp. Cái ôm kia của Trần Hán Thăng ở Đại học Tài chính đã trực tiếp xóa đi một chút nghi ngờ và lo lắng cuối cùng trong lòng Tiểu Ngư Nhi.

Thẩm Ấu Sở đúng là rất tốt, nhưng mà đó đã là quá khứ rồi, Tiêu Dung Ngư đã tha thứ cho Trần Hán Thăng, thậm chí cô còn có thể chúc phúc cho cô gái lương thiện này. Dù sao lúc Trần Hán Thăng bị cách ly, cô ấy và mình đã cùng lúc ở bên ngoài trông coi ba ngày.

“Tớ đến đây để kiểm tra.”

Không ngờ Trần Hán Thăng lại nói: “Cậu được phép bất ngờ đến Đại học Tài chính, lại không cho phép tớ đến Đại học Đông Đại điều tra ngầm à? Lỡ đâu lại có anh trai nào theo đuổi cậu thì sao?”

“Hì hì.”

Tiêu Dung Ngư thân mật ôm chặt cánh tay Trần Hán Thăng, không giống với sự xa lạ giữa hắn và Thương Nghiên Nghiên như lần trước, lần này Trần Hán Thăng hoàn toàn không có ý định tránh đi, để cho khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của Tiểu Ngư Nhi dựa sát vào.

“Anh trai thì rất nhiều đó, mỗi ngày tớ đều nhận được rất nhiều tin nhắn từ số lạ, còn có người bảo tớ đá cậu đi đó.”

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu, chớp chớp mắt nói: “Trần Trư, có phải cậu đã cảm nhận được nguy cơ rồi không?”

“Tớ cảm nhận được nguy cơ rồi, làm sao đây?”

Trần Hán Thăng đưa tay ôm lấy vai Tiểu Ngư Nhi, quay đầu nhìn nhìn theo bản năng.

Đây là một trong những thói quen của mấy tên cặn bã. Cho dù Trần Hán Thăng ở bên cạnh thân mật với Tiêu Dung Ngư hay Thẩm Ấu Sở, hắn đều phải nhìn lại phía sau.

Thật ra xung quanh có nhiều người như vậy, cho dù gặp phải tình huống gì cũng rất khó phát hiện, nhưng mà cái nhìn này có lẽ là sự cố chấp cuối cùng, nếu thật sự bị phát hiện hoặc bị vạch trần, vậy cũng chỉ có thể chấp nhận.

“Làm sao vậy?”

Tiêu Dung Ngư cũng phát hiện chi hiện tiết này, nhưng cô cũng không suy nghĩ sâu xa.

“Ờ, không có gì.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh đáp: “Tớ thấy một sinh viên mang theo một túi đóng gói của Hỏa Tiễn 101, trong lòng có chút cảm xúc.”

Tiêu Dung Ngư tin là thực, cô còn tưởng rằng Trần Hán Thăng đang nhớ về Hỏa Tiễn 101, cho nên Tiểu Ngư Nhi vô cùng đau lòng, lập tức kéo Trần Hán Thăng rời đi.

Cho nên, khi các cặp đôi thân mật ở trung tâm thương mại hoặc ven đường, nếu có lúc mặt mày hơi bất an, thỉnh thoảng quan sát trái phải hoặc cau mày, mấy động tác ôm ấp cũng hơi qua loa, đây cơ bản là có vấn đề.

…

Buổi chiều Tiêu Dung Ngư không có tiết học, cô kéo Trần Hán Thăng đi dạo dưới những hàng cây ngô đồng Pháp. Đại học Đông Đại vô cùng rộng lớn, lịch sử cũng rất lâu đời, thường xuyên gặp được những toà nhà mà nền gạch ố vàng, ẩn sau đó là câu chuyện xa xưa.

Tiểu Ngư Nhi mặc một chiếc váy dài màu đen, váy dài qua đầu gối, để lộ bắp chân trắng mịn, chân đi một đôi giày da nhỏ màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo len dệt kim, đi "loạt xoạt" trên con đường Văn Lang đầy lá.

"Bộ quần áo này của cậu có vẻ hơi già."

Trần Hán Thăng bình luận.

"Không được ghét bỏ tớ, bây giờ không được, sau này cũng không cho phép."

Tiêu Dung Ngư bĩu môi véo Trần Hán Thăng, sau đó còn nói thêm: "Tớ đã lên năm ba rồi đó, sinh viên năm ba đều mặc như vậy cả."

Trần Hán Thăng cười cười, sinh viên năm ba dường như đều có tâm lý như vậy, bản thân đã là người trưởng thành rồi, cần tiếp nhận cách ăn mặc của người lớn, vậy nên thỉnh thoảng sẽ chuẩn bị một hai bộ quần áo hơn tuổi của mình.

"Như vậy có phải thật sự rất xấu?"

Không bao lâu sau, Tiêu Dung Ngư lại lo lắng hỏi.

Trần Hán Thăng quan sát một chút, Tiêu Dung Ngư thật sự rất xinh đẹp. Cơ bản là cô đã tổng hợp được toàn bộ ưu điểm của đôi tuấn nam mỹ nữ Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh.

Cao 1 mét 68, khuôn mặt trái xoan cổ điển, lúm đồng tiền ngọt ngào, lông mi dài và rậm như cây quạt nhỏ, cả người toát

lên sự tự tin và nhiệt huyết, trong đôi mắt dài mà quyến rũ chỉ có hình ảnh của Trần Hán Thăng.

"Cũng được, không phải quá xấu, tóm lại tớ cũng sẽ không ghét bỏ cậu."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói.

"Hừ!"

Tiêu Dung Ngư không hài lòng với đáp án này, nhẹ nhàng gõ Trần Hán Thăng một cái, sau đó lại không nhịn được nói: "Tiểu Trần, mấy ngày trước cha tớ gọi điện đến, bảo tớ đối xử tốt với cậu một chút."

"Đối xử tốt với tớ một chút là thế nào?"

Trần Hán Thăng không hiểu ý đồ của Tiêu Dung Ngư, vì vậy hỏi lại một câu.

"Ông ấy bảo tớ an ủi cậu, đừng vì cậu phá sản mà thay đổi thái độ."

Tiểu Ngư Nhi nói tới đây, còn tức giận khịt khịt mũi: "Cha cũng quá coi thường tớ rồi, lúc chúng ta xác định quan hệ, cậu còn chưa có tiền đấy!"

Trần Hán Thăng xấu hổ cười cười, thật ra hắn muốn hỏi, "xác định quan hệ" trong lòng Tiêu Dung Ngư rốt cuộc là lúc nào.

Lần đầu tiên hôn cô?

Hay là lần đầu tiên sờ cô?

Hoặc là lần đầu tiên trêu chọc cô?

…

Tóm lại hẳn là đã từ lúc trước rất lâu rồi, nếu đã là lúc mình chưa có tiền, vậy có thể là năm nhất đại học.

“Cô ấy xác định mối quan hệ này cũng sớm thật.”

Trần Hán Thăng nghĩ trong lòng, nhưng mà hắn không dám nói ra.

Ngày kỷ niệm vốn là chuyện nhỏ, nhưng mà nếu nhớ nhầm ngày, thì chính là vấn đề lớn.

Trần Hán Thăng lo lắng Tiêu Dung Ngư tiếp tục tra hỏi đến cùng, cố ý chỉ vào một cửa hàng đồ ngọt phía trước rồi chuyển đề tài: “Đi thôi, tớ đưa cậu đi ăn đồ ngọt.”

“Không đi.”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, cho dù trong mắt cô cũng rất lưu luyến, nhưng mà vẫn kiên quyết kéo Trần Hán Thăng xoay người: “Bây giờ tớ không muốn ăn đồ ngọt, giảm cân!”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng sờ sờ thắt lưng mảnh khảnh của Tiêu Dung Ngư, không nói gì.

Ở điểm này, dường như Tiêu Dung Ngư cũng giống với Thẩm Ấu Sở. Các cô đều đang dùng cách của bản thân giúp Trần Hán Thăng “tiết kiệm tiền”, hoặc cố tình tránh một số mặt hàng tiêu dùng không cần thiết.

Quả thật có chút ngây thơ, nhưng mà cũng rất cảm động, đây là dấu vết năm tháng của các cặp đôi sinh viên.

Nhiều năm về sau, có lẽ Trần Hán Thăng cũng có thể từ từ nhớ lại.

Chương 469: Bạn thân của tớ, bạn từ thuở nhỏ của cậu

Sau khi trở lại Đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư chuẩn bị dẫn Trần Hán Thăng đến căn tin ăn cơm. Lúc đợi Biên Thi Thi ở dưới ký túc xá, Tiểu Ngư Nhi đột nhiên hỏi: "Tiểu Trần, cậu cảm thấy Biên Thi Thi thế nào?"

"Cậu ấy?"

Suy nghĩ của Trần Hán Thăng thay đổi rất nhanh, lập tức bắt đầu dìm hàng: "Tính cách Biên Thi Thi cũng không tệ lắm, nhưng mà ngoại trừ điều này, cậu ấy đúng là không còn gì khác. Lông mày rậm như Shin cậu bé bút chì, chân hơi vòng kiềng, trên mặt còn có lỗ thủy đậu còn sót lại. Nếu cậu ấy không phải là bạn thân của cậu, tớ còn chẳng muốn nhìn thêm một cái…"

Thật ra Biên Thi Thi vẻ ngoài thanh tú, dáng người cũng không tồi.

Nhưng mà khi bạn gái đột nhiên hỏi bạn trai, bạn thân của mình trông như thế nào, đáp án lúc này của Trần Hán Thăng chính là đáp án tiêu chuẩn.

Đầu tiên là khẳng định tính cách của người bạn thân này, tiếp theo bôi nhọ vẻ ngoài của bạn thân một cách khoa trương, thể hiện bản thân không hề có ý gần gũi với cô ấy.

Trần Hán Thăng vừa nói vừa nhìn chằm chằm cửa ký túc xá, chỉ cần Biên Thi Thi xuất hiện hắn sẽ lập tức câm miệng.

Người từng trải giống như Trần Hán Thăng, cơ bản là sẽ không cho đương sự cơ hội "vô tình nghe được".

Tiểu Ngư Nhi sửng sốt một lúc, nửa ngày sau mới ngây ngốc nói: "Cậu đang nói bậy bà gì đó, Thi Thi cũng rất xinh đẹp mà, tớ chỉ là muốn hỏi xem, cậu ấy có hợp với Vương Tử Bác không?"

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm hóa ra không phải là đang thử mình, nhưng mà Biên Thi Thi và Vương Tử Bác có quan hệ gì chứ, hai người có bắn đại bác cũng không tới.

"Hai người bọn họ nhất định không hợp, một tên quê mùa như Vương Tử Bác, còn tố chất của Biên Thi Thi lại tốt biết bao nhiêu."

Xác định Tiêu Dung Ngư không phải nhắm vào mình, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng nói sự thật.

Tiểu Ngư Nhi oán giận đánh Trần Hán Thăng: "Sao cậu nhìn ai cũng không vừa ý vậy, thật ra Tử Bác cũng rất tốt, Đại học Lý công Kiến Nghiệp thuộc 211, còn từng phụ trách nghiệp vụ chuyển phát nhanh của mấy trường đại học, tính cách cũng rất hiền lành."

"Hiền lành thì có ích gì."

Trần Hán Thăng cười cười: "Cậu cũng chưa hỏi ý kiến của Biên Thi Thi mà."

Tiêu Dung Ngư nhỏ giọng nói, ánh mắt toát ra vẻ hạnh phúc: "Cậu ấy rất hâm mộ trải nghiệm tình cảm của chúng ta, Thi Thi luôn cảm thấy nếu như lên đại học không yêu đương một lần, giống như cuộc đời thiếu đi cái gì đó."

Trần Hán Thăng nghe thấy lại xấu hổ.

Tình cảm của mình và Tiểu Ngư Nhi, thật ra không trong sáng chút nào, có chỗ nào đáng hâm mộ chứ.

Vả lại, Vương Tử Bác làm một tên si tình theo đuổi lâu như vậy, nếu không phải vì vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Ngư Nhi, thậm chí Trần Hán Thăng còn muốn hỏi xem cô ấy oán giận Biên Thi Thi cái gì mà lại lừa bạn thân của mình xuống hố lửa như vậy.

"Ở Đại học Đông Đại không có ai theo đuổi cậu ấy sao?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Không có, thật ra cả ký túc xá của bọn tớ đều rất kỳ lạ."

Tiêu Dung Ngư nghiêng người, vẻ mặt ngờ vực: "Lúc cậu ấy học đại học năm nhất còn có không ít nam sinh tỏ tình, nhưng mà bắt đầu vào năm hai, những nam sinh đó giống như đột nhiên biến mất vậy."

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng, vào năm hai Tiêu Dung Ngư chuyển đến khu đại học Tiên Ninh, Biên Thi Thi cả ngày trộn lẫn với hoa khôi Đại học Đông Đại, vô tình đã bị biến thành lá cây rồi.

"Đổi lại nếu mình là nam sinh Đại học Đông Đại, nhất định cũng sẽ tỏ tình với Tiêu Dung Ngư."

Trần Hán Thăng yên lặng nói thầm trong lòng.

"Đợi đến lúc cậu ấy tốt nghiệp sẽ tốt thôi."

Trần Hán Thăng an ủi nói, nữ sinh có trình độ học vấn như Biên Thi Thi, một khi đã ra ngoài xã hội, lại làm một công việc tốt, số nam sinh theo đuổi cô cũng sẽ không ít hơn một lớp.

"Tớ mặc kệ, Thi Thi là bạn tốt của tớ, tớ không muốn cậu ấy chứa đựng sự thất vọng mà tốt nghiệp."

Tiêu Dung Ngư trước tiên tùy hứng một chút, lại làm nũng lắc lắc cánh tay Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, cậu cứ giúp đỡ nói một câu thôi."

Lúc hai người đang giằng co, Biên Thi Thi đi ra từ ký túc xá. Tính cách của cô ấy cũng tương đối thoải mái, cười chào hỏi với Trần Hán Thăng: "Trần Hán Thăng, chào buổi tối."

Trần Hán Thăng gật đầu đáp lại, làm bộ không thấy ánh mắt ám chỉ của Tiêu Dung Ngư, lấy điện thoại ra giả bộ trả lời tin nhắn.

Tiêu Dung Ngư không có cách nào, chỉ có thể kéo kéo Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, không phải vừa rồi cậu có việc cần nói với Thi Thi sao?"

"À, tớ quên rồi."

Trần Hán Thăng bình tĩnh gạt đi.

"Không được, cậu phải nhớ ra!"

"Tớ thật sự quên rồi."

"Trần! Hán! Thăng!"

"Được rồi, tớ nhớ ra rồi."

Trần Hán Thăng thở dài, nói với Biên Thi Thi đang buồn bực: "Tớ có một người bạn, nó… thôi bỏ đi, nó không xứng đâu."

Trần Hán Thăng cũng thấy xấu hổ khi giúp Vương Tử Bác khoe khoang, điều này lại làm Tiêu Dung Ngư tức giận, cuối cùng vẫn là cô chính thức giới thiệu Vương Tử Bác, hơn nữa còn nói: "Tử Bác tốt lắm, lúc Tiểu Trần ở cạnh cậu ấy, tớ hoàn toàn không cần lo lắng."

Đại khái trong lòng mỗi người bạn gái, bạn trai đều có một người anh em tốt "đáng để tin tưởng", cái mác xã hội của người anh em này chính là "thành thật, trung thành, sẽ không nói dối".

Trong hoàn cảnh bình thường, bạn trai ở cạnh cậu ấy, bạn gái luôn thấy yên tâm.

Nhưng mà sự thật ra, nguyên nhân chính là vì người anh em này tương đối "thành thật", vì vậy số lần tạo chứng cứ giả nhiều nhất, bao nhiêu lần Trần Hán Thăng nói dối, bấy nhiêu lần có bóng dáng Vương Tử Bác nối giáo cho giặc.

Biên Thi Thi nghĩ nghĩ rồi nói lẩm bẩm: "Tử Bác cũng được, đại học cũng không tồi, đã đi làm thêm năng lực hẳn là cũng không thiếu, cảm giác cũng tương đối có trách nhiệm…"

Trần Hán Thăng càng nghe càng giật mình, trong lòng người khác Vương Tử Bác lại có hình tượng như vậy sao, nhưng tại sao trong lòng mình chính chỉ hai chữ "thằng ngốc" nhỉ?

"Nhưng mà thôi bỏ đi, tớ và Vương Tử Bác nhất định là không hợp."

Cuối cùng Biên Thi Thi vẫn từ chối: "Tính cách cậu ấy quá đơn điệu, nếu hai người không có chuyện để nói, chắc tớ sẽ phát điên mất."

"Đúng vậy đó."

Trần Hán Thăng nhanh chóng phụ họa: "Ngoài tính cách khá nhàm chán, bộ dạng nó cũng xấu, ngoại hình kiểu này không dẫn theo ra ngoài nổi, tớ cũng thấy xấu hổ khi làm bạn với nó."

"Phì."

Nghe Trần Hán Thăng nói đến giá trị nhan sắc, Biên Thi Thi không nhịn được cười.

Trần Hán Thăng rất bối rối: "Đây là lời nói thật đó, Vương Tử Bác rất xấu, Biên Thi Thi cậu đang cười cái gì?"

Biên Thi Thi mím môi không nói lời nào, vẫn là Tiểu Ngư Nhi liếc Trần Hán Thăng: "Tử Bác quả thật không coi là đẹp trai, nhưng cậu có tư cách gì mà nói chứ, cũng tám lạng nửa cân thôi."

"Cậu đùa à?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, mắt của Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi bị mù từ khi nào vậy.

Rõ ràng mỗi lần mình soi gương, soi một hồi cũng luôn cảm thấy, mẹ nó cái miệng này, mẹ nó cái mũi này, mẹ nó đôi mắt này, đúng là con mẹ nó đẹp trai!

…

Sau khi ăn xong, Tiêu Dung Ngư đề nghị đến Đại học Lý công Kiến Nghiệp tìm Vương Tử Bác. Trần Hán Thăng biết cô "tà tâm chưa bỏ", nhưng mà giữa hai trường đi lại cũng mất hơn 20 phút, vừa hay có thể giúp cho việc tiêu hóa.

Vì vậy, Tiêu Dung Ngư đi ở giữa, cô một tay kéo Trần Hán Thăng, một tay kéo Biên Thi Thi, lần theo ánh trăng của khu đại học, lan tỏa tiếng cười sảng khoái trong gió thu mát mẻ.

Sau khi tới Đại học Lý công Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng gọi điện thoại cho Vương Tử Bác, hỏi vị trí của thằng bạn.

"Tao ở cửa hàng thu nhận đồ của Hỏa Tiễn 101." Vương Tử Bác trả lời.

Trần Hán Thăng hơi khó hiểu: "Không phải mày đã từ chức rồi à, còn đến đó làm gì?"

"Hoàng Tuệ bỏ quên sơ yếu lý lịch và tài liệu ở đây."

Vương Tử Bác trầm giọng nói: "Cô ta đến đây lấy, tao phụ giúp thu dọn một chút."

"Thu dọn cái con khỉ!"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, loại chuyện nhu nhược như vậy cũng chỉ có thằng bạn thân từ thuở nhỏ của mình làm được, nếu là mình thì đã sớm không thèm để ý rồi.

"Đúng rồi, Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi cũng ở đây, bọn tao đến thẳng cửa hàng thu nhận của Hỏa Tiễn 101."

Trần Hán Thăng nói nhỏ một câu, Vương Tử Bác nghe xong rất hoảng hốt: "Sao các cậu ấy lại đến, nếu nhìn thấy sẽ rất mất mặt."

"Mất mặt cái gì chứ."

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: "Mày thể hiện đàn ông một chút là được rồi."

…

Tại điểm thu gom chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101, Trần Hán Thăng nhìn thấy Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ.

Giữa bọn họ không có giao lưu gì, Hoàng Tuệ vứt đồ đạc của mình vào trong một cái rương.

"Tiểu Trần, Tiểu Ngư Nhi."

Vương Tử Bác đi tới chào hỏi, sau đó khách sáo gật đầu với Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi rất muốn chửi thề, hai chữ "Thi Thi" thật sự rất khó nói ra sao?

Hoàng Tuệ cũng nhìn thấy Trần Hán Thăng, động tác của cô ta hơi ngừng lại, đánh giá Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi một chút, tiếp tục im lặng không lên tiếng mà thu dọn.

Một chiếc xe Crown đậu ở cổng, có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi dựa vào cửa xe hút thuốc, Hoàng Tuệ thu dọn đồ đạc xong thì bỏ vào cốp sau xe Crown.

Vương Tử Bác nhìn thấy chiếc Crown này, ánh mắt có cảm giác tức giận.

Người đàn ông này vốn rất hững hờ, anh ta không thèm để ý phản ứng của Vương Tử Bác.

Nhưng mà, sau khi anh ta nhìn thấy góc nghiêng mặt của Tiêu Dung Ngư dưới ánh đèn đường, đột nhiên dập tàn thuốc đi tới.

"Các em cũng là sinh viên Đại học Lý Công à?"

Người đàn ông này lấy ra tấm danh thiếp, nho nhã lễ độ đưa đến: "Tôi là giám đốc tiếp thị của công ty Long Đằng, Tống Nghĩa Tiến, có thể làm quen một chút."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: "Anh trai, anh muốn bắt chuyện với mấy em gái đẳng cấp như này thì Crown cũng thường thôi, không có một chiếc Mercedes-Benz thì đúng là không biết ngượng… chao ôi!"

Tiêu Dung Ngư không cho Trần Hán Thăng ba hoa cái miệng, hung hăng nhéo một cái vào ngực hắn.

"Hì hì."

Trần Hán Thăng không nói gì thêm, trên mặt đầy vẻ khinh thường.

Danh thiếp vừa ấy ra, Tống Nghĩa Tiến không tiện thu hồi lại, anh ta liếc Trần Hán Thăng một cái, quay qua đưa cho Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi cũng không muốn nhận, nhưng mà cô ấy không có bạn trai có thể dựa vào như Trần Hán Thăng. Lúc cô ấy đang do dự, Trần Hán Thăng lại la lớn: "Tử Bác, có một tên ngốc muốn đưa danh thiếp cho bạn gái mày đây này!"

Đột nhiên, một tiếng quát giận dữ bị kìm nén truyền đến.

“Cút ngay, đừng làm phiền bạn gái tôi!”

Người lên tiếng, đúng là Vương Tử Bác đã kìm nén cơn giận nửa ngày.

…

Chương 470: Phụ nữ cặn bã là chất xúc tác giúp nam sinh trưởng thành

Sau khi Vương Tử Bác nói ra những lời này, ba người sửng sốt ngay tại chỗ.

Đầu tiên là bản thân Biên Thi Thi, cô ấy giật mình, ngơ ngác nhìn Vương Tử Bác.

Thứ hai là Tiêu Dung Ngư. Tiêu Dung Ngư thì phản ứng lại, thì thầm với Trần Hán Thăng: "Tử Bác có da mặt dày như cậu từ khi nào vậy?"

Cuối cùng là Hoàng Tuệ, thật ra Hoàng Tuệ là người kinh ngạc nhất.

Trước không nói về trường học hay chuyên ngành của Biên Thi Thi, chỉ xét về ngoại hình thôi thì rõ ràng Biên Thi Thi nổi trội hơn Hoàng Tuệ về mọi mặt, một cô gái như vậy ở bên cạnh Trần Hán Thăng, chuyện này không có gì ngạc nhiên cả.

Ngay cả khi Trần Hán Thăng hết tiền, vẫn có vài cô gái xinh đẹp ở bên cạnh hắn, Hoàng Tuệ cho rằng đó là điều bình thường.

Nhưng nghe nói đây là bạn gái của Vương Tử Bác, ngay cả cái mũi của Hoàng Tuệ cũng nhìn không ra mũi, miệng cũng không ra miệng…

Dù chưa bao giờ cô ta thừa nhận mối quan hệ của mình với Vương Tử Bác, nhưng cô ta cũng chưa bao giờ để Vương Tử

Bác ở trong lòng, vậy nên khi Vương Tử Bác đề cập đến chuyện chia tay, Hoàng Tuệ đã lập tức đồng ý ngay.

Nhưng ai có thể ngờ Vương Tử Bác cũng là một tên khốn nạn, chỉ sau khi "chia tay" được vài ngày đã lập tức cặp kè với một cô gái xinh đẹp như vậy?

Hoàng Tuệ tự nhiên có cảm giác bản thân bị xúc phạm và bị lừa dối.

Tất nhiên, cô ta chưa bao giờ nghĩ đến việc bản thân mình mang theo "Hoàng Quan Nam" đến đây đã tạo ra kích thích gì cho Vương Tử Bác.

"Hai người đã quen biết nhau từ lâu rồi nhỉ?" Vẻ mặt Hoàng Tuệ lạnh lùng hỏi.

Vương Tử Bác vừa rồi còn hờn dỗi, nhưng Hoàng Tuệ lại không hề để ý tới cậu ấy, "Hoàng Quan Nam" cũng chưa từng nhìn thẳng cậu ấy, trong lòng của cậu vừa đau khổ vừa tủi thân.

Vậy nên khi Trần Hán Thăng đã dặn dò trước, Vương Tử Bác biết rõ mình sai nhưng vẫn tự cao tự đại nói ra câu đó.

Sau câu nói ấy, miệng của cậu thì sảng khoái nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, thật ra cậu ấy không thân quen với Biên Thi Thi.

Nhưng đối mặt với sự chất vấn của Hoàng Tuệ, Vương Tử Bác cảm thấy rất bất bình, không hiểu sao cậu lại muốn "cứng rắn" một lần.

Đúng lúc Trần Hán Thăng và những người khác đứng ngoài cửa, không thể nghe thấy tiếng trao đổi trong cửa hàng, Vương Tử Bác lẩm bẩm trong cổ họng trả lời: "Quen biết nhau hơn một năm rồi."

Vương Tử Bác thực sự không nói dối, lần đầu tiên cậu ấy gặp Biên Thi Thi, đúng thật là một năm trước.

“Ha ha, bảo sao.”

Hoàng Tuệ quả nhiên hiểu lầm, cô ta dựa theo logic của mình để suy diễn Vương Tử Bác, không nhịn được cười lạnh một cái: “Quả nhiên đàn ông không có ai là tốt cả, ăn trong bát, nhìn trong nồi, đồ khốn nạn!”

Đây là lần đầu tiên trong đời Vương Tử Bác bị chửi là “khốn nạn”, cậu ấy cảm thấy rất xấu hổ, cũng không biết Tiểu Trần bình tĩnh tiếp nhận danh hiệu mang tính xúc phạm này như thế nào.

Bên dưới, khi Hoàng Tuệ đang thu dọn đồ đạc thì luôn có tiếng “ding ding dong dong” vang lên, như thể đang cố ý trút giận.

Cô ta cảm thấy có rất nhiều thứ dường như đã định trước.

Vương Tử Bác kiếm được khoảng trăm nghìn tệ khi làm công việc bán thời gian, trong đó có ít nhất chín mươi nghìn tệ đã chi cho Hoàng Tuệ, mà giới hạn lớn nhất chỉ là nắm tay nhau, nhưng trong bữa tiệc ăn mừng đêm đó, Hoàng Tuệ đã uống quá nhiều, không biết trăng sao gì mà đi phát sinh quan hệ với Vương Tử Bác.

Thực ra lúc đó Hoàng Tuệ cũng không quan tâm, cô ta không phải gái mới lớn, cũng đã từng sống chung với Triệu Chính rồi, Vương Tử Bác thì càng ngày càng đi lên trong Hỏa Tiễn 101, chắc chắn đang có vị trí quan trọng, Hoàng Tuệ thậm chí còn nghĩ đến việc có nên nói chuyện đàm phán với Vương Tử Bác thật tốt một lần hay không.

Nhưng thật không may là trong vòng có vài ngày thôi mà Trần Hán Thăng đã phá sản.

Trên thực tế, nếu Trần Hán Thăng phá sản sớm hơn hai ngày, Vương Tử Bác sẽ không bao giờ lên được giường của Hoàng Tuệ.

Mọi thứ dường như là âm mưu do "ai đó" thiết kế.

Trần Hán Thăng phá sản, cuối cùng cô ta cũng phải chia tay với Vương Tử Bác thôi, nhưng nhất định phải đến đây một lần trước khi chia tay, coi như cô ta đang cố ý giúp Vương Tử Bác thu hồi chút tiền lãi.

Hoàng Tuệ không dám suy nghĩ nhiều nữa, cô ta cho rằng đó là sự sắp xếp của Thượng đế.

Buổi gặp mặt hôm nay, có lẽ là bởi vì Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ đã ở bên nhau quá lâu rồi, nên tình huống duy nhất có phần đặc sắc là cả hai chẳng thượng cẳng chân, hạ cẳng tay nhau gì cả, sau khi Hoàng Tuệ thu dọn đồ đạc xong, cô ta cầm hộp lên, không nói lời nào tự rời đi.

Mang danh nghĩa là "Hoàng Quan Nam" -Tống Nghĩa Tiến chủ động chào hỏi, anh ta vỗ vỗ vào lưng Hoàng Tuệ để an ủi.

Vương Tử Bác bước ra khỏi cửa hàng, từ từ nhìn Tống Nghĩa Tiến, Hoàng Tuệ và Biên Thi Thi.

"Có phải các cậu đang cố ý nhắm vào tôi không?"

Có lẽ là trong lòng vẫn còn tức giận, khi đi ngang qua Biên Thi Thi, Hoàng Tuệ đột nhiên hỏi.

Biên Thi Thi không hiểu khúc mắc trong đó, vẻ mặt bày tỏ sự khó hiểu.

Cuối cùng Trần Hán Thăng đi tới với nụ cười trên môi: "Không có việc gì, chúng tôi trịnh trọng tuyên bố, đây chỉ là một cuộc diễn tập đơn giản, không nhằm vào bất kỳ tổ chức hay cá nhân nào."

"Hừ!"

Hoàng Tuệ không có cách nào đối phó với Trần Hán Thăng, nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy, có lẽ sẽ bị Trần Hán Thăng khịa và chế giễu thậm tệ hơn, cô ta quyết định ngồi vào xe để "Hoàng Quan Nam" lái rời đi.

Còn sót lại vài người trẻ tuổi mắt đối mắt nhìn nhau.

Trần Hán Thăng không để ý chút nào, hắn cũng cẩn thận quan sát điểm thu nhận Hỏa Tiễn 101 của Đại học Khoa học tự nhiên Kiến Nghiệp.

Sau khi Thâm Thông mua lại Hỏa Tiễn 101 thì đã rất nỗ lực để làm nổi bật thêm bối cảnh thị trường, trước đây Hỏa Tiễn 101 là điểm thu nhận được thành lập bởi một số trường đại học, bây giờ Thâm Thông đang dần hoàn thiện nó và cố gắng thành lập một điểm thu nhận cố định trong mỗi trường Đại học.

Bằng cách này, không chỉ có độ bao phủ lớn hơn, mà các công ty hậu cần khác không có tư cách để cạnh tranh với Thâm Thông trên thị trường Đại học nữa.

"Chuyển phát nhanh đúng là thứ đốt tiền mà, chỉ cần thực hiện bước này thôi là tốn biết bao là tiền."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm may là mình đã bán được nó sớm, nếu không nó chắc chắn sẽ hiện nguyên hình sau ba bốn năm nữa, bây giờ đổi ra tiền mặt là lựa chọn phù hợp nhất.

Chỉ với mức giá này thì năm mươi lăm triệu quả thực không quá cao, nhưng Hỏa Tiễn 101 trong tay Thâm Thông thì có thể kiếm được rất nhiều năm mươi lăm triệu mỗi năm.

"Vẫn tưởng nhớ nó à?"

Vương Tử Bác không biết đi tới từ lúc nào, cậu rút ra một điếu thuốc đưa cho Trần Hán Thăng.

Trong gió thu, bộ dáng của Vương Tử Bác trông thật cô đơn và bùi ngùi.

Trần Hán Thăng không muốn bị xoay vòng vòng nên nhìn cậu ấy hỏi: "Đừng giả bộ ở đây nữa, mày đã xin lỗi Biên Thi Thi chưa?"

"Hả?"

Vương Tử Bác lập tức trở nên căng thẳng: "Chuyện này không thể để nó đi vào dĩ vãng sao? Cô ấy cũng không yêu cầu tao phải xin lỗi mà, sau này tao sẽ cố gắng gặp mặt Biên Thi Thi càng ít càng tốt."

Trần Hán Thăng mỉm cười, thực ra đây là phản ứng bình thường của một người lương thiện, nếu chuyện này đổi lại là hắn, hắn sẽ đi xin lỗi Biên Thi Thi ngay lập tức, sau đó mập mờ thử lòng Biên Thi Thi.

Chỉ cần cô ấy có chút hứng thú với hắn, thì cô ấy sẽ nhanh chóng lộ cảm xúc rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp thu xếp việc đi ăn, đi mua sắm, đi xem phim với hắn.

"Hay là vẫn nên đi nói lời xin lỗi nhỉ?"

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Vì mày mà người ta nguyện làm lá chắn một lần đấy."

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, vẫn là bước tới xin lỗi Biên Thi Thi.

Lời xin lỗi thật lòng là lời xin lỗi không quay đầu, cậu chỉ nói: "Xin lỗi, tớ không nên nói lời bừa bãi, xin hãy tha thứ cho tớ…"

Lúc Vương Tử Bác nói chuyện thì cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ, giọng điệu lắp ba lắp bắp.

Biên Thi Thi không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể xua xua tay không để tâm, sau đó đưa Tiêu Dung Ngư trở lại Đại

học Đông Đại.

Vương Tử Bác nhìn bóng lưng Biên Thi Thi rời đi, trên mặt thoáng qua một tia phiền lòng.

Trần Hán Thăng cười hỏi: "Thấy Biên Thi Thi thế nào, điều kiện của cô ấy tốt lắm đấy."

"Vì điều kiện của cô ấy quá tốt nên tao không xứng chút nào."

Vương Tử Bác rất tự giác: "Biên Thi Thi thoải mái trở thành hoa khôi trong trường học toàn hòa thượng như Đại học Lý công Kiến Nghiệp."

"Chính vì là như thế, nên các chuyên gia đề nghị mày nên tiếp tục theo đuổi Hoàng Tuệ." Trần Hán Thăng nửa thật nửa giả nói.

"Mày đừng có coi tao là trò cười."

Vương Tử Bác tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống: "Chị Tiểu Tuệ… Hoàng Tuệ đã có bạn trai rồi, tao cũng không phải là thằng cặn bã, không muốn đi đập chậu cướp hoa."

Cậu ấy khá nghiền ngẫm về từ "thằng cặn bã" này.

"Cái này có gì đâu, chỉ là thay đổi cách gọi thôi mà."

Trần Hán Thăng trêu đùa, nói tiếp: "Nếu như nói là, mày yêu bạn gái của người khác, mọi người đều cho rằng mày là đồ khốn nạn, nhưng nếu cô gái mày yêu cuối cùng lại trở thành bạn gái của người khác, có phải mày sẽ rất đáng thương hay không?"

"Tao, đệt?"

Vương Tử Bác kinh ngạc đến mức nghẹn họng trân trối nhìn Trần Hán Thăng.

Hai người ngồi dưới đất nói chuyện chém gió, lại hút thêm vài điếu thuốc, lúc này Trần Hán Thăng mới phát hiện, tư thế hút thuốc nhả khói của Vương Tử Bác càng ngày càng điêu luyện.

"Sau khi trải qua "lễ rửa tội" với Hoàng Tuệ, cuối cùng cũng trưởng thành rồi." Trần Hán Thăng thầm nghĩ.

…

Chương 471: Bạch nguyệt quang và bảo bối cùng nhau trưởng thành!

“Tiểu Ngư Nhi, cậu có thấy bộ dáng vừa rồi của Vương Tử Bác không?”

“Trời ơi, cậu ta lấy tớ làm lá chắn, lúc xin lỗi còn ngại ngùng.”

“Tớ thực sự tức giận, nhưng tức giận hơn chính là lúc vừa rồi tớ không có đánh trả cậu ta. “

.....

Trên đường từ đại học Lý công Kiến Nghiệp trở về đại học Đông Đại, Biên Thi Thi vẫn lải nhải không ngớt, còn hối hận vì sao vừa rồi lại trực tiếp rời đi.

“Được rồi được rồi, trước kia khi tớ cãi nhau với Tiểu Trần, cũng thường xuyên cảm thấy mình lúc đó không hành động tốt.”

Tiêu Dung Ngư an ủi bạn thân của mình, còn nói ra chuyện đáng xấu hổ của mình chọc Biên Thi Thi vui vẻ: “Buổi tối tớ nằm trên giường càng nghĩ càng tức, nhịn không được khóc òa lên. “

“Sau đó thì sao? “

Biên Thi Thi quả nhiên rất có hứng thú, hiện tại cô ấy cảm thấy mình rơi vào tình huống như vậy, đáng lẽ ra lúc ấy cô ấy nên lạnh lùng nói với Vương Tử Bác: “Lần sau chuyện này

anh tự mà giải quyết, nếu có lần sau, nhất định tôi giết chết anh!”

“Sau đó, tớ đánh thức cậu ấy dậy lúc nửa đêm, bắt cậu ấy phải dỗ tớ. “

Tiêu Dung Ngư xấu hổ cười: “Nhưng kỳ lạ là, sau khi Tiểu Trần nhận điện thoại, tớ chỉ cần nghe được giọng nói mơ mơ màng màng của cậu ấy, mọi tức giận trong lòng lập tức tiêu tan, hơn nữa còn cảm thấy vừa rồi thật ngốc nghếch, vốn chỉ là một chút chuyện nhỏ mà. “

“Được rồi, được rồi. “

Biên Thi Thi không vui: “Ban đầu thì mắng chửi, cuối cùng lại cho cậu có cơ hội thể hiện tình cảm, lát nữa cậu phải mời tớ ăn bánh su kem của McDonald’s.”

“Không thành vấn đề! “

Tiêu Dung Ngư đồng ý ngay lập tức, nhưng lại thêm một câu: “Lát nữa tớ mời cậu ăn thôi, còn tớ không ăn đâu. “

Biên Thi Thi cảm thấy kỳ quái hỏi: “Làm sao hả, cậu bỏ đồ ngọt rồi?”

“Không, tớ vẫn rất muốn ăn đồ ngọt. “

Tiêu Dung Ngư nhìn cửa hàng McDonald’s ven đường, trong mắt có một chút hy vọng, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Công việc kinh doanh của Tiểu Trần phá sản. Mặc dù không có nợ nần, nhưng trong lòng cậu ấy cũng không dễ chịu. Nếu tớ vẫn tiêu xài như trước, tớ luôn cảm thấy rất có lỗi với cậu ấy. “

“Thế nên, tớ muốn cùng Tiểu Trần đồng cam cộng khổ! “

Tiểu Ngư Nhi nói xong, ánh mắt cong cong như trăng rằm cười rộ lên, nhưng ở trong mắt Biên Thi Thi, cô ấy lại bắt đầu cảm thấy c

“Mẹ kiếp, đừng lấy tình yêu ngọt ngào kia của cậu dụ dỗ tớ. Ý chí của tớ không mạnh như vậy, nếu tớ thật sự cùng Vương Tử Bác yêu đương, tớ sẽ cảm thấy có lỗi với chiều cao 166cm của mình. “

Biên Thi Thi thật ra là một người bạn rất tốt, cô ấy nhìn thấy Tiêu Dung Ngư không ăn, một bên oán giận một bên quay đầu trở về trường học.

“Cám ơn Thi Thi ~”

Tiêu Dung Ngư cũng không biết vì sao lại muốn cảm ơn cô ấy, tóm lại cảm thấy có một người bạn thân như vậy thật tốt.

“Đừng cảm ơn tớ. Sau khi công ty luật chính thức thành lập, tớ chờ ngày trở thành cánh tay phải của giám đốc Tiêu. “

“Nói đến công ty luật, trung tâm thương mại quốc tế bên kia trang trí không biết thế nào, ngày mai chúng ta kéo sư tỷ Cao cùng sư tỷ Dịch, cùng đi bên kia xem một chút đi. “

.....

Trung tâm Thương mại Quốc tế nằm ở đầu phố mới, xây dựng trung tâm thương mại CBD.

“Trước khi phá sản”, Trần Hán Thăng đã huy động toàn bộ số tiền cuối cùng để thuê văn phòng rộng khoảng 200 mét vuông, giao nó cho một công ty thiết kế để thực hiện cải tạo quy mô nhỏ.

Ngày hôm đó Cao Văn dẫn theo ba luật sư chuyên nghiệp tới “đàm phán”, ban đầu ý tưởng của cô ta là hợp tác với Tiêu Dung Ngư, quyền lợi và nghĩa vụ hai bên chia đều, nhưng Trần Hán Thăng mạnh mẽ can thiệp, không chỉ bao trọn tiền thuê nhà, vốn đăng ký, thậm chí kêu gọi tài nguyên kỹ thuật đều có giáo sư Tôn Bích Dư ủng hộ.

Đối mặt với thái độ "Anh thích làm hay không thì tùy, tóm lại chúng tôi có thể kéo thêm người vào đội ngũ bất cứ lúc nào", Cao Văn và bạn học Dịch Na thương lượng một chút, quyết định vẫn ở lại.

Không chỉ bởi vì tham gia vào việc thành lập công ty luật rất hợp sở thích của Cao Văn, mà vụ kiện xuyên quốc gia của giáo sư Tôn, tuy rằng rất khó khăn, nhưng Cao Văn cảm thấy chuyện này là vấn đề đạo đức chính nghĩa, đòi lại công lý cho phụ nữ trong nước, ngoài ra cũng là cơ hội để tạo dựng tên tuổi trong ngành, không nên cứ như vậy bỏ lỡ.

"Nhìn từ tầng 18, ai cũng là một con kiến trong đám đông. "

Cao Văn và Dịch Na đến văn phòng trước, cô ta đứng trước cửa thủy tinh trong suốt, lặng lẽ nhìn chăm chú vào những bóng người đang di chuyển phía dưới.

Ngũ quan Dịch Na không phải đặc biệt xinh đẹp, chiều cao cũng chỉ có khoảng 163cm, nhưng tỷ lệ cơ thể rất tốt, thậm chí có thể nói là có chút nóng bỏng.

Cô ta làm công tác pháp lý có tính nghiêm ngặt, nhưng dáng người lại khá quyến rũ, hơn nữa còn đeo một cái kính gọng đen, đem đến một loại ấn tượng tương phản rất mãnh liệt.

"Gần đây, cảm xúc của cậu về cuộc sống dường như nhiều hơn."

Dịch Na nhìn về phía Cao Văn.

"Không sao đâu."

Cao Văn im lặng nửa ngày, đột nhiên hỏi: "Trần Hán Thăng phá sản, cậu biết không? "

Dịch Na "Ừm" một tiếng: "Từ sau khi biết quan hệ giữa Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng, thỉnh thoảng tôi cũng sẽ chú ý đến công ty Phục vụ Hậu cần Hỏa Tiễn 101, một thời gian trước nghe nói bị ép chuyển nhượng tôi cũng rất ngạc nhiên. "

"Trước kia tôi từng tiếp xúc với sư đệ Trần, khi đó cậu ta cố ý không thừa nhận công ty Phục vụ Hậu cần Hỏa Tiễn 101 là sản nghiệp của mình, hơn nữa còn nói rất nhiều tin tức tiêu cực của công ty Phục vụ Hậu cần Hỏa Tiễn 101, tôi còn cảm thấy người này mắt cao hơn đầu. "

Cao Văn cười: "Về sau tôi mới nhận ra cậu ta chỉ trêu chọc chúng tôi, tôi đã nghĩ nam sinh này tuy rằng tuổi còn nhỏ, nói chuyện cũng không đứng đắn, trên thực tế, góc độ nhìn vấn đề của cậu ta chính là không coi chúng ta ra gì."

Dịch Na suy nghĩ một chút, không nói đồng ý hay không đồng ý, chỉ gật đầu nói: "Dù sao khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, nếu không có chỗ hơn người thì không thể trụ được."

"Nhưng cậu ta quá mạnh, tôi vẫn lo lắng sư đệ Trần thường xuyên nhúng tay vào công việc hàng ngày của luật sư."

Cao Văn thở dài một hơi: "Nhưng sau khi cậu ta phá sản, tình huống này có lẽ sẽ không xuất hiện, Tiểu Ngư Nhi tương đối đơn thuần, nhưng cũng rất thông minh, con bé làm giám đốc công ty luật thật ra cũng không tệ lắm. "

Lúc hai người đang trao đổi, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Tiêu Dung Ngư cùng Biên Thi Thi đã đến.

"Wow, đẹp quá. "

Tiêu Dung Ngư nhìn văn phòng trang trí xong, thốt lên.

Trên thực tế, cơ sở hạ tầng trung tâm thương mại quốc tế đã rất tốt, công ty thiết kế đã ngăn cách một số bức tường, làm

một số bố trí cây xanh tinh tế cộng thêm một số đồ nội thất mới.

Ánh sáng mặt trời chiếu qua các cửa sổ kính lớn, toàn bộ không gian cho thấy một bầu không khí trong suốt, hiện đại và năng động.

“Giống như trong phim truyền hình.”

Biên Thi Thi lặng lẽ nói với Tiêu Dung Ngư.

Cô ấy và Tiêu Dung Ngư bây giờ vẫn là sinh viên đại học, thậm chí còn chưa từng thực tập, môi trường văn phòng này đối với các cô mà nói có chút mới lạ lại có chút hưng phấn, kèm theo một chút áp lực.

“Tiểu Ngư Nhi. “

Đợi đến khi tâm tình Tiêu Dung Ngư bình tĩnh lại, Cao Văn đi tới nói: “Chúng ta thảo luận một chút, xác định tên của công ty luật, còn có nghiệp vụ làm việc, phân chia khu vực văn phòng. “

“À, nhiều vậy sao? “

Tiêu Dung Ngư trong lòng có chút trống rỗng, theo bản năng muốn lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Hán Thăng.

Cao Văn lo lắng nhất dạng người “múa rìu qua mắt thợ”, cô ta vội vàng ngăn lại, có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu Ngư Nhi, đây là nội dung chuyên ngành pháp lý, Trần Hán Thăng tới đây cũng không giúp được gì, em phải học cách tự mình quyết định.”

“Đúng vậy, Tiểu Ngư Nhi. “

Thái độ của Dịch Na luôn công bằng không thiên vị: “Ba anh thợ họp lại thành Gia Cát Lượng, chúng ta có bốn người, hơn nữa em là giám đốc công ty luật, chúng tôi luôn ủng hộ quyết định của em. “

Biên Thi Thi không dám nói chuyện, cô ấy cảm thấy hai vị sư tỷ thật sự nghiêm túc.

Tiêu Dung Ngư nghe lời thuyết phục, ngón tay xinh đẹp lướt qua Nokia một lúc.

Số điện thoại di động của Trần Hán Thăng được đặt thành phím tắt "1", chỉ cần nhấn "1", cô có thể ngay lập tức nghe thấy giọng nói của Trần Hán Thăng.

Nhưng sau khi cô suy nghĩ một chút, cuối cùng đem điện thoại di động cất đi, Tiêu Dung Ngư thở ra một hơi thật dài, hai mắt cũng sáng ngời lên: "Sư tỷ Cao nói rất đúng, em muốn trở thành trợ thủ của Tiểu Trần! "

.....

Thực ra, cho dù hôm nay Tiêu Dung Ngư gọi điện thoại, Trần Hán Thăng cũng không có biện pháp chạy tới ngay lập tức.

Hắn đang dẫn Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đi dạo quanh trung tâm Thương mại Nghĩa Ô ở khu đại học Giang Lăng.

"Nếu quán trà sữa muốn mở chi nhánh, địa chỉ nên chọn ở đâu?"

Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi một câu.

"Quán trà sữa chuẩn bị mở chi nhánh sao? "

Hồ Lâm Ngữ vẻ mặt kinh ngạc, chẳng lẽ Trần Hán Thăng lại muốn khởi nghiệp?

Thẩm Ấu Sở cũng chớp chớp mắt nhìn Trần Hán Thăng, cô theo thói quen nghe theo mệnh lệnh.

"Cậu đã học lý thuyết kinh tế tớ nói chưa? Cậu đã làm với công ty Phục vụ Hậu cần Hỏa Tiễn 101, mà hiện tại đã quan sát và nghĩ đến mở rộng quán trà sữa?"

Trần Hán Thăng nói với Thẩm Ấu Sở: “Trước tiên tớ gợi ý các cậu điểm mấu chốt, mở cửa hàng trà sữa ở khu Thương mại Nghĩa Ô, bởi vì có thị trường đại học cơ bản sẽ không thua lỗ, làm thế nào để lựa chọn cửa hàng thích hợp nhất trong các cửa hàng còn lại, hơn nữa còn viết ra phương án kinh doanh hợp lý, đây là nhiệm vụ trong tuần sắp tới của cậu. “

“Còn cậu thì sao?”

Hồ Lâm Ngữ nhịn không được hỏi.

“Tớ sẽ đi chơi.”

Trần Hán Thăng thản nhiên nói, thật đúng là đi tiệm net.

“Cậu làm người như thế à?”

Hồ Lâm Ngữ có chút bất mãn: “Thật là vô trách nhiệm. “

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, cô cũng thở ra một hơi thật dài, lấy ra một quyển sổ ghi chép, bắt đầu lang thang trên các con đường ở khu Thương mại Nghĩa Ô, gặp được những gì thích hợp sẽ ghi lại những ưu và khuyết điểm để sau này so sánh.

Sau hơn hai năm tích lũy, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư cần phải chuyển đổi kiến thức lý luận thành hành động thực tế rõ ràng.

Quan trọng nhất, Trần Hán Thăng hiện tại đúng lúc có thời gian và vốn liếng.

Vì vậy, bây giờ, không sớm không muộn, vừa vặn thích hợp.

Chương 472: Tiềm lực kinh doanh của "Thẩm đổng" và "Hồ tổng"

Thực tế, nhiệm vụ mà Trần Hán Thăng đưa ra này tương đương với nghiên cứu thị trường, tất nhiên, quy mô tương đối nhỏ, chỉ là một cửa hàng trà sữa mà thôi.

Tuy nhiên, điều này cũng khá khó khăn đối với Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ không có kinh nghiệm nghiên cứu thị trường.

"Không có mẫu thống kê, không có hướng dẫn, cậu ấy để bọn mình thực hành trực tiếp. Nếu bọn mình nghiên cứu sai, thì tất cả lợi nhuận trong một năm sẽ không cánh mà bay hết."

Hồ Lâm Ngữ nhìn Trần Hán Thăng nghênh ngang rời đi chơi game, trong lòng vừa bất mãn, vừa e dè.

Quán trà sữa Ngộ Kiến kinh doanh hơn một năm ở đại học Tài chính, lợi nhuận hiện tại trên sổ sách cũng chỉ có hơn 20 nghìn, Hồ Lâm Ngữ không phản đối Trần Hán Thăng khởi nghiệp lần thứ hai, nhưng hắn cần cẩn thận hơn một chút.

Đây là phản ứng rất bình thường, Tiểu Hồ không giống Trần Hán Thăng đã va chạm với xã hội, trên thương trường xô sóng đẩy gió, còn cùng chủ tịch công ty Thâm Thông - Trình Đức Quân nói chuyện vui vẻ, hiện tại trong tay còn nắm mấy chục triệu vốn lưu động.

Hai người có suy nghĩ hoàn toàn bất đồng, Trần Hán Thăng nghĩ tóm lại mở quán trà sữa ở khu Thương mại Nghĩa Ô nhìn

chung sẽ không lỗ vốn, nếu như vậy thì coi như là cơ hội rèn luyện.

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy Trần Hán Thăng nên tự mình xuất mã, đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Trần Hán Thăng năm đó bắt đầu từ hai bàn tay trắng, với tầm nhìn của hắn nhất định biết nơi nào thích hợp nhất để mở chi nhánh, nhưng hết lần này tới lần khác hắn ném vấn đề này cho hai cô gái sinh viên.

“Nếu không tìm Nhiếp Tiểu Vũ hỗ trợ đi, cô ấy chắc chắn đồng ý. “

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên đề nghị, Nhiếp Tiểu Vũ trong mắt sinh viên đại học Tài chính, đây chính là nhân tài cao cấp chỉ đứng sau Trần Hán Thăng, tự chủ khởi nghiệp NO. 2, làm một bản thống kê thị trường chắc chắn không có vấn đề gì.

“Lâm Ngữ, chúng ta tự mình làm đi. “

Thẩm Ấu Sở suy nghĩ một chút, vẫn là cùng Hồ Lâm Ngữ thương lượng không nên nhờ hỗ trợ từ người khác.

Tính cách của Thẩm Ấu Sở thật sự rất dịu dàng, nhút nhát lại ngây thơ, nhưng hoàn cảnh gia đình khiến cô phải trưởng thành, làm cho cô có tinh thần không sợ khổ cực.

Cho dù là vấn đề vay vốn sinh viên nghèo năm nhất bị từ chối, hay Trần Hán Thăng vì dịch bệnh bị cách ly, bao gồm cả công ty Phục vụ Hậu cần Hỏa Tiễn 101 gần đây “phá sản”, phản ứng của Thẩm Ấu Sở đều thể hiện sự kiên cường khi đối diện với khó khăn.

Có lẽ cô luôn tin rằng ánh nắng mặt trời sẽ chiếu vào cuộc đời của cô.

Cô gái bảo bối không chỉ vì vẻ ngoài nổi bật hay vòng ngực 36D, mà còn vì sức mạnh truyền cảm hứng từ nội tâm

bên trong, đó chính là ngọn đèn giúp cô tỏa sáng.

“Lâm Ngữ ·· · “

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Hồ Lâm Ngữ nhìn Thẩm Ấu Sở, cuối cùng chỉ có thể bất lực nói: “Phục cậu rồi, Trần Hán Thăng bắt cậu đi hái trăng, có phải cậu thật sự muốn bắc thang lên không? “

Tuy nhiên, Tiểu Hồ “đủ nghĩa khí” vẫn cùng Thẩm Ấu Sở đi lang thang quanh khu Thương mại Nghĩa Ô, dọc theo đường đi phàm là cửa hàng dán tờ “Cho thuê”, “Chuyển nhượng” họ đều ghi lại trong cuốn sổ.

Bắt đầu khá đơn giản, chẳng hạn như “Phía Tây Nam số B114” dự định cho thuê lại, vì vậy bọn họ sẽ viết “Phía Tây Nam số B114” vào cuốn sổ.

Nhưng khi đến cửa hàng tiếp theo, “Phía Đông Nam số A168” hai cô phát hiện đặc điểm của hai nhà có vẻ khác nhau, trong tiềm thức theo bản năng muốn phân biệt chúng.

Vì vậy, số lượng các từ được ghi lại bất tri bất giác bắt đầu thay đổi nhiều hơn.

Ví dụ, “Phía Tây Nam số B114” ban đầu, bây giờ đã trở thành “Phía Tây Nam số B114, khoảng 15 mét vuông, diện tích thích hợp, nhưng vị trí tương đối hẻo lánh, số người qua lại quá thưa thớt. “

“Phía Đông Nam số A168” ban đầu, bây giờ đã trở thành “Phía Đông Nam số A168”, giữa quán cà phê Internet và KTV, dòng người qua lại khá tấp nập, chỉ là diện tích 40 mét vuông quá rộng, giá thuê cao hơn.”

Đợi đến khi các cô trở về vào buổi chiều, nhìn những trang sổ ghi chép đầy đủ, hầu như tất cả các đặc điểm của từng cửa hàng đều được viết ra.

Lúc này, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể chọn ra được loại nào phù hợp với tiền tiết kiệm và yêu cầu của mình.

“Hình như cũng không khó lắm. “

Hồ Lâm Ngữ có một loại cảm giác tự hào, giống như mỗi khi cố gắng giải quyết một vấn đề rất khó khăn, cả người có thể đạt được một loại phát triển, giống như khi đối mặt với những vấn đề tương tự như này, trong lòng cũng bình thản hơn nhiều.

Cho dù đó là nghiên cứu thị trường hay đàm phán kinh doanh, đôi khi chỉ là những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống, chẳng hạn như lắp ráp một chiếc tủ gỗ, sự tự tin của bạn sẽ tăng lên rất nhiều.

“Ừng ực~”

Hồ Lâm Ngữ uống sạch một chai nước khoáng, lau miệng nói: “Xem ra tớ vẫn còn rất nhiều tài năng tiềm tàng, Trần Hán Thăng vậy mà cũng có chút tài năng, có thể nhìn ra được tiềm lực ẩn giấu của tớ.”

Thẩm Ấu Sở mỉm cười, cô cũng lấy chai nước từ trong túi vải nhỏ ra.

Để tiết kiệm tiền, Thẩm Ấu Sở căn bản không mua nước khoáng, cô quen với việc pha một ít trà nóng ở trường, đặt trong bình giữ nhiệt để từ từ uống.

Họ đi cả buổi chiều, bây giờ ngồi trên ghế gỗ ở khu Thương mại Nghĩa Ô để nghỉ ngơi.

Hồ Lâm Ngữ trong lòng có chút hưng phấn, cô ấy vỗ bàn tay nói: “Đi thôi, chúng ta đi tiệm net xách Trần Hán Thăng ra, để cho hắn mời chúng ta ăn một bữa cơm lớn! “

“Chúng ta về nhà nấu ăn đi!”

Thẩm Ấu Sở miệng nhỏ chu lên, đưa ra một đề nghị khác.

Gió qua hành lang kèm theo chút mát mẻ, chạm lên mặt rất thoải mái, mái tóc đen nhánh của Thẩm Ấu Sở cũng bị thổi bay tán loạn, thật vất vả mới có thể vén ở phía sau lỗ tai, lộ ra một đôi mắt hoa đào hờn dỗi.

Ông chủ tiệm văn phòng phẩm đối diện đang cùng vợ ăn cơm ở chợ, bỗng nhiên thấy rõ dung mạo Thẩm Ấu Sở, ánh mắt thẳng thiếu chút nữa không thể quay đầu lại được.

Tuy nhiên, Hồ Lâm Ngữ đã quen thuộc với khuôn mặt này từ lâu, cô ấy thở dài nói:

“Tớ luôn coi chúng ta là một cặp, nhưng thật ra cậu và Trần Hán Thăng mới là một cặp, hợp đi hợp lại, đi tới đi lui, tớ ngốc nghếch làm việc cho hai vợ chồng các cậu. “

.....

Buổi chiều, Trần Hán Thăng thật sự chơi game mấy tiếng đồng hồ ở tiệm net, cho đến khi Hồ Lâm Ngữ gọi điện thoại tới thúc giục: “Trần Hán Thăng, Ấu Sở làm mấy món ăn tớ thích nhất, cậu tới ăn cơm tối đi. “

“Đồ dở hơi Hồ Lâm Ngữ, cậu ăn lắm nên mập như heo~”

Trần Hán Thăng thì thầm một tiếng, buông tai nghe xuống chạy tới Thiên Cảnh Sơn Hoa Uyển.

Thiên Cảnh Sơn Hoa Uyển chính là khu dân cư gần khu Thương mại Nghĩa Ô, trong thời đại này không có thông tàu điện ngầm, nhà ở ngoại ô khu Giang Lăng cực kỳ rẻ, Trần Hán Thăng đã mua căn nhà ba phòng ngủ này với giá hơn hai trăm nghìn.

Ý định ban đầu là để bà Thẩm Ấu Sở cùng Tiểu A Ninh ở sau khi từ trong núi ra, có một chỗ dừng chân ở Kiến Nghiệp.

Hiện tại một già một trẻ đều không có ở đây, hai người phải đợi đến kỳ nghỉ đông mới tới, nơi này ngẫu nhiên sẽ trở thành

nơi tụ tập ăn uống phòng ký túc xá của Thẩm Ấu Sở, cũng là phúc lợi của nữ sinh lớp hai quản lý thi nghiên cứu sử dụng.

Khi đám người Bạch Vịnh San không tìm được vị trí trong thư viện, thường xuyên năn nỉ Thẩm Ấu Sở cùng nhau đến Thiên Cảnh Sơn Hoa Uyển ôn tập.

Trần Hán Thăng đến 201, phát hiện hai nữ sinh đang bận rộn trong phòng bếp, trên bàn bày mấy đĩa thức ăn Tứ Xuyên rất bắt mắt, ớt dầu mỡ đỏ bọc thịt, tản ra hương thơm mê người.

Đẩy cửa phòng bếp ra, Thẩm Ấu Sở mặc tạp dề đang xào rau, Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh hỗ trợ, nhưng Tiểu Hồ cũng chỉ cao 1m6, đứng bên cạnh Thẩm Ấu Sở cao 1m7, giống như là mẹ và con gái vậy.

“Chờ một chút, chúng ta có thể ăn. “

Thẩm Ấu Sở quay đầu nhìn Trần Hán Thăng, tiếng máy hút mùi trong phòng còn lớn hơn giọng nói của cô.

“Ồ.”

Trần Hán Thăng thờ ơ gật đầu, hắn ngồi trở lại sofa xem TV, nghĩ thầm nói không chừng đây chính là hình chiếu cuộc sống của hắn vài năm sau, chỉ là thiếu bạn học Tiểu Hồ làm bóng đèn.

Trên bàn trà bày một quyển sổ ghi chép kết luận Thẩm Ấu Sở quan sát hôm nay.

Trần Hán Thăng đọc từng dòng một, nhìn chữ viết hẳn là do Thẩm Ấu Sở viết, nhưng chắc là tổng hợp ý kiến của cô và Hồ Lâm Ngữ.

“Báo cáo này thế nào?” “

Hồ Lâm Ngữ từ trong phòng bếp đi ra, trên mặt có chút đắc ý.

“Nghiên cứu không sai, thật không hổ là Thẩm đổng cùng Hồ tổng, vậy các cậu lựa chọn một cửa hàng thích hợp, nhớ phải mặc cả giá trước. “

Trần Hán Thăng ” lạch cạch” ném xuống sổ ghi chép, nhún nhún vai nói.

“Cậu không tham gia vào việc thương lượng?”

Hồ Lâm Ngữ giật mình hỏi.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Tớ có thể tham gia, nhưng cũng chỉ là bù nhìn làm cảnh, chỉ nhìn thôi không nói. “

Chương 473: Thứ hấp dẫn ánh mắt đàn ông nhất là tất đen

Thực ra Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ không có quá nhiều tiềm năng trong kinh doanh, trong số những người phụ nữ mà Trần Hán Thăng đã từng tiếp xúc thì chỉ có Trịnh Quan Đề là người duy nhất có thể đảm đương được danh hiệu "Nữ doanh nhân".

Nếu không phải vì nhà họ Trịnh quá thiếu đầu óc, còn cử Hồng Sĩ Dũng đi kiềm chế Trịnh Quan Đề phát huy thì "hạng mục điện thoại di động" đã có thể nằm trong bản kế hoạch của Đề Ca rồi.

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư chỉ là những người có năng lực bình thường trong kinh doanh. Nhưng bây giờ Trần Hán Thăng có tiền và thời gian, trong thời gian lên kế hoạch và chờ đợi nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ phá sản thì hắn có thời gian để hỗ trợ họ.

Chỉ là khi Thẩm Ấu Sở nghe nói Trần Hán Thăng muốn cô tự đi thương lượng giá cả thì cô đột nhiên có chút choáng váng.

Thẩm Ấu Sở biết bản thân là người rất kém trong vấn đề giao tiếp, kể cả khi yêu đương với Trần Hán Thăng hơn hai năm thì đôi lúc cô cũng đỏ mặt vì một câu nói đùa. Hầu như lúc trên lớp cô không nói câu nào, chỉ có lúc ở ký túc xá thì mới nói một hai câu.

May mắn thay Trần Hán Thăng cũng nghĩ đến vấn để này nên đã đưa ra một gợi ý: "Sau này bất kể là vấn đề nào cần đứng ra xử lý thì các cậu có thể thương lượng kỹ càng, cuối cùng là nên để Hồ Lâm Ngữ điều phối."

"Chẳng hạn như việc lựa chọn cửa hàng này, các cậu có thể quyết định sau khi thương lượng xong thì để Hồ Lâm Ngữ tới thương lượng giá cả."

Trần Hán Thăng cười nói: "Nếu như trong tương lai cửa hàng trà sữa trở thành một trong chuỗi công ty lớn thì đồng chí Tiểu Hồ sẽ trở thành người phát ngôn chính thức kiêm tổng giám đốc rồi."

Nhưng mà Hồ Lâm Ngữ vẫn không vui nói: "Sắp tới tớ muốn thi tuyển sinh vào làm nhân viên công chức, bán trà sữa nào có nở mày nở mặt như làm công chứ ạ."

"Hì hì!"

Trần Hán Thăng không nhịn được cười nói: "Cậu vẫn nên giúp Thẩm Ấu Sở đi, thực hành một chút kỹ năng của mình trong hoạt động thực tế, nói không chừng cũng là để lại cho mình một con đường sau này, lỡ như cậu cảm thấy trong người không vui thì quán trà sữa còn có thể giúp đỡ cậu một chút.

"Xùy!"

Hồ Lâm Ngữ khinh bỉ một tiếng nói: "Nhân viên công chức là công việc thoải mái nhất, người đã thi đỗ rồi làm sao còn muốn từ bỏ nữa."

Tuy rằng nói như vậy nhưng từ góc độ là người bạn tốt thì cô vẫn là người có trách nhiệm, buổi tối vẫn cùng Thẩm Ấu Sở phân tích kỹ lưỡng xem cửa hàng nào là thích hợp nhất.

.....

Ngày hôm sau, có ba sinh viên đại học, một nam hai nữ bước vào Trung tâm cho thuê kiot của trung tâm thương mại Nghĩa Ô.

Nam sinh có chút kiêu ngạo, nghênh ngang bước đi, tùy ý nhìn vào bảng quảng cáo ở trung tâm.

Nữ sinh thứ hai dáng người rất cao, đội mũ ngư dân trên đầu, nhìn không rõ khuôn mặt, luôn đi sát bên cạnh nam sinh.

Nữ sinh cuối cùng có chút thấp với mập, cô ấy nhìn nhìn xung quanh rồi đi thẳng đến quầy lễ tân.

Ba người này chính là Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ. Tối hôm qua, hai cô gái cuối cùng cũng chọn được cửa hàng dựa theo tiền đặt cọc và yêu cầu, hôm nay đến để bàn bạc giá thuê.

“Xin chào.” Cô gái có chút mập chính là Hồ Lâm Ngữ, cô ấy lịch sự chào hỏi nhân viên lễ tân.

Mặc dù tối qua ý chí của Hồ Lâm Ngữ rất lớn, rất tự tin mà nói rằng “tiểu Ngữ mà ra trận thì một mũi tên trúng hai con chim”. Nhưng khi thực sự cầm trên “số tiền lớn” là 28. 000 tệ thì cô vẫn rất căng thẳng, vẻ mặt giả vờ bình tĩnh có chút nghiêm túc.

Nhân viên lễ tân có thái độ không nhiệt tình cho lắm, ngẩng đầu thờ ơ nói: “Nhà vệ sinh ở đây không cho phép người ngoài sử dụng, trên tầng 2 có nhà vệ sinh công cộng.”

Khu thương mại Nghĩa Ô nằm trong khu đại học Lăng Giang. Hàng ngày có rất nhiều sinh viên đại học đến để mua sắm, có một vài sinh viên muốn đi vệ sinh gấp hoặc đau bụng thì thường đến đây đi nhờ nhà vệ sinh.

Nhân viên lễ tân rất có kiên nhẫn, cô thực sự muốn nhắc nhở những sinh viên đó rằng cho dù ở đây không có

McDonald’s và KFC thì ở quán cà phê Internet cũng có thể giải quyết được vấn đề này.

Lúc đầu Hồ Lâm Ngữ vẫn chưa kịp phản ứng, sau đó mới nhận ra cô bị hiểu lầm, kiềm chế tức giận mà nói: “Chị nhìn tôi giống như không tìm được nơi để đi vệ sinh sao? Tôi đến đây là để thuê cửa hàng đấy!”

Nhân viên lễ tân ngẩng đầu nghi ngờ: “Thật vậy sao?”

Trước đó có một vài nam sinh rảnh đến mức buồn chán liền giả vờ hỏi thăm giá thuê, thậm chí họ còn rất nghiêm túc mà trao đổi với nhân viên bán hàng về lợi thế địa lý của cửa hàng.

Sau hơn nửa tiếng, khi nhân viên bán hàng nói đến khô cả cổ rồi nhìn họ mới ánh mắt chờ đợi thì họ mới nói thật: “Thật ra bọn em chỉ đến xem thôi chứ không thuê nổi ạ.”

Nếu không phải sợ đánh nhau gây ảnh hưởng không tốt đến trung tâm thì có lẽ nhân viên bán hàng đã tiến lên rồi.

Việc này giống như có một con sói đến, sau đó càng nhiều trường hợp như vậy xảy ra, nên ấn tượng mà Trung tâm cho thuê kiot ở Nghĩa Ô với sinh viên đại học càng trở nên khó chịu. Nếu không phải đến để đi nhờ nhà vệ sinh thì là đến để giả vờ thuê cửa hàng, như vậy thì ai mà muốn chào đón.

Nhưng Hồ Lâm Ngữ thực sự muốn thuê cửa hàng, cô cảm thấy mình bị xúc phạm, quay lại lấy sổ tiết kiệm mà Thẩm Ấu Sở cầm rồi đập “bốp” lên bàn nói: “Tôi cầm cả tiền đến đây rồi nếu chị không tin thì có thể tự kiểm chứng.”

Rõ ràng chỉ có 28. 000 tệ trong sổ tiết kiệm nhưng do khí thế của Hồ Lâm Ngữ nên nhân viên lễ tân tưởng là 2 triệu 8 tám trăm nghìn tệ.

Lễ tân cũng không thực sự dám kiểm tra số lượng, hành động vừa rồi cũng đủ để giải thích cho việc đó. Ngay lập tức, thái độ của toàn bộ nhân viên trung tâm đã thay đổi.

Trong phòng hội nghị có lời mời, quản lý tự mình đến tiếp đãi mời bọn họ ba cốc trà nóng, còn có cả những chị nhân viên mặc âu phục tất lụa đen tự mình tiếp đón giải thích những ưu đãi của của trung tâm.

“Thế nào, tiềm lực kinh doanh có phải rất lợi hại hay không?”

Trần Hán Thăng nói nhỏ với Hồ Lâm Ngữ: “Nếu mà cậu làm viên chức thì ít nhất phải là phó phòng trở lên thì mới được đãi ngộ như này, còn nhân viên nhỏ thì chẳng ai thèm quan tâm đâu.”

.....

Tuy nhiên, trong phòng họp, khi mà Thẩm Ấu Sở cởi mũ để lộ ra khuôn mặt của mình đã khiến cho chị nhân viên đang rất nhiệt tình giảng giải sửng sốt, ánh mắt phóng điện tới Trần Hán Thăng cũng có phần kiềm chế.

Cũng giống như các tình tiết “cẩu huyết” trong tiểu thuyết giả tưởng, đối diện với những người cùng giới mà xinh đẹp hơn mình thì phần lớn đều sẽ có chút cảnh giác và ghen tị.

Thời gian sau đó là cuộc thương lượng giá cả như thường lệ, Hồ Lâm Ngữ nói rằng bản thân muốn thuê cửa hàng, chỉ là giá thuê của cửa hàng kia quá đắt, một tháng phải trả khoảng ba nghìn tệ.

Mà khoảng ba nghìn tệ đối với chi phí sinh hoạt bình thường của sinh viên đại học trong thời đại này thì quả thật khá đắt đỏ.

“Nhưng mà vị trí này rất tốt.”

Quản lý vội vàng giải thích: “Ở gần cổng Nam, bên phải là Quán cà phê Internet, bên trái là bến xe, cách KTV không xa, các bạn muốn mở quán trà sữa thì buôn bán sẽ cực kỳ chạy.”

Hồ Lâm Ngữ xấu hổ nói mình không có đủ tiền, lại "bla bla" kể ra một loạt nhược điểm của cửa hàng này. Những điểm này đều là do tối qua cô với Thẩm Ấu Sở phân tích ra.

Sau một hồi giằng co về giá cả thì chủ quản kinh doanh nói: "Tôi nhìn ra các bạn thật sự muốn thuê, như vậy đi, giá thấp nhất một năm là 30 nghìn tệ, nhưng cần phải trả hết trong một lần."

"Bọn em vẫn là sinh viên đại học…" Hồ Lâm Ngữ vẫn muốn cố gắng thương lượng một chút nói.

Quản lý bất lực nói: "Kể cả bọn em là sinh viên, giá thấp nhất cũng chỉ có thể là 30 nghìn tệ."

Hồ Lâm Ngữ rất hài lòng với vị trí của này, trước tiên cô nhìn sang Thẩm Ấu Sở, thấy cậu ấy gật đầu nhẹ lại quay sang nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không nói gì, hạ thấp lông mày, ánh mắt một mực nhìn vào đôi tất lụa đen của chị nhân viên hướng dẫn kia.

"Đấy là Ấu Sở chưa từng đeo tất lụa, nếu không mắt của tên xấu xa này đã rớt ra ngoài rồi." Hồ Lâm Ngữ mắng trong lòng, cô và Thẩm Ấu Sở ở chung ký túc xá, đã có không biết bao nhiêu lần nhìn thấy mắt cá chân trắng mịn tinh tế của cậu ấy, lần nào cũng hâm mộ đến mức chảy nước miếng.

Chương 474: “Uống nhiều nước ấm” là một liều thuốc tốt để loại bỏ mọi khó khăn.

Cửa hàng được Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ lựa chọn là cửa hàng số 168 ở góc đông nam. Nhưng giá thấp nhất mà trung tâm cho thuê là 33. 000 tệ mà tiền vốn của cửa hàng trà sữa chỉ có 28. 00 tệ, cái này còn không bao gồm các phí phát sinh sau này như mua sắm thiết bị, tiền lương cho nhân viên, tuyên truyền,…

Ước tính sơ qua thì còn thiếu ít nhất 10. 000 tệ tiền vốn.

“Đây là giá thấp nhất rồi, nhưng chúng ta được miễn phí hoá đơn điện nước trong hai tháng và miễn phí thuê sửa chữa cửa hàng trong hai tuần.”

Chủ quản kinh doanh lịch sự mời bọn Trần Hán Thăng ra ngoài, nhân tiện đưa ra một chính sách ưu đãi.

Trên thực tế thì cũng không có giá trị gì, vẫn thiếu 10. 000 tệ.

Trong ánh mắt của Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ lộ rõ vẻ tiếc nuối và không nỡ. Thật ra cửa hàng số 168 cũng không phải tốt nhất, chỉ là sự lựa chọn tốt nhất sau khi so sánh tổng hợp.

Ngoài ra, nhân viên kinh doanh còn dùng một chút chiêu trò tiếp thị, liên tục ám chỉ rằng cửa hàng số 168 rất được nhiều người tranh giành, nếu trong hai ngày này mà không đưa ra quyết định thì chẳng mấy chốc nó sẽ thuộc về người khác.

Hồ Lâm Ngữ không có kinh nghiệm nên nhanh chóng rơi vào bẫy, thật ra ban đầu cô cũng cảm thấy cửa hàng này có rất nhiều khuyết điểm. Không hiểu sao bây giờ càng nhìn càng thấy vừa ý, trong lòng cũng liên tục đồng ý.

"Trần Hán Thăng, tiền của Ấu Sở không đủ thì làm thế nào bây giờ?"

Tại thời điểm này, lần đầu tiên Hồ Lâm Ngữ với Thẩm Ấu Sở cảm thấy khó khăn khi tự mình khởi nghiệp. Trước đây thấy Trần Hán Thăng "rào rào rào" mở rộng quy mô công ty Hỏa Tiễn 101 một cách thần tốc, Hồ Lâm Ngữ tưởng rằng chỉ cần mình thích là làm được.

Trần Hán Thăng vẫn dáng vẻ ngả ngớn nói: "Tớ cũng không phải thần tài, không đủ tiền thì mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp thôi."

Ba người trở về Thiên Cảnh Sơn Hoa Uyển, bầu không khí lúc này có chút lắng xuống, kém quá xa so với tinh thần phấn khởi tối qua.

Hồ Lâm Ngữ không có tinh thần nằm trên sofa, tiểu Hồ cảm thấy rất mệt mỏi.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở đang ngồi ngay ngắn nhưng cô ấy cũng đang lật cuốn sổ tay của mình để tìm kiếm những cửa hàng phù hợp với giá cả. Khi đối mặt với khó khăn thì cô là người kiên cường hơn Hồ Lâm Ngữ.

Trần Hán Thăng đang nghịch chiếc bật lửa trong tay, thỉnh thoảng nhấn công tắc phát ra tiếng "cạch", ngọn lửa yếu ớt giống như một con ma trơi.

"Cậu có thể đừng có nghịch được không? Cứ luôn tạo ra một vài tiếng ồn." Hồ Lâm Ngữ nhịn không nổi nữa, sốt ruột nói.

Nếu là lúc bình thường, Trần Hán Thăng đã giận dỗi về từ lâu rồi, nhưng hôm nay hắn lại đặc biệt hiểu được tâm trạng của Hồ Lâm Ngữ nên ngoan ngoãn cất bật lửa đi.

Thật ra, đây chính là tâm trạng thật nhất trong quá trình khởi nghiệp.

Khi tưởng tượng thì đặc biệt kích động, cảm thấy bản thân không có gì phải sợ hãi cả, sau này nhất định có thể kiếm được 1 triệu tệ và sẽ trở thành tiêu điểm trong những màn tung hoa và hò reo.

Nhưng khi gặp khó khăn đã kéo họ từ tưởng tượng trở về hiện thực, không thể không đối mặt với một số vấn đề khó giải quyết.

Những cung bậc cảm xúc thăng trầm như những đường gợn sóng là phép thử khả năng chịu đựng của mỗi người, nhưng khi bạn bước ra khỏi đó thì lần sau khi gặp khó khăn kinh nghiệm và tâm thế của bạn sẽ trở nên hoàn thiện hơn rất nhiều.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, thật ra thì nhìn cô có chút đau lòng. Trần Hán Thăng là người có tính cách nông nổi điển hình, Thẩm Ấu Sở không muốn để cậu ấy cùng mình chịu khổ.

“Hay là cậu đi chơi game đi?” Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng mà nói.

Trần Hán Thăng vẫn không nói gì, Hồ Lâm Ngữ đã không vui nói: “Ấu Sở, sao cậu lúc nào cũng nuông chiều cậu ấy vậy? Loại chuyện này vốn dĩ nên để con trai nghĩ cách giải quyết, lại còn là ngôi sao doanh nhân nổi tiếng cả nước cơ.”

Thẩm Ấu Sở cúi đầu, cô ấy không phải xấu hổ mà do nói bản thân thấy đau lòng, cô lặng lẽ lấy bình giữ nhiệt ra uống thử 2 hớp, thấy nhiệt độ nước vừa vặn bèn yên lặng đưa cho Trần Hán Thăng.

Có lẽ do "uống nhiều nước ấm" là một loại thần dược, cho dù là khó khăn khi khởi nghiệp hay buôn bán không thuận lợi hoặc là cảm cúm thông thường, thậm chí ngay cả khi dịch bệnh lây lan thì nước nóng không chỉ giúp giải quyết áp lực tâm lý mà còn có tác dụng giải độc và trao đổi chất.

Trần Hán Thăng híp mắt nhận lấy. Từ trước đến giờ Thẩm Ấu Sở chưa từng thoa son dưỡng hay son môi nhưng miệng cốc lại có chút mùi vị ngọt ngào. Trần Hán Thăng uống xong rồi còn chép miệng nghĩ lại mùi vị vừa rồi.

"Thật là buồn nôn quá đi!"

Hồ Lâm Ngữ quay người lại, cô bất mãn với hành động của hai người trước mắt mình, lúc nào cũng thể hiện tình cảm.

"Aizz!" Trần Hán Thăng hắng giọng sau đó mới mở miệng nói: "Thiếu vốn là vấn đề thường gặp trên con đường khởi nghiệp, vừa nãy tớ nghĩ cách giải quyết, hiện tại có rất nhiều biện pháp có thể giải quyết vấn đề này."

"Là biện pháp gì vậy?"

Hồ Lâm Ngữ vội ngồi bật dậy. Bây giờ, với cô ngay cả một biện pháp cũng không nghĩ ra mà Trần Hán Thăng lại có nghĩ ra nhiều như vậy, quả thật xứng đáng với danh hiệu ngôi sao doanh nhân từ trước đến nay.

"Đầu tiên là bỏ cửa hàng số 168 ở góc đông nam và chọn những cửa hàng khác có giá cả phù hợp." Trần Hán Thăng nói.

Hồ Lâm Ngữ nghe xong dứt khoát từ chối: "Không được, cửa hàng này là thích hợp nhất rồi. Những cửa hàng khác có vị trí không tốt, vậy tức là môi trường ở đó cũng không được tốt."

Trần Hán Thăng gật gật đầu, dạng tâm lý như Hồ Lâm Ngữ cũng có thể hiểu được. Lần đầu tiên khởi nghiệp đều có tâm trạng lo lắng bồn chồn "không ổn định" này. Nếu những người

như này mà vô tình gặp phải Trần Hán Thăng hoặc Trịnh Quan Đề thì có lẽ sẽ trực tiếp bị cắt như cắt rau hẹ.

"Vậy thì chúng ta chỉ có thể nghĩ cách để huy động vốn thôi."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Nếu như không nhờ bố mẹ giúp đỡ, tớ ở đây còn có 1000 tệ tiền tiêu vặt. Cũng không trách được, buôn bán thua lỗ rồi, người nghèo chỉ có bằng này tiền thôi."

Thẩm Ấu Sở suy nghĩ một lúc: "Tớ cũng có nhưng cần giữ lại một chút để làm chi phí sinh hoạt…"

Thẩm Ấu Sở dừng lại một chút, Hồ Lâm Ngữ sốt ruột nói: "100 tệ là của cậu, còn 400 tệ cậu giữ lại để nuôi bạn trai cậu chứ gì, tớ biết mà."

"Lúc đó tớ có thể bỏ ra hơn 2100 tệ …" Thẩm Ấu Sở chậm rì rì nói.

Trần Hán Thăng nhìn sang hướng Hồ Lâm Ngữ nói: "Thế còn cậu thì sao hả phú bà Hồ?"

Hồ Lâm Ngữ đang muốn phản bác thì cô chợt nhận ra mình quả thật là "phú bà".

Vì Hồ Lâm Ngữ làm thêm bán thời gian trong một quán trà sữa và được nhận tiền lương với tiền thưởng theo đúng hạn nên đối mặt với người đã phá sản là Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đã bỏ ra hết tiền tiết kiệm thì hiện tại bạn học tiểu Hồ là người giàu có nhất.

"Tớ có thể bỏ ra 4000 tệ."

Hồ Lâm Ngữ trực tiếp nói: "Tớ muốn để dành cho học phí năm sau và sau khi lấy hết phần còn lại thì còn 1500 tệ chính là phí sinh hoạt của hơn 2 tháng trong năm nay.

“Nhiều như vậy á, một tháng cậu tiêu hết 700 tệ sao?” Trần Hán Thăng không hài lòng nói.

“Cậu tưởng rằng chỉ có một người tiêu sao?”

Hồ Lâm Ngữ lườm Trần Hán Thăng: “Với 100 tệ thì Thẩm Ấu Sở nhà cậu có thể duy trì trong bao lâu? Không lẽ cậu định để cậu ấy uống nước không với ớt hả? Dù sao thì 1500 tệ này cũng không được đụng đến, đây là tiền để tớ với Ấu Sở trang trải cho mùa đông đấy.”

“Không động đến, không động đến.”

Trần Hán Thăng cười “hì hì” nói: “Vậy thì vẫn còn thiếu khoảng 3000 tệ. Tớ có một biện pháp tốt, tớ còn nhớ tiền quỹ lớp vẫn còn hơn 2000 tệ, nếu mà cứ lấy dùng thì cũng không ai biết…”

“Không được!” Hồ Lâm Ngữ trực tiếp phản đối.

Lúc đầu Thẩm Ấu Sở cũng muốn nói “không được” nhưng thấy thấy Trần Hán Thăng liếc nhìn cô, nên cô nhẹ nhàng đổi thành “không tốt”.

“Thực ra cũng không ảnh hưởng gì lắm.”

Trần Hán Thăng bất cần nói: “Tớ là lớp trưởng, cậu là bí thư nên sẽ không ai để ý đâu, hơn nữa chỉ là mượn dùng một chút, sau khi kiếm lời thì có thể bù lại mà.”

“Tóm lại là không được.”

Hồ Lâm Ngữ kiên quyết không đồng ý: “Đây là tiền tập thể, chỉ cần có tớ ở đây thì không cho phép cậu động đến.”

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của tiểu Hổ, Trần Hán Thăng cũng không trêu chọc nữa mà là có hơi xúc động nói: “Ngay cả thủ đoạn này mà cậu cũng không học được thì sau này sao mà có thể tồn tại lâu dài trong xã hội này chứ.”

Nói xong câu này Trần Hán Thăng liền gọi điện thoại cho Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhiếp Tiểu Vũ thở không ra hơi đi đến tiểu khu Thiên Ảnh Sơn, Trần Hán Thăng cũng không khách sáo mà trực tiếp ra lệnh: "Bà chủ, tôi muốn khởi nghiệp lần thứ hai, nhưng vẫn còn thiếu 3000 tệ, cậu giúp tôi thêm vốn."

Nhiếp Tiểu Vũ nghe xong thì quay bước đi, Hồ Lâm Ngữ vẫn đang phàn nàn việc Trần Hán Thăng không có chút lịch sự nào trong việc mượn tiền. Nhưng không ngờ rằng 5 phút sau Nhiếp Tiểu Vũ quay lại và lấy ra một xấp tiền từ trong túi xách.

Cô hào hứng nói: "Bộ trưởng Trần, đây là 5000 tệ, nếu không đủ thì tôi vẫn có."

Hồ Lâm Ngữ sững sờ, Trần Hán Thăng lúc này mới vừa lòng đứng lên, rót một chén nước nóng đưa qua: "Vất vả rồi, uống một chén nước ấm nào!"

Chương 475: Khi đám phụ nữ xinh đẹp xuất hiện cùng một chỗ

Nhiếp Tiểu Vũ rất tin tưởng Trần Hán Thăng, khoa trương mà nói thì hầu như "một thân bản lĩnh" của cô ấy hiện tại đều do bộ trưởng Trần dạy bảo.

Mặc dù Trần Hán Thăng đã bị phá sản rồi nhưng Nhiếp Tiểu Vũ chưa bao giờ cảm thấy đó là do trách nhiệm của cậu ấy.

Nội gián mà, đây thuộc loại "Tội ác phi chiến tranh", mặt khác Nhiếp Tiểu Vũ là một trong những người ở lại đầu tiên, cô dùng những hành động thiết thực để bày tỏ sự ủng hộ bộ trưởng Trần.

Hiện giờ khi nghe tin Trần Hán Thăng chuẩn bị khởi nghiệp lần thứ 2, Nhiếp Tiểu Vũ lập tức ôm ý tưởng "Tham gia sớm, có lãi sớm" và tích cực tiến hành đầu tư quản lý tài chính.

"Tôi biết bộ trưởng Trần không chịu ngồi yên mà, mới qua không lâu đã lại bắt đầu khởi nghiệp rồi."

Trên đường đi lấy tiền về, tâm trạng của Nhiếp Tiểu Vũ vô cùng rất vui vẻ: "Dự án quán trà sữa cũng được lắm, nhân viên ở Tân Nhai Khẩu rất hay mua trà sữa sau bữa trưa và đi đâu cũng mang theo. Sinh viên đại học và học sinh trung học bây giờ cũng có một ít tiền dùng để mua trà sữa nên coi là hàng tiêu dùng thường ngày."

“Vì vậy nên tôi, Nhiếp Tiểu Vũ sẽ đầu tư vào hạng mục này.” Nhiếp Tiểu Vũ vui vẻ mà bước chân lên cầu thang.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng hoàn toàn không có ý định để Nhiếp Tiểu Vũ tham gia, hắn trực tiếp nói với Thẩm Ấu Sở: “Tiểu Vũ đã cho mượn tiền rồi, vậy thì cậu cũng cần phải viết giấy nợ.”

“Cái gì?” Trong lòng Nhiếp Tiểu Vũ chợt run, ý nghĩa của việc viết giấy nợ chẳng phải là việc làm chung, có nghĩa là bộ trưởng Trần không có ý định cho cô tham gia đầu tư.

“Hoá ra thật đúng là đi vay tiền.”

Vẻ mặt của Nhiếp Tiểu Vũ ủ rũ, phất tay nói: “Thôi bỏ đi, chúng ta quen như vậy rồi còn viết giấy nợ làm gì.”

“Không được, giấy nợ nhất định phải viết, đây là đảm bảo cho uy tín của bọn tớ.”

Hồ Lâm Ngữ nghiêm túc nói, tóm lại người mượn tiền cũng không phải cô ấy.

Thẩm Ấu Sở cũng nhất quyết muốn viết giấy nợ nhưng Tiểu Vũ lại lười phải đợi bèn vỗ mông đi xuống cầu thang, rồi nói: “Đã nói không cần mà, tôi đi về ôn tập bài khoá đây, học kỳ trước đã trượt môn kế toán điện tử hoá rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ vốn thành tích không tệ, từ sau khi đi theo Trần Hán Thăng ở công ty Hỏa Tiễn 101 làm việc, thành tích của cô ấy cũng có xu hướng phát triển giống như Trần Hán Thăng, học kỳ trước vậy mà còn bị trượt môn.

Không giống như Trần Hán Thăng tự xin nghỉ, Nhiếp Tiểu Vũ vẫn có một quyết tâm học tập thật tốt, nếu hiện tại không có hạng mục, vậy thì sẽ không có lý do gì tiếp tục trượt môn.

Trần Hán Thăng cố ý đưa Nhiếp Tiểu Vũ ra ngoài, hắn nhìn thấy Nhiếp Tiểu Vũ tâm tình không vui vẻ, an ủi nói:

“Nhìn chút tiền đồ này của cô xem, loại hạng mục nhỏ như quán trà sữa này cũng tham lam, sau này cô đi theo tôi làm hạng mục lớn, làm gì có nhiều thời gian phân tâm như vậy. “

Nhiếp Tiểu Vũ nghe xong sửng sốt, trên mặt lập tức nở nụ cười: “Tôi biết Bộ trưởng Trần sẽ không bỏ lại tôi, hạng mục lớn gì thế? “

“Nói với cô sẽ không còn bất ngờ nữa. “

Trần Hán Thăng ra vẻ bí hiểm: “Ngày mai dẫn cô đi dạo. “

Ngày hôm sau Trần Hán Thăng quả nhiên không nuốt lời buổi sáng kéo Nhiếp Tiểu Vũ đi xe buýt đến đường Tân Đông Phương, cuối cùng đi xuống tầng dưới Trung tâm mậu dịch quốc tế.

Nhiếp Tiểu Vũ ngẩng đầu, nhìn Trung tâm mậu dịch quốc tế cao chót vót, bức tường thủy tinh màu lam nhạt phản chiếu ánh sáng chói mắt, nam nữ ra vào quần áo chỉnh tề, bước chân nhanh nhẹn mà vững vàng.

Thỉnh thoảng có một chiếc xe cao cấp chậm rãi dừng ở cửa Trung tâm mậu dịch quốc tế, từ trong xe đi ra một ông chú trung niên khoảng năm mươi tuổi.

Ông chú mặt đầy dầu, ông ta nhẹ nhàng chỉnh trang lại âu phục gọn gàng, nữ thư ký xách cặp đi theo bên cạnh, bộ dạng giả bộ kia giống như trên TV vậy.

“Cao cấp! “

Nhiếp Tiểu Vũ nhịn không được thốt lên một câu, xem ra hạng mục lớn Trần tổng nói hẳn là ở trong Trung tâm mậu dịch quốc tế. So với công ty Hoả Tiễn 101 tồi tàn, bộ trưởng Trần lại khởi động lại một cách vang dội.

… .

Nhiếp Tiểu Vũ đi theo Trần Hán Thăng lên tầng mười tám. Oa, công ty chứng khoán, ngoại thương, tài chính vân vân, còn có trường đào tạo "Tân Phương Đông" dạy tiếng Anh, thỉnh thoảng còn có mấy giáo viên nước ngoài đi ra.

Ngẫm lại công ty Hoả Tiễn 101 cũ ở trên đường Đông Thiên Nguyên, bên cạnh chính là tên côn đồ lưu manh Chung Kiến Thành, ông ấy không có việc gì làm sẽ thích đùa giỡn những cô gái nhỏ.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng không phải ghét bỏ Chung Kiến Thành, lão Chung tuy rằng ngoài miệng ba hoa chích chòe, nhưng vẫn là người rất tốt, nhưng nơi này dù sao cũng là Trung Quốc đó.

Trung tâm mậu dịch quốc tế tên đầy đủ là Trung tâm Thương mại Quốc tế Kiến Nghiệp, làm việc ở đây, trước tiên cần quan tâm tới việc gì, chỉ cần ở nơi làm việc đã có thể lừa được một số lượng lớn người.

Lúc này, có mấy bóng người quỷ quái đi ngang qua, Nhiếp Tiểu Vũ nhịn không được thẳng lưng lên.

Giáo viên lịch sử đã nói rằng trong thành phố Kiến Nghiệp, người Trung Quốc phải ngẩng đầu lên, đặc biệt là khi đối mặt với ma quỷ, để nhớ 300. 000 lịch sử đầy máu và nước mắt.

Nhiếp Tiểu Vũ đi theo Trần Hán Thăng đến cửa một doanh nghiệp nào đó, công ty này dường như là công ty mới, bảng hiệu còn chưa treo.

Nhưng kỳ lạ chính là, ở cửa có mấy người đàn ông đứng, tất cả đều đang kiễng mũi chân giống như đang nhìn vào xung quanh.

Có người trong miệng còn lẩm bẩm: "Đây là công ty gì vậy, nữ nhân viên đều quá xinh đẹp? "

"Không biết nữa, nghe nói là một công ty luật. "

Một người đàn ông khác cười đặc biệt hưng phấn: “Vừa rồi anh không thấy, có một cô gái đuôi ngựa cao mới là tuyệt sắc nhân gian, cô ấy cũng chỉ mới ngoài 20 tuổi, có lẽ vẫn là một thực tập sinh, mặt trái xoan, thân hình đồng hồ cát, chiều cao khoảng 1m7. Mẹ, ai đánh tao! “

Đám đàn ông này xoay người, phát hiện có một nam sinh cao cao lớn đứng, cợt nhả giơ tay phải lên, không thể nghi ngờ chính là hắn đánh.

Còn có một nữ sinh, vóc dáng không cao, tóc ngắn thanh tú, ánh mắt lạnh lùng, tuy rằng cô ấy tuổi không lớn, nhưng rất có khí chất quản lý.

“Cậu đánh người làm cái gì? “

Người đàn ông bị đánh sờ gáy, một cái tát này khá đau.

Nam sinh cao lớn đương nhiên là Trần Hán Thăng, lúc đầu hắn cũng hơi khó hiểu, nhưng nghe một lúc cuối cùng cũng phản ứng lại, thì ra là nữ sinh nơi này quá xinh đẹp.

Các cô ở đây có ai đây, Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi, Cao Văn, Dịch Na.

Biên Thi Thi, Cao Văn và Dịch Na, bất kỳ một người nào trong số họ cũng là người đẹp thành phố nơi công sở. Khi làm việc tại CBD, mỗi ngày bọn họ đều có thể nhận được hoa tươi. Hơn nữa Tiêu Dung Ngư, cô thuộc về người nâng cao giới hạn trên, trực tiếp nâng cao trình độ nhan sắc của cả tòa nhà.

Phụ nữ sao, thật ra không sợ đẹp một mình, chỉ sợ mấy người xinh đẹp ghép lại cùng một chỗ, cái loại cảm giác tranh giành đấu sắc đẹp này, đàn ông ai nhìn cũng cảm thấy hoa cả mắt.

Trần Hán Thăng cảm thấy đổi thành mình, có thể trực tiếp đi vào xin số QQ.

“Anh trai, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, loại cảm giác này tôi cực kỳ hiểu.”

Trần Hán Thăng cực kỳ bình tĩnh giảng đạo lý: “Nhưng, các anh đều đang làm việc, chặn ở cửa tán gái đây là mánh khóe của sinh viên đại học. Người của Đảng phải lấy thái độ của Đảng để làm việc, loại hành vi này quá low rồi. “

Trần Hán Thăng vừa giáo huấn, vừa giúp người đàn ông bị đánh kia sửa sang lại cổ áo, loại tư thái từ trên cao nhìn xuống này đặc biệt rõ ràng, cho nên người đàn ông kia trực tiếp bỏ tay Trần Hán Thăng, lẩm bẩm rời đi.

Những người đàn ông khác nhìn, liếc nhau, nhường cho nhau một con đường.

Trần Hán Thăng cười hì hì ôm quyền: “Cảm ơn, cám ơn, khi nào rảnh đến uống trà.”

“Cắt~”

Người đàn ông đứng ở cửa đều cảm thấy trong nụ cười của Trần Hán Thăng có một loại “miệt thị” không rõ ràng, toàn bộ trợn trắng mắt rời đi.

“Người đàn ông hôi hám nhàm chán! “

Tóc ngắn đương nhiên là Nhiếp Tiểu Vũ, sau khi cô ấy mắng xong, còn lo lắng hỏi: “Tiểu Ngư Nhi xinh đẹp như vậy, Bộ trưởng Trần không lo lắng có người đến bắt chuyện sao? “

“Có gì phải lo lắng về chuyện đó. “

Trần Hán Thăng căn bản không nghĩ tới vấn đề này: “Tính cách của Tiểu Ngư Nhi, chỉ cần tôi không chết, cô ấy sẽ không bao giờ rời đi, chuyện tôi lo lắng thật ra là…”

Sau khi hắn và Nhiếp Tiểu Vũ đi vào văn phòng luật sư, đột nhiên nghe thấy trong phòng làm việc truyền đến cãi vã.

“Tiểu Ngư Nhi, chị tốt xấu gì cũng từng thực tập ở mấy công ty luật, cái tên này thật sự không chuyên nghiệp. “

Đây là giọng nói của Cao Văn.

“Sư tỷ Cao, trước đây chỉ có thể là quá khứ, chúng ta phải nhìn vấn đề hiện tại bằng một góc độ mới. “

Đây là Biên Thi Thi đang nói.

“Được rồi, được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa, mỗi người nhịn một cậu đi. “

Đây là Dịch Na đang khuyên can, cô ta chắc là người Tô Châu, nói chuyện kèm theo một chút giọng điệu ngô nghê mềm mại.

“Hầy~”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, lo lắng nói với Nhiếp Tiểu Vũ: “Tôi lo lắng thật ra là cái này, mấy người phụ nữ ai cũng rất xuất sắc, cho nên ai cũng không phục ai. “

Chương 476: Tất cả mọi thứ đều được an bài ổn thỏa

Trần Hán Thăng và Nhiếp Tiểu Vũ theo giọng nói đi vào văn phòng, đột nhiên nhìn thấy bốn người phụ nữ ăn mặc khác nhau, khí chất khác nhau, có già có trẻ.

Tiêu Dung Ngư đương nhiên là xinh đẹp nhất, cô mặc một chiếc áo gió mỏng màu kaki. Từ khi cô lên năm ba, thêm việc sắp trở thành chủ một công ty luật, trang phục đã thay đổi, dựa theo phong cách công sở.

Nhưng, chiếc áo gió này có một cái thắt lưng nơ, siết ở bên hông không chỉ làm nổi bật vóc dáng, con bướm lắc lư còn mang theo một chút cảm giác thiếu nữ ngọt ngào.

Tiêu Dung Ngư từ nhỏ đã như vậy, cô chọn quần áo luôn chọn đồ phù hợp với mình.

Vẻ mặt của Tiểu Ngư Nhi hôm nay khá bình tĩnh, mất đi vẻ hoạt bát trước kia. Cô ngồi ở cuối bàn dài, yên lặng lắng nghe ý kiến của Cao Văn cùng Biên Thi Thi.

Tuy nhiên, sau khi Trần Hán Thăng xuất hiện, trên mặt Tiêu Dung Ngư vốn ra vẻ thành thục đột nhiên xuất hiện một chút tủi thân, nước mắt lưng tròng, cuối cùng vẫn thu hồi lại, nhưng cảm giác đáng thương ỷ lại vẫn khiến Cao Văn phát hiện ra cái gì đó.

Cao Văn lớn tuổi hơn một chút, cho nên phong cách trang phục của cô ta cũng là thoải mái, nhẹ nhàng. Trần Hán Thăng kết hợp với kinh nghiệm ở chung trước kia, lại từ cách ăn mặc giản dị của Cao Văn phán đoán, Cao Văn trong công việc là

một người phụ nữ vô cùng bướng bỉnh, thậm chí có thể dùng từ "cường thế" để hình dung.

Cao Văn vốn đang nói gì đó với Tiêu Dung Ngư, quay đầu nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô ta rõ ràng giật mình một chút.

Khóe miệng cô ta mấp máy, cuối cùng vẫn tiếp tục nói với Tiêu Dung Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, 'Công ty luật Hán Thăng' thật sự không được, cũng không phải nói không thể lấy tên đặt tên, bình thường luật sư lừng lẫy ở chuyên ngành pháp lý mới có tư cách làm như vậy."

Lời này cũng không sai, Trần Hán Thăng ở trong ngành luật là một tên vô danh, "Công ty luật Hán Thăng" quả thật là không có ý nghĩa gì, nhưng Cao Văn đối với đương sự còn nói như vậy, cái này có chút nghiêm trọng lại quá hà khắc.

"Hừ, tóm lại đều là công ty luật mới, cũng không cần nhiều ý nghĩa."

Đây là Biên Thi Thi đang phản bác Cao Văn.

Biên Thi Thi vóc người cũng tương đối cao gầy, hơn nữa dưới ảnh hưởng của Tiêu Dung Ngư, cách ăn mặc của cô ấy cũng nằm ở giữa "phong cách công sở" và "phong cách sinh viên đại học", nhưng cô ấy một chút cũng không sợ hãi, trực tiếp đối đầu với Cao Văn.

"Văn Văn."

Dịch Na ở bên cạnh lặng lẽ kéo Cao Văn một chút, nhắc nhở cô ta không nên quá kích động.

Bởi vì không phải chính thức đi làm, cho nên Dịch Na mặc một chiếc váy hoa, nửa người trên mặc áo khoác len ngắn màu cam, lộ ra bắp chân có chút quyến rũ.

"Trần tổng tới rồi, mời ngồi."

Dịch Na nhắc nhở Cao Văn, lập tức đứng lên chào hỏi Trần Hán Thăng, cô ta là người đầu tiên chào hỏi Trần Hán Thăng.

Nhưng thử suy nghĩ một chút, cũng chỉ có cô ta thích hợp nhất.

Tiêu Dung Ngư cùng Biên Thi Thi không cần quá khách sáo, Cao Văn lại đang giảng đạo lý, cho nên Dịch Na bèn đứng dậy, chắc cô ta cũng có ý tứ làm mọi chuyện êm xuôi.

Điều này chứng tỏ tính cách của Dịch Na, ít nhất bề ngoài không có tính công kích.

Trần Hán Thăng âm thầm gật đầu, bốn người phụ nữ này cho dù tiêu chuẩn thấp nhất thì cũng chắc chắn là người đẹp chốn công sở, tất cả đều là sinh viên tài năng 985. Nếu không có bất kỳ tranh chấp ý kiến thì quả thật là bất thường.

.....

"Kẽo kẹt."

Trần Hán Thăng đi vào văn phòng kéo ra một cái ghế, nghênh ngang ngồi xuống: "Các cô náo nhiệt như vậy đang nói chuyện gì vậy, vừa rồi ngoài cửa đứng không ít người vây xem."

Lúc Trần Hán Thăng nói chuyện trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, người khác cũng nhìn không ra trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng, Biên Thi Thi, Cao Văn cùng Dịch Na nghe xong, các cô đều do dự một chút.

Tuy rằng Biên Thi Thi vừa rồi cùng Cao Văn "cãi nhau", bầu không khí tựa hồ cũng tương đối khẩn trương, nhưng đó chỉ là việc nội bộ, Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi như vậy, tất cả mọi người đều không biết trả lời như thế nào.

Không nói, thân phận Trần Hán Thăng rất mẫn cảm, hắn không chỉ là người góp vốn thực tế, lại là bạn trai của chủ công ty luật Tiêu Dung Ngư, giống như không nên giấu diếm.

Nói ra thì lại giống như đang cố ý phóng đại vấn đề.

Cao Văn suy nghĩ một chút, sắp xếp ngôn ngữ chuẩn bị mở miệng, tóm lại cô ta cảm thấy mình không có tâm tư ích kỷ gì, hơn nữa công ty luật không phải là doanh nghiệp, không nên là tên duy nhất một người.

Dịch Na rất hiểu bạn học cũ, nhưng cô ta không biết Trần Hán Thăng, rất lo lắng hai người này xảy ra mâu thuẫn, vấn đề này so với cãi nhau nghiêm trọng hơn nhiều, cho nên Dịch Na cũng chuẩn bị chuyển đề tài, hòa hoãn bầu không khí chỗ này.

"Vừa rồi…"

Cao Văn đang định giải thích.

"Trần tổng…"

Dịch Na định tiết lộ chuyện này.

Nhưng đúng lúc này, tiếng thứ ba đến.

"Được rồi, em biết ý tứ của sư tỷ Cao, em sẽ nghiêm túc suy nghĩ."

Người nói chuyện lại là Tiêu Dung Ngư, sau khi cô nói xong, còn hít sâu một hơi đứng lên, đi tới trước mặt Cao Văn nở nụ cười: "Em cùng Thi Thi kinh nghiệm quá ít, về sau chắc chắn còn cần sư tỷ Cao chỉ dạy cùng khuyên bảo, cám ơn chị nhiều."

Phản ứng này của Tiêu Dung Ngư, không chỉ có cô bạn thân Biên Thi Thi giật mình, ngay cả Trần Hán Thăng cũng không nghĩ tới.

Cao Văn sửng sốt nửa ngày, vẻ cố chấp trên mặt chậm rãi tiêu bớt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một tia quan tâm cùng ôn nhu: "Tiểu Ngư Nhi, em có thể hiểu được vậy thì quá tốt, vừa rồi cách nói chuyện của chị cũng không tốt lắm, chị cũng muốn cùng em nói lời xin lỗi."

"Không cần phải xin lỗi, bởi vì đây là một số vấn đề nhỏ, nói không chừng sau này còn có thể xuất hiện rất nhiều những chuyện khác." Tiêu Dung Ngư mấp máy lúm đồng tiền trả lời.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm vừa rồi cứ như vậy biến mất, thừa dịp ký ức tốt đẹp này, Dịch Na nháy mắt với Cao Văn, xách túi nhỏ lên nói: "Giám đốc Tiêu, chị và Cao Văn có chút việc, buổi chiều xin phép đi trước."

"Vâng, hẹn gặp lại vào ngày mai." Tiêu Dung Ngư cười gật đầu.

Xưng hô "giám đốc Tiêu", trước kia Biên Thi Thi thường xuyên kêu loạn, nhưng đó chỉ là bạn thân của cô gọi trêu chọc, có đôi khi còn gọi là "giám đốc Ngư" vân vân.

Tuy nhiên, sư tỷ Dịch Na gọi là "giám đốc Tiêu" cũng là lần đầu đầu tiên.

Sau khi Cao Văn và Dịch Na đi ra khỏi văn phòng, hai người trong thang máy đều không nói gì, cảm nhận được tiếng gió yếu ớt khi thang máy đi xuống, các cô dường như đều đang nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Đợi đến sau khi xuống lầu, Dịch Na không đi được mấy bước đột nhiên hỏi: "Nếu vừa rồi tôi và giám đốc Tiêu không ngăn cản cậu, có phải cậu trực tiếp nói rõ với Trần tổng hay không."

Cao Văn gật đầu, cô ta vốn dĩ định làm như vậy.

"Nếu, Trần Hán Thăng không phá sản thì sao." Dịch Na tiếp tục hỏi: "Cậu còn nói sao?"

Lần này Cao Văn im lặng lúc lâu sau nhẹ nhàng lắc đầu.

“Hầy.”

Dịch Na thở dài một hơi, cô ta cũng không biết trả lời như thế nào, đây chính là chuyện thường tình của con người.

“Phản ứng của Tiểu Ngư Nhi có chút ngoài dự liệu.” Cao Văn ngẩng đầu nhìn một cửa sổ trên tầng 18 của Trung tâm Thương mại mậu dịch quốc tế: “Cô ấy cũng đang dần trưởng thành.”

Dịch Na cười cười: “Đây là chuyện tốt, tôi càng ngày càng tin tưởng vào sự phát triển của công ty luật.”

.....

Sau khi Cao Văn và Dịch Na rời đi, phòng làm việc của công ty luật trong nháy mắt an tĩnh lại, bởi vì không có cửa cách âm, tiếng bước chân trên hành lang còn có thể nghe được.

Ánh mặt trời buổi trưa chiếu trên sàn nhà, dường như có thể nhìn thấy một chút bụi bặm nhỏ hoặc những hạt nhỏ, chúng không mục đích bay trong không khí, càng làm nổi bật loại không khí này.

Tiêu Dung Ngư đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng.

“Mình, mình, mình.”

Trần Hán Thăng chậm rãi đến gần, nhéo nhéo mặt trái xoan của Tiểu Ngư Nhi: “Nơi này lại không có người ngoài, muốn khóc thì khóc đi.”

“Oa…”

Những lời này thật giống như công tắc, vừa dứt lời, Tiêu Dung Ngư rốt cuộc không nhịn được nữa, đột nhiên vọt vào

trong ngực Trần Hán Thăng khóc lên, không bao lâu đã thấm ướt hết ngực Trần Hán Thăng.

“Tiểu Trần, mình rất khó xử.”

Tiêu Dung Ngư vừa nức nở, vừa tủi thân ‘cáo trạng’ với Trần Hán Thăng

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng vuốt ve lưng, an ủi Tiêu Dung Ngư, trong lòng lại nghĩ thế giới này thật sự kỳ diệu.

Thẩm Ấu Sở “khởi nghiệp”, khó khăn bởi vì cô gặp vấn đề thiếu vốn;

Tiêu Dung Ngư “khởi nghiệp”, khó khăn bởi vì dung hoà các mối quan hệ;

Hai cô gái này trước đây cũng đã gặp khó khăn, hiện tại vẫn phải đối mặt với khó khăn, đây dường như là giai đoạn bước ngoặt của họ trước khi họ trưởng thành.

“Không sao, tất cả mọi thứ đều được an bài ổn thỏa.” Trần Hán Thăng cười nói.

Chương 477: Bốn bông hoa vàng của văn phòng luật

Tiêu Dung Ngư đang khóc và Trần Hán Thăng đang cố gắng an ủi cô, Biên Thi Thi và Nhiếp Tiểu Vũ nhận ra bản thân đang cản chở thì phải, nên họ nháy mắt với nhau rồi lặng lẽ chạy sang phòng khác.

“Vừa rồi là ai vậy? Cô ta nói năng hùng hổ, lại còn chọc Tiểu Ngư Nhi khóc.”

Nhiếp Tiểu Vũ bất mãn hỏi, tuy không biết tình hình cụ thể nhưng cô ấy đương nhiên là đứng về phía của Tiểu Ngư Nhi.

“Một chị tiến sĩ đến từ Học viện Pháp luật.”

Biên Thi Thi đưa cho cô ấy một chai nước khoáng: “Thực ra con người của sư tỷ Cao cũng không tệ, chính là quá nghiêm túc. Tuy nhiên thời gian đầu hợp tác không thể tránh khỏi việc gặp phải chút khó khăn. Sau này bọn tôi sẽ chú ý nhiều hơn đến điều đó.”

Nhiếp Tiểu Vũ lịch sự nhận lấy: “Thi Thi, sau này chúng ta đều là đồng nghiệp vậy nên cậu đừng khách sáo như vậy.”

Biên Thi Thi sửng sốt một chút, cô ấy không nghe nói Nhiếp Tiểu Vũ sẽ vào văn phòng luật.

“Ồ, có lẽ là do văn phòng luật là do Trần Hán Thăng đầu tư mà Nhiếp Tiểu Vũ cũng là nhân viên của Trần Hán Thăng. Từ góc độ này mà nói, thì cách nói đồng nghiệp này dường như cũng không sai.”

Biên Thi Thi bây giờ mới phản ứng lại, cô ấy đồng tình và nói: "Chúng ta không chỉ là đồng nghiệp, mà chúng ta còn là bạn bè nữa."

"Đúng vậy, chúng ta là bạn bè!"

Nhiếp Tiểu Vũ bước đến trước chiếc giường kính và nhìn xuống từ tầng 18. Khung cảnh nhộn nhịp của khu Tân Nhai Khẩu nằm chọn trong tầm mắt. Đường Trung Sơn xe cộ đông nghịt, đường Hán Trung rộn ràng, náo nhiệt. Nghĩ đến sau này cô sẽ được làm việc ở đây, Nhiếp Tiểu Vũ liền có một cảm giác vô cùng tự hào.

Cô thư ký nhỏ bé không ngờ rằng dự án mới của Bộ trưởng Trần thực chất lại là một văn phòng luật, tuy nhiên sau khi phân tích kỹ lưỡng, thật ra nó cũng có lý.

Bây giờ càng ngày càng có nhiều công ty tư nhân mọc lên, việc tranh chấp trong kinh doanh là điều không thể tránh khỏi, Tiêu Dung Ngư là sinh viên khoa Luật hàng đầu của Đại học Đông Đại, sử dụng nguồn lực này để điều hành tốt một công ty luật, nên công việc này sẽ thu về khá nhiều tiền.

"Sau này mình sẽ làm việc ở trung tâm Thương mại mậu dịch quốc tế. Mình cũng phải mua một bộ quần áo nữ mới. Không được mua đồ quá rẻ. Dù sao mình cũng thường xuyên phải gặp người nước ngoài nên mình không thể làm mất mặt người Trung Quốc được…"

Nhiếp Tiểu Vũ thầm nghĩ.

… . .

Trong văn phòng, Tiêu Dung Ngư đã bình tĩnh lại, ít nhất là nước mắt của cô đã ngừng chảy, nhưng cô có chút lưu luyến với cái ôm của Trần Hán Thăng nên vẫn dựa vào đó và kể lại toàn bộ câu chuyện cãi vã vừa rồi.

Thực ra cũng rất đơn giản, văn phòng luật cần được đăng ký, niêm yết và phải có một cái tên tương ứng.

Suy nghĩ của Tiêu Dung Ngư khá là lãng mạn, cô cảm thấy nếu gọi là "Văn phòng luật Hán Thăng", tương đương với việc mỗi ngày mỗi lúc đều được nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô nhất định sẽ có tâm trạng rất tốt.

Cả Cao Văn và Dịch Na đều cảm thấy nó không phù hợp, dù sao thì Trần Hán Thăng không có danh tiếng trong ngành luật, hắn thậm chí còn không phải là luật sư. Vì sự phát triển kinh doanh trong tương lai, vẫn là lấy một cái tên ổn định thì hơn.

"Lấy tên ổn định là sao, ở đây còn có cách nói nào khác không?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Có chứ, các văn phòng luật ở Trung Quốc ngoài việc trực tiếp dùng họ để đặt tên cho văn phòng luật, còn phải có ý nghĩa tốt đẹp, rõ ràng, ngắn gọn, đơn giản, dễ nhớ" .

Tiêu Dung Ngư giải thích: "Ví dụ, trong số bốn văn phòng luật lớn, 'Luật sư Trung Luân' được trích từ một câu trong 《Luận Ngữ》; văn phòng luật Quân Hợp 'nhấn mạnh vào định hướng con người', các công ty luật khác cũng là Tín Đạt, Thiên Nguyên, Dịch Hòa, v. v…"

"Vậy thì tớ thấy Hán Thăng cũng ổn mà."

Trần Hán Thăng nói một cách nghiêm túc: "Muốn thăng chức và làm giàu thì cần phải đổ mồ hôi."

"Hán ở đây cũng không phải là mồ hôi."

Tiêu Dung Ngư thích thú mà bật cười, cô đột nhiên ôm chặt lấy Trần Hán Thăng, nâng cằm hắn lên nói: "Ừm! Thật ra, tớ cũng nghĩ cái tên 'văn phòng luật Hán Thăng' nghe hay nhất!

“Vậy……”

Nếu là vào thời cổ đại Trần Hán Thăng chính là Đát Kỷ hại nước hại dân, hắn chỉ tay một cái và hỏi: “Có muốn đá Cao Văn và Dịch Na đi không, họ không có cơ hội để chống lại.”

“Không muốn.”

May mắn thay, Tiêu Dung Ngư không phải là Trụ Vương của nhà Thương.

“Thật ra, Cao sư tỷ và Dịch sư tỷ cũng chỉ là có lòng tốt mà thôi, để tớ bàn bạc với họ một sau.”

“Có gì để bàn bạc với họ đâu cơ chứ”

Trần Hán Thăng đề nghị: “Tốt nhất là nên nghe theo ý kiến của giáo sư Tôn. Nếu bà ấy nói không sao thì nó sẽ không sao. Nếu Cao Văn lại phản đối thì cậu cũng đừng khách sáo nữa.”

“Chúng ta sẽ xác định sau khi nghe câu trả lời từ giáo sư Tôn.”

Tiêu Dung Ngư gật đầu, lúc này nên hỏi ý kiến của sếp sòng mới là hành động sáng suốt nhất.

Có lẽ giáo sư Tôn đang dạy học nên bà không trả lời cuộc gọi của Tiêu Dung Ngư, vì vậy cô đành phải gửi tin nhắn cho Giáo sư Tôn và không mất quá nhiều thời gian để Giáo sư Tôn trả lời tin nhắn.

Tôn Bích Dư: “Hán Thăng” không đẹp bằng “Dung Thăng” và ý nghĩa của “Dung Thăng” cũng lớn hơn. 《Trung dung》 nói về “cốt cách điềm đạm của thánh nhân”, sách 《Kinh dịch》 cũng nói rằng “Tụ mà thượng tiến là thăng thiên” . “Dung Thăng” có nghĩa là công ty luật không chỉ có thể bao dung được mọi thứ mà còn có thể vươn lên và bay cao, tình cờ là nó có một từ trong tên của hai người.

“Dung Thăng, Dung Thăng, văn phòng luật Dung Thăng…”

Tiêu Dung Ngư lặp đi lặp lại hai từ này và nhìn Trần Hán Thăng: “Tiểu Trần, cậu nghĩ thế nào, tên của chúng ta liên kết với nhau.”

“Hay, không hổ danh là đại lão của bộ ngoại giao, khiến cho người ta phục sát đất.”

Trần Hán Thăng giơ ngón tay cái lên: “Nếu thành công, cái tên này sẽ nổi tiếng trong giới luật sư, hay trở thành một công ty luật xuất sắc.”

“Ồ.”

Tiêu Dung Ngư bĩu môi khinh bỉ, giờ đã có kinh nghiệm, cô chủ động nhắn tin cho Cao Văn và Dịch Na để tránh việc tranh chấp.

Tin nhắn của Cao Văn chỉ có hai từ.

Cao Văn: Tuyệt vời.

Dịch Na cũng đáp lại bằng một khuôn mặt cười được tạo nên từ những kí hiệu.

Dịch Na: Ok!

“Thi Thi, Tiểu Vũ, nhanh lên, cái tên ‘Dung Thăng’ như nào?”

Tiêu Dung Ngư lại gọi Biên Thi Thi và Nhiếp Tiểu Vũ vào, hai người này không có lý do gì để phản đối và họ tuyệt đối ủng hộ ý kiến của sếp Trần và giám đốc Tiêu.

“Yes!”

Tiểu Ngư Nhi cuối cùng cũng vui vẻ, đây là câu trả lời làm hài lòng tất cả mọi người, cô không nhịn được mà nhảy dựng

lên, hôn vào má Trần Hán Thăng một cái, ngay lập tức một vết son mờ nhạt hiện ra.

Tiêu Dung Ngư nghĩ rằng nó rất buồn cười, nên mỉm cười giúp Trần Hán Thăng lau nó đi.

Cái kiểu thân mật này của các cặp đôi không có một chút ảnh hưởng nào đối với Nhiếp Tiểu Vũ, bây giờ cô ấy không có ý định yêu đương, nhưng Biên Thi Thi thì lại rất ngưỡng mộ, cô ấy nghĩ rằng nếu như cô ấy cũng có một người bạn trai thì tốt biết bao.

Có câu nói "Sợ cái gì thì đến cái đó" văn phòng luật còn một số việc cần phải xử lý như vận chuyển bình nước nóng lạnh, sắp xếp tài liệu, lắp đặt đồ đạc đơn giản, tốt nhất nên nhờ con trai đi qua giúp đỡ.

Trần Hán Thăng chắc chắn không hề rảnh rỗi, ngoài ra, khu đại học Giang Lăng cách đây rất xa, một chàng trai thân thiết và sẵn sàng làm việc cho Trần Hán Thăng mà không hề hối tiếc đã xuất hiện ngay lập tức.

Khi Biên Thi Thi nghe nói Trần Hán Thăng sẽ để Vương Tử Bác tới giúp, cô vô thức cự tuyệt: "Đừng cho cậu ta tới!"

"Hả?"

Mọi người nhìn Biên Thi Thi bằng ánh mắt kỳ lạ.

"A, ý tớ là, thật ra đây là việc vô cùng đơn giản. Nhờ vài người ở công ty gần giúp là được rồi."

Biên Thi Thi che giấu và nói.

"Không cần tìm mấy người trong công ty gần đây đâu, họ quá toàn mấy ông chú to béo, kể cả có giúp cũng chưa biết trách nhiệm thế nào."

Tiêu Dung Ngư cũng nghĩ rằng Vương Tử Bác là người rất tốt và nghiêm túc thuyết phục Biên Thi Thi.

“Cậu ta, cậu ta có thể cũng không rảnh.”

Biên Thi Thi tìm ra một lý do khác.

“Đừng lo lắng về điều đó.”

Trần Hán Thăng nói một cách tự tin: “Tớ không muốn cậu ấy đến mỗi ngày, chỉ cần đến hôm thứ hai, thứ ba, thứ năm và thứ bảy.”

“Mẹ kiếp, đến bốn ngày một tuần!”

Biên Thi Thi không khỏi thở dài, tại sao cô ấy lại không tránh được người này chứ.

..

Vào buổi chiều, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi trở lại Đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng và Nhiếp Tiểu Vũ bắt xe buýt về Giang Lăng.

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn Trung tâm Thương mại mậu dịch quốc tế càng lúc càng xa, cảm thán: “Năm bông hoa vàng của văn phòng Luật Dung Thăng, dự kiến sẽ trở thành cảnh đẹp của Trung tâm Thương mại mậu dịch quốc tế.”

Trần Hán Thăng nhìn cô một cách kì lạ: “Cô học toán không tốt hả, chỉ có bốn bông hoa thôi.”

“Cái gì?”

Nhiếp Tiểu Vũ sửng sốt, nghe có vẻ như là Bộ trưởng Trần sắp sa thải Cao Văn hoặc Dịch Na rồi.

Nhưng không có gì lạ khi với tính cách của Bộ trưởng Trần, việc sa thải người được xử lý vô cùng gọn gàng dứt khoát.

“Vậy thì là bốn bông hoa vàng đi.”

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy tiếc cho họ, nhân tiện hỏi: “Tiểu Ngư Nhi, Biên Thi Thi, tôi và người may mắn kia là ai?”

“Không.”

Trần Hán Thăng cau mày, rốt cuộc là có vấn đề gì, tại sao Nhiếp Tiểu Vũ lại cảm thấy bản thân là bông hoa vàng của công ty luật?

Chương 478: Kịch bản bị đứt gãy (thượng 1)

“Bộ trưởng Trần, tại sao cậu không nói nữa?”

Nhiếp Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, cảm thấy sắc mặt sếp có chút rối rắm khó hiểu, cô ấy trầm ngâm nói: “Đây có phải là bí mật thương mại không, nếu vậy tôi sẽ không hỏi nữa, bất kể là ai bị sa thải, tôi đều sẽ ủng hộ!”

“Hmmmm… Trước hết, cảm ơn cô đã ủng hộ. Thật ra, tôi cũng có một vấn đề.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, cố hết sức gợi ý bằng giọng điệu hoa mỹ: “Cô không phải là chuyên ngành luật, vậy cô có thể làm gì cho văn phòng luật?”

“Này.”

Không ngờ rằng Nhiếp Tiểu Vũ vừa nghe xong dở khóc dở cười nhìn Trần Hán Thăng: “Đây không phải là dự án lớn mà cậu sắp xếp cho tôi sao? Thật ra cũng tốt thôi. Tuy rằng khoảng cách có hơi xa nhưng tôi vẫn có thể nhận lời.”

“Vậy à?”

Vì vậy, trên chuyến xe buýt số 97 từ Tân Nhai Khẩu đến khu Đại học Giang Lăng, Trần Hán Thăng vừa nắm lấy tay vịn vừa trầm ngâm suy nghĩ.

Hóa ra trong suy nghĩ của Nhiếp Tiểu Vũ, văn phòng luật là một dự án lớn, chẳng trách cô ấy tự xếp mình vào “năm bông hoa vàng”.

Nhưng Nhiếp Tiểu Vũ nhìn có vẻ rất vui vẻ, Trần Hán Thăng nghĩ rằng nên để lời nói dối đẹp đẽ này kéo dài thêm một lúc nữa, ít nhất là cho đến khi xe buýt đến.

Sau khi đến Nghĩa Ô, Nhiếp Tiểu Vũ nhảy ra khỏi xe, nheo mắt nhìn ánh nắng chiều ấm áp, vui vẻ nói: "Bộ trưởng Trần, tôi đi mua vài thứ, lát nữa tôi sẽ quay lại trường học."

Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ rằng chuyện này đã kết thúc, trước tiên cô định đi mua một bộ quần áo, sau đó đến thư viện mượn vài quyển sách về pháp luật để đọc lại, hai ngày nữa sẽ bắt đầu công việc.

"Tôi cũng đi mua vài thứ."

Trần Hán Thăng ra lệnh: "Lát nữa đừng trở lại trường học, chúng ta còn có chút việc phải bàn."

"Được thôi, Bộ trưởng Trần!"

Cô thư ký nhỏ lanh lảnh nói.

Trần Hán Thăng bây giờ có rất nhiều tên, như Trần ca, Trần tổng, Boss Trần, Chủ tịch Trần… Tất cả đều là gọi hắn, nhưng chỉ có một số người có thể gọi là "Tiểu Trần", chỉ khi có quan hệ thân mật đến một mức độ nhất định, họ mới dám gọi cái tên này.

Mặc dù Nhiếp Tiểu Vũ không được gọi cái tên "Tiểu Trần", nhưng cô ấy là cấp dưới duy nhất của Trần Hán Thăng khi hắn còn là sinh viên năm nhất làm trong hội học sinh.

Chuyện này chỉ là một tình tiết rất nhỏ, khi Trần Hán Thăng chưa thực sự vươn lên, mọi người đều không để ý đến hắn. Nếu như sau này Trần Hán Thăng mở công ty mở nhà máy, khi hắn có hàng chục nghìn nhân viên cấp dưới, Nhiếp Tiểu Vũ có thể trở nên gần như là bất khả chiến bại chỉ vì dựa vào câu nói "Bộ trưởng Trần" này.

Hết cách rồi, đây là biểu tượng của thâm niên.

Nhiếp Tiểu Vũ quay lại không mất bao lâu, từ xa cô ấy đã nhìn thấy Trần Hán Thăng trên tay cầm một chiếc mũ bảo hiểm màu vàng và khẩu trang, đang ngồi trên mép bồn hoa hút thuốc.

"Cậu mua cái này để làm gì?" Nhiếp Tiểu Vũ hỏi.

"Cần dùng đến nó thì mua thôi."

Trần Hán Thăng không trả lời mà hỏi Nhiếp Tiểu Vũ: "Cô mua quần áo chưa?"

"Đó không phải là quần áo bình thường, mà là âu phục."

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn có vẻ rất đau lòng: "Nó còn là hàng hiệu nữa, rất đắt đó. Nếu không phải vì đi làm ở Trung tâm Thương mại quốc tế, tôi cũng sẽ không mua nó."

"Ồ."

Trần Hán Thăng không hỏi thêm câu nào, hắn lặng lẽ dập tắt tàn thuốc, đội chiếc mũ bảo hiểm màu vàng lên đầu, bước đi nhanh như đèn giao thông chuyển màu.

Nhiếp Tiểu Vũ suy nghĩ một hồi, cô ấy lặng lẽ tránh xa vị sếp ngốc nghếch này.

…

Trần Hán Thăng đưa Nhiếp Tiểu Vũ đến nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ. Cô thư ký không lạ gì nơi này, khi chuyển phát nhanh Hỏa tiễn 101 khởi động, chủ của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ đã giúp đỡ rất nhiều, Trần Hán Thăng cũng là cố vấn ở đây.

"Bộ trưởng Trần, chúng ta tới đây để làm gì?"

"Đi lang thang."

"Muốn ăn tối ở đây không?"

“Tùy.”

“Vậy thì tôi phải về sớm, tôi còn phải đọc sách nữa.”

“Không vội.”

Trần Hán Thăng trả lời rất ngắn gọn, cuối cùng cũng đến văn phòng của Lý Tiểu Giai, phó giám đốc nhà máy.

“Hán Thăng, cậu đến rồi.”

Kể từ khi Lý Tiểu Giai được Trần Hán Thăng tiết lộ kế hoạch tối mật “treo đầu dê bán thịt chó”, mỗi lần Lý Tiểu Giai gặp Trịnh Quan Đề trong nhà máy, anh ấy đều có chút hồi hộp và có chút mong đợi, háo hức muốn biết bước tiếp theo của kế hoạch.

Tuy nhiên, hành vi của Trịnh Quan Đề vẫn rất bình thường, như thể là cô ấy thậm chí không biết về điều đó.

Lý Tiểu Giai chỉ có thể thầm khen rằng Trịnh tổng dù sao cũng là Trịnh tổng, kỹ năng diễn xuất tự nhiên hơn mình rất nhiều.

Trần Hán Thăng đột nhiên xuất hiện vào hôm nay khiến cho Lý Tiểu Giai trong tiềm thức cảm thấy rằng bản thân chuẩn bị nhận nhiệm vụ mới.

“Cạch cạch.”

Lý Tiểu Giai nhẹ nhàng đóng cửa lại và nhìn Nhiếp Tiểu Vũ với ánh mắt nghi ngờ.

Nhiếp Tiểu Vũ vô duyên vô cớ bị nhìn, nhưng cô ấy mạnh mẽ lườm lại Lý Tiểu Giai.

“Anh Giai.”

Trần Hán Thăng nói thẳng vào vấn đề: “Tôi có một chuyện nhỏ muốn hỏi anh, tôi muốn sắp xếp cho bạn học này đến Tân thế kỷ thực tập trong một khoảng thời gian. Tốt nhất là nên

luân chuyển tất cả các vị trí trong xưởng sản xuất trong một khoảng thời gian ngắn, cho dù đó là dây chuyền sản xuất hay công tác hành chính, tốt nhất làm việc ở căn-tin một lần.”

“Nói một cách ngắn gọn, cô ấy cần phải nắm rõ quy trình vận hành tổng thể của nhà máy điện tử.” Trần Hán Thăng kết luận.

Lý Tiểu Giai nhanh chóng phản ứng lại, đây là dấu hiệu cho thấy kế hoạch sắp bắt đầu, nếu không thì Trần Hán Thăng làm sao có thể sắp xếp cho một người quen hết các vị trí.

Trước tiên phải đào tạo cánh tay phải đắc lực, sau đó từ từ thi triển từng bước một, đây quả nhiên là một chiến lược tốt!

“Không vấn đề.”

Lý Tiểu Giai đồng ý ngay lập tức.

Nhưng Nhiếp Tiểu Vũ lại vô cùng bối rối, đầu óc của cô không hoạt động kịp, cô ngây ngốc hỏi: “Bộ trưởng Trần, nếu tôi đang thực tập ở đây, còn dự án lớn của cậu thì sao?”

“Thành thật mà nói, Tiểu Vũ.”

Trần Hán Thăng đã kìm chế cho tới giờ mới nói ra sự thật: “Thực ra văn phòng luật không phải là một dự án lớn, chuyện này là do tôi, trách tôi không nói rõ ràng.”

Nhiếp Tiểu Vũ dường như không thể tin được, làm sao mà khu CBD của Trung tâm Thương mại quốc tế lại có thể trở thành nhà máy ở ngoại ô Kiến Nghiệp cơ chứ!

“Nếu tôi không có ở đây, chẳng phải văn phòng luật sẽ thiếu một bông hoa vàng hay sao?” Nhiếp Tiểu Vũ lẩm bẩm.

“Không thiếu, trên thực tế vốn là bốn, nếu thêm cô mới trở thành nhiều.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Thật ra, cô vẫn là bông hoa của Tân Thế Kỷ, chỉ có điều là biến thành bông hoa của nhà máy thôi.”

“Nó vẫn giống nhau thôi mà!”

Đến giờ Nhiếp Tiểu Vũ mới hiểu rằng chính cô ấy thực sự mới là người ra đi, để chống lại số phận bi thảm như vậy, cô ấy đã tìm rất nhiều lý do.

“Bộ trưởng Trần, tôi còn phải đi học nữa!”

“Không sao đâu, tôi sẽ nói với hiệu trưởng Lục. Thỉnh thoảng cô nghỉ học cũng không sao.”

“Tôi không quen với môi trường làm việc ở đây!”

“Từ từ rồi sẽ quen, qua một hai ngày sẽ tốt thôi.”

“Tôi vừa mua âu phục và tôi chưa mua thiết bị cho dây chuyền sản xuất.”

“Ở đây.”

Trần Hán Thăng cởi chiếc mũ bảo hiểm màu vàng đội lên đầu Nhiếp Tiểu Vũ: “Nhìn đi, tôi đã chuẩn bị trước rồi.”

“Bộ trưởng Trần!”

Nhiếp Tiểu Vũ không kìm được, vẻ mặt của cô ấy như sắp khóc: “Cậu không thể thấy Tiểu Vũ là người thành thật, nên cứ bắt nạt tôi.”

Trần Hán Thăng vỗ vai Nhiếp Tiểu Vũ, trịnh trọng nói: “Nhân dân cần, cách mạng cần, lịch sử cần, dũng khí nặng nề này, chỉ có cô mới có được.”

Nhiếp Tiểu Vũ rất tức giận, cô ấy cởi mũ bảo hiểm ném sang một bên, quay người không để ý đến Trần Hán Thăng.

Lý Tiểu Giai có chút khó hiểu khi nhìn thấy điều này, thầm nghĩ văn phòng luật thì có tư cách gì so với nhà máy Tân thế

Kỷ.

Giai đoạn đầu của nhà máy Tân Thế Kỷ có vốn đầu tư ít nhất mười triệu nhân dân tệ, tùy tiện đều có thể thành lập vài văn phòng luật cấp cao.

“Cô gái nhỏ, cô phải nhìn rõ sự tình, kế hoạch của chúng ta rất lớn và hoành tráng…”

Lý Tiểu Giai còn muốn thuyết phục cô ấy, nhưng Trần Hán Thăng đã ngăn anh ấy lại: “Anh Giai, anh đã hứa là sẽ giữ bí mật rồi mà, sao anh có thể tiết lộ nó cơ chứ.”

“Tôi không định nói sự thật, tôi chỉ muốn miêu tả lại bản kế hoạch.” Lý Tiểu Giai giải thích.

“Thế cũng không được!”

Trần Hán Thăng cân nhắc một lúc: “Thôi, chúng ta đặt cho bản kế hoạch một cái tên đi, để sau này anh không cần phải nói rõ kế hoạch ra, như thế anh sẽ không vô tình làm rò rỉ nó ra ngoài.”

“Đây là một ý kiến hay.”

Lý Tiểu Giai cũng đồng ý: “Vậy thì gọi là gì, kế hoạch A, kế hoạch B, kế hoạch trộm trời, kế hoạch vượt biển, kế hoạch rút củi đáy nồi?”

Lý Tiểu Giai đưa ra hàng loạt cái tên, nhưng đều bị Trần Hán Thăng bác bỏ: “Những cái tên này đều không hay. Chúng ta phải lấy một cái tên không có ý nghĩa, để mọi người không đoán được nội dung cụ thể.”

“Tên không có ý nghĩa?”

Lý Tiểu Giai xoa cằm, nghiêm túc suy nghĩ.

Khả năng của Trần Hán Thăng về mặt này rõ ràng là tốt hơn, hắn ta nhanh chóng nghĩ ra nó: “Tôi biết, tên của kế

hoạch là ‘Đánh chết tôi, tôi cũng không nói’.”

“Đánh chết tôi, tôi cũng không nói?”

Lý Tiểu Giai nghĩ rằng cái tên này thật kỳ lạ, thật là chẳng ra cái gì cả.

“Chính là nó.”

Trần Hán Thăng đứng lên: “Tôi sẽ báo cáo với Chủ tịch Trịnh.”

Chương 479: Kịch bản bị đứt gãy (thượng 2)

Trịnh Quan Đề đang xem lại tài liệu trong văn phòng, cô ấy nhìn thấy Trần Hán Thăng bước vào mà không gõ cửa, cô ấy chỉ nhìn lướt qua rồi tiếp tục tập trung vào công việc của mình.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không thành thật, ngồi trên sô pha một lúc, cầm tờ báo lên lật xem, thỉnh thoảng lại tò mò nhìn vào chiếc cúp "Nữ doanh nhân xuất sắc" rồi hỏi: "Đây là giải thưởng do thành phố Kiến Nghiệp trao tặng. Đúng rồi, nó được cấp bởi tỉnh Tô Đông, thành phố Kiến Nghiệp không có giá trị nào cả."

Trịnh Quan Đề dường như không nghe thấy, cô vẫn nhấp chuột trong tay, mắt vẫn nhìn vào máy tính.

"Hỏi cô đó?"

Trần Hán Thăng cảm thấy bản thân bị phớt lờ, hắn có chút không vui.

Trịnh Quan Đề lắc đầu và nói một cách bất lực, "Nếu anh thực sự nhàn rỗi, không bằng pha cho tôi một tách cà phê."

"Lúc nãy tôi đã nói, tôi luôn sẵn sàng phục vụ."

Trần Hán Thăng mỉm cười và giúp pha cà phê, Trịnh Quan Đề không hề khách sáo, cô ấy uống hai ngụm rồi nhìn Trần Hán Thăng đột nhiên nói: "Tra nam, tôi có chuyện muốn bàn với anh."

Giọng điệu của cô nàng Trịnh rất đỗi bình thường, Trần Hán Thăng thậm chí còn không nghĩ kĩ, hắn ta trả lời như

thường: “Chủ tịch Trịnh còn cần thảo luận sao, cứ trực tiếp ra lệnh là được rồi.”

“Tốt.”

Trịnh Quan Đề đặt chiếc cốc xuống: “Tôi muốn gạt anh ra khỏi danh sách cố vấn của Nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: “Trò đùa này thật nhàm chán.”

Trịnh Quan Đề lắc đầu: “Tôi không đùa, tôi vốn định gọi điện thoại để thông báo với anh.”

Vẻ mặt của Trần Hán Thăng đông cứng lại, từ trước đến nay chỉ có hắn là người duy nhất đá người khác, đây là lần đầu tiên hắn ta bị đuổi đi.

Bên cạnh đó, hắn vẫn đang chờ đợi để phá vỡ rạn nứt và làm trầm trọng thêm mâu thuẫn giữa Trịnh Quan Đề và Hồng Sĩ Dũng.

“Nguyên nhân?”

Trần Hán Thăng chậm rãi ngồi trở lại trên sô pha, tâm tình dần dần ổn định, trầm giọng hỏi: “Toàn bộ xí nghiệp đều biết tôi cùng cô có quan hệ tốt, cũng biết cô đã khiêu khích Hồng Sĩ Dũng, cô mở lòng với tôi như này không sợ đám anh em của cô tâm tình lung lay sao?”

“Lo chứ.” Trịnh Quan Đề nói một cách bình tĩnh: “Nhưng tôi không thể làm gì được. Vì anh đã xúc phạm Hồng Sĩ Dũng, anh ta đã chống lại bất kỳ quyết định nào gần đây.”

“Mánh khóe và năng lực của Hồng Sĩ Dũng đều khá tốt. Nếu anh ta nghiêm túc trong việc đối đầu với tôi, tôi chắc chắn có thể vừa tính đến tình hình sản xuất vừa có thể trấn áp anh ta.”

Trịnh Quan Đề thở dài một hơi: “Tuy nhiên, sợ là anh ta sẽ bất chấp tất cả, một lòng trở mặt phá hoại, cứ như vậy tính nguy hiểm sẽ đề cao lên rất nhiều, trật tự của toàn bộ xí nghiệp sẽ bị xáo trộn.”

Trịnh Quan Đề ném cho hắn một tập tài liệu, Trần Hán Thăng thản nhiên lật nó ra, đại khái là ghi lại những hành động của Hồng Sĩ Dũng sau lưng cô trong mấy ngày nay, quả thực đã ảnh hưởng đến hoạt động sản xuất bình thường của nhà máy điện tử.

Trên thực tế, kết quả như vậy là có lợi cho Trần Hán Thăng, nhưng việc Trịnh Quan Đề có ý định ngăn cản thì thật đáng tiếc.

“Vì vậy, Chủ tịch Trịnh định đá tôi để đổi lấy hòa bình nội bộ?”

Trần Hán Thăng chế nhạo: “Nhà họ Trịnh thật sự coi trọng Tân Thế Kỷ của cô sao? Cô có tin hay không, Hồng Sĩ Dũng có can đảm phá hoại một cách vô lương tâm như vậy là do anh ta đã có được sự cho phép của chi hai.”

“Đúng thế!” Trịnh Quan Đề trực tiếp ngắt lời: “Tôi tạm thời chỉ muốn mời anh ra ngoài. Nhiệm vụ cấp bách nhất là lập lại trật tự sản xuất ở Tân Thế Kỷ, để khi trở về Hồng Kông, tôi sẽ có tự tin cạnh tranh với chi hai.”

“Cạnh tranh cái gì? Một người thông minh như cô, tại sao khi đối mặt với chuyện tình cảm gia đình lại có thể hồ đồ như vậy?”

Trần Hán Thăng tức giận đến nhảy cẫng lên: “Rõ ràng là người đứng đầu họ Trịnh không coi trọng cô, cô có trở về cạnh tranh cũng không có ích lợi gì, tốt hơn hết là nên đoạn tuyệt mối quan hệ này sớm nhất có thể, chúng ta cùng nhau điều

hành một nhà máy mới, từ đây chúng ta song kiếm hợp bích, cầm sắt hài hòa.”

“Anh đang tỏ tình với tôi à?” Trịnh Quan Đề hỏi.

“Đúng!”

Trần Hán Thăng đồng ý không chút do dự, trên khuôn mặt hiện lên vẻ dịu dàng: “Đề, anh vẫn luôn giữ một câu nói ở trong lòng, bây giờ mới anh mới dám nói ra, thật ra thì anh đã thích em từ lâu rồi, em không cần phải lo lắng về Tân Thế Kỷ, sau khi tất cả các nguồn lực đều hướng đến nhà máy mới, nhà họ Trịnh sẽ đoạn tuyệt quan hệ với em.”

“Không sao.”

Trần Hán Thăng nói một cách trìu mến và chân thành: “Anh có thể cùng em tạo dựng một mái ấm. Một ngôi nhà thật ấm áp, ân cần chu đáo và có tình người. Không có mưu mô, không có âm mưu, chỉ có tình yêu và sự quan tâm sâu sắc.”

Trịnh Quan Đề nghe vậy thì thấy rất cảm động, nên khi gọi điện cho phòng bảo vệ, cô ấy đặc biệt nhắc nhở: “Hãy giúp tôi đưa Trần Hán Thăng đi, nhớ đừng dùng vũ lực.”

“Mịa, cô chơi tôi sao?”

Khi nhân viên bảo vệ của Nhà máy điện tử Tân thế kỷ đến, Trần Hán Thăng phát hiện ra rằng Trịnh Quan Đề thực sự rất quyết đoán!

“Nếu tôi không biết anh là người như thế nào, thì tôi đã tin vào điều đó.”

Trịnh Quan Đề có chút dư vị nói: “Tuy nhiên, những lời nói mật ngọt đó vẫn khá là dễ nghe. Trước tiên anh nên ngoan ngoãn nghe lời. Đợi tôi giải quyết xong chuyện này, tôi sẽ mua những lời mật ngọt đó với giá mỗi câu là một nghìn tệ.”

Sau khi cô nàng Trịnh nói xong, cô ấy vẫy tay với nhân viên bảo vệ để anh ta đưa Trần Hán Thăng đi.

“Fuck, Trịnh Quan Đề, cô không phải là con người, cô mẹ nó dám qua cầu rút ván!”

“Trịnh Quan Đề, cô chơi đùa với cảm xúc và cơ thể của ông đây, đồ sắt đá!”

“Đừng chạm vào tôi, tôi đã rơi nước mắt, chảy máu và phá thai cho Trịnh Quan Đề!”

……

Trần Hán Thăng hét lớn đến tận cửa, thu hút sự chú ý của rất nhiều nhân viên, cuối cùng, nhân viên bảo vệ Trương Vệ Vũ không thể chịu đựng được nữa, xấu hổ nói: “Anh Trần, chúng tôi không chạm vào anh, anh đấy. Đi bộ toàn bộ quá trình.”

“Tôi biết, ông đây vui vẻ mới hé ,t lên vài câu.”

Trần Hán Thăng chỉnh đốn quần áo ở trước cửa, xoay người lại chuẩn bị đi trở về.

Trương Vệ Vũ có chút xấu hổ: “Anh Trần, ý của Chủ tịch Trịnh là sắp tới anh sẽ không được phép đến nhà máy.”

“Yên tâm, tôi sẽ không làm khó anh.”

Trần Hán Thăng cười một cách khinh thường: “Con chó Trịnh Quan Đề muốn đuổi ông đây đi, nhưng ông đây lại càng muốn ở lại chỗ này.”

Để chứng minh rằng hắn sẽ không quấy rối Trịnh Quan Đề, Trần Hán Thăng đã yêu cầu Trương Vệ Vũ đi cùng mình, thế nhưng anh ta thực sự đến văn phòng của Hồng Sĩ Dũng.

Cảnh tượng ở hành lang vừa rồi, thư ký đã báo cáo với Hồng Sĩ Dũng.

“Chủ tịch Hồng.”

Trần Hán Thăng lên tiếng chào, rõ ràng là hắn có chuyện muốn nói.

Hồng Sĩ Dũng gật đầu và liếc nhìn Trương Vệ Vũ.

Trương Vệ Vũ lập tức xoay người rời đi, anh ta bây giờ đanh trong tình trạng choáng váng.

Chủ tịch Trịnh và Trần Hán Thăng không phải là có một mối quan hệ rất tốt sao?

Tại sao cô ấy lại đột nhiên đuổi Trần Hán Thăng đi?

Có mâu thuẫn xảy ra giữa Chủ tịch Trịnh và Chủ tịch Hồng sao?

Tại sao Trần Hán Thăng lại tìm đến Chủ tịch Hồng?

……

Trương Vệ Vũ cảm thấy đôi mắt của mình đã kiệt sức, anh ta giống như đang xem một bộ phim truyền hình, mà còn là một bộ phim cung đấu thời nhà Thanh.

Khác với sự phớt lờ đối với Trương Vệ Vũ, Hồng Sĩ Dũng đang lặng lẽ nhìn cậu sinh viên đại học ngỗ ngược này, người đã từng đẩy mình ra khỏi thang máy.

Lý lịch của Trần Hán Thăng không khó để điều tra, là một sinh viên tại Đại học Kinh tế Tài chính Kiến Nghiệp, hắn đã tự tay thành lập Hỏa tiễn 101 trải rộng khắp các trường đại học trên toàn quốc, nhưng đang trong thời kì đỉnh cao hắn đột nhiên tuyên bố phá sản và chuyển tất cả sang Thâm Thông.

Ngoài ra, hắn cũng là con chó trung thành của Trịnh Quan Đề.

“Chủ tịch Hồng, trước hết tôi muốn xin lỗi anh.”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, chủ động nói: "Ngày đó tôi đẩy anh ra khỏi thang máy, thật ra…"

"Tôi biết đó là mệnh lệnh của Trịnh Quan Đề."

Hồng Sĩ Dũng nói một cách nhẹ nhàng: "Nếu không, một cố vấn nhỏ bé như cậu lấy đâu ra can đảm để làm ra chuyện như vậy."

"Cảm ơn vì Chủ tịch Hồng đã thông cảm cho tôi."

Trần Hán Thăng gật đầu cảm ơn, trong đầu lại nghĩ rằng nếu không có sự hỗ trợ của Hồng Sĩ Dũng của chi hai làm sao có thể chơi lại Trịnh Quan Đề.

"Ngoài ra."

Khuôn mặt của Trần Hán Thăng hiện lên vẻ ngập ngừng và do dự, có vẻ hơi khó nói, và Hồng Sĩ Dũng cũng không thúc dục, điều này lộ rõ ưu điểm biết kiềm chế của quản lý cấp cao.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng vẫn nói: "Tôi đã chia tay với Trịnh Quan Đề. Cô ta là một người phụ nữ không thể nói lý. Tôi muốn dựa vào Chủ tịch Hồng, có được không?"

Chương 480: Kịch bản bị đứt gãy (hạ)

“Hahahaha.”

Nghe Trần Hán Thăng nói, Hồng Sĩ Dũng lớn tiếng cười lên, vừa có cảm giác vui mừng chiến thắng, vừa cảm thấy có chút ngớ ngẩn.

Chân chó của Trịnh Quan Đề lại muốn gia nhập phe mình?

“Cười con mẹ anh, chờ lão tử quét sạch Tân Thế Kỷ, đó chính là lúc anh phải khóc.”

Trong lòng Trần Hán Thăng miệng sùi thơm, trên mặt khách khí đáp lại.

Đợi đến khi Hồng Sĩ Dũng bày tỏ cảm xúc xong, anh ta mới đùa giỡn nói: “Cố vấn Trần, xem qua “Vô Gian Đạo” chưa?”

Trần Hán Thăng “hả” một tiếng: “Xem qua.”

“Vô Gian Đạo” là một bộ phim nói về “nội gián”, ý của Hồng Sĩ Dũng rất rõ ràng, anh ta đang hoài nghi động cơ của Trần Hán Thăng.

Nhưng điều này cũng dễ giải quyết, nói dối trên thế giới là khó khăn nhất, bởi vì nó cần phải liên tục tạo ra ảo tưởng để bù đắp, đồng thời cũng lo lắng về việc lộ chân tướng.

Sự thật chứng minh đơn giản nhất và dễ dàng nhất, miễn là nó đúng sự thật.

Trịnh Quan Đề thật sự tước đoạt chức danh cố vấn của Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng cũng thật sự chuẩn bị phản

bội cô.

Chỉ là động cơ của hai người không giống nhau, Trịnh Quan Đề muốn khôi phục sản xuất bình thường của nhà máy điện tử.

Trần Hán Thăng dự định tiếp tục châm ngòi cho mâu thuẫn giữa hai bên.

Đối với những kẻ chủ mưu, thật ra đứng ở bên nào cũng không quan trọng, Trịnh Quan Đề biết dụng tâm hiểm ác của Trần Hán Thăng, nhưng Hồng Sĩ Dũng không biết.

"Hồng tổng hoài nghi tôi, tôi có thể lý giải, dù sao lúc trước tôi và Trịnh Quan Đề quan hệ rất thân thiết." Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: "Làm thế nào để chứng minh tính xác thực, Hồng tổng có thể tùy ý khảo nghiệm."

Hồng Sĩ Dũng móc điếu thuốc ngậm trong miệng, thư ký rất thông minh giúp đỡ châm lửa, anh ta thoải mái phun ra một hơi khói: "Tại sao tôi phải chứng minh thật giả, mặt khác, tại sao tôi phải chấp nhận cậu?"

Trần Hán Thăng cười cười: "Hồng tổng lợi hại như vậy, có một chút đồ vật sao Hồng tổng không nhìn ra chứ?"

"Cậu nói chuyện xem."

Hồng Sĩ Dũng nâng cằm lên, không nóng không lạnh nói.

Trần Hán Thăng cũng không khách khí: "Quản lý trong xưởng đều biết quan hệ của tôi và Trịnh Quan Đề, tôi rời khỏi Tân Thế Kỷ cũng không đáng sợ, đáng sợ là đi tới trận doanh của Hồng tổng, đây không chỉ là đòn tâm lý đánh vào tinh thần đối với Trịnh Quan Đề, chấn nhiếp những con ngựa ngoan cố bên kia của cô ta, ngược lại còn có thể đề cao thanh thế của Hồng tổng, đặt nền móng cho sau này anh thu phục lòng người."

“Ừm, nó nghe có vẻ hợp lý.”

Hồng Sĩ Dũng gật đầu, điểm này trong lòng anh biết rõ, chỉ là không biết động cơ của Trần Hán Thăng.

Nhưng nhìn bề ngoài, Trần Hán Thăng là một kẻ phản bội triệt để, trái một câu “Trịnh Quan Đề”, phải một câu “Trịnh Quan Đề”, điều này làm cho Hồng Sĩ Dũng có chút hài lòng.

“Tại sao cậu lại rời khỏi Trịnh tổng?” Hồng Sĩ Dũng chậm rãi hỏi.

“Mâu thuẫn từ lâu rồi.”

Trần Hán Thăng đã biên soạn lý do hoàn hảo: “Tôi đã thành lập một công ty trước đây được gọi là Chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101, Hồng tổng có biết không?”

Hồng Sĩ Dũng gật gật đầu, trước kia chuyển phát nhanh ở Tân Thế Kỷ chính là do Chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101 chịu trách nhiệm.

“Một thời gian trước công ty bởi vì vốn không xoay được, lúc ấy tôi tìm Trịnh Quan Đề vay tiền, nhưng cô ấy nói số tiền lớn hiện tại không có biện pháp cho vay, cho nên chỉ có thể nói không thể giúp.”

Sắc mặt Trần Hán Thăng ảm đạm xuống: “Cho nên, tôi trơ mắt nhìn tâm huyết của mình phá sản chuyển nhượng, khi đó đã có bất mãn với Trịnh Quan Đề.”

Hồng Sĩ Dũng dập tàn thuốc, Trần Hán Thăng nói thật, sau khi Hồng Sĩ Dũng đến nhà máy điện tử, việc đầu tiên chính là hạn chế dòng vốn lớn, không nghĩ tới ngược lại gián tiếp dẫn đến Chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101 phá sản.

“Tôi đã nợ rất nhiều vì Chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101 sụp đổ.” Trần Hán Thăng giọng điệu trầm thấp: “Nhưng tôi

còn có một chức vụ tư vấn cho nhà máy điện tử, mỗi tháng có thể lấy một chút chi phí để chắp vá vào chỗ nợ nần."

"Thế nhưng, vừa rồi Trịnh Quan Đề đột nhiên nói, bởi vì tôi đắc tội Hồng tổng, dẫn đến tình huống nhà máy điện tử hiện tại rất xấu, cho nên cô ấy muốn đuổi tôi ra, giảm bớt quan hệ giữa hai người."

Nói đến đây, Trần Hán Thăng dường như không nhịn được nổi giận, nặng nề đập bàn trà mắng: "Lúc ấy đẩy Hồng tổng ra khỏi thang máy, cũng không phải là ông đây muốn làm, hiện tại xảy ra chuyện đem tôi ra đệm chân, tôi chửi mười tám đời tổ tông nhà Trịnh Quan Đề!"

Hồng Sĩ Dũng đang tập trung tinh thần lắng nghe, đột nhiên bị hoảng sợ, biểu tình có chút lúng túng: "Nói chuyện thì nói chuyện, mắng người làm cái gì."

Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Quan Đề có quan hệ họ hàng, Trần Hán Thăng muốn đụ tổ tông mười tám đời của Trịnh Quan Đề, cơ bản cũng là tổ tông của Hồng Sĩ Dũng.

Những lời này của Trần Hán Thăng thật giả giả giả, logic cùng tình cảm đều không có sơ hở, ngược lại có vài phần độ tin cậy.

"Vậy cậu muốn gì?"

Hồng Sĩ Dũng nhìn Trần Hán Thăng, anh ta tin tưởng Trần Hán Thăng tất nhiên có mưu đồ.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng giơ hai ngón tay cái lên: "Thứ nhất, tôi muốn Trịnh Quan Đề qua cầu rút ván phải hối hận. Thứ hai, tôi muốn tiền!"

Hồng Sĩ Dũng trầm ngâm một lát, hiện tại anh ta đang cố gắng tìm cách có thể đả kích ảnh hưởng của Trịnh Quan Đề, loại hành vi "đầu hàng" này của Trần Hán Thăng quả thực là thích hợp.

“Đinh linh linh.”

Lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại di động của Trần Hán Thăng vang lên.

“Trịnh Quan Đề.” Trần Hán Thăng giơ lên nói.

Hồng Sĩ Dũng không lên tiếng, nếu Trần Hán Thăng thật sự là nội gián Trịnh Quan Đề phái tới, lúc này cô hẳn là sẽ không gọi điện thoại tới, chỉ biết tăng thêm hoài nghi.

“Này, có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng không cúp điện thoại, ngược lại mở loa ngoài ra, chứng minh mình trong sạch.

“Anh đang ở văn phòng của Hồng tổng? “Giọng nói Trịnh Quan Đề đặc biệt bình tĩnh, còn kèm theo chút nghi vấn.

“Chính xác.” Trần Hán Thăng thoải mái thừa nhận: “Trịnh tổng muốn đuổi tôi đi, đáng tiếc tôi chính là đuổi không được.”

“Cậu…”

Sau khi xác nhận tin tức này, Trịnh Quan Đề cảm thấy đầu bắt đầu choáng váng.

Cho dù cô biết Trần Hán Thăng là một tên cặn bã, da mặt rất dày, trên cơ bản không có cảm giác xấu hổ.

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới, Trần Hán Thăng ở bên cạnh không lấy lòng, lại “gia nhập” Hồng Sĩ Dũng bên kia.

Mấu chốt nhất chính là, Hồng Sĩ Dũng nhất định sẽ không cự tuyệt.

“Khuê mật của Trịnh tổng gia nhập về bên Hồng tổng” là một tin tức lớn, tuyệt đối có thể rung chuyển đoàn thể và sự gắn kết bên Trịnh Quan Đề.

Thật ra Trịnh Quan Đề rất muốn nói cho Hồng Sĩ Dũng, Trần Hán Thăng là một con sói mắt trắng, không phải đồ ăn như anh ta có thể khống chế được.

Mục đích thực sự của Trần Hán Thăng là Tân Thế Kỷ!

Hắn sẽ phá hủy toàn bộ nhà máy điện tử!

Thế nhưng, Hồng Sĩ Dũng có tin không?

Một sinh viên năm ba, dự định phá hủy nhà máy nghìn người trị giá mấy trăm triệu, miễn là người có chút IQ cũng sẽ không tin.

Trịnh Quan Đề cúp điện thoại đột nhiên cảm thấy cả người có chút nhũn ra, cô cũng không có tâm tư suy nghĩ.

Trần Hán Thăng từng tận lực bày mưu tính kế cho nhà máy điện tử, cũng từng giúp Lý Tiểu Giai ổn định tình hình, còn từng ở bên ngoài sân bay chờ một đêm, dẫn cô đi ăn canh tiết vịt lúc 4 giờ sáng.

Trịnh Quan Đề tin tưởng, nếu không phải Trịnh gia có ý định thu hồi nhà máy điện tử, Trần Hán Thăng có thể sẽ dùng hình thức tham gia cổ phần, ôn hòa tham gia vào sự phát triển của Tân Thế Kỷ.

Nhưng Trịnh gia chen chân như vậy, Trần Hán Thăng cũng trực tiếp lộ ra dã tâm ngông cuồng của mình, bởi vì lúc này đối thủ cạnh tranh của hắn là Trịnh gia, không còn là bạn thân Trịnh nữa.

Trịnh Quan Đề suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Lý Tiểu Giai.

Gần đây, mỗi lần Trần Hán Thăng đến nhà máy, luôn phải gặp Lý Tiểu Giai trước, Trịnh Quan Đề vốn không để trong lòng, hiện tại cô đột nhiên có chút lo lắng.

Lý Tiểu Giai là cấp dưới mà cô vô cùng coi trọng, nếu anh ấy có chút tạp niệm lung lay, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Trịnh tổng, cô tìm tôi?”

Lý Tiểu Giai rất nhanh đã trả lời, anh ấy vừa mới dẫn Nhiếp Tiểu Vũ đi tham quan dây chuyền sản xuất, không nhìn thấy cảnh Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề “trở mặt”.

“Cậu có thể nói với tôi một chút, gần đây Trần Hán Thăng đã cùng cậu nói chuyện gì?”

Trịnh Quan Đề đóng cửa lại trước, lễ phép hỏi.

Lý Tiểu Giai từng có tâm tư rời khỏi công ty, cho nên thái độ hiện tại của Trịnh Quan Giai tương đối khách khí.

Lý Tiểu Giai nhìn phòng làm việc đóng chặt, còn có thái độ nghiêm túc này của bà chủ, anh ấy lại có chút kích động.

Lâu như vậy, Trịnh tổng rốt cục nguyện ý cùng anh ấy nói chuyện chuyện đại sự kia!

Vì vậy, Lý Tiểu Khải trả lời với một giọng nói run rẩy: “Đánh chết tôi cũng không nói.”

Chương 481: Trịnh khuê mật chỉ đùa bỡn tình cảm

Cái gì gọi là "dùng giọng điệu hèn nhát nhất, nói những lời tàn nhẫn nhất", dáng vẻ hiện tại của Lý Tiểu Giai, thể hiện rõ điều này.

Chỉ thấy trên mặt anh ấy mỉm cười, trong mắt kèm theo sự tôn trọng, cung kính nhìn Trịnh Quan Đề, nhưng lời nói ra, thật là mẹ nó khiến người ta tức giận!

"Xem ra, Lý Tiểu Giai cũng bị Trần Hán Thăng mua chuộc." Trịnh Quan Đề nghĩ thầm.

Không giống như Trần Hán Thăng vẫn không đảm nhiệm chức vụ cụ thể, Lý Tiểu Giai là Trịnh Quan Đề một tay đề bạt, còn nắm giữ bộ phận sản xuất linh kiện cốt lõi nhất của nhà máy điện tử.

Lý Tiểu Giai bị Hồng Sĩ Dũng xa lánh có ý định rời khỏi công việc, Trịnh Quan Đề không những không tức giận, mà còn tỏ vẻ khoan dung và thấu hiểu.

Hiện tại anh ấy thật sự cùng Trần Hán Thăng chơi lớn một trận, đáy lòng Trịnh Quan Đề từng đợt phát lạnh.

Trần Hán Thăng có tiền có kinh nghiệm, còn có danh tiếng khởi nghiệp Chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101, Lý Tiểu Giai có kỹ thuật có tinh thần nghiên cứu, kết hợp với một bộ phận nhân viên hành chính, khung đơn giản của nhà máy mới đã được xây dựng.

"Phó giám đốc Lý, chuyện tốt mà cậu và Trần Hán Thăng làm. "Trịnh Quan Đề nhìn chằm chằm Lý Tiểu Giai thật lâu,

vô cùng phức tạp nói.

“Hả?”

Lý Tiểu Giai cảm thấy biểu cảm của Trịnh tổng dường như không đúng lắm, nếu như là khen ngợi thì quá thâm trầm, hình như còn kèm theo chút châm chọc.

“Có thể là tôi nghĩ nhiều, kế hoạch này vốn do Trịnh tổng chủ đạo.” Nghĩ đến đây, Lý Tiểu Giai khiêm tốn trả lời: “Không có gì, chủ yếu vẫn là Trịnh tổng lãnh đạo tốt.”

“Tôi…”

Trịnh Quan Đề nghẹn một chút, các anh đều muốn đào rỗng Tân Thế Kỷ, vậy mà còn nói tôi lãnh đạo tốt!

Lý Tiểu Giai, anh là một tên mày rậm mắt to, tại sao lại học thói không biết xấu hổ của Trần Hán Thăng?

“Anh trở về trước đi.”

Trịnh Quan Đề đột nhiên không muốn nói nhiều, phất phất tay bảo Lý Tiểu Giai rời đi.

Đợi đến khi Lý Tiểu Giai mang vẻ mặt hoang mang rời đi, Trịnh Quan Đề yên lặng đi tới trước cửa sổ thủy tinh, yên lặng nhìn xuống xưởng điện tử Tân Thế Kỷ.

Nhân viên bảo vệ đang đứng tận tâm, nghiêm túc đăng ký xe ra vào.

Rơ moóc bấm còi và đang vận chuyển nguyên liệu đến căng tin;

Bên ngoài nhà xưởng có mấy công nhân dây chuyền lắp ráp, bọn họ đại khái là kìm nén quá lâu, lặng lẽ đi ra ngoài nói chuyện phiếm hít thở không khí.

Một nữ sinh viên đại học vừa tốt nghiệp ở bộ phận hành chính không lâu, cô ấy cầm tài liệu vội vàng chạy về phía một

tòa nhà khác, giấy tờ bay phấp phới trước ngực.

Đây đều là những cảnh tượng bình thường mà ngày nào cũng dễ dàng thấy được, nhưng hôm nay Trịnh Quan Đề nhìn rất say sưa.

"Cốc… cốc… cốc."

Cấp dưới đến gõ cửa, cô ấy vừa mới chứng kiến Trần Hán Thăng và Trịnh tổng chia tay, hiện tại lại nghe được một tin tức kinh người, lúc tới báo cáo vô cùng lo lắng bị giận chó đánh mèo.

"Có chuyện gì vậy?"

Trịnh Quan Đề không xoay người.

"Trịnh, Trịnh tổng." Cấp dưới lắp bắp nói: "Vừa rồi tôi nhận được tin, cố vấn Trần được Hồng tổng nhận lên chức là phó chủ nhiệm phòng hậu cần."

"Ồ."

Nửa ngày sau, Trịnh Quan Đề mới ngắn gọn đáp một tiếng.

Cấp dưới ngẩng đầu, bởi vì đưa lưng về phía trước, cho nên không thấy rõ biểu tình của Trịnh Quan Đề, nhưng hai tay cô ôm ngực đứng trước cửa sổ, chỉ lộ ra một cái cằm trắng như tuyết mịn màng, có vẻ cô độc mà tịch mịch.

Trịnh tổng cũng có lúc cô đơn, cấp dưới vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thần thái yếu ớt của Trịnh Quan Đề như vậy.

"Đàn ông chó má đều không có tên nào tốt, nói thay lòng liền thay lòng!"

Cấp dưới tức giận mắng thầm trong lòng, Trần Hán Thăng lúc trước cùng Trịnh tổng quan hệ rất tốt, hiện tại đột nhiên gia nhập vào Hồng Sĩ Dũng, khó trách Trịnh tổng thương tâm như vậy.

Sau tất cả, cô có mạnh mẽ quyền lực đến đâu, cũng chỉ là một người phụ nữ, cũng đều là con người thôi!

.....

Trịnh khuê mật đắm chìm trong bầu không khí buồn bã, Hồng Sĩ Dũng và Trần Hán Thăng lại nhiệt tình bắt tay chào tạm biệt.

"Hồng tổng, hiện tại tôi còn là sinh viên đại học, có lẽ không có nhiều thời gian tới đây làm việc." Trần Hán Thăng cười nói: "Hy vọng đừng trừ tiền lương của tôi."

Hồng Sĩ Dũng khoát tay áo: "Phó chủ nhiệm này là một chức vụ ảo, chỉ là làm cho Trịnh Quan Đề và các quản lý khác xem, cậu rảnh rỗi thì tới đây nhận việc, không rảnh thì thôi, tóm lại tiền lương vẫn tính đều đặn cho cậu."

"Vậy, cảm ơn Tổng giám đốc Hồng." Trần Hán Thăng mạnh mẽ tỏ thái độ: "Chúng ta hãy cùng nhau giết chết tổ tông mười tám đời của Trịnh Quan Đề!"

Hồng Sĩ Dũng vừa nghe đến "Tổ tông mười tám đời", mí mắt anh ta liền giật giật: "Ai ai, đừng mắng người ta."

"Cái gì?" Trần Hán Thăng vẻ mặt phẫn nộ: "Hồng tổng ngàn vạn lần không nên nhân từ, nên mắng thì phải mắng, đối đãi với kẻ địch phải đả kích trên mọi phương diện."

"Biết rồi biết rồi. "Hồng Sĩ Dũng không dễ nói tổ tông Trịnh Quan Đề chính là tổ tông của mình, mục đích hiện tại của anh ta đã đạt được, chỉ muốn tiễn Trần Hán Thăng đi.

Nhưng Trần Hán Thăng tựa hồ còn chưa thỏa mãn, bước chân chậm lại, đột nhiên cúi đầu đi qua: "Hồng tổng, tôi còn có một kế, bảo đảm có thể làm cho Trịnh Quan Đề càng thêm chật vật!"

"Kế hoạch gì?"

“Trịnh Quan Đề năm nay đã 25 tuổi, anh có thể đề xuất cô ấy đã đến tuổi kết hôn, như vậy Trịnh Quan Đề càng không có tư cách tranh đoạt Tân Thế Kỷ.”

Hồng Sĩ Dũng nhíu nhíu mày: “Bên ngoài dòng họ, Trịnh gia đối với việc yêu đương của những vãn bối khác tương đối thoải mái, chúng ta đều chưa từng lo lắng Trịnh Quan Đề rốt cuộc muốn cùng ai kết hôn, hoặc là nói cô ta có kết hôn hay không.”

“Hồng tổng, anh không hiểu.” Trần Hán Thăng còn rất kiên trì: “Đây là để cho mọi người biết, Trịnh Quan Đề cuối cùng vẫn là phụ nữ, đếm tiền có thể, phân chia sản nghiệp cô ấy không xứng!”

Ngay cả Hồng Sĩ Dũng cũng bị thái độ nghiến răng nghiến lợi này của Trần Hán Thăng dọa sợ, anh ta miễn cưỡng cười cười: “Tôi vẫn cho rằng nữ nhân trở mặt mới độc ác, không nghĩ tới phó chủ nhiệm Trần cũng không kém là bao.”

“Cô ấy đùa bỡn tình cảm của tôi thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác lại quyến rũ tôi bằng thân thể, loại hành vi đùa bỡn nửa vời này, tuyệt đối không đáng tha thứ!”

Trần Hán Thăng bỏ lại những lời này, ngay dưới sự ngơ ngác, trợn mắt há hốc mồm của Hồng Sĩ Dũng và thư ký mà rời đi.

.....

Vào buổi tối, khi nhân viên nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ ăn cơm, tất cả mọi người đều nhận được một tin nhắn như vậy:

Cộng sự và đối tác thân thiết của Trịnh Quan Đề, cố vấn Trần, hiện tại đã được thăng chức phó chủ nhiệm bộ phận hậu cần.

Tuy rằng phó chủ nhiệm phòng hậu cần cũng không đáng giá nhắc tới, nhưng tốt xấu gì so với chức danh cố vấn còn

thiết thực hơn, đây chính là tương lai hoàn toàn mới sau này "gia nhập" Hồng tổng.

Tin tức này ở trong xưởng khiến cho từng đợt oanh động liên hồi, cũng làm cho mấy người rất quen thuộc Trần Hán Thăng đặc biệt kinh ngạc.

Lý Tiểu Giai lập tức liên lạc với Trần Hán Thăng: "Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao cậu lại đến Hồng tổng bên kia, nghe nói buổi chiều cậu còn xảy ra mâu thuẫn với Trịnh tổng?"

"Anh Giai, nhìn sự tình không thể chỉ nhìn bề ngoài." Trần Hán Thăng tuyệt không khẩn trương, bình tĩnh nói: "Anh động não đi, tôi còn có chút việc, tạm cúp máy trước."

"tút tút."

Trần Hán Thăng nói xong lập tức cúp điện thoại, Lý Tiểu Giai nghiêm túc suy nghĩ một chút rốt cuộc cũng hiểu được.

"Đây có phải là Chu Du đánh Hoàng Cái hay không, nhưng đơn giản một chút, cũng không biết rốt cuộc có thể phát huy hiệu quả thế nào."

Lý Tiểu Giai cảm thấy sự tình bắt đầu phức tạp, giống như có người rắc thêm một nồi dầu nóng lên cục diện vốn đã hỗn loạn của nhà máy điện tử.

Lý Tiểu Giai vốn tưởng rằng mình là người tỉnh táo nhất, nhưng sau đó lại nhìn lại, thật ra anh ấy cũng ở trong chảo dầu đang sôi sùng sục đó.

.....

Bảo vệ Trương Vệ Vũ và anh em Trương Vệ Lôi sau khi nghe xong, bọn họ cũng nghẹn họng.

"Anh, anh phân tích, nguyên nhân Trần Hán Thăng làm như vậy là gì?" Trương Vệ Lôi nhỏ giọng hỏi, hiện tại anh ta

trưởng thành hơn nhiều, không tùy tiện phán xét hành vi của Trần Hán Thăng.

“Hỏi những điều này để làm gì, ăn đi.”

Trương Vệ Vũ không muốn thảo luận, chỉ dặn dò: “Chúng ta và Trần Hán Thăng là đồng hương, em chỉ cần nhớ kỹ điểm này là được rồi, thần tiên khác đánh nhau, chúng ta đừng đoán, đừng nhìn, đừng để ý, đừng nghĩ.”

.....

Đương nhiên khoa trương nhất, phải là Lương Tiểu Hải và Đường Bình.

Đường Bình nghe nói Trần Hán Thăng trở thành phó chủ nhiệm bộ phận hậu cần, đồ ăn trong miệng cô ta đều quên nuốt xuống, sắc mặt Lương Tiểu Hải cũng rất khó coi.

Lần trước anh ta không cho Trần Hán Thăng mượn tiền, ông bà nội cùng cha mẹ toàn bộ gọi điện thoại chỉ trích, cô ba thậm chí còn muốn cắt đứt quan hệ với anh ta, mẹ anh ta còn nói “Không được cưới Đường Bình về nhà!”

Điều này khiến Lương Tiểu Hải gần đây rất căng thẳng, lúc làm việc thường xuyên thất thần.

“Em họ của anh trở thành phó chủ nhiệm bộ phận hậu cần.”

Đường Bình đột nhiên đẩy bạn trai một cái: “Anh nói với cậu ta, xem có thể giúp em thay đổi vị trí xưởng hay không.”

“Bệnh thần kinh! “Lương Tiểu Hải không đồng ý: “Lần trước chúng ta không cho cậu ấy vay tiền, bây giờ lại tìm hỗ trợ, làm sao anh mở miệng được?”

“Có gì không thể mở, các anh là anh em họ, thân thích trong nhà.”

“Chính là bởi vì như vậy, anh mới càng ngượng ngùng, lần trước không cho vay tiền đã rất có lỗi với nó.”

“Chúng ta thực sự không có tiền, tiền tiết kiệm này là để kết hôn với em.”

“Anh sẽ không nói!”

“Lương Tiểu Hải, anh tính gì vậy, có còn muốn qua hay không, anh nói số của em cũng quá khổ, tìm bạn trai là một kẻ nhát gan, ở bên ngoài bị lãnh đạo nhằm vào, ở nhà còn bị bạn trai làm cho tức giận.”

“Em đừng gào lên nữa, anh gọi là được.”

Lương Tiểu Hải bị ầm ĩ không có biện pháp, chỉ có thể móc điện thoại ra gọi cho Trần Hán Thăng, thật ra anh ta cũng mượn cơ hội ôm ý nghĩ “làm hòa”.

Cho nên điện thoại vừa kết nối, Lương Tiểu Hải lập tức nói: “Hán Thăng, bây giờ chú còn thiếu tiền không, trong tay anh còn có 10 nghìn tệ, tạm thời có thể cho chú mượn.”

“Không cần, anh họ.” Trần Hán Thăng từ chối: “Có chuyện gì không?”

Lương Tiểu Hải nghe được từ “anh họ”, trong lòng anh ta dâng lên một dòng nước ấm, rốt cuộc là thân thích huyết mạch tương thông, có chuyện gì nói không ra.

Vì thế, anh ta lại nhắc tới tình huống Đường Bình bị chủ nhiệm phân xưởng làm khó dễ.

“Đổi vị trí đúng không.” Trần Hán Thăng thuận miệng đáp ứng: “Tôi hỏi trước, nếu có thể sẽ giúp anh làm.”

“Thế nào rồi? “Đường Bình vén mái tóc vàng giống như đống rơm, có chút chờ mong hỏi.

Lương Tiểu Hải dường như không thể tin được: “Ý của Hán Thăng, dường như cậu ấy đã đồng ý.”

“Em đã nói rồi.” Đường Bình bĩu môi: “Có đôi khi da mặt phải dày một chút, như vậy chỗ tốt mới là của mình.”

Lương Tiểu Hải không nói gì, anh ta tương đối hiểu rõ em họ, Trần Hán Thăng không phải là một “người tốt” lấy đức báo oán.

Quả nhiên, hơn tám giờ tối, Trần Hán Thăng đang ở ký túc xá nhận được một cuộc điện thoại.

“Hán Thăng, chú có phải nhầm lẫn hay không.”

Lương Tiểu Hải sắp bị gấp gáp khóc: “Anh bảo chú đổi lại vị trí, không phải giường, sao chú lại đổi Đường Bình sang ký túc xá hỗn hợp nam nữ!”

Chương 482: Cuộc hẹn của tớ và cậu.

“Vị trí giường hả?”

Trần Hán Thăng hỏi qua điện thoại: “Không phải là vị trí làm việc sao? Chẳng lẽ vừa rồi anh đã nói nhầm?”

“Anh không có…”

Lương Tiểu Hải định nói cho rõ ràng, nhưng khi con người đang ở trong tình thế nguy cấp, luôn có một khoảnh khắc xuất thần, đây có thể gọi là “Phúc từ tâm hồn”, cũng có thể gọi là “Ngọn lửa bất chợt”, tóm lại là đầu óc đột nhiên phản ứng nhanh nhẹn.

“Đúng vậy, anh vô tình nói nhầm, thực ra là chuyển vị trí việc làm, anh nói thành chuyển giường.”

Lương Tiểu Hải lập tức nói.

“Ồ, vậy thì em hiểu rồi.”

Trần Hán Thăng thoải mái trả lời: “Nhưng lãnh đạo bộ phận hậu cần tối nay đã nghỉ ngơi, vì vậy không tiện làm phiền.”

“Ngày mai cũng được, cám ơn Hán Thăng.”

Lương Tiểu Hải nhìn thời gian trên màn hình điện thoại di động, mới 8 giờ 10 phút, ai lại đi nghỉ sớm như vậy.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng nói rằng những người khác đã nghỉ ngơi, điều đó có nghĩa là họ đã nghỉ ngơi.

Sau khi cúp điện thoại, Lương Tiểu Hải ngẩn người, nhớ lại hai ba câu ngắn ngủi vừa rồi, lòng bàn tay không hiểu sao lại ra mồ hôi.

"Thật vô dụng, một việc nhỏ cũng không làm tốt!"

Đường Bình không nghi ngờ gì, vì Lương Tiểu Hải đã chủ động thừa nhận điều đó, nên nhất định là anh ấy đã đưa ra yêu cầu sai.

Cô ấy nhìn ký túc xá bẩn thỉu mà nam nữ cùng ở, xen lẫn mùi chua sực mũi, kém xa so với môi trường ký túc xá của hai vợ chồng.

"Không sao, nhẫn nhịn một đêm là xong."

Lương Tiểu Hải an ủi mình, anh ấy hiểu rõ là mình không nói sai, hơn nữa "Vị trí giường" và "Vị trí việc làm" ý nghĩa khác nhau lớn như vậy, Trần Hán Thanh làm sao có thể không hiểu chứ.

Sự việc tối nay có lẽ là một lời cảnh báo đến từ người em họ.

Sáng hôm sau, khi Đường Bình đi làm cô bất ngờ nhận được thông báo rằng cô sẽ chính thức được chuyển đến một xưởng khác bắt đầu từ ngày hôm nay.

Trong bữa trưa, Đường Bình hào hứng chia sẻ tin vui với Lương Tiểu Hải: "Tên khốn Tôn Á Quang kia sẽ không bao giờ có thể làm khó em được nữa, những lời của em họ anh thật sự có ích."

Lương Tiểu Hải mỉm cười theo, thầm nghĩ trong lòng nếu tối qua anh ta khăng khăng cãi nhau với Trần Hán Thăng, Đường Bình có thể sẽ không thể thay đổi vị trí công việc và sẽ phải sống trong ký túc xá mà nam nữ cùng ở.

"Thật lợi hại, cậu ấy chỉ mới 20 tuổi."

Lương Tiểu Hải đột nhiên có chút sợ hãi với thủ đoạn của người em họ này, Trần Hán Thăng còn nắm bắt việc thưởng phạt một cách thuần thục.

“Cái gì lợi hại vậy?” Đường Bình hỏi.

“Không có gì.”

Lương Tiểu Hải chuyển chủ đề và nói: “Sinh nhật của Hán Thăng vào ngày 11 tháng 11 dương lịch năm nay, không biết cô ba và chú ba có sắp xếp tổ chức hay không.”

“Ồ, cậu ấy còn là cung bọ cạp, nghe nói cung hoàng đạo này đặc biệt gian manh, tính ăn thua rất lớn.”

Đường Bình kết thúc câu chuyện phiếm và nói: “Tốt nhất là đừng tổ chức, nếu không chúng ta còn phải tặng tiền quà.”

Thấy bạn gái lúc này còn tính toán nịnh bợ, Lương Tiểu Hải nhíu mày, bất mãn trong lòng giống như bông tuyết âm thầm phủ thêm một lớp.

…..

Tất nhiên, Trần Hán Thăng sẽ không tổ chức tiệc mừng sinh nhật tuổi 20 của hắn, nếu có thời gian hắn thà chơi thêm hai ván game còn hơn.

Lương Mỹ Quyên vô cùng tức giận: “Con có biết trước đây mẹ và cha con đã tặng bao nhiêu tiền quà không, con nói không làm, vậy chỗ tiền đó chúng ta làm sao lấy lại được?”

“Dù sao con cũng không muốn làm, quá phiền phức.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Tại sao mẹ không tìm lý do gì đó, chẳng hạn như mua rau giảm giá, hoặc khi ra ngoài bỗng nhặt được 5 tệ, làm bữa tiệc mừng lấy tiền sẽ không quá phiền phức.”

“Xì….!”

Lương Mỹ Quyên xì một tiếng và nói: "Đúng là không coi trọng thể diện của mẹ và cha con ra gì, con về nhà ăn cơm trong hai ngày nghỉ, công việc kinh doanh của người ta bị phá sản, khóc lóc còn cầu cứu gia đình. Mẹ và cha con đều đã chuẩn bị sẵn tiền, kết quả là người con trai là con dường như đã quên rằng mình vẫn còn có cha mẹ."

"Ha hả, có thể về nhà ăn cơm."

Trần Hán Thăng nghĩ rằng hắn đã không về nhà một thời gian, vì vậy gật đầu đồng ý.

"Khụ."

Lương Mỹ Quyên lại hắng giọng: "Này nhé, Tiểu Thẩm có thể trở lại Cảng Thành mà, mẹ không chỉ nhớ mỗi cô ấy, Tiểu Ngư Nhi bình thường có thể gặp thường xuyên. Hơn nữa, Tiểu Thẩm đã đan rất nhiều áo len và găng tay cho mẹ, vì vậy mẹ phải nói lời cảm ơn trước mặt cô ấy."

"Đừng mơ nữa."

Trần Hán Thăng cự tuyệt: "Tiểu Ngư Nhi nhớ rõ sinh nhật của con, cô ấy nhất định sẽ cùng con về nhà, mẹ không muốn sinh nhật của con biến thành ngày giỗ đúng không?"

"Cút, không nói được thì câm miệng!"

Lương Mỹ Quyên lại cảm thấy lồng ngực như thắt lại, mỗi lần gọi cho Trần Hán Thăng, bà ấy đều muốn đập điện thoại khi mới nói được vài lời.

Nhưng đã lâu không trò chuyện, Lương Mỹ Quyên trong lúc làm việc vô ý ngẩng đầu lên, bà sẽ lo lắng hôm nay con trai mình có mặc nhiều quần áo hơn không, có thường xuyên vắng mặt trong lớp không, bạn cùng phòng quan hệ thế nào…

Hầu hết các bậc cha mẹ trên thế giới đều giống nhau, họ có cảm giác vừa thương nhớ vừa ghét bỏ lẫn lộn với con cái.

“Không sao, con cúp máy đây, tuần này về nhà, mua cái gì ngon cho con ăn.”

Trần Hán Thăng đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

“Tiểu Thẩm không về, sau sinh nhật mẹ sẽ tự mình đi Kiến Nghiệp, nói trước cho con biết đấy.”

Lương Mỹ Quyên cảnh báo: “Nếu để mẹ phát hiện ra, con trêu chọc các cô gái ở khắp nơi, mẹ sẽ cho con biết tay…”

“Đồ chết tiệt, cúp điện thoại nhanh thế!”

…..

Vào cuối tuần, Trần Hán Thăng thu xếp công việc ở trường và chuẩn bị về nhà.

Trên thực tế, việc ở trường chính là Thẩm Ấu Sở, nhưng cô ấy rất dễ dỗ dành và cô ấy đang bận chuẩn bị cho cửa hàng trà sữa đầu tiên ngoài khuôn viên trường, vì vậy Thẩm Ấu Sở chỉ có thể đưa Trần Hán Thăng lên xe buýt vào sáng thứ bảy.

“Kỳ thực, sinh nhật này có tổ chức hay không cũng không quan trọng.”

Trần Hán Thăng véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Ấu Sở: “Điều quan trọng là tớ có một người chị dâu tên là Đường Bình, nghe nói cô ấy bị bệnh nặng và sắp không qua khỏi. Tớ phải về nhà gặp cô ấy, dù sao cũng là họ hàng”

“Ừ!”

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn gật đầu, cô tin tưởng hết mức vào lời nói của Trần Hán Thăng, chỉ là cô vẫn sẽ hơi nhớ một chút cho nên đến khi xe buýt đã chạy một đoạn xa rồi cô vẫn đứng đó lặng lẽ nói lời tạm biệt.

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn, nhún vai và nói một cách vô tâm: “Cái tên Đường Bình sau này không thể sử dụng

nữa, lần sau nói dối nên sử dụng ai đây, cho Lương Tiểu Hải một cơ hội nữa vậy, chưa giết anh ta vội.”

Trong trường hợp bình thường, xe từ Kiến Nghiệp trở lại Cảng Thành đều chạy ngang cửa trung tâm bến xe, nên Trần Hán Thăng từ Đại học Tài chính đi tuyến xe buýt số 138 thì không cần chuyển tuyến.

“Cậu chậm chạp thế, tớ cùng Tử Bác đã đến từ lâu rồi!”

Ngay khi Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô đã lập tức bĩu môi và phàn nàn.

Có lẽ là vì về nhà, nên hôm nay Tiêu Dung Ngư đã cởi bỏ áo khoác ngoài làm cô ấy có chút trưởng thành, thay vào đó mặc một bộ đồ thể thao Nike màu hồng nhạt, tay cầm một chiếc túi hoạt hình hellokitty.

Tóc đuôi ngựa buộc cao tung bay, kèm theo má lúm đồng tiền quả lê, trẻ trung vô địch, ngọt ngào mê người.

Tiêu Dung Ngư nhất định sẽ theo Trần Hán Thăng trở lại Cảng Thành, nên Vương Tử Bác đi cùng về cũng không có gì ngạc nhiên, ba người họ đi vào cổng trung tâm bến xe, lúc đi ngang qua một nơi nào đó từng có kỷ niệm mọi người đều cùng lúc cười.

Năm nhất, lúc đăng ký báo danh Tiêu Dung Ngư đã cãi nhau với Trần Hán Thăng ở nơi này và cuối cùng còn “mạnh mẽ” cắn Trần Hán Thăng một cái.

Trong nháy mắt đã là năm ba đại học, trong thời gian này có nhiều chuyện đã xảy ra, Tiêu Dung Ngư và Vương Tử Bác không hẹn mà cùng lúc đều trưởng thành.

Vương Tử Bác đã yêu đương, tạm biệt với độc thân và cuối cùng vẫn chia tay.

Tiêu Dung Ngư đã trải qua tình cảnh khó xử, những xung đột trong ký túc xá, những thăng trầm trong mối quan hệ tình cảm và bây giờ cô ấy đã có công ty luật của riêng mình, có vẻ như cuộc sống của cô ấy đang phát triển như cô ấy mong đợi.

Trên thực tế, Trần Hán Thăng là người có nhiều thăng trầm nhất, hắn đã từng đạt đến đỉnh cao, nhưng bây giờ hắn đã tụt xuống mức bình thường, hệt như hắn trước kia.

"Trần lợn."

Tiểu Ngư Nhi lãng mạn hình như bị kích động, cô đột nhiên ôm chặt lấy cánh tay Trần Hán Thăng: "Sau này nếu cãi nhau, bất kể thế nào, cậu cũng phải dỗ dành tớ. Thật ra tớ cũng không có tức giận thật đâu, cậu dỗ chút là được."

"Nếu cậu tức giận bỏ đi thì sao?"

Lợi dụng chủ đề này, Trần Hán Thăng vội vàng hỏi.

"Vậy thì chắc chắn cậu đã làm điều gì đó rất, rất quá đáng."

Tiêu Dung Ngư nghiêm túc suy nghĩ: "Vậy cậu cũng phải đi tìm tớ, bởi vì tớ nhất định sẽ ở một góc nào đó chờ cậu."

…

Chương 483: Người bạn của chị em phụ nữ Trần Hán Thăng

Lúc Tiêu Dung Ngư nói câu này, Vương Tử Bác cũng nghe thấy, cậu ấy không nói lời nào, nhưng khi đang xếp hàng lên xe, Vương Tử Bác đã đẩy eo Trần Hán Thăng, hai người đều biết rõ.

Trên xe, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư tự nhiên ngồi cùng nhau, xe khách đi qua cầu sông Dương Tử, Tiêu Dung Ngư ngủ gật trên vai Trần Hán Thăng.

"Khi tao đến Kiến Nghiệp để báo danh làm sinh viên năm nhất, cậu ấy cũng giống như thế này."

Trần Hán Thăng nhìn Tiêu Dung Ngư bên cạnh, khuôn mặt của cô hồng hào quyến rũ, miệng cô bĩu ra một cách đáng yêu.

"Ting"

Di động của Trần Hán Thăng nhận được một tin nhắn, do Vương Tử Bác đang ngồi phía sau gửi đến.

"Vừa rồi Tiêu Dung Ngư không nói đùa đấy chứ?"

Vương Tử Bác hỏi: "Cậu ấy nói thật hay giả?"

Trần Hán Thăng: "Chắc không đùa đâu, thật ra thì không thể tránh được, nhất định có ngày họ sẽ gặp nhau."

Vương Tử Bác: "Cảnh đó chắc là bi thảm lắm."

Trần Hán Thăng: "Ừ."

Vương Tử Bác: "Mày đã sẵn sàng chưa?"

Trần Hán Thăng: “Đang sắp xếp, phản ứng của Tiểu Ngư Nhi nằm trong dự đoán.”

Vương Tử Bác: “Mày lại có chiêu gì nữa?”

Trần Hán Thăng không trả lời nữa, vòng tay qua vai Tiêu Dung Ngư để nghỉ ngơi.

Tiêu Dung Ngư cảm nhận được cử chỉ của hắn, cô nhắm mắt lại và mỉm cười ngọt ngào, cố gắng hết sức thu mình vào vòng tay của Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác nhìn thấy Trần Hán Thăng cất điện thoại di động, cậu ấy cũng rất tự giác dừng lại hỏi han. Từ Kiến Nghiệp đến Cảng Thành mất hơn bốn tiếng đồng hồ, sau khi xe khách ra khỏi đường cao tốc, cảnh tượng quen thuộc của Cảng Thành hiện ra.

Lúc này mọi người đã bắt đầu xuống xe, có lẽ là ở thành phố lớn như Kiến Nghiệp, việc kiểm soát giao thông chặt chẽ hơn, xe khách chỉ được dừng lại khi đến trạm hành khách cổng Trung tâm.

Nhưng ở Cảng Thành, mọi người không quan tâm lắm, đặc biệt là những người hét “dừng lại” nói tiếng địa phương của Cảng Thành. Những người lái xe cũng là người dân Cảng Thành thường dừng xe ở một lề đường nào đó và lớn tiếng nhắc nhở hành khách đừng quên hành lý.

Trần Hán Thăng đứng dậy thu dọn hành lý, quay đầu lại nói với Vương Tử Bác: “Mày cứ nói với tài xế, lúc đi qua khu dân cư Hải Ninh thì ngừng xe.”

Vương Tử Bác nhìn chiếc xe khách đang chạy, ngập ngừng nói: “Đến trạm thì đi xe ba bánh đi, dù sao cũng không đắt.”

“Tao biết nó không đắt.”

Trần Hán Thăng cau mày: “Làm vậy lãng phí thời gian, vòng đi vòng về rất phiền phức.”

“Ồ.”

Thực ra Vương Tử Bác không muốn làm chuyện này, cậu ấy cảm thấy rất khó nói với tài xế “xin dừng lại, tôi muốn xuống xe” trước mặt cả xe.

Vương Tử Bác cũng không rõ lý do cụ thể, cậu ấy cảm thấy mình gặp nhiều rào cản tâm lý hơn là giơ tay trả lời câu hỏi của giáo viên hồi cấp ba.

Tuy nhiên, cậu ấy cũng sợ bị mắng nữa nên chỉ biết cắn răng chịu đựng đi về phía ghế lái, do dự không biết nên nói: “Tài xế, dừng lại ở ngã tư phía trước.” hay “Tài xế, dừng ở chỗ hiệu thuốc lớn trước mặt.”

“Sẽ tốt hơn nếu ai đó xuống xe tại khu dân cư Hải Ninh, vì vậy mình sẽ không phải hét lên!”

Vương Tử Bác thầm mong chờ, nhưng đợi một hồi lâu cũng không thấy động tĩnh, nhìn bạn thân của mình, Trần Hán Thăng đã tức giận đến mức chửi tục.

Vì vậy, Vương Tử Bác nuốt nước bọt, hắng giọng định nói, không ngờ tài xế xe đã chú ý tới một người cứ đứng ở bên cạnh nên chủ động hỏi: “Chàng trai, cậu muốn xuống xe ở đâu?”

Vương Tử Bác như được cứu mạng, nói ngay: “Khu dân cư Hải Ninh.”

Tài xế gật đầu: “Vậy thì chỗ hiệu thuốc, nơi đó có chỗ để dừng xe.”

“Cám ơn bác tài, cám ơn bác tài!” Vương Tử Bác vội vàng cảm ơn.

Người lái xe không quá để bụng, kiểu cư xử này trông giống như một sinh viên đại học, tương đối non nớt và dễ thương.

“Tiểu Trần, chuẩn bị xuống xe ở hiệu thuốc lớn phía trước.”

Vương Tử Bác hào hứng trở lại chỗ ngồi, Trần Hán Thăng không kiềm được chế nhạo: “Nếu như mày nói chậm hơn chút nữa, chúng ta sẽ đến Mỹ rồi.”

“La ó cái gì, tùy tiện dừng xe là không đúng mực.” Vương Tử Bác càu nhàu vặn lại.

Đôi mắt tròn xoe của Tiêu Dung Ngư mở to, cô ở bên cạnh nhìn họ cảm thấy rất buồn cười, thật ra thì lần nào cô cũng làm như vậy, phải lấy rất nhiều can đảm.

…….

Sau khi xuống xe, ba người đồng thời hít một hơi thật sâu, mùa thu ở Cảng Thành có thể nói là tươi vui sảng khoái, bầu trời trong xanh không gợn mây trắng, điều không thể thấy được lúc ở Kiến Nghiệp.

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra và gọi cho Lương Mỹ Quyên, nói rằng hắn đã xuống xe và đang rất đói.

Khi đi tới dưới chung cư, Trần Hán Thăng nhìn thấy bà trên tay đang cầm một mớ hành lá và đeo tạp dề, đang nấu ăn trong lúc chờ đợi.

“Ôi, quy cách lớn dữ.”

Bản thân Trần Hán Thăng cũng rất ngạc nhiên: “Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên mẹ xuống lầu đón con.”

“Đừng dát vàng lên mặt!”

Lương Mỹ Quyên không nhìn con trai mình một chút nào, dịu dàng nói với Tiêu Dung Ngư: "Mẹ xuống đây để gặp Tiểu Ngư Nhi, công chúa nhỏ ngọt ngào của chúng ta."

"Dì Lương!"

Tiêu Dung Ngư nhiệt tình ôm cánh tay của Lương Mỹ Quyên, và lấy ra một số chai và lon từ trong chiếc túi nhỏ của cô: "Đây là mỹ phẩm cháu mua cho dì, dì đừng cho cháu tiền làm gì, không đắt lắm, cho cháu ăn mấy món đồ ngọt là được."

"Vẫn là Tiểu Ngư Nhi thì tốt hơn, nhưng đáng tiếc là dì đã nuôi dạy một đứa con trai không công, nó đã đi mình không là về nhà cũng tay không, 'tiêu sái' đến khiến người khác phải hâm mộ."

Trong khi Lương Mỹ Quyên bày tỏ lòng biết ơn của mình, bà không quên đâm chọt con mình vài lời.

Trần Hán Thăng ngoảnh mặt làm ngơ, khi lên lầu, hắn tình cờ gặp người hàng xóm là dì Hạ, bà ở cùng đơn vị với Lương Mỹ Quyên, khi nhìn thấy hắn, bà nói: "Hán Thăng đã về rồi à. Mẹ con nói con không muốn tổ chức tiệc sinh nhật hai mươi tuổi, cho nên chúng ta trực tiếp gửi tiền cho con."

Hàng xóm ở nơi nhỏ này tương đối hòa thuận, nếu tính thêm mối quan hệ đồng nghiệp thì về cơ bản đây là "người thân" qua lại với nhau trong đám cưới, đám ma.

"Cháu không mừng sinh nhật để mãi là thiếu tiên tuổi 19." Trần Hán Thăng cười nói: "Dì Hạ định đi đâu ạ?"

"Ừ."

Dì Hạ hơi béo, đi được vài bước, chợt nhớ ra một chuyện: "Mỹ Quyên, tôi có chuyện muốn nói với bà."

Lương Mỹ Quyên ngẩng đầu lên và nói với Trần Hán Thăng: "Mọi người lên trước đi, mẹ nói chuyện với dì Hạ đã."

Vì Tiêu Dung Ngư đang ôm cánh tay của Lương Mỹ Quyên, cô muốn tỏ ra đáng yêu: "Con sẽ ở lại với dì Lương."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nhắc nhở: "Đừng hối hận, bọn họ mà nói chuyện sẽ quên thời gian."

Bản thân dì Hạ cũng không tin: "Dì còn có việc phải làm, một lát nữa dì sẽ đi."

Lương Mỹ Quyên cũng vung vảy hành tây trong tay: "Mẹ vẫn đang chờ bỏ thêm gia vị đây. Con sắp giống cha con rồi, lúc nào cũng thích tự tiện kết luận."

Tiêu Dung Ngư thầm nghĩ nói chuyện thì mất bao lâu được chứ, nhiều nhất là hai hoặc ba phút, cô cũng đuổi Trần Hán Thăng: "Mau đi, đừng quấy rầy cuộc trò chuyện của mọi người."

Trần Hán Thăng trong lòng nghĩ rằng không nghe lời của người lớn sẽ chịu thiệt, cậu chờ đấy.

Chỉ có Lão Trần ở trong phòng khách, Vương Tử Bác tiến lên chào hỏi: "Chú Trần."

"Ừ."

Lão Trần gật đầu, nhìn Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, tinh thần của hai người trẻ tuổi đều rất tốt, Trần Hán Thăng sau thất bại trong kinh doanh cũng không cảm thấy chán nản.

"Mẹ con đâu?" Trần Triệu Quân hỏi

"Dưới lầu, đang cùng dì Hạ khoác lác."

Trần Hán Thăng xem "Thế giới động vật" một lúc, giọng nói ồm ồm của Triệu Trung Tường vang vọng trong phòng khách.

"Sau khi giao phối, gấu đực đã hoàn thành trách nhiệm làm cha của mình, câu chuyện truyền thuyết về gấu cái chỉ mới bắt

đầu…”

Ngay sau đó, dưới lầu có tiếng ồn ào, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh, còn có Lục Ngọc Trân là mẹ của Vương Tư Bác cũng tới.

Xem ra bọn họ nhận được lời mời, cùng ăn cơm.

Hai người phụ nữ trung niên gia nhập vào nhóm tám chuyện, Tiêu Hoành Vĩ trực tiếp lên lầu, tiếng phụ nữ nói chuyện với nhau thường vọng lên lầu.

Khi người vợ đang trò chuyện người chồng sẽ như một quý ông và không ngắt lời, đặc biệt là người tốt tính như Trần Triệu Quân.

Trừ khi không thể nhịn được nữa.

Khi đồng hồ chỉ 1 giờ chiều, Lão Trần đi tới bên cửa sổ, nhưng chỉ mấp máy miệng rồi nói với Trần Hán Thăng: “Mẹ con tán gẫu bao lâu rồi, đi gọi mẹ con đi.”

Trần Hán Thăng không hài lòng: “Nếu con đi kêu chắc chắn con sẽ bị mắng, để Tử Bác gọi đi!”

Vương Tử Bác nghe bảo mình lại đứng ra nữa thì nhanh chóng từ chối: “Tao không đói lắm, ngồi xe lắc quá đang khó chịu.”

Trần Hán Thăng lại nhìn Tiêu Hoành Vĩ: “Ngô Ngạn Tổ của Hong Kong” trợn trừng mắt: “Cậu dám làm loạn bối phận sao, cậu dám ra lệnh cho tôi?”

“Không dám.”

Chỉ có thể là Trần Hán Thăng đứng lên, đi tới bên cửa sổ, thầm nghĩ tám chuyện gì mà rôm rả thế.

Chẳng phải dì Hạ có việc gấp sao, đã 20 phút rồi, Lương Mỹ Quyên khoa trương hơn, trong tay bà còn cầm hành lá.

Dì Lữ là một cán bộ công chức lạnh lùng, thì giờ Lữ Ngọc Trân cũng cười rất vui, thỉnh thoảng nói thêm vài câu.

Điều đáng buồn duy nhất là Tiêu Dung Ngư, cô không có hứng thú với những chủ đề việc nhà này, nhưng Lương Mỹ Quyên lại ôm cánh tay của cô, bây giờ cô không thể đi dù rất muốn, vì vậy cô chỉ có thể âm thầm cong chân cho đỡ mỏi.

Trần Hán Thăng yên lặng nhìn một hồi, cũng không nói chuyện.

Việc can ngăn lúc này không những không khiến các "bà mẹ" thôi trò chuyện mà chỉ gây tác dụng ngược.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng không hề nao núng, dưới ánh mắt chăm chú của ba người đàn ông còn lại, hắn cầm mấy chiếc ghế gấp chạy xuống, hét lớn: "Mẹ, con dọn ghế cho mẹ, mẹ ngồi xuống nói chuyện đi, mẹ ngồi xuống nói chuyện đi."

Vương Tử Bác không hiểu ý của Trần Hán Thăng, cậu ấy còn đang thắc mắc, nhưng giọng nói trách mắng của Lương Mỹ Quyên đã sớm vang lên: "Chúng ta chỉ trò chuyện một lúc thôi, chúng ta sẽ lên ngay. Con không có việc gì bưng ghế ra làm gì, bình thường chưa từng thấy con tích cực như vậy."

Ngay sau đó, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân "loẹt xoẹt" vang lên, tiệc trà thời kỳ mãn kinh cuối cùng cũng vì mấy cái ghế mà kết thúc.

Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân nhìn nhau, lão Tiêu lặng lẽ giơ ngón tay cái lên: "Đúng là bạn của phụ nữ, thật đáng tiếc khi Hán Thăng không được vào Liên đoàn Phụ nữ."

Chương 484: Sớm muộn gì cũng là của Tiêu Dung Ngư

“Ôi trời, Hạ Cúc quá dông dài, bà ấy ở đơn vị chính là như vậy, rõ ràng nhìn thấy trong tay mẹ cầm hành lá, hết lần này tới lần khác lôi kéo mẹ tán gẫu những chuyện trên trời dưới đất. “

Sau khi Lương Mỹ Quyên về nhà, thấy đã là một giờ chiều, bà cũng có chút nóng ruột, rất tự nhiên đẩy hết trách nhiệm cho dì Hạ.

“Xì, cũng không biết ai là người cười lớn nhất.” Trần Hán Thăng bĩu môi nói.

“Con đang nói gì vậy?”

Vốn Lương Mỹ Quyên cảm thấy chuyện này dì Hạ phải chịu trách nhiệm ít nhất 98%, bản thân bà nhiều nhất cũng chỉ có 2%, nhưng nghe được lời của Trần Hán Thăng, 2% này lập tức đổ lên đầu con trai, hùng hổ chĩa mũi giáo vào con trai.

“Trần Hán Thăng, con nhìn con xem, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, cũng không biết mẹ tại sao lại có thể sinh ra một đứa con trai như con, lên đại học cũng không biết chú tâm học tập, con không thể học được chút nào của Tiêu Dung Ngư sao, con người ta vừa xinh đẹp vừa không khiến người khác lo lắng.”

Nơi này không có người ngoài, cho nên Lương Mỹ Quyên lải nhải không ngừng miệng. Đáng giận nhất chính là ngoại trừ Lục Ngọc Trân khuyên nhủ, những người khác đều im lặng xem “Thế giới động vật”.

“Đúng thật là đen đủi! “

Trần Hán Thăng nghĩ thầm bản thân hắn miệng tiện, biết rõ Lương thái hậu ở nhà có địa vị cao nhất, còn chọc bà làm cái gì.

“Lại đang nói bậy!”

Trần Triệu Quân ở bên cạnh thấp giọng răn dạy: “Mẹ con nói hai câu thì làm sao, gì đến mức nghĩ quẩn như vậy, đòi xxx… người bạn tốt của con người!”

Lão Trần là một phần tử trí thức, không thể thốt ra lời như “XXX chó” nên đã nho nhã dùng một từ “quan hệ với những người bạn tốt của con người” để thay thế.

Trần Hán Thăng vốn chỉ bị mẹ mắng, hiện tại biến thành bị hai vợ chồng mắng.

Tiêu Dung Ngư vốn đau nhức ở bắp chân, ngồi trên sô pha xoa bóp, nhưng nhìn thấy Trần Hán Thăng bị răn dạy, cô nhịn không được cười khúc khích.

Trần Hán Thăng đại khái chỉ có ở nhà mới “nén giận” như vậy, lúc ở bên ngoài rất hung dữ, là kiểu người báo thù cũng không thể chờ qua đêm.

“Giúp tớ xoa một chút. “

Tiểu Ngư Nhi duỗi chân ra, nhẹ nhàng đá Trần Hán Thăng hai cái.

Trần Hán Thăng trong lòng đang bực mình, trực tiếp nói: “Cút cút, chớ làm phiền ông đây. “

“Haiz~~~”

“Nô lệ của con gái” Tiêu Hoành Vĩ nhìn thấy, ánh mắt lập tức thay đổi, Trần Hán Thăng nhìn thấy tay lão Tiêu sờ đến bên hông, hắn hoảng sợ, tư thế này là muốn móc súng?

“Con bóp, con bóp, chú Tiêu đừng xúc động. “

Trần Hán Thăng lập tức nhấc bắp chân của Tiêu Dung Ngư lên, đặt ở trên đầu gối xoa bóp.

Thật ra Tiêu Hoành Vĩ cũng không phải muốn móc súng, mà là đưa gối tựa lưng ra để cho Tiểu Ngư Nhi có chỗ dựa thoải mái.

“Tiểu Trần, cậu đối với tớ một chút cũng không tốt. “

Tiểu Ngư Nhi vừa rồi bị mắng có chút không vui: “Bóp chân cho tớ một chút cũng khó chịu như vậy, chỉ có cha và mẹ là đối tốt nhất với tớ.”

“Nói về lý thì không thể nói như vậy.” Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Nếu cậu không phải con gái của chú Tiêu và dì Lữ, bọn họ còn có thể yêu cậu sao? Chắc chắn là không! “

“Chỉ có Trần Hán Thăng này, một người xa lạ không cùng huyết thống với cậu, hoàn toàn bởi vì dung mạo cùng tài năng của cậu, cho nên mới cam tâm tình nguyện đối tốt với cậu, tình cảm giữa hai chúng ta có phải trong sáng hay không? “

Tiêu Dung Ngư sững sờ nhìn Trần Hán Thăng, logic này nghe có vẻ vớ vẩn nhưng lại không có chỗ nào cãi lại được.

Tiêu Hoành Vĩ cùng Lữ Ngọc Thanh liếc nhau, hai người đều cực kỳ lo lắng, con gái vốn rất thông minh, sao ở bên cạnh Trần Hán Thăng lại giống như một đứa ngốc.

.....

Vương Tử Bác rất hâm mộ Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư bởi loại phương thức ở chung này, cũng hâm mộ Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sở cùng trải qua đoạn tình cảm. Giai đoạn cậu ấy cùng Hoàng Tuệ “yêu nhau”, vĩnh viễn đều không hưởng thụ cảm giác ngọt ngào như vậy.

“Ăn cơm đi, lại đây rửa tay ăn cơm.” Lương Mỹ Quyên hét lên từ trong bếp.

Mẹ của Vương Tử Bác là Lục Ngọc Trân giúp bưng thức ăn lên bàn, tục ngữ có câu “Nơi có người thì có giang hồ”, lời này hơi lệch một chút, nơi nào có người, nơi đó có giai cấp, cái này không thành vấn đề.

Đừng nhìn chỉ có ba gia đình ở chỗ này, quan hệ cũng rất hài hòa, nhưng cẩn thận quan sát, vẫn có thể suy xét một vài vấn đề.

Ví dụ như Lương Mỹ Quyên là chủ nhân, bà bận rộn trong phòng bếp là lẽ tất nhiên, Lữ Ngọc Thanh và Lục Ngọc Trân cũng đứng trong phòng bếp một lúc.

Nhưng Lữ Ngọc Thanh chỉ đơn giản là giúp một chút, sau đó lại ngồi trở lại sô pha xem TV, bất kể là Lương Mỹ Quyên hay Lục Ngọc Trân, thậm chí bản thân Lữ Ngọc Thanh, ai cũng cảm thấy như vậy không có vấn đề gì.

Bởi vì gia đình Lữ Ngọc Thanh rất tốt, chồng là phó cục trưởng cục công an, con gái là sinh viên đại học 985, bản thân bà cũng là cán bộ lãnh đạo cục điện lực.

Loại bối cảnh này khi làm khách mà chịu vào phòng bếp, Lữ Ngọc Thanh trước kia là nể mặt Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, nhưng sau khi Trần Hán Thăng lên học đại học, thì lại nể mặt thêm khuôn mặt anh tuấn của hắn nữa.

Khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng thành lập Hỏa Tiễn 101, mặc dù phá sản, nhưng hắn vẫn còn rất trẻ, đặc biệt là Tiêu Hoành Vĩ thường nhấn mạnh rằng “loại thất bại này là phải trải qua, Hán Thăng lần sau tuyệt đối có thể đạt được thành tựu cao hơn.”.

Lữ Ngọc Thanh đối với ánh mắt nhìn người của chồng cực kỳ tín nhiệm, còn có con gái Tiêu Dung Ngư của bà, cô hiện

tại cùng bà cãi nhau, thỉnh thoảng nói ra một hai câu "Tiểu Trần đã nói XXX, Tiểu Trần từng nói XXX."

Đủ loại nhân tố chồng lên nhau, "cổ phiếu Hán Thăng" tăng giá rất mạnh, có lẽ chính là cổ phiếu duy nhất.

Thế nhưng, đối với mẹ của Vương Tử Bác, Lục Ngọc Trân mà nói, bà ấy và chồng đều không có công việc ổn định, con trai cũng tương đối bình thường, bởi vậy khi tụ tập gia đình bạn bè như thế này, bà ấy luôn muốn làm nhiều hơn một chút.

Vì vậy, sau khi Lữ Ngọc Thanh đi ra ngoài, Lục Ngọc Trân vẫn ở trong phòng bếp hỗ trợ, nhiệt tình đến mức Lương Mỹ Quyên cũng không đuổi được.

Giống như làm như vậy thì Lục Ngọc Trân mới xứng với loại trường hợp này.

Giống như vậy, bà ấy mới có thể không làm cho con trai mất mặt.

Đương nhiên Vương Tử Bác cũng rất hiểu chuyện, sau khi Lương Mỹ Quyên hô ăn cơm, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư một người lười biếng, một người thì lề mề, chỉ có Vương Tử Bác là người đầu tiên đi rửa tay, sau đó đi hỗ trợ dọn bàn ăn.

Nhưng đáng tiếc chính là, mọi người khi ăn cơm thảo luận về "nhân vật phong vân", Tử Bác thường thường lại là người bị xem nhẹ.

Học tập không có ưu tú như Tiêu Dung Ngư, thành tựu không nổi bật như Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác giống như một tảng đá nhỏ bình thường trong góc, sẽ không tỏa ra quá nhiều hào quang.

Có lẽ cần một nữ sinh nào đó lau một lượt, mài một lần thì mới phát hiện ra bên dưới bề ngoài bình thường của tảng đá là

một viên ngọc ấm áp, mặc dù không rực rỡ như Trần Hán Thăng nhưng cũng đủ ấm áp hai người rồi.

Lúc chính thức ăn cơm, bởi vì Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đều là nhân vật quan trọng, bọn họ làm khách bình thường đều mang theo lễ vật, hôm nay lão Tiêu cầm theo Mao Đài trân quý mình cất nhiều năm.

“Trước kia lão lãnh đạo tặng tôi, tặng tổng cộng hai bình, đây cũng không phải là Mao Đài giả trên thị trường, mà là loại đặc biệt. “

Tiêu Hoành Vĩ có chút đắc ý giới thiệu, ông cầm lấy một cái chén rượu nhỏ, nhẹ nhàng rót đầy chén: “Loại rượu ngon này, ở trong chén sẽ bám lên vách ly, hơi có chút giống keo, lắc lên có cảm giác dính dính. “

“Thứ hai, màu sắc của nó có một chút vàng, đó là bởi vì chưng cất và tinh chế ở nhiệt độ cao nên được hình thành.” Tiêu Hoành Vĩ rót cho Trần Hán Thăng: “Nào, chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật nếm thử một ly trước.”

Trần Hán Thăng cũng không khách sáo, uống một hớp vào bụng.

“Thế nào?” Lão Tiêu hỏi.

“Thêm một ly nữa!” Trần Hán Thăng đưa ra đánh giá cao nhất.

“Cậu đây là Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, quá lãng phí! “

Tiêu Hoành Vĩ không quá hài lòng: “Ưu nhã, tinh tế đâu, chậm rãi thưởng thức mới có thể cảm nhận được dư vị kéo dài, một ngụm uống hết thì còn biết được mùi hương như thế nào, đúng là không thể nói nổi.”

“Chú Tiêu, chú kiểu cách quá đấy, uống rượu thì cần gì nhiều chuyện như vậy. “

Trần Hán Thăng giật lấy cái chai tự rót một ly, không hổ là rượu ngon "cung cấp đặc biệt", uống vào như hóa thành từng dòng nước ấm áp, dung nhập vào mỗi ngóc ngách trong cơ thể.

Nhiều người uống mà ít rượu, chẳng mấy chốc đã uống hết chai, buổi trưa Trần Hán Thăng uống chưa đã, buổi tối vậy mà lại chạy đến nhà lão Tiêu.

"Chú Tiêu, không phải chú nói còn có một bình nữa sao?" Trần Hán Thăng không thèm che dấu mục đích: "Mau lấy ra, buổi tối hai người chúng ta cùng tiêu diệt nó."

Trong lòng Tiêu Hoành Vĩ luyến tiếc, nhìn Trần Hán Thăng như tên cướp, ông chậm rãi nói: "Hán Thăng, tôi và dì Lữ cậu thật ra chỉ có một đứa con gái là Tiểu Ngư Nhi, gia sản sớm muộn gì cũng là của con bé, cậu thật sự đừng quá nóng vội."

Chương 485: Trong đời sẽ luôn một hai lần xảy ra sự cố nhỏ

“Nhà tôi cũng chỉ có duy nhất một đứa con gái, sau này tất cả đều là của con bé.”

Lời giải thích cùng ám chỉ của lão Tiêu cực kỳ hợp hoàn cảnh, Lữ Ngọc Thanh thậm chí cảm thấy có chút hơi quá. Nhưng hết lần này tới lần khác Trần Hán Thăng một chút cũng không có cảm giác gì: “Vậy là đêm nay chú không cho con uống.”

“Đúng vậy, chính là không cho uống!”

Tiêu Dung Ngư còn nhớ rõ Trần Hán Thăng không giúp cô bóp chân, giống như bao che người nhà nói: “Rượu nhà tớ, dựa vào cái gì cho cậu uống.”

Trần Hán Thăng cười hi hi nói: “Tớ cũng không phải người ngoài.”

Tiêu Dung Ngư nghe Trần Hán Thăng nói như vậy, trong lòng cô đầy ngọt ngào, không phải “người ngoài”, vậy chắc chắn chính là “người nhà”. Nhưng Tiểu Ngư Nhi quen thói kiêu ngạo, ngoài miệng không chịu thừa nhận: “Da mặt cậu thật dày, sao hồi trung học tớ lại lại không nhìn ra được chuyện này.”

Cô đang xem ảnh tốt nghiệp cấp ba, nên buột miệng nói ra điều này.

Không giống như địa vị ‘thấp hèn’ của Trần Hán Thăng ở nhà, Tiêu Dung Ngư ở nhà chính là quốc bảo được muôn vàn sủng ái, cho nên ảnh chụp của cô đều được lão Tiêu đặt ở trong phòng khách, đặc biệt để cho khách tới khen ngợi cùng hâm mộ.

Tiêu Dung Ngư trong ảnh tốt nghiệp cấp ba ngồi ở vị trí giữa hàng đầu tiên, bên trái là giáo viên chủ nhiệm, bên phải là phó hiệu trưởng, khi đó cô vẫn để tóc ngắn, dưới ánh mặt trời cười như hoa.

Trong bức ảnh của hơn 50 người, cô là người dễ dàng thu hút ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

Trần Hán Thăng đứng ở hàng cuối cùng, trên mặt lộ ra nụ cười cà lơ phất phơ, trên gương mặt ngây ngô thật ra cũng có chút sáng sủa.

Vương Tử Bác có chút đen hơi mập càng không bắt mắt, đối diện với ống kính giơ ngón tay hình chữ “V”, tuy rằng có chút ngốc, nhưng trông cậu ấy cũng tràn ngập hy vọng tương lai.

Ảnh cũ là một thứ rất thú vị, nó có thể đưa mọi người trở lại mốc thời gian trước đó. Tất nhiên, đối mặt với chính mình trong quá khứ, hầu hết mọi người trong lòng sẽ thầm mắng “hồi đó pose ảnh ngu quá.”

“Đừng nhìn, chỉ là một bức ảnh thôi.”

Nhìn thấy Trần Hán Thăng cũng nhìn chằm chằm ảnh tốt nghiệp cấp ba, Tiêu Dung Ngư nửa khiêm tốn nửa kiêu ngạo nói: “Bản thân tớ không đẹp như vậy.”

“Hả?” Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên: “Mấu chốt là ảnh của cậu cũng không đẹp.”

“····· Cha! Cha xem Tiểu Trần kìa.”

“Ăn cơm, mẹ con nấu cơm xong rồi.” Trước khi chiến tranh bùng nổ, Tiêu Hoành Vĩ vội vàng đi tới bàn cơm.

Bà nội Tiêu đã trở về quê, bà cụ bình thường chỉ tới lúc nghỉ đông và nghỉ hè. Lúc Tiểu Ngư Nhi nghỉ được lễ bà cụ mới tới, mục đích duy nhất chính là chăm sóc cháu gái.

Tiêu Dung Ngư không được nghỉ dài ngày, bà nội Tiêu tuyệt đối sẽ không tới hầu hạ con trai cùng con dâu, có lẽ là bởi vì bọn họ không xứng.

Cho nên hiện tại đồ ăn đều là Lữ Ngọc Thanh tự mình xuống bếp, Lữ Ngọc Thanh cũng tương đối toàn tài, không chỉ người có bộ dáng xinh đẹp cùng khí chất, lại còn thêm nấu ăn cũng cực kỳ ngon miệng.

Hến hoa, thịt kho tàu, sườn đậu, rau xanh, canh ngô xương heo, món nào cũng ngon cả sắc lẫn hương, đĩa cũng tương đối cầu kỳ, lại phối hợp với bàn ăn cao cấp, xuất hiện một loại bầu không khí không giống với trong nhà Trần Hán Thăng.

Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên có lẽ đã trải qua những khó khăn khi còn trẻ, mặc dù sau này điều kiện kinh tế tốt hơn một chút, nhưng gia đình rất bình dị, ở khắp mọi nơi đều có cảm giác rất giản dị.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh bối cảnh tốt hơn nhiều, cho nên phong cách và thói quen sinh hoạt trong nhà đương nhiên vượt trội hơn so với nhà bình thường.

Lữ Ngọc Thanh cùng Tiểu Ngư Nhi ăn cơm đều là ăn từng miếng nhỏ, Tiêu Hoành Vĩ cũng tương đối bình thường, tốc độ Của Trần Hán Thăng nhanh hơn nhiều.

“Ăn chậm một chút, không vội.”

Lữ Ngọc Thanh khuyên hai lần. Thực sự với đặc điểm tính cách của dì Lữ, tác phong và trình độ học vấn của Trần Hán Thăng nhất định là không lọt vào mắt, vốn bà thuộc loại mẹ vợ

khó tính, đáng lý ra phải có cảnh "bị tát vào mặt" như trong phim mới đúng.

Nhưng tình huống thực tế là, hai vợ chồng Lữ Ngọc Thanh cùng Tiêu Hoành Vĩ cơ bản tố chất rất cao, cho nên bồi dưỡng ra con gái ngoại trừ kiêu ngạo cùng tiểu bá đạo ra, dường như không có khuyết điểm gì.

Sau khi chồng cùng con gái đồng thời coi trọng Trần Hán Thăng, Lữ Ngọc Thanh cũng dần dần thay đổi quan điểm, thỉnh thoảng còn lấy ánh mắt "mẹ vợ nhìn con rể" quan sát Trần Hán Thăng.

"Thế nào, mẹ tớ nấu cơm rất ngon đúng không."

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng ăn rất ngon, cô có chút đắc ý khoe khoang.

Trần Hán Thăng gật đầu: "Đó là đương nhiên, cha tớ nói người theo đuổi trước kia của dì Lữ tạo thành tiểu đoàn đấy, còn có rất nhiều con trai của quan lớn, ai cũng không nghĩ tới cuối cùng dì Lữ gả cho một cảnh sát nhỏ."

Trần Hán Thăng đây là tốt khoe xấu che, lão Tiêu cùng Lữ Ngọc Thanh đều vui vẻ, Lữ Ngọc Thanh cười nói: "Năm đó nhà tôi cũng không kém, nếu không phải người tôi thích, vì sao phải tôi phải gả chứ?"

"Vẫn là tình cảm trong quá khứ đơn thuần, hiện tại con cũng vậy." Trần Hán Thăng vội vàng nói.

Tiêu Dung Ngư hừ lạnh một tiếng, có một số việc người nào đó tự cho là cứ như vậy vạch trần, còn dám nói bản thân mình đơn thuần.

Tiểu Ngư Nhi trong lòng mất hứng, đột nhiên đưa ra một vấn đề nan giải cho Trần Hán: "Vậy cậu nói xem, mẹ tớ nấu thức ăn ngon, hay là dì Lương nấu ngon?"

“Thảo luận về những điều này để làm gì, có thú vị tí nào không?”

Lữ Ngọc Thanh ngắt lời, tay nghề của bà so với Lương Mỹ Quyên thật ra còn tốt hơn, nhưng Trần Hán Thăng trả lời như thế nào cũng không thích hợp lắm.

Nếu như trả lời Lữ Ngọc Thanh ngon hơn, đây không phải là thừa nhận mẹ ruột kém hơn sao?

Nếu như trả lời Lương Mỹ Quyên ngon hơn, thì lại là nói dối.

Vì không muốn Trần Hán Thăng khó xử, Lữ Ngọc Thanh không muốn tiếp tục vấn đề này.

Nhưng Trần Hán Thăng phản ứng rất nhanh, hắn một chút cũng không khẩn trương, ngược lại nói với Tiêu Dung Ngư: “Trong mấy đáp án này, vì sao không thêm cậu?”

“Hả?”

Tiêu Dung Ngư nghe xong có chút thẹn thùng, cô cũng không tức giận.

Thật ra Tiêu Dung Ngư không biết nấu cơm, mấy món tráng miệng như bánh ngọt nhỏ còn có thể làm, tay nghề nấu cơm của cô còn chưa được thừa hưởng từ chỗ Lữ Ngọc Thanh.

Nhưng nghe ý tứ của Trần Hán Thăng, có lẽ là không khen hai bà mẹ, mà ngược lại khen Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Hoành Vĩ cùng Lữ Ngọc Thanh cười, nghĩ thầm thằng nhóc này đầu nảy số quá nhanh, khó trách Tiểu Ngư Nhi thích hắn như vậy.

“Vậy ba người tớ, dì Lương, mẹ tớ nấu cơm, cậu cảm thấy ai nấu ngon nhất?”

Hàng lông mi thật dài của Tiêu Dung Ngư đang run, cô đã chuẩn bị tốt đón nhận những lời ngọt ngào nhất.

“Cái này còn cần phải nói, nhất định là dì Lữ.” Trần Hán Thăng không chút do dự nói: “Thêm cậu vào, chỉ là vì không muốn cho mẹ tớ ở vị trí thấp nhất.”

Trên bàn ăn im lặng hồi lâu.

“····· Cha! Cha nhìn Hán Thăng kìa.”

“Không sao đâu, không sao đâu, cha thích ăn những gì con làm, con làm gì cha cũng thích ăn.”

.....

Cuối cùng cũng ăn cơm xong, Tiêu Hoành Vĩ cùng Trần Hán Thăng ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm.

“Lần này sinh nhật hai mươi lần này của cậu, tới đây rồi cứ lặng lẽ như thế trôi qua sao?” Tiêu Hoành Vĩ hỏi, phong tục của Cảng Thành là khi sinh nhật thì bình thường đều sẽ được tổ chức.

“Cũng không có gì to tát, ngày mai chắc sẽ có họ hàng tới đây.”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào TV: “Nhiều nhất là mời tất cả mọi người ăn một bữa ăn, con không chú ý đến mấy chuyện này.”

Tiêu Hoành Vĩ hơi gật đầu, đây cũng là tính cách của Trần Hán Thăng, hai người đang câu được câu không nói chuyện phiếm, Tiêu Dung Ngư cũng đi tới ngồi trên sô pha, trên mặt nghiêm túc, cô còn đang tức giận.

“Dịch sang một bên chút, đừng ở bên cạnh tớ.” Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng cách mình rất gần, lạnh lùng nói.

Trần Hán Thăng vừa mới trêu chọc cô rất thành công, hiện tại hắn thuộc về hàng "Chiến thắng quốc gia", cho nên rất nghe lời ngoan ngoãn dịch sang bên cạnh.

"Chưa đủ."

Tiêu Dung Ngư cầm điều khiển từ xa tùy ý đổi kênh, mặt không chút thay đổi trả lời.

"Còn bây giờ thì sao?"

Trần Hán Thăng lại dịch một chút.

"Vẫn không đủ."

"Không còn chỗ nào để ngồi nữa."

"Đấy là chuyện của cậu, dù sao đây là nhà tớ!" Tiểu Ngư Nhi bá đạo nói.

"Được rồi." Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ: "Vậy tớ về trước, vị tổ tông ngài có thể tự mình lăn lộn được rồi."

Trần Hán Thăng nói xong ngay lập tức xuống lầu, Tiêu Dung Ngư cũng không giữ lại, nhưng chờ sau khi hắn đi, Tiểu Ngư Nhi từ trong phòng ngủ lấy gối ôm heo con màu hồng phấn của mình ra, thỉnh thoảng đấm một cái.

Tiêu Hoành Vĩ cùng Lữ Ngọc Thanh cũng không dám hỏi nhiều, từ tình huống hiện tại, phương thức yêu đương của người trẻ tuổi thật sự là bọn họ không hiểu được.

.....

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng còn đang mơ màng, đột nhiên cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, còn có chút cảm giác ướt sũng.

Vừa mở mắt ra phát hiện là một nữ sinh mặc đồng phục học sinh trung học, mười sáu, mười bảy tuổi. Rõ ràng cô ấy có

thể đi theo con đường hoạt bát đáng yêu, nhưng trên mặt lại mang theo một loại nụ cười tinh nghịch.

“Trần Lam, em có bệnh sao, em có bệnh thì đi ăn cứt bình tĩnh một chút đi!”

Trần Hán Thăng lớn tiếng mắng, đây là em họ Trần Lam nhà chú Hai, trong phòng khách còn có chút ồn ào, có lẽ là một nhà chú Hai tới đây.

“Bác gái, anh trai không dậy nổi, anh ấy còn mắng con bị bệnh, còn bảo con ăn năm tấn cứt.”

Trần Lam lập tức méc với Lương Mỹ Quyên.

“Con không bảo nó ăn năm tấn, con chỉ bảo nó ăn một miếng.” Trần Hán Thăng buồn bực cãi lại.

“Có, anh vừa nói như vậy.”

“Hai đứa có thấy ghê tởm không hả!”

Chú Hai Trần Chí Minh chịu không nổi, ông ấy ở trong phòng khách ra lệnh nói: “Trần Lam, con đừng nghịch ngợm nữa, Trần Hán Thăng, con cũng nhanh chóng đứng dậy.”

Chú Hai trước kia là sĩ quan quân đội chuyển công tác, giọng nói vang dội mà uy nghiêm, Trần Hán Thăng thở dài một hơi. Hắn muốn ngủ đến mười một giờ rưỡi mới dậy, hiện tại mới mười một giờ.

Thời gian nghỉ ngơi thường xuyên như vậy cứ như vậy bị phá hủy, cũng không biết có dễ dàng bị ung thư hay không.

“Em đến từ lúc nào?” Trần Hán Thăng vừa mặc quần áo, vừa rầu rĩ hỏi.

“Vừa mới tới, thật ra em cũng rất buồn ngủ.”

Trần Lam lười biếng nằm lên giường, đột nhiên nhớ tới cái gì lại ngồi dậy: “Anh, chị dâu không trở về sao?”

“Không.” Trần Hán Thăng lắc đầu, Trần Lam hỏi hắn chắc là Thẩm Ấu Sở, trước kia bọn họ còn từng đến nhà chú Hai.

“Nhưng chị gái xinh đẹp bên ngoài là ai?” Trần Lam cũng rất khó hiểu: “Chị ấy còn gọi bác là dì.”

Chương 486: Bạn là thời kỳ bị đánh mất của tôi

“Chị gái xinh đẹp, còn gọi Lương Mỹ Quyên là dì?” Khi nghe những lời này Trần Hán Thăng ngay lập tức nghĩ đến Tiêu Dung Ngư.

Nhưng sau khi nghĩ lại thì đã nhầm, nếu là Tiểu Ngư Nhi, có lẽ cô ấy sẽ là người đánh thức mình đầu tiên.

Ngoài ra, Tiểu Dung Ngư cũng biết rằng hắn sẽ đi ăn trưa cùng chú ruột.

“Chị kia trông như thế nào.”

Trần Hán Thăng hỏi em họ Trần Lam.

“Anh ra ngoài xem một chút được không, ở phòng khách đó.”

Trần Lam cũng lười biếng, vừa lật xem truyện tranh vừa thản nhiên trả lời.

Trần Hán Thăng có một chút ngại, trước tiên hắn phải xác định xem người bên ngoài đó có phải là Tiêu Dung Ngư hay không, nếu phải thì cô ấy đã thu được thông tin gì, từ đó hắn mới có thể nghĩ ra lý do để bắt chuyện.

“Anh đang mặc quần áo ngủ kìa.”

Trần Hán Thăng bắt đầu nói một cách bình tĩnh: “Em nói xem, em và cô ấy ai đẹp hơn.”

“Điểm này hả, mỗi người 5 điểm nhé.”

Trần Lam da mặt cũng dày nói:.” Ở thời điểm hiện tại, trừ chị dâu Ấu Sở, thực tế chưa nhìn thấy cô gái nào đẹp hơn em.”

“Tự tin.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Cô ấy rất cao, có khi cao 1,7m nhỉ.”

Trần Lam suy nghĩ một chút: “1,65m nhé, cảm giác không đến 1,7m.”

Đối mặt với thông tin quan trọng này, Trần Hán Thăng về cơ bản loại trừ Tiêu Dung Ngư.

Thật ra cô gái này cũng không khó đoán, cô ấy xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật của mình, cô ấy xinh đẹp, lại quen biết Lương Mỹ Quyên, nên căn bản có thể xác định cô ấy là La Tuyền.

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, đi tới cửa phòng ngủ nhìn một cái, đúng là La Tuyền.

Trong phòng khách không chỉ có gia đình chú hai mà còn có gia đình cô dì, cậu cả và cậu hai cũng có mặt ở đó, vài người họ hàng hai bên cha mẹ đến trò chuyện sôi nổi về quốc gia đại sự, chuyện dân sinh.

La Tuyền đang giúp rót trà cho mọi người, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Trần sư huynh, cô mỉm cười với Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng cũng mỉm cười, hắn chợt cảm thấy có chút áy náy.

“Sinh nhật cho dù có làm hay không, cũng nên chủ động chào hỏi cô ấy một tiếng.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm.

Trong đầu có suy nghĩ như vậy, Trần Hán Thăng quay đầu lại nói với Trần Lam: “Em da mặt dày thế, dám nói mỗi người năm điểm với người ta.”

“Thế thì 4 điểm 6 điểm nhé.”

Trần Lam trịnh trọng nói: “Em thừa nhận, trên thực tế cô ấy là người chị thứ 2 đẹp hơn em.”

“Thật vậy sao.”

Trần Hán Thăng “xuỳ” một tiếng coi thường, và thái độ khinh bỉ của hắn lộ rõ ra mặt.

“Bác ơi, anh cháu chê cháu xấu.”

Trần Lam lại lớn tiếng mách.

Tuy nhiên, biết không có Tiêu Dung Ngư ở ngoài, Trần Hán Thăng không có chút kiêng nể nào nói: “Anh chỉ nói thật lòng, Trần Lam, em không thể vừa xấu và ngang ngược nha.”

… … …

Sau khi tắm rửa và đi đến phòng khách, Trần Hán Thăng vừa đưa thuốc lá cho các trưởng bối, vừa nói chuyện với họ.

Những người thân của cha, của mẹ ở cùng nhau và nói chuyện như thế này, thực ra rất thú vị.

Chú hai và người cô đã rời Cảng Thành đang sinh sống ở các thành phố khác, vì vậy dù họ thực tế cuộc sống như thế nào, trong mắt người Cảng Thành bản địa, họ vẫn toả một ánh hào quang đặc biệt.

Ngoài ra, chú hai và cô cũng là công chức, một nghề được xã hội hiện nay thừa nhận ở đẳng cấp cao, nên hiển nhiên nhận ra, cậu cả, cậu hai trong gia đình nông thôn có phần thận trọng khi nói chuyện, còn hay suy nghĩ về một chính sách nào đó dưới góc nhìn sâu sắc và độc đáo.

Chú hai và chồng cô, họ có vẻ điềm đạm hơn, khi giao tiếp cũng tỏ ra chững chạc.

Trần Hán Thăng trong lòng thở dài. "Xa thơm gần thối" là việc thường tình của con người, ở bất cứ đâu cũng có thể phản chiếu thấy được.

Ví dụ, ngày trước bà nội thường thích chú hai nhất, nhưng chú hai bận đi bộ đội không có thời gian về nhà nên chỉ có thể gọi điện hỏi thăm trong những ngày lễ, tết, nhưng bà nội cũng sẽ rất vui vẻ và khoe khoang khắp nơi trong bữa ăn, nhưng bà lại chán ghét Lương Thái hậu, người luôn luôn bên cạnh chăm sóc cho bà.

Vì vậy, mỗi khi Lương Mỹ Quyên và Trần Triệu Quân cãi nhau, Lương Mỹ Quyên luôn hỏi câu này: "Tôi đã dốc hết tấm lòng của mình cho nhà họ Trần của ông, nhưng tôi không nhận được một lời tốt đẹp, Trần Chí Minh và Trần Văn Tú chỉ đưa ra một số tiền, tại sao mẹ ông lại thích như vậy? Kỳ thực tôi cũng có đưa tiền mà?

Nhưng dù nói thế nào đi nữa, chú hai và cô hai thực sự rất quan tâm đến Trần Hán Thăng, sau khi chuyển nhượng hỏa tiễn 101, hồi trước khi chú hai còn làm chính ủy, chú còn gọi điện khuyên bảo Trần Hán Thăng, hỏi thăm Trần Hán Thăng có cần giúp đỡ không.

Đó là những vấn đề gia đình nhỏ nhặt, phức tạp mà tinh tế, nhưng cũng chân thành.

"Trần sư huynh, để tôi thêm chút nước cho anh nhé."

Một tiếng nói rõ ràng làm gián đoạn suy tư của Trần Hán Thăng, và La Tuyền bước đến với một ấm trà.

Thực ra, La Tuyền rất xinh đẹp, nếu không có Tiêu Dung Ngư thì có lẽ cô ấy sẽ là hoa khôi của trường khi còn học cấp 3, và ở trường đại học cũng có thể tranh giải hoa khôi của trường đại học tài chính.

"Nâng cốc lên."

Trần Hán Thăng đưa chiếc cốc và nhìn nước sôi sục trong chiếc cốc thủy tinh, sau đó từ từ lắng xuống.

“Có một chút nóng.”

La Tuyền dặn dò, sau đó thấp giọng nói: “Quà ở trong túi của anh, tôi biết anh coi trọng tâm ý của người khác nhất, cho nên tôi tự mình làm thiệp sinh nhật. Chỉ cần 10 tệ, mở ra là có nhạc, chị Tiêu và chị Thẩm tặng anh cái gì.”

Trần Hán Thăng nhìn cái trán bướng bỉnh và cố chấp của La Tuyền, còn có một luồng tâm tư mãnh liệt, nói thật: “Bọn họ không tặng, bởi vì tôi đã giải thích trước, những thứ này không cần thiết.”

“Vậy hả, vậy chả phải tôi trở thành là cô gái duy nhất tặng quà sinh nhật cho anh sao.”

La Tuyền vui vẻ nói.

Trần Hán Thăng gật đầu.

“Tốt rồi, tạm thời dẫn trước một ván.”

Ánh mắt La Tuyền có chút vui mừng, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu buồn: “Trần sư huynh, tôi bây giờ phải về rồi.”

“Vì sao.”

Trần Hán Thăng lặng người một chút, rồi nói ra: “Đã tới đây rồi, sao không ăn bữa cơm rồi đi.”

“Tôi cũng muốn.”

La Tuyền lắc đầu nói: “Nhưng ba tôi vừa gửi tin nhắn, xe của ông ấy đã đợi sẵn ở dưới lầu rồi, tôi quay lại chỉ để tặng quà và nói chúc mừng sinh nhật anh.”

“Thế gọi cha cô lên đây đi.”

Trần Hán Thăng thoải mái nói: “Thêm một người càng náo nhiệt.”

“Thôi, tính cách cha tôi hơi nóng.”

La Tuyền mỉm cười, vẻ mặt có chút phức tạp: “Lần sau đừng giấu giếm chuyện này với tôi, tôi biết ngày sinh, nhóm máu, chiều cao, sở thích của anh từ hồi cấp ba. Nếu như không có Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, Trần sư huynh, anh chắc chắn là bạn trai của tôi.”

Trần Hán Thăng lặng người một chút, sau khi La Tuyền rời đi, hắn mở ba lô ra và tìm thấy một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật, đánh giá năng lực chế tạo, chắc chắn đó là đồ do La Tuyền tự làm.

Nhẹ nhàng mở nó ra, một chiếc đèn nhỏ màu đỏ sẽ sáng lên, và một bài hát tiếng Anh sẽ được phát ra.

“Happy birthday to you, happy birthday to you…”

Trên tấm thiệp còn có một dòng chữ nhỏ: “Chúc bạn trai bị cướp mất của tôi sinh nhật tuổi 20 vui vẻ, nhất định tôi lấy lại được.”

“Nhàm chán.”

Trần Hán Thăng đọc thầm vài lần, và cất tấm thiệp chúc mừng này vào tủ sách của mình, loại tủ có khóa.

Chương 487: Lời nói dối hợp tình hợp lý của tên sở khanh.

Buổi trưa, mấy người thân sau khi ăn xong thì tụ tập chém gió một lúc, buổi lễ đón tuổi 20 đơn giản của Trần Hán Thăng đã kết thúc như vậy.

Ban đầu Tiêu Hoành Vĩ muốn đưa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đến Kiến Nghiệp, nhưng Trần Hán Thăng từ chối. Bây giờ là 4 giờ chiều, và lão Tiêu có thể phải lái xe về vào ban đêm, điều này hơi nguy hiểm.

Sau khi lên xe khách ở ga Nam Cảng Thành, lúc đầu Tiểu Dung Ngư vẫn còn ở trạng thái cãi nhau với Trần Hán Thăng và tức không muốn nói chuyện, nhưng khi xe khách di chuyển trong trạng thái rung lắc, cô ấy từ từ dựa vào Trần Hán Thăng chìm vào giấc ngủ.

Trần Hán Thăng cũng nhắm mắt lại, hắn không ngừng suy nghĩ về tấm thiệp chúc mừng mà La Tuyền tặng.

Cô ấy có lẽ cảm thấy rằng cô ấy biết rất nhiều về Trần Hán Thăng, nếu không có Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, Trần sư huynh chắc chắn sẽ bị cô ấy theo đuổi hoặc làm cảm động.

“La Tuyền cũng không biết, nhưng thật ra đó là sự thật.”

Trần Hán Thăng nói thầm.

“Ừ.”

Đột nhiên, Tiêu Dung Ngư trong vòng tay hắn động đậy một chút, như thể cô ấy vừa bị đánh thức sau giấc ngủ sâu.

Tiểu Ngư Nhi mở to đôi mắt lờ mờ, nhìn bầu trời đang dần dần tối đen bên ngoài, quay lại nhìn Trần Hán Thăng, và phát hiện ra rằng hắn vẫn còn ở bên cạnh mình, vẻ mặt Tiểu Ngư Nhi mới từ từ thả lỏng, và chui vào lòng Trần Hán Thăng.

Trong xe không có đèn,không gian tối mịt mù, hành khách thường chỉ có thể nhìn thấy một chiếc xe nhỏ nhấp nháy đèn ở bên ngoài cửa sổ, vượt qua xe khách một tiếng "vù." Rời đi không chút tung tích.

"Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư khẽ gọi một câu.

"Ừ."

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi thở của Tiêu Dung Ngư đang phả vào cằm mình, điều đó có nghĩa là cô ấy đang ngẩng đầu.

"Vừa rồi tớ có một giấc mơ rằng cậu đã đánh tớ."

"Đừng nghĩ lung tung, mộng thường là ngược lại."

"Vậy thì cậu dỗ tớ đi."

"Khò khò…"

Trần Hán Thăng giả vờ đang ngủ, Tiêu Dung Ngư bĩu môi và đánh nhẹ Trần Hán Thăng, sau đó ôm chặt lấy hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của hắn.

Một lúc sau, Trần Hán Thăng chủ động lên tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, nếu năm nhất cậu không đuổi theo tớ, và hiện tại cũng chưa xác định quan hệ, cậu nghĩ hai chúng ta sẽ là như thế nào?"

"Không phải, là cậu đuổi theo tớ, cậu là người chủ động tỏ tình. Tớ suy nghĩ hồi lâu mới nhận lời."

Tiêu Dung Ngư đe dọa Trần Hán Thăng một cách hùng hổ: "Dù sau này có ai hỏi, cậu cũng phải trả lời như thế."

"Cũng được."

Trần Hán Thăng hỏi: "Vấn đề vừa nãy, nếu tớ không tỏ tình, cậu nghĩ chúng ta sẽ như thế nào."

"Không biết."

Một Tiêu Dung Ngư lãng mạn và đáng yêu không muốn bàn đến những chuyện như vậy, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến cô ấy cảm thấy buồn rất lâu, nếu không có Trần Hán Thăng, chắc cô ấy cũng chẳng còn gì để lưu niệm.

Trần Hán Thăng không miễn cưỡng, vỗ vai Tiểu Ngư Nhi dỗ cô ngủ, cuối cùng 9 giờ tối cũng đến kiến nghiệp.

Đường cao tốc hoàn toàn tối đen như mực, nhưng sau khi đi qua trạm thu phí Lục Hợp, có vẻ như một cánh cổng lộng lẫy đã mở ra.

Tòa nhà cao tầng, đèn màu rực rỡ ở Jianye đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, Trần Hán Thăng bị những tia sáng làm chói mắt, trong lòng cũng tràn đầy sục sôi.

Sau khi suy nghĩ, hắn lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn có mã vùng quốc tế, rất ngắn gọn chỉ vỏn vẹn một câu.

"Trở về đi, tôi muốn làm chút việc."

"Ting."

Không mất nhiều thời gian để đầu dây bên kia trả lời tin nhắn.

"Ngày mai mua vé."

"Chị Tĩnh hả."

Tiêu Dung Ngư không biết mình đã tỉnh lại từ lúc nào, cô ấy nhìn màn hình xanh lục của điện thoại di động hỏi, trên đó

có danh bạ điện thoại.

"Đúng."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa trong thành phố, tâm trạng chỉ muốn làm việc chăm chỉ, có lẽ là bởi vì chỉ muốn chiếm một vị trí trong thế giới hoa mỹ này, cho nên mới nhân lúc kích thích này, nhanh chóng gọi chị Tĩnh về để làm gì đó.

"Xuỳ."

Tiêu Dung Ngư khinh thường nói: "Đây là bởi vì trong lòng cậu quá trống rỗng. Sau này đi theo tớ đọc sách nhiều hơn, không được phép ra ngoài, ở nhà xem phim truyền hình và ăn quà vặt cùng với tớ."

"Tuân lệnh."

Trần Hán Thăng mỉm cười đồng ý: "Thực ra tớ không thích đi bar và KTV, nhưng Tử Bác thích. Cậu ấy còn đi quán mát xa nữa đấy."

"Có thật không."

Tiêu Dung Ngư không dám tin.

"Thật, nên mới nói biết người, biết mặt nhưng không biết lòng. Ai có thể nghĩ rằng khuôn mặt lương thiện của cậu ấy ẩn sau lại là khuôn mặt nhơ nhuốc như vậy…"

Trần Hán Thăng vừa đổi chủ đề vừa ném cái nồi ra xa.

Xe khách sẽ sớm đến cầu sông Dương Tử, mặt sông này ban đêm rộng và tối, ít tráng lệ hơn ban ngày, thay vào đó có chút lo lắng về thứ gì đó nhảy từ dưới đáy sông lên.

Tiêu Dung Ngư có chút tò mò và có chút sợ hãi nên nắm lấy tay Trần Hán Thăng để tìm sự an ủi, tò mò nhìn qua cửa

kính xe, đồn cảnh sát vũ trang trên cầu cũng cho cô ấy rất nhiều dũng khí.

Xe khách cuối cùng cũng dừng lại ở cổng trung tâm bến xe, nhưng vì đã quá muộn nên chỉ còn chuyến xe khách cuối cùng Số 138 hướng đi Khu Đại học Giang Lăng và Số 97 hướng đi Khu Đại học Tiên Ninh.

"Tiểu Trần, tao sẽ đưa Tiểu Dung Ngư về ký túc xá, mày có thể lên xe trước."

Vương Tử Bác lo lắng về việc hết chuyến xe nên đã đề nghị đưa Tiêu Dung Ngư về Đại học Đông Đại.

Tiêu Dung Ngư trong lòng thấy luyến tiếc, nhưng cô không thể nói ra lời, chỉ nắm lấy ngón tay của Trần Hán Thăng, cô định đợi khi xe bus số 138 đến mới để Trần Hán Thăng lên xe.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, sau đó trực tiếp kéo Tiêu Dung Ngư đi đến lối vào của xe buýt số 97: "Tớ tiễn nhé, buổi tối tớ sẽ ngủ trong ký túc xá của Tử Bác."

"Thật hả."

Tiêu Dung Ngư rất vui mừng, nhưng cô ấy lại cảm thấy thương cho Trần Hán Thăng, cô ấy ôm Trần Hán Thăng và không nói gì.

Trần Hán Thăng vỗ nhẹ vào tay Tiêu Dung Ngư, nhẹ nhàng nói: "Buông tớ ra chút, để tớ đi vệ sinh trước."

Vương Tử Bác rất kỳ quái hỏi: "Mày không phải vừa đi vệ sinh ở trong bến xe sao."

"Tao vừa uống nước lọc của Tiểu Ngư Nhi."

Trần Hán Thăng tao nhã giải thích, nhưng vừa quay đầu lại, lập tức thấp giọng mắng: "Thằng ngu Vương Tử Bác, đang yên đang lành hỏi cái gì."

Bởi vì hắn không muốn đi toilet một chút nào, chỉ là lo lắng Thẩm Ấu Sở đột nhiên gọi điện cho hắn khi ở trên xe, cho nên hắn muốn gọi điện giải thích trước.

Đây là thủ đoạn mà hầu như kẻ sở khanh nào cũng biết làm, lường trước điều có thể xảy ra, sau đó loại bỏ sự tồn tại này để tránh nguy hiểm.

Không chỉ vậy, giọng điệu của Trần Hán Thăng phải giống như bình thường, và hắn cũng phải đảm bảo rằng Thẩm Ấu Sở sẽ không gọi lại.

"Alo."

Trần Hán Thăng đến trước cửa nhà vệ sinh công cộng, mắt không rời nhìn về hướng bến xe, một khi Tiêu Dung Ngư đi đến, thì hắn sẽ lập tức trốn đi.

"Ừ."

Sau khi Thẩm Ấu Sở trả lời điện thoại, cô nói nhỏ trong điện thoại.

"Đang làm gì đấy."

Trần Hán Thăng hỏi, Hắn sẽ không trực tiếp nói rằng hắn sẽ không trở lại ký túc xá đêm nay, mà sẽ nói vài câu về cuộc sống hàng ngày trước.

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn trả lời: "Tớ chỉ ở trong ký túc xá đọc sách, hiện tại tớ đang cùng Lâm Ngữ tính toán giá cả quán trà sữa."

"Ừ."

Trần Hán Thăng gật đầu, tốt nhất là Thẩm Ấu Sở nên có việc gì đó trong tay, để sau đó Trần Hán Thăng càng có lý do để cúp điện thoại.

“Tớ chỉ muốn nói với cậu là buổi trưa nay tớ uống nhiều quá nên còn đang ngủ ở nhà, sáng mai tớ mới về trường, thật sự không chịu nổi những người thân đó, họ uống tốt thật.”

Trần Hán Thăng giả vờ buồn bực rằng “uống rượu nhỡ việc”, giọng điệu của hắn như vậy có vẻ giống thật hơn.

“Biết rồi.”

Thẩm Ấu Sở không nghi ngờ gì, bởi vì hợp tình hợp lý, tính tình của cô ấy cũng sẽ không đi xác thực thật giả, như nhờ Lương thái hậu đến nói vài câu.

“Vậy cậu bận gì thì làm đi nhé.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói. “Tớ đi ngủ ngay bây giờ, sáng mai dậy sớm còn đi.”

Nói như vậy để thể hiện mình đã đi nghỉ, nếu không có việc gì to tát thì đừng gọi điện tới đánh thức.

Trần Hán Thăng cúp điện thoại thở phào nhẹ nhõm, sau đó rút điếu thuốc ra chỉ hút một nửa, lập tức quay trở lại nhà ga.

“Sao đi lâu vậy.”

Tiêu Dung Ngư trách móc nói, Xe buýt số 97 đã sắp đi rồi.

Nhưng khi Trần Hán Thăng đến gần, cô ấy dùng chiếc mũi dễ thương ngửi và bất ngờ nói: “Vậy là cậu đi hút thuốc à.”

“Ha ha.”

Trần Hán Thành thành thật nói: “Tớ không thể nhịn được nữa, vì vậy tớ đã đi hút hai điếu.”

“Mau lên xe đi.”

Tiêu Dung Ngư không nghi ngờ gì, bởi vì điều này là rất hợp tình hợp lý.

Chương 488: Nếu như cô có 500 nghìn tệ

Đêm hôm đó, Trần Hán Thăng ngủ ở ký túc xá của trường Đại học Khoa học Kỹ thuật, sáng hôm sau tỉnh lại cũng không trở về đại học tài chính, trực tiếp đến văn phòng trên đường Thiên Nguyên Đông.

Đây là tổng trụ sở ban đầu của "Hỏa Tiễn 101.", nhưng sau khi chuyển nhượng công ty, Trần Hán Thăng lo xâm phạm quyền lợi, trong hai mắt đẫm lệ mơ hồ của đám người Nhiếp Tiểu Vũ, hắn trực tiếp phá bỏ bảng quảng cáo.

Bây giờ, chỉ có Thu An Bình và Trương Minh Dung là những người duy nhất kiên trì đến làm việc mỗi ngày.

Mặc dù Hoả Tiễn 101 đã được chuyển nhượng nhưng vẫn còn một chút công việc cần kết nối, Thu An Bình và Trương Minh Dung phụ trách hoàn thiện nốt phần còn lại, Thượng Băng và Cao Đằng Phi thỉnh thoảng đến ngồi một chút.

Thượng sư huynh sinh viên năm 4 rồi, dự định rời trường để đi thực tập. Cao Đằng Phi và Trần Hán Thăng học cùng khóa, nghe nói họ chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh sau đại học.

Lí Quyến Nam thường cùng bạn gái đến mời cơm, cậu ấy còn bố trí thêm một tủ lạnh nhỏ và lò vi sóng cho văn phòng. Thực tế, đây là bố tri cho Thu An Bình và Trương Minh Dung.

Nhiếp Tiểu Vũ càng không phải nói rồi, ngày nào cô ấy cũng đến, nhưng gần đây rất ít gặp, nghe nói là Trần Tổng có chuyện sắp xếp cho cô ấy làm.

"Lạnh lẽo quá."

Trong phòng làm việc, Trương Minh Dung nhìn xung quanh trước sau những ghế trống, không khỏi thở dài: "Chị An Bình, ở đây trước kia rất sôi động, khách đến có khi không có chỗ ngồi, bây giờ chỉ còn hai người chúng ta canh giữ một nơi rộng lớn như vậy, cuộc sống thật quá khó khăn

"Văn phòng có máy tính và dây mạng, và nó còn ở gần khu thương mại Nghĩa Ô. Cậu có thể đi mua đồ ăn nhẹ và quay lại xem phim truyền hình Hàn Quốc."

Thu An Bình trong khi phân loại tư liệu, vừa bình tĩnh đưa ra kiến nghị.

Trong khoảng thời gian này, ngoài Trần Hán Thăng thì chị Thu có lẽ là người căng thẳng nhất, bạn trai ngoại tình, công ty mà chị đã dồn nhiều tâm sức thì phá sản, bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu của mẹ vẫn không cải thiện… Các chuyện không may mắn cứ từng cái xuất hiện.

May mắn thay, cô ấy kiên trì được, và rồi cô ấy chợt nhận ra rằng việc ngoại tình của Lưu Bằng Phi đã giáng vào cô ấy một đòn nặng nề nhất.

"Tôi đã xem ba bộ phim truyền hình Hàn Quốc, hai bộ phim truyền hình Quỳnh Dao, và còn xem lại một lượt phim 'Thần điêu đại hiệp' của Hoàng Nhật Hoa…"

Trương Minh Dung than thở nhẹ nhàng nói: "Tôi nhớ những ngày theo chị Tĩnh đi làm thị trường bên ngoài. Dù bận rộn mỗi ngày nhưng tôi đã học được rất nhiều thứ."

Thu An Bình mỉm cười. Trương Minh Dung và cô ấy không chỉ làm việc cùng nhau, mà còn sống cùng nhau sau khi đi làm về. Với lại, Thu An Bình có thừa sự tinh tế và chính chắn, nên so với Trương Minh Dung ở tuổi 18, cô ấy giống như một người phụ nữ trưởng thành.

Chị Thu đã dần hồi phục, một Trương Minh Dung nhạy cảm và hoạt bát thực sự đã giúp đỡ rất nhiều khi ở bên cạnh chị Thu.

Ngược lại, hóa ra Trương Minh Dung còn ám ảnh khá nặng và cố gắng hết sức để ở lại Thành phố Kiến Nghiệp, nhưng cô ấy đã ở bên Thu An Bình trong một thời gian dài, trải qua sự chăm sóc và tính cách của Thu An Bình, nên Trương Minh Dung bụng dạ ngày càng tốt, càng ngày càng thể hiện ra bộ mặt của một thanh niên.

"Quản lý Khổng đã gửi cho em một tấm bưu thiếp từ Thụy Điển vào tuần trước."

Thu An Bình hỏi: "Cô ấy bây giờ đi đâu rồi."

"Tôi không biết, cho dù phong cảnh đẹp đến đâu, tôi vẫn rất tức giận."

Trương Minh Dung còn để trong lòng chuyện khổng Tĩnh bỏ rơi mình mà dẫn theo Ôn Linh đi du lịch.

"Hic Hic."

Cửa kính của văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, Nhiếp Tiểu Vũ đội một chiếc mũ bảo hiểm bước vào, trên mặt lộ rõ vẻ thất thần.

"Chị Tiểu Vũ."

Trương Minh Dung vui vẻ hỏi: "Chị đi đâu vậy? Cái mũ bảo hiểm này là sao."

"Tôi có thể đi đâu nữa."

Nghe Trương Minh Dung nhắc đến "mũ bảo hiểm", Nhiếp Tiểu Vũ nghiến răng nói: "Tôi bị ông chủ vô lương tâm lừa làm công nhân trong xưởng, hơn nữa mũ bảo hiểm cũng là trang bị do ông ấy tặng cho tôi."

Thu An Bình rót một cốc nước nóng cho Nhiếp Tiểu Vũ rồi cẩn thận hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, có cần tôi và Minh Dung giúp không."

"Không cần."

Nhiếp Tiểu Vũ xua tay: "Nhiều người cũng không có ý nghĩa gì trong việc này. Mấy ngày nay tâm trạng của tôi rất căng thẳng."

Vì vậy, Nhiếp Tiểu Vũ dưới sự tò mò của hai người ngoài cuộc, đã kể lại trải nghiệm bi thảm của mình khi bị lừa trở thành công nhân của một nhà máy ở ngoại ô Kiến Nghiệp.

"Tư bản thực sự là tàn khốc, thương hoa tiếc ngọc tự nhiên cũng không tồn tại."

Nhiếp Tiểu Vũ kết luận sâu sắc.

Trương Minh Dung khi nghe thấy vậy thì rất ghen tị: "Hiện tại em nhàn rỗi quá, thật tuyệt khi chị Tiểu Vũ có thể chạy khắp nơi."

"Như này đã là gì."

Nhiếp Tiểu Vũ hùng hồn nói: "Nếu cô cảm thấy thực sự nhàm chán, văn phong luật ở Tân Nhai Khẩu và chuỗi cửa hàng trà sữa, chỉ cần chọn một cái là tôi sẽ sắp xếp cô vào đó làm việc, chỉ cần ăn nói nghiêm chỉnh là được."

Cô thư ký nhỏ tuyệt đối có lòng tin này, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư tự nhiên là đối nghịch, nhưng bản thân và họ là bạn tốt của nhau, sắp xếp Trương Minh Dung chắc chắn là một vấn đề nhỏ.

"Chị Tiểu Vũ thật tuyệt vời."

Những ngôi sao nhỏ xuất hiện trong mắt Trương Minh Dung, cô ấy thậm chí còn quên mất rằng Nhiếp Tiểu Vũ vẫn còn là công nhân trong xưởng.

“Tuy nhiên…”

Trương Minh Dung đột nhiên nghĩ đến Thu An Bình, trong trường hợp cô ấy rời đi thì sẽ chỉ còn lại chị Thu Bình, cô ấy suy nghĩ hồi lâu nói trong luyến tiếc: “Thôi vậy, Tôi vẫn ở lại đây xem phim, chờ anh Trần sai bảo.”

“Cũng được, trên thực tế, dựa trên những gì tôi biết về bộ trưởng Trần.”

Nhiếp Tiểu Vũ thờ ơ gật đầu: “Cậu ấy sẽ sớm hành động thôi, nếu không cậu ấy đã không sắp xếp cho tôi đi làm rồi.”

Kỳ thật, tiểu thư ký cũng muốn biết bộ trưởng Trần trong tay là bảo bối gì mà đến chuỗi cửa hàng trà sữa và văn phòng luật ở CBD đều không để mắt tới.

…

“Ô, Tiểu Vũ đến rồi à.”

Trong khi ba cô gái đang trò chuyện, Trần Hán Thăng cũng bước vào cửa, hắn mỉm cười chào Nhiếp Tiểu Vũ.

“Hic.”

Nhiếp Tiểu Vũ quay đầu không quan tâm, cô ấy đã mua bộ đồ vest cho mình, thế mà cô ấy lại bị điều đến làm công nhân trong xưởng.

Bực mình nhất là bản thân không đủ dũng khí để phản kháng, nên chỉ biết vừa chửi bới vừa nỗ lực học tập quy trình vận hành của Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ.

“Tức gì chứ.”

Trần Hán Thăng tươi cười chào hỏi Thu An Bình, thấy sắc mặt cô đã khôi phục vẻ hồng hào được một chút, trong lòng dần dần cảm thấy an tâm.

Trương Minh Dung ở bên cạnh đảo mắt, anh Trần hoàn toàn không nhìn mình, anh ấy vẫn luôn không để ý mình!

“Hôm nay gọi mọi người đến đây.”

Trần Hán Thăng cầm sổ cái lên, tùy ý lật xem: “Tôi chuẩn bị trả lương tháng này.”

Ba cô gái nhìn nhau một chút, rồi tranh nhau nói.

“Bây giờ tôi không thiếu tiền, và tôi chưa làm được gì trong tháng này, tôi không muốn nhận.”

“Tôi vẫn còn một số tiền tiết kiệm trong tay. Hơn nữa, Hỏa Tiễn 101 do Bằng Phi… Lưu Bằng Phi mà sinh chuyện, nên tôi có nghĩa vụ làm việc cho Trần tổng.”

“Tôi, tôi có thể duy trì một năm. Trước đây tôi cùng chị Tĩnh làm thị trường, chị ấy đã thưởng rất nhiều.”

Trần Hán Thăng không ngạc nhiên với kết quả này, những người hiện tại vẫn còn có thể làm việc chăm chỉ, có lẽ đều dự định làm không công.

“Tiền lương, vẫn nên trả.”

Trần Hán Thăng bác bỏ từng người một.

“Nhiếp Tiểu Vũ, không phải là chuyện cô có thiếu tiền hay không, nhưng trả lương hay không, thì tôi là người quyết định.”

“Chị Thu, mẹ chị vẫn phải tiếp tục chữa bệnh hàng tháng, không có tiền thì làm sao tiếp tục chữa bệnh được.”

“Ủa, Trương Minh Dung tại sao cô có nhiều tiền như vậy?”

… .

“Thế nên.”

Trần Hán Thăng đứng dậy đi lên tầng hai: “Tiền lương hàng tháng vẫn nên có, chỉ là điều chỉnh một chút thôi, Tiểu Vũ cô đi lên đây một chút.”

Thông thường, tiền lương của Hỏa Tiễn 101 là do Nhiếp Tiểu Vũ tính toán phân phát, cô thư ký nhỏ cũng không ngạc nhiên, nhưng sau khi Trần Hán Thăng bước vào văn phòng trên tầng hai, hắn đã ra hiệu cho Nhiếp Tiểu Vũ đóng cửa lại, tiếp theo nhìn cô một cách bình thản.

Nhiếp Tiểu Vũ lúc đầu rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lại bắt đầu hoảng sợ: “Trần… Bộ trưởng Trần, có phải ngoài vị trí công nhân trong xưởng, tôi còn phải học tập vị trí nào khác không?”

Trần Hán Thăng không nói gì, trầm ngâm xoa cằm.

“Cái đó…”

Cuối cùng, Nhiếp Tiểu Vũ hạ quyết tâm trong ngập ngừng: “Như vậy cũng không thể quá đáng, tôi còn phải đi học, rốt cục là quét đường hay dọn nhà vệ sinh.”

“Tiểu Vũ, nếu bây giờ cô có 500 nghìn tệ, cô dự định làm gì.”

Đột nhiên, Trần Hán Thăng nói ra một câu như vậy, khiến Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy khó hiểu.

“Tôi dự định sẽ tỉnh dậy trước đã.”

Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ rằng đó là câu trả lời hài hước.

500 nghìn tệ?

Đây đích thị là giấc mơ, vẫn nên tỉnh giấc thì thiết thực hơn.

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu trong vô cảm, lấy ra một văn kiện từ trong két sắt đưa qua cho Nhiếp Tiểu Vũ: “Tôi cũng không định nói với cô quá sớm, nhưng sau khi nghĩ lại, chuyện này thật sự không thể không nói với cô.”

Chương 489: Cô gái nhà máy trị giá 500 nghìn tệ

“Xột xoạt.”

Nhiếp Tiểu Vũ lần đầu xem xong “Hợp đồng mua lại Hỏa Tiễn 101 của Công ty hữu hạn chuyển phát nhanh Thâm Thông”, mắt cô ấy dừng lại một lúc ở con số “55 triệu tệ” sau đó đưa mắt nhìn Trần Hán Thăng.

Cô ấy cau mày, khuôn mặt ngập tràn sự bối rối và mơ hồ.

Nhiếp Tiểu Vũ đã chấp nhận sự thật rằng Hỏa Tiễn 101 đã “phá sản”, và thậm chí còn chuẩn bị tinh thần đồng cam cộng khổ, nhưng Bộ trưởng Trần đột nhiên xuất hiện và nói: “Thực ra, tôi đã bán Hỏa Tiễn 101 với giá 55 triệu nhân dân tệ và bây giờ tôi là triệu phú.”

Ngay cả khi Bộ trưởng Trần là một triệu phú, điều cốt yếu là nếu tính toán theo cổ phần, cô ấy thực sự có 500 nghìn tệ.

“Không vội, cô có thể xem lại lần thứ hai.”

Trần Hán Thăng dường như hiểu được tâm lý của Nhiếp Tiểu Vũ và cho cô đủ thời gian để bình tĩnh lại.

Nhiếp Tiểu Vũ lập tức cúi đầu xuống, lần này cô đọc nhanh hơn rất nhiều, bởi vì cô thực sự không kiên nhẫn được nữa, nên chỉ chú ý tới một vài số liệu trọng yếu.

“Bộ trưởng Trần, đây không phải là hợp đồng giả phải không, Tôi không có tiền không xinh đẹp, không đáng để cậu làm hợp đồng giả trêu đùa đâu.”

Nhiếp Tiểu Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng cô ấy mở miệng ra là chất vấn, cô ấy thực sự hiểu sếp của mình quá rõ, hắn có thể làm mọi chiêu trò trong kinh doanh.

Trần Hán Thăng không hề tức giận, cười và đưa ra một tấm thẻ: "cô đến ngân hàng gần đây để kiểm tra số dư. Mật khẩu là sáu chữ số cuối ngày sinh của chị Tĩnh."

"Tôi không phải ý đó… ."

Nhiếp Tiểu Vũ không muốn tiếp nhận, đó chỉ là nghi ngờ hợp lý của cô.

"Mau đi, đây là nhiệm vụ, xem có phải là 500 nghìn tệ không."

Trần Hán Thăng liếc nhìn cô một cái.

Nghe nói là nhiệm vụ công việc, Nhiếp Tiểu Vũ không dám từ chối nữa, cầm thẻ chạy ra khỏi phòng làm việc.

Ở dưới lầu, Trương Minh Dung ngẩn người nhìn theo, nghĩ thầm chị Tiểu Vũ không nói mấy câu mà đã rời đi.

Ngân hàng Tiết kiệm Bưu điện ở trong khu thương mại Nghĩa Ô, Nhiếp Tiểu Vũ chạy đến đó rất nhanh, cô ấy cảm thấy như mình sắp bay trên đường đi rồi.

Kể từ khi Bộ trưởng Trần mạnh mẽ yêu cầu chính mình đi kiểm tra, 500 nghìn tệ cơ bản không chạy đi đâu được.

"Nếu có một khoản tiền khổng lồ 500 nghìn tệ, mình nên làm gì đây."

Mua nhà?

Mua một chiếc xe hơi?

Đổi điện thoại?

Hay để đi du lịch?

… .

Nhiếp Tiểu Vũ bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Cô cảm thấy giống việc viết bài luận về một mệnh đề khi còn nhỏ, khi đó cô thường phải viết những bài luận dài 800 từ về "Nếu như tôi có XXX thì…" Nhiếp Tiểu Vũ mỗi lần như vậy đều cảm thấy rất đau khổ. Vì bản thân thực sự không sở hữu nó, do đó chỉ có thể tự biên tự diễn và nộp lên thôi.

Trước máy ATM của ngân hàng, Nhiếp Tiểu Vũ hít một hơi thật sâu, quay trái quay phải thấy xung quanh không có ai, mới đưa thẻ vào, sau khi nhập mật khẩu, một dãy số hiện lên.

5300000.

"Ôi trời."

Nhiếp Tiểu Vũ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều số 0 như vậy trong đời, nếu đây không phải là ngân hàng, Nhiếp Tiểu Vũ thực sự cho rằng ai đó đang lừa mình.

Khi một người bất ngờ có được khối tài sản khổng lồ, phản ứng đầu tiên của họ không phải là hạnh phúc mà là lo lắng.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng vậy, cô ấy lập tức quay đầu lại nhìn, vẻ mặt giả vờ thản nhiên như không có chuyện gì.

Nhân viên bảo vệ ngân hàng đang ngáp dài, nhân viên ở quầy dao dịch đang làm nghiệp vụ, quản lý sảnh đang hướng dẫn khách hàng điền vào phiếu thông tin, tại cây ATM chỉ có một người… Nhiếp Tiểu Vũ dần cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô dự định đếm dãy số "0" một lần nữa rồi mới quay về.

Nhưng…

Nhiếp Tiểu Vũ đếm đi đếm lại, và đột nhiên phát hiện ra rằng số bị sai, đáng ra phải có 4 số 0 sau số 50, nhưng có 5 số 0.

Thêm một số 0 nữa, nó có nghĩa là gì?

Ôi trời!

Nhiếp Tiểu Vũ đột nhiên rút thẻ chạy về mà không nói một lời, thậm chí còn không biết mình băng qua đường như thế nào, trong đầu chỉ có một ý nghĩ – tốt nhất đừng cho ai biết là mình có nhiều tiền như vậy.

Tâm lý chưa ổn định đứng trước cửa văn phòng, Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy Thu An Bình và Trương Minh Dung đang ngồi bên trong, cô cảm thấy bắp chân mình đang run lên.

5 triệu, sao nhiều thế! ?

Nhiếp Tiểu Vũ dự định ngồi xuống và nghỉ ngơi một lúc, sau đó hồi tưởng lại những uẩn khúc trong đó.

Nhưng khi chạm vào túi của mình, đột nhiên phát hiện ra rằng chiếc thẻ đã biến mất.

“Thẻ đâu.”

Lúc này đột nhiên, Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy hồn bay phách lạc.

Cô vội vàng bật dậy tìm thẻ ngân hàng, vừa rồi bắp chân phát run, nhưng hiện tại toàn thân đều run lên.

Đã tìm trong túi bên trái.

Không có.

Lại tìm sang túi bên phải.

Vẫn chưa thấy.

Túi áo khoác.

Vẫn không có.

“Tiền đâu.”

Nhiếp Tiểu Vũ sắp rơi nước mắt vì sợ hãi, và mấu chốt là cô ấy không nhận ra điều đó, và vẫn kiểm tra túi của mình.

“Tiểu Vũ, có chuyện gì vậy.”

Khi Thu An Bình thấy có điều gì đó không ổn, đẩy cửa bước tới hỏi.

“Chị An Bình, em bị mất thẻ ngân hàng rồi, Hu…”

Nhìn thấy Thu An Bình, Nhiếp Tiểu Vũ không thể kìm được nước mắt mà khóc thành tiếng.

5,3 triệu tệ, đây là một con số mà bản thân cô ấy không bao giờ dám mơ tới.

“Đừng lo lắng, đừng lo lắng.”

Thu An Bình nhìn thấy khuôn mặt của Nhiếp Tiểu Vũ đã tái xanh, vừa đau khổ vừa lo lắng,vừa lau nước mắt vừa hỏi: “Đó là thẻ tiết kiệm màu xanh hả.”

“Vâng.”

Nhiếp Tiểu Vũ bất lực gật đầu, thẻ ngân hàng bưu điện đều màu xanh.

“Bên trên đó còn viết tề thiên đại thánh phải không.”

Thu An Bình tiếp tục hỏi.

Nhiếp Tiểu Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên, bởi vì năm 2004 là năm Thân, nên có một lô thẻ bưu điện có in hình mỹ hầu vương màu đỏ.

“Đồ ngốc.”

Thu An Bình vuốt mái tóc ngắn của Nhiếp Tiểu Vũ: “Nó ở trong tay cô đó.”

“Cái gì.”

Nhiếp Tiểu Vũ vừa cúi đầu, tấm thẻ này thực sự vẫn nằm trong tay cô.

Thì ra vừa rồi do mình hồi hộp quá, giống như trong đời thường hay tìm cái điều khiển từ xa khi tay đang cầm điều khiển từ xa, tìm kính khi đang đeo kính vậy, quên thẻ khi thẻ đang cầm ở trên tay.

"Cảm ơn chị An Bình."

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy hồn bay phách lạc cuối cùng cũng chạm xuống đất rồi, cô ấy không kịp giải thích nhiều, lập tức chạy đến tầng 2 văn phòng, trong lúc đi còn ngã một lần.

"Về rồi hả."

Trần Hán Thăng gác chân lên bàn, hút một điếu thuốc, như thể hắn không ngạc nhiên với phản ứng hiện tại của Nhiếp Tiểu Vũ.

"Bộ trưởng Trần…"

Nhiếp Tiểu Vũ muốn nói ra một bụng câu hỏi.

Tại sao Hỏa Tiễn 101 lại bị bán?

Tại sao 500 nghìn tệ lại biến thành 5 triệu tệ?

Tại sao…

Ngay lúc Nhiếp Tiểu Vũ trong lòng đang sôi sục không biết đặt câu hỏi như thế nào, Trần Hán Thăng gạt nhẹ điếu thuốc, lấy ra một tấm thẻ và nói: "Vừa rồi tôi đã lầm, thẻ 5 triệu tệ thuộc về chị Tĩnh, do đó mật khẩu là ngày sinh của cô ấy, thẻ 500 nghìn tệ này mới là của cô.

"Cái gì."

Nhiếp Tiểu Vũ mở to mắt, não vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Tuy nhiên, sau khi nghe rằng 5 triệu biến thành 500 nghìn tệ, Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy con tim của mình từ từ trở lại

trạng thái bình thường.

Bởi vì "5 triệu" và "500 nghìn" là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau đối với con người, sau khi cô tận mắt đếm 5 triệu, và bây giờ nhìn thấy thẻ 500 nghìn tệ, trái tim cô trở lên bình thản hơn, nhưng cảm thấy rằng kế hoạch mua bán lúc nãy bây giờ có một chút vô nghĩa.

"Tiểu Vũ à, tiền không bao giờ có thể kiếm đủ được."

Trần Hán Thăng lúc này mới đặt chân xuống, chậm rãi nói: "Nếu tôi trực tiếp đưa cho cô 500 nghìn tệ, cô có thể vì thiếu kinh nghiệm sống mà không kiểm soát được khối tài sản này. Đến cả bộ trưởng Trần là tôi, mà trước đây cũng gặp sai lầm này rồi."

"Làm sao để đối phó với tình huống này."

Trần Hán Thăng cầm trên tay tấm thẻ tiết kiệm 5 triệu: "Chỉ khi cô hiểu rằng 500 nghìn tệ chỉ là một khoản tiền nhỏ, và sẽ còn nhiều của cải nữa chờ cô kiếm trong tương lai. Chúng ta phải học cách làm chủ đồng tiền, không được để tiền kiểm soát.

Nhiếp Tiểu Vũ lặng người gật đầu, xem ra đúng là như vậy, nhưng phương pháp của Bộ trưởng Trần quá trực tiếp rồi, trái tim của cô ấy thật sự không thể dễ dàng tiếp nhận.

"Đối với Hỏa Tiễn 101, tôi thực sự đã bán nó."

Trần Hán Thăng thẳng thắn chia sẻ: "Trước đây, tôi không nói với cô, chỉ vì cô có tình cảm sâu đậm với Hỏa Tiễn 101, nhưng về lâu dài cô sẽ hiểu việc làm này là đúng đắn, bởi vì chúng ta không có kênh vận chuyển đường dài, một khi vì lợi ích mà cạnh tranh với Thâm Thông, chúng ta sẽ bị chết chẹt trong đó."

"Vì thế."

Trần Hán Thăng chỉ xuống lầu: “Sự vắng vẻ hôm nay không phải là che đậy, mà là sự thật.”

“Cô đã làm việc trong Hỏa Tiễn 101 lâu như vậy, nhất định phải học cách đứng ở một góc độ cụ thể của ngành nghề để đánh giá được mất.”

Trần Hán Thăng vỗ mông đứng lên: “Cô ở đây nghĩ đi, nhưng nhớ giữ bí mật, chuyện này vẫn chưa thể công khai.”

“Còn nữa, chị Tĩnh đã trở về.”

Trước khi rời đi, Trần Hán Thăng lại dặn dò: “Tôi tới đây sẽ làm sản phẩm điện tử, cô hãy chuẩn bị sẵn sàng, nhân tiện trả lương cho chị Thu và Minh Dung, cả hai đều điều chỉnh tăng lương.”

Nửa giờ sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Thu An Bình đi lên gõ cửa: “Tiểu Vũ, cô không sao chứ.”

Đây là một hành động quan tâm của chị Thu, Nhiếp Tiểu Vũ đã ở trên này một mình rất lâu rồi.

“Chị An Bình, tôi không sao, chị đợi một lát.”

Giọng nói của Nhiếp Tiểu Vũ trầm lắng mà bình tĩnh,Thu An Bình mới cảm thấy yên tâm.

Đợi sau khi Nhiếp Tiểu Vũ đi xuống, trên tay cô ấy cầm một tờ phiếu tính lương, nhân viên ký tên vào tờ này trước khi trả lương.

Thu An Bình và Trương Minh Dung liếc nhìn số liệu ở trên tờ phiếu, hai người cùng lúc ngẩng đầu: “Tiểu Vũ, có sai sót gì không.”

Của Thu An Bình là 4. 200 nhân dân tệ, còn của Trương Minh Dung là 3. 000 nhân dân tệ, tất cả đều cao hơn thu nhập ban đầu.

Nhiếp Tiểu Vũ nhận thấy biểu cảm ngạc nhiên trên khuôn mặt của họ và nghĩ thầm tăng thế này có là gì, các cô không thể nghĩ tới tôi vừa trải qua câu chuyện ly kỳ từ 0 biến thành 500 nghìn tệ, rồi từ 500 nghìn tệ biến thành 5 triệu tệ, cuối cùng từ 5 triệu tệ lại biến thành 500 nghìn tệ.

"Đây là chỉ thị của Bộ trưởng Trần."

Nhiếp Tiểu Vũ kiên nhẫn nói: "Sắp tới sẽ có nhiều tiền hơn chờ chúng ta kiếm, đừng quá kinh ngạc, chúng ta nhất định phải làm chủ đồng tiền."

Lương phát trong ánh mắt sững sờ của Thu An Bình và Trương Minh Dung, Nhiếp Tiểu Vũ nhớ ra rằng nhà máy điện tử vẫn còn nhiệm vụ vào buổi chiều, cô cất thẻ ngân hàng và rời đi với chiếc túi nhỏ, thậm chí còn không thèm kiểm tra số dư.

Sẽ như thế nào nếu một sinh viên đại học bình thường đột nhiên có 500 nghìn tệ?

Nhiếp Tiểu Vũ chọn tiếp tục làm một công nhân trong nhà máy.

… … …

Chương 490: Hồ Lâm Ngữ đại biểu "Nữ Quyền."

Sau khi Trần Hán Thăng rời văn phòng, hắn đi thẳng đến số kiot 168 ở góc đông nam thuộc khu thương mại Nghĩa Ô, nơi sắp là chi nhánh thứ hai của quán trà sữa, hiện vẫn đang trang trí và dọn dẹp đơn giản.

Đối với những người thiếu vốn nghiêm trọng như Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, bọn họ đều lựa chọn cố gắng tự mình làm hết mọi việc, vì vậy hai người và cô nữ sinh làm thêm là Trương Phương Kỳ đang bận rộn làm việc.

Hồ Lâm Ngữ gặp phải một vết bẩn dù làm cách nào cũng không thể lau được, trong lòng không khỏi bực tức, không chịu được lớn tiếng than thở: "Ấu Sở, Trần Hán Thăng nhà cậu có đáng tin cậy không, nhiệt huyết trào dâng trong lần khởi nghiệp thứ 2, nhưng bản thân lại không có trách nhiệm, còn để lại mọi việc cho bọn con gái chúng mình.

Trên thực tế, việc mở chi nhánh trà sữa đúng là kế hoạch mà Trần Hán Thăng đột nhiên đề cập đến, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ ban đầu còn chưa kịp có phản ứng gì, và bị kéo tham gia vào một cách khó hiểu.

Đợi lúc Tiểu Hồ nghĩ lại, thì tiền thuê mặt bằng một năm đã trả rồi.

"Tớ đang ôn thi chuyển cấp, còn cậu đang ôn thi tuyển sinh sau đại học, chỉ có Trần Hán Thăng là không có việc gì làm khi công ty đã phá sản, vậy mà cậu ta cứ biệt tích cả ngày không thấy bóng dáng…"

Hồ Lâm Ngữ đứng dậy xoa eo, nhưng vẫn không ngừng than thở.

Ánh mắt của Thẩm Ấu Sở trên lớp khẩu trang có chút ái ngại, Cô ấy vốn đang lau bụi ở góc tường đi tới, nhẹ giọng nói: "Cậu, cậu nghỉ ngơi trước đi, chỗ này để tớ."

Vết bẩn trên miếng gạch men này rất khó lau sạch, cho dù thấm ướt cũng không có tác dụng gì, Thẩm Ấu Sở phải quỳ xuống, cẩn thận dùng móng tay cậy từng chút một, cặp lông mi dài thường xuyên rung lên, vẻ mặt tập trung và tỉ mỉ.

Hồ Lâm Ngữ nhìn quần và tay áo đã bị dính bẩn của Thẩm Ấu Sở, khóe miệng mấp máy định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ im lặng thở dài, cúi xuống giúp đỡ.

Cô rất không hài lòng về Trần Hán Thăng, nhưng điều này không liên quan gì đến Thẩm Ấu Sở.

"Ấu Sở, cậu cái gì cũng tốt, nhưng lại yêu một người đàn ông như Trần Hán Thăng, cậu ta không xứng với cậu chút nào."

Hồ Lâm Ngữ không phải khuyên chia tay, mà giống như lời đánh giá của một người bạn, kể cả trước mặt Trần Hán Thăng cô ấy cũng dám nói điều này, bởi vì Tiểu Hồ cũng là bạn của Trần Hán Thăng.

Buổi trưa, ba cô gái mới nghỉ làm và lấy đồ ăn vặt để ăn trưa.

Thẩm Ấu Sở và Trương Phương Kỳ đều thuộc dạng gia đình khó khăn, và điều kiện gia đình của Hồ Lâm Ngữ cũng bình thường, vì vậy họ làm việc đều rất thực tế và trong ăn uống cũng không có yêu cầu gì nhiều.

Thẩm Ấu Sở ăn một chiếc bánh mì với giá 1 tệ 4 chiếc, và uống nước nóng trong bình giữ nhiệt, nhân tiện lấy ra quyển

“Tiếng Anh ôn thi cao học” và lật từng trang xem, dùng quãng thời gian ít ỏi này để học thuộc từ mới.

Hồ Lâm Ngữ không có nghị lực lớn như vậy, cô ấy đang cùng Trương Phương Kỳ nói chuyện phiếm, vẫn đang suy nghĩ về việc kinh doanh quán trà sữa sau này.

Quán này tương đối lớn, nằm giữa quán Game và quán KTV, lưu lượng người qua lại cũng rất nhiều, nhưng người nghiện game căn bản không để ý đến, họ đều tập trung vào quán game, chỉ có những cô gái đi dạo hoặc những cặp tình nhân họ mới quay đầu quan sát một chút.

Tuy rằng Tiểu Hồ có chút coi nhẹ quán trà sữa này, thậm chí còn cảm thấy việc này gây trì hoãn cho việc thi chuyển cấp, là một sự kiện trọng đại của cuộc đời mình, nhưng sau khi thực sự tham gia vào, cô ấy vẫn thấy rất tự hào.

“Thật tuyệt khi bắt đầu khởi nghiệp trong một thời gian, liên tục khởi nghiệp liên tục vui.”

Đây có lẽ là suy nghĩ thực sự trong lòng của Hồ Lâm Ngữ.

…….

Trần Hán Thăng đi tới vào lúc này, sau khi Hồ Lâm Ngư nhìn thấy, đủ loại ngôn ngữ châm chọc tuôn ra như súng máy.

“Đã lâu không gặp, Trần tổng.”

“Tại sao cậu không đi chơi game đi.”

“Quán game ở ngay phía bên cạnh đó, có cầm theo chứng minh thư chưa.”

Đối với những lời này, Trần Hán Thăng mỉm cười và không để tâm cho đến khi Hồ Lâm Ngữ tung chiêu lớn, cô ấy cầm lấy tay phải của Thẩm Ấu Sở, đưa ra trước mặt Trần Hán Thăng và nói. “Cậu có thể không quan tâm chúng tớ, vậy còn Ấu Sở?”

Trần Hán Thăng nhìn thấy vết bẩn trong móng tay của Thẩm Ấu Sở, vẻ mặt sửng sốt, nhưng miệng lại nói: "Làm việc mà, đây không phải là rất bình thường sao, chỉ cần rửa một chút là sạch."

"Nhìn đi, nhìn đi."

Hồ Lâm Ngữ dường như tìm ra sơ hở: "Trên mạng nói đàn ông mà để phụ nữ khổ cực thì đó là kẻ vô dụng nhất, thật không ngờ Trần Hán Thăng cậu lại là loại đàn ông như vậy."

"Ôi trời, bây giờ đã có súp gà độc nhé."

Trần Hán Thăng không nhịn được bật cười: "Hồ Lâm Ngữ, những thứ này xem một chút là được. Nếu cậu coi chúng là chân lý và định hình quan điểm của chính mình, thì tương lai sẽ rất khó tìm được bạn trai, bởi vì cậu sẽ không thích ai được."

"Ôi giời, tớ lại nghĩ nó rất hợp lý."

Hồ Lâm Ngọc bĩu môi: "Ấu Sở trước mặt cậu không có một chút địa vị gì, sau này tớ sẽ tìm một người bạn trai sẽ coi tớ như công chúa."

"Giỏi."

Trần Hán Thăng bật cười: "Nhưng đừng làm công chúa nhé. KTV toàn là công chúa đó, danh hiệu này thật sự không đáng tiền."

"Hừ."

Hồ Lâm Ngữ xuỳ một tiếng coi thường, đi ra ngoài tiếp tục trò chuyện với Trương Phương Kỳ.

……

Trần Hán Thăng không ngờ lại có loại nữ quyền không não này ở xung quanh mình, nhưng nghĩ đến tính cách và hoàn

cảnh trưởng thành của Tiểu Hồ, xem ra cô ấy thực sự có một chút "tiềm năng" để như vậy.

Hồ Lâm Ngữ lớn lên trong một gia đình trọng nam khinh nữ ở phương Bắc. Gia đình có một người em trai. Dưới sự đối xử bất bình đẳng trong thời gian dài, tính cách ngay thẳng và hiếu thắng của cô ấy ngày càng nhiều.

Vì vậy, cô ấy không thể chịu được sự diêm dúa lòe loẹt của Thương Nghiên Nghiên.

Đó là lý do tại sao cô ấy muốn tham gia kỳ thi công chức và sử dụng lợi thế nghề nghiệp này để đạt được địa vị hợp pháp trong gia đình.

Vì vậy, khi nhìn thấy những lý lẽ nhấn mạnh đến "quyền lợi" của phụ nữ, cô đều cảm thấy nó rất hợp với mình.

"Tiểu Hổ là một đồng chí tốt."

Trần Hán Thăng dõi theo Hồ Lâm Ngữ, lắc đầu nói: "Cậu nếu có thời gian, hãy khuyên bảo một chút. Nhất định phải dùng não khi lướt web, nếu không thiệt thòi sẽ là chính mình mà thôi."

Thẩm Ấu Sở nghe lời gật đầu, quan niệm về gia đình của cô ấy hoàn toàn trái ngược với Hồ Lâm Ngữ.

"Còn nữa, cậu cũng rất ngốc."

Trần Hán Thăng lại nắm lấy ngón tay của Thẩm Ấu Sở, đưa lên miệng thổi: "Cứ phải dùng móng tay cạo sao, sao không mua ít giấy giáp để cọ, cửa hàng kim khí ở ngay bên cạnh mà."

"Không, không sao đâu."

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt thu tay về, thật ra cô cũng không cảm thấy có gì, ngược lại quan tâm hỏi Trần Hán Thăng: "Ngày hôm qua có uống nhiều không."

“Ừ, uống rất nhiều và hôm nay tớ vẫn ngủ trên xe mà.”

Trần Hán Thăng nói dối mà không thay đổi sắc mặt. Thực tế, sẽ rất thú vị nếu một kẻ cặn bã như hắn phải lòng “nữ quyền giả” Hồ Lâm Ngữ, tiếc rằng vẻ đẹp của Tiểu Hồ là không đủ, và hai người chỉ có thể thỉnh thoảng gặp nhau.

Trần Hán Thăng ăn hai cái bánh mì thay bữa trưa, buổi chiều khi Thẩm Ấu Sở trở lại trường học, hắn đã đến sân bay Lộc Khẩu đón người.

Khổng Tĩnh sắp trở về, đây mới là đại tướng thực sự, nếu có một vị ngự tỷ như vậy quản lý, hiểu nhân tình, hiểu được các loại quy tắc giúp chuẩn bị cho kế hoạch xây dựng nhà máy điện tử, thì áp lực của Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Chuyến bay từ Thụy Điển đến Kiến Nghiệp mất khoảng 10 tiếng đồng hồ nên dù cất cánh từ sáng sớm nhưng mãi đến khoảng 4 giờ chiều mới đến nơi.

Khổng Tĩnh và Ôn Linh rất dễ nhận ra, cả hai đều cao và có đeo kính râm trên mặt.

Tuy nhiên, Ôn Linh còn trẻ, bước đi nhẹ nhàng và nhanh nhẹn, Khổng Tĩnh chững chạc hơn, thân trên thẳng tự nhiên, phong thái ung dung tự tại, khóe miệng hơi nhếch lên khiến người ta cảm thấy thân thiện.

“Đây là người đẹp đến từ đâu.”

Trần Hán Thăng nhiệt tình vẫy tay, hắn bước nhanh tới định ôm, nhưng Khổng Tĩnh vốn chỉ muốn bắt tay nên khi hai người đến gần, một người nhiệt tình rang hai cánh tay, người kia lịch sự đưa cách tay phải ra.

Trần Hán Thăng có chút ngượng ngùng, nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế và cũng đưa tay phải ra, nhưng Khổng Tĩnh cảm thấy đã lâu không gặp nhau, thật sự nên ôm một cái.

Vì vậy, hai người đồng thời điều chỉnh tư thế, chỉ có điều Khổng Tĩnh hơi mở hai cánh tay ra, còn Trần Hán Thăng thì đưa tay phải ra.

“Hả?”

“Hả?”

Mọi người đồng thời thu lại hành động, bắt đầu tán gẫu, cố hết sức quên đi chuyện ngại ngùng vừa rồi.

Trần Hán Thăng: Thời tiết ở Kiến Nghiệp rất đẹp.

Khổng Tĩnh: Có vẻ như cũng đã bắt đầu giảm nhiệt.

Trần Hán Thăng: Đúng vậy, Thụy Điển lạnh hơn nhiều.

Khổng Tĩnh: Hai chúng ta rốt cuộc ai là người đi du lịch?

……

Chương 491: Giờ vờ bị sét đánh

Sự ngại ngùng và bối rối này tiếp diễn cho đến khi họ lên taxi và biến mất khi Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh trò chuyện bình thường.

“Tôi đã đặt một phòng ở nhà hàng, lát nữa sẽ tiếp đón mọi người nồng hậu.”

Ngồi ở ghế phụ Trần Hán Thăng quay đầu lại nói, bây giờ hắn mới nghiêm túc nhìn Khổng Tĩnh và Ôn Linh

Sau chuyến du lịch nước ngoài trở về, làn da của Khổng Tĩnh trắng hơn một chút nhưng thần sắc vẫn rất an nhàn.

Hai chân cô ấy khép lại, thân thể hơi tựa vào ghế, trong xe taxi có mùi thơm đặc biệt, đó là mùi thơm của chị Tĩnh.

Ôn Linh đã thay đổi rất nhiều, nỗi buồn tích tụ trên lông mày dần biến mất, thay vào đó là thái độ sống tích cực lạc quan.

“Xem ra đi theo Chị Tĩnh, có vẻ Ôn Linh đã thoát ra khỏi vết thương tình cảm.” Trần Hán Thăng nghĩ thầm.

“Trần tổng chu đáo quá.”

Khổng Tĩnh thản nhiên đón nhận ánh mắt của Trần Hán Thăng, cười nói: “Thật ra ở nước ngoài không có gì khác, nhưng đặc biệt nhớ món cơm trắng ở quê nhà.”

“Một lúc nữa phải ăn nhiều chút nhé.”

Trần Hán Thăng mạnh mẽ vung tay: “Nếu có thể ăn sạch tài sản hàng chục triệu tệ của tôi, coi như mọi người rất có

năng lực.”

“Haha.”

Khổng Tĩnh cho Trần Hán Thăng một cái nhìn kiêu hãnh, nũng nịu và có một chút phong tình.

“Ha ha.”

Anh tài xế taxi cũng cười theo.

Mặc dù cả hai đều là “haha.” , nhưng sự khác biệt giữa họ là khá lớn.

Trần Hán Thăng bất mãn nhìn bác tài xế: “Cười cái gì vậy, anh cho rằng tôi đang khoác lác sao.”

“Không không.”

Tài xế lắc đầu không chịu thừa nhận nhưng vẫn giọng điệu vẫn làm ra vẻ: “Người thanh niên à, có thể hiểu được.”

Những tài xế taxi trung niên ở nhiều thành phố trên khắp đất nước dường như có thói quen này, có lẽ họ đã gặp rất nhiều người từ khắp nơi, họ luôn cảm thấy mình là người hiểu biết nhiều, thích giảng đạo lý với hành khách, còn không tiếp nhận sự phản bác.

“Ha ha.”

Trần Hán Thăng cũng không đưa ra được bằng chứng, dù sao thì 55 triệu vẫn còn trong tài khoản của công ty, hắn chỉ có thể “haha” lại với tài xế, sau đó trò chuyện với Khổng Tĩnh về phong tục và văn hóa của Bắc Âu.

Ba âm thanh “Haha.” Đại diện cho các ý nghĩa khác nhau. Đây thực sự là một tính từ bao hàm ý nghĩa phong phú.

Ngoài việc chào Trần Hán Thăng khi họ vừa gặp, Ôn Linh khá trầm lặng, lắng nghe Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh trò chuyện.

Cô ấy luôn bên cạnh Khổng Tĩnh, mơ hồ biết rằng Hỏa Tiễn 101 phá sản là chuyện rất kỳ lạ, nếu không Khổng Tĩnh đã không bỏ mặc để đi du lịch.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng không nói rõ, Ôn Linh cũng không tò mò, cô ấy biết cậu sư đệ này rất có năng lực, năm đó ép Hà Sướng thôi học là điều không phải học sinh bình thường có thể làm được.

Sau khi đến khu thương mại Nghĩa Ô và xuống xe, tài xế nhìn phía sau khi Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh đang trò chuyện thân mật, khinh thường nói: "Thật là biết nói khoác, còn không đủ tiền mua một chiếc xe Hạ Lợi mà đòi làm triệu phú sao, nhưng người phụ nữ xinh đẹp kia có vẻ tin vào điều đó"

"Chết tiệt, đúng là không còn thiên lý mà."

Người tài xế nhổ một miếng nước bọt và bỏ đi với vô vàn nỗi phẫn uất.

….

Vào buổi tối, Trần Hán Thăng rủ Nhiếp Tiểu Vũ, Thu An Bình và Trương Minh Dung cùng nhau đi ăn tối với Khổng Tĩnh.

Khi Trương Minh Dung nhìn thấy Khổng Tĩnh, xúc động ôm chầm lấy vừa khóc nức nở vừa gọi.

Khổng Tĩnh có nhân cách tốt nên rất được quý mến, khả năng quản lý của cô ấy bao gồm sự nhẹ nhàng, dịu dàng có ở người phụ nữ, sự ân cần và ấm áp, điều này dường như bổ sung cho phong cách quản lý của Trần Hán Thăng.

Sau bữa ăn, tất cả mọi người đều biết Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh sẽ có chuyện cần bàn bạc, nên họ đều đứng dậy chào tạm biệt, Ôn Linh cũng muốn rời đi, nhưng lại bị Trần Hán Thăng kéo lại.

“Chị Ôn đừng rời đi nhé. Chị Tĩnh tin chị, nên tôi cũng tin chị.”

“Tôi…”

Tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Ôn Linh, cô ấy ngập ngừng nhìn Khổng Tĩnh.

“Trần tổng là ông chủ, tất cả chúng ta hãy lắng nghe cậu ấy.”

Khổng Tĩnh cười nhẹ: “Cũng để tránh việc tôi phải giải thích sau này.”

“Vậy hả, cảm ơn.”

Ôn Linh nhỏ giọng cảm ơn Trần Hán Thăng. Khi cô vào Hỏa Tiễn 101, đại khái là với tâm thế “trả ơn”, dần dần được cả đội chấp nhận, đặc biệt là Khổng Tĩnh còn tin tưởng, kèm theo ý định bồi dưỡng để trở thành trợ lý.

Sau khi rời nhà hàng, Trần Hán Thăng đưa Khổng Tĩnh đi dạo.

Vào giữa tháng mười một, Kiến Nghiệp đã se lạnh, bầu trời về đêm không còn là xanh tươi rực rỡ nữa, dường như đã bị mùa thu nhuộm thành một tấm lụa đen, những ngôi sao lấp lánh lúc sáng lúc tối tô điểm ở trên đó.

“Cái lạnh của Kiến Nghiệp thực sự hiếm có ở trên thế gian.”

Khổng Tĩnh cảm thán nói: “Nhiệt độ ở Bắc Âu thực ra thấp hơn, nhưng cái lạnh ấy lại đơn giản hơn, không giống như Kiến Nghiệp cái lạnh kéo dài, còn thoang thoảng một nỗi u sầu thấu tim người ta.”

“Nói cho cùng cũng là cố đô của sáu triều đại.”

Trần Hán Thăng cười nói: "Nhất định phải kèm theo chút gì đó đặc biệt."

Khổng Tĩnh gật đầu, cài cúc áo gió, đón gió thu và nói chuyện với Trần Hán Thăng về những dự định trong tương lai.

Đến bây giờ Ôn Linh mới biết rằng Hỏa Tiễn 101 đã được bán với giá 55 triệu nhân dân tệ, Trần sư đệ tới đây muốn làm điện thoại di động, hắn còn muốn tự mình mở một nhà máy điện tử.

"Người giỏi, thì mãi mãi vẫn giỏi như vậy."

Ôn Linh ngẩng đầu lên, nhìn Trần Hán Thăng đang mặt mày hớn hở nói chuyện với Khổng Tĩnh, ánh đèn ven đường chiếu vào mặt của hắn, phản chiếu ra sự kiêu ngạo và tham vọng trong mắt hắn.

Trần Hán Thăng đã đưa họ rời khỏi khu vực phồn hoa của Giang Lăng và đưa họ đến đến đại lộ công nghiệp ở ngoại ô.

Khổng Tĩnh không hỏi gì, Trần Hán Thăng có mục đích của riêng mình.

Không mất nhiều thời gian để đến số 157 Đại lộ Công nghiệp, nơi có Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ, đây là một nhà máy với hàng nghìn người lao động, nhìn từ ngoài cổng vào sáng rực, đó là một khung cảnh phồn vinh.

"Chị Tĩnh."

Trần Hán Thăng chỉ vào nhà máy điện tử và nói: "Nếu tôi mở một nhà máy mới, Trịnh tổng của Tân Thế Kỷ hứa sẽ góp vốn để hiện thực việc chia sẻ nguồn lực."

Khổng Tĩnh và Tân Thế Kỷ không quen biết nhiều, chỉ là trong đợt dịch SARS năm đó, nhà máy điện tử cần một công ty chuyển phát nhanh để vận chuyển hàng hóa, khi không ai dám

nhận, Trần Hán Thăng "liều chết" nhận công việc này, và từ đó hắn đã từng bước leo lên đỉnh cao sự nghiệp.

"Chia sẻ tài nguyên, làm sao có thể dễ dàng như vậy được."

Gió buổi tối nổi lên, ngay khi Khổng Tĩnh mở miệng có một vài sợi tóc bay vào miệng cô, viền áo gió cũng bị thổi bay tạo tiếng sột soạt.

"Trịnh tổng và tôi có mối quan hệ rất tốt. Nói cho cùng đã sống chết cùng nhau trong suốt thời kỳ SARS."

Trần Hán Thăng nói với tinh thần cực cao.

Khổng Tĩnh khẽ "ừ" một tiếng, kinh nghiệm làm việc của cô ấy rất phong phú, cô hiểu tư bản vốn không tin vào tình cảm, hơn nữa cô cũng biết Trần Hán Thăng rất thông minh, đạo lý này hắn nhất định sẽ hiểu.

Tiếng còi xe 'tít tít'.

Trong lúc ba người đang đứng ở cổng nhìn ra, một chiếc xe 7 chỗ cách đó không xa từ từ tiến đến, có lẽ là đi vào nhà máy điện tử.

Trần Hán Thăng không quan tâm, khi chuẩn bị rời đi với Khổng Tĩnh, chiếc xe 7 chỗ đột nhiên dừng lại từ từ, sau đó Trần Hán Thăng mới nhận ra rằng Trịnh Quan Đề thực sự đang ngồi trên đó.

……

Kể từ khi Trần Hán Thăng "dựa vào" Hồng Sĩ Dũng và được bổ nhiệm làm phó chủ nhiệm bộ phận hậu cần, bạn thân Trịnh chưa bao giờ liên lạc lại với Trần Hán Thăng, giờ hai người bất ngờ gặp nhau, Trần Hán Thăng cảm thấy trong lòng có chút "đột ngột."

"Trịnh tổng, ăn tối chưa."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, nhưng vẫn sốt sắng chào hỏi.

Trịnh Quan Đề không trả lời.

“Chắc do gió to lắm nên cô không nghe thấy.”

Trần Hán Thăng vừa rồi đang khoác lác trước mặt Khổng Tĩnh, thể diện để ở đâu nên tiến lại gần vài bước: “Trịnh tổng, cô ăn cơm chưa.”

“Tránh ra, đừng ngáng đường.”

Trịnh Quan Đề vẫn không nói, nhưng một nữ thư ký của văn phòng tổng giám đốc trong xe đã mắng thẳng hắn luôn.

Cô thư ký này là người hâm mộ của Trịnh Quan Đề, cô ấy đặc biệt hâm mộ vị sếp nữ trẻ này, nhưng khi Trần Hán Thăng đã “phản bội” Trịnh tổng vào thời điểm quan trọng, gây ảnh hưởng nghiệm trọng đến tầm ảnh hưởng của Trịnh Quan Đề trong nhà máy, đội ngũ của Hồng Sĩ Dũng hiển nhiên đã được mở rộng ra rất nhiều.

Trịnh tổng ban đầu chỉ huy đầy quyết đoán ,bây giờ thường đứng ngẩn ngơ bên cửa sổ.

“Miệng cô nương thật lợi hại.”

Trần Hán Thăng trong lòng khó chịu, mặt vẫn nở một nụ cười trên môi mà đối đáp.

Nhìn thấy bộ dạng không biết xấu hổ của Trần Hán Thăng, nữ thư ký lập tức mở một chai nước khoáng và hắt về phía Trần Hán Thăng.

“Chết tiệt, cô còn biết ném ám khí.”

Trần Hán Thăng không kịp né tránh, cả khuôn mặt và cơ thể đều bị dính nước.

“Hứ, đồ sở khanh.”

Khi nữ thư ký nhìn thấy bộ dạng nhem nhuốc của Trần Hán Thăng, trong lòng cảm như giải được cục tức, vẫy tay ra hiệu cho tài xế lái xe vào nhà máy.

Trong quá trình này, bạn thân Trịnh sắc mặt vô cảm, nhưng ánh mắt của cô ấy dừng lại ở Khổng Tĩnh và Ôn Linh trong vài giây.

Phù, miệng hắn nhổ ra một miếng nước.

Trần Hán Thăng phun nước vừa bị hất từ trong miệng ra, quay đầu nhìn Khổng Tĩnh, nghiêm nghị nhấn mạnh.

“Chị Tĩnh, nếu tôi nói rằng vì tôi quá quen thuộc với Trịnh tổng nên chúng tôi thường xuyên trêu đùa như thế này, chị có tin không.”

Chương 492: Ngựa tốt không ăn lại cỏ

Khổng Tĩnh chắc chắn không tin, cô ấy không ngốc, hơn nữa sự kiên quyết của thư ký khi vẩy nước cũng không giống trò đùa chút nào.

“Trịnh tổng người sống chết có nhau của cậu, có đáng tin không?”

Khổng Tĩnh thấy ái ngại nên không nói ra sự thật, vì vậy cô ấy chỉ có thể lịch sự nhắc nhở : “Nên nghĩ cho thật kỹ lại. Tôi sẽ đi dạo với Ôn Linh, dù sao thì cậu vẫn còn trẻ, nên đừng lo lắng về việc bắt đầu khởi nghiệp lần thứ hai.”

“Đáng tin cậy, tuyệt đối đáng tin cậy.”

Trần Hán Thăng quả quyết nói: “Chị Tĩnh, nhiệm vụ tiếp theo của chị là liên hệ với Chính quyền khu Giang Lăng và thuê mấy trăm mẫu đất hoang ở gần đó. Khu vực này là vùng ngoại ô, giá đất rất rẻ.”

“Vậy thì cũng không cần phải ở gần Tân Thế Kỷ như vậy, chúng ta có nên cách xa hơn một chút không.” Khổng Thành chân thành kiến nghị.

Đánh giá về những hành động vừa rồi, họ dường như không hề muốn chào đón Trần Hán Thăng như một người hàng xóm.

“Gần một chút tốt hơn.”

Trần Hán Thăng nói: “Tới lúc đó sẽ thuận tiện hơn cho chúng ta trong việc đục khoét tài nguyên…”

“Hả?”

Khổng Tĩnh nghiêng đầu bày tỏ rất kỳ lạ, không phải là giúp đỡ lẫn nhau và chia sẻ tài nguyên sao, tại sao càng nghe càng thấy kỳ cục vậy.

“À, không.”

Trần Hán Thăng điều chỉnh lại ngôn ngữ: “Gần hơn một chút, rất tiện cho chúng ta tham khảo. Họ là những người có thâm niên trong ngành, chúng ta còn phải học hỏi thêm nhiều.”

“Vậy sao.”

Khổng Tĩnh bán tín bán nghi gật đầu, rõ ràng giữa Trần Hán Thăng và cô Trịnh kia có một câu chuyện gì đó.

Tuy nhiên, tính chuyên nghiệp của Khổng Tĩnh rất tốt, nếu Trần Hán Thăng không muốn nói, thì cô ấy sẽ không hỏi tiếp.

Đây là ưu điểm của chị Tĩnh, một phụ nữ trẻ trưởng thành, sống tốt chu đáo nhưng không ăn bám.

Tiếp theo, Trần Hán Thăng đưa Khổng Tĩnh đi vòng quanh Đại lộ Công nghiệp, chỉ ra một vài lô đất trống và yêu cầu Khổng Tĩnh chủ động liên hệ với Chính quyền khu Giang Lăng.

Việc khoanh đất xây dựng nhà máy đòi hỏi một quy trình nhất định, trước tiên công ty phải làm một hồ sơ dự án và một khoản tiền đặt cọc nhất định, chính phủ có thể mời các chuyên gia tiến hành thẩm định, sau khi thẩm tra các hạng mục được thông qua, hai bên sẽ thảo luận về các chính sách ưu đãi cụ thể.

Tuy nhiên, các nhà đầu tư đều là khách, về cơ bản sẽ không có rào cản, với năng lực của Khổng Tĩnh, cô ấy có thể xử lý những việc này một cách dễ dàng.

Sau khi làm rõ nhiệm vụ, Khổng Tĩnh định về nhà nghỉ ngơi, cô cũng cần điều chỉnh thích ứng thời gian biểu ở trong nước.

“Tiểu Ôn, cô vẫy một chiếc taxi đi.”

Khổng Tĩnh dặn dò: “Buổi tối về nhà tôi nghỉ ngơi, ngày mai cô từ từ tìm nhà, đây là nhiệm vụ lâu dài.”

“Chị Tĩnh, tôi muốn trở lại trường học.”

Ôn Linh gọi giúp taxi, nhưng không rời đi cùng Khổng Tĩnh: “Thỏa thuận ba bên với trường học cần phải ký kết. Tôi lo lắng sau này bận rộn sẽ quên đi mất.”

“Ồ, không sao, ngày mai gặp lại nhé.”

Khổng Tĩnh không để tâm, lên taxi và rời đi.

Trần Hán Thăng đứng bên cạnh và không nói gì, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Ôn Linh.

Trên thực tế, thỏa thuận ba bên của Ôn Linh đã được nộp từ lâu, và Trần Hán Thăng đã lợi dụng chức phó chủ tịch hội sinh viên để giúp cô ấy điền nộp.

“Cô ấy cố ý nói điều này, có lẽ là vì có chuyện cần phải rời Khổng Tĩnh và tự mình báo cáo”

Trần Hán Thăng trong lòng suy nghĩ, kỳ thực mối quan hệ giữa Khổng Tĩnh và Ôn Linh có lẽ còn thân thiết hơn chính bản thân hắn.

“Ôn sư tỷ muốn trở lại trường học, hay là chúng ta cùng về nhé?”

Trần Hán Thăng hỏi thăm dò,

“Cũng được.”

Ôn Linh ngay lập tức gật đầu, và Trần Hán Thăng càng chắc chắn về suy nghĩ này.

“Nếu không vội, chờ tôi một chút, tôi bận chút việc khác.”

Đầu tiên, Trần Hán Thăng đến cửa hàng kim khí ở khu Thành phố thương mại Nghĩa Ô để mua một ít giấy ráp, sau đó đến số 168 góc đông nam.

Ôn Linh luôn đi theo phía sau, vẻ mặt có chút do dự, hẳn là đang muốn nói gì đó.

Tiếng đẩy cửa ‘lộp bộp’.

Trần Hán Thăng đẩy cửa kính của cửa hàng ra, bật đèn và đi vòng quanh phòng, cúi xuống lấy giấy ráp thử cọ vết bùn đất.

Vừa cọ hắn vừa nói: “Quán trà sữa trong trường chuẩn bị mở rộng quy mô, đây là chi nhánh thứ hai”.

Ôn Linh yên lặng lắng nghe, Trần Hán Thăng bò trên mặt đất, sau khi dùng giấy ráp lau sạch bùn đất, còn thổi nhẹ một hơi, để mặc bụi rơi trên đầu và lông mày hắn.

“Thẩm Ấu Sở đã đến để dọn dẹp vào buổi sáng, chị chắc cũng hiểu mà.”

“Tính cách cô ấy có chút đơn thuần”

Trần Hán Thăng mỉm cười, trong ánh mắt chìm đắm vẻ dịu dàng: “Cô ấy dại dột dùng móng tay cạy những vết bùn đất này, móng tay đều bị mài cùn rồi, tôi cảm thấy thương xót, vì vậy hiện tại có chút rảnh rỗi, thôi thì làm luôn những việc nặng nhọc này.”

“Ôn sư tỷ không cười tôi chứ.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên và nói.

“Làm sao có thể chứ.”

Thực ra Ôn Linh cũng cảm động sau khi nhìn thấy vậy, cô ấy là một cô gái bị tình cảm làm tổn thương, không còn tin

tưởng vào tình yêu, đồng thời cô ấy lại thích nhìn thấy cảnh tượng như thế này.

Đặc biệt, Trần Hán Thăng lúc này hoàn toàn khác với trạng thái ngông nghênh trong trường khiến Ôn Linh cảm thấy ấm áp, lời nói trong bụng được thốt ra khỏi miệng.

"Bạn trai cũ của chị Tĩnh, cậu có biết không?"

Ôn Linh nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi.

Trần Hán Thăng cảm thấy lo lắng khi nghe đến từ "bạn trai cũ".

Hắn đã nghe câu chuyện về Khổng Tĩnh và bạn trai cũ của cô ấy. Mối tình điển hình thời đại học vào những năm 90, nghe nói đây còn là mối tình rất thuần khiết, nhưng tình cảm giữa hai người lại rất sâu sắc.

Sau đó, bạn trai cũ của cô ấy đi du học, và Khổng Tĩnh làm việc trong một ngân hàng, thậm chí còn gửi số tiền lương ít ỏi cho anh ta. Tuy nhiên, người bạn trai cũ đó đã không vượt qua được cuộc sống khó khăn ở nước ngoài, để tồn tại anh ta đã kết hôn với một phụ nữ nước ngoài.

Trải nghiệm này đả kích rất lớn đối với Khổng Tĩnh, thậm chí cô ấy còn từ bỏ công việc ổn định.

"Tôi biết, người bạn trai cũ ra nước ngoài đó."

Trần Hán Thăng trả lời với một giọng điệu nhẹ nhàng, hắn sẽ không bày tỏ suy nghĩ trong lòng của mình.

"Ừ."

Ôn Linh gật đầu: "Khi chúng tôi đếm Thụy Điển, anh ta còn đặc biệt tìm tới."

"Tìm đến sao?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, nét mặt không biến đổi hỏi, "Làm sao anh ta biết về hành trình của các cô? Lẽ nào chị Tĩnh chủ động có nói với anh ta điều này sao?"

"Điều này thì không."

Ôn Linh lắc đầu: "Chị Tĩnh có bạn học đại học cũng ở Thụy Điển, bạn học đó đã tiết lộ điều này."

"Ồ."

Trần Hán Thăng biết điều này, điều đó cho thấy Khổng Tĩnh bị động trong trường hợp này.

"Bạn trai cũ của chị ấy nói gì?"

Trần Hán Thăng châm một điếu thuốc rồi nhẹ nhàng hỏi.

"Anh ta hiện là giám đốc của một ngân hàng ở Phố Wall, và anh ta cảm thấy rằng mình đang có cuộc sống rất tốt, vì vậy anh ta đã tìm đến chị Tĩnh và giãi bày những sai lầm của mình."

Ôn Linh nói: "Còn đề xuất ý kiến muốn tái hợp, nhưng chị Tĩnh đã cự tuyệt rồi."

"Cô biết cũng khá rõ ràng đó."

Trần Hán Thăng cười nói: "Cứ như ở đó vậy."

"Quả thực khi đó tôi đang ở hiện trường."

Ôn Linh không hiểu đây là thủ đoạn thăm dò của Trần Hán Thăng, mà thẳng thắn nói: "Bọn họ gặp nhau hai lần, nhưng chị Tĩnh lần nào cũng đưa tôi đi theo."

Trần Hán Thăng cuối cùng cũng yên tâm, sự tình rất đơn giản, hắn có lẽ đã nắm bắt được tám chín phần rồi.

Sau khi bạn trai cũ kết hôn với một người phụ nữ nước ngoài, dù cuộc sống ổn định nhưng anh ta vẫn không thể quên được mối tình này, nhất là khi tuổi tác ngày càng tăng, sự

nghiệp ổn định, anh ta lại không thực sự thích phụ nữ nước ngoài kia, ý muốn tìm lại " Tình yêu "ngày càng dữ dội.

Sau khi Khổng Tĩnh đi du lịch tại Thụy Điển, hai người bạn đại học họ muốn kết nối lại, có lẽ cũng muốn tái hợp lại cho đôi "kim đồng ngọc nữ" này.

"Tuy nhiên, dựa vào gì chứ!"

Trần Hán Thăng tự nghĩ rằng anh ta đã lấy vợ tây rồi, bây giờ nhìn thấy Khổng Tĩnh biến hoá thành một quả đào chín mọng, chạm nhẹ sẽ ra nước, thì lại muốn quay lại cắn một miếng.

"Không những tôi không đồng ý mà cả đất nước 1,3 tỷ dân này cũng không thể đồng ý!"

……

Chương 493: Nữ sinh kia giống Vương Tổ Hiền

Trên thực tế, khi chị Tĩnh đi du lịch, Trần Hán Thăng cũng thường gửi những tin nhắn đến, chẳng hạn như "Hôm nay chị đi đâu đó", "Danh lam thắng cảnh nào là vui nhất", "Hãy bảo trọng bản thân đó" …

Tuy nhiên, do chênh lệch múi giờ, Khổng Tĩnh mãi đến sáng hôm sau mới nhìn thấy tin nhắn, và cô chỉ đơn giản trả lời lại tin nhắn trong cơn buồn ngủ.

Trần Hán Thăng còn rất nhiều việc phải làm nên cũng không không kịp phản hồi, sau một lúc lâu, hắn mới tình cờ hỏi một câu hỏi khác, mà Khổng Tĩnh cũng chỉ nhìn thấy vào ngày hôm sau.

Vì vậy, họ đã trò chuyện liên tục như thế này, nói chuyện cũng không sâu sắc gì, chỉ là liên hệ giữa hai người không bị đứt đoạn.

Tuy nhiên, Khổng Tĩnh chưa bao giờ nói bất cứ điều gì về cuộc gặp gỡ của cô với bạn trai cũ.

Có lẽ bởi vì chuyện này quá riêng tư, không cần thiết phải nói cho Trần Hán Thăng.

Có lẽ Khổng Tĩnh cảm thấy rằng cô ấy có thể tự giải quyết nó, và không cần phải lo lắng vô ích.

Tóm lại, Trần Hán Thăng biết điều đó từ miệng của Ôn Linh.

Trần Hán Thăng trong lòng nghĩ, đột nhiên hỏi: "Ôn sư tỷ còn chưa có chỗ ở tại Giang Lăng nhỉ."

Ôn Linh sửng sốt một chút, Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi cái này để làm gì?

"Không, tôi dự định thuê nhà trong hai ngày tới."

Mặc dù Ôn Linh cảm thấy khó hiểu nhưng cô vẫn trả lời một cách thành thật.

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Chị không cần phải thuê nữa đâu. Ngày mai tôi sẽ nhờ Tiểu Vũ và Minh Dung giúp chị thuê một căn hộ hai phòng ngủ nhé, ở Thiên Cảnh Sơn Hoa Viên nha."

"Không cần, không cần đâu!"

Không ngờ sau khi nghe xong những lời này của Trần Hán Thăng, Ôn Linh không chỉ từ chối thẳng thừng, cô còn có chút tức giận: "Trần sư đệ, tôi nói cho cậu biết tin tức này, không phải phản bội chị Tĩnh để đổi lấy sự giúp đỡ về vật chất."

"Tôi biết, tôi thực sự biết mà."

Trần Hán Thăng ngẩng đầu, biểu hiện trên mặt tỏ ra rất thành khẩn: "Tôi biết chị quan tâm đến chị Tĩnh. Kỳ thực, chúng ta đều quan tâm đến chị Tĩnh. Chị không phải phản bội, mà là một loại yêu quý sâu sắc hơn."

Ôn Linh ngừng nói, cô do dự một lúc lâu trước khi quyết định tiết lộ điều đó với Trần Hán Thăng, cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều khi Trần Hán Thăng hiểu được điều này.

"Đừng nghĩ nhiều về nó, chị nên nói với tôi điều này mà."

Trần Hán Thăng tiếp tục an ủi, cố gắng hết sức để xua tan lo lắng của Ôn Linh: "Thử nghĩ xem, bạn trai cũ là đồ cặn bã, tình yêu chân chính thực sự nên là đồng cam cộng khổ, 10 năm trước rõ ràng anh ta vẫn còn một con đường, anh ta có thể

quay lại Trung Quốc nếu cuộc sống quá khó khăn, nhưng anh ta đã chọn kết hôn với một người nước ngoài.”

“Nói trắng ra là yêu chưa đủ.”

Trần Hán Thăng liên tục nhắc lại “tính chính nghĩa” đối với hành động của Ôn Linh: “ Tên bạn trai cũ muốn quay lại tìm chị Tĩnh khi anh ta có chút tiền, điều này không chỉ vô trách nhiệm với người vợ hiện tại của anh ta mà còn với cả chị Tĩnh”.

“Chị Tĩnh rất tốt, chị ấy xứng đáng có một cuộc sống tốt hơn.”

Trấn Hán Thăng nhìn Ôn Linh, nói có vẻ nặng nề.

“Đúng vậy, chị Tĩnh xứng đáng có một cuộc sống tốt hơn!”

Ôn Linh cuối cùng cũng bị tẩy não thành công, thật ra cô luôn cảm thấy một người phụ nữ tốt như Khổng Tĩnh không nên tái hợp lại với đồ cặn bã.

“Tối nay chị ở chỗ của Thu An Bình nhé, lát nữa tôi sẽ đưa chị đến đó.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói: “Về phần giúp chị thuê nhà, Ôn sư tỷ cũng không cần phải ngại đâu. Tôi không thể tiêu hết nhiều tiền như vậy, rõ ràng tôi nên giúp nhân viên bớt gánh nặng.”

……

Sau khi Trần Hán Thăng dùng giấy ráp cọ sạch bùn đất, hắn đưa Ôn Linh đến chỗ ở của Thu An Bình. Trên đường đi, gió mùa thu tự nhiên, ba hoặc hai chiếc lá cây ngô bị thổi đung đưa, và các quầy hàng trong phố ăn vặt gần như đã được dọn dẹp sạch sẽ.

“Ôn sư tỷ, sau này chị sẽ ở bên cạnh chị Tĩnh, nói lại với tôi nếu chuyện này tiếp tục phát sinh nhé.”

Trần Hán Thăng dặn dò Ôn Linh một cách nghiêm túc.

Ôn Linh do dự một chút: "Cái này … Không tốt lắm đâu."

"Đừng lo lắng, tôi không phải loại tiểu nhân thích dò xét bí mật của người khác. Từ khi tốt nghiệp, chị đã không biết nhiều chuyện. Bây giờ tôi là một quân tử nho nhã, dễ gần và khiêm nhường."

Trần Hán Thăng thành khẩn nói: "Nếu chị giấu tôi, cẩn thận sẽ trì hoãn việc quan trọng."

"Để tôi sẽ nghĩ thêm đã."

Ôn Linh cũng khó xử: "Nếu tên cặn bã kia không phải nói sẽ trở về Trung Quốc phát triển, thuận tiện muốn tái hợp chị Tĩnh, tôi cũng sẽ không nói cho cậu biết."

"Mẹ kiếp, còn trở về Trung Quốc, biến đi…"

"Ừ?"

"Mẹ kiếp khoai tây chiên có lẽ rất ngon,

Phố nhỏ ở phía trước, chúng ta mau đi thôi."

……

Sau khi đưa Ôn Linh xong, Trần Hán Thăng mua một túi đồ ăn nhẹ và chậm rãi ăn trở về ký túc xá.

Bầu không khí của 602 vẫn nhộn nhịp. Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường đang chơi bài ba cây, ai thua sẽ ăn cứt mũi của người kia. Cũng không hiểu sao lại nghĩ ra phương pháp chơi quái dị vậy, đến lúc đó người thua biết làm sao để vượt qua đây.

Lão Đới vẫn đang nằm trên giường, cậu ta đã đọc xong Kim Dung, Cổ Long và Lương Vũ Sinh, hiện tại đang xem "Tầm Tần ký" của Hoàng Dị.

Lý Quyến Nam đang nói chuyện điện thoại với bạn gái, phong cách yêu đương của cậu ta giống như một sinh viên đại học bình thường, ban ngày gặp nhau, ban đêm ngồi trên ban công nói chuyện điện thoại, hai người còn đăng ký số điện thoại tình nhân.

Kim Dương Minh ngồi bên cạnh máy tính chơi game "tanh tách", có lẽ là vì cảm thấy máy tính bị đơ nên anh ta than thở: "Lão Dương, tao thoát QQ của mày ra nhé, mỗi lúc một tin nhắn, không chơi được game."

Dương Thế Siêu rất bất mãn: "Chết tiệt, trước đây tao chơi cả đêm, còn liên tục treo QQ của mày, nếu không làm thế sao QQ của mày đạt được hai mặt trời chứ?"

"Chết tiệt."

Kim Dương Minh không còn cách nào khác, đành phải vội vàng nói vài câu với một người bạn nào đó ở QQ, sau đó thoát khỏi QQ của mình và tiếp tục giúp cày QQ của Dương Thế Siêu.

Đối với danh xưng "máy tính đạt nhân" ngày nay, thứ hạng QQ là thứ dùng để khoe khoang, câu nói cửa miệng của họ khi chơi game cũng là "tối nay giúp tôi cày QQ".

Hiện tại, thứ hạng QQ của Kim Dương Minh là cao nhất trong ký túc xá 602, đó là hai mặt trời áp đảo quần hùng.

Trần Hán Thăng mỉm cười bước vào, nhìn mấy tên ngốc quen thuộc này, sau khi đặt đồ ăn nhẹ xuống, hắn đột nhiên bắt lỗi từng người một.

"Kim Dương Minh, mày có thể hạ giọng một chút được không? Ngày nào cũng đặt báo thức, nhưng mày không bao giờ thức dậy. Mục đích là đánh thức bạn cùng phòng, rồi họ sẽ đánh thức mày."

“Lão Đới, mày xem Hoàng Dị, sau khi tắt đèn chỉ cần mày thở mạnh một chút, là tao lại cảm thấy như mày đang bắn pháo tự hành.”

“Lão Dương và Thiếu Cường, hai người thật là ghê tởm, lẽ nào năm ba rồi còn không tìm được bạn gái.”

“A Nam mày nói xong chưa? Mỗi lần gọi điện thoại lâu như vậy, phí điện thoại ký túc xá mày dùng nhiều nhất đấy.”

…….

Trần Hán Thăng chọc tức mọi người, nhưng do ở gần với uy quyền nên bạn cùng phòng 602 cũng không hề tức giận, ngược lại khi Trần Hán Thăng không ở trong ký túc xá, mọi người ai làm việc người ấy.

Tuy nhiên, ngay khi Trần Hán Thăng quay trở lại, hắn như một cây gậy chọc phân vậy, trực tiếp đốt cháy bầu không khí sôi động của ký túc xá 602.

“Đánh bài đánh bài đê.”

Trần Hán Thăng hét lên: “Kim Dương Minh đừng chơi game nữa, ba người còn thiếu một.”

Kim Dương Minh miễn cưỡng rời khỏi bàn máy tính, bắt đầu đánh bài với Trần Hán Thăng, không lâu sau, Lý Quyến Nam trở lại từ ban công, cũng kéo ghế vào ngồi xem.

Ngay cả Đới Chấn Hữu cũng thường xuyên đứng dậy để ăn một chút đồ ăn vặt, Trần Hán Thăng không có ở đây, cậu ta dường như lười không xuống giường.

“Hôm nay tao ở căng tin và nhìn thấy một sư muội rất xinh đẹp.”

Quách Thiếu Cường vừa chơi bài vừa nói về các cô gái, đây là chủ đề muôn thuở trong ký túc xá nam sinh.

“Mẹ kiếp, bọn mày không hiểu cô ấy đẹp thế nào đâu. Cô ấy mặc một chiếc váy bông dài màu trắng bồng bềnh. Cô ấy cao ráo cân đối, trên người còn có mùi nước hoa.”

Quách Thiếu Cường nói mà nước miếng văng khắp nơi: “Cô ấy đặc biệt giống Vương Tổ Hiền ở Hồng Kông, người đã đóng ‘Nhiếp Tiểu Sảnh’. Trong hệ thống đánh giá điểm của tao, ít nhất đạt 9,12 điểm, cũng phải biết rằng Thẩm Ấu Sở là 9,88 điểm .”

“Ghê gớm vậy sao.”

Kim Dương Minh tỏ ra rất hào hứng: “Gặp nhau ở căn tin thứ nhất hay căn tin thứ hai. Đẹp thế này chắc không thể không có danh tính, tới lúc đó lên BBS viết tin hỏi một chút là được”.

Trần Hán Thăng cũng rất tò mò: “Lão Quách, mày bắt chuyện với cô ấy kết bạn QQ không?”

“Kết bạn QQ để làm gì vậy?”

Quách Thiếu Cường bĩu môi: “Tiền sinh hoạt của tao một tháng chỉ có 500 tệ. Vừa ăn cơm vừa phải chơi game, thỉnh thoảng mua hai đôi giày đá bóng, còn ăn khuya ăn vặt, làm sao có thể kham nổi một cô gái như vậy.”

“Tao chỉ đang nói chuyện với bọn mày thế thôi.”

Quách Thiếu Cường đánh ra lá bài, vẻ mặt có chút buồn và tiếc nuối, có chút không quan trọng: “Kỳ thực cũng không chuẩn bị làm gì.”

“Xời.”

Điều này dẫn đến sự chế giễu tàn nhẫn của các bạn cùng phòng, mặc dù Trần Hán Thăng cũng chế giễu, nhưng hắn nghĩ trong lòng, Lão Quách hành động như vậy dường như

cũng là hành động của hầu hết các nam sinh viên, và thậm chí có thể kéo dài cho đến khi tốt nghiệp.

Gặp một cô gái làm mình rung động ở trường, không quen biết nhau, đi ngang qua và không bao giờ gặp lại.

Cuối cùng, nó trở thành một kỷ niệm trong hồi ức.

…….

Chương 494: Huyền học điện thoại của vợ và tình nhân

“Em nói em yêu nhất hoa đinh hương.

Vì tên hoa với tên em là một.

Những bông hoa với bao điều sầu thảm.

Giống cuộc đời nhiều cảm động của em …”

7 giờ 30 phút sáng, điện thoại của Kim Dương Minh đúng giờ vang lên, đó vẫn là bài hát nổi tiếng nhất trên mạng “đinh hương hoa”.

“Mẹ Kiếp…”

Trần Hán Thăng tối hôm qua đánh bài đến khuya, buổi sáng lại bị đánh thức bởi tiếng điện thoại nên hắn bị đánh thức trong tâm trạng đầy bực bội.

Mấu chốt là Kim Dương Minh cứ như chết vậy, tiếng chuông cứ lặp đi lặp lại, cậu ta giống như “kẻ đánh bom báo động” ở ký túc xá 602, tất cả bạn cùng phòng đều đã tỉnh, cậu ta vẫn có thể ngủ tiếp.

Trần Hán Thăng chân trần leo ra khỏi giường, không nhịn được đánh thức Kim Dương Minh: “Tao không muốn nói nhiều về hành vi ngu ngốc của mày, tóm lại, mày không thể thay đổi thói quen này được, thì làm ơn đổi hộ bố mày bài khác được không?”

“Bài này nhẹ nhàng thế rồi còn gì.”

Kim Dương Minh không hài lòng: “Nội dung câu chuyện của “Đinh Hương Hoa” rất cảm động. Tao nghĩ đây là bài hát

đỉnh cao của nền âm nhạc Trung Quốc.”

“Đỉnh cao? Đúng ra đồ chưa trải nghiệm sự đời.”

Trần Hán Thăng tỏ vẻ khinh thường, và sau đó phổ cập bài hát vàng cho Kim Dương Minh trong thời đại thần tiên đánh nhau này: “Thất Lý Hương” của Châu Kiệt Luân, “Giang Nam” của Lâm Tuấn Kiệt, “Mèo Ba Tư” của Vương Tuấn Khải, “Ba mươi sáu kế cho tình yêu” của Thái Y Lâm. Bài nào nhịp điệu hay lời bài hát chẳng hay hơn bài “Đinh Hương Hoa” chứ, và việc lan truyền các bài hát kém chất lượng trên mạng là do những người nghe không biết thưởng thức như chúng mày đó.”

Trong khi Trần Hán Thăng đang cải thiện sự gu về âm nhạc cho Tiểu Kim, thì chuông báo thức trên điện thoại di động của hắn cũng đổ chuông.

“Em thân yêu, hãy bay từ từ thôi.

Hãy cẩn thận phía trước là cây hoa hồng có gai.

Em thân yêu hãy mở miệng ra.

Gió sẽ đưa hương hoa làm em say đắm…”

Trần Hán Thăng đột nhiên không nói nữa, lẳng lặng đi tới tắt báo thức: “Mau dậy đi, sắp muộn giờ học rồi.”

“Con mẹ nó, mày thật không biết xấu hổ đấy Trần ca. ‘Hai con bướm’ hay thế đếch nào bằng Đinh Hương Hoa của tao được.”

…….

Giờ học buổi sáng là môn “Thực hành quản lý xã hội”, do đã là kì đầu của năm 3 rồi nên nhà trường cũng xem xét sự phát triển của học sinh sau khi ra trường nên một số môn có bài tập thực hành được bố trí trong lịch học.

Cô giáo bộ môn là Trương Tuyết Tinh đã ngoài 30 tuổi. Cô từng là nhân viên phòng nhân sự trong một doanh nghiệp nhà nước, sau đó cô thi đỗ và được nhận vào làm giáo viên trường Đại học Tài chính.

Đây thuộc loại giáo viên giỏi, có nhiều kinh nghiệm xã hội, bài giảng kết hợp với thực tế, không giới hạn kiến thức sách vở, họ thường chia sẻ kinh nghiệm làm việc trước đây của mình trong quá trình đã làm việc.

Ví dụ như những cuộc đấu tranh trong văn phòng, những quy tắc bất thành văn khác, cách đối phó với những tình huống khẩn cấp, thậm chí cả những câu chuyện phiếm trong chuyện tình cảm, đủ thứ đúng sai khiến những sinh viên còn đang ngồi trên ghế nhà trường nghe rất say mê.

Điều này thú vị hơn rất nhiều so với dạy theo sách vở, lớp 2 quản lý công không ai bỏ học trong các tiết học của cô ấy ngoại trừ Trần Hán Thăng.

Vì bận nên hắn thường xuyên vắng mặt.

Hôm nay Trần Hán Thăng lên lớp phát hiện ra nghe danh không bằng gặp mặt, một buổi học 40 phút, cô Trương giảng tối đa 20 phút, 20 phút còn lại để chia sẻ kinh nghiệm.

“Có lần, đơn vị chúng tôi mời khách đi ăn tối. Vì là cán bộ hành chính nhân sự nên tôi cũng phải đi cùng, lúc đó là doanh nghiệp nhà nước thì không từ chối được. Nếu là doanh nghiệp tư nhân thì có thể tìm lý do để từ chối “.

Không biết đã nói về điểm kiến thức nào, Trương Tuyết Tinh lại bắt đầu: “Sau đó, tôi đang ăn và ăn, đột nhiên nhận ra rằng bởi vì uống rượu, có thể không có đủ món. Lúc đó, tôi muốn đi ra ngoài nhẹ nhàng và gọi bổ sung thêm một vài món ăn nữa.”

“Nhưng lãnh đạo của chúng tôi đã uống quá nhiều và hỏi thẳng tôi rằng tôi ra ngoài làm gì. Có một nhà vệ sinh trong phòng này.”

Trương Tuyết Tinh liếc nhìn cả lớp: “Lúc này tôi trực tiếp nói thêm đồ ăn thì không hay lắm, có thể khách nghe thấy cho rằng chúng tôi chuẩn bị chưa đầy đủ, cho nên tôi tìm cơ hội, nói dối là đồ ăn lên quá chậm, và đi ra ngoài để thúc giục.”

“Bằng cách này, không chỉ che giấu mục đích riêng của mình, mà còn nói với khách rằng thực ra còn thức ăn ở phía sau.”

Sau khi Trương Tuyết Tinh nói xong, cô kết luận với một chút đầy tâm đắc: “Đây chỉ là một ví dụ, các bạn phải học cách học một hiểu ba, nói không chừng bạn có thể gặp phải tình huống này bất kỳ lúc nào trong công việc.”

Tiếng vỗ tay bababa “Bài giảng của giáo viên rất hay.”

Các sinh viên đại học trên giảng đường không khỏi vỗ tay tán thưởng.

Có cả khao khát và sợ hãi công việc tương lai, nhưng nhiều hơn là tinh thần thôi thúc xông pha về phía trước.

Trần Hán Thăng cũng vỗ tay theo, nhưng khi cơn buồn ngủ đến, thì cũng không thể chống được.

Bài phát biểu của giáo viên Trương rất thú vị, nhưng đối với một người như hắn, người đã bươn trải làm ăn ngoài xã hội, nó thực sự chả có nghĩa lý gì.

“Trần ca, Trần ca, cô giáo đến rồi.”

Trần Hán Thăng đang nằm sấp thì đột nhiên Lý Quyến Nam, đang ngồi bên cạnh đẩy cánh tay của hắn, và khi hắn nhìn lên, thì cô Trương đã đứng bên cạnh hắn.

“Học sinh Trần, coi thường tôi vậy sao.”

Trương Tuyết Tinh không tức giận: “Không dễ dàng gì mới đến nghe một buổi, nhưng kết quả lại ngủ gật trong lớp. Mấy ngày trước tôi đã khoe khoang trong văn phòng rằng Trần Hán Thăng sẽ không bao giờ ngủ sau khi nghe tiết của tôi cơ đấy.”

Giáo viên ở trường đại học không có áp lực thành tích, vì vậy họ không gay gắt với học sinh như ở trường phổ thông, họ hiếm khi xung đột với sinh viên đại học .

Trương Tuyết Tinh không xa lạ gì với Trần Hán Thăng, thậm chí cô còn rất ngưỡng mộ, sinh viên đại học làm nên sự nghiệp khó khăn là rất lớn, và cho dù có thất bại thì họ cũng đáng được trân trọng.

“Em xin lỗi, cô Trương.”

Trần Hán Thăng cũng có chút áy náy, cười nói: “Tối hôm qua, em ngủ muộn quá.”

“Người trẻ tuổi đi ngủ muộn, điều đó hoàn toàn có thể hiểu được.”

Trương Tuyết Tinh nói với giọng thương lượng: “Tuy nhiên, đừng ngủ trong lớp của tôi, nhưng cậu có thể ngủ trong lớp của giáo viên khác.”

Các bạn trong lớp thấy cô giáo không nghiêm túc như vậy thì đều nở nụ cười, không ngờ Trần Hán Thăng lại càng không nghiêm túc hơn, cười toe toét nói: “Nói thật, lát nữa em sẽ trốn tiết, bởi vì đây là lớp học của cô, nên em mới không muốn rời đi đó.”

“Hahaha ···”

Một số học sinh đã cười thành tiếng, và Kim Dương Minh lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, đúng không hổ danh là Trần ca.

“Nhìn thấy chưa, tên bạn trai học dốt của cậu kiêu ngạo chưa kìa.”

Hồ Lâm Ngữ nói với Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở còn chưa kịp phản ứng, Thương Nghiên Nghiên đã quay đầu vặn lại: "Hiểu gì chứ, đây là sức hút của lớp trưởng."

"Ồ, chỉ có cậu là nghĩ như vậy."

Hồ Lâm Ngữ và Thương Nghiên Nghiên đích thực là oan gia của nhau, và đây không phải là lần đầu tiên hai người đấu khẩu với nhau.

Trương Tuyết Tinh nghe vậy thì lặng người, cô đã nghe nói đến tính cách không biết sợ ai của Trần Hán Thăng từ lâu, nhưng cô không ngờ truyền thuyết lại là sự thật.

"Chuông hết giờ leng keng."

Lúc này, tiếng chuông vang lên, Trương Tuyết Tinh đùa cợt chuẩn bị rời khỏi lớp: "Xem ra sau này tôi phải chuẩn bị bài nghiêm túc hơn, cố gắng giữ cho học sinh Trần không ngủ mới được."

"Không, không, trình độ của cô đã rất cao rồi."

Trần Hán Thăng tự đáy lòng khen ngợi.

"Ồ, nó cao bao nhiêu?"

Trương Tuyết Tinh đột nhiên muốn nghe xem ngôi sao khởi nghiệp này đối với nội dung lớp học của mình có ý kiến như thế nào.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: "Nếu sau này cô muốn đổi công việc, em có thể giữ vị trí nhân sự trong công ty cho cô."

"Ồ....."

Những tiếng cảm thán trong lớp càng lớn hơn, học sinh mà lại tuyển giáo viên, điều này dường như trái với quy luật giang

hồ.

“Cảm ơn.”

Trương Tuyết Tinh không bận tâm, mỉm cười nói: “Cảm ơn chủ tịch Trần đã ghi nhận năng lực của tôi. Khi học sinh Trần ở vực thẳm mà có thể giữ được tham vọng như vậy, thật ra còn cách không xa lần khởi nghiệp thứ 2 nữa đâu.”

Những học sinh khác không quan tâm đến cuộc trò chuyện này, đây không phải là ngày đầu tiên mà mọi người biết đến Trần Hán Thăng, hắn trò chuyện vui vẻ với giáo viên là chuyện bình thường.

Tiết tiếp theo là “Kế toán ứng dụng”. Với điểm số của Trần Hán Thăng, về cơ bản giống như nghe một cuốn sách trời vậy. Hắn chuẩn bị sẽ đến một công ty luật ở Tân Nhai Khẩu.

“Tớ có chuyện phải làm. Buổi tối không cần chờ tớ ăn cơm.”

Trần Hán Thăng bước tới giải thích tình hình với Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở cũng nói nhỏ về kế hoạch của mình: “Buổi chiều tan học, tớ sẽ đến cửa hàng thu dọn trước, sau đó tớ sẽ cùng Lâm Ngữ lên danh sách cần thiết cho quán trà sữa.”

Trần Hán Thăng gật đầu, nhưng vừa bước ra khỏi phòng học, Thương Nghiên Nghiên đột nhiên chạy theo ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?”

Trần Hán Thăng vừa hỏi, vừa lấy bật lửa ra và chuẩn bị châm một điếu thuốc.

“Tớ sẽ giúp cậu.”

Thương Nghiên Nghiên nắm lấy bật lửa, dùng tay trái cầm trước điếu thuốc, dùng tay phải lật đá lửa phát ra tia lửa.

Trần Hán Thăng gõ vào cổ tay cô ta, ra hiệu đứng xa hơn một chút rồi nói.

“Lo lắng Thẩm Ấu Sở nhìn thấy sao?”

Thương Nghiên Nghiên đảo mắt hỏi.

“Đúng rồi”

Trần Hán Thăng thản nhiên trả lời.

Thương Nghiên Nghiên cắn môi: “Cậu quá quan tâm đến tâm trạng của Ấu Sở rồi.”

“Chắc chắn rồi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Giống như là, tớ có thể trả lời cuộc gọi của Thẩm Ấu Sở trước mặt cậu, nhưng mặt khác, tớ có lẽ sẽ không trả lời cuộc gọi của cậu trước mặt Thẩm Ấu Sở.”

…….

Chương 495: Vương Tử Bác, cậu ta không phải là người sao?

Mặc dù Thương Nghiên Nghiên cũng biết, trong lòng của Trần Hán Thăng cô ấy sẽ không bao giờ so sánh được với Thẩm Ấu Sơ, nhưng khi nghe hắn thẳng thắn nói ra như vậy, Thương Nghiên Nghiên vẫn ngây người ra, trong ánh mắt hiện lên một nỗi buồn bã.

Tuy nhiên, cô ấy đã nhanh chóng điều chỉnh, quay đầu lại và giả vờ nhìn ra sân bóng rổ, đồng thời vén mái tóc dài nhuộm màu hạt dẻ lên.

Khi tháo găm cài là mái tóc xoăn nhẹ, Thương Nghiên Nghiên vẫn như thường lệ nở nụ cười nũng nịu đầy vẻ lẳng lơ.

“Lớp trưởng vẫn nhẫn tâm như vậy, tớ có chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Có gì mau nói đi.”

Trần Hán Thăng chắp tay sau đít, thản nhiên hỏi.

“Ừ ...”

Thương Nghiên Nghiên suy nghĩ một chút: “Tớ nghe Hồ Lâm Ngữ nói rằng cô ấy chuẩn bị sẽ mở rộng quy mô quán trà sữa với Ấu Sở. Tớ không nghĩ những nữ sinh đại học bình thường lại có dũng khí như vậy, có phải cậu là người dẫn đường phía sau không.”

“Cứ coi là vậy đi.”

Trần Hán Thăng không phủ nhận cũng không thừa nhận điều đó.

"Tớ biết cậu sẽ không ngủ đông lâu mà."

Thương Nghiên Nghiên có chút vui mừng, có lẽ là mừng cho sự hồi phục của Trần Hán Thăng, cô ta nghiêng đầu hỏi: "Đây là lần khởi nghiệp thứ hai của cậu sao?"

"Ồ."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Nhàn rỗi nên tùy ý làm thêm mấy việc vặt thôi."

"Ồ."

Thương Nghiên Nghiên không quan tâm đến sự thiếu kiên nhẫn trong giọng điệu của Trần Hán Thăng, hắn thỉnh thoảng cũng nói chuyện với Thẩm Ấu Sở như thế này, làm sao cô dám yêu cầu hắn nhẹ nhàng một chút với mình được.

"Lớp trưởng."

Thương Nghiên Nghiên tiến lại gần vài bước, giọng nói cũng dần nhỏ hơn: "Cậu có thể chỉ điểm cho Hồ Lâm Ngữ, vậy cậu có thể chỉ điểm cho ba tớ được không, cậu cũng biết gia đình tớ bị phá sản rồi."

"Hả, thú vị nha."

Trần Hán Thăng giống như lần đầu tiên biết đến Thương Nghiên Nghiên, quan sát kỹ lưỡng: "Cậu không phải chỉ biết lấy tiền mà không bao giờ quan tâm đến chuyện gia đình sao?"

Đối mặt với giọng điệu nửa nghiêm túc nửa mỉa mai của Trần Hán Thăng, Thương Nghiên Nghiên buông mặt nhìn xuống đất, một lúc sau mới nói: "Trong một lần nghỉ lễ về nhà, buổi tối dậy đi vệ sinh, phát hiện bố tớ trốn trong phòng vệ sinh và khóc một mình."

“Vì thế.”

Trần Hán Thăng trở nên nghiêm túc: “Cậu muốn làm một chút gì đó?”

“Thật ra tớ cũng không biết mình có thể làm được gì, tớ chỉ muốn giúp bố mẹ gánh vác một chút.”

Thương Nghiên Nghiên giọng điệu cầu khẩn: “Chỉ một chút thôi, cha tớ có nhiều khuyết điểm, thường xuyên tiêu xài hoang phí, nhưng đây là lần đầu tiên tớ thấy ông ấy bất lực như vậy.”

Trần Hán Thăng thở dài, sự suy sụp của người trung niên thường trong tích tắc, đặc biệt là những người trung niên sau khi doanh nghiệp bị phá sản.

Thương Phúc Vinh không giống với hắn ta, ông ấy là bị phá sản thực sự, còn hắn giống như chỉ đang chơi.

“Hoàn cảnh xưởng may của nhà cậu thực ra rất khác so với quán trà sữa.”

Trần Hán Thăng nói chậm rãi, phân tích sự khác biệt giữa hai ngành: “Quán trà sữa là kinh doanh nhỏ, cho dù kinh tế có trì trệ, mọi người uống một cốc trà sữa giá năm tệ cũng không có vấn đề gì, nhưng xưởng quần áo thì có sự khác biệt, thị trường hoặc chính sách ngẫu nhiên thay đổi cũng đủ để toàn bộ ngành công nghiệp này rơi vào một mùa đông lạnh giá “.

“Lớp trưởng, cậu thấu hiểu như vậy, nhất định phải có biện pháp.”

Đôi mắt Thương Nghiên Nghiên tràn đầy hy vọng.

“Có chứ!”

Trần Hán Thăng không hề vòng vo: “Trang phục là ngành sử dụng nhiều lao động. Phá sản rất dễ nhưng cứu vãn thì cũng

đơn giản, miễn là có đủ tiền dùng đúng chỗ để duy trì là được”
.

“Bây giờ hãy đưa cho bố của cậu 2 triệu tệ, để ông ấy vượt qua giai đoạn bế tắc này trước, và khi ngành công nghiệp từ từ phục hồi, nhà máy sẽ có thể hoạt động trở lại.”

Trần Hán Thăng nói một cách chắc chắn.

“2 triệu tệ, nhiều thế sao.”

Thương Nghiêu thì thào một câu.

Trần Hán Thăng dường như đã nói một điều vô nghĩa, nếu mà có 2 triệu này công ty lại phải đóng cửa sao?

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Tớ đã từng đến xưởng may nhà cậu. Nếu xét về quy mô thì chắc cũng phải đạt 2 triệu tệ nhỉ.”

“Tớ biết rồi.”

Thương Nghiên Nghiên yên lặng đứng một hồi, Trần Hán Thăng trong lòng suy đoán, cô ấy sẽ vay tiền mình như thế nào.

Nhưng điều khiến Trần Hán Thăng ngạc nhiên là Thương Nghiên Nghiên không úp mở về chuyện này mà hỏi một cách khó hiểu: “Lớp trưởng, nếu một ngày nào đó tớ không đến trường, sau này cậu sẽ nhớ rằng có một cô gái hư hỏng thích cậu hai năm chứ?”

“Thủ đoạn gì đây?”

Trần Hán Thăng sững sờ: “Cậu sắp bị người ngoài hành tinh bắt đi sao? Tại sao đột nhiên biến mất vậy?”

“Không, tớ chỉ nói đùa thôi, tớ sẽ không rời đi cho đến khi có được cậu.”

Thương Nghiên Nghiên không nhịn được cười, hai mắt rưng rưng, khi mà phấn mắt còn chưa bị nhạt đi, bỗng nhiên cô ta xoay người chạy trở về phòng học.

Chỉ còn lại Trần Hán Thăng bồn chồn khó hiểu, tại sao Thương Nghiên Nghiên không vay tiền nhỉ?

Với câu hỏi này trong đầu, Trần Hán Thăng khi bước đến trạm xe buýt mới chỉ kịp phản ứng lại.

"Bây giờ mình cũng là một người nghèo. Mình phải bắt xe buýt để đến Tân Nhai Khẩu. Tên ngốc nào còn hỏi mình để vay 2 triệu đây."

… .

Sau khi hỏi rõ lý do, Trần Hán Thăng cũng không để trong lòng, 2 triệu tệ không phải là số tiền nhỏ, nếu thực sự muốn ra tay, cha của Thương Nghiên Nghiên phải nghĩ ra một thứ có thể thế chấp được.

Ngồi trên xe buýt rung lắc cuối cùng cũng đến Trung tâm Thương mại Quốc tế Tân Nhai Khẩu, Trần Hán Thăng dường như tham gia vào ba ngành cùng một lúc, một nhà máy điện tử, một công ty luật và một quán trà sữa. Trên thực tế, chỉ cần nhà máy điện tử không phát triển quy mô lớn, năng lượng và thời gian của hắn còn dồi dào hơn so với thời Hỏa Tiễn 101.

Vì Hỏa Tiễn 101 yêu cầu hắn phải tự mình suy nghĩ và thực hiện, còn bây giờ hắn giống tham mưu hơn, và nói trắng ra hắn là một kẻ ăn bám.

Trên tầng 18 của Trung tâm Thương mại Quốc tế, Trần Hán Thăng nhìn thấy Vương Tử Bác đang lang thang trên hành lang bên ngoài công ty luật.

Vương Tử Bác có vẻ do dự, hết lần này tới lần khác nhìn vào trong, vừa định đẩy cửa bước vào, cậu ta lại lập tức thu tay lại với vẻ lo lắng.

“Từ khi nào mày như ăn cắp vậy?”

Trần Hán Thăng đột nhiên xuất hiện ở phía sau.

Vương Tử Bác giật mình: “Chết tiệt, tại sao mày đến một tiếng động cũng không có vậy.”

“Muốn động tĩnh hả, cái này dễ làm!”

Trần Hán Thăng đột nhiên mở cửa kính, hét lớn vào bên trong: “Mọi người mau tới xem, Vương Tử Bác đến rồi, mọi người mau xem đi, Vương Tử Bác đến rồi…”

“Con chó này, sao mày lại xấu tính như vậy.”

Vương Tử Bác vội vàng ngăn lại, nhưng đã quá muộn, bốn đóa hoa vàng của công ty luật Dung Thăng đã đi ra.

Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi, Cao Văn và Lịch Na, bốn cô gái đứng cạnh nhau, với khí chất và trang phục khác nhau, trông như những người mẫu đang trên sàn diễn.

Đối mặt với nhiều mỹ nữ như vậy, Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy trong lòng có rất nhiều áp lực, nhất là Biên Thi Thi vẫn còn ở đây, lần trước còn dùng cô ấy làm lá chắn, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi.

“Vương Tử Bác, mầm non nhỏ.”

Trần Hán Thăng không quan tâm, sơ sài giới thiệu: “Sinh viên Đại học kỹ thuật Kiến Nghiệp, gần đây đến công ty luật làm việc vặt. Các cô có việc gì, thì đừng khách sáo.”

“Tao còn phải lên lớp.”

Vương Tử Bác nhỏ giọng nói một câu, nhưng không ai quan tâm.

Trên thực tế, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi không cần phải giới thiệu, chủ yếu nhắm vào Cao Văn và Lịch Na.

Khi hai vị sư tỷ này nhìn thấy vẻ trẻ trung và bẽn lẽn của Vương Tử Bác, họ nghĩ rằng đây là một học sinh năm ba bình thường, và cuối cùng cậu ta không có tính cách kiêu ngạo như Trần Hán Thăng.

“Mọi người đều ở đây, chúng ta họp thôi.”

Tiêu Dung Ngư thấy Trần Hán Thăng nên lên tiếng hỏi ý kiến.

Trần Hán Thăng nhún vai: “Cậu là giám đốc, cậu quyết.”

“Cao sư tỷ thì sao?”

Tiêu Dung Ngư lại nhìn Cao Văn.

Định vị “lãnh đạo” của Tiêu Dung Ngư không đủ rõ ràng, điều này cần phải được cảm nhận từ từ trong công việc.

“Em là giám đốc, em quyết định.”

Cao Văn cũng nhắc lại câu vừa rồi, với sự hỗ trợ trong dự tính của Trần Hán Thăng. Cao sư tỷ khẳng định, dùng hành động để trấn an Tiêu Dung Ngư.

“Hôm nay tôi có một số việc muốn thảo luận với mọi người.”

Tiêu Dung Ngư mở sổ ghi chép của mình, hôm nay là lần đầu tiên cô ấy tổ chức một cuộc họp, mặc dù mọi người ở đây đều là người quen nhưng tính tình của Tiêu Ngư Nhi khá vui vẻ, hoạt bát nên cô ấy không hề tỏ ra sợ sệt gì.

Tuy nhiên, bây giờ cô đã là giám đốc công ty, một vai trò mà cô chưa từng thử qua.

Vì vậy Tiêu Dung Ngư vừa nói vừa để mắt đến Trần Hán Thăng, có lẽ là để tìm kiếm sự động viên và hỗ trợ.

Không ngờ, người đàn ông tồi này chỉ cúi đầu xuống và nghịch móng tay của mình, không có bất kỳ phản hồi nào.

“Hừ!”

Tiểu Dung Ngư bĩu môi, hành vi của bạn trai khơi dậy sự kiêu hãnh trong lòng cô, lời nói tròn vành rõ chữ, giọng nói ngọt ngào, quyết đoán.

“Có một số việc tôi cần giải thích với mọi người, thứ nhất là vấn đề dọn dẹp vệ sinh, thứ hai là mua sắm đồ dùng công ty, thứ ba là phân chia xác định nhân sự làm việc, thứ tư là lập bảng hiệu, và thứ năm là sắp xếp thiết lập các phần cứng chẳng hạn như mạng, thứ sáu là Giáo sư Tôn cũng sẽ đến thăm quan, chúng ta phải làm tốt việc chuẩn bị …”

Biên Thi Thi âm thầm gật đầu, đây là kết luận mà cô và Tiêu Dung Ngư đưa ra sau khi thảo luận, hai sinh viên đại học này vì sợ mắc lỗi trước mặt đàn chị nên đã dùng thời gian ôn thi cuối kỳ để chuẩn bị.

“Tiểu Ngư Nhi vẫn rất thông minh, nên cô ấy thích nghi rất nhanh.”

Biên Thi Thi nghĩ thầm, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Vương Tử Bác ngồi đối diện, cô không khỏi cảm thấy ngột ngạt.

“Xin lỗi không biết, dỗ dành con gái không biết. Cậu ta và Trần Hán Thăng thực sự là hai thái cực.”

Biên Thi Thi nghĩ thầm may mắn không phải đối mặt với cậu ta một mình, nếu không sẽ thực sự rất khó xử.

Nhưng thực tế luôn bất ngờ, sau cuộc họp, Tiêu Dung Ngư bất ngờ bị giáo sư Tôn gọi trở lại trường, còn Cao Văn và Lịch Na cũng lần lượt rời đi.

Vốn tưởng rằng Trần Hán Thăng vẫn ở đây, cuối cùng cũng có người làm điều tiết không khí, nhưng không ngờ sau khi nhận được một cuộc gọi, hắn định cáo từ rời đi.

“Đợi đã.”

Biên Thi Thi không chịu nổi nữa nói: “Trần Hán Thăng, cậu đi rồi, không phải chỉ có tôi ở đây sao?”

“Sao?”

Trần Hán Thăng sửng sốt, chỉ vào Vương Tử Bác nói: “Ở trong mắt cô, cậu ta không phải là người sao?

Chương 496: Bạn gái hai mươi phút

“Không phải, sao cậu ấy lại không phải con người, ý tớ không phải vậy.”

Biên Thi Thi vội vàng giải thích, Vương Tử Bác đang ở ngay bên cạnh, sao cô ấy có thể thừa nhận đây chính là lời trong lòng mình được.

“Tao biết ngay mà, Tử Bác, mày cũng đừng để bụng nhé.”

Trần Hán Thăng thích làm loạn thêm, châm ngòi ly gián: “Ý Biên Thi Thi là trong lòng cô ấy, mày cũng miễn cưỡng được coi là con người đấy.”

Vương Tử Bác: …

Cậu ta chịu trò bẻ câu lấy nghĩa của Trần Hán Thăng, lại không thể chấp vặt với con gái bèn xoay người đi nối dây mạng.

Vương Tử Bác là sinh viên lý công, không bàn tới chuyên ngành thì nối dây mạng và sửa máy tính đều là hai kỹ năng thiết yếu, ngoài ra cậu ấy còn biết một chút kiến thức về lập trình.

Có điều tác dụng của chuyện này trong việc tán gái gần như bằng 0, cũng không thể vừa thấy mặt đã khoe khoang là “tớ có thể viết phần mềm khiến máy tính của cậu lập tức chết máy” được, nghe thử mà xem, thật ngu ngốc biết bao.

Vừa rồi văn phòng còn náo nhiệt. Sau khi bọn Trần Hán Thăng đi, nơi này lập tức trở nên vắng vẻ. Vương Tử Bác hì

hà hì hục lắp cáp mạng trong một căn phòng, Biên Thi Thi vừa quét dọn vừa sắp xếp mọi thứ ở một căn phòng khác.

Thỉnh thoảng hai người có đi ngang qua nhau nhưng cả hai đều không nói gì.

Biên Thi Thi có niềm kiêu hãnh của con gái, cô ấy cố ý không muốn để ý tới Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác cúi đầu, làm bộ không nhìn thấy.

Thực ra là do cậu ấy không biết phải mở lời như thế nào, ngoại trừ bản năng e ngại bạn khác giới xinh xắn ra, còn do lần trước làm màu trước mặt Hoàng Tuệ, nói Biên Thi Thi là bạn gái mình, nút thắt này vẫn còn chưa được cởi bỏ.

Có điều càng như vậy, Biên Thi Thi càng cảm thấy không hài lòng, Vương Tử Bác là đàn ông mà cứ hành động như thể cần cô ấy phải tới dỗ dành vậy.

"Không hiểu lúc trước Tiểu Ngư Nhi nghĩ thế nào mà lại định giới thiệu cậu ấy cho mình."

Biên Thi Thi oán thầm: "Cũng không thể vì cậu ấy là đồng hương mà bẫy bạn thân rơi vào hố chứ."

Vương Tử Bác lắp cáp mạng với tốc độ rất nhanh. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, cậu ấy rất tự giác đi lắp ráp đồ văn phòng, tiện thể còn nhặt giấy rác, rồi mang xuống dưới tầng vứt.

"Làm việc cũng coi như nhanh nhẹn, đây có thể nói là một trong số khá ít ưu điểm."

Biên Thi Thi thầm đánh giá.

Thời gian luôn trôi đi rất nhanh khi con người ta làm việc nghiêm túc. Chiều tối, chân trời từ từ ngả sang màu vỏ quýt.

Tiền thuê văn phòng ở Trung tâm Thương mại quốc tế đắt đỏ cũng có cái lý của nó. Đứng trong văn phòng trên tầng 18 có thể nhìn thấy Kiến Nghiệp ở đằng xa nằm trọn trong ráng chiều, cố đô của sáu triều đại toát lên vẻ đẹp mỹ lệ mà trầm lắng.

Lộng lẫy khiến người ta ngạt thở.

Biên Thi Thi đang say sưa đắm mình trong cảnh tượng này thì bỗng nghe bên ngoài hơi ồn ào, cô ấy đi ra ngoài xem thử nguyên nhân. Hóa ra là công ty thiết kế biển quảng cáo tới đây, trong tay họ đang cầm tấm biển có mấy chữ lớn rồng bay phượng múa "Công ty luật Dung Thăng" .

Biển tên này do Trần Hán Thăng liên hệ thiết kế, giờ chỉ cần gắn lên, sau đó đợi giáo sư Tôn tới mở khăn che biển làm lễ khai trương là coi như công ty luật chính thức thành lập.

Hình như Vương Tử Bác phát sinh chút mâu thuẫn với bọn họ, nghe loáng thoáng hình như là đỉnh đầu chữ "Dung" trong tên "Công ty luật Dung Thăng" bị méo.

"Vừa rồi lúc vào thang máy không may va phải."

Người phía công ty quảng cáo giải thích: "Thực ra cũng không có gì nghiêm trọng, tóm lại ai cũng đọc được đó là chữ "Dung" là được rồi."

"Vậy đâu có được, méo là méo."

Vương Tử Bác không đồng ý: "Những chữ khác thì mọi người có thể gắn trước nhưng chữ này thì phải mang về làm lại, hiện tại chúng tôi không gấp gáp gì về thời gian."

Công ty quảng cáo ngại phiền hà, không muốn đồng ý, vẫn khăng khăng nói không nhìn kĩ sẽ không nhận ra.

Bên cạnh còn có mấy thằng đần đứng hóng chuyện, bọn họ nghe nói 1802 có mấy mỹ nữ rất đẹp chuyển tới đây nên nghe

thấy ồn ào bèn ùa lại xem, tên nào tên nấy đua nhau phát biểu ý kiến của mình.

“Chuyện này có sao đâu, dùng một thời gian kiểu gì chẳng méo.”

“Không được, phải làm cho lịch sự chứ, còn phải làm lễ khai trương nữa mà.”

“Hay là mấy anh giảm giá một chút, đỡ mất công chạy tới chạy lui.”

…

Tóm lại ý kiến kiểu gì cũng đều có đủ, dù sao cũng không phải công ty của bọn họ nên bọn họ cứ tha hồ nói cho sướng miệng.

Cuối cùng, công ty quảng cáo cũng nhượng bộ: “Chúng tôi giảm giá 5% cho các anh, vậy nhé.”

Vương Tử Bác không giỏi cãi nhau, nhất là khi xung quanh còn có nhiều người lạ đứng vây xem như vậy, làn da mặt ngăm đen của cậu ấy đỏ bừng, có điều cậu ấy vẫn giữ thái độ kiên quyết: “Công ty luật này không phải của tôi, nếu tôi đồng ý thì cậu bạn thân mắng tôi chết mất.”

“Được mà, không sao đâu.”

Công ty quảng cáo thấy Vương Tử Bác chỉ là một cậu sinh viên không giỏi ăn nói, định bụng chốt chuyện này ở đây, nhanh nhanh cầm tiền rồi chuồn.

Vương Tử Bác không chịu nhượng bộ, lũ ngu đứng vây xem vẫn tiếp tục xúi giục. Thấy tình hình xem chừng sắp nổ ra xung đột, Biên Thi Thi giữ tỉnh táo, liên lạc với bảo vệ của tòa nhà, sau đó gọi điện cho Trần Hán Thăng.

“Này! Anh đừng làm khó chúng tôi, chúng tôi không phải chủ ở đây.”

Biên Thi Thi cầm điện thoại cầm tay đi lại chỗ họ, nhấn nút mở loa ngoài, nói: "Chủ công ty luật đây, anh ấy muốn nói với các anh mấy câu."

"Tôi rất thân với sếp công ty các anh đấy. Trước đây, túi dùng cho hoạt động tiếp thị đầu tiên của chúng tôi do chính anh ấy thiết kế in ấn, mọi người cũng có chút tình cảm đồng bào với nhau."

Giọng Trần Hán Thăng vang lên qua loa ngoài: "Mọi người cầm chữ về làm lại đi, sau này có thời gian rảnh, chúng ta cùng ăn với nhau một bữa xem như là lời cảm ơn của cá nhân tôi với mọi người."

Thân phận khác nhau, lời nói cũng có sức nặng khác nhau. Trần Hán Thăng nói năng tự tin, còn toát lên thái độ không cần phải bàn cãi thêm nữa, cuối cùng lại tỏ ý mời khách ăn cơm coi như chu đáo giữ thể diện cho người ta.

Tuy vậy, nhóm người này của công ty quảng cáo không muốn mất công, vẫn muốn thương lượng thêm: "Sếp à, thực ra cũng không ảnh hưởng gì hết…"

"Không ảnh hưởng mẹ nhà anh, không phải công ty của anh, đương nhiên anh đếch xót gì rồi."

Trần Hán Thăng nóng nảy ngắt lời: "Giờ các anh có hai sự lựa chọn, một là cầm về làm lại, hai là trả tiền cọc lại cho tôi. Nếu anh dám làm ăn bố láo gắn lên đó, tôi quật cả mộ tổ nhà anh lên đó, đéo mẹ, chỉ giỏi thấy hiền là bắt nạt."

Bảo vệ của Trung tâm Thương mại quốc tế cực kỳ có trách nhiệm. Chỉ vài phút sau, họ đã lên tới tầng mười tám, tình cờ được chứng kiến một cảnh tượng khó lòng quên nổi.

Một cô gái trẻ tuổi xinh xắn giơ chiếc điện thoại cầm tay trên tay, người đàn ông trong điện thoại hùng hổ quát oang oang, giọng đầy nội lực, ống nghe rung lên "o o" .

Mấy người cầm biển quảng cáo đưa mắt nhìn nhau, đám người vây xem hóng chuyện có vẻ hơi lo lắng, có lẽ họ không ngờ dân trí thức như họ lại phải làm việc chung tầng với một tên du côn thế này.

Điều này kéo theo độ ngấp nghé các mỹ nhân của văn phòng 1802 cũng giảm xuống, mọi người đều là người bình thường, chẳng ai muốn đụng tới loại du côn nói không vừa ý một câu đã đòi quật mộ tổ nhà người ta lên như vậy.

Bảo vệ tới, việc này được giải quyết gọn gàng nhanh chóng. Cuối cùng, đương nhiên người của công ty quảng cáo phải cầm về làm lại một lần nữa.

Dân làm ăn nhỏ ở thành phố là thế. Thấy Vương Tử Bác dễ bắt nạt là được đà lấn tới ngay nhưng thấy Trần Hán Thăng ngang ngược, hung hăng thì lại không dám đắc tội.

Chuyện này được giải quyết xong, Vương Tử Bác quay lại lắp ráp đồ văn phòng trong công ty luật, vẫn nguyên cái vẻ chẳng nói chẳng rằng.

“Sự trung thành và kiên định với bạn bè là ưu điểm thứ hai của cậu ấy.”

Biên Thi Thi dán thêm cho Vương Tử Bác một nhãn mới.

…

Bất tri bất giác đã 7 giờ tối, vẫn còn rất nhiều việc chưa làm xong, bụng Biên Thi Thi réo ầm ĩ, Vương Tử Bác đi xuống dưới tầng vứt rác.

“Lát nữa mình phải hỏi thử xem mấy giờ cậu ấy về.”

Biên Thi Thi ngồi dưới đất nghỉ ngơi, căn-tin của trường chắc đã đóng cửa rồi, cô ấy định bụng hay là hai người cùng đi ăn gì đó.

Chẳng bao lâu sau, Vương Tử Bác quay lại, có điều trong tay cậu ấy có hai túi KFC.

“Hamburger đùi gà và hamburger cay, cậu chọn cái nào?”

Vương Tử Bác xách túi lại hỏi Biên Thi Thi.

“Cậu mua à?”

Biên Thi Thi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, thầm nghĩ bụng, được đó, thế mà còn biết mời bạn nữ ăn cơm, ngạc nhiên hơn nữa là cậu ấy không mua bánh bao hay cơm hộp mà còn biết mua thứ này.

Trước đây, Vương Tử Bác không biết mua thứ này nhưng được Hoàng Tuệ “tôi luyện” và thỉnh thoảng được Trần Hán Thăng “đích thân dạy dỗ”, hiện tại cậu ấy đã tiến bộ hơn trước một ít.

“Ừ.”

Vương Tử Bác không dám nhìn vào mắt Biên Thi Thi, bởi vì đột nhiên cậu ấy phát hiện ra Biên Thi Thi rất đẹp, ít nhất là đẹp hơn Hoàng Tuệ nhiều.

“Hamburger cay đi, tôi là người Phúc Lam.”

Biên Thi Thi vừa cười vừa nói, còn cố ý phát âm sai.

Vương Tử Bác đưa hamburger cay cho Biên Thi Thi, còn cậu ấy thì cầm hamburger đùi gà, định đi chỗ khác ngồi ăn, Biên Thi Thi đột nhiên hỏi ở sau lưng: “À này, tớ nghe nói cậu xin nghỉ việc ở Hỏa Tiễn 101 rồi, cậu tình nguyện từ bỏ khoản thu nhập hơn mười nghìn tệ một tháng, cậu làm vậy là vì lo Trần Hán Thăng thấy khó chịu à?”

“Cũng không phải.”

Vương Tử Bác xoay người, gãi đầu một cái, nói: “Bọn mình là bạn bè sát cánh bên nhau, cậu ấy phá sản tớ lại được

tiền, trong lòng tớ thấy khó chịu.”

“Hóa ra là vậy.”

Biên Thi Thi nhặt que khoai tây chiên cho vào miệng, mở to đôi mắt hạnh, nói: “Vậy là cậu rất quý trọng tình bạn này rồi.”

“Thực ra cũng không có gì.”

Vương Tử Bác cũng ngồi khoanh chân dưới đất, vừa ăn hamburger vừa nói: “Trước đây tớ có hai người bạn thân, ngoại trừ Tiểu Trần ra còn một người bạn nữa nhưng thành tích của cậu ấy không tốt, điều kiện gia đình cũng rất khó khăn, tốt nghiệp cấp hai xong, cậu ấy bước vào đời lăn lộn trong xã hội.”

“Hôm đó nắng rất chói mắt, tớ đi nhà ga tiễn, lúc ấy bọn tớ đều cảm thấy sau này còn rất nhiều cơ hội gặp lại nhau.”

Vương Tử Bác lặng lẽ kể: “Sau đó việc học của ba năm cấp ba rất nặng, tớ với cậu ấy dần mất liên lạc với nhau, cuối cùng nhà cậu ấy chuyển đi mất, dường như tớ đã để mất mãi mãi người bạn thân này thì phải.”

“Tiểu Trần là anh em nối khố với tớ, hai đứa chơi với nhau từ hồi bốn tuổi, cậu ấy thông minh hơn tớ, dũng cảm, gan dạ hơn tớ, phóng khoáng hơn tớ, còn thường xuyên bắt nạt tớ, chỉ có điều tớ quen rồi.”

Vương Tử Bác chỉ kể lại một chuyện rất bình thường nhỏ nhặt nhưng Biên Thi Thi nghe xong lại rất xúc động, cô ấy hy vọng mình và Tiểu Ngư Nhi cũng sẽ trở thành những người bạn như vậy.

“Được rồi.”

Vương Tử Bác cắn mấy miếng ăn hết chiếc hamburger: “Tớ vừa hỏi bảo vệ rồi, Trung tâm Thương mại quốc tphải

mười giờ tối mới đóng cửa, chúng ta có thể ở lại làm tới 9 giờ 45 mới về.”

“Hả?”

Biên Thi Thi sửng sốt, cô ấy đang định ăn xong đi về.

Có điều thấy Vương Tử Bác làm việc hăng hái, mình lại ăn hamburger cay, Biên Thi Thi thầm cảm thán “há miệng mắc quai”, không thể không ở lại cùng với Vương Tử Bác.

Đương nhiên, Biên Thi Thi không quên dán thêm cho Vương Tử Bác một nhãn mới là “Vương Tử Bác không biết thương hoa tiếc ngọc” .

…

Khoảng 10 giờ tối, khi tòa nhà Thương mại quốc tế không còn mấy công ty sáng đèn, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi mới ngồi xe buýt ra về.

Hôm nay là một ngày làm việc cực kỳ quá tải với Biên Thi Thi, lên xe xong, cô ấy lập tức ngủ thiếp đi.

Xe buýt lắc lư, lúc chạy lúc dừng, bỗng “cộc” một tiếng, Vương Tử Bác cảm thấy Biên Thi Thi tựa lên vai mình.

Hình như cô ấy ngáy khe khẽ, mái tóc dài chọc vào cổ cậu ấy hơi ngứa một chút.

Cảm giác này thật kỳ diệu, Vương Tử Bác ngồi yên không nhúc nhích, lặng lẽ cảm nhận. Lúc cậu ấy và Hoàng Tuệ “yêu đương”, chuyện này quả là một thứ xa xỉ phẩm muốn có mà không thể có được.

Hai mươi phút sau, xe buýt chạy đến cổng Đại học Đông Đại, Biên Thi Thi chợt bừng tỉnh, vội vàng hấp tấp chạy xuống, không quên nói cảm ơn Vương Tử Bác: “Cảm ơn tối nay cậu đãi tớ nhé.”

“Thực ra, đáng ra phải là tớ cảm ơn cậu mới phải.”

Vương Tử Bác nhìn bóng lưng của Biên Thi Thi, thầm nhủ trong lòng: “Cám ơn cậu cho tớ giả vờ có bạn gái trong hai mươi phút.

…

Chương 497: Chuyện hài cười ra nước mắt của cuộc đời

Thời gian tựa như nước chảy, bất tri bất giác đã chuyển bước từ cuối tháng 11 sang đầu tháng mười hai, nhiệt độ đầu đông ở Kiến Nghiệp không quá thấp nhưng do ở gần biển nên không khí luôn có cảm giác ẩm ướt vô hình.

Những lúc không có nắng, không khí lạnh hoảng hồn.

Trong khoảng thời gian này, chi nhánh thứ hai của cửa hàng trà sữa chính thức khai trương, mặc dù chuyện này đồng thời cũng kéo theo những khoản nợ ngập đầu.

Công ty luật đang tiến hành đăng ký với sở tư pháp, cuối cùng là chờ giáo sư Tôn mở khăn che biển làm lễ khai trương.

Chuyện duy nhất hơi kéo dài là nhà máy điện tử, Khổng Tĩnh và Trần Hán Thăng thương lượng xong quyết định thuê diện tích sáu trăm mẫu trong vòng hai mươi lăm năm.

Chuyện này cũng không còn cách nào khác, bởi vì liên quan đến vấn đề chính sách, thời gian thuê đất càng lâu thì chi phí thuê càng thấp, chính sách ưu đãi được thụ hưởng cũng càng nhiều.

Có điều diện tích đất quy mô lớn cỡ này cần phải trình lên trên, đợi ủy ban cải cách và phát triển của tỉnh phê duyệt nên phải kiên nhẫn chờ đợi.

Một mặt Trần Hán Thăng chờ phê duyệt, một mặt hắn đang chờ Lương Mỹ Quyên đến Kiến Nghiệp.

Đây là chuyện đã bàn sẵn từ trước, trong lòng Lương Thái hậu nhớ Thẩm Ấu Sở, bà định bụng nhân cơ hội thăm con trai thì tới thăm luôn cô bé ngốc người Xuyên Du này.

Ngày hôm ấy, Trần Hán Thăng đang trốn học nằm ngủ thì điện thoại bỗng đổ chuông, người gọi là anh bạn cũ Trần Thiêm Dụ.

"Giờ cậu có tiện không? Có em nào đang ngủ bên cạnh cậu không?"

Trần Thiêm Dụ hỏi thẳng đuột.

Trần Hán Thăng thò cổ nhìn một cái: "Không có em nào nhưng có mấy tên đực rựa cao lớn thô kệch đây, tôi đang ở ký túc xá."

"Vậy được, tôi tới dưới tầng chờ cậu nhé."

Trần Thiêm Dụ không cho Trần Hán Thăng có cơ hội từ chối, anh ta cúp luôn điện thoại.

"Ôi, đúng là chủ tịch tiền nhiệm ngang ngược."

Trần Hán Thăng nói thầm một câu.

Tuy vậy, quan hệ giữa Trần Thiêm Dụ với hắn cũng không đến nỗi nào, giờ cũng đã hơn 10 giờ trưa, Trần Hán Thăng vừa mặc quần áo vừa nghĩ xem dẫn Trần Thiêm Dụ đi đâu ăn cơm, tiện thể gọi luôn mấy đứa bạn chung ở hội sinh viên đi cùng.

Sau khi xuống dưới tầng, Trần Hán Thăng giật nảy mình.

Trần Thiêm Dụ đi học ở châu Úc mấy tháng, cả phong thái lẫn cách ăn mặc đều đậm chất Anh, anh ta vốn đã đẹp trai sẵn, lại phối thêm với bộ âu phục kẻ sọc dọc ôm sát, dáng người thẳng tắp và một chiếc áo nỉ màu đen khoác hờ bên ngoài.

Anh ta đang đứng dựa người vào chiếc xe Lăng Chí (*) màu bạc lặng lẽ hút thuốc, nhìn từ xa trông giống như chụp

quảng cáo ô tô.

(*) Lăng Chí là tên ở thị trường Trung Quốc đại lục của xe Lexus trước năm 2004. Kể từ tháng 6 năm 2004, hãng đổi sang cách phiên âm mới là "lôi khắc tát tư" (Lexus).

Đẳng cấp cỡ vậy khiến Trần Hán Thăng suýt chút nữa ngại không dám chào.

Các cô gái trẻ đứng bên dưới ký túc xá chờ bạn trai cũng giả vờ hà hơi hoặc lơ đãng quay đầu để quan sát vị chủ tịch tiền nhiệm này của hội sinh viên.

"Anh tới đây làm gì thế, bọn tôi thực sự không hoan nghênh đâu."

Sự ghen tị thể hiện rõ mồn một qua giọng điệu của Trần Hán Thăng, bản thân hắn không theo đuổi chuyện làm dáng lại đứng cạnh một người có hình tượng đẹp trai như Trần Thiêm Dụ, trông chẳng khác nào vệ sĩ hay lái xe.

"Tìm cậu có chuyện gấp."

Trần Thiêm Dụ cau chặt mày, anh ta không có tâm trạng nói đùa: "Tôi hỏi cậu, hai hôm nay Nghiên Nghiên có đi học không?"

Trần Hán Thăng lấy làm lạ: "Sao tôi biết được, tôi còn chẳng đi học, quan tâm cô ấy làm gì."

"Đù! Cậu có phải đàn ông không thế?"

Trần Thiêm Dụ búng mạnh đầu mẩu thuốc lá đi, bực bội nhìn Trần Hán Thăng.

Thực ra giữa Thương Nghiên Nghiên và Trần Hán Thăng không hề có quan hệ gì, có điều Trần Hán Thăng không sửa lại cách nói sai của Trần Thiêm Dụ, bởi vì từ phản ứng của Trần Thiêm Dụ, có thể nhận ra dường như có gì đó không ổn.

Trần Hán Thăng đột nhiên nghĩ ra một chuyện, trong lòng bỗng giống như thời tiết, mơ hồ ảm đạm nhuốm thêm một tầng ảm đạm.

"Đừng nóng vội, để tôi hỏi thử."

Trần Hán Thăng lấy điện thoại ra gọi cho Thương Nghiên Nghiên trước.

Tắt máy.

Gọi lại, vẫn tắt máy.

"Đừng gọi nữa, từ tối qua tới giờ, tôi đã gọi mấy chục cuộc rồi."

Trần Thiêm Dụ khàn khàn nói, lúc này Trần Hán Thăng mới phát hiện mắt của vị chủ tịch tiền nhiệm này đầy tơ máu.

Trần Hán Thăng gật đầu, không hề biến sắc, tiếp tục gọi thêm vài cuộc điện thoại, thông qua các bạn nữ trong lớp, hắn biết được hành tung của Thương Nghiên Nghiên: "Thương Nghiên Nghiên xin nghỉ phép về nhà, bên phía anh có tin gì không?"

"Phù…"

Trần Thiêm Dụ thở ra một làn khói tan vào trong không khí lạnh lẽo rồi mới chậm rãi nói: "Thời tiết ở châu Úc trái ngược với Trung Quốc, bên chỗ bọn tôi đang được nghỉ hè, tôi vốn định nghỉ ngơi một chút rồi về gặp bọn cậu, có điều tối qua Nghiên Nghiên đột nhiên gửi tin nhắn cho tôi, hỏi mượn tôi hai triệu."

"Ồ, anh trả lời thế nào?"

Trần Hán Thăng nhớ mình đã từng nói tới con số này, hắn bình tĩnh hỏi.

"Tôi lấy đâu ra hai triệu chứ."

Trần Thiêm Dụ vừa bất đắc dĩ vừa sốt ruột: "Tổng cộng quần áo của tôi cũng chỉ đáng giá hơn mười ngàn, tiền sinh hoạt mỗi tháng chỉ có mấy ngàn, xe là của gia đình, cho dù bán đi thì nhiều lắm cũng chỉ được ba trăm nghìn, quan trọng là tôi không biết cô ấy cần hai triệu làm gì!"

"Sau đó, Nghiên Nghiên nói không sao, cô ấy chỉ hỏi đại vậy thôi, câu nói cuối cùng cô ấy nói với tôi là giữ gìn sức khỏe, tìm một cô gái yêu tôi."

Trần Thiêm Dụ nói đứt quãng: "Với tính cách của Nghiên Nghiên, trừ phi gặp phải chuyện rất lớn, nếu không với kinh nghiệm của cô ấy, nhiều khi cô ấy chỉ cười một tiếng rồi cho qua."

"Xưởng may nhà cô ấy đóng cửa, cha mẹ cũng gần như suy sụp, hai triệu là để cứu xưởng."

Trần Hán Thăng đột nhiên ngắt lời.

Câu nói này rất ngắn gọn nhưng đủ để làm sáng tỏ mọi vấn đề. Trần Thiêm Dụ ngẩn người, một lúc sau mới nói: "Thực ra tình cảm của cô ấy với cha rất sâu đậm."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Cô ấy có nói với tôi rồi, kể cả chuyện phá sản cũng nói rồi."

"Vậy cậu…"

Trần Thiêm Dụ nhìn Trần Hán Thăng đầy trông đợi.

Trần Hán Thăng dường như biết anh ta muốn nói gì, hắn thủng thẳng nói: "Hỏa Tiễn 101 cũng phá sản rồi."

"Chẳng trách."

Trần Thiêm Dụ khẽ than thở: "Nếu cậu không phá sản thì cô ấy đã chẳng mở lời với tôi."

Sự tình dường như rơi vào cục diện bế tắc, Thương Nghiên Nghiên biến mất, hai triệu là một con số lớn không tưởng với sinh viên bình thường.

Trần Thiêm Dụ hút hết điếu này tới điếu khác. Chẳng mấy chốc, dưới bàn chân anh ta đã có thêm một đống tàn thuốc, dường như chỉ có như vậy, anh ta mới có thể ngăn bản thân nghĩ lung tung.

Có điều, lừa mình dối người là chuyện rất khó, Trần Thiêm Dụ không phải người ngu.

Hai triệu, một sinh viên đẹp như hoa nở giốngThương Nghiên Nghiên không biết làm gì hết thì còn có thể có cách nào.

Trần Thiêm Dụ càng nghĩ càng thấy khó chịu, càng nghĩ càng không dám nghĩ tiếp nữa, cuối cùng anh ta không kìm nén nổi, đột nhiên đẩy Trần Hán Thăng một cái.

“Mẹ kiếp, Thương Nghiên Nghiên thích cậu đó, cậu có biết không hả, thực ra cô ấy không thích tôi, người cô ấy thích là cậu!”

Trần Hán Thăng không kịp phản ứng, bị đẩy lảo đảo mấy bước.

Hắn đứng vững lại, bình tĩnh nhìn Trần Thiêm Dụ, không bực bội cũng không nổi giận, trái lại còn lại gần vỗ vai an ủi anh ta: “Kiểu phụ nữ hư hỏng như Thương Nghiên Nghiên giống như tôi vậy, đến ông trời cũng chẳng muốn đụng vào, kẻo lại bị kéo vào đủ thứ rắc rối.”

“Hán Thăng.”

Trần Thiêm Dụ thấy thái độ bình tĩnh của Trần Hán Thăng, trong lòng anh ta cũng tỉnh táo lại. Bình thường, anh ta không có gan làm chuyện xô đẩy côn đồ như vậy.

Lúc này, Trần Hán Thăng lại lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại, lần này hắn nói chuyện khá lâu.

Trần Thiêm Dụ tới gần mấy bước, nghe thấy hình như Trần Hán Thăng đang khuyên nhủ.

"Sao cô biết bọn tôi không giúp nổi?"

"Thương Nghiên Nghiên coi cô là bạn thân, cô lại nhẫn tâm xô cô ấy vào hố lửa sao?"

"Giờ cô đang ở đâu, bọn tôi tới gặp cô."

…

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng giải thích: "Bạn thân của Thương Nghiên Nghiên, có một lần tôi đi công tác ở thành phố Thượng Hải, Thương Nghiên Nghiên gọi các bạn đi hát cùng, lúc đó tôi đã hỏi xin số điện thoại của cô nàng đẹp nhất."

"Cô ấy biết tình hình của Thương Nghiên Nghiên."

Trần Hán Thăng nở nụ cười: "Bất ngờ lắm phải không?"

"…"

Trần Thiêm Dụ giật giật khóe môi, anh ta bỗng không biết phải nói gì.

Chuyện này rõ ràng là Trần Hán Thăng thấy đẹp nên háo sắc, không ngờ cuối cùng lại có ích. Cuộc đời đúng là đầy những chuyện hài cười ra nước mắt.

"Đi thôi, tới thành phố Thượng Hải."

Trần Hán Thăng không kịp đánh răng, rửa mặt hay ăn cơm, hắn ngồi luôn vào ghế lái phụ.

Trần Thiêm Dụ nuốt nước bọt, không nói tiếng nào, lập tức nhấn chân ga.

Sau khi ra khỏi cổng trường, Trần Hán Thăng đột nhiên nói: “Bao giờ đi ngang qua ngân hàng Tiết kiệm Bưu điện thì dừng lại một lát, tôi muốn đi rút ít tiền.”

“Được.”

Trần Thiêm Dụ không hỏi nhiều, dừng xe ở cổng chi nhánh ngân hàng Tiết kiệm Bưu điện chợ Nghĩa Ô.

Trần Hán Thăng không xuống xe, lắc đầu nói: “Chỗ này không ổn, nó không có nhiều tiền như vậy, tôi muốn tới chi nhánh Kiến Nghiệp.”

…

Chương 498: Ông chủ gọi tôi rất tốn kém

“Chỗ này còn không đủ sao, cậu muốn rút bao nhiêu?” Trần Thiêm Dụ hỏi.

Chi nhánh ngân hàng chợ Nghĩa Ô khá đặc biệt vì nó nằm trong khu quy hoạch các trường đại học nên xung quanh có rất nhiều nhà buôn. Chi nhánh ngân hàng cần phải chuẩn bị sẵn tối thiểu một triệu tiền mặt mới có thể thỏa mãn nhu cầu giao dịch thường ngày. Hiện tại, Trần Hán Thăng chắc không có nhiều tiền như vậy để rút.

Trần Hán Thăng hạ thấp ghế phụ xuống sao cho ngồi thấy thoải mái nhất, hắn híp mắt nói: “Nếu tôi nói tôi muốn rút hai triệu ra giúp người đẹp trong lòng anh vượt qua cửa ải khó khăn này thì anh có tin không?”

“Đù, giờ mà cậu còn nói đùa được!”

Trần Thiêm Dụ sốt ruột, nôn nóng, nhưng chỉ có Trần Hán Thăng biết địa chỉ của cô bạn thân kia, anh ta không dám chọc Trần Hán Thăng, bèn trút giận vào chân ga, đạp một phát thật mạnh, chiếc xe lao vụt đi.

Lăng Chí, sau này đổi tên thành Lexus, là một thương hiệu xe cao cấp của Nhật Bản, nếu bán sang tay lại chiếc xe này, trừ hao mòn đi vẫn kiếm được khoảng ba trăm nghìn, có thể thấy nó tốt như thế nào.

Trong xe yên tĩnh không có chút tiếng ồn nào, Trần Thiêm Dụ chăm chú nhìn chằm chằm đằng trước, lúc chờ đèn đỏ ở một ngã tư nào đó, anh ta bỗng nói: “Trước khi tôi đi Úc đã

thỏa thuận chia tay với Nghiên Nghiên, lúc đó cô ấy nói thật rằng bạn nam mà cô ấy cực kỳ thích là cậu."

"Ừ."

Trần Hán Thăng bình tĩnh gật đầu, dường như không thấy có gì lạ.

Vẻ mặt của Trần Thiêm Dụ rất phức tạp: "Cho nên, sau khi tôi đến châu Úc vẫn giữ liên lạc với rất nhiều bạn học, thường gửi bưu thiếp châu Úc cho họ, chỉ chừa cậu ra."

"Có lẽ trong lòng cậu sẽ thấy lạ nhưng đây chính là nguyên nhân."

Trần Thiêm Dụ nhìn về phía Trần Hán Thăng, nói rất chân thành: "Hiện tại, tôi muốn nói xin lỗi cậu, dù sao chúng ta cũng là bạn, cũng chỉ có cậu mới đi với tôi vào lúc này."

"Khoan đã, anh không cần nói xin lỗi."

Trần Hán Thăng buồn bực: "Thực ra anh không liên lạc với tôi, tôi không thấy sao hết, cũng không hề thấy lạ."

Trần Thiêm Dụ: …

…

Chi nhánh ngân hàng Tiết kiệm Bưu điện Kiến Nghiệp nằm ở số 21 đường Nam Hồ Đông, đối diện là tòa nhà Telecom. Để tiết kiệm thời gian, Trần Hán Thăng xuống xe một mình, đi tới chỗ quầy giao dịch.

Hiện tại, ngân hàng Tiết kiệm Bưu điện chưa cải cách, vẫn còn đậm nét doanh nghiệp nhà nước, sảnh lớn vắng hoe không có khách, Trần Hán Thăng ngồi vào một ô cửa giao dịch.

Cô nhân viên giao dịch mặc đồng phục màu xanh sẫm, búi tóc thành búi, buộc khăn lụa quanh cổ, cô ấy hỏi Trần Hán Thăng: "Anh tới để làm nghiệp vụ gì vậy?"

“Rút tiền.”

Trần Hán Thăng lấy thẻ ngân hàng và thẻ căn cước trong ví tiền ra.

Nhân viên giao dịch không nhận, bĩu môi chỉ về phía máy ATM kế bên: “Dưới 20 ngàn thì anh có thể qua đó rút, từ 20 tới 50 ngàn mới rút ở đây.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu: “Trên 50 ngàn thì sao?”

“Theo quy định, trên 50 ngàn cần phải hẹn trước.” Nhân viên giao dịch ngồi thẳng người đáp.

“Được, tôi rút hai triệu.”

Trần Hán Thăng đẩy thẻ qua.

“Gì?”

Cô nhân viên giao dịch thoáng sửng sốt, bất giác đáp: “Theo quy định, trên 50 ngàn tệ…”

“Quy định gì chứ?”

Trần Hán Thăng ngắt lời: “Cô chỉ là một nhân viên giao dịch, không tiện phá luật, tôi cũng không làm khó cô, cô kiểm tra số dư xong thì gọi giám đốc chi nhánh ngân hàng của các cô ra đây.”

Cô nhân viên giao dịch chần chừ một chút, thấy Trần Hán Thăng đầy tự tin, cô ấy từng tiếp xúc với nhiều khách hàng lớn, vẻ mặt này nếu gọi một cách nghiêm chỉnh thì là “có lòng tin”, còn gọi một cách thông tục thì là “oai như cóc” .

Bảo vệ ở sảnh lớn phát hiện ra động tĩnh bên này dường như không phải tiến hành nghiệp vụ bình thường, ông ấy chống nạnh lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Rút tiền, trên 50 ngàn.” Trần Hán Thăng đáp.

Bảo vệ cũng có chút kiến thức, đôi khi ông ấy còn hướng dẫn khách hàng điền biểu mẫu, ông ấy hỏi ngay: "Vậy anh có hẹn trước không?"

"Không."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Đây cũng là nguyên nhân tôi đến chi nhánh này, quyền rút ở đây lớn hơn, không cần xin phép nhiều cấp."

"Không có hẹn trước thì không được đâu chàng trai."

Bảo vệ vẫn nói rất khách sáo: "Cho dù quyền hạn của chỗ này lớn thế nào thì nó cũng đâu thể lớn hơn cả quy định được, quy định là luật sắt, giấy trắng mực đen, không ai có thể thay đổi được."

Trong lúc ông ấy đang giảng giải với Trần Hán Thăng thì giám đốc chi nhánh ngân hàng Kiến Nghiệp đột nhiên xuất hiện, ông ta nhận được thông báo của nhân viên giao dịch.

Bình thường, bảo vệ chỉ có thể tiếp xúc với phó giám đốc chi nhánh, còn giám đốc chi nhánh ngân hàng là nhân vật có cấp bậc rất cao cho nên ông ấy cố hết sức thuyết phục Trần Hán Thăng.

"Anh hẹn trước đi, lần sau tới chỉ việc rút thôi, trên 50 ngàn không phải con số nhỏ đâu, không thì bảo người lớn nhà anh đi cùng…"

"Anh Trần đúng không?"

Giám đốc chi nhánh ngân hàng xem số dư trên máy tính của nhân viên giao dịch xong, ngẩng đầu đánh giá Trần Hán Thăng. Nhân viên giao dịch sắp rơi cả tròng mắt ra ngoài.

"Đúng."

Trần Hán Thăng gật đầu.

“Phiền anh đi theo tôi một chút có được không?”

Giám đốc chi nhánh ngân hàng lịch sự mời.

“Phòng VIP?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Không phải, phòng làm việc của tôi.”

Giám đốc chi nhánh ngân hàng cười ấm áp: “Gần đây, tôi mới được một người bạn cho một ấm Long Tỉnh, anh Trần có thích uống trà không?”

“Bình thường.”

Trần Hán Thăng nhíu mày: “Chỉ có điều hiện tại tôi đang rất gấp, nghe nói các ông có quy định gì đó phải không?”

“Chuyện này đơn giản thôi.”

Giám đốc chi nhánh ngân hàng nói đầy khẳng định: “Để tôi bảo phó giám đốc chi nhánh chuyên quản lý khách hàng lớn sắp xếp cho anh. Dù vấn đề có khó cỡ nào cũng đều có thể hoàn thành trong thời gian hai chén trà.”

…

Mười lăm phút sau, giám đốc chi nhánh ngân hàng khách sáo tiễn Trần Hán Thăng ra cửa, thậm chí còn đưa mắt tiễn theo bóng hắn.

Trong nghề này, ngay cả một con ruồi cũng còn có chút ý thức chính trị, huống hồ là bảo vệ. Sau khi giám đốc chi nhánh ngân hàng về văn phòng, bảo vệ lại gần, nghe ngóng với nhân viên giao dịch như phường ăn trộm: “Hiểu Vân, rốt cuộc chàng trai trẻ vừa rồi có bao nhiêu tiền vậy? Không ngờ hắn lại được giám đốc chi nhánh ngân hàng đích thân đi tiễn khách.”

Cô nhân viên giao dịch lắc đầu: “Tôi không thể nói, theo quy định, chúng tôi có nguyên tắc giữ bí mật.”

“Quy định gì chứ.”

Bảo vệ bĩu môi, ông ấy phỏng theo lời Trần Hán Thăng: “Đù, những quy định này là quy định dành cho chúng ta thôi, với những kẻ thực sự nhiều tiền thì không có tác dụng gì hết.

…

Sau khi Trần Hán Thăng quay lại xe, Trần Thiêm Dụ hết nhìn trên lại nhìn dưới như thể muốn nhìn thấu Trần Hán Thăng.

“Gì thế?”

Trần Hán Thăng chỉ đằng trước: “Mau lái xe đi, tới muộn là dũng sĩ không cứu nổi công chúa đâu.”

“Có đi tới đó cũng không có hai triệu mà.”

Trần Thiêm Dụ than thở: “Thực ra vừa rồi tôi đã hy vọng vào vận may, hy vọng rằng sẽ được nhìn thấy anh xách một bịch tiền giấy to đi ra.”

“Thời nào rồi, xách tiền mặt để làm màu sao?”

Trần Hán Thăng cười: “Sổ tiết kiệm với thẻ ngân hàng không tốt hơn hay sao?”

“Vậy cậu cũng đâu có có.”

Trần Thiêm Dụ nhấn chân ga, nhanh chóng chạy tới cao tốc Kiến Giang - Thượng Hải.

Tốc độ của xe xịn quả là nhanh, con xe Faw của Trần Hán Thăng chạy mất khoảng ba tiếng đồng hồ mới tới nơi, xe Lăng Chí chạy hai tiếng rưỡi là tới. Có điều, trong lúc họ đã tới nơi, ngồi chờ ở quán KFC gần Quảng trường Nhân Dân thì lúc này

bạn thân "Tiểu Trì" của Thương Nghiên Nghiên mới thong thả tới.

Trần Thiêm Dụ muốn giục nhưng Trần Hán Thăng không đồng ý, Tiểu Trì là nhân vật quan trọng để lấy được thông tin về Thương Nghiên Nghiên, chỉ cần cô ấy không từ chối thẳng thừng thì không được giục quá gấp.

Mấy em đầu gấu này không có tính kiên nhẫn, làm họ tức lên thì họ cho mình leo cây luôn cũng chẳng phải là chuyện gì hiếm lạ.

Trần Hán Thăng gọi một cốc Coca Cola, ngồi ngả người trên ghế lẳng lặng chờ, thế nhưng ngón tay trỏ gõ lên mặt bàn cho thấy trong lòng Trần Hán Thăng cũng sốt ruột.

Trần Thiêm Dụ thì khoa trương hơn nhiều, anh ta hết đứng lại ngồi, thỉnh thoảng đi ra ngoài hút thuốc, thậm chí muốn nghe ngóng từ chỗ cha mẹ Thương Nghiên Nghiên.

"Anh ngốc à, chắc chắn cha mẹ cô ấy không biết rồi, anh đừng ra quyết định lung tung."

Trần Hán Thăng phủ định đề nghị này.

Bảy giờ tối, họ chờ khoảng hai tiếng đồng hồ thì cô bạn thân tên là "Tiểu Trì" kia tới.

"Xin lỗi, có chuyện nên tới muộn."

Tiểu Trì nhìn Trần Thiêm Dụ đẹp trai lâu hơn một chút sau đó xin lỗi Trần Hán Thăng.

Thực ra Tiểu Trì cũng ưa nhìn, ăn mặc cực kỳ "thời thượng" . Giữa thời tiết tháng mười hai của thành phố Thượng Hải, cô ấy chỉ mặc quần short và tất dài màu đen, nửa người trên mặc áo phông dài và khoác bò ngắn, chỗ xương quai xanh lộ ra còn thấy có cả hình xăm.

Đôi tai nhỏ đeo ba chiếc khuyên tai. Trước đây, Trần Hán Thăng hỏi xin số của cô ấy cũng vì thích sự phóng khoáng này.

Có điều hôm nay Tiểu Trì không chỉ đi một mình, có một chàng trai nhuộm tóc vàng ôm vai cô ấy, chắc là bạn trai.

Chàng trai này trông rất lỗ mãng, vóc người không cao lại hơi gầy, mặc đồ xích chó nhưng lại cứ tưởng rằng mình rất đẹp trai, thường xuyên lè lưỡi ra làm màu.

"Không có gì, không có gì."

Trần Thiêm Dụ vội vàng chào Tiểu Trì. Đối với anh ta thì chỉ cần không lỡ hẹn là được, như vậy thì hy vọng tìm được Thương Nghiên Nghiên sẽ lớn hơn.

"Các anh chính là người tìm Thương Nghiên Nghiên à?"

Chàng trai tóc vàng bĩu môi: "Nghe tôi bảo này, khỏi tìm, nghe nói cô ấy cần hai triệu, chẳng phải là nằm mơ hay sao, trừ phi có người giàu có nào đó chịu bao cô ấy."

"Anh đừng nói vậy…"

Tiểu Trì không nhịn được ngắt lời.

"Mẹ kiếp, sao anh lại không được nói?"

Tên tóc vàng khá nóng tính, gạt Tiểu Trì ra, mắng: "Con ngu, em dám ra lệnh cho anh à, em tưởng mình ghê gớm lắm hả?"

Trần Thiêm Dụ không muốn dây dưa với bọn đầu gấu này nên nén giận bảo: "Mọi người ăn tối chưa, chưa thì để tôi mời."

"Ái chà, nhiều tiền phết nhỉ."

Tên tóc vàng cà lơ phất phơ nhìn Trần Thiêm Dụ: "Anh vừa đẹp trai vừa có tiền, có hai triệu thì tìm Thương Nghiên Nghiên làm gì, con bé ngồi cạnh tôi đây chỉ tốn có hai trăm

ngàn thôi, mặc dù nó không xinh bằng Thương Nghiên Nghiên nhưng mà thiết thực.”

Tiểu Trì bị người ta nói như vậy thì cúi đầu xuống, cắn môi không nói gì.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với bạn gái của anh nửa tiếng đồng hồ, anh ra giá đi.”

Trần Hán Thăng đột nhiên lên tiếng.

“Uầy, anh đúng là hiểu luật.”

Tên tóc vàng cười hề hề một tiếng: “Nói tiền trước nhé, 1000 tệ nửa tiếng.”

1000 tệ không phải cái giá rẻ, nó ngang với nửa tháng tiền lương của sinh viên vừa tốt nghiệp đại học.

Trần Hán Thăng móc ví lấy ra một xấp tiền. Tên tóc vàng nhìn thấy mớ tiền giấy xanh đỏ này, lập tức mừng ra mặt.

Hắn ta cúi đầu khom lưng nhận tiền, không ngờ Trần Hán Thăng đột nhiên giơ cao tay lên, tên tóc vàng bắt hụt.

Tên tóc vàng không cao, nhảy bật lên cũng không lấy được.

“Nhìn thấy chiếc Lăng Chí ngoài cửa kia không?”

Trần Hán Thăng chỉ ra ngoài, nói: “Anh đi trông xe cho tôi.”

“Mẹ! Mày bảo tao đi trông xe hả?”

Tên tóc vàng trừng mắt với Trần Hán Thăng.

“Ông đây trả tiền, có bảo mày đi đớp cứt mày cũng phải đớp.”

Nếu tên tóc vàng được gọi là đầu gấu, vậy thì Trần Hán Thăng là một tên vô lại đã trải đời, hắn biết tên tóc vàng muốn

gì và cũng biết phải làm thế nào để đối phó với hắn ta.

Nói năng đàng hoàng không có tác dụng gì hết nên Trần Hán Thăng cầm xấp tiền giấy này, gõ "bộp bộp" vào mặt tên tóc vàng: "Ông chỉ hỏi một câu thôi, có muốn nhận số tiền này không."

"Nhận, đương nhiên tôi muốn nhận!"

Tên đầu gấu chẳng hề có chút khí tiết nào, gã ta lập tức nhận tiền đi ra ngoài, lúc đi ra ngoài còn nở nụ cười kỳ lạ với Trần Hán Thăng.

"Anh không nên chọc tới hắn ta."

Sau khi tên đầu gấu tóc vàng đi khỏi, Tiểu Trì bỗng nói.

"Hắn ta chỉ đáng bằng cọng lông gà."

Trần Hán Thăng nói với vẻ khinh thường: "Tên ngu ấy đi rồi mới tiện bàn chuyện, Thương Nghiên Nghiên đang ở đâu?"

Tiểu Trì không trả lời, cô ấy hỏi ngược lại: "Các anh có quan hệ gì với Nghiên Nghiên?"

"Anh ta là bạn trai cũ của Thương Nghiên Nghiên."

Trần Hán Thăng chỉ vào Trần Thiêm Dụ: "Cậu ấm nhà giàu nhiều tiền."

"Anh có bỏ ra nổi hai triệu không?"

Tiểu Trì nhìn Trần Thiêm Dụ: "Anh không bỏ ra nổi thì đừng làm phiền cô ấy."

"Tôi…"

Trần Thiêm Dụ hơi do dự, có điều anh ta nghĩ, bất kể thế nào cũng phải gặp được Thương Nghiên Nghiên đã rồi nói sau nên cắn răng nói: "Chiếc Lăng Chí kia của tôi giá hơn 500 nghìn, cô nói xem tôi có chi nổi 2 triệu không?"

“Ừ.”

Tiểu Trì im lặng một thoáng, đảo mắt vòng quanh, chẳng biết nghĩ những gì.

Trần Thiêm Dụ muốn nói mấy lần nhưng Trần Hán Thăng lắc đầu ngăn lại, rõ ràng “2 triệu” dường như rất kích thích cô ấy, hiện giờ không hợp kích thích thêm nữa.

Trần Hán Thăng ngậm điếu thuốc trong miệng, bình tĩnh chờ đợi.

Nhân viên KFC lại nhắc nhở: “Thưa anh, chỗ chúng tôi không cho phép hút thuốc đâu ạ.”

“Tôi không hút, tôi chỉ ngậm vậy thôi.”

Trần Hán Thăng cười hì hì đáp.

Sau khi bị nhân viên phục vụ ngắt ngang, Tiểu Trì mới ngẩng đầu lên nhìn Trần Thiêm Dụ sốt ruột rồi lại nhìn Trần Hán Thăng du côn, sau đó nói: “Nghiên Nghiên đang ở KTV Tân Phân Quốc Tế, cô ấy muốn làm tay vịn phục vụ hát để kiếm tiền, 8 giờ tối nay là ngày đi làm đầu tiên của cô ấy.”

“Được.”

Trần Hán Thăng lập tức đứng dậy, giờ đã 7 giờ 20 rồi.

Trần Thiêm Dụ phản ứng chậm hơn một chút, có điều cũng lập tức đứng lên theo.

“Chờ một chút.”

Tiểu Trì không ngờ bọn họ lại vô tình định cứ thế xoay người bỏ đi như vậy, cô ấy ngẩn người nói: “Trước đây nhà tôi cũng từng phá sản, tôi cũng từng bất lực như Nghiên Nghiên nhưng khi đó không có ai cứu tôi.”

Trần Hán Thăng không nghe cô ấy nói hết đã bỏ đi, không ngoái đầu nhìn lại.

Trần Thiêm Dụ không thể cứng rắn như Trần Hán Thăng nên móc 1000 tệ trong ví ra, dúi vào tay Tiểu Trì: "Cám ơn, cô chia tay bạn trai cô sớm đi, tìm lấy một công việc đàng hoàng."

"Đời người rất dài, đi nhầm đường là chuyện khó tránh khỏi."

…

Trần Hán Thăng đi ra ngoài quán KFC, tên đầu gấu tóc vàng cười đùa nói: "Ông chủ đi ra rồi đấy à."

"Ờ."

Trần Hán Thăng ngồi lâu trong KFC, ngực hơi khó chịu, hắn lấy chai nước khoáng trong xe ra, nói với tên tóc vàng: "Lại đây đổ nước cho tôi rửa mặt."

Tên tóc vàng sửng sốt, kể từ lúc gã ta làm đầu gấu, đây là lần đầu tiên gặp phải dạng "khách hàng" như Trần Hán Thăng, gã suýt nữa cảm thấy mình mới là người tốt ở đây.

"Dạ vâng, ông chủ nói thì nhất định phải nghe rồi!"

Tên tóc vàng chịu khó vặn nắp bình ra.

Trần Hán Thăng không chỉ rửa mặt mà còn sửa sang lại cả tóc. Hiện tại nhiệt độ ở thành phố Thượng Hải chỉ khoảng trên dưới mười độ, dòng nước lạnh buốt kích thích thần kinh, Trần Hán Thăng thốt lên: "Sướng vãi chưởng."

"Sướng thì sướng đấy."

Tên đầu gấu tóc vàng nói với vẻ tiếc nuối: "Tiếc là không có gel, không giữ nếp được."

"Chuyện này mà là vấn đề sao?"

Thế là, ở ngay trước mặt tên đầu gấu tóc vàng, Trần Hán Thăng nhổ ngay mấy bãi nước bọt vào lòng bàn tay, xoa đều,

sau đó vuốt lên tóc.

Hắn vừa mới uống Cocacola, không ngờ nước bọt dinh dính có thể dùng thay gel.

“Thế nào, đỉnh chưa?”

Trần Hán Thăng đắc ý hỏi.

“Đỉnh, đỉnh ạ.”

Hầu kết của tên tóc vàng trượt lên trượt xuống.

Lúc này mặt Trần Hán Thăng dính đầy nước, sắc mặt hung dữ. Dưới ánh đèn, cách làm không câu nệ tiểu tiết của hắn bất giác toát lên vẻ dữ dằn.

“Đi thôi.”

Trần Thiêm Dụ gọi to, anh ta chỉ muốn nhanh nhanh đi cứu Thương Nghiên Nghiên.

Sau khi chiếc xe Lăng Chí đi khỏi, ngay trước cửa KFC nhanh chóng xuất hiện hai tên đầu gấu trông từa tựa tên tóc vàng.

“Sao lại không làm gì? Anh ra tín hiệu một cái là bọn em tới ngay.”

Một tên côn đồ hỏi: “Rõ ràng bọn họ là người tỉnh khác, dê béo nhiều tiền mà.”

“Làm mẹ nhà mày ấy, tay này khó chơi.”

Tên tóc vàng lắc đầu: “Nếu làm thật, chưa biết chừng lại bị hắn chơi chết cả lũ.”

…

Gần tám giờ, màn đêm dần đen đặc, đèn vừa bật sáng, cuối cùng cuộc sống về đêm của thành phố Thượng Hải cũng bắt đầu.

Bên bờ sông Hoàng Phố, ánh đèn mờ ảo, những ngọn đèn màu rực rỡ tôn lên sự huy hoàng của tháp Đông Phương Minh Châu, thành phố Thượng Hải về đêm lộng lẫy, yêu kiều, đồng thời cũng đầy gợi cảm. Tuy vậy, không biết có bao nhiêu người đã lạc mất mình trong thành phố Thượng Hải rộng lớn rực rỡ ánh đèn này.

"KTV Tân Phân Quốc Tế" là một khu giải trí về đêm nổi tiếng ở thành phố Thượng Hải. Lúc này, trong phòng nghỉ ngơi ở đằng sau, mấy chục cô gái trẻ trung ăn mặc gợi cảm đang tụ tập ở đây, mùi nước hoa trong phòng có thể làm người ta ngất xỉu.

"Không sao đâu, Nghiên Nghiên, em đừng lo."

Một sinh viên nữ an ủi bạn: "Chúng ta chỉ đi hát với người ta thôi mà, cùng lắm là uống với khách mấy chén thôi nhưng được chia phần trăm rất nhiều."

Hoá ra Thương Nghiên Nghiên mà Trần Thiêm Dụ đang lo lắng sốt ruột lại đang ở đây. Có điều, điểm khác biệt giữa cô so với các cô gái khác chính là nét mặt cô có vẻ căng thẳng, cô xoay điện thoại qua lại trong lòng bàn tay.

"Đúng vậy, nếu có ông chủ nào gọi riêng em hát thì sẽ cho nhiều tiền boa."

Một cô gái khác vỗ vai Thương Nghiên Nghiên: "Em đẹp như vậy, chưa biết chừng một tháng lại kiếm được mấy chục ngàn."

"Em không căng thẳng."

Thương Nghiên Nghiên cười gượng gạo, cô không sợ chuyện này nhưng cô đã từng hứa với người nào đó rằng mình sẽ không sa vào vũng lầy này.

Hai cô gái liếc nhau: "Vẫn còn nghĩ tới Trần Hán Thăng cơ à, hắn không đồng ý để em làm bạn gái, em đâu có lỗi gì với

hắn.”

“Đàn ông đều không phải chỗ dựa đáng tin, chỉ có dựa vào chính mình là tốt nhất.”

“2 triệu đúng là rất nhiều, đến lúc đó bọn chị cùng góp thêm vào, Nghiên Nghiên, em không có gì phải áp lực cả.”

…

Rõ ràng hai cô gái này đã từng chịu tổn thương trong chuyện tình cảm nên độ tín nhiệm với nam giới gần như bằng không.

Lúc trưởng ca và quản lý quán KTV tới, cô gái đó nhắc Thương Nghiên Nghiên mở điện thoại lên: “Có chuyện gì thì gọi cho chị ngay, tuyệt đối không được uống nhiều rượu, nôn được thì cứ nôn ra…”

Trưởng ca dặn dò qua loa mấy câu, bắt đầu sắp xếp các cô gái tới các phòng hát.

“Em chờ một chút, có một ông chủ gọi riêng em.”

Trưởng ca dẫn Thương Nghiên Nghiên tới cửa một phòng hát, trong phòng hơi tối, chỉ có ánh đèn xoay rực rỡ chói mắt.

“Đi vào đi, chú ý bảo vệ mình.”

Trưởng ca vỗ vai Thương Nghiên Nghiên.

Thương Nghiên Nghiên hít sâu một hơi, do dự để tay trên nắm cửa một lúc lâu, cuối cùng cắn răng mở cửa đi vào.

Thực ra, người cô nghĩ đến trong đầu lúc này vẫn là Trần Hán Thăng chứ không phải cha mình.

Có điều vừa mở cửa, Thương Nghiên Nghiên đột nhiên ngẩn người.

Trên sô pha trong phòng hát có hai chàng trai đang ngồi ở đó.

Một trong hai người cực kỳ tuấn tú, mặc áo khoác cao cấp kiểu Anh, để hai tay trên đầu gối, cho dù vẻ mặt rất lo lắng nhưng dáng ngồi vẫn khá ngay ngắn.

Sau khi nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên, anh ta lập tức đứng bật dậy.

Người còn lại ngồi không nghiêm chỉnh, ung dung gác hai chân lên bàn trà, duỗi cánh tay ra, nhàm chán nhả khói thuốc.

Hắn chỉ liếc Thương Nghiên Nghiên một cái, thổi 'phù' làn khói ra coi như chào hỏi.

Đầu Thương Nghiên Nghiên bỗng trống rỗng, cô cứ như đang nằm mơ, có điều tiếng ồn ào đinh tai nhức óc lại nhắc nhở cô rằng đây không phải là mơ.

Không phải là mơ, vậy nghĩa là thực.

Cô cũng được người ta quý trọng sao?

"Tích."

Một giọt nước mắt chầm chậm chảy xuôi trên gương mặt cô, ban đầu Thương Nghiên Nghiên lặng lẽ khóc, cô vốn muốn kiểm soát cảm xúc của mình nhưng thời gian qua cô đã phải chịu quá nhiều áp lực, cuối cùng cô òa khóc.

Ai nói một cô gái cặn bã thì không xứng đáng có được tình yêu?

Ai nói một cô gái cặn bã thì không thể quay đầu?

Một cô gái cặn bã cũng có thể khóc chứ.

…

"Quả thực mình không sạch sẽ thuần khiết như Thẩm Ấu Sở nhưng kỳ vọng của mình cũng bé nhỏ thôi mà, chỉ một chút xíu thôi là được!"

Chỉ nháy mắt, lớp trang điểm mắt của Thương Nghiên Nghiên đã nhòe nhoẹt, sau đó phấn trang điểm cũng phai, mu bàn tay cô đen sì.

“Cậu khóc cái gì, bọn tớ gọi cậu tới là để hát.”

Chàng trai côn đồ kia quát: “Cậu khóc vậy làm ông đây mất hứng quá.”

“Được, tớ không khóc.”

Thương Nghiên Nghiên ra sức chùi, cuối cùng, trước khi mắt lại rơm rớm lệ một lần nữa, cô thút thít nói: “Hai ông chủ gọi tớ rất tốn kém.”

…

Chương 499: Tụ tập chơi game à, tớ múa Yasuo rất đỉnh đấy

“Mọi người quen biết nhau à?”

Người đầu tiên kịp phản ứng là trưởng ca của KTV, cô ta nhìn thấy phản ứng của Thương Nghiên Nghiên là có thể đoán được đại khái.

Hai chàng trai trong phòng có lẽ là bạn học, có lẽ là bạn bè, cũng có thể là người yêu. Làm việc ở đây lâu, cô ta đã gặp đủ loại người, chuyện kỳ lạ gì cũng thành bình thường.

“Nghiên Nghiên vào đây đi đã.”

Trần Thiêm Dụ đi ra đóng cửa lại, anh ta không muốn để người khác chế giễu.

Trưởng ca bị chặn ngoài cửa cũng không bận tâm, gọi một nhân viên nam tới: “Em đứng ở đây, đừng để xảy ra chuyện gì.”

Nguyên nhân của sự lo lắng này là do từng có tiền lệ. Các cô gái tới đây làm tay vịn vì những nguyên nhân khác nhau, có người gặp khó khăn về kinh tế, có người là để thỏa mãn ham muốn tiền bạc, có người đơn thuần tới chơi thử, tuy nhiên hầu như mọi người đều giấu người nhà và bạn trai.

Thường xuyên xảy ra chuyện bạn trai tìm tới đây, sau đó là một số chuyện không lấy gì làm vui vẻ, trưởng ca chỉ phòng hờ trước như vậy.

…

“Nghiên Nghiên, anh biết em đang cần tiến, có điều vẫn còn cách giải quyết khác mà, em cho anh chút thời gian, em tuyệt đối đừng tới nơi thế này nữa…”

Trong phòng hát của KTV, Trần Thiêm Dụ thuyết phục đầy nồng nàn tình cảm nhưng Thương Nghiên Nghiên chỉ khóc thút thít.

Chủ tịch Trần hết cách, đành phải đánh mắt ra hiệu Trần Hán Thăng thử xem sao.

“Nhìn tôi làm gì.”

Trần Hán Thăng xòe tay: “Tôi tới đây để hát, hát xong tôi về.”

“Trần Hán Thăng, cậu nhạt nhẽo vừa thôi, lúc nào cũng đùa được, chỉ giỏi làm màu ra vẻ cậu bình thản, không quan tâm!”

Trần Thiêm Dụ rất tức giận, anh ta nôn nóng tới độ cổ họng bốc lửa, vậy mà suốt dọc đường đi, trông Trần Hán Thăng cứ thảnh thơi như đi dạo.

Con người luôn có ảo tưởng như vậy. Khi đối mặt với một việc nào đó, nếu dồn quá nhiều sự quan tâm và cảm xúc cho nó, thì cho dù không giúp được gì hữu ích cũng vẫn cứ cảm giác mình đã làm được công to việc lớn.

Về cơ bản, Trần Thiêm Dụ cũng có cảm giác như vậy, anh ta dậy sớm liên lạc với Trần Hán Thăng, rồi lại bôn ba tới thành phố Thượng Hải, cuối cùng tới KTV tìm được Thương Nghiên Nghiên, toàn bộ hành trình toàn là anh ta bận bịu.

Trần Hán Thăng thì sao, hắn chỉ gọi điện thoại liên lạc với Tiểu Trì, sau đó giữa chừng vào ngân hàng không biết để làm gì.

Có hắn hay không có hắn thì cũng thế!

“Làm màu có gì không tốt chứ.”

Trần Hán Thăng bị quát cũng không giận, ném khăn giấy để trên bàn trà bằng kính cho Thương Nghiên Nghiên: "Mặt vừa đen vừa trắng trông như ma, đi rửa đi đã."

"Bịch."

Thương Nghiên Nghiên không bắt được hộp khăn giấy, hộp khăn giấy nện thẳng vào người cô, sau đó rơi xuống đất. Cô nhìn hộp khăn giấy rơi dưới chân rồi nhìn Trần Hán Thăng, yên lặng nhặt nó lên đi vào trong nhà vệ sinh bên trong phòng hát.

"Mẹ kiếp, cậu…"

Trần Thiêm Dụ lại định nổi nóng.

Trần Hán Thăng ngăn anh ta lại: "Về nhà rồi, anh sẽ nghĩ ra cách thật sao?"

Trần Thiêm Dụ ngẩn người: "Đây chỉ là kế hoãn binh thôi, khuyên cô ấy rời khỏi đây trước đã."

"Vậy thì đúng rồi."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Thương Nghiên Nghiên là bạn gái cũ của anh, tính cô ấy thế nào chẳng lẽ anh không biết sao, mấy câu đó dỗ con nít thì còn dùng tạm chứ với cô gái như cô ấy thì dỗ ngon dỗ ngọt có ý nghĩa gì mấy đâu?"

Trần Thiêm Dụ đột nhiên im lặng, bản thân anh ta hồi đó ở Đại học Tài chính, nói rách cả mép cũng không dụ được Thương Nghiên Nghiên lên giường với mình.

"Vậy cậu bảo phải làm sao bây giờ?"

Trần Thiêm Dụ hỏi.

"Hát trước đã."

Trần Hán Thăng đưa cho anh ta một chiếc mic: "Biết chỗ của cô ấy rồi thì bao giờ rảnh chúng ta lại tới, tới nhiều một

chút tốt cho cô ấy, cũng coi như là tình cảm quan tâm hết lòng của bạn học với nhau, nếu anh ở châu Úc bận thì có thể chuyển tiền cho tôi, tôi đi thay anh.”

“Đù, sao ông đây lại quen biết loại người như cậu nhỉ, đúng là trong mắt chỉ có mỗi tiền.”

Trần Thiêm Dụ không nhận mic: “Tôi cho cậu mười ngàn tệ để cậu đứng giữa sân thể dục hô “Trần Hán Thăng là đồ khốn”, cậu có làm không?”

“Cho thêm 20 tệ nữa thì lúc hô tôi sẽ không mặc quần áo.”

…

Trong lúc hai người cãi lộn ở bên ngoài, Thương Nghiên Nghiên ở trong phòng vệ sinh rửa mặt hết lượt này tới lượt khác.

Phấn trang điểm và mực kẻ mắt hòa vào trong làn nước máy trong veo trong bồn rửa mặt, nước lạnh làm đầu óc cô dần tỉnh táo lại.

Thương Nghiên Nghiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt đẹp trong gương tiều tụy, cô ngẩn người nhìn, nghĩ xem phải đối mặt với họ như thế nào.

Một người là “bạn trai cũ”, một người là chàng trai mình thích. Thương Nghiên Nghiên khịt mũi một cái, rút khăn giấy lau nước đọng trên mặt.

“Nghiên Nghiên?”

Tiếng Trần Thiêm Dụ vang lên, chắc là thấy lâu cô không ra nên lo lắng.

“Đây.”

Thương Nghiên Nghiên đáp đại một tiếng, đang định mở chốt cửa thì bỗng nghĩ tới một chuyện, cô lấy son môi và bút

chì mày ra trang điểm lại, tới khi khuôn mặt được trang điểm đậm trở lại, cô mới gắng gượng nở nụ cười.

Quá gượng gạo.

Thương Nghiên Nghiên hít sâu một hơi, cười một cái điều chỉnh tâm trạng.

Cảm xúc vẫn chưa đủ dồi dào.

Thương Nghiên Nghiên tưởng tượng ra cảm giác yên tâm lạ lùng khi nhìn thấy Trần Hán Thăng.

Lần này, cuối cùng cô cũng hài lòng với nụ cười trên khuôn mặt mình.

"Cách."

Thương Nghiên Nghiên mở cửa khiến Trần Thiêm Dụ giật nảy mình.

Cô mặc một chiếc váy hai dây trễ vai, bả vai mịn màng trắng ngần, vòng eo bé bằng nắm tay thắt dây lưng da rắn màu đen, cặp chân dài trắng lóa mắt, bàn chân đi giày cao gót trong suốt, mười ngón chân tô sơn đỏ thẫm.

Vừa rồi quá kích động nên anh ta thậm chí không chú ý cách ăn mặc của cô.

"Ông chủ…"

Thương Nghiên Nghiên yêu kiều gọi một tiếng, hàm răng xinh đẹp cắn cánh môi đỏ, uốn éo đi về phía Trần Hán Thăng: "Ông chủ muốn hát bài gì, Lâm Ức Liên hay Lương Tịnh Như em đều hát được."

"Vậy mới phải chứ, đi chơi là để vui vẻ mà."

Trần Hán Thăng cười ha ha: "Em biết chơi xúc xắc không, không biết chơi thì không được boa."

Thương Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng một hồi rồi bỗng nở nụ cười: "Được thôi, đêm nay ông chủ nói gì em đều đồng ý hết."

Dưới ánh đèn nê ông sặc sỡ, nụ cười này cực kỳ xinh đẹp nhưng lại mang theo nỗi lòng chua xót phải cố hết sức để dằn xuống.

"Hai người… Đang làm gì vậy?"

Trần Thiêm Dụ ấp úng hỏi, lúc này trông Trần Hán Thăng giống như một người đàn ông đi chơi gái bình thường còn Thương Nghiên Nghiên thì cố gắng hùa theo hắn.

"Chơi xúc xắc thôi."

Trần Hán Thăng lại còn nhiệt tình mời: "Trần Thiêm Dụ, anh chơi không, ba người chơi vui hơn."

"Hai người còn chơi xúc xắc cái dé gì!"

Trần Thiêm Dụ không nhịn nổi, xông tới vứt mấy quân xúc xắc đi, nạt nộ Trần Hán Thăng: "Thương Nghiên Nghiên là bạn học của cậu đó, cho dù cậu không thích cô ấy thì nể tình cô ấy thích cậu hai năm, cậu có cần phải làm như vậy không?"

Tay nhân viên đứng ở hành lang từ nãy tới giờ chợt nghe thấy động tĩnh, vội vàng mở cửa ra xem thử, kết quả phát hiện không xảy ra chuyện gì lớn, chỉ vứt mấy quân xúc xắc mà thôi.

Tay nhân viên thở dài một tiếng, chuyện thế này đã xảy ra nhiều lần ở đây, thực ra hiếm khi nào có kết cục tốt đẹp.

"Nghiên Nghiên, em thấy chưa?"

Trần Thiêm Dụ nói với Thương Nghiên Nghiên: "Đây chính là người đàn ông em thích hai năm qua đó, em còn nói trong lòng em hắn giống như thiên thần, không có khó khăn gì không giải quyết được."

“Ông chủ bớt giận đi ạ.”

Thương Nghiên Nghiên quay lưng đi, gắng không rơi nước mắt một lần nữa.

“Đi thôi.”

Trần Hán Thăng đột nhiên đứng dậy: “Hết hứng rồi, tôi không còn tâm trạng chơi nữa.”

“Cậu mặc kệ thật đấy à?” Trần Thiêm Dụ đứng chắn đường.

“Tại sao tôi phải quan tâm, tôi có nghĩa vụ này à?”

Trần Hán Thăng cười khẩy một tiếng: “Cô ấy tự mình chạy tới đây làm tay vịn có nói với chúng ta tiếng nào không, nếu thích làm vậy thì tôi cũng chơi với cô ấy một lát, có điều anh đã phá hết rồi.”

Nghe giọng điệu của Trần Hán Thăng thì có vẻ như hắn giận Thương Nghiên Nghiên chẳng nói chẳng rằng gì đã đứng ra gánh vác theo cách vớ va vớ vẩn.

“Nghiên Nghiên còn làm thế nào được nữa?”

Trần Thiêm Dụ nói đỡ cho Thương Nghiên Nghiên: “Cô ấy đã hỏi vay rồi nhưng chúng ta đâu giúp được.”

“Cô ấy chỉ mới hỏi vay anh thôi.”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: “Cô ấy có hỏi vay tôi không?”

Trần Thiêm Dụ sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Thương Nghiên Nghiên: “Em không hỏi vay Trần Hán Thăng à?”

Lúc này, Thương Nghiên Nghiên mới nghĩ ra hình như mình hoàn toàn chưa từng mở lời với Trần Hán Thăng.

Chắc là nghĩ đến chuyện hắn phá sản nên cứ thế cho là Trần Hán Thăng không có tiền.

“Không, không hỏi ạ.”

Thương Nghiên Nghiên dường như ý thức được điều gì, vẻ mặt cô trở nên hồi hộp.

Trần Thiêm Dụ cũng giống vậy, anh ta miệng đắng lưỡi khô hỏi: “Lão Trần, cậu có không?”

Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng đầy khinh miệt, sờ tay vào trong ngực, Trần Thiêm Dụ và Thương Nghiên Nghiên nhìn chăm chú không chớp mắt.

Cho tới khi Trần Hán Thăng móc trong túi ra một bao thuốc lá.

“Mịa!”

Trần Thiêm Dụ nín thở một lúc lâu bỗng chốc xì hơi, anh ta đang định mắng Trần Hán Thăng thì sau đó, Trần Hán Thăng tiếp tục móc ra một chiếc thẻ ngân hàng sáng bóng và cuốn sổ tiết kiệm.

“Xem thử đi, tôi bán mình đổi được đấy.”

Trần Hán Thăng ngậm điếu thuốc nói.

Trần Thiêm Dụ vội vàng cầm lấy, nghiêm túc xem con số trên sổ tiết kiệm mấy lượt rồi đột ngột ngồi phịch xuống sô pha, sau đó một lát thì đẩy người Trần Hán Thăng: “Cho tôi điếu thuốc, đến mệt.”

Thương Nghiên Nghiên chần chừ một lát mới run rẩy hai tay mở quyển sổ tiết kiệm ra.

Cô vội vàng xem sơ qua, nước mắt lại trào ra.

Lần này ngay cả Trần Thiêm Dụ cũng không ngăn cản, để mặc cho Thương Nghiên Nghiên ngồi đó gào khóc.

Tay nhân viên ngoài hành lang lại ngó vào nhìn, thầm nghĩ với kinh nghiệm phong phú của anh ta thì nhà gái khóc xong,

có khả năng nhà trai sẽ khóc.

Quả nhiên, Trần Thiêm Dụ ngồi hút thuốc, sau đó bỗng khóc nức nở.

Tay nhân viên cười đắc ý, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

"Tớ chi nhiều tiền như vậy mà cậu chẳng hát bài nào."

Trần Hán Thăng chép miệng một cái, cảm thán: "Đúng là lỗ to."

"Ông chủ…"

Thương Nghiên Nghiên ngước đôi mắt rưng rưng lệ nhìn Trần Hán Thăng trước mặt: "Ca hát có là gì, tối nay cậu có thể đưa tớ đi ra ngoài."

Trần Thiêm Dụ nghe vậy càng khóc đau lòng hơn.

"Đưa cậu đi ra ngoài làm gì?"

Trần Hán Thăng "ngây thơ" hỏi.

"Ừm… Làm chuyện đàn ông bọn cậu thích làm ấy."

Thương Nghiên Nghiên để tay lên đầu gối Trần Hán Thăng.

"Chuyện đàn ông đều thích làm à?"

Trần Hán Thăng nghiêm túc ngẫm nghĩ: "Tụ tập chơi game à, tớ múa Yasuo hơi đỉnh đấy."

…

Chương 500: Vì anh, em chịu cơn gió lạnh

“Yasuo là ai?”

Thương Nghiên Nghiên thút tha thút thít hỏi, nếu hỏi cô loại son nào tốt thì cô có thể giới thiệu làu làu rõ như lòng bàn tay kể mãi không hết, nhưng nếu là game thì cô không biết gì cả.

Có điều, dù cô có chơi game cũng chẳng ích gì, phải mấy năm nữa game Liên minh huyền thoại mới ra đời, Trần Hán Thăng bĩu môi, cảm thấy tiếc nuối vì không có ai hiểu được trò đùa của mình.

“Sổ tiết kiệm xem xong chưa, xem xong rồi thì trả cho tớ.”

Trần Hán Thăng chìa tay, “chậc chậc” nói: “Tiếc nhỉ, chẳng ai hỏi vay tiền tớ, tiền sắp đè hư túi của tớ rồi.”

“Tớ vay, tớ vay.”

Thương Nghiên Nghiên không kịp chùi nước mắt, vội vàng nắm chặt cổ tay Trần Hán Thăng năn nỉ.

Cô vốn đang ngồi quỳ chân bên cạnh ghế sô pha, lúc cúi đầu xuống có cảm giác cô rất ngoan ngoãn nghe lời, cộng thêm hôm nay cô mặc đồ hở da hở thịt, thực sự có cảm giác kích thích lạ thường.

“Khụ khụ, vay thì vay cho đàng hoàng, phải viết giấy nợ.”

Trần Hán Thăng lơ đãng rút tay ra, Trần Thiêm Dụ ở ngay bên cạnh, hắn không tiện làm gì quá đáng, dù sao đây cũng là bạn gái cũ của người ta.

“Tớ có thể viết ngay bây giờ.”

Thương Nghiên Nghiên nói ngay.

“Để cha cậu viết thì hơn.”

Trần Hán Thăng cười: “Cậu có thứ gì để thế chấp đâu.”

“Đồ khốn!”

Trần Thiêm Dụ hung dữ gắt lên, Trần Hán Thăng khốn khiếp đúng là chẳng ra gì, chẳng trách hắn ung dung từ đầu tới cuối, hóa ra là có sức mạnh.

Chỉ khổ anh ta, uổng công lo lắng suốt một ngày một đêm, cuối cùng còn bày cỗ cho thằng khác ăn, để Trần Hán Thăng có cơ hội thể hiện.

Quan trọng là anh ta còn không làm gì được, ai bảo người ta thực sự có năng lực ấy chứ.

“Tôi phải qua nhà Thương Nghiên Nghiên, anh…”

Trần Hán Thăng vỗ vai Trần Thiêm Dụ, kết quả Trần Thiêm Dụ từ chối thẳng thừng: “Hai người gọi xe đi, tôi không làm lái xe đâu.”

Chắc chắn là Trần Thiêm Dụ không muốn tới nhà Thương Nghiên Nghiên rồi. Nếu 2 triệu này là anh ta bỏ ra thì anh ta cũng không ngại làm một “anh hùng giáng thế”, còn giờ anh ta đi qua đó thì chỉ tổ làm nền cho Trần Hán Thăng.

“Hả?”

Trần Hán Thăng sửng sốt: “Đâu phải bảo anh làm lái xe, ý tôi là cho tôi mượn chiếc Lăng Chí này một lát, giờ vẫn chưa tới 9 giờ, anh có thể gọi xe về Kiến Nghiệp.”

Trần Thiêm Dụ nghe vậy, ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng, đột nhiên nói đầy mệt mỏi: “Tôi phục thật rồi, da mặt cậu quá

dày, hình như tôi đã hiểu năm xưa Hà Sướng có tâm trạng như thế nào rồi.”

Thương Nghiên Nghiên nghe thấy họ nói sắp đi khỏi đây, cô lập tức đi thu dọn đồ đạc, tiện thể chào các chị em.

“Chủ tịch Trần, đã giúp thì giúp cho trót, như vậy thì anh cũng sẽ có cảm giác có tham gia suốt toàn bộ quá trình.”

Trần Hán Thăng vừa ôm Trần Thiêm Dụ đi ra ngoài, vừa thuyết phục bằng trò ngụy biện.

Trần Thiêm Dụ không để bản thân bị dắt mũi, anh ta bực tức phản bác: “Có cảm giác tham gia cái mẹ gì, hay là tôi tặng Thương Nghiên Nghiên một thỏi son nhỉ, như vậy thì lúc cô ấy hôn cậu, tôi cũng sẽ có cảm giác có tham gia càng sâu sắc hơn.”

…

Bên ngoài KTV Tân Phân Quốc Tế tấp nập xe cộ, dòng người đi như mắc cửi, đỉnh tháp Kim Mậu lấp lóe ánh đèn nê ông giống như chiếc vương miện của nữ hoàng, xe sang, người đẹp muôn màu muôn vẻ phác hoạ nên vẻ kiều diễm và rực rỡ của thành phố Thượng Hải.

Trần Hán Thăng và Trần Thiêm Dụ đứng trên bậc thềm, hai người hít hà không khí lạnh bên ngoài, Trần Hán Thăng đưa cho Trần Thiêm Dụ một điếu thuốc, còn lấy bật lửa ra châm giúp.

“Sau này, anh không cần phải lãng phí thời gian với Thương Nghiên Nghiên nữa, thanh thản, ổn định học ở Úc vài năm, học hỏi lấy chút kiến thức hữu ích, sau đó tìm một cô gái nào đó hợp với anh để kết hôn, anh với Thương Nghiên Nghiên không có tương lai gì đâu.”

“Sao cậu biết?”

Trần Thiêm Dụ không phục.

“Anh cảm thấy liệu Thương Nghiên Nghiên có thể ở nhà giúp chồng dạy con sao, anh cảm thấy liệu Thương Nghiên Nghiên có thể giúp đỡ anh trên con đường gây dựng sự nghiệp sao, sau này có khi thậm chí cô ấy còn chẳng muốn sinh con.”

Trần Hán Thăng cười: “Nếu hai người lấy nhau thì sớm muộn gì cũng sẽ bỏ nhau thôi.”

Trần Thiêm Dụ nghẹn lời, thực ra Trần Hán Thăng nói không sai chút nào, đúng là Thương Nghiên Nghiên chỉ hợp để yêu, không hợp để cưới.

Làm tình nhân là hợp nhất, tiếc là cô chỉ thích Trần Hán Thăng.

“Cậu cũng sẽ không kết hôn với Thương Nghiên Nghiên đâu phải không?”

Trần Thiêm Dụ ngẩng đầu: “Thẩm Ấu Sở mới là hình tượng người vợ mà đàn ông Trung Quốc mong đợi nhất.”

“Thực ra giữa tôi và Thương Nghiên Nghiên ngoài quan hệ bạn học ra, cùng lắm cũng chỉ có thêm quan hệ giữa chủ nợ và con nợ, chuyện tương lai thì tôi không dám chắc.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, có điều hắn cũng không nói dự định của mình sau này, xem như trí trá bỏ qua vấn đề này.

Mười lăm phút sau, Thương Nghiên Nghiên ra khỏi KTV, cô phát hiện dưới tầng chỉ còn Trần Hán Thăng và chiếc Lăng Chí màu bạc.

“Bạn trai cũ của cậu gọi xe đi về một mình rồi.”

Trần Hán Thăng dụi tắt điếu thuốc lá: “Tớ đưa cậu về nhà, tiện thể làm chủ nợ một lần.”

Ngoài xe ồn ào như nước triều dâng, trong xe yên lặng ấm áp, chiếc loa chậm rãi vang lên bài "Vì anh, em chịu cơn gió lạnh" của Lâm Ức Liên.

Vì anh, em chịu cơn gió lạnh,

Thầm rơi lệ lúc cô đơn.

Có người hỏi em đúng hay sai,

Nói đúng hay sai,

Nhưng liệu có ai thật lòng quan tâm ai.

…

Ban đầu Thương Nghiên Nghiên rất vui, nhưng giờ nhìn ra ngoài cửa sổ, cô lại im lặng không nói tiếng nào.

"Chủ tịch Trần ấy mà, cho dù đang hẹn hò với cậu, nhiều khả năng anh ta cũng vẫn trêu ghẹo các em khác ở bên ngoài."

Trần Hán Thăng bỗng nói: "Có điều tình cảm của anh ta với cậu khá chân thành, lẽ ra nên gọi điện thoại cảm ơn người ta một chút."

"Cậu không để ý chứ?"

Thương Nghiên Nghiên quay đầu, nhẹ nhàng hỏi.

"Tại sao tớ lại phải để ý?"

Trần Hán Thăng cười: "Cứ gọi đi, chắc anh ta đang chờ đấy."

"Bài này là bài tớ thích nhất. Ngày trước, hồi tớ với Trần Thiêm Dụ giả vờ yêu, ngoài mặt thì anh ta tỏ ra chê bai nhưng thực ra lại lén lút tập luyện sau lưng." Thương Nghiên Nghiên giải thích.

"Ờ."

Trần Hán Thăng tỏ ra hờ hững.

“Vậy… tớ có thể mượn điện thoại của cậu một chút không?”

Thương Nghiên Nghiên đột nhiên hỏi.

Trần Hán Thăng nhìn cô một cái, thầm nghĩ thủ đoạn thật lợi hại, thực sự quá hiểu suy nghĩ của đàn ông.

Cú điện thoại này đúng là nên gọi, dù sao Trần Thiêm Dụ cũng đã bôn ba cả ngày, có điều Thương Nghiên Nghiên lại lo Trần Hán Thăng ghen, cho nên cố ý mượn điện thoại của hắn để gọi.

Vừa bày tỏ cảm ơn lại thể hiện rõ thân phận và lập trường của bản thân.

“Nếu như đây là phim cung đấu thì bé ngốc và bạch nguyệt quang không có ai đọ lại được Thương Nghiên Nghiên, bạn thân Trịnh thì có thể đấy nhưng tầm nhìn của cô rất rộng, không thèm để ý những chuyện nhỏ nhặt này, với tính cách của La Tuyền chắc sẽ cứng rắn, chị Tĩnh thì…”

“Ừm? Sao mình lại nghĩ tới chị Tĩnh nhỉ?”

Trong lúc Trần Hán Thăng đang suy nghĩ lung tung, Thương Nghiên Nghiên dùng điện thoại của Trần Hán Thăng gọi cho Trần Thiêm Dụ.

“Alo?”

Trần Thiêm Dụ tưởng là Trần Hán Thăng gọi nên giọng điệu rất cộc cằn.

“Là em.”

Thương Nghiên Nghiên đáp.

“Ha ha, em dám gọi điện trước mặt Trần Hán Thăng à.”

Giọng Trần Thiêm Dụ nghe có phần vui vẻ: “Vậy chứng tỏ cố gắng của tôi không hề uổng phí, hôm nay vất vả như vậy

cũng đáng.”

“Thiêm Dụ, em muốn nói với anh một tiếng cảm ơn.”

Thương Nghiên Nghiên khịt mũi một cái: “Không chỉ riêng chuyện hôm nay mà còn vì sự bao dung anh dành cho em trong một năm ấy.”

Tính từ khi hai người quen biết cho tới khi “xác định quan hệ” kéo dài khoảng một năm.

“Cảm ơn anh làm gì chứ.”

Trần Thiêm Dụ cũng có phần bùi ngùi: “Anh cũng có tốt đẹp gì đâu, vừa ở bên em nhưng thực ra cũng vừa lén lút vương vấn không dứt với bạn gái cũ. Em còn nhớ đêm thất tịch năm ngoái không, anh nói dối em là anh đi quán net chơi suốt đêm nhưng thực ra anh đi gặp bạn gái cũ…”

“Em biết.”

Thương Nghiên Nghiên ngắt lời anh ta, cô nói: “Hôm đó lúc ăn cơm, anh không nghe điện thoại trước mặt em là em đã biết rồi.”

“Ha ha ha, hay lắm.”

Trần Thiêm Dụ cười rất vui vẻ: “Vậy em có nhớ dịp lễ quốc khánh không, anh nói dối em là anh đi nước ngoài, thực ra không phải, anh đi gặp bạn trên mạng.”

“Em biết, bởi vì QQ của anh hiển thị đăng nhập ở nơi khác.”

“Còn chuyện năm ngoái…”

“Em cũng biết…”

Thương Nghiên Nghiên bật loa ngoài, Trần Hán Thăng cũng được nghe chi tiết về quá trình chung đụng của hai người, toàn là cao thủ so chiêu với nhau.

Trên đường từ nội thành tới khu Thanh Phổ quả không hề cô quạnh chút nào.

"… Thiêm Dụ, em sắp đến nơi rồi."

Khi còn khoảng mười phút nữa là về tới nhà, Thương Nghiên Nghiên đột nhiên ngừng ngang đề tài cuộc nói chuyện.

"Ồ, được."

Bên đầu bên kia, Trần Thiêm Dụ nói hết sức thoải mái: "Anh hiểu ý cuộc điện thoại này của em, em phải gửi lời chào quá khứ, thực ra anh cũng muốn gửi lời chào quá khứ, sau này chúng ta vẫn là bạn bè nhé."

"Bạn bè gì, phải nói mọi người là bạn tốt mới phải!"

Trần Hán Thăng nói to.

"Cút đi, tên khốn, ai thèm làm bạn tốt với cậu, ông đây cúp máy đây, tạm biệt!"

Trần Thiêm Dụ vừa cười vừa nén nước mắt cúp điện thoại.

Bác lái xe taxi nhìn chàng trai trẻ tuổi đẹp trai khéo ăn mặc, hắng giọng một cái, nói: "Chàng trai, có chuyện đau lòng à."

"Không ạ."

Trần Thiêm Dụ lau đại khóe mi: "Bác lái xe, bác có thể bật bài "Vì anh, em chịu cơn gió lạnh" của Lâm Ức Liên không?"

"Được thôi!"

Vì anh, em chịu cơn gió lạnh,

Thầm rơi lệ lúc cô đơn.

…

Chương 501: Thế này thì trơ trẽn quá

Mười rưỡi tối, khu dây chuyền may mặc ở khu Thanh Phổ của thành phố Thượng Hải yên tĩnh lạ thường, trên đường phố hầu như không có bóng người, chỉ có đèn đường hai bên đường cố gắng chèo chống một vùng sáng ảm đạm.

Thỉnh thoảng có vài con chó quê chạy ra, bọn chúng tò mò nhìn chằm chằm chiếc xe hơi Lăng Chí, đôi mắt được đèn pha rọi vào sáng lên như quả cầu thủy tinh.

Trông hơi ghê rợn lúc đêm hôm khuya khoắt.

"Ngày xưa không như thế này đâu."

Thương Nghiên Nghiên nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên thở dài: "Ngày xưa, đoạn đường này lúc nào cũng đậu đầy xe sang, năm, sáu giờ sáng, các xưởng vẫn còn đang vội may đồ, hàng quán kinh doanh suốt đêm, không ngờ chớp mắt đã đổi khác rồi."

"Nghề may mặc phụ thuộc vào chính sách và thị trường."

Trần Hán Thăng không đồng ý: "Thực ra đây là thách thức nhưng cũng là cơ hội. Nếu người khác không trụ được mà cha cậu trụ được qua lần này thì chưa biết chừng lại có thể mở rộng quy mô."

"Nếu thực sự trụ được thì đấy là nhớ có cậu giúp đỡ!"

Thương Nghiên Nghiên tò mò hỏi: "Không phải Hỏa Tiễn 101 phá sản rồi sao, hai triệu trong sổ tiết kiệm của cậu ở đâu ra vậy?"

Trần Hán Thăng không nói gì, mắt nhìn chăm chú đường đi, đánh xe rẽ qua khúc cua xong mới nói: "Đằng trước là nhà cậu phải không?"

"Đúng vậy, không ngờ cậu vẫn còn nhớ."

Thương Nghiên Nghiên ngoan ngoãn nói sang chuyện khác, rõ ràng nguồn gốc của "hai triệu" này không phải chuyện cô được quyền nghe ngóng.

Sau khi dừng xe trong xưởng may của nhà Thương Nghiên Nghiên, xuống xe phóng tầm mắt nhìn, cả khu nhà xưởng đen như mực, chỉ có ngôi nhà năm tầng cách chỗ họ không xa là còn le lói chút ánh sáng.

Con người là sinh vật tiềm thức. Nếu như Trần Hán Thăng không biết nhà Thương Nghiên Nghiên phá sản, hắn sẽ chỉ nghĩ cảnh này rất bình thường, không phải buổi tối là vậy sao.

Tuy nhiên, sau khi biết nhà Thương Nghiên Nghiên phá sản thì nhìn cảnh tượng này, hắn lại có cảm giác tiêu điều.

"Đi thôi, cha tớ và mọi người vẫn còn chưa ngủ."

Thương Nghiên Nghiên dẫn Trần Hán Thăng đi về phía ngôi nhà ấy, xưởng may của nhà cô được bố cục theo kiểu nhà xưởng kết hợp với nơi ở, hình như cả khu Thanh Phổ này đều vậy.

Đằng trước là nhà xưởng và ký túc xá công nhân viên, đằng sau là chỗ ở của chủ và người giúp việc, có điều hiện giờ không có người giúp việc, chỉ có một cặp vợ chồng trung niên sa sút tinh thần.

Trước khi gõ cửa, Thương Nghiên Nghiên thoáng chần chừ: "Chuyện tối nay…"

"Tớ hiểu."

Trần Hán Thăng rất thông minh: “Chúng ta đi từ trường tới đây, nguyên nhân là vì cậu hỏi vay tiền tớ, tình cờ tớ có tiền nên tới đây để ký giấy nợ, chỉ vậy thôi.”

Ánh đèn trong hành lang rất tối nhưng mắt Thương Nghiên Nghiên lóe sáng, bởi vì cô đang nhìn về phía Trần Hán Thăng.

“Cảm ơn cậu.”

Thương Nghiên Nghiên đột ngột ôm chặt Trần Hán Thăng, siết chặt hết sức đến độ cánh tay cảm thấy đau.

Hắn là một chàng trai có người khen kẻ chê, danh tiếng phân hóa thành hai cực đối lập rất nghiêm trọng, hắn có cá tính rõ nét, yêu ghét rõ ràng.

Trong trường, có rất nhiều người ghét Trần Hán Thăng, chẳng hạn như ghét hắn hống hách, ngang ngược, học dốt, không nghe lời…

Nhưng người thích hắn còn nhiều hơn, Thương Nghiên Nghiên chính là một trong số đó.

“Tớ sẽ mãi mãi đi theo cậu.”

Thương Nghiên Nghiên ngẩng đầu, hơi thở nóng hổi phả vào cổ Trần Hán Thăng.

“Cậu mơ tưởng cái mẹ gì vậy?”

Trần Hán Thăng đẩy cô ra: “Ông đây cho cậu vay tiền, thế mà cậu lại định ám tớ cả đời, cậu lấy oán trả ơn đấy à?”

…

“Cót két…”

Thương Nghiên Nghiên mở cửa, thấy cha mẹ đều ngồi ở sô pha, bên cạnh mỗi người có một bao thuốc lá, màn hình tivi tối thui, nếu cô không về thì chắc trong phòng khách chỉ có tiếng đồng hồ kêu.

“Nghiên Nghiên, sao con lại về?”

Thương Phú Vinh giật mình khi thấy con gái về, ngạc nhiên hơn nữa là sau lưng con gái còn có một chàng trai.

Thương Phú Vinh nhận biết Trần Hán Thăng, ông ấy có ấn tượng đậm nét về chàng trai này, ngoài chuyện Thương Nghiên Nghiên thường xuyên nhắc “lớp trưởng bọn con giỏi thế này thế nọ” ra, lần trước tiếp xúc, Thương Phú Vinh định mời cơm nhưng Trần Hán Thăng không đến chỗ hẹn nên ông ấy còn tự mình trả tiền bữa cơm.

“Tiểu Trần à, chào buổi tối.”

Thương Phú Vinh rũ bỏ vẻ suy sụp vừa rồi, nụ cười thân thiện, dễ gần hiện trên khuôn mặt, còn quay qua trách móc Thương Nghiên Nghiên: “Ôi chao, Tiểu Trần, sao cháu tới mà không nói trước một tiếng, nói trước thì chú đã dẫn cháu đi Bát Trân Lâu ăn một bữa tôm cua khuya rồi.”

“Ông chủ Thương khách sáo quá.”

Trần Hán Thăng vừa cười vừa nói, hắn cũng đang quan sát Thương Phú Vinh.

Trông cặp vợ chồng này già yếu hơn rất nhiều, Thương Phú Vinh vốn đã bị rượu chè gái gú vắt kiệt sức khỏe, hiện giờ trông sắc mặt càng tệ hại hơn, người còng xuống giống một ông già.

Trước đây, mẹ Thương Nghiên Nghiên đeo nhẫn đá quý xanh phỉ thúy, sau đó chuyển sang đeo nhẫn vàng nhẫn bạc, giờ trơ trọi, không đeo gì nữa.

“Đừng gọi ông chủ Thương, chú thích nghe cháu gọi chú là chú Thương.”

Thương Phú Vinh không biết ý đồ của Trần Hán Thăng nên đang suy nghĩ mục đích chuyến đi này của con gái và Trần

Hán Thăng là gì.

“Chẳng lẽ hai đứa xác định quan hệ rồi nên dẫn về ra mắt hả?”

Thương Phú Vinh và vợ liếc nhìn nhau, hai vợ chồng cùng chung suy nghĩ.

“Mẹ nấu lấy một ít sủi cảo đông lạnh đi ạ, tối nay lớp trưởng chưa ăn gì, con cũng hơi đói.” Thương Nghiên Nghiên nói.

“À, được.”

Mẹ Thương Nghiên Nghiên mở tủ lạnh lấy sủi cảo, đi vào bếp, Thương Phú Vinh giả vờ qua giúp một tay, tiện tay đóng cửa phòng bếp lại nói chuyện: “Nếu đúng là bạn trai Nghiên Nghiên chọn thì chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Còn gì nữa, Nghiên Nghiên vẫn luôn thích Trần Hán Thăng mà, đây là chuyện tốt.”

Mẹ Thương Nghiên Nghiên vặn bình ga, bắt đầu nấu sủi cảo.

“Vì con rất thích nên anh mới hỏi em là phải làm gì.”

Thương Phú Vinh hơi nóng ruột: “Quan hệ như vậy tới nhà lần đầu, chẳng lẽ chúng ta lại không tặng lì xì sao?”

Mẹ Thương Nghiên Nghiên im lặng một lúc lâu: “Đáng ra phải cho đấy nhưng giờ chúng ta không có tiền.”

Thương Phú Vinh thoáng do dự: “Anh nhớ vẫn còn một khoản…”

“Anh đừng có đụng vào số tiền đấy.”

Mẹ Thương Nghiên Nghiên từ chối thẳng thừng: “Đó là tiền sinh hoạt phí, tiền sinh hoạt phí của cả nhà chúng ta, còn

hai, ba tháng nữa là tết rồi, anh cũng không thể để Nghiên Nghiên cạp đất mà ăn được đúng không?"

"Thì để anh cạp đất đi!"

Lúc này, Thương Phú Vinh lộ ra sự hào phóng của người từng có tài sản vài triệu: "Em lấy phần của anh ra đây đi, đến lúc đó cho anh ăn rau thối rau héo gì anh cũng chịu, nhưng không thể để Nghiên Nghiên mất mặt được."

Mẹ Thương Nghiên Nghiên rất hiểu tính chồng, tranh chấp một lúc lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Vậy anh đi lấy đi, nhớ cho vào bao lì xì trông cho đàng hoàng."

"Cái này còn cần em phải nói nữa sao."

Đợi sủi cảo chín, Thương Phú Vinh bê ra ngoài, "cười ha hả" nói: "Tiểu Trần, đây là món dì cháu tự tay pha nước sốt đấy, nhất định cháu phải nếm thử."

Thương Phú Vinh là người như vậy, ông ấy chỉ cần giữ được thể diện thì lập tức sẽ có tự tin, người phụ nữ trung niên trong bếp chùi khóe mi, hít sâu mấy hơi, cười tươi roi rói đi ra ngoài.

Tài nghệ nấu nướng của phụ nữ Thượng Hải khá giỏi, nhất là đồ ăn được làm rất đẹp mắt, Trần Hán Thăng nếm thử một miếng, chua chua ngọt ngọt thanh thanh.

"Cứ ăn thong thả, ăn thong thả đi."

Thương Phú Vinh vừa nói vừa móc bao lì xì mới bỏ sáu trăm vào trong ra: "Tiểu Trần, lần trước đến chú quên mất, lần này cháu nhất định phải nhận, sau này sống với Nghiên Nghiên cho tốt, Nghiên Nghiên nhà cô chú xinh đẹp, tốt tính, mặc dù không biết làm cơm nhưng sau này có thể thuê người giúp việc mà phải không…"

Trần Hán Thăng sửng sốt nhìn bao lì xì, thầm nghĩ chuyện gì thế này, hắn tới đây để làm chủ nợ, sao lại biến thành đối tượng người nghèo được hỗ trợ thế này?

Hơn nữa, ý câu này cũng sai sai, Thương Nghiên Nghiên làm bạn gái hắn sao?

Bản thân Thương Nghiên Nghiên còn chẳng dám nghĩ như vậy, nằm mơ cũng không dám.

"Cha!"

Mặt Thương Nghiên Nghiên nóng bừng, trò cười này đúng là to chuyện, trên người Trần Hán Thăng đang có sổ tiết kiệm 2 triệu, không biết tổng tài sản có bao nhiêu.

"Bọn con về…"

Thương Nghiên Nghiên sốt ruột muốn nói ra.

Trần Hán Thăng xua tay ngăn lại: "Cậu có muốn dẫn cha mẹ về phòng ngủ từ từ giải thích không?"

Đây là cách làm vừa người lớn vừa chu đáo, ở ngay trước mặt Trần Hán Thăng, có rất nhiều chuyện chưa chắc đã có thể nói rõ ràng ra được, chẳng bằng ba người đóng cửa lại nói chuyện, như vậy sẽ rõ ràng hơn.

"Vậy được, cậu xem tivi một lát đi."

Trước khi Thương Nghiên Nghiên kéo cha mẹ vào phòng ngủ, cô còn chu đáo bật ti vi lên.

Trần Hán Thăng chờ hơn bốn mươi phút, ăn sủi cảo xong, phim "Đại Trạch Môn" cũng đã xem hết một tập, cả nhà Thương Phú Vinh mới đi ra.

Mí mắt của cả ba đều sưng húp, xem ra tất cả đều đã khóc.

"Tiểu Trần…"

Thương Phú Vinh đang định nói thì mẹ Thương Nghiên Nghiên đột nhiên hắng giọng một cái.

"Ờm… Hán Thăng, không, Trần tổng."

Thương Phú Vinh gọi sai hai lần liên tiếp, lúc này mới gọi "Trần tổng" ra miệng.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng: "Gọi sao cũng được, tóm lại cháu và Thương Nghiên Nghiên là bạn học, chắc Thương Nghiên Nghiên đã nói toàn bộ mọi chuyện với cô chú rồi phải không?"

"Nói rồi."

Thương Phú Vinh nhìn thấy cuốn sổ tiết kiệm để trên bàn ăn, ông ấy chưa xem qua nhưng chắc chắn nó không phải đồ giả.

"Có điều có chuyện này, Trần tổng."

Thương Phú Vinh khó xử nói: "Nghiên Nghiên muốn phải có đồ thế chấp nhưng chúng tôi đã bán xe rồi, tiền tiết kiệm cũng không còn, đồ đạc trong nhà cũng không đáng 2 triệu, hay là chúng tôi sang tên nhà máy cho cháu nhé?"

"Không có gì đáng giá sao."

Trần Hán Thăng chắc chắn không muốn lấy xưởng may, nghề này không kiếm được nhiều tiền.

Có điều 2 triệu không phải con số nhỏ, không thể không có thế chấp.

"Ừm…"

Trần Hán Thăng đảo mắt, cuối cùng nhìn Thương Nghiên Nghiên, hiện tại Thương Nghiên Nghiên tiến thoái lưỡng nan, vừa không muốn Trần Hán Thăng chịu thiệt lại vừa muốn giúp cha.

“Hay là tạm thời thôi đi vậy, tớ cũng không đi KTV nữa, để tớ nghĩ cách khác xem.”

Thương Nghiên Nghiên cúi người xuống thì thầm khe khẽ.

Không ngờ Trần Hán Thăng nghe vậy thì giật mình, đột nhiên nói to: “Mảnh đất gì cơ, tớ không cần mảnh đất, sao cậu lại nói như vậy, mặc dù mảnh đất cũng khá tốt nhưng tớ thực sự không cần.”

“Phải phải phải, chú quên mất thứ này.”

Thương Phú Vinh giật mình nghĩ ra: “Mảnh đất này không phải đất đi thuê mà là đất riêng của gia đình, có thể ký giấy chuyển nhượng cho cháu, cùng lắm thì qua chỗ thôn làm thủ tục một chuyến là được.”

“Hả?”

Thương Nghiên Nghiên giật mình, nghĩ thầm mình có nói hai chữ “mảnh đất” bao giờ đâu.

…

Chương 502: Cậu có thể đóng giả bạn trai nói với tớ một câu không?

Thương Phú Vinh là người nói làm là làm ngay, ông ấy lập tức lấy giấy tờ đất đai ra. Hiện tại vẫn chưa có "giấy chứng nhận đăng ký bất động sản", chỉ có một tờ "giấy chứng nhận quyền sử dụng đất" đơn giản, trên giấy có con dấu của thôn và chính quyền khu.

"Ôi chao, thế này không được đâu cô chú."

Thấy đã khơi ra được chuyện đất đai, Trần Hán Thăng đổi xưng hô từ "ông chủ Thương" thành " cô chú", một mặt nói "không được" nhưng một mặt lại cẩn thận nghiên cứu diện tích và giá trị của mảnh đất.

"Khoảng bảy mươi mẫu (*)."

*1 mẫu của Trung Quốc xấp xỉ khoảng 666.667 mét vuông.

Trần Hán Thăng thì thầm trong lòng, hiện tại hắn cũng đã kiếm được một mảnh đất, có điều mảnh đó nằm ở vùng ngoại ô Giang Lăng, còn nơi này là vùng ngoại ô thành phố Thượng Hải, giá trị không thể nào ngang nhau được.

Cho nên Khổng Tĩnh có thể nộp đơn xin chính quyền hẳn 600 mẫu, dù cho ủy ban cải cách và phát triển của Kiến Nghiệp có cắt đầu cắt đuôi thế nào thì cuối cùng kiểu gì cũng kiếm được một mảnh khoảng 400 đến 500 mẫu.

Ngoài ra, chỉ cần hằng năm nhà máy nộp thuế đạt một mốc nào đó thì sẽ được chính quyền miễn thuế thuê đất, nhà nước

và chính phủ rất tích cực nâng đỡ để phát triển kinh tế tư nhân.

Có điều nhà máy điện tử ở khu vực Giang Lăng chỉ mới ở giai đoạn đầu, sau khi đã đặt nền móng vững chắc rồi chắc chắn phải phát triển ra bên ngoài, đây là giai đoạn hai.

Trần Hán Thăng có dự định cắm rễ ở đồng bằng sông Dương Tử thì chắc chắn không thể bỏ qua thành phố Thượng Hải.

"Nếu như có nhà máy ở thành phố Thượng Hải thì sau này có bốc phét với người khác nghe cũng có cơ sở."

Nghĩ vậy, Trần Hán Thăng bắt đầu thấy thèm khát, hắn bỗng ngẩng đầu lên, phát hiện cả ba người nhà Thương Phú Vinh đều đang nhìn hắn chằm chằm.

Trần Hán Thăng cười hề hề một tiếng, đẩy trả lại tờ giấy chứng nhận quyền sử dụng: "Cháu thấy thế này thì lợi cho cháu quá, cháu cầm nó cũng phỏng tay, thưa chú."

Mặc dù hiện tại Thương Phú Vinh sa sút nhưng kinh nghiệm làm ăn vẫn còn nguyên, Trần Hán Thăng lạt mềm buộc chặt rõ ràng như vậy, Thương Phú Vinh dư sức nhận ra.

Đương nhiên ông ấy cũng thấy lạ, bản thân ông ấy chỉ có chút gia sản này là đáng tiền, Trần Hán Thăng còn muốn ông ấy "thế chấp" gì nữa?

"Người sao?"

Thương Phú Vinh nhìn thử Thương Nghiên Nghiên rồi im lặng lắc đầu, con gái ông ấy đã sắp chủ động dán cả người lên người đối phương rồi.

Đây là miễn phí, không cần "thế chấp".

"Cháu lo giấy chứng nhận quyền sử dụng đất không giống giấy tờ bất động sản, cho nên không yên tâm à?"

Thương Phú Vinh hỏi dò.

“Không phải vậy đâu ạ.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Thủ tục càng không chặt chẽ thì lại càng dễ làm, ý cháu là muốn đưa thêm cho chú Thương một chút tiền để chú thế chấp đỡ bị thiệt.”

“Vậy cháu muốn gì?”

Thương Phú Vinh hỏi ngay, chắc chắn Trần Hán Thăng có âm mưu gì đó.

“Cháu muốn nhờ chú một chuyện, rất nhiều nhà máy xung quanh đây đều đã đóng cửa.”

Trần Hán Thăng gõ ngón tay trỏ xuống bàn: “Cháu là người nơi khác, đi hỏi thăm không tiện, chú là người địa phương, nếu có thời gian rảnh, liệu chú có thể hỏi thử xem quanh đây có nhà nào muốn bán đất hay không hộ cháu, bề ngoài là mượn danh nghĩa chú để mua nhưng thực chất thì cháu đứng tên giấy tờ, tốt nhất là các mảnh liền kề, cháu cần khoảng 300 mẫu là đủ.”

“Chuyện này thì đơn giản.”

Mẹ Thương Nghiên Nghiên nói xen vào: “Các hàng xóm quanh đây đã muốn bán đất từ lâu rồi, chẳng qua không tìm được người mua, với lại bên phía hội đồng thôn cũng hơi rắc rối.”

Thương Phú Vinh liếc nhìn vợ, ra hiệu bà ấy đừng xen ngang, quay qua hỏi Trần Hán Thăng: “Cháu định xây nhà à?”

“Cháu không làm bất động sản, thứ ấy cần quá nhiều vốn, hơn nữa vị trí của nơi này cũng không ổn, tất cả mọi người đều có nhà, ai mua chứ?”

Trần Hán Thăng nói một chút tình hình thực tế: “Thực ra cháu muốn mở một nhà máy điện tử, sau này sản phẩm làm ra

đề là made in Shanghai nghe sẽ đẳng cấp hơn.”

“Hóa ra là vậy.”

Thương Phú Vinh đã hiểu, trong lòng nhẩm tính độ khó của chuyện này.

“Nếu như chú Thương giúp cháu giải quyết chuyện đất đai, cháu sẽ trích lại cho chú 5% trên giá mua, dù sao chú đứng ra làm trung gian cũng cần ăn chút hoa hồng chứ phải không.”

Trần Hán Thăng vừa cười vừa nói.

Thương Phú Vinh lắc đầu: “Hoa hồng thì thôi, cháu giúp chú lúc nước sôi lửa bỏng, chú không thể ăn khoản tiền này, có điều những mảnh có diện tích tương tự nhà chú thì giá phải từ 3 triệu trở lên, cháu phải chuẩn bị tâm lý.”

“Bốn mươi ngàn một mẫu sao ạ?”

Trần Hán Thăng tính thử, ở thời điểm hiện tại, giá một mẫu đất nông thôn ở Cảng Thành khoảng trên dưới 2000 tệ, khu Thanh Phổ cách trung tâm thành phố Thượng Hải một tiếng đồng hồ lái xe.

Giá cả gấp hai mươi lần.

“Tạm được.”

Trần Hán Thăng cảm thấy mình có thể chấp nhận giá này, mặc dù 55 triệu là một con số không nhỏ nhưng chút tiền này hoàn toàn chẳng thấm vào đâu so với giá đất ở trung tâm thành phố Thượng Hải.

Nếu như tốn hơn 10 triệu mà mua được 300 mẫu đất ở ngoại ô thành phố Thượng Hải thì sau này dù có trồng rau ở đây cũng vẫn cứ đẳng cấp.

Cho nên Trần Hán Thăng nói nửa thật nửa giả: “Vậy cháu sẽ thắt lưng buộc bụng cố gắng sống kham khổ vậy.”

Mặc dù miệng Trần Hán Thăng kêu khổ nhưng Thương Phú Vinh phát hiện Trần Hán Thăng hoàn toàn không do dự, ông ấy đoán tiền của Trần Hán Thăng còn nhiều nữa.

"Vậy cháu định bao giờ xây nhà máy?"

Thương Phú Vinh hỏi, ông ấy không hỏi Trần Hán Thăng lấy đâu ra số tiền ấy, người làm ăn không bao giờ hỏi thẳng chuyện riêng tư như vậy.

"Bao giờ xây thì khó nói lắm, tạm thời cứ để đất trống vậy đã."

Trần Hán Thăng chưa quên chuyện mình kiếm được hời: "Ở đây chỉ có sổ tiết kiệm 2 triệu, cháu sẽ tranh thủ cầm thêm 1 triệu nữa tới, không thể trả người khác 3 triệu mà chỉ trả chú Thương 2 triệu được, tiện thể cháu sẽ ký thỏa thuận chuyển nhượng thế chấp với chú luôn."

"Được."

Thương Phú Vinh không từ chối.

Hai người tạm thời viết giấy nợ, in ngón tay xong, Trần Hán Thăng chuẩn bị ra về.

"Khuya vậy rồi, hay là ở lại đây một tối?" Mẹ Thương Nghiên Nghiên nói.

"Không được đâu ạ, mai cháu còn phải lên lớp."

Trần Hán Thăng đánh cằm về phía Thương Nghiên Nghiên: "Cậu có muốn ở nhà nghỉ ngơi không?"

"Cậu quay lại thì chắc chắn tớ cũng quay lại với cậu rồi."

Thương Nghiên Nghiên ôm cha mẹ một cái: "Tiền cứu mạng có rồi, cha mẹ không cần phải chịu áp lực lớn như vậy nữa, mặt khác chuyện lớp trưởng nói, cha nhớ phải để tâm đấy."

Sau khi bọn Trần Hán Thăng đi rồi, mẹ Thương Nghiên Nghiên có ý trách Thương Phú Vinh: "Trần Hán Thăng đưa thêm 1 triệu, sao anh chẳng khách sáo một chút."

"Anh khách sáo làm gì?"

Thương Phú Vinh mở quyển sổ tiết kiệm ra: "Nếu Trần Hán Thăng chỉ đơn thuần giúp anh thì chắc chắn anh không lấy 1 triệu ấy, hoặc là nếu cậu ta đồng ý làm bạn trai của Nghiên Nghiên thì không cần mất đồng nào anh cũng chịu đưa mảnh đất này cho nó."

"Sao anh biết sau này hai đứa không đến với nhau, anh chớ vội đắc tội người ta."

Mẹ Thương Nghiên Nghiên nói: "Còn chưa so bát tự cơ mà."

"Không thể đâu."

Thương Phú Vinh chỉ vào mặt bàn, nói: "Lì xì đang ở đây này, Trần Hán Thăng thông minh như vậy, chắc chắn không phải cậu ấy vô tình quên."

Mẹ Thương Nghiên Nghiên quay đầu, bao lì xì 600 tệ đại diện cho "quà ra mắt" lặng lẽ nằm trên bàn.

Trần Hán Thăng thậm chí không hề bóc ra.

"Anh lấy nhiều tiền cũng là vì Nghiên Nghiên."

Thương Phú Vinh thở dài một tiếng, giọng suy sụp: "Không biết cuộc sống của con sau này ra sao."

…

Sau khi quay trở lại cao tốc, Trần Hán Thăng bắt đầu tăng tốc, chiếc Lăng Chí lao vút đi trong đêm như một con thoi bằng bạc.

Một là chiếc xe này tốt, chỉ cần nhấn nhẹ chân ga là có thể duy trì tốc độ, hai là nghĩ tới khả năng sau này có được một mảnh đất ở thành phố Thượng Hải, tâm trạng hắn khá kích động.

Điều duy nhất không vui là vừa ăn xong sủi cảo, ngồi lái xe làm bụng rất khó chịu.

Mấy lần Trần Hán Thăng muốn nới thắt lưng ra nhưng do thắt dây an toàn nên hắn không tiện làm.

"Trong chuyện này, người tớ nên cảm ơn nhất hẳn là cậu."

Thương Nghiên Nghiên suy nghĩ thật lâu, quyết định nói cảm ơn Trần Hán Thăng, hơn nữa còn một lần nữa bày tỏ mong muốn làm "tình nhân".

"Ôi, cậu chớ sốt ruột cảm ơn tớ."

Trần Hán Thăng cúi đầu nhìn phần bụng dưới căng tức khó chịu, nóng nảy nói: "Cậu không thấy tớ đang khó chịu sao, cậu dùng hành động thực tế giúp tớ chút đi."

"Hả?"

Thương Nghiên Nghiên liếc nhìn bên dưới, thầm nghĩ cô còn chưa nói ra miệng, hắn đã cho là vậy rồi sao, còn sai bảo cô làm chuyện thiếu chừng mực như vậy nữa?

Chỉ vì hắn cho cha cô vay 2 triệu sao?

Ánh mắt Thương Nghiên Nghiên hơi phức tạp.

"Nhanh lên, tớ nín gần chết rồi."

Trần Hán Thăng thúc giục.

"Ờmmmm… Hay là cậu nhịn thêm một chút, trên đường cao tốc không an toàn lắm đâu."

Thương Nghiên Nghiên năn nỉ: "Về trường tớ sẽ giúp cậu."

Cô lo Trần Hán Thăng giận nên vội vàng bổ sung thêm một câu: "Không phải tớ không nghe lời, chẳng qua là vì lý do an toàn mà thôi."

"Cậu có ấm đầu không thế, chuyện này có gì nguy hiểm đâu."

Trần Hán Thăng rất nóng nảy: "Cậu giúp tớ một cái là xong, sao phải nói nhảm nhiều vậy!"

"Vội vậy à?"

Thương Nghiên Nghiên cắn môi đỏ.

"Nhanh lên đi."

Hai tay Trần Hán Thăng giữ vô lăng, hắn thầm nghĩ nếu không vướng dây an toàn thì ông đây đã tự làm rồi.

"Được thôi, tớ nghe theo cậu."

Cuối cùng, Thương Nghiên Nghiên thỏa hiệp, ai bảo cô thích hắn chứ, cô liếc mắt tỏ ý "đàn ông là những đứa trẻ hư hỏng", sau đó chuẩn bị cúi người xuống.

"Bộp!"

Cô đang khom lưng xuống thì bỗng bị đập một phát vào đầu.

Trần Hán Thăng tức điên: "Mẹ kiếp, tớ đang lái xe đấy, cậu thò đầu lại đây làm gì, dưới gầm có tiền đô la à, chẳng lẽ cậu không có tay sao?"

"Dùng tay à?"

Thương Nghiên Nghiên nghĩ thầm, sao không nói sớm, làm cô do dự mãi.

"Bộp!"

Thương Nghiên Nghiên đang thò tay ra thì lại bị đập một phát nữa.

Trần Hán Thăng sắp trầm cảm tới nơi: "Cậu có thể bình thường một chút được không, lúc nào cũng nghĩ tới chuyện 18+, ông đây nhờ cậu giúp nới lỏng dây thắt lưng, tớ ăn sủi cảo nhiều quá nên bị tức bụng!"

…

Thương Nghiên Nghiên hiểu lầm ý của Trần Hán Thăng, trên đường đi bị chửi sấp mặt, cô che mặt, không dám cãi lại, đoạn đường hơn hai tiếng đồng hồ lái xe vèo một cái là tới.

Đậu xe trong sân trường Đại học Tài chính xong, Trần Hán Thăng chẳng muốn để ý tới Thương Nghiên Nghiên, quay người định bỏ đi.

"Lớp trưởng."

Thương Nghiên Nghiên gọi khẽ sau lưng.

"Có rắm gì thì đánh đi."

Trần Hán Thăng quay đầu.

"Kể từ mai, tớ quyết định sẽ làm tình nhân của cậu!"

Thương Nghiên Nghiên đưa ra một yêu cầu: "Nhưng tớ chưa từng làm bạn gái của cậu, cậu có thể dùng giọng nói chuyện với bạn gái để nói với tớ mấy câu không?"

Trần Hán Thăng quan sát cô mấy lần, đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng: "Chuyện này dễ."

"Ừm, tớ nghe đây."

Thương Nghiên Nghiên nhắm mắt lại, chờ đợi những lời ngon ngọt.

"Tớ đi tắm đây."

Trần Hán Thăng nói câu đầu tiên.

Thương Nghiên Nghiên hơi nhíu mày một chút, sau đó nhanh chóng giãn ra.

“Vừa rồi đang ngủ nên không xem điện thoại.”

Đây là câu thứ hai của Trần Hán Thăng.

Thương Nghiên Nghiên cảm thấy không ổn, đột ngột mở mắt ra.

“Tớ với cô ấy chỉ là bạn bè bình thường, cậu thích nghĩ như vậy thì tớ cũng không còn cách nào.”

Đây là câu thứ ba của Trần Hán Thăng.

Thương Nghiên Nghiên sắp khóc, bình thường Trần Hán Thăng nói chuyện với bạn gái bằng giọng điệu này sao?

…

Chương 503: Nhìn thế giới qua góc nhìn của "mẹ ruột"

Chẳng bao lâu sau kể từ khi từ thành phố Thượng Hải trở về Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng nhận được điện thoại của Thương Phú Vinh báo tin có không ít hàng xóm muốn bán đất, chỉ còn cần phải thương lượng về giá cả.

"Nhanh vậy sao?"

Trần Hán Thăng hơi giật mình.

Thương Phú Vinh không hề bất ngờ, trái lại còn phân tích nguyên nhân cho Trần Hán Thăng hiểu.

Vì rất nhiều nguyên nhân nên đất đai là dạng tài nguyên "có tiền mà không mua được".

Thứ nhất, mặc dù Thanh Phổ trực thuộc thành phố Thượng Hải nhưng suy cho cùng nó vẫn là vùng ngoại ô, mức giá Trần Hán Thăng đưa ra đủ để người dân trong thôn mua một căn nhà ở trung cư loại đẹp trong nội thành, xét về khía cạnh phát triển tương lai gia đình và tài nguyên giáo dục y tế thì rất nhiều người trong thôn sẵn sàng vào thành phố.

Thứ hai, hiện tại nhà nước có khá ít luật quy định về việc sở hữu đất tư nhân, chỉ dựa vào con dấu của thôn để chứng minh, hơn nữa hiện tại ngân hàng không nhận thế chấp bằng "giấy chứng nhận quyền sử dụng đất", chỉ chấp nhận "giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà ở" của chính quyền, vấn đề vướng mắc về thủ tục khiến rất nhiều người nơi khác muốn mua phải chùn bước.

Cho nên, việc mua bán đất đai luôn chỉ tiến hành giữa những người trong thôn. Kể từ ngày Thương Phú Vinh phá sản đến nay, từng có người trong thôn tới đàm phán mua mảnh đất này với giá 200 nghìn, suýt chút nữa bị Thương Phú Vinh cầm dao phay chém chết ở cửa.

Nếu không phải Trần Hán Thăng bất ngờ giúp cho 2 triệu để hồi máu, rất có thể Thương Phú Vinh sẽ phải chịu bán lỗ mảnh đất này.

Thứ ba, tổng thể ngành nghề may mặc hiện nay đang suy thoái, nhiều người không dám chắc tương lai sau này sẽ ra sao nên cứ cầm tiền thật cho chắc ăn.

Đương nhiên, cho dù có rất nhiều nguyên nhân nhưng dù sao đất đai cũng là tài sản tổ tiên để lại, ngoài giá trị của chính mảnh đất ra, nó còn mang theo sự gắn bó của người Trung Quốc với đất đai nên giá cả không hề thấp.

Các mảnh đất tương đương với nhà Thương Phú Vinh đều trên 3 triệu.

Trần Hán Thăng thương lượng với Khổng Tĩnh, mới đầu Khổng ngự tỷ còn tưởng hắn đùa, bên cô còn đang xin đất công nghiệp của khu vực Giang Lăng, ngờ đâu Trần Hán Thăng đã lặng lẽ kiếm được một mảnh đất ở thành phố Thượng Hải.

“Cơ hội này khá hiếm, chờ ngành may qua được thời kỳ khó khăn này rồi thì chừng ấy tiền chưa chắc đã mua nổi.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Hiện tại tôi không có tiền để mở rộng, cứ để tạm ở đó, tạm thời xem như là cầu nối để tiến vào thành phố Thượng Hải.”

Quan niệm đầu tư của Khổng Tĩnh thận trọng hơn Trần Hán Thăng một chút. Mặc dù theo xu thế trước mắt, sau này

chắc chắn nhà nước sẽ cấm bí mật mua bán đất đai, giá đất sẽ càng ngày càng tăng.

Có điều, việc Trần Hán Thăng nện hẳn một phần tư tài sản vào đó khiến cô thấy lo lắng.

“Không cần lo lắng.”

Trần Hán Thăng an ủi: “Chúng ta mua bán hợp pháp, cùng lắm thì tạo quan hệ với hội đồng thôn bên đó là được.”

Thông qua nghe ngóng, Trần Hán Thăng biết được hiện tại quản lý hội đồng thôn con trai của quản lý cũ, chuyện này rất bình thường, Trần Hán Thăng cũng không để ý, có điều ở nhà hẳn vẫn do lão quản lý làm chủ.

Cho nên Trần Hán Thăng đề xuất muốn gặp mặt lão quản lý, hy vọng Thương Phú Vinh đứng ra dắt mối.

“Chuyện này hơi khó, phải năm sau cháu mới có thể gặp lão quản lý được.” Thương Phú Vinh nói.

“Vì sao?”

“Năm sau mới được thả ra.”

“Đi tù ạ?”

“Ừm.”

“Sắp thi tiếng Anh cấp bốn, cấp sáu rồi, cháu cũng rất bận, thôi cháu không gặp nữa vậy.”

…

Ở đại học, bắt đầu tháng 12 là mùa thi tiếng Anh cấp bốn, cấp sáu(Kỳ thi tên là CET). Khắp nơi trong trường toàn là bóng dáng các sinh viên học thuộc từ vựng. Không biết bắt đầu từ bao giờ, Đại học Tài chính lan truyền tin đồn rằng nếu không thi đậu tiếng Anh cấp bốn thì không được nhận bằng tốt nghiệp.

Có điều chuyện này chưa từng được kiểm chứng, bởi vì rất nhiều đàn anh không thi nổi tiếng Anh cấp bốn cũng đồng thời là hạng bết bát trượt môn cả trăm lần, khó lòng biết được những người giàu kinh nghiệm thi trượt này không lấy được bằng là do không thi đậu tiếng Anh cấp bốn hay là do rớt môn quá nhiều.

Thật là làm người ta đau đầu.

Rớt môn không đáng sợ, không thi đậu tiếng Anh cấp bốn cũng không hề gì, nhưng không lấy được bằng là to chuyện. Cho nên ngay cả mấy tên ất ơ của phòng 602 cũng trở nên nghiêm túc, quyển "Tầm Tần Ký" trong tay Lão Đới biến thành quyển "Bí kíp nhớ nhanh từ vựng tiếng Anh cấp bốn".

"Trần ca, mày không ôn thật à?"

Kim Dương Minh thấy Trần Hán Thăng ngồi chơi game, trong lòng cậu ta hơi ngứa ngáy, nhưng lần trước cậu ta thi tiếng Anh cấp bốn chỉ được hơn 300, còn kém mốc đạt yêu cầu 425 rất xa.

"Điểm tiếng Anh cấp bốn của tao là 160, điểm như vậy thì tao còn cần phải ôn nữa sao?"

Trần Hán Thăng sợ đả kích mọi người, không nói ra sự thực mình được tuyển thẳng lên học nghiên cứu sinh.

"Lão Tứ, mày yêu đương với sinh viên giỏi như Thẩm Ấu Sở, sao mày không phấn đấu gì hết vậy, nghe nói cô ấy thi tiếng Anh cấp bốn được hơn 600 điểm đấy."

Dương Thế Siêu phê bình Trần Hán Thăng xong, hết sức rầu rĩ: "Tổ sư mấy câu này, chẳng nghe hiểu được câu nào, tự dưng nói nhanh như vậy làm gì chứ!"

"Vậy là mày chưa biết bí quyết rồi."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Lần trước tao thi bài nghe của tiếng Anh cấp bốn, loa nói mặc loa, tao cứ làm phần của tao, đôi bên không liên quan gì nhau, kết quả tao làm xong bài rồi mà bài nghe vẫn còn chưa phát hết, tao bèn chuyển sang kênh FM 93.6 nghe bài “Ngày nắng” của Châu Kiệt Luân một lúc.”

“Ha ha ha, Lão Tứ, mày cứ nói thẳng ra là mày đánh bừa đi.”

“Tao khác Tứ ca, cả bài nghe chỉ có hai câu tao không biết làm, “câu này” không biết làm và “câu kia” cũng không biết làm.”

…

Chẳng biết ai là người khơi mào, lập tức được mọi người trong phòng ký túc nhiệt tình hưởng ứng, thậm chí còn phân tích dưới góc độ yêu nước, góc độ tác dụng giúp tìm việc làm, còn phân tích cả từ góc độ yêu đương, cuối cùng phát hiện ra tiếng Anh cấp bốn chẳng có tác dụng chó gì trong cuộc sống sau này.

Dù có càu nhàu cũng chẳng ích gì, ký túc xá nhanh chóng yên tĩnh lại, ngoài Trần Hán Thăng ra, toàn bộ những người còn lại đều đắm chìm trong việc học từ vựng, chuyện phàn nàn vừa rồi chẳng qua chỉ là để xoa dịu tinh thần mà thôi.

Mùa thi, cuộc sống của Trần Hán Thăng khá nhàn nhã, dù sao hắn cũng thi không qua, cho nên hắn hết đi với Tiêu Dung Ngư bên Đại học Đông Đại lại đi với Thẩm Ấu Sở lên thư viện Đại học Tài chính, các cô ấy đã thi đậu CET4 (*) từ hồi năm hai, hiện tại mục tiêu của người ta là cấp sáu.

(*)CET4: College English Test 4, bài thi tiếng Anh cấp 4 dành cho sinh viên đại học

“Photography Was Once Expensive…”

Thẩm Ấu Sở đeo tai nghe MP3, lẩm nhẩm học thuộc.

Chiếc MP3 này là hàng mẫu lô đầu tiên của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, Trần Hán Thăng đưa cho Thẩm Ấu Sở một cái, cô dùng nó để học tiếng Anh.

Trần Hán Thăng ở bên cạnh, sau khi ngủ dậy, hắn nhìn chằm chằm Thẩm Ấu Sở một chút rồi bỏ bớt một bên tai nghe của cô ra, cười nói: "Trong khẩu ngữ của cậu có vị ớt."

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt, yên lặng xoay người đi học tiếp, giọng nhỏ hơn rất nhiều.

"Reng reng reng."

Trần Hán Thăng đang đọc truyện tranh thì điện thoại đột nhiên vang lên, Lương Thái hậu gọi.

"Mẹ xin nghỉ đông xong rồi, mẹ định hai ngày nữa sẽ tới Kiến Nghiệp." Lương Mỹ Quyên nói thẳng.

Đây là chuyện đã bàn bạc từ trước, lâu lắm rồi Lương Mỹ Quyên không gặp Thẩm Ấu Sở, trong lòng bà quả thực hơi nhớ cô.

"Mẹ tới thật đấy à?"

Trần Hán Thăng có phần không muốn mẹ tới. Trên thế giới này, hắn chỉ sợ Lương Mỹ Quyên.

"Đương nhiên là thật!"

Lương Mỹ Quyên nghe giọng điệu con trai như vậy, bà mắng luôn trong điện thoại: "Lần này mẹ tới có hai mục đích, một là thăm Tiểu Thẩm, hai là giám sát xem bình thường con làm những gì. Bởi vì cha con nhắc nhở mẹ, biểu hiện ở trường của con chỉ vẻ bề ngoài, còn phải chú ý cả cuộc sống ngoài trường học của con nữa, cho nên mẹ định ở lâu một thời gian."

"Đây rõ ràng là kế điệu hổ ly sơn của Lão Trần…"

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng, đồng minh giữa cha và con trở nên yếu đuối biết bao khi đối diện với "tự do".

"Vậy con kiếm xe về nhà đón mẹ nhé."

Trần Hán Thăng thấy khó lòng thoát được bèn muốn về đón Lương Mỹ Quyên tới.

"Không cần con đón, mẹ ngồi xe ô tô con bị buồn nôn."

Lương Mỹ Quyên từ chối thẳng: "Mẹ đi xe khách thấy dễ chịu hơn, thoáng đãng lại thoải mái, dễ chịu."

Trần Hán Thăng cũng không gò ép, một số người cao tuổi không ngồi được xe con nhưng lại thích đi xe khách.

"Tiểu Thẩm đâu rồi?"

Lương Mỹ Quyên lại vui mừng khấp khởi hỏi.

"Đang ngồi học bài cạnh con."

Trần Hán Thăng đưa điện thoại cho cô: "Mẹ tớ, cậu nói chuyện với bà một lát đi."

Thẩm Ấu Sở giật mình kêu lên, hoảng hốt nhận điện thoại.

Lương Mỹ Quyên và Thẩm Ấu Sở luôn nói chuyện với nhau theo công thức này, Lương Mỹ Quyên đầu bên kia đặt câu hỏi, Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời, thỉnh thoảng còn nói lắp.

Cuối cùng, Lương Thái hậu đành bất đắc dĩ nói với Trần Hán Thăng: "Tiểu Ngư Nhi mồm mép nhanh nhảu, có thể nói chuyện với mẹ nửa tiếng đồng hồ không hề trùng lặp, bé cưng này thực sự quá ngốc, nói được nửa phút là chỉ còn biết thở hổn hển."

Trần Hán Thăng cười, nhẹ nhàng vuốt lưng Thẩm Ấu Sở, an ủi cô khi cô đỏ hoe khóe mắt.

“Gặp mặt ở chung mấy ngày là sẽ ổn thôi, Thẩm Ấu Sở quá căng thẳng, thực ra cô ấy rất kính trọng mẹ.”

“Đương nhiên mẹ biết, nếu không mẹ đã chẳng thích con bé như vậy.”

Lương Mỹ Quyên lẩm bẩm một câu rồi cúp điện thoại.

Trần Hán Thăng xoa điện thoại, trong lòng nặng trĩu.

Lương Thái hậu tới, nhìn cuộc đời hắn bằng góc nhìn của “mẹ ruột”, Trần Hán Thăng cứ cảm thấy không mấy yên tâm.

Chương 504: Áp lực đến từ Lương Thái hậu

Kể từ khi Thẩm Ấu Sở ở bên Trần Hán Thăng, vấn đề sinh hoạt được giải quyết, cô không còn cần liên tục làm thêm ở căn-tin và thư viện để kiếm tiền đóng học phí cho bản thân và em gái.

Tuy vậy, có một số chuyện thực sự không thể thay đổi nổi, cô vẫn dễ căng thẳng và hay thẹn thùng như vậy.

Đi lấy cơm ở căn-tin cũng cần phải lặng lẽ học thuộc thực đơn từ trước. Đôi khi Trần Hán Thăng nói năng quá đáng, Thẩm Ấu Sở cũng không cãi lại, một mình im lặng buồn một lúc, coi như qua chuyện.

Cho nên lúc cô nói chuyện với Lương Thái hậu chắc chắn là cực kỳ bị động. Tuy nhiên tính cách này lại hợp ý Lương Mỹ Quyên, bản thân bà là một người phụ nữ trung niên trên thì quản lý chồng, dưới thì quản lý con, nên trong lòng bà không mong "con dâu" có cá tính mạnh.

Điều này hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của Trần Triệu Quân.

Ý Lão Trần là bạn gái của Trần Hán Thăng phải giống như Tiêu Dung Ngư, ngoài gia cảnh tốt ra, còn là hàng xóm quen biết lẫn nhau, tốt nhất là có thể trị được Trần Hán Thăng một chút.

Cho nên lần này Lương Mỹ Quyên tới Kiến Nghiệp, thực ra Lão Trần không ủng hộ, ông cảm thấy dạo này Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh bắt đầu có ý về chuyện này. Thời gian

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư tiếp xúc với nhau cũng càng ngày càng nhiều, cứ phát triển tiếp như thế rất tốt.

Thực ra Lương Mỹ Quyên cũng rất thích Tiểu Ngư Nhi, có điều trước nay bà vẫn luôn khó quên lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Ấu Sở.

Cô bé bị cụng trán sưng u, muốn khóc nhưng lại không dám khóc.

"Được rồi, đừng buồn mà."

Trần Hán Thăng thấy buồn cười, Thẩm Ấu Sở gác cằm lên cánh tay, ngơ ngác nhìn đề thi tiếng Anh cấp sáu.

"Tớ, tớ quá ngu ngốc."

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, rõ ràng là đôi mắt đào hoa rất quyến rũ nhưng lại ngập tràn cảm xúc tự ti và buồn khổ.

"Miệng cậu quả thực rất ngốc."

Trần Hán Thăng không phủ nhận.

Thẩm Ấu Sở nghe vậy, cúi đầu xuống nghịch chiếc MP3 trong tay, chẳng bao lâu sau nước mắt đã rơi "tí tách, tí tách" lên đề thi tiếng Anh cấp sáu, trên tờ giấy màu vàng nhạt lập tức xuất hiện từng giọt nước đọng tròn trịa.

Những đề thi này còn chưa làm tới, Thẩm Ấu Sở thấy tiếc, vội vàng dùng khăn tay cẩn thận thấm khô.

"Cách nhìn của mẹ tớ quan trọng với cậu tới vậy à?"

Trần Hán Thăng vươn tay, nhẹ nhàng lau khô nước mắt của Thẩm Ấu Sở.

"Ừm…"

Thẩm Ấu Sở không biết nói dối, cô nghiêm túc gật đầu.

"Yên tâm đi."

Trần Hán Thăng cười an ủi: "Cậu không biết nói thì làm nhiều hơn một chút, đến lúc đó mẹ tớ sẽ ở tại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, cậu có thời gian rảnh thì nấu cho bà một bữa cơm, cả đời bà toàn nấu cơm cho cha tớ và tớ, cậu pha cho bà bát mì, có khi bà đã thấy cảm động rồi."

Hai người đang nói chuyện thì Hồ Lâm Ngữ tới, cô ấy nhìn Thẩm Ấu Sở một cái, không nhịn được nói móc mỉa Trần Hán Thăng: "Lúc nào cậu cũng bắt nạt Ấu Sở, có phải cậu cảm thấy vậy là thành công lắm phải không?"

"Tớ không hề làm gì hết, cô ấy đọc sách nhiều mỏi mắt đó chứ."

Trần Hán Thăng cười cợt nhả nói: "Bí thư Hồ, cậu ôn tiếng Anh tới đâu rồi?"

"Dù sao tớ cũng thi qua tiếng Anh cấp bốn rồi, cấp sáu thi cho vui thôi."

Tâm trạng Hồ Lâm Ngữ rất thoải mái: "Trong đời tớ, lúc tớ học giỏi tiếng Anh nhất là lúc thi bài thi tiếng Anh đại học ngày mùng 8 tháng 6 năm 2002, từ hồi lên đại học, tớ tuột dốc thẳng một mạch, tiếng Anh cấp bốn may nhờ ôn với Ấu Sở nên mới qua được."

"Tiểu Hồ thật chân thật."

Trần Hán Thăng thấy cô ấy cầm một bảng biểu trong tay, hỏi: "Gì thế này?"

"Doanh thu của cửa hàng trà sữa gần đây và phương án tiếp thị."

Hồ Lâm Ngữ thở dài một hơi: "Tuyển một bạn nữ làm trà sữa, lại thiếu tiền nữa rồi. Hiện tại, việc mua nguyên vật liệu cho cửa hàng trà sữa thứ hai vẫn phải dựa vào sự hỗ trợ của cửa hàng trà sữa đầu tiên, tạm thời không thể độc lập tài chính được."

“Bình thường, vừa mới khai trương mà.”

Trần Hán Thăng không đồng ý, hắn mở bảng biểu ra xem, con gái làm buôn bán có lẽ không phóng khoáng nhưng suy nghĩ lại rất tỉ mỉ, doanh thu tính chính xác tới từng “hào”.

Chẳng hạn như, chi phí thạch trân châu một ngày là 27 tệ 6 hào, chi phí sữa bò một ngày là 22 tệ 8 hào… Điều này chứng tỏ chuyện tiền nong quả thực rất căng thẳng.

Trần Hán Thăng không tỏ thái độ gì, để tờ bảng biểu xuống, hắn quyết tâm không nhúng tay vào, thực ra Hồ Lâm Ngữ cũng không định trông cậy gì vào hắn, cô ấy nghiêm túc thảo luận với Thẩm Ấu Sở xem còn khoản nào có thể cắt giảm chi phí thêm nữa không.

Trần Hán Thăng xem tiếp phương án tiếp thị, hắn phát hiện trên đó chỉ giới thiệu về vị trà sữa, không nhịn được nói: “Phương án này quá trực tiếp, thế này chẳng khác gì với các cửa hàng khác ở khu thương mại Nghĩa Ô.”

“Không phải mọi người đều làm vậy sao?”

Hồ Lâm Ngữ ngẩng đầu, Thẩm Ấu Sở cũng nhìn Trần Hán Thăng.

“Vậy thì có ý nghĩa gì chứ, sinh viên đại học nhận tờ rơi xong, chưa đi được hai bước đã vứt đi rồi, tỷ lệ chuyển hóa thành khách hàng quá thấp.”

Trần Hán Thăng gật đầu một cái: “Làm ăn nhất định phải động não. Trước đây, vào mùa hè, có một số cửa hàng in tờ rơi lên quạt, người đi đường cầm quạt không nỡ vứt đi, đây coi như là một cách tiếp thị hiệu quả.”

“Mùa đông chắc chắn không thể tặng túi chườm nóng rồi, chi phí quá đắt.”

Trần Hán Thăng hỏi với ý đồ gợi ý: "Vậy thì phải nghĩ xem cửa hàng trà sữa ở khu thương mại Nghĩa Ô nhắm vào các sinh viên, cuối kỳ thì sinh viên đại học quan tâm điều gì? Hồ Lâm Ngữ, cậu nói trước đi."

"Kỳ nghỉ?"

Hồ Lâm Ngữ đáp, Trần Hán Thăng đột nhiên nghiêm túc, cô ấy thấy hơi sợ.

"Cậu thấy sao?"

Trần Hán Thăng lại hỏi Thẩm Ấu Sở.

"Kiểm tra?"

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời.

Trần Hán Thăng gật đầu: "Xem ra mọi người đều biết, cho nên hoạt động tiếp thị cần bám chắc vào những chuyện này, chẳng hạn như in lịch nghỉ và bắt đầu đi học trở lại của các trường thuộc khu đại học Giang Lăng, hoặc là lịch chiếu phim tết âm lịch, tóm lại là những thứ mà sinh viên sẽ không chỉ nhìn một cái rồi vứt, thậm chí có khi còn cầm về giữ cẩn thận."

Tư duy của người trẻ rất nhanh nhẹn, Trần Hán Thăng gợi ý một chút như vậy, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ bèn hiểu ra, chẳng trách tờ rơi này lại bị Trần Hán Thăng chê "quá trực tiếp".

"Cậu có nhiều ý tưởng như vậy, thế mà không chịu qua làm chủ quán."

Trong lòng Hồ Lâm Ngữ bội phục nhưng ngoài mặt vẫn cứ phàn nàn.

"Tớ phải thi tiếng Anh cấp bốn, lần này nhất định phải qua 300 điểm."

Trần Hán Thăng tìm đại một cái cớ để từ chối.

Sáng ngày 14 tháng 12, Thẩm Ấu Sở bỏ thẻ căn cước, phiếu dự thi và thẻ sinh viên vào túi bút, còn chuẩn bị kỹ càng các văn phòng phẩm cần cho kỳ thi, chờ dưới dãy ký túc xá nam từ sớm.

Đây có lẽ là ưu điểm của việc có bạn gái ở đại học. Bất kể lần thi nào, bao giờ Thẩm Ấu Sở cũng chuẩn bị đầy đủ giúp Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng hoàn toàn không kiểm tra lại, cứ thế cầm túi mà đi vào phòng thi, trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ của bạn cùng phòng.

Giữa trưa, Trần Hán Thăng ra khỏi phòng thi, nhìn thấy Thẩm Ấu Sở mặc áo khoác lông vũ, quấn khăn quàng cổ chờ dưới tầng, cô áng chừng Trần Hán Thăng sắp thi xong nên rời khỏi thư viện sớm, chuẩn bị đi căn-tin với hắn.

"Thế nào?"

Thẩm Ấu Sở chớp mắt hỏi.

"Ừm, tạm được."

Trần Hán Thăng kéo Thẩm Ấu Sở đi tới căn-tin, vừa đi vừa nói: "Đề thi khá sạch sẽ, sờ tới sờ lui thấy chất giấy trơn nhẵn, thái độ của giám thị rất dễ gần, âm thanh ở phần thi nghe cũng rất rõ ràng."

Thẩm Ấu Sở giật mình, cô tưởng mình hỏi không rõ ràng nên hỏi lại: "Vậy liệu cậu có đủ điểm đậu không?"

"Nếu tớ mà đậu được thì có cần phải nói nhảm nhiều vậy không?"

Trần Hán Thăng trợn mắt một cái nói.

…

Sau khi kỳ thi tiếng Anh cấp bốn, cấp sáu kết thúc, cuối cùng Lương Mỹ Quyên cũng đi xe khách tới, Trần Hán Thăng tiện thể gọi luôn Vương Tử Bác tới.

Chuyện này hoàn toàn không phải do Lương Thái hậu to ông to bà gì mà cần tận ba người ra đón, chẳng qua là do Lục Ngọc Trân, mẹ Vương Tử Bác, nhờ Lương Thái hậu mang giúp quần áo cho con trai.

"Thực ra tao chẳng hiểu sao dì Lục lại làm vậy."

Trần Hán Thăng nói với Vương Tử Bác: "Gửi một bộ đồ chỉ mất mười mấy tệ, thế mà mẹ mày còn phải nhờ mẹ tao cầm tới. Để tỏ ý cảm ơn, mẹ mày còn mang cho nhà tao mười mấy cân trứng gà ta."

"Số trứng gà ấy có ít cũng mấy chục tệ."

Trần Hán Thăng lắc đầu bất đắc dĩ: "Mẹ tao còn vui vẻ đồng ý rồi hì hục xách tới đây, tuổi của hai người cộng lại sắp được trăm tuổi rồi mà chút chuyện này cũng không tính ra."

"Quần áo không quan trọng, quan trọng là giữ liên hệ tình cảm."

Vương Tử Bác ôm vai Trần Hán Thăng, cười cực kỳ vui vẻ.

"Tử Bác, dạo này mày là lạ."

Trần Hán Thăng nghi ngờ quan sát thằng bạn nối khố: "Sao tao có cảm giác mày trở nên bóng bẩy rồi đấy."

…

Chương 505: Có vợ quên mẹ

"Tao bóng bẩy chỗ nào, mày chớ nói vớ vẩn."

Vương Tử Bác đứng bên cạnh Thẩm Ấu Sở hơi ngượng ngùng phản bác.

Cậu ta biết tên bạn nối khố của mình thông minh, sợ Trần Hán Thăng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình nên vội vàng đi lên trước mấy bước, nhón chân lên quan sát xe khách từ Cảng Thành tới Kiến Nghiệp.

Trần Hán Thăng đứng sau lưng cười, đột nhiên thở dài một hơi: "Ôi, Thi Thi…"

Hắn chỉ nói mỗi cái tên rồi im, không nói gì nữa.

Vương Tử Bác nghe thấy "Thi Thi" bèn lặng lẽ liếc mắt nhìn lại đằng sau, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy nói gì tiếp, Vương Tử Bác lại nhăn nhó đi ngược trở về, hắng giọng nghe ngóng: "Tiểu Trần, mày vừa nói gì, tao không nghe rõ."

"Tới rồi."

Trần Hán Thăng hất cằm.

"Biên Thi Thi tới?"

Vương Tử Bác đột nhiên thấy căng thẳng, vội vàng quan sát xung quanh.

"Mẹ tao tới rồi!"

Trần Hán Thăng nói lại, mặt mũi ngập tràn vẻ khinh bỉ: "Mày cũng từng yêu đương rồi sao không có chút kinh nghiệm

gì hết vậy, con gái mới nói với mày mấy câu mày đã nghĩ người ta thích mày, lại còn thấp thỏm lo được lo mất.”

“Đây là bệnh cô đơn đấy, chữa đi!”

Trần Hán Thăng bỏ lại câu này, sau đó đi đón Lương Mỹ Quyên.

“Tao không cần những kinh nghiệm đó.”

Vương Tử Bác lặng lẽ nói với mình, sau đó đổi sang vẻ mặt khi nhìn thấy người lớn, nói to: “Dì để va-li đó cháu xách cho.”

…

Lần này Lương Thái hậu tới Kiến Nghiệp “chỉ đạo công việc”, nhận được sự chào đón nhiệt tình của nhóm đi đón do Trần Hán Thăng đứng đầu, tiếc là Lương Mỹ Quyên không hứng thú lắm với vị nhóm trưởng này, bà chỉ tiện tay đưa hành lý cho hắn, mắt dán chặt vào người Thẩm Ấu Sở.

“Tiểu Thẩm à, cháu còn nhớ dì không?”

Lương Mỹ Quyên vui vẻ hỏi, cảm giác vui vẻ này xuất phát từ tận đáy lòng, có thể nhận thấy điều đó từ đường chân mày nhướng lên của bà.

“Nhớ ạ, chào dì!”

Thẩm Ấu Sở siết chặt nắm đấm, nói câu chào này ra, may là không bị nói lắp, trong lòng cô hơi thả lỏng một chút.

Lần gần nhất Lương Mỹ Quyên và Thẩm Ấu Sở gặp nhau là từ tận học kỳ 1 năm nhất, hơn nữa còn là vì một chuyện ngoài ý muốn.

Buổi tối, Thẩm Ấu Sở giúp Trần Hán Thăng quét dọn trụ sở 101 ở tòa F, Lương Mỹ Quyên và chồng đi tản bộ trong

trường, kết quả là gặp nhau, lúc ấy Lương Mỹ Quyên đã thấy thích cô bé này rồi.

Có điều, hơn hai năm trôi qua, Trần Hán Thăng lo chuyện vỡ lỡ nên không hề dẫn Thẩm Ấu Sở về nhà.

"Ôi, dì ở…"

Nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Thẩm Ấu Sở, trong lòng Lương Mỹ Quyên ngọt lịm.

"Mẹ, mẹ mặc áo lông vũ vào đi đã, đừng để bị lạnh."

Trần Hán Thăng ở bên cạnh nhắc nhở.

Trên xe khách có điều hòa nên Lương Mỹ Quyên cởi áo lông ra để ngủ, xuống xe nhìn thấy Thẩm Ấu Sở vui quá nên cầm áo lông trên tay quên chưa mặc vào.

"Biết rồi, nói nhiều giống cha con."

Lương Mỹ Quyên cảm thấy bị làm phiền, cũng không thấy cảm kích, thế nhưng Trần Hán Thăng không dám giận, chỉ còn nước bất đắc dĩ trợn mắt một cái.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở ăn nói vụng về nhưng tay chân cô thoăn thoắt, cô chủ động giúp Lương Thái hậu mặc áo lông vào, cuối cùng còn ngồi xổm xuống cài khóa kéo.

"Tiểu Thẩm, thế không hay đâu…"

Lương Mỹ Quyên cười tươi như hoa, rõ ràng rất thích nhưng ngoài mặt vẫn phải từ chối mấy câu lấy lệ.

Thẩm Ấu Sở mặc xong áo lông cho bà, phát hiện cổ Lương Mỹ Quyên trống không, bèn cởi khăn quàng của mình ra, nhẹ nhàng quàng cho Lương Mỹ Quyên.

"Chu đáo quá."

Lương Thái hậu ngửi hương thơm dìu dịu của khăn quàng cổ, ngẩng đầu nhìn ánh mắt chăm chú của Thẩm Ấu Sở, đôi

mắt cô long lanh trong veo giống như được phủ một màng nước mỏng trong suốt, da mặt cô trắng trẻo mềm mại.

Lương Mỹ Quyên không nhịn nổi, đưa tay lên nhéo, Thẩm Ấu Sở ngẩn người, bình thường Trần Hán Thăng hay thích làm vậy, hóa ra cả hai mẹ con đều có sở thích này.

Có điều ánh mắt Lương Mỹ Quyên đong đầy dịu dàng trìu mến, Thẩm Ấu Sở cúi thấp đầu để tiện cho Lương Mỹ Quyên nhéo càng "dễ chịu" hơn.

"Cô bé ngốc."

Sao Lương Mỹ Quyên có thể không nhận ra động tác của Thẩm Ấu Sở được, bà dắt Thẩm Ấu Sở đi về phía trạm xe buýt.

Mãi tới lúc này, Vương Tử Bác vẫn không gây được sự chú ý gì từ nãy tới giờ mới bước tới, cúi đầu khom lưng chào hỏi: "Dì Lương…"

"Ừm."

Lương Mỹ Quyên quan sát một chút, thấy tinh thần Vương Tử Bác khá tốt, bà cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Bà chứng kiến quá trình Vương Tử Bác trưởng thành từ bé tới lớn, coi Vương Tử Bác không khác gì con mình nên phản ứng cũng nhiệt tình hơn so với Trần Hán Thăng một chút.

Trên đường ngồi bus 138 đi về, Lương Mỹ Quyên và Thẩm Ấu Sở ngồi cùng một hàng, nếu Tiêu Dung Ngư ngồi ở đây chắc sẽ trở thành hướng dẫn viên du lịch giới thiệu các điểm du lịch mà xe buýt chạy ngang qua.

Thẩm Ấu Sở không biết làm vậy, cô chỉ nghĩ ngồi xe buýt hơi nóng nên nới bớt khăn quàng cổ ra cho Lương Mỹ Quyên.

Chuyện này có liên quan tới quá trình trưởng thành của Thẩm Ấu Sở, bởi vì cô luôn chăm sóc cho Tiểu A Ninh và bà

như vậy.

Cho nên, suốt chặng đường, đổi ngược lại thành Lương Mỹ Quyên chỉ trỏ bên ngoài cửa sổ, Thẩm Ấu Sở thì dịu dàng gật đầu.

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác ngồi đằng sau, hai người không dám ba hoa, sợ chọc giận Lương Mỹ Quyên, chỉ thỉnh thoảng trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

Sau khi tới chợ Giang Lăng, Trần Hán Thăng cố ý kéo Vương Tử Bác đi tụt lại phía sau một chút: "Mày qua khách sạn Lai Dật đặt trước một phòng đi."

"Hả?"

Vương Tử Bác không hiểu: "Không phải dì ở khu Thiên Cảnh Sơn sao?"

"Ừ, phòng này không phải cho mẹ tao."

Trần Hán Thăng hạ giọng giải thích: "Mẹ tao tới, chắc chắn Tiểu Ngư Nhi sẽ biết, lỡ như cô ấy bất ngờ tới Giang Lăng, chẳng lẽ có thể dẫn cô ấy tới khu Thiên Cảnh Sơn hay sao, chắc chắn phải nói dối là mẹ tao đang ở khách sạn rồi, có vậy mới tránh được chuyện chạm mặt với Thẩm Ấu Sở."

"Ồ…"

Vương Tử Bác sực hiểu ra: "Hóa ra là để đối phó chuyện ngoài ý muốn này."

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm gật đầu: "Còn một nguyên nhân nữa là nếu mẹ tao biết tao thuê thêm một phòng, chắc chắn mẹ tao sẽ cảm thấy cực kỳ lãng phí, làm vậy sẽ giục được bà về sớm."

"Đậu xanh, còn vậy nữa."

Vương Tử Bác xem như được mở rộng tầm mắt, cậu ấy đang định đi làm thủ tục thì Trần Hán Thăng không quên dặn dò thêm: "Có điều mày cũng phải chú ý, nếu Tiểu Ngư Nhi hỏi mày, mày đừng nói là khách sạn Lai Dật mà phải nói là khách sạn Mạc Thái ở đối diện."

"Để làm gì?"

Vương Tử Bác hoàn toàn không đoán ra được ý đồ của Trần Hán Thăng.

"Mày ngốc thật."

Trần Hán Thăng sốt ruột đáp: "Nếu Tiểu Ngư Nhi tới thật thì tao phải bày hiện trường chứ, cho nên phải cố ý nói sai tên khách sạn để lợi dụng thời gian tới khách sạn Lai Dật chuẩn bị."

"Thế nếu cô ấy hỏi thì sao?" Vương Tử Bác hỏi.

Trần Hán Thăng nhún vai: "Thì mày nói là nhớ nhầm, đấy chẳng phải là chuyện bình thường hay sao."

"Hoá ra mày đã tính kỹ cả rồi."

Vương Tử Bác lẩm bẩm, đẳng cấp của cậu ấy đúng là thua xa Trần Hán Thăng.

…

Trong căn hộ ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Lương Mỹ Quyên vừa biết căn này là con trai mình mua.

"Mẹ với cha con hoàn toàn không quản lý nổi con nữa rồi."

Lương Mỹ Quyên cảm thán một câu, trước đây Trần Hán Thăng mua xe đã đành, không ngờ còn mua cả nhà mà không nói tiếng nào.

Thẩm Ấu Sở rất tự giác vào bếp nấu ăn, Lương Mỹ Quyên đi dạo trong nhà. Thực ra lần này bà tới đây cũng có ý xem

nhà ở Kiến Nghiệp để chuẩn bị cho Trần Hán Thăng sau khi tốt nghiệp.

Suy nghĩ của Lương Thái hậu không khác các bậc cha mẹ bình thường là bao, con trai học đại học ở Kiến Nghiệp thì tốt nghiệp chắc chắn sẽ ở lại Kiến Nghiệp tìm việc làm, dù sao cũng là thành phố cấp tỉnh, cơ hội chắc phải nhiều hơn ở Cảng Thành.

Đương nhiên, rốt cuộc cơ hội nhiều ít ra làm sao thì thực ra Lương Thái hậu cũng không biết rõ, có điều trong mắt đại chúng, nếu đã đi học ở thành phố lớn thì không nên về lại quê nhà.

Lương Mỹ Quyên đi từ phòng ngủ chính sang phòng ngủ của khách, đi từ phòng vệ sinh sang phòng bếp, tự lẩm bẩm một mình: "Phòng này để mình với cha thằng bé ở, phòng này để sau này cháu nội ở…"

"Trời, làm lố quá đi."

Trần Hán Thăng không tin nổi vào tai mình, hắn còn chưa xác định được đối tượng, vậy mà Lương Thái hậu đã bắt đầu sắp xếp chuyện tương lai rồi.

"Mẹ, căn này con mua cho Thẩm Ấu Sở, mẹ đừng nghĩ nữa."

Trần Hán Thăng ấp úng nói.

"Cái gì?"

Lương Mỹ Quyên nghe vậy sững người, trong lòng hơi ghen tị, vất vả lắm mới nuôi được một đứa con trai lớn như thế, vậy mà nó lại lao vào vòng tay một người phụ nữ khác.

Cảm giác này rất phức tạp nhưng không người mẹ nào có thể tránh khỏi.

“Được lắm, Trần tổng, con mua xe cho người này, mua nhà cho người kia.”

Lương Mỹ Quyên khẽ mắng: “Mẹ xem như đã biết thế nào là có vợ quên mẹ rồi.”

“Chuyện này thì mẹ cứ yên tâm.”

Trần Hán Thăng cười cợt nhả: “Con sẽ bám váy mẹ suốt luôn, làm con gái ở giá luôn cũng được.”

…

Chương 506: “Mẹ chồng nàng dâu” nói chuyện thâu đêm

“Đừng dẻo miệng, mẹ ghét nhất là con như vậy!”

Lương Mỹ Quyên lạnh mặt đẩy Trần Hán Thăng ra, xắn tay áo đi vào bếp.

Bà vốn cũng muốn giúp một tay, có điều thấy Thẩm Ấu Sở nấu nướng thành thạo, kỹ năng thái ngồng tỏi, chẻ sợi đâu ra đấy, nhìn là biết thường xuyên vào bếp, bà bèn chỉ đứng làm trợ thủ, tiện thể buôn chuyện.

“Tiểu Thẩm, sức khỏe bà cháu thế nào?”

“Em gái thì sao?”

“Trần Hán Thăng nói cháu thi cao học, cháu định học ở đâu?”

…

Lương Mỹ Quyên chỉ hỏi những chuyện lặt vặt trong gia đình, đây là thói quen của những người trong độ tuổi của bà, có điều chuyện này lại làm khó Thẩm Ấu Sở, trong quá trình trưởng thành của cô không hề có bóng dáng người phụ nữ trung niên nào dông dài như vậy.

Cho nên, Thẩm Ấu Sở vừa lắc chảo vừa ấp úng trả lời, nói chuyện phiếm thế này cũng có cái lợi, cảm giác căng thẳng khi ở chung càng ngày càng vơi đi.

“Cọt kẹt…”

Vương Tử Bác đột nhiên mở cửa phòng bếp, thò đầu vào ngó quanh.

“Cốc!”

Lương Mỹ Quyên không khách sáo gõ đũa tre một cái: “Cháu định làm gì vậy?”

“Dì Lương, cháu xem thử xem trong này có gì cần giúp không.”

Vương Tử Bác vội vàng giải thích.

“Không có.”

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh một tiếng: “Đừng tưởng dì không biết mấy đứa nghĩ gì, Trần Hán Thăng không dám vào nên sai cháu vào tìm hiểu tình hình, từ nhỏ hai đứa đã như vậy rồi, đúng là chẳng hề thay đổi chút nào.”

“Vậy cháu đi xem ti vi đây, có việc gì thì dì gọi cháu nhé.”

Vương Tử Bác vội vàng đóng cửa phòng, ấm ức xoa đầu, còn không quên ra dấu tay “OK” với Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng thấy vậy mới yên tâm. Chẳng bao lâu sau, hắn nghe thấy có tiếng ai đó gõ cửa “cốc cốc cốc”.

Trần Hán Thăng ra mở cửa xem thử thì thấy Hồ Lâm Ngữ cầm bảng biểu doanh thu cửa hàng trà sữa, chắc là tìm Thẩm Ấu Sở bàn xem làm thế nào để cắt giảm chi phí.

“Cậu tới làm gì đấy?”

Trần Hán Thăng đứng chắn ở cửa ra vào, hỏi.

“Tớ tới tìm Ấu Sở.”

Hồ Lâm Ngữ nói xong, lập tức đòi chen chân vào trong nhà.

Trần Hán Thăng không nhúc nhích: "Cô ấy không có ở đây, chắc đang ở ký túc xá, cậu về trường tìm thử xem."

"Ký túc xá cũng không có, gọi điện thoại thì không nghe máy."

Hồ Lâm Ngữ hơi buồn bực. Tuy nhiên, đúng lúc cô ấy đang định đi xuống dưới tầng thì mũi lại hít hà mấy hơi thật sâu, sau đó đột ngột quay người lại, đẩy Trần Hán Thăng ra: "Đây là mùi thịt xào ngồng tỏi của vùng Xuyên Du, là mùi cơm Ấu Sở nấu."

Trần Hán Thăng thấy không lừa nổi, đành nhắc: "Mẹ tớ tới, lát phải chú ý cái gì nên nói, cái gì không nên nói đó. Nếu không, tới lúc đó chớ trách tớ không nói trước…"

Hồ Lâm Ngữ hoàn toàn không sợ câu dọa dẫm của Trần Hán Thăng, cô ấy hào hứng đi vào bếp. Hồ Lâm Ngữ rất tò mò về mẹ của Trần Hán Thăng, không biết là gia đình như thế nào mới có thể nuôi dạy ra được người như Trần Hán Thăng.

Tuy vậy, nhìn thấy xong, Hồ Lâm Ngữ hơi thất vọng, Lương Mỹ Quyên chỉ là một phụ nữ trung niên rất bình thường, mặc áo khoác lông Bosideng màu vàng nhạt và áo len vặn thừng, ăn mặc không cầu kỳ, phong thái cũng không xuất chúng.

Cùng lắm là khóe mắt ít nếp nhăn, có thể là được chồng đối xử tốt, cuộc sống gia đình êm ấm, tuy vậy vẫn không hề thoát khỏi phạm trù "bình thường".

Hồ Lâm Ngữ thà rằng bà kiêu ngạo một chút, hay là vênh mặt, hất hàm sai bảo cũng được, dù sao ở trường Trần Hán Thăng cũng là người ngang ngược như vậy.

Lương Mỹ Quyên cũng rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Hồ Lâm Ngữ nhưng bà không nghĩ lung tung gì khác bởi

với nhan sắc và vóc dáng của bạn nữ này thì chắc hẳn gu con trai nhà bà, nên sẽ không trêu ghẹo.

"Dì, đây là Hồ Lâm Ngữ, bạn cùng phòng của cháu."

Thẩm Ấu Sở đứng bên giới thiệu.

"Hóa ra là Tiểu Hồ à, cháu ăn cơm chưa, có muốn ở lại ăn cùng mọi người không, cháu là người nơi nào nhỉ…"

Lương Mỹ Quyên thuận miệng hỏi, thực ra bà không hề có bất kỳ mục đích gì khác, chẳng qua thấy bạn học của con trai tới thì bắt chuyện bình thường mà thôi.

Hồ Lâm Ngữ hơi hoảng hốt, không hiểu sao lại thấy bà thật giống mẹ mình.

"Mẹ của hai người không khác nhau là bao, vậy chẳng lẽ sự chênh lệch giữa cô ấy và Trần Hán Thăng lại là do cha?"

Hồ Lâm Ngữ nghĩ thầm trong lòng.

Tuy vậy, đồng chí Tiểu Hồ là cán bộ của lớp và của hội sinh viên, không biết trình độ nói chuyện đẳng cấp đến đâu nhưng giao lưu thông thường thì không thành vấn đề, tình hình dần chuyển thành Lương Mỹ Quyên và Hồ Lâm Ngữ nói chuyện với nhau, Thẩm Ấu Sở im lặng xào rau.

"Hoá ra bọn cháu còn mở cả cửa hàng trà sữa nữa cơ à, có điều hình như tình hình tài chính khá căng thẳng thì phải."

Lương Mỹ Quyên mở bảng doanh thu của cửa hàng trà sữa ra xem, bà là chuyên gia tài chính của gia đình, liếc mắt một cái là nhìn ra ngay vấn đề.

"Dì à, chủ của cả hai cửa hàng đều là Ấu Sở đấy ạ, cháu chỉ giúp một tay thôi."

Hồ Lâm Ngữ không dám cướp công, quan trọng là hiện tại cô ấy cũng ngứa mắt hai cửa hàng trà sữa này, chỉ muốn đi làm

công chức.

"Tiểu Thẩm là chủ à."

Lương Mỹ Quyên giật mình, bà nghĩ bé ngốc này sao có thể làm chủ được, chắc chắn có bóng dáng con trai mình đứng đằng sau, vậy là bà lớn tiếng gọi Trần Hán Thăng vào: "Lỗ hổng tài chính của cửa hàng trà sữa này đã 10 nghìn rồi, con không nghĩ cách gì đi sao?"

"Con thì có cách gì chứ, cửa hàng này mở sau khi phá sản, khó tránh khỏi hơi khó khăn một chút."

Trần Hán Thăng hạ quyết tâm khoanh tay đứng nhìn, hắn còn nói với Lương Thái hậu: "Mẹ đừng xen vào chuyện này, nể mặt con một chút…"

"Biến!"

Lương Mỹ Quyên lườm Trần Hán Thăng một cái: "Trước mặt mẹ, con làm gì có mặt mũi gì."

"Thôi được…"

Trần Hán Thăng không nói nhiều, ngoan ngoãn đi ra.

Hồ Lâm Ngữ được một phen trợn mắt há mồm.

Trần Hán Thăng kiêu căng hung dữ đâu rồi? Sao lại hèn mọn như vậy được?

"Ấu Sở."

Hồ Lâm Ngữ lặng lẽ lại gần Thẩm Ấu Sở: "Sau này cậu có chỗ dựa rồi, cuối cùng người có thể trị được Trần Hán Thăng cũng xuất hiện rồi, cậu nhất định phải giữ gìn mối quan hệ này đó."

…

Cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng sai Vương Tử Bác đi rửa bát, hắn ngồi với Lương Mỹ Quyên một lát, hỏi thăm

sức khỏe của Lão Trần và tình hình ở quê.

Khoảng 9 giờ tối, mọi người chuẩn bị ra về, để một người lại đây với Lương Thái hậu.

Thân phận của Trần Hán Thăng là thích hợp nhất, nhưng hắn không muốn ở lại, bởi vì đánh rắm một cái thôi cũng phải nghe lải nhải mấy câu, hắn nhìn Thẩm Ấu Sở mấy cái: "Cậu ở lại với mẹ tớ đi."

"Ừm."

Thẩm Ấu Sở cũng cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Lương Mỹ Quyên cười nói: "Thực ra dì cũng có ý này, chẳng qua lo buổi tối Tiểu Thẩm bắt buộc phải về ký túc xá thôi."

"Bọn con đã năm ba rồi, bình thường không kiểm tra sĩ số phòng ngủ nghiêm ngặt đâu."

Trần Hán Thăng đắc ý ra mặt, nói: "Hơn nữa con là phó chủ tịch hội sinh viên, có ai không nể mặt đâu."

…

Sau khi bọn Trần Hán Thăng đi rồi, phòng khách lập tức trở nên yên tĩnh, Lương Mỹ Quyên ngồi trên sô pha xem phim trên tivi, trên bàn có trà nóng Thẩm Ấu Sở đã pha sẵn cho.

Còn Thẩm Ấu Sở, cô ngồi ngay bên cạnh bà, học thuộc tài liệu chính trị để thi cao học.

Phim truyền hình là bộ phim "Bản lĩnh Kỷ Hiểu Lam" đang hot nhất thời ấy, trà nóng chỉ là nước trắng bình thường, ánh đèn cũng không đủ sáng.

Tuy vậy, hễ Lương Mỹ Quyên quay đầu lại là sẽ thấy ngay khuôn mặt dịu dàng của Thẩm Ấu Sở, bà thỉnh thoảng cầm chén trà nóng lên nhấp một ngụm nhỏ, nước ấm dễ dàng khiến

phụ nữ trung niên cảm thấy dễ chịu, cả thể xác lẫn tinh thần đều đắm chìm trong bầu không khí ấm áp.

"Thích thật."

Lương Mỹ Quyên cầm chén trà, trong lòng thoáng nghĩ.

Gần 10 giờ, Thẩm Ấu Sở đi vào phòng vệ sinh, Lương Mỹ Quyên tưởng cô bé định đi tắm, không ngờ lát sau, Thẩm Ấu Sở bưng một chậu nước ấm ra.

"Dì à, để cháu ngâm chân cho dì."

Thẩm Ấu Sở để chậu nước xuống, hơi thở dốc.

"Tiểu Thẩm, cháu không cần làm vậy đâu, giờ dì vẫn còn đi lại, nhảy múa được, sau này còn có thể bế con cho hai đứa… Khụ, độ ấm của nước vừa phải thật đấy."

Lương Mỹ Quyên đang nói dở thì dừng lại vì bà đột nhiên nghĩ sau này chưa chắc Trần Hán Thăng sẽ lấy cô bé trước mặt bà.

Hiện tại Thẩm Ấu Sở càng tốt với bà, trong lòng Lương Mỹ Quyên càng thấy áy náy, bà bèn đổi chủ đề.

"Lần gần nhất Hán Thăng múc nước rửa chân cho dì là từ hồi học tiểu học, lúc ấy giáo viên giao nhiệm vụ mỗi người phải rửa chân cho cha mẹ một lần."

Lương Mỹ Quyên thổn thức nói: "Hôm đó dì đi làm về, Hán Thăng loạng choạng bưng một chậu nước tới, còn hát "mẹ tốt của con tan làm về đến nhà, lao động cả ngày thật vất vả", lúc ấy trái tim dì như tan chảy."

"Sau này Hán Thăng càng ngày càng lớn, càng ngày càng nghịch, không còn rửa chân cho dì lần nào nữa."

Lương Mỹ Quyên cười, có phần bất đắc dĩ.

"Thực ra, Hán Thăng rất hiếu thuận với dì."

Thẩm Ấu Sở khẽ an ủi.

“Dì biết.”

Lương Mỹ Quyên nhéo khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở một chút: “Con trai ấy mà, dù trong lòng rất hiếu thuận nhưng cũng ngại làm những chuyện nhỏ nhặt như thế này, cho nên dì rất hối hận vì không sinh thêm một đứa con gái…”

Tối nay, Lương Thái hậu rất có hứng nói chuyện phiếm, vừa hay Thẩm Ấu Sở là người ít nói, thế là ham muốn được dốc bầu tâm sự của Lương Mỹ Quyên được thỏa mãn.

Sáng hôm sau, khi Trần Hán Thăng tới, hắn mới biết tối qua Lương Mỹ Quyên đưa cho Thẩm Ấu Sở mười nghìn tệ, ép cô phải nhận, dùng tiền này để giảm bớt áp lực kinh tế cho cửa hàng trà sữa.

“Không phải chứ, làm vậy là sao?”

Trần Hán Thăng kinh ngạc ngẩn người, hắn “nghĩ trăm phương ngàn kế” mới tạo ra được khó khăn này, không ngờ lại bị Lương Thái hậu vô tình giải quyết xong.

“Lão Trần, cha có quản lý vợ cha đi không, mẹ tới toàn làm phiền con.”

Trần Hán Thăng không dám to tiếng với Lương Mỹ Quyên, chỉ có thể để Trần Triệu Quân ra mặt thay mình.

“Vậy cơ à, cha vốn đã không đồng ý cho mẹ con tới rồi.”

Lão Trần cũng rất tức giận: “Con chờ chút, cha gọi phê bình mẹ con ngay đây.”

“Cha nhanh lên, tranh thủ đang giận thì nói luôn.”

Trần Hán Thăng buồn bực nói.

Thế nhưng sau một phút, hai phút, năm phút… Lão Trần vẫn không hề gọi tới, Trần Hán Thăng bực bội gọi lại.

“Xin lỗi, số máy quý khách gọi hiện đang tắt máy.”

…

Chương 507: Hiệu trưởng Đại học Tài chính muốn kể tội

Trần Hán Thăng cũng không ngờ Lão Trần lại nhát như thế, để trốn gọi cuộc điện thoại này mà ông thà tắt máy.

"Ôi, hèn tới độ này, đúng là khiến đàn ông phải rơi lệ."

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng, hỏi ý kiến Lương Mỹ Quyên đang ăn sáng: "Hôm nay mẹ có kế hoạch gì chưa, con kiến nghị mẹ ngồi yên trên sô pha, không có việc gì làm thì xem "Bản lĩnh Kỷ Hiểu Lam", cuộc sống như vậy mới dễ chịu."

"Xin lỗi, mẹ từ chối kiến nghị của con."

Lương Mỹ Quyên móc trong túi ra một quyển sổ công việc, Trần Hán Thăng thò đầu lại xem thử, hắn phát hiện ra trên đó ghi kín các nhiệm vụ công việc cần hoàn thành khi tới Kiến Nghiệp.

Lương Thái hậu đánh một dấu tích cuối dòng "gặp Thẩm Ấu Sở", chứng tỏ nhiệm vụ này đã hoàn thành, sau đó xem mục tiếp theo: "Mẹ muốn tới thăm ký túc xá của con."

"Vậy không được, nam nữ thụ thụ bất thân, con còn có rất nhiều bạn cùng phòng khác nữa."

Trần Hán Thăng thân thiện đưa ra một kiến nghị khác: "Hay là chúng ta đi chơi miếu Khổng Tử ạ?"

"Mẹ không đi."

Lương Mỹ Quyên không đồng ý: “Lần này tới đây mẹ đã nghĩ kỹ rồi, mẹ nhất định phải biết bình thường con bận những chuyện gì, nếu không mẹ và cha con luôn cảm thấy lo lắng.”

Bà vừa nói vừa ghi chép lại quan sát của mình vào sổ.

“Hán Thăng mua phòng ở trong khu dân cư gần trường, ba phòng ngủ một phòng khách, cách nội thành hơi xa nhưng rất gần trường.”

…

“Thưa cô, đây là mẹ cháu, mẹ cháu muốn vào thăm ký túc xá.”

Ở cửa ra vào ký túc xá nam của Đại học Tài chính, Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói với cô quản lý ký túc xá.

“Đây là mẹ cháu à?”

Cô quản lý ký túc xá đang rảnh rỗi đọc báo, nghe nói mẹ Trần Hán Thăng đến, phản ứng đầu tiên của cô ấy không khác Hồ Lâm Ngữ là bao, thậm chí phản ứng thứ hai cũng tương tự.

Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là thất vọng, hóa ra mẹ của Trần Hán Thăng trông bình thường như vậy, thật sự không giống như trong tưởng tượng.

Cô quản lý ký túc xá cũng miễn cưỡng xem như người hiểu rộng biết nhiều, bởi vì sinh viên có rất nhiều kiểu gia cảnh khác nhau. Có một số mẹ sinh viên là người giàu có, họ mặc áo khoác lông chồn, ngón tay lấp lánh kim cương, phỉ thúy, thái độ kiêu ngạo, xem thường chuyện chào hỏi với quản lý ký túc xá.

Có một số mẹ sinh viên là người nông thôn, họ nói chuyện thường hay cười lấy lòng người khác, coi quản lý ký túc xá không khác gì lãnh đạo nhà trường.

Tuy vậy, hầu hết mẹ sinh viên đều giống mẹ Trần Hán Thăng, trông họ rất bình thường và họ cũng chỉ gật đầu chào, mỉm cười khách sáo.

“Mẹ Hán Thăng à, chào chị.”

Nếu là mẹ người khác thì chắc cô quản lý ký túc xá cũng chẳng quan tâm, bảo ký tên vào sổ rồi cho đi nhưng đây là mẹ của Trần Hán Thăng, cô quản lý ký túc xá muốn nói thêm chút gì đó, nếu không thì thật có lỗi với “địa vị giang hồ” của Trần Hán Thăng.

“Hán Thăng nhà chị giỏi lắm, làm phó chủ tịch hội sinh viên, là cán bộ đoàn được lãnh đạo nhà trường tin tưởng, còn được ghi tên vào sổ lưu niệm xây dựng trường…”

Trình độ khen ngợi người khác của cô quản lý ký túc xá không mấy tài tình, toàn nhắc mấy chuyện vẻ vang cũ rích của Trần Hán Thăng nhưng Lương Mỹ Quyên rất thích nghe. Dù sao người khác khen ngợi con trai mình, bà vẫn thấy vui.

Vất vả lắm mới thoát được sự dây dưa của cô quản lý ký túc xá, thực ra đôi bên đều khá ngạc nhiên.

Lương Mỹ Quyên: Hình như cô này có ấn tượng rất tốt về con, sao ở nhà con không cố gắng thể hiện gì cả vậy?

Cô quản lý ký túc xá: Mẹ Hán Thăng cũng không khác gì mình, vậy mà sao lại nuôi dạy ra được Trần Hán Thăng nhỉ, chẳng lẽ là do mình thiếu một ông chồng như cha của Hán Thăng hay sao?

Sau khi tới phòng ký túc xá 602, đám bạn cùng phòng có người đi học, có người đi quán net chơi game, chỉ còn một mình Đới Chấn Hữu ở trong phòng.

“Lão Đới, đây là mẹ tao.”

Trần Hán Thăng giới thiệu sơ sài: "Bạn cùng phòng của con, Đới Chấn Hữu."

Đới Chấn Hữu giật nảy mình, cậu ta vẫn còn đang chui trong chăn đọc tiểu thuyết võ hiệp.

Cậu ta muốn ngồi dậy chào hỏi nhưng nghĩ tới chuyện mình chỉ đang mặc mỗi áo may ô, nên bản thân cảm thấy không ổn, còn nếu tiếp tục nằm trên giường ngủ thì lại quá bất lịch sự, cuối cùng anh ta đành phải nhổm người dậy, lắp bắp nói: "Dạ, chào cô."

"Chào cháu, sao cháu không đi học?"

Lương Mỹ Quyên hoàn toàn không để ý tới phép lịch sự của Lão Đới, trái lại còn quan tâm chuyện học tập của anh ta.

"Dạ?"

Đới Chấn Hữu thoáng sửng sốt. Trên một số phương diện, cậu ta chính là một Trần Hán Thăng thứ hai, Trần Hán Thăng trốn học lập nghiệp, Đới Chấn Hữu trốn học đi ngủ, chỉ tới cuối kỳ mới học nhồi học nhét một chút, cố gắng rớt càng ít môn càng tốt.

Lão Đới rất am hiểu dùng "ưu thế" của bản thân để so sánh với "nhược điểm" của người khác. Trần Hán Thăng học không giỏi, cậu ta bèn dùng thành tích thi cử để so sánh, chỉ cần mặt này cậu ta giỏi hơn Trần Hán Thăng thì cậu ta cảm thấy hai người vẫn cùng chung đẳng cấp với nhau.

Còn về kinh nghiệm lập nghiệp và những chuyện vẻ vang của Trần Hán Thăng, Lão Đới hoàn toàn không coi ra gì.

Vì sao lại không coi ra gì, Đới Chấn Hữu cũng không biết, đây có lẽ là sự tự tin mù quáng của anh ta.

"Mẹ, cậu ấy bị ốm, thân thể hơi khó chịu."

Trần Hán Thăng thấy Đới Chấn Hữu lúng túng đỏ mặt không biết phải trả lời thế nào bèn nói dối giấu nhẹm đi.

"Ồ, vậy à."

Lương Mỹ Quyên tin là thật, còn nhiệt tình dặn dò: "Uống nhiều nước một chút, nhớ nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng để bị cảm."

Đây là "bệnh chung" của những người mẹ trung niên, nhìn thấy bạn bè hay bạn cùng phòng của con kiểu gì cũng không nhịn được phải dông dài mấy câu.

"Đây là giường của con, đây là ban công, đây là tủ quần áo…"

Trần Hán Thăng giới thiệu từng tí một, Lương Mỹ Quyên nhìn xung quanh một vòng thấy mặt đất sạch sẽ gọn gàng, ban công sắp xếp ngăn nắp, bà tương đối hài lòng.

Chuyện này thì đúng là thật. Kể từ hồi Trần Hán Thăng làm trưởng phòng ký túc xá từ năm nhất tới nay, vấn đề vệ sinh của phòng luôn được duy trì khá tốt.

"Học đại học thật là tốt, chuyện mẹ hối hận nhất trong đời là không học đại học."

Lương Mỹ Quyên đứng ở ban công ngắm nhìn quang cảnh của Đại học Tài chính, xúc động nói.

"Ở thời của mẹ, nếu mẹ học đại học thì đã chẳng ưng ý Lão Trần, mẹ không ưng ý Lão Trần thì đã chẳng có con."

Trần Hán Thăng cười cợt nhả: "Mặc dù con đi học đại học nhưng mẹ lại thiếu mất một đứa con ngoan, đúng là lỗ to."

"Con đừng chọc tức mẹ là tốt rồi."

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh một tiếng.

Kể cũng lạ, tính cách độc lập của Trần Hán Thăng lại là do Lão Trần nuôi dạy ra, cho nên hồi bé, hắn thân với Lão Trần nhất nhưng lại hơi sợ Lương Thái hậu.

Sau khi lớn lên thì ngược lại, hắn vẫn thân thiết với Lão Trần như trước, cha con giao lưu chuyện làm ăn và đạo lý đối nhân xử thế với nhau nhưng có một số chuyện thì không còn thích hợp để thảo luận với nhau nữa.

Chẳng hạn như vấn đề tình cảm với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, mỗi lần Lão Trần nhắc tới, Trần Hán Thăng đều trí trá cho qua chuyện.

Còn Lương Mỹ Quyên thì liên tục nhắc đi nhắc lại không hề thấy phiền, mặc dù Trần Hán Thăng cũng trí trá với bà nhưng có lẽ bản năng của người mẹ vốn có lòng thương xót và thấu hiểu, Trần Hán Thăng thỉnh thoảng cũng nói thật với mẹ mấy câu.

"Thưa cô, cháu xuống phòng y tế xin thuốc đây ạ."

Trong lúc hai mẹ con nói chuyện phiếm, Đới Chấn Hữu đã lặng lẽ mặc quần áo tử tế, xin phép đi xin thuốc đàng hoàng.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng, Lão Đới hoàn toàn không ốm đau, đương nhiên đi xin thuốc là nói dối, cậu ta không quen đối mặt với cha mẹ của bạn cùng phòng nên mới đi trốn xa một chút, chờ Lương Thái hậu đi rồi mới quay về ký túc xá.

"Cậu bạn vừa rồi ngoan thật đấy." Lương Mỹ Quyên nói.

"Bọn con đều rất ngoan, kể cả con của mẹ."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa dẫn Lương Mỹ Quyên đi xuống dưới tầng, Lương Mỹ Quyên lại lấy quyển sổ ghi chép ra, ghi vào trong sổ: "Điều kiện ký túc xá của Hán Thăng khá tốt, bạn cùng phòng cũng khá ngoan."

Khi Trần Hán Thăng tưởng rằng có thể tiễn Lương Mỹ Quyên vui vẻ rời khỏi Đại học Tài chính rồi thì cô quản lý ký túc xá ngăn họ lại: "Mẹ Hán Thăng à, hiệu trưởng Thái và hiệu trưởng Lục mời chị qua tòa nhà văn phòng ngồi một lát."

"Gì cơ?"

Lương Mỹ Quyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bà nhỏ giọng chất vấn Trần Hán Thăng: "Rốt cuộc con đã gây ra chuyện gì khiến người người oán trách, để đến nỗi hiệu trưởng đại học bận như vậy cũng phải gặp mẹ để kể tội con vậy!"

Chương 508: Theo bối phận, cô ấy phải gọi mẹ là bà

"Mẹ, con cảm thấy giữa mẹ con mình thiếu một chút tín nhiệm đấy ạ."

Trần Hán Thăng căm giận bất bình nói: "Tại sao không thể là do biểu hiện của con quá ưu tú nên lãnh đạo nhà trường muốn gặp mặt người mẹ vĩ đại như mẹ một lần chứ?"

"Ngưng."

Lương Mỹ Quyên hoàn toàn không tin: "Ngày nào vấn đề bắt cá hai tay của con còn chưa được giải quyết thì con không có chút uy tín nào với mẹ hết."

Tuy vậy, điều khiến Lương Mỹ Quyên "thất vọng" đó là thái độ của hai hiệu trưởng Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu đều thân thiện, giọng điệu nhã nhặn, lịch sự, còn đích thân pha trà tiếp khách.

Sau quá trình trao đổi, biết Lương Mỹ Quyên chỉ tới đây thăm con trai, Thái Khải Nông chủ động nói: "Hiện tại Hán Thăng chưa có xe phải không, nhà trường có một chiếc xe MPV đang để không, tôi viết giấy một cái là Hán Thăng có thể lái xe đi ngay, thuận tiện chở mẹ cậu đi chơi khắp nơi."

"Không cần, không cần."

Trần Hán Thăng nháy mắt mấy cái khoe khoang với Lương Thái hậu, cười hì hì nói: "Mẹ em ngồi xe con hay bị nôn, em đi xe buýt với mẹ là được."

Lương Mỹ Quyên phớt lờ sự khoe khoang của Trần Hán Thăng, nói nửa đùa nửa thật: "Thực ra trong lòng tôi vẫn luôn thấp thỏm sợ Trần Hán Thăng lại phạm phải lỗi gì. Từ nhỏ hắn đã to gan, tôi và cha hắn thực sự sống nơm nớp lo sợ suốt hơn hai mươi năm qua."

Lương Thái hậu nói quá như vậy là để nhắc nhở hai thầy hiệu trưởng có gì muốn nói thì nói thẳng đi, bà chịu đựng được.

Lục Cung Siêu cười: "Chuyện gì cũng có hai mặt, trong hơn hai mươi năm làm nghề giáo của tôi, có một số học sinh có tư duy và tầm nhìn vượt xa lối mòn nhưng thiếu tính chủ động và khả năng hành động, cuối cùng kiểu gì họ cũng hối hận nói với tôi rằng nếu trước đây em thế này thế kia thì giờ em đã giàu rồi."

"Hán Thăng khác họ, vừa dám nghĩ lại vừa dám làm."

Lục Cung Siêu tổng kết: "Chỉ có điều tính cách của hắn quả thực không hợp với việc học."

Lương Mỹ Quyên gật đầu, bà cũng đồng tình với quan điểm này.

"Cho nên chúng tôi dự định cho hắn học thẳng lên cao học."

Lục Cung Siêu nói tiếp.

"Gì?"

Lương Mỹ Quyên thoáng sửng sốt, câu gì lạ lùng thế này.

"Bởi vì" Trần Hán Thăng không hợp với việc học, "cho nên" cho hắn học thẳng lên cao học.

Giữa hai vế có mối quan hệ nhân quả gì đâu?!

Thấy vẻ mặt nặng nề của Lương Mỹ Quyên, Lục Cung Siêu và Thái Khải Nông liếc nhau, Lão Lục chậm rãi giải thích: "Chúng tôi biết quyết định này khá ích kỷ, anh chị là cha mẹ chưa chắc đã đồng ý, dù sao với tài sản và tiềm lực hiện tại của Hán Thăng, bất kỳ đại học nào ở Kiến Nghiệp cũng đều sẽ không từ chối."

"Cho dù là đại học Kiến Nghiệp nằm trong top năm trường hàng đầu cả nước, nếu như Hán Thăng muốn học lên cao học, tôi tin rằng họ cũng sẽ dang rộng tay chào đón."

Lục Cung Siêu chân thành nói: "Ưu thế duy nhất của Đại học Tài chính chính là tình cảm gắn bó thân thiết với Hán Thăng, có điều nếu chị không đồng ý, chúng tôi cũng tôn trọng quyết định của chị, hơn nữa chúng tôi sẽ luôn tự hào về Hán Thăng."

"Nghĩa là sao?"

"Trông hai thầy hiệu trưởng đều tỉnh táo, không ngờ lại nói mê sảng."

"Chẳng lẽ sáng lập nên Hỏa Tiễn 101, dù đã phá sản rồi cũng vẫn có giá vậy sao?"

…

Tim Lương Mỹ Quyên đập như nổi trống, bà không biết Trần Hán Thăng bán Hỏa Tiễn 101, khối tài sản của hắn đã lên tới mấy chục triệu. Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu thực ra đang nói chuyện với Trần Hán Thăng có khối tài sản 50 triệu và mẹ của hắn.

Thực ra, dù có nói cho Lương Mỹ Quyên và Lão Trần biết cũng vô ích, ngoài việc thêm một chút lo lắng ra, bà phải đi làm thì vẫn đi làm, phải nấu cơm thì vẫn nấu cơm.

Hiện tại, Lương Thái hậu không thiếu tiền, ít nhất trước mắt không thiếu, mục tiêu tiết kiệm tiền duy nhất của bà là vì

những nguyện vọng chất phác như cho Trần Hán Thăng cưới vợ, mua nhà, sinh con,…

“Tôi nghĩ chuyện này cứ để Hán Thăng tự quyết định.”

Đối mặt với ánh mắt tha thiết của hai vị hiệu trưởng Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu, mặc dù Lương Mỹ Quyên không hiểu nhưng bà vẫn đưa ra quyết định chính xác, đây cũng là quan niệm giáo dục mà gia đình bà luôn bồi dưỡng và quán triệt: Để Trần Hán Thăng tự lựa chọn.

“Em rất sẵn lòng ở lại Đại học Tài chính, tử nhi vô hán!”

Trần Hán Thăng nói như chém đinh chặt sắt.

“Cậu cứ nói quá.”

Thái Khải Nông vội vàng bày tỏ, ông ấy không ngờ hóa ra tình cảm của Trần Hán Thăng với trường cũ lại sâu đậm như vậy.

Đương nhiên, Lão Thái không biết rằng câu Trần Hán Thăng nói không phải là “hám” nghĩa là nuối tiếc mà là “hán” nghĩa là nam tử hán (*).

(*) Tử nhi vô hám: Chết không hối tiếc; tử nhi vô hán: chết không phải đàn ông

Các chị em của Đại học Tài chính có chất lượng cao như vậy, mặc dù đại học Đông Đại và Đại học Kiến Nghiệp rất giỏi nhưng hiện tại Trần Hán Thăng không cần bằng cấp giáo dục hỗ trợ thêm cho bản thân.

…

Buổi trưa, hai thầy hiệu trưởng vốn định mời Lương Mỹ Quyên ra ngoài ăn cơm, nhưng Trần Hán Thăng lo Lương Mỹ Quyên không quen với bầu không khí này nên đưa bà qua căn-tin số hai ăn cơm.

“Vừa rồi hiệu trưởng Lục nói vậy là sao? Vì sao ông ấy đồng ý cho con học lên thẳng cao học vậy?”

Trên đường đi, Lương Mỹ Quyên hỏi.

“Tại con đẹp trai ấy mà, ông ấy không nỡ để con rời trường.”

Trần Hán Thăng trả lời như thật.

Lương Mỹ Quyên lắc đầu, rõ ràng con trai bà giấu giếm rất nhiều chuyện, những ngày tháng sầu lo sau này vẫn còn dài.

“Dì Lương…”

Mới đi được mấy bước, La Tuyền đột nhiên đuổi theo từ đằng sau, kéo cánh tay Lương Mỹ Quyên lại, nói: “Vừa rồi có người nói, cháu còn không tin, dì tới đây thăm Trần sư huynh à?”

“Đúng vậy, xin nghỉ đông đi qua đây một chút.”

Lương Mỹ Quyên cười gật đầu, bà có thể nhìn ra tình cảm cô gái này dành cho Trần Hán Thăng.

Ba mươi tết, cha mẹ La Tuyền cãi nhau, cô không có nơi nào để đi bèn chạy tới nhà Trần Hán Thăng, quan trọng nhất là cậu con trai lười nhác, buông tuồng của bà lại chịu ra mở cửa.

Lúc đó, Lương Mỹ Quyên nhướn mày, nhận ra có điều bất thường.

Tháng trước, sinh nhật hai mươi tuổi của Trần Hán Thăng, cho dù không tổ chức tiệc sinh nhật nhưng La Tuyền vẫn chạy về gặp Trần Hán Thăng một chuyến, tình ý rất rõ ràng.

“Lại là một cô bé ngốc khác.”

Lương Mỹ Quyên thở dài một tiếng, hôm nay bà quyết định phải thử uyển chuyển khuyên La Tuyền, không thể để cô sa vào vũng lầy này.

“Tiểu La Tuyền.”

Lương Mỹ Quyên chỉ vào mấy chàng trai đi từ phía đối diện tới: “Cháu xinh xắn như vậy, sao không kiếm bạn trai ở đại học đi, cháu xem kìa, trông mấy anh này cũng không tồi.”

“Họ ạ?”

La Tuyền chỉ liếc mắt nửa cái, lập tức lắc đầu chê: “Chuyện gì dì cũng tốt nhưng thẩm mỹ của dì không ổn rồi, họ có bì nổi một góc của Trần sư huynh không ạ?”

“Dì… Ôi ôi, ôi ôi.”

Lương Mỹ Quyên cười ngờ nghệch mấy tiếng, nghĩ thầm mình cứ xử lý chuyện của Tiểu Thẩm và Tiểu Ngư Nhi đã vậy, còn cô bé này thì dù sao cũng còn chưa đồng ý cơ mà.

Trên đường đi từ tòa nhà văn phòng tới căn-tin, Lương Mỹ Quyên cảm nhận được mạng lưới quan hệ của con trai bà ở Đại học Tài chính, rất nhiều sinh viên chạy tới chào hỏi họ, có người còn mua tặng họ chai nước.

“Con thực sự không hề giống cha con.”

Lương Mỹ Quyên cảm khái: “Con là chuyện gì cũng biết, chuyện gì cũng sẵn sàng làm; cha con là chuyện gì cũng biết nhưng không thèm làm.”

“Cha con như vậy cũng tốt mà.”

Trần Hán Thăng thoải mái nói: “Không bận chuyện gì thì chơi tranh chữ, tiêu ít tiền mua đồ giả cũng không sao, trước đây còn khoác lác mua được một bức tranh chữ do chính tay Khang Hi viết, kết quả con phát hiện ra mã tài khoản QQ của người làm giả ở lưng bồi kép của tranh, hóa ra mua hai chiếc còn được giảm giá 20%…”

La Tuyền cười tít mắt xem Trần Hán Thăng khoe khoang lung tung.

Lúc họ thong thả tới được căn-tin số hai, cô chợt phát hiện ra Thẩm Ấu Sở chờ ở cửa ra vào, duyên dáng, uyển chuyển, động lòng người.

Vẻ mặt La Tuyền trở nên nặng nề, cô lưu luyến rút tay về: "Dì à, cháu quên mất bạn cùng phòng đang chờ cháu ở căn-tin số một, cháu đi trước đây ạ."

La Tuyền không cho Lương Mỹ Quyên có cơ hội kịp nói gì, vội vã xoay người bỏ đi.

"Xem con làm gì này!"

Lương Mỹ Quyên quát, thực ra bà không hiểu chuyện giữa La Tuyền và Trần Hán Thăng là thế nào nhưng nếu có cô gái nào buồn vì Trần Hán Thăng thì đó chắc chắn là lỗi của con trai nhà bà.

Trần Hán Thăng nhún vai, người quá nhiều rận thì không sợ bị rận cắn.

Các chị em cùng lên hết cả đi, tôi muốn chiến một lúc chục người.

Thẩm Ấu Sở đã lấy xong cơm trưa, Hồ Lâm Ngữ ở trong trông đồ, cô cố ý ra đây chờ.

"Ôi chao, Tiểu Thẩm, cháu cứ nói một tiếng là được rồi mà."

Lương Mỹ Quyên hơi giận, bà có tay có chân, có thể đi lại, có thể leo cầu thang, bản thân cũng không phải ông nọ bà kia, đâu cần ai phải chăm sóc như vậy.

"Đây là bà phải không?"

Lương Mỹ Quyên đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên một làn hương xộc vào mũi, lấn át mùi dầu mỡ trong căn-tin.

Bà ngẩng đầu lên nhìn thì thấy có một cô gái cao gầy tóc đỏ đứng trước mặt, trang điểm đậm hơn các sinh viên bình thường, tô son đỏ lòe loẹt, có vẻ hơi lẳng lơ.

Mới đầu Lương Mỹ Quyên không kịp hiểu, sau đó bà mới biết "bà" người đó gọi là mình, đợi tới khi cô gái đó đi rồi, bà rất buồn bực hỏi: "Sao cô gái đó lại không gọi mẹ là dì nhỉ?"

"Theo bối phận, cô ấy phải gọi mẹ là bà nội."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói.

"Bốc phét!"

Lương Mỹ Quyên tưởng là con trai lại lừa mình.

"Gọi mẹ là bà nội thì chẳng lẽ bình thường cô ấy gọi con là cha hay sao!"

…

Chương 509: Dì, cháu có mang con của Trần Hán Thăng

“Hề hề, đúng là bình thường Thương Nghiên Nghiên gọi con là cha.”

Trần Hán Thăng thầm nhủ trong lòng như vậy nhưng đương nhiên hắn không dám nói ra miệng.

Cơm nước xong xuôi, lúc này Lương Mỹ Quyên mới móc quyển sổ ghi chép ra, ghi lại những điều mắt thấy tai nghe buổi sáng.

Một, Hán Thăng có quan hệ rộng trong trường.

Hai, Lãnh đạo của Đại học Tài chính khá coi trọng?

Dấu hỏi chấm này nghĩa là bản thân bà không hiểu nổi vì sao Thái Khải Nông và Lục Cung Siêu lại coi trọng con trai bà như vậy.

3, Không ngờ con trai lại được học lên cao học???

Ba dấu hỏi chấm ý là cực kỳ khó hiểu.

Trần Hán Thăng bĩu môi, Lương Thái hậu đúng là tới vì nhiệm vụ, thực sự muốn điều tra rõ ràng thời gian làm việc, nghỉ ngơi và “địa điểm phạm tội” của hắn.

Buổi chiều, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đi học, Trần Hán Thăng dẫn Lương Mỹ Quyên tới cửa hàng trà sữa Ngộ Kiến trong Đại học Tài chính ngồi một chút.

Hiện giờ là nửa cuối tháng mười hai, thời tiết ở Kiến Nghiệp đã phải mặc áo khoác ấm, ghế mây ngoài trời không có sinh viên nào ngồi, ngoại trừ mấy chàng trai mặc áo liền mũ, quần thể dục, cầm cốc trà sữa nóng ngồi đó làm màu để khoe khả năng chịu rét của bản thân.

Nhất là khi có bạn nữ xinh đẹp nào đó đi qua, bọn họ sẽ cố ý nói to, bàn chuyện chơi bóng rổ hoặc về một nhân vật nổi tiếng nào đó trên sân bóng, thậm chí còn đưa ra những ý kiến khác nhau.

Nếu như có cô gái nào bị thu hút nhìn về phía họ thì đám con trai "chịu được rét" sẽ vờ như không phát hiện ra, tranh cãi với nhau càng hăng hơn, có điều sau khi cô gái xinh đẹp đó đi rồi, bọn họ lại hụt hẫng thất vọng nhìn chằm chằm theo bóng lưng đối phương, trong lòng trống rỗng.

Đương nhiên, những người làm màu như vậy chỉ là thiểu số, đại đa số mọi người vẫn ở trong phòng.

Dưới ánh đèn vàng dịu, từng đôi hoặc từng nhóm sinh viên ngồi quanh bàn tròn, có người ôn bài, có người nói chuyện, thỉnh thoảng còn có tiếng cười khẽ.

Bên ngoài mùa đông tái tê, trong phòng ấm áp dễ chịu.

Có điều, thường thấy nhất là những sinh viên vội vã đến trường, họ tạt vội vào mua một cốc trà sữa ấm rồi chạy về phía tòa giảng đường, quầy order hầu như luôn làm không ngơi tay.

"Cửa hàng trà sữa này cũng là của Tiểu Thẩm à?"

Lương Mỹ Quyên rất kinh ngạc, bà tưởng cửa hàng trà sữa là một quán nhỏ, không ngờ lại cao cấp như vậy.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa vén tấm rèm chắn gió lên, để Lương Mỹ Quyên đi vào trước.

“Trần ca.”

Sinh viên làm thêm Trương Phương Kỳ lại chào hỏi.

“Đây là mẹ anh.”

Trần Hán Thăng giới thiệu.

“Cháu chào cô.”

Trương Phương Kỳ hiếu kì quan sát Lương Mỹ Quyên một chút: “Cô muốn uống trà sữa gì ạ, để cháu làm cho cô.”

“Không cần phiền cháu.”

Lương Mỹ Quyên khách sáo xua tay: “Cô tới xem thử thôi, cảm ơn.”

Quả nhiên Lương Thái hậu không chịu nổi bầu không khí quá nhiệt tình, bởi vì từ trước tới nay, bà luôn gắn nhãn bản thân là một người bình thường, ngay cả lúc Hỏa Tiễn 101 ở thời kỳ đỉnh cao nhất, bà và Trần Triệu Quân cũng vẫn đi chợ mua đồ ăn như bình thường, huống gì hiện tại công ty đã phá sản rồi.

Có điều, bắt đầu từ thái độ của cô quản lý ký túc xá buổi sáng tới thái độ của lãnh đạo nhà trường với thằng con mình và sự tôn trọng xuất phát từ tận đáy lòng của các sinh viên, Lương Mỹ Quyên đột nhiên nhận ra con trai lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của bà.

“Khụ…”

Để không khiến Trần Hán Thăng thêm phách lối, Lương Mỹ Quyên không thể hiện ra, bà chỉ hắng giọng hỏi: “Mùa đông làm ăn được, sinh viên ai cũng mua một cốc, vừa ngon lại vừa đỡ lạnh.”

“Mùa hè làm ăn cũng được lắm ạ.”

Trần Hán Thăng chỉ vào tủ lạnh ở quầy order: "Bọn con có thể thêm đá vào, mùa đông uống nóng, mùa hè uống lạnh."

"Nhưng do tính chất đặc thù của trường học nên phải cân nhắc tới khả năng tiêu dùng của sinh viên."

Trần Hán Thăng cũng rất bất đắc dĩ: "Thực ra cửa hàng trà sữa này không kiếm được mấy, trừ chi phí và tiền lương nhân viên đi thì lợi nhuận ròng một năm chỉ khoảng trên dưới 30 nghìn."

"Thế mà còn chưa đủ sao, tiền lương một năm của mẹ với cha con được bao nhiêu chứ?"

Lương Mỹ Quyên ngồi xuống một chiếc ghế trống, cảm nhận không khí ở nơi này, bà cũng thấy hứng thú với cửa hàng trà sữa ở Khu thương mại Nghĩa Ô nên giục Trần Hán Thăng dẫn bà đi xem thử.

Cửa hàng ở Nghĩa Ô cũng tên là "Ngộ Kiến" nhưng phong cách khác hoàn toàn cửa hàng ở trường.

Màu sắc trang trí khá đơn điệu, không có không khí ấm áp như cái ở trường, chỉ bày vài chiếc bàn giản dị màu trắng và cây xanh, có vài sinh viên nữ có vẻ như là khách hàng đang ngồi uống trà sữa.

"Sinh viên tới Khu thương mại Nghĩa Ô chủ yếu là để lên mạng, dạo phố, ca hát và xem phim."

Trần Hán Thăng nhìn thấu thắc mắc của Lương Thái hậu, chủ động giải thích: "Họ không có kiên nhẫn ngồi đọc sách nên chỉ cần một chỗ nghỉ chân, nói chuyện phiếm là được, không cần trang trí quá cầu kỳ."

Lương Mỹ Quyên nhìn lại các sinh viên nữ trong cửa hàng, quả nhiên trong tay các cô gái này đều xách theo túi quần áo mới, chắc là vừa đi dạo phố xong, vào đây ngồi nghỉ.

“Đối tượng khách hàng khác nhau, cách bọn con xử lý cũng khác nhau, mua bán như thế này cả đôi bên đều thấy thoải mái.” Trần Hán Thăng cười tổng kết.

“Ai dạy con những điều này?”

Lương Mỹ Quyên đột nhiên hỏi: “Mẹ và cha con đều không biết những chuyện này.”

“Sách vở ạ.”

Trần Hán Thăng hoàn toàn không hoảng hốt: “Tri thức là sức mạnh.”

“Con chỉ giỏi lừa mẹ con thôi.”

Lương Mỹ Quyên nghi ngờ con trai lừa mình nhưng không tìm ra được chứng cứ.

Chẳng bao lâu sau, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ học xong hai thì tiết tới đây, Hồ Lâm Ngữ nghe nói Lương Mỹ Quyên kiên quyết tài trợ cho họ mười nghìn tệ, nếu không phải sợ nảy sinh hiểu lầm không đáng có, cô ấy thậm chí muốn gọi bà là mẹ.

Thật sự quá đúng lúc!

Cửa hàng trà sữa vốn được duy trì hoạt động với quy mô vốn nhỏ. Họ phải tằn tiện, chắt bóp đã quen, nay đột nhiên có thêm một khoản tiền lớn, Hồ Lâm Ngữ cảm thấy có thể làm được rất nhiều chuyện, thậm chí cô ấy còn có ý nghĩ giật dây Thẩm Ấu Sở mở chi nhánh thứ ba.

Cho nên, Hồ Lâm Ngữ ôm Lương Mỹ Quyên đầy nồng nhiệt, cuối cùng còn được người phụ nữ trung niên này giới thiệu cho một cậu sinh viên đẹp trai vừa tốt nghiệp mới tới đơn vị của bà.

Cứ thế bận rộn linh tinh ở cửa hàng trà sữa tới 5 giờ chiều, Trần Hán Thăng nhận được điện thoại của Khổng Tĩnh. Sau

gần một tháng sửa chữa, cuối cùng ủy ban cải cách và phát triển cũng phê duyệt, cô bảo Trần Hán Thăng tới xem thử.

"Con có chút chuyện phải đi một lát."

Trần Hán Thăng nói một tiếng, Thẩm Ấu Sở gật đầu tỏ ý đã biết, bởi vì hắn thường xuyên có việc phải đi như vậy.

Tuy nhiên, Lương Mỹ Quyên lại đột nhiên ngăn hắn lại, hỏi không chút khách sáo: "Con định đi đâu? Bận chuyện gì?"

"Có chút chuyện ạ."

Trần Hán Thăng không muốn giải thích, ôm Lương Thái hậu qua loa một cái: "Mẹ ở đây chơi thong thả, đến tối để Thẩm Ấu Sở dẫn mẹ đi ăn quán."

"Không được, mẹ cũng muốn đi xem thử."

Lương Mỹ Quyên không đồng ý: "Mẹ và cha con đã bàn với nhau rồi, nhất định phải biết bình thường con bận những chuyện gì, có chuyện gì bí mật mà phải giấu cả mẹ ruột chứ?"

Trần Hán Thăng nhìn thấy thái độ kiên quyết của Lương Thái hậu, coi bộ nếu không đồng ý thì hắn không thể đi khỏi đây được, hắn đành phải lắc đầu, nói: "Được thôi, vậy mẹ nói ít thôi nhé."

Hai người tới con đường lớn ở khu công nghiệp ngoại ô của Giang Lăng, ngoài vài nhà máy ra, nơi này rất vắng người đi đường, con đường cái vắng tanh, hai bên là những thân cây trụi lủi.

Tuy vậy, có một chỗ có hai chiếc xe đang đậu, một chiếc là xe Passat màu trắng của Khổng Tĩnh, một chiếc là xe thể thao màu đỏ của Trịnh Quan Đề.

Bóng ba người phụ nữ rất dễ phân biệt, áo phao lông dáng dài màu đen là Khổng Tĩnh, áo khoác nỉ cao cấp màu cà phê là Trịnh Quan Đề, áo len cashmere màu trắng là Ôn Linh.

Trịnh Quan Đề cao nhất, gió lạnh thổi vạt áo cô bay nhẹ, trong tay cô cầm một ly cà phê hòa tan, chân đi đôi bốt da cao tới bắp chân khiến đôi chân trông thon dài hơn.

Dáng Khổng Tĩnh cân đối nhất, mặc áo phao lông vũ vẫn thấy rõ đường cong chữ S, đây chắc là đặc điểm của ngự tỷ đã trải đời.

Ôn Linh lộ rõ tuổi tác chưa lớn, phong thái và dáng dấp thua xa hai người kia.

"Chúng tôi mới tới một lát thì Trịnh tổng đã phát hiện ra rồi."

Khổng Tĩnh đưa cho hắn một xấp tài liệu, lặng lẽ chỉ vào Trịnh Quan Đề trước mặt, nói: "Có điều sau khi tới đây, cô ấy không nói câu nào, chỉ ngẩn người nhìn chằm chằm mảnh đất này."

"Tôi biết rồi."

Trần Hán Thăng bĩu môi, chỉ sang Lương Mỹ Quyên đứng bên cạnh, nói: "Mẹ ruột tôi."

"Phụt phụt."

Khổng Tĩnh buồn cười, có lẽ là từ "mẹ ruột" này rất thú vị. Cô khách sáo chào hỏi Lương Mỹ Quyên.

Trần Hán Thăng mở túi tài liệu ra, không ngoài dự đoán, 600 mẫu họ xin bị ủy ban cải cách và phát triển từ chối, sau khi được các "chuyên gia" nghiên cứu và thảo luận, cuối cùng họ cho rằng 480 mẫu là con số tương đối phù hợp.

"Thôi, mình vẫn còn 300 mẫu ở Thượng Hải nữa."

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng, hắn bước tới cạnh Trịnh Quan Đề, đánh giá mảnh đất hoang này, cảm khái nói: "Sau này chúng ta là hàng xóm rồi."

Mảnh đất này khá gần nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, nói sát vách thì hơi quá nhưng đi bộ cũng chỉ mất cùng lắm khoảng mười phút.

"Đây chẳng phải là kết quả cậu muốn sao, tiện cho cậu lôi kéo người của tôi đi."

Trịnh Quan Đề liếc nhìn Trần Hán Thăng, ánh mắt không hề thân thiết như trước đây.

"Sao lại là kết quả tôi muốn chứ."

Trần Hán Thăng cười hề hề một tiếng: "Nhiều năm sau, cô sẽ phát hiện ra quyết định của tôi là chính xác."

Trịnh Quan Đề từ chối đưa ra nhận định, cô quay người nhìn Lương Mỹ Quyên: "Đó là mẹ cậu à?"

"Ừ."

Trần Hán Thăng gật đầu.

"Ồ."

Trịnh Quan Đề nhấp hai hớp cà phê, bờ môi thấm ướt sáng bóng, cô im lặng một hồi rồi bỗng nói: "Thực ra tôi có thể chấp nhận chuyện cậu cố ý phản bội tôi, gia nhập phe Hồng Sĩ Dũng, dù sao mục tiêu của cậu cũng là nhà máy điện tử, muốn lấy nhỏ thắng lớn thì nhất định phải sử dụng thủ đoạn không theo lẽ thường."

Trần Hán Thăng im lặng lắng nghe, biểu cảm hờ hững và có phần nắm chắc thắng lợi trong tay.

"Nhưng."

Trịnh Quan Đề đổi giọng: "Cậu cố ý gợi ý Hồng Sĩ Dũng ra quyết định ngu ngốc để tôi đi lấy chồng, khiến tôi không thể hợp tình hợp lý cạnh tranh nhà máy điện tử, thế thì quá bỉ ổi rồi."

“Thời kì đặc biệt cần phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt thôi.”

Trần Hán Thăng hời hợt nói: “Tóm lại cô cũng có quyền không cưới mà.”

Trịnh Quan Đề nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng hồi lâu mới nói: “Đúng là tôi sẽ không cưới, có điều tôi sẽ càng ngày càng rơi vào thế bị động ở trong nhà máy, cho nên tôi muốn cậu cũng nếm thử mùi vị bị những lời gièm pha bẩn thỉu bủa vây quanh người.”

“Cô nói vậy là sao?”

Trần Hán Thăng thoáng sửng sốt, cứ có cảm giác có gì đó không ổn ở đây.

Trịnh Quan Đề không trả lời, cô kéo Lương Mỹ Quyên đang buồn bực ra mặt lại, nói bằng giọng đau đớn, khổ sở: “Dì ơi, cháu có thai con của Trần Hán Thăng, giờ hắn muốn phá thai, không muốn chịu trách nhiệm, dì bảo cháu phải làm gì đây?”

…

Chương 510: Mừng làm cha?

"Cái gì?"

Đây là câu Lương Mỹ Quyên kinh ngạc thốt lên, sau khi nghe thấy tin này, bà suýt nữa rớt cả tròng mắt ra ngoài.

"Đù!"

Đây là câu văng tục của Trần Hán Thăng.

"Trịnh Quan Đề, có phải cô quá coi thường chúng tôi rồi không."

Trần Hán Thăng cười nhạo xem thường: "Cô cho rằng câu nói dối sơ sài như vậy có thể lừa được những bộ óc thông minh của chúng tôi sao… Mẹ, biểu cảm của mẹ vậy là sao?"

Trần Hán Thăng còn chưa kịp nói cho hết lời đã phát hiện ra thái độ bất thường của Lương Mỹ Quyên.

Trần Hán Thăng biết đây là giả, hắn còn chưa từng tiếp xúc thân mật với Trịnh Quan Đề bao giờ, sao cô có thể có mang thai con của hắn được chứ?

Chẳng lẽ lườm cô một cái cũng có thể làm cô có thai được sao.

Thế nhưng Lương Mỹ Quyên không biết điều này, với tính cách của Trần Hán Thăng, xác suất xảy ra chuyện "mang thai ngoài ý muốn" quả thực cao hơn so với các chàng trai bình thường, đây cũng chính là vấn đề bà và Trần Triệu Quân lo lắng nhất cả ngày lẫn đêm.

Lương Mỹ Quyên thậm chí từng nghĩ xem nếu một trong hai cô gái kia có bầu thật thì phải làm thế nào với người còn

lại.

Tiếc là "thế sự trêu người", mang thai thì đúng là mang thai rồi nhưng lại sai đối tượng.

"… Bao, bao lâu rồi?"

Lương Mỹ Quyên nói run run, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bụng Trịnh Quan Đề, chỉ thiếu điều đưa tay sờ thử.

"Mẹ, chuyện này là giả."

Trần Hán Thăng chớp mắt mấy cái, hoàn toàn không sao lường được Lương Mỹ Quyên lại tin: "Con chưa từng động vào cô ấy, cô ấy không có thai."

"Ôi ôi, đàn ông toàn như vậy."

Trịnh Quan Đề cười lạnh một tiếng: "Tôi biết ngay anh sẽ nói vậy mà, anh yên tâm tôi sẽ tự nuôi con, anh cứ tiếp tục yên tâm xây nhà máy, làm ông chủ đi, tóm lại anh đừng can thiệp vào chuyện này."

Cô nói xong định quay trở về xe, Lương Mỹ Quyên vội đuổi theo, giữ chặt cánh tay Trịnh Quan Đề, nôn nóng hỏi: "Con gái à, đúng là của Hán Thăng sao?"

"Dì."

Trịnh Quan Đề cúi đầu xuống, lặng lẽ kề sát tai Lương Mỹ Quyên: "Mặc dù cháu 25 tuổi rồi nhưng Trần Hán Thăng là người đàn ông duy nhất của cháu, đứa bé trong bụng chắc chắn trăm phần trăm là con của hắn, dì sắp được làm bà nội rồi!"

Dì sắp được làm bà nội rồi!

Làm bà nội!

Bà nội!

…

Câu nói này giống như có hiệu ứng loa phóng thanh, gây chấn động tới độ người Lương Mỹ Quyên chao đảo, mặc dù nguyện vọng lớn nhất của bà chính là chăm con cho Trần Hán Thăng sau khi về hưu nhưng tại sao quá trình không hề giống như bà nghĩ.

Trần Hán Thăng mới học năm ba, ít nhất cũng phải học năm tư rồi tốt nghiệp đại học đã chứ, quan trọng là tốc độ quá nhanh đã đành, lại còn rẽ ngang.

"Dì à, cháu về đi làm đã, dì yên tâm, cháu sẽ nuôi con một mình."

Trịnh Quan Đề ngẩng đầu chớp chớp mắt với Trần Hán Thăng, quả quyết lái xe rời đi.

Lời gièm pha bẩn thỉu thì không được nói nhiều, nhất định phải nửa giả nửa thật mới có hiệu quả, thái độ phủi tay bỏ đi của khuê mật Trịnh thật giống thái độ Trần Hán Thắng phủi tay bỏ đi, "gia nhập" phe Hồng Sĩ Dũng.

Cô phóng khoáng hất tay áo, để lại Lương Thái hậu gắng gượng đứng vững và Trần Hán Thăng nhếch nhác trong gió.

"Mẹ… Thật hay giả."

Trần Hán Thăng đang định nói mấy lời nhưng Lương Mỹ Quyên mệt mỏi xua tay: "Để đầu óc mẹ tỉnh táo lại đã, xét đến nhân phẩm của con trong quá khứ, mẹ có thiên hướng tin cô gái kia, đâu có người con gái nào lại đem chuyện này ra nói đùa chứ."

"Cô ấy không phải một cô gái bình thường đâu mẹ ơi!"

Trần Hán Thăng chán nản nói, thấy Khổng Tĩnh và Ôn Linh đứng gần đó, hắn đành xua tay để họ về trước.

"Dì không sao chứ?"

Vừa rồi Khổng Tĩnh đứng xa, không tiện nhích lại gần nghe ngóng nên vẫn chưa biết vừa xảy ra chuyện gì.

“Vấn đề nhỏ thôi, có thể giải thích xong rất nhanh.”

Trần Hán Thăng cắn răng nghiến lợi nói: “Trịnh Quan Đề chó má, đúng là đồ điên.”

…

Dọc đường quay về Khu thương mại Nghĩa Ô, họ im lặng, Trần Hán Thăng vốn còn định qua cửa hàng trà sữa nhưng bị Lương Mỹ Quyên túm cổ về khu chung cư để thẩm vấn.

“Mẹ, con dùng tính mạng của Vương Tử Bác để thề, con và Trịnh Quan Đề hoàn toàn không thân thiết, chắc chắn cô ấy cũng không có thai…”

Trần Hán Thăng đi theo giải thích sau lưng Lương Mỹ Quyên.

“Cô gái đó là người ở đâu?”

Lương Mỹ Quyên không muốn băn khoăn chuyện này, hỏi thẳng thông tin cá nhân của Trịnh Quan Đề.

“Không phải chứ, mẹ hỏi chuyện này làm gì!”

Trần Hán Thăng cảm thấy vấn đề này càng ngày càng đi xa.

“Cứ trả lời trước đi!”

Lương Mỹ Quyên đập mạnh bàn trà.

“Người Hồng Kông.”

Trần Hán Thăng đành phải thật thà trả lời.

“Là người Hồng Kông à, nghiệp vụ tán gái của con đúng là quy mô rộng khắp.”

Lương Mỹ Quyên trào phúng một câu, tiếp tục hỏi: "Cha mẹ của cô ấy làm nghề gì, làm thế nào con quen cô ấy?"

"Mẹ…"

"Bốp!"

"Cha cô ấy là con trai thứ ba của một tập đoàn, không có tiếng nói gì trong gia tộc, mẹ cô ấy là người tình của cậu ba này, sinh Trịnh Quan Đề xong vẫn không được cưới làm vợ chính thức, nhưng thân phận của Trịnh Quan Đề thì được nhà họ Trịnh công nhận, hiện tại cô ấy là chủ của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, con và cô ấy quen nhau do làm ăn…"

Trần Hán Thăng nói một tràng dài, Lương Mỹ Quyên càng nghe càng cau mày, nào là gia tộc, nào là chi thứ ba, sao lại giống phim truyền hình tới vậy chứ.

"Gia thế như vậy mà con cũng dám động vào, chẳng lẽ gia thế trong sạch như Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư không tốt hay sao?"

Không phải Lương Mỹ Quyên chê Trịnh Quan Đề, chẳng qua bà cảm thấy không ngờ dạng gia đình bình thường như nhà bà lại dính dáng tới "sóng gió gia tộc", đúng là không biết tự lượng sức mình.

"Thôi, có cái gì là con không dám động vào đâu."

Trần Hán Thăng rất không phục: "Ai cũng có một cái đầu, hai con mắt giống nhau… Hai cái đầu thì bốn con mắt, ba cái đầu thì sáu con mắt."

Hắn vốn định nói một câu thật ngầu nhưng thấy sắc mặt Lương Mỹ Quyên không để tâm, hắn ngoan ngoãn không làm màu nữa.

"Lương Tiểu Hải làm việc ở nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ nhỉ."

Lương Mỹ Quyên trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên nghĩ ra, bà vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại kiểm chứng ngay.

“Tiểu Hải, cô là cô Ba của cháu đây, cháu đã tan làm chưa?”

“Cháu vừa về tới ký túc xá, cô Ba có chuyện gì vậy ạ?”

Lương Tiểu Hải không biết Lương Mỹ Quyên đến Kiến Nghiệp, trong lòng anh ta còn đang thấp thỏm, dù sao lúc em họ Trần Hán Thăng phá sản, anh ta đã không giúp đỡ kịp thời, bị người lớn ở quê nhà mắng xối xả.

Lương Tiểu Hải vẫn muốn tìm cơ hội ngồi nói chuyện với Trần Hán Thăng, tiếc là lần nào Trần Hán Thăng cũng kiếm cớ từ chối.

“Cô Ba có chuyện này muốn nghe ngóng, cháu nhất định phải nói thật thành thật, rõ ràng.”

Lương Mỹ Quyên hỏi: “Quan hệ của Hán Thăng với chủ nhà máy bọn cháu thế nào?”

“Quan hệ ạ…”

Lương Tiểu Hải ngân dài giọng, trong lòng thầm tính toán.

Cô Ba hỏi chuyện này làm gì?

Trước đây em họ rất thân với Trịnh tổng.

Hiện giờ hình như đang mâu thuẫn với nhau, có điều đây là vấn đề giữa các lãnh đạo cấp cao, anh ta không rõ lắm.

…

“Rốt cuộc biết nói thế nào đây?”

Lương Tiểu Hải không biết chính xác tình hình, rất sợ nói sai làm cô Ba giận nên suy nghĩ rất nhiều.

Đường Bình thấy vẻ mặt bạn trai bối rối, chỉ vào điện thoại cầm tay ra hiệu, ý muốn hỏi ai gọi.

"Cô Ba hỏi quan hệ của Hán Thăng và Trịnh tổng như thế nào?"

Lương Tiểu Hải bịt ống nghe lại trả lời.

"Chắc chắn là phải nói theo hướng tốt rồi."

Đường Bình quyết định nhanh chóng: "Chuyện này quá đơn giản, có thể là em họ phá sản của anh khoác lác với mẹ là có quen biết Trịnh tổng nên bị nghi ngờ."

"Thanh niên trẻ mà."

Đường Bình nói với giọng trải đời: "Có quen biết dăm ba nhân vật lớn, chắc chắn là đi khoác lác khắp nơi. Thân phận của Trịnh tổng cao quý cỡ nào chứ, anh cứ khen họ đi, chắc chắn không sai đâu, chưa biết chừng hai hôm nữa Trần Hán Thăng lại tới mời rượu anh đấy."

"Tiểu Hải, cháu còn đó không?"

Lương Mỹ Quyên thấy bên kia không nói gì mười mấy giây còn tưởng là tín hiệu không tốt.

"Dạ có, thưa cô Ba."

Lương Tiểu Hải cảm thấy bạn gái phân tích rất hợp lý, dù sao ai cũng thích nghe lời hay, cho nên anh ta cười đáp: "Hán Thăng và Trịnh tổng là bạn bè thân thiết với nhau, người trong nhà máy ai cũng biết cả, lúc cháu và Đường Bình vào làm cho nhà máy, Trịnh tổng còn từng ăn khuya với Hán Thăng đấy ạ…"

"Được rồi, cô biết rồi."

Lương Mỹ Quyên cúp điện thoại, lạnh lùng nhìn Trần Hán Thăng: "Nếu như lời con thề có tác dụng thì giờ Vương Tử

Bác đã chết rồi.”

Chuyện xảy ra bất ngờ, Trần Hán Thăng không kịp dặn trước Lương Tiểu Hải, kết quả thế này không có gì bất ngờ, có điều hắn không tin chuyện này lại không thể chứng minh được.

Không phải nói trên thế giới có ba chuyện không thể giấu nổi là ho khan, mang thai và tài năng hay sao.

Trịnh Quan Đề nói cô mang thai, dù sao cô cũng phải có giấy của bệnh viện chứ.

“Mẹ, cho con một cơ hội nữa đi.”

Trần Hán Thăng lập tức liên lạc với Trịnh Quan Đề: “Trịnh tổng, mọi người là trai gái giang hồ, mang thai cũng chẳng có gì to tát nhưng dù sao cô cũng phải có giấy bệnh viện làm chứng chứ.”

“Có giấy là anh nhận hả?”

Trịnh Quan Đề đột nhiên hỏi lại.

“Ừ?”

Giọng điệu lẫm liệt đường hoàng của cô Trịnh khiến Trần Hán Thăng sững sờ, hắn là cao thủ làm giả, ai biết Trịnh Quan Đề có làm giả hay không chứ.

“Nhận!”

Lương Mỹ Quyên đột nhiên cướp điện thoại: “Chỉ cần cháu đưa ra giấy tờ của bệnh viện, dì sẽ nhận, với thân phận, gia thế của cháu, nếu không phải con của Trần Hán Thăng thì sao cháu lại để ý đến hắn chứ.”

“Dì nói quá đúng.”

Trịnh Quan Đề cười khẽ một tiếng: “Dì chờ cháu nhé.”

Chương 511: Đồng chí lão Trần biết nhìn xa trông rộng

“Mẹ, mẹ cũng quá trẻ con rồi đó.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng rất bất mãn với phản ứng của Lương thái hậu: “Mang thai là chuyện lớn như vậy, mà mẹ cũng có thể nói nhận là nhận được sao?”

“Mẹ mà nói không nhận, lỡ như tiểu thư Trịnh cảm thấy chúng ta không tôn trọng cô ấy, đột nhiên trở về Hương Cảng thì phải làm sao?”

Lương Mỹ Quyên nghiêm túc nói: “Ở trong nước thì còn có khả năng tiếp tục gặp lại, nếu trở về Hương Cảng thì sẽ không có cách nào để gặp mặt nữa, cho nên mẹ muốn ổn định cô ấy trước, đồng thời xem đơn kiểm tra của bệnh viện, rồi sẽ cùng cha ngươi thương lượng tiếp theo nên làm thế nào.”

Trần Hán Thăng gật đầu một cái, Lương thái hậu không hẳn là một người thông minh, nhưng có rất nhiều kinh nghiệm sống, bà chỉ sợ Trịnh Quan Đề “đang mang thai” kia rời khỏi tầm mắt mình, cho nên mới đồng ý trước rồi từ từ xác nhận sau.

“Mẹ, đơn kiểm tra cũng có thể là giả.”

Trần Hán Thăng sớm dự phòng từ trước, hắn đều có thể đoán được các thủ đoạn của Trịnh Quan Đề.

“Con chán ghét người ta đến mức nào vậy.”

Lương Mỹ Quyên rất bất đắc dĩ: “Cứ coi như Lương Tiểu Hải là nhân chứng, đơn kiểm tra là vật chứng đi, nhân chứng

vật chứng đều có, tiểu thư Trịnh còn chính miệng thừa nhận, con lại còn có tiền án nghiêm trọng như vậy, con muốn mẹ con phải làm thế nào đây?"

"Chẳng lẽ cứ giả vờ như không biết chuyện gì, mẹ trực tiếp trở về nhà sao?" Lương thái hậu hỏi ngược lại.

Trần Hán Thăng không lên tiếng, với tính cách của Lương thái hậu, chuyện như vậy bà chắc chắn sẽ truy cứu tới cùng.

"Được rồi."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Tóm lại là cháy nhà mới ra mặt chuột, thực ra bạn tốt Trịnh cũng không có ý xấu gì với con cả, chị ta chỉ muốn gây thêm chút rắc rối cho cuộc sống của con thôi."

"Mẹ mặc kệ, nếu có cô gái nào chính miệng nói với mẹ chuyện này, mẹ đều phải đối xử có trách nhiệm."

Lương Mỹ Quyên cố chấp nói rằng: "Tối nay con đừng để Tiểu Thẩm tới đây, mẹ cứ nhìn đứa nhỏ ngốc này, trong lòng lập tức cảm thấy rất có lỗi với con bé."

"Được được được, mẹ nói là được."

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ đồng ý.

Buổi tối hắn ở bên cạnh Lương Mỹ Quyên tùy tiện ăn chút mì sợi, trên đường trở về trường học, lại gọi điện thoại cho Trịnh Quan Đề.

"Đơn kiểm tra ở bệnh viện làm đến đâu rồi?"

Trần Hán Thăng trực tiếp hỏi: "Nhưng đối với chị mà nói, đánh tráo thật giả cũng không khó nhỉ."

"Lời này của Trần tổng, thật đúng là khiến người ta nghe không hiểu đấy."

Trịnh Quan Đề cẩn thận trôi chảy đáp: “Tôi đương nhiên là đã đến bệnh viện kiểm tra rồi.”

“Đừng có mà mạnh miệng, mẹ tôi không có ở bên cạnh đâu.”

Trần Hán Thăng tức giận mà bật cười: “Đề ca, việc này không làm gì tôi được đâu, cùng lắm chỉ có thể dày vò một bà lão như mẹ tôi thôi.”

“Nếu bà lão được ôm cháu trai sớm, đương nhiên sẽ dày vò bà rồi.”

Mặc dù Trịnh Quan Đề nghe thấy tiếng xe cộ đi lại ồn ào trên đường, nhưng vẫn trả lời rất cẩn thận.

“Vậy thì cứ chờ đi, chị dám dày vò mẹ tôi, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tôi hung hăng dày vò lại chị… Tút tút tút”

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong, Trịnh Quan Đề đã cúp máy rồi, nhân tiện gọi thư ký của Văn phòng Tổng giám đốc Tưởng Vân Vân đến, bảo cô ta đi kiểm tra những công nhân nữ đang mang thai trong nhà máy gần đây.

Tưởng Vân Vân chính là cô gái đã hắt nước vào Trần Hán Thăng hôm đó, tốt nghiệp đại học Hà Hải, một fan hâm mộ trung thành của Trịnh Quan Đề.

Tuy cô ta không hiểu rõ ý đồ của bà chủ, yêu cầu này cũng rất kỳ lạ, có điều sau khi Trịnh Quan Đề vừa quay trở lại đây, tâm tình vui sướng hơn nhiều so với hai ngày trước, rất giống dáng vẻ đã mạnh mẽ xả được cơn giận vậy.

Nhiệm vụ này cũng không khó, bởi vì các công nhân nữ đang mang thai trong nhà máy điện tử có thể xin ở ký túc xá đơn, cho nên rất nhanh đã sàng lọc ra được vài người.

“5 tháng đã lộ rõ vẻ mang thai rồi, 3 tháng cũng có hơi to, ồ, ở đây có 2 tháng này.”

Trịnh Quan Đề chọn ra công nhân nữ đang mang thai hai tháng, bảo thư ký đưa cô ấy đến.

Nữ công nhân lần đầu tiên được trực tiếp gặp mặt Trịnh tổng, vẻ mặt căng thẳng mất tự nhiên, Trịnh Quan Đề chỉ vào một tờ đơn đăng ký ký túc xá rồi nói: "Cô đã làm việc trong nhà máy được năm năm rồi, kết quả đã mang thai tới ba lần, cô làm thế nào mà có được tần suất này?"

Nữ công nhân cho rằng Trịnh Quan Đề đang trách cứ cô ấy đã mang thai quá nhiều lần, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, luống cuống tay chân nói xin lỗi: "Trịnh tổng, đây sẽ là lần cuối cùng, cô đừng đuổi tôi đi."

"Không phải, ý tôi không phải vậy."

Trịnh Quan Đề bảo Tưởng Vân Vân đưa cho nữ công nhân một cốc nước nóng, để làm giảm bớt cảm giác căng thẳng của nữ công nhân: "Tôi chỉ tò mò, cảm giác dường như cô có thể kiểm soát tiết tấu mang thai của bản thân vậy."

Nhìn thấy Trịnh tổng tiếng tăm lừng lẫy lại hòa nhã như vậy, nữ công nhân từ từ bình tâm lại, có chút ngượng ngùng giải thích: "Quê nhà tôi có một bài thuốc bí truyền, nếu như muốn có em bé, trước đó chỉ cần uống một bát là xong rồi."

"Thần kỳ như vậy sao?"

Trịnh Quan Đề rất kinh ngạc: "Nếu đúng là như vậy, cô hoàn toàn có thể xin bằng sáng chế độc quyền, sau đó sản xuất với số lượng lớn, vừa có hiệu quả kinh tế, vừa có thể giải quyết vấn đề không thể mang thai không thể sinh con của rất nhiều cặp vợ chồng đấy."

"Nó còn phân biệt người này người kia, có người ăn thì có hiệu quả, có người ăn thì lại không có tác dụng."

Nữ công nhân chất phác không biết nói dối: "Bác sĩ trên huyện đã xem qua rồi, bà ấy nói không có nhiều ý nghĩa gì cho

lắm, nhưng mỗi lần tôi uống đều có tác dụng, nếu như Trịnh tổng muốn sinh em bé, tôi sẽ nhờ người ở quê gửi đơn thuốc tới đây, không có gì đáng ngại đâu."

"Hiện giờ tôi không cần, cảm ơn cô."

Trịnh Quan Đề cười lắc đầu một cái, cũng nói tới chuyện chính: "Cô đang mang thai nên chắc là có đơn kiểm tra của bệnh viện đúng không, tôi muốn mượn dùng một chút."

"Có, tôi có mang theo bên người đây."

Nữ công nhân lấy ra một tờ đơn kiểm tra siêu âm từ một tháng trước từ trong túi ra, Trịnh Quan Đề còn rất tò mò quan sát một chút, có điều thai nhi quá nhỏ, căn bản không nhìn ra chút gì cả.

Trịnh Quan Đề đưa cho Tưởng Vân Vân: "Cô đưa cái này cho người phụ trách của bộ phận thiết kế sản phẩm, bảo anh ta làm cho tôi một bản giống hệt như vậy, có điều tên thì đổi thành tên của tôi."

Chuyện này đối với bộ phận thiết kế sản phẩm cũng không khó, công việc chính của bọn họ chính là thiết kế logo và các quảng cáo sản phẩm cho nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, điều khiến Tưởng Vân Vân thấy kỳ lại chính là tại sao lại phải đổi thành họ tên của Trịnh tổng chứ.

"Đừng hỏi nhiều, cô cứ đi làm đi, chú ý giữ bí mật là được rồi."

Trịnh Quan Đề cười một tiếng: "Trận này tôi đã để cho Trần Hán Thăng bị bắt nạt rất thảm rồi, nhân cơ hội này phải gây thêm chút phiền phức cho hắn, đấu trí so dũng khí cũng rất thú vị."

…

Bởi vì đây là do Trịnh tổng đích thân phân phó, cho nên hiệu suất làm việc của người phụ trách bộ phận thiết kế sản phẩm rất nhanh, sáng ngày thứ hai đã làm giả xong một bản báo cáo kiểm tra gần như tương tự.

Trịnh Quan Đề rất là hài lòng, vì thể hiện sự coi trọng, cô ta còn đích thân lái xe đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn để đưa đồ.

Trần Hán Thăng nhìn bản báo cáo vài lần, lộ một vẻ mặt "Tôi biết ngay là sẽ như vậy mà".

Có điều sau khi Lương Mỹ Quyên xem xong, sắc mặt "ầm ầm" tái nhợt một lúc, vất vả lắm mới ngăn không cho cảm xúc dâng trào, vừa ngẩng đầu Trịnh Quan Đề đã lên xe: "Dì à, cháu về đi làm trước đây, dì không cần lo lắng, cháu sẽ tự nuôi lớn đứa bé."

"Tại sao không ngăn cản con bé lại?"

Lương Mỹ Quyên căm tức nhìn Trần Hán Thăng, ném đơn kiểm tra "soàn soạt" nói: "Trên này chính là tên của Trịnh Quan Đề, con còn muốn nói gì nữa không?"

"Cản cái rắm ấy, con cũng không muốn nói gì hết, chỉ muốn đi chơi game thôi."

Trần Hán Thăng trong đầu nghĩ thầm cuối cùng thì mình cũng cảm nhận được cảm giác của Tôn Ngộ Không trong <Ba lần đánh Bạch Cốt Tinh> rồi, Lương thái hậu bây giờ chính là Đường Tăng, rõ ràng cái gì cũng là giả, nhưng trong thời gian ngắn lại không có cách nào để tự chứng minh.

"Thằng chó con, giờ này rồi còn muốn chơi game."

Lương Mỹ Quyên đánh con trai "bốp bốp".

Trần Hán Thăng cũng không né tránh chút nào, mãi đến tận khi Lương Mỹ Quyên đánh mệt rồi, hắn mới đỡ mẹ ruột ngồi

xuống ghế salon: “Bà cô nhỏ cũng lắm chuyện thật đấy, lúc nào cũng muốn chùi đít giúp con, cẩn thận dùng sức mạnh quá, chùi rách cả giấy đấy.”

“Con còn luyên thuyên nữa à, nhìn thấy con là lại thấy tức giận!”

Lương Mỹ Quyên lại muốn đánh tiếp, Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Trước tiên mẹ cứ nghỉ ngơi một lát đi đã, chờ đến lúc hồi phục sức lực, muốn đánh thế nào thì đánh như thế, con đi về trước để không chọc mẹ tức giận đây.”

Sau khi Trần Hán Thăng xuống lầu, nhìn thấy bầu trời bên ngoài đang âm u sắp mưa, nghĩ thầm thật đúng là “Thiên đạo luôn có luân hồi, ông trời không bỏ qua cho ai”, bản thân đã năm lần bảy lượt ngáng đường Trịnh Quan Đề, bạn tốt Trịnh lại pha một trò đùa hơi quá trớn như vậy, dường như cũng có thể hiểu được.

…

Bên trong phòng khách của khu dân cư, Lương Mỹ Quyên yên lặng nhìn bản báo cáo kiểm tra, gọi điện thoại cho Trần Triệu Quân đang đi làm.

“Lão Trần, tôi có chuyện muốn nói với ông … “

Thế là, Lương Mỹ Quyên liền kể hết chuyện đã gặp Trịnh Quan Đề như thế nào, bối cảnh của Trịnh Quan Đề, bao gồm chuyện đơn kiểm tra ở bệnh viện và lời làm chứng của Lương Tiểu Hải, thậm chí cả thái độ không chịu thừa nhận của Trần Hán Thăng, tất cả đều kể hết với chồng.

“Lão Trần, bây giờ đầu tôi có hơi loạn, tôi muốn ông tới Kiến Nghiệp một chuyến.”

Gặp phải chuyện quan trọng, người bình thường luôn hô to hét lớn như Lương thái hậu lại trở nên rất ỷ lại vào chồng,

Ngược lại lão Trần lại rất bình tĩnh, ông nghe điện thoại xong thì trầm ngâm hồi lâu: "Tuy tính tình Hán Thăng lỗ mãng, nhưng làm việc vẫn luôn rất có đúng mực, chuyện mang thai không phải là chuyện nhỏ, với tác phong của thằng bé nếu đã như kiên quyết không chịu thừa nhận, vậy chắc hẳn là có vấn đề."

"Nhưng mà, đơn kiểm tra của người ta cũng đã đưa tới đây rồi." Lương Mỹ Quyên nói.

"Đây đúng là một vấn đề."

Trần Triệu Quân suy nghĩ một lúc: "Cuối tuần này tôi đến Kiến Nghiệp xem một chút xem, tốt nhất là chúng ta phải đích thân đưa cô gái đó đến bệnh viện một chút."

"A , hôm nay mới là thứ tư."

Lương Mỹ Quyên rầu rĩ nói: "Sao ông không có chút sốt ruột nào vậy."

"À à, thực ra thì tôi cũng không sốt ruột cho lắm."

Lão Trần cười một tiếng: "Coi như đúng là đã mang thai rồi đi, cũng phải mất đến mười tháng nữa, không chậm mất hai ba ngày này được đâu."

Trong lòng Lương Mỹ Quyên nghĩ cũng đúng, bản thân mình chính là đang quá gấp gáp rồi.

"Lỡ đến lúc đó ông không tới được, thì tôi phải làm thế nào đây?"

Lương Mỹ Quyên lại ném ra một vấn đề khác.

"Bà đừng đến tìm Hán Thăng ồn ào làm gì, tính tình thằng bé cũng không tốt lắm, hai người đừng có cãi nhau."

Gương mặt Lương Mỹ Quyên đỏ lên, mình và con trai đã cãi nhau rồi, chồng mình là nhắc nhở muộn rồi.

“Còn một chuyện nữa, nếu bà rảnh rỗi thì nấu chút canh dinh dưỡng cho người ta đi.”

Trần Triệu Quân tiếp tục nói: “Cho dù là thật hay giả, nếu cô gái ấy đã chủ động nói rồi, thì chúng ta cũng phải thể hiện ra chút thái độ gì chứ.”

…

Chương 512: Lương thái hậu lập công lớn (1)

Buổi sáng sau khi Trịnh Quan Đề đưa đơn kiểm tra cho Lương Mỹ Quyên, nghĩ đến dáng vẻ hoảng loạn giải thích của cặn bã nam Trần, khóe miệng lại nở ra một nụ cười, tâm tình cũng dễ chịu không ít.

Có điều sau khi trở lại nhà máy, cô ta rất nhanh đã quên đi chuyện này, lại lao vào công việc rườm rà phức tạp lần nữa.

Trần Hán Thăng đột nhiên trở mặt, làm rối loạn kế hoạch thường ngày của Trịnh Quan Đề, cũng khiến cho thế lực của Hồng Sĩ Dũng mở rộng càng lợi hại hơn, vừa muốn duy trì quy trình sản xuất thường ngày, lại vừa muốn ngăn chặn Hồng Sĩ Dũng, áp lực trên người Trịnh Quan Đề quả thực là không hề nhỏ.

Một lần bận rộn này chính là đến tận buổi trưa, lúc Trịnh Quan Đề đang muốn đến nhà ăn ăn cơm, thư ký của Văn phòng Tổng giám đốc Tưởng Vân Vân lại gõ cửa đi vào, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc: "Trịnh tổng, phòng an ninh gọi điện thoại tới nói, mẹ của Trần Hán Thăng đến tìm ngài."

"Tìm tôi?"

Trịnh Quan Đề mở ra camera theo dõi trong máy tính ra, quả nhiên thấy Lương Mỹ Quyên đang cầm trong tay một cái túi vải, yên lặng ngồi trong phòng bảo vệ trước cửa.

"Tìm tôi làm gì chứ…"

Ngón tay Trịnh Quan Đề gõ "cạch cạch" trên chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, suy nghĩ chốc lát rồi dặn dò: "Trước hết cứ để

bà ấy vào đi đã, cô đến trước cửa thang máy đón tiếp một chút đi.”

Nhận được mệnh lệnh bảo vệ lập tức thả người, Trịnh Quan Đề dựa lưng lên chiếc ghế dựa mềm mại, vừa thưởng thức cà phê, vừa quan sát Lương Mỹ Quyên, suy đoán mục đích chuyến đi này của bà.

Lẽ nào đã phát hiện tờ đơn kiểm tra kia là giả rồi sao?

Hay là muốn biết thêm nhiều tin tức nữa, dù sao mình cũng đang “mang thai” cháu trai hoặc là cháu gái của bà.

Hay là tới khuyên bảo mình đi phá thai?

…

Không bao lâu sau Lương Mỹ Quyên liền xuất hiện ở cửa phòng làm việc, Trịnh Quan Đề đóng camera theo dõi trên máy tính lại, cười tủm tỉm đứng lên: “Dì ạ, sao dì lại đến đây rồi?”

“Buổi sáng dì không chuyện gì làm, nên nấu chút canh gà.”

Lương Mỹ Quyên lấy một cái bình giữ nhiệt mới tinh từ trong túi vải ra: “Cháu uống uống thử xem, có hợp khẩu vị không.”

“Canh gà?”

Trịnh Quan Đề có chút dở khóc dở cười, hoá ra đây là sự quan tâm đến từ “bà nội” sao.

Tưởng Vân Vân cũng rất ngạc nhiên, con trai mình và Trịnh tổng còn đang đấu nhau đến chết đi sống lại, mà mẹ còn làm canh gà đưa tới cho người ta, đây là cái kịch bản đạo lý quỷ quái gì vậy.

“Đúng vậy, hiện giờ cháu rất cần bổ sung dinh dưỡng mà.”

Lương Mỹ Quyên dời bình giữ nhiệt ra chỗ khác, lập tức liền có một mùi hương nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Ngoài ra, Lương thái hậu còn nghĩ còn rất chu đáo, trong túi không chỉ có bình giữ nhiệt, mà bà còn chuẩn bị cả bát đũa và thìa.

Trịnh Quan Đề hơi hứng thú nhìn một chút, chà, canh gà hầm táo đỏ kỷ tử, có công dụng bổ huyết với phụ nữ, cũng thật là dụng tâm.

"Cảm ơn dì ạ, cháu không thích uống những loại canh này."

Trịnh Quan Đề từ chối, cô ta cũng không phải thật sự đang mang thai, thực tế thì cũng không cần phải bổ sung những loại dinh dưỡng này.

"Tại sao lại không uống?"

Lương Mỹ Quyên có chút trách cứ nhìn về phía Trịnh Quan Đề: "Đám người trẻ tuổi các cháu chính là như vậy, đồ ăn ngon chưa chắc đã có dinh dưỡng, đồ ăn có dinh dưỡng thì lại xem là bình thường, như thế không tốt cho thân thể đâu."

Bà vừa nói vừa múc canh gà ra bát, không nói không rằng đặt trên bàn của Trịnh Quan Đề: "Nào, uống xong rồi nói."

Trịnh Quan Đề ngẩn người, cái giọng điệu này, e hèm… Hình như có hơi là lạ.

"Dì à, dì ở nhà cũng đối xử với Trần Hán Thăng như vậy sao ạ?"

Trịnh Quan Đề đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy, thằng bé quá nghịch ngợm, không nghiêm túc một chút thì sẽ không quản được nó đâu."

Lương Mỹ Quyên nhìn canh gà một chút: "Uống đi nào, còn muốn dì đút cho cháu ăn sao?"

"Trịnh tổng, tôi đi nhà ăn trước đây."

Tưởng Vân Vân cảm thấy bầu không khí này thực sự quá khó xử, chí ít thì mình không nên ở đây xem trò vui.

Sau khi thư ký của Văn phòng Tổng giám đốc đi, Trịnh Quan Đề nhìn bát canh gà đang tỏa ra hơi nóng một chút, rồi lại liếc nhìn Lương Mỹ Quyên, bất đắc dĩ lắc đầu một cái: "Được rồi, dì đã vất vả rồi, bát canh gà này cháu sẽ uống."

"Không được, hôm nay dì đã nấu tận hai bát lận."

Lương Mỹ Quyên thẳng thắn mạnh mẽ ra lệnh: "Cháu nhất định phải uống thêm một chén nữa."

Trịnh Quan Đề: …

Cứ như vậy giám sát Trịnh Quan Đề uống xong, Lương Mỹ Quyên cũng không phí lời nữa, nhanh chóng thu thập sạch sẽ rồi đi về.

Trịnh Quan Đề đứng bên cửa sổ, nhìn bóng lưng nhanh nhẹn vững chãi của Lương thái hậu dưới lầu, trầm mặc như đang suy nghĩ gì đó.

Đương nhiên, chuyện này vẫn còn chưa xong, ít nhất thì Trịnh Quan Đề cũng không mong sau này vẫn còn tiếp diễn như vậy.

Khoảng 7 giờ tối, Trịnh Quan Đề ăn xong bữa tối, đang ở văn phòng suy nghĩ xem nên đối phó với Hồng Sĩ Dũng trong cuộc họp ngày mai như thế nào, thì Tưởng Vân Vân lại gõ cửa đi vào.

"Trịnh tổng, mẹ của Trần Hán Thăng lại tới nữa rồi."

"Lại tới nữa?"

Trịnh Quan Đề cũng sợ hết hồn, vội vàng hỏi: “Trong tay bà ấy có cầm theo bình giữ nhiệt không?”

Tưởng Vân Vân gật đầu một cái.

“Ôi trời ơi! “

Trịnh Quan Đề che đầu.

“Làm sao đây?”

Tưởng Vân Vân tò mò hỏi: “Canh uống không ngon sao ạ?”

“Uống ngon thì ngon đấy.”

Trịnh Quan Đề do dự một chút, vẫn là ăn ngay nói thật: “Chỉ là có chút không quen, ở Hương Cảng rất ít uống loại canh này.”

“Cái đó … Tôi đã tìm được lý do để khiến bà ấy rời đi rồi?”

Tưởng Vân Vân tích cực phát huy tác dụng của một thư ký.

“Hay là bỏ đi.”

Trịnh Quan Đề cũng không đồng ý: “Cô lại ra tiếp đón một chút đi.”

Tưởng Vân Vân không hỏi nguyên nhân, có điều lúc cô đi đến trước cửa, Trịnh Quan Đề đột nhiên hỏi: “Tiểu Vân, bình thường ở nhà, cha mẹ có từng nấu canh cho cô không?”

“Có nấu! “

Tưởng Vân Vân nhún vai một cái: “Tôi cũng uống đến phát chán rồi.”

Trịnh Quan Đề gật đầu một cái, đợi sau khi Tưởng Vân Vân rời khỏi phòng làm việc, bạn tốt Trịnh mới thở phào một hơi: “Đây vẫn là lần đầu tiên tôi bị ép phải uống canh.”

“Không đúng.”

Trịnh Quan Đề lẩm bà lẩm bẩm sửa lại: “Đây là lần thứ hai.”

Sau khi Lương Mỹ Quyên đi vào, bà vừa lấy ra một cái bình giữ nhiệt giống như buổi trưa, vừa vui mừng rạo rực nói: “Lần này không phải canh gà hầm lúc trưa nữa đâu, dì đã đổi thành vịt hầm đông trùng hạ thảo rồi.”

Gà hầm táo đỏ thì bổ huyết, canh vịt hầm đông trùng hạ thảo tốt cho sinh nở, Lương Mỹ Quyên cân nhắc đúng là cực kỳ chu toàn.

Trịnh Quan Đề nhìn thấy canh vịt hầm đông trùng hạ thảo được đưa tới, trong thần sắc có chút nỗi buồn khó nói, khẩu vị không thể thích ứng được là một cái nguyên nhân, còn một nguyên nhân khác là cô đã ăn no rồi.

“Uống đi nào, không uống sẽ nguội mất đấy!”

Lương Mỹ Quyên múc canh xong, thấy Trịnh Quan Đề vẫn đứng bất động, dáng vẻ này khiến cho bà không nhịn được lại nhớ tới con trai của mình, Trần Hán Thăng cũng như vậy, mỗi lần ăn cơm đều phải gọi rất nhiều lần, cho nên lúc nói chuyện mới không nhịn được mà mang theo chút tức giận.

Tưởng Vân Vân ngẩn ra, cô ta cảm giác mình không thích hợp ở đây nữa rồi.

“Dì à, tối nay cháu có thể chỉ uống một chén thôi không?”

Trịnh Quan Đề lại không tức giận, còn dùng giọng điệu muốn thương lượng hỏi một chút.

Lần này Tưởng Vân Vân không do dự nữa, lặng lẽ lùi ra, lãnh đạo có một số việc, mà cấp dưới không nên dò xét.

Ví dụ như, rõ ràng bà chủ là một nữ cường nhân vô cùng thông minh, sao bây giờ lại rất giống như đang làm nũng với

cha mẹ vậy.

“Không được!”

Quan trọng là Lương Mỹ Quyên còn từ chối: “Như vậy thì quá lãng phí đồ ăn, cháu cho rằng nhiều tiền thì có thể lãng phí sao, đấy còn là với cháu đấy, nếu Trần Hán Thăng mà dám làm như vậy, bàn tay dì đã sớm giơ lên rồi … “

Lương Mỹ Quyên nói nói, nhìn thấy Trịnh Quan Đề ngơ ngác nhìn mình, Lương thái hậu cũng rất nghi hoặc: “Sao thế?”

“Không có gì ạ.”

Trịnh Quan Đề đột nhiên cười một tiếng: “Từ trước tới giờ ba mẹ cháu chưa từng mắng cháu bao giờ. “

“Đây không phải là chuyện tốt sao, Trần Hán Thăng cả ngày đều bị dì mắng, bây giờ có ngày nghỉ nó cũng không dám về nhà đấy.”

Lương Mỹ Quyên cũng rất buồn bực.

“Bọn họ trước nay chưa từng mắng cháu, nhưng cũng rất ít khi nói chuyện với cháu.”

Trịnh Quan Đề cúi đầu uống bát canh vịt hầm đông trùng hạ thảo: “Cháu du học ở nước ngoài rất nhiều năm, bọn họ cộng lại cũng không gọi được quá năm cuộc điện thoại.”

“Gia đình cháu thì khác mà, chúng tôi chỉ là gia đình bình thường thôi.”

Lương Mỹ Quyên không muốn hỏi kỹ các loại bí mật trong giới hào môn, bà nói sang chuyện khác: “Hương vị của canh vịt hầm đông trùng hạ thảo thế nào?”

“Hương vị rất tốt ạ.”

Trịnh Quan Đề dùng sức nuốt một hụm cuối cùng, sờ sờ bụng dưới hơi phồng lên.

“Vậy thì tốt, thực ra cho dù hương vị không tốt, cháu cũng không thể ghét bỏ được, dù sao thì cũng tốt cho thân thể, ngoài ra không được tắm nước lạnh, bây giờ là thời điểm quan trọng của cháu, nhất định không thể để lại chút mầm bệnh nào… “

Lương Mỹ Quyên vừa thu thập bát canh, vừa nhắc nhở Trịnh Quan Đề những điều cấm kỵ trong quá trình “mang thai” này.

Trịnh Quan Đề nghe giọng điệu không “thân mật” này, trên mặt cô mang theo nụ cười, yên tĩnh cũng không phản bác.

Chờ đến lúc Lương Mỹ Quyên dọn dẹp xong xuôi, Trịnh Quan Đề mới che giấu chút luyến tiếc trong ánh mắt đi một chút, dò hỏi: “Dì à, dì có gì muốn hỏi không, cháu đều có thể nói hết cho dì nghe.”

Vào lúc này bạn tốt Trịnh đã quyết định quyết tâm, nếu như Lương Mỹ Quyên hỏi tờ đơn kiểm tra kia là thật hay giả, cô đã quyết định sẽ thành thật nói ra.

…

Chương 513: Lương thái hậu lập công lớn (2)

“Cái gì cũng có thể hỏi sao?”

Lương Mỹ Quyên ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu lên, bà đúng là có rất nhiều câu hỏi, chỉ là chúng quá riêng tư, nên không biết phải mở miệng như thế nào.

“Có thể, cháu bảo đảm sẽ không nói dối.”

Trịnh Quan Đề âm thầm thở dài một hơi, tuy rằng cô cũng lưu luyến bầu không khí “như ở nhà” kia, nhưng trò cười này nên chấm dứt ở đây thôi.

Tình thân gì đó, trong các gia tộc lớn vốn không xứng được hưởng thụ, đấm đá lẫn nhau mới là chủ yếu, mới vừa được trải nghiệm một chút, cảm giác đúng là không tệ.

“Hỏi đi, dì.”

Trịnh Quan Đề vén mái tóc dài màu nâu cà phê ra sau tai, ung dung đối mặt với thời khắc lời nói dối bị vạch trần kia.

“Vậy dì bắt đầu hỏi nha.”

Đôi mắt của Lương Mỹ Quyên tỏa sáng, giọng điệu cũng trở nên rất vui vẻ.

“Tiểu Trịnh à, trước đây cháu đi du học ở đất nước nào vậy, trường đại học của bọn họ có giống trường của chúng ta không?”

“Cháu xinh đẹp như vậy, tại sao lại chỉ từng ở bên Hán Thăng, trước đây không có nam sinh nào theo đuổi cháu sao?”

“Hai đứa bình thường ở chung với nhau như thế nào vậy, nói thật thì, dì không hiểu nhiều về cháu lắm, chỉ quan tâm đến việc làm quen với hai người kia thôi… Khụ!”

…

Trịnh Quan Đề nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt mình lải nhải nửa ngày, dường như không có một câu nào là có tác dụng, ban đầu cô còn kinh ngạc, tiếp đó ánh mắt liền cong lên, cuối cùng không nhịn được cười to “ha ha”.

“Dì à, đây là những câu hỏi của dì sao?”

Trịnh Quan Đề chỉ chỉ bụng mình: “Cháu còn tưởng chuyện dì quan tâm nhất là cái này chứ.”

“Cái đó đương nhiên là thứ dì quan tâm nhất rồi.”

Lương Mỹ Quyên trừng hai mắt nói: “Nhưng mà cháu mới có thai bao lâu chứ, mới hơn một tháng thôi mà, dì là người từng trải, mang thai không đáng sợ như vậy đâu, cháu chỉ cần nghe theo những gì dì đã dặn dò, dì bảo đảm sẽ không xảy ra một chút vấn đề nào.”

Nghe thấy Lương Mỹ Quyên ngược lại còn đến an ủi mình, Trịnh Quan Đề giờ mới hiểu được, hoá ra ở trong mắt những người phụ nữ đã từng sinh con, mang thai chỉ là một quá trình thôi, nếu như không có gì bất ngờ, chỉ cần cố gắng nuôi lớn là được.

Bản thân không có kinh nghiệm, còn tưởng rằng Lương Mỹ Quyên sẽ luôn đặt hết sự chú ý vào thứ này chứ.

Sau khi nghĩ thông, tâm thái của Trịnh Quan Đề đột nhiên có chút biến hóa, cô đã chuẩn bị sẵn sàng để thú nhận, nhưng sau khi nghĩ lại, Trịnh Quan Đề lại cảm thấy vui mừng, cũng may người dì trung niên này không có hỏi tới tờ đơn kiểm tra ở bệnh viện kia.

“Nếu như quá khó để trả lời, vậy cũng không sao.”

Nhìn thấy Trịnh Quan Đề ngơ ngác không nói lời nào, Lương Mỹ Quyên cho rằng là bản thân mình đã hỏi quá sâu.

“Không có, dì à.”

Trịnh Quan Đề đi vòng ra từ sau bàn, lần đầu tiên ngồi bên cạnh Lương Mỹ Quyên.

“Chuyện của cháu và Trần Hán Thăng, cái này để cho cậu ấy nói sẽ thích hợp hơn, có điều cháu có thể nói với dì về các trường đại học ở nước ngoài, và cả đám con trai năm đó đã từng theo đuổi cháu, nhưng lại bị cháu từ chối một cách vô tình … “

Một lần nói chuyện này chính là tới hơn hai giờ, bởi vì câu hỏi của Lương thái hậu đúng là quá nhiều, hơn nữa có một vài câu còn khiến Trịnh Quan Đề không thể nào trả lời được.

Ví dụ như, cải trắng bên nước Mỹ kia giá bao nhiêu tiền, có ai nuôi lợn ở nhà không, con cái đến trường có cần tìm mối quan hệ không …

Lần đầu đối mặt với những bát quái tràn đầy khói lửa nhân gian này, Trịnh Quan Đề cũng phải vừa cười vừa nói bậy, đến khoảng 9 giờ, Trịnh Quan Đề thấy Lương Mỹ Quyên ngáp một cái, chuẩn bị bảo tài xế đưa người phụ nữ trung niên này về nhà.

“Không cần, dì không thích ngồi xe đâu.”

Lương Mỹ Quyên cầm túi vải lên: “Dì vẫn còn chưa tới 50 tuổi đâu đấy, đi đứng cực kỳ nhanh nhẹn.”

“Được, vậy dì đi thong thả.”

Trịnh Quan Đề không có hỏi “Ngày mai dì có còn tới nữa không?”, mà ngược lại đợi sau khi Lương Mỹ Quyên xuống

lầu, nụ cười của cô từ từ thu lại từng chút một, cuối cùng gọi thư ký của Văn phòng Tổng giám đốc Tưởng Vân Vân đến.

“Cô đuổi theo mẹ của Trần Hán Thăng, uyển chuyển nói với dì ấy, thực ra tôi không thích uống canh đặc của phương bắc, bảo dì sau này không cần phải phiền phức như vậy nữa.” Trịnh Quan Đề dặn dò nói.

“Được!”

Tưởng Vân Vân quay người muốn đi thi hành mệnh lệnh ngay lập tức.

“Chờ đã!”

Trịnh Quan Đề đột nhiên gọi cô lại: “Đừng lấy danh nghĩa của tôi để tiết lộ, cứ nói là do cô tự phát hiện ra.”

Tưởng Vân Vân bình tĩnh gật đầu một cái, Trịnh tổng rất ít khi dặn dò chuyện riêng tư, trước đây cô ấy thậm chí còn không thích sử dụng thư ký, chỉ từ sau khi Hồng Sĩ Dũng tới đây, vừa phải chú ý đến sản xuất, vừa phải đấu lại những mánh khóe, lúc này mới đề bạt một thư ký ở bên cạnh giúp đỡ.

“Chuyện này nhất định phải giải quyết ổn thoả.”

Trong lòng Tưởng Vân Vân nghĩ, cô còn trẻ nên bước chân nhanh nhẹn, rất nhanh đã đuổi kịp Lương Mỹ Quyên: “Dì ơi! “

“Cháu à, có chuyện gì không?”

Lương Mỹ Quyên quay đầu lại hỏi.

“Dì à, nhà dì ở đâu ạ, cháu cũng vừa mới tan làm, có thể đi cùng dì một chút không?”

Tưởng Vân Vân cũng là một cô gái thông minh, cô có thể thấy bà chủ của mình rất yêu thích người phụ nữ trung niên này, cho nên ngay cả việc cự tuyệt phần thiện ý này cô cũng đều không nỡ tự mình nói ra..

Bởi vậy, Tưởng Vân Vân cũng không định chuyển lời một cách bừa bãi, cô dự định sẽ cùng Lương Mỹ Quyên đi về, sau đó trên đường sẽ tìm cơ hội nói rõ chuyện này.

Tất cả những chuyện này đều bị Trịnh Quan Đề ở trên lầu nhìn chằm chằm, mãi cho đến lúc bóng lưng của hai người rời khỏi nhà máy điện tử, Trịnh Quan Đề mới yên lặng trở về chỗ ngồi.

Thưởng thức vị cà phê từ đắng sang ngọt, nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi, nụ cười bất tri bất giác lại dâng lên.

"Thực ra, mình vẫn luôn rất hâm mộ tên cặn bã nam họ Trần kia."

Trịnh Quan Đề cảm thán một câu, lúc mở mắt lần nữa, chút ôn nhu kia đã không còn tồn tại, khuôn mặt đang nhìn chằm chằm vào máy tính đầy vẻ nghiêm túc.

Hội nghị ngày mai sẽ lại là một trận đạo lý sắc bén, Trịnh Quan Đề dự tính bắt đầu các hạng mục về "máy ghi âm và máy MP4" thôi, chẳng qua là bị Hồng Sĩ Dũng không nói đạo lý ngăn cản.

…

Từ nhà máy điện tử đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn khu dân cư, đi bộ đại khái khoảng hơn 40 phút, Tưởng Vân Vân tốt nghiệp từ đại học Hà Hải, mọt trong những trường đại học có tiếng ở Kiến Nghiệp, hai người vẫn có rất nhiều đề tài để nói.

Bất tri bất giác đã tới khu thương mại Nghĩa Ô rồi, Tưởng Vân Vân cảm giác bầu không khí đã dần dần trở nên hòa hợp, lúc này mới đắn đo nói: "Dì à, cháu có chuyện này vẫn luôn muốn nói cho dì biết, nhưng lại lo lắng dì sẽ tức giận."

Lương Mỹ Quyên cười ha ha: "Có chuyện gì cháu cứ việc nói đi, ngoại trừ Trần Hán Thăng, dì thực sự không dễ tức giận như vậy đâu."

“Thực ra thì, Trịnh tổng không quen uống canh dì nấu cho lắm ạ.”

Vẻ mặt Tưởng Vân Vân đầy vẻ cẩn thận từng li từng tí một: “Bởi vì cô ấy là người Hương Cảng, người Hương Cảng không uống canh nồng như thế.”

“A?”

Lương Mỹ Quyên nghe xong thì sững sờ: “Hôm nay con bé uống không ít mà.”

“Đó là bởi vì.”

Tưởng Vân Vân thấp giọng nói: “Bởi vì dì là trưởng bối, cho nên Trịnh tổng mới không tiện từ chối.”

“Nghe cháu nói vậy, dì cũng nhớ ra rồi.”

Lương Mỹ Quyên nhíu mày một cái: “Vẻ mặt Tiểu Trịnh lúc uống canh hôm nay, đúng là có hơi miễn cưỡng, dì còn tưởng rằng con bé và Trần Hán Thăng có tật xấu giống nhau, lúc ăn cái gì cũng phải trợn mắt nhe răng.”

“A a!”

Tưởng Vân Vân lúng túng cười một tiếng, câu nói này cô không dám nhận.

“Được rồi, dì biết rồi.”

Lương Mỹ Quyên phất tay một cái: “Cháu về nhà đi, đi đường nhớ phải chú ý an toàn đấy.”

“Cái đó … Ngày mai dì có còn hầm canh nữa không?”

Tưởng Vân Vân vẫn muốn xác nhận rõ ràng.

“Con bé cũng không thích uống cái này, tại sao dì còn phải nấu nữa chứ, thực sự quá lãng phí.”

Lương Mỹ Quyên kỳ quái nói.

“Vâng! Vậy cháu sẽ sớm trở lại, tạm biệt dì.”

Tưởng Vân Vân nhận được lời cam đoan rõ ràng, cô cảm thấy đây chính là nhiệm vụ đã hoàn thành mĩ mãn, toàn bộ quá trình đều khá uyển chuyển, cuối cùng Lương Mỹ Quyên cũng đồng ý, bà sẽ không tiếp tục hầm canh nữa.

Nhìn bóng dáng vô cùng phấn khích của Tưởng Vân Vân, trong đầu Lương Mỹ Quyên nghĩ thầm bây giờ sinh viên tốt nghiệp đại học thật là kỳ lạ, toàn hỏi mấy cái đề tài buồn chán.

“Nếu Tiểu Trịnh không thích uống loại canh đó, vậy thì mình chắc chắn sẽ không nấu nữa, nhưng cũng có thể học cách nấu canh theo kiểu Hương Cảng mà.”

Lương Mỹ Quyên nói thầm một câu, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh sáng từ hộp đèn của các quán net “một mẻ hốt trọn” ở khu thương mại Nghĩa Ô .

“Bà chủ, lên mạng đi!”

Trong thời đại thông tin, phụ nữ trung niên ở một thành thị nhỏ cũng sẽ biết lướt web và tìm tòi tri thức.

…

Hội nghị sáng ngày thứ hai của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ đúng là một trận giương cung bạt kiếm, có thể nói là cả hai bên Trịnh Quan Đề và Hồng Sĩ Dũng đã huy động tất cả tài nguyên để tiến hành trận đấu này.

Sau khi định dạng âm thanh MP3 trở nên phổ biến, định dạng có thể phát video MP4 cũng đân dần được nghiên cứu ra, ý của Trịnh Quan Đề là theo sát làn sóng thị trường đang bùng nổ này, nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ có đầy đủ năng lực kỹ thuật để nghiên cứu phát triển MP4 của riêng mình.

Còn với máy ghi âm, hiện giờ học sinh cấp hai và học sinh cấp ba đều đã quen sử dụng món đồ này để học tiếng Anh.

Đương nhiên học tiếng Anh là giả, nghe những bài hát đang thịnh hành mới là thật, cho dù mục đích sử dụng là gì, nói chung hiện giờ là đang có thị trường.

Ngoài ra, máy ghi âm cũng không được trang bị kỹ thuật gì, chỉ cần tách ra thành hai dây chuyền sản xuất, thì sẽ lập tức có thể kiếm được một đống tiền.

Có điều những điều này đều bị Hồng Sĩ Dũng bác bỏ, ý tưởng của anh ta rất đơn giản, hai từ "Hễ là" là được rồi.

Hễ là điều mà Trịnh Quan Đề đồng ý, anh ta sẽ kiên quyết phản đối;

Hễ là điều Trịnh Quan Đề phản đối, anh ta sẽ kiên quyết ủng hộ.

"MP3 là một loại định dạng nén tín hiệu âm thanh tiêu chuẩn mới được thiết kế để nén tín hiệu âm thanh, dựa trên cơ sở này MP4 đã bổ sung thêm chức năng hỗ trợ cho ngôn ngữ mô hình thực tế ảo, cùng với quản lý kỹ thuật số và các chức năng tương tác khác, kỹ thuật này đã được Sony phát triển từ đầu những năm 2000 rồi, hiện giờ thị trường đã vô cùng vững chắc rồi, nhà máy của chúng ta hoàn toàn có thể tự nghiên cứu phát triển."

Lời phát biểu kỹ thuật chuyên nghiệp này, rất rõ ràng là do cấp dưới của Trịnh Quan Đề đưa ra, dù sao thì bộ phận kỹ thuật cốt lõi vẫn đang bị cô khống chế.

"Cái này không được, đầu tiên nhìn từ góc độ quản lý mà nói, không thể sử dụng nó cho hai mục đích khác nhau được, MP3 vẫn đang được đổi mới cải tiến nâng cấp, MP4 có thể chỉ là một sản phẩm chuyển tiếp thôi, tôi đề nghị chúng ta vẫn nên duy trì nguyên trạng hiện giờ thì tốt hơn."

Quan điểm không hề có sức phản kháng, chỉ có thể dùng một vài "lý thuyết quản lý" hư hư thật thật này để ứng phó,

thường sẽ đến từ bên phía Hồng Sĩ Dũng.

"Sau khi chúng tôi tiến hành điều tra nghiên cứu thị trường và dự đoán, máy ghi âm còn ít nhất là hai năm tăng trưởng trên thị trường nữa, những khó khăn trong quá trình sản xuất rất đơn giản, đề nghị nên tiến hành."

"Những chuyện được dự đoán, làm gì có ai có thể nói trúng chứ, nói không chừng rất nhiều nhà máy cũng đều ôm ý nghĩ như vậy, tất cả đều muốn nhảy vào, hãy nhớ lại tình trạng bi thảm của VCD năm đó đi."

"Hồng tổng, làm gì có chuyện kinh doanh mà không phải chịu rủi ro chứ."

"Xin lỗi, con người này của tôi có tính cách thận trọng, thấy tiền ở ven đường tôi đều sẽ không nhặt."

…

Trịnh Quan Đề đang ngồi trên cao phía trước trầm mặt, lẳng lặng nghe hai bên bày tỏ ý kiến của mình.

Hôm nay là cuộc hội nghị mà cô đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, hai hạng mục MP4 và máy ghi âm, nhất định phải tiến hành thông qua toàn bộ.

"Dựa vào tình hình trước mắt, chúng ta vẫn còn có ưu thế."

Trịnh Quan Đề nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ rồi, nhưng cũng không sao cả, ngày hôm nay không có kết quả, ai cũng đừng mong được ăn cơm!

"Reng reng reng."

"Reng reng reng."

"Reng reng reng."

Ngay khi cuộc tranh cãi trong phòng họp trở nên kịch liệt nhất, thì điện thoại bàn của Tưởng Vân Vân lại liên tục đổ

chuông.

Có điều căn bản không có người nghe máy, bởi vì cô cũng ở trong phòng họp viết biên bản cuộc họp.

…

“Sao lại không có ai nghe máy vậy.”

Trong phòng bảo vệ của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, Trương Vệ Lôi đặt điện thoại xuống một cách khó hiểu, buồn bực vò vò mái tóc vàng của mình.

Trước mắt gã ta còn có một người phụ nữ trung niên bình thường đang ngồi, trong ngực ôm một cái túi vải, nói mình muốn tìm Trịnh Quan Đề.

“Bác gái.”

Trương Vệ Lôi có chút không nhịn được nói: “Cũng đã nửa tiếng rồi, căn bản là không có ai nhận điện thoại, chúng cháu cũng không thể trực tiếp đi tìm Trịnh tổng được, hay là dì đi về trước đi, cháu còn phải ăn cơm trưa chứ.”

“Như vậy sao được, tôi vất vả lắm mới nấu xong canh, thật không thể hiểu nổi tại sao người Hương Cảng lại thích uống mấy món canh bào ngư với cánh gà này.”

Người phụ nữ trung niên lầu bầu nói: “Tôi cũng còn chưa ăn cơm trưa đây, cũng may là cháu trai lớn của tôi cũng ở đây, bảo thằng bé đưa ít cơm lại đây là được.”

“Hả, cháu của bác cũng ở trong nhà máy này sao?”

Trương Vệ Lôi tò mò hỏi: “Nói cháu nghe một chút xem, có thể chúng cháu có quen biết đấy.”

“Lương Tiểu Hải.”

Người phụ nữ trung niên nói: “Cháu có quen hắn không?”

“Lương Tiểu Hải?”

Trương Vệ Lôi cảm thấy cái tên này có chút quen tai, đột nhiên phản ứng lại: “Hình như anh ta là anh họ của Trần Hán Thăng đúng không.”

“Đúng vậy, Trần Hán Thăng chính là con trai của tôi.”

“WTF! ! !”

…

Chương 514: Lương thái hậu lập công lớn (3)

“Bác nói Trần Hán Thăng chính là con trai của bác, làm sao để chứng minh đây?”

Trương Vệ Lôi đánh giá Lương Mỹ Quyên, tuy dựa theo cách ăn mặc mà phán đoán, người phụ nữ trung niên này không phải người nghèo khó, có điều xem ra cũng rất bình thường, rất khó tưởng tượng bà ấy chính là mẹ của Trần Hán Thăng.

“Làm sao để chứng minh nó là con trai của tôi ư?”

Điều này lại làm khó Lương Mỹ Quyên rồi, chính phủ cũng không phát một giấy chứng nhận nào, chứng minh “Con trai của tôi chính là con trai của tôi” cả .

“Trần Hán Thăng chỉ là một sinh viên đại học bình thường, giả mạo mẹ của nó thì có lợi ích gì chứ?”

Lương Mỹ Quyên hỏi ngược lại.

“Trước hết bác cứ đợi một chút, để cháu hỏi anh cháu một chút đã.”

Trương Vệ Lôi nhanh chóng liên hệ với Trương Vệ Vũ, Lương Mỹ Quyên cũng nhận tiện gọi điện thoại cho Lương Tiểu Hải.

Trương Vệ Vũ tới trước một bước, gã liếc mắt nhìn Lương Mỹ Quyên, lập tức nở ra một nụ cười: “Chào dì, sao dì lại đến đây rồi?”

“Cậu biết tôi à?”

Lương Mỹ Quyên hơi nghi hoặc một chút, bà hoàn toàn không nhớ rõ người đàn ông trẻ tuổi này.

“Có quen.”

Trương Vệ Vũ thận trọng gật đầu một cái: “Cháu cũng là người Cảng Thành, trước đây đã từng gặp dì, nhưng dì lại chưa từng gặp cháu, cháu và Hán Thăng là bạn.”

Trương Vệ Lôi ở phía sau đẩy một cái, lặng lẽ hỏi: “Anh, người này thật sự là mẹ của Trần Hán Thăng sao, sao khí chất không giống chút nào vậy, em còn tưởng là bảo mẫu nhà Trịnh tổng đấy.”

“Chú đúng là ngu như heo!”

Trương Vệ Vũ thấp giọng mắng: “Lẽ nào nghe không ra giọng vùng Cảng Thành trong tiếng phổ thông của bà ấy sao, rõ ràng là chúng ta đều đến từ Tô Bắc.”

“Tô Bắc nhiều thành phố như vậy, dân số tận mấy chục triệu người, ai biết lại trùng hợp như vậy chứ.”

Trương Vệ Lôi nói nhỏ không phục.

Trương Vệ Vũ không rảnh tranh cãi với em trai mình, xoay người gọi đến Văn phòng Tổng giám đốc một cuộc điện thoại, nhưng vẫn không ai nghe máy.

“Dì à, hôm nay các lãnh đạo trong nhà máy mở họp, hiện giờ chắc vẫn chưa kết thúc.”

Trương Vệ Vũ giải thích: “Cũng không biết lúc nào mới có thể kết thúc, dì có muốn để canh lại đây không, đến lúc đó cháu sẽ đưa tới cho Trịnh tổng.”

“Như vậy thì sẽ không còn tươi nữa rồi, bào ngư quý như vậy, thật đáng tiếc.”

Lương Mỹ Quyên suy nghĩ một chút cũng không đồng ý.

“Được, vậy để cháu nghĩ cách khác.”

Trương Vệ Vũ mím môi một cái, tâm tư gã còn thâm trầm hơn so với em trai mình, cơ hội được tiếp xúc với người nhà của Trần Hán Thăng là không nhiều, lần này nếu như có thể giúp Lương Mỹ Quyên, nhất định sẽ truyền tới tai Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng từ đỉnh cao rơi xuống “vũng bùn”, ngoại trừ Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ kiên định tin tưởng hắn sẽ nổi lên lần nữa, thì một nhân viên bảo vệ nhỏ như Trương Vệ Vũ cũng có quan điểm giống như vậy.

Làm gì có ai tình nguyện làm bảo vệ cả đời chứ, sự trỗi dậy lần thứ hai của Trần Hán Thăng, nếu như có thể tham gia vào, có lẽ chính là một trong số ít những cơ hội thay đổi số phận của gã.

Không bao lâu sau, Lương Tiểu Hải và Đường Bình cũng chạy tới đây, lúc anh ta mới nhận được điện thoại của Lương Mỹ Quyên, anh ta còn tưởng rằng cô ba của mình đang nói đùa.

“Cô! “

Lương Tiểu Hải nhìn thấy cô ruột, vừa bất ngờ lại vừa kích động, nhân tiện giới thiệu thân phận của Đường Bình với Lương Mỹ Quyên: “Đây là bạn gái của cháu, cô ấy tên là Đường Bình.”

“Ồ.”

Đối mặt Đường Bình, Lương Mỹ Quyên cũng không khách khí và niềm nở cho lắm, chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái, ai bảo Đường Bình đã từng hành động giống như Trần Hán Thăng là ăn xin chứ.

Đường Bình đại khái cũng nhận ra được việc bản thân không được chào đón, xoay người một cái tự mình đi tới nhà

ăn.

Lương Mỹ Quyên hung hăng trừng mắt nhìn Lương Tiểu Hải một cái, nếu không phải do tình hình không thích hợp, bà thật sự rất muốn mắng cho đứa cháu trai này mấy câu.

Đang ở trước mặt Lương Mỹ Quyên, Lương Tiểu Hải không dám đuổi theo Đường Bình, anh ta nói sang chuyện khác: "Hán Thăng không cùng cô tới đây sao?"

"Đang cãi nhau, gần đây nó không dám tới làm phiền cô."

Lương Mỹ Quyên thẳng thắn trả lời, rồi ra lệnh cho Lương Tiểu Hải: "Buổi trưa cô vẫn chưa ăn gì, cháu đi chuẩn bị cơm hộp đi."

Lương Tiểu Hải không nói nhảm nữa, nhanh chóng chạy về phía nhà ăn, có điều đợi đến lúc mua được cơm về, thêm lúc Lương Mỹ Quyên ăn xong nữa, là đã đợi đủ hơn 1 tiếng rồi.

Lương Mỹ Quyên cảm thấy tiếc cho những nguyên liệu quý giá trong món canh, nhìn Lương Tiểu Hải hỏi: "Cháu có thể đi nhắc nhở một chút, nói món canh phải muốn ngay mới ngon, có thể uống xong rồi lại mở họp tiếp mà."

"Cô, cô cũng quá coi trọng cháu rồi."

Lương Tiểu Hải cười khổ nói: "Cháu chỉ là một người làm công, nhiều lãnh đạo trong nhà máy mở họp như vậy, cháu có tư cách gì mà tới nhắc nhở chứ."

"Sao phải sợ, cũng không phải bảo cháu đi họp cùng, chỉ là nhắc nhở một chút thôi mà."

Lương Mỹ Quyên rất bất mãn: "Việc này đặt trên người Trần Hán Thăng, nói không chừng thằng bé ấy đã sớm giải quyết xong rồi."

"Cháu lại không thể sánh bằng em họ được."

Lương Tiểu Hải ủy khuất nói, lúc trước mối quan hệ của Trần Hán Thăng và Trịnh tổng rất tốt, hiện giờ lại có quan hệ thân thiết với Hồng tổng, năng lực giao tiếp như cá gặp nước này, thật đúng là ao ước không thôi.

"Để cháu đi cho."

Lúc này, Trương Vệ Vũ đang liên tục nhìn chằm chằm vào tòa nhà hành chính đột nhiên nói.

"Anh, anh đi kiểu gì thế?"

Trương Vệ Lôi rất hoảng hốt: "Anh chỉ là một nhân viên bảo vệ nhỏ, căn bản còn không đủ tư cách bước vào phòng họp, chứ đừng nói đến chuyện nhắc nhở Trịnh tổng."

"Thời tiết lạnh như vậy, dì cũng đã chờ rất lâu rồi, anh lo lắng bà ấy sẽ bị cảm lạnh."

Trương Vệ Vũ nói xong lập tức lao ra khỏi phòng bảo vệ, nhanh chóng chạy về phía toà nhà hành chính.

Trương Vệ Lôi và Lương Tiểu Hải đều rất bất ngờ, chuyện như vậy mà làm không tốt thì muốn bị phê bình như thế nào đây.

Chỉ vì một bình canh, có đáng không?

"Anh cậu còn chịu khó hơn cả đứa cháu ruột này của tôi đấy."

Lương Mỹ Quyên chua xót nói.

"Ai bảo cháu không đáng tin cậy chứ."

Trương Vệ Lôi đi tới cửa, bầu trời đã âm u một lúc lâu bầu trời bắt đầu chuyển sang màu đen, xa xa còn có tiếng sấm chớp uỳnh uỳnh mơ hồ.

"Hình như thực sự sắp có bão rồi."

Trương Vệ Lôi cảm nhận được áp suất không khí nặng nề, cởi mũ bảo vệ ra không được vỗ vỗ đầu.

…

Trong phòng họp của tòa nhà hành chính, hai phe vẫn cứ đối chọi gay gắt như trước, so với Trịnh Quan Đề phải đưa ra ý kiến về việc thiết kế và phát triển, Hồng Sĩ Dũng chỉ cần phản đối lại vô cùng đơn giản.

Có điều ngay cả như vậy, Trịnh Quan Đề vẫn chiếm thế thượng phong, sau khi Hồng Sĩ Dũng nhận ra được tình cảnh, mấy lần muốn kết thúc hội nghị, định dùng "bí quyết câu giờ" để tiếp tục kéo dài không thời hạn.

Có điều Trịnh Quan Đề chưa anh ta cho cơ hội này, vẫn luôn ép sát từng bước.

Mãi đến khi, cửa phòng họp bị đẩy ra "ken két" một tiếng, Trương Vệ Vũ đang mặc đồng phục bảo vệ đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Ở đây đều là các lãnh đạo cấp cao của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, tuy đều không ưa gì nhau, nhưng dù gì cũng thuộc cấp quản lý, Trương Vệ Vũ và hoàn cảnh của nơi này thực sự hoàn toàn không phù hợp chút nào.

Hồng Sĩ Dũng vốn dĩ đang kịch liệt phản đối, sau khi anh ta nhìn thấy Trương Vệ Vũ xuất hiện, theo bản năng bèn dừng lại một chút, lẳng lặng nhìn chằm chằm Trương Vệ Vũ, trong lòng đang suy nghĩ xem nên ứng phó với Trịnh Quan Đề như thế nào.

Người phát ngôn không lên tiếng, toàn bộ ánh mắt trong phòng họp đều tập trung trên người nhân viên bảo vệ hơn hai mươi tuổi này.

Trương Vệ Vũ cũng không ngờ tình huống lại như thế này, vẻ mặt có chút hoang mang, có điều dù sao thì gã cũng đã lăn

lộn trong xã hội, lá gan cũng không tính là nhỏ, cuối cùng nín thở đi tới trước mặt Tưởng Vân Vân, cúi người xuống nói một câu.

Tưởng Vân Vân mở to hai mắt, sau mấy lần liên tục xác định, cô mới đi tới trước mặt Trịnh Quan Đề lặng lẽ báo cáo.

Trong suốt quá trình này, trong phòng họp yên lặng như tờ, mọi người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngược lại vẻ mặt Trịnh Quan Đề vẫn luôn bình tĩnh, trầm ngâm vài giây rồi đứng lên: "Chúng ta nghỉ ngơi 10 phút trước đã, sau đó sẽ tiếp tục mở họp."

Cô nói xong thì cũng giẫm giày cao gót "Cộc cộc cộc" đi ra ngoài, Tưởng Vân Vân vội vàng đuổi theo.

Trương Vệ Vũ đưa Lương Mỹ Quyên tới toà nhà hành chính, rồi cũng yên lặng lui ra ngoài, hiện giờ sân khấu này còn không thuộc về mình nữa.

"Dì ạ! Thật ngại quá, hôm nay phải mở họp nên quên mất thời gian."

Trịnh Quan Đề cười tủm tỉm nói, giống như đã quên tối qua mình đã phân phó chuyện gì.

Thư ký nhỏ Tưởng Vân Vân ở bên cạnh nơm nớp lo sợ, không dám thở mạnh một cái, nếu như chỉ nhìn vào quá trình, đây chính là việc không làm tròn bổn phận nghiêm trọng của bản thân cô.

"Không sao, cháu cứ bận việc của mình trước đi, dì chỉ đến đưa canh cho cháu thôi, phải uống nhân lúc còn tươi mới có dinh dưỡng."

Lương Mỹ Quyên không hề hay biết chuyện gì lấy bình giữ nhiệt, và mở ra như mở một bảo vật vậy: "Cộp cộp cộp cộp, đây chính là canh bào ngư cánh gà mà người Hương Cảng các

cháu thích uống đấy, tuy thanh đạm nhạt nhẽo nhưng lại giàu dinh dưỡng, 5 giờ sáng dì đã dậy nấu rồi đấy."

Trịnh Quan Đề có hơi hoảng sợ: "Dì biết làm canh Hương Cảng sao?"

"Trước đây không biết, tối hôm qua vừa mới học được."

Lương Mỹ Quyên cười một tiếng: "Tối qua dì đã đến quán net, cố ý tra cứu xem cách làm món canh Hương Cảng như thế nào, cháu nếm thử một chút xem thế nào trước đi."

Vẻ mặt Trịnh Quan Đề sửng sốt một chút, rồi lập tức khôi phục bình thường: "Dì vì cháu, mà buổi tối còn đặc biệt đến quán net sao."

"Đúng vậy."

Lương Mỹ Quyên vừa múc canh, vừa nói chuyện phiếm: "Bây giờ dì mới biết hoá ra tiền net đắt như vậy, một tệ năm hào mới thuê được một tiếng, hồi cấp ba Trần Hán Thăng đã trộm đến quán net rồi, chẳng trách tiền tiêu vặt của nó thường xuyên không đủ dùng."

"Thật đúng là nghịch ngợm, nếu như Trần Hán Thăng có con trai, tuyệt đối không nên giống như cha nó."

Trịnh Quan Đề mỉm cười nhận lấy.

Đúng lúc này, truyền đến một loạt tiếng bước chân ngoài hành lang, Lý Tiểu Giai và vài tên lãnh đạo cấp cao trung thành của "Trịnh đảng" chen chúc chạy tới, lập tức chen đầy ngoài cửa.

Vẻ mặt Lý Tiểu Giai rất hoang mang: "Trịnh tổng, Hồng tổng nói thời gian rất quý giá, anh ta tuyên bố hội nghị đến đây là kết thúc, sau này những hội nghi như vậy sẽ không có ý nghĩa gì nữa, anh ta cũng sẽ không tham gia nữa."

Hồng Sĩ Dũng chắc chắn sẽ tìm cơ hội, trực tiếp chấm dứt hội nghị, cũng chấm dứt hạng mục máy ghi âm và MP4.

Ngoài ra ý của anh ta, là sau này cũng sẽ không cho Trịnh Quan Đề một cơ hội như thế nữa.

Trịnh Quan Đề trầm mặc rất lâu, sau đó đút một thìa canh vào miệng: “Tôi biết rồi, các anh cứ đi về trước đi, đừng làm phiền tôi uống canh.”

…

Chương 515: Cuộc sống hai mặt của công chúa Trịnh

“Cái gì? Cứ thể bảo chúng tôi quay trở về sao?”

Lý Tiểu Giai và một số lãnh đạo cấp cao trung thành của “Trịnh đảng” đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ đều không phải là kẻ ngốc, nếu cứ quay về như vậy, đồng nghĩa với việc “MP4 và máy thu âm” đã được hội nghị phê duyệt sẽ chết non.

“Trịnh tổng…”

Có người giật giật khóe miệng, còn muốn nói thêm điều gì đó.

“Mấy người vẫn còn chưa đi sao?”

Trịnh Quan Đề dùng cái thìa đánh keng keng keng vào chén sứ: “Chẳng lẽ muốn cướp bát canh của tôi để ăn sao?”

Người ta cũng đã nói đến mức này rồi, mấy người ngoan cố trong “Trịnh đảng” mới ủ rủ cụp đuôi rời khỏi văn phòng.

“Tiểu Trịnh, không có vấn đề gì đúng không?”

Dường như Lương Mỹ Quyên cũng nhận ra việc cuộc họp kết thúc có liên quan đến chén canh này.

“Hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Trịnh Quan Đề nuốt xuống một ngụm canh, nhắm mắt lại giống như đang chậm rãi thưởng thức, hai hàng lông mi cong dài hơi run rẩy.

Một lúc lâu sau, cô mới cảm thấy mỹ mãn nói: "Đã lâu lắm rồi không được ăn một món canh ngon như thế này."

"Cái đó, dì chỉ nấu lung tung vậy thôi, Trần Hán Thăng suốt ngày chê dì nấu cơm không ngon đấy."

Lương Mỹ Quyên cảm thấy hơi xấu hổ, khiêm tốn nói: "Những đầu bếp trong nhà cháu tay nghề chắc chắn sẽ tốt hơn dì nhiều mà."

"Sao có thể giống nhau được, đây là dì dùng thành ý nấu cho cháu."

Trịnh Quan Đề dịu dàng nói.

Tưởng Vân Vân lặng lẽ ngẩng đầu lên, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Trịnh tổng trong trạng thái này.

Trịnh Quan Đề thưởng thức tỉ mỉ hai chén canh lúc giữa trưa này nhất, cũng tán gẫu chuyện nhà chuyện cửa với Lương Mỹ Quyên theo thường lệ, nhưng chờ đến khi Lương Mỹ Quyên rời đi, lúc này Trịnh Quan Đề lại hỏi thêm một câu.

"Dì à, tối nay dì còn tới đây không?"

Lương Mỹ Quyên quay đầu lại, dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn nói: "Nhất định phải tới chứ!"

"Vâng, cháu chờ dì."

Lần đầu tiên Trịnh Quan Đề đưa Lương Mỹ Quyên xuống lầu, lần đầu tiên đưa Lương Mỹ Quyên đến tận cửa nhà máy, lần đầu tiên nhìn theo người phụ nữ trung niên dong dài này rời đi.

Cảnh tượng này dừng lại trong mắt người khác, trong lòng Trương Vệ Lôi tràn ngập ghen tị nói với Lương Tiểu Hải: "Anh Hải, Trần Hán Thăng giỏi không nói, ngay cả mẹ anh ta cũng lợi hại như vậy, sau này anh phát tài rồi."

“Không thể nào, từ nhỏ đến lớn anh Hải của cậu làm việc gì cũng không dựa vào quan hệ.”

Trong lòng Lương Tiểu Hải cũng vui vẻ, ngay cả nụ cười giả tạo trên khuôn mặt cũng sắp không thể che giấu được nữa, anh ta rút điếu thuốc ra hô lên: “Nào nào nào, hút thuốc hút thuốc.”

Từ nhỏ Trần Hán Thăng đã là một “con chó trở mặt”, Lương Tiểu Hải hơi sợ hắn, nhưng cô Ba lại là người miệng dao găm tâm hậu hủ, đến lúc đó nói một vài lời tốt đẹp, một khi Trịnh tổng vui vẻ thì chức vụ quản lý trong nhà máy này, hình như mình cũng có thể suy nghĩ một chút.

Nhưng, Tưởng Vân Vân thân là thư ký nhỏ bên cạnh Trịnh Quan Đề, cô ta cảm thấy chuyện này không đơn giản chỉ là vì mối quan hệ và tình cảm sâu sắc.

Hành động này của Trịnh tổng giống như đang cởi bỏ một lớp gông cùm xiềng xích nào đó, chỉ đơn thuần là lấy thân phận của vãn bối ra để đối mặt với Lương Mỹ Quyên.

“Rốt cuộc là thân phận gì chứ?”

Trong đầu Tưởng Vân Vân có một chút manh mối, như ẩn như hiện, cô ta không dám xác định.

Sau khi Lương Mỹ Quyên rời đi, Trịnh Quan Đề xoay người trở về văn phòng, Tưởng Vân Vân nhanh chóng chạy theo, cúi đầu thành khẩn xin lỗi: “Rất xin lỗi, Trịnh tổng, chuyện này là sơ sót của tôi, không nghiêm túc xác minh xem hôm nay dì Lương có đến đây hay không?”

“Không thể trách cô được.”

Trịnh Quan Đề xua tay cắt ngang: “Bây giờ tôi giao cho cô một nhiệm vụ, hoàn thành trong vòng một giờ, sau này cô sẽ làm thư ký chuyên môn của tôi.”

“Cái gì?”

Hạnh phúc đến quá đột ngột, Tưởng Vân Vân thậm chí còn chưa thể phản ứng lại.

Không có xử phạt, còn được thưởng?

Mình còn có thể trở thành thư ký chuyên môn cho thần tượng?

Cho dù phải lên núi cao xuống biển lửa, cô ta cũng sẽ chấp nhận!

“Trịnh tổng, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Tưởng Vân Vân thậm chí còn không hỏi là chuyện gì, cùng lắm là đi đâm Hồng Sĩ Dũng hai nhát thôi mà!

Cho dù là như vậy, cô ta cũng sẽ nghiến răng nghiến lợi thực hiện!

“Có một bộ phim sitcom của Mỹ tên là “Friends”, hình như mới ra mắt phần mới nhất, cô lên mạng download xuống giúp tôi đi!”

Nằm ngoài dự kiến chính là, nhiệm vụ lần này của Trịnh Quan Đề vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức Tưởng Vân Vân cho rằng mình đã nghe nhầm, cô ta còn ngây ngốc hỏi: “Không thành vấn đề, nhưng Trịnh tổng, nhiệm vụ ngài nói là gì cơ?”

“Download “Friends”.”

“Chỉ thế thôi sao?”

…

Chiều hôm đó, thời tiết u ám một lúc lâu cuối cùng cũng bắt đầu đổ mưa, nhưng cũng không phải là giông bão giống như trong tưởng tượng, chỉ là những sợi tơ nhẹ bay, những hạt

mưa chằng chịt rơi xuống trên ô cửa sổ một cách có trật tự, hình thành một màn nước sền sệt.

Trong văn phòng của Trịnh Quan Đề, hương vị cà phê nồng nặc bay khắp nơi, điều hoà không khí thổi vù vù, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười ha ha ha.

“Tiểu Vân.”

Trịnh Quan Đề đột nhiên kêu lên: “Pha thêm cà phê cho tôi.”

“Vâng.”

Tưởng Vân Vân nhanh chóng đi vào trong thì nhìn thấy bà chủ của mình đang biếng nhác dựa vào thành ghế, mái tóc có chút rối bù, hai chân bất chấp hình tượng gác lên bàn.

Trịnh tổng từ xưa đến giờ chưa từng có trạng thái như vậy.

Cô ấy vốn dĩ là một người phụ nữ mạnh mẽ ngay cả buổi tối cũng quay trở về văn phòng tăng ca, ban ngày càng thêm bận rộn, bây giờ lại bày ra dáng vẻ thảnh thơi này, giống như phong thái ở nhà hơn.

Tưởng Vân Vân cảm thấy đường nét trong đầu kia càng thêm rõ ràng, chỉ là vẫn chưa thể chắc chắn.

“Mau lên đi.”

Trịnh Quan Đề liếc nhìn cô ta một cái, mỉm cười thúc giục nói.

Tưởng Vân Vân không dám nói mấy lời vô nghĩa, vội vàng đi pha cà phê cho bà chủ, bởi vì cô ta vừa mới thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ downloads Friends nên đã được thăng chức lên làm thư ký chuyên môn.

“Có lẽ lát nữa tôi sẽ nghỉ ngơi một chút.”

Trịnh Quan Đề dặn dò nói: “Tóm lại, lúc sáu giờ, cô nhất định phải đến đây gõ cửa.”

Tưởng Vân Vân gật đầu, lúc trước Trịnh tổng cũng không ngủ trưa.

Nhưng những gì bà chủ nói đều phải nghe theo, sáu giờ chiều, Tưởng Vân Vân nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mới phát hiện Trịnh Quan Đề đang gọi điện thoại.

“Bên ngoài trời đang có mưa nhỏ, vẫn nên để cháu đi đón dì, đi xe hơi nhanh thôi mà… Không cần ạ, vậy thì dì nhất định phải chú ý an toàn đấy.”

Trịnh Quan Đề cúp máy, lắc đầu nói: “Dì lương thực sự quá cố chấp, cứ khăng khăng muốn đi xe buýt đến đây, tôi sẽ đến cửa đón người.”

Các nhân viên bảo vệ vốn đang vô cùng nhàm chán hút thuốc nói chuyện phiếm, nhưng khi nhìn thấy bà chủ đến đây, người nào người nấy đều cung kính đứng lên cúi chào.

Trịnh Quan Đề vờ như không nhìn thấy, chỉ có Tưởng Vân Vân xua tay, ra hiệu cho bọn họ không cần lần tiếng, không cần quấy rầy đến bà chủ.

Trình Quan Đề của lúc này, một tay cầm ô che mưa, một tay đút vào trong túi áo của chiếc áo gió dài kia, ánh mắt lặng lẽ nhìn màn mưa nhỏ trên bầu trời.

“Tí tách!”

Thỉnh thoảng sẽ có một giọt nước mưa rơi xuống trên mặt đất bắn vào trên đôi giày cao gót dính một chút bụi bặm của Trịnh Quan Đề, nhưng cô không hề phát hiện ra, hoặc căn bản không để ý.

Để mặc gió lạnh làm bay vạt áo, biểu cảm trên mặt cô vẫn rất bình thản, nhã nhặn và lịch sự.

Đây là công chúa gặp nạn Trịnh Quan Đề.

Mặc dù cô không xinh đẹp như Thẩm Ấu Sở, cũng không ngọt ngào điềm đạm giống như Tiêu Dung Ngư, nhưng cô vẫn có phong thái riêng của mình.

Thoải mái mà độc lập, xinh đẹp mà thông minh, có dã tâm, có thủ đoạn, đồng thời cũng có nguyên tắc.

Tưởng Vân Vân nhìn đến mê mẩn, nếu mình là một người đàn ông thì thật tốt biết bao, uổng công có một bụng thủ đoạn để trêu chọc bà chủ, nhưng bản thân cô ta chỉ là một thư ký nhỏ.

"Đến rồi."

Trịnh Quan Đề mỉm cười, để lộ hàm răng trắng tinh đều đặn.

Tưởng Vân Vâng ngẩng đầu lên, bóng dáng quen thuộc của một người phụ nữ trung niên xuất hiện ở bến xe buýt cách đó không xa.

Sau khi Lương thái hậu đến gần, bà vui vẻ giơ cơm hộp lên: "Tinh tinh tinh tinh, đoán xem tối nay dì nấu canh gì cho cháu nào?"

"Canh xương sụn su su?"

"Không đúng."

"Canh bò hầm?"

"Cũng không đúng."

"Cháu không đoán nữa, trừ phi dì cho cháu ngửi thử."

"Không được, nếu đoán không ra thì không được uống…"

…

Tưởng Vân Vân đứng ở phía sau, nhìn bà chủ giơ ô lên, thân mật ôm lấy bả vai Lương Mỹ Quyên, hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau, vừa nói vừa cười suốt cả quãng đường.

Cảnh tượng hài hoà tràn ngập yêu thương này, không hiểu tại sao Tưởng Vân Vân lại muốn khóc.

Tối nay Lương thái hậu nấu món canh bổ tỳ Tham Linh Bạch Thuật, sau khi ăn xong, Trịnh Quan Đề lại tán gẫu với Lương Mỹ Quyên chuyện nhà chuyện cửa giống như thường lệ.

Lúc này chủ đề câu chuyện càng đi sâu hơn nữa, Lương Mỹ Quyên nói đến công việc của Lão Trần và những chuyện nghịch ngợm rắc rối của Trần Hán Thăng lúc trước.

Thực ra, Trịnh Quan Đề không mấy hứng thú lắm với những chuyện lặt vặt đó, nhưng cô luyến tiếc bầu không khí này, cô quý trọng thái độ không coi như người ngoài này của Lương Mỹ Quyên.

Đồng hồ lại chỉ 9 giờ, khi Lương Mỹ Quên đang chuẩn bị rời đi thì Trịnh Quan Đề lại hỏi một lần nữa: "Trưa mai dì còn đến nữa không?"

"Chắc chắn sẽ đến rồi!"

Lương thái hậu vẫn trước sau như một khẳng định.

"Vâng, cháu tiếp tục chờ dì."

Trịnh Quan Đề nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Nhưng ngày hôm sau, cơn mưa bụi dịu dàng đột nhiên biến thành mưa to dữ dội, từng giọt nước lớn như hạt đậu rơi lộp bộp trên chiếc ô, từ lúc 11 giờ, Trịnh Quan Đề đã bắt đầu gọi điện thoại, nhắc nhở Lương thái hậu không cần đến đây.

"Chút mưa này có sao đâu chứ?"

Lương Mỹ Quyên cố chấp nhấn mạnh: “Dì vẫn chưa tới 50 tuổi đâu.”

Trịnh Quan Đề không yên tâm, cô đã đứng chờ ở cửa từ lúc 11 rưỡi, trên mặt cũng không còn sự bình tĩnh và thong thả như ngày hôm qua nữa, cô sốt ruột nhìn về phía trạm xe buýt.

Nhưng đến 12h, bóng dáng của Lương Mỹ Quyên cũng không xuất hiện ở trạm xe buýt.

Gọi điện thoại cho Lương Mỹ Quyên nhưng vẫn luôn không có ai trả lời.

Mưa càng ngày càng lớn, thời gian cũng từng giây từng phút trôi qua, 12h01, 12h02, 12h03…

Mỗi một giây trôi qua, nỗi lo lắng trong lòng Trịnh Quan Đề càng nhiều thêm, hình như từ trước đến nay cô chưa bao giờ lo lắng cho một người như thế này.

12h05, cô dứt khoát gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng.

“Dì sao rồi?”

Trịnh Quan Đề buột miệng thốt ra.

“Ô, sao cô biết mẹ tôi bị té ngã, cũng may không xảy ra chuyện gì lớn.”

Trong điện thoại, Trần Hán Thăng vô cùng bất đắc sĩ: “Mẹ của tôi, bà ấy quá yêu thương tôi, bây giờ tôi đang là sinh viên, làm sao có thể thiếu dinh dưỡng được chứ, bà ấy còn cố tình nấu một nồi canh muốn đưa đến cho tôi, đúng là quá dày vò mà.”

Chương 516: Tuyệt lắm, Trịnh Quan Đề!

Nghe thấy Trần Hán Thăng hiểu nhầm số canh kia là Lương Mỹ Quyên nấu cho hắn, Trịnh Quan Đề khựng lại một chút rồi hỏi lại một lần nữa: "Rốt cuộc dì Lương thế nào rồi."

"Sái chân, hơi sưng một chút mà thôi."

Trần Hán Thăng hơi tiếc nuối: "Nghỉ ngơi đêm nay và ngày mai là được rồi, nhưng canh đổ rồi, thật đáng tiếc."

"Đã lúc nào rồi còn quan tâm đến canh, tôi sẽ đến thăm dì."

Trịnh Quan Đề trực tiếp hỏi: "Địa chỉ cụ thể của anh ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn là gì đấy?"

"Cô muốn làm gì?"

Trần Hán Thăng vô cùng cảnh giác, dù sao "sự kiện giả mang thai" của Trịnh Quan Đề đã trực tiếp khiến mẹ con hai người cãi nhau một trận, hai ngày nay Lương Mỹ Quyên còn không cho phép hắn và Thẩm Ấu Sở đến đó.

Trần Hán Thăng không sao cả, nhưng Thẩm Ấu Sở lại rất lo lắng, cô ấy luôn cho rằng mình đã làm việc gì không tốt, lúc đọc sách cũng đột nhiên ngẩn người ngơ ngác.

"Dì bị té ngã, tôi đến thăm thôi."

Lúc Trịnh Quan Đề nói chuyện, âm thanh kèm theo tiếng hạt mưa hỗn loạn rơi lộp bộp lộp bộp trên ô, ngột ngạt giống như tiếng búa tạ nổi trống, giống như tiếng kèn tấn công.

"Nhân tiện tặng cho anh một món quà nho nhỏ."

Trịnh Quan Đề lại bổ sung thêm một câu.

“Chậc, nói như thể tôi cần món quà nhỏ của cô lắm vậy.”

Trần Hán Thăng khinh thường hừ lạnh một tiếng, lập tức nói ra địa chỉ: “Số 201, khu ba, khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.”

Sau khi nhận được tin nhắn, Trịnh Quan Đề sai Tưởng Vân Vân gọi điện thoại cho tài xế trong nhà máy, chẳng bao lâu sau, một chiếc xe thương vụ đã chậm rãi dừng trước cửa nhà máy điện tử.

Sau khi lên xe, Trịnh Quan Đề rất ít nói, chỉ khi nhìn thấy ngã tư đèn xanh đèn đỏ, cô mới nhíu chặt chân mày.

Thư ký riêng Tưởng Vân Vân cảm nhận được áp lực của loại không khí này, trái tim vô thức đập thình thịch thình thịch nhanh hơn, hôm nay trạng thái của Trịnh tổng không chỉ đơn giản là đi thăm người bệnh.

Khi đến số 201 khu ba, khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, tài xế ngồi chờ ở dưới, Trịnh Quan Đề và Tưởng Vân Vân lên lầu ấn chuông cửa.

Trần Hán Thăng ra mở cửa, lấm la lấm lét đánh giá nói: “Sao cô lại đến tay không thế này, món quà nhỏ đã hứa trước đó đâu?”

“Cầm theo rồi.”

Trịnh Quan Đề không muốn nghe Trần Hán Thăng dài dòng, thay giày cao gót trực tiếp đi tìm Lương Mỹ Quyên.

Cô thư ký nhỏ Tưởng Vân Vân đang thay giày thì đột nhiên phát hiện Trần Hán Thăng đang đứng trước mặt mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình không chút kiêng kỵ.

“Anh làm gì vậy?”

Tưởng Vân Vân sợ tới mức liên tục lùi lại vài bước.

“Tôi nhìn xem tỷ lệ của cô như thế nào?”

Trần Hán Thăng mỉm cười tủm tỉm nói: “Trịnh tổng nói mang theo một món quà nhỏ, nhưng cô ấy lại đi tay không, rõ ràng món quà đó là cô rồi.”

“Ai là quà chứ, thứ đàn ông cặn bã, tránh ra!”

Tưởng Vân Vân không quan tâm đến sự đùa giỡn của Trần Hán Thăng.

Sau khi Trịnh Quan Đề đi vào phòng ngủ, quả nhiên nhìn thấy Lương Mỹ Quyên đang nằm trên giường, mắt cá chân phải đang bôi dầu hồng hoa, chờ dược liệu hấp thụ.

“Tiểu Trịnh à, trưa nay cháu không thể ăn canh được rồi, cầu thang trơn quá, dì té ngã một cái.”

Lương Mỹ Quên vô cùng ảo não: “Còn khiến cháu mất thời gian đến thăm dì nữa.”

Trịnh Quan Đề ngồi trên mép giường, nhẹ nhàng chạm vào chỗ bị thương của Lương Mỹ Quyên: “Dì đau không?”

“Không đau, chẳng có vấn đề gì cả, nhưng Trần Hán Thăng cứ la oai oái lên, khăng khăng muốn dì phải bôi dầu hoa hồng, nếu sớm biết thế này dì đã không gọi nó.”

Lương Mỹ Quyên không hề để ý nói: “Dì nghỉ ngơi một chút thôi, chiều nay lại nấu canh cho cháu.”

“Không cần đâu dì.”

Trịnh Quan Đề lắc đầu.

“Sao có thể không cần được chứ?”

Lương Mỹ Quên lại bắt đầu nhải lải: “Bây giờ cơ thể của cháu không phải chỉ một mình cháu đâu, phải đầy đủ dinh dưỡng mới tốt cho đứa nhỏ, chẳng phải ngày hôm qua chúng

ta đã nói rồi sao, về phương diện mang thai này, nhất định phải nghe theo dì…”

Trịnh Quan Đề ngẩng đầu lên, có lẽ người phụ nữ trung niên dông dài này đã thay quần áo, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến dáng vẻ chật vật khi té ngã lúc nãy của bà ấy, cả người dính đầy bùn đất và nước mưa đúng không? Nhìn nồi canh rơi vãi trên mặt đất, bà ấy chắc chắn sẽ rất đau lòng.

“Dì à, thực ra cháu không mang thai.”

Trịnh Quan Đề đột nhiên cắt ngang lời bà, nói ra một tin tức “kinh thiên động địa”.

“Cái gì?”

Lương Mỹ Quyên vẫn luôn chỉ nói chứ không nghe đột nhiên ngây ngẩn cả người, hơi há hốc miệng, trong ánh mắt tràn ngập không thể tin được.

Trần Hán Thăng đang đi vào, sau khi nghe thấy những lời này, hắn thuận tay đẩy Tưởng Vân Vân ra ngoài, ngay sau đó “sầm” một tiếng, đóng cánh cửa gỗ của phòng ngủ lại.

Đầu óc hắn vẫn còn rất tỉnh táo, không muốn để một thư ký của văn phòng tổng nghe thấy những chuyện này, mãi cho đến khi Tưởng Vân Vân tức giận hét lên ở bên ngoài: “Bây giờ tôi đã là thư ký chuyên trách của Trịnh tổng rồi.”

Một thư ký bình thường và thư ký chuyên trách có sự khác biệt rất lớn, thư ký chuyên trách là chức vụ nếu không phải tâm phúc thì không thể đảm nhận, giống như Nhiếp Tiểu Vũ vậy, sự hiểu biết của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đối với Trần Hán Thăng chưa chắc đã nhiều bằng Nhiếp Tiểu Vũ.

“Vậy sao?”

Trần Hán Thăng lại mở cửa ra một lần nữa, chỉ vào cửa sổ vẫn còn chưa mở, cười hì hì nói: “Gió thổi.”

“Hừ!”

Tưởng Vân Vân hừ lạnh một tiếng, người đàn ông chó má này lúc nãy vẫn còn dịu dàng ngọt ngào với mình, bây giờ lại tàn nhẫn đến mức thậm chí còn không chừa chút mặt mũi nào.

“Tại sao chứ, con gái?”

Một lúc lâu sau, Lương Mỹ Quyên mới khó hiểu hỏi.

Ba chữ tại sao chứ bao gồm rất nhiều ý tứ, có tại sao lại lừa gạt bà, cũng có tại sao lại nói thẳng, và cả động cơ để làm ra hành động đó.

“Trần Hán Thăng muốn mở một nhà máy điện tử, nhưng cậu ấy không có nên móng công nghệ và tài nguyên nên đã nhắm vào Tân Thế Kỷ…”

Vì thế Trịnh Quan Đề bắt đầu kể từ ý đồ nuốt chửng một cách vô lý của nhánh thứ hai trong gia tộc, bao gồm cả việc áp dụng một loạt thủ đoạn bỉ ổi để đạt được mục tiêu của mình và dự định sẽ đào rỗng nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

“Cháu bắt chẹt Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, đồng thời tức giận cậu ta công khai mở một nhà máy điện tử ngay trước cổng Tân Thế Kỷ, cho nên ngày hôm đó sau khi nhìn thấy ngài, cháu đã cố ý nói dối, còn làm giả một tờ kết quả khám thai để Trần Hán Thăng đau đầu một phen.”

Nói đến đây, bản thân Trịnh Quan Đề cũng mỉm cười: “Không ngờ dì lại tin tưởng không chút nghi ngờ, lần đầu ngài đưa canh cho cháu, thực ra cháu cũng không muốn lắm, lần thứ hai ăn canh, cháu còn bảo Tiểu Vân khéo léo từ chối.”

“Nhưng nói thật, cháu rất thích bầu không khí khi ở bên cạnh dì.”

Trịnh Quan Đề vỗ vỗ lòng bàn tay lạnh như băng của mình lên mắt cá chân của Lương Mỹ Quyên, giảm bớt cảm giác đau

đớn ở vị trí bị thương: "Cháu sinh ra trong một gia đình như vậy, người nào người nấy đều tranh quyền đoạt lợi vì cổ phần và tiền tài, cha mẹ chỉ cho cháu mạng sống, bọn họ cũng sống một cuộc sống ai lo phận nấy, sau khi tốt nghiệp đại học, cháu chỉ muốn rời xa Hồng Không, vì thế lựa chọn đến Kiến Nghiệp xây dựng nhà máy điện tử này."

"Hoá ra là tôi tự mình đa tình, canh này không phải cho tôi uống."

Lúc này Trần Hán Thăng cũng mới bừng tỉnh hiểu ra, nhưng bây giờ Trịnh Quan Đề lại chủ động nhắc đến chuyện cũ, rốt cuộc cô muốn nói điều gì đây?

"Không ngờ trưởng bối nhánh thứ hai thậm chí còn không chừa cho cháu một chỗ làm tổ, muốn phái người đến lấy lại sản nghiệp này."

Trịnh Quan Đề nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, tiếp tục nói: "Lúc đầu cháu còn ôm một tia hy vọng, chỉ cần bọn họ không làm quá mức xấu hổ, để cháu tiếp tục duy trì hoạt động sản xuất kinh doanh của nhà máy thì hai bên cũng không đến mức xé rách da mặt của nhau, nhưng bọn họ thực sự quá đáng, ngày hôm qua khi cuộc hội nghị kết thúc, cháu đã quá nguội lạnh rồi."

"Đặc biệt là so với dì, vì muốn quan tâm đến khẩu vị của cháu, dì còn đặc biệt đến quán internet để tra cứu thông tin, trong khi những người được gọi là họ hàng lại tàn nhẫn tuyệt tình."

Trịnh Quan Đề nhìn Lương Mỹ Quyên: "Dì, cháu muốn cảm ơn dì, hành động ấm áp trong lúc vô tình của ngài đã thúc đẩy cháu phá bỏ một tầng gông cùm xiềng xích nặng nề."

Lúc này Tưởng Vân Vân mới hiểu rõ lớp gông cùm xiềng xích kia rốt cuộc là thứ gì, có lẽ chính là sự đồng cảm đồng

nhất về mối quan hệ huyết thống chăng.

"Ngoại trừ gánh nặng tâm lý ra, Trịnh tổng gần như không có bất cứ khuyết điểm nào đúng không?"

Tưởng Vân Vân yên lặng nghĩ.

"Haizz!"

Lương Mỹ Quyên nắm lấy tay phải của Trịnh Quan Đề, thở dài một chơi, nắm chặt lấy lòng bàn tay.

Lương thái hậu cũng không biết nên nói gì mới phải, thực ra bản thân bà không hề tức giận chút nào, thậm chí không nghĩ đến chuyện trách cứ, còn có một chút đồng tình.

"Các cháu đều khỏe mạnh, vậy là được rồi."

Cuối cùng Lương Mỹ Quên dùng một câu nói đơn giản nhưng thành thật để biểu đạt suy nghĩ của mình.

"Cảm ơn dì!"

Trịnh Quan Đề chính là Trịnh Quan Đề, cho dù cảm xúc của cô phập phồng lên xuống như thế nào đi chăng nữa, trong mắt vẫn luôn là sự bình tĩnh như vậy, ngay cả khi cảm xúc nhất thời kích động nhất, nước mắt cũng chỉ lướt qua trong giây lát, chắc chắn sẽ không chảy ra.

Công chúa Trịnh độc lập tiêu sái sẽ không có phương diện mềm yếu.

Cô quay đầu lại, nhìn Trần Hán Thăng đột nhiên nói: "Trần Hán Thăng, liên thủ không?"

"Đã chờ ngày này lâu lắm rồi."

Trần Hán Thăng vốn dĩ đang trầm tư, nghe vậy lập tức nhướn mày: "Tôi và cô, cộng thêm Tưởng Vân Vân, không dám nói sẽ xưng bá võ lâm nhưng xử lý một Hồng Sĩ Dũng chỉ

là chuyện nhỏ, đến lúc đó danh tiếng "Thần Điêu hiệp lữ" chắc chắn sẽ vang vọng giang hồ Nam Bắc."

Nghe thấy Trần Hán Thăng cũng nhắc đến tên mình, lúc đầu Trần Vân Vân vẫn còn rất kích động, sau khi bình tĩnh lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu Trần Hán Thăng và Trịnh tổng là "Hiệp lữ", vậy chẳng phải mình chính là "Điêu" sao?

Nhưng Trịnh Quan Đề lại lắc đầu không đồng ý: "Trần Hán Thăng, anh tuyệt đối đừng hiểu nhầm, tôi và anh liên thủ chứ không phải là tôi đến nhờ cậy anh."

"Vậy cô có ý gì?"

Trần Hán Thăng hào sảng nói: "Tôi có thể chỉ cần cổ phần, không tham dự vào chuyện quản lý, mặc cho cô dày vò như thế nào cũng được."

"Không được."

Trịnh Quan Đề đứng dậy, dẫm lên giày cao gót đi đến gần Trần Hán Thăng, nghiêm túc nói: "Tôi giúp anh xây dựng nhà máy mới, anh, hoặc là giúp tôi xây dựng một nhà máy khác, hoặc là giúp tôi đoạt lại Tân Thế Kỷ."

"Dã tâm lớn như vậy sao?"

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: "Nhân sinh khổ đoản, cần gì phải vất vả vậy chứ, chi bằng tận hưởng thỏa thích ở dưới tay của tôi đi."

"Tưởng bở!"

Trịnh Quan Đề duỗi ngón trỏ chỉ vào lồng ngực, gằn từng chữ một nói: "Tôi tên là Trịnh Quan Đề, tuyệt đối sẽ không khuất phục dưới bóng người khác!"

"Được rồi, được rồi…"

Trần Hán Thăng nuốt nước miếng, khí thế lập tức bị chặn đứng.

Tưởng Vân Vân kích động đến chảy nước mắt, đây mới chính là Trịnh tổng mình quen biết chứ.

Cô ta đi lên trước, định làm theo: "Tôi tên là Tưởng Vân Vân…"

"Hử?"

Trần Hán Thăng trừng mắt liếc nhìn cô ta một cái.

Lúc nãy Tưởng Vân Vân mới bừng tỉnh hiểu ra, Trịnh Quan Đề làm như vậy là vì cô ta có tư bản, còn mình dựa vào gì chứ?

"Xin chào Trần tổng, tôi tên là Tưởng Vân Vân, mặc dù trên việc học là sư tỷ của anh, nhưng về phương diện sự nghiệp anh mới là tiền bối, sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn…"

Cô thư ký nhỏ nhanh chóng thu tay lại, khom lưng uốn gối giới thiệu bản thân.

Chương 517: Lương Mỹ Quyên thực sự muốn trở thành bà nội

Sự cay nghiệt và vô tình của Hồng Sĩ Dũng đã khiến Trịnh Quan Đề nản lòng, và chỉ sự ấm áp của gia đình do Lương Mỹ Quyên thể hiện một cách tình cờ, đã khiến Trịnh Quan Đề cuối cùng hợp tác với Trần Hán Thăng.

Tuy nhiên, với tính cách của bạn thân Trịnh, cô ấy sẽ không dựa dẫm vào Trần Hán Thăng, thay vào đó, sau khi giúp đỡ Trần Hán Thăng, Trịnh Quan Đề cũng có yêu cầu về lợi ích của riêng mình.

Xây dựng một nhà máy mới hoặc lấy lại Tân Thế Kỷ.

Đây thực sự là một điều tốt đối với Trần Hán Thăng, cho đi mà không theo đuổi sự báo đáp cuối cùng có thể dễ dàng trở thành một món nợ tình cảm. Xen lẫn lợi ích càng làm cho mối quan hệ hợp tác thêm bền chặt.

"Từ góc độ trút giận, xua đuổi Hồng Sĩ Dũng đi chắc chắn là sảng khoái nhất."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa xoa cằm.

Trịnh Quan Đề hỏi ngược lại: "Anh có thể làm gì không?"

"Trịnh tổng đây là đang kiểm tra tôi sao?"

Trần Hán Thăng cười "hehe": "Nếu câu trả lời tốt, Trịnh tổng sẽ hỗ trợ nhiều hơn, nếu câu trả lời không tốt, Trịnh tổng sẽ hỗ trợ ít hơn."

“Anh nói trước đi đã.”

Trịnh Quan Đề không nói rõ ràng, ngồi xuống mép giường, cúi đầu xuống và giúp Lương Mỹ Quyên xoa bóp mắt cá chân bị thương của cô ấy.

Thật ra, Lương Thái hậu vẫn luôn bối rối, Tiểu Trịnh đến thăm mình, tại sao lại đột nhiên hợp lực với Trần Hán Thăng nói về quá khứ, hình như còn phải đối phó với một người tên là họ Hồng. Đứa con trai ất ơ này lại có năng lực lớn như vậy sao?

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng thực sự coi sự việc này như là một đánh giá để ứng phó.

Hắn ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Sau khi trở về, cô có thể dần dần nhường lại quyền lực cho Hồng Sĩ Dũng. Đây không phải là rút lui, mà là trong lui có tiến. Cô sẽ cố gắng hết sức để giúp tôi lấy được tích luỹ công nghệ hạch tâm và các kênh tiêu thụ của Tân Thế Kỷ , đợi cho đến khi Hồng Sĩ Dũng trở thành người một nhà, anh ta sẽ không nghĩ đến việc phá hoại nữa. “

“Ừ, sau đó thì sao?”

Trịnh Quan Đề bình tĩnh hỏi.

“Khi đó, anh ta đã trở thành ông chủ số 1. Đương nhiên cần phải tìm cách phát triển, nếu không thì người dưới quyền không đủ ăn, còn ai theo anh ta nữa”.

Trần Hán Thăng cười và nói: “Đó là cơ hội của tôi. Dù anh ta ra mắt sản phẩm nào, tôi cũng sẽ theo sản xuất sản phẩm đó. Nó chất lượng và rẻ hơn của anh ta. Sẽ sớm có thể đánh bại Hồng Sĩ Dũng khỏi công ty, điều này được học hỏi từ một công ty có tên là Tencent ở phía nam. “

“Kinh khủng thật.”

Trịnh Quan Đề nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng: "Quả nhiên anh có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào."

"Chỉ cần hữu dụng là được. Khi đó, Tân Thế Kỷ thực sự sẽ trở thành một công ty phá sản. Không còn cách nào khác ngoài việc chuyển nhượng công ty."

Trần Hán Thăng đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng: "Sau khi mua xong, tôi sẽ hủy hết những thỏa thuận lộn xộn ở Tân Thế Kỷ, đồng thời hứa sẽ cho cô một nhà máy điện tử sạch sẽ, không dính dáng gì đến nhà họ Trịnh."

"Đây là một kế hoạch dài hạn hoàn chỉnh nhỉ."

Ánh mắt của Trịnh Quan Đề rất phức tạp: "Trần Hán Thăng, đêm khuya anh đã phải nhiều lần suy nghĩ cách để đào rỗng Tân Thế Kỷ hả? Có lẽ bạn thân này cũng nằm trong danh sách con mồi của anh."

"Lúc này đừng nói đến tình cảm bạn thân, sẽ tổn hại thêm tiền."

Trần Hán Thăng nở nụ cười nói: "Kế hoạch dài hạn là như vậy. Đối với kế hoạch ngắn hạn, tôi vẫn cần một số người có năng lực ở đây. Xem ra tất cả đều nằm dưới tay của cô."

"Cần ai nói thẳng cho tôi biết, tôi sẽ tự mình làm công tác tư tưởng cho anh ta." Trịnh Quan Đề nói.

"Chúng ta có thể diễn một vở kịch."

Trần Hán Thăng liếc nhìn Lương Mỹ Quyên thì thấy bà ấy đang ngủ gà ngủ gật, có vẻ như chuyện "mang thai" thực sự gây áp lực rất nhiều cho bà ấy, hơn nữa bà ấy đã học nấu canh rất lâu, sức lực cũng cạn kiệt.

"Mẹ tôi cứ gửi súp cho cô liên tục, Hồng Sĩ Dũng có thể đã nghi ngờ điều đó từ lâu, vì vậy nếu tôi xem trọng về một nhân tài nào đó, tôi sẽ công khai đề nghị Hồng Sĩ Dũng sa thải anh

ta, làm như vậy có thể duy trì sự tin tưởng bề ngoài" Trần Hán Thăng nói.

Trịnh Quan Đề cau mày: "Vậy thì anh làm sao để thu nạp những người đó?"

"Tôi không công khai trong thời điểm hiện tại."

Trần Hán Thăng cười nói: "Khổng Tĩnh sẽ là đại diện toàn quyền. Có lẽ tôi sẽ ra mặt khi một mẫu điện thoại khủng được tung ra trên thị trường."

Trịnh Quan Đề gật đầu, Trần Hán Thăng cũng như bản thân cô đã lập một kế hoạch kinh doanh rất kỹ lưỡng, nên cô không hỏi thêm câu nào nữa.

Tuy nhiên, trong hợp tác cũng có nhiều chi tiết cần bàn bạc thêm, để không làm phiền giờ nghỉ của bà Lương, cả ba người đi từ phòng ngủ xuống phòng bếp.

"Các cô đều chưa ăn trưa đúng không? Tôi sẽ nấu hai món tùy ý. Ăn xong các cô về nhé."

Trần Hán Thăng nói xong bèn bắt đầu nhóm lên ngọn lửa, đồng thời hướng dẫn Trịnh Quan Đề giúp đỡ.

Trịnh Quan Đề biết về quá trình rèn luyện của Trần Hán Thăng nên không cảm thấy ngạc nhiên, cô đã rửa tay và giúp nhặt rau.

Trong lúc nấu ăn, cả hai cùng bàn bạc cách "hạ" Hồng Sĩ Dũng, ngoài trời mưa to, phòng bếp đầy 'khói', lại có thêm những chiêu trò của con người xen vào, khiến Tưởng Vân Vân ngơ ngác không nói được câu nào.

Các món ăn đã sớm được dọn ra bàn, ớt xanh cắt nhỏ, trứng bác với cà chua, rau xào và ba tô mì bốc hơi, Trần Hán Thăng chỉ vào chiếc xe con ở tầng dưới hỏi: "Tài xế của cô có cần ăn gì không?"

Trịnh Quan Đề lắc đầu: “Không, tài xế xe đã ăn trước đó rồi.”

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, Tưởng Vân Vân chủ động đi rửa bát sau bữa ăn, Trịnh Quan Đề lặng lẽ vào phòng ngủ, Lương Thái hậu đã ngủ say, có tiếng ngáy khò khò nho nhỏ vang lên.

Trịnh Quan Đề thu lại sự tập trung và nghiêm túc trong cuộc nói chuyện vừa rồi, nhìn Lương Thái hậu với ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng đắp chăn cho bà rồi đứng dậy nói nhỏ: “Tôi đi đây, Trần Hán Thăng.”

Trần Hán Thăng nói đùa: “Hay là đánh thức mẹ tôi dậy, để hai người nói lời từ biệt.”

“Nếu không định cho chúng tôi gặp nhau trong tương lai, vậy thì hãy gọi để nói lời từ biệt.” Trịnh Quan Đề nói đầy ẩn ý: “Nếu chúng ta có thể gặp lại nhau trong tương lai, thì chúng ta không cần gọi đâu. Hơn nữa, tôi sẽ không đến đây nữa vì nó đã có nữ chủ nhân rồi.”

“Đang suy nghĩ gì vậy, bà chủ chính là mẹ tôi.”

Trần Hán Thăng cười, giả vờ bối rối tiễn Trịnh Quan Đề và Tưởng Vân Vân đi.

Sau khi hai người xuống lầu, Tưởng Vân Vân lo lắng nói: “Trịnh tổng, tôi vừa nghe cuộc trò chuyện của ngài và Trần Hán Thăng. Chúng ta có khả năng trở thành kẻ thù trong tương lai không, nói cho cùng là đều mở nhà máy điện tử, sản phẩm sẽ có quan hệ cạnh tranh”

Trịnh Quan Đề cảm giác được hạt mưa mát lạnh trên mặt, một lúc sau mới nói: “Cô cho rằng Trần Hán Thăng không biết sao, hắn biết rất rõ, lẽ nào cô sợ cùng Trần Hán Thăng cạnh tranh sao?”

“Có một chút.”

Tưởng Vân Vân thành thật nói: “Vừa rồi hắn đang hút thuốc trong nhà bếp, không tìm bật lửa, mà bật ga mà châm lửa. Người này gan rất lớn và không để ý đến bất kỳ quy tắc nào.”

“Tôi biết chính xác hắn là loại người gì.”

Trịnh Quan Đề nhẹ nói: “Nhưng cô phải nghĩ theo hướng khác. Chúng ta có thể không hẳn là kẻ thù của nhau, cũng có thể gọi là bạn làm ăn.”

“Mọi người cạnh tranh với nhau. Hắn sản xuất sản phẩm của hắn, còn tôi sản xuất sản phẩm của tôi. Chúng tôi cạnh tranh nhau ở nơi công cộng. Riêng tư, tôi đến nhà hắn để uống súp và chơi mạt chược. Có lẽ khi sân sau của Trần Hán Thăng bốc cháy, tôi vẫn có thể cho một ý tưởng mà. “

“Bạn làm ăn?”

Tưởng Vân Vân lẩm bẩm, cô nghĩ từ này thật kỳ quặc, nhưng Trịnh tổng có vẻ rất mong đợi điều này.

Hơn 3 giờ chiều, Lương Mỹ Quyên từ trong giấc ngủ tỉnh lại, bà ấy không biết mình đã ngủ say từ lúc nào, cũng không biết ai đã đắp chăn bông lên người mình.

Phòng ngủ tối mờ, có tiếng hạt mưa va vào kính ngoài cửa sổ, hình như có người đang xem TV ngoài phòng khách.

“Xong rồi, canh hôm nay vẫn chưa nấu.”

Lương Mỹ Quyên mơ hồ chợt nhớ ra điều gì đó, bà ấy nhấc chăn để bước ra khỏi giường thì một cơn đau đột ngột ở chân, lúc đó bà mới nhớ ra rằng cái thai thật ra chỉ là giả.

Sau khi cảm giác mong đợi đó biến mất, Lương Thái hậu cảm thấy trống rỗng.

“Mẹ, mẹ tỉnh rồi à.”

Trần Hán Thăng mở cửa khi nghe thấy tiếng động, thấy Lương Mỹ Quyên đang cầm tờ giấy khám thai giả và chậm rãi xem nó dưới ánh đèn.

“Đây là giả.”

Trần Hán Thăng bĩu môi nói.

“Tại sao con không yêu cầu họ cho mẹ một tờ thật?”

Lương Mỹ Quyên ngẩng đầu: “Sau khi trải qua chuyện của Tiểu Trịnh, mẹ cảm thấy có một chút muốn làm bà nội.”

…..

Chương 518: Hay là chọn Thẩm Ấu Sở nhé!

“Mẹ, con có thể hiểu được cảm giác của mẹ.”

Trần Hán Thăng cân nhắc và nói, “Nhưng con mới học năm thứ ba đại học, vì vậy con sẽ phải đợi cho đến khi tốt nghiệp đại học để xem xét những việc như có con cái.”

“Cười nhạt!”

Không ngờ, Lương Mỹ Quyên cười nhạt: “Mẹ đang khao khát một đứa bé gọi mẹ là bà nội, nhưng con dựa vào đâu mà đồng ý chứ. Nay thích người này mai thích người kia! “

Trần Hán Thăng ngơ ngác: “Đây là đề tài mẹ nói trước mà.”

“Mẹ nói như vậy, mà con còn dám trả lời, không biết xấu hổ sao?”

Rõ ràng, Lương Thái hậu vừa rồi đã ném tất cả thất vọng trong lòng lên Trần Hán Thăng.

“… Được rồi, ai bảo mẹ là mẹ ruột của con.”

Trần Hán Thăng hoàn toàn không có tinh thần phấn chấn khi thảo luận với Trịnh Quan Đề, và bị Lương thái hậu làm cho nản lòng.

Một lúc sau, hắn mới nhớ ra và nói: “Thẩm Ấu Sở có thể đến đây. Hai ngày nay mẹ không cho bọn con qua đây. Cô ấy nghĩ mình đã làm gì sai điều gì và luôn sợ hãi.”

“Ngày hôm sau vào lớp, quầng mắt đều đỏ hoe. Con đoán là đã khóc cả đêm.”

Trần Hán Thăng thở dài: "Mấy lần rõ ràng cô ấy muốn hỏi con nguyên nhân, nhưng cô ấy lại do dự, cho nên con chỉ có thể giả vờ như không biết gì."

"Gì cơ?"

Lương Mỹ Quyên nghĩ đến Thẩm Ấu Sở khóc thầm, nước mắt ướt đẫm gối, thậm chí cô ấy còn không dám để bạn cùng phòng phát hiện ra.

Lương Thái hậu cảm thấy đau khổ một hồi, liền mắng Trần Hán Thăng: "Con không phải có tài ăn nói sao, tại sao không đi dỗ con bé?"

"Con không thể dỗ được, nói ngàn vạn lời, chỉ là mẹ không gặp cô ấy."

Trần Hán Thăng an ủi: "Nhưng bây giờ tất cả đều ổn. Tối nay con sẽ đưa cô ấy đến đây. Để con tìm lý do, và nó phải thật hoàn hảo."

"Lý do gì?"

Lương Mỹ Quyên thầm nghĩ không gặp nhau đã hai ngày rưỡi rồi, lại bị bong gân, trong bếp vẫn còn một ít nguyên liệu nấu canh, chỗ nào cũng có sơ hở.

"Con chỉ nói rằng mẹ muốn làm cho cô ấy ngạc nhiên, vì vậy sẽ nấu một ít canh cho cô ấy uống."

Trần Hán Thăng vỗ vào mắt cá chân của Lương Mỹ Quyên: "Sau khi luyện tập ở nhà hai ngày, cuối cùng mẹ cũng nấu được một nồi canh ngon. Kết quả là buổi trưa định mang nó đến trường, nhưng chân mẹ đã bị bong gân."

"Nói như thế này."

Trần Hán Thăng đắc thắng nói: "Có phải mọi thứ đã được xâu chuỗi lại với nhau không, và nhân tiện mẹ cũng thể hiện được tình cảm."

“Đắc ý cái gì!”

Lương Mỹ Quyên suy nghĩ một chút, nếu bà là Thẩm Ấu Sở, ngoài việc có chút kỳ quái, thật sự không tìm ra khuyết điểm, nhưng càng nghĩ như vậy, bà càng tức giận, nhấc gối lên muốn đánh Trần Hán Thăng: “Làm như là nói dối là giỏi lắm vậy!”

Trần Hán Thăng vội vàng né tránh, nhìn thời gian rồi nói: “Vậy con về trường trước đây, tối con sẽ đưa Thẩm Ấu Sở qua đây.”

Nói xong, hắn vội vàng chạy xuống tầng, một lát sau, hắn lại chạy lên giật lấy tờ báo cáo kiểm tra giả nói: “Chứng cứ phạm tội, thứ này không giữ được.”

Trần Hán Thăng trực tiếp mang nó vào phòng tắm, dùng bật lửa đốt nó, sau đó ném vào bồn cầu và xả nước đi.

Tương đương với hồi ức của hai ngày này, trực tiếp xóa đi.

“Mẹ nhắc nhở con.”

Trước khi Trần Hán Thăng đi ra ngoài lần nữa, Lương Mỹ Quyên đã hét lên từ phía sau: “Tiểu Trịnh đó, con không được phép tán tỉnh nữa. Mặc dù cô ấy giàu có nhưng xuất thân của cô ấy khá đáng thương. Cô ấy chỉ có thể là bạn và đối tác, không được phép nhiều vướng mắc vào chuyện tình cảm. “

“Biết rồi, nhưng sau tất cả, đó là vợ cũ và mẹ của đứa trẻ. Thỉnh thoảng con có thể quan tâm một chút cũng được chứ.”

“Cút!”

……..

Trần Hán Thăng chạy về đại học Tài Chính dưới cơn mưa lớn, Thẩm Ấu Sở đang ở trong thư viện. Sau khi quán trà sữa thứ hai ổn định, Hồ Lâm Ngữ đánh mất chính mình trong tiếng

gọi "Quản lý Hồ" của các nhân viên và tình nguyện gánh vác trách nhiệm giám sát và quản lý.

Dù sao cô cũng không thi tuyển sinh sau đại học, thi chuyển cấp thì năm thứ 4 mới thi. Áp lực ôn tập cũng không quá lớn.

"Sao mắt cậu lại đỏ?"

Trần Hán Thăng ngồi bên cạnh Thẩm Ấu Sở, và một số cô gái trong hội sinh viên xung quanh đều chào hỏi hắn.

"Không, tớ ngủ không ngon."

Thẩm Ấu Sở liếc nhìn Trần Hàn Thăng, trong đôi mắt hoa đào hiện ra vài tia đỏ ngầu.

"Khóc thì khóc đi, còn nói tớ ngủ không ngon."

Trần Hán Thăng mỉm cười, vươn tay ôm lấy khuôn mặt mịn màng của Thẩm Ấu Sở, nhìn ngắm tỉ mỉ.

Quả thật xinh đẹp, Thẩm Ấu Sở được trời ban sở hữu hình thể tuyệt vời , nhưng lại bỏ qua tính cách nên tính cách khá ngây ngô.

"Ừm."

Thẩm Ấu Sở thở nhẹ, thư viện là nơi công cộng, cô không liều lĩnh như Trần Hán Thăng, bĩu cặp môi nhỏ muốn cúi đầu xuống.

Trần Hán Thăng không đồng ý, lại xem một hồi, hắn đột nhiên xoa hai tay vào nhau, trong miệng nói: "lu lu lu.."

"Hì Hì"

Một nữ sinh phó bộ trưởng hội sinh viên bỗng nhiên bật cười, đương nhiên là cười nhạt không có ác ý, chỉ nghĩ cách hai người chung sống quá thú vị, tính cách của hai người cũng rất thú vị.

Một kẻ ngông nghênh, đi lại ngang ngược trong trường, sau khi phá sản còn uy phong hơn trước khi phá sản;

Một người vốn là người trầm tính và tốt bụng, khi đi lên cầu thang còn phải bám sát tường vì sợ vô tình đụng phải ai đó, cô đã mở hai quán trà sữa, công việc kinh doanh vẫn rất tốt, nhưng cô ấy ăn mặc vẫn rất giản dị.

"Cười cái gì, Lưu Mẫn cậu còn cười nữa, tuần sau tớ sẽ cử cậu đến kiểm tra ký túc xá nam."

"Lời nói của chủ tịch Trần phải chuẩn chỉ nhé. Tớ là sinh viên năm 3 rồi. Cuối cùng việc tốt này cũng đến lượt tớ sao?"

Đây là những nữ sinh năm 3, không dễ lừa như sinh viên năm nhất, cũng không dễ dụ như sinh viên năm 2. Trong tiệc trà ở ký túc xá vào buổi tối, họ cũng nghiên cứu cấu tạo cơ thể của nam sinh, vì vậy có thể đối mặt với sự trêu đùa của Trần Hán Thăng một cách thản nhiên.

"Ha ha, đừng tưởng bở."

Trần Hán Thăng buông tay ra, Thẩm Ấu Sở xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, sau đó đưa mắt nhìn về phía cuốn sách.

"Buổi tối, chúng ta cùng tới khu Thiên Cảnh Sơn ăn tối nhé."

Trần Hán Thăng nhấn mạnh nói: "Mẹ tớ bảo đó".

"Có thật không?"

Thẩm Ấu Sở sững sờ ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Tất nhiên rồi, mẹ tớ bị bong gân chân."

Trần Hán Thăng hạ thấp giọng điệu: "Cậu có biết nguyên nhân là gì không, bởi vì bà ấy muốn làm cậu một bất ngờ…"

Vì vậy, Trần Hán Thăng nói ra lý do cảm động dù có một chút kẽ hở này, dẫu sao miễn cưỡng có thể dùng được.

Quả nhiên, sau khi Thẩm Ấu Sở nghe xong, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là lo lắng, và không ngờ lại hỏi: "Tớ muốn gặp dì."

"Bây giờ sao?"

Trần Hán Thăng vừa mới đến, chân vẫn còn hơi đau, nhưng nhìn vẻ mặt cầu xin của Thẩm Ấu Sở, hắn lắc đầu nói: "Vậy thì đi thôi, ai bảo tớ là người tốt chứ"

Nhưng khi lái xe đến khu thương mại Nghĩa Ô , Thẩm Ấu Sở đột nhiên muốn mua giày.

"Tớ không thiếu giày."

Trần Hán Thăng nghĩ rằng cô ấy sẽ mua nó cho chính mình.

"Tớ mua cho dì."

Mưa gió rất lớn, làm tóc hai bên thái dương của Thẩm Ấu Sở ướt đẫm, dính chặt vào má cô.

"Mẹ tớ cũng không thiếu."

Trần Hán Thăng kéo Thẩm Ấu Sở chuẩn bị chạy đến Thiên Cảnh Sơn, nếu đứng ngoài một lúc thì sẽ càng bị ướt.

"Thiếu, thiếu!"

Thẩm Ấu Sở giậm chân phải, lúc lo lắng cô ấy thường cư xử như thế này: "Bác gái đi giày da, chân bị bong gân sẽ không thoải mái, nhưng giày vải thì sẽ thoải mái."

Trần Hán Thăng mới nhớ ra rằng đôi giày da màu đen mà Lương Thái hậu thường đi là loại cho phụ nữ trung niên, gót hơi thấp một chút, tạo cho người dùng trông trang trọng hơn.

Tuy nhiên, giày da ít nhiều cũng cứng nên chắc chắn không thoải mái bằng giày vải.

Trần Hán Thăng không nghĩ tới điểm này, và Trịnh Quan Đề cũng vậy, cả hai người họ có lẽ đã quen với việc không để ý đến những vấn đề này.

Tuy nhiên, Thẩm Ấu Sở, người thường bị Trần Hán Thăng chế giễu vì phản ứng chậm chạp, đã nhận ra điều đó.

"Cậu nói đúng."

Trần Hán Thăng gật đầu và cùng Thẩm Ấu Sở đi mua một đôi giày vải, và thêm một đôi dép bông ở khu thương mại Nghĩa Ô .

Lúc này, Thẩm Ấu Sở đang mặc đồ ba, năm mươi tệ bán ngoài chợ, mua cho Lương Mỹ Quyên một đôi giày vải dùng cho người già có giá hơn 100 tệ mà không chút do dự, sau đó ôm chặt vào lòng và dùng thân mình chắn mưa.

Trần Hán Thăng không nói tiếng nào, và khi hắn bước đến khu 3, Tòa nhà 19, Thiên Cảnh Sơn, hắn chỉ vào bát canh đổ ra cầu thang và nói, "Nhìn này, đây là bằng chứng mà mẹ tớ định đưa cho cậu vào buổi trưa, nhưng nó đã bị đổ. "

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở chớp chớp mắt, thật ra cô không nghi ngờ gì cả, không cần phải xác minh thêm.

…….

"Kẹt."

Khi Trần Hán Thăng đang mở khóa, cửa chống trộm đột nhiên tự động mở ra, Lương Mỹ Quyên đi dép lê bước đến mở cửa.

Trần Hán Thăng thấy lạ nói: "Chân của mẹ bị bong gân rồi, không nằm ở trên giường nghỉ ngơi sao?"

Vừa nói, hắn vừa lấy giày ra: "Đôi giày vải mà Thẩm Ấu Sở mua cho mẹ có giá 168 tệ, trong khi giày của chính cô ấy chỉ có giá vài chục tệ."

"Ái chà, Tiểu Thẩm chu đáo quá. Sao người cháu ướt hết thế kia, nhìn thương quá."

Lương Mỹ Quyên khập khiễng bước vào nhà vệ sinh, lấy khăn tắm ra và cẩn thận lau tóc cho Thẩm Ấu Sở.

"Mẹ, mẹ đang nấu cơm à?"

Trần Hán Thăng chỉ vào phòng bếp: "Tại sao con lại nghe thấy có tiếng động?"

"Mẹ đang nấu canh."

Sau khi Lương Mỹ Quyên nói xong, bà ta nói thêm: "Cái này là dành cho Tiểu Thẩm"

"Gì cơ?"

Trần Hán Thăng sững sờ một lúc, hắn nghĩ chỉ là nói dối cho xong chuyện, không ngờ Lương Thái hậu lại làm thật.

Nhìn thấy Thẩm Ấu Sở và Lương Mỹ Quyên đồng thời cảm động, Trần Hán Thăng thầm nghĩ hai người thật thân thiện với nhau đi, còn mình dầm mưa dãi nắng cũng chẳng được gì.

Trong bữa ăn tối, Thẩm Ấu Sở và Trịnh Quan Đề cũng rất khác nhau.

Trịnh Quan Đề uống xong canh thì thôi, đáy bát canh gần như không động tới;

Thẩm Ấu Sở sẽ từ từ ăn hết những thứ có thể ăn được trong bát canh, chẳng hạn như thịt gà, quả táo đỏ, và hoa đông trùng

không để lãng phí.

Ví dụ, đối với một quả táo tàu, Thẩm Ấu Sở cho nó trong miệng của mình, và khi cô ấy nhổ ra thì chỉ còn hạt táo.

Thói quen này rất hợp với Lương Mỹ Quyên. Trong khi Thẩm Ấu Sở đang rửa bát, bà thì thầm với con trai mình: "Hay là, Mẹ con mình chọn Thẩm Ấu Sở nhé."

……

Chương 519: Kim Dương Minh và Đông Nhi

“Chọn Thẩm Ấu Sở sao, không phải là không thể.”

Trần Hán Thăng không dám phát biểu ý kiến, hắn kéo lão Trần qua làm lá chắn: “Còn ý kiến của ba con thì sao?”

“Cái này……”

Lương Mỹ Quyên nghẹn trong giây lát, lão Trần rất xem trọng Tiêu Dung Ngư, ông từng phân tích rằng Tiêu Dung Ngư là ứng cử viên thích hợp nhất cho vị trí con dâu từ nhiều khía cạnh.

“Thực ra.”

Thấy Lương Mỹ Quyên im lặng, Trần Hán Thăng cố ý làm ra vẻ ngoan ngoãn: “Con không quan tâm, chỉ cần mẹ và cha vui vẻ, nhưng giữa hai người còn có khác biệt, nhất định phải giải quyết khó khăn này trước.”

“Còn không biết ngượng, rốt cuộc ai mới là thủ phạm?”

Lương Mỹ Quyên hừ một tiếng, và sau đó bà ta mới nhớ rằng ngày mai lão Trần sẽ đến Kiến Nghiệp.

“Vì cái thai là giả, mẹ phải làm ba con đừng tới đây. Chưa kể tới vất vả, vé còn hơn 100 tệ nữa.”

Lương Mỹ Quyên ngay lập tức lấy điện thoại di động ra và gọi điện cho Trần Triệu Quân

“Alo.”

Trước khi Lương Thái hậu lên tiếng, bà bỗng âm thầm liếc nhìn phòng bếp, nơi Thẩm Ấu Sở vẫn đang rửa bát.

“Lão Trần, ngày mai ông đừng tới nữa. Đây là việc hiểu lầm, tôi trở về sẽ nói rõ với ông.”

Lương Mỹ Quyên dùng cách nói càng ngắn gọn càng tốt, không để Thẩm Ấu Sở chú ý đến bất cứ điều gì.

“Được, vậy tôi không đi nữa.”

Trần Triệu Quân không ngạc nhiên chút nào, tính tình điềm đạm mà khôn ngoan, kết hợp với thái độ kiên quyết phủ nhận của Trần Hán Thăng, ngay từ đầu ông Trần đã nghi ngờ việc “có thai”.

Kết quả như vậy nằm trong dự đoán của ông ấy, nhưng chỉ là sớm hơn vài ngày mà thôi.

“Vậy thì khi nào trở lại Cảng Thành, bà còn muốn đi làm không?” Ông Trần hỏi Lương Mỹ Quyên.

“Tôi sẽ đi thăm Tiêu Dung Ngư, tôi nghe nói con bé mới thành lập một công ty luật.”

Lương Mỹ Quyên thấp giọng nói.

“Gì cơ?”

Trần Triệu Quân sửng sốt nói: “Bà mấy ngày rồi không gặp Tiểu Ngư Nhi sao, mấy ngày nay mẹ con bà bận gì vậy…”

“Được rồi, được rồi, trở về tôi sẽ giải thích với ông.”

Đúng lúc này, tiếng vòi nước trong bếp đột ngột dừng lại, điều này cho thấy Thẩm Ấu Sở đã rửa bát xong, Lương Mỹ Quyên vội vàng tắt điện thoại.

Vừa chạm vào ngực, Lương Thái hậu đã phát hiện tim mình đập rất nhanh, không hiểu Trần Hán Thăng làm sao có thể thích ứng được với mức độ kích thích như thế này.

Buổi tối, Thẩm Ấu Sở ở lại khu Thiên Cảnh Sơn để bầu bạn, còn Trần Hán Thăng bắt xe trở về ký túc xá. Đám người trong phòng ký túc xá đang làm việc riêng của mình.

Kim Dương Minh đang chơi game thì thấy Trần Hán Thăng trở về, cậu ta thản nhiên hỏi: "Tứ ca, hôm nay tao đến quán game và thấy một quán trà sữa được mở ở khu thương mại Nghĩa Ô. Đó cũng là của mày sao?"

"Nó không phải của tao, đó là việc làm dại dột của Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ."

Trần Hán Thăng cười phủ nhận: "Đã mở một thời gian rồi, tại sao giờ mày phát hiện ra?"

"Tao chỉ uống Coca khi đến quán game, ai uống trà sữa chứ." Kim Dương Minh lẩm bẩm nói.

"Tao cũng đã thấy rồi, và công việc kinh doanh có vẻ đang hoạt động tốt."

Dương Thế Siêu bùi ngùi nói: "Tốt nghiệp xong, lão tứ nhất định sẽ không phải lo lắng về công việc. Cùng lắm là mở thêm mấy quán trà sữa là có thể nằm thu tiền".

Cả lão Dương và Kim Dương Minh đều cảm thấy tiệm trà sữa này rất có lãi, bởi vì dù là trong trường học hay ở khu thương mại Nghĩa Ô, lúc nào cũng có lưu lượng lớn người qua lại.

Cuộc trò chuyện giữa hai người nhanh chóng dẫn đến cuộc thảo luận về "tương lai" ở ký túc xá, đây là chủ đề thường thấy, nhất là khi học kỳ 1 của năm học thứ 3 sắp kết thúc và áp lực "ra xã hội" ngày càng trở nên nặng nề hơn.

"Thời gian trôi qua nhanh quá."

Kim Dương Minh thua một ván game, dựa lưng vào ghế, nhìn màn hình đen trắng trên máy tính không nhịn được mà

lắc đầu, cầm bật lửa lên nói: “Tứ ca, chúng ta ra ban công cùng hút thuốc nhé. “

Trần Hán Thăng ban đầu nghĩ rằng đó chỉ là một cuộc trò chuyện bình thường, nhưng khi Kim Dương Minh phàn nàn rằng mưa quá lớn và cậu ta nói phải ở trong phòng phát chán rồi; một lúc, cậu ấy than thở rằng chuyên ngành này vô dụng, và sẽ không dễ dàng tìm được việc làm trong tương lai.

Lúc này hắn mới nhận ra rằng Tiểu Kim chắc có điều gì muốn nói.

“Lão Lục, nếu còn không đi vào vấn đề, tao đi tắm rửa đây.”

Trần Hán Thăng dập điếu thuốc và nói.

“Được rồi, tao sẽ nói thật.”

Kim Dương Minh thở dài: “Tứ ca, mày còn nhớ năm đó chúng ta đến Hoàng Sơn, ở trọ dưới chân núi không?”

“Nhớ chứ.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Con gái của ông chủ tên là Đông Nhi, có hai bím tóc lớn. Khi đó, tao giả làm lớp trưởng để thể hiện trước mặt họ.”

Kim Dung Ngư đột nhiên ngừng nói, và trầm ngâm thở ra một ngụm khói, ngay lập tức tan biến trong gió và mưa.

“Không phải chứ.”

Trần Hán Thăng đã phản ứng lại: “Mày đừng nói là đã lừa được cô bé trên núi đó rồi nhé.”

“Tao không nói dối. Thực ra, tao vẫn giữ liên lạc với cô ấy từ khi trở về từ núi Hoàng Sơn.”

Kim Dương Minh kể lại quá trình của câu chuyện: “Đôi khi cô ấy viết thư, đôi khi cô ấy chat QQ. Tóm lại, cô ấy

ngưỡng mộ tao là lớp trưởng của một lớp trong trường đại học. Trước đây tao đã khoe khoang với bọn mày rằng tao không còn độc thân, thực ra tao đã coi cô ấy như bạn gái của mình rồi. “

“Người ta đã đồng ý với mày chưa?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Hẹn hò trực tuyến cũng coi trọng tính nghi thức đấy.”

Thời đại ngày nay, hẹn hò trực tuyến là một cách yêu rất phổ biến, QQ tình cờ thêm một người bạn xa lạ, bắt đầu từ câu “Bạn là gg hay là mm”, từ đó một mối quan hệ được sinh ra như vậy.

“Tao chưa hỏi, nhưng đôi bên đã nói chuyện với nhau rất vui vẻ.”

Kim Dương Minh lắc đầu: “Nhưng có một chuyện đã xảy ra với gia đình cô ấy cách đây một thời gian. Mẹ cô ấy bị ốm nặng và đã tiêu hết tiền tiết kiệm của gia đình. Đông Nhi muốn ra ngoài làm việc để giảm bớt khoản nợ tài chính của gia đình.”

“Vậy thì sao.”

Trần Hán Thăng biết rằng sẽ điều gì phía sau.

“Tứ ca, quán trà sữa còn cần người không?”

Kim Dương Minh nhìn Trần Hán Thăng: “Cô ấy rất đơn thuần, nếu cô ấy ra ngoài tìm việc chắc chắn sẽ rất nguy hiểm. Lúc đó tao phấn khích quá, nên hứa sẽ giúp cô ấy tìm việc ở Kiến Nghiệp. Thật ra thì tao không có khả năng đó, nhưng mà Đông Nhi lại tin, đã chuẩn bị đến rồi. “

“Mày rõ ràng không giải quyết được, sao còn khoác lác?”

Trần Hán Thăng bất mãn nói, việc sắp xếp công việc cho một người bây giờ hoàn toàn không phải là vấn đề đối với hắn

ta.

Kim Dương Minh mí mắt rất tinh anh, cậu ấy nhìn thấy trọng tâm của Trần Hán Thăng không phải là "công việc" mà là "nói huênh hoang", ngay lập tức cậu ấy hiểu rằng mình đã tìm được đúng người, Trần Hán Thăng có thể giúp đỡ vấn đề này.

"Cảm ơn Tứ ca, cảm ơn Tứ ca."

Kim Dương Minh vội vàng cảm ơn, và ân cần châm một điếu thuốc cho Trần Hán Thăng.

"Công việc không phải là vấn đề khó."

Trần Hán Thăng không né tránh nói: "Nhưng không nhất thiết phải là quán trà sữa. Đông Nhi tay chân nhanh nhẹn, làm việc gọn gàng, tính tình tốt. Lúc đó, tao còn nói đây là phiên bản thấp hơn của Thẩm Ấu Sở. "

Kim Dương Minh gật đầu: "Đông Nhi và chị dâu có những điểm tương đồng, nhưng kém xinh hơn nhiều."

"Vậy thì tao có một vị trí đang thiếu người."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bà nội Thẩm Ấu Sở và em gái sẽ sống ở Kiến Nghiệp vào năm sau. Thẩm Ấu Sở phải học cao học và điều hành quán trà sữa. Gia đình thiếu giúp việc để chăm sóc người già và trẻ em. Mày có thể hỏi Đông Nhi có thể làm được không? "

"Chắc chắn có thể rồi."

Nếu là gia đình khác, Kim Dương Minh có lẽ sẽ do dự, nhưng nếu gia chủ là Thẩm Ấu Sở thì không có gì phải lo lắng.

Tính cách của Thẩm Ấu Sở mọi người đều công nhận là tốt bụng.

“Vậy mày cho Đông Nhi qua làm nhé.”

Trần Hán Thăng “Ừ” một tiếng và đột nhiên chuyển đề tài: “Tuy nhiên, Mày và Đông Nhi có như thế nào trong tương lai?”

“Như thế nào là sao?”

Kim Dương Minh sững sờ trong giây lát.

“Mày là người gốc Kiến Nghiệp, cha mẹ có cho phép mày yêu một cô gái giúp việc sao?”

Trần Hán Thăng vỗ vai Kim Dương Minh: “Đừng tùy tiện nhận lời về tương lai với một người con gái, tao hiện tại còn phải nỗ lực đây.”

…….

Chương 520: Trình độ khen ngợi cao nhất

Mặc dù Tiểu Kim bình thường thích khoe khoang, nhưng tính cách của cậu ta khá nhanh nhạy, khi Trần Hán Thăng nói một chút thì cậu ta sẽ hiểu ngay, bất kể học vấn và xuất thân của cô ấy, Đông Nhi không thể làm hài lòng cha mẹ cậu ấy được.

“Lão Lục, tao có thể hiểu được mong muốn được bảo vệ của một người đàn ông.”

Trước khi Trần Hán Thăng vào phòng tắm của ký túc xá, vẫn không thể kìm chế mà khuyên bảo: “Nhưng nếu mày không đủ khả năng, mày tốt nhất đừng nên can dự vào. Nếu tao không nhận Đông Nhi, mày đã nghĩ đến hậu quả chưa? “

“Chưa từng.”

Kim Dương Minh lắc đầu, cậu ta thật sự chưa nghĩ tới vấn đề này.

“Vậy thì để tao nói cho mày biết, mày sẽ đưa Đông Nhi đến một nhà trọ gần trường học, sau đó hai người càng ngày càng ít tiền. Mày còn không dám nói cho cha mẹ biết. Cuối cùng Đông Nhi vẫn phải đi tìm việc làm.”

Trần Hán Thăng thở dài nói: “Sau nhiều năm, mày có thể vô tình nhớ ra mình đã từng phụ lòng một cô gái đã tin tưởng mình, nhưng tiếc là giờ đây không biết cô ấy đang ở đâu.”

Cận Dương Minh sững sờ: “Tứ ca, làm sao mày biết rõ ràng như vậy?”

“Hẹn hò trên mạng, về cơ bản là sẽ là như vậy, tao đã thấy nhiều rồi.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Đặc biệt là chuyện hẹn hò trực tuyến giữa sinh viên đại học và cô gái vùng cao thường sẽ không có kết quả.”

Kim Dương Minh cúi đầu không nói, thực ra cậu ta thích cái cách mình đang hẹn hò với Đông Nhi, bởi vì cậu ta thích khoe khoang trên mạng rằng gia đình cậu ta giàu có, bố mẹ cậu ấy là cán bộ lãnh đạo, trong trường đại học thì cậu ta luôn được ủng hộ, và cậu ta thường sao chép một hoặc hai câu châm ngôn.

Bạn cùng phòng sẽ không tin những điều này, nhưng người đơn thuần như Đông Nhi thì không nghi ngờ gì, vì vậy cô ấy rất ngưỡng mộ Kim Dung Minh.

“Cố gắng nâng cao trình độ và phấn đấu để xứng đáng với Đông Nhi.”

Trần Hán Thăng rời khỏi ban công với câu nói.

“Nói ngược rồi chứ!”

Kim Dung Minh rên rỉ.

Thực ra Trần Hán Thăng thật sự không nói ngược lại, nếu Đông Nhi làm “bảo mẫu” cho Thẩm Ấu Sở, chỉ cần cô ấy đối xử chân thành với bà nội và A Ninh, với tính cách của Thẩm Ấu Sở, nhất định sẽ có một sự sắp xếp thích hợp cuối cùng.

Không dám nói muốn gì được lấy, ít nhất Kim Dung Nhi có thể chưa chắc hơn Đông Nhi.

Tình tiết này thực sự là một cú “Tát vào mặt”.

Nếu đặt trong truyện ngôn tình cổ đại thì đó là cô gái thuần khiết và Kim Công Tử tình cờ gặp nhau dưới chân núi rồi yêu

nhau, không ngờ gia cảnh sa sút lại đi giúp việc cho một gia đình giàu có trở thành một "Người hầu gái ".

Cha mẹ của Kim công tử không thích cô ấy và cắt đứt mối nhân duyên này.

Vài năm sau, cô gái trẻ được quý tộc nâng đỡ và trở nên khấm khá, còn Kim công tử thì năng lực tầm thường, đồng thời anh ta thì tầm thường hòa vào dòng người trên phố phường.

Nếu Hồ Lâm Ngữ biết về điều đó, với tâm lý nữ quyền có phần lệch lạc của mình, có lẽ cô ấy thực sự có thể viết nó ra.

……..

Nhân vật nữ chính là Đông Nhi, nam chính là Kim Dương Minh, và nhân vật phản diện lớn nhất có thể vẫn là Trần Hán Thăng.

……

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng trở lại văn phòng và triệu tập một cuộc họp ngắn với các nhân viên, hiện tại có rất ít người, chỉ có Khổng Tĩnh, Nhiếp Tiểu Vũ, Ôn Linh, Thu An Bình và Trương Minh Dung đã được luân chuyển đến Nhà máy Điện tử Thế kỷ.

"Tôi chỉ thông báo hai điều."

Trần Hán Thăng nói đơn giản: "Thứ nhất từ bây giờ, chị Tĩnh sẽ phụ trách công việc lớn nhỏ của công ty, mọi công việc đều do chị ấy sắp xếp, thứ hai, vì thời gian eo hẹp, công ty có kế hoạch tăng ca theo thời vụ, và không ai được phép trốn tránh khi nhận được nhiệm vụ. Thứ ba, sau này Nhiếp Tiểu Vũ sẽ mặc áo tay ngắn đến công ty. "

"Sao cơ?"

Nhiếp Tiểu Vũ sững sờ: “Tại sao lại phải mặc áo ngắn tay vào một ngày lạnh giá như vậy?”

Những người khác cũng ngạc nhiên, không phải đang bàn bạc về công việc sao lại đột nhiên thay đổi phong cách vậy?

“Dường như.”

Trần Hán Thăng giọng điệu ngập ngừng nói: “Mọi người hết lần này đến lần khác không phản đối việc làm thêm giờ, rất cảm ơn sự ủng hộ của mọi người. Tiếp theo, chị Tĩnh sẽ phân công nhiệm vụ.”

Nói xong hắn rời đi ngay lập tức, Nhiếp Tiểu Vũ chỉ có thể oán trách trong lòng: “Ông chủ vô lương tâm vì muốn nhân viên làm thêm giờ mà lấy mình ra để thu hút sự chú ý, đồ khốn kiếp!”

Ai nói rằng phong cách đã thay đổi, vẫn là phong cách quen thuộc của “Dòng họ Trần” .

“Công việc của người khác vẫn không thay đổi trong thời điểm hiện tại, chỉ là hoàn thành mọi thứ liên quan tới Hỏa Tiễn 101 càng sớm càng tốt.”

Khổng Tĩnh cười nói: “Bởi vì Tiểu Vũ đã luân chuyển tất cả các vị trí trong Tân Thế Kỷ, ngoài việc làm thư ký của chủ tịch Trần, cô ấy còn hỗ trợ tôi soạn một số quy định, cùng tôi tiếp đón các đồng nghiệp mới, và kế toán tài chính, v.v. ..... “

Bây giờ môi trường làm việc tương đối đơn thuần, tất cả mọi người đều không có “ý thức chính trị”, ngay cả Nhiếp Tiểu Vũ cũng lè lưỡi, nhưng có cảm giác những nhiệm vụ này quá nặng nề.

Nếu đặt trong doanh nghiệp nhà nước, đây là một tín hiệu thăng chức rất điển hình, đồng chí Nhiếp Tiểu Vũ sắp được trọng dụng rồi.

Một thư ký nhỏ siêng năng, trung thành và dũng cảm, cùng với sự phát triển trong sự nghiệp của Trần Hán Thăng, cô ấy sẽ dần học cách gánh vác trách nhiệm lớn hơn.

……..

Bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước, nhiệt độ giảm mạnh, sau trận mưa này, Kiến Nghiệp sẽ bước vào mùa đông lạnh giá và có thể sẽ có một vài trận tuyết nghiêm trọng.

Trên thực tế, đây là một điều tốt cho Hồng Sĩ Dũng, bởi vì một khi mưa tạnh, anh ta sẽ bị Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề liên thủ đối phó.

Nhưng bây giờ cơn mưa mùa đông đang ập đến, Trần Hán Thăng chỉ có thể làm những việc vặt, hắn mượn xe đưa Lương Mỹ Quyên đến Trung tâm Thương mại Quốc tế ở Tân Nhai Khẩu, chuẩn bị đi ngắm mưa và đến thăm công ty luật Dung Thăng

Mắt cá chân của Lương Thái hậu đã hồi phục rất nhiều, đi giày vải không còn là vấn đề nữa.

“Tối hôm qua, Tiểu Thẩm xoa bóp mắt cá chân của mẹ rất lâu.”

Lương Mỹ Quyên hơi say xe, bà ôm đầu khi trò chuyện với Trần Hán Thăng.

“Xoa bóp thôi mà, mẹ đã cho cô ấy 10 nghìn tệ rồi đấy thôi.”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: “Nếu ai cho con số tiền này, con có thể khiến người khác phá sản”.

Lương Thái hậu đã miễn dịch với cách nói của con trai, bà mở cửa sổ và hít thở không khí lạnh: “Cha và mẹ vốn nghĩ rằng tính cách của con ít nhất phải 35 tuổi mới có thể ổn định

kết hôn, không ngờ hiện tại con lại tán tỉnh cùng lúc mấy người. “

Trần Hán Thăng liếc nhìn Lương Thái hậu và nghĩ rằng đúng là cha và mẹ của mình, tính toán chả sai chút nào.

“Nhưng nghĩ lại thì thật đáng sợ.”

Lương Mỹ Quyên mỉm cười: “Nếu kết hôn vào thời điểm đó, con của người khác cũng chả quan tâm.”

“Sợ cái gì?”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: “Con của mẹ cũng có thể không quan tâm mà, con đã không quan tâm nhiều năm như vậy rồi mà.”

“Cút cút cút.”

Lương Mỹ Quyên không nhịn nổi nói: “Suốt ngày chỉ biết chọc tức người khác, luôn bộc lộ ra là một kẻ bất hảo, chẳng lẽ không nói nghiêm túc được sao”

“Việc nghiêm túc hả.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Mẹ đi thăm Tiểu Ngư Nhi rồi về sớm nhé. Mẹ đều đã nắm rõ cách sinh hoạt hàng ngày của con rồi. Ở đây ảnh hưởng quá nhiều đến việc lớn của con. Đừng quên rằng khách sạn vẫn còn một phòng trống.”

Lương Mỹ Quyên sửng sốt: “Không phải con đã hủy rồi sao?”

“Không thể hủy được.”

Trần Hán Thăng trực tiếp từ chối: “Nếu Tiểu Ngư Nhi đến thì sao, mẹ về với cha con đi, đừng quên cha đã viết thư cho một bạn học.”

……

Sau khi đến Trung tâm Thương mại Quốc tế Tân Nhai Khẩu, Trần Hán Thăng nhắc nhở Lương Thái hậu trong thang máy: "Công ty luật này sắp được khánh thành, ngày nào cũng có nhiều sinh viên ra vào. Mẹ là người lớn tuổi thân phận cao quý, chắc chắn có người đến để chào hỏi. Mẹ phải đáp lại vài câu. "

"Đáp lại như nào?"

Lương Mỹ Quyên hỏi, "Mẹ còn không biết những học sinh đó."

"Đơn giản thôi. Nếu trông xinh xắn thì khen đẹp, không đẹp thì khen cháu có khí chất, không có khí chất thì khen cháu học giỏi".

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Nếu người bên kia không phải là học sinh giỏi, mẹ khen cậu ấy cao nhé, đây có nghĩa là thực sự không có ưu điểm gì."

"Được rồi, con có nhiều ý tưởng kỳ quặc nhỉ."

Lương Mỹ Quyên gật đầu đồng ý.

Sau khi vào công ty luật Dung Thăng, quả nhiên có rất nhiều sinh viên, ngoài Cao Văn, Lịch Na, Biên Thi Thi và Vương Tử Bác, những người khác như Trang Kỳ Tân, Tiếu Thuận Minh, Lý Phi và các sinh viên luật từ các trường khác cũng đến tham gia.

"Dì Lương."

Đột nhiên có tiếng giật mình của Tiêu Dung Ngư, cô không thể tin được, vui vẻ chạy tới, nắm lấy cánh tay của Lương Mỹ Quyên: "Cô tới Kiến Nghiệp khi nào?"

"Khụ, khụ."

Trần Hán Thăng ho một tiếng: "Hai ngày trước, mẹ mình định đến ngay, nhưng mẹ vừa bị bong gân chân, nên trì hoãn

đến tận bây giờ.”

“Tiểu Trần, tại sao cậu không nói cho tớ biết?”

“Hiện tại đang ở thời điểm quan trọng của cậu, văn phòng luật cũng sắp sửa thành lập, đừng phân tâm.”

……

Khi hai người đang nói chuyện, một bà già với mái tóc bạc trắng, khí chất bước ra khỏi công ty, bà ấy chính là giáo sư Tôn Bích Dư.

Công ty luật sắp được thành lập, nên bà đến để giúp hoàn thiện nó, chuẩn bị sử dụng nó làm cơ sở bắt đầu vụ kiện xuyên quốc gia.

“Giáo sư Tôn, đây là mẹ của Tiểu Trần.”

Tiểu Dung Ngư giới thiệu danh tính của hai người: “Dì Lương, đây là giáo sư của cháu.”

“Xin chào.”

Giáo sư Tôn hài lòng gật đầu. Mẹ của Trần Hán Thăng là “mẹ chồng” của đệ tử ruột của bà rồi, nên bà lịch sự nói: “Hán Thăng khá tốt bụng và cao ráo.”

Trần Hán Thăng: ?

…….

Chương 521:Cơ hội trưởng thành lần 2 của Vương Tử Bác

“Ha ha, giáo sư Tôn nói không sai, từ nhỏ nó đã không thấp rồi.”

Lương Mỹ Quyên lung túng phụ họa một câu, tiện thể trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng, có ý xem thể hiện của con đi, trong mắt giáo sư đại học thì quá vô dụng, chỉ có thể dùng chiều cao nói cho qua.

Trần Hán Thăng cũng không thể giải thích được. Các thuộc tính của Giáo sư Tôn đều là “kiêu ngạo”, rất khó để nhận được lời khen ngợi của bà ấy. Ngay cả khi bà ấy khẳng định từ sâu trong lòng, thì bà cũng sẽ không nói ra lời.

“Được rồi, được rồi, dù sao nói về chiều cao thì có ý nghĩa gì, mỗi người đều hơn một mét mà.”

Trần Hán Thăng nói bừa một câu, vòng tay qua vai Lương Mỹ Quyên và nói: “Giáo sư Tôn có nhiều việc phải làm, đừng làm phiền bà ấy nữa, con dẫn mẹ đi tham quan một vòng. Đây là trung tâm thành phố Kiến Nghiệp, là nơi phong thủy rất tốt đấy.”

“Hì hì.”

Tiểu Dung Ngư cười ngọt ngào: “Địa bàn của tớ, để tớ làm người hướng dẫn.”

“Chào Dì ạ.”

Lúc này Vương Tử Bác cũng tới chào hỏi.

Vừa rồi Lương Mỹ Quyên và giáo sư Tôn gặp nhau, xung quanh có rất nhiều học sinh, Vương Tử Bác không muốn lúc đó xuất hiện, lúc này mới ấp úng nói một câu..

“Tử Bác à, sao có cảm giác cháu ở khắp mọi nơi vậy.”

Lương Mỹ Quyên rất tò mò, dường như nơi nào có Trần Hán Thăng là có Vương Tử Bác, nơi không có Trần Hán Thăng, vẫn có thể nhìn thấy Vương Tử Bác, bà nói đùa: “Ở đây có cô gái mà cháu thích chứ.”

“Làm sao có thể! Tuyệt đối không có! Dì đừng nói đùa nha!”

Vương Tử Bác phủ nhận đầy lo lắng, khiến Lương Mỹ Quyên giật mình: “Không có thì thôi, cháu làm gì mà gào to thế.”

“Vâng, cháu xin lỗi.”

Vương Tử Bác gãi gãi sau đầu, mùa đông mà lưng lại đổ mồ hôi.

Cũng may là mọi người không chú ý đến cậu ấy, Vương Tử Bác mặc dù gần đây bận rộn ở công ty luật nhưng tính tình cậu ấy là như vậy, không hề khoe khoang hay khoác lác. Cậu làm rất nhiều việc, có lẽ cuối cùng chỉ có một vài người biết điều này..

Nhưng cậu khá may mắn, những người biết lại là những người quan trọng, chẳng hạn như Trần Hán Thăng, chẳng hạn như Tiêu Dung Ngư, chẳng hạn như bạn cùng lớp Biên Thi Thi.

“Dì à, đây là phòng hòa giải, đây là phòng giám đốc, đây là phòng luật sư làm việc…”

Tiêu Dung Ngư vừa đi vừa giới thiệu, Lương Mỹ Quyên gật đầu, thỉnh thoảng bước tới cửa sổ kính trong suốt nhìn

xuống từ tầng 18 của tòa nhà, mưa lay phay, cả cố đô 6 triều đại như bị bao phủ trong một màn sương mỏng.

Nhân lúc Lương thái hậu đang ngắm cảnh, Trần Hán Thăng hỏi Tiểu Dung Ngư: "Chuẩn bị công việc thế nào rồi?"

"Đây này, nhìn vào mắt của tớ mà xem."

Tiêu Dung Ngư chỉ vào mắt mình, than thở với Trần Hán Thăng: "Gần đây tớ thường xuyên thức khuya, cảm giác còn khổ hơn cả khi tớ học năm nhất đại học, Trần Lợn, cậu có thấy đau lòng không? "

"Tớ chắc chắn rất đau lòng rồi."

Trần Hán Thăng nhìn Tiêu Dung Ngư, khuôn mặt xinh đẹp trái xoan gầy đi một chút, ngược lại lúm đồng tiền quả lê ngày càng lộ rõ, môi tô son hồng nhạt, màu trong suốt như nước quả anh đào nhỏ giọt, mái tóc dài xõa ngang vai.

Đôi mắt tuy có chút mỏi mệt nhưng trong phút chốc lại hiện lên vẻ tự tin và kiêu hãnh, đã có chút phong thái của một "luật sư nổi tiếng".

"Chỉ là ra mắt công ty mà thôi, có cần phải hoành tráng như vậy không?"

Trần Hán Thăng thấy khó hiểu, người có thể khiến Tiêu Dung Ngư làm việc khổ cực như vậy chắc chắn phải là giáo sư Tôn Bích Dư.

"Bởi vì đây không phải là một buổi ra mắt bình thường."

Cao Văn không biết từ đâu đi tới giải thích nói: "Giáo sư Tôn sẽ nộp đơn kiện, và nhiều sinh viên của bà tình nguyện đóng góp, từ mọi tầng lớp xã hội, vì vậy thời gian, địa điểm và phương thức đều đã thay đổi, trong đó có cả quy mô. Cũng phải mở rộng. "

“Cuối cùng, chúng tôi quyết định tổ chức một cuộc họp báo tại khách sạn Kim Lăng để trịnh trọng tuyên bố ý nghĩa của vụ kiện quốc tế này.”

Cao Văn nhìn Tiêu Dung Ngư: “Với tư cách là giám đốc công ty luật, Tiểu Ngư Nhi có khả năng phải trả lời các câu hỏi của phóng viên tại hiện trường, vì vậy cô ấy đã chuẩn bị hai ngày qua.”

“Tuyệt vời, không hổ danh là Giáo sư Tôn.”

Trần Hán Thăng giơ ngón tay cái lên: “Chuyên nghiệp là gì, cái này mới đúng là chuyên nghiệp! Thời gian đổi thành khi nào vậy?”

“Dự kiến vào Giáng sinh, ngày 25 tháng 12.”

Vẻ mặt của Tiêu Dung Ngư lộ ra vẻ lo lắng: “Tiểu Trần, một số người cho rằng thời điểm này không phải là thời điểm tốt. Họ nói rằng đây là một vụ bắt cóc đạo đức và cố tình tạo ra những cảm xúc đối lập.”

Vụ kiện này nhìn bề ngoài là giáo sư Tôn đi tìm lại công lý cho con gái và giành lấy tài sản cho con mình, thực ra ý nghĩa sâu xa hơn là nâng cao hình ảnh và phẩm giá của phụ nữ Trung Quốc trên đất Mỹ.

Lễ Giáng sinh tương đương với tết xuân của người nước ngoài, giáo sư Tôn đã chọn vào ngày này, nên kèm theo nhiều ý nghĩa khiêu khích và cảnh báo.

“Tớ cảm thấy rất ổn mà.”

Trần Hán Thăng dang tay: “Như vậy sẽ có ảnh hưởng lớn hơn, thuận tiện cho các phóng viên viết bài.”

“Tuy nhiên, bên ngoài đã chỉ trích công ty luật Dung Thăng về hành vi bắt cóc đạo đức…”

Ngay khi Cao Văn đang định bày tỏ mối lo lắng của mình, cô ấy đã bị Trần Hán Thăng trực tiếp cắt ngang.

"Tại sao lại đi nghe những ý kiến ngu ngốc đó? Họ nghĩ rằng họ đã đến Đông Nam Á vài lần, nên họ nghĩ bản thân hiểu hết mọi chuyện? Lên QQ tìm và trích dẫn một số câu ngắn mà ngay cả họ cũng không thể hiểu được, và bản thân họ hô hào đã nắm được chân lý của thế giới. Mở miệng thì 'Ngôi làng toàn cầu', im lặng thì 'con người chúng ta', tôi có biết một người phụ nữ họ Hoàng trước đây."

Trần Hán Thăng đầy vẻ khinh thường: "Cô ấy rõ ràng là dùng tiền của Khải Tử, nhưng suốt ngày thích nói về hòa bình thế giới."

"Buồn nôn!"

Trần Hán Thăng nhổ mạnh một miếng nước bọt: "Đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta không có đạo đức thì không ai có thể bắt cóc nó được, cứ chọn giáng sinh thôi, coi thường lời rèm pha, không phục kệ họ."

"Đúng!"

Nghe thấy Trần Hán Thăng nói những lời này, Tiêu Dung Ngư không còn do dự nữa mà cười nói: "Chỉ cần chúng ta không có đạo đức, thì không ai có thể bắt cóc chúng được."

Cao Văn khẽ thở dài, đôi khi cô thực sự nên học hỏi phong cách không sợ gì của Trần Hán Thăng, xem xét quá nhiều ý kiến , hay lời ra tiếng vào bên ngoài, khiến chính mình là người rơi vào tình thế khó xử.

Tuy nhiên, khi Vương Tử Bác nghe thấy "một người phụ nữ họ Hoàng", cơ thể cậu ta bỗng mất tự nhiên.

……..

Buổi trưa, Tiêu Dung Ngư đưa Lương Mỹ Quyên đi ăn, Trần Hán Thăng khẽ hỏi Vương Tử Bác: "Vừa rồi tao nhắc đến Hoàng Tuệ, sao sắc mặt của mày không ổn? Sao mày vẫn nhớ cô ta à?"

"Không."

Vương Tử Bác lẩm bẩm nói: "Tao vốn dĩ đã không còn nhớ cô ấy nữa, sau đó, sau đó…"

Vương Tử Bác do dự, dường như không biết có nên nói hay không, Trần Hán Thăng không nhịn được mà nói: "Sau đó xảy ra chuyện gì?"

"Sau đó tao gặp lại cô ấy ở Trung tâm thương mại Quốc tế. Hình như cô ấy đang làm việc ở tầng 13." Vương Tử Bác cuối cùng cũng nói ra.

"Chết tiệt, thật hay giả đấy?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một hồi nói: "Âm hồn không tan mà."

"Hoàn toàn chính xác."

Thấy không thể giấu giếm, Vương Tử Bác dứt khoát nói: "Hôm qua, khi thang máy đi xuống tầng 13, cô ta và người đàn ông đi BMW của công ty dịch vụ Long Đằng cùng nhau vào thang máy. Hai người nói chuyện về nội dung công việc, và sau đó tao đi hỏi bảo vệ, công ty dịch vụ này ở tầng 13. "

"Hoàng Tuệ nhìn thấy mày chưa?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Chưa."

Vương Tử Bác lắc đầu: "Lúc đó trong thang máy có khá nhiều người. Tao đứng trong góc mà họ không thấy. Lúc tối,

tao định nói với mày, nhưng sau này nghĩ lại thôi, tôi nghĩ mình nên đối mặt với nó một cách thản nhiên. “

“Đúng rồi, đã trưởng thành rồi đó.”

Trần Hán Thăng rất vui vẻ: “Vậy lần sau gặp lại, mày định sẽ làm gì?”

“Vì vậy, tao sẽ không gặp cô ấy thêm lần nào nữa.”

Vương Tử Bác lắp bắp nói: “Tiểu Trần, tao không muốn đến công ty luật Dung Thành nữa.”

“Không được!”

Rất dễ hiểu khi Trần Hán Thăng không đồng ý.

“Mày không những phải tiếp tục đến mà còn phải cưa đổ Biên Thi Thi và đứng thẳng trước mặt Hoàng Tuệ, như thế mới có thể rửa sạch sự tự ti và xấu hổ mà cô ta đã dành cho mày.”

Chương 522: Cầm tay chỉ việc dạy mày cách tán gái

“Tao không xứng mà, Biên Thi Thi giỏi như vậy, căn bản không có cơ hội”

Vương Tử Bác không có chút tự tin nào đối với bản thân mình, bởi vì điều kiện của Biên Thi Thi thực sự tốt, học vấn và ngoại hình của cô ấy tương đối tốt, đã thế tính cách của cô ấy cũng rất dễ thương.

Trần Hán Thăng vẻ mặt khinh thường: “Mày quá nhát gan, một cô gái ưu tú không phải tốt sao?”

“Không phải, chủ yếu là tao không xứng.”

Vương Tử Bác hoang mang lắc đầu: “Đối với một người như tao, tìm bạn gái không phải chỉ dựa vào việc nhìn khuôn mặt, tính tình tốt là được, như vậy mới không hay cãi nhau và tức giận.”

“Đây là quan điểm xưa cũ rồi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Mày nên tìm một người có khuôn mặt xinh đẹp, điều đó sẽ khiến mày cảm thấy thoải mái khi cãi nhau và tức giận.”

“Nhưng quan trọng là người ta không thích tao.”

Vương Tử Bác không còn cách nào khác ngoài việc lấy điện thoại của mình ra và đưa cho Trần Hán Thăng: “Xem tin nhắn của tụi tao này, cơ bản không có gì để nói.”

Trần Hán Thăng lướt qua các tin nhắn, thực sự có rất ít cuộc trò chuyện giữa hai người họ.

Ngày 26 tháng 11 năm 2004.

Vương Tử Bác: [Cậu đã đến ký túc xá chưa?]

Biên Thi Thi: [Ừ đến rồi, còn cậu thì sao?]

Vương Tử Bác: [Tớ đã đến từ sớm rồi.]

Biên Thi Thi: [Hôm nay rất mệt, đi ngủ sớm nhé.]

Vương Tử Bác: [Ừ, cậu cũng vậy.]

……

Ngày 6 tháng 12 năm 2004.

Biên Thi Thi: [Tiểu Dung Nhi muốn cậu mua ít đồ ăn trưa cho hai chúng tớ.]

Vương Tử Bác: [Được rồi.]

……

Ngày 11 tháng 12 năm 2004.

Vương Tử Bác: [Hôm nay ở công ty luật, tớ vô tình cầm "Vạn lịch 15 năm" của cậu về ký túc xá.]

Biên Thi Thi: [Không sao, cậu đọc xong thì trả lại cho tớ, cậu cũng thích lịch sử sao.]

Vương Tử Bác: [Ừ, tớ đang đọc cuốn sách đó đây, để ngày mai còn có thể trả lại cho cậu.]

……

Ngày 16 tháng 12 năm 2004.

Biên Thi Thi: [Mua giúp tớ hai xuất ăn.]

Vương Tử Bác: [Được rồi.]

……

Đây là bốn cuộc trò chuyện duy nhất, cả hai bên đều rất lịch sự và tương đối khách sáo.

“Tao nghĩ thế này, mày không thể chỉ nhìn vào nội dung trò chuyện mà còn phải học cách tìm hiểu chi tiết.”

Trần Hán Thăng trả lại điện thoại: “Biên Thi Thi không sử dụng bất kỳ câu trả lời nào có tính không cởi mở. Thứ nhất, điều đó có nghĩa là cô ấy có phẩm chất cơ bản tốt và điều đó có nghĩa là cô ấy không ghét mày lắm, vẫn còn cơ hội.”

“Câu trả lời ‘không cởi mở là gì’?”

Vương Tử Bác không hiểu.

“Đó là những gì Hoàng Tuệ thường nói với mày.”

Trần Hán Thăng đưa ra một ví dụ: “Những từ tình thái đơn lẻ như ‘ừm, ồ, tốt’, v.v…, sau khi những từ như vậy, về cơ bản nó cho thấy rằng không còn gì để nói nữa. Nếu mày cố gắng tìm kiếm chủ đề, có thể người khác sẽ cảm thấy chán, đây được gọi là một câu trả lời không cởi mở.”

Khuôn mặt ngăm đen của Vương Tử Bác đỏ bừng, cậu ấy nhớ rằng đây là cách mà bản thân và Hoàng Tuệ từng trò chuyện.

Ví dụ:

Vương Tử Bác: [Chị Tuệ, hôm nay tôi xxx…]

Hoàng Huệ: [Ừ.]

Vương Tử Bác: [Không chỉ vậy, tôi còn xxx…]

Hoàng Huệ: [Vậy hả.]

Đúng là nhìn thấy mấy trợ từ kia, chắc hẳn lúc đó trong lòng cũng thấy khó chịu, nhưng đôi khi con người ta lạ lắm, trong thâm tâm họ biết rằng nên kết thúc cuộc trò chuyện này, nhưng về mặt tình cảm họ lại miễn cưỡng.

Cuối cùng, cảm tình vẫn hơn lý tính nên bản thân vẫn tiếp tục gửi tin nhắn, bên kia có thể vẫn trả lời một cách không cởi

mở, hoặc trực tiếp không trả lời.

“Tiểu Trần, các cậu đang nói cái gì đấy, mau tới đây.”

Lúc này, Tiêu Dung Ngư vẫy tay ra hiệu cho bọn họ đi theo đội ngũ.

“Biết rồi, cậu gọi món trước đi, bọn tớ hút một điếu.”

Trần Hán Thăng vẫy tay và bảo họ vào phòng trước, hắn và Vương Tử Bác đứng bên ngoài một lúc.

“Vừa rồi trong tin nhắn, Biên Thi Thi thi hỏi mày cũng thích lịch sử à.”

Trần Hán Thăng tiếp tục thuyết giáo truyền nghề: “Đây là một câu trả lời mang tính cởi mở rất điển hình, cho thấy rằng có chỗ để thảo luận. Mày đã không nắm bắt cơ hội vào thời điểm đó, nếu trường hợp này là tao thì đã có thể nói mở rộng cuộc nói chuyện vào tối hôm đó.”

“Hóa ra là như vậy.”

Vương Tử Bác chợt nhận ra rằng đây là lần đầu tiên bản thân biết rằng vẫn còn những thuật ngữ chuyên môn như “trả lời mang tính mở và trả lời không cởi mở” trong trò chuyện.

“Biên Thi Thi khá tốt, cô ấy không có vẻ tự phụ và một tính cách rất thực tế, hơn nữa cô ấy là một thành viên trong nhóm của chúng ta.”

Trần Hán Thăng nhắc nhở: “Nếu mày nghĩ rằng cô ấy tốt, mày nên bắt đầu sớm, nếu không mày sẽ hối hận.”

Vương Tử Bác lặng người một lúc: “Tại sao lại hối hận?”

“Trên đời này, chỗ nào cũng tồn tại sự trùng hợp.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Một cô gái đã độc thân trong ba năm, mày nghĩ rằng cô ấy không có ai theo đuổi, vì vậy mà động lòng à?”

“Nhưng Tử Bác mày có tin không? Vào giây phút mày động lòng đó, cùng vào thời điểm này cũng có thể có chàng trai ở một góc nào đó trên thế giới đang tấn công cô ấy, nhưng mày không biết đó thôi.”

Trần Hán Thăng thở dài: “Mày cứ giấu kín mà không bày tỏ, cuối cùng khi nhận ra thì người khác đã ôm người đẹp trước mắt rồi, để lại cho mày một lời chúc phúc trái với ý muốn của mày.”

“Mẹ kiếp, trong sâu thẳm hình như là như vậy.”

Vương Tử Bác đột nhiên hoảng sợ.

“Cũng đừng quá nóng vội.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Một ngày là bạn, hai ngày là em gái, ba ngày biến thành em yêu rồi, hình mẫu này không phù hợp với Biện Thi Thi, mày phải thể hiện tình cảm một kín đáo và hợp lý, đồng thời tạo niềm vui bất ngờ.”

“Làm sao biểu đạt kín đáo, mày mau dạy tao đi!”

Vương Tử Bác sửng sốt vì sốc, cậu ấy thậm chí còn có thể tưởng tượng khi Biên Thi Thi bị những chàng trai khác theo đuổi, cảnh Biên Thi Thi đưa bạn trai của cô ấy đến dự tiệc tối với những người bạn trong tương lai.

Lúc đó, có lẽ bản thân sẽ ngồi ở góc bàn, cầm ly rượu và cố nặn ra một nụ cười.

“Cái này đơn giản, chỉ cần đưa ra một ví dụ.”

Trần Hán Thăng nhìn Tiêu Dung Ngư và nói: “Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đều thích ăn đồ ngọt, lần sau mày có thể mua hai phần đồ ngọt, một cho Tiểu Ngư Nhi và một cho Biên Thi Thi, như vậy vừa vặn thể biểu đạt được ấn tượng tốt. Phương pháp này còn tương đối khéo léo và bản thân cũng không cần phải xuất hiện.

“Tao biết rồi.”

Vương Tử Bác lẩm bẩm: “Như vậy sẽ ngày càng có nhiều thiện cảm hơn, sau đó rủ cô ấy xem phim và nói về lịch sử, từ đó có nhiều chủ đề để nói hơn.”

“Đúng rồi.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Chủ yếu là bước đầu tiên tương đối quan trọng, thôi đi ăn trước đi, Tiểu Ngư Nhi gọi vào rồi.”

……

Sau bữa trưa, Trần Hán Thăng và Lương Mỹ Quyên ở lại công ty luật đến chiều, mãi cho đến khi Tiểu Ngư Nhi miễn cưỡng theo giáo sư Tôn trở lại Đại học Đông Đại để đào tạo tập huấn, Trần Hán Thăng mới lái xe đưa Lương Thái hậu trở lại khu Đại học Giang Lăng.

Sau khi biết tất cả về hoạt động của Trần Hán Thăng, Lương Mỹ Quyên cũng chuẩn bị trở về Cảng Thành.

Vào khoảng 8 giờ tối, Vương Tử Bác mua hai hộp bánh dâu tây ở cửa hàng đồ ngọt và đi bộ xuống cầu thang đến ký túc xá nữ của Đại học Đông Đại.

Sau khi nghĩ lại, phương pháp của Tiểu Trần thực sự rất ổn, ít nhất mình cũng không thể nghĩ ra, người khác truyền dạy kinh nghiệm của họ, vì vậy phải trân trọng.

“Chỉ là nhờ Tiêu Ngư Nhi đưa giúp, mình không cần ra mặt, quả nhiên là Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác trong lòng vui sướng.

Không lâu sau, Tiêu Dung Ngư từ nhà của giáo sư Tôn học bù trở về, Vương Tử Bác vừa nhìn thấy bóng dáng thanh cao, vội vàng chạy đến đón cô ấy: “Tiểu Dung Ngư, mình đã mua cho cậu một ít đồ ngọt…”

Nhưng đang nói giữa chừng, Vương Tử Bác đột nhiên sửng sốt, bởi vì Biên Thi Thi đang ôm cánh tay của Tiêu Dung Ngư, bốn mắt sáng ngời chớp chớp nhìn chằm chằm cậu ấy.

"Cậu, các cậu đều ở đây hả."

Vương Tử Bác đột nhiên không biết phải nói gì, mà Tiểu Trần đã không dạy cậu ấy cách đối phó với việc nhân vật chính cũng có mặt tại hiện trường.

"Oa, cái này cho tớ hả?"

Thay vào đó, Tiêu Dung Ngư nhận lấy bánh và hỏi với một nụ cười.

"Ừ… Đúng rồi."

Biên Thi Thi ở ngay bên cạnh nên Vương Tử Bác không có can đảm để nói ra sự thật, vì vậy cậu ấy đã kìm nén một lúc lâu trước khi nói: "Tiểu Trần đã mua một phần, phần còn lại là do mình mua, mình về trước đây, tạm biệt."

"Được rồi, cám ơn Tử Bác."

Tiêu Dung Ngư không nghĩ quá nhiều, kéo Biên Thi Thi lên tầng.

Trước khi Biên Thi Thi lên tầng, cô liếc nhìn bóng lưng của Vương Tử Bác đang giả vờ bình tĩnh, trên mặt hiện rõ sự tò mò.

Về phần Vương Tử Bác, đừng nói là hối hận, dọc đường cậu ấy thật muốn tự tát mình vài cái, tương đương với việc Trần Hán Thăng đã nói ra đáp án, nhưng cậu ấy vẫn chưa trả lời được.

Khi Vương Tử Bác trở lại ký túc xá, cậu ấy thậm chí còn không muốn tắm, chỉ nằm trên giường trằn trọc và hối hận, tại sao cậu ấy không dám nói ra sự thật?!

“Ting.”

Điện thoại đột nhiên hiện lên một tin nhắn.

Sau khi Vương Tử Bác mở khóa với cái đầu ủ rũ, hóa ra nó là của Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi: [Bánh rất ngọt, cảm ơn cậu.]

“Chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Vương Tử Bác sửng sốt một lúc, sau đó nhanh chóng trả lời: [Cậu đã ăn rồi à.]

“Tinh.”

Một tin nhắn khác.

Biên Thư Thư: [Tiêu Dung Ngư đã ăn phần của Trần Hán Thăng, và đưa cho mình phần cậu đã mua.]

“Hô hô, hô hô.”

Vương Tử Bác đột nhiên cười ngây ngô, vốn dĩ cậu ấy định trả lời “Tớ mua cho cậu”, nhưng sau đó lại cảm thấy không phù hợp nên vội xóa đi rồi đổi sang một tin nhắn khác.

Vương Tử Bác: [Ngọt là tốt rồi.]

……

Chương 523: Lời dẫn và quỷ kế

“Tiểu Ngư Nhi, cậu đọc tin nhắn phản hồi từ Vương Tử Bác.”

Biên Thi Thi đưa màn hình điện thoại di động tới trước mặt Tiêu Dung Ngư: “Ngọt là tốt rồi, sao giọng điệu miễn cưỡng thế, một ngày nào đó tôi sẽ mua trả cậu ấy một miếng bánh ngọt!”

Tiêu Dung Ngư ngoái đầu lại nhìn: “Thi Thi, cậu mẫn cảm quá, đây là cách nói rất bình thường, tớ và Tiểu Trần cũng thường xuyên tán gẫu như vậy.”

“Các cậu khác mà.”

Biên Thi Thi mím môi nói, cô ấy dứt khoát kéo một chiếc ghế tới, nghiêng đầu dựa vào vai Tiểu Ngư Nhi ngắn người một lúc rồi đột nhiên nói: “Tiêu Ngư Nhi, anh đó là sinh viên tốt nghiệp từ trường luật của Đại học Kiến Nghiệp, anh ấy liên hệ với tớ.”

“Mời cậu đi ăn hả?”

Tiêu Dung Ngư vừa hỏi vừa lật quyển sổ ghi chép.

“Đúng rồi.”

Biên Thi Thi gật đầu: “Kỳ thực anh ấy cũng khá tốt, sau này nói không chừng có thể đi vào một trong bốn công ty luật lớn.”

Điều này thực sự không nằm ngoài dự đoán của Trần Hán Thăng, Biên Thi Thi vẫn độc thân cho đến tận bây giờ, ngay

khi Vương Tử Bác có chút động lòng, thì một chàng trai khác cũng có ý nghĩ tương tự.

Một sinh viên tốt nghiệp của Trường Luật Đại học Kiến Nghiệp, nền tảng này vững chắc hơn nhiều so với Vương Tử Bác.

May mắn thay, Tiêu Dung Ngư vẫn đang giúp đỡ cho người bạn tốt: "Tình yêu tùy thuộc vào cảm giác, Tử Bác không tệ, cậu ấy học chuyên ngành điện tử của Đại học lý công Kiến Nghiệp. Sau khi tốt nghiệp, cậu ấy sẽ vào một doanh nghiệp nhà nước độc quyền và sau đó cậu ấy sẽ được gửi ra nước ngoài, có thể nhận được hai phần lương."

"Tiểu Ngư Nhi, mỗi lần tớ muốn nói đến tình yêu ngọt ngào, cậu đều nhắc tới Vương Tử Bác."

Biên Thi Thi không hài lòng nói.

"Tử Bác cũng có thể rất ngọt ngào."

Tiêu Dung Ngư tinh nghịch nói: "Bánh dâu tối nay không ngọt sao, hi hi."

"Tiểu Ngư Nhi, cậu bị Trần Hán Thăng làm hỏng rồi!"

……

Mặt khác, sau khi trở về từ công ty luật Dung Thăng ở Tân Nhai Khẩu, Lương Mỹ Quyên gần như nắm vững mọi hoạt động của Trần Hán Thăng ở Kiến Nghiệp, cuốn sổ ghi chép cũng đã được ghi đầy hết vài trang.

Giờ đây, cuối cùng bà cũng có cái nhìn đa chiều về cuộc sống đại học của con trai mình.

Ký túc xá, đó là nơi khoác lác và ngủ.

Lớp học, nơi ngủ và khoe khoang.

Thư viện, nơi này không thể ồn ào, cho nên chỉ có thể ngủ.

Việc một sinh viên đại học nên có một cuộc sống hỗn loạn như vậy mới có lý, nhưng Trần Hán Thăng không chỉ học tiếp cao học, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư còn có sự nghiệp và phát triển độc lập.

Công việc chính của Thẩm Ấu Sở là tham gia kỳ thi tuyển sinh sau đại học, và công việc phụ của con bé là từ từ mở rộng quy mô của quán trà sữa.

Chỉ cần Tiêu Dung Ngư đợi đến ngày Giáng sinh thì đó sẽ là cơ hội đầu tiên để con bé tỏa sáng.

Công nhận sự sắp đặt này quá tốt.

Hai ngày sau, cơn mưa lạnh đầu đông ngớt dần nhưng chưa tạnh hẳn, sương ẩm bay phủ không trung, nếu đi quanh sân chơi, mái tóc sẽ lấm tấm những giọt nước đông đặc.

Lương thái hậu cuối cùng cũng trở về Cảng Thành, khí hậu bên đó hẳn sẽ khô ráo hơn, để tránh tình thế phức tạp khi tiễn đưa, Trần Hán Thăng đã không để bất kỳ ai trong Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đi cùng.

Ngược lại, bạn thân Trịnh yêu cầu quyết liệt không thể từ chối, cô phải đưa Lương Thái hậu đến bến xe Trung Dương Môn.

“Tiểu Trịnh, sau này đừng vất vả như vậy, bớt uống cà phê một chút, tranh thủ thời gian đến Cảng Thành chơi nhé.”

Trước cửa soát vé của cổng trung tâm, Lương Mỹ Quyên nắm tay Trịnh Quan Đề và nói với cô ấy.

Trong sự cố mang thai giả lúc trước, Lương Thái hậu đã xác định đây chính là “con dâu” của mình, không ngờ kết quả lại không đi đến đâu.

Trịnh Quan Đề rất thông minh, nhìn thấy sự thất vọng trên khuôn mặt của Lương Thái hậu, cô ấy hiểu chuyện gì đang

xảy ra.

“Dì à, dì giữ gìn sức khỏe thật tốt. Lần sau cháu muốn uống canh, cháu sẽ bí mật đến Cảng Thành tìm dì.”

Trịnh Quan Đề nhìn Lương thái hậu lên xe, Trần Hán Thăng muốn quay đầu đi về, nhưng người bạn thân Trịnh phải đợi cho đến khi xe khách rời bến rồi cô ấy mới di chuyển.

“Tại sao lại có cảm giác giống mẹ cô chứ không phải mẹ tôi?”

Trên đường về, Trần Hán Thăng cười đùa nói.

Trịnh Quan Đề không muốn trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào con đường phía trước với sự tập trung cao độ.

“Haiz.”

Bị lạnh nhạt Trần Hán Thăng cũng không bận tâm, khi cúi đầu xuống, hắn vô tình nhìn thấy một tờ giấy trên ghế, hắn nhặt nó lên và nhìn vào, phát hiện ra đó thực sự là một công thức dân gian để mang thai.

Trần Hán Thăng không khỏi bật cười: “Sao lại có thứ này, chẳng lẽ muốn mang thai thật sao?”

“Vừa rồi khi tôi xuống tầng, một nữ công nhân trong nhà máy đã nhét nó cho tôi.”

Trịnh Quan Đề giải thích: “Lần trước tôi làm giả mẫu thử thai, tôi đã mượn của người này, quê hương của cô ấy có một công thức bí mật để mang thai, người ta nói rằng nó có thể tăng khả năng thụ thai, cô ấy tưởng rằng tôi cần nó.”

“Ghê thật.”

Trần Hán Thăng không hoàn toàn tin tưởng, vì vậy hắn nhìn đi nhìn lại: “Điều này có cơ sở khoa học nào không?”

“Không biết.”

Trịnh Quan Đề lắc đầu: "Cô ấy nói tùy vào thể chất của một người, Trần sở khanh có vẻ rất quan tâm nhỉ."

"Tôi? Làm sao có thể!"

Trần Hán Thăng cười khinh bỉ, ném tờ giấy công thức bí mật vào ngăn, hạ ghế xuống và nheo mắt nghỉ ngơi.

Không lâu sau, Trần Hán Thăng bắt đầu ngáy "khò khè", Trịnh Quan Đề liếc nhìn, tắt radio trong xe và âm thầm tăng nhiệt độ điều hòa.

Từ cổng bến xe trở về nhà máy điện tử mất hơn 40 phút, khi đến nơi Trịnh Quan Đề gọi Trần Hán Thăng: "Cậu có muốn lên trên nghỉ ngơi không?"

"Đừng làm phiền tôi."

Trần Hán Thăng bĩu môi, nói không nên lời: "Cô… Cô đi lên trước đi, tôi ở trong xe ngủ một lát."

"Vậy tôi về phòng làm việc trước, nhớ tắt điều hòa."

Trịnh Quan Đề rời đi với một lời nhắc nhở.

Cô rất hiểu cảm giác của Trần Hán Thăng, đôi khi cô cũng cảm thấy như vậy, cô ngủ rất ngon trong xe, nhưng khi trở lại giường lại không thấy buồn ngủ chút nào.

Nhưng sau khi Trịnh Quan Đề rời đi, Trần Hán Thăng vừa nãy đôi mắt vẫn còn nhắm chặt, khóe miệng còn chảy nước dãi đột nhiên mở mắt ra, nhìn trái nhìn phải rồi nhanh chóng bỏ công thức mang thai vào túi.

Sau khi tắt máy điều hòa và chỉnh lại quần áo của mình qua gương chiếu hậu, Trần Hán Thăng rời khỏi bãi đậu xe như không có chuyện gì xảy ra, đi thẳng đến văn phòng của Hồng Sĩ Dũng.

Hồng Sĩ Dũng đang nói chuyện với một phó giám đốc của nhà máy, khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, anh ta nói đùa: "Phó chủ nhiệm Trần, không phải anh đã quay về vòng tay của Trịnh tổng sao? Tại sao anh vẫn ở trong văn phòng của tôi?"

"Oan uổng quá."

Trần Hán Thăng sắc mặt biến đổi, mở to hai mắt nhìn: "Tôi trở về trong vòng tay Trịnh Quan Đề khi nào?"

"Mẹ của cậu đã liên tục gửi canh cho Trịnh Tổng vài ngày trước."

Phó giám đốc nhà máy nói: "Tất cả chúng tôi đều đã nhìn thấy, nhưng chúng tôi không buồn nói mà thôi."

"Mẹ tôi là mẹ tôi, còn tôi là tôi."

Trần Hán Thăng nhấn mạnh: "Mẹ tôi cho Trịnh Quan Đề canh, đó là quyền tự do của bà ấy, tôi không thể hòa thuận với Trịnh Quan Đề, đây cũng là quyền tự do của tôi, không thể vơ đũa cả nắm được."

"Được rồi, được rồi."

Hồng Sĩ Dũng không muốn dây dưa ở đây, cho nên anh ta đương nhiên sẽ không tin: "Cậu trở về đi, vì thành tích trước đây của cậu, tôi sẽ không cắt chức phó chủ nhiệm bộ phận hậu cần của cậu."

"Sếp Hồng, tôi có thể thề và thề rằng tôi tuyệt đối là kẻ thù của Trịnh Quan Đề."

Trần Hán Thăng vẫn phải tỏ rõ thái độ.

"Thề thốt không có ích lợi gì."

Hồng Sĩ Dũng xua tay: "Chúng ta đều là thương nhân, chúng ta không được nhìn vào những gì chúng ta nói, mà phải nhìn vào những gì chúng ta làm."

“Hồng tổng muốn tôi hành động thiết thực hả?”

Trần Hán Thăng cau mày: “Như này nhé, Tào Kiến Đức người phụ trách bộ phận kế hoạch xưởng, luôn là trợ thủ đắc lực của Trịnh Quan Đề, tôi sẽ đề xuất thay thế anh ta trong cuộc họp tiếp theo, Hồng tổng nhớ bảo người hỗ trợ tôi.”

Tào Kiến Đức?

Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một lúc, trưởng phòng kế hoạch xưởng là một vị trí quan trọng, anh ta có thể sắp xếp và kiểm soát dây chuyền sản xuất của nhà máy điện tử, Hồng Sĩ Dũng đã muốn cướp vị trí này từ lâu, nhưng anh ta lo lắng việc sẽ chọc giận tới điểm giới hạn của Trịnh Quan Đề.

“Ngày mai có một cuộc họp, cậu có muốn thử không?”

Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một chút: “Tôi sẽ sắp xếp cho cậu nói.”

“Không vấn đề gì!”

Trần Hán Thăng đồng ý và kiêu ngạo rời đi.

“Hồng tổng…”

Phó giám đốc nhà máy luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Không sao.”

Hồng Sĩ Dũng xua tay: “Trần Hán Thăng chỉ là một con tốt, chúng ta có thể lợi dụng hắn để kiểm tra quyết tâm của Trịnh Quan Đề, dù thành công hay không, chúng ta cũng không có mất mát gì.”

Trong cuộc họp ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đã thực sự chỉ ra nhiều sai sót trong công việc của trưởng phòng kế hoạch xưởng Tào Kiến Đức, và mạnh mẽ đề nghị thay thế người này.

Trịnh Quan Đề với khuôn mặt vô cảm ngay lập tức hiểu rằng Trần Hán Thăng đã thích Tào Kiến Đức, và nhà máy mới

cần tài năng này.

……

Chương 524: Xin lỗi, tổ chức chọn anh rồi!

Tào Kiến Đức không ngờ rằng Trần Hán Thăng sẽ bất ngờ nổ súng vào mình, hai người chưa từng tiếp xúc với nhau, thỉnh thoảng lướt qua nhau trên cầu thang, nhưng họ chỉ đi trên con đường riêng, ngay cả gật đầu chào hỏi còn không có.

Trong một nhà máy lớn như ở Tân Thế Kỷ với hơn 1.000 người, tình trạng này quá phổ biến và Trần Hán Thăng không thể quen biết với mọi cấp quản lý.

Khi còn đi học chúng ta cũng gặp phải tình huống như vậy, có thể có một bạn học trong lớp, tuy rằng ngẩng đầu lên không thấy, nhìn xuống thấy cũng không chào hỏi một tiếng, nhưng trong lòng đều biết đây là ai.

Tào Kiến Đức và Trần Hán Thăng có lẽ là như vậy, họ chưa nói chuyện với nhau, nhưng họ thực sự biết nhau và có đánh giá về nhau ở trong lòng.

Tào Kiến Đức được Trần Hán Thăng đánh giá cao trong lòng.

Tuổi ngoài ba mươi, đang độ tuổi sung sức, không thích nói nhiều nhưng rất có trách nhiệm trong công việc, tự mình sắp xếp dây chuyền sản xuất của Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ đàng hoàng.

Rất thích hợp cho việc thu nạp về!

Tuy nhiên, trong suy nghĩ của Tào Kiến Đức, Trần Hán Thăng bị đánh giá là tầm thường, thậm chí là trung bình.

Lúc đầu, Trần Hán Thăng là cố vấn của nhà máy điện tử, Tào Kiến Đức cảm thấy người này còn quá trẻ, sau đó khi Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Quan Đề khai chiến, Trần Hán Thăng từ phía Trịnh Quan Đề đã chuyển sang "gia nhập" cùng Hồng Sĩ Dũng, hành động này thậm chí còn bị Tào Kiến Đức khinh thường.

Nhưng bởi vì tính cách anh ta hiền lành nên không biểu lộ cảm xúc ra ngoài mặt, hơn nữa anh ta cũng không xuất hiện cùng với Trần Hán Thăng nên cứ coi như không biết.

Ai có thể ngờ rằng cho dù là như vậy, vẫn không thoát khỏi "tay độc" của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không đáng sợ, chỉ là một phó chủ nhiệm nhỏ của bộ phận hậu cần, điều đáng sợ là sau lưng hắn ta có sự hỗ trợ của Hồng Sĩ Dũng.

"Hở!"

Hồng Sĩ Dũng không ngờ rằng Trần Hán Thăng đã thực sự đưa ra vấn đề này, nếu đã nói rồi thì anh ta phải nắm bắt cơ hội, nếu anh ta có thể thay thế Tào Kiến Đức thì thật tuyệt.

"Trưởng phòng Tào làm việc rất nghiêm túc."

Hồng Sĩ Dũng đặt tay lên bụng và nghiêm túc nhìn xung quanh, đặc biệt chú ý đến khuôn mặt của Trịnh Quan Đề, thấy không phát hiện được gì, cuối cùng nói: "Tuy nhiên, có một câu nói cũ, nếu có điều gì đó sai sót thì sẽ phải thay đổi, còn nếu không có gì thì sẽ được khuyến khích. Mọi người vẫn nên thảo luận một chút, Lão Tào đừng cảm thấy áp lực, chúng tôi chỉ giúp anh cải thiện công việc của mình."

Ông chủ Hồng đã gửi một tín hiệu, những kẻ cùng phe cánh thi nhau phát biểu.

Cái gọi là "làm nhiều mắc nhiều lỗi", không thể làm việc mà không có sai sót, chẳng mấy chốc những lỗi nhỏ của Tào

Kiến Đức đã được liệt kê rất nhiều.

Ngay cả sự sạch sẽ của sàn nhà xưởng, một vấn đề nhỏ không ảnh hưởng đến tình hình chung, cũng bị lôi ra để công kích Tào Kiến Đức, khẩu hiệu thay thế ngày càng lớn hơn.

Tâm lý của Tào Kiến Đức cũng thay đổi từ hoang mang lúc đầu sang lo lắng dần dần, nhưng anh ấy cũng có thứ để dựa vào, Trịnh tổng không nói lời nào.

Cuối cùng, ánh mắt của cả phòng họp đều tập trung vào Trịnh Quan Đề, và mọi người đều đang suy nghĩ về một điều.

Trịnh tổng sẽ giữ Tào Kiến Đức như thế nào, bởi vì giữ Tào Kiến Đức là giữ chức trưởng phòng kế hoạch xưởng, tức là vẫn giữ nguyên vị trí trưởng phòng kế hoạch xưởng.

“Cám ơn phó chủ nhiệm Trần cho ý kiến, phó chủ nhiệm Trần thật sự đang suy nghĩ về tương lai của nhà máy điện tử.”

Trịnh Quan Đề đang ngồi ở phía trên, nhìn Trần Hán Thăng người đang ngồi ở phía cuối và nói một cách mỉa mai.

“Không dám, không dám.”

Trần Hán Thăng dường như không hiểu, và hắn ta chắp tay đắc ý, như thể hắn thực sự có ý đó.

Vào lúc này, bất kể là người của Trịnh Quan Đề hay người của Hồng Sĩ Dũng, họ đều thầm kêu “Xí” trong lòng.

Chưa từng thấy người nào trơ trẽn như vậy.

“Hừ!”

Trịnh Quan Đề hừ lạnh một tiếng, cô biết Trần Hán Thăng đang làm gì, ngón tay gầy guộc gõ gõ trên bàn, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Đã có rất nhiều người bất mãn với công việc của trưởng phòng Tào, vậy thì đừng thay thế nữa, mà trực tiếp sa thải đi.”

“Cái gì?”

“Có nghe nhầm không .”

“Trịnh tổng luôn rất hài lòng với công việc của Lão Tào.”

……

Quản lý phòng họp nhìn nhau, không ai nghĩ rằng Trịnh Quan Đề không những không bảo vệ Tào Kiến Đức mà còn tiến thêm một bước, không chỉ mất vị trí trưởng phòng kế hoạch xưởng mà còn mất người.

“Trịnh Quan Đề định làm gì?”

Hồng Sĩ Dũng cau mày thật sâu, Trịnh Quan Đề chắc chắn không phải là nhân vật để người khác tùy ý chém giết, và chuyện này không đến mức bị sa thải.

Ngay cả khi Tào Kiến Đức bị thay thế, nếu Trịnh Quan Đề bảo vệ cật lực, điều đó thực sự khó có thể thành hiện thực.

Tào Kiến Đức càng bối rối hơn, chỉ vì sự sạch sẽ của sàn xưởng ối giời ơi mà mình bị mất việc?

Điều này quá bất công, xưởng sản xuất không phải là phòng thí nghiệm, sao mà không được có bụi, làm sao có thể sạch sẽ được.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, mọi người đều sẽ biết lý do.

“Sau khi Lão Tào rời đi.”

Trịnh Quan Đề trực tiếp tuyên bố quyết định của mình: “Tôi sẽ nghỉ ngơi một thời gian vì lý do sức khỏe. Ngoại trừ nhân sự và tài chính, việc sản xuất hàng ngày sẽ do Hồng tổng đảm nhận.”

“Chà.”

Trịnh Quan Đề vừa dứt lời, trong phòng họp đã vang lên tiếng “xì xào”, ảnh hưởng của quyết định này lớn hơn nhiều so

với việc Tào Kiến Đức từ chức.

Ai có thể ngồi ở đây đều không phải là kẻ ngốc, cái gọi là "lý do thể chất" của Trịnh Quan Đề chắc chắn là vỏ bọc, ý của cô ấy chính là lùi về phía sau.

Mặc dù cô ấy vẫn giữ hai phòng "nhân sự và tài chính", nhưng sau khi Hồng Sĩ Dũng dần lên nắm quyền, hai phòng này cũng không thể giữ được.

Không ai ngờ rằng đề xuất của một người nhỏ bé không chỉ thay đổi vị trí trưởng phòng kế hoạch xưởng mà còn kết thúc "Kỷ nguyên Trịnh Quan Đề" của nhà máy điện tử và sắp bước vào "Kỷ nguyên Hồng Sĩ Dũng".

Trần Hán Thăng chỉ là phó chủ nhiệm bộ phận hậu cần của nhà máy điện tử, hắn vốn là sinh viên đại học, trong mắt nhiều ban lãnh đạo điều hành cấp cao, hắn quả thực là một nhân vật tầm thường.

Nó thực sự là một biến động bất ngờ, một sự biến đổi lớn.

Như vậy chúng ta mới hiểu được tại sao Trịnh tổng không bảo vệ Tào Kiến Đức, cô ấy tự mình muốn nhường vị, cho dù hiện tại giữ Tào Kiến Đức, sau này vẫn sẽ bị đuổi ra ngoài.

"Sức khỏe rất quan trọng. Không có sức khỏe tất cả đều là hư vô. Nếu Trịnh tổng muốn nghỉ ngơi, vì sự phát triển và tương lai của Tân Thế Kỷ, xem ra tôi đành phải tiếp nhận vậy."

Hồng Sĩ Dũng phản ứng rất nhanh, mặc dù anh ta cũng cảm thấy sự việc hôm nay diễn biến quá sốc, đầu óc và tim mạch đều chịu không nổi.

Trên thực tế, ban đầu anh ta chỉ muốn thay thế Tào Kiến Đức, sau đó lại biến thành Tào Kiến Đức từ chức, cuối cùng Trịnh Quan Đề thực sự định bước sang một bên, đúng là thêm phần thú vị.

Vì vậy, làm người không nên quá tham lam, một khi đã tham lam rất dễ rơi vào cạm bẫy.

“Hiện tại chắc không còn chuyện gì, chúng ta kết thúc cuộc họp đi, Lão Tào, đến phòng làm việc của tôi.”

Trịnh Quan Đề tự mình đứng dậy, đút hai tay vào túi bên của chiếc áo gió, bước trên đôi giày cao gót 5cm, nhìn về phía trước và tự do rời khỏi phòng họp.

“Chúc mừng Hồng tổng.”

“Hồng tổng nhất định sẽ dẫn dắt Tân Thế Kỷ tới vinh quang.”

“Hồng tiên sinh, có muốn sắp xếp mấy bàn liên hoan để liên hoan không, ăn mừng một chút?”

……

Trịnh Quan Đề vừa rời đi, “Hồng Đảng” đã vội vàng bày tỏ lời chúc mừng với người đứng đầu mới, Trịnh Quan Đề đối với họ là một ngọn núi nặng nề, bây giờ ngọn núi này đã sụp đổ, ánh nắng mặt trời sắp tới.

Tương phản với điều này là ban lãnh đạo của bên Trịnh Quan Đề, mặc dù họ hiện đang kiểm soát vị trí cốt lõi của nhà máy điện tử, nhưng theo vị thế này, có thể sẽ không tránh khỏi số phận tương tự, chỉ là tạm thời chưa động tới.

Nhân vật chính Tào Kiến Đức còn buồn bã hơn, ngồi trên ghế và thẫn thờ nhìn vào cuốn sổ của mình.

“Trưởng phòng Tào, sếp Trịnh mời ông tới văn phòng.”

Thư ký chuyên trách Tưởng Vân Vân đến mời.

“Tiểu Tưởng, tại sao lại là tôi?”

Tào Kiến Đức đột nhiên hỏi.

“À…”

Câu hỏi này rất khó, nhưng Tưởng Vân Vân biết tất cả những câu chuyện bên trong, cô ấy suy nghĩ một lúc rồi trả lời vài câu an ủi.

"Xin lỗi, tổ chức chọn anh rồi!"

……

Chương 525: Sơn trọng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh lại nhất thôn (*)

(*)Trong đường cùng, lại có hy vọng.

“Tiểu Tưởng, cô đang nói cái gì?”

Tào Kiến Đức nghe không hiểu ẩn ý của Tưởng Vân Vân, cầm sổ ghi chép rời khỏi phòng họp, Lý Tiểu Giai cũng đang đứng ở cửa chờ, vỗ vai anh ấy nói: “Lão Tào, đừng quá buồn, núi sông không lối thoát, hy vọng sáng cả một thôn!”

“Hy vọng lại sáng?”

Tào Kiến Đức sửng sốt một chút, Lý Tiểu Giai là phó giám đốc nhà máy, trọng lượng trong lời nói càng quan trọng.

“Chẳng lẽ còn có thể xoay chuyển?”

Với tâm lý còn đang hồi hộp, Tào Kiến Đức đến văn phòng của Trịnh Quan Đề.

“Lão Tào đến rồi à.”

Trịnh Quan Đề từ trên ghế đứng lên, lấy ra một cái cốc hỏi: “Cà phê có muốn thêm đường không?”

“Á… Thêm, thêm.”

Tào Kiến Đức đã ở trong nhà máy lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Trịnh Quan Đề mời và tự rót cà phê, anh chỉ không ngờ là vào hoàn cảnh này.

Thêm chút đường có thể làm dịu đi sự cay đắng trong lòng.

“Lão Tào năm nay 34 tuổi rồi nhỉ.”

Trịnh Quan Đề đặt cà phê lên bàn, Tào Kiến Đức nhanh chóng đứng dậy để bày tỏ sự cảm ơn.

“Vâng, tôi sắp 35 rồi.”

Tào Kiến Đức gật đầu, còn mấy ngày nữa năm nay sẽ trôi qua.

“Vợ anh làm việc ở đâu và còn những đứa trẻ nữa?”

Thật bất ngờ, Trịnh Quan Đề không nói về công việc mà là về gia đình.

Đây có vẻ là lần đầu tiên.

Tào Kiến Đức đè nén bất an trong lòng, thành thật trả lời: “Vợ tôi đang điều trị tại bệnh viện trung tâm khu Giang Lăng, còn con gái tôi đang học lớp ba trường tiểu học ngoại ngữ Đông Sơn.”

Trịnh Quan Đề gật đầu: “Anh đã quyết định để gia đình sống ở Giang Lăng rồi à.”

“Tôi sẽ làm việc trong nhà máy cho đến khi nghỉ hưu.”

Tào Kiến Đức muốn tỏ thái độ không muốn rời đi.

Mặc dù với năng lực và trình độ của anh ta, tìm việc làm không khó, nhưng chưa chắc ở trong khu Giang Lăng, Kiến Nghiệp, ngoài ra đãi ngộ về mức lương, vợ chồng ở riêng, trường học cho con cái đều là vấn đề thực tế phải đối mặt.

“Ban đầu tôi cũng muốn biến Tân Thế Kỷ thành một công ty niêm yết.”

Trịnh Quan Đề lắc đầu: “Nhưng mà…”

Tào Kiến Đức ngồi thẳng, nội dung sau chữ "nhưng" mới là mấu chốt.

"Nhưng tôi cũng rất tiếc vì đã để xảy ra chuyện này, lão Tào, duyên phận của anh cùng nhà máy điện tử coi như đã hết rồi."

Trịnh Quan Đề nhìn khuôn mặt của Tào Kiến Đức dần dần suy sụp, thở dài và nói: "Sau khi hạng mục MP4 và máy thu âm bị buộc chấm dứt vào tuần trước, tôi đã quyết định từ bỏ. Tầm nhìn của Hồng Sĩ Dũng không đủ để hỗ trợ Tân Thế Kỷ, nhà máy điện tử cuối cùng sẽ không có kết cục tốt đẹp."

"Đặc biệt là trong tình cảnh có một con sói đói bên ngoài."

Giọng điệu của Trịnh Quan Đề yếu ớt.

Tào Kiến Đức không biết Trịnh tổng gọi "sói đói" là ai, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, sự ra đi của anh ấy đã được định đoạt.

"Năng lực cùng kinh nghiệm của anh rất xuất sắc, mắc kẹt ở Tân Thế Kỷ này chỉ làm cản trở anh mà thôi."

Trịnh Quan Đề nghiêm túc nói: "Lão Tào, tôi giữ anh lại mới thực sự là có trách nhiệm với anh."

"Tôi biết."

Tào Kiến Đức thở ra một hơi dài, anh là một người quản lý kinh nghiệm, nhưng cũng là một người đàn ông trung niên trầm tĩnh, trên có già, dưới có trẻ, nếu không thể tránh khỏi mọi sóng gió và biến động trong cuộc đời, vậy thì chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng.

"Tôi trở về thu dọn đồ đạc đi, cảm ơn Trịnh tổng."

Trước khi Tào Kiến Đức rời đi, anh ta lại cúi đầu chào Trịnh Quan Đề.

Tiền lương hàng năm ban đầu của anh ấy chưa đến 100 nghìn nhân dân tệ, sau khi Trịnh Quan Đề đến Tân Thế Kỷ hơn hai năm trước, cô ấy không chỉ thăng chức và trọng dụng Tào Kiến Đức mà còn tăng lương hàng năm lên mấy trăm nghìn.

Cúi chào này thể hiện lòng biết ơn sâu sắc và lời chúc phúc, cũng như sự đánh giá cao.

"Không biết con "sói đói" kia lại để mắt đến ai?"

Trịnh Quan Đề lẩm bẩm và gọi Tưởng Vân Vân vào: "Từ giờ trở đi, hễ là Hồng Sĩ Dũng đưa lên hạng mục quan trọng nào cần tôi xét duyệt thì cô hãy kéo dài khoảng một tuần cho tôi."

Tưởng Vân Vân lè lưỡi: "Đã hiểu."

Đây là cách mà Hồng Sĩ Dũng dùng để đối phó với Trịnh Quan Đề, trước đây bất kỳ chỉ thị nào do Trịnh Quan Đề đưa ra, Hồng Sĩ Dũng đều phải trì hoãn chúng một hoặc hai ngày trước khi thực hiện.

Lúc đó, Trịnh Quan Đề thực sự rất khó chịu.

Hiện tại, vai trò của hai người đã bị đảo ngược, và Trịnh Quan Đề trực tiếp kéo dài nó thành một tuần.

Thi nhẫn tâm với phụ nữ?

Lão Hồng vẫn còn non lắm.

……

Tào Kiến Đức trở lại bộ phận của mình và phát hiện ra rằng chỉ có một số cấp dưới đang đợi anh ta trong văn phòng, và những nhân viên khác đã biến mất từ lâu.

"Tình cảm con người lúc lạnh lúc ấm, tôi tưởng sẽ có rất nhiều người xếp hàng để ôm tôi từ biệt."

Tào Kiến Đức bình thường lãnh đạo khoan dung và được lòng người, nhưng khi đối mặt với thực tế, hầu hết mọi người vẫn không thể làm phật lòng Hồng Sĩ Dũng, người sắp lên nắm quyền thay cho cấp trên sắp ra đi.

"Tôi hiểu ý mọi người."

Tào Kiến Đức nói với những người còn lại: "Nói đến đây, tôi nên cảm ơn sự ủng hộ của các bạn, Lão Tào tôi đây chúc mọi người có một tương lai tươi sáng, sự nghiệp thành công và một gia đình hạnh phúc."

Dưới ánh mắt không nỡ rời xa của các đồng nghiệp, Tào Kiến Đức sải bước rời khỏi tòa nhà hành chính với một chiếc hộp các tông trên tay.

Tuy nhiên, tại sảnh ở tầng một, Tào Kiến Đức bất ngờ đụng độ Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng dựa vào khung cửa hút thuốc, lỗ mũi phả ra làn khói trắng, trông như một tên lưu manh ngoài chợ, điều này thực sự phù hợp với hành vi "bẩn thỉu" của hắn ta hôm nay.

Tào Kiến Đức không thèm liếc mắt nhìn, một chút cũng không muốn cùng hắn nói chuyện, không ngờ Trần Hán Thăng lại nói: "Trưởng phòng Tào, cứ đi vậy sao, có cần tôi giúp bê đồ không?"

"Không, cảm ơn."

Tào Kiến Đức lạnh lùng từ chối.

Lão Tào có chút phong thái nho nhã, trên mặt luôn luôn tỏ ra lễ độ.

"Đừng khách sao, dù sao cũng là đồng nghiệp."

Trần Hán Thăng cười toe toét.

“Làm đồng nghiệp với anh quả thật là ô nhục, tôi nghĩ sau này không còn có cơ hội nữa!”

Tào Kiến Đức nói xong còn không quên nói “Tạm biệt!”

“Chậc chậc, tính cánh này cũng thật đáng yêu.”

Trần Hán Thăng dập tắt điếu thuốc, lấy điện thoại di động ra và phát một dãy số: “Con mồi đã xuất hiện, sẵn sàng thu lưới.”

……

Tào Kiến Đức đến bãi đậu xe và đặt thùng các tông lên xe, nhưng khi anh ta ngồi một mình trên ghế lái, những cảm xúc phức tạp lại bùng phát dữ dội.

Anh ta không chỉ không nỡ chia tay môi trường mà anh ta đã làm việc trong nhiều năm, mà còn lo lắng về sự phát triển trong tương lai, anh ta ngồi thẫn thờ như vậy gần mười phút mới lau khóe mắt ướt nước, đeo mắt kính lên, đạp ga.

Khi đi qua cổng nhà máy, Tào Kiến Đức nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ quay lại nữa, trong lòng xúc động bỗng muốn trò chuyện với vợ.

“Vợ à, có bận không?”

Tào Kiến Đức dịu dàng hỏi.

Tiếng trả lời của người vợ qua điện thoại: “Cũng như bình thường, hôm nay tại sao anh có thời gian gọi cho em, ở công ty ăn trưa rồi à?”

“Vợ ơi, anh, anh… Bị sa thải rồi.”

Tào Kiến Đức do dự một lúc, nhưng quyết định không giấu vợ, dù sao đây cũng là chuyện lớn.

“Cái gì, anh bị đuổi việc?”

Vợ của anh ấy kêu lên trong điện thoại, đang định hỏi một câu thì Tào Kiến Đức đột nhiên nói: "Em đợi anh một chút, phía trước có một chiếc Passat chặn đường, anh sẽ gọi lại cho em sau."

Đây là một chiếc Passat màu trắng, người lái xe là một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, khí chất đoan trang, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yêu kiều, khi cười lộ ra một hàng răng trắng, đuôi mắt mang vẻ phong tình do thời gian lặng đọng lại.

"Xin chào, Trưởng phòng Tào"

Nữ tài xế đưa ra một tấm danh thiếp: "Tôi chờ anh đã lâu."

"Chờ tôi?"

Tào Kiến Đức nhớ lại, có lẽ anh ấy không biết nữ nhân này, bởi vì cô ấy rất xinh đẹp, nếu như anh ấy đã từng gặp qua, nhất định sẽ nhớ rất sâu.

"Khổng Tĩnh, Tổng giám đốc Công ty Trách nhiệm hữu hạn tư nhân Chủng Tử."

Tào Kiến Đức đọc danh thiếp một lần, nghi ngờ ngẩng đầu: "Sao cô lại chặn xe tôi lại? Có chuyện gì sao?"

"Tôi đã nghe về kinh nghiệm của trưởng phòng Tào và rất lấy làm tiếc."

Khổng Tĩnh lịch sự nói: "Tôi cũng định nhân cơ hội này để trò chuyện với trưởng phòng Tào."

Tào Kiến Đức thầm nghĩ tin tức lan nhanh như vậy, vừa rời khỏi nhà máy điện tử liền có người chặn ở chỗ này.

"Bây giờ?"

Tào Kiến Đức hỏi.

"Đúng vậy, nhưng chúng ta hãy thay đổi địa điểm."

Khổng Tĩnh lại bước vào chiếc Passat và ra hiệu cho Tào Kiến Đức đi theo cô.

“Không phải là một kẻ lừa đảo hoặc một tên cướp chứ, xem tình hình không giống như vậy.”

Tào Kiến Đức suy nghĩ một chút, nghĩ nếu người phụ nữ này lái xe đến một nơi hẻo lánh, anh ấy sẽ về thẳng nhà.

Nhưng điều khiến Tào Kiến Đức ngạc nhiên là chiếc Passat dẫn đầu không chạy quá xa, cách Tân Thế Kỷ không xa thì dừng lại.

“Đây không phải là lừa đảo, bởi vì nếu ở chỗ này hét lớn, bảo vệ ở Tân Thế Kỷ có thể nghe thấy.”

Khi Tào Kiến Đức nhìn thấy Khổng Tĩnh ra khỏi xe, anh ấy cũng làm theo.

“Trưởng phòng Tào chưa từng nghe nói về tư nhân Chủng Tử nhỉ.”

Khổng Tĩnh hỏi theo kiểu dẫn dắt.

Tào Kiến Đức gật đầu: “Đúng là chưa từng, cái này có thể là bởi vì thông tin của tôi quá hạn chế, cũng không phải do quý công ty không nổi danh.”

“Quả nhiên như Trần tổng nói, Tào Kiến Đức có chút khí chất quân tử.”

Khổng Tĩnh nghĩ thầm, chỉ vào một khoảng đất trống rộng lớn trước mặt nói: “Đúng là bây giờ không có tiếng tăm gì, nhưng mấy ngày trước chúng tôi đã giành được mảnh đất công nghiệp rộng 480 mẫu này, chúng tôi chuẩn bị để xây dựng một nhà máy điện tử mới ở đây.”

“Đây là tài liệu phê duyệt của Ủy ban Cải cách và Phát triển Kiến Nghiệp, thông tin này cũng có thể được tìm thấy trên trang web của chính quyền khu Giang Lăng.”

Khổng Tĩnh vừa nói vừa lấy ra một bản sao giấy phép sử dụng đất.

Tào Kiến Đức không biết cô định làm gì, nhưng anh cầm lấy và lật xem.

Đó thực sự là con dấu của Ủy ban cải cách và phát triển quận Giang Lăng, và vì nó có thể được tìm thấy trên trang web nên không thể làm giả được.

"Việc xây dựng một nhà máy điện tử ở đây có hơi gần với Tân Thế Kỷ rồi."

Tào Kiến Đức đo bằng mắt khoảng cách giữa hai công ty, sau đó nói: "Chúc mừng, ông chủ của công ty cô có tầm nhìn rất xa. Sản phẩm điện tử sẽ là một trong những sản phẩm tiêu dùng chủ đạo trong mười năm tới."

"Đã như vậy, sao trưởng phòng Tào không tham gia vào?"

Khổng Tĩnh đột nhiên quay đầu lại: "Thay mặt nhà máy điện tử như một tờ giấy trắng này, tôi chân thành mời trưởng phòng Tào đến đảm nhận vị trí. Vị trí được đề nghị là phó giám đốc phụ trách sản xuất, và mức lương tối thiểu tương đương như ở Tân Thế Kỷ."

"Cái gì cơ?"

Tào Kiến Đức sửng sốt, ở Tân Thế Kỷ ông còn chưa trở thành phó giám đốc xí nghiệp, tư nhân Chủng Tử mà lại cho anh ấy đãi ngộ như vậy?

"Như vậy, tôi muốn hỏi sếp Khổng, tại sao cô lại làm như vậy?"

Tào Kiến Đức trịnh trọng hỏi.

"Đầu tiên, tôi không phải ông chủ, tôi chỉ là nhân viên. Ông chủ là người khác, hiện tại không tiện ra mặt, tôi thay mặt toàn quyền quyết định mà thôi."

Khổng Tĩnh mỉm cười và vẫy tay: “Thứ hai, ông chủ của chúng tôi rất quen thuộc với anh. Ông ấy biết khả năng của anh và tin rằng anh có thể tạo ra nhiều tài sản và hiệu ứng xã hội hơn.”

“Quen tôi?”

Tào Kiến Đức tự hỏi đó là ai, ngoại trừ Trịnh Quan Đề, anh ta không quen biết một ông chủ nào khác ở cấp bậc như vậy.

Thấy Tào Kiến Đức bối rối, Khổng Tĩnh cười ranh mãnh: “Vợ anh đang ở bệnh viện trung tâm khu Giang Lăng, còn con gái anh học lớp ba trường tiểu học ngoại ngữ Đông Sơn, gần đây anh thích chơi golf vào mỗi cuối tuần phải không?”

“Làm sao cô biết.”

Tào Kiến Đức lúc này mới sửng sốt, Khổng Tĩnh nói đều là thật, xem ra ông chủ này rất quen thuộc đối với anh ấy.

“Như thế nào?”

Khổng Tĩnh nghiêng đầu và hỏi, “Bây giờ, tôi muốn tranh thủ thời gian buổi chiều của trưởng phòng Tào để nói chuyện nghiêm túc về tầm nhìn tương lai của nhà máy mới.”

“Được rồi.”

Tào Kiến Đức cuối cùng cũng đồng ý.

“Vậy mời anh theo tôi về văn phòng.” Khổng Tĩnh lại ngồi vào chiếc Passat.

Lần này, mặc dù Tào Kiến Đức cũng có nhiều câu hỏi, nhưng anh ấy không còn lo lắng rằng Khổng Tĩnh là kẻ lừa đảo và anh ta lần nữa gọi cho vợ mình.

“Ôi, anh làm em lo quá, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Giọng điệu của vợ Tào Kiến Đức rất lo lắng: “Đang yên đang lành sao lại bị đuổi việc?”

“Ừm…”

Tào Kiến Đức đột nhiên không biết nên nói như thế nào, “Ừm” một lúc lâu mới do dự trả lời.

“Vợ à, có thể em không tin. Tuy vừa rồi anh bị sa thải, nhưng trong vòng 15 phút nữa, anh có thể sẽ nhận được một công việc mới.”

……

Chương 526: Xương ngựa giá ngàn lượng

Trong văn phòng trên đường Thiên Nguyên Đông, Trịnh Quan Đề và Tào Kiến Đức cẩn thận trao đổi ý kiến về việc xây dựng nhà máy điện tử và những kỳ vọng trong tương lai của họ.

"…Nói chung, trọng tâm của chúng tôi trong tương lai sẽ là điện thoại di động, nhưng khi mới thành lập, chúng tôi có thể thử các sản phẩm khác để nhanh chóng thu hồi vốn."

Một tiếng rưỡi sau, khi cuộc trò chuyện kết thúc, Khổng Tĩnh lại mời: "Trưởng phòng Tào, 480 mẫu đất này vẫn là một tờ giấy trắng, chúng tôi rất mong được hợp tác để vẽ nên một bức tranh công nghệ cao tuyệt đẹp."

"Cảm ơn, tôi muốn trở về suy nghĩ một chút."

Tào Kiến Đức không vội vàng đồng ý, mặc dù bản thiết kế của nhà máy mới rất đẹp, anh ta cũng rất lạc quan về sự phát triển trong tương lai, bao gồm cả tổng giám đốc Khổng Tĩnh, một con người có khả năng giao tiếp tuyệt vời.

Mối quan tâm duy nhất là ông chủ thực sự đã không xuất hiện.

Khổng Tĩnh bày tỏ sự thấu hiểu: "Đây là một quyết định quan trọng ảnh hưởng đến sự phát triển của gia đình, đúng là nên bàn bạc với vợ của mình. Tôi sẽ liên hệ lại vào sáng mai, nếu Trưởng phòng Tào vẫn không đồng ý thì chúng tôi sẽ xác nhận lại, chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối rồi."

"Nhanh vậy sao?"

Tào Kiến Đức hơi kinh ngạc, lời mời của Khổng Tĩnh rất chân thành, nhưng chỉ cho một đêm để quyết định, điều này cho thấy đối phương mặc dù rất coi trọng anh ấy, nhưng cũng có thể từ bỏ bất cứ lúc nào.

"Bởi vì thời gian rất eo hẹp, ông chủ không muốn qua năm sau vẫn là bãi đất hoang, nhất định phải trước năm sau làm một chút."

Khổng Tĩnh dẫn Tào Kiến Đức xuống cầu thang, và một số nhân viên ở tầng dưới cũng đứng dậy để tiễn anh ta một cách lịch sự.

"Vừa rồi tôi chỉ nói chuyện công việc, cũng không có giới thiệu với trưởng phòng Tào."

Khổng Tĩnh chỉ vào họ và nói: "Nhiếp Tiểu Vũ, Thu An Bình, Trương Dung Minh và Ôn Linh, trong số đó, Nhiếp Tiểu Vũ là thư ký chuyên trách của ông chủ, và Ôn Linh là trợ lý của tôi."

Tào Kiến Đức lúc này mới ý thức được, bọn họ đều là nữ sinh, cũng không lớn lắm, Trương Minh Dung thoạt nhìn dường như mới thành niên, nhưng vẫn giả bộ trưởng thành chủ động bắt tay.

"Còn rất trẻ, hẳn đều là sinh viên đại học." Tào Kiến Đức hỏi.

"An Bình và Ôn Linh vừa tốt nghiệp đại học, và Tiểu Vũ là sinh viên đại học."

Khổng Tĩnh nhìn khuôn mặt chán nản của Trương Minh Dung và cười nói: "Về phần Minh Dung, cô ấy sắp vào đại học."

Đây không phải là nói dối, Trương Minh Dung trong tương lai có thể sẽ tham gia một khóa học chính quy tự khảo hoặc

một trường đại học truyền hình dành cho người lớn, có thể coi là "sắp tới" vào đại học.

Trương Minh Dung sau đó mới cười, và những gì chị Tĩnh nói đã truyền cho cô ấy một chút cảm hứng.

"Xin chào, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?"

Tuy nhiên, trong lúc giới thiệu đã xảy ra một chút ngoài ý muốn, khi Tào Kiến Đức bắt tay với Nhiếp Tiểu Vũ, anh luôn có cảm giác như mình đã nhìn thấy cô gái tóc ngắn này ở đâu rồi.

"Tôi có khuôn mặt phổ thông."

Nhiếp Tiểu Vũ khéo léo trả lời: "Vì vậy, bất cứ ai nhìn thấy đều sẽ nghĩ rằng khuôn mặt của tôi là quen thuộc."

Trên thực tế, cô thư ký nhỏ đã từng thực tập ở nhiều vị trí khác nhau trong nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ, một lần khi Tào Kiến Đức đi kiểm tra dây chuyền sản xuất, anh ấy đi ngang qua Nhiếp Tiểu Vũ, người đang đội một chiếc mũ cứng.

Nghe Nhiếp Tiểu Vũ giải thích, Tào Kiến Đức không nghi ngờ gì, nhưng cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì các đường nét thanh tú trên khuôn mặt Nhiếp Tiểu Vũ vượt xa một "khuôn mặt phổ biến" đơn thuần.

Nhìn những khuôn mặt trẻ trung này, không hiểu sao Tào Hán Thăng chợt nhớ đến Trần Hán Thăng, hình như cũng là sinh viên đại học.

Tuy nhiên, sinh viên đại học này gây ra xáo trộn không nhỏ, không chỉ khiến một quản lý cấp cao như mình phải từ chức mà còn gián tiếp thay đổi mô hình của Tân Thế Kỷ.

"Tôi cũng biết một sinh viên đại học, hình như cậu ta học ở gần trường Đại học tài chính, trước đây tôi luôn cho rằng cậu

ta không có kinh nghiệm, không ngờ hôm nay cậu ta lại dạy tôi một bài học nhớ đời.”

Tào Kiến Đức xúc động nói.

“Đại học tài chính?”

Trương Minh Dung tuổi còn trẻ, miệng cũng tương đối nhanh: “Anh ta tên gì, có lẽ chúng ta quen nhau.”

“Trần Hán Thăng”

Tào Kiến Đức ngữ khí phức tạp nói: “Trước kia thành lập ra Hỏa Tiễn 101, cậu ta rất lợi hại, nói thật tôi có chút sợ khi tiếp xúc với cậu ta.”

“Cái đó…”

Trương Minh Dung trợn tròn mắt, kéo dài giọng hỏi: “Anh không phải là đồng nghiệp với cậu ta sao?”

“Không mấy hài hòa, có thể nói là có cậu ta thì không có tôi.”

Tào Kiến Đức trả lời rất chắc chắn.

“Vậy sao.”

Trương Minh Dung quay lại nhìn những người khác.

Khổng Tĩnh nhìn phong cảnh bên ngoài cửa kính, Nhiếp Tiểu Vũ cúi đầu nhìn ngón chân, Thu An Bình sắp xếp tài liệu trên bàn, và Ôn Linh đang cẩn thận nhổ cỏ trong chậu cây xanh, dường như mọi người không nghe thấy những gì họ vừa nói.

“Thực ra, tôi không biết ai tên là Trần Hán Thăng.”

Trương Minh Dung cười rạng rỡ.

……

Sau khi Tào Kiến Đức lái xe đi, thấy còn sớm nên đến trường tiểu học ngoại ngữ Đông Sơn đón con gái.

Con gái anh mặc đồng phục học sinh và thắt hai bím tóc dễ thương, khi nhìn thấy thiên thần nhỏ của mình, sự buồn chán và áp lực trong lòng Tào Kiến Đức lập tức biến mất.

"Hôm nay cô giáo dạy các con cái gì?"

"Bài đọc về phép tính nhân, con đọc thuộc lòng cho cha nghe nhá, 1 với 1 được 1, 1 với 2 được 2…"

Giọng trẻ con trong trẻo lanh lảnh vang lên trong xe, Tào Kiến Đức cười cười đến khi nghe hết, đột nhiên hỏi: "Bảo bối, con có thích trường học hiện tại không?"

"Thích."

Cô con gái lớn tiếng nói: "Con rất thích thầy Chu."

"Ồ, thế tốt rồi."

Tào Kiến Đức gật đầu, đi ngang qua chợ mua một chút rau thịt.

Thấy là khách quen, người bán hàng còn chủ động cho một nắm hành lá vào.

Khi trở lại nơi ở, những người hàng xóm đi xuống cầu thang chào hỏi rất nhiệt tình nên Tào Kiến Đức cũng lịch sự đáp lại.

Tào Kiến Đức trước đây hiếm khi ý thức được những mảnh vụn cuộc sống nhỏ nhặt này, anh ấy dường như đã quen với mọi thứ ở đây, và anh ấy cũng đã quen với việc thức dậy vào buổi sáng và lái xe đi làm trên Đại lộ Công nghiệp.

Mãi cho đến một ngày khi anh chuẩn bị rời đi, Tào Kiến Đức mới nhận ra rằng nếu anh đến một môi trường xa lạ, anh

không chỉ phải ổn định cuộc sống mà còn phải thích nghi với công việc mới, hàng xóm mới và thậm chí là chợ rau mới.

‘Tại sao mình lại không ngừng suy nghĩ về nó và về việc đồng ý với lời mời của Giám đốc Khổng.”

Tào Kiến Đức chợt hiểu ra, nếu công việc mới ở ngay cạnh nơi làm việc cũ, lương không giảm mà còn tăng, nhưng môi trường sống sẽ không có thay đổi bất kỳ nào khác, đây không phải là ngẫu nhiên mà là một sự xa xỉ.

“Xin chào, Giám đốc Khổng.”

Tào Kiến Đức ngay lập tức gọi điện cho Khổng Tĩnh: “Cảm ơn đã đề bạt, tôi sẵn sàng đóng góp sức lực cá nhân ít ỏi của mình cho sự phát triển của nhà máy mới dưới sự lãnh đạo của giám đốc Khổng.”

“Anh đã bàn bạc với vợ chưa?”

Khổng Tĩnh hỏi qua điện thoại.

“Không cần phải bàn, cô ấy nhất định sẽ ủng hộ.”

Tào Kiến Đức lau mồ hôi trên trán, cơ hội như vậy ở trước mắt, lại không nắm bắt trong tay còn cần kéo dài một đêm mới đồng ý làm gì chứ.

“Được, ngày mai anh đi làm nhé, có rất nhiều việc nên giám đốc Tào nhất định phải chuẩn bị tốt.”

Khổng Tĩnh đã thay đổi cách xưng hô của cô ấy.

“Được, cám ơn giám đốc Khổng, giúp tôi chuyển lời cảm ơn tới ông chủ.”

Tào Kiến Đức cũng thay đổi thái độ.

Sau khi cúp điện thoại, Khổng Tĩnh liên lạc với Trần Hán Thăng để báo cáo: “Tào Kiến Đức đã nhận lời mời và sẽ đến làm việc vào ngày mai.”

“Nhanh như vậy, còn tưởng rằng ngày mai anh ta mới đồng ý.”

Trần Hán Thăng cũng không ngờ tới: “Vậy thì nhanh chóng sắp xếp cho anh ấy làm việc đi, dù sao anh ấy cũng là quản lý điều hành đầu tiên đến đây của Tân Thế Kỷ. Tào Kiến Đức là một ví dụ sống động, hữu dụng hơn chúng ta nói 10 nghìn câu.”

“Ừ, nhưng mà ấn tượng của anh ta với cậu không tốt cho lắm, sau này làm sao gặp mặt?”

Khổng Tĩnh có chút lo lắng.

“Không sao.”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: “Cống hiến lớn nhất của lão Tào đối với nhà máy mới là lập kế hoạch và quản lý phân xưởng, tôi có thể ra gặp anh ấy sau khi anh ấy hoàn thành nhiệm vụ.”

“Lúc đó anh ấy đã chấp nhận sự thật này, chúng tôi là anh em tốt, còn không chấp nhận thì tôi cũng không còn cách nào.”

……

Chương 527: Lễ giáng sinh làm thế nào để đồng hành cùng hai người một cách chu toàn nhất.

Ngày hôm sau, Tào Kiến Đức đúng giờ đi làm ở văn phòng, lại cùng Khổng Tĩnh đến khu đất hoang, cùng đội xây dựng bàn bạc về phương án thiết kế, cuối cùng hình thành bản phác thảo.

Sau khi Trần Hán Thăng nhận được bản phác thảo, hắn đã tự mình sửa lại, nhưng hắn vẫn không hài lòng nên đã tìm bạn thân Trịnh vào buổi tối bởi vì hắn muốn xem bản vẽ xây dựng của Tân Thế Kỷ.

Trịnh Quan Đề nghiến răng căm hận: "Đã không tính việc trộm người trộm tài nguyên kỹ thuật, giờ đến bố cục kết cấu cũng bắt chước. Thật sự không sợ dư luận nói anh bắt chước sao?"

"Làm sao có thể gọi đây là bắt chước được? Đây được gọi là chia sẻ tài nguyên."

Trần Hán Thăng không biết xấu hổ nói: "Bây giờ là thời đại Internet, cốt lõi là chia sẻ tài nguyên. Bên cạnh đó, từ Tân Thế Kỷ sẽ có nhiều người đến nhà máy mới, hình thức hơi giống nhau một chút họ sẽ không cảm thấy xa lạ."

Nói đến đây, Trịnh Quan Đề đột nhiên nghĩ tới sau này khi Hồng Sĩ Dũng nhìn thấy nhà máy điện tử bên cạnh, không chỉ cách bài trí giống nhau mà ngay cả sản phẩm sản xuất ra cũng

giống nhau, tâm lý anh ta chắc muốn khóc mà không ra nước mắt.

"Được rồi, tôi đưa cho anh."

Trịnh Quan Đề cười lớn: "Nhưng các bản thiết kế không ở trong nhà máy, mà đang ở trong căn hộ cạnh sông của tôi."

"Tôi sẽ đợi cô ở cổng bắc của trường, chúng ta cùng nhau về chung cư, sau đó mời cô đi ăn khuya."

Trần Hán Thăn nói xong lập tức đi đến cổng bắc của trường đại học tài chính, gió lạnh mùa đông lạnh đến mức không mở mắt ra được, hắn vốn dĩ cũng không thích mặc nhiều quần áo nên có thể chỉ trốn trong phòng bảo vệ vừa dậm chân tại chỗ vừa khoe khoang.

Không lâu sau, chiếc xe thể thao xuất hiện với tiếng động cơ nhỏ.

Trần Hán Thăng vội vàng mở cửa xe, nhưng tay vẫn còn lạnh, hắn tháo thắt lưng một cách dứt khoát, đưa hai tay áp vào mông để giữ ấm, thoải mái phát ra tiếng rên rỉ.

"Cô thấy ghê tởm không?"

Trịnh Quan Đề bất mãn nói: "Hôm nay tôi cố ý trấn áp Hồng Sĩ Dũng mấy chuyện, tâm trạng đang tốt nhưng rốt cuộc lại bị anh phá hỏng."

"Cô thì biết gì?"

Trần Hán Thăng lắc người: "Khi còn nhỏ chúng tôi không có điều hòa, vì vậy chúng tôi dùng cách này để giữ ấm."

"Ghê tởm."

Trịnh Quan Đề bĩu môi, nhấn ga, chiếc xe thể thao lao vút đi.

Hôm nay, bạn thân Trịnh có tâm trạng thực sự rất tốt, có lẽ vì cuối cùng cô ấy cũng thưởng thức được mùi vị "phá hoại", hóa ra đơn giản hơn nhiều so với "xây dựng", với một nụ cười trên khóe miệng, thường chỉ với một lần nhân ga tăng tốc, bảng điều khiển sẽ hiển thị tốc độ đã hơn 120km/h.

Trần Hán Thăng vẻ mặt có chút bối rối, ho khan nói: "Ngày trước, tôi từng đánh nhau với người ta, bên kia có một chút thế lực, bọn họ bèn tìm được mười mấy người đánh tôi, cho nên tôi đã nhanh chóng lái xe chạy trốn, nhưng phía sau vẫn có ba chiếc xe tiếp tục theo đuôi tôi."

"Wow, lưu manh hả."

Trịnh Quan Đề hơi cường điệu nói: "Sau đó thì sao?"

"Cô trước tiên đừng hỏi sau đó."

Trần Hán Thăng lo lắng nói: "Tóm lại, lúc đó tôi cũng không lái xe quá nhanh trong tình huống nguy cấp như vậy."

"Ha ha…"

Trịnh Quan Đề hiểu mục đích của truyện cười này, cuối cùng cũng từ từ giảm tốc độ và đến căn hộ nhỏ sang trọng bên sông.

"Tôi đã lâu không ở đây, thường là do quản gia dọn dẹp."

Trịnh Quan Đề từ trong két sắt lấy ra những bản vẽ xây dựng của Tân Thế Kỷ, Trần Hán Thăng nhìn rồi bỏ vào túi, xoay người rời đi không nói một lời.

"Còn bữa ăn đêm thì sao?"

Trịnh Quan Đề tỏ vẻ khinh thường: "Mặc dù tôi không định ăn nó, nhưng cái cách anh xếch quần và không thừa nhận nợ của mình, anh hoàn toàn phù hợp với phong cách của một tên cặn bã."

“Giờ cũng không quá muộn mà.”

Trần Hán Thăng ngượng ngùng cười: “Hai ngày nữa tôi hết bận sẽ mời.”

“Hai ngày nữa sẽ đến Giáng sinh, anh có chắc mình còn rảnh rỗi không?” Trịnh Quan Đề hỏi.

“Không thể.”

Trần Hán Thăng thành thật nói: “Tôi muốn đồng hành cùng đại học Tài Chính trong đêm bình an, và Đại học Đông Đại trong lễ Giáng sinh. Nếu cô thực sự ghen tị, tôi có thể gặp cô vào ngày Đông chí 22 tháng 12 coi như là yêu nước.”

“Ra khỏi cửa rẽ phải là thang máy, không tiễn!”

Bạn thân Trịnh đương nhiên sẽ không muốn cùng Trần Hán Thăng đón đông chí, thế giới tinh thần của cô ấy rất phong phú, ít khi cô ấy cảm thấy buồn chán.

Ngược lại, cô ấy rất có hứng thú đến cách Trần Hán Thăng làm thế nào để cân bằng giữa hai cô gái.

…….

Trần Hán Thăng nhất định sẽ đến khách sạn Kim Lăng vào ngày lễ Giáng sinh, hôm đó là ngày công ty luật Dung Thăng tổ chức họp báo, nếu Trần Hán Thăng không có mặt vào thời điểm quan trọng như vậy, Tiêu Dung Ngư có thể sẽ chạy đến đại học Tài Chính để bắt người.

Tuy nhiên, làm thế nào để giải thích với Thẩm Ấu Sở?

Nói cách khác, làm thế nào để xoa dịu hai người bạn gái trong lễ Giáng sinh mà không để lại dấu vết đây?

Trần Hán Thăng không nói gì, nhưng vào ngày 24 tháng 12, hắn ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở cả ngày.

Buổi sáng cùng nhau đi nhà ăn, buổi sáng cùng nhau đến lớp học, buổi trưa cùng nhau đi ăn cơm trưa.

Hồ Lâm Ngữ rất ngạc nhiên khi thấy mức độ ân cần này: "Trần Hán Thăng, cậu không làm gì sai chuyện gì chứ?"

"Chẳng lẽ không nên như vậy sao"

Trần Hán Thăng giả vờ tức giận: "Dù sao cũng là ngày lễ."

"Đêm Bình An cũng là ngày lễ sao."

Hồ Lâm Ngữ lẩm bẩm.

Trần Hán Thăng giả vờ như không nghe thấy, trong lòng tự lẩm bẩm rằng đồ ngốc Hồ Lâm Ngữ, cậu là người duy nhất nói nhiều chuyện vớ vẩn.

Vào chiều tối, Trần Hán Thăng đã đưa Thẩm Ấu Sở đi ăn bên ngoài, những con búp bê Santa Claus ở khắp mọi nơi trong Khu thương mại Nghĩa Ô, bài hát "Giáng sinh vui vẻ" được mở với tiết tấu nhanh nhẹ.

Trần Hán Thăng tìm thấy một nhà hàng phương Tây đắt tiền, nhìn qua tấm kính thấy không có người quen trong đó nên kéo Thẩm Ấu Sở vào.

Thực ra, Thẩm Ấu Sở không muốn ăn những thứ này, nhưng dưới sự hướng dẫn nhiệt tình của người phục vụ và sự lôi kéo của Trần Hán Thăng, cô ấy làm theo trong sự lúng túng.

Khi gọi món, mỗi lần Trần Hán Thăng gọi món, Thẩm Ấu Sở đều lặng lẽ xem giá, cuối cùng, trước khi gọi vài món, cô ấy nhẹ nhàng đẩy vai Trần Hán Thăng và nói nhỏ: "Đủ rồi, đủ rồi."

"Được rồi, lên trước mấy món này nhé."

Trần Hán Thăng đưa thực đơn cho người phục vụ.

Nhân viên phục vụ gật đầu, và trước khi rời đi, cô ấy liếc nhìn Thẩm Ấu Sở với một nụ cười.

Trên thực tế, không ít sinh viên đại học đến đây ăn đồ Tây, đa số là các cặp đôi, trong quá trình gọi món, người phục vụ có thể thường xuyên nhìn thấy những điều thú vị.

Một số chàng trai nhà nghèo hào phóng, khi nhìn bảng giá, họ vô tình lộ ra vẻ xót xa, nhưng vì có bạn gái bên cạnh nên họ vẫn nghiến răng mà chọn.

Một số cô gái giống như Thẩm Ấu Sở, họ đều sẽ tinh tế mà giảm số lượng đồ ăn.

Cô phục vụ còn trẻ, cô ấy thích nhìn thấy những cử chỉ ấm áp yêu thương này, và luôn nở nụ cười hiền hòa với những cô gái này.

“Hiếm khi đón lễ mà, đừng tiết kiệm quá.”

Trần Hán Thăng liên tục nhấn mạnh “sự thật” này, sau đó đứng dậy nói: “Tớ đi vệ sinh.”

Nhưng sau khi vào nhà vệ sinh, hắn ta nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, đổi thời gian từ ngày 24 sang ngày 25, nhân tiện gọi cho Tiêu Dung Ngư, nói rằng hắn sắp có cuộc họp.

Tiểu Ngư Nhi đang học bù, thật ra lúc này cô không có thời gian liên lạc với Trần Hán Thăng, nhưng cô rất hài lòng với thái độ “chủ động báo cáo” của Trần Hán Thăng, cô chỉ dặn dò với Trần Hán Thăng là ngày mai đừng đến muộn.

Tiêu Dung Ngư đã được sắp xếp xong, Trần Hán Thăng bật vòi nước để làm ướt tay.

“Không khí Giáng sinh năm nay vẫn còn rất náo nhiệt.”

Sau khi Trần Hán Thăng quay lại, hắn vừa nhìn cách bày trí của nhà hàng vừa vẩy tay để văng những giọt nước.

Động tác này rất quan trọng, ám chỉ rằng vừa rồi hắn ta đã đi vào nhà vệ sinh.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn xé khăn giấy đưa cho Trần Hán Thăng lau tay, nhân tiện đặt điện thoại lên bàn.

Đồ ăn phương Tây nói chung lên khá chậm, khi người phục vụ dọn ra, Trần Hán Thăng cau mày nói: "Hôm nay là lễ giáng sinh, nên bận hơn hả?"

Cô phục vụ sững người một lúc: "Thưa anh, tôi xin lỗi vì đã để anh đợi lâu, vì chúng tôi đều làm từ đồ tươi, ngoài ra hôm nay là đêm Bình An."

"Đêm Bình An?"

Trần Hán Thăng mặt biểu hiện không tin, giảo mồm chỉ vào điện thoại di động của mình: "Rõ ràng là ngày 25."

"Không thể nào?"

Người phục vụ trực tiếp cầm điện thoại di động của Trần Hán Thăng lên, mở ra nhìn lướt qua, quả nhiên là ngày 25 tháng 12 năm 2004.

Chi tiết này tốt nhất nên được bên thứ ba phát hiện để nâng cao uy tín.

"Gì đây?"

Nhân viên phục vụ nhanh chóng lấy điện thoại di động của mình ra và phát hiện đó là ngày 24.

Trần Hán Thăng chế nhạo: "Điện thoại di động của cô bị hỏng."

Lúc này, Thẩm Ấu Sở cũng lấy điện thoại di động của mình ra, và người phục vụ bối rối nghiêng người nhìn một chút, chỉ vào ngày tháng ở trên và nói: "Thưa anh, hôm nay là đêm Bình An, điện thoại của anh bị hỏng."

“Gì?”

Trần Hựu Đình vội vàng cầm lấy, sờ sờ đầu nói: “Thật sự là do điện thoại của tôi hỏng rồi sao.”

“Đúng vậy.”

Nhân viên phục vụ rất vui vẻ cười nói với Thẩm Ấu Sở. “Điện thoại di động của bạn trai cô bị hỏng, anh ấy còn tưởng rằng hôm nay là lễ Giáng sinh.”

Thẩm Ấu Sở cũng nhìn vào màn hình điện thoại di động của Trần Hán Thăng, sau đó nhìn vào màn hình điện thoại của chính mình, sau đó nói một cách ngượng ngùng, “Thật sự là do điện thoại của cậu bị hỏng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Trần Hán Thăng lấy ra hai vé máy bay, đặt trước mặt Thẩm Ấu Sở và nói. “Tớ tưởng hôm nay là lễ Giáng sinh, quà cho cậu tớ chuẩn bị xong rồi, bởi vì A Ninh chắc cũng nghỉ đông rồi, tớ dự định đi núi cùng cậu đón họ ra đây.”

Đây là lời hứa của Trần Hán Thăng từ lâu, từ nay về sau A Ninh và bà nội có lẽ sẽ sống ở Kiến Nghiệp lâu dài.

“Cậu còn không có nói với tớ câu nào.”

Thẩm Ấu Sở không ngờ Trần Hán Thăng lại lên kế hoạch cẩn thận và chu đáo đến vậy, quả là một bất ngờ lớn.

“Nhưng mà thật đáng tiếc.”

Trần Hán Thăng thở dài: “Bởi vì tớ nhớ nhầm ngày, tớ đã hẹn với người khác để bàn công việc vào ngày mai. Đây là chìa khóa giúp tớ nhớ lại.”

“Không sao, tớ sẽ đi dọn phòng một chút.”

Bà nội và A Ninh sắp đến, vấn đề này đối với Thẩm Ấu Sở quan trọng hơn nhiều so với đêm Giáng sinh, sự chú ý của cô

ấy trực tiếp bị phân tâm.

Bên cạnh đó, sự việc này không phải do Trần Hán Thăng cố ý, hắn cũng là một "nạn nhân".

"Thôi được, hôm nay chúng ta hãy coi như là lễ Giáng sinh nhé."

Trần Hán Thăng nâng cốc nước lên: "Giáng sinh vui vẻ."

Thẩm Ấu Sở lấy ra một quả táo lớn từ trong túi, đưa hai tay đến trước mặt Trần Hán Thăng: "Đêm Bình An vui vẻ, cảm ơn."

"Cám ơn."

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: "Đây là việc tớ nên làm."

……

Chương 528: Ánh trăng rất sáng, sáng cũng vô dụng, vô dụng cũng vẫn sáng

Sau khi ăn xong cơm Âu, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở quay về trường học. Ngày hôm nay có chút đặc biệt, tầng dưới của ký túc xá nữ có rất nhiều cặp đôi, mỗi người đều cầm một quả táo trên tay, dựa sát vào nhau nói lời ngọt ngào.

“Đi lên đi.” Trần Hán Thăng nói với Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở rất không nỡ, sau khi vẫy vẫy tay chào tạm biệt, cô xoay người cúi đầu, cẩn thận đi vào ký túc xá giữa đám người.

Nếu không phải là Trần Hán Thăng, với tính cách khiêm tốn này của Thẩm Ấu Sở, có lẽ thật sự phải đợi đến ngày tốt nghiệp, dung mạo của cô mới có thể được lộ diện.

“Ăn xong rồi à?”

Thẩm Ấu Sở vừa mới vào cửa, Hồ Lâm Ngữ đang xem tiểu thuyết ngôn tình đột nhiên trở mình đứng dậy từ trên giường.

“Ừm.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

“Có mang đồ ăn vặt cho tớ không?”

Hồ Lâm Ngữ mở túi vải nhỏ của Thẩm Ấu Sở ra, phát hiện bên trong chỉ có sách vở, không nhịn được than phiền: “Những nam sinh khác yêu đương, nhất định sẽ đối xử tốt với cả bạn

cùng phòng ký túc xá và bạn thân của bạn gái, còn Trần Hán Thăng vẫn cứ không coi trọng."

"Sao lớp trưởng lại không coi trọng chứ?"

Trong ký túc xá còn có những nữ sinh khác, các cô ấy cười phản bác: "Bọn tớ đã ăn không ít rồi, lớp trưởng không thể mua đồ ăn vặt mỗi ngày được."

"Tớ biết rồi, chỉ nói vậy thôi."

Hồ Lâm Ngữ lấy tài liệu thi nghiên cứu sinh ra giúp Thẩm Ấu Sở, thuận miệng hỏi: "Ấu Sở, giáng sinh ngày mai các cậu định đi đâu?"

"Ngày mai cậu ấy có việc, tớ đến chung cư sửa sang dọn dẹp lại, bà và A Ninh muốn đến đó." Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng đáp.

"Cái gì?"

Hồ Lâm Ngữ chống nạnh, nói: "Việc gì mà lại quan trọng hơn việc đón Giáng sinh cùng bạn gái chứ. Trăm phần trăm đây là lấy cớ rồi, ngày mai Trần Hán Thăng nhất định là muốn đi tìm cô gái khác."

"Điện thoại của cậu ấy hỏng rồi."

Thẩm Ấu Sở giải thích giúp: "Cho nên nhớ sai thời gian, nghĩ hôm nay là Giáng sinh."

"Không thể nào."

Hồ Lâm Ngữ chắc chắn nói: "Thảo nào hôm nay cậu ấy không bình thường lắm. Trần Hán Thăng thông minh như vậy, sao có thể nhớ nhầm thời gian chứ."

Thẩm Ấu Sở không nói gì, chỉ lấy hai ra tấm vé máy bay Xuyên Du, chậm rãi vuốt mặt nhăn, động tác rất nhẹ nhàng

cẩn thận, giống như cảm nhận được hơi thở lưu lại của Trần Hán Thăng.

"Ôi…"

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy đôi mắt sáng của cô ấy có thể nhìn thấy hết tất cả chiêu trò trên đời, đáng tiếc là người khác không tin. Cô chỉ có thể bất đắc dĩ đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa bóp gương mặt nhẵn bóng của Thẩm Ấu Sở.

"Hở?"

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, làn da mịn màng lộ ra dưới ánh đèn bàn, đôi mắt hoa đào chớp chớp.

"Không có gì."

Hồ Lâm Ngữ nở nụ cười có chút cưng chiều, chỉ vào đèn bàn, nói: "Đây chắc cũng là quà Giáng sinh của Trần Hán Thăng tặng cậu hả? Lần trước tớ cũng thấy một cái giống vậy ở bách hóa Đông Sơn, không ngờ cậu ấy sẽ đến khu nữ sinh đưa quà cho cậu."

…

Trần Hán Thăng không biết "bậc thầy ngôn tình" Hồ Lâm Ngữ đã nhìn thấu lời nói dối, chỉ là Thẩm Ấu Sở vẫn luôn khăng khăng tin tưởng mình mà thôi.

Hắn hút xong một điếu thuốc lá ở dưới lầu ký túc xá, lúc đang muốn trở về ký túc xá, đột nhiên điện thoại vang lên:

"Lớp trưởng, cậu đang ở đâu vậy?"

Giọng nói của Thương Nghiên Nghiên truyền ra từ ống nghe.

"Ờ, bây giờ tớ sắp đến ký túc xá nam rồi."

Trần Hán Thăng đoán ra được Thương Nghiên Nghiên định làm gì, vì vậy nói dối không hề xấu hổ.

“Ha ha ha.”

Thương Nghiên Nghiên cười một tiếng: “Được rồi, vậy anh chàng đẹp trai đứng ở vườn hoa dưới lầu ký túc xá của chúng tớ là ai vậy nhỉ?”

Trần Hán Thăng nhìn trái nhìn phải, bản thân vừa đúng lúc muốn đi qua vườn hoa nhỏ, chỉ có thể nói: “Cậu nhanh đem táo xuống đây đi, ông đây phải đi về rồi, lạnh chết mất.”

“Được.”

Thương Nghiên Nghiên cũng không nhiều lời, nhanh chóng mặc áo ngủ mang dép chạy xuống, trong tay cầm theo một túi to, nói: “Táo ở bên trong, như vậy thì người khác sẽ không biết cậu cầm hai quả táo.”

“Giáng sinh mà lại cầm hai quả táo trong tay, đây chính là sở khanh.”

Thương Nghiên Nghiên cong đôi môi đỏ, nói: “Tớ không nỡ để danh tiếng của cậu bị ảnh hưởng.”

“Được rồi, nói cứ như tớ để ý lắm vậy.”

Trần Hán Thăng cầm lấy cái túi, xoay người bước đi.

Thương Nghiên Nghiên đứng đó, nhìn bóng dáng Trần Hán Thăng, cười dịu dàng.

…

Ký túc xá nam nữ của Đại học Tài chính rất rộng, từ chỗ Thẩm Ấu Sở bên kia trở về ký túc xá nam 602 cũng mất khoảng vài phút. Trần Hán Thăng đội mũ, vừa đi vừa nhảy.

Trời lạnh cóng, vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên trời, ngay cả ánh bạc hắt xuống cũng có cảm giác mát lạnh, cây ngô đồng ở hai bên rụng hết lá, dáng vẻ gầy guộc càng thêm cô đơn.

Cũng may hai bên còn có đèn đường, mờ nhạt mông lung, phản xạ ánh sáng màu vàng của bụi bặm lên mặt đất, bây giờ mới ấm áp một chút.

“Sư huynh.”

Lúc đi qua tòa hành chính, tiếng gọi này làm cho lưng Trần Hán Thăng cứng đờ, nghĩ thầm con đường về ký túc xá ngắn như vậy, sao lại khó khăn như Đường Tăng đi lấy kinh, đâu đâu cũng là cạm bẫy.

“Sao cô lại ở đây?”

Trần Hán Thăng xoay người, nhìn thấy La Tuyền đứng dưới đèn đường, chóp mũi bị lạnh đến đỏ bừng. Trên tay cô cầm một cái hộp, trên đó viết “Apple”.

Táo này tuy cũng là táo, nhưng mà giá cả chắc hẳn là không rẻ.

La Tuyền không trả lời, cô chỉ vào cái túi trong tay Trần Hán Thăng: “Đây là của cô gái khác tặng cho anh sao?”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Một cái là của Thẩm Ấu Sở, cái khác là của một người bạn.”

“Ồ.”

La Tuyền hít hít cái mũi, bướng bỉnh thay đổi tầm mắt, ép bản thân không nhìn vào cái túi đáng ghét kia.

“Đưa táo cho tôi, cô trở về đi.”

Trần Hán Thăng giống như đã quen rồi, trực tiếp đưa tay ra lấy táo.

Ánh mắt La Tuyền nhìn chằm chằm vào thư viện cách đó không xa, cố ý không lên tiếng.

“Tôi đưa cô về vậy.”

Trần Hán Thăng yên lặng thở dài một hơi, hắn không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây, thứ nhất là lạnh, thứ hai là bị người khác nhìn thấy không hay, ba là ký túc xá của La Tuyền và Thẩm Ấu Sở không phải cùng một khu, cho nên sẽ không chạm mặt.

Vì vậy, hắn dứt khoát đẩy lưng La Tuyền trở về.

La Tuyền rất ít tiếp xúc cơ thể với Trần Hán Thăng, cho nên đẩy như vậy vẫn rất có hiệu quả. Cô giống như không có ý thức, cứ như vậy bị ép đi.

Nhưng mà khí đến một giao lộ, La Tuyền đột nhiên "hoàn hồn" lại, đẩy cánh tay Trần Hán Thăng ra, lạnh lùng nói: "Vì sao lại không đi đường lớn."

Hóa ra vào lúc này, Trần Hán Thăng định dẫn La Tuyền đi một con đường vắng vẻ khác về ký túc xá, cố ý tránh con đường chính sáng đèn của trường học.

"Khụ."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Đường nhỏ gần hơn."

Đây đương nhiên là lời nói dối, Trần Hán Thăng không phải là tên vô danh ở Đại học Tài chính, tuy là đội mũ, nhưng mà tỷ lệ bị nhận ra ở trên đường chính quá cao.

"Em biết rồi!"

La Tuyền oán giận nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, cô cũng không ngốc, năm đó thi đại học cũng được 211 điểm đấy.

Lúc này, đối diện đã có mấy sinh viên đi tới. Trần Hán Thăng dứt khoát không giả bộ nữa, trực tiếp hỏi: "Vậy cô có đi hay không?"

Nhìn dáng vẻ này, một khi La Tuyền nói "không đi", Trần Hán Thăng có thể sẽ xoay người rời đi.

“Được, em đi.”

La Tuyền đi vào đường nhỏ tối tăm trước, Trần Hán Thăng nhún vai, lựa chọn nằm trong dự kiến.

Dẫm lên đá cuội trên đường nhỏ, cây cối luôn tươi tốt ở xung quanh phát ra từng đợt tiếng động “sột soạt sột soạt”, giống như âm thanh đang vội vàng sửa sang lại quần áo.

Ngày hôm nay, luôn không thiếu những đôi uyên ương buông thả không kìm lòng được.

Ngay vào lúc Trần Hán Thăng đang suy nghĩ xa xôi, La Tuyền đi phía trước đột nhiên xoay người một cái, kéo cái cổ Trần Hán Thăng mạnh mẽ hôn lên môi.

Thật ra, với tốc độ phản ứng của Trần Hán Thăng, đại khái, có thể, nên, nói không chừng là có thể né tránh, nhưng mà hắn lại không tránh.

Môi của La Tuyền rất mềm, giống như đa số nữ sinh đều là như vậy, cho dù là Thẩm Ấu Sở hay là Tiêu Dung Ngư, bao gồm cả Thương Nghiên Nghiên…

Nhưng mà vì đứng ở bên ngoài quá lâu, miệng La Tuyền lạnh như băng, chóp mũi cũng giống như khối băng, đụng vào trên mặt Trần Hán Thăng, kết hợp với hơi thở nóng rực của cô, vừa nóng vừa lạnh rất có cảm giác xao động.

Thật ra Trần Hán Thăng cũng không chống cự, nhưng mà trong miệng hắn lại than thở: “Ôi, sao cô lại muốn làm vậy?”, “Chúng ta làm vậy là không có đạo đức.”, “Cô buông tôi ra.”…

Cùng lúc đó, tay cũng bắt đầu không thành thật.

Đó là một mệnh đề thú vị, vì sao khi đàn ông hôn môi, hai tay luôn muốn làm gì đó, cho dù là giơ lên chào đội thiếu niên tiền phong, cũng thực tế hơn là thả xuống.

Cuối cùng, hôn cũng đã hôn rồi, sờ cũng đã sờ rồi, ôm cũng đã ôm rồi, lúc đi ra khỏi đường nhỏ, Trần Hán Thăng yên lặng lau lau miệng.

"Sư huynh."

Sắc mặt La Tuyền ửng đỏ, cô muốn kéo cánh tay Trần Hán Thăng.

Nhưng mà, Trần Hán Thăng vừa mới hôn môi không né tránh, mặt không biến sắc lui về sau hai bước: "Sắp đến dưới lầu ký túc xá của các cô rồi."

Hóa ra đã tới gần ký túc xá nữ, dòng người gần đó lại đông hơn.

Trong mắt La Tuyền có chút buồn bã: "Đây là nụ hôn đầu của em."

"Tôi cũng vậy."

Trần Hán Thăng còn nghiêm túc nói: "Hai người không ai nợ ai."

"Nói bậy!"

La Tuyền có chút nôn nóng: "Em đã thấy anh hôn sư tỷ Thẩm rồi."

"Đó là nụ hôn đầu tiên giữa hai chúng tôi."

Trần Hán Thăng trơ trẽn giải thích một câu: "Không bao gồm những người khác."

"Hả."

La Tuyền thở ra một hơi thật dài, chỉ vào bầu trời nói: "Sư huynh, tôi thường ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, phát hiện tuy rằng ánh trăng cũng đang nhìn tôi, nhưng đồng thời nó cũng nhìn những người khác. Tôi cũng rất ghen tị trong lòng."

"Đi thôi, ánh trăng mặt trời cái gì."

Trần Hán Thăng giống như nghe không hiểu: “Giáng sinh vui vẻ!”

La Tuyền không lên lầu, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ánh trăng rất sáng, sáng cũng vô dụng, vô dụng cũng vẫn sáng. Tôi thích anh, thích cũng vô dụng, vô dụng cũng vẫn thích.”

Chương 529: Câu chuyện tình yêu của Tiểu Kim

Cứ như vậy, Trần Hán Thăng xách túi trở về ký túc xá, bên trong đựng ba quả táo to, khi đi đường còn va đập đến mức phát ra tiếng "lộc cộc lộc cộc" ở bên trong.

Phòng 602 lúc này chỉ có một mình Đới Chấn Hữu ở đấy, bây giờ cậu ta vẫn đang vùi trong chăn để đọc sách, đêm Giáng Sinh lễ Giáng Sinh gì gì đó, nào có sảng khoái bằng ý dâm Tiểu Long Nữ và Hoàng Dung…

"Bọn họ đi đâu rồi?"

Trần Hán Thăng đặt táo lên bàn, thuận tay ném qua một điếu thuốc.

"Lão Dương và Thiếu Cường đi cả đêm, A Nam thì chắc chắn đang ở cùng bạn gái."

Đới Chấn Hữu có mâu thuẫn với Kim Dương Minh nên cố tình không nhắc tới người này, khi cậu ta xuống giường lấy bật lửa còn tiện tay mở túi ra liếc một cái: "Con bà nó, có mỗi ba quả táo à, đều là nữ sinh đưa sao?"

"Liên quan gì đến mày." Trần Hán Thăng không trả lời rõ, ngược lại còn nghiêm túc nhắc nhở: "Mấy quả táo này chỉ có một mình tao được ăn, ai mẹ nó cắn một miếng, tao bẻ gãy một cái răng của thằng đấy."

"Biết rồi, tao sẽ trông giúp mày."

Lão Đới bĩu môi, cậu ta cũng không tức giận, dù sao ở chung hơn hai năm, trong lòng đều hiểu sơ qua tác phong của

nhau rồi.

Thuốc lá của Trần Hán Thăng có thể tùy tiện động vào, thi thoảng nếu có người bị phát sinh một chút chuyện ngoài ý muốn, dù không có sự cho phép của hắn mà đã lấy chút tiền khẩn cấp từ trong ví của hắn trước cũng không phải vấn đề lớn. Nhưng mà quà do con gái đưa thì ai cũng không được đụng vào dù chỉ một chút!

Trần Hán Thăng bật máy tính lên chơi game, thỉnh thoảng nói phét với lão Đới. Không lâu sau thì Lý Quyến Nam đã trở lại, cậu ấy cũng thò đầu lại gần nhìn ba quả táo trong túi, cười hì hì đặt đồ ăn ở bên cạnh máy tính.

"Tối nay Tiểu Kim có chuyện tốt gì à, bây giờ đã là mười giờ rưỡi rồi." Trần Hán Thăng cảm thấy rất kỳ lạ.

"Không biết nữa." Lý Quyến Nam ngây ngô cười trả lời, từ sau khi cậu ấy yêu đương, Kim Dương Minh thường xuyên mắng cậu ấy đánh rắm cũng thấy ngọt.

"Loại trừ khả năng loại người như cậu ta đi đặt phòng. Cậu ta mà cũng xứng đặt phòng à?"

Lão Đới khinh thường nói tiếp: "Nói không chừng đang trốn ở góc nào đó trong nhà ăn chơi điện thoại thôi, đợi đến mười một giờ, cậu ta sẽ hùng hùng hổ hổ trở về, thổi phồng đêm Giáng Sinh hôm nay lại hẹn hò với sư muội nào đó cho xem."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, việc này đặt trên người Tiểu Kim thì quả thực đúng là có khả năng sẽ xảy ra thật.

Mọi chuyện quả nhiên giống như suy đoán của Đới Chấn Hữu, đâu đấy tầm mười một giờ, Kim Dương Minh "thịch thịch thịch" chạy vào ký túc xá. Trần Hán Thăng cười hì hì hỏi cậu ấy: "Đêm nay hẹn hò với cô em nào à?"

"A… Ừ!"

Kim Dương Minh đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức gật đầu một cái thật mạnh.

“Hừ!”

Đới Chấn Hữu phát ra một tiếng hừ lạnh đầy khinh thường, cố tình tạo ra tiếng lật trang sách “sột soạt” thật to, tỏ vẻ lời nói dối này đã bị người thông minh như mình nhìn ra.

Nếu là ngày thường, Kim Dương Minh chắc chắn sẽ châm biếm lại, nhưng hôm nay cậu ấy chỉ đến gần Trần Hán Thăng, cúi người nói: “Trần ca, tao muốn nói với mày chút chuyện.”

Trần Hán Thăng nghiêng đầu đánh giá Kim Dương Minh một chút, hắn phát hiện sắc mặt cậu ấy coi như bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại có chút luống cuống.

Xem ra đây không phải việc gì lớn, cũng nhân cơ hội để Kim Dương Minh bình tĩnh lại cho nên Trần Hán Thăng lại chuyển tầm mắt lên máy tính: “Chờ tao đánh xong ván game này đã.”

“Được.”

Kim Dương Minh gật đầu, kiên nhẫn chờ nhân vật trong game của Trần Hán Thăng tử vong, cũng nhân cơ hội ổn định lại tâm tình một chút.

Một ván game kết thúc, Trần Hán Thăng cầm thuốc lá chuẩn bị ra ban công, không nghĩ tới Kim Dương Minh lại kéo Trần Hán Thăng ra ngoài ký túc xá, lúc này cậu ấy mới nói: “Trần ca, Đông Nhi đến rồi.”

“Sao nhanh vậy?”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm bà nội còn ở trong núi mà người giúp việc đã đến trước rồi…

“Ở đâu?” Trần Hán Thăng hỏi.

Kim Dương Minh chỉ chỉ phía căn-tin.

“Đến căn-tin làm cái gì?”

Trần Hán Thăng không nhịn được mà nở nụ cười: “Mày sắp xếp để người ta nghỉ ngơi trước, hôm nay muộn quá rồi, ngày mai tao sẽ phỏng vấn đơn giản một chút.”

Kim Dương Minh thở dài một hơi: “Chứng minh thư của Đông Nhi bị trộm mất ở ga tàu hỏa.”

Trần Hán Thăng: …

…

Hai người đi đến cửa căn-tin, trước khi nhấc lên tấm mành dày nặng chắn gió ở phía trước, Kim Dương Minh do dự nói: “Trần ca, có chuyện này tao muốn nói trước cho mày biết.”

Trần Hán Thăng ngó cậu ấy một cái: “Có rắm thì mau thả.”

“Trước kia ở trên mạng, tao thổi phồng mình là người trong gia đình có cán bộ làm cấp cao, tao là lãnh đạo của hội học sinh, trong nhà có nhiều tiền, là dân bản xứ của Kiến Nghiệp…”

Kim Dương Minh ấp a ấp úng nói một chuỗi dài, Trần Hán Thăng trực tiếp đánh gãy: “Còn không phải là khoác lác thôi sao, yên tâm đi, dù mày có nói Nữ hoàng Anh là dì hai của mày thì tao cũng gật đầu đồng ý.”

Không nghĩ tới Kim Dương Minh còn không muốn: “Nữ hoàng Anh dùng làm cái cái rắm gì, cách quá xa lại không quản đến Trung Quốc…”

Trần Hán Thăng lười để ý đến cậu ta, trực tiếp tiến vào nhà ăn đang trộn lẫn đầy mùi cải dầu.

Vào đêm Giáng Sinh thì nhà ăn đương nhiên là nơi tụ tập của các cặp đôi sinh viên, hầu như mỗi một chỗ ngồi ở trong

góc đều có bóng dáng nam nữ ôm nhau, vậy nên Đông Nhi chỉ có thể ngồi ở vị trí chính giữa, trên đùi cô ta để một cái túi hành lý rất lớn.

Ánh đèn màu tím trên trần nhà chiếu xuống, nếu miễn cưỡng thì vẫn có thể nhìn thấy rõ đường nét trên cơ thể của cô ta, bím tóc to trên đầu cũng khiến người ta sinh ra ấn tượng vô cùng sâu sắc…

“Đông Nhi.” Kim Dương Minh nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Anh Tiểu Kim!”

Ở trong một không gian như vậy, có lẽ Đông Nhi không thích ứng nổi, thế nên sau khi Kim Dương Minh rời đi rồi quay lại, cô ấy có chút kích động.

Vừa đưa mắt nương theo tiếng gọi thì cô ta thấy bên cạnh Kim Dương Minh có một bóng người cao lớn đang đứng cùng, trong hoàn cảnh đen như mực này mà nó vẫn hiện lên vẻ cường tráng. Đông Nhi lập tức trở nên vô cùng bất an và tỏ vẻ câu nệ.

“Đông Nhi, vậy mà không nhớ ra tôi à?”

Trần Hán Thăng cười ha ha nói: “Tôi là Trần Hán Thăng, năm đó buổi tối tôi đói bụng, còn phải nhờ ba cô chăm sóc đặc biệt đấy.”

“À! Tôi nhớ ra rồi, ngài là lớp trưởng.”

Lúc này Đông Nhi mới buông tâm lý đề phòng xuống, cô ta dường như có cảm quan rất tốt với đợt sinh viên đi du lịch năm đó.

“Chúng ta khoan hãy nói chuyện ở chỗ này, sau này cô cứ gọi tôi là anh Tiểu Trần đi, để tôi sắp xếp chỗ ở cho cô trước đã.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ bả vai Kim Dương Minh ý bảo cậu giúp đỡ xách ba lô.

"Haiz! Đúng lúc hôm nay hỏng xe, nếu không tôi đã lái Land Rover đến đây rồi."

Kim Dương Minh ảo não nói, dù khoác lác thì cậu cũng phải khống chế biểu tình đến nơi đến chốn…

"Không sao, không nặng một chút nào."

Đông Nhi không muốn để Kim Dương Minh giúp đỡ, vẫn là Trần Hán Thăng thúc giục không cần khách khí, hắn có vài lời muốn hỏi nên cô ta mới bỏ ba lô xuống.

Ngay lúc này phong độ của Kim Dương Minh cũng tăng mạnh, khí phách nói: "Cô cứ nói chuyện với anh Tiểu Trần trước đi, cô đừng quên, tôi chính là vận động viên thể thao cấp hai của tỉnh, khoác cái ba lô chỉ là chuyện nhỏ!"

Thật ra cái ba lô này cũng không nhẹ, ngay cả nồi xào rau mà Đông Nhi cũng nhét vào trong, Kim Dương Minh thật là mệt đứt hơi.

Nhưng Kim Dương Minh sao có thể nói sức mình không được, thế nên cậu ấy khoác ba lô đi theo phía sau, nặng nhọc bước đi, vừa nghe Trần Hán Thăng dò hỏi tình huống trong nhà của Đông Nhi.

Kiểu con gái mới ra đời làm công này không có tâm nhãn gì, rất nhanh đã nói ra việc mẹ mình bị ung thư vú, cha bị ngã gãy chân, Trần Hán Thăng vừa gật đầu, vừa nói: "Tiểu Kim đã từng nói với cô chưa, cô có thể đi làm người giúp việc."

"Nói qua rồi."

Đông Nhi gật đầu thật mạnh: "Anh Tiểu Kim nói, trước kia cha ngài là phó thị trưởng cho nên rất nhiều người đều muốn làm người giúp việc cho nhà ngài, quan hệ của cậu ấy với ngài

rất tốt nên mới cướp được vị trí này. Giặt quần áo nấu cơm cái gì tôi cũng làm được, xin ngài hãy thu nhận tôi!"

"Phó thị trưởng?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm thằng nhóc Kim Dương Minh này, muốn dát vàng thì dát lên mặt bản thân thôi, lại tiện thể nâng luôn thân phận của mình lên nữa chứ.

"Không phải đâu." Trần Hán Thăng không muốn khoác lác về chuyện này, lắc đầu nói: "Cha tôi không phải phó thị trưởng, ông ấy chỉ là một quản lý văn phòng mà thôi, tôi cũng chỉ là một sinh viên bình thường."

Tin tức xuất hiện sai lệch, Đông Nhi nghi hoặc nhìn Kim Dương Minh.

"Khụ!" Kim Dương Minh nhanh chóng giải thích: "Trước kia là phó thị trưởng, sau khi về hưu chính là quản lý văn phòng, đây là quy củ được ước định rồi, Đông Nhi cô không hiểu chính trị ở chốn quan trường nên tôi không giải thích quá nhiều."

Chương 530: Trần Hán Thăng là một tên cáo già xảo quyệt

Đông Nhi họ Phan, tên trên chứng minh thư là Phan Đông Nhi, dọc theo đường đi Trần Hán Thăng cũng tiện thể phỏng vấn cô ấy luôn.

Tính cách của Phan Đông Nhi đúng là tương đối đơn thuần, nếu không cũng sẽ không tin những chuyện ma quỷ kia của Kim Dương Minh, đổi lại là một cô gái đã gặp qua chút việc đời, chắc chắn cô ấy sẽ lập tức đặt ra những nghi vấn cho Kim Dương Minh.

“Cậu trâu bò như vậy thì sao lại muốn giới thiệu công việc giúp việc cho tôi?”

Xét về năng lực làm thủ công nghiệp, trước kia khi du lịch ở chân núi Hoàng Sơn, Trần Hán Thăng đã từng chứng kiến qua.

Tuy diện mạo của Đông Nhi còn xa mới đạt đến tiêu chuẩn như Thẩm Ấu Sở, nhưng dù sao thì cũng là cô gái vùng núi đáng yêu, làn da thì trắng nõn nà, trên mặt lại có hai cái má lúm đồng tiền, nói chuyện cũng nhanh nhẹn hơn Thẩm Ấu Sở, ít nhất còn có thể chủ động giao lưu kết bạn.

So sánh với Thẩm Ấu Sở khi bước vào đại học, thì Thẩm Ấu Sở chẳng dám nói chuyện với bất kỳ ai, đến tận khi gặp Trần Hán Thăng cô mới dần dần hòa mình vào thế giới rực rỡ muôn vẻ này.

Đương nhiên, bây giờ cô vẫn còn khờ dại, người được tin tưởng nhất có lẽ chính là Trần Hán Thăng.

Cho nên là, muốn làm người giúp việc nhà Thẩm Ấu Sở, năng lực là một phương diện, thứ càng quan trọng hơn phải là nhân phẩm. Trần Hán Thăng tính toán lại thí nghiệm và quan sát thêm một chút, trên mặt hắn tuy không có biểu hiện gì nhưng vẫn cười nói bắt chuyện với Đông Nhi như cũ.

Kim Dương Minh thấy hướng đi của Trần Hán Thăng là phía tòa ký túc xá nữ, cậu ấy cho rằng muốn sắp xếp Đông Nhi ở tạm phòng ký túc xá nữ nên tò mò hỏi: "Trần ca, mày chuẩn bị sắp xếp cho Đông Nhi ở phòng nào thế?"

"Không phải ở trong ký túc xá." Trần Hán Thăng lắc đầu, lấy điện thoại gọi cho Thẩm Ấu Sở: "Cậu cầm chìa khóa của căn hộ ở cư Thiên Cảnh Sơn xuống dưới ký túc xá, thuận tiện mình giới thiệu một em gái cho cậu."

"Tao đưa Đông Nhi đi làm quen nhà cửa trước." Trần Hán Thăng cười giải thích một câu cho Kim Dương Minh.

Không bao lâu sau, Thẩm Ấu Sở đi xuống dưới, Hồ Lâm Ngữ cũng đi theo bên cạnh.

"Cậu xuống đây làm gì thế?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Ở ký túc xá nhàn rỗi nhàm chán, nghe nói có em gái mới đến, tớ cũng muốn xem náo nhiệt."

Hồ Lâm Ngữ chắc chắn sẽ không thừa nhận thật ra cô hiểu lầm ý của từ "Em gái" kia, cô còn tưởng rằng Trần Hán Thăng to gan lớn mật đến loại trình độ này, lại dám quang minh chính đại đưa tình nhân đến gặp Thẩm Ấu Sở.

Cô ấy đang định thực thi công lý thay bạn tốt, kết quả là sau khi xuống lầu, phát hiện "Em gái" này đúng là "Em gái" thật.

“Đây là… Đông Nhi?”

Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ liếc nhìn nhau, các cô đều nhận ra cô gái ở chân núi Hoàng Sơn này, chỉ là không hiểu vì sao lúc này cô ta lại ở trường học.

“Trong nhà Đông Nhi xảy ra chút chuyện nên muốn ra ngoài làm công việc để có tiền trợ cấp cho gia đình, vừa đúng lúc bà nội và A Ninh muốn đến định cư lâu dài tại Kiến Nghiệp nên tớ muốn nhờ cô ấy đến chăm sóc.”

Trần Hán Thăng giải thích tình hình một cách đơn giản, nhưng bởi vì nơi này nhiều người, lý do thoái thác dĩ nhiên phải uyển chuyển một chút.

Đương nhiên, ai cũng nghe ra đây là ý muốn làm người giúp việc.

Thẩm Ấu Sở chưa kịp phản ứng lại loại hành vi “Mời người giúp việc” này, cô cảm thấy nó cách cuộc sống sinh hoạt của mình quá xa, ngay cả hiện thực cũng rất ít đụng tới, đây chẳng phải là tình tiết chỉ có trong phim truyền hình thôi sao?

Tuy rằng bà nội đã già, A Ninh còn nhỏ tuổi, nhưng mình cũng chăm sóc được mà… Thẩm Ấu Sở từ đầu đến cuối đều không cảm thấy mình là người có tiền.

Có điều, đây là quyết định của Trần Hán Thăng nên dù Thẩm Ấu Sở cảm thấy không thỏa đáng thì cô cũng sẽ không phản đối công khai. Đặc biệt là trong ánh mắt của Đông Nhi còn mang theo sự khẩn cầu, thần sắc đáng thương vô cùng khiến lòng Thẩm Ấu Sở mềm mại.

“Đông Nhi, cô chào hỏi với Thẩm Ấu Sở một chút đi, cậu ấy chính là nữ sinh xinh đẹp nhất của Đại học Tài Chính chúng tôi đấy.”

Kim Dương Minh biết rõ lúc này là lúc mấu chốt, cứ lấy việc Thẩm Ấu Sở cực kì lương thiện mà bỏ qua thì không

được, nên nịnh nọt thì vẫn phải nịnh nọt.

“Chị Ấu Sở.”

Đông Nhi ngửa đầu, bím tóc bánh quai chèo thật dài rũ ở trên eo, giọng nói mềm nhẹ lên tiếng.

“Chào, chào cô.”

Thẩm Ấu Sở không biết nên lấy thân phận nào để đối mặt, tóm lại không thể lấy thái độ nữ chủ nhân được, kết quả là cô còn câu nệ hơn cả Đông Nhi, chỉ biết lặng lẽ đứng một chỗ ở bên cạnh Trần Hán Thăng.

Suy xét loại tình huống này, trong lòng Kim Dương Minh thở phào ra một hơi, tuy rằng không thể vào được tiệm trà sữa để kiếm khoản tiền cao hơn, nhưng được làm người giúp việc cho Thẩm Ấu Sở cũng là một loại may mắn rồi.

“Đông Nhi mất chứng minh thư, đêm nay để cô ấy ở lại phòng bên Thiên Cảnh Sơn đi.”

Lúc này, Trần Hán Thăng nói với Thẩm Ấu Sở: “Chúng ta cùng nhau đưa cô ấy qua, nói không chừng sau này ngày nào cậu cũng thấy mặt.”

“Ừm, được.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, cô vẫn còn đang thích ứng quá trình này.

“Không cần phải nghĩ quá nhiều.”

Trần Hán Thăng nhéo ngón tay cái đáng yêu của Thẩm Ấu Sở: “Sau khi bà nội và A Ninh tới, cậu lại phải đi học, còn phải thi lên thạc sĩ, tiệm trà sữa cũng không có khả năng mặc kệ, lúc này Đông Nhi xuất hiện, thật ra là để giúp đỡ chúng ta giải quyết mấy vấn đề này.”

Thẩm Ấu Sở nghe lời gật đầu, có điều trạng thái của Hồ Lâm Ngữ đứng ở bên cạnh lại có chút phức tạp.

Đầu tiên là cô có chút ngơ người, Trần Hán Thăng mua phòng ở Thiên Cảnh Sơn thì thôi, sao còn tìm người giúp việc tới hầu hạ nữa.

Mọi người đã nói tốt là nghèo cùng nhau, kết quả các người đột nhiên tìm người giúp việc, làm như vậy dường như là thoát ly quần chúng giai cấp vô sản rồi.

Tiếp theo, Đông Nhi xuất hiện khiến Hồ Lâm Ngữ có một loại cảm giác nguy cơ, vừa rồi khi cô ta và Thẩm Ấu Sở chào hỏi nhau, khí chất của hai người thật sự rất giống. Cho nên bạn học Tiểu Hồ ghen tị, rõ ràng mình mới là bạn tốt của Thẩm Ấu Sở cơ mà.

Cuối cùng, Hồ Lâm Ngữ còn không có cách nào để ngăn cản, trong nhà cô gái này đã khổ như vậy rồi, cũng không thể từ chối cho cô ta cơ hội này đúng không?

Năm người đi vào khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng dẫn Đông Nhi đi vào phòng ngủ nhỏ: "Đêm nay cô ngủ ở chỗ này."

Thẩm Ấu Sở tốt bụng, cô nhìn thấy trên giường có hơi lộn xộn, chủ động đi qua sửa sang lại một chút, nhưng sao Đông Nhi có thể để "Nữ chủ nhân" động tay được, vì thế cô ta cũng vội vàng đến hỗ trợ.

Hồ Lâm Ngữ thở dài một hơi, cô cũng ôm ra một cái chăn dày từ trong tủ quần áo, chỉ có Kim Dương Minh bởi vì cầm hành lý nên mệt, cậu ấy nằm liệt trên sàn nhà không muốn nhúc nhích.

Thừa dịp cơ hội này, Trần Hán Thăng đóng cửa lại, xé ba miếng giấy vệ sinh cỡ 0.5cm×0.5cm ở trong phòng khách.

Trước khi hắn đóng lại hai phòng ngủ khách và phòng bếp thì lặng lẽ nhét một tờ giấy ở giữa các khe cửa.

Miếng giấy vệ sinh rất nhỏ, cũng rất nhẹ, cho nên rất khó chú ý đến, khi mở cửa nếu không phải cực kỳ chú ý thì sẽ không phát hiện được.

Sau khi làm xong những việc này, Trần Hán Thăng lại đi vào phòng ngủ nhỏ, lúc này mới phát hiện vậy mà Đông Nhi đang khóc.

"Sao lại thế này?" Trần Hán Thăng hỏi.

Kim Dương Minh cười xua xua tay: "Không có việc gì, Đông Nhi bị xúc động, cô ấy cảm thấy Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ quá tốt bụng."

"Hầy…"

Trần Hán Thăng tùy tiện nói: "Đây đều là bình thường, nhưng bây giờ đã không còn sớm nữa, chúng tôi cũng định về trường học, sáng sớm ngày mai sẽ lại qua đây."

"Hả?"

Kim Dương Minh có chút giật mình, thật ra nếu để lại một người ở chỗ này trông coi, cậu hoàn toàn có thể hiểu được, dù sao thì Đông Nhi với mọi người cũng là lần đầu tiên gặp nhau, cũng không hiểu biết rõ về bản chất của nhau.

Hồ Lâm Ngữ lại chủ động xin ra trận, đêm nay mình ngủ ở phòng ngủ khác.

"Không cần, giữa người với người, nhất định phải có lòng tin cơ bản."

Trần Hán Thăng không nói lời nào kéo tất cả mọi người đi, chỉ là trước khi đóng cửa, hắn cười dặn dò Đông Nhi một câu: "Cái kia, không có chuyện gì thì đừng vào phòng ngủ khác và phòng bếp, bởi vì nó quá bừa bộn, được chứ?"

Đông Nhi xoa nước mắt gật đầu, vừa rồi cô lại bị lời nói của Trần Hán Thăng làm cảm động.

Trên đường trở về trường học, Kim Dương Minh vẫn luôn miệng cảm ơn Trần Hán Thăng bởi vì việc làm cuối cùng của hắn quá nghĩa khí!

Hồ Lâm Ngữ thì lôi kéo Thẩm Ấu Sở oán giận, tuy rằng Đông Nhi rất tốt, vậy cũng phải có lòng phòng bị người khác chứ, dù sao trong nhà vẫn còn một ít vật phẩm quý giá mà.

Trần Hán Thăng chỉ cười tủm tỉm nhả ra hít vào mấy hơi thuốc, hắn không muốn nói gì cả.

Những thứ như TV tủ lạnh đều không quan trọng, nhân phẩm mới là thứ quan trọng nhất, đặc biệt là làm người giúp việc cho gia đình Thẩm Ấu Sở, ngoan ngoãn là điểm cực kì mấu chốt.

Sáng mai khi hắn quay lại, ba miếng ở khe cửa, chỉ cần bất kì một miếng nào không thấy nữa, vậy chứng tỏ Đông Nhi đã từng mở ra. Nếu là vậy thì vị trí mà Trần Hán Thăng có thể sắp xếp cho cô ta chỉ có thể là xưởng điện tử mà thôi.

Chương 531: Ý đồ thay đổi số phận

Sáng ngày hôm sau, chưa đến bảy giờ, Kim Dương Minh, người mà luôn thích ngủ muộn, đánh thức Trần Hán Thăng: "Trần ca, đánh răng rửa mặt trước đi, tôi đi mua bữa sáng cho."

Có lẽ là cậu ta lo lắng Đông Nhi, không thể một mình đơn độc qua ngày, vì vậy cậu ấy chỉ có thể kéo theo Trần Hán Thăng đi cùng.

"Không cần, Thẩm Ấu Sở và những người khác cũng dậy rồi, chúng ta đi đến nhà ăn ở ký túc xá nữ trước."

Trần Hán Thăng dụi mắt rồi ngồi dậy, thấy Kim Dương Minh đã mặc quần áo sẵn sàng rồi. Từ khóe mắt phờ phạc của cậu ta, chắc chắn tối qua bạn học Kim ngủ không ngon rồi.

Hai người run cầm cập bước ra khỏi ký túc xá, bởi vì trời còn sớm và đường sá không có nhiều người, những hàng thông chống lạnh ở dưới lầu đã bị phủ một lớp sương trắng mỏng.

May mắn thay, mặt trời đã mọc ở đằng xa, những sợi ánh sáng đang xua tan buổi sáng lạnh giá.

"Đúng là một ngày đẹp trời."

Trần Hán Thăng cảm thán nói, mặt trời vào mùa đông dường như đặc biệt ấm áp.

Khi họ đến lối vào nhà ăn, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đã đợi sẵn ở đó, cả hai đều mặc áo khoác lông và quàng khăn

quanh cổ, Thẩm Ấu Sở chỉ để lộ đôi mắt nhưng vẫn có thể thu hút sự chú ý của các sinh viên khác ra vào vì vóc dáng cao gầy của cô.

"Đợi bao lâu rồi?"

Trần Hán Thăng vươn tay cởi bỏ chiếc khăn trên mặt Thẩm Ấu Sở, như thể có phép thuật, và ngay lập tức lộ ra một khuôn mặt dịu dàng, xinh đẹp của cô.

Sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, đôi mắt hoa đào dường như được bao bọc trong một lớp nước trong veo, ngây người nhìn Trần Hán Thăng.

"Vừa mới tới."

Khi Thẩm Ấu Sở nói, miệng thở ra một hơi nóng lên mu bàn tay của Trần Hán Thăng, vừa ngứa vừa ấm.

"Hơ hơ."

Trần Hán Thăng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ở đây có rất nhiều người, Thẩm Ấu Sở xấu hổ cúi đầu xuống, nhân tiện tháo găng tay ra, lẳng lặng đeo vào cho Trần Hán Thăng.

"Mỗi người một cái đi."

Trần Hán Thăng cười nói, thật ra thì Thẩm Ấu Sở sớm đã đan xong cho hắn rồi, nhưng hắn cảm thấy quá phiền phức nên thường đút tay trực tiếp vào túi.

"Được rồi, được rồi, mới sáng sớm đã show ân ái."

Hồ Lâm Ngữ trợn tròn mắt: "Trần Hán Thăng, chúng ta vào nhà ăn ăn xong, sau đó lấy một phần cho Đông Nhi, hay là mua về cùng nhau ăn."

"Ăn cùng nhau đi."

Trần Hán Thăng nghĩ rồi nói: "Đông Nhi không quen với cuộc sống ở đây, cùng nhau ăn sáng sẽ giúp tâm trạng cô bé ổn

định hơn.”

Thực ra, Kim Dương Minh cũng có ý như vậy, chỉ sợ Hồ Lâm Ngữ sẽ đưa ra ý kiến khác, vì vậy cậu ấy lập tức chạy vào căn tin: “Vậy thì tôi đi mua.”

Sau khi Kim Dương Minh rời đi, tranh thủ lúc không có “người ngoài”, Hồ Lâm Ngữ nói: “Cậu phải cẩn thận chuyện này, dù sao đây cũng là người bên cạnh của Ấu Sở.”

“Tớ biết rõ.”

Trần Hán Thăng không giải thích gì nhiều, thật ra thì bài kiểm tra của hắn đã rất khắc nghiệt rồi, chỉ cần một mẩu giấy vệ sinh biến mất, Trần Hán Thăng sẽ không để Đông Nhi ở lại.

Sau khi Kim Dương Minh mua bánh bao và sữa đậu nành, mọi người cùng đi đến Thiên Cảnh Sơn, mở cửa an ninh, không ngoài dự liệu, Đông Nhi vẫn ở đây.

Tuy nhiên, cửa của hai phòng ngủ và phòng bếp đều đóng chặt, chỉ có cửa sổ phòng khách bị ánh nắng chiếu vào, phản chiếu ánh nắng chói lọi trên nền gạch nhẵn bóng.

Đông Nhi ngồi xổm dưới ánh mặt trời, cúi người lau bụi dưới sô pha, bím tóc dài đung đưa như xích đu.

Nghe thấy động tĩnh, cô quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Anh Tiểu Trần, anh Tiểu Kim, chị Ấu Sở, chị Lâm Ngữ, chào buổi sáng.”

Trên trán Đông Nhi lấm tấm một lớp mồ hôi, hành động này càng làm Hồ Lâm Ngữ thêm ấn tượng. Cô ấy đặt bữa sáng xuống và nói: “Đông Nhi qua ăn sáng, chúng tôi đang đợi em.”

Hồ Lâm Ngữ vừa nói, vừa định mở cửa phòng bếp, cảm thấy phòng khách hơi ngột ngạt nên định mở ra cho thoáng.

“Tiểu Hồ!”

Trần Hán Thăng đột nhiên chỉ vào tủ TV: “Đi mở tivi đi.”

“Buổi sáng có chương trình nào hay à.”

Hồ Lâm Ngữ lẩm bẩm, nhưng quay người đi đến tủ tivi, Trần Hán Thăng tự mình bước tới mở cửa.

Một tiếng “cạch”, một mùi khói dầu từ trong bếp bay ra.

Cùng lúc đó, có một mảnh giấy vệ sinh nhỏ màu trắng bay lên bay xuống.

Trần Hán Thăng biết điều đó, hắn lặng lẽ mở hai phòng ngủ còn lại, sau hai tiếng “cạch”, “cạch”, hai mảnh giấy vệ sinh rơi xuống chân hắn, không ai nhận ra.

“Hồ Lâm Ngữ, cậu lại đây, mở cửa sổ của hai phòng ngủ và cửa ban công.”

Trần Hán Thăng cau mày nói: “Mới sáng sớm mở tivi, làm gì có chương trình nào hay?”

Hồ Lâm Ngữ đang chuyển kênh, nghe Trần Hán Thăng tùy tiện chỉ huy, cảm thấy vô cùng bực bội: “Lúc thì kêu mở tivi, lúc thì kêu mở cửa sổ, Đông Nhi, em nhìn xem, đây là chủ nghĩa của bạo quân, chị kiến nghị em nên tìm công việc khác.”

Đông Nhi mỉm cười, cô vẫn có ấn tượng tốt về anh Tiểu Trần, chỉ là tính tình có hơi gắt gỏng. Hồi đó ở chân núi Hoàng Sơn, vì lớp loạn mà nổi cơn tam bành giáo huấn mười mấy con người.

Chị Ấu Sở cũng rất tốt, vì chị ấy là người đầu tiên đến giúp đỡ, cô không nói nhiều, chỉ lặng lẽ cởi khăn quàng cổ xuống, và hỗ trợ di chuyển ghế sô pha trong phòng khách.

Chị Hồ Lâm Ngữ có vẻ hơi dữ, nhưng chị ấy hẳn là bạn tốt của anh Tiểu Trần và chị Ấu Sở, vì khi họ nói chuyện, đều không khách khí chút nào.

Về phần anh Tiểu Kim, anh ấy hiểu biết nhiều, người lại tốt bụng lại thường hay động viên mình khi đối mặt với những khó khăn trong cuộc sống, anh ấy thực sự là một người tốt.

Khi có nhiều người trong phòng khách, bầu không khí trở nên sôi động, nhưng khi mọi người rửa tay, chuẩn bị ăn, họ nhận ra rằng phòng tắm cũng đã được dọn sạch.

"Đông Nhi, em còn lau nhà vệ sinh nữa à."

Hồ Lâm Ngữ nói: "Nhưng lại không dọn dẹp hai phòng ngủ kia."

"Hả?"

Đông Nhi khẽ liếc nhìn Trần Hán Thăng, nhưng không nói.

"Trong phòng ngủ hơi lộn xộn, nên tớ không cho Đông Nhi vào."

Trần Hán Thăng cười nói: "Ai ngờ rằng Đông Nhi dọn dẹp nhà vệ sinh, nếu biết sớm thì tớ đã không nói nhiều rồi."

"Ôi chúa ơi!"

Hồ Lâm Ngữ bất lực nói: "Đông Nhi, em ngốc quá, Trần Hán Thăng không lấy chìa khóa phòng ngủ ra. Em hoàn toàn có thể vào, em với Ấu Sở đúng là ngốc như nhau."

Trần Hán Thăng yên lặng ăn sáng, nghĩ rằng đây là cách tốt nhất.

Trên thực tế, hắn không cần người giúp việc phải hiểu biết về bản thân quá nhiều, hay là ánh mắt quá linh hoạt, đối với một bà chủ như Thẩm Ấu Sở, vâng lời là điều quan trọng nhất.

Dù Đông Nhi tò mò mở bếp hay chủ động dọn dẹp hai phòng ngủ còn lại để báo đáp thì quả thực nó đã vi phạm những chỉ dẫn mà Trần Hán Thăng đã nói.

Không ai biết rằng, trước đó Đông Nhi đã đi trên một dây thép, trong đầu cô ta chắc cũng có ý đồ khác, có lẽ số phận phải đi một con đường khác rồi.

Chương 532: Lúc tủi thân, sợ nhất là được người khác an ủi

Chuyện của Đông Nhi đã được định đoạt xong xuôi, bây giờ Trần Hán Thăng muốn đến Trung tâm Thương mại quốc tế và khách sạn Kim Lăng.

Hôm nay là ngày văn phòng luật sư Dung Thăng tổ chức họp báo, bởi vì thân phận và sức ảnh hưởng của giáo sư Tôn-Tôn Bích Dư, nên những nhân vật có chút địa vị trong ngành luật của Kiến Nghiệp đều sẽ đến lộ mặt.

Vừa mới đi xuống tòa nhà thì điện thoại của Tiêu Dung Ngư gọi đến: "Trần Heo, đã mở mắt chưa?"

"Dậy rồi."

Trần Hán Thăng ấn phím mở loa ngoài để Tiểu Ngư Nhi nghe được tiếng loa ven đường: "Tớ đã vào Khu thương mại Nghĩa Ô rồi, chuẩn bị lên xe bus."

"Hôm nay cậu tự giác thật đấy, bây giờ mới có 7 rưỡi."

Tiểu Ngư Nhi hài lòng nói: "Tớ còn cho rằng phải đến mười giờ cậu mới rời giường cơ, lát nữa cậu tới văn phòng luật trước, vẫn còn nhiều việc ở nơi này lắm."

Thời gian vẫn sớm, bến xe bus cũng không có người, dọc theo đường đi hành khách mới càng ngày càng nhiều. Sau khi xuống xe, Trần Hán Thăng liên lạc với Vương Tử Bác.

"Mày tới chưa?" Trần Hán Thăng hỏi.

“Tao đến từ 5 giờ rồi!”

Vương Tử Bác lên tiếng: “Hôm nay quy mô lớn vượt quá tưởng tượng, trước kia tao thấy mày và giáo sư Tôn nói chuyện chọc cười, cho rằng bà chỉ là một quý bà bình thường, ai mà ngờ mối quan hệ của bà lại rộng như vậy.”

“Cái gì mà phó viện trưởng Viện Kiểm sát, rồi thì trưởng phòng cục Tư pháp, nếu không thì cũng là trưởng khoa luật của Đại học Nông Nghiệp, còn có tổng biên tập chi nhánh Kiến Nghiệp của “Tuần san pháp trị”,… Tóm lại toàn một chuỗi dài những nhân vật trâu bò, kết quả đều là học sinh của giáo sư Tôn.”

Vương Tử Bác tiếp tục oán giận: “Cho nên có rất nhiều công tác phải chuẩn bị, bây giờ tao đi xuống mua bữa sáng cho mọi người, Tiểu Ngư Nhi đau lòng mày, căn bản không nỡ để mày dậy sớm, mãi đến giờ mới đánh thức mày, nhưng mà rạng sáng 4 rưỡi cô ấy đã gọi điện thoại cho tao rồi…”

Trần Hán Thăng kiên nhẫn nghe Vương Tử Bác lẩm bẩm lầm bầm vô nghĩa, tuy nhiên hắn vẫn có thể cảm nhận được thằng bạn thân có chút hưng phấn, dù sao cũng là lần đầu tiên tham dự loại hoạt động lớn như vậy, tuy vất vả nhưng đồng thời cũng được mở rộng tầm mắt.

“Tao ở dưới tòa nhà, mày đang ở đâu?”

Trần Hán Thăng đi qua cửa của Trung tâm Thương mại quốc tế, giơ điện thoại nhìn trái nhìn phải.

“Nhanh thôi, tao đi mua một ít bánh quẩy, mày chờ tao hai phút.” Vương Tử Bác vội vàng tắt điện thoại.

Trần Hán Thăng tìm một bồn hoa rồi ngồi xuống, không nghĩ tới người đầu tiên chào hỏi hắn lại là Biên Thi Thi.

“Trần Hán Thăng!”

Biên Thi Thi xuất hiện ở trước mặt, trong tay cầm rất nhiều túi đóng gói cơm hộp của Mcdonald.

“Không phải Tử Bác đi mua bữa sáng rồi à, sao cậu cũng mua nữa vậy?” Trần Hán Thăng vừa giúp đỡ xách đồ vừa hỏi.

“Chín người mười ý thôi.”

Biên Thi Thi thở dài một hơi: “Có người muốn ăn sữa đậu nành bánh quẩy, có người muốn ăn hamburger, bọn họ đều là bạn học tình nguyện đến đây giúp đỡ, dù sao cũng phải thỏa mãn yêu cầu nhỏ này đúng không?”

“Như thế à.” Trần Hán Thăng nhếch miệng cười.

Chờ thêm một lát sau thì Vương Tử Bác cũng xách bánh quẩy, bánh bao đi tới, cậu ấy vốn là hưng phấn chạy vội, nhưng khi thấy Biên Thi Thi cũng ở đây thì sắc mặt đột nhiên cứng đờ, từ từ chậm lại bước chân.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác uốn éo người theo bản năng.

Đây là thói quen hình thành từ nhỏ của Vương Tử Bác, mỗi lần khi cậu ta khẩn trương, không phải sờ đầu thì là uốn éo mông.

Trước kia khi đi học, Vương Tử Bác lên bục giảng phát biểu, uốn éo người không khác gì xoay eo lắc vòng, mấu chốt căn bản là bản thân cậu ấy không phát hiện được.

Bây giờ theo thời gian trưởng thành lên, biên độ uốn éo mới nhỏ lại một chút, tuy nhiên vẫn có thể nhìn ra được.

“Nhìn khó chịu thế nhỉ?”

Trần Hán Thăng cười nhạo thiện ý: “Uốn éo nữa là đổ sữa đậu nành đấy, thật không có chút tiền đồ nào, vừa thấy nữ sinh mình thích là lại nói lắp.”

“Ai, ai uốn éo!”

Vương Tử Bác bất mãn phản bác lại một câu.

Tuy nhiên sau khi nói xong, Vương Tử Bác đột nhiên phản ứng lại, hóa ra mình lại rơi vào bẫy.

Đúng rồi, bởi vì vừa rồi cậu lại nói lắp.

Biên Thi Thi cũng hơi mất tự nhiên, cất bước đi về phía thang máy: “Mau đi lên đi, mọi người còn đang chờ ăn bữa sáng đấy.”

Chỉ có một mình Trần Hán Thăng tiếp tục cười cợt nhả.

…

Sau khi vào thang máy của trung tâm thương mại, Trần Hán Thăng hỏi Biên Thi Thi còn có công việc nào chưa hoàn thành không, rất nhanh lại có mấy thành phần trí thức đi vào.

Cả trai lẫn gái đều là dáng vẻ tây trang giày da, trên tay cầm sẵn một ly cà phê. Họ vừa bước vào thang máy thì thoang thoảng xuất hiện một mùi hương nhàn nhạt.

Trần Hán Thăng nhìn trái nhìn phải, Biên Thi Thi mặc tây trang, Vương Tử Bác cũng là tây trang, chỉ có mình là mặc áo jacket cùng với quần jean, khí chất có hơi không hợp nhau.

“Chờ một chút, chờ một chút.”

Ngay lúc thang máy sắp đóng cửa thì một tiếng gọi truyền đến từ bên ngoài, hai bóng người một nam một nữ vừa xin lỗi vừa bước vào thang máy.

Vốn dĩ Trần Hán Thăng cũng không để trong lòng, còn tự giác đứng lùi ra sau, định nhường ra một chút không gian, nhưng Vương Tử Bác đột nhiên đẩy hắn một cái, sắc mặt rất phức tạp.

Trần Hán Thăng phản ứng lại, hắn nghiêng đầu nhìn, mẹ nó, vậy mà lại là Hoàng Tuệ.

Bên người cô ta chính là người đàn ông đi BMW kia, đồng thời cũng là Giám đốc Tiếp thị của công ty Ngoại thương Long Đằng-Tống Nghĩa Tiến, hai người tay nắm tay, dáng vẻ ngọt ngọt ngào ngào.

Trước đây Vương Tử Bác nói đã từng gặp qua Hoàng Tuệ ở tòa nhà, không nghĩ tới lần này Trần Hán Thăng cũng đụng phải.

Rất hiển nhiên Biên Thi Thi cũng nhận ra, cô ấy liếc Vương Tử Bác một cái, nhấp miệng không lên tiếng.

"Trưa nay em muốn ăn cái gì?" Tống Nghĩa Tiến hỏi.

Bởi vì tầm mắt bị chặn nên anh ta và Hoàng Tuệ không biết còn có ba "Người quen" đang đứng phía sau.

"Đồ ăn Thái Lan được không?"

Hoàng Tuệ nhìn chăm chú vào Tống Nghĩa Tiến.

Anh ta cười đáp: "Có thể!"

Tống Nghĩa Tiến ôm bả vai Hoàng Tuệ, bàn tay còn nhẹ nhàng vuốt ve phát ra tiếng "Sột soạt".

"Lão Tống, anh đối với em thật tốt!"

Hoàng Tuệ cảm thán nói: "Nhưng anh càng đối tốt với em, em lại càng chán ghét tên nam sinh Đại học Lý công Kiến Nghiệp kia, cậu ta thật sự là quá keo kiệt, nghĩ đến lúc ấy em thiếu chút nữa đã đồng ý sự theo đuổi của cậu ta thì lại cảm thấy ghê tởm đến nỗi ăn không ngon."

"Đinh."

Đến tầng mười ba, Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ không hề phát hiện ra bầu không khí bất thường mà đi ra ngoài, đã đi

rất xa thế mà vẫn còn truyền đến giọng nói chế nhạo của Tống Nghĩa Tiến: "Một sinh viên còn đi học à, không có lòng dạ, không đủ đẳng cấp, không làm được chuyện lớn…"

Thang máy tiếp tục "Ong ong" đi lên, Trần Hán Thăng có chút không đành lòng nhìn sắc mặt của Vương Tử Bác.

Rõ ràng Vương Tử Bác là người trả giá toàn bộ trong đoạn tình cảm này, nhưng Hoàng Tuệ vẫn luôn tỏ ra không hài lòng, thậm chí sau khi chia tay còn kể những chuyện này cho người đàn ông khác nghe, cô ta tỏ vẻ rằng mình đáng thương cỡ nào, Vương Tử Bác quá đáng đến đâu.

Cuối cùng, cô ta còn nói với người đàn ông kia, may mà gặp được anh.

Thật sự có chút tàn nhẫn.

"Đinh."

Tới tầng mười tám, Trần Hán Thăng vỗ vai Vương Tử Bác, ý bảo phải đi ra ngoài.

"Phù!"

Vương Tử Bác thở phào một hơi, sau khi miễn cưỡng ra khỏi thang máy, cậu ấy phát hiện Biên Thi Thi đã đứng chờ ở bên ngoài.

"Đưa bánh bao, bánh quẩy cho tớ đi, cậu và Trần Hán Thăng ở bên ngoài nghỉ ngơi một chút, bình phục tâm tình."

Biên Thi Thi cũng không nhìn Vương Tử Bác nữa, cô rũ mắt nói: "Thật ra có rất nhiều lời nói không cần quá để ý đến, cậu là loại người nào, trong lòng mọi người đều rõ."

"Ừ, cảm… Cảm ơn."

Vương Tử Bác đưa bánh trong tay cho Biên Thi Thi, giọng nói run rẩy cực kỳ rõ ràng.

Biên Thi Thi nhận đồ tới tay thì xoay người chạy về văn phòng luật, rất nhanh nơi đó liền truyền đến một trận tiếng hoan hô, xem ra đúng là có không ít sinh viên.

“Tiểu Trần, có thuốc lá không?”

Nước mắt Vương Tử Bác đã đảo quanh hốc mắt.

“Mẹ kiếp, đến mức này à?”

Trần Hán Thăng không hiểu: “Mày và Hoàng Tuệ đã chia tay rồi, còn phát lời thề cổ vũ nữa, cô ta nói như vậy, mày khổ sở tao có thể hiểu, nhưng không đến nỗi phải khóc chứ?”

“Không phải.”

Vương Tử Bác xoa mắt: “Tao không phải vì những lời nói đó của Hoàng Tuệ mới khóc, hiểu lầm và vu oan hãm hại thật ra còn đỡ, bây giờ thật sự còn tốt chán.”

“Chính vì đột nhiên có người thấu hiểu, tao mới cảm thấy cực kỳ tủi thân, giống như Biên Thi Thi vừa nãy, cô ấy biết tao không phải loại người như vậy…”

Chương 533: Từ nay về sau, tôi cũng là một chàng thiếu niên lái Land Rover

Dù rằng Vương Tử Bác nói rất cảm động lòng người, đương nhiên đây cũng là sự thật, ví dụ như khi còn bé không cẩn thận té ngã, nếu người nhà không ở bên cạnh thì phủi mông sơ sơ là đứng lên ngay.

Nếu vào lúc đó, cha mẹ đột nhiên nói "Đau không con?", thế là nước mắt sẽ tức khắc rơi không ngừng được.

Chỉ là, Trần Hán Thăng vẫn không thoải mái lắm.

"Mày đúng là điển hình cho việc có người yêu vào cái là quên bạn quên bè, tao cũng thấu hiểu cho mày mà, sao không thấy mày khóc thế?"

"Sao mà mày giống được."

Vương Tử Bác đi tới đầu cầu thang bộ, bên chỗ thang máy người tới người lui, bản thân cậu ấy cũng thấy ngượng.

Trần Hán Thăng đi theo: "Biên Thi Thi đẹp người đẹp nết, chuyện hôm nay chính là thời cơ, sau khi hết bận vụ họp báo, mày cứ dứt khoát lấy lý do cảm ơn, vừa đẹp mời cô ấy ăn một bữa cơm."

"Có ổn không đấy?"

Vương Tử Bác nghiêm túc tận tình xin chỉ bảo: "Tiểu Trần, lần đầu tiên hẹn con gái người ta ăn cơm, nên đi chỗ nào, rồi cả mấy giờ gặp mặt, mấy cái này tao đều không biết, trước kia ở cùng với Hoàng Tuệ, tất cả địa điểm đều do cô ấy chọn."

“Cách nói này phức tạp hơn, thân phận không giống nhau, thái độ và cách thức thật ra cũng không giống nhau.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Nếu chỉ là một bạn khác giới bình thường, thường thì 4 giờ chiều khá ổn, có thể hẹn ngồi ở một cửa hàng đồ uống, nếu cảm thấy đối phương cũng không tệ lắm, sau đó chính là chuỗi hoạt động ăn cơm xem phim. Nếu cảm thấy không thích hợp đó hả, vậy thì lúc 5 giờ rút lui, dù sao lúc đó cũng không phải là giờ ăn cơm, người khác cũng sẽ không nói gì.”

“Tao và Biên Thi Thi cũng không phải là bạn bè bình thường.”

Vương Tử Bác mất hứng ngắt lời.

“Nắm vững thêm chút kiến thức cũng không có gì sai, lỡ lần sau mày muốn hẹn bạn trên mạng thì sao.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Thật ra kiểu quan hệ như mày và Biên Thi Thi, lần đầu tiên nên lôi theo tao và Tiểu Ngư Nhi, như vậy sẽ không xấu hổ, cuối cùng tao và Tiểu Ngư Nhi tìm lý do đi trước một bước, để lại mày và cô ấy nói chuyện phiếm hai mình.”

“Đây cũng là một biện pháp tốt.”

Vương Tử Bác tin tưởng gật gật đầu.

“Cái đó là đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng vỗ đầu Vương Tử Bác một cái: “Tao đi tìm Tiểu Ngư Nhi, chờ sau này mày thật sự tóm được Biên Thi Thi, sẽ phát hiện Hoàng Tuệ là một đống cứt.”

“Tiểu Trần, mày đừng nói xấu sau lưng người ta.”

Vương Tử Bác lẩm bà lẩm bẩm.

Chó thích ăn cứt, trước kia mình lại la liếm Hoàng Tuệ như vậy, chẳng phải thật sự là "chó liếm cứt" sao?

……

Trần Hán Thăng đi vào văn phòng luật sư Dung Thăng, phát hiện bên trong có không ít sinh viên trẻ tuổi, chỉ có điều thuần một màu âu phục, đây chắc cũng là quy tắc ăn mặc của ngành luật sư và ngành tài chính nhỉ.

Nơi làm việc đều là trang phục chuyên ngành, điều này mới thể hiện được phong cách tinh anh của dân văn phòng chuyên nghiệp.

Song, rất nhiều người có lẽ là lần đầu tiên mặc âu phục, không phải lỏng lẻo phình người quá mức thì chính là bó sát lấy người, giày dép cũng muôn hình vạn trạng kiểu gì cũng có, giày da, giày thể thao, giày phẳng tất tần tật.

Có điều, một số cô gái sinh ra đã có ngoại hình xinh đẹp, vì vậy chẳng cần biết là mặc kiểu trang phục gì, cùng lắm là khí chất khác nhau, nhưng cùng một vẻ quyến rũ.

Ví dụ như Tiêu Dung Ngư, bộ âu phục nhỏ của cô có phẩm chất tương đối cao cấp, mảnh khảnh thon thả, kích thước vừa phải, bên trong khoác một chiếc áo len dệt kim cổ tròn màu sáng, lộ ra cổ trắng như tuyết nõn mịn.

Tóc đuôi ngựa buộc cao, điều này làm cho phong cách ăn mặc nghiêm túc có thêm một chút hơi thở thanh xuân, càng thêm độc đáo chính là, ngực âu phục của cô có một tấm ảnh chụp Hàn Quốc màu hồng nhạt, càng lộ ra cái đáng yêu và lãng mạn của thiếu nữ.

Cô cùng Dịch Na và cả một đàn anh đang nói chuyện phiếm, tuy Tiêu Dung Ngư đã cố ý giữ khoảng cách nhất định, nhưng nụ cười lễ phép thỉnh thoảng xuất hiện, còn có lúm

đồng tiền thật sâu kia, vẫn làm cho đàn anh nóng mắt không thôi.

Trần Hán Thăng đi tới, nghe được đàn anh đang khoe khoang: "Đàn em Tiêu, buổi họp báo hôm nay ấy, thật sự là sự kiện trọng đại của ngành pháp lý thành phố Kiến Nghiệp thậm chí là tỉnh Tô Đông, làm anh không khỏi nhớ tới "Lời tựa Lan Đình tập" của Vương Hi Chi năm đó, thật sự có thể nói là người hiền tài tất sẽ đến, già trẻ lớn bé đều tề tựu."

……

Trần Hán Thăng bĩu môi, đại lão chân chính đều đến thẳng khách sạn Kim Lăng, phàm là đến văn phòng luật này, cơ bản đều là đảng sinh viên bại trận.

"Hey, người đẹp, trông em hình như mệt mỏi lắm ha."

Trần Hán Thăng đi tới, làm bộ như không quen biết mà bắt chuyện.

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng, đôi mắt dài đáng yêu híp lại thành trăng lưỡi liềm, tự nhiên tỏa ra một nỗi yêu thích đến từ đáy lòng, ngọt ngào làm cho lòng người hoảng hốt.

Dịch Na gật đầu với Trần Hán Thăng, xoay người lại bận việc khác.

Nhưng vị đàn anh không có tí xíu mắt nhìn tình hình nào, thấy áo jacket quần jean của Trần Hán Thăng, anh ta tò mò hỏi: "Tôi là Dương Hiểu Quang, thạc sĩ nghiên cứu năm hai của học viện Pháp luật Trường Đại học Kiến Nghiệp, cậu đàn em này là?"

"Tôi chỉ là nhân viên làm việc ở công ty bên cạnh, tiểu tốt vô danh hàng thật giá thật."

Trần Hán Thăng nói nhăng nói cuội: "Nhìn thấy người đẹp này hơi mệt mỏi, cho nên đi vào hỏi thăm một chút."

"Mệt chứ."

Tiêu Dung Ngư bĩu môi: "Vậy có thể làm sao bây giờ?"

Trần Hán Thăng đưa vai sang: "Nào, anh trai cho em dựa vào đây năm phút."

Dương Hiểu Quang không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm đây là tên ngốc từ đâu ra vậy, trước mắt chính là Tiêu Dung Ngư - hoa khôi của Đại học Đông Đại nha, thế mà đi đến là bảo người ta dựa vào vai cậu ta nghỉ ngơi một chút.

Trông rất là trẻ, sẽ không phải là buổi sáng ra ngoài quên uống thuốc đó chứ!

Tuy nhiên, hiện thực chính là tàn khốc đến máu chảy đầm đìa như vậy.

Bởi vì một khắc sau, Tiêu Dung Ngư vậy mà thật sự nằm gọn trong vòng tay tên ngốc này, không có chút xíu khách sáo nào hết.

"Tôi, tôi, tôi chết tiệt…"

Miệng Dương Hiểu Quang há to đến độ có thể nhét vào một quả trứng vịt, dễ dàng đồng ý như vậy hả?

Vậy tôi tiếp xúc thân mật với hoa khôi Đại học Đông Đại, có phải là thiếu một lý do não tàn để bắt chuyện không?

"Tiểu Ngư Nhi! Em lại đây một chút."

Tiêu Dung Ngư cũng không nghỉ ngơi được bao lâu Cao Văn đã gọi cô có việc, trước khi rời đi, Tiêu Dung Ngư còn "chụt" hôn tên ngốc này một cái: "Đây là phần thưởng, cảm ơn đã cho tớ dựa một lát."

Sau khi Tiểu Ngư Nhi rời đi, Trần Hán Thăng đắc ý nháy mắt mấy cái với Dương Hiểu Quang, di động vang lên bèn đi ra ngoài nghe điện thoại.

Dương Hiểu Quang sững sờ tại chỗ, ánh mắt chợt trở nên ngoan độc, đột ngột rót một ly sữa đậu nành, sải bước đi tới bên cạnh Tiêu Dung Ngư, lịch sự hỏi: "Đàn em Tiêu, em có mệt không?"

"Có một chút, sao vậy ạ?"

Tiêu Dung Ngư thấy kỳ quặc nên ngẩng đầu, Cao Văn cũng ở bên cạnh nhìn sang.

Dương Hiểu Quang cũng đưa vai đến: "Nào, đàn em, anh trai cho em nằm dựa vào năm phút nghỉ ngơi một chút."

"Ba!"

Cái tát này là của Cao Văn, cô ta là nghiên cứu sinh tiến sĩ của học viện Pháp luật Trường Đại học Kiến Nghiệp, thạc sĩ ở trước mặt cô ta chính là em trai.

"Tiểu Dương, có phải cậu ra ngoài quên uống thuốc không thế?"

Cao Văn lạnh lùng trừng mắt một cái: "Đừng có làm mất mặt!"

"Không phải…"

Dương Hiểu Quang nghĩ thầm dựa vào đâu chứ, tên ngốc vừa rồi chính là thành công như vậy mà.

Tiêu Dung Ngư nghẹn nửa ngày mới nhịn cười được, lôi kéo Cao Văn nói hai câu mới rời đi.

"Nam sinh kia tên là Trần Hán Thăng, cậu ta là bạn trai chính quy của Tiêu Dung Ngư!"

Cao Văn rốt cục hiểu được: "Ảnh chụp Hàn Quốc trên âu phục của Tiểu Ngư Nhi chính là ảnh chụp chung của cô ấy và Trần Hán Thăng, cậu thế này là nhìn thấy gái đẹp nên chỉ số thông minh thoắt cái về 0 chứ gì."

"Bạn trai à."

Dương Hiểu Quang nhịn không được bật một câu chửi tục: "Mẹ kiếp, vậy tại sao không nói thẳng chứ?"

"Người ta là người yêu trêu nhau, cũng chỉ có cậu ngốc nghếch mới coi là thật!"

……

Trần Hán Thăng nhận được điện thoại của Tiêu Hoành Vĩ, ngày quan trọng như hôm nay, Lão Tiêu "cuồng con gái" làm sao có thể vắng mặt, Lữ Ngọc Thanh cũng tới rồi.

Có điều bọn họ cố ý nói với Tiêu Dung Ngư hôm nay không rảnh, chỉ liên lạc với một mình Trần Hán Thăng, chuẩn bị cho Tiểu Ngư Nhi một kinh ngạc ngoài ý muốn.

Hai người dậy lúc hơn năm giờ sáng, hiện tại chín giờ rưỡi cuối cùng cũng đến bên dưới Trung tâm Thương mại quốc tế, Trần Hán Thăng đi xuống đón, phát hiện Lão Tiêu lái một chiếc Land Rover mới cóng màu đen.

Lữ Ngọc Thanh lái Chevrolet màu đỏ, chiếc Chevrolet này còn là chiếc Trần Hán Thăng mua cho Tiêu Dung Ngư.

"Chú Tiêu đổi xe thì thôi, vậy mà còn muốn lái đến Kiến Nghiệp để khoe mẽ."

Trần Hán Thăng hi hi ha ha vỗ mui xe Land Rover, logo "RANGE ROVER" sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Năm 2004, ở trong nước Land Rover vẫn là xe nhập khẩu nguyên chiếc, phải có đường mới có thể mua được. Song, con đường này đối với Lão Tiêu mà nói vừa khéo khá là đơn giản,

ông hỏi trong hệ thống một câu, người trong ngành bên phía Việt Đông có thể giúp đỡ giải quyết ngay.

"Không biết lớn nhỏ, nói ai khoe mẽ đấy!"

Tiêu Hoành Vĩ mắng trần Hán Thăng một câu, hạ cửa sổ xe xuống nhìn chằm chằm Trung tâm Thương mại quốc tế cao chót vót: "Chỗ này không tệ, vị trí trung tâm của trung tâm ở Kiến Nghiệp."

"Chẳng thế, tiền thuê nhà cũng không rẻ."

Lữ Ngọc Thanh đi xuống từ trên xe Chevrolet, nâng kính râm cảm thán: "Cuộc sống mà, luôn dùng một số cách thức đặc thù nhắc nhở chúng ta đã già rồi, Tiểu Ngư Nhi ở trong lòng tôi chỉ là một cô bé thôi, nhưng đảo mắt nó đã có sự nghiệp của mình, sau này còn phải kết hôn sinh con."

Lúc Lữ Ngọc Thanh nói "kết hôn sinh con" thì nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng xoa xoa đầu: "Đi thôi, chúng ta lên lầu trước rồi nói sau."

"Không gấp."

Tiêu Hoành Vĩ ném chìa khóa Land Rover cho Trần Hán Thăng: "Cậu có muốn thử xe chút không?"

"Con thử chiếc nào…"

Trần Hán Thăng nói được một nửa, đột nhiên đứng hình: "Chú Tiêu, thế này là sao, không phải đã nói là kinh ngạc cho Tiểu Ngư Nhi sao, kết quả chú cho con bất ngờ trước?"

"Ha ha ha ha"

Tiêu Hoành Vĩ cười to hai tiếng, vỗ vỗ bả vai Trần Hán Thăng: "Tiểu Ngư Nhi nói văn phòng luật sư này, tất cả đều là do cậu ra sức thúc đẩy, đã thế còn chiếc Chevrolet kia nữa, nên

tôi và dì Lữ của cậu quyết định mua một chiếc Land Rover, hình như cậu rất thích thương hiệu này.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Chú Tiêu, đó là chuyện của năm ngoái, hiện tại con thích Bugatti Veyron.”

……

Chương 534: Người đàn ông có kết cục bi thảm nhất: "Vừa có chiếc xe Land Rover thì lại có một chiếc Bugatti Veyron"

Lão Tiêu giả bộ tức giận: "Không nhìn ra cậu rất thích động vật đấy, có dự định sẽ mua xe Jaguar và BMW trong tương lai không?"

"Thực ra con cũng không mê ô tô đến thế, con đã có xe FAW nhỏ được hai năm rồi nhưng mà vẫn thích đi xe bus."

Trần Hán Thăng cười "ha ha" mở cửa xe để nhìn xem.

Nội thất của chiếc Land Rover này rõ ràng là hàng nhập khẩu, chắc hẳn thủ tục cũng không đầy đủ, khi qua hải quan thì bị tịch thu, cuối cùng loại xe này bị mang đi bán đấu giá.

Buổi đấu giá này là hợp pháp, nhưng đối với một người đứng đầu hệ thống như Lão Tiêu thì chiết khấu rất lớn, có thể chém lên từ 30% đến 40% so với giá gốc.

"Chú Tiêu, đổi một chiếc mới ở Cảng Thành?"

Trần Hán Thăng cười hỏi: "Chắc hẳn chiếc Santana của chú cũng đã lái được nhiều năm rồi nhỉ?"

Trên thực tế, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh mỗi người đều có một chiếc ô tô, bọn họ luôn là những người được xếp vào nhóm có thu nhập cao ở Cảng Thành.

Đặc biệt là mẹ của Tiểu Ngư Nhi, bà ấy là lãnh đạo của nhà máy cung cấp điện, lợi ích hiện tại của bộ phận này mang lại có thể sánh ngang với hệ thống thuốc lá.

"Santana thôi là được rồi."

Lão Tiêu xua xua tay: "Quá nhiều người nhìn chằm chằm vị trí của chú, không thể khoe khoang quá được, chiếc xe này là mua cho cậu, dù sao thì cậu vẫn đang ở thế bất lợi."

Trần Hán Thăng hiểu ý nghĩa của câu này, bởi vì chiếc Chevrolet có giá một trăm bảy mươi nghìn, còn có cả tiền thuê Trung tâm Thương mại quốc tế trong ba năm cũng gần 500 nghìn rồi, những thứ này đều do Trần Hán Thăng trả, tổng chi phí đã vượt xa chi phí giá đấu giá của Land Rover.

Với thân phận và thái độ làm người của Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh, tất nhiên không thể luôn lợi dụng thế hệ trẻ, cho dù Trần Hán Thăng có lòng cũng phải cân nhắc đến suy nghĩ của Lão Trần và Lương Mỹ Quyên.

Về điểm này, đôi vợ chồng nhà Lão Tiêu vẫn hiểu rõ, nếu muốn mối quan hệ duy trì lâu dài, họ phải "có qua có lại".

Bọn họ thậm chí đã nghĩ đến việc mua một căn nhà, nhưng ý nghĩa tượng trưng của căn nhà là quá nhiều nên sau khi cân nhắc rất nhiều lần, bọn họ vẫn quyết định mua một chiếc ô tô.

Tầng dưới của Trung tâm Thương mại quốc tế lúc này đang đông đúc xe cộ qua lại, hai chiếc ô tô đậu ở đây khiến giao thông có chút cản trở, khi những người lái xe khác đi ngang qua, họ bấm còi một cái, thậm chí còn muốn kéo cửa kính xuống để nhìn những đường nét sắc bén của chiếc Land Rover SUV rất bắt mắt này.

Một số nhân viên văn phòng xuống tầng hút thuốc cũng đứng xem, họ bàn tán và ước lượng giá cả của chiếc xe.

Cuối cùng, ngay cả nhân viên bảo vệ của tòa nhà cũng đến, anh ta mang theo thái độ rất lịch sự.

"Xin chào, nơi này không cho phép đỗ xe lâu, tòa nhà của chúng tôi có bãi đậu xe dưới hầm và bãi đậu xe ngoài trời, tôi có thể dẫn đường cho quý khách."

"Tôi biết bãi đỗ xe ở đâu rồi."

Trần Hán Thăng khéo léo lấy ra một gói thuốc lá vẫn chưa mở, nhét thẳng vào trong ngực bảo vệ: "Xin lỗi đã gây thêm phiền phức cho anh."

"Không sao không sao, cậu cứ lái xe đi là được rồi."

Nhân viên thấy là nhãn hiệu của Trung Hoa, vội vàng lịch sự từ chối.

Những người khác đưa thuốc lá đều chỉ đưa một điếu, nhưng người này lại đưa hẳn cả bao, lại còn là thuốc lá Trung Hoa nữa…

"Tôi là Trần Hán Thăng từ Văn phòng Luật Dung Thăng ở tầng mười tám, đồng nghiệp của tôi thường xuyên phải tăng ca, thỉnh thoảng đi về khá muộn, cảm ơn các anh đã giúp đỡ."

Trần Hán Thăng tùy ý vỗ vai nhân viên bảo vệ: "Sau này có lẽ tôi sẽ có chuyện muốn làm phiền anh, chúng ta làm bạn nhé. Chỉ là một bao thuốc lá thôi mà."

"Cái này… Cám ơn."

Nhân viên bảo vệ hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng nhận lấy bao thuốc.

Trên thực tế, bọn họ không giúp đỡ gì đến Văn phòng Luật Dung Thăng, đến mười giờ tối là tòa nhà đóng cửa rồi, Trần Hán Thăng cố tình nói như vậy chỉ mong sau này nhận được chút ưu đãi.

Đợi đến khi thân quen rồi, nếu có vấn đề nhỏ gì với Văn phòng Luật Dung Thăng thì Trần Hán Thăng sẽ gọi một cú điện thoại, vấn đề có thể được kiểm tra thông qua một cách dễ dàng.

Loại tình huống này có thể không xảy ra, nhưng nói chung là phòng trước khỏi lo.

Khi Trần Hán Thăng đang kết bạn với nhân viên bảo vệ của tòa nhà, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh liếc nhìn nhau mỉm cười không chen lời vào.

Đợi Trần Hán Thăng dẫn bọn họ đến bãi đỗ xe, Lữ Ngọc Thanh vừa lái chiếc Chevrolet vừa nói với chồng: "Tính cách của Hán Thăng mặt dày không biết xấu hổ, trước đây tôi luôn cảm thấy như vậy có chút cẩu thả, không đủ thận trọng, nhưng nghiêm túc nghĩ lại, chí ít nó có thể làm việc thoải mái, cũng không để bị người bắt nạt."

Tiêu Hoành Vĩ mỉm cười: "Người ta thường nói mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích, có phải bây giờ bà đang như thế không?"

"Tôi còn có cách nào nữa."

Lữ Ngọc Thanh thở dài: "Con gái tôi thích nó, ông cũng hài lòng với nó, nếu tôi tiếp tục phản đối công khai, tôi lo lắng sau này tôi sẽ cô lập với ba người các ông."

Tuy nhiên chuyện này cũng chỉ là cuộc nói chuyện riêng của hai vợ chồng, sau khi xuống xe, Lữ Ngọc Thanh lại trở về với dáng vẻ tri thức và lãnh đạm của một nữ cán bộ văn phòng.

Đi thang máy lên tầng mười tám, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh vừa đi vừa quan sát như thể lãnh đạo đến thị sát.

Cách đây một khoảng thời gian, Lương Mỹ Quyên đến ký túc xá của Trần Hán Thăng, có lẽ cũng là dáng vẻ như thế này,

cha mẹ có vẻ thích "phô trương" để chứng minh thân phận "cha mẹ" của bọn họ.

Bước vào Văn phòng Luật, Trần Hán Thăng dẫn vợ chồng nhà Lão Tiêu đi tìm Tiểu Ngư Nhi, hắn vỗ vai cô nói: "Cậu đang bận à, cha mẹ tớ đến thăm cậu này."

"Hả?"

Tiểu Ngư Nhi sửng sốt một lúc, còn nghĩ rằng đó thực sự là chú Trần và dì Lương, nhưng khi cô quay lại, bấy giờ mới nhận ra đó là cha mẹ mình.

"Cha, mẹ!"

Vẻ mặt Tiêu Dung Ngư kinh ngạc: "Sao cha mẹ lại tới đây thế, không phải nói không có thời gian sao?"

"Tại sao cậu lại gọi sai thế?"

Trần Hán Thăng xấu tính chỉ vào Lữ Ngọc Thanh, nói: "Đây là mẹ của tớ, Tiểu Ngư Nhi, ngay cả khi cậu có ý định kia, nhưng cậu cũng không thể vội vàng gọi như thế, tớ vẫn chưa đồng ý đâu."

"Hừ, đồ không biết xấu hổ, đây là mẹ tớ mà!"

Tiểu Ngư Nhi ôm chặt vai Lữ Ngọc Thanh làm nũng.

Nhìn thấy con gái trong bộ đồ nhỏ, Lữ Ngọc Thanh không còn bình tĩnh và trầm ổn như vừa rồi nữa, bà vừa nhẹ nhõm vừa cảm động, nhưng cũng có một chút luyến tiếc, như thể mỗi khi con gái của bà trưởng thành hơn là lại càng cách xa bà hơn.

Cảm xúc của Lão Tiêu cũng thực sự phức tạp, nhưng ông là một người cha, vì vậy phải kiềm chế và để cảm xúc sâu lắng hơn trước mặt mọi người, trên khuôn mặt ông mang theo nụ cười trìu mến, chắp tay nhìn hai mẹ con ôm nhau.

Chỉ có mỗi đàn anh Dương Hiểu Quang từ Khoa Luật của Đại học Kiến Nghiệp, lúc nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ này, anh ta cũng nghĩ đó là cha mẹ của Trần Hán Thăng, anh ta nghĩ Tiêu Dung Ngư cũng gọi là "mẹ" rồi, vậy thì hành vi vừa rồi của anh ta thực sự rất ngu ngốc.

Nghĩ nghĩ như vậy, đàn anh Dương thậm chí không muốn đến khách sạn Kim Lăng nữa, lặng lẽ chào tạm biệt với sư tỷ Cao Văn, rồi âm thầm rời đi.

Cao Văn có lòng muốn nói cho anh ta biết đây thực sự là cha mẹ ruột của Tiêu Dung Ngư nhưng lại sợ đàn em không chịu đựng được, bị sinh viên chưa tốt nghiệp Trần Hán Thăng này lừa hết lần này đến lần khác, điều này sẽ làm tổn hại đến lòng tin của sinh viên tốt nghiệp viện nghiên cứu sinh đại học 985 kia…

……

Khoảng mười một giờ, công việc của Văn phòng Luật về cơ bản đã hoàn thành, mọi người hẹn nhau ở khách sạn Kim Lăng, sinh viên bình thường sẽ trực tiếp đến đó, nhưng một số trụ cột cốt lõi của Văn phòng Luật vẫn phải cầm theo những tờ quảng cáo đã in sẵn qua đấy.

"Đếm số người, để chị gọi taxi."

Cao Văn lau mồ hôi, cô ta nghĩ rằng sau khi Văn phòng Luật kiếm được tiền, điều đầu tiên cô ta làm sẽ là mua một chiếc ô tô, ngay cả chiếc Charade cũng được.

"Không cần đâu, bọn tôi có hai chiếc xe ở đây, chắc là có thể ngồi đủ trong đó."

Trần Hán Thăng cho rằng ghế sau của Land Rover tương đối lớn, vừa đúng lúc để đựng các tờ quảng cáo.

Tiểu Ngư Nhi khó hiểu: "Không phải cậu đến đây bằng xe bus sao?""

Trần Hán Thăng chỉ vào Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh: "Cha mẹ tớ mua cho tớ chiếc xe mới."

"Lại nói điêu!"

Tiêu Dung Ngư không cảm thấy có vấn đề gì về cách xưng hô "cha mẹ của tớ" này, nhưng lại bày tỏ sự nghi ngờ mạnh mẽ về chuyện "mua xe mới" cho.

Đặc biệt là Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh chỉ cười mà không nói gì, tất cả mọi người cũng cho rằng Trần Hán Thăng lại đang nói đùa.

Nhưng mà khi xuống tầng, Trần Hán Thăng đã lái một chiếc Land Rover SUV mới toanh chạy tới thì mọi người mới tin đó là sự thật.

Vương Tử Bác vỗ cộp cộp lên trên xe: "Lớn thế này, chắc có giá hơn một trăm nghìn nhỉ."

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Giá thực sự trên thị trường gần như đủ để mua vài chiếc xe ô tô nhỏ trị giá một trăm nghìn."

"Mẹ nó!"

Vương Tử Bác vội vàng rút tay lại, thầm nghĩ tên chó chết này lại nói điêu, nhìn chiếc xe này giống y như xe thùng, chẳng qua là nhìn qua có vẻ hầm hố hơn thôi, nhưng trên thực tế lại có giá mấy trăm nghìn cơ á?

"Vậy tao muốn đi nhờ thử, đây là lần đầu tiên trong đời tao được đi một chiếc xe đắt tiền như vậy."

Vương Tử Bác cũng không khách khí với Trần Hán Thăng nữa.

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Buổi trưa không có chỗ cho mày rồi, Tiểu Ngư Nhi ở ghế phụ lái, Biên Thi Thi, Cao Văn và

Dịch Na ngồi ở hàng ghế sau, mày đi nhờ chiếc Chevrolet của chú Tiêu đi.”

“Gì cơ?”

Vương Tử Bác lẩm bẩm: “Vậy thì tao thà đi xe bus còn hơn, tao sợ nhất ở một mình với người lớn.”

“Không được, mày cũng không thể đi xe bus.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Mày chạy đi rồi, vậy thì ai sẽ chuyển đống tờ quảng cáo nặng như thế kia?”

Chương 535: Ngẩng đầu là địa ngục, cúi đầu cũng là địa ngục

Trên đường đi từ trung tâm thương mại quốc tế đến khách sạn Kim Lăng, Vương Tử Bác đều cúi đầu suốt dọc đường, chỉ khi Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đặt câu hỏi, cậu ấy mới nhanh chóng trả lời một câu.

Bây giờ Vương Tử Bác thực sự chỉ muốn đấm chết Trần Hán Thăng, đó là cha mẹ của Tiểu Ngư Nhi đấy, sao mình phải đến đây để chịu tội.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, đôi khi bản thân cậu phản ứng tương đối chậm, đặc biệt là với những tình huống như vừa rồi, ngay khi tất cả mọi người đang vội vàng chạy tới khách sạn Kim Lăng thì mình lại bị Trần Hán Thăng nửa đẩy nửa khuyên nửa ép buộc nhét mình vào chiếc Chevrolet.

Không giống với việc đặt câu hỏi và trả lời khuôn phép lề lối trong Chevrolet, trong Land Rover lại tràn ngập tiếng cười nói.

Biên Thi Thi vẫn luôn trêu chọc Tiêu Dung Ngư: "Công ty luật là sính lễ của Trần Hán Thăng, Land Rover là của hồi môn của nhà cậu, vậy thì hai người dứt khoát kết hôn vào tối nay luôn đi, phù dâu cũng không cần tìm, tớ, chị Cao và chị Dịch đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

"Về chuyện này thì tớ đồng ý, tốt nhất là trực tiếp đưa vào động phòng."

Trần Hán Thăng mỉm cười phụ hoạ.

Nhìn dáng vẻ vừa thẹn thùng vừa kiêu ngạo của Tiêu Dung Ngư, trong lòng Cao Văn vô cùng hâm mộ.

Một gia đình êm ấm, sự nghiệp thuận lợi, ngoại hình lại xinh đẹp, khuyết điểm duy nhất chính là… Bạn trai tương đối lưu manh và vô lại?

Nghĩ đến đây, thực sự đúng là một chuyện đương nhiên.

So với một Tiêu Dung Ngư đã sẵn sàng 100% để nổi tiếng, bây giờ công việc kinh doanh của Trần Hán Thăng phá sản, một học sinh dốt trong trường học, thậm chí lái chiếc siêu xe mà "cha vợ" tặng cũng không đỏ mặt chút nào, còn thích hạ cửa sổ xe xuống trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư, nghĩ rằng đây là hành động tự do phóng khoáng huýt sáo một cái.

Dáng vẻ yên tâm thoải mái ăn cơm mềm.

"Trần Hán Thăng, ngày mai Tiểu Ngư Nhi sẽ được lên báo, thậm chí là lên TV đấy."

Cao Văn vỗ vỗ vào thành ghế của Trần Hán Thăng: "Liệu cậu có cảm thấy áp lực không?"

"Tôi thì có gì áp lực chứ?"

Trần Hán Thăng vẫn chưa hiểu.

"Tiểu Ngư Nhi xinh đẹp thế này, lúc trước chỉ nổi tiếng ở đại học Đông Đại và khu đại học Tiên Ninh, nhưng một khi công khai quảng bá, sẽ có rất nhiều người biết đến hoa khôi Tiêu Dung Ngư của đại học Đông Đại đấy."

Cao Văn giải thích nói: "Nói không chừng sẽ có rất nhiều người lấy danh nghĩa làm cố vấn pháp luật, thực chất là muốn tiếp cận Tiểu Ngư Nhi đấy."

“Ồ, nghe chị Cao nói như vậy, đúng là em cũng có cảm giác nguy cơ thật.”

Trần Hán Thăng chậc chậc miệng: “Thế thì sao chứ?”

“Thế thì cậu phải đối xử với tớ tốt hơn nữa.”

Tiểu Ngư Nhi duỗi tay ra véo véo vành tai Trần Hán Thăng: “Ngày ngày không được quên gọi điện thoại cho tớ, nếu có thời gian rảnh thì đến đây ăn cơm cùng với tớ, không được đến gần các cô gái khác…”

“Những chuyện này tớ có thể làm được.”

Trần Hán Thăng mỉm cười lắc đầu: “Mặt khác, nâng cao tiêu chuẩn của công ty luật một chút, một hợp đồng dưới 50000 tệ sẽ không tiếp, như vậy có thể sàng lọc được một số người.”

Nhìn dáng vẻ hồn nhiên không để ý của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, Cao Văn thở dài một hơi thật sâu, thực ra lúc nãy cô ta đang khéo léo nhắc nhở, chỉ là hình như Trần Hán Thăng không thể hiểu được.

Nữ mạnh nam yếu, từ trước đến nay chỉ có một kết cục là chia tay, vào thời điểm không có Hoả Tiễn 101 này, Trần Hán Thăng mang trên người một triệu tệ mới có thể xứng đôi với Tiêu Dung Ngư bây giờ.

Cao Văn nhìn thoáng qua Dịch Na, tuổi tác của các cô khá lớn, đồng thời cũng đã trải qua thời kỳ tình yêu thuần khiết, bây giờ tiếp xúc với xã hội mới biết được hiện thực tàn khốc.

Thực ra nếu hai người muốn ở bên cạnh nhau, sau này, sự chênh lệch giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư sẽ càng ngày càng lớn, nói không chừng sẽ chia tay cũng nên.

…

Sau khi đi đến khách sạn Kim Lăng, Trần Hán Thăng vẫn không biết rằng bản thân mình đang có chút "đáng buồn" ở trong mắt người khác, hắn vẫn đang gào thét Vương Tử Bác khuân vác sách dùng để tuyên truyền.

Các nhân viên công tác của hiệp hội Luật sư Kiến Nghiệp cũng chạy đến giúp đỡ, giáo sư Tôn là hội trưởng danh dự của hiệp hội này, cho nên việc sắp xếp hội trường và buổi ký tên trong khách sạn Kim Lăng này đều là do hiệp hội luật sư giúp đỡ.

Còn về phần tài chính, nghe nói một sinh viên nào đó bà Tôn bởi vì đang ở nước ngoài nên không thể có mặt ủng hộ ân sư, vì thế đã chủ động sẽ bao trọn toàn bộ chi phí cho buổi họp báo này.

"Tiểu Ngư Nhi."

Trong hội trường, giáo sư Tôn nhìn thấy Tiêu Dung Ngư, dịu dàng vẫy tay nói: "Tôi sẽ giới thiệu cho trò mấy đàn anh đàn chị."

"Vị này chính là Lưu Dung làm việc trong viện kiểm sát, người này là Triệu Cương ở cục tư pháp, người này là Từ Nghị đang dạy học ở trường đại học, đây là Hàn Lệ Tuệ- Tổng biên tập của một tờ báo."

Về cơ bản, tất cả bọn họ đều là nhân vật chính trị và thương trường có tiếng tăm trong ngành luật Kiến Nghiệp, các đàn anh đàn chị này đều rất khách khí với đàn em, đặc biệt là trong hiệp hội luật sư có một phó hội trưởng tên là Lương Chí Viễn, tuổi tác chưa quá ba mươi, là một sự tồn tại của thế hệ thanh niên trẻ đẹp trai…

Lúc anh ta nhìn thấy rõ dung mạo của Tiêu Dung Ngư, ánh mắt lóe lên một tia thưởng thức, lúc đưa danh thiếp còn khen ngợi nói: "Quả không hổ là hoa khôi của trường đại học Đông

Đại chúng ta, đàn anh hận không học muộn thêm mấy năm, nói không chừng vẫn còn có cơ hội.”

Cao Văn thầm nghĩ buổi họp báo vẫn còn chưa bắt đầu, thế mà đã được người khác thương nhớ.

“Nếu anh Lương đây học muộn thêm mấy năm, vậy chắc chắn sẽ trở thành tấm gương của bọn em.”

Tiêu Dung Ngư cười nói: “Em nhất định sẽ bảo bạn trai mình học tập anh nhiều hơn.”

Nói xong, cô chỉ vào Trần Hán Thăng nói: “Bạn trai của em- Trần Hán Thăng, sinh viên năm ba của đại học Tài chính.”

“Tiêu Dung Ngư đã có bạn trai rồi sao?”

Nghe thấy nửa câu đầu, Lương Chí Viễn còn cảm thấy tương đối thoải mái, nhưng nửa câu sau lại là một rẽ ngoặt không thể ngờ đến được.

Đây chính là một cơ hội để công khai, Tiêu Dung Ngư không hề do dự công bố, có thể thấy được cô hài lòng người bạn trai này như thế nào.

“Đây là cha mẹ em, giáo sư Tôn.”

Tiêu Dung Ngư lại giới thiệu cha mẹ mình với Tôn Bích Dư.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đều là những người từng trải việc đời, mặc dù đã gần 50 tuổi, nhưng dù sao cũng là “Ngô Ngạn Tổ của thành phố cảng”, mỗi một cử chỉ hành động vẫn rất có khí chất.

Nhân lúc Tiêu Hoành Vĩ đang bắt tay nói chuyện cùng với những người đó, Trần Hán Thăng nhìn thấy Lương Chí Viễn vẫn luôn đứng bên cạnh đánh giá mình.

“Tôi cũng khá quen thuộc với đại học Tài chính, lúc trước bọn họ cũng từng muốn mời tôi đến làm giảng viên ở khoa Luật.”

Lương Chí Viễn ho khan một tiếng, hơi tự đắc nói: “Nhưng đã bị tôi từ chối, đàn em Trần đây cũng học khoa Luật sao?”

“Không phải, tôi học khoa Khoa học xã hội và nhân văn.”

Trần Hán Thăng lặng lẽ hạ giọng nói: “Ngoài ra, mối quan hệ giữa tôi và Tiêu Dung Ngư bây giờ thực ra vẫn chưa được xác định, nhưng cậu ấy đã nói như vậy, tôi cũng không tiện trực tiếp phản bác.”

Nói xong, Trần Hán Thăng còn bày ra ánh mắt “Anh hiểu rồi đấy”, sau đó xoay người đi ra ngoài giúp đỡ.

“Cái gì?”

Lương Chí Viễn thầm nghĩ hắn có ý gì vậy, nghe giọng điệu này có vẻ là bạn trai của Tiêu Dung Ngư, anh ta vẫn cảm thấy khó xử.

“Chẳng lẽ là con trai của sếp lớn Thành uỷ hay Tỉnh uỷ nào đó sao?”

Lương Chí Viễn không khỏi rơi vào trầm tư.

…

Hai giờ rưỡi chiều, buổi họp báo được tổ chức đúng giờ

Đích thân giáo sư Tôn kêu gọi, cộng với sự cổ vũ của đám học sinh học trò, hội trường hơn hai trăm người đã chật kín.

Có một số phóng viên dứt khoát đứng dậy, giơ máy ảnh lên không ngừng chụp “lách tách lách tách” về phía người chủ trì.

Ngồi trên vị trí chủ trì là giáo sư Tôn, Tiêu Dung Ngư, con gái của giáo sư Tôn- Ngô Diệc Mẫn, hội trưởng Hiệp hội pháp

luật Kiến Nghiệp- Dương Ngoạn Huy, trưởng phòng cục Tư pháp- Triệu Cương.

Sắp xếp như vậy đã vô cùng hợp lý, có các bên liên quan, cũng có sự khẳng định bên phía chính phủ, đồng thời còn có lực lượng tư nhân của những hiệp hội như thế này.

"Tôi tên là Tôn Bích Dư, hiện tại đang là giảng viên của học viện Pháp luật của đại học Đông Đại, cũng là một người mẹ bình thường."

Giáo sư Tôn với mái tóc trắng xoá nói trước microphone và giới truyền thông, giọng điệu khiêm tốn chân thành, nhưng lại mang theo khí thế dời non lấp biển, mạnh mẽ chí khí.

"… Tôi đã từng rất ghét con gái của mình, tại sao con bé không nghe lời tôi và cha nó, lúc đó chúng tôi đã chọn ra rất nhiều đối tượng kết hôn xuất sắc, có quan chức, có giảng viên, có doanh nhân, nhưng con bé lại khăng khăng muốn gả cho một người Mỹ, một khi rời đi thì đi rất nhiều năm."

Nói đến đây, bà Tôn không nhịn khỏi cảm thấy xúc động: "Cha con bé qua đời, con bé cũng chỉ vội vàng trở về cúng tế một chút rồi rời đi. Giao thừa mỗi năm, mặc dù rất nhiều sinh viên mời tôi đến đón mừng năm mới, nhưng tôi vẫn luôn lo lắng rằng, ngộ nhỡ con bé đột nhiên trở về không tìm được nhà thì phải làm sao bây giờ. Mãi đến năm cháu ngoại của tôi mười sáu tuổi, tôi mới được gặp mặt lần đầu…"

Những giáo sư già như Tôn Bích Dư khinh thường những lời nói sáo rỗng khách khí đó, bọn họ đơn giản, việc nào ra việc đó, nhưng lại rất dễ lay động lòng người.

"Nếu con bé sống hạnh phúc thì thôi đi, nhưng cuối cùng không những con bé đã ly hôn mà còn phải dọn ra khỏi nhà, chuyện này thực sự quá quá đáng, đôi khi tôi còn nằm mơ thấy

ông chồng đã qua đời của mình, ông ấy chỉ chảy nước mắt không nói lời nào."

"Bộp!"

Giáo sư Tôn vỗ xuống bàn một cái thật mạnh: "Tôi biết rằng ông ấy không cam lòng!"

Trong phòng họp báo lộn xộn lúc này đang rất yên tĩnh, thậm chí rất nhiều phóng viên đã nghĩ xong tiêu đề rồi, đây là một vụ kiện tụng hôn nhân liên quan đến nước ngoài đầu tiên, hơn nữa có danh tiếng của giáo sư Tôn ở đó, mánh khoé lăng xê như vậy đã đủ rồi.

Nhưng sau khi nghe thấy những lời nói của giáo sư Tôn và Ngô Diệc Mẫn đã sớm khóc nức nở không thể ngừng được, mọi người vẫn cảm thấy khai quật từ góc độ của một "người mẹ" cũng khá tốt.

Giáo sư Tôn thật vĩ đại, vì muốn tranh giành quyền lợi cho những người phụ nữ Trung Quốc lấy chồng nước ngoài, nhưng phương diện vĩ đại nhất của bà vẫn là một người mẹ.

Bởi vì không phải ai cũng có thể lấy chồng nước ngoài, nhưng mỗi người đều có mẹ.

Tiêu Dung Ngư vừa phải giúp Ngô Diệc Mẫn lau nước mắt, vừa phải xoa dịu cảm xúc của bà, cùng với khuôn mặt trái xoan xinh đẹp và má lúm đồng tiền kia đã sớm lọt vào ống kính máy quay.

"Nhất định phải có một người phát ngôn liên quan đến vụ kiện."

Tôn Bích Dư bình tĩnh lại một chút, giọng điệu dần dần chậm lại: "Cho nên Tiêu Dung Ngư - Sinh viên cách nhiều thế hệ của tôi, các bạn cũng có thể gọi em ấy là Tiểu Ngư Nhi."

Giáo sư Tôn nhìn thoáng qua Tiêu Dung Ngư: “Em ấy và mấy sinh viên khác đã cùng nhau thành lập “Công ty luật Dung Thăng”, tôi sẽ thực hiện vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia này thông qua công ty luật này, mong mọi người ủng hộ nhiều hơn.”

Sau khi bà Tôn nói xong, rất nhiều người bên dưới đều nở một nụ cười hiểu rõ.

Một sinh viên chính quy chưa tốt nghiệp như Tiêu Dung Ngư không thể nào đi theo bên cạnh giáo sư Tôn, nhưng thông qua cách xưng hô này, mọi người lập tức biết rõ nguyên nhân.

Rõ ràng giáo sư Tôn rất thích cô gái này.

“Chào mọi người, tôi tên là Tiêu Dung Ngư.”

Lúc này Tiêu Dung Ngư mới đứng dậy từ chỗ ngồi: “Tôi chỉ là một sinh viên bình thường, thực sự phải rất may mắn nên mới có cơ hội được học với giáo sư Tôn đây, nhưng kinh nghiệm của tôi vẫn chưa đủ, hy vọng mọi người sẽ đưa ra những ý kiến đánh giá để thúc đẩy công ty luật Dung Thăng không ngừng tiến bộ, sau khi đánh thắng vụ kiện xuyên quốc gia này, chúng tôi cũng sẽ trở thành đoàn đội cố vấn luật sư số một trong nước…”

Sau khi tự giới thiệu xong, tiếp theo sẽ là phần các phóng viên đặt câu hỏi, đó đều là những chủ đề rất chuyên nghiệp.

Ví dụ như luật pháp của các bang ở châu Mỹ không giống nhau, các bạn sẽ giải quyết như thế nào? Mục đích các bạn kỳ vọng là gì, nên tha thứ hay là lấy lại tài sản.

Cũng may, Tiêu Dung Ngư siêng năng học một thời gian dài như vậy cuối cùng cũng có hiệu quả, lúc thì tiếng Anh, lúc thì tiếng Trung, cô đối phó từng câu hỏi vô cùng trôi chảy.

Dưới khán đài, Lữ Ngọc Thanh nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Dung Ngư, thỉnh thoảng có ánh đèn lập

loè chiếu sáng vào khuôn mặt Tiểu Ngư Nhi, cô cũng chỉ hơi nhíu mày một chút.

Lúc mới bắt đầu, Lữ Ngọc Thanh vẫn còn đang tích cực vỗ tay, nhưng sau đó lại giật mình, đột nhiên nhào vào lồng ngực chồng bật khóc.

"Lão Tiêu, lần đầu tiên tôi thấy Tiểu Ngư Nhi như vậy, thực sự quá chua xót."

Lữ Ngọc Thanh nức nở nói: "Tôi rất đau lòng cho con gái bảo bối của mình, thực ra chúng ta có thể nuôi con bé cả đời, tôi không muốn còn bé phải ra ngoài làm việc, thực sự quá vất vả."

Trong mắt lão Tiêu cũng lấp lánh nước mắt, nhưng đều được ông kìm nén xuống, ông vừa ôm lấy bả vai Lữ Ngọc Thanh vừa an ủi: "Con gái đã trưởng thành rồi, con bé có lý tưởng của mình chứ, chúng ta không thể bao bọc con bé bên cạnh mình được, chúng ta phải tôn trọng sự lựa chọn của Tiểu Ngư Nhi…"

Trần Hán Thăng lặng lẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ buổi họp báo ngày hôm nay thực sự là một buổi thuyết trình về tình thương của mẹ.

"Hán Thăng."

Lữ Ngọc Thanh lau khô nước mắt, mở to đôi mắt đỏ bừng nói: "Sau này cậu nhất định phải đối xử tốt với Tiểu Ngư Nhi một chút, đừng để con bé phải khóc, năm nay trong ngày sinh nhật của mình, con bé cho rằng cậu không quay về nên ở nhà khóc lóc đau lòng lắm."

"Con biết rồi, dì Lữ."

Trần Hán Thăng nói một cách chân thành: "Con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

“Tin tưởng Tiểu Ngư Nhi, tin tưởng Hán Thăng.”

Lão Tiêu nhìn Trần Hán Thăng, thở dài một hơi.

…

Cuộc họp báo vẫn còn tiếp tục thêm một khoảng thời gian nữa, bọn họ nhất định phải thỏa mãn tất cả những yêu cầu về chuyên môn hoặc tò mò của các phóng viên.

Lúc này, có một phóng viên đột nhiên đứng dậy.

“Giám đốc Tiêu, tôi muốn hỏi một chút, tên gọi công ty luật Dung Thăng có ý nghĩa đặc biệt gì sao, bởi vì tôi phát hiện trong tên của cô cũng có một chữ Dung.”

“Chậc!”

Không hiểu tại sao trái tim Trần Hán Thăng lại trở nên căng thẳng, dường như hắn đã đoán được cảnh tượng tiếp theo.

“Ngài để ý cẩn thận thật đấy!”

Thoát ra khỏi những câu hỏi mang tính chất chuyên nghiệp, Tiêu Dung Ngư cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô mỉm cười trả lời: “Dung Thăng là cái tên tôi lấy từ tên của tôi và bạn trai của tôi, tên của cậu ấy cũng có một chữ “Thăng”.”

“Ồ…”

Sau khi nghe xong, những người bên dưới khán đài phát ra từng tiếng thở dài cảm thán, một nữ sinh viên xinh đẹp thế này, hoá ra đã có bạn trai.

“Con mẹ nó, mau ngồi xuống đi, còn muốn hỏi gì nữa?”

Trần Hán Thăng dịu dàng nhìn chằm chằm vào phóng viên kia, trong lòng lại không ngừng mắng, bởi vì một khi đối phương hỏi thêm một câu nào nữa, có lẽ hắn sẽ phải lộ diện.

Mặc dù các bạn trong lớp chưa chắc đã chú ý đến các tin tức trong ngành luật, nhưng ngộ nhỡ có thì sao?

"Hoá ra là giám đốc Tiêu đã có bạn trai rồi."

Đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ đến, phóng viên kia tiếp tục nhiều chuyện: "Vậy thì, giám đốc Tiêu có ý định kim ốc tàng kiều hay là sẽ giới thiệu cho chúng tôi ghen ghét một chút đây?"

"Thình thịch thình thịch thình thịch…"

Trần Hán Thăng không có thời gian để chửi mắng người khác, trái tim hắn đã bắt đầu đập dữ dội.

Quả nhiên, sau khi nghe xong câu hỏi trêu chọc của phóng viên, ánh mắt của Tiêu Dung Ngư lập tức nhìn về phía Trần Hán Thăng.

"Lúc này mình nên cúi đầu xuống hay ngẩng đầu lên đây?"

Trong một khoảnh khắc chớp nhoáng nào đó, trong lòng Trần Hán Thăng loé lên hai sự lựa chọn.

Nếu mình cố ý cúi đầu xuống nhìn dưới mặt đất, với sự thông minh của Tiêu Dung Ngư, cô nhất định sẽ có thể hiểu rõ động tác này của mình có nghĩa là không muốn lộ diện.

Nhưng cô ấy cũng sẽ buồn bã đau lòng vì động tác né tránh này đúng không?

Nếu ngẩng đầu lên, ngộ nhỡ Tiêu Dung Ngư bảo mình đứng dậy, vậy thì tất cả mọi chuyện đều sẽ bị bại lộ.

Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Hoành Vĩ bên cạnh cũng đang mỉm cười trầm ngâm nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Bọn họ không thể hiểu rằng, chuyện này đối với Trần Hán Thăng mà nói, ngẩng đầu là địa ngục, cúi đầu cũng là địa ngục.

Chương 536: “Tiểu bạch kiểm” của nhóm hoa khôi giảng đường

Sự tò mò của đám phóng viên paparazzi lập tức đẩy Trần Hán Thăng vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Việc ngẩng đầu lên có thể khiến bản thân mình bị bại lộ, nếu báo chí cảm thấy cách sắp xếp trang in đã đủ, sau khi giới thiệu xong vụ kiện tụng hôn nhân xuyên quốc gia này, bọn họ đột nhiên viết một bài báo có tiêu đề bạn trai của Tiêu Dung Ngư cũng không phải là không thể.

Có rất nhiều cách để né trách, ít nhất đối với Trần Hán Thăng mà nói có đến n loại.

Ví dụ như giả vờ để rơi thẻ ra vào trên mặt đất, sau đó cúi người xuống nhặt thẻ ra vào lên. Hoặc là cầm điện thoại di động áp vào tai mình, giả vờ như đang gọi điện thoại cho người khác, tóm lại chỉ cần biểu hiện mình đang bận rộn thì sẽ được an toàn.

Tuy nhiên, nếu hắn cố tình và né tránh như vậy, trong lòng Tiêu Dung Ngư chắc chắn sẽ rất đau lòng, đặc biệt là Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh vẫn đang ở bên cạnh.

“Lúc nãy vừa mới đồng ý với người ta sẽ chăm sóc Tiêu Ngư Nhi thật tốt đấy.”

Trần Hán Thăng chậm rãi thở ra một hơi, nhất định phải đưa ra sự lựa chọn.

Ngẩng đầu hay cúi đầu?

Vẫn nên ngẩng đầu lên đi!

Trần Hán Thăng hạ quyết tâm, việc cúi đầu sẽ tạo thành một vách ngăn, cho dù Tiểu Ngư Nhi rất dễ dỗ dành, nhưng phía bên Lão Tiêu không phải là đèn cạn dầu, bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được Trần Hán Thăng đang bị động né tránh.

Còn về phần ngẩng đầu lên, chỉ cần trước khi bài báo được đăng tải, hắn vẫn có thể cứu vãn con đường sống.

Tiêu Dung Ngư biết Trần Hán Thăng đang ngồi ở đâu, lúc nãy khi cô trả lời câu hỏi, thường xuyên nhìn thấy Trần Hán Thăng đang nhiệt liệt vỗ tay cho mình, vì thế chẳng bao lâu sau đã nhìn thấy vị trí quen thuộc kia.

Ồ, hình như Tiểu Trần hơi căng thẳng?

Hắn ngồi thẳng người, biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm túc, giống như đã xảy ra một chuyện khó lường nào đó.

Nhưng điều duy nhất không thay đổi chính là đôi mắt kia.

Sáng ngời có thần, không có bất cứ né tránh gì, không có bất cứ sự lùi bước gì, hắn cứ thế "dũng cảm" nhìn về phía vị trí chủ trì.

"Phụt"

Tiêu Dung Ngư không nhịn được bật cười thành tiếng, thầm nghĩ hoá ra Trần Heo- Người vốn không sợ gì cũng biết căng thẳng.

Nếu Trần Hán Thăng đang cố ý lảng tránh, trong đầu Tiêu Dung Ngư sẽ nảy sinh hàng ngàn suy nghĩ, nhưng nhìn thấy phản ứng tích cực này của hắn, Tiêu Dung Ngư chỉ có một suy nghĩ vô cùng đơn giản.

"Nếu cậu ấy đã lo lắng, vậy thì quên đi."

Trong lòng Tiểu Ngư Nhi thầm nghĩ, nếu thể hiện tình cảm trong buổi họp báo về vụ kiện tụng ly hôn này cũng không tốt lắm.

"Giám đốc Tiêu, tại sao cô lại bật cười."

Người phóng viên đặt câu hỏi rất tò mò: "Chần chừ không giới thiệu lâu như vậy, chẳng lẽ bạn trai cô không có mặt ở đây sao?"

"Cậu ấy đang ở đây, tôi đã nhìn thấy."

Tiêu Dung Ngư chuyển dời ánh mắt, giải thích với phóng viên: "Nhưng tôi không muốn giới thiệu cậu ấy, bởi vì tôi lo lắng các bạn quá ghen tị, sau này khi đi trên đường, cậu ấy sẽ bị đánh một cách vô cớ."

"Ha ha ha…"

Dưới sân khấu vang lên một trận cười đầy thân thiện, cũng có người vỗ vỗ tay với sự tự tin và câu trả lời tinh tế của Tiêu Dung Ngư, vấn đề này cứ thế được cho qua.

Bởi vì biểu hiện "bình thường" của Trần Hán Thăng, hai vợ chồng Lão Tiêu cũng không hề nghi ngờ, Lữ Ngọc Thanh còn cười nói: "Lúc nãy Hán Thăng đã ngồi thẳng người, có lẽ đã chuẩn bị sẵn sàng đứng dậy rồi."

"Đúng vậy, không thể ngờ Tiểu Ngư Nhi cứ thể bỏ qua như thế."

Trần Hán Thăng miễn cưỡng cười cười, lặng lẽ xoa mồ hôi nơi lòng bàn tay lên quần.

Tiếp theo lại nói mấy câu gì đó, Trần Hán Thăng đều không thể nghe lọt tai, hắn hoảng hốt đến thất thần.

Lúc nãy có thể coi là một Tu La tràng tiếp cận gần đến không thể gần hơn, chẳng qua chỉ là vì mình giả vờ bình tĩnh đối phó nên Tiểu Ngư Nhi mới vô ý thả cho hắn một con ngựa.

Lúc này, Vương Tử Bác vẫn luôn làm chân cu ly ở phía sau chạy đến, vỗ vỗ vào đầu gối để tự an ủi.

Thực ra lúc nãy Vương Tử Bác cũng vô cùng căng thẳng, Trần Hán Thăng có thể công khai đối mặt với truyền thông, nhưng không thể cùng lên báo với Tiêu Dung Ngư.

"Mày đi rút 20,000 tệ đi."

Trần Hán Thăng dần dần bình tĩnh lại, móc thẻ ngân hàng ra đưa cho Vương Tử Bác: "Sau đó tìm mấy phong bì, mỗi phong bì nhét 500 tệ, chuẩn bị tổng cộng 40 cái rồi lần lượt đưa cho những phóng viên truyền thông này, nói với bọn họ, trước khi đưa ra bản thảo, có thể cho chúng ta xem qua một chút được không?"

"Những phóng viên đó rất thích viết lung tung, giỏi về bắt bóng bắt gió."

Sau khi dặn dò xong, Trần Hán Thăng lại giải thích với vợ chồng Lão Tiêu ở bên cạnh: "Cho nên con muốn thẩm duyệt trước, loại bỏ những câu cú dễ dàng bị hiểu nhầm."

Rõ ràng hắn đang lo lắng, sợ người khác vô tình chụp phải mình nên muốn kiểm tra một phen.

Nếu lúc nãy bị buộc phải đứng lên, Trần Hán Thăng cũng sẽ xóa sạch dấu vết tồn tại của mình thông qua cách thức này, chỉ là 500 tệ trong bao lì xì sẽ biến thành 1000 tệ.

"Tôi biết."

Tiêu Hoành Vĩ khẽ gật đầu: "Lúc trước khi các phóng viên đài truyền hình các tỉnh đến Cảng Thành, chúng tôi cũng phải tặng bao lì xì, lần này nếu không có Hán Thăng nhắc nhở, tôi và dì Thanh của cậu cũng quên mất."

Trong lòng Lão Tiêu cũng thầm cảm thán, mặc dù bình thường tác phong của Trần Hán Thăng giống như một tên lưu

manh, nhưng hắn suy nghĩ mọi chuyện vô cùng chu toàn, có lẽ trong số các sinh viên này không một ai nhận thực được "phí bao lì xì cho phóng viên", nhưng Trần Hán Thăng vẫn có thể nghĩ đến.

"Số tiền này phải nên để chúng tôi bỏ ra mới phải."

Tiêu Hoành Vĩ khẽ đẩy Lữ Ngọc Thanh: "Bây giờ Hán Thăng vẫn chưa gây dựng sự nghiệp, số tiền trong tay chắc chắn không mấy dư dả."

"Tôi biết rồi."

Vì thế Lữ Ngọc Thanh cũng lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng từ trong ví tiền của mình đưa cho Trần Hán Thăng.

Thấy vậy, Trần Hán Thăng sao có thể nhận số tiền này được, hơn nữa bản thân hắn cũng không thực sự muốn đưa phí bao lì xì, ngay khi ba người đang từ chối qua lại thì Cao Văn đi đến gọi Trần Hán Thăng một tiếng: "Có một số lãnh đạo không nhận được sách tuyên truyền của công ty luật chúng ta, tôi và cậu đi kiểm tra lại một chút."

"Ừ, được."

Trần Hán Thăng trả thẻ ngân hàng lại trong túi xách của Lữ Ngọc Thanh: "Thực sự không cần đâu, con không thiếu tiền, dì Lữ, hai người cũng đừng khách khí, con phải đi xử lý công việc đây."

"Lúc nào cũng nợ ân tình của các tiểu bối, cứ cảm thấy xấu hổ thế nào ấy."

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Tiêu Hoành Vĩ nhíu chặt chân mày: "Giống như tôi đang bán con gái mình vậy."

"Phi!"

Lữ Ngọc Thanh phỉ nhổ: "Cho dù bán ông đi nữa cũng không bán con gái đâu."

…

Trần Hán Thăng đi theo Cao Văn đến chỗ ký tên, khi mỗi người ôm một chồng sách tuyên truyền đang chuẩn bị rời đi thì Cao Văn đột nhiên nói: "Lúc nãy khi Tiểu Ngư Nhi không công khai giới thiệu cậu, cậu đã nghĩ như thế nào?"

"Tôi đã nghĩ như thế nào?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: "Như vậy rất tốt mà, vốn dĩ tôi cũng không muốn phô trương như thế, hơn nữa giáo sư Tôn và con gái của bà ấy đang đau lòng, không thích hợp để thể hiện tình cảm."

"Vậy sao?"

Cao Văn cười cười, lúc trước Trần Hán Thăng có được Hoả Tiễn 101 đã kiêu ngạo như thế nào chứ, bây giờ lại nói bản thân hắn không muốn phô trương.

"Hán Thăng à, tôi lớn hơn cậu mấy tuổi, cho nên tôi muốn nghiêm túc nói với cậu vài câu vô nghĩa."

Cao Văn đi đến trước mặt Trần Hán Thăng, tận tình khuyên bảo nói: "Lần này Tiêu Ngư Nhi không công khai giới thiệu cậu, cậu nhất định phải trở nên cảnh giác, lúc nãy chú Tiêu cho cậu tiền, cũng may cậu không nhận lấy, nam tử hán đại trượng phu, sao có thể nhận của ăn xin được chứ?"

"Tôi hy vọng cậu có thể lấy lại dũng khí xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng của năm đó, tôi tin rằng cậu có năng lực này, tuyệt đối đừng ở rễ gì gì đó."

Cao Văn nói xong với ánh mắt khích lệ, hất mái tóc ngắn gọn gàng đi vào phòng họp.

Trần Hán Thăng ôm chồng sách tuyên truyền, đứng ở ngoài cửa ngây người một lúc lâu, lúc này mới nhận ra rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào.

Mẹ nó, thế mà lại có người cảm thấy mình giống một tên tiểu bạch kiểm?

Nhưng không hiểu tại sao Trần Hán Thăng lại đột nhiên có chút vui vẻ.

Đây là đang khen mình đẹp trai một cách trá hình sao?

…

Sau khi phát xong sách tuyên truyền, khoảng thời gian tương tác giữa Tiêu Dung Ngư và phóng viên cũng đã kết thúc, nội dung tiếp theo của buổi họp báo tương đối chàm chán, bởi vì đó là khi một số lãnh đạo phát biểu.

Tất cả là những lời nói suông và sáo rỗng, Trần Hán Thăng nghe xong chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng buồn ngủ, khó khăn lắm mới có thể chịu đựng đến khi buổi họp báo này kết thúc, thời gian cũng chỉ mới hơn bốn giờ.

Tối nay còn có một buổi tiệc đứng, nhưng Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh sẽ phải trở về Cảng Thành, trước khi đi, bọn họ để chiếc Chevrolet kia lại.

“Tiểu Ngư Nhi, lúc trước con chỉ ở trong trường học đi học, hơn nữa mẹ lo lắng cho sự an toàn của con nên mới không để con lái xe.”

Lữ Ngọc Thanh cẩn thận dặn dò nói: “Nhưng bây giờ ngoại trừ đi học ra, con còn phải đi làm, mẹ lại lo lắng con bị gió thổi, bị dãi nắng dầm mưa, hơn nữa con đã thuyết phục được cha con rồi, ông ấy cũng khuyên nhủ mẹ, cho nên lần này cha mẹ sẽ để xe lại ở Kiến Nghiệp.”

“Hán Thăng à, dì để lại chìa khóa cho cậu, hơn nữa còn phải nói rõ hai điều.”

Lữ Ngọc Thanh lại nhìn về phía Trần Hán Thăng: “Thứ nhất, lúc nào cậu cảm thấy kỹ năng của Tiểu Ngư Nhi có thể

lên đường thì mới đưa chìa khóa cho con bé. Thứ hai, bây giờ con bé không được lái với tốc độ cao.”

“Dì cứ yên tâm đi.”

Trần Hán Thăng cười hì hì cầm lấy chìa khoá: “Con nhất định sẽ làm một người huấn luyện viên nghiêm khắc.”

Nhân lúc còn sớm, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư vội vàng đưa Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đến trạm xe buýt trung tâm, nhìn theo bóng dáng chiếc xe buýt dần dần rời đi, Tiêu Dung Ngư cảm thấy hơi đau lòng.

“Không sao đâu, một thời gian nữa là đến kỳ nghỉ đông rồi, hơn nữa hôm nay cậu đã có một bài phát biểu rất hay, sau này cậu là một minh tinh rồi.”

Trong chiếc xe Land Rover, Trần Hán Thăng một tay nắm tay lái, một tay vuốt ve mái tóc của Tiểu Ngư Nhi, an ủi nói.

“Ừ.”

Tiêu Dung Ngư ngoan ngoãn gật đầu, lúc thì cô moi móc móng tay của Trần Hán Thăng, lúc thì nhìn vào dấu móng tay, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Thực ra hôm nay tớ rất vui, ngoại trừ buổi họp báo thành công kết thúc ra, còn có việc lúc đó cậu không trốn tránh.”

“Đâu chỉ là không trốn tránh, lúc ấy tớ đang nóng lòng muốn thử.”

Dù sao bây giờ cũng không thể chứng minh, Trần Hán Thăng lại bắt đầu chém gió.

“Phù phù phù… Đúng là thối quá đi.”

Tiêu Dung Ngư đặt tay Trần Hán Thăng lên mặt mình, nhắm mắt lại cảm nhận nhiệt độ cơ thể của Trần Hán Thăng, khuôn mặt trái xoan tràn ngập thích ý và thoả mãn.

…

Sau cuộc họp báo, Trần Hán Thăng lái Chevrolet đưa Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi trở về đại học Đông Đại trước, nhân tiện đậu Chevrolet ở đại học Đông Đại, bản thân hắn lại lái Land Rover trở về đại học Tài chính, thời gian cũng không còn sớm nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, lúc hắn cùng với các bạn cùng phòng đi học, Kim Dương Minh phát hiện ra một chiếc Land Rover đang đậu bên dưới khu dạy học.

“Mẹ nó, là Land Rover đấy.”

Mặc dù Kim Dương Minh không thể mua nổi nhưng lại rất hiểu biết, cậu ta kinh ngạc bước đến không ngừng sờ soạng, thậm chí còn thổi phồng những ưu điểm của chiếc xe này.

“Không biết chiếc xe này là của ai nhỉ?”

Kim Dương Minh kiễng mũi chân lên nhìn vào trong xe.

“Của tao.”

Trần Hán Thăng cười lớn một tiếng, trước mắt của bao người, hắn lấy chìa khoá ra cực kỳ đắc ý mở cửa xe.

Hắn quyết định sẽ không giấu diếm thêm nữa, xé bỏ lớp mặt nạ nghèo nàn, dù sao một khi lái chiếc xe này đi, hắn cũng không thể giấu được.

Vì thế thay vì giả vờ, hắn quyết định ngả bài cùng với bạn cùng phòng trước.

Nhưng, Trần Hán Thăng còn chưa kịp mở miệng thì Kim Dương Minh đã giật mình nói: “Trần ca, tao biết quán trà sữa kiếm được nhiều tiền, nhưng không ngờ lại có thể kiếm được nhiều đến thế, Thẩm Ấu Sở cho mày mua Land Rover sao?”

“Gì?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ đây là lý luận kiểu gì vậy, một chiếc Land Rover có thể mở được vài quán trà sữa đấy?

"Lão Tứ, số mệnh của mày cũng tốt quá nhỉ, có được bạn gái xinh đẹp thì thôi đi, còn có thể kiếm tiền mua xe cho mày."

Dương Thế Siêu vỗ vỗ vào bả vai Trần Hán Thăng, rời đi với vẻ mặt chua xót.

"Đúng vậy, không hề chê người bạn trai phá sản này."

"Tao cũng muốn tìm một cô gái có thể mua xe cho tao, xấu một chút cũng không thành vấn đề."

"Lão Tứ, khoảng thời gian này tao đang cày lại "Ỷ Thiên Đồ Long ký", ăn cơm mềm(ăn bám) một chút cũng không sao cả, Trương Vô Kỵ cũng là một người ăn cơm mềm đấy thôi."

…

Cuối cùng chỉ có Kim Dương Minh vẫn còn ở lại không ngừng tấm tắc đánh giá Land Rover.

Trần Hán Thăng kiềm chế xúc động muốn đánh người, kiên nhẫn hỏi: "Lão Lục à, tại sao mày lại cảm thấy chiếc xe này là do Thẩm Ấu Sở mua?"

"Đây chẳng phải là một chuyện vô nghĩa sao?"

Kim Dương Minh phân tích giống như một lý lẽ đương nhiên: "Công việc kinh doanh của mày đã phá sản, nguồn thu nhập bây giờ chỉ có quán trà sữa thôi, ngoài ra hôm nay Hồ Lâm Ngữ vẫn còn đang thảo luận xem có nên mở chi nhánh thứ ba không đấy."

"Mọi người đều biết doanh thu của quán trà sữa rất khá, mỗi ngày người ra người vào có lẽ cũng khoảng vài ngàn đúng không, lúc trước tao cũng muốn để Đông Nhi vào quán trà sữa đấy."

Kim Dương Minh vỗ vỗ bả vai Trần Hán Thăng: "Nhưng bọn tao sẽ không ghen tị đâu, thực ra tiền lương của Đông Nhi cũng là do Thẩm Ấu Sở phát đúng không, tao biết hết."

"Này… Đúng không?"

Trần Hán Thăng lặng lẽ gật gật đầu, lúc lầu hắn định ngả bài rằng thực ra mình có rất nhiều tiền, nhưng đám bạn cùng phòng đã nghĩ ra lý do hoàn hảo rồi.

"Mấy tên ngốc này, bọn họ thực sự không tính đến chi phí vận hành quán trà sữa sao?"

Trần Hán Thăng căn bản không để trong lòng.

Tuy nhiên lúc ăn cơm trưa, phó hiệu trưởng Lục Cung Siêu- Người từ đầu đến cuối vẫn luôn chú ý đến Trần Hán Thăng cũng cố ý gọi điện thoại đến: "Sao lại thế này chứ, tại sao lại có tin đồn Thẩm Ấu Sở mua xe cho cậu, còn có người nói cậu ăn cơm mềm."

"Mẹ kiếp."

Lúc này Trần Hán Thăng mới nhận ra tình huống có gì đó không đúng, ngày hôm qua hình như Cao Văn cũng từng có quan điểm này.

Một con người có giá trị hơn 50 triệu như hắn tại sao lại trở thành tiểu bạch kiểm xinh đẹp của nhóm hoa khôi học được?

Tất cả những chuyện này rốt cuộc là nhân tính vặn vẹo hay là suy đồi đạo đức?

Chương 537: Ăn cơm mềm, ăn thật ngon!

"Phó hiệu trưởng Lục, loại chuyện ma quỷ như thế này mà ngài cũng tin sao?"

Trần Hán Thăng không biết nên khóc hay cười hỏi lại: "Chiếc xe kia là Land Rover Suv đấy, một quán trà sữa với lợi nhuận ít ỏi như vậy sao có thể mua nổi chứ?"

"Đương nhiên tôi không tin rồi."

Lục Cung Siêu không vội không vàng nói: "Cho nên tôi mới gọi điện thoại để hỏi xem sao, nhưng có rất nhiều sinh viên đã nghĩ như vậy, giảng viên Tiểu Quan nói rằng đã có bài đăng thảo luận trên BBS."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, hoá ra những kẻ ngốc nghếch không chỉ có các bạn cùng phòng trong ký túc xá.

Nhưng chuyện này cũng không còn cách nào khác, bởi vì dưới mọi tình huống khác nhau đều cùng chỉ ra khả năng này.

Đầu tiên, Trần Hán Thăng đã phá sản, trước mắt không có nguồn thu nhập ổn định.

Thứ hai, trong bài phỏng vấn lúc trước, Trần Hán Thăng vẫn luôn nhấn mạnh hoàn cảnh gia đình của mình bình thường để thể hiện mình xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Cuối cùng, "thấy" chuyện làm ăn của quán trà sữa thực sự rất tốt, không chỉ ở trong trường học mà còn ở trong khu Thương mại Nghĩa Ô cũng vậy.

Cho nên không chỉ đám người Kim Dương Minh cho là như vậy mà các bạn học khác cũng quy đổi chiếc xe Land Rover này cho lợi nhuận của quán trà sữa.

"Phó chủ tịch hội sinh viên Trần Hán Thăng mua xe mới, cực kỳ nghi ngờ là do do đàn chị Thẩm giúp đỡ!"

Đây là một bài đăng hot trên diễn đàn vườn trường.

"Hay là…"

Lục Cung Siêu thử dò hỏi: "Cậu dứt khoát tuyên bố tình hình thực tế đi, như thế mọi người sẽ không nghi ngờ linh tinh nữa."

Lão Lục nói như vậy, hắn cũng động lòng.

Một khi Trần Hán Thăng công khai không phá sản, như vậy một sinh viên gây dựng sự nghiệp có giá trị 50 triệu vẫn có thể thu hút sự chú ý của giới truyền thông như trước, điều này sẽ có ích trong việc duy trì sức hot của đại học Tài chính, có tác dụng thúc đẩy trường đại học của bọn họ trở thành đại học số một.

Cũng may Trần Hán Thăng không hồ đồ, bây giờ vẫn chưa là thời điểm thích hợp cho quá nhiều người biết.

Hắn ủ rũ từ chối và cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn Thẩm Ấu Sở đang ngồi bên cạnh mình, cái miệng nhỏ nhắn đang ăn cơm.

Lúc trước khi "phá sản", thực ra bản thân hắn cũng từng nói đùa mình muốn ăn cơm mềm, không ngờ rằng chỉ vì một chiếc Land Rover mà có thể biến "nguyện vọng" này trở thành sự thật.

Thẩm Ấu Sở nhận ra Trần Hán Thăng đang nhìn chằm chằm vào mình, cô thành thật buông đũa xuống, chỉ vào đĩa rau xanh của mình, hỏi: "Cậu ăn không?"

“Không ăn.”

Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy vô cùng ưu thương, một kẻ lưu manh như hắn thế mà lại bị bảo bối khờ khạo này “bao nuôi”.

Nghĩ đến đây, hắn trầm giọng hỏi: “Cậu đã viết thư cho bà nội nói rằng chúng ta sắp quay trở lại núi đón bà chưa?”

“Tớ viết rồi.”

Thẩm Ấu Sở chớp chớp đôi mắt đào hoa trong sáng, nhỏ giọng nói: “Đã gửi vào ngày hôm qua rồi.”

“Sắp đến kỳ thi rồi.”

Trần Hán Thăng tiếp tục hỏi: “Đã đánh dấu những kiến thức trọng điểm giúp tớ chưa?”

“Sắp xếp rồi.”

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn gật đầu: “Còn ghi chép giúp cậu nữa.”

“Năm nay tớ vẫn chưa có áo len để mặc.”

“Đã đan xong rồi, lát nữa sẽ đưa cho cậu.

“Tớ đã ném sách vở của môn học chiều nay rồi.”

“Không sao đâu, tớ sẽ đưa cho cậu, tớ có notebook.”

…

Trần Hán Thăng liên tục hỏi vài câu, không ngờ Thẩm Ấu Sở đã sớm chuẩn bị tốt, không hề sơ suất dù chỉ một chút.

Cuối cùng hắn thực sự không nhịn được nữa, đặt đôi đũa xuống một “bộp”, đưa tay ra nhéo nhéo vào gò má Thẩm Ấu Sở: “Muốn tuỳ tiện tìm một lý do nào đó để bắt nạt cậu một chút nhưng sao lại khó khăn như vậy chứ?”

“A…”

Lúc này Thẩm Ấu Sở đã hiểu ra, cô ấm ức xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Đồng thời, cô vẫn không quên gắp từng miếng từng miếng cà chua xào trứng của mình cho Trần Hán Thăng ăn.

"Ấu Sở, tại sao cậu lại chiều Trần Hán Thăng như vậy chứ?"

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy mình không thể nhìn thêm được nữa, càng nhìn càng thấy lồng ngực căng phồng.

"Tiểu Hồ, cậu không nói gì, tớ cũng không cảm thấy cậu là người câm đâu."

Trần Hán Thăng ăn rất nhanh, trước khi đi còn bỏ lại một câu: "Hai người có rảnh lên BBS xem thử thì sẽ hiểu rõ."

Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đưa mắt nhìn nhau vài lần, sau khi ăn xong, hai người đi vào phòng máy tính của thư viện, mở diễn đàn trường học ra, trong đó một bài đăng hót đã "up" hút hút sự chú ý của hai người.

"Phó chủ tịch hội sinh viên Trần Hán Thăng mua xe mới, cực kỳ nghi ngờ là do đàn chị Thẩm giúp đỡ."

Sau khi click mở ra, Hồ Lâm Ngữ đọc từng bình luận.

"Chiếc xe kia là Land Rover, nghe nói ít nhất cũng có giá 600,000 tệ đấy, đúng là không thể ngờ được đàn chị Thẩm lại sẵn sàng mua cho phó chủ tịch Trần một chiếc xe đắt như vậy."

"Điều đó có nghĩa là chuyện làm ăn của quán trà sữa thực sự rất tốt, nhiều lần tớ đi qua đó cũng không còn chỗ nữa, chỉ có thể mua một cốc đến thư viện."

"Đây chỉ là trong trường học thôi đấy, phía bên khu Thương mại Nghĩa Ô vẫn còn một chi nhánh nữa cơ."

“Cách làm này của phó chủ tịch Trần có thể coi là ăn cơm mềm không?”

…

Sau khi đọc xong, Hồ Lâm Ngữ ấp úng nói: “Hoá ra chiếc xe đó lại đắt như vậy, lúc tớ nhìn thấy còn không xem nó là gì cả.”

“Tớ… Tớ tưởng cậu ấy mượn.”

Thẩm Ấu Sở cũng rất bối rối, bản thân nàng căn bản không mua xe, sao có thể “vu cáo” một cách vô căn cứ như vậy chứ?

“Không phải mượn đâu, sáng nay đám người Kim Dương Minh nói đó là xe của Trần Hán Thăng đấy.”

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu: “Chuyện này không quan trọng, chúng ta làm sáng tỏ giúp Trần Hán Thăng trước đi.”

Thẩm Ấu Sở cũng tán thành, cô đánh chữ tương đối chậm nên chỉ có thể để Hồ Lâm Ngữ post bài trên BBS.

“Tôi là Hồ Lâm Ngữ- sinh viên của lớp hai Quản lý Công khoá 2002, Thẩm Ấu Sở đang ở bên cạnh tôi, chúng tôi đồng thời đưa ra tuyên bố rằng xe của Trần Hán Thăng là do cậu ấy tự mua, cậu ấy không hề sử dụng tiền của quán trà sữa.”

Giữa trưa đúng là khoảng thời gian sinh viên cơm nước xong xuôi, lúc này lượng người truy cập sẽ lớn nhất, chẳng bao lâu sau đã có phản hồi trên bài post của Hồ Lâm Ngữ.

“Đúng vậy, tôi chính là Thẩm Ấu Sở, tôi có thể chứng minh bài post này là do chính bản thân Hồ Lâm Ngữ đăng tải.”

“Tôi chính là bàn phím, tôi có thể chứng minh đàn chị Hồ đang ấn vào tôi để đánh chữ.”

“Tôi chính là con chuột, có thể chứng minh đàn chị Hồ đang click vào tôi.”

“Đàn chị Hồ, nếu như chị đang bị phó chủ tịch Trần cầm dao ép chị phải post bài, chị hãy đánh số 1, như vậy chúng em có thể gọi 110 đi cứu chị, bảo vệ của trường học đã bị phó chủ tịch Trần thu mua, không thể dựa vào bọn họ được.”

“1.”

“1.”

“1.”

…

Nhìn thấy các sinh viên đang trêu chọc mình trên BBS, Hồ Lâm Ngữ tức giận đến mức đập mạnh vào bàn phím: “Đám khốn kiếp này!”

Đúng là quá nghịch ngợm, bình thường ở trong căn- tin, người nào người nấy thoạt nhìn có vẻ rất thành thật mà.

“Mấy người có gan thì giáp mặt nói với Trần Hán Thăng đi, post bài ở trên mạng thì có thể coi là anh hùng hảo hán gì chứ?”

Hồ Lâm Ngữ nhanh chóng đánh ra một hàng chữ.

“Đàn chị Hồ, có phải chị đã quá đánh giá cao bọn em rồi không, trong đại học Tài chính có mấy người dám tỏ vẻ kiêu ngạo ở trước mặt phó chủ tịch Trần chứ?”

“Tôi…”

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên không còn gì để nói, lắc đầu nói: “Thôi quên đi, không nên giải thích, càng giải thích bọn họ càng phấn khích, hãy xem cách Trần Hán Thăng phản ứng với nó đi.”

Nhưng, chiều hôm đó, Trần Hán Thăng lại trốn học đến văn phòng, mãi cho đến chạng vạng mới quay trở về.

Hắn ăn cơm tối ở tiểu khu Thiên Cảnh Sơn, cô giúp việc nhỏ Đông Nhi mua thức ăn, cô ấy muốn chứng minh ngay nghề của mình một chút.

Hương vị thực sự không tồi, Đông Nhi đang háo hức chờ đợi lời khen ngợi đến từ Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn Đông Nhi một cái, không nhịn được nhớ đến kẻ ngốc Kim Dương Minh, bài viết trên BBS chắc chắn không phải do cậu ấy đăng tải, nhưng suy nghĩ của nhóc con này lại giống như những kẻ ghen tị đó, vậy thì hắn sẽ đùa giỡn Đông Nhi một chút.

"Về phần các món ăn, tổng thể vẫn khá ổn."

Trần Hán Thăng nếm thử vài miếng rồi bình tĩnh nói: "Nhưng có một vấn đề rất lớn."

"Vấn đề gì?"

Đông Nhi lập tức trở nên căng thẳng.

Ngay cả Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ cũng nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cười cười: "Vấn đề à, đó là em phải làm cho chúng tôi ăn sớm hơn một chút mới phải."

"Phù… Anh Tiểu Trần, lá gan của em rất nhỏ đấy."

Đông Nhi không nhịn được thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô ấy cầm lấy đôi đũa đang định ăn cơm.

"Nếu em làm cho chúng tôi ăn sớm hơn một chút."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Nói không chừng anh sẽ không thuê em."

"Lạch cạch."

Đây rõ ràng là không hài lòng, Đông Nhi bị dọa đến mức làm rơi đũa xuống, hai mắt đẫm lệ nhìn Trần Hán Thăng.

Hồ Lâm Ngữ vội vàng hoà giải: “Trần Hán Thăng, cậu đừng nói bừa, số đồ ăn này ngon hơn rất nhiều so với căn tin mà.”

“Tớ đâu có nói mùi vị của nó dở tệ đâu?”

Trần Hán Thăng bĩu môi nói: “Nếu ăn sớm hơn một chút, có lẽ tớ sẽ không thể thuê nổi, bởi vì đây là kỹ năng nấu nướng chỉ có ở trong khách sạn xếp hạng sao mới có.”

“Hu hu hu…”

Đông Nhi lại nín khóc mỉm cười, nhưng cô ấy lại không cười thành tiếng, sợ sau đó sẽ có rẽ ngoặt nào nữa.

Thẩm Ấu Sở vỗ vỗ đùi Trần Hán Thăng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên không nói lời nào.

“Ăn cơm ăn cơm.”

Trần Hán Thăng cười ha ha, bưng bát cơm lên ăn một mồm to.

Thẩm Ấu Sở lấy khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho Đông Nhi, không ngừng dỗ dành để cô giúp việc nhỏ bình ổn cảm xúc lại.

Trong lúc đó, Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ đã ăn xong rồi, Thẩm Ấu Sở mới từ từ ăn cơm cùng với Đông Nhi.

“Trần Hán Thăng, cậu định giải quyết những lời đồn đãi vớ vẩn trong trường học như thế nào?”

Hồ Lâm Ngữ vuốt ve cái bụng no căng hỏi.

“Giải quyết cái rắm.”

Trần Hán Thăng ngậm tăm xỉa răng, lắc đầu nói: “Chiều nay có mấy người bạn học gọi điện thoại cho tớ hỏi xem có phải chiếc Land Rover kia là do Thẩm Ấu Sở mua không? Lúc

đầu tớ còn giải thích, nhưng sau đó lại cảm thấy phiền phức nên lười giải thích.”

Hồ Lâm Ngữ gật gật đầu, đây mới là tính cách của Trần Hán Thăng.

“Không những không giải thích mà tớ còn thừa nhận một cách đường hoàng.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Cho nên tớ dự định sẽ giúp đỡ các cậu mở quán trà sữa thứ ba, mở ở khu phố ẩm thực cầu Sử Tử phồn hoa nhất Kiến Nghiệp, bởi vì bây giờ còn có người giúp tớ nói chuyện, doanh thu của hai quán trà sữa căn bản không thể mua nổi Land Rover.”

“Sau khi mở chi nhánh ở cầu Sư Tử, mấy người nói chuyện giúp tớ cũng không còn lý do gì nữa.”

Trần Hán Thăng nhổ tăm xỉa răng ra, nói: “Lúc đó mọi người sẽ cảm thấy, ngay cả quán trà sữa cũng có thể mở được ở cầu Sư Tử, đương nhiên có thể mua nổi Land Rover rồi.”

“Mẹ nó.”

Hồ Lâm Ngữ ngơ ngác nói: “Trần Hán Thăng, cậu không có đủ điều kiện để làm tiểu bạch kiểm, mà cưỡng ép phải làm tiểu bạch kiểm đấy.”

Chương 538: Bốn đóa hoa vàng khiến người ta thèm nhỏ dãi.

“Cầu Sư Tử phồn hoa như vậy, tiền thuê chắc chắn còn đắt hơn cả khu Thương mại Nghĩa Ô, cậu giúp đỡ bọn tớ mở cửa hàng thứ ba bằng cách nào?”

Hồ Lâm Ngữ trực tiếp hỏi: “Còn nữa, nghe nói chiếc Land Rover kia có giá mấy trăm ngàn tệ, chẳng phải cậu đã phá sản rồi sao? Tiên đâu mà mua vậy?”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, tầm mắt lướt qua Thẩm Ấu Sở, dừng lại ở trên người Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi một chút, nhưng vẫn không nói thật.

“Đúng là đã phá sản, nhưng đó là chuyện của vài tháng trước, chẳng lẽ tớ không thể thực hiện một vài mua bán nhỏ khác sao?”

Trần Hán Thăng cười nói: “Mặc dù bây giờ chưa thành thạo lắm, nhưng vẫn có thể kiếm chút tiền.”

“Thật hay giả?”

Hồ Lâm Ngữ tỏ vẻ hoài nghi: “Cậu ngày ngày chơi bời lêu lổng, hình như cũng không bận rộn gì lắm.”

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: “Cậu nhìn thấy tớ chơi bời lêu lổng, nhưng những lúc cậu không nhìn thấy thì sao?”

“Hình như cũng có lý.”

Lần này Hồ Lâm Ngữ hiếm khi không nhiều chuyện: "Tớ đột nhiên nhớ ra ở thị trấn quê tớ cũng có một người như vậy, anh ta không có công việc chính thức, ngày ngày đều ăn mặc bóng loáng, xách theo một chiếc bọc nhỏ đi ra ngoài, thực ra hầu hết thời gian đều đi mát xa và rửa chân, thậm chí còn thường xuyên chơi mạt chược bài bạc gì đó, quen biết với đủ hạng người."

"Theo lý mà nói anh ta phải nghèo rớt mồng tơi, nhưng lại không hề."

Hồ Lâm Ngữ thực sự lấy làm lạ: "Việc hiếu hỉ của hàng xóm trên trấn anh ta cũng tích cực tham dự, thậm chí còn đưa tiền, vợ anh ta cũng không có công việc, nhưng đứa nhỏ đi học cũng không thiếu tiền học phí, quần áo cũng không phải là quần áo cũ, mỗi lần tớ nghỉ về nhà, anh ta còn mỉm cười tủm tỉm chào hỏi, thực ra tớ vẫn không thể hiểu được anh ta sống sót như thế nào."

"Ấu Sở, Đông Nhi."

Hồ Lâm Ngữ lại hỏi các cô: "Ở quê các cậu có người như vậy không?"

Thẩm Ấu Sở và Đông Nhi đang ăn cơm, cả hai người đều lắc đầu.

"Chắc chắn là bọn họ chưa nhìn thấy rồi."

Trần Hán Thắng xem TV, hờ hững nói: "Thẩm Ấu Sở và Đông Nhi đều ở trên núi, giao thông không thuận tiện, những người như vậy phải ở trong một nơi náo nhiệt mới có không gian để sinh tồn, rắn có rắn nói, chuột có chuột động, quan tâm nhiều như thế làm gì?"

Hồ Lâm Ngữ gật gật đầu, cô ấy vẫn còn một thắc mắc: "Trần Hán Thăng, vậy tại sao cậu lại cố chấp làm một tiểu bạch kiểm như vậy?"

“Lúc đầu tớ đâu có làm, vẫn giải thích đàng hoàng mà, nhưng không ai tin cả, như thể sau khi xác nhận chuyện tớ được Thẩm Ấu Sở bao nuôi, trong lòng bọn họ sẽ rất thoải mái vậy.”

Trần Hán Thăng nhún nhún vai: “Vậy được thôi, tớ sẽ giúp các cậu mở một chi nhánh ở một nơi giống như cầu Sư Tử kia, dứt khoát chứng minh hình ảnh đó.”

“Thẩm Ấu Sơ vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn, thành tích học tập tốt lại mở một quán trà sữa, nhưng số tiền kiếm được lại dùng trên người một lưu mạnh như tớ, cuối cùng bọn họ ngoài mặt cười cười nhưng trong lòng lại đang khóc.” Trần Hán Thăng bày ra dáng vẻ cà lơ phất phơ nói.

“Trần Hán Thăng, mặc dù đây là hành động giận dỗi của cậu, nhưng tớ ủng hộ.”

Hồ Lâm Ngữ thầm nghĩ một khi quán trà sữa ở cầu Sư Tử được khai trương, vậy thì sức ảnh hưởng sẽ khác xưa, thanh danh “Hồ tổng” của mình mới là thật, nghĩ đến đây, cô ấy lập tức trở nên nhiệt tình, giúp đỡ thu dọn chén đũa trên bàn.

Dường như phụ nữ có vẻ thích tụ tập ở trong phòng bếp, rõ ràng một mình Đông Nhi cũng có thể dọn dẹp sạch sẽ, nhưng Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ cũng vào trong giúp đỡ, thỉnh thoảng còn trò chuyện một ít chuyện nhà.

Trần Hán Thăng ở trong phòng khách xem TV, sáu giờ, đài truyền hình Kiến Nghiệp bắt đầu phát các chương trình địa phương.

Không có gì bất ngờ xảy ra, buổi họp báo được tổ chức tại khách sạn Kim Lăng được xuất hiện một cách ấn tượng.

“Cùng với sự phát triển không ngừng của cải cách và mở cửa, có không ít phụ nữ Trung Quốc lấy chồng nước ngoài, nhưng bởi vì ngôn ngữ và phong tục tập quán nên cuối cùng

chỉ có thể tiếc nuối ly hôn, tuy nhiên quyền và lợi ích hậu hôn nhân với người nước ngoài của phụ nữ Trung Quốc được đảm bảo như thế nào đây.”

Trên màn hình TV xuất hiện hình ảnh Tôn Bích Dư, Ngô Diệc Mẫn, đương nhiên cũng có Tiêu Dung Ngư trong một bộ tây trang.

“Hôm nay chúng ta sẽ đưa tin về câu chuyện của ngài Tôn Bích Dư- Một chuyên gia pháp lý nổi tiếng, giáo sư của trường đại học Đông Đại và đang được hưởng trợ cấp của nhà nước, để bảo vệ lợi ích và tôn nghiêm của con gái mình, bà ấy đang chuẩn bị thực hiện một cuộc kiện xuyên quốc gia.”

Phần thuyết minh và cảnh quay trên TV không ngừng đan xen vào nhau, có lẽ là vì Tiêu Dung Ngư quá xinh đẹp, thậm chí còn cho cô ấy hai cảnh quay đặc tả.

Trong phòng bếp, ba người Thẩm Ấu Sở vẫn đang rửa chén, không xem TV.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi đứng dậy, bởi vì với tính tình của Tiểu Ngư Nhi, sau khi bản tin kết thúc, cô đương nhiên sẽ gọi điện thoại cho mình trước.

Thậm chí hắn còn có thể đoán được nội dung của cuộc điện thoại.

Câu đầu tiên có lẽ là “Tiểu Trần, cậu đã xem TV chưa?”, câu thứ hai “Tớ lên TV không ăn ảnh lắm”, câu thứ ba “Tớ có nói gì không đúng không?”

“Haiza, tớ có chút việc, tớ đi về trước đây.”

Trần Hán Thăng cũng không hoảng loạn, bình tĩnh đi vào phòng bếp, thậm chí còn sờ sờ lỗ tai nhỏ của Thẩm Ấu Sở một phen.

“À, vâng.”

Thẩm Ấu Sở đang lau bát, cô cảm thấy hơi xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng đáp.

Trần Hán Thăng cười cười, biểu hiện và hành động của hắn không có gì khác biệt so với bình thường, trước khi rời đi còn cố ý chuyển TV sang một bộ phim truyền hình Hàn Quốc nhàm chán trên kênh trung ương 8.

Bởi vì Hồ Lâm Ngữ thích xem phim Hàn Quốc, mặc dù cô ấy không phải là bà chủ, nhưng nữ chủ nhân thực sự là Thẩm Ấu Sở sẽ không tranh giành, Đông Nhi cũng rất ngoan ngoãn lễ phép.

Cho nên chắc chắn sẽ là Hồ Lâm Ngữ độc chiếm TV, sau khi ra ngoài, nhìn thấy là phim Hàn, cô ấy sẽ không đổi kênh nữa.

Không cần phải lo lắng chuyện này thêm, nếu Thẩm Ấu Sở vô tình nhìn thấy Tiêu Dung Ngư và công ty luật Dung Thăng trong buổi họp báo, về mặt lý thuyết mà nói, khả năng này rất nhỏ rất nhỏ.

"Cạch."

Trong khoảnh khắc hắn vừa mới đóng cửa phòng trộm lại thì điện thoại di động đột nhiên vang lên "đinh đinh đang đang".

Trần Hán Thăng lấy ra nhìn xem, Tiêu Dung Ngư.

"A lô, Tiểu Trần, cậu đang làm gì vậy?"

Tiểu Ngư Nhi lanh lảnh hỏi.

Hình như có vẻ hơi sai lệch so với trong dự đoán, câu đầu tiên phải là "Tiểu Trần, cậu đã xem TV chưa?".

Nhưng vấn đề này cũng không lớn lắm, Trần Hán Thăng vừa đi xuống cầu thang vừa cười nói: "Tớ mới xem TV xong,

đài truyền hình Kiến Nghiệp phát sóng về buổi họp báo, cậu đã nhắc nhở tớ rồi mà."

"Vậy cậu cảm thấy tớ trong ống kính như thế nào?"

Quả nhiên câu hỏi thứ hai đã quay trở lại, Tiêu Dung Ngư lẩm bẩm nói: "Tớ cảm thấy lớp trang điểm của mình trên TV hơi dày."

"Vẫn ổn mà."

Trần Hán Thăng an ủi nói: "Thực ra không dày chút nào, cậu thậm chí còn không thoa phấn mắt, sao có thể dày được?"

"Vậy cậu có cảm thấy tớ căng thẳng không? Nói chuyện có vấp không?"

"Mồm miệng nhanh nhẹn, tiếng phổ thông nằm ở hạng A."

…

Hai người bọn họ cứ thế nói xong chuyện buổi họp báo, thực ra Tiểu Ngư Nhi cũng rất hài lòng với bản thân, cô sở hữu khuôn mặt trái xoan- Là một trong những kiểu khuôn mặt ăn ảnh nhất, đặc biệt là trên mặt còn có má lúm đồng tiền, kiểu nụ cười ngọt ngào chết người kia.

"Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư mỉm cười một lát rồi nói đến những rắc rối trước mắt của công ty luật: "Hôm nay có rất nhiều doanh nghiệp đã gọi điện thoại đến, muốn được công ty luật Dung Thăng đại diện pháp lý giải quyết các vụ án, nhưng tất cả đều bị chị Cao từ chối rồi, bởi vì những doanh nghiệp đó đều có đủ loại điều kiện lộn xộn đi cùng, có bên còn muốn mời giáo sư Tôn làm luật sư tố tụng."

Trần Hán Thăng mỉm cười, những tên ngốc này, bản thân đã xấu lại còn muốn mấy điều hay ho.

Với địa vị giang hồ của giáo sư Tôn, đã nhiều năm rồi bà ấy không làm luật sư tố tụng của những vụ án bình thường, lần này bà ấy xuất mã chỉ là vì vụ kiện tụng hôn nhân xuyên quốc gia có ý nghĩa to hơn này.

Ngoại trừ giáo sư Tôn ra, những điều kiện khác cũng không khó đoán, đơn giản là bốn đóa hoa vàng này, đặc biệt là giám đốc công ty luật Tiêu Dung Ngư, đây là một mỹ nữ siêu cấp đã được chứng thực công khai trên TV.

"Thực ra tớ và Thi Thi không sao cả, bởi vì chúng tớ vẫn đang đi học."

Tiêu Dung Ngư thở dài một hơi: "Nhưng còn có chị Cao và chị Dịch Na đấy, chị Cao sắp tốt nghiệp, chị Dịch Na đã tốt nghiệp, mặc dù các chị ấy đã tuyên bố rằng vì lợi ích sau này và trong tương lai, bây giờ chỉ có thể tạm thời vất vả một chút, không cần phải trả lương cho các chị."

"Giáo sư Tôn có ý kiến gì?"

Trần Hán Thăng hỏi, có lẽ bà già kia đã cân nhắc đến vấn đề này.

"Giáo sư Tôn nói bà ấy sẽ trợ cấp cho chúng tớ."

Tiêu Dung Ngư không vui lắm: "Cậu cũng biết tình cách của giáo sư Tôn rồi đấy, bà không chấp nhận bất cứ sự tài trợ trên danh nghĩa của công ty nào, chỉ muốn yên tâm xử lý vụ kiện tụng này, có mấy đàn anh đàn chị cũng bày tỏ sẽ hỗ trợ miễn phí, nhưng tớ vẫn luôn cảm thấy mất tự nhiên, tớ không muốn mắc nợ nhân tình của bọn họ."

"Công ty luật vừa mới thành lập nên khó tránh khỏi việc không có nghiệp vụ, nếu giáo sư Tôn không ra mặt, tất cả mọi người sẽ tỏ vẻ nghi ngờ với năng lực chuyên môn của các cậu."

Thực ra Trần Hán Thăng hiểu rất rõ chuyện này: “Chờ đến khi vụ kiện xuyên quốc gia này kết thúc, các công việc mới không ngừng đổ về.”

“Vậy chúng ta sẽ phải chờ sao?”

Tiêu Dung Ngư rầu rĩ, hoá ra để duy trì một công ty luật lại khó như vậy.

“Chưa chắc, nói không chừng sẽ có một doanh nghiệp nào đó không có các điều kiện đi kèm thì sao, bọn họ chỉ nhìn trúng năng lực và trình độ của các cậu, nên đặc biệt tìm đến công ty luật Dung Thăng thì sao?” Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

Chương 539: Điện tử Qủa Xác

“Không thể nào đúng không?”

Tiêu Dung Ngư vẫn nghĩ rằng câu nói này là Trần Hán Thăng đang an ủi mình: “Trừ khi giáo sư Tôn đích thân xuất mã, nếu không trước khi vụ kiện xuyên quốc gia này kết thúc, chắc là rất ít doanh nghiệp tìm đến chỗ chúng tớ để làm đại diện pháp lý.”

“Tất cả đều có khả năng mà.”

Trần Hán Thăng không tiếp tục nói nữa, chuyển sang chuyện khác hỏi: “Bây giờ cậu không những tổ chức buổi họp báo mà còn lên TV, chắc có lẽ càng trở nên nổi tiếng trong trường học đúng không?”

“Đúng vậy, tất cả các bài post trên BBS đều về khoa Luật, ngay cả Thi Thi cũng được gọi tên… A, nữ hiệp tha mạng.”

Tiêu Dung Ngư vừa mới nói được một nửa đã cười rộ lên, trong ống nghe truyền đến tiếng oán giận bất mãn của Biên Thi Thi: “Tại sao bây giờ vẫn có sinh viên nam đăng bài hỏi rằng cô gái ở bên cạnh Tiêu Dung Ngư là ai, chẳng lẽ Biên Thi Thi tớ không tên không tuổi như vậy sao?”

“Tiểu Trần, BBS của trường đại học Đông Đại chúng tớ vô cùng nhộn nhịp, còn đại học Tài chính các cậu thì sao?”

Tiêu Dung Ngư vừa trêu chọc Biên Thi Thi vừa cười nói: “Lần sau cậu đến đại học Đông Đại, nhất định phải đăng nhập vào diễn đàn trường học của chúng tớ để xem.”

“Đừng xem, Trần Hán Thăng.”

Biên Thi Thi vừa hét chói tai vừa nói: “Sau khi xem rồi, cậu sẽ ghen ghét đến mức không thể ngủ được cho mà xem, cũng may bây giờ BBS của trường đều là mạng nội bộ, cậu học đại học Tài chính nên không thể vào được, nếu không ngày nào cậu cũng sẽ phải hẹn đánh nhau với những người theo đuổi Tiểu Ngư Nhi.”

“Như vậy rất thú vị mà?”

Trần Hán Thăng cười nói: “BBS của trường đại học Tài chính của chúng tớ chẳng có gì thú vị cả, tất cả đều là mấy đề bài chính xác CET cấp 4-6 cần bán, hoặc là thẻ cơm bị đánh rơi mời người nhận lại, không có chuyện phiếm cẩu huyết nào cả.”

Trong thời đại mà ngay cả Baidu Tieba cũng phải trải qua xác minh nghiêm ngặt mới có thể trở thành hội viên này, toàn bộ diễn đàn của các trường đại học lớn ở Kiến Nghiệp năm 2004 đều là mạng nội bộ, cho nên lúc trước khi nhóm người của học viện Quốc giáo điên cuồng công kích Trần Hán Thăng, hắn mới có thể dễ dàng xác định ký túc xá nào.

Vài năm sau khi “mạng nội bộ trường học” trở nên phổ biến, linh cảm sáng lập cũng đến từ các mạng LAN khép kín của các trường đại học này. Một trong những tính năng quan trọng nhất của nó chính là địa chỉ ip của trường đại học là duy nhất, cũng như người dùng đăng ký email của trường đại học.

….

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng ngủ dậy rất sớm, hắn cố ý lái xe đến dưới lầu nhà Khổng Tĩnh.

Khổng ngự tỷ mặc một chiếc áo lông vũ màu trắng, dựa vào chiếc Passat một cách dịu dàng thướt tha, nhìn từ xa, mái

tóc đen nhánh màu đen ngược lại đã trở thành màu sắc điểm xuyết duy nhất.

"Nếu cậu có việc gì thì thì cứ trực tiếp gọi điện thoại dặn dò tôi một tiếng là được rồi."

Khổng Tĩnh hơi bất đắc dĩ: "Còn đặc biệt chạy tới đây một chuyến mời tôi ăn cơm sao, sáng sớm hôm nay còn có rất nhiều việc đấy."

"Chẳng phải còn có Tào Kiến Đức sao, nếu không tôi vất vả lừa anh ta đến đây để làm gì? Đây là cách giao tiếp tình cảm bình thường giữa chúng ta mà."

Trần Hán Thăng đỗ chiếc Land Rover, hai người tuỳ tiện đi đến một cửa hàng bánh bao nhỏ bên đường.

Khổng Tĩnh là một mỹ nữ trưởng thành, cô vừa mới bước vào đã lập tức thu hút ánh mắt của hơn nửa thực khách.

"Ông chủ, ba lồng bánh bao và hai chén cháo trắng."

Trần Hán Thăng hét lên một tiếng rồi xoay người nói với Khổng Tĩnh: "Tôi ăn hai lồng, chị ăn một lồng."

Khổng Tĩnh nhanh chóng xua xua tay: "Tôi ăn nửa lồng là đủ rồi."

"Vậy thì vẫn là ba lồng."

Trần Hán Thăng rút cho Khổng Tĩnh một đĩa hỗn hợp gia vị bao gồm nước tương, dấm và ớt đỏ, cười nói: "Tôi ăn hai lồng rưỡi."

Bây giờ tiết trời đang giữa đông, sau khi ngồi xuống, cả hai người đều cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo trên ghế, bầu không khí cũng hơi ngưng đọng một chút.

Nhưng cả hai đều là những người có kinh nghiệm xã giao phong phú, tình cảm cũng rất hài hoà, sẽ không có chuyện

không có chủ đề nói chuyện một thời gian dài.

Khổng Tĩnh là người đầu tiên lên tiếng: "Nghe Tiểu Vũ nói chiếc xe Land Rover kia đã nhấc lên một gợn sóng lớn trong trường đại học Tài chính."

"Đúng vậy, mọi người đều cảm thấy tôi là một sinh viên bị phá sản, không có khả năng mua loại siêu xe này."

Trần Hán Thăng tức giận nói: "Cho nên tôi cố tình trở nên ngang tàn, có thể ăn cơm mềm cũng là một bản lĩnh, bọn họ dựa vào cái gì mà xem thường những tiểu bạch kiểm sở hữu ngoại hình đẹp trai và sống tốt như chúng tôi."

"Phi!"

Khổng Tĩnh phỉ nhổ.

Có một số thứ có thể cô chưa từng trải qua, nhưng trước đó trong quá trình xã giao, cô đã nghe thấy không ít những câu chuyện nực cười này.

Chẳng bao lâu sau, ông chủ đã bưng ba lồng bánh bao nóng hầm hập đến đây, lúc này Trần Hán Thăng mới nói đến chuyện chính: "Lúc trước chị đã từng nhắc nhở tôi rằng nhà máy điện tử phải nhanh chóng xác nhận một cái tên, nhưng những cái tên được chọn mà chị gửi đến cho tôi, tôi thực sự cảm thấy không ổn."

"Không được sao?"

Khổng ngự tỷ cũng không tức giận, lúc trước cô đã từng thu thập vào cái tên, nhưng tất cả đều giống với nhà máy điện tử Hối Sang, nhà máy điện tử Vĩnh Gia, nhà máy điện tử Trí Vinh, nhà máy điện tử Nhuận Tinh…

Đối với bây giờ mà nói, những cái tên đó thực chất cũng không khó nghe, nhưng lại không mang tính thời đại và trường tồn.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ cũng không thể để sau này khi gặp mặt những ông chủ lớn đó, một người nói "Tôi là xxx của Apple", người kia nói "Tôi là xxx của Xiaomi", đến lượt Trần Hán Thăng, hắn lại tự giới thiệu mình "Xin chào mọi người, tôi là Trần Hán Thăng của Nhuận Tinh."

Đương nhiên không thể nói là khó nghe, nhưng vẫn luôn thiếu hương vị người dẫn đầu của trào lưu internet.

Nếu thực sự gọi là Nhuận Tinh, chi bằng dứt khoát gọi là Nhuận Thổ đi, còn có thể "cọ nhiệt" một chút.

"Chuyện là, Quả Xác thì sao?"

Trần Hán Thăng nói ra đáp án của mình.

Khổng Tĩnh nhíu mày nói: "Nhà máy điện tử Quả Xác?"

"Không có chữ nhà máy."

Trần Hàn Thăng bày ra vẻ mặt ghét bỏ: "Lúc chị đi đến bộ Công Thương đăng ký, trên đầy đủ chính thức là "Công ty Trách nhiệm và Hữu hạn Khoa học kỹ thuật Quả Xác", tên gọi tắt là điện tử Quả Xác, sau này trên danh thiếp của chúng ta và biển hiệu của nhà máy điện tử đều được gọi là "điện tử Quả Xác"."

"Cái tên này thật kỳ lạ."

Khổng Tĩnh lặp đi lặp lại hai lần: "Tôi phát hiện cách đặt tên của cậu có một đặc điểm, nếu không phải là Hoả Tiễn 101 nghịch ngợm thì cũng là Hạt giống Tư Bản hệ thực vật, hoặc là điện tử Quả Xác."

"Hệ thực vật khá tốt mà, có nghĩa là tuyên truyền ra bên ngoài một văn hoá doanh nghiệp gần gũi với thiên nhiên."

Trần Hán Thăng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Hắn không thể nói với Khổng Tĩnh rằng sau này trong nước sẽ có rất nhiều doanh nghiệp internet nổi tiếng như Douban, Xiaomi, Apple, Potato, Pea Pod, Caulu… Tất cả đều là tên thực vật.

"Vậy còn việc sản xuất điện thoại di động sau này thì sao? Cũng gọi là di động Quả Xác?" Khổng Tĩnh vẫn không quen lắm.

"Được mà."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Mục đích sản xuất điện thoại di động của chúng ta, nếu nói một cách hoa mỹ thì là vén mở cuộc cách mạng công nghiệp của thị trường điện tử trong nước, nói một cách thô tục thì là song song với việc kiếm tiền cho mình, nhân tiện giảm giá điện thoại di động trong nước."

"Cho nên ngoại trừ nhóm người đã đi làm, nhóm học sinh sinh viên cũng là những khách hàng tiềm năng của chúng ta, cho nên cái tên này không thể quá lỗi thời, nhất định phải chứa đựng một chút hương vị nghịch ngợm đáng yêu."

Trần Hán Thăng hào hứng xua xua tay: "Sau này, trong cửa hàng bánh bao này, trong lúc ăn cơm, người nào cũng cầm trong tay một chiếc điện thoại di động của Quả Xác, một bảo bối ngoan ngoãn thông minh như tôi, có phải chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy cảm xúc mênh mông không?"

"Này, người anh em, sáng nay cậu đã uống bao nhiêu rượu vậy?"

Suy nghĩ dâm dật của Trần Hán Thăng đã xâm nhập hơi sâu, cho nên âm lượng vô thức đề cao, có một cậu nhóc đang ăn sáng không thể nhịn được, trong lúc trả tiền còn lớn tiếng cười nhạo nói: "Còn nói đến chuyện mở ra một cuộc cách mạng công nghiệp của thị trường điện tử trong nước, cậu đừng

thổi phồng nữa, cẩn thận không thể đuổi kịp chiếc xe số hai đang đậu ven đường đấy."

"Ha ha ha…"

Những khách hàng khác cũng bật cười thành tiếng, lúc nhìn thấy mỹ nữ, bất cứ người đàn ông nào cũng phấn khích muốn biểu hiện một chút, nhưng càng phấn khích hơn nữa là, loại biểu hiện này thu hoạch bằng cách dẫm đạp lên các bạn cùng giới khác.

Trần Hán Thăng không phải là một anh chàng đẹp trai gì đó, vừa mới bước vào cửa, hắn đã bắt đầu khoác lác, điều quan trọng hơn là người phụ nữ mê người kia còn lắng nghe rất nghiêm túc.

Rất nhiều đồng bào nam giới "chính trực" không thể nhịn được nữa, nhất định phải hung hăng đả kích những kẻ không học vấn không nghề nghiệp lại còn giả vờ là tiến sĩ mười phân vẹn mười này.

"Chim sẻ, chim én làm sao biết được chí hướng của chim hồng hạc."

Trần Hán Thăng không mấy vui vẻ, vỗ bàn một cái thật mạnh, trừng mắt nhìn trái nhìn phải.

Cho đến khi không còn ai cười nhạo nữa, lúc này Trần Hán Thăng mới xấu hổ nói: "Chị Tĩnh, lát nữa chị thanh toán bữa sáng nhé, tôi ra ngoài hơi vội vàng nên quên mang theo ví tiền."

"Ha ha ha…"

Nghe thấy câu nói này, không biết là ai đã bắt đầu, toàn bộ cửa hàng bánh bao đều tràn ngập tiếng cười vui sướng.

Khổng Tĩnh nhanh chóng đứng dậy đi thanh toán, đây là một trải nghiệm bữa sáng thất bại, Trần Hán Thăng giả vờ thất

bại, bản thân cô cũng bị liên lụy theo.

…

Ngã ba đèn xanh đèn đỏ, cậu nhóc - Người vừa đáp trả Trần Hán Thăng một câu đang có tâm trạng rất tốt, cậu ta đạp xe đạp, mang theo tai nghe bên mình, rung đùi đắc ý nhún chân theo nhịp điệu.

Lúc này, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi đến bên cạnh.

Kiểu dáng của chiếc xe này tương đối lớn, lúc dừng lại còn có một làn sóng khói phun ra, cậu nhóc kia cũng cảm nhận được điều đó, cậu chủ động lái xe đạp sang bên cạnh.

Nếu không cẩn thận làm xước nó, nói không chừng một tháng tiền lương sẽ biến mất.

"Này!"

Điều kỳ lạ là người trên xe đột nhiên chào hỏi với mình.

Cậu nhóc kia sửng sốt một chút, người lái xe chính là thanh niên giả vờ giả vịt trong cửa hàng bánh bao lúc nãy.

"Người anh em, tôi đang cưỡi cọp đấy, không cần phải đi nhờ chiếc xe thứ hai đâu."

Người thanh niên giả vờ giả vịt kia mỉm cười nói, chờ đến khi đèn xanh bật lên, hắn mới huýt sáo một tiếng, khởi động "con cọp" rời đi.

"Điện tử Quả Xác…"

Cậu nhóc kia tháo tai nghe xuống, nghiêm túc lẩm bẩm.

Chương 540: Đám đông gây rối thảm thương nhất trong lịch sử.

Buổi sáng sau khi mời Khổng ngự tỷ cơm nước xong xuôi, tên của nhà máy mới "Điện tử Quả Xác" cuối cùng cũng đã được quyết định.

Tiếp theo sẽ là các thủ tục đăng ký, bởi vì nhà máy điện tử là một trong những dự án quan trọng có tên trong chính phủ khu vực Giang Lăng, nên được hưởng thụ dịch vụ "trực tiếp thông qua."

Cái gọi là "Trực tiếp thông qua" này, nói một cách đơn giản thì là chen ngang, toàn bộ quá trình làm thủ tục đăng ký đều có thể chen ngang, một nhà máy điện tử có diện tích 480 mẫu thực sự có đặc quyền này.

Sau khi xác định tất cả mọi thứ, Trần Hán Thăng lại gọi điện thoại cho Trịnh Quan Đề hỏi ý kiến.

"Không thể nói nó tốt ở đâu, cũng không thể nói chỗ nào không tốt, tóm lại thú vị hơn nhiều so với Tân Thế Kỷ", cá nhân tôi rất thích nó."

Trịnh Quan Đề có khứu giác cực kỳ nhanh nhạy trong công việc kinh doanh: "Sau này nếu Tân Thế Kỷ được đổi tên, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ theo hướng này."

"Cảm ơn đã khen ngợi."

Trần Hán Thăng cười nói: "Thực ra cho dù cô cảm thấy khó nghe, tôi cũng sẽ không thay đổi đâu, ý kiến của cô chẳng

có tác dụng gì cả.”

Phía bên Trịnh Quan Đề yên tĩnh một chút, cũng may cô đã quá quen với cách làm tuỳ tiện này của Trần Hán Thăng, cô chỉ mở cửa sổ văn phòng ra, nhàn nhạt nói: “Trần tổng, anh có biết khoảng thời gian này Hồng Sĩ Dũng đang bận rộn chuyện gì không?”

“Mong Trịnh tổng chỉ giáo.”

“Chuyện thứ nhất, trăm phương ngàn kế muốn giết chết tôi bằng ánh mắt, bởi vì các nghị quyết của anh ta đều bị tôi chặn lại, chỉ có thể lo lắng xuống. Chuyện thứ hai, hình như anh ta có hứng thú với nhà máy điện tử mới ở bên cạnh, bây giờ anh ta đang dẫn người qua đó gây chuyện, nếu cậu có thể đuổi kịp, có lẽ có thể xem được một màn náo nhiệt đấy.”

“Mẹ nó, sao không nói sớm.”

…

Lúc Trần Hán Thăng chạy đến Tân Thế Kỷ, đúng lúc nhìn thấy Hồng Sĩ Dũng dẫn theo một vài người quản lý chân chó và bảo vệ, chuẩn bị hừng hực khí thế đi về phía điện tử Quả Xác.

“Hồng tổng, ngài đang bận rộn gì vậy?”

Trần Hán Thăng ló đầu ra từ trong xe hơi.

“Hoá ra là chiếc xe mới của cậu sao?”

Hồng Sĩ Dũng vốn đang cảm thấy thắc mắc có quản lý cấp cao nào trong nhà máy mua Land Rover, không ngờ được đó lại là phương tiện của Trần Hán Thăng.

“Chiếc xe này không thấy nhiều ở Hồng Kông.”

Hồng Sĩ Dũng tự giữ thân phận, khoanh tay đánh giá một câu, thư ký ở bên cạnh anh ta giải thích.

“Bên cạnh Tân Thế Kỷ của chúng ta mới xây một nhà máy điện tử mới, vốn dĩ cũng không có gì cả, ai có tiền thì người đó đầu tư thôi, nhưng phó quản đốc của bọn họ lại là Tào Kiến Đức đã bị sa thải trước đó.”

Thư ký vô cùng tức giận: “Riêng chuyện này thì thôi đi, điều khiến người khác cảm thấy ghê tởm nhất chính là, nghe nói bố cục của nhà máy mới này gần như giống hệt Tân Thế Kỷ, đó chẳng phải là sao chép một cách trắng trợn sao?”

Hồng Sĩ Dũng hừ lạnh một tiếng: “Tôi phải đến xem xem ông chủ của bọn họ là người như thế nào, thật to gan!”

“Còn có loại chuyện này sao?”

Trần Hán Thăng nhảy từ trên xe xuống, không chút do dự tham gia vào “nhóm người gây rắc rối này”, hùng hổ khí phách, hiên ngang oai phong nói: “Sao chép một cách vô liêm sỉ, hôm nay nhất định phải chơi chết bọn họ.”

Hồng Sĩ Dũng rất hài lòng với thái độ của Trần Hán Thăng, thầm nghĩ nếu bọn họ tụ tập lại với nhau đi gây chuyện thì kiểu người lưu manh như Trần Hán Thăng đúng là “nhân tài hiếm có.”

“Phó quản đốc Trần có tâm, vậy cùng nhau đi đi.”

Hồng Sĩ Dũng hơi gật đầu đồng ý.

Việc Trần Hán Thăng gia nhập thực sự đã khiến đội ngũ náo nhiệt hơn không ít, triết lý quản lý của Hồng Sĩ Dũng là ý thức tầng lớp cấp bậc rõ ràng, anh ta tương đối chú trọng đến uy nghiêm và cái giá của mình.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không quan tâm nhiều như vậy, bản thân hắn chỉ là một phó quản đốc hậu cần, người khác có thể sa thải hắn tuỳ thích, cho nên trên đường đi, hắn đưa điếu thuốc cho người này, nói chuyện với người khác, linh hoạt nhanh nhẹn giống như một con cá chạch.

Mặc dù Hồng Sĩ Dung không thích loại tác phong này lắm, nhưng Trần Hán Thăng là công thần "lật đổ" Trịnh Quan Đề, bản thân hắn chỉ là một sinh viên, Hồng Sĩ Dũng không muốn chấp nhặt với hắn.

Tân Thế Kỷ và điện tử Quả Xác thực sự cách nhau rất gần, chỉ mới mười phút đã đến nơi rồi.

Chỗ này là một công trường đang thi công, khắp nơi đều là tiếng máy móc gầm rú và mùi khói bụi, công nhân đội nón bảo hộ đi tới đi lui, ồn ào náo động và hỗn loạn.

Đoàn người bọn họ cũng không chào hỏi mà trực tiếp tìm được văn phòng được xây dựng tạm thời, bởi vì trước cửa có mấy chiếc xe đang đậu, về cơ bản có thể xác định đây là nơi làm việc của người phụ trách.

Hồng Sĩ Dũng dẫn đầu đẩy cửa ra, phát hiện bên trong có bốn người, Tào Kiến Đức- Người vốn dĩ là bộ trưởng bộ kế hoạch nhà máy của Tân Thế Kỷ cũng có mặt.

Ba người khác, một người là một người phụ nữ xinh đẹp khoảng chừng ba mươi tuổi, hai cô gái khác có vẻ giống sinh viên đại học, đúng là Khổng Tĩnh, Ôn Linh và Nhiếp Tiểu Vũ.

"Bộ…"

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy Trần Hán Thăng, ba tiếng "Bộ trưởng Trần" suýt chút nữa bật thốt ra khỏi miệng, cũng may Khổng Tĩnh phản ứng nhanh nhẹn, dùng ánh mắt ngăn cản Nhiếp Tiểu Vũ lại, mới làm cho "kế hoạch ẩn núp" của Trần Hán Thăng có thể tiếp tục.

"Chào anh, tôi là tổng giám đốc của điện tử Quả Xác- Khổng Tĩnh, xin hỏi các anh là…"

Khổng Tĩnh lễ phép chào hỏi, thực ra trong lòng cô biết rõ đám người này là ai, nhưng kiểu dò hỏi như thế này sẽ giúp cô xác nhận thân phận "chủ nhân" của mình.

Hồng Sĩ Dũng vốn dĩ chứa đầy một bụng lửa giận, nhưng sau đó khi nhìn thấy dung nhan xinh đẹp và khí chất ưu nhã của Khổng Tĩnh, anh ta theo bản năng chỉnh sửa lại tây trang của mình.

Xem ra cho dù lập trường đối lập hay không, ở trước mặt người phụ nữ xinh đẹp, người đàn ông luôn muốn bày ra dáng vẻ đẹp trai nhất.

"Tôi là tổng giám đốc của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ- Hồng Sĩ Dũng, nghe nói cách bố trí xây dựng của quý công ty hoàn toàn mô phỏng theo Tân Thế Kỷ của chúng tôi nên muốn đến xem một chút, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra."

Hồng Sĩ Dũng cảm thấy mình đã đủ xuất sắc hơn người, dù sao Tân Thế Kỷ cũng là một nhà máy lớn hàng ngàn người, mặc dù bởi vì đấu đá nội bộ nên hiệu quả và lợi ích kinh tế đang giảm xuống, nhưng cũng không thể là cái mà một nhà máy mới có thể so sánh được.

"Lúc nãy tôi đã nhìn qua rồi, phát hiện cho dù là ký túc xá hay nhà máy, vị trí gần như không khác mấy so với Tân Thế Kỷ."

Ánh mắt Hồng Sĩ Dũng trở nên uy nghiêm: "Cho nên tôi muốn cô cho tôi xem bản vẽ xây dựng một chút, để xem rốt cuộc nó có sao chép Tân Thế Kỷ không?"

Trong lòng Tào Kiến Đức biết rõ, cách bố cục của điện tử Quả Xác gần như rập khuôn với Tân Thế Kỷ, rõ ràng người ta đang tìm đến cửa.

Nhưng điều khiến anh ta phải ngạc nhiên cảm thán đó là, không chỉ Nhiếp Tiểu Vũ đã quen đanh đá không sợ hãi mà ngay cả Ôn Linh- Người luôn ít nói ít lời, sắc mặt tái nhợt cũng không hề sợ.

"Thật đúng là khăn trùm* không nhường đấng mày râu."

(*Chỉ người phụ nữ.)

Tào Kiến Đức âm thầm nâng cao hình tượng của Ôn Linh lên mấy cấp.

Đối mặt với đội ngũ hùng hổ của Hồng Sĩ Dũng, Khổng Tĩnh trả lời một cách logic: "Thật ngại quá, Hồng tổng, bản vẽ là bí mật của công ty chúng tôi, không thể công khai ra ngoài, còn về lời buộc tội nội dung sao chép của ngài, mong ngài hãy đưa ra các bằng chứng liên quan, nếu không về mặt pháp luật, chuyện này có nghĩa là phỉ báng đấy?"

"Phỉ báng?"

Lúc này một bóng người cao lớn bước ra từ trong đội ngũ của Hồng Sĩ Dũng, mạnh mẽ sải bước về phía trước, vẻ mặt kiêu ngạo dữ tợn: "Cô gái này, có phải cô đã xem quá nhiều phim của Châu Tinh Trì rồi không? Còn kiện chúng tôi tội phỉ báng, cô đã từng nhìn thấy nắm đấm nào to như bao cát chưa?"

Nói xong, hắn siết chặt nắm tay lắc lư vài cái trước mặt Khổng Tĩnh.

Người này đương nhiên là Trần Hán Thăng, nhìn thấy hành động này của hắn, Hồng Sĩ Dũng chỉ nhíu mày, không nói gì.

Một sinh viên đại học chỉ biết so bì dũng khí, tàn nhẫn manh động có lẽ căn bản không hiểu cái gì là phong độ của một quý ông.

Khổng Tĩnh ngẩng đầu lên, nghiêm túc đánh giá Trần Hán Thăng, sau đó lặng lẽ quay đầu đi, bởi vì cô không thể để người khác phát hiện nụ cười trên khoé miệng.

Nhưng chuyện này rơi vào trong mắt Tào Kiến Đức, anh ta còn tưởng rằng Khổng Tĩnh bị đe dọa đến sợ hãi, mặc dù anh ta không am hiểu chuyện đánh nhau, chứ đừng nói đối phương là Trần Hán Thăng- Một người giống như lưu manh.

Nhưng ở đây chỉ có một mình anh ta là đàn ông, sao có thể không ra mặt được chứ?

Vì thế Tào Kiến Đức hít một hơi thật sâu, nhanh chóng bước ra đứng giữa Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh: "Phó quản đốc Trần, mong anh chú ý đến hành động của mình, phiền anh cách xa Khổng tổng ra một chút."

Nói xong, Tào Kiến Đức còn nhẹ nhàng đẩy ngực Trần Hán Thăng một cái, yêu cầu hắn không được đến quá gần Khổng Tĩnh.

"Này này này… Anh động thủ trước đúng không, còn siết chặt cổ họng của tôi nữa đúng không?"

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Trần Hán Thăng thoạt nhìn có vẻ hung hãn lại là một chiếc "gối thêu hoa", trực tiếp bị Tào Kiến Đức đẩy cho lảo đảo, "rầm" một tiếng, ngã vào người Hồng Sĩ Dũng phía sau.

Hồng Sĩ Dũng hoàn toàn không có chút phản ứng nào, anh ta sao có thể ngờ được rằng Trần Hán Thăng lại vô dụng như vậy, dáng người mập mạp kia trực tiếp bị đụng vào bệ, nếu không có cấp dưới và thư ký chống đỡ, chắc chắn đã ngã xuống mặt đất.

Tư thế này, chật vật không thể chịu nổi.

Mặt mũi này, rớt ra từng mảnh.

"Con mẹ nó đúng là nội lực quá mạnh mẽ, mẹ kiếp, có phải anh lén lút học Hàng Long Thập Bát Chưởng không?"

Trần Hán Thăng xoa xoa ngực, mắng.

Tào Kiến Đức cũng bày ra vẻ mặt ngơ ngác, tôi thực sự chỉ đẩy một cái nhẹ nhàng mà thôi.

"Nếu mấy người đã chơi xấu trước, đừng trách tôi động thủ."

Trần Hán Thăng cầm lấy một ấm trà trong văn phòng, ngay khi đang định đập mạnh xuống đất…

“Khụ khụ!”

Nhiếp Tiểu Vũ ho khan một tiếng thật mạnh: “Đó là hàng nhập khẩu mua ở cửa hàng bách hoá Đại Dương, hơn 100 ngàn đấy.”

“Gì?”

Trần Hán Thăng sửng sốt, những cái này đều là sản nghiệp của hắn đấy, đập vỡ mấy cái đắt đỏ đau lòng lắm.

Nhưng cũng không sao cả, nếu không đập ấm trà thì đổi sang cái khác.

Trần Hán Thăng nhìn thấy trên bàn còn có một đống văn kiện, hắn đang định lấy bản vẽ ra thì Nhiếp Tiểu Vũ lại nhanh chóng nhắc nhở: “Những cái đó đều không có bản sao, nếu vứt bỏ thì sẽ mất hết đấy.”

“Cái gì?”

Không còn cách nào khác, Trần Hán Thăng hậm hực buông tài liệu xuống, cuối cùng liếc mắt nhìn thấy một cái nón bảo hộ.

Ha ha, cuối cùng cũng tìm thấy một món đồ rẻ tiền!

Trần Hán Thăng dùng hết sức lực toàn thân nện mạnh chiếc nón bảo hộ trên mặt đất, ngoài miệng còn giận dữ hét lên: “Đã bắt chước còn đánh người, ông đây đập nát văn phòng của mấy người.”

“Ôi trời.”

Nhưng, hắn không hề nghe thấy âm thanh nón bảo hộ bằng nhựa bị đập vỡ, ngược lại là tiếng hét thảm thiết của Hồng Sĩ Dũng vang lên.

“Con mẹ nó cậu đập lên ngón chân tôi rồi.”

Chương 541: Một ông chủ thật thảm hại, luôn bị lừa gạt

“Hồng tổng, anh đặt chân ở đó làm gì?”

Trần Hán Thăng nhận thấy sự khác thường, hắn quay đầu lại nhìn, thế mà còn trách móc Hồng Sĩ Dũng duỗi chân lung tung.

“Được rồi được rồi, cậu lui xuống trước đi, tôi còn tưởng rằng cậu là một Yakuza*, cuối cùng lại là một nhóc học sinh.”

(*Yakuza là một thuật ngữ chung để chỉ mafia tại Nhật.)

Hồng Sĩ Dũng che ngón chân lại, mất kiên nhẫn nói: “Ngay cả một ấm trà cũng không dám đập, còn muốn đổi thành nón bảo hộ.”

“Nếu tôi đập vỡ ấm trà, nói không chừng ngài càng bị thương nghiêm trọng hơn đấy.”

Trần Hán Thăng cười mỉa nói.

Tình huống bây giờ khá xấu hổ, nhóm người của Tân Thế Kỷ vốn dĩ đang giả vờ hung hăng, kết quả ông chủ bị thương trước, kẻ đầu têu còn là lực lượng gây chuyện chính của bên mình.

Lúc này, tổng giám đốc Khổng Tĩnh của điện tử Quả Xác giơ điện thoại di động lên: “Mấy người đang làm ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của công ty chúng tôi, nếu thực sự không đi, chúng tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

“Con mẹ nó cô dám báo cảnh sát thử xem!”

Trần Hán Thăng chỉ vào Khổng Tĩnh, lớn tiếng uy hiếp.

“A lô, cục cảnh sát sao, địa chỉ của tôi là số 160 đại lộ công nghiệp khu Giang Lăng, có người lại đến quấy rối và gây chuyện…”

Khổng Tĩnh không nói một lời, thực sự báo cảnh sát.

Điều này khiến Hồng Sĩ Dũng tức giận không thôi, anh ta căn bản không muốn làm to chuyện, dậm bàn chân đang bị thương mắng: “Con mẹ nó cậu đừng nói chuyện được không, rốt cuộc cậu là người của phe nào hả?”

“Tôi chắc chắn đứng về phe ngài rồi.”

Trần Hán Thăng cũng bày ra vẻ mặt ấm ức, lẩm bẩm oán giận nói: “Ai ngờ kẻ địch quá giảo hoạt, không đánh lại được nên báo cảnh sát, trong quần chúng có người xấu.”

Tốc độ điều động của cục cảnh sát rất nhanh, hai cảnh sát đến hiện trường, lúc này mới phát hiện ra vấn đề vượt quá phạm vi thẩm quyền của mình, không phải là tranh cãi đánh nhau thông thường, cho nên trực tiếp báo cáo với đồn trưởng.

Đồn trưởng cũng cảm thấy chuyện này không dễ giải quyết, đây là vấn đề giữa hai doanh nghiệp nên chuyển sự việc lên bộ Công thương.

Bộ Công thương lật xem tư liệu một phen, chậc chậc, một bên là một nhà máy lớn hơn ngàn người, một doanh nghiệp lớn đóng thuế kếch xù cho Giang Lăng. Phía bên kia cũng không hề thua kém, một nhà máy điện tử mới với diện tích 480 mẫu, hưởng thụ sự phục vụ “Trực tiếp thông qua” của chính phủ khu vực.

Chỉ cần là doanh nghiệp nằm trong danh sách “Trực tiếp thông qua”, tất cả đều sẽ phải trải qua quá trình xác minh vốn, nói cách khác, vốn đăng ký của điện tử Quả Xác là 30 triệu tệ, đó là 30 triệu tệ người thật tiền thật đấy, không hề ảo chút nào.

Bộ Công thương cũng không muốn xen vào nên lại đá sang cho bộ Lao động.

Bộ Lao động thầm nghĩ chúng tôi quản lý chuyện nợ lương, làm trọng tài quản lý lao động, quản lý đào tạo kỹ năng, những chuyện như thế này liên quan gì đến chúng tôi?

Cho nên sau một phen đá qua đá lại, cuối cùng lại chuyển đến cảnh sát ở trong cục cảnh sát.

Hồng Sĩ Dũng ngồi trong văn phòng công trường của điện tử Quả Xác, xoa xoa ngón chân và chờ đợi trong vô vọng suốt cả buổi sáng, cuối cùng lại chờ được hai vị cảnh sát kia trả lời một cách lịch sự: "Hồng tổng, đây là vấn đề thuộc quyền sở hữu trí tuệ, cục cảnh sát của chúng tôi rất khó xử lý."

Hồng Sĩ Dũng nhìn chằm chằm vào hai vị cảnh sát, lắc đầu nói: "Vốn dĩ tôi cũng không muốn làm lớn chuyện, nhưng nếu đã chậm trễ thời gian, vậy thì mọi người ở đây, ai cũng đừng mong được yên bình."

Vừa dứt lời, anh ta đã trực tiếp liên lạc với một số lãnh đạo khu vực Giang Lăng, điện tử Tân Thế Kỷ vốn dĩ là một công ty đóng thuế lớn, anh ta có phương thức liên lạc của một số lãnh đạo quan trọng cũng là chuyện rất bình thường.

Lãnh đạo khu vực vô cùng coi trọng, nghe nói mặc dù đang mở cuộc họp nhưng vẫn trực tiếp chạy tới, sau khi nắm rõ tình huống, đối phương khiển trách bộ Công thương, bộ Lao động và bộ Công an ở trước mặt Hồng Sĩ Dũng một phen.

"Hồng tổng."

Lãnh đạo khu vực nghiêm túc nói: "Mong ngài cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ điều tra ra mạnh mối, sẽ không để Tân Thế Kỷ phải chịu thiệt thòi."

"Khổng tổng."

Sau khi nói xong với Hồng Sĩ Dũng, lãnh đạo khu vực lại đi đến trước mặt Khổng Tĩnh: “Mong điện tử Quả Xác hãy yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ hộ tống sự phát triển của doanh nghiệp.”

Trình độ nói chuyện của lãnh đạo khu vực rất cao, vấn đề cứ thế tạm thời lắng xuống.

Giữa trưa, thư ký của Hồng Sĩ Dũng gọi xe đến đây, đưa ông chủ “tàn tật”trở về, điện tử Quả Xác tiếp tục làm việc, Trần Hán Thăng phủi mông trở về trường học.

…

Nhưng bắt đầu từ buổi chiều, buổi tối và sáng sớm ngày hôm sau, Hồng Sĩ Dũng cũng không nhận được phản hồi của lãnh đạo khu vực, anh ta cảm thấy hơi sốt ruột.

Đối với điện tử Quả Xác mà nói, những chuyện này có thể tùy tiện dìm xuống, tóm lại đối phương chính là người chiếm được lợi lộc.

Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gọi cho lãnh đạo khu một cuộc điện thoại: “Lãnh đạo, chuyện điện tử Quả Xác sao chép bản vẽ xây dựng của Tân Thế Kỷ chúng tôi, xin hỏi đã có kết quả chưa?”

“Hồng tổng, chào ngài, tôi cũng đang định báo lại với ngài đây.”

Giọng điệu của lãnh đạo khu vô cùng khách khí: “Từ hôm qua đến giờ, tôi đã mở rất nhiều cuộc họp để nghiên cứu và yêu cầu các bộ ngành liên quan mau chóng giải quyết vấn đề hóc búa này.”

“Cụ thể thì khi nào có thể giải quyết đây?”

Hồng Sĩ Dũng tiếp tục hỏi.

“Vấn đề thời gian mà ngài vừa mới nhắc đến cũng là phương diện chúng tôi rất coi trọng.”

Vị lãnh đạo khu vực kia thành khẩn nói: “Nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan đến hai doanh nghiệp lớn, vì thế cần phải cẩn thận điều tra và nghiên cứu kỹ càng, cho nên chúng tôi thực sự không thể xác định được thời gian cụ thể, Hồng tổng, mong ngài thông cảm.”

“À à, không sao, vậy ngài cứ làm việc đi.”

Đối mặt với một vị lãnh đạo khu vực khiêm tốn chân thành như vậy, Hồng Sĩ Dũng cũng không thể nói thêm gì nữa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, con mẹ nó, cuộc điện thoại này chẳng có tác dụng gì cả.

Sau khi cúp máy, phía bên lãnh đạo khu vực cũng lắc đầu: “Nhưng thế lực của điện tử Quả Xác cũng không hề thua kém, 480 mẫu đấy, hơn nữa vốn đăng ký hơn 30 triệu, đây là một nhà máy lớn có thể giải quyết vấn đề việc làm cho hàng trăm lao động.”

“Cách sắp xếp giống nhau thì giống nhau thôi, Hồng tổng cũng quá keo kiệt, chuyện này đâu có ảnh hưởng đến việc ngài kiếm tiền.”

Sau khi lẩm bẩm xong, lãnh đạo khu vực vẫn gọi chủ nhiệm văn phòng vào: “Năm nay, trong tất cả các hoạt động thẩm định doanh nghiệp ở khu vực Giang Lăng, hãy bổ sung cho tổng giám đốc của điện tử Tân Thế Kỷ Hồng Sĩ Dũng đi.”

“Nhưng hầu hết đã được quyết định, hơn nữa cúp và giấy khen cũng được hoàn thành rồi.”

Chủ nhiệm văn phòng hơi khó hiểu.

“Vậy thì phải nhanh chóng bổ sung, bây giờ đi chế tạo ngày đêm, tóm lại, nhất định phải khiến Hồng tổng nhận giải thưởng đến mỏi tay thì thôi!”

Lãnh đạo khu vực không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng ba thứ đồ hư ảo này cố gắng bồi thường của Hồng Sĩ Dũng.

…

Nhưng Hồng Sĩ Dũng cũng không phải là kẻ ngốc, anh ta có thể nhìn ra được thái độ "ba phải" của lãnh đạo khu vực, nhưng anh ta không thể nuốt trôi cơn giận này, cuối cùng quyết định nhờ đến pháp luật.

Chuyện này cũng là do thư ký nhắc nhở, nếu một nhà máy nhỏ nhoi dám sao chép bản vẽ xây dựng của Tân Thế Kỷ, có lẽ chưa đầy một canh giờ, nhà máy nhỏ kia sẽ bị đóng cửa.

Nếu là một công ty điện tử Quả Xác lớn như vậy thì thực sự không dễ xử lý lắm, chúng ta dứt khoát đi theo con đường pháp luật, giấy trắng mực đen để lại chứng cứ, không một ai có thể "ba phải".

"Đây cũng là một cách."

Hồ Sĩ Dũng lập tức đồng ý, còn yêu cầu bộ phận pháp lý soạn thảo một văn bản luật sư nghiêm khắc, đặt trong phong bì rồi gửi qua đó.

Tối hôm đó, phía bên điện tử Quả Xác lại gửi về một lần nữa.

Phong bì bên ngoài vẫn còn nguyên vẹn không hao tổn gì, nhưng văn bản luật sư bên trong đã bị xé thành từng mảnh.

Cách xử lý kiêu ngạo này chắc chắn không liên quan đến Khổng ngự tỷ quyến rũ đó, chính là Trần Hán Thăng đích thân xé.

"Có lẽ bộ phận pháp lý của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ không có tác dụng răn đe."

Hồng Sĩ Dũng lại uỷ thác cho một công ty luật chuyên nghiệp ở khu vực Giang Lăng.

Nhưng kết quả vẫn giống như vậy, phong bì bên ngoài vẫn nguyên vẹn, văn bản luật sự bên trong bị xé nát rồi gửi trả lại.

"Tôi tức đến nổ phổi mất!"

Hồng Sĩ Dũng thầm nghĩ điện tử Quả Xác này đúng là giống như vỏ trái cây cứng rắn, cứng đến mức không sợ bất cứ điều gì cả.

Sau khi nghe nói đến chuyện này, Trần Hán Thăng chủ động tìm đến thư ký của Hồng Sĩ Dũng.

"Nghe nói hai ngày nay Hồng tổng vẫn luôn tìm kiếm công ty luật sư, định gửi đơn kiện điện tử Quả Xác, nhưng đối phương hoàn toàn không quan tâm."

"Đúng vậy, điện tử Quả Xác còn xé rách văn bản luật sư đấy."

Thư ký cũng vô cùng buồn rầu: "Tính tình của Hồng tổng vô cùng nóng nảy, tôi có cảm giác như bây giờ ngài ấy không muốn bất cứ điều gì cả, chỉ một một lời từ điện tử Quả Xác mà thôi."

"Có lẽ là vì những công ty luật đó chưa tạo ra được tiếng vang nào chăng, sao anh không thử tìm đến công ty luật sư Dung Thăng ở Tân Nhai Khẩu chứ?"

Trần Hán Thăng tốt bụng đề nghị nói: "Mấy hôm trước ở trên chuyên mục tin tức có nói hậu thuẫn phía sau của công ty luật Dung Thăng là Tôn Bích Dư- Một nhân vật lão làng nhận được trợ cấp của nhà nước đấy."

"Trâu bò như vậy sao?"

Thư ký nghi hoặc nói: "Bây giờ có rất nhiều chuyên gia đều là trình độ gà mờ."

“Tôi cũng chỉ là người ngoài nghề, địa vị của Tôn Bích Dư như thế nào, anh đi hỏi mấy người đồng nghiệp bên bộ phận pháp lý là được mà.”

Trần Hán Thăng nhắc nhở.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ bộ phận pháp lý, thư ký lập tức đi báo cáo với Hồng Sĩ Dũng.

“Trần Hán Thăng giới thiệu?”

Hồng Sĩ Dũng vừa mới nghe thấy cái tên này đã cảm thấy chân đau ngực đau, thậm chí anh ta còn có ý định cắt chức phó quản đốc bộ phận hậu cần của Trần Hán Thăng, để hắn cút về trường đại học.

“Đúng vậy, tôi đã đi đến bộ phận pháp lý tham khảo ý kiến rồi.”

Thư ký giải thích: “Giáo sư Tôn thực sự là một người đức cao vọng trọng trong ngành Luật, mấy ngày trước, công ty luật Dung Thăng đã từng được đăng tải trên báo chí và đài truyền hình Kiến Nghiệp.”

“Được rồi, cậu và Trần Hán Thăng thử một lần đi.”

Thực ra Hồng Sĩ Dũng cũng không ôm hy vọng gì nhiều, anh ta đã nghĩ đến những cách khác.

“Nếu công ty luật Dung Thăng thực sự có thể khiến Quả Xác cúi đầu, chi phí chấp nhận được thì những vụ kiện tụng khác của Tân Thế Kỷ có thể uỷ thác cho bọn họ.”

Chương 542: Trần Hán Thăng- Người càng ngày càng không đáng tin

Cái gọi là "Người tranh nhau một hơi, Phật được một nén nhang".

Lúc đầu Hồng Sĩ Dũng cũng không có ý định ra toà nói chuyện cùng với điện tử Quả Xác, anh ta chỉ nghe nói bên cạnh mới mở một xưởng điện tử mới, vốn dĩ cùng ngành đã là oan gia, kết quả sau khi nghe ngóng lại biết được cách bố trí của hai nhà chẳng khác nhau là mấy.

Các bản vẽ thiết kế của Tân Thế Kỷ đến từ bàn tay của các nhà thiết kế Hồng Kông, không phải phong cách đại lục, chưa cần nói đến mức độ chênh lệch cao thấp, rõ ràng điện tử Quả Xác đang bắt chước.

Bắt chước thì thôi đi, thái độ của bọn họ còn vô cùng ngang ngược, trực tiếp xé bỏ văn bản luật sư một cách khinh thường, cộng thêm cả cách thức xử lý "ba phải" của lãnh đạo khu vực, về mặt công việc còn phải chịu sự trì hoãn và gây khó dễ của Trịnh Quan Đề.

Cho nên khoảng thời gian này lão Hồng vô cùng buồn bực, anh ta đang suy nghĩ xem có nên tìm kiếm tài nguyên của nhà họ Trịnh ở đại lục để trút giận hay không?

Còn về phần công ty Luật Dung Thăng ở Tân Nhai Khẩu, Hồng Sĩ Dũng cũng không để trong lòng, điện tử Quả Xác đã xé hai văn bản luật sư, chẳng lẽ không dám xé tờ thứ ba sao?

Tối hôm đó khi Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đang nấu cháo điện thoại với nhau, nghe nói Trần Hán Thăng đang giới thiệu một dự án cho công ty luật Dung Thăng, Tiêu Dung Ngư lập tức "chụt" một cái trong điện thoại, nhanh chóng mở notebook ra, kéo Biên Thi Thi vào đây để dự thính.

Đây là vụ án đầu tiên của công ty luật Dung Thăng, cũng là công việc làm ăn đầu tiên trong cuộc đời nên Tiêu Dung Ngư luôn tập trung cao độ.

"Không cần phải căng thẳng như vậy chứ?"

Trần Hán Thăng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, hắn lười giải thích: "Tớ muốn đánh bài, còn nguyên nhân cụ thể, ngày mai công ty sẽ phái chuyên gia đến trao đổi."

"Tiểu Trần, cậu cũng sẽ đi đúng không?"

Một câu đối thoại vô tình đã để lộ sự ỷ lại của Tiêu Dung Ngư.

"Đương nhiên rồi."

Trần Hán Thăng vô cùng chắc chắn.

"Vậy thì tốt rồi, bây giờ tớ không nói chuyện với cậu nữa, tớ muốn liên lạc với chị Cao Văn và chị Dịch Na để nói với các chị ấy tin tốt này."

Tiêu Dung Ngư vui vẻ nói.

Tiểu Ngư Nhi không hề thiếu tiền, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh có khả năng nuôi cô ấy cả đời, nhưng công ty luật là lý tưởng nghề nghiệp của cô, hơn nữa cô ấy còn là một giám đốc công ty luật có trách nhiệm.

Nhưng còn hai đàn chị Cao Văn và Dịch Na, cô cần phải cân nhắc đến chi phí sinh hoạt của các chị ấy ở Kiến Nghiệp trong suốt quá trình kéo dài của vụ kiện xuyên biên giới này.

Để giáo sư Tôn trợ cấp cũng không phải là biện pháp lâu dài, tự lực cánh sinh mới là biện pháp duy nhất, nhưng bốn cô gái không có bất cứ tài nguyên xã hội nào, về phương diện tìm kiếm vụ án cũng không am hiểu.

Nhưng cũng may, "tiểu bạch kiểm" Trần Hán Thăng vẫn có năng lực này.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng quay trở lại ký túc xá, Kim Dương Minh giống như đã phát hiện ra một điều gì đó rất thú vị, cậu ta chỉ vào diễn đàn nội bộ của trường đại học Tài chính nói: "Tứ ca, sư muỗi La vẫn đang không ngừng giải thích giúp anh, giọng điệu oán giận dữ dội khiến những người đó không dám phản hồi."

Trần Hán Thăng cầm chuột lướt lướt, phát hiện đúng là có chuyện như vậy.

La Tuyền gần như phản hồi lại mỗi một bài đăng về chủ đề "Phó chủ tịch Trần ăn cơm mềm", có một số bài viết rõ ràng là đùa giỡn theo trào lưu, nhưng La Tuyền phải cũng công kích dữ dội một phen.

"Haiz…"

Trần Hán Thăng hơi đau trứng, Tiêu Dung Ngư không thể xem được, Thẩm Ấu Sở không biết nhiều về máy tính, Thương Nghiên Nghiên biết hắn có tiền nên căn bản sẽ không tin vào những lời đồn "Land Rover và ăn cơm mềm" này.

Nhưng hắn lại quên mất còn có một La Tuyền- Người có thể đăng nhập vào mạng nội bộ của trường đại học Tài chính, tính tình vô cùng cố chấp, hơn nữa còn cực kỳ mang thù, cô thực sự không bỏ sót phản hồi bất cứ bài viết nào, dáng vẻ hùng hổ đến đáng sợ.

Hậu quả của chuyện này chính là phong ba vốn dĩ đã dần dần lắng xuống, nhưng lại bị cô khuấy động lên một lần nữa.

“Không thể chịu được nữa rồi.”

Trần Hán Thăng đi đến ban công gọi điện thoại cho La Tuyền: “Tại sao cô lại quan tâm đến những bài post đó?”

“Trần sư huynh, bọn họ đang xúc phạm anh.”

Không ngờ La Tuyền càng tức giận hơn nữa: “Tôi nói với anh này, có một số người dùng họ tên và lớp của mình để đăng ký id, tôi đã note kỹ vào một cuốn sổ nhỏ rồi, tôi có thể trả thù bọn họ bất cứ lúc nào.”

“Trả thù cái gì chứ, bạn cùng phòng của tôi cũng trêu chọc một vài câu trên BBS.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa những lời trêu chọc ác ý như vậy rất thú vị, tôi thích ăn cơm mềm đấy, thì sao nào?”

“Chuyện đó không được, tôi sẽ cảm thấy ngột ngạt trong lòng.”

La Tuyền không cảm thấy mình có lỗi gì.

“Mặc kệ cô.”

Trần Hán Thăng không muốn cãi cọ, tính tình của La Tuyền là vậy, cho nên lúc yêu đương với cô luôn có một cảm giác ngột ngạt không thể thở được, vì thế hắn trực tiếp ấn phím tắt.

“Tút tút tút…”

Nghe thấy âm thanh tắt máy trong điện thoại, La Tuyền nhìn những id được ghi chép dày đặc trên cuốn sổ nhỏ, cô cảm thấy vừa ấm ức vừa không phục.

“Không phải là không thể ăn cơm mềm, nhưng tại sao chỉ ăn cơm mềm của Thẩm Ấu Sở chứ, ngực lớn có thể ăn no được sao?”

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi mới sáu giờ đã thức dậy, các cô phấn khích suốt cả đêm không thể ngủ được, sau khi ký túc xá tắt đèn còn nằm trên giường dùng tin nhắn nói chuyện rất nhiều rất nhiều.

Về hiện tại, về tương lai… Mặc dù đều mơ mơ màng màng không có kết quả, nhưng cũng thỏa mãn những cảm giác mong chờ trong lòng.

Sau khi rửa mặt chải đầu trang điểm xong, hai người xin nghỉ với giáo viên môn học buổi sáng, sau đó đến nhà ăn ăn sáng, cười cười nói nói suốt đoạn đường đi đến trạm xe buýt bên ngoài cổng lớn đại học Đông Đại.

Không ít các sinh viên đại học Đông Đại phát hiện ra là hoa khôi giảng đường Tiêu, nếu là người quen thì bước đến chào hỏi, nếu không quen biết thì liếc mắt đánh giá, nhìn má lúm đồng tiền trên má Tiêu Dung Ngư, đôi môi mỏng hồng hào lấp lánh dưới ánh mặt trời, và cả nụ cười rạng rỡ tự nhiên khi nói chuyện.

“Thật xinh đẹp, đáng tiếc đã có bạn trai rồi.”

Rất nhiều chàng trai thầm nghĩ trong lòng.

Chẳng bao lâu sau, xe buýt số 46 đã đến, từ đại học Đông Đại đến Tân Nhai Khẩu rất nhanh, nếu kẹt xe cũng chỉ mất hai mươi phút, không kẹt xe thì chỉ mất mười phút đã đến nơi.

Sau khi hai cô gái xuống xe, Biên Thi Thi hỏi: “Tiểu Ngư à, lúc nào cậu mới học bằng lái xe vậy, dù sao sau này chúng ta cũng phải đến thăm hỏi khách hàng nữa.”

“Đây không phải là chuyện tớ có thể quyết định.”

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi nói: “Chìa khóa đang nằm trong tay Tiểu Trần, cậu ấy lại lười như vậy.”

Tiêu Dung Ngư vừa nói vừa gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng: "A lô, đã dậy chưa… Vẫn còn ở trên giường sao, Trần Heo, cậu đúng là heo mà."

Sau khi đi vào văn phòng ở tầng 18 của Trung tâm Thương mại Quốc tế, lúc này Tiêu Dung Ngư mới phát hiện Cao Văn và Dịch Na đã ở ngồi trong phòng hội nghị, trong tay mỗi người đều cầm notebook.

"Xem ra, hai chị ấy cũng rất coi trọng chuyện này."

Tiêu Dung Ngư thu dọn đồ đạc xong xuôi cũng đi đến phòng họp.

"Lúc đàn em Trần giới thiệu dự án này, cậu ấy có nói tính chất cụ thể gì không?"

Cao Văn cầm bút, cô dự định sẽ chuẩn bị trước một chút.

"Tiểu Trần không nói, cậu ấy nói đến nơi sẽ xem lại."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu.

"Có lệ như vậy sao?"

Cao Văn suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi: "Vậy cậu ấy đâu rồi, khi nào cậu ấy sẽ đến?"

"Vẫn đang nằm trên giường, em đã thúc giục rồi."

Tiểu Ngư Nhi thè lưỡi đáng yêu, ngượng ngùng nói.

"Được rồi."

Cao Văn hơi nhụt chí.

Thực ra sự mong chờ của Cao Văn và Dịch Na còn nhiều hơn nữa, đầu tiên điều kiện gia đình của các cô không tốt bằng Tiêu Dung Ngư, tiếp nữa Cao Văn cũng sắp tốt nghiệp rồi, về mặt thân phận cũng khác so với Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang học năm ba đại học.

“Đàn em Trần vẫn luôn thích tuỳ tiện như vậy.”

Cao Văn lặng lẽ lắc đầu, xem ra Trần Hán Thăng không nghe lọt tai những “Lời thật mất lòng” của mình, nếu không hắn phải nên đến sớm một chút và phản ứng tích cực với dự án đầu tiên của công ty luật.

Chẳng lẽ Trần Hán Thăng tự tin công ty luật Dung Thăng chắc chắn sẽ thắng như vậy sao?

“Nếu người vẫn chưa đến đông đủ.”

Cao Văn thở dài một hơi: “Chúng ta thương lượng tiền thuê trước một chút đi, nhưng cũng đừng quá cao, dù sao đây cũng là vụ án đầu tiên, có ý một chút là được.”

Bọn họ cứ thế nhàm chán ngồi đó cho đến 9 rưỡi, trong khoảng thời gian này, Tiêu Dung Ngư đã gọi điện thoại rất nhiều lần, lúc đầu Trần Hán Thăng vẫn còn trả lời, nhưng cuối cùng lại ngại phiền nên trực tiếp tắt máy.

“Trần heo khốn khiếp, lại dám tắt điện thoại của tớ, chờ đó cho tớ…”

Nhìn Tiểu Ngư Nhi đang nghiến răng nghiến lợi, Biên Thi Thi mỉm cười, nhưng trái tim Cao Văn và Dịch Na lại càng ngày càng chùng xuống, nhìn đến biểu hiện này của Trần Hán Thăng, các cô đều cảm thấy không đáng tin lắm.

“Lạch cạch…”

Lúc này bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của Trần Hán Thăng: “Đến rồi, đây là công ty luật Dung Thăng…”

Bốn đóa hoa vàng trong phòng hội nghị nghe thấy động tĩnh, đồng thời bước ra nghênh đón, Trần Hán Thăng và một thanh niên mặc tây trang đang đứng bên ngoài.

“Đây là thư ký của tổng giám đốc nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ- Thân Minh Lượng, rất được lão Hồng coi trọng.”

Trần Hán Thăng giới thiệu cho nhau: “Đây là giám đốc công ty luật, Tiêu Dung Ngư, đây là Cao Văn, Dịch Na và Biên Thi Thi.”

Lúc Thân Minh Lượng đến đây, Trần Hán Thăng đã nói qua khi còn ở trong xe, nhưng Thân Minh Lượng tưởng rằng đó sẽ là bốn nữ luật sư đeo kính 800 độ, không ngờ thực tế lại khác xa so với dự đoán.

Bốn cô gái có khí chất khác nhau, rực rỡ rạng ngời, mặc dù Thân Minh Lượng đã kết hôn nhưng sắc mặt vẫn vô thức đỏ lên.

“Lão Thân, tự nhiên đi.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ bả vai Thân Minh Lượng: “Chúng ta nói chuyện công việc trước.”

“Đúng vậy đúng vậy, đúng vậy, nói chuyện công việc trước.”

Thân Minh Lượng điều chỉnh lại hơi thở một chút, anh ta là thư ký do đích thân Hồng Sĩ Dũng lựa chọn, về mặt tổng thể, tố chất cơ thể vẫn rất tốt, chẳng mấy chốc đã khôi phục lại bình thường.

Anh ta có thể đối mặt với ba cô gái khác một cách bình thường, ngoại trừ giám đốc công ty luật xinh đẹp nhất kia ra.

Mặc dù giám đốc Tiêu vẫn còn trẻ tuổi nhưng ánh mắt cô lại tràn ngập sự tự tin và kiêu ngạo, ngoại hình điềm đạm xinh đẹp, Thân Minh Lượng cũng ngại nhìn thêm, anh ta nghiêm túc giải thích về mâu thuẫn giữa điện tử Tân Thế Kỷ và điện tử Quả Xác.

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế, đùa nghịch chiếc bật lửa trong tay, đột nhiên không cẩn thận làm rơi "lạch cạch" một tiếng lên trên bàn hội nghị, khiến tất cả mọi người đều bị giật mình.

Tiêu Dung Ngư trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, cướp lấy chiếc bật lửa bỏ vào trong túi của mình, tiện tay đưa ly nước hello kitty màu hồng phấn đáng yêu của mình qua đó, ra hiệu cho hắn nếu cảm thấy nhàm chán thì uống nước đi.

Trần Hán Thăng bĩu môi, điều chỉnh lại dáng ngồi nhìn Thâm Minh Lượng đang giải thích.

"… Tóm lại tình huống là như vậy, điện tử Quả Xác là một doanh nghiệp kiêu ngạo khó thuần phục, đã phạm sai lầm nhưng lại không cho người khác chỉ trích, ngay cả lãnh đạo khu vực cũng không muốn dính líu đến."

Thân Minh Lượng nói: "Hồng tổng của chúng tôi có ba yêu cầu, thứ nhất, điện tử Quả Xác nhất định phải thay đổi phương án xây dựng, không được sao chép. Thứ hai, điện tử Quả Xác nhất định phải gửi lời xin lỗi. Thứ ba, bọn họ phải bồi thường tiền thiệt hại tinh thần, thực ra chuyện tiền nong không thành vấn đề, chủ yếu là hai điều trước."

"Khó như vậy sao?"

Nhóm hoa vàng đưa mắt nhìn nhau, các cô không ngờ vụ án này lại phức tạp như vậy, đặc biệt là điện tử Qủa Xác, không những thế lực mạnh mẽ và tính tình cũng rất lớn, thế mà lại không hề cố kỵ xé bỏ văn bản luật sư.

Cao Văn cũng cười khổ một tiếng, sao đàn em Trần lại càng ngày càng không đáng tin như vậy chứ, với năng lực hiện tại của công ty luật, có thể tham gia vào một vụ án thế này sao?

Chương 543: Xí nghiệp lưu manh, ông chủ lưu manh

“Chúng tôi biết vụ án này rất khó.”

Nhìn thấy cảm xúc sợ khó trên mặt nhóm luật sư, Thân Minh Lượng tỏ vẻ thấu hiểu, khi những văn bản luật sư bị xé nát đó được gửi về, anh ta đã tận mắt nhìn thấy sắc mặt đông cứng của Hồng Sĩ Dũng.

“Để tiết kiệm thời gian, các cô gửi một văn bản luật sư đến đó trước đi.”

Thân Minh Lượng liếc mắt nhìn một cái: “Nếu mọi chuyện có tiến triển, chúng ta hẵng bàn đến tình huống sau đó.”

Mấy người Tiêu Dung Ngư đều là người thông minh, các cô có thể nghe hiểu ý tứ của Thân Minh Lượng, nếu điện tử Quả Xác lại xé bỏ lá thư của công ty luật Dung Thăng một lần nữa, vậy thì không cần phải bàn thêm nữa.

“Thư ký Thân, chúng tôi đi ra ngoài thảo luận một chút nhé.”

Cao Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhiều nhất là 15 phút.”

“Không thành vấn đề.”

Thân Minh Lượng vô cùng khách khí: “Các cô có thể gọi tôi là Thân sư huynh, tôi và bà xã của tôi đều là sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học sư phạm Kiến Nghiệp.”

Sau khi bốn đóa hoa vàng rời đi, trong phòng hội nghị chỉ còn lại hai người Trần Hán Thăng và Thân Minh Lượng.

Trần Hán Thăng đẩy mạnh phần mông, chiếc ghế dựa trượt về phía sau một chút, hắn gác chân lên bàn, thoải mái hút một điếu thuốc.

Thân Minh Lượng không nghiện thuốc lá, thực ra bình thường anh ta và Trần Hán Thăng cũng không thân thiết lắm.

Thân Minh Lượng là người đáng tin thuộc "Hồng đảng", Trần Hán Thăng thuộc về "Kẻ hai mặt", thoải mái lang thang trong nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, giống như có mục đích nào đó nhưng lại không một ai biết rõ.

"Phó quản đốc Trần."

Thân Minh Lượng gọi chức vụ của Trần Hán Thăng trong nhà máy: "Giám đốc Tiêu kia, cô ấy là bạn gái của cậu sao?"

"Lão Thân nhiều chuyện như vậy sao?"

Trần Hán Thăng mở mắt, phun ra một làn khói trắng từ trong lỗ mũi.

"Không phải nhiều chuyện, mà tôi thấy hai người xài chung một cái ly."

Thân Minh Lượng mỉm cười: "Hình như chỉ có bạn trai bạn gái mới có sự thân mật khăng khít đó."

"Người hiền tài không tránh được thân thiết thôi."

Trần Hán Thăng dụi tắt tàn thuốc, đứng lên nói: "Tôi rất tin tưởng vào công ty luật Dung Thăng, dù sao cũng có giáo sư Tôn Bích Dư chống lưng, còn về phần mối quan hệ cá nhân nào đó, không phải là điều quan trọng để tôi cất nhắc, tôi đi xem các cô ấy thương lượng như thế nào rồi?"

Thân Minh Lượng gật gật đầu, Trần Hán Thăng nói như vậy gần như đã thừa nhận mối quan hệ giữa hắn và Tiêu Dung Ngư là người yêu, nhưng tại sao không nói thẳng mà cố ý vòng vo một vòng chứ?

Làm như thế rất dễ gây hiểu nhầm đấy, nhưng đồng thời nó cũng chừa một con đường cho việc giải thích.

Trần Hán Thăng đi vào phòng làm việc giám đốc công ty luật của Tiêu Dung Ngư, bốn cô gái, người ngồi người đứng đang thảo luận với nhau.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng, Cao Văn không nhịn được nói: "Trần sư đệ, xem ra dự án đầu tiên của công ty luật Dung Thăng sẽ kết thúc trong thất bại rồi."

"Tại sao lại thất bại chứ?"

Trần Hán Thăng chớp chớp mắt.

"Khó khăn quá lớn."

Cao Văn thở dài một hơi: "Đây là mâu thuẫn giữa hai doanh nghiệp lớn, cho dù kiện nhau ra toà đi chăng nữa cũng sẽ cãi cọ một thời gian dài, huống chi cho dù có kết quả, với phong cách làm việc bá đạo của điện tử Quả Xác, việc chấp hành hay không chấp hành cũng là cái nào cũng được."

"Vậy ý của mấy người là gì, cứ thế từ bỏ sao?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Không từ bỏ."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: "Chúng tớ vẫn có ý định gửi một văn bản luật sư, nếu thực bị xé thì lại nghĩ các cách khác."

Mặc dù Tiêu Ngư Nhi cũng cảm thấy rất khó giải quyết, nhưng đây là công việc mà bạn trai mình giới thiệu, cô cảm thấy vẫn nên đưa ra một câu trả lời, cho dù kết quả cuối cùng sẽ rất đả kích lòng người.

"Vậy thì nhanh làm đi."

Trần Hán Thăng nhắc nhở: "Thân Minh Lượng đã chờ lâu lắm rồi, việc làm một văn bản luật sư rất nhanh đúng không?"

Cao Văn và Tiêu Dung Ngư liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng Cao Văn chịu trách nhiệm đánh chữ, Tiêu Dung Ngư chịu trách nhiệm đóng dấu và ký tên, Dịch Na và Biên Thi Thi chịu trách nhiệm kiểm tra.

Cuối cùng một văn bản luật sư pha lẫn với nhiều loại hương nhẹ nhàng cũng được ra lò, Tiểu Ngư Nhi đóng con dấu cái "cạch", cầm lên đọc lại một lần nữa.

"Tiểu Trần, cậu nói xem nó có thể bị xé một lần nữa không?"

Tiêu Dung Ngư lưu luyến hỏi, dù sao đây cũng là tập tài liệu đầu tiên mà mình ký tên.

"Tớ đoán là không thể đâu."

Trần Hán Thăng xoa xoa đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Tại sao?"

Dịch Na cảm thấy hơi khó hiểu, mặc dù bình thường cô ta không hay phát biểu ý kiến, nhưng cũng cảm thấy tờ văn bản luật sư này lành ít dữ nhiều.

"Bởi vì hương vị trên đó rất dễ ngửi."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: "Nếu tôi là ông chủ của điện tử Quả Xác, chắc là không nỡ xé đâu."

Dịch Na hơi ngại ngùng, đẩy đẩy mắt kính đen coi như đang che giấu, Tiêu Dung Ngư ghen tị, chỉ muốn véo vào mu bàn tay của Trần Hán Thăng.

Biên Thi Thi cười hi hi ha ha không để trong lòng, còn Cao Văn thì lại nghĩ, Trần Hán Thăng- Một ngôi sao sáng trên bầu trời doanh nhân trẻ khởi nghiệp đâu rồi, sao bây giờ lại trở thành một kẻ sống tạm bợ thế này?

…

Sau khi nhận được văn bản luật sư của công ty luật Dung Thăng, Thân Minh Lượng đứng dậy chuẩn bị cáo từ rời đi, nếu điện tử Quả Xác vẫn còn tuỳ tiện xé bỏ văn bản luật sư giống như trước, không mảy may để tâm đến thể diện của Tân Thế Kỷ, nói không chừng Hồng tổng sẽ thực sự khai chiến.

Giống như một cuộc cãi vã, đến nông nỗi này, nguyên nhân đã không còn quan trọng, quan trọng là mặt mũi.

Tối hôm đó, điện tử Quả Xác thực sự đã có thư trả lời, hai doanh nghiệp cách nhau rất gần, thậm chí không cần phải nhờ bộ phận hậu cần gửi đi, tuỳ tiện sai một người nào đó đưa đến đây là được.

Thân Minh Lượng nhận được thư phản hồi, phong bì bên ngoài vẫn nguyên vẹn không hao tổn gì, sờ sờ vào tài liệu bên trong, cảm giác lần này hình như khác với hai lần trước, có vẻ là một tờ giấy hoàn chỉnh.

"Mẹ nó, không phải có tác dụng đấy chứ?"

Thân Minh Lượng nhanh chóng đưa cho Hồng Sĩ Dũng, lúc đầu Hồng Sĩ Dũng vẫn không tin, nhưng sau khi mở ra, bên trong thực sự là một văn bản hồi âm của điện tử Quả Xác.

"Ông chủ của tôi rất tôn trọng giáo sư Tôn Bích Dư, bằng lòng đàm phán hòa bình."

Chỉ một câu đơn giản như vậy, thậm chí còn chưa đầy hai mươi chữ, từng câu từng chữ còn có thể cảm nhận được hương vị kiêu ngạo.

Kiểu phản hồi này, nếu là lúc trước đưa đến trước mặt Hồng Sĩ Dũng, anh ta chắc chắn sẽ tức giận chửi ầm lên.

Nhưng sau khi trải qua hai lần thô lỗ trước đó, Lão Hồng đột nhiên cảm thấy, con mẹ nó, hoá ra điện tử Quả Xác cứng rắn cũng có lúc chịu thua sao?

“Bóng người vỏ cây, quả không hổ là lão chuyên gia nhận được tiền trợ cấp của nhà nước.”

Hồng Sĩ Dũng hơi hối hận, nếu ngay từ đầu tìm đến công ty luật Dung Thăng thì sẽ không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy.

“Minh Lượng, ngày mai cậu và Trần Hán Thăng tiếp tục đến thương lượng đi.”

Bởi vì Trần Hán Thăng “có công hiến kế” nên Hồng Sĩ Dũng cũng không muốn không muốn sa thải hắn: “Tóm lại, tôi có hai yêu cầu, thứ nhất, điện tử Quả Xác nhất định phải thay đổi bản vẽ thiết kế. Thứ hai, điện tử Qủa Xác phải đặc biệt xin lỗi, còn về phần tiền bồi thường thiệt hại tinh thần, cái đó không quan trọng.”

“Ông chủ, chúng ta sẽ trả tiền thuê luật sư là bao nhiêu đây?”

Thân Minh Lượng hỏi.

“Tiền nào của nấy.”

Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một lát: “Điện tử Qủa Xác thậm chí còn không nể mặt mũi của lãnh đạo khu vực, nhưng sau khi nghe thấy cái tên Tôn Bích Dư lại lùi bước, tôi đoán có lẽ tiền thuê cũng không rẻ đâu, cậu cứ để đối phương ra giá trước xem sao, tóm lại chúng ta không cần quá keo kiệt.”

…

Sáng sớm hôm sau, bốn cô gái hoa vàng nhận được tin tức còn đến văn phòng sớm hơn nữa.

Ngày hôm qua sau khi gửi văn bản luật sư gửi gắm “Hy vọng của toàn bộ người trong thôn” đi, mọi người đều có chút lo lắng, nhưng sau đó lại nghe nói bởi vì kiêng kỵ thanh danh của giáo sư Tôn nên điện tử Quả Xác không dám xé bỏ giống

như hai lần trước nữa, Tiểu Ngư Nhi đã gọi điện thoại chia sẻ niềm vui với Trần Hán Thăng suốt hơn nửa tiếng đồng hồ.

"Được rồi được rồi, đây chỉ là sự khởi đầu, con đường cách mạng vẫn còn rất dài."

Mặc dù Cao Văn cũng rất vui mừng nhưng tuổi tác của cô ta đã lớn hơn một chút, bình tĩnh trấn an: "Hôm nay Tân Thế Kỷ lại đến đây nói chuyện với chúng ta nội dung tiếp theo, cũng không biết với tiền thuê là sáu ngàn tệ, liệu thư ký Thân có chê nhiều không nhỉ?"

"Cứ báo cái giá này trước đi."

Biên Thi Thi rất phấn khích nói: "Tỷ lệ là Tiểu Ngư Nhi 2000, chúng ta mỗi người 1000, Trần Hán Thăng là người trung gian giới thiệu doanh nghiệp, cậu ấy cũng nên có 1000 tệ tiền công."

"Nếu thư ký Thân cảm thấy nhiều."

Tiểu Ngư Nhi suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thì 5000 tệ đi, tớ và Tiểu Trần mỗi người 1000 tệ."

Khi các cô đang thương lượng với nhau thì Trần Hán Thăng và Thân Minh Lượng cũng đã đến rồi. Sau khi đến rồi, Thân Minh Lượng còn cảm thán thanh danh của giáo sư Tôn đúng là to lớn, ngay cả điện tử Quả Xác cư xử giống như lưu manh cũng phải chịu thua.

"Lưu manh?"

Cao Văn tỏ vẻ không hiểu.

"Hồng tổng nói."

Thân Minh Lượng giải thích nói: "Ngài ấy nói lấy nhỏ gặp lớn, mặc dù bây giờ điện tử Quả Xác còn chưa đi vào sản xuất dây chuyền, nhưng nhìn vào tác phong hành động này, ông chủ của Quả Xác đúng là một tên lưu manh không có quy tắc,

sau này không chỉ khiến Tân Thế Kỷ đau đầu mà còn có tất cả các doanh nghiệp sản xuất và chế tạo sản phẩm điện tử trong nước.”

“Ồ, nghiêm trọng như vậy sao?”

Tiêu Dung Ngư nhún nhún cái mũi nhỏ đáng yêu, lặng lẽ dặn dò Trần Hán Thăng: “Tiểu Trần, sau này cậu đừng sáng lập một doanh nghiệp lưu manh như vậy nhé.”

“Tớ là loại người như thế sao?”

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt bất mãn, giơ tay lên nói: “Đả đảo lưu manh, mỗi người đều có trách nhiệm.”

Sau khi trò chuyện thêm vài câu nữa, mọi người ngồi xuống bàn bạc về yêu cầu của Tân Thế Kỷ, thực ra ngày hôm qua đã nói đến vấn đề này rồi, chẳng mấy chốc đã đến phần trao đổi về “tiền thuê”.

“Giám đốc Tiêu, chúng tôi cũng hiểu rõ mức độ khó khăn của vụ án này, cho nên xin hỏi tiền thuê luật sư của các vị là bao nhiêu.”

Thân Minh Lượng nói xong, phòng hội nghị vốn dĩ vẫn còn vô cùng náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Tiêu Dung Ngư.

Tiểu Ngư Nhi nhìn Cao Văn, Cao Văn gật đầu khích lệ.

Rồi lại nhìn sang Biên Thi Thi, cô bạn thân lặng lẽ giơ ngón tay cái.

Lại nhìn về phía Dịch Na, Dịch Na mỉm cười.

Cuối cùng Tiểu Ngư Nhi lại nhìn Trần Hán Thăng, tên lưu manh này cợt nhã nói một câu: “Cứ lợi nhuận mạnh vào!”

“Được rồi.”

Tiêu Dung Ngư lấy hết can đảm, dũng cảm giơ năm ngón tay lên.

“Bộp!”

Ánh mắt của mọi người lại tập trung lên người Thân Minh Lượng, Tiêu Dung Ngư không đòi 6000 tệ mà chỉ cần 5000 tệ.

Thân Minh Lượng trầm ngâm một lát, đang định mở miệng thì lại nghe một tiếng “Bộp!” Vang lên, hoá ra là Trần Hán Thăng đang vỗ bàn một cái thật mạnh.

“Còn có quy củ không? Còn có vương pháp không?”

Trần Hán Thăng trừng mắt, giống như vô cùng tức giận: “Các cậu cũng có thể báo ra được con số năm trăm ngàn này?”

“Ngày hôm qua tớ đã nói rồi, tớ đảm nhiệm một chức vụ nhỏ ở Tân Thế Kỷ, mọi người đều là bạn bè của nhau.”

Trần Hán Thăng dùng khớp xương ngón tay gõ “cạch cạch cạch” vào bàn: “Kết quả các cậu lại đưa ra con số năm trăm ngàn tệ, sau này tớ phải đối mặt với bạn bè như thế nào nữa?”

“Tiểu Trần, tớ không…”

Tiêu Dung Ngư thấy Trần Hán Thăng đã hiểu nhầm, đang định giải thích.

“Được rồi, cậu đừng nói nữa!”

Trần Hán Thăng trực tiếp cắt ngang, ngay sau đó hắn lại thay đổi sắc mặt, xấu hổ giải thích với Trần Minh Lượng.

“Thật ngại quá, anh Thân, lúc đầu tôi cũng không biết các cậu ấy lại đòi năm trăm ngàn, chắc là anh hiểu tôi không phải là loại người thấy tiền sáng mắt.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ mu bàn tay Thân Minh Lương: “Chuyện này cứ để tôi làm chủ đi, tiền thuê một trăm ngàn, thanh toán một nửa trước.”

“Anh Thân, thực ra công ty luật của chúng tôi…”

Thấy số tiền đã cao gấp 20 lần, Cao Văn cảm thấy đó là một chuyện viễn vông, cô ta đang định giải thích sự hiểu nhầm này, không ngờ lại đón lấy một trận mắng mỏ ập xuống của Trần Hán Thăng.

“Sao nào, còn muốn tăng giá nữa ư? Chị Cao, chị thuộc loài sư tử đúng không, nếu không tại sao lại thích mở rộng miệng như vậy chứ?”

“Được rồi được rồi.”

Thân Minh Lượng cảm thấy cái giá năm trăm ngàn tệ quá cao, nhưng một trăm ngàn tệ vẫn có thể chấp nhận được, nhưng anh ta cần phải hỏi ý kiến của Hồng Sĩ Dũng một chút.

Khi anh ta đi ra ngoài, tiếng “gào thét” trong phòng hội nghị đột nhiên thay đổi.

Tiêu Dung Ngư bước đến thở hổn hển nói: “Tiểu Trần, tại sao cậu lại mắng tớ, còn nữa, rõ ràng cậu đã hiểu nhầm chúng tớ, còn không cho người khác giải thích nữa.”

“Cái giá cậu đưa ra không thích hợp.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Nào có vụ kiện nào có giá năm triệu tệ chứ?”

“Không, ai muốn năm triệu tệ chứ?”

Tiểu Ngư Nhi ấm ức đến mức nước mắt cũng chảy xuống, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt đấm Trần Hán Thăng vài cái, cô vẫn cảm thấy chưa hết giận, bắt lấy mu bàn tay của Trần Hán Thăng cho vào trong miệng cắn.

Đúng lúc này, Thân Minh Lượng đã quay trở về, gõ gõ cửa nói: “Ông chủ của chúng tôi đồng ý, hy vọng hợp tác thành công.”

“Phụt!”

Cao Văn đang uống trà, một ngụm nước không thể nhịn được nữa, hoàn toàn phun lên mặt Dịch Na, trên đó lập tức xuất hiện một tầng sương mù xinh đẹp.

Chương 544: Xin lỗi, tôi cũng từng muốn làm người tốt

Dịch Na đang ngồi rất gần Cao Văn, khi một hớp trà kia được phun ra, chiếc kính gọng đen của Dịch Na lập tức trở nên mơ hồ, mái tóc xoăn nhẹ nơi thái dương cũng bị tẩm ướt, dính chặt ở trên má, chưa kể cả người cô ta đều dính nước.

"Xin lỗi, Dịch Na, tôi không cố ý, khụ khụ khụ…"

Cao Văn buông ly nước xuống, cũng không màng đến chuyện mình bị sặc đến ho khan, nhanh chóng giúp bạn tốt lau chùi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thân Minh Lượng của Tân Thế Kỷ, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc.

Một trăm ngàn tiền thuê luật sư đấy, gấp khoảng 20 lần.

Trần Hán Thăng chỉ tuỳ tiện nói một con số, sao Tân Thế Kỷ lại đồng ý rồi?

Ông chủ của bọn họ họ "Tán" đúng không? Tên đầy đủ là "Tán Tài Đồng Tử."

…

Đủ loại suy nghĩ kỳ quái hiếm lạ tràn ngập trong đầu Cao Văn, thực ra Biên Thi Thi cũng như thế, mặc dù cô ấy giúp đỡ đưa khăn giấy, nhưng hai hàng lông mày nhíu chặt, có lẽ cũng đang ở trong trạng thái ngơ ngác.

Tiêu Dung Ngư càng đáng yêu hơn nữa, vốn dĩ cô đang nắm lấy cánh tay của Trần Hán Thăng, mở cái miệng nhỏ nhắn ra đang chuẩn bị cắn xuống, nhưng sau khi nghe thấy mấy chữ

“hợp tác thành công”, lúc này mới cảm thấy có gì đó không thích hợp, lại theo thói quen nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Tiểu Ngư Nhi vừa mới bị Trần Hán Thăng chọc cho khóc, trên hàng lông mi dày treo một giọt nước trong suốt, hàm răng trắng tinh chạm vào mu bàn tay, ngơ ngác chờ Trần Hán Thăng giải thích sự nghi hoặc.

“Đừng sững sờ ở đó nữa chứ?”

Trần Hán Thăng xoa xoa cái mũi nhỏ của cô: “Tân Thế Kỷ đã đồng ý hợp tác rồi, tiền thuê là một trăm ngàn tệ, nhanh chóng đi soạn thảo hợp đồng đi.”

“A…”

Lúc này Tiêu Dung Ngư mới phản ứng lại, hét lên một tiếng rồi nhanh chóng chạy đến văn phòng đóng dấu hợp đồng.

Biên Thi Thi ngơ ngác, cũng lập tức đi theo qua đó.

“Văn Văn, cậu đừng nhét giấy trong miệng tôi chứ.”

Giọng điệu của Dịch Na hơi bất đắc dĩ: “Cậu cũng đi giúp Tiểu Ngư Nhi đi, tớ có thể tự thu thập được.”

Sau khi Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi rời đi, rõ ràng Cao Văn đã thất thần, bàn tay đang lau lau quần áo đã vô thức lau đến trên mặt Dịch Na lúc nào không hay biết.

“Ha ha, thật ngại quá, trưa nay tôi mời cậu ăn cơm.”

Cao Văn áy náy mỉm cười, cũng không khách khí với bạn tốt.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, hết đợt này đến đợt khác, cô ta thực sự cần phải bình tĩnh một chút.

Chờ đến khi Dịch Na sửa sang lại xong xuôi và rời đi, trong phòng hội nghị chỉ còn lại hai người Trần Hán Thăng và Thân Minh Lượng.

“Phó quản đốc Trần.”

Lúc này Thân Minh Lượng nói một cách đầy ẩn ý: “Lúc nãy giám đốc Tiêu giơ năm ngón tay lên, thực ra cô ấy chỉ muốn năm mươi ngàn tệ thôi đúng không, là cậu cố ý hiểu thành năm trăm ngàn tệ, như thế sẽ có không gian cò kè mặc cả.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng thật mà mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Thân Minh Lượng không nói gì.

Thân Minh Lượng tự cho rằng mình đã nhìn thấu “hành động nhỏ” giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, thực ra anh ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được rằng, Trần Hán Thăng không chỉ tăng lên gấp 10 lần mà hắn còn hạ quyết tâm tăng lên gấp 100 lần.

Tân Thế Kỷ không có lý do gì để từ chối, chủ yếu là vì giáo sư Tôn Bích Dư đang chống lưng ở phía sau bọn họ, những luật sư có địa vị như bà, nếu ra ngoài thị trường thì chi phí tư vấn sẽ tính theo giờ.

…

Cao Văn và Dịch Na đã vượt qua kỳ kiểm tra tư pháp, Dịch Na cũng đã có chứng chỉ hành nghề luật sư, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi cũng là những sinh viên xuất sắc của đại học Đông Đại, cho nên một bản hợp đồng thương nghiệp nhanh chóng được ra lò.

“Thư ký Thân, mời anh xem qua.”

Lúc Cao Văn đưa hợp đồng cho Thân Minh Lượng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng thuần khiết, biểu cảm của ba người còn lại cũng vậy, vẻ mặt tràn ngập phấn khích và hưng phấn.

“Tôi cũng đọc không hiểu, bây giờ tôi phải đưa nó cho các đồng nghiệp ở bộ phận pháp lý xét duyệt một chút.”

Thân Minh Lượng cầm lấy hợp đồng: “Các em hãy đưa tài khoản công của công ty luật cho tôi, nếu bản hợp đồng này không thành vấn đề, chúng tôi sẽ thanh toán năm mươi ngàn tệ trước.”

“Được, Thân sư huynh đi thong thả.”

Tiêu Dung Ngư dẫn theo ba bông hoa vàng khác, lịch sự tiễn người đến cửa thang máy, bây giờ khi nhìn thấy nhân viên của “Nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ”, các cô cảm thấy vô cùng thân thiết.

Sau khi đưa Thân Minh Lượng trở về Tân Thế Kỷ, Trần Hán Thăng vừa lái xe đi đến văn phòng vừa gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư.

“A lô…”

Sau khi Tiểu Ngư Nhi bắt máy, Trần Hán Thăng có thể nghe thấy tiếng các cô gái đang không ngừng trò chuyện từ microphone.

Ví dụ như Cao Văn vẫn còn đang ngạc nhiên cảm thán “Không ngờ lại là một trăm ngàn tiền thuê luật sư, Tân Thế Kỷ thực sự đã đồng ý”, Biên Thi Thi đang lẩm bẩm “Trưa nay ăn gì đây, hay là gọi một suất pizza chúc mừng một chút”, Dịch Na đang gào thét “Tại sao trên mạng không thể tìm thấy thông tin của điện tử Quả Xác vậy…”

“Tiểu Trần, tớ nói với cậu này…”

Tiêu Dung Ngư cười nói: “Lúc đầu chúng tớ chỉ định báo giá năm ngàn tệ thôi, cuối cùng lại trở thành một trăm ngàn tệ, không ai dám tin đến chuyện này cả, Thi Thi đã kiểm tra lại hợp đồng mấy lần rồi đấy.”

“Tớ không, chị Cao mới là người bẻ ngón tay đếm.”

Biên Thi Thi lớn tiếng giải thích: “Chị ấy sợ mình viết thiếu một con số không.”

“Đó là vì giá cả các cậu đưa ra trước đó quá thấp.”

Trần Hán Thăng cần phải nhắc nhở chuyện này: “Các cậu nhận được năm mươi ngàn tệ tiền thanh toán trước, các cậu định xử lý như thế nào?”

Tiêu Dung Ngư sửng sốt một chút, Cao Văn ghé sát đến gần nói: “Yên tâm đi Trần Hán Thăng, mối làm ăn này cậu lập được công nhiều nhất, tôi chắc chắn ủng hộ và tán thành cậu lấy một nửa.”

“Tôi lấy hay không không quan trọng, chia cho Thân Minh Lượng một phần, các người nghĩ đến chuyện này chưa?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Thư ký Thân?”

Tiêu Dung Ngư khó hiểu: “Chúng tớ còn phải đưa tiền cho anh ta nữa sao?”

“Đương nhiên phải đưa rồi, hơn nữa tốc độ còn phải nhanh lên.”

Trần Hán Thăng giải thích nói: “Mặc dù luật sư là một nghề chống lại cái ác, là một nghề đối mặt với ánh mặt trời, nhưng khi các cậu đối mặt với ánh mặt trời, sau lưng đương nhiên sẽ xuất hiện bóng râm, cho nên muốn hoàn toàn loại bỏ mối quan hệ giữa người với người là điều không thể nào.”

“Thân Minh Lượng là thư ký được lão tổng của Tân Thế Kỷ tín nhiệm, sau này nếu còn muốn lừa gạt Tân Thế Kỷ… Khụ khụ, còn muốn hợp tác với Tân Thế Kỷ thì thân phận của Thân Minh Lượng vẫn có chút tác dụng.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Ngoài ra, các cậu chỉ mới lấy được năm mươi ngàn tệ, còn năm mươi ngàn tệ nữa chưa lấy được, cho Thân Minh Lượng một chút lợi lộc, các cậu có thể nhanh chóng nhận được số tiền còn lại kia, nếu không nếu Tân Thế Kỷ kéo dài ba năm tháng, các cậu cũng không còn cách nào khác.”

Trong điện thoại di động từ từ yên tĩnh lại, bốn đóa hoa vàng hoàn toàn không thể ngờ được còn có chuyện này nữa, lúc đầu các cô chỉ nghĩ đơn giản là dùng tri thức của mình để lấy lợi nhuận, nhưng Trần Hán Thăng lại nói rất có lý.

“Vậy chúng tôi phải đưa cho anh ta bao nhiêu?”

Cuối cùng Cao Văn khiêm tốn hỏi ý kiến.

“Hai ngàn tệ là được.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Không cần phải quá nhiều, chỉ là một thành ý, tỏ vẻ các cậu không phải là người qua cầu rút ván, nếu đưa nhiều dễ khơi dậy lòng ham muốn.”

“Tôi hiểu rồi.”

Cao Văn gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Cảm ơn đã nhắc nhở, quả không hổ là người nổi bật đã từng xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, cách nhìn nhận vấn đề sâu sắc hơn chúng tôi nhiều.”

“Ha ha, đã quá khen rồi, đã quá khen rồi.”

Trần Hán Thăng đang định khoác lác vài câu, không ngờ Tiêu Ngư Nhi lại đoạt lấy điện thoại di động, hung dữ nói: “Tiểu Trần, tại sao lúc nãy cậu lại dùng “các cậu” chứ, sau này không được tỏ ra xa lạ như vậy nữa, chỉ cho phép nói “chúng ta”!”

“… Được rồi!”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, so với một trăm ngàn tệ, rõ ràng Tiêu Dung Ngư coi trọng mối quan hệ giữa cô và Trần Hán Thăng hơn.

…

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng đi đến văn phòng trên đường Đông Thiên Nguyên, Thu An Bình và Trương Minh Dung đứng lên chào hỏi.

"Bảo Tiểu Vũ trở về đây một chuyến."

Trần Hán Thăng dặn dò một tiếng rồi "cộp cộp cộp" bước lên lầu hai.

"Hừ!"

Trương Minh Dung hơi ghen tị: "Chị An Bình, chắc chắn bây giờ Trần ca đang có hành động lớn, chị nhìn dáng vẻ bận rộn của bọn họ đi, nhưng chỉ cho phép chị Tĩnh và Tiểu Vũ tham gia."

"Không cần phải gấp gáp."

Thu An Bình liên lạc với Nhiếp Tiểu Vũ xong, dịu dàng nói: "Chắc chắn Trần tổng có sắp xếp của mình, hơn nữa cũng ta vẫn đang tiếp tục công việc hoàn thiện ở Hoả Tiễn 101 mà."

"Đâu có nhiều chuyện lắm, em chỉ là không muốn lãng phí thời gian thôi, thực sự quá nhàm chán."

Trương Minh Dung uể oải buồn bã nằm trên bàn.

Chẳng bao lâu sau Nhiếp Tiểu Vũ đã quay trở lại, đầu tiên Trần Hán Thăng hỏi tỉ mỉ kỹ càng tiến độ của công trình xây dựng, đồng thời nói rõ toàn bộ sự việc của công ty luật sư Dung Thăng.

"Đúng là quá tàn nhẫn."

Thư ký nhỏ cảm thán nói: "Đúng là bắt được một con dê thì liều mạng kéo xuống."

"Cũng không còn cách nào khác, tôi cũng từng muốn làm người tốt."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Nếu Tân Thế Kỷ vẫn thuộc về Trịnh Quan Đề thì tôi đây chắc chắn sẽ là một nhân viên chăm chỉ cần cù, cố gắng thăng chức tăng lương lên làm tổng giám đốc, trở thành CEO, bước lên đỉnh cao của cuộc đời, đáng tiếc hiện thực lại quá tàn nhẫn, haiz."

"Bộ trưởng Trần, nếu bây giờ tôi mới theo cậu bước trên còn đường lập nghiệp chắc chắn sẽ tin cậu, đúng là suýt chút nữa tôi đã tin."

Nhiếp Tiểu Vũ không nhịn được trợn mắt trắng.

"Bớt nói nhảm đi, chuyện này vẫn phải giải quyết, Hồng Sĩ Dũng đưa ra hai yêu cầu, một là thay đổi phương án xây dựng, hai là cử người đến xin lỗi."

Trần Hán Thăng ngồi thẳng người nói: "Chuyện thay đổi phương án xây dựng này tương đối đơn giản, ký túc xá của nhân viên Tân Thế Kỷ có hai toà nhà bảy tầng, tôi vẫn luôn cảm thấy cao quá, nên dứt khoát chuyển thành bốn toà nhà năm tầng đi, như thế leo cầu thang cũng không mệt. Ngoài ra nhà ăn không nên cách quá gần toà nhà hành chính, sau khi cơm nước xong xuôi, các nhân viên cũng có thể tản bộ. Đồng thời thu nhỏ bãi đậu xe một nửa, bãi đậu xe của Tân Thế Kỷ quá lớn…"

Nhiếp Tiểu Vũ lặng lẽ ghi ghi chép chép, từ những chi tiết này có thể phát hiện ra rằng thực ra bộ trưởng Trần đã từng quan sát và suy ngẫm, bố cục thiết kế của Tân Thế Kỷ không phải là không có khuyết điểm.

Dựa trên cơ sở của bọn họ, căn cứ vào tình hình thực tế để tiến hành điều chỉnh, cho nên cho dù không có chuyện này, có lẽ bộ trưởng Trần cũng sẽ sửa.

Hồng Sĩ Dũng cũng chỉ là một nhạc đệm nho nhỏ, uổng công bỏ ra một trăm ngàn tệ coi như rác, nhân tiện còn giúp công ty luật sư Dung Thăng tạo được cảm giác tồn tại.

"Phù, đã viết xong hết rồi."

Nhiếp Tiểu Vũ khép notebook lại: "Toàn bộ kế hoạch có thể nói là hoàn mỹ, nhưng cậu còn phải đi xin lỗi, chuyện này có chút không hoàn mỹ."

"Ai nói tôi sẽ đi xin lỗi?"

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Hồng Sĩ Dũng yêu cầu ông chủ của Quả Xác đến xin lỗi sao?"

"Vậy thì cậu sắp xếp ai đi xin lỗi?"

Nhiếp Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, giọng nói đột nhiên trở nên hoảng loạn: "Bộ trưởng Trần, tại sao cậu lại nhìn tôi như vậy, tôi chỉ là một thư ký nhỏ, căn bản không đủ tư cách…"

Chương 545: Ông chủ cáo già và thư ký cáo già.

“Đây là nhiệm vụ tổ chức giao cho cô, nếu cô không đi vậy thì thực sự không có ai làm nữa rồi.”

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra: “Hay là để tôi gọi điện thoại cho chị Tĩnh, nói là Nhiếp Tiểu Vũ bảo chị ấy đi xin lỗi.”

“Tôi đâu có.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhanh chóng ngăn cản hành động châm ngòi ly gián của ông chủ.

“Cho nên, chiều nay cô hãy đến đó một chuyến, tóm lại là đến đủ gần, coi như là bước qua ngạch cửa, nhớ đừng ăn cơm của người ta.”

Giọng điệu của Trần Hán Thăng vô cùng nhẹ nhàng: “Đồng thời nói rõ kế hoạch thay đổi bản vẽ của điện tử Quả Xác cho Hồng Sĩ Dũng nghe, việc này cứ thế kết thúc.”

Nhiếp Tiểu Vũ không còn cách nào khác, xét từ dáng vẻ thong dong của bộ trưởng Trần, trong chuyện này chắc chắn đã có âm mưu từ trước, có lẽ khi Tân Thế Kỷ vừa mới đưa ra yêu cầu này, hắn đã nghĩ đến chuyện để mình chịu trách nhiệm.

“Bộ trưởng Trần, cậu có muốn tìm thêm hai thư ký nữa không?”

Nhiếp Tiểu Vũ ấm ức nói: “Một người giúp cậu trấn an hậu viện, một người giúp cậu đội nồi, còn tôi chỉ chịu trách nhiệm

về công việc trên thương trường.”

“Nhiều quá cũng không tốt, sự quan tâm yêu thương dành cho cô sẽ bị chia làm ba phần.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Trải đều mưa móc là thói quen của một ông chủ cặn bã, một ông chủ toàn tâm toàn ý như tôi sẽ không tìm thư ký khác, nhưng cô lại có thể.”

“Thư ký nhỏ cũng có thể tìm thư ký nhỏ hơn sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ sợ ngây người, thế mà còn có hành động này sao?

“Đương nhiên rồi, một thư ký như cô đáng giá được nhiều hơn.”

Trần Hán Thăng nhìn vào tờ lịch: “Hôm nay là ngày mùng 3 tháng 1 năm 2005, vào ngày này hai năm sau, cô chắc là sẽ lái một chiếc xe hơi trị giá hơn ba trăm ngàn tệ, ở trong một khu chung cư cao cấp của Kiến Nghiệp, đi làm có thư ký chuyên trách phục vụ, cô còn có thể thường xuyên diễn thuyết cho các trường đại học cao đẳng ở Kiến Nghiệp, trở thành thần tượng và người hướng dẫn trong lòng các sinh viên.”

“Ồ…”

Nhiếp Tiểu Vũ không nhịn được mỉm cười: “Thực sự có thể trở thành hiện thực sao, nếu không đạt được thì phải làm sao?”

“Nếu không đạt được thì uống nhiều rượu hơn một chút, tôi đề cử loại Red Star Erguotou, lần trước khi uống nó, tôi thậm chí còn mơ thấy mình lật đổ cả Bill Gates.”

“….”

“Cạch!”

Nhiếp Tiểu Vũ đóng cửa một cái thật mạnh, thở hổn hển rời khỏi văn phòng.

“Lại cãi nhau, người lớn thật đáng sợ.”

Trương Minh Dung lặng lẽ rụt rụt người, cảm thấy làm một nhân vật nhỏ trong suốt cũng khá tốt.

…

Mặc dù ông chủ không đáng tin cậy như vậy nhưng chiều hôm đó, cô thư ký nhỏ chịu trách nhiệm vẫn đi đến nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

Hồng Sĩ Dũng đang giải thích công việc với thư ký Thân Minh Lượng, nghe thấy phòng an ninh gọi điện thoại đến, anh ta cũng không dám tin được.

“Có người của điện tử Quả Xác đến đây xin lỗi, bảo vệ hỏi có muốn cho vào không?”

Khuôn mặt tròn trịa của Hồng Sĩ Dũng giống như chó Sa Bì: “Con mẹ nó, có phải công ty luật Dung Thăng có súng không, tôi nghi ngờ các cô ấy cầm súng chĩa vào đầu của ông chủ điện tử Quả Xác, buộc anh ta phải hoàn thành những yêu cầu đó.”

Thân Minh Lượng suy nghĩ một chút: “Có lẽ thanh danh của giáo sư Tôn quá lớn, trấn áp được đám lưu manh kia.”

“Cũng chỉ có lý do này.”

Hồng Sĩ Dũng hỏi: “Năm mươi ngàn tệ phí luật sư trong giai đoạn đầu đã gửi qua chưa?”

“Vừa mới gửi qua.”

Hồng Sĩ Dũng khen ngợi một tiếng: “Vừa nhận được tiền đã làm việc, một văn lòng luật có lương tâm như vậy không nhiều lắm.”

Chỉ một lát sau, Nhiếp Tiểu Vũ đã đến đây, Hồng Sĩ Dũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chuyện này cũng quá vô lại rồi đúng không? Mặc dù biết rõ ông chủ của điện tử Quả Xác không thể nào đích thân đến đây, nhưng ít nhất cũng phải là tổng giám đốc Khổng Tĩnh ngày hôm đó chứ?

Phái một cô gái nhỏ đến đây là có ý gì chứ?

"Cô giữ chức vị gì trong điện tử Quả Xác?"

Hồng Sĩ Dũng nhìn chằm chằm vào Nhiếp Tiểu Vũ nói.

"Thư ký."

Tính tình của Nhiếp Tiểu Vũ vốn đã hơi đanh đá, cô ấy không hề sợ hãi chút nào.

"Chẳng lẽ điện tử Quả Xác kia không còn ai nữa?"

Hồng Sĩ Dũng lắc đầu: "Thế mà lại để một nữ thư ký ra mặt diễn trò, vị Khổng tổng mà cô phục vụ kia đâu, tại sao cô ta không tới?"

"Xin lỗi, người tôi làm việc không phải là Khổng tổng."

Mặc dù Nhiếp Tiểu Vũ cãi cọ và giận dỗi trước mặt Trần Hán Thăng, nhưng những lúc ở bên ngoài, cô ấy vẫn tỏ ra hùng hồn thẳng thắn, thậm chí có chút kiêu ngạo nói: "Tôi là Nhiếp Tiểu Vũ, là thư ký của ông chủ điện tử Quả Xác!"

Nói rồi, cô ấy còn liếc mắt nhìn Thân Minh Lượng một cái, trong mũi phát ra tiếng "Hừ" khinh thường: "Tôi không giống như anh chàng đẹp trai này, ở trong điện tử Quả Xác, ngoại trừ ông chủ và bà chủ có thể sai bảo tôi vô điều kiện ra thì những người khác cần phải xin chỉ thị trước."

Câu nói này khiến sắc mặt của Thân Minh Lượng đỏ bừng, thầm nghĩ tôi cũng trêu không chọc cô, bà nội cô rảnh rỗi trêu

chọc tôi làm gì?

Thực ra theo cơ cấu tổ chức của doanh nghiệp thì Thâm Minh Lượng và Nhiếp Tiểu Vũ hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc.

Giống như những gì Trần Hán Thăng nói, sau này Niếp Tiểu Vũ sẽ được sắp xếp một trợ lý nhỏ, nhưng Thân Minh Lượng gần như không thể.

Nếu như điện tử Quả Xác thành lập hội đồng quản trị thì thân phận của Nhiếp Tiểu Vũ chỉ thua kém những thành viên ban giám đốc đó một chút, có thể bổ sung vào ban giám đốc bất cứ lúc nào, về chuyện này, cho dù Thân Minh Lượng thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp.

"Tôi tin rồi, khẩu khí kiêu ngạo này của cô gần như không khác mấy so với ông chủ xé bỏ văn bản luật sư kia."

Hồng Sĩ Dũng gật đầu, rõ ràng Nhiếp Tiểu Vũ đến đây để xin lỗi nhưng cô ấy không hề có ý thức nhận lỗi lầm của mình chút nào.

Thư ký đã thế này, có thể thấy được ông chủ kia ngày thường không tuân theo quy tắc như thế nào.

"Tóm lại, tôi dựa theo lời dặn dò của ông chủ."

Nhiếp Tiểu Vũ ưỡn ngực ngẩng đầu lên, đứng thẳng người nói: "Tôi sẽ đưa phương án thay đổi thiết kế của điện tử Quả Xác cho Hồng tổng xem trước, đầu tiên là điều chỉnh ký túc xá của nhân viên, của ngài là hai tòa nhà bảy tầng, chúng tôi dự kiến sẽ đổi thành bốn toà nhà năm tầng, ngoài ra nhà ăn, bãi đỗ xe và tòa nhà hành chính đều sẽ được điều chỉnh, chi tiết cụ thể đều nằm trong phần văn kiện này."

Nhiếp Tiểu Vũ đưa một phần "Hướng dẫn điều chỉnh bố cục nhà máy của điện tử Quả Xác" cho đối phương, Hồng Sĩ

Dũng lật đi lật lại nhìn xem, đang định mở miệng thì Nhiếp Tiểu Vũ đã cắt ngang.

"Ông chủ của chúng tôi nói rằng đây đã là phương án cuối cùng, không chấp nhận sự phản đối, nếu ngài không hài lòng, chuyện sống chết của mọi người sẽ bị xem nhẹ, không phục thì sẽ tiến hành."

"Tôi…"

Hồng Sĩ Dũng thầm nghĩ rõ ràng ông đây mới là người chiến thắng, nhưng tại sao khi nhìn về phương điện khí thế lại có vẻ như điện tử Quả Xác mới là người chiến thắng?

Nhưng Nhiếp Tiểu Vũ vẫn cúi người trong lúc xin lỗi là sự thật.

Cô ấy đi đến trước mặt Hồng Sĩ Dũng, cúi người 90 độ một cách tiêu chuẩn, trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên, Hồng Sĩ Dũng nhìn thấy sự trong mắt cô gái nhỏ này lấp lánh những giọt nước mắt ấm ức.

"Cũng là một người tính tình mạnh mẽ cương liệt mà."

Hồng Sĩ Dũng cảm thán một tiếng trong lòng, có thể ra lệnh cho một cấp dưới như thế này đến đây xin lỗi, ông chủ kia cũng có chỗ hơn người đấy.

"Cô Nhiếp."

Sau khi nhận được lời xin lỗi, cách xưng hô của Hồng Sĩ Dũng cũng trở nên chính thức.

Đây là lý do con người dù ở bất cứ chỗ nào đi nữa cũng phải thẳng lưng, nếu Nhiếp Tiểu Vũ sợ hãi rụt rè đến xin lỗi, thứ chào đón cô ấy chỉ là sự phớt lời, thậm chí cười nhạo.

"Thực ra tôi cảm thấy rất thích thú với ông chủ của quý công ty, không biết cô có tiện nói chuyện không?"

Hồng Sĩ Dũng hỏi xong, ra hiệu cho Thân Minh Lượng đi rót nước, anh ta muốn nhân cơ hội này hỏi thăm một chút về người nắm giữ cổ phần đứng phía sau điện tử Quả Xác.

"Không thành vấn đề."

Nhiếp Tiểu Vũ lau lau khoé mắt: "Ông chủ của tôi là một người gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đã từng sáng lập một doanh nghiệp nổi tiếng khắp cả nước, ngài ấy có tầm nhìn xa trông rộng, nhạy bén phát hiện ngành sản xuất kia đã phát triển cực hạn nên quyết định thành lập điện tử Quả Xác với quy mô 480 mẫu, đang định mở ra một cuộc cách mạng công nghiệp cho ngành sản xuất điện tử trong nước."

"Cạch cạch cạch…"

Khi Nhiếp Tiểu Vũ đang say sưa hào hứng diễn thuyết thì Trần Hán Thăng cũng chạy tới.

Bây giờ Tân Thế Kỷ đã bị Trần Hán Thăng thẩm thấu giống như một cái sàng, Nhiếp Tiểu Vũ vừa mới bước vào tòa nhà hành chính chưa được bao lâu thì đồng chí Lý Tiểu Giai-Đặc vụ cao cấp ẩn nấp bên cạnh mình đã lan truyền tin tức này ra ngoài.

Trần Hán Thăng lập tức chạy tới nhìn xem, hắn cũng rất lo lắng cho thư ký của mình.

Nhưng sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, Nhiếp Tiểu Vũ vốn đang dõng dạc hùng hồn thuyết trình lại ngừng một chút rồi đột nhiên rẽ ngoặt.

"Mặc dù ông chủ có ánh mắt kinh doanh rất tốt, nhưng cũng chỉ có một ưu điểm như vậy thôi. Về phương diện tình cảm, anh ta một chân đạp vài chiếc thuyền, hơn nữa những người đó đều là các cô gái ngoan, điều này khiến người ta tức giận không thôi. Mặc dù anh ta hào phóng với cấp dưới nhưng tính tình nóng nảy, động một chút là quát mắng, đặc biệt với

thư ký nhỏ như tôi, mấy lần buộc tôi phải đội nồi đen thay cho anh ta, thực sự không hiểu được lương tâm của ông chủ tôi đang ở đâu.”

“Chuyện này là sao vậy?”

Hồng Sĩ Dũng nhíu mày, chẳng phải lúc nãy vẫn còn đang khen ngợi sao, sao lại đột nhiên biến thành chỉ trích rồi?

“Tôi đã nói xong rồi, xin tạm biệt.”

Bên này, Nhiếp Tiểu Vũ tràn ngập vui sướng mắng xong, tâm trạng trở nên thoải mái hơn nhiều, trực tiếp xoay người rời khỏi văn phòng.

Lúc đi ngang qua Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng bĩu môi nói: “Số mệnh của cô cũng thật khổ, thế mà lại đi theo một ông chủ như vậy.”

“Hừ!”

Nhiếp Tiểu Vũ không thèm quan tâm đến ông chủ cáo già, đang định đi tìm bà chủ Thẩm Ấu Sở, “ép buộc” cô ấy phải làm cho mình những món ăn Xuyên Du ngon miệng để an ủi trái tim đang bị tổn thương của cô thư ký nhỏ.

Chương 546: Tình yêu ngọt ngào mọi lúc mọi nơi

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ rời khỏi Tân Thế Kỷ, Trần Hán Thăng cũng chỉ ở lại một lát rồi rời đi, còn về vụ tranh chấp đầu tiên giữa hai nhà máy điện tử, điện tử Quả Xác đã sửa lại bản vẽ xây dựng, ông chủ cũng đã phái thư ký chuyên trách đến xin lỗi, mọi chuyện gần như có thể hạ màn được rồi.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này nếu là "công lao" của giáo sư Tôn và công ty luật Dung Thăng.

"Sức ảnh hưởng của giáo sư Tôn Bích Dư quá khủng khiếp, thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng, đây là công ty luật xử lý các vụ tranh cãi hiệu quả nhất mà tôi từng nhìn thấy."

Hồng Sĩ Dũng nói với Thân Minh Lượng: "Tiền thuê luật sư năm mươi ngàn còn lại, cậu thông báo với phòng kế toán một chút, nhanh chóng sắp xếp rồi gửi qua đó đi."

Hiệu suất này đương nhiên là cao rồi, buổi sáng vừa mới ký kết hợp đồng, chiều hôm đó, người của điện tử Quả Xác đã đến xin lỗi, đừng nói Hồng Sĩ Dũng chưa thể phản ứng lại, mà ngay cả đám người Tiêu Dung Ngư và Cao Văn cũng không thể phản ứng.

Vì thế khi Thân Minh Lượng gọi điện thoại đến công ty luật Dung Thăng, Cao Văn còn tưởng rằng "bên A" đang hỏi thăm và giám sát tiến độ.

"Thư ký Thân, chúng tôi vẫn đang thu thập và chuẩn bị tài liệu, không hề chậm trễ dù chỉ một giây."

Ý của Cao Văn là, chờ đến khi thu thập tư liệu xong xuôi, các cô sẽ lập tức đi sâu vào vụ án này.

"Vẫn còn đang thu thập sao? Thái độ làm việc của công ty luật Dung Thăng đúng là khiến tôi mở rộng tầm mắt."

Thân Minh Lượng cảm khái nói: "Với các công ty luật sư khác, sau khi vụ án kết thúc, bọn họ chắc hẳn sẽ lưu trữ và niêm phong đúng không, không ngờ các cô lại có tinh thần trách nhiệm như vậy."

"Vụ án kết thúc?"

Cao Văn ngẩng đầu lên, cô ta và Tiêu Dung Ngư liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người không thể hiểu được.

Bây giờ cùng lắm chỉ là mới ký kết hợp đồng đúng không, vẫn chưa đến thăm hỏi điện tử Quả Xác, vẫn chưa trưng cầu nhu cầu của đối phương, chưa gửi các giấy tờ liên quan đến vụ kiện lên tòa án…

Chưa làm bất cứ gì cả, thế mà công việc đã kết thúc rồi sao?

"Năm mươi nghìn tiền phí còn lại tôi sẽ nói với bộ phận kế toán nhanh chóng thanh toán cho các vị."

Thân Minh Lượng khách khí nói: "Hổng tổng vô cùng hài lòng với lần hợp tác này, chúng tôi cũng không hy vọng sau này Tân Thế Kỷ lại có bất cứ tranh cãi và kiện tụng nào, nhưng nếu thực sự không thể tránh được, công ty luật Dung Thăng sẽ là sự lựa chọn hàng đầu của Tân Thế Kỷ."

Sau khi truyền đạt lại ý của Hồng Sĩ Dũng, Thân Minh Lượng lịch sự cúp máy.

Cao Văn ngơ ngác nhìn ống nghe điện thoại, bên trong chỉ có tiếng "tút tút tút" dồn dập, ba người bên cạnh cũng đồng loạt nhìn nhau bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Phía bên Tân Thế Kỷ nói vụ kiện đã kết thúc rồi.”

Cao Văn khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng: “Nhưng, rõ ràng chúng ta vẫn chưa làm việc mà, chị thậm chí còn chưa biết cổng lớn của điện tử Quả Xác nằm ở đâu đâu?”

“Tiểu Ngư Nhi, hình như Trần Hán Thăng nhà cậu rất quen thuộc với Tân Thế Kỷ.”

Biên Thi Thi phản ứng lại: “Tìm cậu ấy hỏi một chút xem sao?”

“Ừ.”

Tiêu Dung Ngư nhanh chóng liên lạc với Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng cũng đang cảm thấy “kỳ quái”.

“Chiều nay điện tử Quả Xác đã đến Tân Thế Kỷ xin lỗi, đồng thời đưa ra phương án thay đổi bản vẽ, đây không phải là những gì các cậu làm phía sau sao?”

“Không hề.”

Tiêu Dung Ngư khó hiểu trả lời: “Chúng tớ thậm chí còn chưa liên lạc với điện tử Quả Xác đâu, dù sao người ta cũng là một công ty lưu manh không nói lý, cho nên chúng tớ muốn chuẩn bị đầy đủ một chút.”

Nghe thấy mấy chữ “công ty lưu manh”, Trần Hán Thăng tạm dừng một chút, một lúc lâu sau mới cười nói: “Có thể là thanh danh của giáo sư Tôn quá lớn, điện tử Quả Xác thực sự không muốn dây vào, lưu manh cũng tôn trọng các lão chuyên gia mà.”

“Ngoài ra, sau khi nhận được tiền, các cậu hãy để năm mươi ngàn tệ ở trong tài khoản công để làm quỹ phát triển của công ty, số còn lại coi như làm tiền thưởng và tiền lương.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Dù sao cũng sắp ăn tết rồi, ngoài ra phần của Thân Minh Lượng tuyệt đối không thể thiếu,

nếu đêm nay anh ta nhận được tiền thì số tiền còn lại có thể được thanh toán trong ngày mai đấy."

"Nhưng, nhưng…"

Tiểu Ngư Nhi vẫn còn muốn nói điều gì đó, có lẽ là muốn thể hiện thái độ "không công không hưởng thụ".

"Được rồi, thanh danh của Tôn giáo sư chính là công lao vô hình, không cần phải nghĩ quá nhiều."

Trần Hán Thăng an ủi nói: "Nếu vụ án đã kết thúc thì cứ dứt khoát coi nó như một sự tình cờ may mắn đi, đó là một dấu hiệu tốt để các cậu bước vào trong ngành luật, lần sau chưa chắc đã có cơ hội này."

"Quá kỳ lạ."

Cao Văn lắc đầu: "Tôi cảm thấy toàn bộ quá trình đều có một tiết tấu kỳ quái, đầu tiên là cái giá một trăm ngàn tệ quá đắt đỏ, sau đó là vụ án này cứ thế kết thúc một cách khó hiểu, giống như có một thế lực vô hình nào đó đang âm thầm giúp đỡ chúng ta."

"Ôi, chị Cao, chị nói bí hiểm quá, em nổi hết cả da gà rồi đây này."

Biên Thi Thi sờ sờ cánh tay: "Có lẽ thực sự giống như những gì Trần Hán Thăng nói, tất cả đều là một sự trùng hợp, chúng ta chia cho Thân Minh Lượng một phần trước đi, trực tiếp để Trần Hán Thăng đưa cho Thân sư huynh là được rồi."

Về vấn đề này, tất cả mọi người đều đồng ý, nhưng tối hôm đó, khi Trần Hán Thăng đến đây lấy tiền, hắn phát hiện còn có một phần là của mình.

"Hai ngàn tệ của Thân sư huynh, hai mươi ngàn tệ là của cậu."

Tiêu Dung Ngư đưa ra hai xấp tiền: "Mặc dù chị Cao nói nên đưa cho cậu một nửa, nhưng tớ cảm thấy quá nhiều, như thế này sẽ tốt hơn một chút, Tiểu Trần, cậu cảm thấy sao?"

"Tớ ủng hộ mọi quyết định của cậu."

Trần Hán Thăng nhận tiền, vẫy vẫy tay ra hiệu rằng mình sẽ đi trước, bởi vì hắn còn phải chuyển tiền cho Thân Minh Lượng.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Biên Thi Thi đi ra khỏi văn phòng của công ty luật, ôm lấy bả vai của Tiêu Dung Ngư hỏi: "Trần Hán Thăng đi rồi sao?"

"Đi rồi."

Tiêu Dung Ngư gật đầu.

"Cậu đưa phần của cậu cho cậu ta à?"

"Đưa rồi."

"Nói cho cậu ấy không?"

"Không, tại sao phải nói với cậu ấy?"

Tiêu Dung Ngư mỉm cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện: "Nếu nói cho Tiểu Trần, nói không chừng cậu ấy sẽ không vui, như vậy tớ cũng không vui, nếu Tiểu Trần không biết chân tướng, cậu ấy vui vẻ, tớ cũng vui vẻ, như vậy mới là tốt nhất."

"Oa…"

Biên Thi Thi lắc lắc cánh tay Tiêu Dung Ngư: "Những người yêu nhau thực sự sẽ suy nghĩ cho đối phương nhiều như vậy sao?"

"Đương nhiên rồi."

Tiêu Dung Ngư ngẩng cái cằm trắng như tuyết lên: "Tớ tin rằng, chắc chắn Tiểu Trần cũng lặng lẽ làm rất nhiều chuyện

cho tớ, chỉ là cậu ấy không nói với tớ thôi.”

Nói xong, Tiểu Ngư Nhi chắp hai tay ra sau lưng, vui vẻ năng nổ trở về văn phòng, trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tràn ngập thoả mãn.

“Đây là sự ngọt ngào của tình yêu sao, khi nào mới đến lượt mình đây?”

Biên Thi Thi sửng sốt ngay tại chỗ, trong lòng tràn ngập sự hâm mộ.

…

Sau khi trở về khu Giang Lăng, Trần Hán Thăng đưa phần của Thân Minh Lượng cho anh ta trước.

Thân Minh Lượng gần như không bỏ công sức gì nhiều nên số tiền này đã tương đối thích hợp, nếu đưa cao quá sẽ chỉ làm tăng cảm giác thèm thuồng mà thôi.

Mặc dù là vậy nhưng “khoản thu nhập thêm” hai ngàn tệ cũng khiến Thân Minh Lượng giật mình không thôi, lúc tặng quà, chỉ cần đối phương bày ra vẻ mặt này là đã đạt được hiệu quả rồi.

Trần Hán Thăng lại nói vài câu khách khí nữa, sau khi trở về trường học lại gọi Nhiếp Tiểu Vũ đến.

Cô thư ký nhỏ đã giải quyết bữa tối ở tiểu khu Thiên Cảnh Sơn, mặc dù ăn được món ăn Xuyên Du của Thẩm Ấu Sở nhưng nỗi bất bình của cô ấy vẫn không thể tiêu tan được.

“Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Vũ quay mặt sang chỗ khác, không muốn nhìn ông chủ nhà mình.

“Vũ tỷ bướng bỉnh quá đi.”

Trần Hán Thăng cười hì hì lấy năm ngàn tệ ra đưa cho Niếp Tiểu Vũ: "Vất vả rồi, một chút bồi thường nho nhỏ."

"Chuyện này…"

Nhiếp Tiểu Vũ không ngờ còn nhận được lợi lộc này, cô ấy do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn hậm hừ nói: "Bộ trưởng Trần, tối nay tôi ở tiểu khu Thiên Cảnh Sơn, đã nói rất nhiều điều không hay về cậu trước mặt Ấu Sở."

"Không sao cả."

Trần Hán Thăng không hề để trong lòng, vô cùng rộng lượng nói: "Cô ấy sẽ không nghe đâu, ngoài ra, năm tệ này cô hãy giữ lấy mua chút đồ ăn vặt, ví dụ như coca gì đó."

"Khoan đã, chẳng phải lúc nãy đã nói là năm ngàn tệ sao?"

Chương 547: Trận đánh ác liệt đầu tiên giữa điện tử Quả Xác và Tân Thế Kỷ

Đương nhiên cuối cùng cô thư ký nhỏ vẫn nhận được năm ngàn tệ, số tiền này có thể coi là phần thưởng thành tích, cho thấy Trần Hán Thăng vô cùng hài lòng với "công việc đội nồi" của cô.

Thực ra, những trợ thủ do Trần Hán Thăng đích thân lựa chọn, trong quá trình sử dụng vẫn rất hài lòng, chị Tĩnh không cần nhiều lời, năng lực của Tào Kiến Đức cũng không cần bàn cãi, bao gồm cả Lý Tiểu Giai "đang ẩn mình".

Trở về phòng ký túc xá 602, đám bạn cùng phòng ngốc nghếch đang làm chuyện riêng của mình.

Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường đang nổ hoa vàng, ầm ĩ ồn ào.

Đới Chấn Hữu nằm trên giường, chỉ để lộ cái gáy đối với người bên ngoài, thỉnh thoảng có tiếng "sột soạt" lật sách.

Lý Quyến Nam đang ôn tập bài vở, tết Nguyên Đán năm 2005 vào tháng hai, kỳ thi cuối kỳ của các trường đại học ở Kiến Nghiệp đều diễn ra vào cuối tháng 1, cậu ấy biết mình không thể giành được học bổng nhưng cũng không muốn thi lại.

A Nam là bảo vật quốc gia duy nhất trong ký túc xá chưa từng phải thi lại, có thể nói là "ánh sáng 602".

Hôm nay Kim Dương Minh không chơi game, đang ngồi trước máy tính xem "Xác chết già ở sơn thôn".

Trần Hán Thăng vừa mới bước vào trong ký túc xá, các bạn cùng phòng đã theo bản năng nhìn xem hắn có xách theo túi trở về hay không, bởi vì ngày thường hắn có thói quen mang một chút đồ ăn vặt trở về.

Đêm nay trên ngón tay của hắn chỉ treo một chiếc chìa khoá Land Rover, những người bạn cùng phòng ngốc nghếch hơi thất vọng nhưng vẫn nhiệt tình chào hỏi.

Lúc Trần Hán Thăng không ở trong ký túc xá, căn phòng 602 hết sức yên tĩnh, nếu không làm việc riêng của mình thì Trần Hán Thăng có thể tụ tập mọi người lại với nhau, hoặc là đánh bài, hoặc là ăn khuya.

"Lão Tứ, lát nữa mày cũng đến nổ hoa vàng đi, ba người dễ chơi hơn."

Dương Thế Siêu hét lớn.

"Hai tên ngốc nghếch này, chỉ riêng việc nổ hoa vàng thôi cũng đã thua dưới tay ông đây hơn 100 bữa sáng rồi."

Trần Hán Thăng vừa thay dép lê vừa mắng.

"He he he."

Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường nhếch miệng cười, Trần Hán Thăng dù là chơi mạt chược hay chơi bài đều rất đỉnh, ngoại trừ không thích học tập ra, những cái khác hắn đều thích.

"Tiểu Kim, mày đã xem phim dưới ánh mặt trời chưa?"

Trần Hán Thăng mắng Lão Dương xong, lại bất mãn vỗ vỗ đầu Kim Dương Minh: "Lúc còn nhỏ, sau khi xem xong bộ phim này, ông đây thậm chí còn không dám đi đái, tối hôm đó

tiểu trong một cái chai coca, sáng mai thức dậy bị mẹ đánh chết đi sống lại.”

“Mẹ nó, lúc trước tao cũng vậy.”

Kim Dương Minh phụ hoạ nói: “Đôi khi con người ti tiện như vậy đấy, biết rõ bộ phim điện ảnh này vô cùng đáng sợ nhưng vẫn muốn mở xem một lần, đặc biệt là khi xung quanh có rất nhiều người.”

“Đừng xem nữa, đánh bài đi.”

Trần Hán Thăng hét lớn tổ chức đánh bài: “Lão Dương, mày cũng đừng nổ hoa vàng nữa, bốn người đánh tiến lên.”

Cảnh tượng này rất thường thấy ở trong phòng ký túc xá 602, vừa đánh bài vừa khoác lác.

Nhưng bây giờ, học kỳ một của năm ba đã sắp kết thúc rồi, cách năm thứ tư chỉ còn cách hơn nửa năm nữa, dưới tác động của tâm lý lo âu trong lòng, nhóm sinh viên trẻ tuổi cũng đang bắt đầu đen xen tính toán dự định và suy nghĩ cho tương lai.

Đặc biệt là trong ký túc xá có 2,5 người đã có tình yêu.

Trần Hán Thăng và Lý Quyến Nam đã có bạn gái, Kim Dương Minh thích thêm mắm thêm muối, mọi người không thể tin được cho nên chỉ có thể tính một nửa.

“A Nam, quê quán của mày ở phía đông Quảng Đông, bạn gái mày lại là người Dương Châu, sau này tốt nghiệp phải làm sao?”

Quách Thiếu Cường hỏi.

“Không biết, còn phải xem công việc thực tập ở đâu đã.”

Nhắc đến chuyện này, Lý Quyến Nam cũng hơi bực bội, cậu ấy đặt cuốn sách đang một bên, phiền muộn nhìn ván bài đang tiến hành.

Hoả Tiễn 101 chỉ thuê sinh viên còn đi học, sinh viên tốt nghiệp tự động rời đi, đây là điều do Trần Hán Thăng định ra năm xưa, nhưng Thâm Thông cũng không thay đổi mục này.

Bạn gái của Lý Quyến Nam là bạn cùng phòng với La Tuyền, bây giờ vẫn đang là sinh viên năm hai, có lẽ cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề của việc "yêu xa", hoàn toàn không biết bạn trai đã bắt đầu mất ngủ.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy."

Dương Thế Siêu an ủi nói: "Sau khi tốt nghiệp cứ ở lại Kiến Nghiệp tìm công việc, mấy năm nay mày làm việc bán thời gian ở Hoả Tiễn 101, có lẽ cũng tiết kiệm được một chút, sau đó mượn thêm của cha mẹ ông một ít tiền mua một căn nhà nhỏ, chuyện tốt của hai người cứ thế được quyết định, lúc kết hôn đừng quên mời chúng tao đấy."

Dương Thế Siêu, Quách Thế Cường và Đới Chấn Hữu đã quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ về quê lập nghiệp, đây cũng là mong muốn của cha mẹ bọn họ.

Trong nhà Lão Dương đã tìm được cách giúp cậu ta làm việc trong ngân hàng hay một đơn vị nào đó rồi.

"Nào có dễ dàng như vậy."

Lý Quyến Nam thở dài một hơi: "Gian nan hiểm trở lắm Dương ca à."

"Từ từ rồi tính, người tao không lo lắng nhất chính là Lão Tứ."

Dương Thế Siêu vừa ném một con bài, vừa nói: "Tao cảm thấy cho dù toàn bộ trường học chết đói, tên này cũng có thể sống tốt, nhưng sau này khi Thẩm Ấu Sở thi lên thạc sĩ thì bằng cấp của hai người sẽ chênh lệch đấy."

“Khoan hãy vội nói, nói không chừng ngày nào đó tao cũng học nghiên cứu sinh thì sao?”

Trần Hán Thăng ngậm thuốc lá, không hề để ý nói: “Tao thấy nghiên cứu sinh không quá khó, nhưng còn phải xem có muốn học hay không thôi.”

“Lão Tứ, mày chỉ giỏi khoác lác thôi.”

Dương Thế Siêu cười nhạo nói: “Tao và mày đánh cược một trăm ngàn tệ, nếu thành tích của mày có thể học lên cao học thì tao sẽ mất với mày một trăm ngàn tệ.”

“Chuyện này cũng không khó mấy.”

Trần Hán Thăng tiện tay búng búng điếu thuốc: “Nếu không đậu tao sẽ ăn phân, nếu không một trăm ngàn tệ này tao nhận không yên lòng.”

“Được, chắc chắn nhé.”

Dương Thế Siêu căn bản không tin, trong ký túc xá cũng không có ai tin, chỉ coi Trần Hán Siêu đang nói đùa.

Lão Đới quay đầu lại, mỉm cười xen vào một câu: “Lão Tứ, đừng ăn, hoàn toàn không thể nuốt được.”

“Ha ha ha…”

Lúc đầu đám người Trần Hán Thăng cũng không nhận ra, sau đó mới đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm, trong phòng ký túc xá từ từ yên tĩnh lại.

Lão Đới giật giật khóe miệng, cậu ta muốn giải thích nhưng lại cảm thấy không cần thiết, bản thân cậu ta chỉ vô tình nói một câu có hàm ý khác mà thôi, ai thực sự tin chứ?

Cậu ta lặng lẽ xoay người lại, trùm chăn lên người, không quan tâm đến ai cả.

“Đánh bài, đánh bài, đánh bài…”

Trần Hán Thăng xua xua tay, muốn chuyển dời sự chú ý của mọi người về phía này.

“Đánh bài, đánh bài.”

Nhóm bạn cùng phòng cũng hét lớn, dường như đã quên mất chuyện lúc nãy.

Nhưng ngày hôm sau vẫn chưa tan học, tất cả mọi người trong lớp hai hành chính công đều biết lúc trước Đới Chính Hữu đã từng ăn phân, Hồ Lâm Ngữ còn rất tò mò: “Trần Hán Thăng, những gì Kim Dương Minh nói phải là thật không? Cậu ta đã từng tận mắt nhìn thấy Đới Chấn Hữu cầm một đôi đũa đi vào trong wc.”

“Điên rồi, chắc chắn là giả.”

Trần Hán Thăng giải thích nói: “Lão Đới chỉ muốn sửa máy nước nóng một chút nên dùng đũa và dây thép để buộc chặt thôi.”

Sáng hôm sau, sau khi ở trong tiệm nét suốt một đêm, Kim Dương Minh trở về ký túc xá ngủ, Đới Chấn Hữu chủ động giúp Kim Dương Minh xin nghỉ, dẫn đến việc điểm chuyên cần môn học này của Kim Dương Minh trực tiếp được định đoạt là 0, chắc chắn phải thi lại 100%.

Bởi vì Lão Đới dùng lý do là “Kim Dương Minh bị cảm nắng, đang hôn mê bất tỉnh ở trong ký túc xá.”

Bây giờ đang là thời điểm Kiến Nghiệp lạnh nhất, ban ngày cũng âm độ, lý do “bị cảm nắng” này thực sự là xem thường chỉ số thông minh của giảng viên.

Hai người kia còn cãi nhau ầm ĩ ở một trận ở trong ký túc xá, nhưng cũng không đánh nhau, có sự tồn tại của những người bạn cùng phòng ngốc nghếch này, cuộc sống vẫn rất vui vẻ.

…

Trần Hán Thăng vốn tưởng rằng, khoảng thời gian trước khi nghỉ đông này sẽ rất yên bình.

Hắn chỉ ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở, dỗ dành Tiểu Ngư Nhi, duy trì trạng thái cân bằng giữa hai bên, chờ đến ngày 15 tháng 1 được nghỉ sẽ trở về Xuyên Du đón bà nội và A Ninh về Kiến Nghiệp, năm nay cứ thế kết thúc.

Còn về phần công việc, Khổng Tĩnh đã giành được một số giấy khen và cúp trong một loạt các hoạt động cuối năm mà chính phủ khu vực Giang Lăng tổ chức, đồng thời còn nhận được một vài tài liệu cảnh cáo "Không được khất nợ tiền lương của công nhân".

Điện tử Quả Xác dự định sẽ nghỉ tết vào ngày hai mươi và mùng tám sang năm đi làm.

Sau khi công ty luật Dung Thăng nhận được một khoản lợi nhuận kếch xù vào năm trước, đám người Cao Văn thực sự còn cầu mong gì khác.

Chi nhánh của quán trà sữa "Ngộ Kiến" ở cầu Sử Tử dự định sẽ được sắp xếp vào năm sau.

Mấy ngày nay tuyết rơi dày đặc ở Kiến Nghiệp, nhưng điều này cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì đến Trần Hán Thăng, hắn cũng không cần phải ôn tập, chỉ là đổi chỗ ngủ từ thư viện của trường đại học Tài chính sang thư viện của trường đại học Đông Đại, nói chung vẫn ấm áp không kém.

Nhưng chiều hôm đó, khi Trần Hán Thăng đang mơ mơ màng màng trong thư viện của trường đại học Đông Đại thì Trịnh Quan Đề lại gọi điện thoại đến.

"Tôi vẫn luôn cảm thấy con người Hồng Sĩ Dũng không có bất cứ IQ nào cả."

Trịnh Quan Đề cười nói: “Thực ra anh ta vẫn có chút thông minh, lúc trước tôi dự định bắt tay vào hạng mục máy mp4 và máy thu âm, anh ta trăm phương ngàn kế ngăn cản. Bây giờ sau khi quyền lợi dần dần ổn định, anh ta cũng có ý định tiến hành dự án này, có một người phụ trách doanh nghiệp màn hình LCD điện tử đến đây.”

Sự tích luỹ công nghệ của Tân Thế Kỷ đã có thể tự chủ sản xuất chíp mp4, nhưng màn hình LCD cần phải sản xuất đặc biệt.

Hồng Sĩ Dũng vội vàng mở một cuộc họp vào lúc này, rõ ràng có ý định sẽ tạo nên một làn sóng bùng nổ vào mùa xuân và mùa hè vào năm sau.

“Năm sau điện tử Quả Xác mới có thể lắp đặt dây chuyền sản xuất xong xuôi.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Hay là để Lý Tiểu Giai đến đây đi, như vậy có thể trì hoãn tiết tấu của Hồng Sĩ Dũng, tôi sẽ nói chuyện với bên doanh nghiệp sản xuất màn hình LCD kia, để bọn họ cung cấp hàng hoá cho điện tử Quả Xác, cố gắng bắt kịp tiến độ.”

“Mp4, chính là đấu trường đầu tiên giữa điện tử Quả Xác và Tân Thế Kỷ.”

Chương 548: Ngay cả nữ quản lý của spa thuỷ liệu pháp cũng nhẫn tâm lừa gạt

Sau khi nói chuyện điện thoại với Trịnh Quan Đề xong, Trần Hán Thăng không nhịn được ngẩn người nhìn ra bên ngoài, suy nghĩ xem nên đối phó với "kế hoạch mp4" của Hồng Sĩ Dũng và người phụ trách của doanh nghiệp sản xuất màn hình LCD điện tử.

Gần cuối kỳ, trong thư viện của đại học Đông Đại có rất nhiều sinh viên, hơn nữa đang bật điều hoà nên hầu hết mọi người đều cởi áo khoác ra.

Trần Hán Thăng chỉ mặc một chiếc áo len mỏng nhưng cũng không cảm thấy lạnh chút nào.

Bên ngoài những bông tuyết rơi lất phất, mấy bụi cây thấp bé từ lâu đã được phủ một lớp chăn bông màu trắng, tuyết vẫn đang rơi, độ dày của "chiếc chăn" vẫn còn tăng, bên tai Trần Hán Thăng vẫn vang lên tiếng "sột soạt", nhẹ nhàng có tiết tấu.

Đây là âm thanh phát ra của ngòi bút chạm vào mặt giấy khi Tiêu Dung Ngư đang viết chữ, nhưng trong một khoảnh khắc xuất thân nào đấy lại giống như tiếng tuyết rơi.

Sau khi ăn tết Âm Lịch xong, Tiêu Dung Ngư sẽ đến nước Mỹ cùng với giáo sư Tôn vào học kỳ sau để tìm hiểu thực tế pháp luật của bang nơi Ngô Diệc Mẫn và chồng trước của cô ta sinh sống, chuẩn bị sẵn sàng cho vụ kiện xuyên quốc gia.

Cho nên những thứ cô đang học bây giờ đều là tài liệu tiếng anh, tóm lại là Trần Hán Thăng không hiểu.

“Tiểu Trần, sao cậu lại thất thần?”

Tiểu Ngư Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt dài quyến rũ nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Bởi vì đã ngồi trong thư viện buồn tẻ một thời gian dài, gò má Tiêu Dung Ngư hơi ửng hồng, trong miệng cũng sẽ cảm thấy hơi khát, thường xuyên phải cầm bình giữ nhiệt lên để uống nước.

“Điện thoại của một người bạn.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Có lẽ tối nay tớ không thể ăn cơm cùng cậu được rồi, có thể sẽ có một buổi xã giao.”

“Ừ, vậy tớ sẽ đi ăn cùng với Biên Thi Thi.”

Khi Trần Hán Thăng có chuyện quan trọng, Tiêu Dung Ngư đều tương đối ngoan ngoãn.

Mặc dù lúc nãy đầu dây bên kia vang lên giọng nữ, nhưng Trần Hán Thăng không hề né tránh mà trực tiếp bắt máy, nội dung cuộc trò chuyện cũng là chuyện làm ăn.

Trần Hán Thăng càng thẳng thắn thành thật như vậy, Tiêu Dung Ngư càng không có ý định thăm dò, chỉ nhắc nhở: “Thời tiết như thế này cậu đừng nên uống rượu, tối nay tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu, cậu phải bắt máy kịp thời, nếu không tớ sẽ rất lo lắng.”

“Biết rồi, tạm biệt.”

Trần Hán Thăng lại chào hỏi Biên Thị Thi đang ở phía đối diện một tiếng rồi cầm lấy áo khoác rời khỏi đại học Đông Đại.

“Tiểu Ngư Nhi, bây giờ Trần tổng nhà cậu đang bận rộn gì vậy?”

Nhìn theo bóng lưng đi ra khỏi thư viện của Trần Hán Thăng, Biên Thi Thi tò mò hỏi: “Trong khoảng thời gian này, hình như cậu ấy thường xuyên phải đi họp hoặc xã giao.”

“Tớ cũng không rõ lắm, nhưng gần đây cứ cách mấy ngày cậu ấy sẽ mở cuộc họp.”

Tiêu Dung Ngư xoay bút bi nói.

Ngón tay của Tiểu Ngư Nhi rất đẹp, có lẽ có liên quan đến chuyện luyện đàn tranh, vừa tinh tế vừa linh hoạt, hơn nữa làn da nơi cổ tay rất trắng, lúc xoay bút kèm theo một thứ ánh sáng trắng bóng loáng.

“Có lẽ là việc riêng của cậu ấy cũng nên.”

Biên Thị Thi phỏng đoán: “Công ty luật Dung Thăng có một khởi đầu thuận lợi, có lẽ trong lòng Trần Hán Thăng cũng có áp lực, không thể lúc nào cũng kiếm cơm ăn dưới bóng của vợ được, dù sao năm xưa cậu ấy cũng là một sinh viên nổi tiếng trong việc gây dựng sự nghiệp.”

“Tớ cảm thấy như bây giờ khá tốt.”

Tiêu Dung Ngư suy nghĩ một chút, ngọt ngào nói: “Trong vụ án giữa Tân Thế Kỷ và điện tử Quả Xác, thực ra Tiểu Trần đã giúp chúng ta lấp đầy rất nhiều lỗ hổng, cậu cảm thấy nếu biến công ty luật thành “một cửa hàng nhỏ” thì sao?”

“Này, cho dù tớ đi ăn xin chăng nữa cũng không muốn ăn cơm chó ở trong công ty luật đâu.”

“Năm sau tớ và chị Cao phải đi Mỹ, bọn tớ còn định giao công ty luật cho cậu trông nom đấy.”

“Thôi quên đi, với thời tiết quỷ quái này hình như cũng không thể nuốt nổi cơm, vẫn nên đợi trong công ty luật thì

hơn.”

…

Trên đường đi từ khu đại học Tiên Ninh đến khu đại học Giang Lăng, Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa bật chế độ sưởi của chiếc Land Rover, chờ đến khi bàn tay trở nên ấm áp, hắn mới gọi điện cho Thẩm Ấu Sở.

“Tớ vừa mới họp xong, tối nay sẽ ăn cơm cùng với bạn, cậu yên tâm ôn tập trước đi.” Trần Hán Thăng nói.

“Được rồi.”

Thẩm Ấu Sở ngây thơ trả lời.

Trần Hán Thăng lại dặn dò vài câu mới cúp điện thoại, thực ra đây mới là nguyên nhân hắn thường xuyên “mở cuộc họp”.

Cho dù là ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở hay Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng đều nói với người còn lại rằng hắn đang họp, cho nên các cô sẽ không gọi điện thoại đến đây.

Đương nhiên, bởi vì hai tính cách của hai cô gái khác nhau, cho nên trong quá trình tiến hành cụ thể cũng sẽ có những điều khác biệt nho nhỏ.

Ví dụ như nếu không có tình huống khẩn cấp gì, bình thường Thẩm Ấu Sở chỉ nhắn tin, nhưng còn Tiểu Ngư Nhi, cho dù không có chuyện đi nữa, thỉnh thoảng cô cũng sẽ gọi điện thoại.

Tính cách của Tiểu Ngư Nhi chủ yếu là hoạt bát đáng yêu, cô liên lạc với Trần Hán Thăng không phải để điều tra, mà chỉ là muốn nghe thấy giọng nói của người yêu, nhân tiện quấn lấy Trần Hán Thăng nói vài lời âu yếm.

Vì thế khi còn ở trong thư viện của trường đại học Tài chính, Trần Hán Thăng thường xuyên giả vờ đi ra ngoài hút

thuốc, đứng dưới cổng lớn gió thổi vù vù chủ động gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư.

Điều này tương đương với việc "biến bị động thành chủ động", sau cuộc gọi này, thỏa mãn nỗi nhớ chung của Tiểu Ngư Nhi, cô sẽ bớt tấn công bất ngờ.

Cuộc điện thoại thứ hai của Trần Hán Thăng là gọi cho Lý Tiểu Giai, Hồng Sĩ Dũng dự định sẽ khởi động dự án Mp4, Trần Hán Thăng quyết định đánh thức vị "đặc vụ cao cấp ẩn nấp" này, làm mọi cách để ngăn cản kế hoạch của Hồng Sĩ Dũng, để tranh thủ thời gian cho điện tử Quả Xác bắt kịp tiến độ.

"Anh Giai, đang bận sao?"

Trần Hán Thăng bật loa ngoài, lớn tiếng nói.

"Vừa mới họp xong."

Phía bên Lý Tiểu Giai vang lên tiếng đi đường "lộp cộp, lộp cộp", hình như là tiếng giẫm đạp lên tuyết, anh ấy thở ra một hơi nói: "Tôi đang định đến văn phòng sẽ liên lạc với cậu, không ngờ cậu đã gọi đến."

Trần Hán Thăng nói: "Bởi vì chuyện mp4 và chuyện của doanh nghiệp sản xuất màn hình LCD điện tử đến đây mở cuộc họp sao? Trịnh Quan Đề đã nói với tôi rồi."

"Hoá ra Trịnh tổng đã tiết lộ rồi."

Lý Tiểu Giai cũng không để bụng, trong lòng anh ta bây giờ, Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề chung một đường.

Thực ra cũng không sai, trước khi Hồng Sĩ Dũng chưa rơi đài, mục tiêu của Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề tương đối giống nhau, còn về tình hình sau khi Lão Hồng rơi đài, trong lòng hai người đều hiểu rõ, đơn giản sẽ là mối quan hệ kinh doanh "tương thân tương ái".

“Anh Giai, anh sẽ phải về đây.”

Trần Hán Thăng không vòng vo mà nói thẳng: “Bây giờ điện tử Quả Xác thực sự cần một giám đốc nhà máy am hiểu kỹ thuật, we need you.”

“Ha ha…”

Lý Tiểu Giai nở một nụ cười thân thiện, khẩu âm tiếng Anh của Trần Hán Thăng không hề tiêu chuẩn chút nào, hắn nói ra đơn giản chỉ để bầu không khí trở nên sôi động.

“Được thôi, lúc Lão Tào qua đó, tôi cũng đã đoán sẽ đến lượt tôi nhanh thôi.”

Lý Tiểu Giai không hề do dự, điều này vốn dĩ là kế hoạch đã được sắp xếp trước đó, ngay cả ám hiệu cũng đã có… Đánh chết tôi cũng không nói.

“Nhưng đêm nay anh vẫn phải là phó giám đốc của Tân Thế Kỷ, tôi muốn gặp người phụ trách của nhà máy sản xuất màn hình LCD Lam Quang, cần anh giới thiệu một chút.”

Trần Hán Thăng cũng không giấu diếm mục đích: “Tôi muốn ngăn cản Lam Quang cung cấp hàng hóa cho Tân Thế Kỷ, trì hoãn tiến độ của Hồng Sĩ Dũng.”

“Chuyện này hơi khó, bọn họ đã ký hợp đồng rồi.”

Lý Tiểu Giai lắc đầu: “Nếu vi phạm thì sẽ phải bồi thường tiền.”

“Chuyện này dễ xử lý thôi, hơn nữa Lam Quang cũng không biết rõ tình hình, Lão Hồng không có năng lực, không có con thuyền nào có thể chở được anh ta đi hết nửa chặng đường vĩ đại phía sau đâu.”

“Cái gì?”

Lý Tiểu Giai chưa từng nghe thấy câu danh ngôn "One Piece" này, hoặc là bây giờ vẫn chưa đến đoạn cầu gãy trong kế hoạch kia.

"Ý của tôi là…"

Trần Hán Thăng nói lại một lần nữa: "Lam Quang cũng không phải là cha ruột của Hồng Sĩ Dũng, nói đến chuyện trung thành chẳng phải quá buồn cười sao, không phản bội đơn giản là vì chưa đủ lợi ích."

Lần này Lý Tiểu Giai đã hiểu: "Vậy được rồi, chừng nào cậu đến đây, bọn họ đang ở trong khách sạn ở Giang Lăng."

Cuộc điện thoại thứ ba, Trần Hán Thăng gọi cho Vương Tử Bác.

"Tử Bác, tối nay tao muốn dẫn mấy người bạn đến trung tâm thành phố ăn khuya, nhưng bây giờ tao mới từ đại học Đông Đại trở về Giang Lăng, mày đi đến khách sạn lớn Kim Lăng đặt giúp tao một phòng riêng, đồng thời đi đến Doanh Nhạc Mẫu Hối ở bên cạnh đặt một buồng tắm lầu dưới."

Hai chữ "lầu dưới" được Trần Hán Thăng nhân mạnh một cái, lúc trước Vương Tử Bác đã từng đi theo Vương Hán Thăng đến đủ loại quán spa nên biết "lầu trên lầu dưới" khác nhau chỗ nào.

Chuyện này có hơi bí mật, Trần Hán Thăng không có ý định trao đổi ở khu vực Lăng Giang, đồng thời cũng nâng cao tiêu chuẩn, cho nên những lúc ăn nhậu chơi bời đều ở nội thành.

Chẳng bao lâu sau, Vương Tử Bác đã run rẩy gọi điện thoại đến.

"Tiểu Trần, phòng riêng ở khách sạn Kim Lăng đã đặt xong rồi, nhưng nữ quản lý của spa Thuỷ liệu pháp lại nói chỉ có dưới lầu, không có lầu dưới."

“Sao có thể không có lầu dưới được.”

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói: “Rõ ràng cô ta đang lừa gạt mày đấy, mày đi hỏi lại một lần nữa, chú ý cách thức nói chuyện.”

“Tao đã hỏi rồi, thậm chí tao còn gặp mặt trực tiếp cô ta.”

Vương Tử Bác cũng rất ấm ức: “Để hoàn thành chuyện mày dặn dò, tao đã chạy từ trường học đến spa Thuỷ liệu pháp, nhưng nữ quản lý kia kiên quyết khẳng định không có lầu dưới.”

“Được rồi, tao biết rồi.”

Trần Hán Thăng suy đoán có lẽ nữ quản lý lo lắng đến vấn đề an toàn nên trực tiếp nói thẳng không có dịch vụ “lầu dưới”.

Trần Hán Thăng trầm ngâm một chút: “Mày gửi số điện thoại của nữ quản lý kia cho tao.”

“Tinh.”

Vương Tử Bác gửi số điện thoại cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng gọi điện thoại đến, cũng đưa ra một yêu cầu tương tự: “Quản lý, tối nay tôi muốn mời hai người bận đi đến vui vẻ một chút, ở lầu dưới có thể sắp xếp một phòng tắm riêng được không?”

“Thưa ngài, ở chỗ chúng tôi chỉ có lầu trên.”

Giọng điệu của nữ quản lý vẫn không thay đổi, vừa khách khí vừa có chút nhàn nhạt: “Chi bằng ngài hãy đổi địa điểm khác xem sao?”

“Đổi cái gì mà đổi chứ!”

Trần Hán Thăng cười nói: “Lần trước tôi đi theo bạn đến đây, cậu ta trực tiếp đi đến lầu dưới.”

“Vậy thì ngài bảo người bạn kia gọi điện thoại cho tôi, có thể chứ?”

Nữ quản lý vẫn không chịu nhả ra.

“Được!”

Trần Hán Thăng không nói một lời lập tức đồng ý, móc điện thoại khác ra gọi điện cho nữ quản lý của Thuỷ Hối, giọng nói cố ý trở nên thật thà thâm trầm.

“A lô, tôi là Trần Hán Thăng đây, hai ngày trước tôi mới đến chỗ cô, quản lý còn nhớ tôi chứ?”

Nữ quản lý nhìn vào dãy số xa lạ này, thầm nghĩ chẳng lẽ mình quên không lưu số sao?

“Trần tổng sao, đương nhiên là nhớ rồi.”

Trong lòng nữ quản lý Thuỷ Hối nghi hoặc không thôi, nhưng ngoài miệng vẫn khách khí trả lời.

“Vậy là tốt rồi, đêm nay tôi có một người bạn muốn đến chỗ cô chơi, cô nói nhất định phải có người quen giới thiệu.”

Trần Hán Thăng đè nặng giọng nói: “Bây giờ tôi đến chứng minh, còn có vấn đề nào nữa không?”

“Chuyện này…”

Nữ quản lý vẫn hơi do dự, đây là một dãy số xa lạ, nhưng mỗi ngày Thuỷ Hối đón rất nhiều khách hàng, thỉnh thoảng không lưu lại một vài phương thức liên lạc cũng là chuyện bình thường.

“Vậy thì quyết định như vậy nhé.”

Trần Hán Thăng tuỳ tiện nói: “Đêm nay mấy người kia đều là người giàu có, sẽ không thiếu tiền tip cho các cô đâu.”

Hắn nói xong, một lát sau lại chuyển sang điện thoại di động lúc nãy gọi đến, giọng nói đã khôi phục lại dáng vẻ ban

đầu: “Quản lý, bạn của tôi nói đã gọi điện thoại cho cô, chúng tôi có thể đặt một phòng tắm vào tối nay được không?”

“Ừmmmm…”

Nữ quản lý suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý: “Xin hỏi ngài họ gì, tôi sẽ đặt trước cho ngài, sau khi đến chỉ cần báo tên là được.”

“Tôi họ Kim, tên là Dương Minh.”

Chương 549: Cho mình một chút thời gian, hãy để quá khứ qua đi, bắt đầu với hiện tại

Trong phòng 501 và 502 của khách sạn Mạc Thái ở khu vực Giang Lăng lần lượt là nơi ở của giám đốc của nhà máy sản xuất màn hình LCD của điện tử Lam Quang- Hoàng Tiêu và giám đốc kinh doanh Vương Hiểu Đông.

Hai người là họ hàng thân thích với nhau, sau khi cơm nước xong xuôi thấy thời gian còn sớm nên ngồi trong phòng nói chuyện phiếm.

Vương Hiểu Đông chưa đầy ba mươi tuổi, đang là thời kỳ tinh lực dồi dào nhất, anh ta vừa hút thuốc vừa oán giận với giám đốc nhà máy: "Cái giá của Hồng tổng Tân Thế Kỷ cũng lớn thật, sau khi bàn chuyện hợp tác làm ăn xong thậm chí còn không tiếp đãi một bữa cơm, đám người Hồng Kông đều hiểu hiểu cách xã giao sao?"

"Hiểu thì hiểu chứ."

Hoàng Tiêu xem chương trình "Thế giới động vật" trên TV, mở miệng trả lời: "Chỉ là thân phận của chúng ta chưa đủ, anh ta lười phí quá nhiều thời gian mà thôi."

"Hôm nay anh có nhìn thấy Trịnh tổng xinh đẹp kia không?"

Vương Hiểu Đông tiếp tục hỏi: "Nghe nói lúc trước cô ta là bà chủ của Tân Thế Kỷ, Hồng tổng tranh quyền đoạt lợi thành

công, bây giờ nhà máy điện tử kia họ "Hồng"."

"Cậu nghe thấy tin tức này từ đâu?"

Giám đốc nhà máy Hoàng Tiêu hơn bốn mươi tuổi nên những tin tức biết được nhiều hơn một chút: "Tân Thế Kỷ vĩnh viễn họ "Trịnh", Hồng Sĩ Dũng chẳng qua chỉ là người phát ngôn mà thôi."

"Thực ra mang họ gì thì liên quan gì chứ?"

Vương Hiểu Đông nhìn những bông tuyết lông ngỗng rơi bên ngoài, trên cửa sổ thuỷ tinh cũng phản chiếu hình bóng của mình, nói một cách thâm sâu: "Trong mắt bọn họ, chúng ta chỉ là một chuỗi cung ứng nhỏ bé không đáng kể."

Hoàng Tiêu búng búng tàn thuốc trắng tinh, không nói gì, vừa muốn nhận được sự tôn trọng vừa muốn kiếm được tiền, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

"Cốc cốc cốc."

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ của.

Hoàng Tiêu tưởng là phục vụ của khách sạn, nhưng sau khi gõ cửa mới phát hiện không phải.

Một thanh niên trẻ tuổi đang đứng bên ngoài cửa, trong thời tiết như thế này nhưng chỉ mặc một chiếc áo len mỏng và một chiếc áo lông vũ, áo lông vũ còn không khóa kéo, trên mặt nở một nụ cười thân thiết, gật đầu chào hỏi: "Xin hỏi ngài là Hoàng tổng của Lam Quang sao?"

"Cậu là?"

Hoàng Tiêu suy nghĩ một chút, xác định mình không hề quen biết đối phương.

Vương Hiểu Đông nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, nhìn thấy người thanh niên sở hữu dáng người cao lớn này, ngũ

quan có chút gì đó hỗn hào và lưu mạnh, anh ta lo lắng xảy ra chuyện gì nên đi đến đứng bên cạnh Hoàng Tiêu.

"Tôi là Trần Hán Thăng của điện tử Quả Xác, có thể coi là một ông chủ nghèo nàn đi."

Người trẻ tuổi cười ha ha đưa tay ra: "Rất vui được gặp ngài."

"Hôm nay trong lúc đi đến Tân Thế Kỷ tham dự cuộc họp, chúng tôi đã đi ngang qua một công trường đang xây dựng."

Vương Hiểu Đông nhỏ giọng nói: "Sau đó tôi hỏi thăm một chút thì biết đó là điện tử Quả Xác, nghe nói cũng là một nhà máy lớn sản xuất các sản phẩm điện tử."

Hoàng Tiêu gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết, ông ta đưa tay ra bắt tay với Trần Hán Thăng: "Không thể ngờ được rằng ông chủ của điện tử Quả Xác lại trẻ tuổi như vậy."

Những lời này tràn ngập sự nghi ngờ, nhưng Trần Hán Thăng có cách, hắn vẫy vẫy tay gọi: "Anh Giai, anh nên lên sân khấu rồi."

"Còn có người khác nữa sao?"

Hoàng Tiêu và Vương Hiểu Đông liếc mắt nhìn nhau, nhưng đối phương lại là một gương mặt quen thuộc, là phó giám đốc của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ - Lý Tiểu Giai, bọn họ vừa mới gặp nhau ở phòng họp chiều nay.

Đây là một nhân vật lớn, người quản lý chính, phụ trách mảng kỹ thuật của Tân Thế Kỷ, nhưng tại sao anh ta lại đi cùng với ông chủ của điện tử Quả Xác, hơn nữa còn lén lút thăm hỏi, chắc chắn là có chuyện.

Sau khi Lý Tiểu Giai nói chuyện với bọn họ, lúc này Hoàng Tiêu và Vương Hiểu Đông mới chắc chắn thân phận của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ: "Bây giờ mới chưa đầy tám giờ, nghe nói Hồng Sĩ Dũng không sắp xếp tiệc tối, chúng tôi đã đặt một bàn ở khách sạn Kim Lăng, Hoàng tổng có vui lòng nhận cho không?"

Khách sạn Giang Lăng là một khách sạn năm sao, ánh mắt Vương Hiểu Đông giật giật.

"Cảm ơn Trần tổng, chúng tôi đã ăn xong rồi."

Nhưng Hoàng Tiêu cảm thấy không đơn giản như vậy, ông ta lo lắng cành mẹ đẻ cành con, cho nên vẫn từ chối.

"Hoàng tổng đang lo lắng chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng cười nói: "Tôi chỉ muốn đặt một lô màn hình LCD của Lam Quang thôi mà, anh không định làm ăn sao?"

"Thì ra là vậy."

Hoàng Tiêu suy nghĩ một chút, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của Trần Hán Thăng và Lý Tiểu Giai một vòng, cuối cùng gật đầu nói: "Vậy cảm ơn."

…

Sau khi từ phòng khách sạn đi xuống lầu dưới, Trần Hán Thăng lái xe đến đây, ra hiệu cho Hoàng Tiêu và Vương Hiểu Đông lên xe.

"Land Rover."

Sau khi lên xe, Vương Hiểu Đông lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Hoàng Tiêu: Chiếc xe này rất đắt.

Hoàng Tiêu: Hiểu Đông, cậu cảm thấy bọn họ mục đích gì?

Vương Hiểu Đông: Chẳng phải Quả Xác có ý định đặt màn hình sao?

Hoàng Tiêu: Nếu chỉ là chuyện làm ăn, bọn họ mới là người cha, cậu đã bao giờ nhìn thấy cha nào mời con trai ăn cơm chưa? Chắc chắn có uẩn khúc.

Vương Hiểu Đông: Sợ cái gì, nếu hai đánh hai, chúng ta cũng không thua, trừ phi tên Trần Hán Thăng kia có thể một địch hai.

Nhìn dáng vẻ này, nếu có đánh nhau, Lý Tiểu Giai trực tiếp bị bỏ qua.

Nhưng trên đường đi cũng không có bất cứ chuyện gì xảy ra, bốn người tuỳ tiện trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến khách sạn Kim Lăng ở trung tâm thành phố Kiến Nghiệp.

Cấp bậc của một khách sạn năm sao đương nhiên sẽ rất cao, trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy, bầu không khí tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, toàn bộ nhân viên phục vụ đều đang nở nụ cười.

Vương Tử Bác vẫn luôn ngồi chờ trong phòng riêng, vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng đã đứng lên nhỏ giọng nói: "Tiểu Trần, tao về trường trước đây."

"Mày đã ăn cơm chưa?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Vương Tử Bác lắc đầu: "Vẫn chưa, giá cả ở đây đắt quá, tao về nhà ăn bát mì là được rồi."

"Vậy mày còn đi làm gì?"

Trần Hán Thăng chỉ vào ghế dựa: "Ăn xong hẵng đi."

Vương Tử Bác có hơi do dự: "Liệu có quấy rầy mày nói chuyện với người khác không?"

"Không đâu."

Trần Hán Thăng vỗ vào bả vai Vương Tử Bác: “Có chuyện cần mày giúp đỡ đấy.”

Nghe nói có chuyện cần giúp đỡ, lúc này Vương Tử Bác mới ở lại, cậu ấy biết mình và Trần Hán Thăng có sự chênh lệch rất lớn về mọi mặt, đồng thời cũng đang thắc mắc mình có thể giúp đỡ bạn bè chuyện gì.

…

Trong quá trình ăn cơm, Hoàng Tiêu vẫn luôn chờ đợi yêu cầu của Trần Hán Thăng, nhưng hắn dường như đã quên mất chuyện này, chỉ luyên thuyên nói chuyện về mức độ phát triển của ngành sản xuất điện tử trong nước.

Sau khi cơm nước xong xuôi mới hơn chín giờ, Trần Hán Thăng lại nhiệt tình mời Hoàng Tiêu và Vương Hiểu Đông đi “thư giãn” một chút.

“Chuyện này không cần đâu, làm phiền Trần tổng rồi.”

Hoàng Tiêu lại từ chối lần nữa, Trần Hán Thăng càng nhiệt tình, Hoàng Tiêu càng cảm thấy lo lắng.

“Không phiền không phiền, ở ngay bên cạnh thôi, tôi còn có chuyện chưa nói đâu.”

Trần Hán Thăng chỉ vào Doanh Nhạc Mẫu Hối, cưỡng ép ôm lấy bả vai của Hoàng Tiêu đi đến đó.

Lý Tiểu Giai lặng lẽ cáo từ, anh ấy biết bên trong Thuỷ Hối kia có gì, bản thân anh ta không có hứng thú lắm.

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý, Lý Tiểu Giai không thích mấy chuyện này, nhưng vẫn có rất nhiều người thích nó.

Vương Hiểu Đông là một nhân viên kinh doanh chạy đi chạy lại trên thị trường, anh ta biết rõ mấy thứ đồ này, ánh mắt lóe lên chút mong chờ, đương nhiên thiện cảm với Trương Hán Thăng cũng nhiều hơn nữa.

Trần Hán Thăng đã đặt chỗ trước, hắn báo tên "Kim Dương Minh" trước quầy lễ tân, sau khi nhận thẻ phòng trong tay, người phục vụ mở một cánh cửa bí mật dẫn đám người Trần Hán Thăng đi xuống dưới lầu.

Lúc trước Vương Tử Bác đã từng đến chỗ này, nhưng cậu ấy chỉ đi lầu trên, không biết phía dưới có cảnh tượng như thế nào, trái tim cậu ta đập "thịch thịch thịch" khá nhanh, nhưng sau khi nhìn thấy cầu thang chật hẹp như vậy, trong lòng lại có chút thất vọng.

"Chỉ vậy thôi sao?"

Vương Tử Bác lặng lẽ lẩm bẩm: "Cáhc trang trí quá tệ."

Nhưng đến khi thực sự đi đến dưới cùng của toà nhà, Vương Tử Bác không nhịn được cảm thán một câu: "Mày có thể vĩnh viễn tin tưởng vào Trần Hán Thăng".

Đưa mắt nhìn xung quanh, từng ánh đèn xa hoa lộng lẫy lấp lánh, gạch men sứ trên mặt đất vô cùng sạch sẽ, thỉnh thoảng sẽ có dì quét dọn vệ sinh lau sàn, hai bên hành lang bày đủ loại đồ đồng, mặc dù đồ dỏm nhưng tóm lại vẫn có chút không khí uy nghiêm.

Thỉnh thoảng có những cô gái trẻ tuổi đi giày cao gót 8cm, mặc sườn xám đứng chống nạnh mỉm cười đi ngang qua bọn họ, sau đó còn rất lịch sự cúi người chào hỏi.

Vương Tử Bác lặng lẽ nhìn, người nào người nấy đều rất xinh đẹp, trong lòng cậu ấy hơi xấu hổ, nhưng lại không thể kiểm soát được tầm mắt, cho nên mỗi lần trước khi ngẩng đầu lên đều phải nhìn xem có ai đang chú ý đến mình không?

Vương Hiểu Đông càng không cần phải nói, so với những nơi mình đã đến trước đó, đêm nay ông chủ Quả Xác thực sự đã tốn kém không ít.

Lúc này quản lý của lầu dưới đi đến nhìn thẻ bài, mỉm cười dẫn Trần Hán Thăng đi vào trong một căn phòng việc, bên trong có sauna, có suối nước nóng và tắm vòi sen.

Chờ đến khi bốn người đàn ông ngâm mình trong suối nước nóng "ùng ục", Trần Hán Thăng xoay cổ, lúc này mới nói: "Hoàng tổng, tôi biết Tân Thế Kỷ đã có một đơn đặt hàng hai triệu tệ cùng với các ngài, ngày hết hạn là cuối tháng 4 năm 2005, tôi muốn đưa ra một yêu cầu nhỏ với ngài."

"Yêu cầu gì?"

Hoàng Tiêu thầm nghĩ cuối cùng cũng đến, đây là màn kịch quan trọng nhất đêm nay.

"Số hàng hoá ngài cung cấp cho Tân Thế Kỷ kia, hãy kéo dài đến ngày 30 tháng 4 hãy cung cấp."

Sương trắng phía trên suối nước nóng quá dày, Hoàng Tiêu không thể nhìn thấy rõ biểu cảm của Trần Hán Thăng, chỉ có thể nghe thấy giọng nói: "Như vậy cũng sẽ không vi phạm hợp đồng ngài đã ký kết với Tân Thế Kỷ."

"Cái gì?"

Hoàng Tiêu hoảng sợ, chuyện này chẳng phải là cố ý nham hiểm sao?

Thông thường, nhà cung ứng chỉ có giao hàng trước thời hạn, sao có thể cố ý kéo dài đến ngày hết hạn mới giao hàng.

Nếu Tân Thế Kỷ đã chuẩn bị sẵn sàng cho tất cả mọi thứ khác, chỉ chờ màn hình LCD điện tử đáp ứng được yêu cầu thì sẽ bắt tay vào làm việc, nếu bọn họ làm như vậy, Hồng Sĩ Dũng chắc chắn sẽ nổ tung.

Hoàng Tiêu không nhịn được nhìn xung quanh, sợ có người của Tân Thế Kỷ nghe lén.

"Hoàng tổng đừng căng thẳng."

Trần Hán Thắng đưa tay ra, quấy nước nóng "ào ào": "Nguyên nhân đến tận bây giờ tôi mới nói với ngài là vì hiện tại mọi người đều không mặc quần áo, ngài không cần phải lo lắng tôi mang theo máy ghi âm gì đó."

Trần Hán Thăng dường như đã nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Hoàng Tiêu, mở miệng an ủi nói.

"Phù…"

Lúc này Hoàng Tiêu mới chậm rãi thả lỏng tinh thần, ông ta liếc mắt nhìn về phía Trần Hán Thăng, thầm nghĩ người thanh niên này thoạt nhìn giống như một gã lưu manh, nhưng thực ra lại suy nghĩ rất sâu xa.

"Xin lỗi, chúng tôi không thể đồng ý với yêu cầu này."

Nhưng Hoàng Tiêu vẫn từ chối: "Nếu làm như vậy, sau này giữa chúng tôi và Tân Thế Kỷ sẽ không có bất cứ mối quan hệ làm ăn nào nữa cả."

"Ngài sợ cái gì?"

Trần Hán Thăng thản nhiên cười nói: "Điện tử Quả Xác có thể đặt một đơn đặt hàng ba triệu với các ngài, sau này bất cứ khi nào chúng tôi có nhu cầu cung ứng màn hình điện tử, Lam Quang sẽ là sự lựa chọn hàng đầu."

Một bên ba triệu, một bên hai triệu, nhiều hơn một triệu cũng không phải là con số nhỏ.

"Tôi có thể hỏi mục đích của Trần tổng đây là gì không?"

Hoàng Tiêu vẫn không đồng ý, nhưng lại hỏi Trần Hán Thăng.

"Nếu giải thích thì sẽ rất phiền phức."

Trần Hán Thăng cười cười: "Ngài cứ coi như tôi đang báo thù thay cho bà chủ Trịnh tiền nhiệm của Tân Thế Kỷ, như thế

tương đối dễ hiểu một chút.”

Lúc này có có hai cô gái cao gầy mặc sườn xám đi vào phòng tắm, các cô giống như không nhìn thấy bốn người đàn ông đang ở trong bồn tắm, lần lượt cởi bỏ sườn xám, thay bằng một bộ đồ ngủ bằng sa mỏng, mỉm cười duyên dáng đi đến chào hỏi.

“Ông chủ.”

“Khoan đã.”

Trần Hán Thăng xua tay: “Tôi muốn nói chuyện vài câu trước, lát nữa các cô hẵng phục vụ.”

“Vâng.”

Hai cô gái cúi đầu, vô cùng tự giác ngồi ra xa một chút.

Vương Tử Bác ngẩng đầu lên, trong phòng riêng tràn ngập sương khói, hai cô gái cao khoảng chừng 1,65m được bao phủ trong đó, thực sự rất giống tiên tử trên bầu trời.

“Xinh đẹp như thế này, tại sao các cô ấy lại làm nghề này chứ?”

Vương Tử Bác lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, không nhịn được cảm thấy đau lòng.

Nhưng hai mắt Vương Hiểu Đông ở bên cạnh cậu ấy lại như muốn rớt ra ngoài, nhìn chằm chằm vào hai cô gái đi xa, sau đó nở một nụ cười đê tiện với Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác hơi phiền chán, nhưng nghĩ đến chuyện Vương Hiểu Đông là đối tác làm ăn của Trần Hán Thăng, cho nên mới miễn cưỡng đối phó một chút.

“Hoàng tổng.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Tôi nói thẳng với ngài vậy, Tân Thế Kỷ chắc chắn sẽ phải đóng cửa, việc Lý Tiểu

Giai xuất hiện ở đây, chẳng lẽ ngài không ngộ ra được điều gì sao?"

"Một trong những mục tiêu thành lập của Quả Xác chính là vượt qua Hồng Sĩ Dũng."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Nếu ngài đi theo Hồng Sĩ Dũng, chỉ biết đó là một con đường hẹp, đơn đặt hàng ba triệu của điện tử Quả Xác còn phải xem Hoàng tổng có muốn hay không?"

Hoàng Tiêu im lặng không lên tiếng, Trần Hán Thăng hút hút thuốc, lặng lẽ chờ Hoàng Tiêu quyết định.

"Làm như vậy, tôi luôn cảm thấy có lỗi với sự tin tưởng của Hồng tổng."

Hoàng Tiêu chua xót nói.

"Ngài không cần phải nghĩ quá nhiều, ngài mất đi Lão Hồng, chẳng phải vẫn còn có chúng tôi sao?"

Trần Hán Thăng búng búng điếu thuốc: "Hoàng tổng, cho mình một chút thời gian, hãy để quá khứ qua đi, bắt đầu với hiện tại, đường ở dưới chân ngài, quyền lựa chọn cũng nằm trong tay ngài."

"Ào ào."

Trần Hán Thăng đột nhiên đứng dậy, bót nước trên người nhỏ giọt: "Nếu ngài đồng ý, chúng tôi sẽ đặt cọc trước cho ngài ba triệu tệ. Nếu không đồng ý, tôi đây mời Hoàng tổng ăn một bữa cơm, ngâm suối nước nóng, coi như làm quen bạn bè."

"Đi thôi." Trần Hán Thăng vẫy tay với Vương Tử Bác, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn hai cô gái trong góc, đương nhiên bọn họ dành cho Hoàng Tiêu và Vương Hiểu Đông.

Tâm trạng của Vương Tử Bác hơi phức tạp, đặc biết nghĩ đến cái tên Vương Hiểu Đông kia thực sự có thể hưởng thụ cô gái như vậy, cậu ấy rầu rĩ nói với Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, mày có chuyện gì cần tao giúp đỡ chứ?"

"Nếu mày không nói suýt chút nữa tao đã quên mất."

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra, chờ đến khi sắp được mười giờ, điện thoại di động vang lên đúng giờ.

"A lô, Tiểu Trần, đêm nay cậu uống rượu sao?"

Giọng nói của Tiêu Dung Ngư xuất hiện trong microphone.

"Không uống rượu, tớ thực sự rất ngoan, tối nay chỉ là mấy người đồng nghiệp cũ của Hoả Tiễn 101 tụ tập với nhau mà thôi, Tử Bác cũng ở đây."

Trần Hán Thăng đưa điện thoại cho Vương Tử Bác, ra hiệu cho cậu ấy nói vài câu.

"Mẹ nó."

Vương Tử Bác mở to hai mắt, nhỏ giọng hỏi: "Mày nói giúp đỡ chính là chuyện này sao?"

"Nếu không thì sao?"

Trần Hán Thăng cũng khó hiểu: "Chẳng lẽ mày thực sự cho rằng có thể giúp đỡ được tao trong chuyện làm ăn sao?"

Chương 550: Chỉ trong chớp mắt, sao đã cưỡi lên nhau rồi?

“Mẹ kiếp!”

Trong lòng Vương Tử Bác nghẹn muốn chết, nhưng lại không còn cách nào khác, chẳng lẽ thực sự có thể nói tối nay cậu ấy và Trần Hán Thăng đi đến spa Thuỷ liệu pháp sao?

“Alô, Tiểu Ngư Nhi à, tối nay tớ và Tiểu Trần ở cùng nhau, cậu ấy không uống rượu, cậu cứ yên tâm đi.”

Nói xong, lúc này Vương Tử Bác mới ý thức được có gì đó không đúng lắm, sao cậu ấy lại trở thành loại đàn ông vừa mở mồm đã nói dối kia chứ.

“Tìm một chỗ nào đó uống rượu đi.”

Sau khi thành công lừa gạt Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng đắc ý huýt sáo một tiếng.

Đêm nay hắn đã nói hết với Hoàng Tiêu rồi, điện tử Quả Xác cung cấp rất nhiều tiền, sau này cơ hội hợp tác cũng rất nhiều, ngoài ra sự hiện diện của Lý Tiểu Giai cũng cho thấy rằng cấp quản lý của Tân Thế Kỷ đã xuất hiện vấn đề rất lớn.

Nếu Hoàng Tiêu vẫn không đồng ý, điều đó chỉ có thể chứng minh ông ta là một người đứng đắn, trung thành với lý tưởng của mình.

Nhưng người đứng đắn có thể đứng ra kinh doanh? Giống như Vương Tử Bác có thể độc lập mở một nhà máy để buôn bán sao?

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng xem xét liếc mắt nhìn Vương Tử Bác trên ghế phụ một cái.

"Nhìn cái gì?"

Tâm trạng của Vương Tử Bác không tốt lắm, giọng điệu cũng hơi cáu kỉnh.

Trần Hán Thăng không biết tại sao anh bạn nối khố lại tức giận, có lẽ một câu nói nào đó đã kích thích đến cậu ấy, Trần Hán Thăng cũng không để tâm, cười hì hì móc một điếu Trung Hoa ra đưa đến: "Bác ca, hút thuốc đi."

"Hừ."

Vương Tử Bác rầu rĩ tiếp nhận điếu thuốc, Trần Hán Thăng lại móc bật lửa ra, một tay điều khiển vô lăng, một tay khác bật ròng rọc của bật lửa: "Nào, kẻ hèn này sẽ đốt lửa cho Bác ca, mong Bác ca bớt giận."

"Mẹ nó!"

Vương Tử Bác không nhịn được bật cười, tên chó má Trần Hán Thăng này đúng là không biết xấu hổ, vừa có thể bày ra cái tôi cao vời vợi, vừa có thể cúi người, chẳng trách ngay cả một cô gái như Tiêu Dung Ngư cũng bị dỗ dành đến xoay vòng.

"Bây giờ mày đang kinh doanh gì vậy?"

Sau khi nguôi giận, Vương Tử Bác cũng bắt đầu hỏi chuyện chính: "Tại sao lại là giao dịch ba triệu tệ, nói thì nói đi, còn có điện tử Quả Xác là gì?"

"Khoan đã, lát nữa hẵng nói."

Trần Hán Thăng quay trở lại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, sau khi gõ cửa "cốc cốc cốc", Đông Nhi dụi mắt chạy đến mở cánh cửa phòng trộm ra.

“Đi ngủ sớm như vậy sao?”

Trần Hán Thăng cười giới thiệu: “Đây là bạn bè nối khố từ nhỏ đến lớn của tôi, đây là Đông Nhi, người sẽ giúp chăm sóc bà nội của Thẩm Ấu Sở và em gái cậu ấy.”

“Bác ca.”

Đông Nhi chủ động chào hỏi.

Vương Tử Bác nhìn Đông Nhi, trên người cô ấy mặc một chiếc áo bông lớn quê mùa, mái tóc rối bù xõa trên vai, trong ánh mắt chứa đựng sự dè dặt cẩn thận, dáng vẻ thuần khiết, làn da trắng nõn, khí chất hơi giống Thẩm Ấu Sở nhưng ngũ quan và vóc dáng kém xa.

“Chào cô.”

Vương Tử Bác gật đầu đáp lại.

“Đông Nhi, mượn vài phút đi ngủ của cô.”

Trần Hán Thăng nói: “Phiền cô đi đến phòng bếp làm vài ba đồ nhắm rượu, chúng tôi muốn uống chút rượu.”

“Vâng, được ạ.”

Đông Nhi gật đầu, vén tay áo đi đến phòng bếp bật lửa.

“Tiểu Trần, hay là thôi đi.”

Mặc dù Vương Tử Bác cũng rất muốn uống rượu, nhưng cậu ấy cảm thấy rất phiền cho người khác: “Chúng ta hút thuốc trò chuyện là được rồi.”

“Không sao, tao sẽ coi như cô ấy đang tăng ca.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Lúc trả tiền lương đưa nhiều thêm một chút là được rồi.”

Đông Nhi nhanh tay nhanh chân, chẳng bao lâu sau, ba món ăn nóng hôi hổi đã lên bàn, Trần Hán Thăng cầm ra mấy

chai bia từ trong tủ lạnh, lại hỏi Đông Nhi: "Cô có muốn uống một chút không?"

Đông Nhi mỉm cười xua xua tay, ngồi trên ghế sô pha xem tivi.

"Nếu không uống rượu, thời tiết lạnh thế này đừng ngồi chờ trên ghế sô pha."

Trần Hán Thăng nhìn thấu suy nghĩ của Đông Nhi: "Đi lên giường nghỉ ngơi trước đi, Vương Tử Bác nói cậu ấy sẽ thu dọn đồ ăn thừa."

Vương Tử Bác trợn mắt trắng, nhưng cậu ấy cũng khuyên nhủ một câu: "Đi ngủ đi, lát nữa tôi sẽ thu dọn."

Trần Hán Thăng dùng giọng điệu ra lệnh tiếp tục khuyên nhủ vài câu, lúc này Đông Nhi mới vào phòng ngủ nghỉ ngơi, Trần Hán Thăng giơ cốc lên chạm vào Vương Tử Bác một cái: "Tử Bác, bây giờ mày trưởng thành hơn một chút rồi."

"Không có đâu, tao không có cảm giác gì cả."

Vương Tử Bác rót một cốc bia lạnh băng xuống rượu, hơi lạnh đảo quanh trong cổ họng, không nhịn được rùng mình một cách thoải mái.

"Nếu là năm nhất, mày nhìn thấy Đông Nhi."

Trần Hán Thăng cười: "Có lẽ mày chỉ sợ hãi nhút nhát gật đầu một cái, sao có thể thoải mái khuyên nhủ cô ấy đi nghỉ ngơi sớm một chút giống như bây giờ?"

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút: "Hình như là vậy."

"Thực ra mọi người đều đang trưởng thành, bao gồm cả Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, mày có thể tưởng tượng ra cảnh Thẩm Ấu Sở- Một sinh viên năm nhất sẽ trở thành bà chủ của quán trà sữa sao? Tiểu Ngư Nhi sẽ trở thành giám đốc

công ty luật sao, tao có thể trở thành anh chàng đẹp trai ăn cơm mềm sao?"

Trần Hán Thăng cũng uống một hớp.

"Khoan đã."

Vương Tử Bác phát hiện có gì đó không đúng: "Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đúng là không thể tưởng tượng được, nhưng dựa vào cái gì mà mày có thể trở thành một anh chàng đẹp trai ăn cơm mềm?"

"Tao nói cho mày nghe nè."

Trần Hán Thăng cởi áo lông ra, chỉ mặc một chiếc áo len dệt kim, đồng thời kéo cửa kính trong phòng khách ra, gió lạnh đang gào thét bên ngoài lập tức ùa đến, còn kèm theo những bông tuyết.

Trên bàn có rượu và đồ ăn, trong TV đang phát chương trình, bên cạnh là bạn nối khố từ nhỏ với mình, cảm giác tuỳ tiện của tuổi trẻ này thực sự rất sảng khoái.

Sau đó Trần Hán Thăng vừa uống rượu vừa nhỏ giọng nói thực ra Hoả Tiễn 101 không hề bị phá sản mà là do hắn bán đi, sau đó sáng lập ra điện tử Quả Xác, hơn nữa còn có ý định đào rỗng Tân Thế Kỷ, chuẩn bị sản xuất điện thoại di động.

"Mẹ nó!"

Nghe vậy, Vương Tử Bác lập tức sửng sốt: "Tiểu Trần, mày đang lừa gạt mọi người đấy, lúc trước chuyện mày phá sản đang gây ra biết bao phong ba, chú Trần và dì Lương cũng không biết sao?"

"Không phải là lừa mọi người."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Những ông chủ trong ngành công nghiệp chuyển phát nhanh đều biết rõ, chỉ là bọn họ lười nói ra mà thôi, nhưng cha mẹ tao thực sự không biết, Thẩm Ấu

Sở và Tiêu Dung Ngư cũng không hiểu, cho nên đám người Cao Văn mới nghĩ tao chỉ là một kẻ sống tạm bợ ăn cơm mềm."

"Nhưng mày sở hữu mấy chục triệu tệ đấy, Tiểu Trần."

Vương Tử Bác ấp úng nói: "Đây là số tiền mà bao nhiêu người cả đời cũng không thể kiếm được đâu."

"Vẫn chưa đủ."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở không thể nào vĩnh viễn không gặp nhau được, về chuyện này trong lòng tao mày đều rất rõ ràng, một khi gặp mặt đương nhiên sẽ vô cùng bi thảm."

"Cho nên tao muốn đạt đến một vị trí."

Trần Hán Thăng giơ tay lên: "Ở trên vị trí này, tao mới có thể xoá toàn bộ áp lực dư luận bên ngoài, tao càng tin rằng mình có thể chống lại Tu La tràng này."

"Haiz…"

Vương Tử Bác im lặng một chút, uống "ừng ực ừng ực" hết một cốc bia, đột nhiên hỏi: "Tiểu Trần, mày nói xem có phải những người đàn ông thành công đều không thể chống cự được sự quyến rũ của sắc đẹp không?"

Trần Hán Thăng có thể hiểu được tại sao Vương Tử Bác lại hỏi như vậy, đơn giản chỉ là bản thân hắn được voi đòi tiên, bởi vì Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều xinh đẹp như vậy, hắn còn có lòng tham muốn "có được tất cả".

Nhưng một khi nói đến vấn đề này, nó lại giống như câu thành ngữ đô- mi- nô "làm mưa làm gió", cũng không nhiều ý nghĩa lắm.

Cho nên hắn trả lời theo một góc độ khác: "Đó là vì sắc đẹp chưa bao giờ thất bại trong việc quyến rũ đàn ông."

“Gì?”

Quả nhiên Vương Tử Bác chớp chớp mắt sửng sốt.

“Ha ha.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Cũng giống như, tại sao những phụ nữ xinh đẹp đều thích lừa gạt người khác, chẳng phải là vì nếu người phụ nữ không xinh đẹp lừa gạt người khác sẽ không ai muốn tin sao?”

Vương Tử Bác: “…”

…

Sáng sớm ngày hôm sau, gió tuyết cuối cùng cũng dừng lại, nhưng điện tử Tân Thế Kỷ đã xảy ra một tin tức lớn nghe rợn cả người, phó giám đốc đức cao vọng trọng Lý Tiểu Giai đã từ chức.

Chuyện này đối với Tân Thế Kỷ mà nói thực sự là sét đánh vang trời, không chỉ bởi vì địa vị của Lý Tiểu Giai cao, sức ảnh hưởng lớn, mà Tân Thế Kỷ đang chuẩn bị tiến hành hạng mục mp4, cần có sự hỗ trợ kỹ thuật từ bộ phận của Lý Tiểu Giai.

Ngoài ra, Lý Tiểu Giai còn đi ăn máng khác đến điện tử Quả Xác ở bên cạnh.

Mâu thuẫn giữa điện tử Quả Xác bắt nguồn từ Từ Kiến Đức và sự kiện bắt chước bản vẽ, bây giờ lại có thêm Lý Tiểu Giai.

Sau khi nghe thấy tin tức này, Hồng Sĩ Dũng còn tưởng rằng hôm nay là ngày cá tháng tư mùng 1 tháng 4 đấy.

Ngay cả anh ta cũng có phản ứng như vậy, càng không cần kể đến những người khác trong xưởng bất an và bàn tán như thế nào?

Vào giữa trưa, Hoàng Tiêu- Người đã nhận được một buổi tối hưởng thụ ở spa thuỷ trị liệu gọi điện thoại đến, đồng ý với yêu cầu của Trần Hán Thăng.

Xem ra ông ta cũng đã nghe nói đến sự biến động nhân sự của Tân Thế Kỷ, quả nhiên người làm ăn vẫn là người làm ăn, toàn là những kẻ không đứng đắn mà thôi.

Trần Hán Thăng lại muốn một thứ từ chỗ Trịnh Quan Đề, tất cả phương thức liên hệ của công nhân nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

"Tôi dự định sẽ gọi điện thoại đi đào người vào dịp Tết."

Hai người gặp nhau ở dưới lầu căn chung cư bên bờ sông của Trịnh Quan Đề, Trần Hán Thăng nhận lấy một xấp tài liệu, lật xem qua đều là phương thức liên lạc của công nhân: "Nếu nâng cao đãi ngộ, ít nhất cũng có thể lôi kéo được một số công nhân lành nghề, phía bên màn hình LCD Lam Quang cũng đã đồng ý với yêu cầu của tôi, chuyện Hồng Sĩ Dũng rời đi chỉ còn là thời gian đếm ngược."

"Cậu đúng là một kẻ mưu mô."

Trịnh Quan Đề đút hai tay vào túi áo lông, mỉm cười đánh giá một câu.

"Trong chuyện này sao một kẻ mưu mô là đủ?"

Trần Hán Thăng ngước mắt lên nhìn hai con chó nhỏ đang chơi đùa lăn lộn trên tuyết cách đó không xa, đúng là một cảnh tượng hài hoà vui vẻ.

"Tôi hy vọng sau này chúng ta cũng sẽ như vậy."

Trần Hán Thăng chỉ vào những con vật nhỏ đáng yêu: "Mặc dù thỉnh thoảng có tranh giành nhưng vẫn luôn là người bạn tốt của nhau."

Nói xong, Trần Hán Thăng ngồi lên xe chuẩn bị rời đi, nhưng còn chưa kịp nhấn gia thì Trịnh Quan Đề đứng ở bên ngoài đã gọi điện thoại đến.

“Trong đầu anh, ngoại trừ chuyện đó ra thì không còn chuyện nào khác sao?”

“Cô có ý gì?”

Trần Hán Thăng nhất thời không hiểu.

“Cậu xem tôi là cái gì?”

Trịnh Quan Đề trực tiếp cúp máy.

“Chuyện gì vậy.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ rõ ràng là động vật nhỏ hài hoà thân thiện mà, tại sao cô bạn tốt Trịnh lại tức giận chứ?

Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng ra, mẹ kiếp, chẳng phải vừa mới đùa giỡn nhau sao, sao chỉ trong chớp mắt đã biến thành cưỡi lên nhau rồi?

Chương 551: Nói dối vốn bẩm sinh, tình cờ có được

Việc Lý Tiểu Giai từ chức vào trước Tết Nguyên Đán đã gây ra một sự chấn động lớn đối với ban lãnh đạo cấp cao của Tân Thế Kỷ, tâm lý cũng có một chút thay đổi.

Lúc trước bọn họ nhìn Quả Xác có chút giống với nữ thần đối xử với lốp xe dự phòng của mình, cao cao tại thượng nhìn xuống.

Thực ra đó cũng là chuyện bình thường, dù sao Tân Thế Kỷ cũng là một nhà máy lớn hơn ngàn người, Quả Xác vừa mới khởi bước, cho dù Tào Kiến Đức đến Quả Xác đi nữa thì cùng lắm cũng chỉ mang tính chất tiếp quản.

Nhưng bây giờ Lý Tiểu Giai lại chạy qua đó, ban lãnh đạo mới chú ý đến "cậu em nhỏ" bên cạnh này hơn, vả lại sau khi nghe ngóng tình hình mới biết được Tào Kiến Đức làm việc ở đó rất tốt.

Đường đường là một phó giám đốc Tào, đã thế tiền lương và đãi ngộ ở đó đều rất cao.

Cho nên tất cả mọi người đều biết rằng bọn họ vẫn còn có một đường lui, điện tử Quả Xác vừa mới thành lập, chắc chắn đang cần gấp rất nhiều nhân tài giỏi về quản lý và các loại kỹ thuật.

Hồng Sĩ Dũng dù lo lắng như thế nào đi chăng nữa cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nguyền rủa tên chó má Lý Tiểu Giai kia, vào thời khắc mấu chốt lại thọc sau lưng một dao.

Nhưng đối với các công nhân trong dây chuyền sản xuất bình thường, chuyện này thực ra không ảnh hưởng gì cả, đừng nói chỉ một phó quản đốc từ chức, mà trước đó cho dù ông chủ thay đổi, bọn họ vẫn ăn ngủ và làm việc bình thường.

Cho nên về phương diện các công nhân lành nghề bình thường, Trần Hán Thăng đã sử dụng tiền lương cao để thu hút bọn họ.

Nhiệm vụ này giao cho Nhiếp Tiểu Vũ và Ôn Linh phụ trách, các cô ấy phải liên hệ qua một lượt các nhân viên dây chuyền sản xuất của Tân Thế Kỷ trong dịp tết Nguyên Đán.

Có thể lôi kéo bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, cho dù chỉ có 20 người bằng lòng đến đây, dưới sự lôi kéo một truyền mười, mười truyền trăm, bọn họ sẽ càng thu hút nhiều công nhân lành nghề đến hơn nữa.

Những người nằm trong ban quản lý đó phải suy xét đến rất nhiều chuyện, bao gồm cả thăng tiến của các cá nhân, văn hoá doanh nghiệp, môi trường thoải mái, v.v… Nhu cầu của những lao động lành nghề cũng đơn giản chỉ là tiền nhiều, ăn no và không bị bắt nạt.

…

Ngày 15 tháng 1 năm 2005, hôm nay vừa khéo là cuối tuần, khi sinh viên của các trường đại học ở Kiến Nghiệp đang vùi đầu vào trong việc ôn tập thi cuối kỳ thì Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở lại lên máy bay bay đến Xuyên Du.

Vé máy bay đã đặt trước đó gần hai mươi ngày, lần này bọn họ sẽ lên núi để đón bà nội và A Ninh ra ngoài, sau này A Ninh sẽ học tiểu học ở Kiến Nghiệp.

Bọn họ đến sân bay Song Lưu ở Dung Thành vào khoảng 12h trưa, nhưng trước khi đổi xe, Trần Hán Thăng suy nghĩ

một chút rồi nói với Thẩm Ấu Sở: "Tớ hơi khát, tớ đi mua chút đồ uống để uống trên đường đi."

"Có nước nè."

Thẩm Ấu Sở lấy từ trong túi xách ra một bình giữ nhiệt, sau khi mở nắp ra, nước sôi vẫn còn có độ ấm, nóng hầm hập bốc hơi trắng xoá.

"Khụ khụ!"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, chơi trò vô lại nói: "Tớ chỉ muốn uống nước có ga lạnh thôi, chẳng lẽ không được sao?"

Hắn vừa nói vừa nhéo khuôn mặt bóng loáng của Thẩm Ấu Sở, nhẹ nhàng bóp một cái, đôi môi hồng hào của Thẩm Ấu Sở lập tức biến thành hình chữ o đáng yêu, còn phát ra một tiếng "ba".

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt cúi đầu, xung quanh tương đối nhiều người, còn có cảnh sát tuần ra đi đi lại lại.

Thực ra Trần Hán Thăng cũng không muốn uống nước, chỉ là nghĩ đến chuyện sau khi lên núi, nhà của Thẩm Ấu Sở không có sóng nên nhất định phải báo trước cho Tiêu Dung Ngư một lý do gì đó.

"A lô, Tiểu Ngư Nhi."

Trần Hán Thăng đi vào một cửa hàng tiện lợi, đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy Thẩm Ấu Sở ở bên ngoài thông qua cửa kính.

"Trưa nay cậu gọi điện cho tớ có chuyện gì vậy?"

Tiêu Dung Ngư đang ở trong thư viện, đột nhiên nhận được điện thoại của Trần Hán Thăng, cô cảm thấy hơi bất ngờ: "Tiểu Trần, chẳng phải cậu nói hôm nay có việc sao, cậu đã ăn cơm chưa?"

“Rồi.”

Trần Hán Thăng thuận miệng đáp một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thẩm Ấu Sở, trong đầu đang suy nghĩ xem “điện thoại hết pin, không có sóng, pin hỏng rồi, v.v…” còn có nguyên nhân nào thích hợp hơn để tối nay không cần gọi điện thoại không?

“Trưa nay ăn gì, ăn ngon không?”

Tiểu Ngư Nhi tiếp tục hỏi, các cô gái hỏi thăm mấy vấn đề này cũng không phải là dài dòng, chỉ là muốn nói thêm vài câu với người yêu thôi.

Nếu là ngày thường, có lẽ Trần Hán Thăng cũng có kiên nhẫn trả lời, nhưng bây giờ thời điểm không thích hợp nên hắn chỉ qua loa trả lời: “Ừ.”

“Chuyện là, tớ…”

Trần Hán Thăng vừa mới nghĩ ra lý do để nói, không ngờ Tiêu Dung Ngư lại phát cáu trước.

“Tiểu Trần, cậu đúng là qua loa có lệ mà.”

Tiểu Dung Ngư bĩu môi nói: “Cậu phải trả lời “trưa nay mình đã ăn gì, hương vị như thế nào, hoặc là nói món này không tồi, lần sau hy vọng có thể cùng ăn”, không thể chỉ dùng một từ ừ để đối phó được.”

“Mẹ nó…”

Trần Hán Thăng hơi bất đắc dĩ, bản thân hắn làm gì có thời gian để nói những lời vô nghĩa đó, hắn nhanh chóng nhìn thoáng qua Thẩm Ấu Sở.

Cũng may cô ấy khờ khạo giống như một đứa trẻ, xách hành lý trong tay, thành thật đứng đó.

Ngay khi Trần Hán Thăng không nhịn được nữa đang muốn phát hoả thì trong đầu đột nhiên nảy ra một lý do càng tốt hơn nữa.

Thực ra lúc nói dối, những lý do đã nghĩ sẵn trước đó đều không phải là hoàn hảo nhất, đôi khi căn cứ vào tình hình thực tế, hiệu quả vô tình tạo ra mới là hoàn hảo không kẽ hở.

Người xưa có câu: Nói dối bẩm sinh, tình cờ có được.

Trần Hán Thăng tạm dừng một chút, giống như đang điều chỉnh cảm xúc, một lúc lâu sau hắn mới nói: "Tớ biết rồi, vậy cậu hỏi lại một lần nữa đi."

"Được."

Tiểu Ngư Nhi vô cùng vui vẻ: "Tiểu Trần, trưa nay cậu đã ăn cơm chưa, ăn ngon không?"

"Không ngon, từ giờ trở đi tớ sẽ tuyệt thực, sau này đừng bao giờ hỏi những chuyện nhàm chán này nữa."

Trần Hán Thăng nhanh chóng nói: "Đừng hỏi, hỏi nữa tớ sẽ tuyệt thực đấy."

"Cái gì?"

Tiểu Dung Ngư sửng sốt một chút, cô còn tưởng rằng đó là những lời ngọt ngào âu yếm đấy.

"Hừ! Tớ chỉ muốn nói với cậu nhiều thêm mấy câu thôi, nếu cậu không thích nghe thì lần sau tớ sẽ không bao giờ nói nữa."

Quả nhiên, Tiêu Dung Ngư bị Trần Hán Thăng chơi xỏ lá đến nổi giận.

"Không nói thì thôi đi, tốt nhất hôm nay cũng đừng nói."

Trần Hán Thăng cũng rất tức giận: "Tối nay cũng đừng liên lạc với tớ nữa, con mẹ nó người nào chủ động liên lạc thì

người đó là con chó nhỏ.”

Tiểu Ngư Nhi thấy Trần Hán Thăng không những không an ủi, ngược lại còn nói ra những lời tuyệt tình như “Tối nay cũng đừng liên lạc”, cô lập tức giận dỗi nói: “Vậy thì ngày mai cũng đừng liên lạc nữa, tạm biệt!”

Mặc dù hai người đang cãi nhau nhưng vẫn kiểm soát trong phạm vi “Hôm nay và ngày mai”.

Thực ra Trần Hán Thăng cũng đã từng may mắn được nghe thấy những lời như “cả đời này đừng bao giờ liên lạc nữa, đó là ở trong Tu La tràng trước đó.

Tiểu Ngư Nhi cúp điện thoại, nghĩ lại thôi cô đã cảm thấy vô cùng ấm ức, hốc mắt đỏ bừng cầm lấy điện thoại di động, bấm vào số điện thoại di động của Trần Hán Thăng, nhưng vẫn không gọi.

“Có chuyện gì vậy, bảo bối?” Biên Thi Thi thấy cảm xúc của cô bạn tốt có gì đó không đúng, nhanh chóng ôm lấy bả vai của Tiểu Ngư Nhi quan tâm hỏi.

“Tớ cãi nhau với Tiểu Trần.”

Tiểu Ngư Nhi kể lại chuyện lúc nãy một lần nữa: “Cậu ấy nói hôm nay sẽ không liên lạc với tớ, tớ cũng quyết định ngày mai sẽ không liên lạc với cậu ấy… Thi Thi, cậu sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là tâm lý đóng băng rồi mà thôi.”

Biên Thi Thi mặc không cảm xúc nghiêng người đi: “Sau này nếu các cậu lại cãi nhau, về phía tớ sẽ đề nghị trực tiếp chia tay, một hai ngày không liên lạc với nhau cũng gọi là có chuyện?”

“Một bà lão suốt hai mươi năm qua chưa liên lạc với người đàn ông nào như tớ không thể chịu nổi nhất chính là các cặp đôi ngay cả khi gặp nhau cũng rắc cẩu lương này.”

…

“Phù…” Trần Hán Thăng đang ở Xuyên Du nghe thấy tiếng tút tút tút trong điện thoại di động cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lần này lại tiếp tục vượt qua một cửa ải nguy hiểm, đêm nay đón bà nội và A Ninh, ngày mai trở về Kiến Nghiệp sẽ chủ động gọi điện thoại xin lỗi, còn về lời thề “Người nào chủ động liên lạc thì người đó là con chó nhỏ”, chuyện này có quan trọng gì sao?

“Ông chủ, hai lon coca.”

Trần Hán Thăng vẫn không quên lý do mình đi vào cửa hàng tiện lợi, sau khi mua hai lon coca, hắn vừa đi đến bên cạnh Thẩm Ấu Sở vừa lẩm bẩm: “Mấy cửa hàng tiện lợi rác rưởi ở sân bay này, thế mà lại không có tiền lẻ, chỉ mỗi việc đổi tiền lẻ mà cũng phải đợi nửa ngày, lần sau ông đây không bao giờ đến nữa.”

“Không, không sao cả.”

Thẩm Ấu Sơ đơn thuần chỉ cho rằng Trần Hán Thăng đang cáu kỉnh, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hắn an ủi.

“Đi thôi.”

Trần Hán Thăng nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thẩm Ấu Sở: “Nhanh đón bà nội và A Ninh đến Kiến Nghiệp thôi, tớ thực sự rất nhớ bọn họ.”

Những lời này là sự thật, nếu không mỗi năm đều phải nói dối một hai lần như vậy.

Đầu tiên, quá dày vò người khác. Tiếp theo, lý do sắp dùng hết rồi.

Chương 552: Triết lý cuộc sống của một kẻ lưu manh.

Trước đó Thẩm Ấu Sở đã viết thư nói với bà nội và A Ninh ngày mình bay về, cho nên hơn tám giờ tối, khi Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở vừa mới xuất hiện trên con đường nhỏ trên núi thì đột nhiên có một bóng người nhỏ nhỏ hoan hô chạy đến.

"Chị, anh."

Đương nhiên là Tiểu A Ninh rồi, cô bé vừa gọi vừa chạy, dẫm lên trên mặt tuyết phát ra tiếng "sột soạt" phía sau lập tức để lại những dấu chân nhỏ đáng yêu.

"Chậm một chút, cẩn thận ngã."

Trận tuyết lớn này có lẽ vừa mới ngừng chưa được bao lâu, Thẩm Ấu Sở lo lắng A Ninh sẽ bị trơn trượt, bước đến đón lấy em gái một cách vững vàng.

"A Ninh đã lớn rồi."

Thẩm Ấu Sở bế A Ninh lên, phát hiện mặc dù em gái hơi gầy nhưng đã cao hơn một chút.

Trong lòng cô vô cùng vui vẻ, mặc dù không giỏi diễn đạt nhưng vẫn muốn chia sẻ cho Trần Hán Thăng nghe.

"Vậy sao, để tớ ôm một chút xem thử nào."

Trần Hán Thăng ôm lấy A Ninh từ trong lồng ngực Thẩm Ấu Sở, hắn lo lắng cô đã bôn ba suốt một ngày dài, ôm A Ninh sẽ mệt mỏi.

"Anh!"

A Ninh lại gọi thêm một tiếng, giọng nói của đứa nhỏ thanh thuý trong trẻo, vang truyền đi rất xa rất xa ở nơi rừng núi hoang vắng, dân cư thưa thớt, không có đèn đường và chỉ có ánh trăng này.

"Ừm!"

Lúc Trần Hán Thăng ôm lấy A Ninh, hai tay đột nhiên buông lỏng, cơ thể của A Ninh ngay lập tức rơi xuống dưới.

"A!"

A Ninh phát ra một tiếng hoảng hốt, nhưng vừa mới trượt xuống một chút, Trần Hán Thăng lập tức bế cô bé lên, lúc này Tiểu A Ninh mới biết đó là trò đùa của anh trai.

Cô bé không nhịn được bật cười khanh khách, cánh tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy cổ Trần Hán Thăng, sợ anh trai lại ném mình xuống.

Bà nội đứng ở cuối con đường, lặng lẽ chờ Thẩm Ấu Sở, giống như hơn hai năm trước vậy.

Thời gian ở trong núi dường như trôi qua thực sự rất chậm.

"Bà nội."

Thẩm Ấu Sở nắm chặt lấy cánh tay bà.

Ánh mắt vẩn đục của bà nội nhìn Thẩm Ấu Sở, dường như mấy người già đều có một chút kinh nghiệm trong việc đoán được con cái hạnh phúc hay không, bây giờ Thẩm Ấu Sở chắc chắn đang rất hạnh phúc, trong ánh mắt bà cũng loé lên sự vui mừng, bàn tay đang nắm lấy bàn tay Thẩm Ấu Sở càng siết chặt hơn nữa.

Sau khi trở lại căn nhà quen thuộc, Trần Hán Thăng mượn ánh trăng lành lạnh xem xét một vòng, phát hiện rõ ràng nơi này đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Nông cụ đều được dọn dẹp ở trong các góc, củi khô chỉ còn lại mấy cây, xung quanh trống trơn, không hề có cảm giác lộn xộn như trong cuộc sống bình thường.

Xét từ những điểm này, có lẽ bà nội và A Ninh đã chuẩn bị sẵn sàng để rời đi, nói không chừng còn có mấy túi hành lý đặt trong nhà chính cũng nên.

Mấy người ngồi quây quần bên bếp bùn trong căn bếp nhỏ, ánh lửa lay động giống như ma pháp, phản chiếu bóng người lên trên vách tường.

Thẩm Ấu Sở chuẩn bị mì sợi cho Trần Hán Thăng ăn, đang chế biến nguyên liệu ở trên thớt, bà nội ngồi ở trên ghế, híp mắt giống như đang ngủ.

A Ninh đang cho thêm củi vào lửa, thỉnh thoảng lại hỏi Thẩm Ấu Sở một vài vấn đề cổ quái, lúc nghỉ hè, cô bé đã từng ở Kiến Nghiệp hai tháng nên vẫn còn nhớ rõ những con đường lớn náo nhiệt đó.

Trần Hán Thăng ngồi một lúc, luôn cảm thấy hình như thiếu thiếu gì đó, sau đó mới phản ứng lại: "Chó mèo đâu rồi."

"Ở trong nhà bác cả."

A Ninh ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập loè ánh lửa mờ nhạt: "Bà nội nói, sau khi chúng ta rời đi, đưa chó sang nhà bác cả nuôi."

"Ồ."

Trần Hán Thăng tiếc nuối gật gật đầu, hắn đang định bắt nạt con chó cỏ kia một chút.

"Anh muốn gặp nó sao? Em có thể gọi nó trở về."

Tiểu A Ninh nhét một thanh củi vào trong bệ bếp, lập tức chạy ra sân, hét lên về một phía nào đó: "Đản Đản, Đản Đản…"

Làng quê trong núi vô cùng yên tĩnh, giọng nói của Tiểu A Ninh gần như có thể bao trùm toàn bộ ngôi làng này.

Lúc đầu Trần Hán Thăng còn không dám tin, mãi cho đến khi có tiếng chạy từ xa đến gần, con chó cỏ nhỏ quen thuộc nhanh chóng xuất hiện ngay trước mắt.

Nó cũng nhận ra Trần Hán Thăng, quanh quẩn xung quanh chân Trần Hán Thăng giống như đang rất vui vẻ.

"Anh, anh xem."

Tiểu A Ninh ngồi xổm xuống, bàn tay nhỏ nhắn vỗ lên trán con chó, mỉm cười vô cùng vui vẻ.

Trần Hán Thăng cũng đang cười, có lẽ đây chính là "Truyền tin chủ yếu bằng hét, trị an chủ yếu bằng chó" trong truyền thuyết.

Nhưng khi con chó được gọi trở về, người cũng được gọi đến.

Lúc Trần Hán Thăng đang chà đạp con chó cỏ nhỏ thì bác cả và con gái con rể cũng đẩy cửa đi vào.

Vào thời điểm này năm ngoái, con gái của bác cả vừa mới kết hôn, Trần Hán Thăng còn bị chuốc say vì uống đỡ cho chú rể trong hôn lễ, Vương Tử Bác cũng bất bình oán giận cô dâu thật xinh đẹp, chú rể không xứng đôi.

"Anh đại học."

Chú rể lại gọi cách xưng hô vừa không đứng đắn nhưng có thân phận đặc biệt này.

Cô dâu khá ngại ngùng, xấu hổ chào hỏi với Trần Hán Thăng, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Ấu Sở đang bận rộn, cô ấy vô cùng tự nhiên xắn tay áo lên giúp đỡ.

Con gái ở đây hình như đều giữ lại một số đặc điểm của người phụ nữ truyền thống.

Trần Hán Thăng lấy ra một gói thuốc Trung Hoa đưa một điếu cho bác cả và chú rể, bác cả nhìn thấy nó là điếu thuốc được làm rất đẹp nên không nỡ sử dụng, kẹp kẽ tai giữa gìn, lấy lá cây thuốc lá và giấy trắng ra cuốn lại để hút.

Bác cả đến đây để nói chuyện với bà nội, có lẽ mọi người trong thôn đều đã biết bà nội và A Ninh sắp đến thành phố lớn sinh sống nên bà con muốn gặp mặt thêm vài lần, sau này cơ hội gặp nhau có lẽ sẽ giảm bớt.

Tâm tư của chú rể cũng không khó đoán, anh ta không ngừng hỏi xem thế giới bên ngoài như thế nào, đặc biệt là khi Trần Hán Thăng nói ở đó thường xuyên bị kẹt xe đến mấy km, biểu cảm trên mặt cậu em rể này càng thêm khiếp sợ.

Lúc trước anh ta chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy một vài chiếc ô tô nhỏ khi xuống núi mua thuốc, chiếc xe bốn bánh chạy trên mặt đất, "phần phật" lướt ngang quan bên người, thực sự là một thứ đồ hiếm thấy.

Nhưng ở một thành phố lớn, thứ đó còn có thể bị tắc nghẽn mấy km?

"Anh đại học…"

Chú rể chưa đầy hai mươi tuổi đang định nói chuyện thì con chó nhỏ vẫn luôn ngoan ngoãn đột nhiên đứng dậy, nhe răng trợn mắt sủa gâu gâu gâu, bên ngoài vẫn còn nghe thấy tiếng bước chân đạp lên mặt tuyết.

"Có người sao?"

Bác cả ngồi gần cửa nhất nên lập tức đi ra khỏi phòng bếp xem xét.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ một nơi nghèo như thế này, ngoài những người quen biết ra thì cũng chỉ có núi, không thể nào có trộm đúng không?

Hắn thích xem náo nhiệt, vì thế cũng đi theo ra ngoài.

Bóng dáng của một người phụ nữ đang đứng bên ngoài cánh cổng gỗ, vóc dáng cao lớn nhưng thoạt nhìn vô cùng gầy yếu, tựa như chỉ cần một cơn gió lớn cũng có thể thổi bay.

Cô ấy bị bác trai gọi lại, hai tay vẫn không ngừng múa máy, giống như đang giải thích điều gì đó.

Chờ đến khi càng ngày càng có nhiều người đi ra, giọng nói của người phụ nữ kia càng ngày càng nhỏ chỉ cúi đầu lo lắng xoắn xuýt ngón tay.

"Mẹ của A Ninh."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng giải thích với Trần Hán Thăng.

"Ồ."

Trần Hán Thăng bừng tỉnh hiểu ra.

Cha của A Ninh đi ra ngoài làm việc từ những năm 90, từ trước đến nay không những không trở về mà vẫn luôn bặt vô âm tín.

Tạm thời nghĩ đến điều tích cực, có lẽ anh ta kiếm được nhiều tiền nên quên mất người thân, nhưng khả năng này gần như bằng 0, thực tế càng có khả năng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn hơn.

Thời đại kia, đừng nên nhắc đến nữa.

Người mẹ thủ tiết mấy năm trời cuối cùng cũng tái hôn, đương nhiên cũng cách đó không xa.

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn Tiểu A Ninh một cái, phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đong đầy nước mắt,

nhưng không dám phát ra âm thanh, không ngừng hít hít mũi.

Trong lòng A Ninh vẫn không muốn rời núi, chính là không nỡ rời xa người mẹ đã tái hôn này.

Thẩm Ấu Sở đau lòng thay cho em gái, ôm chặt A Ninh vào lồng ngực dỗ dành, cô dâu Thẩm Như Ý cũng giúp cô bé lau nước mắt.

Trần Hán Thăng khá tò mò, đến gần vài bước hỏi bác cả: "Cô ấy đến đây để làm gì?"

"Lúc nãy con bé hét lớn, có lẽ cô ấy cho rằng A Ninh sẽ rời khỏi núi ngay bây giờ cho nên muốn lặng lẽ đưa tiễn." Bác cả giải thích nói.

"Vậy thì cứ vào thăm thôi." Trần Hán Thăng cười nói: "Né tránh làm gì, sau này muốn gặp nhau cũng hơi khó, đêm nay trò chuyện với A Ninh một đêm là được."

"Khoan đã."

Bác cả vẫn luôn thật thà chất phác lại ngăn cản: "Nếu đã tái hôn thì cô ấy và A Ninh không còn liên quan gì nữa cả."

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng ngẩn người, quay đầu lại nhìn bà nội.

Bà cụ chỉ chống gậy đứng trước cửa phòng bếp, không hề nói một câu, nhưng thái độ đã quá rõ ràng.

"Đúng là một bà cụ truyền thống và hơi hà khắc."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, ngay lập tức hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Tại sao mỗi khi ăn cơm, Thẩm Ấu Sở luôn đợi Trần Hán Thăng ăn no nên mới dám động đũa.

Tại sao mỗi lần mua trái cây, Thẩm Ấu Sở nhất định phải chọn loại trái cây Trần Hán Thăng thích nhất, còn cô chỉ tuỳ

tiện chọn vài thứ.

Tại sao mỗi lần mua quần áo, Thẩm Ấu Sở đều không tiếc tiền mua cho Trần Hán Thăng hay thậm chí là Lương Mỹ Quyên, nhưng khi mua quần áo cho mình, cô lúc nào cũng xem giá cả trước.

…

Cả đời Thẩm Ấu Sở chỉ sống vì ba chữ "Trần Hán Thăng", phần lớn nguyên nhân là do sự dạy dỗ và hướng dẫn của bà nội.

Nhưng lại không thể nói rằng bà ấy không yêu Thẩm Ấu Sở.

Cho dù Thẩm Ấu Sở về nhà muộn như thế nào đi chăng nữa, bà vẫn luôn để một ngọn nến chờ đợi.

Thẩm Ấu Sở sở hữu ngoại hình xinh đẹp, bà luôn nghiêm khắc dặn dò không được ngẩng đầu lên khi đi ra ngoài núi.

Thẩm Ấu Sở gửi tiền về nhà, ngoại trừ A Ninh đi học và chi tiêu ra, bà nội đều tích góp từng chút từng chút, đến lúc đó sẽ giao cho Thẩm Ấu Sở.

Có một số quan niệm, có lẽ bà nội không thể thay đổi được, cho nên sau khi mẹ của A Ninh tái hôn, trong lòng bà, cô ấy đã là một người ngoài thực sự.

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng hơi gật đầu, không hề lịch sự mở điện thoại di động ra chiếu sáng vào mẹ của A Ninh.

Thứ ánh sáng này khá mạnh, cô ấy nhanh chóng đưa tay ra che trước mặt.

Trần Hán Thăng đánh giá một chút, ngoại trừ gầy yếu ra, có lẽ hoàn cảnh gia đình rất nghèo nên áo bông mỏng manh,

chắc là không được nhét quá nhiều bông, cằm gần như giấu vào trong vạt áo, điều này chứng tỏ cô ấy có một cảm giác tự ti rất sâu rất sâu.

Đặc biệt là khi đứng trước mặt mẹ chồng cũ.

"Chúng tôi sắp đi ngủ rồi, chị còn đến đây làm gì?"

Trần Hán Thăng lắc lư ánh đèn điện thoại di động, cau mày nói.

Một người như hắn chắc chắn sẽ không cố gắng thay đổi bất cứ điều gì, giống như kêu gào "Người mẹ luôn có quyền thăm nom con cái, mấy người không nên cướp đoạt", hoặc là "Bà nội à, bà phải thay đổi quan niệm này, phụ nữ cũng có quyền lợi hợp pháp của mình."

Đây là cách làm của những thanh niên văn nghệ thời Douban, Trần Hán Thăng sẽ chỉ đứng về phía đám đông.

"Đi đi, đi đi, mau về đi."

Trần Hán Thăng lớn tiếng xua đuổi, giống như cố ý vô tình nói: "Ngày mai chúng tôi bay chuyến ba giờ chiều, sáng sớm hôm sau phải dậy lúc sáu giờ, đúng bảy giờ xuất phát, nếu không sẽ không kịp."

"Bây giờ chị đến quấy rầy chúng tôi nghỉ ngơi, ngộ nhỡ không thể xuất phát đúng bảy giờ, ông đây chắc chắn sẽ để chồng chị bồi thường tiền!"

"Khụ, là bảy giờ đấy!"

Chương 553: Mỗi khi con nhớ mẹ, trên bầu trời sẽ rơi một bông tuyết.

Trần Hán Thăng "đuổi" mẹ của A Ninh đi, xoay người lại thì nhìn thấy ánh mắt hơi cổ quái của bác cả.

"Chuyện này không thể trách mình được."

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nói, bởi vì hắn thực sự không thể chắc chắn liệu người phụ nữ kia có thể nghe được sự ám chỉ trong câu nói của mình không, vì thế nhấn mạnh thêm hai lần.

Bây giờ, ngay cả bác cả cũng hiểu rõ, Trần Hán Thăng đang ám chỉ với mẹ của A Ninh rằng đêm nay chúng tôi chưa đi, bảy giờ sáng mai hãy đến đây đưa tiễn.

Bà nội không nói gì, xoay người nắm bàn tay nhỏ nhắn của A Ninh đi vào phòng bếp.

"He he."

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng, nhìn cô dâu chú rể mới, ngạc nhiên hỏi: "Không còn sớm nữa, sao hai người vẫn chưa trở về?"

"Cái gì?"

Đây là lần đầu tiên cậu em rể này nghiêm túc nói chuyện với Trần Hán Thăng, hơn nữa kinh nghiệm xã hội của anh ta vốn dĩ không đủ, hoàn toàn không thể theo kịp được tiết tấu, sự chú ý của Trần Hán Thăng vừa mới còn ở trên người mẹ của A Ninh, sao chỉ trong chớp mắt đã đuổi chúng tôi rồi.

“Nếu không muốn đi thì vào trong ngồi một lát đi.”

Trần Hán Thăng vỗ bả vai chú rể: “Nhóc con này thật câu nệ, đã vào nhà rồi thì còn khách khí làm gì nữa.”

Chú rể ngơ ngác ở bên ngoài phòng bếp một lúc lâu mới thốt ra một chữ “được”.

…

Chú rể này họ Phùng, tên đầy đủ là Phùng Quý, cô dâu là em gái của Thẩm Ấu Sở, tên đầy đủ là Thẩm Như Ý.

Thực ra hai cái tên này cũng bình thường thôi, “Quý” và “Như Ý” đều là những từ thường xuất hiện trong cuộc sống hàng ngày, nhưng nghe thấy “Phùng Quý” và “Thẩm Như Ý” lại có chút gì đó không thể hiểu được.

Ý của hai vợ chồng này rất đơn giản, bọn họ muốn đi theo ra khỏi núi, chỉ là cha của Phùng Quý cảm thấy thế giới bên ngoài quá nguy hiểm nên không đồng ý.

Phùng Quý cũng không từ bỏ, sau hơn một năm thuyết phục, cuối cùng cha anh ta cũng đồng ý, nhưng nhất định phải có một chỗ dựa ổn định, kiên định và đáng tin cậy.

Sau khi nghe thấy yêu cầu của Phùng Quý, Trần Hán Thăng cười: “Mặc dù cậu chưa bao giờ đi ra ngoài rèn luyện, nhưng thấy ánh mắt cậu thực sự rất tội. Ổn định, kiên định và đáng tin cậy vẫn luôn là ưu điểm của tôi.”

Hai mắt Phùng Quý sáng ngời, nhưng Trần Hán Thăng lại xoay chuyển một lần nữa: “Nhưng, tôi vẫn không thể dẫn theo cậu được.”

“Nếu ở bên tôi, không gian thăng chức của cậu và Như Ý rất hạn hẹp.”

Trần Hán Thăng đưa ra lý do: “Hỏi Thẩm Ấu Sở xem sao, đúng lúc cô ấy đang muốn mở rộng, yêu cầu kỹ thuật thấp, cơ

hội của hai người càng lớn hơn một chút.”

Ân tình này, vẫn nên để bọn họ mắc nợ Thẩm Ấu Sở thì hơn.

Thẩm Ấu Sở khó hiểu ngẩng đầu lên, bây giờ cô vẫn chưa quen với việc đứng trên lập trường của bà chủ quán trà sữa “Ngộ Kiến” để suy xét vấn đề.

“Chẳng phải quán trà sữa sắp khai trương một chi nhánh ở cầu Sư Tử sao?”

Trần Hán Thăng nhắc nhở: “Ở đó rất quan trọng, nhất định phải tìm được một quản lý cửa hàng đáng tin mới được.”

Phùng Quý chớp chớp mắt, ra hiệu cho bà xã đi cầu xin Thẩm Ấu Sở.

“Chị, chị thấy chúng em có được không?”

Lời nói của Thẩm Như Ý cũng hơi khờ khạo, đặc biệt là ở trước mặt “người ngoài” như Trần Hán Thăng, dung mạo của cô ấy và Thẩm Ấu Sở tương tự khoảng năm sáu phần, lúc năn nỉ cũng có chút đáng thương nhu nhược.

Năm sáu phần đã là điều không đơn giản, lúc đó Vương Tử Bác cũng nói, nếu ở trong một trường đại học đầy hoà thượng như trường cậu ta, Thẩm Như Ý chắc chắn là một hoa khôi học đường hàng thật giá thật.

“Vậy thì năm sau hãy đến đó đi.”

Thẩm Ấu Sở không tự tin nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng mỉm cười gật đầu với mình, cô mới chậm rãi thả lỏng tinh thần.

“Cảm ơn anh đại học, cảm ơn chị!”

Phùng Quý vô cùng kích động, cậu ta đang rất nóng lòng muốn đi ra thế giới bên ngoài nhìn xem.

Trần Hán Thăng nhếch miệng người, thế giới rất tốt đẹp, có hoa có cỏ, nhưng đồng thời còn có những trận đòn nguy hiểm không nói lý.

…

Mục đích đã đạt được, cả nhà bác cả ngồi thêm một lát nữa rồi trở về.

Thực ra bây giờ mới là lúc Thẩm Ấu Sở bận rộn nhất, cô cần phải nấu nước nóng cho bà nội và Trần Hán Thăng ngâm chân, còn phải giúp A Ninh cởi bỏ bím tóc, chờ đến khi dọn dẹp toàn bộ xong rồi, mới đến lượt cô ngâm chân, rửa mặt và nghỉ ngơi.

“Cho nên việc đến Kiến Nghiệp là một quyết định chính xác, ở đó có vòi hoa sen nước nóng 24 giờ, còn có giúp việc ở nhà, A Ninh cũng không phải đi đường núi xa như vậy để đến trường.”

Trần Hán Thăng vừa nói chuyện với Thẩm Ấu Sở vừa quấy nước rửa chân ào ào: “Cậu cũng có thể yên tâm thi lên thạc sĩ và trông chừng tiệm trà sữa.”

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn lắng nghe, thỉnh thoảng “ừ” một tiếng đáp lại, cô rất thích được ngồi quanh đống lửa trò chuyện với Trần Hán Thăng như thế này, mặc dù hầu hết đều là Trần Hán Thăng đưa ra ý kiến.

Đột nhiên một cái đầu nhỏ thò vào cửa phòng bếp, chính là A Ninh- Người đã lên giường đi ngủ.

“Sao em lại đến đây?”

Thẩm Ấu Sở lo A Ninh bị cảm lạnh nên nhanh chóng ôm cô bé đến bên bệ bếp.

“Anh!”

A Ninh nhìn Trần Hán Thăng, yếu ớt nói: "Sau này anh đừng mắng mẹ em nữa được không?"

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng hơi sửng sốt, hoá ra người lớn đều hiểu rõ thái độ của mình đối với mẹ của A Ninh, chỉ có Tiểu A Ninh không hiểu.

"Anh không mắng mẹ em."

Trần Hán Thăng nắm bàn tay nhỏ nhắn của A Ninh nói: "Anh đang âm thầm nói với mẹ em, để bảy giờ sáng mai cô ấy đến đây tiễn em đi."

"Cảm ơn anh."

Mặc dù A Ninh vẫn không hiểu lắm nhưng cô bé tin tưởng anh trai, bởi vì bà nội và chị đều nói anh ấy là "người tốt".

"A Ninh, em thường xuyên gặp mẹ không?"

Trần Hán Thăng hỏi, cách nhau gần như vậy, có lẽ hai người vẫn lén lút gặp mặt.

A Ninh nhìn thoáng qua Thẩm Ấu Sở, lặng lẽ gật đầu.

"Bây giờ mẹ đối xử với em tốt không?"

"Tốt ạ, mẹ thường xuyên mua nho khô cho em, rất ngọt."

"Chú mà mẹ gả như thế nào?"

"Chân phải của chú ấy bị hỏng nên không thể đi đường được, nhưng đối xử với mẹ rất tốt."

…

Cứ thế, một "bữa tiệc trà" vốn dĩ là của hai người trưởng thành lại có thêm một cô bạn nhỏ đáng yêu, bọn họ trò chuyện đến hơn 11 giờ tối, Thẩm Ấu Sở mới bế theo A Ninh đi nghỉ ngơi.

Khoảng sáu giờ sáng hôm sau, Trần Hán Thăng mở mắt ra, phát hiện có một số bà con thân thích đang đứng trong sân, bọn họ đều đến đây tạm biệt.

Không biết Thẩm Ấu Sở đã thức dậy từ lúc mấy giờ, tóm lại bữa sáng đã xong xuôi, bím tóc sừng dê của A Ninh cũng đã được bện, ba túi hành lý được đặt ngay ngắn trong sân.

Mấy người bà con thân thích nhìn thấy Trần Hán Thăng, một số người đã từng gặp qua ở trong hôn lễ của Thẩm Như Ý, một số mới chỉ nghe nói đến, lần này cuối cùng cũng nhìn thấy người thật.

"Đây là ông Bảy, đây là chú Năm, đây là mợ Ba.."

Bác cả đi đến giới thiệu.

Trần Hán Thăng vừa mới thức dậy, đầu óc vẫn đang ngơ ngác, thực chất chẳng nhớ được ai cả, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến những cái bắt tay thân thiết, kề vai sát cánh gọi anh gọi em của hắn.

"Khí sắc ông Bảy thật tốt, ngài đúng là một ông cụ hưởng phúc sung sướng."

"Chú Năm nhìn hơi quen, có phải lúc trước chúng ta đã từng uống rượu với nhau rồi không?"

"Đây là mợ Ba hay chị Ba vậy, mợ trẻ quá!"

…

Tóm lại sau khi giới thiệu xong một lượt, những người thật thà sống trên núi đều mặt mày hớn hở, bọn họ đều cảm thấy đứa trẻ này quá lễ phép.

Bản thân Trần Hán Thăng cũng đang rất buồn bực, đám người này là ai vậy? Ai lại dạy mình quen biết một lần nữa?

"A Ninh không muốn ăn bữa sáng."

Lúc này Thẩm Ấu Sở đi đến, lo lắng nói, khoé mắt của cô hơi mệt mỏi, đôi mắt đào hoa cũng lộ ra tơ máu.

“Để tớ đi xem.”

Trần Hán Thăng đưa mắt nhìn Tiểu A Ninh, cô bé đang cô độc dựa vào trên chiếc cổng tre.

Mỗi khi có người đi qua trên con đường, cô bé sẽ vui vẻ ngẩng đầu lên, nhưng sau khi phát hiện không phải là mẹ mình, cô bé lại lặng lẽ rũ mắt xuống.

Người lớn đều cảm thấy vui mừng thay cho bà nội và Thẩm Ấu Sở, chỉ phớt lờ cảm nhận của một đứa nhỏ bảy tuổi.

“Mẹ em sẽ không xuất hiện vào lúc này đâu.”

Trần Hán Thăng bế A Ninh lên: “Ở đây có quá nhiều người, có lẽ mẹ em sẽ chờ em trên đường đi.”

Tiểu A Ninh ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn lấp lánh ánh lệ, nhưng vẫn luôn cố kìm nén không để rơi xuống.

“Em có muốn nhìn thấy mẹ sớm hơn không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Muốn.”

A Ninh đưa tay lên lau nước mắt, nhưng chẳng mấy chốc nó lại tích tụ nơi hốc mắt.

“Vậy thì ăn cơm trước nhé, sau khi ăn cơm xong, chúng ta sẽ rời đi, đến lúc đó có thể nhìn thấy mẹ em rồi.”

Không ai có thể tưởng tượng được rằng một kẻ lưu manh như Trần Hán Thăng lại biết dỗ dành người khác, nếu chuyện này được đăng tải lên BBS của đại học Tài chính, rất nhiều bạn học sẽ được mở rộng tầm mắt.

Phó chủ tịch Trần cũng có một mặt dịu dàng?

Đứa nhỏ không ăn cơm, đối với hắn mà nói đó chẳng phải là một chuyện đáng đánh đòn sao?

…

A Ninh rất nghe lời, cô bé ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn cơm, mấy bà con hàng xóm đều lần lượt đến nhét một số đồ vào trong chiếc cặp sách nhỏ của cô bé, hầu hết là tiền, cũng có một phần là đồ chơi nhỏ..

Sắp đến Tết rồi, năm nay lại thiếu mất một đứa nhỏ dập đầu, đúng là không nỡ.

Bảy giờ sáng, khi tất cả mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Thẩm Ấu Sở "lách cách" khóa chiếc cổng tre lại, lưu luyến vẫy tay rời đi.

Phùng Quý và Thẩm Như Ý giúp đỡ xách hành lý, Thẩm Ấu Sở nắm tay Tiểu A Ninh, bác cả đỡ bà nội, Trần Hán Thăng cũng xách theo một túi lớn.

Có một số người thân đã không nhịn được bật khóc, bọn họ đã ở trong núi thời gian quá dài, biết quá ít về thế giới bên ngoài nên tưởng rằng lần này ly biệt, sau này sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

Sau khi đi khỏi con đường nhỏ trong núi kia, cuối cùng cũng không thể nhìn thấy mấy người bà con hàng xóm nữa, không ngoài dự đoán của Trần Hán Thăng, quả nhiên mẹ của A Ninh đã cầm lấy một cái túi đứng chờ ở phía trước.

Nhưng không giống với ngày hôm qua, hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo mùa thu càng mỏng manh hơn nữa, thậm chí còn không mặc áo bông, đứng run bần bật trong cơn gió lạnh tê tái.

"Chị…"

Nhìn thấy mẹ mình, giọng nói của Tiểu A Ninh đã không kìm nén được sự nức nở.

“A Ninh ngoan nào.”

Thẩm Ấu Sở vừa mở miệng, lúc này mới phát hiện mình cũng đã rơi nước mắt.

Đương nhiên bà nội và bác cả cũng nhìn thấy, lúc đi ngang qua mẹ của A Ninh, mặc dù không nói gì nhưng bọn họ vẫn dừng lại ở phía trước, cố tình chừa một chút thời gian cho hai mẹ con từ biệt.

“Mẹ!”

Cuối cùng A Ninh cũng không thể nhịn được nữa, rơi nước mắt chạy về phía mẹ mình, cất giọng gào khóc.

Đối với hai người bọn họ mà nói, mặc dù lần này không phải vĩnh biệt, nhưng khi gặp lại nhau, rất có thể sẽ là vài năm sau.

“Rất xin lỗi, A Ninh, tất cả đều là lỗi của mẹ, mẹ rất xin lỗi con…”

Mặc dù người phụ nữ này gầy yếu, nhưng lại dùng hết sức lực ít ỏi của mình để ôm chặt lấy A Ninh, vừa hôn lên vầng trán nhỏ bé của cô bé vừa xin lỗi.

Trần Hán Thăng cũng chú ý đến, hai chân của mẹ A Ninh đang quỳ trên mặt đất, có lẽ trong lòng cô ấy, mình thực sự có lỗi với con gái, cho nên chỉ có thể dùng cách thức này để biểu đạt sự áy náy.

A Ninh chỉ lo khóc, mặc dù cô bé thông minh và trưởng thành hơi sớm, nhưng sự bất đắc dĩ và nỗi vất vả của người trưởng thành hoàn toàn không phải là điều là một đứa trẻ bày tám tuổi có thể hiểu được.

Thẩm Ấu Sở cũng ghé sát vào vai Trần Hán Thăng nức nở, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô an ủi.

“A Ninh.” Mẹ của A Ninh biết thời gian rất eo hẹp, cô ấy hít hít nước mũi mở túi ra nói: “Mẹ đã dệt vài chiếc áo bông cho con rồi, cái này mặc khi con tám tuổi, cái này mặc khi con chín tuổi, cái này mặc khi con mười tuổi…”

“A Ninh.”

Lúc này cô ấy lại lấy ra một chiếc áo bông nhỏ mới tinh: “Đây là áo bông mẹ mới may xong tối hôm qua, năm nay con có thể mặc vào dịp Tết, A Ninh xinh đẹp thế này, mặc vào chắc chắn sẽ càng đẹp hơn nữa.”

“Mẹ xin lỗi con, mẹ không thể máy vá cho con nhiều áo bông hơn nữa.”

“A Ninh, năm mười tuổi, con nhất định phải trở về, mẹ chắc chắn sẽ bí mật tiết kiệm đủ bông.”

“Đây là nho khô mẹ mua cho con, là thứ con thích ăn nhất.”

…

“Không đúng.”

Khi mẹ của A Ninh lấy từng thứ đồ trong bọc ra “khoe” Trần Hán Thăng đột nhiên phản ứng lại.

Mẹ nó!

Người phụ nữ này đã phá bỏ chiếc áo bông của mình chỉ để may cho A Ninh một bộ quần áo mới.

Làm như vậy vào mùa đông, cô ấy không có ý định ăn tết Nguyên Đán nữa sao?

Trần Hán Thăng vỗ về Thẩm Ấu Sở trong lồng ngực: “Chẳng phải cậu có hai chiếc áo lông sao, lấy một chiếc cho tớ đi.”

“Hả?”

Mặc dù Thẩm Ấu Sở không hiểu hắn muốn làm gì nhưng vẫn đỏ mắt lấy ra một bộ.

“Sắp đến giờ đi rồi.”

Trần Hán Thăng cầm một chiếc áo lông đi đến: “Con người của tôi không thích nợ đồ của người khác, chị may quần áo cho A Ninh, tôi đưa cho chị một chiếc áo lông, đây là hàng độc quyền của Bosideng đấy, tôi cũng không lời lãi gì của chị đâu.”

“Còn về phần số nho khô này.”

Trần Hán Thăng cầm lên nhìn xem, thực ra bên trong chỉ có một ít bằng nắm tay, hắn bĩu môi nói: “Tôi đây sẽ mua lại.”

Vừa nói, hắn vừa lấy ví ra, trực tiếp lấy toàn bộ tiền mặt trong đó ra, thậm chí còn không thèm nhìn một cái đã nhét vào trong tay của mẹ A Ninh: “Chị đừng chê ít, ông đây chỉ có bấy nhiêu thôi.”

Mẹ của A Ninh nhìn thấy có nhiều “đầu ông già” như vậy, thế này mà còn ít?

Cô ấy đang định từ chối thì lại bị Trần Hán Thăng đè lại: “Nghe nói chồng cô đối xử với cô cũng không tệ lắm, nếu không tôi cũng không đưa đâu, cố gắng sống tốt cuộc sống của mình đi, đừng lo lắng cho A Ninh.”

“Đi thôi!”

Trần Hán Thăng ném chiếc áo lông vũ xuống đất, đột nhiên bế A Ninh lên, nắm tay Thẩm Ấu Sở rời đi, lạnh lùng dứt khoát.

“Mẹ!”

A Ninh duỗi tay ra, tê tái hét lên.

“A Ninh!”

Mẹ của A Ninh muốn đứng dậy, nhưng bởi vì đã quỳ một thời gian dài nên chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người Trần Hán Thăng rời đi.

A Ninh nhìn thấy bóng dáng mẹ càng ngày càng xa, lớn tiếng gào khóc: "Mẹ, Mỗi khi con nhớ mẹ, trên bầu trời sẽ rơi một bông tuyết, mẹ, con rất nhớ mẹ."

Trần Hán Thăng mặt không cảm xúc lắng nghe, cho đến khi trên mặt đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Hoá ra, thực sự có tuyết rơi.

Chương 554: Đàn ông càng đẹp trai, càng biết lừa gạt người khác

Tiếng gào khóc không thể kìm nén được của A Ninh hoà lẫn với tuyết bay đầy trời, trong lòng mọi người đều cảm thấy khó chịu, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ nhanh chân bước đi bên mép con đường lầy lội dưới chân núi.

Đứng ở đây có thể bắt một chiếc xe Trung Ba đi đến trấn trên, nhưng chiếc xe này chỉ đi qua vào lúc 8h sáng, nếu bỏ lỡ thì phải chờ thêm một ngày nữa.

Ba người nhà bác cả chỉ đưa tiễn bọn họ đến đây, bác cả đang nói chuyện với bà nội, Phùng Quý và Thẩm Như Ý thì đến an ủi A Ninh.

“A Ninh, nhất định phải ngoan đấy, sang năm chị sẽ đến chăm sóc em.”

Thẩm Như Ý lau khô nước mắt trên mặt cô bé, đau lòng nói.

Vẻ mặt A Ninh ngơ ngác, đã không còn hoạt bát lanh lợi như trước kia, mặc dù cô bé đang được Trần Hán Thăng ôm vào lòng nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phía sau, có lẽ đang chờ mong trên sườn núi nào đó đột nhiên có bóng dáng của mẹ xuất hiện.

Bác cả nói chuyện với bà nội xong, ông ta lại đi về phía Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, dung ngôn ngữ địa phương nói: “Cháu nhất định phải chăm sóc bà nội thật tốt đấy.”

“Cháu hiểu rồi.”

Thẩm Ấu Sở dùng tiếng Xuyên Du nhẹ nhàng đồng ý.

Bác cả tỏ ra rất khách khí với Trần Hán Thăng, dù sao sau này con gái và con rể của mình cũng phải kiếm cơm dưới bàn tay của người ta, ông ta lấy lá cây thuốc lá và tờ giấy trắng, lau nước miếng dán lại rồi nói: “Hút một điếu đi, thử xem hương vị của lá cây thuốc lá trong núi.”

Toàn bộ quá trình dính nước miếng này xảy ra ngay trước mắt mình, dù cho Trần Hán Thăng không chê chay mặn như thế nào đi chăng nữa cũng khó có thể chấp nhận được, hắn đang nghĩ đến chuyện mình sẽ nhận lấy trước rồi lặng lẽ ném xuống sau.

Nào biết bởi vì thời tiết quá lạnh nên mép giấy thuốc lá lại hở ra, bác cả nhíu mày, dứt khoát “nhổ” một ngụm nước miếng vào mép vểnh lên, lúc này mới thực sự dính chặt.

“Con mẹ nó…”

Yết hầu Trần Hán Thăng giật giật, khi bác cả đưa thuốc lá đến, Trần Hán Thăng xốc A Ninh trong lồng ngực lên, lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, con người cháu không có thói quen hút thuốc lá trước mặt trẻ em.”

“Tối hôm qua cậu còn hút mà, lúc đó A Ninh cũng có mặt.

Bác cả thật thà ngay lập tức phát hiện sơ hở.

“Thực ra thói quen này vừa mới được tạo thành lúc nãy.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh trả lời.

“Ồ.”

Bác cả vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng lúc này lại nghe thấy tiếng còi vang lên từ xa, chiếc xe Trung Ba cũ nát kia đang lắc lư đi về phía này.

Thời gian gấp gáp nên bây giờ chỉ có thể chọn những chuyện quan trọng để nói, bác cả vỗ bả vai Trần Hán Thăng: "Như Ý và A Quý, hai đứa nó làm phiền cậu rồi."

"Đừng khách sáo."

Trần Hán Thăng vừa đỡ bà nội vừa nói: "Hai con chó mèo cũng phải làm phiền các bác rồi."

"Ồ, được…"

Bác cả hơi ngơ ngác, mặc dù câu nói này không sai nhưng sao lại nghe ra có vẻ hơi kỳ quái nhỉ, giống như "tôi giúp cậu chăm sóc chó mèo, cậu giúp tôi chăm sóc tốt con gái và con rể nhé."

Trước khi lên xe, Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nén nửa gói thuốc Trung Hoa còn lại trong túi mình cho bác cả.

"Bác đừng nghiện nhé, thuốc này đắt lắm đấy, đừng để đến lúc đó con gái và con rể bác kiếm được tiền đều để mua thuốc cho bác."

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói.

"Biết rồi biết rồi."

Chiếc xe dần dần rời đi, chỉ còn lại bác cả, Thẩm Như Ý và Phùng Quý lưu luyến vẫy vẫy tay tạm biệt.

Tối nay đừng quên thêm cơm cho Đản Đản và Đại Miêu đấy."

Trên đường trở về, bác cả đột nhiên nhắc nhở con gái.

"Tại sao ạ?"

Phùng Quý hơi khó hiểu: "Chúng ta cũng chỉ đủ ăn thôi mà."

"Con thì biết gì."

Bác cả cảm khái nói: “Từ hôm nay trở đi, chúng nó chính là một cái mạng khác của các con đấy.”

…

Sau khi lên xe buýt, A Ninh vẫn tràn ngập mong chờ nhìn ra bên ngoài, nhưng không thể nhìn thấy mẹ, sau khi chiếc ô tô rẽ quanh, ngay cả gia đình bác cả cũng không nhìn thấy nữa.

A Ninh bĩu môi, lại không nhịn được bật khóc một lần nữa.

Thẩm Ấu Sở ôm cô bé vào lòng nhỏ giọng dỗ dành, chẳng bao lâu sau cô bé đã ngủ thiếp đi trong sự xóc nảy của chiếc xe, lúc mở mắt ra một lần nữa, phát hiện hai bên đường cái là từng dãy nhà trệt thấp bé, những chiếc xe ba bánh và dáng người rộn ràng nhốn nháo, không còn là những con đường tuyết trắng vô tận trên núi nữa.

“Chị, chúng ta đã đến trấn trên rồi sao?”

A Ninh nhằm ngoài trên cửa sổ xe hơi.

“Sắp đến bến rồi.”

Thẩm Ấu Sở lấy bình giữ nhiệt ra: “Em muốn uống nước không?”

“Em không khát.”

Cô bé ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực Thẩm Ấu Sở, nhìn Trần Hán Thăng đang “ngáy” ở bên cạnh.

“Anh ấy ngủ rồi.”

A Ninh ghé sát vào tai Thẩm Ấu Sở, nhỏ giọng nói.

“Đừng ồn, anh ấy rất mệt.”

Thẩm Ấu Sở chạm vào trán Trần Hán Thăng, cô lo nhiệt độ trong xe quá thấp, Trần Hán Thăng sẽ bị cảm lạnh, cho nên cứ cách một lúc lại kiểm tra một chút.

Nhưng cũng may, nhiệt độ vẫn rất bình thường.

Lúc Thẩm Ấu Sở đang định rút tay về thì Trần Hán Thăng đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay cô.

"A!"

Thẩm Ấu Sở hoảng sợ, rõ ràng Trần Hán Thăng vẫn nhắm chặt mắt, trong miệng cũng đang ngáy ngủ nhưng sao lại đột nhiên cử động?

A Ninh rất nhạy bé, cô bé phát hiện Trần Hán Thăng đang cong cong khoé miệng nên lập tức cười nói: "Anh ấy giả vờ ngủ, anh ấy dậy rồi."

Sự chú ý của một đứa trẻ tương đối phân tán, cho nên rất dễ dỗ dành, lúc xuống bến xe, trên mặt A Ninh đã xuất hiện nụ cười.

Có lẽ sau khi đến Kiến Nghiệp, cô bé sẽ còn khóc thêm mấy đợt nữa, như vậy mới có thể từ từ làm quen.

Không phải làm quen với hoàn cảnh mới, mà là làm quen với một cuộc sống không được gặp mẹ.

Sau khi đến trấn trên, cuối cùng điện thoại di động cũng có tín hiệu, Trần Hán Thăng lướt xem nhưng không thấy tin nhắn của Tiểu Dung Ngư, trong lòng cũng hơi thả lỏng, biết cô vẫn chưa hết bực bội với mình.

"Anh đi hút điếu thuốc."

Sau khi ngồi ở sảnh chờ của nhà ga một chút, Trần Hán Thăng đứng lên nói.

"Anh, chẳng phải lúc nãy anh vừa nói không hút thuốc ở trước mặt trẻ con sao?"

Mặc dù tâm trạng của A Ninh không được tốt lắm nhưng vẫn còn nhớ.

“Khụ khụ…”

Trần Hán Thăng nghẹn họng: “Năm sau em sẽ phải đi học ở Kiến Nghiệp rồi, anh cũng không có gì để dạy cho em, vậy để anh nói với em một bí mật cực lớn đi.”

“Bí mật gì vậy?”

A Ninh đột nhiên rất có hứng thú, những người bạn nhỏ luôn rất tò mò.

“Đàn ông càng đẹp trai, càng biết lừa gạt người khác.”

Trần Hán Thăng nhéo chóp mũi A Ninh, đắc ý nghênh ngang rời đi.

“Chị à.”

A Ninh nhăn chóp mũi nhỏ nhắn của mình: “Rõ ràng anh ấy không đẹp trai chút nào.”

Trần Hán Thăng chỉ có thể nói không xấu, nhưng không liên quan gì đến đẹp trai cả, mặc dù A Ninh còn nhỏ tuổi nhưng có mù đâu.

…

Đương nhiên, Trần Hán Thăng hút thuốc chỉ là một cái cớ, hắn muốn liên lạc với Tiêu Dung Ngư.

Nhưng bây giờ không thể trực tiếp gọi điện, bản thân hắn vẫn đang ở Xuyên Du, ngộ nhỡ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nói không chừng sẽ phải nói dối một lần nữa.

Trần Hán Thăng gọi điện thoại cho Vương Tử Bác trước, nói rằng hắn, bà nội và A Ninh sắp đến đây, tối nay sẽ đến đó cùng ăn cơm.”

Vương Tử Bác vô cùng bất mãn: “Chuyện này có thể coi là bà nội đang chuyển nhà đúng không, tại sao lại không gọi tao chứ?”

“Đừng nói nhiều nữa, một mình tao sẽ thoải mái hơn.”

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói: “Thời tiết ở Kiến Nghiệp như thế nào?”

Vương Tử Bác đi đến ban công ký túc xá nhìn xem: “Lạnh hơn, hơi có mưa nhỏ.”

“Biết rồi.”

Trần Hán Thăng cúp máy, xoay người lại gửi một tin nhắn cho Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng: Giám đốc Tiêu, cậu đã nhận thức sâu sắc được lỗi lầm của mình chưa?”

Chẳng bao lâu sau, điện thoại di động “tinh” một tiếng, có tin nhắn trả lời.

Tiêu Dung Ngư: Người nào liên lạc trước là con chó nhỏ, đó là những gì cậu nói! Còn nữa, tớ không có lỗi!

Trần Hán Thăng: Biết sai không sửa, vậy thì tiếp tục nhìn lại bản thân đi, nhưng tớ nhắc nhở cậu một chút, trời mưa lạnh hơn, chú ý giữ ấm.

Tiêu Dung Ngư: Phi, tớ đã đến thư viện từ lâu rồi, ai vừa mới rời giường như cậu đâu, hừ, đừng quấy rầy tớ học hành nữa!

“Được!”

Trần Hán Thăng khẽ mỉm cười.

Nếu xin lỗi vào lúc này, nói không chừng Tiểu Dung Ngư sẽ “được voi đòi tiên” mà yêu cầu Trần Hán Thăng đi qua ở bên cạnh cô.

Nhưng nếu không xin lỗi, Tiêu Dung Ngư thực sự sẽ tức giận, chắc chắn cô vẫn luôn chờ đợi mình chủ động liên lạc.

Cho nên Trần Hán Thăng lập tức dùng chuyện thời tiết hạ nhiệt để thể hiện sự quan tâm, nhưng giọng điệu vẫn rất cứng rắn.

Kết quả cũng nằm trong dự liệu, mặc dù Tiểu Ngư Nhi nói "đừng quấy rầy tớ học hành", nhưng thực ra trong lòng đã tha thứ cho hắn, dù sao người chịu thua trước cũng là Trần Hán Thăng.

Một lợi ích khác của việc lợi dụng thời tiết chính là âm thầm ám chỉ mình đang ở Kiến Nghiệp, chưa từng rời đi.

"Quả nhiên, đàn ông càng đẹp trai càng biết lừa gạt người khác."

Trần Hán Thăng cảm thấy mãn nguyện xoa xoa eo, chuẩn bị trở về Kiến Nghiệp.

Chương 555: “Vương tổng” càng dễ nghe hơn “Vương công”

Năm giờ tối, máy bay hạ cánh xuống sân bay Lộc Khẩu ở Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng dẫn theo ba người “già, trung, nhỏ” bắt xe đi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, sau đó nhận được sự chào đón nồng nhiệt của hai đồng chí Vương Tử Bác và Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ đầu tiên là chào hỏi với bà nội, sau đó móc ra một cây kẹo que từ trong túi, phấn khích đưa đến trước mặt A Ninh: “A Ninh, gọi chị nào.”

Năm ngoái A Ninh đã dùng toàn bộ kỳ nghỉ hè của mình ở bên cạnh Hồ Lâm Ngữ, Tiểu Hồ còn là cô giáo dạy cô bé học tập, nhưng hơn nửa năm không gặp, A Ninh có hơi xấu hổ, đỏ mặt nhỏ giọng gọi: “Chị.”

“Ôi trời, thật ngoan!”

Hồ Lâm Ngữ vui vẻ lên tiếng, bóc vỏ kẹo ra rồi đưa đến bên miệng A Ninh: “Cầm ăn đi.”

“Cảm ơn chị.”

A Ninh rất lễ phép, thè lưỡi nhỏ nhắn ra liếm một cái.

Hồ Lâm Ngữ càng nhìn càng thích, dứt khoát ôm A Ninh lên lầu, lúc đi ngang qua Vương Tử Bác, Hồ Lâm Ngữ lắc đầu: “Từ lâu đã nghe nói những sinh viên học ngành Khoa học và Công nghệ đều là mấy tên ngốc, thậm chí còn không biết

mua một chút gì khi đến thăm đứa nhỏ, lần sau nhất định phải chú ý đấy."

Vương Tử Bác ngơ ngác một lúc, mãi đến khi Hồ Lâm Ngữ đi xa, cậu ấy mới lặng lẽ nói với Trần Hán Thăng: "Con mẹ nó tao không đắc tội với cậu ấy mà."

Hồ Lâm Ngữ và Vương Tử Bác, một người là bạn tốt của Thẩm Ấu Sở, một người là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của Trần Hán Thăng, hai người có rất nhiều cơ hội gặp nhau, thực ra cũng có thể miễn cưỡng xem là bạn bè, chỉ là không có tia lửa mà thôi.

Tiểu Hồ đương nhiên không có ý xấu, nhưng có hơi nữ quyền quá mức, vô cùng bất mãn đối với quan niệm đàn ông dẫn dắt sự phát triển của xã hội, đồng thời cô ấy còn thích làm giáo viên, cho nên khi nhìn thấy Vương Tử Bác không mang theo quà, cô ấy nhắc nhở và dạy dỗ một chút.

"Ngay cả tao thỉnh thoảng còn bị bà chằn đó cằn nhằn vài câu, đừng quan tâm là được."

Trần Hán Thăng ném hành lý cho Vương Tử Bác: "Nhưng mày cũng thật là, bảo mày lại đây ăn cơm, mày thực sự mặt dày như vậy, hai bả vai chống đỡ một cái miệng đấy."

"Tao cũng mang theo quà cáp chứ."

Vương Tử Bác cũng vô cùng ấm ức: "Chỉ là chưa đưa ra mà thôi."

Hai người vừa trò chuyện vừa về nhà, cô giúp việc nhỏ Đông Nhi cũng đang chơi đùa với A Ninh, biết đêm nay có nhiều người nên cô ấy đã mua rất nhiều đồ ăn.

"A Ninh, nhìn xem anh Tử Bác mua quà gì cho em này."

Vương Tử Bác cảm thấy vô cùng khó chịu khi bị hiểu nhầm, cậu ấy cầm lấy balo trên ghế sô pha, lấy ra một hộp búp

bê Barbie màu hồng phấn.

Dường như các cô bé trời sinh đã rất thích mấy thứ đồ này, mặc dù lúc trước A Ninh chưa từng chơi qua, nhưng sau khi nhìn thấy búp bê Barbie, sự chú ý lập tức bị thu hút.

Chỉ là cô bé không dám nhận lấy, vô cùng đáng thương nhìn Thẩm Ấu Sở.

"Không cần phải nhìn chị em đâu."

Sau khi xé hộp đóng gói xuống, Vương Tử Bác lấy con búp bê có mái tóc màu vàng bên trong ra, sảng khoái nhét vào lòng A Ninh: "Đây là anh Tử Bác tặng cho em, không ai có quyền ngăn cản."

Hồ Lâm Ngữ vốn dĩ đang dạy Toán cho A Ninh, cô ấy phát hiện hoá ra Vương Tử Bác đã sớm chuẩn bị quà cáp xong xuôi, hơn nữa còn là một con búp bê Barbie, sắc mặt lập tức không được đẹp lắm.

Đặc biệt là Trần Hán Thăng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, gào thét nói: "Ồ, còn là sản phẩm chính hãng từ cửa hàng bách hoá Đại Dương nữa đấy, mua quà đắt như vậy làm gì, trẻ con chỉ cần mua kẹo que để dỗ dành là được rồi."

"Hừ!"

Hồ Lâm Ngữ hừ lạnh một tiếng thật lớn, suốt cả chiều hôm nay cô vẫn luôn bận rộn ở quán trà sữa, hoàn toàn không có thời gian đến cửa hàng bách nên chỉ có thể tạm thời mua kẹo dỗ dành A Ninh, kết quả để Vương Tử Bác chiếm thế thượng phong.

Bây giờ cô ấy chỉ muốn ngay lập tức đi mua một món quà đắt hơn nữa để áp đảo Vương Tử Bác, hơn nữa cũng không cần phải nghe tên đàn ông chó má Trần Hán Thăng châm ngòi thổi gió.

“Chị…”

Mặc dù búp bê Barbie đã nằm trong tay, A Ninh cũng rất muốn chơi nhưng cô bé vẫn phải xin sự đồng ý của Thẩm Ấu Sở.

“Vậy thì phải cảm ơn anh Tử Bác chứ.”

Thẩm Ấu Sở ngồi xổm xuống, vuốt đầu A Ninh nói.

“Cảm ơn anh Tử Bác.”

A Ninh giòn giã gọi một tiếng, cẩn thận chơi đùa búp bê.

“Đông Nhi, chúng ta đi nấu cơm!”

Hồ Lâm Ngữ quyết định mắt không thấy tâm không phiền, dứt khoát kéo Đông Nhi đi vào phòng bếp bận việc.

Nhưng kỹ năng nấu nướng của cô ấy thực ra cũng bình thường, bận rộn ở trong phòng bếp một lúc lâu, hương khói lượn lờ giống như luyện đan, nhưng đồ ăn mang ra cũng chỉ ở mức độ có thể ăn.

…

Sau khi ăn cơm tối xong, Hồ Lâm Ngữ không muốn trở về ký túc xá nên chen chúc trên cùng một chiếc giường với Thẩm Ấu Sở, A Ninh ngủ ở giữa hai người, bà nội và Đông Nhi ngủ trong căn phòng nhỏ.

Ba phòng một sảnh đã được sắp xếp đầy đủ, căn bản không suy nghĩ đến chủ hộ Trần Hán Thăng.

Đương nhiên Trần Hán Thăng cũng sẽ không ở đây, tối nay hắn còn phải gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư, ở đây căn bản không tiện chút nào.

Sau khi xuống lầu, Trần Hán Thăng vặn vặn cổ, hít một hơi thật sâu, bầu trời Kiến Nghiệp lúc nào cũng sương mù nặng nề, ngay cả ánh mắt cũng không trong trẻo bằng ở trên núi.

Nhưng về những phương diện khác, ngoại trừ ánh trăng ra, thành phố lớn còn có muôn ngàn ánh đèn điện hắt ra từ hàng ngàn ngôi nhà, mặc dù chỉ nhỏ bằng kẽ hở móng tay nhưng cũng khiến cho thành phố vào ban đêm có chút hơi ấm của nhân gian.

"Hình như mày rất am hiểu về máy tính đúng không?"

Trần Hán Thăng đột nhiên nói: "Lúc trước thấy mày khoác lác về hacker gì đó, hiểu gì về lập trình không?"

"Hiểu một chút, có chuyện gì vậy?"

Vương Tử Bác nhìn thấy sự nghiêm túc của Trần Hán Thăng, cậu ấy cũng không dám khoác lác.

"Tìm chút chuyện cho mày làm thôi."

Trần Hán Thăng nói: "Sau này điện tử Quả Xác cần một một bộ quy trình nội bộ cho nhiều người xử lý công việc trên mạng, công ty luật Dung Thăng cũng cần một hệ thống bảo vệ an ninh mạng, quán trà sữa Ngộ Kiến cũng cần hệ thống đặt hàng và tính tiền, tao đang định tìm người khác thiết kế, chi bằng để mày kiếm số tiền này thì hơn."

"Tao lấy tiền của mày để làm gì?"

Vương Tử Bác xua tay: "Mẹ tao sẽ mắng chết tao mất."

"Nếu chỉ có một mình mày thì tao sẽ không trả tiền đâu."

Trần Hán Thăng đưa cho cậu ấy một điếu thuốc: "Nhưng một mình mày thì tốc độ quá chậm, mày hãy kéo thêm mấy người bạn học nữa cùng làm, cũng phải trả tiền cho bọn họ đúng không?"

"Đến lúc đó nếu thực sự tạo nên tên tuổi, mày cũng mở một công ty nhỏ về phần mềm internet đi, nói không chừng sẽ dễ theo đuổi Biên Thi Thi hơn đấy."

Trần Hán Thăng vỗ vào bả vai Vương Tử Bác: "Không cần quá nhiều nhân viên đâu, mười mấy người là được rồi, nếu nhiều hơn nữa, với năng lực của mày, mày không thể kiểm soát được đâu."

Thực ra công nhân nhiều hay ít cũng không sao cả, nhưng Vương Tử Bác không thể tin được rằng bản thân mình cũng có thể làm ông chủ?

"Tại sao lại không được?"

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Cách xưng hô Vương tổng này cũng dễ nghe hơn nhiều so với Vương công đúng không?"

Nghe xong, Vương Tử Bác cũng cười cười, về cơ bản, sau khi tốt nghiệp, các sinh viên đại học Công Nghệ Kiến Nghiệp đều sẽ làm kỹ sư, tốt nghiệp xong, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì cậu ấy cũng là một "Vương công."

"Sang năm sau khi quay lại học, chúng ta thử nghiệm hệ thống đặt hàng và tính tiền của quán trà sữa trước đi, nhưng phải đẩy nhanh tốc độ lên, việc mở rộng quán trà sữa không yêu cầu ngưỡng cửa nên bọn mày không thể kéo chân bọn họ được."

Nói chuyện chính xong, Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Tiêu Dung Ngư: "Tối nay cậu kiểm điểm bản thân thế nào rồi, được được được, là tớ liên lạc trước, tớ là con chó nhỏ, gâu gâu gâu."

"Hôm nay tớ đã làm gì sao?"

Có lẽ là Tiểu Ngư Nhi ở đầu dây bên kia hỏi thăm, Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, giọng nói không hề thay đổi, hợp tình hợp lý nói: "Đương nhiên là ngủ cả sáng, buổi chiều chơi game, lúc nãy mới ăn cơm tối ở nhà, đang chuẩn bị đến Khu thương mại Nghĩa Ô để chơi game…"

Hai người đi bộ đến bến xe buýt, Trần Hán Thăng cười hì hì tạm biệt với Vương Tử Bác: “Vương tổng, tạm biệt.”

Lần đầu tiên Vương Tử Bác được người ta gọi như vậy, cậu ấy thực sự không quen, đặc biệt xung quanh bến xe buýt còn có các nữ sinh viên khác, các cô tò mò nhìn thoáng qua Vương Tử Bác.

Nhưng sau khi lên xe buýt, bản thân Vương Tử Bác cũng thầm lẩm bẩm: “Vương tổng, Vương tổng, hình như thực sự dễ nghe hơn Vương công.”

Trên cửa kính xe phản chiếu một khuôn mặt thật thà muốn cười nhưng lại không dám cười.

Chương 556: Gọi một tiếng "ba ba" làm nóng không khí

Ngày hôm sau tức là đầu tuần, buổi sáng Trần Hán Thăng với bạn cùng phòng đi tới lớp học, ngày hai mươi sáu tháng này chính là ngày thi cuối kỳ, thi xong chính là nghỉ đông.

Cho nên, trên cơ bản tất cả các chương trình môn học đã kết thúc, môn "Thực hành quản lý xã hội" cũng là hai tiết cuối cùng của kỳ học này.

Thầy giáo có lẽ cũng không có hứng thú giảng bài nên mở máy tính lên nói: "Những phần trọng tâm trong kỳ thi đã ôn tập xong hết rồi, hôm nay chúng ta xem phim nhé."

"Ồ."

Nghe thấy được xem phim, mọi người lập tức không buồn ngủ nữa.

Xem phim trên lớp học ở đại học là rất bình thường, tắt bóng điện đi, kéo rèm cửa sổ, trong phòng học ngay lập tức trở nên yên tĩnh tối đen như mực, xem một bộ phim trên máy chiếu, cả giáo viên và sinh viên đều rất thoải mái.

Ngay cả Trần Hán Thăng cũng rất thích thú xem lại những bộ phim thể loại tình cảm ấm áp hoặc truyền cảm hứng như: "The Shawshank Redemption", "Forrest Gump" và "Saving Private Ryan".

Nhưng mà cũng có một dạng sinh viên, bọn họ cơ bản sẽ không xem phim, đó chính là những sinh viên thi lên cao học.

Sau khi kết thúc đại học năm hai, mỗi người đã có thể quyết định được việc mình có cần tham gia kỳ thi tuyển sinh sau đại học hay không, đại học năm ba chính là khởi đầu của sự chăm chỉ và nỗ lực.

Thông thường vào thời điểm này, nếu lấy "thi lên cao học" và "không thi lên cao học" làm tiêu chuẩn phán xét thì trên thực tế tình hình âm thầm được chia thành hai nhóm.

Nhưng có một bộ phận sinh viên thi cao học, có lẽ cảm thấy bản thân theo đuổi tương lai là việc đặc biệt, nên thái độ có chút kiêu ngạo, mặc dù không trực tiếp nói ra nhưng lại thể hiện rõ ràng qua hành động.

Chẳng hạn như:

Trong một lần Hàn Hán Thăng tổ chức hoạt động của lớp, bọn họ luôn muốn xin nghỉ nhưng Trần Hán Thăng không cho phép, vậy nên những người đó cũng sẽ thành thật mà tham gia, chỉ là họ sẽ cầm theo một quyển sách.

Chưa chắc có thời gian để đọc, thậm chí có thể chơi say mê hơn bất cứ ai, nhưng bọn họ chính là muốn biểu đạt một tầng ý nghĩa như vậy - Ông đây sắp thi lên cao học rồi!

Khi lớp đang chiếu phim thì bọn họ cầm sách ra ôn tập, còn thường xuyên cau mày nhìn trái nhìn phải, ý muốn nói tiếng phim quá lớn.

Thấy không ai chú ý đến mình thì mới hậm hực từ bỏ.

Khi bạn cùng phòng ký túc xá nói chuyện với nhau, bọn họ sẽ cố ý đeo tai nghe. Động tác đeo tai nghe nhất định phải khoa trương và thu hút, như vậy mới có thể thể hiện cái cảm giác không kiên nhẫn đó.

……

Mà những dạng sinh viên thi lên cao học này, thực ra tỉ lệ đỗ đạt cũng không cao, cũng có những sinh viên thực sự thi lên cao học ở lớp 2 hành chính công, chẳng hạn như: Thẩm Ấu Sở, Bạch Vịnh San và Đàm Mẫn đồng hương của Trầm Hán Thăng ở Cảng Thành.

Sức lực mà bọn họ bỏ ra ở những nơi mà người khác không nhìn thấy được, sau khi ổn định, bọn họ căn bản sẽ không quan tâm đến thái độ của người ngoài cuộc.

"Tinh reng reng!"

Sau khi kết thúc một tiết học, thầy giáo môn học dừng bộ phim lại, trong lớp học khắp nơi đều là tiếng vươn vai.

Trần Hán Thăng mượn bấm móng tay của một bạn sinh viên nữ, không chút để ý mà cắt móng tay, còn dùng mặt trắng của dũa ở trên bấm móng tay một chút.

"Tách."

Có một cái móng tay bay vào bên cạnh bàn của Kim Dương Minh, cậu ta lập tức khó chịu nói: "Này Trần ca, mày có thể chú ý một chút được không? Không thấy ghê tởm sao?"

"Ghê tởm chỗ nào."

Trần Hán Thăng nửa giả nửa thật nói: "Cái này chứa rất nhiều dinh dưỡng đấy, ngâm với rượu còn có thể bổ thận đấy."

Kim Dương Minh hoàn toàn không tin: "Coi tao là thằng ngốc chắc?"

"Đây là thật đó."

Lão Đới cũng tiến lại gần nói: "Trong tiểu thuyết võ hiệp đều viết như vậy, lão Lục hay là mày thử cầm lên nhai một chút, nói không chừng còn có vị ngọt đấy."

"Còn có thể có mười ba hương vị."

Trần Hán Thăng cười nhếch mép nói.

“Cút.”

Kim Dương Minh lẩm bẩm không biết đang nói cái gì, đột nhiên nhớ tới một việc chính, cậu ta hạ giọng nói: “Tứ ca, tao muốn mua cho Đông Nhi một cái điện thoại.”

“Không phải cô ấy có điện thoại cầm tay rồi sao?” Trần Hán Thăng tò mò hỏi.

“Cái đó là của cha cô ấy đã dùng lâu năm rồi, tao muốn mua cho cô ấy một cái mới cơ.” Kim Dương Minh thở dài một tiếng: “Nếu không cô ấy đã đến Kiến Nghiệp mà cái gì tao cũng không làm thì có chút ngượng ngùng.”

“Vậy thì tùy mày.”

Trần Hán Thăng không để ý mà nói, nhưng hắn cũng dặn dò một câu: “Vậy mày cũng không được một mình đi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, bà và em gái của Thẩm Ấu Sơ tới đó rồi, có chút không thích hợp.”

“Trước giờ tao cũng đâu đến đó một mình.” Kim Dương Minh oan uổng mà nói lớn: “Không có sự đồng ý của mày thì ai mà dám đi chứ.”

“Vậy thì tốt, thực ra mỗi ngày Đông Nhi đều ra ngoài mua thức ăn, mày có thời gian thì cùng cô ấy đi chợ cũng được, hoặc là hẹn cô ấy đi dạo, những việc này đều được mà…”

Trần Hán Thăng đang nói thì bỗng dưng có một mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi.

Sinh viên đại học hiếm khi xịt nước hoa như thế này, chỉ có Thương Nghiên Nghiên diêm dúa loè loẹt ở lớp hai hành chính công mới vậy.

Trước kia Tiểu Kim từng bị Thương Nghiên Nghiên đùa bỡn, biết người phụ nữ này không phải bản thân mình có thể

nắm giữ được nên bĩu môi tìm lão Dương khoác lác.

"Có việc gì sao?"

Trần Hán Thăng đầu cũng không thèm ngẩng, chỉ cụp mí mắt mà dũa móng tay, thỉnh thoảng còn thổi "phù" một chút.

Hôm nay Thương Nghiên Nghiên mặc một chiếc áo lông vũ ngắn màu trắng, kết hợp với một chiếc váy xếp ly ngắn màu đen, dưới lớp váy là một lớp "Thần khí giữ ấm".

Cái gọi là "Thần khí giữ ấm" thực chất chính là đôi tất lụa đen dày, đây là đồ cần cho những cô gái yêu cái đẹp có thể giữ ấm vào mùa đông, không chỉ có thể giữ ấm mà còn giúp tôn lên vóc dáng.

Thỉnh thoảng Tiểu Ngư Nhi cũng sẽ mặc, chỉ là cô luôn phối với áo lông vũ dài, chỉ lộ ra một phần dưới bắp chân.

Nào có giống như Thương Nghiên Nghiên, cố ý mặc một chiếc váy ngắn, mặc vậy thật sự khi cúi xuống sẽ không che được mông.

Con trai thì lại càng đê tiện, mặc dù mọi người đều biết phía dưới có tất lụa đen, nhưng vẫn luôn không nhịn được ước muốn vén váy ngắn lên xem một chút.

"Lớp trưởng, buổi chiều cậu có 'tiện' không?"

Thương Nghiên Nghiên chậm rãi ngồi xuống đối diện với Trần Hán Thăng, cô không ghét bỏ mà tùy ý nhặt móng tay lên nhìn nhìn, miệng nói: "Tớ muốn về nhà một chút."

"Tớ ở chỗ nào cũng 'tiện', dù sao thì khắp nơi trong trường đều có nhà vệ sinh."

Trần Hán Thăng không muốn làm tài xế, cố ý giả ngu nói: "Không cần phải cùng cậu về nhà đi vệ sinh."

“Hơ hơ hơ…” Thương Nghiên Nghiên che miệng cười: “Cha tớ vừa gọi cho tớ, ông ấy nói không gọi được cho cậu, hình như mảnh đất ở đó có chút chuyện, có một hộ chào giá rất cao nhưng mà vị trí nhà người này rất quan trọng, vì vậy muốn mời cậu qua đó xem thử.”

“Như vậy à, vậy thì bây giờ cứ qua nhà cậu cho tiện.”

Trần Hán Thăng nhìn thời gian một chút, bây giờ là khoảng chín giờ rưỡi sáng, đi nhanh về nhà chắc là vẫn kịp.

Tối nay hắn đã đồng ý đi ăn cơm với Tiểu Ngư Nhi, cũng coi như là một lời xin lỗi.

“Được, vậy thuận tiện đến nhà tớ.”

Thương Nghiên Nghiên cắn đôi môi đỏ mọng, nhân lúc Thẩm Ấu Sở không để ý liền nháy mắt với Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng trước tiên giải thích với Thẩm Ấu Sở, hắn có chút việc cần phải rời đi và bảo cô buổi tối đi ăn cùng Hồ Lâm Ngữ, sau đó lại lái xe Land Rover đến tòa nhà giảng dạy, ra hiệu cho Thương Nghiên Nghiên đang đeo túi xách lên xe.

Trước tiên Thương Nghiên Nghiên đặt tay lên tay nắm cửa của ghế lái phụ, mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, chỉ cần hắn có dấu hiệu tức giận thì cô sẽ ngồi ghế ở phía sau.

Nhưng đợi đến một, hai, ba giây sau, Trần Hán Thăng không có bất cứ phản ứng nào, Thương Nghiên Nghiên mới hoan hô một tiếng, nhanh chóng mở cửa ghế lái phụ rồi ngồi lên đó.

Thương Nghiên Nghiên một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, bản thân không thể so với Thẩm Ấu Sở, thỉnh thoảng có thể lén ngồi vào ghế lái phụ của Trần Hán Thăng đã vui vẻ lắm rồi.

Trần Hán Thăng không có nhiều suy nghĩ rắc rối như vậy, ngồi ghế lại phụ dễ dàng nói chuyện và dễ ngắm chân hơn.

Sau khi Thương Nghiên Nghiên lên xe, đôi chân dài xếp chồng lên nhau, đánh giá nội thất xung quanh nói: "Chiếc xe này cũng không rẻ."

"Giá thị trường gần 1 triệu thôi, nhưng đây là xe lậu nên rẻ hơn một nửa."

Trần Hán Thăng giải thích một câu, khởi động chân ga và rẽ vào đường cao tốc Kiến Cảng.

Trong xe mở nhạc thư giãn, Trần Hán Thăng cũng không muốn nói chuyện với Thương Nghiên Nghiên, mở cửa sổ ra một chút, gió lạnh thổi vào khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng Thương Nghiên Nghiên không hài lòng, khó khăn lắm mới có một lần ở riêng với Trần Hán Thăng, cơ hội như vậy không có nhiều.

"Lớp trưởng, bầu không khí giữa chúng ta không cần lạnh nhạt như vậy." Thương Nghiên Nghiên hậm hực nói.

"Cậu muốn như thế nào?"

Trần Hán Thăng liếc nhìn cô: "Nếu không thì cậu gọi một tiếng baba làm nóng không khí đi."

Chương 557: Chơi vô lại với Trần Hán Thăng, ông đủ tư cách không?

“Ba ba!”

Thương Nghiên Nghiên tít mắt, vui mừng thốt lên, điều này đối với cô mà nói không khó, dù sao cô cũng xưng hô như vậy khi còn là sinh viên năm nhất.

“Được”.

Trần Hán Thăng hài lòng gật đầu, bầu không khí lúc này cũng khá hơn đôi chút.

“Cha”.

Thương Nghiên Nghiên lại tinh nghịch nói: “Cậu xem, lúc nào tớ cũng dám gọi như vậy, không lẽ lúc nào cậu cũng dám đồng ý sao?”

“Hả?….hô hô, hô hô.”

Trần Hán Thăng cười khan, hắn đương nhiên không thể tùy tiện đồng ý.

Bản thân hắn còn chưa làm cha nhưng kết quả lại trở thành cha nuôi của một nữ sinh cùng lớp, nếu công khai thì tin đồn nhảm này có thể duy trì độ nổi tiếng của BBS năm 2005 của đại học kinh tế tài chính.

“À đúng rồi, công việc kinh doanh ở xưởng may của nhà cậu bây giờ ra sao rồi?”

Trần Hán Thăng hắng giọng đổi chủ đề.

“Hả” Thương Nghiên Nghiên nhìn thấy Trần Hán Thăng nao núng, vẻ mặt cô có chút đắc ý.

Tuy nhiên, cô rất biết điều, không dám được voi đòi tiên, cô vừa cười vừa nói: “Có số tiền trợ cấp 2 triệu của cậu, cha tớ nói rằng nó có thể duy trì đến đầu mùa xuân năm sau. Có lẽ giai đoạn khó khăn của ngành này đã qua đi.”

“Vậy thì tốt rồi, thành tích này của cậu không cần thi vào nghiên cứu sinh, sau khi tốt nghiệp cậu chỉ cần đi giúp đỡ chút việc là được.”

Trần Hán Thăng giảm nhỏ âm lượng bài nhạc, hắn bây giờ cũng có chuyện để nói rồi.

Vì vậy có thể nói, đừng hoảng khi bạn xấu hổ, chỉ cần gọi một tiếng “cha” để làm nóng bầu không khí là được.

“Không đi”.

Thương Nghiên Nghiên lắc đầu: “Trước tớ đã nói với cậu rồi, giấc mộng trong đời của tớ là mở một quán cà phê hoa, không kết hôn hay yêu đương, nuôi hai con thú cưng là đủ, yêu cầu duy nhất chính là ở gần cậu hơn một chút, có thể giúp cậu chăm con.”

“Khiếp, cái ý nghĩ này của cậu vẫn chưa sửa à.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Sau này tớ nhất định sẽ thuê giúp việc, nào có cần cậu giúp đâu.”

“Lần trước, lúc cậu kéo tớ từ trong KTV ra.” Thương Nghiên Nghiên điều chỉnh tư thế, nghiêng người, tựa vai vào chiếc ghế da, dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng: “Ý nghĩ của tớ càng mạnh hơn.”

Trần Hán Thăng không trả lời, mắt nhìn chằm chằm vào con đường phía trước.

“Haizzzz.”

Thương Nghiên Nghiên không đợi Trần Hán Thăng quay đầu lại, cô trầm tĩnh nói: "Đợi đến năm sau công việc kinh doanh của cha tớ ổn định, tớ sẽ vay tiền để mở một quán cà phê hoa ở Giang Lăng, sau này cậu sẽ có một nơi để bàn chuyện kinh doanh."

"Cậu hà cớ gì phải quan tâm chuyện này." Một lúc lâu sau, Trần Hán Thăng trầm tĩnh đáp.

"Vì tớ thích thôi."

Thương Nghiên Nghiên cúi đầu xuống, vô thức dùng ngón tay kéo chiếc tất dày lên, sau đó "toạch" một tiếng, từng chút từng chút một hất lên đùi cô.

Lúc này, kỳ tích xuất hiện rồi.

Khi vừa nói đến chuyện tình cảm, người có trái tim sắt đá như Trần Hán Thăng lại quay đầu lại, dùng ánh mắt quan sát một lượt toàn cảnh.

Hình như với hắn mà nói, cặp chân dài vẫn là thu hút hơn cả.

"Đàn ông đúng là đàn ông."

Thương Nghiên Nghiên dở khóc dở cười, bản thân cô có thể không có được quá nhiều tình cảm từ Trần Hán Thăng, nhưng không chừng cô có thể sẽ có cơ hội có được một chút.

"Có đẹp không?"

Thương Nghiên Nghiên ngả người ra phía sau, duỗi đôi chân ra và nói: "Thích không?"

"Hả, cậu đang xem thường tớ đấy à, tớ là người trải sự đời mà."

Trần Hán Thăng cười khẩy: "Nhất định không phải là loại con trai trong đầu lúc nào cũng nghĩ về chân."

Vừa dứt câu, trong xe bỗng im bặt.

Một lúc lâu sau, Thương Nghiên Nghiên mới lặng lẽ nói: "Trong đầu đều là chân à?"

Khoảng một giờ chiều đến Thành phố Thượng Hải, các xưởng may mặc cũ ở đây đều rất hoang vắng, duy chỉ có một xưởng may nọ là khá náo nhiệt, đó chính là xưởng may của nhà Thương Nghiên Nghiên.

Dây chuyền sản xuất đã hoạt động, công nhân vận chuyển vải đi ra đi vào, xem ra 2 triệu thực sự là có hiệu quả.

Khi Thương Phú Vinh đón tiếp hắn ở cửa, ông "tặc" lưỡi nói với vợ: "Lần trước là Lexus, lần này là Land rover, nếu không phải là Nghiên Nghiên năm lần bảy lượt nhấn mạnh rằng Trần Hán Thăng bắt đầu từ con số không, anh thực sự thấy rất khó tin."

"Rồi có tác dụng gì?" Vợ của Thương Phú Vinh nói: "Cậu ta dù sao cũng không thích Nghiên Nghiên."

"Chú Thương, dì Khâu."

Sau khi Trần Hán Thăng xuống xe, hắn cười nói chào mọi người.

"Tiểu Trần đến rồi à!"

Thương Phú Vinh đã khôi phục được khí chất trước đây, tóc vuốt keo, mặc bộ vest chỉnh tề, nách kẹp chiếc túi da cá sấu căng phồng như thể đã được nhét đầy những tờ bạc trăm tệ, tạo cho bản thân một hình tượng phú ông lắm tiền.

"Ông chủ Thương vẫn đẹp trai như vậy nhỉ."

Trần Hán Thăng bắt chước theo phong cách Thượng Hải: "Nhìn từ xa giống hệt Quách Phú Thành vậy."

"Tiểu Trần, cháu đừng có trêu chọc chú nữa.

Thương Phú Vinh khoác vai Trần Hán Thăng: "Chú đã đặt chỗ xong rồi, từ lâu đã muốn mời cháu đi thử chút tôm luộc chuẩn hương vị bản địa."

"Chú Thương à, làm chút cơm hộp là được rồi.

Trần Hán Thăng chỉ tay vào đồng hồ: "Đi nhà hàng ăn mất thời gian quá, tối cháu còn có việc, chúng ta cũng có nhiều cơ hội uống rượu mà."

"Vậy … Cũng được."

Trần Hán Thăng giúp việc lớn như vậy, bản thân đến cả một bữa cơm cũng không mời, trong lòng lão Thương thật sự thấy rất áy náy.

Nhưng hôm nay Trần Hán Thăng rõ ràng là có việc, vì vậy ông ấy đã đưa Trần Hán Thăng đến nơi xảy ra sự việc, vừa đi vừa kể quá trình cụ thể.

Thì ra Thương Phú Vinh đã âm thầm hoàn thành sự ủy thác của Trần Hán Thăng, vô tình nhiều hàng xóm xung quanh muốn bán đất nên ông ấy chọn một mảnh đất hình tròn có điểm phong thủy tốt, diện tích tương đối hoàn chỉnh để thương lượng.

Trần Hán Thăng cũng khá hài lòng, phong thủy cũng là một phương diện, cách đường lớn cũng không xa lắm, giao thông vận tải cũng rất thuận tiện.

Trên mảnh đất này có bốn hộ gia đình sinh sống, ba hộ gia đình đầu tiên rất dễ dàng thương lượng, nộp tiền, ký thỏa thuận, chuyển nhà rồi rời đi, nể tình hàng xóm lâu năm, đôi bên đều không có vấn đề gì.

Nhưng không ngờ đến hộ gia đình thứ tư lại phát sinh vấn đề, bọn họ thấy Thương Phú Vinh vội vàng mua đất như vậy, tưởng rằng "kì hoá khả cư", đột nhiên lại không đồng ý với giá 3 triệu tệ trước đó đã thương lượng.

“Nhưng vị trí của hộ gia đình này là quan trọng nhất”

Thương Phú Vinh dùng tay vẽ một vòng tròn: “Vị trí nhà của bọn họ vừa đúng ngay chính giữa, nếu không chuyển đi thì vòng tròn kín ban đầu sẽ trở thành vòng tròn rỗng, không những ảnh hưởng đến phong thuỷ mà cậu cũng không thể mở xưởng ở đây.”

“Hộ này muốn giá bao nhiêu?” Trần Hán Thăng hỏi.

“10 triệu.”

Thương Phú Vinh nghĩ đến là tức giận: “Đã bàn xong giá rồi giờ lại không đồng ý, ông già khốn nạn này!”

“Uỷ ban thôn thì sao, bên đó nói thế nào?”

Trần Hán Thăng muốn biết thái độ của cán bộ thôn.

“Uỷ ban thôn đương nhiên cũng giúp khuyên bảo rồi.”

Thương Phú Vinh nói: “Mỗi mảnh đất bán ra bên ủy ban thôn cũng được trích phần trăm, như vậy làm thủ tục sẽ nhanh hơn.”

Trần Hán Thăng gật gật đầu, lúc họ đang nói, có một nhóm người đã đến bên kia mảnh đất.

Quả nhiên, ba hộ còn lại không có người ở, chỉ có hộ ở giữa nhất là đang nấu cơm, khói bốc nghi ngút.

“Chết tiệt.”

Trần Hán Thăng quay một vòng trên mặt đất, ngẩng đầu cười nói: “Nhà này thật sự là quan trọng nhất, nên có chút khó rồi.”

“Thật sự là rất khó.”

Thương Phú Vinh đẩy cửa đi vào, có một người phụ nữ trung niên đang rửa rau dưới vòi nước, khi nhìn thấy Thương

Phú Vinh đến, bà ta liền hét vào nhà chính: "Mẹ kiếp, ra đây chút, lão Thương lại đến."

Tấm rèm cửa vén lên, hai người đàn ông từ trong bước ra, một người đàn ông trung niên không cao lắm, đầu trọc, trán bóng dầu. Còn người kia có lẽ là con trai ông ta, đầu tóc rối tung như mới ngủ dậy, sau khi nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên, ánh mắt cu cậu đặc biệt do dự nhìn cô.

"Lão Tạ."

Thương Phú Vinh cũng không giới thiệu Trần Hán Thăng, chỉ nghiêm túc nói: "Hôm nay, ông đưa ra cái giá cuối cùng đi, giá khởi điểm đấy."

Lão đàn ông trung niên đầu trọc đảo mắt nhìn Trần Hán Thăng, lộ rõ vẻ tinh ranh.

Thương Phú Vinh không thể mua nhiều đất như vậy, rõ ràng là ông ta lừa đảo người ta, xem ra chàng thanh niên trẻ này mới là người mua thật sự, vì vậy lão Thương mới nhấn mạnh giá khởi điểm.

"Giá khởi điểm sao."

Lão đàn ông trung niên đầu trọc tên "lão Tạ" cầm chiếc cốc sứ lên, thoải mái nhấp một ngụm rồi nói chậm rãi: "9,9 triệu, đây là giá khởi điểm."

"Con mẹ mày, đầu mày có vấn đề à, lại chỉ giảm có trăm nghìn?" Thương Phú Vinh nổi giận.

Lão Thương là dân kinh doanh, ăn uống chơi bời cờ bạc không gì là không biết, tính cách cũng có chút lưu manh, cơn tức giận này đã doạ lão đầu trọc một phen.

"Tóm lại, đây ra giá rồi."

Lão đầu trọc nghĩ lại đây là thời pháp trị, ông ta dần bình tĩnh lại, nhìn Trần Hán Thăng nói: "9.9 triệu, không thể thiếu 1

xu.”

Ông ta biết rõ Trần Hán Thăng là người mua thật sự, không đáng nổi giận với Thương Phú Vinh.

“Mẹ kiếp, mày là thần tiên à, yêu cầu gì cao thế.”

Trần Hán Thăng cười khẩy, nói thẳng ra chiêu trò moi tiền của họ.

Người đàn ông đầu trọc cũng không tức giận, nếu miếng đất này thật sự bán được giá 9,9 triệu thì đừng nói là bị nói vài câu ngay cả bị đánh hai lần cũng không vấn đề.

“Làm kinh doanh ai cũng nghiên cứu một cái giá thật sự, người khác bán 3 triệu, ông bán 9 triệu, đây là ông thật sự không muốn bán rồi.”

Trần Hán Thăng lấy thuốc lá ra, khói thuốc bay nghi ngút, cả lão trung niên đầu trọc và thằng con trai khập khiễng của ông ta đều cầm một điếu.

“Bán đương nhiên có thể bán, nhưng phải bằng giá tôi nói.”

Lão đàn ông đầu trọc phì phèo điếu thuốc.

“9.9 triệu là không thể.”

Trần Hán Thăng giơ hai ngón tay lên: “Thế này đi, tôi cho ông thêm hai số.”

“2 triệu?”

Lão đầu trọc tính toán, vậy thì cũng chỉ có 5 triệu à, còn cách giá ban đầu quá xa.

“Hán Thăng.”

Thương Phù Vinh vội kéo tay Hán Thăng, thêm 2 triệu là quá nhiều, về cơ bản nó không đáng.

“Không phải 2 triệu, là 2 trăm nghìn, tổng là 3.2 triệu.” Trần Hán Thăng nói.

“Ha ha ha.”

Lão đầu trọc như thấy một trò đùa, lại vén rèm cửa lên nói với vợ: “Cái thằng nhóc này…thằng này có 3,2 triệu đã muốn mua mảnh đất rồi, bà xem có nực cười không chứ!”

Sau khi cười đắc chí, ông ta lại hớp một ngụm trà rồi “phì” nước trà ra: “Hai trăm nghìn, có cái lông!”

“Mày đừng có chơi xỏ.”

Trần Hán Thăng nhướn mày: “Hai trăm nghìn nếu không được thì có thể bàn bạc lại, nhưng cái thái độ này của ông thì tôi sẽ cho ông biết 2 trăm nghìn rốt cuộc có thể làm được nhiều việc như thế nào.”

“Cái gì, mày mua đất giết người à?”

Lão đầu trọc móc chiếc điện thoại cầm tay ra, ra vẻ muốn bấm số: “Có tin tao báo cảnh sát ngay bây giờ không.”

“Tùy.”

Trần Hán Thăng trực tiếp vứt đầu điếu thuốc vào chiếc cốc sứ trắng của lão đầu trọc, trong cốc lập tức phát ra tiếng “xèo xèo”, hắn bất cần nói: “Cảnh sát sẽ nói tôi làm bẩn cốc trà của ông sao?”

Nói xong Trần Hán Thăng đi thẳng ra ngoài, Thương Phú Vinh đi vội theo nói: “Đợi chút đi, dù sao cháu cũng không vội, cho chú chút thời gian từ từ cùng ông ta bàn bạc.”

“Cháu không vội, đợi mấy năm cũng chả sao.”

Trần Hán Thăng cởi bỏ chiếc áo phao, hai tay chống nạnh: “Chỉ là không gặp loại ngu xuẩn thế này.”

“Loại người nào cũng có, đột nhiên có mấy triệu từ trên trời rơi xuống, tâm trạng có chút bất ổn cũng là điều bình thường.” Thương Phú Vinh an ủi.

“Cháu không thể ôm một bụng tức quay lại.” Trần Hán Thăng nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “Chú Thương có quen đội xây dựng công trình không?”

Thương Phú Vinh gật đầu: “Quen.”

“Thế chú giúp cháu gọi mấy chiếc xe nâng qua đây, ông đây phải san bằng nó.” Trần Hán Thăng to tiếng nói

“Alo, 110 à?”

Lão đầu trọc sau khi nghe thấy bèn gọi điện thoại báo cảnh sát: “Có người muốn đào nhà tôi đấy…”

Thương Phú Vinh cũng khuyên: “Đừng hành động theo cảm tính, thế này phạm pháp đấy.”

“Cái gì phạm pháp?”

Trần Hán Thăng cười nhếch: “Cháu san đất của mình cũng phạm pháp à, san đất của ba hộ ở bên ngoài trước, chỉ giữ lại hộ dưới này thôi.”

“Cái gì?”

Lão đầu trọc nghe xong cũng sửng sốt, cảm giác như không phải san nhà mình.

“Tôi là một thằng rảnh rỗi, có rất nhiều thời gian để lãng phí.” Trần Hán Thăng nhìn lão đầu trọc cười: “Tôi chỉ tùy ý nói vài cách, để xem xem ông có sợ không.”

“Bình tĩnh chút đi, tôi sẽ xây chuồng lợn xung quanh nhà ông, để xem ông có bị hôi chết không.”

“Nghiêm túc hơn thì xây một bức tường men theo sân nhà ông, sau này ông có thể nhìn thấy mặt trời, vậy coi như tôi

thua rồi.”

“Cách cuối cùng là ông đây sẽ biến nơi này thành nghĩa địa, chỉ cần nhà ông bước ra cửa là có thể nhìn thấy mộ.”

Trần Hán Thăng nhổ nước bọt: “Giở trò lưu manh với tôi à, ông đủ tư cách sao?”

Chương 558: Người đàn ông thật sự nên đứng ở trung tâm vụ nổ

Thương Phú Vinh nghe Trần Hán Thăng nói xong trong lòng nghĩ đây là một cách hay, đối với trò lưu manh thì chỉ có cách lưu manh hơn nó, bản thân lại quen biết với ủy ban thôn nên việc xây chuồng lợn hay xây nhà đều không thành vấn đề.

Dù là không làm gì thì cũng coi như doạ kẻ vô lại này một phen.

Thương Phú Vinh là dân kinh doanh nên các mối quan hệ rất rộng, rất nhanh đã liên hệ được với đội xây dựng công trình gần đó, yêu cầu lập tức cho thuê hai chiếc xe nâng.

Nhưng cùng lúc đó, cảnh sát công an ở đồn công an gần đó cũng đã đến, nhìn một lượt bên đương sự thì toàn là các gương mặt quen thuộc ở trong thôn.

Thương Phú Vinh - chủ một xưởng may ở địa phương, quy mô cũng xếp trong top đầu, thời kỳ đỉnh cao còn đi BMW, tham gia câu lạc bộ, cũng là khách quen của cửa hàng mát-xa.

Nhưng trước một lần ngành hàng bị đóng băng, ngoại trừ những doanh nghiệp may mặc siêu lớn ở Thanh Phố thì các doanh nghiệp kiểu gia đình đều bị đóng cửa, cửa hàng của Thương Phú Vinh ban đầu cũng không chống đỡ được.

Sau này, Thương Phú Vinh không biết lấy từ đâu ra một khoản tiền, không chỉ cứu công xưởng từ cõi chết trở về mà còn mua đất khắp nơi, nhưng ở trong thôn những chuyện này

cũng không phải là tin mới gì, dù sao lão Thương cũng chỉ là kẻ lừa đảo, ông ta chỉ thay người khác thu mua mà thôi.

Tuy nhiên ủy ban thôn cũng không phải là Ủy ban Điều tiết Ngân hàng, chỉ cần không xảy ra tranh chấp mà mâu thuẫn, bọn họ sẽ không quan tâm ai đứng sau bỏ vốn.

Còn về lão đầu trọc, ông ta tên là Tạ Kính Xuân, bí danh "Tạ Nhị" hoặc "lão Tạ", cả nhà đều không có công việc ổn định, thi thoảng làm chút việc vặt ở công xưởng kiếm tiền.

Người bản địa mà, mức sinh hoạt cũng không cao lắm, trong nhà trồng thêm chút rau xanh, một nhà ba người như thế là đủ.

"Ông chủ Thương, có chuyện gì vậy?"

Một viên cảnh sát chạc bốn mươi tuổi đi đầu hỏi.

Ở đây có một chi tiết, người báo cảnh sát là Tạ Kính Xuân, nhưng cảnh sát lại đến sau hiện trường, trực tiếp hỏi Thương Phú Vinh.

"Chuyện nhỏ, hiểu lầm chút thôi."

Thương Phú Vinh lấy thuốc lá ra, cảnh sát thấy còn có Trần Hán Thăng thì xua tay từ chối.

Cảnh sát cấp cơ sở chủ yếu tập trung vào việc cân bằng, dù sao cũng đều là tranh chấp vặt vãnh trong khu phố, nếu thật sự có vụ kiện giết người thì cảnh sát hình sự đã tiếp nhận rồi, căn bản không cần đến cảnh sát nhân dân phụ trách.

"Bọn họ cũng biết tôi gần đây thu mua đất."

Thương Phú Vinh bĩu môi, chỉ vào nhà Tạ Kính Xuân nói: "Vốn dĩ đã bàn xong giá rồi, kết quả là lúc sắp giao dịch, ông ta đột nhiên lại tăng giá hơn ba lần, "chó nhật" đúng là không thành tâm mà."

“Sao, không được à?”

Tạ Kính Xuân hùng hổ nói: “Nhà của tôi, đất của tôi, tôi muốn bán bao nhiêu là quyền tự do của tôi, công an cũng muốn quản sao?”

“Tạ Nhị, ông cách xa tôi một chút!”

Viên cảnh sát vô thức quay đầu lại: “Nước bọt của ông phun đầy trên mặt tôi này, mua bán chúng tôi không quản, nhưng ông báo cảnh sát có chuyện gì vậy?”

“Nó!”

Tạ Kính Xuân chỉ tay vào Trần Hán Thăng: “Lúc nãy tôi nghe thấy nó muốn san bằng nhà của tôi!”

“Cậu là ai?”

Viên cảnh sát nhìn Trần Hán Thăng: “Đem chứng minh thư ra đây.”

“Bạn đại học của con gái tôi.” Thương Phú Vinh đi qua giải thích: “Đây là…cùng giúp xem đất thôi.”

Lão Thương nói một cách mơ hồ, nhưng viên cảnh sát đã hiểu rồi, hoá ra đây là chủ đầu tư đằng sau à, xem ra còn rất trẻ, không ngờ vẫn là một sinh viên đại học.

Viên cảnh sát xem qua chứng minh thư của Trần Hán Thăng, ghi chép sơ sài chút mã số rồi trả lại chứng minh thư cho hắn.

“Bàn chuyện kinh doanh mà, khó tránh khỏi những tranh chấp bằng lời nói.”

Viên cảnh sát nhắc nhở: “Đừng nói nặng lời, ôn hoà mới sinh lợi được.”

Viên cảnh sát trung niên tưởng rằng “san nhà” chỉ là nói nặng lời, dù sao Tạ Kính Xuân cũng hành xử không đúng, đột

nhiên lại tăng giá làm người mua tức giận cũng là điều bình thường.

Nhưng đồn cảnh sát thật sự không dễ nhúng tay vào, đúng như Tạ Nhị đã nói, đây là đất của ông ta, là nhà của ông ta, bán giá bao nhiêu là quyền tự do của ông ấy.

"Được rồi, các ngài vất vả rồi."

Trần Hán Thăng chủ động bắt tay.

Viên cảnh sát trung niên cười nhìn cái tố chất này, không hổ danh là người mua được đất.

Phía đồn cảnh sát sau khi hiểu tình hình thì chuẩn bị kết thúc công việc, nhưng Tạ Kính Xuân không bỏ qua, ông ta giơ chiếc cốc sứ trắng lên trước mặt viên cảnh sát: "Các người định cứ thế mà đi rồi à, nó còn bỏ đầu mẩu thuốc lá vào trong cốc trà của tôi nữa."

"Vậy ông đổi cốc mới là được rồi."

Viên cảnh sát vô cùng bất lực, vung vẩy một lúc rồi đổ hết trà đi: "Tạ Nhị, nếu ông vì chút chuyện vặt này mà báo cảnh sát thì ông sẽ bị nghi ngờ là đang lãng phí tài nguyên công cộng, tôi mời ông lên phường ngồi đấy."

"Cái quái gì thế."

Tạ Kính Xuân sờ vài cọng tóc trên đầu, nhỏ tiếng lẩm bẩm: "Không có chúng tôi nộp thuế để xem các người được phát lương không?"

Viên cảnh sát nghe xong cũng không phản ứng gì, làm việc ở cấp cơ sở thì việc gặp phải loại phát ngôn này là điều rất bình thường, chỉ là không thể mong đợi ai cũng thấu tình đạt lý như Trần Hán Thăng.

"Tằng tằng tằng…."

Khi viên cảnh sát chuẩn bị lên xe bỗng nghe thấy tiếng động cơ rất to cách đó không xa, hai chiếc xe nâng đang được lái đến.

"Ý gì đây?"

Viên cảnh sát chậm rãi hỏi.

"Cán bộ thấy chưa, xe nâng đến rồi kìa, nó không chỉ là nói suông đâu."

Tạ Kính Xuân nhanh chóng chặn trước xe cảnh sát không để họ rời đi.

"Xe nâng của cậu à?"

Viên cảnh sát nhìn Trần Hán Thăng và hỏi.

Trần Hán Thăng gật đầu không chút do dự.

"Tôi…"

Viên cảnh sát dường như đang nghẹn ngào, vậy mà bản thân đang khen Trần Hán Thăng "thấu tình đạt lý", kết quả trong chớp mắt hắn lại đem hai chiếc xe nâng đến đột kích nhà rồi.

"Ừ, không hổ danh là người mua được đất!"

Viên cảnh sát lại nhắc lại một lần, tuy hai câu nói hoàn toàn giống nhau nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu tiên, khen Trần Hán Thăng là một sinh viên đại học nho nhã, ôn hoà.

Lần thứ hai, thủ đoạn tàn nhẫn, quả nhiên dân chơi đất đều có cùng đặc điểm.

Xe nâng rất nhanh đã đến, công nhân thò đầu ra ngoài hét lớn: "Ai là chủ đấy, đội trưởng bảo chúng tôi đến đây làm chút việc."

“Tôi là chủ.”

Trần Hán Thăng khua khua tay, chỉ vào mảnh đất và nói: “Có nhìn thấy mấy căn nhà đó không, toàn bộ đều san hết.”

“Không được san!”

Viên cảnh sát và Tạ Nhị đồng thời lên tiếng.

“Cậu muốn làm gì?”

Viên cảnh sát nghiêm túc phê bình: “Cậu có biết hậu quả của việc bốc đồng không, cậu làm vậy sẽ bị ngồi tù đấy.”

Tạ Nhị thấy cảnh sát chống lưng liền đắc ý nói: “Cậu có gan thì san thử xem.”

“Yêu cầu dễ thương như vậy thật khó để người ta từ chối.”

Trần Hán Thăng cười, quay người nói với cảnh sát: “Tôi đâu có san nhà ông ta, ba căn bên ngoài là nhà tôi mua, đất tôi mua, thích san thích giữ là quyền tự do của tôi, chuyện này cảnh sát cũng muốn quản sao?”

“…”

Trần Hán Thăng dùng ngay câu của Tạ Kính Xuân để phản kích lại Tạ Kính Xuân, nhìn vẻ mặt bị “gậy ông đập lưng ông” thật là sảng khoái.

“Vậy à.”

Viên cảnh sát nhìn Trần Hán Thăng nói: “Có bằng chứng liên quan không?”

“Có!”

Một người đàn ông béo chạc hơn ba mươi tuổi từ xa chạy tới, đây là chủ nhiệm ủy ban thôn địa phương, vừa là xe cảnh sát vừa là xe nâng, ông ta đã hoảng hốt từ lâu, chủ nhiệm lấy tài liệu ra và nói: “Đây là bản sao hợp đồng mua đất, Trần tổng … Khụ, lão Thương thật sự đã mua nó một cách hợp pháp.”

Trần Hán Thăng mỉm cười bắt tay với chủ nhiệm thôn, nhưng hắn cũng chẳng chào hỏi, tất cả thủ tục đều do Thương Phú Vinh đứng giữa giải quyết, Trần Hán Thăng chỉ phụ trách bỏ tiền.

Bây giờ "quả bóng" đã được đá lại, đúng như Trần Hán Thăng nói đây là nhà hắn mua, đất hắn mua, thích san thích giữ là quyền tự do của hắn.

Viên cảnh sát thấy có chút nhức đầu, vở kịch cả tiếng đồng hồ này thật là kịch tính, nhức cả đầu rồi.

Nhưng dường như người thắng vẫn là Trần Hán Thăng.

"Bắt đầu."

Lần này lại đến lượt Trần Hán Thăng đắc ý chỉ huy: "San bằng hết cho ông đây."

"Được."

Các công nhân thấy sự việc đã lắng xuống liền trực tiếp lái xe nâng lên phía trước.

Tạ Kính Xuân nhìn là thấy không ổn, lập tức chạy lên phía trước giang hai tay ra cản: "Các người dám san thì san tôi này…"

"Tao đi con mẹ mày!"

Tạ Kính Xuân nói chưa hết câu đã bị Trần Hán Thăng dùng hai tay cầm vạt áo ném ra xa.

"Mày dám đánh bố tao!"

Thằng con trai bơ phờ của Tạ Nhị cầm một thanh gỗ chạy đến, nhưng chưa kịp đến gần đã nghe thấy tiếng hét của Trần Hán Thăng: "Cút!"

Trần Hán Thăng cởi bỏ áo khoác, ném đại vào ngực Thương Nghiên Nghiên, chỉ vào con trai của Tạ Kính Xuân

nói: “Ở yên đấy, ngoan ngoãn mà nhìn.”

Trời lạnh thế này mà Trần Hán Thăng chỉ khoác một chiếc áo len, phong thái và hình ảnh kiêu ngạo của hắn dọa cho cậu con trai dừng bước.

Cảnh sát cũng đi ra đứng giữa ngăn hai người họ ra, nhưng không hề ngăn cản hành động của chiếc xe nâng.

“Rầm.”

Chiếc cổng của một nhà đã bị đánh sập, đằng sau lại không có gì cản trở, Tạ Kính Xuân cũng chỉ đành bất lực đứng nhìn xung quanh nhà mình trở thành một đống đổ nát.

Bụi bặm rất nhanh đã bay khắp nơi, người xem đều lùi lại phía sau một chút, chỉ có Trần Hán Thăng vẫn đứng ở chỗ cũ, lặng lẽ quan sát hành động của chiếc xe nâng.

“Đây mới là người đàn ông dám đảm đương trách nhiệm.”

Thương Nghiên Nghiên nhìn bóng lưng của Trần Hán Thăng, tâm trạng có chút kích động không nhịn được liền chạy qua nói: “Lớp trưởng, cậu là người con trai tuyệt vời nhất mà tớ từng gặp, cậu còn ngầu hơn cả trên phim, bọn họ sẽ không quay đầu nhìn vụ nổ nhưng cậu lại đang đứng trong vụ nổ.”

“Nói cái gì thế?”

Trần Hán Thăng khó khăn mở mắt ra: “Chết tiệt, tớ bị cát làm cho mờ mắt, nhìn không thấy đường về mà thôi, nhanh đỡ tớ đi, khụ khụ nghẹt chết tớ mất rồi!”

Chương 559: Suy cho cùng thì đây cũng chỉ là kinh doanh mà thôi

Sau khi Thương Nghiên Nghiên đỡ Trần Hán Thăng, người bị "buộc phải làm màu" rời đi, ba hộ gia đình bên ngoài đã nhanh chóng bị san bằng.

Bởi vì vốn chỉ là một ngôi nhà cũ, một phần của bức tường đã tự nhiên nứt ra và dưới tác động của xẻng kim loại cứng, thì chẳng khác gì đậu hũ mềm.

Đôi mắt của Tạ Kính Xuân có chút đờ đẫn, khi tất cả những ngôi nhà xung quanh đều sụp đổ thì ngôi nhà của ông ta hiện ra ở đó trông có vẻ như rất lẻ loi.

Tuy nhiên, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

"Ông chủ, xong rồi, tổng cộng 200 tệ."

Công nhân xe nâng nói với Trần Hán Thăng, nhiệm vụ này thực sự đơn giản.

"Vẫn chưa xong." Trần Hán Thăng giẫm lên những tảng đá lộn xộn chỉ vào hàng rào của nhà Tạ Kính Xuân nói: "Những thứ này cũng phải được đẩy xuống."

"Không đẩy không được nữa, đẩy nữa là nhà cũng không còn giống nhà nữa rồi."

Vợ của Tạ Kính Xuân vội vàng đứng ra bảo vệ ông ta.

"Chàng trai trẻ, ba căn nhà trước mặt đều là do cậu mua, cậu muốn làm gì thì làm không ai có thể quản được."

Cảnh sát cũng tiến lên ngăn cản: "Nhưng nếu anh xâm phạm đến an toàn tài sản của người khác thì chúng tôi cần phải xử lý".

"Chú cảnh sát"

Trần Hán Thăng cười toe toét: "Khi tôi mua mảnh đất này thì tôi đã cẩn thận đo đạc rồi. Hai trong số ba bức tường trong sân của Tạ Kính Xuân là được xây dựng trên đất của tôi."

Sau khi nghe điều này, khuôn mặt của Tạ Kính Xuân trở nên tái nhợt, bởi vì điều mà Trần Hán Thăng đã nói là sự thật.

Một bức tường chỉ dày mười mấy centimet cho nên lúc đó hàng xóm cũng không quan tâm, nhưng không ngờ tới bây giờ Trần Hàn Thắng lại lấy chuyện đó ra để làm ầm ĩ lên.

"Chuyện này có thật không?"

Cảnh sát đến hỏi trưởng thôn.

"Ừ."

Trưởng thôn gật đầu, chuyện này đều được ghi chép đo đạc rõ ràng, giao dịch lúc nào cũng phải ghi rõ ràng.

Chuyện này khó làm đây, cảnh sát nhíu chặt hai hàng lông mày.

Xét về mặt pháp luật, Trần Hán Thăng chiếm ưu thế hơn bởi vì bức tường được xây dựng trên đất của hắn.

Xét về mặt tình cảm thì gia đình Tạ Kính Xuân trông có vẻ rất đáng thương, họ thực sự sắp bị đẩy xuống hai bức tường, đây chính là "nhà bị phá hủy người vẫn không chết" phiên bản hiện đại.

Những người hàng xóm xem náo nhiệt vốn là không giúp đỡ bất kì một bên nào nhưng sau khi thấy Trần Hàn Thắng ỷ vào mình có lý nên thực sự muốn "phá" sân nhà người khác.

Điều này là hơi quá, mọi người nhao nhao tiến lên khuyên can.

“Người trẻ tuổi này, cậu khoan dung với người khác chút đi.”

“Hãy nhìn xem gia đình của lão Tạ đáng thương như thế kia, hay là thôi đi.”

“Nếu như bức tường bên ngoài không còn, đến lúc chó hoang hay thứ gì đó xông vào cắn người thì phải làm sao đây.”

……

Cuối cùng, ngay cả cảnh sát cũng tới khuyên can: “Chủ tịch Trần, cậu cũng là sinh viên đại học vậy nên cậu nhất định cũng biết một câu thơ, ‘Ngàn dặm viết thư chỉ vì tường, nhường họ ba thước có sao đâu? Vạn Lý Trường Thành nay còn đó, nhưng Tần Thủy Hoàng nào thấy đâu.’.”

“Đều là hàng xóm với nhau, cần gì phải làm ầm lên như thế này?” Viên cảnh sát nghiêm túc thuyết phục.

“Mấy người nói nhao nhao hết cả lên làm cái quỷ gì!”

Trần Hán Thăng không hề tức giận với cảnh sát, bước đến gần những người hàng xóm chỉ biết nói suông: “Trên đời này, tôi cảm thấy từ ghê tởm nhất là ‘bỏ qua quá khứ’. Nếu có người xúc phạm tôi, tại sao tôi phải rộng lượng tha thứ cho họ?”

“Khi Tạ Kính Xuân nhân ba giá cả lên để lừa tiền thì các người đã ở đâu?”

Trần Hán Thăng chỉ vào những ông chú và bà dì đang khuyên bảo kia và nói: “Mức giá chênh lệch ở đây là 6 triệu, ai đền bù số tiền đó ông đây sẽ lập tức trở thành hàng xóm tốt của người đó, ông, chú, dì hay là bà …”

Tất cả những người bị Trần Hán Thăng chỉ vào đều tránh mắt, một bà lão lẩm bẩm: "Ôi, thật là một cậu thanh niên hung hãn."

"Phi!"

Trần Hán Thăng nhổ nước bọt, sau đó hắn đi đến trước mặt viên cảnh sát, giọng điệu trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng nội dung vẫn như cũ: "Đồng chí cảnh sát, anh có thể đền bù tôi 6 triệu không?"

"Tôi không có nhiều tiền như vậy."

Viên cảnh sát cười khổ, cuộc tranh chấp diễn ra ngày hôm nay thật là khó giải quyết.

"Chính vì thế." Trần Hàn Thăng hứa hẹn: "Tôi sẽ không làm khó dễ anh, sau khi dỡ bỏ hai bức tường sau, tôi sẽ lập tức rời đi."

"Bắt đầu làm việc, bắt đầu làm việc."

Trần Hán Thăng hét vào mặt người công nhân xe nâng.

"tằng tằng tằng."

Hai chiếc xe nâng bắt đầu ngay lập tức và từ từ tiếp cận bức tường với chiếc xẻng trong tay.

"Mấy người các cậu ai dám?"

Có thể là do thiên tính, người phụ nữ thường bảo vệ "tổ ấm" của mình hơn đàn ông, trong lúc Tạ Kính Xuân và con trai đang ngơ ngác không biết xử lý thế nào thì vợ ông ta đã nằm gục trước xe nâng.

"Nếu các cậu muốn xúc một bức tường, trước tiên bước qua xác qua tôi đi!" Vợ của Tạ Kính Xuân kêu lên.

"Vù."

Đám người xem náo nhiệt có chút luống cuống, đây là muốn giết người.

Một bác gái muốn rút điện thoại của mình ra gọi cảnh sát, người bên cạnh thấy vậy nói: "Bà làm gì vậy, bà ở đây mà không thấy cảnh sát sao? Họ cũng rất khó xử đấy."

Cảnh sát quả thực rất khó xử, bắt nguồn là Trần Hán Thăng, chỉ cần buông tay thì mọi chuyện đều dễ dàng giải quyết.

"Chủ tịch Trần, nếu thật sự chết người chết thì như vậy cũng không tốt." Vẻ mặt của viên cảnh sát rất nghiêm túc.

Trần Hán Thăng mỉm cười phớt lờ anh ta, hắn đi đến trước mặt Tạ Kính Xuân và nói: "Lão Tạ, vừa rồi ông không phải coi thường 2 trăm nghìn tệ sao, chỉ với 200 tệ mà tôi có thể ép vợ ông thành ra như này, có tuyệt không?"

Tạ Kính Xuân nuốt nước bọt, nhìn vợ mình đang nằm trước tay lái, rồi nhìn con trai, vẻ mặt dao động.

"Này!" Trần Hán Thăng cười thầm trong lòng và hét vào mặt những người lái xe nâng: "Đừng dừng lại, cậu không muốn tan ca sao?"

"Ông chủ, có người chặn đường rồi."

Người lái xe nâng cũng rất xấu hổ, anh ta thực sự không thể chạy qua đó.

"Bà ấy không thể phân thân, nhiều nhất chỉ cũng có thể chặn lại một chiếc xe."

Trần Hán Thăng cười và lấy ra 200 tệ: "Ai xúc đổ tường trước thì 200 tệ này là tiền thưởng cho việc làm vất vả hôm nay."

Được đồng tiền kích thích, các tài xế hưng phấn điều khiển xe nâng di chuyển xung quanh, cuối cùng một người trong số

họ đã vượt qua được sự ngăn cản của bà vợ Tạ Kính Xuân, chỉ nghe thấy một tiếng "rầm", thành công đục thủng một lỗ trên tường.

"Haizz…"

Đám người xem náo nhiệt phát ra một loạt tiếng than thở thương hại, cuối cùng bọn họ vẫn không thể bảo vệ được.

Vợ của Tạ Kính Xuân nhìn thấy ngôi nhà bị phá hủy, bà ta ngồi dưới đất khóc rống lên, mắng Trần Hán Thăng, mắng Tạ Kính Xuân và thậm chí là cả cảnh sát, nói tóm lại không ai là người tốt hết.

Cảnh tượng này, thật ra nhìn cũng rất bi thương.

Hai chiếc xe nâng làm việc cùng nhau và nhanh chóng phá bỏ một bức tường, khi họ đang lái xe về phía bức tường kia với vẻ mặt "đằng đằng sát khí", Trần Hán Thăng thì thầm với Thương Phú Vinh: "Chú Thương, chú phải thể hiện mình là người tốt ở bên ngoài."

"Cái gì?" Thương Phú Vinh vẫn chưa kịp phản ứng.

"Nếu như cả hai bức tường đều bị phá bỏ thì Tạ Kính Xuân hoàn toàn coi cháu là kẻ thù sống còn, nếu thêm nữa ông ta nhân tiện cũng hận luôn chú thì sẽ càng thêm khó nói."

Trần Hán Thăng cười nói: "Chú hiện tại tiến ra cản lại, làm người tốt, vì chuyện này mà để lại chút đường lui, dù sao cũng chỉ là kinh doanh mà thôi."

Khi đó Thương Phú Vinh mới hoàn toàn hiểu ra, nhưng ông ấy không ngờ rằng một sinh viên đại học vào thời điểm này rồi mà vẫn có thể giữ được tỉnh táo như vậy.

Phá vỡ một bức tường là răn đe.

Mà giữ lại một bức tường khác là để hòa hoãn bầu không khí.

Thương Phú Vinh nhìn Trần Hán Thăng một cái thật sâu rồi mới đi tới trước mặt hai chiếc xe nâng, hét lớn: "Dừng lại, dừng lại."

"Gì vậy?" Trần Hán Thăng hỏi với vẻ mặt khó hiểu: "Chú Thương, tại sao chú lại ngăn trước mặt cháu?"

"Hán Thăng à." Kỹ năng diễn xuất của Thương Phú Vinh cũng đạt tiêu chuẩn, ông ấy nói với giọng điệu trìu mến: "Chú đã quen biết lão Tạ nhiều năm, tuy rằng ông ấy có hơi ham món lợi nhỏ một chút nhưng con người của ông ấy cũng không tệ, bức tường còn lại, chú nghĩ hay là thôi đi."

"Không được!" Để nâng cao hình tượng của Thương Phú Vinh, Trần Hán Thăng tiếp tục tự mình đóng vai phản diện lớn: "Mẹ nó, ông ta dám lừa 6 triệu của cháu, hôm nay cháu phải đập tan bức tường này bằng mọi giá để xả giận!"

"Hán Thăng!" Lão Thương bộc phát diễn xuất: "Cháu không thể cho chú mặt mũi sao, chẳng lẽ muốn chú phải nằm trên mặt đất cầu cháu sao?"

"Cha, cha làm sao vậy?" Thương Nghiên Nghiên rất bối rối, nhìn thấy vẫn còn một bức tường sắp bị phá bỏ, tại sao cha cô lại ngăn cản?

"Chú Thương, chú làm cháu khó xử đấy!" Khuôn mặt của Trần Hán Thăng tràn đầy vẻ bối rối.

Thấy Trần Hán Thăng bắt đầu "do dự", cảnh sát nhanh chóng tiếp tục thuyết phục, cộng với những tiếng nói khác của dư luận, Trần Hán Thăng chỉ có thể hung hăng vỗ đùi: "Được rồi, vì chú Thương, hôm nay tôi sẽ để lại một bức tường, các người hãy tự mình lo liệu đi."

Trần Hán Thăng nói xong rút tiền trả cho người lái xe nâng rồi quay người bước đi.

“Chị dâu, chị không sao chứ?” Thương Phú Vinh lại gần nâng vợ của Tạ Kính Xuân đứng dậy.

“Không có việc gì, lão Thương, lần này thực sự rất cảm ơn ông.” Vợ của Tạ Kính Xuân vừa lau nước mắt vừa nói.

“Đừng nói những lời này, dù sao chúng ta cũng là hàng xóm.”

Thương Phú Vinh đưa cho Tạ Kính Xuân một điếu thuốc khác: “Lão Tạ, tôi không phải đã nói với ông rồi sao. Rõ ràng đã bàn bạc tốt là 3 triệu rồi mà tại sao ông lại đột nhiên thay đổi ý định? May mà hôm nay có tôi ở đây. Nếu tôi không ở đây, bức tường đó cũng đi nốt rồi.”

“Haizz!” Tạ Kính Xuân vỗ mu bàn tay của Thương Phú Vinh, không biết nên nói cái gì.

Những người hàng xóm đó cũng đến, một số buộc tội chàng trai trẻ vừa rồi là bất lịch sự, một số thuyết phục Tạ Kính Xuân đừng quá tham lam và nhiều hơn nữa ca ngợi Thương Phú Vinh vì có nghĩa khí, đúng chuẩn một người hàng xóm.

“Thế này là đã tẩy trắng rồi.”

Bề ngoài, Thương Phú Vinh đang nói chuyện rất vui vẻ nhưng thực chất tâm trí của ông ấy đang bay rất xa, Nghiên Nghiên nói rằng Trần Hán Thăng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng và hôm nay mới chỉ hơi lộ ra một chút mà thôi, Thương Phú Vinh đã hoàn toàn tin vào điều đó.

Chương 560: Trần lợn, cậu nhất định phải nhìn thấu sự bướng bỉnh nho nhỏ của tớ

Sau khi Trần Hán Thăng và Thương Nghiên Nghiên quay trở lại, họ lại phải đợi gần một giờ thì Thương Phú Vinh mới quay trở lại.

Nhìn thấy hộp cơm dùng một lần bên cạnh Trần Hán Thăng, ông ấy không khỏi tức giận với vợ: "Hán Thăng vất vả mới tới một lần mà bà lại thực sự gọi cơm hộp hả."

"Không có, đấy là thứ mà cháu muốn ăn." Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ và nói: "Bây giờ đã ba giờ rưỡi rồi, bốn giờ cháu phải về nếu đi nhà hàng ăn tối thì tốn thời gian quá, bên chỗ Tạ Kính Xuân sao rồi?"

"Sau khi được chú, trưởng thôn, cảnh sát và hàng xóm thuyết phục thì Tạ Nhị không còn dám kiêu ngạo nữa." Thương Phú Vinh nói: "Ngay cả vợ của ông ta cũng muốn bán nó với giá 3 triệu tệ. Bà ta cảm thấy rất mất mặt khi phải tiếp tục sống ở đây sau sự việc lúc chiều."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Còn thái độ của Tạ Kính Xuân thì như thế nào?"

"Ông ta vẫn còn đang do dự." Thương Phú Vinh bĩu môi: "Tên ngốc đó còn đang nghĩ đến giấc mộng đẹp với 10 triệu đấy."

Trần Hán Thăng cười toe toét: "Thêm 6 triệu nữa, cho dù là cháu thì cũng sẽ bị cám dỗ."

“Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.” Thương Phú Vinh khen ngợi: “Hôm nay cháu không kiên trì làm đến cùng, phá một mặt để lại một mặt, điều này không chỉ thể hiện thực lực của cháu mà còn để chú ở lại giúp chú có cơ hội nói chuyện với nhà họ Tạ. Năm sau lại đến một hai đợt nữa là Tạ Kính Xuân chỉ còn cách từ bỏ.”

Hai người lại tán gẫu vài câu chuyện phiếm, đến khoảng bốn giờ, Trần Hán Thăng đứng dậy từ biệt.

“Trời cũng sắp tối rồi, sao không ở lại ăn cơm.” Thương Phú Vinh chân thành mời: “Cháu trở về là bởi vì có chuyện quan trọng sao?”

Đôi mắt của Thương Nghiên Nghiên đột nhiên sáng lên, cô nhìn Trần Hán Thăng với ánh mắt tràn đầy sự mong đợi, sẽ thật tuyệt nếu như Trần Hán Thăng ở lại.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Để lần sau vậy, cháu thực sự có một cuộc hẹn.”

Chẳng mấy chốc, tiếng động cơ Land Rover từ sân của khu nhà máy truyền đến, sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Thương Phú Vinh ngồi im lặng một lúc, đột nhiên hỏi con gái: “Có phải Trần Hán Thăng đi gặp con gái không?”

“Vâng.” Thương Nghiên Nghiên cắn môi, nhất định là Thẩm Ấu Sở.

“Cô gái kia như thế nào?” Thương Phú Vinh tò mò hỏi.

“Tính cách tốt, thành tích tốt, người cũng dịu dàng tốt bụng.” Thương Nghiên Nghiên thở dài: “Những thứ này chẳng là gì, cho dù chỉ là so sánh về ngoại hình thì so với cô ấy, con chỉ là một cô hầu gái mà thôi.”

……

Thương Nghiên Nghiên cho rằng Trần Hán Thăng sẽ đi gặp Thẩm Ấu Sở, nhưng trên thực tế, Trần Hán Thăng đi gặp một cô gái trẻ ngọt ngào bất khả chiến bại khác.

Không nghĩ tới đúng không!

Khoảng bảy giờ tối, Trần Hán Thăng cuối cùng cũng đến tầng dưới của Trung tâm Thương mại quốc tế, mặc dù Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi có nhiệm vụ ôn tập rất nặng nề, Cao Văn cũng có luận án tốt nghiệp tiến sĩ, nhưng bốn bông hoa vàng vẫn kiên trì làm việc, cứ cách vài ngày sẽ họp một lần.

Hôm nay là để thảo luận về kế hoạch mở rộng kinh doanh cho năm tới, cũng như việc chuẩn bị cho chuyến công tác đầu tiên đến Mỹ của Tiêu Dung Ngư và Cao Văn.

Trần Hán Thăng không có lập tức đi lên, mà trước tiên mua một bó hoa hồng ở cửa hàng hoa bên cạnh, hắn và Tiêu Dung Ngư đã ba ngày không gặp, mấy ngày trước còn cố ý cãi nhau một trận, bó hoa này chính là quà tạ lỗi.

Tuy nhiên, điều này chỉ dành cho những cặp đôi có tình cảm sâu đậm, nếu là mối quan hệ như giữa Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ, đừng nói đến bông hồng 5 tệ, cho dù đó là bức thư tuyệt mệnh dài 5.000 chữ, Hoàng Tuệ cũng sẽ không thèm nhìn lấy một trang.

“Chúng ta, những kẻ không hiểu yêu hận tình thù, cho rằng tình yêu giống như sự thay đổi thất thường của gió và mây…”

Trần Hán Thăng ngâm nga bài “Giang Nam” của Lâm Tuấn Kiệt trong lúc đang đợi cửa thang máy. Những nhân viên văn phòng làm việc ở Trung tâm Thương mại quốc tế tan làm, bên trong họ mặc âu phục, bên ngoài mặc áo lông vũ, mang theo cặp tài liệu hoặc ví cầm tay vào vào ra ra thang máy rộng rãi.

Trần Hán Thăng vừa bước vào thang máy thì hắn đã ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc trong thang máy.

Mặc dù sắp được gặp Tiêu Dung Ngư và biết rằng ít có người con gái nào có thể đẹp hơn Tiểu Ngư Nhi, nhưng hắn không nhịn được mà mơ tưởng trong đầu.

"Nữ thành phần tri thức khi xức nước hoa này sẽ có khí chất như thế nào?"

"Nếu một ngày nào đó gặp nhau thì đó sẽ là một cuộc gặp gỡ đẹp đẽ."

"Tốt nhất là em trong thang máy vô ý ngất đi, vừa vặn ngã vào vòng tay anh."

……

Trần Hán Thăng càng bị ám ảnh bởi tình dục, hắn càng trở nên vui vẻ và tâm trạng trở nên cao độ, sau khi ra khỏi thang máy, hắn nhìn thùng rác bên cạnh, rồi nhìn chai nước khoáng trên tay.

Quả nhiên hắn bày ra tư thế tốt, nhắm vào phương hướng và ném nó 'vèo' ra ngoài như một phát súng.

"Bụp."

Chai nước khoáng đập vào mép kim loại của thùng rác và rơi xuống bên ngoài một cách hoàn hảo.

"Đệt!"

Trần Hán Thăng chửi thề, nhặt chai nước khoáng trả lại chỗ cũ, tiếp tục tạo dáng để ném tiếp.

Lần này thậm chí còn tệ hơn, nó thậm chí còn không chạm vào thùng rác. Nó uốn cong trên không trung rồi đáp xuống tấm thảm.

"Oh SHIT!"

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn, bước tới nhặt chai nhựa, đến gần thùng rác và ném thật mạnh.

Chỉ có một tiếng "bang", lần này cái chai lọt vào trong thùng.

"Cú quyết định lần này là Lebron từ Cleveland, Trần Hán Thăng."

Trần Hán Thăng hài lòng tạo dáng, quay người lại thì thấy Dịch Na đứng sau lưng mình, trong mắt cô ta có chút kinh ngạc, không ngờ tên ngốc nhảy múa trước thùng rác này lại là Trần Hán Thăng, thảo nào cô ta lại cảm thấy bóng lưng có chút quen mắt.

"Khụ, đã tan tầm rồi."

Trần Hán Thăng rất xấu hổ, tình huống này khiến hắn nhớ lại cảnh hắn giả làm anh hùng cứu mỹ nhân khi còn học cấp hai nhưng bị mẹ mình là Lương Mỹ Quyên vô tình phá tan.

"Ừ."

Dịch Na cũng có chút xấu hổ, nâng gọng kính cận đen lên nói: "Tiểu Ngư Nhi chờ cậu từ nãy rồi đấy."

"Ồ, tạm biệt."

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên và đi về phía trước vài bước, sau đó đột nhiên quay lại và quả nhiên là Dịch Na đang nhìn chằm chằm vào hắn.

May mắn thay là thang máy cũng đến rồi, Dịch Na cũng không ngẩng đầu lên hoảng loạn bước vào.

"Không được rồi, lại thêm một người phụ nữ nữa thích mình!"

Trần Hán Thăng rất tự cao, trong lòng thầm nghĩ mình phải làm sao với sự quyến rũ không ai cản nổi của mình.

Cùng lúc đó, trong thang máy Dịch Na không khỏi vỗ ngực tự nhủ: "Trần Hán Thăng bị mắc chứng rối loạn tăng động, nghe nói có những đứa trẻ mắc chứng rối loạn tăng động đều rất thông minh. Cậu ta có lẽ chính là một ví dụ điển hình."

……

Sau khi vào công ty luật, trong công ty chỉ còn lại Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi, khi Biên Thi Thi nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô ấy lập tức hét lên: "Tiểu Ngư Nhi, lão Trần nhà cậu đến rồi kìa, trên tay cậu ấy còn cầm hoa hồng nữa."

Trên thực tế từ sau khi cuộc họp buổi chiều kết thúc thì Tiêu Dung Ngư đã đợi Trần Hán Thăng đến, mặc dù trong lòng cô rất gấp nhưng cô vẫn cố gắng không gửi tin nhắn.

Trong cuộc cãi vã lần trước, Trần Hán Thăng đã nói "Ai gọi trước thì người đó là chó con", tính khí kiêu ngạo của Tiêu Dung Ngư đã bị khơi dậy.

Đêm nằm mơ cũng mơ thấy khuôn mặt bất cần đời kia.

Ngay cả khi đang xem lại bài tập về nhà, cũng phải thỉnh thoảng mở điện thoại vì sợ bỏ lỡ tin nhắn của Trần Hán Thăng.

Ngay cả khi vừa tắm xong, điều đầu tiên cô làm không phải là lau tóc mà là bật màn hình điện thoại.

……

Mặc dù vậy, cô muốn Trần Hán Thăng liên lạc với cô trước.

Tuy nhiên vào thời điểm đó, Trần Hán Thăng đang ở Trùng Khánh xa xôi, Tiêu Dung Ngư lần nào cũng nhấc máy với đầy sự mong đợi nhưng cuối cùng chỉ có thể đặt xuống trong sự thất vọng.

Mặc dù khi Trần Hán Thăng trở lại vào ngày hôm sau, hắn đã tự nguyện thừa nhận rằng mình là "gâu gâu", nhưng Tiểu

Ngư Nhi vẫn muốn hếch cằm lên thêm một chút.

Thêm một chút thôi, Trần lợn, cậu thông minh như vậy, nhất định phải nhìn thấu sự bướng bỉnh nho nhỏ của tớ.

"Tiểu Ngư Nhi đã thu dọn xong đồ đạc và đang chờ cậu từ nãy đó…"

Trong khi nói chuyện, Biên Thi Thi cùng Trần Hán Thăng bước vào công ty và đột nhiên sững người một lúc bởi vì bàn làm việc của Tiêu Dung Ngư lại là một đống tàn tạ và cô cũng đang viết chữ ở trên bàn.

"Thi Thi, sao vậy?"

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu chớp chớp mắt, bình tĩnh nói: "Tớ còn có việc phải xử lý."

Tiểu Ngư Nhi không nhìn Trần Hán Thăng, như thể người này không tồn tại.

"Thật là kỳ quái, rõ ràng đã sắp xếp xong rồi."

Biên Thi Thi dường như hiểu một chút nhưng dường như cũng không hiểu.

Trần Hán Thăng nhìn một chút, cầm hoa hồng đi tới, cười nói: "Nhìn đóa hoa tinh xảo này rất giống khuôn mặt thanh tú của cậu."

"Hừ!" Tiểu Ngư Nhi quay đầu lại, chỉ để lại mái tóc đuôi ngựa lủng lẳng cho Trần Hán Thăng.

"Tớ sai rồi." Trần Hán Thăng khoác vai Tiểu Ngư Nhi nhẹ giọng nói: "Đi thôi, tớ mời cậu ăn một bữa thịnh soạn rồi đi mua sắm."

Tiểu Ngư Nhi rất vui khi nghe "ăn một bữa thịnh soạn rồi đi mua sắm", nhưng cô vẫn "cứng rắn": "Hôm nay tớ không có thời gian, tớ còn rất nhiều chuyện phải xử lý."

“Không có việc gì, tớ có thể chờ cậu.”

Trần Hán Thăng chỉ vào cây bút bi trong tay Tiêu Dung Ngư: “Nhưng khi cậu viết, cậu không mở nắp bút ra sao?”

Chương 561: Tình yêu ngọt ngào, Haagen Dazs ngọt ngào

“Hả?!”

Lúc này, Tiêu Dung Ngư mới nhận ra rằng nắp bút vẫn chưa được mở ra.

Vừa rồi khi nghe tin Trần Hán Thăng đến, tính tình kiêu ngạo của Tiểu Ngư Nhi lại xuất hiện, cô không muốn cho Trần Hán Thăng nhìn ra cô đã đợi hắn.

Vì vậy, cô vội vàng làm loạn bàn làm việc lên, vội vàng lấy vở ra, vội vàng lấy bút bi ra, giả vờ rằng mình rất bận rộn.

Nhưng Trần Hán Thăng cái tên gian tặc đáng ghét đó, hắn lại có thể phát hiện ra chi tiết nắp bút bi chưa được mở ra.

“Trần lợn, cậu cũng chỉ biết bắt nạt tớ!”

Sau khi Tiêu Dung Ngư bị nhìn thấu, khuôn mặt trái xoan thanh tú nhuộm một vệt ửng hồng, cô nắm chặt nắm đấm nhỏ của mình, liên tục đánh vào ngực Trần Hán Thăng.

Cô không cảm thấy rằng mình quá nông cạn mà thay vào đó cô lại trách Trần Hán Thăng quá thông minh.

“Hì hì.”

Trần Hán Thăng cũng không né tránh, hắn trông rất vui vẻ, như thể việc bắt nạt một cô gái xinh đẹp là một điều đáng để khoe khoang.

“Da mặt dày đến mức đạn không xuyên qua được.” Tiêu Dung Ngư cũng bó tay, cuối cùng không thể không nói: “Mau dẫn tớ đi ăn cơm đi mua sắm!”

“Tuân lệnh!” Trần Hán Thăng quay người chuẩn bị rời đi nhưng Tiểu Ngư Nhi vẫn không di chuyển bước chân.

“Có chuyện gì vậy?” Trần Hán Thăng kỳ quái hỏi.

Tiểu Ngư Nhi vươn tay, bĩu môi nói: “Cậu quên ôm tớ.”

“Ôi chúa ơi!”

Lời phàn nàn này là đến từ Biên Thi Thi, cô ấy khoa trương ôm lấy vai mình, như thể là bị buồn nôn đến rồi: “Da gà của tớ rơi đầy đất luôn rồi. Làm ơn biến khỏi mắt tớ, ngay bây giờ! Ngay lập tức! ! Mau lên!”

“Đi đi đi.”

Trần Hán Thăng nắm lấy bàn tay nhỏ bé non nớt của Tiêu Dung Ngư: “Bà dì già U30 Biên Thi Thi không thể nghe những lời nói mật ngọt như này.”

“Trần Hán Thăng!” Biên Thi Thi cầm cây chổi trong góc lên: “Tớ nói tốt về cậu trước mặt Tiểu Ngư Nhi thật là tốn công vô ích, lần sau tớ muốn đăng số QQ của Tiểu Ngư Nhi lên trên trang web của Đại học Đông Đại, cậu hãy đợi đấy!”

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư mỉm cười rời khỏi công ty luật. Đợi đến khi công ty hoàn toàn trở nên yên tĩnh, Biên Thi Thi lén lút ló đầu ra ngoài nhìn xung quanh, thấy rằng không có ai trong hành lang, cô ấy cũng học theo dáng vẻ lúc nãy của Tiểu Ngư Nhi, cô ấy quay mặt với không khí và nói “Hừ, cậu quên ôm tớ!”

Nói xong cô ấy lại chạy lên phía trước, hạ giọng xuống bắt chước giọng nam nói: “Con gái các cậu chỉ thích làm mấy chuyện này, thật là phiền toái!”

Biên Thi Thi vừa nói, vừa vươn tay về phía không khí: “Này, cho cậu ôm…”

Cô còn chưa nói xong, Biện Thi Thi đột nhiên che mặt cười xấu hổ.

Hóa ra yêu đương lại thú vị như vậy, cho dù một mình đóng hai vai, vẫn có thể cảm nhận được sự ngọt ngào trong đó.

“Thật đáng tiếc.” Biên Thi Thi thở dài một hơi: “Thấm thoát đã học năm thứ ba rồi.”

Cô ấy u sầu ngẩng đầu lên, đi tới giúp Tiêu Dung Ngư thu dọn bàn làm việc, sau đó tắt đèn khóa cửa bước ra khỏi Trung tâm Thương mại quốc tế.

Nhiệt độ ngoài trời rất thấp, không có điều hòa làm nóng, một luồng khí lạnh xộc vào cổ họng khiến Biên Thi Thi ho khan một tiếng, cô ấy kéo khăn quàng cổ lên che miệng, lẳng lặng đi đến bến xe buýt.

Đầu đường là trung tâm thành phố Kiến Nghiệp, ánh đèn rực rỡ và náo nhiệt lạ thường. Đường Trung Sơn Nam bị những chiếc ô tô chặn lại, bến xe buýt chật cứng người, ai cũng mệt mỏi và mờ mịt sau giờ làm việc và học tập.

Điều này khiến Biên Thi Thi càng thêm cô đơn, ban đầu là Tiểu Ngư Nhi mời cô ấy đi ăn tối nay, nhưng Biên Thi Thi nghĩ rằng đây là bữa tối đầu tiên giữa bạn thân và bạn trai của cô ấy sau một cuộc cãi vã nên Biên Thi Thi cũng không tiện tham dự.

“Biết thế thì thà rằng đi làm bóng đèn còn hơn.” Biên Thi Thi tức giận nghĩ.

Đột nhiên, điện thoại vang lên “reng reng reng”, là Tiêu Dung Ngư gọi.

“A lô!” Sau khi Biên Thi Thi nghe máy, cô ấy hung dữ nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Chết tiệt, tớ không nợ cậu tiền, cậu cần gì phải dùng giọng điệu như vậy.”

Người lên tiếng không phải Tiêu Dung Ngư mà là Trần Hán Thăng, hắn nói với giọng ngọt xớt: “Ăn cơm tối chưa? Nếu không thì đến quán Lẩu Thái Muội cùng nhau nhúng lòng bò đi.”

“Tớ không đi.” Biên Thi Thi ậm ừ từ chối: “Các cậu lại muốn tra tấn cẩu độc thân.”

“Tớ không có tra tấn cậu.” Trần Hán Thăng cười nói: “Đêm nay không chỉ có tớ và Tiểu Ngư Nhi mà còn có một ông chủ khác mời khách nữa. Chúng tớ đang đợi cậu đấy, ở ngay cái nhà trên phố Chính Hồng ý, cậu chỉ cần mười lăm phút để đến đây thôi.”

“Này, tớ…” Biên Thi Thi muốn còn muốn khách sáo một hai câu nữa nhưng Trần Hán Thăng đã cúp điện thoại.

“Đi hay không?” Biên Thi Thi rất do dự.

Trực giác của người con gái rất chính xác, ông chủ kia hẳn cũng là người quen của cô.

Trò chơi này có lẽ là do người bạn thân nhất của cô ấy và Trần Hán Thăng bày ra.

……

Lẩu Thái Muội là một chuỗi nhà hàng lẩu có giá cả khá tiết kiệm ở Kiến Nghiệp, rất được giới sinh viên đại học săn đón nên khách hàng của cửa hàng này trên phố Chính Hồng hầu hết đều là những người trẻ tuổi.

Họ đeo kính cận, nụ cười tế nhị có phần rụt rè, thỉnh thoảng nâng ly chúc mừng, nói về “kỳ nghỉ đông nên làm gì, kỳ thi cuối kỳ có khó không, thi lên nghiên cứu sinh hay đi du học…”

Có cặp đôi còn đang tính toán thời gian quay lại trường, chủ yếu chỉ có một chút, nhất định phải tránh đi ngày đèn đỏ của cô gái.

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư ngồi ở trong đó với đáy nồi lẩu đang sôi sùng sục kèm theo một bàn toàn thịt và rau trước mặt.

Tiểu Ngư Nhi mím môi cười, dựa vào vai Trần Hán Thăng, nhìn hắn gọi Vương Tử Bác lần nữa.

"Đang ở đâu?" Trần Hán Thăng hỏi thẳng.

Vương Tử Bác trả lời: "Tao đang ôn tập trong ký túc xá."

"Tao cho mày mười lăm phút, mau tới quán Lẩu Thái Muội trên phố Chính Hồng, tao có chuyện quan trọng muốn bàn!"

Đối mặt với Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng nhanh gọn lẹ hơn rất nhiều.

"Có chuyện gì?" Vương Tử Bác sửng sốt, nghĩ rằng có điều gì đó không ổn.

"Biên Thi Thi." Trần Hán Thăng trả lời với một nụ cười cợt nhả.

Nghe được ba chữ này, trái tim của Vương Tử Bác đột nhiên đập mạnh, nhưng cậu ấy vẫn giả bộ không hiểu: "Biên Thi Thi làm sao…"

"Đừng có giả vờ với tao!" Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua lập tức nhìn thấu cái kiểu "lạt mềm buộc chặt" cấp thấp này, lập tức bắt đầu chửi bới trên điện thoại di động: "Đừng có cho mặt mũi mà còn không muốn, mười lăm phút."

"Tao biết rồi." Vương Tử Bác không giả vờ tỏ vẻ nữa, mà lẩm bẩm: "Gọi xe có chút khó khăn, Tiểu Trần, Tiểu Trần … Tút tút tút." Cậu ấy còn muốn nói thêm vài câu, không nghĩ tới Trần Hán Thăng lại lười nói nhiều trực tiếp tắt máy luôn.

“Xong rồi!”

Trần Hán Thăng cất điện thoại di động: “Cuối cùng cũng mời được đôi oan gia này cùng nhau ăn tối, quả thực không dễ dàng chút nào.”

Tiểu Ngư Nhi cũng cảm thấy cực kỳ thú vị khi bạn trai của mình bày trò: “Sau khi Thi Thi đến, nếu cô ấy đột nhiên phát hiện ra đó là Tử Bác chắc chắn cô ấy sẽ trợn tròn mắt lên cho mà xem.”

“Ha ha ha…”

Trần Hán Thăng nghĩ rằng với EQ và IQ của Biên Thi Thi, chưa chắc đã không đoán được người tối nay là Vương Tử Bác, nếu cô ấy sẵn sàng đến vậy điều đó có nghĩa là cô ấy có chút tình cảm đối với Tử Bác và có thể sẽ thử phát triển nó.

Nhưng sẽ mất một thời gian để nó đơm hoa kết trái.

Điều này không thích hợp để nói với Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng nhúng thịt dê, chấm nó vào nước sốt và đặt vào bát của Tiểu Ngư Nhi: “Ăn đi.”

“Không đợi sao?” Tiêu Dung Ngư hỏi.

“Chúng ta phải ăn trước, ăn xong phải nhanh chóng rời đi, để chừa lại không gian.”

Trần Hán Thăng lại cho một ít bò viên vào: “Chúng ta không thể có ý tốt làm bà mối, cuối cùng lại bị đói. Đây là cách làm của một kẻ ngốc, không phải kiểu của tớ.”

“Hì hì, được! Chúng ta không thể để bị đói.” Tiểu Ngư Nhi cười nói, lúm đồng tiền lõm sâu đáng yêu.

Cô cảm thấy rất vui khi được ở bên Trần Hán Thăng, mặc dù con lợn này thường xuyên chọc giận cô, nhưng vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng thì cô lại không thể nhịn được muốn lại gần.

Biên Thi Thi không mất nhiều thời gian để đến nơi, cô ấy nghĩ rằng Vương Tử Bác đã ở đó, nhưng khi cô ấy nhìn thấy miệng của Trần Hán Thăng đang dính đầy dầu mỡ, hắn vẫn lớn tiếng chào đón: "Đến, đến, để chúng tớ nhúng một ít cho cậu."

"Eo, các cậu không có tí lịch sự nào cả."

Biên Thi Thi vừa buộc tội Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi là "không lịch sự" vừa cầm đũa lên và ăn ngay lập tức, không hề chê mà chấm chúng vào nước sốt của Tiểu Ngư Nhi.

Khi Vương Tử Bác đến, Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi đã ăn no, chỉ có Biên Thi Thi đang nghiêm túc nhúng lẩu.

"Tử Bác, ở đây." Trần Hán Thăng vẫy tay.

Vương Tử Bác đi tới trong tay còn cầm theo một chiếc túi, Biên Thi Thi nhìn thấy Vương Tử Bác đi tới, theo bản năng ngồi thẳng dậy, đại khái là vẫn còn hơi căng thẳng.

"Tiểu Trần, Tiểu Ngư Nhi, a hèm… Xin chào, Biên Thi Thi."

Vương Tử Bác gọi "Biên Thi Thi" rất nhanh, nghe như "Tiên Thi" vậy.

Trần Hán Thăng rất tò mò hỏi: "Trong túi có gì vậy?"

"Haagen-Dazs." Vương Tử Bác lấy ra hai hộp nhỏ, đó thực sự là kem Haagen-Dazs.

"Chà, một cái này có giá cả chục tế một cái đó."

Tiểu Ngư Nhi là một người thích đồ ngọt nên cô khá quen thuộc với giá của những thứ này, cô mỉm cười đặt cả hai hộp trước mặt Biên Thi Thi: "Mau chọn một hương vị, hôm nay tớ có thể ăn nó vì có ân huệ của cậu."

Biên Thi Thi đột nhiên cảm thấy rất ngại ngùng, cô ấy rất quen thuộc với kiểu câu này, Trần Hán Thăng thường mua đồ ăn vặt cho Tiêu Dung Ngư, trước khi cô ấy ăn, cô ấy luôn để cho Tiểu Ngư Nhi chọn trước.

"Cái này là lão Trần của cậu mua, cậu nhanh chọn một cái cậu thích nhất đi, còn lại đều là của tớ."

Bây giờ, mẫu câu này cuối cùng lại áp dụng cho bản thân mình sao?

Chương 562: Tớ có thể làm được, nhưng tớ cũng muốn hôn cậu

Trần Hán Thăng không ngờ Vương Tử Bác lại nghĩ đến việc mua kem, có vẻ như sau khi trải qua sự mài giũa của Hoàng Tuệ, cộng với những gợi ý cố ý vô tình của hắn, thằng bạn mình dường như đã dần giác ngộ, bởi vì Vương Tử Bác không thể nghĩ tới làm việc này khi còn là sinh viên năm nhất.

Từ điểm này, Vương Tử Bác nên biết ơn Hoàng Tuệ, người chỉ dùng "thu nhập từ việc làm thêm trong vòng một năm + thời gian làm liếm chó một năm rưỡi" để đổi lấy sự hiểu biết như hiện tại, Trần Hán Thăng cho rằng điều đó khá có giá trị.

Hơn nữa, còn có một màn đấu kiếm thành công nữa.

"Thật không hổ là Bác ca, người đã từng làm bài thi Olympic." Trần Hán Thăng cười hì hì rót một cốc bia cho Vương Tử Bác: "Lại làm loại bài kiểm tra hàng tháng này, mày không cảm thấy có chút thuận tay sao?"

Vương Tử Bác không nói gì, cậu ấy hiểu ý của Trần Hán Thăng, Hoàng Tuệ là "bài thi Olympic" và độ khó của Biên Thi Thi giống như "bài kiểm tra hàng tháng".

"Tử Bác tham gia cuộc thi Olympic khi nào vậy?"

Trong khi ăn Haagen-Dazs, Tiêu Dung Ngư tò mò hỏi: "Trước đây, không nghe nói Tử Bác trong đội tuyển Olympic ở trường Nhất Trung Cảnh Thành."

Khi Tiêu Dung Ngư học trung học, cô giỏi toán và hóa học nhưng môn vật lý lại chỉ ở mức trung bình.

Vì vậy, dựa vào khả năng toán và hoá của mình, cô đã được gọi vào đội tuyển hai môn đó, nhưng Tiêu Dung Ngư lại được giáo viên đặc biệt mời đến nghe giảng cùng với đội tuyển Olympic vật lý để động viên mấy cậu con trai khác.

Chưa nói kết quả thế nào, Tiêu Dung Ngư ở trường trung học cũng là nhân vật nổi tiếng duy nhất đi qua tất cả các đội tuyển Olympic.

"Cậu nhớ lầm rồi, Tử Bác người ta cũng từng tham gia."

Trần Hán Thăng búng trán Tiểu Ngư Nhi: "Olympic rất ghê gớm hả, khi tớ còn học trung học, tớ đã nói dối mẹ là tham gia đội tuyển Olympic để có thêm tiền tiêu vặt, mẹ tớ còn tin điều đó."

"Lúc đó tớ rất vui, bởi vì có thể lao ngay đến quán net sau khi tan học, và về nhà mẹ vẫn nghĩ rằng tớ phải tham gia ôn thi đội tuyển."

Trần Hán Thăng tức giận nói: "Cho đến một ngày, một người dì ăn no rửng mỡ nào đó nhìn thấy tớ vào một quán net, thậm chí còn báo cáo với Lương thái hậu. Mẹ tớ trước mắt bao người đã xách tớ ra ngoài."

Khi nhắc đến việc này, Vương Tử Bác không khỏi bật cười: "Tao nhớ hôm đó dì Lương đã đánh tới gãy chổi luôn, Tiểu Trần đã gọi điện cho mẹ tao, nhờ bà đến cứu mạng".

"Tại sao mẹ tớ lại đánh tớ dã man như vậy là bởi vì mẹ đã tìm thấy con dấu giả và giấy chứng nhận giả của 'Ban tổ chức Olympic' trong cặp sách của tớ."

Trần Hán Thăng thở dài: "Bà mắng tớ đấy là tạo giả một con rồng. Quá trình làm giả không quan trọng, nhưng ngay cả kết quả cũng là giả thì cũng thật chuyên nghiệp."

“Ha, ha, ha, ha…”

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi không thể nhịn được cười. Khi nhắc đến quá khứ thời trung học, buổi trò chuyện bỗng chốc trở nên sôi nổi hơn.

Biên Thi Thi thấy rằng trong ba người, Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng là nhiều đề tài nhất nhưng trọng tâm của hai người lại khác nhau.

Các chủ đề của Tiêu Dung Ngư đều tập trung về việc xảy ra ở trong trường, chẳng hạn như hoa khôi học đường chơi đàn tranh, viên ngọc quý trong lòng bàn tay của giáo viên và nữ thần trong lòng rất nhiều nam sinh …

Các chủ đề của Trần Hán Thăng tập trung việc xảy ra bên ngoài trường, chẳng hạn như trốn tiết tự học vào buổi tối để đến quán net, trốn học để xem xiếc tung hứng, tham gia đánh nhau…

Những quỹ đạo này dường như được duy trì cho đến khi vào đại học.

Tiểu Ngư Nhi cũng nổi tiếng ở Đại học Đông Đại, là hoa khôi của trường được tất cả nam sinh công nhận, được giáo sư Tôn yêu mến và thường độc tấu đàn tranh trong các bữa tiệc khác nhau.

Về phần Trần Hán Thăng, sự nghiệp đại học của hắn gắn liền với “trốn học, trượt môn và khởi nghiệp”, hắn có vẻ khá coi thường những thứ ở trường, nhưng học lực của hắn lại không tệ, thậm chí còn xuất hiện trên kênh kinh tế tài chính của CCTV .

Vương Tử Bác là người ít đề tài nhất, cậu ấy không trở thành một tấm gương sáng như Tiêu Dung Ngư, cũng không đi lên bằng một con đường khác như Trần Hán Thăng, dường như là cậu ấy vẫn luôn bình thường từ cấp ba đến đại học.

Biên Thi Thi liếc nhìn Vương Tử Bác, cậu ấy đang dùng muôi khuấy nước lẩu, cố gắng moi hết trứng cút, thịt bò và thịt dê bên trong ra, tự nhiên đặt chúng trước mặt Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi.

Cậu ấy thậm chí còn để đồ gần Trần Hán Thăng hơn, nhưng cậu ấy thì lại cần phải tự mình đứng dậy để lấy thức ăn.

"Thật sự là đào tim đào phổi đối với bạn bè." Biên Thi Thi nghĩ trong lòng.

Vương Tử Bác lúc này chắc chắn đang rất vui, cậu ấy không còn lầm lì ít nói như mọi khi mà vạch trần những khuyết điểm và những chuyện xấu hổ của thằng bạn nối khố Trần Hán Thăng.

"Đừng chỉ nói về họ."

Biên Thi Thi đột nhiên hỏi, cô ấy có sự thẳng thắn và sắc sảo của một cô gái ở Hồ Nam: "Cậu là một người như thế nào?"

"Tớ?"

Vương Tử Bác sửng sốt một chút, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, cuối cùng biến thành một loại nghi hoặc còn kèm theo một chút bất an.

Cậu ấy đã quen với việc trở nên mờ nhạt ở nơi đông người và bản thân chỉ có thể cố gắng làm cho mình có cảm giác hiện diện bằng cách tham gia vào các chủ đề mà người khác thảo luận.

Tuy nhiên, nếu được phép độc lập khởi động bầu không khí của bữa tiệc như Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác cảm thấy mình hoàn toàn không làm được, cho dù trở thành tâm điểm của bữa tiệc, cậu ấy cũng sẽ lo lắng đổ mồ hôi hột rất nhiều ở lưng.

Tình hình bây giờ là như vậy, sáu con mắt còn lại trên bàn đều dán chặt vào người cậu ấy.

“Tớ không có gì để nói hết, chúng ta hãy nói về Tiểu Trần đi.”

Vương Tử Bác lắc vai một cách mất tự nhiên, may mắn là cậu ấy đang ngồi, nếu cậu ấy đứng lên thì cái mông của cậu ấy lại vặn vẹo mất.

“Màu quần lót của tao màu gì cũng sắp bị bới móc ra rồi.”

Trần Hán Thăng không quan tâm nói: “Nếu mày không phiền, dù sao thì tao cũng không quan tâm, tao lộ ra ngay tại đây cũng có thể.”

“Tránh ra, ai muốn xem quần lót của cậu.”

Tiêu Dung Ngư lườm Trần Hán Thăng một cái, sau đó quay sang Vương Tử Bác nói: “Tử Bác, tại sao cậu cũng không nói về bản thân mình, chúng tớ đều biết cậu nhưng Thi Thi thì không.”

“Tớ…”

Vương Tử Bác liếc nhìn mọi người.

Thằng bạn nối khố Trần Hán Thăng đang ngồi thản nhiên như không, đã thế miệng còn nhai một cây tăm xỉa răng, vẫn là cái sự kiêu ngạo của “Ông trời thứ nhất, ông đây thứ hai”

Tiêu Dung Ngư vẫn rất xinh đẹp, khuôn mặt của cô càng ngày càng đáng yêu qua làn khói nồi lẩu, biểu cảm của cô tràn đầy sự khích lệ.

Biên Thi Thi nghiêng đầu chờ đợi câu trả lời của cậu ấy.

“Thực ra, đôi khi tớ cũng không hiểu nổi chính mình.”

Vương Tử Bác cúi đầu, nghịch chiếc đũa tre nói: “Khi ở nhà, tớ là người bưng trà rót nước cho người lớn, nhưng vừa ra

ngoài tớ lại nghĩ rằng bọn họ quá dông dài. Bản thân cực kỳ muốn ra ngoài trải sự đời với tiểu Trần, nhưng kèm với suy nghĩ đó là muốn nằm dài trên giường để ngủ. Có đôi khi, bản thân cực kỳ hào phóng, có lúc lại vì mấy đồng tiền mà đi xe bus, kể cả phải đổi 2, 3 tuyến mới đến được nơi. Thỉnh thoảng, mình cũng ghen ghét có người quá ưu tú, nhưng đa phần lại nhủ thầm bản thân mình cũng tốt mà…"

"Thực ra tớ chỉ là một người bình thường, nên thực sự cũng không có gì để nói."

Vương Tử Bác ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã rời đi, vừa nãy cậu ấy nói quá nhập tâm nên cậu ấy cũng không phát hiện.

Chỉ có Biên Thi Thi chăm chú lắng nghe.

Không có hai người kia che lấp hơn nữa vừa rồi nói rất nhiều lời từ trong lòng, Vương Tử Bác vô cớ hoảng sợ, tùy ý cầm lên một thứ để uống một ngụm nhằm che đậy sự bối rối.

"Đợi đã, đó là giấm!"

Biên Thi Thi vội vàng ngăn cậu ấy lại.

Nhưng đã quá muộn, Vương Tử Bác đã uống một ngụm lớn, lúc này cậu ấy cũng phát hiện có điều gì đó không ổn, miệng chua chua khó chịu, hai mắt mở to như sắp phun ra.

Biên Thi Thi theo bản năng xoay người sang một bên, đây là phản ứng tự nhiên, cho dù cha mẹ của Vương Tử Bác có mặt thì họ cũng sẽ hành xử như vậy.

Nhưng Vương Tử Bác vừa nhìn thấy liền nghiến răng nuốt giấm xuống, khi Biên Thi Thi đưa khăn giấy đến, cô ấy sững sờ: "Sao cậu không vào nhà vệ sinh nhổ ra?"

"Quá nhiều công đoạn, đã thế còn quá khó nhìn." Vương Tử Bác kiềm chế nhận lấy khăn giấy: "Cảm ơn."

Biên Thi Thi đột nhiên muốn cười, Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng thực sự sở hữu hai tính cách đối lập nhau.

Nếu Trần Hán Thăng ở trong tình huống này, có lẽ hắn sẽ không ngần ngại nhổ vào cốc, còn Vương Tử Bác thì thà cảm thấy khó chịu còn hơn là làm hỏng bầu không khí.

"Thật là ngốc."

Biên Thi Thi thở dài.

……

Sau khi Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đi ra ngoài, lúc đó mới khoảng chín giờ, Tân Nhai Khẩu vẫn nhộn nhịp như cũ, hai bên đường có những biển quảng cáo đủ màu sắc khác nhau nhấp nháy rực rỡ, nhân viên ở các cửa hàng như Chân Duy Tư, Hằng Nguyên Tường, Dĩ Thuần, v.v… phát loa, quảng cáo rầm rộ để thu hút khách hàng.

Còn có mùi thơm từ một số quán ăn vặt thu hút người qua đường.

Tiêu Dung Ngư khoác lấy cánh tay của Trần Hán Thăng và lắc mái tóc đuôi ngựa cao của cô ấy, bởi vì tối nay cô ấy đặc biệt vui sướng.

Không chỉ được đoàn tụ với Trần Hán Thăng mà còn tác hợp cho Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cùng nhau đi ăn tối.

"Tiểu Trần." Tiêu Dung Ngư tò mò hỏi: "Cậu cảm thấy bọn họ sẽ làm gì tối nay?"

"Còn cái gì nữa?"

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: "Cứ yên tâm đi, Biên Thi Thi không ghét Tử Bác vậy thì có nghĩa là có cơ hội, nó chủ yếu phụ thuộc vào sự giác ngộ và vận may của Tử Bác."

"Ồ."

Tiêu Dung Ngư kéo dài chữ này ra và nhún nhảy trên nền gạch đỏ của vỉa hè, Trần Hán Thăng dũng cảm nói: "Tớ có thể bước qua năm viên gạch ca rô này cùng một lúc."

Loại gạch lát nền này đều có hình vuông với kích thước khoảng 30cm*30cm, có tác dụng trang trí đường phố, năm viên có kích thước khoảng 1,5m.

Tiêu Dung Ngư nhìn nó và đoán rằng Trần Hán Thăng thực sự không khoác lác, nếu hắn cố gắng hết sức thì chắc chắn sẽ có thể nhảy qua.

"Có gì đâu chứ, nó chỉ có 1,5 mét."

Tiêu Dung Ngư nói không một cách không phục.

"Cậu có giỏi thì nhảy đi, đừng khoác lác."

Trần Hán Thăng không tin, các cô gái thường có bước chân nhỏ hơn, nếu không phải đứng nhảy xa, làm sao họ có thể tùy tiện vượt qua.

"Nếu cậu không làm được thì phải hôn tớ một cái."

Trần Hán Thăng hét lên.

"Cậu cứ đợi đấy."

Tiêu Dung Ngư cười một cách ranh mãnh và kéo Trần Hán Thăng đến một nơi ít người hơn, cậu nghiêng người và duỗi chân sang hai bên, lợi dụng đôi chân dài của mình để vượt qua khoảng cách này một cách dễ dàng.

"Chân dài tốt thật đấy, thậm chí còn không cần hạ eo xuống."

Trần Hán Thăng thở dài.

"Giúp tớ lên với."

Tiêu Dung Ngư hờn hồi làm nũng, nhưng khi Trần Hán Thăng đỡ cô ấy dậy, cô ấy bất ngờ hôm lên mặt của Trần Hán

Thăng một cái và nói.

"Hừm, tớ có thể làm được, nhưng tớ vẫn muốn hôn cậu."

Chương 563: Mong tất cả mọi người đều được đối xử dịu dàng

Trần Hán Thăng ngọt ngào cùng Tiêu Dung Ngư đi dạo và mua sắm, sau đó đưa cô trở lại Đại học Đông Đại và đồng ý dọn dẹp tại nhà của giáo sư Tôn trong kỳ nghỉ đông.

Nhưng Vương Tử Bác lại xấu hổ, vô duyên vô cớ uống hết nửa bát giấm mà chả để làm gì, định biểu hiện một chút khi trả tiền nhưng Trần Hán Thăng đã thanh toán hóa đơn xong rồi.

"Tiểu Trần cũng thật là, có cơ hội này cũng không để lại cho tao." Vương Tử Bác lẩm bẩm không hài lòng.

Thái Muội là địa điểm dành để tụ tập sinh viên rất tiết kiệm chi phí, khác hẳn câu lạc bộ hoặc khách sạn năm sao, những nơi đó thì Vương Tử Bác sẽ không tranh, không phải lúc nào họ cũng trả được.

Điều này rất giống với nhóm bạn cùng phòng trong ký túc xá 602. Trước khi Trần Hán Thăng "phá sản", mọi người tranh nhau trả hóa đơn vài tệ, nếu có bữa tiệc nào vượt quá 200 thì phải xem ông chủ Trần có chịu bao hay không.

Không khí bên ngoài tuy lạnh nhưng cũng rất sảng khoái, vừa mới ra khỏi nhà hàng lẩu nóng nực, Biên Thi Thi quấn khăn quàng cổ còn Vương Tử Bác thắt chặt áo khoác ngoài. Hai người nhìn nhau đột nhiên không biết nói gì, không khí có chút ngượng ngùng.

Mối quan hệ bây giờ cách xác định còn xa lắm, không thích hợp để xem phim và mua sắm, đặc biệt là Vương Tử Bác vừa nói rất nhiều về bản thân, cậu ấy đột nhiên muốn khoét một lỗ để chui xuống.

"Có một trạm xe buýt ở đằng kia."

Biên Thi Thi hoạt bát hơn, cô ấy chủ động nói: "Chúng ta đi một vòng đi."

"Ồ, được thôi." Vương Tử Bác, người đang suy nghĩ lung tung vội vàng đi theo ngay lập tức.

Biên Thi Thi dáng người dong dỏng cao, chiếc khăn đỏ quàng từ cổ đến eo, đung đưa qua lại theo từng bước chân, toát ra sức sống của một sinh viên đại học trẻ tuổi.

Chỉ xét về dáng người, Biên Thi Thi đã vượt qua Hoàng Tuệ rất nhiều.

"Vừa lúc có hai chiếc xe buýt." Biên Thi Thi nhìn biển báo bến xe buýt, quay lại và nói với Vương Tử Bác: "Chuyến số 46 đến Đại học Đông Đại, và chuyến số 5 đến Đại học Công nghệ Kiến Nghiệp, thật trùng hợp."

"A… Thật sự là trùng hợp."

Vương Tử Bác cúi đầu trả lời.

Trên đời dường như có một loại tình huống như vậy, bất kể nam hay nữ, chỉ cần họ đội khăn quàng cổ hoặc đeo khẩu trang, vẻ ngoài của họ sẽ lập tức tăng vọt.

Biên Thi Thi ngay từ đầu đã không xấu, nhưng đôi mắt ẩn dưới chiếc khăn của cô ấy cong và sáng, khiến Vương Tử Bác không dám nhìn thẳng vào mặc dù cậu ấy cũng do dự trong lòng.

"Mình có nên đợi Biên Thi Thi về trước không, nhưng có hai chiếc xe buýt ở đây."

Vương Tử Bác rất bối rối: “Nếu như đặc biệt đưa cô ấy về thì mục đích quá rõ ràng rồi.”

“Nếu như Tiểu Trần ở đây, hắn sẽ lựa chọn như thế nào?”

Vương Tử Bác trong tiềm thức đóng vai Trần Hán Thăng và thoát ra ngoài trong vòng hai giây.

Đối với Trần Hán Thăng, đây hoàn toàn không phải là một vấn đề cần phải lựa chọn.

“Này, chuyến xe số 5 của cậu tới kìa.”

Trong khi Vương Tử Bác bị phân tâm, Biên Thi Thi đột nhiên lớn tiếng nhắc nhở cậu ấy.

“Tại sao xe buýt số 5 lại đến trước?”

Thật là người tính không bằng trời tính, Vương Tử Bác có chút sững sờ, xe buýt đến trường học của cậu ấy đến trước, cậu ấy cũng không biết nên xử lý tình huống này như thế nào.

Khi chiếc xe buýt số 5 từ từ dừng lại, những người khác xếp hàng lần lượt lên xe buýt, Vương Tử Bác do dự hồi lâu, câu nói “Tớ đưa cậu về Đại học Đông Đại trước” như nghẹn lại trong cổ họng.

“Tại sao cậu lại không xếp hàng?” Biên Thi Thi chớp mắt hỏi.

“Ồ, ồ… Vậy tớ về trước.”

Lời truy vấn trong tiềm thức của Biện Thi Thi giống như cây kim bạc đâm thủng quả bóng bay, Vương Tử Bác không có dũng khí nói lại câu đó, lên xe lẫn vào đám đông.

Biên Thi Thi lễ phép vẫy tay chào tạm biệt, trong một khoảnh khắc, Vương Tử Bác thực sự muốn đột ngột chạy xuống nhưng cậu ấy lại do dự.

Cho đến khi xe buýt bắt đầu lăn bánh, Vương Tử Bác cuối cùng đã bỏ cuộc, chỉ để lại sự tiếc nuối trong vô tận.

"Sao mình lại ngu thế này!!!"

Vương Tử Bác thầm mắng mình, giống như thất bại trong một cuộc cãi vã thông thường, chúng ta vô tình nhận ra rằng nếu chúng ta đánh trả như vậy vào lúc đó thì kết quả sẽ không như bây giờ.

"Mình nên cùng Biên Thi Thi đợi chuyến xe buýt số 46, sau đó đưa cô ấy trở lại Đại học Đông Đại rồi cuối cùng mới quay lại trường học của mình. Việc đơn giản như vậy tại sao mình lại làm sai cơ chứ?"

Vẻ mặt của Vương Tử Bác rất bình tĩnh, nhưng hai tay lại nắm chặt lan can kim loại, dùng lực đến mức gân xanh trên mu bàn tay lộ ra.

Sau khi đến Đại học Công nghệ Kiến Nghiệp, Vương Tử Bác thất vọng xuống xe buýt, nghĩ rằng kiểu này là xong rồi và Biên Thi Thi chắc chắn nghĩ rằng mình không đủ tốt, lại bỏ mặc một cô gái chỗ bến xe buýt.

Cậu ấy muốn gọi điện cho thằng bạn nối khố, nhưng lại lo lắng rằng Trần Hán Thăng sẽ mắng mình, vì vậy cậu ấy đã ngồi một mình trên "Dốc tình nhân" trong trường một lúc và cuối cùng gửi một tin nhắn cho Biên Thi Thi.

Vương Tử Bác: [Cậu đã đến trường chưa, xin lỗi nhá.]

Cậu ấy thậm chí không mong đợi Biên Thi Thi sẽ trả lời tin nhắn, tin nhắn này chỉ là để tìm kiếm một loại an ủi tâm lý.

Nhưng trong vòng năm phút, có tiếng "tinh", điện thoại thực sự đã nhận được một tin nhắn.

Biên Thi Thi: [Tớ đã đến ký túc xá rồi, cảm ơn cậu đã quan tâm, tại sao cậu lại xin lỗi?]

Khoảnh khắc Vương Tử Bác nhìn thấy tin nhắn, mũi cậu ấy cay cay, nước mắt giàn giụa ra ngay tại chỗ.

Theo logic mà nói, cậu ấy không nên dễ bị tổn thương như vậy, nhưng cậu ấy đột nhiên nhớ lại những ngày tháng bản thân làm chân chó của Hoàng Tuệ.

Vào thời điểm đó, cậu ấy đã gửi rất nhiều tin nhắn cho Hoàng Tuệ mỗi ngày, nhưng "chị Tiểu Tuệ" thường phớt lờ chúng.

Vì vậy, trong một khoảng thời gian, để giữ thể diện, Vương Tử Bác cũng cố ý trả lời thật chậm.

Dù rất nóng lòng chờ đợi tin nhắn của "chị Tiểu Tuệ", nhưng cậu ấy nhất quyết chỉ trả lời một ngày hai lần, ba ngày sau họ gặp nhau, Vương Tử Bác lo lắng hỏi: "Chị Tiểu Tuệ, chị cảm thấy lý do mà gần đây chúng ta ít liên lạc hơn là gì vậy?"

"Có ít hơn sao?"

Hoàng Tuệ nói với vẻ mặt mờ mịt: "Tôi hoàn toàn không cảm thấy."

Vương Tử Bác nhớ rằng lúc đó cậu ấy rất xấu hổ, như thể cậu ấy đã dùng hết sức để đấm vào bông. Vì vậy bản thân chỉ có thể tìm cớ để chuyển qua chuyện khác.

Bây giờ Vương Tử Bác cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cậu ấy nghĩ rằng như vậy là hòa nhã, nhưng thực sự là Hoàng Tuệ hoàn toàn không quan tâm đến nó.

Chỉ vì không quan tâm nên đã không nhận ra sự thay đổi về số lượng tin nhắn mà vị chân chó nào đó gửi đến.

[Tớ xin lỗi vì tớ đã không đưa cậu trở lại ký túc xá.] Vương Tử Bác lau nước mắt và nhanh chóng trả lời tin nhắn cho Biên Thi Thi.

“Tinh.”

Biên Thi Thi: [Không sao, xe buýt số 5 đến trước, nếu cậu thực sự cảm thấy có lỗi thì hãy đãi tớ một hộp Haagen-Dazs khi cậu rảnh.]

Vương Tử Bác: [Mười hộp một trăm hộp cũng được, cảm ơn cậu.]

“Phù!”

Sau khi gửi tin nhắn, Vương Tử Bác thở dài một hơi rồi đứng dậy, hôm nay là ngày mười bảy, trăng tròn treo cao trên bầu trời trong xanh không gợn mây, ánh sáng bạc phủ một lớp sương lạnh lên cơ thể một đôi tình nhân.

Tâm trạng của Vương Tử Bác đột nhiên lại tốt lên, cậu ấy không nhìn được mà gọi cho Trần Hán Thăng .

Cậu ấy còn chưa mở miệng thì Trần Hán Thăng đã cười nói: “Mấy con chó, xem ra sự tình tiến triển tốt.”

“Làm sao mày biết?”

Vương Tử Bác rất ngạc nhiên.

“Nếu không tốt, mày sợ bị mắng nên cũng sẽ không liên lạc với tao sớm như này.” Trần Hán Thăng giải thích nói.

“Mẹ nó, Tiểu Trần, mày quá thông minh rồi.”

Vương Tử Bác suy nghĩ một lúc: “Thật ra thì không có tiến triển gì, nhưng bây giờ tao cảm thấy rằng trên thế giới này vẫn còn rất nhiều cô gái tốt.”

Chương 564: Chửi người không dùng một từ thô tục nào

Sau bữa lẩu đầu voi đuôi chuột này, chỉ còn hơn một tuần nữa là đến kỳ thi cuối học kỳ I của năm ba đại học, tất cả các trường cao đẳng và đại học ở Kiến Nghiệp đều chìm trong bầu không khí ôn thi căng thẳng.

Trước sáu giờ sáng, đèn đường trong trường vẫn sáng, ngoài thư viện trường Đại học Tài chính đã xếp hàng dài, sinh viên thở ra khói, dậm chân đứng chờ trong cái lạnh cắt da cắt thịt.

Mấy cặp đôi thì tốt hơn một chút, con gái vùi đầu vào lòng bạn trai ôm nhau cho ấm, cẩu độc thân chỉ biết đút tay vào túi, nhìn bạn cùng phòng bằng ánh mắt ghét bỏ.

Thật ra phòng học và ký túc xá cũng có thể ôn tập nhưng không khí trong thư viện là tốt nhất, không lạnh, có thể học cả ngày, bây giờ xếp hàng nửa tiếng cũng rất có lợi.

Nhưng tất cả những điều này không liên quan gì đến Trần Hán Thăng, hắn luôn ngủ đến mười giờ sáng một cách ngon lành và lão Dương, Kim Dương Minh và Đới Chấn Hữu thường ở cùng hắn trong ký túc xá.

"Mày không đi ôn tập sao?" Khi Trần Hán Thăng đứng dậy mặc quần áo, hắn đá đá vào chân giường của Dương Thế Siêu.

"Ôn tập cái gì?" Dương Thế Siêu đang đọc một tạp chí thể thao: "Dù sao thì mày, phó chủ tịch hội học sinh sẽ là người

đứng cuối.”

Vương Tử Bác lại nhìn Kim Dương Minh: “Học kỳ này mày định thi lại mấy môn?”

Kim Dương Minh hẳn là đang gửi tin nhắn, ngón tay lướt như bay trên bàn phím, tùy ý nói: “Chí ít cũng bằng mày.”

“Lão Đới thì sao?” Trần Hán Thăng ngẩng đầu.

“Điểm số của tao vẫn luôn ổn định, mày không cần lo lắng.” Đới Chấn Hữu nằm nghiêng trên giường, hai tay chống cằm lật truyện võ hiệp.

“Mày mẹ nó ổn định, ổn định đứng thứ hai từ dưới lên trong ký túc xá.” Trần Hán Thăng mắng, đương nhiên, hắn là người đứng bét trong ký túc xá 602, khó trách Lão Đới có thể phản bác bằng giọng điệu như vậy.

Bước ra khỏi ký túc xá, Trần Hán Thăng lái xe đến văn phòng trên đường Đông Thiên Nguyên, nơi Khổng Tĩnh đang đợi.

Bây giờ chỉ có “người cũ” từ Hỏa tiễn 101 sẽ đến đây, sau khi Tào Kiến Đức và Lý Tiểu Giai gia nhập công ty, họ đều trực tiếp đến công trường công ty của điện tử Quả Xác.

“Logo của công ty đã được thiết kế theo yêu cầu của cậu, xem nó như thế nào.”

Khổng Tĩnh đã đưa một chồng các bản vẽ độ nét cao. Cô hy vọng sẽ hoàn thành logo của điện tử Quả Xác trước kỳ nghỉ.

Lần trước khi chọn tên, Khổng ngự tỷ đã nghĩ ra những cái tên đơn giản và hợp tuổi như “Nhuận Tinh điện tử, Hối Sang điện tử, Vĩnh Gia điện tử”, Trần Hán Thăng hơi nghi ngờ về trình độ thẩm mỹ của Khổng ngự tỷ nên hắn quyết định nói thẳng ý đồ của mình về hình ảnh logo.

Ý tưởng của Trần Hán Thăng là lấy từ "Xác" trong điện tử Quả Xác ghép vần với "KE" một cách nghệ thuật. Chữ "K" không thay đổi, nhưng chữ "E" được thiết kế như hình ảnh của lõi trái cây. Phong cách tổng thể phải ngắn gọn .

Trần Hán Thăng tiếp nhận bản vẽ để xem có phương án nào đáp ứng yêu cầu hay không, hắn chỉ chịu trách nhiệm cung cấp ý tưởng, còn thành phẩm cần một công ty chuyên nghiệp hoàn thành.

Dưới yêu cầu chi tiết như vậy, hầu như tất cả các công ty thiết kế đều làm rất tốt, Trần Hán Thăng cuối cùng đã chọn một logo phong cách màu xám bạc.

Trên bản vẽ này, logo "KE" có ánh kim loại, trên nền đen toát lên cảm giác hiện đại và công nghệ mạnh mẽ, phù hợp với ý tưởng phát triển trong tương lai của điện tử Quả Xác.

"Cái này cũng không tồi."

Trần Hán Thăng lại hỏi ý kiến của Khổng Tĩnh: "Chị nghĩ sao?"

Khổng Tĩnh đi tới và xem xét: "Rất có cảm giác thần bí, những người trẻ tuổi hẳn là khá thích nó."

"Hỏi ý kiến của Tiểu Vũ và những người khác."

Trần Hán Thăng đưa ra quyết định cuối cùng: "Nếu không có vấn đề gì lớn, chỉ cần thêm và sửa vài chi tiết."

"Một điều nữa."

Khổng Tĩnh lật sổ ghi chép của cô và tiếp tục hỏi: "Có lẽ cậu sẽ không tham dự buổi tổng kết cuối năm và bữa tối cuối năm."

"Không tham gia."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Nếu Hồng Sĩ Dũng phát hiện ra tôi đang ăn cùng bàn với 'kẻ phản bội' Lý Tiểu Giai, thì sẽ gia tăng độ khó của việc thọc gậy bánh xe. Chúng ta còn có nhiều thời gian hơn để ăn trong tương lai."

"Được rồi, buổi chiều tôi sẽ cùng bọn họ gặp mặt nghiên cứu thảo luận."

Khổng Tĩnh gật đầu và bước ra ngoài với những bước chân nhẹ nhàng và trang nghiêm.

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế trầm tư hồi lâu, cân nhắc suy nghĩ về công việc và cuộc sống gần đây, khi Khổng ngự tỷ và những người khác họp vào buổi chiều, Trần Hán Thăng cũng lái xe đến cổng công ty điện tử Quả Xác.

Nhưng hắn không đi vào, chiếc Land Rover đậu bên kia đường, hắn dựa vào thân xe vừa hút một điếu thuốc vừa lẳng lặng nhìn về phía điện tử Quả Xác náo nhiệt.

480 mẫu đất hoang nguyên bản đang trống rỗng, giữa tiếng ồn ào "ầm ầm", phần thô của tòa nhà ký túc xá nhân viên và xưởng sản xuất đã được dựng lên.

Có vẻ như sau khi Lý Tiểu Giai tham gia, vì có thêm một người quản lý kỹ thuật có kinh nghiệm nên quá trình xây dựng rõ ràng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

"Bíp."

Đột nhiên, một tiếng còi xe cách đó không xa vang lên, Trần Hán Thăng không kiên nhẫn nhìn sang, thì ra là xe phỏng vấn của đài truyền hình khu Giang Lăng.

"Trần Hán Thăng, cậu ở chỗ này làm gì?"

Đã lâu không gặp, Diệp Ỷ vươn đầu chào hỏi.

"Không thấy tôi đang hút thuốc hả."

Trần Hán Thăng giơ tàn thuốc lên.

“Hút thuốc thì hút nhưng đừng dựa vào xe người khác thế.”

Diệp Ỷ ân cần nhắc nhở: “Chiếc xe này đắt lắm, nghe nói phải gần 1 triệu.”

Thực tế luôn thú vị như vậy, nếu Trần Hán Thăng vẫn còn là ông chủ trẻ tuổi của hỏa tiễn 101, Diệp Ỷ có lẽ sẽ nói: “Trần Hán Thăng, cậu lại đổi xe à?”

“Ồ, thì ra nó đắt như vậy.”

Khóe miệng Trần Hán Thăng giật giật, hắn vỗ vào mui chiếc Land Rover “bang bang bang”: “Tôi thực sự nhìn không ra, chiếc xe này trông giống như một chiếc máy kéo chết tiệt, nó thế mà có giá 1 triệu.”

“Này, đừng vỗ nữa, cẩn thận chủ nhân nhìn thấy đấy.”

Diệp Ỷ vội vàng nói, dù sao đây cũng là người con trai từng theo đuổi cô ta, năm đó hăng hái như vậy, bây giờ xem ra khí sắc cũng không tồi.

“Cô đang làm gì ở đây?”

Trần Hán Thăng hỏi một cách kỳ lạ.

“Phỏng vấn.”

Diệp Ỷ chỉ vào điện tử Quả Xác và nói: “Đây là một nhà máy điện tử lớn với diện tích 500 mẫu. Nhà máy điện tử này lần trước còn tranh cãi với Tân Thế Kỷ, tôi cảm thấy sang năm nhà máy này chắc chắn sẽ làm nên việc lớn vì vậy tôi muốn lấy thông tin trước và xây dựng mối quan hệ với họ.”

“Chậc chậc, thật chuyên nghiệp.”

Trần Hán Thăng gật đầu khen ngợi.

“Nhưng có một điều không được tốt cho lắm.”

Diệp Ỷ cau mày: “Cổ đông kiểm soát của điện tử Quả Xác là một công ty tên là” Hạt Giống Tư Bản” không phải người thường, nhưng không biết ông chủ của Hạt Giống Tư Bản là ai, thật tuyệt nếu chúng tôi có thể nói chuyện trực tiếp với ông chủ của họ.”

“Có gì khó đâu, ông chủ là tôi.”

Trần Hán Thăng nói một cách trịnh trọng: “Chúng ta đã nói chuyện rồi.”

“Ha ha.”

Diệp Ỷ coi đó như là đùa giỡn, xua tay nói: “Tôi đi làm việc trước, có thời gian cùng nhau ăn cơm.”

Khi chiếc xe phỏng vấn chậm rãi lái vào điện tử Quả Xác, tài xế của đài truyền hình quay đầu nhìn chiếc Land Rover, xúc động nói: “Trước đây tôi chỉ thấy chiếc xe đó trên máy tính, toàn Giang Lăng cũng không có mấy chiếc. Người ta nói rằng một trong số đó vẫn còn tồn tại. Trong tay của một sinh viên đại học từ Đại học Tài chính.”

“Không có gì đáng ngạc nhiên khi có nhiều người giàu có ở Kiến Nghiệp.”

Diệp Ỷ không thèm để ý, nhưng sau khi xuống xe, cô lại liếc nhìn ra ngoài cổng, nhất thời sững người.

Trần Hán Thăng đã biến mất và chiếc Land Rover cũng vậy.

“Tiểu Trịnh, vừa rồi cậu nói chiếc Land Rover là của sinh viên trường Đại học Tài chính?”

Diệp Ỷ đột nhiên hỏi: “Có phải là Đại học Tài chính của cơ sở Giang Lăng chúng ta không?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì, không nên trùng hợp như vậy.”

……

Sau khi Trần Hán Thăng trở về từ điện tử Quả Xác, hắn đã đến thẳng khu dân cư Thiên Cảnh Sơn để gặp bà nội và A Ninh.

Bà nội đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ, Đông Nhi và A Ninh đang ngồi trong phòng khách xem phim hoạt hình, cả hai người đều có đầu óc tương đối đơn giản, cư nhiên cũng rất nghiêm túc thảo luận về cốt truyện của phim hoạt hình.

“Anh trai.”

Nhìn thấy Trần Hán Thăng, A Ninh vui vẻ chạy đến.

Trần Hán Thăng bế A Ninh lên, chỉ thấy hốc mắt của cô bé sưng lên.

“Lại nhớ mẹ rồi sao?”

Trần Hán Thăng hỏi.

A Ninh ôm cổ Trần Hán Thăng và gật đầu một cách ngượng ngùng.

Tình trạng này là bên trong dự tính, ít nhất phải khóc ba tháng mới quen, về sau sẽ dần tốt lên.

Vào buổi tối, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ cũng đi học về, Hồ Lâm Ngữ và Trần Hán Thăng đã thảo luận về việc sẽ ăn tiệc ở đâu vào cuối học kỳ.

Đây là chương trình truyền thống của lớp 2 quản lý công. Hàng năm trước kỳ nghỉ đông đều tổ chức tiệc tối, mời gia đình giáo viên Quách Trung Vân tham gia, để tăng thêm tình đoàn kết giữa các phòng ký túc xá trong lớp.

“Cậu truyền đạt thời gian địa điểm cho lão Quách.”

Hồ Lâm Ngữ nói: “Tớ đã đặt chỗ rồi.”

“Trực tiếp nói thì tốt hơn.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ngày mai tớ định đến nhà lão Quách, đưa A Ninh đi chơi với Quách Giai Tuệ. Có lẽ hai cô gái nhỏ có thể chơi cùng nhau, như vậy A Ninh sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

“Được, vậy tớ và Ấu Sở cũng đi, cậu không biết chăm sóc A Ninh.”

Hồ Lâm Ngữ mấy ngày nay ôn tập, đầu cũng lớn, hiếm có cơ hội ra ngoài đi dạo.

Sáng hôm sau, sau khi Trần Hán Thăng liên lạc với Lão Quách, hắn chở ba người đến.

Hồ Lâm Ngữ biết rằng Land Rover rất đắt tiền, vì vậy cô ấy thực sự muốn thử vị trí phụ lái nhưng lại cảm thấy xấu hổ, vì vậy cô ấy chỉ sử dụng A Ninh làm vỏ bọc: “Chị sẽ ôm em ngồi phía trước, em sẽ không bị say xe.”

Thẩm Ấu Sơ đương nhiên sẽ không tranh đoạt, cô yên lặng ngồi ở hàng sau, nhắc nhở A Ninh ngồi thẳng lên.

Trần Hán Thăng liếc nhìn Hồ Lâm Ngữ, đạp chân ga và nói: “Hồ Lâm Ngữ, có quy định cho các cô gái trên mười tám tuổi ngồi vào ghế phụ của tớ.”

“Quy tắc gì?” Hồ Lâm Ngữ vẻ mặt cảnh giác.

Trần Hán Thăng trêu chọc: “Hẹn hò với tớ hoặc cho tớ trăm nghìn tệ.”

“Cậu rõ ràng biết tớ không có trăm nghìn!”

Hồ Lâm Ngữ rất tức giận, hắn thậm chí còn lợi dụng cô ấy, Trần Hán Thăng, cậu có còn là người không?

“Tớ biết.”

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói: “Cho nên, ngay từ lúc cậu ngồi xuống, tớ đã bãi bỏ quy tắc này.”

“Hừ, xem như cậu biết điều!”

Hồ Lâm Ngữ hừ lạnh một tiếng.

Rất lâu sau, cô mới phản ứng chậm lại: “Trần Hán Thăng, tớ cảm thấy cậu đang chửi tớ.”

Chương 565: Ký ức tuổi thơ của A Ninh và Quách Giai Tuệ

“Tớ làm sao có thể chửi cậu?”

Trần Hán Thăng nói lời vô nghĩa: “Tớ là một đồng chí tốt và không bao giờ nhằm vào bất cứ ai.”

Hồ Lâm Ngữ phớt lờ kẻ lừa đảo này, mà quay qua chỉ chỏ những kiến trúc lớn phía bên ngoài, và kiên nhẫn dặn dò A Ninh.

“Đây là một cây cầu lớn, bên dưới là một con sông sâu, trẻ con không thể lại gần.”

“Xe cảnh sát vừa mới đi ngang qua, A Ninh nếu như đi lạc, nhìn thấy chiếc xe như vậy là sẽ an toàn.”

“Cái ở phía xa gọi là biển quảng cáo, mẹ nó! Là quảng cáo áo lót nữ, A Ninh, che mắt lại đừng nhìn!”

……

Trần Hán Thăng mỉm cười và lắng nghe, Tiểu Hồ tâm tính không tệ, nhưng lớn lên trong một môi trường trọng nam khinh nữ cho nên nảy sinh những cảm xúc khác lạ có một chút cực đoan.

Hơn nửa giờ sau, Land Rover đi tới tầng dưới khu dân cư của Lão Quách.

Khu phố này tương đối lâu đời nhưng nằm ở trung tâm thành phố Kiến Nghiệp nên môi trường tương đối tốt, cô bé

mũm mĩm Quách Giai Tuệ có thể học từ mẫu giáo đến cấp 3, đều là những trường nổi tiếng của tỉnh.

"Trong tương lai, chúng ta cũng có thể mua một căn nhà gần đây."

Trần Hán Thăng quay sang Thẩm Ấu Sở nói: "Thuận tiện cho việc học tập của A Ninh."

"Những ngôi nhà ở đây rất đắt tiền."

Hồ Lâm Ngữ xen vào: "Trường tiểu học thực nghiệm ở Giang Lăng thật ra cũng rất tốt."

"Sau khi cửa hàng trà sữa ở cầu Sư Tử khai trương, cậu phải xem xét việc mở rộng quy mô chuỗi cửa hàng. Đến khi có khoảng mười chi nhánh, nhà gần khu vực này sẽ không còn là vấn đề."

Trần Hán Thăng đỗ xe, lấy sữa và đồ ăn vặt Vượng Vượng từ cốp xe ra, đây là đồ ăn vặt cho Quách Giai Tuệ.

Khi lên lầu, Trần Hán Thăng lại thảo luận với Thẩm Ấu Sở, sau khi Phùng Quý và Thẩm Như Ý đến Kiến Nghiệp, đôi vợ chồng trẻ sẽ sống ở đâu, nhiệm vụ nào sẽ được giao và họ sẽ được đào tạo như thế nào …

Nghe những lời này, năm 2005 dường như là năm mà quán trà sữa "Ngộ Kiến" sắp bay lên, Hồ Lâm Ngữ đột nhiên cảm thấy hơi bồn chồn.

Cho tới nay, lý tưởng của cô ấy là được chọn làm thực tập sinh, trở thành một công chức, có một công việc tử tế và giành được sự tôn trọng và chấp thuận của gia đình theo cách này.

Nhưng dường như cô ấy chưa bao giờ nghĩ về việc liệu cô ấy có thực sự thích sự lựa chọn nghề nghiệp này hay không, hay cô ấy thích ở bên những người bạn tốt của mình, đồng

hành cùng A Ninh đáng yêu, đoàn tụ với những chú mèo béo, đồng thời kinh doanh một quán trà sữa ?

……

“Đinh đong, đinh đong.”

Trần Hán Thăng bấm chuông điện tử, sau khi Lão Quách mở cửa, ông ấy nhìn thấy học sinh kiêu hãnh của mình là Trần Hán Thăng, cô gái xinh đẹp nhất trường Đại học Tài chính Thẩm Ấu Sở, và Hồ Lâm Ngữ trợ lý đắc lực của lớp.

“Lão Quách, chúng em tới đây chúc mừng năm mới, nhưng hơi sớm.”

Trần Hán Thăng đặt món quà xuống với một nụ cười.

Quách Trung Vân không khách sáo vỗ vai Trần Hán Thăng, sư mẫu Quách đang dạy Quách Giai Tuệ làm bài tập, khi thấy học trò của chồng đến, sư mẫu Quách cũng đứng dậy rót trà rửa hoa quả.

“Giai Tuệ, nhìn thấy anh sao không đi đến?”

Trần Hán Thăng đưa tay ra, trước đây, cô gái mũm mĩm nhỏ nhìn thấy hắn, luôn dùng hết sức lao tới, giống như va vào Trần Hán Thăng thành một cú lộn nhào lớn, nhưng hôm nay cô bé lại ngồi trên bàn, làm bài tập về nhà của cô bé một cách đau khổ.

Trên thực tế, cô bé mập mạp trông rất háo hức, nhưng lại nhìn sư mẫu Quách với vẻ sợ hãi.

“Đừng để ý đến con bé, tôi vừa mới đánh con bé một trận.”

Sư mẫu Quách tức giận nói: “Kỳ nghỉ đông nó không làm bài tập thầy giao cho cũng không sao. Nó còn lên lầu chép bài của đứa khác, may mà tôi bắt được!”

“Ôi, em thật ngốc!”

Trần Hán Thăng không nhịn được cười: "Làm sao có thể bị bắt… Khụ, sao có thể ăn gian!"

May mắn thay, Trần Hán Thăng phản ứng nhanh chóng, khuôn mặt của sư mẫu Quách cũng dần dần dịu đi vì ngạc nhiên.

"Giai Tuệ, hôm nay anh giới thiệu cho em một cô bé lớn hơn em vài tháng tuổi."

Trần Hán Thăng dẫn A Ninh đi tới: "Chị Ninh."

"Chị A Ninh!"

Quách Giai Tuệ trời sinh tính tình hoạt bát, cô bé biết rằng mình không cần phải làm bài tập khi có khách đến nên cô bé đặc biệt la hét rất to.

Trần Hán Thăng nói với A Ninh một lần nữa: "Tên của bạn là em Giai Tuệ."

"Em Giai Tuệ…"

A Ninh rất ngại ngùng, giọng nói trầm thấp, bước chân cũng lui về phía sau, giống như muốn trốn ở sau lưng chị gái.

"Đây là em gái của Thẩm Ấu Sở đúng không."

Quách Trung Vân nói chi tiết: "Lông mày và mắt rất giống nhau, nhưng hơi gầy."

"Vừa từ núi ra."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Có chút sợ người lạ, sau khi làm quen sẽ nói nhiều hơn."

"Trẻ con gầy đi một chút mới tốt, chứ Quách Giai Tuệ bây giờ béo quá."

Sư mẫu Quách ngồi xổm trước mặt A Ninh, nhìn cô bé khen ngợi: "Con thật xinh đẹp, đôi mắt hơi giống Tiểu Thẩm,

nhìn vóc dáng hiện tại của con thì lớn lên sẽ không thấp đâu, Tiểu Thẩm, gen của nhà con tốt thật đấy."

Người lờn còn chưa nói gì Quách Giai Tuệ đã trở nên không vui và lớn tiếng tranh cãi với khuôn mặt mũm mĩm run rẩy: "Con không béo, chị A Ninh quá gầy."

"Còn không béo, con là người béo nhất lớp."

Sư mẫu Quách đưa mu bàn tay xoa nhẹ mặt An Ninh: "Trưa con muốn ăn gì, để dì đi làm."

Quách Trung Vân cũng cười nói: "Nhà chú cái gì cũng có, muốn ăn tôm cá hay sườn?"

Vợ chồng Lão Quách thật tốt bụng, bọn họ muốn trêu chọc A Ninh nói thêm vài câu để thích nghi với hoàn cảnh trong thành phố.

A Ninh ngẩng đầu lên, đầu tiên nhìn Thẩm Ấu Sở, sau đó nhìn Trần Hán Thăng, cuối cùng nhìn Hồ Lâm Ngữ và thấy rằng ba người lớn tuổi đều nhìn bé với ánh mắt khích lệ, sau đó chỉ vào mì ăn liền trên bàn và nói: "Chú dì, cháu muốn ăn mì gói."

"Hả?"

Sư mẫu Quách nhất thời sửng sốt, trong nhà có thịt có cá, tại sao lại ăn ăn mì gói không có dinh dưỡng.

"Bởi vì trong núi không có thứ này."

Trần Hán Thăng thở dài, xoa đầu A Ninh và giải thích: "Trước đây, mẹ con bé phải đi bộ hơn hai mươi dặm đến thị trấn để mua một gói cho bé vào ngày sinh nhật của bé."

Quách Trung Vân và vợ nhìn nhau, bầu không khí náo nhiệt đột nhiên trầm lắng hơn một chút, A Ninh cảm thấy yêu cầu của mình có chút quá đáng, rụt người lại sau lưng Thẩm Ấu Sở: "Cháu không cần ăn."

A Ninh càng nói càng khiến người khác đau lòng, sư mẫu Quách xoa ngực đứng dậy đi thẳng vào bếp: "Dì nấu cho con ăn, nhưng chỉ được ăn một ít thôi, giữa trưa còn phải ăn trưa."

"Con cũng muốn ăn."

Khi Quách Giai Tuệ nghe nói rằng có mì ăn liền, cô bé cũng tranh giành chúng.

Thật ra cô bé cũng không phải là người đặc biệt thích mì ăn liền, chỉ là cô gái mũm mĩm nhỏ bé cảm thấy hơi ghen tị khi thấy mọi người đều tập trung vào chị gái mà thôi.

"Ăn, ăn, ăn, cả ngày chỉ ăn!"

Sư mẫu Quách có thái độ đối với con gái giống như một người mẹ thực sự: "Không phải là KFC thì là mcdonald's. Con có thể chơi với chị gái một lúc và để dành bài tập cho đến tối."

Quách Giai Tuệ nghe nói không cần làm bài tập, bèn nhảy khỏi ghế, không thèm để ý đến câu nói "để đến tối viết" mà cùng A Ninh chạy quanh phòng.

Gần như không có rào cản giữa bạn cùng trang lứa, hai cô bé chơi với nhau rất nhanh.

Quách Giai Tuệ kéo A Ninh đến bên đàn piano điện tử, duỗi ngón trỏ đầy thịt của cô bé và nhấn nó xuống, và đàn piano điện tử phát ra âm thanh "đô".

A Ninh chưa từng nhìn thấy đàn piano điện tử bao giờ, cả người bị dọa giật mình.

"Hahaha."

Quách Giai Tuệ nhìn thấy phản ứng của A Ninh, đầu tiên là cười, nhưng sau khi cười xong, cô bé chỉ vào bàn phím nói: "Chị gái cũng nhấn."

A Ninh lắc đầu ngượng ngùng.

“Ấn đi!”

Quách Giai Tuệ nắm lấy các ngón tay của A Ninh và nhấn từng phím trắng của đàn piano điện tử.

“Đồ, rê, mi, pha, son, la, si, đô, …”

Giọng nói trong trẻo vang vọng trong phòng, Quách Giai Tuệ bây giờ không biết chơi đàn, cô bé chơi nó hoàn toàn như một món đồ chơi, cô bé sẵn sàng chia sẻ nó với bạn bè của mình.

Sau khi A Ninh đã quen, cô bé đã có thể bấm từng cái một, nhưng thấy người lớn nhìn chằm chằm vào mình, cô bé vẫn có phần kiềm chế và thường tìm kiếm sự động viên và ỷ lại từ ánh mắt của Thẩm Ấu Sở và Trần Hán Thăng.

“Đi, chúng ta đi phòng khách ngồi đi.”

Lão Quách cười nói.

Tivi đang chiếu tin tức, đây không phải là lần đầu tiên Trần Hán Thăng đến đây với tư cách là khách, hắn vừa hút thuốc vừa cùng Lão Quách tán gẫu với nhau.

Thẩm Ấu Sở giúp việc trong bếp, Hồ Lâm Ngữ lười biếng, cô ấy giả vờ chăm sóc hai đứa trẻ, nhưng thực tế là cô ấy chơi cùng.

“Hồ Lâm Ngữ!”

Khi cô đang vui vẻ, Trần Hán Thăng đột nhiên hét lên, đi tới và mắng: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn giành đồ chơi với bọn trẻ, chúng tớ đang thảo luận về thời gian và địa điểm tiệc tối của lớp, cậu đi báo cáo Lão Quách.”

“Không, cái này quá thú vị.” Hồ Lâm Ngữ chỉ vào một chiếc gọt bút chì hoạt hình nói: “Nó có thể gọt bất cứ thứ gì.”

“Được, được, đi thôi!”

Trần Hán Thăng sốt ruột cắt ngang, cầm gọt bút chì giáo huấn Quách Giai Tuệ cùng Thẩm Ninh Ninh: "Mấy thứ này chơi rất dễ gây sao nhãng, hiện tại các em tập trung học đi…"

Năm phút sau, Hồ Lâm Ngữ và Lão Quách thảo luận về các vấn đề liên quan đến bữa tiệc tối và khi họ quay lại, họ thấy rằng Trần Hán Thăng đang chơi cực kỳ chăm chú.

"Mẹ nó, thật là vui vẻ."

Trần Hán Thăng xoay chiếc bút chì "cót két" và hào hứng nói: "Nếu tớ có thứ này ở trường tiểu học, tớ đảm bảo rằng tớ thậm chí sẽ không vượt qua kỳ thi tuyển sinh cấp hai."

Bên cạnh hắn, hai cô bé nhìn Trần Hán Thăng với ánh mắt đờ đẫn.

Chương 566: Người đứng đầu trong vở kịch vận mệnh

“Ẩu Sở, con trai lớn của cậu đoạt đồ chơi của bạn nhỏ.”

Hồ Lâm Ngữ thấy một màn như vậy, lập tức đi đến phòng bếp cáo trạng, trước kia cô ấy châm chọc Thẩm Ấu Sở đối với Trần Hán Thăng quá tốt, quả thực rất giống nuôi một đứa con lớn.

“Nhìn thấy không, về sau hai đứa không được thô lỗ như vậy.”

Trần Hán Thăng đối với Thẩm A Ninh và Quách Giai Tuệ nói: “Nếu không sẽ giống như Hồ Lâm Ngữ, cấp ba cũng không có nam sinh nào thích, chỉ có thể đắm chìm trong thế giới Hàn Quốc Mary Sure không thể thoát ra được.”

Quách Trung Vân nghe thấy động tĩnh, duỗi đầu ra giải thích nói: “Cái gọt bút chì này là người thân gửi từ Nhật Bản tới, từ trên xuống dưới có rất nhiều công năng, tôi cùng với sư mẫu của cậu phải nghiên cứu cả một buổi trưa.”

“Khó trách, khi còn nhỏ em cũng chưa từng nhìn qua những thứ như này.” Trần Hán Thăng bĩu môi: “May là chưa gặp được, bằng không tâm tư sẽ không dành cho việc đọc sách.”

Quách Trung Vân hòa ái cười cười, lão Quách có các đặc điểm chí tiến thủ cùng tâm ở sự nghiệp không đủ lớn, bởi vì tâm tư của ông ấy đều đặt hết vào gia đình.

Loại người này tính cách khá ôn hoà, sẽ không giống như người khác hóng chuyện đầu đâu, trước kia Trần Hán Thăng

“phá sản”, lão Quách chỉ biết một chút về tình huống tinh thần của hắn, biết hắn không sao cả. Lão Quách cũng không có truy hỏi.

Cho nên Trần Hán Thăng nói chuyện phiếm cùng lão Quách nhẹ nhàng, không có gì giấu diếm lại nói quá sẽ ngừng, không có đề cập tới những vấn đề nhạy cảm, ngẫu nhiên có quan điểm khác nhau, lão Quách chủ động chuyển sang đề tài khác.

Thẩm Ấu Sở cùng Quách sư mẫu nấu cơm, Hồ Lâm Ngữ không biết nấu ăn, nhưng vẫn đứng trong phòng bếp giúp việc vặt.

Hai đứa bé quan hệ ngày càng hoà hợp, Quách Giai Tuệ đưa A Ninh đi xem đàn điện tử, gọt bút chì, bút tô màu những thứ đó đồ chơi, thật nhanh lại bắt đầu chơi trò chơi.

Giữa trưa lúc ăn cơm, hai cô bé tránh ở trong phòng dựng lều trại.

Lều trại nhỏ hẹp, đen như mực cũng không thông khí, nhưng hai cô bé đều thích chơi ở trong, có lẽ là khá có cảm giác an toàn.

“Giai Tuệ, A Ninh ăn cơm thôi.” Quách Trung Vân gọi lần đầu.

Quách Giai Tuệ không sợ cha, nói đôi lời khiến ông rời đi.

Trần Hán Thăng là người lên gọi lần thứ hai: “Các em đừng nghịch nữa, mau chóng ra ăn cơm đi.”

Bên trong lều trại giật giật, đại khái A Ninh đã nghĩ đi ra, nhưng Quách Giai Tuệ nghịch ngợm ngăn cản: “Anh trai mọi người ăn trước đi, em cùng chị gái chơi thêm lúc nữa.”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng không để trong lòng, hắn khi còn nhỏ cũng nghịch ngợm, chuyện xấu nào cũng đã làm, không ăn cơm trưa cũng là chuyện bình thường.

Hắn đi ra ngoài trước, hướng Quách Giai Tuệ nháy mắt, tiện tay cầm chổi lông gà giấu đi.

Thẩm Ấu Sở và Hồ Lẫm Ngữ cũng tới gọi, A Ninh vài lần định đi ra, nhưng đều bị Quách Giai Tuệ ngăn cản, cho đến khi Quách sư mẫu nhịn không nổi, bà đi tới xốc lều trại lên, lộ ra hai cái bím tóc rối của tiểu nha đầu.

"Buổi sáng buộc bím tóc mất nửa giờ, bây giờ đã rối rồi!" Quách sư mẫu tức giận nhìn xung quanh: "Tôi nhớ rõ có cái chổi lông gà ở đây mà giờ đây sao lại không thấy?"

"Chị gái nhanh chạy." Quách Giai Tuệ bị đánh đã quen, kéo A Ninh chạy nhanh tới bàn ăn, lau mồ hôi trên mặt, cầm bát cơm nhỏ của chính mình ăn.

"Hừ!" Quách sư mẫu lúc quay lại, chọc chọc đầu Quách Giai Tuệ: "Hôm nay không tìm thấy chổi lông gà tạm thời tha cho con."

Nha đầu béo ngẩng đầu, hướng về phía Trần Hán Thăng vui vẻ cười.

Ăn xong cơm trưa, hai nhóc con hứa lần sau lại chơi cùng nhau, xong mới lưu luyến tách nhau ra.

Trên đường trở về, A Ninh nói nhiều hơn, chủ động hỏi Thẩm Ấu Sở một ít vấn đề kỳ lạ, dường như đối với sự tình xung quanh bắt đầu thấy hứng thú.

…..

Trong mấy ngày còn lại, Trần Hán Thăng sắp xếp ổn những ngày nghỉ cho công nhân cùng thời gian đi làm trở lại, hoạt động liên hoan lớp, ngẫu nhiên chạy qua chạy lại giữa Đại học

Đông Đại và đại học Tài chính, vẫn luôn chờ đến ngày hai mươi sáu đại học Tài chính thi cuối kì.

Trần Hán Thăng hoàn toàn không để trong lòng, bài thi tuỳ tiện điền rồi nộp lên, bạn cùng phòng 602 cũng không quan tâm, buổi sáng thi, buổi tối còn cùng nhau đánh bài.

Nhưng, Trần Hán Thăng đợi thư của đại học Tài chính, cũng không biết đám ngốc cùng phòng đợi cái gì.

Sau khi kết thúc ba ngày thi, nhóm bạn cùng phòng trở về nhà, đi net thâu đêm, Trần Hán Thăng luôn là người cuối cùng rời khỏi, không vội vã thu thập hành lý.

Kim Dương Minh là người Kiến Nghiệp, cậu ta đi tới đi lui đến lúc mọi người rời đi, rồi đột nhiên đưa cho Trần Hán Thăng một điếu thuốc: "Tứ ca, nghe nói Đông Nhi cũng ở đây trải qua tết Âm Lịch."

"Cô ấy ở đây cũng chưa quá hai tháng, vốn dĩ làm tốt việc chuẩn bị không cần phải trở về nhà." Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn tiểu Kim một cái, nhắc nhở thêm lần nữa: "Mày muốn tìm Đông Nhi, nhất định phải gọi trước, không được trực tiếp đi tới Thiên Cảnh Sơn."

"Ai da, tao biết rồi." Kim Dương Minh mất kiên nhẫn nói: "Ăn Tết tao thường đi cùng bố mẹ tới nhà ngoại ở An Huy, có thể sẽ không ở Kiến Nghiệp, khả năng cũng không có cơ hội đi nhìn Đông Nhi, có việc này muốn làm phiền Trần ca."

Tiểu Kim vừa nói vừa móc từ trong túi ra hộp điện thoại: "Mấy hôm trước tao nói muốn mua điện thoại cho Đông Nhi, mày giúp tao đưa cho cô ấy."

Trần Hán Thăng xem xét, vậy mà là Nokia 6260, đây là loại mới ra cách đây không lâu, màu cơ bản, nắp gập, có thể lên mạng và chơi các trò chơi java, giá cả khá cao.

"cạch!"

Trần Hán Thăng cầm lấy nhìn, tuỳ ý ném lên bàn: "Sao mày không tự mình đưa?"

"Cẩn thận một chút." Kim Dương Minh đau lòng cầm lấy hộp điện thoại thổi thổi, kỳ thật Nokia 6260 vẫn luôn là tâm niệm trong lòng cậu ấy, nhưng bởi vì kinh phí có hạn, cậu ấy cũng không dám đổi, trước tiên mua tặng Đông Nhi.

"Ngày hôm ấy tao muốn lấy lòng cô ấy nên mới mua tặng." Kim Dương Minh buồn bực nói: "Nhưng mà Đông Nhi từ chối, cô ấy nói di động quá đắt nên không thể nhận."

"Là như vậy sao." Trần Hán Thăng gật gật đầu, Đông Nhi vừa đơn thuần vừa chất phác, nhất định không phải là những người thích vật xa xỉ, hắn kiến nghị nói: "Đông Nhi không cần, mày dùng đi."

"Không được!" Kim Dương Minh luôn luôn keo kiệt vậy mà lần này lại không đồng ý: "Nếu là người khác thì tao cũng không nhờ đâu, Trần ca, từ trước đến nay mày có nhiều chủ ý, mày nghĩ biện pháp làm cô ấy nhận lấy đi."

"Tao đưa chưa chắc cô ấy đã lấy." Trần Hán Thăng trầm ngâm nửa ngày: "Trừ khi nói đây là phương tiện liên lạc, vì vậy mới mua cho cô ấy một cái."

"Được." Kim Dương Minh hiếm thấy không so đo, xách đồ đi ra ký túc xá: "Chỉ cần Đông Nhi có thể dùng cái điện thoại này, tao đã cực kỳ hài lòng, trên danh nghĩa ai đưa đều được."

Trần Hán Thăng giật mình, bạn học tiểu Kim có lẽ đã tìm được chân ái.

Thật giống như đọc sách có câu:

"Tạc dạ thu phong điêu bích thụ,

Độc thướng cao lâu,

Vọng tận thiên nhai lộ."

(Đêm qua gió tây thổi làm rụng cây biếc

Một mình bước lên lầu

Nhìn đến khuất mắt con đường xa tít chân trời)

“Y đới tiệm khoan chung bất hối.

Vị y tiêu đắc nhân tiều tụy.”

(Đai áo rộng dần (người gầy đi), cuối cùng cũng không hối tiếc.

Vì chàng đáng khiến mình tiều tụy.)

“Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần,

Bỗng nhiên quay đầu lại,

Người ở ngay nơi đó,

Ở nơi lửa đèn tàn.”

Ba khung cảnh, ba sắc thái.

Thật ra yêu cũng có cảnh giới.

Đầu tiên là cần đơn thuần, luôn nghĩ và làm điều tốt nhất cho đối phương, nguyện ý trả giá vô điều kiện, loại này thường xuất hiện ở mối tình đầu.

Hai là hiện thực, khi học xong lại so đo trả giá, bắt đầu đắn đo xem có đáng hay không, tự mình xử lý quan hệ cùng hiện thực, thậm chí có thể dùng “ích kỷ” mà hình dung.

Nghe có vẻ là tin tức tốt, bởi vì sau khi đạt được cảnh giới này, ai cũng không có cách lừa được mình, đồng thời cũng là tin tức xấu, như vậy rất khó để yêu thêm lần nữa.

Loại tình huống này gặp ở rất nhiều lần yêu, trong lúc yêu có thể vô tình làm tổn thương người, cũng có thể bị người khác tổn thương.

Khi đó nói "Tin tưởng tình yêu", nhưng thật ra trong lòng đã bình đạm không gợn sóng.

Loại ba tương đối đặc thù, có lẽ trừ bỏ Trần Hán Thăng thì chưa ai trải qua, đó chính là "Tôi, muốn tất cả", cảnh giới này không có biện pháp học tập và vượt qua, trừ khi đã chết một lần.

"Hỏi thế gian, tình là chi." Trần Hán Thăng cảm khái một tiếng, ước lượng hộp Nokia 6260, sau đó gọi điện thoại cho Nhiếp Tiểu Vũ: "Cô lấy 5000 tệ mua cho Kim Dương Minh một chiếc điện thoại, cậu ấy chắc là đi Tây Môn."

Tiểu Kim đã đủ đáng thương, thường xuyên bị mình lấy tên đi bôi đen, Trần Hán Thăng không nghĩ lại chiếm tiện nghi, đơn giản mua điện thoại.

Nhiếp Tiểu Vũ nhận được điện thoại của sếp, vội vàng lấy ra 5000 tệ bỏ vào phong thư, gọi điện thoại cho Kim Dương Minh: "Cậu ở Tây Môn đợi một chút, tớ tới đưa đồ cho cậu."

"Thứ gì…."

Kim Dương Minh chưa kịp hỏi hết, Nhiếp Tiểu Vũ nôn nóng đã cúp máy.

"Mau nói, cho tớ cái gì." Kim Dương Minh rất kỳ quái, cậu ấy cùng Nhiếp Tiểu Vũ tiếp xúc không nhiều lắm, ngẫu nhiên mới chạm mặt ở quán trà sữa, chỉ biết đây là cấp dưới cùng Trần Hán Thăng xây dựng sự nghiệp, dung mạo cũng thanh tú.

Chẳng nhẽ…..

Kim Dương Minh đột nhiên sửng sốt, chẳng lẽ năm 2005 là năm hồng loan tinh động, hay sắp được tỏ tình.

"Khả năng rất lớn." Kim Dương Minh càng nghĩ càng khẳng định là chuyện này, nếu không phải là tỏ tình, việc gì phải trước kỳ nghỉ đưa đồ cho mình.

Không thể tin được Nhiếp Tiểu Vũ này cũng thật là tinh mắt.

Không bao lâu, Nhiếp Tiểu Vũ xuất hiện trong tầm mắt cậu, trên đường toàn là những học sinh xách hành lý trở về nhà, Nhiếp Tiểu Vũ chạy qua, có vẻ đường đột.

Kim Dương Minh thấy thật cảm động, cho nên lúc Nhiếp Tiểu Vũ đang thở hồng hộc, Kim Dương Minh dùng một loại trách cứ đau lòng nói: "Cậu thật là, sao phải chạy gấp như vậy tớ cũng đâu có trốn."

"Gì?" Nhiếp Tiểu Vũ hoảng sợ, nhưng Kim Dương Minh trước giờ toàn lải nhải cái quái gì ấy, nên cô cũng không để trong lòng, mà lôi ra phong thư nói: "Tôi chính là sợ cậu chạy trốn, nếu không phải để đến năm sau, đây là cho cậu."

"Quả nhiên là phong thư, trăm phần trăm bên trong là thư tình." Kim Dương Minh sắc mặt phức tạp, không có duỗi tay nhận lấy.

"Mau cầm đi." Nhiếp Tiểu Vũ nóng nảy, cô còn có việc trong ký túc xá và trong công ty.

"Thực xin lỗi, tớ không thể nhận." Kim Dương Minh rất khổ sở, thì ra từ chối một cô gái cũng không dễ dàng.

"Không cần?" Nhiếp Tiểu Vũ cau mày: "Vì sao?"

"Bởi vì, tớ đã có người mình thích rồi." Kim Dương Minh do dự một lúc, cuối cùng cũng thẳng thắn nói ra những lời này.

"A, sau đó thì sao?" Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ thầm liệu Kim Dương Minh có phải quên uống thuốc không, cậu ấy thích ai, cùng cô có quan hệ gì?

Cô lười hỏi nhiều, trực tiếp đem phong thư nhét ở trong lòng ngực Kim Dương Minh: "Tóm lại cậu nhận lấy đi, thật là nói cả đống lời vô nghĩa."

Nhiếp Tiểu Vũ nói xong câu này quay đầu trở về kí túc xá, Kim Dương Minh mở phong thư ra nhìn, phát hiện là xấp tiền một trăm tệ, trong nháy mắt, cậu có cảm giác bị vũ nhục.

“Nhiếp Tiểu Vũ!” Kim Dương Minh hung hăng nắm chặt tay: “Tớ biết cậu làm chức cao lắm tiền, nhưng chuyện này không thể cưỡng cầu, chỉ có thể nói cậu thổ lộ quá muộn, vì sao không sớm thổ lộ?”

Vì thế Kim Dương Minh không nhịn được nhắn tin cho Nhiếp Tiểu Vũ.

Kim Dương Minh: [Cậu nghĩ tiền có thể mua được tất cả sao?]

Nhiếp Tiểu Vũ đối với Kim Dương Minh có chút bực bội, căn bản không muốn thảo luận đề tài nhàm chán này, trực tiếp kết thúc bằng hai chữ: [Đúng vậy!]

“Haizzz.” Kim Dương Minh than một tiếng, chỉ có thể đem phong thư cất vào trong cặp, tính toán sang năm trả lại cho Nhiếp Tiểu Vũ, nhưng trong lòng lại ghi nhớ một thông tin lớn.

Mười hai giờ trưa ngày ba mươi tháng một năm 2005, ở Tây Môn bị một nữ sinh thổ lộ, sau khi từ chối cô ấy, cô ấy vậy muốn dùng tiền mua tình cảm của tôi.

Nam sinh ưu tú chẳng nhẽ nhất định phải đối mặt với cục diện này?

Chương 567: Nữ hài tử bảo vật cuối cùng bị đại ma vương bắt đi

Khi Kim Dương Minh đấu trí cùng không khí, Trần Hán Thăng ở trong ký túc xá nghiêm chỉnh nhìn chiếc điện thoại Nokia 6260.

Hình dáng này là một trong những cột mốc lịch sử, lúc đầu có thể đập vỡ quả óc chó, rồi phát triển thành loại nắp gập, màn hình trắng đen cũng biến thành màn hình màu, còn có những trò chơi java.

Có thể hình dung, trong tương lai có thể không còn phải chơi rắn săn mồi hay xếp hình Tetris, các nam sinh đam mê chơi game 1 người như bóng rổ, đua xe, hay Đấu La Đại Lục quyết chiến.

Mặt khác, Nokia 6260 ra mắt, đồng nghĩa với việc có thể đăng nhập trực tiếp vào QQ, các bạn cùng phòng cả đêm ở tiệm net cả đêm để chat QQ cũng không còn nữa.

"Sang năm sẽ rất bận."

Trấn Hán Thăng nghĩ thầm: "Trước không nói về công ty luật và quán trà sữa, nhiệm vụ trên người mình khá quan trọng, trong lúc nghiên cứu phát minh và sản xuất mp4, còn muốn làm Hồng Sĩ Dũng rơi đài, khả năng Trịnh gia ở Cảng Thành sẽ tới cứu, còn có thể xoay sở thêm chút nữa…."

"Đinh linh linh."

Khi Trần Hán Thăng đang nghĩ ngợi, Tiêu Dung Ngư gọi điện thoại tới: "Tiểu Trần, các cậu được nghỉ sao?"

"Ừ."

Trần Hán Thăng gật đầu, kỳ thi cuối kì ở Đông Đại ngày mai mới kết thúc.

"Vậy cậu đêm nay muốn ở lại đây ăn cơm sao?" Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào hỏi.

Trái tim Trần Hán Thăng thắt lại, cô nếu hỏi có nghĩa là: "Tối nay cậu đến chỗ tớ, hay là đi chỗ Thẩn Ấu Sở", vậy thật tốt biết bao!

Điều này chứng tỏ rằng cô không chỉ biết Thẩm Ấu Sở, còn nguyện ý muốn sống chung trong hòa bình.

"Ây, Tiểu Trần cậu như thế nào không trả lời?" Tiêu Dung Ngư hỏi, bởi vì microphone không có tiếng.

"A…..có thể là do tín hiệu không tốt."

Trần Hán Thăng thoát khỏi giấc mộng, nhìn phòng ký túc xá 602 trống rỗng, tùy ý nói dối một câu: "Đêm nay ký túc xá chúng tớ muốn liên hoan, ngày mai tớ lại tới, đến lúc đó gọi thêm cả Vương Tử Bác, Lưu Tiểu Manh và Tạ Uyển Thu cùng nhau về Cảng Thành."

Buổi tối hắn muốn tới khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ăn cơm, vì vậy không có cách nào đi Đông Đại.

"Được rồi." Tiểu Ngư Nhi có chút thất vọng, Trần Hán Thăng dỗ hai câu rồi cúp máy.

"Mẹ nó, cũng quá khó." Trần Hán Thăng thở dài một hơi, châm thuốc đi ra ban công ký túc xá, dưới tầng đều là những nam sinh đã được nghỉ, bọn họ kéo vali, đeo cặp sách, trên những khuôn mặt trẻ ấy tràn đầy niềm vui về nhà.

Lấy tính cách của Tiêu Dung Ngư, cô trăm triệu không có khả năng chịu đựng loại việc này, nhưng nếu nói lại, Thẩm Ấu Sở dù có quan tâm Trần Hán Thăng như nào, cô ấy cũng không muốn chia sẻ bạn trai của mình.

"Có biện pháp cùng thủ đoạn, kỹ thuật diễn của mình cũng đủ, tóm lại khóc lóc gì đó, nói khóc là có thể khóc."

Trần Hán Thăng gãi gãi đầu, nếu "Tu La Tràng" như phim nói, kịch bản cùng kỹ thuật diễn chính hắn không thiếu, thiếu duy nhất là kinh phí.

Dựa theo suy đoán, về sau muốn mp4 phát triển, lại càn quét hai lần thị trường điện thoại, như vậy mới có thể chống cự lại Tu La Tràng tư bản và áp lực từ dư luận.

Thật ra, thời gian này nói nhanh cũng nhanh, nói chậm cũng chậm, tóm lại năm 2005 sẽ không bình thường.

……

Buổi tối, Trần Hán Thăng cầm điện thoại đi vào khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, trong phòng khách rất đông đúc và náo nhiệt.

Bà nội cùng A Ninh xem hoạt hình, A Ninh ở trước mặt người quen rất hoạt bát, cô bé còn nghiêm túc cùng bà nội bàn luận về tình tiết về hoạt hình cổ tích, nhìn cử chỉ hay đơn giản là cái chớp mắt, trông cô bé cùng chị gái Thẩm Ấu Sở khá giống nhau.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng lại đây, cô bé còn vui vẻ gọi một tiếng "Anh!"

Xem ra cô nhóc này đang rất vui, đồng nghĩa A Ninh đã thích ứng được với hoàn cảnh ở Kiến Nghiệp.

Đông Nhi đang bận trong phòng bếp, nhiệm vụ của cô ấy mỗi ngày đều rất đơn giản, nấu cơm, quét tước vệ sinh, thỉnh thoảng cùng bà nội tản bộ.

Thẩm Ấu Sở cùng Hồ Lâm Ngữ nói chuyện ở trên sofa tính toán lợi nhuận của hai tiệm trà sữa, Trần Hán Thăng bỏ di động nhìn nhìn sổ sách.

"Thật kỳ lạ."

Hồ Lâm Ngữ chỉ vào sổ sách nói: "Tiệm trà sữa ở khu thương mại Nghĩa Ô, lợi nhuận cũng quá cao, lợi nhuận hàng tháng đã vượt qua tiệm ở trường học."

"Điều này cũng bình thường."

Trần Hán Thăng không cho là đúng nói: "Khu thương mại Nghĩa Ô là nhằm vào toàn bộ khu đại học Giang Lăng, vị trí tốt, hơn nữa chi phí cũng thấp hơn so với trường học, đương nhiên lợi nhuận sẽ hơn."

"Nói như vậy, tớ thật sự muốn đến Cầu Sư Tử khảo sát."

Hồ Lâm Ngữ thể hiện kiêu ngạo, nhưng nhanh chóng lại có chút không phục: "Ấu Sở cũng thật ngu ngốc, tài khoản tiết kiệm cũng là Trần Hán Thăng, tớ giúp Ấu Sở, cuối cùng vẫn là làm công cho cậu."

"Có cái gì khác nhau."

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng, sờ mu bàn tay của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở nhìn Trần Hán Thăng, mắt hoa đào ẩn chứa sự dịu dàng, hành động thân mật nhỏ thình lình xảy ra, Thẩm Ấu Sở tuy rằng thẹn thùng, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

"Khụ khụ."

Hồ Lâm Ngữ hắng giọng, nhắc nhở bọn họ nơi này còn có trẻ nhỏ, chỉ vào di động hỏi: "Cậu mua cho Ấu Sở?"

"Không phải." Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Đưa cho Đông Nhi."

“Đông Nhi?” Hồ Lâm Ngữ nhìn phòng bếp, hạ giọng hỏi: “Vì sao mua di động quý như vậy?”

“Cậu không cần biết, đây là chuyện giữa tớ và Thẩm Ấu Sở.” Trần Hán Thăng cười nói, kéo Thẩm Ấu Sở vào phòng ngủ, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại nói: “Điện thoại này, từ từ cậu hãy đưa cho Đông Nhi, nhớ nói hai câu ‘Tết Âm Lịch không về nhà, vất vả rồi’ kiểu vậy.”

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở chớp chớp lông mi dài, trước kia những việc như này đều là Trần Hán Thăng làm.

“Đông Nhi thật không tồi, chân tay nhanh nhẹn, cô ấy đối với bà nội cùng A Ninh thật sự quan tâm, cậu thỉnh thoảng yêu cầu khó một chút. Với lại, nguồn gốc của chiếc điện thoại cũng…”

Trần Hán Thăng nói ra yêu cầu của Kim Dương Minh, lại từ trong túi rút ra một bao lì xì: “Cái khác, tiền lương của Đông Nhi về sau đều phải bỏ vào bao lì xì, tớ thấy trên tay cô ấy đeo một chiếc vòng đổi vận, có thể thấy cô ấy có chút mê tín, coi như là một dấu hiệu tốt.”

Thẩm Ấu Sở “Ừ” một tiếng, đi ra ngoài lấy tiền.

Hồ Lâm Ngữ ngơ ngác nhìn, Thẩm Ấu Sở đi dép lê đi tới đi lui trong phòng khách, dáng người cao gầy, lại nghĩ đến chuyện Trần Hán Thăng cùng cô ấy đóng cửa nói, Hồ Lâm Ngữ đột nhiên có một loại cảm giác.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, nhất thời không thể hình dung được.

Thẩu Ấu Sở không chú ý đến biểu tình phức tạp của bạn thân, cô cầm 2200 tệ, một lần nữa lại ngồi cạnh Trần Hán Thăng: “Chúng ta có nên tăng lương cho Đông Nhi không?”

“Bởi vì Tết Âm Lịch sao?” Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

“Ừ.” Thẩm Ấu Sở gật gật đầu.

“Không được.”

Trần Hán Thăng trực tiếp từ chối: “Vào đêm giao thừa có thể để bà nội cho cô ấy tiền mừng tuổi, nhưng tiền lương không thể tăng thêm, bởi vì tiền lương là một chế độ.”

“Chế độ cần nghiêm ngặt, cái này không thể thường xuyên thay đổi, cậu về sau quản lý quán trà sữa cũng nên chú ý tới.”

Trần Hán Thăng nhắc nhở: “Quyền lợi có thể thay đổi, nhưng tiền lương không cần thay đổi, hiện tại có một số đơn vị nghề nghiệp tiền lương mới có 1000, bởi vì quy định là như vậy, nhưng bọn họ có phúc lợi cao.”

“Tớ đã hiểu.” Thẩm Ấu Sở yên lặng ghi nhớ trong lòng.

“Tớ biết nhiều như vậy, lợi hại không?” Trần Hán Thăng khoe hỏi.

“Lợi hại.”

Thẩm Ấu Sở khuôn mặt nhỏ nhắn nói, quan niệm giáo dục của bà nội cực kì truyền thống, cho nên trong lòng Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng chính là ông trời của cô ấy.

Ông Trời có bao nhiêu lợi hại, Trần Hán Thăng có bấy nhiêu lợi hại.

“Vậy hôn tớ một chút.”

Trần Hán Thăng rướn hàng lông mày.

Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng, cúi đầu nhìn mũi chân.

“Sao lại ngại, cửa đóng rồi.”

Trần Hán Thăng nâng cằm Thẩm Âu Sở lên, đem mặt mình lại gần, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi, đồng thời còn rõ tiếng thở

gấp gáp, ở trên cổ còn có hơi thở nóng rực.

Lúc này, Trần Hán Thăng cảm thấy mỹ mãn mới đi ra ngoài, đối với phòng bếp hô: "Đông Nhi, cô lại đây một chút."

Đông Nhi nhanh nhẹn chạy tới, cô ấy cảm thấy không khí trong phòng ngủ có chút kỳ lạ.

Mặt chị Ấu Sở đỏ như gấc, đôi mắt như cánh hoa đào trong suốt như nước, ngồi đoan trang ở mép giường. Còn anh Trần sau khi đóng cửa thì nằm ở trên giường, rung chân chơi điện thoại.

Thẩm Ấu Sở nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, phát hiện hắn thật sự "Mặc kệ", chỉ có thể tự mình lấy bao lì xì ra, chậm rãi nhỏ nhẹ nói: "Đông Nhi, đây là tiền lương tháng này, cảm ơn em đã chiếu cố bà nội cùng A Ninh."

"Mặt khác."

Thẩm Ấu Sở nói chuyện vốn dĩ không nhanh, hơn nữa còn có chút gấp gáp, cho nên khá vất vả mới nói được.

Cô lại cầm chiếc điện thoại Nokia đưa qua: "Này, đây là quà Tất Niên của nhà chị cho em, cảm ơn em."

Cuối cùng cũng nói hết lời muốn nói, trong lòng Thẩm Ấu Sở thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, may mắn chỉ nói lắp một lần.

"A?"

Đông Nhi giật mình, không nghĩ phát tiền lương còn có quà quý như vậy.

Thật ra ngay từ đầu lúc cô ấy mới đến Kiến Nghiệp, trong lòng cũng cực kỳ thấp thỏm, nhưng về sau dần dần quen thuộc, cô ấy nhận ra mình may mắn gặp được người tốt.

Anh Trần có hơi nóng chút, nhưng chị Ấu Sở so với thiên sứ thật sự rất giống nhau. Lần trước khi cô ấy có chút nhớ nhà,

chị Ấu Sở đã ở bên cạnh an ủi.

Đông Nhi tuổi cũng không lớn, mũi cay cay, nước mắt lập tức trào ra, vừa khóc vừa từ chối nhận điện thoại.

“Nhận lấy đi.”

Trần Hán Thăng lúc này mới đứng lên, cầm điện thoại nhét vào trong tay Đông Nhi, vuốt đầu cô ấy nói: “Có điện thoại này, bọn anh có thể lập tức tìm được em.”

Hắn nói xong bèn đi ra ngoài, bên trong còn lại Thẩm Ấu Sở và Đông Nhi.

Hồ Lâm Ngữ tò mò đi vào, biết tình huống thế nào thì cảm xúc trở nên khó tả.

Vài phần hâm mộ, vài phần chua xót, còn có chút khó tin.

Đây có lẽ là cuộc sống hàng ngày trong tương lai của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, hai người đóng cửa thảo luận vấn đề, sau đó đưa ra một kết luận chung.

Haizzz!

Nữ hài tử bảo vật cuối cùng cũng bị đại ma vương bắt đi làm tù binh, không cam lòng nhất là, bọn họ càng nhìn càng thấy hợp.

Chương 568: Tình yêu tuổi thanh xuân là cảm động nhất

Buổi sáng ngày hôm sau, khi mà Tiêu Dung Ngư đang thi môn học cuối cùng ở Đại học Đông Đại thì Trần Hán Thăng đang ăn sáng ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

“Hôm nay tớ sẽ về Cảng Thành trước.”

Trần Hán Thăng lau miệng rồi nói với Thẩm Ấu Sở: “Loanh quanh ở trong nhà hai vòng mà chán quá thì bất cứ lúc nào cậu cũng có thể qua đây.”

Năm 2004, Trần Hán Thăng đã đưa ra một vài quyết định có ảnh hưởng sâu rộng, điều quan trọng nhất trong sự nghiệp của hắn đó chính là bán Hoả Tiễn 101 cho chuyển phát nhanh Thâm Thông ở thời kỳ đỉnh cao và điều thứ hai chính là thành lập điện tử Quả Xác.

Về phương diện cuộc sống thì đó chính là sắp xếp nơi ở ổn định cho bà của Thẩm Ấu Sở và A Ninh tại Kiến Nghiệp.

Trước đây từ Cảng Thành đến Lương Sơn ở Tứ Xuyên và Trùng Khánh phải mất ít nhất một ngày, đồng thời còn phải nghĩ biện pháp để giấu Tiêu Dung Ngư, bây giờ chỉ mất có hơn ba tiếng đồng hồ, còn có thể nói dối là đi công tác hoặc là đi thăm người thân.

Trên phương diện thao tác thì đối với Trần Hán Thăng mà nói thì càng thêm thoải mái.

Thẩm Ấu Sở gật đầu, cô đi vào phòng bếp lấy ra mấy hộp sốt ớt cay, bỏ vào trong túi nói: “Đây là ớt tớ làm, cậu cầm về cho chú và dì nếm thử.”

Trần Hán Thăng nghiêng đầu nhìn một chút, bên trong những cái "Mẹ đỡ đầu"* hoặc đồ hộp này có những thứ đen xì xì, có cả màu đỏ đậm, có lẽ là một loại ớt hoặc là rau cải canh.

(*Mẹ đỡ đầu/ Lao ganma ý chỉ dầu/tương làm từ ớt, có thể coi là một loại gia vị, là một trong những món ăn có hương vị truyền thống ở Quý Châu.)

Trong lòng hắn vẫn còn có chút ghét bỏ, nhưng nghĩ đến đây là tâm ý của Thẩm Ấu Sở, hắn mới miễn cưỡng tiếp nhận.

"Cháu về đây."

Trần Hán Thăng nói lời chào với bà nội, lại xoa nắn khuôn mặt nhỏ của A Ninh sau đó mới xoay người xuống lầu.

"Chị ơi!"

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, A Ninh ngẩng đầu lên rồi hỏi: "Đều cho anh ấy hết rồi, vậy tối nay chúng ta không có thức ăn để ăn rồi."

"Lát nữa chị lại làm tiếp."

Thẩm Ấu Sở đi về phía sau A Ninh, giúp cô bé thắt bím tóc nói: "Ngày kia là có thể ăn được rồi."

Mặc dù đồ vật mà Thẩm Ấu Sở có thể lấy ra tặng rất ít nhưng về cơ bản những thứ có thể tặng cô cũng đã tặng rồi, cũng giống như trong sổ tiết kiệm lợi nhuận của quán trà sữa cô vẫn luôn dùng tên của Trần Hán Thăng.

Nếu như đoạn cảm tình này mà xuất hiện vấn đề thì đứa trẻ ngốc nghếch Thẩm Ấu Sở này trừ việc đau lòng thống khổ đến vô tận ra thì có lẽ sẽ không có gì để giữ lại cả.

……

Sau khi Trần Hán Thăng rời khỏi khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, trước tiên đi Học viện Kinh Tế Kinh Doanh và Đại học Y

Khoa để đón Tạ Uyển Thu và Lưu Tiểu Manh, bọn họ rất tự giác ngồi xuống hàng ghế sau.

Hai người bọn họ đáng giá nội thất xa hoa trong xe, vỗ vỗ chiếc ghế da mềm mại, kinh ngạc mà thốt lên: "Trần Hán Thăng cậu thật lợi hại, phá sản rồi mà vẫn có thể mua xe mới."

"Không đáng bao nhiêu tiền."

Trần Hán Thăng cũng không hề né tránh nói: "Cha của Tiểu Ngư Nhi đã thông qua mối quan hệ nội bộ, đấu giá được chiếc xe bị bắt vì nhập lậu này."

"Cái này chẳng phải tương đương với của hồi môn sao?"

Tạ Uyển Thu trêu đùa một chút và trong lúc nói chuyện cô đột nhiên nhớ ra một sự việc: "Cao Gia Lương cũng yêu đương rồi đấy, các cậu có biết không?"

Lưu Tiểu Manh lắc đầu: "Tớ với Cao Gia Lương cũng không có liên lạc gì, cậu ta giả bộ rất giỏi, hồi cấp ba tớ nhìn đã không thích cậu ta rồi. Không phải trước kia cậu ta đã nói sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ Tiểu Ngư Nhi sao?

"Những lời như vậy chỉ nên nghe thôi, chứ tin cái miệng của con trai thì lợn nái cũng biết trèo cây."

Sau khi Tạ Uyển Thu nói xong, cô còn vỗ vỗ vào lưng ghế của Trần Hán Thăng: "Thật ngại quá, cũng kéo cả cậu vào rồi."

"Không có gì, dù sao thì tớ cũng không phải người tốt đẹp gì."

Lời "thú nhận" của Trần Hán Thăng chọc cho hai cô gái "haha" cười phá lên, họ còn cho rằng Trần Hán Thăng đang tự bôi đen mình.

"Tớ từng nghe Vương Tử Bác nói rằng hình như bạn gái của Cao Gia Lương là phú nhị đại, còn trông như thế nào thì

cũng chưa thấy qua.”

Trần Hán Thăng cũng biết chuyện này.

“Tớ đã từng gặp một lần khi đang đi mua sắm. Nói thế nào nhỉ, dáng vẻ cô gái đó trông khá bình thường, nhưng được cái cực kỳ biết cách ăn mặc.”

Tạ Uyển Thu bĩu môi nói: “Chỉ là có chút khinh người, tớ chào mà cô ta chẳng thèm chào lại.”

“Như vậy thật là không có ý tứ.”

Lưu Tiểu Manh hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta đều là bạn học cũ, trong nhà của Tiểu Ngư Nhi cũng giàu có như vậy, nhưng cậu ấy trước giờ chưa từng ra vẻ ta đây, cậu ấy kiêu ngạo nhưng lại rất dễ thương. Lúc mà Trần Hán Thăng còn làm ông chủ của Hoả Tiễn 101 thì chúng ta đều có thể ngồi ké xe về nhà thoải mái mà.”

Tại sao con gái có thể buôn chuyện nhiều như vậy, trên đường đi từ Giang Lăng đến Tiên Ninh, Tạ Uyển Thu với Lưu Tiểu Manh kể rõ ràng “cái bộ mặt giả tạo” của Cao Gia Lương như đọc từ sách ra, rồi sau đó phân tích từng chi tiết một.

Trần Hán Thăng vừa cười vừa nghĩ, mặc dù hồi cấp ba hắn thuộc dạng chơi bời, đã thế danh tiếng còn không nhỏ, đoán chừng cũng bị các cô gái nói xấu không ít chứ đừng nói đến lên đại học.

Mãi cho đến khi Vương Tử Bác lên xe thì hai cô gái mới yên tĩnh một chút.

Vương Tử Bác ngược lại là không có khuyết điểm, học lực trên trung bình, không xuất chúng cũng không sa đọa, là một trong những thành viên bình thường của trường cấp ba, những nam sinh như này là phổ biến nhất trong trường đại học.

Tạ Uyển Thu và Lưu Tiểu Manh lịch sự mà chào Vương Tử Bác, còn lịch sự ngồi dịch sang bên cạnh.

Thực ra nếu không có Trần Hán Thăng thì có lẽ Vương Tử Bác sẽ không có qua lại với nhiều nữ sinh cấp ba đến vậy.

“Sao túi của mày nặng như vậy?”

Trần Hán Thăng liếc Vương Tử Bác qua gương chiếu hậu và hỏi: “Mày cầm theo đồ gì vậy?”

“Sách về lập trình máy tính.”

Vương Tử Bác rất thành thật lấy nó ra cho mọi người xem: “Tao muốn tự học khi về nhà.”

Trần Hán Thăng biết rằng cậu bạn đang chuẩn bị cho hệ thống thu ngân order của cửa hàng trà sữa vào năm tới nhưng Tạ Uyển Thu và Tiểu Manh lại không biết, bọn họ còn cười đùa Vương Tử Bác vì lo quá xa.

Bởi vì học sinh cấp ba đều có một loại trải nghiệm như vậy, mỗi dịp nghỉ lễ về nhà lúc nào cũng cõng một ba lô đầy đề thi và tài liệu, thề nhất định sẽ tận dụng dịp nghỉ lễ này để làm hết, sau đó ôn tập lại cả chục trang sách giáo khoa .

Nhưng sau khi kỳ nghỉ kết thúc, họ mới nhận ra rằng bản thân mình đã nghĩ nhiều rồi, ngay cả cái cặp cũng chưa từng mở ra, thế là cõng mấy chục cân tài liệu chạy đi chạy về trong vô ích.

Còn không bằng học hỏi Trần Hán Thăng lúc đó, cái gì cũng không mang về mà đến quán cà phê Internet để chơi game.

Sau khi đi đến dưới toà nhà ký túc xá nữ của Đại học Đông Đại, không bao lâu Tiêu Dung Ngư đã đi ra, nhưng mà bên cạnh cô ấy còn có Biên Thi Thi.

“Tiểu Trần, Thi Thi muốn tới bến xe bus.”

Tiêu Dung Ngư đi thẳng đến ghế lái phụ ngồi xuống, đây là chỗ dành riêng cho cô.

Tuy nhiên, hàng ghế sau lại có chút chật, Land Rover dù rộng rãi nhưng có bốn người trưởng thành ngồi thì khó tránh khỏi việc va chạm vào nhau.

Vương Tử Bác là người xấu hổ nhất, bên trái cậu ấy là Lưu Tiểu Manh, bên phải là Biên Thi Thi, cậu là người bị kẹt ở giữa nên rất khó chịu, may mắn là bến xe bus cũng không xa, vì vậy bản thân chỉ cần yên lặng nín thở nhịn một chút là được rồi.

"Tiểu Manh, Uyển Thu."

Biên Thi Thi lịch sự mà chào hỏi, họ đã từng gặp nhau trong sinh nhật thứ hai mươi của Tiểu Ngư Nhi.

Nhưng khi đi qua bến xe bus Trần Hán Thăng hoàn toàn không đạp phanh mà trực tiếp lái thẳng qua.

"Trần Hán Thăng, tớ muốn xuống xe."

Biên Thi Thi vội vàng nhắc nhở.

"Không phải cậu muốn đến trạm xe lửa cổng Trung Hoa à?"

Trần Hán Thăng cười hì hì mà nói: "Thế tớ đi đường vòng bên này là được rồi."

"Như vậy thì quá phiền phức rồi."

Biên Thi Thi cảm thấy có chút ngại ngùng, bởi vì xuất phát từ Đại học Đông Đại có thể đi thẳng lên đường cao tốc Kiến Cảng, nếu đi đến cổng Trung Hoa như vậy thì tương đương với đi đường vòng rồi.

Ngay từ đầu Tiêu Dung Ngư cũng có chút khó hiểu, phí quá nhiều sức lực như vậy không giống tính cách của Trần

Hán Thăng chút nào, nhưng mà cô quay đầu nhìn thì hiểu rõ.

Vương Tử Bác đang nỗ lực dùng tay chống đỉnh xe, cố gắng không để cho mình nghiêng về bên nào cả, nhưng khi chiếc xe rẽ hướng thì thỉnh thoảng vẫn luôn dựa vào gần Biên Thi Thi.

"Không sao đâu."

Tiêu Dung Ngư nghịch ngợm mà nói: "Dù sao thì bọn tớ cũng không có việc gì."

"Nhưng mà tớ có."

Vương Tử Bác gào thét trong lòng, cái tư thế này quả thật quá khó chịu rồi, nhưng mà cậu lại không dám thể hiện ra, chỉ có thể bất đắc dĩ mà chịu đựng.

Kỳ thực có một số nam sinh không có kinh nghiệm gì, khi ở trước mặt người con gái mình thích, bọn họ luôn làm những hành động ngược với nội tâm của mình.

Ví dụ như Vương Tử Bác, rõ ràng là muốn dựa gần vào Biên Thi Thi, nhưng cách hành động mà cậu biểu hiện ra lại giống như có chút "chán ghét", nếu như không hiểu biết lẫn nhau thì chắc chắn sẽ khiến các cô gái hiểu lầm, cho rằng nam sinh này rất ghét họ.

May mắn thay Biên Thi Thi đã từng tiếp xúc với cậu ấy nên cô ấy biết rằng Vương Tử Bác không có suy nghĩ như vậy, vì vậy cô ấy lắc đầu chủ động lùi sát ra cửa để cho Vương Tử Bác dễ chịu hơn chút.

Thật vất vả mới đến được cổng Trung Hoa, sau khi Biên Thi Thi chào tạm biệt mọi người bèn kéo vali đi về phía nhà ga. Qua một lát, Vương Tử Bác từ phía sau đuổi tới.

"Sao thế?"

Biên Thi Thi nói: “Lại là Trần Hán Thăng bảo cậu đến giúp sao.”

Vương Tử Bác không có phản bác, chủ động tiếp nhận xách vali.

“Dừng!”

Trong lòng Biên Thi Thi có chút không vui, cái người này đúng thật là, hình như cứ phải để người khác nhắc nhở thì mới biết theo đuổi con gái thì phải.

Suốt chặng đường hai người đều không nói chuyện, chỉ có tiếng “cót két, cót két” phát ra từ bánh xe nhựa của chiếc vali, ánh nắng mặt trời buổi sáng chiếu xuống khiến cho bầu không khí có chút nhàm chán.

Khi họ đến cổng soát vé, Biên Thi Thi cầm lấy chiếc vali, gật đầu rồi nói: “Cảm ơn cậu, tạm biệt!”

“Cậu có muốn uống nước không?”

Vương Tử Bác có chút ngập ngừng nói: “Tớ đi mua cho cậu một chai nhé!”

“À, tớ có.”

Thực ra Biên Thi Thi có cầm theo bình giữ nhiệt, nhưng cô ấy vẫn muốn Vương Tử Bác chạy đi mua một chút, như vậy thì trong lòng cô ấy mới cảm thấy dễ chịu một chút. Vương Tử Bác đã mua một chai nước khoáng, đưa cho Biên Thi Thi và nói: “Có chút lạnh.”

“Tớ biết rồi, hẹn gặp lại.”

Khi Biên Thi Thi đang chuẩn bị vào nhà ga, Vương Tử Bác do dự một chút rồi đột nhiên nói với cô ấy: “Thật ra Tiểu Trần không có nhắc nhở tớ, là tớ tự mình muốn qua để giúp cậu thôi.”

“Ồ.”

Khuôn mặt của Biên Thi Thi nhiễm lên một màu đỏ bừng, xách theo chiếc vali bước nhanh vào nhà ga.

Chương 569: EQ cao của hai cha con

Sau khi đưa Biên Thi Thi, Vương Tử Bác vừa quay lại xe, thì ngay lập tức nhận được lời "lên án" từ Lưu Uyển Manh và Tạ Uyển Thu.

"Tử Bác cậu thế mà che giấu thật sâu, lặng lẽ theo đuổi Biên Thi Thi."

"Tính tình của cô ấy rất tốt, tớ cũng rất thích cô ấy."

"Tử Bác không ngờ cậu còn một mặt như vậy."

Vương Tử Bác đỏ bừng mặt, cũng không có tư cách giải thích, chuyện là sự thật, ngay cả Trần Hán Thăng vừa rồi cũng không có mở miệng nói chuyện, cậu chủ động xuống xe giúp xách hành lý.

Trên thực tế trước khi Vương Tử Bác xuống xe, trong lòng cậu ấy đã xảy ra trận chiến, nhưng nhớ lại bài học không tiễn Biên Thi Thi trở lại ký túc xá vào đêm hôm đó, cậu ấy đã lấy hết can đảm để đưa Biên Thi Thi về.

Nếu lần này cậu ấy không làm vậy, có lẽ cậu ấy sẽ hối hận cả năm.

Cuối cùng, các bạn học cũ đã động viên: "Cố lên Tử Bác, cậu phải học hỏi từ Trần Hán Thăng, cố gắng cưa đổ người bạn cùng bàn Biên Thi Thi, sinh viên đại học dự án 985 đấy!"

"Học tớ có ý nghĩa gì?"

Trần Hán Thăng bịp bợm nói: "Tớ và Tiêu Dung Ngư đã ở bên nhau từ lâu, cô ấy đã thích tớ từ hồi trung học, việc bị từ

chối trong đêm tốt nghiệp chỉ là vẻ ngoài thôi.”

“Phốc!”

Tiêu Dung Ngư bật cười, vươn hai tay nhẹ nhàng vặn lỗ tai Trần Hán Thăng: “Khi đó tớ thật sự không muốn yêu.”

“Nhưng mà…….”

Tiêu Dung Ngư bĩu môi nói thêm: “Tớ cũng không muốn cậu thảo luận về những cô gái khác, nếu cậu nói, tớ lập tức bỏ đi ngay. Hừ!”

“Hahaha.”

Cả Lưu Uyển Manh và Tạ Uyển Thu đều cười, Tiêu Dung Ngư lúc giận cũng thật đáng yêu.

Trần Hán Thăng cũng mỉm cười, hắn đột nhiên tháo kính râm ra và đeo lên để tránh người khác thấy biểu cảm trong mắt của hắn.

Cũng không có ai nghi ngờ, mọi người thấy đeo kính râm khi lái xe là điều bình thường, Tiêu Dung Ngư cũng giúp hắn chỉnh lại kính, đồng thời lấy đồ ăn vặt trong túi nhỏ ra chia cho mọi người.

Mặt trời mùa đông không chói chang mà mang chút ấm áp, xuyên qua cửa sổ có thể thấy trời xanh mây trắng, trong xe có chút nhạc, vài học sinh trường Nhất Trung Cảng Thành đang trò chuyện rôm rả về quá khứ, thỉnh thoảng bàn về vài kế hoạch trong tương lai.

“Trần Hán Thăng, cậu là ông chủ đã lâu, hiện tại thị trường việc làm như thế nào?”

Lưu Tiểu Manh tốt nghiệp đại học y Kiến Nghiệp nên muốn hỏi Trần Hán Thăng chút.

“Học y không phải học lên cao học sao?”

Trương Hán Thăng đề nghị: "Nếu cậu là sinh viên trường y, cậu nên chăm chỉ học lên cao học. Sau khi tốt nghiệp, cậu sẽ quay lại thực tập ở bệnh viện Nhân dân Cảng Thành. Nếu người quen ở quê bị bệnh, có thể trực tiếp đến gặp cậu."

"Tớ chính là không muốn học lên cao học, càng không muốn trở về Cảng Thành." Lưu Tiểu Manh ủ rũ nói.

"Tiểu Manh, cậu cần xem xét về vấn đề học cao học."

Tạ Uyển Thu từ trường đại học kinh tế và thương mại Tô Đông vừa lắc đầu vừa uống sữa chua: "Tớ sẽ trực tiếp đi làm. Đầu tiên tớ sẽ làm ở một công ty lớn trong vài năm, sau khi đủ kinh nghiệm xong tớ sẽ chuyển việc. Có lẽ tớ sẽ học hỏi được gì đó từ Trần Hán Thăng và bắt đầu công việc kinh doanh của chính mình."

"Bắt đầu mở doanh nghiệp không phải là điều dễ."

Vì là bạn học cũ, Trần Hán Thăng khuyên: "Hơn nữa, làm gì có công ty nào để cho cậu lừa gạt được. Đừng nghĩ ông chủ là kẻ ngốc. Đúng ra đó mới là người thông minh nhất ở trong công ty. Chẳng qua là vì những lợi ích to lớn khác mà không muốn vạch trần chuyện này thôi."

"Đúng vậy, Uyển Thu."

Tiêu Dung Ngư cũng nói: "Tớ cũng từng cảm thấy câu này vô lý. Kể từ khi tớ trở thành giám đốc của công ty luật, mặc dù chỉ có bốn người, nhưng tớ đang dần hiểu suy nghĩ của mọi người."

Cả Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều khuyên như vậy, có thể Tạ Uyển Thu sẽ suy nghĩ lại.

Tạ Uyển Thu nhăn mũi nói: "Tớ có người anh vừa mới tốt nghiệp, có quan điểm hoàn toàn ngược với các cậu. Hơn nữa, anh ấy có vẻ rất tự tin, rõ ràng anh ấy không có 10 nghìn tệ,

nhưng trong lời nói anh ấy còn không để mấy trăm nghìn vào mắt, anh ấy cho rằng đó là số tiền nhỏ.”

“Những người trẻ tuổi trâu bò vậy sao?”

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: “Thật muốn đem ít tự ti của Vương Tử Bác chia cho anh ta.”

“Chết tiệt, nói tao làm cái gì!”

Vương Tử Bác giật nảy mình, cậu ấy nghĩ vừa rồi nói chuyện như vậy, cậu ấy lắng nghe những người khác nói chuyện sôi nổi, không nghĩ muốn chủ đề thay đổi.

Trần Hán Thăng người xấu này không muốn buông tha cho thằng bạn, nên vừa cười vừa nói: “Đừng quá tự ti, mày nên học hỏi anh của Uyển Thu.”

“Cút!”

Vương Tử Bác lẩm bẩm chửi, đang định nói gì đó để giữ gìn thể diện, đột nhiên nghe được tiếng “cạch cạch” ở phía sau, như tiếng chai lọ va vào nhau.

“Tiểu Trần, Làm sao vậy?”

Tiêu Dung Ngư kỳ quái hỏi.

“Tớ đã nghe thấy tiếng va chạm nhiều lần, có phải là đồ hộp hay không?”

Lưu Uyển Manh quỳ trên ghế mềm ở hàng ghế sau, vươn tay muốn lật lại đồ trong túi.

Đó là rau cải cay mà Thẩm Ấu Sở đưa trước khi rời đi, Trần Hán Thăng đã để ở phía sau xe, nhưng hắn không ngờ nhóm người này tai thính hơn mèo.

“Ồ, cái kia?”

Trần Hán Thăng sắc mặt bình tĩnh, tự nhiên nói: “Chao mà thôi, một người bạn cho chao.”

“À!”

Lưu Tiểu Manh đã nhặt chiếc túi lên, nghe nói đó là chao cô ấy đã sợ hãi và đặt nó xuống một lần nữa.

“Tớ sẽ ngất mất, may là tớ không mở.”

Lưu Tiểu Manh tim đập nhanh nói: “Nếu mở ra cả xe sẽ thối hoắc, Trần Hán Thăng không ngờ cậu mà lại thích ăn chao.”

“Cái này có cái gì, mùi khó chịu, nhưng vị rất ngon.”

Trần Hán Thăng nói dối một cách bình tĩnh, dọa đến Lưu Tiểu Manh tự nguyện từ bỏ suy nghĩ hỏi ngọn nguồn, quay trở về đề tài vừa rồi.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Tạ Uyển Thu có chút suy nghĩ nói: “Nếu sau khi tớ tốt nghiệp không tìm được việc phù hợp, tớ có thể nhờ anh Trần nhà cậu giúp không? Chúng ta đều biết cậu ấy có năng lực lớn, nhưng nói chuyện với cậu ấy thì không hề dễ.”

Vương Tử Bác mất tự nhiên vặn vẹo cái mông, cậu ấy biết Trần Hán Thăng có vốn mấy chục triệu trong tay nên sắp xếp thêm một người cũng không khó, nhưng đây lại là bạn học cũ, có thể sẽ không hợp với điện tử.

Tiêu Dung Ngư có chút do dự, cô rất ít khi quan tâm về sự phát triển sự nghiệp của Trần Hán Thăng, cũng chưa từng cảm thấy hai người về sau sẽ chết đói, có lẽ đó là sự tự tin ảnh hưởng từ hoàn cảnh gia đình.

“Được!”

Trần Hán Thăng không để cho Tiêu Dung Nhi bị làm khó, trực tiếp đồng ý.

“Có khả năng là tớ sẽ xây dựng sự nghiệp trong tương lai, nhưng nếu chúng ta hợp tác với nhau, Tiểu Ngư Nhi ghen thì làm sao giờ? Tớ trực tiếp giới thiệu cậu với công ty nào đó có sếp là nữ đi, cô ấy lúc ấy hẳn là “Bách phế đãi hưng” (Nhiều việc đang chờ để hoàn thành), là lúc cấp bách cần nhân tài.”

“Cậu nghĩ quá nhiều, Tiểu Ngư Nhi sẽ không ghen đâu.”

Tạ Uyển Thu ném cho Trần Hán Thăng một cái nhìn khinh thường, theo sau bày tỏ lòng biết ơn: “Nói chung tớ cảm ơn cậu, dù sao bạn học cũ cũng đủ nghĩa khí.”

“Việc nhỏ.”

Trần Hán Thăng lại dặn dò nói: “Tuy nhiên vị trí cũng rất ít, nếu cậu truyền ra ngoài, các bạn học cũ khác cũng tranh đoạt vị trí cùng cậu, tớ cũng không có biện pháp giải quyết.”

Tạ Uyển Thu lập tức đáp ứng: “Cậu yên tâm, tớ tuyệt đối không nói cho ai, Tiểu Manh cùng Tử Bác cũng không cho nói.”

“Còn phải ở chỗ Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác âm thầm bội phục, hắn trước dùng lý do Tiểu Ngư Nhi để từ chối Tạ Uyển Thu vào công ty của mình, sau khi sắp xếp công việc lại khéo léo nhắc nhở cô ấy không được tiết lộ thông tin ra ngoài.

Có EQ cao như vậy thật tốt.

Chiếc Land Rover nhanh chóng ổn định trở lại, mọi người trên xe nói chuyện hai tiếng, ngủ một tiếng, khi đột nhiên mở mắt ra thì họ đã không còn ở trên đường cao tốc.

Hai bên là những tòa nhà quen thuộc, hình ảnh so với Kiến Nghiệp lỗi thời hơn nhiều, nhưng lại quen thuộc vô cùng, thậm chí cả cô mua đồ cũng cảm thấy như người quen.

“Oa, đã đến Cảnh Thành rồi.”

Lưu Tiểu Manh thở nhẹ một tiếng.

Kế tiếp Trần Hán Thăng dựa theo đường xá xa gần, đưa bọn họ về nhà, Tạ Uyển Thu xuống xe trước nói: "Năm nay có họp lớp, năm ngoái cậu cùng Tiểu Ngư Nhi không tham gia."

"Tớ muốn đi."

Trần Hán Thăng xem xét liếc nhìn Tiêu Dung Ngư: "Do ai đó không nói cho tớ, năm nay chúng tớ bảo đảm sẽ tới."

"Hừ!"

Tiểu Ngư Nhi không nhận sai lầm của mình.

Cuối cùng là đưa Tiêu Dung Ngư về, bởi Trần Hán Thăng không giúp người khác xách hành lý, hắn chỉ xách giúp mỗi Tiểu Dung Ngư, thuận tiện lên chào hỏi lão Tiêu.

"Buổi trưa ăn cơm ở đây đi."

Lữ Ngọc Thanh bèn nói: "Dì và mẹ con nói một chút là được."

Trần Hán Thăng lo lắng Tiêu Dung Ngư phát hiện mấy chai lọ sau cốp xe sẽ canh cánh trong lòng, quyết đoán từ chối: "Mẹ con đã chuẩn bị cơm sẵn ở nhà rồi, nếu còn ở lại thì cuộc sống năm nay con sợ trải qua không thoải mái được."

Lữ Ngọc Thanh nghĩ đến tính tình của Lương Mỹ Quyên, thì gật đầu đồng ý.

…….

Trần Hán Thăng trở về nhà, xách theo một túi cải cay lên lầu, nhìn thấy trong nhà đang có khách.

Thật ra cũng phải người ngoài, là lão Chu ở tầng trên, làm cùng đơn vị với Trần Triệu Quân, chỉ là tuổi khá cao có lẽ sẽ sớm về hưu, cả hai đều có chung sở thích là thư pháp và những đồ chơi văn hóa.

“Ây, Lão Chu lại qua dụ cha cháu mua đồ vật gì vậy.”

Trần Hán Thăng nhìn trên bàn trà bày một số tranh chữ, nhặt lên, lật qua lật lại rồi tùy ý thả xuống.

“Cẩn thận chút, cha cháu còn chưa đồng ý mua đâu.”

Lão Chu chạy nhanh đến cầm lấy tranh chữ, một bên quan sát nếp gấp, một bên nói: “Này là từ thời vua Viên Anh Tông triều đại nhà Nguyên, kia là Minh triều Hiếu Tông, còn có Thuận Trị và thời kỳ Trung Hoa Dân Quốc, tất cả đều là những đồ tốt nhất của thời đại.”

“Chậc, vẫn là đồ cũ.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Lão Chu, trong đống đồ vật này, người hẳn là già nhất.”

“Tiểu tử thúi, nói bậy cái gì.” Lão Chu làm bộ muốn đánh người, Trần Triệu Quân ngăn ông lại: “Mấy cái này bọn nhãi con làm sao hiểu, lần sau lại qua đây đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

“Lên đại học rồi còn không quy củ như vậy.”

Cơ hội kinh doanh tốt đã bị Trần Hán Thăng phá hủy, lão Chu kẹp tranh chữ lên, thở phì phì đi lên lầu.

“Hì hì.”

Trần Hán Thăng cười cười, chạy đến phòng bếp lớn tiếng chào hỏi: “Mẹ, con trai yêu quý của mẹ đã về rồi.”

“Đừng hét, lỗ tai bị hét điếc cả rồi.”

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy lão Chu đến đây không vui lắm, bởi vì ông ấy lừa Trần Triệu Quân rất nhiều lần, luôn là dùng thủ công mỹ nghệ hiện đại để lừa, còn Trần Triệu Quân hùa theo cố tình để bị lừa.

“Con của lão Chu bị viêm màng não, từ nhỏ chính là kẻ ngốc, vợ gần đây lại bị ung thư vú.”

Thừa dịp Trần Hán Thăng rửa tay đổi quần áo, Trần Triệu Quân đi cùng vợ giải thích nói: “Tôi cũng biết đó là hàng giả, nhưng thứ nhất là thích, thứ hai là coi như giúp người ta.”

“Biết, biết.”

Lương Mỹ Quyên nghiêm mặt nói: “Bằng không tôi đã sớm cắt tiền tiêu vặt của ông, chính là ông ấy mỗi ngày đều coi nhà chúng ta là đồ ngốc, thành thành thật thật vay tiền thì như thế nào.”

“Haizz.”

Trần Triệu Quân thở dài một hơi: “Dù sao cũng là tiền bối trong đơn vị, ít nhiều cũng phải cho mặt mũi.”

Trần Hán Thăng thay xong quần áo huýt sáo đi ra, nhìn đến mì trên bàn, bĩu môi nói: “Mẹ, con thật vất vả mới về một lần, mẹ không thể cho con ăn đồ ăn cứng chứ, buổi trưa con không muốn ăn mì sợi!”

“Không ăn sao.” Lương Mỹ Quyên cầm bát Trần Hán Thăng lên, đặt trước mặt lão Trần: “Không ăn thì đổ cho heo!”

Trần Triệu Quân:…..

Trần Hán Thăng:…..

Chương 570: Tất cả chúng ta đều là người bình thường

Trần Hán Thăng trước kia nghỉ, về đến nhà khoảng hai ba tiếng đồng hồ, vẫn có thể hưởng thụ chút "Tình thương ngắn ngủi của mẹ", Lương Thái Hậu nhìn thấy con trai cũng sẽ vui vẻ.

Nếu vượt quá khoảng thời gian này, Lương Mỹ Quyên sẽ bắt đầu ghét bỏ.

Hôm nay vận khí khá kém, vừa gặp lão Chu lấy lại đồ chơi giả hòng lừa gạt Trần Triệu Quân, Lương Mỹ Quyên trong lòng không thoải mái, hai tiếng "Tình thương" của mẹ cũng không cho Trần Hán Thăng.

"Mọi người đều bảo Tô Bắc chúng trọng nam khinh nữ, vì sao mà nhà chúng ta là trọng nữ khinh nam?"

Trần Hán Thăng một bên ăn mì sợi, một bên lẩm nhẩm cùng Trần Triệu Quân oán giận.

Trần Triệu Quân cười gượng hai tiếng, nhìn thoáng qua vợ không dám nói tiếp.

"Cậu thích nhà ai thì đi đi, ở đường lớn tùy tiện nhận mẹ, tóm lại tôi không ngăn cản."

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh một tiếng, dùng đũa trúc gắp miếng đùi gà trong mâm ra, bà không ăn, lão Trần cũng không ăn, để lại cho ai không cần nói cũng biết.

"Hì hì, gia đình chúng ta cũng là trọng nam khinh nữ, nhưng dùng nắm đấm với nam, dùng lời nhẹ nhàng với nữ."

Trần Hán Thăng với cái miệng lắm chuyện, hắn gắp đùi gà lên ăn.

Nhà bọn họ không phải không mua nổi thịt gà, nhưng chỉ là vợ chồng lão Trần có thói quen luôn để đồ tốt nhất để lại cho con, nhìn Trần Hán Thăng ăn đến ngấu nghiến, Lương Mỹ Quyên buồn bực bất tri bất giác tan biến.

Đứa con trai này tuy không nghe lời, nhưng nhìn "Sinh long hoạt hổ", Lương Mỹ Quyên trong lòng rất thỏa mãn, chính bà là người bình thường, không mong đại phú đại quý, một nhà ba người có thể quây quần ăn cơm là được.

Trần Hán Thăng giải quyết ba phần cơm trưa, ném đũa đi xem tivi, Lương Mỹ Quyên lại không nhịn lại được cau mày la lớn: "Con khoát một cái áo bông không được à, mấy nay đều là không độ, nếu mùng một năm mới con bị cảm mạo, đừng hỏi tại sao mẹ mắng con!"

Nói đến cũng lạ, rõ ràng Lương Mỹ Quyên lo lắng Trần Hán Thăng bị lạnh cóng, nhưng thời điểm mở miệng ra lời nói lại thay đổi, bởi vậy khoảng cách giữa cha mẹ và con cái cũng chính như vậy mà cách xa.

Cha mẹ rõ ràng là quan tâm, kết quả biểu đạt ra lại biến thành trách mắng, Trần Hán Thăng cũng rất bất đắc dĩ. Trên đường trở về hắn cũng nhớ lão Trần cùng Lương Thái Hậu, nhưng ăn bữa cơm xong, hắn đột nhiên nhớ ký túc xá cùng các bạn cùng phòng.

"Còn hơn hai mươi ngày nữa mới đi học, ôi trời ơi."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, đặc biệt là thời điểm buổi chiều, trên tivi chẳng có chương trình nào hay, trở về phòng ngủ nhìn truyện tranh trong tủ, hắn cũng cảm thấy không có gì ý nghĩa.

Trước kia thời điểm học cao trung, chương trình học căng thẳng, áp lực lớn, hắn phải lén lút xem <<Bảy viên ngọc rồng>>, từng giờ từng phút còn phải phòng bị Lương Thái Hậu kiểm tra, thời đó hắn nghĩ thứ này cực kỳ thú vị.

Hiện tại thời gian vô kể, mẹ hắn cũng mặc kệ, ngược lại hắn thấy những truyện tranh này trở nên vô vị.

Trần Hán Thăng có chút bực bội đứng trước cửa sổ, trong khu dân cư nơi đâu cũng giăng đèn kết hoa, một đám nhóc con hi hi ha ha đốt pháo, những hàng xóm quen thuộc đang đi lại ở dưới hàn huyên với nhau, đây là không khí náo nhiệt của Tết Âm Lịch.

"A, cuộc sống nghỉ đông, buồn tẻ mà vô vị."

Sinh viên đại học trước kỳ nghỉ rất hưng phấn, nhưng khi nghỉ thì sẽ có bao nhiêu nhàm chán. Mỗi ngày mở mắt điều đầu tiên không phải rời giường, mà lã nghĩ xem nên hay không nên ngủ tiếp, bằng không thì sao có thể chịu đựng được một ngày.

Cũng may Trần Hán Thăng có tiền có xe, buổi chiều sau khi cha mẹ đi làm trở về, Trần Hán Thăng thay quần áo, suy xét đi đánh bida, vẫn là đi tìm Tiêu Dung Ngư, hoặc là đi tiệm net chơi game.

Trong nhà cũng có máy tính, nhưng Trần Hán Thăng thấy quá quạnh quẽ, tiệm net càng có không khí hơn.

Vài người hàng xóm đứng cạnh chiếc Land Rover, Trần Hán Thăng cười hì hì gọi các loại xưng hô, nhóm các dì đều lịch sự đáp lại, còn có vài người mời Trấn Hán Thăng đi vào nhà chơi.

Nhưng chờ Trần Hán Thăng lái xe rời đi, nhóm các bà cô bát quái lại bắt đầu.

“Hán Thăng hiện tại có tiền, trước là xe nhỏ, giờ lại đổi thành chiếc xe lớn này, nhìn khá giống xe tăng, nhưng nó phù hợp với tính cách phung phí của thằng bé.”

“Lần trước, tôi có khuyên Lương Mỹ Quyên không cần đi làm, ở nhà an tâm hưởng phúc, Mỹ Quyên nói do thói quen, ở nhà mỗi ngày đối mặt với Trần Triệu Quân, nói không chừng cãi nhau muốn ly hôn.”

“Lão Trần là người đàn ông tốt, Lương Mỹ Quyên làm sao có thể bỏ được, nhưng hiện tại về hưu cũng thật sự không có việc gì làm, trừ khi Hán Thăng kết hôn có con.”

……

Trần Hán Thăng đại khái có thể đoán được nội dung nhóm các bà cô nói với nhau, phụ nữ ở địa phương nhỏ đều như vậy, không có ý xấu, nhưng chính là rất dông dài.

Trước tiên hắn đi vào tiệm bida, kết quả đụng phải Trương Vệ Vũ cùng với đám côn đồ của anh ta.

Trương Vệ Vũ ở trong vòng lưu manh ở Cảng Thành có biệt danh là “Xà mâu”, trầm ổn bình tĩnh, lại biết đánh nhau, rất nhiều người hâm mộ anh ta.

Nhưng thế thì sao chứ, anh ta làm bảo vệ trong nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, bất kì người quản lý hậu cần nào cũng có thể mắng anh ta không dám ngẩng đầu.

Nếu Trương Vệ Vũ giả vờ nói cho mọi người rằng anh ta là “Xà mâu”, nói không chừng anh ta còn bị tát cho hai cái.

Đây là xã hội hiện thực, giống như một học tỷ rất có tài, trước khi tốt nghiệp khẩu hiệu là “Tiến vào xí nghiệp lớn, ở thành phố lớn, mua nhà lớn”, như vậy mới có thể phù hợp với địa vị của cô ấy trong hội sinh viên.

Nhưng mà sau khi tốt nghiệp, vị học tỷ này thường nói nhất là câu "Công ty chúng ta có mua bảo hiểm xã hội không?"

Cho nên, Trương Vệ Vũ rất bội phục Trần Hán Thăng.

Trâu bò trong giới côn đồ thì tính là gì? Trần Hán Thăng kia mới gọi là trâu bò, hắn trong Tân Thế Kỷ như cá gặp nước, rõ ràng là phá sản, nhưng vì buồn chán mà hắn đổi sang chiếc Land Rover 1 triệu, cũng không biết tiền này ở đâu ra.

"Trần tổng tới chơi bóng à?"

Trương Vệ Vũ đưa một cây gậy cho Trần Hán Thăng.

"Ừ."

Trần Hán Thăng cũng không nói lời vô nghĩa, dọn xong bóng trắng mới nói: "Đánh mấy gậy?"

"Được." Trương Vệ Vũ chà xát tay, trước kia khi Trần Hán Thăng đi học thường hay tới nơi này đánh bida, khi đó hắn không dám thả nước.

"Ping, ping, ping…."

Cả hai người đều mạnh mẽ và hiếu chiến, giống như mọi người đánh bida, thờ phụng "mạnh mẽ tạo ra kỳ tích", Trương Vệ Vũ là người rất hiểu quy củ, anh ta đánh bida chính là đánh bida, căn bản không bắt chuyện.

Khi Trần Hán Thăng tập trung tinh thần tính toán đường bóng, đột nhiên có người kêu lên: "Hán Thăng, còn nhớ tớ không?"

Trần Hán Thăng quay đầu, thấy một người đàn ông cao lớn, tuổi cũng không lớn, chỉ là làn da thô ráp, râu cũng có chút dài.

"Ồ, cậu là, cậu là người kia …?"

Thật ra Trần Hán Thăng cũng không có nhớ rõ đây là ai, hắn cứ giả bộ đã nhớ ra, nhưng không nhớ nổi tên.

"Tớ, Cao Thăng."

Người đàn ông này quả nhiên đã bị lừa gạt, nhiệt tình nói: "Cao Thăng trong đội bóng rổ, sau khi tốt nghiệp mình không thi đỗ trường thể thao, sau đó mở tiệm cơm nhỏ."

"Ồ!"

Nhắc nhở như vậy, Trần Hán Thăng đúng là có ấn tượng, ở trường cao trung đội bóng rổ và đội điền kinh so với học sinh bình thường mà nói, bọn họ chính là không đọc sách, gây chuyện, diễu võ dương oai, mọi người theo bản năng sẽ rời xa.

Tuy nhiên, những người như Trần Hán Thăng chơi cùng bọn họ cũng không tồi, đương nhiên cũng chỉ giới hạn "không tồi", sau khi tốt nghiệp căn bản không liên hệ.

Cao Thăng trước kia ở trong đội bóng rổ, chẳng qua không thi đậu được trường thể thao, thi trượt bởi trình độ văn hóa không đạt, thậm chí rất khó học lại.

"Tới, đánh hai gậy."

Trần Hán Thăng đưa gậy bida cho Cao Thăng.

Cao Thăng vốn đã bận việc, cười cự tuyệt: "Tớ còn có việc, chính là thấy cậu gọi một tiếng mà thôi, đây là danh thiếp của tớ."

Trần Hán Thăng nhận lấy cười cười nhìn, mặt trên in "Khách sạn Cao Thăng", không nhịn được cười cười.

Loại hình cửa hàng này cũng rất phổ biến ở Cảng Thành, chẳng hạn như cửa hàng rượu, thuốc lá và bán lẻ Trương Nhị, bảo trì ô tô chuyên nghiệp Tam Tu, còn có khách sạn Cao Thăng này, rất bình dân.

Cho nên từ tên mà phán đoán, nó chỉ là cái cửa hàng ăn vặt nhỏ ở "huyện Sa" mà thôi.

"Đi đây, có rảnh thì qua cửa hàng của tớ ăn sáng."

Trần Hán Thăng móc bao Trung Hoa ra đưa qua, Cao Thăng nhờ ánh đèn nhìn nhìn, xúc động nói: "Hiện tại tớ mới biết, vẫn là học tập mới tốt, trước kia cậu cùng chúng tớ cùng nhau đánh nhau, hiện tại cậu hút Trung Hoa, còn tớ chỉ có thể mở tiệm cơm, hút Hồng Mai rẻ tiền."

"Tớ cũng chỉ là người thường." Trần Hán Thăng vỗ vỗ bả vai Cao Thăng an ủi.

"Được rồi, tớ về đây."

Sau khi hút xong một điếu, Cao Thăng cùng Trần Hán Thăng bắt tay rời khỏi quán bida, Trần Hán Thăng trầm mặc không lên tiếng đánh thêm vài gậy.

Trương Vệ Vũ hạ giọng hỏi: "Có cần tôi đi tìm hiểu chút không?"

"Không cần."

Trần Hán Thăng kinh ngạc nhìn thoáng qua Trương Vệ Vũ: "Bèo nước ngẫu nhiên gặp được nhau thôi, cậu không cần cứ vâng vâng dạ dạ suy đoán tâm tư của tôi, tôi thật sự chỉ là một người bình thường thôi."

Trương Vệ Vũ gật đầu, tiếp tục bồi Trần Hán Thăng chơi bida.

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, nếu nói có lịch sử đấu tranh của một người thuần túy không đi học, lịch trình của Trương Vệ Vũ cũng khá xuất sắc.

Khoảng bốn giờ chiều, Tiêu Dung Ngư gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng, lười nhác hỏi xem hắn đang làm gì, Trần

Hán Thăng biết thời gian còn lại của hôm nay đều là dành cho Tiểu Ngư Nhi.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, có tiểu đệ chạy lên hỏi: "Xà mâu ca, người kia là ai, còn muốn anh giúp hắn châm thuốc."

"Không ai cả, chỉ là một người bạn mà thôi." Trương Vệ Vũ không nói thân phận của Trần Hán Thăng, tài nguyên như vậy quá quý giá, anh ta ngoại trừ có lòng trung thành cùng đánh nhau, còn lại chẳng có ưu thế gì, anh ta không muốn cùng người khác chia sẻ "Trần Hán Thăng."

Mặt khác, Trần Hán Thăng nói mình chỉ là người thường, thật buồn cười!

Chương 571: Con đi giúp các em gái dán câu đối, không quá đáng chứ?

Sau khi từ phòng bi-a đến nhà Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng nhìn thấy cô ấy mặc một bộ đồ ngủ hoạt hình màu hồng, đang ngái ngủ ngồi trên ghế sô pha, cả người đều có vẻ ngốc nghếch, chắc là vừa tỉnh dậy đã gọi cho hắn.

Có thể thấy, hoa khôi của trường thì sao, thì kỳ nghỉ đông của cô ấy cũng chỉ còn cách ngủ để giết thời gian.

“Tiểu Trần, vừa rồi cậu làm cái gì, điện thoại ồn ào như vậy.”.

Tiêu Dung Ngư ngập ngừng hỏi.

“Tớ di chơi bi-a.”.

Trần Hán Thăng sẽ không nói dối chuyện nhỏ như vậy, nên tự nhiên chạy vào phòng bếp rửa hai quả táo: “Muốn ăn không?”.

“Có!”.

Tiêu Dung Ngư nhìn quả táo còn vỏ, lông mi chớp chớp: “Nhưng tớ không muốn ăn vỏ.”.

“Đơn giản mà.”.

Trần Hán Thăng không chút do dự đồng ý, Tiêu Dung Ngư vốn tưởng rằng hắn sẽ quay lại gọt vỏ, nhưng không ngờ rằng con lợn lười biếng này đã gặm lớp vỏ của quả táo, đưa quả táo

bị cắn lởm khởm và dính nước dãi của hắn cho Tiểu Ngư Nhi: "Ăn đi, nó không có vỏ.".

"Không ăn, quá ghê tởm.".

Tiêu Dung Ngư chán ghét quay đầu lại.

"Chết tiệt, bây giờ cảm thấy ghê tởm rồi.".

Trần Hán Thăng hai tay ôm lấy vai Tiêu Dung Ngư, nhét vào trong miệng cô: "Không phải trước đây đã từng hôn rồi sao.".

"Không ăn, không ăn, không ăn.".

Tiêu Dung Ngư mỉm cười lắc đầu để né tránh, hai người bắt đầu chơi đùa trên ghế sofa, Trần Hán Thăng khỏe đến mức dễ dàng đẩy Tiêu Ngư Nhi vào góc ghế sofa.

Trần Hán Thăng càng ngày càng tới gần, Tiêu Dung Ngư sửng sốt một chút, vội vàng đẩy cánh tay của tên lưu manh ra xa và nói: "Mau ngồi xuống, bà nội sắp dậy rồi.".

"Dọa tớ à?".

Trần Hán Thăng thầm nghĩ hồi tiểu học hắn dùng loại thủ đoạn này đã chán rồi, cho nên hắn mặc kệ, tiếp tục hung tợn nói: "Hôm nay cậu nhất định phải ăn một miếng!".

"Thật là bà nội.".

Tiêu Dung Ngư vẫy vẫy tay chào: "Bà nội, đây là tiểu Trần.".

"Này, giả bộ khá giống đó, chết tiệt…".

Trần Hán Thăng trong lòng không tin, nhưng hắn theo bản năng liếc mắt nhìn, nhìn thấy bà nội Tiêu đang đứng ở hành lang nối liền phòng khách với phòng ngủ, vẻ mặt thất thần nhìn chằm chằm mớ hỗn độn trên sô pha.

"Chết tiệt, bà đến rồi.".

Trần Hán Thăng có chút xấu hổ, nhưng hắn ta da mặt dày, không cảm thấy mình đang bắt nạt Tiêu Dung Ngư, ngược lại hắn ta phàn nàn: "Bà nội, vì sao bà đi lại không gây tiếng động, làm ơn lần sau làm ồn chút đi.".

Nếu là Tiêu Hoành Vỹ hoặc Lữ Ngọc Thanh, họ nhất định sẽ cố ý phát ra âm thanh để nhắc nhở, và sau khi mọi thứ trong phòng khách trở lại bình thường, họ sẽ sẽ coi như không có chuyện gì mà đi ra.

Chẳng ai như bà cụ, lặng lẽ đứng nhìn trộm.

"Ồ.".

Bà nội Tiêu gật đầu, lại xoay người đi vào phòng bếp: "Bà đi nấu cơm.".

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Bà nội năm nay đã 67 tuổi, nhưng kỳ thực bà rất thích xem thanh niên thân mật.".

" Đang nói nhảm cái gì?".

Khuôn mặt thanh tú như hạt dưa của Tiêu Dung Ngư đỏ bừng, ngay cả tóc đuôi ngựa cũng buông xõa, mái tóc thẳng mượt xõa trên vai, cô véo yêu tai Trần Hán Thăng: "Rõ ràng là cậu giở trò.".

"Tớ·····".

Ngay khi Trần Hán Thăng chuẩn bị nói, hắn nghe thấy âm thanh "cạch" phát ra từ nhà bếp, giống như tiếng dao chặt trên thớt.

Hai người ở trong phòng khách nhìn nhau, Trần Hán Thăng vỗ vỗ bàn tay của Tiêu Ngư Nhi: "Ngồi đàng hoàng đi, tớ đi xem một chút.".

Khi bước đến cửa bếp, hắn thấy bà Tiêu đang chặt sườn.

"Cạch cạch cạch…".

Một nhát chặt, lưỡi dao sắc bén chém vào sườn, Trần Hán Thăng cảm thấy có chút sợ, luôn nghĩ đến bộ dạng bị chặt vào người.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”.

Tiêu Dung Ngư nhanh chóng chạy đến, nhìn thấy cảnh này, cô bĩu môi và đá Trần Hán Thăng, rồi vòng tay ôm bà nói chuyện.

Tiếng trò chuyện không lớn, Trần Hán Thăng trong lòng còn tưởng rằng tai của bà nội Tiêu có vấn đề, nói như vậy có nghe được sao?

Không lâu sau, Tiêu Dung Ngư bước ra và cười tinh quái với Trần Hán Thăng.

“Bà nội nói cái gì?”.

Trần Hán Thăn tò mò hỏi.

“Không nói gì, bà nội vẫn luôn có ấn tượng tốt với cậu.”.

Tiêu Dung Ngư cắn dây chun, lại cột tóc lên: “Ngoài ra còn để tớ nói cho cậu biết, bà năm nay sáu mươi tám, không phải sáu bảy.”.

Trần Hán Thăng:·····

Trần Hán Thăng ăn tối tại nhà Tiêu Dung Ngư, Lão Tiêu phải tiếp khách, Lữ Ngọc Thanh phải làm thêm giờ để họp, đây là thời điểm bận rộn nhất trong năm của cục điện lực, đảm bảo nhu cầu điện là nhiệm vụ chính trị của người dân trong lễ hội mùa xuân.

Kỳ lạ thay, bà Tiêu dường như lại bị điếc, phải hét thật to mới có thể nói chuyện.

“Chiêu trò ở khắp mọi nơi.”

Trần Hán Thăng thở dài.

.....

Từ ngày hôm sau, Trần Hán Thăng chính thức bắt đầu chuyến đi nghỉ đông, kỳ thật sau khi đã quen, buồn chán có lẽ sẽ không còn đáng sợ như vậy nữa.

Thỉnh thoảng cùng Tiêu Dung Ngư đi mua sắm, hoặc có một vài cuộc tụ họp quy mô nhỏ với các bạn học cấp hai và cấp ba, sau đó đi xem tình hình Vương Tử bác học lập trình, thời gian còn lại thăm họ hàng và giúp gia đình mua một số đồ ăn mừng năm mới.

Buổi tối tắm rửa xong, đóng cửa lại, gọi điện thoại cho Thẩm Ấu Sở, trêu chọc cô bạn đơn thuần nhút nhát này, ngày ngày tuy rằng nhàm chán, nhưng cũng cứ thế âm thầm trôi qua.

Đồng thời, Nhiếp Tiểu Vũ và Ôn Linh cũng đang liên hệ với hơn 800 công nhân vận hành dây chuyền lắp ráp trong Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ, hàng ngày họ báo cáo kết quả cho Trần Hán Thăng, thông tin của những người này là do Trịnh Quan Đề cung cấp.

Vào ngày 27 âm lịch, công việc cuối cùng đã được hoàn thành, Nhiếp Tiểu Vũ phải gọi hơn 50 cuộc điện thoại mỗi ngày và giọng nói của cô ấy đã khản đặc.

“Tính đến hôm nay, Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ có tổng cộng 864 công nhân trong sổ sách.”.

Nhiếp Tiểu Vũ kết luận: “Loại trừ hơn 100 người không liên lạc được, hầu hết những người còn lại đều nói rằng sẽ suy nghĩ về điều đó. Chỉ có 56 người sẵn sàng đến thử việc sau khi nghe mức lương.”.

“Hiệu quả bước đầu đã có nhưng hơn 50 người vẫn là quá ít”.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Các cô bây giờ nghỉ ngơi đi, mùng một tết đừng liên lạc với họ, mùng hai tết tiếp tục liên lạc với họ.”.

“Vẫn còn phải gọi sao?”.

Nhiếp Tiểu Vũ than thở rằng các sinh viên đại học khác ngủ theo nhiều cách khác nhau trong kỳ nghỉ, còn cô chỉ có thể làm việc với điện thoại di động của mình.

“Yên tâm đi, các cô được tính là làm thêm giờ, lương gấp ba là thích hợp rồi.”.

Trần Hán Thăng cười nói: “Nhưng lần sau cô liên lạc lại, hãy bỏ qua những người trẻ tuổi chưa kết hôn. Họ ăn đủ một người, cả nhà không đói, có khả năng cao là họ không muốn rời khỏi vùng an toàn quen thuộc. Trọng tâm là những người lao động trong độ tuổi từ ba mươi đến bốn mươi..”.

Nhiếp Tiểu Vũ không hiểu hỏi: “Tại sao?”.

“Có ý thức trách nhiệm với gia đình.”.

Trần Hán Thăng giải thích: “Những người ở độ tuổi 30 và 40 về cơ bản đã có con. Quả Xác trả nhiều hơn 100 nhân dân tệ mỗi tháng so với Tân Thế Kỷ. Những người chưa kết hôn có thể coi thường. Những người đã có gia đình sẽ trân trọng điều đó. “.

“Ngoài ra.”.

Trần Hán Thăng nảy ra một ý tưởng khác: “Cho nhiều tiền hơn một chút, nếu họ vào nhà máy còn mời được những công nhân lành nghề khác từ Tân Thế Kỷ, họ sẽ được thưởng 50 nhân dân tệ cho mỗi người. Không có giới hạn tối đa.”.

“Ồ.”

Nhiếp Tiểu Vũ ghi lại với một tiếng “xuýt xoa” và nói: “Mánh khóe này rất độc. Lúc đầu mọi người đều tự quyết

định, nhưng bây giờ vì ‘số độc đắc’ , họ sẽ sớm trở thành một đám rồi, nhưng như vậy Tân Thế Kỷ biết thì sao?”.

“Tân Thế Kỷ chắc chắn sẽ biết.”.

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói: “Tuy nhiên, Hồng Sĩ Dũng có thể không biết điều đó. Anh ta đã trở về Hồng Kông đón Tết, những giám đốc điều hành khác về cơ bản không làm nhiệm vụ. Bây giờ Trịnh Quan Đề đang trấn thủ ở đó.”.

“Tuyệt~”.

Nhiếp Tiểu Vũ tặc lưỡi: “Con cừu Hồng tổng này, bị nhổ từ trong ra ngoài cũng quá khổ rồi.”.

Vào ngày 7 tháng 2 năm 2005, ngày 29 âm lịch, Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng dự định giúp giáo sư Tôn dán câu đối vào ngày này, vì vậy vào đêm ngày 28 âm lịch, Trần Hán Thăng đã mua rất nhiều câu chúc phúc và câu đối để dán trong phòng khách.

Lương Mỹ Quyên biết chuyện này, bà nhìn những tờ giấy màu xanh đỏ trong phòng và nói: “Nhà giáo sư đó có phải là biệt thự không? Con cần nhiều câu đối như vậy sao.”.

“Không, đó là một căn hộ nhỏ có ba phòng ngủ rất bình thường.”.

Trần Hán Thăng nói mà không ngẩng đầu lên.

“Vậy mua nhiều như vậy làm gì, nhà chúng ta đều mua rồi.”.

Lương Mỹ Quyên khá nhẹ nhõm khi con trai mình cuối cùng cũng biết nghĩ cho gia đình.

“Ồ, đó không phải là của nhà chúng ta.”.

Trần Hán Thăng chỉ vào chồng bên trái và nói: “Đây là của gia đình Thẩm Ấu Sở. Bà nội và em gái của cô ấy đều ở đây,

già trẻ lớn bé. Con sẽ giúp dán câu đối, cũng không quá đáng chứ.”.

“…Ừm, không quá đáng.”.

Lương Mỹ Quyên gật đầu, Thẩm Ấu Sở không thể cùng nhau trở lại Cảng Thành chung vui ngày tết, khiến Lương Thái hậu cảm thấy có lỗi.

Con trai giúp dán câu đối, quả thực không quá đáng.

“Còn những thứ này thì sao?”.

Lương Mỹ Quyên chỉ vào chồng bên phải và hỏi: “Nhà của chú Tiêu con đã mua nó sớm rồi.”.

“À, là của Trịnh Quan Đề. Cô ấy phải đón năm mới một mình trong căn phòng hiu quạnh ở Kiến Nghiệp, thật đáng thương.”.

Trần Hán Thăng nói: “Cô ấy suýt chút nữa đã trở thành con dâu của mẹ. Con sẽ giúp dán câu đối, cũng không quá đáng chứ.”.

“…Ừm, không quá đáng.”.

Lương Mỹ Quyên hít một hơi thật sâu, bà ta đã từng tưởng tượng Trịnh Quan Đề là con dâu của mình, mặc dù không thành nhưng bà vẫn có chút cảm tình.

Con trai giúp dán câu đối không phải là quá đáng.

Chỉ là Lương Mỹ Quyên có chút không khống chế được chính mình, đồ bỏ đi, thật sự không nghĩ đến trong nhà một chút nào, còn người ở bên ngoài lại chuẩn bị chu đáo như thế.

“Chuông leng keng.”

Trần Hán Thăng không biết rằng mình sắp bị đánh, khi điện thoại reo, hắn lập tức mở ra nghe.

“Xin chào, Trần sư huynh.”

La Tuyền vừa khóc vừa nói qua điện thoại: “Cha mẹ em đã ly hôn, nên ở nhà chẳng có ai dán câu đối cả, nó thật sự quá lạnh lẽo. Anh có thể đến giúp em dán một chút vào ngày mai hoặc ngày kia được không?”

“Được rồi.”.

Điều này không khó, Trần Hán Thăng nghĩ một chút và đồng ý.

Hắn vừa ngẩng đầu đã thấy Lương Thái hậu đang nhìn chằm chằm mình, Trần Hán Thăng nhún vai giải thích: “Là em gái học cùng trường, cha mẹ ly hôn, con giúp dán câu đối, cũng không quá đáng chứ.”.

“Ồ, không quá đáng.”.

Lương Mỹ Quyên im lặng một lúc, sau đó đột nhiên chỉ vào tủ giày và nói: “Hình như mẹ có nói bước vào nhà phải để giày vào trong tủ sao?”

Trần Hán Thăng nhìn một chút, giày thể thao của hắn vương vãi bên ngoài tủ giày, hắn một chút cũng không coi trọng: “Vậy mẹ bỏ vào đi, sao mẹ ngạc nhiên vậy!”

“Ngạc nhiên?”.

Lương Mỹ Quyên hừ một tiếng, xắn tay áo đi về phía nhà bếp, khi đi ra trên tay bà cầm theo một cây lăn bột: “Còn phải nói bao nhiêu lần nữa mới nghe lời? Giày nhất định phải xếp gọn !”.

“Mẹ ơi, mẹ đang làm gì vậy?”.

Lúc này Trần Hán Thăng mới nhận ra có điều gì đó không ổn, vội vàng chạy đi: “Có chút việc như để giày không đúng, sao mẹ lại dùng cây lăn bột đánh con, bố ơi, cứu con với…”.

“Haiz~”.

Lão Trần đang luyện tập thư pháp trong thư phòng, bất ngờ khóa cửa lại một tiếng "cạch" để ngăn ngọn lửa chiến tranh ảnh hưởng đến ông ấy, khẽ thở dài: "Giày là chuyện vặt, nhưng khi mẹ con muốn đánh con, thì chẳng may bước chân phải ra khỏi cửa cũng là lý do."

.....

Chương 572: Lừa người tình trước, cám dỗ bạn thân sau

Phòng khách trong nhà của Trần Hán Thăng không lớn, Lương Thái hậu lại bất ngờ tấn công, rất nhanh đã đuổi kịp đứa con trai khiến bà tức ngực.

Đương nhiên, bà cũng không dùng cây lăn bột để dạy dỗ hắn, đó chỉ thuần túy là răn đe, để tăng thêm khí thế cho bản thân. Còn khi hành động thật, thì Lương Mỹ Quyên cứ cởi dép ra mà phang thôi.

"Đét đét…".

Trần Hán Thăng đã quen với việc bị đánh ở nhà, hắn rất có kinh nghiệm, lúc này chỉ cần bảo vệ chặt khuôn mặt của mình, còn lưng và vai bản thân thô, còn làn da dày không thành vấn đề.

Khi Lương Mỹ Quyên đánh được khoảng 20 cái thì dừng lại thở. Lúc này, Trần Hán Thăng vội vã chạy ngay vào phòng ngủ, một chân trong cửa và chân kia bên ngoài, thì mới đủ can đảm hét lên .

"Mẹ, sao mẹ lại giả dối như vậy, muốn đánh con thì cứ nói, con là con của mẹ, mẹ đánh con thì con cũng chịu thôi, cần gì phải tìm lý do giày sắp xếp không đàng hoàng, nghĩ rằng con không nghĩ ra à, thật là buồn cười…".

Còn chưa nói xong, Lương Mỹ Quyên lại cầm cây lăn bột đi tới, Trần Hán Thăng nhanh chóng khóa cửa phòng ngủ, leo lên giường gọi điện thoại.

6 giờ sáng hôm sau, khi Trần Hán Thăng lặng lẽ dậy, hắn phát hiện ra rằng những câu đối và miếng dán chúc phúc nằm rải rác bên ngoài đã được phân loại, và chia thành ba phần hoàn chỉnh được đặt trên ghế sô pha.

“Đánh xong giúp mình thu dọn, đúng là con gái không thể nào hiểu nổi.”

Trần Hán Thăng chống tay lên hông, thở dài nói một câu.

Sau khi xuống tầng, bên ngoài vẫn tối đen như mực, khí lạnh đột ngột xông vào khí quản, ngứa ngáy muốn ho.

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, những ngôi sao đã biến mất từ lâu, vầng trăng lưỡi liềm nhợt nhạt vẫn treo vững ở phía xa. Lúc này Trần Hán Thăng cảm nhận rất rõ, hắn nhớ lại năm xưa khi còn học, có lẽ mình thưởng đi học vào giờ này.

Khi đó, con đường đầy học sinh phổ thông vội vã, có người đi xe buýt, có người đi xe đạp, họ đến cổng trường trung học số 1 Cảng Thành trong sương sớm, còn thường gặp Tiêu Hoành Vỹ hoặc Lữ Ngọc Thanh lái xe đưa Tiêu Dung Ngư đến trường.

Lúc đó bản thân rất sợ chú cảnh sát, mỗi lần đều phải đợi Lão Tiêu đi rồi mới dám tán tỉnh một câu: “Người đẹp Tiêu, tối hôm qua có nằm mơ thấy mình sao?”.

Khi đó Tiêu Dung Ngư so với bây giờ còn kiêu ngạo hơn, luôn bện tóc đuôi ngựa, ném hai cái bánh bao chiên trong tay cho Trần Hán Thăng: “Mình ăn không hết, cho cậu đấy!”.

Khi đó, Trần Hán Thăng cảm thấy khá khó chịu, tại sao mình phải ăn bữa sáng còn thừa của cô ấy, nên thường đưa cho Vương Tử Bác hoặc bạn bè khác.

Cho đến một lần Tiêu Dung Ngư nhìn thấy, cũng không nói gì, nhưng những ngày sau này, đồ ăn sáng của Tiêu Ngư Nhi

luôn là đủ, không còn hiện tượng "Ăn không hết" nữa.

.....

"Này, dậy chưa?".

Sau khi nhớ lại quá khứ, Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra và gọi cho Tiêu Dung Ngư.

"Tớ đặt báo thức lúc 7 giờ, cậu cũng không để tớ ngủ thêm chút nữa.".

Tiêu Dung Ngư đang ngủ ngon, nên phàn nàn một câu đáng yêu.

"Đừng ngủ, chúng ta đi ăn sáng đi, tào phớ ở cổng Nhất Trung.".

Trần Hán Thăng thúc giục: "Mau dậy đi, 5 phút nữa tớ sẽ đợi dưới nhà cậu.".

"Sao lại muốn ăn tào phớ? Bà nội đang ở trong bếp nấu nướng, tớ không ăn sẽ bị mắng.".

Tiêu Dung Ngư ngạc nhiên với lối suy nghĩ nhảy vọt của Trần Hán Thăng, nhưng cô nghe thấy tiếng gì đó trong bếp, chắc là bà làm bữa sáng cho mình và Trần Hán Thăng.

"Mắng thì có sao. Tối hôm qua tớ còn bị đánh đây.".

Trần Hán Thăng đe dọa: "Tớ sẽ đợi cậu một lúc, nếu không hôm nay tự mình đến Kiến Nghiệp.".

Không đợi Tiêu Dung Ngư phản ứng, hắn trực tiếp cúp điện thoại.

Đến khu Thương Ngô Lục Viên đẹp nhất ở Cảng Thành, đầu tiên Trần Hán Thăng giấu những miếng dán chúc phúc của Thẩm Ấu Sở và Trịnh Quan Đề vào thùng sau xe, rồi dùng một thùng nước khoáng che chúng lại, chỉ để lại phần của nhà Giáo sư Tôn ở hàng ghế sau.

Hai mươi phút sau, Tiêu Dung Ngư cuối cùng cũng đi xuống tầng, đối với cô mà nói, tốc độ như này đã là tương đối nhanh rồi.

“Bà nội trách tớ, linh hồn của tớ bị cậu đoạt đi rồi.”.

Tiểu Ngư Nhi ngồi vào ghế phụ tức giận nói.

“Nghĩ về một số kỷ niệm từ thời học phổ thông,”.

Trần Hán Thăng cười nói: “Cho nên tớ nhớ tới tào phớ ở cổng trường, cậu không muốn ăn thì lên đi.”.

“Cậu……”.

Tiêu Dung Ngư đấm mạnh vào Trần Hán Thăng: “Cậu lừa tớ xuống, sau đó lại để tớ lái xe!”.

Cảng Thành Nhất Trung cách khu thành phố không xa không gần, chỉ mười phút là sẽ đến nơi.

Hôm nay là ngày hai mươi chín âm lịch, Cổng Cảng Thành Nhất Trung không có bóng dáng học sinh, cổng lớn bằng kim loại bị khóa chặt, chỉ có thể nhìn thấy những tòa nhà dạy học trống rỗng bên trong.

May mắn thay, quán ăn vặt tào phớ gần đó vẫn còn mở cửa, và bà chủ vẫn còn hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy một chiếc SUV to lớn từ từ đậu trước cửa.

Sau khi Tiêu Dung Ngư xuống xe, bà chủ đột nhiên cười, cô ấy là hoa khôi của Nhất Trung năm đó.

Kể từ khi cô tốt nghiệp, người kế cận La Tuyền kém nổi tiếng hơn nhiều so với Tiêu Dung Ngư. Cả đám chỉ có chút tiếng tăm trong trường, hiếm khi có khả năng truyền bá danh tiếng của mình ra bên ngoài trường học như Tiêu Dung Ngư.

“Đến ăn tào phớ hả.”.

Bà chủ mỉm cười hỏi bằng giọng điệu quen thuộc.

Mặc dù trước đó không thân Tiêu Dung Ngư cho lắm, nhưng cô đã mở cửa hàng bánh bao ở đây nhiều năm, lần lượt chia tay các khóa học sinh cấp 3, gặp lại nhân vật nổi tiếng của Nhất Trung năm đó, bà chủ ngoài than thở sao thời gian trôi nhanh quá, thì chỉ sót lại kỷ niệm 'trưởng bối gặp hậu bối'.

"Đúng rồi.".

Người trả lời là nam sinh bên cạnh Tiêu Dung Ngư, dáng người cao lớn, cậu tìm một chiếc bàn đối diện với TV ngồi xuống, cầm điều khiển lên, chuyển sang kênh thể thao trung ương Ngũ Sáo.

Nhìn loạt động tác quen thuộc này, bà chủ lập tức biết đây cũng là học sinh của Cảng Thành Nhất Trung rồi.

"Đại học đang trong kỳ nghỉ đông nhỉ.".

Cô chủ nhiệt tình hỏi.

"Được nghỉ rồi ạ.".

Tiêu Dung Ngư lễ phép nói, cô hỏi Trần Hán Thăng: "Cậu muốn ăn cái gì?".

"Lên trước hai mươi cái bánh bao chiên, hai bát tào phớ.".

Trần hán Thăng nói: "Một bát không cay, bát còn lại cay, còn có thêm đậu tương giòn, trước đây cô quá keo kiệt, không muốn cho nhiều đậu tương.".

Bà chủ không hề tức giận khi bị "Trách móc", vỗ vai Trần Hán Thăng: "Lần này yên tâm đi, dì sẽ rắc đậu nành chiên cho cậu.".

Sau khi bà chủ rời đi, Tiêu Dung Ngư đẩy cánh tay của Trần Hán Thăng: "Tớ có thể ăn ba hoặc bốn cái bánh bao là nhiều nhất, tào phớ cũng chưa chắc ăn hết.".

"Yên tâm, số cậu không ăn hết cứ để lại cho mình.".

Trần Hán Thành cười nói: “Cũng như trước, rõ ràng là cầm đồ ăn sáng tới cho tớ, vẫn cố tình nói là đồ ăn thừa.”.

“Vốn dĩ là đồ ăn thừa mà!”.

Tiêu Dung Ngư bây giờ vẫn không thừa nhận, cô ấy cũng nhớ lại những gì đã xảy ra khi đó, và đột nhiên nắm lấy mu bàn tay của Trần Hán Thăng cắn một cái: “Ai bảo cậu đưa bánh bao cho Vương Tử Bác!”.

“Tớ thực sự nghĩ rằng đó là thức ăn thừa của cậu.”.

Trần Hán Thăng tranh luận nói: “Cậu cũng không nói sự thật.”.

.....

Khi hai người đang tranh cãi, bà chủ nhanh chóng đưa tào phớ và bánh bao chiên đến, tào phớ ở Tô Bắc có vị mặn, loại ngọt đương nhiên Trần Hán Thăng cũng thích ăn.

Đối với hắn, chỉ cần người đẹp, đồ ăn ngon, còn ngọt hay mặn không quan trọng.

Nhưng món này ở Nhất Trung thực sự rất ngon, tào phớ mềm mịn được rắc nhiều loại gia vị, ăn kèm với một ít dầu ớt đỏ, và một vài lá rau mùi được rắc bên cạnh bát, tào phớ tan chảy nhanh chóng trong miệng, hoà quyện mùi đậu nành chiên thơm phức.

Lúc này lại ăn thêm một chiếc bánh bao chiên nữa, khiến trong người nhận được cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Tiêu Dung Ngư không thèm mấy, với lại cô ấy chỉ ăn bốn cái bánh bao là đã no, còn Trần Hán Thăng đã ăn hết bát của mình kèm theo tiếc ‘xoẹt xoẹt’, tiếp đến ăn nốt phần còn lại của Tiêu Dung Ngư.

Bà chủ ở một bên dịu dàng quan sát, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

Khi thanh toán hóa đơn, cô ấy liếc nhìn Trần Hán Thăng, mỉm cười nói với Tiêu Dung Ngư: "Đây là bạn trai của cô phải không?".

"Đừng nói vậy chứ, thầy cô nghe thấy lại đi tìm phụ huynh đó.".

Trần Hán Thăng xua tay: "Chúng cháu chỉ là bạn học.".

"Hừ!".

Tiêu Dung Ngư quay đầu định đi ra ngoài, nhưng mới đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy tay có chút khựng lại, thì ra là Trần Hán Thăng nắm lấy cổ tay cô, cười giễu cợt nói: "Tìm phụ huynh thì tìm thôi, chẳng phải chỉ là yêu sớm thôi sao".

Lúc này, mặt trời đang từ từ nhô lên, chiếu xiên vào khuôn mặt tươi trẻ hoạt bát của Tiêu Dung ngư, cô nở nụ cười ngọt ngào, như thể vẫn còn là học sinh phổ thông, thời gian như chưa từng trôi đi.

.....

Trên đường từ Cảng Thành đến Kiến Nghiệp, Tiêu Dung Ngư chắc chắn rất vui, miệng cô không ngừng kể chuyện thú vị khi còn trong trường phổ thông.

Cô ấy vốn là kiểu con gái dễ dỗ dành, chỉ cần Trần Hán Thăng không vi phạm nguyên tắc là được.

Khoảng 11 giờ trưa, cuối cùng cũng đến khu nhà của gia đình giáo sư tại Đại học Đông Đại. Trong nhà giáo sư Tôn còn có hai người nữa là con gái Ngô Diệc Mẫn và cháu gái ngoại Tôn Đường Đường.

Tuy nhiên, giáo sư Tôn thường ở trong phòng sách, Ngô Diệc Mẫn là phụ nữ thất bại trong hôn nhân nên tâm trạng luôn trong tình trạng chán nản, còn Tôn Đường Đường không quen tiếng Trung nên thường im lặng, mãi cho đến khi Trần

Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đến, phòng khách mới trở nên ấm áp hơn.

“Tiểu Ngư Nhi ở nhà có ôn tập không?”.

Giáo sư Tôn Bích Dư nhìn thấy Tiêu Dung Ngư, tuy trong lòng rất vui nhưng ngoài mặt vẫn lộ ra vẻ nghiêm túc, đây cũng là một lão phu nhân kiêu ngạo.

“Có ôn tập ạ.”.

Tiêu Dung Ngư lè lưỡi.

“Ừm.”.

Giáo sư Tôn đeo kính viễn thị vào: “Đến thư phòng, cô sẽ nói cho em biết một số điểm chính.”.

Khi Tiêu Dung Ngư đang học tập chăm chỉ, Trần Hán Thăng bắt đầu làm việc.

Nhà của giáo sư Tôn không lớn, kèm theo sự giúp đỡ của Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường, việc dọn dẹp đã được hoàn thành trong một tiếng rưỡi đồng hồ, những câu chúc phúc và câu đối đã được dán lên, màu đỏ rực rỡ và tươi sáng, không khí lễ hội của năm mới lúc này mới hiện ra một cách rõ ràng.

Nhưng khi đang ăn trưa, Trần Hán Thăng đột nhiên thở dài.

“Chuyện gì vậy?”.

Tiêu Dung Ngư hỏi.

“Không có gì.”.

Trần Hán Thăng trầm giọng nói: “Khi tớ nghĩ đến việc cậu đến thăm giáo sư Tôn hằng năm. Bản thân tớ không kiềm được nghĩ đến vị phụ đạo viên hiền lành của mình, trong lòng do dự không biết có nên đến thăm thầy ấy không, đồng thời giúp thầy ấy dán vài câu đối.”

“Vậy cậu đi đi.”.

Tiêu Dung Ngư đồng tình nói: “Tớ còn có chút việc chưa học xong, ở đây đợi cậu luôn.”.

“Nhưng mà……”.

Trần Hán Thăng cau mày: “Tớ chưa chuẩn bị gì cả, còn phải mua miếng dán chúc phúc, thời gian có lẽ sẽ muộn.”.

“Không sao.”.

Giáo sư Tôn trực tiếp nói: “Các em có thể ở đây vào buổi tối.”.

“Vậy thì tớ sẽ cố gắng đi nhanh về nhanh.”.

Trần Hán Thăng nói dối, thực tế hắn đã chuẩn bị trước các miếng dán chúc phúc để tiết kiệm thời gian.

Hắn đi thẳng đến căn hộ ven sông của Trịnh Quan Đề, lấy điện thoại di động ra liên lạc: “Trịnh tổng, cô đang làm gì vậy?”.

“Đang xem một bộ phim tẻ nhạt.”

Trịnh Quan Đề có chút kinh ngạc: “Cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì?”.

“Tôi nghĩ cô đón tết ở đại lục một mình, sẽ rất buồn chán.”.

Trần Hán Thăng cười nói: “Đặc biệt đi từ nhà tôi đến để tặng cô chút quà nhỏ, để tăng thêm không khí lễ hội mùa xuân.”.

“Này, đừng khoắc lác nữa.”.

Trịnh Quan Đề một chút cũng không tin: “Tôi đáng giá anh chạy tới chạy lui sao?”.

“Hô hô ~”.

Trần Hán Thăng cũng không giải thích nhiều, trực tiếp nói: “Cô nhìn xuống dưới tầng.”.

Trịnh Quan Đề nghi ngờ đi đến bên cửa sổ, khi cúi đầu xuống thì thấy chiếc Land Rover đời mới của Trần Hán Thăng, hắn đang điều chỉnh cần gạt nước gạt qua gạt lại, như đang vẫy tay chào.

“Cô rất xứng đáng, hiểu không?”.

Trần Hán Thăng nói một cách chắc chắn.

.....

Chương 573: Thứ tự ngầm của việc dán câu đối

Trong căn hộ sang trọng bên bờ sông của Trịnh Quan Đề, Trần Hán Thăng đang dán chữ phúc, nên âm thanh dán băng dính 'xoẹt xoẹt' vang vọng.

Đây hẳn là "món quà" của Trần Hán Thăng, hắn đã cố tình đi hàng trăm km để tăng thêm không khí lễ hội.

Nếu là bất kỳ cô gái nào khác, cô ấy sẽ rất cảm động, nhưng bạn thân Trịnh chỉ dựa vào khung cửa, mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn Trần Hán Thăng.

"Nhìn gì đó?".

Trần Hán Thăng bị nhìn chằm chằm có chút không thoải mái, quay đầu nói: "Cầm cái kéo lại đây, như đồ ngốc vậy.".

"Hừ…".

Trịnh Quan Đề mỉm cười đi lấy dụng cụ mà không nói gì.

"Mẹ kiếp, thật thông minh.".

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào tấm lưng thon gọn của Trịnh Quan Đề, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Người phụ nữ này thông minh không gò bó, có lúc rõ ràng nhìn thấu mánh khóe, nhưng lại không nói gì, giống như đang trêu chọc con mồi.

Hừ, chẳng đáng yêu chút nào!.

Tiếp theo sau, Trần Hán Thăng trèo lên để dán chữ phúc, Trịnh Quan Đề theo sau giúp đỡ.

Mặt trời mùa đông vào buổi trưa nắng không quá gay gắt, ánh nắng lọt qua cửa sổ kính trên sàn gỗ cao cấp của phòng khách, bộ đồ ngủ của Trịnh Quan Đề rất mỏng, thỉnh thoảng đi ngang qua khu vực có nắng, Trần Hán Thăng dường như có thể để nhìn rõ dáng người cao ráo của cô ấy dưới bộ đồ ngủ.

Bạn thân Trịnh dáng người cao, có lẽ cao ngang Thẩm Ấu Sở, nhưng Thẩm Ấu Sở lại thanh tú và giản dị, cộng với tính cách nhút nhát, nên bản thân chỉ thích dấu đi.

Trịnh Quan Đề thì khác, cô ấy sống trong âm mưu tranh giành của gia tộc và mánh khoé trong kinh doanh, bẩm sinh đã có khí chất "nữ cường nhân", khi giao tiếp với cô ấy, cấp dưới thường cúi đầu nên càng khiến hình ảnh của cô cao lớn hơn.

"Có người thật háo sắc.".

Trịnh Quan Đề nhận thấy ánh mắt kỳ lạ trong mắt Trần Hán Thăng, mỉa mai nói: "Tôi là một bà già thì có gì phải nhìn, hai cô gái xinh đẹp đến từ Đại học Tài Chính và Đại học Đông Đại, không thể làm cậu hài lòng sao?".

Trần Hán Thăng bĩu môi, chỉ vì quyến rũ tôi mới nhìn, như Hồ Lâm Ngữ khỏa thân, tôi cũng sẽ không liếc nhìn.

Căn hộ này có tổng cộng 7 cửa ra vào và 22 cửa sổ, Trần Hán Thăng cẩn thận ước tính nên miếng dán chúc phúc hắn mang theo không nhiều, nhưng cũng không ít.

Sắc mặt Trịnh Quan Đề dịu dàng hơn mấy phần, cho dù như thế nào, chuyện này Trần Hán Thăng thật sự vì mình mà chuẩn bị.

Thực ra trong lòng cô rất mạnh mẽ, trước đây cô một mình đi du học, chỉ có bảo mẫu đi cùng, ngày lễ cũng không có ai nghĩ đến thăm mình, cô cho rằng Tết năm nay cũng trôi qua

nhàm chán như những năm trước, không ngờ Trần Hán Thăng đến.

“Xong rồi.”

Trần Hán Thăng treo nút dây Trung Quốc cuối cùng trên bức tường phía sau TV, Trịnh Quan Đề chạm vào những chiếc tua rua tung bay trong gió dưới nút dây Trung Quốc, cách trang trí khiến phòng khách bớt đơn điệu hơn.

Mặc dù Trịnh Quan Đề không quan tâm đến những điều này, nhưng thật sự rất vui khi có người nhớ đến cô ấy.

Trần Hán Thăng rửa tay chuẩn bị rời đi, nhìn bề ngoài thì có vẻ như hắn thực sự chỉ đến để giúp đỡ, nhưng trên thực tế, hắn không có nhiều thời gian và không thể trì hoãn quá lâu.

“Thế mà đi sao?”.

Trịnh Quan Đề cắn môi.

“Vẫn còn việc tốt khác sao?”.

Trần Hán Thăng liếc nhìn Trịnh Quan Đề một cách không kiêng nể.

“Cậu nghĩ xa rồi đấy.”

Trịnh Quan Đề bước đi nhẹ nhàng trở lại phòng ngủ, lấy ra một chiếc hộp nhỏ và nói: “Đây là một chuỗi vòng tay bằng băng của Miến Điện, làm ơn đưa cho dì hộ tội, kèm theo lời chúc năm mới hạnh phúc.”

Trần Hán Thăng mở ra xem, cái gọi là “Hạt băng” là một loại ngọc chất lượng cao, trong suốt như băng và hầu như không có tạp chất.

“Được rồi.”.

Trần Hán Thăng cất nó đi mà không hỏi giá, chiếc vòng có năm hay sáu con số đối với hắn và Trịnh Quan Đề cũng không

có ý nghĩa gì nhiều.

“Quà của mẹ tôi có rồi, còn của tôi thì sao?”.

Trần Hán Thăng nhìn thời gian , liếm mặt và hỏi.

“Tôi đã gửi quà cho cậu rồi.”.

Trịnh Quán Đề khẽ mỉm cười: “Bằng không, Quả Xác sao có thể yên tâm đào người.”.

Trần Hán Thăng biết rõ điều đó, khi điện tử Quả Xác liên lạc với các công nhân lành nghề của dây chuyền lắp ráp Tân Thế Kỷ vài ngày trước, Trịnh Quan Đề hẳn đã nhận được báo cáo từ bộ phận nhân sự, nhưng đã ém nhẹm mọi tin tức.

Về vấn đề này, Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề chưa bao giờ trao đổi nghiêm túc với nhau, nhưng họ tin tưởng lẫn nhau và hợp tác với nhau khá ăn ý. Kiểu phối hợp này có lẽ vẫn còn xuất hiện ở tương lai.

Có thể, đây là sự kết nối của hai người bạn rất thân.

“Vậy tôi đi về đây, năm mới vui vẻ.”.

Trần Hán Thăng vươn tay, ra hiệu hai người ôm nhau.

“Ồ·····”.

Trịnh Quan Đề mỉm cười, và chỉ đưa tay để bắt tay Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng không có gượng ép, hắn phất phất tay, bước ra ngoài.

Ngôi biệt thự bên bờ sông này là một trong những ngôi nhà hiếm hoi ở Kiến Nghiệp hiện nay, Trịnh Quan Đề không lo bị hàng xóm nhìn thấy, mặc đồ ngủ đứng ở cửa, kiên nhẫn đợi Trần Hán Thăng xuống lầu.

“Trịnh Quan Đề.”.

Trấn Hán Thăng không biết dây thần kinh nào sai, trước khi vào thang máy, hắn đột nhiên nói: "Trước đó cô từng nói, nếu tôi bán Hỏa Tiễn 101, sẽ để tôi sở khanh một lần vô điều kiện mà."

"Ồ, có không, lần sau nhất định.".

Trịnh Quan Đề đóng cửa chống trộm "cạch" một tiếng.

.....

Sau khi sắp xếp xong Trịnh Quan Đề, Trần Hán Thăng thở phào nhẹ nhõm trước khi đến khu Giang Lăng.

Xét về tình cảm, Thẩm Ấu Sở và Trần Hán Thăng chắc chắn sâu sắc hơn, nhưng tại sao lại đến chỗ Trịnh Quan Đề trước? Ba lý do đã khiến Trần Hán Thăng lựa chọn con đường này.

Đầu tiên, Trần Hán Thăng cảm thấy rằng mục đích giúp Trịnh Quan Đề dán câu đối không đơn giản như vậy, nó giống như 'nhiệm vụ' hơn, còn đối với Thẩm Ấu Sở, nó giống như một công việc hàng ngày trong gia đình.

"Nhiệm vụ" quan trọng phải làm trước "việc nhà" chứ, vì vậy Trần Hán Thăng đến gặp Trịnh Quan Đề trước.

Thứ hai, có lẽ là sự khác biệt về cảm giác giữa hai người.

Cảm giác gia đình của Trịnh Quan Đề rất thấp, nếu Trần Hán Thăng không giúp Trịnh Quan Đề dán câu đối, có lẽ cô ấy chẳng thèm động tay động chân mấy việc này, mà lười biếng để năm 2005 cứ thế trôi qua.

Quan niệm truyền thống của Thẩm Ấu Sở sâu sắc hơn, cảm giác gia đình của cô ấy lớn hơn nhiều so với Trịnh Quan Đề, vì để bà nội và em gái có trải nghiệm Tết Nguyên đán tốt hơn, cô ấy nhất định sẽ dọn dẹp và dán câu đối đầy đủ. Đặc biệt là nếu

có Đông Nhi ở bên cạnh cô, hai người có thể hoàn thành chuyện này.

Cuối cùng, đó là một suy nghĩ phòng ngừa chuyện chẳng may xảy ra.

Trong trường hợp Tiêu Dung Ngư đột ngột gọi lại cho hắn, nếu bản thân đang ở trong căn hộ của Trịnh Quan Đề, Trần Hán Thăng sẽ không thể rời đi ngay lập tức.

Nhưng phía Thẩm Ấu Sở thì mức độ tự do cao hơn, nên hắn có thể dời đi chỉ bằng một câu nói dối.

Nhà mà, không phải muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao..

Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, kinh nghiệm và trực giác sẽ tự động cho Trần Hán Thăng biết nên đi đâu trước.

Ngay cả trước khi đến khu Thiên Cảnh Sơn, hắn đã đến công trường xây dựng của Nhà máy Điện tử Quả Xác để xem xét.

Không phải tất cả mọi người ở điện tử Quả Xác đều được nghỉ lễ, trong dịp Tết Nguyên đán, phó giám đốc Tào Kiến Đức phải trực vì nhà của anh ta ở Giang Lăng.

Lần đột kích này của Trần Hán Thăng giống như một cuộc kiểm tra, tất nhiên, kết quả khá khả quan, Tào Kiến Đức xử lý công việc trong văn phòng tạm thời rất nghiêm túc.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng đẩy cửa đi vào, Tào Kiến Đức vẻ mặt cảnh giác: “Cậu tới đây làm gì?”.

“Xem một chút thôi.”.

Trần Hán Thăng nhìn đông nhìn tây, cố ý hỏi: “Lão Tào đang trực ban hả?”.

Tào Kiến Đức nhíu mày, cách xưng hô “Lão Tào” có chút không lọt tai, Trần Hán Thăng cùng mình là thân phận địch

thủ, căn bản không thích hợp gọi như vậy.

Mấu chốt là Trần Hán Thăng dường như không có chú ý tới, sau khi vào trong văn phòng thì nhìn một vòng, rồi ra ngoài công trường đi thêm vòng nữa.

Tào Kiến Đức nhanh chóng đi theo, bây giờ là giai đoạn quan trọng đối với điện tử Quả Xác, không nên cho mấy tên xảo trá cơ hội phá hoại.

Khi Trần Hán Thăng nhìn thấy Tào Kiến Đức cảnh giác nhìn mình, hắn ta mỉm cười trong lòng, sau khi lặng lẽ đi xung quanh, rồi mới dự định rời đi.

“Giám đốc Tào thật có trách nhiệm.”

Trước khi Trần Hán Thăng khởi động xe, hắn nói đầy ẩn ý: “Sếp của anh sau khi biết chuyện nhất định sẽ khen ngợi anh đấy.”

Tào Kiến Đức không muốn nói chuyện với Trần Hán Thăng, anh ấy thậm chí còn không biết sếp là ai.

Lão Tào quay trở lại văn phòng, chưa đến mười phút sau khi ngồi xuống, tổng giám đốc Khổng Tĩnh đang ở Quảng Đông, đã gọi điện tới.

Đầu tiên, cô ấy hỏi về cuộc sống hàng ngày trong hai ngày qua, sau đó trò chuyện về cô con gái đáng yêu của Tào Kiến Đức, cuối cùng đột nhiên nói: “Lão Tào, tiền lương của anh cũng sẽ tăng gấp ba trong dịp tết”.

“Gì cơ?”.

Tào Kiến Đức sửng sốt một chút: “Bộ phận quản lý trực ban, không phải miễn tiền làm thêm giờ sao?”.

“Vốn dĩ là như thế này.”.

Khổng Tĩnh thần bí nói: “Nhưng ông chủ rất hài lòng đối với anh, nên chủ động đề nghị thưởng cho anh.”.

…….

Chương 574: Có chút ấm áp trong những lời nói dối

Sau khi rời khỏi công trường xây dựng của điện tử Quả Xác, Trần Hán Thăng đến khu Thiên Cảnh Sơn, đồng thời gọi điện cho Khổng Tĩnh yêu cầu cô khen thưởng cho Tào Kiến Đức.

Bây giờ là khoảng 3 giờ rưỡi chiều, có thể nói từ giờ cho đến khi Tiểu Dung Ngư gọi điện thoại thúc giục, Trần Hán Thăng có thể an tâm ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở.

Dù sao thì "nhiệm vụ" cũng đã hoàn thành, nên "vấn đề nhỏ" có thể bình tĩnh từ từ giải quyết, không cần vội vàng.

"Điều đó cho thấy, việc sắp xếp thứ tự chuyện cần làm quan trọng như thế nào."

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm thấy có chút tự mãn, điều đó cũng giống như việc nên sắp xếp ba người phụ nữ trong một ngày thế nào. Sau khi dừng xe, hắn ta cầm tờ dán chữ phúc bước lên tầng, nhân tiện đổi tên danh bạ điện thoại từ "Tiêu Dung Ngư" thành "Giám đốc Ngư".

Mặc dù Thẩm Ấu Sở không bao giờ kiểm tra điện thoại di động của hắn, nhưng vẫn phải thay đổi danh bạ để đề phòng, dù sao sửa cái tên cũng chỉ mất có khoảng 10 giây.

"Thẩm Ấu Sở cùng mọi người sẽ phản ứng thế nào nhỉ?"

Trần Hán Thăng thầm suy đoán: "A Ninh chắc chắn sẽ nhào tới hét lớn 'anh trai', tuy Thẩm Ấu Sở đã biết trước chiều nay mình sẽ đến, nhưng với tính cách của cô ấy chắc chỉ dịu

dàng đứng ở một bên, bà nội thì híp mắt xem tivi, còn cô bé giúp việc Đông Nhi…”

Trong lúc gõ cửa hắn không ngừng tưởng tượng, tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng “ken két”, cửa chống trộm nhẹ nhàng mở ra.

Nhưng lại không có cảnh tượng sinh động như Trần Hán Thăng tưởng tượng, phòng khách im ắng, Đông Nhi nén giọng nói: “Anh tiểu Trần, anh đến rồi.”

Trần Hán Thăng có chút khó hiểu: “Những người khác đâu?”

“Chị Ấu Sở đang nghỉ ngơi.” Đông Nhi chỉ vào phòng khách và tiện thể lấy dép ra.

Trần Hán Thăng nhìn sang, quả nhiên thấy Thẩm Ấu Sở đang ngủ trên bàn, trong lòng thầm nghĩ chuyện này có chút hiếm thấy.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở không giỏi thể hiện bản thân, nhưng cô ấy đã quen với công việc và bầu bạn trong thầm lặng, theo lý cả hai đã không gặp nhau hơn một tuần, cô ấy chắc chắn sẽ chờ đợi để đón hắn.

“Anh trai!”

A Ninh với bím tóc sừng dê dễ thương đang cầm bút chì màu vẽ, vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng lập tức nhảy khỏi ghế và chạy đến chỗ hắn với vẻ mặt vui mừng.

Trần Hán Thăng một tay bế cô bé lên, A Ninh vòng tay qua cổ Trần Hán Thăng, ghé vào tai hắn hỏi: “Anh trai, sao giờ anh mới tới đây? Chị đợi anh rất lâu rồi đấy.”

“Chờ anh rất lâu sao?”

Trần Hán Thăng cau mày.

“Vâng.”

Đông Nhi bước đến và giải thích: “Tối hôm qua em đang ngủ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động trong bếp, hóa ra là chị Ấu Sở đang cuộn mì, chị ấy muốn làm một ít bánh để anh mang về nhà, sau bữa trưa chị Ấu Sở luôn ở trong phòng khách đợi anh.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng chợt nhận ra thì ra mình chính là nguyên nhân khiến cô ấy thức khuya, hắn cười khanh khách nói: “Sao không vào phòng ngủ, đúng là ngốc quá mà.”

“Bởi vì chị muốn là người đầu tiên nhìn thấy anh, nên không muốn đi ngủ.”

Thẩm Ninh Ninh giòn giã nói.

Trần Hán Thăng sững sờ một lúc, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn A Ninh.

Đôi mắt to của Thẩm Ninh Ninh tràn đầy sự ngây thơ và đơn thuần, trong suy nghĩ của trẻ con vấn đề này không quá phức tạp.

Chị ấy quá muốn gặp anh, nên đợi đến tận bây giờ nhưng cuối cùng lại lăn ra ngủ vì quá mệt.

“Anh trai~”

Nhìn thấy Trần Hán Thăng ngẩn người, A Ninh nhẹ nhàng gọi một tiếng làm hắn có chút bối rối.

“Chuyện này, đúng là lỗi của anh.”

Trần Hán Thăng nhớ ra, tối qua khi liên lạc với Thẩm Ấu Sở hắn chỉ nói rằng chiều nay mình sẽ đến, nhưng không nói thời gian cụ thể.

Bởi vì chính hắn cũng không thể chắc chắn, trước tiên phải lừa gạt Tiểu Ngư Nhi thông minh, sau đó đến chỗ của Trịnh Quan Đề hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng còm phải đi một vòng điện tử Quả Xác, thời gian biến động rất lớn.

Nhưng Thẩm Ấu Sở vừa ngây thơ lại ngốc nghếch, cô muốn mình là người đầu tiên nhìn thấy Trần Hán Thăng nên đã không lên giường nghỉ ngơi, hơn nữa đêm qua cô còn thức cả đêm để hấp bánh cho nên cuối cùng đã không thể cầm cự được.

"Haiz…"

Trần Hán Thăng thở dài, vừa rồi hắn ở chỗ Trịnh Quan Đề nhìn qua thân thể của cô ấy xong còn ở nhà máy điện tử Quả Xác trêu đùa Tào Kiến Đức, lúc đó chắc Thẩm Ấu Sở đang âm thầm chờ đợi.

Cô không dám gọi để thúc giục, chỉ ngồi yên chờ đợi, để hắn có thể nhìn thấy cô đầu tiên sau khi cửa mở.

Trần Hán Thăng ngồi bên cạnh Thẩm Ấu Sở, lặng lẽ nhìn bảo bối ngủ say.

Dù cô ấy đang trườn ra ngủ nhưng vẫn trong tư thế rất nghiêm chỉnh, hai cánh tay đan vào nhau gọn gàng, làn da trắng mịn không tỳ vết lộ ra sắc hồng khỏe mạnh, lông mi dài và cong, thỉnh thoảng lại nhè nhẹ run lên.

Đông Nhi và A Ninh cũng ở đó, dưới cái nhìn của ba cặp mắt, không lâu sau đó Thẩm Ấu Sở bèn tỉnh dậy.

Có lẽ là bởi vì gối lên cánh tay nên hai má cô hơi ửng đỏ, đôi mắt đẹp như hoa đào có chút kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy Trần Hán Thăng tự nhiên lại nở một nụ cười dịu dàng.

Trần Hán Thăng cũng nở nụ cười rồi vươn tay ra, Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn áp sát khuôn mặt nhỏ của mình vào vai hắn, cho đến khi phát hiện A Ninh và Đông Nhi cũng đang ở trước

mặt, Thẩm Ấu Sở mới bất chợt trở nên ngượng ngùng, nhếch miệng liếc nhìn Trần Hán Thăng.

Dù là lúc quở mắng cũng dịu dàng như vậy, giống như tô sắc màu rực rỡ cho năm tháng này.

"Chị gái."

A Ninh không hiểu sự ngọt ngào thời khắc vừa rồi, thấy Thẩm Ấu Sở đã tỉnh, sờ bím tóc mình nói: "Một cái bím bị tuột rồi."

"Đừng lo lắng, chị sẽ giúp em buộc lại."

Thẩm Ấu Sở sửa sang lại quần áo, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào A Ninh mỉm cười, tính ra có một đứa trẻ ở nhà cũng rất tuyệt, bởi vì với vài câu nói vô ý của chúng thôi cũng có thể làm cho bầu không khí trở nên sôi động.

Khi Thẩm Ấu Sở đang thắt bím tóc cho A Ninh, Trần Hán Thăng cũng nhìn vào thời gian và nói: "Một chút nữa tớ còn có việc, nên bây giờ Đông Nhi phụ trách dọn dẹp mấy câu đối cũ trong nhà bếp và phòng ngủ của bà nội, A Ninh thì đi theo anh chị xé ở cửa chống trộm và các phòng ngủ khác, hôm nay là một ngày tốt để loại bỏ cái cũ và chào đón cái mới, thay đổi các câu đối, tất cả bắt đầu thôi nào!"

"Đồng ý."

Đông Nhi và A Ninh đều giơ tay đồng ý, trong thời gian bận rộn, trong nhà cuối cùng cũng khôi phục cảnh náo nhiệt giống như hắn đã tưởng tượng.

Tivi đang chiếu quảng cáo về đêm gala cuối năm vốn nhàm chán cũng góp phần tạo ra tiếng ồn náo nhiệt.

Bà nội chống gậy ngồi trên ghế sopha, bà không chú tâm xem tivi mà thỉnh thoảng nhìn qua đám thanh niên "cùng nhau vận động xé giấy".

Đông Nhi tay chân thoăn thoắt thấm ướt giẻ lau, chẳng mấy chốc đã xé sạch lớp giấy chúc phúc cũ trên cửa bếp.

Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở thì đang xử lý cặp câu đối ở cửa chống trộm, dáng người A Ninh tuy không đủ cao, dù kiễng chân lên cũng không tới, Trần Hán Thăng thường ném mấycục giấy vào đầu A Ninh, khiến cô bé vừa cười vừa né tránh.

Nhiều người sức mạnh lớn, các phòng và cửa sổ rất nhanh đã được giải quyết xong, đúng vào lúc này điện thoại di động của Trần Hán Thăng đột nhiên "ting ting" kêu lên.

Trần Hán Thăng lấy nó ra xem, màn hình hiển thị tên "Giám đốc Ngư", đây là Tiêu Dung Ngư đang thúc giục rồi.

"Khụ."

Trần Hán Thăng bình tĩnh ho khan một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn tivi giống như chê nó ồn ào.

Thẩm Ấu Sở đang định tiến tới để tắt nó đi thì bị Trần Hán Thăng xua tay: "Không sao, tớ vào nhà vệ sinh nghe được rồi."

Tiếp theo, hắn ở trước mặt Thẩm Ấu Sở nhận điện thoại nói: "Alo, giám đốc Ngư…"

Trần Hán Thăng vừa nói vừa đóng cửa phòng vệ sinh.

Tiêu Dung Ngư ở đầu bên kia cũng không quan tâm, cười nói: "Đây là biệt danh Thi Thi ngẫu hứng đặt, sao cậu lại gọi theo cô ấy rồi."

"Thỉnh thoảng đổi tên để thêm chút cảm xúc."

Khi đến cửa sổ phòng tắm, Trần Hán Thăng nói: "Tớ vẫn đang ở nhà của phụ đạo viên, vừa rồi có nghe thấy giọng một đứa trẻ hò hét không, đó chính là Quách Gia Tuệ mà cậu đã từng gặp rồi đó."

"Có nghe thấy."

Tiêu Dung Ngư ngọt ngào trả lời: "Nhưng khi nào thì cậu xong việc? Cha tớ vừa gọi điện thoại, ông ấy bảo chúng mình về nhà sớm một chút, cố gắng đừng lái xe vào ban đêm."

"Những miếng dán chúc phúc ở Kiến Nghiệp rất khó mua, phải mất một lúc lâu mới mua được, với lại vừa mới dán xong thôi."

Trần Hán Thăng biết rằng tối nay hắn không thể ăn cơm ở khu Thiên Cảnh Sơn, nên hắn dứt khoát nói: "Tớ ngồi chút nữa rồi về."

Lý do tại sao hắn nói phải "ngồi một lúc" là vì khoảng cách thực sự từ nhà của phụ đạo viên Quách đến đại học Đông Đại gần hơn nhiều so với từ Giang Lăng đến đại học Đông Đại, hắn muốn giành thêm chút thời gian để đi trên đường.

"Được, vậy cậu nhanh lên nhé."

Tiêu Dung Ngư tỏ ra quan tâm đồng ý.

Trần Hán Thăng cúp điện thoại, bước ra khỏi phòng vệ sinh nói: "Tớ phải trở về Cảnh Thành rồi, nếu không phải lái xe trong đêm."

"À."

Thẩm Ấu Sở quả nhiên không nghi ngờ gì, cô ấy đi vào bếp lấy ra một túi bánh, tất cả đều do cô tự làm: "Cái này, cho chú và dì."

"Ừm."

Trần Hán Thăng không khách sáo, cầm nó trong tay rồi chào tạm biệt bà nội, khi đi xuống tầng, Thẩm Ấu Sở và A Ninh muốn theo xuống tiễn hắn, nhưng đã bị Trần Hán Thăng ngăn lại.

Thẩm Ấu Sở rất nghe lời, vì vậy cô ấy đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của A Ninh mà đứng ở cầu thang chào tạm biệt.

"Đúng rồi!"

Trần Hán Thăng vừa đi vài bước, trong lòng chợt nhớ ra một chuyện: "Buổi chiều lúc tỉnh lại, khi nhìn thấy tớ sao cậu lại có vẻ kinh ngạc vậy."

"Hở?"

Thẩm Ấu Sở sửng sốt, cúi đầu nhìn chằm chằm ngón chân không lên tiếng.

"À."

Trần Hán Thăng vì không có thời gian nên không hỏi nhiều, nhưng khi hắn lên xe thì lập tức vào danh bạ đổi "giám độc Ngư" thành "Tiêu Dung Ngư", đúng lúc "ting" một tiếng điện thoại hiện thông báo có một tin nhắn đến.

Thẩm Ấu Sở: [Tớ đã mơ thấy cậu.]

"Hóa ra là vậy."

Trần Hán Thăng gật đầu, thì ra là mơ thấy mình, nên khi mở mắt ra đã rất ngạc nhiên.

"Chậc chậc chậc chậc, haiz!"

Trần Hán Thăng cảm thấy cảm động lẫn áy này, nhưng cũng không quên đổi tên trong danh bạ của "Thẩm Ấu Sở" thành "Giám đốc Thẩm".

Chương 575: Năm 2005 hy vọng “Trần nào đó” biến thành”Trần tổng”

Vào khoảng 5 giờ 30 phút chiều, Trần Hán Thăng trở lại nhà của Giáo sư Tôn Bích Dư ở Đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư đang trò chuyện với Tôn Đường Đường, có lẽ là tìm hiểu về công việc và những thông tin cá nhân khác của cha Tôn Đường Đường.

Tiêu Dung Ngư đặt một cuốn sổ trên đùi, cô ấy đang ghi lại một vài thông tin quan trọng.

Ngô Diệc Mẫn cũng ngồi cạnh, nhưng sắc mặt không được tốt cho lắm, cuộc hôn nhân cũ của cô là một quá khứ tủi nhục mà cô không muốn kể lại, tuy nhiên, đối với vụ kiện xuyên quốc gia này, cô buộc phải nói ra quá trình một cách chi tiết.

Trần Hán Thăng thay dép, thản nhiên ngồi trên ghế sô pha, Tiêu Dung Ngư cũng không nghi ngờ gì, cô còn thân thiết ghé tay trái trắng nõn ra đặt lên đầu gối Trần Hán Thăng.

“Lần sau đến nhà phụ đạo viên của cậu, nhớ dẫn tớ đi cùng.”

Tiêu Dung Ngư nói nhỏ: “Muốn gặp Gia Tuệ một chút.”

“Được thôi.”

Trần Hán Thăng vẻ mặt như thường, không chút do dự gật đầu: “Lúc chiều tớ có gặp cô bé mập kia, con bé còn nhắc tới cậu. Bé đó hỏi chị gái xinh đẹp ở đâu, em muốn chị ấy đưa em đi ăn ở McDonald’s.”

“Ôi, lâu vậy rồi mà vẫn nhớ tớ sao.”

Tiêu Dung Ngư rất vui khi được nịnh, nên từ sâu trong lòng cô bắt đầu tính toán cho lần gặp tiếp theo, nên tặng cô bé món quà gì.

Nhưng người đàn ông bên cạnh cô ấy đang âm thầm tính toán loại trừ khả năng này.

Có rất nhiều cô bé mũm mĩm, tại sao phải đi gặp Quách Gia Tuệ, nếu thích quá thì tự mình sinh một đứa là được.

“Được rồi, lần sau nói chuyện tiếp.”

Khi Tôn Bích Dư nghe thấy động tĩnh, bà ấy bước ra khỏi phòng làm việc và nói: “Nếu Tiểu Ngư Nhi không dự định nghỉ ngơi ở đây vào buổi tối thì hãy về nhà sớm chút, ít đi đêm sẽ an toàn hơn.”

“Hán Thăng.”

Giáo sư Tôn lại nhìn Trần Hán Thăng nói một cách nghiêm túc: “Cảm ơn cậu đã đặc biệt đến đây để giúp dọn dẹp, khổ cực rồi.”

“Khách sáo, khách sáo.”

Nhìn giáo sư Tôn với mái tóc bạc trắng và khuôn mặt nghiêm nghị, Trần Hán Thăng cũng đỏ mặt.

Dọn dẹp vệ sinh là dọn dẹp vệ sinh, nhưng tiếc rằng không phải là “Đặc biệt”, hắn còn âm thầm làm xong việc khác.

Trước khi đi, Tiêu Dung Ngư lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị sẵn: “Đường Đường, chúc cho em năm nào cũng như hiện tại, luôn ở tuổi này, chúc em luôn xinh đẹp, năm mới vui vẻ, đây là chút tấm lòng của anh chị.”

Ngô Diệc Mẫn nhanh chóng từ chối: “Năm ngoái hai đứa đã tặng rồi, năm nay Đường Đường đã lớn rồi, không thể nhận

nữa.”

Đây là một kiểu “Từ chối phong cách Trung Quốc” điển hình, nhưng tiếc là cô gái con lai không hiểu tường tận nên đã dùng hai tay nhận lấy: “Cảm ơn chị gái Tiểu Ngư Nhi và cảm ơn anh trai Hán Thăng.”

Trên đường từ Kiến Nghiệp trở về Cảng Thành có rất nhiều xe cộ, đường cao tốc thỉnh thoảng bị tắc nghẽn do tai nạn giao thông, nhưng nó không ảnh hưởng đến sở thích buôn chuyện của Tiêu Dung Ngư chút nào.

“Tiểu Trần.”

Trong xe không có người ngoài, Tiêu Dung Ngư vừa thở dài vừa ăn khoai tây chiên: “Sau khi chị Ngô ly hôn, chồng cũ của chị ấy lại nhanh chóng kết hôn. Nghe nói đã tìm được một đối tượng giàu có, thật là ghê tởm.”

“Đây đã là gì.”

Trần Hán Thăng nói đùa: “Ăn bám làm sao mà ghê tởm được chứ? Đó gọi là có chí tiến thủ.”

“Nhưng đối tượng của ông ta cũng là một người đàn ông, như vậy không ghê tởm sao?”

Tiêu Dung Ngư tức giận nói, cô ấy có chút xúc động, rơi vãi mấy miếng khoai tây chiên ra bên ngoài.

“Hai … hai người đàn ông sao?”

Trần Hán Thăng cứng ngắc phản ứng lại, nhưng chuyện này ở nước ngoài rất bình thường, nhưng không biết cha của Tôn Đường Đường đóng vai trò gì. Chẳng trách vừa rồi Ngô Diệc Mẫn có chút khó xử, liệu nó có ảnh hưởng đến vụ kiện sau này không …

Nghĩ đến đây, hắn liếc nhìn Tiêu Dung Ngư qua cặp kính râm.

Tiêu Dung Ngư bĩu môi và đang nhặt khoai tây chiên rơi vãi, một số trên quần áo, một số trên ghế, và một số trên sàn xe.

Trần Hán Thăng cười trong lòng, Tiêu Dung Ngư chắc hẳn không thiếu tiền tiêu vặt, nhưng cô ấy có thuộc tính thích ăn uống đáng yêu, nên không muốn lãng phí thức ăn.

Lúc này, Tiêu Dung Ngư mới nhặt xong miếng khoai tây chiên cuối cùng rơi dưới chân mình, cô thổi bụi, do dự rồi mới nhét vào miệng, khẽ liếc nhìn Trần Hán Thăng.

Mà aaaaa … đeo kính râm, chắc là nhìn không thấy nhỉ.

"Tiểu Trần, cho cậu ăn này."

Tiêu Dung Ngư đưa khoai tây chiên đến bên môi Trần Hán Thăng.

"Cảm ơn."

Trần Hán Thăng lắc đầu.

"Sao cậu không ăn?"

Tiêu Dung Ngư hỏi.

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào con đường phía trước, thản nhiên nói: "Ta không có thù oán gì với các hạ, tại sao lại coi ta như một người mù?"

"Hả?"

Tiêu Dung Ngư cảm thấy rất kỳ lạ, cô tháo kính râm của Trần Hán Thăng ra, mới phát hiện hắn đang liếc xéo mình.

"Hihihi ····"

Tiêu Dung Ngư cũng không cảm thấy xấu hổ, trước tiên cô không nhịn được cười, vừa rồi Trần Hán Thăng đeo kính râm che mắt nên cô cứ tưởng hắn không chú ý tới.

“Lúc trước nói chuyện trong ký túc xá.”

Tiêu Dung Ngư cười nói: “Mọi người đều cho rằng cảnh này rất thú vị. Cô gái vô tình làm rơi đồ ăn vặt, muốn ném đi nhưng lại tiếc nên đã nhặt lại và đưa cho bạn trai ăn.”

“Thực ra, không chỉ bạn gái làm điều này mà mẹ tớ cũng đã làm.”

Trần Hán Thăng mở miệng: “Đưa tớ miếng khoai tây chiên đó đi.”

“Không, bị cậu phát hiện rồi hết vui.”

Tiểu Dung Ngư tự mình ăn, sau đó lấy một miếng sạch sẽ nhét vào miệng Trần Hán Thăng: “Lần sau cậu đừng nói ra, thế thì tớ sẽ cười rất lâu.”

Tính cách của Tiểu Ngư Nhi khá hoạt bát, khi cô và Trần Hán Thăng ở cùng nhau thì sẽ làm nũng, giận dỗi, trêu ghẹo. Cô chỉ muốn giống bọn họ như một cặp tình nhân bình thường và trải nghiệm vị ngọt trong tình yêu.

Cuối cùng cũng đến Cảng Thành vào khoảng 9 giờ tối, Trần Hán Thăng đưa Tiêu Dung Ngư đến Thương Ngô Lục Viên trước, sau đó trở về nhà thì thấy Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên vẫn chưa ngủ.

“Bắt đầu từ sáu giờ sáng và trở về lúc chín giờ tối, con cũng bận rộn quá nhỉ.”

Lương Thái hậu bắt chuyện: “Qua đây xem ti vi, nhân tiện nói gì đó đi.”

Trần Hán Thăng đoán rằng đó là chủ đề “chọn một trong hai” nhàm chán nhai đi nhai lại, dứt khoát từ chối: “Đừng kêu con xem TV hoài được không, điều này sẽ ảnh hưởng con thi nghiên cứu sinh Thanh Hoa.”

“Phụt!”

Lương Mỹ Quyên bị chọc tức đến bật cười, da mặt của con trai bà đúng là thiên hạ vô địch.

“Một món quà nhỏ từ Trịnh Quan Đề dành cho mẹ.”

Trần Hán Thăng đưa chiếc vòng tay cho Lương Mỹ Quyên: “Mẹ muốn đeo thì đeo, không muốn thì thôi.”

Lương Mỹ Quyên mở hộp ra và thấy một chiếc vòng tay trong suốt như pha lê, mặc dù không thành thạo về ngọc thạch nhưng bà cũng cảm thấy nó không hề rẻ.

“Bao nhiêu tiền vậy?”

Lương Mỹ Quyên ngả người ra sau, hỏi: “Đắt quá thì chúng ta phải trả lễ.”

“Không cần phải trả lễ, giữa con và cô ấy không cần tính toán rõ ràng như vậy.”

Trần Hán Thăng tùy tiện nói dối: “Có lẽ là hơn 200 tệ một chút.”

“Không thể nào.”

Lão Trần nhìn lướt qua nói: “Đây là nguyên liệu làm hạt băng mà? Không chỉ là hơn 200 tệ, có thể hơn 10 nghìn tệ.”

“Đắt như vậy sao?”

Lương Mỹ Quyên ban đầu nghe nói rằng đó là “200 tệ” còn tưởng đó là một sản phẩm thủy tinh hoặc đó là một loại pha lê chất lượng thấp.

Cảng Thành chuyên sản xuất thủy tinh, nên thủy tinh ở nơi này không đáng giá.

“Hơn 200 tệ, nhưng rốt cục là bao nhiêu?”

Lương Mỹ Quyên đứng ở cửa phòng bếp: “Con phải cho mẹ biết con số cụ thể, nếu không lỡ mẹ tặng cho ai thì sao?”

Trần Hán Thăng ngẫm lại thấy cũng đúng, nói ra sự thật: "Khoảng 200 tệ cộng với 60 đến 70 nghìn tệ."

Lương Mỹ Quyên sợ hãi rùng mình một cái, nhanh chóng cất chiếc vòng vào trong hộp cẩn thận, đuổi theo đánh Trần Hán Thăng: "Con bị khùng hả, ai lại đi nói số lẻ trước, sau đó mới nói đến số lớn…"

Lúc tỉnh dậy đã là đêm giao thừa, Trần Hán Thăng đến nhà La Tuyền để dán đôi câu đối, tóm lại, lễ hội mùa xuân năm nay hắn bận hơn rất nhiều so với sinh viên đại học bình thường.

Bắt đầu từ buổi chiều, đã có tiếng pháo nổ lác đác ở trung tâm thành phố Cảng Thành. Khi Chu Quân và Chu Đào là người dẫn chương trình của kênh trung ương tuyên bố chính thức bắt đầu Gala cuối năm, thị trấn nhỏ Tô Bắc này tràn ngập ánh lửa lập lòe và khói pháo hoa.

Trần Hán Thăng cũng cầm dây pháo tép xuống dưới lầu, sau khi châm ngòi nổ bằng tàn thuốc thì trước mặt vang lên một chuỗi tiếng "Bộp bộp…", Trần Hán Thăng lẳng lặng đứng ở hành lang cách đó không xa, thỉnh thoảng mấy mảnh pháo văng đến dưới chân hắn.

"Bây giờ là năm 2005, kho báu cố lên, bạch nguyệt quang cố lên, anh Đề cố lên, La sư muội cố lên, đồng nghiệp nữ cố lên, chị Khổng cố lên …"

Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy không đúng: "Tại sao mình kể tên nhiều người như vậy?"

"Tóm lại hãy cố gắng lên, nếu không có gì thay đổi, mình sẽ sớm trở lại là Trần tổng, nếu có gì thay đổi, vậy thì tiếp tục là Trần ai đó."

….

Chương 576: Người thân vừa chân thật mà phiền phức

Từ mùng 1 đến mùng 3 Tết, gia đình ba người của Trần Triệu Quân thường xuyên đến thăm họ hàng chúc Tết, khoảng thời gian này thật sự vừa nhàm chán lại còn bận rộn.

Điều nhàm chán là khi đi thăm họ hàng, Trần Hán Thăng không cần phải đứng ra làm gì, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên tiếp nhận mọi đề tài tám chuyện và xã giao.

Nhiều người lớn tuổi ở nông thôn chỉ xem Trần Hán Thăng là sinh viên đại học bình thường, hỏi những câu hỏi khiến người ngượng ngùng, ví dụ như kết quả thi cuối kỳ.

Bận rộn là những mối quan hệ qua lại không thể tránh khỏi, vì vậy phải cắn răng ứng đối.

Vì vậy, Trần Hán Thăng lần nào cũng chỉ có thể bưng trà nóng và ăn hạt dưa, mặt tỏ vẻ ngây ngô nghe một đám người khoác lác.

Tuy nhiên, một số người thân thực sự xấu tính, họ biết rằng Trần Hán Thăng giờ đã "Phá sản", còn cố tình nhắc đến sức ảnh hưởng của Hỏa Tiễn 101 thời nó còn huy hoàng.

Ví dụ như, này Hán Thăng, nếu Hỏa Tiễn 101 không bị sập thì chắc nó có thể đuổi kịp dịch vụ bưu điện.

Hoặc, nếu Hỏa Tiễn 101 vẫn còn ở đó, Hán Thăng chắc chắm rất giàu, ít nhất cũng có tài sản cỡ vài triệu tệ.

Hơn nữa, nếu Hỏa Tiễn 101 thực hiện các biện pháp như giảm biên chế và sa thải bớt nhân viên, có thể đã cứu vãn

được, thật là một điều đáng tiếc.

….

Trong những buổi họp mặt gia đình nói chung luôn xuất hiện những người như vậy, bề ngoài họ rất quan tâm, ngay cả giọng điệu cũng rất ấm áp nhưng lời nói của họ lại như những nhát dao mềm cứa vào tim.

Những người này nhìn chung là đàn ông trung niên trên 45 tuổi, có chút thành công trong sự nghiệp, có chút ảnh hưởng trong họ hàng, địa vị xã hội cũng làm tăng tính hợp lý trong lời ăn tiếng nói của họ.

Trên thực tế, tất cả toàn là chuyện đã xong hết rồi mới lên tiếng nói. Họ thích dùng "Những câu danh ngôn" phổ biến như:

"Cháu không nên học đại học xxx, nên chọn vào đại học xxx, giờ bị thất nghiệp rồi phải không."

Nhân vật chính sắp tốt nghiệp đại học, bây giờ chạy tới nói những lời như vậy, một là không có tác dụng gì, thứ hai khiến người ngột ngạt mới là đáng ghét nhất.

Nếu thực sự muốn quan tâm thì nên giúp liên hệ vị trí công việc.

Trần Hán Thăng có một người chú họ Bành cũng giống như thế này, ông ấy làm việc tại Cục Khoa học công nghệ và Văn hóa Cảng Thành, đồng thời là phó điều nghiên viên và được hưởng chế độ đãi ngộ cấp phó ban, trong gia tộc nông thôn chỉ cần bấy nhiêu đã là giỏi rồi.

Trần Triệu Quân thấp hơn ông ta nửa cấp, nhưng lão Trần có thực quyền, phó điều nghiên viên thực chất là nhân viên cao cấp, nhất là đối với một người sắp nghỉ hưu như chú Bành.

Khi Trần Hán Thăng phá sản, chú Bành còn không có lấy một cuộc điện thoại hỏi thăm, chứ đừng nói đến sự giúp đỡ về tiền bạc, bây giờ qua vài tháng, mọi thứ đã lắng xuống, ông ấy giả vờ đưa ra những nhận xét mang tính xây dựng.

Trần Hán Thăng trước đây không tiếp xúc nhiều với ông ta, đối với sinh viên đại học trẻ tuổi, ít người có thể biết mặt tất cả những người lớn tuổi trong dòng họ của mình, nếu ở lại một thành phố lớn sau khi tốt nghiệp thì càng trực tiếp cắt đứt liên lạc với họ hàng hơi xa.

Lúc đầu Trần Hán Thăng bị một con dao mềm đâm hai câu thì không quan tâm, về sau thấy chú Bành thường hay so sánh mình với người khác, Trần Hán Thăng bắt đầu rủa thầm trong bụng.

Hắn chạy tới hỏi Lương thái hậu: "Lão ngốc này lai lịch là gì, con không động chạm gì với ông ta, sao cứ làm phiền con không tha thế?"

"Nói vớ vẩn gì thế."

Lương Mỹ Quyên nhẹ giọng mắng: "Dù sao ông ấy cũng là trưởng bối, ông ấy vốn là người như vậy."

Tiếp theo, Lương Mỹ Quyên giới thiệu hoàn cảnh gia đình của chú Bành.

Chú Bành có một đặc điểm là đã ly hôn vài năm trước, thấy Trần Hán Thăng thầm gật đầu, Lương Mỹ Quyên nghiêm túc cảnh cáo: "Con đừng chấp ông ấy, không được tùy tiện cắn bậy, còn có rất nhiều người thân đang ở đây này."

Tại sao những người như chú Bành lại bị gọi là "Xấu tính", bởi vì một khi Trần Hán Thăng lật bàn nổi giận, họ sẽ không cãi nhau mà lại cười như thể "Khoan dung", trông như Trần Hán Thăng không biết tốt xấu, không nghe lời khuyên của người khác.

Đây thực sự là hành vi đáng ghê tởm, nhưng dường như mọi người đều có kiểu họ hàng như này.

“Mẹ, nói gì kỳ quá.”

Trần Hán Thăng mỉm cười, choàng tay qua vai Lương Mỹ Quyên “Làm nũng”: “Tính tình của con giống cha, một người đàn ông tốt, lịch lãm và dễ gần, một quân tử nhẹ nhàng!”

“Xì!”

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh, đôi khi bà ấy vừa không thích vừa muốn bảo hộ con trai của mình.

Trần Hán Thăng tiêu sái hơn những nam sinh viên bình thường. Mẹ của Vương Tử Bác là Lục Ngọc Trân, thường phàn nàn rằng bà ấy và Vương Tử Bác quá khác nhau.

Thường ngày không có giao tiếp nhiều, ngay cả đi trên phố, Vương Tử Bác cũng không muốn đi bên cạnh bà ấy, luôn cố ý giữ một khoảng cách nhất định.

Tất nhiên, đây không phải là bất hiếu, nếu như cần mua bất cứ thứ gì, Vương Tử Bác đều sẽ chủ động giành xách hộ bà.

Trần Hán Thăng thì rất tự nhiên, cười giỡn với mẹ, nhược điểm là quá bạo dạn, thật sự không ai có thể quản lý được.

“Mẹ chỉ có một người con trai là con, nếu không đã không thèm quan tâm con lâu rồi!”

Lương Mỹ Quyên sờ mu bàn tay của Trần Hán Thương, phát hiện thân nhiệt không thấp bà mới đứng dậy đi vào bếp giúp nấu ăn.

Trần Hán Thăng giống như thần tiên, mùa đông chỉ mặc hai bộ quần áo trên người, thà bị Lương Mỹ Quyên mắng té tát khi ra ngoài còn hơn mặc thêm một chiếc nữa.

Không lâu sau, trong khi Trần Hán Thăng đang xem những người khác chơi bài, chú Bành lại đến.

“Hán Thăng, cháu định làm gì trong năm tới?”

Chú Bành vỗ bụng bia xúc động nói: “Sinh viên đại học bây giờ tìm được một công việc ưng ý không dễ. Chú biết một đồng nghiệp có con học Đại học Nông nghiệp Kiến Nghiệp. Dù học trường này không tốt lắm nhưng vẫn hơn Học viện Tài chính của cháu một chút nhỉ. “

“Cháu đoán xem bây giờ thằng bé thế nào?”

Chú Bành bĩu môi: “Bây giờ vẫn đang ở nhà đợi việc.”

Trần Hán Thăng nở nụ cười, lão chó này, rõ ràng muốn nói Đại học Tài chính không tốt, nhưng vẫn đi một vòng tròn lớn mới vào chủ đề.

Không biết bản thân đã đắc tội với ông ấy ở chỗ nào, nhưng lý do không quan trọng, nói không chừng còn dính vào những cuộc tranh chấp nhàm chán của thế hệ trước.

Chú Bành nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Trần Hán Thăng, ánh mắt chuyển động, tiếp tục nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Vì vậy, chú đề nghị cháu nên khởi nghiệp, nhưng lần này phải tìm đúng hướng, tuyệt đối không để bị phá sản lần nữa.”

Nhìn cuộc nói chuyện này, thực sự có mở đầu và kết thúc, nghe có vẻ như đang quan tâm đến Trần Hán Thăng.

Ngay cả những người họ hàng chơi bài khác cũng xen vào vài câu, đại khái khen ngợi lời chú Bành nói là đúng, ý muốn Trần Hán Thăng nên nghe theo.

Trần Hán Thăng cười cười, không hề tức giận, lịch sự rút điếu thuốc ra đưa cho chú Bành: “Phá sản thì phá sản thôi, nó chứng minh cháu không có duyên với ngành chuyển phát nhanh, không giống chú ăn chắc mặc bền được.”

“Haiz, cái đấy thì có gì đâu.”

Chú Bành lịch sự gật đầu.

“Nếu sau này cháu không tìm được việc thì sẽ thi công chức, dù sao kiếm vợ dễ mà.”

Cuộc đời dài như vậy, ai mà chưa làm một vài việc ngu ngốc, cho nên Trần Hán Thăng cố ý nói về đề tài này: “Những công chức mà cháu biết dường như toàn những cặp vợ chồng đã ly hôn, đúng là mối tình bền vững làm người khác ghen tị.”

Chú Bành nghe xong, sắc mặt thật sự thay đổi, những người thân khác đều cho rằng Trần Hán Thăng không biết, ân cần nhắc nhở: “Chú Bành và cô của cháu mấy năm trước tình cảm không tốt nên đã ly hôn.”

“Vậy sao?”

Trần Hán Thăng lộ vẻ mặt kinh ngạc: “Dì ấy quá ngốc.”

“Cháu nghĩ thế này.”

Trần Hán Thăng đã học được mẫu câu “Nói vuốt đuôi”: “Nếu như không ly hôn, chú trông sẽ trẻ hơn bây giờ.”

“Không cần nhắc tới chuyện quá khứ.”

Chú Bành lúng túng phất tay rồi quay người đi chỗ khác.

“Chú ơi, cháu đề nghị chú tìm một người mới.”

Trần Hán Thăng đi theo phía sau như cái đuôi: “Đơn vị công tác của cha mẹ cháu cũng có mấy thím đã ly hôn, cháu đề nghị chú tìm một người, nhưng lần này phải tìm đúng hướng đi, nhất định không được ly hôn lần nữa … Chú à, chú muốn đi vệ sinh phải không, làm ơn đợi cháu chút, cháu cũng muốn đi tiểu. “

Chương 577: Năm 21 tuổi hèn mọn, thấp hèn trong buổi họp lớp

Sau mùng 3 tết, hoạt động thăm hỏi họ hàng ngày càng ít dần, lúc này đối với sinh viên đại học cơ bản là thời gian để vào lớp sum họp + quán game + đánh bài thâu đêm suốt sáng.

Kỳ nghỉ đông được chờ đợi từ lâu có lẽ đều để dành cho khoảng thời gian vui vẻ này.

Thực tế, đối với những người trẻ tuổi, những buổi họp lớp còn thú vị hơn nhiều so với việc đi thăm họ hàng.

Bởi vì bạn học có thể lựa chọn xa cách hoặc gần gũi tùy theo sở thích của mình, nhưng người thân thì lại khác, việc này không có sự lựa chọn, cho nên cuối cùng thường thì bạn cùng lớp có thể trở thành bạn rất tốt, nhưng họ hàng lại quay lưng với nhau.

Cùng lúc đó, ban lãnh đạo của điện tử Quả Xác cũng lần lượt bắt đầu đi làm, ngày mồng bốn chị Khổng trở lại Kiến Nghiệp, rồi lập tức lên kế hoạch tiếp nhận những nhân viên "quay xe" của Tân Thế Kỷ.

Sau khi tham dự buổi họp lớp cấp ba, Trần Hán Thăng cũng sẽ sớm trở về Kiến Nghiệp.

Vào sáng ngày thứ năm, khi Trần Hán Thăng còn đang ngủ Vương Tử Bác đã gọi điện đến.

"Mày dậy chưa?"

Vương Tử Bác nhắc nhở: “Buổi họp lớp hôm nay, mày đừng quên đấy.”

“Mẹ kiếp, tao nghịch máy tính đến 3 giờ đêm qua!”

Trần Hán Thăng tức giận rời giường, trực tiếp ở trong chăn buông lời mắng: “Mày gọi cho tao sớm như vậy làm gì, buổi họp sắp xếp ở quán Bao Tử sao?”

“Tao lo rằng mày sẽ quên…”

Vương Tử Bác cũng có lý do của riêng mình: “Nếu như mày quên, vậy tao cũng không muốn đi, ba năm liền sau khi tốt nghiệp tao vẫn chưa từng tham gia một buổi họp lớp nào.”

“Haiz.”

Trần Hán Thăng thở dài, kiểu tụ tập lớp này chỉ toàn là “nhóm nhỏ”, nói chung là sau khi nhận được thông báo tụ họp từ trong nhóm chat QQ hoặc qua điện thoại của lớp trưởng, thông thường bạn bè tốt sẽ liên lạc với nhau trước, rồi hẹn nhau cùng đi.

Tất nhiên, cũng có những người quá lười biếng không thèm để ý đến.

Ví dụ như một trong số đó có người nói: “Mấy buổi tụ họp toàn để xem những kẻ ngu ngốc đang huênh hoang, tôi sẽ không đi đâu.”

Một người khác cũng sẽ nghĩ đúng là như vậy: “Nếu cậu không đi, thì tôi cũng không đi”.

…

Hai năm trước, Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư đều không đi buổi tụ họp nên Vương Tử Bác và một số cô gái khác cũng vậy.

Năm nay, sau khi Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đăng ký trong nhóm lớp, "tiểu đoàn thể" tính đi tính lại bèn có khoảng hơn chục người tham gia vào buổi họp lớp lần này.

"Sau bữa trưa mày hãy đến gọi tao nhé." Trần Hán Thăng nói: "Chúng ta có hẹn với Tiểu Ngư Nhi và các bạn học khác nên cứ tìm một chỗ ngồi trước đã, sau đó chạng vạng một chút rồi cùng nhau đi ăn vào."

Vương Tử Bác do dự một chút: "Tao đã ra khỏi nhà rồi."

"…"

Trần Hán Thăng đang nghe điện thoại im lặng một lúc lâu mới nói: "Ghê vậy, thế mày đến chỗ tao đi, tao còn muốn ngủ thêm một giấc."

"…Thực ra, tao đã ở dưới nhà của mày rồi."

Vương Tử Bác lớn tiếng nói.

"Phục mày rồi."

Trần Hán Thăng cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa: "Đây chỉ là bữa tối đơn giản của bạn học cấp ba với nhau, mày nghĩ đó là lễ kết hôn sao, còn tích cực hơn cả Lưu Tử Du."

Lưu Tử Du là lớp trưởng lớp cấp 3 của nhóm, cô ấy là người giữ liên lạc với lớp để hàng năm tổ buổi họp lớp, hiện tại đang học ở đại học Yên Kinh.

Nói chung, lựa chọn đầu tiên cho kỳ thi tuyển sinh đại học của học sinh trường cấp 3 ở Tô Đông đa số đều là Kiến Nghiệp, ngoại trừ những cao thủ có thể vào Đại học Thanh Hoa và Đại học Yên Kinh.

Ngoài Kiến Nghiệp, tỉnh cũng chọn các thành phố như Bành Thành và Trấn Giang là nơi tập trung các trường cao đẳng và đại học.

Nếu họ bị "buộc" phải rời khỏi tỉnh, sẽ có nhiều người đến Yên Kinh và Thượng Hải hơn.

Vương Tử Bác cũng biết mình có chút lo lắng thái quá, nhưng lại không biết vì lý do gì, tuy rằng trên đường vẫn vô tình gặp được nhiều bạn học cũ, nhưng khi biết có buổi họp lớp đột xuất, tối hôm qua đến giờ cậu ấy vẫn luôn có một chút căng thẳng.

Sau khi Trần Hán Thăng mở cửa, hắn thấy Vương Tử Bác mặc một bộ quần áo kẻ sọc nhỏ bên trong áo khoác ngoài, tóc được xịt nước gel sáng lấp lánh.

"Mày cũng quá buồn cười rồi."

Trần Hán Thăng vươn tay định vò tóc Vương Tử Bác, nhưng Vương Tử Bác đã nhanh chóng dùng tay chặn lại: "Mày ngủ đi, tao nghịch máy tính."

"Hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn, có thể sau này mày sẽ không muốn tham gia nữa đâu."

Trần Hán Thăng lắc đầu và đi vào phòng vệ sinh.

Trong lòng của Vương Tử Bác dường như cũng hiểu được, nhưng đây là bởi vì cậu ấy lo lắng mọi người sẽ hướng sự chú ý vào mình trong buổi họp, nên trong tiềm thức cậu ấy đã chuẩn bị chu toàn hết mọi thứ.

"Đây là có ý gì?"

Vương Tử Bác cũng không rõ.

"Nói theo cách này nhé, tao khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, từng lên đài truyền hình tỉnh trở thành ngôi sao khởi nghiệp tiêu biểu, còn không phải là tiêu điểm sao."

Trần Hán Thăng đang đánh răng, kem đánh răng còn đầy trong miệng trả lời: "Thật ra, mọi người sẽ chỉ chú ý đến một vài người, Tiêu Dung Ngư là một, Lưu Tử Du là hai, người

cùng lớp chúng ta được nhận vào Đại học Thanh Hoa là ba và giáo viên chủ nhiệm lớp lão Từ, tao bởi vì nhờ Tiêu Dung Ngư nên miễn cưỡng cũng xem như được một phần nhỏ trong đó."

"Mày mà không được tính là tiêu điểm sao?"

Vương Tử Bác không thể tin được rằng Trần Hán Thăng hô mưa gọi gió trong trường đại học, khi trở về tham gia buổi họp lớp ở Cảng Thành lại phải nhờ vào sự nổi tiếng của Tiêu Dung Ngư.

"Những cuộc họp lớp trường phổ thông đều là như vậy."

Trần Hán Thăng "ục ục" súc miệng, tiếp đó hạ giọng: "Chỉ cần chúng ta còn chưa ra ngoài xã hội, thì mày chỉ cần quan sát thật kỹ sẽ thấy những người xinh đẹp, có thành tích học tập tốt và các cựu cán bộ lớp mới là là những người kiểm soát nhịp độ buổi họp lớp."

"Còn khi đã ra ngoài xã hội thì sao?"

Vương Tử Bác hỏi.

"Ra ngoài xã hội rồi đấy hả."

Trần Hán Thăng vỗ ngực: "Vậy thì chỉ có một thôi, xếp hàng nâng cốc chúc mừng Trần tổng đi thằng đệ thối!"

…

Ăn trưa xong, sau khi Trần Hán Thăng cùng Tiêu Dung Ngư liên lạc với nhau, cô ấy và một vài người bạn cùng lớp đã đến một quán nước giải khát trong thành phố chờ.

"Tiểu Trần, nhanh lên được không? Lù rà lù rù!"

Sau khi nghe tin Tiêu Dung Ngư và những người khác đã đến, thì Vương Tử Bác đã không thể kìm được cảm giác dao động trong lòng, cậu ấy vốn là người như vậy, nếu biết các bạn

đã ngồi ở đó mà mình lại đến muộn trong lòng sẽ xuất hiện cảm xúc khó chịu.

"Vội gì, tao còn phải đi tiểu."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tốt hơn là mày nên đi muộn một chút, như vậy mọi người mới có thể nhìn thấy mái tóc hoành tráng của mày."

"Tiên sư cha nó, người nhàn ỉa đái nhiều!"

Vương Tử Bác bất lực chửi rủa một câu, nhưng cậu ấy vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ đến lúc Trần Hán Thăng sửa soạn xong hết, Tiêu Dung Ngư cũng đã gọi đến tận hai cuộc điện thoại để thúc giục hắn.

Khi cả hai xuống cầu thang, Trần Hán Thăng không lái xe mà đi thẳng ra khỏi khu nhà ở bằng lối tắt.

"Tao đã nghĩ mày sẽ lái chiếc Land Rover chứ."

Vương Tử Bác hơi ngạc nhiên.

"Không phải là không lái, quán nước có quá nhiều người."

Trần Hán Thăng giải thích: "Lúc đấy xe chỉ có thể chở tối đa năm người, chúng ta phải làm sao với những bạn cùng lớp còn lại? Tốt hơn hết là hai ta cùng nhau đi bộ đến đó."

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút: "Xem ra cũng đúng."

Cả hai gọi một chiếc xe điện ba bánh rồi loạng choạng chạy đến tận quán nước giải khát, nhưng khi còn cách hơn 200 mét, Vương Tử Bác đột nhiên nói với chủ xe: "Bác tài, có thể tấp xe vào lề đường dừng lại ở đây được không?"

Trần Hán Thăng rất thông minh, hắn lập tức hiểu được ý đồ của Vương Tử Bác, không chút che giấu chế nhạo: "Mày nghĩ quá nhiều rồi, còn lo lắng bạn học nhìn thấy chúng ta đi xe ba bánh sao."

“Ha ha.”

Vương Tử Bác vỗ vỗ sau đầu chính mình, trả cho chủ xe ba bánh hai tệ, chỉnh trang lại quần áo rồi mới đi đến quán nước giải khát.

Trên đường đi, Trần Hán Thăng nhận được điện thoại của Khổng Tĩnh, hắn đi chậm lại để nói chuyện, khi giải quyết xong chuyện đã thấy Vương Tử Bác đứng ở ngoài quán nước ngây ngốc đợi mình.

“Sao mày không vào?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Vừa rồi tao thấy rất nhiều bạn học.”

Vương Tử Bác thành thật nói: “Hay mày vào trước đi.”

“Mẹ kiếp…”

Trần Hán Thăng thực sự muốn trêu Vương Tử Bác một chút.

Vương Tử Bác cũng rất khó xử: “Trong đó nếu là núi đao biển lửa, thì tao nhất định sẽ không chút do dự xông vào, tao cũng không phải là đứa nhỏ, chỉ là nhiều người quen biết như vậy tao thật sự là có chút…”

“Được rồi được rồi.”

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn ngắt lời, hắn biết Vương Tử Bác không nói dối, phía trước nếu thật sự có nguy hiểm thì với bản tính của Vương Tử Bác, thằng này đúng là không tiếc hy sinh tính mạng của bản thân.

Nhưng mà điều đó vẫn không thể lay chuyển sự khinh thường của Trần Hán Thăng, “kéttt” hắn đẩy cửa kính bước vào, bên trong quán nước giải khát lập tức vang lên những tràng pháo tay.

“Woa… Trần Hán Thăng, cuối cùng cậu cũng đến rồi, cậu thực sự cưa được công chúa Tiêu saoi!”

“Phù!”

Vương Tử Bác ở phía sau Trần Hán Thăng, trên mặt nở nụ cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng may là không bước vào trước, nếu không mình nhất định sẽ không biết nói cái gì.”

……..

Chương 578: Năm 21 tuổi hèn mọn, thấp hèn trong buổi họp lớp (2)

Trên ghế dài của quán nước giải khát ở quê nhà này có rất nhiều bạn học cấp 3 đang ngồi đó, lúc Trần Hán Thăng đẩy cửa bước vào mười mấy cặp mắt lập tức liếc nhìn.

Ha ha, trong tình huống này, chẳng trách Vương Tử Bác không muốn dẫn đầu, đúng là có chút đáng sợ.

"Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp."

Trần Hán Thăng bắt gặp mấy ánh mắt phía trước liền mỉm cười bước tới.

Thực ra, hắn gần như có thể nhận biết hầu hết các bạn cùng lớp đang trước mặt, chẳng hạn như Tạ Uyển Thu, Lưu Tiểu Manh và Cao Gia Lương, những người thường xuyên gặp nhau.

Nhưng cũng có người hắn thật sự không thể gọi tên nổi, những người đấy sau khi tốt nghiệp cấp ba đều chưa từng gặp lại lần nào.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng một số bạn học nam đột nhiên trở nên sôi sục, bởi vì họ không thể tin rằng Trần Hán Thăng đang hẹn hò với Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư là công chúa của Cảng Thành Nhất Trung, cô xinh đẹp, học giỏi, gia cảnh tốt, đã thế còn biết chơi nhạc cụ.

Về phần Trần Hán Thăng, thành tích của hắn chỉ ở mức trung bình, còn nghiện Internet, đánh nhau, trốn học và học ở trường đại học hạng 2.

Một người như vậy với thế giới của Tiêu Dung Ngư thật sự cách nhau rất xa.

Nhưng các bạn học nữ thì lại nhiệt tình hơn rất nhiều, Lưu Tiểu Manh ở bên cạnh Tiêu Dung Ngư cố ý tránh sang một bên, ra hiệu và hét lớn: "Trần Hán Thăng lại đây, tôi cho cậu vị trí này."

Sau khi Trần Hán Thăng ngồi xuống, mọi người nhìn qua đã thấy hắn ngồi sát Tiêu Dung Ngư, Tiêu Dung Ngư lộ vẻ mặt ngọt ngào thì thầm với Trần Hán Thăng, điều đó có nghĩa hai người họ thật sự đang có một mối quan hệ rất tốt.

Ngay sau đó chính là một bầu không khí im lặng và ngưng trệ.

Trường hợp này rất hay xảy ra, ví dụ như một nhóm người đang nói chuyện vui vẻ thì bất ngờ có một người bạn mới đi qua, đồng thời họ chào hỏi thì cũng vô tình chấm dứt chủ đề mọi người đang trò chuyện, sau khi ngồi xuống tất cả đều cần một chút thời gian để thích ứng.

Nhưng ngay sau đó, những cô gái khác đã lên tiếng.

Đương nhiên, họ vẫn tò mò về việc "Làm thế nào mà Trần Hán Thăng lại cưa được Tiêu Dung Ngư và mối quan hệ này được thiết lập từ khi nào".

…..

"Có thể xem như là nhờ lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy."

Trần Hán Thăng cười, nói nửa đùa nửa thật: "Khi chúng tôi còn là sinh viên năm nhất, bởi vì đại học Đông Đại và đại học

Tài Chính ở đối diện nhau nên thường chơi với nhau và cứ như vậy làm chúng tôi ở bên nhau từ lúc nào không hay.”

“Xì, chỉ biết nói dối!”

Câu “làm ” quá khó nghe, Tiêu Dung Ngư bĩu môi đánh nhẹ vào Trần Hán Thăng.

“Ồ! Thì ra là như vậy.”

Mọi người gật đầu, Cao Gia Lương bưng đồ uống lên trước mặt, âm thầm uống một ngụm lớn.

Rượu vào tim đau, ực ực ực…

Mặc dù bây giờ cậu ta đã có bạn gái, và gia đình bên kia cũng giàu có, nhưng làm sao mà có thể so sánh được với Tiêu Dung Ngư.

Tuy nhiên, một trong những điều tốt của buổi họp mặt cấp ba là không có việc bới lông tìm vết nên không có ai cố tình động chạm vào Trần Hán Thăng dù cho có ghen tị.

Cha mẹ của họ hầu như đều biết nhau, ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy nên chỉ có thể giả vờ tức giận mắng mỏ một câu “Trần Hán Thăng, con mẹ nó cậu quá may mắn rồi”, đó gần như đã là giới hạn.

Tất cả bọn họ đều là hàng xóm và là người cùng khu, nên thật sự có chút hơi xấu hổ khi phải giả vờ như vậy.

Khung cảnh chẳng mấy chốc đã trở nên sôi động trở lại, hơn nữa chủ đề cũng không tiếp tục vướng vào Trần Hán Thăng nữa, thậm chí còn không có được bao người hỏi về Hỏa Tiễn 101.

“Tiểu Trần nói đúng, trước khi tốt nghiệp mọi người đều ít chú ý đến các nguồn lực xã hội thuộc sở hữu của nhau.”

Vương Tử Bác hơi kinh ngạc.

Mặc dù bản thân đã mất rất nhiều thời gian trong việc sửa soạn, nhưng cũng không có ngồi ở chính giữa mà tự giác ngồi ở mép ghế, chào hỏi khách sao các bạn học ở bên cạnh xong tiếp đó cũng chỉ lễ phép nhìn người khác tán gẫu.

Chỉ khi thỉnh thoảng nói về "Đại học Kỹ Thuật Công Nghệ Kiến Nghiệp", cậu ấy mới xen vào một câu.

…..

Sau khi trò chuyện đến hơn 4 giờ chiều, lớp trưởng Lưu Tử Du gọi điện để triệu tập, một nhóm người mới bước ra khỏi quán nước giải khát, sau đó hai đến ba người một nhóm đi đến điểm họp lớp.

Nơi này cách quán nước giải khát không xa, Tiêu Dung Ngư không chút do dự mà ôm cánh tay Trần Hán Thăng một cách trìu mến, còn nghịch ngợm đặt lòng bàn tay lạnh ngắt của mình lên mặt Trần Hán Thăng.

Cảnh tượng này rơi vào tầm mắt của không ít nam sinh, tuy trong lòng họ đều chua xót nhưng đồng thời vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, còn giả bộ bình tĩnh đùa giỡn với người khác.

Cốp cốp, bịch bịch… chỉ còn lại tiếng bước chân.

Lúc mọi người đi đến phòng ăn của nhà hàng, lớp trưởng Lưu Tử Du và một số bạn học đã đợi sẵn ở đây.

Khi mọi người gặp nhau, họ ôm nhau, khoe khoang một lúc, sau khi đóng góp một khoản tiền và điểm danh xong lập tức tự giác bắt đầu di chuyển tạo thành mấy vòng tròn.

Đầu tiên phải kể đến sự phân biệt rõ ràng giữa con trai và con gái, phía bên nữ nhóm của Tiêu Dung Ngư có lẽ thuộc "nhóm dung mạo đẹp", còn Lưu Tử Du cùng các bạn nhóm của mình thì thuộc về "nhóm quản lý các vấn đề công cộng".

Hai nhóm rất hòa hợp, thỉnh thoảng còn tụ lại với nhau để thảo luận về mỹ phẩm và người nổi tiếng.

Con trai cũng có hai nhóm, nhóm đầu tiên chỉ có 4, 5 người, họ đeo kính, khí chất nho nhã, nội dung giao tiếp là những nội dung tương đối cao cấp như "kỳ thi tuyển sinh sau đại học, luận văn, lời mời từ doanh nghiệp nhà nước".

Đây là nhóm nam sinh thi đỗ nhóm đại học 985 năm đó, hiển nhiên có thể cảm nhận được sự vượt trội mờ ảo bao quanh cơ thể họ.

Mặc dù lâu lâu có các bạn cùng lớp đến chào hỏi, nhóm "mọt sách 985" vẫn đáp lại rất lịch sự nhưng sau đó lại nâng gọng kính lên và tiếp tục nói về những chủ đề cao cấp này.

Nhóm còn lại thì "hèn kém" hơn, đông người hơn và hút thuốc lá cũng nhiều, với vẻ mặt "ai cũng hiểu", thi thoảng lại bật ra những tràng cười lớn sảng khoái, đây là "nhóm tổ lái" của buổi họp lớp.

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác cũng hòa vào trong đó, không khí ở đây rất sôi động, không buồn tẻ như "nhóm 985".

Cũng có nam sinh chỉ vào Trần Hán Thăng và phàn nàn: "Lão Trần, sao cậu có thể cưa đổ được Tiêu Dung Ngư, mẹ kiếp, thật quá đáng!"

Họ giống như đang giả vờ đùa giỡn, còn tức giận lấy đi điếu thuốc của Trần Hán Thăng, nhưng Trần Hán Thăng chỉ cười và không quan tâm.

Tuy nhiên, rất nhiều lời trong lòng được biểu đạt dưới hình thức nói đùa cợt.

Làn sóng đầu tiên của buổi họp lớp là sự xuất hiện của giáo viên chủ nhiệm Từ Văn.

Để mà nói thì cũng thật kỳ lạ, buổi họp lớp trong kỳ nghỉ hè sau khi tốt nghiệp trung học, Lão Từ không nhận được quá nhiều sự chào đón nồng nhiệt, nhưng sau ba bốn năm đại học, mọi người dường như đột nhiên trở nên thân thiện hơn với giáo viên chủ nhiệm cũ, chuyện cũ không vui đều tan biến hết.

"Hú, hú!"

Trần Hán Thăng vỗ tay, thậm chí hắn còn hét lên và huýt sáo.

Lão Từ vẫn để kiểu tóc Địa Trung Hải, mỉm cười và vẫy tay chào tất cả các học sinh.

Vẫn giống như lúc ở trường phổ thông, lớp trưởng Lưu Tử Du bước tới chào lão Từ và dẫn Lão Từ đi theo Lưu Tử Du đến nhóm nữ sinh.

Khi ông ấy đang tìm hiểu về tình hình hiện tại của mọi người, đột nhiên bị vỗ vai, khi quay đầu lại, đó là một bóng dáng cao lớn với nụ cười không chút dè dặt trên mặt.

"Hêy, thằng nhóc này!"

Lão Từ cười cười và lấy thuốc lá ra đưa cho Trần Hán Thăng, ông rất nghiện thuốc lá và cũng không để ý sự có mặt của đám con gái tại đây.

Đây đều là học sinh của ông nên trên thực tế không cần phải quá để ý.

Lão Từ chỉ vào Trần Hán Thăng và khen ngợi: "Mọi người đều có cuộc sống tốt, nhưng cậu lại là người làm tôi ngạc nhiên nhất. Thứ nhất, cậu yêu Tiêu Dung Ngư, thứ hai, cậu khởi nghiệp và xuất hiện trên đài truyền hình, Hán Thăng cậu đúng là không đi theo con đường thông thường."

Lão Từ là một người đàn ông trung niên, cho nên ông ấy không quá coi trọng vấn đề bề ngoài, ông ấy cũng biết rõ "học

lực tốt" và "cuộc sống tốt" không tương đồng với nhau.

Trần Hán Thăng đã có một cách tiếp cận khác, không dựa trên thành tích đánh giá anh tài, thực sự có thể tạo ra cho chính mình một con đường riêng trong tương lai.

"Đều là chuyện nhỏ thôi, không có gì đáng nói."

Trần Hán Thăng hút thuốc kiêu ngạo khoe khoang, điều này đã dẫn đến sự khiển trách nhẹ nhàng của các cô gái, cưa đổ công chúa của Cảng Thành Nhất Trung vẫn còn là "chuyện nhỏ" sao.

Nhìn thấy Từ Văn sắp hút xong điếu thuốc, chuẩn bị rút ra điếu thứ hai, Trần Hán Thăng bèn ngăn lại, nói: "Lão Từ, thầy nên chú ý chút, sau này cẩn thận bị ung thư phổi."

Từ Văn thật sự chết vì ung thư phổi, Trần Hán Thăng dù sao cũng không muốn thấy việc này xảy ra nữa.

Nói cũng lạ, nếu người khác nói những câu đại loại như "bị ung thư phổi" sẽ luôn có cảm giác không phù hợp, nhưng khi người có tính cách như Trần Hán Thăng nói ra, Lão Từ lại coi đó như một trò đùa.

"Cai nhưng cai không được."

Lão Từ lắc đầu thở dài: "Phải dùng cách nào bây giờ?"

"Một người trung niên nghiện thuốc như thầy, thì cố gắng một năm đi kiểm tra sức khoẻ một lần."

Trần Hán Thăng nhắc nhở nói: "Em không tin ngực thầy không cảm thấy khó chịu."

"Thì đúng thế, chỉ là thầy không chịu để tâm …"

Lão Từ còn chưa kịp trả lời, đột nhiên trong phòng nhà hàng vang lên một tràng tiếng hoan hô.

Tiếng hoan hô lần này còn lớn hơn lần trước, Trần Hán Thăng nhìn vào thì thấy rằng chính là Chu Vỹ, người ở trong lớp được nhận vào Đại học Thanh Hoa.

Nếu so với sinh viên "nhóm trường 985", ít nhiều có chút cảm giác thân thiết, đối với người thuộc tốp 50 của tỉnh trong kỳ thi tuyển sinh đại học, cao đẳng đúng là sẽ có cảm giác ngưỡng mộ hơn.

Lớp trưởng Lưu Tử Du hào hứng bước đến nói lớn: "Niềm tự hào của lớp chúng ta đây rồi, và niềm tự hào của Cảng Thành Nhất Trung cũng là đây."

"Bốp, bốp bốp."

Lại thêm một tràng pháo tay nữa vang lên, đấy đúng là một lời nói rất hay.

Nếu như tràng vỗ tay trước đó dành cho Lão Từ có chút đùa cợt, thì tràng vỗ tay lần này của mọi người là chân thành.

Ngay cả Từ Văn cũng bỏ Trần Hán Thăng lại và bước lên chào hỏi.

Đại học Thanh Hoa và Đại học Yên Kinh, hai trường đại học này không thể thi đỗ chỉ bằng cách chăm chỉ, mà còn đòi hỏi phải có năng khiếu học tập nhất định, Cảng Thành Nhất Trung có thể duy trì "sự tôn nghiêm của trường nổi tiếng" ngoài tỷ lệ đỗ đại học cao, còn dựa vào hàng chục học sinh thi đỗ vào Đại học Thanh Hoa và đại học Yên Kinh mỗi năm.

Đôi khi hiệu trưởng Cảng Thành Nhất Trung đi họp, mọi người đều sẽ hỏi "Năm nay trường của anh có bao nhiêu học sinh thi đỗ vào trường đại học Yên Kinh, Đại học Thanh Hoa?"

Đây là tiêu chí cứng cũng là thể diện, còn về lý do tại sao Lão Từ thích Chu Vỹ, bởi vì nghe nói năm đó sau khi kết quả của Chu mọt sách được công bố, Từ Văn với tư cách là giáo

viên chủ nhiệm, đã được tặng thêm 10 ngàn tệ trong đợt tổng kết thành tích cuối năm.

Chu mọt sách không nói nhiều, dáng người hơi gầy, chỉ gật đầu chào mọi người rồi lặng lẽ bước đến nhóm 985.

Trần Hán Thăng khoanh tay đứng nhìn, hắn khá xúc động, đây đúng là một bản lý lịch sáng sủa. Dù ở trong tương lai bạn có kiếm được bao nhiêu tiền đi nữa và trong mắt thiên hạ bạn có thể rất giàu có, nhưng khi đề cập đến "Đại học Thanh Hoa và Đại học Yên Kinh" tự động vẫn sẽ có loại cảm giác ngưỡng mộ tự phát ra từ tận đáy lòng.

"Mẹ kiếp."

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra, mở Internet tìm kiếm.

Bây giờ tuy chỉ mới là kỷ nguyên 2G nhưng chuyện truy cập Internet trên di động vẫn là cách phổ biến nhất, chỉ là có nhược điểm tốc độ chậm hơn, phí mạng cao hơn và mức tiêu thụ lưu lượng tương đối lớn…

Thông thường, các đại gia chỉ dám lướt mạng sau khi mua gói data.

Khi Tiêu Dung Ngư nhìn thấy bạn trai đang chơi điện thoại di động, cô tò mò đi tới, liếc nhìn thì thấy Trần Hán Thăng đang tập trung tìm kiếm một vấn đề.

"Làm thế nào để trở thành giáo sư danh dự tại Đại học Thanh Hoa và Đại học Yên Kinh?"

"Cần phải có thân phận như thế nào mới có thể trở thành giáo sư danh dự tại Đại học Thanh Hoa và Đại học Yên Kinh?"

"Người giàu nhất tỉnh Tô Đông có thể trở thành giáo sư danh dự kinh tế tại Đại học Thanh Hoa, đại học Yên Kinh?"

….

“Xì~”

Tiêu Dung Ngư nhịn không được nở nụ cười.

“Cậu đang làm gì đấy?”

Trần Hán Thăng đỏ mặt, cất điện thoại và nói: “Lại còn nhìn trộm.”

“Không có nhé.”

Tiêu Dung Ngư nhếch môi làm lộ lúm đồng tiền quyến rũ: “Tiểu Trần, tại sao dây thần kinh của cậu lại khác với mọi người như vậy chứ, mọi người đều đang suy nghĩ về việc có nên tham gia kỳ thi tuyển sinh sau đại học tại Đại học Thanh Hoa hay không, nhưng cậu lại trực tiếp bỏ qua vòng một vòng lớn muốn trở thành Giáo sư danh dự của Đại học Thanh Hoa.”

“Khụ, dù sao cũng gần giống nhau mà.”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, nghĩ rằng mình đúng là quên mất tìm kiếm “Điều kiện để học cao học tại Đại học Thanh Hoa là gì?”

Cứ khoe khoang như vậy đến 5 giờ 30 tối Lưu Tử Du mới gọi mọi người vào vị trí ngồi, vị lớp trưởng này cũng tham gia hội học sinh trong trường đại học.

Có vẻ lớp trưởng thời cấp 3 đều sẽ tham gia vào hội học sinh ở trường đại học, không có ngoại lệ.

Vị trí chính của buổi tiệc đương nhiên là của thầy chủ nhiệm Từ Văn, vị trí tay trái là Chu Vỹ, sinh viên Đại học Thanh Hoa, tay phải là lớp trưởng Lưu Tử Du.

Bên cạnh Lưu Tử Du là Tiểu Dung Ngư, sau đó là Lưu Tiểu Manh, kế đó các vị trí phía sau không còn quan trọng nữa nên mọi người tùy ý ngồi..

Trần Hán Thăng, một người giàu có lái chiếc Land Rover, sở hữu một mảnh đất rộng lớn ở Thượng Hải và có trong tay một nhà máy điện tử rộng 480 mẫu cũng không được chú ý đến, điều này cũng không nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Tiếp theo, chúng ta mời người lớn tuổi nhất lớp nói vài câu."

Lưu Tử Du rất biết cách xử lý, vỗ tay nói.

"Người lớn tuổi nhất lớp" là giáo viên chủ nhiệm Từ Văn, ông ấy cũng không có từ chối, bưng ly rượu đứng lên: "Tục ngữ có câu, ba ngày không gặp nên thay đổi cách nhìn, hiện tại đã ba năm trôi qua, thầy cũng phát hiện ra một hiện thực, các bạn đều trở nên đẹp trai, xinh gái hết rồi, giờ chỉ còn người lớn tuổi nhất lớp này là ngày càng già và xấu đi."

Các bạn cùng lớp phá ra một tràng cười vui vẻ, Lão Từ tiếp tục nói: "Về cơ bản, ở độ tuổi này của thầy đã không còn gì để theo đuổi nữa rồi, nhưng khi thầy thấy các học sinh cũ đều trưởng thành hiểu chuyện, một số còn đang học ở những trường nổi tiếng nhất, một số đã trở thành cán bộ hội sinh viên, thậm chí một số người còn khởi nghiệp và trở thành sếp, trong lòng vẫn rất xúc động…"

Nghe câu này, rất nhiều bạn học đều chuyển sự chú ý sang Trần Hán Thăng, được miêu tả là "làm sếp" ở đây chỉ có Trần Hán Thăng thôi.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, nhìn xong một lúc cũng vội vàng quên đi.

"… Do đó thầy kiến nghị, có thể uống bia thì uống bia, không thể uống bia thì uống nước ngọt, mọi người cùng uống cạn hết cốc đầu tiên nào!"

Sau khi bữa tiệc bắt đầu, bầu không khí dần dần chuyển từ thận trọng sang cởi mở, các sinh viên năm ba đã có chút hiểu

biết về xã hội, cũng bắt đầu nâng ly chúc mừng nhau.

Lão Từ chắc chắn là người được chúc rượu nhiều nhất, ngoài ra Chu mọt sách là người xếp ngay sau.

Nhiều bạn cùng lớp cầm ly rượu hoặc đồ uống đều tiến lên, bẽn lẽn vỗ vai Chu Vỹ, uống hết một cách lịch sự.

Sinh viên đại học khi uống rượu hầu như sẽ không nói mấy câu khách khí mà chỉ lịch sự uống với nhau, câu thường nói nhất cũng chỉ là "Liên hệ nhiều trong tương lai nhé".

Cũng có nhiều cô gái cụng ly với Tiêu Dung Ngư, nhưng tất cả đều uống nước ép trái cây.

Về phần ngôi sao khởi nghiệp Trần Hán Thăng, ngoại trừ Tạ Uyển Thu đến nâng cốc, những người khác đều chỉ lo tự mình uống rồi lại uống.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác khẽ nói: "Thật sự không nằm ngoài dự đoán của mày, xinh đẹp, thành tích tốt, cán bộ lớp đều là tiêu điểm."

"Tất nhiên." Trần Hán Thăng nhún vai.

"Mày có đi uống với Chu mọt sách không?"

Vương Tử Bác hỏi.

"Tao không đi."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Cậu ta có cho tao được cái gì đâu, hai anh em ta uống một cốc đi."

Vương Tử Bác gật đầu, Trần Hán Thăng không đi, vậy cậu ấy cũng không đi, cầm chai bia rót đầy cốc cho mình và Trần Hán Thăng.

"Ok!"

Trần Hán Thăng đang định trút hết vào bụng.

“Đợi đã.”

Vương Tử Bác bỗng ngăn hắn lại: “Nói vài lời đi, nếu không làm một bài thơ cũng được.”

“Làm thơ hả.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, sau đó nhếch miệng cười: “Năm đó 21 tuổi, trong buổi họp lớp, nhỏ bé và hèn mọn.”

.....

Chương 579: Gửi tuổi trẻ đang dần trôi qua của chúng ta

Buổi họp lớp bắt đầu lúc 5 giờ 30 chiều và bầu không khí luôn sôi động cho đến khi hơn một nửa nam sinh say khướt.

Một số dựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi.

Một số vừa nôn xong, tựa vào góc nhà nghĩ về cuộc đời.

Còn có mấy người sắc mặt đỏ bừng tụ tập lại, nói chuyện ầm ĩ.

.....

Trên thực tế, rất nhiều người sau khi tốt nghiệp đã mất liên lạc, thậm chí trong nhóm QQ của lớp cũng ít khi lên tiếng, nói thật thì sự thân thiết đã không còn nhiều.

Nhưng dù sao cũng là bạn học cũ, nói tiếng quê hương, gặp lại nhau sẽ không tránh khỏi bắt chuyện, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác cũng nhiệt tình tham gia thảo luận về "sự nghiệp vĩ đại thống nhất tổ quốc, phân tích tình hình quốc tế và liệu có xảy ra chiến tranh quy mô nhỏ ở biên giới hay không".

Về phần nguồn gốc tin tức, mọi người đều lấy được từ các nguồn tin không đáng tin cậy, nhưng cũng không ảnh hưởng đến không khí của cuộc thảo luận, ngược lại trong lớp còn có một học viên quân sự chính quy của Học viện Pháo binh, họ đang đứng bên cạnh nghe chuyện.

Mỗi lần Trần Hán Thăng cùng nhóm người không hiểu phép tắc hỏi về một số thông tin nội bộ, bạn học viên quân sự đều cười mà không trả lời.

Không khí ở khu vực của mọt sách Chu Vỹ học Đại học Thanh Hoa cũng đã giảm đi một chút, vì cậu ấy không nói nhiều và thích trả lời các câu hỏi bằng các từ ngữ đại khái như "Ừm, á, ồ".

Tất nhiên cậu ấy không phải là kiêu ngạo, mà bản thân Chu Vỹ đã ít nói khi còn học phổ thông.

Đối với khu vực các cô gái, một vài người trong số họ cũng đang uống bia.

Hình như lớp nào cũng có hai ba nữ sinh, học lực không phải xuất sắc nhất, cũng không phải xinh nhất nhưng tính tình không câu nệ tiểu tiết thậm chí có tinh thần "kết nghĩa huynh đệ" với nam sinh.

Họ là những người thích nói chuyện nhất trong nhóm QQ của lớp, họ cũng rất nhiệt tình và được mọi người yêu quý.

Trong khi những cô gái khác uống nước ngọt, những "bà cô" này sẽ trực tiếp uống bia, thậm chí uống cả rượu, nhưng thật ra cũng là nhờ họ, làm sao không khí trở nên sôi nổi như vậy.

Khi Trần Hán Thăng cụng ly với một trong những "bà cô", hắn đang định đùa giỡn vài câu thì đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, Trần Hán Thăng biết đó là ai và nghĩ rằng nhiều hơn một việc không bằng ít hơn một việc, vì vậy hắn chỉ có thể nói điều gì đó lịch sự như "Liên hệ với tớ nhiều hơn trong tương lai."

Sau khi đám "bà cô" rời đi, Trần Hán Thăng giả vờ vô tình ngẩng đầu lên, lập tức thấy Tiêu Dung Ngư đang nhìn chằm chằm vào khu vực này.

“Ha ha.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nâng ly rượu lên, cụng ly rượu với Tiêu Dung Ngư từ xa.

Tiêu Dung Ngư giơ nắm đấm nhỏ của mình để thị uy như nhắc nhở, hất mái tóc đuôi ngựa của mình sang một bên rồi tiếp tục trò chuyện với những cô gái khác.

Khoảng 8 giờ tối, bữa tiệc dần tàn, lớp trưởng Lưu Tử Du cũng sắp xếp hoạt động hát KTV trên tầng

Lúc này, cơ bản đều sẽ có một số người sẽ rời đi trước, tuy chủ nhiệm Từ Văn và một số con mọt sách 985 là những người rời đi đấy, nhưng phần lớn sinh viên đều ở lại, bao gồm cả Chu Vỹ của Đại học Thanh Hoa.

Trong phòng với ánh đèn đủ màu nhấp nháy, họ chia thành hai nhóm một nam và một nữ.

Bây giờ sinh viên đại học tương đối mơ hồ, chỉ có thể dùng xúc xắc để so sánh lớn bé, trò “năm cái sáu, bảy cái bốn” thú vị và phức tạp hơn chỉ phổ biến ở các quán bar.

Hầu hết các nam sinh đều trò chuyện khi rơi vào tình huống như vậy, bởi họ không tự tin vào giọng hát của mình, nhất là khi có bạn gái khác giới xinh đẹp bên cạnh.

Ví dụ như Vương Tử Bác, cậu ấy vẫn lôi kéo các bạn cùng lớp tranh luận về chủ đề “Giải phóng quân Trung Quốc sẽ chiếm Đài Loan trong bao nhiêu ngày”, vì vậy họ không quan tâm ai đang hát trên đó, họ sẽ chỉ làm theo đám đông và vỗ tay khi những người khác hát xong.

Nếu đó là một người bạn thân quen như Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác sẽ còn hùa theo hò hét, rồi sau đó lại có chút ghen tị.

Thực ra trong lòng Vương Tử Bác cũng ao ước mình có thể tự nhiên như Trần Hán Thăng, hát như tiếng lừa kêu nhưng lại có thể đứng trước micro biểu diễn một cách tự nhiên như thể không quan tâm đến ý kiến của người khác.

"Làm sao mình mới có thể thoải mái như Tiểu Trần?"

Vương Tử Bác cầm cốc bia lên và nhấp một ngụm, mỗi lần như vậy cậu ấy dường như đều cảm thấy mình đến đây chỉ để lấy số lượng, chứ hoàn toàn không có chút cảm giác đang tham gia vào đó.

"Tiểu Ngư Nhi, cậu muốn cùng Trần Hán Thăng hát song ca không?"

Một cô gái gợi ý điều này.

"Được rồi."

Tiêu Dung Ngư duyên dáng đứng lên khỏi chỗ ngồi và chọn một bài hát "Hoa đẹp đêm trăng tròn" của Nhiệm Hiền Kỳ và Dương Thiên Hanh.

Bài hát này hiện là bài hát song ca phổ biến nhất trong KTV, thậm chí nó sẽ vẫn sẽ còn phổ biến trong mười năm tới.

"Chính là hoa đẹp đêm trăng tròn.

Hai trái tim cùng chung một nhịp.

Ở đây hoa đẹp đêm trăng tròn.

Có tình nhân cùng sánh đôi…"

Giọng của Tiêu Dung Ngư tốt hơn Trần Hán Thăng rất nhiều, nhưng cô ấy không ghét Trần Hán Thăng chút nào, đặc biệt là khi cô ấy hát đoạn điệp khúc, cô ấy còn mỉm cười ngọt ngào và chủ động nắm tay Trần Hán Thăng.

Các nam sinh phía sau đều rất ngưỡng mộ, bao gồm cả Chu Vỹ.

Ai nói mọt sách không biết yêu thầm thời niên thiếu, nhưng mà cấp ba chính là như vậy, nếu đã bỏ lỡ hiện tại tiếc nuối nam sinh cũng chỉ có thể để ở trong lòng.

Có thể rất nhiều năm sau, bọn họ sẽ nhớ lại thời học phổ thông mình đã từng thích hoa khôi của trường, nhưng hoa khôi lại yêu một tên lưu manh không có bản lĩnh gì.

.....

Sau 9h30 tối, phụ huynh học sinh bắt đầu gọi điện nhắc nhở bọn họ về sớm.

Mặc dù đã là sinh viên năm ba đại học nhưng trong mắt cha mẹ, chỉ cần đang còn đi học thì vẫn là một đứa trẻ, thậm chí Lương Mỹ Quyên còn gọi điện hỏi Trần Hán Thăng xem hắn có uống quá nhiều không.

Tiêu Dung Ngư thậm chí còn khoa trương hơn, mấy cuộc điện thoại của Lão Tiêu đều là gọi đến Trần Hán Thăng.

“Chú Tiêu, chú yên tâm đi, cháu sẽ đích thân đưa Tiểu Ngư Nhi về nhà, chú không cần đón cậu ấy đâu…”

Trần Hán Thăng đi đến trước mặt Tiêu Dung Ngư và nhặt chiếc túi lên: “Đi thôi giám đốc Ngư, nếu cậu còn không chịu về cha cậu sẽ đến đấy.”

“Đừng loạn gọi!”

Tiêu Dung Ngư khẽ véo Trần Hán Thăng rồi bắt đầu chào tạm biệt lớp trưởng và các bạn học.

Tiêu Dung Ngư vừa đứng dậy, một số ít trong đám người cũng tỏ thái độ muốn rời đi, Lưu Tử Du dứt khoát tuyên bố buổi họp lớp đến đây là kết thúc, mọi người cùng nhau rời đi.

Lúc ra khỏi KTV đã gần 10 giờ, đường phố rất yên tĩnh, màn đêm tối như mực đặc quánh, đậm đặc đến mức không tan,

hầu như không có người đi đường, chỉ có đèn đường màu cam đứng sừng sững trong gió lạnh.

"Rất hoang vắng và lạnh lẽo."

Trần Hán Thăng cong môi, nếu đây là ở Kiến Nghiệp, cuộc sống về đêm thường bắt đầu vào lúc 10 giờ tối, đâu giống như thành phố nhỏ ở Tô Bắc này, sau 10 giờ mọi người đều chui trong chăn rồi.

"Cạch."

Trần Hán Thăng đang cầm một lon bia trên tay, nhưng sau vài ngụm, hắn bất ngờ đá lon lên cao làm nó rơi xuống đất tạo ra những tiếng động chói tai, khiến các bạn học đang chào tạm biệt cũng cảm thấy sợ hãi.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy "hung thủ" là Trần Hán Thăng, tất cả đều cười nhạo, thậm chí có nữ sinh còn chỉ thẳng vào Tiêu Dung Ngư: "Trần Hán Thăng hồi cấp ba rất nghịch ngợm, lên đại học vẫn vậy".

"Tiểu Trần!"

Tiêu Dung Ngư hơi đỏ mặt, tay chống vào chiếc eo thon thả của cô ấy mà lườm Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng thờ ơ xua tay, cuối cùng lại kéo Vương Tử Bác đá cái lon.

Tiêu Dung Ngư chỉ có thể bất lực lắc đầu, tiếp tục nói trong tiếng leng keng ồn ào.

Chu mọt sách nhíu mày càng lúc càng sâu, tối nay uống hai lon bia cậu ấy vẫn không hiểu tại sao mình lại thua trước một tên lưu manh như Trần Hán Thăng?

Đáng tiếc số mệnh đã định cậu ấy chỉ là kẻ yêu thầm, sau khi từ biệt mọi người cũng dần tản hẳn đi, không biết lần sau gặp lại là khi nào.

Chu Vỹ quay đầu nhìn, Tiêu Dung Ngư đang thân thiết khoác tay Trần Hán Thăng, hai người vừa đi vừa nói chuyện cười đùa, bóng của họ kéo dài rất dài như thể chữ "hạnh phúc" được viết rất lớn vậy.

"Haiz!"

Chu mọt sách thở dài trong lòng, yên lặng đi về nhà.

Mười năm sau, khi thế hệ của Chu Vỹ đi làm hoặc kết hôn, họ ngồi trong rạp chiếu phim và xem những bộ phim như "Năm tháng đó, cô gái mà chúng ta đã tán tỉnh", "Tai trái", "Gửi tuổi trẻ đang dần trôi qua của chúng ta", trong lòng chắc là vô cùng thổn thức.

Chương 580: Những cha mẹ vừa đáng yêu vừa thích thể diện

Trần Hán Thăng muốn đưa Tiêu Dung Ngư về nhà, Vương Tử Bác hai tay đút túi đi theo phía sau, bản thân cậu không nghĩ nhìn người khác ân ái là khổ sở, vì đây đâu phải là lần đầu tiên.

Nhưng trước khi đến khu dân cư Thương Ngô Lục Viên, ba người họ đã nhìn thấy Tiêu Hoành Vỹ đứng ở cổng của khu dân cư từ xa, trên môi ông ấy có một tia lửa nhỏ, bên cạnh là đội bảo vệ của khu dân cư đang cười nói với ông.

Hình như lão Tiêu có chút thiếu kiên nhẫn, chỉ qua loa ứng phó tình huống này, còn mắt cứ nhìn phía ngoài đường. Sau khi hai bóng người Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư xuất hiện, vai lão Tiêu rõ ràng đã thả lỏng, bắt đầu tùy ý trò chuyện với đội bảo vệ.

Tiêu Dung Ngư không về nhà sau 10 giờ, một người cha chiều con như lão Tiêu không thể ngồi yên được nữa, nếu Trần Hán Thăng không ở đó, ông ấy đã đi đón con gái về từ lâu rồi.

“Chú Tiêu, chú đợi ở đây đã lâu chưa?”.

Sau khi đến gần, Trần Hán Thăng cười hỏi.

“Không phải đợi.”.

Tiêu Hoành Vỹ nâng đầu thuốc trong tay: “Hút thuốc ở nhà sẽ ảnh hưởng đến dì Lữ của cháu, vì vậy chú chủ động xuống dưới hút thuốc.”.

Chắc có người ngoài như bảo vệ ở đó, đồng chí lão Tiêu đáng yêu cảm thấy mình là lãnh đạo của một bộ phận có thực quyền, lại đang háo hức chờ con gái ở cổng khu dân cư, truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng, nên cố ý không thừa nhận.

"Cục trưởng Tiêu, ngài không phải đang chờ con gái sao?".

Nhưng đội trưởng đội bảo vệ rất thành thật, đến mức vô tình vạch trần lời nói dối của ông: "Ngài nhìn vào con đường kia hình như khá lâu rồi đấy, phải gần 20 phút.".

"Ư hừ·····!".

Lão Tiêu ho khan một tiếng: "Họp lớp kết thúc rồi sao, các con đi lên trước đi, chú hút một điếu.".

"Kết thúc rồi.".

Tiêu Dung Ngư ngoan ngoãn nói: "Chúng con cũng ở chỗ này chờ đi.".

"Thôi, ngoài trời quá lạnh, cha không hút nữa.".

Lão Tiêu lập tức nhét lại cái bật lửa vào trong túi: "Cùng nhau đi lên đi.".

"Cục trưởng Tiêu đi từ từ.".

Đội trưởng đội bảo vệ chào tạm biệt một cách lịch sự, cố gắng hết sức để gây ấn tượng với "Nhân vật lớn" trong khu dân cư.

Tiêu Hoành Vỹ gật đầu và không nói, thay vào đó, Trần Hán Thăng ném một điếu thuốc cho đội trưởng bảo vệ: "Vất vả rồi.".

Sau khi đội trưởng bảo vệ nhận lấy, anh ta mỉm cười nhã nhặn với Trần Hán Thăng.

Lão Tiêu nhìn thoáng qua, cũng không nói gì, chỉ là quan tâm hỏi Tiêu Ngư Nhi, "Muốn ăn hoa quả gì, cha có thể giúp gọt vỏ…".

Sau khi trở về nhà, Tiêu Hoành Vỹ và Tiêu Dung Ngư tự nhiên không cảm thấy gò bó gì nữa, Trần Hán Thăng cũng không biết khách sáo là gì, chỉ có Vương Tử Bác đột nhiên căng thẳng.

Khi còn là một đứa trẻ đi học, dường như ai cũng có khí chất hào hùng, lúc đó đừng nói đến Phó cục trưởng cục công an Tiêu Hoành Vỹ, thậm chí là chủ tịch Cảng Thành cũng không coi ra gì.

Nhưng sau khi tiếp xúc với xã hội, mới dần dần phát hiện ra rằng phó cục trưởng cục công an thành phố rất ghê gớm.

Đặc biệt, mặc dù cách bài trí trong nhà của Tiêu Dung Ngư trông có vẻ tao nhã và giản dị, nhưng ở những điểm tinh tế vẫn có thể nhìn thấy dấu vết của việc tiêu tiền, cộng với tính tình lạnh lùng của dì Lữ, thì một người như Vương Tử bác, người có điều kiện gia đình bình thường nhất, có chút không thoải mái .

"Tiểu Trần."

Trần Hán Thăng vừa thay dép định đi đến phòng khách, Vương Tử Bác đột nhiên kéo hắn ta, chỉ vào tủ giày và thì thầm: "Không có dép của nam.".

"Không có dép, mày nói với tao làm gì?".

Trần Hán Thăng không thể nhịn được cười và nói: "Mày nói chuyện này với dì Lữ chứ, nhờ dì ấy lấy cho đôi khác."

Vương Tử Bác do dự một chút, sau đó lắp bắp nói: "Mày quen thuộc, nói giúp tao đi.".

"…Tao cũng đến bó tay!".

Trần Hán Thăng không nói nên lời lắc đầu, hắn không thèm nói gì, đá dép lê dưới chân cho Vương Tử Bác, đi chân trần về phía phòng khách.

Trần Hán Thăng đi chân trần, sẽ không ai nói gì, Vương Tử Bác mà đi chân trần, có thể Lữ Ngọc Thanh sẽ cau mày.

Bà nội Tiêu đã cắt sẵn quả dưa Ha-Mi đặt trên mặt bàn thuỷ tinh, trên mỗi miếng đều cắm tăm sẵn, Trần Hán Thăng cũng không khiêm tốn, đêm nay uống rượu, miệng có chút khô, một mình hắn ăn gần hết quả dưa đỏ. Cuối cùng, mới nhớ ra rằng còn có Vương Tử Bác.

“Mày có muốn ăn không?”.

Trần Hán Thăng đưa đĩa hoa quả đến và ra hiệu cho Vương Tử Bác ăn vài miếng.

“Không cần, không cần.”.

Ngồi ở cuối sô pha, Vương Tử Bác liếc nhìn quả dưa Ha-Mi mọng nước hấp dẫn, nuốt một ngụm nước bọt, cười xua tay từ chối.

Đương nhiên, Vương Tử Bác cũng rất khát nước, nhưng ở trong hoàn cảnh này bản tính không tự tin của cậu ấy càng bị phóng đại, cho nên vừa rồi không dám xin dép mới, hiện tại ăn trái cây cũng ngượng ngùng, luôn luôn cảm thấy rằng nó sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Trên thực tế, cậu ấy đã suy nghĩ quá nhiều, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh chỉ coi Vương Tử Bác là bạn học cấp ba của “con gái và con rể” chứ không hề để ý đến cậu ấy.

“Không ăn thì thôi.”.

Trần Hán Thăng lẩm bẩm. Sau khi hắn ăn xong, thì lấy khăn giấy ra lau miệng đồng thời nói với Tiêu Dung Ngư: “Ngày mai tớ sẽ đi Kiến Ngiệp, nhưng tớ sẽ cố gắng hết sức

để có thể quay về đón cậu, còn không được cậu nhờ chú Tiêu trở đi nhé?”

“Gì cơ?”.

Tiêu Ngư Nhi đang xem TV, lập tức quay đầu lại hỏi: “Sao sớm như vậy?”.

“Công ty có chuyện.”.

Trần Hán Thăng ợ một tiếng: “Tớ phải về sớm.”.

“Việc ở Tân Thế Kỷ sao?”.

Tiêu Dung Ngư hỏi.

Trần Hán Thăng không nói rõ, mà chỉ gật đầu: “Quả thật có liên quan đến Tân Thế Kỷ.”.

“Ồ.”

Tiêu Dung Ngư ủ rũ đồng ý, tóm lại, chỉ cần cô ấy và Trần Hán Thăng xa cách quá lâu, sẽ khiến cô có cảm giác không vui.

“Hán Thăng lại thành lập công ty sao?”.

Tiêu Hoành Vĩ cũng rất tò mò, Hỏa Tiễn 101 dường như đã phá sản được vài tháng, vậy mà thằng bé này đã tìm được lối thoát rồi sao?

“Một công ty nhỏ với dưới 10 nhân viên chính thức.”.

Trần Hán Thăng nói một cách khá bình thường.

Trên thực tế, hắn không nói dối, nhân viên hiện tại của Quả Xác thực sự chưa đến 10 người.

“Thằng nhóc nhà cháu cũng biết lăn lộn đấy chứ, nghị lực quá dồi dào.”.

Lão Tiêu hỏi: “Lần này là phương diện nào? Vẫn là chuyển phát nhanh sao?”.

“Một cái gì đó giống như sản phẩm điện tử.”.

Trần Hán Thăng giải thích cẩn thận hơn: “Có lẽ là mp4 và điện thoại di động.”.

“Ồ, chúng tôi cũng không hiểu điều đó.”.

Tiêu Hoành Vĩ gật đầu: “Tóm lại, bây giờ cháu đã có kinh nghiệm, đừng nóng vội giữ vững đôi chân của mình, cháu nhất định sẽ lại thành công.”

Lữ Ngọc Thanh cũng nói vài lời động viên. Với tính khí lạnh lùng, thậm chí có chút “Ích kỷ”, bà ấy đã chủ động ngỏ lời với Trần Hán Thăng thì chẳng khác nào đã coi Trần Hán Thăng là người một nhà rồi.

Vương Tử Bác nhìn “Gia đình bốn người” hòa thuận này và nghĩ rằng nhà máy của Tiểu Trần đã bắt đầu xây dựng, trên thực tế, đối với cậu ấy, thành công là chắc chắn rồi, chỉ là xem xét khi nào nó sẽ thành công.

Sau đó, nói về việc Tiêu Dung Ngư chuẩn bị đi Mỹ sau khi nhập học, và Lữ Ngọc Thanh muốn xin nghỉ phép để ở bên chăm sóc con gái mình.

“Không cần đâu.”.

Trần Hán Thăng tự nhiên nói: “Cháu đi cùng bạn ý là được rồi, chú dì còn xin nghỉ làm gì?”.

Lão Tiêu vẫn rất lo lắng: “Chú nghe nói rằng Hoa Kỳ đang hỗn loạn.”.

“Cũng tùy tình hình cụ thể.”.

Trần Hán Thăng xoa ngón tay: “Ở Mỹ, chỉ cần mình là người có tiền, nơi nào cũng là thiên đường, nơi nào cũng có thiên thần, nếu không có tiền, nơi nào cũng là địa ngục, xung quanh đều là kẻ xấu.”.

“Ồ……”.

Tiêu Hoành Vĩ hơi kỳ lạ, định nghĩa của Trần Hán Thăng về Hoa Kỳ dường như khác với định nghĩa của sinh viên đại học bình thường ngày nay.

Có một số bạn trẻ mới ra trường, thái độ của họ đối với nước Mỹ có hai thái cực, một bên cho rằng nước Mỹ “không khí trong lành, mưa thuận gió hòa, chế độ làm người yêu thích”, một bên thì căm ghét thậm trí quyên góp tiền lương để đánh Mỹ, quyết sinh tử không đội trời chung.

Thái độ của Trần Hán Thăng không thể nói là công bằng, nhưng nó rất thực tế, khiến Lão Tiêu cảm thấy nhẹ nhõm.

“Chú dì xin nghỉ phép sang Mỹ kỳ thực có chút phiền phức hơn, thủ tục rất rườm rà.”.

Lão Tiêu suy nghĩ một chút, nói: “Đến lúc đó xem thế nào.”.

Tiêu Hoành Vỹ và Lữ Ngọc Thanh đều là những cán bộ lãnh đạo trong thể chế, và chế độ kiểm duyệt rất nghiêm ngặt nếu họ muốn ra nước ngoài.

Ngồi được một lúc, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đứng dậy chào tạm biệt, hai người đàn ông không lo có người trộm tiền và tình nên vội vã trở về nhà.

Sau khi Trần Hán Thăng trở về mở cửa, hắn thấy một chiếc đèn tường được bật trong phòng khách, những nơi còn lại tối đen như mực, và có một chút ánh sáng màu vàng nhạt lọt qua khe cửa phòng ngủ của bố mẹ anh.

Khi Trần Hán Thăng đang cẩn thận thay quần áo, Lương Thái hậu đột nhiên gọi: “Trần Hán Thăng?”.

Giọng nói có chút mệt mỏi, xen lẫn cảm giác buồn ngủ rõ ràng.

“Dạ.”.

Trần Hán Thăng lo lắng bị mắng, vội vàng trả lời: “Mẹ, mẹ còn chưa ngủ sao.”.

“Thần kinh, sao lại về muộn như vậy.”.

Lương Thái hậu quả nhiên mắng thật: “Các bạn học của con tốt như vậy, hay là con về nhà của họ đi!”.

Sau đó, ầm một tiếng, cửa phòng ngủ của cha mẹ hoàn toàn đóng lại.

“Ặc.”.

Trần Hán Thăng cười, tại sao cha mẹ lại cố chấp như vậy, Lương thái hậu rõ ràng đang đợi hắn, nhưng kiều gì bà cũng thể hiện nó bằng cách riêng của mình.

Nghĩ về điều đó, Trần Hán Thăng vô tình ngâm nga “Mẹ và bố” của Hoàng Dung

Ôi mẹ

Ngày ấy mẹ lại lặng lẽ rơi nước mắt vì con;

Mẹ có biết nó đã hóa thành nỗi đau, nhỏ giọt vào tim con;

.....

Ôi bố

Từ nhỏ người đã bảo vệ con nhiều nhất;

Tại sao bố luôn cúi đầu, hút thuốc và không nói chuyện;

.....

Haizz, thật là một nhóm phụ huynh đáng yêu và thích thể diện!

……..

Chương 581: Điện tử Quả Xác phát triển trộm cắp

Ngày hôm sau là mùng sáu tháng Giêng âm lịch, là ngày sinh viên đại học thường bắt đầu lên đường sau Tết Nguyên đán, việc đầu tiên họ làm khi mở mắt là rủ bạn bè đi đâu đó tụ họp và nhận thẻ. Tuy nhiên, Trần Hán Thăng dưới sự cằn nhằn Lương Mỹ Quyên từ sáng sớm, lái xe rời khỏi Cảng Thành.

Đến Kiến Nghiệp vào khoảng 11 giờ trưa, lúc này lượng xe cộ trong khu đô thị đã dần đông lên, không giống như đường Trung Sơn Nam ở Tân Nhai Khẩu vắng tanh vào ngày giao thừa.

Tuy nhiên, sau khi đến khu Đại học Giang Lăng, vẫn có cảm giác dân cư thưa thớt, ngoại trừ quán Internet "Một lưới bắt sạch" ở khu thương mại Nghĩa Ô mở cửa, những thứ khác về cơ bản vẫn trong tình trạng đóng cửa.

Vùng ngoại ô này phát triển dựa vào trường đại học, kỳ nghỉ hè thì tốt hơn chút, nhưng kỳ nghỉ đông thì quá vắng vẻ.

Một chiếc Passat màu trắng đậu đều đặn trước văn phòng trên đường Thiên Nguyên Đông, điều này cho thấy người phụ nữ trưởng thành trẻ trung quyến rũ Khổng Tĩnh đã đợi sẵn ở đây.

Trên thực tế, không chỉ có Khổng Tĩnh đến mà Nhiếp Tiểu Vũ và Ôn Linh cũng đã trở lại làm việc.

Cô thư ký là người vất vả nhất ở đây, không giống như Ôn Linh đã tốt nghiệp, Nhiếp Tiểu Vũ vẫn còn là sinh viên đại

học, kỳ nghỉ đông này cô gọi hai vòng điện thoại, sau đó vội vàng quay về làm việc ở Kiến Nghiệp từ sớm.

Không có thời gian để tham dự buổi họp lớp, và cũng bỏ lỡ cơ hội gặp lại người lớp trưởng mà cô ấy đã từng thầm yêu trộm nhớ.

Vì vậy, sau khi Trần Hán Thăng bước vào văn phòng, hắn ta lấy từ trong túi ra ba bao lì xì màu đỏ với nụ cười trên môi, Khổng Tĩnh và Ôn Linh đều lễ phép nhận chúng, chỉ có Nhiếp Tiểu Vũ khịt mũi lạnh lùng nói :"Cảm ơn!".

"Sao thế?".

Trần Hán Thăng giả vờ không biết lý do, nhìn Khổng Tĩnh và Ôn Linh: "Các cô có làm Tiểu Vũ tức giận không?".

Khổng Tĩnh và Ôn Linh mỉm cười lắc đầu.

"Họ không có, chủ yếu là sếp!".

Nhiếp Tiểu Vũ vuốt mái tóc ngắn gọn gàng: "Sếp không quan tâm gì cả, sắp xếp rất nhiều nhiệm vụ trong dịp tết và không quan tâm đến cấp dưới của mình chút nào!".

Trần Hán Thăng gãi đầu: "Ai nói vậy, thật vô trách nhiệm.".

"Bộ trưởng Trần có quan tâm đến cấp dưới của mình không?".

Nhiếp Tiểu Vũ tức giận hỏi.

"Không, ý tôi là…".

Trần Hán Thăng xoa xoa cằm, thầm nghĩ: "Ai nói cho cô bí mật này, sau này làm sao có thể bóc lột.".

Nhiếp Tiểu Vũ:…

Ngay tại tiểu thư ký sắp nổi giận, Trần Hán Thăng từ trong túi móc ra một cái lì xì màu đỏ khá dầy, cười nhét vào trong

tay Nhiếp Tiểu Vũ: “Vì an ủi cô thư ký nhỏ đáng yêu của tôi, tôi nhất định phải hối lộ. “.

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy độ dày và ước tính nó lên tới hơn 1 nghìn nhân dân tệ nên miễn cưỡng “Tha thứ” cho sếp của mình.

Cả Khổng Tĩnh và Ôn Linh đều mỉm cười nhìn Trần Hán Thăng tương tác với Nhiếp Tiểu Vũ, Khổng Tĩnh được định giá hơn một triệu tệ, lớn tuổi hơn Nhiếp Tiểu Vũ và tính chất chức vụ hoàn toàn khác nên cô không có cảm giác gì.

Mặc dù Ôn Linh ghen tị, nhưng cô biết rằng đó là kết quả sự chăm chỉ mà Nhiếp Tiểu Vũ rất vất vả mới đạt được.

Khi Trần Hán Thăng bắt đầu khởi nghiệp, Nhiếp Tiểu Vũ luôn là cánh tay trái của hắn, khổ nhọc không nói, cô ấy có thể còn bị mắng mỏ rất nhiều, cô gái nhỏ đã rơi nước mắt không biết bao nhiêu lần.

Giờ đây, cô thư ký nhỏ cuối cùng đã có được sự tin tưởng hoàn toàn của Trần Hán Thăng, cô ấy có thể biết nhiều bí mật hơn Khổng Tĩnh, cô ấy thường bị bắt gặp đi chung với Thẩm Ấu Sở khi ở trường.

Xem cô thư ký nhỏ này kìa, thâm nhập vào cuộc sống của sếp từ trong ra ngoài.

“Chúng ta ăn cơm trước đi.”.

Trần Hán Thăng nhìn thời gian: “Chúng ta đi Tân Nhai Khẩu ăn bữa cơm năm mới, vừa ăn vừa nói chuyện.”.

“Có cần gọi cho quản đốc Tào không?”.

Khổng Tĩnh hỏi.

“Không cần.”.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Bây giờ là thời điểm quan trọng để khai thác Tân Thế Kỷ. Tôi trực tiếp xuất hiện không tốt, nếu anh ta đủ thông minh, hẳn là có thể dò ra một số manh mối.”.

Khổng Tĩnh gật đầu: “Tôi nghĩ rằng cậu sẽ mở một cuộc họp để thảo luận những vấn đề quan trọng chứ.”

“Sự việc quả thực quan trọng, nhưng cuộc họp quan trọng không cần nhiều người, cuộc họp nhiều người không quan trọng.”.

Trần Hán Thăng vòng vo nói với Khổng Tĩnh: “Lại một ví dụ khác, để giải quyết một vấn đề lớn, chỉ có thể tổ chức một cuộc họp nhỏ, và một số nhân vật chủ chốt tập hợp lại với nhau; để giải quyết một vấn đề nhỏ, chúng ta cần tổ chức một cuộc họp lớn, đây còn gọi là dùng dao giết voi để mổ gà, sấm to mưa ít, chủ yếu dùng để cảnh báo. “.

Khổng Tĩnh mỉm cười và không nói nữa, nhưng khi họ lên xe, ba nữ đồng nghiệp đều có suy nghĩ ngồi chen chúc hàng ghế sau, mà không hề có ý định lên ngồi ghế lại phụ, để tránh gây ra hiểu lầm.

Cuối cùng vẫn là Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói: “Tuy rằng phía sau có ba người, cũng không có vấn đề gì, nhưng phiền toái thế làm gì, chị Tĩnh ngồi ở phía trước đi.”.

Khổng Tĩnh nghe mệnh lệnh, cô ấy không viện cớ nữa, ngồi xuống ghế phụ một cách tao nhã và trang nghiêm, còn thở ra một hơi thoải mái.

Hóa ra bất kể nam hay nữ, khi mới lên xe đều sẽ vô thức rên rỉ một chút.

Sau khi đạp ga, Trần Hán Thăng xuất phát từ Đường Thiên Nguyên Đông, nhưng khi hắn đang đợi đèn xanh đèn đỏ ở khu

thương mại Nghĩa Ô, thì Nhiếp Tiểu Vũ, người ngồi phía sau bất giác vỗ vào vai Trần Hán Thăng và ho một tiếng.

Trần Hán Thăng quay người lại, Nhiếp Tiểu Ngư nhướng mày liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hóa ra Thẩm Ấu Sở, Đông Nhi và A Ninh vừa mới bước qua.

Họ chắc mới đi chợ nên trên tay xách rất nhiều túi, A Ninh có lẽ cũng muốn chia sẻ việc nhà, trên hai cánh tay nhỏ bé của cô bé cũng treo hai chiếc túi nhỏ.

Thẩm Ấu Sở rất thương em gái mình, vì vậy trong túi chỉ có một quả trứng nhỏ, A Ninh bé nhỏ bước đi loạng choạng, quả trứng cũng lắc lư theo, khiến Thẩm Ấu Sở mấy lần lo lắng bảo vệ cô bé.

Nhìn thấy cảnh tượng thân thương như vậy, Trần Hán Thăng không khỏi mỉm cười.

Điều này không dễ phát hiện, nhưng khả năng nhận thức của chị Tĩnh rất tốt, Khổng Tĩnh tò mò liếc nhìn Trần Hán Thăng, đồng thời cũng tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dường như hình ảnh hai người lớn và một đứa trẻ chẳng có gì vui vẻ cả.

Chị Tĩnh chỉ biết về Tiêu Dung Ngư chứ không biết về sự tồn tại của Thẩm Ấu Sở, cô và Ôn Linh đã đi ra ngoài du lịch quá lâu, vì thói quen và đạo đức nghề nghiệp, nên chưa bao giờ hỏi về tình hình cá nhân của bất kỳ đồng nghiệp nào.

Nếu biết Trần Hán Thăng một chân đứng trên hai thuyền, có lẽ sẽ lại là một hồi giông bão.

.....

Trong một nhà hàng đồ ăn tây ở Tân Nhai Khẩu, bốn người đang thảo luận sắp xếp công việc sau này. Hai ngày trước,

Nhiếp Tiểu Vũ và Ôn Linh, theo yêu cầu của Trần Hán Thăng, đã gọi lại danh sách những người điều hành dây chuyền lắp ráp từ 30 đến 40 tuổi của Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ.

Lần này thật là khủng khiếp, ban đầu chỉ có hơn 50 người đồng ý thử sức vào năm sau, nhưng hiện tại con số đột nhiên tăng lên khoảng 200.

“Quá kỳ lạ.”.

Nhiếp Tiểu Vũ rất khó hiểu: “Tại sao vừa mới qua năm đã quyết định dứt khoát, hơn nữa còn có chủ động gọi cho tôi để hỏi liệu tôi có muốn tuyển dụng không?”.

“Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, xem ra cô đã quá lâu xa cách đại chúng rồi.”.

Trần Hán Thăng vừa cắt bít tết vừa trả lời câu hỏi của cô thư ký nhỏ: “Những người từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, họ là trụ cột của gia đình, già ở trên, trẻ ở dưới. Trong dịp Tết Nguyên đán, họ phải hiếu kính người già hai bên, đồng thời cho con cháu tiền lì xì, thăm hỏi họ hàng, không có sở thích nào khác nên chỉ biết đánh bài và mạt chược, lại thua thêm chút nữa.”

“Sau tết, hầu bao đã cạn kiệt nghiêm trọng”.

Trần Hán Thăng cười nói: “Lương của Quả Xác hiện tại cao, đã thế địa điểm còn nằm cạnh Tân Thế Kỷ, môi trường xung quanh không xa lạ, tiền này không lấy thì chỉ có thể là một kẻ ngốc. Chị Tĩnh sẽ theo dõi tiến độ xây dựng nhà ăn và khu ký túc của công trường, ít nhất sau nguyên tiêu mới giải quyết được vấn đề lương và nhà ở cho 200 công nhân dây chuyền lắp ráp này.”.

“Đó không phải là vấn đề lớn.”.

Khổng Tĩnh nghĩ một lúc: “Nhưng tôi đang thiếu người, thiếu nhân viên hành chính đáng tin cậy. “.

“Gọi Thu An Bình và Trương Minh Dung trở lại, liên hệ với họ ngay bây giờ yêu cầu tối nay phải có mặt.”

Trần Hán Thăng lập tức nói: “Tình hình của chị Thu tương đối phức tạp, tôi sẽ nói chuyện riêng với chị ấy.”.

Bữa ăn này diễn ra hơn hai tiếng, về cơ bản đã sắp xếp mọi hoạt động từ giờ đến tết nguyên tiêu, Trần Hán Thăng dự định ngày mai sẽ đến nhà máy sản xuất màn hình LCD điện tử ở Thái Châu.

Đây là một phần quan trọng trong việc loại bỏ Hồng Sĩ Dũng, Trần Hán Thăng phải tự mình kiểm tra để đảm bảo không có gì sai sót.

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, đợi khi Hồng Sĩ Dũng từ Hồng Kông trở về, đảm bảo liên hoàn kế sẽ làm anh ta không kịp trở tay.

Chương 582: Đi công tác là tớ, dậy sớm là cậu

Sau bữa trưa, Trần Hán Thăng trở lại văn phòng, mọi người trong công ty đều có nhiệm vụ của riêng mình, mãi cho đến buổi chiều khi Trần Hán Thăng mới xem xét xong số văn kiện cần chữ ký của hắn.

Bận rộn cho đến năm giờ chiều, Trần Hán Thăng mới đi ra khỏi văn phòng, lúc này ven đường khu đại học vẫn còn vắng vẻ, chỉ có thể nhìn thấy một vài thanh niên ra vào quán Internet.

"Đi trước đây, có vấn đề gì gọi điện thoại cho tôi."

Trần Hán Thăng hét về phía Nhiếp Tiểu Vũ.

Cô thư ký nhỏ đang bận việc, cũng không thèm đáp lại, chỉ giơ tay vẫy vẫy cho có lệ.

Khi lái xe đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng gọi lại cho Tiêu Dung Ngư và nói với cô rằng hắn đã đến trường học.

"Tớ đang đi dạo cùng với Tiểu Manh và những người khác, có nhiều người ở Giang Lăng không?" Tiêu Dung Ngư hỏi

"Không nhiều lắm, chỗ này giống như một thành phố ma vậy, tớ chỉ thấy vài chiếc xe buýt 137 không người rời bến mà thôi."

Trần Hán Thăng một bên trả lời, một bên lấy tiền từ trong túi ra và đặt chúng vào hai phong bì màu đỏ, đây là tiền lì xì cho Đông Nhi và A Ninh.

“Vậy buổi tối cậu ngủ một mình có sợ hay không, trong ký túc xá có nhiều chuyện ma rất nổi tiếng đó.”

Tiêu Dung Ngư “Hù hù hù” vài tiếng dọa Trần Hán Thăng, đã thế còn có thể nghe thấy tiếng vài cô gái xung quanh đang cười.

“Không có việc gì, tớ có đem theo ảnh của cậu đặt bên cạnh giường, để trừ tà ma.”

Trần Hán Thăng đỗ xe, đi đến tòa nhà nơi Thẩm Ấu Sở ở, ngẩng đầu và nói: “Tiểu Ngư Nhi, tớ đến ký túc xá nam rồi, cúp máy nha.”

“Được rồi, tối nay tớ sẽ gọi lại.”

Tiêu Dung Ngư ngọt ngào trả lời.

Trấn Hán Thăng nhấn nút tắt cuộc gọi, và thay đổi tên danh bạ của “Tiêu Dung Ngư” thành “Giám đốc Ngư”, nghĩ rằng thật may mắn khi không thể gọi video bây giờ, nếu không thì quá rắc rối.

Trong trường hợp đó, Trần Hán Thăng sẽ phải chạy trở lại Đại học Tài Chính trước, gọi điện video với Tiêu Dung Ngư, giả vờ rằng hắn đang ở trong ký túc xá, sau đó quay lại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn để tìm Thẩm Ấu Sở, hành động vô hình chung tăng lên nhiều.

Sau khi gõ cửa trên tầng, Đông Nhi đến mở cửa.

Nhưng ngoại hình của cô ấy khiến Trần Hán Thăng giật mình, Đông Nhi mập hơn một chút so với lần đầu tiên đến Kiến Nghiệp vào dịp Giáng sinh năm ngoái, cô ấy được bao bọc trong bộ quần áo bông dày, tay cầm bình nước nóng và ngậm kẹo mút, đó là đồ ăn vặt của A Ninh.

“Ôi trời.”

Trần Hán Thăng chỉ về phía Đông Nhi và nói: "Tại sao trông em giống như bà chủ nhà vậy."

"Hi hi."

Đông Nhi xấu hổ cười.

Bất cứ ai gặp một người dễ tính như Thẩm Ấu Sở, nói chuyện nhẹ nhàng, cực kỳ dịu dàng, một nữ chủ nhân không bao giờ nóng tính, có lẽ đều sẽ bộc lộ khía cạnh dễ thương nhất của mình.

Lần này phòng khách vô cùng náo nhiệt, tivi phát lại Gala cuối năm, Thẩm Ấu Sở đang ngồi trên ghế sô pha, nghiêm túc xem tài liệu. A Ninh đang dựa vào chị gái, ôm một quả bóng bay có hình chuột Mickey trên tay, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình tivi.

Khi họ nhìn thấy Trần Hán Thăng đi tới, A Ninh đã hoan hô và chạy nhanh đến, kéo theo quả bóng bay phát ra những tiếng "Vù" trong không khí, khiến Thẩm Ấu Sở phải liên tục nói "Cẩn thận ngã, cẩn thận ngã", vô tình mà nói ra khẩu âm Tứ Xuyên.

"Anh trai!"

A Ninh bé nhỏ đi đến trước mặt Trần Hán Thăng, ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng với vẻ ngưỡng mộ, rồi tựa vào hắn.

"Ồ, trông rất khỏe mạnh nha."

Trần Hán Thăng sờ đầu A Ninh, sắc mặt A Ninh trở nên hồng hào hơn rất nhiều, trên đầu có hai bím tóc đáng yêu, trông có vẻ ngây thơ hồn nhiên.

Thẩm Ấu Sở đặt đôi dép ngay ngắn dưới chân Trần Hán Thăng, sau đó quan tâm hỏi: "Cậu có muốn ăn không?"

"Gì cơ?"

Trần Hán Thăng chớp chớp mắt

Lúc này Thẩm Ấu Sơ mới phản ứng lại, mặt hơi ửng đỏ, hỏi lại bằng tiếng phổ thông: "Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, hơn một tuần không gặp, cậu có nhớ tớ không?"

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm Thẩm Ấu Sở một lúc, vẫn là cái thân hình không thể béo lên đó, và đôi mắt hoa đào quyến rũ, tiếp đó là tính cách dễ xấu hổ.

Thẩm Ấu Sở xấu hổ và im lặng, A Ninh lập tức nói: "Chị có nhớ, khi chúng em ngủ cùng nhau, chị ấy đã mơ thấy anh rất nhiều lần, và còn nói chuyện như mộng du ấy."

"Ồ."

Trần Hán Thăng nghĩ đến tính cách ngây thơ của Thẩm Ấu Sở, và tự hỏi liệu nói chuyện trong khi ngủ có phải cũng dễ thương như vậy.

Đông Nhi vốn tưởng rằng Anh Trần sẽ nói vài câu lãng mạn, nhưng sau một khắc, Trần Hán Thăng bắt đầu nghịch ngợm xoa xoa: "Lulululululu…"

Đông Nhi:…

Sau khi Trần Hán Thăng đến, căn phòng càng trở nên có sức sống hơn, bà cũng đi ra khi nghe thấy tiếng động, Thẩm Ấu Sở tiếp tục đọc tài liệu, Trần Hán Thăng, Đông Nhi và A Ninh thì tranh luận xem người dẫn chương trình Gala cuối năm nào là đẹp nhất.

Dù hơi xấu hổ nhưng Trần Hán Thăng vẫn ủng hộ Nghê Bình, dù sao đây cũng là người phụ nữ hắn muốn cưới khi còn học tiểu học.

Chơi đùa mãi đến khi trời tối, sau khi Trần Hán Thăng ăn cơm xong, đoán chừng Tiêu Dung Ngư có thể gọi cho mình bất cứ lúc nào cho nên hắn chuẩn bị rời đi.

“Ký túc xá không có ai.”

Thẩm Ấu Sở biết bây giờ chưa khai giảng, cô không đành lòng để Trần Hán Thăng trở về ký túc xá một mình, thấp giọng nhẹ nhàng nói: “A Ninh đi theo bà nội, còn Đông Nhi và tớ sẽ ngủ chung, đêm nay cậu đừng ở lại đây được không?”

Trên thực tế, Trần Hán Thăng không muốn rời khỏi môi trường sôi động và ấm áp này, nhưng “nếu muốn đội vương miện, phải chịu được sức nặng của nó.” Vì bản thân đang ở trên hai chiếc thuyền, cho nên nếu ở đây chắc chắn là bất tiện, và nếu không cẩn thận, sẽ đẩy nhanh tình cảnh khó xử xuất hiện.

“Sáu giờ sáng mai tớ sẽ đi công tác ở Thái Châu, tớ phải thỏa thuận xong với một nhà sản xuất màn hình LCD điện tử bên đó.”

Trần Hán Thăng tìm một lý do nghe có vẻ hợp lý: “Dậy sớm quá sẽ dễ đánh thức bà nội, cho nên cậu đừng cố thuyết phục nữa, tớ nên về ký túc xá thì tốt hơn.”

Lúc này Trần Hán Thăng mới chú ý tới điện thoại trong túi quần đang rung lên, vội vàng xua tay: “Đi trước đây.”

Xuống lầu hắn không có bắt máy ngay lập tức, mà hắn đợi đến khi ra khỏi khu dân cư, Trần Hán Thăng mới lấy điện thoại di động ra, quả nhiên là Tiêu Ngư Nhi gọi tới, đã là hai cuộc gọi nhỡ.

Trần Hắn Thăng vội vàng tìm một góc tường gọi lại: “Vừa rồi tớ đi tắm, xin lỗi không nghe điện thoại được.”

Tiêu Dung Ngư có chút nghi ngờ: “Sớm như vậy mà tắm sao?”

“Có gì lạ đâu”

Trần Hán Thăng trả lời với giọng điệu tự nhiên: “Ngày mai phải đi công tác, tắm rửa sớm để đi ngủ.”

“Ồ, ra là vậy…”

Tiểu Ngư Nhi gật đầu, cô ấy đang định nói thêm điều gì đó, ngay lập tức bị Trần Hán Thăng cắt ngang: “Cậu chờ một chút, lau tóc xong sẽ nói chuyện với cậu, nếu không dễ bị cảm lạnh.”

“Ừ.”

Tiêu Dung Ngư đồng ý, Trần Hán Thăng lập tức lái xe trở lại trường học, sau đó chạy đến ký túc xá 602, hít một hơi thật sâu và dùng điện thoại cố định để gọi lại.

“Này, sao cậu lại dùng điện thoại bàn ký túc xá thế?”

Tiểu Ngư Nhi có một chút kỳ lạ.

Trần Hán Thăng nhìn vào “92%” pin của điện thoại di động và nói dối: “Điện thoại di động của tớ đang sạc, nên dùng điện thoại cố định gọi cho cậu.”

Ưu điểm của điện thoại cố định này là gì, đó là nó có thể chứng minh rằng Trần Hán Thăng đang ở trong ký túc xá, đặc biệt là khi ở giữa đường, cô quản lý ký túc xá đã lên kiểm tra phòng một lần nữa, ghi lại danh sách các sinh viên trở lại trường sớm, càng giúp Trần Hán Thăng xác thực sự thật này.

Sau khi đánh lừa mọi người theo cách này, Trần Hán Thăng sung sướng chìm vào giấc ngủ và thức dậy vào lúc 6 giờ sáng hôm sau, hắn phải đến nhà máy sản xuất màn hình LCD của điện tử Lam Quang để khảo sát một ngày.

Đại học Tài Chính rất yên tĩnh, thời tiết sương mù có chút ẩm ướt, chiếc Land Rover chạy trên đường trường, phát ra tiếng bánh xe lăn trên lá cây.

Đang là mùng 7 tết, nên nhà ăn chưa mở cửa, chỉ có một số quán ăn nhanh mở, nhưng cũng không có bữa sáng.

“Reng reng.”

Đột nhiên, Thẩm Ấu Sở liên lạc với hắn.

“Chuyện gì vậy?”

Nhịp tim Trần Hán Thăng đập hơi nhanh, bình thường giờ này Thẩm Ấu Sở đang ngủ, nhưng lúc này lại gọi điện thoại tới, nên hắn có chút lo lắng.

“Không có gì.”

Thẩm Ấu Sở nói trong điện thoại: “Ở nhà có bữa sáng.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng thở phào nhẹ nhõm, mới sáu giờ rưỡi, hắn căn bản không định ăn.

“Được rồi, tớ qua đó ăn một chút.”

Trần Hán Thăng thay đổi ý định và đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn trước, bánh bao nóng, cháo, món nguội và món nóng đã bày sẵn trên bàn ăn.

“Đông Nhi rất đảm đang đấy!”

Trần Hán Thăng không thể không khen ngợi.

“Không phải em làm đâu.”

Đông Nhi đi ra khỏi bếp: “Chị Ấu Sở dậy lúc năm giờ, lúc đó em vẫn còn đang ngủ.”

Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở, trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp có chút tia máu.

“Haiz.”

Trần Hán Thăng thở dài: “Cậu nói xem, tớ là người đi công tác lúc sáu giờ, tại sao cậu lại là người dậy sớm?”

Chương 583: Nhà tắm phụ nữ tắm 2 tệ, đàn ông tắm 400 tệ.

Sau khi ăn bữa sáng ấm bụng và ấm lòng này, Trần Hán Thăng lên đường đến nhà máy sản xuất màn hình LCD của điện tử Lam Quang tại Thái Châu.

Năm trước, Hồng Sĩ Dũng của Tân Thế Kỷ đã lên kế hoạch bắt đầu dự án MP4 và từ góc độ tiết kiệm chi phí và quan hệ giữa tính năng và giá thành, đã chọn nhà máy này làm đối tác.

Lam Quang là một doanh nghiệp vừa và nhỏ, tính cả đầu bếp trong nhà ăn mới chỉ có 200 người, khi bất ngờ nhận được lời mời hợp tác với một nhà máy có hàng nghìn nhân viên, giám đốc nhà máy Hoàng Tiêu đã rất phấn khích ngay lập tức đến Kiến Nghiệp để lắng nghe những yêu cầu của Tân Thế Kỷ.

Vốn dĩ, Hoàng Tiêu dự định sẽ làm thật tốt mối làm ăn này, hợp tác chặt chẽ với Tân Thế Kỷ, sau này Tân Thế Kỷ ăn thịt, Lam Quang uống chút canh là được.

Không ngờ rằng, bên đó tình thế vô cùng phức tạp, Tân Thế Kỷ đã sớm loạn trong giặc ngoài.

Bên trong, "Phe cánh Hồng" và "Phe cánh Trịnh" tranh đấu gay gắt, môi trường sống rất tồi tệ, Hoàng Tiêu đã tận mắt chứng kiến Lý Tiểu Giai, phó giám đốc nhà máy phụ trách công nghệ của Tân Thế Kỷ, nhảy việc làm giám đốc nhà máy điện tử Quả Xác.

Bên ngoài, chính là "Điện tử Quả Xác" chỉ cách đó vài trăm mét, nhìn chằm chằm vào Tân Thế Kỷ.

Đặc biệt là Trần Hán Thăng, ông chủ của điện tử Quả Xác, người này tuy còn trẻ nhưng tính tình rất "giang hồ", tối hôm đó hắn đến tận phòng tìm mình, mời ăn uống và xông hơi, đúng là dịch vụ trọn gói.

Nói một cách tương đối, Hồng Sĩ Dũng của Tân Thế Kỷ có vẻ quá kiêu ngạo.

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm, kẻ kiếm tiền không quan tâm đến thể diện, bên trong mới là quan trọng nhất.

Vì vậy, Hoàng Tiêu cuối cùng đã đồng ý hợp tác với Trần Hán Thăng, bởi vì Quả Xác đã đặt cọc 3 triệu tệ, nhiều hơn 1 triệu so với Tân Thế Kỷ, và không giống như Tân Thế Kỷ chỉ đặt cọc 1 triệu tệ lần đầu tiên chuyển khoản, Quả Xác đã chuyển khoản một lần 3 triệu tệ.

"Chuyện tương lai thì để sau hãy nói, tóm lại dựa hơi người mạnh. Từ giờ trở đi, cái đùi của Trần tổng so với Hồng tổng còn chắc hơn nhiều."

Hoàng Tiêu nhận được tiền và ngay lập tức đồng ý với yêu cầu của Trần Hán Thăng, hứa hẹn sẽ trì hoãn thời gian cung cấp hàng cho Tân Thế Kỷ và làm mọi cách có thể để làm chậm quá trình này.

……

Từ Kiến Nghiệp đến khu công nghiệp Tân Giang Thái Châu khoảng 150 km, chỉ mất khoảng một giờ lái xe. Để tỏ lòng kính trọng với "Người cha bên A", Hoàng Tiêu đã đích thân dẫn một nhóm cấp dưới đến đón trước cửa.

"Trần tổng, chào mừng đến với Lam Quang."

Hoàng Tiêu niềm nở bước tới đón.

“Ha ha, khách khí, khách khí.”

Hoàng Tiêu giới thiệu cho Trần Hán Thăng tất cả các quản lý của Lam Quang, những người có đủ điều kiện để lộ diện trước mặt “Người cha bên A”.

Giám đốc kinh doanh của Lam Quang, Vương Hiểu Đông đã từng gặp nhau trước rồi, đây là một người anh em tốt từng “Nói chuyện thẳng thắn” trong spa, tình bạn cách mạng rất sâu sắc, khi Trần Hán Thăng bắt tay với anh ta, anh ta đã cố tình dùng sức một chút .

Vương Hiểu Đông trong bụng hiểu chuyện nên vui vẻ cười toe toét.

Sau khi chào hỏi tất cả, Hoàng Tiêu mời Trần Hán Thăng đến văn phòng để trò chuyện, sau đó đến thăm Nhà máy Điện tử Lam Quang.

“Tôi sẽ tuân theo sự sắp xếp, nhưng hãy đợi một lúc.”

Dưới sự giám sát của Hoàng Tiêu và đội ngũ quản lý, Trần Hán Thăng đã mở cốp chiếc Land Rover và lấy ra hai hộp vịt muối lớn, đây cũng là đặc sản địa phương của Kiến Nghiệp.

Trần Hán Thăng cười đặt vịt muối xuống: “Đón tết không thể đến tay không, một chút thành ý, anh em đừng chán ghét.”

“Ôi, sao có thể chán ghét được, Trần tổng thật sự quá khách sáo rồi.”

Hoàng Tiêu không khỏi thán phục.

Hai hộp vịt muối chỉ có vài trăm nhân dân tệ, nhưng thái độ của Trần Hán Thăng rất thú vị, điều đó cũng khiến Hoàng Tiêu trước mặt cấp dưới của mình càng được nể trọng hơn.

Trần Hán Thăng và Hoàng Tiêu kề vai sát cánh bước vào phòng họp, một nhân viên hành chính mặc quần tất đen mỉm cười chào đón họ và bắt đầu giải thích về lịch sử phát triển của Nhà máy Điện tử Lam Quang, thậm chí bao gồm cả các hoạt động xây dựng đảng và xây dựng đoàn thể.

Thành thật mà nói, PPT này rất đẹp, nhưng Trần Hán Thăng có chút sốt ruột, nghĩ mình đang xem cái thứ này để làm gì, đầu của Lão Hoàng cũng buồn cười thật, Lão Tử phải đi xem dây chuyền sản xuất chứ.

Thật đáng tiếc khi đây là hình thức thăm hỏi tiêu chuẩn hiện nay - nói về quá khứ, nói về hiện tại và hướng tới tương lai, hình thức này thậm chí còn tiếp tục sau 15 năm.

Cuối cùng sau khi hoàn thành các hoạt động trong nhà, khoảng 10h30, quản lý cốt lõi của Lam Quang đã đưa Trần Hán Thăng đến thăm xưởng sản xuất.

Những người này đều là họ hàng của Hoàng Tiêu, bọn họ đều biết Quả Xác sẽ chơi xấu Tân Thế Kỷ.

Trong xưởng sản xuất, sự chú ý của Trần Hán Thăng rất tập trung, cẩn thận theo dõi quy trình sản xuất và thành phẩm cuối cùng của màn hình LCD.

Chất lượng của màn hình LCD Lam Quang chắc chắn không phải là tốt nhất, nhưng ở mức giá này, không có gì đáng đồng tiền bát gạo hơn Lam Quang.

Nói cách khác, đối với một màn hình có cùng chất lượng, Lam Quang là rẻ nhất, đối với một màn hình có cùng mức giá, Lam Quang có chất lượng tốt nhất.

“Trần tổng.”

Hoàng Tiêu chỉ vào hai dây chuyền sản xuất đang hoạt động và nói: “Dây chuyền này dành cho sản xuất hàng Quả Xác, dây chuyền kia dành cho sản xuất hàng Tân Thế Kỷ. Tuy

nhiên, đối với Quả Xác, chúng tôi sẽ gửi chúng đến ngay khi có hàng, còn Tân Thế Kỷ sẽ cố gắng hết sức để trì hoãn đến cuối tháng tư."

"Ồ."

Trần Hán Thăng im lặng quan sát một lúc, và đột nhiên đưa ra yêu cầu: "Hai dây chuyền có thể ưu tiên sản xuất các đơn đặt hàng cho điện tử Quả Xác không? Tóm lại, Tân Thế Kỷ không vội."

Hoàng Tiêu rõ ràng liếc nhìn Trần Hán Thăng, anh ta hiểu ý tứ của câu nói này.

Ông chủ trẻ gian xảo lo không thực hiện được thỏa thuận "chậm cung" nên đòi cưỡng chế ưu tiên sản xuất trước.

Hoàng Tiêu gật đầu không nói, vừa rồi còn đang nói cười bỗng trở nên có chút cứng ngắc, ban quản lý của Lam Quang ngơ ngác nhìn nhau, Vương Hiểu Đông muốn giải quyết ổn thỏa nhưng không biết cách nói như thế nào.

May mắn thay, Hoàng Tiêu không do dự quá lâu, anh ta nhanh chóng đồng ý với yêu cầu của Trần Hán Thăng.

"Được, chúng tôi sẽ ưu tiên sản xuất các đơn đặt hàng của điện tử Quả Xác. Đối với các đơn đặt hàng của Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ, chúng tôi phải cố gắng hết sức để trì hoãn việc giao hàng cho đến cuối tháng Tư."

Hoàng Tiêu nói một cách nghiêm túc và thẳng thắn: "Đây là một vụ cá cược của Lam Quang. Nếu thua cược, sẽ vĩnh viễn mất cơ hội hợp tác với Tân Thế Kỷ, còn bị người trong ngành chửi rủa. Nếu thắng cược, Tôi hy vọng Trần tổng sẽ tạo chút nghiệp vụ cho chúng tôi."

"Tân Thế Kỷ sẽ không tồn tại đến cuối năm nay."

Trần Hán Thăng cho Hoàng Tiêu một viên thuốc an thần: "Khi MP4 Quả Xác vào thị trường, anh sẽ biết rằng mình đã đặt cược đúng."

"Hả?"

Hoàng Tiêu thở ra một hơi dài và nói với người giám sát sản xuất trước mặt Trần Hán Thăng: "Trước tiên hãy dừng lại dây chuyền sản xuất của Tân Thế Kỷ và ưu tiên cung cấp cho điện tử Quả Xác."

"Có thế chứ."

Trần Hán Thăng ôm qua loa vai Hoàng Tiêu: "Hoàng tổng có tướng phát tài trong hai năm, tôi Trần Hán Thăng nói vậy!"

……

Hoàng Tiêu đã sắp xếp bữa ăn tại một khách sạn gần đó vào buổi trưa, nhưng các món ăn chỉ có thể được mô tả là bình thường, nhưng bảng hiệu đèn "phòng tắm hơi" ở bên cạnh đung đưa khiến Trần Hán Thăng hơi chóng mặt.

Quả nhiên, sau bữa ăn, Hoàng Tiêu mời Trần Hán Sinh đi tắm hơi để thư giãn cơ thể.

Đây là sự đáp lại, cảm ơn Trần Hán Thăng vì sự hiếu khách của hắn ở Kiến Nghiệp.

Trần Hán Thăng không từ chối, đi theo Hoàng Tiêu và Vương Hiểu Đông vào phòng tắm hơi.

Phòng tắm này cũng khá thú vị, có phòng tắm phổ thông bên trái và phòng xông hơi bên phải.

Ba người không nói một lời đi tới phòng tắm hơi, nữ quản lý chậm rãi đi tới trong sương mù dày đặc, ôm cánh tay Hoàng Tiêu, cười điệu đà: "Hoàng tổng, đã lâu không gặp."

Hoàng Tiêu chỉ vào Trần Hán Thăng: “Đây là huynh đệ tốt của tôi, phải sắp xếp ổn thỏa.”

“Hoàng tổng yên tâm.”

Nữ quản lý mí mắt rất linh hoạt, lập tức biết Trần Hán Thăng là khách quý, vì vậy lập tức bỏ Hoàng Tiêu, một lần nữa ôm chặt cánh tay của Trần Hán Thăng .

Vừa kéo hắn vào phòng riêng, nữ quản lý vừa nháy mắt nói: “Anh trai phát tài ở đâu vậy? Lát nữa. để lại thông tin liên lạc. Lần sau đến đây trực tiếp gặp em là được…”

Quy mô của phòng tắm này nhỏ hơn nhiều so với spa ở Kiến Nghiệp, ngay cả người được gọi là “kỹ thuật viên thẻ đỏ” cũng có ngoại hình trung bình.

“Chỉ cần bấm chân của anh một lúc là được.”

Trần Hán Thăng cong ngón chân.

“Được rồi sếp”

Kỹ thuật viên thẻ đỏ che miệng cười nhẹ, cô còn tưởng rằng Trần Hán Thăng đang giả vờ trốn tránh, dù sao thì một người đàn ông sẽ không bao giờ có thể tránh được mấy câu nói đó trong tình huống như thế này.

“Anh đến đây với bạn bè, nhưng anh thực sự không thích đến đây.”

“Chút nữa chỉ cần xoa bóp lưng cho anh là được, không cần dịch vụ nào khác.”

“Quê của em ở đâu? Tuổi còn trẻ làm chuyện như vậy, có phải có điều gì khó nói phải không? Thuận tiện thì nói cho anh biết.”

……

Nói chung, những người nói ra điều này đều là ngụy quân tử, hiện tại càng đạo đức giả thì lúc nữa sẽ chơi càng tới bến.

Nhưng điều khiến kỹ thuật viên thẻ đỏ ngạc nhiên là Trần Hán Thăng thực sự thành thật, và kỹ thuật viên thẻ đỏ rất buồn bực: "Anh trai, anh làm vậy em rất khó sử đấy?"

"Không cần ngạc nhiên."

Trần Hán Thăng quấn khăn tắm và bước ra khỏi phòng, để lại một câu nói nổi tiếng vang dội bên tai cô gái kỹ thuật viên: "Em không phải là người duy nhất thèm cơ thể anh."

Đồng thời kèm theo một tiếng thở dốc, cô kỹ thuật viên cẩn thận nghe thử, tiếng thở dài này dường như hàm chứa rất nhiều ý nghĩa như bất lực, háo hức muốn hành động, bất đắc dĩ.

……

Khi ra đến cửa, lần này Trần Hán Thăng sẽ không tranh thanh toán hóa đơn, dù sao cũng là địa bàn của Hoàng Tiêu, vẫn nên nể mặt ông chủ Hoàng.

"Thưa ngài, ba người tổng cộng 1200 tệ."

Người phục vụ nói.

Hoàng Tiêu lấy tiền ra thanh toán hóa đơn, vừa lúc đó có một cô bé đang tắm ở phòng tắm phổ thông bên cạnh, cô bé trông như học tiểu học, khuôn mặt bị xông hơi như quả táo đỏ

Cô đếm ngón tay, đột nhiên ngạc nhiên hỏi: "Mẹ, sao các chú đi tắm đắt thế? Chúng ta chỉ cần 2 tệ mà họ lại bị đòi 1.200 tệ?"

Người mẹ trẻ đỏ mặt, không biết trả lời thế nào, chỉ có thể nhỏ giọng mắng nhỏ: "Con bây giờ học giỏi toán rồi, sao thi cuối kỳ lại không đạt…"

Nói xong, cô ấy lập tức dẫn cô gái nhỏ đi ra ngoài, cách xa những tên không biết xấu hổ này, nhưng cô bé lại rất tò mò, từ xa truyền lại âm thanh thuần khiết.

“Mẹ, con cũng muốn tắm phòng tắm 400 tệ.”

Chương 584: “Di sản” của Trịnh Quan Đề

Sau khi ăn uống, tắm rửa, nói chuyện phiếm thì cũng đã 4 giờ 30 chiều, Trần Hán Thăng không định ở lại đây qua đêm nên vỗ vai Hoàng Tiêu rồi lên xe.

“Brừm…”

Chiếc Land Rover chạy trên con đường đầy cát đất gần phòng tắm, bay lên một đám bụi lớn trong ánh hoàng hôn, Hoàng Tiêu nheo mắt nhìn một lúc rồi rít hai hơi thuốc sâu: “Thằng khốn này cũng là một người tàn nhẫn.”

Vương Hiểu Đông không hiểu: “Sao lại nói như vậy?”

“Khi Trần Hán Thăng đề xuất nên ưu tiên sản xuất cho Quả Xác.”

Hoàng Tiêu nhớ lại: “Ngay từ đầu tôi đã không đồng ý, Trần Hán Thăng chỉ cau mày nhìn tôi chằm chằm, và cắn đầu thuốc ngậm trong miệng, siết chặt lại.”

“Trần Hán Thăng không giống một sinh viên đại học bình thường.”

Vương Hiểu Đông cũng khẽ gật đầu: “Em trai tôi năm nay học năm hai đại học, khách đến nhà cũng không biết chào hỏi, luôn ủ rũ trốn trong phòng. Tuổi của Trần tổng mới vậy mà cũng đã ra ngoài bàn chuyện làm ăn rồi.”

“Ai nói không phải?”

Hoàng Tiêu lắc đầu: “Đi thôi, đã nhận tiền của loại người này, nhất định phải làm chút chuyện, nếu không còn không

biết sẽ gặp phải phiền phức gì.”

……

Sau khi Trần Hán Thăng trở lại Kiến Nghiệp, từ mùng 8 Tết đến Tết Nguyên Tiêu, cuộc sống bỗng trở nên có quy luật hơn.

Ăn ở Thiên Cảnh Sơn, ngủ ở ký túc xá đại học Tài Chính, ban ngày có thời gian ngắm nhìn công trường xây dựng Nhà máy Điện tử Quả Xác.

Hai ngày trước, Tào Kiến Đức vẫn còn khá căng thẳng nên chạy đến báo cáo với Khổng Tĩnh: “Giám đốc Khổng, Trần Hán Thăng đang ở bên ngoài, tôi cảm thấy anh ta có ý đồ xấu.”

Khổng Ngự tỷ cũng không để trong lòng: “Không có chuyện gì, không cần quan tâm.”

“Đây là Trần Hán Thăng đấy!”

Tào Kiến Đức không khỏi nhấn mạnh lại, cho rằng Khổng Tĩnh không biết loại người này quỷ quyệt và vô liêm sỉ, chỉ vào mũi của minh nói: “Sở dĩ Tôi từ chức ở Tân Thế Kỷ là bởi vì Trần Hán Thăng, tôi lo lắng hắn sẽ làm điều xấu với Quả Xác!”.

Khổng ngự tỷ nhìn vẻ mặt cảnh giác của Tào Kiến Đức, trong lòng nghĩ rằng anh rời đi quả thực là vì Trần Hán Thăng, nhưng không phải hắn có ý gì chống đối anh.

Ngược lại, hắn thực sự thích anh rất nhiều.

“Quản đốc Tào, đôi khi chúng ta ảo tưởng rằng những gì chúng ta nhìn thấy là sự thật, nhưng không phải vậy.”

Khổng Tĩnh suy nghĩ một lúc, và chủ động đưa ra một số manh mối: “Cũng có thể là thông tin anh biết không toàn diện,

dẫn đến sự hiểu biết sai lệch. Nếu anh bình tĩnh suy nghĩ về nó, anh sẽ thấy rằng sự thật không phũ phàng như vậy.”

“Thông tin không toàn diện, khiến sự hiểu biết có phần sai lệch?”.

Tào Kiến Đức cau mày.

Cùng lúc đó, hai người bất ngờ gia nhập bộ phận hành chính của điện tử Quả Xác, Thu An Bình và Trương Minh Dung, chịu trách nhiệm hỗ trợ phân loại và tổng hợp tài liệu trong nhà máy.

Trần Hán Thăng nói chuyện với Thu An Binh một lúc, tất nhiên, Lưu Bành Phi vẫn tiếp tục nhận lỗi về mình, Trần Hán Thăng đầu tiên cảm ơn Thu An Bình vì đã không rời đi khi hắn “phá sản”, thứ hai, hắn đã sử dụng mối quan hệ làm ăn trước đây của mình huy động một loạt vốn để chuẩn bị khai trương nhà máy điện tử.

Hiện tại đang rất thiếu những người giúp đỡ đáng tin cậy, vì vậy chân thành mời chị Thu đến để giúp đỡ.

Thu An Bình ngay lập tức đồng ý, cô ấy đã có sẵn tâm lý “trả ơn”, có thể giúp được Trần Hán Thăng, cũng để giảm bớt một chút áy náy.

Không nói đến Trương Minh Dung, giờ đây điện tử Quả Xác đã có 4 “Bông hoa nhà máy” là Nhiếp Tiểu Vũ, Ôn Linh, Thu An Bình và Trương Minh Dung.

Tuy nhiên, khi bốn cô gái trò chuyện đôi khi sẽ vô tình đề cập đến đủ loại tình hình của Hỏa Tiễn 101 trước đây, Tào Kiến Đức sau khi nghe được đã chú ý một chút, mới biết được bọn họ trước đây đều là nhân viên của Hỏa Tiễn 101.

Chết tiệt…

Khi lão Tào nhận ra điều đó, sau lưng anh ta đổ một lớp mồ hôi lạnh, Hỏa Tiễn 101 là tài sản của Trần Hán Thăng.

“Cảm giác thế nào nhỉ? Giống như mình bị mắc vào một tấm lưới dệt khổng lồ.”

Tào Kiến Đức trước đây chưa từng nghĩ tới một khả năng khác, nhưng bây giờ cẩn thận nghĩ lại, xem ra cũng không phải là không có khả năng đó.

Trần Hán Thăng và Trịnh tổng có mối quan hệ tốt như vậy, tại sao họ lại đột ngột ai đi đường nấy.

Khi quay đất bắt đầu xây dựng điện tử Quả Xác, Trịnh tổng, người từng chiếm một vị trí vững chắc trong công ty, đột nhiên chủ động nhường vị trí người đứng đầu Tân Thế Kỷ cho Hồng Sĩ Dũng.

Ngay khi anh ta rời khỏi Tân Thế Kỷ, Khổng Tĩnh đã chặn anh ta ở ngoài cổng.

Trong dịp tết, Trần Hán Thăng vừa đến công trường, lập tức anh ta ngay được ông chủ bí ẩn khen thưởng.

……

Thật là một câu chuyện đáng sợ!

Cuối cùng, Tào Kiến Đức đã tìm đến cấp trên cũ và hiện là giám đốc nhà máy điện tử hiện tại, Lý Tiểu Giai để nhờ giúp đỡ, nhưng Cao Kiến Đức không thể không hỏi thẳng: “Có phải Trần Hán Thăng là ông chủ đứng sau Quả Xác không?”

“Giám đốc Lý?”

Khi Tào Kiến Đức ăn trưa, anh ta bắt đầu chủ đề theo một cách khác: “Anh có bao giờ nghi ngờ tình huống như vậy khi còn nhỏ không?”

“Tình hình thế nào?”

Lý Tiểu Giai cười hỏi, không có Hồng Sĩ Dũng cản trở, anh ấy ở điện tử Quả Xác thoải mái hơn nhiều.

"Ừm… Tôi từng cho rằng trái đất nhìn có vẻ rất lớn, nhưng thực ra có thể chỉ là đồ chơi của người ngoài hành tinh, hoặc bản thân cũng chỉ là một tế bào."

Tào Kiến Đức đã cố gắng diễn đạt nó một cách sinh động nhất có thể: "Các hành vi khác nhau của con người chúng ta trên trái đất thực ra chỉ là một khuôn mẫu do người ngoài hành tinh sắp đặt. Những câu chuyện mà anh cho là tình cờ xảy ra thực ra đều có tính tất yếu nhất định, cho dù đó là máy bay, đại bác hay bom hạt nhân, hay cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ nhất hoặc lần thứ hai."

"Đúng vậy, tôi đã nghiên cứu nó trước đây."

Lý Tiêu Giai gật đầu, đứa trẻ nào cũng nên nghi ngờ về câu hỏi này, mỗi khi nhìn bầu trời đầy sao vào một đêm hè nóng bức, loại nghi ngờ này sẽ vô thức nảy sinh.

Tuy nhiên, Tào Kiến Đức có muốn thảo luận về nguồn gốc của nền văn minh vũ trụ không?

"Vậy thì nó phản ánh trong cuộc sống của chúng ta, một số chuyện xảy ra với chúng ta, thực sự là do người khác sắp xếp từ lâu?"

Tào Kiến Đức cuối cùng cũng bày tỏ câu hỏi thực sự của mình: "Ví dụ như việc tôi từ chức và nhận chức, đây thực ra chỉ là một phần của kế hoạch."

"Hả…"

Lý Tiêu Giai nghẹn ngào trong giây lát, anh ta không nhận được thông báo từ Trần Hán Thăng, vì vậy anh ta không thể nói sự thật với Tào Kiến Đức, nhưng dây chuyền sản xuất Quả Xác về cơ bản đã được thiết lập, nếu Tào Kiến Đức rời đi bây giờ, nó sẽ là một mất mát thực sự.

“Lão Tào.”

Chuyên gia kỹ thuật và công nghệ điện tử lớn lên và học tập tại Hoa Kỳ này đã sắp xếp ngôn ngữ của mình và nói: “Không riêng gì anh, mọi người đều được sắp xếp. Mặc dù chúng tôi được ông chủ sắp xếp, nhưng ông chủ cũng cần tuân thủ luật pháp và trật tự của quốc gia, thật sự không ai có thể tách rời, đối với vấn đề như vậy anh không cần nhúng tay vào, chủ yếu là nhìn xem những an bài này đối với gia đình và cá nhân có ảnh hưởng tích cực hay không…”

Khi Lý Tiểu Giai nói điều này, Tào Kiến Đức về cơ bản chắc chắn rằng việc từ chức và nhận chức của anh ta thực sự rất kỳ lạ, không chỉ Trần Hán Thăng mà cả Trịnh Quan Đề bà chủ ban đầu của Tân Thế Kỷ cũng tham gia vào việc đó.

Trong vài ngày tới, nhiều công nhân điều hành dây chuyền sản xuất Tân Thế Kỷ thực sự đã trực tiếp đến điện tử Quả Xác để điểm danh, sau khi Tào Kiến Đức dò hỏi, anh ta mới biết Nhiếp Tiểu Vũ và Ôn Linh đã được lôi kéo trong kỳ nghỉ đông.

Điều này càng chứng minh suy đoán, bởi vì chỉ có Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Quan Đề mới có thể cung cấp những tài liệu này.

“Tôi thực sự được sắp xếp bởi hai người chủ.”

Tào Kiến Đức muốn khóc nhưng không có nước mắt.

Nhưng nếu anh ta hiểu thì sao, bởi vì Tào Kiến Đức phát hiện ra rằng mục tiêu cuối cùng của hai người chủ không phải là anh ta, mà là Hồng Sĩ Dũng và Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ khổng lồ.

Trần Hán Thăng không biết rằng Tào Kiến Đức đã nhìn thấu tất cả các mánh khóe, nhưng điều đó không quan trọng, bởi vì kế hoạch này sẽ sớm trở thành một âm mưu.

Trịnh Quan Đề đã tự liên hệ đồng thoid cô ấy muốn giới thiệu Thôi Chí Phong giám đốc kinh doanh của Tân Thế Kỷ qua đây.

“Tên sở khanh, tôi chủ yếu dựa vào bốn người để kiểm soát Tân Thế Kỷ.”

Trịnh Quan Đề cười nói qua điện thoại: “Quản lý kỹ thuật là Lý Tiểu Giai, quản lý sản xuất là Tào Kiến Đức, quản lý bán hàng là Thôi Chí Phong, còn lại là quản lý tài chính, nhưng với tính cách của anh, anh sẽ không tin người ngoài về mặt tài chính, vì vậy tôi sẽ không giới thiệu nữa.”

“Cô muốn để lại di sản cho tôi hả, xảy ra chuyện gì?” Trần Hán Thăng hỏi.

“Hồng Sĩ Dũng đã trở lại.”

Trịnh Quan Đề nhẹ nhàng giải thích: “Tin tức về việc mất nhân viên cơ sở quy mô lớn ở Tân Thế Kỷ cuối cùng đã đến tai anh tay. Anh ta đến đây cùng với một trưởng lão của nhà họ Trịnh. Dự đoán sẽ hoàn toàn nắm quyền của tôi .”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng hỏi lại một câu: “Cô không định khoanh tay chịu trói đấy chứ.”

“Sao có thể như thế được.”

Trịnh Quan Đề thoải mái nói: “Vài ngày nữa tôi sẽ đi rồi. Sau khi anh hạ được Hồng Sĩ Dũng, hãy nhớ đừng quên lời hứa ban đầu.”

“Lời hứa nào cơ?”

Trần Hán Thăng để điện thoại ra xa và hét lớn: “Gió to quá không nghe thấy, cô đi trước đi, giang hồ đường còn xa, có duyên gặp lại.”

.....

Chương 585: Luôn luôn đặt nền móng cho”Tình huống khó xử”

Bạn thân Trịnh là một người thông minh, trước đây cô ấy sẵn sàng bị nhà họ Trịnh kiềm chế vì không hạ quyết tâm cắt đứt quan hệ, một khi không định đi cùng, cô ấy sẽ trực tiếp nói lời “tạm biệt” “

Những từ “Cổ hủ” và “Ngu trung” sẽ không xuất hiện trên người Trịnh Quan Đề, và cô ấy sẽ không ở lại Tân Thế Kỷ để tranh cãi đúng sai với những người lớn tuổi của mình để giành lấy tiếng nói của mình trong công ty.

Loại chuyện này không có ý nghĩa gì nhiều, Trịnh Quan Đề chỉ là làm xong những gì có thể làm, sau khi phát hiện mình không làm được gì nữa, thì phóng thoáng giao phần còn lại cho Trần Hán Thăng.

Nếu Trần Hán Thăng đánh bại Hồng Sĩ Dũng, thì hắn sẽ phải thực hiện lời hứa của mình, hoặc giúp Trịnh Quan Đề xây dựng một nhà máy mới, hoặc giúp lấy lại Tân Thế Kỷ.

Tất nhiên, nếu Trần Hán Thăng không thể đánh bại Hồng Sĩ Dũng, thì tất cả những điều này chỉ là lời nói suông.

Nhưng Trịnh Quan Đề cho rằng sẽ không có vấn đề gì nếu giá trị kinh doanh của một người có thể được đo lường bằng con số.

Trong 100 thang điểm, cô ấy tự tin cho mình 90 điểm.

Điểm của Trần Hán Thăng khoảng 80 điểm, nhưng tính cách và lòng dũng cảm của người này đáng được thêm điểm, lưu manh hỗn láo, tổng điểm hẳn là hơn 90 điểm.

Hồng Sĩ Dũng nhiều nhất là 40 điểm, nhưng lần này có một trưởng lão của nhà họ Trịnh, hai người họ cộng lại có khoảng 20 điểm.

Không phải trưởng lão họ Trịnh này bị thiểu năng trí tuệ, chỉ là sau khi bà ấy đến Tân Thế Kỷ, nhà máy nhất định sẽ lại đối mặt với tình trạng đa quản lý, hỗn loạn chỉ càng thêm gia tăng.

Về phần giám đốc kinh doanh mới Thôi Chí Phong, Trần Hán Thăng cũng không gặp anh ta, vẫn là do Khổng Tĩnh tiếp nhận và sắp xếp công việc.

Có một số việc người khác có thể tùy ý nghi ngờ, chỉ cần Trần Hán Thăng không chịu thừa nhận là được, nhưng một khi ra mặt xác nhận, sẽ không có cách nào trốn tránh.

Ví dụ, Tào Kiến Đức nghi ngờ rằng Trần Hán Thăng là ông chủ của điện tử Quả Xác.

Một ví dụ khác, Thương Nghiên Nghiên đã nhiều lần nghi ngờ rằng Trần Hán Thăng có những người phụ nữ khác ngoài Thẩm Ấu Sở.

……

Quá bận rộn cho đến cách tết nguyên tiêu một ngày, dây chuyền sản xuất và nhà ăn của điện tử Quả Xác đã sẵn sàng để sử dụng, ký túc xá của nhân viên miễn cưỡng có thể đáp ứng được. Nhà máy điện tử về cơ bản đã xây dựng hoàn thành.

Sau đây vừa nắm bắt sản xuất và vừa bổ sung chi tiết nhỏ.

Ngoài ra, khi kỳ học đến gần, lượng người ở khu đại học Giang Lăng cũng ngày càng tăng, khắp nơi đều có sinh viên

kéo vali đến, và tất nhiên các khách sạn gần đó đều kín chỗ.

Tóm lại, trên đường Trần Hán Thăng lái xe đến điện tử Quả Xác mỗi ngày, lối vào của các khách sạn gần khu thương mại Nghĩa Ô chật kín các cặp đôi sinh viên vừa mới trả phòng, và khuôn viên của Đại học Tài chính đang dần trở nên sôi động. Không còn kiểu nhìn xung quanh, chỉ có gió lạnh đang thổi trên mặt hồ nhân tạo.

Trong ký túc xá 602, Đới Chấn Hữu là người đầu tiên trở lại, Trần Hán Thăng khá ngạc nhiên: "Tại sao mày không ăn Tết nguyên tiêu ở nhà?"

"Tao không muốn ở lại lâu hơn, tao muốn trở lại ngay sau khi đón Tết Nguyên Đán xong."

Lão Đới chán nản nói: "Ở nhà làm cái gì cũng bị cằn nhằn, không được xem võ hiệp, bị cha tao bắt được, điện thoại của tao nhất định sẽ bị nhét vào bếp."

Trong khi nói chuyện, cậu ta lấy cuốn "Thất kiếm hạ Thiên Sơn" từ trong túi ra, thấy bìa bị cuộn lại, bản thân đau lòng đặt xuống dưới mông để vuốt phẳng nó ra.

"Còn mày, lão Tứ, ngày nào tới?"

Đới Chấn Hữu hỏi.

"Tao tới sớm một chút, có việc."

Trần Hán Thăng cũng không giải thích nhiều, ném một điếu thuốc qua nói: "Nhưng buổi chiều tao sẽ về nhà đón tết nguyên tiêu. Nhà ăn số 2 đã mở cửa, nhưng nhà ăn số 1 vẫn đóng cửa. Có nước nóng trong ấm trà của tao, mày thể uống nó."

"Biết rồi."

Lão Đới chần chờ một chút, từ trong túi lấy ra một túi đồ ăn vặt: "Cổ vịt, mày có thể thử một chút."

Đới Chấn Hữu là người Kinh Bắc, nơi có món mì khô nóng và cổ vịt rất nổi tiếng, ngoài ra, món này còn dành cho Trần Hán Thăng, những người khác trong ký túc xá đều đừng mong ăn được đồ của lão Đới.

Trần Hán Thăng cũng không khách sáo, lấy bia ra và gặm cổ vịt cay.

"Khụ."

Lão Đới ngây ngốc nhìn một hồi, đột nhiên ho khan một tiếng, hỏi: "Có phải ngỗng phượng hoàng là đặc sản của Cảng Thành bọn mày không?"

"Ừ."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Chỉ là thịt hơi già, tao không thích lắm."

"Ồ."

Lão Đới sửng sốt một chút, sau đó nói tiếp: "Tao còn chưa được ăn ngỗng phượng hoàng."

Trần Hán Thăng không nói lời nào, trong một lúc ký túc xá chỉ có tiếng "Xì, xì" và tiếng rót bia, thỉnh thoảng còn có tiếng nước miếng của Lão Đới.

"Lão Tứ, tao còn chưa ăn."

Đới Chấn Hữu cũng không nhịn được nữa, cậu ta cho rằng ám chỉ của mình không đủ rõ ràng: "Thịt già cũng không sao, dai."

"Chưa ăn sao."

Trần Hán Thăng mơ hồ nói: "Vậy mày uống chút nước sôi cho đỡ đói."

"Là sao?"

Đới Chấn Hữu nghe vậy không vui: “Tao đói bụng, cái thứ rửa bát kia có tác dụng gì, có thể ngăn đói sao?”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm Đới Chấn Hữu, im lặng một lúc rồi tiếp tục ăn.

Mãi cho đến khi Lão Đới chịu không nổi nữa, đi tới che cái cổ còn lại của con vịt, Trần Hán Thăng mới ngậm ngón tay nói: “Tao tới đây làm việc, không có ngỗng phượng hoàng hay gà phượng hoàng, nếu mày thực sự muốn có một món quà, thì để tao tặng mày một cái, tao đã đến ngân hàng đăng ký thông tin vài ngày trước, quà lưu niệm họ tặng cho khách hàng vip, mày có thể sử dụng nó trong ít nhất một năm.”

“Thứ tốt gì thế?”

Đới Chấn Hữu có chút vui mừng, Trần Hán Thăng luôn hào phóng, nghe nói còn có thể kéo dài thêm một năm nên rất mong chờ.

Trần Hán Thăng lấy từ tủ sách ra một chiếc hộp tinh xảo, “cạch” một cái ném cho Lão Đới: “Tặng mày đấy.”

Lão Đới không kịp chờ đợi mở ra, sắc mặt đột nhiên sa sầm.

Mẹ kiếp, là lịch năm 2005, khó trách hắn nói có thể dùng một năm!

Ngẩng đầu nhìn lại, Trần Hán Thăng đã biến mất, chỉ còn lại xương vịt và mùi bia trong phòng.

“Trần Hán Thăng chết tiệt!”

Đới Chấn Hữu tức giận chửi bới, muốn vứt lịch nhưng lại tiếc.

“Ngân hàng rẻ tiền, rảnh rỗi còn làm lịch đẹp như thế!”

Đới Chấn Hữu chỉ có thể đặt lịch ở đầu giường, nằm trên chăn bông, lấy ra "Thất kiếm hạ Thiên Sơn" chậm rãi đọc, cảm thấy sảng khoái

Trong ký túc xá bây giờ không có ai, buổi tối bọn họ về cũng không cần lo lắng, đối với nam sinh có tính cách giống Lão Đới mà nói, tình huống này là thoải mái nhất.

……

Trần Hán Thăng ăn xong bữa trưa ở chỗ Thẩm Ấu Sở vào buổi trưa, sờ bụng nói: "Buổi chiều tớ về trước, dù sao cũng là Tết Nguyên Tiêu, mẹ tớ bảo tớ về nhà ăn cơm."

"Ồ."

Thẩm Ấu Sở đứng dậy đi vào phòng bếp lần nữa, Trần Hán Thăng đoán được cô muốn đưa cho hắn mang về cái gì đó, vội vàng ngăn lại nói: "Đừng đi đừng đi, nhà tớ cái gì cũng không thiếu, hãy để ở đây cho A Ninh đi"..

Lúc này Thẩm Ấu Sở mới không đi vào nữa.

Khi hắn rời khỏi Kiến Nghiệp vào buổi chiều, hắn đã gọi lại cho Tiêu Dung Ngư trên đường.

"Tiểu Ngư Nhi, trước đó đã nói có thể về nhà đón cậu, tớ ở chỗ này bận rộn, khả năng không có thời gian."

Trần Hán Thăng nói với một tiếng thở dài.

"Ah, cậu đã hứa với tớ rồi."

Tiêu Dung Ngư rất vui khi nhận được cuộc gọi của Trần Hán Thăng, nhưng khi nghe được tin xấu như vậy, giọng nói trên điện thoại lại có chút uất ức.

"Không có cách nào."

Trần Hán Thăng đang lái xe trên đường cao tốc Kiến Cảng, khoảng ba tiếng nữa hắn sẽ về đến nhà, nhưng trong miệng lại

nói: “Thực sự rất bận, hay là để chú Tiêu đưa đi.”

“Cha tớ cũng bận.”

Tiểu Ngư Nhi đáng yêu ríu rít nói: “Vậy tớ tự ngồi xe đi. Một cô gái xách túi to như vậy, kéo theo vali lớn như vậy, xách theo túi đồ ăn vặt to như vậy, còn…”

“Để tớ nhờ Tử Bác giúp?”

Trần Hán Thăng ngắt lời.

“Không cần!”

Tiêu Dung Ngư thẳng thừng từ chối: “Tớ có bạn trai rồi, cần gì phải nhờ nam sinh khác giúp đỡ!”

“…Được rồi.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc, và nói như thể hắn đã hạ quyết tâm: “Để tớ quay lại Cảng Thành đón cậu.”

“Có thật không?”

Giọng nói của Tiêu Dung Ngư tràn đầy sự ngạc nhiên, thực ra cô ấy đã từ bỏ, cô ấy chỉ muốn Trần Hán Thăng nói những lời ngọt ngào để dỗ dành mình.

“Việc này có trì hoãn công việc của cậu không?”

Tiêu Dung Ngư có chút lo lắng, những ngày này, cô ấy thường xuyên nói chuyện điện thoại với Trần Hán Thăng, đồng thời bản thân cô cùng cảm nhận được rằng Trần Hán Thăng rất bận rộn.

“Đừng bận tâm.”

Trần Hán Thăng mạnh dạn nói: “Cậu là quan trọng nhất, kiếm ít tiền hơn vì cậu cũng đáng.”

Tiểu Dung Ngư rất cảm động, còn Trần Hán Thăng đeo kính râm vào và mỉm cười.

Con người hắn, đôi khi quá bận rộn với công việc, và thời gian còn lại phải chia đều cho hai người, vì vậy hắn chỉ có thể dùng một số chiêu trò để tăng ký ức ngọt ngào cho Tiểu Ngư Nhi.

Vào một ngày nào đó, Tiêu Dung Ngư đột nhiên nhớ lại, Tiểu Trần đã làm gì cho mình?

Mỗi lần nghĩ đến, lòng lại nhẹ đi một chút…

Cuối cùng, cô ấy chắc chắn sẽ nhớ.

Ồ.

Tiểu Trần đã từng từ bỏ công việc và trở về quê hương để đón mình.

……

Chương 586: Cố chấp điên cuồng của La Tuyền

Trần Hán Thăng đến Cảng Thành vào lúc chiều tối, Lương Mỹ Quyên đang nấu ăn trong bếp, bà ấy không bất ngờ trước việc con trai mình đột ngột về nhà, nhìn qua thì thấy Trần Hán Thăng có vẻ béo hơn một chút.

"Này, người tốt bụng nào đã vỗ béo con trai của chúng tôi đây."

Lương Mỹ Quyên bĩu môi: "Phí công cha con lo lắng trường học chưa bắt đầu kỳ học mới, con sẽ bị đói, kết quả là sống rất thoải mái đấy."

"He he…"

Trần Hán Thăng bước vào bếp với vẻ mặt tự hào: "Thẩm Ấu Sở đã nuôi đấy. Mấy ngày nay con đều ăn cơm ở nhà cô ấy, muốn ăn lúc nào thì ăn, quá tuyệt!"

"Xem đức tính của con kìa!"

Lương Mỹ Quyên lườm Trần Hán Thăng nói: "Điểm kiểm tra cuối học kỳ trước, điểm của con rốt cuộc là bao nhiêu, đừng nghĩ rằng mẹ đã quên."

Khi nói đến thi cử, Trần Hán Thăng vặn vẹo cơ thể một cách mất tự nhiên: "Điểm số mà, tất nhiên ba điểm là định mệnh cho rồi, bảy điểm phụ thuộc vào sự chăm chỉ."

"Hả?"

Lương Mỹ Quyên chế nhạo: "Con có thể học chăm chỉ để đạt được 70 điểm không?"

Trần Hán Thăng đứng cách xa một chút: “Ba điểm là định mệnh, bảy điểm là chăm chỉ, còn lại chín mươi điểm chỉ có thể nhờ vào giáo viên chấm bài.”

“Con…”

Lương Mỹ Quyên giơ thìa muốn phát điên, nhưng Trần Hán Thăng đã chuẩn bị từ trước và bỏ chạy.

“Đồ chết tiệt!”

Lương Mỹ Quyên chửi thề một câu, nhưng khi bà cúi đầu cắt rau, trên miệng cũng lộ ra nụ cười mỉm.

Buổi tối sau khi ăn xong, cả nhà ba người ngồi trên sô pha xem tivi.

Từ năm 2004 đến năm 2005, “Kỷ Tiểu Lan” đã gây tiếng vang lớn, ở một nơi như Cảng Thành, ngay cả các cô mua rau cũng ngâm nga vài câu, “Đi trên con đường lớn của nhân gian, cõng cờ ngược gió, thiết sỉ nha đồng hai miếng miệng, nhân dân trong lòng có anh…”

Lúc gần 8 giờ, điện thoại di động của Trần Hán Thăng”Ting” một tin nhắn tới, nhìn thoáng qua thì phát hiện là của “Giám đốc Ngư”.

Trần Hán Thăng mỉm cười, nhấc điện thoại và đổi “Giám đốc Ngư” thành “Tiêu Dung Ngư”, nội dung tin nhắn Tiêu Dung Ngư gửi là: “Tiểu Trần, cậu đã về nhà chưa? Tớ vô tình ngủ quên vừa dậy, đang ăn cơm.”

Trần Hán Thăng sờ lên cái bụng no căng của mình, nhìn cha mẹ đang tập trung xem tivi, dứt khoát trả lời: “Tớ vừa về đến nhà, chưa kịp nói với cậu một tiếng.”

“Ting.”

Tiêu Dung Ngư lại gửi một tin nhắn: “Hả, về muộn như vậy sao nhất định rất vất vả, thím Lương có để lại đồ ăn cho

cậu không?”

Trần Hán Thăng: Không sao, bố mẹ tớ ăn cơm xong rồi, lát nữa tớ ăn bát mì là được.

Tiêu Dung Ngư: Vậy cậu đến nhà tớ đi, bà nội làm rất nhiều đồ ăn ngon.

Trần Hán Thăng: Không cần đâu, hôm nay tớ quá bận rộn bây giờ cảm thấy hơi mệt, tớ sẽ tắm và nghỉ ngơi sau khi ăn xong.

Tiêu Dung Ngư: Tiểu Trần, ôm ôm.

Trần Hán Thăng: Được rồi, ôm ôm.

Trần Hán Thăng vô thức cười toe toét khi gửi tin nhắn, đây là ý đồ tăng sự cảm động của Tiểu Ngư Nhi trong vòng 6 ngày.

Lương Mỹ Quyên nghe thấy động tĩnh cũng chuyển ánh mắt từ tivi sang con trai mình, nhìn thấy Trần Hán Thăng đang ngồi không chỉnh tề dựa vào ghế sô pha vừa nghịch điện thoại di động vừa móc kẽ chân trông rất chán ghét.

Điểm mấu chốt là sau khi Trần Hán Thăng móc kẽ chân xong, hắn ta còn đưa lên mũi ngửi, Lương Mỹ Quyên cuối cùng đã không thể nhịn được.

“Về đến nhà là cắm mặt vào điện thoại, đứng ngồi cũng không biết. Làm sao lại sinh ra đứa con trai như con? Hai cô gái đó cũng bị ma ám, lại đi yêu người đàn ông rảnh rỗi thích ngửi mùi kẽ chân”

Trần Hán Thăng nghe mẹ cằn nhằn cũng không phản bác, lẳng lặng đứng dậy đi về phòng ngủ, dù sao cũng quen rồi.

Trên giá sách ngẫu nhiên lấy ra một bộ truyện tranh “Lãng Khách Rurouni Kenshin” lật giở trên giường, điện thoại đột nhiên vang lên, Trần Hán Thăng còn tưởng rằng lại là của Tiêu

Dung Ngư, nghĩ con gái quá ngọt ngào quá điệu cũng không tốt, vừa nói "chúc ngủ ngon" mà bây giờ lại tới quấy rầy mình.

Khi nhấc điện thoại, hóa ra là của La Tuyền.

"Bây giờ cô ấy tìm mình có chuyện gì?"

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào "La Tuyền" trên màn hình điện thoại và cau mày, nhưng cuối cùng cũng nhận lấy.

"Hức hức…"

Nhưng sau khi kết nối, không có âm thanh nào trên điện thoại, chỉ có tiếng La Tuyền khịt mũi.

"Này, có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng hỏi, La Tuyền không nói gì.

"Cô bị câm hả?"

Trần Hán Thăng đợi một hồi, điện thoại vẫn không có động tĩnh gì, hắn có chút nóng nảy: "Tôi cho cô năm giây, nếu cô còn không nói lời nào, tôi cúp điện thoại. Một, hai, ba, bốn…"

"Sư huynh."

La Tuyền cuối cùng cũng lên tiếng, với giọng khàn khàn: "Những câu đối mà anh dán cho gia đình tôi trong dịp tết đã bị xé rồi."

"Xé rồi sao?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc: "Lẽ nào do mấy đứa trẻ nghịch ngợm? Trên tầng cũng có một đứa học sinh cấp hai, Tết Nguyên Đán nó cũng thích xé đôi câu đối của hàng xóm. Chỉ cần bắt nó, cho nó một trận là xong. Tôi đã từng đánh cho nó một trận rồi."

"Không phải."

La Tuyền đột nhiên xúc động, căm hận nói: “Vừa rồi La Hải Bình đến đây, đã thế còn dẫn theo một đứa cave. Đây chắc là người phụ nữ ông ấy tìm được sau khi ly hôn. Người phụ nữ vừa rồi đã đánh nhau với mẹ tôi, và trong quá trình đó đã xé rách câu đối”.

“Chết tiệt!”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói: “Cô nói chuyện có thể tập trung nói điểm mấu chốt không? Đánh nhau mới là điểm mấu chốt, câu đối này có quan trọng không?”

La Tuyền lại bướng bỉnh, im lặng.

Trần Hán Thăng thở dài, hắn đã dán câu đối cho bốn gia đình trong dịp lễ. Theo thứ tự thời gian, là giáo sư Tôn Bích Dư, Trịnh Quan Đề, Thẩm Ấu Sở và La Tuyền. Thực ra trong bốn gia đình này gia đình của La Tuyền là phức tạp nhất. Cha mẹ cô đã ly hôn, và công việc kinh doanh của mẹ cô cũng tương đối bận rộn.

Tuy nhiên, chỗ La Tuyền lại là nơi dán nhanh nhất và không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra, khi đó Trần Hán Thăng trong lòng đã nghĩ rằng như vậy thật tốt, nhưng hắn không ngờ rằng sau tết lại xảy ra chuyện như vậy..

“Họ đánh nhau rồi hả.”

Trần Hàn Sinh từ trên giường ngồi dậy: “Sau đó thì sao?”

“Đã kết thúc rồi, nhưng La Hải Bình và cô gái mại dâm kia còn ở nhà, còn có con của cô ta, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ, cho nên tôi xuống tầng gọi điện thoại cho anh.”

La Tuyền nghiến răng và nói.

Cô ấy bây giờ không gọi là “Cha” nữa, trực tiếp gọi là “La Hải Bình”, Trần Hán Thăng nhếch môi, tính cách cố chấp của

La Tuyền, yêu một người sẽ yêu sâu sắc, ghét một người cũng sâu sắc như vậy.

"Vậy… Tôi đến đó nhé?"

Trên thực tế, Trần Hán Thăng đã thay quần áo rồi, nhưng hắn ta lại hỏi những lời mập mờ như vậy.

Đây có lẽ là nguyên nhân khiến Trần Hán Thăng bây giờ có cảm tình phức tạp với La Tuyền, trong lòng hắn muốn tránh, thậm chí ngoài miệng còn tỏ rõ thái độ, nhưng một khi có hành động cụ thể, hắn thực sự không còn cách nào để làm ngơ.

Nếu không, căn cứ vào những gì La Tuyền đã làm với Thẩm Ấu Sở trước đây, nếu là người khác, Trần Hán Thăng thẳng tay trừng trị từ lâu rồi.

Nhưng đối với La Tuyền, Trần Hán Thăng thực sự chỉ muốn tránh xa. Tình cảm của cô ấy là nóng bỏng và độc đoán, đã thế tính chiếm hữu cao vô cùng. Kiểm tra điện thoại chỉ là việc thường ngày, mà hành động đó với những cô gái khác cũng chỉ dám lén lút.

Tính cách phóng đãng của Trần Hán Thăng không chịu nổi kiểu gò bó này nên kiếp trước chia tay, kiếp này trốn tránh.

"Cám ơn sư huynh, tôi biết anh sẽ không bỏ rơi tôi." La Tuyền sụt sịt nói.

"Được rồi, được rồi, đừng nói nhảm như vậy."

Trần Hán Thăng mặc quần vào, như thể rất miễn cưỡng, nhưng câu tiếp theo của La Tuyền suýt nữa khiến Trần Hán Thăng sợ hãi và ném điện thoại của hắn đi.

"Sư huynh, anh qua đây mua cho tôi một con dao làm bếp, tôi muốn chém chết con cave này!"

……

Chương 587: Anh là anh hùng của tôi

Trần Hán Thăng thực sự lo lắng, với tính cách của La Tuyền, không có gì đáng ngạc nhiên, một khi căng thẳng cô ấy có thể làm tổn thương người khác. Hắn nhanh chóng thay quần áo và bước ra khỏi phòng ngủ, Lão Trần và Lương thái hậu vẫn đang xem tivi trong phòng khách.

"Rất tốt!"

Trần Hán Thăng nín thở, chậm rãi đi dọc theo chân tường đến cửa chống trộm, trong lòng thì thào: "Đừng phát hiện ra con, đừng phát hiện ra con, con là tiểu tàng hình, con là tiểu tàng hình…"

Tuy nhiên, ngay khi Trần Hán Thăng đặt tay phải lên nắm đấm cửa và "khụ" một tiếng đầy uy nghiêm vang lên từ phía sau hắn.

"Này!"

Trần Hán Thăng quay đầu lại, thấy cha mẹ đang nhìn mình chằm chằm, Lương thái hậu khinh thường nói: "Đã nhiều tuổi như vậy rồi mà vẫn còn như khi còn bé làm trò ngu ngốc, thật sự không có triển vọng gì cả."

"Hả, điều này cho thấy con vẫn còn ngây thơ như thời trẻ con."

Trần Hán Thăng cũng mặt dày, đã bị phát hiện rồi, hắn thản nhiên cười mở cửa: "Mẹ, bây giờ con có việc gấp, con đi chút rồi về ngay."

Nói xong, hắn chạy xuống tầng, mặc kệ Lương Mỹ Quyên đang la hét sau lưng: "Không uống rượu, mười một giờ tối mà không về, mẹ khóa trái cửa…"

Khu nội đô của Cảng Thành không lớn lắm, từ nhà Trần Hán Thăng đến nhà La Tuyền chỉ mất khoảng 10 phút lái xe, nhìn từ xa, La Tuyền đang mặc một chiếc áo khoác lông màu trắng, hai tay đút túi, lặng lẽ đứng trước cổng khu dân cư.

Những người hàng xóm đến và đi luôn tò mò nhìn cô, La Tuyền thực sự rất xinh đẹp, nhưng số mệnh của cô không tốt.

Tại sao lại nói như vậy, bởi vì ở trường phổ thông có Tiêu Dung Ngư, lên tới đại học lại gặp Thẩm Ấu Sở. Cô luôn phải lép vế, dường như ai cũng biết đỉnh núi cao nhất thế giới là đỉnh Everest, nhưng có bao nhiêu người biết đến đỉnh núi cao thứ hai thế giới là K2 đâu.

Mãi cho đến sau khi nhìn thấy Land Rover của Trần Hán Thăng, khuôn mặt thanh tú của La Tuyền mới nở một nụ cười: "Trần sư huynh."

"Ừ".

Trần Hán Thăng xua tay: "Lên xe đi."

Sau khi lên xe, La Tuyền kể lại toàn bộ sự việc vừa diễn ra.

Mặc dù bố mẹ cô đã ly hôn vào năm ngoái nhưng vẫn có một số mâu thuẫn trong việc phân chia tài sản, hơn một năm qua họ vẫn chưa giải quyết xong, La Tuyền đã đón Tết Nguyên Đán năm nay với mẹ.

Cha của La Tuyền đến tối nay, đầu tiên là để thảo luận về các vấn đề tài chính chưa được giải quyết, và thứ hai, để đưa La Tuyền đi đón tết Nguyên Tiêu.

"Tôi không muốn ở cùng với La Hải Bình, ông ta cả ngày toàn ở bên ngoài gái gú."

La Tuyền là một mỹ nhân mắt một mí khá to, từ vẻ ngoài của cô gái này, có vẻ như tính cách của cô ấy thiên về khuynh hướng cố chấp, cô ấy nhìn vòng eo của Trần Hán Thăng: "Sư huynh, con dao làm bếp anh mua để đâu rồi?"

"Mua dao nhà bếp làm đếch gì."

Trần Hán Thăng mắng: "Chúng ta đều là những sinh viên đại học xuất sắc của thế hệ mới. Chúng ta không đánh nhau không chửi thề. Chúng ta tao nhã, dễ gần, lịch sự và nhã nhặn. Cô vẫn muốn dùng dao. Cô có muốn nghe bài sau song sắt của Châu Kiệt Luân không?"

Khóe miệng La Tuyền mấp máy, nhưng cô không nói gì.

"Người phụ nữ đó là thân phận gì? Cô ấy đã kết hôn với cha cô chưa?"

Để giảm bớt sự bối rối khi nói sai tên bài hát, Trần Hán Thăng đã chủ động chuyển chủ đề.

"Hình như cô ta bán hải sản ở chợ. Nghe nói cô ta cũng đã ly hôn, con trai cô ta đang học trường cấp ba Hải Châu."

La Tuyền nói sự thật với Trần Hán Thăng: "Cha tôi … La Hải Bình và cô ta vẫn chưa kết hôn, La Hải Bình cũng có một chút âm mưu, có lẽ cũng lo lắng rằng cô ta đang âm mưu chiếm đoạt tiền của ông ta, vì vậy ông ấy cứ kéo dài như vậy ."

Nói đến đây, La Tuyền khinh thường nhổ nước bọt: "Con đĩ này còn lo hôm nay La Hải Bình sẽ quay lại với mẹ tôi, nên đã dẫn theo đứa con trai ngu ngốc của mình đến đây giám sát, chắc là để khoe khoang rằng họ mới là một gia đình."

Cảng Thành là thành phố cảng, La Hải Bình là một thương gia nổi tiếng sở hữu tận mấy con tàu. Sau khi ly hôn, ông ta lập tức trở thành một miếng "bánh thơm phức".

“Chỉ có gia đình giàu có nhà cô mới nhiều chuyện như vậy, còn phân chia tài sản không rõ ràng.”

Trần Hán Thăng lắc đầu và nói: “Nếu cha mẹ tôi ly hôn, ngoại trừ tranh chấp về đứa con trai quý giá là tôi, những thứ khác đều rất dễ để thương lượng.”

“Họ đều tranh cướp anh sao?”

La Tuyền hỏi.

“Cơ bản là như vậy.”

Trần Hán Thăng buồn bã nói: “Lão Trần và Lương thái hậu từng cãi nhau, họ giả vờ muốn ly hôn. Nội dung của thỏa thuận là ai nuôi con trai, ai lấy nhà.”

“Kết quả là không ai trong số họ muốn có ngôi nhà.”

……

La Tuyền sống ở tầng 5. Trần Hán Thăng leo lên thì thấy cửa chống trộm của phòng 501 đã mở, câu đối mà hắn dán vào đêm giao thừa cũng bị kéo xuống, đang nằm đơn độc trên nền bê tông.

“Đánh nhau thì đánh nhau thôi, xé đôi câu đối làm gì?”

Trần Hán Thăng không hài lòng cầm câu đối lên, phủi bụi trên đó, mở cửa bước vào, quả nhiên có bốn người.

Người đàn ông trung niên duy nhất là La Hải Bình, cao 1m78 , có lẽ do đánh cá lâu năm nên nước da ngăm đen, tuy nhiên ở độ tuổi này và tiềm lực tài chính như vậy, ngoại hình đã không còn quan trọng nữa.

Huống chi, ngoại hình của La Hải Bình cũng không tệ, mày rậm mắt to, thân hình cường tráng, có tiền trong tay, ông ta quả thực là một oppa đúng chuẩn được ông trời phái xuống dành riêng cho những phụ nữ trung niên đã ly hôn.

Bên cạnh ông ta là một người phụ nữ mặc áo khoác ra chồn, khoảng bốn mươi tuổi, mắt xanh tím đậm, tóc nhuộm vàng, ngũ quan ưa nhìn, dáng người quyến rũ.

Đây hẳn là "cave" mà La Tuyền nói đang bán hải sản, vì trận đánh vừa rồi nên cổ áo khoác lông chồn của cô ta đã bị xé toạc, mái tóc vàng rối bù.

Đáng chú ý hơn cả là một nam sinh mặc đồng phục học sinh cấp 3, để tóc húi cua tròn, đeo kính gọng đen, trên vai đeo cặp sách, trông có vẻ hơi ngốc, cúi đầu không nói tiếng nào.

Đây hẳn là con trai của người phụ nữ mặc áo lông chồn, hình ảnh hơi khác so với những gì Trần Hán Thăng nghĩ, hắn vốn tưởng rằng người con trai này là một tay xã hội đen, nhưng hóa ra cậu ta trông khá thật thà.

Sau này nghĩ lại, tình huống này hình như rất phổ biến.

Có nhiều bà mẹ suốt ngày tối ngày ở bên ngoài, thậm chí cặp kè với đàn ông, trở thành đối tượng bị dân làng khinh rẻ, nhưng họ lại rất nghiêm khắc với việc học hành của con cái, khi học lực của con sa sút, những bà mẹ này thường đánh đập, mắng mỏ, thậm chí dùng nước mắt để áp lực.

Những đứa trẻ lớn lên trong môi trường như vậy có thể học thành tích miễn cưỡng tạm ổn, chúng nhìn những người đàn ông khác nhau ra vào nhà, trong lòng đều thấy thiếu thứ gì đó, có khuynh hướng nổi loạn và bạo lực nghiêm trọng.

Về phần mẹ của La Tuyền, Hoàng Tiểu Hà, bà ấy đang ngồi trên ghế sofa với nhiều vết máu và vết xước trên mặt.

Sau khi Trần Hán Thăng bước vào, nhiều cặp mắt đồng thời nhìn hắn.

La Hải Bình không biết Trần Hán Thăng, nhưng Hoàng Tiểu Hà biết, một số gia đình đã ăn tối cùng nhau vào năm

ngoái, và con gái cô thậm chí đã giảm điểm để vào trường hạng hai, chính là vì Trần Hán Thăng.

“Hán Thăng, sao cháu lại tới đây?”

Hoàng Tiểu Hà quay đầu đi, cô không muốn lộ vẻ đau khổ như vậy trước mặt thế hệ sau.

“Ồ, La Tuyền gọi cháu đến.”

Trần Hán Thăng đứng trong phòng khách một lúc, bầu không khí có chút ngượng ngùng, may mắn là hắn rất có khả năng ứng phó, hắn gật đầu với La Hải Bình trước, sau đó quay vào phòng tắm lấy nước và khăn lau mặt đưa cho Hoàng Tiểu Hà.

“Bạn trai hả?”

Khi Trần Hán Thăng đi lấy nước, La Hải Bình đột nhiên hỏi.

“Hừ!”

La Tuyền dường như đã tìm thấy sự hỗ trợ, vì vậy cô ấy giữ một khuôn mặt lạnh lùng và không trả lời.

Tuy nhiên, theo quan điểm của La Hải Bình, thái độ này không khác gì ngầm thừa nhận.

Lúc này, Trần Hán Thăng đi ra với một cái chậu để rửa mặt cho Hoàng Tiểu Hà, sau đó lấy ra một cây chổi và một cái xẻng để dọn dẹp đống lộn xộn do đánh nhau để lại, theo cách này, dưới sự giám sát của mọi người, hắn đã “thực hiện một mình “ trong bảy hoặc tám phút gì đó.

Sau khi mọi thứ đã được dọn dẹp sạch sẽ, Trần Hán Thăng đứng thẳng người, lấy ra một điếu thuốc đưa cho La Hải Bình, nhân tiện châm lửa.

“Cảm ơn.”

La Hải Bình vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Trần Hán Thăng, nghĩ thầm người thanh niên này được đấy, mặc dù trông giống như một tên lưu manh, nhưng làm việc rất nhanh chóng và lịch sự.

La Tuyền thì càng khỏi phải nói, những ngôi sao trong mắt cô ấy sắp nhảy ra ngoài, thật tuyệt nếu Trần sư huynh thực sự là bạn trai của cô ấy.

Tuy nhiên, người phụ nữ mặc áo ra chồn trông rất cảnh giác, vốn dĩ cô ta muốn thể hiện mình là "Gia đình ba người", nói cho cùng Hoàng Tiểu Hà và La Tuyền đừng coi cô nữ góa phụ, nhưng đột nhiên một chàng trai trẻ cao hơn La Hải Bình xuất hiện.

Mấu chốt là hắn không sợ sệt, hắn dọn dẹp như thể không có ai ở đó, cuối cùng là hút thuốc và trò chuyện với La Hải Bình.

"Chú La, Tết Nguyên Đán, ồn ào làm gì?"

Trần Hán Thăng nhả khói, nói qua loa: "Sau tết nguyên tiêu có chuyện vặt gì thì hãy nói, còn nữa chú đến đây thì không nói làm gì, tại sao lại dẫn người khác đi cùng, điều này khiến dì Hoàng khó xử đến mức nào."

Hoàng Tiểu Hà trong lòng vốn tủi thân, khi nghe những lời này, bà ấy lập tức bật khóc.

Đây là nhà riêng của minh, chồng cũ đưa một người phụ nữ đến đây, trước mặt hàng xóm trên dưới cãi cọ, đánh nhau, thật là ức hiếp người quá đáng.

"Chàng trai trẻ, cậu không hiểu rõ tình hình thực tế, cũng đừng tùy tiện nói chuyện."

Người phụ nữ da chồn bán hải sản nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng và nói.

“Tôi không hiểu.”

Trần Hán Thăng cười: “Tôi chỉ nhìn vấn đề từ góc độ của người bình thường. Chỉ cần nó không phải là giết người và đốt phá, một năm trọn vẹn cũng không để yên sao. Chú La, chú nói có đúng không?”

La Hải Bình không nói gì, ông không hy vọng Hoàng Tiểu Hà và tình nhân của mình đánh nhau, nhưng nếu không phải vì tình huống này, ông sẽ không biết rằng con gái mình có “Bạn trai”.

La Hải Bình là một người lái thuyền, quanh năm sóng gió nên không thể coi ông ta là một nhân vật hèn nhát, Trần Hán Thăng tuy ngoài miệng nói năng không nghiêm túc nhưng khi nói chuyện làm việc lại không hề tỏ ra rụt rè, hơi giống một kẻ bất cần biết nói đạo lý.

Loại côn đồ này rất lợi hại, sức sát thương còn lớn hơn.

“Cháu là sinh viên Đại học hả?”

La Hải Bình hỏi.

“Sư huynh và tôi học cùng trường cấp ba, cùng trường đại học!”

La Tuyền tự hào nói.

La Hải Bình nghe xong càng hài lòng, hóa ra là “Thanh mai trúc mã”, ngày thường ông ta chỉ lo kiếm tiền bên ngoài, không hiểu con gái mình khi nào thì yêu.

La Hải Bình là một điển hình ngoài thô trong tỉ mỉ, tại sao ông ta không kết hôn với những người phụ nữ khác, bởi vì tất cả tài sản của ông ta đều muốn để lại cho La Tuyền.

Dù con trai của người phụ nữ khác có tốt đến đâu, nó vẫn là con của người khác.

Cho dù La Tuyền không thèm để ý đến ông ấy nữa, nhưng dù sao cô bé cũng là con gái ruột máu mủ của mình.

Cái nào quan trọng hơn, chẳng lẽ người đàn ông lão luyện này lại không biệt được sao?

“Haiz! Thực ra, tôi đến đây chỉ để đón La Tuyền cùng đón tết Nguyên Tiêu.”

La Hải Bình dập tắt điếu thuốc và nói: “Tôi không ngờ sẽ xảy ra tình huống này. Nếu La Tuyền không muốn đi theo, vậy thì chúng ta đi thôi.”

Ông ta vẫy tay với người phụ nữ áo ra chồn, mà không thèm nhìn cậu con trai.

Trần Hán Thăng lễ phép đưa bọn họ tới cửa, trong lòng cảm thấy khá đắc ý, đúng là anh Trần xuất mã, một chọi hai, vấn đề lớn cỡ nào đều có thể giải quyết.

“Đúng rồi, cha mẹ của cháu là ai?”

La Hải Bình chợt nhớ ra điều gì đó, có lẽ họ còn biết nhau.

“Cha cháu là Trần Triệu Quân làm ở văn phòng chính quyền, một người đàn ông bình thường ít danh tiếng.”

Trần Hán Thăng nói với một nụ cười.

“Ồ.”

La Hải Bình thực sự không biết Trần Triệu Quân, nhưng Trần Hán Thăng đã đề xuất một cái tên khác.

“Chú có biết Tiêu Hoành Vĩ, phó cục trưởng Cục Công an không?”

Trần Hán Thăng tùy ý nói: “Đó là cha của bạn gái cháu.”

Hắn đã sớm nhìn ra La Hải Bình nhìn mình có chút gì đó, cho nên vô ý nói rõ.

“Gì?”

La Hải Bình ngay lập tức sửng sốt, tất nhiên biết Tiêu Hoành Vĩ, phó cục trưởng Cục Công an phụ trách điều tra tội phạm là người nổi tiếng ở Cảng Thành.

Tuy nhiên, con gái của Tiêu Hoành Vĩ là bạn gái của Trần Hán Thăng, vậy mối quan hệ giữa La Tuyền và Trần Hán Thăng là gì?

Có phải là một sự hiểu lầm?

La Tuyền càng không ngờ, vốn dĩ cô ấy rất hạnh phúc, Trần sư huynh đã xuất hiện như một anh hùng, xua đuổi những kẻ xấu, bảo vệ ngôi nhà của mình và mẹ.

Nhưng cuối cùng mới phát hiện, vị anh hùng này không thuộc về mình, thậm chí hắn cũng không nguyện ý giả bộ.

“Trần sư huynh, khi nào thì anh mới là anh hùng của tôi?”

Ánh sao sáng trong mắt La Tuyền đột nhiên tan tành, cô cắn chặt môi, chăm chú nhìn Trần Hán Thăng.

Với lực mạnh như vậy, đã cắn môi đến chảy máu, nhưng bản thân không nhận ra điều đó.

Trần Hán Thăng làm như không nhìn thấy, thế giới tình cảm của hắn đã đủ phức tạp rồi, tình thế khó xử chưa biết lúc nào sẽ ập đến, vì vậy hắn thực sự không muốn chọc giận một cô gái có tính chiếm hữu như La Tuyền.

“Ồ, thì ra là bạn trai của con gái phó cục trưởng, xin chào, xin chào.”

La Hải Bình phản ứng cũng rất nhanh, chào hỏi như thể mới làm quen .

Nhưng lần này, thay vì sự nhiệt tình và thân mật như lúc nãy, lại là một cảm giác khách sáo và xa cách.

“Hừ!”

Lúc này, người phụ nữ mặc áo ra chồn đứng ở bậc thang đột nhiên hừ một tiếng.

Gì vậy chứ, sau bao chuyện từ này đến giờ, vậy mà chỉ là mối quan hệ bạn học, bản thân còn tưởng rằng chàng trai trẻ này và La Tuyền có quan hệ nam nữ.

Tiếng khịt mũi này đặc biệt chói tai trong hành lang yên tĩnh, và nó cũng thu hút sự chú ý của La Tuyền.

La Tuyền, cô gái này, cô ấy có thể làm tổn thương tất cả mọi người trên thế giới, ngoại trừ Trần Hán Thăng.

Vì vậy, cho dù những lời vừa rồi của Trần Hán Thăng khiến cô như đau thắt ngực, cô cũng sẽ không làm tổn thương Trần Hán Thăng.

Nhưng mà.

Nhưng mà!

Nhưng mà! !

Một con cave cướp cha mình, nó có tư cách gì mà cười nhạo tôi?

Nghĩ đến việc cô ta đến tận nhà để nói đạo lý.

Nghĩ đến những vết xước trên mặt mẹ.

Nghĩ đến tiếng khịt mũi vừa rồi.

Một ngọn lửa cố chấp dâng lên trong lòng La Tuyền, cô lao đến phía sau người phụ nữ mặc áo ra chồn và đẩy mạnh.

“A…!”

Chỉ nghe thấy một tiếng hét, tình nhân của cha ngã xuống và lăn lộn.

Cảnh tượng này diễn ra quá đột ngột khiến không ai ngờ tới.

Nhưng ngay sau đó, đứa con trai đang học cấp ba của người phụ nữ này, chính là cậu bé bốn mắt bạo lực và lầm lì mà Trần Hán Thăng phân tích, thấy mẹ mình bị bắt nạt, cậu ta lập tức lấy một thanh thép từ trong cặp sách ra và đánh vào đầu La Tuyền.

“Mày dám đẩy mẹ tao, tao giết ngươi!”

“Hù!”

Thanh thép mang theo tiếng rít trong không trung.

Nhưng La Tuyền không hề sợ hãi, cô ấy thậm chí không có ý nghĩ tránh né, cô ấy chỉ quay đầu lại và nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Ánh mắt dịu dàng, trong miệng tựa như đang gọi “Trần sư huynh”.

Lúc này, Trần Hán Thăng chợt nhớ đến những cảnh hài kịch cắt cổ tay, uống rượu và thậm chí nhảy lầu sau khi bản thân quyết định chia tay La Tuyền ở kiếp trước.

Cách đó không xa, La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà mở to mắt đưa tay ra đỡ gậy, nhưng khoảng cách quá xa.

…..

Chương 588: Tiếp sau của đòn đánh

“Bốp!”

La Hải Bình từ trong hoảng sợ phản ứng lại, tát con trai của tình nhân và chửi rủa: “Thằng khốn, tao nuôi cả hai mẹ con mày ăn uống, đi học, còn mày dám đánh con gái tao, một sợi tóc của nó còn quý giá hơn mày!”

Cậu học sinh trung học có lẽ không ngờ rằng Trấn Hán Thăng lại dùng tay không đỡ, cậu ta ngước mắt nhìn Trấn Hán Thăng với vẻ kinh ngạc, sau khi bị La Hải Bình tát, thanh thép rơi xuống một tiếng “Leng keng”. Cậu ta chao đảo không đứng vững.

“La Hải Bình, không được đánh con trai tôi!”

Người phụ nữ trong bộ đồ lông chồn cố gắng hét lên, mắt cá chân của cô ta có lẽ bị bong gân, nên cô ta khập khiễng lên cầu thang để đánh nhau với La Hải Bình.

“La Tuyền, con không sao chứ?”

Hoàng Tiểu Hà cũng chạy tới ôm La Tuyền vào lòng và khóc lớn.

Hai chân cô run rẩy, La Tuyền nếu bị thanh thép đâm trúng, Hoàng Tiểu Hà không biết phải làm gì sau này.

Chỉ có Trấn Hán Thăng nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người đều rất náo nhiệt, dường như đã quên mất vị anh hùng này, chỉ có thể chọc nhẹ Hoàng Tiểu Hà: “Dì Hoàng đừng khóc, ở nhà

dì có dầu hồng hoa không? Hay là dì đưa cháu dầu hồng hoa trước rồi hãy khóc".

"Đúng vậy! Dì sợ quá nên đầu óc sẽ rối tung cả lên."

Hoàng Tiểu Hà vội vàng kéo Trấn Hán Thăng trở lại nhà, nhưng Trấn Hán Thăng cẩn thận, hắn lo lắng lại xảy ra chuyện nên đã nhặt thanh thép theo.

Loại thanh thép này là thứ thường thấy trên công trường, đường kính khoảng 20cm, không ngờ nó dùng để đánh người lại thuận tay vậy.

Trấn Hán Thăng ngồi bệt trên sàn gỗ, sau khi cởi áo khoác ngoài ra, hắn phát hiện trên cánh tay có một dấu vết dễ thấy.

May mắn thay, đây là nơi có nhiều cơ bắp nhất, hơn nữa hắn mặc áo khoác có đệm bông vào mùa đông nên chỉ bị chấn thương nhẹ, nhưng dưới cú đánh khá nặng, khiến một đường dài đỏ có rớm máu trên da.

"Đau không, sư huynh?"

La Tuyền rơm rớm nước mắt, cô vươn ngón tay ra và chạm nhẹ vào nó.

"Cô nói xem?"

Trấn Hán Thăng tức giận nói: "Cô là một kẻ mất trí, nếu không phải tôi vừa chặn lại, thì cô đã phải đến bệnh viện để cấp cứu."

"Xin lỗi mà…"

La Tuyền rất đau lòng, cô ấy nhìn chằm chằm vào vết thương, sau đó đột nhiên từ từ cúi xuống, và khuôn mặt trắng nõn của cô ấy áp sát vào cánh tay của Trần Hán Thăng, cũng là lúc La Hải Bình đã dạy dỗ xong mẹ con tình nhân, sau đó bước vào ông ấy có một chút xấu hổ khi nhìn thấy cảnh này.

La Hải Bình không phải là một kẻ ngốc, ngay lập tức hiểu rằng sự vướng mắc giữa La Tuyền cùng Trấn Hán Thăng phức tạp hơn tưởng tượng.

Mặc dù đó không phải là mối quan hệ giữa bạn trai và bạn gái, nhưng Trần Hán Thăng không muốn La Tuyền bị tổn thương, thà tự mình chịu đựng …

"Hừ."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, dùng tay kia đẩy đầu La Tuyền: "Cô cách xa chút, nước mắt quá mặn, rơi vào vết thương của tôi đau."

Trong phòng khách, không hiểu sao lại có chút khó xử.

Cho đến khi Hoàng Tiểu Hà đi ra khỏi phòng ngủ, cô đang định đi xuống tầng: "Ở nhà không có dầu hoa hồng, cũng không có thuốc bôi trị vết thương, để dì đi hiệu thuốc mua một ít."

"Không cần đâu dì Hoàng, hiệu thuốc bây giờ đóng cửa rồi."

Trấn Hán Thăng lấy điện thoại di động ra và nói: "Cháu sẽ bảo người gửi qua."

"Tử Bác."

Trấn Hán Thăng và Vương Tử Bác thì không quá khách sáo: "Mày gửi một ít dầu hoa hồng qua đây, tao ở phòng 501, đơn vị 3, tòa nhà 8 Ngự Cảnh Hoa Viên."

"Mày muốn thứ đó làm gì, có ai bị thương sao?"

Vương Tử Bác lấy làm lạ hỏi.

"Tao bị đánh, chết tiệt!"

Trấn Hán Thăng chán nản nói.

"Ai đánh?"

Vương Tử Bác sửng sốt, lập tức nghe thấy âm thanh cậu ấy xỏ giày lao ra ngoài cửa: "Tiểu Trần, mày sao rồi, không sao chứ, mẹ kiếp thằng khốn nào đánh mày vậy…"

"Được rồi, được rồi, nhanh lên."

Trấn Hán Thăng rất thiếu kiên nhẫn: "Tao nhất thời chưa thể chết được đâu."

"Kít kít!"

Lúc này, cửa chống trộm được mở ra, bóng dáng tình nhân của La Hải Bình và con trai bà ta cũng xuất hiện.

Người phụ nữ mặc đồ chồn trông rụt rè sợ hãi, không còn vẻ kiêu ngạo và khoe mẽ như vừa rồi, mà liên tục đẩy lưng con trai và nói: "Mau xin lỗi, mau xin lỗi."

Cách sống của người phụ nữ này rất đặc biệt, cô ta phải dựa dẫm vào đàn ông, với bản tính quen dựa dẫm đó nên dù có bị đẩy ngã xuống cầu thang, cuối cùng cô ta vẫn không dám rời xa La Hải Bình giàu có.

Tuy nhiên, cậu học sinh cấp ba rất bướng bỉnh, cho dù trên mặt có hằn dấu vân tay nhưng cậu vẫn ngoan cố cúi đầu, sống chết không chịu nói.

Có lẽ học sinh cấp ba rất khó để hiểu, cậu ta chưa bao giờ nghĩ một người phụ nữ không có công việc chính thức, không có chuyên môn nhưng có chút nhan sắc nuôi một đứa con như vậy là rất khó khăn.

……

Vương Tử Bác tới rất nhanh, không bao lâu sau đã nghe thấy tiếng leo cầu thang "Cộp, cộp, cộp", khi cậu ấy xuất hiện ở cửa thở hổn hển, đồng thời cũng kéo theo một cơn gió lạnh từ bên ngoài, làm loãng bớt bầu không khí căng thẳng trong phòng.

“Hù, hù, hù…”

Vương Tử Bác điều chỉnh nhịp thở và thăm dò tình hình trong phòng khách.

Chiến hữu ngồi dưới sàn, cởi trần không chút kiêng nể, điếu thuốc lá lủng lẳng trên miệng, trên tay là một thanh thép đang kêu “leng keng”.

Bên cạnh Trấn Hán Thăng là La Tuyền, khuôn mặt đầy nước mắt, mẹ của La Tuyền Hoàng Tiểu Hà thì cậu ta cũng biết, nhưng ba người còn lại thì chưa gặp bao giờ.

“Đừng đứng ngây ra đó.”

Trần Hán Thăng chỉ chỉ cánh tay của mình: “Lại đây bôi thuốc.”

“Ồ, được rồi.”

Nhìn thấy vết máu, Vương Tử Bác gật đầu hỏi: “Ai đánh mày?”

“Đó.”

Trấn Hán Thăng nói như hét vào mặt cậu học sinh cấp ba: “Nó đã đập tao bằng một thanh thép.”

Vương Tử Bác nhìn chằm chằm vào cậu học sinh cấp ba hai lần, nhưng trước khi cậu ấy ngồi xổm xuống, cậu ấy đột nhiên rút ra một con dao gọt trái cây sắc bén từ bên hông và đặt nó xuống đất với một tiếng “keng”.

Mí mắt tình nhân của La Hải Bình giật giật, cậu thanh niên vừa đến này mặc dù nhìn rất chất phác, nhưng dáng người cũng rắn rỏi, cậu con trai cấp ba của cô ta ngẩng đầu lên, ánh mắt dán chặt vào ánh sáng phản chiếu từ con dao.

Trấn Hán Thăng cười toe toét, Vương Tử Bác trên phương diện tình cảm với phụ nữ quả thực rất rụt rè, nhưng nghĩa khí

thì lại rất rõ ràng, trong xương cũng có chút nhân tố máu nóng. Nếu không có tính cách này, thì thằng bạn nối khố cũng không nghỉ việc ở Hoả Tiễn 101, sau khi nghe Trần Hán Thăng phá sản phải bán lại cho Thâm Thông.

Anh em mà, phải cùng tiến cùng lui, khi Trấn Hán Thăng còn trẻ, hắn ta thích khiêu khích khắp nơi, mặc dù Vương Tử Bác không thích đánh nhau, nhưng lần nào cậu ta cũng buộc phải tham gia.

Tối nay, khi nghe tin Trấn Hán Thăng bị thương, cậu thực sự nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì nên đã cầm theo một con dao đến đây, không chỉ để tự vệ mà còn để răn đe.

Vương Tử Bác đổ một ít dầu hoa hồng vào lòng bàn tay, bôi lên vết thương của Trần Hán Thăng, mùi dầu hoa hồng nồng nặc đưa đến sự kích thích tràn ngập trong lỗ mũi của mọi người.

“Chuyện này, giải quyết như thế nào đây?”

Vừa tận hưởng sự xoa bóp của Vương Tử Bác, Trấn Hán Thăng vừa hỏi hai mẹ con trong khi da trên cánh tay hắn đang bỏng rát.

“Chúng tôi xin lỗi, đừng báo cảnh sát được không?”

Người phụ nữ mặc đồ lông chồn có chút kinh hoảng, nếu như không phải đánh La Tuyền, mọi chuyện đều dễ dàng giải quyết.

“Hừm, tôi không sợ gọi cảnh sát.”

Trấn Hán Thăng nói rất tỉnh táo, hắn đứng lên và duỗi tay, cơn đau trên cơ bản đã biến mất bởi vì tác dụng của dầu hoa hồng, hôm nay nghỉ chút thì mai có thể gần như trở lại bình thường.

“Nhưng thái độ của con trai cô khiến tôi rất không hài lòng.”

Trấn Hán Thăng khoanh tay lại gần: “Rõ ràng là đánh tôi, như thể cậu ta đã bị oan ức lắm không bằng.”

“Không không không, nó chính là một đứa trẻ như vậy, không thích nhiều lời, hơn nữa nó cũng đã biết mình sai rồi…”

Mẹ của cậu học sinh cấp 3 vội vàng phân vua.

“Không phải.”

Trấn Hán Thăng lắc đầu: “Tôi đã từng ở độ tuổi này, cậu ấy có nhận lỗi hay không, tôi biết rất rõ. Học sinh cấp ba ở độ tuổi này luôn cho rằng mình có thể dốc toàn lực làm bất cứ việc gì, bọn họ không sợ điều đó, không sợ cảnh sát, không vâng lời giáo viên của mình và cũng coi thường cha mẹ luôn.”

“Nhưng, bản thân lại sợ mấy thành phần bất hảo trong trường.”

Trấn Hán Thăng thay đổi chủ đề, và ngay lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Trương Vệ Vũ: “Cho tôi hỏi, trường trung học Hải Châu bây giờ ai là người sống như vua thế.”

“Sống như vua” là một cách nói lịch sự hơn, nhưng chẳng khác gì Trấn Hán Thăng hỏi “hiện tại ai là đại ca của trường trung học Hải Châu”.

“Cậu muốn làm gì đấy?”

Người phụ nữ trung niên tái mặt vì sốc.

Trấn Hán Thăng không nói lời nào, Trương Vệ Vũ đã gọi quay lại trong vòng hai phút, Trấn Hán Thăng cố tình nhấn loa ngoài, và giọng nói của Trương Vệ Vũ phát ra: “Có một vài người ở trường trung học Hải Châu quản chuyện, Trịnh Kỳ Phong, Hồ Đại Bằng…”

Trương Vệ Vũ báo cáo một loạt tên, và cuối cùng hỏi: "Cậu Trần, cậu định đối phó với ai?"

"Đợi tí."

Trấn Hán Thăng cúi xuống, đưa điện thoại di động cho cậu học sinh cấp ba làm mình bị thương, cười hỏi: "Cậu không phải giỏi lắm sao, dám nói tên mình không?"

Cái gọi là rắn có bảy tấc, người đều có nhược điểm, chỉ cần kê đúng thuốc thì không có vấn đề gì không giải quyết được, vừa rồi cậu học sinh cấp ba ương ngạnh không chịu cúi đầu, đôi mắt bây giờ bỗng lộ rõ sự lo lắng.

Môi cậu ta mấp máy, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

"Kỳ thực cậu không nói ra, tôi cũng có thể tìm được."

Trấn Hán Thăng nói chắc nịch.

"Tôi biết, tôi biết, tôi thực xin lỗi, chúng tôi thật sự sai rồi…"

Người phụ nữ mặc áo lông chồn vội vàng cúi đầu, đồng thời đánh con trai mình một cái thật mạnh, bảo cậu mau đến xin lỗi.

"Xin, xin lỗi."

Cuối cùng, cậu học sinh cấp ba cũng phải xin lỗi, mặc dù giọng nhỏ như muỗi kêu.

"Được rồi, tôi nghe thấy rồi."

Trấn Hán Thăng xua tay, và với sự hỗ trợ của Vương Tử Bác và La Tuyền, hắn mặc áo khoác ngoài vào: "Tôi bị gậy đánh, còn mẹ của cậu bị đẩy ngã, vì vậy mọi chuyện coi như hoà. Lời xin lỗi của cậu thực sự nên nói với dì Hoàng, đang

dịp tết thì mẹ con cô đến đây để gây rắc rối, dù sao thì cũng phải nhận lỗi chứ.”

Một câu nói khiến La Hải Bình đỏ bừng mặt, Trần Hán Thăng đang trách mình.

“Xin lỗi xin lỗi xin lỗi…”

Nhân tình của La Hải Bình thấy Trấn Hán Thăng đã tha thứ cho mình, chỉ muốn nhanh chóng đưa con trai mình đi.

“Đợi đã!”

Trấn Hán Thăng nói vọng từ phía sau.

Người phụ nữ giật mình, cô ta vừa quay lại, đột nhiên thấy Trấn Hán Thăng ném một thứ gì đó tới, khi cô ấy nhận được thì mới phát hiện đó là chai dầu hoa hồng.

“Đi xuống tầng tìm chỗ nào thoa đi, càng sớm hiệu quả càng tốt.”

……

Chương 589: Kế hoạch "lang thang địa cầu"

Sau khi sự tình được xử lý xong, trong nhà vốn dĩ ồn ào dần dần yên tĩnh trở lại, Trần Hán Thăng xoa xoa bờ vai bị thương, trong lòng lẩm bẩm thật là xui xẻo. Hắn không nhận được bất kỳ lợi ích nào, lại còn bị đánh một gậy.

"Dì Hoàng, chúng cháu cũng đi đây."

Trần Hán Thăng chỉ chào Hoàng Tiểu Hà, hắn tức giận đến mức không muốn nói chuyện với La Hải Bình và La Tuyền.

Hai cha con này không đáng tin cậy, một người ăn Tết đưa nhân tình về nhà vợ cũ, một người đầu có vấn đề, cố chấp đến tính mạng cũng không cần.

Trần Hán Thăng lắc đầu, không yêu La Tuyền là hoàn toàn đúng.

Còn nụ hôn, và cái ôm trong lễ Giáng sinh năm ngoái, ôi, ai cũng bận rộn, ai còn nhớ những điều xa xôi thế ?

"Hán Thăng, ngày mai dì tới nhà cháu cảm ơn."

Hoàng Tiểu Hà đến và nói.

"Xin đừng."

Trần Hán Thăng ngay lập tức từ chối: "Nếu mẹ cháu biết chuyện này, thì năm nay cháu khổ cả năm đấy. Đây là chuyện nhỏ, giải quyết ổn thỏa là được rồi."

"Ồ!"

Hoàng Tiểu Hà nhìn con gái đã ở cửa: "Vậy để La Tuyền tiễn cháu xuống tầng."

"Con vốn dĩ muốn tiễn mà!"

La Tuyền cau mày và nói.

Người lớn cũng có lúc thế này, rõ ràng biết bọn nhỏ muốn làm chuyện gì đó, kết quả cha mẹ lại cố nói một câu như vậy, làm như đây đều là ý tốt của họ vậy.

Hoàng Tiểu Hà lại liếc nhìn La Hải Bình, La tổng ngay lập tức đi theo xuống tầng, ông ta muốn trò chuyện với Trần Hán Thăng vài câu.

Chàng trai trẻ này xử lý mọi việc phải gọi là trôi chảy, không dài dòng dây dưa và cũng không ngang ngược hỗn láo, hắn vừa đấm vừa xoa rất thuần thục. La Hải Bình rất xem trọng về tiềm năng của Trần Hán Thăng.

Ngoài ra, nhìn bộ dạng của cô con gái La Tuyền lại yêu thích như vậy, La Hải Bình muốn nhân cơ hội này để đào trộm chân tường của Tiêu Hoành Vĩ.

Con gái của cục phó cục công an thì sao, nếu không lấy chồng thì cơ hội của cô ấy vẫn còn rất nhiều.

"Tiểu Trần, nhà ở đâu?"

La Hải Bình đưa cho Trần Hán Thăng một điếu thuốc, và tất nhiên ông ta không quên Vương Tử Bác.

"Khu dân cư Hưng Nghiệp ở phía nam thành phố."

Trần Hán Thăng nói một cách qua loa.

"Ồ!"

La Hải Bình gật đầu, khu dân cư Hưng Nghiệp chỉ có thể được coi là khu dân cư tầm trung ở khu vực đô thị tại Cảng Thành, điều này cho thấy điều kiện gia đình của Trần Hán

Thăng tương đối trung bình nên khả năng "Đào chân tường" thành công lại càng cao.

"Cháu dự định làm gì sau khi tốt nghiệp đại học?"

La Hải Bình hỏi lại.

"Làm kinh doanh."

Trần Hán Thăng cũng không giấu diếm, vừa nói chuyện đã đến dưới tầng.

La Hải Bình nghe vậy, lông mày lộ rõ có chút vui mừng, hiện nay rất nhiều sinh viên đại học sau khi tốt nghiệp đều muốn vào doanh nghiệp nhà nước hoặc đơn vị hành chính, mà "kinh doanh" là lựa chọn thứ ba.

Đặc biệt đối với những người như Trần Hán Thăng, gia đình có rất ít mối quan hệ, thông thường, cha mẹ bắt đầu tìm mối quan hệ để mở đường trước khi tốt nghiệp đại học, sau khi tốt nghiệp, họ vào văn phòng lao động hoặc văn phòng tài chính trong với tư cách là nhân viên tạm thời. Sau đó từ từ chạy vào biên chế rồi về hưu.

Cả đời không có nhiều tiền trong cuộc sống, nhưng không thiếu ăn thiếu mặc.

Nếu Trần Hán Thăng chọn con đường "Chính trị" thì La Hải Bình thực sự không bằng phó cục trưởng Tiêu, nhưng Trần Hán Thăng muốn khởi nghiệp, vì vậy xin mời phó cục trưởng Tiêu đợi sau một chút.

"Làm kinh doanh hay đấy."

La Hải Bình vỗ vai Trần Hán Thăng và nói: "Tối nay để chú đưa cháu về nhà, trên đường sẽ nói một số kinh nghiêm kinh doanh tâm đắc của chú La."

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đang châm thuốc cho nhau trong gió lạnh, nói một cách mơ hồ: "Không cần đâu,

chúng cháu tự về được.”

“Khách sáo cái gì chứ”

La Hải Bình bước vào một chiếc Mercedes màu xám bạc: “Cháu và La Tuyền là bạn học nhiều năm như vậy, nát nữa sẽ tiễn cháu bằng một chiếc Mercedes lớn.”

Trần Hán Thăng nhìn và nói: “Chú La, chú khởi động chiếc Mercedes trước đi.”

“Ha ha, được rồi.”

La Hải Bình mỉm cười, không có thanh niên nào không thích ô tô, Trần Hán Thăng lúc đầu còn khách sáo, nhưng sau khi nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz, thái độ của hắn lập tức thay đổi.

“Nếu thực sự là bạn trai của La Tuyền, mua tặng cho cậu ta một chiếc Mercedes-Benz mới thì có là gì!”

La Hải Bình thầm nghĩ, từ từ lùi lại giữa hai chiếc táp xuống lề đường.

Bây giờ các khu dân cư ở Cảng Thành không có hầm để xe, ở các thành phố nhỏ ở tuyến 18 Tô Bắc không có nhiều ô tô con và không gian cũng không chật, mọi người chỉ cần tìm một chỗ sát lề đường trong khu dân cư và dừng ở đó.

La Hải Bình đi xuống xem rất cẩn thận, chiếc BMW nằm bên trái chiếc Mercedes-Benz, nhưng nó thuộc về vợ cũ của ông ấy là Hoàng Tiểu Hà, và một chiếc Landrover không hiểu sao lại đậu bên phải.

La Hải Bình biết chiếc xe này, không biết tên ngốc nào, lại còn lái một chiếc Land Rover hoàn toàn nhập khẩu.

“Lên xe đi.”

La Hải Bình nháy đèn nhấp nháy.

Trần Hán Thăng gật đầu, dập tàn thuốc đi tới, nhưng La Hải Bình đã đợi một lúc lâu, phát hiện hắn không lên xe mà đi thẳng về phía chiếc Landrover.

“Này, này, này, chiếc xe đó…”

La Hải Bình vươn đầu ra đang định nói gì đó thì thấy Trần Hán Thăng”cạch” một tiếng kéo cửa xe Land Rover ra, giọng nói của ông ta đột ngột dừng lại.

“Chú La, chú đang nói gì vậy?”

Trần Hán Thăng bối rối quay đầu lại.

La Hải Bình sững sờ: “Ồ, chú nói chiếc xe đó khá lớn.”

“Chú nghĩ muốn đỗ tốt chiếc xe này cũng rất vất vả.”

Trần Hán Thăng vẫy tay với ông ta, đạp ga, chiếc Land Rover chậm rãi lái ra khỏi khu dân cư với âm thanh “Ù ù”.

La Hải Bình ngồi trong xe ít nhất nửa phút trước khi gọi La Tuyền đang chuẩn bị lên lầu: “Trần Hán Thăng đã có xe.”

“Đúng vậy.”

La Tuyền không ngạc nhiên chút nào: “Đây là chiếc xe thứ hai của anh ấy.”

“Vậy thì điều kiện gia đình của cậu ấy thực sự khá tốt.”

La Hải Bình nghĩ rằng phân tích của mình là sai, và có rất nhiều người giàu có trong cộng đồng Hưng Nghiệp.

“Không phải.”

Trước khi La Tuyền đi lên tầng, cô ấy đã nhẹ nhàng giáng cho lão La một đòn: “Trần sư huynh bắt đầu kinh doanh từ năm thứ nhất, và người ta nói rằng anh ấy đã kiếm được hàng triệu tệ từ con số không.”

……

Trần Hán Thăng rời Ngự Cảnh Hoa Viên, đưa Vương Tử Bác về nhà trước, nhân tiện nhắc nhở: "Ngày kia quay lại trường, mày ở nhà nên chuẩn bị sớm, tới lúc đó sẽ có Tiểu Ngư Nhi và Tạ Uyển Thu."

"Tao biết rồi, đã bao giờ đến trễ đâu."

Ngay khi Vương Tử Bác chuẩn bị xuống xe, Trần Hán Thăng lại ngăn cậu ấy lại: "Cầm dụng cụ mày dùng để giết lợn đi."

"Mẹ kiếp!"

Vương Tử Bác không còn cách nào khác là một tay cầm con dao gọt hoa quả, một tay cầm thanh thép, trông dáng vẻ cậu ta bây giờ chẳng khác gì mấy tay đồ tể ở chợ cả.

Lúc Trần Hán Thăng về đến nhà cũng đã hơn 10 giờ, còn chưa quá thời gian quy định, lão Trần và Lương thái hậu vẫn đang ngồi trong phòng khách xem tivi.

"Con về rồi."

Trần Hán Thăng không dám để mẹ phát hiện ra cánh tay trái của mình bị thương, nên chỉ thản nhiên chào hỏi, dùng cơ thể che đi phần cánh tay bị thương trở về phòng ngủ.

Bỗng nhiên, tiếng nói của Lương Mỹ Quyên từ phía sau truyền đến: "Con một mực cúi đầu, lại ở bên ngoài làm chuyện gì sai trái hả?"

"Con là một sinh viên đại học xuất sắc, tất nhiên con không bao giờ làm điều gì sai trái."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ rằng đúng là mẹ ruột mình, chỉ cần hơi chút bất thường đã nhận ra có chuyện.

Lương Thái hậu không tin: "Hừ, nếu không có làm sai, vì sao không dám nhìn mẹ?"

“Đâu có”.

Trần Hán Thăng vui vẻ nói: “Con chủ yếu là sợ nhìn nhiều, con sẽ không thể nhịn được mà nói lời khen ngợi vẻ đẹp của mẹ thôi.”

“Đi, đi, đồ khốn.”

Lương Mỹ Quyên cũng cười.

Đứa con trai này, có lúc tức giận đến mức thật muốn trói lại đánh ba ngày ba đêm, cũng có lúc cảm thấy nó thật giỏi ăn nói, khó trách những cô gái như Tiêu Dung Ngư lại coi đồ khốn này như bảo bối .

Không giống như Trần Hán Thăng lừa gạt cho xong, khi La Tuyền trở về nhà, cô thấy mẹ mình là Hoàng Tiểu Hà đang ngồi một mình trên ghế sô pha.

“Mẹ, Trần sư huynh đã về rồi.”

La Tuyền nói.

“Ừm.”

Hoàng Tiểu Hà gật đầu.

Hai mẹ con bình thường không giao tiếp nhiều, đương nhiên điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, rất nhiều sinh viên đại học quan hệ với cha mẹ là như vậy.

La Tuyền chuẩn bị tắm và đi ngủ, cô ấy có hai bí mật nhỏ, đó là bất cứ khi nào “Trong bồn tắm” và “Trước khi đi ngủ”, cô ấy có thể vô tư tưởng tượng về việc yêu đương với Trần sư huynh, và những câu chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Vì vậy, mỗi lần La Tuyền tắm đều rất lâu.

“Chờ một chút, mẹ có chuyện muốn nói với con, đây không phải trưng cầu ý kiên, con nhất định phải tuân theo.”

Hoàng Tiểu Hà đột nhiên nói.

La Tuyền có chút kỳ lạ: “Có chuyện gì vậy?”

“Sau năm thứ hai, mẹ sẽ gửi con ra nước ngoài.”

Hoàng Tiểu Hà nói thẳng: “Công việc kinh doanh mỹ phẩm mẹ dự định mở rộng kinh doanh ở nước ngoài, vì vậy có thể chăm sóc con.”

“Con không đi!”

La Tuyền từ chối đơn giản hơn: “Mẹ tự mình ra nước ngoài làm ăn đi, con không cần người khác chăm sóc.”

“Không được!”

Hoàng Tiểu Hà lạnh lùng nói: “Tối nay thái độ của Trần Hán Thăng đã rất rõ ràng. Giữa con và cậu ta không có khả năng nào. Mẹ không thể nhìn con ngày càng lún sâu.”

“Mẹ cũng rất thích Hán Thăng, nhưng cuộc hôn nhân của mẹ và cha con là một ví dụ, mẹ nhất định không để con đi trên con đường này.”

Hoàng Tiểu Hà đi tới và nghiêm túc nói với La Tuyền: “Mẹ biết con rất cố chấp, nhưng nếu con không đồng ý, mẹ sẽ chết cho con xem.”

“Tóm lại mẹ không muốn sống lâu rồi, nếu như ngay cả con gái của mình cũng không nghe lời, vậy thì kết thúc thôi.”

……

Ngày hôm sau là tết nguyên tiêu, Trần Hán Thăng ăn sủi cảo ở nhà. Còn sáng ngày 16 tháng giêng âm lịch, hắn sẽ đưa Tiêu Dung Ngư, Vương Tử Bác và một nhóm bạn học về Kiến Nghiệp.

La Tuyền được mẹ cô đưa đón, cô không thuộc về nhóm này và không thể hòa nhập.

Bây giờ ngày càng có nhiều người trở về trường học, về cơ bản tất cả các sinh viên đã trở lại trường học, sau khi Trần Hán Thăng trở lại ký túc xá, hắn còn chưa kịp khoe khoang với bạn cùng phòng, La Tuyền đã gọi điện.

"Sư huynh."

Giọng nói của La Tuyền có chút khàn khàn: "Có thể là năm thứ ba tôi sẽ xuất ngoại, mẹ ép tôi đi… Sau tháng sáu năm nay, lén nhìn trộm anh tôi cũng không có cơ hội rồi."

Nói mấy câu, La Tuyền bật khóc trên điện thoại.

"Đừng khóc, bây giờ ra nước ngoài bình thường thôi, chỉ cần mua vé máy bay là được."

Trần Hán Thăng không hiểu sự tình: "Dì muốn cô đi đâu?"

"Không biết."

La Tuyền nức nở nói: "Có thể là Hàn Quốc, có thể là Ý, có thể là Hoa Kỳ, có thể là Pháp…"

"Chết tiệt, nhiều mục tiêu thế?"

Trần Hán Thăng gãi gãi đầu: "Đây đâu phải là đi nước ngoài, rõ ràng là lang thang khắp trái đất mà?"

……

Chương 590: Cuộc sống đại học thật tốt

Có lẽ Trần Hán Thăng đã hiểu những gì đang diễn ra trong lời nói của La Tuyền.

Hoàng Tiểu Hà cảm thấy rằng nếu cứ theo đuổi mù quáng như vậy sẽ không có kết quả, vì vậy bà ấy muốn gửi con ra nước ngoài, thứ nhất là vì lý do kinh doanh, thứ hai là vì bà ấy muốn thay đổi môi trường của La Tuyền để con gái có thể dần dần quên đi Trần Hán Thăng.

Đây là thao tác cơ bản mà người làm mẹ hay dùng, suy cho cùng không ai muốn con gái mình rơi vào vũng lầy không có tương lai.

Chỉ là thủ đoạn có chút tàn nhẫn, Hoàng Tiểu Hà dùng cái chết để ép buộc, quả nhiên là tính cố chấp di truyền.

“Vậy thì đi thôi.”

Trần Hán Thăng không cho rằng khoảng cách là vấn đề, hắn cũng cẩn thận phân tích: “Dì Hoàng muốn kinh doanh mỹ phẩm, nếu quy mô nhỏ thì sang Hàn Quốc, làm đại lý cho nhãn hiệu nào, sau này suy nghĩ đến con đường thương mại điện tử, nếu dì ấy muốn phát triển hàng xa xỉ thì phải sang Châu Âu và Mỹ, nhưng chi phí rất cao, không có mấy chục triệu thì không kham nổi “

Tuy nhiên, đầu La Tuyền hoàn toàn không nghĩ về vấn đề này, điều cô quan tâm là những khía cạnh khác: “Về mặt địa lý, Hàn Quốc và Kiến Nghiệp gần hơn.”

“Vị trí không quan trọng, có một bài thơ cổ đã mô tả như thế nào ấy nhỉ.”

Trần Hán Thăng nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Khi nào trăng sáng, đưa rượu hỏi trời xanh?…. Không phải, nâng ly mời trăng sáng, bóng tối tạo ba người? Cũng không đúng….Đầu ngọn liễu trên trăng, người hẹn sau hoàng hôn?”

“Mẹ kiếp, như vậy cũng không đúng!”

Lâu lắm rồi Trần Hán Thăng mới ngâm thơ cổ, hắn hét vào phòng ký túc xá: “Bài thơ tả khoảng cách xa mà cùng thấy cùng một trăng, ca từ như thế nào?”

“Chỉ mong người lâu dài, vạn lý đồng thuyền quyên!”

Kim Dương Minh lộ ra vẻ khinh thường: “Trần ca, mày vẫn còn là sinh viên đại học đấy, ngay cả danh ngôn cũng không học thuộc nổi sao.”

Bây giờ, Trần Hán Thăng không có thời gian để nói chuyện với Kim Dương Minh, vì vậy hắn quay đầu lại và nói với La Tuyền: “Chỉ mong người lâu dài, vạn lý đồng thuyền quyên. Cô nên biết bài thơ này chứ. Hãy hiểu ý nghĩa sâu xa của nó và cố gắng thành người có văn hóa như tôi…”

Cuối cùng cũng xử lý xong La Tuyền, Trần Hán Thăng cũng thở dài.

Một số người không cảm thấy gì khi họ ở bên, đến khi họ rời đi một thời gian, lúc này mới nhận ra là rất nhớ .

“Đàn ông là rẻ tiền, và tôi là rẻ nhất trong số họ.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm trong lòng, từ ban công đi vào phòng ký túc xá, các bạn cùng phòng ai mang đặc sản địa phương quê hương đều đặt lên bàn, Trần Hán Thăng nếm thử từng món một, thản nhiên tán gẫu về kỳ nghỉ đông.

Thật ra nội dung cơ bản cũng giống nhau, thứ nhất là phàn nàn ở nhà quá nhàm chán, thứ hai là phàn nàn về một bạn học cũ quá khoa trương trong buổi họp lớp, thứ ba là nói về nữ bạn học cũ.

"Môi trường đại học có thể thay đổi một con người rất nhiều!"

Dương Thế Siêu vỗ đùi và nói: "Thời trung học có một cô gái ngồi ở hàng ghế đầu với tao. Khi đó, tao nghĩ cô ấy xấu xí, nhìn quê cả cục, nên tao chán chẳng thèm nhìn. Nhưng trong buổi họp lớp cuối năm, cô ấy đã biết trang điểm, mái tóc được ép thẳng, sơn móng tay lên, khí chất cả con người đã thay đổi kinh thiên động địa."

"Bây giờ, người không được để ý chuyển thành tao, bản thân lại chẳng có tý cơ sở tình cảm nào. Khi muốn xin số QQ cũng cảm thấy ngại ngùng."

Lão Dương buồn phiền nói.

Chủ đề phổ biến này ngay lập tức thu hút sự tham gia của rất nhiều người, ngay cả Trần Hán Thăng cũng không ngoại lệ, hắn cũng phát hiện ra tình huống này trong cuộc tụ tập kỳ nghỉ đông.

Sau khi cả đám chém gió một hồi, cả phòng ký túc xá 602 dự định đến các quán ăn ở khu thương mại Nghĩa Ô để tụ tập với nhau, sau đó lướt web hoặc ở lại qua đêm, đây cũng là quy trình cơ bản đầu khai giảng.

Kết quả là năm người bao gồm cả lão Đới đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ có Kim Dương Minh vẫn đang cẩn thận xịt gel trước gương.

Tất cả mọi người đều không chịu nổi, làm sao sau một năm, Kim Dương Minh đột nhiên chú ý đến ngoại hình nhiều đến vậy.

Thân trên mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu trắng mới tinh, bên trong là áo vest cổ chữ V màu đen, bên dưới áo vest là áo sơ mi trắng, trông không giống đi quán Internet cả đêm mà giống như chuẩn bị tham gia một sự kiện quan trọng nào đó.

"Tiểu Kim."

Trần Hán Thăng cười lạnh: "Mày biến mình thành miếng bánh bích quy Orion, rốt cuộc muốn làm gì đấy?"

"Cái gì là orion, mà bánh quy Orion, là món ăn vặt khá cao cấp."

Kim Dương Minh chải lại sợi tóc cuối cùng, sau đó đi ra khỏi ký túc xá nói: "Mày không hiểu sao, trước kỳ nghỉ đông có một cô gái đã ép tao tỏ tình, mặc dù tao đã từ chối rõ ràng, nhưng đáng tiếc là không được, cô ấy thực sự đã nhét vào tay tao một nắm tiền, chắc là muốn dùng tiền mua tao."

Nói đến đây, Kim Dương Minh liếc nhìn Trần Hán Thăng: "Cô gái này khá nổi tiếng ở trường Đại học Tài chính. Khi đó tao mới hiểu rằng hai năm qua không có cô gái nào theo đuổi tao, liệu có phải hiểu lầm không?"

"Hiểu lầm gì?"

Quách Thiếu Cường hỏi, cậu ta cũng đang độc thân.

"Chỉ là những chàng trai tốt, thường bị con gái nghĩ rằng người đó đã có bạn gái rồi, khi chọn sẽ không nghĩ tới, nhưng đối với một chàng trai bình thường như Lý Quyến Nam, các cô gái lại cho rằng cậu ta không thể có bạn gái, vì vậy họ sẵn sàng thử tiếp xúc xem thế nào."

Kim Dương Minh nói có lý.

"Mẹ kiếp!"

Lý Quyến Nam tức giận: “Có khoác lác thì khoác lác, đừng lôi tao vào.”

Trần Hán Thăng không biết rằng trước kỳ nghỉ, Nhiếp Tiểu Vũ đã đưa cho Kim Dương Minh 5.000 nhân dân tệ để mua một chiếc điện thoại di động, điều này đã khiến Kim Dương Minh hiểu lầm, nên bản thân giống như người đi trên mây từ hôm đó tới giời.

Tuy nhiên, lý thuyết này khá đúng, những người dường như không có đối tượng nào thường có một người yêu từ sớm, còn những người dường như có đối tượng thường lại độc thân.

“Cô gái đó là ai?”

Trần Hán Thăng tò mò hỏi: “Tao biết tất cả những cô gái nổi tiếng trong trường.”

Xinh đẹp nhất, giàu có nhất, quyền lực nhất,… Và quyến rũ nhất trường Đại học Tài Chính hầu như đều liên quan đến Trần Hán Thăng.

“Không thể nói.”

Kim Dương Minh lắc đầu, trầm giọng nói: “Tao không muốn làm ảnh hưởng đến thanh danh của cô ấy, bây giờ ăn mặc như vậy, để cô ấy cảm thấy mình không có chọn lầm người.”

“Lợi hại!”

Trần Hán Thăng giơ ngón tay cái lên và thốt lên: “Nếu tao là con gái, tao cũng sẽ thích một người như Tiểu Kim. Tiền thì không có, vẫn thích giả bộ, quan trọng tư duy, con mẹ nó rất rõ ràng.”

……

Các quán ăn ở khu thương mại Nghĩa Ô đặc biệt sôi động, trên đường có một nhóm sinh viên đại học, có vẻ đây là lựa

chọn của mọi người trước khi bắt đầu học lại.

Đám người phòng 602 chọn một quán đồ ăn Hồ Nam, ăn xong thì chạy đến quán Internet "Một lưới thu sạch". Cả đám bước vào quán này đã thấy không còn chỗ trống nào, bèn đi tới quán Phong Hoả Tam Nguyệt bên cạnh nhưng vẫn không còn máy nào. Cuối cùng cả nhóm kéo nhau qua quán nét Thanh Xuân Phong Dương phía đối diện, vậy mà kết quả cũng như vậy, hết sạch máy.

Trần Hán Thăng và mấy đứa cùng phòng quyết định vừa đi bộ chém gió vừa tìm quán nét. Cuối cùng, mấy người đến tận khu Đông Sơn mới tìm được quán nét đủ 6 chỗ trống.

Có thể thấy rằng khi một người đàn ông muốn chơi game, quyết tâm của anh ta gần như có thể được so sánh với việc "Dụ bạn gái vào nhà nghỉ".

Nhưng sau khi bật máy, lại là Kim Dương Minh lãng phí thời gian.

Những người khác chỉ cần đeo tai nghe lên tai và chờ đợi trận chiến 3v3, Kim Dương Minh chắc không muốn làm bẩn quần áo của mình, cậu ta lấy khăn giấy lau tai nghe trước, sau đó là bàn phím, cuối cùng là cả ghế ngồi đều lau hết một lượt.

Mười phút sau, Tiểu Kim ngẩng đầu lên và nói: "Duy trì phong độ nhé, mọi người đã chờ lâu rồi."

"Xì…"

Trần Hán Thăng vò mạnh tàn thuốc: "Nói thật, thắng thua trận đấu tối nay đối với tao không còn quan trọng nữa."

Dương Thế Siêu cũng yên lặng gật đầu, đêm nay 602 thức cả đêm, đương nhiên khó khăn nhất là Kim Dương Minh, cậu ta không hiểu vì sao người đối diện lại nhắm vào mình, đồng đội chủ chốt cũng không báo địa điểm. Cậu ta gần như khai cuộc là chết.

Khoảng 8h sáng hôm sau, đám người phòng 602 đứng dấy với mái tóc bết dầu rồi vội vã bắt taxi về trường.

Hôm nay là tiết học đầu tiên sau kỳ nghỉ đông, giáo viên nhất định sẽ điểm danh, ngay cả Trần Hán Thăng cũng không muốn vào lúc này thách thức uy nghiêm của giáo viên.

Sau khi vào lớp, đám con trai đều lim dim buồn ngủ, hình như tối hôm qua hoặc là chơi bài hoặc là lướt mạng. Trạng thái của mấy cô gái cũng không hơn là mấy, chắc là nghỉ đông không gặp nhau, nên khi đèn ký túc xá tắt vẫn còn mải mê trò chuyện.

Sau khi mấy người ở 602 ngồi xuống, Trần Hán Thăng cúi người chạy đến bên cạnh Thẩm Ấu Sở: "Đồ ăn sáng mua rồi chứ."

"Ừm…"

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu nhìn.

Mặc dù chưa lên lớp nhưng giáo viên đang điều chỉnh giáo trình ppt. Phải công nhận Trần Hán Thăng gan quá lớn.

Thẩm Ấu Sở bĩu môi, lặng lẽ bưng một túi điểm tâm tới, Trần Hán Thăng nhìn đến suýt chút nữa cười không thành tiếng, trong túi đại khái có hai mươi cái bánh bao.

"Cậu cũng quá thành thật rồi."

Trần Hán Thăng cười nói, hắn gửi tin nhắn cho Thẩm Ấu Sở, nhờ cô ấy mua bữa sáng cho hắn và bạn cùng phòng.

Cô bé ngốc nghếch này không biết những người bạn khác ăn bao nhiêu, vì vậy cô cứ dựa theo mức ăn của Trần Hán Thăng mà nhân 6 lần lên.

Có thể tưởng tượng ra cảnh Thẩm Ấu Sở đứng ở ô cửa nhà ăn nói như thì thầm 'hai mươi cái bánh bao' sẽ thế nào

Chắc hẳn cô ấy đã nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình, khuôn mặt đỏ bừng và cúi đầu rời đi sau khi mua được bữa sáng.

“Suốt ngày chơi game, cả người toàn mùi thuốc lá.”

Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh chán ghét nói.

“Không phải chuyện của cậu!”

Trần Hán Thăng trợn tròn mắt, hắn ta vừa lùi lại mấy bước chợt nhớ ra điều gì đó, quay người giật sách giáo khoa trên bàn của Hồ Lâm Ngữ, khiến Tiểu Hồ ở phía sau tức giận trừng mắt nhưng không thể làm gì được.

Sau khi điểm danh, Trần Hán Thăng ngủ gục trên bàn sau sau khi đánh chén no nê, mãi đến khi có chuông báo hết giờ hắn mới từ từ thức dậy.

Vừa ngẩng đầu lên, một số lượng lớn sinh viên trước mặt nằm dài trên bàn, cửa sổ mở toang hết ra, tấm màn dài khẽ đung đưa theo gió đông ấm áp, thỉnh thoảng có vài tia nắng chiếu vào, khiến mắt chưa thích ứng kịp, nhưng cũng đưa đến một luồng hơi ấm.

Cuộc sống đại học thật tuyệt.

Chương 591: Cô Trịnh và cha Trần

Buổi sáng ngày tựu trường đầu tiên, Trần Hán Thăng còn đang cố gắng vượt qua cơn nửa tỉnh nửa mơ, buổi trưa lúc đang ăn cơm cùng Thẩm Ấu Sở, biết được Thẩm Như Ý và Phùng Quý đã ngồi tàu hoả rời khỏi Lương Sơn, đại khái ngày kia sẽ đến Kiến Nghiệp.

Tiêu Dung Ngư cũng đang thích ứng với nhịp sống của ngày tựu trường, công việc tháng này của cô sẽ tương đối nhiều, còn phải chuẩn bị các tài liệu liên quan cho chuyến đi Mỹ.

Có điều, so với Cao Văn còn đang phải ở quê nhà đợi lấy hộ chiếu, thủ tục xuất cảnh của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư hầu như không tốn chút thời gian nào.

Hai sinh viên đại học vốn có xuất thân trong sạch ở trường, còn có sự bảo đảm của cục phó Tiêu Hoành Vĩ, Trung tâm quản lý xuất nhập cảnh Cảng Thành làm việc vô cùng nhanh nhẹn.

Nhưng đến buổi chiều, Trần Hán Thăng không có cách nào ở lại trường học trải nghiệm "cuộc sống của sinh viên đại học tốt như thế nào", bởi vì Hồng Sĩ Dũng và cái vị trưởng bối Trịnh gia từ Hương Cảng kia đã chính thức "đại giá quang lâm" đến nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

"Trưa hôm nay, Tân Thế Kỷ mở một cuộc hội nghị giữa quản lý quản lý các bộ phận trong nhà máy."

Trịnh Quan Đề đã liên hệ với Trần Hán Thăng: "Trong cuộc họp Hồng Sĩ Dũng đã vỗ bàn, ném văn kiện, quát mắng tôi là đồ phản bội Trịnh gia."

"Cô cũng có thể lắm chứ."

Trần Hán Thăng bội phục nói: "Rõ ràng không còn người ở nhà máy điện tử nữa, Tân Thế Kỷ có chút biến động nhỏ nào, vẫn có thể lập tức nắm bắt được tin tức."

"Đó là đương nhiên, tôi đoán có lẽ buổi chiều bọn họ sẽ đến điện tử Quả Xác gây khó dễ."

Trịnh Quan Đề phân tích nói: "Dù sao, ngoại trừ Lý Tiểu Giai, Tào Kiến Đức và Thôi Chí Phong ra, còn có xấp xỉ 200 công nhân có tay nghề làm việc ở dây chuyền sản xuất đã chạy đến Quả Xác."

"Vị trưởng bối của Trịnh gia sắp tới kia, bà ta là hạng người gì vậy?" Trần Hán Thăng hỏi.

"Bà ta cũng là người của phía chi thứ hai bên kia."

Trịnh Quan Đề suy nghĩ một chút: "Năng lực quản lý của bà ta và Hồng Sĩ Dũng coi như là năm mươi năm mươi đi, cũng không có tầm nhìn chiến lược dài hạn gì, chỉ có điều tính cách bà ta khá mạnh mẽ, làm việc tương đối quyết đoán."

Trần Hán Thăng biết rõ, tại sao nhị phòng Trịnh gia lại phái một người phụ nữ như thế tới đây, đại khái chính là vì nhanh chóng giải quyết, dọn sạch cục diện hỗn loạn mà cuộc tranh đấu giữa Trịnh Quan Đề và Hồng Sĩ Dũng gây ra.

"Lão Hồng bị nghi ngờ rồi."

Trần Hán Thăng cười nói: "Nhị phòng lại phái một vị trưởng bối họ 'Trịnh' tới đây, rõ ràng là khâm sai đại thần mà."

"Đây cũng là do không còn nào khác."

Trịnh Quan Đề thở dài một hơi: "Vốn dĩ là do cuộc tranh đấu giữa tôi và Hồng Sĩ Dũng đã làm ảnh hưởng đến quá trình sản xuất thường ngày, hiện giờ cậu lại còn đào đi nhiều người như vậy, bầu không khí trong nhà máy càng lúc càng căng thẳng hơn, nhất định phải có một người thuộc dòng chính Trịnh gia tới đây."

Trần Hán Thăng đã trở về ký túc xá, cởi sạch quần áo chuẩn bị tắm rửa: "Đúng rồi, vị trưởng bối Trịnh gia kia nên xưng hô thế nào đây, tôi muốn đi nịnh nọt người ta, lưu lại chút ấn tượng tốt gì đó, như vậy mới có thể tiếp tục làm gián điệp hai mang được chứ."

"Bà ấy là cô Trịnh."

Trịnh Quan Đề đáp.

"Cô cũng thật là lễ phép quá đấy, bây giờ còn gọi tôn xưng với người khác nữa chứ."

Trần Hán Thăng nói xong cũng cúp điện thoại, khoả thân đi tắm.

Trịnh Quan Đề nghe tiếng "tút tút" trong loa, nháy mắt mấy cái nói: "Tên đầy đủ của bà ta chính Trịnh Cô Cô đó, dựa theo bối phận thì có thể coi là thuộc thế hệ ông bà rồi."

…

Trần Hán Thăng tắm xong, thay một bộ quần áo bình thường sạch sẽ, vừa giải thích tình hình với Khổng Tĩnh, vừa lái xe tới nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.

"Nghe nói, trong nhà máy lại có một vị đại lão tới à?"

Lúc đi ngang qua cửa, Trần Hán Thăng ném điếu thuốc về phía Trương Vệ Vũ đang đứng gác.

"Ừm!"

Trương Vệ Vũ nhìn xung quanh một chút, sau khi phát hiện xung quanh không ai, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Người phụ nữ này tính khí quá lớn, buổi sáng Tiểu Trang đã trực tiếp bị sa thải, chỉ vì mở cửa hơi chậm."

"Ồ, có uy gớm nhỉ."

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Tiểu Trang đâu rồi?"

"Chắc cậu ấy đang ở ký túc xá thu dọn đồ đạc. "

Trương Vệ Vũ thở dài một hơi: "Một chút cơ hội giải thích cũng không cho, tối hôm qua trong nhà máy có người gây chuyện đánh nhau, Tiểu Trang đi xử lý vụ tranh chấp đó, cả đêm không ngủ nên khó tránh khỏi việc phản ứng trở nên chậm chạp."

"Ồ, vậy hiện giờ trong nhà máy có loạn lắm phải không?"

Trần Hán Thăng biết rõ còn hỏi.

"Rất loạn."

Trương Vệ Vũ đến gần giúp Trần Hán Thăng châm thuốc: "Đám người Quả Xác chó chết đó thật độc ác, không nói đạo lý gì mà đào người của mình đi mất, hiện giờ đã có đủ mọi loại lời đồn đãi rồi, giám đốc các nhà máy chi nhánh cũng không quan tâm đến chuyện quản lý nữa."

Trương Vệ Vũ là một người rất khôn ngoan, thực ra gã đang muốn nhắc nhở Trần Hán Thăng, Tân Thế Kỷ đã gặp phải phiền phức rồi, nếu như Trần Hán Thăng phải đi, nhất định phải nhớ mang gã theo.

Có điều, Trần Hán Thăng nghe thấy "đám người Quả Xác chó chết", mới vừa hút được hai hơi đã không nhịn được mà bị sặc.

"Khụ, khụ, khụ … "

Trần Hán Thăng vung vung tay: “Anh đừng có nói bậy như vậy, hiện giờ mọi người đều được khuyến khích trở thành người văn minh, năm 2005 một câu chửi bậy tôi cũng chưa từng nói đâu đấy.”

“Xin lỗi, là do tâm tình tôi quá kích động.”

Trương Vệ Vũ lập tức xin lỗi.

“Ừm.”

Trần Hán Thăng gật đầu một cái, suy nghĩ một chút rồi nói: “Thực ra thì Tiểu Trang cũng không phải người ngoài, mới vừa về mà đã thất nghiệp, nhìn rất khó chịu, tôi nghĩ anh nên đi khuyên nhủ cậu ấy, nếu công việc ở Tân Thế Kỷ không giữ được, vậy thì đi những chỗ khác tìm kiếm cơ hội đi.”

“Đi đâu được đây?”

Trương Vệ Vũ cho rằng Trần Hán Thăng muốn giới thiệu giúp.

“Gần đây chỗ nào thiếu người, thì tới đó.”

Trần Hán Thăng nói xong, đạp ga rời đi.

“Gần đây chỗ nào thiếu người chứ?”

Trương Vệ Vũ đột nhiên phản ứng lại, không nhịn được tự tát mình một cái: “Thì ra là như vậy, con mẹ nó mình đúng là ngu như heo mà!”

…

Sau khi Trần Hán Thăng tới toà nhà hành chính, đã nhận ra không khí làm việc trở nên căng thẳng một cách khó hiểu, giống như trong phòng tự học, thầy chủ nhiệm đột nhiên tới kiểm tra vậy.

Trần Hán Thăng cầm hai con phượng ngỗng trong tay, định sẽ dùng những đặc sản này để lôi kéo làm quen với Hồng Sĩ

Dũng, kết quả lại phát hiện phòng làm việc của anh ta đã bị khóa, đợi một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng đâu.

Cũng may Trần Hán Thăng và thư ký của Hồng Sĩ Dũng là Thân Minh Lượng đã xây dựng được mối quan hệ "hữu nghị", dựa vào mấy bao lì xì và tiền hoa hồng, trong vụ kiện tranh chấp vào năm ngoái, cho nên chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, là đã biết được đám người Hồng Sĩ Dũng đang ở trong phòng làm việc của Trịnh Quan Đề.

Trần Hán Thăng lại cầm theo phượng ngỗng chạy đến phòng làm việc của Trịnh Quan Đề, thấy trước cửa có một đoàn người đang đứng.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng nhíu mày một cái, dựa vào sự khôn ngoan của bạn tốt Trịnh, cô tuyệt đối sẽ không đứng ở đây chịu nhục, vậy rốt cuộc là ai đang sử dụng căn phòng làm việc này đây?

Trần Hán Thăng ỷ vào mình có thân thể cường tráng và da mặt dày, chen trái chen phải đi lên phía trước, cuối cùng cũng nhìn thấy người ngồi trên ghế giám đốc chính là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, ở tuổi này người ta đã không còn nhìn vào tướng mạo nữa, mà chỉ nhìn vào khí chất.

Tóc của bà được uốn theo kiểu quý phu nhân, trên người mặc một chiếc áo cashmere với những chiếc cúc ngọc trai, đôi mắt lấp lánh, nghiêm túc lẫm liệt.

Hồng Sĩ Dũng ngồi trên ghế salon đối diện, còn các vị giám đốc khác trong nhà máy chỉ có thể đứng.

"Phù! "

Trần Hán Thăng phát hiện không phải Trịnh Quan Đề, trong lòng cũng thở ra một hơi, người phụ nữ này chắc chính là cô Trịnh nhỉ, quả nhiên đúng là dáng vẻ không dễ ở chung.

“Cậu là ai?”

“Cô Trịnh” đã sớm chú ý tới Trần Hán Thăng đang chen chúc như con lươn kia, giương mắt nhìn tới, ánh mắt của những người khác cũng nhìn theo.

Trần Hán Thăng cũng không sợ, cười hì hì tiến lên phía trước, ân cần thả phượng ngỗng xuống: “Chào cô Trịnh, tôi là … “

“Cậu gọi tôi là gì? !”

Vẻ mặt “cô Trịnh” vốn dĩ chỉ hơi cứng ngắc, nào ngờ đến khi Trần Hán Thăng vừa mới mở miệng, bà ta đột nhiên nổi cáu lên.

“A?”

Trần Hán Thăng ngẩn người, còn tưởng bản thân mình có chút lỗ mãng, cố gắng hết sức đổi sang một giọng điệu hoà nhã: “Cô, cô làm sao vậy?”

Sau đó, Trần Hán Thăng liền nhìn thấy người phụ nữ trước mắt, đột nhiên trợn to hai mắt, máu từ cổ “soạt” một cái dâng lên cả khuôn mặt.

“Mịa nó, sao bà ta lại phát điên vậy.”

Trần Hán Thăng sợ hết hồn, trong đầu nghĩ đã lớn tuổi như vậy rồi, cẩn thận bị xuất huyết não đó.

“Ai bảo cậu gọi như thế hả?”

Cuối cùng, vẫn là Hồng Sĩ Dũng kéo Trần Hán Thăng ra một chút.

“Gọi sai rồi sao?”

Trần Hán Thăng cũng có chút hối hận, bản thân muốn nịnh nọt để gia tăng cảm tình một chút, cho nên mới gọi “cô Trịnh”, sớm biết vẫy đã đàng hoàng gọi một tiếng “Trịnh tổng” rồi.

“Con mẹ nó cậu phải gọi là bà Trịnh mới đúng!”

Hồng Sĩ Dũng vô cùng bực bội nói.

Hồng Sĩ Dũng sớm đã muốn loại bỏ tên sinh viên đại học mặt dày này từ lâu, chẳng qua lần trước Trần Hán Thăng giới thiệu “công ty luật Dung Thăng”, cho nên lúc đó mới tạm tha cho hắn, không ngờ vẫn còn tới đây gây hoạ.

“Dựa vào cái gì?”

Trần Hán Thăng làm gì đã phải chịu thiệt thòi như vậy ở đâu bao giờ, Trịnh Quan Đề gọi “cô”, tôi gọi “bà”, vô duyên vô cớ lại nhỏ hơn một lứa, làm gì có chuyện vừa mới gặp mặt đã chiếm tiện nghi như vậy chứ.

“Có cái rắm, tôi còn là bác Trần của cậu đấy!”

Chương 592: 'Fans Quả Xác' , một khái niệm marketing dẫn đầu trong 10 năm tới

Bên này Trần Hán Thăng vừa khiêu khích xong, bên kia đã bị khai trừ rồi, không lưu lại một chút tình cảm nào.

Hồng Sĩ Dũng cũng không ngăn cản, sau khi trơ mắt nhìn Trần Hán Thăng mang theo phượng ngỗng rời đi, lúc này mới giải thích: "Cậu ta là một sinh viên đại học đang làm thêm ở gần đây, có điều có quan hệ khá tốt với Trịnh Quan Đề, tôi vì nể mặt cô ấy, nên vẫn không cắt đứt quan hệ với hắn."

Dưới tình huống Trịnh Quan Đề đã không còn ở nhà máy, không có người để đối chất, Hồng Sĩ Dũng dứt khoát đẩy tất cả các vấn đề lên người cô, bao gồm cả những người không rõ ràng, che đậy chuyện xấu, đấu tranh nội bộ vân vân.

"Lập tức gửi công văn đi, thông báo chuyện này với toàn bộ nhà máy."

Trịnh Cô Cô hung hãn nói: "Tôi mới đến Kiến Nghiệp còn chưa được một ngày, hắn đã biết tên thật của tôi rồi, chắc chắn là Trịnh Quan Đề đã tiết lộ, ngoài ra… "

Trịnh Cô Cô nói tới đây, đột nhiên ra hiệu cho những người khác đi ra ngoài trước, chỉ giữ lại một mình Hồng Sĩ Dũng: "Ngoài ra, các mối quan hệ cá nhân mà Trịnh Quan Đề đã lưu lại trước đây, nhất định phải kịp thời xử lý sạch sẽ, nếu không trong nhà máy sẽ không còn bí mật gì nữa."

"Cái này?"

Sắc mặt Hồng Sĩ Dũng có chút chần chờ.

Trịnh Cô Cô nhíu chặt chân mày: "Rất khó sao?"

"Khó thì cũng không phải là khó."

Hồng Sĩ Dũng giải thích: "Có điều nếu như đuổi bọn họ đi, tiến độ của các hạng mục trong nhà máy sẽ phải dừng lại, cho nên tôi đề nghị tạm hoãn lại chuyện này một thời gian, trước tiên cứ hoàn thành xong hạng mục MP4 rồi nói tiếp."

"Không được!"

Trịnh Cô Cô trực tiếp cự tuyệt: "Hạng mục có trễ một ngày hay sớm một ngày cũng không sao hết, suy nghĩ của cấp trên không thể để cấp dưới nắm được, khó trách trước giờ trong nhà máy lại hỗn loạn như vậy, nguyên nhân hoá ra là ở đây à."

Hồng Sĩ Dũng không lên tiếng, lấy bật lửa ra châm thuốc.

Trong lòng anh ta cũng rất buồn bực, ban đầu còn cho rằng sau khi Trịnh Quan Đề rời đi, mình có thể nắm mọi quyền hành, như vậy có thể cân đối toàn bộ tài nguyên để bắt đầu hạng mục MP4, lợi dụng nhu cầu thị trường trước mắt, sẽ có thể nhanh chóng cứu vãn được xu hướng suy giảm trong kinh doanh của Tân Thế Kỷ.

Nào ngờ Trịnh Quan Đề vừa mới rời đi, hiện giờ lại thêm một người phụ nữ khác tới, làm xáo trộn kế hoạch của mình lần nữa, hết lần này tới lần khác vẫn chưa thể trở mặt.

"Cạch! "

Trịnh Cô Cô mở cửa sổ ra, để khói thuốc trong phòng làm việc tản đi một chút, bà ta cũng rất khó chịu với Hồng Sĩ Dũng, một nhà máy lớn với hàng ngàn người lại biến thành bộ dạng này, suy cho cùng chính là do người bên dưới không hiểu quy củ, giống như cậu sinh viên đại học vừa rồi kia vậy.

“Bất kể đối phương có người đứng sau gì, có quan hệ thế nào đi nữa, cũng nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ!”

Làn gió lạnh tràn vào thổi tung mái tóc xoăn bên thái dương của Trịnh Cô Cô, trong ánh mắt của bà ta là một vẻ kiên nghị.

“Được rồi, tôi sẽ nhanh chóng ký các thủ tục cần thiết.”

Sau khi cân nhắc hết lần này đến lần khác, Hồng Sĩ Dũng vẫn đồng ý, dù sao thì mình cũng mang họ “Hồng” .

Đây là việc bất đồng ý kiến đầu tiên xuất hiện giữa hai người Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Cô Cô, giống như những gì Trịnh Quan Đề đã dự đoán trước đó vậy, tình huống 1+1 bé hơn 1 này cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

“Không phải nhanh chóng, mà là ngay lập tức!”

Trịnh Cô Cô trong mắt không chứa một hạt cát, chậm rãi nói: “Năng lực của công nhân viên thì còn có thể đào tạo được, thậm chí có thể tuyển dụng ngoài xã hội, nhưng một môi trường làm việc không thể có hai suy nghĩ khác nhau, tôi đề nghị trước tiên nên bắt đầu từ cấp quản lý, sau khi nói chuyện với từng người thì hãy để bọn họ rời đi, buổi chiều tôi và cậu sẽ tới thăm hỏi Quả Xác bên cạnh một chút, xem cái công ty bị ma ám này một chút.”

Thực ra, cách làm mà Trịnh Cô Cô lựa chọn cũng không phải là sai, nhân dịp quan mới nhận chức đốt ba đốm lửa, lợi dụng cấp dưới còn ở lại của Trịnh Quan Đề để lập uy, chỉnh đốn trật tự làm việc rời rạc này, nâng cao sự gắn kết của các nhân viên khác.

Có điều, đây là cách làm ở những thời điểm bình thường, nhưng ở những thời điểm đặc thù thì chưa chắc đã thích hợp.

Thế nào là thời điểm đặc thù?

Đó chính là thời điểm có những thế lực khác bên ngoài đang nhìn chằm chằm như hổ đói, cố chấp dùng một liều thuốc mạnh sẽ chỉ để lộ ra lỗ hổng lớn hơn mà thôi.

…

“Chị Tĩnh, tôi bị bà cô già của Tân Thế Kỷ kia đuổi đi.”

Trần Hán Thăng đi ra khỏi toà nhà hành chính, than thở với Khổng Tĩnh qua điện thoại: “Sau đó không có cách nào đi tìm hiểu tin tức nữa.”

“Tại sao lại đuổi cậu đi?”

Giọng điệu của Khổng ngự tỷ mang theo một chút ý cười, có lẽ cô cũng cảm thấy không sao cả.

Trần Hán Thăng hỏi: “Chị có thể chịu đựng một cấp dưới cà lơ phất phơ, lưu manh, còn tùy tiện trêu đùa lãnh đạo của mình không?”

“Không thể.”

Khổng Tĩnh không chút do dự nói.

“Bà ta cũng không thể.”

Trần Hán Thăng nhún vai một cái còn muốn nói thêm gì đó, đột nhiên nhìn thấy Tưởng Vân Vân gọi điện thoại tới, đoán chắc là có việc nên đã bắt máy trước.

“Trần tổng, tôi cũng bị đuổi rồi.”

Tưởng Vân Vân yếu ớt nói, cô là thư ký thân cận của Trịnh Quan Đề, người đầu tiên bị khai đao chính là cô.

“Ôi, bảo bối, cô cũng đáng thương quá đi mất, Đề ca bên kia có dặn dò gì không?”

Trần Hán Thăng không tim không phổi nói, hắn không có tùy tiện sắp xếp cho Tưởng Vân Vân, đây là thư ký thân cận

của Trịnh Quan Đề, thì cũng giống như mối quan hệ giữa Nhiếp Tiểu Vũ và mình vậy.

Lúc trước Trần Hán Thăng "phá sản", Nhiếp Tiểu Vũ vẫn tuyệt đối trung thành đi theo phía sau, không ai lại muốn tuyển dụng những người như vậy.

"Trịnh tổng muốn tôi tạm thời đừng đi làm nữa, theo cô ấy ra ngoài va chạm xã hội một chút."

Tưởng Vân Vân khịt mũi: "Nhưng mà, cô ấy lại muốn làm một việc cuối cùng cho cậu."

"Việc gì?" Trần Hán Thăng giật mình trong lòng.

"Vừa nãy lúc tôi đi ra, đã nhìn thấy bộ phận hành chính và bộ phận lưu trữ còn có một số giám đốc đều bước vào phòng làm việc của Hồng Sĩ Dũng, bọn họ đều là những người trước đây đã đi theo Trịnh tổng, đoán chắc kết cục cũng giống như tôi thôi."

Tưởng Vân Vân nói: "Trịnh tổng bảo tôi hỏi một chút, cậu có cảm thấy hứng thú với những người này không?"

"Cảm thấy hứng thú chứ, cảm thấy siêu cấp hứng thú luôn ấy."

Trần Hán Thăng cong ngón tay gõ vào tay lái, tạo ra tiếng "cộp cộp": "Nghe được chưa, đây là tôi đang dập đầu cảm ơn Đề ca đó, nhớ nhất định phải giúp tôi chuyển lời đấy."

"Hừ!"

Tưởng Vân Vân biết Trần Hán Thăng có tính tình như thế nào, hắn có thể dập đầu mới là lạ đấy, chỉ nhắc nhở: "Hiện giờ tôi sẽ cho cậu phương thức liên lạc của những người này, sau đó cậu hãy giải quyết Hồng Sĩ Dũng và bà cô kia đi, tuyệt đối đừng quên lời đã từng hứa đấy nhé."

"Yên tâm, tôi đảm bảo sẽ lấy thân báo đáp!"

Trần Hán Thăng thề son sắt nói.

“Ai cần cậu lấy thân báo đáp chứ.”

Tưởng Vân Vân lườm một cái: “Cậu muốn mua lại Tân Thế Kỷ, hay là muốn giúp Trịnh tổng xây một nhà máy mới đây.”

“Ha ha! Yên tâm đi, có vẻ như mâu thuẫn trong nước quá lớn, phải dời mâu thuẫn này đi thông qua chiến tranh thôi.”

Lúc này thái độ của Trần Hán Thăng mới hơi hơi nghiêm túc một chút: “Nếu như Tân Thế Kỷ không tiến hành hạng mục MP4, nó sẽ chết rất nhanh, nếu như tiến hành, nó nhất định sẽ chết càng nhanh hơn.”

…

Hồng Sĩ Dũng tốn hơn hai tiếng, cuối cùng cũng coi như là đã xử lý xong mối quan hệ giữa Trịnh Quan Đề và đội ngũ giám đốc, đương nhiên dựa vào luật lao động quy định, cần bồi thường cho họ một khoản tiền.

Có điều Trịnh Cô Cô vẫn chỉ tương đối hài lòng, muốn diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong đã, điểm ấy đánh đổi một chút cũng là đáng giá.

Hơn bốn giờ chiều, bà ta lại cùng Hồng Sĩ Dũng dẫn người đi đến nhà máy điện tử Quả Xác, Trịnh Quan Đề tất nhiên có quan hệ với nhà máy điện tử Quả Xác, chỉ là không biết quan hệ sâu bao nhiêu.

Khoảng cách giữa hai nhà máy thật sự rất gần, lúc đó không cảm thấy, bây giờ nghĩ lại một chút đây chính là cố ý.

Những công nhân dây chuyền sản xuất bị đào đi của Tân Thế Kỷ, cảm thấy đây chỉ là thay đổi sang một môi trường làm việc khác mà thôi, tất cả những thứ khác cũng đều không hề thay đổi, hơn nữa tiền lương còn cao hơn, cho nên một truyền

mười, mười truyền trăm, còn có sự hấp dẫn của money, lập tức chạy mất 200 người.

"Đây chính là logo sao?"

Trước cổng chính của Quả Xác, Trịnh Cô Cô đã dừng lại, bởi vì ở đây có một tác phẩm điêu khắc màu xám bạc bằng kim loại to lớn.

Cao khoảng mười mét, một chữ cái tiếng Anh "k", một chứ cái tiếng Anh "e" được viết theo kiểu nghệ thuật, hợp lại với nhau trông rất giống chữ "k??", dường như chính là ký hiệu bắt mắt nhất trên toàn bộ con đường khu công nghiệp này.

Ngoài ra, phía dưới tác phẩm điêu khắc này, còn có một hàng chữ.

—— Ngôi nhà chung của các fans Quả Xác.

"Fans Quả Xác là cái gì?"

Trịnh Cô Cô quay đầu hỏi.

"Fans của nhà máy điện tử Quả Xác?"

Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một chút: "Cho nên gọi tắt là fans Quả Xác?"

"Nghe tới có hơi kỳ quái."

Trịnh Cô Cô bình luận: "Có điều, đây là một công ty rất biết thu hút ánh mắt người khác."

Hồng Sĩ Dũng cũng gật đầu một cái, anh ta nhớ năm trước tới đây vẫn chưa có cái logo này, không ngờ năm sau tới đây, đột nhiên lại có thêm một cái logo to lớn như vậy.

"Cảm giác mười phần khoa học kỹ thuật."

Trong lòng Hồng Sĩ Dũng cũng đang suy nghĩ, bất cứ ai đi qua đây, có lẽ cũng có thể lập tức nhớ kỹ cái logo đơn giản mà

đặc biệt này, so ra thì, cái tên Tân Thế Kỷ này có vẻ đã quá cũ kỹ rồi.

Hiện giờ sự chú ý của bọn họ đều đang tập trung lên cái logo kia, hoàn toàn không ý thức được cụm từ "fans Quả Xác" này ẩn chứa năng lượng rất lớn, trước giờ chưa từng có tiền lệ.

Sau này, bất kể là "fans Quả", "fans Hạt" hay là "fans Hoa", thì khi đi tìm về nguồn gốc, "fans Quả Xác" mới là cha đẻ đã khai tông lập phái ra.

…

"Thật ngại quá, xin hỏi các vị tìm ai?"

Lúc này, một người mặc đồng phục của nhân viên bảo vệ tới ngăn cản Trịnh Cô Cô.

"Chúng ta là người của Tân Thế Kỷ bên cạnh."

Trịnh Cô Cô sử dụng thái độ đến thăm hỏi: "Vì mọi người đều là hàng xóm với nhau, nên muốn vào ngồi cùng giám đốc của các vị một chút."

"Tôi biết các vị là người của Tân Thế Kỷ."

Vẻ mặt nhân viên bảo vệ trẻ của Quả Xác đầy vẻ bình tĩnh.

"Cậu là…?"

Đột nhiên, Trịnh Cô Cô cảm thấy tên nhân viên bảo vệ này hình như nhìn có chút quen mắt.

Nhân viên bảo vệ của Quả Xác nhấc cao vành mũ của mình hơn một chút: "Thực ra, buổi sáng tôi cũng là nhân viên của Tân Thế Kỷ, chỉ là mở cửa chậm một chút, đã bị bà sa thải rồi."

"Hiện giờ, tôi là người của Quả Xác."

…

Chương 593: Trịnh Cô Cô bị Quả Xác chọc tức đến phát ngất

Hồng Sĩ Dũng thấy cảnh này, quay đầu đi làm như không thấy.

Buổi sáng lúc Trịnh Cô Cô muốn sa thải tên nhân viên bảo vệ nhỏ, trong lòng Hồng Sĩ Dũng đã không hoàn toàn đồng ý rồi, lúc trước cho dù anh ta có đấu đá với Trịnh Quan Đề lợi hại hơn đi nữa, cũng sẽ không giận cá chém thớt lên những nhân viên ở cấp dưới nhất này.

Bọn họ cũng không đứng trong đội, chỉ muốn kiếm cơm ăn mà thôi.

Có điều ý định muốn "giết gà dọa khỉ" của Trịnh Cô Cô rất mãnh liệt, Hồng Sĩ Dũng cũng không muốn bởi vì một tên nhân viên bảo vệ mà xảy ra xích mích, cho nên cũng không phản đối.

Chỉ là không ngờ đã bị "vả mặt" nhanh đến như vậy, buổi sáng mới vừa đuổi người ta xong, bây giờ người ta đã tới ngăn cản mình rồi.

Đương nhiên Hồng Sĩ Dũng cũng không cười nổi, bởi vì điều này cũng để lộ một sự thật, Quả Xác để ý tới tất cả các tài nguyên của Tân Thế Kỷ, đây căn bản không phải là đường lối kinh doanh hợp tiêu chuẩn!

Nó chính là tập hợp các loại lừa đảo, cường thủ hảo đoạt, không biết xấu hổ trơ tráo, Tân Thế Kỷ chẳng qua chỉ là bất

hạnh bị chọn trúng thành mục tiêu mà thôi.

“Trịnh tổng, mặc dù bà đã sa thải tôi một cách vô lý.”

Bảo vệ Tiểu Trang ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Nhưng tôi cũng không thể vì nguyên nhân này, mà cố ý ngăn cản bà, bởi vì tôi là một người nhân viên tốt.”

Nói xong anh ta cầm bộ đàm lên báo cáo, chỉ để lại Trịnh Cô Cô với vẻ mặt lúc đỏ lúc xanh, không ngờ mình lại bị một tên nhân viên bảo vệ nhỏ “châm chọc”, hơn nữa còn là bản thân tự dâng tới cửa.

“Calm down.”

Trịnh Cô Cô hít sâu một hơi, ép buộc bản thân không nên so đo với lời nói của một tên nhân viên bảo vệ nhỏ.

Lần này tới đây, Trịnh Cô Cô chuẩn bị nói chuyện với người phụ trách của Quả Xác một chút, Lý Tiểu Giai, Tào Kiến Đức còn có Thôi Chí Phong trước đây đều là giám đốc cấp cao của Tân Thế Kỷ, chuyện bọn họ nhảy việc tới đây, còn có ác ý dẫn theo hơn 200 công nhân có tay nghề của Tân Thế Kỷ, Quả Xác không định đưa ra một lời giải thích hợp lý sao?

Không bao lâu sau, ban giám đốc của Quả Xác đã tới, lại còn là Khổng Tĩnh dẫn theo trợ thủ Ôn Linh đích thân tới cửa tiếp đón.

“Đây là tổng giám đốc của Quả Xác Khổng Tĩnh, dựa vào tổ chức cơ cấu của Quả Xác, cô ấy còn có chức vụ cao hơn so với các giám đốc nhà máy.”

Hồng Sĩ Dũng giới thiệu, trước đây anh ta và Khổng Tĩnh đã từng gặp mặt một lần, và có ấn tượng rất sâu sắc với người phụ nữ thướt tha kèm khí chất phong tình vạn chủng này.

“Vị này chính là Trịnh tổng đúng không, thật ngại quá, vừa có khách tới đây, đang mở cuộc họp trong phòng họp.”

Khổng Tĩnh chủ động đưa tay ra, cũng tiện thể gật đầu với Hồng Sĩ Dũng một cái.

"Ừ, xin chào Khổng tổng."

Nghe thấy Hồng Sĩ Dũng nói vậy, Trịnh Cô Cô cũng không có lên mặt, lễ phép bắt tay một cái.

Tuy rằng thủ đoạn của Quả Xác đen tối, nhưng dù sao đây cũng là một nhà máy lớn có diện tích 480 mẫu, hiện giờ còn có tới 200 công nhân có tay nghề, về mặt thực lực cũng phải tôn trọng một chút.

Hơn nữa, vị tổng giám đốc Khổng Tĩnh này có dáng người yểu điệu, nụ cười đoan trang mà không dung tục, trong ánh mắt ẩn chứa một vẻ điềm tĩnh từng trải, loại khí chất này rất phổ biến trên người các nữ giám đốc cấp cao ở các công ty.

Những người như Khổng Tĩnh này cũng không thích hợp làm dân khởi nghiệp, bởi vì không có đủ sự xảo trá và tàn nhẫn, một số phẩm chất đặc biệt trên người Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề mới là tiêu chuẩn của dân khởi nghiệp.

Có điều, điểm mạnh của Khổng Tĩnh nằm ở tính cẩn thận và trách nhiệm, còn có tính tỉ mỉ và chuẩn mực đặc trưng của phái nữ.

Nếu so sánh kinh doanh với trò chơi, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ là một xạ thủ adc vô cùng phóng túng, Khổng ngự tỷ chính là một tướng phụ trợ thêm máu và cắm mắt, bảo đảm cho sức mạnh của Trần Hán Thăng phát ra sẽ được tối đa hoá.

"Nếu các cô đã có khách, lần sau chúng tôi sẽ lại tới."

Trịnh Cô Cô cũng không muốn miễn cưỡng.

"Không sao, thực ra cũng đều là người quen cả mà."

Khổng Tĩnh bảo người gác cổng mở cửa, mời Trịnh Cô Cô và Hồng Sĩ Dũng đi vào: "Bây giờ bọn họ là khách, nhưng

ngày mai sẽ không phải nữa.”

“Có ý gì?”

Trịnh Cô Cô có chút không hiểu: “Hôm nay là khách, ngày mai sẽ không phải nữa, lẽ nào là làm ông chủ sao?”

Hồng Sĩ Dũng nghe được câu này, trong lòng đột nhiên động một cái, nghĩ tới một điều khó tin.

“Con mẹ nó, sẽ không ra tay nhanh như vậy chứ!”

…

Nhà máy Quả Xác vẫn đang trong tình trạng bụi bặm tứ tung, điều này chứng tỏ thời gian xây dựng vẫn chưa kết thúc, nhìn chung thì cũng sẽ nhanh thôi, bởi vì canteen, ký túc xá và nhà máy sản xuất đã được đưa vào sử dụng rồi.

Có điều, sau khi Trịnh Cô Cô tiến vào Quả Xác, đột nhiên có một cảm giác như đã từng quen biết.

Tại sao thoạt nhìn, cơ bản lại giống như Tân Thế Kỷ thế nhỉ, chẳng qua là tầng trệt thấp hơn một chút mà thôi.

Trịnh Cô Cô quay đầu liếc mắt nhìn Hồng Sĩ Dũng một cái.

Hồng Sĩ Dũng không nói gì, chỉ gật đầu một cái trước, rồi lại lắc đầu.

Tuy Hồng Sĩ Dũng không có mở miệng, nhưng Trịnh Cô Cô vẫn hiểu ý nghĩa của hai hành động này.

Ý của “gật đầu” là: Không sai, bọn họ chính là đang sao chép!

Ý của “lắc đầu” là: Cho dù là sao chép, nhưng lại không có cách nào để bắt bọn họ!

“Hiếp người quá đáng!”

Trong lòng Trịnh Cô Cô dâng lên một cơn phẫn nộ.

Đào quản lý, đào công nhân có tay nghề, ngay cả nhân viên bảo vệ nhỏ cũng đào mất, những cái này thì thôi đi, dù sao mỗi người đều có quyền được lựa chọn, nhưng đến cả cách bố trí trong nhà máy cũng sao chép theo, còn có luật pháp, còn có vương pháp, còn có chính nghĩa cho loại hành động này không?

Dứt khoát, trực tiếp đào luôn cả ông chủ của Tân Thế Kỷ luôn đi!

"Trịnh tổng."

Hồng Sĩ Dũng nhìn thấy sắc mặt Trịnh Cô Cô không tốt lắm, suy nghĩ một chút vẫn là nên nhắc nhở: "Thân thể bà không được tốt lắm, nhất định không được nổi giận, nói không chừng lát nữa sẽ còn gặp phải chuyện càng khiến người ta tức giận hơn đấy."

"Chuyện gì?"

Trịnh Cô Cô đang muốn hỏi rõ hơn một chút, Khổng Tĩnh đã đi vào trong một căn phòng họp đơn sơ, còn có chút xấu hổ nói: "Điều kiện còn sơ sài, Trịnh tổng và Hồng tổng bỏ qua cho."

"Không sao … "

Trịnh Cô Cô còn đang chuẩn bị khách khí đôi câu, kết quả vừa ngẩng đầu lên trong phút chốc liền cảm thấy sững sờ.

Nói như thế nào đây, lúc mới vừa đi trên đường, bà chỉ cảm giác thật giống như ở Tân Thế Kỷ trong thoáng chốc.

Nhưng sau khi nhìn thấy bóng người trong phòng họp, Trịnh Cô Cô chắc chắn đây chính là Tân Thế Kỷ!

Đám giám đốc cấp cao vừa bị sa thải hồi chiều kia, lại ở đây không thiếu một người, trên mặt còn kèm theo nụ cười, giống như cuối cùng cũng đã hợp lực thắng lợi vậy.

“Trịnh tổng, Trịnh tổng.”

Cuối cùng, dưới sự nhắc nhở của Hồng Sĩ Dũng sớm đã đoán được từ trước, Trịnh Cô Cô mới thanh tỉnh lại.

“Giám đốc Khổng.”

Mặc dù Trịnh Cô Cô vẫn đang cố ép buộc bản thân phải bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn không nhịn được mà có chút run rẩy, bà ta thậm chí quên cả lễ phép, dùng ngón tay chỉ vào Khổng Tĩnh nói: “Tình huống này, xin cô hãy cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

Khó trách Khổng Tĩnh vừa mới nói hôm nay là khách, ngày mai sẽ không phải nữa, có lẽ ngày mai họ sẽ là chính thức nhậm chức.

Thực ra cảm giác này của Hồng Sĩ Dũng càng rõ ràng hơn, Trịnh Cô Cô chỉ mới mở một cuộc họp với các bộ phận trong nhà máy, rất nhiều người vẫn còn chưa hoàn toàn nhận ra điều đó, nhưng Hồng Sĩ Dũng đã ở trong Tân Thế Kỷ ngây người lâu như vậy, mỗi giám đốc cấp cao đều quen biết anh ta.

Đây là Lý Tiểu Giai, đó là Tào Kiến Đức, bên dưới là Thôi Chí Phong, còn có Hứa Nguyệt Mai vừa bị sa thải…

Ban giám đốc của Quả Xác ở đây, giống như đang rập khuôn theo Tân Thế Kỷ vậy!

…

Mọi người trong phòng họp vốn dĩ đều đang nói nói cười cười, nhưng sau khi nhìn thấy Trịnh Cô Cô và Hồng Sĩ Dũng, dần trở nên yên tĩnh lại, có lẽ ai cũng đều có chút lúng túng.

Chung quy lại thì sự lúng túng này là điều không thể tránh khỏi, có điều càng gặp mặt sớm, sẽ càng xé rách tấm màn che cuối cùng càng sớm, lần sau khi gặp lại nhau, thì sẽ là đối thủ

cạnh tranh kinh doanh "vừa phân cao thấp, vừa quyết sống chết với nhau" chân chính.

"Trịnh tổng, Hồng tổng."

Khổng Tĩnh đi sang bên cạnh, trách ra khỏi cái chỉ tay của Trịnh Cô Cô.

Bởi vì hành động vô lễ này, Khổng ngự tỷ cũng thu lại vẻ nhiệt tình bên ngoài: "Đây là sự luân chuyển nhân viên bình thường giữa các công ty, tôi không có gì để giải thích cả, hơn nữa cũng không có nghĩa vụ phải giải thích với hai vị."

"Không có gì để giải thích?"

Trịnh Cô Cô trợn to hai mắt, một nửa ban giám đốc của Tân Thế Kỷ đều tới đây, mà chỉ nói là "sự luân chuyển nhân viên bình thường" thôi ư?

"Đây là các cô đang vi phạm pháp luật, có biết không hả?"

Trịnh Cô Cô khoá chặt ánh mắt lên người Khổng Tĩnh, sâu sa nói: "Nếu đây là ở Hương Cảng, các cô sẽ phải bồi thường đến tán gia bại sản đấy!"

"Hung hăng cái gì chứ!"

Nhiếp Tiểu Vũ đẩy ghế ra đi tới, cô thư ký nhỏ vẫn còn đang học đại học, tuổi còn nhỏ mà tính tình lại lớn, hơn nữa luôn đi theo bên cạnh Trần Hán Thăng vô pháp vô thiên, cho nên cô ấy không biết sợ là gì.

"Đây cũng không phải Hương Cảng."

Nhiếp Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng: "Đây là Giang Lăng Kiến Nghiệp, ngay cả quy tắc ở đây bà cũng không thèm thăm dò, vừa mới đến đã bắt đầu dọa nạt, chúng tôi còn phải mở họp, mời các vị rời đi được không?"

"Giám đốc Khổng, đây chính là cách cô điều hành sao?"

Trịnh Cô Cô không biết Nhiếp Tiểu Vũ là ai, cho rằng cô chỉ là một nhân viên nhỏ bưng trà rót nước, bà ta nhìn Khổng Tĩnh hỏi: "Lúc chúng ta nói chuyện, bất kể người nào cũng có thể tùy ý chen miệng vào sao?"

"Tiểu Vũ không phải người bình thường."

Khổng Tĩnh thản nhiên nói: "Đây là thư ký chuyên trách của ông chủ chúng tôi, chen miệng vào thì có vấn đề gì không?"

Trịnh Cô Cô nghẹn lại một chút, thư ký chuyên trách của ông chủ, vị trí này quan trọng bao nhiêu chứ.

Ít nhất là ở trong cái phòng họp này, lời nói của Nhiếp Tiểu Vũ cũng có hiệu lực hơn so với hơn phân nửa người trong ban giám đốc.

Nhiếp Tiểu Vũ kiêu ngạo ngước đầu lên, hiện giờ người có thể sai khiến cô thư ký nhỏ này bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu mà không cần lý do, chỉ có ba người.

Đáng tiếc một người vừa ngốc vừa hiền lành, một người khác thì tuy có chút kiêu ngạo, nhưng sẽ không vênh mặt hất hàm sai khiến, chỉ có ông chủ bất lương kia mới có thể để cho cô thư ký nhỏ phải gánh tội.

…

Hồng Sĩ Dũng vốn dĩ không định phát biểu ý kiến, trong những lần tranh chấp trước đó, Quả Xác đã thể hiện khí chất của một công ty lưu manh. Tình hình hiện giờ, cho dù bầu không khí có như thế nào, thì trong lòng gã cũng đã sớm có sự chuẩn bị rồi.

Đối phó với loại công ty này, ngoại trừ cách dùng nắm đấm cứng đối cứng, nó cũng sẽ không sợ cái gì cả.

“Chỉ có thể dựa vào MP4, để bỏ thật xa cái công ty lưu manh này.”

Hồng Sĩ Dũng yên lặng nghĩ, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

MP4?

Hình như vừa mới nhìn thấy MP4, Hồng Sĩ Dũng lại chăm chú nhìn thêm một chút, trên máy chiếu của phòng họp này, đang phát một số loại MP4 phổ biến, ví dụ như cái gì mà Samsung, Sony, Aigo, còn có sản phẩm trong nước mới được đưa ra thị trường của viện Tử Quang đại học Thanh Hoa.

“Chờ đã!”

Hồng Sĩ Dũng không nhịn được hét lớn một tiếng: “Quả Xác cũng muốn sản xuất MP4?”

“Đúng vậy.”

Khổng Tĩnh nhàn nhạt nở nụ cười: “Đây là quyết định của ông chủ, nguyên văn lời của hắn là nhiều người tập hợp lại với nhau như vậy, vốn dĩ cũng không biết phải làm cái gì, sau đó biết được Tân Thế Kỷ muốn sản xuất MP4, Quả Xác lại đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.”

“Tôi … “

Hồng Sĩ Dũng sửng sốt nửa ngày, một đống lời thô tục muốn mắng ra, kết quả lại nghe thấy phía sau có người hoảng sợ hét lên “Trịnh tổng, Trịnh tổng, bà không sao chứ … “

Chương 594: Ông chủ của Quả Xác mua mì gói mà không có gia vị

“Trịnh tổng, Trịnh tổng, Ôn Linh mau gọi 120 đi… “

Khổng Tĩnh vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Trịnh Cô Cô vừa rồi còn đang hùng hổ, đột nhiên lại mềm nhũn ngã về phía sau.

Cô cũng có chút bối rối, một bên bấm vào nhân trung của Trịnh Cô Cô, một bên bảo Ôn Linh gọi cấp cứu. Dù sao mạng người cũng quan trọng hơn, tuy rằng trên thương trường ai cũng lừa mình dối người với nhau, nhưng lại chưa từng nghĩ tới việc mình cũng phải đối mặt với sinh tử trong thực tế.

Cũng may sau khi Trịnh Cô Cô được dìu tới ghế trong phòng họp, thì cũng từ từ tự tỉnh lại, sau khi bà ta mở mắt ra thì câu đầu tiên chính là: “Thật vô liêm sỉ, thật là vô liêm sỉ … “

“Ở Hương Cảng tôi cũng coi như là đã gặp rất nhiều công ty, đào ban giám đốc của nhau cũng có, nhưng đào công nhân có tay nghề và nhân viên bảo vệ thì thật hiếm thấy, tham khảo phong cách kiến trúc của nhau cũng có, nhưng sao chép toàn bộ như vậy thì thật hiếm thấy, tham khảo học tập từ các loại sản phẩm giống nhau của nhau cũng có, nhưng trực tiếp bắt chước theo như vậy thì thật hiếm thấy … “

Trịnh Cô Cô lầm bầm nói một hơi dài, Khổng Tĩnh nhìn cũng có chút lo lắng, chỉ lo bà ta lại ngất đi.

Có điều, sau khi Trịnh Cô Cô nói xong mấy lời này, cũng chỉ thở hổn hển mà thôi, thậm chí còn nghiêm nghị quét mắt nhìn ban giám đốc của Quả Xác trong phòng họp.

"Nhưng còn các vị thì sao, không những đều làm hết những điều này, thái độ còn vô cùng phách lối, cái gì mà 'vốn dĩ cũng không biết phải làm cái gì, sau đó biết được Tân Thế Kỷ muốn sản xuất MP4, Quả Xác lại đột nhiên nảy ra một ý nghĩ', tôi vốn dĩ còn muốn nói chuyện thật tốt với Quả Xác, bây giờ xem ra cũng không cần nữa."

Khổng ngự tỷ có hơi xấu hổ, cô thực sự không ngờ chỉ một câu nói đùa của Trần Hán Thăng, lại trực tiếp khiến người ta tức đến phát ngất.

"Cứ chờ đó!"

Trịnh Cô Cô cố gắng đứng lên khỏi ghế, căm giận nói: "Chờ nhận thư của luật sư chúng tôi đi."

"Thư của luật sư … "

Nhiếp Tiểu Vũ thở dài một hơi, cô thật muốn nhắc nhở một câu "Trịnh tổng, bà thật ngây thơ, đại lục thật sự rất nguy hiểm, bà vẫn nên quay về Hương Cảng đi."

Đôi mắt của Hồng Sĩ Dũng cũng giật giật, có lẽ cũng đang nghĩ đến ký ức đau thương đã từng bị Quả Xác xé rách hai lá thư của luật sư, cuối cùng vẫn phải nhờ tới "công ty luật Dung Thăng" cứu vãn mặt mũi.

Cho nên, trên đường từ Quả Xác về Tân Thế Kỷ, Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một chút rồi vẫn nói: "Trịnh tổng, liên quan tới chuyện về thư của luật sư kia, tôi có chút chuyện muốn nói."

"Lão Hồng, cậu nói đi!"

Trịnh Cô Cô nghiến răng nghiến lợi nói.

Hồng Sĩ Dũng nhìn thân thể của Trịnh Cô Cô một chút, do dự nói: "Hay là sau khi quay về, bà cứ ngồi yên trên ghế, uống thêm chút trà sâm, bình tĩnh hoà nhã nghe tôi nói được không."

…

"… Cho nên, thực tế thì Quả Xác căn bản không hề sợ thư của luật sư."

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở toà nhà hành chính của Tân Thế Kỷ, Trịnh Cô Cô ngồi trên chiếc ghế tựa bọc da mềm mại, trên tay bưng một chén trà sâm nóng hổi, Hồng Sĩ Dũng vừa hút thuốc, vừa chậm rãi giảng thích về vụ kiện tụng tranh chấp giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác năm trước.

"Không phải không sợ, mà là có chỗ dựa."

Hồng Sĩ Dũng búng tàn thuốc một cái: "Nếu như xảy ra mâu thuẫn với Tân Thế Kỷ là một công ty nhỏ, thì ngay ngày hôm đó đã có thể giải quyết rồi, nhưng vốn đăng ký thực tế của nhà máy điện tử Quả Xác lên tới 30 triệu, chứng tỏ đây là một con gà đẻ trứng vàng, phía chính phủ sẽ không đắc tội với chúng ta, nhưng cũng sẽ không đắc tội với Quả Xác."

"Không tin thì bà nhìn đi."

Hồng Sĩ Dũng lấy điện thoại di động ra, ngay trước mặt Trịnh Cô Cô, gọi cho một vị lãnh đạo khu vực quen thuộc của khu vực Giang Lăng.

"Lãnh đạo, tôi muốn khiếu nại nhà máy điện tử Quả Xác ác ý đào các giám đốc cấp cao của Tân Thế Kỷ đi, đồng thời còn đánh cắp bí mật thương mại của Tân Thế Kỷ bằng con đường bất chính."

"Cái gì, còn có chuyện như vậy sao?"

Lãnh đạo khu vô cùng khiếp sợ: "Đúng là không ngờ được… Có điều xin Hồng tổng hãy yên tâm, chúng tôi hết sức coi trọng vấn đề mà ngài phản ánh, lát nữa sẽ lập tức triệu tập chính quyền khu đi xử lý, phòng công thương và phòng lao động sẽ thành lập một tổ điều tra nhỏ, điều tra tình hình cụ thể một cách sâu sắc và tỉ mỉ, nhất định sẽ cho Tân Thế Kỷ một câu trả lời thoả đáng."

"Ừm."

Hồng Sĩ Dũng nhìn Trịnh Cô Cô một cái, tiếp tục hỏi: "Đến khi nào mới có thể nhận được câu trả lời chính xác đây?"

"Chuyện này tạm thời vẫn chưa thể nói rõ được, Hồng tổng, mong ngài hãy hiểu cho."

Lãnh đạo khu giữ thái độ rất thấp: "Dù sao điều tra nghiên cứu cũng cần có thời gian, có điều xin ngài hãy tin tưởng, chúng tôi luôn quan tâm đến các công ty lớn, nhất định sẽ đơn giản hoá quy trình làm việc, nâng cao hiệu suất làm việc, thực sự giúp nâng đỡ hỗ trợ hoạt động cho doanh nghiệp trong khu vực."

"Ngoài ra thì."

Lãnh đạo khu cười nói: "Liên quan tới việc đại biểu Đại hội Doanh nhân xuất sắc đầu năm, chúng tôi muốn mời Hồng tổng có bài phát biểu quan trọng, Đài truyền hình Giang Lăng cũng định thực hiện một cuộc phỏng vấn độc quyền cho Tân Thế Kỷ, dù sao mọi người cũng muốn học tập các khái niệm quản lý tiên tiến mà, ha ha ha … "

"Cứ biết vậy đi."

Sau khi cúp điện thoại, Hồng Sĩ Dũng nói với Trịnh Cô Cô: "Thái độ của phía chính phủ không hề có vấn đề gì, thậm chí còn dùng bằng khen hoặc là một cuộc phỏng vấn đến trấn an

chúng ta, thật sự không muốn xé rách mặt làm căng với chúng ta. Nhưng bọn họ sẽ chẳng làm gì, chỉ đừng giữa điều hoà đôi bên."

"Haizz, thực ra ở Hương Cảng cũng vậy."

Trịnh Cô Cô nhấp một ngụm trà sâm, tuy rằng lúc còn ở Quả Xác bà ta khoác lác về "pháp trị", nhưng thực tế rốt cuộc là như thế nào, hai người trong phòng làm việc đều có chút bức bách.

Chạng vạng 5 giờ tối, ánh chiều tà ngoài cửa sổ thật giống như một khối chì bị nung đỏ, chiếu xuống sàn nhà mang theo một chút vẻ vắng lặng, trong phòng làm việc có một mùi thơm thoang thoảng, đây là mùi hương mà Trịnh Quan Đề lưu lại.

"Lão Hồng."

Trịnh Cô Cô im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: "Cậu nói xem, Quả Xác có phải là của Trịnh Quan Đề không?"

"Tôi cũng nghi ngờ vậy, đó là do Trịnh Quan Đề muốn thành lập một công ty khác, cho nên mới có thể thu hút nhiều giám đốc của Tân Thế Kỷ đến như vậy."

Hồng Sĩ Dũng lắc đầu một cái: "Có điều, Trịnh Quan Đề chưa từng dùng tiền công quỹ vào việc khác, chuyện thành lập nhà máy này nếu không có 30 triệu thì không thể bắt được đâu, bên phía Hương Cảng cũng không thể tài trợ cho cô ấy được."

"Cái đó … Có thể là bạn của cô ta không."

Trịnh Cô Cô lại đưa ra một khả năng khác: "Bạn của Trịnh Quan Đề muốn mở nhà máy, cho nên cô ta đang được giúp đỡ."

"Điều này cũng có thể."

Ánh mắt của Hồng Sĩ Dũng sáng lên, trước đây anh ta không ngờ tới tình huống như vậy, vuốt cằm suy tư nói: "Rốt cuộc là người nào, tôi hiểu biết rất ít về các mối quan hệ cá nhân của Trịnh Quan Đề, bình thường cô ấy cũng chưa bao giờ nói đến chuyện riêng tư trong nhà máy."

Mắt thấy lại rơi vào im lặng, Hồng Sĩ Dũng không hiểu sao lại nhớ tới một người, ngẩng đầu lên nói: "Trần Hán Thăng!"

"Cái tên sinh viên đại học bị sa thải kia hả?"

Trịnh Cô Cô nhíu mày một cái: "Cậu cảm thấy Quả Xác là của hắn sao?"

"Sao có thể chứ."

Hồng Sĩ Dũng cười phủ nhận.

Đương nhiên, bọn họ cũng cứ lướt qua câu trả lời chính xác như thế.

"Trước đây Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng có mối quan hệ cực kỳ tốt."

Hồng Sĩ Dũng nói: "Mẹ của Trần Hán Thăng còn từng nấu canh cho Trịnh Quan Đề, nói không chừng Trần Hán Thăng biết người bạn kia của Trịnh Quan Đề là ai."

"Có đạo lý."

Trịnh Cô Cô khẽ vuốt cằm: "Vậy cậu đi hỏi qua xem sao."

"Có hơi khó khăn."

Hồng Sĩ Dũng cười khổ một tiếng: "Người này tính tình rất vô lại, lại vừa mới bị chúng ta sa thải, còn phát thông báo tới toàn bộ nhà máy, chưa chắc hắn sẽ nói."

"Nhìn xem có điều kiện gì không đi."

Trịnh Cô Cô không phản đối nói: "Một tên sinh viên đại học thôi mà, chỉ cần cho thêm chút tiền là được thôi."

“Vậy để tôi thử xem sao.”

Hồng Sĩ Dũng sắp xếp lại câu từ một chút, rồi gọi điện thoại liên hệ với Trần Hán Thăng: “Hán Thăng, đang làm gì vậy?”

“Đang làm thêm đó.”

Trần Hán Thăng than thở nói: “Vừa mới bị Trịnh tổng đuổi việc một cách không thương tiếc, vì phải tích góp học phí cho học kỳ này, tôi đang phải đi làm đây.”

“Mì ăn liền với hạt dưa và chân gà, cơm xuất với sprite hoặc coca cola, vị bạn học này muốn một phần không?”

“Có người đằng sau chiếc hộp, dùng lựu đạn cho nổ đi.”

“Quản lý quán net, chết máy rồi.”

…

Cùng lúc đó, Hồng Sĩ Dũng còn nghe được những tạp âm khác trong loa, sắc mặt cứng đờ, đây là đang đi làm cái quỷ gì!

“Hồng tổng còn có việc gì không?”

Trần Hán Thăng bên kia thúc giục: “Không có chuyện gì thì tôi phải cúp máy đây.”

“Có có có, muốn xác nhận một chuyện với cậu.”

Hồng Sĩ Dũng hắng giọng một cái: “Ở Kiến Nghiệp Trịnh Quan Đề, có phải có một người bạn rất có tiền không?”

Trần Hán Thăng bên kia ngẩn người, sau đó đáp: “Đúng là có một người.”

Hồng Sĩ Dũng hỏi tiếp: “Là nam hay nữ?”

“Nam.”

Trần Hán Thăng thành thật nói: “Còn là một người rất đẹp trai, sao thế?”

“Hả, cậu biết sao?”

Hồng Sĩ Dũng hơi kinh ngạc.

“Biết, còn rất thân thiết nữa.”

Trần Hán Thăng thoải mái nói.

Hồng Sĩ Dũng nuốt nước miếng: “Vậy hắn và Quả Xác, có phải cũng có quan hệ rất sâu không?”

Lão Hồng thăm dò cũng khá là uyển chuyển, không ngờ Trần Hán Thăng lại trực tiếp đáp lại: “Không phải có quan hệ, hắn chính là ông chủ của Quả Xác.”

“Quả nhiên là như vậy!”

Hồng Sĩ Dũng không nhịn được đứng bật dậy, nếu có thể nhìn thấy ông chủ của Quả Xác, chí ít sẽ biết đối phương có căn nguyên gì, sẽ không phải luôn bị động đối phó như vậy.

“Vậy cậu có thể giúp tôi giới thiệu một chút không?”

Hồng Sĩ Dũng kiềm chế lại tâm tình hỏi.

“Không thể.”

Trần Hán Thăng từ chối rất dứt khoát: “Tôi cũng không phải là nhân viên của Tân Thế Kỷ, dựa vào đâu phải nghe lời anh, đợi đã … Quản lý quán net, con mẹ nó, tại sao tô mì của ông đây lại không gia vị thế hả!”

Thế là, Hồng Sĩ Dũng cứ như vậy mà kiên nhẫn chờ đợi Trần Hán Thăng và quản lý quán net vì một tô mì ba tệ, mà không ngừng lải nhải tranh luận, trong đầu nghĩ một sinh viên đại học có tố chất như vậy, sao có thể xứng được quen biết với ông chủ của Quả Xác được chứ?

Chương 595: Tất cả mọi cái đều là thao tác của thần tiên

“Thật ngại quá, Hồng tổng.”

Trần Hán Thăng đổi sang một tô mì mới, lúc này mới nói xin lỗi với Hồng Sĩ Dũng trong điện thoại: “Mì chính là bữa tối của tôi, có lẽ các anh không biết, nước mì mà không có gia vị thì sẽ uống không trôi.”

“À, không sao đâu.”

Hồng Sĩ Dũng đã quên mất lần cuối mình ăn mì là lúc nào, chỉ có thể an ủi qua loa lấy lệ đôi câu, sau đó mới hỏi: “Tiểu Trần, cậu muốn thế nào mới có thể giới thiệu ông chủ của Quả Xác cho chúng tôi.”

Công ty nắm cổ phần của nhà máy điện tử Quả Xác là Hạt Giống Tư Bản, có điều Hạt Giống Tư Bản không phải công ty niêm yết, không có nghĩa vụ phải công khai thông tin về quyền sở hữu cổ phần, cho nên trước mắt chỉ có thể tra được người đại diện pháp lý trong danh sách của Hạt Giống Tư Bản là Khổng Tĩnh.

Trong lòng Hồng Sĩ Dũng hiểu rõ, cô ngự tỷ xinh đẹp này chính là người được đẩy ra để gánh vác hiệu ứng pháp lý, rất nhiều công ty ở Hương Cảng cũng thích chơi chiêu này.

“Không được.”

Trần Hán Thăng vẫn từ chối: “Sao tôi có thể chỉ vì năm mươi ngàn tệ, mà bán thần tượng của mình được chứ?”

“Mẹ nó … “

Hồng Sĩ Dũng thầm mắng tên này thật đúng là một tên lưu manh không biết xấu hổ mà, đã công khai ra giá rồi, còn ở đó mà già mồm.

"Năm mươi ngàn tệ không thành vấn đề."

Hồng Sĩ Dũng không hề do dự, nếu như có thể gặp mặt ông chủ của Quả Xác, còn có tiết kiệm được mấy chục lần năm mươi ngàn tệ ấy chứ.

"Còn nữa."

Trần Hán Thăng "thật ngại quá" cười một tiếng: "Tôi vô duyên vô cớ bị Trịnh tổng sa thải, lại còn phát thông báo với toàn bộ nhà máy, Hồng tổng chắc cũng biết, người trẻ tuổi luôn muốn sĩ diện mà… "

"Việc nhỏ thôi."

Hồng Sĩ Dũng thản nhiên nói: "Tôi sẽ lập tức phát một thông báo mới, lập tức sửa lại vấn đề này."

"Cảm ơn Hồng tổng."

Trần Hán Thăng nhận ra sự kiên nhẫn của Hồng Sĩ Dũng sắp biến mất rồi, cũng không tiếp tục nói nhảm nữa: "Hồng tổng muốn hắn lúc nào, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể liên hệ."

"Ừm, trước tiên tôi cần chuẩn bị một chút, đến lúc đó sẽ liên lạc lại với cậu."

Trước khi Hồng Sĩ Dũng cúp điện thoại trước, không nhịn được nhiều hỏi thêm một câu: "Tiểu Trần, liên quan tới tình hình cơ bản về ông chủ của Quả Xác, cậu có thể giới thiệu sơ lược với tôi một chút không."

"Tình hình cơ bản à … "

Trần Hán Thăng kéo dài âm cuối, nhìn xung quanh một chút, cuối cùng đưa mắt khóa chặt lên người Kim Dương

Minh đang chơi game trong quán net.

“Hắn họ Kim, tuổi không lớn lắm, là người Kiến Nghiệp địa phương, con ông cháu cha, hút thuốc đều hút Trung Hoa, uống rượu đều uống Lafite năm 92, biệt danh là giấc mộng của chín trăm triệu thiếu nữ … “

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi.”

Hồng Sĩ Dũng không nhịn được ngắt lời, cái gì mà “giấc mộng của chín trăm triệu thiếu nữ” chứ, thực đúng là linh ta linh tinh!

Có điều dựa vào một vài thông tin mà Trần Hán Thăng tiết lộ, những phân tích của Hồng Sĩ Dũng vẫn có chút tác dụng.

Là con ông cháu cha và là người Kiến Nghiệp, điều này chứng tỏ sau lưng Quả Xác có một thế lực nào đó.

Về việc còn trẻ, đây cũng là lý do khiến đám người Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng trở thành bạn bè.

“Tứ ca, mày nhìn tao làm gì?”

Tiểu Kim đang chơi game đột nhiên cảm giác có chút không khỏe, vừa nghiêng đầu liền phát hiện đôi mắt Trần Hán Thăng đang long lanh nhìn mình chằm chằm, giống như đang quan sát một “tác phẩm nghệ thuật” vậy.

“Tiểu Kim.”

Trần Hán Thăng đến lại gần nói: “Nếu như có một ngày, tao nói là nếu như, mày đột nhiên trở thành kiểu người mà mày hay ba hoa ở trên internet, mày có lo lắng và vô cùng khó chịu không?”

“Sao có thể chứ!”

Kim Dương Minh cười nhạo một tiếng: “Tao không biết mình đã từng mơ tưởng về cuộc sống đó biết bao nhiêu lần,

tuyệt đối sẽ nhập vai chỉ trong một giây.”

“Đồ ngạo mạn!”

Trần Hán Thăng gật đầu một cái, thật không hổ là thần tượng của mình.

Hồng tổng xin lỗi nhé, thanh niên thích thể hiện Kim Dương Minh này sẽ cho anh biết thế nào là “giấc mộng của chín trăm triệu thiếu nữ” .

…

Trở lại với Hồng Sĩ Dũng bên kia, sau khi anh ta cúp điện thoại di động cũng lắc đầu một cái: “Đây chính là một tên môi giới thông tin.”

Thế nào là “môi giới thông tin”, chính là người chỉ buôn bán thông tin để sống qua ngày như này.

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, Trần Hán Thăng vốn là một sinh viên đại học, nhưng nhân mạch quan hệ của hắn hình như rất rộng, lần trước đã giới thiệu công ty luật Dung Thăng, lần này lại có thể liên hệ với ông chủ phía sau của nhà máy điện tử Quả Xác.

“Hắn nói thế nào?” Trịnh Cô Cô hỏi.

“Trần Hán Thăng đúng là có quen biết ông chủ của Quả Xác, nhưng điều kiện là năm mươi ngàn tệ và phục chức cho hắn.”

Hồng Sĩ Dũng trực tiếp nói: “Tôi đã đồng ý rồi.”

Trịnh Cô Cô suy nghĩ một chút, không cam tâm nói: “Mặc dù cái giá phải trả không lớn, nhưng giống như đang tự vả mặt mình, thừa nhận sai lầm là của mình vậy.”

Hồng Sĩ Dũng cúi đầu hút thuốc, trong đầu nghĩ thầm dù sao cũng không phải là vả mặt tôi.

Từ sáng đến giờ Trịnh Cô Cô đã có ba lần đuổi người, nhân viên bảo vệ Tiểu Trang, Trần Hán Thăng, còn có một nhóm các giám đốc cấp cao của Tân Thế Kỷ.

Bây giờ thì hay rồi, cả ba nhóm người đó đều lần lượt quay lại vả mặt, trong đó ảnh hưởng to lớn nhất chính là đám người giám đốc cấp cao kia.

"Rõ ràng Quả Xác đang sao chép các bước vận hành của Tân Thế Kỷ."

Hồng Sĩ Dũng trầm ngâm nói: "Cho nên, chúng ta phải đi trước Quả Xác, nếu để cho Quả Xác đưa MP4 ra thị trường trước, như vậy sẽ đồng nghĩa với việc đánh mất tiên cơ, có điều vì đã sa thải một vài người, nên cần phải khảo sát đánh giá đề bạt ban giám đốc lần nữa, ước chừng phải mất đến 3 tháng mới có thể chính thức đi vào nghiên cứu phát triển được."

"Nhưng mà, chúng ta vẫn chắc chắn muốn tiến hành MP4 sao?"

Trịnh Cô Cô có chút không xác định được: "Cứ luôn cảm thấy làm như vậy, giống như đang hành động theo tiết tấu của Quả Xác vậy."

"Vậy bà nói xem phải làm sao bây giờ?"

Hồng Sĩ Dũng không nhịn được cao giọng, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, gã đã có rất nhiều lần xảy ra bất đồng ý kiến với Trịnh Cô Cô, quan trọng là MP4 vẫn là hạng mục mà chính bản thân đã điều tra nghiên cứu từ năm ngoái.

Trước mắt trên thị trường, giá của MP4 có thể phát video nhìn chung đều rất cao, có điều người trẻ tuổi lại vô cùng yêu thích, cho nên sau khi sản phẩm MP4 nội địa của Thanh Hoa Tử Quang được đưa ra thị trường, đã ngay lập tức trở thành sản phẩm điện tử mà các sinh viên đại học bình thường và các

thành phần tri thức săn đón, thị phần của nó thậm chí còn vượt qua cả Sony.

Vì vậy, Hồng Sĩ Dũng đã nhận định rằng MP4 trong thị trường cấp thấp, nhất định vẫn còn nhiều không gian, còn lâu mới đến mức độ bão hoà, mục tiêu của Tân Thế Kỷ chính là nhóm người này.

Kỹ thuật nghiên cứu phát triển của MP4 cũng không khó, hơn nữa cũng không cần độ phân giải quá cao, tóm lại chính là nhanh chóng kiếm được tiền, bù đắp vào doanh thu đang ngày càng giảm sút của Tân Thế Kỷ.

Vấn đề bây giờ chính là, người nghiên cứu sâu nhất về phương diện này trong nhà máy là Lý Tiểu Giai đang ở nhà máy điện tử Quả Xác, lại còn là cánh tay đắc lực của ông chủ phía sau.

"MP4 chính là cọng rơm cứu mạng."

Hồng Sĩ Dũng cũng cảm thấy giọng điệu vừa nãy không tốt lắm, thành khẩn nói xin lỗi: "Hi vọng Trịnh tổng có thể giúp đỡ, cố gắng khắc phục khó khăn lần này, tôi đi phát lại phần thông báo đã được chỉnh sửa."

Trịnh Cô Cô yên lặng gật đầu, xem như là bỏ qua mâu thuẫn vừa rồi.

Có điều đợi sau khi Hồng Sĩ Dũng rời đi, trên mặt Trịnh Cô Cô lại lộ ra một biểu cảm lo lắng.

Tuy rằng bà ta đã tới đây, cũng vì chưa quen thuộc với tình hình nên đã phạm phải một vài sai lầm nhỏ, nhưng cũng chính vì thế, càng có thể quan sát Tân Thế Kỷ dưới góc độ của một "người ngoài".

Tâm trí của Hồng Sĩ Dũng hiện tại quá gấp gáp, nếu như có người chĩa mũi nhọn gài bẫy vào mình, anh ta rất có thể sẽ cứ đâm đầu vào nó.

…

Những tranh chấp và mâu thuẫn của mấy nhân vật lớn này, những công nhân viên bình thường phía dưới cũng không biết, giống như khoảng thời gian còn đi học trước đây vậy, hiệu trưởng có đổi người hay không, thực tế thì những học sinh bình thường căn bản cũng không quan tâm.

Những công nhân có tay nghề trong dây chuyền sản xuất của Tân Thế Kỷ cũng như vậy, giám đốc nhà máy rốt cuộc là ai, bọn họ cũng sẽ không để ý, ngược lại những công nhân quen thuộc kia đã tới nhà máy điện tử Quả Xác bên cạnh, dẫn tới một trận sóng gió lớn.

“Lương Tiểu Hải, em nói với anh cái này.”

Đường Bình vừa mới tan làm từ nhà máy chi nhánh, đi tới canteen ăn cơm nói với bạn trai mình: “Tuyệt đối đừng tới Quả Xác bên cạnh, những người kia sớm muộn gì cũng sẽ hối hận thôi.”

“Tại sao?”

Lương Tiểu Hải không hiểu: “Có người nói canteen bên đó không tệ, chỗ ở cũng tạm được, tiền lương cũng cao hơn nữa.”

“Vậy thì có ích gì chứ?”

Đường Bình bĩu môi: “Còn nhớ Hoả Tiễn 101 của em họ anh không, lúc trước còn muốn lừa chúng ta đi làm, kết quả không bao lâu sau đã đóng cửa, kiểu nhà máy mới được thành lập này bình thường cũng không hoạt động được lâu đâu.”

“Hán Thăng không phải đang lừa gạt, công việc của chúng ta bây giờ chính là nhờ cậu ấy giúp tìm kiếm đấy.”

Lương Tiểu Hải thở dài một hơi: “Hồi Tết anh có gặp cô ba ở nhà, cô chỉ lạnh lùng hỏi anh mấy câu, rồi cũng không thèm

phản ứng lại, trước đây cô ba thương nhất là đứa cháu anh đây.”

“Không phản ứng thì không phản ứng chứ sao.”

Đường Bình khinh thường nói: “Cô ba và chú ba nhà anh chỉ là công chức ở một thành phố nhỏ, bọn họ có thể giúp được chúng ta cái gì chứ?”

“Sao em có thể nói như vậy chứ?”

Lương Tiểu Hải cực kỳ không đồng tình với quan niệm này của bạn gái, dường như người thân ngoại trừ để hỗ trợ ra, thì không có ích lợi nào khác.

Đường Bình hơi mệt mỏi, cô ta cũng lười cãi nhau với Lương Tiểu Hải, lúc đi qua bảng thông báo ở cửa canteen, cô ta liếc nhìn hai cái rồi đột nhiên hô to: “Lương Tiểu Hải, anh tới đây xem này.”

Nói chung, bảng thông báo này được dán lên để thông báo về việc điều chỉnh nhân sự trong nhà máy, văn hoá xây dựng đảng, những triết lý vô bổ, còn có một vài thông tin về cuộc sống hàng ngày.

Công nhân viên bình thường sẽ không quan tâm đến ba mục đầu tiên, bọn họ chỉ cảm thấy hứng thú với những tin tức về cuộc sống hàng ngày, ví dụ như khi nào được nghỉ, những điều chỉnh trong ký túc xá, nghỉ bù và các nhiệm vụ tăng ca vân vân.

“Chức vụ phó quản đốc bộ phận hậu cần của em họ anh hình như đã bị bãi nhiệm rồi.”

Đường Bình chỉ vào một tờ thông báo về việc điều chỉnh nhân sự nói.

Lương Tiểu Hải sát lại gần nhìn một cái, quả nhiên thấy trên một tờ thông báo có viết “Phó quản đốc bộ phận hậu cần

Trần Hán Thăng không tuân thủ quy định của nhà máy, khinh thường lãnh đạo, gây ra những ảnh hưởng xấu, hiện đã bị sa thải, hy vọng tất cả các nhân viên hãy lấy đó làm gương —— Bộ phận hành chính của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ."

"Mẹ nó, xảy ra chuyện gì vậy!"

Lương Tiểu Hải lập tức lôi điện thoại ra muốn gọi cho Trần Hán Thăng, nhưng lại bị Đường Bình ngăn cản: "Anh muốn làm gì?"

"Lần trước Hán Thăng phá sản, anh cũng chưa thể quan tâm nhiều hơn, hiện giờ dù có nói gì cũng phải hỏi thăm tình hình một chút."

Lần này Lương Tiểu Hải rất kiên định.

"Vậy thì cũng phải cơm nước xong rồi hẵng gọi."

Đường Bình không thích Trần Hán Thăng, cho nên không muốn bạn trai và hắn có quá nhiều tiếp xúc, tìm đại một lý do lôi kéo Lương Tiểu Hải nói: "Đi muộn thì canteen sẽ không còn thức ăn nữa đâu."

"Vậy … Được rồi."

Lương Tiểu Hải suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Mặc dù đây chỉ là một chi tiết nhỏ, có điều cũng có thể nhìn ra tình thân giữa Lương Tiểu Hải và Trần Hán Thăng, thực ra thì nó hoàn toàn không thể sánh được với tình bạn giữa Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng.

Lúc ăn cơm, Đường Bình cố ý hỏi đông hỏi tây để đổi chủ đề, muốn cho Lương Tiểu Hải quên mất vụ gọi điện thoại, đáng tiếc vẫn chưa thành công.

Sau khi Lương Tiểu Hải ăn xong, chùi miệng rồi liên hệ với Trần Hán Thăng: "Em họ, chú đã xảy ra chuyện gì trong

nhà máy vậy, anh vừa mới nhìn thấy thông báo, hình như chú bị sa thải rồi hả.”

“Không thể.”

Trần Hán Thăng dường như rất giật mình: “Chắc anh nhìn lầm rồi.”

“Chú vẫn chưa biết sao?”

Lương Tiểu Hải cho rằng Trần Hán Thăng vẫn chưa nhận được tin tức: “Đang dán ở trên bảng thông báo bên ngoài canteen này.”

“Ha ha, nhất định là anh đã nhìn lầm rồi.”

Trần Hán Thăng rất mạnh miệng.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng chắc chắn như vậy, Lương Tiểu Hải thật sự có hơi hoang mang, xoay người hỏi Đường Bình: “Lúc nãy em cũng thấy đúng không, em họ thật sự đã bị sa thải rồi đó.”

“Vậy thì là do anh bị cận thị, còn cô ta bị mù rồi, về việc này các chuyên gia đề nghị anh nên đeo kính.”

Trần Hán Thăng cười cúp điện thoại.

“Sao có thể nhìn lầm được chứ?”

Lúc Lương Tiểu Hải rời khỏi canteen, vẫn còn định xác nhận lại một lần nữa.

Đường Bình không thèm đi tới: “Có gì đáng xem đâu, Trần Hán Thăng chỉ là cảm thấy bị sa thải thật mất mặt, cho nên mới không muốn thừa nhận thôi.”

“Không sao đâu, nói chung cũng chỉ cách vài bước chân thôi mà.”

Lương Tiểu Hải đi trước bảng thông báo, đột nhiên hét lớn như thấy quỷ: “Đường Bình, chúng ta thật sự đã nhìn lầm rồi!”

Đường Bình không tin, nhưng sau khi cô ta tới đó, lại phát hiện thông báo vẫn là thông báo, nhưng là nội dung thì đã thay đổi rồi.

“Phó quản đốc bộ phận hậu cần Trần Hán Thăng tuân thủ pháp luật, đoàn kết với đồng nghiệp, hiện được đề cử lên làm quản đốc bộ phận hậu cần, hy vọng tất cả công nhân viên hãy học tập theo cậu ấy —— Bộ phận hành chính của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ.”

Lương Tiểu Hải và Đường Bình đưa mắt nhìn nhau một cái, thông báo thật sự không sai, còn có dấu đỏ của bộ phận hành chính ở đó.

Vậy cái vừa nãy bản thân mình nhìn thấy là cái gì, ảo thuật sao?

“Không đúng.”

Đường Bình cảm thấy có chút kỳ lạ, cô ta đưa tay sờ góc tờ thông cáo một chút: “Keo dãn vẫn còn chưa khô, đây là mới vừa được dán lên.”

“Lương Tiểu Hải, Trần Hán Thăng đang đùa cái gì vậy, lãnh đạo công ty đang chơi đùa cái gì vậy?”

Đường Bình gào thét hỏi: “Tại sao mỗi một cái đều giống như thần tiên vậy, em không xem hiểu một chút nào cả.”

…

Chương 596: Những đòn đánh tàn nhẫn của xã hội chính là người thầy tốt nhất

Cứ như vậy, Trần Hán Thăng từ một nhân viên được thông báo với toàn bộ nhà máy đã bị sa thải, không chỉ được "phục chức", hơn nữa còn được thăng lên nửa cấp, trước sau đều chưa qua được mấy tiếng.

Đường Bình và Lương Tiểu Hải không hiểu được mức độ phức tạp trong việc cân nhắc mọi chuyện của các lãnh đạo trong công ty, có thể là ở trong lòng Đường Bình, Trần Hán Thăng hiện giờ lăn lộn cũng không tốt bằng cô ta đâu.

Trần Hán Thăng tạm thời cũng sẽ không quản người anh họ này, sau kỳ nghỉ đông, tựu trường có rất nhiều việc, Hội học sinh có hàng loạt các hoạt động lớn, với thân phận của Trần Hán Thăng trong Đại học Tài chính, đoàn ủy, Hội học sinh của trường, Viện Hội học sinh, một vài tổ chức câu lạc bộ khác, tóm lại có một vài lời mời không thể từ chối được.

Tháng 2 vốn dĩ đã ngắn, chỉ có 28 ngày, hơn nữa ngày tựu trường chính là ngày 25, vì vậy cho nên có hơi bận rộn, dù sao cũng sắp đến cuối tháng.

Buổi tối ngày 28, Trần Hán Thăng ăn cơm ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn xong, chuẩn bị đi đến ga tàu hoả để đón Phùng Quý và Thẩm Như Ý, cặp vợ chồng son này ngồi tàu hoả suốt hai ngày một đêm, cuối cùng cũng tới được Kiến Nghiệp rồi.

Thẩm Ấu Sở đương nhiên phải cùng đi tới ga tàu hoả, Tiểu A Ninh rất nhớ Thẩm Như Ý, ôm chặt lấy bắp đùi của Trần Hán Thăng nhỏ giọng năn nỉ: "Đại ca, em cũng muốn đi ga tàu hoả."

Trần Hán Thăng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, Hồ Lâm Ngữ rảnh rỗi nhàn nhã, cũng muốn cùng đi theo nhìn một chút.

Thực ra thì cô ấy vẫn còn rất tò mò với Thẩm Như Ý, Thẩm Ấu Sở xinh đẹp như vậy, em họ chắc cũng không kém cạnh đâu nhỉ.

"Tiểu Hồ cũng muốn đi nữa."

Trần Hán Thăng đi tới trước mặt Hồ Lâm Ngữ, duỗi thẳng bắp đùi ra rồi nói: "Nào, đến ôm chân làm nũng đi, tớ sẽ đồng ý với cậu."

"Đi chết đi!"

Hồ Lâm Ngữ trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái: "Buổi chiều lúc cậu đang chụp ảnh chơi đùa với mấy cô gái, tớ và Ấu Sở đều nhìn thấy hết rồi."

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng ngẩn người, hai ngày nay bản thân hắn còn đang chạy qua chạy lại giữa trường học và Quả Xác, ngay cả Đại học Đông Đại cũng không đi, lấy đâu ra chuyện "chụp ảnh chơi đùa" với mấy cô gái chứ.

Có điều vốn dĩ hắn có làm chuyện trái lương tâm, nên đầu tiên là nghiêm túc hồi tưởng lại một phen, xác thực không có bất kỳ sơ suất nào, lúc này mới đứng thẳng lưng quát mắng Hồ Lâm Ngữ: "Buổi chiều tớ đang tiếp đón đoàn phỏng vấn của các trường học khác, bọn họ muốn chụp một bức ảnh chung ở cổng thư viện trước khi đi, ông đây là cán bộ của Hội học sinh nên phải chụp ảnh cùng nhau thôi mà."

“Hừ!”

Hồ Lâm Ngữ biết đây là sự thật, buổi chiều cô ấy và Thẩm Ấu Sở ở thư viện, đã bắt gặp một nhóm người đang đứng trên bậc thang bằng đá cẩm thạch trước thư viện nói giỡn, Trần Hán Thăng và giáo viên của đoàn uỷ Đại học Tài chính cũng có ở đó.

Đây nhất định là chuyện chính đáng, cô ta chỉ là cố ý dọa Trần Hán Thăng một chút thôi.

“Haizz!”

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm mắng Hồ Lâm Ngữ, ngoài miệng thì lơ đãng oán giận nói: “Đây vốn dĩ là việc của Khương Vũ Hiên, có điều công việc thực tập bên kia của anh ấy có chút phiền phức, cho nên Hiệu trưởng Lục sai tớ đi.”

Đây là lời giải thích cho Thẩm Ấu Sở, nếu là trước đây, Trần Hán Thăng có lẽ sẽ không làm như vậy, có điều vì Quả Xác đang từ từ phát triển theo kế hoạch, thấy cách thành công càng ngày càng gần, Trần Hán Thăng càng có chút lo lắng.

Tu La tràng nhất định không thể xảy ra vào lúc này được, nếu không bản thân mình sẽ thực sự không ra tay được.

…

Từ Giang Lăng đến ga tàu hoả mất khoảng hơn 40 phút, nhưng ở nút giao Song Kiều Môn thì có hơi tắc đường.

A Ninh ngồi trong lòng Thẩm Ấu Sở, cái đầu nhỏ tựa trên cửa sổ xe, nhìn chằm chằm vào ánh đèn lờ mơ của các toà nhà cao tầng.

Cô bé đã đến Kiến Nghiệp được hơn một tháng, đã thích ứng với nếp sống và nhịp sống nơi đây rồi.

“Anh, khi nào thì chúng ta đến ga tàu ạ?”

Chiếc Land Rover mới vừa lên đường vành đai cao tốc, Tiểu A Ninh đã không nhịn được mà hỏi.

Trần Hán Thăng cười một tiếng: "Sao vậy, nhớ bọn họ rồi à?"

"Nhớ! "

Tiểu A Ninh không biết nói dối, sau khi thừa nhận cô bé cảm thấy rất xấu hổ, lập tức chui vào trong ngực Thẩm Ấu Sở.

"Ha ha! "

Trần Hán Thăng cười an ủi: "Đừng vội, khi nào dừng xe sẽ đến ga tàu."

"Vâng."

Tiểu A Ninh đáp lại một câu, nằm nhoài ra cửa sổ xe nhìn một chút, rồi lại tiếp tục hỏi: "Anh ơi, khi nào thì xe dừng ạ?"

"Đừng vội, đến ga tàu thì xe sẽ dừng." Trần Hán Thăng thuận miệng trả lời.

"Vậy khi nào thì chúng ta đến ga tàu ạ?"

"Dừng xe thì sẽ đến ga tàu."

…

Cứ như vậy, dọc đường Tiểu A Ninh cứ bị cuốn vào vòng luẩn quẩn "muốn làm gì thì làm" này, có những lúc cô bé cũng cảm thấy tình hình có chút không đúng, chẳng qua là không kịp phản ứng.

"Đừng nghe cậu ta."

Cuối cùng, vẫn là Hồ Lâm Ngữ không chịu nổi cảnh Trần Hán Thăng làm người bạn nhỏ này quay qua quay lại, để A Ninh ôm chân của mình rồi nói: "Nhìn thấy đường hầm phía trước không, đi qua nó thì sẽ đến ga tàu hoả."

Thẩm Ấu Sở cũng nghiêng người, nằm trên lưng ghế dựa của Trần Hán Thăng, nhẹ nhàng nói: "Như Ý trước khi lên tàu đã dùng điện thoại công cộng gọi cho tớ, nói chuyến tàu này sẽ đến khoảng lúc 10 giờ."

"Ok. "

Trần Hán Thăng cảm giác được hơi thở của Thẩm Ấu Sở bên tai, phả vào khiến tóc gáy ngứa ngáy một chút, lúc dừng trước đèn đỏ gần ga tàu hoả nhất, Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ nói: "Nếu như không bị muộn giờ, sau khi lấy hành lý rồi ra khỏi ga tàu có lẽ sẽ là mười giờ mười lăm phút."

"Ừ! "

Thẩm Ấu Sở gật đầu một cái, lúc đang muốn ngồi thẳng người lên, đột nhiên nhìn thấy Trần Hán Thăng đưa một cánh tay lên không trung rồi duỗi về phía sau.

Hai người đã ở bên nhau gần ba năm rồi, tuy rằng Thẩm Ấu Sở ngây thơ, cũng biết đây là một hành động thể hiện sự thân mật của Trần Hán Thăng.

Thẩm Ấu Sở có hơi xấu hổ, nhưng vẫn đưa cổ tay mịn màng của mình ra, nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nắm chặt một cái, rồi lại thả lỏng ra, Thẩm Ấu Sở cũng nắm chặt một cái, thả lỏng theo.

Lúc này, tuy Trần Hán Thăng cũng chưa nói gì cả, nhưng Thẩm Ấu Sở vẫn có thể cảm nhận được sự yêu thích ẩn chứa trong đó.

Trong buồng xe tối đen như mực, nhưng, lại tình cờ có một vài vệt sáng chiếu vào, vẫn có thể thấy rõ đôi mắt hoa đào làm lay động lòng người của Thẩm Ấu Sở, si mê ngơ ngác nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, trong ánh mắt hiện rõ sự ỷ lại và tình yêu nồng nàn.

Trong lòng Hồ Lâm Ngữ phỉ nhổ một cái, nghĩ thầm thân mật cũng không thèm chọn thời điểm, trẻ con vẫn còn ở bên cạnh đấy.

Tiểu Hồ vừa phải ăn cơm chó, vừa thuận tiện mạnh mẽ ôm chặt A Ninh vào trong lòng mình, cố gắng không cho cô bé quay đầu lại.

"Ting!"

Lúc này, đèn đỏ đột nhiên chuyển thành đèn xanh, Trần Hán Thăng ấn vào mu bàn tay của Thẩm Ấu Sở hai lần.

Thẩm Ấu Sở thu về cổ tay lại ngồi thẳng người, trên mặt dường như pha tạp một chút vẻ tức giận và dịu dàng, chỉ tiếc vẻ đẹp này, Trần Hán Thăng không nhìn thấy, Hồ Lâm Ngữ nhìn lại thấy.

"Ấu Sở, cậu thật xinh đẹp."

Hồ Lâm Ngữ lau nước miếng trên khoé miệng một cái, vô cùng đau lòng nói: "Đúng là quá lời cho Trần Hán Thăng rồi."

…

Lúc đến trước cửa ga tàu hoả, cũng xấp xỉ khoảng 9 giờ 40 phút, nhưng xe con không được phép đi vào, chỉ có thể đứng nhìn cửa ga tàu hoả từ rất xa.

Ga tàu hoả Kiến Nghiệp là một đầu mối giao thông lớn, ở lối ra của ga tàu hoả luôn luôn có dòng người không ngừng qua lại, kéo theo vali hành lý, lưng đeo ba lô, còn có người dùng đòn gánh gánh bao tải … Những người bận rộn không chỉ có người đi đường, còn có những bác gái cầm bảng ghi chữ "chỗ ở" kia.

Ba năm trước, Trần Hán Thăng cũng từng được trải nghiệm kiểu mời mọc này.

Ba năm sau, Trần Hán Thăng đã có khối tài sản lên tới hàng chục triệu, nhưng các bác gái cũng không có lười biếng, các bà ấy vẫn cứ dùng thái độ hiếu khách chất phác chào đón mỗi một vị du khách.

“Chàng trai trẻ, có chỗ ở chưa, cô gái của chúng ta rất đẹp, ra ngoài chơi phải mạnh dạn lên một chút nhé … “

“Quả nhiên có cung thì có cầu mà.”

Trong lòng Trần Hán Thăng nghĩ, chỉ cần đậu ở đây nửa tiếng, thì sẽ có mấy linh hồn trẻ tuổi cô đơn, dưới sự dẫn dắt nhiệt tình của các bác gái này, sẽ lặng lẽ đi về con đường nhỏ bên cạnh.

Tầm khoảng 10 giờ 10 phút, ba người lớn còn chưa kịp phát hiện, Tiểu A Ninh vốn vẫn luôn vô cùng tập trung đột nhiên hét lên: “Ra rồi, bọn họ ra rồi.”

Trần Hán Thăng nhìn một cái, quả nhiên là Phùng Quý và Thẩm Như Ý.

Phùng Quý vác ba cái túi lớn, Thẩm Như Ý cầm một ít đồ gia dụng, vừa mới ra ga tàu nên vẻ mặt vẫn còn dáng vẻ ngơ ngác, dường như vẫn chưa thích ứng được với khí hậu, cảnh sắc và dòng người náo nhiệt nơi đây.

Thẩm Như Ý tương đối bắt mắt, bởi vì cô ấy rất xinh đẹp

Tiểu A Ninh vừa muốn đẩy cửa bước xuống, chỉ nghe thấy tiếng “xoạch” một cái, Trần Hán Thăng đột nhiên khóa cửa xe lại.

“Anh… “

Trong đôi mắt to đơn thuần của A Ninh đều là vẻ nghi hoặc.

“Hai người này, đều là từ vùng núi đến đây.”

Trần Hán Thăng dựa lưng vào ghế, nhìn Phùng Quý và Thẩm Như Ý nói: "Bọn họ có hiểu biết quá ít về thế giới bên ngoài, nên cho dù chúng ta có dặn dò cả 100 lần, nhất định phải đề cao cảnh giác, nhất định không được tin tưởng người xa lạ, bọn họ cũng chưa chắc nghe vào."

"Nếu đã như vậy."

Trần Hán Thăng chậm rãi nói: "Vậy thì trước tiên cứ nhận lấy một cú đánh của xã hội đi, như vậy sẽ ghi nhớ vô cùng sâu sắc."

"Vậy, vậy … "

Thẩm Ấu Sở rất lo lắng, không ngờ Trần Hán Thăng lại chẳng thèm nói đạo lý, trực tiếp để Phùng Quý và Thẩm Như Ý đối mặt với sóng gió.

"Không sao đâu."

Trần Hán Thăng nhéo khuôn mặt trơn nhẵn của Thẩm Ấu Sở một cái: "Chúng ta cứ ở đây nhìn, cùng lắm là tổn thất một ít tiền thôi, có thể sẽ bị hoảng sợ một chút, nhưng về lâu về dài, tuyệt đối có thể nâng cao lòng phòng bị của bọn họ."

…

Chương 597: Không có điều kiện, việc tạo ra điều kiện khiến cậu hoài nghi nhân sinh

Thật ra thì Phùng Quý và Thẩm Như Ý hiện giờ cũng đang vô cùng sững sờ, tình hình cũng không giống như dự đoán của họ cho lắm.

Khung cảnh trong tưởng tượng: Một anh trai đại học cố chấp bướng bỉnh, một người chị cao gầy xinh đẹp, còn có Tiểu A Ninh đáng yêu đơn thuần, ba người bọn họ đứng xếp thành hàng trước cổng ga tàu hoả, cười tủm tỉm vẫy tay chào đón.

Khung cảnh trong thực tế: Bầu trời đen kịt, đám người qua lại đông đúc, có điều những thứ này đều không liên quan đến bọn họ, đặc biệt là xung quanh còn có một vài người xa lạ không kiêng dè gì mà quan sát Thẩm Như Ý.

Có một vài hành khách nam cố ý xách hành lý tới bên cạnh Thẩm Như Ý, giả vờ như đang hút thuốc lá đợi người, nhưng thực ra lại đang yên lặng quan sát.

Mặc dù Phùng Quý không biết cái gì gọi là "không có ý tốt", nhưng lúc còn ở núi Đại Lương, từ trước đến giờ anh ta chưa từng thấy ánh mắt này.

Thật ra thì vận may của bọn họ cũng tương đối tốt, thứ nhất bây giờ đang là năm 2005, an ninh trật tự xã hội đã tốt hơn rất nhiều, thứ hai đây là Kiến Nghiệp, không phải Việt Thành phía Nam.

Tình trạng hỗn loạn của ga tàu hoả ở Việt Thành phải mãi đến tận sau năm 2010 mới có chuyển biến tốt, bây giờ vào lúc này đây, nếu như Phùng Quý và Thẩm Như Ý bước ra khỏi ga tàu hoả ở Việt Thành, căn bản chỉ cần một động tác "Vỗ vai, vừa nghiêng đầu", hành lý trên tay đã không còn nữa rồi.

"Còn, còn phải chờ bao lâu nữa đây."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng hỏi, nhìn Thẩm Như Ý và Phùng Quý ngơ ngác nhìn xung quanh, đứa nhỏ ngốc này chắc chắn rất khó chịu.

Trần Hán Thăng không lên tiếng, thật ra thì hắn rất muốn nói "đợi đến lúc có chuyện đi", nhưng lại sợ doạ đến Thẩm Ấu Sở và A Ninh, cho nên dứt khoát không thèm phản ứng nữa.

Thẩm Ấu Sở thấy thái độ của Trần Hán Thăng lạnh lùng như vậy, chỉ có thể tủi thân cúi đầu, cô cũng sẽ không phản bác ý kiến của Trần Hán Thăng, mà tình nguyện để bản thân âm thầm lo lắng.

"Chị, chị đừng khóc."

Tiểu A Ninh rất hiểu chuyện, đưa tay ra lau khoé mắt Thẩm Ấu Sở.

"Trần Hán Thăng, cậu có cần làm đến mức này không?"

Hồ Lâm Ngữ đau lòng cho bạn thân, cũng đứng ra phản kháng: "Những đạo lý này có thể từ từ giải thích, cần gì phải dùng cách này chứ."

"Cậu thì biết cái gì, chỉ biết giả vờ làm người tốt, Phùng Quý và Thẩm Như Ý đều chưa từng được đi học, kinh nghiệm xã hội ít đến mức đáng thương."

Trần Hán Thăng có hơi mất kiên nhẫn: "Đạo lý có nói một ngàn lần, cũng không bằng rút ra bài học thực tế chỉ tới một lần, như vậy chắc chắn không sai."

Mỗi khi Trần Hán Thăng bực bội, giọng điệu nói chuyện cũng lớn hơn một chút, Tiểu A Ninh vốn dĩ đang rất phấn khích, rất mong đến lúc được nhìn thấy người thân cũng bị doạ khóc.

Cô bé cũng không có khóc thành tiếng, trong đôi mắt to tròn ngân ngấn nước mắt, dựa vào trong ngực Thẩm Ấu Sở cố kiềm nén nức nở.

Mấy người thân này, ngay cả dáng vẻ khóc cũng rất giống nhau, tất cả đều có thể khiến cho người khác đau lòng như này.

"A Ninh, em đau lòng cái gì chứ."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, rút khăn tay ra đưa tới, nhân tiện dùng ngón tay nâng chiếc cằm mềm mại của Thẩm Ấu Sở lên.

"Còn Phùng Quý, chắc hẳn cậu ta vẫn chưa ý thức được vợ mình xinh đẹp như thế nào."

Trần Hán Thăng giải thích lý do mình làm như vậy: "Lúc đó ở trong núi, cậu ta ngẩng đầu là Thẩm Ấu Sở, cúi đầu là Thẩm Ninh Ninh, ở giữa còn có những cô gái giống như Thẩm Như Ý này, có thể là ở trong lòng Phùng Quý, con gái nên lớn lên như vậy, những người giống như Hồ Lâm Ngữ ấy thì bị coi như là quái thai."

"Cút!"

Hồ Lâm Ngữ phun một cái: "Miệng chó không mọc ra ngà voi, tâm hồn tớ đẹp không được à."

"Bây giờ thì thế nào."

Trần Hán Thăng không thèm cãi nhau với Hồ Lâm Ngữ nữa, chỉ vào những người đàn ông đang hút thuốc bên cạnh Thẩm Như Ý kia: "Như vậy có thể khiến Phùng Quý có chút cảm giác cấp bách, đến một thành phố lớn đầy ham muốn vật

chất, tình cảm của hai vợ chồng son cuối cùng cũng sẽ tan vỡ, vậy thì không có ý nghĩa gì.”

“Cảm tình của cậu vẫn còn lòng tốt sao?” Hồ Lâm Ngữ trợn mắt một cái.

“Chủ yếu là lười.”

Trần Hán Thăng cũng thừa nhận: “Không muốn lúc nào cũng phải nói đạo lý, dứt khoát cho một liều thuốc mạnh là được.”

“Hiện giờ, cậu đã có thể hiểu chưa?”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm Thẩm Ấu Sở hỏi.

Thẩm Ấu Sở ngây ngốc lắc đầu một cái, quan niệm của cô quá truyền thống, lẽ nào sau khi một người phụ nữ đi theo một người đàn ông, còn có thể vì điều kiện vật chất mà ly hôn sao?

Trừ phi, hắn không muốn mình, hoặc là hắn muốn ở bên những cô gái khác thôi.

“A Ninh cũng đừng khóc nữa, khóc nữa là sẽ không ngoan đâu.”

Trần Hán Thăng không biết trong lòng Thẩm Ấu Sở suy nghĩ cái gì, lại đi dỗ dành Tiểu A Ninh, cô bé nhỏ thông minh nhưng lại rất nhạy cảm, tuyến nước mắt cũng tương đối dồi dào, nháy mắt đã âm thầm khiến ngực của Thẩm Ấu Sở ướt nhẹp.

“A Ninh ngoan, A Ninh đừng khóc.”

Thẩm Ninh Ninh sợ sẽ khiến Trần Hán Thăng cảm thấy mình không ngoan, chủ động lau sạch nước mắt, nhưng là cái mũi nhỏ vẫn không ngừng sụt sịt.

Trần Hán Thăng cười một tiếng, tiếp tục nhìn chằm chằm vào Phùng Quý và Thẩm Như Ý ở cổng ga tàu hoả, lúc này đã

có mấy tốp bà dì đi tới mời ở lại, có điều đều bị Phùng Quý từ chối.

Mười lăm phút sau, cặp vợ chồng son này thương lượng một chút, Thẩm Như Ý lấy một mảnh giấy từ trong túi ra đưa cho Phùng Quý, Phùng Quý cầm mảnh giấy đi tới bốt điện thoại công cộng cách đó không xa.

"Reng reng reng! "

Điện thoại của Thẩm Ấu Sở vang lên rồi, chắc có lẽ là Phùng Quý.

"Để tớ nhận cho."

Trần Hán Thăng lấy tới rồi ấn vào nút gọi.

"Chị … A, anh đại học, em và Như Ý đã đến Kiến Nghiệp rồi."

Phùng Quý nghe thấy là giọng nói của Trần Hán Thăng, nhanh chóng sửa lại cách xưng hô.

"Tôi vẫn ở trên đường đây."

Trần Hán Thăng nói: "Các cậu cứ chờ một chút đi, chủ yếu là hôm nay tôi có chút việc nên đến muộn, chúng tôi sắp đến rồi."

Trần Hán Thăng ôm lấy tất cả trách nhiệm, rồi sau đó cúp điện thoại.

Phùng Quý không còn cách nào khác, đành trở lại bên cạnh Thẩm Như Ý, tiếp tục trông mong chờ đợi.

Cả ba người trong xe đều rất yên tĩnh, chỉ có Tiểu A Ninh im lặng hồi lâu, đột nhiên nhỏ giọng kêu lên: "Đại ca."

"Hả?"

Trần Hán Thăng đáp lại trong miệng một tiếng.

“Sau này, anh có thể đừng hung dữ với chị nữa không.”

Tiểu A Ninh có hơi sợ hãi, nhưng lại rất muốn giúp Thẩm Ấu Sở “ra mặt”, vừa mới khóc xong nên giọng nói có chút run rẩy nói: “Chị thật sự rất thích anh, Ừm … Buổi tối đi ngủ chị ấy đều mơ thấy anh … Ừm, chị ấy đã đem tất cả những gì tốt đẹp để lại cho anh, còn nữa chị ấy, chị ấy … “

Dù sao thì tuổi của A Ninh vẫn còn nhỏ, có rất nhiều chuyện dù trong lòng hiểu rõ, nhưng lại không biết diễn đạt thành lời như thế nào, cứ “chị ấy” nửa ngày cũng không hiểu phải nói cái gì.

Trần Hán Thăng nghiêng đầu qua chỗ khác, mặc dù trong buồng xe chỉ có thể nhìn thấy một chút bóng dáng, có điều hắn biết rõ Thẩm Ấu Sở chắc chắn là đang bĩu môi, đang chăm chú nhìn mình như một cái bao trút giận.

“Yên tâm đi, chị của em xinh đẹp như vậy, anh không nỡ hung dữ với chị ấy đâu, sau này hung dữ với chị Hồ Lâm Ngữ được không.”

Trần Hán Thăng nghiêm trang nói.

“Cũng không nên hung dữ với chị Lâm Ngữ.”

Tiểu A Ninh lắp ba lắp bắp ngăn cản.

“Hừ, cái loại nam cặn bã này, ai đối xử tốt với hắn, hắn đều hung dữ với người đó!”

Hồ Lâm Ngữ khinh bỉ nói: “Người đối xử không tốt với hắn, hắn cũng không dám hung dữ với người ta đâu.”

“Cái lý luận này, có vẻ đúng.”

Trong lòng Trần Hán Thăng cười thầm một tiếng, nhìn đằng trước rồi nói: “Đợi thêm một chút nữa đi, nếu như không có vấn đề gì thì về sớm một chút.”

Cặp vợ chồng son này vẫn có chút lòng cảnh giác, ít nhất thì những bà dì kia không có cách nào tới gần, Trần Hán Thăng có chút hài lòng, đang lo lắng lúc nào thì nên xuất hiện, thì đột nhiên một người trung niên bước ra từ trong ga tàu.

Có lẽ là khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ âu phục màu xám tro, một tay cầm theo túi công văn, một tay đang gọi điện thoại, gã nhìn thấy Thẩm Như Ý và Phùng Quý thì cũng sững sờ, cất điện thoại di động đi rồi đổi sang một vẻ mặt tươi cười chào hỏi.

Lần này, Phùng Quý và Thẩm Như Ý lại không từ chối, khách khí trò chuyện giết thời gian.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hồ Lâm Ngữ kinh ngạc.

"Chắc là quen được trên đường."

Trần Hán Thăng phân tích, kết quả này có lẽ là phải đến tám chín phần mười, trong một chuyến tàu hoả có thời gian dài như vậy, quen biết mấy "bạn mới" là chuyện rất bình thường, năm đó Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ đã bắt đầu một đoạn nghiệt duyên ở trên tàu hoả.

"Vậy chúng ta có cần qua đó không?"

Tính nôn nóng của Hồ Lâm Ngữ mỗi lần đến đều ăn nói bộc trực thẳng thắn.

"Xoạch."

Trước tiên Trần Hán Thăng mở khoá xe ra trước, thế nhưng cái mông vẫn không di chuyển: "Xem trước một chút đi."

Người trung niên này vô cùng nhiệt tình, cũng không biết đang nói cái gì với đôi vợ chồng son kia, có điều Phùng Quý đã ngẩng đầu lên nhìn ra xa nhiều lần, dường như đang tìm kiếm bóng dáng của đám người Trần Hán Thăng bọn họ.

“Cậu ta đang dao động với lời mời.”

Tuy Trần Hán Thăng không nghe được nội dung cụ thể, nhưng bản thân hắn chính là một cao thủ nói dối, nên rất dễ dàng dựa vào những cử chỉ hành động của người trung niên, để đoán ra được ông ta đang định làm gì.

Người đàn ông trung niên chỉ vào một hướng khác, giống như xe đang dừng ở bên kia vậy, có lẽ là muốn đưa bọn họ đi một đoạn đường, có điều Phùng Quý và Thẩm Như Ý vẫn chưa đồng ý, chăm chú giữ gìn hành lý.

“Chúng ta có cần qua đó không?”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng hỏi.

“Chờ một chút.”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái, an ninh trật tự ở ga tàu hoả của Kiến Nghiệp vẫn còn tốt, thường xuyên có cảnh sát được trang bị vũ trang đi tuần tra qua lại, muốn cưỡng ép bắt đi là chuyện không thể nào, chỉ có thể nửa lừa nửa ép thôi.

Đúng như dự đoán, thấy bất kể có khuyên như thế nào thì cặp vợ chồng son vẫn luôn không chịu đồng ý, sự kiên nhẫn của người trung niên đã biến mất, chủ động cầm lấy hành lý.

Người này khá là xảo quyệt, mặc dù hành vi có tính ép buộc, có điều trên mặt vẫn là một nụ cười tủm tỉm, giống như đang trò chuyện khách khí với bạn bè mình.

Ngay lúc đó có một bảo vệ đi qua, nhìn thấy Phùng Quý và Thẩm Như Ý đều không kêu cứu, bọn họ cũng không quản nhiều.

Thật ra là hai người họ không biết ứng phó ra sao, dưới tình huống có quá ít kinh nghiệm xã hội, rất khó để từ chối sự nhiệt tình của người khác.

Khoa chương nhất chính là, bên phía người trung niên lại tới thêm một người bạn, bọn họ đã đẩy Phùng Quý và Thẩm Như Ý rời khỏi đây.

Cũng đúng lúc này, Trần Hán Thăng xuất hiện ở phía sau.

Đầu tiên Trần Hán Thăng vỗ vai người trung niên, nhân lúc ông ta quay đầu lại, "bốp" một cái bạt tai, trực tiếp khiến người trung niên ngã nhào trên đất.

"Chị, A Ninh, Trần ca … "

Thẩm Như Ý nhìn thấy người thân ở trong tình huống như vậy, kích động muốn phát khóc.

"Tại sao cậu lại đánh người?"

Người trung niên và bạn đồng nghiệp nhìn Trần Hán Thăng cao lớn, khuôn mặt đầy vẻ vô lại không sợ gì cả, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

"Cút đi."

Trần Hán Thăng lười nói nhảm: "Các ông định làm cái gì, trong lòng không phải biết rõ sao?"

"Được, tôi thừa nhận!"

Người trung niên ngược lại cũng rất dứt khoát, chỉ là chăm chú quan sát nhìn Trần Hán Thăng: "Người anh em có thể cho biết tên, cũng cho chúng tôi … "

"Cút mẹ nhà mày đi!"

Trong đầu Trần Hán Thăng nghĩ thầm tôi chỉ là một sinh viên đại học, một người văn minh nho nhã hiền lành, nói đến tên mẹ nhà ông ấy, hắn trực tiếp rút ra thắt lưng ra "soạt" một tiếng.

Kiểu người đàn ông trung niên béo ú này, cũng chỉ có thể đối phó với Phùng Quý và Thẩm Như Ý không rành thế sự,

còn đụng tới loại người vô lại không tuân theo quy củ như Trần Hán Thăng, làm màu còn chưa kịp làm màu xong, đã trực tiếp bỏ chạy.

“Anh đại học!”

Phùng Quý đi tới, nắm thật chặt hai tay của Trần Hán Thăng, hiện giờ anh ta mới bắt đầu nghĩ mà sợ.

“Đừng nói trước những này.”

Trần Hán Thăng chỉ vào đống hành lý kia: “Mau nhìn một chút xem, có phải thiếu thứ gì rồi không.”

Cặp vợ chồng son lúc này mới phản ứng được, Trần Hán Thăng cũng đi tới hỗ trợ, có điều hắn chỉ kiểm tra cái túi nhỏ bên người Phùng Quý và Thẩm Như Ý.

Bên trong túi nhỏ cũng không có gì bất ngờ khi chỉ để một ít tiền mặt, có thể cũng không nhiều, ước chừng cũng không tới năm trăm tệ, Trần Hán Thăng nhân lúc không có ai chú ý, bèn lặng lẽ lấy cái bọc trong túi ra.

Sau khi kiểm tra lại lần cuối, Phùng Quý và Thẩm Như Ý phát hiện những món đồ khác thì không thiếu gì cả, chỉ có “số tiền tiết kiệm khổng lồ” mà hai người họ cầm theo đã biến mất rồi.

500 tệ đối với một sinh viên đại học bình thường mà nói, có thể chỉ là tiền sinh hoạt phí một tháng, nhưng đối với một gia đình đến từ vùng núi mà nói, thì đó thật sự chính là tổng giá trị tài sản trong một năm của cả gia đình.

“… Tiền ba cho em đã mất rồi “

Thẩm Như Ý ôm lấy Thẩm Ấu Sở thống khổ nói, Phùng Quý cũng ngồi phịch xuống đất than thở.

“Thấy không.”

Trần Hán Thăng đưa một điếu thuốc tới: "Đây chính là thành phố lớn mà anh hằng ao ước đấy, cũng may là tôi xuất hiện sớm, các anh mới chỉ bị mất chút tiền thôi, nếu tới muộn, tấm thân này của các anh cũng đã không còn rồi, có thể nhớ kỹ bài học lần này chưa?"

"Nhớ kỹ rồi, không ngờ bên ngoài lại có nhiều người xấu như vậy."

Phùng Quý ngẩng đầu lên, nghiêm túc thề: "Sau này, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng những người xa lạ nữa!"

…

Chương 598: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm!

Biện pháp này của Trần Hán Thăng, cũng tương tự như cách "Cậu có 500 ngàn tệ tiền hoa hồng" mà trước đã nói với Nhiếp Tiểu Vũ vậy, nếu cứ trực tiếp dặn dò cô ấy học cách sử dụng khối tài sản kếch xù của mình, để không trở thành nô lệ của đồng tiền, Nhiếp Tiểu Vũ chưa chắc có thể nghe hiểu.

Cho nên, lúc đó Trần Hán Thăng đã trực tiếp mở cho cô thư ký nhỏ một quyển sổ tiết kiệm 5 triệu tệ, đến khi cô ấy có được thêm 500 ngàn tệ của riêng mình, quả nhiên rất bình tĩnh, xoay người trở thành một nữ công nhân.

Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng tương tự như vậy, Trần Hán Thăng lười nói nhảm, trực tiếp để cho hiện thực dạy bảo.

Đồng thời, cũng phải cảm ơn diễn xuất tài tình của người trung niên và các bác gái dẫn khách kia, mới khiến lần dạy dỗ này càng có ý nghĩa hơn.

Trần Hán Thăng còn lo lắng vẫn chưa ghi nhớ đủ sâu, cố ý lấy đi số tiền tiết kiệm của Phùng Quý và Thẩm Như Ý cầm theo, cuối cùng để cho cặp vợ chồng son này hiểu rõ xã hội đáng sợ như thế nào, để biết quý trọng cuộc sống không dễ dàng gì này.

Lúc trở về, Thẩm Ấu Sở ngồi bên ghế lái phụ, Phùng Quý, Thẩm Như Ý và Hồ Lâm Ngữ ngồi ở phía sau, Tiểu A Ninh được Thẩm Như Ý ôm trong ngực.

"Như Ý, những người trên tàu hoả kia đều là những tên lừa đảo, có lần chị cũng đã từng gặp phải rồi … "

Hồ Lâm Ngữ thích lên mặt dạy đời bắt đầu "bla bla" kể về những trải nghiệm của bản thân, đương nhiên, kết quả cuối cùng chắc chắn là chị gái Hồ thông minh cơ trí chỉ nhìn một cái là đã nhìn thấu được quỷ kế của mấy tên lừa đảo đó.

Lòng dạ Tiểu Hồ thực sự không xấu, tình cảm của cô và Thẩm Ấu Sở rất tốt , cũng coi Thẩm Như Ý như là em gái mình.

Thẩm Như Ý và Phùng Quý nghe kể chuyện, ánh mắt cũng bị khung cảnh ban đêm của Kiến Nghiệp ngoài cửa sổ xe hấp dẫn.

Bây giờ cũng đã sắp 11 giờ tối rồi, nhưng Kiến Nghiệp vẫn đèn đuốc sáng choang, hàng loạt ánh đèn neon của các toà nhà cao tầng rực rỡ lấp lánh, từ trong xe nhìn ra, nhìn từ xa giống như một hàng dài quanh co uốn lượn khắp thành phố này vậy.

Cặp vợ chồng son này chưa từng được thấy khung cảnh này, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn, Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng, quả quyết đánh tay lái, đi đường vòng đến Tân Nhai Khẩu.

Tân Nhai Khẩu là trung tâm thành phố, là nơi phồn hoa nhất, 11 giờ vẫn còn có thể nhìn thấy rất nhiều người, có các thành phần tri thức vừa mới tan làm, những sinh viên đại học đi ra từ rạp chiếu phim, những du khách nước ngoài trên tay cầm máy ảnh …

Ở trước quảng trường trung tâm thương mại quốc tế, còn có một đài phun nước đang phun dòng nước trong sáng lên cao, rải mưa hoa khắp trời, thấy Phùng Quý và Thẩm Như Ý liên tục kêu lên, tiếng cười ròn rã của Tiểu A Ninh cũng vang vọng khắp buồng xe.

Sau khi quay trở lại Giang Lăng, khu thương mại Nghĩa Ô cũng rất náo nhiệt, trước quầy hàng bánh ngũ cốc hoa màu,

bạch tuộc viên, gà rán có không ít sinh viên đại học đang tụ tập, những chiếc xe van của các quán net không ngừng chở những thanh niên nghiện net từ các trường đại học khác nhau.

Buổi tối Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng chưa ăn cơm, Thẩm Ấu Sở muốn về nhà làm, Trần Hán Thăng cảm thấy phiền phức: "Đã đến giờ này rồi, lục đà lục đục trong phòng bếp thì phiền phức lắm, ăn chút súp miến tiết vịt là được rồi."

"Ờ! "

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn gật đầu một cái, cô chuẩn bị ôm lấy Tiểu A Ninh đang mơ màng chìm vào giấc ngủ, Trần Hán Thăng không nhịn được phất tay một cái: "Cậu đi trả tiền đi, để đó cho tớ."

Nói xong hắn bèn cúi người xuống, "chợt" ôm lấy cô bé nhỏ.

A Ninh cũng sắp ngủ rồi, đột nhiên lại bị cái ôm này đánh thức, có điều sau khi phát hiện là Trần Hán Thăng, cô bé lại "cười khanh khách" ôm lấy cổ Trần Hán Thăng.

Thẩm Ấu Sở bó tay đứng ở dưới ánh đèn, dịu dàng nhìn Trần Hán Thăng và A Ninh đang chơi đùa, Hồ Lâm Ngữ kéo cánh tay Thẩm Ấu Sở, ghét bỏ nói: "Người đã lớn như vậy rồi, sao còn như con nít vậy chứ … "

…

Đây là lần đầu tiên Phùng Quý và Thẩm Như Ý ăn cơm ở bên ngoài, có điều món súp miến tiết vịt này ăn thật sự rất ngon, kết hợp với mấy cái bánh bao chiên, vị giác thấm nhuần hương vị thơm ngon từ các nguyên liệu trong món súp, dần dần bắt đầu bị lấp đầy.

Nhưng đến lúc trả tiền, bọn họ nghe nói tổng cộng ăn hết 19 tệ, trông đều cực kỳ đau lòng.

“Đừng để trong lòng, hai người phải hình thành thói quen ăn khuya mới tốt.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Thẩm Ấu Sở không thích ăn khuya, sau này chúng ta đi ra ngoài đi chơi, cứ bỏ cô ấy ở nhà.”

Thẩm Ấu Sở dường như không nghe thấy, cô sớm quen với bản tính thích ăn chơi của Trần Hán Thăng rồi, chu khuôn mặt nhỏ yên lặng trả tiền.

Rời khỏi quán súp miến tiết vịt, Trần Hán Thăng lại dẫn theo bọn họ tới quán trà sữa “Ngộ Kiến” ở khu thương mại Nghĩa Ô: “Hai người tạm thời cứ thích ứng một chút trước đi, một tuần sau, sẽ đến đây làm việc.”

Lúc trước hồi còn ở trong núi, Trần Hán Thăng đã thương lượng với Thẩm Ấu Sở rồi, sẽ sắp xếp cho Phùng Quý và Thẩm Như Ý làm việc ở quán trà sữa.

“Tại sao lại phải đợi đến một tuần sau.”

Phùng Quý nhìn bảng hiệu, còn xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong: “Anh đại học, ngày mai em có thể đi làm rồi.”

“Dù sao thì cũng phải thích ứng với môi trường một chút đã … “

Trần Hán Thăng còn chưa nói hết, đã bị Phùng Quý cắt ngang, anh ta tinh thần phấn chấn nói: “Anh đại học, em không cần thích ứng, em rất muốn đi làm, thực ra em muốn làm việc ở nơi có đài phun nước vừa nãy nhất.” “

Người trong núi không có lòng dạ gì, vả lại đây đều là người thân bạn bè, Phùng Quý đương nhiên có cái gì nói cái đó.

“Chỗ có đài phun nước?”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút đột nhiên phản ứng lại, đó là Trung tâm thương mại quốc tế mà.

Tầng 18 chính là công ty luật Dung Thăng, đây là đang nói đùa sao?

"Chàng trai trẻ tuổi à, tôi đối xử với cậu không tệ mà, tại sao lại lấy oán trả ơn vậy?"

Trong lòng Trần Hán Thăng âm thầm phỉ nhổ, vẻ mặt xoắn xuýt giống y như cái bánh bao vậy.

"Anh đại học, chị."

Phùng Quý vẫn còn không chịu buông tha, ánh mắt toát lên sự phấn khởi hào hứng: "Cảm ơn mọi người đã thu nhận giúp đỡ chúng em, em bảo đảm sẽ đem quán trà sữa tới đó!"

"Ừm, ừ … Xem kìa, không mở cũng được mà."

Trần Hán Thăng ậm ừ qua loa: "Thực ra thì cũng không cần cố gắng quá, tốt nhất là tùy tiện hồ đồ một chút đi."

…

Trần Hán Thăng rất hi vọng Phùng Quý là một tên xấu xa "lật lọng", hắn nuôi hai người ngu ngốc thì có vấn đề gì đâu.

Đáng tiếc không như mong muốn, 6 giờ sáng ngày thứ hai, Phùng Quý đã xuất hiện trước cửa quán trà sữa "Ngộ Kiến", 8 giờ bắt đầu phát tờ rơi quảng cáo, lúc rảnh rỗi còn đi theo chị gái nhỏ ở quán trà sữa học cách làm trà sữa.

Đặc biệt là khi có nhiều người hơn trong quán net, căn bản không có ai chỉ dạy anh ta nữa, Phùng Quý lại cầm tờ rơi đến "Một mẻ hốt gọn" và "Phong hỏa ba tháng" phát tờ rơi.

Buổi sáng Trần Hán Thăng đang ở phòng làm việc trên đường Thiên Nguyên Đông cùng Khổng Tĩnh sắp xếp kế

hoạch nghiên cứu phát triển MP4 của Quả Xác, buổi trưa trở lại nghe nói chuyện này, hắn đột nhiên có chút sợ hãi.

“Trần Hán Thăng, Tiểu Phùng cũng quá chăm chỉ rồi.”

Hồ Lâm Ngữ căn bản cũng không tiếc lời khen ngợi: “Cậu ta chẳng qua chỉ tặng miễn phí hai cốc sữa trà sữa cho quản lý quán net, quản lý quán net lập tức đồng ý cho cậu ta phát tờ rơi ở trong quán net, Tiểu Phùng còn mở ra một công việc mới, đó là mua từ hai cốc trở lên có thể được ship đến tận nơi , một buổi sáng hôm nay, quán trà sữa đã bán được nhiều hơn 60 cốc rồi, hơn 60 cốc đấy … “

“Ồ.”

Trần Hán Thăng rầu rĩ hút thuốc.

“Thật là không thể ngờ, cậu lại đào được một thiên tài bán hàng!”

Hồ Lâm Ngữ khen ngợi vỗ vai Phùng Quý.

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, lại rút điếu thuốc thứ hai ra.

“Nói như vậy, sau này thật sự có thể mở một quán ở Tân Nhai Khẩu đấy.”

Hồ Lâm Ngữ không nhịn được mơ tới cảnh đó, nếu như quán trà sữa thật muốn mở chi nhánh ở Tân Nhai Khẩu, vậy thì tự cái tên “giám đốc Hồ” sẽ hoàn toàn nổi tiếng rồi.

Có điều Trần Hán Thăng nghe xong, tắt tàn thuốc rồi co cẳng chạy mất.

“Haizz, người này cũng không biết cổ vũ hai câu, tên trên tài khoản lợi nhuận của quán trà sữa đều viết tên Trần Hán Thăng … “

Hồ Lâm Ngữ rất bất mãn, ngược lại lại nói với Phùng Quý: "Tiểu Phùng đừng để ở trong lòng, Trần Hán Thăng chính là như vậy."

"Không sao đâu."

Phùng Quý lắc đầu một cái: "Anh đại học đã thu nhận giúp đỡ em, cho chúng em ăn, cho chúng em uống, còn tìm nhà ở cho chúng em."

Bởi vì căn nhà kia của Thẩm Ấu Sở không ở được nữa, cho nên Trần Hán Thăng đã thuê một căn hộ hai phòng ngủ ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn cho Phùng Quý và Thẩm Như Ý.

Đây là lần đầu tiên Phùng Quý và Thẩm Như Ý được sử dụng nước máy và tắm bằng vòi hoa sen, khỏi nói ý niệm biết ơn ngày càng tăng lên.

"Anh đại học không có khen em, vậy chứng tỏ sự cố gắng của em vẫn còn chưa đủ."

Phùng Quý lau mồ hôi trên mặt một chút: "Buổi chiều em chuẩn bị cầm tờ rơi, chạy tới những trước cổng các trường học phát một ít, chị Lâm Ngữ, cái chỗ có đài phun nước đó gọi cái gì vậy?"

"Nó gọi Trung tâm thương mại quốc tế."

Hồ Lâm Ngữ vui vẻ nói.

"Em biết rồi."

Phùng Quý nắm chặt nắm đấm: "Vì anh đại học, em nhất định phải mở một quán trà sữa ở Trung tâm thương mại quốc tế!"

"A… Hắt xì!"

Không hiểu sao, Trần Hán Thăng đang đi trên đường đột nhiên hắt xì một cái: "Sao cứ có cảm giác, luôn có điêu dân

muốn hại trẫm vậy.”

…

Chương 599: Dì ba giới thiệu em gái học khoa phát thanh viên?

Chiều hôm đó, Trần Hán Thăng không đến lớp mà lại đến văn phòng trên đường Đông Thiên Nguyên.

Giờ đây, nơi này ngoài việc được dùng làm nơi "hẹn hò" của Trần Hán Thăng và Khổng ngự tỷ, còn Nhiếp Tiểu Vũ và Thu An Bình đã trực tiếp đến Nhà máy Điện tử Quả Xác.

"Này, thật là, phù."

Trần Hán Thăng đang hút một điếu thuốc, vẻ mặt ủ rũ thở dài.

Khổng Tĩnh nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ: "Lý Tiểu Giai đã dẫn dắt mọi người nghiên cứu phát minh MP4, nửa tháng sau sẽ đưa ra hàng mẫu, tại sao cậu lại đứng đây mà cau mày?"

Trong ngành công nghiệp MP4 hiện tại, Newmen và Sony đều là những thương hiệu dẫn đầu về mảng công nghệ và tính ổn định cao, mà chức năng của sản phẩm cũng rất tốt, hiện tại Quả Xác không có thời gian để tự nghiên cứu và phát triển, cách nhanh nhất là sao chép ưu điểm của các loại sản phẩm này.

Tất nhiên là giá cả và đối tượng cũng khác nhau.

Cả Newmen và Sony MP4 đều có giá hơn 2.000 tệ, thường không phù hợp với sinh viên đại học và thành phần tri thức bình thường bởi họ không mua nổi, vì vậy hàng nội địa Tử

Quang của Thanh Hoa xuất hiện, bọn họ đang dựa vào những chiếc MP4 khoảng 1.000 tệ để chiếm lĩnh thị trường này .

Tóm lại Quả Xác cũng có ý nghĩ tương tự, trên thực tế phương pháp của Tân Thế Kỷ cũng tương tự như vậy, nhưng Tân Thế Kỷ có vốn tích lũy công nghệ của riêng họ nên họ có thể cải tiến và hoàn thiện.

Đáng tiếc Lý Tiểu Giai người có nghiên cứu sâu nhất về phương diện này lại làm cho Quả Xác.

“Chuyện nhỏ thôi, chỉ là có chút kỳ quái.”

Trần Hán Thăng hỏi Khổng Tĩnh: “Chị Tĩnh, chị đã thấy những người miền núi không có học thức và không có kinh nghiệm xã hội. Đầu óc của họ rất đơn giản và thậm chí họ không thể nói dối, nhưng họ lại có một loại cảm giác độc đáo về thị trường.”

“Tôi đã từng thấy rồi.”

Khổng Tĩnh gật đầu, cô đã trải qua những năm 90 đầy sóng gió nên đã quen với điều đó, thậm chí còn quen biết người như vậy trong đời thật.

“Tôi biết một bà chủ ở Nghĩa Ô, ở miền trung của tỉnh Chiết Giang. Mặc dù bà ấy chưa bao giờ đọc sách, nhưng chỉ bắt đầu bằng một quầy hàng nho nhỏ. Thị trường thiếu cái gì thì bà ấy sẽ bán cái đó. Khi còn trẻ, bà ấy suýt phải ngồi tù với tội danh ‘ đầu cơ trục lợi ‘. Bây giờ con người bà ấy cũng giá trị cả chục triệu.”

Khổng Tĩnh ngồi xuống đối diện với Trần Hán Thăng, đưa một chồng tài liệu: “Chỉ là cơ hội như vậy bây giờ không nhiều và sự phát triển nhanh chóng của khoa học và công nghệ đã hạn chế cơ hội phát triển của họ.”

“Ừm.”

Trần Hán Thăng gật đầu, đứa trẻ Phùng Quý này ngược lại vô tình tìm thấy một cơ hội thích hợp để phát triển.

Ngưỡng mở cửa hàng trà sữa thấp, ở một thành phố như Kiến Nghiệp cũng không thiếu xe cộ, bản thân Phùng Quý cũng là một người chăm chỉ, có lẽ anh ta thực sự có thể làm nên chuyện lớn.

Nhưng……

"Nếu chúng ta thật sự muốn mở nó ở Tân Nhai Khẩu, làm thế nào để có thể hạn chế hai người gặp nhau?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm.

"Này, cậu đang nghĩ gì vậy?"

Thấy Trần Hán Thăng nhìn có vẻ sững sờ, Khổng Tĩnh vẫy tay.

"Không có gì, tôi nên ký bản sao kê ngân hàng này ở đâu…"

Khi Trần Hán Thăng ký tên, hắn thản nhiên hỏi: "Có phải Tào Kiến Đức và Thôi Chí Phong đã hỏi về ông chủ đằng sau Quả Xác?"

"Lão Tào trước đây rất tò mò, luôn hỏi bóng hỏi gió nhiều thứ, nhưng gần đây anh ta không hỏi nữa, chỉ biết cắm đầu vào làm việc."

Khổng Tĩnh suy nghĩ một lúc nói: "Lão Thôi chưa từng hỏi qua lần nào."

"Lúc trước hỏi thăm tình huống có nghĩa là anh ta không biết."

Trần Hán Thăng cười nói: "Nếu bây giờ anh ta không hỏi nữa thì điều đó có nghĩa là anh ta đã có tính toán nào đó rồi. Tào Kiến Đức rất thông minh. Anh ta có một gia đình ổn định

và hòa thuận. Tôi tin rằng anh ta có thể đưa ra lựa chọn tốt nhất."

"Alo, Tiểu Vũ à."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc, lấy điện thoại di động ra và gọi cho Nhiếp Tiểu Vũ: "Cô mua một số đồ chơi cho bé gái ở cửa hàng tạp hóa Đông Sơn và đưa chúng cho con gái của Tào Kiến Đức dưới danh nghĩa của ông chủ của Quả Xác. Nhớ mua loại đắt nhất nhá, đừng mua những cái có giá dưới 1.000 tệ."

"Biết rồi, tôi đang ôn thi, học kỳ trước thi trượt hai môn!"

Nhiếp Tiểu Vũ nhỏ giọng tắt điện thoại, cô thư ký nhỏ bây giờ cũng là người có thói quen trốn học, vậy nên thi lại cũng là việc xảy ra trong dự kiến.

"Cô oán hận với tôi làm cái gì chứ?"

Trần Hán Thăng càu nhàu phàn nàn: "Cô có bản lĩnh thì hận giáo viên chấm bài đi, Nhiếp Tiểu Vũ cô chỉ biết bắt nạt kẻ yếu …"

Khổng Tĩnh mỉm cười, trênn thực tế, nhiều người chỉ nhìn thấy mặt kiêu ngạo và độc đoán của Trần Hán Thăng, chỉ có số ít người hiểu được những mặt tốt của hắn.

Giống như việc tặng quà cho Tào Kiến Đức với danh nghĩa là ông chủ lớn của Quả Xác, có lẽ là đang âm thầm truyền đạt một thông điệp như là — Anh hiểu tôi và tôi hiểu anh, cảm ơn anh.

"Nhân tiện, chuyện gì đang xảy ra ở Tân Thế Kỷ vậy?"

Khổng Tĩnh hỏi sang một chủ đề khác, sau khi biết Quả Xác cũng sản xuất MP4, không biết Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Cô Cô sẽ phản ứng như thế nào.

“Tân Thế Kỷ cũng đã bắt đầu phát triển MP4, nghe nói bọn họ tăng ca nhiều hơn so với chúng ta, có lẽ là muốn tranh thủ thời gian.”

Trần Hán Thăng suy đoán: “Trong hai ngày này, Hồng Sĩ Dũng có lẽ sẽ tìm đến và nói chuyện với ông chủ của Quả Xác.”

Khổng Tĩnh chớp mắt: “Cậu sẽ đứng ra sao?”

“Không.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Tôi đã thuê một diễn viên.”

“Anh ta giống như là một ông chủ hơn tôi.”

Trần Hán Thăng lại bổ sung thêm một câu.

.....

Sau khi Khổng Tĩnh rời đi, Trần Hán Thăng kiểm tra đồng hồ, bây giờ đã gần ba giờ ba mươi phút chiều rồi, chuẩn bị lái xe đến Đại học Đông Đại.

Từ lúc bắt đầu kỳ nghỉ đông đến bây giờ, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều khá là bận rộn, họ đã không gặp nhau mấy ngày rồi, cả hai chỉ có thể gọi điện thoại cho nhau mỗi tối.

Tiểu Ngư Nhi đã rất bất mãn với điều đó, Trần Hán Thăng đã hứa là hôm nay sẽ đến chỗ cô.

Nhưng vừa lên xe, Trần Hán Thăng lại nhận được điện thoại của Thương Phú Vinh.

Lão Thương vui vẻ nói: “Tạ Kính Xuân đã đồng ý nhường lại mảnh đất đó với giá là ba triệu như lúc trước đã thương lượng.”

“Nhanh vậy sao?”

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên, gần đây hắn đã đặt toàn bộ tâm trí lên Quả Xác, nên hắn không quan tâm đến vấn đề này.

"Trong dịp Tết Nguyên đán, tất cả bọn chú đều thích chơi bài ở đây."

Thương Phú Vinh giải thích: "Tạ Nhị đã mất một trăm sáu mươi nghìn tệ trong khoảng thời gian này và ông ta không có bất kỳ công việc chính thức nào. Nếu ông ta không bán đất thì ông ta chỉ có thể bán vợ của mình."

"Một trăm sáu mươi nghìn tệ?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc: "Chú Thương gài bẫy ông ta?"

Nói chung, khi người dân nông thôn chơi bài trong dịp Tết thì thua hơn mười nghìn tệ đã là chuyện lớn, Tạ Kính Xuân thua một trăm sáu mươi nghìn tệ, rất có thể là do ai đó sắp đặt.

Thương Phú Vinh không chỉ quen thuộc với ủy ban thôn mà còn là một ông trùm có mối quan hệ cá nhân phong phú, ngoài ra, trong cuộc xung đột trước đó, Trần Hán Thăng đã lừa những kẻ xấu đó và Thương Phú Vinh đã "tẩy trắng thành công".

Vì vậy, nếu ai đó bày mưu thì Thương Phú Vinh có năng lực và có động cơ nhất.

"Không ai dí súng ép ông ta là do ông ta quá tham lam."

Thương Phú Vinh không thừa nhận cũng không phủ nhận, cũng không định nói thêm về việc này: "Tóm lại, bây giờ Tạ Nhị đang nợ một trăm sáu mươi nghìn tệ, giấy nợ đã viết xong. Ngày nào mấy người đòi nợ cũng đến cửa. Tạ Nhị chủ động tìm chú và định bán đất với giá gốc."

“Đã sớm biết nó sẽ thành ra như này vậy thì tại sao không làm thế ngay từ đầu.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Cháu sẽ đến đó ngay bây giờ.”

Nhưng nếu đến Thượng Hải, nhất định phải hẹn trước với Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng thực sự rất xấu hổ, đặc biệt là khi hắn vừa liên lạc với Tiểu Ngư Nhi, hắn đã ngọt ngào hỏi: “Tiểu Trần, khi nào thì cậu đến? Tớ đã xin phép giáo sư Tôn rồi. Hôm nay, ôi, mấy ngày nay mệt quá, thật muốn đi mua sắm, ăn đồ ngọt, lát nữa xem phim…”

Trần Hán Thăng có thể tưởng tượng ra bộ dạng bây giờ của Tiểu Ngư Nhi, cô chắc chắn đang nghiêng đầu đếm từng ngón tay một, mái tóc đuôi ngựa tinh nghịch của cô đang lắc trái và phải, đôi mắt của cô tràn đầy sự mong đợi.

“Khụ!”

Trần Hán Thăng ho, nhưng không nói.

“Hả? Tiểu Thần, sao cậu không nói gì?”

Tiểu Ngư Nhi thông minh phản ứng nhanh chóng và ngay lập tức nhận ra rằng có một sự thay đổi.

“Không! Không được thất hẹn! Không được không tới! Cậu đã hứa với tớ, ngày hôm qua còn nói về hoạt động của hội sinh viên…”

Tiểu Ngư Nhi ậm ừ làm nũng, có một chút đáng yêu và độc đoán.

Trần Hán Thăng lúng túng cười, tối hôm qua khi đi đón Phùng Quý và Thẩm Như Ý, hắn đã nói dối về hoạt động của hội học sinh.

“Tớ thật sự có việc mà, cậu phải quan tâm tớ chứ, ngoan ngoãn nha!”

Trần Hán Thăng hạ quyết tâm đến Thượng Hải để giải quyết xong vấn đề đất đai, con người của Tạ Kính Xuân có chút tráo trở, tốt nhất là nên giải quyết vấn đề càng sớm càng tốt.

“Hừ, vậy tại sao cậu không bảo tớ, tớ đã xin nghỉ rồi.”

Tiểu Ngư Nhi đã rất tức giận và từ chối chấp nhận lời xin lỗi của Trần Hán Thăng

“Tớ biết sai rồi, lầnsau… Chờ một chút, có một cuộc gọi quan trọng.”

Khi Trần Hán Thăng thấy Thương Phú Vinh gọi đến, có lẽ ông ấy có việc liên quan đến khu đất nên đã bắt máy trước, nhưng khi hắn gọi lại cho Tiểu Ngư Nhi, cô vô cùng tức giận và tắt máy luôn.

“Con gái thật phiền phức!”

Trần Hán Thăng vừa lẩm bẩm vừa lắc đầu và đặt điện thoại xuống.

Sau khi đến Thượng Hải, sự việc đã được giải quyết êm đẹp, Trần Hán Thăng không muốn để lại bất kỳ lời bào chữa nào, hắn đã giúp thanh toán khoản nợ một trăm sáu mươi nghìn tệ để đổi lấy lời hứa dọn ra ngoài trong vòng một tuần của Tạ Kính Xuân.

Vì đã ký kết hợp đồng, Tạ Kính Xuân cũng biết tính tàn nhẫn của Trần Hán Thăng, ông ta căn bản không dám trái lời.

Sau khi từ chối yêu cầu ở lại của Thương Phú Vinh, Trần Hán Thăng vội vã quay trở lại Kiến Nghiệp thì đã gần mười giờ.

“Này!”

Khi đi qua Cổng Cao Kiều, rẽ trái đến Đại học Đông Đại, rẽ phải là vào Giang Lăng, Trần Hán Thăng thở dài, cuối cùng

rẽ sang Đại học Đông Đại, lấy điện thoại di động ra và gọi cho Tiêu Dung Ngư.

“Bíp, bíp, bíp…”

Lần này chuông reo rất lâu, Trần Hán Thăng cười toe toét.

Đôi khi, tâm trí của một cô gái có thể được phản ánh thông qua vài chi tiết nhỏ.

Ví dụ:

Buổi chiều, Tiểu Ngư Nhi nghe máy rất nhanh, điều đó có nghĩa là lúc đó cô đang tức giận;

Bây giờ điện thoại đã đổ chuông lâu như vậy, có nghĩa là cô đã bình tĩnh lại một chút và đang do dự không biết có nên bắt máy hay không.

Bây giờ, cô có thể đang tự mình nhặt nó lên, hoặc là nhờ …

“Xin chào, Trần Hán Thăng.”

Điện thoại được kết nối, giọng nói của Biên Thi Thi truyền đến: “Cậu có ý gì, cậu luôn thất hứa với hoa khôi Đại học Đông Đại của chúng tớ, Tiểu Ngư Nhi đã ở trong ký túc xá cả đêm và còn chưa ăn tối đấy. “

“Nếu cậu có lương tâm thì mau cầm theo hai cốc sô đa dâu tây, bánh kem, bánh quy Oreo và mì ốc sên trên đường Văn Lang đến để đền tội.”

Biên Thi Thi cũng tức giận cúp điện thoại.

“Thi Thi vẫn còn khá thông minh.”

Trần Hán Thăng khen ngợi trong lòng, cô ấy không chỉ ngầm chỉ ra tình trạng hiện tại của Tiểu Ngư Nhi mà còn nói rõ tất cả những món quà thay cho lời xin lỗi một cách chính đáng.

Chậc chậc, "EQ"!

Đương nhiên, Biên Thi Thi cũng có "ý đồ" của riêng mình, Tiêu Dung Ngư không ăn mì ốc, hiển nhiên Thi Thi cũng nhân cơ hội này để tống tiền một cốc sô đa và một bát mì ốc.

Kiểu bạn này rất thoải mái, các chàng trai không phải mệt mỏi để đối phó với người như vậy.

Đương nhiên, Hồ Lâm Ngữ cũng không tệ, cô ấy đối với Thẩm Ấu Sơ thật sự là hết lòng hết dạ.

Trần Hán Thăng mua một thứ gì đó và đi xuống cầu thang đến ký túc xá nữ của Đại học Đông Đại, Biên Thi Thi chạy xuống, cả người một bộ đồ ngủ mềm mại.

"Cậu ấy đâu?"

Trần Hán Thăng đưa cho cô ấy bánh su kem dâu, nhưng không phải một cốc mà là sáu cốc, hắn mời toàn bộ ký túc xá của Tiêu Dung Ngư.

Đôi khi khi các cặp đôi cãi nhau, cả hai bên có thể không cảm thấy vấn đề, nhưng bạn cùng phòng của họ sẽ thêm dầu vào lửa và chuyện nhỏ biến thành chuyện lớn, Trần Hán Thăng đang muốn hối lộ họ.

"Đang ở ban công nhìn lén đó."

Biên Thi Thi nhận lấy đồ ăn vặt, che miệng cười trộm: "Tiểu Ngư Nhi xin nghỉ, quần áo chuẩn bị xong rồi mà cậu không có tới, cậu ấy giận lắm đấy."

Trần Hán Thăng không thể giải thích được, hắn chỉ bỏ ra ba triệu tệ để mua một mảnh đất mà mười năm sau dùng ba trăm triệu tệ cũng không mua được, hắn chỉ có thể nhún vai ngẩng đầu lên.

Trên ban công phòng ngủ của Tiêu Dung Ngư, dưới đống quần áo đang phơi, quả nhiên có một bóng người đang nhìn

trộm hắn.

Sau khi Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, bóng người đó dường như vẫn còn tức giận, quay người lại đóng cửa "rầm" một tiếng đi vào.

"Haizz, nóng tính thật đấy, còn không thèm ra gặp tớ."

Trần Hán Thăng cong môi và nói với Biên Thi Thi: "Xin hãy nói cho cậu ấy một việc, cậu chỉ cần nói rằng chiều nay tớ đã đi xem mắt. Người mà dì ba của tớ giới thiệu là một em gái đang học khoa phát thanh viên tại trường đại học Nam Quảng. Cô ấy rất xinh đẹp, da trắng, chân dài, vừa có thế là ngự tỷ vừa có thể là loli, sau này xin Giám đốc Tiêu hãy tôn trọng Chủ tịch Trần một chút, nếu không chúng tớ cũng sẽ vô cùng khó xử."

Biên Thi Thi cúi đầu đồng ý, cô ấy đi lên và nói với những người bạn cùng phòng những gì mà hắn nói, tất cả mọi người bao gồm cả Tiểu Ngư Nhi đều cười.

Nhưng là cười xong, Tiêu Dư Nhi lại bĩu môi: "Hừ, cậu ấy căn bản không có thành tâm xin lỗi, tớ sẽ bảo dì Lương mắng cho một trận!"

Tiêu Dung Ngư biết rằng Trần Hán Thăng sợ Lương Mỹ Quyên nhất trên thế giới này, vì vậy cô đã kể cho Thái hậu Lương tất cả những gì đã xảy ra vào chiều nay và cả những gì Trần Hán Thăng vừa nói.

"Đinh."

Thái hậu Lương vẫn chưa ngủ vậy nên bà đã trả lời tin nhắn ngay lập tức.

"Con à, đừng tức giận, dì sẽ mắng nó ngay!"

Lương Mỹ Quyên trả lời: "Tuy nhiên, về việc giới thiệu đối tượng, dì đảm bảo với con đó là giả."

“Bởi vì dì ba của nó đã qua đời từ lâu, giới thiệu cái con khỉ!”

Chương 600: Nắng không gắt, gió vừa phải, thích hợp để làm màu

“Tại sao con luôn chọc cho Tiểu Ngư Nhi tức giận vậy?”

Lương Thái hậu luôn giữ lời, cho nên ở bên này an ủi Tiêu Dung Ngư, bên kia lập tức gọi con trai.

“Chết tiệt, cô ấy đã mách mẹ rồi à?”

Trần Hán Thăng đang trên đường trở về Giang Lăng, không khỏi vỗ đầu.

“Đúng vậy, nó phàn nàn con nói không giữ lời, xin lỗi cũng không đàng hoàng…Tiểu Ngư Nhi thật đáng yêu.”

Lương Mỹ Quyên vừa cười vừa nói.

Trên thực tế, bên cạnh việc hòa giải những xung đột giữa bọn trẻ, Thái hậu Lương cũng muốn nói chuyện với Trần Hán Thăng.

Bởi vì đôi khi, cha mẹ không được tiếp xúc nhiều với con cái đang học tập và làm việc ở bên ngoài, ngay cả đôi mẹ con có tình cảm tốt như Trần Hán Thăng và Lương Mỹ Quyên cũng chỉ gọi điện với nhau hai lần một tuần.

Đối với một người con trai đang đại học không giỏi thể hiện cảm xúc như Vương Tử Bác, cậu ấy và mẹ

Lục Ngọc Trân cũng chỉ có thể gọi điện hai tuần một lần.

“Các bà mẹ” đều muốn liên lạc nhiều hơn nhưng lại lo ảnh hưởng đến việc học hành của con cái, hay lại lo ảnh hưởng đến

thời gian nghỉ ngơi của con nên họ đã cố tình kiểm soát số lượng cuộc gọi.

Vì vậy, mặt ngoài Lương thái hậu nhìn như là hỏi Trần Hán Thăng tại sao lại bắt nạt Tiêu Dung Ngư, nhưng thực chất bà lại nhân cơ hội này để được trò chuyện nhiều hơn với con trai.

“Buổi chiều con thật sự có việc phải làm, cho nên con đã đi Thượng Hải.”

Trần Hán Thăng giải thích lý do: “Bọn con đã không gặp nhau kể từ khi trở lại tựu trường. Giữa tháng ba cô ấy sẽ lại sang Mỹ. Những ngày này, cô ấy đã phải chịu rất nhiều áp lực nên khá dễ tức giận. Con sẽ xin lỗi cô ấy khi trở về ký túc xá.”

“Tiểu Ngư Nhi sẽ đi Mỹ?”

Trước đây Lương Mỹ Quyên không biết gì về việc này, vì vậy bà khá tò mò.

Trong lòng bà, Mỹ là một quốc gia xa tận bên kia của đại dương, bà thường xem một số tin tức trên TV và báo chí, có vẻ như đất nước này đặc biệt phát triển và không thân thiện với Trung Quốc nên Lương Mỹ Quyên đặc biệt không thích nước Mỹ.

Đương nhiên, Lương thái hậu cũng không quá để ý, bà thà chú ý nhiều hơn đến thời tiết ở Kiến Nghiệp, giá cả sườn heo ở chợ, chuyện vui chuyện buồn của họ hàng trong nhà, đây chính là thái độ và cảm thụ của những phụ nữ trung niên bình thường ở các thành phố nhỏ đối với nước Mỹ.

“Cô ấy hiện đang nhận một vụ kiện đa quốc gia.”

Trần Hán Thăng nói: “Thế nên cô ấy sẽ đến một tiểu bang ở Mỹ để tìm hiểu luật pháp ở nơi đó, nó không mất quá nhiều thời gian. Chắc là cô ấy trở lại sau khoảng năm hoặc sáu ngày.”

“Ồ.”

Lương Mỹ Quyên khen ngợi: “Thật không hổ là Tiểu Ngư Nhi. Dù sao đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường, xem nhiều hơn luôn luôn tốt.”

“Chuẩn rồi.”

Khi Trần Hán Thăng nghe nói Thái hậu Lương khen ngợi Tiêu Dung Ngư, hắn đắc thắng nói: “Con cũng đồng ý với quan điểm này vì vậy con cũng sẽ đến Mỹ vào lúc đó.”

“Cái gì, con cũng đi hả?”

Thái hậu Lương vừa rồi còn ôn hòa đột nhiên cao giọng nói: “Con mỗi ngày có thể làm việc nghiêm túc một chút không, Tiểu Ngư Nhi đến đó là để học tập, con cho rằng mình có thể làm cái gì, ngoại trừ chơi đùa thì chỉ là chơi đùa… .”

“Tiêu chuẩn kép đến từ mẹ của con, Tiểu Ngư Nhi có thể đi vạn dặm đường còn con thì không thể sao.”

Trần Hán Thăng chỉ có thể giả vờ rằng điện thoại của mình hết pin để tránh sự lải nhải của Lương thái hậu, sau khi trở về ký túc xá thì đã gần mười một giờ ba mươi phút. Mấy người bạn cùng phòng 602 không ai nghỉ ngơi, người chơi trò chơi, người xem võ thuật, còn có người đi chơi cùng bạn gái chưa quay trở lại. Trần Hán Thăng leo lên giường sau khi tắm, nhàn nhã khoe khoang với Dương Thế Siêu, đồng thời nhắn tin cho Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng: [Đã ngủ chưa?]

“Tinh~”

Tiểu Ngư Nhi nhanh chóng trả lời: [Ừ, đang chuẩn bị đi ngủ!]

“Hmm…”

Trần Hán Thăng tưởng tượng ra vẻ mặt của Tiêu Dung Ngư, ước lượng suy nghĩ hiện tại của cô rồi nói tiếp: "Mẹ vừa gọi điện cho tớ, chỉ trích tớ rất nặng nề."

Tiêu Dung Ngư "Ai bảo cậu không xin lỗi đàng hoàng".

Trần Hán Thăng: "Thì bây giờ tớ đang thành tâm xin lỗi đây, tối mai chúng ta sẽ cùng nhau ăn tối, tớ sẽ sang đón cậu và tớ hứa sẽ không bỏ lỡ cuộc hẹn lần này."

Tiêu Dung Ngư: "Ngày mai thì không được rồi, bởi vì tớ đã xin nghỉ hôm nay, nếu tớ xin nghỉ hai ngày liên tiếp, giáo sư Tôn sẽ mắng tớ, ngày kia tớ cũng phải xem lại thời gian, có một cuộc họp ở văn phòng luật. Tất cả là lỗi của cậu, cơ hội tốt như hôm nay mà lại bị trì hoãn."

Trần Hán Thăng: "Thế thì cũng hết cách rồi, ôi trời, đã gần mười hai giờ rồi, cậu hãy đi ngủ sớm đi, tớ cũng mệt rồi."

Tiêu Dung Ngư: "Được, vậy tớ đi ngủ đây, chúc ngủ ngon."

Trần Hán Thăng: "Moa, ngủ ngon."

Sau khi nói lời "chúc ngủ ngon" với nhau, Tiêu Dung Ngư thực sự đi ngủ bởi vì đồng hồ sinh học của cô là nghỉ ngơi trước mười hai giờ, nhưng đối với Trần Hán Thăng mà nói, một ý nghĩa khác của "chúc ngủ ngon" là "đừng làm phiền tôi, tôi muốn chơi với điện thoại của mình."

Điều này thực sự không nhằm vào riêng Tiểu Ngư Nhi, hắn cũng làm như vậy với Thẩm Ấu Sở.

Không biết thói quen ngớ ngẩn này hình thành từ bao giờ, giờ chuyển sang WAP lướt mạng đọc mấy cái tin tức tẻ nhạt, nhưng cho dù đổi thành Nokia cục gạch cũ kỹ thì Trần Hán Thăng vẫn phải chơi hai trò Rắn săn mồi và Tetris.

Thật ra không phải do hắn không buồn ngủ, mà do hắn muốn chờ trước khi ngủ, nhưng ngay cả chính bản thân Trần Hán Thăng cũng không biết chính mình đang chờ cái gì.

.....

Khi tỉnh lại vào sáng hôm sau, Lý Quyến Nam vẫn là người dậy sớm nhất trong ký túc xá.

Sau đó đến Đới Chấn Hữu, lão Đới cũng buồn cười, cậu ta vừa lớp chỉ để đổi hoàn cảnh đọc truyện "Dương Quá và Tiểu Long Nữ".

Tiếp theo là Quách Thiếu Cường và Dương Thế Siêu, cuối cùng là Kim Dương Minh và Trần Hán Thăng.

Hôm nay, Trần Hán Thăng định trốn học và ngủ cả buổi sáng, nhưng khoảng chín giờ, điện thoại của hắn đột nhiên reo lên.

"Xin chào, Hán Thăng có ở lớp không?"

Hồng Sĩ Dũng gọi điện đến, anh ta lịch sự hỏi: "Buổi trưa có thời gian không? Tôi muốn hẹn với ông chủ của Quả Xác."

"Tôi cũng không biết nữa."

Trần Hán Thăng mặt nói: "Tôi phải hỏi trước đã."

Sau khi cúp điện thoại,

Trần Hán Thăng nhảy ra khỏi giường và nhìn thấy Kim Dương Minh cũng đang ngủ

trong chăn.

"Lão Lục, dậy đi."

Trần Hán Thăng mở ra rèm cửa ban công "xoẹt" một tiếng, ký túc xá vốn đang âm u ngay lập tức tràn ngập ánh sáng, đồng thời có từng đợt ấm áp chiếu trên người, tâm tình trong nháy mắt tươi tỉnh lên.

“Đừng ngủ nữa, ánh nắng mặt trời không gắt, gió vừa phải, là một ngày tốt để thể hiện.”

Trần Hán Thăng bước tới và đá vào chân giường của Kim Dương Minh.

“Này ~ gần đây tao bị mất ngủ, cuối cùng cũng ngủ được, vậy mà bây giờ bị mày kéo dậy…”

Kim Dương Minh dụi mắt phàn nàn.

“1.000 tệ giúp tao kèm theo đó tao sẽ cho Đông Nhi thêm một ngày nghỉ. Nếu mày muốn dài dòng nữa là tao sẽ nhờ Dương Thế Siêu giúp đỡ.”

Trần Hán Thăng trực tiếp ngắt lời.

“Đi thôi, đi thôi.”

Kim Dương Minh lập tức ngồi thẳng người: “Nhưng mà nói trước, không phải tao thiếu tiền, cũng không phải vì muốn cùng Đông Nhi ăn cơm xem phim, mà nguyên nhân chính là do lão Dương không hiểu lối sống của người giàu. Chỉ có tao mới làm được.”

“Tao đồng ý với quan điểm này.”

Trần Hán Thăng gật đầu, hỏi: “Bữa trưa sắp xếp ở đâu đấy?”

“Khách sạn Quốc Tín Trạng Nguyên trong Miếu Khổng Tử.”

Kim Dương Minh buột miệng nói.

Trần Hán Thăng có chút khó hiểu: “Không phải nên đến Vương Miện Kim Ưng hoặc là khách sạn Kim Lăng ở trung tâm thành phố sao? Khách sạn Trạng Nguyên đã quá cũ.”

Khách sạn Quốc Tín Trạng Nguyên là một khách sạn năm sao vào những năm 1990. Về cơ sở vật chất, nó thực sự kém

hơn so với các khách sạn năm sao sau năm 2000. Trần Hán Thăng chưa bao giờ đến khách sạn Quốc Tín Trạng Nguyên.

“Tứ ca, mày không hiểu,Vương Miện Kim Ưng chỉ dành cho mấy tên nhà giàu mới nổi.”

Kim Dương Minh lại bắt đầu nhập vai: “Loại con cháu nhà danh giá như bọn tao, có tố chất, có tu dưỡng, ăn ở Quốc Tín Trạng Nguyên, ra vào núi Tử Kim.”

“Tại sao lại là núi Tử Kim?”

Trần Hán Thăng lại bày ra cái mặt gà mờ của hắn.

Kim Dương Minh tiêu sái cười nói: “Khu tập thể Tỉnh ủy Tô Đông ở ngay dưới chân núi Tử Kim, hiểu không?”

“Thì ra là thế.”

Trần Hán Thăng không thể không giơ ngón tay cái lên: “Tao thừa nhận trước đây có yếu tố đánh cuộc. Không ngờ anh Kim đây lại chuyên nghiệp như vậy. Nhưng mày lại không biết lái xe? Mày thậm chí không thể lái một chiếc siêu xe nếu tao thuê nó.”

“Đừng lái xe.”

Kim Dương Minh xua tay: “Cứ nói là tối hôm qua tao uống say cả đêm, hôm nay còn hoa mắt nên chỉ có thể ngồi trong chiếc Land Rover của mày. Điều này không chỉ có thể tránh được việc lái xe, mà còn chỉ ra rằng quan hệ của chúng ta rất tốt.”

“Điều quan trọng nhất là tao cũng có thể ngầm bày tỏ rằng tao rất bận và chỉ có thể gặp bên kia khi có thời gian.”

Chương 601: Ký túc xá 602 Ngọa Long - Phượng Sồ

“Trâu bò.”

Sau khi nghe lý thuyết của Kim Dương Minh, Trần Hán Thăng đã sửng sốt một lúc lâu nói: “Không ngờ rằng trong căn phòng ký túc xá nhỏ nhoi 602 này lại đồng thời có cả Ngọa Long - Phượng Sồ, giống như tao và anh Kim đây.”

“Này, Tứ ca, chúng ta vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.”

Kim Dương Minh đè tay

xuống, kiên định nói: “Đừng để đám lão Dương nghe được, chỉ cần trong lòng

chúng ta biết là được.”

“Hoàn toàn không cần thiết!”

Trần Hán Thăng quàng tay qua vai Kim Dương Minh, ngạo nghễ nói: “Ở lớp 2 hành chính công và thậm chí là ở Khoa học Xã hội và Nhân văn, hãy nhìn Thẩm Ấu Sở và Bạch Vịnh San, bọn họ còn có gì khác ngoài thành tích tốt đâu chứ, thực ra cũng chỉ là muốn lấy học bổng thôi, trụ cột chính vẫn là hai anh em chúng ta.”

“Chết tiệt, vẫn là Trần ca hăng máu nha.”

Kim Dương Minh ôm quyền: “Vì giả bộ hung hăng mà không tiếc giẫm đạp lên bạn gái của mình.”

Nhưng sau khi lên xe, Trần Hán Thăng vẫn nghiêm túc nói chuyện với Kim Dương Minh về các lưu ý về các hạng mục

công việc.

“Mày sẽ đóng vai ông chủ của Nhà máy Điện tử Quả Xác.”

Bởi vì Kim Dương Minh không có xung đột lợi ích trong công việc kinh doanh, Trần Hán Thăng đã nói sự thật: “Về việc tại sao ông chủ không muốn xuất hiện, lý do chính là bây giờ là thời điểm quan trọng hơn và không thích hợp để bại lộ quá sớm.”

“Đừng nói về những điều này.”

Ai biết rằng Kim Dương Minh không có hứng thú chút nào với những thứ này.

“Vì có hứng thú nên tao có đến Học viện nghệ thuật Kiến Nghiệp để tham gia một vài tiết học. Một giáo sư diễn xuất đã nói thế này ‘Một diễn viên giỏi và chuyên nghiệp không quan tâm đến những chuyện đằng sau hậu trường’. Bây giờ tao chỉ muốn biết đối thủ là ai?”

Kim Dương Minh nghiêm mặt nói.

Trần Hán Thăng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Là do có hứng thú nên mới tham gia vài lớp diễn xuất”? Thực ra là đến Học viện Nghệ thuật Kiến Nghiệp để ngắm gái, thật chuyên nghiệp.

Nhưng bây giờ hắn vẫn còn phải dựa vào sự phát huy của Kim Dương Minh, nên hắn đã không vạch trần nó, nên nói về danh tính của Hồng Sĩ Dũng.

“Đối thủ của mày là tổng giám đốc của Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ, người gốc Hồng Kông. Thực ra, mày không thể nhớ tên cũng được. Mày chỉ cần hiểu rằng Quả Xác và Tân Thế Kỷ có mối quan hệ cạnh tranh, anh ta có lẽ muốn biết tính cách của mày và muốn hỏi về mối quan hệ giữa mày và cựu tổng giám đốc của Tân Thế Kỷ, định thuyết phục mày từ bỏ việc cạnh tranh và nên dĩ hòa vi quý.”

“Mối quan hệ khá phức tạp, đây là thử thách để kiểm tra kỹ năng diễn xuất.”

Kim Dương Minh cau mày:

“Mày có thể chơi hai phiên bản “Broad Sea and Sky” tiếng Quảng Đông của Beyond,

tao đang tìm kiếm cảm giác giao tiếp với người Hồng Kông.”

“Đừng phiền phức như vậy, anh ta có thể nói tiếng phổ thông.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Hơn nữa, chuyện liên quan đến việc làm ăn và chuyện của cựu tổng giám đốc thì mày cứ việc lôi ra là được.”

“Mày không hiểu.”

Kim Dương Minh giáo dục Trần Hán Thăng: “Đây được gọi là nghi thức cảm giác của việc biểu diễn. Thậm chí tao còn ghi nhớ thực đơn món tây của nhà hàng ở Khách sạn Quốc Tín Trạng Nguyên, đến lúc đó tôi sẽ bộc lộ tài năng cho mày xem.”

“Được, tao sẽ đợi.”

Trần Hán Thăng bất lực lắc đầu: “Nhưng chiếc xe này không có thời gian để tải “Broad Sea and Sky”, vậy còn “Cô gái vẫy cánh” của Joey Yung thì sao, đó là một bài hát chữa trị nhất định phải có của một đấng nam nhi.”

“Miễn cưỡng đi.”

Kim Dương Minh nhắm mắt lại, ghét bỏ nói.

.....

Khách sạn Quốc Tín Trạng Nguyên nằm trong Miếu Khổng Tử, tạo hình kiến trúc theo phong cách Huệ Châu

truyền thống với những bức tường trắng và gạch xanh, rường cột trạm trổ, thư ký

Thân Minh Lượng của Hồng Sĩ Dũng đã đợi sẵn ở sảnh khách sạn.

“Hán Thăng.”

Thân Minh Lượng chào hỏi Trần Hán Thăng trước, anh ta không dám gọi Kim Dương Minh một cách hấp tấp và chỉ mỉm cười và đánh giá.

“Chủ tịch Kim, ông chủ của Quả Xác.”

Trần Hán Thăng giới thiệu họ với nhau: “Đây là Thân Minh Lượng, thư ký của tổng giám đốc Tân Thế Kỷ.”

Kim Dương Minh đã chuẩn bị bắt tay, nhưng khi nghe Thân Minh Lượng chỉ là thư ký, cậu ta thực sự đã rút tay lại và chỉ nói vỏn vẹn một tiếng “Ừ”.

Nên nói màn biểu diễn này như nào đây, Trần Hán Thăng cho rằng nó có chút phô trương, nhưng lại phù hợp với hình tượng của một tổng tài độc đoán trong các bộ phim truyền hình Hồng Kông và Đài Loan hiện nay, chẳng hạn như Đạo Minh Tự trong “Vườn sao băng” mà Tiểu Minh đã xem nó không ít lần.

“Có quyền có thế nên cậu ấy khá là tùy hứng, đàn anh Thân đừng trách tội.”

Trần Hán Thăng đã chủ động bắt tay với Thân Minh Lượng, điều này làm dịu đi một chút sự bối rối.

“Không có việc gì.”

Thân Minh Lượng thực sự không quan tâm, anh ta lấy từ trong túi ra một chiếc phong bì dày và nói: “Chủ tịch Hồng đang ở trong ghế lô, ngài ấy nhờ tôi đưa cái này cho cậu, tôi

hy vọng trong lúc dùng bữa cậu có thể giúp chúng tôi khuyên nhủ một chút để Quả Xác không tham gia vào dự án MP4.”

“Nói thì dễ.”

Trần Hán Thăng nhận lấy phong bì, hắn biết đó là khoản thù lao đã thỏa thuận, năm mươi nghìn tệ. h Hắn bực bội nói: “Thực ra tôi cũng không muốn làm người trung gian đâu nhưng Chủ tịch Hồng cho quá nhiều tiền.”

Thân Minh Lượng:……

Sau khi ba người đến ghế lô, Hồng Sĩ Dũng đang đọc báo uống trà, từ khi Kim Dương Minh đẩy cửa vào, anh ta cũng chưa rời mắt khỏi tờ báo.

Nếu so với những tên phú nhị đại cao cấp ở Hồng Kông, Kim Dương Minh trông kém hơn một chút, nhưng bên cạnh cậu ta là Trần Hán Thăng bất cần đời.

So sánh như vậy, “Chủ tịch Kim” thực sự là thuận mắt hơn rất nhiều.

Khi người phục vụ thấy rằng tất cả các vị khách đã đến đầy đủ, anh ta cầm thực đơn đến, Hồng Sĩ Dũng lịch sự nhường Kim Dương Minh gọi món để anh ta nhân cơ hội quan sát.

Kim Dương Minh cũng không khiêm tốn, nhàn nhạt nói: “Vui lòng mang cho tôi một cái thực đơn kiểu Tây.”

“Đã đến lúc thể hiện tài năng rồi.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm.

“Hãy nhớ! Lấy cho tôi cái mà toàn bộ đều là tiếng Anh.”

Kim Dương Minh cũng đặc biệt nhấn mạnh một câu.

Hồng Sĩ Dũng và Thân Minh Lượng liếc nhìn nhau, không nói gì.

Khi người phục vụ đưa thực đơn tới, Kim Dương Minh chỉ lật qua và tự tin nói: "Thịt bò Úc nuôi bằng ngũ cốc cao cấp với nước sốt mật ong, Hành lá với sốt hyssop, gan ngỗng truyền thống của Pháp với pate và salad vườn. … Một rượu vang đỏ Porto cất trong hầm, nhớ đánh thức hơn nửa giờ."

"Tuyệt vời, thực sự là lộ ra một tay."

Trần Hán Thăng nhìn Hồng Sĩ Dũng và thấy rằng anh ta cũng khẽ gật đầu.

Lão Hồng chắc chắn không ngờ rằng Kim Dương Minh nhớ cái thực đơn này như lòng bàn tay, trên thực tế tiếng anh của cậu ta chưa bao giờ vượt qua C4.

"Chủ tịch Kim tốt nghiệp trường nào?"

Hồng Sĩ Dũng hỏi.

"Đại học Pennsylvania."

Kim Dương Minh bình tĩnh trả lời.

"Pennsylvania, tuyệt vời."

Trần Hán Thăng lại gật đầu tán thưởng, Tiểu Kim không nói về "Harvard, Cambridge, Oxford" những trường nổi tiếng này, mà không biết lôi một cái "Pennsylvania" từ đâu ra.

Năm 2005, người bình thường ở Trung Quốc thực sự không biết ngôi trường danh tiếng này, nhưng nó đích xác là một trong tám trường Ivy League, điều này cho thấy Kim Dương Minh rất biết cách khoe khoang, không tranh thứ nhất cũng không tranh thứ hai, âm thầm tìm một thế lực lớn có ít danh tiếng.

Hồng Sĩ Dũng nói "ừ" một tiếng, nếu Chủ tịch Kim nói rằng cậu ta tốt nghiệp từ "Harvard", anh ta còn có thể nghi ngờ về trình độ của cậu ta, nhưng khi nghe rằng cậu ta tốt nghiệp tại Đại học Pennsylvania, Lão Hồng thực sự tin điều đó.

“Sau khi Chủ tịch Kim trở về Trung Quốc, tại sao lại nghĩ đến việc kinh doanh các sản phẩm điện tử?”

Hồng Sĩ Dũng hỏi lại.

“Đó là một câu chuyện dài.”

Khi nói đến vấn đề kinh doanh, Kim Dương Minh bắt đầu nói những điều vô nghĩa: “Chủ yếu là sự sắp xếp của gia đình. Tôi không thể tiết lộ quá nhiều. Tôi hy vọng anh có thể hiểu. Tóm lại, trong mắt người thường, gia đình tôi là kiểu bắt đầu với công văn… ···”

“Văn học của mấy cái quán vỉa hè cuối cùng đã có tác dụng.”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, mấy câu chuyện cười mà Kim Dương Minh nói là kết quả của những cuộc “thảo luận” trong ký túc xá 602. Trên thực tế, ngoại trừ văn học quán vỉa hè, cũng có rất nhiều lời là mấy lời đàm tiếu mà Kim Dương Minh nghe được trong nhà tắm.

Nói tóm lại, nhân vật trong chuyện đều là những nhân vật nổi tiếng thường thấy trên TV, còn về phần người nghe có tin hay không thì Kim Dương Minh không quan tâm.

Nhưng đang nói được nửa chừng thì Kim Dương Minh muốn ra ngoài hút thuốc nên đã kéo Trần Hán Thăng đi cùng.

“Lão lục, mày quá lợi hại, mày khiến cho cả tao còn tin điều mày nói.”

Trần Hán Thăng đang hào hứng khen ngợi thì Kim Dương Minh đột nhiên cắt ngang: “Trần ca, trong nhà tao có người bị bệnh nặng, tao phải quay về ngay bây giờ.”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc, cuộc trò chuyện đang diễn ra tốt đẹp, tại sao cậu ấy phải rời đi?

“Ít nhất mày cũng nên diễn xong đi đã chứ.”

Trần Hán Thăng vừa nhả khói vừa nói: “Mày cũng không nhận bất kì một cuộc gọi nào mà lại biết trong nhà có người bị bệnh, cuối cùng nguyên nhân là cái gì?”

“Emmm… Vừa rồi tôi thấy tên thư ký kia đưa tiền cho mày, đó là tiền thù lao đúng không?”

Kim Dương Minh ra hiệu:

“Phong bì dày như vậy mà mày chỉ đưa cho tôi một nghìn tệ, ăn tiền hoa hồng cũng quá ác đấy!”

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm Kim Dương Minh một hồi, một lúc sau mới nói: “Vậy mày ra điều kiện đi, làm thế nào để người nhà của mày hai giờ sau mới chết.”

“Mười nghìn!”

Kim Dương Minh ra giá cao: “Chỉ cần mười nghìn tệ, tao đảm bảo người đó có thể bị muộn hai giờ.”

Trần Hán Thăng thậm chí không thèm nói thêm câu nào, hắn quay người rời đi.

“Bảy nghìn!”

Kim Dương Minh vội vàng ngăn cản hắn: “Bảy nghìn cũng có thể thương lượng.”

“Năm nghìn.”

Trần Hán Thăng nói thẳng: “Năm nghìn tệ, mày có làm hay không.”

“Làm làm làm.”

Kim Dương Minh đồng ý ngay lập tức, đây là giá của một chiếc điện thoại di động, hơn nữa không có cơ hội để moi tiền

từ Tứ ca, hắn khôn như khỉ ý.

Hai người vào nhà vệ sinh đi tiểu sau khi hút thuốc, Trần Hán Thăng vẫn rất chán nản.

Khó khăn lắm mới kiếm được năm mươi nghìn mà đã bị Kim Dương Minh lấy mất một phần mười rồi, vì vậy hắn không thích Kim Dương Minh nhiều như trước.

"Tiểu Kim, tại sao mày lại chọn một cái khách sạn tồi tệ như này, nhà vệ sinh lại có đèn kích hoạt bằng giọng nói."

Trần Hán Thăng chửi rủa:

"Nếu tao đi ỉa ở đây vào ban đêm, tao phải vừa ỉa vừa vỗ tay cho mình à, nếu không thì tao phải làm gì khi trong bóng tối đây…"

Kim Dương Minh vô duyên vô cớ được thêm bốn nghìn tệ, cho dù là bị Trần Hán Thăng sỉ nhục một hai câu cũng không thèm cãi lại, nhưng sau khi vào ghế lô, hai người lại bình thường trở lại.

Trên thực tế, trong lúc Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh ra ngoài hút thuốc thì Hồng Sĩ Dũng và Thân Minh Lượng cũng đã có một cuộc trao đổi ngắn.

"Tiểu Thân, cậu cảm thấy Chủ tịch Kim thế nào?"

"Tôi nghĩ cậu ta hơi nông nổi."

Thân Minh Lượng không xấu hổ khi nói rằng cậu ta quá "làm ra vẻ", anh ta tốt nghiệp Đại học Sư phạm Kiến Nghiệp và đã quá quen thuộc với tính khí tự phụ của sinh viên đại học, mặc dù kỹ năng diễn xuất của Kim Dương Minh rất tốt nhưng anh ta vẫn có thể cảm nhận được điều đó ở một mức độ nhất định .

Ngoài ra, Chủ tịch Kim cũng thiếu một loại khí chất cương quyết ngang ngược, ông chủ của Quả Xác không những trực

tiếp xé thư của luật sư mà thậm chí còn khiêu khích lại.

Nếu không phải thời điểm không thích hợp, Thân Minh Lượng thực sự muốn đùa cợt một chút, Trần Hán Thăng, người đang nằm dài trên ghế và dửng dưng cắn một cây tăm càng phù hợp với hình tượng ông chủ của Quả Xác.

"Đích thực là có chút."

Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tuy nhiên, Chủ tịch Kim có thể là cố ý, bởi vì bất cứ khi nào tôi nhắc đến Trịnh Quan Đề và MP4, cậu ta sẽ đi vòng sang chuyện khác, có lẽ là vì cậu ta không muốn nói nhiều về những chuyện này."

"Vậy ngài định làm thế nào?" Thẩm Minh Lượng hỏi.

"Tôi quyết định tăng cường đầu tư vào MP4. Nếu Chủ tịch Kim đã không muốn nói về nó, điều đó có nghĩa là cậu ta không có ý định dĩ hòa vi quý."

Hồng Sĩ Dũng hít một hơi thật sâu: "Cho nên, bữa ăn này vẫn khá hữu ích, bởi vì nó đã loại bỏ một chút ý nghĩ may mắn trong lòng tôi. Tôi dự định sẽ có một trận quyết chiến và dồn hết lực nghiên cứu dự án MP4."

Chương 602: Trần tổng muốn một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp

Bữa cơm trưa này, Hồng Sĩ Dũng nhất định là không có công mà trở về.

Bởi vì bản thân Kim Dương Minh là giả, thực đơn tiếng Anh của khách sạn Quốc Tín Trạng Nguyên là lén lút học thuộc lòng, tốt nghiệp học viện Pennsylvania đó là tìm kiếm trên mạng, bối cảnh gia thế đến từ văn học quầy hàng và đại thúc xoa lưng trong nhà tắm.

Ngoài ra, Trần Hán Thăng, ông chủ chân chính của Quả Xác ở bên cạnh nhìn, hắn căn bản không có ý tứ hòa đàm.

Cho nên sau khi Hồng Sĩ Dũng trở về lập tức triệu tập hội nghị nhà máy, tuyên bố bắt đầu từ hôm nay, toàn bộ nhà máy giảm thời gian nghỉ ngơi, tăng ưu đãi, tăng đầu vào đầu ra, nhất định trong cuộc cạnh tranh thương mại này, trước tiên phải nghiên cứu ra mẫu MP4.

Hội nghị Tân Thế Kỷ vừa mới kết thúc, Quả Xác bên kia đã nhận được tin tức.

Trong thực tế, đối với cả hai nhà máy, về cơ bản là "đối xử chân thành với nhau".

Bởi vì trong Tân Thế Kỷ, bản thân Trần Hán Thăng có thể tự do ra vào, còn có loại vệ tinh như Trương Vệ Vũ, hơn nữa bọn Lý Tiểu Giai, Tào Kiến Đức đều là giám đốc cấp cao của

Tân Thế Kỷ, chỉ cần có tâm, cho dù là tin tức bình thường đều có thể nghe được.

Đối với Qủa Xác cũng vậy, những người vận hành dây chuyền lắp ráp của Quả Xác đến từ Tân Thế Kỷ, tất nhiên không thể mong đợi những người này giữ bí mật, vì vậy tiến độ nghiên cứu và phát triển Qủa Xác, về cơ bản cũng minh bạch.

Tóm lại bây giờ là dương mưu, tất cả mọi người là nguyên mẫu + ba vòng kiểm tra sản phẩm ổn định, bên nào là người đầu tiên vượt qua thử nghiệm, bên đấy sẽ là người đầu tiên tung ra thị trường.

Hiện tại, mặc dù Qủa Xác có Lý Tiểu Giai là bậc thầy kỹ thuật, nhưng Tân Thế Kỷ bằng khả năng tích lũy kinh nghiệm vẫn phát huy lợi thế, tiến độ hơi vượt lên so với Qủa Xác.

Ngoài ra, Hồng Sĩ Dũng còn gây ra một chút phiền toái cho Qủa Xác.

Anh ta một lần nữa vung hai trăm ngàn tệ thuê công ty luật Dung Thăng, lấy danh nghĩa "ăn cắp bản quyền sở hữu trí tuệ" và "nhân viên khai thác độc hại" để điều tra các thiết bị điện tử Qủa Xác, nếu cần thiết sẽ tiến hành các thủ tục pháp lý.

Hồng Sĩ Dũng đánh đòn này cũng đã tính toán tốt, trong lần đối đầu trước, ông chủ Quả Xác dường như tương đối sợ hãi giáo sư Tôn Bích Dư của công ty luật Dung Thăng, mặc dù toàn bộ quá trình không đẹp lắm, nhưng Quả Xác cuối cùng vẫn cử người đến xin lỗi, thậm chí còn giả bộ sửa đổi bản vẽ thiết kế.

Hai trăm ngàn tệ này, chính là để cho công ty luật Dung Thăng liên tục gây áp lực lên Quả Xác, ít nhất cũng phải gia tăng một chút phiền phức.

Trần Hán Thăng buổi tối nghe Tiêu Dung Ngư nói về chuyện này, trong lòng hắn có chút đồng tình với Hồng Sĩ Dũng, thật ra lão Hồng áp dụng các biện pháp đều không tệ, chỉ là có một Cao Văn ở phía đối lập.

“Chiều mai có cuộc họp ở công ty luật, cậu nhất định phải tới.” Tiêu Dung Ngư nói: “Chúng ta vốn là thương lượng chuyện đi Mỹ, nhưng thư từ cùng tiền đặt cọc của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ đã đến, sư tỷ Cao Văn còn đặc biệt đến trường chúng tớ, chị ấy đề nghị nghiên cứu vấn đề tranh chấp Quả Xác và Tân Thế Kỷ. “

“Cậu đúng lúc làm việc bán thời gian trong nhà máy Tân Thế Kỷ.” Tiêu Dung Ngư vui vẻ nói: “Sư tỷ Cao dự định mời cậu nói chuyện về quá trình này. “

Nguyên nhân Tiểu Ngư Nhi cao hứng, cũng không phải thu nhập hai trăm nghìn tệ, mà là có thể gặp Trần Hán Thăng trước một ngày, cô vốn tưởng rằng ngày mai phải họp, ngày mốt mới có thể cùng Trần Hán Thăng hẹn hò.

“Trần Hán Thăng, lần trước bọn tớ chưa làm gì, tranh chấp cũng tự biến mất, lần này bọn tớ tính nghiêm túc điều tra một lượt, nếu không số tiền này cầm quá nóng tay.”

Cao Văn ở bên cạnh nhận điện thoại: “Cậu đúng lúc làm việc bán thời gian trong Tân Thế Kỷ, cho nên tôi muốn mượn nửa ngày của cậu. “

“Hả?” Trần Hán Thăng có chút do dự, mấy cái phiền toái này, hoàn toàn là lãng phí thời gian mà.

“Yên tâm, chúng tôi có thể giống như lần trước, cho cậu một khoản phí nhất định. “

Cao Văn cảm giác Trần Hán Thăng giống như không có hứng thú, lại bổ sung một câu.

“Không có vấn đề gì!” Trần Hán Thăng lập tức nghiến răng nghiến lợi nói: “Là một sinh viên đại học bán thời gian của Tân Thế Kỷ, thật ra tôi đã sớm nhìn thấy điện tử Quả Xác vô sỉ không vừa mắt, tôi cùng những tội ác của Quả Xác không đội trời chung! ”

.....

Chiều hôm sau, Trần Hán Thăng rẽ ra khỏi cổng Tây đại học Tài Chính, lúc đi ngang qua cổng trường đại học khác, thấy Phùng Quý và Thẩm Như Ý cầm tờ rơi của quán trà sữa đứng ở ven đường.

Bất cứ khi nào có ai đó đi ngang qua, bọn họ lập tức đưa một tờ rơi.

Phùng Quý rõ ràng cởi mở hơn một chút, có đôi khi người khác không muốn, anh ta còn đặc biệt đuổi theo, một bên cúi đầu một bên nhét vào trong tay bọn họ.

Bởi vì phụ cận này đều là sinh viên đại học, tố chất cơ bản cũng không tệ lắm, cho nên đại đa số vẫn là nhận lấy, ngẫu nhiên đụng phải một hai người trực tiếp vứt đi, Phùng Quý cũng không tức giận, cười nhặt tờ rơi lên, thổi bụi trên mặt tiếp tục phát ra.

Thẩm Như Ý có chút ngại ngùng, cô ấy không quá chủ động như Phùng Quý, nếu như người đi ngang qua không có hứng thú gì, cô ấy cũng sẽ không ép buộc.

Tuy nhiên, Thẩm Như Ý trông khá xinh đẹp, một số sinh viên đại học ngược lại sẽ chủ động xin tờ rơi.

“Chẹp chẹp.”

Trần Hán Thăng chép miệng, thật ra hai vợ chồng trẻ hoàn toàn có thể lựa chọn lối sống thoải mái hơn.

Ví dụ như ở quán trà sữa đọc sách, nghe nhạc, có khách hàng tới cửa thì phục vụ, hoặc là trêu chọc một chút mèo béo Đoàn Viên đáng yêu, Trần Hán Thăng hoàn toàn không có ý kiến, bởi vì hắn vốn đối với Phùng Quý cùng Thẩm Như Ý không có hy vọng gì.

“Nhưng bây giờ có vẻ như cửa hàng trà sữa ở cầu Sư Tử có thể được xem xét để mở cửa. “

Trần Hán Thăng âm thầm tính toán.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hán Thăng đi tới tòa nhà trung tâm Thương mại quốc tế ở Tân Nhai Khẩu, cũng không biết có phải là ám chỉ tâm lý hay không, Trần Hán Thăng luôn cảm thấy trung tâm thành phố bên này có nhiều tòa nhà cao tầng và nhiều người hơn, ngay cả mặt trời cũng nóng hơn khu đại học.

“Trần tổng tới rồi. “

Bảo vệ trung tâm thương mại quốc tế quen biết người thanh niên trẻ tuổi đeo kính râm, thân hình cao lớn này, dù sao hắn cũng là người duy nhất lái chiếc Land Rover trong tòa nhà này.

“Thời tiết nóng quá.” Trần Hán Thăng dừng bước oán giận, thuận tiện lấy bao Trung Hoa ném qua: “Nào, hút một điếu thuốc. “

Hai nhân viên bảo vệ khách khí tiếp nhận, bên trong tòa nhà không thể hút thuốc, ba người đi tới bậc thang đá cẩm thạch ngoài cửa, đây là một tòa tháp nên bọn họ không thể tùy ý nói bậy.

Nhân viên bảo vệ của trung tâm thương mại quốc tế đều rất thích Trần Hán Thăng, đám nhân viên cổ áo trắng là lượt làm việc trong tòa nhà này, tuy rằng bề ngoài trông rất lịch sự sang trọng, nhưng trên thực tế đều cố ý bảo trì khoảng cách nhất

định với bọn họ, nào giống Trần tổng của công ty luật Dung Thăng văn phòng số 1802.

Gặp mặt bèn đưa thuốc lá, thỉnh thoảng còn kể một chút chuyện ám mùi màu vàng.

“Công ty luật gần đây thế nào?” Trần Hán Thăng tự nhiên hỏi, hắn cũng không chú ý hình tượng, tùy tiện ngồi xổm trên bậc thang, còn xuyên qua kính râm nhìn chị gái cổ áo trắng ra vào.

“Không sao, nhưng tăng ca tương đối nhiều.” Cả hai nhân viên bảo vệ đều tranh nhau trả lời: “Có một cô gái tuổi đôi mươi, tóc ngắn ngang vai thường làm thêm giờ đến mười giờ. “

“Ồ.” Trần Hán Thăng gật gật đầu, nghe miêu tả hắn là Cao Văn.

Cao Văn là sinh viên tiến sĩ tại trường đại học số một tỉnh Tô Đông, trong xương cốt vẫn duy trì tinh thần chăm chỉ và cầu tiến.

“Sau này khoảng chín giờ, hai người đi qua nhắc nhở, đừng để cô ấy tăng ca trễ như vậy, nếu không về nhà không an toàn.” Trần Hán Thăng nói xong, thuận tay nhét toàn bộ bao Trung Hoa vào tay bảo vệ.

“Trần tổng, quá khách khí, chúng tôi tuần tra cả tòa nhà, thuận miệng nhắc nhở một chút là được rồi…”

Bảo vệ còn muốn từ chối.

Trần Hán Thăng không muốn nhiều lời, phủi mông đứng lên đi vào tòa nhà.

Sau khi đi tới tầng mười tám, đẩy cửa kính của công ty luật Dung Thăng ra, không ngờ còn rất nhiều người, ngoại trừ bốn

đóa hoa vàng và giáo sư Tôn ra, mẹ con Ngô Diệc Mẫn cũng ở đây.

Thiếu nữ lai Tôn Đường Đường dưới sự dẫn dắt của Tiêu Dung Ngư, đi khắp nơi tham quan cấu tạo và trang hoàng của công ty luật.

“Tiểu Trần, cậu tới rồi.”

Tiêu Dung Ngư nghe được động tĩnh bên ngoài, thò đầu ra thấy Trần Hán Thăng tới.

Tiểu Ngư Nhi hất mái tóc đuôi ngựa, vui vẻ chạy tới, cô cũng quên luôn hôm trước còn đang cãi nhau, thân mật giơ hai tay đặt ở trên mặt Trần Hán Thăng.

“Gì đấy, sao còn có nước.”

Trần Hán Thăng cảm giác trên mặt ướt sũng.

“Bởi vì tớ vừa mới rửa mặt.”

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy mình đùa giỡn thành công, cười đặc biệt vui vẻ, khóe miệng hiện lên lúm đồng tiền sinh động tươi trẻ, trên mặt trái xoan tinh xảo quả thật đọng vài giọt nước trong suốt.

“Ai biết đây là nước gì, vạn nhất cậu đi toilet không rửa sạch sẽ thì sao.” Trần Hán Thăng bĩu môi: “Cho nên tớ cũng muốn bôi nước miếng lên mặt cậu, nhanh tới đây, chụt chụt.”

“Không cần, ghê tởm chết đi được.” Tiểu Ngư Nhi vội vàng tránh né, Trần Hán Thăng ở phía sau truy đuổi, Cao Văn thấy chỉ lắc đầu.

Tối hôm qua lúc gọi điện thoại, Trần Hán Thăng vốn còn có chút đùn đẩy và do dự, cũng không phải thật sự muốn tới đây, nhưng vừa nghe đến có tiền, hắn lập tức đáp ứng.

Trần Hán Thăng bây giờ, làm sao còn hăng hái như lúc trước điều hành Hỏa Tiễn 101, thật ra cô ta cũng đã nhắc nhở rất nhiều lần, nhưng hắn không có một chút khởi sắc, giống như sa vào lạc thú "ăn bám".

Công ty luật Dung Thăng từng bước một phát triển lên, ngày hôm qua lại nhận được một đơn hàng giá trị hai trăm nghìn tệ.

"Haizzz….." Cao Văn thở dài một hơi, hô lên: "Nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta họp đi."

.....

Hội nghị này chủ yếu chia làm hai phần, đầu tiên là bàn bạc công việc chuẩn bị đi Mỹ điều tra nghiên cứu.

Thời gian định vào giữa tháng ba, địa điểm là California, Mỹ, quá trình tổng cộng kéo dài năm ngày, nhân viên cụ thể là giáo sư Tôn Bích Dư, Tiêu Dung Ngư, Cao Văn, Ngô Diệc Mẫn và Trần Hán Thăng.

Trong đó, Ngô Diệc Mẫn là người dẫn đường, Trần Hán Thăng bởi vì tết âm lịch đáp ứng Tiêu Hoành Vĩ cùng Lữ Ngọc Thanh, vì bảo đảm an toàn cho Tiểu Ngư Nhi, hắn cũng muốn đi theo.

Lúc các cô thương lượng nghiệp vụ cụ thể, Trần Hán Thăng vô cùng nhàm chán nghe, thỉnh thoảng thừa dịp Tiêu Dung Ngư không chú ý, thỉnh thoảng còn nháy mắt hướng về phía Tôn Đường Đường mắt xanh.

Tôn Đường Đường cũng là cô gái không đứng đắn gì, cô ta hoàn toàn nghe không hiểu nội dung cụ thể, thấy Trần Hán Thăng đùa một chút, cô cũng cười theo.

Cao Văn ngồi ở đối diện, thu hết hành động "đùa giỡn" Tôn Đường Đường của Trần Hán Thăng vào trong mắt. Cao Văn rất thất vọng, nam sinh này hình như hết thuốc chữa rồi.

“Khụ!” Lúc này, giáo sư Tôn Bích Dư ngồi ở phía trước ho khan một tiếng thật mạnh, bà cũng phát hiện cháu ngoại bất thường.

Chủ yếu trong hoàn cảnh này, ai cũng có thể cười, duy chỉ có Tôn Đường Đường không thể cười, bởi vì bà ngoại và cha chuẩn bị ra tòa, Tôn Đường Đường không có một chút biểu tình thương tâm khổ sở coi như xong, vậy mà còn cười theo?

“Hán Thăng.” Tôn Bích Dư nhìn về phía Trần Hán Thăng: “Chúng tôi đã nói xong rồi, cậu có gì bổ sung không?”

“Cậu ta có thể có ý kiến gì, đang bận đùa giỡn với em gái đây.” Cao Văn thầm nghĩ.

Nhưng Tiêu Dung Ngư rất tín nhiệm Trần Hán Thăng, cô xoay người nhìn bạn trai nhà mình, chớp mắt chờ hắn phát biểu.

.

“Nghiệp vụ cụ thể tôi không nói được, dù sao cũng không hiểu.” Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Nhưng mà, tôi cảm thấy trong đội ngũ này còn thiếu một người.”

“Ai?” Tôn Bích Dư nhíu mắt hỏi.

Cao Văn có chút không hiểu, vì sao giáo sư Tôn cũng rất coi trọng Trần Hán Thăng.

“Phụ trách tuyên truyền.” Trần Hán Thăng “leng keng, leng keng” bật lửa kim loại, mở miệng nói: “Vụ kiện xuyên quốc gia này có ý nghĩa rất lớn. Đây là trường hợp tranh chấp hôn nhân có liên quan tới người nước ngoài đầu tiên ở trong nước, cho nên thực ra truyền thông đều rất quan tâm.”

“Cho nên, tôi cảm thấy chưa chắc đợi đến khi có kết quả mới đưa tin.” Trần Hán Thăng đề nghị: “Thật ra quá trình cũng có thể để phóng viên theo dõi phỏng vấn, giáo sư Tôn có một

học sinh chính là tổng biên tập của <Tuần san Pháp trị >, bảo tờ báo phái phóng viên tới đây đi, đem chuyến đi Mỹ của công ty luật viết thành chuyên đề, đây chỉ là lần đầu tiên, về sau mỗi lần đi, lại làm một chủ đề đặc biệt."

"Còn chúng ta, có thể bao ăn bao ở cho phóng viên." Trần Hán Thăng nhếch miệng nói: "Cùng lắm thì nhét thêm chút tiền lì xì, tóm lại chính là nghĩ biện pháp duy trì nhiệt độ này, dân chúng thích xem những hoạt động tranh chấp kiểu này."

"Những chủ đề của tờ báo này cộng lại, cũng chẳng khác một bộ phim truyền hình cẩu huyết ba mươi tập là mấy."

Trần Hán Thăng nói đùa: "Một phụ nữ trung niên như mẹ tôi, xem cũng được."

Nhưng, trò đùa này không ai hưởng ứng, bởi vì sau khi Trần Hán Thăng nói xong, phòng họp dần dần an tĩnh lại, chỉ có cô ngốc Tôn Đường Đường không biết làm sao nhìn trái nhìn phải.

"Quả nhiên là người làm ăn." Giáo sư Tôn im lặng hồi lâu, cảm khái nói: "Tầm nhìn rộng rãi hơn nhiều so với nghiên cứu học thuật của chúng tôi, đầu óc cũng linh hoạt, Hán Thăng thật sự không tệ."

"Hừ!" Vẻ mặt Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo, ôm cánh tay Trần Hán Thăng, đây chính là Tiểu Trần của cô! Tiểu Trần chỉ là có chút lười mà thôi, chỉ cần lúc hắn muốn làm việc, nhất định có thể tỏa sáng!

"Tớ sẽ luôn luôn tin tưởng cậu." Tiêu Dung Ngư quay đầu nhìn Trần Hán Thăng, trong mắt đều là ánh sáng rực rỡ.

"Nếu năng lực không giảm xuống, vì sao cậu không thể làm chút chuyện gì nghiêm túc?" Cao Văn nhịn không được lại muốn nhắc nhở Trần Hán Thăng, nhưng nhìn vẻ mặt tự hào

của Tiêu Dung Ngư, cứng rắn nhịn xuống, hỏi ngược lại: "Phóng viên này, cần điều kiện gì?"

"Điều kiện sao." Trần Hán Thăng suy nghĩ nghiêm mặt nói: "Một phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi nói Tiếng Anh lưu loát, một phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi có thể sử dụng máy quay phim, một phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi có thể chịu khổ chịu khó, một người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi có kinh nghiệm phỏng vấn người nước ngoài… A!"

Trần Hán Thăng đang nói được một nửa, đột nhiên xoa xương sườn nói.

"Nói đơn giản một chút." Tiêu Dung Ngư tức giận đẩy Trần Hán Thăng ra: "Trần tổng chính là muốn một người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi!"

Chương 603: Tôi muốn nhìn đến một ngày kia khi trò kết hôn

“Ôi trời, chỉ đùa một chút để khuấy động không khí thôi mà, quyền chọn người là ở trong tay giáo sư Tôn.”

Trần Hán Thăng hi hi ha ha phủ nhận, xoay người lại dỗ Tiêu Dung Ngư.

“Ai biết có phải nói đùa hay không, cậu đừng nói chuyện với tớ, cũng không được động vào vai tớ…”

Tiêu Dung Ngư quay đầu, không muốn để ý đến Trần Hán Thăng.

“Hóa ra đây là yêu đương à, thú vị biết chừng nào nha.”

Biên Thi Thi mềm như bông gục xuống bàn, chiếc bút bi cầm trên tay vô thức vẽ loạn trên notebook.

Tương tác giữa Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi, khiến Biên Thi Thi hâm mộ, thiếu nữ độc thân từ trong bụng mẹ đến nay như cô ấy, thật sự chỉ khát vọng một lần yêu đương như vậy.

Đầu tiên là người con trai cố tình trêu chọc người con gái, chờ đến khi người con gái có chút tức giận thì người con trai lại xin lỗi, cuối cùng hai người hòa thuận như lúc ban đầu, tình cảm càng hơn trước.

Hành động này nhìn qua thì rất ấu trĩ, giống như khi học cấp hai, thường xuyên có nam sinh giật bím tóc dài của nữ sinh hàng phía trước.

Thật ra, nam sinh cũng không muốn gây sự đâu, cậu ta chỉ hy vọng có thể thu hút sự chú ý của nữ sinh kia.

“Được rồi.”

Giáo sư Tôn ở phía trước vỗ bàn, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đang vui đùa ồn ào lập tức dừng lại, bà đỡ kính viễn thị lên: “Ý kiến chụp hình cùng phóng viên mà Hán Thăng đưa ra cực kì tốt, tôi sẽ sắp xếp, còn vấn đề tranh cãi giữa Quả Xác và Tân Thế Kỉ, mọi người có ai muốn giải thích một chút không?”

Cao Văn nghiêng người về phía trước, khi đang định lên tiếng thì đột nhiên đùi bị đụng một chút.

“Hửm?”

Cao Văn thoáng nhìn Dịch Na, không biết cô bạn có ý gì, nhưng khi giọng nói của Tiêu Dung Ngư vang lên, Cao Văn đột nhiên hiểu ra, Dịch Na đang nhắc cô ta không cần đoạt nổi bật.

Tiêu Dung Ngư mới là giám đốc của công ty luật Dung Thăng, đồng thời là pháp nhân và người quản lý hành chính.

“Mình cũng không phải người tham quyền, nhưng vì sao gần đây lại thường xuyên có một vài hành vi vượt qua quy tắc như vậy?”

Trong lòng Cao Văn đang tự cảnh tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Ngư Nhi đang nói chuyện, nghĩ thầm mình cũng rất thích em gái điềm đạm mỹ lệ đáng yêu này nha.

“Chẳng lẽ… nguyên nhân là Trần Hán Thăng?”

Cao Văn đột nhiên hơi hiểu ra, Trần Hán Thăng “Sự nghiệp phá sản đang mông lung”, từ đó cũng có chút không tin tưởng Tiêu Dung Ngư, luôn cảm thấy dựa theo loại ánh mắt chọn bạn

trai này của cô thì không có cách nào lãnh đạo văn phòng luật sư đi đến thành công được.

Trần Hán Thăng cũng không biết quanh co khúc chiết về mình ở trong lòng Cao Văn, sau khi Tiêu Dung Ngư nói về liên hệ nghiệp vụ lúc trước giữa văn phòng luật Dung Thăng và Tân Thế Kỷ xong, phần phía dưới thì giao cho Trần Hán Thăng trả lời.

"Tình huống cơ bản cũng đơn giản, là bởi vì sản phẩm MP4 đang phát triển mạnh mẽ nên hai xí nghiệp này ai cũng muốn sản xuất ra trước."

Trần Hán Thăng hắng giọng nói: "Đây là mâu thuẫn trung tâm của tất cả vấn đề."

"Đúng là như vậy."

Lúc này Cao Văn mới có thể đặt câu hỏi: "Theo như tài liệu mà Hồng tổng cung cấp, nghe nói Quả Xác ác ý đào Giám đốc Điều hành và công nhân lành nghề trong dây chuyền sản xuất của Tân Thế Kỷ về công ty mình."

"Vấn đề này quá phức tạp, giữa trưa ngày hôm qua người phụ trách của hai xí nghiệp còn ăn cơm cùng nhau, hôm nay Tân Thế Kỷ đã qua tay chuẩn bị kiện Quả Xác lên toà."

Trần Hán Thăng xoa cằm nói: "Đây chỉ là một phần của việc hai bên đấu tranh gay gắt, là một thành viên có lương tâm, tuy rằng tôi không ưa hành vi của Quả Xác, nhưng vẫn kiến nghị mọi người đặt tinh lực ở vụ kiện xuyên quốc gia, bởi vì hai xí nghiệp kia đều là công xưởng lớn, nếu thật sự đi con đường tố tụng hành chính này thì mấy tháng cũng không đạt được kết quả rõ ràng gì."

"Như vậy à."

Biên Thi Thi có chút lo lắng: "Nhưng Tân Thế Kỷ đã đưa một phần tiền đặt cọc rồi."

“Đưa thì nhận thôi.”

Trần Hán Thăng cười: “Thật ra Hồng Sĩ Dũng vốn không trông cậy vào việc công ty luật có thể đưa lại hiệu quả gì quá lớn, vẫn là câu nói kia, đây chỉ là một phần của đấu tranh thương nghiệp hai công ty.”

“Nào có ai tự ghét mình, cảm giác hình như cậu vẫn luôn nói đỡ cho Quả Xác vậy.”

Tiêu Dung Ngư đánh Trần Hán Thăng một cái không nặng không nhẹ, lại nhìn về phía giáo sư Tôn Bích Dư: “Giáo sư Tôn, cô thấy nên làm sao bây giờ?”

“Nếu xét từ kết quả mà nói, lời này của Hán Thăng là thật, quá trình tố tụng của hai xí nghiệp lớn cực kì phức tạp, khả năng mất mấy năm cũng không có kết quả.”

Giáo sư Tôn chậm rãi nói: “Nhưng nhìn theo góc độ của tôi, vẫn hy vọng mọi người rèn luyện một chút, chuyện khó khăn nhất trên thế giới không phải là khiêu chiến cái không biết, mà là biết rõ kết quả nhưng vẫn nguyện ý vì vậy mà nỗ lực.”

“Được rồi!”

Giáo sư Tôn vừa dứt lời, Trần Hán Thăng lập tức vỗ tay: “Bà giảng thật hay, sánh với bà thì cháu chỉ là một phàm phu tục tử, cảm thấy thật hổ thẹn!”

Bốn đóa hoa vàng của văn phòng luật đồng thời trợn trắng mắt, cũng không biết cái da mặt này của Trần Hán Thăng tu luyện như thế nào, nhưng nghĩ lại thì cảnh giới “Biết rõ kết quả, nhưng vẫn muốn tiếp tục nỗ lực” của giáo sư Tôn, giống như một điều không tưởng.

“Đây là người già đã trải qua niên đại đấy.”

Mặt ngoài Trần Hán Thăng nói chêm chọc cười, trong lòng cũng đang cảm khái.

Trước kia giáo sư Tôn chính là con cái của gia đình giàu có, khi bà sinh ra, Trung Quốc mới thành lập được mười năm, bà gần như chứng kiến tất cả năm tháng lên xuống phập phồng của quốc gia, hoàn toàn không phải cảnh giới mà một chuyên gia chó má nào bây giờ có khả năng đạt tới.

Vì sao lại có vẻ xã hội không tưởng?

Chỉ bởi vì tín ngưỡng quá thuần túy.

"Trải qua một chút rồi tóm lại là được, cũng không biết sau này tôi còn có thể dạy các trò bao lâu nữa."

Giáo sư Tôn cười, nếp nhăn trên mặt có chút thâm thúy: "Tư duy xử lý vấn đề của Hán Thăng rất phù hợp với phương thức phát triển của xã hội hiện đại, thật ra lòng tôi cũng rất mâu thuẫn, vừa hy vọng các trò trở thành tôi, vừa hy vọng các trò đừng trở thành tôi."

"Cô ơi…"

Tiêu Dung Ngư có tình cảm sâu đậm nhất với giáo sư Tôn Bích Dư đột nhiên rất muốn khóc, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

"Đừng khóc, đừng khóc."

Giáo sư Tôn vươn bàn tay khô gầy, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trái xoan của Tiểu Ngư Nhi: "Bây giờ tôi vẫn có thể lái xe cơ mà, thân thể cực kì tốt, chắc chắn có thể nhìn đến một ngày kia trò kết hôn."

"Vâng!"

Tiểu Ngư Nhi gật đầu thật mạnh, cũng bởi vì xấu hổ mà nín khóc mỉm cười.

Biểu tình của Trần Hán Thăng hơi cứng đờ một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, cười ha ha nói to: "Chắc chắn bà có thể sống thêm một trăm năm nữa, mọi người nghĩ lại xem, còn bỏ sót vấn đề nào trong công việc không."

Giáo sư Tôn đã sắp tám mươi, nếu chúc bà sống lâu trăm tuổi, còn không bằng nói hy vọng bà sống thêm một trăm năm.

Biên Thi Thi và Ngô Diệc Mẫn nhìn mà hâm mộ, giáo sư Tôn ở đại học Đông Đại vẫn luôn nổi tiếng là nghiêm khắc, duy chỉ đối tốt với Tiêu Dung Ngư, Ngô Diệc Mẫn thì đang nhớ lại, lần cuối cùng mẹ sờ gương mặt mình, dường như là rất nhiều rất nhiều năm trước rồi.

"Nếu muốn nói để sót thì đúng là có một chuyện."

Dịch Na vẫn luôn im lặng không lên tiếng ghi bút ký, đột nhiên ngẩng đầu nói: "Đến lúc đó các người đều đi hết, văn phòng luật chỉ còn lại tôi và Biên sư muội, không đủ nhân lực."

"Ừ nhỉ, đây ngược lại là một vấn đề lớn."

Cao Văn gật đầu, nhìn Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư hỏi: "Các cậu có bạn bè nào có thể tin tưởng được, lại chấp nhận chịu thương chịu khó nghe sai khiến không?"

"Người bạn mà có thể tin được, chịu thương chịu khó, lại còn chấp nhận nghe người khác sai khiến?"

Trần Hán Thăng nhìn Tiêu Dung Ngư, lại nhìn Biên Thi Thi.

"Người bạn mà có thể tin được, chịu thương chịu khó, lại còn chấp nhận nghe người khác sai khiến?"

Tiêu Dung Ngư cũng nhìn Trần Hán Thăng trước, cuối cùng lại nhìn Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi lập tức trở nên khẩn trương: “Các cậu đều nhìn tớ làm cái gì, ai biết thì người ấy đi mà tìm, tớ có quen biết đâu.”

“Này, Tử Bác…”

Trần Hán Thăng móc di động ra: “Cảm phiền lại đây một chút.”

Chương 604: “Cặn bã” duy nhất có thể so với Trần Hán Thăng

“Chuyện gì thế, tao đang thí nghiệm với bạn học về hệ thống đặt hàng của cửa hàng trà sữa đây.”

Tuy rằng Vương Tử Bác không quá tình nguyện nhưng vẫn thở hổn hển chạy tới, mới vừa vào cửa đã nói lời oán giận với Trần Hán Thăng.

Từ sau khi nghe bạn tốt lừa dối “Mở một công ty phần mềm mạng”, Vương Tử Bác lập tức ngày nhớ đêm mong cái xưng hô “Vương tổng” này, dồn hết lực chú ý vào nhiệm vụ mà Trần Hán Thăng giao cho.

Bởi vì sau khi đàn anh của đại học lý công tốt nghiệp, toàn bộ là “Triệu công, Trương công, Tôn công” gì đó, nếu sau khi mình tốt nghiệp có thể thăng cấp thành “Vương tổng”, Vương Tử Bác ngẫm lại vẫn thấy rất vui vẻ.

“Mày bị ngu à.”

Trần Hán Thăng hoảng sợ, nhanh chóng quay đầu nhìn xem Tiêu Dung Ngư có nghe được hay không, còn may cô đang nói chuyện phiếm với giáo sư Tôn, hoàn toàn không chú ý tới Vương Tử Bác.

“Chuyện của cửa hàng trà sữa cũng có thể nói bừa được à, nhỡ Tiểu Ngư Nhi tra hỏi thì làm sao bây giờ?”

Trần Hán Thăng thấp giọng quát mắng.

“Ngại quá, là do tao nóng nảy.”

Vương Tử Bác phản ứng lại là mình nói sai, vội vàng xin lỗi.

“Mày giống y như con heo vậy.”

Trần Hán Thăng tát một cái lên gáy của thằng bạn nối khố, lúc này mới nói: “Trung tuần tháng này bọn tao đều phải qua Mỹ, nhân thủ bên công ty luật không đủ, mày ở gần trường học nhất, nên nhờ qua đây giúp đỡ.”

“Thế còn hệ thống đặt hàng thì sao?”

Lần này Vương Tử Bác hỏi rất nhỏ tiếng.

“Buổi tối tăng ca làm.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Ban ngày ở công ty luật, buổi tối trở về trường học, có phải sắp xếp như vậy rất hợp lý hay không?”

“Cũng không phải không thể.”

Trên mặt Vương Tử Bác do dự một lúc, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Nhân viên đi Mỹ của bọn mày đã chốt danh sách chưa?”

Trần Hán Thăng nhìn khuôn mặt ngăm đen của thằng bạn nối khối, cùng với ánh mắt hơi trốn tránh, “Hì hì” cười nói: “Mày đang muốn hỏi Biên Thi Thi có đi hay không chứ gì, lần này cô ấy ở lại Kiến Nghiệp.”

“Ồ…”

Vương Tử Bác cũng không muốn giấu diếm trước mặt Trần Hán Thăng, ánh mắt nhìn về phía Biên Thi Thi, phát hiện cô ấy để hai tay chống cằm, đang mê mẩn nghe Tiêu Dung Ngư và giáo sư Tôn nói chuyện, biểu cảm ngây thơ hồn nhiên.

Vương Tử Bác nhìn về phía xa một lúc, khóe miệng cũng cong lên theo bản năng, đây là một cảm giác vui mừng tự phát

không kìm nén được khi nhìn người mình thích.

Nhưng rất nhanh, bên Tiêu Dung Ngư kết thúc cuộc nói chuyện, Biên Thi Thi cũng đứng lên, Vương Tử Bác cuống quít quay đầu, vừa lúc gặp phải ý cười đầy khốn nạn của Trần Hán Thăng.

"Mẹ nó, mày cười cái rắm gì."

Vương Tử Bác thẹn quá hóa giận, đẩy Trần Hán Thăng ra, còn mình thì đi vào phòng vệ sinh rửa mặt để bình tĩnh một chút.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, yêu thầm sao, nói trắng ra chính là một người đang tự biên tự diễn.

Thấy đối phương đi tới, phản ứng đầu tiên là muốn tránh, chờ đến khi họ rời đi, thì lại buồn bã mất mát nhìn chăm chú vào bóng lưng của đối phương, luôn không nhịn được mà muốn giả vờ thành dáng vẻ lạnh lùng, nhưng lại bởi vì một câu lơ đãng của đối phương mà mặt đỏ tim đập.

Thật con mẹ nó thú vị!

...

Giáo sư Tôn dặn dò Tiêu Dung Ngư xong thì chuẩn bị trở về, mọi người cùng nhau đưa giáo sư Tôn đến cửa thang máy.

Thật ra Trần Hán Thăng nhìn ra được, thiếu nữ con lai Tôn Đường Đường rất muốn ở lại chơi với nhóm anh chị, nhưng việc này hắn không thể nói được, nếu không chắc chắn Tiểu Ngư Nhi sẽ ghen.

"Hán Thăng."

Lúc Trần Hán Thăng đang trộn lẫn trong đám người, trộm ngắm dáng người của Tôn Đường Đường, thì bà ngoại của người ta đột nhiên nói chuyện.

“Có!”

Trần Hán Thăng lập tức nghiêm mặt, nhíu mày giả vờ như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Mấy ngày hôm trước khi chủ tịch của Thâm Thông đến công tác tại Kiến Nghiệp, cố ý vào nhà ngồi lại.”

Giáo sư Tôn ý tứ sâu xa nói: “Ông ta nói đến Hỏa Tiễn 101, có đánh giá rất cao đối với cậu.”

Trần Hán Thăng ngẩn người, ngược lại cười nói: “Trước kia Trình tổng là lãnh đạo cũ của cháu, từng giúp đỡ cháu rất nhiều, gần đây vừa lúc có mối làm ăn muốn nghe ý kiến của ông ta, có thời gian rảnh nên muốn đến hỏi thăm một chút.”

“Cậu cãi nhau với Tiểu Ngư Nhi ít thôi.”

Giáo sư Tôn gật đầu dặn dò một câu, mái tóc hoa râm loạng choạng đi vào thang máy, khi Trần Hán Thăng phất tay tạm biệt, nghĩ thầm khó trách vừa nãy bà ấy đánh giá khá cao ý kiến của mình, hóa ra là Trình Đức Quân nói chuyện dùng năm mươi lăm triệu thu mua Hỏa Tiễn 101 cho giáo sư Tôn nghe.

“Mình cũng phải tìm thời cơ tiết lộ chuyện này cho Tiểu Ngư Nhi mới được.”

Trần Hán Thăng nhìn thiếu nữ phong cách điềm mỹ bên người, không biết sau khi cô biết mình là phú ông gia tài bạc triệu thì sẽ có phản ứng như thế nào.

“Tiểu Trần, tớ vừa mới bàn bạc với Thi Thi.”

Tiêu Dung Ngư không biết nội dung cuộc đối thoại của giáo sư Tôn và Trần Hán Thăng, khi trở về công ty luật, cô còn cười tủm tìm khoác cánh tay Trần Hán Thăng: “Tối nay chúng ta đi ăn thịt nướng Hàn Quốc.”

“Được.”

Trần Hán Thăng lại nhìn về phía Vương Tử Bác: "Mày muốn đi theo không?"

"Hử, à, khụ ……"

Vương Tử Bác ậm à ậm ừ một lúc lâu mới đáp: "Thế, vậy cùng đi đi."

Kết quả vừa nhấc đầu, những người khác đã sớm đi xa, giống như đều biết cậu chắc chắn sẽ đồng ý vậy.

"Đệt!"

Vương Tử Bác lẩm bẩm lầm bầm mắng Trần Hán Thăng hai câu, nhưng trong lòng có một loại cảm giác hưng phấn bị đè nén, loại sung sướng này vẫn luôn duy trì khi đến công ty luật. Bốn người đi thang máy từ tầng mười tám xuống dưới lầu.

Bởi vì hôm nay đi tương đối sớm, còn chưa đến thời gian tan tầm ngày thường của tòa nhà, cho nên thang máy cũng không có người, chỉ có tiếng điều hòa thổi "Vù vù" trên đỉnh đầu.

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi trò chuyện về tin tức của giới giải trí, Trần Hán Thăng ngẫu nhiên chen vào hai câu, nghiêm túc thảo luận về Đào Triết, Lâm Tuấn Kiệt, Châu Kiệt Luân và Vương Lực Hoành, xem tài hoa âm nhạc của ai cao hơn.

Chỉ có Vương Tử Bác im lặng nhìn, thật ra cậu ấy cũng muốn nói hai câu, nhưng mỗi khi lời nói đến bên miệng, cậu lại do dự một chút theo thói quen.

Cũng trong khoảng thời gian này, đám người Trần Hán Thăng đã nhảy vọt qua đề tài khác, bây giờ nói tiếp ra thì hình như rất ngốc, cho nên Vương Tử Bác lại nuốt xuống, trong lòng hối hận không thôi.

Vương Tử Bác đứng bên cạnh nút bấm thang máy, mỗi khi có người tiến vào, cậu lại chịu trách nhiệm ấn nút đóng cửa thang máy, tuy rằng trong lòng không muốn làm người vô hình, nhưng cuối cùng vẫn trở thành người vô hình.

"Gần đây trên thị trường thương mại quốc tế có chút chuyển biến tốt đẹp, khách hàng bên Châu Úc cũng muốn tự mình đến đây, nhất định phải đón tiếp thật tốt…"

Khi thang máy dừng đến tầng mười ba, hình như có hai người đi vào, Vương Tử Bác vẫn luôn cúi đầu nên cũng không để ý, nhưng đột nhiên cảm giác được tiếng nói chuyện phiếm của đám người Trần Hán Thăng hình như đã ngưng hẳn.

Vương Tử Bác ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện vậy mà là Hoàng Tuệ và tên Tống Nghĩa Tiến, Giám đốc Tiếp thị của công ty ngoại thương kia.

Thật ra cậu ấy đã biết Hoàng Tuệ ở tầng mười ba, thậm chí từng gặp hai, ba lần, chỉ là Hoàng Tuệ vẫn luôn không chú ý đến thôi.

Cho nên trước kia Vương Tử Bác tới Trung tâm thương mại quốc tế, mỗi khi thang máy mở cửa ở tầng mười ba, luôn luôn cố tình trốn tránh một chút, có điều hôm nay bởi vì tâm trạng hơi loạn, lại quên mất chuyện này, cũng vừa lúc đối mặt chính diện với Hoàng Tuệ.

Thật ra Hoàng Tuệ còn giật mình hơn cả Vương Tử Bác, ở trong lòng cô ta, thương mại quốc tế thuộc trung tâm CBD cao cấp, một sinh viên nghèo còn đang đi học như Vương Tử Bác, có tư cách gì ra vào tòa nhà lớn như thế này?

Còn có Trần Hán Thăng, bạn gái hắn không phải Thẩm Ấu Sở à, vì sao lại tay nắm tay với một nữ sinh xinh đẹp khác.

Chia tay hay là chân đạp hai thuyền?

Thậm chí Hoàng Tuệ còn nghĩ đến một nữ sinh khác, vào cái đêm khi cô ta trở về cửa hàng Hỏa Tiễn 101 của đại học lý công để lấy tài liệu đã từng gặp, là "bạn gái mới" của Vương Tử Bác.

Đại khái là ghét bỏ có chút mất mặt, Hoàng Tuệ chưa từng thừa nhận đã từng yêu đương với Vương Tử Bác, khi có đồng nghiệp hỏi cô ta có mấy bạn trai cũ, Hoàng Tuệ luôn trả lời là một mối tình đầu thời đại học, sau khi đi làm thì tìm hiểu một người nữa.

Đối tượng sau khi đi làm của cô cũng không phải Vương Tử Bác, mà là Triệu Chính sắp bàn đến chuyện cưới hỏi, cuối cùng bởi vì cha mẹ can thiệp cùng với nguyên nhân khác mà chia tay, nói như vậy không chỉ khiến cho người khác đồng tình, mặt khác bởi vì bối cảnh gia đình nhân viên công chức của Triệu Chính, còn lờ mờ mà nâng lên giá trị con người của cô ta.

Có thể nói, ở phương diện "cặn bã", Hoàng Tuệ là tồn tại duy nhất có thể đấu tay đôi với Trần Hán Thăng.

Chương 605: Làm sao để giải tỏa phiền muộn, chỉ có mát xa

Sau khi Hoàng Tuệ đi vào thang máy, tuy rằng cả hai bên đều không nói chuyện, nhưng mà bầu không khí trong không gian kín mít này rõ ràng giống như bị đọng lại.

Có một ông chú hơn năm mươi tuổi mặc âu phục, xách theo túi công văn vốn đang xem báo, ông ta cũng phát hiện ra có vài chỗ kì lạ, không nhịn được quay đầu lại xem xét.

Trần Hán Thăng khá là bố láo, đợi lúc ông chú nhìn về phía mình, hắn cố ý làm bộ dạng hung dữ cười gằn một tiếng, ông chú bị dọa đến nhảy dựng lên, vội vàng xoay người, bước chân còn từ từ nhích về phía cửa thang máy, cách xa Trần Hán Thăng một chút.

Thang máy kêu "đinh" một tiếng xuống tới tầng một, ông chú bước nhanh ra ngoài, sợ bị cuốn vào sự kiện thần bí nào đó.

"Tiểu Trần, cậu xấu lắm."

Tiêu Dung Ngư thấy buồn cười, nhéo nhéo bàn tay Trần Hán Thăng.

So với Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, một người hoàn toàn không để Hoàng Tuệ vào trong mắt, một người không hiểu rõ vướng mắc phức tạp của Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ, đương sự Vương Tử Bác là khó khăn nhất.

Có hai nguyên nhân, một là đụng phải "bạn gái cũ" Hoàng Tuệ, thứ hai là Biên Thi Thi ở ngay bên cạnh.

Trái tim Vương Tử Bác bị hẫng một nhịp, không có biểu cảm gì mới là làm cho người ta không yên tâm nhất.

Hoàng Tuệ và Tống Nghĩa Tiến cũng không quay đầu mà bước ra thang máy, sau đó Hoàng Tuệ chờ ở cửa Trung tâm thương mại quốc tế, Tống Nghĩa Tiến đi lái xe.

"Tiểu Ngư Nhi."

Biên Thi Thi nhìn bóng dáng Hoàng Tuệ, đột nhiên xoay người nói với Tiêu Dung Ngư: "Tớ hơi không thoải mái, muốn về ký túc xá nghỉ ngơi trước."

"Không thoải mái ở đâu vậy?"

Tiêu Dung Ngư sờ trán Biên Thi Thi, phát hiện không bị nóng, lập tức hiểu ra "không thoải mái" là ở trong lòng, vì thế nhìn qua Vương Tử Bác.

"Vậy, vậy, vậy…"

Vương Tử Bác cảm thấy hiện tại thật sự là thời điểm khó xử nhất trong cuộc đời mình, đầu óc vốn dĩ phản ứng không nhanh của cậu ấy đã đông đặc lại rồi, lắp bắp nửa ngày cũng không biết biểu đạt thế nào.

Vừa muốn giải thích, vừa muốn giữ lại, gom lại cùng nhau ngược lại không biết nên làm gì.

"Nghỉ ngơi cái gì chứ."

Trần Hán Thăng lớn tiếng nói: "Cơ thể không thoải mái càng phải ăn nhiều đồ ăn ngon, vị giác được hưởng thụ mới có thể làm tâm trạng vui vẻ.

"Không cần đâu, có thể là tớ bị cảm rồi…"

Biên Thi Thi còn muốn tìm lý do khác.

“Bị cảm vậy thì uống hai ly, trở về đầu óc mơ mơ màng màng, ngủ một giấc là khoẻ re.”

Trần Hán Thăng không chờ Biên Thi Thi giải thích, đi ra ngoài.

“Nhưng mà…”

“Không có nhưng mà, các cậu đều đợi tớ ở bên này.”

Cứ như vậy, Biên Thi Thi vốn chuẩn bị rời đi đã bị Trần Hán Thăng cương quyết giữ lại.

Nếu bây giờ Biên Thi Thi trở về tuy là không thể trực tiếp quyết định Vương Tử Bác theo đuổi thất bại, nhưng mà quan hệ của hai người nhất định sắp đi vào thời kỳ lạnh nhạt.

Trong lòng Vương Tử Bác rất cảm kích bạn bè, có lẽ vào lúc này, cũng chỉ có loại người bình thường không phân biệt phải trái như Trần Hán Thăng, mới có thể “càn quấy” giữ Biên Thi Thi lại, tranh thủ thêm nhiều cơ hội giúp mình.

…

Ngoại trừ Hoàng Tuệ, cửa Trung tâm thương mại quốc tế cũng có không ít người đang đứng, trong đó nhân viên văn phòng nữ chiếm đa số.

Sau khi Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đi tới, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt.

Mặc dù Tiêu Dung Ngư với đôi mắt sáng, hàm răng trắng và lúm đồng tiền ở khóe miệng là đẹp nhất trong ánh hoàng hôn, nhưng dù sao Biên Thi Thi cũng thuộc nhóm gái xinh, hai người đều mặc quần jean và giày da, bó chặt đôi chân nhỏ, dáng người cao cao gầy gầy.

Quần áo của Hoàng Tuệ thật ra là của thương hiệu lớn, túi ô vuông của LV, áo khoác ngoài màu cà phê của Burberry,

nhưng tất cả các nhân viên văn phòng nữ trong tòa nhà này đều có một hoặc hai món đồ xa xỉ đắt tiền.

Hoàng Tuệ nhìn Tiêu Dung Ngư, trong lòng còn có một chút ý hận nhàn nhạt, dựa vào đâu mà bên cạnh Trần Hán Thăng luôn có những cô gái xinh đẹp vây quanh chứ.

"Tích, tích, tích…"

Từng chiếc xe ô tô chạy đến, đón từng lượt khách rồi rời đi, hiện tượng kiểu này ở trung tâm thương mại CBD của thành phố lớn rất bình thường, thậm chí còn hình thành một "vòng tròn so sánh" kỳ lạ.

Nếu đưa đón là xe hạng A như BMW hay gì đó, thì động tác lên xe của nhân viên văn phòng nữ rất tao nhã, nói cười duyên dáng, còn tự tin xoay người chào tạm biệt với đồng nghiệp: "Tôi đi đây, ngày mai gặp nhé."

Nếu là loại xe hạng B như Crown hiện đại, cũng có thể thu hút một vài ánh mắt hâm mộ.

Nếu là xe taxi, vậy thì cứ im lặng ngồi trên đó, không ai để ý.

…

"Tích."

Lúc này, một chiếc BMWs hạng A từ từ chạy đến, đám người ở cửa Trung tâm thương mại quốc tế ngẩng đầu lên theo tiếng còi, nhưng lại phát hiện không phải là chiếc xe mình đang đợi, chỉ yên lặng nhìn xem.

"Hoàng Tuệ!"

Cửa kính xe BMWs từ từ hạ xuống, Tống Nghĩa Tiến gọi to từ bên trong: "Ngẩn ra làm gì vậy, lên xe đi."

"Hả?"

Hoàng Tuệ giật mình, xe của Tống Nghĩa Tiến là Crown mà, sao lại biến thành BMWs rồi?

Nhưng mà, bây giờ không thể lộ ra biểu hiện ngạc nhiên, nếu không thì sẽ giống như mình không quen ngồi xe sang vậy.

Hoàng Tuệ không lên xe, mà là đi vào qua chỗ ngồi của tài xế, khom người nhỏ giọng hỏi: "Sao lại thế này, xe Crown của anh đâu rồi?"

"Lúc nãy gặp lão Lưu ở bãi đỗ xe, anh đổi xe với ông ấy rồi."

Tống Nghĩa Tiến quay đầu nhìn lướt qua: "Anh biết em rất ghét nam sinh đó của Đại học Lý công Kiến Nghiệp, mà anh cũng không có hảo cảm với mấy tên lưu manh, mượn BMWs để tăng thể diện cho em, nhân tiện đả kích mấy sinh viên này một chút, đây có thể là BMWs cả đời này mấy người cũng không mua được."

"Ha, lão Tống anh thật tuyệt!"

Hoàng Tuệ khá đắc ý, trong đám người đó có lẽ chỉ có Trần Hán Thăng mới có xe.

Nhưng mà, trước khi phá sản hắn chỉ lái một chiếc FAW, sau khi phá sản cũng không biết đã đổi sang chiếc xe cùi nào rồi.

Trong nước còn có loại xe nào kém hơn FAW à?

Ờ, chắc là FAW hàng second hand.

"Phù!"

Hoàng Tuệ nhịn không được đứng thẳng lưng, chậm rãi vén sợi tóc mai ra sau tai, đột nhiên cô ta cảm thấy trong không khí của mùa xuân đều có hương vị vui vẻ thoải mái.

“Không vội, cô cứ từ từ đi.”

Tống Nghĩa Tiến cười khuyên: “Tóm lại không ai dám giục BMWs đâu…”

“Bíp, bíp, bíp…”

Tống Nghĩa Tiến còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy tiếng còi dồn dập từ phía sau, tiếng ồn đáng ghét giống như tiếng kèn Xô - na thúc giúc, mấy nhân viên văn phòng nữ bị chấn động nhịn không được lùi về sau.

“Tiểu Ngư Nhi, đây là Trần Hán Thăng nhà cậu đó, ha ha ha…”

Biên Thi Thi tuy rằng cũng che tai lại, nhưng lại cảm thấy rất buồn cười.

Hành vi cố ý khoe khoang kiểu này của Hoàng Tuệ, đám nhân viên văn phòng cũng không phải đồ ngốc, ai cũng đã nhìn rõ, nhưng mà mọi người không thù không oán, làm màu thì cứ làm màu đi.

Hôm nay Tống Nghĩa Tiến lại gặp Trần Hán Thăng, gã không chỉ có động cơ “làm bẽ mặt”, cũng có thực lực “làm bẽ mặt”, trực tiếp nổi cọc lên.

“Con mẹ nó!”

Tống Nghĩa Tiến bực tức trong lòng, vốn dĩ lái xe khó chịu nhất chính là chiếc xe phía sau cứ bấm còi, hơn nữa bản thân vừa mới khoác lác xong.

“Ken két.”

Tống Nghĩa Tiến hung dữ đẩy cửa xe ra, đang muốn đi tranh cãi một phen, bỗng nhìn thấy đằng sau là chiếc xe “Land Rover”, thì người hơi sững lại một chút.

Bản thân anh ta làm kinh doanh ngoại thương, biết giá cả của loại xe này, trăm phần trăm là cao hơn BMWs.

Đợi lái xe của Land Rover nhô đầu ra, Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ lại kinh ngạc, thế mà lại là Trần Hán Thăng.

Tuy là hắn đeo kính râm lớn, nhưng loại khí chất này thể hiện rõ chính là hắn.

"Hai người làm gì ở đây vậy?"

Không ngờ Trần Hán Thăng lại lộ vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: "Xe hỏng rồi à?"

"Cái này…"

Tống Nghĩa Tiến hơi sửng sốt, cuối cùng vẫn không thể trả lời "Tôi chuẩn bị thể hiện trước mặt mấy người đấy."

"Nếu không hỏng thì chạy nhanh lên, chắn ở đây như đồ ngốc vậy!"

Âm thanh bấm còi "Bíp Bíp Bíp" lại vang vọng dưới lầu Trung tâm thương mại quốc tế, ngay cả bảo vệ cũng kinh động.

Đám người đến gần nhìn xem, ôi chao, đây là Trần tổng của 1802 mà, người kia hoàn toàn không biết.

Bảo vệ cũng biết là phải giúp ai, lập tức nghiêm túc vặn hỏi Tống Nghĩa Tiến: "Mấy người làm gì ở đây, dừng xe thì có bãi đỗ xe, nếu đón người thì nhanh chóng rời đi, đừng làm ảnh hưởng trật tự giao thông."

"Không phải, chúng tôi…"

Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ còn muốn giải thích gì đó.

"Bíp."

Trần Hán Thăng trực tiếp ấn một hồi còi dài, tiếp theo lại có tiếng vứt kính râm "bộp", tháo dây an toàn giống như muốn

xuống xe: “Nếu không đi, thì con mẹ nó ở đây luôn cũng được.”

Bảo vệ thấy có thể phát sinh xung đột, nhanh chóng đuổi Tống Nghĩa Tiến đi, đợi cho chiếc BMWs ảo não rời đi, trong đám người lại vang lên âm thanh vỗ tay.

Xem ra, mọi người vô cùng tán thành với hành vì “đả kích sự thể hiện quá kém” này của Trần Hán Thăng.

…

Nhưng mà, buổi tối lúc ăn cơm, Biên Thi Thi vẫn không phản ứng với Vương Tử Bác. Cô ấy chỉ nói chuyện với Tiêu Dung Ngư, giữa lúc đó còn cụng ly nước cam với Trần Hán Thăng.

“Ban đầu tớ cũng không đói bụng, nhưng mà việc làm lúc chiều của cậu rất tốn cơm, tối nay tớ ăn còn nhiều hơn Tiểu Ngư Nhi nữa.”

“Không sao, ăn bao nhiêu cũng tính lên đầu Tử Bác.”

Trần Hán Thăng cười ha hả trả lời, luôn luôn nhắc đến Vương Tử Bác, làm cho thằng bạn có cảm giác tồn tại.

“Hừ!”

Biên Thi Thi kiêu ngạo quay đầu, tiếp tục nói cười với bạn thân, hoàn toàn không để ý Vương Tử Bác.

Ăn cơm xong, tình huống hôm nay dường như cũng không thích hợp để đi dạo lắm, Trần Hán Thăng đưa Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi về Đại học Đông Đại trước.

Tiêu Dung Ngư ngồi ở ghế lái phụ, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi ngồi ở ghế sau, nhưng mà hai người họ rất buồn cười, mỗi người ngồi sát một bên cửa xe, ở giữa có một khoảng cách rất lớn.

“Tiểu Trần.”

Tiêu Dung Ngư nhìn ra phía sau, bĩu môi.

Trần Hán Thăng nhún vai, Biên Thi Thi có thể ở lại ăn cơm đã là tốt lắm rồi.

“Ôi.”

Vương Tử Bác cũng thở dài trong lòng. Cậu ấy thừa dịp trong xe tối đen như mực, lén quan sát Biên Thi Thi, nhưng mà chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt đang tức giận.

Tới dưới lầu ký túc xá sinh viên nữ Đại học Đông Đại, Biên Thi Thi cũng chỉ chào Trần Hán Thăng, kéo tay Tiêu Dung Ngư lên lầu. Đợi lúc chỉ còn lại hai người, Vương Tử Bác rốt cuộc không nhịn được, hỏi: “Tiểu Trần, tối nay phải làm sao đây?”

“Hên xui.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Tao đã sớm nhắc mày đừng qua lại với Hoàng Tuệ, bây giờ đã bị cắn trả rồi, ngốc nghếch không nghe lời người lớn.”

“Mày đừng mắng tao nữa.”

“Kệ, tùy duyên thôi.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: “Mày nhắn tin cho Biên Thi Thi đi, cho dù cậu ấy có trả lời một dấu chấm, mày cũng coi như là qua ải rồi.”

“Ờ.”

Vương Tử Bác nghe lời cầm lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho Biên Thi Thi: “Cậu đến ký túc xá chưa?”

Sau khi Trần Hán Thăng nhìn thấy nội dung chuẩn mực này, nhịn không được cười nói: “Tử Bác, nhất định mày đang tưởng rằng đây là thời điểm khó khăn nhất của mình.”

“Ừm.”

Vương Tử Bác gật đầu.

“Nghĩ tới cảnh tượng thảm khốc của tao sau này đi.”

Trần Hán Thăng đỗ xe bên cạnh Lý công Kiến Nghiệp: “Tiêu Dung Ngư là phiên bản plus vô địch thăng cấp mạnh của Biên Thi Thi, nếu tao có thể lội qua thành công, nửa cái mạng chắc cũng không còn.”

Ban đầu Vương Tử Bác rất khó chịu, nhưng sau khi nghe được những lo lắng của chiến hữu, đột nhiên cậu ấy cảm thấy chuyện này của mình chẳng là gì cả.

“Tiểu Trần, đêm nay mày đừng về, tao với mày đi uống chút rượu đi.”

“Khó chịu, không muốn đi.”

“Đi KTV hát?”

“Khó chịu, không muốn đi.”

“Đi mát xa với mày.”

“Được, đi thôi.”

Vương Tử Bác: …

Chương 606: Tao xấu trai nhưng tao tốt bụng lắm

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác tìm thấy một quán mát-xa ở khu đại học Tiên Ninh, trông khá trang trọng, tất nhiên hai người bọn họ cũng không có ý định đặc biệt nào, chỉ là tìm một nơi để trò chuyện, đơn giản là yêu cầu một phòng đôi.

Trong phòng có bày đĩa trái cây và trà nóng trên bàn, hai kỹ thuật viên mặc đồng phục màu xanh lam và đeo khẩu trang đang phục vụ, trên TV đang chiếu "Happy Camp".

Người dẫn chương trình "Happy Camp" hiện tại vẫn là Lý Tương và Hà Quế, những hậu cần siêu cấp công dụng là Đỗ Hải Đào và Ngô Hân giờ vẫn chưa nổi lên.

Kể từ khi Vương Tử Bác gửi tin nhắn đầu tiên cho Biên Thi Thi, cậu ấy luôn cầm điện thoại cầm tay lên để xem, nhưng lần nào cậu ấy cũng thất vọng vì màn hình điện thoại cầm tay luôn im ắng.

Cậu ấy chỉ có thể nhấp hai ngụm trà nóng, vừa xem chương trình vừa nghe Trần Hán Thăng trò chuyện với kỹ thuật viên.

"…Cậu đến từ Đông Đại à?"

Trần Hán Thăng khoe khoang rằng hắn là "sinh viên hàng đầu của Đại học Đông Đại nằm trong nhóm 985", cô kỹ thuật viên hơi kinh ngạc: "Bình thường sinh viên Đại học Đông Đại rất ít khi đến đây."

"Tại sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

“Vì có rất nhiều nữ sinh trong khuôn viên Đại học Đông Đại nên nam sinh từ Đại học Lý công Kiến Nghiệp đến đây thường xuyên hơn.”

Khi cô kỹ thuật viên nhìn thấy Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác cùng đi vào, còn nghĩ rằng Vương Tử Bác cũng đến từ Đông Đại, vậy nên lúc nói chuyện cũng không kiêng kỵ gì.

“Mỗi nam sinh đến từ Đại học Lý công Kiến Nghiệp đều trông rất trung thực, bọn họ còn có đôi mắt rất sâu nữa.”

Cô kỹ thuật viên cười nói: “Tuy nhiên trong lúc mát-xa, luôn nói cạnh nói khóe để hóng hớt các dịch vụ khác.”

“Ra là vậy!”

Trần Hán Thăng nói với Vương Tử Bác: “Bọn nam sinh ở Đại học Lý công Kiến Nghiệp thật nhàm chán.”

“Gì chứ!”

Vương Tử Bác xoay người, không muốn nói chuyện với thằng bạn thân thời thơ ấu không ổn định nữa.

“Cũng không hẳn.”

Cô kỹ thuật viên tiếp lời: “Chàng trai nhìn vẫn trẻ đấy nhỉ, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Trần Hán Thăng nghịch ngợm uốn cong ngón chân cái: “Hai mươi mốt, năm ba Đại học, còn chị thì sao?”

“Chị đây ba mươi bốn tuổi rồi.”

Cô kỹ thuật viên đeo khẩu trang nói.

“Ba mươi bốn ấy à, có hơi già rồi.”

Trần Hán Thăng có chút thất vọng.

“Cậu nhóc, ba mươi bốn chưa hẳn là già đâu.”

Cô kỹ thuật viên thấy Trần Hán Thăng có tính cách cởi mở, ăn nói và thái độ có phần không đàng hoàng, nên cô ta cố tình nói mập mờ.

“Ha ha!”

Trần Hán Thăng cười toe toét: “Chị à, em cũng không nói em mới hai mươi mốt tuổi mà.”

Trong phòng nhất thời im lặng, đồng thời một trận cười lớn vang lên, ngay cả cô kỹ thuật viên đang xoa bóp chân cho Vương Tử Bác cũng tham gia góp vui.

“Mẹ kiếp, không biết linh hồn của Tiểu Trần từ nơi nào đến, bây giờ vẫn chưa gặp phải Tu La Tràng.”

Vương Tử Bác thầm phàn nàn: “Ngay cả chị gái ngoài ba mươi tuổi rồi cũng có thể tán tỉnh.”

Cậu ấy lại nhìn điện thoại cầm tay, Biên Thi Thi vẫn chưa trả lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn những tin nhắn trò chuyện trước đây.

Trước đây, Hoàng Tuệ cũng trả lời tin nhắn rất chậm, không chỉ ngày hôm sau mới trả lời mà thậm chí còn có thể cách đến tận tuần sau.

Vào thời điểm đó, Vương Tử Bác cũng đã thực hiện nhiều biện pháp để “lấy lại thể diện”.

Ví dụ, cậu ấy sẽ cố ý trả lời chậm hơn chút;

Ví dụ, cậu ấy sẽ “tàn nhẫn” xóa nội dung trò chuyện.

Bởi vì trong những đoạn tin nhắn này, toàn là “chào buổi sáng, chào buổi trưa, chúc ngủ ngon” do cậu ấy gửi, hay là “trời bắt đầu lạnh rồi, đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya”, cậu ấy giống như máy báo giờ chăm chỉ, nhưng Hoàng Tuệ vẫn không có hồi âm.

Vậy nên, mỗi lần nhìn thấy những đoạn độc thoại này, Vương Tử Bác đều cảm thấy có một loại cảm giác hèn mọn mất liêm sỉ giống đứa hay nịnh nọt, sau khi xóa nội dung trò chuyện xong, dường như có có thể lừa dối chính mình, giả vờ như không nhìn thấy.

"Haiz!"

Tất nhiên bây giờ Vương Tử Bác sẽ không xóa đoạn tin nhắn trò chuyện với Biên Thi Thi, bởi vì vẫn chưa được bao lâu, cậu ấy gửi tin nhắn lúc bảy rưỡi, bây giờ mới chín giờ.

"Ting!"

Đúng lúc này, điện thoại cầm tay đột nhiên vang lên tiếng tin nhắn trả lời, tuy rằng rất bình thường, nhưng nghe vào tai Vương Tử Bác lại như âm thanh của thiên nhiên.

Vội vàng mở khóa màn hình điện thoại cầm tay, vậy mà thực sự là Biên Thi Thi gửi đến.

Biên Thi Thi: Đến rồi.

Tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng Vương Tử Bác lại cảm thấy như được tha thứ, vội vàng đưa điện thoại cầm tay cho Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, mày mau nhìn nè, Biên Thi Thi trả lời tin nhắn rồi!"

Trần Hán Thăng nhận lấy, nhìn một chút, sau đó trả lại điện thoại cầm tay: "Tốt lắm, điều này cũng có nghĩa là Biên Thi Thi sẽ không để ý đến những gì đã xảy ra với Hoàng Tuệ ngày hôm nay, có lẽ cô ấy vẫn sẽ giả vờ tức giận."

"Ừ!"

Vương Tử Bác nặng nề gật đầu, cậu suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Tiểu Trần, nếu Biên Thi Thi ghen, vậy thì không phải cô ấy đã thích tao rồi sao?"

“Nghĩ xa quá, ghen thì ghen chứ nói đến thích thì vẫn xa lắm.”

Trần Hán Thăng cười khẩy, nói: “Biên Thi Thi cảm thấy có chút bị ép ghép đôi với người không có tình cảm nhiều quá, cũng bởi vì Tiểu Ngư Nhi và tao thường nói thế rất nhiều, nên cô ấy mới chú ý đến mày.”

“Con gái là những sinh vật rất kỳ lạ nhưng lại đáng yêu.”

Trần Hán Thăng phất phất tay để cô kỹ thuật viên “Ba mươi bốn tuổi không đủ tiêu chuẩn” rời đi, sau đó mới ngồi thẳng dậy nói: “Mặc dù Biên Thi Thi vẫn chưa thích mày, nhưng bình thường bọn tao hay nói đùa nhiều lần, cuối cùng cô ấy cảm thấy khác biệt với mày, vậy nên hôm gặp phải “bạn gái cũ” Hoàng Tuệ của mày, trong lòng cô ấy mới cảm thấy khó chịu.”

“Nhưng mà, nếu thật sự muốn Biên Thi Thi thích mày, ngoại trừ việc làm bạn bè trong khoảng thời gian dài ra, thì có lẽ còn cần một thời cơ.”

Trần Hán Thăng phân tích dựa trên kinh nghiệm cá nhân.

“Thời cơ gì?”

Vương Tử Bác lập tức hỏi lại.

“Tao cũng không phải thần, sao biết thời cơ nào.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Nhưng bất kể như thế nào đi nữa, làm thằng si mê Biên Thi Thi vẫn có giá trị hơn là làm thằng si mê Hoàng Tuệ, Biên Thi Thi vẫn là xử nữ đấy.”

“Đệt!”

Vương Tử Bác nhặt quả quýt lên ném vào Trần Hán Thăng: “Tên xấu xa này, tại sao mày lại hỏi Tiểu Ngư Nhi về những chuyện này!”

“Sao nào?”

Trần Hán Thăng cười toe toét đỡ lấy: “Tao chỉ hỏi Biên Thi Thi thuộc chòm sao nào thôi mà, việc này cũng phạm pháp sao?”

“Mẹ kiếp…”

Lúc này Vương Tử Bác mới nhận ra mình lại bị lừa, nhưng đây không phải là lần đầu tiên, bạn thân của cậu ấy lật mặt so với việc cậu ấy không biết còn nhanh hơn nhiều, cậu đưa điện thoại cầm tay cho Trần Hán Thăng: “Vậy thì giúp tao hồi âm đi.”

“Chuyện này không được, tao có thể giúp mày, góp ý cho mày, chia sẻ kinh nghiệm, nhưng sẽ không bao giờ tham gia hành động.”

Không ngờ rằng Trần Hán Thăng lại từ chối: “Loại chuyện này mày vẫn nên tự mình làm đi, đừng nhiễm quá nhiều phong cách cá nhân của tao, Thi Thi rất tốt, mày cứ thoải mái thể hiện tính cách của mình.”

“Ừ!”

Vương Tử Bác gật đầu, cậu ấy biết người bạn thân thời thơ ấu không phải không muốn giúp cậu ấy, mà hắn muốn mối quan hệ này trở nên đơn thuần hơn.

“Vậy nên trả lời như nào đây?”

Vương Tử Bác buồn sầu suy nghĩ, lúc đầu cậu ấy gửi tin “cậu đến ký túc xá chưa”, sau đó đó Biên Thi Thi trả lời “đến rồi”, có vẻ như bị mắc kẹt trong ngõ cụt rồi.

“Cạch cạch cạch…”

Vương Tử Bác bắt đầu gõ chữ nói chuyện giết thời gian với Biên Thi Thi, trong khi Trần Hán Thăng đang ngậm điếu thuốc, nhìn từ bên cạnh sang.

Vương Tử Bác: Tớ muốn nói lời xin lỗi vì những gì đã xảy ra lúc chiều nay.

Biên Thi Thi: Không cần phải xin lỗi đâu, cậu cũng không sai mà.

Vương Tử Bác ngước đầu nhìn Trần Hán Thăng, nhưng Trần Hán Thăng chỉ nhún vai.

Vương Tử Bác: Tớ nghĩ đây là một trải nghiệm không thể tránh khỏi, nếu cậu muốn biết, thì tớ sẵn sàng kể cho cậu nghe tất cả chuyện trong quá khứ.

Biên Thi Thi: Bây giờ tớ không muốn biết, chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, chúc ngủ ngon, đừng trả lời lại!

"Đi nào."

Trần Hán Thăng dập tàn thuốc, đi giày, mặc dù Tử Bác không có nhiều mánh khóe nhưng cậu chân thành.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác cầm điện thoại cầm tay đi tới: "Mặc dù Biên Thi Thi đã nói 'chúc ngủ ngon, đừng trả lời lại', nhưng tao vẫn muốn nói chúc ngủ ngon, mày thấy có được không?"

Trần Hán Thăng không nói gì, Vương Tử Bác có chút bối rối giải thích: "Khi tao trò chuyện với người khác, tao hay có thói quen phải trả lời thêm một câu nữa, luôn muốn kết thúc bằng câu trả lời của mình, bởi vì khi người khác kết thúc, tao luôn cảm thấy như thể tao có lỗi với người đó…"

"Vậy thì mày cứ trả lời lại đi."

Trần Hán Thăng mỉm cười, vỗ vai bạn thân: "Tử Bác, mặc dù mày xấu trai nhưng bên trong của mày thực sự rất tốt bụng."

...

Chương 607: Tất cả đều tại Hồng Sĩ Dũng chết tiệt!

Vương Tử Bác tức giận nói: "Tiểu Trần, tao với mày có ngoại hình cũng sêm sêm nhau, từ tiểu học đến trung học hai bọn mình đều cùng trường với nhau, nhưng tao chưa từng nghe bạn học nào khen mày đẹp trai cả."

"Đó là do trước kia tao chưa dậy thì."

Trần Hán Thăng ôm Vương Tử Bác bước ra khỏi quán mát-xa, hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Bây giờ đã lên Đại học rồi, có nhiều người khen tao đẹp trai lắm."

"Có nhiều người mù như vậy à?"

Vương Tử Bác hoàn toàn không tin: "Có lẽ cũng là để tâng bốc vị trí phó chủ tịch hội sinh viên của mày thôi."

Hai người nói chuyện ồn ào cả một quãng đường, rồi cùng trở về cổng Đại học Lý công Kiến Nghiệp, khi Trần Hán Thăng chuẩn bị lái xe rời đi, Vương Tử Bác do dự nói: "Tiểu Trần, cảm ơn mày nhé, theo lý thuyết thì giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy, nhưng tao vẫn muốn nói lời cảm ơn."

"Này!"

Trần Hán Thăng tùy ý gật đầu, nhưng đến khi Vương Tử Bác đã vào cổng trường, hắn đột nhiên hét lên từ phía sau: "Tử Bác, Tử Bác…"

Vương Tử Bác cứ nghĩ bạn thân thời thơ ấu xảy ra chuyện gì, nhanh chân chạy lại, cuối cùng đứng trước cửa xe, thở hổn

hển hỏi: “Sao, sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là vừa rồi mày nói ‘cảm ơn’ nhưng tao quên nói ‘không có gì’ “.

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói: “Không có gì.”

Vương Tử Bác sửng sốt: “Mẹ kiếp, mày chỉ muốn tao phí công chạy ngược lại thôi đúng không? Tiểu Trần, tao còn lạ chó gì cái mặt mày, mày thấy tao không khen mày đẹp trai, nên đang cố ý trả thù tao…”

Trên đường từ Đại học Lý công Kiến Nghiệp trở về Đại học Tài chính, Trần Hán Thăng thầm nghĩ mình gần như đã quên mất trà xanh Hoàng Tuệ rồi, nhưng không ngờ hôm nay lại đột nhiên xuất hiện như vậy.

“Làm cùng một tòa nhà, bạn gái cũ và người yêu hiện tại, khốn nạn và gái ngoan, chậc chậc…”

Trần Hán Thăng tự lẩm bẩm: “Chuyện này vẫn có khúc mắc, nhưng xét đến cùng thì, tất cả đều tại Hồng Sĩ Dũng chết tiệt!”

Nếu như Hồng Sĩ Dũng không lên nắm quyền, hắn sẽ không thành lập Quả Xác; Nếu hắn không thành lập Quả Xác thì tất nhiên sẽ không thể có mối quan hệ cạnh tranh với Tân Thế Kỷ; Nếu không có quan hệ cạnh tranh thì công ty luật Dung Thăng sẽ không tham gia vào; Nếu công ty luật Dung Thăng không tham gia thì hôm nay không cần phải gọi cho Vương Tử Bác.

Nếu Vương Tử Bác không đến, làm sao có thể gặp phải Hoàng Tuệ được?

Vậy nên, tất cả là do Hồng Sĩ Dũng chết tiệt!

...

Sau khi trở về Giang Lăng, Trần Hán Thăng bị vướng vào các vấn đề của Quả Xác, chủ yếu là do áp lực của Tân Thế Kỷ cản trở quá lớn.

Bây giờ cả hai chẳng khác gì chơi Đấu Địa Chủ, chỉ để xem tốc độ của ai nhanh hơn, Tân Thế Kỷ đã liên tục tăng ca mấy ngày mấy đêm, nhìn đèn đuốc của "hàng xóm bên cạnh" sáng trưng hàng đêm, mà mỗi người ở Quả Xác đều cảm thấy lo lắng trước khi chiến tranh sắp xảy ra.

Vào sáng ngày 7 tháng 3, khi Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh đang thảo luận các vấn đề trong văn phòng ở đường Đông Thiên Nguyên, bọn họ nhận được một cuộc gọi của Hoàng Tiêu từ nhà sản xuất màn hình LCD, Lam Quang.

"Trần tổng, hôm nay Tân Thế Kỷ đề nghị tôi chuyển tới năm trăm miếng màn hình điện tử MP4 đến đấy."

Hoàng Tiêu lễ phép hỏi: "Cậu thấy thế nào?"

"Đây là việc may mắn."

Trần Hán Thăng nói: "Năm trăm miếng màn hình điện tử không phải được sản xuất mà là dùng để thử nghiệm, không cần thiết phải vướng vào loại thử nghiệm này, miễn cho lại khơi dậy sự cảnh giác của Tân Thế Kỷ, đợi đến lúc bọn họ cần hàng để sản xuất và lắp ráp, anh cứ nói là hết hàng rồi."

"Đã rõ."

Hoàng Tiêu cũng không nhiều lời, kỳ thật vốn dĩ phải làm như vậy, cuộc gọi này chẳng qua là để bày tỏ một loại thái độ với Trần Hán Thăng mà thôi.

"Hàng máy mẫu của Tân Thế Kỷ có thể sẽ sớm được hoàn thành."

Sau khi Trần Hán Thăng cúp điện thoại, hắn nói dự đoán này cho Khổng Tĩnh.

“Nếu đã cần màn hình điện tử, vậy có nghĩa là thiết bị chính đã được nghiên cứu ra, mẫu thử nghiệm có thể sẽ được hoàn thành vào ngày mai.”

Khổng ngự tỷ nhíu mày: “Quả Xác không thể nhanh như vậy, có lẽ sẽ muộn hơn mấy ngày.”

“Không sao, quê Tô Bắc chúng ta có câu béo trước không phải là béo, béo sau sẽ áp đảo hơn.”

Trần Hán Thăng an ủi: “Với sự tích lũy lâu năm như vậy của Tân Thế Kỷ, sớm hơn Quả Xác là chuyện thường, điểm quyết định trong cuộc chiến này không phải là thời gian xuất xưởng của máy mẫu mà là thời gian xuất xưởng của máy thành phẩm.”

“Đúng vậy, thắng trước không phải là thắng, thua sau mới là thua.”

Khổng Tĩnh lật sổ ghi chép, lại đề cập đến một vấn đề khác.

“Công ty luật Dung Thăng đã gửi cho chúng ta văn kiện luật sư.”

Khổng ngự tỷ cười hỏi: “Có phải là cậu làm bạn gái của cậu giận không, xin lỗi thầm cũng không được, vậy nên cô ấy mới trực tiếp công khai đưa văn kiện luật sư.”

Khổng Tĩnh đã gặp Tiêu Dung Ngư, nhưng không biết về Thẩm Ấu Sở, trong lần tranh chấp trước cũng biết rõ giám đốc của công ty luật Dung Thăng là Tiêu Dung Ngư, cô rất thích tác phong của những người trẻ tuổi.

Giữa các cặp đôi, bọn họ có thường xuyên “chơi thật” như thế này không?

“Khụ!”

Trần Hán Thăng bị Khổng ngự tỷ trêu chọc có chút xấu hổ, hắn xua xua tay nói: "Đừng để ý chuyện nhỏ như văn kiện luật sư này nữa, đây là mánh khóe nhỏ của Hồng Sĩ Dũng, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với Tiêu Dung Ngư."

"Được rồi."

Khổng Tĩnh không hỏi thêm câu nào nữa, khẽ mỉm cười, nói tạm biệt rồi rời đi.

"Mẹ nó, đều tại Hồng Sĩ Dũng!"

Trần Hán Thăng ngồi một mình một lúc, không thể không chửi rủa lần nữa.

Nếu Hồng Sĩ Dũng không đến để tranh giành quyền lực và lợi nhuận, thì hắn đã không cần thành lập Quả Xác; Nếu không sáng lập Quả Xác thì đương nhiên sẽ không thể có mối quan hệ cạnh tranh với Tân Thế Kỷ; Không có quan hệ cạnh tranh thì đương nhiên không thể có văn kiện của luật sư.

...

Đúng như dự kiến, nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ đã đặt màn hình điện tử vào ngày bảy tháng ba và lô mẫu MP4 đầu tiên đã được xuất xưởng vào sáng ngày tám.

Tuy nhiên, vào tối ngày tám, một trong những chiếc máy mẫu đã xuất hiện trên bàn của giám đốc Quả Xác tên Lý Tiểu Giai.

Chẳng có gì nổi bật, đường nét vẫn còn khá thô.

Theo cách tương tự, vào ngày mười hai, một mẫu máy MP4 của Quả Xác cũng xuất hiện trên bàn của Hồng Sĩ Dũng.

Có vẻ mọi người đã quá nhuần nhuyễn trong việc sử dụng gián điệp thương mại.

"Bọn chó Quả Xác quả nhiên sao chép lại."

Hồng Sĩ Dũng âm thầm so sánh hai chiếc MP4, trên thực tế, thành thật mà nói thì, cái của Quả Xác có vẻ bề ngoài trông đẹp hơn nhiều so với cái của Tân Thế Kỷ.

Thiết kế màu xám bạc đơn giản, chữ ký "K?" của Quả Xác làm bằng kim loại, có lớp ánh kim chói lóa dưới ánh sáng, cảm giác hiện đại và cảm ứng tốt hơn so với MP4 của Tân Thế Kỷ, có thể đáp ứng thị trường giới trẻ, và chắc chắn nhận được sự chú ý hơn.

Nhưng khi bỏ lớp ngoài ra, sẽ thấy chất nền silicon trên mạch chip của hai sản phẩm gần như giống nhau, nhưng Hồng Sĩ Dũng không có cách nào kháng cáo trước pháp luật, vì Tân Thế Kỷ cũng sao chép của Newman.

"Minh Lượng, gọi trưởng phòng bộ phận thiết kế sản phẩm tới đây."

Hồng Sĩ Dũng dặn dò thư ký Thân Minh Lượng, nói.

Sau khi người phụ trách bộ phận thiết kế đi đến, Hồng Sĩ Dũng đưa cho anh ta chiếc máy mẫu MP4 của Quả Xác: "Hình dạng của chúng ta đã lỗi thời lắm rồi, anh có thể học hỏi từ hàng xóm của mình và thiết kế một số kiểu dáng hợp trào lưu không?"

"Chuyện đó không thành vấn đề."

Bộ phận thiết kế sản phẩm cũng không cảm thấy khó khăn, nhưng lại có chút băn khoăn: "Hồng tổng, ý tưởng thiết kế của Quả Xác, đó là phối hợp với logo của hãng sẽ có hiệu ứng đặc biệt, logo nhà máy của chúng ta đơn sơ quá rồi."

Khi nói đến vấn đề này, Hồng Sĩ Dũng cũng cảm thấy nhức đầu.

Bởi vì logo của Tân Thế Kỷ là "XSJ", ba chữ cái tiếng Anh được viết hoa, đây là phong cách thiết kế của mười năm trước, nhưng bây giờ thực sự rất khó thay đổi.

Thứ nhất, bên phía Hồng Kông có thể không đồng ý, thứ hai, Tân Thế Kỷ không giống như Quả Xác mới thành lập, mà Tân Thế Kỷ đã có nhiều sản phẩm có mặt trên thị trường rồi, logo của chúng đều là "XSJ".

Trên thực tế, Hồng Sĩ Dũng cũng đã muốn thay đổi logo từ lâu, "XSJ" nhìn từ xa trông giống "X**D" (một câu mắng chửi).

"Anh cứ thiết kế MP4 trước đi, đừng để ý việc khác nhiều."

Hồng Sĩ Dũng khẽ nhắm mắt lại, sửa đổi logo cũng tương đương với thay đổi nhà máy mới, huống chi nhà họ Trịnh cũng không đồng ý, Trịnh Cô Cô cũng sẽ không đồng ý.

...

Tình hình hiện tại là cả hai mẫu đã được phát hành, sau đấy là ba vòng kiểm tra độ ổn định và sửa chữa lại cho hoàn chỉnh.

Tốc độ của Tân Thế Kỷ nhanh hơn, đã tiến hành vòng kiểm tra độ ổn định đầu tiên, tuy nhiên, cùng lúc với vòng thử nghiệm của Quả Xác, người đang ra vẻ bí ẩn kia, thật ra ông chủ mà khiến tất cả mọi người có chút ngột ngạt đang ở sau hậu trường kia đột nhiên tuyên bố đưa ra chỉ thị.

Mỗi ban quản lý nộp một trăm ý kiến nhận xét trong vòng một tuần, một trăm ý kiến nhận xét không được phép lặp lại, nếu ai không đạt thì đến lấy tiền rồi rời đi đi.

Sau chỉ thị này, ban quản lý của Quả Xác chỉ cảm thấy việc này quá viển vông, trong nhà máy có một đội thử nghiệm sản phẩm chuyên nghiệp, bọn họ còn chuyên nghiệp hơn nhiều.

"Bộ trưởng Trần."

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ nhận được tin tức, cô ấy lập tức liên lạc với Trần Hán Thăng: "Cho dù là 10 cái đầu hay 100 cái

đầu, thì tôi suy nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra một trăm ý kiến nhận xét, có phải cậu muốn mượn lấy lý do này để loại bỏ một số người đúng không?"

"Mẹ nó! Ở trong lòng cô, tôi là người qua cầu rút ván như thế sao?"

Trần Hán Thăng tức giận hỏi.

"Đúng thế!"

Cô thư ký nhỏ thẳng thắn trả lời.

"Được thôi."

Trần Hán Thăng có chút bất lực nói: "Cứ coi như tôi như vậy đi, nhưng cô thử động não ngẫm lại xem, vào thời điểm mấu chốt thế này có thể đuổi người khác được sao, tôi chỉ muốn thu thập kinh nghiệm sử dụng MP4 từ các góc độ khác nhau."

"Sau khi cải thiện về mọi mặt, tôi không có ý định tiến hành ba vòng kiểm tra, sau khi qua hai vòng kiểm tra thì trực tiếp bày lên giá luôn, làm như vậy thì Tân Thế Kỷ mới không kịp trở tay."

Trần Hán Thăng giải thích: "Lão Hồng nghĩ rằng Quả Xác đang ở vòng thứ hai, nhưng thực tế chúng ta đang ở vòng thứ ba."

"Ồ!"

Nhiếp Tiểu Vũ cuối cùng cũng hiểu, thở dài nói: "Nhưng như vậy rất mệt mỏi, tôi còn phải kiểm tra lại."

"Đừng trách tôi."

Trần Hán Thăng oán hận nói: "Đều tại Hồng Sĩ Dũng chết tiệt, nếu anh ta không đến để tranh giành quyền lực, chúng ta cũng không cần phải thành lập Quả Xác; Nếu không sáng lập

Quả Xác thì tự nhiên sẽ không thể có mối quan hệ cạnh tranh với Tân Thế Kỷ; Không có quan hệ cạnh tranh thì tất nhiên mọi người sẽ không cần phải chịu áp lực.”

Thư kỷ nhỏ suy nghĩ một chút, xem ra đúng thật là như vậy, kiên quyết ủng hộ bộ trưởng Trần: “Đúng vậy, đều tại Hồng Sĩ Dũng!”

.....

Chương 608: Một chiếc MP4, phản chiếu ra tất cả quần thể các sinh viên.

“100 đấy, haiz.”

Nhiếp Tiểu Vũ cúp điện thoại, nhìn hàng mẫu của chiếc máy MP4 mà Quả Xác mới đưa ra, bên ngoài thực sự vô cùng xinh đẹp, có lẽ là trộn lẫn cùng với vật liệu kim loại, cầm trên tay cũng có cảm giác hơi nặng.

Nếu chỉ là 20 hoặc 30 đánh giá thì không có vấn đề gì, tóm lại trong lần đầu tiên nhìn thấy MP4, ai cũng có thể nói ra một vài ý dựa theo sở thích của mình, nhưng 100 lượt đánh giá thì gần như không thể.

“Tiểu Vũ, đây là chiếc MP4 cậu mới mua sao?”

Người bạn cùng phòng vừa mới tắm xong, lau mái tóc ướt đẫm của mình đi ra khỏi phòng tắm, đúng lúc nhìn thấy chiếc MP4 này.

“Ừm…”

Nhiếp Tiểu Vũ hàm hồ lừa gạt một câu.

“Vẻ ngoài thoạt nhìn trông rất ngầu.”

Các bạn cùng phòng chủ động cầm lên nhìn xem, còn thử cắm vào trong tai nghe xem thử: “Chất lượng hình ảnh không đặc biệt rõ ràng lắm, hơn nữa lời bàn hát trên màn hình cũng hơi chớp loé, cảm giác không ổn định lắm, cậu mua chiếc MP4 này bao nhiêu tiền vậy?”

“899.”

Nhiếp Tiểu Vũ nói ra một con số.

“Gì?”

Lúc đầu các bạn cùng phòng không cảm thấy hứng thú lắm, nhưng sau khi nghe thấy giá cả, lại cầm chiếc MP4 lên xem xét một vòng nữa: “Rẻ như vậy sao? Nếu trên 1500 tệ thì không đáng, nhưng hơn 800 thì rất lời đấy.”

Nghe thấy một chiếc MP4 chỉ có giá hơn 800 tệ, đám bạn học đang đọc sách và ôn tập cho kỳ thi tuyển sinh sau đại học cũng tập trung xung quanh, đồng loạt cầm chiếc MP4 hàng mẫu của Quả Xác lên thảo luận.

“Thực sự rất xinh đẹp, Tiểu Vũ, cậu mua nó ở đâu vậy?”

“Nếu sạc đầy pin thì dùng được trong bao lâu? Có cảm giác tương tự như Tử Quang của Thanh Hoa vậy, nhưng hình thức đẹp hơn Tử Quang của Thanh Hoa.”

“Thực ra chất lượng âm thanh khá tốt, tớ vẫn luôn do dự xem có nên mua một chiếc MP4 để ôn tập thi thạc sĩ tiếng Anh không, nhưng của hãng Newmen hay Sony có giá quá đắt, cái nào cũng hơn hai ngàn tệ đấy.”

“Quả Xác… Từ trước đến nay tớ chưa từng nghe nói, nhưng logo này rất thú vị.”

…

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn trái nhìn phải, đột nhiên lấy notebook ra nói: “Chiếc MP4 này vẫn chưa được phát hành chính thức, nhưng nếu mỗi người các cậu có thể đưa ra được 20 ý kiến để cải thiện chiếc MP4 này, sau khi được đặt lên kệ bán, tớ sẽ làm chủ bán cho các cậu nửa giá mỗi người một cái.”

“Thật sao?”

Các bạn cùng phòng nghe nói đến chuyện có thể mua được một chiếc MP4 với giá hơn 400 tệ, giá cả này cơ bản ngang với một chiếc mp3, bọn họ lập tức tích cực lên tiếng.

"Vậy thì tớ sẽ nói, mặc dù màu đen khá ngầu nhưng trông quá tối, liệu có màu hồng nhạt hay màu tím phù hợp với phái nữ không? Ngoài ra, có thể thiết kế mỏng hơn một chút nữa được không, tớ đã từng nhìn thấy mẫu MP4 mới nhất của Newmen ở trung tâm thương mại quốc tế Kim Ưng, cảm giác như độ dày của nó chỉ bằng một đồng xu vậy…"

"Chậm một chút, chậm một chút, các ý kiến không thể lặp lại nhé."

Nhiếp Tiểu Vũ thoăn thoắt ghi chép vào cuốn sổ tay, trong đầu cũng hiểu rõ bộ trưởng Trần vốn dĩ cũng không hy vọng một người có thể nghĩ ra được một trăm ý kiến, hắn hy vọng mỗi một người trong ban quản lý có thể huy động mối quan hệ xã giao của mình, cuối cùng rút ra được kinh nghiệm sử dụng của chiếc MP4 này từ các tầng lớp khác nhau.

Phản ứng của cô thư ký nhỏ vẫn hơi chậm, những người khác đã bắt đầu tìm ra cách rồi.

Ví dụ như, Lý Tiểu Giai đã liên lạc với bạn bè của mình ở nước ngoài, Khổng Tĩnh cũng liên lạc với những người đồng nghiệp cũ của Thâm Thông, sau khi hỏi xong ý kiến của cha mẹ và bà xã, Tào Kiến Đức còn tiếp thu ý kiến của bạn học tiểu học của con gái.

Trần Hán Thăng cũng không nhàn rỗi, ngay khi hàng mẫu của chiếc MP4 được ra mắt vào ngày 12 tháng 3, hắn lập tức trở về ký túc xá 602 thu thập ý kiến.

602 chỉ là một ký túc xá đại học bình thường của mấy tên đực rựa, nhưng càng bình thường, ý kiến của bọn họ càng mang tính chất đại biểu.

“Lão Dương, mày nhìn xem chiếc MP4 này như thế nào?”

Trần Hán Thăng đưa cho Dương Thế Siêu xem trước.

Dương Thế Siêu đang đọc “Bản tin bóng rổ NBA”, cậu ấy cầm lấy chiếc MP4 lật trái lật phải, lại dùng tay ước lượng vài lần: “Trông được đấy, mày mua bao nhiêu vậy?”

“899 tệ, mày cảm thấy như thế nào?”

Trần Hán Thăng nói, năng lực quan sát của hắn tốt hơn nhiều so với Nhiếp Tiểu Vũ, không chỉ đơn giản là thu thập ý kiến, mà còn biết quan sát phản ứng của các bạn cùng phòng.

“Mẹ nó, rẻ như vậy sao?”

Sau khi nghe thấy giá cả này, Dương Thế Siêu hào hứng đặt tờ báo bóng rổ xuống, nghiêm túc đeo tai nghe xem thử.

“Thực sự không tồi.”

Dương Thế Siêu thưởng thức vài phút: “Thực ra tao không thể đưa ra bất cứ ý kiến đánh giá gì, nhưng đối với mức giá này mà nói, cho dù có chút khuyết điểm đi chăng nữa tao cũng có thể chấp nhận được, Lão Tứ, mày mua ở đâu vậy?”

“Bây giờ vẫn chưa chính thức được bán, tháng sau lên kệ tao sẽ đưa cho mày một cái.”

Trần Hán Thăng lại đưa cho Quách Thiếu Cường: “Lão Quách, thử xem sao?”

Phản ứng của Quách Thiếu Cường cũng không khác mấy so với Dương Thế Siêu, sau khi sờ soạng một lúc thì trực tiếp hỏi 899 có phải là mức giá thấp nhất không? Trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, trong mắt các sinh viên bình thường, thứ đáng hỏi nhất của chiếc MP4 là giá cả.

Vậy những người “không bình thường” thì sao?

“Lão Đới.”

Trần Hán Thăng ném cho Đới Chấn Hữu vẫn đang ngày ngày "ở cữ".

Không biết Đới Chấn Hữu đang đọc cuốn sách võ hiệp nào mà trên mặt từ đầu đến cuối lúc nào cũng nở nụ cười "dịu dàng chiều chuộng", thường xuyên "sột soạt" lật sang một trang nào đó, sau lại cố ý lật lại đọc lại một lần nữa.

Cậu ta cũng có một chiếc mp3, nhưng đã kiểu cũ của mấy năm trước, lớp sơn bên ngoài sớm đã bong tróc để lộ từng mảng màu đen, nhưng Lão Đới vẫn nâng niu nó như bảo bối.

"Có chuyện gì vậy?"

Đới Chấn Hữu vô cùng khó chịu khi bị cắt ngang mạch suy nghĩ, gỡ chiếc tai nghe mp3 xuống, cau mày nhìn Trấn Hán Thăng.

Trần Hán Thăng chỉ vào chiếc MP4 bĩu môi: "Công ty điện tử của một người bạn sản xuất bản mẫu MP4, mày giúp tao đưa ra ý kiến đi."

"Tao đâu phải là dân trong nghề, có thể đưa ra ý kiến gì chứ?"

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng Lão Đới vẫn cầm lấy thử nghiệm một lúc lâu, sau đó so sánh với chiếc mp3 của mình một chút rồi quyết đoán lắc đầu: "Chất lượng âm thanh còn không bằng thứ đồ rách nát này của tao."

"Đừng đánh rắm nữa, chiếc mp3 kia của mày đã bao nhiêu năm rồi, hoàn toàn bị ráy tai của mày lấp kín mà vẫn có thể nghe rõ sao?"

Tần Hán Thăng không chút khách khí vạch trần lời nói dối.

"Tao không xem nữa."

Một người thô lỗ như Đới Hữu Chấn, mặc dù ngày thường hơi lười biếng nhưng lòng tự trọng lại rất cao, anh ta quyết

đoán trả chiếc MP4 lại cho Trần Hán Thăng.

"Không xem thì thôi."

Trần Hán Thăng lại đưa nó cho Lý Quyến Nam.

A Nam lại đại diện cho một kiểu sinh viên khác trong trường đại học, có lẽ điều kiện gia đình bình thường, nhưng nhờ vào việc đi làm thêm, bọn họ không chỉ giải quyết được vấn đề học phí và các khoản tiêu vặt khác, mà còn có tiền dư để nói đến chuyện yêu đương, thái độ của bọn họ đối với các sản phẩm điện tử giải trí cũng đáng để tham khảo.

"Với mức giá 899 tệ mà nói, tao cảm thấy có thể chấp nhận được, hơn nữa còn là sự lựa chọn hàng đầu."

Tính tình Lý Quyến Nam thành thật hiền hậu hơn nhiều, hơn nữa cậu ấy cũng tôn trọng Trần Hán Thăng hơn, đồng thời phân tích giúp: "Tứ ca, tao cảm thấy thực ra khi các sinh viên đại học lựa chọn mấy thứ này, bọn họ đều có xu hướng so sánh giá cả, ngoại trừ một số ít người đam mê sẽ chú trọng đến chất lượng hình ảnh và âm thanh, nhưng điều kiện kinh tế của những người đó đều không tồi, bọn họ thà mua của hãng Newman hoặc Sony hơn."

"Ừm, không tồi."

Trần Hán Thăng vỗ vai Lý Quyến Nam: "A Nam làm thêm lâu như vậy, ánh mắt càng ngày càng lợi hại.

"Nào, Kim tổng, mày đưa ra lời nhận xét xem nào."

Cuối cùng, Trần Hán Thăng tìm đến "Tiểu phượng hoàng" Kim Dương Minh của phòng 602.

"Khoan đã."

Kim Dương Minh vẫn đang đánh CS "bùm bùm": "Chờ tao dạy dỗ xong đàn chó con này đã, đúng là nực cười, lão hổ không ra oai, tưởng tao là hellokitty sao!"

Hai phút sau, Kim Dương Minh đang tập trung nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính trở nên xám xịt và nhân vật trò chơi của mình nằm lăn quay ra đất, ngẩng đầu lên nói: "Vui lòng chờ một chút, đối phương chắc chắn sử dụng hack, tao muốn báo thù một chút."

"Mày nhanh lên xem nào."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn giơ tàn thuốc trong tay: "Tao còn chưa hút xong một điếu thuốc mà mày đã chết hai lần, gà bỏ mẹ ra!"

"Đối phương sử dụng hack thì sao có thể trách tao được."

Kim Dương Minh lẩm bẩm cầm lấy chiếc MP4, mặc dù Tiểu Kim là một người "nhiều chuyện", nhưng dù sao cậu ấy cũng là người bản địa sinh ra và lớn lên ở Kiến Nghiệp, ánh mắt không tồi, cậu ấy đại diện cho một một kiểu sinh viên khác.

Có chút kiến thức, trong túi cũng có chút tiền, thỉnh thoảng còn có thể mua đôi giày thể thao nhãn hiệu Nike, mặc dù không thể mua nổi những món hàng xa xỉ hơn nữa, nhưng rõ ràng về phương diện này, cậu ấy cũng có chút hiểu biết.

Lão Đới- Một người ngày thường thích khoác lác, bảy phần giả ba phần thật, có chút khinh thường, nhưng trong lòng anh ta vẫn rất bội phục một nhân vật trâu bò như Trần Hán Thăng, tuy nhiên, anh ta chắc chắn sẽ không nói ra.

"Rác rưởi, tao tuyệt đối sẽ không mua."

Kim Dương Minh vừa mới cầm ở trong tay, thậm chí chưa liếc mắt được vài cái đã đưa ra kết luận.

"Có phải bảo mày đánh giá xấu đẹp đâu, ông đây bảo mày đưa ra ý kiến!"

Trần Hán Thăng mắng một câu, Kim Dương Minh chê bai cũng là chuyện bình thường, dù sao cậu ta lúc nào chả tự hào mình là "con ông cháu cha của cán bộ cao cấp".

"Được thôi, tao không nói đến độ phân giải và chất lượng âm thành, đơn giản hơn, mày không thể kết hợp vỏ màu đen với một chiếc tai nghe màu trắng đúng không? Nhìn qua vô cùng mất tự nhiên."

Kim Dương Minh lật qua lật lại đánh giá, hỏi một vấn đề mà bốn người bạn cùng phòng khác đều không đề cập đến "Bộ nhớ trong của nó là bao nhiêu?"

"Tạm thời chỉ có 256mb và 512mb."

Trần Hán Thăng đáp, thầm nghĩ Tiểu Kim đúng là vẫn có chút tài năng, đám người Lý Quyến Nam và Dương Thế Siêu căn bản sẽ không chú ý đến những chi tiết này, vẻ ngoài ồn áp cộng thêm giá cả phải chăng, chỉ vậy thôi đã muốn mua rồi.

Nhưng những khách hàng như Tiểu Kim tương đối khó chơi, ánh mắt cao nhưng lại không muốn bỏ ra nhiều tiền.

"Rác rưởi, một chút dung lượng này thậm chí còn không thể lưu trữ được một bộ phim có độ phân giải cao, tặng cho tao tao cũng không thèm…"

Kim Dương Minh tiếp tục lải nhải một cách độc mồm độc miệng, cuối cùng đưa ra kết luận: "Thứ đồ này cũng chỉ đáng giá 899 tệ mà thôi, nhiều hơn một đồng cũng không đáng giá."

Trần Hán Thăng gật gật đầu, sau khi ghi nhớ ý kiến hữu dụng của Kim Dương Minh, hắn quyết đoán đả kích trào phúng mang tính trả thù: "Nhìn kiểu thô lỗ này của mày, còn muốn tặng không? Mày cũng xứng sao?"

"Mẹ nó, Tứ ca, lần sau mày đừng hòng nghe thấy ý kiến quý giá của tao nữa nhé, muốn nghe thì phải trả tiền."

…

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, Trần Hán Thăng có việc phải đến phòng học, nên dậy sớm theo Lý Quyến Nam và Đới Chấn Hữu.

Khi hắn đang rửa mặt dưới vòi nước, Lão Đới cũng cầm cốc đánh răng đến đây, hai người không nói một lời.

Thực ra Trần Hán Thăng đã quên mất chuyện xảy ra vào tối hôm qua, chỉ lo vốc nước lạnh như băng phả lên mặt, để lông tơ giãn ra, khiến cả người lạnh đến run rẩy nhưng lại vô cùng sảng khoái.

Nói đến chuyện "rửa mặt bằng nước lạnh này", giữa các chàng trai của phòng 602 vẫn có một sự đối lập ngơ ngẩn.

Ví dụ như, Trần Hán Thăng và Dương Thế Siêu đều trực tiếp dùng nước lạnh rửa mặt đánh răng vào buổi sáng sớm, lúc trước Kim Dương Minh không quen lắm, cậu ta luôn mang theo một chiếc chậu và cho thêm một chút nước ấm, thế nên thường xuyên bị Dương Thế Siêu châm chọc giống phụ nữ.

Cho đến khi Kim Dương Minh cũng quen dùng nước lạnh rửa mặt, tên chó má này lại bắt đầu cười nhạo Lý Quyến Nam-Người thích dùng nước nóng, cho nên cuối cùng, cả phòng ký túc xá 602 đều tạo thành thói quen rửa mặt bằng nước lạnh vào buổi sáng.

Người nào dùng nước nóng thì người đó hèn hạ, ngu ngốc.

"Lão Tứ."

Lão Đới đột nhiên gọi Trần Hán Thăng một tiếng.

"Hả?"

Trần Hán Thăng khó hiểu ngẩng đầu lên.

“Cái MP4 tối qua kia, thực ra tao cảm thấy không tồi, nếu có thể thêm một chức năng txt, nói không chừng tao cũng sẽ mua một cái.”

Lão Đới mặt không cảm xúc nói.

“Ồ!”

Trần Hán Thăng ngây người gật đầu, hắn vẫn hơi ngơ ngác, không hiểu tại sao Lão Đới lại đột nhiên nói đến chuyện này.

Đới Chấn Hữu nói xong, tuỳ tiện rửa mặt một chút rồi đi đến phòng học, không chờ ai cả.

Lý Quyến Nam đương nhiên sẽ chờ Trần Hán Thăng, mãi cho đến khi hai người ăn sáng ở trong căn tin, Trần Hán Thăng mới đột nhiên phản ứng lại, Lão Đới đang khéo léo biểu đạt lời xin lỗi.

“Con mẹ nó, đúng là một đám bạn cùng phòng vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu!”

Chương 609: Bài hát hay nhất trên thế giới

Trần Hán Thăng đi đến phòng học cũng chỉ để tiếp tục thu thập ý kiến về MP4, thực ra hiệu quả không khác nhau là mấy, phòng ký túc xá 602 về cơn bản đã bao quát toàn bộ thái độ của tất cả quần thể sinh viên đại học đối với sản phẩm điện tử 899 tệ này rồi.

Ví dụ như:

Một người đồng hương đến từ Tô Bắc như Đàm Mẫn rất giống với Dương Thế Siêu, nhìn thấy vẻ ngoài không tồi, bản thân cô ấy cũng không hiểu quá nhiều chi tiết, trực tiếp hỏi giá cả ngay từ đầu.

Thương Nghiên Nghiên là người Thượng Hải, điều kiện gia đình cũng không tồi, thực ra bản thân cô cũng giống với Kim Dương Minh, không mấy hứng thú với một chiếc MP4 dưới hai ngàn tệ.

Còn những người như Bạch Vịnh San, trong lòng cô bạn này chỉ có việc học hành và thi lên thạc sĩ, không mấy hứng thú với những thứ đồ mang tính chất giải trí.

Còn bảo bối Thẩm Ấu Sở khờ khạo cũng thuộc về kiểu này, nhưng bây giờ, trong lòng cô còn có một Trần Hán Thăng xen vào.

Sau khi tan học, Trần Hán Thăng cầm một chiếc MP4 đi qua đi lại trong lớp, Thẩm Ấu Sở ngồi trên ghế, đôi mắt đào hoa long lanh ướt át vẫn luôn dõi theo Trần Hán Thăng.

Hắn đi đến phía đông phòng học, Thẩm Ấu Sở cũng nhìn về phía đông;

Hắn đi đến phía tây phòng học, Thẩm Ấu Sở cũng nhìn về phía tây;

Ồ?

Sao hắn lại đột nhiên đi về phía này?

Thẩm Ấu Sở không nhịn được cúi đầu xuống, hai người đã quá quen thuộc với nhau, nhưng khi nói chuyện với nhau ở nơi công cộng, cô vẫn cảm thấy hơi căng thẳng theo thói quen.

"Sao vậy, có chuyện gì không?"

Trần Hán Thăng đã sớm nhận ra ánh mắt của Thẩm Ấu Sở đang dán trên người mình, cho nên sau khi xong việc trực tiếp đi đến đây, còn đặt mông ngồi xuống một cái "bịch" ở trên mặt bàn Thẩm Ấu Sở.

"Hả…"

Thẩm Ấu Sở sờ sờ chiếc cằm tròn trịa, cô nhìn thấy cuốn sách đang bị Trần Hán Thăng đè dưới mông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng hơi đau lòng, lặng lẽ kéo ra.

Nhưng một phần vì Trần Hán Thăng quá nặng, một phần nữa là Thẩm Ấu Sở không dám dùng sức, nên căn bản không thể kéo ra được.

"Có gì thì cậu nói đi chứ, nhìn chằm chằm vào mông tớ làm gì?"

Trần Hán Thăng cười hì hì hỏi.

"Không…"

Thẩm Ấu Sở bị trêu chọc rút tay về, cái miệng nhỏ nhắn vễnh lên một lúc lâu, có chút không nỡ nhìn sách vở, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Trưa nay cùng ăn cơm được không?"

“Trưa nay sao?”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, hình như trưa nay hội sinh viên có hoạt động liên quan gì đó, La Tuyền còn đặc biệt thông báo với mình.

“Được thôi.”

Trần Hán Thăng nhéo khuôn mặt bóng loáng của Thẩm Ấu Sở, quyết định lỡ hẹn với hội sinh viên: “Vậy cùng nhau ăn cơm đi.”

Khoảng thời gian này hắn vẫn luôn dồn sự chú ý vào máy mẫu MP4, thường xuyên không ở trong trường học, mặc dù đêm nào hai người cũng gọi điện thoại với nhau, nhưng nhiệm vụ của Trần Hán Thăng nặng nề, lúc nào cũng chỉ đối phó bằng vài ba câu kinh điển.

“Tắm rửa chưa, đang làm gì, hôm nay có gì vui không?”

Thẩm Ấu Sở rất thành thật, lần nào cũng chậm rãi trả lời, nhưng Trần Hán Thăng thường chỉ nghe được một nửa, sau khi xác định Thẩm Ấu Sở không có chuyện gì thì lập tức cúp máy.

Cho nên, bảo bối Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch thường xuyên chỉ mới nói được một nửa đã sửng sốt nghe thấy tiếng cúp máy “tút tút tút”, một lúc sau, cô còn phải nhắn tin dặn dò Trần Hán Thăng “Ngày mai có không khí lạnh, đừng mặc quần áo mỏng”.

Đương nhiên, về cơ bản, Trần Hán Thăng đều không trả lời.

“Vậy cậu muốn ăn lẩu không?”

Nghe thấy Trần Hán Thăng nói có thời gian cùng ăn cơm, đôi mắt trong trẻo lập tức trở nên sáng bừng, trên mặt cũng hiện lên một chút vui sướng.

Thực ra trong lòng cô rất nhớ Trần Hán Thăng, chỉ là ngại ngùng nói ra mà thôi.

“Đù, có cần đến mức đó không?”

Hồ Lâm Ngữ đang ngồi bên cạnh nhìn, cô ấy thực sự không hiểu nói: “Trần Hán Thăng đâu phải là đại minh tinh gì đó, cần gì vui vẻ như vậy?”

“Liên quan rắm gì đến cậu, nếu còn kiêu ngạo nữa thì chức vị lớp trưởng không đến lượt cậu đâu đấy!”

Trần Hán Thăng uy hiếp nói: “Xem cậu còn có thể thi tuyển điều sinh nữa được không?”

“Chậc, nếu tớ không thi tuyển điều sinh thì vẫn có thể làm quản lý Hồ…”

Hồ Lâm Ngữ đang định nói mình vẫn có thể làm quản lý Hồ của quán trà lửa thì lại đột nhiên nhớ ra rằng tài khoản ngân hàng của quán trà sữa chính là Trần Hán Thăng mà.

“Haiz, quên đi.”

Hồ Lâm Ngữ bất lực nói với Thẩm Ấu Sở: “Cậu cũng là một người không có tiền đồ, cái gì cũng hướng về Trần hán Thăng, dẫn đến tớ cũng không thể đứng thẳng người ở trước mặt loại đàn ông này.”

“Ha ha.”

Vẻ mặt của Trần Hán Thăng giống như một vị tướng quân giành thắng lợi, dào dạt đắc ý rời đi.

“Ấu Sở, cậu hết thuốc chữa rồi.”

Hồ Lâm Ngữ giả vờ ghét bỏ nói: “Cả đời này cậu chỉ làm nô dịch cho Trần Hán Thăng mà thôi, ánh sáng tự do của phái nữ đã chết non trên người cậu rồi.”

Thẩm Ấu Sở cũng không biết phải trả lời như thế nào, tính tình của cô là vậy đấy, cô cầm cuốn sách đã bị Trần Hán Thăng ngồi đến nhàu nhĩ, cố ý dùng bàn tay nhỏ nhắn vuốt lại cho phẳng.

…

Giữa trưa, Trần Hán Thăng không chỉ cùng ăn cơm trưa với Thẩm Ấu Sở, có lẽ hắn cũng biết rõ mấy ngày nay hơi lơ là cho nên buổi chiều còn đi cùng cô đến phòng tự học.

Kỳ thi tuyển sinh sau đại học sẽ được tổ chức vào tháng 12 cuối năm, xét từ thành tích trong các kỳ thi thử hiện tại, Thẩm Ấu Sở đã cho thấy mình nắm chắc các môn văn hoá như thế nào, trong cấu trúc đề thi sau đại học với một số câu hỏi vô nhân đạo, cô vẫn thường xuyên duy trì qua lại giữa 120 và 130 điểm.

“Nói không chừng thực sự đậu vào đại học Kiến Nghiệp.”

Trong lòng Trần Hán Thăng lặng lẽ suy nghĩ, ngay khi hắn đang định lấy hàng mẫu MP4 ra, tiếp tục chỉnh đốn lại một số ý kiến liên quan thì một tiếng “Tinh” đột nhiên vang lên, điện thoại di động nhận được một tin nhắn.

La Tuyền: Sư huynh, trưa nay anh đi đâu vậy, tại sao không đến tham gia hoạt động?

Trần Hán Thăng không quan tâm.

“Tinh tinh tinh”

Ngay sau đó, cô lại tiếp tục gửi thêm mấy tin nhắn.

La Tuyền: Sư huynh, ngày hôm qua anh đã đồng ý với tôi sẽ đến tham gia mà.

La Tuyền: Anh đang ở đâu?

La Tuyền: Nếu anh không trả lời, tôi sẽ đi tìm anh, tôi nhất định sẽ tìm được anh!

“Mẹ nó…”

Trong lòng Trần Hán Thăng mắng một câu, liếc mắt nhìn Thẩm Ấu Sở một cái, thấy cô vẫn đang nghiêm túc cúi đầu làm bài, hắn hắng giọng nói: “Hay là cậu thử nghe nhạc đi, nghe nói làm như vậy có thể giúp giảm bớt áp lực học tập.”

“À…”

Thẩm Ấu Sở gật đầu, cô chưa bao giờ làm trái với mong muốn của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng lo lắng nếu La Tuyền thực sự tìm đến thì sẽ phá hỏng bầu không khí này, vì thế chỉ nhanh chóng giúp Thẩm Ấu Sở đeo tai nghe lên, hoàn toàn không chú ý đến tối hôm qua và sáng sớm nay chiếc MP4 không ngừng được nghe thử nên lượng pin đã gần như cạn kiệt.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi thứ, Trần Hán Thăng cho rằng có lẽ Thẩm Ấu Sở sẽ không thể nghe thấy tiếng ấn phím của điện thoại di động, vì thế nhẹ nhàng ngả người ra phía sau, vừa chú ý đến hành động của Thẩm Ấu Sở vừa gửi tin nhắn với La Tuyền.

Trần Hán Thăng: Trưa nay tôi không ở trong trường, xã giao bên ngoài.

La Tuyền: Tôi thấy anh đang ăn lẩu trong căn tin, cùng với Thẩm sư tỷ!!!

Ba dấu chấm than có lẽ đang diễn tả tâm trạng vô cùng oán giận.

Trần Hán Thăng xấu hổ cười một tiếng, nhưng giọng điệu trả lời tin nhắn vẫn rất cứng ngắc.

Trần Hán Thăng: Đã thấy rồi còn muốn hỏi tôi, ăn lẩu đấy, thì sao nào?

Sau khi tin nhắn này được gửi đi, một lúc lâu sau, La Tuyền mới trả lời.

La Tuyền: Trần suy huynh, học kỳ sau tôi không còn ở trong nước nữa rồi, anh có thể dành chút thời gian cho tôi được không?

Trần Hán Thăng cho rằng với tin nhắn "nhượng bộ" này, với tính cách của La Tuyền, nhất định là cô đã xoá rồi sửa, sửa rồi xoá mới gửi đến đây.

Phiên bản lúc đầu có lẽ là kiểu khá hung hăng, nhưng lo lắng mình không quan tâm nên mới bị ép đổi thành giọng điệu như thế này.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, lúc này mới "lách tách lách tách" trả lời: Vậy tối nay liên hoan bộ đối ngoại đi, ở Khu thương mại Nghĩa Ô, tôi mời khách.

Hắn không dám ăn cơm riêng với La Tuyền nên dứt khoát lấy lý do liên quan bộ đối ngoại.

La Tuyền: Tốt quá, cảm ơn Trần sư huynh, bây giờ tôi sẽ đi triệu tập người.

Trần Hán Thăng không trả lời nữa, lặng lẽ cất điện thoại vào trong túi quần, cúi người nhìn Thẩm Ấu Sở.

Đó là một góc nghiêng hoàn hảo, sống mũi thanh tú cao thẳng, khoé mắt của đôi mắt đào hoa hơi cong lên, cái miệng hồng hào thỉnh thoảng vểnh lên, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, mái tóc dài đen nhánh xoã ngang vai, phía đuôi tóc hơi uốn lượn tự nhiên, thoạt nhìn có vẻ mềm mại dịu dàng.

Tư thế ngồi học của Thẩm Ấu Sở cũng rất ngay ngắn, lúc nào cũng là một tay đặt ngang trên mặt bàn, tay kia viết chữ

“sột soạt”, thoạt nhìn giống như một học sinh tiểu học ngoan ngoãn nghe lời.

Trần Hán Thăng mỉm cười, không nhịn được duỗi tay vỗ vào lưng Thẩm Ấu Sở.

“Hử?”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, ánh mắt kèm theo chút nghi hoặc.

“Cậu làm việc của cậu đi.”

Trần Hán Thăng chỉ vào tài liệu ôn tập.

Thẩm Ấu Sở nhìn thoáng qua xung quanh, bây giờ không phải là thời gian thi cử nên không có học sinh khác.

“Chuyện là…”

Trần Hán Thăng im lặng một lúc, đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Những tin tức dặn dò cậu gửi tớ đều đọc hết, chỉ là quá lười không muốn trả lời, đúng là không nên.”

Thẩm Ấu Sở đeo tai nghe, hai mắt rũ xuống, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên đề thi.

“Con người tớ có quá nhiều khuyết điểm, có lẽ có rất ít cô gái có thể bao dung cho tớ.”

“Cho nên tớ thật lòng cảm kích cậu.”

“Có lẽ sau này sẽ còn rất nhiều chuyện khiến cậu đau lòng, nhưng tớ thực sự rất thích cậu.”

“Thẩm khờ khạo, người khác đều dùng từ dịu dàng để miêu tả cậu, nhưng tớ lại muốn dùng cậu để miêu tả sự dịu dàng.”

….

“Những lời này, nếu ở trước mặt cậu tớ chắc chắn sẽ không nói ra thành lời, nhưng bây giờ cậu đang đeo tai nghe, lại nghe

nhạc, tớ vẫn muốn nói một câu.”

Trần Hán Thăng lải nhải một tràng, mãi đến khi Hồ Lâm Ngữ tới tìm, hắn mới lập tức câm miệng.

“Bí thư Hồ cũng đến ôn tập sao?”

Trần Hán Thăng khôi phục lại dáng vẻ cà lơ phất phơ: “Sau khi thi đậu kỳ thi tuyển điều sinh, có phải tớ phải gọi là cục trưởng Hồ rồi không?”

“Chậc!”

Hồ Lâm Ngữ không muốn quan tâm đến hắn, Trần Hán Thăng tự chuốc lấy phiền phức, cầm lấy bình giữ nhiệt của Thẩm Ấu Sở đi lấy nước.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Hồ Lâm Ngữ ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ấu Sở, không khách khí tháo một bên tai nghe xuống: “Cậu đang nghe bài hát…”

Vừa nói được một nửa, Hồ Lâm Ngữ đã dừng lại, cầm lấy chiếc MP4 nhìn nói: “Hoá ra đã hết pin, vậy cậu còn nghe gì vậy?”

“Không gì cả.”

Thẩm Ấu Sở tháo một bên tai nghe còn lại, trên khuôn mặt dịu dàng nhộn nhạo niềm hạnh phúc.

“Tớ vừa mới nghe xong một bài hát hay nhất trên thế giới này, cho nên không nỡ tháo tai nghe xuống.”

Chương 610: Được ông trời ban thưởng tài năng.

Khi Trần Hán Thăng lấy nước trở về từ khu vực nước sôi của thư viện thì nhìn thấy Thẩm Ấu Sở đang giúp Hồ Lâm Ngữ giải đáp vấn đề.

Vào tháng ba, nhiệt độ ở Kiến Nghiệp cũng không cao lắm, vào sáng sớm và tối muộn vẫn khá lạnh, nhưng buổi trưa, ánh nắng mặt trời vô cùng rực rỡ, trong không khí cũng tràn ngập hương vị mùa xuân.

Nhận ra Trần Hán Thăng đang đến gần, Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn hắn.

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi kỳ quái, thậm chí còn cúi đầu nhìn đũng quần của mình, cho rằng lúc nãy khi đi wc, mình không cẩn thận không kéo khoá.

“Đừng nhìn nữa, mau giảng bài đi.”

Hồ Lâm Ngữ nhanh chóng lôi kéo sự chú ý của Thẩm Ấu Trở trở về: “Rốt cuộc là các câu hỏi tư duy logic không thú vị hay các câu hỏi về không gian tưởng tượng nhàm chán, tại sao cậu lại muốn ngắm nhìn một người đàn ông chứ?”

Kỳ thi tuyển điều sinh của Tiểu Hồ cũng giống như các kỳ thi công chức bình thường, cũng có hai phần “tự luận” và “trắc nghiệm”, bên trong phần “trắc nghiệm” có mấy đề toán kỳ quái lạ lẫm, Hồ Lâm Ngữ thực sự không biết làm.

Còn một nguyên nhân khác nữa là cô ấy không tập trung lắm.

Ngay cả Trần Hán Thăng cũng có thể nhận ra, Hồ Lâm Ngữ lúc thì đùa nghịch cục tẩy, lúc thì gãi đùi, không hề nghiêm túc ôn tập chút nào.

"Chẳng lẽ vận mệnh của cậu ấy cũng thay đổi sao?"

Trong lòng Trần Hán Thăng cũng suy đoán, rõ ràng bây giờ Hồ Lâm Ngữ quan tâm đến quán trà sữa hơn, việc ôn tập dường như cũng chỉ là cho người xem, dù sao cô ấy thỉnh thoảng lại hét lên lý tưởng vĩ đại "Thi đầu vào kỳ thi tuyển điều sinh, lên làm nhân viên công vụ".

Trên thực tế, Trần Hán Thăng thực sự đã đoán đúng, chẳng biết từ lúc nào, Hồ Lâm Ngữ đã phát hiện ra rằng mình càng thích môi trường của quán trà sữa hơn.

Cho dù là Thẩm Ấu Sở hiền lành đơn thuần hay là Tiểu A Ninh thông minh đáng yêu, hoặc là bà nội ít nói chuyện, còn có Phùng Quý và Thẩm Như Ý mới đến, thậm chí là đại lưu manh Trần Hán Thăng- Người không hề tôn trọng phái nữ chút nào, Hồ Lâm Ngữ đều cảm thấy vô cùng thoải mái khi ở bên cạnh bọn họ.

Trước mặt những người này, Hồ Lâm Ngữ cảm thấy càng vui vẻ hơn, "Thi công chức nhà nước" dường như cũng chỉ để vơi bớt cơn giận với người nhà, bản thân cô ấy cũng không thích cách sống này.

Nhưng Hồ Lâm Ngữ sẽ không thừa nhận, "nhân viên công vụ" trở thành "em gái trà sữa", hơn nữa Trần Hán Thăng còn là nhà đầu tư chính của quán trà sữa, cô ấy sao có thể ăn ngay nói thật được.

Dứt khoát chơi bời tuỳ tiện đi, đến lúc đó không đậu sẽ tính tiếp, nói tóm lại tôi cũng ôn tập, tôi cũng cố gắng và kỳ thi

tuyển điều sinh vốn dĩ đã rất khó.

…

“Không phải, sao cậu cứ nhìn tớ vậy?”

Trần Hán Thăng vừa mới ngồi xuống, chưa uống được ngụm nước nào thì phát hiện Thẩm Ấu Sở lại nhìn chằm chằm vào mình.

“Thành phần” của ánh mắt này có hơi phức tạp, ba phần vui vẻ, ba phần cảm động và ba phần dịu dàng quen thuộc, một phần cuối cùng thế mà lại là sự nghịch ngợm hiếm thấy.

Trần Hán Thăng không biết chuyện gì có thể khiến Thẩm Ấu Sở có phản ứng như vậy, nhưng cô không muốn nói, chỉ ngại ngùng cúi đầu, tiếp tục giảng bài cho Hồ Lâm Ngữ.

“Phụ nữ đúng là nhàm chán.”

Trần Hán Thăng nói thầm một câu, đang định bật MP4 lên, lúc này mới phát hiện nó đã hết pin, vì thế dứt khoát nằm nhoài lên bàn ngủ.

Gió nam đột nhiên nổi lên, thổi tấm rèm cửa tung bay phấp phới, đồng thời thổi bay những trang sách trên mặt bàn phát ra tiếng “sột soạt”, sự hài hoà của mùa xuân quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng đã ngáy nhỏ.

Thẩm Ấu Sở không nhịn được nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, hắn lúc nào cũng hung dữ, tác phong vừa bá đạo vừa vô lại, chưa bao giờ nói những lời âu yếm, ngày thường Thẩm Ấu Sở cũng không mong đợi quá nhiều. Nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe thấy những lời nói trong lòng của Trần Hán Thăng, đặc biệt là câu nói “người khác đều dùng từ dịu dàng để miêu tả cậu, nhưng tớ lại muốn dùng cậu để miêu tả sự dịu dàng” kia.

Thẩm Ấu Sở quyết định coi đó là "bí mật nhỏ của mình, nếu một ngày nào đó Trần Hán Thăng thực sự khiến mình đau lòng, cô sẽ lấy nó ra nhớ lại một chút.

"Ấu Sở, đừng si tình nữa."

Hồ Lâm Ngữ không nhịn được nhắc nhở cô bạn tốt: "Đây không phải là Hồ Ca trong "Tiên Kiếm Kỳ Hiệp truyện" đâu, cậu ấy là Trần Hán Thăng!"

Đầu tháng 2, "Tiên Kiếm Kỳ Hiệp truyện" đã được phát sóng, những bài viết về "Lý Tiêu Dao" thường xuyên xuất hiện trên bbs của đại học Tài chính.

"Ồ!"

Thẩm Ấu Sở đẩy sách vở đến: "Chúng ta làm toán đi."

Hồ Lâm Ngữ không nhịn được vỗ đầu mình, sớm biết thế này đã không nhắc nhở.

…

Trần Hán Thăng không biết mình đã ngủ trong bao lâu, vừa mới mở mắt ra đã phát hiện mặt trời giữa trưa đã biến thành ánh nắng chiều, nhưng Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đều đang ở đây, còn có thêm một Phùng Quý.

"Anh đại học."

Phùng Quý mỉm cười chào hỏi.

Trần Hán Thăng dụi dụi mắt, tuỳ tiện hỏi: "Hả, cậu đến tìm tôi sao?"

"Đúng vậy, em muốn đưa ra một vài ý kiến về quán trà sữa với anh đại học, lúc nãy em đã hỏi chị Lâm Ngữ và chị rồi, các chị ấy nói có thể."

Yết hầu của Phùng Quý chuyển động, dường như có hơi căng thẳng.

“Vậy cậu nói đi.”

Trần Hán Thăng nhìn điện thoại di động, lại là rất nhiều tin nhắn chưa được.

“Phù!”

Phùng Quý siết chặt nắm tay, cuối cùng thở dài một hơi, nói: “Em cảm thấy nhân viên pha chế trong quán trà sữa quá ít, nếu muốn mở chi nhánh thứ ba, sẽ, sẽ…”

“Bị hạn chế.”

Ngay khi Phùng Quý đã quên mất phải diễn đạt như thế nào, Thẩm Ấu Nhở nhỏ giọng nhắc nhở.

Phùng Quý cảm kích nhìn thoáng qua chị vợ, tiếp tục nói: “Sẽ hạn chế quy mô và tốc độ mở rộng, cho nên em cảm thấy nên thành lập một, một…”

“Bộ phận đào tạo kỹ năng.”

Hồ Lâm Ngữ cũng nhắc nhở một câu.

“Đúng đúng.”

Phùng Quý vội vàng nói: “Chúng ta nên thành lập một bộ phận đào tạo kỹ năng, làm như vậy có thể tập trung đào tạo nhân viên, sau này cho dù mở quán trà sữa thứ ba hay thứ tư, thậm chí là quán trà sữa thứ 100 đi nữa, tốc độ cũng sẽ không bị hạn chế!”

Hai chữ hạn chế cuối cùng, Phùng Quý dùng sức rất lớn, cho nên âm thanh hơi vang vọng, ngay cả các bạn họ cách rất xa cũng bị quấy rầy.

Nhưng khi mọi người quay đầu lại xem, phát hiện phó chủ tịch hội sinh viên Trần Hán Thăng cũng đang ở đó, bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục ngủ.

“Phùng Quý, đây là những gì cậu nghĩ ra sao?”

Trần Hán Thăng nghi ngờ hỏi.

Phùng Quý không được đi học, cách sử dụng một số từ ngữ lúc nãy dường như không giống thứ anh ta có thể biểu đạt.

"Đó đều là suy nghĩ của Tiểu Phùng."

Hồ Lâm Ngữ giải thích thay: "Nhưng lúc đầu cách giải thích của cậu ấy hơi lộn xộn nên Ấu Sở và tôi đã trau chuốt lại một chút cho dễ nghe dễ hiểu hơn."

Thẩm Ấu Sở cũng gật gật chiếc cằm nhỏ đáng yêu, tỏ vẻ đúng là như vậy.

"Anh đại học, anh cảm thấy thế nào?"

Phùng Quý nuốt một ngụm nước bọt, đây là ý tưởng bản thân cậu nghĩ ra sau hơn nửa tháng làm việc ở quán trà sữa, vì thế vội vàng chạy đến xin ý kiến của chị vợ.

"Tôi cảm thấy rất tốt."

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào Phùng Quý đánh giá một lúc lâu, sau đó mới chép miệng nói: "Thằng nhóc Phùng Quý này, đúng là được ông trời ban thưởng tài năng."

Thực ra trước đó Trần Hán Thăng cũng đã cân nhắc đến ý tưởng này, nếu quán trà sữa "Ngộ Kiến" muốn mở rộng thành một chuỗi cửa hàng thì nhu cầu về số lượng các nhân viên phục vụ thực sự rất lớn, thành lập "bộ phận huấn luyện kỹ năng" là một phần không thể thiếu.

Nhưng khoảng thời gian này Quả Xác và Tân Thế Kỳ đang tiến hành màn 'chiến đấu ở hoàng thành', hơn nữa việc thành lập bộ phận này đòi hỏi rất nhiều trong việc tuyển dụng và quá trình xét duyệt rắc rối, Trần Hán Thăng tạm thời để sang một bên.

Không ngờ Phùng Quý vừa mới đến đây nửa tháng mà đã nhận ra được điểm mấu chốt này.

“Cảm ơn anh đại học, cảm ơn chị, cảm ơn chị Lâm Ngữ, em đi làm việc trước đây.”

Thấy Trần Hán Thăng đồng ý với ý kiến của mình, Phùng Quý phấn khích đứng dậy chào tạm biệt, khoảng thời gian này anh ta vẫn luôn ở quán trà sữa giúp đỡ.

“Tớ thấy chuyện thành lập bộ phận mới này, chi bằng cứ giao cho Phùng Quý chỉ đạo đi.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói với Thẩm Ấu Sở: “Cậu và Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh giám sát, nhân tiện cung cấp một số cải tiến và giúp đỡ trong quá trình đó, để xem một người đơn thuần mộc mạc như cậu ta có thể làm nên trò trống gì?”

“Liệu quyết định này có vội vàng quá không?”

Mặc dù Hồ Lâm Ngữ cũng rất thích người thanh niên trẻ tuổi giản dị đến từ trên núi này, nhưng cô ấy vẫn không yên tâm khi Trần Hán Thăng trực tiếp cho anh ta cơ hội.

“Tôi chỉ đưa ra ý kiến, còn cụ thể như thế nào thì các cậu bàn bạc với nhau đi.”

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, chuẩn bị đi đến Khu thương mại Nghĩa Ô để tham gia hoạt động liên hoan của bộ đối ngoại.

“Này, khoan đã.”

Hồ Lân Ngữ vẫn rất bội phục ánh mắt làm ăn buôn bán của Trần Hán Thăng, bèn hỏi: “Nếu Phùng Quý thuộc về thiên phú được ông trời ban thưởng, vậy còn tôi thì sao?”

Tiểu Hồ muốn biết nếu mình không thi làm nhân viên công vụ, thì kinh doanh có phải là “lối thoát” của mình không?

“Ừm… Nếu chỉ nói về thiên phú.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: “Phùng Quý thuộc về kiểu ông trời chiếu cố, còn cậu thuộc về kiểu, ông trời trực tiếp nhét cơm đã nấu vào trong miệng cậu, nhưng cậu vẫn không chịu ăn!”

“Cút!”

Chương 611: Trong ba người chúng tôi, môi ai mềm nhất?

Khoảng 6h tối, Trần Hán Thăng đi vào Khu thương mại Nghĩa Ô, kể từ sau khai giảng, lượng người đến đây càng ngày càng đông hơn.

Không ngoa khi nói rằng nơi này chính là chất gây nghiện của khu đại học Giang Lăng, nơi đảm nhận rất nhiều yêu cầu khác nhau về văn hoá giải trí, liên hoan, và yêu đương của sinh viên.

Trần Hán Thăng mở cửa của nhà hàng ra, nghe thấy có người đang oán giận bộ trưởng của hội sinh viên nào đó thích giả vở, cắt xén tài chính cho các hoạt động gì đó. Mấy chủ đề như thế này, các sinh viên năm nhất và năm hai thích thảo luận nghiên cứu, sinh viên năm ba trở lên về cơ bản đều lười hỏi han.

“Trần sư huynh.”

“Bộ trưởng Trần.”

“Phó chủ tịch Trần.”

…

Một loạt cách xưng hô lộn xộn gọi Trần Hán Thăng.

Trong đó người gọi “Trần sư huynh” chính là La Tuyền, gọi “Bộ trưởng Trần” là Nhiếp Tiểu Vũ, còn gọi “Phó chủ tịch Trần” chính là phó bộ trưởng bộ đối ngoại và những người liên quan.

“Chuyện ở nhà máy vẫn ổn chứ?”

Sau khi ngồi xuống, Trần Hán Thăng lặng lẽ nói với Nhiếp Tiểu Vũ: "Cô đấy, đừng chỉ lo công việc, thỉnh thoảng cũng phải tham gia một số hoạt động xã giao, nói không chừng có thể gặp được người đàn ông mình thích thì sao?"

"Miễn đi, tôi đây thà ngủ một giấc còn hơn."

Nhiếp Tiểu Vũ vô cùng nhàm chán ăn đậu phộng luộc muối, khoảng thời gian này trong tay cô ấy xử lý những đơn hàng mua sắm vật tư có giá trị mấy trăm ngàn tệ, sau khi tầm nhìn được mở rộng, cô ấy thực sự coi thường những công việc vặt vãnh lông gà vỏ tỏi trong hội học sinh.

Đêm nay nếu không phải phó bộ trưởng La Tuyền gọi điện thoại trước, cộng thêm Trần Hán Thăng cũng lấy lý do "Thoát khỏi vấn đề công việc, thả lỏng tinh thần và thả lỏng cơ thể" mời mọc, cô thư ký nhỏ thà trở về ký túc xá còn hơn.

Trần Hán Thăng lại nghiêng đầu nói chuyện với La Tuyền vài câu, nhưng giọng điệu của La Tuyền vẫn có chút ấm ức, có lẽ là vì trưa hôm đó rõ ràng Trần Hán Thăng ăn cơm cùng với Thẩm Ấu Sở, kết quả lại nói dối mình đang xã giao ở bên ngoài.

Trần Hán Thăng cũng không dám phản ứng quá nhiều, ngộ nhỡ La Tuyền đột nhiên khóc lóc nức nở chui vào trong lồng ngực mình, sau khi bị các đàn em trong hội sinh viên lan truyền kiểu tam sao thất bản, có lẽ sức nóng của mình trên bbs trường đại học Tài Chính sẽ vượt qua Hồ Ca.

"Hơn một năm rồi mọi người không gặp nhau, sống vẫn tốt chứ, ha ha ha…"

Trần Hán Thăng dứt khoát nói mấy câu vô bổ vô nghĩa với một số thành viên trong bộ đối ngoại, mọi người đều rất khách khí đáp lại.

Ở trường đại học Tài chính này, phó chủ tịch Trần có thể coi là truyền kỳ, trên người gắn liền vô số danh hiệu, lúc đầu là một phó bộ trưởng gai góc, sau đó là nòng cốt của việc xây dựng sự nghiệp, lúc đạt đến đỉnh cao thậm chí đã từng là một sinh viên đại học nổi tiếng, sau khi phá sản còn bị lan truyền tin đồn được nữ sinh viên xinh đẹp nhất đại học Tài chính-Thẩm Ấu Sở "bao nuôi"…"

Tóm lại là đủ mọi tin đồn.

Nhưng ở trước mặt hắn, không một ai dám đặt điều vu khống, cho dù trong lòng bọn họ có oán thầm, thậm chí chửi mẹ kiếp, nhưng chỉ cần Trần Hán Thăng nâng cốc lên, những cán bộ hội sinh viên với ánh mắt nhanh nhạy này sẽ lập tức đứng dậy đi đến kính rượu.

"Haiz…"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhiếp Tiểu Vũ lắc đầu: "Mấy nhóc con này còn giỏi hơn nhiều so với tôi năm đó."

Nghe vậy, Trần Hán Thăng cũng bật cười thành tiếng, các bộ trưởng, phó bộ trưởng đàn anh đàn chị trong hội sinh viên rất thích dùng "nhóc con" để chỉ ban cán sự đàn em, giọng điệu càng giống ông cụ non hơn nữa, tốt nhất là chất chứa sự tang thương của việc trải qua những thăng trầm cuộc đời.

Sau khi cơm nước xong xuôi và thanh toán, Trần Hán Thăng bảo Nhiếp Tiểu Vũ đưa đám "nhóc con" này về trước.

"Còn hai người thì sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ hoài nghi nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng và La Tuyền. La Tuyền tham gia vào hội sinh viên vì người nào, trong lòng cô thư ký nhỏ vô cùng rõ ràng.

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng hắng giọng một tiếng, khoanh tay ngẩng đầu lên: "Tôi muốn đi tản bộ, có lẽ La sư muội đây cũng có hứng thú này đúng không?"

"Ừm."

Cô thư ký nhỏ lập tức hiểu rõ, khinh bỉ trợn trắng mắt, trước khi đi, Trần Hán Thăng còn cố ý gọi cô ấy lại: "Nhớ kỹ đấy, đêm nay là hoạt động của hội sinh viên, cô cũng có mặt ở đây, nếu xảy ra chuyện gì thì nhớ ra mặt chứng minh."

"Tôi…"

Cuối cùng cô thư ký nhỏ cũng hiểu rõ, hoá ra mình bị lôi kéo làm công cụ, chẳng trách bộ trưởng Trần ăn nói dễ nghe như vậy.

"Nhiếp mỗ tôi thề với ánh trăng, cả đời này tuyệt đối sẽ không bao giờ tin tưởng ông chủ nhà mình thêm một câu nào nữa!"

"Tiểu Vũ, đêm nay không có ánh trăng, cô đang thề với bóng đèn lớn của tiệm nét đấy."

…

Sau khi cô thư ký nhỏ tức giận rời đi, Trần Hán Thăng và La Tuyền cũng nhanh chóng quay trở về, đêm nay mây đen dày đặc, đúng là không hề có trăng, cả hai người dẫm lên bóng của mình dưới ánh đèn đường trở về trường học.

"Sư huynh."

La Tuyền thấy xung quanh cũng có các cặp đôi đi ngang qua, người con gái đút tay vào trong túi áo của người con trai, mặc dù người con gái không xinh nhưng nụ cười của cô ấy vô cùng hạnh phúc mãn nguyện.

La Tuyền cũng muốn làm như vậy, nhưng Trần Hán Thăng đã sớm đề phòng, khéo léo nhanh nhẹn né tránh.

“Cô có thể đứng đắn một chút được không, tôi đã có bạn gái, hơn nữa còn là hai người, để các cô ấy nhìn thấy cảnh này thì tôi phải giải thích như thế nào đây?”

Trần Hán Thăng nhíu mày nói: “Phiền cô chú ý phẩm hạnh của mình!”

“Hừ!”

La Tuyền hừ lạnh một tiếng: “Có những hai người bạn gái, thế mà anh vẫn ở đây nói chuyện phẩm hạnh?”

Trần Hán Thăng nhún nhún vai, tóm lại là da mặt mình dày, muốn nói gì thì nói.

“Mẹ tôi đã quyết định rồi, bà ấy dự định đến Hàn Quốc để mở một đại lý mỹ phẩm.”

La Tuyền cũng nói đến chuyện chính: “Tôi cảm thấy Hàn Quốc rất gần, sau này nếu muốn gặp anh cũng tiện.”

“Đến Smecta* sao, cũng được đấy chứ!”

(*Smecta, một thuật ngữ trên Internet , đồng âm với từ “습니다” trong tiếng Hàn. Nó là trợ từ phương thức và hậu tố phổ biến được sử dụng để bày tỏ sự kính trọng, tương tự như “ya” và “ah”. Sau đó, “Smecta” trở thành thuật ngữ để người Trung Quốc bắt chước cách nói của người Hàn Quốc.)

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: “Đây cũng là một kế hoạch đi theo con đường thương mại điện tử trong tương lai, chi phí thấp nhưng thu nhập lớn, nếu thực hiện càng sớm thì lợi nhuận càng cao…”

“Trần sư huynh, sao anh không cảm thấy đau lòng chút nào vậy?”

La Tuyền phiền não cắt ngang: “Sau này có thể tôi chỉ được gặp anh vào Tết Nguyên Đán, trung thu, tết Thanh Minh thôi đấy, hu hu hu…”

Nói xong, La Tuyền còn bật khóc nức nở, khiến Trần Hán Thăng nghe mà cảm thấy hơi khó chịu.

Cái gì gọi là "chỉ được gặp anh vào tết Nguyên Đán, trung thu, tết Thanh Minh", dứt khoát thêm một vài lễ hội quỷ quái nào khác nữa, thì thà đừng đi còn hơn.

"Cô đi nghỉ thì nói đi nghỉ đi, giống như tôi đã chết vậy, hơn nữa chẳng phải chỉ hai năm thôi sao?"

Trần Hán Thăng tức giận đưa khăn giấy qua, La Tuyền lau nước mắt nói: "Hai năm cũng rất dài, anh lười như vậy, có lẽ sẽ không bao giờ ra nước ngoài."

"Nói nhảm gì vậy?"

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: "Hai ngày nữa tôi sẽ đi Mỹ, sao có thể không bao giờ ra nước ngoài được chứ?"

"Anh đi Mỹ làm gì?"

La Tuyền hai mắt đẫm lệ mông lung hỏi: "Chẳng phải nên đi Hàn Quốc sao?"

"Tiêu Dung Ngư đi Mỹ có chút việc, tôi qua đó đi cùng cô ấy một thời gian."

Trần Hán Thăng giải thích: "Bây giờ đi Hàn Quốc làm gì, bản thân cô cũng đang ở trong nước đấy thôi."

"Vậy sao?"

La Tuyền vừa đi vừa đá hòn đá nhỏ trên đường: "Tôi có thể đến sân bay tiễn anh được không?"

"Chắc chắn là không được rồi."

Trần Hán Thăng trực tiếp từ chối: "Tôi phải đi cùng với Tiêu Dung Ngư, sao cô có thể đi tiễn được?"

"Ồ."

La Tuyền cúi đầu đi được vài bước, đột nhiên nói: "Tôi muốn hôn anh, giống như vào đêm Giáng Sinh hôm đó vậy."

"Đồng chí nhỏ, suy nghĩ này của cô có vấn đề rồi, lúc nãy tôi đã nói tôi có bạn gái rồi!"

Trần Hán Thăng cau mày: "Nếu không phải cô năn nỉ tôi quá mãnh liệt, tôi thực sự không muốn đồng ý đâu, đi theo tôi, tôi biết bên kia có một rừng cây nhỏ."

"Trần sư huynh."

La Tuyền im lặng một lát: "Thực ra tôi vẫn chưa năn nỉ anh đâu."

….

Hai mươi phút sau, La Tuyền đi theo Trần Hán Thăng ra khỏi rừng cây nhỏ, quần áo của hai người đều hơi xộc xệch, đôi môi La Tuyền hơi sưng đỏ.

"Sư huynh, tại sao anh lại quen thuộc chỗ này như vậy?"

La Tuyền rất khó hiểu, chỗ này là một rừng cây nhỏ bên cạnh một công trường, những học sinh bình thường có lẽ sẽ không đến chỗ này.

"Trong phòng ký túc xá của tôi có một tên đàn ông cặn bã tên là Kim Dương Minh."

Trần Hán Thăng không chút hoang mang nói: "Cậu ta thường xuyên lừa các cô gái đến đây hôn, cậu ta nói cho tôi biết."

La Tuyền bán tín bán nghi gật đầu, chỗ này cũng không dễ tìm lắm, chẳng lẽ Kim Dương Minh đã từng dẫn theo Trần sư huynh đến đây?

Hai người đàn ông chui vào một rừng cây nhỏ?

“Trần sư huynh, tôi và Thẩm sư tỷ, Tiêu sư tỷ, môi của ai mềm hơn.”

Trên đường trở về đại học Tài chính, La Tuyền tò mò hỏi một câu.

“Cô có bệnh rồi đúng không, lúc nãy mới hôn được một nửa, cô cũng hỏi như vậy.”

Trần Hán Thăng vô cùng rối rắm: “Tôi cực kỳ nghi ngờ cô có một sở thích đặc biệt, hơn nữa còn có bằng chứng.”

“Tôi chỉ hỏi một chút thôi mà.”

La Tuyền ngẩng đầu lên, thực ra cô ấy thực sự rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn, làn da trắng nõn, trong ánh mắt có một sự cố chấp kiên trì, tỏa sáng trong bóng đêm âm u.

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ trả lời: “Là Thẩm Ấu Sở, bởi vì Tiêu Dung Ngư thích cắn tôi, còn cô lại hơi ngột ngạt.”

La Tuyền gật đầu, chờ đến khi đi đến cổng trường, ngay khi Trần Hán Thăng đã chuẩn bị ăn no chùi mép sạch sẽ quay trở về ký túc xá thì La Tuyền lại nhắc đến yêu cầu lúc nãy: “Lúc anh xuất ngoại, tôi muốn đi tiễn anh.”

“Mẹ nó, tại sao cô lại ương bướng như vậy chứ?”

Trần Hán Thăng thực sự không hiểu.

“Tôi muốn thử xem cảm giác tiễn người khác ra nước ngoài là như thế nào, như vậy có thể cảm nhận được tâm trạng của anh khi tiễn tôi đi Hàn Quốc sau này.”

La Tuyền nghiêm túc nói, nhân tiện lấy điện thoại di động ra: “Độ phân giải của chiếc điện thoại 6260 này của tôi rất rõ, nếu anh không đồng ý, tôi sẽ chụp ảnh và gửi nó cho Tiêu sư tỷ, nói rằng đôi môi này là anh hôn.”

“… giỏi, giỏi thật!”

Cuối cùng Trần Hán Thăng đương nhiên đã đồng ý, không phải hắn sợ sự uy hiếp này, mà là vốn dĩ hắn cũng đang do dự có nên nói cho Thẩm Ấu Sở nghe chuyện mình phải đi Mỹ công tác không?

Bởi vì với tình cách của Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng đi một nơi xa như vậy, cô ấy chắc chắn sẽ muốn ra sân bay tiễn người.

Vì thế, lúc đầu Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở giống như một cây cầu bập bênh, Trần Hán Thăng cũng đang cân nhắc, nhưng bây giờ lại thêm một La Tuyền, Trần Hán Thăng dứt khoát đưa ra quyết định.

“Ngộ nhỡ Tiêu sư tỷ nhìn thấy thì phải làm sao?”

La Tuyền rất muốn biết Trần sư huynh sẽ xử lý chuyện này như thế nào?

“Cô đừng quan tâm chuyện này.”

Trần Hán Thăng vẫy vẫy tay, thoải mái đi về phía ký túc xá nam, trên đường đi còn gọi điện cho Tiêu Dung Ngư.

“Tiểu Ngư Nhi, ban đầu đã nói sẽ đi cùng cậu vào ngày 16, nhưng công việc làm thêm của tớ tạm thời có chút việc, buộc phải muộn hơn một ngày, ngày 17 tớ sẽ bay qua đó một mình.”

Chương 612: Tôi muốn bắn chết tên đàn ông cặn bã này!

“Tại sao chứ?”

Tiêu Dung Ngư chắc chắn không vui, rõ ràng đã hẹn sẽ cùng bay một chuyến, kết quả Trần Hán Thăng lại khăng khăng bay muộn hơn một ngày.

“Là chuyện công việc thôi, cậu cũng biết Tân Thế Kỷ và Quả Xác đang đại chiến với nhau mà.”

Trần Hán Thăng cũng không nói rõ nguyên nhân cụ thể, chỉ giải thích chung chung một câu, sau đó còn tâng bốc lên một tầng cao khác: “Cậu đến Mỹ tố tụng, sau khi trở về họp báo chắc chắn sẽ trở nên nổi tiếng một lần nữa, tớ thực sự không thể đi theo phía sau cậu cả đời được, nhất định phải cố gắng để xứng đôi với cậu chứ.”

“… Được rồi.”

Tiêu Dung Ngư ủ rũ đồng ý, về chủ đề “nữ mạnh nam yếu” này, Cao Văn đã từng ám chỉ rằng cô phải nhắc nhở Trần Hán Thăng cố gắng nhiều hơn nữa, đừng làm một kẻ sống tạm bợ.

Thực ra cũng là ý tốt thôi, nhưng Tiêu Dung Ngư cảm thấy lúc trước Trần Hán Thăng đã làm việc quá vất vả cho Hoả Tiễn 101, lúc bận rộn nhất, hai người thậm chí còn không gặp mặt nhau trong suốt kỳ nghỉ hè.

Thứ nhất, Tiểu Ngư Nhi không nỡ để Trần Hán Thăng mệt mỏi như vậy, thứ hai, cô không muốn chia xa, cô chỉ muốn bám dính bên cạnh Trần Hán Thăng không muốn rời.

Cuối cùng, cô có một cảm giác tự tin mê muội đối với Trần Hán Thăng, cô luôn cảm thấy Tiểu Trần chắc chắn có thể dẫm lên những đám mây đầy màu sắc và tỏa sáng rực rỡ trên sân khấu mà mọi người đang nhìn chằm chằm vào nó.

Nhưng bây giờ Trần Hán Thăng lại chủ động muốn làm việc, Tiêu Dung Ngư cảm thấy mình không nên ngăn cản một cách tuỳ hứng.

"Không sao đâu, ngày 16 tớ sẽ đến sân bay tiễn cậu."

Trần Hán Thăng mỉm cười an ủi: "Bang California là khu vực giàu có, nghe nói chỗ đó có rất nhiều người có tiền, hơn nữa an ninh xã hội cũng tốt nhất."

"Tớ không lo lắng chuyện này."

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi nói: "Tớ chỉ muốn ở bên cạnh cậu mà thôi, cho dù không làm gì đi chăng nữa."

"Tớ biết, tớ biết, tớ cũng đang cố gắng vì ngày ấy đây…"

Trần Hán Thăng thấy Trịnh Quan Đề đột nhiên gọi điện thoại đến, đoán rằng cô gọi vào giờ này có lẽ là có việc, hắn qua loa có lệ nói vài câu rồi cúp điện thoại của Tiểu Ngư Nhi, bắt máy hỏi: "Trịnh tổng có chỉ thị gì không?"

"Bây giờ cậu mới là Trần tổng, tôi chỉ là Tiểu Trịnh mà thôi."

Trịnh Quan Đề khẽ cười một tiếng, cô thực sự đang rất thoải mái, trưởng bối Trịnh Cô Cô tìm người khắp thế giới, nhưng Trịnh Quan Đề hoàn toàn không để tâm.

"Chỉ thị thì không dám nhận."

Trịnh Quan Đề nói: "Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng, trong lúc cậu đang yêu cầu mỗi một người trong ban quản lý của Quả Xác đưa ra 100 ý kiến thì Hồng Sĩ Dũng cũng đang bắt

chước theo, các quản lý cấp cao của Tân Thế Kỷ đang phải vắt hết óc để thu thập trải nghiệm của người dùng.”

“Chuyện này rất bình thường.”

Trần Hán Thăng không cảm thấy bất ngờ lắm: “Bây giờ chúng tôi đang đấu tranh một cách công khai, cô đã từng xem “Naruto” chưa, mọi người đều sử dụng được thuật phân thân, hôm nay tôi là Hatake Kaka Young, ngày hôm sau anh ta sẽ là Hatake Kaka Young.”

“À à à… Đúng là rắc rối.”

Trịnh Quan Đề không thích mấy truyện tranh của con trai đó, cười nói: “Vậy đến lúc đó cậu đánh bại Hồng Sĩ Dũng bằng cách nào? Tốc độ của Quả Xác đang chậm hơn Tân Thế Kỷ.”

“Chậm hơn thì sao chứ? Nhanh chưa chắc đã là chuyện tốt, còn nữa…”

Trần Hán Thăng dừng lại một chút: “Cô đang dạy tôi kinh doanh sao?”

“Không, nào dám.”

Có lẽ là khoảng thời gian này nhàn rỗi đã quen, nên cô bạn Trịnh thậm chí còn muốn đấu võ mồm cùng với Trần Hán Thăng.

“Cô cứ yên tâm chờ tiếp nhận Tân Thế Kỷ đi, nếu Hồng Sĩ Dũng không sản xuất mp4 thì Tân Thế Kỷ còn có thể duy trì một hai năm, nhưng một khi làm mp4 thì bọn họ đang điên cuồng chạy theo tiết tấu của tôi, anh ta chắc chắn sẽ chết!”

Trần Hán Thăng không muốn nói nhiều đến những tranh đấu phức tạp đó, ngược lại hỏi: “Chẳng phải cô đang định đi vòng quanh thế giới sao? Sao vẫn còn ở trong nước?”

“Tôi không biết đi đâu cả, khoảng thời gian này đang nghiện xem phim, tôi cũng muốn tìm một chút gì đó vui vẻ.”

Trịnh Quan Đề biếng nhác nói.

“Haiz.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Cô muốn ra nước ngoài, nhưng lại không biết đi đâu, tôi đây không muốn đi, nhưng ngày 17 này lại phải ra nước ngoài một chuyến.”

Trần Hán Thăng có thể thề với trời, hắn chỉ đơn thuần là muốn oán giận với bạn bè một chút, ai ngờ lại lập tức khơi gợi hứng thú của Trịnh Quan Đề.

Nhưng cô ấy cũng biết Trần Hán Thăng rất thông minh nên vẫn cảnh giác, vì thế lặng lẽ hỏi vòng vèo: “Bây giờ nước ngoài đang hơi loạn đấy, cậu nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Không sao.”

Quả nhiên Trần Hán Thăng không phát hiện, còn hỏi thăm: “California của Mỹ, bang đó vẫn rất an toàn đúng không?”

“Ừ, nơi đó không tồi, nếu cậu rảnh rỗi thì có thể đến xem cầu Cổng Vàng và trận thi đấu của Warriors.”

Trình Quan Đề ngáp một cái: “Cúp máy đây, bây giờ ngày đêm của tôi đang đảo lộn cả lên, chuẩn bị đi ngủ.”

“Được, ngủ ngon.”

Thực ra Trần Hán Thăng gian xảo như cáo, chỉ cần Trịnh Quan Đề để lộ một chút ý định thăm dò nghiên cứu, hắn sẽ ngay lập tức nói dối, nhưng IQ và EQ của Trịnh Quan Đề cũng đâu phải dạng vừa, lặng lẽ lần mò được hành trình của Trần Hán Thăng.

Nếu không sao có thể gọi là bạn thân được, tâm cơ và thủ đoạn nhất định phải nằm trên một trục hoành, tại sao Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ không thể trở thành bạn thân, chủ yếu là vì chênh lệch rất lớn.

"Tiểu Vân."

Quả nhiên, Trịnh Quan Đề vừa mới cúp máy không hề tỏ ra buồn ngủ chút nào, lập tức gọi cô thư ký nhỏ Tưởng Vân Vân của mình đến.

Kể từ khi bị Trịnh Cô Cô sa thải, Tưởng Vân Vân cũng dọn vào ở trong căn hộ ven sông của Trịnh Quan Đề để sống một cuộc sống như heo, mọi việc có bảo mẫu, công việc của cô mỗi ngày chỉ là xem phim cùng với Trịnh tổng.

"Trịnh tổng, có chuyện gì vậy?"

Rõ ràng Tưởng Vân Vân đã mập lên một chút, nọng cằm đều lộ ra ngoài rồi.

"Cô hãy đặt hai tấm vé đến Los Angeles vào ngày 17."

Trịnh Quan Đề dặn dò nói: "Chuyến bay thẳng từ Kiến Nghiệp đến Los Angeles chỉ có vào chiều hôm đó, chúng ta đi tìm Trần Hán Thăng chơi đùa."

"Tìm anh ta làm gì?"

Tưởng Vân Vân vẫn không vui.

"Con người Trần Hán Thăng này rất thú vị."

Trình Quan Đề mỉm cười nói: "Ở bên cạnh cậu ta vui hơn nhiều."

"Được rồi."

Tưởng Vân Vân không thể làm trái lời bà chủ, chỉ có thể ngoan ngoãn đi đặt vé.

"Hắt xì, hắt xì, hắt xì!"

Trong phòng ký túc xá 602, Trần Hán Thăng gần như chưa bao giờ cảm lạnh đột nhiên hắt xì vài cái, hắn cũng buồn bực xoa xoa sống mũi: "Con mẹ nó ai nói xấu sau lưng ông đây vậy?"

…

Trong vài ngày còn lại, sự chú ý của Trần Hán Thăng vẫn luôn tập trung vào Quả Xác, tổng hợp các ý kiến thu thập được và sắp xếp để mp4 tiến hành vòng thí nghiệm đầu tiên.

Sáng ngày 16 tháng 3, Trần Hán Thăng lái xe đến đại học Đông Đại đón đám người Tiêu Dung Ngư và giáo sư Tôn.

Thực ra một chiếc xe căn bản không thể đủ chỗ, Biên Thi Thi và Dịch Na gọi taxi, Vương Tử Bác cũng đi theo.

Nghe nói ngày mai Trần Hán Thăng lại bay một mình, mọi người cũng hơi giật mình, nhưng đồng thời cũng tỏ vẻ thông cảm.

"Nếu thực sự có việc, Hán Thăng không cần đi cũng được."

Giáo sư Tôn ngồi ở hàng ghế sau nói: "Lần này chỉ là khảo sát đầu tiên, sau này chắc chắn sẽ phải đi thêm nhiều lần nữa, cậu không thể lần nào cũng đi theo được."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng nhìn Tiêu Dung Ngư ngồi trên ghế phụ, cười nói: "Đúng là cháu đang định lần nào cũng đi theo, nếu không sẽ không thể ngủ ngon được."

Nghe thấy Trần Hán Thăng bày tỏ thái độ, trong lòng Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào không thôi, còn quan tâm hỏi: "Tiểu Trần, cậu đã đổi vé máy bay chưa?"

"Đổi rồi."

Trần Hán Thăng lấy vé máy bay ra, Tiêu Dung Ngư xem xong mới thoáng yên tâm: "Chị gái phóng viên của "Tuần san pháp luật" cũng đi vào ngày mai, có lẽ các cậu đi cùng chuyến bay đấy."

Từ Kiến Nghiệp đến Los Angeles chỉ có chuyến bay vào lúc hai giờ chiều, nhưng Trần Hán Thăng không mấy hứng thú với người lạ nên cũng không muốn hỏi thăm gì.

Trong lúc xếp hàng đăng ký ở sân bay quốc tế Lộc Khẩu, Tiểu Ngư Nhi vô cùng lưu luyến ôm chặt cổ Trần Hán Thăng tạm biệt.

"Được rồi, được rồi, người ta đang nhìn đấy."

Trần Hán Thăng mỉm cười nói, không chỉ mấy người giáo sư Tôn đang chờ ở phía trước mà ngay cả nữ kiểm soát an ninh trung niên ở sân bay cũng đang mỉm cười nhìn chằm chằm.

"Hừ, mặc kệ."

Tiểu Ngư Nhi "tuỳ hứng" nói, tiếp tục ôm chặt lấy cổ Trần Hán Thăng.

Thực ra mọi người cũng không thúc giục, đó là tình yêu tuổi trẻ, ngay cả việc chia xa cũng động lòng đến thế.

Nữ kiểm soát an ninh nhìn Tiêu Dung Ngư xinh đẹp, cũng nhớ lại những năm tháng thanh xuân của mình, không nhịn được gửi đến những lời chúc phúc tốt đẹp nhất với bọn họ.

Cuối cùng Tiêu Dung Ngư lưu luyến rời đi, mãi cho đến khi cô vào cổng soát vé, Trần Hán Thăng vẫn tình cảm vẫy vẫy tay ở bên ngoài.

"Ngọt quá đi."

Biên Thi Thi đương nhiên vô cùng hâm mộ, nếu cô ấy nghỉ phép về nhà, có người dùng ánh mắt như vậy đưa tiễn ở phía

sau thì thật tốt biết bao.

Nghĩ đến đây, Biên Thi Thi đưa mắt nhìn Vương Tử Bác đang đứng bên cạnh Trần Hán Thăng, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

Sáng ngày 17, nữ kiểm soát an ninh ở sân bay Lộc Khẩu vẫn đi làm như thường lệ, đến khoảng 10 giờ, cô ấy lại thấy một cặp đôi khác đang ôm nhau trước kia chia tay.

Ôi, cô gái này xinh đẹp quá đi.

Dáng người cao gầy, eo nhỏ vai gầy, đôi mắt trong trẻo giống như cánh hoa đào, vẻ mặt thuần khiết ngại ngùng, thỉnh thoảng còn để lộ khí chất ngây thơ.

"Đúng là tình yêu của tuổi trẻ, ngay cả chia xa cũng động lòng như vậy, không thể không dành cho bọn họ những lời tốt đẹp nhất… Không đúng, tại sao chàng trai này lại quen mắt như vậy chứ?"

Nữ kiểm soát an ninh hơi ngơ ngác, theo lý mà nói một ngày mình gặp qua nhiều hành khách như vậy, sẽ không có ấn tượng sâu sắc với một người cụ thể nào, trừ phi người đó khá nổi bật.

Chỉ thấy chàng trai trìu mến véo khuôn mặt của cô gái, sau đó mới xách hành lý lên bước vào lối kiểm tra an ninh, nữ kiểm soát an ninh vẫn luôn đánh giá chàng trai này, cố gắng nghĩ lại xem mình đã gặp ở đâu rồi.

Mãi cho đến khi bóng dáng của chàng trai biến mất, cô gái sở hữu đôi mắt đào hoa kia vẫn đứng đó một lúc lâu, cảnh tượng này giống như tái hiện lại ngày hôm qua, trong khoảnh khắc ấy, cô ấy đột nhiên nhớ ra.

Má ơi! Đó chẳng phải là chàng trai của cặp đôi ngày hôm qua sao?

Uổng công mình còn gửi lời chúc phúc, hóa ra là tên đàn ông cặn bã đáng chịu ngàn đao, một chân đạp hai thuyền.

Ào! Ào! Ào!

Trong lòng nữ kiểm soát an ninh trào dâng một cổ tức giận.

Nhưng nữ kiểm soát an ninh vẫn còn quá non nớt, cảnh tượng xảy ra tiếp theo khiến cô ấy không thể nào quên được.

Chờ đến khi cô gái và bạn ở bên ngoài rời đi, tên đàn ông cặn bà kia đột nhiên nói mình để quên đồ, muốn đi ra ngoài một chút.

Sau khi kiểm tra an ninh tại sân bay xong, hành khách vẫn có thể đi ra ngoài, chỉ là lúc đi vào sẽ phải kiểm tra một lần nữa, nữ kiểm soát an ninh kia không biết hắn muốn làm gì, sự chú ý vẫn luôn đặt lên người hắn.

Khoảng chừng mười hai giờ, lại có một cô gái khác xuất hiện.

Chỉ xét về dung mạo, có lẽ không xinh đẹp bằng hai cô gái ngày hôm qua và lúc nãy, nhưng cô nổi bật với làn da trắng nõn, ánh mắt có một sự quật cường và cố chấp không thể che giấu được, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người khác.

Cô gái trẻ quật cường kia thế mà cũng trực tiếp nhào vào lồng ngực của tên đàn ông cặn bã kia.

“Phù…”

Nữ kiểm soát an ninh thở ra một hơi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thắt lưng của vị cảnh sát sân bay, dường như đang cân nhắc xem có đáng không?

“Sao vậy?”

Vị cảnh sát vô cùng kỳ quái: “Cô nhìn vào súng của tôi làm gì?”

Chương 613: Gọi tôi "Tiểu Thăng" là được rồi

Cuối cùng bởi vì kỷ luật và trách nhiệm, nữ kiểm soát an ninh không hề lấy súng ra, nhưng khi Trần Hán Thăng kiểm tra vé để đi vào sân bay một lần nữa, nữ kiểm soát an ninh từ đầu đến cuối đều trưng ra vẻ mặt lạnh lùng.

"Cái quái gì vậy?"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm xách hành lý lên: "Tại sao đối với người khác đều phục vụ bằng nụ cười tươi rói, đến lượt mình lại tràn ngập sát khí vậy?"

Nhưng, dù sao cũng đã giải quyết ổn thoả vấn đề đưa tiễn của Tiêu Dung Ngư, Thẩm Ấu Sở và La Tuyền, tâm trạng của Trần Hán Thăng vô cùng thoải mái, vừa ngắm nhìn các người đẹp trong sân bay vừa chờ đăng ký.

"Tinh tinh tinh…"

Điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên, Trần Hán Thăng lấy ra nhìn xem, là cô bạn thân Trịnh gọi điện thoại đến.

"Có chuyện gì sao?"

Trần Hán Thăng- Người vẫn không hề hay biết gì tuỳ tiện nói: "Đề ca, nếu cô chuẩn bị đến sân bay đưa tiễn thì nhất định phải hẹn trước đấy, không thể phá vỡ quy củ đâu."

Trịnh Quan Đề cười nói: "Cậu cũng không phải nhân vật lớn gì, muốn gặp cậu còn phải hẹn trước sao?"

"Đúng là con gái, vẫn còn non."

Trần Hán Thăng vắt chéo chân: “Anh đây là người cô muốn gặp là có thể gặp sau, bây giờ phải hẹn trước, sau đó rút thăm, còn nhất định phải có bảo hiểm xã hội Kiến Nghiệp một năm trở lên…”

Trần Hán Thăng đang phấn khích khoác lác thì bảo vai đột nhiên bị vỗ hai cái, hắn vừa mới quay đầu nhìn lại đã ngây ngẩn cả người.

Tịnh Quan Đề và thư ký Tưởng Vân Vân đang đứng ngay ngắn sau lưng mình, hai người cười đến mức không thể đứng thẳng người.

“Mẹ nó!”

Trần Hán Thăng hoảng hốt không thôi, nhìn điện thoại đang trong cuộc gọi, lại nhìn Trịnh Quan Đề trước mắt, giống như bừng tỉnh ra: “Trịnh Quan Đề, cô có bệnh sao? Thế mà lại bắt chước lịch trình của tôi, không cảm thấy nhàm chán sao?”

“Không hề nhàm chán, ở nhà xem phim truyền hình mới nhàm chán.”

Trịnh Quan Đề không tức giận, bây giờ cô đang rất vui vẻ.

Trần Hán Thăng thấy “bạn thân” như vậy cũng không còn cách nào khác, dứt khoát quay đầu lại đánh giá thư ký của Trịnh Quan Đề: “Cô là Tưởng Vân Vân plus sao? Sống thoải mái nên béo thêm một vòng rồi.”

“Cút đi.”

Tưởng Vân Vân không vui: “Tôi là mập đáng yêu.”

Thực ra trong hành trình kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ đột nhiên có thêm hai cô gái cũng rất thú vị, nhưng Trần Hán Thăng vẫn cần quan sát thêm.

Sau khi lên máy bay, nếu hắn ngồi cạnh một em gái đáng yêu, hay một tiểu thư xinh đẹp, hoặc một chị gái quyến rũ, thì

mình sẽ vui vẻ ngồi im hưởng thụ. Còn nếu bên cạnh là một ông chú bụng bự, thì lập tức đổi ngay đến gần khuê mật Trịnh.

"Chuẩn bị xong, tuyệt vời."

Trần Hán Thăng vui vẻ hẳn lên.

Tưởng Vân Vân nhìn thấy Trần Hán Thăng đột nhiên nở nụ cười, cảm thấy nghi hoặc không thôi, cô nhìn bà chủ nhà mình.

Trịnh Quan Đề nhún vai: "Tôi cũng không biết nguyên nhân, nhưng tối hôm qua tôi đã nói rồi đấy, con người này rất thú vị, ở bên cạnh cậu ta vui vẻ hơn nhiều."

…

Một lát sau khi checkin, lần này nữ thần may mắn không đứng về phía Trần Hán Thăng, thế mà hắn lại ngồi cùng với hai người đàn ông, điểm mấu chốt là bọn họ đều là tầng lớp tinh anh trong xã hội mặc trên người tây trang và giày da.

Trần Hán Thăng cảm thấy phản ứng của tiếp viên hàng không là như thế này: Nhìn thấy người đàn ông thành công thứ nhất, ánh mắt lấp lánh sáng ngời; Nhìn thấy người đàn ông thành công thứ hai, che miệng hơi ngại ngùng; Nhưng khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, chỉ còn lại nụ cười nghề nghiệp giả tạo.

"Mẹ nó, quần jean và áo khoác thì có vấn đề gì chứ? Chẳng lẽ không xứng được liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái sao?"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ chờ đến khi Quả Xác phát triển chiếc điện thoại di động đầu tiên, mình sẽ mặc bộ đồ này xuất hiện trước đám đông, ai mặc tây trang người đó là chó!

Nhưng còn bây giờ, Trần Hán Thăng vẫn xám xịt nhìn đến bên cạnh Trịnh Quan Đề.

Trịnh Quan Đề và Tưởng Vân Vân đang ngồi cùng nhau, hành khách còn lại khoảng chừng 25-26 tuổi, tóc cắt sát đầu,

ngoại hình thanh tú, đang cầm một chiếc mp4 của hãng Sony để xem bộ phim Mỹ không cần phụ đề, điều đó chứng tỏ tiếng Anh của đối phương hẳn rất tốt.

Thực ra người có thể ngồi máy bay xuất ngoại vào năm 2005, hơn một nửa bọn họ đều có thể nói tiếng Anh lưu loát.

"Anh gì đó ơi!"

Trần Hán Thăng cúi người: "Tôi có thể đổi chỗ với anh được không?"

"Cái gì?"

Hành khách kia tháo tai nghe ra nhìn Trần Hán Thăng.

Cô ta vừa mở miệng, Trần Hán Thăng lập tức biết mình nhìn nhầm rồi, đây không phải "anh" mà là một chị gái nhỏ rất cá tính.

Đừng nói là thời điểm này, cho dù là 15 năm sau đi chăng nữa, các cô gái để đầu đinh trong nước cũng không nhiều lắm, cho nên người cắt kiểu đầu này thì cá tính vô cùng mạnh mẽ.

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, chỉ vào Trịnh Quan Đề nói: "Đây là bạn gái của tôi, sức khoẻ của cô ấy không được tốt lắm, còn say máy bay và nôn mửa, tôi muốn đổi vị trí với chị để tiện chăm sóc cô ấy."

Trịnh Quan Đề mím môi không nói gì, lắng nghe lời nói dối trơn tru của Trần Hán Thăng.

"Ồ, vậy cậu ngồi ở đâu?"

Chị gái nhỏ đầu đinh kia không đồng ý ngay lập tức, đầu tiên là hỏi vị trí của Trần Hán Thăng.

"Ở chỗ gần cửa sổ kia, bên cạnh còn có hai anh chàng đẹp trai đấy…"

Trần Hán Thăng cười ha hả nói.

“Vậy được rồi.”

Có lẽ chị gái nhỏ đầu đinh kia cảm thấy vị trí đó cũng không tồi nên đồng ý yêu cầu đổi chỗ ngồi. Cô ấy mở khoang hành lý trên đầu ra, lấy hành lý của mình xuống.

“Để tôi, để tôi.”

Trần Hán Thăng muốn ân cần giúp đỡ.

“Không cần đâu.”

Không ngờ chị gái nhỏ kia lại từ chối, chỉ thấy cô ta thực sự cẩn thận lấy ra một chiếc camera màu đen từ trong túi, mở miệng giải thích: “Đây là thiết bị chụp ảnh, cần phải nhẹ nhàng giữ gìn.”

“Ồ, thì ra là thế.”

Trần Hán Thăng lễ phép nói cảm ơn: “Cảm ơn, du lịch vui vẻ.”

Sau khi thay đổi chỗ ngồi như vậy, hành trình mười hai tiếng đồng hồ sau thực sự vô cùng thoải mái, Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề nói chuyện phiếm suốt cả dọc đường, thỉnh thoảng trêu chọc Tưởng Vân Vân một chút, cuối cùng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cô bạn thân Trịnh, sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy đã đến sân bay quốc tế Los Angeles.

Múi giờ ở California muộn hơn so với trong nước 15 tiếng đồng hồ, cho nên bây giờ ở nước Mỹ đang là 11 giờ sáng, ánh mặt trời rực rỡ, liếc mắt nhìn xung quanh đều là người nước ngoài tóc vàng.

“Anh đây phải đi làm chính sự.”

Trần Hán Thăng còn quan tâm hỏi Trịnh Quan Đề: "Vấn đề chỗ ở của cô như thế nào rồi?"

"Tôi có rất nhiều bạn học ở đây, tôi còn quen thuộc chỗ này hơn cả cậu đấy."

Trịnh Quan Đề đưa cho hắn một tờ giấy: "Trên đó có ghi số điện thoại của tôi ở nước Mỹ, nếu có chuyện gì cứ gọi cho tôi."

"Suy nghĩ cũng chu đáo quá nhỉ!"

Trần Hán Thăng không cam lòng yếu thế, cũng "loạch xoạch" viết ra một dãy số: "Nếu cô nhớ tôi, có thể gọi vào dãy số này."

"62218834550458906l?"

Trịnh Quan Đề lẩm bẩm một lần: "Đây chẳng phải là số ở nước Mỹ sao?"

"Số ở nước Mỹ gì chứ, đây là số thẻ tiết kiệm bưu chính của tôi."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Nếu nhớ tôi, chỉ cần trực tiếp gửi tiền vào đây, tôi có thể cảm nhận được sự nhớ nhung của cô."

"Ha ha ha, hẹn gặp lại…"

Trịnh Quan Đề mỉm cười tạm biệt, một người phụ nữ có tính cách tự lập như cô sẽ không lựa chọn dựa vào đàn ông.

Trần Hán Thăng đi ra sân bay, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến địa chỉ, giáo sư Tôn Bích Dư có rất nhiều sinh viên ở California, đã sắp xếp chỗ ở sẵn rồi.

Lúc gặp lại, có lẽ Tiểu Ngư Nhi sẽ cho mình một nụ hôn nhỉ?

Trong lòng Trần Hán Thăng đắc ý nghĩ.

Chiếc xe taxi dừng lại ở lối vào của một căn biệt thự độc lập, vừa mấy đẩy cửa ra đã nhìn thấy Tiêu Dung Ngư và Cao Văn đang đứng trước máy tính thảo luận điều gì đó.

"Tiểu Trần!"

Tiêu Dung Ngư hoan hô nhảy vọt đến: "Cậu đến rồi sao, chị Đồng cũng vừa mới đến, chắc chắn các cậu đã lướt qua nhau trên máy bay."

"Chụt!"

Quả nhiên Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào hôn Trần Hán Thăng một cái, giáo sư Tôn và Ngô Diệc Mẫn nghe thấy động tĩnh cũng đi ra từ trong phòng, bao gồm một người khác nữa.

"Mẹ nó…"

Trên mặt Trần Hán Thăng vốn tràn ngập ý cười, nhưng sau khi thấy rõ dung mạo của người kia, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Rõ ràng bị doạ cho trắng bệch.

Bởi vì hắn thực sự đã chạm mặt ở trên máy bay, chính là chị gái nhỏ để đầu đinh kia, lúc đó còn vì đổi chỗ nên đã nói dối Trịnh Quan Đề là bạn gái của mình, nào ngờ được lại có thể trùng hợp như vậy!

"Tiểu Trần à, tớ giới thiệu với cậu một chút."

Tiêu Dung Ngư không hề phát hiện ra, nhiệt tình nói: "Đây là chị Triệu Đồng của "Tuần san pháp luật", chị ấy cũng là sinh viên của đại học Đông Đại."

Triệu Đồng cũng nhận ra Trần Hán Thăng, ánh mắt của cô ta không ngừng qua lại giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, đặc biệt để ý đến cánh tay ôm chặt lấy nhau của hai người.

Một lúc sau, Triệu Đồng mới cười như không cười nói: "Cậu chính là Trần tổng trong truyền thuyết sao? Giáo sư Tôn vẫn không ngừng đề cao và khen ngợi cậu hết lời đấy, còn đưa hoa khôi giảng đường của trường đại học Đông Đại chúng tôi qua nữa, chậc chậc, không tồi, không tồi…"

"Chị Triệu, chị tuyệt đối đừng gọi là Trần tổng."

Trần Hán Thăng nhanh chóng chạy đến bắt tay, bày ra dáng vẻ khiêm tốn: "Gọi tôi Tiểu Thăng là được rồi, nghe càng thân thiết hơn."

Chương 614: Triệu Đồng, tôi đã mua một chiếc đồng hồ vào năm ngoái

“Hả?”

Tiêu Dung Ngư hơi ngạc nhiên, giọng điệu khiêm tốn này thực sự không giống Tiểu Trần bình thường chút nào.

“Vì muốn theo dõi và đưa tin về vụ án, chị Triệu đây đã hy sinh thời gian nghỉ ngơi của mình, không ngại đường xá xa xôi đến nước Mỹ.”

Trần Hán Thăng dõng dạc hùng hồn nói: “Tinh thần này thực sự khiến người khác cảm động, không có lời nào có thể biểu đạt được sự ngưỡng mộ của tôi đối với chị Triệu đây, sau này ở trước mặt chị Triệu, tôi vẫn luôn là Tiểu Thăng.”

“Hán Thăng.”

Mặc dù không biết tại sao, nhưng giáo sư Tôn vẫn không thể chịu được những lời tâng bốc không thật lòng này, cắt ngang nói: “Tiểu Đồng vốn dĩ là một phóng viên ngoài ngành, hơn nữa đây cũng là một cách thức hợp tác giữa công ty luật Dung Thăng và “Tuần san pháp luật”, hơn nữa còn là do tôi cố ý tiến hành sàng lọc dựa theo điều kiện cậu đưa ra trước đó.”

“Vậy sao, ngài có lòng rồi.”

Ngoài mặt Trần Hán Thăng trả lời, nhưng trong lòng lại đang mạnh mẽ cảm thán.

Lúc trước yêu cầu mà tôi đưa ra chính là một người phụ nữ tiếng Anh lưu loát, biết sử dụng máy ảnh, chịu được vất vả, có

kinh nghiệm phỏng vấn nước ngoài và xinh đẹp trẻ tuổi, điều kiện quan trọng nhất là "xinh đẹp trẻ tuổi" cuối cùng đó, những cái phía trước quan trọng sao?

"Tiểu Thăng khách khí rồi."

Triệu Đồng nhẹ nhàng bắt tay với Trần Hán Thăng một cái.

Nghe thấy cách xưng hô "Tiểu Thăng" này, mí mắt Trần Hán Thăng liên tục giật giật vài cái, nhưng điều may mắn chính là Triệu Đồng vẫn biết nặng nhẹ, không nói ra chuyện trên máy bay trước mặt mọi người.

"Nếu Hán Thăng và Tiểu Đồng đều đã đến rồi, vậy chúng ta ăn cơm đi, chiều nay còn có chuyện phải làm đấy."

Giáo sư Tôn dặn dò nói, một đám người đi theo phía sau vào phòng khách.

Tiêu Dung Ngư nhìn sắc mặt của Trần Hán Thăng, quan tâm hỏi: "Tiểu Trần, sao sắc mặt của cậu lại tái nhợt như vậy?"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Cậu đừng hỏi tại sao lại hơi vàng vọt, tớ đang bôi sáp chống lạnh."

…

Bữa trưa là do Ngô Diệc Mẫn làm đầu bếp chính, lúc đầu các học trò ở California của giáo sư Tôn cực lực muốn mời cô giáo đến nhà hàng ăn, nhưng đều bị bà từ chối.

Ngô Diệc Mẫn cũng tuỳ tiện chiên một ít trứng gà và thịt xông khói, lại mua một ít bánh mì và nước cam, có thể đoán được đây là lương thực chủ yếu ở nước Mỹ trong mấy ngày tới.

Hiện giờ Trần Hán Thăng đang bị tóm được nhược điểm, không dám tỏ ra quá cao ngạo, lỗ tai nghe giáo sư Tôn và đám người Cao Văn thảo luận vụ án, nhưng ánh mắt lại đang lén lút đánh giá Triệu Đồng.

“Con mẹ nó, nào có phóng viên nào ăn mặc như vậy chứ?”

Thực ra lúc trước Trần Hán Thăng cũng đã từng tiếp xúc với các cô gái đưa tin, nhưng về cơ bản đều là phong cách của Diệp Khởi* kia.

(*Một nhân vật lịch sử trung quốc thời cận đại.)

Đeo khuyên tai sáng bóng, son môi trau chuốt, mặc một bộ tây trang lịch sự nghiêm túc, trông vô cùng trang trọng chỉnh tề trước ống kính máy quay, nhưng phía sau phong cách đó lại toát lên vẻ quyến rũ nữ tính ở nơi riêng tư, rất có hiệu quả tương phản.

Nếu là khí chất này, khi cô ta lấy thiết bị chụp ảnh ra ở trên máy bay, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ cảnh giác.

Nhưng với một chị gái mạnh mẽ nhanh nhẹn để đầu đinh như Triệu Đồng này, thành thật mà nói, ngay cả cô ta vác xe tăng tên lửa đạn đạo trên vai, Trần Hán Thăng cũng chỉ hét lên một tiếng “Zê*”, hoàn toàn không cảm thấy khó chịu gì.

(*Nguyên văn: 奥利给 : Là một từ ngôn ngữ mạng chỉ sự cổ vũ khen ngợi.)

“Tiểu Trần, tớ nói cho cậu nghe nè, sáng nay cả nhóm đã đến công ty của Anderson, chồng trước của chị Ngô tên là Miller, Anderson này chính là bạn trai hiện tại của Miller đấy…”

Hai tay Tiêu Dung Ngư cầm cốc nước cam, cái miệng nhỏ nhắn nhấp một ngụm, đồng thời nhỏ giọng nói với Trần Hán Thăng.

Chỉ cần ở bên cạnh Trần Hán Thăng, Tiểu Ngư Nhi sẽ vô thức trở thành một người nhiều chuyện, luôn sẵn sàng chia sẻ cuộc sống hàng ngày của mình.

Lúc còn ở trường học, cô sẽ cảm thán áp lực học tập lớn, thường xuyên thức đêm và không thể ngủ đủ giấc. Sau khi mở công ty luật, cô sẽ oán giận về việc kết hợp các mối quan hệ cá nhân không tốt. Sau khi ra nước ngoài, cô càng muốn kể cho Trần Hán Thăng nghe tất cả những gì mình nhìn thấy.

"Ồ, thái độ của bọn họ như thế nào?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Thực ra Anderson còn ổn, cách nói chuyện tương đối hoà nhã."

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi: "Thái độ của chồng trước chị Ngô-Miller cực kém, thậm chí còn chửi rủa ầm ĩ với chị Ngô, chỉ được vẻ ngoài đẹp trai thôi."

Trần Hán Thăng nhỏ giọng cười nói: "Không có tiền không có năng lực, nếu ngoại hình còn xấu nữa thì trước đó sao có thể lừa được chị Ngô chứ?"

"Chúng tớ đã hẹn chiều nay sẽ đến công ty của Anderson một lần nữa."

Tiêu Dung Ngư nói: "Cậu ở đây nghỉ ngơi một chút đi, dù sao cũng ở trên máy bay lâu như vậy."

"Không cần đâu."

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn Triệu Đồng, cô ta đã ăn cơm xong, đang kiểm tra lượng pin còn lại của chiếc máy ảnh ống kính đơn, có vẻ như chiều nay cô ta cũng sẽ cùng đi đến đó chụp ảnh.

Vì thế Trần Hán Thăng dứt khoát lắc đầu, nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiểu Ngư Nhi nói: "Bởi vì công việc nên tớ đã đến muộn hơn một ngày, nói gì đi nữa chiều nay tớ cũng phải ở bên cạnh cậu."

"Tiểu Trần…"

Trong lòng Tiêu Dung Ngư vô cùng cảm động, ký ức ngọt ngào +1.

Thực ra đối với Trần Hán Thăng mà nói, đồng thành là một lý do, ngoài ra hắn cùng lo lắng Triệu Đồng sẽ cáo trạng với Tiêu Dung Ngư nên nhất định phải ngăn chặn không cho tình huống này xảy ra.

“Đây không phải là kế lâu dài, nói không chừng có thể sẽ sơ suất bất cứ lúc nào, nhất định phải nghĩ cách giải quyết dứt điểm.”

Trần Hán Thăng lặng lẽ suy nghĩ, đưa tay sờ vào túi quần, bên trong là phương thức liên lạc mà Trịnh Quan Đề để lại.

Nếu Tu La trạng xảy ra giữa Tiêu Dung Ngư và Trịnh Quan Đề thì thực sự sẽ rất lỗ vốn, bởi vì bản thân hắn chưa từng được nếm thử mùi vị son môi của cô bạn thân Trịnh, cũng không biết là cay rát hay là cay nồng.

…

Chiều hôm đó ở công ty của Anderson, Trần Hán Thăng vẫn luôn quanh quẩn bên cạnh Triệu Đồng, lúc thì giúp cô ta cầm máy ảnh phản xạ ống kính đơn, lúc thì xin được chỉ giáo về kỹ năng chụp ảnh, có vẻ vừa hiếu học vừa lịch sự.

Triều Đồng giống như đang nhặt được một sức lao động miễn phí, thỉnh thoảng lại nói “Tiểu Thăng, giúp tôi dựng giá ba chân “, “Tiểu Thăng, mượn bật lửa hút thuốc nào”, “Tiểu Thăng, giúp tôi đưa tập tài liệu đến đây”, cứ thế không ngừng gào thét sai bảo.

Ngay cả Cao Văn cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: “Đúng là không thể ngờ được, tính cách của Trần Hán Thăng và Triệu Đồng rất hợp nhau.”

“Có lẽ là chị Triệu khá ngầu nên thế, lúc trước Tiểu Trần cũng thích chơi đùa với những thứ mới mẻ này.”

Tiêu Dung Ngư khẽ mỉm cười giải thích.

Nhưng trên thực tế, không ai có thể ngờ được rằng Trần Hán Thăng lại có suy nghĩ không an phận với Triệu Đồng, cả người Triệu Đồng không có chút hương vị phụ nữ nào, người đàn ông bình thường sẽ không thích phong cách này, trừ khi người đó có ý định muốn trở thành "gậy chọc cứt".

Nhưng nói đến "gậy chọc cứt" thực sự, trước mắt chỉ có hai người

Chồng trước Miller của Ngô Diệc Mẫn và Anderson- Bạn trai hiện tại của anh ta, hai người đều là những người đàn ông cao hơn 1m8, ngoại hình anh tuấn đẹp trai, vóc dáng mlem thôi rồi.

Đặc biệt là Miller, anh ta có chút màu sắc của Tom Cruise trong "Nhiệm vụ bất khả thi".

Lúc bắt đầu trao đổi, Trần Hán Thăng bỗng biến thành một kẻ ngốc, bởi vì tất cả mọi người đều giao tiếp bằng tiếng Anh, một người ngay cả cấp 4 cũng chưa qua như hắn đến đây cũng chỉ góp cho đủ quân số.

Nhưng năng lực quan sát của Trần Hán Thăng rất mạnh, cho dù không thể nghe hiểu nhưng cũng có thể suy đoán kết quả của vấn đề từ ngôn ngữ cơ thể.

Công việc chủ yếu của Triệu Đồng là chụp ảnh, cô ta thường xuyên đi tới đi lui trong phòng để tìm kiếm góc độ tốt nhất.

Trần Hán Thăng ghé sát đến gần xem thử, thầm nghĩ cái này mới gọi là chuyên nghiệp này, từ việc lấy ánh sáng, ống kính và chộp lấy thời cơ đều gãi đúng chỗ ngứa.

Ví dụ như, bức ảnh đầu tiên của cô ta là toàn cảnh, chụp cả giáo sư Tôn Bích Dư, Tiêu Dung Ngư, Cao Văn, Ngô Diệc Mẫn, Anderson và Miller vào trong đó.

Độ sáng vô cùng cân đối, bên trong bức ảnh được chụp còn có một tia nắng mặt trời phản chiếu từ bên cạnh vào, chi tiết này giống như tượng trưng cho hy vọng của cuộc đàm phán hôn nhân xuyên quốc gia này.

Khi ống kính máy ảnh được đặt đến trên người Ngô Diệc Mẫn, Triệu Đồng đến một vị trí hơi ngược sáng, lặng lẽ giữ camera lên cho đến khi trên mặt Ngô Diệc Mẫn để lộ một chút biểu cảm đau khổ mơ hồ.

Chỉ nghe một tiếng "lách tách" vang lên, cảm giác mất mát của Ngô Diệc Mẫn đã được ghi lại, sau này khi bức ảnh này được đăng lên báo chí, không cần phải nhiều lời cũng có thể biết được đây là dáng vẻ phía sau một cuộc hôn nhân ngoại quốc thất bại.

Còn về phần Tiêu Dung Ngư, Triệu Đông vẫn luôn phóng to màn hình.

Bởi vì làn da của Tiêu Dung Ngư quá đẹp, nên cho dù là một bức ảnh siêu cận cảnh đi chăng nữa cũng không thể nhìn ra được chút khuyết điểm nào, ngược lại còn có thể đọc được "sự nghiêm túc và chăm chú" từ trong ánh mắt sáng ngời của cô, tựa như đang lộ ra niệm tin của chiến thắng.

Còn về phần giáo sư Tôn, Triệu Đồng cũng kéo gần hơn nữa, bởi vì mái tóc bạc trắng và nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của bà có sức mạnh hơn bất cứ câu chữ nào.

Cao Văn đảm nhận công việc của một thư ký, chỉ khi cô ta đang cúi đầu ghi chép, Triệu Đồng mới chụp hình, đồng thời khéo léo không để lộ khuôn mặt.

Bởi vì các góc chụp được đăng tải trong một bài báo nhất định phải có sự tương phản mạnh yếu đối lập mới có thể làm nổi bật phong thái của các nhân vật chính.

"Tiểu Thăng."

Triệu Đồng hỏi Trần Hán Thăng: “Có muốn chụp ảnh không, tôi có thể chụp cho cậu mấy tấm.”

“Không cần không cần, con người tôi tương đối khiêm tốn.”

Trần Hán Thăng vội vàng xua tay.

“Rốt cuộc là tương đối khiêm tốn hay lo lắng sẽ bị người phụ nữ khác nhìn thấy?”

Triệu Đồng đột nhiên hỏi tiếp một câu.

“Ha ha, chị Đồng đúng là biết nói đùa, năm ngoái tôi mua một chiếc đồng hồ*.”

(*Vụ bê bối “mua đồng hồ sang” của Dương Đạt Tài, chủ tịch Cục An toàn Lao động Thiểm Tây năm 2012 gây bão trên mạng Trung Quốc, nơi nơi đầy rẫy các bài viết bàn luận vấn đề này. Một cư dân mạng bất bình với sự việc bê bối kia nên muốn mở miệng mắng người, nhưng vì lời tục nên dùng bảng chữ cái ghép vần mà viết là “wqnmlgb” (vì viết tục ra sẽ bị che), có bạn mạng dịch thành “Năm ngoái tôi mua đồng hồ”. Nên câu này được cư dân mạng sử dụng rộng rãi, để chỉ sự phẫn nộ.)

Trần Hán Thăng cong mắt, cười ha hả nói.

Chương 615: Đây là người đàn ông cặn bã nhất thời đại!

“Đồng hồ gì?”

Triệu Đồng không biết cách viết “wqnmlgb”, khó hiểu chớp chớp mắt.

“Không có gì, mau chụp ảnh đi, bọn họ sắp xong rồi kìa.”

Bây giờ nhược điểm của Trần Hán Thăng đang nằm trong tay người ta, cho dù lợi dụng thông tin không đối xứng để mắng cho đã ghiền đi chăng nữa vẫn không dám thốt ra câu mắng chửi quốc dân kinh điển này.

Nhưng cuộc đàm phán lần thứ hai vào buổi chiều cuối cùng vẫn thất bại, Tiêu Dung Ngư đại diện cho công ty luật Dung Thăng đưa ra yêu cầu: Miller- Chồng cũ của Ngô Diệc Mẫn phải bồi thường cho cô ấy tiền tổn thất tinh thần, tổn thất tài sản, chi phí nuôi nấng liên quan đến Tôn Đường Đường tổng cộng là 150.000 usd Mỹ, ngoài ra Miller còn phải công khai xin lỗi.

Câu trả lời của Miller cũng rất đơn giản: No way!

Tiếng Trung có nghĩa là “không có cửa đâu”.

Kết quả này vẫn nằm trong dự kiến, những kiểu tiếp xúc như thế này chỉ để hiểu rõ điểm mấu chốt của đối phương, cuối cùng vấn đề sẽ được giải quyết một cách chân thực ở trên toà án.

Giáo sư Tôn Bích Dư là một người rất có cá tính, lập tức đứng dậy tạm biệt, thậm chí còn không thèm bắt tay.

Thực ra Ngô Diệc Mẫn mới là người khó chịu nhất, năm đó cô ta làm trái ý muốn của cha mẹ kết hôn với một người nước ngoài, cuối cùng ly hôn và rời khỏi nhà không nói, con mẹ nó chồng trước còn là gay, cuộc sống của cô ta giống như mười vạn câu chuyện cười vậy.

Nhưng không một ai cười thành tiếng, mặc dù trong quá trình giao tiếp vẫn khá kiềm chế, nhưng thái độ không sợ hãi này của Miller khiến Tiêu Dung Ngư và Cao Văn đều cảm nhận được khó khăn và áp lực.

Trần Hán Thăng cũng đi theo phía sau, nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa công ty của Anderson, đột nhiên nhìn thấy hai phóng viên người Mỹ đang cầm máy ảnh, bọn họ không nói một lời đã nhắm thẳng vào đám người Ngô Diệc Mẫn "lách tách" chụp ảnh.

"Con mẹ nó điên rồi!"

Trần Hán Thăng nhanh chóng cúi đầu né tránh, sau khi lên xe mới hỏi Triệu Đồng: "Các phóng viên của nước Mỹ cũng cảm thấy hứng thú với mấy chuyện tầm phào này sao?"

"Đây không phải là chuyện tầm phào đâu."

Triệu Đồng lắc đầu nói: "Ở California có rất nhiều kiện tụng ly hôn, nhưng vụ tranh chấp hôn nhân xuyên quốc gia giữa một người phụ nữ Trung Quốc và một người đàn ông Mỹ này có thể coi là trường hợp đầu tiên, cho nên các phương tiện truyền thông địa phương cũng khá chú ý."

"Ồ."

Trần Hán Thăng gật gật đầu, thầm nghĩ lần sau phải tìm một lý do gì để trốn tránh không ra ngoài đây.

….

Sau khi trở về chỗ ở, giáo sư Tôn trực tiếp lôi kéo Tiêu Dung Ngư và Cao Văn vào phòng ngủ thảo luận về việc ngày mai sẽ đi đến tòa án địa phương này để tìm hiểu các thông tin liên quan.

Triệu Đồng cũng bật máy tính lên để chỉnh sửa lại tài liệu và ghi chú, Trần Hán Thăng làm ổ trên ghế sô pha xem giải bóng rổ nhà nghề Mỹ, chỉ có Ngô Diệc Mẫn lẻ loi đứng trong phòng khách, không ai quan tâm, không ai an ủi, cuối cùng cô ta tự đi vào phòng bếp bật lửa nấu cơm một mình.

Cách một lớp cửa kính, Trần Hán Thăng nhìn thấy cô ta lén lút lau nước mắt.

"Haiz!"

Trần Hán Thăng lắc đầu, nếu năm đó Ngô Diệc Mẫn không lấy chồng xa, thì ở trong nước, cô ta chính là một bạch phú mỹ chính hiệu đấy.

Cha mẹ đều là các giáo sư, học giả nổi tiếng, nếu tìm được một ông chồng bác sĩ/ nhân viên nhà nước/ quân nhân nào đó, cô ta chính là khuôn mẫu cho một cuộc sống hoàn mỹ.

Trần Hán Thăng rút điếu thuốc ra "tách, tách" bật lửa châm thuốc, Triệu Đồng nghe thấy động tĩnh, tuỳ tiện nói: "Tiểu Thăng, cho tôi một điếu."

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng tức đến bật cười, hắn lớn đến chừng này rồi, ngoại trừ cha mẹ và trưởng bối ra, không một ai dám dùng giọng điệu này để nói chuyện với mình cả.

Đúng là cho ba phần màu sắc thì phải mở một phường nhuộm, cho rằng mình cạo trọc đầu thì sẽ là võ tăng của Thiếu Lâm sao?

"Rầm!"

Trần Hán Thăng đứng dậy, một chân đá báy chiếc ghế gấp nhỏ bằng nhựa ra xa, hung ác cắn đầu bông của điếu thuốc, vẻ mặt tràn ngập kiêu ngạo đi về phía Triệu Đồng.

Người còn chưa đến gần, nhưng bóng dáng dưới ánh hoàng hôn đã bảo phủ Triệu Đồng trong đó.

Triệu Đồng quả không hổ là phóng viên ngoại trú, đối mặt với áp lực do Trần Hán Thăng mang đến, cô ta đầu tiên là bình tĩnh nuốt một ngụm nước miếng, sau đó đột nhiên gân cổ hét lên: "Tiểu sư muội, tiểu sư muội!"

"Chị Đồng, chị đang gọi em sao?"

Tiêu Dung Ngư mở cửa phòng ngủ ra, Triệu Đồng và Tiểu Ngư Nhi đều là sinh viên đến từ đại học Đông Đại, nơi này chỉ có cô là tiểu sư muội.

Nhưng cho dù Tiêu Dung Ngư đã đi ra ngoài, bước chân của Trần Hán Thăng vẫn không hề dừng lại, hắn đi đến trước mặt Triệu Đồng với khuôn mặt thâm trầm, lạnh lùng nhìn xuống cái đầu đinh, đột nhiên móc ra một vật cứng bằng kim loại từ trong túi, mang theo tiếng gió đưa đến gần khuôn mặt Triệu Đồng.

"A!"

Tiêu Dung Ngư không nhịn được hét lên một tiếng.

Trần Hán Thăng không quan tâm, cuối cùng chỉ nghe thấy một tiếng "tạch" vang lên, hắn đã đặt chiếc bật lửa bằng kim loại đã được bật lửa đến trước mặt Triệu Đồng.

"Chị Đồng, chị có ý gì vậy?"

Trần Hán Thăng tức giận nói: "Chẳng lẽ chỉ cần điếu thuốc là được sao? Hôm nay tôi đặt lời nói ở đây, nhất định phải châm lửa cho chị!"

"Tiểu Trần, cậu làm gì vậy?"

Tiêu Dung Ngư bước đến ngăn cản, lúc nãy cô hét lên cũng là vì nguyên nhân này.

Triệu Đồng sư tỷ là con gái đấy, Trần Hán Thăng lại muốn châm lửa cho chị ấy?

"Không sao không sao, chiều nay chị đã hút rồi, chỉ là em không nhìn thấy mà thôi."

Triều Đồng mỉm cười nói với Tiêu Dung Ngư: "Tiểu Dung Ngư quay trở về đi, lúc nãy chị có chuyện muốn hỏi em, nhưng bây giờ đã quên rồi."

"Ồ!"

Tiểu Ngư Nhi gật đầu, chỉ để lại hai con người nghiện thuốc lá đang hít mây nhả khỏi.

"Cũng không tệ lắm, phản ứng rất nhanh."

Triệu Đông vuốt ve mái tóc hơi đâm tay của mình, cười nói.

"Ha ha, năm ngoái tôi mua đồng hồ."

Trần Hán Thăng vẫn nói câu nói kia.

"Đó có phải là một câu mắng chửi người không?"

Triệu Đồng đột nhiên phản ứng lại.

"Không phải."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Tôi có một mẫu câu cố định để mắng chửi người."

"Cái gì?"

Triệu Đồng hơi tò mò.

"Con mẹ nó đều là Hồng Sĩ Dũng!"

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói.

Triệu Đồng: ???

…

Sau một bữa tối đơn giản, mọi người đều biết tình hình an ninh của nước Mỹ vào buổi tối rất loạn, sau khi rửa mặt tắm rửa xong, người nào người nấy trở về phòng của mình.

Đây là một căn biệt thự độc lập, mặc dù có nhiều phòng nhưng hai cô gái Tiêu Dung Ngư và Cao Văn vẫn chen chúc vào nhau, Trần Hán Thăng ngủ ở căn phòng bên cạnh các cô.

Người trẻ tuổi đương nhiên sẽ không đi ngủ sớm, sau khi thay đồ ngủ xong, Tiểu Ngư Nhi và Cao Văn ngồi ở trên giường uống cà phê nói chuyện phiếm, chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng cũng xách laptop đi vào.

Lúc đầu, ở trước mặt Tiêu Dung Ngư, Cao Văn cũng không quan tâm lắm đến bộ đồ ngủ rộng thùng thỉnh, thỉnh thoảng để lộ xương bả vai và xương quai xanh của mình, nhưng sau khi Trần Hán Thăng gõ cửa đi vào, khuôn mặt Cao Văn đỏ bừng, thành thật buộc chặt cổ áo ngủ lại.

Tiêu Dung Ngư lại không mấy quan tâm, cô và Trần Hán Thăng chỉ thiếu bước cuối cùng là chưa vượt qua, theo quan điểm của cô, nếu đã vượt qua thì sẽ ở chung với nhau, dù sao bây giờ bọn họ cũng đã năm ba đại học rồi.

“Trần heo, cậu uống cà phê không?”

Tiểu Ngư Nhi duỗi cẳng chân thon dài ra đá vào Trần Hán Thăng đang trò chuyện trên QQ.

Trong ánh mắt Cao Văn có chút hâm mộ, nếu bỏ qua thân phận xã hội và thân phận, chỉ xét về ngoại hình thì Tiêu Dung Ngư thực sự rất xinh đẹp.

Mái tóc còn ướt vẫn chưa được lau khô, cứ thế để xõa tung trên vai, trên khuôn mặt trái xoan lấm tấm một vài vệt đỏ ửng,

má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện khi cô mỉm cười, ngay cả những ngón chân đang duỗi ra cũng trắng nõn đáng yêu, không ngừng nghịch ngợm chọc vào lưng Trần Hán Thăng.

"Đừng làm phiền tớ, tớ đang chát QQ."

Nhưng mấu chốt là Trần Hán Thăng lại không thèm quan tâm, lắc vai muốn vứt bỏ ý tốt của Tiêu Dung Ngư.

Cao Văn âm thầm thở dài một hơi, hăn đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc, đừng quên rằng bây giờ sự nghiệp của Tiểu Ngư Nhi đã vượt xa cậu đấy.

"Hừ, cậu đang nói chuyện với ai vậy?"

Tiêu Dung Như không vui cúi người xuống liếc mắt nhìn một cái, thấy khung chát "tuổi trẻ chưa trải sự đời" cô lập tức biết đó là Vương Tử Bác.

Trước khi quen biết Hoàng Tuệ, Vương Tử Bác vẫn luôn sử dụng nickname này, nhưng sau khi kết bạn với cô ta, để nhận được sự chú ý của "Tiểu Tuệ tỷ", cậu ấy bắt đầu đổi tên lung tung mấy lần.

Thậm chí còn mở tư cách thành viên VIP màu đỏ, đồng thời từng gọi với những nickname không chính thống như "Ông đây, chúa tể thế giới".

Bây giờ, không biết cậu ấy đã đổi thành "Tuổi trẻ chưa trải sự đời" từ lúc nào, còn có chút cảm khái triết học "Ra ngoài từ nơi này, đồng thời cũng trở về nơi này".

"Trần heo!"

Tiêu Dung Ngư bĩu môi nói: "Trong lòng cậu, tớ và Vương Tử Bác ai quan trọng hơn?"

"Chuyện này rất rõ ràng rồi mà."

Trần Hán Thăng vừa "lách tách" đánh chữ vừa trả lời cô: "Cậu nghĩ Vương Tử Bác dám hỏi những lời này không?"

"Hình như là vậy."

Tiêu Dung Ngư suy nghĩ một lát rồi lại mỉm cười rạng rỡ một lần nữa, Trần Hán Thăng lúc nào cũng có thể nắm bắt được cuộc sống của Tiểu Ngư Nhi, chỉ mới nhẹ nhàng nói mấy câu đã dỗ dành được cô.

"Vậy cậu giúp tớ đăng nhập vào QQ đi."

Tính tình của Tiểu Dung Ngư hơi bá đạo và tuỳ hứng như vậy, hy vọng trong tầm mắt của Trần Hán Thăng nhất định phải có sự tồn tại của mình.

"Được được được, đăng nhập giúp cậu, đăng nhập giúp cậu."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói.

Thực ra Trần Hán Thăng biết mật khẩu QQ của cả Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, nhưng mật khẩu QQ của hắn chỉ có bản thân hắn biết.

Không còn cách nào khác, bởi vì thỉnh thoảng Thương Nghiên Nghiên lại gửi một câu "Ba ba, cậu đang làm gì vậy?" Sau đó còn kèm thêm một biểu tượng "môi đỏ".

Nếu để Tiểu Dung Ngư nhìn thấy những tin nhắn kiểu này, có lẽ Trần Hán Thăng sẽ "bùm" một tiếng, trực tiếp bị nổ tung.

Trần Hán Thăng đăng nhập vào QQ của Tiểu Ngư Nhi, tuỳ tiện lướt một vòng, tất cả đều là tin tức về lớp học, vào thời điểm này, nếu một cô gái chịu đưa mật khẩu QQ cho bạn trai, chứng tỏ bản thân cô ấy không có vấn đề gì.

Bởi vì hiện giờ có quá ít phương tiện giao tiếp, QQ chính là phương thức giao lưu trực tuyến duy nhất.

Mười lăm năm sau, nó sẽ được đa dạng hoá lên, cái gì mà Wechat, Momo, tantan gì đó, khoa trương nhất chính là có một số đàn ông lại có thể sử dụng Alipay để tán gái.

Khi cô bạn gái chính quy kiểm tra điện thoại di động, tin nhắn Wechat sạch, tin nhắn QQ sạch, lịch sử tin nhắn cũng sạch sẽ, nhưng trong khung chát Alipay lại là những lời nói khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Hừ, quá xấu hổ!

Chương 616: Chuyện kích thích nhất giữa nam và nữ.

Sau khi chắc chắn đây là khung chát QQ của Vương Tử Bác, Tiêu Dung Ngư quay sang nói chuyện cùng với Cao Văn, không kiểm tra kỹ càng nội dung cuộc trò chuyện giữa Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng.

Thực ra Vương Tử Bác cầu khẩn Trần Hán Thăng chỉ dạy về chủ đề nhàm chán như "Làm thế nào để ở bên cạnh các cô gái".

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Tiểu Trần, mày còn ở đó không, mày mau nói đi chứ, ngày kia Biên Thi Thi định đi đến khu đại học Giang Lăng để nghiên cứu mâu thuẫn giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác đấy, tao có nên đi cùng không?

Trần anh tuấn: Lúc nãy đang nói chuyện với Tiểu Ngư Nhi, Biên Thi Thi bị điên rồi sao? Cậu ta thực sự đi điều tra?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Đừng nói như vậy, Biên Thi Thi không biết Qua Xác là nhà máy của mày, người ta cũng chỉ hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Trần anh tuấn: Nhìn dáng vẻ simp lỏ (Simp lord= thánh dại gái) này của mày đi, bây giờ đang nói giúp người khác sao?

Phía bên Vương Tử Bác đột nhiên im lặng một lúc, sau đó mới trả lời: Mày cũng nói rồi mà, dại Biên Thi Thi còn tốt hơn so với dại Hoàng Tuệ.

"Con mẹ nó."

Trần Hán Thăng nhếch môi mỉm cười, không muốn quan tâm đến Vương Tử Bác, tiếp tục liên lạc với Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ.

Khổng ngự tỷ và cô thư ký nhỏ đều biết mấy ngày nay Trần Hán Thăng không ở trong nước, dưới tình huống điện thoại di động cũng không tiện lắm, trước mắt phương thức liên lạc tiện nhất lại là QQ.

Nickname QQ của Khổng Tĩnh là "Tĩnh", ảnh đại diện cũng chỉ là một hình đại diện nữ do hệ thống cung cấp miễn phí, mặc dù cấp độ của cô có một mặt trời và hai mặt trăng, nhưng lại không có bất cứ chữ ký cá nhân, cũng không có trang phục hoa hoè loè loẹt nào.

Xem ra, khoảng thời gian này cô chỉ coi thứ đồ này như một công cụ để trò chuyện.

Chuyện này cũng phù hợp với quá trình trưởng thành và tầm nhìn xã hội của Khổng Tĩnh, dù sao cô cũng đã ba mươi tuổi rồi, sự chú ý sẽ không đặt vào những thứ mày.

Đây cũng là lý do tại sao rất nhiều người đàn ông trẻ tuổi ở độ tuổi 25-26 đều gặp thất bại trong việc theo đuổi các ngự tỷ-Những người đã từng có kinh nghiệm và trải việc đời.

"Bởi vì khi bọn họ đang "sắp sử dụng côn nhị khúc, lẩm bẩm cười ha ha" thì Khổng Tĩnh đã biết vừa lái xe vừa yên tĩnh lắng nghe bài "Đó là ánh mắt của em" mà Thái Cầm hát.

Đặc biệt sau khi Khổng Tĩnh dần dần có được tự do tài chính, cô đã tiến thêm một bước dài trên con đường "gái ế thượng hạng", nghĩ đến thôi đã khiến người ta lắc đầu cảm thán.

Nickname QQ của Nhiếp Tiểu Vũ là "Cơn mưa nhỏ tháng ba", cô ấy lấy cảm hứng từ một bài hát cùng tên, bây giờ cô

thư ký nhỏ đã có tiền, đồng thời còn mở tư cách hội viên QQ nên lần nào online cũng đứng đầu trong danh sách bạn bè.

Trần Hán Thăng liên lạc với Khổng Tĩnh trước.

Trần anh tuấn: Chị Tĩnh, chị nói chuyện với Tencent thế nào rồi?

Tĩnh: Đã từng liên lạc, đúng là Tencent đang có kế hoạch ra mắt phiên bản chính thức của Qzone vào tháng tư, nhưng thành thật mà nói, ngay cả người phụ trách dự án của bọn họ cũng cảm thấy mơ hồ về tình hình phát triển, phương thức hợp tác và chính sách hoạt động của Qzone, chúng ta thực sự muốn hợp tác sao?

Trần anh tuấn: Mơ hồ cũng đúng thôi, nếu quá rõ ràng thì đâu có cơ hội cho chúng ta, nó đã bị các công ty giàu có cướp sạch từ lâu rồi.

Tĩnh: Hình như cậu rất tự tin vào Qzone này?

Trần Hán Thăng xoa cằm, thầm nghĩ nhất định phải tự tin rồi.

Từ năm 2005 đến năm 2012 là thời điểm Qzone phổ biến nhất, trong thời đại không có Wechat và nhóm bạn bè, Qzone chính là ấn tượng đầu tiên của những người trẻ tuổi giao lưu trực tuyến.

Yêu đương thì đăng nhật ký trước, thất tình thì nhanh chóng xoá đi;

Trên đường đi, nhìn thấy một chiếc lá cây hình trái tim cũng nhanh chóng chụp lại, đăng tải trên Qzone để chờ người nào đó nhìn thấy;

Trong khuôn viên trường cấp ba, nếu có hai chàng trai cùng theo đuổi một cô gái, thì chàng trai nào sở hữu Qzone ngầu hơn thì xác suất thành công sẽ lớn hơn nữa;

Thậm chí còn có một câu nói phổ biến- Hôm nay tôi giúp bạn bước vào không gian, nhất định phải nhớ trả lại đấy.

…

Đặc biệt là sự xuất hiện khí thế của Smart và Audition đã làm tăng sự phổ biến của Qzone ở một mức độ nhất định nào đó.

Nếu Quả Xác thực sự buộc chung với Qzone, thì sau này có bao nhiêu người chơi Qzone thì sẽ có bấy nhiêu "Fan Xác".

Trần anh tuấn: chị Tĩnh, tất cả chúng ta đều biết rằng trong quá trình thử nghiệm nội bộ Qzone trước đó, những người trẻ tuổi đều khá thích chức năng vừa có thể viết nhật ký vừa có thể nhắn tin, còn có thể đăng tải ảnh chụp và xây dựng một ngôi nhà internet được cá nhân hoá của nó.

Tĩnh: Ừ, tôi sẽ tiếp tục nói chuyện, để xem giá cả bọn họ đưa ra là bao nhiêu?

Trần anh tuấn: Nếu rảnh thì chị hay đến Thâm Thành một chuyện, trực tiếp nói chuyện sẽ chân thành hơn.

Tĩnh: Được.

Cuộc trò chuyện giữa Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh có vẻ cô cùng nhạt nhẽo, không thân thiết bằng nói chuyện trực tiếp, có lẽ trong lòng Khổng ngự tỷ, QQ cũng chỉ là một công cụ để gửi tin nhắn mà thôi.

Nhưng khi Trần Hán Thăng nói chuyện với Nhiếp Tiểu Vũ lại vui vẻ hơn nhiều.

Trần anh tuấn: Online không?

Cơn mưa nhỏ tháng ba: Có chuyện gì vậy? (Biểu cảm đáng yêu)

Trần anh tuấn: Nghiêm túc nói chuyện đi, sao có thể gửi icon cảm xúc khi nói chuyện với ông chủ chứ, nghiêm túc một chút (Vẻ mặt mắng).

Cơn mưa nhỏ tháng ba: Chính cậu cũng gửi đó thôi (Vẻ mặt ấm ức).

Trần anh tuấn: (Khuôn mặt tươi cười.)

Cơn mưa nhỏ tháng ba: ?

Cô thư ký nhỏ hơi khó hiểu, đang đấu võ mồm với nhau mà, tại sao bộ trưởng Trần lại đột nhiên gửi một mặt cười, hắn đang muốn biểu đạt thiện ý sao?

Thực ra cô ấy đâu hiểu được đó là ý cười "ha ha" của Trần Hán Thăng.

Trần anh tuấn: Bớt buôn chuyện đi, trở lại chuyện chính, trước khi ra nước ngoài tôi đã bảo cô đến tìm Thâm Thông, cô nói chuyện thế nào rồi?

Cơn mưa nhỏ tháng ba: Tôi đã ngỏ lời muốn được hợp tác của Quả Xác rồi, phó tổng Chu Lỗi của bọn họ nói rằng có thể sử dụng phương tiện của Hoả Tiễn 101 để giao hàng, nhưng mỗi chiếc mp4 cần phải tính phí hoa hồng là một trăm tệ, sau đó chủ tịch Trình Đức Quân tỏ vẻ mọi người đều là bạn bè tốt của nhau, bằng lòng giúp đỡ mà không có bất cứ ràng buộc nào.

Lúc trước, khi Trịnh Quan Đề rời đi, cô ấy đã đẩy giám đốc kinh doanh Thôi Chí Phong của Tân Thế Kỷ đến cho Qủa Xác, điều này cũng có nghĩa là Quả Xác có thể lợi dụng các kênh của Tân Thế Kỷ ở một mức độ nào đó.

Trong lòng Hồng Sĩ Dũng cũng biết rõ chuyện này, có lẽ anh ta cũng đã sớm nói chuyện với các nhà phân phối phía dưới, cho dù Thôi Chí Phong ra mặt đi chăng nữa, kết quả nhất định cũng sẽ là lấy chiết khấu cao.

Cho nên Trần Hán Thăng đã phái hai người đáng tin cậy nhất của mình, lặng lẽ liên lạc với Tencent và Thâm Thông, một bên là công việc liên quan đến Qzone, một bên là công việc chuyển phát nhanh cho các sinh viên đại học trong nước.

Mục tiêu của bọn họ về cơ bản đều giống như khách hàng của mp4 Qủa Xác, toàn bộ đều là những người trẻ tuổi không có nhiều tiền trong tay.

Cũng may, mặc dù Chu Lỗi cố ý gây khó dễ, nhưng Trình Đức Quân lại không hề băn khoăn, chưa kể đến chuyện hai bên đã từng mua bán thành công với nhau, chỉ cần nể mặt mũi của giáo sư Tôn Bích Dư, Trình Đức Quân cũng bằng lòng tiếp tục hợp tác.

Trần anh tuấn: 100 tệ tiền hoa hồng, anh ta chắc chắn bị đại tiện (biểu cảm shit) làm cho choáng váng, tôi sẽ đích thân nói chuyện với Thâm Thông về vấn đề này, cô có thể yên tâm lui xuống.

Cơn mưa nhỏ tháng ba: Phi (biểu cảm nôn mửa), tôi còn có một câu hỏi, nước Mỹ trông như thế nào?

Từ trước đến nay cô thư ký nhỏ chưa từng ra nước ngoài, cho dù bây giờ cô ấy đã có tiền.

Trần anh tuấn: Chẳng ra gì, nước Mỹ tự do, ngày nào cũng dùng súng bắn nhau.

Cơn mưa nhỏ tháng ba: (Vẻ mặt hoảng sợ) Ngủ ngon.

Cuộc trò chuyện giữa Trần Hán Thăng với Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ tối nay về cơn bản đã đại điện cho một vài hình thức tiêu thụ của Quả Xác.

Nếu Hồng Sĩ Dũng bằng lòng tiêu tốn năm mươi ngàn tệ để thuê hacker về đánh cắp lịch sử trò chuyện QQ của Trần Hán Thăng, nói không chừng sau này có thể tiết kiệm được hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu.

Nhưng bây giờ ai có thể nghĩ như vậy chứ? Hồng Sĩ Dũng cũng chỉ đang dùng ưu nhược điểm của mình thuyết phục các nhà phân phối bên dưới để họ không chấp nhận các sản phẩm của Quả Xác mà thôi.

Sau khi nói chuyện công việc xong, Trần Hán Thăng đang định xóa bỏ khung chat của "Cơn mưa nhỏ tháng ba" thì đột nhiên liếc nhìn Tiêu Dung Ngư đang ở cách đó không xa, suy nghĩ một chút rồi tiếp tục giữ lại.

Thấy ảnh đại diện của Vương Tử Bác vẫn còn sáng, hắn dứt khoát trả lời cậu ta một câu: Biên Thi Thi muốn đi điều tra, mày nhất định phải đi theo, cơ hội này còn không bắt lấy sao?

"Lách tách lách tách."

Vương Tử Bác nhanh chóng phản hồi.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Biết rồi, tao vẫn đang thử nghiệm hệ thống đặt hàng của quán trà sữa, sau khi sửa xong là có thể đưa vào sử dụng rồi.

Trần Hán Thăng đọc thoáng qua một cái, lười gõ chữ trả lời, nhưng lại di chuột đến một tài khoản QQ của nickname là "Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở".

Đây là QQ của Thẩm Ấu Sở khờ khạo, nhưng cô rất ít khi đăng nhập, chỉ có ba ngôi sao nhỏ đáng thương, bạn bè cũng chỉ có hai người là Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ.

Trần Hán Thăng nhớ lại cảnh tượng đăng ký QQ giúp cô trước đó, trên mặt không nhịn được nở một nụ cười nhàn nhạt, Tiêu Dung Ngư đang ngồi trên giường chú ý đến, cô cảm thấy biểu cảm của Trần Hán Thăng hơi kỳ quái.

Nói thế nào nhỉ, rất giống với dáng vẻ khi mình nhớ nhung Trần Hán Thăng vậy.

“Tiểu Trần, cậu đang làm gì vậy?”

Tiểu Ngư Nhi hỏi.

“Ồ, tớ đang trò chuyện với Nhiếp Tiểu Vũ.”

Trần Hán Thăng lặng lẽ di chuyển con chuột đến khung chát “Cơn mưa nhỏ tháng ba”, cũng may lúc nãy không xoá bỏ.

Vừa nói hắn vừa di chuyển màn hình máy tính đến trước mặt Tiêu Dung Ngư.

“Ồ, là Tiểu Vũ.”

Nghe nói là Nhiếp Tiểu Vũ, Tiêu Dung Ngư cũng không nói gì, ai cũng biết Nhiếp Tiểu Vũ là trợ thủ đắc lực của Trần Hán Thăng, giữa bọn họ không thể nào có chuyện gì.

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, nhận cơ hội này hắn cũng nhắc đến một chuyện: “Trên máy bay tớ vô tình gặp một người bạn, lúc trước cô ấy là đối tác làm việc của Hoả Tiễn 101, tớ muốn mời cô ấy đến đây chơi một lát, giới thiệu các cậu làm quen một chút.”

“Cậu thấy thế nào?”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, ánh mắt bình thản nói.

“Ừ, được chứ.”

Tiêu Dung Ngư không để ý, cô không phải là người có tính cách cố chấp giống như La Tuyền, ép buộc quản lý Trần Hán Thăng không được có tiếp xúc với bất cứ người phụ nữ nào.

Đặc biệt dưới tình huống Trần Hán Thăng chủ động đưa ra yêu cầu, điều này càng chứng tỏ hắn không thẹn với lương tâm.

Lúc trước Tiêu Dung Ngư và Trịnh Quan Đề chỉ mới gặp nhau một lần, đó là khi hỏi đường vào ngày tựu trường sau kỳ nghỉ đông, chỉ là lúc trước cô bạn tốt Trịnh đeo kính râm, che khuất hơn nửa khuôn mặt.

Sau đó bởi vì dịch SARS mà Trần Hán Thăng bị cách lý trong nhà máy của điện tử Tân Thế Kỷ, mặc dù Tiêu Dung Ngư đã đứng chờ ngoài cửa suốt ba ngày nhưng vẫn không gặp được Trịnh Quan Đề.

Thực ra Trần Hán Thăng cũng không muốn phiền phức như vậy, nhưng bởi vì "võ tăng Thiếu Lâm" Triệu Đồng này, hắn hơi lo lắng, nên dứt khoát công khai, như thế mới có thể nắm giữ quyền chủ động.

"Tớ sẽ gọi điện thoại cho cô ấy."

Trần Hán Thăng lấy phương thức liên lạc mà Trịnh Quan Đề để lại ra ngay trước mặt Tiêu Dung Ngư, cầm điện thoại bàn trên giường gọi đến.

"Alo, ai vậy?"

Sau khi bắt máy, Trịnh Quan Đề hỏi.

"Trịnh tổng, là tôi."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Chuyện là… Tôi nói tôi gặp được một người bạn tốt ở trên máy bay nên bạn gái Tiêu Dung Ngư của tôi muốn mời cô đến đây chơi."

Sau khi nghe xong, không cần phải nói Tiêu Dung Ngư đã vui vẻ đến nhường nào, Trần Hán Thăng vừa thừa nhận mối quan hệ giữa hai người bọn họ với đối tác của hắn.

Trịnh Quan Đề thông minh như thế nào, lập tức phản ứng lại: "Cô ấy đang ở bên cạnh, đúng không?"

"Ừ ừ, cô nói cô rất vui khi được đến đây hả."

Trần Hán Thăng hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

“Tôi không nói như vậy!”

Trịnh Quan Đề gằn giọng nói.

“Ôi trời, không cần đưa quà cáp gì đâu.”

Trần Hán Thăng vẫn hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Mọi người đều là người Trung Quốc cả, ăn một bữa cơm thôi mà, đưa quà cáp làm gì?”

Trịnh Quan Đề bị dắt đến buồn cười: “… Trần Hán Thăng ơi Trần Hán Thăng, vẫn là cậu giỏi, kỹ năng diễn xuất thực sự rất tinh vi.”

“Ồ, cô hỏi mấy giờ đến đây sao?”

Trần Hán Thăng làm bộ làm tịch hỏi Tiêu Dung Ngư: “Mấy giờ thì phù hợp nhỉ?”

“Buổi tối đi, ngày mai tớ có việc rồi.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng trả lời.

“Vậy thì 6 giờ tối mai nhé.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Ngày mai tôi sẽ liên lạc với cô một lần nữa, Trịnh tổng, ngủ ngon.”

Nói xong, hắn lập tức cúp điện thoại, Trịnh Quan Đề nghe thấy âm thanh tắt máy “tút tút tút”, bản thân cau mày đặt điện thoại xuống.

“Trịnh tổng, ai vậy?”

Thư ký Tưởng Vân Vân đi tới hỏi.

Vẻ mặt bây giờ của Trịnh tổng rất kỳ quái, có chút tức giận, có chút nghi hoặc và có cả một chút tò mò muốn khám phá ra sự vật mới.

“Trần Hán Thăng và bạn gái của anh ta mời chúng ta đến đó liên hoan.”

Trịnh Quan Đề tuỳ tiện đáp một câu.

“Trần Hán Thăng cũng có bạn gái sao, tôi cho rằng anh ta độc thân chứ, đúng là bất ngờ…”

Tưởng Vân Vân lẩm bẩm.

“Tiểu Vân.”

Trịnh Quan Đề đột nhiên ngắt lời: “Lúc trước cô đã yêu đương lén lút bao giờ chưa, kích thích không?”

“Cái gì!”

Tưởng Vân Vân hoảng sợ nói: “Tôi độc thân từ trong bụng mẹ cho đến bây giờ, ngay cả bạn trai cũng không có, giáo viên trong trường cũng chưa từng dạy qua, mấy chuyện yêu đương vụng trộm này tuyệt đối vượt qua phạm trù tri thức của tôi.”

“Vậy sao?”

Trịnh Quan Đề lặng lẽ lẩm bẩm: “Lúc nãy trong một khoảnh khắc nào đó, tôi dường như có loại cảm giác đó, tên đàn ông cặn bã này đúng là có chút bản lĩnh.”

Chương 617: “Cô bạn tốt” liên thủ ăn ý

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa mới thức dậy, giáo sư Tôn và mấy người Tiêu Dung Ngư đi đến tòa án địa phương để tìm hiểu trình tự và các bước liên quan đến tố tụng vụ án.

Mặc dù sáng nay Trần Hán Thăng đã đeo khẩu trang đi ở phía sau nhưng vẫn phát hiện mấy phóng viên nước Mỹ đang chụp lén, chiều hôm đó hắn lập tức lấy lý do “điều chỉnh đồng hồ sinh học” để né tránh và trực tiếp lên mạng tại nơi ở.

Lúc chạng vạng, mấy người Tiêu Dung Ngư trở về, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe thể thao Ford đang đậu trước cửa.

“Mẹ, học sinh của mẹ sao?

Ngô Diệc Mẫn hỏi: “Chắc là không phải, mẹ đã bảo bọn họ đừng đến đây.”

“Vậy đó là của ai?”

Ngô Diệc Mẫn cũng cảm thấy kỳ quái: “Hơn nữa còn là xe thể thao đấy.”

“Có lẽ là… Bạn của Tiểu Trần?”

Tiêu Dung Ngư suy đoán nói.

Vừa dứt lời đã thấy hai người đi ra từ trong nhà, một cô gái trong đó hơi lùn, trên mặt có chút mập mạp trẻ con, thoạt nhìn hơi đáng yêu, nhưng cũng chỉ mang dáng dấp của một sinh viên bình thường trong nước.

Điều thu hút ánh mắt chính là bóng dáng của một cô gái khác, cô khoảng chừng 25-26 tuổi, ngũ quan xinh đẹp, dáng người cũng tốt, nhưng bởi vì có Tiêu Dung Ngư nên tiêu chuẩn để đánh giá ngũ quan tinh xảo của mọi người rất cao, tuy nhiên ngoại hình không phải là trọng điểm của sự chú ý.

Trên người cô có một khí chất độc đáo, nhất cử nhất động đều toát ra sự bình tĩnh thản nhiên, ánh mắt còn có chút thâm thuý.

Đương nhiên người này chính là Trịnh Quan Đề, khí chất trên người cô là do gia đình tạo thành, người bình thường không thể nào bắt chước được.

“Tiểu Ngư Nhi, chiếc xe thể thao này có giá hơn bốn trăm ngàn usd đấy.”

Ngô Diệc Mẫn cũng lên tiếng giải thích: “Các gia đình trung lưu ở Mỹ sẽ không mua loại này đâu, họ thà mua một chiếc xe bán tải, nó thực dụng hơn.”

“À…”

Tiểu Ngư Nhi gật đầu, ý của chị Ngô là bối cảnh gia đình của người phụ nữ này nằm ở tầng lớp “gia đình trung lưu nước Mỹ” trở lên.

Nhưng điều kỳ lạ là Tiêu Dung Ngư lại không nảy sinh bất cứ tâm lý cảnh giác nào đối với người phụ nữ sở hữu khí chất xuất chúng này, dường như cô có thể cảm nhận được giữa cô ấy và Trần Hán Thăng rất đơn thuần, ít nhất bây giờ là đơn thuần.

Quả nhiên, ngay sau đó, Trịnh Quan Đề mỉm cười, xoay người hét vào trong nhà: “Trần Hán Thăng, bạn gái của cậu về rồi này, có muốn giới thiệu một chút không?”

“Phù…”

Nghe thấy Trịnh Quan Đề nói như vậy, không biết ai đã thở phào một hơi trước, tóm lại tất cả mọi người đều đột nhiên cảm thấy nhẹ nhàng.

Nói thật, lúc nãy đúng là có hơi căng thẳng, cũng có thể là vì nhìn thấy một người xa lạ nơi đất khách quê người nên mới sinh ra cảm súc vậy.

Bây giờ nghĩ lại đúng là lo lắng không đâu, Trần Hán Thăng chỉ là một sinh viên ngu ngốc trong nước, vừa lười biếng vừa vô lại, ngoại trừ Tiêu Dung Ngư bị ma quỷ mê hoặc tâm hồn ra thì có cô gái nào sẽ thích hắn chứ?

Huống chi gia đình nhà người ta còn có thể mua được một chiếc xe thể thao ở Mỹ.

Chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng đã đi ra, hắn đánh giá mọi người một phen, phớt lờ sự cứng ngắc và một chút xấu hổ tồn tại trong không khí, trực tiếp nắm cổ tay Tiêu Dung Ngư giới thiệu.

“Trịnh tổng, đây là bạn gái của tôi, Tiêu Dung Ngư- Sinh viên năm ba của trường đại học Đông Đại; Đây là bà chủ Trịnh Quan Đề, sinh ra đã ngậm thìa vàng. Tiểu Ngư Nhi, cậu cũng gọi là Đề ca đi.”

“Tại sao lại gọi là Đề ca.”

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên hỏi.

“Bởi vì tôi và bạn trai cô là anh em tốt của nhau.”

Trịnh Quan Đề mỉm cười nói: “Cậu ta thường xuyên nhắc đến cô ở trước mặt tôi, khen cô xinh đẹp, khen cô tính tình điềm đạm ngọt ngào, hôm nay gặp mặt, thực sự là như thế.”

“Khí chất của Đề ca cũng rất ưu nhã, thực ra tôi cảm thấy chị hơi quen mắt.”

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Dường như đã gặp qua ở đâu đó, nhưng thực sự không nhớ gì cả."

Hai người chỉ mới gặp nhau một lần trong lúc hỏi đường, hơn nữa còn là năm nhất.

Trịnh Quan Đề liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái, Trần Hán Thăng vờ như không nhìn thấy, xua tay nói sang chuyện khác: "Đề ca đưa theo bếp lò và đồ ăn đến đây, tối nay chúng ta ăn nướng BBQ trong sân đi, sao Triệu Đồng lại không ở đây?"

"Cậu phải gọi là Triệu sư tỷ."

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng đánh Trần Hán Thăng một cái: "Máy ảnh của chị ấy bị hỏng nên cầm đi sửa rồi, chị ấy sẽ về nhanh thôi."

"Ồ."

Trần Hán Thăng gật đầu, hắn cũng không giải thích tại sao sáng nay còn thân thiết gọi "chị Đồng", bây giờ đột nhiên biến thành "Triệu Đồng".

….

Theo như lời của Trịnh Quan Đề thì hình như bên Mỹ có vẻ rất thích kiểu nướng BBQ ở trong sân này, thắp sáng đèn, đặt lò nướng lên, xiên chuỗi trái cây và cánh gà, xung quanh là người thân và bạn bè quen thuộc tụ tập với nhau, bầu không khí vô cùng nào nhiệt.

Tiến triển công việc ngày hôm nay dường như rất thuận lợi, bọn họ đã hiểu rõ thủ tục kiện tụng, sau khi thu thập và điều tra một số thông tin vào hai ngày tới, bọn họ có thể quay trở lại Trung Quốc và chuẩn bị cho việc tố tụng.

Trịnh Quan Đề và Tiêu Dung Ngư ở bên cạnh nhau rất hoà hợp, cô bạn tốt Trịnh đến đây để giúp Trần Hán Thăng giải quyết vấn đề, đồng thời cũng để quan sát hoa khôi giảng đường đại học Đông Đại này ở khoảng cách gần.

Ồ, quả nhiên hoạt bát đáng yêu, ngọt ngào không gì sánh được.

Cũng không biết người ở đại học Tài chính kia như thế nào, nếu có cơ hội cũng phải tiếp xúc hiểu rõ một chút, ngộ nhỡ sau này hai người bọn họ pk với nhau, thân làm "bạn bè tốt" của Trần Hán Thăng, dù sao cô cũng phải tìm một bên nào đó để đứng thành hàng đúng không?

Trong lòng Trịnh Quan Đề đang suy đi nghĩ lại, khi tiếp nhận que nướng mà Trần Hán Thăng đưa đến, trong khoảnh khắc ngón tay hai người chạm vào nhau, Trịnh Quan Đề đột nhiên run rẩy một chút.

"Có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng vẫn rất quan tâm: "Ra ngoài quên uống thuốc đúng không?"

"Đúng vậy."

Trịnh Quan Đề thu hồi những tâm tư khác thường về chuyện "yêu đương vụng trộm" kia, mỉm cười trả lời: "Căn bệnh này của tôi, uống hai ly trà sữa thì sẽ khoẻ."

"Ha ha."

Trần Hán Thăng cười mỉa một tiếng, không dám xóc xỉa thêm nữa, cô bạn tốt Trịnh không phải là người dễ chọc, cô ta dùng quán trà sữa "Ngộ Kiến" để uy hiếp đấy.

Chẳng bao lâu sau, Triệu Đồng đã quay trở về, từ xa, cô ta đã hét lên: "Tiểu Thăng, lại đây giúp tôi lấy chút đồ!"

"Mẹ nó…"

Trần Hán Thăng cầm que nướng đi qua: "Triệu Đồng, cô đang nói chuyện với ai vậy, Tiểu Thăng là thứ cô có thể gọi sao? Mau gọi Trần tổng!"

"Cái gì?"

Triệu Đồng giật mình, tên đàn ông chó má này trở mặt nhanh thế, không sợ mình cáo trạng sao?

"Tôi cho cậu thêm một cơ hội nữa đấy."

Tính tình của Triệu Đồng cũng cứng rắn, chỉ vào túi đựng camera nói: "Cuộc đời tôi ghét nhất là loại đàn ông cặn bã, tôi vẫn luôn nhẫn nhịn cho đến tận bây giờ cũng chỉ vì lo lắng sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc làm việc của Tiểu Ngư Nhi…"

"Cô đang nói gì vậy, Đồng muội?"

Trần Hán Thăng giả vờ câm điếc nói.

"Tốt lắm tốt lắm tốt lắm!"

Triệu Đồng gật gật đầu, thầm nghĩ từ "Đồng tỷ" đến "Triệu Đồng", lại từ "Triệu Đồng" đến "Đồng muội", sự thay đổi trong cách xưng hô cũng phản ánh sự vô pháp vô thiên trong lòng hắn.

"Tiểu Ngư Nhi."

Triệu Đồng nhanh chóng đi đến trước mặt Tiêu Dung Ngư: "Chị nhất định phải nói với em một chuyện, lúc đầu chị định sau khi về nước mới nói với em, Trần Hán Thăng đã đổi chỗ ngồi với chị trên máy bay chỉ vì muốn ngồi bên cạnh một cô gái."

"Người phụ nữ kia rất xinh đẹp, cô ấy trông…"

Triệu Đồng đang suy nghĩ từ ngữ để miêu tả, đột nhiên chú ý đến Trịnh Quan Đề đang đứng bên cạnh Tiêu Dung Ngư, giống như phát hiện ra một lục địa mới: "Cô ta giống như cô

gái này, ánh mắt giống, cái mũi cũng giống, miệng giống, ngay cả màu tóc cũng… Mẹ kiếp! Cô chẳng phải là người đó, người đó…"

"Đúng vậy."

Trịnh Quan Đề cầm một chuỗi thịt thăn lên, lịch sự nói: "Chúng ta đã từng gặp nhau trên máy bay một lần, không ngờ vẫn có thể gặp lại ở đây, cô muốn ăn thịt nướng không?"

"Tôi…"

Triệu Đồng nhìn Tiêu Dung Ngư, lại nhìn Trịnh Quan Đề, bắt đầu trở nên mơ hồ.

"Chị Đồng, có chuyện gì vậy?"

Tiêu Dung Ngư không hiểu tại sao Triệu Đồng lại có phản ứng lớn như vậy, còn giải thích nói: "Đây là Đề ca- Bạn của Tiểu Trần, bọn họ ngồi chung một chuyến máy bay đến đây, chị cũng gặp bọn họ sao?"

"Không phải là bạn gái?"

Triệu Đồng ngơ ngác hỏi.

"Bạn nữ."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Đừng nói nhảm nhí nữa, mặc dù chúng ta là người quen nhưng tôi vẫn có thể kiện cô tội phỉ báng đấy."

Triệu Đồng chớp chớp mắt, lặng lẽ đứng tại chỗ khoảng chừng hai phút, lúc này mới cái hiểu cái không, chẳng lẽ thực sự chỉ là bạn bè, lúc đó vì muốn đổi chỗ nên mới nói là "bạn gái"?

Mặc dù Triệu Đồng cũng rất cá tính, nhưng một khi Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề, Tưởng Vân Vân liên thủ nói như thế, vậy thì cũng chỉ là "Thần Điêu hiệp lữ."

Gặp thần lừa thần, gặp quỷ cũng có thể lừa gạt, Triệu Đồng hoàn toàn không thể ngăn cản được hành động trơ trẽn này.

“Tôi đi cất túi.”

Ánh mắt Triệu Đồng trở nên phức tạp, từ nay về sau Trần Hán Thăng đã không còn nhược điểm nữa rồi.

Chương 618: Ở thời đại này, "Ha ha" chỉ là "Ha ha"

Tối hôm đó sau khi Trịnh Quan Đề và Tưởng Vân Vân rời đi, Trần Hán Thăng lại cầm notebook bước vào phòng ngủ của Tiêu Dung Ngư, vừa nghe cô và Cao Văn nói mấy câu chuyện phiếm giữa các cô gái vừa trò chuyện QQ với cấp dưới.

Hôm nay người online đối phó với ông chủ chính là Lý Tiểu Giai, tóm lại đây là "Hoàng thượng lật thẻ bài", ai bất hạnh thì bị Trần Hán Thăng lật trúng, sau đó phải căng da đầu đối mặt.

Nick QQ của Lý Tiểu Giai tên là "Con chó trên đỉnh Tanggula", lúc đầu Trần Hán Thăng còn cảm thấy cái tên này rất khí phách, thậm chí còn toát ra một chút cảm giác nghệ thuật nhàn nhạt.

Nhưng sau đó khi Tiêu Dung Ngư đi rót cà phê, liếc mắt kiểm tra một cái, cô lẩm bẩm nói: "Con chó trên đỉnh Tanggula, vậy chẳng phải là chó ngao Tây Tạng sao?"

"Đúng thế nhỉ?"

Trần Hán Thăng hơi không vui, chó ngao Tây Tạng thì chó ngao Tây Tạng đi, cần gì phải văn vẻ như vậy chứ!

Vì thế Trần Hán Thăng lập tức đổi nickname QQ của Lý Tiểu Giai thành chó ngao Tây Tạng, cuộc trò chuyện như sau:

Chó ngao Tây Tạng: Ông chủ có ở đó không?

Trần anh tuấn: Có.

Chó ngao Tây Tạng: Vòng thử nghiệm mức độ ổn định p4 thứ nhất của Tân Thế Kỷ đã hoàn thành rồi, chúng tôi đang định sửa đổi rồi lập tức tiến hành vòng thử nghiệm mức độ ổn định mp4 thứ hai, vòng thứ nhất của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu.

Trần anh tuấn: Cứ từ từ, anh cũng biết rồi đấy, sau hai vòng thử nghiệm, chúng ta sẽ đưa sản phẩm lên kệ.

Chó ngao Tây Tạng: Thực ra chuyện này vẫn rất khả quan, chúng ta nắm chắc về chất lượng, nhưng thứ khiến tôi lo lắng nhất là chuyện khác, việc chúng ta luôn bắt chước mp4 của Newmen có vẻ không thoả đáng lắm.

Trần anh tuấn: Lo lắng của anh là điều dư thừa, mp4 của Newmen đắt như vậy, những người trẻ tuổi chắc chắn không thể không thể mua nổi, nhưng mọi người lại rất thích các sản phẩm điện tử như thế này, tôi cho anh một ví dụ sinh động nhé.

Chó ngao Tây Tạng: Mời nói.

Trần anh tuấn: Nếu mp4 là cha của anh.

Chó ngao Tây Tạng: ?

Chó ngao Tây Tạng: ?

Chó ngao Tây Tạng: ?

Đầu bên kia, sắc mặt Lý Tiểu Giai tràn ngập rối rắm, thầm nghĩ đúng là tôi thực sự rất quý trọng mp4 của Quả Xác, nhưng nó cũng không thể so sánh với cha tôi được, cùng lắm có thể hình dung nó như "con cái" thôi.

Nhưng ảnh đại diện của Trần Hán Thăng đã trở nên xám xịt, một lúc lâu sau mới online.

Trần anh tuấn: "Thật ngại quá, con mẹ nó internet của chủ nghĩa tư bản cũng không ổn định, thế mà lại bị rớt mạng, lúc

nãy chúng ta đã nói đến đâu rồi nhỉ?

Chó ngao Tây Tạng: Cậu mới nói mp4 là cha của tôi.

Trần anh tuấn: ?

Trần anh tuấn: Ý của tôi không phải như vậy, nguyên văn của câu nói này là: Nếu mp4 là một sản phẩm điện tử mà cả cha mẹ anh đều thích, kết quả chúng ta lại không thể mua nổi để tỏ lòng hiếu thuận với bọn họ, anh cảm thấy xấu hổ không?

Chó ngao Tây Tạng: Xấu hổ.

Trần anh tuấn: Nếu mp4 là một thứ bạn gái của anh rất thích, nhưng bởi vì không thể mua nổi nên không thể ở bên nhau, giống như những người yêu nhau nhưng lại không thể kết hôn vì màn thách cưới của nhà gái quá cao ấy, anh cảm thấy có thể chịu được không?

Chó ngao Tây Tạng: Không thể chịu được.

Trần anh tuấn: Đúng vậy, cho nên anh phải mạnh dạn bắt bước, Newmen ném đá dò đường, chúng ta có thể giúp đỡ Newmen thử qua xem được không, thực ra là như nhau.

Chó ngao Tây Tạng: … Tôi biết rồi.

Lúc này Vương Tử Bác ngu ngốc thấy Trần Hán Thăng online, cậu ấy lại tìm đến.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Tiểu Trần, ngày mai tao sẽ cùng đi điều tra với Biên Thi Thị, tao cảm thấy ở riêng với nhau vẫn hơi căng thẳng, phải làm sao bây giờ?

Trần anh tuấn: Vậy thì chờ lần sau đi.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Chờ đến khi tâm trạng của tao không còn căng thẳng thì nói làm gì nữa?

Trần anh tuấn: Không phải, chờ Tiểu Ngư Nhi trở về, cô ấy sẽ cùng với Biên Thi Thi đi điều tra.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: … Tao biết rồi.

Nhưng mà, lý thuyết thì ai cũng có thể nói, chờ đến khi chính thức lên sân khấu, Vương Tử Bác vẫn lo lắng đến mức không thể ngủ được.

“Đây có thể coi là buổi hẹn hò đầu tiên với Biên Thi Thi đúng không?”

Vương Tử Bác cầm điện thoại cầm tay lên xem, đã hơn 1h sáng, nhưng đầu óc vẫn vô cùng tỉnh táo.

Trong ký túc xá mơ màng tối mịt, bên trai vang lên tiếng ngáy rất nhỏ của bạn cùng phòng, Vương Tử Bác trở mình, nheo mắt nhìn ánh trăng nhàn nhạt lặng lẽ phản chiếu vào từ khe hở trên rèm cửa, phủ lên mặt đất một tầng sương mù mông lung.

“Lúc trước đối với Tiểu Tuệ tỷ… Hình như đối với Hoàng Tuệ cũng không căng thẳng như bây giờ.”

Vương Tử Bác nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên cạnh Hoàng Tuệ, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, thỉnh thoảng chỉ khi mọi chuyện đã trôi qua, lúc nhìn lại mới có thể hiểu rõ lúc trước mình ngu ngốc như thế nào.

Cậu ấy không nhịn được lại lấy điện thoại cầm tay ra, đầu tiên tìm đến tên liên lạc “Tiểu Trần”, nhưng hắn đang ở nước ngoài, căn bản không thể gọi được, sau đó lại chuyển đến tên liên lạc “Mẹ”.

Vương Tử Bác biết Trần Hán Thăng ghi chú số điện thoại của cha mẹ là “Lão Trần và Lương thái hậu”, cậu ấy cũng đã từng âm thầm đổi tên cha mẹ thành “Lão Vương và Lục thái hậu”.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Vương Tử Bác đã đổi lại, bởi vì căn bản không quen chút nào.

Dù sao Trần Hán Thăng cũng có thể tùy tiện trêu chọc cha mẹ mình, còn có thể thân thiết ôm bả vai bọn họ trên đường phố, bản thân cậu ấy cũng hâm mộ, nhưng lại không làm được điều này, luôn cảm thấy có một lớp ngăn cách thật dày.

"Thực ra mình cũng rất yêu cha mẹ."

Trong lòng Vương Tử Bác thầm nghĩ, đầu tiên cậu ấy gõ một hàng chữ "Mẹ, con yêu mẹ", nhưng bỗng cảm thấy hơi giả dối, vì thế sau khi "tích tích tích" xoá bỏ, lại gõ "Mẹ, giữ gìn sức khoẻ, đừng để mình quá mệt mỏi".

"Haiz, thôi bỏ đi."

Vương Tử Bác trực tiếp khóa màn hình của điện thoại cầm tay, sau đó đặt dưới đầu gối.

Chưa đầy mười phút sau, Vương Tử Bác vẫn luôn cảm thấy giống như trong lòng có chuyện gì đó, không thể nhịn được lấy điện thoại ra một lần nữa, gửi tin nhắn "Mẹ, giữ gìn sức khoẻ, đừng để mình quá mệt mỏi" đã được biên soạn tốt kia đi.

Lúc này, cậu ấy mới cảm thấy tâm trạng thoải mái, mặc dù vẫn không thể ngủ được nhưng vẫn căng da đầu nằm sấp xuống.

….

Sáng sớm hôm sau, Vương Tử Bác bị chuông báo thức đánh thức, cậu ấy dụi dụi mắt ngồi thẳng người, tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt nên có hơi đau đầu.

Nhưng khi cậu ấy mở điện thoại cầm tay ra, một tin nhắn đột nhiên hiện lên.

Mẹ: Biết rồi, lần sau con cũng phải đi ngủ sớm một chút, mẹ đi làm đây.

Chỉ một tin nhắn đơn giản như vậy, xen lẫn dưới ánh mặt trời chói chang, tâm trạng của Vương Tử Bác bỗng trở nên phấn khích một cách khó hiểu.

“Đại Bằng, hôm nay tao không đến lớp, mày giúp tao xin nghỉ đi.”

Vương Tử Bác thay quần áo xong xuôi, dặn dò bạn cùng phòng một tiếng rồi đi ra ngoài, lúc lên xe buýt, cậu ấy lại gửi cho Biên Thi Thi một tin nhắn: “Cậu đã đi chưa, tớ sắp đến Trung tâm Thương mại quốc tế rồi rồi.”

Biên Thi Thi không trả lời ngay lập tức, Vương Tử Bác cũng không thúc giục, chỉ một tay giữ thanh vịn bằng sắt của xe buýt, một tay khác cầm điện thoại, thỉnh thoảng đưa lên xem một chút.

Thậm chí còn lo lắng mình bỏ lỡ nên cậu ấy còn cố ý điều chỉnh nhạc chuông điện thoại và chế độ rung ở mức tối đa.

“Tinh!”

Không giống như Hoàng Tuệ, cho dù thích hay không thích, Biên Thi Thi vẫn luôn lịch sự trả lời tin nhắn.

Biên Thi Thi: Cậu dậy sớm như vậy sao, tớ vừa mới dậy, đang chuẩn bị đánh răng.

Sau khi đọc được tin nhắn, Vương Tử Nhác không nhịn được muốn reo lên, cậu ấy thậm chí có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ Biên Thi Thi tóc tai rối bù ngồi trên giường, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào màn hình.

Loại tâm trạng này chưa từng xuất hiện khi “yêu đương” với Hoàng Tuệ.

Bởi vì Hoàng Tuệ quá trưởng thành, theo như cách nói của Trần Hán Thăng thì đẳng cấp của cô ta quá cao so với mày, căn bản không phù hợp.

Lúc tước Vương Tử Bác không tin, nhưng bây giờ lại âm thầm chấp nhận.

Biên Thi Thi thường xuyên để lộ chút ngơ ngác, thuộc về kiểu sinh viên ngây thơ trong sáng.

Vương Tử Bác kiềm chế tâm trạng, trả lời: "Cậu cứ từ từ chuẩn bị, không cần gấp gáp, ha ha."

Không hiểu tại sao, Trần Hán Thăng không thích người khác dùng từ "ha ha" với hắn, Vương Tử Bác lại cảm thấy hai tiếng này rất tốt.

Mỗi khi không biết nói chuyện gì nhưng vẫn muốn biểu đạt sự thiện ý dịu dàng của mình, thậm chí khi cảm thấy hơi xấu hổ, bạn có thể dùng "ha ha" để thay thế.

"Được rồi, tớ sẽ đến nhanh thôi."

Biên Thi Thi trả lời.

Chẳng bao lâu sau, Vương Tử Bác nhận được tin nhắn mà Biên Thi Thi chủ động nhắn đến.

Biên Thi Thi: Tớ đã xuống lầu rồi, nửa tiếng sau sẽ đến.

Vương Tử Bác: Tớ sẽ mua bữa sáng cho cậu.

Biên Thi Thi: Hì hì, cảm ơn.

Vương Tử Bác: Đừng khách khí, ha ha.

Ba mươi phút sau, Biên Thi Thi đa đến công ty luật, thấy trước mặt Vương Tử Bác đang đặt hai phần bữa sáng.

"Cậu cũng đưa cho chị Dịch Na sao?"

Biên Thi Thi hỏi.

"Không."

Vương Tử Bác lắc đầu: "Tớ không biết khi nào chị Dịch Na sẽ đến, một phần khác là của tớ."

“Ồ.”

Biên Thi Thi hiểu Vương Tử Bác đang chờ mình cùng ăn.

Cô ấy hơi đỏ mặt, muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy hơi dư thừa, cầm lấy túi đựng đồ ăn sáng đi vào văn phòng, cầm tư liệu rồi chuẩn bị đi đến Giang Lăng.

Nhưng, trong khoảnh khắc Biên Thi Thi xoay người lại kia, Vương Tử Bác hình như nhìn thấy khóe miệng cô đang mỉm cười.

“Ha ha.”

Vương Tử Bác cũng ngây ngốc cười một chút.

Lần này tiếng “ha ha” có lẽ còn thể hiện sự “thật thà”.

Chương 619: Ông chủ Quả Xác là anh em với tớ

Bến xe buýt trước Trung tâm Thương mại quốc tế ở Tân Nhai Khẩu là đầu mối then chốt của trung tâm thành phố, cho nên mỗi khi có xe buýt đến, đám người đang chờ đợi sẽ "cuồn cuộn" chen chúc đi lên.

Đặc biệt là chuyến xe buýt số 33 đến Giang Lăng càng chật kín người hơn nữa, sau khi chen chúc đi lên vài lần đều không thành công, Biên Thi Thi bĩu môi tức giận.

Trong lòng Vương Tử Bác cũng đang tự trách mình, thực ra chuyện này không hề liên quan đến cậu ấy, nhưng đàn ông là vậy, khi ở trước mặt người con gái mình thật lòng yêu thích, bọn họ vẫn luôn không kìm lòng được trào dâng khát vọng được bảo vệ.

Nhìn thấy cô không thể chen chúc lên xe buýt, cậu ấy cảm thấy mình nên mua một chiếc xe.

Nhìn thấy cô đang ở nhà thuê, cậu ấy sẽ cảm thấy mình nên mua cho cô một căn nhà.

Nhìn thấy cô không có việc làm, cậu ấy cảm thấy mình nên cố gắng giúp cô tìm được một vị trí thích hợp.

…

Lúc trước Vương Tử Bác cũng đối xử với Hoàng Tuệ như vậy, vừa giúp đỡ Hoàng Tuệ thuê nhà vừa chỉnh sửa sơ yếu lý lịch giúp cô ta, còn nhờ cậy Hoả Tiễn 101 nhận Hoàng Tuệ. Nếu không phải mình đã tiêu hết toàn bộ số tiền kiếm được từ

công việc bán thời gian lên người cô ta, cậu ấy chắc chắn sẽ mua một chiếc xe.

Lại là một chiếc xe buýt số 33 khác đi đến, lần này hành khách đã ít hơn một chút, hai người khó khăn lắm mới lên xe được.

“Cậu sao vậy?”

Biên Thi Thi phát hiện sắc mặt của Vương Tử Bác không được tốt lắm.

“Không có gì.”

Vương Tử Bác hơi áy náy: “Sớm biết thế này tớ đã học lái xe, Tiểu Trần và Tiểu Ngư Nhi đều có xe để không.”

Land Rover của Trần Hán Thăng, Chevrolet của Tiêu Dung Ngư, với thân phận của Vương Tử Bác thực sự có thể tùy tiện cho mượn.

“Vậy cậu mau học đi.”

Nhắc đến chuyện xe cộ, Biên Thi Thi quên mất sự không vui lúc nãy, cong mắt nói: “Mặc dù Tiểu Ngư Nhi đã có bằng lái, nhưng không dám lái xe ở trong thành phố, ngay cả di chuyển chiếc xe cũng phải gọi điện yêu cầu Trần Hán Thăng đến.”

Vương Tử Bác cũng đã từng nghe Trần Hán Thăng oán giận chuyện này, cậu ấy cười nói: “Cô ấy chỉ muốn tìm một lý do để gặp Tiểu Trần thôi.”

Với danh tiếng của Tiêu Dung Ngư ở đại học Đông Đại, nếu thực sự muốn dịch chuyển chiếc xe, các sinh viên nam đang xếp hàng chờ cũng có thể khiêng chiếc Chevrolet kia chạy xung quanh sân thể dục “121”.

“Đúng vậy.”

Biên Thi Thi gật đầu, phấn khích nói: “Cho nên, tình yêu ngọt ngào mới khiến người khác hâm mộ.”

Chiếc xe buýt chạy trên đường giống như một chiếc máy bay, thổi tung mái tóc dài của Biên Thi Thi phiêu bồng theo cơn gió, ngọn tóc thỉnh thoảng lướt qua trên khuôn mặt Vương Tử Bác, mang đến cảm giác ngứa ngáy hoà quyện với mùi hương dầu gội đầu.

Biên Thi Thi không hề phát hiện, cô ấy đang nhắn tin với bạn, chiếc điện thoại cầm tay trên tay mặc dù hơi cũ nhưng bên ngoài vô cùng sạch sẽ, bên trên còn treo một chuỗi dây hoạt hình màu hồng nhạt rũ xuống, lắc lư vô cùng đáng yêu.

Gia cảnh của Biên Thi Thi tương đối bình thường, mặc dù năm ngoái đã nhận được một khoản tiền hoa hồng từ “vụ tranh chấp giữa Quả Xác và Tân Thế Kỷ”, nhưng cô ấy cũng không vội vàng cải thiện cái gọi là “Chất lượng cuộc sống”.

Vẫn bình thản dùng chiếc điện thoại cầm tay cũ, vẫn là người thiếu nữ với trái tim trong sáng thuần khiết.

Vương Tử Bác hơi cảm động, cô gái như vậy càng được trân trọng hơn nữa.

Nhưng chẳng bao lâu sau, thậm chí Vương Tử Bác còn chưa kịp phản ứng lại thì chiếc xe buýt đã đến trạm, tài xế còn đắc ý khoe khoang: “Lần này ông đây chỉ mất 24 phút, con mẹ nó nhanh thật.”

“Chó thật, chẳng trách lần nào đi xe buýt Tiểu Trần cũng chửi ầm lên.”

Sau khi xuống xe sẽ không thể ngửi được mùi hương dầu gội nữa, Vương Tử Bác vô cùng luyến tiếc, chỉ có thể âm thầm mắng chửi trong lòng, thành thật bước theo xuống.

…

Khoảng chừng 9 giờ, hai người đi vào nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ trước, người quen cũ Thân Minh Lượng đích thân ra mặt tiếp đón, anh ta giải thích rõ ràng về tranh chấp lần thứ hai giữa Quả Xác và Tân Thế kỷ ở trong phòng hội nghị.

Thực ra Trần Hán Thăng cũng đã nói trước đó, hơn nữa càng chi tiết hơn, hắn trực tiếp chỉ ra nguyên nhân chính là vì chiếc mp4 mà hai nhà không ngừng giở thủ đoạn mờ ám với nhau.

Thân Minh Lượng vẫn giấu diếm, chỉ nói rõ những chỗ quá đáng của Quả Xác mà không hề đề cập đến chuyện Trịnh Cô Cô sa thải nhân viên trước.

Vương Tử Bác biết rõ Quả Xác là doanh nghiệp của Trần Hán Thăng, lập trường của cậu ấy đương nhiên sẽ đồng nhất với bạn tốt rồi.

"Sắp đến bữa trưa rồi, hai người có muốn đến nhà ăn dùng bữa không?"

Thân Minh Lượng nhìn đồng hồ nói: "Tôi khuyên hai người ăn xong hãy sang bên cạnh, loại nhà máy như Quả Xác tuyệt đối không thể cung cấp cơm trưa cho hai người đâu."

"Không cần đâu anh Thân, chúng tôi sẽ đi đến đó tìm hiểu tình hình trước."

Vương Tử Bác tức giận từ chối: "Thời gian tương đối gấp gáp, chiều nay chúng tôi còn phải quay trở về chỉnh sửa tài liệu."

Biên Thi Thi hơi nghi hoặc, nhưng cô ấy cũng không nói ra ngay tại chỗ.

"Được rồi."

Thân Minh Lương cũng không miễn cưỡng, thậm chí không nhịn được cảm khái: "Hán Thăng đúng là đã giới thiệu

cho chúng tôi một công ty luật có tâm.”

Sau khi ra khỏi cổng lớn của Tân Thế Kỷ, Biên Thi Thi mới hỏi: “Tại sao lại không ăn cơm ở nhà ăn của Tân Thế Kỷ vậy?”

Vương Tử Bác cũng không thể nói là mình ghét Tân Thế Kỷ đúng không, chỉ có thể trực tiếp căng da đầu giải thích: “Bây giờ vẫn còn sớm, có lẽ Qủa Xác thực sự cung cấp bữa trưa cho chúng ta thì sao?”

“Sao có thể?”

Biên Thi Thi thở dài một hơi: “Doanh nghiệp này vừa bá đạo vừa hung dữ, trực tiếp xé bỏ văn bản luật sư, tác phong làm việc giống như lưu manh, chúng tôi giúp đỡ Tân Thế Kỷ đi điều tra nên tôi lo mình thậm chí còn không thể vào được cổng lớn.”

“Không thể nào không nói lý như vậy đúng không?”

Vương Tử Bác gãi gãi đầu, cậu ấy cũng không biết chuyện “xé bỏ văn bản luật sư” gì đó, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ lại, Tiểu Trần thực sự có thể làm được.

Đi đến cổng Quả Xác, Biên Thi Thi đưa giấy chứng minh thân phận của mình với bảo vệ, hơn nữa còn nói rõ mục đích của cô ấy.

Nhân viên bảo vệ vừa nghe nói đến tranh chấp pháp luật và một đống thứ khác như “bảo vệ quyền sở hữu trí tuệ” gì đó, anh ta thực sự hơi căng thẳng, trực tiếp chạy về phía trước báo cáo.

“Mời hai người ở bên ngoài chờ một chút.”

Nhân viên bảo vệ của Quả Xác lịch sự nói.

“Được.”

Biên Thơ Thơ thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô ấy còn tưởng rằng mình sẽ bị trực tiếp đuổi ra ngoài chứ.

Thực ra tâm thế của Vương Tử Bác vô cùng nhẹ nhàng, cậu ấy còn đang đánh giá tiến độ xây dựng trong nhà máy thông qua cánh cửa chống trộm.

"Kẽo kẹt…"

Ngay khi hai người đang chờ đợi thì camera theo dõi ở trước cửa đột nhiên chuyển động một chút, trực tiếp chỉ thẳng vào Biên Thi Thi và Vương Tử Bác.

"Hừ!"

Biên Thi Thi cau mày: "Bọn họ có ý gì vậy?"

Vương Tử Bác xấu hổ mỉm cười, chị Tĩnh sẽ không bao giờ nhàm chán như vậy, người rảnh rỗi thế này có lẽ là Nhiếp Tiểu Vũ đang khiêu khích.

Sau khi được chứng minh bằng video, bảo vệ lập tức nhận được thông báo, dẫn bọn họ vào trong phòng họp.

"Chuyện là, hai vị cảm thấy nhàm chán không?"

Bên trong phòng họp, nhân viên bảo vệ đột nhiên nhận được một mệnh lệnh kỳ quái.

"Cái gì?"

Biên Thi Thi không hỏi.

"Cấp trên sợ hai người cảm thấy nhàm chán nên bảo tôi tìm hai đĩa phim phát cho hai vị xem."

Nhân viên bảo vệ cũng bày ra vẻ mặt bối rối: "Thành Long, Lý Liên Kiệt, Châu Tinh Trì, hai người muốn xem của ai?"

"Chúng tôi không xem phim, chúng tôi có chuyện quan trọng muốn thương lượng."

Biên Thi Thi nghiêm túc giải thích.

“Phù phù phù, tôi sẽ phát cho hai người xem một bộ phim của Châu Tinh Trì trước.”

Nhân viên bảo vệ vẫn chấp hành tốt mệnh lệnh.

“Quả Xác có ý gì vậy?”

Biên Thi Thi hoàn toàn ngơ ngác, nhưng vừa mới quay đầu lại thì phát hiện Vương Tử Bác thực sự đang ngồi xem phim rất thoải mái.

Cô gái bộc phát tình tình phụ nữ Hồ Nam, đi đến đá vào chân ghế Vương Tử Bác đang ngồi “bốp” một tiếng: “Sao cậu có thể tự nhiên giống như ở trong nhà mình vậy?”

“À à à… Vậy không xem nữa.”

Vương Tử Bác nhanh chóng tắt TV.

“Ha ha, cậu cũng thoải mái quá nhỉ!”

Biên Thi Thi cũng không biết nên miêu tả như thế nào.

Thực ra cũng không thể trách được Vương Tử Bác, Quả Xác là doanh nghiệp của người bạn thân thiết chơi từ nhỏ đến lớn của cậu ấy, bản thân cậu ấy thả lỏng một chút thì sao chứ?

Bọn họ cứ thể ngồi đến 12 giờ, không có một quản lý nào của Quả Xác ra mặt tiếp đón, ngay cả một thư ký nho nhỏ cũng không có.

Nhưng trước trà sau đồ ăn vặt lại không thiếu, sprite, coca, fanta được đặt ngay ngắn trên bàn, khoai tây chiên và bánh quy cũng chất đống trên đó, cô gái nhỏ còn tò mò hỏi: “Chị à, nghe nói chị thích ăn bánh su kem dâu tây, có cần em sắp xếp người đi mua không?”

“Quả Xác đang làm gì vậy?”

Biên Thi Thi thầm nghĩ chúng tôi đến đây để đánh nhau mà, lúc trước Quả Xác hung hăng và không ai ra gì như vậy, tôi thà để mấy người dùng thái độ như khi xé bỏ văn bản luật sư ra nói chuyện.

"Phụt!"

Vương Tử Bác ở bên cạnh mở một lon sprite ra, bắt đầu uống "ừng ực ừng ực".

"Đồ heo, cậu uống thật sao?"

Biên Thi Thi cảm thấy mình sắp phát điên lên rồi, Vương Tử Bác thế mà lại uống nước có ga!

"Vậy tớ không uống nữa."

Vương Tử Bác xấu hổ đặt lon sprite xuống, giải thích: "Nhưng có hơi khát."

Biên Thi Thi xoay người lại không quan tâm.

Lúc 12h mười, mấy dì giúp việc trong nhà ăn bưng chồng chất mấy món phụ đi vào.

Biên Thi Thi nhìn kỹ hơn, phát hiện những món ăn này được cố ý nấu riêng, không phải là cơm tập thể trong nhà ăn.

Cà tím xào, thịt heo kho tiêu xanh, đậu hủ Ma Bà, đầu cá kho ớt… Má ơi, đều là những món ăn nhà nấu của miền Nam vùng Tương Giang.

"Bọn họ đang dựa theo khẩu vị của tớ sao?"

Biên Thi Thi ngơ ngác hỏi.

"Tớ cũng không biết, cậu có muốn ăn cơm trước không?"

Bụng của Vương Tử Bác đã sớm ca bài vườn không nhà trống, nhưng trước khi ăn, cậu ấy vẫn muốn hỏi ý kiến của Biên Thi Thi.

Thực ra Biên Thi Thi cũng đói bụng, đặc biệt là khi những món ăn này đều hợp với khẩu vị của mình, cô ấy ra sức nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn vỗ đùi: "Ăn đi, cũng không sợ bọn họ hạ độc."

Hai người cơm nước xong xuôi, nước cũng đã uống, chờ đến khi mấy dì làm trong nhà ăn thu dọn sạch sẽ, cô gái vừa đưa đồ ăn vặt đến kia lại xuất hiện, nhưng lần này trên tay cô ấy còn cầm thêm một chiếc chăn bông.

Mặt bàn quá cứng, hai người trải chăn lên rồi nằm nghỉ ngơi đi."

Nói xong, cô gái nhảy nhót rời đi.

"Tử Bác, chúng ta đi thôi."

Biên Thi Thi nhìn chăn đệm dùng một lần sạch sẽ trước mặt, im lặng một lúc lâu, sau đó đột nhiên nói: "Nói thật, tớ hơi hoảng hốt."

"Cứ đi như vậy sao?"

Vương Tử Bác vốn dĩ còn định ngủ một lát, Trương Minh Dung vừa mới đưa chăn đệm vào.

Nhưng nếu Biên Thi Thi muốn đi, vậy thì đi thôi, cũng không biết đang nghiên cứu chuyện gì, đến đây và ở nhà cũng không khác nhau là mấy mà?

Hai người Vương Tử Bác và Biên Thi Thi vừa mới đi đến cổng lớn thì camera lại đột nhiên chuyển động "kẽo kẹt" một tiếng, khiến Biên Thi Thi sợ tới mức nhanh chóng né tránh.

"Nghịch ngợm, chỉ biết dù doạ người khác."

Nhân lúc Biên Thi Thi không chú ý, Vương Tử Bác lập tức giơ nắm đấm về phía camera, thể hiện sự "tức giận" của mình.

Biên Thi Thi đi thẳng một mạch đến bến xe buýt trên đại lộ công nghiệp, trong lòng cô ấy vẫn có chút sợ hãi: “Sao công ty Quả Xác này giống như ma vậy, rốt cuộc bọn họ có ý gì?”

Vương Tử Bác thầm nghĩ còn có thể có ý gì nữa, Tiểu Biên à, tớ không muốn khoác lác với cậu đâu.

Nhưng ông chủ lớn của Quả Xác là bạn thân nối khố với tớ.

Tổng giám đốc của Quả Xác là lãnh đạo cũ của tớ.

Thư ký thành viên ban giám đốc của Quả Xác là bạn của tớ.

Hơn một nửa ban quản lý của Quả Xác, thực ra tớ đều quen biết cả.

…

Ngay khi Vương Tử Bác đang “kiêu căng ngạo mạn” suy nghĩ, không biết sợi dây thần kinh nào đó của Biên Thi Thi đã được nối sai mà cô ấy đột nhiên nói: “Nghe nói đại học Tài chính của Trần Hán Thăng cũng ở Giang Lăng, chúng ta đi xem thử đi.”

Vương Tử Bác- Người lúc nãy vẫn còn thoải mái hào sảng, nghe thấy câu nói này, bỗng chốc lộ ra biểu cảm giống như nhìn thấy quỷ.

Chương 620: Tu La tràng và mèo béo

"Tớ khuyên cậu không nên đến đại học Tài chính, trường học kia chẳng có gì thú vị cả, cơm canh của căn tin cũng rất tệ, hơn nữa Tiểu Trần cũng không ở đại học Tài chính, chúng ta vẫn lên trở về công ty luật chỉnh sửa lại tài liệu thì hơn…"

Gần như là theo bản năng, Vương Tử Bác lập tức tìm được một đống lý do để phản đối.

"Hình như phản ứng của cậu hơi quá khích rồi đấy, tớ chỉ cảm thấy Quả Xác bị điên rồi, nghĩ lại vẫn còn có chút sợ hãi."

Biên Thi Thi bày ra vẻ mặt nghi hoặc: "Cho nên dự định sẽ tìm một nơi náo nhiệt nào đó để chuyển hướng sự chú ý, tớ cũng không có ý định tìm Trần Hán Thăng, cậu ta ở đó hay không thì liên quan gì?"

"À à à, vậy sao?"

Vương Tử Bác liên tục gật đầu, đầu óc cậu ấy rất ít khi xoay chuyển nhanh như vậy, nhưng trong trường hợp khẩn cấp này, cậu ấy vẫn nghĩ ra được một cách.

"Chuyện là… Trong khu Thương mại Nghĩa Ô có một rạp chiếu phim."

Vương Tử Bác lắp bắp nói: "Nếu cậu muốn chuyển dời sự chú ý thì xem phim cũng là một cách hay."

"Xem phim sao?"

Biên Thi Thi suy nghĩ một chút: "Hình như cũng được, sau khi xem xong đúng lúc có thể bắt xe trở về công ty luật."

Trong khoảnh khắc Biên Thi Thi đồng ý, trái tim nơi cổ họng Vương Tử Bác mới chậm rãi buông xuống. Trong một khoảnh khắc vừa rồi, dường như cậu ấy đã chạm đến "Tu La tràng" trong truyền thuyết.

Miệng đắng lưỡi khô, tim đập dữ dội, hơi thở dồn dập, giống như đặt một chân xuống vực sâu.

"Không biết ngày thường Tiểu Trần chịu đựng như thế nào nữa."

Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy hơi bội phục ông bạn nối khố của mình, bây giờ cậu ấy thậm chí còn không dám nghĩ lại tâm trạng lúc nãy, nhưng Trần Hán Thăng đã vùng vẫy trong "hoàn cảnh ác liệt" ấy hai ba năm rồi.

"Người xưa nói không sai, càng là hoàn cảnh gian khổ càng mài giũa ý chí và năng lực con người."

Vương Tử Bác thở dài một hơi.

Tại sao Tiểu Trần lại trâu bò như vậy, ngay khi bản thân cậu ấy vẫn đang suy nghĩ xem phải theo đuổi Biên Thi Thi như thế nào thì người ta đã sớm tính toán xem nên đối phó với trận Tu La tràng đủ để tan xương nát thịt này bằng cách nào.

"Tử Bác, biểu cảm của cậu hơi kỳ quái."

Từ đại lộ công nghiệp đi đến bến xe buýt trước khu Thương mại Nghĩa Ô, Biên Thi Thi đột nhiên mở miệng nói.

"Không có gì, không có gì."

Vương Tử Bác vội vàng xua tay, điều cậu ấy phải làm bây giờ chính là xem phim xong, rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này cùng với Biên Thi Thi.

…

Đối tượng khách hàng chính của rạp chiếu phim này ở khu Thương mại Nghĩa Ô là sinh viên, cho nên đặc điểm chính là giá cả phải chăng, số lượng bắp rang và nước có ga cũng đủ nhiều để đảm bảo no bụng.

Vương Tử Bác bước đi một cách nhẹ nhàng thoải mái, cậu ấy cảm thấy nếu thang điểm là 100 thì phản ứng lúc nãy của mình có thể là 99 điểm, bị trừ một điểm vì lo lắng sẽ nảy sinh cảm xúc kiêu ngạo.

"Không chỉ giúp Tiểu Trần giải quyết vấn đề mà còn có thể đưa Biên Thi Thi đi xem phim, đẹp cả đôi đàng."

Vương Tử Bác cười ha ha ngẩng đầu lên nhìn danh sách phim điện ảnh được công chiếu hôm nay, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

"Cương thi tiên sinh", diễn viên chính: Lâm Chánh Anh.

"Nhất My đạo nhân", diễn viên chính: Lâm Chánh Anh.

"Hoạ bì- Âm Dương Pháp Vương", diễn viên chính: Lâm Chánh Anh.

…

"Không phải đấy chứ?"

Vương Tử Bác đi đến hỏi người bán vé: "Hôm nay là buổi công chiếu dành riêng cho Cửu thúc sao? Sao toàn là phim của ông ấy vậy?"

"Không không không, chúng tôi có rất nhiều phòng chiếu phim, sao có thể chỉ chiếu phim của Cửu thúc được."

Người bán vé mỉm cười giải thích.

"Vậy thì tốt rồi."

Vương Tử Bác thở phào một hơi, vốn dĩ Biên Thi Thi hơi sợ hãi nên mới muốn chuyển dời sự chú ý, nhưng tất cả đều là

phim ma thì xem thế nào được?

“Chỗ các anh còn có phim gì, tôi muốn mua hai vé.”

Vương Tử Bác lấy ví tiền ra hỏi.

“Còn có “Bút tiên”, “Búp bê ma”, còn có “Cô nhi oán” và “Thằng hề hồi hồn” của nước Mỹ…”

Người bán vé giới thiệu với thái độ hoà nhã: “Cho dù anh muốn xem phim ma Trung Quốc hay là nước ngoài, chúng tôi đều có thể đáp ứng.”

“Chỗ các anh đúng là không phải công chiếu riêng cho Cửu thúc, thì ra là buổi công chiếu riêng dành cho phim ma?”

Vương Tử Bác chất vấn: “Tại sao chứ?”

“Chẳng phải sắp đến tết Thanh Minh rồi sao?”

Người bán vé chớp chớp mắt, đầy ẩn ý nói: “Ông chủ nói hãy làm chút gì kích thích để gia tăng bầu không khí, sau khi xem xong, các cô gái không dám quay về vào buổi tối mới tiện cho những chàng trai tinh nghịch như các anh chứ?”

Nếu Trần Hán Thăng ở đây, nói không chừng hắn sẽ mồm miệng phun hương la lối khóc lóc giày vò, nhưng Vương Tử Bác chỉ im lặng một lúc lâu, sau đó xoay người đi đến bên cạnh Biên Thi Thi.

“Hay là…”

Vương Tử Bác ấp úng thử nói: “Chúng ta xem “Cương thi tiên sinh” của Cửu thúc đi, thực ra đây là một bộ phim hài…”

Biên Thi Thi vốn là một cô gái lịch sự, nhưng lần này lại bước ra khỏi rạp chiếu phim mà không nói một lời, trực tiếp đi thẳng đến trường đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp.

Mặc dù cô ấy chưa bao giờ đến đó nhưng vẫn biết địa chỉ, bởi vì nó đối diện với đại học Đông Đại ở khu Giang Lăng.

“Xong rồi, mình phải làm sao bây giờ?”

Trái tim Vương Tử Bác lại đập dữ dội một lần nữa, thậm chí cậu ấy còn muốn chạy trốn, nhưng lại lo lắng Biên Thi Thi sẽ nhìn thấy và nghe thấy điều gì đó, nếu có, mình ở bên cạnh vẫn có thể cứu chữa một chút.

Haiz, người tính không bằng trời tính mà!

…

Sau khi bước vào đại học Tài chính Kinh tế, thực sự lúc đầu Vương Tử Bác vẫn vô cùng bình tĩnh, dù sao đại học Tài chính Kinh tế cũng không phải là đại học Tài chính của Trần Hán Thăng, trong trường vẫn còn có nhiều sinh viên khác.

Biên Thi Thi nhanh chóng bị thu hút bởi khung cảnh trong khuôn viên trường, bầu không khí ở đại học Tài chính rất khác so với bầu không khí ở đại học Đông Đại.

Do bề dày và sự tích tụ qua nhiều năm lịch sử, ngay cả dây thường xuyên bên ngoài khu dạy học của đại học Đông Đại cũng khác cũng bị cuốn theo dấu vết của năm tháng.

Nhưng đại học Tài chính là ngôi trường mới xây, được quy hoạch gọn gàng chỉnh tề, đường xá thông thoáng, mấy cặp đôi đang ngồi bên mép hồ nhân tạo, từng nhóm nữ sinh nắm tay nhau đi tản bộ nói chuyện phiếm trên mặt cỏ, thỉnh thoảng còn có những chàng trai chơi bóng rổ với cánh tay trần đi ngang qua.

Mặc dù bầu không khí học tập không thể sánh bằng đại học Đông Đại, nhưng lại náo nhiệt tươi trẻ hơn Đông Đại.

“Lúc trước nghe nói rằng các sinh viên nữ ở đại học Tài chính rất xinh đẹp, không ngờ nó là sự thật.”

Trên đường đi, Biên Thi Thi không ngừng nhìn xung quanh: “Ở đại học Đông Đại, tớ cũng có thể miễn cưỡng coi là

hoa khôi của lớp, nhưng ở đại học Tài chính lại trở nên mờ nhạt trong biển người.”

“Ha ha.”

Vương Tử Bác cười gượng hai tiếng, bây giờ cậu ấy tràn ngập lo lắng đề phòng, sợ sẽ phải đối mặt với Thẩm Ấu Sở hoặc Hồ Lâm Ngữ.

“A, trên tay bọn họ đang cầm loại trà sữa gì vậy?”

Ánh mắt Biên Thi Thi trở nên sắc bén, phát hiện ra rất nhiều sinh viên đại học Tài chính đều đang cầm những cốc trà sữa có bề ngoài giống nhau đi vào thư viện.

“Trà… Trà sữa thôi mà, có gì ngon đâu.”

Vương Tử Bác cảm thấy mồ hôi lạnh sắp chảy xuống: “Đi thôi, còn phải trở về hoàn thành công việc đấy.”

“Nhìn cậu sợ đến mức đó kìa, tớ đâu cần cậu mua đâu.”

Biên Thi Thi hừ một tiếng, chỉ vào sân vận động nói: “Hình như bọn họ đều mua từ phía bên kia, tớ mời cậu uống nhé.”

“Ừng ực.”

Yết hầu Vương Tử Bác lăn lộn, quán trà sữa nằm ngay bên cạnh sân thể dục.

Khoảng cách từ thư viện đến sân thể dục cũng chỉ vài trăm mét, nhưng bước chân của Vương Tử Bác vô cùng khó nhọc, Biên Thi Thi thường xuyên phải vừa đi vừa dừng lại chờ.

Cuối cùng, khi nhãn hiệu quán trà sữa “Ngộ Kiến” đập vào mi mắt, bắp chân của Vương Tử Bác đã run lên bần bật.

“Không ngờ, bên trong đại học Tài chính còn có một quán trà sữa.”

Biên Thi Thi xoay người lại hỏi: “Cậu đã bao giờ đến đây chưa?”

“Không thường xuyên lắm.”

“Con trai mà, không thích uống cũng là chuyện bình thường.”

Biên Thi Thi cười nói: “Có lẽ Trần Hán Thăng cũng không biết ở đây có một quán trà sữa đâu nhỉ?”

“Phù phù phù, phù phù phù…”

Bây giờ đầu óc của Vương Tử Bác trống rỗng, máy móc đi theo Biên Thi Thi đi vào ngồi xuống chiếc ghế mây bên ngoài quán trà sữa.

Nhưng sau khi ngồi xuống, Vương Tử Bác vẫn luôn cúi đầu, bởi vì cậu ấy đã nhìn thấy Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ.

Vận may hôm nay thực sự quá kém!

Xem phim thì toàn phim ma, chuyện này thì thôi đi;

Thỉnh thoảng Thẩm Ấu Sở sẽ ở quán trà sữa trong trường học, đôi khi không ở, không ngờ chiều hôm nay lại trùng hợp như vậy.

Mặc dù, bây giờ sự chú ý của các cô đều đặt trên mảnh đất trống ở gần đó.

Một loạt nhân viên mặc đồng phục của quán trà sữa đang đứng ở đó, một người đàn ông trẻ tuổi gầy gò đang đứng ở phía trước nói chuyện, tiếng phổ thông xen lẫn với khẩu âm Xuyên Du khá nặng.

“Các anh các chị, hôm nay Tiểu Phùng đắc tội rồi.”

Anh ta lớn tiếng nói: “Tôi là người sống trên núi, tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng nếu chị vợ và chị Lâm Ngữ đã

giao công việc "đào tạo kỹ năng" này cho tôi thì tôi không thể lơ là được."

"Tiểu Phùng sẽ đặt ra một tiêu chuẩn, ai có thể pha được một cốc trà sữa trong vòng hai phút, sau khi được nếm thử hương vị và vượt qua cửa ải người đó có thể được ưu tiên đến chi nhánh ở cầu Sư Tử làm việc."

Mặc dù số tuổi của người thanh niên này không lớn, vóc dáng cũng không cao, nhưng nói năng lại đâu ra đó: "Tiền lương của chi nhánh cầu Sư Tử chắc chắn sẽ cao hơn, nhưng muốn được đến chi nhánh đó thì nhất định phải thể hiện được khả năng thực sự của mình. Tôi đã đảm bảo với anh đại học rằng sau này nhất định sẽ mở rộng quán trà sữa đến Tân Nhai Khẩu, cho nên chúng ta phải… Phải hoạt động theo khuôn phép và quy tắc, mong các anh các chị ủng hộ Tiểu Phùng."

Sau khi nói xong, cậu ta lại cúi đầu chào từng nhân viên của quán trà sữa.

Có một số nữ nhân viên da mặt mỏng, vội vàng né tránh, nhưng người thanh niên kia vẫn đi theo, nghiêm túc cúi đầu chào.

"Đàn em này thật giỏi."

Biên Thi Thi khích lệ nói: "Tôi có thể cảm nhận được trên người cậu ta có một sự kiên trì vững chắc."

"Đàn em gì chứ, nói không chừng người ta đã kết hôn rồi."

Vương Tử Bác lẩm bẩm một câu.

Cậu ấy đương nhiên nhận ra được đó là Phùng Quý, chuyện Phùng Quý và Thẩm Như Ý đến Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng cũng đã nhắc đến trong lúc nói chuyện.

Nhưng Vương Tử Bác vẫn hơi xem thường Phùng Quý, vẫn luôn cảm thấy thằng nhóc này kết hôn với Thẩm Như Ý

có chút gì đó giống với "Phan Kim Liên và Võ Đại Lang" phiên bản hiện đại, cho nên không muốn quan tâm lắm.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy áp lực sâu sắc.

Chuyện này cũng giống như khi còn học cấp ba, một người bạn học quanh năm đội sổ đột nhiên giành được giấy khen trong kỳ thi Olympic toán học.

Lúc này mọi người mới ý thức được rằng không phải thành tích của cậu ta không tốt, chỉ là sự chênh lệch các môn của cậu ta quá nghiêm trọng.

Khuyết điểm của Phùng Quý chính là không có kiến thức, không có bằng cấp, ngay cả "hoạt động theo một quy tắc" cũng phải có hướng dẫn.

Nhưng ưu điểm của cậu ta cũng rõ ràng không kém, tập trung tinh thần, có thể chịu khổ, đầu óc nhanh nhạy hơn cả đống sinh viên bình thường.

Nếu Phùng Quý ở Qủa Xác, cùng lắm cũng chỉ là một nhân viên bảo vệ, nhưng khi ở quán trà sữa với tiêu chí nền tảng cực thấp này, ngược lại có thể khiến anh ta phát huy sở trường và hạn chế sở đoản.

"Kết hôn?"

Biên Thi Thi cho răng Vương Tử Bác đang nói đùa: "Hình như cậu

ta cũng chỉ mới hơn 20 tuổi thôi đúng không? Ở tuổi này mà đã có vợ rồi sao?"

"Cậu ta nói mình ở trên núi mà, ở những nơi như vậy thường kết hôn sớm… Ôi trời, Đoàn Viên, đừng quậy nữa."

Trong lúc Vương Tử Bác đang giải thích, con mèo béo Đoàn Viên cứ lôi kéo ống quần cậu ấy, cho nên cậu ấy không

nhịn được quát nhẹ một câu.

Vương Tử Bác thường xuyên đến đây nên Đoàn Viên đã quen thuộc với mùi hương trên người cậu ấy.

“Con mèo này tên là Đoàn Viên sao? Cái tên hay quá.”

Biên Thi Thi mỉm cười cúi người xuống, vừa mới sờ soạng vài cái, giống như đột nhiên phản ứng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Vương Tử Bác, chẳng phải cậu nói cậu không đến đây thường xuyên sao?”

“Tại sao lại biết tên con mèo?”

Chương 621: Vương Tử Bác xả thân quên mình, dùng cơ thể chắn đạn

“Tên của con mèo, tên của con mèo, tên của con mèo…”

Vương Tử Bác không giống với Trần Hán Thăng, tố chất tâm lý và trình độ mặt dày hoàn toàn không đủ, cho nên Biên Thi Thi vừa chất vấn một chút, cậu ấy lập tức trở nên hoảng loạn.

“Đoàn Viên, Đoàn Viên, lại đây nào.”

Cũng may đúng lúc này, một sinh viên nữ đang uống trà sữa cũng cười gọi nó lại.

Hiện giờ con mèo mập mạp này là thú cưng của cả đại học Tài chính, mức độ được chào đón của nó đã đạt đến trình độ nào sao? Khi các đàn anh đàn chị khóa trên chụp ảnh tốt nghiệp, tất cả bọn họ đều phải thay phiên nhau ôm Đoàn Viên chụp ảnh.

Có một số đàn chị làm việc ngay ở Giang Lăng, vào những ngày nghỉ cuối tuần còn đặc biệt trở về một chuyến để vuốt ve con mèo.

“Tớ, tớ vừa nghe người khác gọi nó như vậy nên mới biết tên.”

Vương Tử Bác lắp bắp, cuối cùng cũng tìm được một lý do hợp lý.

“Ồ.”

Biên Thi Thi gật đầu, lời giải thích này vẫn miễn cưỡng chấp nhận được, đúng là có rất nhiều sinh viên vừa trò chuyện vừa gọi "Đoàn Viên, Đoàn Viên".

"Vậy cậu nói sớm hơn đi chứ?"

Biên Thi Thi trợn mắt liếc nhìn Vương Tử Bác một cái: "Chần chừ lâu như vậy, lại còn ấp úng, giống như đang nói dối vậy."

"Đâu có."

Vương Tử Bác mất tự nhiên dịch chuyển mông, lại nhìn Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ cách đó không xa, lại thúc giục một lần nữa: "Chúng ta trở về đi, còn có việc phải làm nữa."

"Không vội, Quả Xác chưa cử người ra mặt tiếp đãi, những nội dung cần tổng kết cũng không nhiều lắm."

Biên Thi Thi là con gái, cũng rất thích vuốt ve con mèo: "Đoàn Viên quá đáng yêu, tớ muốn xoa cái bụng của nó."

Nhưng Đoàn Viên không quen thuộc với Biên Thi Thi, trên người cô ấy cũng không có hương vị đồ ăn từ căn tin của đại học Tài chính, điều này có nghĩa cô ấy là "người ngoài".

Cho nên khi Biên Thi Thi trêu chọc nó, Đoàn Viên nhổm lên trên mặt đất, thỉnh thoảng duỗi chân ngắn nhỏ ra "phản kháng".

"Hừ, con mèo béo này thế mà lại dám cào tao, cũng may móng vuốt đều bị cắt cụt rồi."

Biên Thi Thi nắm đệm lót nhỏ dưới chân Đoàn Viên, cười nói: "Chủ nhân của Đoàn Viên chắc chắn phải là một người vô cùng cẩn thận và dịu dàng, cậu đoán xem là con trai hay con gái, tớ đoán là con gái, bởi vì con trai không thể kiên nhẫn như vậy."

"Có lẽ vậy."

Vương Tử Bác cười gượng hai tiếng, Thẩm Ấu Sở còn cần phải nói nhiều sao? Ai cưới được cô thì người đó được lời.

Nghĩ đến đây, Vương Tử Bác lại nhìn về phía Thẩm Ấu Sở, sắc mặt đột nhiên thay đổi rõ rệt.

Hỏng rồi!

Người đâu rồi?

Tại sao chỉ có một mình Hồ Lâm Ngữ ở bên đó.

"Tớ muốn đi wc."

Vương Tử Bác đứng dậy, chuyện này giống như gian lận thi cử trước đó, nhất định phải nhìn xem giáo viên đang ở đâu, trong lòng với có thể yên tâm.

Vương Tử Bác không nhìn thấy Thẩm Ấu Sở, trái tim lập tức nhảy thình thịch thình thịch.

"Đi đi."

Biên Thi Thi không quan tâm, thậm chí còn không ngẩng đầu lên, chỉ lo vuốt ve con mèo béo.

Vương Tử Bác nhanh chóng bước đến bên cạnh Hồ Lâm Ngữ, cậu ấy cũng không có thời gian để nói những điều vô nghĩa, vì thế trực tiếp hỏi: "Thẩm Ấu Sở đâu rồi?"

"Ồ, tại sao cậu lại đến đây, Trần Hán Thăng không ở trong trường mà."

Nhưng Hồ Lâm Ngữ lại muốn dông dài một vài câu: "Cậu tìm Ấu Sở làm gì?"

Lúc trước Vương Tử Bác nhìn Tiểu Hồ, cảm thấy cô gái này ngoại trừ hơi lùn và hơi béo ra, tính cách cũng sang sảng nhiệt tình, tại sao Trần Hán Thăng lại ghét cô ấy như vậy chứ?

Bây giờ hình như cậu ấy cũng hiểu rõ một phần nguyên nhân.

“Tớ biết Tiểu Trần ra nước ngoài công tác rồi, nhưng tớ tìm Thẩm Ấu Sở.”

Mặc dù trong lòng vô cùng gấp gáp nhưng Vương Tử Bác vẫn thành thật giải thích.

“Ồ.”

Hồ Lâm Ngữ “thẩm vấn” xong, lúc này mới bĩu môi nói: “Ấu Sở phát hiện cảm xúc của Đoàn Viên không ổn định lắm, vừa cào vừa cắn, cậu ấy sợ bạn của cậu bị thương nên đi vào cửa hàng lấy chút thức ăn cho mèo rồi.”

“Cậu ấy đang định để bạn cậu đút cho Đoàn Viên ăn để tăng ấn tượng tốt, như thế Đoàn Viên sẽ không kháng cự nữa, con người cậu ấy quá lương thiện, thậm chí còn không cần khuyên nhủ… Này này này, tại sao cậu lại đột nhiên ngồi trên đất?”

Khi Hồ Lâm Ngữ đang không ngừng lải nhải thì lại nhìn thấy toàn bộ cơ thể của Vương Tử Bác giống như bị rút sạch xương cốt, trực tiếp đặt mông ngồi bệt xuống.

Cô ấy cũng khiếp sợ không thôi: “Vương Tử Bác, chân cậu bị thương sao?”

“Cậu… Cậu… Cậu…” Vương Tử Bác vừa mở miệng, lúc này mới phát hiện trong cổ họng đều là nước miếng, sặc đến mức khiến cậu ấy không thể nói thành lời.

Lúc cả người hơi căng thẳng, cậu ấy sẽ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhưng khi rơi vào trong trạng thái căng thẳng cực độ, bởi vì đã kích thích đến adrenaline nên nước bọt tiết ra nhanh lạ thường.

Khi Hồ Lâm Ngữ nói hành tung của Thẩm Ấu Sở, lúc đầu Vương Tử Bác còn cảm thấy hơi khó hiểu.

Bạn?

Bạn của mình là ai?

Mẹ nó, Biên Thi Thi!

Vương Tử Bác đột nhiên quay đầu lại, thì thấy Thẩm Ấu Sở đang cầm một túi thức ăn cho mèo nho nhỏ đi về phía Biên Thi Thi.

Lúc này, tâm lý của Vương Tử Bác trực tiếp sụp đổ.

Biên Thi Thi và Thẩm Ấu Sở đã chạm mặt rồi.

Biên Thi Thi là bạn thân của Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư lại là bạn gái của Tiểu Trần.

Thẩm Ấu Sở cũng là bạn gái của Tiểu Trần.

Tu La tràng đấy!

Từ trước đến nay Vương Tử Bác chưa bao giờ gặp phải chuyện này, cho rằng đây là Tu La tràng.

Lúc này, trái tim cậu ấy đã bị chặn lại nơi cổ họng, lồng ngực cũng nhanh chóng co rút lại vì quá căng thẳng, quá trình thở ra và thở dồn dập thực sự giống như một ống thổi bị vỡ nát, nhất định phải mở miệng mới có thể thở được.

Vương Tử Bác không dám tưởng tượng, nếu màn Tu La tràng này là do Biên Thi Thi vô tình khởi xướng, với tính tình hung dữ của Trần Hán Thăng, rốt cuộc hắn sẽ phát hoả lớn đến nhường nào.

Và cả Tiểu Ngư Nhi, Thẩm Ấu Sở, các cô ấy sẽ đi theo con đường nào đây?

Cả hai người bọn họ đều là các cô gái tốt nhất.

Dưới sự lặp đi lặp lại của các yếu tố tâm lý khác nhau khiến áp lực ngày càng lớn, lo lắng, thậm chí là áy náy, cảm xúc của Vương Tử Bác trực tiếp bị phá vỡ, thế mà lại ngồi dưới đất bắt đầu bật khóc.

Những người chưa từng trải qua "Tu La tràng" thực sự rất khó có thể hiểu được cảm giác tuyệt vọng khi ở trong vực thẳm vào khoảnh khắc đó.

"Không phải chứ, sao cậu lại khóc?"

Hồ Lâm Ngữ không biết chuyện gì đã xảy ra, mặc dù ngày thường cô ấy đối xử với Vương Tử Bác không nóng không lạnh, nhưng trong lòng cô ấy, ấn tượng về Vương Tử Bác cũng không tồi.

Không biết hôm nay cậu ấy đã gặp phải chuyện gì mà có thể ngay lập tức quật ngã chàng sinh viên ngành Khoa học và Công nghệ trung thực rắn rỏi này.

"Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?"

Một người con trai bật khóc nức nở trước mặt mình, Hồ Lâm Ngữ cũng mềm lòng, bắt đầu hỏi thăm.

Nhưng Vương Tử Bác cũng chỉ nhỏ giọng nức nở, không nói được lời nào cả, cho dù Hồ Lâm Ngữ khuyên giải an ủi như thế nào đi nữa cũng không cần, cuối cùng cũng tức giận.

"Vương Tử Bác, cậu đường đường là một người đàn ông, khóc cái gì mà khóc chứ, có vấn đề thì giải quyết vấn đề thôi, cậu xem Trần Hán Thăng kìa, mặc dù cậu ta vô lại, lưu manh, cặn bã, nhưng cậu ta đã khóc bao giờ chưa?"

"Cậu là người bạn thân thiết nhất với Trần Hán Thăng, gặp khó khăn chỉ biết khóc hu hu thôi sao?"

Hồ Lâm Ngữ đưa một tờ khăn giấy qua: "Cậu phải nghĩ cách xử lý chứ, trên thế giới này không có vấn đề gì là không thể giải quyết được!"

Thực ra về phương diện này, người khác cũng có thể thấy được khía cạnh cẩn thận của Tiểu Hồ với tư cách là một cô

gái, cô ấy cũng biết người đàn ông chảy nước mắt là một chuyện mất mặt, cho nên cũng không lớn tiếng quát tháo.

Ngược lại cô ấy cũng ngồi xổm xuống, nhìn từ phía sau, hai người giống như một người đang ngồi xổm, một người ngồi bệt thoải mái nói chuyện phiếm mà thôi.

Việc Hồ Lâm Ngữ nhắc đến "Trần Hán Thăng vẫn có tác dụng, như thế sẽ khơi dậy được ý thức trách nhiệm của Vương Tử Bác, bây giờ thực sự không phải là lúc nên trốn tránh và khóc lóc.

Trần Hán Thăng không có ở đây, cậu ấy nhất định phải ngăn chặn được cảnh tượng "Tu La tràng" này!

"Cảm ơn!"

Vương Tử Bác nhận lấy khăn giấy, nghiêm túc nói.

"Không sao."

Hồ Lâm Ngữ an ủi nói: "Có một vị đại sư họ Hồ nào đó đã từng nói rằng, có một số chuyện trong mắt bạn giống như trời sập, nhưng trong mắt người khác lại giống như một hạt cát nhỏ bé không đáng kể, cậu không cần phải quá lo lắng."

"Thực sự cảm ơn cậu."

Vương Tử Bác mở to đôi mắt đỏ bừng: "Vị đại sư mà cậu nói là nhà văn học Hồ Thích ở thời dân quốc sao?"

"Không phải."

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu: "Cô ấy là Hồ Lâm Ngữ- Đại sư cổ vũ tinh thần thời cận đại."

Vương Tử Bác giật mình, sau đó chạy về phía vòi nước trên sân thể dục rửa mặt.

"Ôi trời, tại sao thứ có thể viết nhật ký, có thể phát biểu cảm nghĩ giống như Qzone vẫn chưa được phát hành chứ, đây

thực sự là một câu chuyện rất hay đấy.”

Hồ Lâm Ngữ chống nạnh nhìn theo bóng lưng của Vương Tử Bác: “Ngay cả tiêu đề mình cũng đã nghĩ ra rồi, “Chàng trai thân yêu, cậu đừng khóc, cô Hồ sẽ giúp cậu tìm được con đường phía trước.”

…

“Phù!”

Vương Tử Bác thở phào nhẹ nhõm một hơi, thực ra khóc một chút cũng có lợi, áp lực trong lòng dường như cũng đã theo nước mắt trôi ra ngoài một chút.

Khi trở lại trên ghế mây một lần nữa, Vương Tử Bác đã có thể tạm thời bình tĩnh lại, đối mặt với hình ảnh Thẩm Ấu Sở và Biên Thi Thi đang ghé sát vào nhau nói chuyện.

Giọng nói của Thẩm Ấu Sở vẫn dịu dàng giống như mọi khi, Biên Thi Thi cầm thức ăn cho mèo lấy lòng Đoàn Viên, quả nhiên Đoàn Viên không còn cào cấu cô ấy nữa, thậm chí còn vươn đầu lưỡi nhỏ nhắn liếm lòng bàn tay Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi bị chọc cười ha ha, Thẩm Ấu Sở cũng ôm đầu gối ngồi xổm trên mặt đất, đôi mắt đào hoa cong cong.

Tình huống bây giờ vô cùng thú vị.

Biên Thi Thi cho rằng Vương Tử Bác và Thẩm Ấu Sở không quen biết nhau, Thẩm Ấu Sở cho rằng Biên Thi Thi là bạn của Vương Tử Bác, Vương Tử Bác biết rõ mọi chuyện nên cũng không lên tiếng.

Chẳng bao lâu sau, một túi nhỏ thức ăn cho mèo đã được đút hết, Biên Thi Thi vẫn còn chưa đã thèm vỗ vỗ tay, ánh mắt chuyển đến trên người cô gái đối diện: “Cô bạn, cậu tên là gì vậy?”

Không hiểu tại sao Vương Tử Bác lại run lên một cái.

“Thẩm Ấu Sở.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, cô bị Biên Thi Thi nhìn chằm chằm đến xấu hổ.

“Ấu Sở.”

Biên Thi Thi rất thích cô gái xinh đẹp chủ động lấy đồ ăn cho mình này, ghé sát vào người cô nói: “Trước khi gặp cậu, tớ vẫn luôn nghĩ rằng bạn thân của tớ mới là tiêu chuẩn cao nhất cho vẻ ngoài của các nữ sinh viên đại học, không ngờ tớ lại nhìn thấy một người khác ở đại học Tài chính, cậu đã có bạn trai chưa?”

Thẩm Ấu Sở càng cúi đầu thấp hơn nữa, nhưng chiếc cằm trơn bóng vẫn gật gật.

“Cậu cũng có bạn trai rồi sao?”

Biên Thi Thi chậc chậc miệng: “Bạn thân của tớ cũng có bạn trai rồi, hơn nữa cậu ta còn là sinh viên của trường đại học Tài chính các cậu đấy…”

“Biên Thi Thi!”

Vương Tử Bác đột nhiên hét lên một tiếng.

Nếu không ngăn cản nữa, Tu La tràng thực sự sẽ xảy ra đấy.

“Chuyện gì?”

Biên Thi Thi bị dọa cho sợ hãi, hôm nay cảm xúc của Vương Tử Bác thực sự rất kỳ quái.

“Tớ, tớ tớ…”

Vương Tử Bác siết chặt nắm đấm, hít vào một hơi thật sâu, giống như trâu đực động dục vậy, cuối cùng… Cuối cùng, cậu ấy đột nhiên nghiến răng nghiến lợi nói: “Tớ… Tớ thích cậu, cậu có thể làm bạn gái của tớ được không?”

“Tinh…”

Giống như bị làm ma pháp, bầu không khí ngay lập tức ngưng đọng lại, ngay cả các bạn học đang uống trà sữa xung quanh cũng bị câu “tỏ tình” này thu hút, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô.

Cứ thế tất cả im lặng một chút, sau đó mọi người lập tức “ồ” lên cổ vũ.

Còn có sinh viên thích náo nhiệt hét lên: “Đồng ý cậu ấy, đồng ý cậu ấy, đồng ý cậu ấy…”

“Meo meo…”

Đoàn viên mập mạp không biết chuyện gì đang xảy ra, tại sao mọi người lại đột nhiên phấn khích như vậy, nó hơi sợ hãi, cơ thể mũm mĩm rúc vào trong lồng ngực của “mẹ” Thẩm Ấu Sở.

Nhưng ngay cả “mẹ” nó cũng đang sửng sốt, Thẩm Ấu Sở ngạc nhiên đến mức há hốc miệng, bọn họ đang trò chuyện rất vui, tại sao Vương Tử Bác lại đột nhiên tỏ tình?

“Điên rồi sao?”

Biên Thi Thi sửng sốt một lúc lâu, cuối cùng cũng phản ứng lại, sau khi ném xuống một câu lập tức cất bước rời đi.

Mặc dù rất muốn biết bạn trai của Thẩm Ấu Sở là ai nhưng dù sao cũng là chuyện của người ta, ngay khi mọi chuyện rơi xuống trên đầu mình, Biên Thi Thi sao vẫn có thể quan tâm đến người khác được?

“Đúng là điên thật rồi, nào có chuyển tỏ tình như vậy chứ, thời gian và địa điểm đều không thích hợp, mối quan hệ cũng chưa đạt đến mức đó, đúng là tên khờ!”

Biên Thi Thi vừa đi vừa oán giận, quay đầu lại thấy Vương Tử Bác vẫn còn ngồi xổm ở đó, cô ấy càng tức giận: “Cũng

không biết đuổi theo giải thích, có quỷ mới đồng ý!”

Thực ra không phải Vương Tử Bác không muốn theo đuổi, mà hai chân cậu ấy run rẩy đến mức không thể đi được nữa.

Tiểu Trần à, ông đây đã dùng thân mình giúp mày lấp lỗ châu mai rồi đấy!

Chương 622: Mày đã nhìn thấy dấu chấm than màu đỏ bao giờ chưa?

Đáng thương cho bảo bối khờ khạo hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy bóng dáng của bạn thân của bạn trai hơi chật vật dưới ánh hoàng hôn.

“Đoàn Viên, có phải bác Tử Bác của con có bạn gái rồi không?”

Thẩm Ấu Sở ôm chú mèo mũm mĩm hỏi.

“Meo!”

Đoàn Viên chớp chớp mắt, ngây ngốc trả lời một câu.

Sau khi trở về ký túc xá, Vương Tử Bác không nói một lời đã lập tức đăng nhập vào QQ, hút điếu thuốc chờ Trần Hán Thăng online.

Những chuyện xảy ra ngày hôm nay, con mẹ nó thực sự quá ly kỳ và cổ quái, cho dù nằm mơ cũng không dám mơ như vậy.

Mặc dù “Tu La tràng” đã không xảy ra, nhưng Biên Thi Thi đã gặp mặt Thẩm Ấu Sở, sau này phải làm sao đây?

“Tỏ tình” quá mức vội vàng, Biên Thi Thi tức giận rời đi, có lẽ đoạn tình cảm này đã kết thúc tại đây, bản thân cậu ấy phải xin lỗi như thế nào đây?

Đầu óc của Vương Tử Bác đang rối bời, đang cần gấp một quân sư quạt mo có thể giúp mình sắp xếp lại những suy nghĩ.

Thời gian ở California chậm hơn 15 tiếng đồng hồ so với trong nước, cậu ấy vẫn luôn chờ đợi cho đến 9 giờ tối, khi chiếc gạt tàn đã đầy tàn thuốc, ảnh đại diện của "Trần anh tuấn" cuối cùng cũng online.

Vương Tử Bác giống như gặp được cứu tinh, nhanh chóng thổi sạch tàn thuốc rơi xuống trên bàn phím, bắt đầu đánh chữ "lách tách".

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Tiểu Trần, sao giờ mày mới online!

Trần anh tuấn: Nhớ tao đến thế sao?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Đừng hèn nữa, có chuyện gấp muốn nói với mày, hôm nay tao và Biên Thi Thi đến điều tra Tân Thế Kỷ và Qủa Xác, sau khi xong việc Biên Thi Thi muốn đi đến đại học Tài chính, nhưng tao không thể ngăn cản cô ấy lại được.

Trần anh tuấn: Ừm, sau đó thì sao?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Biên Thi Thi đã gặp Thẩm Ấu Sở.

Phía bên Trần Hán Thăng tạm dừng vài giây, cuối cùng vẫn phản hồi năm chữ.

Trần anh tuấn: Ồ, sau đó thì sao?

Ừm, sau đó thì sao? Và Ồ, sau đó thì sao? Mặc dù chỉ khác nhau một chữ nhưng điều đó cho thấy cảm xúc đã xuất hiện sự khác biệt.

Vương Tử Bác thậm chí còn có thể cảm nhận được áp lực cách một lớp màn hình, cậu ấy hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tư thế ngồi tiếp tục trả lời.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Mày cũng hiểu rõ con người Biên Thi Thi rồi đấy, cậu ấy hơi nhiều chuyện, không chỉ hỏi tên

của Thẩm Ấu Sở mà còn muốn nghe nói đến bạn trai của cậu ấy, nhưng đã bị tao ngăn cản một cách khéo léo.

Trần anh tuấn: Với chỉ số thông minh của mày, tao cảm thấy dùng chữ "khéo léo" không thích hợp lắm, mày tiếp tục nói đi.

"Mẹ nó!"

Vương Tử Bác mắng một câu, tên chó má Tiểu Trần này, nếu hôm nay không có ông đây, Tu La trang kia nhất định sẽ chạy đến trên người mày!

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Trong khoảnh khắc sự việc sắp bị bại lộ, tao không thể nghĩ ra cách nào khác để cắt ngang, chỉ có thể bất ngờ tỏ tình với Biên Thi Thi, có lẽ cậu ấy đã bị dọa rồi, căn bản không có tâm trạng hỏi thăm xem bạn trai của Thẩm Ấu Sở là ai, tức giận rời khỏi đại học Tài chính.

Sau khi tin nhắn này gửi đi, Trần Hán Thăng đột nhiên im lặng, nhưng không chỉ là vài giây như trước đó nữa.

Vương Tử Bác chờ chưa đầy một phút, trong lòng đã có chút sốt ruột.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Mày còn ở đó không?

Trần anh tuấn: Có, Tử Bác, tao thu lại câu nói lúc nãy, Tử Bác là một người đàn ông chính hiệu, là một người đàn ông có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh! Người anh em tốt của nhân dân, con trai ngoan của cha! Mày có thể đứng vững trên nắm đấm, có thể cưỡi ngựa trên cánh tay của mình! Bíu, bắn tim!

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Mày điên rồi đúng không? Có thể nghiêm túc một chút được không, Biên Thi Thi đã gặp Thẩm Ấu Sở rồi đấy!!!

Ba dấu chấm than thể hiện sự lo lắng trong lòng Vương Tử Bác.

Trần anh tuấn: Hai người bọn họ gặp nhau thì sao chứ? Ngay cả Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở cũng đối mặt nhau rồi, Biên Thi Thi chẳng là gì cả.

Gì?

Vương Tử Bác hơi ngơ ngác, bản thân cậu ấy cũng bị doạ cho khóc lóc, sao Tiểu Trần có thể coi nhẹ như vậy chứ?

Không thể hiểu được, cậu ấy nhớ lại những gì đại sư cổ vũ tinh thần thời cận đại Hồ Lâm Ngữ đã từng nói.

Có một số chuyện trong mắt bạn giống như trời sập, nhưng trong mắt người khác lại giống như một hạt cát nhỏ bé không đáng kể.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Ngộ nhỡ Biên Thi Thi nói với Tiêu Dung Ngư thì sao?

Trần anh tuấn: Nói thì nói thôi, nếu Biên Thi Thi nhắc đến, Tiểu Ngư Nhi cùng lắm là giận tao mấy ngày thôi.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Đơn giản như vậy sao? Chiều nay tao đã bị doạ cho khóc đấy.

Trần anh tuấn: Nói đơn giản thì đơn giản, không đơn giản sẽ không đơn giản, tao phân tích cho mày nghe nhé.

Trần anh tuấn: Thứ nhất, Tiểu Ngư Nhi chắc chắn vẫn chưa quên được Thẩm Ấu Sở, cô ấy vẫn biết đến sự tồn tại của Thẩm Ấu Sở.

Trần anh tuấn: Thứ hai, tiểu Ngư Nhi rất thông minh, cô ấy lúc nào cũng gọi tao đến trường đại học Đông Đại, một mặt là nhớ tao, mặt khác là giảm bớt thời gian tao ở trong trường học, bởi vì Thẩm Ấu Sở cũng ở đại học Tài chính.

Trần anh tuấn: Thứ ba, nếu chiều nay Biên Thi Thi nghe ngóng được bạn trai của Thẩm Ấu Sở, đó thực sự là Tu La tràng.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Vậy không hỏi thăm được thì sao?

Trần anh tuấn: Đỡ cho tao, tao vẫn có thể phóng túng thêm một khoảng thời gian nữa.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Chỉ vậy thôi sao?

Trần anh tuấn: Chỉ vậy.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: …

Trần anh tuấn: Ngoài ra, tranh chấp hôn nhân xuyên quốc gia của chị Ngô đang tiến triển không tệ lắm, sau khi trở về và được tuyên truyền, có lẽ Tiểu Ngư Nhi sẽ phải phải nhận rất nhiều cuộc phỏng vấn, tao cũng có ý định để lộ mối quan hệ giữa mình và Quả Xác để phân tán sự chú ý của cô ấy.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Chiều nay tao còn khóc lóc trước mặt Hồ Lâm Ngữ, trong khoảnh khắc đó, tao thực sự rất sợ hãi và choáng váng.

Trần anh tuấn: Thực ra chỉ cần không xảy ra mấy chuyện ngoài ý muốn giống như Biên Thi Thi, tạm thời tao vẫn rất an toàn, chẳng lẽ với tính tình kiêu ngạo của Tiểu Ngư Nhi, cô ấy sẽ cất công chạy đến nói với Thẩm Ấu Sở rằng, đây là bạn trai của cô, mong cô tránh xa một chút?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Ra là vậy.

Sau khi nghe những lời giải thích của Trần Hán Thăng, trái tim vẫn luôn treo cao của Vương Tử Bác cuối cùng cũng từ từ rơi xuống.

Tố chất tâm lý của Tiểu Trần vẫn rất tốt, hơn nữa cách nhìn nhận vấn đề của cậu ấy càng thấu đáo hơn, vậy về phần Biên

Thi Thi phải làm sao đây?

Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy mình thật lỗ.

Nhưng nếu lúc đó mình không "cái khó ló cái khôn" đối phó như vậy, thì đó thực sự là Tu La tràng đấy, ngay cả Trần Hán Thăng cũng thừa nhận chuyện này.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Tiểu Trần à, tao tỏ tình không chân thành như vậy, chắc là đã kết thúc với Biên Thi Thi rồi.

Trần anh tuấn: Lúc đó cậu ta có phản ứng như thế nào?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Tức giận mắng tao bị thần kinh.

Trần anh tuấn: Chưa nói mấy câu như "xin lỗi, chúng ta không thích hợp", hoặc là "Cậu là người tốt" đúng không?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Không, cậu ấy mắng tao bị thần kinh, bị nặng hơn mày nhiều.

Trần anh tuấn: Ha hả??

Tuổi trẻ chưa trải sự đời:?? Là có ý gì?

Trần anh tuấn: Chuyên gia tình cảm Trần giáo sư cảm thấy vấn đề này không lớn lắm, mày cứ yên tâm, ngay cả Hoàng Tuệ tao cũng có thể ném lên giường mày, một cô gái như Biên Thi Thi không đáng để vào mắt.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Tiểu Trần, tao cầu xin mày đừng nhắc đến chuyện đó nữa, bây giờ tao chỉ muốn xin lỗi Biên Thi Thi, bởi vì lần này tỏ tình không đủ chân thành, cũng chuẩn bị không đầy đủ, sau khi xin lỗi sẽ vĩnh viễn rời khỏi tầm mắt của cô ấy.

Trần anh tuấn: Đúng là làm ra vẻ (biểu cảm nôn mửa), có mối quan hệ giữa tao và Tiểu Ngư Nhi, mày vĩnh viễn rời khỏi bằng cách nào? Hơn nữa thế giới của con gái, mày nghĩ có thể muốn vào thì vào, muốn ra thì ra sao?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Không hiểu lắm, tao vẫn còn có cơ hội?

Trần anh tuấn: Chờ tao về rồi hẵng nói, trò chuyện QQ với một kẻ ngốc như mày đúng là lãng phí thời gian ở trên dương gian của tao mà.

Trần Hán Thăng nói xong, lập tức xóa bỏ khung chát, đối với bạn thân mà nói, câu nói này có nghĩa là đã kết thúc cuộc trò chuyện.

Mối quan hệ giữa hắn và Vương Tử Bác không cần phải kết thúc bằng mấy câu đơn như "Ngủ ngon, moa moa, ôm một cái" gì đó.

Nhưng ảnh đại diện QQ của Vương Tử Bác lại không buông tha mà sáng lên một lần nữa.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Tiểu Trần, mày như vậy thực sự rất mệt mỏi đấy, tao chỉ mới trải nghiệm một chút đã cảm thấy giống như đang ở trong vòng xoáy nước của vực sâu vậy.

Trần anh tuấn: Niềm vui của ba, mày không hiểu được đâu, còn có chuyện gì nữa không?

Thiếu niên chưa trải sự đời: "Cút! Tao chỉ muốn nói Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở, hai người bọn họ đều là những cô gái rất rất tốt.

Trần anh tuấn: Ồ, sau đó thì sao?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Mày có thể xác nhận một người rồi thả người còn lại rời đi được không?

Trần anh tuấn: Ha ha, Tử Bác, mày đã nhìn thấy dấu chấm than màu đỏ bao giờ chưa?

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Dấu chấm than màu đỏ là cái gì?

Trần anh tuấn: Tao cho mày hiểu rõ một chút.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời: Tao phải hiểu cái này để làm gì chứ…”

Câu nói này không được gửi đi, bởi vì Vương Tử Bác phát hiện trên khung thoại thực sự xuất hiện dấu chấm than màu đỏ.

“!Ngài và đối phương không phải là bạn bè, vui lòng thêm bạn bè trước khi trò chuyện.”

“!” Qủa nhiên là màu đỏ tươi đẹp.

“Mẹ nó, mình bị Tiểu Trần huỷ kết bạn?”

Vương Tử Bác há hốc mồm, chiều nay ông đây còn giúp nó ngăn cản Tu La tràng đấy, thế mà buổi tối đã bị huỷ kết bạn?

Ông đâu hy sinh tình yêu của mình, dùng cơ thể chắn đạn đấy, thằng chó má này, sao có thể dứt khoát như vậy chứ?

…

Sau khi huỷ kết bạn với Vương Tử Bác, tâm trạng của Trần Hán Thăng quả nhiên tốt hơn rất nhiều, thằng bạn thân lúc nào cũng đưa ra mấy ý kiến vô dụng.

“Nhưng mà.”

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn TV một cái, trên đó đang truyền hình trực tiếp vòng loại World Cup 2006.

“Thời gian còn lại cho đội tuyển bóng đá quốc gia… Không đúng, thời gian còn lại cho mình không nhiều lắm.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói.

“Tiểu Trần, đội tuyển bóng đá quốc gia gì vậy?”

Tiêu Dung Ngư nghe được một chút, đi đến nhìn TV hỏi: “Ồ, sao không thấy đội tuyển quốc gia Trung Quốc?”

“À, bọn họ cũng giống như tớ, đang ngồi trên ghế sô pha xem TV.”

Chương 623: Bởi vì, Quả Xác là của tớ

Những ngày còn lại ở nước Mỹ nói chung cũng bình an không có việc gì, ban ngày Tiêu Dung Ngư và Cao Văn bận rộn thu thập tài liệu, Triệu Đồng đi theo phía sau chụp ảnh.

Lúc lật xem tài liệu trong thư viện, "lách tách" chụp một tấm; Lúc gặp cơ quan tư pháp địa phương, "lách tách" chụp một tấm; Khi Ngô Diệc Mẫn gặp lại chồng cũ Miller một lần nữa, lại "lách tách" chụp một tấm.

Đây đều là những tài liệu quý giá để đưa tin sau khi về nước, đồng thời cũng là bằng chứng cho những cố gắng của giáo sư Tôn Bích Dư và công ty luật Dung Thăng.

Trưa ngày 22, giáo sư Tôn ăn một bữa cơm cùng với các học sinh của bà ấy ở California, chiều hôm đó lên máy bay chính thức trở về Kiến Nghiệp.

Trịnh Quan Đề không đi theo trở về, kể từ khi cô đề cử giám đốc kinh doanh Thôi Chí Phong cho Trần Hán Thăng, sức ảnh hưởng của cô đối với sự cạnh tranh giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác đã bị hạn chế, chiến trường chính diện chủ yếu phải dựa vào Trần Hán Thăng, cô chỉ có thể phát huy một chút tác dụng nơi hậu phương của địch.

Hơn mười tiếng sau khi máy bay hạ cánh, đám người Dịch Na và Biên Thi Thi đã chờ ở sân bay Lộc Khẩu, Vương Tử Bác cũng chạy đến đây đón người, chỉ là Biên Thi Thi cố ý giữ một khoảng cách với cậu ấy.

Chẳng bao lâu sau, đoàn người đi ra ngoài, Trần Hán Thăng là người dễ nhận ra nhất, bởi vì hắn đeo một chiếc kính râm cợt nhã, còn cố ý vẫy vẫy tay chào hỏi.

“Tiểu Trần…”

Vương Tử Bác định đi đến ôm một cái, kết quả bị một đống hành lý nặng nề ném đến trước mặt.

“Cầm chắc vào.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Trong này có 500.000 usd, thiếu một đồng cũng bắt mày bồi thường.”

“Phi!”

Vương Tử Bác phỉ nhổ, ngay cả việc lừa bịp mọi người cũng là hương vị quen thuộc, nhưng cậu ấy cũng không đặt hành lý xuống, thậm chí còn chủ động xách đồ giúp Cao Văn và Ngô Diệc Mẫn.

Cuối cùng, những người đi công tác như Trần Hán Thăng đều cả người nhẹ nhàng thoải mái, trong khi vai, lưng, tay của Vương Tử Bác gồng gánh vài cái.

“Giống như một kẻ ngốc vậy.”

Biên Thi Thi nhìn thấy cảnh này ở trong mắt, hừ một tiếng.

Bây giờ đã gần 6 giờ tối, giáo sư Tôn đã có tuổi, nên bà dặn dò Tiêu Dung Ngư mấy câu rồi đi cùng với Ngô Diệc Mẫn về nhà.

Mấy người còn lại đều là những người trẻ tuổi, mọi người dứt khoát hẹn nhau đến nhà hàng lẩu liên hoan.

Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cùng ngồi trên một chiếc taxi, Cao Văn, Dịch Na và Triệu Đồng một xe, đi thẳng đến Trung tâm Thương mại quốc tế ở Tân Nhai Khẩu.

Gặp lại cô bạn thân của mình, Tiêu Dung Ngư rất vui vẻ, ríu ra ríu rít trò chuyện về những điều thú vị ở trước ngoài và tiến triển của vụ án, nếu là bình thường, với tính cách của Biên Thi Thi, cô ấy nhất định sẽ hỏi đông hỏi tây, nhưng hôm nay trông có vẻ hơi nặng nề.

"Thi Thi, cậu làm sao vậy?"

Tiêu Dung Ngư phát hiện có gì đó không đúng.

Vương Tử Bác ngồi trên ghế phụ lo lắng khiến mông vặn vẹo.

"Không có gì, sau khi trở về tớ sẽ nói với cậu."

Trong lúc nói chuyện, Biên Thi Thi nhìn lướt qua hàng ghế đầu.

Vương Tử Bác càng lo lắng vặn vẹo mông một lần nữa, phát ra tiếng "kẽo kẹt".

"Có chuyện gì vậy, Tử Bác."

Trần Hán Thăng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, cố ý hỏi: "Bên dưới chỗ ngồi có gì chọc vào mày sao?"

"Không, không có."

Trong lòng Vương Tử Bác thầm mắng Trần Hán Thăng một tiếng, ngoài miệng vẫn thành thật trả lời.

Bầu không khí xấu hổ, nghi hoặc cứ thế tiếp tục cho đến khi đến Trung tâm Thương mại quốc tế, Trần Hán Thăng vừa bước xuống xe, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một dòng chữ đang chạy trên màn hình LED lớn của toà nhà.

"Phổ cập toàn dân, ổn định giá cả tiêu thụ, mua mp4 chỉ với 8xx, Tân Thế Kỷ có hẹn với bạn vào tháng tư."

"Ghê vậy, Lão Hồng cũng chịu chơi thật đấy."

Trần Hán Thăng chống nạnh nhìn: "Tuyên truyền quảng cáo thì thôi đi, lại còn cố tình úp mở giá cả làm ra vẻ huyền bí, marketing đói khát đến mức này rồi sao?"

Bốn đóa hoa vàng của công ty luật đương nhiên cũng thấy được biển quảng cáo đèn LED này, Dịch Na suy nghĩ một chút: "Hình như ngày hôm qua vẫn chưa có."

"Điều này có nghĩa là sản phẩm của Tân Thế Kỷ sắp được lên kệ rồi đúng không?"

Cao Văn hỏi Biên Thi Thi: "Biên sư muội, lúc chúng tôi ở nước ngoài, em đi điều tra tình hình của Quả Xác ra sao rồi?"

"Vẫn chưa thành công."

Biên Thi Thi lắc đầu: "Bọn em… Em ngồi ở trong phòng hội nghị một lúc lâu nhưng không có ai của Quả Xác ra mặt tiếp đãi cả."

Lúc đầu Biên Thi Thi vốn định nói "bọn em", nhưng sau đó lại đột nhiên đổi thành "em", những người khác không cảm thấy gì, nhưng lọt vào lỗ tai Vương Tử Bác lại cảm thấy hơi khó chịu.

"Không có gì phải ngạc nhiên cả."

Cao Văn vô cùng bất đắc dĩ: "Lần trước Quả Xác còn xé bỏ văn bản luật sư đấy, trong lúc ăn cơm, chúng ta sẽ nghiêm túc thảo luận về hướng phát triển tiếp theo."

…

Lúc ăn lẩu vẫn vô cùng náo nhiệt, các cô gái tương đối tao nhã lịch sự, cái miệng nhỏ nhắn gắp từng miếng nhỏ, tương phản hoàn toàn động tác thô lỗ của Trần Hán Thăng.

Hắn nhét một mồm thịt dê thật to, miệng lưỡi đều bị nóng đến mức phát ra tiếng "xì xụp xì xụp", còn không ngừng oán giận.

“Không có những món ăn như lẩu uyên ương, lẩu tiết vịt, chao hậu hủ, bánh bao chiên giòn này nọ, không biết những đồng hương đi học đi làm ở nước ngoài chịu đựng như thế nào nhỉ, tớ chỉ mấy ngày thôi đã không thể chịu được rồi.”

“Quen với nó thì sẽ ổn thôi, thực ra chúng tôi cũng rất muốn về nước.” Triệu Đồng bĩu môi nói.

“Đúng vậy, mọi người đều không dễ dàng gì.”

Trần Hán Thăng vẫy tay gọi một người phục vụ đến: “Người đẹp, cho bọn anh nhiều thức ăn xanh hơn nữa, bây giờ các chuyên gia đang ủng hộ việc cải thiện sức khoẻ, không thể lúc nào cũng ăn thịt được.”

“Ngài muốn cái gì ạ, rau cải, cải thìa hay là cải thảo?”

Người phục vụ vẫn còn trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa có chút mập mạp như trẻ con, cô ta lấy một chiếc bút bi ra nghiêm túc ghi lại.

“Anh muốn một lon sprite, loại có đá.”

Trần Hán Thăng nói.

Người phục vụ mặt trò sửng sốt: “Tiên sinh, chẳng phải ngài muốn thực phẩm màu xanh sao?”

“Chẳng phải sprite là một chai màu xanh sao?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Người phục vụ: …

Nhìn thấy Trần Hán Thăng trêu chọc cô gái nhà người ta như vậy, Tiểu Ngư Nhi vừa cười vừa nhéo lỗ tai Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác nhìn mà cảm thấy vô cùng hâm mộ, những nơi có Tiểu Trần sẽ không bao giờ quạnh quẽ, mặc dù bản thân

mình cũng giúp đỡ xiên đồ ăn, thêm nước lẩu, điều chỉnh nhiệt độ của bếp điện.

Thậm chí khi người nào đó kể một câu chuyện hài hước hay không hài hước, cậu ấy cũng phải giả vỡ nhếch khóe miệng, nếu không sẽ cảm thấy đối phương rơi vào hoàn cảnh khó xử.

Nhưng làm nhiều như vậy, có lẽ cũng không ai quan tâm.

Nghĩ đến đây, Vương Tử Bác ngẩng đầu lên nhìn Biên Thi Thi, cô đang nói chuyện với Cao Văn về những gì mình trải qua ở trong nhà máy điện tử Qủa Xác, sự chú ý hoàn toàn không đặt ở bên này.

"Haiz."

Lồng ngực Vương Tử Bác hơi ngột ngạt, cúi đầu hờ hững đùa nghịch đôi đũa.

Lúc này Biên Thi Thi đang trò chuyện cũng vô tình liếc qua một cái.

"Mọi người dừng lại một chút, tôi có vài lời muốn nói."

Cao Văn đột nhiên vỗ tay nói.

Trong bốn đoá hoa vàng, Cao Văn là người lớn tuổi nhất, bằng cấp cao nhất, cô ta luôn vô thức đảm nhận vai trò của "lãnh đạo", cho dù Dịch Na đã nhắc nhở rất nhiều lần.

"Cũng may Trần Hán Thăng phá sản rồi."

Dịch Na thầm nghĩ, nếu không với tính tình của hắn, nói không chừng sẽ xảy ra mâu thuẫn.

"Bây giờ công ty luật đang có hai nhiệm vụ, một là vụ kiện tụng hôn nhân xuyên quốc gia, nhưng đây là nhiệm vụ dài lâu, chưa chắc đã có thể hoàn thành trong năm nay; Cái còn lại là

vụ tranh chấp thương mại giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác, đây là nhiệm vụ trước mắt."

Vẻ mặt Cao Văn vô cùng nghiêm túc: "Tạm thời Tiểu Ngư Nhi không thể nào phân thân ra được, sau khi chuyến đi Mỹ lần này được đăng tải trên báo, có lẽ sẽ có một số cuộc phỏng vấn, cô ấy phải đại diện cho công ty luật ra mặt đối phó, ngoài ra cô ấy còn có việc học và bài tập hàng ngày."

"Cho nên."

Cao Văn dừng lại một chút: "Trong khoảng thời gian này, ba người chúng ta tranh thủ tập trung giải quyết mâu thuẫn giữa Quả Xác và Tân Thế Kỷ đi."

Mọi người đều không có ý kiến gì, dù sao cũng nên xử lý như vậy, Vương Tử Bác nhìn Trần Hán Thăng, phát hiện anh bạn thân đang cà lơ phất phơ đùa giỡn chiếc bật lửa, cậu ấy cũng không nói gì.

"Hán Thăng."

Khi bữa ăn sắp kết thúc, Cao Văn vẫn không nhịn được dùng giọng điệu đùa cợt nhắc nhở: "Tiểu Ngư Nhi càng ngày càng giỏi giang, cậu cũng phải cố lên đấy, hãy sử dụng phong thái triệu phú năm đó nào."

"Ôi trời, chuyện này thì hơi khó."

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: "Tỷ phú không phải là vấn đề lớn gì, nhưng triệu phú thực sự rất khó."

Nếu cố gắng, tỷ phú vẫn có thể.

Còn triệu phú, chỉ cần miếng đất ở Thượng Hải kia là đủ rồi.

Cao Văn cho rằng Trần Hán Thăng lại đang ba hoa khoác lác, thầm nghĩ sau một tháng nữa, cậu sẽ cảm thấy áp lực thôi.

…

Sau khi rời khỏi nhà hàng lẩu, sẽ là hoạt động của từng nhóm nhỏ, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi tay trong tay trở về đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đi theo ở phía sau, Cao Văn và Dịch Na bắt taxi trở về, Triệu Đồng cũng có công việc riêng của mình.

Mùa này đã không còn lạnh nữa rồi, có rất nhiều cặp đôi sinh viên đang đi trên con đường Văn Lan, bầu trời đầy sao và cũng có thể nhìn thấy những tòa nhà dạy học sáng ngời trong khuôn viên trường đại học Đông Đại qua những bóng cây lốm đốm, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi thỉnh thoảng phát ra từng đợt tiếng cười trong trẻo.

Lúc sắp đến cổng, Trần Hán Thăng đột nhiên gọi các cô lại.

“Việc sắp xếp công việc của công ty luật có chút vấn đề, đừng đặt sự chú ý lên Quả Xác nữa.”

“Tại sao chứ?”

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đều cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Đây là hành động người nhà đánh người nhà.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Bởi vì Quả Xác là của tớ.”

Chương 624: Số tiền đó thực ra đều là của ba người chúng tớ

“Cái gì?”

Vào thời điểm này, khuôn viên trường đại học Đông Đại hơi ồn ào, chương trình buổi tối đang được phát sóng trên đài phát thanh, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi hình như không nghe rõ, còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

“Đúng là không dễ dàng, một nước cờ lớn nhẫn nhịn lâu như vậy, cuối cùng cũng ngả bài.”

Trần Hán Thăng vừa đắc ý vừa thoải mái.

Kể từ lúc “phá sản” cho đến nay, đám người nên đi đều đã rời đi, những người ở lại bây giờ về cơ bản đều là những người đuổi cũng không đi.

Mặt khác, điện tử Quả Xác và công ty luật Dung Thăng thực sự không cần phải mâu thuẫn nội bộ, tay trái đánh tay phải thú vị lắm sao?

Điều quan trọng nhất là trước mắt Trần Hán Thăng muốn tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực để đối phó với Tân Thế Kỷ, nếu không vẫn có thể chơi đùa vài ván cùng với các chị gái nhỏ ở công ty luật Dung Thăng, tiếp tục vắt kiệt hết tài nguyên của Hồng Sĩ Dũng.

Nhưng rõ ràng hắn đã đánh giá quá cao năng lực chấp nhận thông tin mang tính bùng nổ này của Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi.

“Trần Hán Thăng, Qủa Xác nào vậy?”

Biên Thi Thi thậm chí còn mở miệng như vậy.

“Hả?”

Trần Hán Thăng giật mình: “Chính là điện tử Quả Xác mà các cậu vừa mới thảo luận trong bữa ăn đấy.”

“Tiểu Trần, Quả Xác của ai?”

Tiêu Dung Ngư cũng ngay lập tức hỏi.

“Của tớ.”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ ngực nói.

“Cái gì của cậu?”

Biên Thi Thi cau mày.

Lần này Trần Hán Thăng thực sự bỏ cuộc: “Tớ chơi đùa vòng vèo nữa, bây giờ tớ sẽ nói lại một lần, điện tử Quả Xác đang đánh nhau với Tân Thế Kỷ kia là do đích thân tớ sáng lập.”

Không có tiếng hoan hô xuất hiện như trong tưởng tượng, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi liếc mắt nhìn nhau trong sự sững sờ, đài phát thanh của đại học Đông Đại đang phát bài hát ướt át thịnh hành nhất- “Chuột yêu gạo”.

“Anh yêu em, yêu em giống như chuột yêu gạo, cho dù có bao nhiêu bão giông, anh cũng sẽ ở bên cạnh em…”

Vương Tử Bác dịch dịch mông, ngay cả cậu ấy cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Thực ra bây giờ Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đã nghe hiểu, nhưng về mặt tình cảm thì không thể nào chấp tiếp thu được.

Trong mắt bốn đóa hoa vàng của công ty luật Dung Thăng, điện tử Quả Xác đã là một sự tồn tại giống như ma quỷ.

Xé bỏ văn bản luật sư, lôi kéo công nhân một cách ác ý, vô sỉ bắt chước… Trong mắt mọi người, đây là một con Boss tinh anh trên con đường phát triển của công ty luật Dung Thăng.

Bây giờ thì hay rồi, con Boss tinh anh kia gỡ lớp mặt nạ xuống, kết quả lại là người một nhà.

Chuyện này giống như cậu bé hồ lô nhiều lần vượt qua trăm ngàn cay đắng để cứu ông nội của mình, kết quả đánh nhau giữa chừng, xà yêu đột nhiên lột mặt nạ xuống, không ngờ lại là ông nội giả trang.

"Đại oa, Nhị oa, Tam oa, Tứ oa, ông là ông nội của các cháu đây!"

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi cũng có cảm giác như bây giờ.

"Tiểu Trần, cậu đang nói đùa sao?"

Tiêu Dung Ngư bày ra vẻ mặt ngây thơ, mái tóc đuôi ngựa không ngừng lắc lư, má lúm đồng tiền trên khuôn mặt trái xoan cũng không còn say mê nữa, bên trong tràn ngập thuốc mê.

Hơn nữa còn là thuốc mê do đích thân Trần Hán Thăng bỏ vào.

"Tớ có nói giỡn hay không, đây là chuyện có thể chứng minh mà."

Biểu cảm của Trần Hán Thăng cũng không nói nên lời: "Tại sao các cậu không kinh ngạc hét lên, còn nữa, Tiêu Dung Ngư, dựa theo các tình tiết kinh điển trên TV thì chẳng phải cậu phải ôm lấy tớ bật khóc sao?"

Trần Hán Thăng- Người chưa thể thoả mãn lòng hư vinh rất không hài lòng với phản ứng này.

“Qủa Xác là của Tiểu Trần, hai ngày trước tớ và Biên… Biên Thi Thi đến điện tử Quả Xác đã nhận được sự tiếp đón rất nồng nhiệt, cũng là do Nhiếp Tiểu Vũ sắp xếp.”

Lúc này Vương Tử Bác cũng chủ động nói: “Chị Tĩnh ở Hoả Tiễn 101 trước đó cũng ở Qủa Xác.”

“Còn nữa, trong vụ tranh chấp giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác về bản vẽ thiết kế xây dựng năm ngoái, các cậu còn chưa ra khỏi cửa thì Quả Xác đã đột nhiên đầu hàng đúng không?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Chẳng lẽ các cậu không cảm thấy kỳ quái sao?”

Vụ tranh chấp năm ngoái vẫn còn là một bí ẩn, lúc đó mấy người Cao Văn còn cảm thấy giống như có một thế lực vô hình nào đó đang giúp đỡ công ty luật Dung Thăng.

“Hình như là vậy.”

Tiêu Dung Ngư ngơ gác gật đầu.

“Chuyện này, chúng ta tìm một cái ghế nào ngồi xuống một chút đi, nghe tớ giải thích cặn kẽ.”

Trần Hàn Thăng kéo Tiêu Dung Ngư, Tiêu Dung Ngư cũng không quên kéo Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi mơ mơ màng màng đưa tay về phía Vương Tử Bác, Vương Tử Bác không thể ngờ được rằng vẫn còn có niềm vui bất ngờ như vậy, trong lòng do dự một chút, cuối cùng cọ cọ lòng bàn tay vào quần rồi cẩn thận nắm lấy.

Kết quả đầu ngón tay vừa mới tiếp xúc với nhau, Biên Thi Thi lập tức phản ứng lại, trong khi thu tay lại, cô ấy hung hăng trừng mắt lườm Vương Tử Bác một cái.

Sắc mặt của Vương Tử Bác hơi túng quẫn.

…

Hàng ghế đá trong khuôn viên trường đại học Đông Đại chỉ có thể ngồi ba người, thực ra chen chúc bốn người cũng không thành vấn đề, nhưng Biên Thi Thi cố ý không nhường chỗ, Vương Tử Bác chỉ có thể ngồi xổm xuống bên cạnh.

"Giao dịch giữa Hoả Tiễn 101 và Thâm Thông vô cùng phức tạp, cũng không phải đơn thuần là phá sản thu mua, mà đó là một loại thỏa thuận mua bán, lúc đó tớ đã bán với giá 55 triệu tệ."

Nói đến đây, Trần Hán Thăng tạm dừng một chút, khoa tay múa chân giơ năm ngón tay lên.

Nhưng Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi vẫn không quan tâm.

"55 triệu tệ đấy."

Trần Hán Thăng "vô tình" nhấn mạnh lại một lần nữa.

"Tiếp theo, tớ cầm 55 triệu tệ đó mua đất và mở một nhà máy, quá trình này vô cùng phức tạp.

Mua đất tương đối đơn giản, nhưng mở nhà máy nhất định phải có ban quản lý và công nhân lành nghề, trùng hợp vào thời điểm đó có một số người ở Tân Thế Kỷ muốn từ chức, cho bên hai bên chúng tớ bắt nhịp với nhau, thực ra tớ có thể mở nhà máy là nhờ có 55 triệu tệ khiến tớ tự tin, đương nhiên bây giờ 55 triệu tệ kia cũng chẳng còn lại bao nhiêu, có lẽ Biên Thi Thi sẽ thắc mắc rằng rốt cuộc làm thế nào mới có thể tiêu 55 triệu tệ…"

"Được rồi, cậu không cần nói nữa, mọi người biết cậu có 55 triệu tệ rồi."

Biên Thi Thi đột nhiên xoay người lại nhìn Tiêu Dung Ngư: "Lúc đầu tớ cũng không tin lắm, bởi vì Trần Hán Thăng nhà cậu thích nói đùa, mãi đến khi cậu ta liên tục nhắc đến 55 triệu tệ sáu lần, tớ cảm thấy chuyện này có lẽ là thật."

"Cái gì gọi là cảm thấy, chuyện này vốn dĩ là sự thật."

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra: "Nếu không tin các cậu có thể gọi điện thoại cho Nhiếp Tiểu Vũ xác minh một chút, còn nữa, Biên Thi Thi, giọng điệu của cậu không phù hợp chút nào, giống như cảm thấy tớ đang giả vờ giả vịt vậy, thực ra cái này gọi là khiêm tốn."

"Tôi và sự kiên cường cuối cùng của mình, giống như đôi tay nắm chặt quyết không rời, trạm tiếp theo có đẹp như thiên đường hay không? Dù cho thất vọng cũng không thể tuyệt vọng…"

Nhạc chuông điện thoại của Nhiếp Tiểu Vũ chính là "Quật Cường" của Ngũ Nguyệt Thiên, đúng là hay hơn nhiều so với bài "Chuột yêu gạo".

"Alô, bộ trưởng Trần."

Giọng nói của Nhiếp Tiểu Vũ vang lên trong điện thoại.

"À."

Trần Hán Thăng nói thẳng: "Bây giờ tôi đang ở bên cạnh Tiêu Dung Ngư, tôi nói Hoả Tiễn 101 được bán với giá 55 triệu tệ, hơn nữa mình là ông chủ của điện tử Quả Xác, cô giúp tôi chứng minh một chút."

"Ha ha ha, cuối cùng bộ trưởng Trần cũng nói thật rồi sao, tôi cảm thấy cậu thực sự quá ra vẻ, thực ra cũng không cần thiết mà… Này, sao lại cúp máy, tôi còn chưa chứng minh mà."

Nhiếp Tiểu Vũ buồn bực cất điện thoại.

“Tóm lại chuyện là như vậy đấy.”

Trần Hán Thăng vờ như không có chuyện gì cất điện thoại di động: “À phải rồi, công ty luật của các cậu có cần một nhân viên lễ tân không? Khoảng thời gian này Nhiếp Tiểu Vũ tương đối rảnh rỗi, tớ có thể điều cô ấy qua.”

“Hừ, cậu ấy là thư ký của một kẻ có tiền, giá trị con người lên đến 55 triệu tệ, chúng tớ sao có thể thuê nổi?”

Tiêu Dung Ngư chậm rãi xác định Trần Hán Thăng không phải nói đùa, nhưng cô vẫn không cảm thấy bạn trai mình giỏi giang, ngược lại vô cùng ấm ức.

“Thi Thi, chúng ta trở về ký túc xá thôi.”

Tiểu Ngư Nhi đứng lên muốn rời đi.

“Này, cậu làm gì vậy?”

Trần Hán Thăng ngăn chặn ở phía trước.

“Hừ, tớ không có bất cứ bí mật gì gạt cậu, nhưng cậu lại cố ý gạt tớ.”

Tiểu Ngư Nhi quay đầu đi, thở hổn hển nói.

Vương Tử Bác đứng bên cạnh xoa tay, chuyện này cũng không dễ trả lời lắm, bởi vì lúc đó Tiểu Trần không hề thẳng thắn trong việc “giả phá sản”.

Mình và hắn là bạn bè tốt, hơn nữa từ nhỏ Trần Hán Thăng đã bướng bỉnh, ngược lại cũng không có vấn đề gì cả, còn nhân cơ hội này thấy rõ bộ mặt thật của Hoàng Tuệ.

“Nhưng Tiểu Ngư Nhi cũng không dễ dỗ dành như vậy đâu đúng không?”

Vương Tử Bác lặng lẽ suy nghĩ.

“Tớ không hề lừa cậu.”

Trần Hán Thăng bắt đầu giải thích, giọng điệu mang theo sự hỏi lại: "Chẳng lẽ nếu tớ không có tiền, cậu sẽ rời đi sao?"

"Phi! Năm cấp ba cậu ngày nào cũng đi nét, tiền tiêu vặt cũng tiêu hết, thường xuyên giả vờ nhét thư tình cho tớ, ăn vụng bánh mỳ của tớ, đừng nghĩ tớ không biết."

Tiêu Dung Ngư tức giận, công bố tình yêu siêu cấp giữa hai người bọn họ ra ngoài.

Đây là những chuyện mà ngay cả Vương Tử Bác cũng không biết, cậu ấy trợn mắt há hốc mồm lắng nghe.

"Khụ! Khụ! Khụ! Khụ…"

Da mặt dày của Trần Hán Thăng hiếm khi đỏ lên: "Hảo hán không nhắc đến chuyện quá khứ, cậu nói chuyện này làm gì, nếu tớ có tiền hay không cậu cũng không chê bai, cũng sẽ không rời đi, thực ra nói hay không nói cũng đâu có liên quan gì."

"Bởi vì chúng ta ở bên cạnh nhau hoàn toàn không phải là vì tiền, nhắc đến những chuyện đó thực sự không thú vị lắm, hơn nữa tiền của tớ, ngoại trừ cha mẹ ra, số còn lại sẽ thuộc về ba người chúng ta."

Trần Hán Thăng khoác hai tay lên vai Tiêu Dung Ngư, vẻ mặt thâm tình nói.

"Hừ."

Biên Thi Thi hừ một tiếng, bọn họ còn chưa kết hôn, thế mà đã nghĩ đến chuyện sau này sẽ có con.

Khuôn mặt trái xoan của Tiêu Dung Ngư cũng đỏ bừng, bước chân không nhúc nhích nữa.

Chỉ có trong lòng Vương Tử Bác hiểu rõ nhất "ba người" kia là có ý gì.

“Trong lòng các cậu hiểu rõ là được rồi, chuyện tớ có 55 triệu tệ, bây giờ cũng chỉ có một hai ba bốn năm sáu… Người biết, không thích hợp để công bố ra bên ngoài.”

Trần Hán Thăng dặn dò: “Đặc biệt đừng nói với Cao Văn và Dịch Na.”

“Tại sao chứ? Chị Cao không phải là người xấu.”

Tiêu Dung Ngư đã sống cùng với Cao Văn trong mấy ngày ở nước ngoài, biết trái tim của chị gái này không tệ, chỉ là quá nghiêm túc trong công việc.

Trần Hán Thăng lắc đầu, bây giờ đang là thời kỳ mấu chốt để chạy đua với Tân Thế Kỷ, tốt hơn hết là không nên tạo ra quá nhiều bước ngoặt.

Chờ đến khi quật ngã được Hồng Sĩ Dũng, lại giả vờ một đợt khác thì sẽ thoải mái hơn.

“Tớ biết Cao Văn không xấu, nhưng bây giờ thực sự không phải là thời điểm thích hợp.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu buộc phải tìm một lý do, vậy thì đều là do Hồng Sĩ Dũng đi.”

Chương 625: Tiểu Ngư Nhi, cậu quen biết Thẩm Ấu Sở không?

Tối nay không nói tình hình thực tế với Cao Văn và Dịch Na thực sự là vì Lão Hồng, Trần Hán Thăng lo lắng sau khi thân phận của mình bị bại lộ ra ngoài sẽ xảy ra những bất trắc khác.

Nói tóm lại, tất cả mọi thứ bây giờ đều phụ thuộc vào Hồng Sĩ Dũng.

Thành thật mà nói, đối với Tiêu Dung Ngư, tin tức này đến quá đột ngột, cô vẫn còn có rất nhiều vấn đề muốn thương lượng với Trần Hán Thăng.

Ví dụ như:

Tiểu Trần, cậu có nhiều tiền như vậy, chú Trần và dì Lương có biết không?

Tớ có nên nói với cha mẹ không?

Nếu công ty luật Dung Thăng muốn rút khỏi vụ việc này, cô phải giải thích với chị Cao như thế nào đây?

…

Nhưng Trần Hán Thăng cảm thấy màn giả vờ ngầu này của mình không hề hoàn hảo, hắn hơi mất mặt, trực tiếp trở về ký túc xá đại học Lý công Kiến Nghiệp cùng với Vương Tử Bác.

“Thực ra mấy ngày ở Mỹ cũng khá tốt.”

Tiểu Ngư Nhi sâu kín thở dài một hơi.

Mặc dù khoảng thời gian đó hơi bận nhưng chỉ cần buổi tối quay về là có thể nhìn thấy Trần Hán Thăng, cùng ăn cơm, cùng xem TV, cùng nói chuyện phiếm.

Lúc nghỉ ngơi cũng biết hắn đang ở phòng bên cạnh, hơi thở của mình cũng vô cùng đều đặn.

"Thi Thi."

Tiêu Dung Ngư cảm thấy nhiệt độ không khí hơi giảm xuống, trong trường cũng không còn náo nhiệt như lúc nãy, ngay khi đang định kêu cô bạn thân trở về ký túc xá, vừa mới quay đầu lại đã phát hiện cảm xúc của Biên Thi Thi không được tốt lắm.

Chuyện này thật kỳ lạ, lẽ ra mình phải là người có tâm trạng phức tạp nhất đêm nay mới đúng.

"Thi Thi, cậu sao vậy?"

Tiểu Ngư Nhi nắm tay cổ tay của bạn thân.

"Ồ, tớ nhớ đến chuyện ngày hôm đó đi đến điện tử Quả Xác cùng với Vương Tử Bác, bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra, lúc đó chắc chắn là do cô nhóc xấu xa Nhiếp Tiểu Vũ này trêu chọc."

Biên Thi Thi nói.

"Chắc chắn là Tiểu Vũ đang đùa giỡn với cậu."

Tiêu Dung Ngư giải thích thay cho cô thư ký nhỏ.

"Tớ biết, thực ra bây giờ điều khiển tớ bực bội là chuyện khác."

Biên Thi Thi không hề nói dối ở trước mặt bạn thân thiết của mình, thành thật nói: "Chiều hôm đó chúng ta đi dạo trong đại học Tài chính, không hiểu tại sao Vương Tử Bác lại đột nhiên tỏ tình với tớ."

“Oa, còn có chuyện này nữa sao?”

Tiêu Dung Ngư cũng hoảng hốt, thực sự quá bất ngờ.

Mối quan hệ giữa hai người bọn họ có lẽ không đến mức đó, ngày thường Vương Tử Bác rất thành thật, không ngờ cậu ấy cũng có những lúc xúc động.

Tiêu Dung Ngư không có mặt ở hiện trường nên không biết sự mâu thuẫn giãy dụa của Vương Tử Bác trước khi tỏ tình, cũng không biết Vương Tử Bác thậm chí còn có ý định dùng phim ảnh để loại bỏ ý định đi đến đại học Tài chính của Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi cũng đã sớm quên những chi tiết này, cho nên tưởng tượng về cảnh tượng lúc đó của ba người hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Ngư Nhi nghĩ như thế này:

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đi đến Quả Xác -> Sau đó đi đến đại học Tài chính -> Vương Tử Bác tỏ tình.

Biên Thi Thi nghĩ như thế này:

Mình và Vương Tử Bác đi đến Quả Xác -> Một loạt những điều nhỏ nhặt không đáng nói đã xảy ra -> Rời khỏi Quả Xác đi đến rạp chiếu phim -> Lại là một loạt những điều nhỏ nhặt không đáng nói -> Cuối cùng đi đến đại học Tài chính -> Đã xảy ra hai chuyện, Vương Tử Bác tỏ tình và gặp một cô gái tên là Thẩm Ấu Sở.

Có lẽ Vương Tử Bác đã nghĩ như thế này:

Mẹ nó! Biên Thi Thi muốn đến Quả Xác -> Mẹ nói, không thể ngăn cản được cô ấy muốn đến đại học Tài chính -> Mẹ nó! Thế mà đụng phải Thẩm Ấu Sở -> Mẹ nó! Vì muốn ngăn chặn Tu La tràng xảy ra, mình chỉ có thể tỏ tình với Biên Thi Thi.

“Vậy cậu đã đồng ý rồi sao?”

Tiêu Dung Ngư truy hỏi.

“Chưa, lúc đó đầu óc tớ rất rối bời.”

Biên Thi Thi lắc đầu: “Tớ bình tĩnh trở lại bằng cách nào tớ cũng đã quên mất rồi, hình như là mắng cậu ta một câu, sau đó lên xe trở về trường học.”

“Vậy sao?”

Tiêu Dung Ngư gật đầu, chẳng trách hôm nay Biên Thi Thi rầu rĩ, lúc nãy Vương Tử Bác cũng hơi có cảm giác đứng ngồi không yên, hoá ra là hai người bọn họ không biết đối mặt và giải quyết như thế nào.

“Tiểu Ngư Nhi, tớ phải làm sao bây giờ?”

Biên Thi Thi ngã vào lòng Tiêu Dung Ngư, bĩu môi hỏi.

“Ừmmm…. Đứng trên lập trường của tớ, chắc chắn là hy vọng cậu có thể ở bên cạnh Tử Bác rồi.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng vỗ vào lưng bạn thân: “Nhưng cuối cùng vẫn phải phụ thuộc vào chính bản thân cậu, cho dù cậu quyết định làm gì đi nữa, tớ cũng ủng hộ.”

“Hừ.”

Biên Thi Thi rầm rì nói: “Chẳng phải là do cậu và Trần Hán Thăng cả ngày lừa gạt, lúc nào cũng muốn giao Vương Tử Bác cho tớ sao? Vương Tử Bác cũng là một tên tâm thần, đang yên đang lành tự dưng tỏ tình làm gì, hại tớ bây giờ cảm thấy vô cùng phiền não!”

“Ha ha.”

Tiêu Dung Ngư cười trộm: “Nếu cậu không có bất cứ cảm giác nào với Vương Tử Bác, sao có thể phiền não được chứ… A… Đừng chọc, tớ thực sự rất sợ nhột.”

Biên Thi Thi bị một câu nói vạch trần nỗi lòng, "thẹn quá hóa giận" chọc lét bạn thân.

Xem ra kiểu cưỡng ép gán ghép couple này vẫn có chút hiệu quả, đặc biệt là một người thiếu nữ độc thân từ trong bụng mẹ cho đến nay nhưng lại khát vọng một thứ tình yêu ngọt ngào giống như Biên Thi Thi.

Hai người đùa giỡn với nhau một lát, lúc này mới chỉnh sửa lại đầu tóc trở về ký túc xá.

Đêm nay, đèn kích hoạt bằng giọng nói trong hành lang của ký túc xá nữ bị hỏng, mọi người đều dùng đèn điện thoại di động mờ mờ cẩn thận mò mẫm một lúc lâu.

"Tiểu Ngư Nhi, tớ lại nghĩ đến một chuyện."

Biên Thi Thi đi ở phía sau đột nhiên nói.

Tiêu Dung Như không để bụng: "Chuyện gì?"

"Ngày hôm đó tớ đến đại học Tài chính, phát hiện trong trường bọn họ thế mà lại có một quán trà sữa."

Biên Thi Thi hoàn toàn trở thành một người nhiều chuyện: "Trong quán trà sữa kia có một con mèo béo vô cùng đáng yêu, nhưng chuyện đó cũng không có gì, trong trường chúng ta cũng có mèo."

Khi nghe thấy tin này, phản ứng của Tiêu Dung Ngư rất bình thường, cô đã sớm biết đến quán trà sữa "Ngộ Kiến".

Nhưng câu chuyện nhảm nhí của Biên Thi Thi vẫn chưa kết thúc, cô ấy tiếp tục cảm thán: "Chủ nhân của Đoàn Viên cũng là một sinh viên nữ, dung mạo của cậu ấy vô cùng xinh đẹp, đôi mắt giống như cánh hoa đào, tên cô ấy là, hình như tên là Thẩm Ấu Sở… Này, Tiểu Ngư Nhi, sao cậu lại dừng lại?"

Biên Thi Thi đang nói chuyện thì phát hiện có điều gì đó không đúng.

Bởi vì Tiểu Ngư Nhi trước đó vẫn đang đi đột nhiên dừng lại, sống lưng căng chặt, giống như có chút căng thẳng cứng đờ, mặc dù trong bóng tối không thể nhìn thấy rõ sắc mặt nhưng Biên Thi Thi vẫn cảm nhận được sự nghiêm túc đột ngột của bạn thân.

"Hả?"

Biên Thi Thi rất khó hiểu, đêm nay sau khi nghe thấy tin tức bạn trai mình là triệu phú, phản ứng của Tiểu Ngư Nhi cũng không lớn như thế này.

"Có chuyện gì vậy?"

Biên Thi Thi hỏi: "Cậu quen biết Thẩm Ấu Sở sao?"

"Không quen thuộc."

Tiêu Dung Ngư chỉ trả lời một câu đơn giản, sau đó "cộp cộp cộp" bước nhanh lên lầu.

"Không quen thuộc là sao chứ, rốt cuộc là quen hay không quen chứ?"

Trong lòng Biên Thi Thi khó hiểu, nhưng cũng không hỏi ra khỏi miệng.

Sau khi đi qua đoạn cầu thang tối om đó, trên hành lang lại có đèn sáng rực, Biên Thi Thi nhanh chóng đuổi theo, phát hiện sắc mặt của Tiểu Ngư Nhi đã trở lại bình thường.

"Thi Thi."

Trước khi đẩy cửa vào phòng ký túc xá, Tiêu Dung Ngư bỗng nhiên hỏi một câu khó hiểu: "Cậu nói xem nếu sau khi tốt nghiệp đại học, tớ lập tức kết hôn với Tiểu Trần thì sao?"

"Hả?"

Biên Thi Thi mở to hai mắt, bản thân cô ấy vẫn đang thử thách Vương Tử Bác đấy, thế mà Tiểu Ngư Nhi đã nói đến chuyện kết hôn rồi.

"Nhưng cũng được, người đàn ông nhà cậu vừa có tiền vừa biết làm việc, còn biết dỗ dành con gái, các cậu cũng có nhiều năm tình cảm rồi."

Nghĩ lại, Biên Thi Thi cảm thấy như vậy cũng khá tốt: "Tớ muốn đặt một suất phù dâu!"

"Không thành vấn đề!"

Tiêu Dung Ngư hất cằm lên đồng ý.

Lát nữa khi gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng, nhớ nói cho cậu ta biết ý định này."

Biên Thi Thi cười nói: "Cậu ta chắc chắn sẽ vui vẻ muốn chết."

"Không gọi điện thoại nữa đâu, tớ mệt đến mức không muốn liên lạc."

Sắc mặt của Tiêu Dung Ngư lạnh đi một chút, ngay sau đó khôi phục lại bình thường: "Nếu cậu ấy liên lạc với cậu, cậu cứ nói tớ đã ngủ rồi."

"À à, ừ."

Biên Thi Thi sửng sốt gật gật đầu, cô ấy hơi choáng váng, lúc nãy còn muốn nói kết hôn, sao bây giờ lại cố ý không quan tâm chứ?

Tình yêu ngọt ngào hình như cũng xen lẫn chút ớt đúng không? Cũng không biết sau khi ăn xong Trần Hán Thăng có bị tiêu chảy không.

Nhắc đến ớt cay, Biên Thi Thi đột nhiên nhớ đến hình như khẩu âm của Thẩm Ấu Sở là Xuyên Du đúng không, có lẽ cô

ấy biết ăn cay lắm nhỉ.

Chương 626: Đàn ông cặn bã cũng không dễ dàng như vậy

“Tút tút tút…”

Hơn mười giờ tối, Trần Hán Thăng- Người đang sống trong ký túc xá nam của trường đại học Lý công Kiến nghiệp gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư, nhưng liên tục gọi hai lần liên tiếp cũng không có người nghe máy.

“Lạ thật, theo lý mà nói thì không nên như thế này chứ.”

Trần Hán Thăng nghe thấy âm thanh máy bận trong điện thoại, cảm thấy hơi kỳ quái.

“Có lẽ đang tắm rửa cũng nên.”

Vương Tử Bác bĩu môi: “Thỉnh thoảng không bắt máy thôi mà, có cần phải căng thẳng như vậy không? Mày kiểm tra hệ thống đặt hàng của quán trà sữa trước đi.”

Mấy hệ thống dạng này cũng không khó, nếu chỉ là một cửa hàng duy nhất Vương Tử Bác và mấy người bạn cùng phòng của cậu ấy- Những sinh viên thuộc khoa Khoa học và công nghệ chuyên ngành máy tính, chỉ cần cũng có thể hoàn thành.

Nhóm bọn họ thử nghiệm lâu như vậy, chủ yếu là để đảm bảo tính ổn định của các cửa hàng sau khi được kết nối internet.

“Tiểu Trần, mày nhìn này.”

Vương Tử Bác giải thích quá trình hoạt động cho Trần Hán Thăng: “Nếu có khách hàng muốn một cốc trà sữa lắc xoài,

nhân viên cửa hàng chỉ cần dùng con chuột click vào biểu tượng trà sữa lắc xoài trên màn hình máy tính, máy tính có thể tự động in ra một hoá đơn, khách hàng có thể cầm tờ hoá đơn này đến lấy trà sữa bất cứ lúc nào."

"Trước mắt hệ thống này chỉ có chức năng đặt hàng thanh toán và lưu giữ thông tin, nếu muốn liên kết internet giữa các cửa hàng với nhau, vậy thì phải tiến hành bảo trì mọi lúc, bởi vì nó có thể sập bất cứ lúc nào…"

Lần này Vương Tử Bác vô cùng tự tin, thứ nhất, đây chính là phạm trù kiến thức mà cậu ấy quen thuộc nhất, thứ hai, xung quanh không có cô gái mình thích nào, lúc cậu ấy ở bên cạnh chơi đùa với con trai, hoàn toàn không vặn vẹo mông.

"Tiểu Trần, mày điên rồi à."

Vương Tử Bác đột nhiên mắng: "Mày nhìn chằm chằm vào mông tao làm gì?"

"Không có gì."

Trần Hán Thăng cười "ha ha", đi đến ban công hút thuốc: "Mày đừng nói những chuyện đó với tao, bớt thời gian rảnh rỗi nói với Hồ Lâm Ngữ và Phùng Quý là được, kinh phí đủ không?"

"Đủ, còn dư rất nhiều." Vương Tử Bác trả lời.

Giai đoạn trước, Trần Hán Thăng đã đưa cho Vương Tử Bác 20,000 tệ làm kinh phí tạo hệ thống đơn đặt hàng, nhưng đến bây giờ Vương Tử Bác còn chưa dùng hết năm ngàn tệ.

Sức lao động của các sinh viên trong trường thực sự quá rẻ, nhiều khi các bạn cùng phòng còn giúp đỡ miễn phí, nhắc đến "phí dịch vụ" tất cả mọi người đều cảm thấy quá xa lạ.

"Nếu mày rảnh thì mời bọn họ đi ra ngoài ăn nướng BBQ gì đó đi."

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn các bạn cùng phòng của Vương Tử Bác: "Người ta ngại lấy tiền, mày cũng không thể quá keo kiệt, thiếu tiền cứ nói với tao một tiếng, nếu tao không ở Kiếm Nghiệp thì mày cứ liên lạc với Thẩm Ấu Sở."

"Ừ."

Vương Tử Bác gật đầu, trong lòng cậu ấy cũng vô cùng cảm khái, năm đó khi "yêu đương" cùng với Hoàng Tuệ, rất nhiều lần Tiểu Trần ra lệnh và nhấn mạnh giải thích rằng không cho phép Hoàng Tuệ tiếp nhận với nhân viên kế toán của Hoả Tiễn 101, kiểm soát vô cùng chặt chẽ.

Nhưng sau khi Hoàng Tuệ rời đi, Trần Hán Thăng căn bản không quan tâm số tiền đó được tiêu vào đâu, điều này chứng tỏ hắn vẫn luôn tin tưởng vào người bạn thân nhất của mình, chỉ là không tin Hoàng Tuệ mà thôi.

Cả hai chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, nương theo ánh trăng sáng tỏ, dựa vào trên lan can sắt ngoài ban công câu được câu không nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng đột nhiên im lặng cũng không cảm thấy xấu hổ.

"Con mẹ nó sao vẫn không trả lời."

Trần Hán Thăng lại gọi cho Tiêu Dung Ngư lần thứ ba, nhưng kết quả vẫn không ai quan tâm.

"Liệu có phải là mệt quá đi ngủ rồi không?"

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, an ủi nói.

"Mày đúng là đại ngốc, những lúc ở bên cạnh nhau, mày không chút nhạy cảm nào với những thay đổi trong chi tiết này sao?"

Trần Hán Thăng mắng: "Cho dù là bình thường, Tiểu Ngư Nhi cũng sẽ gọi điện cho tao một lúc, đêm nay tao đã nói với cậu ấy chuyện 55 triệu tệ, cô ấy chắc chắn sẽ có một bụng câu

hỏi, bây giờ không bắt máy có nghĩa là đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào đó.”

“Vấn… Vấn đề ở đâu?”

Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng.

“Không cần nói nhiều nữa, chắc chắn là cô tình nhân nhỏ của mày đã vô tình nói đến chuyện gặp phải Thẩm Ấu Sở.”

Trần Hán Thăng nhanh chóng phân tích ra, hắn lại gọi điện thoại cho Biên Thi Thi, trong miệng lẩm bẩm nói: “Ngoài chuyện đó ra, sẽ không còn chuyện nào khác.”

Vương Tử Bác không nói gì, chuyện này cậu ấy cũng có trách nhiệm, nếu lúc trước cậu ấy kiên quyết không đến đại học Tài chính thì hay rồi.

“Alô, Biên Thi Thi, tại sao Tiểu Ngư Nhi lại không bắt máy… Ồ, cậu ấy ngủ rồi sao?”

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: “À không có chuyện gì, tớ chỉ quan tâm một chút thôi, cúp máy đây, ngủ ngon.”

“Tiểu Trần, bây giờ mày muốn xử lý như thế nào, cần tao đi cùng mày đến đại học Đông Đại không?”

Vương Tử Bác nhanh chóng hỏi.

Bây giờ Vương Tử Bác còn quan tâm hơn Trần Hán Thăng, bởi vì cậu ấy ôm đồm phần lớn trách nhiệm trong chuyện này lên người mình.

“Đi cái rắm, chẳng trách ngay cả Biên Thi Thi mà mày cũng không theo đuổi được, mày phải học được cách đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ và tìm hiểu tâm lý thay đổi của con gái.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Nếu bây giờ tao hèn hạ xin lỗi, chắc chắn Tiểu Ngư Nhi sẽ cảm thấy tao đang chột dạ và đuối

lý, chuyện này càng phải bày ra cái giá của mình lâu hơn nữa, nói không chừng sẽ có chuyện bất ngờ khác xảy ra."

"Cho nên tao phải giả ngu, giả vờ như không biết gì cả, tối ngày mai sẽ gửi cho cậu ấy một tin nhắn, nói rằng mình đang bận rộn xử lý công việc của Qủa Xác."

Trần Hán Thăng cất điện thoại di động: "Những chuyện như thế này mày càng quan tâm, càng giải thích thì kết quả chỉ có thể là càng bôi đen, phải lạnh lùng đối phó với nó, phong ba này tạm thời sẽ qua đi."

"Hình như cũng đúng."

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, dường như ngộ ra điều gì đó.

Nếu loại chuyện này xảy ra ở trên người cậu ấy, chắc chắn cậu ấy không những gọi điện thoại gửi tin nhắn xin lỗi mà còn chạy đến dưới lầu của ký túc xá nữ cầu xin tha thứ gì đó.

Những hành động như thế này chính là "Lừa mình dối người" kinh điển, giống như chỉ cần các cô gái xuống lầu đối mặt với nhau là vấn đề có thể giải quyết, nhưng trên thực tế nó sẽ chỉ gây ra một cuộc cãi vã lớn hơn nữa.

Tốt hơn hết là cố ý giả vờ hồ đồ, làm như không biết, hơn nữa có chết cũng không thừa nhận.

…

Sáng hôm sau thức dậy, Vương Tử Bác bận rộn đi học, lúc gần trưa lại nhận được tin nhắn của Trần Hán Thăng bảo cậu ấy mang thêm một phần cơm trưa trở về.

Vương Tử Bác vô cùng ngạc nhiên: "Sao mày vẫn còn ở ký túc xá, tao tưởng mày trở về đại học Tài chính rồi chứ."

"Bây giờ vẫn chưa thể trở về."

Trần Hán Thăng nhàn nhạt giải thích nói: "Thẩm Ấu Sở cũng muốn đến đón, tao đã cố ý báo chậm hơn một ngày với cậu ấy, đồng thời cố ý chậm hơn một giờ, cho nên chiều nay phải đến sân bay một chuyến."

"…"

Vương Tử Bác ngẩn người, cậu ấy biết Trần Hán Thăng cố ý đi Mỹ chậm hơn một ngày, không ngờ khi trở về cũng là một loạt hành động này.

"Mình vừa nghe đã cảm thấy mệt mỏi, cũng chỉ có người tràn ngập tinh thần như Tiểu Trần mới có thể thích ứng được."

Vương Tử Bác thở dài một hơi, cậu ấy dứt khoát trốn học, gọi hai phần cơm đùi gà trở về ký túc xá.

Quả nhiên Trần Hán Thăng đang ngồi trước máy tính, lật xem quá trình sản xuất MP4 mà Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai gửi đến.

"Mấy giờ mày đi đến sân bay."

Vương Tử Bác hỏi.

"Chiều nay, sau khi ăn cơm xong tao còn có chuyện phải làm."

Trần Hán Thăng nói: "Lúc mày đi đến công ty luật, đừng lỡ miệng nói gì đấy."

"Biết rồi."

Sau khi cơm nước xong xuôi, Vương Tử Bác nằm trên bàn nghỉ ngơi một lát rồi lại đến lớp học.

Buổi chiều, Trần Hán Thăng mặc quần áo xong xuôi, đeo balo đi đến sân bay Lộc Khẩu, chuẩn bị bày ra dáng vẻ giống như vừa mới xuống máy bay một lần nữa.

Bình thường thời gian máy bay hạ cánh là 5 giờ rưỡi, thời gian Trần Hán Thăng nói với Thẩm Ấu Sở là sáu giờ rưỡi, lúc đầu hắn định thảnh thơi ngồi chỗ nào đó và chờ Thẩm Ấu Sở xuất hiện.

Nhưng không thể ngờ được rằng hắn vừa mới đi vào cổng quốc tế T2, thì từ xa đã nhìn thấy bốn bóng người quen thuộc đứng trước cổng đón.

Thẩm Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ và cả hai vợ chồng Phùng Quý, Thẩm Như Ý.

"Mẹ kiếp!"

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, lúc này mới 5 giờ, mấy người đến sớm như vậy làm gì?

Đôi mắt của Phùng Quý tương đối sắc bén, thế mà lại nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng trong lúc đang nhìn xung quanh, anh ta phấn khích chỉ chỉ, chẳng mấy chốc bốn người đã đi đến.

"Phù…"

Trần Hán Thăng hít một hơi thật sâu, lúc đầu còn muốn né tránh một chút, nhưng bây giờ đã không thể nữa rồi, nhất định phải bình tĩnh đối mặt với gió mạnh.

Mắt thấy Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở càng ngày càng đến gần, hơn nữa nhìn thấy vẻ mặt há hốc mồm của Hồ Lâm Ngữ, có lẽ câu nói đầu tiên của cô ấy chắc chắn là "Chẳng phải cậu nói sáu giờ mới hạ cánh sao, tại sao mới 5 giờ đã đến."

Cho nên, khoảnh khắc gặp nhau, ngay khi bí thư Hồ đang định thốt câu hỏi ra khỏi miệng thì Trần Hán Thăng đã giành mở miệng trước.

"Này, sao các cậu biết máy bay hạ cánh trước?"

"Tớ…"

Hồ Lâm Ngữ chớp chớp mắt, nghẹn một lúc lâu mới đổi "câu hỏi" thành "câu nghi vấn".

"Máy bay cũng hạ cánh sớm hơn hơn sao?"

"Đương nhiên rồi, trước đó cậu đã từng đi máy bay quốc tế chưa?"

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Bí thư Hồ bị nghẹn một chút, cô ấy thậm chí còn chưa ngồi máy bay trong nước.

Nơi này ngoại trừ Trần Hán Thăng ra, cũng chỉ có Thẩm Ấu Sở ngồi máy bay, nhưng đang yên đang lành sao cô có thể nghi ngờ Trần Hán Thăng được chứ?

"Đi thôi."

Trần Hán Thăng nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thẩm Âú Sở, cho rằng đã đến lúc phải lấp liếm qua chuyện.

Nhưng thám tử nổi tiếng "Hồ Conan" lại online.

"Trần Hán Thăng, tại sao trên người cậu lại có mùi lẩu vậy?"

Hồ Lâm Ngữ ghé sát đến gần ngửi ngửi: "Ở Mỹ cũng có lẩu sao?"

Chương 627: Trần Hán Thăng: Tôi thực sự muốn kết bạn với những người yêu tiền.

Trải qua sự "nhắc nhở" của quần chúng nhiệt tình Hồ Lâm Ngữ, lúc này Trần Hán Thăng mới nhớ ra tối hôm qua mình ăn lẩu, cả người đầy mùi sa tế.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng vô cùng thẳng thắn thừa nhận: "Trước khi về nước tớ đã ăn lẩu với bạn bè, bí thư Hồ, cậu đúng là một cô gái dễ thương, cái mũi cũng thính như chó vậy."

"Cút."

Hồ Lâm Ngữ biết Trần Hán Thăng không nói lời hay ho gì, nhưng cô ấy đã quen đấu võ mồm với Trần Hán Thăng, trong lòng cũng cảm thấy cái vòng tròn bạn bè nhỏ hẹp này rất giải trí.

Đương nhiên nhân vật trung tâm là Thẩm Ấu Sở rồi, không có cô, cô ấy và Trần Hán Thăng cầm tám gậy tre đánh cũng không gặp nhau.

Ngoài ra còn có "nhân vật ngoài biên chế" Nhiếp Tiểu Vũ và Vương Tử Bác, bây giờ có thêm Phùng Quý và Thẩm Như Ý, cho nên lực lượng vẫn rất mạnh.

"Tại sao mình lại nghĩ như vậy chứ?"

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên cảm thấy hơi buồn bực, giống như trên thế giới này còn có một thế lực khác đang chờ đối đầu vậy.

Năm người lớn ngồi trên một chiếc taxi hơi chật chội nên chia làm hai xe.

"Bí thư Hồ đi cùng với Thẩm Như Ý đi."

Trần Hán Thăng chia rẽ hai vợ chồng nhỏ này: "Phùng Quý đi theo chúng tôi đi."

Hồ Lâm Ngữ không hiểu, chẳng phải nên để Phùng Quý đi theo Thẩm Như Ý sao?

"Bọn họ mới đi từ trong núi ra."

Trần Hán Thăng chỉ chỉ vào con đường lớn với ánh sáng lờ mờ bên ngoài sân bay: "Nếu không quen, có thể sẽ bị bắt chẹt."

"Ồ."

Hồ Lâm Ngữ nghĩ lại cũng cảm thấy có lý, còn khen ngợi một câu: "Suy nghĩ vấn đề rất chu đáo."

Trần Hán Thăng cười ha hả gật gật đầu, chờ đến khi Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Như Ý rời đi, Trần Hán Thăng mới thở dài một hơi: "Cuối cùng cũng tiễn được hai cô ngốc này đi rồi."

Phùng Quý: …

Thẩm Ấu Sở nắm tay Trần Hán Thăng, nhẹ nhàng siết chặt một chút.

Trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, quay đầu lại cười hì hì nói: "Tiểu Hồ là người một nhà, một vài câu tổn thương cũng không sao cả đâu."

Câu nói "người một nhà" này rất có sức nặng, tối hôm đó trở lại tiểu khu Thiên Cảnh Sơn, sau khi cơm nước xong xuôi

lại trêu chọc Tiểu A Ninh đáng yêu, Trần Hán Thăng đột nhiên gọi Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ vào phòng ngủ.

Trần Hán Thăng nửa nằm nửa ngồi trên giường, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đều ngồi trên ghế cao.

"Khoảng thời gian này quán trà sữa thế nào rồi." Trần Hán Thăng hỏi.

"Vẫn ổn."

Tình cảm giữa Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở còn thân thiết hơn cả Cao Văn và Tiêu Dung Ngư, cho nên cô ấy cũng không lo lắng đến chuyện cướp đoạt sự nổi bật, dù sao Ấu Sở cũng sẽ không so đo.

"Cuối cùng chúng tớ vẫn nghe cậu, giao công việc đào tạo pha chế trà sữa cho Phùng Quý."

Mồm mép Hồ Lâm Ngữ tung bay trên dưới, chẳng bao lâu sau đã nói rõ mọi chuyện: "Cậu ta hoàn thành rất tốt, hai chi nhánh của chúng ta tổng cộng có tám nhân viên, hoá ra chỉ có 3 người biết pha chế, bây giờ gần như người nào cũng biết."

"Thực ra thứ đồ này cũng không khó, quen tay hay việc."

Hồ Lâm Ngữ lại bổ sung thêm một câu.

"Ồ."

Trần Hán Thăng cầm bật lửa trong tay, khảy "keng keng keng", Thẩm Ấu Sở nhìn hắn, muốn đứng lên, Trần Hán Thăng lại xua tay ra hiệu không cần.

Hồ Lâm Ngữ chậc một tiếng, hai người này đúng là ăn ý, mặc dù không nói bất cứ điều gì cả nhưng chỉ cần một hành động hay ánh mắt cũng có thể biết đối phương đang nghĩ gì.

Còn nữa, Thẩm Ấu Sở cũng thật là, Trần Hán Thăng vừa mới khảy bật lửa, cô đã định đi lấy gạt tàn, nếu đổi lại là mình,

chắc chắn sẽ không chiều bạn trai như vậy.

Trần Hán Thăng cũng không biết suy nghĩ trong lòng của Tiểu Hồ, trầm ngâm một lúc sau mới nói: "Vậy thì hãy chuẩn bị mở chi nhánh trà sữa ở cầu Sư Tử, tớ đề nghị để Phùng Quý và Thẩm Như Ý làm cửa hàng trưởng.

"Không đủ tiền."

Hồ Lâm Ngữ cũng dứt khoát, trực tiếp nói rõ khó khăn.

Trần Hán Thăng hỏi Thẩm Ấu Sở: "Trong tài khoản còn bao nhiêu?"

"Hơn 31,000 tệ."

Thẩm Ấu Sở nhớ rất rõ con số này.

"Vậy thì còn lâu mới đủ."

Trần Hán Thăng gật gật đầu: "Nhưng những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề đều không thể gọi là vấn đề, tớ sẽ tạm ứng ra tài chính giai đoạn đầu của quán trà sữa ở cầu Sư Tử, các cậu hãy ghi giấy ghi nợ đi."

"Cái gì?"

Hồ Lâm Ngữ ngẩn người: "Chẳng phải cậu nói những thứ có thể dùng tiền đều không thành vấn đề sao?"

Nửa câu nói đầu vẫn mang theo khí khái của một người đàn ông trưởng thành, phía sau sao lại có thêm một câu "ghi giấy nợ" chứ.

"Đúng vậy, những thứ có thể dùng tiền giải quyết đều không thành vấn đề."

Trần Hán Thăng nói một cách đương nhiên: "Nhưng tớ không muốn dùng tiền giải quyết, không được sao?"

"Cậu có cảm thấy ghê tởm không vậy, chủ tài khoản doanh thu của quán trà sữa đều đứng tên Trần Hán Thăng, giấy ghi

nợ để làm gì chứ?”

Hồ Lâm Ngữ bày ra vẻ mặt khinh bỉ, lập tức nói với Thẩm Ấu Sở: “Ấu Sở, ngày mai chúng ta đổi thành tên của cậu được không?”

Thẩm Ấu Sở nở một nụ cười ngượng ngùng, đẹp thật đấy, nhưng nó càng khiến Hồ Lâm Ngữ thêm khó chịu.

“Ấu Sở, sau này tớ nổi tiếng, cậu tuyệt đối đừng nói quen biết tớ nhé.”

Hồ Lâm Ngữ hừng hực khí thế nói: “Một đại sư cổ vũ tinh thần nuôi chí thay đổi địa vị của phụ nữ như tớ, ngay cả bạn bè tốt bên cạnh mình cũng không thể khích lệ được, quả thực quá bi ai.”

“Khụ khụ…”

Trần Hán Thăng nhướn mày nhìn về phía Hồ Lâm Ngữ, lại nhìn chiếc ghế cao mà Thẩm Ấu Sở đang ngồi.

“Có ý gì?”

Lúc mới bắt đầu Hồ Lâm Ngữ còn không hiểu, nhưng khi nhìn thấy hai chân Thẩm Ấu Sở lặng lẽ đặt trên mặt đất, còn bắp chân của mình không ngừng lắc lư trên không trung, cô ấy đột nhiên hiểu rõ.

“Chân dài quá không thể ngồi dậy nổi, không muốn nói chuyện với các cậu nữa.”

Hai tay Hồ Lâm Ngữ ôm ngực, quay đầu lại đối mặt với vách tường, không muốn quan tâm đến ai cả.

Thẩm Ấu Sở hơi bất đắc dĩ, Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ vừa gặp mặt nhau đã cắn xé lẫn nhau, hơn nữa thường xuyên kết thúc bằng sự thất bại của Hồ Lâm Ngữ.

“Nói chuyện chính, nói chuyện chính.”

Trần Hán Thăng ngồi thẳng người từ trên giường: "Năm ngoái tớ đã nói rằng mình đang làm một số công việc kinh doanh khác, thực chất là mở nhà máy, chiếc MP4 Qủa Xác tớ cầm ngày hôm đó thực chất là sản phẩm được sản xuất bởi nhà máy."

"Cậu mở nhà máy điện tử?"

Hồ Lâm Ngữ xoay người lại hỏi, cô ấy cũng không còn giận dỗi nữa.

"Đương nhiên là thật rồi."

Trần Hán Thăng nói: "Giao dịch giữa Hoả Tiễn 101 mà Thâm Thông vô cùng phức tạp, nó không phải là một vụ phá sản thu mua đơn thuần, mà thuộc về loại thỏa thuận mua bán, thực ra lúc đó tớ đã bán với giá 55 triệu tệ."

"Không phải cậu đang lừa chúng tớ đấy chứ?"

"Nhưng Thẩm Ấu Sở đã bị cậu lừa vào tay rồi mà?"

"Hồ Lâm Ngữ tớ không dễ bị lừa như vậy đâu?"

…

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Hồ Lâm Ngữ, Trần Hán Thăng thầm cảm thán một tiếng "thoải mái!"

Phản ứng của Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi ngày hôm qua khiến hắn vô cùng khó chịu, hôm nay cuối cùng cũng bù đắp được từ chỗ Tiểu Hồ.

"Quả nhiên mình vẫn thích kết bạn với những người ngốc nghếch và hoạt bát một chút hơn."

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ, như vậy có thể thỏa mãn cảm giác của sự vượt trội về chỉ số thông minh.

"Hồ Lâm Ngữ, nếu cậu không tin, vậy chúng ta đánh cược chút gì đó đi."

Trần Hán Thăng hào hứng nói: "Đánh cược 1000 tệ đi, điện tử Qủa Xác nằm trên đại lộ công nghiệp Đông Sơn, bây chờ chúng ta có thể đi chứng minh một chút.

"1000 tệ?"

Hồ Lâm Ngữ tính toán một chút: "Vậy thì không đánh cược, tớ tin."

"Cái quái gì vậy?"

Trần Hán Thăng đã chuẩn bị tinh thần đi đến bên ngoài nhà máy điện tử Qủa Xác, chỉ vào khu đất rộng 480 mẫu này và nói với Thẩm Ấu Sở: "Nhìn thấy không, đây là giang sơn mà trẫm đã tạo ra cho nàng?"

"Con mẹ nó, Hồ Lâm Ngữ bị tiền đặt cược quá cao nên quyết định từ bỏ.

"Không, cậu không thể tin được."

Trần Hán Thăng ngơ ngẩn nói: "Vậy thì hạ thấp tiền đặt cược xuống một chút, 500?"

"Không đi."

Hồ Lâm Ngữ kiên quyết lắc đầu.

"200?"

"Không đi, tớ thực sự tin."

"50?"

"Trần Hán Thăng, nếu cậu bằng lòng cho tớ 200 tệ, tớ có thể giả vờ không tin."

"Cút, nghĩ rằng IQ của tớ cũng giống như cậu sao?"

…

Nếu Hồ Lâm Ngữ không muốn phối hợp với mình giả vờ cool ngầu, Trần Hán Thăng lại chuyển ánh mắt "ác độc" về

phía bảo bối khờ khạo.

“Cậu tin không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Tin.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

“Sao cậu có thể tin được chứ?”

Trần Hán Thăng nhíu mày: “Cậu có tinh thần khoa học chút nào không vậy, cậu phải nghi ngờ chứ.”

“Ồ.”

Thẩm Ấu Sở chớp đôi mắt đào hoa, giống như đã nghe hiểu.

“Ừ, không tồi.”

Trần Hán Thăng gợi ý nói: “Vậy dù sao cậu cũng phải nói gì đó chứ?”

“Áo khoác của cậu bẩn rồi kìa.”

Thẩm Ấu Sở chỉ vào quần áo của Trần Hán Thăn, nhỏ giọng nói: “Trên đó có mùi và dầu mỡ, cởi ra đi, để tớ giặt cho.”

“…”

Trần Hán Thăng đột nhiên yên tĩnh một lát, lặng lẽ cởi áo khoác đưa qua, thế mà lại lễ phép nói: “Cảm ơn.”

“Trần Hán Thăng, cậu không sao chứ?”

Hồ Lâm Ngữ an ủi nói: “Đối với người khác mà nói làm triệu phú rất khó, nhưng từ khi còn là sinh viên năm hai, cậu đã là triệu phú rồi, nếu chuyện này đặt lên người của cậu, có lẽ trong lòng mọi người đã có sự chuẩn bị.”

“Không cần phải nói nữa.”

Trần Hán Thăng uể oải xua xua tay: “Tớ đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình vẫn nên có nhiều thêm mấy Hoàng Tuệ và Diệp Khởi, nếu không mấy người bạn quá thực dụng như các cậu, muốn cool ngầu cũng không có ai tán thưởng cả.”

Chương 628: Nếu không thể đánh lại thì tôi sẽ ôm một cục.

Thẩm Ấu Sở biết Hoàng Tuệ, hình như cô ta là bạn gái cũ của Vương Tử Bác, nhưng từ trước đến nay Trần Hán Thăng chưa bao giờ thừa nhận mối quan hệ này.

Còn về phần Diệp Khởi thì có hơi xa lạ, nhưng Thẩm Ấu Sở cũng không thích nhiều chuyện, cầm chiếc áo khoác "mùi lẩu" của Trần Hán Thăng đi vào phòng vệ sinh.

Để lại Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ trừng mắt nhìn nhau trong phòng ngủ.

Trần Hán Thăng là người đầu tiên lên tiếng: "Bí thư Hồ, sao cậu vẫn chưa đi?"

"Chẳng phải cậu cũng chưa đi sao?"

Hồ Lâm Ngữ không cam lòng yếu thế hỏi lại.

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng, chỉ chỉ vào mặt đất nói: "Đây là nhà tớ mua."

"Nhà cậu mua thì sao?"

Tiểu Hồ thậm chí còn kiêu ngạo hơn cả Trần Hán Thăng: "Đêm nay tớ sẽ ngủ lại đây, ôm Thẩm Ấu Sở và Tiểu A Ninh, tớ biết sau này cậu cũng có thể ngủ, nhưng trước khi tốt nghiệp cậu có thể ngủ được sao?"

"Sột soạt."

Trần Hán Thăng ngó ra xem xét, thấy Thẩm Ấu Sở vẫn đang giặt quần áo trong nhà vệ sinh, lúc nhà mới nhỏ giọng nói: "Hay là chúng ta đánh cược đi, tớ đánh cược trước khi tốt nghiệp bọn tớ có thể ngủ cùng nhau, cậu muốn đánh cược không?"

Lúc nói ra những lời này, Trần Hán Thăng thu lại toàn bộ ý cười, sắc mặt còn nghiêm túc hơn cả khi nói đến chuyện "55 triệu tệ" lúc nãy.

Trái tim Hồ Lâm Ngữ đập thình thịch, khóe miệng giật giật hai cái, cuối cùng mới thốt ra một câu: "Lưu manh, ai lại đánh cược với cậu chuyện này!"

"Hừ, không dám đúng không?"

Trần Hán Thăng đắc ý lẩm bẩm một tiếng, đi ra khỏi phòng ngủ chuẩn bị trở về đại học Tài chính.

Lúc đi ngang qua phòng vệ sinh, Trần Hán Thăng chỉ vào máy giặt lớn tiếng hỏi: "Thẩm Ấu Sở, cậu ngốc sao, tại sao không giặt máy giặt."

"Chỉ… Chỉ một cái thôi mà."

Thẩm Ấu Sở hơi căng thẳng khi bị chất vấn, thành thật trả lời: "Không cần máy giặt đâu, lãng phí nước."

"Cũng đúng."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Mẹ tớ thích cậu như vậy, cậu chờ thêm chút nữa."

"Hả? Chờ cái gì?"

Thẩm Ấu Sở ngây ngốc hỏi.

Nhưng Trần Hán Thăng đã xuống lầu, Hồ Lâm Ngữ đi đến, đầu tiên là cô ấy đóng cánh cửa phòng trộm cái "sầm", sau đó mới "hung dữ" nói: "Chờ cậu ấy ngủ với cậu!"

…

Trên đường đi trở về đại học Tài chính, Trần Hán Thăng lại gọi điện cho Tiêu Dung Ngư, nhưng cô vẫn không bắt máy.

Đã gửi tin nhắn nhưng không hồi âm.

Trần Hán Thăng biết Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa nguôi giận, nhưng tác dụng của tin nhắn này không phải xin lỗi, chỉ là để cô biết mình vẫn chưa quên.

Sau khi trở về ký túc xá, bầu không khí trong phòng 602 vẫn nhẹ nhàng như vậy, nổ hoa vàng thì nổ hoa vàng, chơi game thì chơi game, đọc truyện kiếm hiệp thì tiếp tục đọc… Mọi người đã quá quen với chuyện Trần Hán Thăng đột nhiên biến mất và đột nhiên xuất hiện.

Một mặt là lúc trước Trần Hán Thăng cũng như vậy, mặt khác là sau học kỳ thứ hai của năm ba đại học, chỉ cần không quá quắt, dì quản lý ký túc xá sẽ không quản nhiều.

“Tứ ca, mấy ngày nay ánh nắng mặt trời không tồi, em đã đưa chăn ra phơi giúp anh rồi.”

Lý Quyến Nam đi đến.

“Ồ.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên tỏ vẻ cảm ơn, ánh mắt nhìn về phía Lý Quyến Nam đánh giá một phen, năm cuối cấp đến gần, người lo lắng nhất trong ký túc xá ngược lại là Lý Quyến Nam.

Bởi vì Dương Thế Siêu, Đới Chấn Hữu và Quách Thiếu Cường đều lựa chọn về quê phát triển, chuyện này không chỉ là yêu cầu của cha mẹ mà ý định ban đầu của bọn họ cũng vậy.

Kim Dương Minh là người Kiến Nghiệp bản địa, sau này cậu ấy chắc chắn sẽ ở lại Kiến Nghiệp; Còn về phần Trần Hán

Thăng, không một ai lo lắng đến con đường phát triển của hắn sau này cả.

Chỉ có Lý Quyến Nam, bởi vì đang trong mối quan hệ yêu đương nên những dự định cho tương lai đương nhiên phát nghĩ đến sự tồn tại của đối phương, nhưng bạn gái của cậu ấy không cùng quê.

Nếu ở lại Kiến Nghiệp, Lý Quyến Nam lo lắng mình không thể tìm thấy một công việc phù hợp, nếu trở về Việt Đông, cậu ấy và bạn gái sẽ phải yêu xa.

"A Nam à."

Trần Hán Thăng mỉm cười ném đến một điếu thuốc: "Mày có có cảm giác nhi nữ tình trường gì đó thực sự ảnh hưởng đến hành tẩu giang hồ không?"

"Haiz."

Lý Quyến Nam cười khổ một tiếng.

Mấy người con lại trong ký túc xá đều cười ngây ngô theo, ngay cả âm thanh lật giở trang sách của Đới Chấn Hữu cũng trở nên vui vẻ.

Ban đêm ở khu Giang Lăng vẫn quyến rũ mê người như vậy, một khu đại học ở vùng ngoại ô như thế này, chỉ cần qua 12 giờ đêm sẽ từ từ yên tĩnh lại, ngoại trừ thỉnh thoảng có một đám người trẻ tuổi uống say ồn ào đi qua ngã tư đường ra, có lẽ là hoạt động liên quan của hội sinh viên của trường đại học nào đó.

Hoặc là mấy thiếu niên nghiện internet chạy ra khỏi quán nét, vội vàng trở về trường học.

Ngay cả những cảnh sát tuần tra cũng vô cùng nhàm chán, trên đường đi đều không thấy mấy bóng người, chỉ khi đi

ngang qua đại lộ công nghiệp mới có thể nhìn thấy hai nhà máy điện tử đèn đuốc sáng rực.

Ngắm nhìn trong đêm đông sâu thẳm, cảm giác đối lập vô cùng rõ ràng.

Người cầm lái của Tân Thế Kỷ hiện tại- Hồng Sĩ Dũng vẫn chưa nghỉ ngơi, cách một lớp cửa kính nhìn chằm chằm vào điện tử Qủa Xác, giữa hai ngón tay kẹp chặt thuốc lá, hai hàng lông mày nhíu chặt dường như chứa đựng rất nhiều áp lực.

Khác với Trần Hán Thăng nhất ngôn cửu đỉnh ở Qủa Xác, Hồng Sĩ Dũng cần phải cân bằng rất nhiều thế lực chính trị trong Tân Thế Kỷ, bao gồm cả ảnh hưởng của "Thái thượng hoàng" Trịnh Quan Đề để lại và ý kiến của "Tân hoàng đế" Trịnh Cô Cô.

Thậm chí trong ban quản lý đã từng giúp mình "lật đổ" Trịnh Quan Đề trước đó, năng lực tổng hợp của rất nhiều người cũng không đủ, nhưng bây giờ lại không thể loại bỏ, dù sao trong nhà máy vừa trải qua sự rung chuyển quá mạnh rồi.

"Haiz."

Lão Hồng có chút hâm mộ hàng xóm bên cạnh, mặc dù Qủa Xác vừa mới thành lập, nhưng ra trận vô cùng nhẹ nhàng, gần như không có trói buộc.

"Hồng tổng."

Thư ký Thâm Minh Lượng cầm một ly trà đặc đi vào: "Ngài phải chú ý nghỉ ngơi."

Hồng Sĩ Dũng cầm chén sứ lên nhấp hai ngụm, đột nhiên hỏi: "Tiểu Thân, cậu cảm thấy chúng ta và Qủa Xác, tỷ lệ là bao nhiêu?

"Xét từ bên ngoài, là bảy ba."

Thân Minh Lượng là thư ký riêng bên cạnh, giống như Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Hán Thăng, Tưởng Vân Vân với Trịnh Quan Đề, mức độ trung thành đối với công chủ chắc chắn không thành vấn đề.

"Ừm."

Hồng Sĩ Dũng gật gật đầu.

Trước mắt, MP4 của Tân Thế Kỷ đã tiến hành đợt thử nghiệm thứ hai, còn đợt thí nghiệm đầu tiên của Qủa Xác vẫn chưa kết thúc.

Về phần kênh bán hàng, mặc dù Qủa Xác đã lôi kéo được Thôi Chí Phong- Người vốn dĩ là giám đốc kinh doanh của Tân Thế Kỷ, nhưng các nhà phân phối nhỏ bên dưới đều là người làm ăn, bọn họ sẽ không vì Thôi Chí Phong mà quay ngược lại đi theo Qủa Xác.

Ai có thể giúp các nhà phân phối kiếm tiền, bọn họ sẽ bán sản phẩm của người đó.

Ngoài ra, Tân Thế Kỷ đã bỏ ra một khoản tiền cho việc quảng cáo, ngay cả biển quảng cáo cũng được treo tại trung tâm thành phố ở Tân Nhai Khẩu, trong khi Qủa Xác có phần thờ ơ.

"Nhìn bề ngoài, có vẻ như không chỉ là bảy ba."

Hồng Sĩ Dũng đột nhiên nói: "Nhưng căn cứ vào những kinh nghiệm chiến đấu trước đó, Qủa Xác chắc chắn sẽ không bị đánh một cách bị động như vậy, sau lưng bọn họ vẫn còn rất nhiều mánh khóe, hiện tại tôi đang rất tò mò xem Qủa Xác tìm được nhà phân phối của riêng mình bằng cách nào?"

Năm 2005 vẫn đang lưu hành kiểu mua sắm ở cửa hàng, những phương thức mua sắm trực tuyến như Taobao gì đó vẫn chưa được hoàn toàn tiếp nhận, doanh số bán hàng đầu cuối ở các trung tâm thương mại vẫn lớn nhất.

Nhưng căn cứ vào những gì bọn họ điều tra được, hình như Qủa Xác không hề liên hệ theo con đường này.

“Nếu không có nhà phân phối.”

Thân Minh Lương cũng không hiểu: “Bọn họ có thể cung cấp những chiếc MP4 giá rẻ đó đến tay thế hệ trẻ bằng cách nào đây?”

“Haiz, hư hư ảo ảo không thể nhìn thấu, nhưng tóm lại là một trận ác chiến.”

Hồng Sĩ Dũng búng búng tàn thuốc, tia lửa nhỏ xẹt qua thành một đường cong trên không trung, giống như tín hiệu súng lệnh, tuyên bố trò chơi tranh đấu lục đục với nhau này chính thức tiến vào trạng thái gay cấn.

…

Sáng hôm sau, sau khi tỉnh dậy, Trần Hán Thăng chở Nhiếp Tiểu Vũ chạy đến trụ sở chính của Thâm Thông ở Thượng Hải để nói chuyện làm ăn.

Kể từ khi Thâm Thông đóng gói và thu mua lại Hoả Tiễn 101, ngành chuyển phát nhanh trong nước đã xuất hiện một bố cục khác, mặc dù vẫn chưa thuận buồm xuôi gió nhưng Viên Thông và Trọng Thông đã bị bỏ xa ở phía sau.

“Thực ra tôi hoàn toàn không cảm thấy nhiều.”

Lúc lên lầu, Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt đau lòng: “Mỗi lần nhìn thấy Trình Đức Quân, tôi đều cảm thấy mình đã bán Hoả Tiễn 101 quá rẻ.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Cô thư ký nhỏ cũng đồng ý với quan điểm này: “Lúc trước khi nghe nói bán với mức giá 55 triệu tệ, tôi còn tưởng rằng bộ trưởng Trần đi lừa đào ăn vạn, nhưng bây giờ có vẻ như thực

sự quá ít, ở trong tay Thâm Thông, Hoả Tiễn 101 đã trở thành một thương hiệu lớn.”

Còn không phải sao, bây giờ phạm vi phủ sóng của Hoả Tiễn 101 càng ngày càng rộng rãi, chiếm chọn tất cả các trường đại học học viện ở trong nước, là sự lựa chọn hàng đầu để gửi đồ của các sinh viên.

“Chuyện này cũng không còn cách nào khác, nếu chúng ta nắm chặt trong tay, Hoả Tiễn 101 chỉ càng ngày càng giảm giá trị, chỉ khi sát nhập vào một công ty chuyển phát nhanh quy mô lớn, nó mới có thể phát huy được chức năng xã hội vốn có.”

Trần Hán Thăng vuốt vuốt ngực: “Tôi chỉ có thể coi là mẹ đẻ của Hoả Tiễn 101, sau khi đút một ngụm sữa, phát hiện không đủ, không còn cách nào khác đành phải đưa con cho Thâm Thông với size ngực 36e nuôi dưỡng…”

“Mẹ nó, bộ Trưởng Trần, cậu bình thường một chút được không?”

Nhiếp Tiểu Vũ nhanh chóng cắt ngang: “Lúc nãy có hai nhân viên nữ của Thâm Thông đi ngang qua, bọn họ đều nhìn chằm chằm vào cậu đấy.”

“Sợ gì, dù sao tôi cũng không ngại.”

Trần Hán Thăng nhún vai.

“Nhưng da mặt tôi mỏng.”

Thư ký nhỏ ai oán nói.

….

“Hán Thăng đến rồi sao?”

Chủ tịch Thâm Thông- Trình Đức Quân nhìn thấy Trần Hán Thăng, vô cùng khách khí đi đến bắt tay: “Đã lâu không

gặp, bây giờ cậu càng ngày càng khác.”

“Trình đổng cũng vậy, năm ngoái ngài lên xuống rất nhiều trong danh sách triệu phú Hồ Nhuận đấy nhỉ.”

Trần Hán Thăng giơ ngón tay lên: “Tôi tin chắc rằng ngài sẽ lọt vào top 50.”

“Vương Vệ của Thuận Phong có thể làm được, nhưng tôi thì không.”

Trình Đức Quân khiêm tốn xua xua tay: “Thực ra Hán Thăng lọt vào danh sách cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Lọt vào danh sách thì có tác dụng gì chứ?”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Không thể cưới hai vợ, vẫn nên nói chuyện chính thì hơn.”

“Ha ha ha…”

Trình Đức Quân cười nói: “Có vẻ như cậu định lấy hai vợ vậy.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng nở một nụ cười hiền hậu, Nhiếp Tiểu Vũ không nhịn được trợn trắng mắt, da mặt của bộ trưởng Trần đúng là quá dày.

Thực ra Qủa Xác cũng đã bày tỏ với phía bên Thâm Thông về ý định hợp tác, nể mặt mũi của giáo sư Tôn và giao tình trước đó, Trình Đức Quân đồng ý sử dụng Hoả Tiễn 101 hoặc các kênh vận chuyển của Thâm Thông để giúp đỡ giao hàng hoặc tiêu thụ không ràng buộc.

Theo lý thuyết việc giúp đỡ như vậy vốn đã nể mặt lắm rồi, nhưng Trần Hán Thăng vẫn muốn nhiều hơn nữa.

“Trình đổng.”

Trần Hán Thăng chỉ vào mình nói: "Ngài cũng biết con người của tôi rồi đấy, từ trước đến nay tôi là một sinh viên có gì thì nói đó, tóm lại là một người không có tâm cư, về phương diện nhân phẩm và đạo đức thường ngày…"

"Được rồi được rồi, cậu có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra là được."

Trình Đức Quân sắp không thể nghe lọt nữa rồi, mọi người cũng không phải lần đầu tiên quen biết nhau.

"Mặc dù Trình đồng bằng lòng giúp đỡ tiêu thụ miễn phí, nhưng các bộ phận bên dưới chưa chắc đã chu đáo, dù sao cũng là miễn phí, nếu là nhiệm vụ làm giùm, mức độ quan tâm chắc chắn sẽ không cao."

Trần Hán Thăng không kiêng dè chỉ ra lỗ hổng như vậy, thực sự là một sinh viên đơn thuần "có cái gì thì nói cái đó."

"Ý của Hán Thăng là gì?"

Trình Đức Quân trầm giọng hỏi.

"Ý của tôi là không thể miễn phí, mỗi khi một chiếc MP4 được bán ra tại các chi nhánh bên dưới, chúng tôi có thể trích mười tệ tiền hoa hồng.

Trần Hán Thăng lo lắng Trình Đức Quân không rõ giá cả hiện tại nên cố ý giải thích một câu: "Mười tệ là tiền ăn một ngày của sinh viên bình thường đấy."

"Như thế càng tốt chứ sao, tôi thay mặt cho các anh em cảm ơn cậu trước."

Trình Đức Quân hơi ngạc nhiên, ông ta cho rằng Trần Hán Thăng sẽ đưa ra các điều kiện khắc nghiệt gì chứ.

"Nhưng, tôi có một yêu cầu nho nhỏ."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Từ khi điện tử Qủa Xác được thành lập cho đến nay, chi phí thực sự quá lớn, bây giờ vấn đề tài chính tương đối căng thẳng, Thâm Thông có thể tạm ứng trước tiền cho phần bán hàng ký gửi này được không?"

"Cái gì?"

Cuối cùng Trình Đức Quân cũng hiểu rõ Trần Hán Thăng có chủ ý này.

Trên danh nghĩa là "bán hàng ký gửi", nhưng thực chất là "bao mua".

"Bán hàng ký gửi" có nghĩa là Qủa Xác cung cấp MP4 cho Thâm Thông, Hoả Tiễn 101 gửi đến các chi nhánh cửa hàng ở trường đại học bên dưới, mỗi một chiếc được bán đi, Thâm Thông nhận được 10 tệ tiền hoa hồng.

"Bao mua" chính là Thâm Thông mua số MP4 kia trước, sau đó lại thông qua Hoả Tiễn 101 của Thâm Thông chia cho các chi nhánh cửa hàng của trường đại học bên dưới, mỗi một chiếc được bán đi, bọn họ vẫn nhận được 10 tệ tiền hoa hồng.

Mặc dù giữa hai bên chỉ nhiều hơn một bước, nhưng sự khác biệt quá lớn, điều đó có nghĩa là Thâm Thông sẽ gánh vác một phần rủi ro.

"Số MP4 Thâm Thông không bán được vẫn có thể trả lại."

Trần Hán Thăng còn muốn giải thích: "Qủa Xác sẽ hoàn trả lại giá gốc, chuyện này tương đương với việc sẽ đảm bảo được lợi nhuận của Thâm Thông…"

"Hán Thăng, cậu không cần phải nói nữa."

Trình Đức Quân Cười cười: "Nói một cách đơn giản, Thâm Thông sẽ trở thành nhà phân phối của cậu, mạng lưới Hoả Tiễn 101 sẽ trở thành con đường tiêu thụ trực tiếp, khách hàng chỉ có thể đến trung tâm mua sắm để mua các nhãn hiệu MP4

khác, MP4 của Qủa Xác có thể xem trực tiếp trong trường học, hơn nữa Thâm Thông hỗ trợ mà không có rủi ro, cho dù không thể bán ra cũng có thể trả hàng."

"Không sai, chính là ý này."

Trần Hán Thăng háo hức nói: "Đây cũng là một hình thức hợp tác hai bên cùng có lợi."

"Sau này có lợi hay không tôi không biết, nhưng bây giờ Thâm Thông đang ở thế bất lợi."

Trình Đức Quân không đồng ý cũng không từ chối, ông ta nhìn chằm chằm vào tách trà nóng trên mặt bàn, đột nhiên nảy sinh một chủ đề.

"Hán Thăng, cậu có biết cái gì gọi là "Hệ thống Sưu Hồ không?" Trình Đức Quân hỏi.

"Biết, tôi vừa nghe đã hiểu rõ."

Trần Hán Thăng gật gật đầu: "Vốn dĩ là nhân viên của công ty Sưu Hồ, sau đó lại nhảy ra ngoài tự lập nghiệp, mọi người thống nhất xếp vào "hệ thống Sưu Hồ".

"Đúng vậy."

Trình Đức Quân hơi gật đầu: "Hán Thăng vẫn thông minh như ngày nào, cuối năm ngoái tôi đã đến tham gia vào một buổi họp mặt của danh sách triệu phú Hồ Nhuận, phát hiện bọn họ đều ôm nhau một cục, giống như hệ thống "Sưu Hồ" lúc nãy cậu vừa nói, hệ thống Võng Dịch, hệ thống Tân Lãng, v.v…, không ngờ tất cả tư bản mới phát đều có cùng nền tảng."

"Ý của Trình đổng là muốn tôi thuộc về "hệ thống Thâm Thông"?"

"Không thể nói là quy về hệ thống Thâm Thông được, quyền kiểm soát vẫn là của cậu, chúng ta chỉ là một đoàn thể

nhỏ vừa mới thành lập cho thống nhất với thế giới bên ngoài.”

Trình Đức Quân giải thích: “Dù sao về phương diện làm ăn, chúng ta hợp tác chặt chẽ như vậy, trong thâm tâm cũng rất hợp nhau, còn có mối quan hệ với giáo sư Tôn…”

“Không thành vấn đề, cho dù là ai đang đánh thành Bình An đi chăng nữa, sư đoàn 358 của tôi cũng nhất định sẽ giúp đỡ… Không đúng…”

Trần Hán Thăng sửa lại: “Cho dù sau này Thâm Thông muốn ngắm bắn ai đi chăng nữa, Qủa Xác của tôi chắc chắn sẽ giúp đỡ.”

Chương 629: Rốt cuộc vẫn là một mình gánh vác tất cả

Năm đó khi Trình Đức Quân mua lại Hỏa Tiễn 101, từng muốn giữ lại toàn bộ nhân viên, trực tiếp đưa Trần Hán Thăng về dưới trướng của mình, nhưng Trần Hán Thăng đã từ chối.

Bây giờ đã chuyển sang một hình thức khác, dùng hình thức công ty hóa để tiến hành hợp tác, rõ ràng có chút mùi vị của "Trò chơi tư bản".

Trên thực tế khi nói đến tư bản, Trần Hán Thăng đã sớm có một công ty "Hạt giống tư bản", nhưng bây giờ không phải là lúc để lấy nó ra, sau khi điện thoại di động Quả Xác ra mắt, hạt giống tư bản đó mới có chỗ dựa và không gian vận hành.

Việc cấp bách nhất bây giờ là gọi một ly cà phê cappuccino cho lão Hồng trước, và đưa anh ta trở lại Hồng Kông để dưỡng lão.

"Trình tổng, liên quan đến việc thỏa thuận mua bán,… Ngài định đóng góp bao nhiêu?"

Trần Hán Thăng khoanh tay, trông có vẻ hơi xấu hổ.

Trình Đức Quân gật đầu, đây chính là Trần Hán Thăng, mục đích rõ ràng, tính tình rất lưu manh, da mặt còn rất dày, có thể gọi là một trong số ít côn đồ được giáo dục qua đại học.

"Như vậy đi, Thâm Thông ra con số này."

Trình Đức Quân suy nghĩ một chút, chậm rãi giơ hai ngón tay lên.

"200 triệu tệ?."

Trần Hán Thăng tỏ vẻ ngạc nhiên: “Trình tổng quá hào phóng rồi, tôi mới gia nhập đội ngũ, mà đã có cảm giác ở đây có hơi ấm gia đình.”

“Không, không, không, chỉ có 20 triệu tệ.”

Trình Đức Quân không hề bị lừa: “Tuy nhiên, 10 triệu tệ trong số đó hoàn toàn là ủng hộ lão đệ. Bất kể MP4 có bán được hay không, Quả Xác đều không cần phải bận tâm, 10 triệu còn lại sẽ làm theo phương pháp mà cậu vừa nói, nếu sản phẩm không bán được thì Quả Xác thu hồi với giá gốc.”

Sự hỗ trợ này vẫn rất thiết thực, Trình Đức Quân cho rằng bản thân sẽ không bị lỗ, mình vừa thể hiện được thái độ còn vừa kiếm được tiền.

Những người từng trải qua thời kỳ khó khăn vào cuối những năm 1990, thực sự không thích nói nhiều.

“Cám ơn Trình tổng, tôi lấy nhân cách của mình đảm bảo, đây nhất định là hợp tác đôi bên cùng có lợi.”

Sau khi Trần Hán Thăng cảm ơn anh ta, lại đưa ra một cam kết khác.

“Không vấn đề gì.”

Trình Đức Quân vẫy tay chào. Sau đó, ông ta nói: “Nhưng Hán Thăng này, tôi sắp phải lấy ra 20 triệu tệ. Tại sao đến bây giờ cậu vẫn gọi là Trình đổng chứ? Nghe xa lạ quá.”

Ý định ban đầu của ông ta là gọi “Anh Trình” hoặc “Anh Quân”, bởi vì những người thuộc ở Sohu và Sina đều được chào đón gọi bằng “Anh à, em à” trong các bữa tiệc.

“Vậy gọi là gì?.”

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng, người luôn thông minh, dường như không nhận ra điều đó, sững sờ nói: “Gọi bố vợ?”

Trình Đức Quân:……

Nhiếp Tiểu Vũ dùng tay che mặt, giả vờ như không biết Trần Hán Thăng.

“Hừ!.”

Trình Đức Quân ho khan, nhìn đồng hồ và nói: “Sự việc cũng kết thúc rồi, tôi không giữ Hán Thăng ở lại nữa, nhanh về Kiến Nghiệp để lên lớp đi.”

“Không sao, tôi đã xin phép rồi. Nếu tiện, tôi muốn gặp cô dâu chưa từng gặp mặt. Cũng không biết cô ấy học năm mấy rồi. Đề toán có khó không?… Haiz! Trình tổng! Nhạc phụ! Anh đừng đi.”

…….

“Thật mất mặt quá!.”

Trên đường trở về Kiến Nghiệp từ Thượng Hải, Nhiếp Tiểu Vũ, người ngồi ở hàng ghế sau, bất mãn phàn nàn: “Bị đuổi ra khỏi mà không được ăn uống gì. Sau này đừng lôi tôi vào mấy việc làm ăn không chính đáng này.”

“Á.”

Suy nghĩ của Trần Hán Thăng và cô thư ký nhỏ không cùng một đường, hắn ứng phó một cách chiếu lệ, bật đài radio trong ô tô và chuyển sang “Kênh pháp luật”, rất nhanh đã nhảy ra một số vấn đề xã hội phổ biến.

“Tiểu Trương, một sinh viên tốt nghiệp đại học, đã bị lừa bởi một trung gian khi anh ấy đang tìm việc làm. Sau khi phối hợp với sở lao động của quận Trường Thọ, đã thuận lợi lấy lại được tiền đặt cọc của mình.”

“Kỳ thi tuyển sinh đại học đang đến gần, mà cô ở quận Vũ Hoa vẫn kiên trì khiêu vũ ở quảng trường, ầm ĩ không cho các

cháu ôn bài. Sau khi phụ huynh phàn nàn không có kết quả, họ quay sang ném phân vào chỗ các cô."

"Hai trăm nghìn tệ sính lễ trở thành cây rơm cuối cùng đè bẹp các cặp đôi. Một số phong tục có nên kế thừa một cách hợp lý hay không?"

…….

"Ừm?."

Nhiếp Tiểu Vũ có chút kinh ngạc, Trần bộ trưởng từ khi nào thích nghe những thứ này.

"Tiếp theo, chúng ta hãy vào chuyên mục của ngày hôm nay."

Giọng nói của người dẫn chương trình đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Với sự phát triển nhanh chóng của kinh tế xã hội, giao lưu chính trị và văn hóa giữa chúng ta và các nước cũng tăng lên. Nhiều đồng bào nữ đã kết hôn ở nước ngoài, nhưng làm thế nào để bảo vệ sự an toàn của họ ở nước ngoài? Về quyền lợi và nhân phẩm, trong quá khứ vấn đề này chỉ có thể phó mặc cho số phận."

"Hiện tại, Công ty luật Dung Thăng đang hành động!."

Người dẫn chương trình nói vang dội.

"Hô hô ~."

Trần Hán Thăng mỉm cười, đài truyền hình này nên là "Người của mình", trong lời nói luôn ca ngợi Công ty luật Dung Thăng, còn đặc biệt nhắc đến tên của "Giám đốc công ty luật Tiêu Dung Ngư" vài lần.

"Ra là vậy, haiz!"

Bây giờ, Nhiếp Tiểu Vũ đã hiểu lý do tại sao Trần bộ trưởng nghe radio, cô ấy lặng lẽ thở dài. Cô cũng là một bông

hoa vàng của công ty luật, nhưng cuối cùng cô bị đưa đến điện tử Quả Xác, cứ mơ mơ màng màng chở thành cô công nhân trong nhà máy.

“Trần bộ trưởng, sao không gọi cho Tiểu Ngư Nhi để chúc mừng?”

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi, cô thấy Trần Bộ trưởng sau khi nghe chương trình pháp luật đã chuyển sang kênh âm nhạc, vừa lái xe vừa gõ ngón tay theo nhịp điệu, và dường như không có ý định liên lạc với Tiêu Dung Ngư.

“Vài ngày gần đây cãi nhau rồi.”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói.

“Cãi nhau thì càng phải dỗ dành chứ.”

Cô thư ký nhỏ tích cực tư vấn cho sếp.

Trần Hán Thăng liếc nhìn cô thư ký nhỏ qua kính chiếu hậu, rồi bình tĩnh nói thêm: “Bởi vì Thẩm Ấu Sở.”

“Được rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ đột nhiên ngừng nói, cô ấy là một trong số ít người trong cuộc biết được toàn bộ câu chuyện.

“Tạm thời đừng nghĩ đến chuyện khác.”

Trần Hán Thăng dặn dò nói: “Hai ngày nữa, tôi sẽ đến Thâm Thành với chị Tĩnh. Vẫn còn một công việc kinh doanh với Tencent, sau khi 20 triệu tệ từ Thâm Thông đến, cô đến ngân hàng để làm công việc sổ sách, tôi sẽ chuyển nó đi bất cứ lúc nào.”

“Nhanh vậy sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ rất đau khổ, 20 triệu tệ còn không có thời gian để ôm một chút.

“Không còn cách nào.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói: “ Mẹ kiếp, tôi không biết phí quảng cáo QQ có thể thương lượng ra bao nhiêu tiền.”

…….

Trong vài ngày tới, Trần Hán Thăng đã sắp xếp nhiều công việc cho Quả Xác. Càng gần cuối tháng, không khí của “Trận chiến quyết định” giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác càng trở nên căng thẳng, thậm chí còn thu hút sự chú ý của chính quyền quận Giang Lăng và phương tiện truyền thông địa phương.

Từ quan điểm của chính phủ, họ tự nhiên không muốn Quả Xác và Tân Thế Kỷ phải chịu thiệt hại, tốt nhất là bạn bán của bạn và tôi bán của tôi, mọi người không can thiệp lẫn nhau và cùng chung tay đóng góp cho sự ổn định xã hội và GDP của khu Giang Lăng.

Điều này chắc chắn là không thực tế, không thể có chuyện hai con hổ trong một ngọn núi, trừ khi có một đực và một cái, nếu ông chủ của Tân Thế Kỷ là Trịnh Quan Đề, thì vẫn còn chỗ để thảo luận.

Đài truyền hình khu Giang Lăng muốn phỏng vấn một số “Tin tức bí mật”, Tân Thế Kỷ là một nhà máy điện tử lâu đời, Trịnh Quan Đề và Hồng Sĩ Dũng từng là khách quen của đài truyền hình, nhưng điện tử Quả Xác rất bí ẩn, và mỗi lần phóng viên đài truyền hình đến phỏng vấn họ, họ đều đã từ chối một cách lịch sự.

“Bộ trưởng Trần, phóng viên Diệp của đài truyền hình Giang Lăng lại tới, cô ấy nói nếu không gặp được ông chủ, thì lần này sẽ không rời đi.”

Trên đường đến Thâm Thành để công tác, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh nhận được một cuộc gọi từ Nhiếp Tiểu Vũ.

“Không đi thì dọn giường cho cô ta, để cô ta ngủ trong nhà máy.”

Trần Hán Thăng cau mày nói: “Chuyện kiểu này về sau đừng quấy rầy tôi, cô tự mình giải quyết đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng chán nản phàn nàn với Khổng Tĩnh: “Việc gì cũng đến tay tôi, tôi không có thời gian đấu với Tân Tế Kỷ, nhưng nếu có nhiều thời gian hơn, tôi sẽ làm cho cô Trịnh và Hồng Sĩ Dũng không có đồ để mặc ra ngoài, làm họ ngoan ngoãn trở về Hồng Kông đi dã ngoại.

“Ngoại trừ công việc, gần đây cậu có bận việc gì không?”

Khổng ngự tỷ đang định hỏi thì điện thoại của Trần Hán Thăng lại kêu lên.

Biên Thi Thi gọi điện thoại đến, cô ấy lo lắng nói: “Trần Hán Thăng, khi nào thì cậu đến đây? Gần đây, công ty luật xảy ra rất nhiều chuyện. Tiểu Ngư Nhi lại lên tin tức, giới truyền thông thường đến đây phỏng vấn. Chúng tôi đã tạm dừng tham gia vào tranh chấp giữa Quả Xác và Tân Thế Kỷ, chị Cao Văn cảm thấy rằng điều này là vô trách nhiệm khiến cô ấy có chút tức giận.

“Mình đang trên đường đi Thâm Thành công tác, Tiểu Ngư Nhi biết đó.”

Trần Hán Thăng không nói mấy câu đã kiếm cớ cúp điện thoại: “Chuẩn bị lên máy bay rồi, đợi trở về tính tiếp.”

Không dễ dàng được nghỉ ngơi trên máy bay hai giờ, vừa đáp xuống sân bay Bảo An không lâu, Hồ Lâm Ngữ lại gọi điện thoại: “Bọn mình đã chọn mấy cửa hàng ở cầu Sư Tử, cậu qua đây quyết định đi.”

“Hả.”

Trần Hán Thăng thở ra một hơi dài, sau khi bình tĩnh lại mới chậm rãi nói: “Tớ đi công tác, đợi trở về rồi tính.”

Khổng Tĩnh cảm thấy có chút đồng cảm với Trần Hán Thăng.

Trên xe taxi từ sân bay Bảo An đến công ty Tencent, lại có ai đó lại liên lạc với Trần Hán Thăng.

“Mẹ kiếp!”

Trần Hán Thăng định chửi rủa, nhưng hóa ra đó là Trần Triệu Quân.

Lão Trần rất ít gọi điện thoại, bình thường Lương thái hậu đều làm thay ông, Trần Hán Thăng đột nhiên có chút lo lắng, cho rằng trong nhà đã xảy ra chuyện.

“Lão Trần, có chuyện gì?”

Trần Hán Thăng nín thở hỏi.

Trần Triệu Quân có lẽ cảm nhận được giọng điệu thận trọng của con trai, đầu tiên là an ủi: “Không có chuyện gì, chỉ gọi điện hỏi thăm con đang làm gì?”

“Cha cãi nhau với mẹ con đúng không?”

Trần Hán Thăng không tin và tiếp tục suy đoán.

“Thật sự không có, cha với mẹ con rất tốt.”

Trần Triệu Quân phủ nhận điều đó.

Tưởng tượng điệu bộ do dự của lão Trần, Trần Hán Thăng chợt hiểu ra: “Chẳng lẽ là về chuyện của mẹ hai Mạc sao?”

“Mẹ hai Mạc gì chứ, con phải gọi dì Mạc!”

Lão Trần tức giận mắng, nhưng vì bị đứa con trai đầu óc sáng suốt của mình đoán ra, Trần Triệu Quân cũng không giấu diếm: “Mạc Kha hình như bị bệnh phải nhập viện, cha nghe các bạn học cũ nói vậy, nếu con thuận tiện thì lấy danh nghĩa của cha mẹ tặng một giỏ hoa quả”

“Không tiện.”

Trần Hán Thăng trực tiếp từ chối: “Gần đây con quá bận rộn, hơn nữa bố với dì Mạc không có quan hệ gì? Con đi thăm lấy danh nghĩa gì?”

“Không sao.”

Lão Trần im lặng một lúc, trước khi cúp điện thoại, dặn dò nói: “Phải chú ý đến sức khỏe của mình, gọi điện cho mẹ thường xuyên hơn. Gần đây, nhiệt độ ở Kiến Nghiệp thay đổi thất thường, đừng mặc áo mỏng, xuân che thu lạnh có biết không?”

“Con biết rồi.”

Trần Hán Thăng cất điện thoại di động, nhìn chiếc taxi lúc dừng lúc đi trên Đại lộ Bảo An đông đúc, nhớ lại khi Hỏa Tiễn 101 được triển khai ở tỉnh Tô Đông, Mạc Kha đã từng ra tay giúp đỡ.

Ngoài ra, lão Trần tặng giỏ trái cây với danh nghĩa “ông ấy và Lương Mỹ Quyên”, nên có lẽ đó chỉ là sự quan tâm của giữa bạn học cùng lớp.

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng gửi một tin nhắn cho lão Trần.

Trần Hán Thăng: Con vẫn nên đi xem một chút, sau đó con sẽ chủ động liên hệ với mẹ hai Mạc.

Lão Trần: Ừ, cảm ơn. Ngoài ra, sau này không được gọi tùy tiện, kẻo mẹ con nghe thấy sẽ tức giận và buồn lòng đấy.

“Xì.”

Trần Hán Thăng cười thầm, hắn thực sự không thừa hưởng những đặc điểm tính cách dịu dàng và hướng nội của lão Trần.

Nhưng nghĩ đến thời gian eo hẹp lại phải đi gặp mẹ hai Mạc, Trần Hán Thăng lại không thể cười nổi, chỉ có thể lẩm bẩm điều gì đó.

"Gì đấy?"

Khổng Ngự tỷ không nghe rõ.

"Tôi nói."

Trần Hán Thăng hắng giọng: "Tôi chuẩn bị thay đổi chữ ký QQ của mình."

"Đổi thành cái gì?"

Khổng Tĩnh hỏi.

"Cuối cùng, vẫn là một người gánh vác mọi thứ."

…….

Chương 630: Quản lý mạng tôi muốn nạp 5 triệu tệ tiền hội viên QQ cả năm.

QQ năm 2005 chưa chuyển vào tòa nhà Tencent, vẫn nằm từ tầng 5 đến tầng 10 của Kỹ Thuật Phi Á Đạt trong Khu công nghệ cao.

Xét về nghiệp vụ cụ thể, các trang web người dùng và trò chơi vẫn chiếm phần lớn doanh thu, mặc dù không gian QQ sắp ra mắt đã trải qua quá trình thử nghiệm công khai, nhưng tiếng vang không lớn.

Như Hứa Lương, người phụ trách sản phẩm không gian QQ cho biết, chính họ cũng cảm thấy mơ hồ về chiến lược nghiệp vụ kinh doanh này.

Đặc biệt, hai công ty có ý định hợp tác đã đến cùng một lúc.

Một là điện tử Quả Xác của Kiến Nghiệp, còn lại là Bộ Bộ Cao.

So với Quả Xác hiện tại, Bộ Bộ Cao đã là một doanh nghiệp nổi tiếng, đầu tiên là VCD, sau đó là DVD và hiện tại là máy ghi âm đang chiếm lĩnh thị phần một cách vững chắc, hầu như tất cả học sinh cấp ba và trung học cơ sở trong thời đại này đều đã sử dụng máy ghi âm để nghe tiếng anh và giọng hát của Chu Kiệt Luân.

Nhưng đây là kinh doanh, vinh quang trong quá khứ mặc dù quan trọng, nhưng không phải là yếu tố quyết định.

Còn không thì mọi người ngồi lại so sánh xem tổ tiên của ai đã từng "Có danh vọng" hơn.

Do đó, về thái độ kinh doanh, Quả Xác lại có ưu thế.

Bởi vì ông chủ và tổng giám đốc của điện tử Quả Xác đã đích thân đến đây, Bộ Bộ Cao chỉ cử phó giám đốc bộ phận truyền thông.

Chức vụ của nhân vật xuất hiện quyết định đến số tiền có thể bỏ ra là bao nhiêu.

Do đó, giới hạn trên của Quả Xác là 22 triệu tệ còn Bộ Bộ Cao chỉ là 4 triệu tệ.

Không phải Bộ Bộ Cao không có tiền, chỉ là họ lúc thì tài trợ chương trình này, lúc thì đầu tư cho quảng cáo nọ, thực chất phản ánh họ chưa quan tâm đúng mức đến không gian QQ.

Điều này rất giống với phương pháp yêu đương "Rắc thính cả ao" của bọn sở khanh, tán đằng đông, dụ dỗ đằng tây, tất cả đều nở hoa, chỗ nào mắc lưới thì tập trung đánh bắt ở đó.

Quả Xác giống như 'người thành thật' chỉ toàn tâm toàn ý kết hôn với QQ, sính lễ cũng đầy đủ, Hứa Lương với tư cách là "Cha mẹ nhà gái" của không gian QQ phải chọn một mái ấm tốt cho con gái mình.

Quả Xác, phù hợp!

Bộ Bộ Cao, đồ cặn bã!

Vì vậy, giám đốc truyền thông của Bộ Bộ Cao chỉ ngồi một lúc, anh ta nhận thấy cơ hội không lớn nên lịch sự rời đi.

Phần còn lại là cuộc thảo luận trực tiếp giữa Quả Xác và nhóm dự án không gian QQ, các vấn đề được thảo luận cũng đã trở nên thực chất hóa hơn, một là phí hợp tác cụ thể, hai là thời hạn hợp tác và cuối cùng là phương thức hợp tác.

Phương thức hợp tác lại là vấn đề dễ thảo luận nhất, chính là dùng không gian QQ sắp ra mắt cắt ra một vùng để làm quảng cáo, bảo đảm mỗi khi người dùng đăng nhập không gian QQ đều có thể nhìn thấy, quan trọng là phí hợp tác và thời hạn hợp tác.

"Hứa tổng."

Vừa rồi đều là Khổng Tĩnh nói chuyện, bây giờ Trần Hán Thăng mở miệng chuẩn bị đưa ra quyết định.

Hứa Lương cười nói: "Cứ gọi tôi là kỹ sư Hứa."

Hứa Lương khoảng ba mươi tuổi, đeo một cặp kính dày, trên ngực đeo huy hiệu Tencent QQ, khi nói chuyện có cảm giác đúng chuẩn một nhân viên IT.

"Kỹ sư Hứa."

Trần Hán Thăng ngay lập tức thay đổi lời nói: "Có thể anh không biết nhiều về tôi, nhưng anh nên biết Chủ tịch Trình Đức Quân của Thâm Thông và Chủ tịch Vương Vệ của Thuận Phong. Họ đều biết tôi. Tôi là người có gì nói đó, một sinh viên đại học không để bụng điều gì, về phương diện tư cách và đạo đức cũng đáng tin cậy."

"Ồ?"

Hứa Lương ngẩng đầu lên, Trần Hán Thăng lại quen biết hai người này.

"Hỏa Tiễn 101 là do tôi tự tay thành lập."

Trần Hán Thăng "vô tình" chỉ ra thân phận của hắn: "Kỹ sư Hứa đã nghe nói về thương hiệu này chưa?"

"Tất nhiên tôi có nghe qua."

Hứa Lương ngạc nhiên nói: "Tôi tốt nghiệp Đại học Lý Công Hoa Nam, thỉnh thoảng về trường tham gia hoạt động,

đám sư đệ sư muội đều cầm trên tay túi đóng gói Hỏa Tiễn 101. Nghe nói đó là một công ty chuyển phát nhanh trong khuôn viên trường do một sinh viên đại học thành lập. Hóa ra chính là Trần tổng sao."

"Gọi tôi là kỹ sư Trần đi, kỳ thật tôi sáng lập ra Hỏa Tiễn 101 cũng là ngoài ý muốn…"

Trần Hán Thăng khiêm tốn xua tay, tán gẫu một số chuyện trong khuôn viên trường, sau khi thân thiết hơn mới nói: "Hứa sư huynh, rất nhiều bạn bè của tôi không lạc quan về sức ảnh hưởng trong tương lai của không gian QQ, bao gồm cả chị Tĩnh bên cạnh tôi."

Khổng Tĩnh khẽ mỉm cười, cô ấy thực sự không lạc quan, nếu cô ấy là ông chủ lớn của Quả Xác, cô ấy chắc cũng giống như Hồng Sĩ Dũng bây giờ, tiến hành đàm phán hợp tác với các nhà phân phối trong trung tâm mua sắm.

QQ chỉ là một tiện ích nhỏ, là một đống dữ liệu khi không có máy tính, Khổng Ngự tỷ thực sự không nhìn thấy giá trị phát triển.

Khổng Tĩnh có một loại sức hút khiến người ta cảm thấy thân thiện, nụ cười của cô ấy càng giống như gió xuân, Hứa Lương chỉnh lại kính, cảm thấy ngại ngùng khi nhìn quá nhiều.

"Nhưng mà tôi rất có lòng tin đối với lần hợp tác này, anh cho biết thêm thông tin đi, xem có chỗ để thương lượng hay không."

Trần Hán Thăng lộ ra vẻ mặt chân thành.

"Được rồi."

Hứa Lương mím môi suy nghĩ một chút: "Tháng 2 năm nay, chúng tôi đã tiến hành thử nghiệm, số lượng người dùng

trực tuyến hàng ngày là hơn 5 triệu, vì vậy phí hợp tác hàng năm sẽ không thấp hơn con số này.”

“Ừm.”

Trần Hán Thăng gật đầu một cách vô cảm, nói một cách đơn giản, điều này tương đương với mỗi năm phí sẽ là 5 triệu tệ.

12 tệ mỗi tháng cho hội viên vip, 20 tệ mỗi tháng cho svip, 15 tệ mỗi tháng cho kim cương vàng và kim cương xanh, 5 triệu tệ mỗi năm cho ông đây, chắc là hội viên ssss… Vip?

Ừ, cũng tạm được, cái này rất QQ.

“Thời gian hợp tác thì sao?” Trần Hán Thăng hỏi lại.

“Trước mắt có một năm ba năm.”

Hứa Lương đề nghị: “Trần tổng, tôi thực sự cảm thấy một năm không tệ, bởi vì thành thật mà nói, chúng tôi không chắc chắn về sự phát triển và ảnh hưởng của không gian QQ, vì vậy chọn một năm sẽ hợp lý hơn.”

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Thời gian một năm tương đối ngắn, linh hoạt và hay thay đổi, có thể tấn công hoặc phòng thủ, có thể tiến hoặc lui, không bỏ tất cả trứng vào một giỏ, đảm bảo đủ nguồn vốn hiệu quả trong tay … Vì vậy, tôi chọn ba năm.”

“Phù.”

Khổng Ngự tỷ đang uống trà, nghe Trần Hán Thăng nói về lợi ích của “Hợp tác một năm”, còn tưởng rằng đây là lựa chọn cuối cùng, nào ngờ Trần Hán Thăng lại chọn ba năm.

Pha quay xe này quá khét, đến nỗi trà bị phun ra từ trong miệng cô ấy.

“Khụ, khụ, khụ…”

Khổng Tĩnh ho sặc sụa, mặt vẫn còn đỏ mà hỏi: “Nếu cậu đã chọn ba năm, tại sao còn phải cố gắng giải thích ưu điểm của một năm?”

“Gì?”

Trần Hán Thăng gãi đầu một cách đáng yêu: “Tôi chỉ nói chuyện mà thôi, giữa hai cái đó nhất định phải có liên hệ sao?”

Khổng Tĩnh đột nhiên không nói nên lời.

Hứa Lương cũng bị chọc cười bởi pha cua gắt này, anh đột nhiên cảm thấy sinh viên đại học tự xưng là “Nhân phẩm đáng tin cậy” này ,thật không đơn giản.

“Trần tổng có thực sự muốn ba năm không?”

Hứa Lương vẫn muốn xác nhận.

“Chính là ba năm.”

Trần Hán Thăng nhân tiện đưa ra yêu cầu: “Hứa sư huynh, nếu tôi nạp thẳng 15 triệu tệ thành phí người dùng cả năm, công ty các anh có thể giúp tôi thắp sáng tất cả các biểu tượng QQ không?”

“Không thể.”

Hứa Lương khó xử mà nói: “Bởi vì mỗi biểu tượng đại diện cho một nghiệp vụ khác nhau và một số trong đó không cùng nhóm với chúng tôi.”

“Vậy cũng không sao.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, sau đó lại đưa ra một yêu cầu không quá đáng: “Tôi có thể đăng nhập QQ được không, muốn đổi chữ ký.”

“Không vấn đề gì.”

Hứa Lương mặc dù rất ngạc nhiên nhưng vẫn thoải mái đồng ý.

…….

Đây là lần đầu tiên Trần Hán Thăng đăng nhập QQ ở công ty QQ, cảm giác này giống như in tiền trong nhà máy in tiền, kỳ lạ lại có chút tâm lý kích thích biến thái.

“Sau tất cả vẫn là một người gánh vác mọi thứ.”

Trần Hán Thăng đã thay đổi chữ ký QQ này, ban đầu hắn muốn kết thúc câu bằng dấu “!”, nhưng sau khi nghĩ lại, dấu chấm biểu đạt cảm xúc là bình tĩnh và thăng trầm, tương đối phù hợp với tổng thể ngữ cảnh khoác lác.

Điều này tất nhiên để Tiêu Dung Ngư xem, bởi vì cấp độ qq cô bé ngốc Thẩm Ấu Sở chỉ có ba sao, và cô ấy không có thói quen đăng nhập qq.

Ngoài ra, vì dự án “Phí năm 5 triệu tệ siêu siêu siêu VIP “tương đối lớn, Hứa Lương phải đệ trình lên để thảo luận, và kết quả sớm nhất cũng phải đến ngày mai mới có, vì vậy Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh quyết định ở lại Thâm Thành một đêm.

“Mấy hôm trước mới đến tay 20 triệu tệ, giờ sắp phải chi 15 triệu tệ sao?”

Sau khi bước ra khỏi Tòa nhà Công nghệ Phí Á Đạt, Khổng Tĩnh có chút không thể tin nổi.

Trần Hán Thăng từng dùng hơn 12 triệu tệ mua một mảnh đất, mặc dù Khổng Tĩnh cho rằng nó có chút khoa trương, nhưng đất đai là một tài sản cố định và có không gian để tăng giá, cô ấy có thể miễn cưỡng hiểu được.

Nhưng bỏ ra 15 triệu tệ vào không gian QQ, chẳng khác nào nạp tiền vào game.

“15 triệu tệ thôi, chỉ cần vận hành tốt, ba năm có thể kiếm được 150 triệu.”

Trần Hán Thăng rất tự tin.

Vào buổi tối, Khổng Tĩnh ra ngoài để tụ họp với các bạn cùng lớp, cô tốt nghiệp trường Học viện Tài Chính Việt Đông và bản thân là người Sán Đầu, nhiều bạn học đều ở Thâm Thành.

Ban đầu, Khổng Ngự tỷ gọi cho Trần Hán Thăng, nhưng Trần Hán Thăng thấy nhiều phụ nữ đã có gia đình và ôm theo con nhỏ nên lập tức từ chối, thà ngủ trong phòng khách sạn còn hơn.

Hơn nữa, Tiêu Dung Ngư đã nhanh chóng gọi đến.

“Chữ ký QQ của cậu có ý nghĩa gì?”

Tiểu Ngư Nhi trực tiếp hỏi: “Rốt cuộc là một người gánh vác tất cả, cậu gánh vác cái gì?”

Trần Hán Thăng đang xem “Tiểu binh Trương Ca”, ngay lập tức vặn nhỏ âm lượng, nếu không cả căn phòng sẽ tràn ngập “Anh Ca Tử, Anh Ca Tử”.

“Không thích nói.”

Trần Hán Thăng thấp giọng nói: “Cậu nên hiểu được.”

“Tớ phải hiểu điều gì?”

Điều này khiến Tiểu Ngư Nhi buồn bực, rõ ràng không phải lỗi của cô ấy, khi đó ai là người đã đặt chân lên hai con thuyền?

“Mấy ngày nay tớ liên tục tiếp nhận phỏng vấn, còn phải tìm lý do đối phó với chị Cao Văn, cậu thì chỉ biết gửi hai tin nhắn đơn giản!”

Tiêu Dung Ngư rất tủi thân, nhưng bản thân vẫn giữ tính cách kiêu ngạo: “Dù sao, tớ hỏi cậu, cậu đã gánh vác điều gì?”

“Không nói.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Nếu cậu không thể chủ động hiểu, vậy thì nói cũng để làm gì đâu?”

“Tớ…..”

Tiểu Ngư Nhi tức giận cúp điện thoại.

Không lâu sau, điện thoại di động của Tiêu Dung Ngư “Tinh” một tiếng, một tin nhắn đã đến.

Trần Hán Thăng: Nghe những gì cậu vừa nói, tớ cũng phải đổ mồ hôi khắp người trong khi thời tiết nóng bức, nước mắt cũng không kìm được mà chảy dài. Xã hội này còn có thể tốt đẹp không? Sự áp bức nam thanh niên chúng tôi tràn ngập ở khắp mọi nơi trên đất nước, nam thanh niên khi nào có thể vùng lên đây?

Tiêu Dung Ngư: ? ? ?

…….

Chương 631: Nam thanh niên thích cười vận mệnh thường sẽ không tệ.

Khi Trần Hán Thăng nhìn thấy dấu "?" Mà Tiêu Dung Ngư chậm rãi gửi đến, hắn không nhịn được nhếch mép cười, thầm nghĩ Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào, cậu có hiểu cảm giác đi trên con đường của người khác và đánh bại họ là như thế nào không?

"Tạch tạch tạch…"

Trần Hán Thăng cầm điện thoại lên và trả lời tin nhắn.

Trần Hán Thăng: "Dấu chấm hỏi có nghĩa là gì? Tiêu Dung Ngư, cậu đã thay đổi rồi, trước đây cậu không phải như vậy!"

Tiêu Dung Ngư: "Sao cậu nói chuyện nghe kỳ quá, hơn nữa, chuyện này là lỗi của tớ sao?"

Trần Hán Thăng: "Cậu không sai, làm sao cậu có thể sai được, tất cả đều là lỗi của tớ, thật không ngờ hoa khôi của đại học Đông Đại lại là người như vậy, từ bây giờ đừng liên lạc với tớ nữa, tớ muốn yên tĩnh một mình."

Tiêu Dung Ngư: "Tiểu Trần, cho cậu một cơ hội cuối cùng."

Trần Hán Thăng: "Cậu lại nạt tớ? Thử nạt tớ lần nữa xem."

Tiêu Dung Ngư: "Tớ sẽ nói với dì Lương."

Trần Hán Thăng: "Haiz, đùa thôi, tớ xin lỗi."

Tiêu Dung Ngư: "Cậu còn nhái giọng sao! Cậu nhái giọng của tớ! Tài giỏi thế!"

Trần Hán Thăng: “Sai rồi, được chưa.”

Thật ra, Trần Hán Thăng không muốn hèn nhát, nhưng hắn quá sợ mẹ mình làu bàu cả năm.

Trong những lần cãi vã trước đây, Tiểu Ngư Nhi không thể nói lại Trần Hán Thăng chỉ có thể chạy đi mách Lương Mỹ Quyên, ban đầu bà còn nghiêm túc phân xử ai đúng ai sai, nhưng sau đó bà ấy nhận ra mình không phải là Bao Chửng. Vì sao phải hại tế bào não như vậy?

Đặc biệt là con trai của mình không chỉ già mồm mà còn biết diễn kịch, vì vậy Lương Mỹ Quyên quả quyết đều đứng về phía Tiểu Ngư Nhi.

Bằng cách này, sự việc trở nên đơn giản hơn, mỗi khi Trần Hán Thăng nghe thấy lời đe dọa này, về cơ bản sẽ không dám cợt nhả mà phải nghiêm túc giải thích.

Trần Hán Thăng: Thật ra tớ không gánh vác gì cả, chỉ là thay đổi chữ ký QQ để làm mới cảm giác tồn tại. Gần đây áp lực công việc hơi nhiều, vẫn đang đi công tác ở Thâm Thành đây. Tớ sẽ tìm cậu khi trở về.

Lúc này không thể nhắc tới cỗi rễ của màn chiến tranh lạnh, bởi vì nguyên nhân khiến Tiểu Ngư Nhi tức giận là tình thế khó xử năm đó, Trần Hán Thăng có nói gì thì bản thân vẫn là người sai

Một khi chuyện này lại được khơi ra, Tiêu Dung Ngư sẽ chỉ càng tức giận hơn, cách tốt nhất để giải quyết là tiếp tục giả vờ bối rối, để chuyện này nhanh chóng trôi qua.

Khi đó Trần Hán Thăng trò chuyện với Vương Tử Bác, hắn đã phán đoán rằng nếu Biên Thi Thi sơ suất, Tiểu Ngư Nhi có thể sẽ tức giận trong vài ngày, bây giờ đánh giá thời gian cũng đủ rồi.

Vì vậy, gặp tình huống như vậy, bình tĩnh xử lý là giải pháp duy nhất, đồng thời để đối phương cảm thấy sự quan tâm của mình, còn những lời giải thích và xin lỗi dài dòng là điều cấm kỵ nhất.

Trần Hán Thăng vừa bận rộn giải quyết công việc, vừa thường xuyên báo cáo hành trình của mình cho Tiểu Ngư Nhi, thỉnh thoảng nói thêm vài câu như "Thời tiết đang lạnh dần, uống nhiều nước nóng hơn và đừng chấp nhặt với Cao Văn".

Lúc đó cô ấy không trả lời tin nhắn cũng không sao, Tiểu Ngư Nhi thực ra là nhìn thấy, sau khi tức giận lắng xuống, hai người nhất định sẽ liên hệ lại vì một lý do nào đó.

Cuối cùng một mình gánh vác mọi thứ .

Đây không chỉ là một câu khoác lác, mà còn là một cơ hội để phá vỡ tình thế trước mắt.

Quả nhiên, Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Trần Hán Thăng bày tỏ rằng hắn muốn tìm cô ấy khi mình đi công tác trở về, đây là "tín hiệu" cho thấy Tiểu Trần đang đưa ra lời xin lỗi cầu xin tha thứ. Hơn nữa, trong nhiều ngày qua "Sự quan tâm hỏi thăm và báo cáo hành trình" của Trần Hán Thăng chưa bao giờ ngắt quãng.

Cho đến lúc này, Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo mới tạm thời tha thứ cho hắn

"Tút tút…"

Trần Hán Thăng chủ động gọi lại, lần này Tiêu Dung Ngư cuối cùng cũng bắt máy, hai người nói chuyện điện thoại bình thường.

Gần đây công việc của công ty luật cũng rất bận rộn, sau khi bản báo cáo đặc biệt về chuyến đi Mỹ được công bố, Công ty luật Dung Thăng càng ngày càng nổi tiếng trong giới pháp lý của Kiến nghiệp, một mặt là người đứng sau quyết liệt, mặt

khác xuất phát điểm rất cao, dù sao mới thành lập đã tiếp xúc với tranh chấp xuyên quốc gia, là điều mà trước đây chưa từng có.

Nếu như trong buổi họp báo Giáng sinh năm ngoái, nhiều người trong ngành cho rằng Công ty luật Dung Thăng chỉ dựa vào Giáo sư Tôn Bích Dư thì quan điểm này giờ đã ngày càng ít đi.

Bởi vì họ có hành động thực tế, nghiên cứu ở California đều thể hiện rõ qua các bức ảnh, điều này cho thấy các bông hoa vàng của Công ty luật Dung Thăng không phải chỉ có vẻ đẹp bề ngoài.

Bây giờ có một số công ty không tên tuổi đến đây, thái độ của họ rất trang trọng, họ lịch sự xin tư vấn một số thông tin pháp lý hoặc mời Công ty luật Dung Thăng đại diện cho họ trong các vụ kiện liên quan.

"Cũng tốt, rõ ràng có thể dựa vào diện mạo, lại cứ ương ngạnh đòi dựa vào thực lực."

Trần Hán Thăng cười nói: "Trong tương lai, nếu vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia giữa chị Ngô và Miller được giải quyết, thì mới thực sự có được chỗ đứng vững chắc."

"Chỉ là Cao sư tỷ luôn không vui."

Tiêu Dung Ngư thở dài: "Chị ấy cảm thấy Tân Thế Kỷ rất tin tưởng Công ty luật Dung Thăng, chúng ta nên cùng nhau chống lại điện tử Quả Xác."

"Đừng quan tâm tới chị ta."

Trần Hán Thăng an ủi: "Đợi sau khi tớ đánh bại Hồng Sĩ Dũng bước đi ngạo nghễ, chị Cao sẽ chỉ có thể thán phục."

Hai người tùy ý nói chuyện phiếm khác, vừa định cúp điện thoại, Tiêu Dung Ngư tùy ý nói: "Tiểu Trần, sau khi tốt nghiệp

đại học chúng ta kết hôn đi, mấy ngày trước tớ đã nói với mẹ rồi."

Trần Hán Thăng nghe thấy từ "Kết hôn", trái tim hắn đập thình thịch, nhưng giọng điệu không thay đổi: "Ý kiến của dì Lữ là gì?"

"Mẹ nói còn quá sớm, còn phải xem xét."

Tiểu Ngư Nhi nói thật.

"Ồ…"

Khi đó Trần Hán Thăng mới cảm thấy nhẹ nhõm, lắng nghe tiếng thở yếu ớt của Tiêu Dung Ngư trong điện thoại, hắn định nói thêm vào một chút theo ý kiến của Lữ Ngọc Thanh.

Đột nhiên, một cảm xúc cảnh giác dâng lên trong lòng.

Không đúng, có một cái bẫy trong câu nói này!

"Hô hô… Khụ! Khụ! Khụ!"

Trần Hán Thăng đầu tiên là ho khan che giấu tiếng cười, sau đó tỏ vẻ tràn ngập chính nghĩa mà phẫn nộ: "Mẹ cậu là có ý gì? Tại sao muốn lại muốn xem xét? Dì ấy coi thường Trần Hán Thăng tớ sao?"

"Tiểu Ngư Nhi, cậu biết đấy từ xưa đến nay tớ là người có gì nói đấy, một sinh viên đại học không để bụng điều gì, nhân phẩm cùng đạo đức đều có thể tin tưởng được."

Trần Hán Thăng vỗ vào chăn và hét lên: "Cậu tin hay không, tớ sẽ chuyển 10 triệu tệ đến cửa nhà cậu bất cứ lúc nào!"

"Hừ, xem như cậu phản ứng nhanh!"

Tiêu Dung Ngư như vậy mới hoàn toàn tha thứ cho Trần Hán Thăng, vạch trần tác động tiếp theo mang đến từ "Tình thế khó xử giả" này.

“Tớ cúp máy trước đây.”

Giọng nói lanh lảnh củaTiểu Ngư Nhi lại vang lên: “Cậu cũng đi ngủ sớm một chút, trở về dẫn tớ đi dạo.”

“Tất nhiên rồi.”

Sau khi Trần Hán Thăng nhấn nút tắt cuộc gọi, hắn ngồi trên giường ngây người một lúc, tự nhủ: “Nếu không có năng lực, thực sự sẽ bị lật thuyền bất cứ lúc nào.”

Mặc dù hôm nay bất đắc dĩ phải nói ra một lời hứa, nhưng cái gọi là “Trời đóng cửa, nhất định sẽ mở cửa sổ”, lần sau Tiêu Dung Ngư nghe thấy Thẩm Ấu Sở, cô ấy sẽ không tức giận như vậy nữa.

“Haiz.”

Trần Hán Thăng cười khổ, chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, dù sao con trai thích cười vận mệnh thường không tệ.

“lạch cạch…”

Trần Hán Thăng ngồi dậy khỏi giường để pha trà, nhưng vẫn hơi lơ đãng, và vô tình bị nước nóng làm bỏng.

“Mẹ kiếp!”

Trần Hán Thăng nhìn làn da đỏ ửng trên tay tích tụ, đột nhiên bực tức, đánh rơi tách trà xuống.

“Hồng Sĩ Dũng, anh tự nhiên đến Kiến Nghiệp làm gì? Mẹ kiếp, nếu không phải do anh, tình hình có biến thành như này không?”

…….

Chương 632: Mày đoán xem, Tao là chồng của Khổng Tĩnh phải không?

“Alo, quầy lễ tân của khách sạn phải không, tôi vô ý làm vỡ cốc, các cô tới thu dọn chút đi.”

Mặc dù hành động ném cốc rất oai phong, nhưng hành động báo cáo để sửa chữa vẫn rất đáng thương.

Trong khi người phục vụ khách sạn đang lau dọn mảnh vỡ, Trần Hán Thăng lo lắng rằng mình trở về sẽ quên vì bận quá nhiều việc, nên đã đến bên cửa sổ và liên lạc với mẹ hai Mạc.

“Hán Thăng, cậu tìm tôi hả?”

Mạc Kha có lẽ đang xem tivi, âm thanh Hí Khúc “Ê a” phát ra trong điện thoại.

“Dì Mạc, nghe nói gần đây dì bị bệnh, bây giờ thế nào rồi?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Nghe cha cậu nói hả, tim mạch có chút vấn đề, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ tốt.”

Giọng nói của Mạc Kha trầm lắng bình tĩnh, dù sao cũng từng là giáo sư kiêm viện trưởng trường đại học, cho dù hiện tại bà đã là lãnh đạo Sở Giáo dục, nhưng sự thân thiện trong lời nói và phong thái vẫn còn đọng lại.

“Cha cháu có vẻ rất lo lắng.”

Trần Hán Thăng biết rằng giữa lão Trần và Mạc Kha không có gì, vì vậy hắn vô tư nói đùa: "Lão Trần cũng bí mật dặn dò với cháu rằng đừng để mẹ cháu biết việc đến thăm dì trong quá khứ."

"Ha ha."

Mạc Kha cười nhẹ hai tiếng: "Vậy cũng được, tiện thể nói với tôi một chút, Hỏa Tiễn 101 đã bán xong, bây giờ cậu đang bận rộn việc gì?"

"Gì cơ?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: "Dì biết sao?"

"Có gì lạ không?"

Mạc Kha cười hỏi ngược lại: "Ở phương diện công, cậu là ngôi sao khởi nghiệp sinh viên đại học của tỉnh Tô Đông, còn tôi là giám đốc Sở Giáo dục, chuyện phá sản của cậu vốn dĩ rất đáng để ý, ở phương diện cá nhân, tôi và bố cậu là bạn, nên cố ý hỏi thăm một chút, kết quả thực sự làm tôi ngạc nhiên."

"Hêy, thì ra là vậy."

Trần Hán Thăng hiểu rằng nếu chỉ là những nhà lãnh đạo chính phủ bình thường, có lẽ họ sẽ chỉ coi Hỏa Tiễn 101 phá sản như một tin tức bình thường, dù sao thì "Mẹ hai Mạc" cũng có quan hệ cá nhân nên quan tâm hơn.

"Nhưng nếu cậu cố ý tung tin giả, chắc là không muốn người khác biết, cho nên tôi cũng không hỏi nữa."

Mạc Kha nhận xét: "Hán Thăng, phong cách làm việc của cậu thực sự không giống cha cậu."

"Cháu cũng nghĩ thế."

Trần Hán Thăng cười và nói: "Khi còn trẻ, có lẽ do đã xem quá nhiều phim truyền hình và cháu vẫn thường chờ đợi, lão

Trần và Lương Thái hậu đột nhiên kéo cháu vào thư phòng với vẻ mặt nghiêm túc, kể một câu chuyện ly kỳ rung động lòng người, cuối cùng bày tỏ rằng cháu không phải là con trai ruột của họ, bố mẹ thực sự của cháu là một trong những người giàu nhất trong danh sách của Forbes."

"Thật đáng tiếc là sau 21 năm chờ đợi, câu chuyện này vẫn chưa xảy ra."

Trần Hán Thăng giả vờ chán nản và thở dài: "Cuối cùng, cháu chỉ còn cách tự mình trở thành tỷ phú."

"Ha ha ha ha……"

Mạc Kha không thể nhịn cười, Trần Triệu Quân sẽ không bao giờ nói những lời như vậy, nhưng Trần Hán Thăng lại nói những lời đó rất trôi chảy.

"Ngoài ra."

Bị Trần Hán Thăng truyền cảm hứng, giọng nói của Mạc Kha trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Cậu cũng dẫn theo bạn gái của cậu đến đây đi."

"Chết tiệt, dì biết cả những chuyện này sao?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm rằng bà không phải định làm người mẹ thứ hai của mình thật đấy chứ, chuyện gì cũng hỏi thăm.

"Lục hiệu trưởng đã vô tình nói ra, còn nói bạn gái của cậu là nữ sinh xinh đẹp nhất của trường đại học Tài Chính."

Mạc Kha cười nói: "Tôi cũng rất tò mò, nữ sinh như thế nào có thể khuất phục cậu."

"Hê hê."

Trần Hán Thăng cười khan: "Lục hiệu trưởng khen nhầm rồi, thật ra ai đẹp cũng có thể chinh phục được cháu, không

quấy rầy dì Mạc nghỉ ngơi nữa, Dì gửi bệnh viện cùng số phòng cho cháu."

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng đã oán trách lão Lục thực là lắm chuyện, may mắn thay, hiệu trưởng của Đại học Đông Đại là lãnh đạo cấp phó phó, ông ấy không có thời gian để nói chuyện với hiệu trưởng Đại học Tài chính, nếu không có thể thực sự lỡ miệng nói ra.

Sau khi Trường Đại học Tài chính được nâng cấp thành trường hạng nhất, cấp bậc trường mới chuyển từ phó sở sang chính sở.

Tuy nhiên, sau khi giải quyết sự kiện Chiến tranh Lạnh với Tiêu Dung Ngư, lại hẹn gặp Mạc Kha, Trần Hán Thăng cảm thấy cuối cùng gánh nặng trên vai cũng giảm đi một chút.

Hắn dự định sẽ tiếp tục xem "Tiểu binh Trương Ca" sau khi tắm. Điều thu hút Trần Hán Thăng nhất trong bộ phim này không phải là sự cơ trí của anh Ca Tử, cũng không phải ma cà rồng, mà là cô gái trẻ đóng vai mẹ của Đồng Lạc.

Đặc biệt là khi cô ấy bước ra với bộ áo dài, từng bước đi uyển chuyển quyến rũ đến nỗi Trần Hán Thăng thậm chí không muốn chớp mắt.

Khi hắn xem tới đoạn cao trào, Khổng Tĩnh đang họp lớp bên ngoài, đột nhiên gọi điện tới.

Không khí bên đó rất ồn ào, thỉnh thoảng lại vang lên một hai câu tiếng Quảng Đông, Khổng Ngự tỷ tâm trạng tương đối vui vẻ, lớn tiếng nói: "Hán Thăng, có thể nhờ cậu chút chuyện không."

"Chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng nghĩ rằng Khổng Ngự tỷ tối nay rất phấn khích, cô ấy lại gọi là "Hán Thăng" mà cô hay gọi là "Ông chủ".

“Có một số bạn học cũ nhiều năm không gặp cũng tới rồi.”

Khổng Tĩnh giải thích: “Tối nay tôi muốn uống chút rượu, nhưng lại sợ uống nhiều quá. Nếu tiện cậu qua đây một chút có được không, sau đó đưa tôi về khách sạn.”

Thực ra nghĩ lại cũng khá thú vị, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh biết nhau từ rất sớm, nhưng bước ngoặt khiến mối quan hệ thực sự trở nên sâu sắc hơn đều đến từ “Cơn say”.

Lần đầu tiên là bởi vì Khổng Tĩnh say rượu, Trần Hán Thăng đã đưa cô ấy về nhà, khi đó đã nghỉ ngơi trong phòng khách của nhà cô ấy cả đêm.

Lần thứ hai cũng là do Khổng Tĩnh uống quá nhiều nhưng cô không say hoàn toàn, trong khi Trần Hán Thăng đưa sữa cho cô ấy, cả hai kể cho nhau nghe về những trải nghiệm tình cảm của họ.

Trong hai lần, Trần Hán Thăng rất nghiêm chỉnh, có lẽ chính vì sự nghiêm chỉnh này tạo cơ sở niềm tin để Khổng Tĩnh đến với Hỏa Tiễn 101 và Quả Xác, thậm chí kể cả lần say thứ ba này.

“Ồ, không sao, tôi đi ngay đây.”

Trần Hán Thăng gật đầu đồng ý, ban đầu hắn cũng không coi trọng chuyện này, coi như chăm sóc người bạn say xỉn của mình.

Nhưng khi thay quần áo và đi ra ngoài, vô tình nhìn thấy người phụ nữ trẻ tuổi trong “Tiểu binh Trương Ca”.

Lúc đó Trần Hán Thăng mới nhớ ra rằng Khổng Ngự tỷ thực sự là một phụ nữ trẻ trưởng thành, thậm chí còn quyến rũ hơn.

…….

Sau khi bắt taxi đến nhà hàng nơi tổ chức bữa tiệc, nhận ra rằng có khá nhiều người.

Hầu hết các bạn học của Khổng Tĩnh đều đã kết hôn, trong phòng đầy trẻ em chạy nhảy, còn người lớn thì đỏ bừng mặt vì uống rượu, hoặc nói về sự nghiệp của họ, hoặc trao đổi kinh nghiệm nuôi dạy con cái.

Nói chuyện ồn ào sôi nổi, nhưng Khổng Tĩnh đợi cho đến khi Trần Hán Thăng bước vào, cô ấy mới nhấp ngụm rượu đầu tiên.

Trong những dịp như thế này, hoặc là đánh chết cũng không cầm cốc, hoặc là nôn ra rượu. Khổng Ngự tỷ đối với bạn học lớn tuổi, còn độc thân và xinh đẹp nên vẫn thu hút rất nhiều sự chú ý, tự phạt một cốc, rượu mời cũng không từ chối.

Tất nhiên, một số bạn học mang theo "Nhiệm vụ" đến đây.

Khổng Tĩnh khi cô còn học đại học cũng có một bạn trai, hai người đều tài giỏi và xinh đẹp, từng là "Kim đồng ngọc nữ" ở Học viện Việt Đông.

Sau đó, người con trai kia ra nước ngoài du học và kết hôn với một phụ nữ địa phương để tồn tại, Khổng Tĩnh rời ngân hàng với trái tim tan nát, giờ đây người đàn ông cảm thấy mình là một người thành đạt và muốn cứu vãn mối quan hệ này.

Tất nhiên, những người bạn học cũ ở trường đại học là những người thuyết phục phù hợp nhất.

"Tiểu Tĩnh, mấy ngày trước Tả Dương lại hỏi thăm cậu với tớ."

Một bạn học nữ đi tới, giả vờ bác bỏ, muốn thăm dò nói: "Nhưng bị tớ mắng rồi, cho dù cậu ta năm đó rất khó khăn, cũng không thể cưới phụ nữ nước ngoài được."

Khổng Tĩnh mỉm cười gật đầu và uống một ly rượu ngoại.

“Tiểu Tĩnh, Tả Dương có kế hoạch trở lại Trung Quốc để phát triển.”

Một bạn học nữ khác đi tới, có lẽ quan hệ của cô ấy với Khổng Tĩnh cũng tốt hơn, khoác tay qua vai Khổng Tĩnh nói: “Kỳ thực, cậu ấy cũng rất có tình cảm với cậu, sau bao nhiêu năm vẫn nhớ trong lòng.”

“Tả Dương biết suy nghĩ của tôi, cơ bản là không thể.”

Khổng Tĩnh khẽ lắc đầu và uống một ly rượu ngoại khác.

“Khổng Tĩnh, bạn biết tôi làm về bất động sản. Tả Dương đang hỏi tôi về giá nhà ở Kiến Nghiệp. Cậu ấy đang định mua một căn nhà ở Kiến Nghiệp đó.”

Lần này là một người đàn ông lên tiếng.

Khổng Tĩnh cùng anh ta uống một chén rượu, chuyển đề tài nói: “Lớp trưởng, cậu nên lo cho mình trước đi, mau tìm mẹ kế cho con.”

…….

Khi Khổng Ngự tỷ uống rượu, Trần Hán Thăng ngồi bên cạnh đọc tin tức hoặc gửi tin nhắn cho Thẩm Ấu Sở, lắng nghe cuộc trò chuyện của họ mà không nói một lời.

Tất nhiên, Trần Hán Thăng cũng nhận thấy rằng Khổng Tĩnh lúc đầu rất vui khi gặp lại bạn học cũ, nhưng sau đó cô ấy cố tình muốn say một chút.

Chắc vài câu nói phần nào đã chạm vào ký ức, lại tình cờ có một người bạn đáng tin cậy bên cạnh nên cứ uống cho say để giải nỗi buồn.

Vào khoảng 10 giờ 30, bữa tiệc kết thúc và Khổng Tĩnh bất tỉnh nhân sự.

Khi Trần Hán Thăng giúp Khổng Tĩnh quay trở lại, một số bạn học nam đã ra mặt ngăn cản: "Cậu là ai, để Khổng Tĩnh giao cho cậu có yên tâm không?"

"Ồ, tôi là tài xế của Giám đốc Khổng."

Trần Hán Thăng trịnh trọng nói.

Một số bạn học nữ từng gặp cũng tiến tới để chứng minh rằng Trần Hán Thăng thực sự được Khổng Tĩnh gọi.

"Ồ, tài xế sao."

Các nam sinh nhìn cổ tay Trần Hán Thăng quấn quanh eo thon của Khổng Tĩnh, có chút không cam tâm và ghen tị nói: "Tài xế là đồng giới thì tốt hơn, thật bất tiện."

Trần Hán Thăng mỉm cười rời phòng ăn, sau khi trở về khách sạn, Khổng Tĩnh đã nôn mửa một lần, trong lúc say xỉn, cô nhìn thấy Trần Hán Thăng đang cúi người dọn dẹp, cô xác nhận bóng người này, mới yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Thật ra thì Trần Hán Thăng hơi khó kiềm chế, mặc dù dáng người của Khổng Tĩnh không bằng Thẩm Ấu Sở, nhưng dù sao cô ấy cũng là một phụ nữ trưởng thành, có thể cảm nhận được hơi thở quyến rũ mỗi khi hít vào thở ra.

"Đây là đối tác làm việc và cũng là bạn tốt. Hơn nữa, nếu thực sự xảy ra chuyện, tôi đối mặt thế nào với với Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư, Trịnh Quan Đề, La Tuyền… Mẹ kiếp, sao lại có nhiều như vậy!"

Trần Hán Thăng đang im lặng suy nghĩ, dọn dẹp xong, đang định pha một ấm trà rời đi thì điện thoại của Khổng Tĩnh đột nhiên vang lên.

Lúc đầu, Trần Hán Thăng không quan tâm việc đó, nhưng cuộc gọi vẫn liên tục tiếp diễn

"Không có việc gì gấp chứ."

Trần Hán Thăng đi tới và lắc Khổng Tĩnh: “Chị Tĩnh, có người đang tìm chị, mở mắt và nghe chút đi.”

“Ừ……”

Khổng Tĩnh cau mày và quay người, để lại tấm lưng mảnh khảnh về phía Trần Hán Thăng.

“Có lẽ có chuyện gì đó thật sự xảy ra.”

Trần Hán Thăng cầm điện thoại và lắc Khổng Tĩnh một lần nữa.

“Cậu, cậu… Cậu nghe chút đi.”

Khổng Tĩnh vùng vẫy nói.

“Được, vậy để tôi nghe.”

Trần Hán Thăng nghĩ rằng người này thực sự kiên nhẫn, gọi điện trong mười phút, cầm điện thoại của Khổng Tĩnh nhấn nút nghe: “Xin chào.”

“Tiểu Tĩnh, cuối cũng cậu đã nghe điện thoại…”

Đó là một người đàn ông đang nói, anh ta vốn dĩ định bộc lộ cảm xúc một cách hào hứng, nhưng anh ta không ngờ rằng giọng nói của một người đàn ông khác lại phát ra từ trong điện thoại.

“Anh là ai, Khổng Tĩnh đâu?”

Người đàn ông hỏi trực tiếp.

“Ồ, Khổng Tĩnh ngủ ở bên cạnh, tôi là.. .”

Trần Hán Thăng đang định giải thích, nhưng không biết rằng tên ngốc này đột nhiên phát điên.

“Anh là ai?”

“Chết tiệt, mày dám cạy góc tường nhà tao hả?”

“Chờ tao, nếu tao không chém chết mày, tao không phải họ Tả!”

…….

Trần Hán Thăng sững sờ trong giây lát, nhưng sau đó nhận ra rằng đây hình như là Tả Dương “nổi tiếng như cồn” thì phải.

Nhưng Trần Hán Thăng làm sao có thể chịu bị mắng vô cớ, cười nhạt nói: “Nếu mày hỏi tao là ai, cha mày không ngại cho mày biết!”

“Tao đã mua chiếc xe mà Khổng Tĩnh đang lái, tôi đã đưa tiền cho Khổng Tĩnh tiêu, khi chúng tao ở bên nhau, cô ấy phải nghe những gì tao nói. Cô ấy thường không gọi tên tao. Cô ấy thích gọi tao bằng biệt hiệu có chữ “Ông” bắt đầu, Mày đoán mối quan hệ giữa tao và Khổng Tĩnh đi!”

Trần Hán Thăng nói xong lập tức cúp điện thoại, tắt máy.

“Mẹ kiếp, định chiến với bố mày à!”

Trần Hán Thăng chống nạnh chế nhạo, mặc dù những gì hắn nói “không rõ ràng”, nhưng dù thế nào thì đó cũng là sự thật.

Chiếc Passat mà Khổng Tĩnh lái thực sự đã được mua bởi Trần Hán Thăng.

Lương của Khổng Tĩnh thực sự do Trần Hán Thăng trả.

Khi Khổng Tĩnh và Trần Hán Thăng ở cùng nhau, xưng hô bằng ông chủ.

Đối với biệt hiệu bắt đầu bằng “ông”, nói tóm lại, Trần Hán Thăng nói là “ông chủ”, nếu Tả Dương tưởng tượng thành “chồng”, thì đó là việc của người khác.

…….

Chương 633: Ba con đường sự nghiệp của Trần Hán Thăng

Sau khi cúp điện thoại của Tả Dương bạn trai cũ của Khổng Tĩnh, Trần Hán Thăng dọn dẹp sàn nhà, pha một ấm trà nóng, nhìn Khổng Ngự tỷ đang cuộn tròn trong chăn, cuối cùng đóng cửa lại và trở về phòng. .

Bây giờ là thời điểm quan trọng trong cuộc đối đầu giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác, Khổng Tĩnh là một nhân vật chủ chốt, vì vậy không thể điều gì ngoài mong muốn xảy ra.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng đang định xuống tầng ăn bữa sáng kiểu buffe sau khi tắm rửa sạch sẽ thì thấy Khổng Tĩnh cũng đã thức dậy.

“Chị Tĩnh, tối hôm qua chị uống say, sao dậy sớm như vậy?”

Trần Hán Thăng kỳ lạ hỏi.

“Khách sạn dọn dẹp vào buổi sáng, dù sao hôm nay còn có việc.”

Khổng Tĩnh cười nói: “Đêm qua cảm ơn cậu, nửa đêm tỉnh lại khát nước, còn có trà đặc uống.”

Khổng ngự tỷ có lẽ đã đi tắm, tóc mềm xõa trên vai, toàn thân thoang thoảng mùi sữa tắm, đôi dép da mũi nhọn màu trắng giẫm lên tấm thảm dày ở hành lang khách sạn, phát ra âm thanh nhẹ nhàng.

Trần Hán Thăng quan sát một lúc, sau đó mới trả lời với một âm đuôi kéo dài: "Không có gì, ai bảo tôi làm ông chủ của chị."

Khổng Tĩnh mỉm cười không để ý, Trần Hán Thăng thường không đàng hoàng, cô ấy vừa bật điện thoại vừa đi về phía thang máy.

Trần Hán Thăng cười toe toét, để chọc tức Tả Dương tối qua, hắn cố tình ném ra một thân phận có tính dẫn dụ cao, rồi tắt máy.

Có thể hình dung, đồng chí Tiểu Tả phải vò đầu bứt tai, nói không chừng trong đầu có thể tạo ra 10086 suy nghĩ và tư thế.

Vì vậy, ngay khi điện thoại di động được mở khóa, tin nhắn đã bay tới như một quả bom "Ting ting ting", từ tần suất truyền này, có thể thấy sự lo lắng của người gửi vào thời điểm đó.

Khổng Tĩnh lật qua hai tin nhắn và cau mày nhìn Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng mặt vô cảm, cầm đĩa lên chọn đồ ăn, sau khi hai người ngồi xuống một bàn, Khổng Tĩnh vẫn đang đọc tin nhắn, nhưng vẻ mặt của cô ấy đã chuyển từ nghi ngờ sang giận dữ, có lẽ là do lời nói của Tả Dương đã trở nên ngày càng khó nghe.

"Hán Thăng."

Cuối cùng, Khổng Tĩnh không kìm được và hỏi: "Tối qua khi tôi đang ngủ có ai đó liên tục gọi điện thoại cho tôi phải không?"

"Chuẩn rồi."

Trần Hán Thăng cũng không phủ nhận: "Lúc đó tôi đã đánh thức chị dậy, nhưng chị lại nhờ tôi nghe."

“Ồ.”

Khổng Tĩnh mơ hồ có ấn tượng: “Sau đó?”

“Là một người đàn ông nói chuyện điện thoại, anh ta đầu tiên là chửi tôi, dọa đánh chết tôi, cuối cùng hắn hỏi tôi và chị có quan hệ gì.”

Trần Hán Thăng thở dài: “May mắn thay, chị cũng biết tôi mà. Tôi là người cởi mở, cho dù bị xúc phạm vô cớ, tôi sẽ không bao giờ quan tâm đến điều đó.”

“Hán Thăng, trước tiên tôi phải xin lỗi cậu.”

Khi Khổng Tĩnh nghe thấy Trần Hán Thăng bị mắng, ban đầu cô ấy khá xấu hổ.

“Không có chuyện gì, dù sao chuyện tối hôm qua thật sự rất dễ bị hiểu lầm.”

Trần Hán Thăng nói một cách hợp lý: “Do vậy tôi đã giải thích rằng mối quan hệ giữa chúng ta rất đơn giản, đó là tôi nói chiếc xe chị đi do tôi mua, tiền chị tiêu là do tôi trả. Khi chúng ta ở bên nhau, chị phải lắng nghe những gì tôi nói… … Tóm lại, đều là sự thật, dù sao tôi sẽ không nói dối.”

“Tôi……”

Khổng Tĩnh nghẹn ngào trong giây lát, mở to mắt nhìn Trần Hán Thăng, cuối cùng cô bất lực lắc đầu: “Cậu cứ nói cậu là ông chủ của tôi, cần gì phải vòng vo như vậy.”

“Làm sao?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Có phải người khác hiểu lầm không?”

“Cậu nói xem?”

Khổng Tĩnh lườm Trần Hán Thăng: “Còn nói là bản thân không nói dối, nhưng mà như vậy cũng tốt, sau này đỡ phiền

phức.”

“Câu này quen quá.”

Trần Hán Thăng nhún vai, tự nói: “Thường Uy, cậu còn nói cậu không biết võ công.”

…….

Khổng Tĩnh cuối cùng cũng không trách Trần Hán Thăng, có lẽ cô ấy làm vậy cũng là nhân cơ hội thoát khỏi sự quấy rầy của Tả Dương, hoặc cũng có thể là vì vị trí của Trần Hán Thăng trong lòng cô ấy, cho dù chỉ là quan hệ bạn bè. Nó cũng ở trên Tả Dương.

Hai người đang thảo luận về vấn đề của điện tử Quả Xác trong khi ăn sáng thì vào khoảng 9 giờ, Trần Hán Thăng nhận được cuộc gọi từ Hứa Lương, người phụ trách không gian QQ Tencent.

Kỹ sư Hứa nói rằng “5 triệu tệ phí dịch vụ QQ cả năm” đã thông qua quá trình xem xét và đã đến lúc thảo luận và ký kết hợp đồng.

“Ha ha, rốt cục lấy được rồi!”

Trần Hán Thăng lập tức đứng dậy, không quên bảo Khổng Tĩnh nhắc nhở mình xin thêm hai tài khoản đẹp QQ.

“Cậu muốn cái đó để làm gì?”

Khổng Tĩnh luôn cảm thấy rằng QQ chỉ là một công cụ để truyền tải thông tin.

“Bởi vì giới trẻ bây giờ quá bốc đồng.”

Trần Hán Thăng buồn bã nói: “Nếu chị lấy chìa khóa Land Rover ra, họ có thể không biết. Nếu họ nghe thấy số QQ của chị là năm chữ số, thì chị là một người anh em thực sự với họ.”

Khổng Tĩnh:……

Sau khi đến Tencent, Hứa Lương và người phụ trách có liên quan đã chờ sẵn, đây có lẽ là lần hợp tác đầu tiên của không gian QQ nên rất dễ nói chuyện.

Trần Hán Thăng không khách sáo, đưa ra một loạt yêu cầu, Hứa Lương tuy không đồng ý ngay nhưng cũng nói sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng.

"Thật tiếc là chiều nay các anh phải về rồi."

Hứa Lương cười nói: "Mã tổng vốn dĩ muốn gặp các anh, nhưng tiếc là anh ấy đang họp ở nước ngoài."

"Không sao, về sau nhất định sẽ có cơ hội."

Trần Hán Thăng tự nghĩ rằng địa vị của chúng ta đã được cải thiện đáng kể, các đối tác của chúng ta đã phát triển từ Chung Kiến Thành đến Lưu Chí Châu, rồi từ Lưu Chí Châu đến Trình Đức Quân, rồi từ Trình Đức Quân đến anh Tiểu Mã.

"Hứa sư huynh, bữa trưa ăn uống đơn giản thôi."

Trần Hán Thăng rất khách sáo nói: "Không cần phải cầu kỳ đâu, tôi là một người thực tế."

Vào buổi trưa, Hứa Lương quả nhiên đáp ứng yêu cầu của Trần Hán Thăng, nên bữa trưa được sắp xếp trong nhà ăn.

"Chết tiệt, đàn ông IT thật quá thực tế, tôi chỉ khiêm tốn vài câu thôi mà."

Trần Hán Thăng lầm bầm oán trách, chúng tôi là một khách hàng lớn 15 triệu tệ đấy, chưa nói việc sắp xếp mát xa trọn gói, tối thiểu cũng phải chuẩn bị hai chai Mao Đài chứ.

"Này, cậu tốt nghiệp trường nào?"

Sau khi Trần Hán Thăng dùng bữa xong, nhìn thấy một thanh niên đeo huy hiệu Tencent bên cạnh lên tiếng hỏi.

Áo đồng phục vẫn còn hai giọt sữa, nhìn hơi luộm thuộm nên vô tư đi tán gẫu.

"Tôi là thạc sĩ trường Thanh Hoa, sư đệ thì sao?"

Người thanh niên cười ngượng ngùng, lễ phép nói.

"Ồ, Thanh Hoa sao, tốt nghiệp năm nay hả."

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, hắng giọng nói: "Tôi cũng là nghiên cứu sinh, mọi người cũng như nhau, ha ha."

"Thạc sĩ Thanh Hoa thì anh kiêu căng hơn chút thôi, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu!"

Trần Hán Thăng nguyền rủa trong lòng, sau đó hỏi một nhân viên khác bên cạnh: "Sư huynh tốt nghiệp ở đâu?"

"Tôi là tiến sĩ của Đại học Khoa học và Kỹ Thuật Trung Quốc, sư đệ thì sao?"

Bên kia cũng rất lịch sự.

"Ồ, tôi cũng là nghiên cứu sinh, mọi người đều như nhau, hê hê."

Trần Hán Thăng lầm bầm quay đầu lại, không dám hỏi nam IT nữa, nhắm ngay một cô gái nhìn còn trẻ hơn nói: "Người đẹp, còn cô?"

"Tôi không bằng ba vị sư huynh."

Nữ IT có chút xấu hổ: "Tôi chỉ là sinh viên đại học."

"Ha ha."

Trần Hán Thăng ngay lập tức khoái trí, vẫn còn người tốt mà.

Vui mừng!

"Sau này cô còn phải dự thi tuyển nghiên cứu sinh, giống tôi thành tích quá tốt, cho nên trực tiếp được chọn làm nghiên

cứu sinh.”

Trần Hán Thăng đã chỉ bảo người khác, cuối cùng cũng lấy lại chút thể diện.

“Ừ, cám ơn sư huynh chỉ điểm.”

Cô gái gật đầu, mặc dù Trần Hán Thăng trông còn trẻ nhưng có những lớp thiên tài thiếu niên ở Trung Quốc mà.

Trong khi Khổng Tĩnh đang ăn, Trần Hán Thăng lại đang khoác lác trước mặt “Em gái sinh viên”.

Không cần phải nói, cảm giác này rất sướng.

Trước khi rời nhà ăn, Trần Hán Thăng mới nhớ rằng đã quên hỏi về trường của “em gái sinh viên”.

“Cô học trường nào? Có khi chúng ta còn học cùng trường?”

Trần Hán Thăng hỏi với một nụ cười.

“Sư huynh, tôi học ở Harvard.”

Nữ IT ngẩng đầu lên nói.

“Hả, Harvard?”

Trần Hán Thăng sững sờ: “Học viện Phật học Cáp Nhĩ Tân cũng không có gì đặc biệt cả.”

Nói xong, hắn liền quay bước đi ngay, giả vờ như không nghe thấy lời giải thích về “Đại học Harvard” sau lưng.

“Chị Tĩnh, chị thấy chưa?”

Bên ngoài nhà ăn, Trần Hán Thăng vừa đi vừa nói với Khổng Tĩnh: “Quả Xác của chúng ta hiện tại đang thiếu những nhân tài cao cấp như vậy.”

“Bởi vì Quả Xác cũng không cần phải dùng đến, chúng ta với Tencent khác nhau về bản chất.”

Khổng Tĩnh rất bình tĩnh: “Tencent là một công ty dịch vụ Internet toàn diện, chúng ta thiên về công thương nghiệp, hơn nữa xét từ sự phát triển kinh doanh hiện tại của Quả Xác, nhóm do Lý Tiểu Giai lãnh đạo đủ để xử lý việc phát triển và sửa đổi MP4.”

“Chuẩn bị trước mà, hơn nữa có thể chuyển ngành trong tương lai.”

Trần Hán Thăng nói: “Vốn dĩ tôi định đợi cho đến khi mảng kinh doanh điện thoại di động ra đời rồi mới làm việc này, nhưng hôm nay thực sự bị kích thích. Sau khi MP4 ra mắt, tôi muốn thiết lập một nền tảng trao đổi thông tin có tên là ‘Cộng đồng Quả Xác’.”

“Cộng đồng Quả Xác?”

Khổng Tĩnh nhíu đôi lông mày mỏng.

“Ừm.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Hơi giống với diễn đàn bbs trong các trường đại học, nhưng ngoại trừ trò chuyện, cũng cần cho phép người dùng trao đổi kinh nghiệm, tăng sự gắn kết giữa các người dùng, v.v.”

“Ra là vậy .”

Khổng Tĩnh hơi hiểu một chút, nhưng diễn đàn bbs của trường đại học rất đơn giản và chức năng của cộng đồng Quả Xác phải rất phức tạp.

“Thu gom một phần vốn.”

Trần Hán Thăng nói một cách quyết đoán: “Chúng ta hãy đào một số người chuyên về những thứ này.”

“Lại đào người?”

Khổng Tĩnh rất phờ phạc, cô ấy đã thấy rõ Trần Hán Thăng đã đào rỗng Tân Thế Kỷ như thế nào.

“Chả thế thì sao?”

Trần Hán Thăng hùng hồn nói: “Người tài như Lý Tiểu Giai, sử dụng không thích sao?”

…….

Trên chuyến bay từ Thâm Thành trở về Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng vẫn đang mô tả một cách thao thao bất tuyệt về viễn cảnh tương lai của “Cộng đồng Quả Xác”, bức tranh mà hắn tưởng tượng ra thật tráng lệ.

Tốt nhất là có thể thay thế trong trường.

Tốt nhất là có thể thay thế Zhihu.

Tốt nhất là có thể vật lộn với Tieba.

Nếu có thể thấy một bài đăng như vậy trên cộng đồng:

Các bạn Đại học Thanh Hoa thân mến, có cả MP4 Quả xác và điện thoại di động Quả Xác trong trường thì đó sẽ là một trải nghiệm như nào nhỉ?

Từ đó gần như đã có vị thế rồi.

Sau khi hạ cánh xuống sân bay Lộc Khẩu vào khoảng 4 giờ chiều, Trần Hán Thăng cảm thấy có chút luyến tiếc.

“Đã đến rồi sao, không phải là hai giờ à?”

Trần Hán Thăng hét lên, “Tôi đang nói đến đâu rồi?”

“Đại ca, đã xa rồi, thật sự rất xa rồi.”

Một hành khách phía trước quay đầu lại: “Vừa rồi anh đã chinh phục được Bill Gates rồi, chỉ sợ hành trình này nếu kéo dài nữa, địa cầu sẽ không chứa nổi anh.”

Khổng Tĩnh lúng túng cười, tài hùng biện (kỹ năng khoe khoang) của ông chủ cô ấy thực sự tuyệt vời.

Chẳng trách khi Nhiếp Tiểu Vũ nghe tin cô ấy sẽ đi công tác với bộ trưởng Trần, ngoại trừ lái xe ra, dù có bị đánh chết cũng không muốn ngồi bên cạnh.

"Ha ha."

Trần Hán Thăng da mặt dày, hắn cũng để ý.

Tuy nhiên, Khổng Tĩnh thì khá khâm phục, trên thực tế, có vẻ như công việc kinh doanh chính của Trần Hán Thăng trong tương lai sẽ có ba hướng chính.

Nó nên có cả ngành công nghiệp, Internet và các công ty đầu tư, mặc dù thực lực hiện tại không mạnh nhưng nếu định hướng chung là đúng, có thể sẽ có ngày cất cánh.

Đây là một doanh nghiệp tự lập từ tay trắng, bắt đầu là một công việc chuyển phát nhanh bán thời gian cho sinh viên đại học, thực sự có chút hơi hướng truyền kỳ.

"Tuyệt vời."

Khổng Ngự tỷ cũng đùa một chút, vỗ vai Trần Hán Thăng để động viên hắn: "Thật xứng đáng làm ông chủ của tôi."

Hai người chia tay tại sân bay, Khổng Tĩnh đến điện tử Quả Xác, Trần Hán Thăng đến văn phòng trên đường Đông Thiên Nguyên để xử lý tài liệu.

Vào khoảng 7 giờ tối, Trần Hán Thăng đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn để ăn tối sau khi hoàn thành công việc đọc mail.

Bà nội và Thẩm Ấu Sở đã ăn xong, món chính tối nay là bánh bao hấp của Thẩm Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi đang giúp, nên hâm nóng một chút là xong.

Thẩm Ấu Sở trộn thêm một ít tương ớt, lặng lẽ ngồi bên cạnh Trần Hán Thăng.

Tiểu Ninh nép mình trong vòng tay của chị, lắc lắc hai bím tóc xù dễ thương, nhìn Trần Hán Thăng ăn hai miếng hết một cái bánh bao.

Hồ Lâm Ngữ đang ngồi trên sô pha xem tivi cong môi, mới hai ngày không gặp, mà ăn cơm cũng phải ngồi bên cạnh.

"Ngày mai, chúng ta sẽ đi thăm một người lớn tuổi trong bệnh viện."

Trần Hán Thăng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, và nói với Thẩm Ấu Sở: "Cậu dành chút thời gian vào buổi chiều."

"Ồ."

Thẩm Ấu Sở lại múc một bát cháo gạo cho Trần Hán Thăng, nhỏ giọng hỏi: "Có cần chuẩn bị gì không?"

"Giỏ trái cây, đừng quá cầu kỳ."

Trần Hán Thăng giới thiệu ngắn gọn về thân phận của Mạc Kha: "Bản thân dì ấy là một quan chức, còn chồng dì ấy là một bác sĩ nổi tiếng, nhận được tư cách phẫu thuật toàn thế giới. Người ta mổ một ca có khi nhận được 200 nghìn đô la Mỹ đấy, nhưng họ không muốn có con."

"Cái gì, ghê vậy sao!"

Hồ Lâm Ngữ đã rất ngạc nhiên khi nghe "200 nghìn đô la Mỹ và không muốn có con", nói một cách ghen tị: "Đây là hình mẫu của một người phụ nữ thành đạt. Dì ấy sang trọng, độc lập và có địa vị. Bây giờ tôi chỉ có thể hấp bánh bao như Tôn nhị nương."

"Thư ký Hồ, đừng dát vàng lên mặt."

Trần Hán Thăng chế nhạo và nói: "Dù sao thì Tôn nhị nương cũng là một anh hùng của Lương Sơn. Điểm giống nhau duy nhất giữa cô và Tôn Nhị Nương là "béo".

"Cút!"

Hồ Lâm Ngữ không chịu được vẫy vẫy tay.

Một lúc sau, cô ấy lại đến và nói: "Nếu cậu có việc phải làm vào ngày mai, thì khi nào đến Cầu Sư Tử chứ, một số cửa hàng đang định đổi chủ, nhưng tiền thuê hàng năm đã gần 100 nghìn tệ. Tớ và Ấu Sở không dám đưa ra quyết định."

"Gần đây tớ rất bận."

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ: "Không bằng tối nay đi, nhớ gọi cho Phùng Quý và Thẩm Như Ý."

"Được!"

Hồ Lâm Ngữ rất hứng thú với quán trà sữa nên vui vẻ đi gọi Phùng Quý.

Thừa dịp Thẩm Ấu Sở và Đông Nhi rửa bát, Trần Hán Thăng lẳng lặng đi ra ngoài ban công gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư.

Cuộc gọi này phục vụ hai mục đích, một là nói với Tiểu Ngư Nhi rằng hắn đã trở lại Kiến Nghiệp; hai là để hỏi về vị trí hiện tại của cô ấy.

Nếu cô ấy cũng đang đi dạo bên ngoài, khả năng gặp mặt sẽ tăng lên.

May mắn thay, Tiểu Ngư Nhi đang ở trong ký túc xá, Trần Hán Thăng lập tức lái xe đến Phố ẩm thực Cầu Sư Tử, Hồ Lâm Ngữ đã khảo sát từ trước, một số ngôi nhà đều có ý định cho thuê lại.

Trên thực tế, dòng người đến đây rất nhiều, nhưng mở cửa hàng thì có lỗ có lãi, với giá thuê mặt bằng cao, đừng nói là Cầu Sư Tử, ngay cả Tân Nhai Khẩu cũng có rất nhiều cửa hàng thua lỗ.

"Cậu nghĩ gì về nhà này?"

Hồ Lâm Ngữ hỏi, chỉ vào một cửa hàng ở lối vào phố ẩm thực.

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Vị trí không tệ, nhưng xung quanh đã có hai cửa hàng đồ uống lạnh, áp lực cạnh tranh quá lớn."

"Nhà này thì sao?"

Hồ Lâm Ngữ chỉ vào một cửa hàng khác và nói: "Thiết kế kết cấu hai tầng, có thể đặt thứ gì đó ở tầng trên."

"Cũng không được."

Trần Hán Thăng vẫn lắc đầu: "Hai tầng nghĩa là trần nhà quá thấp, sẽ tạo áp lực về không gian cho khách hàng. Tớ sẽ không vào loại cửa hàng này để mua trà sữa."

Cuối cùng, Trần Hán Thăng dừng lại ở cửa hàng thứ ba, lặng lẽ quan sát.

Hồ Lâm Ngữ vội vàng xua tay: "Cái này không được, trái phải đều có quán lẩu, mùi vị quá nồng."

"Tớ nghĩ là được."

Trần Hán Thăng rất lạc quan về điều này: "Vị trí tốt, gần đó không có đối thủ cạnh tranh. Về phần quán lẩu bên cạnh, đó hẳn là một điểm cộng, bởi vì sau khi ăn lẩu xong, đổ mồ hôi khắp người, vì vậy phải mua đồ uống để giải khát."

Khi đi đến trước cửa hàng thứ tư, Hồ Lâm Vũ đột nhiên ngừng nói.

“Tại sao Thư ký Hồ im lặng vậy?”

Trần Hán Thăng rất ngạc nhiên: “Nếu cậu không nói điều gì đó, tớ thực sự không tìm thấy bất kỳ ý kiến bổ sung nào đấy.”

…….

Chương 634: Thẩm Ấu Sở và mẹ hai Mạc.

“Tớ còn có thể nói gì nữa đây?”

Hồ Lâm Vũ phẫn nộ nói: “Cậu mấy lần liên tiếp phủ quyết đề nghị của tớ, tớ tốt nhất coi như bị câm đi, hừ!”

“Những cửa hàng đó vốn dĩ đã có vấn đề.”

Trần Hán Thăng cũng rất oan ức: “Mặc dù cá nhân tớ thích cái thứ ba hơn, nhưng các cậu có thể tiếp tục đưa ra ý kiến của riêng mình. Tớ rất dân chủ mà.”

“Thật không?”

Hồ Lâm Ngữ bán tín bán nghi.

“Đương nhiên rồi, nếu như cậu không tin, hỏi Nhiếp Tiểu Vũ đi, tớ ở Quả Xác chưa từng độc đoán chuyên quyền, thích nhất lắng nghe những ý kiến khác nhau.”

Trần Hán Thăng thậm chí còn mời Phùng Quý và Thẩm Như Ý: “Mọi người đều cho ý kiến chút đi, đây là quán trà sữa của các bạn.”

Nghe những gì Trần Hán Thăng nói, Hồ Lâm Ngữ mới bớt tức giận một chút.

Có vẻ như trên người Trần Hán Thăng vẫn có điểm tốt.

Đôi mắt của Phùng Quý cũng sáng lên, tiền thuê những cửa hàng này một năm hơn trăm nghìn tệ, đó là một con số có sáu chữ số đấy.

Ở núi Đại Lương nghìn tệ vốn đã là vô cùng giàu có, nhưng không ngờ mình thực sự có thể tham gia vào loại quyết định kinh doanh này, có nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Nhưng Phùng Quý rất hiểu quy tắc, cậu ấy đợi chị Lâm Ngữ nói trước, dù sao đây cũng là "Giám đốc Hồ" được mọi người công nhận, bao gồm cả Trần Hán Thăng.

"Vậy hãy để tớ nói về những ưu và nhược điểm của cửa hàng thứ tư…"

Hồ Lâm Ngữ đang định nói về nó, để lấy lại cho mình một chút tự tôn.

Cuối cùng, nghe thấy Trần Hán Thăng ho một tiếng, như thể đang nói chuyện với chính mình một cách vô ý: "Dù sao, tớ sẽ trả tiền thuê cửa hàng thứ ba."

Hồ Lâm Ngữ:……

"Không nói nữa! Thật không biết xấu hổ!"

Hồ Lâm Ngữ dậm chân nhìn Thẩm Ấu Sở phàn nàn: "Ngoại trừ Trần Hán Thăng của cậu, còn ai có thể lấy ra 100 nghìn tệ tiền thuê nhà đây, cậu ta còn giả vờ yêu cầu những người khác đưa ra ý kiến ."

Hồ Lâm Ngữ nói xong, tức giận xoay người rời đi.

"Lâm Ngữ."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Hồ Lâm Ngữ, và quay sang nhìn Trần Hán Thăng với vẻ trách móc.

"Đùa thôi mà."

Trần Hán Thăng xin lỗi Hồ Lâm Ngữ với một nụ cười vui tươi.

"Ấu Sở, nếu không phải do cậu, tớ tuyệt đối sẽ không nói một câu với loại người này."

Cuối cùng, Hồ Lâm Ngữ vẫn không rời đi, một là bạn tốt của cô ấy đang ở đây, hai là cô ấy thực sự không muốn chia tay với sự nghiệp đã bỏ ra quá nhiều tâm huyết này.

Ngoài ra, cô dần nghiện cái danh hiệu "Giám đốc Hồ" và không thể thoát ra được.

Đương nhiên, phàn nàn vẫn là không thể thiếu, Hồ Lâm Ngữ nắm lấy cánh tay của Thẩm Ấu Sở, tức giận bình luận: "Cuối cùng tớ cũng biết tại sao Trần Hán Thăng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Da mặt này tổ tông tám đời nhà tớ cũng không so được."

"Cái này thì liên quan gì đến da mặt, hoàn toàn là vấn đề tầm nhìn."

Trần Hán Thăng lại nhìn Phùng Quý: "Vừa rồi Tiểu Phùng muốn nói lại thôi, cậu có ý kiến hay nào không, hãy mạnh dạn nói ra, tính cách của tôi chắc chắn không phải là độc đoán chuyên quyền."

"Không, không, cái thứ ba rất tốt."

Phùng Quý gãi đầu, mình thì lấy đâu ra một trăm nghìn tệ đây.

"Còn cậu, ý kiến của cậu thế nào"

Trần Hán Thăng lại đi đến trước mặt Thẩm Ấu Sở, đưa tay ra và véo khuôn mặt nhẵn nhụi của cô ấy.

Thẩm Ấu Sở bĩu môi lắc đầu, cô vẫn cảm thấy vừa rồi có chút quá đáng, Hồ Lâm Ngữ thực sự quan tâm đến quán trà sữa.

"Đã vậy, tớ mời mọi người ăn mực xiên."

Trần Hán Thăng chạy đi mua một ít đồ nướng: "Đó là chúc mừng tất cả đã thông qua địa chỉ chi nhánh cầu Sư Tử. Không ngờ mọi người đều đồng ý với tớ, thật là hiếm thấy."

Hồ Lâm Ngữ nhổ nước bọt, không muốn xem màn trình diễn vô liêm sỉ của Trần Hán Thăng.

Nhưng khi những xiên mực nóng hổi được đưa đến, Tiểu Hồ vẫn ăn rất vui vẻ.

Bốn người ngồi trên băng ghế gỗ trong khu ẩm thực, làn gió chiều thổi vẫn còn chút hơi lạnh, nhìn đám đông náo nhiệt, ăn miếng mực cay cay, cảm thấy thư thái và dễ chịu.

Sau khi ăn xong đồ ăn vặt, Trần Hán Thăng vỗ vỗ mông chuẩn bị rời đi, Thẩm Ấu Sở thấp giọng nói: "Tớ muốn mua thêm hai cái xiên."

"Ấu Sở, ăn chưa no sao?"

Hồ Lâm Ngữ hỏi.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, vẫn là Trần Hán Thăng hiểu ý của cô hơn: "Cậu muốn mang một xiên về cho Tiểu Ninh phải không?"

"Ừm."

Thẩm Ấu Sơ gật đầu, bổ sung nói: "Còn có Đông Nhi."

"Ồ."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ mình suýt nữa đã quên mất cô giúp việc nhỏ siêng năng và dễ thương này.

Khi Thẩm Ấu Sở đi mua đồ nướng, cô ấy ngượng ngùng bày tỏ mong muốn của mình với bà chủ quán, sau đó lấy ra 2 tệ từ chiếc ví nhỏ của mình đưa trả.

Nữ chủ quán vốn tính tình tương đối cáu kỉnh, nhưng khi Thẩm Ấu Sở nói chuyện cô ấy lại rất kiên nhẫn, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười chờ đợi.

"Quả nhiên xinh đẹp là một lợi thế."

Thư ký Hồ thở dài trong lòng, đề nghị với Trần Hán Thăng bên cạnh: "Những thứ đồ chiên này nên mua ít đi. Cậu và Vương Tử Bác toàn thích mua khoai tây chiên và bim bim tôm gì đó cho tiểu Ninh. Nếu ăn nhiều, những thứ khác sẽ xuất hiện trên khuôn mặt của em ý."

"Cái gì sẽ xuất hiện?"

Trần Hán Thăng sửng sốt: "Cười vui vẻ? Cười sung sướng? Hay là cười hớn hở?"

"Mụn!"

Thư ký Hồ tối nay gần như phát điên.

…….

Bằng cách này, chi nhánh thứ ba của quán trà sữa đã được quyết định.

Đây là bước rất quan trọng đối với quán trà sữa, không chỉ đơn giản là chuyển từ ngoại thành vào thành phố, khi đã có được chỗ đứng vững chắc trên phố ẩm thực và hoạt động trong thị trường nhỏ, tiếp theo sẽ là sự mở rộng các chi nhánh trên diện rộng.

Sáng hôm sau, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đến lớp, Trần Hán Thăng đưa Phùng Quý đến để trả tiền thuê nhà và ký hợp đồng.

Phùng Quý nhìn Trần Hán Thăng bình thản đưa một xấp tiền một trăm tệ dày cộp cho văn phòng quản lý của Phố ẩm thực cầu Sư Tử, cậu ấy vừa luyến tiếc vừa phấn khích.

"Tiểu Phùng."

Sau khi thanh toán tiền, Trần Hán Thăng nhét tất cả hóa đơn và tài liệu vào tay Phùng Quý: "Từ giờ trở đi, cửa hàng này sẽ được giao cho đôi vợ chồng trẻ cậu. Cậu có thể trải

nghiệm một nửa cuộc sống trong thành phố lớn mà cậu đã mong đợi ở Cầu Sư Tử.”

“Anh ơi, nửa kia đâu?”

Phùng Quý hỏi.

“Một nửa còn lại ở Tân Nhai Khẩu.”

Trần Hán Thăng thản nhiên đáp.

“Vậy sau này sẽ đến Tân Nhai Khẩu.”

Phùng Quý nghiêm túc nói: “Chúng ta sẽ mở chi nhánh tiếp theo của quán trà sữa ở đó!”

Trần Hán Thăng không có nói đồng ý hay không đồng ý, chỉ là nửa cười cho qua: “Ở Tân Nha Khẩu tiền thuê nhà rất đắt, cậu đã rất nỗ lực rồi, cũng đừng tạo áp lực quá lớn cho mình.”

Phùng Quý nhìn thấy vẻ mặt của Trần Hán Thăng, gật đầu mà không nói lời nào, chỉ âm thầm cân nhắc trong đầu.

“Anh không muốn chúng ta quá vất vả, thực ra một chút em cũng không cảm thấy mệt mỏi.”

“Có rất nhiều tòa nhà gần đó. Những người làm việc ở đấy nhất định có tiền. Em sẽ đến từng nhà và hỏi. Nếu ai muốn uống gì, tôi sẽ mang đến tận nhà cho họ.”

“Bên cạnh còn có một nhà hàng lẩu. Em có thể nói chuyện với ông chủ của họ thương lượng về việc ăn lẩu và uống trà sữa.”

“Còn phải hỏi giá các quán trà sữa khác trên phố ẩm thực. Em muốn thấp hơn họ một chút”.

…….

“Nói tóm lại!”

Phùng Quý nhìn theo bóng lưng của Trần Hán Thăng: "Bọn em sẽ độc lập mở cửa hàng trà sữa thứ tư ở đâu đó trong Tân Nhai Khẩu mà không dựa vào anh."

"Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!"

Trần Hán Thăng không hiểu sao lại hắt hơi vài cái, xoa mũi lẩm bẩm: "Thật là kỳ quái, là ai đang nghĩ đến mình!"

…….

Vào khoảng bốn giờ chiều, Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở đến Bệnh viện Nhân dân tỉnh Tô Đông, đây là một trong những bệnh viện tốt nhất ở thành phố Kiến Nghiệp.

Mẹ hai Mạc cũng thực sự có thực lực, lại có thể dùng phòng riêng ở đây.

Sau khi Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở mở cửa với một giỏ trái cây và bước vào, họ thấy Mạc Kha đang mặc một chiếc áo bệnh viện sọc xanh trắng và đeo kính gọng vàng, dựa vào giường và đọc một tác phẩm kinh điển rất dày.

Những ô cửa sổ bằng kính hé mở một nửa, nắng xuân rực rỡ, gió nhẹ thổi qua, làm những tấm rèm trong suốt như lụa tơ tằm đung đưa từ bên này sang bên kia.

Người giúp việc trung niên đã gặp một lần trước đây đang ngồi trên ghế đẩu chăm chú xem tivi.

"Oa! Dì Mạc, dì đang đi nghỉ đúng không?"

Trần Hán Thăng lên tiếng nói: "Ở đây thiếu biển, nếu không thì chính là Maldives rồi."

"Hán Thăng đến rồi hả."

Mạc Kha tháo kính xuống, cười nói: "Bình thường tôi rất bận rộn, thỉnh thoảng có thể ở bệnh viện một lần cũng tốt."

"Đây là Thẩm Ấu Sở, bạn học nữ mà dì muốn gặp."

Sau khi Trần Hán Thăng giới thiệu danh tính của Thẩm Ấu Sở, hắn chỉ vào Mạc Kha và giới thiệu: "Đây là một trưởng bối ở quê tớ, cậu gọi dì ấy là dì Mạc."

"Dì Mạc."

Thẩm Ấu Sở lễ phép chào hỏi.

"Ấu Sở, xin chào."

Mạc Kha gật đầu, dịu dàng nhìn Thẩm Ấu Sở.

Dáng rất cao, cơ thể thì không phải nói nhiều, so với trong tưởng tượng còn đẹp hơn, đáng lẽ phải tự tin chứ? Sau khi chào hỏi, đã đứng cạnh Trần Hán Thăng, có chút thẹn thùng.

Quần áo rất bình thường, áo khoác và quần bình thường, đôi giày màu trắng rất sạch sẽ, chiếc túi vải nhỏ khoác trên vai đã sờn, trang phục này có vẻ không xứng với bạn trai trong tưởng tượng.

Nhưng Mác Kha từng là viện trưởng của trường đại học, từng gặp qua rất nhiều sinh viên đại học, từ đôi mắt hoa đào trong veo kia có thể nhìn thấy sự hài lòng và yên tâm, điều đó cho thấy cô gái này không có yêu cầu về vật chất.

Cũng không biết làm thế nào Trần Hán Thăng với tính cách nghịch ngợm và ngỗ nghịch của mình lại đào được một cô gái như vậy.

"Thật sự rất thú vị khi hai người kết hợp với nhau."

Mạc Kha nhìn xong chỉ lắc đầu cười.

Trần Hán Thăng biết điều đó có nghĩa là gì, bất cứ ai lần đầu tiên nhìn thấy hắn và Thẩm Ấu Sở cùng nhau có lẽ sẽ cảm thấy hơi bất ngờ.

Cô giúp việc trung niên thấy có khách nên chủ động nhường ghế, tự mình ra ban công hoạt động.

“Dì Mạc, tim mạch của dì bây giờ thế nào rồi?”

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế hỏi.

“Đã tốt nhiều rồi, chỉ là tôi còn muốn lười biếng thêm hai ngày.” Mác Kha ân cần nói.

Phòng bệnh không phải nơi nói chuyện phiếm, cho nên chỉ có một chiếc ghế dài, sau khi Trần Hán Thăng ngồi xuống, Thẩm Ấu Sở chỉ có thể ngây ngô đứng lên, mặc dù cô cũng không để ý.

Mạc Kha sau khi phát hiện, trong mắt hiện lên một tia do dự, cuối cùng vỗ vỗ mép giường nói: “Ấu Sở, ngồi ở chỗ này.”

“Dạ?”

Thẩm Ấu Sở liếc nhìn Trần Hán Thăng, nhưng Trần Hán Thăng không để tâm, ngồi thì ngồi đi.

“Cám ơn dì.”

Thẩm Ấu Sở cảm ơn, nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, mông chỉ đặt một chút vào giường, vẫn cúi đầu.

Mạc Kha cười thầm trong lòng, tiếp tục trò chuyện với Trần Hán Thăng.

“Sau khi Hỏa Tiễn 101 bán đi, gần đây cậu bận gì?” Mạc Kha hỏi.

Trần Hán Thăng uể oải khoanh chân: “Làm bừa một nhà máy điện tử, bán một số đồ nhỏ.”

Mạc Kha gật đầu: “Nhà máy bây giờ có bao nhiêu người?”

“Gần ba trăm người.”

Trần Hán Thăng trả lời.

“Nhiều vậy sao.”

Mạc Kha có chút kinh ngạc: "Vậy bình thường chắc bận rộn lắm, quản lý có mệt không?"

"Không mệt."

Trần Hán Thăng nói qua loa: "Thuộc hạ không nghe lời, dùng nắm đấm để dạy dỗ."

"Ồ, vậy thì cậu đã dạy như thế nào?"

Mạc Kha nhất thời không hiểu.

"Cháu đã nói hết rồi, nắm đấm để dạy dỗ."

Trần Hán Thăng nắm chặt tay vẫy vài lần.

"Thì ra là nắm đấm này, ha ha ha.. ."

Mạc Kha che miệng cười, Trần Hán Thăng hoàn toàn khác với cha cậu ta.

Trần Triệu Quân trong lòng biết điều đó, nhưng ông không nói gì, cứ trầm ngâm cả ngày.

Trần Hán Thăng cho dù trong lòng không hiểu, nhưng ngoài miệng cũng phải giả vờ hiểu ra, nơi nào có thằng bé thì nơi đó sẽ náo nhiệt.

Trong lúc nói chuyện, cô giúp việc bước vào, Trần Hán Thăng vừa nhảy vừa khoe khoang cũng không thu hút sự chú ý của cô ấy, ngược lại Thẩm Ấu Sở ngồi ở mép giường khiến cô rất ngạc nhiên.

"Cô Mạc, tối nay muốn ăn gì?"

Giúp việc hỏi, có lẽ cô ấy đã ở cùng Mạc Kha nhiều năm rồi, cho nên mới gọi cô ấy bằng tên cũ, giống như Nhiếp Tiểu Vũ gọi là "Bộ trưởng Trần".

Mạc Kha suy nghĩ một lúc: "Nhìn thấy Hán Thăng, đột nhiên muốn ăn bánh rán hoa quả."

Bánh rán hoa quả là một loại bánh mỏng phết nước sốt, hành lá thái nhỏ, trứng và các loại rau rồi nhồi vào một thanh quẩy "giòn", nhai rất thơm.

Tuy nhiên, đây là món ăn vặt của miền bắc, càng đi về phía nam thì càng ít, Kiến Nghiệp tuy cũng có nhưng do bộ mặt của thành phố nên khác xa với Cảng Thành nơi có những quầy bán bánh rán hoa quả dù các con đường hay ngõ hẻm.

"Cô Mạc, tôi không biết làm bánh rán hoa quả."

Người giúp việc trung niên có chút xấu hổ.

"Không sao, hơn nữa ở đây không có lò nướng bánh rán."

Mạc Kha bình tĩnh nói: "Tôi ăn chút cháo cùng rau là được."

"Hiểu rồi."

Cô giúp việc biết rõ điều đó.

"Khẩu vị của một người thực sự được nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ."

Mạc Kha thở dài: "Sau này dù có ăn nhiều sơn hào hải vị, ngon nhất vẫn là bánh bột lọc ở quê nhà."

"À, đúng vậy!"

Trần Hán Thăng dường như rất đồng ý, nhưng thật ra hắn cũng không nghĩ nhiều, dù sao từ nhỏ hắn chưa từng chịu khổ, cho nên trong trí nhớ cũng không có đồ ăn gì.

Thật sự để mà nói, thì chỉ có thể là món "Thịt lợn xào măng" của Lương Thái hậu, mỗi lần gặp gây họa là phải ăn một bữa.

Ngược lại, Thẩm Ấu Sở, một cô bé ngây thơ, gật đầu đồng ý, cô ấy cảm thấy ớt trong núi là ngon nhất.

"Ấu Sở thực sự có xúc cảm."

Mạc Kha chỉ Trần Hán Thăng: “Cậu cố diễn thế nào cũng không giống”

“Ha ha.”

Trần Hán Thăng không cảm thấy xấu hổ khi bị nhìn thấu, khi định nói vài lời cho qua, một vài người đột nhiên bước vào.

Đó là hai cặp vợ chồng, hai người đàn ông trông khá giống nhau.

“Đây là cháu trai và cháu ngoại của tôi, đứa lớn là cháu trai đứa nhỏ là cháu ngoại, họ đều làm việc ở Kiến Nghiệp.”

Mạc Kha giới thiệu với Trần Hán Thăng.

“Mười vấn đề khó trong cuộc sống.”

Mỗi lần Trần Hán Thăng gặp phải kiểu quan hệ “Anh em họ cháu” này, đầu óc hắn lập tức trở nên rối bời, rõ ràng còn vòng vo phức tạp hơn kinh doanh.

“Đừng vội, đừng vội, mình thông minh mà.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh lại và sắp xếp suy nghĩ của mình.

Cháu trai nên là con của anh em trai của Mạc Kha;

Cháu ngoại nên là con của chị em gái của Mạc Kha;

Điều đó nói rằng, họ trông hơi giống nhau là có thể hiểu được.

“Rốt cuộc đã hiểu!”

Trần Hán Thăng đột nhiên nhận ra, nhưng sau đó nghĩ lại, mối quan hệ giữa cháu trai và cháu ngoại nên là gì?

Mẹ kiếp!

Lại loạn nữa!

Đừng vội, đừng vội, mình thông minh mà… Quên nó đi, mẹ kiếp, không nghĩ nữa!

Trần Hán Thăng gật đầu với họ, Mạc Kha là kiểu người không muốn sinh con, bà ấy không có con, vì vậy những người con cháu này thường xuyên đến thăm là điều bình thường.

Nhưng nếu là người thân của người ta đến, Trần Hán Thăng đã sẵn sàng cùng Thẩm Ấu Sở nói lời tạm biệt: "Dì Mạc, chúng cháu đi đây."

"Ồ, được rồi, cảm ơn mọi người, Hán Thăng nhân tiện thay tôi cảm ơn cha mẹ cậu." Mạc Kha dặn dò.

Thẩm Ấu Sở đứng dậy, cô điều chỉnh lại vị trí của tấm đệm vừa ngồi, sau đó vẫy vẫy bàn tay nhỏ để chào tạm biệt.

Cặp "Cháu trai" và "Cháu ngoại" nhìn nhau, họ cũng rất ngạc nhiên, dì là một người thích sạch sẽ.

Nói chung giường của dì ấy, dường như ngoại trừ chú ra thì có rất ít người được ngồi trên đó.

"À đúng rồi."

Trần Hán Thăng vừa đi tới cửa, đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay đầu nói: "Cô hoặc dì của các anh muốn ăn bánh rán hoa quả, các anh ai rảnh có thể đi mua một chút đi."

"Bánh rán hoa quả?"

Người cháu ngoài ba mươi tuổi nâng đồ vật trong tay: "Tôi mua bánh hạt thông Nhật Bản, loại này bổ dưỡng hơn".

"Bổ thì bổ, nhưng thứ trưởng bối anh muốn ăn là bánh rán hoa quả."

Trần Hán Thăng còn tốt bụng nhắc nhở: "Ở cổng trường học viện nghệ thuật Kiến Nghiệp có lẽ có, dù sao nó cách đây

không xa.”

Trần Hán Thăng thực sự chỉ muốn nhắc nhở một chút, nhưng không biết rằng điều đó đã khơi dậy sự phản cảm của cháu ngoại.

Không biết đây có phải là “Chuyện thầm kín của danh gia vọng tộc” hay không, nhưng suy cho cùng thì đó là tiền và lợi ích.

Bởi vì vợ chồng Mạc Kha không có con, nhưng thu nhập rất cao, có mấy biệt thự, trong xã hội cũng có địa vị.

Vì vậy các cháu trai, cháu ngoại của bà ta ít nhiều cũng có tư tưởng “Thừa kế gia sản”.

Nếu không còn có thể đưa cho ai? Bà lại không có con.

Chắc chắn là để lại cho thế hệ sau trong gia đình.

Loại suy nghĩ này rất phổ biến, thậm chí cha mẹ của những người cháu này, tức là anh em của Mạc Kha, mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng đại khái cũng có loại suy nghĩ này.

Trên thực tế, Mạc Kha đối với cháu trai cháu ngoại của bà rất tốt, hầu như công việc của những người này đều do bà giới thiệu và sắp xếp.

Nhưng Thẩm Ấu Sở, người hôm nay ngồi ở mép giường, làm các cháu cảm thấy ngờ vực và ghen tị.

Trước đây khi đến thăm cô (dì), bản thân chỉ có thể đứng, kết quả một cô gái lạ lại có thể ngồi ở mép giường gần gũi như vậy.

Đẹp vậy thì sao?

Muốn giành tài sản với tôi là không được!

“Nếu đã đến đây để nịnh nọt, chi bằng cậu đi mua đi.”

Cháu ngoại đã nhầm tưởng rằng Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đến đây để nịnh nọt, dù sao thì dì cũng là lãnh đạo sở của tỉnh.

"Ai nịnh nọt?"

Trần Hán Thăng quay đầu lại: "Cha tôi bảo tôi đến thăm chút, tôi thậm chí vốn còn không biết chuyện này."

"Xì, thật biết giả vờ."

Người cháu cười khẩy, không tin chút nào.

"Mẹ kiếp!"

Trần Hán Thăng giận dữ cười: "Đừng khiêu khích tôi, tôi có thể làm bất cứ điều gì đấy."

Cháu trai quay đầu khinh thường, người trẻ tuổi bây giờ chỉ biết nói phét.

Trần Hán Thăng mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thẩm Ấu Sở và rời đi, Mạc Kha không ngờ rằng lại có sự hiểu lầm khó hiểu vậy, khi bà ta nhận ra thì Trần Hán Thăng đã biến mất.

"Sao vừa nãy cháu lại nói như vậy?"

Mạc Kha cau mày, khuôn mặt lạnh lùng của giáo sư đại học rất trang nghiêm.

"Dì."

Cháu trai cười mỉa một tiếng, định ngồi xuống mép giường nói chuyện .

"Đừng ngồi xuống!"

Mạc Kha nghiêm túc hỏi: "Vừa rồi cháu biết người kia không?"

"Không biết."

Cháu ngoại rất ngại ngùng, muốn thử xem người khác ngồi được thì cháu ngoại có thể ngồi được không, không ngờ dì lại có thái độ như vậy.

“Cậu ấy là con trai của bạn học cũ dì.”

Mạc Kha nói chuyện rất bình tĩnh có đầu đuôi, có phong cách của người làm sư phạm: “Thứ nhất, cậu ấy đến đây không phải để nịnh nọt, thứ hai, cô gái đó có thể ngồi vì cô ấy có một trái tim trong sáng và không có yêu cầu vật chất, thứ ba, các cháu thực sự nghĩ rằng tôi không biết các cháu đang nghĩ gì sao?”

Mạc Kha thực sự tức giận, thẳng thừng nói ra những điều mà cả hai đều biết nhưng vẫn giấu kín trong lòng.

Người cháu nghe vậy còn cảm thấy tốt hơn một chút, vì hiện tại cuộc sống của anh ta không tệ, tuy có nghĩ đến tài sản của cô nhưng cũng không bức thiết như vậy.

Cháu ngoại áy náy bất an, mặt đỏ bừng, anh ta điều kiện bình thường, thực chất lại là người khao khát được “Thừa hưởng” tài sản của gia đình dì nhất.

“Cô, cô ăn cơm tối trước đi.”

Cháu trai thở dài, một vài câu nói khi đã nói ra, cũng giống như giao dịch vậy, quá rõ ràng thì cũng không có nhiều ý nghĩa.

“Không ăn!”

Mạc Khả quay đầu lại: “Dì không phải nhất định phải ăn bánh rán hoa quả, nhưng các cháu là hậu bối, thái độ này rất đáng thất vọng.”

“Dì, bây giờ cháu đi mua cho dì.”

Cháu ngoại vẫn phải cúi đầu trước hiện thực, trên mặt nở nụ cười nói.

“Không cần, mang đến đây thì đã lạnh rồi.”

Mạc Kha vẫy vẫy tay: “Các cháu đi về trước đi, tối nay ta ăn cháo.”

“Vậy có thể làm gì?”

Cháu ngoại nghĩ mua về sẽ lạnh, người ta nói phụ nữ không có con càng già tính tình càng lập dị, xem ra dì cũng đã đến giai đoạn này rồi.

Phòng bệnh yên tĩnh, trong phòng tràn ngập không khí ngại ngùng, vợ cháu trai và vợ cháu ngoại khuyên can vài câu nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Cho đến khi một người lạ bước vào.

Anh ta có lẽ khoảng bốn mươi tuổi, anh ta đang mặc một chiếc tạp dề dính một ít bột nhào, như thể vừa mới được lôi ra từ nhà bếp.

“Anh là ai?”

Cháu trai cảm thấy kỳ lạ hỏi.

“Cậu hỏi tôi, tôi cũng muốn biết đây!”

Người đàn ông trung niên nói giọng miền Bắc, tức giận nói: “Một thanh niên cao lớn không biết từ đâu lao tới, ném ra 1.000 tệ mà không nói một lời rồi kéo tôi lên xe.”

“Anh ấy yêu cầu tôi làm bánh rán hoa quả cho người mẹ thứ hai của anh ấy.”

Người đàn ông trung niên chống nạnh: “Tôi làm bánh rán nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy phương thức này, các người ai là mẹ hai?”

“Người mẹ thứ hai?”

Cháu trai cháu ngoại nhìn nhau, biệt danh của ai ở đây là “Mẹ hai”?

Mạc Kha ban đầu cũng rất ngạc nhiên, nhưng khi bà ấy nghe thấy cái tên "Mẹ hai", bà ấy đột nhiên tỉnh táo lại.

"Đó là loại tính cách của cậu ta."

Mạc Khả đột nhiên cảm thấy muốn cười: "Thật là cái gì cũng có thể làm ra được."

"Anh làm bánh như thế nào?"

Cháu ngoại cũng chỉ vào người đàn ông trung niên: "Không có cái gì, đang diễn trò sao?"

"Cái bếp lò của tôi ở phía sau, con trai tôi và người thanh niên kia vác đến đây rồi."

Người đàn ông trung niên vừa dứt lời, trong hành lang liền nghe thấy tiếng "ha hả", Trần Hán Thăng và một thanh niên trẻ tuổi khác khiêng bếp nướng bánh rán chạy vào.

Hai nhân viên bảo vệ của bệnh viện đi theo phía sau: "Các người đang làm gì vậy, ở đây không cho phép dùng lửa, mau đi ra ngoài, nếu không chúng tôi báo cảnh sát…"

"Hù!"

Trần Hán Thăng làm việc toát mồ toàn thân, lấy ra hai bao Trung Hoa và hai trăm tệ: "Thông cảm chút đi, chúng tôi sẽ xong ngay thôi, bà ấy muốn ăn cái bánh này, hậu bối như tôi nếu không đáp ứng được thì là bất hiếu rồi."

Hai cháu trai nghe xong câu này, xấu hổ co quắp ngón chân, thiếu chút nữa đào ra ba phòng hai sảnh dưới đất rồi.

Khi nhân viên bảo vệ lấy thuốc lá và tiền, dù vẫn không đồng ý nhưng đã đổi thành thúc giục: "Vậy thì nhanh lên, may mà chủ nhiệm đang khám bệnh".

"Được rồi!"

Trần Hán Thăng nháy mắt người trung niên.

Người làm bánh buông cánh tay: “Bột mì còn chưa tới.”

“Bột mì đâu?”

Trần Hán Thăng nhớ rằng Thẩm Ấu Sở đã cầm nó, vào lúc này, Thẩm Ấu Sở cuối cùng cũng bước vào, thở hổn hển trên tay cầm một cái nồi nhỏ bằng thép không gỉ.

Cô ấy chạy trên mặt đỏ bừng, ôm nồi nhỏ bộ dáng đáng yêu lọt vào mắt của Mạc Kha, rốt cuộc nhịn không được mà cười ra tiếng.

“Phù!”

…….

Cuối cùng, mẹ hai Mạc đã nhận được món bánh rán hoa quả vẫn còn nóng hổi vì được làm ngay tại chỗ.

Hai cháu trai không biết đã rời đi từ lúc nào, Trần Hán Thăng vốn định cùng Thẩm Ấu Sở quay lại trường học nên nhân tiện cũng ăn bánh và cháo ở đây.

“Không ngờ bánh này cũng khá ngon đấy.”

Ăn xong cũng đã hơn 6 giờ tối, Trần Hán Thăng ợ một cái, vỗ bụng nói.

Mạc Kha mỉm cười, bà phát hiện ra một “Bí mật” nho nhỏ, Thẩm Ấu Sở dường như rất giỏi ăn ớt.

Trần Hán Thăng thậm chí không thể ăn cay, nhưng cô bé dễ thương này có thể nuốt nó một cách ngon lành.

Chà, thật không đơn giản.

7 giờ, người giúp việc mở tivi chuyển sang kênh kinh kịch, Mạc Kha ngồi ở trên giường thưởng thức.

Trần Hán Thăng nhớ ra, chẳng trách trước đây khi gọi điện cho bà ấy, trong điện thoại còn có tiếng hát “Ê a”.

Sở thích của mẹ hai Mạc rất tao nhã, cho dù đó là luyện thư pháp hay đọc sách, hay Bình đàn Tô Châu, nhưng việc này có ý nghĩa gì?

"Kinh kịch không hay."

Trần Hán Thăng cũng ngồi cả mông xuống giường bệnh, phát ra tiếng "Cạch cạch", khi Mạc Kha đang do dự có nên đuổi đi hay không, Trần Hán Thăng cầm điều khiển từ xa lên, "Click" chuyển sang kênh phim.

"Dì……"

Mạc Khả thật sự chưa từng gặp qua người nào dám đổi kênh của mình, mở to hai mắt, sửng sốt một hồi, cuối cùng không nhịn được đánh vào lưng Trần Hán Thăng: "Cậu đổi lại cho tôi!"

"Không đổi, cháu không muốn xem cái đó."

"Đổi lại đi!"

"Không đổi!"

Trần Hán Thăng da thô thịt dày, lắc vai từ chối.

Cuối cùng, Mạc Kha cạn kiệt năng lượng nên bà chỉ còn cách từ bỏ, nhưng nhìn Trần Hán Thăng ngồi dưới chân mình, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, dường như hiểu được cảm xúc của Lương Mỹ Quyên.

"Ting."

Khi Trần Hán Thăng đang xem một cái gì đó thú vị, Khổng Tĩnh gọi điện để thảo luận về những việc trong nhà máy, vì vậy hắn chỉ có thể ra ban công để nghe điện thoại.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Thẩm Ấu Sở, người đang lặng lẽ ngồi bên cạnh hắn, liếc nhìn Mạc Kha, người chỉ có thể

bất lực đọc sách, cẩn thận cầm điều khiển từ xa và chuyển trở lại kênh kinh kịch.

Nghe thấy tiếng kinh kịch, Mạc Kha đột nhiên trở nên vui vẻ, nghiêng người nói: "Ấu Sở, chúng ta có thể giấu điều khiển từ xa được không?"

"……Dạ!"

Thẩm Ấu Sở suy nghĩ một chút, sau đó dùng vẻ mặt đáng yêu gật đầu thật mạnh.

Khi Trần Hán Thăng gọi điện trở lại, phát hiện lại là kinh kịch, lập tức nhìn xung quanh: "Điều khiển từ xa, cháu nhớ nó ở đây, chết tiệt! Nó đã bay đi mất rồi…"

Mạc Kha đá nhẹ Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở nhìn Mạc Kha, hai người lặng lẽ cong miệng ngầm hiểu.

…….

Chương 635: Người thanh niên bị lòng đố kị che lấp lý trí.

Vì không thể tìm thấy điều khiển từ xa và Trần Hán Thăng không thể hiểu những bài hát của Bình đàn Tô Châu, ngồi không yên thì muốn rời đi.

Chỉ là Mạc Kha thỉnh thoảng tán gẫu với Thẩm Ấu Sở, "Tính cách hướng ngoại" của bọn họ tương đối hòa nhã, hỏi nhỏ đáp chậm, không ngờ bầu không khí lại khá hòa thuận.

Tất nhiên, nói về những chủ đề phổ biến, chẳng hạn như "Quê hương của Ấu Sở ở đâu, có bao nhiêu anh chị em, phát triển và quy hoạch trong tương lai …"

Cuối cùng, không biết vì sao lại nói về món ăn địa phương, khi Mạc Kha nghe nói rằng Thẩm Ấu Sở cũng có thể hấp bánh bao, bà ấy khá ngạc nhiên và nói: "Dì gần đây không có cảm giác thèm ăn, vì vậy phải thử nếu có cơ hội."

"Được ạ."

Thẩm Ấu Sở ghi nhớ trong lòng.

Trần Hán Thăng nhếch mép, chỉ có cô ấy mới coi những lời khách sáo này là thật.

Khoảng 8 giờ tối, y tá đến kiểm tra phòng, đo nhịp tim và huyết áp cho bệnh nhân, Trần Hán Thăng cuối cùng cũng tìm được cơ hội rời đi.

"Cô Mạc, đây có phải là học sinh của cô không?"

Nữ y tá vừa vào cửa nhìn Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở trông như sinh viên đại học, cười hỏi.

Lãnh đạo cơ quan ở bệnh viện thăm bệnh chia rất nhiều loại, có người thích khoe khoang dạy dỗ người khác, có người thích đưa ra những yêu cầu lộn xộn, đương nhiên cũng có người khi làm việc có phong độ vô cùng, cả phòng bệnh tràn ngập cấp dưới quan tâm và chào hỏi, nhưng khi nghỉ hưu, thường nhìn chằm chằm lên trần nhà một mình ngẩn ngơ …

Nữ y tá đã thấy nhiều tình huống như vậy, họ thích nhất những người lãnh đạo như Mạc Kha .

Bà ấy từng là một giáo sư đại học, nhưng giờ bà ấy đã trở thành quan chức chính phủ, với vẻ ngoài nho nhã, còn có thể đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ.

“Họ không phải, con và bạn gái của bạn bè.”

Mạc Kha cười nói: “Nhưng còn là sinh viên đại học.”

“Ra vậy, cô hôm nay cảm thấy thế nào, có đột nhiên hồi hộp không…”

Trong lúc đo huyết áp, nữ y tá trò chuyện với Mạc Kha, vô tình làm rơi tập phiếu khám bệnh từ tay cô ấy xuống sàn, Thẩm Ấu Sở đi ngang qua đã khom người nhặt lên, dùng cả hai tay đưa lại.

“Cảm ơn.”

Nữ y tá mỉm cười với Thẩm Ấu Sở, quay người nói với Mặc Khả: “Cô Mạc, cô gái nhỏ này xinh thật đấy.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy.”

Mạc Kha nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Thẩm Ấu Sở, nghĩ rằng bà ấy sẽ đến Đại học Tài chính để gặp họ sau khi xuất viện, nghe nói mục tiêu của Thẩm Ấu Sở sau đại học là nghiên cứu sinh Đại học Kiến Nghiệp.

“Thật tài giỏi.”

Mạc Kha thầm nghĩ: “Có bạn trai như Hán Thăng bên cạnh, việc học còn không bị ảnh hưởng. Đây là điều tuyệt vời nhất.”

…….

Mất khoảng 40 phút để trở về Giang Lăng từ Bệnh viện Nhân dân tỉnh Tô Đông, trên đường đi, Trần Hán Thăng đặc biệt nhắc nhở: “Đừng coi trọng một số lời nói. Mẹ hai Mạc không muốn ăn bánh bao, dì ấy chỉ đang nói chuyện mà thôi.”

“Ồ?”

Thẩm Ấu Sở ngồi ở ghế phụ vẻ mặt ngờ vực, cô thực sự tưởng thật.

“Lời khách sáo biết không?”

Trần Hán Thăng giải thích: “Nếu cậu nghĩ về giọng điệu của mẹ hai Mạc, rõ ràng là dì ấy không có hứng thú đặc biệt. Cậu không cần phải quá tốt với người khác, chỉ cần tốt với tớ là được … À, bà nội ,tiểu Ninh, và cha mẹ tớ nữa.”

Trong xe tối om, thỉnh thoảng có một hai tia sáng le lói chiếu vào, Thẩm Ấu Sở ngây ngốc nhìn Trần Hán Thăng, không biết nên trả lời như thế nào, trong lòng cô đều là Trần Hán Thăng rồi.

“Được, tùy ý cậu.”

Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy bất lực, loại khốn nạn “Có thể làm bất cứ điều gì” này thực sự đã tìm thấy một đứa trẻ siêu tốt bụng và ngốc nghếch.

Nhưng Trần Hán Thăng nghĩ một chút, Thẩm Ấu Sở và Mạc Kha tương đối hợp nhau, dường như không có ảnh hưởng xấu.

“Ngày mai tớ không rảnh đưa cậu, MP4 sắp tiến hành đợt kiểm tra thứ hai, còn có rất nhiều việc.”

Trần Hán Thăng nói: “Cậu có thể tự mình bắt taxi đến đó.”

“Được rồi.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

Thực ra vấn đề trong lòng cô rất đơn giản, cho dù không phải Mạc Kha, những người trưởng bối của bạn bè nhập viện đều không muốn ăn, nếu muốn ăn bánh bao hấp, Thẩm Ấu Sở đều sẽ đồng ý.

Cho dù đó là một lời khách sáo hay không, ngộ nhỡ người khác thích thì sao.

Sau khi trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, bà nội đã nghỉ ngơi, Hồ Lâm Ngữ đang nằm trên bàn để tính toán, đây là môn học bắt buộc mỗi tối của cô ấy.

Tiểu Ninh rúc vào lòng Đông Nhi, thích thú xem phim hoạt hình.

Sau khi cửa chống trộm được mở ra, tiểu Ninh nhìn thấy Thẩm Ấu Sở trở lại, lập tức vui vẻ nhảy qua: “Chị, tối nay em muốn nghe chị kể chuyện.”

“Tiểu Ninh ngủ trước đi.”

Thẩm Ấu Sở rửa tay đi vào phòng bếp: “Chị có chút việc phải làm.”

“Chị muốn đan khăn cho anh hả, hay là làm món ngon đấy?”

Tiểu Ninh nghiêng đầu, chớp đôi mắt to sáng ngời hỏi.

Thẩm Ấu Sở bình thường không thức khuya, một khi cô ấy thức khuya nhất định có liên quan đến Trần Hán Thăng, hiện tại ngay cả tiểu Ninh cũng biết chuyện này.

“Có một người Dì bị ốm không muốn ăn.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu nói: “Chị hấp mấy cái bánh bao cho dì, hy vọng dì mau chóng bình phục.”

“Ồ!”

Tiểu Ninh nghe không hiểu, nhưng cô bé rất ngoan, thậm chí còn bê ghế nhỏ bằng nhựa tới: “Vậy để em làm cùng chị.”

“Chị em không cần em làm cùng, ngoan ngoãn đi ngủ nha!”

Hồ Lâm Ngữ nghiêm mặt đi vào, nhéo lỗ tai nhỏ em Ninh: “Tối nay em xem phim hoạt hình thêm nửa tiếng, có biết không?”

“Ồ ~ chị ngủ ngon, chị Lâm Ngữ ngủ ngon, chị Đông Nhi ngủ ngon.”

Cô bé Ninh ngoan ngoãn chạy vào nằm trong chăn.

Địa vị của tiểu Ninh trong gia đình rất “Cao”, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đều tương đối chiều cô bé, thường bí mật mua đồ ăn vặt cho tiểu Ninh.

Hai chị em của Thẩm Ấu Sở và Thẩm Như Ý tính cách đều dịu dàng, tâm tư của Phùng Quý chỉ muốn mở quán đến Tân Nhai Khẩu, cuối cùng vai trò “Giáo viên nghiêm khắc” rơi vào tay Hồ Lâm Ngữ.

Dù sao cũng là bí thư Hồ, cô ấy rất giỏi trong việc đặt ra các quy tắc, bây giờ tiểu Ninh sợ nhất là cô giáo Hồ.

“Như vậy là sao, các cậu không phải nói chiều nay đi gặp trưởng bối, người làm một ca phẫu thuật 200 nghìn đó sao?.”

Hồ Lâm Ngữ ấn tượng nhất với “200 nghìn ”, tò mò hỏi: “Tại sao cậu trở về lại hấp bánh bao?”

Vừa nhào bột Thẩm Ấu Sở vừa nói sơ qua chuyện buổi chiều, không lâu sau, Đông Nhi cũng thay tạp dề đến phụ giúp, căn bếp nhỏ vô cùng náo nhiệt.

"Thì ra là vậy."

Hồ Lâm Ngữ nghe xong có chút cảm thán: "Kỳ thực không có con, về già thật sự bất tiện."

"Chị Lâm Ngữ."

Đông Nhi cười nói: "Hôm qua chị còn nói như vậy mới phóng thoáng mà, vì sao lại đổi chủ ý rồi?"

"Ngày hôm qua là do chưa nắm bắt được tình hình cụ thể, không thể tỉ mỉ phân tích."

Hồ Lâm Ngữ thẳng thắn phản bác, không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên hỏi: "Ấu Sở, sau này nếu như tớ không thi tuyển công chức, cậu sẽ ủng hộ quyết định này không?"

Thẩm Ấu Sở có chút không hiểu, tuyển công chức luôn là lý tưởng cuộc đời của người bạn tốt, tại sao đột nhiên lại thay đổi?

"Quên đi, quên đi, coi như tớ không chưa nói."

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu, có vẻ hơi khó chịu.

"Tớ ủng hộ."

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng nói: "Chỉ cần cậu vui vẻ, chúng tớ sẽ ủng hộ cậu."

Hồ Lâm Ngữ ngẩng đầu nhìn Thẩm Ấu Sở, trong đôi mắt hoa đào quen thuộc đó ẩn chứa sự ngây thơ và dịu dàng, cũng như sự kiên cường ẩn sâu bên trong.

Trong lòng Tiểu Hồ bỗng nhiên ấm áp, vội vàng quay lưng đi.

“Đùa giỡn mà thôi, cho dù lùi lại 10 nghìn bước, dù tớ thật sự không thi tuyển công chức thì chức lớp trưởng của Trần Hàn Thăng nhất định phải trả lại cho tớ.”

Sau khi Hồ Lâm Ngữ dụi mắt, cô ấy quay lại lần nữa đã trở lại phong thái của ‘Bà Đầm Thép’. Cô nói một cách “dữ tợn”: “Khi còn là sinh viên năm nhất, chính là tên lưu manh nhà cậu đã dùng thủ đoạn để cướp đi!”

…….

Mới 6 giờ sáng hôm sau, Thẩm Ấu Sở đã dậy và đặt thức ăn nóng hổi vào hộp cách nhiệt, nhìn những chiếc bánh bao trắng và tròn, Thẩm Ấu Sở khẽ mỉm cười.

Khi ra ngoài, cô cũng cầm theo một chai tương ớt, cho vào chiếc túi vải nhỏ rồi vội vã ra bến xe.

Mặc dù Trần Hán Thăng yêu cầu cô ấy đi taxi, Thẩm Ấu Sở nghĩ rằng điều đó không cần thiết, miễn là cô ấy thức dậy sớm hơn là được.

Lúc này đầu tháng tư, trời đã rất sáng nhưng lại yên ắng lạ thường, đường phố đều là những công nhân vệ sinh trong bộ đồng phục màu cam.

Mặc dù khu thương mại Nghĩa Ô là ga cuối, nhưng đã có rất nhiều học sinh cuối cấp mặc vest đang đợi ở đây.

Khuôn mặt non trẻ của họ vẫn còn chút ngây thơ, cảnh đăng ký sinh viên năm nhất vẫn còn nguyên trong ký ức như mới xảy ra, dường như chỉ như một giấc ngủ trong ký túc xá, đã đến lúc tham gia ứng tuyển và phỏng vấn.

Sau khi lên xe buýt, có rất nhiều chỗ ngồi, Thẩm Ấu Sở đến hàng cuối cùng, chiếc túi vải nhỏ trong tay ôm trong lòng để giữ nhiệt nhiều nhất có thể.

Hơn 7 giờ, cuối cùng cô cũng đến bệnh viện nhân dân tỉnh Tô Đông. Khi Thẩm Ấu Sở đến phòng bệnh của Mạc Kha, không ngờ rằng có rất nhiều người.

Các y tá mặc áo khoác trắng thường xuyên đi khám bệnh và đo nhiệt độ cơ thể vào buổi sáng và buổi tối.

Còn có hai "người lạ quen thuộc", quen thuộc là vì mới gặp ngày hôm qua, là cháu ngoại và vợ cháu ngoại của Mạc Kha, lạ là vì ngay cả tên của họ cũng không biết.

Sau khi cháu ngoại rời đi ngày hôm qua, mặc dù trong lòng cảm thấy áy náy và tức giận vì dì đứng về phía "người ngoài", nhưng thực tế nhắc nhở anh ta rằng bắp đùi này rất to nên bản thân vẫn phải cố mà ôm cho chặt.

Vì vậy, mới sáng sớm, cháu ngoại và vợ đã đặc biệt mang theo bột yến mạch ăn liền của nước Anh, bánh mì và sữa, thành tâm đến đây để chuộc lỗi.

Mặc dù Mạc Kha không thể ăn những thứ này, nhưng dù sao anh ta cũng là cháu ngoại, vì lời xin lỗi của họ, cũng dự định bỏ qua chuyện ngày hôm qua.

Thẩm Ấu Sở lúc này đi tới, Mạc Kha không ngờ tới.

Có vẻ như Trần Hán Thăng đã đúng, câu nói đó thực sự là lời khách sáo.

"Ấu Sở."

Mạc Kha mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng nhìn thấy Thẩm Ấu Sở vẫn có cảm giác vui mừng khó hiểu: "Sớm như vậy tới đây làm gì?"

"Bánh, bánh bao."

Thẩm Ấu Sở đi nhanh một đoạn đường sau khi xuống xe, hai má ửng hồng, cô lấy từ trong túi vải ra một chiếc hộp cách nhiệt và một lọ tương ớt nhỏ tự làm.

Nhưng do có rất nhiều người trong phòng, nên Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng đặt lọ tương ớt phía sau hộp giữ nhiệt.

Có lẽ cô ấy cũng nghĩ rằng việc con gái ăn ớt là một điều rất kỳ lạ.

Nhận thấy một cử chỉ nhỏ của Thẩm Ấu Sở, Mạc Kha càng cảm thấy hạnh phúc hơn, bà ấy cũng nhận ra rằng Thẩm Ấu Sở đã ghi nhớ những lời khách sáo mà bà vô tình nói ngày hôm qua.

"Thật là chất phác."

Mạc Kha cười thầm trong lòng, chủ động mở hộp cách nhiệt ra, nhìn thấy những chiếc bánh bao, vỏ mỏng, nhân đậm đà, màu trắng, vỏ mềm mại, mẹ hai Mạc mấp máy môi nói: "Chỉ nhìn thôi đã thấy thèm rồi."

Cô y tá đi kiểm tra một vòng các phòng bệnh cũng nhận ra Thẩm Ấu Sở, nữ sinh viên đại học đã giúp cô nhặt đồ tối qua, họ còn nói đùa rằng: "Cô Mạc ăn ngon thật đấy, lát nữa chúng ta cũng phải nếm thử."

"Cái đó không được đâu, người ta đặc biệt làm cho tôi."

Mạc Kha "keo kiệt" nói, rồi ngay lập tức đi vào phòng vệ sinh để súc miệng.

Tuy nhiên, cách giao tiếp thân mật của mọi người khiến cháu ngoại cảm thấy tức giận.

Tôi và vợ dậy sớm như vậy, thậm chí còn mang bữa sáng đắt tiền nhất ở nhà đến, dì không hề hứng thú mà chỉ thích ăn vài cái bánh bao.

"Còn nói không nịnh nọt sao?"

Người cháu đẩy cô y tá đứng trước mặt sang một bên, bước đến hộp giữ nhiệt.

Nghĩ rằng ngày hôm qua chính vì hai người xa lạ này đã làm "Mất" đi sự ưu ái của dì, hôm nay họ lại cướp đi sân khấu của mình.

"Mấy cái bánh bao này thì có dinh dưỡng gì?"

Cháu ngoại chất vấn Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở cả đời chưa bao giờ có bất kỳ sứt mẻ tình cảm nào với người khác, còn không biết mình đã đắc tội người khác khi nào, ngơ ngác nhìn cháu ngoại.

"Quỷ mới biết trong này có độc hay không, cô cầm về tự mình ăn đi!"

Người cháu vung tay lên, chỉ nghe "Keng" một tiếng, hộp cách nhiệt rơi xuống đất, hai ba cái bánh bao tròn to bên trong lập tức lăn ra ngoài.

Chương 636: Loại người như tôi chuyện gì cũng dám làm!

“Tiếng gì vậy?”

Mạc Kha đang đánh răng trong phòng vệ sinh bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng thứ gì đó bị vứt xuống đất, đồng thời còn có tiếng y tá đi kiểm tra phòng giật mình kêu “á” lên một tiếng như thể vừa tiếc nuối vừa bực bội.

Bà ta ngậm bàn chải đánh răng đi ra thì thấy hộp giữ nhiệt nằm ngổn ngang dưới đất, hai, ba chiếc bánh bao trong hộp bị văng ra ngoài, Thẩm Ấu Sở đang cúi người xuống nhặt chúng.

“Dì.”

Không đợi Mạc Kha hỏi, người cháu ngoại chủ động lên tiếng, còn đi kèm với nụ cười áy náy: “Vừa rồi cháu định cầm hộp giữ nhiệt lên xem thử một chút, không ngờ lại trượt tay làm rơi…”

“Ồ.”

Mạc Kha đảo mắt nhìn Thẩm Ấu Sở và cô y tá kiểm tra phòng một lượt, gật đầu, không tỏ thái độ gì.

“Thật ngại quá.”

Người cháu ngoại quay qua xin lỗi Thẩm Ấu Sở: “Mấy cái bánh bao này hết bao nhiêu tiền, để tôi đền cho cô… Ôi, cô đừng khóc mà, có đáng phải vậy không?”

Thẩm Ấu Sở mang đến đây tổng cộng tám chiếc bánh bao, mất ba cái bị văng ra ngoài.

Cô nhặt ba chiếc bánh bao này lên, sau đó phát hiện ra mặt vỏ xốp chỉ bị dính một chút bụi bẩn ở bên ngoài. Cô đưa lên miệng thổi thử, thấy không được, cuối cùng đành phải bóc những chỗ bị dính bẩn đi.

Cô vừa bóc, nước mắt vừa rơi lã chã.

Quá trình trưởng thành của Thẩm Ấu Sở đã trải qua nhiều gian khổ. Trước khi quen biết Trần Hán Thăng, cô chỉ ăn ba hào cơm chan với canh phát miễn phí. Kể từ khi Trần Hán Thăng bước vào cuộc đời cô, mặc dù mức sống được cải thiện đáng kể nhưng thói quen tiết kiệm đã ăn sâu vào máu.

Trần Hán Thăng thường trêu bát đĩa Thẩm Ấu Sở ăn có thể dùng để soi gương, bởi vì cô ăn không để sót lại bất kỳ một hột cơm nào.

Ba chiếc bánh bao quả thực không đáng mấy đồng, chi phí nguyên liệu để làm cả xửng bánh bao không đầy hai mươi tệ, nhưng nhìn những chiếc vỏ bánh bao phải bóc đi một lớp, Thẩm Ấu Sở thấy rất xót xa.

“Em à, rơi xuống đất rồi thì thôi bỏ đi.”

Y tá kiểm tra phòng vội khuyên ngăn.

Tầng này là khu bệnh viện dành cho cán bộ cấp cao, hầu hết toàn là các lãnh đạo nằm, các y tá ở đây đều từ hai mươi lăm tuổi trở lên, có nhiều năm kinh nghiệm công tác.

Họ thấy Thẩm Ấu Sở nhỏ tuổi hơn mình, lúc khóc, mắt long lanh trong veo như hạt trân châu, ai nấy đều thấy đau lòng.

Có người lau nước mắt cho cô, có người an ủi, có người cầm ba chiếc bánh bao ấy để xuống bàn, không cho Thẩm Ấu Sở động vào chúng.

“Tôi đền cho cô năm mươi tệ nhé được chưa?”

Ngay trước mặt Mạc Kha, người cháu ngoại móc ví lấy ra một tờ năm mươi tệ.

Thế nhưng Thẩm Ấu Sở và các y tá đều phớt lờ anh ta, anh ta rút tiếp ra một tờ một trăm tệ: "Một trăm tệ nhé!"

"Ai thèm tiền của anh!"

Có cô y tá thực sự thấy ngứa mắt không chịu nổi: "Rõ ràng là anh cố ý…"

"Khụ! Ở đây ổn rồi, em qua phòng bệnh khác đi."

Một cô y tá lớn tuổi hơn lên tiếng ngăn cô y tá kia lại.

Người này là cháu ruột của trưởng phòng Mạc, mặc dù mọi người đều biết anh ta cố ý "lỡ tay" nhưng đây là việc nhà của lãnh đạo, họ không nên xen vào.

Hơn nữa chúng cũng chỉ là mấy chiếc bánh bao mà thôi, chỉ cần dỗ cô bé này là xong.

"Nói chung tôi cứ để tiền ở đây nhé."

Người cháu ngoại để tờ tiền xuống bên dưới ba chiếc bánh bao. Anh ta nghĩ chuyện này thế là xong, trong lòng anh ta cũng xả được giận.

"Dì à, dì có muốn ăn sáng không?"

Người cháu ngoại ra hiệu cho vợ lấy bột yến mạch của Anh ra, cười nói: "Thứ này giàu đạm và vitamin."

"Dì không ăn thứ này. Cũng muộn rồi đấy. Lưu Húc, cháu đi làm đi."

Mạc Kha thấy Thẩm Ấu Sở dần nín khóc mới quay lại vào phòng vệ sinh đi đánh răng.

"Vậy dì muốn ăn gì, không ăn sáng không được đâu."

Người cháu ngoại này tên là Lưu Húc, anh ta đi theo Mạc Kha tới trước cửa phòng vệ sinh.

Mạc Kha không nói gì, rửa mặt xong đi ra, bà ta cứ thế nhìn người cháu ngoại này nửa phút.

Tới tận khi Lưu Húc cảm thấy mình đã bị nhìn thấu vào tận xương cốt, Mạc Kha mới chỉ vào chiếc hộp giữ nhiệt và nói: "Dì ăn số bánh bao còn lại."

"À… Vậy cháu đi đây, tối cháu lại qua thăm dì."

Lưu Húc không dám nán lại lâu, vội vàng chuồn đi.

Trước đây, ở trước mặt đám con cháu họ hàng, Mạc Kha luôn tỏ ra ôn hòa, thân thiện.

Đương nhiên cũng bởi vì những thứ như "DINK(*), ăn chay, có tiền có thế" dường như đều khá xa lạ với người bình thường, có đôi chút cảm giác thoát tục.

(*)DINK: Double Income No Kids, cặp vợ chồng cùng đi làm quyết định không sinh con

Vậy nhưng, Lưu Húc cảm thấy ánh mắt vừa rồi của Mạc Kha chẳng khác gì ánh mắt của lãnh đạo đơn vị mà anh ta thường xuyên nhìn thấy.

Ánh mắt của lãnh đạo đơn vị là thế nào, đấy là bình tĩnh, khách sáo, khôn ngoan, nghiêm túc, dung tục…

Ánh mắt vừa rồi thực sự muôn màu muôn vẻ, Lưu Húc chợt thấy hối hận vì vừa rồi đã bị lòng đố kỵ che mờ lý trí.

…

Sau khi Lưu Húc và vợ anh ta đi về, y tá kiểm tra phòng cũng nhanh chóng rời đi. Giúp việc đang định lấy cháo và số bánh bao còn lại ra thì Mạc Kha xua tay: "Để đó tôi làm."

"Tiểu Thẩm."

Mạc Kha nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của Thẩm Ấu Sở: "Cháu ăn sáng chưa?"

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, cô định đưa bánh bao nóng cho Mạc Kha ăn sáng, sau đó về trường đi học, bản thân mình vẫn chưa kịp ăn miếng nào.

"Vậy cháu ngồi ăn với dì nhé."

Mạc Kha đổ ra hai bát cháo, khui lọ tương ớt cay Thẩm Ấu Sở mang tới ra.

"Chà… Thơm quá. Dì đoán thứ này đến Trần Hán Thăng cũng chẳng dám ăn đâu, chỉ có con gái Xuyên Du mới ăn được."

Mạc Kha ngửi thử rồi nói.

Thẩm Ấu Sở hơi xấu hổ, bĩu môi, quay khuôn mặt nhỏ nhìn đi hướng khác.

"Lại đây nào, ngồi ăn một mình, dì chẳng muốn ăn gì cả."

Mạc Kha kéo Thẩm Ấu Sở lại chỗ bàn ăn: "Hôm nay cháu xin nhà trường cho nghỉ, ở lại đây nói chuyện với dì nhé."

"Dạ?"

Thẩm Ấu Sở học đại học ba năm chưa từng xin nghỉ một hôm nào, có khi giảng viên bộ môn quên mất giảng đến đoạn nào đó chỉ cần gọi cô trả lời là biết ngay.

"Hôm nay dì thấy buồn bực trong lòng."

Mạc Kha thở dài thườn thượt: "Nên muốn tâm sự với ai đó một chút, dì xin nhờ cháu vậy."

Thẩm Ấu Sở thấy vẻ mặt Mạc Kha đong đầy chờ mong bèn "vâng" khẽ một tiếng.

"Tốt quá!"

Mẹ Hai Mạc rất vui, người từ trước tới giờ luôn quan tâm chuyện điều độ như bà, bữa sáng nay ăn tận hai chiếc bánh bao nhân rau.

Ăn sáng xong, mặt trời vừa vưa mọc lên ở đằng đông, không khí có phần tươi mát. Kiến Nghiệp cởi bỏ lớp sương mù buổi sáng, dần dần ấm lên.

Mạc Kha yên lặng chăm chú nhìn ngoài ban công một lúc, bỗng nói: "Ấu Sở à, vừa rồi Lưu Húc cố ý ném hộp giữ nhiệt đi đấy."

"Dạ?"

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, lúc ấy Mạc Kha đang ở trong phòng vệ sinh, chắc hẳn không hề nhìn thấy diễn biến.

"Dì thay mặt nó xin lỗi cháu."

Mạc Kha vỗ mu bàn tay của Thẩm Ấu Sở: "Vứt đồ ăn đi là không đúng, lòng đố kỵ quá lớn là không đúng, tự cho rằng mình thông minh hơn người khác cũng là không đúng, dì không thích bọn họ."

Thẩm Ấu Sở cúi đầu xuống, chẳng qua cô chỉ cảm thấy không nên lãng phí chứ không có ý gì khác.

"Thực ra bọn họ có ý gì, trong lòng dì hiểu hết."

Ánh mắt của Mạc Kha sâu thẳm và bình thản: "Chắc Hán Thăng đã nói với cháu rồi, dì không có con cái. Thực ra trước đây dì từng nghĩ tới chuyện nhận con nuôi, cũng từng tới trại trẻ mồ côi xem thử nhưng tính dì khá kén chọn, chọn mãi không được đứa trẻ nào phù hợp…"

Quả nhiên hôm nay mẹ Hai Mạc rất có ham muốn được thổ lộ tiếng lòng, bà bắt đầu kể từ chuyện "không muốn có con" cho tới những cảm nghĩ về cuộc đời, thậm chí cả những kỷ

niệm về tình bạn qua thư đơn thuần hồi trẻ với cha của Trần Hán Thăng.

Lúc này Thẩm Ấu Sở mới nhận ra người dì ôn hòa, thân thiết, đầy phong độ của người trí thức mà Trần Hán Thăng gọi đùa là "mẹ Hai Mạc" này, thực ra cũng có những phiền não của riêng mình, cũng có những câu chuyện đời của riêng mình.

…

"Thời gian trôi đi nhanh thật."

Gần tới trưa, mẹ Hai Mạc mới duỗi người một cái: "Dì toàn kể chuyện cũ của dì, buổi chiều Ấu Sở cũng kể về chuyện cũ của cháu nhé."

Thẩm Ấu Sở thoáng sửng sốt, cuộc đời của cô quá đơn giản, phân chia ra làm hai phần, đấy là "trước khi gặp Trần Hán Thăng" và "sau khi gặp Trần Hán Thăng".

Trước khi gặp, cuộc sống của cô giống như chiếc ti vi đen trắng, ngày này qua ngày khác đều tương tự nhau.

Sau khi gặp, mặc dù từng khóc, từng đau lòng, đến hiện tại vẫn còn thấp thỏm nhớ mong nhưng thế giới của cô lại bỗng nhiên trở nên đa dạng sắc màu.

"Có được không?"

Mạc Kha lại gần, bóp nhẹ mặt Thẩm Ấu Sở một cái.

Thẩm Ấu Sở hơi giật mình, động tác này Trần Hán Thăng vẫn thường hay làm, cô vốn định lùi lại một bước nhưng ánh mắt Mạc Kha rất hiền lành, Thẩm Ấu Sở quyết định gật đầu.

Ăn cơm trưa xong, y tá lại tới đo huyết áp và nhịp tim một hồi, tới khi căn phòng yên tĩnh trở lại, Mạc Kha mới hỏi thăm quá trình trưởng thành của Thẩm Ấu Sở từng chút một.

Từ chuyện cha mẹ gặp nạn, chăm sóc em gái còn nhỏ và bà, rồi lúc mới lên đại học, làm thêm ở thư viện và căn-tin…

Những ký ức này rất bi thảm, Mạc Kha lắng nghe, nước mắt lăn dài.

Thẩm Ấu Sở dường như không hề có cảm xúc gì, cô còn đưa khăn giấy cho Mạc Kha.

Mẹ Hai Mạc đột nhiên hiểu ra, mặc dù cô gái trẻ trước mặt bà ta đến nói chuyện cũng thẹn thùng, ấp úng, nhưng cô có tố chất tâm lý có thể thản nhiên đối mặt với khó khăn.

Có điều, sau khi kể đến chuyện ở đại học, ký ức đột nhiên trở nên hạnh phúc hơn nhiều, khuôn mặt Thẩm Ấu Sở ánh lên niềm hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Chẳng hạn như lúc học năm nhất, lúc ấy cô chưa quen biết Trần Hán Thăng nhưng Trần Hán Thăng lại bỗng nhiên đóng giúp cô 50 tệ tiền quỹ lớp, lúc đó cô thấy sợ hãi và lo lắng.

Ban đầu cô xin học bổng nhưng bị từ chối, sau khi Trần Hán Thăng can thiệp lấy giúp cô, cô muốn cảm ơn nhưng lại cảm thấy thấp thỏm không dám nói.

Còn cả niềm hân hoan hôm Giáng Sinh lần đầu tiên được tặng một chiếc đèn bàn màu hồng.

…

Tóm lại, có rất nhiều chi tiết nhỏ trong cuộc sống, Mạc Kha không ngờ giữa Trần Hán Thăng lưu manh vô lại và Thẩm Ấu Sở chậm chạp lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Họ cứ thế nói chuyện với nhau tới năm giờ chiều. Ấn tượng của Mạc Kha về Thẩm Ấu Sở càng ngày càng trở nên đa chiều, đúng lúc này, tiếng chuông reo lên reng reng, Trần Hán Thăng gọi điện thoại tới.

Thẩm Ấu Sở cẩn thận đưa điện thoại cầm tay lên tai, nghe điện thoại.

Mạc Kha ôn hòa nhìn cô, cô là một cô gái dịu dàng đơn thuần, có đôi chút thiếu tự tin nhưng nội tâm rất ấm áp.

Mẹ Hai Mạc không nhịn được cười, càng tìm hiểu lại càng thấy thích Thẩm Ấu Sở hơn.

"Dì à, lát nữa cháu phải về."

Thẩm Ấu Sở cúp điện thoại, nói.

"Hán Thăng định qua đón cháu à?"

Mạc Kha hỏi với vẻ bịn rịn.

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

"Ừm, dì sắp xuất viện rồi, bao giờ được nghỉ hai ngày cuối tuần, dì sẽ tới Giang Lăng thăm bà và Tiểu A Ninh."

Mạc Kha nháy mắt mấy cái, nói: "Những chuyện kể hôm nay coi như là bí mật giữa dì và cháu nhé, giống như hôm qua hai chúng ta giấu điều khiển từ xa đi vậy."

"Vâng!"

Thẩm Ấu Sở nhớ lại dáng vẻ Trần Hán Thăng tìm điều khiển từ xa khắp xung quanh, chính cô cũng hé môi cười.

…

Có điều, tới năm rưỡi chiều, Trần Hán Thăng còn chưa tới, vợ chồng người cháu ngoại và vợ chồng người cháu nội đã tới trước.

Chỉ vì một ánh nhìn của Mạc Kha sáng nay mà Lưu Húc sợ hãi suốt cả ngày, không dám một mình đối mặt nên đành kéo cả anh họ và chị dâu tới làm người trung gian.

"Cô ạ."

Người cháu nội tên là Mạc Tranh lên tiếng chào hỏi trước, thuận đà nhìn sang Thẩm Ấu Sở.

Theo lời em họ nói thì có thể cô gái này tới đây là để "tranh giành tình cảm và tranh giành gia sản", Mạc Tranh không tin lắm.

Cô gái trẻ này thấy người là bước lùi lại, tính cách như thế sao có thể tranh giành gia sản được, nhưng anh chàng sinh viên không sợ trời không sợ đất hôm qua thì rất có thể.

"Mạc Tranh."

Mạc Kha nói: "Sau này tan làm, bọn cháu cứ về nhà luôn đi, không cần ngày nào cũng tới đây một chuyến đâu."

"Dì à, bọn cháu lo lỡ dì có cần gì thì sao."

Lưu Húc vội vàng nói.

"Ha ha…"

Mạc Kha cười, tiếng "ha ha" này khá là thú vị.

Trong phòng yên tĩnh, Thẩm Ấu Sở ngồi ở mép giường, cổ tay bị Mạc Kha cầm, Lưu Húc liên tục nháy mắt với anh họ Mạc Tranh, Mạc Tranh đang nghĩ ngợi không biết phải nói thế nào thì hành lang vang lên tiếng bước chân.

Hai mắt Thẩm Ấu Sở sáng lên. Ở chung với nhau lâu, ngay cả tiếng bước chân của đối phương cũng trở nên hết sức nhạy cảm.

Trần Hán Thăng đi đứng rất tùy tiện, cứ như thể không kiêng dè gì, vừa hay phù hợp với tính cách hăng hái của hắn.

"Mẹ hai, cháu tới rồi đây!!!"

Cửa còn chưa mở, tiếng Trần Hán Thăng đã vọng tới trước, đúng là chưa thấy người đã thấy tiếng.

"Ôi cái thằng này…"

Mạc Kha lắc đầu bất đắc dĩ, hắn gọi một tiếng như thế, bầu không khí trong phòng lập tức sống động hẳn lên.

"Ôi chao, mẹ hai, cô gái ngồi bên cạnh mẹ hai là ai thế này?"

Trần Hán Thăng "chậc chậc" tới gần, thản nhiên nói: "Trông cô bé xinh xắn quá, dì giới thiệu cô ấy làm bạn gái cháu nhé?"

Thẩm Ấu Sở thấy Trần Hán Thăng "trêu ghẹo" mình trước mặt mọi người, khuôn mặt nhỏ ngượng ngùng, có điều trong lòng lập tức thấy yên tâm.

Mặc dù trông Trần Hán Thăng cà lơ phất phơ nhưng trong lòng nhiều người, hắn chẳng khác gì nhân vật Kiều Phong đi kèm với khúc nhạc nền kinh điển.

Dù tình thế có bế tắc cỡ nào, chỉ cần nhạc dạo nổi lên kết hợp với Hàng Long Thập Bát Chưởng thì không gì không giải quyết được.

Nếu như mình Hàng Long Thập Bát Chưởng không đủ thì đánh thêm một lượt nữa thành Hàng Long Tam Thập Lục Chưởng kiểu gì cũng xong.

"Ồ, mọi người cũng ở đây à."

Trần Hán Thăng khách sáo chào hỏi Mạc Tranh, Lưu Húc.

Mạc Tranh gật đầu hờ hững, Lưu Húc không biết phải đáp thế nào, bởi vì anh ta nghĩ ra một chuyện.

Nếu sáng nay người này cũng có mặt ở đây thì liệu anh ta có dám hất hộp giữ nhiệt đi không?

Anh ta ngẫm nghĩ rồi rút ra kết luận: Không dám.

Sợ bị đánh.

Mặc dù việc ngày hôm qua Trần Hán Thăng nhấc máy nướng bánh lên trông rất ngu ngốc nhưng Lưu Húc tin người này chuyện gì cũng dám làm.

"Sao mình lại quên tên lưu manh này được nhỉ?"

Lưu Húc nhíu mày.

Có điều Lưu Húc lặng lẽ phân tích một hồi, cảm thấy chắc hẳn sẽ không sao.

Thứ nhất, Trần Hán Thăng không biết chuyện buổi sáng.

Thứ hai, dì cũng đang ở đây, sao hắn dám làm càn.

Thứ ba, vợ chồng mình và vợ chồng anh họ có tổng cộng bốn người, chưa chắc đã phải sợ hắn.

Thứ tư, cùng lắm thì giải thích mấy câu chứ làm gì có ai lại làm to chuyện chỉ vì ba chiếc bánh bao cơ chứ?

Thứ năm, sau này không được kích động nữa.

"Ồ?"

Trần Hán Thăng đang nói chuyện thì bỗng nhìn thấy ba chiếc bánh bao trên bàn có lớp vỏ lồi lõm và đặt đè lên một tờ một trăm tệ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng cầm lên nhìn thử, khả năng quan sát của hắn rất tinh, chỉ cần nhìn một cái là hắn nhận ra ngay chiếc bánh bao này bị vứt xuống đất, sau đó nhặt lên bóc bớt lớp vỏ đi.

Tên vô lại này phát hiện ra chuyện này rồi.

Lưu Húc giả vờ không nghe thấy, Mạc Tranh không biết chuyện, Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch nhìn Trần Hán Thăng mang theo đôi chút ấm ức.

Phòng bệnh lại lập tức im lặng trở lại. Cuối cùng, Mạc Kha thở dài: "Hán Thăng, dì lỡ tay làm rơi."

Mẹ haai Mạc nghĩ, với tính Trần Hán Thăng nếu nghe nói là Lưu Húc cố ý ném thì chắc sẽ xảy ra xung đột, bèn nhận là do mình.

"Ồ, lỡ tay làm rơi thì thôi."

Trần Hán Thăng quan sát: "Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, sao sắc mặt mọi người nặng nề vậy?"

"Hay là…"

Trần Hán Thăng thoáng dừng lời, "soạt" một tiếng, kéo phăng khóa áo gió ra, lộ ra chiếc áo sơ mi cộc tay bên trong: "Mọi người có chuyện gì giấu cháu?"

"Con trai của Lão Trần thật thông minh!"

Mạc Kha chỉ còn nước cảm thán như vậy, chẳng trách còn trẻ như thế đã làm nên chuyện, thảo nào Lương Mỹ Quyên cứ nhắc tới suốt, mang tiếng là quở trách nhưng thực ra là tự hào.

"Tôi đụng phải làm nó đổ xuống đất."

Đúng lúc này, Lưu Húc quay đầu: "Tôi lo mấy chiếc bánh này không sạch, không đảm bảo vệ sinh, một trăm tệ kia là để bồi thường cho các người."

Anh ta cho rằng Trần Hán Thăng sẽ không động thủ trước mặt Mạc Kha. Hơn nữa, dù có chuyện gì đi nữa thì dù sao bên mình cũng có tận bốn người.

"Đù, chuyện bé bằng con kiến như thế mà đáng phải đền một trăm tệ cơ à?"

Trần Hán Thăng không nhịn được bật cười: "Anh coi thường tôi phải không, tính tôi thoáng lắm, mâu thuẫn kiểu này chỉ cần sang ngày hôm sau là tôi quên ngay."

Lưu Húc gật đầu, quả nhiên.

Mạc Kha cũng thở phào, bà ta thực sự lo Trần Hán Thăng sẽ xích mích với Lưu Húc.

"Dì Mạc, dì còn định lừa cả cháu."

Trần Hán Thăng trách: "Dì có hơi sức để làm vậy thì chẳng thà qua chỗ quầy y tá đăng ký thông tin một chút, lúc tới đây, cháu thấy bệnh nhân tầng này đang viết gì đó ở bên đấy, hình như là phải nhường ra một phòng trống đấy ạ."

"Vậy hả?"

Mạc Kha không nghi ngờ gì: "Không thấy y tá báo cho dì."

"Vậy dì đi xem thử xem sao."

Trần Hán Thăng vẫy tay gọi Thẩm Ấu Sở: "Cậu cũng đi cùng với mẹ hai đi, người trẻ tuổi phải hoạt bát lên, đừng ngồi ngây người suốt cả ngày."

"Ừ…"

Thẩm Ấu Sở rất nghe lời, dìu Mạc Kha qua chỗ quầy y tá, Trần Hán Thăng còn nói to ở sau lưng: "Hỏi kỹ một chút nhé, đừng để lỡ chuyện gì."

Nói xong, hắn khóa "cạch" cửa phòng bệnh lại.

Ngay sau đó, Trần Hán Thăng cởi phăng chiếc áo gió khoác ngoài ra, lộ ra chiếc áo cộc tay bên trong, ngoẹo cổ đi về phía Lưu Húc.

"Khỉ thật, trúng kế!"

Lúc này Mạc Tranh và Lưu Húc mới hiểu ra vừa rồi Trần Hán Thăng lừa nhân vật quan trọng đi ra ngoài.

"Người trẻ tuổi, bình tĩnh một chút."

Mạc Tranh nhắc nhở: "Vừa rồi anh nói thế nào, bình thường mâu thuẫn tranh chấp gì đều sang ngày hôm sau là quên hết."

"Đúng!"

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng: "Đó là bởi vì ông đây luôn báo thù ngay tại trận, xưa nay không bao giờ để qua đêm."

"Anh còn trẻ, đừng vì kích động nhất thời…"

Mạc Tranh còn muốn nói thêm gì đó.

Trần Hán Thăng khó chịu, vung cánh tay lên, xô tay nhân viên đơn vị hành chính sự nghiệp ngồi văn phòng nhiều, ít rèn luyện thể lực này lảo đảo.

"Ôi chao…"

Mạc Tranh đứng không vững, té lăn ra đất.

Sức chiến đấu của đội ngũ -1.

"Lão Mạc!"

Vợ Mạc Tranh nhào tới xem chồng, mặc kệ cậu em họ Lưu Húc.

Sức chiến đấu của đội ngũ -1 một lần nữa.

Lưu Húc hơi căng thẳng, sức chiến đấu của anh họ và chị dâu kiểu gì vậy chứ, toàn là số âm!

"Anh muốn làm gì?"

Lưu Húc và vợ anh ta nhìn chằm chằm đề phòng Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không động thủ, hắn cầm ba chiếc bánh bao kia lên, cầm trong tay bóp.

“Đánh nhau không phù hợp với nguyên tắc hài hòa của chủ nghĩa xã hội, xưa giờ tôi luôn là người dùng chữ đức để khiến người khác phải nể phục.”

Trần Hán Thăng chìa chiếc bánh bao ra: “Anh không thích cũng không sao nhưng không được vứt đi. Thành quả của nhân dân lao động chẳng lẽ không đáng được tôn trọng hay sao. Hôm nay anh ăn hết cái bánh bao này thì coi như chuyện này kết thúc ở đây.”

Lưu Húc nhìn thấy chiếc bánh bao bị vo viên thành cục bột, cảm thấy rất buồn nôn: “Tôi không ăn, dù sao tôi cũng đã đền tiền rồi!”

Trần Hán Thăng mặc kệ: “Đối phó với loại như anh, ông đây có nhiều cách lắm.”

Hắn nói xong kéo Lưu Húc vào trong phòng vệ sinh.

Lưu Húc không giãy ra được, vợ anh ta định xông lại ngăn cản nhưng Trần Hán Thăng chỉ ngón tay vào không khí, cảnh cáo: “Đi ra, loại người như tôi chuyện gì cũng dám làm hết đấy.”

“Em đừng xen vào, mau đi gọi cô và bảo vệ bệnh viện đi.”

Mạc Tranh nằm dưới đất la lên.

“Có cần báo cảnh sát không?”

Vợ Mạc Tranh lấy điện thoại cầm tay ra.

“Em điên rồi sao!”

Mạc Tranh vội vàng ngăn cản: “Lưu Húc sắp được vào biên chế rồi, báo cảnh sát là tiền đồ đi đời nhà ma ngay đấy, anh đoán là không sao đâu, Trần Hán Thăng không định đánh người đâu.”

“Vậy, vậy lôi vào nhà vệ sinh làm gì?”

Vợ Mạc Tranh run rẩy hỏi: “Chẳng lẽ bắt Lưu Húc đớp cứt sao?”

“Chắc cũng không khác là bao.”

Mạc Tranh thở dài: “Không bị thương là được, coi như học được một bài học.”

Người anh họ này đoán rất chuẩn, lúc này Trần Hán Thăng đang lật nắp bồn cầu lên, đè cổ Lưu Húc xuống rìa bồn cầu.

“Bánh bao hay bánh cứt, anh chọn đi, tôi khuyên anh nên chọn cái thứ hai, ăn xong có thể phát biểu xem hương vị thế nào, tôi về bảo Đới Chấn Hữu nghiệm chứng thử.”

…

Chẳng bao lâu sau, Mạc Kha và Thẩm Ấu Sở bị gọi quay lại. Họ vẫn còn đang tìm xem chỗ đăng ký thông tin ở đâu, nghe vợ Lưu Húc giải thích xong, vội vàng về lại phòng vệ sinh trong phòng bệnh.

“Hán Thăng, Hán Thăng, cháu đừng kích động.”

Mạc Kha đập cửa gọi.

“Mẹ hai đừng lo.”

Trần Hán Thăng ở bên trong trả lời: “Bọn cháu đang đọc thuộc thơ cổ.”

“Đọc thuộc thơ cổ?”

Mạc Kha vừa lo lắng vừa nghi ngờ.

Lúc này, anh họ Mạc Tranh nãy giờ nằm bò dưới đất bo bo giữ mình hóng hớt hết đầu đuôi sự việc giải thích: “Trần Hán Thăng bảo Lưu Húc ăn một miếng bánh bao, đọc thuộc một câu trong bài thơ “Mẫn nông” ạ.”

“Gì cơ?”

Mạc Kha nghe thử, quả nhiên đúng là Lưu Húc đang vừa ngậm gì đó trong miệng vừa mếu máo đọc thuộc lòng: "Cày đồng buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày, ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần …"

Nghe giọng thì chắc hẳn không bị thương.

Bảo vệ bệnh viện nhanh chóng chạy tới, chờ nghe lệnh Mạc Kha, Mạc Kha uể oải xua tay: "Không có chuyện gì đâu, thanh niên đùa nhau thôi."

Không bao lâu sau, cửa phòng vệ sinh chợt mở ra.

Trần Hán Thăng cười hì hì đi ra, mặt Lưu Húc ướt đẫm, anh ta vừa nằm rạp dưới đất vừa móc họng ra nôn.

"Sao anh lại ấn anh ta xuống bồn cầu?"

Mạc Tranh ngạc nhiên hỏi, làm vậy không đúng quy tắc của trò chơi.

"Ờ, tôi ấn đấy."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Tôi chỉ nói là nếu không ăn bánh bao, tôi sẽ ấn anh ta xuống, hoàn toàn không hề nói nếu anh ta ăn thì liệu tôi có ấn hay không, tự bọn anh hiểu sai, trách gì tôi?"

Mạc Tranh: …

Chương 637: Trần Hán Thăng, mong sau này cháu lịch sự với Thẩm Ấu Sở một chút

"Anh ức hiếp người khác lại còn lý sự à?"

Lưu Húc thấy Mạc Kha trở về, anh họ và chị dâu cũng đã đứng dậy, sức chiến đấu của đội ngũ +2, xung quanh còn có bảo vệ bệnh viện mặc đồng phục.

Anh ta dường như quên mất tình trạng thảm hại vừa rồi của bản thân khi bị nhấn đầu lên mép bồn cầu, gắng gượng đứng dậy "đòi lại lẽ công bằng".

"Thằng ngu, giữ thể diện cho lại còn không thích."

Trần Hán Thăng cười hề hề chửi một câu. Nếu không phải nghĩ đến chuyện làm Lưu Húc bị thương, mẹ Hai Mạc sẽ khó xử thì hắn đã giáng "Hàng Long Thập Bát Chưởng" lên mặt anh ta rồi.

Có điều, nếu anh ta cứ muốn được mở mang tầm mắt xem thế nào là chưởng pháp mạnh nhất trên đời này, thế thì Trần Hán Thăng cũng xoay cổ tay, đợi Lưu Húc tới gần hơn một chút, chủ động tung một đòn thật mạnh.

Đúng lúc hắn đang dồn sức để chuẩn bị tung đòn thì bỗng nhiên ai đó kéo lưng hắn lại, hắn quay đầu lại thì nhìn thấy thấy hai tay Thẩm Ấu Sở cuộn tròn, nắm chặt tay áo cộc của hắn.

“Đừng đánh nhau, được không?”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng cầu xin.

“Cậu làm gì vậy?”

Trần Hán Thăng hơi nóng nảy: “Tránh ra chút đi, tớ muốn đánh chục cái!”

Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Mạc Tranh.

Mạc Tranh bỗng thấy hơi căng thẳng.

Khỉ thật, trong chục cái này có phải có cả phần anh ta không vậy, anh ta vội kéo vợ dịch ra xa: “Nếu tình hình mất kiểm soát thì em cứ báo cảnh sát đi, giữ mạng là trên hết.”

“Em biết rồi.”

Vợ Mạc Tranh gật đầu: “Dù biên chế có quan trọng đến đâu cũng không quan trọng bằng tính mạng của Lưu Húc.”

“Lưu Húc gì ở đây.”

Mạc Tranh nóng nảy nói: “Ý anh là mạng của chúng ta.”

Vợ Mạc Tranh: …

Đương nhiên loại tình huống như vậy không xảy ra, mẹ hai Mạc buộc phải đứng ra kết thúc trò ồn ào này.

Bà ta đứng chen ở giữa, lạnh mặt lại, nghiêm túc nói: “Chuyện hôm nay tới đây thôi, Lưu Húc vứt bánh bao, cháu là bên gây chuyện trước, chịu trách nhiệm bảy mươi phần trăm.”

“Hán Thăng.”

Mạc Kha lại nói với Trần Hán Thăng: “Cách làm của cháu cũng rất quá đáng, nhất định phải chịu 30% trách nhiệm.”

“Được rồi, cháu chịu, cháu đồng ý chi một trăm tệ để bồi thường.”

Trần Hán Thăng thoải mái đáp, còn đắc ý nhướn mày với Lưu Húc.

Lưu Húc tức điên, tại sao trách nhiệm lại chia ba – bảy, rõ ràng anh ta mới là người chịu thiệt nhiều hơn, đúng là hùa nhau bắt nạt anh ta mà.

"Dì à, chỉ có ba cái bánh bao thôi mà, hơn nữa cháu cũng đã đền tiền rồi."

Lưu Húc lắc mái tóc ướt, đi lên trước: "Còn cháu thì bị nhấn vào bồn cầu cơ đấy, đây là làm nhục nhân cách!"

"Chuyện này thì cháu trách ai được đây? Dì bảo cháu vứt hay sao? Dì bảo cháu gây sự với người ta trước à?"

Mạc Kha thật sự tức giận ra mặt: "Đó là bánh bao bình thường sao, đó là Thẩm… Thôi, tóm lại là cháu cũng không bị thương gì cả, đi về hết đi."

Mẹ Hai Mạc muốn nói gì đó nhưng có lẽ cảm thấy tình huống hiện tại không phù hợp để nói ra nên lại thôi.

"Được, vậy cháu về, hừ!"

Suy cho cùng, Lưu Húc vẫn kính trọng và sợ dì, cho dù trong lòng không phục. Lúc đi ra tới cửa, anh ta quay lại chỉ tay vào Trần Hán Thăng, tuyên bố đanh thép: "Chờ đó cho tôi, chuyện này chưa xong đâu…"

"Anh từng đớp cứt."

Trần Hán Thăng ngắt lời.

"Sớm muộn gì tôi cũng sẽ điều tra ra được trường của bọn anh…"

Lưu Húc tiếp tục nói.

"Anh từng đớp cứt."

Trần Hán Thăng tiếp tục ngắt lời, vẫn nói y câu cũ.

“Đừng tưởng rằng có dì giúp bọn cậu…”

Lưu Húc vẫn định nói tiếp.

Trần Hán Thăng xòe tay: “Dù sao anh cũng từng đớp cứt rồi.”

“Với lại.”

Lần này, Trần Hán Thăng không dừng lại ở đề tài “cứt” mà sẵn lòng nói thêm mấy câu: “Có lẽ anh cảm thấy anh chịu thiệt rất nhiều nhưng tôi cũng cảm thấy tôi chịu thiệt rất nhiều đấy. Theo ý anh, những chiếc bánh bao này chỉ tốn chi phí một tệ một cái, nhưng trong mắt tôi nó đáng giá một triệu tệ.”

“Thứ đáng giá một triệu tệ bị anh làm hỏng.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: “Chỉ nhấn anh xuống bồn cầu thôi có phải là tôi đã chịu thiệt to rồi không?”

“Đồ lưu manh không chịu nói lý lẽ!”

Lưu Húc nghẹn họng, quẳng lại một câu rồi bỏ đi.

Cuối cùng anh ta cũng nhận ra, hiện giờ anh ta đánh không thắng nổi, chửi cũng không thắng nổi, quan trọng là dì còn không đứng về phía anh ta. Ở lại đây, kiểu gì anh ta cũng bị rơi vào thế yếu.

“Hừ…”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Chịu nói lý lẽ thì có còn gọi là lưu manh nữa không?”

“Lão Trần phúc hậu như vậy mà con trai thì thật là hung hăng càn quấy.”

Mạc Kha đứng bên cạnh thở dài một tiếng, tính cách này giống Lương Mỹ Quyên nhiều hơn.

Ừm, hơi hung dữ, hơi ngang ngược, thảo nào tục ngữ lại nói con trai giống mẹ!

Nghĩ tới đây, Mạc Kha ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Ấu Sở.

Vừa rồi Thẩm "khờ" níu tay áo cộc của Trần Hán Thăng không may làm tay áo bị nhăn một nếp mờ, giờ Trần Hán Thăng mới bắt đầu phàn nàn.

"Lần sau lúc tớ muốn đánh nhau, xin cậu đừng cản tớ."

"Trước đây xem tivi, mỗi khi các nhân vật chính sắp thể hiện oai phong, kiểu gì cũng có mấy ả đàn bà tới làm hỏng chuyện, tớ tức tới độ từng đấm cả màn hình, cậu tuyệt đối đừng làm vậy."

"Đúng rồi, cậu có thể gọi tớ là sư phụ Trần, nghe rất hay."

…

Trần Hán Thăng chỉ toàn nói hươu nói vượn, nhưng Thẩm Ấu Sở cũng không nói lại gì, chỉ bĩu môi, vuốt phẳng lại quần áo.

"Tính cách khờ như vậy, sau này nếu kết hôn với Trần Hán Thăng thật, liệu có bị hai mẹ con nhà này bắt nạt không."

Mạc Kha không hiểu sao lại thấy hơi bận lòng.

"Hán Thăng."

Mạc Kha tới khuyên nhủ: "Chuyện nhỏ không đáng phải cãi nhau, Ấu Sở lo cho cháu thôi."

"Không sao đâu, dì yên tâm."

Trần Hán Thăng lơ đễnh đáp: "Bọn cháu thường xuyên nói chuyện như vậy, cô ấy không giận đâu."

"Ồ."

Mạc Kha gật đầu, sắp xếp lại câu từ trong lòng một chút rồi mới nói: "Chuyện của người trẻ tuổi đáng ra dì không nên can thiệp nhưng dì vẫn muốn đưa ra một lời khuyên nho nhỏ, hai

người yêu nhau, bất kể là đàng trai hay đàng gái cũng không nên quá ngang ngược, có vấn đề gì thì nên từ tốn giải thích…”

“Dạ?”

Trần Hán Thăng hơi buồn bực: “Không phải dì nói là lời khuyên nho nhỏ thôi sao, sao lại dài như vậy ạ, liệu có thể nói đơn giản một chút được không ạ?”

“Dì…”

Mạc Kha bỗng thấy bực mình nên xoa ngực, bình thường Lương Mỹ Quyên cũng thường xuyên làm động tác này.

“Dì chỉ mong cháu có thể lịch sự với Ấu Sở một chút.”

Cuối cùng Mạc Kha diễn đạt bằng một câu đơn giản nhất có thể.

“Ồ…”

Trần Hán Thăng giật mình, hóa ra mẹ Hai Mạc muốn ra mặt giúp Thẩm Ấu Sở à, đúng là thói xấu.

“Được rồi.”

Không ngờ Trần Hán Thăng không lải nhải gì nhiều mà lại lập tức gật đầu đồng ý ngay, giả vờ nhìn cổ tay một cái: “Ôi chao, muộn rồi, bọn cháu phải về đây, nếu không người ta đi kiểm tra ký túc xá mất.”

Nói xong, không đợi Mạc Kha đồng ý, hắn lập tức kéo Thẩm Ấu Sở đi khỏi bệnh viện. Mạc Kha nhìn tivi, giờ tivi vẫn còn phát chương trình thời sự bảy giờ tối.

“Thằng bé này xảo quyệt thật, không biết làm sao Lương Mỹ Quyên chịu đựng được những hơn hai mươi năm.”

Mạc Kha bó tay hết cách, bà vốn muốn nhân cơ hội này nói với Trần Hán Thăng mấy câu, không ngờ thằng bé này lươn như vậy, phản ứng nhanh nhẹn, dứt khoát chuồn luôn.

“Dù sao cũng đều ở Kiến Nghiệp cả.”

Mạc Kha lẩm bẩm: “Mặc dù lỡ mất người già nhưng lại đền cho mình người trẻ, cũng không đến nỗi thiệt thòi.”

…

Sau đó, Trần Hán Thăng không tới bệnh viện nhân dân thêm lần nào nữa. Một là cảm thấy mẹ Hai Mạc quản quá nhiều chuyện, hắn chẳng muốn chịu đựng nghe lải nhải.

Nhưng Thẩm Ấu Sở muốn giữ liên lạc với bà thì Trần Hán Thăng cũng không hỏi nhiều.

Hai là hiện tại Quả Xác khá bận. Trước mắt, MP4 đã bước vào vòng kiểm nghiệm tính ổn định của sản phẩm thứ hai. Tốc độ của Tân Thế Kỷ còn nhanh hơn, bọn họ đã tiến hành vòng kiểm nghiệm thử ba rồi.

Hiện tại, hai bên như đang chơi bài, ai ra bài nhanh hơn thì người đó sẽ chiếm được lợi thế ở phân khúc thị trường MP4 tầm trung và tầm thấp.

So về thủ đoạn, ở giai đoạn đầu, Quả Xác khá là sắc bén.

Đầu tiên là cướp được nhân sự cấp cao của đối thủ, tương đương với việc ra một đôi Q, Tân Thế Kỷ không phản đòn lại được.

Sau đó tiếp tục cướp được công nhân sản xuất của đối phương, tương đương với việc ra một đôi 10, Tân Thế Kỷ vẫn không làm gì được.

Có điều bộ bài trong tay Hồng Sĩ Dũng rất đẹp, sức mạnh nền tảng của Tân Thế Kỷ hùng hậu hơn so với Quả Xác. So về hiệu suất nghiên cứu phát minh, chi phí quảng cáo và quan hệ với các bên phân phối sản phẩm, bọn họ đều dẫn trước.

Cho nên, Tân Thế Kỷ mua rất nhiều biển quảng cáo, có một số còn là ở quảng trường mang tính biểu tượng của thành

phố như Tân Nhai Khẩu.

Điều này tương đương với việc ra được ba quân bài cùng một số, lần này tới lượt Quả Xác không đỡ được.

Ngoài ra, quan hệ của Tân Thế Kỷ với các trung tâm thương mại phân phối sản phẩm còn khá tốt, đây là điều quan trọng hơn cả, tương đương với việc ra được dây bài "34567", Quả Xác cũng không đỡ nổi.

Cuối cùng, sáng ngày mùng 3 tháng 4, vòng kiểm nghiệm MP4 thứ ba của Tân Thế Kỷ kết thúc. Quả Xác vẫn đang trong giai đoạn kiểm nghiệm thứ hai.

Nếu như cuộc chiến kết thúc ở đây thì chắc chắn bên Hồng Sĩ Dũng thắng.

Tuy nhiên, Quả Xác chơi ăn gian. Khi Tân Thế Kỷ liên hệ với nhà máy chế tạo màn hình tinh thể lỏng Lam Quang để đề nghị họ cung cấp màn hình với số lượng lớn.

Giám đốc nhà máy Lam Quang là Hoàng Tiêu khách sáo trả lời.

"Xin lỗi, không có hàng."

…

Chương 638: Cậu dám chơi bẩn, tôi dám lật bàn!

Trong phòng họp thuộc tòa nhà văn phòng của Tân Thế Kỷ, Hồng Sĩ Dũng đang cùng Trịnh Cô Cô và các quản lý khác nói chuyện phiếm, sắc mặt mọi người đều rất phấn chấn.

Ban đầu, Hồng Sĩ Dũng phải chịu rất nhiều áp lực, bởi vì tốc độ nghiên cứu phát minh của Quả Xác bị chậm hơn họ nhưng lại không hề thấy giở mánh lới gì khác.

Chuyện này nếu là doanh nghiệp khác thì không sao nhưng hạng chó dại như Quả Xác chẳng biết có thù oán gì mà kể từ khi nó được thành lập tới nay vẫn luôn làm khó Tân Thế Kỷ.

Quan trọng là bọn họ lại rất có thực lực, chơi cứng không được, mềm cũng chẳng xong. Hồng Sĩ Dũng không sợ phiền phức nhưng Trịnh Cô Cô thì đã tức ngất xỉu rồi.

Vậy nên, khi Tân Thế Kỷ tiến hành vòng kiểm nghiệm thứ ba, Hồng Sĩ Dũng cố ý tăng cường chế độ tuần tra bảo vệ, đề bạt một bảo vệ có lối làm việc khá chắc chắn là Trương Vệ Vũ lên làm phó đội trưởng đội bảo vệ.

Mục đích chính là đề phòng Quả Xác!

Hiện tại, tất cả các vòng kiểm nghiệm đều đã vượt qua, sau này chỉ cần lo sản xuất, lắp ráp và tiêu thụ. Quả Xác vẫn còn chưa kết thúc vòng kiểm nghiệm thứ hai. Cuối cùng cũng có thể cắt đuôi được cái doanh nghiệp lưu manh này rồi.

Hôm nay, tâm trạng của Hồng Sĩ Dũng rất tốt, một tay anh ta cầm điếu thuốc, một tay vuốt ve chiếc MP4 của Tân Thế Kỷ mới vừa ra lò không lâu.

Hình thức đẹp mắt, trọng lượng vừa phải, có nhiều chỗ có cảm giác như sờ vào kim loại, có phần tương tự với MP4 của Quả Xác.

Đúng là Tân Thế Kỷ đã ăn trộm thiết kế vỏ ngoài của Quả Xác.

Trịnh Cô Cô mỉm cười. Thời gian qua, mặc dù bà ta và Hồng Sĩ Dũng nảy sinh một số mâu thuẫn trên phương diện quản lý nhưng nhìn chung vẫn hợp tác khá vui vẻ.

Tuy vậy, đúng lúc này, Thân Minh Lượng đột nhiên hoảng hốt mở cửa xông vào, báo câu trả lời của nhà máy điện tử Lam Quang cho Hồng Sĩ Dũng và các lãnh đạo.

Mọi người lập tức giật mình nhìn nhau.

"Không có hàng là sao?"

"Hoàng Tiêu định vi phạm hợp đồng hay sao!"

Hồng Sĩ Dũng là người đầu tiên hiểu ra vấn đề, anh ta đứng bật dậy khỏi ghế sô pha, kích động dụi tắt điếu thuốc đang cầm, tàn lửa bay tứ tung, tro rơi xuống mặt thảm.

Vì dự án MP4, ở giai đoạn trước, Tân Thế Kỷ đã mua khoảng 25 triệu tiền nguyên vật liệu, 2 triệu tiền màn hình điện tử, 2 triệu tiền vỏ, phần chính đương nhiên là ruột máy, bộ phần này tốn khoảng hơn 20 triệu.

Hiện tại tài sản lưu động của Tân Thế Kỷ không còn nhiều, nhưng số dư cụ thể là một bí mật. Ngoại trừ Hồng Sĩ Dũng, Trịnh Cô Cô và quản lý tài vụ ra, không có người nào khác biết.

"Không phải là không có."

Thân Minh Lượng tỉnh táo lại, sửa lời: "Hoàng Tiêu nói sắp tới tiết Thanh Minh nên về nhà lễ tổ, chưa kịp sản xuất. Có

điều ông ta nói nhất định sẽ giao màn hình điện tử đúng theo thời hạn hợp đồng quy định.”

“Chó thật, ông đây nghèo rớt mồng tơi, ông ta lại còn đi cúng bái người chết!!!”

Hồng Sĩ Dũng không nén nổi cơn giận, ở đây không có ai ngu cả, tất cả đều biết đây chỉ là một cái cớ.

Thời hạn hợp đồng Tân Thế Kỷ ký với Lam Quang là cuối tháng tư. Thế nhưng, lúc đấy thì chắc chắn Quả Xác đã hoàn thành kiểm định tính ổn định của MP4 rồi.

“Vất vả lắm mới tăng ca làm việc giành được ưu thế về thời gian, cuối cùng lại vì 2 triệu màn hình điện tử này mà thành công dã tràng hay sao?”

Trịnh Cô Cô nhìn về phía người phụ trách phòng Sản xuất: “Anh làm việc kiểu gì vậy, sao lại để xảy ra sơ suất lớn như thế được.”

“Trịnh tổng, tôi thực sự không ngờ tới.”

Người phụ trách phòng Sản xuất toát mồ hôi lạnh, chủ yếu là do Lam Quang quá gian xảo.

Trước đó, khi Tân Thế Kỷ làm sản phẩm thử nghiệm vẫn luôn lấy màn hình điện tử của Lam Quang, cần lúc nào, Lam Quang xuất ngay lúc ấy, thái độ hết sức khách sáo, cực kỳ phối hợp trong công việc.

Đâu ngờ tất cả đều là ngụy trang để rồi trở mặt vào đúng thời điểm mấu chốt nhất, thế giới này thật xấu xa!

“Không thể trách anh ta được.”

Vào lúc thế này, Hồng Sĩ Dũng vẫn thể hiện được tinh thần trách nhiệm của bản thân: “Không ai ngờ được, ngay cả tôi cũng không ngờ tới, chuyện này nhất định là có kẻ cố ý giở trò.”

Ai đang giở trò?

Đáp án không cần nói cũng biết.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là Quả Xác!

“Lão Hồng, cậu định làm thế nào?”

Trịnh Cô Cô hỏi.

Hồng Sĩ Dũng không đáp, anh ta chắp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng họp, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên hỏi một vài câu.

“Những nguyên vật liệu khác đã có đủ chưa?”

Hồng Sĩ Dũng hỏi.

“Chip đã về kho, vỏ đang trên đường về, chỉ có màn hình điện tử là xảy ra trục trặc.”

Có cấp dưới trả lời ngay.

…

“Thời gian giao hàng chúng ta thỏa thuận với các nhà phân phối là ngày bao nhiêu?”

Hồng Sĩ Dũng lại tiếp tục hỏi.

“Từ ngày 15 tới ngày 20.”

Một cấp dưới khác đáp.

…

“Quảng cáo đã làm chưa?”

“Hồng tổng, đã làm rồi, có cần sửa không?”

…

Trong khoảng thời gian ngắn, Hồng Sĩ Dũng hỏi liên tục mười câu hỏi.

Cũng không phải Hồng Sĩ Dũng không biết đáp án, chỉ có điều hiện tại đầu óc anh ta rối bời, may là cấp dưới trả lời rất tốt, giúp tư duy của lão Hồng dần mạch lạc trở lại.

Hồng Sĩ Dũng ngẩng đầu lên một lần nữa, sắc mặt hết sức nghiêm túc.

"Chuyện này vô cùng nghiêm trọng."

Trước hết, Hồng Sĩ Dũng đưa ra đánh giá: "Nhất định có bàn tay của Quả Xác đứng đằng sau."

Vấn đề này không cần phải bàn cãi, mọi người đều hiểu, không thể là ai khác được nữa.

"Ngoài ra, đây không chỉ là vấn đề để mất ưu thế về mặt thời gian."

Hồng Sĩ Dũng liếc nhìn xung quanh một lượt: "Nếu như chỉ đơn giản là quay trở lại ngang bằng với Quả Xác trên đường đua thì chúng ta chưa chắc đã thua. Tuy nhiên, tình hình hiện tại có khả năng Quả Xác hoàn thành kiểm nghiệm MP4 và tung sản phẩm ra thị trường, chúng ta vẫn còn đang chờ màn hình điện tử."

Các quản lý của Tân Thế Kỷ gật đầu. Một khi Quả Xác hoàn thành việc kiểm nghiệm sản phẩm và đem bán, vậy thì Tân Thế Kỷ chỉ còn nước bị động chạy theo sau ngửi khói.

"Cho nên!"

Hồng Sĩ Dũng nói to, các quản lý bất giác tập trung hơn.

"Đầu tiên phải giữ bình tĩnh, không được nóng vội, hoảng hốt. Tiếp đến, chúng ta cần tìm kiếm phương án thay thế cho nhà máy màn hình điện tử Lam Quang. Lam Quang quá tráo trở, chúng ta không thể tin họ được nữa. Thứ ba, đàm phán lại với các nhà phân phối, xin họ cho thêm thời gian. Cuối cùng!"

Hồng Sĩ Dũng cắn răng nghiến lợi nói: “Nhất định phải trì hoãn tiến độ Quả Xác tung MP4 ra thị trường, nghĩ tất cả mọi cách có thể!”

Các quản lý nhận được lệnh, vội vàng tản đi. Hồng Sĩ Dũng nhắm mắt ngả người trên sô pha, sự mệt mỏi hiện rõ trên mặt.

“Lão Hồng.”

Lúc này, Trịnh Cô Cô cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề, giải quyết vấn đề mới là điều quan trọng nhất.

“Tìm nhà máy thay thế cho Lam Quang không khó, phía các nhà phân phối hẳn là cũng có thể thông cảm.”

Trịnh Cô Cô hỏi: “Nhưng cậu làm sao trì hoãn được tiến độ Quả Xác tung MP4 ra thị trường đây?”

Hồng Sĩ Dũng im lặng không lên tiếng, Trịnh Cô Cô cũng không thúc giục, mười lăm phút sau, Hồng Sĩ Dũng mới mở mắt ra: “Liên lạc với bên Hồng Kông đi.”

Câu trả lời này không nằm ngoài dự đoán của Trịnh Cô Cô. Hiện tại thế lực có khả năng trì hoãn tiến độ MP4 của Quả Xác được tung ra thị trường chỉ có thể là phía Hồng Kông.

“Được, tôi đi liên hệ đây.”

Trịnh Cô Cô chủ động nói.

“Nhớ kỹ!”

Hồng Sĩ Dũng nhắc nhở: “Nhất định không được để lộ ra sơ hở, sau lưng Quả Xác không phải không có ai chống lưng đâu. Một khi chúng ta bị bắt thóp, với tác phong của Quả Xác, họ chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta.”

“Biết rồi.”

Trịnh Cô Cô gật đầu: “Nhà họ Trịnh sẽ không ra mặt trực tiếp, cố hết sức hợp lý hóa mọi hành động.”

…

Tình hình ở Tân Thế Kỷ nhanh chóng truyền tới tai phía Quả Xác. Buổi chiều, Trần Hán Thăng ở trong văn phòng tại đường Đông Thiên Nguyên, “tiểu nhân đắc chí” bốc phét với Nhiếp Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ thấy thế nào là chuyên nghiệp chưa, đây chính là chuyên nghiệp đấy!”

Trần Hán Thăng bắt chéo chân nói: “Hồng Sĩ Dũng còn ba lá 2, tôi còn ba lá A, anh ta nghĩ dù thế nào mình cũng sẽ thắng chắc, nhưng tôi lại trộm được một quân A từ bộ bài khác, xếp được một bộ bốn quân cùng một số.”

“Ôi, nhắc đến lão Hồng.”

Trần Hán Thăng lắc đầu đầy giả dối: “Chúng ta sắp không còn được gặp anh ta nữa rồi. Lần này mà thua thì anh ta phải về Hồng Kông dưỡng lão thôi, thực sự thấy hơi nhớ bé đáng yêu này.”

“Kiêu ngạo!”

Nhiếp Tiểu Vũ lẩm bẩm đánh giá một câu, sau đó ngoẹo đầu nằm nhoài trên mặt bàn, mái tóc ngắn vừa che khuất tai.

Cô nàng thư ký cảm thấy khá khó tả. Cô ấy tham gia toàn bộ quá trình cạnh tranh, bao gồm cả giai đoạn đầu Lam Quang ngoan ngoãn như thế nào, phối hợp với công việc thử nghiệm của Tân Thế Kỷ ra sao, đợi tới khi bọn họ buông lỏng cảnh giác, cuối cùng trở ngược mũi giáo đâm ngay một đòn.

“Thật là vừa phức tạp lại vừa tàn khốc.”

Cô nàng thư ký bĩu môi nói.

“Cứ từ từ làm quen, thư ký chủ tịch không thể ngây thơ không biết gì được. Ngoài ra, cấm làm nũng sếp.”

Trần Hán Thăng đọc mail trong máy tính, Nhiếp Tiểu Vũ nghịch điện thoại một mình, hai người đều không nói gì. Một cơn gió mát lúc hoàng hôn bất chợt thổi vào văn phòng qua ô cửa kính khiến bầu không khí trở nên hết sức dễ chịu.

Dù sao họ cũng đã biết nhau quá rõ, vừa là bạn vừa là đồng nghiệp, lại còn là bạn học, lập nghiệp bao nhiêu lâu nay, Nhiếp Tiểu Vũ vẫn luôn đi theo, lại có quan hệ thân thiết với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, hiện giờ quan hệ không khác gì nửa người nhà.

“Cạch cạch cạch.”

Nghe tiếng này đã nhận ra ngay là tiếng giày cao gót của Khổng ngự tỷ.

Nhiếp Tiểu Vũ buồn bực ngán ngẩm nhìn thoáng qua rồi lại im lặng nằm xuống. Thực ra nhà máy có rất nhiều việc nhưng cô nàng thư ký có quyền tự quyết định thời gian nghỉ ngơi.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, Trần Hán Thăng cũng chẳng quản lý chặt.

“Chị Tĩnh tới rồi à.”

Trần Hán Thăng cười, chào hỏi: “Có phải lại có tin gì tốt muốn chia sẻ không?”

“Có tin thật.”

Sắc mặt Khổng Tĩnh khó coi: “Nhưng không phải tin tốt.”

“Nghĩa là sao?”

Trần Hán Thăng ngẩn người: “Cho dù Tân Thế Kỷ lập tức tìm được nhà máy sản xuất màn hình điện tử thì cũng phải

kiểm nghiệm tính ổn định nữa mà, lúc ấy thì chúng ta đã đưa được sản phẩm ra thị trường rồi.”

“Còn tồi tệ hơn tin này nhiều.”

Khổng Tĩnh ngồi xuống nói: “Tân Thế Kỷ qua mặt thành phố Kiến Nghiệp và tỉnh Tô Đông, nộp thẳng lên các vị ở trên “Bản diễn giải về việc Quả Xác ăn cắp ý tưởng sáng tạo sản phẩm MP4 của Tân Thế Kỷ”, bên trên đã quyết định phái tổ điều tra xuống rồi.”

“Lúc tôi lái xe tới đây, tổ trưởng tổ điều tra đã được chỉ định rồi.”

Khổng Tĩnh bổ sung thêm một câu.

“Không thể nào!”

Trần Hán Thăng phủ định ngay lập tức: “Buổi sáng đệ trình, buổi chiều tiếp nhận xử lý ngay, không cần phải đi theo quy trình sao?”

Khổng Tĩnh không nói lời nào, chỉ bình tĩnh nhìn Trần Hán Thăng.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng ý thức được xảy ra chuyện, cất điện thoại đi, nghiêm túc lắng nghe.

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

Trần Hán Thăng sực hiểu ra: “Tân Thế Kỷ chạy về gọi thêm người tới đánh đây mà, sử dụng thế lực chống lưng nên mới có thể chen ngang.”

“Đúng thế, tôi cũng phân tích ra như vậy.”

Khổng Tĩnh gật đầu.

“Vậy cũng không ổn.”

Trần Hán Thăng cau mày: “Nếu tổ điều tra có chút giao dịch gì liên quan tới Tân Thế Kỷ để chúng ta phát hiện ra dấu

vết thì bọn họ chết chắc, không thể nào Hồng Sĩ Dũng lại không nghĩ tới điều này.”

“Điểm thông minh của Tân Thế Kỷ chính là đây.”

Khổng Tĩnh mở tệp tài liệu ra, nói: “Theo thông tin bên phía chính quyền khu Giang Lăng, lần này đội xuống kiểm tra là một tổ chức độc lập, đội trưởng là Tạ Thiên Tâm, trước đây từng là quan chức chính phủ, sau khi về hưu thì trở thành phó hội trưởng của một hiệp hội nào đó, trong thời gian đương chức, từng có doanh nhân đưa hối lộ cho ông ta nhưng bị ông ta báo cảnh sát.”

“Nói cách khác, tổ chức độc lập này là công bằng liêm khiết à?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Ừm.”

Khổng Tĩnh thở dài: “Theo phương hướng xử lý trong quá khứ thì trước khi có kết quả điều tra, cả hai công ty đều không được tung MP4 ra thị trường. Chính quyền khu Giang Lăng nhắn chúng ta chuẩn bị tâm lý, bọn họ sẽ nhanh chóng sắp xếp, đảm bảo hoạt động sinh lời của doanh nghiệp.”

“Vậy sau này lại biến thành chúng ta đợi Tân Thế Kỷ rồi sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ xen vào một câu.

Khổng Tĩnh gật nhẹ đầu: “Bất kể kết quả điều tra ra sao, dù cho cả hai bên đều không có vấn đề thì thời gian cũng đã bị trì hoãn.”

“Đù!”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói: “Tên chó dại Hồng Sĩ Dũng không chơi bài nữa mà hất tung bàn luôn rồi, ép ông đây phải chờ bọn họ à.”

Ván bài này đúng là biến hóa khôn lường. Khi Hồng Sĩ Dũng nghĩ rằng mình thắng, kết quả Trần Hán Thăng lại chơi hay hơn anh ta.

Khi Trần Hán Thăng đắc ý, Hồng Sĩ Dũng lại tung chiêu lật ngược tình thế.

Đánh hết hiệp chính, bị ép đánh tiếp hiệp phụ.

"Còn một chuyện nữa."

Khổng Tĩnh lại nói: "Đại truyền hình Giang Lăng vẫn luôn muốn phỏng vấn Quả Xác, chúng ta chưa từng nhận lời. Hiện giờ xảy ra chuyện này, bọn họ lại càng thấy hứng thú nhiều hơn, phóng viên lại mới gọi điện cho tôi."

"Đã là lúc nào rồi còn quan tâm đài truyền hình!"

Trần Hán Thăng không nhịn được nói, hắn cũng buồn bực đi tới đi lui trong phòng làm việc.

Cảnh tượng này bị một người nhìn thấy, cô ta ngồi nói một mình ở hàng ghế sau của một chiếc xe nhỏ, vẻ mặt ngờ vực.

"Tôi lặng lẽ đi theo Khổng Tĩnh, định xem thử xem Khổng Tĩnh xử lý chuyện này thế nào, tại sao lại nhìn thấy Trần Hán Thăng?"

"Không phải hắn phá sản rồi sao?"

"Phát sinh chuyện ngoài ý muốn thế này, chắc hẳn Khổng Tĩnh sẽ đi gặp mặt, trao đổi với chủ của Quả Xác.

…

"Tiểu Diệp, cô nhìn thấy ai vậy?"

Bên phía tay lái phụ, thợ quay phim mặc đồng phục đài truyền hình Giang Lăng hỏi.

"Không, chúng ta đi thôi, phía Khổng Tĩnh không có tin tức gì cả."

Phóng viên nữ đeo khuyên tai sáng lấp lánh đáp qua quýt một câu, một lúc sau cô ta vẫn không nhịn được hỏi: "Lão Khổng, anh nghĩ một sinh viên nam năm ba đại học có tài sản mấy chục triệu là nhiều hay ít?"

"Mấy chục triệu? Nhiều hay ít à?"

Phóng viên quay phim cười ha ha, đùa: "Nếu tôi là nữ, vậy tôi sẽ liều sống liều chết để cưới được hắn!"

…

Chương 639: Trà xanh và phú ông chục triệu

Người phóng viên này đương nhiên chính là nữ phóng viên Diệp Ỷ của đài truyền hình Giang Lăng, chỉ có điều Trần Hán Thăng không biết chuyện này, hắn vẫn đang buồn bực đi tới đi lui trong phòng làm việc.

Khổng Tĩnh nghiêm mặt, thỉnh thoảng nghe vài cuộc điện thoại, thu hoạch tin tức mới nhất từ bạn bè trong chính quyền.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng căng thẳng, tập trung tinh thần, cô ấy là thư ký riêng của Trần Hán Thăng, những lúc thế này nhất định phải bám sát mạch suy nghĩ của ông chủ.

"Reng reng reng…"

Điện thoại của Trần Hán Thăng bỗng đổ chuông, hắn liếc nhìn, phát hiện ra là Diệp Ỷ của đài truyền hình bèn bấm từ chối nghe máy.

Lúc này, hắn đâu có thời gian rảnh để ý tới cô ta nữa.

Không ngờ Diệp Ỷ rất cố chấp, gọi liên tiếp hai cuộc điện thoại đều bị từ chối, cô ta gửi tin nhắn tới.

Diệp Ỷ: Cậu có muốn nói chuyện không, lúc này có lẽ các cậu cần bạn bè bên phía truyền thông giúp sức đấy.

"Ngu hay gì!"

Trần Hán Thăng không hiểu dòng tin nhắn kỳ lạ này, nhắn lại một dấu hỏi chấm.

"Ting."

Tin nhắn thứ hai tới.

Diệp Ỷ: Liên quan tới chuyện bên trên phái tổ điều tra xuống.

“Tôi phải đi ra ngoài một chút.”

Trần Hán Thăng đọc tin nhắn xong, bỏ lại câu này, lập tức lái xe rời khỏi phòng làm việc.

“Không phải Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, nếu không thì đã nghe máy từ đầu rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn theo bóng lưng của bộ trưởng Trần, xoa cằm phân tích: “Nhưng không nói thân phận của đối phương lại còn đi vội như vậy thì tới trên chín mươi phần trăm là phụ nữ.”

“Gì cơ?”

Khổng Tĩnh quay đầu hỏi.

“Không có gì.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhún vai: “Em đang đoán xem bộ trưởng Trần ra ngoài gặp ai, dù sao làm thư ký cũng phải nắm bắt hành tung của ông chủ mọi lúc mọi nơi mà.”

“Bọn em thật tẻ nhạt…”

Khổng Tĩnh lắc đầu, tâm lý của thanh niên đúng là cứng thật, lúc này rồi vẫn còn suy nghĩ lung tung được.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, lúc này dường như ngoài chờ đợi ra cũng không còn mấy cách.

…

Ở cửa một quán Starbucks trong khu quảng trường của Giang Lăng, một nhóm nhân viên văn phòng ngồi dưới tán ô lệch tâm, nhâm nhi cà phê, tận hưởng hương vị đầu xuân, thong dong tự tại nói chuyện trời đất.

Có một vài người đàn ông rất giỏi nói chuyện phiếm, thường hay đùa khiến phụ nữ che miệng cười.

Lúc này, một chiếc Land Rover màu đen giống một chiếc xe tăng cỡ nhỏ át tiếng động cơ kêu "o o", dừng lại ở vạch đỗ xe.

Nhóm nhân viên văn phòng ngơ ngác, nhìn dán mắt vào logo xe "Land Rover", có một số người không nhận ra hãng này. Năm 2005, xe Land Rover vẫn còn khá hiếm.

Có điều bọn họ không ai hỏi gì, chỉ im lặng nhìn, bầu không khí ồn ào bỗng chốc trầm xuống.

Cửa xe được mở ra, một thanh niên trông giống sinh viên bước xuống từ chỗ ghế lái, người này ăn mặc đơn giản, áo hoodie có mũ và quần jean, không phải thương hiệu gì xa xỉ, hắn ngậm điếu thuốc, nóng ruột nhìn biển hiệu Starbucks.

Đợi hút hết điếu thuốc, hắn mới đóng sập cửa xe lại thật mạnh tay.

"Két…"

Tới tận khi chàng sinh viên này mở cửa đi vào, nhóm nhân viên văn phòng mới tiếp tục nói chuyện như thể vừa rồi không hề có gì xảy ra, đàn ông tiếp tục tìm đề tài để nói, phụ nữ nhẹ nhàng phụ họa theo.

Có điều, khi liếc nhìn qua chiếc Land Rover mới tinh kia, mọi người vẫn dừng mắt lại nhìn một chút.

Trong quá trình tán gẫu, nếu có một chiếc xe sang nào khác dừng lại, chu trình "ồn ào – im lặng - ồn ào" này sẽ lại lặp lại.

Thật là một hiện tượng thú vị.

…

Người sinh viên này đương nhiên chính là Trần Hán Thăng, hắn thấy Diệp Ỷ không biết mò đâu ra tin tức về "tổ điều tra" nên mới tới.

Có điều ngẫm lại cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Diệp Ỷ là phóng viên của đài truyền hình, các kênh để thu thập tin tức vốn khá đa dạng, bạn trai cô ta lại là phó trưởng ban tuyên truyền của khu, thông thường chuyện kiểu này không thể giấu được cô ta.

"Hán Thăng, đã lâu không gặp."

Diệp Ỷ nhiệt tình chào hỏi, chủ động gọi nhân viên phục vụ, chi tiền mời Trần Hán Thăng một cốc cappuccino.

Trần Hán Thăng cười, bởi vì hai người đã từng thả thính nhau một thời gian ngắn, hắn còn từng cố ý gia nhập vào hội những chàng trai dính thính của Diệp Ỷ cho nên hiểu cô ta khá rõ.

Nếu nói cô ta là hạng cặn bã thì không đúng, Diệp Ỷ hoàn toàn chưa bao giờ thực sự đùa giỡn tình cảm của đàn ông, cũng không đòi hỏi đồ đắt tiền, sa đà vào hưởng lạc như Hoàng Tuệ.

Diệp Ỷ cũng khá cố gắng trong công việc, thường xuyên làm tăng ca.

Thế nhưng, mặt khác, cô ta còn chưa chia tay dứt khoát với bạn trai thời đại học là Trương Nhĩ Dục đã chủ động thả thính những thanh niên tài giỏi như Trần Hán Thăng hay phó trưởng ban trẻ nhất của chính quyền khu, còn tuyên bố với bên ngoài là mình không có bạn trai.

Cuối cùng, bạn trai mối tình đầu Trương Nhĩ Dục bị đá.

Trước đây, khi Trần Hán Thăng "phá sản", cô ta từng tới thăm với thân phận bạn bè, sau khi đi về, lập tức xác định quan hệ người yêu với phó trưởng ban trẻ tuổi kia.

Sau đó, đôi bên không liên lạc gì với nhau, có tình cờ gặp trên đường thì Diệp Ỷ cũng vẫn chào hỏi khách sáo như một người bạn.

Tóm lại, con người cô ta thể hiện rất sinh động khía cạnh phức tạp và chân thực của nhân tính.

Trần Hán Thăng từng phân tích, bạn trai thời đại học Trương Nhĩ Dục vẫn có chỗ đứng trong lòng Diệp Ỷ, dù sao đây cũng là một kỷ niệm đẹp không hề pha tạp bất kỳ yếu tố bên ngoài nào khác.

Sau đó, hắn và cả bạn trai hiện thời chỉ là kết quả của sự lựa chọn và cân nhắc cho tương lai sau khi tầm mắt của cô ta được mở mang.

Nếu phải dán cho cô ta một chiếc nhãn, vậy hắn là dưới mức "cặn bã", khoảng chừng ở mức "trà xanh".

"Hán Thăng cười gì vậy?"

Diệp Ỷ thấy biểu cảm của Trần Hán Thăng là lạ, tò mò hỏi.

"Không có gì."

Trần Hán Thăng đi thẳng vào vấn đề: "Chị Diệp gọi tôi ra nhất định là có ý kiến gì đó về đội điều tra này nhỉ."

Diệp Ỷ nghe thấy Trần Hán Thăng gọi mình theo cách gọi cũ là "chị Diệp" thì thoáng khựng lại, nói: "Vậy Quả Xác…"

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng thẳng thắn thừa nhận: "Quả Xác là của tôi."

"Ồ."

Diệp Ỷ nhìn chăm chú Trần Hán Thăng một lúc lâu, sau đó cúi đầu xuống khuấy cốc cà phê.

Chiếc thìa kim loại va vào mép cốc sứ kêu lanh ca lanh canh.

Kể từ khi Quả Xác thành lập, xét trên góc độ công việc, Diệp Ỷ vẫn luôn rất hứng thú với nó, bao gồm cả người chủ thần bí đứng đằng sau nó, vậy nhưng Quả Xác không mấy quan tâm.

Gần đây, sau khi biết cuộc chiến cam go giữa Quả Xác và Tân Thế Kỷ, Diệp Ỷ càng thường xuyên lượn qua cổng của Quả Xác.

Lúc chiều, bạn trai bên ban tuyên truyền của khu tiết lộ thông tin "tổ điều tra sắp xuống điều tra việc đạo nhái sản phẩm của Quả Xác và Tân Thế Kỷ", xuất phát từ sự nhảy cảm nghề nghiệp, Diệp Ỷ lập tức nhận ra đây chính là cơ hội có thể biết được thân phận thật của ông chủ của Quả Xác.

Cho nên, sau khi Khổng Tĩnh lái chiếc Passat màu trắng đi, Diệp Ỷ đi theo, kết quả lại nhìn thấy "người quen cũ" Trần Hán Thăng.

Ban đầu cô ta chỉ dám chắc ba phần, bảy phần còn lại vẫn còn nghi ngờ, bởi vì thực sự quá nằm ngoài sức tưởng tượng.

Sau khi gửi thử tin nhắn kia, Trần Hán Thăng lập tức đồng ý đến, Diệp Ỷ mới dám chắc sáu phần.

Hiện tại, cuối cùng Trần Hán Thăng đích thân thừa nhận, ánh mắt Diệp Ỷ lập tức trở nên phức tạp.

Đây chính là doanh nghiệp có vốn điều lệ ba mươi triệu cơ đấy.

Ngay cả chuyện Quả Xác và Tân Thế Kỷ "đánh nhau" cũng khiến các lãnh đạo khu lo lắng, hai nhà máy này thậm chí có thể ra oai với lãnh đạo khu mà các lãnh đạo không những không giận, còn phải cười hề hề "dỗ" bọn họ.

Chỉ có điều, thật không ngờ được rằng, Quả Xác lại chính là doanh nghiệp của Trần Hán Thăng, vậy hóa ra trước đây cô ta đã bỏ lỡ điều gì?

Trần Hán Thăng mới chỉ học đại học năm ba mà thôi, trước đây còn từng tỏ tình với cô ta nữa!

"Hán Thăng, cậu có muốn giải thích một chút quá trình từ Hỏa Tiễn 101 tới Quả Xác không."

Diệp Ỷ yếu ớt nói.

"Ha ha, thực ra cũng không có gì để nói đâu, gặp may đấy mà."

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng, nghĩ thầm, giải thích cái đầu buồi, Tiểu Ngư Nhi với Thẩm "khờ" tôi còn chẳng giải thích kia kìa.

"Được thôi."

Diệp Ỷ thở dài, cô ta nhận ra hàng lông mày của Trần Hán Thăng giần giật không còn kiên nhẫn nổi nữa, cô ta chủ động nói: "Tôi không biết tình hình cụ thể nhưng như các ví dụ trước đây thì cấp trên sẽ không vô duyên vô cớ cử người xuống."

"Tân Thế Kỷ chạy về gọi người đấy."

Trần Hán Thăng nói: "Hai nhà chúng tôi đều bị cấm tung sản phẩm ra, chuyện này có lợi cho Tân Thế Kỷ."

"Ừm, vậy là Quả Xác không muốn chuyện này xảy ra."

Diệp Ỷ vén tóc ra sau, lộ ra chiếc tai nho nhỏ và khuyên tai lấp lánh, bắt đầu phân tích sự việc dưới góc độ của một phóng viên.

"Thực ra đứng dưới góc độ lãnh đạo khu Giang Lăng, bọn họ cũng không muốn chuyện này xảy ra, nếu nhà máy trong

phạm vi quản lý bị ngừng tiêu thụ sản phẩm thì sẽ ảnh hưởng tới GDP, ảnh hưởng tới việc hút vốn đầu tư, ảnh hưởng tới cả danh tiếng, tôi đề nghị cậu gây áp lực cho chính quyền khu, lợi dụng các lãnh đạo để gây áp lực cho tổ điều tra."

"Ừm."

Trần Hán Thăng gật đầu, đây là chuyện đương nhiên rồi.

"Mặt khác."

Diệp Ỷ tiếp tục nói: "Phía truyền thông chúng tôi có thể tiến hành đưa tin điều hướng dư luận, gây thêm áp lực từ phương diện này, cố gắng rút ngắn thời gian điều tra."

"Cuối cùng."

Diệp Ỷ ngẩng đầu: "Hán Thăng hẳn là cũng có chút quan hệ đúng không, đàn anh trường tài chính, bạn bè hợp tác làm ăn, bạn bè của người thân, tất cả đều có thể lợi dụng… Cậu cần tôi giới thiệu cho cậu không?"

Thấy Diệp Ỷ có vẻ khá nhiệt tình, Trần Hán Thăng xua tay: "Không cần, chúng tôi có người quen bên mảng pháp luật và giáo dục."

"Không sao, vậy bao giờ cần thì có thể tìm tôi, cậu không xóa số điện thoại của tôi đấy chứ?"

Diệp Ỷ vừa cười vừa nói.

Cô ta thấy chuyện Trần Hán Thăng từ chối là bình thường, Quả Xác làm ăn lớn, chắc chắn Trần Hán Thăng có các mối quan hệ riêng.

"Sao lại xóa số điện thoại được chứ?"

Trần Hán Thăng trêu ghẹo theo thói quen: "Ngay cả tin nhắn trước đây tôi cũng không xóa."

"Ồ…"

Diệp Ỷ cúi đầu xuống, có vẻ vui mừng.

“Cho nên đúng là bên cạnh vẫn cần phải có vài người bạn thích tiền.”

Trần Hán Thăng âm thầm cảm thán, tạm không nói tới Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, Vương Tử Bác cũng không tính luôn, nhưng ngay cả Hồ Lâm Ngữ và Biên Thi Thi biết thân phận của hắn xong dường như cũng không hề có cảm giác gì.

Hồ Lâm Ngữ ngu ngốc kia còn suốt ngày công kích ông đây, không hề biết tôn trọng nhân dân tệ!!!

Xem phản ứng của Diệp Ỷ đi, chậc chậc… Sướng.

“Cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Diệp Ỷ nhận ra Trần Hán Thăng nhìn mình chằm chằm, mặc dù hơi ngượng nhưng vẫn hỏi.

“À, tôi nói là chị thật là tốt, nên có vài người bạn như chị.”

Trần Hán Thăng kịp rời khỏi những suy nghĩ tự sướng, trả lời.

Thấy Diệp Ỷ hơi ngạc nhiên, Trần Hán Thăng lại nhanh chóng bổ sung một câu: “Tiếc là giờ chúng ta đều có bạn trai bạn gái rồi.”

“Hán Thăng cũng có bạn gái rồi à?”

Diệp Ỷ sửng sốt một chút: “Hồi làm ở Hỏa Tiễn 101 hình như còn độc thân nhỉ?”

“Đúng vậy, sau đó tìm được một người.”

Trần Hán Thăng cười: “Vừa xấu vừa lùn lại còn xấu tính, thường xuyên mắng tôi lười, không chịu làm việc, chê tôi trả lời tin nhắn chậm.”

“Vậy à?”

Diệp Ỷ cau mày: “Nếu trả lời tin nhắn trễ, tôi nghĩ trước hết phải lo lắng cậu xảy ra chuyện mới phải, sao lại giận chứ?”

“Có lý!”

Trần Hán Thăng gật đầu tán thành.

Xem đi, vừa mở miệng là mùi vị quen thuộc kia lại trở về.

Diệp Ỷ chắc chắn không cặn bã như Hoàng Tuệ, như Hoàng Tuệ thì bỉ ổi quá, nghiêm túc xét ra thì có thể coi là lừa đảo.

Đẳng cấp của Diệp Ỷ cao hơn nhiều, chủ động mời Trần Hán Thăng uống Starbucks, còn cực kỳ “khéo hiểu lòng người” khuyên nhủ một phú ông chục triệu trẻ tuổi.

“Với lại, cậu mở nhà máy lớn như vậy, chuyện ăn uống ngủ nghỉ của mấy trăm người đều cần cậu nhọc lòng.”

Diệp Ỷ nhếch cánh môi đỏ: “Tôi có thể hiểu, thực ra không phải cậu thực sự lười.”

“Quá đúng!”

Trần Hán Thăng vỗ bàn: “Sư tỷ Diệp thật hiểu tôi, cuộc đời mấy khi có được một người tri kỷ.”

Trần Hán Thăng cực kỳ nể mặt, biểu diễn vừa đúng chừng mực, những lúc thế này không cần phá hoại bầu không khí mà hỏi “sư tỷ Diệp quan tâm tôi như vậy, sao năm ấy lúc tôi phá sản, sư tỷ chẳng mấy khi liên lạc với tôi nữa vậy?”

Tất cả mọi người đều cần giữ thể diện, chỉ uống một cốc cà phê với nhau, chia tay trong vui vẻ.

“Sư tỷ Diệp, tôi phải về trước chuẩn bị một chút, đến lúc đó nếu có gì hợp tác với đài truyền hình, tôi sẽ chủ động liên lạc lại.”

Trần Hán Thăng đứng lên nói.

“Được!”

Diệp Ỷ hơi thất vọng một chút nhưng nhanh chóng giấu cảm xúc này đi, cười nói: “Tôi cũng phải về đài, liệu Trần tổng có tiện đường chở tôi một chút không?”

Chuyện này thì chỉ là chuyện nhỏ với Trần Hán Thăng. Có điều, lúc lên xe, Diệp Ỷ hỏi nửa đùa nửa thật: “Hán Thăng, tôi ngồi ghế lái phụ được không, tôi ngồi ghế sau bị buồn nôn, hy vọng bạn gái của cậu không để ý.”

“Không sao, chị cứ tự nhiên.”

Trần Hán Thăng không chút do dự nói: “Nếu cô ấy dám để ý, tôi sẽ thay bạn gái mới.”

“Ai cha, ai cha, hai người phải cố gắng hòa hợp với nhau chứ…”

Diệp Ỷ cười rất vui vẻ, ngồi vào ghế lái phụ xong, vặn mông mấy lần, tận hưởng sự rộng rãi thoải mái của xe SUV, nói: “Nghe nói xe này tầm khoảng 900 nghìn phải không, cho dù nhập lậu thì cũng hơn 400 nghìn…”

“Dừng!”

Trần Hán Thăng bất mãn nói: “Thân phận như tôi sao có thể mua đồ lậu được, chắc chắn là phải mua đồ nguyên giá rồi, tôi xem thường nhất là loại xe nửa giá đó!”

“Quá chuẩn!”

Diệp Ỷ nhìn Trần Hán Thăng khoe mẽ, mắt sáng lấp lánh.

…

Mặc dù “so chiêu” với chị Tiểu Diệp rất vui vẻ nhưng sau khi trở về vẫn phải đối mặt với cả núi vấn đề của Quả Xác.

Việc kiểm nghiệm độ ổn định chắc chắn không thể dừng lại, việc sản xuất cũng không thể dừng, nhân viên trong nhà

mày chắc có lẽ sẽ hơi hoang mang một chút.

Có điều, theo tin tình báo của phó đội trưởng đội bảo vệ Tân Thế Kỷ Trương Vệ Vũ báo về, nhân viên bên đó nghe nói màn hình điện tử của MP4 xảy ra vấn đề, tâm trạng đang rất hoang mang.

Tóm lại, chuyện đã tới nước này, có lo lắng suông cũng vô ích, nhất định phải chờ tổ điều tra xuống rồi mới thăm dò thực hư được.

Ván này, Tân Thế Kỷ và Hồng Sĩ Dũng thắng.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng phiền muộn tới văn phòng xử lý công việc trong mail một lúc, chạy ra ngoài xem mấy người Chung Kiến Thành chơi cờ tướng.

Trần Hán Thăng đã bàn xong chuyện hợp tác với chủ tịch Trình Đức Quân của Thâm Thông, Chung Kiến Thành là bên nhận nhượng quyền của Chuyển phát nhanh Thâm Thông ở khu Giang Lăng thành phố Kiến Nghiệp, có điều người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi này rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Một năm kiếm vài trăm nghìn, lúc nào thấy tẻ nhạt thì đi hát, đi mát xa, chỉ nói chuyện tiền nong với thợ mát xa, xưa nay không bàn đến chuyện tình cảm, cuộc sống hết sức phóng khoáng.

Hiện tại, trời dần nóng lên, buổi trưa phải mặc áo cộc tay, Trần Hán Thăng cầm lon bia, ngồi xổm dưới cây ngô đồng cười hì hì xem mọi người đi qua.

Buổi chiều, Vương Tử Bác tới, cầm theo một chiếc túi ni lông.

“Có việc gì vậy?”

Trần Hán Thăng cụp mắt, không muốn nói chuyện với bạn thân cho lắm.

“Đăng kí công ty.”

Vương Tử Bác giơ chiếc túi đang cầm lên, trong đó đựng các giấy tờ cá nhân như thẻ căn cước, sổ hộ khẩu.

“Ồ.”

Trần Hán Thăng nhớ lại, cửa hàng trà sữa Cầu Sư Tử đang trang trí, có điều sau khi khai trương sẽ sử dụng hệ thống chọn món do Vương Tử Bác và bạn học viết.

Năm ngoái, để cổ vũ thằng bạn nối khố, Trần Hán Thăng đã bảo cậu ấy mở một công ty phần mềm internet, từ “kỹ sư Vương” trở thành “Vương tổng”.

Giờ ngay cả hắn cũng gần quên rồi, Vương Tử Bác vẫn còn canh cánh trong lòng về xưng hô “Vương tổng”.

“Giờ tao không rảnh quan tâm chuyện của mày đâu, bảo Tiểu Vũ làm đi.”

Trần Hán Thăng lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Nhiếp Tiểu Vũ, hiện tại, cô nàng thư ký đã rất thành thạo mấy quy trình này rồi.

Vương Tử Bác nhận ra tâm trạng của thằng bạn không được tốt, không dám hỏi thăm nhiều, ngồi xổm xuống bên cạnh cùng hút thuốc với nhau.

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ đến, Trần Hán Thăng phẩy tay bảo bọn họ đi qua một bên tự nói với nhau.

“Cậu sắp mở công ty à?”

Sau khi nghe Vương Tử Bác nói, Nhiếp Tiểu Vũ hơi giật mình: “Được đó.”

Vương Tử Bác ngượng ngùng cười: “Chuyện này phải làm phiền cậu, tôi không rành về quy trình.”

“Chuyện nhỏ.”

Nhiếp Tiểu Vũ không từ chối, chìa bàn tay nhỏ trắng trẻo ra: “Ngoài những tài liệu này ra còn phải đưa cho tôi hai trăm tệ nữa.”

“Ồ.”

Vương Tử Bác không nghi ngờ gì, lập tức đưa hai tờ tiền giấy: “Đăng kí công ty mất hai trăm tệ phí thủ tục à?”

“Không phải.”

Nhiếp Tiểu Vũ cầm tờ tiền trong tay, cười tủm tỉm nói: “Đăng kí thì miễn phí, hai trăm tệ này là công tôi làm giúp cậu.”

“Hả?”

Vương Tử Bác sửng sốt, công làm hộ đắt vậy sao, chúng ta là bạn bè cơ mà.

“Ôi, đùa cậu thôi.”

Nhiếp Tiểu Vũ không cất tiền vào túi, trả hai trăm lại cho Vương Tử Bác, còn nghiêm túc nhắc nhở: “Ai bảo đưa tiền cũng đưa, Tử Bác à, cậu như vậy mà mở công ty thì không làm ông chủ lớn được đâu.”

“Vậy, vậy phải thế nào mới có thể trở thành ông chủ lớn?”

Vương Tử Bác lúng túng hỏi.

Nhiếp Tiểu Vũ lanh lợi ranh mãnh tới mức có khi Trần Hán Thăng cũng chẳng làm gì được, sao Vương Tử Bác có thể đối phó nổi chứ.

“Thế nào à?”

Nhiếp Tiểu Vũ đảo mắt vòng quanh, gọi Trần Hán Thăng: "Bộ trưởng Trần, dạo này đi làm mệt quá, tôi xin tăng lương được không…"

Cô nàng thư ký mới chỉ nói được một nửa, Trần Hán Thăng đã quẳng lon bia, mắng: "Hạng vô dụng mà còn đòi tăng lương à? Nằm mơ!"

"Thấy chưa?"

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn lon bia dưới chân, quay qua nói với Vương Tử Bác: "Ai bảo cậu ấy đưa tiền, cậu ấy không những không đưa mà còn đòi đánh người nữa cơ, người như vậy mới có thể trở thành ông chủ lớn được."

Vương Tử Bác: …

Chương 640: Vòng bạn bè đáng yêu này (1)

Dưới sự giúp đỡ và chỉ bảo của Nhiếp Tiểu Vũ, trước giờ tan tầm buổi chiều, "công ty Dịch vụ phần mềm internet Trí Bác Kiến Nghiệp" của Vương Tử Bác thuận lợi qua được vòng xét duyệt hồ sơ của sơ của sở công thương, một thời gian nữa sẽ lấy được giấy phép kinh doanh.

Tên gọi này đã được chọn từ đợt nghỉ đông. "Internet Trí Bác" có nghĩa là "trí tuệ và uyên bác", hơn nữa còn gần âm với "Tử Bác", vừa có ý nghĩa lại có chơi chữ, Vương Tử Bác rất hài lòng.

Một sinh viên năm ba như cậu ấy sắp trở thành "Vương tổng" rồi sao?

"Khụ!"

Vương Tử Bác cất cẩn thận tờ giấy biên nhận của sở công thương, cố gắng hết sức giữ giọng bình tĩnh: "Tiểu Vũ, cảm ơn cậu đã giúp tôi, buổi tối tôi mời mọi người ăn cơm nhé."

"Không cần đâu Tử Bác."

Nhiếp Tiểu Vũ lắc điện thoại: "Chị Tĩnh bảo tôi về, cậu rủ bộ trưởng Trần đi."

"À, à, được."

Trong lòng Vương Tử Bác hơi thất vọng.

Nguyên nhân thất vọng không phải vì Nhiếp Tiểu Vũ không đi ăn cơm mà là tại sao cô ấy không gọi là "Vương tổng" mà vẫn gọi là "Tử Bác" chứ.

Chuyện này không thể trách Nhiếp Tiểu Vũ, hiện tại bản thân cô ấy cũng đã có tài sản mấy trăm nghìn rồi, Vương Tử Bác kém xa cô ấy.

Hơn nữa, thường xuyên có chuyện nhà cung cấp tới chào hàng nhưng Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai không muốn gặp, cuối cùng Nhiếp Tiểu Vũ đành phải thay mặt tiếp họ.

Danh thiếp của các nhà cung cấp này đều là "X tổng", cô ấy cảm thấy xưng hô "tổng" này giống như trò đùa vậy.

Nhiếp Tiểu Vũ không biết suy nghĩ trong lòng Vương Tử Bác, trước khi chia tay, cô ấy nói với tư cách là bạn tốt: "Tôi không rõ nghiệp vụ cụ thể của công ty cậu nhưng về mặt quản lý thì cậu có thể hỏi tôi bất kỳ lúc nào."

"Ừm!"

Vương Tử Bác gật đầu, nói cảm ơn lần thứ hai: "Cảm ơn Tiểu Vũ."

"Không cần khách sáo."

Nhiếp Tiểu Vũ lắc mái tóc ngắn hoạt bát, nói huyên thuyên một câu tiếng Nhật: "Mada Mada Dane!"

"Gì?"

Vương Tử Bác nghe quen tai nhưng không nhớ nổi.

"Câu Ryoma hay nói trong "Prince of Tennis" đó, cậu không biết bộ truyện tranh này à?"

Nhiếp Tiểu Vũ vỗ tay thật to: "Ý của nó là cậu còn kém lắm."

"Chậc… Wibu chúa."

Vương Tử Bác vươn nắm đấm về phía bóng lưng Nhiếp Tiểu Vũ, nói: "Gomu Gomu… no Bazooka, cậu có Ryoma, tôi có Luffy cơ nhé."

Tạo dáng xong, Vương Tử Bác cười hì hì, rụt tay về, cậu ấy cảm thấy cuộc đời thế này thật tuyệt, xung quanh toàn là những người bạn đáng yêu.

Lần thứ hai Vương Tử Bác trở lại văn phòng ở đường Đông Thiên Nguyên phát hiện ra Trần Hán Thăng đang ngồi xổm ở đó xem người ta chơi cờ tướng.

"Tiểu Trần, thủ tục làm xong rồi."

Vương Tử Bác chia cho Trần Hán Thăng một điếu thuốc.

"Ờ."

Trần Hán Thăng chống tay lên quai hàm, không để ý.

Vương Tử Bác cũng không để ý, bình thường cậu bạn thân rất hoạt bát, tình trạng như thế này cực kỳ hiếm thấy, dạo này cũng không nghe nói Tiêu Dung Ngư, Thẩm Ấu Sở cãi nhau với hắn, chắc là chuyện công ty.

Chuyện này thì Vương Tử Bác không giúp được gì, cũng không dám bảo Trần Hán Thăng gọi mình là "Vương tổng", sợ bị đập chết tươi.

"Tiểu Trần, mai là tết thanh minh rồi, mày cũng phải đi nghĩa trang chùa Phổ Giác tảo mộ đấy."

Vương Tử Bác ấp úng nói, muốn nói gì đó khuyên Trần Hán Thăng một chút.

"Ờ."

Trần Hán Thăng hít vào rồi thở ra khói thuốc, nheo mắt gật đầu, không có hứng thú nói chuyện.

Mộ của cụ Ngô chồng của giáo sư Tôn ở ngay chùa Phổ Giác, tết thanh minh đáng ra phải là giáo sư Tôn và Ngô Diệc Mẫn đi tảo mộ nhưng năm nay giáo sư Tôn đột nhiên bảo mấy luật sư của công ty luật Dung Thăng đi cùng.

Có lẽ là do vụ kiện xuyên quốc gia có tiến triển, thể diện của con gái Ngô Diệc Mẫn cũng dần lấy lại được, cho nên ít nhiều có ý "Ngày quân phương Bắc định Trung Nguyên, không quên cúng tế báo cho cha biết".

Trần Hán Thăng là bạn trai của học trò cưng Tiêu Dung Ngư nên nhất định phải đi dâng hương cúng cụ Ngô.

"Mày không đi à?"

Một lát sau, Trần Hán Thăng đột nhiên cau mày hỏi lại.

"Tao, tao cũng được đi à?"

Vương Tử Bác mừng ra mặt.

Chuyến tảo mộ lần này có ý nghĩa đặc biệt với công ty luật Dung Thăng, nếu được đi dâng hương thì có thể coi như là "người một nhà".

Thực ra Vương Tử Bác rất muốn đi cùng nhưng quan hệ giữa cậu ấy và Biên Thi Thi vẫn chưa xác định, cùng lắm có thể coi như là nhân viên ngoài biên chế của công ty luật Dung Thăng cho nên cũng ngại nhắc chuyện này.

"Chẳng qua là đi nhặt cành cây, lau bia mộ, phụ giúp một tay thôi mà."

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Mày muốn đi thì cứ đi."

"Được!"

Trong lòng Vương Tử Bác rất vui vẻ.

"Thằng ngốc."

Trần Hán Thăng thấy bạn thân kích động ra mặt như vậy, mắng một câu tỏ ý khinh thường.

Vương Tử Bác chẳng để bụng, thấy cũng đã gần tới giờ bèn rủ Trần Hán Thăng buổi tối đi uống rượu.

Trần Hán Thăng xua tay từ chối: “Thiên Cảnh Sơn có cơm đấy, mày qua đó ăn đi, bảo họ không cần để phần cơm cho tao, tao không thấy ngon miệng.”

Không còn cách nào khác, Vương Tử Bác đành đi một mình tới Thiên Cảnh Sơn, trên đường đi, cậu ấy còn cố ý đi vòng thật xa vào siêu thị Sogou mua một đống đồ ăn vặt và đồ chơi cho Tiểu A Ninh.

“Anh Tử Bác!”

Sau khi mở cửa, Tiểu A Ninh thấy Vương Tử Bác tới, lập tức gọi to, nhào tới.

A Ninh mặc dù ít tuổi nhưng vẫn biết ai tốt với mình, ngoại trừ bà và chị, cộng thêm anh Hán Thăng nóng tính, chị Lâm Ngữ nghiêm khắc, còn có anh Tử Bác lúc nào cũng cười ngây ngô…

“Xem thử xem anh Tử Bác mua gì cho em này.”

Vương Tử Bác khá khỏe, cậu ấy bế bổng A Ninh lên bằng một tay, định hôn cô bé một cái như mọi lần.

“Không thích đâu, anh Tử Bác hút thuốc lá.”

A Ninh cười hì hì tránh né.

Vương Tử Bác đi chào bà và Đông Nhi, Đông Nhi biết đây là bạn thân nhất của Trần Hán Thăng, bình thường Kim Dương Minh tới còn phải “xin phép” nhưng Vương Tử Bác thì có thể thoải mái như người nhà.

“A Ninh, em muốn ăn gì?”

Vương Tử Bác lấy hoa quả ra: “Anh Tử Bác bóc cho em ăn nhé.”

“Em muốn ăn bim bim tôm!”

Tiểu A Ninh nói to.

“Được! Vậy thì ăn bim bim tôm.”

Vương Tử Bác bóc gói bim bim tôm đưa cho A Ninh, A Ninh ngồi trên sô pha vừa xem phim hoạt hình vừa nhìn bim bim, ăn một que, không quên đút cho Vương Tử Bác một que, có lúc còn chạy vào bếp đút cho Đông Nhi.

Tiếc là tiệc vui chóng tàn, chẳng bao lâu sau khóa cửa chống trộm kêu cạch một tiếng, A Ninh cảnh giác ngẩng đầu lên, nhanh chóng giấu bim bim tôm ra sau đệm sô pha.

Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở từ trường về, Tiểu Hồ thấy tivi đang chiếu hoạt hình, hỏi ngay: “Buổi chiều đã xem mấy tiếng rồi?”

“Nửa tiếng.”

A Ninh tự biết đuối lý, yếu ớt đáp.

Quả nhiên, Hồ Lâm Ngữ lập tức lạnh mặt: “Trước đây chị nói thế nào nhỉ, xem nửa tiếng nhất định phải cho mắt nghỉ một chút, Thẩm Trữ Ninh, giờ em giỏi thật đấy, không nghe lời chị nữa rồi…”

Tiểu A Ninh đỏ hoe mắt, Vương Tử Bác đau lòng, mở miệng: “Trẻ con xem tivi một chút có làm sao, giờ có phải làm gì đâu.”

“Vương Tử Bác, cậu đóng vai người tốt cái gì đấy, sang năm cô bé phải học tiểu học rồi, lỡ mắt bị cận thì sao?”

Không ngờ Hồ Lâm Ngữ lại càng giận hơn: “Tớ nói bao nhiêu lần rồi, cậu không được mua đồ ăn vặt nữa, cô bé đang thay răng đấy, cậu có biết không hả?”

“Chẳng trách Tiểu Trần cũng phải sợ Hồ Lâm Ngữ, tính chó kiểu gì vậy chứ!”

Vương Tử Bác thì thầm trong lòng, nhưng cậu ấy cũng không nói lại nổi Hồ Lâm Ngữ, chỉ ôm A Ninh vào lòng.

Người duy nhất có thể đấu khẩu thắng bí thư Hồ chỉ có người hiện đang ngồi xổm bên bàn cờ tướng Trần Hán Thăng.

Chương 641: Vòng bạn bè đáng yêu này(2)

Lúc ăn tối, bởi vì Trần Hán Thăng không có ở đây nên trên bàn cơm có vẻ hơi quạnh quẽ tẻ nhạt.

Bà nội từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng, A Ninh và Đông Nhi còn mải mê xem phim hoạt hình, Tiểu A Ninh xem một lát lại nhìn về phía Hồ Lâm Ngữ, sợ bị chị Lâm Ngữ trách mắng.

Thực ra bây giờ bí thư Hồ không rảnh để quan tâm đến những chuyện này, sau khi trang hoàng xong, quán trà sữa ở cầu Sử Tử sẽ phải khai trương, cô ấy đang bận rộn bàn bạc cụ thể chi tiết với Thẩm Ấu Sở.

Vương Tử Bác ăn tương đối nhanh, nếu là bình thường, có lẽ cậu ấy đã rời khỏi bàn ăn, nhưng hôm nay lại lề mà lề mề ngồi trên ghế, khó khăn lắm mới có thể tìm được kẽ hở để trò chuyện, cậu ấy vội vàng hắng giọng nói.

"Khụ… Chiều nay tớ vừa mới mở một công ty, gọi là công ty Dịch vụ phần mềm internet Trí Bác."

Vương Tử Bác ngưng thở nói.

"Ồ."

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt đào hoa, tỏ vẻ đã biết.

Vương Tử Bác sớm đã đoán trước được rằng gần như cậu ấy không thể nghe thấy Thẩm Ấu Sở gọi mình một tiếng

“Vương tổng”, vì thế đặt “hy vọng” lên trên người Hồ Lâm Ngữ.

Vương Tử Bác thực sự rất muốn nghe người khác gọi mình một tiếng “Vương tổng”, cậu ấy luôn cảm thấy cách xưng hô này vô cùng hoành tráng.

Lúc trước khi còn đi học ở quê hương Cảng Thành, chỉ những ông chủ trung niên đeo cặp da nhỏ, đầu tóc chải chuốt bóng lộn, đội mũ quan lớn, cả ngày ra vào trong công trường mới có thể gọi là Lưu tổng, Trương tổng, Cao tổng… gì gì đó.

Còn về người bình thường, trẻ tuổi một chút thì gọi là “nhóc con”, hơi đứng tuổi một chút gọi là “sư phó”, già hơn nữa thì là “đại gia”.

“Internet Trí Bác?”

Hồ Lâm Ngữ có phản ứng lại: “Nó hơi giống với cái tên Tử Bác của cậu, không tồi không tồi, rất có ý nghĩa.”

Nhưng cô ấy cũng chỉ nói câu này xong rồi quay đầu lại tiếp tục nói chuyện với Thẩm Ấu Sở, để lại Vương Tử Bác ngơ ngác sững sốt ở đó.

“Chỉ như vậy thôi sao?”

Dưới khuôn mặt bình tĩnh thành thật của Vương Tử Bác là nội tâm đang không ngừng gào thét: “Tớ đâu bảo cậu đánh giá, cậu kêu một tiếng Vương tổng, gọi Vương tổng!”

“Hệ thống đặt hàng của quán trà sữa sau này là do Tri Bác làm đấy.”

Vương Tử Bác có chút không cam lòng, khéo léo nhắc nhở: “Hy vọng Hồ tổng không chê.”

“Ồ, được rồi.”

Hồ Lâm Ngữ cam tâm tình nguyện hưởng thụ cách xưng hô "Hồ tổng", nhưng cũng không có đi có lại, ngược lại còn lấy thái độ ông đây của bên A để phản hồi: "Trần Hán Thăng đã nhắc với tớ rồi, chỉ cần Tử Bác làm việc chăm chỉ thì phí vất vả sẽ không thiếu đâu."

"Tớ…"

Cuối cùng Vương Tử Bác cũng từ bỏ, người phụ nữ Hồ Lâm Ngữ này thực sự chẳng tuân theo quy tắc giang hồ gì cả.

Sau khi cơm nước xong xuôi, nhân lúc Đông Nhi đang rửa bát, Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở đang tính toán sổ sách, Vương Tử Bác ngồi xuống bên cạnh Tiểu A Ninh, lặng lẽ nói: "A Ninh, em gọi một tiếng Vương tổng xem nào!"

Tiểu A Ninh bày ra vẻ mặt bối rối, có lẽ cô bé không hiểu, cô bé sửng sốt một lúc lâu, đầu nhiên trong trẻo gọi giống như trước: "Anh Tử Bác!"

"Không phải anh Tử Bác, gọi là Vương tổng!"

Vương Tử Bác hơi sốt ruột, đưa tay ra cào vào nách cô bé.

"Ha ha ha…"

Tiểu A Ninh bật cười lăn lộn trên ghế sô pha, khó khăn lắm với ngồi vững, kêu lớn hơn nữa: "Anh Tử Bác!"

Lúc này, sự chú ý của Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở đều đổ dồn về phía này, Vương Tử Bác không dám "ép buộc" Tiểu A Ninh nữa, nếu truyền ra ngoài thì quá mất mặt.

"Hừ, sau này không mua đồ ăn vặt cho em nữa."

Vương Tử Bác giả vờ tức giận nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ninh, đứng dậy chuẩn bị trở về khu đại học Tiên Ninh.

Vương Tử Bác là người Tiểu A Ninh không sợ nhất, bởi vì người anh trai này chưa bao giờ tức giận, cô bé thè lưỡi ra làm

mặt quỷ: “Lêu lêu lêu…”

Vương Tử Bác nhìn thấy cũng mỉm cười, sau khi đến Kiến Nghiệp, cô bé trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.

Đúng là khiến người khác vui vẻ.

…

Sau khi lên xe buýt ở Khu Thương mại Nghĩa Ô, lúc đi ngang qua trung tâm thương mại quốc tế ở Tân Nhai Khẩu, Vương Tử Bác suy nghĩ một chút rồi cũng xuống xe.

Vương Tử Bác có hai nhóm bạn có mối quan hệ rất tốt, đầu tiên là nhóm bạn khi còn làm việc bán thời gian ở Hoả Tiễn 101, bao gồm Nhiếp Tiểu Vũ, Hồ Lâm Ngữ, Ôn Linh, Lý Quyến Nam,v.v…

Tiếp theo là vòng bạn bè ở công ty luật Dung Thăng, chỗ này có Biên Thi Thi, Cao Văn, Dịch Na, v.v…

Ở trong nhóm bạn bè thứ nhất, cậu ấy không nhận được sự khích lệ nên muốn đi đên quanh quẩn trong nhóm bạn thứ hai, chủ yếu vì bên này có Biên Thi Thi, Vương Tử Bác rất muốn chia sẻ tin tức này với cô ấy.

“Hình như có chút kỳ quái.”

Lúc thang máy đang đi lên, Vương Tử Bác lẩm bẩm nói.

Lúc trước cậu ấy không hề phản ứng lại, hoặc có thể nói là không có nhận thức này, bây giờ mới đột nhiên phát hiện đây là ranh giới rõ ràng giữa hai thế lực mà.

Một bên có nhân vật trung tâm là Thẩm Ấu Sở, một bên nhân vật trung tâm là Tiêu Dung Ngư.

“Mẹ kiếp!”

Vương Tử Bác càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, bởi vì, hai thế lực này hình như ngày càng trở nên lớn mạnh lúc nào

không hay biết, các nhân vật liên quan dính líu vào cũng càng ngày càng phức tạp.

"Nếu thực sự xảy ra Tu La trang… Thì Tiểu Trần không chỉ đơn giản là giải quyết chuyện giữa hai cô gái."

Sau khi bước ra thang máy, Vương Tử Bác đi vào công ty luật Dung Thăng, cậu ấy hơi ngơ ngác nhìn chằm chằm vào logo "rs".

Giáo sư Tôn rất yêu quý Tiểu Ngư Nhi, nếu để bà ấy biết Tiểu Trần một chân đạp hai thuyền, ngộ nhỡ bà ấy ra tay đối phó với điện tử Qủa Xác thì phải làm sao bây giờ?

Vương Tử Bác lo lắng bước vào công ty luật, mấy gian phòng bên trong đang sáng rực ánh đèn.

Khoảng thời gian này công ty luật Dung Thăng có rất nhiều chuyện phải xử lý, cho dù bọn họ đã tạm dừng vụ tranh chấp giữa Tân Thế Kỷ và Qủa Xác đi chăng nữa, vẫn có một số doanh nghiệp ít tên tuổi đưa ra yêu cầu đại diện tố tụng và cố vấn pháp luật, nhiệm vụ của mấy đoá hoa vàng cũng tương đối nặng nề.

"Tử Bác đến rồi sao?"

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang nghiên cứu các điều lệ liên quan trước máy tính, cô cũng không cảm thấy kỳ lạ khi nhìn thấy Vương Tử Bác, chỉ liếc mắt nhìn Biên Thi Thi một cái: "Lát nữa tớ và Thi Thi phải trở về, giáo sư Tôn mời chúng tớ đến ăn cơm."

Biên Thi Thi nhìn Vương Tử Bác, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác.

Kể từ khi Vương Tử Bác lỗ mãng tỏ tình với Biên Thi Thi chỉ để bảo vệ Trần Hán Thăng, lần nào cô ấy nhìn thấy cậu ấy cũng bày ra vẻ mặt này.

“Chuyện… Chuyện là, chiều nay tớ đã đi đến Giang Lăng đăng ký công ty.”

Vương Tử Bác không dám nhìn Biên Thi Thi nhiều, lắp bắp giải thích.

“Chính là “internet Trí Bác” mà cậu và Tiểu Trần đã thảo luận trong kỳ nghỉ đông sao?”

Tiêu Dung Ngư cũng biết chuyện này.

“Đúng vậy.”

Vương Tư Bác vặn vẹo mông, gật đầu.

“Giỏi quá, Tử Bác cố lên.”

Tiêu Dung Ngư thật lòng cổ vũ một tiếng, sau đó cầm lấy chiếc túi nhỏ lên, nói: “Tử Bác, chúng tớ đi trước đây, dù sao cậu cũng có chìa khoá, cậu tự khoá cửa đi nhé.”

“À à được.”

Giống như Thẩm Ấu Sở, Vương Tử Bác không dám hy vọng xa vời rằng có thể nghe thấy Tiêu Dung Ngư gọi mình một tiếng “Vương tổng”, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không cảm xúc của Biên Thi Thi, trong lòng cậu ấy có chút cô đơn.

Chẳng bao lâu sau, Cao Văn và Dịch Na cũng chuẩn bị rời đi, sau khi nghe nói “Công ty internet Trí Bác” đã được đăng ký chính thức, bọn họ cũng dùng thái độ của “đàn chị” ra để tán thưởng.

“Haiz.”

Vương Tử Bác vô cùng bất đắc dĩ: “Cuối cùng vẫn không có ai gọi mình một tiếng Vương tổng, hình như chỉ có khi đạt được thành tựu như Tiểu Trần mới được gọi “Trần tổng”.”

Trong văn phòng trống rỗng, Tân Nhai Khẩu bên ngoài cửa kính lại là ánh đèn sáng rực, ồn ào náo động, đủ loại biển

quảng cáo lấp lánh đầy đủ màu sắc đập vào trong mắt Vương Tử Bác, trái tim cậu ấy giống như bị đấm một cú đấm, những sự náo nhiệt đó giống như càng làm tăng thêm sự cô đơn của mình.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác không còn cách nào khác, chỉ có thể gọi điện thoại cho ông bạn tốt nhất của mình.

“Có rắm thì thả!”

Có lẽ Trần Hán Thăng đang chơi cờ, bên trong điện thoại có thể nghe thấy tiếng quân cờ gõ xuống bàn cờ, phát ra âm thanh “lạch cạch lạch cạch”.

“Tao cũng đã mở công ty rồi.”

Vương Tử Bác nghiêm túc nói.

“Tao biết rồi, Tử Bác thật trâu bò.”

Trần Hán Thăng hờ hững trả lời.

“Tao cần sự khẳng định của mày!”

Vương Tử Bác hơi bực bội.

“Ồ… Tử Bác chắc chắn rất trâu bò!”

Trần Hán Thăng chỉ thêm chữ chắc chắn vào sau trâu bò, tiếp tục cười hi hi ha ha.

“Mẹ nó!”

Vương Tử Bác tức giận cúp máy.

Tên chó má này, mày gọi một tiếng “Vương tổng” thì sẽ chết sao, lúc nãy ông đây còn lo lắng cho mày đấy.

Nhưng đó là tính tình của thằng bạn nối khố, Vương Tử Bác cũng không còn cách nào khác, cậu ấy đứng trước cửa kính một lúc lâu, nhận ra bên dưới mặt đất của công ty luật hơi

bụi bặm, cuối cùng thở dài một tiếng cầm lấy cây lau nhà quét dọn.

Trong lúc đang dọn dẹp phòng họp, cậu ấy đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

“Sao cậu đã về rồi?”

Vương Tử Bác đi ra ngoài thì phát hiện lại là Biên Thi Thi.

“Ừ, tôi quên lấy một số tài liệu.”

Biên Thi Thi chạy đến mức thở hổn hển, nhìn thấy Vương Tử Bác, cô ấy bình tĩnh trở về chỗ ngồi của mình.

Vương Tử Bác gật đầu, cũng không mấy để ý, khi cậu ấy cúi người xuống tiếp tục quét dọn thì Biên Thi Thi lại xuất hiện trước cửa phòng họp một lần nữa.

“Này, nghe nói cậu mở công ty và có tiền lắm?”

Biên Thi Thi hất chiếc cằm nhỏ nhắn lên: “Vậy cậu muốn mời khách ăn cơm không, Vương tổng?”

Chương 642: Đúng người đúng thời điểm

Nghe thấy câu nói của Biên Thi Thi, Vương Tử Bác ngạc nhiên ngẩng đầu lên, vô tình hoảng hốt trong chốc lát, cây chổi trong tay rơi xuống trên sàn nhà, văn phòng làm việc vốn dĩ đang yên tĩnh lập tức phát ra tiếng "leng keng leng keng".

Nhưng dừng lại ở trong lòng Vương Tử Bác thực sự là một thứ âm thanh tuyệt vời.

Cậu ấy hoàn toàn không thể ngờ được rằng, hai tiếng "Vương tổng" này lại là do Biên Thi Thi nói ra đầu tiên, ngay cả kịch bản nằm mơ cũng không dám viết như vậy.

Biên Thi Thi thấy Vương Tử Bác ngây ngốc đứng đó, bản thân cô ấy cũng hơi xấu hổ, hung dữ nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, nếu không tiện thì tớ đi đây."

Nói xong, cô ấy chuẩn bị rời đi, Vương Tử Bác nhanh chóng chạy ra, vừa mở miệng đã phát hiện âm thanh của mình hơi run rẩy: "Không… Không hề không tiện, tớ cho rằng cậu đi đến nhà của giáo sư Tôn ăn cơm chứ."

"Lúc đầu cũng định đi."

Biên Thi Thi cầm tập tư liệu lên: "Nhưng tớ sực nhớ ra mình đã bỏ quên một tập tài liệu quan trọng, cho nên mới quay trở về, không ngờ Vương tổng vẫn đang ở công ty luật."

"Vương tổng mở công ty mới không cần chúc mừng một chút sao? Nhưng nói trước nhé, sức ăn của mình không nhỏ đâu."

Biên Thi Thi quay đầu lại, chỉ chừa cho Vương Tử Bác một góc nghiêng khuôn mặt nghịch ngợm: "Nếu Vương tổng đau lòng thì thôi đi, dù sao tớ cũng chỉ tuỳ tiện nói như vậy mà thôi."

"Sẽ không đau lòng đâu, tuyệt đối không đau lòng."

Vương Tử Bác luống cuống tay chân bày tỏ thái độ: "Cậu muốn ăn gì cũng được."

Vương Tử Bác bây giờ đã trải qua "kinh nghiệm" của chị Tiểu Tuệ nên đã có chút tiến bộ, mặc dù không nhiều nhưng cũng biết cơ hội này rất hiếm có.

Cậu ấy chắc chắn sẽ không nói ra chuyện mình vừa mới ăn cơm xong ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

"Hừ, vậy đi ra ngoài trước đi."

Xét thấy thái độ của Vương Tử Bác cũng vô cùng thành khẩn, Biên Thi Thi quyết định cho cậu ấy cơ hội này, đi ra ngoài hành lang chờ đợi.

Lúc này, Vương Tử Bác đột nhiên nhớ đến một câu nói: "Cuộc sống giống như một hộp sô cô la, bạn sẽ không thể nào biết được viên tiếp theo có màu gì."

Câu danh ngôn này xuất phát từ "Forrest Gump", giáo viên tiếng Anh nói rằng đây là một bộ phim mà tất cả các sinh viên đại học đều phải xem, lúc trước Vương Tử Bác không có quá nhiều cảm xúc, nhưng bây giờ ngẫm lại đúng là có chuyện như vậy.

Vốn tưởng rằng hôm nay cứ thế cô đơn độc lai độc vãng một mình, không ngờ vào giây phút cuối cùng lại chờ được Biên Thi Thi.

Vương Tử Bác là một người chất phác trung hậu, mặc dù Biên Thi Thi đã chờ ở bên ngoài nhưng cậu ấy vẫn không

quên cất chổi và các dụng cụ vệ sinh khác.

Nhưng hôm nay cũng kỳ quặc, liên tục đặt xuống vài lần nhưng cây lau nhà đều "cạch" một tiếng, đổ xuống đất.

"Chết tiệt, cái quỷ gì vậy chứ!"

Khi Vương Tử Bác dựng cây lau nhà lần thứ ba, trong lòng đã bắt đầu bực bội.

Cuối cùng vẫn là Biên Thi Thi đi vào một lần nữa, nói: "Ôi trời, cậu đừng gấp gáp, tớ chờ cậu."

Câu nói "tớ chờ cậu" bình thường, không có quá nhiều hàm nghĩa này lập tức khiến tâm trạng của Vương Tử Bác bình tĩnh hơn rất nhiều, cậu ấy dựng vững cây chổi lên, cuối cùng lần này cũng dựng vững ở trong góc tường.

"Phù…"

Vương Tử Bác cũng thở phào một hơi, lúc này mới phát hiện bàn tay mình không còn run rẩy nữa.

Sau khi khoá cửa lại, hai người một trước một sau đi vào thang máy, lúc đầu không ai nói chuyện với ai, nhưng khi thang máy dừng lại ở tầng 13, bầu không khí lại trở nên hơi ngưng đọng.

Bởi vì tầng 13 là công ty nơi Hoàng Tuệ làm việc, kể từ khi Hoàng Tuệ bị Trần Hán Thăng dùng chiếc Range Rover "phô trương" dạy dỗ một trận trước đó, mọi người cũng thỉnh thoảng gặp nhau ở trong thang máy, nhưng hai bên đều giả vờ như không hề quen biết, thực ra cũng không thân quen lắm.

Cũng may hôm nay người đi vào không phải là Hoàng Tuệ và Tống Nghĩa Tiến, Vương Tử Bác hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, cậu ấy không nhịn được quan sát Biên Thi Thi ở bên cạnh.

Sắc mặt của Biên Thi Thi vẫn như thường, hai tay ôm tài liệu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cửa kính bóng loáng của thang máy.

“Chắc không sao đâu.”

Vương Tử Bác hơi thấp thỏm.

Biên Thi Thi mặc một chiêc áo hoodie có mũ trùm đầu của Guirenniao, mối quan hệ giữa cô ấy và Tiểu Dung Ngư rất tốt, ngay cả phong cách ăn mặc cũng tương đối giống nhau.

Guirenniao và Jeanswest hiện đang là nhãn hiệu thời trang yêu thích của sinh viên đại học, dù sao thì Nike và Adidas quá đắt, kiểu dáng của Guirenniao khá đẹp, màu sắc cũng tương đối tươi tắn, trên mũ còn được thiết kế một hình lá phong độc đáo.

Lá phong?

Vương Tử Bác nhìn chằm chằm, đây là lá phong thật đấy.

“Khụ khụ…”

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút rồi phá vỡ sự im lặng: “Lúc nãy cậu đã quay trở về đại học Đông Đại sao?”

“Sao cậu biết?”

Biên Thi Thi chớp chớp mắt.

Vương Tử Bác duỗi tay nhặt phiến lá kia lên: “Chỉ có trên đường Văn Lan mới có cây phong, ở Tân Nhai Khẩu chỉ có cây ngô đồng của nước Pháp thôi.”

“Ồ.”

Trên mặt Biên Thi Thi hơi nhuốm một rạng mây đỏ ửng.

Chết tiệt, cái lá phong đáng chết này, sao lại rơi xuống ở trên mũ của mình chứ, sẽ không để lộ sơ hở đấy chứ?

Một tiếng "đinh" vang lên, thang máy đi xuống tầng một, vừa mới bước ra khỏi thang máy, cô ấy lập tức nghiêm túc "cảnh cáo" Vương Tử Bác: "Cậu tuyệt đối đừng hiểu nhầm, tớ chỉ bỏ quên một văn kiện quan trọng mà thôi, không hề có suy nghĩ muốn chúc mừng cậu thành lập công ty."

"À à…"

Vương Tử Bác giật mình, lúc đầu cậu ấy thực sự cho rằng Biên Thi Thi chỉ lấy tài liệu, bây giờ cuối cùng cũng phản ứng lại, thực ra sau khi trở về đại học Đông Đại, Biên Thi Thi lại cố ý đi vòng trở về công ty luật.

"Cảm ơn cậu."

Đây là lần đầu tiên Vương Tử Bác nhận được đãi ngộ kiểu này, cậu ấy không biết biểu đạt như thế nào nên nói năng hơi đứt quãng lộn xộn.

"Tớ thực sự rất muốn chia sẻ tin tức này với người khác, nhưng Tiểu Trần chẳng biết đau đầu vấn đề gì, Thẩm… Tiểu Ngư Nhi cũng tương đối bận rộn."

"Thực ra tớ cũng biết tất cả mọi người đều đã quá quen với thành tích của Tiểu Trần nên công ty của tớ thực sự quá nhỏ bé, không đáng kể."

"Bọn họ đều là bạn bè tốt của tớ, chỉ là quá thân thiết cho nên lười qua loa có lệ, tớ có thể hiểu được, tớ cũng không muốn gây thêm phiền phức cho mọi người, hôm nay qua đi thì sẽ ổn thôi."

…

Lúc Vương Tử Bác nói chuyện, ánh đèn neon ở Tân Nhai Khẩu chiếu rọi xuống, ánh mắt đều tràn ngập sự chân thành tha thiết.

Biên Thi Thi nhìn thấy, đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng.

Đây là một người con trai có nhận thực rất chính xác về địa vị của bản thân mình, so với người bạn nối khố Trần Hán Thăng của cậu ta, cho dù là sự nghiệp, tài ăn nói hay vai trò trong đám đông, cậu ấy hoàn toàn thua kém Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác cũng đã quen với việc làm một người vô hình, có lẽ cũng đã từng cảm thấy không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng, cố gắng thích ứng với hoàn cảnh của mình.

"Trần Hán Thăng thực sự rất hấp dẫn trong mắt phái nữ."

Biên Thi Thi hít hít mũi: "Nhưng không phải tất cả các cô gái đều muốn yêu đương với cậu ta, một số người chắc chắn sẽ cảm thấy rằng một người con trai chủ động cúi người quét dọn vệ sinh khi không có người ngoài cũng rất hấp dẫn."

Cô ấy đang nói đến Vương Tư Bác, nếu không phải Biên Thi Thi trở về, có lẽ không một ai biết được rằng cậu ấy đã từng quét dọn công ty luật một lần.

Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy hơi mất tự nhiên, không thể không vặn vẹo mông ngay tại chỗ.

…

"Mất tự nhiên?"

Biên Thi Thi nhìn thấy Vương Tử Bác đang vặn mông, cô ấy cảm thấy hơi tức giận.

Những khuyết điểm khác của người này có thể chấp nhận được, nhưng chỉ cần căng thẳng thì vặn vẹo mông, đây là tật xấu quái quỷ gì vậy chứ?

"Vậy thì không vặn nữa."

Hai tay Vương Tủ Bác xoa xoa eo, đè lại cái mông đang muốn ngo ngoe rục rịch của mình: "Chúng ta đi ăn cơm đi, tớ biết ở Vân Thượng gần đây có một nhà hàng Pháp."

“Hả? Tại sao lại chọn một chỗ quỷ quái như vậy chứ?”

Biên Thi Thi bày ra vẻ mặt kinh ngạc: “Nghe nói một miếng bò bít tết ở đó cũng tốn hơn 800 tệ, chỉ có kẻ ngốc mới đi.”

Vương Tử Bác hơi sửng sốt, lúc đó khi còn “yêu đương” với Hoàng Tuệ, cô ta thích đi đến những chỗ như vậy nhất, lúc đầu bản thân cậu ấy còn tiêu vào tiền sinh hoạt mà cha mẹ gửi cho mình, thậm chí còn mượn Tiểu Trần rất nhiều tiền.

Điều kiện của nhà hàng Tây ở Vân Thượng thực sự rất tốt, không những có nghệ sĩ diễn violon chuyên nghiệp mà còn có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp ban đêm của Kiến Nghiệp, Vương Tử Bác cảm thấy nếu dùng bữa tối ở đây rất có ý nghĩa kỹ niệm, chi bằng cứ đặt ở đó đi.

Nhưng không ngờ Biên Thi Thi không chỉ từ chối mà còn cực kỳ chán ghét.

“Tớ đã từng ngu ngốc như vậy đấy.”

Vương Tử Bác cúi đầu lặng lẽ suy nghĩ.

“Nếu cậu không có ý kiến nào hay, vậy chúng ta đến ăn cơm trộn của Hàn đi.”

Biên Thi Thi tự mình đưa ra một đề nghị: “Bánh gạo chiên trong đó rất ngon, nhưng hơi cay, cậu có thể ăn được không?”

“Không sao.”

Vương Tử Bác là người Giang Tô, đàn ông ở đó có thể ăn một ít đồ cay.

Nhưng kết quả thực sự khiến cho người ta phải tháo mắt kính xuống, trong một nhà hàng cơm Hàn Quốc bình thường này, Vương Tử Bác nhìn thấy Biên Thi Thi – Người con gái vùng Hồ Nam lại gắp một miếng bánh gạo đầy dầu ớt nhét vào

trong miệng, cho dù cay đến mức không ngừng hít hà, nhưng trong mắt cũng tràn ngập niềm vui.

"Tớ cho rằng cậu ấy thích ăn đồ ngọt nhất, không ngờ cũng thích ăn đồ cay không kém."

Vương Tử Bác đột nhiên nhớ ra Trần Hán Thăng đã từng oán giận Thẩm Ấu Sở thế này.

Nhìn cô khờ khờ khạo khạo, nhưng ăn cay khỏi phải bàn.

"Sao cậu không nếm thử?"

Biên Thi Thi cầm đũa đưa cho Vương Tử Bác: "Ngon lắm đấy."

"Cảm ơn."

Lúc này Vương Tử Bác đã xấu hổ đến mức không thể nói thành lời, gắp một miếng bánh gạo nhét vào trong miệng, một cảm giác cay nồng xộc vào trong khoang miệng kích thích, cậu ấy theo bản năng muốn nôn ra.

Cuối cùng khi cố chịu đựng nuốt xuống, thực quản và dạ dày có dấu vết bỏng rát vô cùng rõ ràng.

Ngay khi Vương Tử Bác đang muốn gắp miếng thứ hai thì đã bị Biên Thi Thi đẩy ra: "Cậu điên sao? Cậu không thể ăn cay lại còn giả vờ, ông chủ, cho cháu thêm một phần cơm trộn nữa."

"Con trai các cậu đúng là kỳ quái."

Biên Thi Thi lại gọi giúp Vương Tử Bác một phần cơm trộn nữa, lắc đầu nói: "Không thể ăn cay thì không thể ăn cay, làm như chuyện này mất mặt lắm vậy, có cô gái nào chọn bạn trai mà xem đối phương có thể ăn cay được không đâu?"

Vương Tử Bác hơi uể oải, thực ra đứng từ góc độ của một người đàn ông mà nói thì chuyện này rất mất mặt.

Nhưng Biên Thi Thi chỉ lẩm bẩm hai câu, lúc ăn được một nửa còn rót cho mình và Vương Tử Bác hai ly nước chanh.

“Cảm ơn Vương tổng đã mời khách, tôi xin chúc công ty phần mềm của Vương tổng tài nguyên dồi dào, không ngừng phát triển, thịnh vượng thành công.”

Biên Thi Thi nâng ly lên nói.

“Cảm ơn.”

Vương Tử Bác kích động cụng ly một chút.

“Keng.”

Cùng với tiếng trong trẻo khi thuỷ tinh va chạm vào nhau vang lên, nhìn cánh môi bị dầu ớt nhuốm hồng của Biên Thi Thi, sự nghiệp của bản thân cuối cùng cũng bắt đầu khởi bước, Vương Tử Bác có cảm giác như một thứ gì đó bụi bặm rơi xuống đất.

…

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ đi ăn riêng với nhau, cơm trộn, bánh gạo, canh tương và đồ uống, cộng lại chưa đến bảy mươi tệ, trên đường về, lúc đi ngang qua KFC, Biên Thi Thi lại tự bỏ tiền ra mua ba ly kem mứt dâu tây.

Một ly cho mình, một ly cho Vương Tử Bác, còn một ly cho cô bạn thân Tiểu Ngư Nhi.

Vương Tử Bác vô cùng cảm khái, cuộc đời này thực sự rất thú vị.

Lúc cậu ấy đang ở trong thời kỳ kinh tế túng quẫn nhất, cậu ấy quen biết một cô gái như Hoàng Tuệ, bây giờ nhớ lại, tất cả đều là những ký ức hèn mọn.

Hiện tại cậu ấy đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, thỉnh thoảng cũng có thể ăn được một hai bữa tại một nhà hàng đồ

Tây, nhưng Biên Thi Thi lại không có hứng thú với thứ đồ kia.

“Cậu đừng lúc nào cũng ngây ngốc và im lặng như thế.”

Biên Thi Thi vừa ăn kem vừa nói: “Lúc nói chuyện, cậu có thể kể cho tớ nghe về những chuyện thú vị hoặc xấu hổ của mình khi còn đi học.”

“Lúc còn đi học sao…”

Vương Tử Bác rất thành thật, cậu ấy thực sự bắt đầu kể từ khi lên tiểu học: “Lần để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tớ chính là sau buổi học thể dục vào buổi sáng năm lớp hai, tớ bị người ta tụt quần, sau đó tớ tức đến mức cầm một cục đá đuổi theo vài con phố, cuối cùng hai đứa đánh nhau, cha mẹ cả hai bên đều được mời đến.

“Hả?”

Biên Thi Thi bĩu môi: “Ai lại hư hỏng như vậy, chẳng phải cậu và Trần Hán Thăng là bạn tốt sao? Cậu ta không giúp cậu à?”

“Bởi vì…”

Vương Tử Bác do dự một chút,cười ha ha nói: “Người tụt quần tớ chính là cậu ấy, ngày hôm đó tớ không cho cậu ấy chép bài tập toán.”

“Ha ha ha ha…”

Biên Thi Thi không nhịn được cười ha hả.

Trên đường đi, Vương Tử Bác đã nói rất nhiều chuyện, cho dù là tốt hay xấu đi nữa đều có Trần Hán Thăng tham gia vào, chẳng trách mối quan hệ giữa hai người lại thân thiết như vậy.

Hai người đi đến dưới ký túc xá nữ của trường đại học Đông Đại lúc nào không hay biết, trong lòng Vương Tử Bác tràn ngập cảm giác chưa đã thèm.

“Tớ đi lên đây, cậu trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Biên Thi Thi vẫy tay nhắc nhở nói: “Ngày mai đừng quên đến công ty luật sớm một chút, tết Thanh Minh cần phải đi tảo mộ.”

“Tớ biết rồi.”

Vương Tử Bác gật đầu: “Tớ luôn nghĩ rằng mình không có tư cách đi đến đó.”

“Cậu lúc nào cũng có tư cách.”

Phản ứng của Biên Thi Thi rất giống với Trần Hán Thăng: “Chẳng lẽ cậu không có ý định đi sao?”

Trên đường trở về từ đại học Đông Đại, Vương Tử Bác cảm thấy cả người mất hết sức lực, lúc trước khi ở bên cạnh Hoàng Tuệ, cậu ấy rất thích những cặp đôi trong trường.

Cậu ấy cũng đã từng tự hỏi rằng, theo lý mà nói, mình đã có “bạn gái”, không nên như vậy mới đúng.

Bây giờ cuối cùng cậu ấy cũng đã hiểu, cậu ấy chỉ coi người ta là bạn gái, nhưng người ta lại không coi cậu là bạn trai.

Đêm nay, mối quan hệ giữa cậu và Biên Thi Thi vẫn chưa được xác nhận, nhưng sự ngọt ngào của tình yêu vườn trường đã lan toả ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Vương Tử Bác dậy rất sớm, đặc biệt đưa bữa sáng đến cho bốn đoá hoa vàng trong công ty luật và Trần Hán Thăng, dường như mọi người cũng biết chuyện gì đã xảy ra, tất cả đều tỏ ra đầy ẩn ý.

Chỉ có Biên Thi Thi mặt không cảm xúc, nhưng khi Tiêu Dung Ngư ôm lấy cánh tay cô ấy nhỏ giọng nói gì đó, Biên Thi Thi lại vui vẻ mỉm cười và chọc lét phản kích.

Đương nhiên Trần Hán Thăng vẫn đến muộn như thường lệ, lúc đầu đã hẹn 9 giờ sẽ tập hợp dưới lầu của trung tâm thương mại quốc tế, vậy mà gần 9 rưỡi hắn mới đến nơi.

"Cậu có thể để ý một chút khái niệm thời gian được không, chúng tớ đều đang chờ cậu đấy, giáo sư Tôn và chị Ngô đã đến chùa Phổ Giác rồi…"

Người có thể chỉ trích Trần Hán Thăng một cách không kiêng kỵ như vậy, đương nhiên chỉ có Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng mặc một chiếc áo sơ mi tay ngắn, đeo kính râm bước xuống từ trên xe: "Gấp cái gì chứ? Tớ chỉ mua một ít đồ thôi mà."

"Hừ, chỉ biết tìm lý do."

Tiểu Ngư Nhi mở nắp sữa đậu nành ra, dùng môi thử độ ấm trước, sau đó mới đưa cho Trần Hán Thăng nói: "Có lẽ là quên mất hôm nay phải đi tảo mộ đúng không?"

"Cứ nhất định phải để tớ tung ra bằng chứng!"

Trần Hán Thăng mở cốp xe phía sau ra, xách hai túi màu đỏ từ bên trong ra, mọi người ghé sát lại thì nhìn thấy tất cả đều là tiền giấy màu sắc rực rỡ.

"Lúc đi tảo mộ, các cậu nghĩ chỉ cần đặt một bông hoa trắng nhỏ trên ngực là đủ rồi sao?"

Lần này đến lượt Trần Hán Thăng giáo dục những người khác, hắn ngồi xổm trên mặt đất, vừa há miệng cắn một miếng hamburger vừa nghịch nghịch tiền giấy: "Hương nến đâu, vàng đâu, tiền âm phủ đâu? Các cậu đã nghĩ đến mấy thứ này chưa? Nhìn thấy thuốc Trung Hoa và rượu Mao Đài này không? Lát nữa tớ còn muốn kính ngài Ngô hai lý rượu và hai điếu thuốc đấy."

"Được rồi, lên xe đi."

Cao Văn ngắt lời nói, lúc trước khi còn đi học, bởi vì mỗi lần đi tảo mộ đều có cha mẹ chuẩn bị mấy thứ này giúp nên tất cả mọi người đều không nhớ đến, chỉ có Trần Hán Thăng cà lơ phất phơ là nghĩ đến.

Người đàn ông này, nếu cậu ta có thể nghiêm túc hơn với sự nghiệp của mình thì thật tốt biết bao.

Không gian trong chiếc xe Land Rover khá rộng, bốn người ngồi ở hàng ghế sau cũng có thể chen chúc được, ngay khi Vương Tử Bác đang định đi lên thì Trần Hán Thăng lại đột nhiên kéo cậu ta lại.

"Con mẹ nó mày cũng hay ho đấy."

Trần Hán Thăng nhấc kính râm lên, đánh giá từ trên xuống dưới nói: "Tình cảm với Biên Thi Thi tăng tốc từ lúc nào vậy?"

"Mày có ý gì?"

Trong lòng Vương Tử Bác giật mình, không hiểu tại sao Tiểu Trần có thể nhìn thấy được.

"Còn muốn chống chế trước mặt tao nữa?"

Trần Hán Thăng cười nhạo nói: "Chắc chắn mày không biết đến quy luật này, khi một người con gái có cảm giác với người con trai nào đó, cô ấy chắc chắn sẽ không thừa nhận, nhưng đối với cô bạn thân nhất của mình thì sẽ biểu hiện ra ngoài một cách rõ ràng."

"Lúc nãy Tiểu Ngư Nhi nói đùa với Biên Thi Thi rất nhiều lần, lần nào Biên Thi Thi cũng xấu hổ nhìn về phía mày, điều đó chứng tỏ cậu ấy đã nói chuyện với Tiểu Ngư Nhi, đây là dấu hiệu cho thấy cậu ấy đã sẵn sàng chấp nhận mày."

Chương 643: Thâm tình và bạn thân, lưu manh và hoa khôi giảng đường

“Tiểu Trần, thật hay giả?”

Vương Tử Bác ngạc nhiên hỏi: “Lúc nào Biên Thi Thi mới chấp nhận tao?”

“Chuyện này tao cũng không rõ lắm.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Nhưng có lẽ cũng nhanh, chỉ là đang thiếu một bước nước chảy thành sông thôi, mối quan hệ giữa đôi cẩu nam nữ chúng mày nóng lên như thế nào vậy?”

“Cẩu nam nữ gì chứ?”

Vương Tử Bác tức giận lẩm bẩm một tiếng, sau đó vui vẻ nói: “Sau khi đi tảo mộ xong tao sẽ nói với mày, bây giờ chị Cao đang chờ đấy.”

Nhìn thấy dáng vẻ tiêu sái của Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng cười lạnh một tiếng: “Không có chuyện gì có thể giấu được Bao đại nhân tao đâu!”

Sau khi lên xe, đương nhiên là Trần Hán Thăng ngồi ở vị trí điều khiển, Tiểu Ngư Nhi ngồi ở ghế phụ, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, Cao Văn và Dịch Na đều chen chúc ở hàng ghế sau, thực ra cũng không quá chật chội, chỉ là thời tiết bên ngoài không tốt lắm.

Ngày hôm qua mặt trời vẫn còn chói chang rực rỡ, hôm nay đột nhiên biến mất, trên trời mây xám trắng ảm đạm, còn

mang theo chút màu vàng u ám, ở thành phố Kiến Nghiệp, vào tết Thanh Minh, gần như đều là kiểu thời tiết này.

Trong xe tương đối yên tĩnh, có thể là vì cảm nhận được sự tang thương của tết Thanh Minh, hứng thú nói chuyện cũng không nhiều lắm, chỉ có chiếc radio trong xe đang phát những bài hát kinh điển của thập niên 80, 90 như Thái Cầm và Lâm Ức Liên, lúc sắp đến chùa Phổ Giác, một cơn mưa phùn mờ mịt cuối cùng cũng rơi xuống.

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi nặng nề, hắn mở cửa sổ xe đón lấy một ít mưa lạnh, nhân tiện rút một điếu thuốc ngậm trong miệng, còn không quen ném một điếu cho Vương Tử Bác ở phía sau.

"Bốp!"

Tiểu Ngư Nhi đánh vào đùi Trần Hán Thăng một cái, nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng.

"Ha ha… Vương Tử Bác muốn hút."

Trần Hán Thăng ngại ngùng cười một tiếng, theo thói quen úp nồi cho anh bạn thân.

"Cái rắm!"

Vương Tử Bác bực bội lẩm bẩm một tiếng.

Biên Thi Thi ở bên cạnh mỉm cười, lần đầu tiên cô ấy thấy tình bạn giữa hai chàng trai cũng rất đáng yêu.

Sau khi dừng xe và đi bộ vào nghĩa trang ở chùa Phổ Giác, giáo sư Tôn và Ngô Diệc Mẫn đã chờ bên dưới cây ngô đồng, còn có "cô gái ngốc" Tôn Đường Đường, cô bé không biết gì nhiều về việc Tảo Mộ, ngơ ngác nhìn đám người đang đi vào.

"Hán Thăng đến rồi."

Giáo sư Tôn Bích Dư mặc một bộ đồ màu đen, làm nổi bật mái tóc hoa râm, bà ấy đứng thẳng người trong màn mưa lất phất, tự nhiên toát ra một loại khí chất nghiêm túc đoan trang.

Trên tay bà xách theo một cái túi nilon màu đỏ, bên trong cũng đựng một ít tiền giấy.

Sắc mặt của Ngô Diệc Mẫn hơi mơ màng, trên ngực cài một đoá hoa nhỏ màu trắng, có lẽ sau nhiều năm ở nước ngoài, cô ta đã không mấy quen thuộc với nghi lễ cúng bái truyền thống của Trung Quốc vào tết Thanh Minh.

"Vâng, vừa đến ạ."

Trần Hán Thăng tháo kính râm xuống, tuỳ tiện nói: "Cháu mang theo một ít thuốc lá, Tiểu Ngư Nhi mang theo chút rượu, mọi người cùng mua một ít tiền giấy và trái cây đến, lát nữa cháu mời ông Ngô uống vài ly."

"Ừ, mấy đứa có lòng."

Giáo sư Tôn gật đầu, trong mắt loé lên một chút dịu dàng.

Sau khi nghe thấy Trần Hán Thăng nói, Cao Văn và Dịch Na liếc mắt nhìn nhau không nói gì.

Lúc lên núi, Trần Hán Thăng ra hiệu cho Vương Tử Bác cầm đồ giúp giáo sư Tôn. Vương Tử Bác rất nghe lời đi qua, lúc trước giáo sư Tôn không mấy quen thuộc với Vương Tử Bác, cho rằng cậu ấy là sinh viên thường xuyên đến công ty luật chơi, nhưng Biên Thi Thi hình như không quan tâm lắm.

Nhưng lần này, bà hết nhìn Vương Tử Bác, lại nhìn về phía Biên Thi Thi, đưa túi đồ trong tay cho cậu ấy.

…

Khi giáo sư Tôn đến trước ngôi mộ của chồng là Ngô Kính Chi, nhìn thấy có một ít hoa tươi và trái cây đã được đặt trước bia mộ, có lẽ là sinh viên trước kia đến thăm.

Cảm xúc của giáo sư Tôn rõ ràng kích động hơn lúc nãy một chút, Tiểu Dung Ngư hơi lo lắng, đi đến trước mặt bà chu đáo đỡ lấy bà.

“Không sao.”

Giáo sư Tôn nhẹ nhàng nói, bà lấy ra một miếng giẻ lau từ trong túi, định đi đến lau sạch bia mộ bằng đá cẩm thạch.

“Bà, để cháu làm cho.”

Trần Hán Thăng đi đến nói.

Giáo sư Tôn lắc đầu, mỗi năm bà đều đích thân làm chuyện này.

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, ra hiệu cho Vương Tử Bác cắt tỉa cây tùng bên cạnh, giáo sư Tôn lau chùi rất cẩn thận, gường như mỗi một động tác đều chứa đựng sự nhớ nhung và thâm tình, trong miệng còn lẩm bẩm:

“Lão Ngô à, tôi đến thăm ông đây, hôm nay Diệc Mẫn và Đường Đường cũng đến, bọn họ đã trở về từ Mỹ, bây giờ ông có thể yên tâm được rồi.”

“Đây là Tiểu Ngư Nhi và Hán Thăng, nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi, tôi như nhìn thấy bản thân mình hồi còn trẻ.”

“Khoảng thời gian này đang bận rộn với một vụ kiện, có thể coi là công việc, cũng có thể là chuyện riêng tư, tôi tin rằng nếu ông còn sống, ông chắc chắn sẽ ủng hộ.”

“Lão Ngô à, ông ở bên kia như thế nào rồi, đã lâu lắm rồi tôi không mơ thấy ông…”

….

Giáo sư Tôn nói một hồi, lại tháo kính lão xuống lau khoé mắt, đối với đôi vợ chồng già nâng đỡ lẫn nhau đi qua khoảng

thời gian chiến tranh loạn lạc này, tình cảm sâu sắc đã vượt qua khoảng cách giữa sự sống và cái chết.

"Tiểu Trần…"

Tiểu Ngư Nhi vừa an ủi giáo sư Tôn vừa nước mắt lưng tròng nhìn Trần Hán Thăng, trên khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn tràn ngập ấm ức.

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, đi đến nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Ngư Nhi.

Tiểu Ngư Nhi cũng nắm lại tay hắn, cảm giác đó không hề che giấu khiến Vương Tử Bác nhìn thấy mà hâm mộ không thôi, cậu ấy không nhịn được đưa mắt nhìn Biên Thi Thi, Biên Thi Thi dường như nhận ra được điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn quay sang chỗ khác.

Cơn mưa phùn vẫn đủ sức làm ướt người, Tiêu Dung Ngư che ô cho bà cụ, Trần Hán Thăng lại che ô cho Tiêu Dung Ngư, nửa bả vai của hắn đang lộ ra bên ngoài, nhưng điều này khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

Lúc đầu Ngô Diệc Mẫn vẫn còn cảm thấy hơi lạ lẫm, nhưng khi nhìn thấy ảnh chụp của ông Ngô trên bia mộ, những ký ức thời thơ ấu của cô ta cuối cùng cũng nhớ lại từng chút từng chút một, nhớ đến những gì đã xảy ra trong mấy năm nay, cảm xúc tận sâu trong lòng khiến cô ta không nhịn được lớn tiếng bật khóc.

Sau khi giáo sư Tôn ổn định lại cảm xúc, nhìn Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đang nắm chặt tay nhau, bà ấy đột nhiên cảm khái nói: "Hán Thăng, Tiểu Ngư Nhi, hai đứa phải giữ gìn mối quan hệ tình cảm này thật tốt, bây giờ có quá nhiều người trẻ tuổi sống phóng túng, khiến cho từ trường của tình yêu đã dần biến chất, trước khi Kính Chi qua đời, chúng tôi còn tay trong tay tản bộ cùng nhau."

“À đúng rồi, trong lễ kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập trường đại học Đông Đại, có một bức ảnh đã chụp lại cảnh ngài và giáo sư Ngô cùng nắm tay nhau dạo bộ dưới ánh hoàng hôn.”

Tiêu Dung Ngư bày ra vẻ mặt khao khát: “Tiểu Trần, sau này chúng ta cũng phải như vậy nhé.”

“Ha ha, đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng nhếch môi cười: “Chỉ sợ đến lúc đó tớ không thể đi nổi được nữa, cậu nhớ mua cho tớ một chiếc xe lăn loại tốt nhất, nhất định phải là loại chạy bằng điện kia, như thế cậu mới dễ đẩy, tớ cũng có thể trơi trò để xe lăn chạy tự do nhằm thu hút sự chú ý…”

“Hừ, lúc nào cậu mới có thể đứng đắn hơn được đây?”

Tiểu Ngư Nhi thực sự muốn cắn Trần Hán Thăng một cái, cảnh tượng lãng mạn như vậy cứ thế bị những lời nói trêu chọc cuốn đi.

Chờ đến khi Ngô Diệc Mẫn nín khóc và dẫn theo Tôn Đường Đường dập đầu xong, những người không cùng huyết thống khác mới bắt đầu cúi người bái tế và đốt vàng mã.

Sau khi những nghi lễ này kết thúc, Trần Hán Thăng lấy ra hai cốc rượu nhỏ trong suốt, một tiếng “tách” vang lên, hắn vặn mở bình rượu Mao Đài, nói: “Mọi người lui ra một chút đi, tớ muốn nói chuyện với giáo sư Ngô, không hiểu tại sao vừa nhìn thấy ảnh chụp của ông Ngô đây, tớ đã cảm thấy thân thiết.”

Lúc đầu mọi người cũng rất cảm động, bởi vì Trần Hán Thăng ngồi xổm xuống trước bia một, rót từng ly rượu, châm lửa từng điếu thuốc, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm, ngay cả Ngô Diệc Mẫn cũng đánh giá cao Trần Hán Thăng.

Mặc dù chàng trai này hơi lưu manh nhưng không ngờ lại tôn trọng cha mình như vậy.

Chỉ có trong mắt Vương Tử Bác và Tiêu Dung Ngư đều loé lên một chút kỳ quái, bọn họ tương đối hiểu rõ Trần Hán Thăng, Tiểu Trần hiếu thảo thì hiếu thảo thật, nhưng mục tiêu chỉ là Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên.

Khoảng chừng mười lăm phút sau, ngay cả giáo sư Tôn cũng cảm thấy không cần thiết, ngay khi bà đang gọi Trần Hán Thăng dậy thì Tiêu Dung Ngư cũng đã bước đến.

Hai người vừa đến gần thì đã nghe thấy nội dung "cuộc nói chuyện" của Trần Hán Thăng.

"Ông Ngô, mặc dù trước đây chúng ta không thân không quen, nhưng lúc nãy ông đã uống nhiều rượu của tôi như vậy, chắc là cũng có thể coi như quen biết đúng không?"

"Khoảng thời gian này tôi gặp một chuyện rất phiền phức, khiến tôi cảm thấy vô cùng buồn bực, thậm chí buổi tối cũng không thể ngủ yên giấc."

"Rượu ngài cũng uống rồi, thuốc cũng đã hút rồi, ngài có thể giúp tôi một chuyện nhỏ được không, đêm nay đi đến nhà máy điện tử ở Tân Thế Kỷ có địa chỉ số 157 đại lộ công nghiệp ở khu Giang Lăng, đưa tên mập mạp Hồng Sĩ Dũng đi luôn đi được không?"

Chương 644: Âm phủ và dương gian cùng nhau quật ngã người

“Khụ khụ khụ!”

Một trận ho khan già nua vang lên từ phía sau, Trần Hán Thăng nghe thấy, lập tức hiểu rõ là giáo sư Tôn đến đây.

“Ông Tôn, Tiểu Trần cháu chẳng có tài cán nào khác, nhưng vẫn có thể chạy việc vặt cho giáo sư Tôn, sửa máy tính hay thay bóng đèn gì đó cũng được, bây giờ tình hình của chị Ngô đang rất tốt, Đường Đường cũng khoẻ mạnh trưởng thành, mong ngài cứ yên tâm…”

Trần Hán Thăng lại thay đổi nội dung lúc nào không hay biết.

“Được rồi, được rồi, Hán Thăng cậu đứng lên đi.”

Giáo sư Tôn bày ra vẻ mặt “ghét bỏ” cắt ngang.

“Ôi trời, phu nhân, sao ngài lại đến đây?”

Lúc này Trần Hán Thăng mới quay đầu lại, giả vờ tỏ ra vô cùng kinh ngạc, trên trán Tiêu Dung Ngư ở bên cạnh cũng đầy vạch đen.

“Xem ra bây giờ cậu đang gặp khó khăn rất lớn nhỉ?”

Giáo sư Tôn nhàn nhạt nói: “Thế mà lại muốn tìm người phía dưới giúp đỡ.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng xoa xoa đầu, xấu hổ mỉm cười.

“Hừ!”

Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Tiểu Ngư Nhi phải che ô giúp bà nên chỉ có thể dùng nắm đấm nhỏ trắng trẻo mềm mại của mình giơ lên uy hiếp.

Nhưng sau khi xuống núi và đi đến bãi đậu xe của chùa Phổ Giác, giáo tư Tôn tỏ vẻ muốn ngồi trên Land Rover trở về, cho nên Cao Văn và Dịch Na chủ động nhường vị trí.

“Nói đi.”

Lão phu nhân ngồi trong xe, ngả người dựa vào thành ghế thở dài một hơi thật sâu: “Rốt cuộc đã gặp phải vấn đề gì có thể khiến một người như cậu bó tay không còn cách nào khác?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ giáo sư Tôn đang muốn hỏi chuyện sao?

Xin lỗi A Dũng, nếu anh không muốn đối đầu một cách quang minh chính đại thì cũng đừng trách tôi dùng cả âm phủ và dương gian để quật ngã người.

“Chuyện là như thế này.”

Trên đường đi từ chùa Phổ Giác trở về đại học Đông Nam, Trần Hán Thăng giải thích mọi chuyện từ đầu đến cuối một lần.

Lúc trước giáo sư Tôn đã từng nghe Trình Đức Quân của Thâm Thông nói đến chuyện Trần Hán Thăng bán Hoả Tiễn 101 với giá 55 triệu tệ, chỉ là không biết điện tử Qủa Xác thuộc về Trần Hán Thăng.

“Qủa Xác là một nhà máy nhỏ vừa mới thành lập, an phận thủ thường, thường xuyên xuyên bị Tân Thế Kỷ bắt nạt…”

Trần Hán Thăng giải thích quá trình với tâm thái của một người bị hại, Tiêu Dung Ngư và Biên Thị Thi từ đầu đến cuối đều quay mặt đi chỗ khác, các cô thà nhìn những hạt mưa vỗ vào cửa kính, còn hơn phải nghe Trần Hán Thăng nói bậy nói bạ.

"Ở đây không có người ngoài, cậu hãy nói thật đi."

Cuối cùng ngay cả giáo sư Tôn cũng không thể nghe nổi nữa: "Mặc dù tôi không để ý đến hoạt động kinh doanh cụ thể của công ty luật Dung Thăng, nhưng vẫn biết một chút về mâu thuẫn giữa Qủa Xác và Tân Thế Kỷ, cậu xé bỏ văn bản luật sư, đào rỗng ban quản lý của người khác, thậm chí còn lừa gạt Tân Thế Kỷ đến tìm công ty luật để đại diện xử lý vụ án, cậu cảm thấy mình có liên quan đến mấy chữ "an phận thủ thường" sao?"

"Được rồi."

Trần Hán Thăng lập tức ngừng giả vờ, nói thẳng: "Thực ra người đứng sau Tân Thế Kỷ là nhà họ Trịnh, bọn họ đã tiến hành một loạt cuộc tấn công không theo quy tắc, cố gắng tìm mọi cách gọi tổ điều tra ba bên, dùng danh nghĩa ăn cắp ý tưởng để buộc Qủa Xác phải ngừng tung ra sản phẩm."

Tiêu Dung Ngư cũng không biết chuyện này, chẳng trách khoảng thời gian này trong lúc nói chuyện với Trần Hán Thăng, chưa nói được vài câu hắn đã tỏ ra hơi bực bội.

"Làm thế này là đút lót trắng trợn đúng không?"

Dù sao Tiểu Ngư Nhi cũng quan tâm đến Trần Hán Thăng, không nhịn được xen vào nói: "Nếu làm như vậy thì hành động này đã vượt ra khỏi phạm trù cạnh tranh thương nghiệp thông thường rồi đúng không?"

"Vấn đề nằm ở chỗ này."

Trần Hán Thăng hậm hực nói: "Nghe nói đội điều tra ba bên này vô cùng liêm minh công bằng, thậm chí bắt đầu từ khi thụ lý đơn tố cáo của Tân Thế Kỷ, tất cả những trình tự làm việc phía sau đều không vượt quá quy định của pháp luật, bởi vì bản thân Tân Thế Kỷ không có ý định sử dụng cách này để tấn công Qủa Xác, mà mục đích chỉ là để kéo dài thời gian."

"Tôi biết."

Giáo sư Tôn đã từng trải qua rất nhiều quá trình thụ lý vụ án, bà hiểu rõ và tổng kết một các ngắn gọn: "Cái này gọi là trình tự chính nghĩa, có nghĩa là trong khuôn khổ của pháp luật hiện hành, hành vi trả đũa đối thủ cạnh tranh cũng có thể gọi là mưu đồ công khai."

"Đúng vậy, trình tự chính nghĩa!"

Trần Hán Thăng gật đầu, thầm nghĩ đúng là người chuyên nghiệp, chỉ một câu nói đã tổng kết được một sự việc, hắn mỏi mắt trông chờ nhìn giáo sư Tôn thông qua kính chiếu hậu: "Lão phu nhân, ngài có cách nào không?"

"Nếu là trình tự chính nghĩa thì chỉ cần sửa đổi trình tự, hoặc gây áp lực khiến đối phương nhanh chóng điều tra ra kết quả."

Giáo sư Tôn hỏi: "Cậu nói thật đi, rốt cuộc Qủa Xác có sao chép của Tân Thế Kỷ không?"

"Không hề, cả hai công ty đều sao chép của Newmen."

Trần Hán Thăng oán giận nói: "Chắc chắn có chỗ tương tự, nhưng Newmen vẫn chưa lên tiếng đâu, Tân Thế Kỷ lại nhảy ra trước, có phải hơi buồn cười rồi không?"

"Cả hai đều không phải thứ tốt đẹp gì!"

Giáo sư Tôn lắc đầu không nói nên lời, trước mắt mà nói, chắc chắn không thể nào thay đổi trình tự, chỉ có thể gây áp

lực cho tổ điều tra mà thôi.

Sau khi trở về đại học Đông Đại, mọi người ăn cơm trưa ở trong nhà giáo sư Tôn, kết quả vừa mới ăn được một nửa thì nhận được điện thoại của cô thư ký nhỏ, nói rằng tổ điều tra ba bên sẽ đến Kiến Nghiệp vào chiều nay.

"Lão phu nhân, tôi phải đi rồi."

Trần Hán Thăng qua quýt ăn mấy mồm cơm rồi đúng dậy: "Đến lúc đó chờ tôi phát tín hiệu, chúng ta cùng gây áp lực cho tổ điều tra."

Giáo sư Tôn không đồng ý cũng không phản đối, tóm lại không tỏ bất cứ thái độ gì cả, nhưng Trần Hán Thăng biết chuyện này đã xong rồi.

Đối với một bà già kiêu ngạo mà nói, đây có nghĩa là đồng ý.

"Tiểu Trần, tớ có thể giúp cậu được gì không?"

Tiêu Dung Ngư hơi tiếc nuối, khoảng thời gian này hai người đều tương đối bận rộn, đã mấy ngày rồi không thể ăn cơm cùng nhau.

"Cậu ngoan ngoãn ăn cơm đi, ngoan ngoãn ngủ, ngoan ngoãn chờ tin tốt của tớ."

Ở trước mặt bao người, Trần Hán Thăng "chụt" một cái, hôn lên vầng trán bóng loáng của Tiêu Dung Ngư: "Đừng để tớ lo lắng và phân tâm, đây chính là sự trợ giúp tốt nhất."

"Ừ."

Tiêu Dung Ngư lắc lư bím tóc đuôi ngựa, nghiêm túc nói: "Nhưng cậu cũng phải đồng ý với tớ, nhất định phải nghĩ đến tớ mọi lúc."

"Không thành vấn đề."

Trần Hán Thăng mỉm cười, đây là Tiểu Dung Ngư hoạt bát ngọt ngào, biết rõ tối nay mình sẽ bận tối mặt tối mày nhưng cũng "bá đạo" muốn lãng mạn một chút.

Nhưng Cao Văn lại hơi lo lắng: "Trần Hán Thăng, bây giờ cậu phải đi rồi sao, tôi còn muốn thương lượng với cậu xem làm thể nào mới có thể xử lý mâu thuẫn giữa Tân Thế Kỷ và Qủa Xác một cách ổn thoả nhất, chúng tôi tạm dừng tham gia như vậy, liệu Tân Thế Kỷ có ý kiến gì không?"

"Sẽ không có ý kiến gì đâu."

Giọng nói của Trần Hán Thăng vang lên từ dưới toà nhà: "Nói không chừng sau này sẽ không có công ty nào tên là Tân Thế Kỷ nữa đâu."

"Cậu có ý gì?"

Cao Văn ấp úng hỏi: "Tân Thế Kỷ muốn đổi tên sao?"

…

Trần Hán Thăng trở lại Giang Lăng và lập tức tụ họp với Khổng Tĩnh, sau khi thương lượng xong xuôi, hai người quyết định sẽ phái một người đi thăm hỏi một chút, chuyện này có thể coi như là khởi đầu của việc chào hỏi, qua lại cho quen mặt đi.

Bốn giờ chiều, năm thành viên của đội điều tra cuối cùng cũng đã đến Giang Lăng, nhưng bọn họ cũng không lên xe của phía chính quyền khu phái đến tiếp đón, thậm chí còn không ở trong khách sạn cấp cao do chính quyền khu sắp xếp, mà là tự bỏ tiền túi ra để ở trong một khách sạn bình thường.

Đồng thời, Tạ Thiên Tâm- Tổ trưởng của đội điều tra còn từ chối lời mời ăn tối của chính quyền khu, tỏ vẻ tất cả mọi người được ăn một bát canh miến tiết vịt và ngắm cảnh Tần Hoài trong truyền thuyết là được rồi.

“Đây là đang phát tín hiệu đấy.”

Trần Hán Thăng nói với Khổng Tĩnh: “Mấy người bỏ những suy nghĩ kia của mình đi, cuộc điều tra lần này không nể mặt mũi ai cả, đây là ẩn ý của Tạ Thiên Tâm đấy.”

“Chuyện này đã nằm trong dự tính cả rồi.”

Khổng Tĩnh nói với Trần Hán Thăng: “Nhưng dựa theo suy đoán của Lý Tiểu Giai, đợt thử nghiệm mức độ ổn định sản phẩm mp4 của chúng ta sẽ kết thúc vào ngày mùng 7 tháng 4, lúc đó chúng ta có nên sản xuất hàng loạt không?”

Trần Hán Thăng không trả lời, thay vào đó lại hỏi: “Tân Thế Kỷ có tin tức gì không?”

“Bọn họ đã tìm được nhà máy sản xuất để thay thế điện tử Lam Quang rồi.”

Khổng Tĩnh đáp: “Thời gian của hai bên đều vô cùng căng thẳng, giành giật nhau từng giây một.”

“Haiza, đầu óc tôi hơi loạn.”

Trần Hán Thăng rút ra một điếu thuốc: “Tôi đi xem người ta chơi cờ đây, tình hình đang thay đổi hàng ngày, chỉ có thể chờ đến khi đợt thử nghiệm tính ổn định thứ hai kết thúc rồi nói sau.”

Khổng Tĩnh thở dài một hơi, khoảng thời gian này Trần Hán Thăng rất thích xem người ta chơi cờ tướng, Nhiếp Tiểu Vũ ở trong thế giới giả tưởng đoán rằng có lẽ gần đây bộ trưởng Trần đang đọc truyện tranh “Kỳ hồn” của Nhật Bản.

Khổng ngự tỷ cảm thấy có lẽ đây là cách Trần Hán Thăng suy nghĩ mọi việc, dù sao con người hắn trời sinh hiếu động, nhìn người khác chơi cờ đúng là một cách vừa náo nhiệt vừa có thể sử dụng bộ não.

Chương 645: Bước qua ngọn núi này, phía trước đều là tiền tài

Tổ điều tra ba bên này cũng không phải ở trong trạng thái hoàn toàn không giao tiếp với người nào khác, buổi sáng ngày mùng 6 tháng 4, dưới dự phối hợp của chính quyền khu vực Giang Lăng, bọn họ tổ chức một buổi họp ngắn giữa người phụ trách của Tân Thế Kỷ và Qủa Xác.

Khổng Tĩnh đại diện cho Qủa Xác tham gia, Hồng Sĩ Dũng đại diện cho Tân Thế Kỷ, mặc dù hai bên đang đấu đá sau lưng với nhau, nhưng khi chạm mặt ở trong hội trường, cả hai người còn giả vờ giả vịt nói vài câu khách sáo.

“Sao lại thế này, tôi cảm thấy khoảng thời gian này giám đốc Khổng hơi gầy đi thì phải, áp lực công việc quá lớn sao?”

Hồng Sĩ Dũng mỉm cười giống như một vị phật Di Lặc béo mập, tỏ vẻ vô cùng quan tâm nói: “Một người phụ nữ xinh đẹp như cô nhất định phải chăm sóc nhan sắc nhiều hơn nữa.”

“Không thể tránh khỏi có chút phờ phạc được.”

Khổng Tĩnh mỉm cười nói: “Dù sao Qủa Xác cũng bắt đầu từ hai bàn tay trắng, đi từng bước từng bước mới đến được như ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, Qủa Xác của chúng tôi thực sự đã trả giá rất nhiều sức lực, đương nhiên phải cảm ơn đến sự ủng hộ to lớn của Hồng tổng và Tân Thế Kỷ.”

Hồng Sĩ Dũng nghẹn một hơi, lúc đầu anh ta muốn châm chọc một chút, dù sao Qủa Xác cũng sắp lâm vào cảnh khốn

cùng.

Không ngờ Khổng Tĩnh trở tay lại là một người biết nói móc mỉa, sự "trưởng thành" của Qủa Xác thực sự không thể thoát khỏi đủ loại ủng hộ của Tân Thế Kỷ, cho dù đó không phải là mong muốn thật lòng của Hồng Sĩ Dũng.

"Giám đốc Khổng, nhân quả luân hồi, ông trời nào có tha cho ai bao giờ?"

Hồng Sĩ Dũng sa sầm mặt mày: "Đừng tưởng rằng chỉ một Lam Quang nhỏ nhoi là có thể bóp chặt được yết hầu của Tân Thế Kỷ, chúng tôi đã tìm được sản phẩm thay thế và đang cố gắng nghiên cứu."

"Vậy sao? Vậy thì chúc mừng Hồng tổng."

Khổng Tĩnh mặt không cảm xúc nói: "Nhưng tôi cũng muốn trả lại câu nói kia cho ngài, nhân quả luân hồi, ông trời nào có tha cho ai bao giờ? Mặc dù Qủa Xác nhỏ bé, nhưng tóm lại vẫn đang ở trong phạm vi cạnh tranh giữa các doanh nghiệp, các ông khiến thế lực ba bên nhúng tay vào, vậy thì cũng đừng trách chúng tôi làm việc không có giới hạn."

"Hừ, rửa mắt mà chờ đi!"

Hồng Sĩ Dũng để lại một câu rồi ngẩng đầu đi vào phòng họp.

Thành thật mà nói, Hồng Sĩ Dũng cũng có hơi hoảng hốt, Qủa Xác chính là một doanh nghiệp lưu manh, sau lưng có không biết bao nhiêu thủ đoạn mờ ám.

Việc cấp bách hiện giờ là nhanh chóng hoàn thành sản phẩm mp4 của mình, lợi dụng mối quan hệ tốt đẹp giữa Tân Thế Kỷ và các nhà phân phối để ưu tiên bán hàng, bỏ xa Qủa Xác ở phía sau.

Thực ra Khổng Tĩnh cũng không khá hơn là bao, những phát súng như thế này chủ yếu là để hù doạ người khác, tóm lại không thể thua kém về mặt đấu khẩu.

Chẳng bao lâu sau, người của tổ điều tra đã đến đây, tổ trưởng Tạ Thiên Tâm đã ngoài sáu mươi, khuôn mặt chữ điền nghiêm túc, mái tóc hoa râm, ít nói ít cười.

Những cuộc họp như thế này giống như cuộc họp định hướng cho tân sinh viên, lúc nào cũng là lãnh đạo nhà nước nói cho sảng khoái trước, cuối cùng với đến lượt đại diện học sinh lên phát biểu.

Cho nên đầu tiên là lãnh đạo khu vực Giang Lăng đứng lên phát biểu diễn văn chào mừng, ông ta dông dài hơn hai mươi phút, mãi đến khi hai hàng lông mày của Tạ Thiên Tâm đã nhíu chặt giống như bánh quai chèo, lúc này ông ta mới nhường micro.

Tổ trưởng Tạ nói chuyện gọn gàng dứt khoát, tổng cộng nhấn mạnh ba điểm.

“Thứ nhất, cuộc điều tra này chỉ điều tra sự việc, không điều tra người, tôi chưa bao giờ quen biết Tân Thế Kỷ, cũng như chưa bao giờ có tranh chấp với Qủa Xác, lần này chỉ là trách nhiệm công việc.”

“Thứ hai, trước khi có kết quả điều tra, Qủa Xác không được phép bán ra bất cứ chiếc mp4 nào, Tân Thế Kỷ cũng không được phép.”

Nghe đến đây, Hồng Sĩ Dũng vô cùng đắc ý nhìn thoáng qua Khổng Tĩnh.

Tân Thế Kỷ không thể bán ra được, đó là bởi vì sản phẩn không sản xuất tốt.

Quả Xác không thể bán ra, đó chỉ là lo lắng suông.

“Thứ ba, chính là về phương diện kỷ luật.”

Nói đến đây, giọng điệu của Tạ Thiên Tâm đột nhiên trở về lớn hơn, vang dội hơn: “Trong quá trình điều tra này, chúng tôi sẽ không tham gia vào bất cứ bữa tiệc tiếp đãi nào, cũng không muốn gặp riêng bất cứ vị khách nào, hy vọng mọi người có thể tuân thủ thoả thuận này và đừng làm khó lẫn nhau, cảm ơn các vị đã phối hợp.”

Thái độ của tổ trưởng Tạ rõ ràng là đang thiết lập một khúc nhạc dạo, ông ta hy vọng sẽ thực hiện một cuộc điều tra hoàn toàn công bằng liêm chính, hy vọng không bị quấy rầy.

“Bài phát biểu của tôi đến đây là kết thúc, mọi người còn có thắc mắc nào nữa không?”

Tạ Thiên Tâm liếc nhìn một vòng, nói: “Nếu không có câu hỏi này, tiếp theo chúng tôi sẽ đến hai nhà máy để thu thập bằng chứng, hi vọng Hổng tổng và Khổng tổng có thể tích cực phối hợp…”

“Tổ trưởng Tạ, chào ngài, tôi có một nghi vấn.”

Khổng Tĩnh mở miệng, vốn dĩ cô có rất nhiều câu đã chuẩn bị sẵn.

Tạ Thiên Tâm ngẩng đầu lên: “Khổng tổng, mời nói.”

“Nếu trong quá trình điều tra không có bằng chứng nào cho thấy Qủa Xác ăn cắp ý tưởng của Tân Thế Kỷ…”

Khổng Tĩnh hỏi: “Thì các ngài có thể để Qủa Xác xuất hàng trước được không, bởi vì chúng tôi có quá nhiều sản phẩm tồn đọng, một ngày chờ đợi thì sẽ tổn thất nhiều hơn một ngày.”

Nghe vậy, Hồng Sĩ Dũng khinh thường “chậc” một tiếng.

Có thể người khác không biết nhưng chẳng lẽ anh ta không biết sao? Bây giờ cuộc thử nghiệm độ ổn định sản phẩm thứ

hai của Qủa Xác vẫn chưa kết thúc, chưa bước vào quy trình sản xuất hàng loạt, sản phẩm tồn đọng cái rắm!

Người phụ nữ Khổng Tĩnh này, thoạt nhìn dịu dàng động lòng người, thế mà cũng học được cách giả vờ đáng thương để tạo áp lực.

"Được."

Tạ Thiên Tâm khẳng định: "Một khi chúng tôi phát hiện không có chứng cứ, đương nhiên sẽ lập tức cho qua đầu tiên."

….

Sau khi cuộc họp kết thúc, Khổng Tĩnh trở về văn phòng làm việc trên đường Thiên Nguyên Đông, báo cáo nội dung cụ thể cùng với Trần Hán Thăng.

"Tôi biết rồi, chị Tĩnh, trước tiên chị quay lại nhà máy tiếp tục theo dõi sát sao, nhân tiện phối hợp với tổ điều tra làm việc một chút."

Trần Hán Thăng gác chân lên bàn làm việc, hờ hững lướt xem email trong máy tính.

"Vậy còn cậu?"

Khổng Tĩnh hỏi ngược lại: "Lát nữa cậu lại đi xem người khác chơi cờ sao? Nếu không thì đi dạo phố với bạn gái, tóm lại bây giờ chỉ có thể chờ đợi."

"Không có tâm trạng, hơn nữa ai sẽ đi cùng tôi?"

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn lắc đầu.

"Hả?"

Khổng Tĩnh cho rằng mình nghe nhầm, có bạn gái rồi còn hỏi ai sẽ đi cùng sao?

"Ý của tôi là…"

Trần Hán Thăng cũng phản ứng lại, không chút hoang mang ngồi thẳng người dậy: "Vào thời điểm này, cho dù ai đi cùng cũng không có tâm trạng, chỉ có ở bên cạnh Qủa Xác mới cảm thấy yên tâm nhất."

"Ồ."

Lúc này Khổng Tĩnh mới mỉm cười: "Vậy cậu phải nói rõ ràng đi chứ, suýt chút nữa tôi đã hiểu nhầm rồi, vậy tôi về nhà máy trước đây."

"Ha ha ha ha."

Trần Hán Thăng cười gượng vài tiếng rồi tiễn Khổng ngự tỷ rời đi.

…

Chiều hôm đó, quả nhiên người của tổ điều tra đi vào nhà máy điện tử Qủa Xác thu thập những bằng chứng liên quan, về mặt thái độ hoàn toàn không cố ý gây khó dễ, đúng như những gì tổ trưởng Tạ Thiên Tâm nhấn mạnh, hoàn toàn không có sự thiên vị.

Tối hôm đó, người của tổ điều tra thậm chí còn không ăn cơm trong nhà ăn của Qủa Xác, nghe nói năm người chỉ tuỳ tiện ăn mấy lồng bánh bao nhân thịt trên đường phố.

Vào ngày hôm sau, ngày mùng 7 tháng 4, mp4 của Qủa Xác cuối cùng cũng đã vượt qua đợt thử nghiệm tính ổn định lần thứ hai.

Theo kế hoạch ban đầu, đây là lúc gặt hái thành quả chiến thắng, bởi vì sau khi trải qua hai đợt thử nghiệm tính ổn định, Qủa Xác đã chuẩn bị sản xuất hàng loạt và đưa ra thị trường.

Khi Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai cầm sản phẩm mp4 mới nhất đến đây thì lại phát hiện Trần Hán Thăng đang tụ tập cùng với đám người Chung Kiến Thành.

“Haiz…”

Khổng Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cô cũng không thúc giục, mà chỉ đi ra phía sau Trần Hán Thăng lặng lẽ nhìn.

Những người tụ tập ở đây đều là nhân viên chuyển phát nhanh dưới trướng của Chung Kiến Thanh, bọn họ rất quen thuộc với Trần Hán Thăng, dù sao năm đó Trần Hán Thăng cũng là sinh viên làm thêm cấp dưới của Chung Kiến Thành, cho nên mọi người tụ tập lại với nhau ba hoa khoác lác, uống bia hình như cũng không có gì cả.

Nhưng lúc trước Khổng Tĩnh lại là lãnh đạo của Chung Kiến Thành, khí chất ưu nhã rất có phong thái, cô ấy đứng ở đây, những người khác cũng vô thức trở nên câu nệ.

“Không chơi, không chơi nữa.”

Sau khi người chọc lõi* Chung Kiến Thành phát hiện ra tình hình này, lớn tiếng muốn đuổi Trần Hán Thăng đi: “Con mẹ nó cậu lúc nào cũng xin đi lại, mau nhường vị trí đi.”

(*Người lọc lõi: Châm biếm người có nhiều kinh nghiệm nhưng láu lỉnh.)

“Cút mẹ ông đi ấy, ai mới là người đi lại chứ?”

Trần Hán Thăng không vui.

“Cậu không đi đúng không?”

Chúng Kiến Thanh cũng dứt khoát, trực tiếp đuổi những người khác rời đi, cuối cùng bên cạnh bàn cờ chỉ còn lại Trần Hán Thăng đang ngồi và Khổng Tĩnh vẫn đang đứng, hai người cô độc đứng nhìn nhau.

Có một số nhân viên cảm thấy hơi áy náy, lặng lẽ nói với Chung Kiến Thanh: “Lão Chung, khoảng thời gian này Trần Hán Thăng thường xuyên chạy đến đây chơi cờ, vừa nhìn đã

biết trong lòng đang có chuyện, chúng ta chơi với cậu ta một chút đi, dù sao cũng là anh em của mình mà."

"Phi phi phi, ông đây còn không thông minh bằng cậu sao?"

Chung Kiến Thành đang nhai trầu, nhả bã ra mắng: "Ba năm trước, khi Trần Hán Thăng tìm đến tôi, chặn trước cửa văn phòng yêu cầu làm tổng đại lý của đại học Tài chính, tôi đã biết thằng chó này không đơn giản rồi, các cậu chỉ có thể nhìn ra được khoảng thời gian này cậu ta gặp vấn đề, nhưng không nhìn thấy hôm nay cậu ta đã không nhíu mày nữa rồi sao?"

"Ngài có ý gì?"

Nhân viên chuyển phát nhanh ngẩn người.

"Tôi cảm thấy việc chơi chờ tướng này ít nhất vẫn có chút tác dụng dẫn dắt, có lẽ Trần Hán Thăng đã nghĩ ra cách, cho nên chúng ta đừng quấy rầy thời gian của cậu ta và Khổng Tĩnh."

Chung Kiến Thành hút một điếu thuốc, vui vẻ hít mấy hơi, cảm khái nói: "Đúng là trầu cau cộng thêm ít thuốc sẽ tạo thành pháp lực vô biên, lúc mở Hoả Tiễn 101, tôi cũng chưa từng nhìn thấy tên chó này khó khăn như vậy."

"Người xưa thường nói khó khăn càng lớn, lợi lộc càng nhiều, lần này nếu Trần Hán Thăng vượt qua, không biết sẽ kiếm được bao nhiêu tiền đây."

Chương 646: Thủ đoạn nham hiểm tự vu oan cho bản thân

"Tên chó Chung Kiến Thành, một ván tờ tôi đi lại hai ba lần thì sao chứ?"

Trần Hán Thăng hùng hổ quay trở về văn phòng, cầm lấy chiếc mp4 mới nhất đặt trong lòng bàn tay ước lượng vào quan sát, sau hai đợt thử nghiệm, liên tục thay đổi và sửa chữa, bề ngoài của MP4 Qủa Xác dường như không có quá nhiều thay đổi, nhưng các chi tiết đã được cải thiện rất nhiều.

Ví dụ như:

Tất cả máy trước đó đều được phối hợp với tai nghe màu trắng, nhưng bây giờ chúng đã được thống nhất phân loại, thân máy màu hồng nhạt sẽ được phối hợp với tai nghe màu hồng nhạt, thân máy màu đen sẽ phố hợp với tai nghe màu đen.

Hơn nữa, khi bật hàng mẫu trước đó, màn hình điện tử luôn có cảm giác lấp loé rất nhỏ, mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng bây giờ sau hai đợt điều chỉnh thử, vấn đề nhỏ này đã được giải quyết;

Ngoài ra, chức năng văn bản txt đã được thêm vào, có thể download ở trên mạng, ý kiến này là do Đới Chấn Hữu đưa ra.

…

Nói tóm lại, mặc dù không có nhiều cải thiện về chất lượng nhưng cảm giác đầu tiên mang đến cho người tiêu dùng cũng thoải mái hơn.

Đương nhiên, rất nhiều vấn đề cũ vẫn tồn tại.

Đầu tiên là độ dày, trong thiết kế sản phẩm khoa học kỹ thuật điện tử, bản thân độ dày thể hiện năng lực nghiên cứu khoa học của công ty đó, bởi vì cùng với "mỏng nhẹ", chíp và mạch điện bên trong cũng cần phải nén lại theo tỷ lệ của nó, còn phải giải quyết vấn đề toả nhiệt nữa.

Chiếc mp4 mỏng nhất trong thị trượng hiện nay thuộc về Newmen, đây là một trở ngại mà năng lực tích luỹ của Qủa Xác không thể giải quyết được.

Thứ hai, bởi vì liên quan đến vấn đề giá cả nên khi bộ nhớ mp4 của Newmen và Sony đã lên đến 2Gb thì Qủa Xác vẫn lấy 256mb và 512mb làm chủ đạo.

Nhưng Qủa Xác vẫn sẽ có một thị trường khổng lồ.

Chuyện này giống như một cuộc xem mắt, mặc dù xuất thân và gia cảnh của nhà gái bình thường, công việc của cô ấy cũng không phải là kiểu hấp dẫn như nhân viên nhà nước, bác sĩ hay giáo viên gì đó (Chất lượng của mp4 Qủa Xác không thể sánh được với của Newmen)

Nhưng người ta ăn mặc xinh đẹp cơ mà (màu sắc tai nghe và thân máy mp4 của Qủa Xác đồng nhất);

Còn biết giặt quần áo, nấu cơm và chăm sóc con cái (ngoại trừ chức năng nghe nhạc, xem video… ra, còn có thể xem văn bản);

Điều quan trọng nhất là thách cưới không cao (giá cả thị trường là 899 tệ, của Newmen động một chút là 2500 tệ trở nên.).

Cho nên xét về tổng thể, mp4 của Qủa Xác chắc chắn phù hợp với tiêu chí mua sắm của các sinh viên trẻ tuổi và người mới tốt nghiệp ra làm việc.

Đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng những người quá tự tin vào cuộc xem mắt- Bản thân mình xấu xí, mình xấu nhưng còn chê người khác xấu hơn, chê người khác xấu còn muốn tìm một người xinh đẹp.

Nếu đặt trong trường hợp chiếc mp4 này, thì người đó không thể mua nổi Newmen, nhưng lại chê của Qủa Xác, hy vọng mua được một sản phẩm giống như Newmen với gia 899 tệ, nhưng kiểu khách hàng này thực sự cũng không nhiều lắm.

…

Đối với Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh, điều quan trọng nhất chính là làm thế nào để dẫn đầu trong việc bán mp4, như thế khả năng xâm chiếm không gian tồn tại của Tân Thế Kỷ sẽ lớn hơn nữa.

“Phía bên Tencent đã liên lạc với chúng ta rồi.”

Khổng Tĩnh đứng bên cạnh nói: “Qzone 11 sắp được chính thức phát hành, bọn họ đề nghị chúng ta tốt nhất là nên mở rộng phân phối hàng hoá trước, nếu không tất cả mọi người đều không thể tìm thấy mp4 của Qủa Xác được bán ở đâu, phía bên Thâm Thông cũng hỏi thăm, tiền đã gửi cho chúng ta, lúc nào hàng mới được chuyển đến.”

“Vấn đề trước mắt đều chồng chất ở đây.”

Trần Hán Thăng lấy ra hai chiếc ghế dựa, để cho hai vị trong ban quản lý vừa vất vả vừa có công lao lớn này ngồi xuống, bản thân hắn lại đứng phân tích: “Chuyện này thuộc về tình huống ngoài ý muốn, trước đó không một ai trong chúng ta có thể tưởng tượng được, tôi luôn nghĩ cách xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào, sau đó lại phát hiện nếu suy nghĩ theo cách bình thường sẽ tương đối khó khăn, nên đã học được cách vận dụng theo tư duy đảo ngược.”

“Vận dụng như thế nào?”

Lý Tiểu Giai đỡ mắt kính hỏi, tóc tai của anh ta gần như đã bị hói rồi, nhìn từ xa hoặc gần đều bóng loáng.

“Không thể sử dụng cách thức bình thường.”

Trần Hán Thăng nói: “Chúng ta phải khóc lóc kể lể với bên chính quyền, thậm chí uy hiếp sẽ chuyển khỏi chỗ này, thúc giục bên chính quyền tìm cách liên hệ với tổ điều tra; sau đó nhờ đài truyền hình công khai chuyện này, để dư luận đứng về phía chúng ta, không thể để đám người Tạ Thiên Tâm sống quá dễ chịu được.”

“Như vậy sao?”

Khổng Tĩnh đưa ra ý kiến phản đối: “Liệu điều đó có thể khiến tổ điều tra càng cảm thấy bất mãn và cố ý kéo dài thời gian đưa ra kết quả không?”

“Nếu nghĩ theo hướng bình thường thì đương nhiên là vậy.”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào con đường Thiên Nguyên Đông bên ngoài cửa kính, chậm rãi nói: “Cho nên tôi dự định sẽ sắp xếp một chút nhiệm vụ cho Tân Thế Kỷ.”

Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng ngắt lời, chờ Trần Hán Thăng nói tiếp.

“Tôi định sẽ móc nối một chút liên hệ, lấy danh nghĩa của Tân Thế Kỷ gây áp lực cho tổ điều tra.”

Trần Hán Thăng chống nạnh xoay người lại: “Hy vọng tổ điều tra có thể cố ý trì hoãn đưa ra thời gian kết luận, khiến lợi ích của Qủa Xác tổn hại ở một mức độ lớn hơn nữa, đồng thời ẩn ý đưa ra một số lợi ích…”

Lý Tiểu Giai không hiểu, chẳng phải là nên tìm quan hệ để giúp Qủa Xác sao? Tại sao lại muốn “hại” Qủa Xác chứ?

“Chuyện này chẳng khác nào tự vu oan cho bản thân mình, nếu là bình thường, chẳng ai làm như vậy cả.”

Lần này Khổng Tĩnh bừng tỉnh hiểu ra: “Với một người có tính cách như tổ trưởng Tạ Thiên Tâm, chắc chắn ông ta sẽ cảm thấy Tân Thế Kỷ quá đáng, rõ ràng trong lúc mở cuộc họp, ông ta đã nhiều lần ra lệnh và nhấn mạnh giải thích kỷ luật, nhưng Tân Thế Kỷ vẫn khinh thường bọn họ như vậy.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Không sai, theo cách này, tổ điều tra sẽ vô thức đứng về phía chúng ta.”

“Nhưng…”

Lý Tiểu Giai nghẹn họng nhìn trân trối, còn hỏi một “kẽ hỡ”: “Ngộ nhỡ tổ điều tra thực sự đồng ý thì phải làm sao bây giờ?”

Trần Hán Thăng nhếch môi cười, không trả lời.

“Làm sao bây giờ?”

Lý Tiểu Giai vẫn chưa thể phản ứng lại.

“Chuyện này căn bản không có khả năng, nếu chúng ta ghi âm cuộc gọi, chỉ cần tổ điều tra kéo dài thời gian một ngày, thì đây chính là chứng cứ bọn họ nhận lợi lộc từ Tân Thế Kỷ.”

Cuối cùng Khổng Tĩnh lắc đầu nói: “Một khi đưa ra ánh sáng, tổ điều tra sẽ từ một tổ chức ba bên công chính liêm minh biến thành kẻ nghi ngờ nhận hối lộ, khả năng bọn họ có thể rời khỏi Kiến Nghiệp một cách an toàn không biết là bao nhiêu? Tạ Thiên Tâm là một lãnh đạo nhiều kinh nghiệm, ông ta sẽ không để mối nguy hiểm này rơi xuống trên đầu mình đâu.”

“Hoá ra là vậy, chuyện này quá phức tạp rồi.”

Lý Tiểu Giai tự lẩm bẩm nói.

Không Tĩnh hiểu rất rõ điều này, bởi cô xuất thân từ ngành ngân hàng với nhiều loại khách hàng, không ngờ Trần Hán Thăng chỉ mới ngồi xem cờ tướng vài hôm mà đã có thể nghĩ được một nước đi nham hiểm như vậy.

"Có thể thử một lần, thành công hay không thì không biết, nhưng việc chơi cờ tướng vẫn có tác dụng."

Khổng Tĩnh nở một nụ cười xinh đẹp.

…

Khổng ngự tỷ và Lý Tiểu Giai ở lại một lúc rồi mỗi người rời đi với nhiệm vụ riêng của mình.

Hai người bọn họ, một người phải khóc lóc kể lể với phía bên chính quyền Giang Lăng, một người phải sắp xếp việc sản xuất hàng loạt mp4 của Qủa Xác, Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ta gọi cho giáo sư Tôn Bích Dư và Mạc Kha trước.

"A lô, mẹ hai Mạc, cháu bị người ta bắt nạt, ngài nhất định phải làm chủ giúp cháu…. Không không không, không phải đứng về phía Qủa Xác, ngài phải đứng về phía quan điểm của Tân Thế Kỷ để lên tiếng, nhân tiện thu âm… Cháu gửi phương thức liên lạc của Tạ Thiên Tâm cho dì nhé."

"A lô, lão phu nhân, ngài đã ăn cơm chưa… Được được được, cháu không nói nhảm nữa, ngài cũng đã biết chuyện rồi đấy…"

Sau khi sắp xếp một loạt chuyện, Kiến Nghiệp thoạt nhìn có vẻ vẫn sóng yên biển lặng như trước, cây ngô đồng nước Pháp ven đường vẫn thong thả đâm nhánh mới, hoa anh đào ở chùa Kê Minh vẫn đang nở rộ, cơn gió phất qua mặt, mang theo một chút dịu dàng và ấm áp nhàn nhạt.

Ở độ tuổi của Tạ Thiên Tâm, ông ta thích nhất là nhìn thấy những cảnh tượng tràn ngập sức sống này, nhưng sau khi nhận

được một cuộc điện thoại từ trưa ngày mùng 7, thế giới đột nhiên thay đổi.

Cuộc gọi này là do một lãnh đạo ngành giáo dục địa phương ở Kiến Nghiệp gọi đến, nội dung cụ thể chỉ có Tạ Thiên Tâm biết, nhưng sau khi cúp máy, trên mặt ông ta vẫn có chút khinh thường.

Chương 647: Kèn phát lệnh tấn công của Qủa Xác

Sau cuộc điện thoại vào giữa trưa này, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, trưa hôm đó, đài truyền hình khu vực Giang Lăng lại tìm đến, người dẫn chương trình là một nữ phóng viên trẻ tuổi với dáng người cao gầy, tô son môi sáng ngời, khuyên tai cũng đang lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Thoạt nhìn rất xinh đẹp, nhưng câu hỏi lại vô cùng sắc bén.

“Xin hỏi tổ trưởng Tạ, lần này động cơ điều tra của các ngài là gì?”

“Đây chỉ là chuyện cạnh tranh giữa hai doanh nghiệp thôi mà, cần ngài phải điều tra cẩn thận như vậy sao?”

“Phán đoán nhận định xem rốt cuộc khi nào kết quả điều tra mới có?”

…

Mấy câu hỏi này đội điều tra cũng không thể nào trả lời trực tiếp, chỉ có thể dùng một số câu nói sáo rỗng như “Xử lý nghiêm những hành vi tấn công thị trường trái pháp luật, duy trì một môi trường cạnh tranh lành mạnh và công bằng, thúc đẩy sự phát triển hài hoà của nền kinh tế khu vực” để đối phó.

Tối hôm đó sau khi trở về khách sạn, những thành viên khác của tổ điều tra đều vô cùng tức giận.

“Phóng viên đài truyền hình chắc chắn là do Quả Xác mời đến.” Một thành viên trẻ tuổi trong tổ oán giận: “Bởi vì cô ta luôn thiên vị cho Quả Xác.”

“Chuyện này cũng bình thường.”

Tạ Thiên Tâm bình tĩnh nói: “Nếu tôi cũng sở hữu một công ty, một ngày nào đó bị hạn chế bán sản phẩm, chắc chắn tôi cũng sẽ tìm kiếm quan hệ khắp nơi.”

Các thành viên của tổ phát hiện hình như lập trường của tổ trưởng cũng có chút thiên vị Quả Xác, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Vào sáng ngày hôm sau, ngày mùng 8 tháng 4, nhóm điều tra đã triệu tập người phụ trách của Quả Xác và Tân Thế Kỷ.

Sau khi nói sơ qua về tình hình điều tra trong vòng vài câu, giọng điệu của tổ trưởng Tạ Thiên Tâm đột nhiên thay đổi: “Ngày hôm qua tôi nhận được điện thoại của một vị lãnh đạo nào đó của Kiến Nghiệp, thực ra cũng không trò chuyện lâu lắm, nhưng trong cuộc trò chuyện, bà ấy khéo léo biểu đạt một ẩn ý sâu xa, muốn tôi quan tâm hơn đến một doanh nghiệp nào đó.”

Nghe xong, Hồng Sĩ Dũng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Khổng Tĩnh, khoé miệng không nhịn được cong lên nở một nụ cười.

“Tôi muốn nhấn mạnh quy tắc lại một lần nữa.” Tạ Thiên Tâm nghiêm mặt nói: “Đừng khoe khoang mạng lưới quan hệ của mấy người, bởi vì tôi sẽ không để ý đến nó đâu.”

Sau khi kết thúc cuộc họp, Khổng Tĩnh đi ra ngoài thì thấy Hồng Sĩ Dũng đang chờ ở bên ngoài. “Khổng tổng.”

Hồng Sĩ Dũng vuốt ve cái bụng nói: “Lá gan của các cô cũng đủ lớn nhỉ, tổ trưởng Tạ đã nhiều lần ra lệnh và nói rõ những điều cấm kỵ, thế mà các cô vẫn dám tìm đến người ta cầu tình.”

“Tổng giám đốc Hồng, ông hãy làm tốt chuyện của mình trước đi.”

Khổng Tĩnh không có ý định nói chuyện, lập tứ đi đến khu vực bãi đỗ xe.

“Tôi biết các cô đang sốt ruột.”

Hồng Sĩ Dũng nhanh chóng đi theo, vô cùng cảm khái nói: “Tôi hoàn toàn không thể ngờ được rằng Quả Xác sẽ tiến hành sản xuất đồng loạt chỉ sau hai lần thử nghiệm tính ổn định nếu không phải vì chuyện này, tôi chắc chắn đã rơi vào cạm bẫy của mấy người, nhưng bây giờ thì sao, Quả Xác chỉ có thể giương mắt nhìn.”

Khổng Tĩnh không phản bác, bình tĩnh lái chiếc Passat rời đi.

Trưa hôm đó sau khi cơm nước xong xuôi, chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi Tạ Thiên Tâm nhấn mạnh đến vấn đề kỷ luật, điện thoại của ông ta lại vang lên một lần nữa.

Người gọi điện thoại đến lần này là tổng biên tập của một tờ báo pháp luật nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, ý tứ của ông ta cũng rất đơn giản, cũng hy vọng tổ điều tra có thể quan tâm đến nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ nhiều hơn một chút, nếu có cơ hội sẽ mời uống trà.

Tạ Thiên Tâm cười lạnh cúp máy.

Sáng ngày mùng 9, tổ điều tra tiếp tục triệu tập Khổng Tĩnh và Hồng Sĩ Dũng.

Trong cuộc họp ngắn ngủi này, Tạ Thiên Tâm nói một cách dứt khoát: “Ngày hôm qua lại có một nhân vật công chúng có quyền lực liên lạc với tôi, đây là lần cảnh cáo cuối cùng của tôi, hy vọng quý công ty có thể tự giải quyết thật tốt.”

Hồng Sĩ Dũng nhìn Khổng Tĩnh, lắc đầy thở dài một hơi.

“Quả Xác đúng là đã sợ tới mất đi phương hướng, đồng thời đánh mất năng lực phán đoán, rõ ràng tổ trưởng Tạ kia là

người ghét cái ác như kẻ thù, nhưng vẫn khăng khăng móc nối quan hệ để tạo áp lực.”

Hồng Sĩ Dũng cũng hơi thương tiếc cho đối thủ đáng gờm này của mình, biện pháp tốt nhất vào lúc này đó chính là không làm gì cả, kiên nhẫn chờ đợi kết quả.

Sau khi trở về nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, đầu tiên Hồng Sĩ Dũng đi vào bộ phận nghiên cứu phát minh kiểm tra tiến độ, bởi vì đã tìm được màn hình LCD để thay thế sản phẩm của Lam Quang nên chỉ cần kiểm tra tính ổn định của màn hình mới trong một thời gian ngắn là có thể đi vào sản xuất hàng loạt.

“Hồng tổng, có lẽ có thể đưa vào dây chuyền sản xuất vào ngày 15.”

Người phụ trách bộ phận nghiên cứu phát minh hiện tại của Tân Thế Kỷ nói.

Trong lòng Hồng Sĩ Dũng âm thầm tính toán, những kiểu điều tra này sẽ không tuyên bố kết quả ngay tại chỗ, thông thường sẽ phải quay trở về đơn vị để đóng dấu, từ đầu đến cuối có lẽ sẽ kéo dài hai tuần.

Lúc đó đã gần cuối tháng 4, có lẽ Tân Thế Kỷ và Qủa Xác đã chuẩn bị sẵn sàng nguồn cung cấp, đồng thời ở trên cùng một vạch xuất phát.

Không thể nào ngờ được, trong trận chiến với tốc độ quanh co khúc khuỷu và kỳ quái này, hai bên đều thể hiện hết kỹ năng của mình, cuối cùng kết thúc với tỷ số hoà.

“Đúng là không dễ dàng gì, sau khi mp4 được bán ra, bộ phận của các cậu sẽ là đơn vị có công đầu.”

Hồng Sĩ Dũng khen ngợi người phụ trách bộ phận nghiên cứu phát minh, đồng thời gọi Trương Vệ Vũ, phó đội trưởng đội bảo vệ mới được thăng chức đến: “Hai ngày này Tiểu

Trương chịu khó vất vả một chút, cậu hãy canh giữ ở bộ phận nghiên cứu và phát minh cẩn thận, nghiêm túc đứng ở ca cuối cùng, tuyệt đối không có phép bất cứ nhân viên đáng nghi nào đến gần."

"Vâng."

Trương Vệ Vũ nghiêm túc cúi chào, Hồng Sĩ Dũng vô cùng hài lòng gật đầu rời đi.

….

Trưa ngày mùng 9, Tạ Thiên Tâm cố ý đặt điện thoại ngay trước mặt, ông ta muốn xem xem còn có người nào giúp Tân Thế Kỷ gây áp lực cho mình nữa không.

Có lẽ lời cảnh cáo kia đã có hiệu quả, trưa hôm đó không có bất cứ ai quấy rầy.

"Nếu thực sự không nghe theo lời khuyên của tôi, tôi sẽ dẫn đội trở về ngay lập tức, sau đó về đơn vị đóng dấu rồi tuyên bố kết quả ngay lập tức."

Tạ Thiên Tâm lặng lẽ suy nghĩ.

Thực ra suốt mấy ngày qua, bọn họ đã điều tra ra manh mối của một số tình huống, bao gồm cả cuộc tranh chấp tốc độ giữa mp4 Qủa Xác và mp4 Tân Thế Kỷ.

Sản phẩm của hai nhà này đúng là có phần tương tự nhau, nhưng cũng không thể chứng minh rằng Qủa Xác đã sao chép từ Tân Thế Kỷ, nguồn gốc thực sự có thể là mp4 của Newmen.

Bây giờ vẫn còn một số chi tiết cần xác minh, Tạ Thiên Tâm đoán có lẽ mất khoảng chừng ba bốn ngày nữa mới có thể quay về, sau khi thảo luận để đưa ra kết luận cuối cùng, quá trình này thực sự cần khoảng hai tuần.

Tối hôm đó một số thành viên của tổ điều tra đến miếu Phu Tử đi dạo, sau khi trở về khách sạn, Tạ Thiên Tâm đang định

tắm rửa thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa "cốc cốc cốc".

"Cậu tìm ai?"

Tạ Thiên Tâm mở cửa hỏi.

Đó là một người thanh niên trẻ tuổi trong bộ dạng của sinh viên, dáng người cao lớn, trên mặt nở một nụ cười lưu manh, trong tay còn xách theo một chiếc túi.

"Chào tổ trưởng."

Người thanh niên trẻ tuổi khách khí nói: "Tôi là nhân viên của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, Hồng tổng nói các vị lãnh đạo đây khó khăn lắm mới đến Kiến Nghiệp một lần, chúng tôi làm chủ nhân cũng không thể tỏ ra quá keo kiệt nên cố ý phái tôi đến đây biếu một ít đặc sản địa phương."

Nói xong, hắn lấy từ trong túi ra một hộp bánh đậu danh đã được đóng gói sẵn đưa cho Tạ Thiên Tâm.

Tạ Thiên Tâm không cầm lấy, chỉ nhàn nhạt nói: "Hồng tổng của các cậu thực sự rất khách khí."

"Đúng vậy đúng vậy."

Dường như người thanh niên không hề nghe hiểu ông ta đang nói mát, vội vàng gật đầu: "Hồng tổng nói hai ngày trước ngài ấy tụ tập một số bạn bè, định mời tổ trưởng Tạ đến ngồi một chút, nhưng tổ trưởng Tạ lúc nào cũng quá bận."

"Ừ, tôi biết rồi."

Tạ Thiên Tam chỉ vào hộp bánh đậu xanh nói: "Nhóc con, tôi đoán có lẽ cái này cũng không phải là bánh đậu xanh thật sự đúng không, có phải là một xấp tiền giấy màu đỏ không?"

"Hả?"

Người trẻ tuổi hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, như thể Tạ Thiên Tâm đã đoán đúng rồi vậy.

“Phiền cậu quay về chuyển lời với Hồng tổng.”

Tạ Thiên Tâm đột nhiên lấy hành lý ra, xếp từng bộ quần áo vào bên trong: “Xét thấy anh ta năm lần bảy lượt nhiệt tình hiếu khách, tôi cũng không thể khiến Hồng tổng thất vọng được, cho nên quyết định kết thúc chuyến điều tra này trước thời hạn.”

“Tổ trưởng Tạ muốn đi sao?”

Sắc mặt của người thiếu niên hơi hoảng loạn: “Có phải tôi đã làm gì sai không? Ngài cứ nói với tôi, nếu thực sự không thể nói được, ngài có thể chừa lại một kẽ hở về phương diện giới tính, đêm nay tôi có thể ở lại…”

“Cút!”

Tạ Thiên Tâm gầm lên giận dữ, điều này khiến người trẻ tuổi sợ tới mức hoảng hốt bỏ chạy.

Vào sáng ngày mùng 10 hôm sau, vốn dĩ sẽ có một cuộc họp ngắn như thường lệ, nhưng Hồng Sĩ Dũng và Khổng Tĩnh chờ mãi chờ mãi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của tổ điều tra đâu cả.

“Khổng tổng.”

Hồng Sĩ Dũng đùa cợt nói: “Không lẽ các cô lại tiếp tục tìm quan hệ gì đó nữa sao? Tổ trưởng Tạ thậm chí còn không muốn nhìn thấy Qủa Xác nữa rồi.”

“Vậy sao?”

Khổng Tĩnh nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Ngộ nhỡ là không muốn nhìn thấy Tân Thế Kỷ thì sao?”

Hồng Sĩ Dũng lắc đầu: “Nói bậy, trong lòng tổ trưởng Tạ, chúng tôi là một đứa trẻ ngoan.”

Chẳng bao lâu sau, lãnh đạo của chính quyền khu vực đã đến đây, ông ta cũng bày ra vẻ mặt nghi hoặc: “Lúc nãy chúng tôi đã phái người đến khách sạn bọn họ ở rồi, nghe nói bọn họ đã trả phòng ngay đêm qua.”

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

Hồng Sĩ Dũng cũng vô cùng khó hiểu: “Cuộc điều tra vẫn chưa kết thúc mà.”

…

Sau khi trở về, Khổng Tĩnh cũng ngơ ngác giống như Hồng Sĩ Dũng, cô đột nhiên điều động toàn bộ tài nguyên của nhà máy điện tử Qủa Xác.

Dây chuyền sản xuất được vận hành toàn bộ trong suốt 24 giờ, ba chiếc xe vận tải lớn của Thâm Thông đang dừng lại trước cửa nhà máy điện tử Qủa Xác, Thôi Chí Phong- Giám đốc kinh doanh vẫn luôn “ẩn mình” kể từ khi bị đào đi, dường như đã bắt đầu tiếp xúc với các nhà phân phối nhỏ của Tân Thế Kỷ.

Khi tin tức này truyền đến tai Hồng Sĩ Dũng, anh ta lập tức cảm thấy không ổn, có vẻ như bọn họ đang chuẩn bị giao hàng.

Nhưng bây giờ cả hai nhà đang bị lệnh cưỡng chế không được tiêu thụ ra bên ngoài mà!

“Có phải mình đã bỏ sót điểm mấu chốt gì không?”

Hồng Sĩ Dũng lo lắng đi đi lại lại trong văn phòng.

Chiều hôm đó, cuối cùng Hồng Sĩ Dũng cũng biết đáp án, bởi vì phía bên lãnh đạo khu vực đã gửi kết luận của tổ điều tra ba bên đến đây.

Quả Xác không hề ăn cắp ý tưởng của Tân Thế Kỷ, lệnh cấm tiêu thụ liên quan được gỡ bỏ.

_ Tổ trưởng tổ điều tra: Tạ Thiên Tâm.

“Con mẹ nó!”

Hồng Sĩ Dũng vội vàng đi đến trước cửa sổ thì nhìn thấy từng chiếc xe tải vận chuyển của Thâm Thông chở đầy mp4 của Qủa Xác đang lần lượt rời khỏi đại lộ công nghiệp.

“Chết tiệt, mẹ nó!”

Chương 648: Loại người như Trần Hán Thăng, gió chiều nào xoay chiều đó

Thực ra đồng thời với việc Qủa Xác được gỡ bỏ lệnh cấm, lệnh cấm tiêu thụ của Tân Thế Kỷ cũng được gỡ bỏ.

Sau khi nghe thấy tin tức này, Trịnh Cô Cô vội vàng chạy đến để hỏi thăm tình hình cụ thể.

Trong phòng họp chật kín ban quản lý, tất cả đều đang bối rối thảo luận chuyện này, có thể nói cuộc tranh giành tốc độ mp4 này đã thay đổi một cách bất ngờ.

Đầu tiên là Tân Thế Kỷ dẫn đầu trong việc thông qua cuộc thí nghiệm tính ổn định của sản phẩm đầu tiên, ngay khi đang định sản xuất hàng loạt thì lại phát hiện ra rằng nhà cung ứng màn hình đã bị Qủa Xác thu mua.

Ngay sau đó, khi mp4 của Qủa Xác đang chuẩn bị tung ra thị trường thì Tân Thế Kỷ chơi trò quật ngã người, tổ điều tra của chính phủ xuống đây.

Cuối cùng sau một trận ầm ĩ, vốn dĩ Hồng Sĩ Dũng cho rằng có thể đây là một trận hoà, hai bên lại trở về vạch xuất phát một lần nữa.

Nhưng Qủa Xác hoàn toàn không có ý định tiếp tục làm việc theo kịch bản này, bọn họ thế mà lại rút súng lệnh từ trong túi quần ra, phát lệnh cho mình, trực tiếp dẫn đầu bỏ chạy.

Tân Thế Kỷ vẫn đang rối rắm ngay tại chỗ, thậm chí còn muốn tìm trọng tài khiếu nại: Con mẹ nó hai mắt mấy người bị mù sao? Qủa Xác đang gian lận đấy, Tân Thế Kỷ của chúng tôi mới là đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời!

Hồng Sĩ Dũng đang ngồi trên chiếc ghế sô pha mềm mại, vờ như không nhìn thấy khung cảnh ồn ào ầm ĩ xung quanh, nhưng vẫn không ngừng nhả khói, vẻ mặt tràn ngập suy nghĩ sâu xa và thêm một chút nghi hoặc.

Mãi đến khi nhìn thấy Trịnh Cô Cô, anh ta mới giật giật bả vai: "Không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng Qủa Xác đột nhiên có thể bán ra mp4, trong khi chúng ta vẫn chưa sản xuất hàng loạt, ít nhất cũng phải chờ đến ngày 15."

"Ừ."

Trịnh Cô Cô gật đầu, khoé miệng mấp máy không nói gì.

Ở trước mặt các ban quản lý khác, bà ta không muốn để lộ quá nhiều cảm xúc tiêu cực.

Nhưng trong lòng càng ngày càng thất vọng đối với Hồng Sĩ Dũng.

Lúc đầu bà ta cảm thấy Hồng Sĩ Dũng quá cố chấp trong dự án mp4 này, chỉ là mong muốn ban đầu của Hồng Sĩ Dũng chính là "Hồi sinh và phát triển Tân Thế Kỷ một lần nữa", nên Trịnh Cô Cô vẫn ủng họ.

Sau đó lại bị Qủa Xác chơi một vố, cũng may còn có nhà họ Trịnh ra tay nên mới cứu vãn được tình thế, thậm chí còn chiếm một chút ưu thế.

Không ngờ lần này Qủa Xác lại giở thủ đoạn, mấu chốt là Tân Thế Kỷ vẫn không hiểu nguyên nhân.

"Chỉ có thể nói năng lực của người này quá bình thường."

Trịnh Cô Cô lặng lẽ suy nghĩ, một lát sau mới hỏi: "Lão Hồng, kế tiếp cậu định xử lý như thế nào?"

Việc cấp bách trước mắt vẫn là giải quyết vấn đề, chờ đến khi ổn định rồi mới từ từ phân chia trách nhiệm.

Hồng Sĩ Dũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, phủi phủi khói bụi mới trên ống quần, nói: "Trong chuyện này tôi có hai nghi vấn không thể nào hiểu được, thứ nhất, tại sao tổ điều tra lại đột nhiên đưa ra kết quả, không hề phù hợp với lẽ thường; Thứ hai, Qủa Xác chưa từng quảng cáo, cũng không phân phối xuống dưới, bọn họ đang định tiến hành tiêu thụ với hình thức nào?"

Tân Thế Kỷ có nền tảng và tích luỹ, đồng thời có mối quan hệ khá tốt với các cửa hàng và trung tâm mua sắm trên toàn quốc, nhưng trước đó Qủa Xác chưa bao giờ để ý đến những thứ này, bây giờ mới có ý định liên lạc với các nhà phân phối nhỏ đó, việc nước đến chân mới nhảy tạm thời này hình như quá muộn rồi đúng không?

Phía bên các nhà phân phối nhỏ cũng sẽ không vì Qủa Xác xuất hàng trước tiên mà lựa chọn Qủa Xác, ai có thể giúp bọn họ kiếm tiền thì bọn họ sẽ hợp tác cùng với người đó.

"Chuyện đầu tiên không cần phải suy nghĩ, nếu đã đưa ra kết luận thì có nghĩa là hợp pháp hợp lý."

Trịnh Cô Cô lắc đầu nói: "Chuyện thứ hai cũng sẽ nhanh chóng điều tra ra manh mối, lúc đó sẽ biết con đường tiêu thụ của Qủa Xác thôi."

"Cũng đúng."

Hồng Sĩ Dũng ngồi thẳng người dậy, gọi người phụ trách của bộ phận nghiên cứu phát minh đến: "Bây giờ bắt đầu nâng cao trợ cấp tăng ca của bộ phận các cậu, tôi và Trịnh tổng

muốn nhìn thấy sản phẩm hoàn thiện và đạt tiêu chuẩn chất lượng nhanh nhất.”

Người phụ trách bộ phận nghiên cứu phát minh sản xuất bình tĩnh đáp lời, tình hình của Tân Thế Kỷ bây giờ giống như khi Qủa Xác đột nhiên gặp phải lệnh cấm không được bán ra trước đó.

Dường như không thể làm gì được, chỉ có thể chờ đợi.

Điểm khác biệt duy nhất chính là Trần Hán Thăng của Qủa Xác hoàn toàn có thể làm chủ quản lý công việc, cho dù là thuận cảnh hay nghịch cảnh.

…

Đối mặt với áp lực mà Qủa Xác mang đến, bầu không khí trong nhà máy Tân Thế Kỷ lại một lần nữa trở nên căng thẳng, ngay cả các nhân viên bình thường như Lương Tiểu Hải và bạn gái của anh ta cũng có thể cảm nhận được.

“Qủa Xác chết tiệt kia, sao lại không phá sản chứ?”

Trong căng tin của Tân Thế Kỷ, Đường Bình tức giận mắng: “Thỉnh thoảng lại gây chuyện, điều quan trọng nhất là chúng ta cũng bị liên luỵ theo, tối nay lại phải tăng ca rồi.”

“Lần này hình như khác rồi.”

Lương Tiểu Hải nhìn xung quanh, lúc này mới hạ giọng nói: “Những nhân viên tạp vụ ở Qủa Xác đó nói rằng lần này là nhà máy của chúng ta gặp xui xẻo, bởi vì mp4 của hai nhà tương tự nhau, cho nên trên trị trường sẽ chỉ giữ lại của một bên mà thôi.”

“Vậy đó chắc chắn là Tân Thế Kỷ rồi.”

Đường Bình vô cùng tự tin nói: “Dù sao thì em cũng sẽ chờ, chờ đến khi Qủa Xác đóng cửa, những tên rác rưởi đó

không còn nơi dựa vào, liệu bọn họ có kêu cha gọi mẹ và tìm quan hệ để vào Tân Thế Kỷ một lần nữa không?"

Lương Tiểu Hải cũng cảm thấy rằng khả năng chiến thắng của Tân Thế Kỷ cao hơn, thực ra bọn họ hoàn toàn không hiểu gì về tranh đấu bên trên, chỉ có thể căn cứ vào những tin tức vỉa hè nhỏ nhặt để phân thích và suy đoán một cách hỗn loạn.

Không giống như những công nhân trong dây chuyền sản xuất này, Hồng Sĩ Dũng hoàn toàn khác biệt, căn cứ vào "tình báo" gửi đến, tất cả các dây chuyền sản xuất của nhà máy điện tử Quả Xác đều đã được thúc đẩy, từng chiếc từng chiếc mp4 được đóng gói hoàn chính đã được xuất xưởng.

Rạng sáng ngày hôm sau, toà nhà xưởng đèn đuốc sáng trưng bên cạnh đã chứng minh điều này.

"Con mẹ nó, rốt cuộc Qủa Xác đang định tiêu thụ bằng cách nào, sản xuất liên tục như vậy không sợ thừa chồng chất sao?"

Hồng Sĩ Dũng rối rắm suy nghĩ.

Sáng ngày hôm sau, Hồng Sĩ Dũng chống đỡ quầng thâm nơi mắt xuất hiện ở trong văn phòng, tối qua anh ta không ngủ suốt cả đêm, lăn qua lăn lại suy nghĩ đến những khả năng trong tương lai.

Thư ký Thân Minh Lượng đột nhiên gõ cửa dồn dập rồi đi vào: "Hồng tổng, tôi nhìn thấy Qủa Xác."

"Nhìn thấy Qủa Xác ở đâu?"

Hồng Sĩ Dũng đứng lên hỏi.

"Tôi nhìn thấy mp4 của Qủa Xác ở trên mạng, có lẽ con đường tiêu thụ chủ yếu của bọn họ không phải trung tâm thương mại, mà là mua sắm trực tiếp."

Thân Minh Lượng chỉ vào chỗ ngồi của mình: “Ngài có thể đi xem cùng với tôi được không?”

Hồng Sĩ Dũng vừa bối rối vừa lo lắng thấp thỏm đi đến chỗ ngồi của Thân Minh Lượng, quả nhiên nhìn thấy hình ảnh mp4 của Qủa Xác trên một trang internet.

Hình ảnh này đã được chỉnh sửa, thoạt nhìn còn tinh xảo xinh đẹp hơn cả hàng thật, bên dưới còn kèm thêm một dòng chữ nhỏ nghệ thuật: Qủa Xác, được tạo ra để thưởng thức.

“Trang web này tên là Qzone.”

Thân Minh Lượng chỉ vào bên cạnh nói: “Đây là một dịch vụ của QQ vừa mới được Tencent ra mắt vào ngày hôm nay, có thể đăng tải ảnh chụp nhật ký, và bạn bè tương tác với nhau. Việc đăng ký cũng rất đơn giản, chỉ cần tài khoản QQ là được.”

Hồng Sĩ Dũng là người Hồng Kông, anh ta không có QQ, mà quen dùng email và msn hơn.

“Có nhiều người sử dụng thứ này không?” Hồng Sĩ Dũng hỏi.

Thân Minh Lượng gật đầu.

Hồng Sĩ Dũng không nói một lời lập tức đi đến văn phòng hành chính, lớn tiếng hỏi: “Trong số các cậu ai có QQ, giơ tay lên.”

Nhóm nhân viên văn phòng đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng tất cả đều giơ tay lên, bao gồm cả giám đốc văn phòng hơn bốn mươi tuổi.

“Anh cũng chơi cái này sao?”

Hồng Sĩ Dũng nhíu mày nói với giám đốc văn phòng.

“Tôi không chơi, nhưng nó cần cho công việc.”

Giám đốc văn phòng chỉ vào khung chat QQ: “Bằng cách này sẽ tiện cho giao tiếp công việc hơn.”

“Vậy sao?”

Hồng Sĩ Dũng nhìn mấy lần, gần như có thể nhìn ra được mức độ phổ biến của QQ là vô cùng khoa trương, chứng minh qua tỷ lệ sử dụng trong văn phòng hành chính.

Nói như vậy thực ra Qủa Xác cũng có quảng cáo, chỉ là không phải biển quảng cáo theo cách truyền thống, hay mời minh tinh, bán hàng trên tv…

Còn về phần hiệu quả như thế nào, trong lòng Hồng Sĩ Dũng vẫn còn đánh một dấu chấm hỏi.

Thực ra chuyện này cũng bình thường, bởi vì ngay cả bản thân Tencent cũng không thể chắc chắn sẽ sức ảnh hưởng của Qzone sau này.

Sau khi trở lại phòng giám đốc, Hồng Sĩ Dũng cảm thấy hơi sốt ruột, bởi vì anh ta hoàn toàn không hiểu được cách thức này, chẳng bao lâu sau tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc” lại vang lên một lần nữa, lại là thư ký Thâm Minh Lượng.

“Hồng tổng, tôi nghe một đàn em trong trường Sư phạm Kiến Nghiệp nói mp4 của Qủa Xác đã được bán ra với giá 899 tệ trong trường học.”

“Cái gì?”

Hồng Sĩ Dũng sửng sốt không thôi, Qủa Xác thậm chí còn không có bất cứ kênh thương mại nào, nó được xuất hiện trong khuôn viên trường đại học bằng cách nào?

“Thâm Thông.”

Thân Minh Lượng giải thích: “Thâm Thông? Hoả Tiễn 101, đây là kênh chuyển phát nhanh dành cho các sinh viên trong khuôn viên trường đại học của công ty chuyển phát

nhanh Thâm Thông, có lẽ Qủa Xác đã hợp tác với Thâm Thông, bọn họ bỏ qua những cửa hàng truyền thống, trực tiếp đưa sản phẩm đến tay các sinh viên.

Đối với Hồng Sĩ Dũng mà nói, tin tức này vô cùng chấn động, bởi vì đối tượng chính của mp4 Tân Thế Kỷ cũng là những sinh viên trẻ tuổi này.

"Ngoài… Ngoài ra…"

Thân Minh Lượng do dự một chút rồi bổ sung thêm: "Hoả Tiễn 101 lúc trước là công ty do Trần Hán Thăng sáng lập, sau đó kinh doanh không tốt nên mới bán lại cho Thâm Thông…"

"Bây giờ cậu hãy liên lạc với cậu ta đi."

Nhắc đến Trần Hán Thăng, Hồng Sĩ Dũng mới sực nhớ ra đã vài ngày rồi anh ta chưa nhìn thấy người này, bình thường hắn thích xem náo nhiệt nhất.

Thân Minh Lượng lấy điện thoại ra gọi cho Trần Hán Thăng, đầu dây bên kia điện thoại vang lên tiếng cãi cọ ầm ĩ.

"Alô, Trần sư đệ, cậu đang ở đâu?"

Thân Minh Lượng nói: "Hổng tổng muốn gặp cậu… Cậu không rảnh sao? Vậy cậu đang làm gì?… Cái gì? Chuyện làm ăn của Hoả Tiễn 101 ở đại học Tài chính rất tốt, cậu đang giúp người ta bán mp4 của Qủa Xác?"

"Tôi…"

Thân Minh Lượng đột nhiên muốn mắng to một câu: "Cậu là nhân viên của Tân Thế Kỷ đấy, tại sao lại phải giúp Qủa Xác bán hàng, cậu không biết hai nhà là đối thủ cạnh tranh sao?"

"Thôi quên đi."

Hồng Sĩ Dũng nghe thấy toàn bộ cuộc trò chuyện, anh ta xua tay nói: “Loại người này chỉ cần có tiền thì là cha là mẹ, chúng ta cũng đến đại học Tài chính xem sao, tôi muốn xem rốt cuộc chuyện làm ăn này tốt đến mức nào.”

Chương 649: Hội trưởng Trần- Người "Bán hàng online nổi tiếng" của đại học Tài chính

Mặc dù nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ cách khu đại học Giang Lăng rất gần, nhưng lúc trước Hồng Sĩ Dũng căn bản không có thời gian để đi dạo, hôm nay nhân tiện đi đến đại học Tài chính, đập vào mí mắt chính là cảnh xuân dào dạt.

Hồ nhân tạo được bao quanh bởi hàng đào hồng nhạt, hàng liễu xanh rì, những con đường nhỏ lát đá cuội u ám xen kẽ ở giữa, tốp năm tốp ba sinh viên ngồi trên mặt cỏ, thỉnh thoảng lại vang lên những tràng cười sảng khoái, Hồng Sĩ Dũng vừa nhìn xung quanh tuỳ ý trò chuyện với Thân Minh Lượng, khiến tâm trạng cũng trở nên vui vẻ.

"Căng tin của đại học tài chính có ba tầng, còn lớn hơn cả nhà máy của chúng ta."

Hồng Sĩ Dũng cười nói.

Thân Minh Lượng gật đầu: "Dù sao cũng là một trường đại học mà, cần phải đảm bảo hàng chục ngàn sinh viên có thể dùng cơm cùng một thời điểm.

Đi về phía trước được một lúc, hai người đi vào thư viện của đại học Tài chính, Hồng Sĩ Dũng ngẩng đầu lên đánh giá: "Thư viện không tệ, thoạt nhìn có vẻ rất xa hoa."

"Nói chung, thư viện của các trường đại học trong nước đều là điểm nhấn của trường."

Thân Minh Lượng nói: “Cho nên nó được xây dựng khá đẹp.”

Hồng Sĩ Dũng khẽ gật đầu, khi gần đến địa điểm nhận hàng hoá của Hoả Tiễn 101 ở đại học Tài chính, anh ta đột nhiên hơi nhíu mày: “Chàng trai phía trước kia là ai vậy? Sao tôi vừa nhìn thấy bóng lưng của cậu ta đã cảm thấy không thoải mái vậy chứ?”

Thân Minh Lượng nhìn kỹ hơn: “Nếu tôi không nhìn nhầm thì chắc là Trần Hán Thăng.”

“Ồ… Chẳng trách.”

Hồng Sĩ Dũng không nói thêm gì nữa, khoanh tay chậm rãi đi qua.

…

Nhắc đến phòng 101 ở toà nhà F của đại học Tài chính, nơi này có thể nói là “Nơi long hưng” của Trần Hán Thăng, Hoả Tiễn 101- Kênh chuyển phát nhanh trong khuôn viên trường đại học nổi tiếng được khởi nguồn từ chỗ này.

Nhưng bây giờ lại là cảnh còn người mất, đồng chí Trần Hán Thăng- phó hội trưởng hội học sinh trường đại học Tài chính, ngôi sao gây dựng sự nghiệp nhiệt huyết hăng hái năm đó đã lưu lạc đến mức phải đến đây để bán mp4 làm thêm.

Chưa kể đến chuyện công việc kinh doanh cũng khá ổn, bởi vì đây là nơi có lượng người qua lại lớn nhất đại học Tài chính, các sinh viên đến gửi chuyển phát nhanh nhìn thấy mp4 của Qủa Xác, cho dù mua hay không mua thì cũng phải dừng chân quan sát một phen.

Một số sinh viên vẫn đang bàn luận sôi nổi.

“Các cậu biết Qzone không, tớ vừa mới đăng ký khi đang bật máy tính trong giờ học, đồng thời cũng nhìn thấy mp4 của

Qủa Xác trên đó, không ngờ lại được chạm vào hàng thật ở chỗ này."

"Vậy sao, phiên bản màu đen thực sự rất ngầu, điều quan trọng nhất là giá cả phải chăng."

…

Bởi vì Qzone mới được ra mắt nên có người đăng ký, cũng có người chưa đăng ký, nhưng những chuyện này không quan trọng, giá cả mới là điều quan trọng thu hút bọn họ.

Đương nhiên còn có "hiệu ứng người nổi tiếng" là phó chủ tịch Trần, rất nhiều bạn học trong lớp hai hành chính công, người quen biết trong hội học sinh và các bạn cùng phòng đều đến đây quan tâm đến chuyện làm ăn buôn bán.

Bởi vì Thâm Thông phải phân phối cho các chi nhánh trên cả nước, nên trung bình cho có thể cung cấp cho đại học Tài chính 40 cái, trong đó những người quen bạn bè đã mua một nửa rồi.

Trần Hán Thăng vừa nhìn thấy cảnh tượng này, mình sắp trở thành "Người bán hàng online nổi tiếng" đại học Tài chính rồi.

Chẳng bao lâu sau, La Tuyền nghe được tin tức, cô mặc một chiếc quần yếm jean hai dây, để lộ nửa bắp chân trắng ngần, tết bím tóc, lắc lư qua lại.

Đi đến bên ngoài phòng 101 của toà nhà F, La Tuyền đầu tiên là nhón mũi chân lên xem xét, phát hiện Thẩm Ấu Sở không có ở bên trong, Tiêu Dung Ngư cũng không, chỉ có Thương Nghiên Nghiên- Cô nàng MC lẳng lơ đang đứng đó quảng cáo, lúc nào cũng khoe khoang tư sắc trước mặt Trần sư huynh!

"Cô ta thế mà lại dám!"

La Tuyền bỗng tức giận, dựa theo trình tự mà nói, nếu cả Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều không ở đây, vậy thì đến lượt mình mới phải.

“Chị ở đây làm gì?”

La Tuyền hùng hổ đi đến, sa sầm mặt mày nhìn chằm chằm vào Thương Nghiên Nghiên.

Lúc đầu Thương Nghiên Nghiên còn hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ khoảng thời gian này mình không đắc tội với cô ta mà, sau đó phản ứng lại, sư muội đang ghen tị.

“Tôi ư, đến đây để mua mp4.”

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười nói.

La Tuyền càng để bụng, Thương Nghiên Nghiên càng cố ý trêu chọc một phen, cô tiện tay lấy khăn giấy ra, giả vờ muốn lau mồ hôi trên trán Trần Hán Thăng: “Nhân tiện đến thăm lớp trưởng của mình, chảy nhiều mồ hôi thế này, thật đau lòng.”

“Mẹ nó!”

La Tuyền hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ vào chiếc hộp mp4 nói: “Trần sư huynh, gói ghém toàn bộ số hàng còn lại cho tôi, thời gian anh dành để bán mp4 cứ ở bên cạnh tôi.”

“Mẹ nó các cô điên hết rồi đúng không?”

Trần Hán Thăng né tránh khăn giấy của Thương Nghiên Nghiên, vô cùng mất kiên nhẫn nói: “Cút hết cho ông đây, đừng quấy rầy ông đây buôn bán, từ giờ trở đi mp4 không bán cho người quen.”

“Được rồi, vậy lớp trưởng, tớ đi trước đây.”

Thương Nghiên Nghiên thật mật vỗ vỗ bả vai Trần Hán Thăng: “Đến lúc đó nhớ giúp tớ nhìn một chút nhé.”

Trần Hán Thăng không quan tâm, Thương Nghiên Nghiên cũng không ngại, trước khi đi còn ném cho La Tuyền một ánh mắt quyến rũ, mang theo làn gió thơm rời đi.

"Trần sư huynh."

La Tuyền không nhịn được oán giận cùng với Trần Hán Thăng: "Tại sao anh lại dây dưa cùng với loại phụ nữ này chứ, nói thật, lúc anh ở bên Thẩm sư tỷ và Tiêu sư tỷ, thực ra tôi cũng đồng ý, khoan hãy nói đến Tiêu sư tỷ, Thẩm sư tỷ cũng đã thông qua khảo nghiệm của em…"

"Mẹ nó, cô có thể đừng tự thêm đất diễn cho mình được không?"

Trần Hán Thăng sắp bị La Tuyền chọc cười.

Nhưng La Tuyền rất nghiêm túc, đặc điểm của cô là làn da trắng nõn nà, đôi mắt to một mí, lúc nghiêm túc, khí chất trên người cô kèm theo một chút tinh nghịch cố chấp chỉ có ở cung Bò Cạp.

"Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?"

La Tuyền hỏi ngược lại.

"Haiz."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Thương Nghiên Nghiên muốn mở một cửa hàng cà phê, ở gần khu Thương mại Nghĩa Ô, cô ấy muốn nhờ tôi tìm địa chỉ giúp."

"Vậy sao? Sau này cũng không thể tiếp xúc nhiều với chị ta, Thương Nghiên Nghiên lại không xinh đẹp bằng Thẩm sư tỷ, Tiêu sư tỷ, khụ khụ… Và cả tôi."

La Tuyền lẩm bẩm một câu, nói sang chuyện khác: "Sao Thẩm sư tỷ lai không ở đây?"

"Cô ấy đang ở quán trà sữa."

Trần Hán Thăng nói: "Tôi chỉ là đột nhiên hứng thú muốn đến bán mp4 thôi, không nói trước."

La Tuyền còn muốn nói gì đó, khoảng thời gian này Trần Hán Thăng không ở trường học, La Tuyền luôn cảm thấy rằng sau khi mình đến Hàn Quốc, có lẽ cơ hội gặp mặt sẽ rất ít, cho nên cô muốn tích luỹ nhiều kỷ niệm hơn nữa.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không nghĩ như vậy, Hàn Quốc gần như vậy, buổi chiều trước khi đến đó, hắn còn có thể ngủ trưa một giấc cũng có thể đến kịp bữa tối.

Cho nên Trần Hán Thăng căn bản không để trong lòng, hắn cầm lấy một chiếc mp4 đi đến trước mặt một sinh viên đại học Tài chính: "Đàn em, anh thấy cậu đã đứng ở đây một lúc lâu, chẳng lẽ không nghĩ đến chuyện mua một cái sao?"

Có lẽ đối phương chỉ là một sinh viên năm nhất năm hai, đeo mắt kính tròn tròn, trên mặt còn có mấy cái mụn, cậu ta đột nhiên được một nhân vật phong vân trong trường bắt chuyện, có hơi xấu hổ nói: "Sư huynh, em chỉ muốn nhìn một chút thôi."

"Đừng do dự nữa, nếu chậm một chút nữa thì cậu sẽ không thể giành được đâu."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện ôm lấy bả vai sư đệ kia: "Anh thấy cậu cũng thật lòng muốn mua, dứt khoát bán rẻ một chút cho cậu, 880 tệ, đồng thời tặng cho cậu một món quà nhỏ."

Sư đệ kia cũng động lòng, nhưng vẫn đang do dự, nghe thấy Trần Hán Thăng nói vậy, theo bản năng hỏi: "Sư huynh muốn tặng cho em lễ vật gì?"

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng nở một nụ cười đáng khinh: "Cậu biết ba bảo bối trong trường đại học là gì không?"

“Không biết.”

Rõ ràng sư đệ kia tương đối đơn thuần, lắc đầu nói.

“Vậy thì anh nói cho cậu biết, ba bảo bối chính là chăn của học tỷ, usb của học trưởng và notebook của học bá.”

Trần Hán Thăng cúi người đến gần một chút: “Chăn của học tỷ và notebook của học bá, mấy cái này phải chờ đến khi bọn họ tốt nghiệp mới có thể lấy được, nhưng usb của học trưởng thì không cần, cậu mua một chiếc mp4 512mb, anh sẽ chọn cho cậu mấy bộ phim nhỏ, buổi tôi đeo tai nghe, trốn ở trong căn, he he, he he…”

Nghe đến đây, trên khuôn mặt sư đệ cũng tràn ngập sự vui sướng dào dạt kiểu “con trai đều hiểu”.

“Buổi tối là vậy…”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Ban ngày, cậu đeo tai nghe đi đến trường học, vừa nghe nhạc vừa suy nghĩ về cuộc sống, anh đảm bảo trong tiếng nhạc, cậu chính là người đẹp trai nhất đại học Tài chính!”

Có lẽ Trần Hán Thăng nói rất dễ nghe, cũng có thể là “usb của học trưởng” và cái giá 880 tệ đã có tác dụng, sư đệ đã động lòng, nhưng ngoài miệng cậu ta vẫn khiêm tốn nói: “Sư huynh à, em không đẹp trai.”

“Đừng tự khinh thường bản thân, lúc trước anh đây đã từng tự soi gương, cũng cảm thấy bản thân mình không đẹp, nhưng bây giờ thì khác rồi.”

Trần Hán Thăng an ủi nói.

“Sao bây giờ lại khác rồi?”

Sư đệ rất quan tâm đến vấn đề này.

“Bây giờ da mặt dày rồi.”

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói: “Anh luôn cảm thấy rằng trên thế giới này không có người đàn ông nào đẹp trai hơn mình.”

Sư đệ: …

Chương 650: Qủa Xác có tiền cũng không kiếm

Chờ đến khi sư đệ kia thanh toán tiền xong và rời đi, Hồng Sĩ Dung ở bên cạnh lẳng lặng quan sát mới nói với Thân Minh Lượng: "Đầu óc mồm miệng Trần Hán Thăng, cộng với tính cách phóng khoáng không ngại giả tạo này của cậu ta, sau này trở thành triệu phú cũng không phải là chuyện khó."

"Lúc trước cậu ta cũng rất nổi tiếng khi kinh doanh Hoả Tiễn 101."

Thân Minh Lượng nói: "Lúc ấy nghe đồn cậu ta là triệu phú đấy."

"Ừ."

Hồng Sĩ Dũng ừ hử gật đầu, lúc này mới đi đến chào hỏi: "Hán Thăng, cậu bận rộn ở đây nhỉ."

"Ôi trời, Hồng tổng, Thân sư huynh, sao các anh lại ở đây?"

Nhìn thấy Hồng Sĩ Dũng, Trần Hán Thăng thực sự vô cùng ngạc nhiên kinh hãi, lúc này anh ta vẫn còn rảnh rỗi đi dạo sao?

"Có một số chuyện muốn thỉnh giáo một chút."

Hồng Sĩ Dũng cầm lấy một hộp mp4 của Qủa Xác lên nhìn, mặt không cảm xúc nói: "Nhưng nghe cậu nói mình không rảnh, chúng tôi cũng thông cảm nên đã đích thân đến đây."

Mặc dù giọng điệu bình tĩnh nhưng bên trong lại kẹp dao giấu kiếm, ý tứ trào phúng vô cùng rõ ràng.

Dù sao thì Trần Hán Thăng thân là một lãnh đạo nhỏ ở tầng trung của Tân Thế Kỷ, mặc dù không có thực quyền, nhưng khi ông chủ tìm hắn, hắn lại dám nói mình không rảnh, cuối cùng còn đang bán sản phẩm của đối thủ nhà mình ở trong trường học.

Da mặt của người này đúng là không ai có thể sánh được.

"Không không không, Hồng tổng, ngài hãy nghe tôi giải thích."

Trần hán Thăng mỉm cười giải thích: "Thực ra ước mơ lớn nhất của đời tôi chính là mở một cửa hàng nhỏ như thế này, diện tích không lớn, chuyện làm bình thường là được. Cuộc đời này cũng không cần giàu sang phú quý gì đó, dù sao tôi cũng là một người điềm đạm."

"Ồ, vậy sao?"

Hồng Sĩ Dũng mỉm cười: "Lúc nãy tôi còn nói cậu có thể trở thành triệu phú đấy."

"Chuyện này cũng không ảnh hưởng gì cả."

Đầu óc của Trần Hán Thăng xoay chuyển rất nhanh: "Tôi có thể bỏ ra tám trăm ngàn tệ để cưới một người vợ, hai trăm ngàn còn lại sẽ mở một cửa hàng nhỏ như thế này, diện tích không lớn, chuyện làm ăn cũng không tệ, đời này không còn cầu mong nào khác…"

"Được rồi, được rồi, tôi biết rồi."

Hồng Sĩ Dũng nhanh chóng cắt ngang, khả năng lảm nhảm vô nghĩa của Trần Hán Thăng anh ta sớm đã được trải nghiệm, cho nên trực tiếp hỏi: "Vậy bây giờ cậu có rảnh không?"

"Bây giờ sao?"

Trần Hán Thăng do dự nói: "Nếu Hồng tổng có thể quan tâm đến chuyện kinh doanh nhỏ…"

“Được, tôi mua một chút.”

Hồng Sĩ Dũng lập tức rút ví ra, anh ta quyết định sau khi trở về sẽ sa thải tên vô lại này.

Trần Hán Thăng vẫn chưa biết “số phận” của mình nên vui vẻ cầm lấy hai chiếc mp4 đến đây, khách khí tặng một chiếc cho Thân Minh Lượng: “Thân sư huynh, tôi tặng cho anh một chiếc miễn phí.”

“Không cần, cảm ơn.”

Thân Minh Lượng xua tay từ chối, ở trước mặt lão tổng, sao có thể cầm lấy sản phẩm của đối thủ được chứ.

Dù sao thì Trần Hán Thăng có thể phủi mông trở về đọc sách, còn anh ta vẫn phải ăn cơm.

“Thân sư huynh không muốn đồ miễn phí sao?”

Hình như Trần Hán Thăng đã hiểu nhầm ý của Thân Minh Lượng, hắn dựng ngón tay cái lên khen ngợi nói: “Anh tốt thật, vậy thì tôi cũng để cho anh 880 tệ đi, tôi bán cho anh với giá thấp nhất rồi đấy.”

“… Được rồi, cho tôi một cái màu đen đi.”

Thân Minh Lượng thở dài một hơi, sớm biết như vậy thì cứ nhận đi, đối với tên vô lại này thì thực sự không cần phải khách sáo.

Chờ đến khi Hồng Sĩ Dũng và Thân Minh Lượng bỏ tiền mua xong, Trần Hán Thăng nói với chàng trai bên cạnh: “A Nam, chuyện còn lại giao cho cậu, tôi mời hai vị đại gia đây đến căn tin ăn cơm.”

“Sư huynh, tôi có thể đi theo không?”

La Tuyền chớp đôi mắt to tròn, tha thiết hỏi.

“Không thể.”

Trần Hán Thăng trực tiếp từ chối: "Người lớn nói chuyện, trẻ con không được xen vào."

"Chậc…"

Hai tay La Tuyền đút vào trong quần yếm, tức giận lẩm bẩm, cũng may bạn gái của Lý Quyến Nam- Tô Tĩnh là bạn cùng phòng với La Tuyền, cuối cùng hai cô gái nắm tay nhau đến căn tin.

…

Lúc đầu Hồng Sĩ Dũng cũng không có ý định ở lại ăn cơm, nhưng bây giờ đã gần trưa, hơn nữa anh ta cũng có chuyện muốn biết rõ nên cũng nghe theo sắp xếp của Trần Hán Thăng.

Trong căn tin đầy dầu mỡ của đại học Tài chính, Hồng Sĩ Dũng ăn cơm trưa xong, nhìn nhóm sinh viên trẻ tuổi đang ồn ào, trên mặt hiện lên một chút dịu dàng.

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm động: "Lúc trước tôi chưa bao giờ hỏi, Hồng tổng có con cái gì chưa?"

"Có một nam một nữ đều đang ở nước Anh, một đứa học đại học, một đứa học cấp ba."

Hồng Sĩ Dũng điều chỉnh tư thế ngồi một chút, anh ta tương đối mập nên chỉ cần chuyển động một chút thì chiếc ghế dựa sẽ phát ra tiếng "kẽo kẹt".

"Ôi trời, vậy thì ngài đã là người chiến thắng cuộc đời rồi."

Trần Hán Thăng chậc chậc nói.

Thực ra ngoại trừ tranh chấp trong chuyện làm ăn ra thì tất cả mọi người đều không có thâm cừu đại hận gì cả.

Lúc trước Hồng Sĩ Dũng kéo Trịnh Quan Đề xuống bằng mọi giá cũng chỉ vì nghe theo mệnh lệnh của nhị phòng nhà họ Trịnh;

Trần Hán Thăng tìm mọi cách muốn lật đổ Tân Thế Kỷ, chủ yếu cũng là vì mưu cậu lợi ích của bản thân, ngoài ra cũng để giúp cô bạn thân Trịnh "xả giận".

Nếu không có nhiều mối quan hệ cạnh tranh như vậy, Trần Hán Thăng vẫn có thể ngồi xuống ăn một bữa cơm đùi gà cùng với Hồng Sĩ Dũng trong căn tin của trường đại học.

"Tiểu Trần."

Hồng Sĩ Dũng hỏi: "Hiện tại, có vẻ như một trong những con đường tiêu thụ chính của Qủa Xác chính là Thâm Thông? Nhưng chi nhánh mạng lưới ở trường đại học của Hoả Tiễn 101, trước đây cậu là người sáng lập Hoả Tiễn 101, liệu cậu có biện pháp đối phó nào không?"

"Không nhiều lắm, Hồng tổng."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Theo như tôi thấy thì đây không phải là sự khác biệt trong con đường tiêu thụ, mà là sự tiến bộ trong cách suy nghĩ, Tân Thế Kỷ vẫn tương đối lỗi thời, từ trước đến nay ngài chỉ quan tâm đến việc xây dựng mối quan hệ tốt với những nhà phân phối trong trung tâm mua sắm, hy vọng bọn họ có thể nghiêm túc bán hàng và mọi người cùng nhau chia sẻ lợi nhuận."

Hồng Sĩ Dũng nhíu mày, giống như đang cảm thấy hơi kỳ lạ khi Trần Hán Thăng có thể nói ra những lời như "sự tiến bộ trong cách suy nghĩ" này.

"Đó là cách làm của những năm 1995, bây giờ đã là năm 2005 rồi đấy anh Dũng ạ."

Trần Hán Thăng gác chân nói.

Nhưng, một tiếng "anh Dũng" này lại khiến mí mắt Thân Minh Lượng giật giật, thầm nghĩ Trần sự đệ thực sự đang hạ quyết tâm không làm ở Tân Thế Kỷ nữa sao?

“Bây giờ điều quan trọng nhất là rẻ, nhanh chóng và đúng chỗ, trung tâm mua sắm đâu phải là nhà phân phối nhỏ chứ, thực chất bọn họ là người trung gian.”

Hôm nay Trần Hán Thăng giống như mở rộng phần bụng, có gì nói đó: “Nào có người trung gian nào mà không kiếm giá chênh lệch chứ, cho nên Qủa Xác căn bản không quan tâm đến con đường này, bởi vì chỉ cần danh tiếng trở nên tốt hơn thì chẳng mấy chốc sẽ có kênh bán hàng chủ động liên lạc với Qủa Xác.”

Hồng Sĩ Dũng híp mắt không nói gì, giống như đang suy nghĩ, lại giống như đang đánh giá Trần Hán Thăng.

“Ngoài ra.”

Trần Hán Thăng hoàn toàn không thèm để ý, tiếp tục nói: “Tôi thấy Hồng tổng vẫn luôn chú ý đến con đường tiêu thụ, hình như không để ý lắm đến việc quảng cáo trên Qzone, tôi cảm thấy ngài lại phạm vào một sai lầm khác, bây giờ là thời đại thông tin, khi thị trường mp4 trong trường đại học bão hoà, nó vẫn có thể giúp Qủa Xác duy trì sức nóng, Qzone và cộng đồng Qủa Xác là phương tiện môi giới internet lẫn nhau lớn nhất.”

“Trần sư đệ, Qzone thì tôi biết, nhưng cộng động Qủa Xác là gì?”

Thân Minh Lượng khó hiểu xen vào một câu.

“Cộng đồng Qủa Xác?”

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt nghi hoặc, hắn thế mà lại hỏi lại: “Tôi vừa mới nói từ này sao?”

“Hả?”

Nhìn thấy phản ứng này của Trần Hán Thăng, Thân Minh Lượng sửng sốt một chút, anh ta cũng đang nghi ngờ có phải

căn tin quá ồn áo khiến mình nghe nhầm không?

“Cho nên để Hán Thăng phân tích một chút nào.”

Hồng Sĩ Dũng bỏ qua những chi tiết tạm thời vô dụng này, trực tiếp hỏi: “Trong trận chiến mp4 giữa Qủa Xác và Tân Thế Kỷ này, bên nào có khả năng dành được phần thắng hơn?”

“Tôi cảm thấy nên nói thực tế hơn một chút.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Hãy nói xem khả năng Tân Thế Kỷ có thể trở mình là bao nhiêu.”

Sắc mặt Thân Minh Lượng trở nên cứng đờ, tấm lưng đang rất thả lỏng cũng trở nên thẳng đứng, ai cũng biết mp4 của Tân Thế Kỷ là dự án “cố gắng xoay chuyển tình thế” của Hồng tổng, không ngờ Trần Hán Thăng cứ thế chọc thủng.

“Vậy cậu cảm thấy là bao nhiêu?”

Hồng Sĩ Dũng không tức giận, vẫn bình tĩnh hỏi.

“Không.”

Trần Hán Thăng khoa tay múa chân làm ra một động tác “ok”: “Kể từ khi mp4 của Qủa Xác được bán ra ngoài, Tân Thế Kỷ đã không còn cơ hội nữa rồi, chẳng phải bây giờ trong nhà máy cũng đang có một tin đồn rằng mức độ tương tự của sản phẩm hai nhà quá cao nên cuối cùng có lẽ chỉ có một nhà tồn tại được thôi sao?”

“Tôi muốn làm sáng tỏ vấn đề đó, chuyện này không phải lời đồn, mà là sự thật.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói.

“Biết rồi, tạm biệt.”

Sau khi nghe xong, Hồng Sĩ Dũng im lặng một lát rồi cầm lấy đĩa đồ ăn đi đến nơi thu gom rác trong căn tin, đổ hết thức ăn thừa trên đó rồi rời đi.

Thân Minh Lượng bối rối đi theo phía sau, anh ta luôn cảm thấy cuộc nói chuyện ngày hôm nay có gì đó hơi kỳ quái.

Trên đường từ đại học Tài chính trở về Tân Thế Kỷ, Hồng Sĩ Dũng vẫn luôn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, Thâm Minh Lượng nín thở ngồi trên ghế phụ, ngay cả thở dài cũng không dám lớn tiếng.

"Tiểu Thân."

Hồng Sĩ Dũng đột nhiên mở miệng: "Cậu cảm thấy Trần Hán Thăng là người như thế nào?"

Thân Minh Lượng suy nghĩ một chút: "Tính tình nóng nảy, lúc nào cũng nói năng thô tục, cố chấp ương ngạnh, và thích nói dối, cho dù bị phát hiện cũng không biết xấu hổ."

"Không có ưu điểm nào sao? Cậu không cần chọn lọc những gì khiến tôi vui vẻ."

Hồng Sĩ Dũng mỉm cười: "Lúc trước tôi cảm thấy cậu ta chỉ là một tên lưu mạnh đi theo bên cạnh Trịnh Quan Đề, ỷ vào da mặt dày và tài ăn nói để kiếm chút tiền tiêu vặt, bây giờ nghĩ lại với thủ đoạn và chỉ số thông minh của Trịnh Quan Đề, sao cô ta có thể cho phép một tên lưu manh không nghề nghiệp không học vấn ở bên cạnh mình chứ?"

Thân Minh Lượng ngẩn người, Hồng Sĩ Dũng cũng không hỏi lại, sau khi trở về nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, trước khi đi vào văn phòng, Hồng Sĩ Dũng dặn dò nói: "Nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng quấy rầy tôi, ngoài ra, cậu sa thải Trần Hán Thăng đi, giữ lại chỉ khiến mọi người thêm xấu hổ."

Thân Minh Lượng đứng tại chỗ gật đầu, mặc dù anh ta không có khứu giác thương nghiệp nhạy bén nhưng cũng cảm nhận được một chút bất an.

Khoảng chừng năm giờ chiều, giám đốc kinh doanh của Tân Thế Kỷ đột nhiên vội vàng chạy tới, Thân Minh Lượng chạy ra nói: "Hồng tổng dặn dò nếu không có chuyện quan trọng thì đừng quấy rầy…"

"Con mẹ nó chuyện rất quan trọng!"

Giám đốc kinh doanh "lạch cạch" một tiếng đẩy phòng giám đốc ra, phát hiện bên trong sương khói lượn lờ, hoá ra Hồng Sĩ Dũng vẫn luôn hút thuốc ở bên trong, không mở điều hoà cũng không mở cửa sổ, anh ta ngồi trên sô pha giống như một vị thần tiên.

"Hồng tổng, vừa mới nhận được tin tức, có vài nhà phân phối đã liên hệ với Qủa Xác, có lẽ muốn nhập hàng."

Giám đốc kinh doanh lo lắng nói: "Bọn họ vốn dĩ đều là nhà phân phối nhỏ của chúng ta."

"Vâng."

Hồng Sĩ Dũng không lên tiếng, Trần Hán Thăng đã đoán trước được điều này, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

"Nhưng Qủa Xác đã từ chối rồi."

Giám đốc kinh doanh lại nói ra một bước ngoặt thần kỳ.

"Tại sao?"

Hồng Sĩ Dũng sửng sốt hỏi.

"Phía bên Qủa Xác tỏ vẻ có quá nhiều đơn đặt hàng, năng lực sản xuất không nhiều như vậy."

Giám đốc kinh doanh thở dài một hơi, lý do này thực sự khiến người ta vô cùng tức giận.

Chương 651: Có câu nói nổi tiếng: Con mẹ nó đều là do Trịnh Quan Đề!

“Khả năng sản xuất không nhiều như vậy?”

Hồng Sĩ Dũng đột nhiên mỉm cười, mở cửa sổ ra đón gió vào.

Giám đốc kinh doanh và Thân Minh Lượng đứng bên cạnh chờ quyết sách của Hồng Sĩ Dũng.

“Tiểu Thân, đi gọi Lão Lưu của bộ phận nghiên cứu và phát minh đến đây, xem xem mp4 của chúng ta còn mất bao lâu nữa.” Hồng Sĩ Dũng nói.

Thân Minh Lượng lập tức đi ra ngoài gọi điện thoại, hai phút sau báo cáo lại: “Lưu tổng vừa mới ngủ, cấp dưới của ông ấy nói rằng Lưu tổng đã một ngày một đêm không nghỉ ngơi rồi, vẫn luôn tập trung vào bộ phận nghiên cứu và sản xuất, cần tôi đi đánh thức không?”

“Thôi quên đi.”

Hồng Sĩ Dũng xua tay: “Cho dù thúc giục cũng không thể nào nhanh hơn.”

Ba người đứng trong văn phòng, bầu không khí hơi đè nén, một lát sau, Hồng Sĩ Dũng mới hỏi giám đốc kinh doanh: “Cậu cảm thấy đây là đủ đoạn marketing của Qủa Xác hay thực sự là năng lực sản xuất không đủ?”

“Chắc là có cả hai.”

Giám đốc kinh doanh phân thích: “Dựa theo xu hướng hiện tại mà nói, năng lực sản xuất không đủ là điều đương nhiên, đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng marketing.”

Nói đến đây, vị giám đốc kinh doanh mới được thăng chức chưa được bao lâu cười khổ một tiếng: “Ngay cả đứa con gái đang học cấp ba của tôi cũng biết đến Qủa Xác, con bé biết đến thông qua Qzone, Qủa Xác phát triển thực sự quá nhanh.”

“Tôi biết rồi, tạm thời không còn quá nhiều cách.”

Hồng Sĩ Dũng gật đầu: “Cậu đi báo cáo một chút với Trịnh tổng đi.”

Sau khi giám đốc kinh doanh rời đi, Hồng Sĩ Dũng đi đến trước cửa sổ, ánh hoàng hôn mờ ảo chiếu xuống căn phòng, sương khỏi lượn lờ vẫn chưa tan hết xuyên qua ánh sáng phản chiếu, làm nổi bật bóng lưng mập mạp vô cùng cô độc của Hồng Sĩ Dũng.

Không hiểu tại sao Thân Minh Lượng cảm thấy đau lòng, mặc dù thủ đoạn tranh quyền đoạt chức của Hồng Sĩ Dũng hơi vô lại, nhưng thành thật mà nói, anh ta đối xử với hầu hết các công nhân trong nhà máy không tồi.

Bản thân anh ta làm thư ký bên cạnh Hồng Sĩ Dũng nên có thể nhìn thấy rõ những chuyện này.

…

Ngày hôm sau, mp4 của Tân Thế Kỷ vẫn chưa thể đi vào sản xuất hàng loạt, nhanh nhất cũng phải đến ngày 15.

Nhưng Qủa Xác sẽ không cho Tân Thế Kỷ cơ hội này, bọn họ đã chi rất nhiều tiền để mua “quảng cáo” trên trang đầu tiên của “Bản tin buổi tối Dương Tử”- Tờ báo có doanh thu tiêu thụ lớn nhất tỉnh Tô Đông.

Nhưng bài quảng cáo này rất kỳ quái, nó không quảng cáo sản phẩm hoặc tính năng của Qủa Xác mà là đăng tải một bài tuyên bố.

Trịnh trọng tuyên bố:

Nếu có bất cứ hành vi trực tiếp thanh toán tiền hàng mà chưa nhận được sự đồng ý của công ty chúng tôi, công ty chúng tôi sẽ báo cảnh sát!

Tuyên bố từ điện tử Qủa Xác.

Mấy hàng chữ in thể Tống màu đen, to đậm, Qủa Xác thực sự mua cả một trang báo riêng, trụi lủi đến mức vô cùng nổi bật.

"Marketing chết tiệt!"

Sau khi xem xong, Hồng Sĩ Dũng cảm thán một tiếng.

Có thể thực sự những nhà phân phối nhỏ vì để tranh giành mua sản phẩm của Qủa Xác, nên đã trả tiền trước mà không cần thương lượng.

Có thể đây chỉ là một mánh lới, Qủa Xác đang sử dụng chiến thuật marketing, tự lăng xê bản thân mình.

Tóm lại vẫn có tác dụng.

Bây giờ mọi người đều biết có một nhà máy điện tử như vậy, nó gọi là Qủa Xác, vô cùng ngầu.

Ngầu ở chỗ nào?

Thế mà lại có người còn chưa nhận được sự đồng ý đã trực tiếp chuyển khoản vào tài khoản của Qủa Xác, tạo thành một rắc rối trong việc kiểm soát tài chính, Qủa Xác không thể không báo cảnh sát để xử lý.

Một "lời tuyên bố trịnh trọng" ngông cuồng như vậy thực sự có tác dụng hơn bất cứ lời quảng cáo nào khác.

Chiều hôm đó, giám đốc kinh doanh lại đến đây báo cáo: "Các trung tâm mua sắm ở Kiến Nghiệp cũng muốn nhập hàng của Qủa Xác, Tô Ninh còn giữ một chút quy tắc, đặc biệt gọi điện thoại đến nói đến chuyện này, tỏ vẻ muốn 500 cái trước, chờ đến khi mp4 của Tân Thế Kỷ được tung ra, bọn họ cũng sẽ nhập hàng, bên phía GOME(công ty bán lẻ đồ điện tử lớn nhất Trung Quốc) thậm chí còn chưa nói gì, nhưng lại đặt 1000 cái mp4 của Qủa Xác."

Kiến Nghiệp có thể coi là đại bản doanh của Tân Thế Kỷ, ngay cả bọn họ cũng có thái độ này, có thể tưởng tượng được những nhà phân phối của các tỉnh thành khác.

"Tôi biết rồi."

Hồng Sĩ Dũng xoa xoa giữa hai hàng chân mày: "Cậu tiếp tục báo cáo với Trịnh tổng đi."

Tình hình trong hai ngày sau đó càng tồi tệ hơn nữa, những nhà phân phối nhỏ đã từng đưa ra lời thề son sắt tỏ vẻ muốn lật đổ Qủa Xác kia, bây giờ lại sợ không thể giành được hàng nên trực tiếp lái xe đến chặn ở trước cửa Qủa Xác.

Vào ngày 15, người phụ trách của bộ phận nghiên cứu phát minh sản xuất cuối cùng cũng đưa ra một chiếc mp4, nhưng khi đặt trước mặt Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Cô Cô, hai vị lão tổng nãy cũng không được vui cho lắm.

Trịnh Cô Cô cầm lấy chiếc mp4 của Tân Thế Kỷ đánh giá một phen: "Nhìn từ xa, ngoại trừ logo khác nhau ra, tôi thực sự cho rằng đây là mp4 của Qủa Xác."

Người phụ trách của bộ phận nghiên cứu phát minh sản xuất đột nhiên trở nên căng thẳng, đây là đang chê trá hình người của bộ phận mình không có năng lực sáng tạo sao?

"Lão Lưu, cậu vất vả rồi, cậu đi xuống trước đi."

Hồng Sĩ Dũng đuổi người phụ trách của bộ phận nghiên cứu phát minh sản xuất đi, bọn họ đã cố gắng, chỉ là tình hình bây giờ đã vượt qua suy đoán.

"Trịnh tổng, ngài có gì muốn nói không?"

Hồng Sĩ Dũng cũng biết câu nói lúc nãy của Trịnh Cô Cô có ẩn ý gì đó.

"Lão Hồng, tình hình bây giờ đã rất rõ ràng."

Trịnh Cô Cô thở dài một hơi: "Mp4 của Tân Thế Kỷ và mp4 của Qủa Xác, cho dù kiểu dáng và chức năng đều tương tự như nhau, đối tượng khách hàng chủ yếu cũng là người trẻ tuổi, nhưng thủ đoạn của Qủa Xác cao tay hơn, bọn họ biết marketing, nếu chúng ta sản xuất hàng loạt, liệu chúng ta còn có thị trường nữa không?"

"Không gian quá nhỏ."

Hồng Sĩ Dũng lắc đầu, thành thật nói: "Lợi nhuận đã bị Qủa Xác đè bẹp, nếu Tân Thế Kỷ lại sản xuất hàng loạt, chi phí nguyên vật liệu là 25 triệu tệ, có lẽ doanh số bán hàng thậm chí còn không vượt qua mười triệu, lợi nhuận ròng càng thấp hơn nữa."

"Đúng vậy."

Trịnh Cô Cô nói: "Đề nghị của tôi là Tân Thế Kỷ lập tức chuyển hình, đừng lún quá sâu vào hạng mục mp4 này, hãy liên lạc với các nhà sản xuất nguyên vật liệu, để xem có thể trả lại bao nhiêu, cũng không đến mức chỉ có mười triệu thôi đúng không?"

Thực ra bà ta đã cho kế toán tính toán, nếu có thể trả lại số nguyên vật liệu này, Tân Thế Kỷ ít nhất cũng có thể thu về túi 15 triệu tệ.

Với số tiền này, Tân Thế Kỷ vẫn có thể tiến hành các dự án khác.

"Trịnh tổng, nếu tôi không chấp nhận thì sao?"

Hồng Sĩ Dũng ngẩng đầu lên nói: "Thực ra cho dù lần này lỗ vốn đi chăng nữa, nhưng dựa hơi được sức nóng của Qủa Xác, thanh danh của Tân Thế Kỷ cũng có thể đi lên, lần sau chắc chắn sẽ thuận lợi…"

"Không có lần sau nữa đâu."

Trịnh Cô Cô trực tiếp cắt ngang: "Lão Hồng, tôi đã cho cậu quá nhiều cơ hội rồi, lúc trước mặc dù có chút bất đồng quan điểm những tôi vẫn lựa chọn ủng hộ cậu, lần này có thể nói là thời khắc mấu chốt liên quan đến sự tồn vong của Tân Thế Kỷ, tôi không thể dùng nhiều tiền như vậy để cùng đánh cược với cậu."

Hồng Sĩ Dũng gật đầu không nói gì, bắt đầu từ lúc này, bản thân anh ta đã mất đi quyền chỉ huy của Tân Thế Kỷ.

Có được "tiền trảm hậu tấu", Trịnh Cô Cô cầm theo Thượng Phương Bảo Kiếm chuẩn bị tiếp nhận.

…

Nếu đã chuẩn bị trả hàng thì chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện cần phải sắp xếp, cho nên hoàn toàn không thể giấu được, chẳng mấy chốc tin tức đã truyền đến Qủa Xác.

Trần Hán Thăng gọi một cuộc điện thoại cho cô thư ký nhỏ đến văn phòng trên đường Thiên Nguyên Đông.

Cô thư ký nhỏ vừa đến, Trần Hán Thăng lập tức oán giận nói: "Nhiếp Tiểu Vũ, bây giờ cô giỏi quá nhỉ, tôi bảo cô lại đây một chút, cô bắt tôi đợi đến nửa tiếng đồng hồ, có phải cô không còn tôn trọng ông chủ càng ngày càng giàu có như tôi này nữa phải không?"

“Này…”

Nhiếp Tiểu Vũ bĩu môi: “Nhìn cậu phiêu chưa kìa, còn gì mà càng ngày càng giàu có, bộ trưởng Trần, cậu có thể chững chạc hơn một chút được không, tôi bị người ta chặn trước cửa đấy.”

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi kỳ quá: “Những nhà phân phối nhỏ đã nhận được hàng kia vẫn chưa đi sao?”

“Đi rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ nói: “Nhưng có một đám vừa mới đến vào ngày hôm nay, chỉ cần bắt được một nhân viên của nhà máy điện tử Qủa Xác ra vào thì sẽ không ngừng dò hỏi.”

“Vậy thì cũng không thể lâu như vậy chứ?”

Trần Hán Thăng nói: “Cô tuỳ tiện đối phó vài câu là được rồi.”

“Chủ yếu là…”

Nhiếp Tiểu Vũ thanh thuý đáp: “Có một số nhà phân phối nhỏ rất biết nói chuyện, khen tôi xinh đẹp, khen tôi có bản lĩnh, khen tôi có tương lai, thế là tôi nói nhiều thêm với bọn họ vài câu, để lại số điện thoại hay gì đó.”

“Cô được đấy.”

Trần Hán Thắng không còn gì để nói, ông chủ nổi lên, cũng kéo theo thư ký nhỏ nổi lên.

“Được rồi, cô khoe khoang như thế nào là chuyện của cô, tôi có nhiệm vụ giao cho cô đây.”

Trần Hán Thăng nói: “Tân Thế Kỷ muốn trả lại nguyên liệu, con người của tôi thực sự quá lương thiện tốt bụng, không thể nhìn được cảnh hàng xóm lỗ vốn muốn bọn họ giúp chúng ta sản xuất.”

“Ồ, sản xuất thì sản xuất cũng không có gì bất ngờ mà.”

Cô thư ký nhỏ nghiêng đầu: “Nhưng “tốt bụng” cũng có liên quan đến bộ trưởng Trần sao?”

“Nhiều lời vô nghĩa.”

Trần Hán Thăng cầm lấy bật lửa muốn ném qua: “Chiều hôm nay cô cầm lấy năm trăm ngàn tiền mặt đi đến Tân Thế Kỷ, nói rằng chúng ta muốn bọn họ sản xuất sản xuất.”

Nhiếp Tiểu Vũ nhíu mày: “Chỉ năm trăm ngàn tệ thôi sao, có phải quá ít không?”

“Từng chút từng chút thôi.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ năm trăm ngàn tệ, chúng ta lại tăng lên vừa phải, nhớ đừng ký hợp đồng, bỏ tiền lại rồi chạy lấy người.”

…

Chiều hôm đó, cô thư ký nhỏ quả nhiên cầm tiền mặt đi đến Tân Thế Kỷ, phía bên Tân Thế Kỷ nghe nói Qủa Xác có mối làm ăn thuê sản xuất, trong lòng tầng lớp quản lý đều cảm thấy không thoải mái lắm.

Lúc trước là màn chiến đấu riêng 1v1 có tính chất sống còn, bây giờ lại sắp trở thành xưởng gia công của Qủa Xác?

Trịnh Cô Cô hỏi ý kiến của Hồng Sĩ Dũng, Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một chút rồi nói: “Về mặt tình cảm thì không thể chấp nhận được, nhưng so với việc trả lại hàng, làm thế này có thể vãn hồi được ít tổn thất hơn, còn việc xử lý như thế nào vẫn nên để Trịnh tổng quyết định thì hơn.”

“Tôi hiểu rõ cảm giác của các cậu, nhưng trong kinh doanh không thể hành động theo cảm tình.”

Trịnh Cô Cô gõ bàn nói: “Bây giờ phải cố gắng hết sức vãn hồi tổn thất, chúng ta sẽ chấp nhận đơn đặt hàng này.”

Nếu bà chủ lớn đã lên tiếng, ban quản lý của Tân Thế Kỷ cũng không có bất cứ dị nghị gì, đây thực sự là một trong những biện pháp tốt nhất.

Nhưng khi Trịnh Cô Cô đang định lấy hợp đồng ra thì Nhiếp Tiểu Vũ lại hất mái tóc ngắn của mình: “Chỉ là một đơn hàng 500,000 ngàn tệ thôi mà, chẳng lẽ Tân Thế Kỷ còn bỏ chạy được sao?”

Nói xong, cô ấy lập tức đặt tiền lên bàn, vui vẻ rời đi.

“Mặc dù giọng điệu hơi kiêu ngạo nhưng chúng ta vẫn làm thì hơn.”

Trịnh Cô Cô thở dài một hơi: “Tình hình bây giờ, đừng nói là đơn hàng 500,000 ngàn, cho dù là đơn hàng năm mươi ngàn, chúng ta cũng nhận.”

Vì thế, Tân Thế Kỷ đang định trả hàng lập tức ngừng lại, chẳng mấy chốc đã hoàn thành nhiệm vụ cho đơn hàng sản xuất năm trăm ngàn.

Có lẽ Qủa Xác vô cùng hài lòng với chất lượng sản phẩm nên chẳng bao lâu sau đã đưa đến một đơn đặt hàng 1 triệu tệ.

Trịnh Cô Cô vừa mừng vừa có chút đau lòng, mừng là vì Qủa Xác không những đưa mối làm ăn đến mà còn không mặc cả giá cả;

Đau lòng là gì, điều này chứng tỏ bọn họ thực sự kiếm được rất nhiều tiền, mà những chuyện này vốn dĩ thuộc về Tân Thế Kỷ mới phải.

Sau khi hoàn thành đơn đặt hàng trị giá 1 triệu tệ, Qủa Xác lập tức đưa ra đơn đặt hàng 1,5 triệu tệ.

Trịnh Cô Cô nhanh chóng bảo kế toán tính toán một chút, nếu toàn bộ nguyên liệu trị giá 25 triệu tệ kia đều được sản xuất sản xuất thì Tân Thế Kỷ còn lỗ bao nhiêu?

"Bởi vì giá cả của Qủa Xác đưa ra rất cao, nếu sử dụng toàn bộ nguyên liệu sản xuất thì chúng ta còn lỗ ba triệu tệ."

Giám đốc bộ phận kế toán nói.

Nghe xong, Trịnh Cô Cô vô cùng vui vẻ, lúc đầu bà ta đã chuẩn bị tinh thần cho việc thua lỗ 10 triệu tệ, nhưng bây giờ chỉ lỗ hơn 3 triệu, bà ta thậm chí còn muốn cảm ơn Qủa Xác.

Sau khi đơn đặt hàng trị giá 1,5 triệu tệ được hoàn thành, cuối cùng Qủa Xác cũng không khiến Trịnh Cô Cô thất vọng, bọn họ tỏ vẻ thái độ làm việc của Tân Thế Kỷ nghiêm túc, nhân công cẩn thận, cho nên muốn mua hết toàn bộ số nguyên liệu còn lại trong một lần.

Hơn nữa Qủa Xác còn trả trước hai triệu tiền đặt cọc.

Mặc dù lần này không trả trước toàn bộ số tiền nhưng Trịnh Cô Cô cũng có thể hiểu được, dù sao số tiền này quá nhiều.

Hơn nữa, với tiền đề của ba lần hợp tác trước đó, số tiền Qủa Xác đưa ra cũng đã đủ hào phóng, đồng thời còn vô cùng tin tưởng Tân Thế Kỷ, thậm chí còn không ký kết hợp đồng.

Dưới đủ loại yếu tố khác nhau, Trịnh Cô Cô lập tức phê chuẩn đưa toàn bộ nguyên liệu của Tân Thế Kỷ vào sản xuất, nhất định phải nhanh chóng vãn hồi tổn thất và nhảy ra khỏi vũng lầy mp4 này.

Mặc dù Hồng Sĩ Dũng cảm thấy có gì đó không ổn nhưng bây giờ anh ta đã không có quyền lực, hơn nữa cũng không có lý do chính đáng, chỉ có thể đè nén nghi ngờ ở trong lòng.

Một tuần sau, bởi vì Tân Thế Kỷ tung ra toàn bộ hoả lực, thương vụ "cứu mạng" này cuối cùng cũng được hoàn thành.

Trịnh Cô Cô vội vàng liên lạc với Qủa Xác, người nhận điện thoại lần này không phải là Khổng Tĩnh, cũng không phải Nhiếp Tiểu Vũ, mà là giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi, mặc dù cũng có chút quen tai.

"Xin chào, Tân Thế Kỷ đã hoàn thành toàn bộ đơn đặt hàng."

Trịnh Cô Cô nói ở trong điện thoại.

"Đơn đặt hàng?"

Giọng điệu của đối phương tràn ngập nghi hoặc: "Đơn đặt hàng gì?"

Trịnh Cô Cô cho rằng hắn không biết, còn cười nói: "Anh cứ hỏi Khổng tổng hoặc cô Nhiếp, có lẽ các cô ấy biết."

"Không cần."

Người đàn ông trẻ tuổi kia cũng cười: "Tôi là ông chủ của Qủa Xác, chỗ này người có tiếng nói nhất là tôi, tôi nói không có đơn đặt hàng thì đó là không có đơn đặt hàng."

Trịnh Cô Cô ngẩn người: "Anh có ý gì? Chúng tôi đã gia công toàn bộ nguyên vật liệu dựa theo yêu cầu, Qủa Xác muốn quỵt nợ sao?"

"Chiếc mũ này lớn quá."

Đối phương cười hì hì nói: "Quỵt nợ cũng phải có chứng cứ đúng không, Trịnh tổng, chúng ta đã ký hợp đồng chưa?"

"Ôi trời ơi, xong rồi."

Đầu óc Trịnh Cô Cô choáng váng, nếu Qủa Xác không thừa nhận khoản giao dịch này, thì toàn bộ nguyên vật liệu kia

sẽ bị tiêu huỷ, tổn thất còn lớn hơn nhiều so với việc trả lại cho nhà sản xuất.

Sau cuộc "đấu tranh nội bộ" trước đó của Tân Thế Kỷ, thực chất hiệu quả và lợi ích đã hao tổn, nếu lại mất thêm hơn 20 triệu tệ này nữa thì tháng sau sẽ không có tiền trả lương cho công nhân.

"Rốt cuộc tại anh lại muốn làm như vậy?"

Trịnh Cô Co giãy giụa hỏi.

Nếu dùng "thắng bại" để phân định cuộc tranh dành này thì thực chất Qủa Xác đã thắng.

Nhưng trước đó bọn họ lại dùng thủ đoạn "câu cá" với năm trăm ngàn tệ, một triệu tệ để hạ thấp sự phòng bị của Tân Thế Kỷ, đồng thời lợi dụng việc Trịnh Cô Cô đang nóng lòng muốn cứu vãn tổn thất, cuối cùng trực tiếp đẩy Tân Thế Kỷ xuống hố lửa vạn kiếp bất phục.

"Đừng đổ lỗi cho tôi, tôi là người tốt."

Đối phương im lặng một chút: "Nếu muốn nói thì con mẹ nó đều là do Trịnh Quan Đề."

Trong câu nói nổi tiếng, "Hồng Sĩ Dũng" đã biến thành "Trịnh Quan Đề".

Thân phận của hắn cũng được miêu tả một cách sinh động.

"Cậu là Trần Hán Thăng?"

Cuối cùng Trịnh Cô Cô cũng phản ứng lại, giọng nói này thực sự là của Trần Hán Thăng.

"Không sai, đúng là tại hạ!"

Ngay khi Trần Hán Thăng đang muốn khoe khoang gì đó thì lạ nghe thấy đầu dây bên kia có người hét lên: "Trịnh tổng, Trịnh tổng, mau gọi 120, Trịnh tổng ngất xỉu rồi…"

Chương 652: Hồng Sĩ Dũng: Tôi bị bôi đen đến mức nảy sinh tình cảm

Lúc trước Trịnh Cô Cô đã từng ngất xỉu một lần, lần này lại ngất xỉu, bà ta cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, trước mắt giống như có rất nhiều bóng người đang đong đưa, bên tai dường như còn có thể nghe thấy tiếng còi của xe cứu thương 120.

Nhưng hai mắt không thể mở ra được, miệng không thể nói chuyện, nhưng ý thức vẫn còn tồn tại, cuối cùng bản thân mình nằm trên một chiếc giường mềm mại, trong bầu không khí thoang thoảng mùi thuốc khử trùng, chắc là đang ở trong bệnh viện.

Trong khoảng thời gian này có rất nhiều người đến thăm, có người đi theo nhóm, cũng có người đi một mình, giọng nói đều rất quen thuộc, sau đó bà ta dần dần ngủ thiếp đi…

Cũng không biết đã qua bao lâu, chờ đến khi Trịnh Cô Cô mở mắt ra, bà ta phát hiện quả nhiên mình đang ở trong phòng bệnh của bệnh viện.

“Trịnh Cô Cô, ngài tỉnh rồi sao?”

Hồng Sĩ Dũng ngồi bên mép giường bệnh, quan tâm hỏi.

“Ừ.”

Trịnh Cô Cô vẫn đang chậm rãi khôi phục ký ức, sau khi nhớ ra nguyên nhân mình vào bệnh viện, vẻ mặt bà ta có hơi ảm đạm: “Hôm nay là ngày mấy rồi?”

“Ngày 21.”

Hồng Sĩ Dũng đáp.

“Tôi đã nằm một ngày một đêm rồi sao?”

Trịnh Cô Cô hơi giật mình, thở dài một hơi, nói: “Chẳng trách miệng hơi khát.”

“Tôi đi rót nước cho ngài.”

Hồng Sĩ Dũng đứng dậy nói.

Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Cô Cô là họ hàng thân thích, dựa theo vai vế bình thường mà nói, Trịnh Cô Cô chắc thuộc kiểu “cô họ xa” của Hồng Sĩ Dũng.

Trịnh Cô Cô ngồi dậy uống hai hớp trà nóng, cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cả người cũng khôi phục không ít sức lực.

Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy bên ngoài tràn ngập ánh nắng tươi đẹp rực rỡ, thỉnh thoảng có một làn gió ấm thổi qua khiến tấm rèm bằng vải dệt màu trắng đung đưa “xôn xao”, khiến cho người ta cảm giác bình tĩnh và thoải mái.

Bà ta híp mắt đánh giá cách bài trí trong phòng bệnh một lúc rồi chậm rãi nói: “Lão Hồng, tôi bị lừa rồi.”

“Tôi biết.”

Hồng Sĩ Dũng gật đầu, ngay sau đó lại bổ sung thêm: “Nhưng cũng không thể trách ngài, bất cứ ai ở trong tình cảnh đó đều sẽ phạm sai lầm như vậy.”

“Thật vậy chăng?”

Trịnh Cô Cô quay đầu lại hỏi, bà ta muốn nhìn xem có phải Hồng Sĩ Dũng đang an ủi mình không?

“Thực sự là như vậy.”

Hồng Sĩ Dũng nghiêm túc nói: “Tâm trạng của ngài lúc ấy giống hệt như tâm trạng của tôi khi cứ khăng khăng muốn làm mp4 trước đó, ngài rất muốn cứu vãn tổn thất, tôi rất muốn chấn hưng lại Tân Thế Kỷ, ý nghĩ cố chấp cho nên mới hoàn toàn rơi vào cạm bẫy của người khác.”

Có lẽ an ủi như vậy thật sự có một chút tác dụng, sắc mặt của Trịnh Cô Cô hơi thả lỏng, cuối cùng vẫn thở dài một hơi nói: “Tôi nên ký hợp đồng mới phải.”

“Vô dụng thôi.”

Hồng Sĩ Dũng lắc đầu: “Tôi chỉ hỏi ngài một câu, lúc ấy ngài dám kiên quyết ký hợp đồng không?”

Trịnh Cô Cô suy nghĩ một chút, cũng không lừa mình dối người: “Không dám, lúc ấy tôi đang nóng lòng muốn cứu vãn tổn thất, hơn nữa hai lần hợp tác trước đều vô cùng vui vẻ, năng lực sản xuất của Qủa Xác vốn dĩ cũng không đủ, dưới tình huống khoảng cách giữa hai nhà gần như vậy, tôi vẫn sẽ thực hiện giao dịch này.”

“Điều quan trọng nhất là ở một bước cuối cùng, cậu ta thế mà còn cam tâm đặt cọc trước hai triệu tiền đặt cọc.”

Hồng Sĩ Dũng cũng thở dài nói: “Trừ phi sử dụng quan điểm của Thượng đế, nếu không bất cứ người nào cũng mắc mưu, cậu ta kiên nhẫn hơn so với chúng ta.”

Nói đến “cậu ta” này, Trịnh Cô Cô và Hồng Sĩ Dũng đều im lặng.

Một lúc lâu sau, Trịnh Cô Cô mới hỏi: “Cậu biết ông chủ đứng sau Qủa Xác là Trần Hán Thăng từ lúc nào?”

“Khoảng chừng mười ngày trước, lúc đó mp4 của Qủa Xác vừa mới được tung ra thị trường, Trần Hán Thăng lại làm thêm ở chi nhánh của Hoả Tiễn 101 ở đại học Tài chính.”

Hồng Sĩ Dũng nói: “Lúc ấy nghe những lời cậu ta nói, tôi đã cảm thấy có gì đó không thích hợp, sau đó trở về suy nghĩ một chút, phát hiện ông chủ của Qủa Xác thực sự là cậu ta, rất nhiều chuyện trở nên dễ hiểu.”

“Vậy tại sao lúc đó cậu không nói với tôi?”

Giọng điệu Trịnh Cô Cô mang theo chút trách cứ.

“Nói thì có tác dụng gì không? Lúc đó tôi cũng chỉ mới nghi ngờ.”

Hồng Sĩ Dũng cười: “Lúc thực sự xác định thân phận là ngày hôm qua, sau khi cậu ta đến đây thăm ngài…”

“Trần Hán Thăng cũng đến đây?”

Trịnh Cô Cô vô cùng ngạc nhiên, cổ tay không nhịn được run lên một chút, vẩy vài giọt nước ra ngoài.

Hồng Sĩ Dũng đưa khăn giấy đến: “Cậu ta lo lắng ngài xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, nên đã cố ý đến thăm cùng với Khổng Tĩnh, sau khi nghe bác sĩ nói không có vấn đề gì, bọn họ lập tức rời đi.”

“Ừ.”

Trịnh Cô Cô vẫn còn đang tiêu hoá tin tức này, một lát sau, bà ta không nhịn được tự giễu nói: “Lúc trước tôi còn xem thường cậu ta, cảm thấy năng lực của cậu quá bình thường khi lúc nào cũng bị Qủa Xác chơi đùa trong lòng bàn tay, không ngờ đến lượt mình, chỉ sau một hiệp đấu đã kết thúc trò chơi, thực ra cậu đã kiên trì được vài tháng rồi.”

“Ha ha ha…”

Trịnh Cô Cô nói rất hay, Hồng Sĩ Dũng không nhịn được bật cười ha hả.

Sau khi cười xong, Hồng Sĩ Dũng mới thành khẩn nói: "Thực ra tôi cũng không làm được, người thực sự có thể đối đầu với Trần Hán Thăng, hôm qua cô ấy cũng đã đến thăm ngài đấy."

"Ai?"

Trịnh Cô Cô theo bản năng hỏi, nhưng chẳng bao lâu sau đã phản ứng lại: "Trịnh Quan Đề?"

"Đúng vậy."

Vở kịch này dường như đã đến lúc phải hạ màn, Hồng Sĩ Dũng nói chuyện không chút kiêng nể: "Không nói đến chuyện lập trường, chỉ nói đến năng lực, nếu Trịnh Quan Đề là bà chủ của Tân Thế Kỷ, Trần Hán Thăng tuyệt đối không dám không chút e dè giở thủ đoạn như vậy."

Trịnh Cô Cô gật đầu, có lẽ Hồng Sĩ Dũng là người có quyền lên tiếng nhất.

Giai đoạn trước anh ta đấu đá với Trịnh Quan Đề, giai đoạn sau lại đấu đá với Trần Hán Thăng, thực ra nghĩ lại cũng rất khổ cực.

"Lão Hồng, cậu vất vả rồi."

Trịnh Cô Cô đột nhiên cảm thấy đau lòng, bà ta chỉ mới đấu với Trần Hán Thăng một hiệp mà suýt chút nữa mất mạng, Hồng Sĩ Dũng là một người đã từng bị Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng liên tục oanh tạc.

"Vất vả thì vất vả, nhưng cũng không thể kiên trì được bao lâu nữa đâu."

Hồng Sĩ Dũng xua tay "khiêm tốn" nói: "Kể từ khi bắt tay vào làm mp4, tôi đã rơi vào cạm bẫy của Trần Hán Thăng, trên thị trường có nhiều thương hiệu mp4 như vậy, chỉ có Qủa Xác và Tân Thế Kỷ không thể cùng tồn tại, bởi vì về tính năng và

ngoại hình đều quá giống nhau, đây là kế hoạch của cậu ta cũng nên.”

“Nhắc đến Tân Thế Kỷ, Lão Hồng, sau này chúng ta phải làm gì đây?”

Trịnh Cô Cô thở dài một hơi, cuối cùng vẫn phải đối mặt với vấn đề hiện thực.

“Thực ra tôi có một ý kiến, cũng không biết có thoả đáng không?”

Hồng Sĩ Dũng mím môi nói.

“Bây giờ còn có gì mà không thể nói?”

Trịnh Cô Cô bất đắc dĩ nói: “Tân Thế Kỷ sắp trở thành một cái vỏ rỗng rồi.”

Lúc trước Trần Hán Thăng đã từng đảm bảo trước mặt Trịnh Quan Đề rằng hắn sẽ đào Tân Thế Kỷ thành một cái vỏ rỗng, bây giờ gần như đã đạt được hiệu quả này, Trịnh Cô Cô thậm chí còn không biết tháng sau phải trả tiền lương cho công nhân bằng cách nào đây.

“Tôi đề nghị trả Tân Thế Kỷ lại cho Trịnh Quan Đề một lần nữa.”

Sắc mặt Hồng Sĩ Dũng vô cùng nghiêm túc, không hề có ý tứ đùa giỡn.

Ý của anh ta là hoàn toàn chuyển giao toàn bộ quyền sở hữu tài sản của Tân Thế Kỷ cho Trịnh Quan Đề, sau đó không có bất cứ liên quan nào đến nhà họ Trịnh nữa.

Nghe thấy điều này, Trịnh Cô Cô nhìn chằm chằm vào Hồng Sĩ Dũng.

Sắc mặt Hồng Sĩ Dũng bình thản, ánh mắt bình tĩnh, không có chút chột dạ nào.

“Tại sao?”

Trịnh Cô Cô hỏi.

“Lúc đó Trịnh Nhị công tử muốn Tân Thế Kỷ là bởi vì nó kiếm được tiền dưới thời Trịnh Quan Đề.”

Hồng Sĩ Dũng giải thích: “Bây giờ nó đã bị Trần Hán Thăng chơi đùa đến mức trở thành một gánh nặng, tính toán một chút, nếu còn muốn cứu vớt Tân Thế Kỷ, phía bên Hồng Kông phải bỏ ra ít nhất 50 triệu nhân dân tệ, 25 triệu để cứu vãn tổn thất, 25 triệu để phát triển sản phẩm tiếp theo, hứng thú của Trịnh Nhị công tử đối với chuyện này chắc cũng không nhiều lắm.”

Trịnh Cô Cô lặng lẽ gật đầu, cần ít nhất là 40 đến 50 triệu tệ, đồng thời còn phải đối phó với thủ đoạn gây áp lực liên tục đến từ Qủa Xác.

“Ngoài ra…”

Hồng Sĩ Dũng lại mỉm cười: “Trước khi rời đi, Trần Hán Thăng còn để lại một câu, cậu ta nói nếu chúng ta chịu trả Tân Thế Kỷ lại cho Trịnh Quan Đề, những đơn đặt hàng đó còn có tác dụng, nếu Tân Thế Kỷ vẫn là của nhà họ Trịnh thì cậu ta vẫn chưa từng nghe nói đến đơn đặt hàng đó.”

“Theo cách này, cậu ta coi những công nhân nhân viên của Tân Thế Kỷ trở thành một lợi thế đàm phán, cho dù quá vô lại, nhưng cậu ta cũng đối xử rất tốt với Trịnh Quan Đề.”

Ánh mắt của Trịnh Cô Cô hơi phức tạp: “Xem ra, Trần Hán Thăng dùng nhiều thủ đoạn như vậy cũng chỉ nhằm vào tôi và cậu.”

“Vâng…”

Hồng Sĩ Dũng do dự một chút, cuối cùng vẫn móc ra một tấm card nói: “Tình cảm của cậu ta đối với tôi bây giờ, có lẽ

hơi kỳ quái.”

“Có ý gì?”

Trịnh Cô Cô tiếp nhận tấm card, phát hiện đó là một tấm bưu thiếp của trường đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp, trên đó còn có một hàng chữ:

Có rảnh thì đến đại học Tài chính ăn cơm đùi gà.

Mặc dù chữ viết không đẹp lắm, nhưng lại là viết tay, thậm chí không ký tên, trên chỗ ký tên cho vẽ một mặt cười khoa trương?

“Cậu ta nói.”

Hồng Sĩ Dũng cười khổ một tiếng: “Tôi đã bị bôi đen đến mức nảy sinh tình cảm.”

Chương 653: Tân Thế Kỷ vĩnh viễn chỉ có một Trịnh tổng!

"Cái gì gọi là bị bôi đen đến mức nảy sinh tình cảm?"

Trịnh Cô Cô hỏi.

"Tôi cũng không biết."

Hồng Sĩ Dũng suy nghĩ một chút rồi nói: "Xét theo nghĩa trên mặt chữ, có thể là thường xuyên bôi đen tôi, cho nên mới bôi đen đến mức nảy sinh tình cảm?"

"Ngôn ngữ của người trẻ tuổi thật cổ quái."

Trịnh Cô Cô lắc đầu, chỉ vào điện thoại di động trên bàn nói: "Tôi sẽ gọi điện cho phía bên Hồng Kông, hỏi xem đối phương nghĩ như thế nào về Tân Thế Kỷ bây giờ."

Hiện tại đã đến lúc đưa ra quyết định có nên "cứu vớt" Tân Thế Kỷ không? Hồng Sĩ Dũng đưa điện thoại cho Trịnh Cô Cô, bản thân mình ngậm điếu thuốc và bật lửa đi ra ban công.

Lão Hồng một tay đút vào túi quần, một tay kẹp thuốc lá, ngước mắt lên nhìn bầu trời xanh thẳm rộng mở, nhàn nhã hít mây khả khói.

Chẳng bao lâu sau, Trịnh Cô Cô đã gọi điện thoại xong, bà ta ngồi trên giường suy nghĩ một chút, sau đó mới gọi Hồng Sĩ Dũng vào.

"Lão Hồng, nếu phía bên Hồng Kông tỏ vẻ muốn tiếp tục ủng hộ năm mươi triệu, cậu có muốn tiếp tục đấu đá với Trần

Hán Thăng không?”

Trịnh Cô Cô hỏi.

“Hả?”

Kết quả này hơi vượt qua dự đoán của Hồng Sĩ Dũng, anh ta suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Nếu nhà họ Trịnh cần thì tôi vẫn sẽ làm, nhưng năng lực của tôi thực sự không bằng Trần Hán Thăng, về chuyện này, các ngài cần phải suy xét.”

Lão Hồng đúng là tận tâm và trung thành với nhà họ Trịnh, đây cũng có thể coi là một trong những nền tảng các gia tộc lớn ở Hồng Kông.

Trịnh Cô Cô gật đầu, bà ta lại thay đổi cách hỏi: “Nếu phía bên Hồng Kông không muốn thu dọn cục diện rối rắm này, có ý định vứt bỏ hoàn toàn cho Trịnh Quan Đề, vậy tiếp theo cậu định làm gì?”

“Đi đến nước Anh ở cùng với con trai con gái một khoảng thời gian trước đã.”

Hồng Sĩ Dũng không chút do dự nói: “Nói thật, bọn họ chính là động lực lớn nhất để tôi chống đỡ một thời gian dài như vậy.”

“Chúc mừng Lão Hồng, nguyện vọng của cậu đã trở thành hiện thực, phía bên Hồng Kông tỏ vẻ không muốn đầu tư gì nữa cả, lần trước vận dụng một chút thế lực, bọn họ đã cảm thấy không mấy khả quan rồi.”

Trịnh Cô Cô mỉm cười nói.

Hồng Sĩ Dũng ngẩn người, sau khi phản ứng lại, anh ta lại thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài trước mặt Trịnh Cô Cô.

Cảm giác này thực sự giống như được trút bỏ tay nải ngàn cân, có thể tưởng tượng được trước đó dưới vẻ về ngoài hào

nhoáng gọn gàng, Hồng Sĩ Dũng thực chất cũng phải gánh vác rất nhiều áp lực.

"Tôi thực sự chỉ muốn hoàn thành công việc còn lại ngay lập tức."

Hồng Sĩ Dũng vuốt bụng, cười ha ha nói: "Lập tức mua vé máy bay đến nước Anh, không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa."

"Vậy thì đi đi."

Trịnh Cô Cô vẫy tay: "Bây giờ tôi không sao rồi, cậu và Trịnh Quan Đề bàn bạc các vấn đề về thủ tục chuyển nhượng tiếp theo đi, tôi không muốn gặp cô ta, vốn dĩ cũng không có gì để nói."

Hồng Sĩ Dũng tỏ vẻ đã hiểu, anh ta biết rất nhiều vấn đề nội bộ trong nhà họ Trịnh, đôi lúc, Trịnh Cô Cô có thể buông bỏ mâu thuẫn trong kinh doanh với Trần Hán Thăng, nhưng chưa chắc có thể ngồi xuống cùng uống ly trà với Trịnh Quan Đề.

"Được, vậy tôi đi qua đó."

Hồng Sĩ Dũng đứng dậy nói.

Trịnh Cô Cô đã tỉnh lại, bên này có bác sĩ và y tá, cũng có hộ lý giúp việc, hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Lúc này, mình cũng nên nói lời tạm biệt với Tân Thế Kỷ rồi.

…

Trên đường từ bệnh viện trở về, lúc đi ngang qua cánh cổng phía Tây của trường đại học Tài chính, Hồng Sĩ Dũng đột nhiên nhớ đến tấm bưu thiếp của đại học Tài chính kia.

Anh ta cũng không bảo tài xế dừng lại, chỉ cảm thấy ngôi trường đại học Tài chính này thực sự rất giỏi, thế mà lại dạy ra một sinh viên như Trần Hán Thăng, nhưng sao bây giờ vẫn là một ngôi trường dở tệ chứ?

Lúc sắp đến Tân Thế Kỷ, tài xế đột nhiên nói: "Hổng tổng, Trịnh… Trịnh tổng đang ở trước cửa."

Hồng Sĩ Dũng sửng sốt một chút, chẳng phải Trịnh Cô Cô đang ở bệnh viện sao? Sao lại quay về rồi?

Nhưng vừa mới ngẩng đầu lên, anh ta mới phát hiện "Trịnh tổng" này không phải là "Trịnh tổng" kia.

Người trước mắt chính là Trịnh Quan Đề, cô vẫn mặc một chiếc áo gió mỏng đắt đỏ, dựa vào chiếc xe thể thao màu đỏ quen thuộc kia, mỉm cười nhìn chằm chằm vào Hồng Sĩ Dũng.

Trịnh Quan Đề không hề thay đổi chút nào, thoải mái tự tin.

Nhưng thư ký Tưởng Vân Vân dường như béo hơn rất nhiều, cũng không biết khoảng thời gian này đang làm ổ hưởng phúc ở đâu, nọng cằm cũng xuất hiện rồi.

"Trịnh tổng."

Hồng Sĩ Dũng đặc biệt xuống xe chào hỏi.

Lúc này anh ta mới cảm thấy về mặt khí chất, Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng có nhiều điểm giống nhau đến khó có thể diễn tả thành lời, chỉ là Trịnh Quan Đề không thích nói năng thô tục, cũng không dễ dàng nổi nóng kịch liệt giống như Trần Hán Thăng.

"Xin chào, giám đốc Hồng."

Trịnh Quan Đề cũng đang đánh giá Hồng Sĩ Dũng, phát hiện tinh thần của Hồng Sĩ Dũng đã xuống hơn rất nhiều, cô cũng cảm khái nói: "Lão Hồng thực sự vất vả rồi."

Câu nói này suýt chút nữa đã khiến nước mắt của Hồng Sĩ Dũng rơi xuống, con mẹ nó tại sao mình lại phải vất vả như vậy?

Chẳng phải là vì cô và Trần Hán Thăng liên thủ với nhau sao?

Nhưng việc đã đến nước này, Hồng Sĩ Dũng lại nhận ra rằng "Con người trước khi chết thường nói những lời thật lòng", anh ta xua tay nói: "Phần vất vả và trách nhiệm này sau này phải chuyển giao cho Trịnh tổng rồi."

"Không sao cả."

Trịnh Quan Đề mỉm cười, giống như căn bản không để ở trong lòng.

"Trịnh tổng, trong khoảng thời gian này Tân Thế Kỷ đã xảy ra rất nhiều chuyện…"

Hồng Sĩ Dũng cho rằng Trịnh Quan Đề không hiểu rõ tình hình thực tế.

"Tôi đã nghe người nào đó nói qua rồi."

Trịnh Quan Đề gật gật đầu, còn rất hứng thú đánh giá một câu: "Cảm giác còn xuất sắc hơn cả phim điện ảnh."

Trên khuôn mặt mập mạp của Hồng Sĩ Dũng có chút ai oán, ngẫm lại kể từ tháng tư cho đến nay, Tân Thế Kỷ đã xảy ra những chuyện tồi tệ gì!

Đầu tiên là phía bên cung ứng hàng hoá bị Qủa Xác thu mua;

Lúc đầu anh ta nghĩ rằng việc cấm tiêu thụ có thể có tác dụng, khi toàn bộ nhà máy đang tăng ca làm việc ngoài giờ và chạy nước rút thì Qủa Xác lại phá vỡ lệnh cấm tiêu thụ, sau đó dựa vào con đường tiêu thụ và cách thức quảng cáo chưa từng

thấy từ trước đến nay, dưới hành động marketing đó đã dấy lên một đợt cao trào nhỏ;

Vì thế, Tân Thế Kỷ quyết định chuyển đổi và nhảy ra khỏi vũng lầy mp4 này, xét về góc độ cạnh tranh mà nói bọn họ đã nhận thua, ngay khi đã muốn trả nguyên liệu thì Qủa Xác lại đưa đến một đơn đặt hàng gia công sản xuất;

Chuyện này đáng lẽ phải là chuyện tốt, nhưng sau khi hoàn thành gia công nguyên liệu, Qủa Xác lại không thừa nhận;

Lúc này tất cả mọi người mới hiểu rằng, không phải Qủa Xác muốn "đánh bại" Tân Thế Kỷ, mà là muốn "Đánh chết" Tân Thế Kỷ, thậm chí còn không cho cơ hội xin tha.

Sau đó, bà chủ lớn Trịnh Cô Cô hôn mê, ông chủ thứ hai Hồng Sĩ Dũng không thấy bóng dáng đâu cả, trong nhà máy thậm chí còn lan truyền tin đồn "Tài khoản không còn một đồng, tiền lương tháng sau không thể trả".

Khó khăn lắm ban quản lý mới chờ được Hồng Sĩ Dũng quay trở về, nhưng khi nhìn kỹ hơn, bà chủ cũ Trịnh Quan Đề cũng đã trở lại.

Dường như mọi người đều nhận ra được điều gì đó, nhưng lại càng hoảng sợ hơn.

"Trịnh tổng, bây giờ Tân Thế Kỷ có thể nói là vô cùng bấp bênh." Ở trong văn phòng vốn dĩ thuộc về Trịnh Quan Đề, Hồng Sĩ Dũng nói: "Đầu tiên cô hãy ổn định cảm xúc của mọi người, sau đó lại từ từ khôi phục sản xuất."

Trịnh Quan Đề không trả lời, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng vỗ vào ghế chủ tịch, tựa như đang tìm lại cảm giác lúc trước.

Chờ đến khi chiếc ghế phát ra một tiếng "kẽo kẹt" khi cô ngồi xuống, cô mới hỏi ngược lại: "Tại sao lại muốn ổn định chứ?"

Hồng Sĩ Dũng nhíu mày: “Nếu không ổn định… Thì nó sẽ sụp đổ.”

“Sụp đổ thì sụp đổ.”

Trịnh Quan Đề mỉm cười: “Tôi còn dự định sẽ đưa ra thông báo đầu tiên rằng, Tân Thế Kỷ thực sự rơi vào khó khăn, nếu bằng lòng tin tưởng tôi, vậy thì hãy ở lại cùng nhau cố gắng, nếu không muốn tin tưởng thì hãy thanh toán tiền rời đi.”

“Chẳng phải sẽ loạn càng thêm loạn sao?”

Hồng Sĩ Dũng sửng sốt.

“Giám đốc Hồng.”

Trịnh Quan Đề nghiêng người về phía trước, tư thế của cô từ đầu đến cuối vẫn khiến người đối diện nhận áp lực rất lớn: “Trần Hán Thăng đã đào rỗng Tân Thế Kỷ, nhưng vẫn còn để lại một ít thịt thối, vừa hay tôi có thể nhân cơ hội này trực tiếp cắt bỏ toàn bộ miếng thịt thối kia đi, sau này Tân Thế Kỷ cũng giống như Qủa Xác, nhẹ nhàng ra trận!

“Chuyện này…”

Hồng Sĩ âm thầm thở dài một hơi, quả nhiên đây mới là một nhân vật tàn nhẫn có thể đối đầu với Trần Hán Thăng, Trịnh Cô Cô thua kém quá xa, thế mà lại bị Trần Hán Thăng làm cho tức giận đến mức hôn mê bất tỉnh hai lần.

Xem ra, Tân Thế Kỷ vĩnh viễn chỉ có một “Trịnh tổng”, đó chính là Trịnh Quan Đề!

Chương 654: Mua một chiếc mp4 của Qủa Xác để làm quà tặng cho Trần Hán Thăng

“Nếu Trịnh tổng đã có biện pháp giải quyết vấn đề thì bây giờ chúng ta hãy triệu tập ban quản lý mở một cuộc họp ngắn đi.”

Hồng Sĩ Dũng cảm khái nói: “Dù sao cũng làm việc cùng nhau lâu như vậy, cũng nên từ biệt rồi.”

Thư ký Tưởng Vân Vân và Thân Minh Lượng nhanh chóng thông báo với lãnh đạo các phòng ban, thực ra nội dung của cuộc họp vô cùng đơn giản, chẳng qua chỉ là Hồng Sĩ Dũng tuyên bố mình và Trịnh Cô Cô chính thức rời khỏi Tân Thế Kỷ vĩnh viễn, Trịnh Quan Đề lại lên nắm quyền một lần nữa.

Nhưng, vẻ mặt của các nhân viên tham gia lại không giống nhau.

Tâm trạng của Hồng Sĩ Dũng tương đối nhẹ nhàng, đây là cuộc họp cuối cùng anh ta chủ trì tại nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, cũng có thể nói là lời tạm biệt với các đồng nghiệp;

Vẻ mặt của Trịnh Quan Đề bình tĩnh nhất, trên mặt cô không có sự đắc ý khi “Quyền lực quay về”, cũng không có sự lo lắng khi sắp phải tiếp nhận một cục diện rối rắm, bình tĩnh giống như việc đi ra nước ngoài trước đó chỉ là một kỳ nghỉ, hôm nay lại trở về với cương vị của mình.

Còn về phần các ban quản lý khác của Tân Thế Kỷ, tâm trạng của bọn họ đang sợ hãi nhất.

Lúc trước khi Trịnh Quan Đề chủ động nhượng quyền, những cấp dưới đáng tin của cô nếu không đi đến Qủa Xác thì cũng đã từ chức rời đi.

Bây giờ còn dư lại đám người này, cho dù năng lực như thế nào đi chăng nữa, lập trường chắc chắn cũng có xu hướng thiên về Hồng Sĩ Dũng, dù sao không một ai có thể tưởng tượng được rằng Trịnh Quan Đề sẽ là "vương giả trở về" một lần nữa.

"… Tôi sẽ không nói nhiều về nguyên nhân từ chức của mình, sau này Trịnh tổng sẽ cầm lái Tân Thế Kỷ, tin rằng với tầm nhìn và năng lực của cô ấy, chắc chắn có thể dẫn dắt mọi người bước ra khỏi khó khăn lần này, bắt đầu thời kỳ huy hoàng!"

Hồng Sĩ Dũng cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, nhanh chóng kết thức bài phát biểu từ chức của mình.

"Bốp bốp, bốp bốp, bốp bốp…"

Tiếng vỗ tay bên dưới thưa thớt, ban quản lý đều có chút thất thần, thậm chí là miễn cưỡng nở nụ cười.

Hồng Sĩ Dũng có thể thông cảm cho bọn họ, cho dù ai đến ai đi, tóm lại Tân Thế Kỷ vẫn luôn là của họ "Trịnh", cho dù mối quan hệ giữa Trịnh Quan Đề và phía bên Hồng Kông rất căng thẳng, cuối cùng nhà máy điện tử trở về trong tay cô, phía bên nhà họ Trịnh cũng ngầm đồng ý.

"Chỉ khổ cho những giám đốc này, bọn họ vừa phải đứng thành hàng vừa phải làm việc."

Trong lòng Hồng Sĩ Dũng thở dài một hơi, nhưng bây giờ anh ta khó khăn lăm với có thể được thoải mái, sẽ không nhúng tay nữa, chỉ làm ra một động tác "mời", nói: "Mời Trịnh tổng nói vài câu đi."

"Các vị, đã lâu không gặp."

Trịnh Quan Đề lịch sự gật đầu, bật micro trước mặt ra.

Cô vừa mới có chút động tĩnh, phản ứng của bản quản lý đó lập tức trở nên rõ ràng hơn, rất nhiều người ngồi thẳng dậy, tay chân lộ ra một loại thái độ "tôn trọng".

"Tất cả chúng ta đều biết rằng bây giờ Tân Thế Kỷ đang ở trong một tình huống hết sức tồi tệ."

Mặc dù trên mặt mang theo ý cười nhưng lúc đưa ra quyết sách lại giống như bom nổ dưới nước, tạo nên bọt nước cao ngàn mét.

"Vừa rồi tôi cũng đã kiểm tra tài khoản của công ty, tiền lương tháng sau sẽ không thể chi trả đầy đủ, vì thế tôi kêu gọi mọi người có mặt ở đây, bao gồm tất cả công nhân trong dây chuyền sản xuất, mọi người hãy chuẩn bị tinh thần đối mặt với khó khăn."

Trịnh Quan Đề bĩnh tĩnh không gợn sóng nói.

"Xì xào."

Những lời này vừa được nói ra, ban quan lý ngồi bên dưới lập tức phát ra một trận xáo động rất nhỏ, không ngờ những lời đồn đãi bọn họ nghe thấy lại là sự thật, càng không ngờ Trịnh Quan Đề lại nói thật như vậy, chẳng phải điều này sẽ đổ thêm dầu vào lửa sao?

Chỉ e sau khi tin tức lan truyền ra ngoài, tình hình trong nhà máy sẽ càng thêm hỗn loạn.

Nhưng Trịnh Quan Đề cũng rất chu đáo, cho cấp dưới của mình đủ thời gian để ngạc nhiên và tiêu hoá, nửa phút sau, cô mới tiếp tục nói: "Đương nhiên, tôi cũng không thể ép buộc mọi người ở lại, nếu mọi người có đường ra càng tốt hơn nữa, tôi sẽ gửi lời chúc phúc và thanh toán toàn bộ tiền lương."

"Chuyện này là đang định bất chấp tất cả sao?"

Có một số người trong ban quản lý vặn vẹo cơ thể, chiếc ghế dựa phát ra tiếng vang "kẽo kẹt", một số người lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc, bọn họ đang nghiêm túc suy nghĩ lựa chọn bước tiếp theo cho cuộc đời của mình.

Hồng Sĩ Dũng cũng không nhịn được nhìn Trịnh Quan Đề, góc nghiêng khuôn mặt của cô thật xinh đẹp, nhưng dường như cũng có chút thâm thuý.

Ở nơi này, ngoại trừ Hồng Sĩ Dũng và Tưởng Vân Vân ra, không ai biết rằng chỉ cần Trịnh Quan Đề trở lại Tân Thế Kỷ thì đơn đặt hàng của Qủa Xác kia vẫn sẽ được tính.

Nhà máy chỉ là không có tiền vào thời điểm này mà thôi, vấn đề tài chính sẽ được giải quyết nhanh thôi.

"Dưới sự phối hợp của Trần Hán Thăng, Trịnh Quan Đề lại đùa bỡn những người này thêm một lần nữa."

Hồng Sĩ Dũng tự lẩm bẩm nói: "Hai người này thực sự là Thần Điêu hiệp lữ sao?"

…

Tin tức phía bên Tân Thế Kỷ truyền đến tai Trần Hán Thăng, hắn lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Quan Đề.

"Đề ca, cách làm này của cô rất quen mắt đấy."

Trần Hán Thăng "chậc chậc" nói: "Lúc trước khi Hoả Tiễn 101 phá sản, tôi cũng từng dùng cách này để sàng lọc một nhóm người."

"Nhưng tôi không nhàm chán như Trần tổng, còn đi thử nghiệm lòng người."

Trịnh Quan Đề mỉm cười: "Tôi chỉ lo lắng Trần tổng đổi ý một lần nữa, không nhận đơn đặt hàng kia, cho nên muốn giảm bớt một chút gánh nặng."

“Trịnh ca đang nhắc nhở tôi, đừng quên trả tiền sao?”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tôi ủng hộ Trịnh tổng như vậy, có phải cô nên thể hiện một chút thành ý không?”

Lúc này, Trần Hán Thăng dường như đã quên mất rằng thực ra cô bạn thân Trịnh cũng đã từng giúp đỡ rất nhiều trong quá trình trường thành của Qủa Xác.

“Chuyện này thì dễ thôi, lấy thân báo đáp, được không?”

Trịnh Quan Đề nửa thật nửa giả nói.

“Lấy thân báo đáp?”

Trần Hán Thăng tỏ vẻ khinh thường: “Đề ca, nếu cô cho rằng việc dùng cơ thể có thể giải quyết vấn đề, thì cô cũng có thể thử xem sao, tôi cũng sẽ cho cô biết cái gì gọi là cầu được ước thấy.”

“Chậc!”

Trịnh Quan Đề phỉ nhổ, lúc này mới nói: “Những người xuất sắc như Lý Tiểu Giai, Thôi Chí Phong, Tào Kiến Đức, tôi sẽ không lấy lại, những gì bọn họ có thể tạo ra cho cậu sau này chắc chắn sẽ nhiều hơn 25 triệu tệ.”

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng cũng thừa nhận.

“À phải rồi.”

Trước khi cúp máy, Trịnh Quan Đề đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Anh họ và chị dâu kia của cậu, cần tôi cố ý giữ lại giúp cậu không?”

“Không cần đâu.”

Trần Hán Thăng từ chối: “Bọn họ muốn ở lại thì ở, muốn đi thì mặc kệ đi.”

Trịnh Quan Đề từ chối, cô đoán hai người này chắc chắn một trăm phần trăm sẽ thôi việc, chỉ cần là người có tầm nhìn xa rộng, lúc trước bọn họ đã ở lại Hoả Tiễn 101.

Cô bạn thân Trịnh thực sự đã đoán không sai, khi nội dung của cuộc họp truyền đến tai Lương Tiểu Hải và Đường Bình, Đường Bình là người đầu tiên quyết định thôi việc.

"Nhất định phải đi, đi nhanh lên."

Đường Bình lập tức đi tìm Lương Tiểu Hải nói: "Bắt đầu từ đầu tháng đã không ngừng tăng ta, em đã cảm thấy Tân Thế Kỷ chắc chắn không thể trụ được, anh còn nhớ xưởng may gia đình ở Thượng Hải kia không? Trước khi đóng cửa nó cũng có tình huống giống hệt như thế này, chết tiệt, bọn họ còn nợ em một tháng tiền lương đấy."

Khoé miệng Lương Tiểu Hải giật giật, anh ta còn nhớ rõ chỉ mới mười ngày trước, Đường Bình còn khẳng định một cách chắc nịch rằng Tân Thế Kỷ chắc chắn giành được thắng lợi trong cuộc cạnh tranh này, những nhân viên tạp vụ của Qủa Xác nhất định phải "kêu cha gọi mẹ" tìm quan hệ vào Tân Thế Kỷ.

"Nếu không chúng ta ở lại một chút xem sao?"

Lương Tiểu Hải do dự nói: "Trịnh tổng đã quay trở lại, nói không chừng cô ấy còn có thể vực dậy Tân Thế Kỷ."

"Anh nghĩ đây là phim truyền hình sao? Còn vực dậy Tân Thế Kỷ."

Đường Bình tức giận, cô ta cảm thấy đầu óc của bạn trai mình hoạt động quá chậm, như vậy sẽ dễ dàng bỏ lỡ cơ hội.

"Anh hãy nhìn xung quanh đi, rất nhiều người đang thu dọn chuẩn bị rời đi."

Đường Bình chống nạnh mắng: “Chỉ có anh tốt bụng, còn muốn ở lại cùng chết, ngay cả bản thân Trịnh tổng cũng đã thừa nhận rồi, có khả năng tháng sau không thể trả đủ tiền lương.”

“Thực ra cũng không có mấy người rời đi mà.”

Lương Tiểu Hải cãi lại nói.

Mặc dù bây giờ tình hình bên trong Tân Thế Kỷ rất loạn, nhưng người thực sự thôi việc cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng chừng ba phần mười nhân viên dây chuyền sản xuất.

Số lượng người trên ban quản lý nhiều hơn một chút, có lẽ hơn một nửa.

Lần này tổng cộng có hai trăm người rời đi, cộng thêm ba trăm người bị Qủa Xác đào trước đó, Tân Thế Kỷ từ một nhà máy lớn với hơn một ngàn người trong nháy mắt bị lọc xuống còn năm trăm người.

“Điều đó chỉ có thể chứng minh rằng có rất ít người thông minh như em, người ngu ngốc như anh nhiều hơn.”

Đường Bình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Trịnh Quan Đề vẫn còn có chút lương tâm, chủ động thanh toán tiền lương, nếu không bà đây sẽ nguyền rửa cô ta không sinh được con trai.”

Trong lòng Lương Tiểu Hải không được thoải mái lắm, lúc trước khi mới vào nhà máy, anh ta đã từng được Trần Hán Thăng giới thiệu đi ăn nướng BBQ cùng với Trịnh Quan Đề và Lý Tiểu Giai.

Khi đó anh ta cũng không dám ngẩng đầu lên nhiều, một mặt là thân phận của Trịnh Quan Đề quá cao, mặt khác là khí chất của cô quá tuyệt, ấn tượng sâu sắc nhất chính là mái tóc đầy màu sắc lấp lánh dưới ánh đèn kia.

Cho nên lúc trước khi Trịnh Quan Đề tranh quyền đoạt lợi cùng với Hồng Sĩ Dũng, mặc dù với thân phận của Lương Tiểu Hải không thể làm được gì, nhưng trong lòng vẫn luôn ủng hộ Trịnh Quan Đề.

"Anh có đi không?"

Đường Bình lại tung ra "đòn sát thủ" : "Nếu anh không đi, vậy chúng ta chia tay đi."

"Đi cũng được, nhưng đi đâu được chứ?"

Lương Tiểu Hải cảm thấy hơi tức giận, nhưng không phát tác.

"Ngu ngốc muốn chết!"

Đường Bình lập tức nói: "Đương nhiên là Qủa Xác rồi, lúc trước bọn họ đào nhiều nhân viên của Tân Thế Kỷ như vậy, chắc chắn cũng hoan nghênh chúng ta."

Đây đúng là một con đường ra, Lương Tiểu Hải suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh muốn nói với Hán Thăng một tiếng, dù sao cũng là cậu ấy giới thiệu anh vào đây, hơn nữa mối quan hệ giữa Hán Thăng và Trịnh tổng không tồi, theo lý mà nói chúng ta phải thông báo một tiếng."

"Anh thôi đi."

Đường Bình cười nhạo một tiếng: "Lúc mp4 của Qủa Xác vừa mới được bán ra, Trần Hán Thăng đã bị Hồng tổng đuổi đi rồi, ngay cả bản thân mình cũng không thể giữ được chức vụ, thông báo cho cậu ta thì có ích gì?"

Sa thải đúng là sa thải thật, nhưng nguyên nhân cũng không phải như Đường Bình suy đoán, chỉ là Hồng Sĩ Dũng cảm thấy không thể để ông chủ lớn của Qủa Xác tiếp tục "nằm vùng" nữa.

Một khi truyền ra ngoài, nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ từ trên xuống dưới đều là kẻ ngốc.

“Được rồi.”

Lương Tiểu Hải- Người từ trước đến nay vẫn không có chủ kiến gì cuối cùng cũng đồng ý.

Thủ tục thôi việc xử lý vô cùng thuận lợi, Tân Thế Kỷ căn bản không đưa ra bất cứ trở ngại nào, thoải mái giải quyết tiền lương.

Sau khi nhận được tiền, Đường Bình đếm tiền, rồi đắc ý nói với Lương Tiểu Hải: “Nghe lời em không sai đâu, có lẽ sau đó thậm chí còn không nhận được tiền bồi thường.”

Lương Tiểu Hải không nói gì, đang ngẩn người nhìn chằm chằm vào một người.

“Có chuyện gì vậy?”

Đường Bình hỏi.

“Trương Vệ Vũ- Đội phó của đội bảo vệ, đồng hương người Hồng Kông của anh.”

Lương Tiểu Hải chỉ vào Trương Vệ Vũ nói: “Hình như cậu ta không nghỉ việc, vẫn đang duy trì trật tự đấy.”

“Đừng quan tâm đến cậu ta, anh cũng không được phép nhắc nhở.”

Đường Bình kéo chặt bạn trai đi về ký túc xá, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Cậu ta ngu ngốc là chuyện của cậu ta, bây giờ chuyện làm ăn của Qủa Xác đang rất tốt, em có một cô cháu gái đang học cấp hai, bởi vì Qzone liên tục quảng cáo nên lúc nào cũng nhõng nhẽo muốn mua mp4 của Qủa Xác đấy.”

Hành lý của bọn họ cũng không nhiều lắm, cuối cùng Lương Tiểu Hải xách theo mấy túi đồ, Đường Bình ôm thùng và chậu nước, nhanh chóng đi về phía Qủa Xác ở bên cạnh.

Đường Bình mang theo tâm trạng vui sướng hướng đến một cuộc sống mới, vừa đi vừa thúc giục Lương Tiểu Hải, bọn họ là những người thôi việc sớm nhất, cô ta vẫn luôn lo lắng có người cướp đoạt vị trí của mình vượt lên phía trước.

Nhưng cũng may, khi đi đến trước cửa điện tử Qủa Xác, chỉ có mười mấy người xách theo thùng đứng chờ trước cửa.

Tuy nhiên tình hình có chút kỳ quái, hình như bọn họ đang tranh cãi với nhân viên bảo vệ của Qủa Xác.

Đường Bình chen chúc về phía trước, sau khi biết rõ nguyên nhân, cô ta lại gia nhập vào đội ngũ đang cãi nhau, Lương Tiểu Hải nhanh chóng chạy đến giữ chặt: "Có chuyện gì vậy?"

"Qủa Xác chết tiệt đúng là quá xấu xa, nghe nói ông chủ lớn của bọn họ cố ý ra lệnh không nhận những công nhân nghỉ việc từ Tân Thế Kỷ giống như chúng ta."

Đường Bình vừa mới cãi nhau đến mặt đỏ tía tai, cô ta còn nhân cơ hội cào cấu nhân viên bảo vệ của Qủa Xác vài cái nhưng vẫn chưa hả giận: "Điên hết rồi, ông chủ lớn của Qủa Xác là ai, em nguyền rủa cả nhà gã ta chết sạch, bao gồm cả cô dì chú bác, anh chị em họ, toàn bộ đều chết hết đi."

Nhưng rõ ràng lời nguyền rủa này cũng chẳng làm được cái mẹ gì, nếu không Lương Tiểu Hải đã chết đột tử ngay tại chỗ, hơn nữa nếu là ông chủ lớn của Qủa Xác đã đưa ra quyết định, vậy thì chắc chắn sẽ không thu nhận rồi.

Sau một hồi cãi nhau ầm ĩ, những công nhân thôi việc ở Tân Thế Kỷ đó cuối cùng vẫn rời đi, một số thì đến nhà ga

trung tâm mua vé về nhà, một số thì đến nhà máy khác hỏi thăm một chút.

Quả Xác chỉ là sự lựa chọn tốt nhất chứ không phải là sự lựa chọn duy nhất, trên đại lộ công nghiệp ở khu Giang Lăng này còn có rất nhiều nhà máy.

Lương Tiểu Hải và Đường Bình cũng như vậy, cuối cùng bọn họ vẫn tìm được một công việc mới trong một nhà máy sản xuất đồ chơi, mặc dù tiền lương không tệ nhưng về phương diện phúc lợi thì kém hơn nhiều so với Tân Thế Kỷ và Qủa Xác, hơn nữa cũng không có ký túc xá dành cho vợ chồng.

Lúc trước Lương Tiểu Hải và Đường Bình có thể ở cùng nhau cũng là vì Trần Hán Thăng ra mặt tiếp đón.

"Trước mắt cứ sắp xếp như thế này đi."

Đường Bình nói với Lương Tiểu Hải: "Tóm lại rời khỏi Tân Thế Kỷ chắc chắn là quyết định chính xác nhất."

Nhưng công việc trong nhà máy sản xuất đồ chơi thực sự rất mệt, điều kiện nhà ăn và nghỉ ngơi cũng vô cùng bình thường, Đường Bình chỉ mới làm hai ngày đã cảm thấy không thể chịu nổi.

Cũng chính vào lúc này, bọn họ đột nghiên nghe nói Qủa Xác đã tiếp nhận đơn đặt hàng kia của Tân Thế Kỷ, bản hợp đồng sản xuất sản xuất trị giá khoảng 20 triệu kia vẫn còn hiệu lực.

"Ý gì vậy?"

Đường Bình sửng sốt một lúc lâu: "Điều này chứng tỏ Tân Thế Kỷ lại có tiền, sau này vẫn có thể trả tiền lương?"

"Chắc là như vậy."

Lương Tiểu Hải có chút chua xót, sớm biết như vậy thì nên kiên trì thêm một chút.

"Vậy thì chúng ta phải nghĩ cách trở về Tân Thế Kỷ thôi, chỗ này không phải là nơi cho người ở đâu."

Đường Bình đột nhiên nói.

"Trở về bằng cách nào?"

Lương Tiểu Hải bất đắc dĩ nói: "Chúng ta đã thôi việc rồi."

"À… Anh có thể tìm Trần Hán Thăng mà!"

Đường Bình ngẩng đầu lên nói: "Chẳng phải mối quan hệ giữa cậu ta và Trịnh Quan Đề rất tốt sao? Nếu cậu ta mở miệng nói giúp, nói không chừng chúng ta còn có thể quay trở về."

"Lại tìm Hán Thăng?"

Lương Tiểu Hải không đồng ý: "Hình như kể từ khi đến Kiến Nghiệp, anh vẫn luôn làm cậu ấy khó chịu, bây giờ mối quan hệ giữa hai nhà cũng trở nên xa cách rồi."

"Lương Tiểu Hải, anh đang trách em sao?"

Đường Bình tức giận phẫn nộ nói: "Anh và em họ mình không hoà hợp với nhau, lại đi trách một người phụ nữ như em, chẳng lẽ là em dùng dao đặt trên cổ anh, ép buộc các anh tuyệt giao sao?"

"Anh…"

Lương Tiểu Hải đột nhiên không biết nên nói gì, sự thật là vậy mà.

"Tóm lại em mặc kệ."

Đường Bình lại sử dụng tuyệt chiêu một lần nữa: "Nếu anh không đi tìm Trần Hán Thăng, chúng ta sẽ chia tay, em về nhà tuỳ tiện tìm một người đàn ông nào đó rồi gả cho đối phương."

“Tại sao lúc nào cãi nhau em cũng lấy chuyện chia tay để uy hiếp anh vậy?”

Lương Tiểu Hải thực sự không thể hiểu được, Đường Bình đã tạo thành một thói quen, mỗi khi mọi chuyện không theo ý cô ta, cô ta sẽ đưa ra uy hiếp muốn chia tay.

“Em chỉ hỏi anh, anh đi tìm hay không đi.”

Dường như Đường Bình đoán chắc Lương Tiểu Hải sẽ không đồng ý nên lạnh lùng hỏi.

“Anh có thể đi tìm cậu ta, nhưng lần này phải đưa cho cậu ta một thứ đồ gì đó.”

Lương Tiểu Hải cũng không còn cách nào khác, chỉ là lần này anh ta cũng kiên quyết: “Tuyệt đối không thể đến tay không được?”

“Anh em họ còn phải khách sáo như vậy sao?”

Đường Bình hơi tiếc rẻ, có lẽ trong lòng cô ta, Trần Hán Thăng là một mối quan hệ không đáng để tiêu xài tiền bạc để duy trì.

“Vậy thì anh sẽ không đi, kiên quyết không đi.”

Lương Tiểu Hải nói: “Chúng ta cứ làm trong nhà máy đồ chơi này đi.”

“Được rồi, được rồi, vậy anh mang theo chút trái cây.”

Cuối cùng Đường Bình cũng buông ra.

“Đường Bình, em có thể hào phòng một chút với người nhà anh được không? Ngày lễ ngày tết anh cho cha mẹ em tiền còn nhiều hơn cả cha mẹ anh đấy.”

Lương Tiểu Hải thực sự không thể chịu nổi: “Tại sao em lại keo kiệt với người nhà của anh như vậy?”

“Trái cây rẻ lắm sao?”

Đường Bình biết đó là sự thật, nhưng vẫn trợn mắt trắng không chịu nhận thua.”

“Cô Ba dượng Ba của anh là cán bộ nhà nước đấy, từ nhỏ đến lớn Hán Thăng chưa bao giờ thiếu trái cây.”

Lương Tiểu Hải suy nghĩ một chút: “Bây giờ mp4 của Qủa Xác nổi tiếng như vậy, có lẽ đám sinh viên đều rất thích, anh muốn mua tặng cho cậu ta một cái!”

Chương 655: Không trải qua huấn luyện thì sao có thể đảm bảo rằng mình không cười thành tiếng.

“Tặng mp4 của Qủa Xác?”

Đường Bình không vui lắm, lẩm bẩm lầu bầu nói: “Hình như hơn tám trăm tệ đấy, giữa anh em với nhau không cần phải tặng thứ đồ đắt tiền như vậy đúng không?”

Nhưng khi nhìn thấy Lương Tiểu Hải thực sự tức giận, trong lòng Đường Bình tính toán một chút, nếu được quay trở lại nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ một lần nữa, với liền lương kia, đồ ăn thức uống và điều kiện chỗ ở, v.v… Thực ra mình cũng không lỗ chút nào.

“Được rồi.”

Đường Bình cuối cùng cũng đồng ý: “Nhưng chúng ta phải cùng đưa đến đó, cũng phải để Trần Hán Thăng cảm ơn em một chút.”

“Em quá keo kiệt.”

Lương Tiểu Hải cau mày: “Đừng quên chúng ta đang đi nhờ người ta giúp đỡ.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng bây giờ muốn mua một chiếc mp4 của Qủa Xác thực sự không dễ dàng gì, bởi vì một số trung tâm thương mại ở khu vực Giang Lăng đã sớm hết hàng, Lương Tiểu Hải và Đường Bình không thể không chạy đến các

điểm chuyển phát nhanh của Hoả Tiễn 101 của các trường đại học, trăm cay ngàn đắng mới tranh đoạt được một chiếc mp4 màu đen.

"Thứ đồ này đúng thật là khó mua."

Lương Tiểu Hải vô thức vò nát hoá đơn thành một cục: "Dựa theo quy mô sản xuất này, có cảm giác như Qủa Xác đang ăn cắp tiền vậy."

"Anh đang làm gì vậy?"

Đường Bình giật lấy biên lai, đặt nó trong lòng bàn tay vuốt phẳng một lần nữa.

"Em làm gì vậy?"

Lương Tiểu Hải khó hiểu hỏi: "Không phải em định để Trần Hán Thăng trả tiền đây chứ?"

"Em làm như vậy thì còn là người nữa sao?"

Bởi vì vừa mới tiêu tốn 900 tệ, hơn nữa còn là tiêu trên người Trần Hán Thăng nên sắc mặt Đường Bình hơi lạnh lùng: "Em muốn để cho Trần Hán Thăng biết giá cả thực sự của chiếc mp4 này, như thế mới đủ để cậu ta nhớ rõ trả giá của chúng ta."

"Đường Bình."

Lương Tiểu Hải thở dài một hơi: "Vậy em có nhớ rõ sự trả giá của người khác không?"

…

Đêm hôm đó, Lương Tiểu Hải liên lạc với Trần Hán Thăng, tỏ vẻ đã lâu không gặp, ngày hôm sau muốn đến thăm hắn.

"Ngày mai là chủ nhật."

Trần Hán Thăng do dự một chút: "Anh Tiểu Hải, một người bạn của em mới khai trương một quan trà sữa, em phải đến đó từ sớm."

Dựa theo tính tình của Lương Tiểu Hải, lúc này anh ta sẽ vừa cảm thấy xấu hổ vừa phiền phúc, nhưng Đường Bình đang hung ác đứng trước mặt mình, anh ta chỉ có thể căng da đầu nói: "Không trì hoãn nhiều thời gian của chú đâu, chị dâu chú cũng muốn đến thăm chú."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Vậy ngày mai các anh đến đây sớm một chút, chúng ta cùng đi đến quán trà sữa xem náo nhiệt, có chuyện gì thì nói ở trên đường."

"Được."

Ngày mai Lương Tiểu Hải và Đường Bình cũng được nghỉ, anh ta lại hỏi han tình hình sức khoẻ của cô Lương Mỹ Quyên vài câu, sau đó mới cúp máy.

"Nhìn dáng vẻ hèn mọn của anh kìa!"

Đường Bình vô cùng bất mãn: "Cô Ba dượng Ba của anh chỉ đảm nhận một chức vị nhỏ như cái rắm, đáng để anh nịnh bợ như vậy sao? Đừng quên chúng ta đã tặng cho Trần Hán Thăng một chiếc mp4 900 tệ đấy."

Sau khi châm chọc xong, cô ta lập tức trở lại ký túc xá nữ của nhà máy sản xuất đồ chơi, Lương Tiểu Hải đứng tại chỗ một lúc mới nhẹ giọng nói: "Tôi quan tâm cô ruột của mình, chẳng lẽ cũng không được phép sao?"

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Tiểu Hải và Đường Bình bắt xe buýt đến cổng lớn của trường đại học Tài chính, nhưng vẫn không nhìn thấy Trần Hán Thăng.

“Đừng nói còn chưa dậy đấy nhé.”

Đường Bình một tay xách theo một chiếc túi đựng mp4 của Qủa Xác, một tay đưa lên che mắt, ngăn cản ánh nắng mặt trời chói chang.

“Để anh gọi điện thoại xem sao?”

Lương Tiểu Hải đang định móc điện thoại di động ra thì đột nhiên nghe thấy bên đường có một chiếc ô tô đang bấm coi “bíp bíp” inh ỏi.

Tài xế hạ cửa kính xe xuống, thế mà lại là em họ Trần Hán Thăng, hắn đeo một chiếc kính râm, lười phải nhiều lời vô nghĩa, chỉ vào hàng ghế sau: “Lên xe đi.”

Lương Tiểu Hải và Đường Bình đưa mắt nhìn nhau, sau khi mở cửa xe mới phát hiện trên xe còn có người khác.

Ở hàng ghế phía sau là một sinh viên nữ, mặc quần bò và áo ngắn tay, tóc ngắn, hơi béo, ánh mắt hơi sắc bén, chắc là cán bộ trong hội học sinh.

Cô ấy đang bế một cô bé trong lòng, khung xương cô bé kia hơi gầy, nhưng đôi mắt tròn xoe vừa to vừa sáng ngời, trên đầu còn bện hai sừng dê nhỏ đáng yêu.

Điều thu hút sự chú ý của người khác chính là người con gái trên ghế phụ, chỉ cần nhìn vào tỷ lệ phần trên cơ thể thôi đã thấy vóc dáng cô chắc chắn cao gầy, nhưng tính cách có lẽ vô cùng hướng nội.

Bởi vì bây giờ đã là cuối tháng tư, nhiệt độ không khí vào buổi sáng ở Kiến Nghiệp khá cao, nhưng cô vẫn mặc một chiếc áo sơ mi dài tay và quần jean không lộ mắt cá chân, chỉ để lộ một mảnh da trắng nõn trên cổ.

Dung mạo vô cùng xinh đẹp, đôi mắt giống như cánh hoa đào, mái tóc dài hơi xoăn tự nhiên, chỉ dùng dây thun buộc lên

đơn giản, mềm mại rũ xuống trên vai.

Sau khi Lương Tiểu Hải và Đường Bình lên xe, Trần Hán Thăng vừa khởi động chân ga rời đi vừa giới thiệu: "Đây là anh họ con cậu của tớ- Lương Tiểu Hải và… Khụ khụ, chị dâu."

"Anh Tiểu Hải."

Trần Hán Thăng lại giới thiệu những người khác trên xe: "Đây là Thẩm Ấu Sở, phía sau là Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ninh Ninh."

"Em tên là A Ninh."

Tiểu A Ninh với tính tình dần dần trở nên hoạt bát nhỏ giọng bổ sung thêm một câu.

Lương Tiểu Hải cảm thấy Tiểu A Ninh vô cùng đáng yêu nên nở một nụ cười dịu dàng với cô bé, còn đưa tay ra chạm vào bím tóc bện sừng dê trên đầu Tiểu A Ninh.

A Ninh hơi thẹn thùng trốn trong lồng ngực Hồ Lâm Ngữ.

"Anh họ, chị dâu."

Thẩm Ấu Sở ngồi trên ghế phụ cũng lễ phép quay đầu lại chào hỏi, nhưng chưa nói được vài câu đã bắt đầu đỏ mặt.

"Ừ, ừ…"

Đường Bình gật đầu, thực ra trong lòng cô ta khá sửng sốt.

Đầu tiên là chiếc xe hơi này.

Mặc dù Đường Bình không biết đến nhãn hiệu "Land Rover", nhưng ghế dựa trong xe vừa mềm mại vừa thoải mái, không gian bên trong cũng rất rộng, chỉ xét về mặt cảm xúc thôi cũng đã cao cấp hơn rất nhiều so với chiếc xe nhỏ trước kia của Trần Hán Thăng.

Sau đó là cô gái tên Thẩm Ấu Sở kia.

Trần Hán Thăng không giới thiệu thân phận của cô, chẳng lẽ là bạn gái? Nhưng có phải quá xinh đẹp rồi không?

Nếu không phải là bạn gái thì tại sao cô ta phải gọi "Anh họ, chị dâu" theo Trần Hán Thăng, cô gái Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh cũng chỉ gật đầu mà thôi.

Ngay khi Đường Bình đang mất tập trung thì Trần Hán Thăng ở phía trước lại hỏi: "Anh Tiểu Hải, anh tìm em gấp như vậy có phải là có chuyện gì không?"

"Hán Thăng, bọn anh…"

Lương Tiểu Hải đang định trả lời thì đột nhiên bị Đường Bình đẩy một chút, cô ta tiếp tục cuộc trò chuyện, nói: "Thực ra cũng không có gì cả, chỉ muốn đến đây thăm Hán Thăng mà thôi."

"Ồ,…"

Trần Hán Thăng gật đầu, kính râm quá lớn, che khuất ánh mắt và vẻ mặt của hắn.

"Đúng rồi, suýt chút nữa tôi đã quên mất một chuyện."

Đường Bình giống như nhớ đến cái gì đó, vỗ vỗ đầu nói: "Chúng tôi còn mang cho cậu một món quà nhỏ, khó khăn lắm mới mua được đấy."

"Vậy sao? Thứ gì vậy?"

Trần Hán Thăng lớn tiếng hỏi, cảm thấy có chút hứng thú khi nghe thấy ba chữ "món quà nhỏ".

"Hừ!"

Đường Bình hơi đắc ý nhìn thoáng qua Lương Tiểu Hải.

Nhìn thấy không, cái này mới gọi là nghệ thuật nói chuyện!

Hình như bây giờ Trần Hán Thăng đang sống khá tốt, vừa có xe mới vừa có mỹ nữ, cho nên chúng ta đừng nên trực tiếp

đưa ra yêu cầu, mà phải lấy món quà 900 tệ này ra trước để làm tăng dũng khí mới đúng.

Lương Tiểu Hải quay đầu đi, cậu ta cảm thấy không cần thiết, cần gì phải quanh co một vòng lớn như vậy chứ?

"Đây."

Đường Bình không để ý đến Lương Tiểu Hải, lấy mp4 của Qủa Xác từ trong túi ra đưa qua, trong miệng còn hờ hững nói: "Không phải là một thứ đồ đắt đỏ gì lắm, chắc những sinh viên như cậu rất thích."

Mặc dù giọng điệu của Đường Bình khá "Khiêm tốn", nhưng trong khoảnh khắc tặng đồ, một tờ biên lai đột nhiên rơi xuống từ trong lòng bàn tay cô ta.

"Ôi trời, sao hoá đơn vẫn còn ở bên trong vậy."

Đường Bình lập tức oán giận với Lương Tiểu Hải: "Lần sau làm chuyện gì cũng đừng cẩu thả như vậy, đây là anh em trong nhà mình không nói, nếu là người khác, nói không chừng đã có ý kiến."

Lương Tiểu Hải muốn phản bác, nhưng Đường Bình vẫn không ngừng ra hiệu nên anh ta chỉ có thể rầu rĩ nói một câu: "Tóm lại, Hán Thăng, em thích là được rồi."

"Đúng đúng đúng, thích là được rồi, thứ tốt thì không cần phải nhìn giá."

Đường Bình quan sát sắc mặt của Trần Hán Thăng, phát hiện sau khi nhìn thấy là mp4 của Qủa Xác, rõ ràng hắn đã sửng sốt một chút.

Thực ra không chỉ có Trần Hán Thăng, mà Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ cũng ngây ngẩn cả người, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Ấu Sở càng đáng yêu hơn nữa.

“Nhìn phản ứng này của bọn họ, chắc là món quà phù hợp rồi.”

Đường Bình thầm nghĩ, có lẽ Trần Hán Thăng cũng không thể ngờ được mình lại tặng môt món quà đắt đỏ như vậy đúng không?

“Cái này là mp4 của Qủa Xác?”

Trần Hán Thăng thực sự vô cùng sửng sốt, thậm chí hắn còn tháo kính râm xuống, nhướn mày không thể tin nổi hỏi: “Là món quà mà hai người tặng cho em?”

“Đúng vậy.”

Đường Bình thấy Trần Hán Thăng yêu thích đến mức lắp bắp, trong lòng thầm nói tặng quà đúng là một môn học, người kiêu căng như Trần Hán Thăng cũng sẽ bối rối thành ra như thế này chỉ vì một chiếc mp4 nho nhỏ.

“Không đúng, tại sao cậu ta lại rối rắm chứ?”

Đường Bình cảm thấy hơi khó hiểu.

Sắc mặt của Trần Hán Thăng lúc này, đó là miệng không phải miệng, mũi không phải mũi, giống như đang muốn biểu đạt điều gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Hồ Lâm Ngữ lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, còn cong tay che mặt.

Phải nhịn!

Mặc dù mình chưa từng được đào tạo chuyên nghiệp nhưng nhất định không thể bật cười thành tiếng.

Chương 656: Thế chấp chỉ số thông minh để đổi lấy da mặt

“Được rồi, vậy cảm ơn.”

Trần Hán Thăng chỉ có thể cầm lấy chiếc mp4 Qủa Xác kia, lại cầm lấy biên lai đọc một chút, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Về phần Đường Bình thì sao? Cô ta cũng cảm thấy mình đã tặng một món quà đắt đỏ trị giá 900 tệ, trong lòng dần dần tìm được sự cân bằng, giống như có một loại cảm giác “ngang vai ngang vế” nói chuyện với Trần Hán Thăng.

Xét từ góc độ này, mặc dù Đường Bình khinh bỉ Lương Tiểu Hải, lúc nào cũng mắng anh ta thích nịnh nọt Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, nhưng thực tế cô ta mới là người tự ti nhất.

Cảm giác tự ti này không hề có đạo lý, có lẽ là cảm thấy bản thân mình thua kém Trần Hán Thăng, gia đình cũng không bằng Trần Hán Thăng, bạn trai cũng thua kém Trần Hán Thăng, vì thế dẫn đến việc cho dù Trần Hán Thăng giúp đỡ nhiều như thế nào đi chăng nữa, Đường Bình cũng không ghi tạc trong lòng và cảm kích.

Ngoài ra, cùng với sự ích kỷ của bản thân và thiếu hiểu biết, nên nói năng hành động cũng có vẻ vô cùng ngu ngốc.

“Không sao, chỉ cần cậu thích là được rồi.”

Đường Bình giả vờ cảm thán: “Nhưng chiếc mp4 này khó mua lắm đấy, mấy trung tâm mua sắm ở khu vực Giang Lăng

này đều hết hàng, tôi và anh họ của cậu phải đi đến vài trường đại học mới có thể mua được.”

“Em nói những chuyện này để làm gì?”

Lương Tiểu Hải không nhịn được cắt ngang, phương thức “tranh công” này thực sự quá lộ liễu, cho dù là Tiểu A Ninh còn nhỏ tuổi cũng có thể nghe ra được.

Đương nhiên, A Ninh chưa chắc có thể hiểu, nhưng Hồ Lâm Ngữ đang ôm A Ninh lại cảm thấy rất kỳ quái.

“Hoá ra Trần Hán Thăng cũng có kiểu họ hàng kỳ quái này, lúc trước mình vẫn luôn cho rằng chỉ có nhà mình mới có chứ.”

Hồ Lâm Ngữ vốn đang cảm thấy rất thú vị, nhưng chẳng bao lâu sau đã đột nhiên phản ứng lại, nếu sau này Thẩm Ấu Sở kết hôn với Trần Hán Thăng, cô sẽ phải đối mặt với loại người này.

Nghĩ đến đây, bí thư Hồ- Người nổi tiếng là bênh vực người nhà mình, cộng thêm tinh thần trọng nghĩa dồi dào, ánh mắt càng ngày càng trở nên nghiêm túc.

Đường Bình bị Lương Tiểu Hải cắt ngang vốn dĩ đã cảm thấy không vui, nhưng cũng không thể phát hoả, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh ta một cái rồi quay đầu lại trêu chọc A Ninh.

Nhưng không hiểu cô sinh viên Hồ Lâm Ngữ đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt lạnh lùng một cách khó hiểu.

“Sinh viên thì ghê sớm lắm sao, đúng là cùng một dạng với Trần Hán Thăng!”

Trong lòng Đường Bình mắng.

Lương Tiểu Hải và Trần Hán Thăng dùng khẩu âm Cảng Thành để trò chuyện về tin tức quê hương mình, mấy người

nhanh chóng đi đến phố ẩm thực cầu Sử Tử.

Hôm nay là ngày khai trương chi nhánh ở cầu Sư Tử của quán trà sữa "Ngộ Kiến", vốn dĩ đã được chuẩn bị ổn thoả mấy ngày trước, nhưng lúc đó Trần Hán Thăng không rảnh nên mọi người vẫn luôn chờ hắn.

Lúc trước Lương Tiểu Hải và Đường Bình đã đến cầu Sư Tử, ấn tượng của bọn họ về nơi này chính là "Trung tâm thành phố, người nhiều, mọi thứ quá đắt đỏ".

Bây giờ mới chín giờ sáng nhưng đang có các du khách ở nơi khác đổ dồn vào, hoặc là nhóm sinh viên ở Kiến Nghiệp tốp năm tốp ba đi dạo trên đường.

Sau khi đi qua một quán trà sữa đặt đầy lãng hoa trước cửa, trên mặt đất trải thảm đỏ, bọn họ đều tò mò nhìn xung quanh một chút, có một cậu thanh niên trẻ tuổi với dáng người hơi gầy đang nhiệt tình đi đến phát tờ rơi và giới thiệu ưu đãi sản phẩm trong ngày hôm nay, giọng nói đặc sệt màu sắc Xuyên Du.

Đó là Phùng Quý, anh ta là quản lý của quán trà sửa ở cầu Sử Tử.

Ngoại trừ Phùng Quý ra còn có Thẩm Như Ý và bốn nhân viên phục vụ đã được tuyển chọn kỹ càng, sáu người sẽ cùng nhau kinh doanh "Trạm tổng hợp đồ uống lạnh và giải trí" này.

"Anh đại học, chị, chị Lâm Ngữ."

Phùng Quý lớn tiếng chào hỏi, có thể nhìn ra được tâm trạng vô cùng kích động.

Dù sao đây cũng là một trong những nơi phồn thịnh nhất của Kiến Nghiệp, có thể làm quản lý cửa hàng ở chỗ này, anh ta có một cảm giác "trở thành CEO, đi lên đỉnh cao của cuộc đời".

“Ừ.”

Trần Hán Thăng tuỳ tiện đáp lời, hắn đi vào trong quán nhìn một chút, trong khoảng thời gian chỗ này trang trí, hắn đang bận rộn thu thập Tân Thế Kỷ nên chưa từng đến đây dù chỉ một lần.

Không ngờ thiết kế của Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ cũng không tệ lắm, Vương Tử Bác đang hướng dẫn nhân viên phục vụ sử dụng hệ thống order do “công ty internet Trí Bác” phát triển, cậu ấy cũng đi đến vỗ vào vai Trần Hán Thăng.

“Khoảng thời gian này thế nào rồi? Có lừa gạt tao và hẹn hò với Biên Thi Thi không?”

Trần Hán Thăng vừa đánh giá cách trang trí của quán trà sửa vừa hỏi.

“Tao làm gì có thời gian, cũng không nhàn rỗi hơn mày là mấy.”

Vương Tử Bác lẩm bẩm nói.

Cậu ấy cũng khổ lắm chứ, cho dù là trang trí công ty luật hay là trang trí quán trà sữa, cậu ấy đều phải chạy đến giúp đỡ, cộng thêm việc phát triển ứng dụng hệ thống order, cậu ấy thực sự không có thời gian.

Một nguyên nhân khác nữa là, mối quan hệ giữa hai người hiện tại rất vi diệu, vẫn là bạn bè, cách nói chuyện cũng rất bình thường, giống như chỉ thiếu một cơ hội để phá vỡ mối quan hệ bạn bè này nữa vậy.

Nhưng cơ hội này lại vô cùng mờ mịt, gần ngay trước mắt, gần trong gang tấc nhưng lại xa cách chân trời.

“Khoan đã!”

Sau khi nói xong, Vương Tử Bác mới phản ứng lại, dùng nắm đấm vỗ vào lưng Trần Hán Thăng một cái: “Cái gì gọi là

gạt mày hẹn hò với Biên Thi Thi, không có việc gì cứ thích chiếm hời của ông đây."

"Ha ha ha."

Trần Hán Thăng chống nạnh đắc ý nở nụ cười, bĩu môi nói: "Đó là anh họ nhà cậu tao, và bạn gái của anh ấy."

Vương Tử Bác không quen biết Lương Tiểu Hải, nhưng nghe nói đối phương là anh họ của Trần Hán Thăng, cậu ấy vô cùng tự nhiên dẫn người đi vào, còn lấy ra một điếu thuốc: "Anh họ, chị dâu."

"Ừ, chào em."

Lương Tiểu Hải gật đầu, anh ta phát hiện tất cả mọi người ở đây đều tương đối tôn trọng em họ.

Đương nhiên Đường Bình cũng nhận ra điều đó, nhưng cô ta càng cảm thấy hứng thú với quán trà sữa này hơn.

"Anh cảm thấy quán trà sữa này thế nào?"

Nhân lúc không có ai chú ý, Đường Bình lặng lẽ nói.

"Đương nhiên rất tốt rồi, vừa náo nhiệt vừa vui vẻ, cơ sở vật chất còn rất sạch sẽ."

Lương Tiểu Hải đáp, anh ta không hiểu rõ ý của bạn gái lắm.

"Em cũng cảm thấy như vậy."

Đường Bình đến gần một chút: "Cho nên chúng ta đừng đến Tân Thế Kỷ nữa, ở lại quán trà sữa này làm việc thì sao?"

"Cái gì?"

Lương Tiểu Hải sửng sốt: "Em không váng đầu đấy chứ? Muốn ở lại thì có thể ở lại sao?"

"Đi tìm Trần Hán Thăng ấy."

Câu nói này Đường Bình gần như thuận miệng nói, nhưng ngay cả bản thân cô ta cũng không nhận ra, vẫn phấn khích nói: "Chẳng phải trần Hán Thăng nói quán trà sữa này là của bạn cậu ta sao? Dứt khoát bảo cậu ta dành hai suất nhân công là được."

"Điên rồi, nhìn thấy cái gì tốt đẹp cũng muốn ôm đồm vào người mình."

Lương Tiểu Hải xoay người rời đi: "Anh không nói đâu, em đừng dùng chuyện chia tay để uy hiếp, anh không muốn cãi nhau ở bên ngoài."

"Chậc!"

Thấy Lương Tiểu Hải không muốn ra mặt, trong lòng Đường Bình hừ lạnh một tiếng: "Nếu anh không nói, vậy em đây sẽ bớt thời gian nói."

Cô ta suy nghĩ một chút, dựa vào món quà đắt đỏ trị gái hơn chín trăm tệ của mình, thế mà thực sự đi đến bên cạnh Trần Hán Thăng, cười nói: "Hán Thăng, cậu biết mấy ngày hôm trước Tân Thế Kỷ cắt giảm nhân sự chưa?"

"Cắt giảm nhân sự?"

Trần Hán Thăng đang nói chuyện với Vương Tử Bác, cau mày hỏi lại: "Tôi nhớ hình như là tự nguyện thôi việc đúng không?"

"Kiểu như vậy."

Đường Bình không để ý xua tay: "Tóm lại lúc đó tôi và anh họ cậu đã rời khỏi Tân Thế Kỷ, sau đó ở lại một nhà máy sản xuất đồ chơi làm việc."

Nghe vậy, Trần Hán Thăng cũng không nói gì, rất nhiều chuyện hắn đều hiểu rõ trong lòng.

Đương nhiên, ngoại trừ việc Đường Bình tặng cho mình một chiếc mp4 của Qủa Xác, hắn thực sự không thể nào ngờ được.

Hắn đoán có lẽ Đường Bình tìm đến mình để nhờ giúp đỡ cho bọn họ trở về nhà máy Tân Thế Kỷ một lần nữa.

Nhưng Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ không đồng ý, anh họ Lương Tiểu Hải quá mềm yếu, Đường Bình quá ranh mãnh, chỉ cần hai người bọn họ không chia tay, Trần Hán Thăng sẽ không bao giờ giúp đỡ Lương Tiểu Hải thêm lần nào nữa.

Cũng may đối với loại người như Trần Hán Thăng mà nói, từ chối chỉ chuyện đơn giản giống như ăn cơm, tuyệt đối không hề có bất cứ gánh nặng tâm lý nào.

"Cho nên…"

Nói đến đây, Đường Bình dừng lại một chút.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ sau đó cô ta sẽ đưa ra yêu cầu trở về Tân Thế Kỷ, hắn đã nghĩ xong lý do từ chối, không ngờ Đường Bình lại đột nhiên tỏ ra hơi ngại ngùng: "Cho nên chúng tôi muốn hỏi một chút, quán trà sữa này còn thiếu người nữa không?"

"Cái gì?"

Đường Bình không "diễn xuất" dựa theo kịch bản, thế mà lại khiến Trần Hán Thăng ngơ ngác, thậm chí hắn còn không nhịn được xác nhận lại: "Ý của chị là muốn đến quán trà sữa này làm việc?"

"Ừ."

Đường Bình lập tức gật đầu.

"Con mẹ nó…"

Trần Hán Thăng cũng cười.

Lá gan và da mặt này của Đường Bình chắc có lẽ đã có được bằng cách thế chấp chỉ số thông minh ở ngân hàng nào đó đúng không?

Chương 657: Nếu có một ngày Mạc Kha var Tôn Bích Dư?

“Đừng nằm mơ nữa, tuyệt đối không có khả năng này.”

Xét thấy Đường Bình đã nói thẳng, Trần Hán Thăng cũng dứt khoát từ chối, thậm chí còn không thèm lấy lý do như Hồ Lâm Ngữ là tổng giám đốc hay Phùng Quý là quản lý của quán trà sữa này, trực tiếp cự tuyệt.

Sắc mặt của Đường Bình ngay lập tức trở nên xấu hổ không thể chịu nổi.

Vương Tử Bác ở bên cạnh cũng sửng sốt không thôi, chẳng phải đây là bạn gái của anh họ sao? Sao lại đột nhiên trở mặt?

Nhưng từ trước đến nay Tiểu Trần vẫn luôn là người như vậy, nhiều lúc cậu ấy ngại mặt mũi, kiêng nể quan hệ này quan hệ nọ, chỉ có thể nén giận, nhưng xưa nay Trần Hán Thăng đều trực tiếp trở mặt.

“Tao đi hút thuốc.”

Trần Hán Thăng nhún vai, thậm chí còn không thèm để trong lòng, nghênh ngang đi ra khỏi quán trà sữa.

Thực ra Vương Tử Bác rất muốn đuổi theo, nhưng tính tình của cậu ấy hơi thuần phác, hơn nữa cũng không hiểu con người Đường Bình, sau khi do dự một chút, cậu ấy vẫn an ủi: “Có lẽ khoảng thời gian này tâm trạng của Tiểu Trần không tốt, chị đừng để trong lòng.”

“Tôi có tư cách gì để để trong lòng?”

Vẻ mặt Đường Bình tràn ngập oán giận: “Hoá ra đây là sinh viên đại học, đây là những đứa trẻ được cha mẹ làm quan chức giáo dục, tôi mua một món quà đắt tiền như vậy, rõ ràng cậu ta rất thích, kết quả lại lấy của chứ không làm việc, coi như tôi đã nhìn thấu con người này.”

Những lời này tương đối chối tai, nghe xong, Vương Tử Bác cũng không thoải mái lắm, mặc dù cậu ấy thường xuyên mắng Trần Hán Thăng là “chó má”, nhưng dù sao đó cũng là người anh em chơi với mình từ nhỏ đến lớn.

Người khác chửi mắng Trần Hán Thăng trước mặt mình, Vương Tử Bác cảm thấy có chút không vui.

Hơn nữa, cô ta còn kéo theo cả cha mẹ vào chuyện này, dì Lương căn bản không có chức vụ gì, chú Trần cũng chỉ là một giám đốc văn phòng, nào có thể gọi là quan chức?

“Cậu ta nhận của chị thứ gì, chị cứ nói với tôi, tôi bảo cậu ấy trả lại cho chị.”

Vương Tử Bác khó chịu nói: “Chị cũng đừng ăn nói lung tung, chú Trần và dì Lương không đắc tối gì với chị.”

Vương Tử Bác là người thành thật, không muốn nhận nhiều lợi lộc từ người khác, cho nên dự định sẽ cùng Trần Hán Thăng trả lại “món quà đắt đỏ” kia, đồng thời bảo Đường Bình câm miệng đừng ăn nói lung tung.

“Được thôi, cậu đi hỏi đi.”

Đường Bình liếc mắt nhìn Vương Tử Bác một cái, lạnh lùng nói: “Mp4 của Qủa Xác!”

“Cái gì?”

Vương Tử Bác cho rằng mình nghe nhầm.

Lúc đầu cậu ấy nghĩ rằng đó có thể là một bức tranh chữ từ thời nhà Liêu Tống, nếu không thì cũng là đồ sức của thời

Đường Nguyên, chú Trần có vẻ yêu thích những thứ này, mặc dù ông ấy thường xuyên mua đồ giả.

Những thứ đó có lẽ được xếp vào loại "mòn quà đắt đỏ" đúng không?

"Mp4! Qủa! Xác!"

Đường Bình gằn từng câu từng chữ.

Miệng của Vương Tử Bác cũng mở to một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi lại: "Chị mua mp4 của Qủa Xác làm quà tặng cho Tiểu Trần?"

"Có phải cậu cũng cảm thấy rất ngạc nhiên không?"

Đường Bình buồn bực nói: "Nhưng có người đã nhận đồ mà không làm việc, chẳng ra sao cả."

Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười, cậu ấy cũng không muốn nói nhiều với Đường Bình nữa, đi ra ngoài nói chuyện với Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, bà chị dâu kia của mày bị sao vậy? Tặng cho mày một chiếc mp4 của Qủa Xác thì thôi đi, còn lúc nào cũng đặt ngoài miệng nhắc mãi, giống như sợ người khác không biết vậy."

"Loại người này rất thường thấy mà."

Trần Hán Thăng khinh thường nói: "Vĩnh viễn chỉ nhớ mình trả giá vì người khác, những chuyện người khác làm cho mình đều coi như đương nhiên, tao chỉ cần mở miệng thì có thể giúp được chị ta, nhưng ông đây không giúp đấy."

"Không những không giúp mà còn muốn chị ta hiểu rằng tao cố ý không giúp chị ta đấy, chị ta có thể làm gì được tao nào?"

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Không thích tao, nhưng lại không thể không nhờ tao, có phải chuyện này khiến người ta cảm thấy rất vui vẻ không?"

“Vậy thì trả mp4 lại cho chị ta đi.”

Vương Tử Bác khuyên nhủ: “Đừng nợ bất cứ thứ đồ gì của loại người này, mày cũng có thể không cho chị ta vào làm việc ở quán trà sữa một cách hợp tình hợp lý mà.”

“Không trả.”

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: “Loại người này không xứng nghe mp4 của ông đây, lát nữa mày đưa cho chị ta 890 tệ, đây là biên lai thanh toán, một đồng cũng không đưa thừa.”

Vương Tử Bác gật đầu, cách làm này rất là Tiểu Trần.

Hai người lại trò chuyện về một số chuyện nhảm nhí khác nữa, Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, lại gọi Hồ Lâm Ngữ đến: “Mấy giờ mới chính thức khai trương vậy, sắp mười rưỡi rồi.”

“Gấp cái gì chứ?”

Hồ Lâm Ngữ bĩu môi nói: “Còn có một nhân vật quan trọng chưa đến đây.”

“Tớ đã đến rồi mà.”

Trần Hán Thăng chỉ vào sống mũi của mình: “Còn có ai quan trọng hơn cả tớ nữa?”

“Cậu đúng là buồn cười, khách mời quan trọng nhất chính là giáo sư Mạc- Mạc Kha, cô ấy đã đậu xe gần đây, sẽ đến nhanh thôi.”

Hồ Lâm Ngữ giải thích: “Giáo sư Mạc nói quán trà sữa khai trương, nhất định phải đích thân đến đây.”

“Các cậu cũng thật là…”

Trần Hán Thăng nhíu mày: “Bình thường mẹ Hai Mạc rất bận rộn, các cậu cũng đừng lấy danh nghĩa của tớ để mời một vị lãnh đạo cấp sở đến đây để tham dự lễ khai trương chứ, có thể học theo tớ khiêm tốn một chút được không?”

“… Trần Hán Thăng, tớ phục rồi, người ta vì Ấu Sở nên mới đến đây!”

Hồ Lâm Ngữ nghẹn một lúc lâu, cuối cùng thở dài một hơi nói: “Lần trước cậu bận đến mức không thấy bóng dáng đâu cả, giáo sư Mạc thường xuyên tìm đến Ấu Sở, ngài ấy cũng đưa ra rất nhiều ý kiến trong việc thiết kế trang trí quán trà sữa đấy.”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng chấn động: “Thẩm Ấu Sở da mặt dày như vậy sao? Thế mà lại cướp đoạt sự yêu thương của mẹ hai tớ?”

“…” Hồ Lâm Ngữ duỗi ngón tay ra chỉ vào Trần Hán Thăng, nhưng lại không biết nên nói gì mới phải, chỉ “phi” một tiếng rồi quay đầu rời đi.

“Sao Hồ Lâm Ngữ lại kích động như vậy chứ?”

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: “Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch như vậy, tao vốn dĩ được người khác yêu thích hơn cô ấy, đúng không Tử Bác?”

Vương Tử Bác im lặng một lúc: “Tiểu Trần, lúc nào tao mới có thể không biết xấu hổ giống như mày đây?”

….

Không lâu sau mẹ Hai Mạc đã đến, bà mặc một chiếc áo len màu yến mạch và quần ống rộng phù hợp với phụ nữ trung niên, đi dưới ánh mặt trời, cảm giác dịu dàng, phong độ và trí thức.

Chỉ cần nhìn vào khí chất này thôi đã biết là giáo viên, hoặc là người đã từng làm giáo viên.

A Ninh nhìn thấy đầu tiên, hét lên một tiếng “bà bà” rồi chạy đến đó.

Đó là cách xưng hô của vùng Xuyên Du, gọi trưởng bối nữ là "bà bà" hoặc "dì".

Trên mặt Mạc Kha tràn ngập ý cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của A Ninh, hình như bà rất được người trẻ yêu thích, Thẩm Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ, Vương Tử Bác, Phùng Quý và Thẩm Như Ý, bao gồm cả những nhân viên khác trong quán cũng đều bước đến chào đón.

"Ấu Sở, dì đến hơi muộn, thật ngại quá."

"Lâm Ngữ hôm nay rất có tinh thần nhỉ, Tử Bác, chào cậu, Như Ý vẫn ngại ngùng như vậy, bây giờ Tiểu Phùng đã ra dáng ông chủ rồi…"

Bà thực sự đã đến rất nhiều lần, biết rõ tên của những người này như lòng bàn tay.

Chỉ khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, mẹ Hai Mạc mới tinh nghịch tỏ vẻ ngạc nhiên chớp mắt: "Ồ, sao cậu cũng ở đây?"

"À?"

Trần Hán Thăng sửng sốt: "Cháu đến đây đi dạo, đơn giản là đi dạo mà thôi."

Mẹ Hai Mạc, sao ngài lại tỏ ra xa lạ như vậy chứ? Cháu chính là con trai của Trần Triệu Quân bên hồ Đại Minh mà!

Mạc Kha cũng chỉ đùa một chút, lúc này mới nói đến chuyện chính: "Chuyện bên Qủa Xác xong rồi sao? Tôi có tìm hiểu qua các kênh thông tin riêng của mình thì được biết, cậu là người chiến thắng?"

"Sao có thể nói là thắng chứ."

Trần Hán Thăng bất mãn nói: "Phải gọi là dành được toàn thắng."

"Ồ, vậy thì tốt rồi."

Mạc Kha gật đầu, thực ra bà cũng có một chuyện muốn hỏi, còn đặc biệt kéo Trần Hán Thăng sang một bên: "Hán Thăng, có phải cậu đã từng đắc tội với một nhân vật hàng đầu trong ngành luật không?"

"Đắc tội với một nhân vật hàng đầu trong ngành luật?"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ lời đồn đãi này từ đâu ra vậy, hắn lắc đầu nói: "Không thể nào, con người cháu thành thật ngoan ngoãn, bình thường không đắc tội với người khác."

"Bớt lắm mồm đi."

Mạc Kha nghiêm túc nói: "Lúc cậu và Tân Thế Kỷ đánh nhau, có một số chuyên gia có uy tín bên ngành luật đã nhảy ra để gây áp lực với tổ điều tra, hy vọng có thể thiên vị cho Tân Thế Kỷ một chút."

Lúc này Trần Hán Thăng mới bừng tỉnh hiểu ra, lúc đó hắn đã giở trò bịp bợm, cố ý để mẹ Hai Mạc và giáo sư Tôn quay ngược lại nói giúp cho Tân Thế Kỷ.

Nhưng Mạc Kha lại không hề hay biết, bà cho rằng đó chính là "kẻ thù" thực sự, kẻ thù bảo vệ cho Tân Thế Kỷ.

"Sau đó tôi đã điều tra, phát hiện sau lưng lại là giáo sư Tôn, Tôn Bích Dư."

Vẻ mặt của Mạc Kha vô cùng nghiêm túc: "Tôn Bích Dư là một nhân vật hàng đầu trong ngành Luật, học trò của bà ấy trải rộng khắp các nghành nghề, nếu thực sự có hiểu nhầm gì thì cậu nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt."

"Vâng."

Trần Hán Thăng cũng không để trong lòng, giáo sư Tôn là một trong những đại ca sau lưng mình, bà ấy là ân sư của Tiểu Ngư Nhi.

Nhắc đến Tiểu Ngư Nhi, trong lòng Trần Hán Thăng rục rịch.

“Mẹ Hai.”

Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi: “Nếu một ngày nào đó ngài và giáo sư Tôn đấu với nhau, ngài có sợ không?”

“Tại sao tôi lại phải đấu với bà ấy?”

Mạc Kha oán trách: “Giáo sư Tôn là tiền bối, tôi kém xa bà ấy rất nhiều.”

“Vậy nếu có một ngày, giáo sư Tôn muốn bắt nạt Thẩm Ấu Sở thì sao?”

“Bắt nạt Thẩm Ấu Sở?”

Mạc Kha bỗng nhiên ngẩng đầu lên, sâu trong gọng kính màu vàng loé lên một tầng ánh sáng trắng: “Vậy thì không được, tôi sẽ kiên quyết không đồng ý.”

Chương 658: Vậy thì chia tay đi

“Nhưng giáo sư Tôn đức cao vọng trọng, làm sao có thể bắt nạt Ấu Sở được?”

Mạc Kha lại dặn dò Trần Hán Thăng một lần nữa: “Tính tình này của cậu dễ gây chuyện lắm, lần sau nhớ kiềm chế một chút, tôi sợ…”

Trong lòng Trần Hán Thăng ấm áp, dù sao cũng là mẹ Hai, nhìn xem bà quan tâm đến mình nhiều như thế nào kìa.

“Lần sau nhớ kiềm chế một chút, tôi sợ ảnh hưởng đến Ấu Sở.”

Mạc Kha ngẩng đầu lên: “Nghe thấy chưa?”

Trần Hán Thăng: …

“Cho nên không phải ngài sợ cháu bị thua thiệt à?”

Trần Hán Thăng oán giận nói: “Uổng công cháu còn cảm động đến mức lệ nóng quanh tròng.”

“Cậu bị thua thiệt mới là lạ đấy.”

Mạc Kha không nghe mấy lời nói linh tinh của Trần Hán Thăng: “Sau này nếu có thời gian, tôi sẽ giới thiệu mấy người bạn cho cậu quen biết.”

“Phía bên chính phủ?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Ừ, mọi người chỉ đơn giản là ngồi xuống, gặp mặt nhau và tán gẫu về sự phát triển của ngành sản xuất mà thôi.”

Mạc Kha gật đầu: “Bây giờ chuyện làm ăn của cậu càng ngày càng lớn, quen biết thêm một số mối quan hệ cũng không có hại gì, chuyện này cũng giống như bom hạt nhân của đất nước, có thể không cần đến nhưng cũng không thể không có.”

“Cách so sánh này rất chuẩn xác.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Nhưng chờ đến khi cháu công khai thân phận hẵng nói.”

Mạc Kha cảm thấy hơi khó hiểu: “Chuyện làm ăn của cậu hiện tại đang rất tốt đúng không? Cậu vẫn chưa có ý định đứng ra sao?”

“Nhưng cũng chính vì chuyện làm ăn quá tốt nên bây giờ đứng ra cũng không có ý nghĩa gì.”

Trần Hán Thăng tiết lộ một tin tức quan trọng: “Tiếp theo đây Qủa Xác chuẩn bị sản xuất điện thoại di động, cháu muốn chờ đến khi điện thoại di động được ra mắt trên thị trường, cháu sẽ tổ chức một cuộc họp báo giới thiệu sản phẩm, đích thân đóng vai trò người giới thiệu, như thế đủ loại chủ đề khác nhau kết hợp vào, độ nổi tiếng trong xã hội càng cao hơn nữa.”

“Ông chủ đích thân quảng cáo.”

Mạc Kha mỉm cười: “Tương đối hiếm thấy, thời đại bây giờ đều mời một số người dẫn chương trình trai xinh gái đẹp để đảm nhận.”

“Chẳng phải như vậy mới thể hiện Quả Xác không tầm thường?”

Trần Hán Thăng vỗ ngực nói: “Hơn nữa với giá trị nhan sắc của cháu, hoàn toàn có thể làm người đại diện cho Qủa Xác.”

Những lời này Mạc Kha không đáp lại, dù sao những lời nói thật cũng không dễ nghe lắm.

Mạc Kha đi đến bên cạnh Thẩm Ấu Sở, lấy ra một phong bao lì xì màu vàng, nói: "Ấu Sở, cửa hàng mới khai trương, dì chúc cháu làm ăn càng ngày càng phát đạt."

Thẩm Ấu Sở hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng từ chối.

"Nếu không nhận thì dì sẽ tức giận đấy."

Mạc Kha giả vờ tức giận nói.

Thẩm Ấu Sở nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng cảm thấy chẳng có vấn đề gì to tát cả, cười hì hì cầm lấy bao lì xì, nói: "Cháu nhận thay cho Ấu Sở."

Lúc này Mạc Kha mới mỉm cười một lần nữa, bà đưa tay ra sửa sang lại cổ áo cho Thẩm Ấu Sở, tỏ ra thần bí nói: "Dì vẫn còn một món quà nhỏ, sau này sẽ tặng cho cháu."

Trần Hán Thăng phát hiện ra rằng mẹ Hai Mạc và bà già kia là hai phong cách "trưởng bối" khác nhau.

Nếu chỉ nói về mối quan hệ giữa người với người, giáo sư Tôn chắc chắn sẽ mạnh hơn, nhưng từ trước đến nay bà ấy không để ý đến những chuyện đó, cũng rất ít khi sử dụng cho những người xung quanh, đến tận bây giờ Trần Hán Thăng cũng chỉ mượn hai ba lần.

Còn Mạc Kha thì sao, bà sẽ chủ động cho mượn tài nguyên của mình, hy vọng nhóm con cháu sẽ phát triển tốt hơn nữa.

Được rồi, tình hình bây giờ thực sự rất thú vụ, hình như bạn bè người thân xung quanh mình đang dần dần chia làm hai thế lực.

Lão Trần và Lương thái hậu;

Giáo sư Tôn và mẹ hai Mạc;

Biên Thi Thi và Hồ Lâm Ngữ;

Cuối cùng là mình tự đánh mình?

…

Sau khi Mạc Kha đến, toàn bộ mọi người đều đã đến đông đủ, tiếp theo sẽ là "lễ khai trương" của chi nhánh cầu Sư Tử".

Thực ra cũng không có trình tự gì, mọi người chỉ tụ tập trước cửa nhìn Phùng Quý vui vẻ đốt pháo mà thôi.

Quy định "nghiêm cấm đốt pháo hoa trúc trong nội thành" đã được ban hành ở Kiến Nghiệp, nhưng những cửa hàng mới khai trương ở phía bên cầu Sư Tử này vẫn có thể lén lút náo nhiệt một chút, quản lý địa phương cũng mắt nhắm mắt mở, sau khi xong chuyện, mọi người quét sạch vụn pháo là được.

Cùng với tiếng nổ "đùng đùng", lễ khai trương đơn giản đã được hoàn thành, bữa trưa được sắp xếp ở quán lẩu bên cạnh, khi Trần Hán Thăng đi gọi người ở khắp nơi, lúc này mới phát hiện anh họ Tiểu Hải và Đường Bình vẫn đang đứng trong quán trà sữa.

Lúc nãy khi bắn pháo, bọn họ cũng không ra ngoài mà đứng đối mặt giằng co với nhau, sắc mặt người nào người nấy đều đông cứng, vừa nhìn đã biết đang cãi nhau.

"Anh Tiểu Hải, ăn cơm thôi."

Trần Hán Thăng định gọi một tiếng rồi rời đi, nhưng không ngờ Lương Tiểu Hải đột nhiên nói: "Hán Thăng, phiền chú lại đây một chút."

"Vâng?"

Trần Hán Thăng đi vào quán trà sữa: "Có chuyện gì sao?"

"Hán Thăng."

Lương Tiểu Hải quay đầu lại nói: "Thực ra lần này bọn anh đến đây là muốn nhờ chú giúp đỡ, lúc trước bọn anh cho rằng

Tân Thế Kỷ không thể trả nổi tiền lương, cho nên đã tự thôi việc, nên hiện tại đang làm việc trong một nhà máy sản xuất đồ chơi."

"Vâng."

Trần Hán Thăng gật đầu, có lẽ ông anh họ đang muốn nói thật.

"Sau đó bọn anh cảm thấy điều kiện và tiền lương ở nhà máy sản xuất đồ chơi kia không được tốt lắm, cho nên muốn trở về Tân Thế Kỷ."

Giọng điệu Lương Tiểu Hải trở nên chua xót: "Vì thế muốn nhờ chú lên tiếng một chút, còn muốn một chiếc mp4 của Qủa Xác làm quà, nhưng không ngờ chú lại trả tiền lại."

Anh ta vừa nói vừa mở lòng bàn tay ra, bên trong là mấy tờ tiền giấy màu đỏ, xem ra là Vương Tử Bác đã trả 890 tệ kia trở về.

"Lúc này vì số tiền này, anh và chị… Chị dâu của chú đã cãi nhau một trận."

Lương Tiểu Hải nhìn Trần Hán Thăng, ánh mắt vô cùng khổ sở: "Hán Thăng à, cho dù chú không muốn lên tiếng thì cũng không cần phải trả lại số tiền này, anh là anh họ của chú, chú làm thế này là đánh vào mặt anh."

"Ồ…"

Trần Hán Thăng nhớ lại một chút ký ức tuổi thơ của mình, cười gượng hai tiếng nói: "Không nghiêm trọng như vậy đâu, bọn anh chắc chắn sẽ không thể quay về Tân Thế Kỷ, có lẽ Trịnh tổng sẽ không đồng ý, lúc nãy bạn gái của anh còn muốn đến quán trà sữa làm việc?"

Từ hai tiếng "chị dâu" kia có thể nhìn ra được trong lòng Lương Tiểu Hải vẫn không muốn chia tay, nếu đã như vậy,

Trần Hán Thăng quyết định thêm một ít lửa.

“Hả?”

Nghe thấy ba tiếng “quán trà sữa”, hai mắt Đường Bình đột nhiên sáng lên, chẳng lẽ Trần Hán Thăng quý trọng tình cảm anh em họ hàng này nên thay đổi ý định?

“Không phải không thể vào làm việc trong quán trà sữa.”

Trần Hán Thăng nói: “Nhưng với quan hệ hiện tại của các anh thì không thể vào được, dù sao cũng chưa kết hôn, tôn chỉ của quán trà sữa là an toàn vệ sinh, cho nên nhân viên làm việc phải có lai lịch rõ ràng.”

“Lễ hỏi nhà anh ấy vẫn chưa đủ, sao tôi có thể gả?”

Đường Bình buột miệng thốt ra.

“Vậy ít nhất cũng phải gặp cha mẹ đúng không?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Mợ cả đã gặp bạn gái của anh chưa?”

“Vẫn chưa.” Lương Tiểu Hải lắc đầu.

Thực ra mợ cả của Trần Hán Thăng đã sớm tỏ rõ thái độ, bà căn bản không thích Đường Bình, Lương Tiểu Hải ở giữa đang tiến thoái lưỡng nan, anh ta cũng không dám nói với Đường Bình mà dự định sẽ từ từ cải thiện mối quan hệ giữa hai người.

“Vậy thì không được rồi.”

Trần Hán Thăng tỏ vẻ muốn nhưng cũng không giúp được gì.

“Khoan đã.”

Đường Bình gọi Trần Hán Thăng đang muốn đi ăn cơm trưa lại: “Có phải chỉ cần tôi đến nhà Lương Tiểu Hải thì có thể đến quán trà sữa làm việc không?”

“Đúng.”

Trần Hán Thăng gật đầu.

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Đường Bình lập tức nói: “Bây giờ chúng ta thu dọn đồ đạc đi đến nhà anh.”

Lương Tiểu Hải không chút do dự từ chối, bây giờ về nhà, chị em sẽ đánh nhau mất thôi.

“Anh có ý gì?”

Đường Bình giận tím mặt: “Lúc trước thì thôi đi, bây giờ em muốn đến nhà anh thăm hỏi, anh lại không cho, Lương Tiểu Hải, anh không muốn kết hôn với em sao, vậy thì dứt khoát chia tay sớm một chút đi.”

“Ý anh không phải vậy.”

Lương Tiểu Hải khổ nhưng không thể nói thành lời, chỉ có thể khuyên nhủ: “Thực ra làm việc trong nhà máy sản xuất đồ chơi kia cũng không tồi, đâu cũng là làm công cả.”

“Không được.”

Đường Bình rất không hiểu: “Hoàn cảnh của quán trà sữa tốt thế này, tại sao anh thà làm công ở nhà máy sản xuất đồ chơi cũng không muốn đến quán trà sữa chứ, em biết rồi, anh không muốn để em gặp mẹ anh chứ gì?”

Lúc này Lương Tiểu Hải mới hiểu ra Trần Hán Thăng cố ý để lại một cái bẫy chờ ở đây.

“Phù…”

Lương Tiểu Hải thở phào một hơi, nghiêm túc nói: “Đường Bình, hiện tại thực sự không thể trở về.”

“Vậy thì không còn gì để nói nữa.”

Đường Bình lại sử dụng chiêu thức kia: “Chi bằng sớm chia tay một chút đi.”

Trong khoảnh khắc này, sự thay đổi trong công việc, quan hệ gia đình, những ngã rẻ của tình cảm và sự phát triển trong trương lai, rất nhiều áp lực cùng trào dâng trong lòng, Lương Tiểu Hải chỉ cảm thấy cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi: "Nếu em muốn chia tay như vậy, mỗi lần cãi nhau đều nhắc đến, vậy thì chia tay đi."

Chương 659: Tỏ ra là một người sở hữu hơn trăm triệu tệ

“Thế mà anh lại dám chia tay với tôi?”

Đường Bình sửng sốt một chút, đột nhiên xông đến, vừa đánh xé Lương Tiểu Hải vừa mắng: “Anh có tư cách gì để chia tay với tôi, tôi đã không chê anh là một người làm thuê, hơn nữa còn là một người quê mùa Tô Bắc…”

Lương Tiểu Hải thờ ơ đứng đó, cho dù Đường Bình tát anh ta một cái, anh ta chỉ là không hiểu.

Lúc trước Đường Bình thường xuyên nhắc đến chuyện chia tay, bản thân mình luyến tiếc đoạn tình cảm này, vì thế hạ thấp tôn nghiêm và thể diện xuống để dỗ dành một cách hẹn mọn, tại sao bây giờ mình đồng ý, cô ta lại giống như vô cùng tức giận?

“Nếu em không muốn chia tay thì chúng ta phải làm lành, anh đi tìm Hán Thăng thương lượng thêm một lần nữa.”

Lương Tiểu Hải cũng có chút mềm lòng: “Nếu thực sự không được, anh còn có thể đi tìm cô Ba, Hán Thăng sợ nhất là cô Ba…”

“Phi!”

Đường Bình hung hăng phỉ nhổ, trên sàn nhà bằng gạch sạch sẽ của quán trà sữa lập tức xuất hiện một bãi nước bọt.

“Anh tâng bốc cả nhà Trần Hán Thăng lên tận trời, tôi coi bọn họ là cái rắm, Trần Hán Thăng chỉ là một sinh viên làm ăn

buôn bán thất bại, chiếc xe hơi bây giờ không biết ăn cắp từ đâu."

"Cô Ba và dượng Ba của anh chỉ là công chức ở một địa phương nghèo, con mẹ nó có thể ủng hộ gì cho anh chứ?"

"Còn cả bản thân anh, thời gian dài như vậy vẫn chưa thể gom đủ tiền sính lễ, ở quê tôi, không biết có bao nhiêu người đàn ông muốn dâng một trăm tệ lên muốn cưới tôi đấy!"

"Còn muốn làm lành lại với tôi một lần nữa, một kẻ ngu ngốc như anh nếu rời khỏi tôi thì chỉ có thể xin cơm ở Kiến Nghiệp này!"

…

Sau khi nói một hơi thoả mãn, Đường Bình chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng vui sướng, khoảng thời gian này thực sự quá áp lực.

Về phương diện công việc, vốn dĩ thôi việc là có lợi, kết quả vận khí của Tân Thế Kỷ thay đổi, thế mà lại có tiền.

Cô ta thực sự nghi ngờ ông chủ của Qủa Xác và Tân Thế Kỷ quen biết với nhau, bọn họ liên kết lại với nhau chơi đùa mọi người.

Tình cảm cũng không mấy thuận lợi, cô ta vẫn luôn cảm thấy Lương Tiểu Hải không đạt được tiêu chuẩn trong lòng mình, hơn nữa không thể đưa ra được sính lễ, cho nên lần nào gặp chuyện cũng treo hai chữ "chia tay" ngoài miệng, thực ra đây là một loại phản ứng trong tiềm thức.

Đặc biệt hôm nay còn phải đến năn nỉ Trần Hán Thăng, hắn là cái thá gì chứ?

Cũng xứng?

Sau khi nói xong, Đường Bình lập tức rời đi, nhưng khi đi đến cửa quán trà sữa, cô ta lại đột nhiên "lộp cộp lộp cộp"

quay trở về.

Lương Tiểu Hải còn tưởng rằng cô ta đổi ý, đang định nói gì đó, nào ngờ Đường Bình chỉ quay lại đoạt lấy 890 tệ trong tay Lương Tiểu Hải: "Đây là người ta trả lại cho tôi!"

Ồ, hoá ra chỉ là vì 890 tệ.

Lương Tiểu Hải cũng không giãy giụa nữa, thực ra chiếc mp4 kia là anh ta bỏ tiền ra mua, nhưng bây giờ cũng không quan tâm lắm.

Mặc dù trong lòng rất buồn, nhưng cũng có một chút nhẹ nhàng.

"Anh Tiểu Hải, ăn cơm thôi."

Lần này là Vương Tử Bác đến đây gọi.

"Chờ một chút."

Lượng Tiểu Hải đáp lời một tiếng, tìm khăn giấy lau nước miếng trên mặt đất.

"Bạn gái anh đâu?"

Vương Tử Bác không biết chuyện gì đã xảy ra, ngơ ngác hỏi.

"Vừa mới chia tay."

Lương Tiểu Hải bình tĩnh nói.

"Chia tay?"

Vương Tử Bác bị doạ cho nhảy dựng lên, vội vàng nhìn về phía Lương Tiểu Hải.

Khoé mắt không có nước mắt, thế mà lại không khóc.

Ở trong lòng Vương Tử Bác, "chia tay trong tình yêu" chắc chắn là một chuyện lớn, lúc trước cậu ấy chia tay với Hoàng

Tuệ ba lần mới có thể cắt đứt hoàn toàn, lần nào Vương Tử Bác cũng đau lòng một thời gian dài.

Đồng thời còn hút rất nhiều thuốc, uống rất nhiều rượu, chảy rất nhiều nước mắt, nào có thể tỏ ra giống như không có việc gì như Lương Tiểu Hải.

"Anh Tiểu Hải, nếu như anh đau lòng hay gì đó, đừng kìm nén."

Vương Tử Bác quan tâm nói: "Anh cứ khóc thành tiếng đi, em ở đây cùng anh."

"Thực sự không sao đâu."

Lương Tiểu Hải cười cười, mặc dù rất miễn cưỡng nhưng cũng không hề nói dối.

Anh ta và Vương Tiểu Bác là hai con người với hai trải nghiệm khác nhau, trên người Vương Tử Bác được gắn mác gì: Chưa từng yêu đương, vẫn luôn đọc sách trên tháp ngà voi, không có kinh nghiệm xã hội gì, thành thật chất phác.

Một khi yêu đương thì cậu ấy có thể toàn tâm toàn ý dành trọn cho nó, vì thế Hoàng Tuệ mới có thể muốn gì được nấy.

Nhưng đối với Lương Tiểu Hải thì khác, anh ta ra ngoài làm thuê từ sớm, mặc dù rất mềm yếu tuy nhiên vẫn có kinh nghiệm xã hội.

Những mong chờ vào tình cảm của hai người này cũng khác, Vương Tử Bác càng có thiên hướng nghiêng về "chuyện cổ tích trong tưởng tượng" còn Lương Tiểu Hải càng thiên về "hôn nhân hiện thực".

Cho nên sau khi chia tay, Lương Tiểu Hải chắc chắn sẽ có chút buồn, nhưng tuyệt đối sẽ không khoa trương giống như trong tưởng tượng của Vương Tử Bác.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác vẫn chưa yên tâm, lại gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng: "Mày lại đây một chút, anh Tiểu Hải chia tay rồi… Gì? Chia tay tuyệt lắm?… Không phải, mày đến đây an ủi một chút đi, anh Tiểu Hải đang buồn lắm đấy, anh ấy muốn khóc cũng không khóc được…"

"Anh không muốn khóc."

Lương Tiểu Hải vô cùng bất đắc dĩ.

"Tiểu Trần nói chờ cậu ấy ăn no bụng đã."

Vương Tử Bác an ủi nói.

Lương Tiểu Hải cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể thở dài một hơi: "Haiz, sinh viên như các cậu!"

Chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng đã đến đây, trong miệng còn phát ra tiếng "ngồm ngoàm" không biết đang nhai thứ gì, trong tay cầm một lon coca.

"Đường Bình đi rồi."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện ngồi trên ghế sô pha hỏi.

Lương Tiểu Hải gật đầu: "Ừ."

"Đường Bình thực sự không xứng chút nào."

Trần Hán Thăng vỗ vào bả vai anh họ Tiểu Hải: "Còn nhớ năm ngoái anh về nhà xem mắt không, có một người con gái tên là Tăng Đan đúng không, lúc ấy mẹ em và cậu mợ cả đều rất thích cô ấy, em cũng cảm thấy cô ấy không tồi."

"Thôi quên đi, bây giờ anh không muốn nghĩ đến những chuyện đó."

Lương Tiểu Hải xua tay nói.

"Anh chê người ta không đẹp, khuôn mặt hơi vuông sao?"

Trần Hán Thăng tận tình khuyên bảo: “Anh Tiểu Hải à, cưới vợ phải cưới vợ hiền, anh biết không? Tìm bạn gái tìm bà xã không thể tìm người quá xinh đẹp, về chuyện này anh còn phải học hỏi em, em vừa nhìn thấy con gái xinh đẹp đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt.”

Vương Tử Bác bĩu môi, bản thân mình là một cái máy thu hoạch hoa khôi học đường, thế mà còn nói vừa nhìn thấy con gái xinh đẹp đã choáng váng đầu óc.

Lương Tiểu Hải cũng không phải là kẻ ngốc, anh ta chỉ vào quán lẩu bên cạnh: “Cái người… Cái người tên là Thẩm gì đó…”

“À, anh nói Thẩm Ấu Sở sao?”

Trần Hán Thăng cau mày “Thực ra em bị mù mặt, nói thật hoàn toàn không thể phân biệt được ai xinh hay không xinh, dù sao em nhìn một người phụ nữ, chắc chắn không phải nhìn mặt trước, là một người theo đuổi vẻ đẹp tâm hồn.”

“Anh Tiểu Hải, em đi ăn cơm đây, anh cũng nhanh lên nhé.”

Vương Tử Bác thực sự không thể nghe tiếp được nữa.

Một lát sau, Trần Hán Thăng cũng đưa Lương Tiểu Hải đến đây, Vương Tử Bác nhỏ giọng nói: “Mày định đưa anh Tiểu Hải đến chỗ nào, Qủa Xác, quán trà sữa hay là Tân Thế Kỷ?”

“Không đi đâu cả.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói: “Tao đề nghị anh ấy nên về nhà trước, ngộ nhỡ anh ấy lại làm hoà với Đường Bình thì sao? Dù sao tao cũng đã nhìn thấy có quá nhiều đứa simp lỏ lắm rồi, dại gái như chó ấy.”

“Mẹ nó! Mày đừng nhắc đến những chuyện đó nữa được không?”

Vương Tử Bác vô cùng bất mãn, hắn đang cố ý châm chọc mình.

Bản thân cậu ấy cũng chỉ biết tức giận đấy, Vương Tử Bác ghé sát đến gần hỏi: "Tiểu Trần, lúc nào mày đi tìm Tiểu Ngư Nhi?"

Đầu óc Trần Hán Thăng thông minh đến nhường nào, lập tức phản ứng lại: "Mày muốn đi tìm Biên Thi Thi, nhưng lại xấu hổ, nên mới kéo ông đây đi cùng chứ gì?"

"Dù sao thì bây giờ Qủa Xác cũng đã đánh thắng rồi, thời gian rảnh của mày cũng càng ngày càng nhiều, hôm nay ở bên quán trà sữa, ngày mai mày chắc chắn sẽ đi tìm Tiểu Ngư Nhi."

Ngay cả Vương Tử Bác cũng biết quy luật này: "Chẳng phải mày thường nói sẽ xử lý công bằng trong mọi chuyện sao?"

"Tuyệt lắm, Vương Tổng."

Trần Hán Thăng cũng thừa nhận: "Đúng là ngày mai tao định đi tìm Tiểu Ngư Nhi, bởi vì khoảng thời gian này cậu ấy không ngừng oán giận, Cao Văn còn muốn nhúng tay vào tranh cãi giữa Tân Thế Kỷ và Qủa Xác, tao muốn dẫn Cao Văn đi thăm thú một vòng nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, tỏ ra là một người sở hữu hơn trăm triệu tệ."

"Chẳng phải 55 triệu tệ sao? Mày tăng giá rồi à?"

Vương Tử Bác hỏi.

"Ừ, sắp tăng rồi."

Trần Hán Thăng cũng không nhận ra được câu nói này có nghĩa khác: "Khoảng thời gian này chuyện làm ăn của Qủa Xác quá tốt, nếu dưới một trăm triệu thì tao cần quái gì phải huyênh hoang."

Chương 660: Cứu vớt kế hoạch QvodPlayer

Sau bữa cơm trưa này, quán trà sữa ở cầu Sư Tử xem như chính thức đi vào hoạt động, Trần Hán Thăng suy đoán có lẽ chuyện làm ăn sẽ không tệ, nhưng tốt đến mức nào thì còn tuỳ thuộc vào chiến lược kinh doanh.

Hắn tạm thời không có ý định nhúng tay vào, dù sao thì cuộc đấu đá với Tân Thế Kỷ đã hao tốn rất nhiều tinh lực, hơn nữa Qủa Xác thực sự còn một số chuyện cần phải giải quyết.

Thẩm Ấu Sở không đi theo Trần Hán Thăng trở lại trường học, mà theo đám người Hồ Lâm Ngữ lên xe của Mạc Kha, chuẩn bị đến nhà sách Tân Hoa đi dạo một vòng.

Trần Hán Thăng đương nhiên sẽ không đi theo, nội thành là địa bàn của Tiêu Dung Ngư, mặc dù vào chủ nhật cô ấy sẽ ngủ nướng rất nhiều.

Sau khi lái xe trở về đại học Tài chính, Trần Hán Thăng đoán rằng có lẽ trong ký túc xá chỉ có Lão Đới.

Hôm nay là cuối tuần, Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường chắc chắn đang ở quán nét, một nửa sác xuất là Kim Dương Minh cũng ở quán nét, một nửa đang ở trung tâm thương mại Nghĩa Ô cũng với Đông Nhi, Lý Quyến Nam nhất định đang ở cửa hàng của Hoả Tiễn 101.

Đương nhiên Đới Chấn Hữu cũng có hai loại khả năng, 50% khả năng đang nằm trên giường đọc truyện, 50% đang ngồi trên ghế đọc truyện.

Đi đến trước cửa phòng ký túc xá 602, Trần Hán Thăng đẩy cửa ra thì phát hiện cửa ký túc xá đã bị khoá, lấy chìa khoá ra cũng không mở được, lúc này mới hiểu rõ nó đã bị khoá trái từ trong.

"Mở cửa."

Trần Hán Thăng gõ cửa một lúc lâu, Đới Chấn Hữu mới đi ra ngoài cửa cửa, vẻ mặt còn có chút hoảng loạn.

"Mày đang làm gì vậy?"

Trần Hán Thăng đánh giá Lão Đới.

"Ồ, đang xem phim."

Sắc mặt của Đới Chấn Hữu không được tự nhiên lắm, giơ chiếc mp4 của Qủa Xác lên: "Tao cho rằng tối mày mới về."

"Xong việc rồi."

Trần Hán Thăng thuận miệng đáp.

Sau khi đi vào ký túc xá, Trần Hán Thăng vừa đổi giày vừa nói chuyện với Lão Đới, nhưng trước khi đi tắm, hắn đột nhiên hỏi một câu khó hiểu: "Của Yuzuki Tina hay Hatano Yui?"

"Tao không xem, đừng nói bậy, tao xoá từ lâu rồi!"

Đới Chấn Hữu lập tức đỏ mặt.

"Ngu ngốc, nếu không mày khoá trái cửa làm gì?"

Trần Hán Thăng cười nhạo nói: "Làm như bố mày chưa xem bao giờ ấy, kể từ khi ông đây phát hiện mày khoá trái cửa thì đã biết mày đang làm gì trong đó rồi."

Nghe nói Trần Hán Thăng cũng đã từng trải qua chuyện này, Đời Chấn Hữu thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Qủa Xác đúng là thiên sứ."

Lúc tắm, Trần Hán Thăng tự cảm khái nói: “Một chiếc mp4 rẻ như vậy nhưng có thể khiến rất nhiều nam sinh viên đại học không còn cô đơn trong đêm khuya nữa, thoả mãn nhu cầu văn hoá tinh thần càng ngày càng tăng lên, thoả mãn những năng lượng tích cực.”

….

Sau khi tắm xong, Trần Hán Thăng vừa ngẩng đầu lên, Lão Đới lại nằm ở trên giường xem võ hiệp, hai tai vẫn cắm tai nghe.

“Cốc cốc cốc.”

Trần Hán Thăng gõ vào mép giường sắt: “Xem phim gì vậy, cho tao xem với.”

“Xem cái rắm, tao xoá rồi.”

Đới Chấn Hữu mất kiên nhẫn nói.

“Mày keo kiệt quá rồi đấy, cô ta cũng đâu phải là vợ của mày.”

Trần Hán Thăng hơi khó chịu: “Tại sao lại không cho tao xem?”

“Ông đây thực sự đã xoá rồi.”

Đới Chấn Hữu đưa mp4 cho Trần Hán Thăng: “Không tin mày kiểm tra đi, khó khăn lắm tao mới có thể tải xuống, kết quả định dạng lại không mở ra được.

Lão Đới thực sự không thể không mắng bộ giải mã của mp4 Qủa Xác, dù sao cũng không thể mở được các định dạng video thường thấy như rmvb, avi, mpeg…

Loại chuyện này rất phổ biến ở sinh viên đại học, tải xuống một định dạng video tương đối xa lạ, chuyện này vẫn khá ổn,

hơn nữa còn ở tiệm nét suốt một đêm để tải xuống hai mươi tập "Hoàn Châu cách cách".

Sau khi chui vào trong ổ chăn, dùng đôi tay run rẩy mở chiếc mp4 ra, kết quả trên màn hình lại xuất hiện một người đàn ông mũi lớn, đưa tay ra hét lớn: "Tử Vi, chờ ta!"

Với loại tâm trạng sốt ruột này, anh ta thực sự muốn lập tức đi theo đường dây mạng, giết chết đám chó má đăng lên video này.

"Sao không thử trên máy tính xem sao?"

Trần Hán Thăng nghĩ ra một cách: "Nói không chừng trên máy tính có thể phát đấy."

Đới Chấn Hữu lắc đầu: "Cũng không được, vẫn là định dạng không chính xác."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi thất vọng, máy tính bây giờ đều trang bị hệ thông window media player, đây cũng là máy phát video level thấp nhất, căn bản không thể thoả mãn được nhu cầu văn hoá càng ngày càng gia tăng ở giới trẻ.

"Nếu có QvodPlayer ở đây thì tốt rồi… Haiza, QvodPlayer đấy!"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm được một nửa thì đột nhiên nhận ra rằng, hiện tại QvodPlayer vẫn chưa xuất hiện đúng không, cũng không biết bây giờ Vương Hưng đang làm ổ viết code ở đâu của Nam Sơn, Thâm Thành.

Phần mềm này thực sự rất tuyệt vời, là tiên phong trong những công cụ trình chiếu video đầy đủ nhất, cho dù bị đóng cửa nhưng vẫn sống mãi trong lòng hầu hết cư dân mạng.

"Có phải mình nên làm chút gì đó không?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, cầm điện thoại di động đi ra ban công gọi điện thoại cho Khổng Tĩnh: "Chị Tĩnh, lần trước sau khi chúng ta bước ra khỏi công ty của Tencent, tôi đã nói muốn thực hiện một cộng đồng Qủa Xác, chị thông báo tuyển dụng như thế nào rồi?"

"Cậu nghĩ tôi là Huân Ngộ Không sao, có thể biến thành 72 người được à?"

Khổng Tĩnh cũng đang bận rộn, ngay cả cái tên Tôn Ngộ Không cũng nói thành "Huân Ngộ Không", đầu dây bên kia vang lên tiếng cô ký tên lên giấy sột soạt sột soạt: "Đơn đặt hàng của mp4 đã full luôn tháng sau rồi, bây giờ tôi làm gì có thời gian đến Thâm Thành chứ?"

"Chị không cần đích thân đến đó nữa."

Trần Hán Thăng nói: "Chị nhờ người đăng tải một bài quảng cáo ở Thâm Thành, cứ nói có đội ngũ nào đang phát triển kỹ thuật phát hình không, công ty Hạt Giống Tư Bản có thể đầu tư."

"Tại sao lại là công ty Hạt Giống Tư Bản? Tại sao lại là công cụ phát hình?"

Khổng ngự tỷ ngơ ngác hỏi.

"Công ty Hạt Giống Tư Bản bị che giấu đến mức sắp mọc rêu dài rồi, nhanh chóng đưa ra để tạo cảm giác tồn tại đi thôi, còn về phần tại sao lại là phần mềm phát hình?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi vừa mới tải xuống một số video đại số tuyến tính, nhưng các định dạng của công cụ phát hình không tương thích, điều này khiến một người thích học hỏi như tôi vô cùng lo lắng, cho nên muốn tự mình đầu tư hoặc làm một loại công cụ phát hình trâu bò nào đó, dù sao thì khổ đến mấy cũng không thể khổ bằng giáo dục được."

Trần Hán Thăng thực sự không chút liêm sỉ khi nói rằng bản thân hắn muốn xem phim giáo dục nên mới nảy ra ý tưởng.

"Hừ, cậu nghĩ rằng tôi tin sao?"

Khổng Tĩnh cười nói, lần trước khi Trần Hán Thăng "đấu địa chủ" cùng với Tân Thế Kỷ, hắn không đến trường đi học trong suốt hơn hai tuần, mấy chữ "thích học hỏi" này căn bản không tương xướng với hắn.

"Được rồi, tôi nhớ rồi."

Khổng Tĩnh lại nói về kế hoạch sản xuất trong khoảng thời gian tới với Trần Hán Thăng, sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng lại chậm rãi hút một điếu thuốc, trên mặt có một cảm giác "ưu thương" nhàn nhạt.

Lúc trước Vương Hưng của QvodPlayer cũng quá thật thà, thế mà lại đấu đá với một tên lưu manh, còn bị bỏ tù gần ba năm, điều đó khiến cho một phần mềm quý giá của nhân loại như QvodPlayer không thể tiếp tục sử dụng được nữa.

Người thành thật thì không thể nghiên cứu phát minh ra phần mềm trâu bò gì được, có quá nhiều tên lưu manh nhìn chằm chằm.

Nhưng không sao, nếu đổi thành một tên đại lưu manh đại diện, những tiểu lưu manh khác cũng không dám ngo ngoe rục rịch.

Thực sự giống như toàn bộ đại học Tài chính đều biết Thẩm Ấu Sở vô cùng xinh đẹp, nhưng không ai dám trêu chọc cô, bởi vì phía sau còn có một Trần Hán Thăng bất chấp tất cả.

"Hưng con đừng sợ, sau này mẹ Trần sẽ bảo vệ con."

Trần Hán Thăng trầm tư suy nghĩ, hắn thực sự rất thích phần mềm này.

Có mấy phần mềm phát hình sau khi bị gỡ cài đặt còn phải nhảy ra một giao diện dò hỏi: "Chào ngài, tại sao lại gỡ cài đặt tôi", đúng là phiền phức tới cực điểm.

QvodPlayer chưa bao giờ tham gia vào những chuyện vô nghĩa này, bởi vì nó biết, bạn chắc chắn sẽ phải tải xuống một lần nữa.

"Mặc dù QvodPlayer bây giờ vẫn chưa được phát hành, nhưng mình đã chuẩn bị cứu vớt nó, nhận thức này đúng là vượt quá mức quy định và đến tận nhà bà ngoại."

Trần Hán Thăng đang lặng lẽ thủ dâm.

Đột nhiên dì dưới lầu ký túc xác gân cổ lên lớn tiếng nói:

"Trần Hán Thăng, cậu lại không mặc quần áo đứng hút thuốc ở ban công rồi!"

"Tôi phát hiện các sinh viên nam năm ba năm tư như các cậu rất thích để trần truồng đứng trên ban công, dì không muốn nói nhiều đâu."

"Đúng là rất nhớ dáng vẻ các cậu năm nhất năm hai, lúc đó các cậu thuần khiết, chú ý hình tượng đến nhường nào."

…

"Dì à."

Trần Hán Thăng cười hì hì trả lời : "Vào năm nhất, cháu cũng không mặc quần áo hút thuốc ngoài ban công rồi."

"Cũng chỉ có cậu có khả năng đó."

Chương 661: Bậc thầy quản lý thời gian Trần Hán Thăng

Cuộc trò chuyện giữa Trần Hán Thăng và dì quản lý ký túc xá quá bình thường, hơn nữa những bà dì trung niên như thế này đều có chút "Trọng nam khinh nữ".

Ví dụ như khi đi kiểm tra phòng, nhìn thấy bếp điện tử hoặc những đồ điện có công suất cao dễ nóng lên, mặc dù các dì sẽ tịch thu ngay tại chỗ, nhưng sau khi xong việc, chỉ cần các chàng trai đi đến tỏ ra ngoan ngoãn chịu thua thì các dì cũng chỉ lạnh lùng phê bình vài câu, cuối cùng vẫn trả về.

Nếu phát hiện mấy vấn đề này ở trong phòng ký túc xá nữ thì thực sự sẽ bị tịch thu vĩnh viễn.

Lúc trước Hồ Lâm Ngữ bị "tịch thu" một chiếc máy sấy, cô ấy cũng từng chạy đến trước mặt dì giả vờ đáng thương, kết quả dì không những không trả mà hình như còn bắt bí thư Hồ viết giấy "cam đoan", chuyện này khiến Tiểu Hồ tức giận không thôi, thường xuyên oán trách lúc nào con gái có thể vùng dậy.

Loại lưu manh sống tạm bợ như Trần Hán Thăng, bản thân hắn có năng lực kêu gọi trong trường học nhất, mồm miệng lại ngọt ngào, còn thường xuyên mua chút trái cây cho dì quản ký ký túc xá, trong lòng các dì đều yêu thích không thôi, lúc nói chuyện đặc biệt châm chước.

Chạng vạng, Trần Hán Thăng và Đới Chấn Hữu cùng đi đến căn tin ăn cơm, Trần Hán Thăng mặc quần đùi áo ngắn

tay, chân đi dép lê, dọc theo đường đi cà lơ phất phơ ngắm hoàng hôn.

Lão Đới cũng không khá hơn là bao, bọn họ sắp năm cuối cùng, trong ký túc xá này ngoại trừ Dương Kim Minh không ngừng giả vờ ra thì những người khác sớm đã quên mất hình tượng rồi.

Bây giờ, những học sinh trong trường bước chân vội vã trên đường đi, giống như có rất nhiều chuyện vẫn làm chưa xong, về cơ bản đều là các sư đệ sư muội năm nhất, hơn nữa còn là nòng cốt được chú ý bồi dưỡng trong hội học sinh, bởi vì thường xuyên phải lôi kéo tài trợ, chạy hoạt động và mở cuộc họp, cho nên thời gian của bọn họ vô cùng eo hẹp.

Nếu không thì cũng là những người thi lên thạc sĩ, tháng 12 là thời gian thi cử, lớp hai hành chính công cũng có không ít học sinh thi lên thạc sĩ, nhưng hy vọng lớn nhất vẫn là đám người Thẩm Ấu Sở, Bạch Vịnh San và Đàm Mẫn, thành tích của bọn họ vốn dĩ đã rất tốt.

"Lão Tứ, học kỳ sau mày vẫn làm hội trưởng hội học sinh sao?"

Lúc này Đới Chấn Hữu mới nhớ ra hình như Trần Hán Thăng đang là hội trưởng hội học sinh của học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn, cũng là phó hội trưởng hội học sinh của trường học.

"Không, sang năm cuối tao sẽ từ chức ở học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn, cũng chuẩn bị nhường chức lớp trưởng cho Hồ Lâm Ngữ, cậu ấy sẽ thi tuyển công chức."

Trần Hán Thăng nói: "Lúc đầu tao cũng muốn rời bỏ mọi chức vụ ở trường học và Đoàn uỷ, đáng tiếc hiệu trưởng Lục không cho, học kỳ sau tao chỉ là hội trưởng hội học sinh đại học tài chính."

“Ồ.”

Đới Chấn Hữu gật đầu, kể từ khi lên năm ba, Trần Hán Thăng đã bắt đầu không quan tâm đến quá nhiều chuyện, nhưng chức vụ lại vô cùng ổn định, cho dù hội học sinh điều chỉnh bao nhiêu lần đi chăng nữa cũng không thể lan đến vị trí của hắn.

“Tu, tù tú tu….”

Trần Hán Thăng đột nhiên huýt sao hái tiếng, hoá ra trước mặt là một nhóm đàn anh năm tư mặc đồng phục cử nhân đi đến, một số chuyên ngành đặc biệt được tốt nghiệp trước, cho nên bọn họ cũng sẽ chụp ảnh tốt nghiệp trước một tháng.

Một số đàn anh cũng là cán bộ trong hội học sinh, bọn họ cũng cười ha ha vẫy tay với Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không có cảm xúc gì, nhưng không hiểu tại sao Lão Đới lại cảm thấy hơi đau lòng, lúc đầu anh ta nghĩ rằng mình không hề có chút kỷ niệm vào với ngôi trường này, nhưng nghĩ đến chuyện sang năm mình cũng tốt nghiệp, lại cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

Cho nên sau khi cơm nước xong xuôi trở về ký túc xá, Trần Hán Thăng chơi game, mặc dù Đới Chấn Hữu đang xem phim võ hiệp, nhưng mỗi khi có người bạn cùng phòng nào trở về, lão Đới đều nói với bọn họ rằng hôm nay khi nhìn thấy các đang anh năm tư chụp ảnh tốt nghiệp, cảm giác đó đúng là vừa cô đơn vừa khó chịu.

Sau vài lần như vậy, một số người đều bị “xoay” đến mức có chút bực bội.

“Một đám đều là kẻ ngốc.”

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi bất đắc dĩ, thấy cũng sắp đến thời gian rồi, hắn cầm điện thoại đi đến ban công nói chuyện điện thoại với Tiêu Dung Ngư.

“A lô, Tiểu Trần.”

Giọng nói của Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào dễ nghe, xem ra tâm trạng của cô ấy cũng không tồi.

“Ăn cơm tối chưa?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Kiểu trò chuyện này giống như cuộc trò chuyện giữa các cặp đôi bình thường, câu mở đầu về cơ bản đều là “ăn cơm chưa?” hoặc là “Đang làm gì?”

“Ăn rồi, Thi Thi mang trái cây và bánh kem cho tớ.”

Lúc Tiểu Ngư Nhi trả lời, Biên Thi Thi cũng xen vào: “Trần Hán Thăng, cậu nhớ phải cảm ơn tớ đấy, tớ đối xử với vợ cậu rất tốt… A! Không được cào tớ, ha ha ha ha…”

Nghe thấy tiếng cười duyên của hai cô gái và tiếng giường đệm rung “cạch cạch”, lúc này Trần Hán Thăng mới hiểu rõ các cô đều đang ở trên giường trong ký túc xá.

Thậm chí hắn còn có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ hiện giờ của Tiêu Dung Ngư, cô mặc một chiếc áo ngủ đáng yêu nằm trên đầu giường, cẳng chân xinh đẹp trơn bóng cong lên, nghịch ngợm duỗi ra co lại, mái tóc dài buông xoã trên vai, nếu vén lên sẽ để lộ khuôn mặt trái xoan tinh xảo, má lúm đồng tiền nơi khoé miệng lúc có lúc không.

Tiểu Ngư Nhi cười đùa ầm ĩ với Biên Thi Thi một lúc, sau đó mới ấm ức hỏi: “Tiểu Trần, lúc nào cậu mới xong việc vậy, khoảng thời gian này tớ cũng có vài vụ án cần theo dõi.”

“Tớ vừa mới xong việc vào ngày hôm nay, Tân Thế Kỷ đã nhận thua và kêu cha kêu mẹ, ngày mai sẽ đi tìm cậu.”

Trần Hán Thăng nói, thực ra ngày hôm qua hắn đã xong hết rồi, hôm nay còn đi dự lễ khai trương của quán trà sữa, nhưng chuyện này sao có thể nói thật được.

“Ừm, cậu thật thông minh.”

Tiêu Dung Ngư nghe nói Trần Hán Thăng vừa mới xong việc đã vội vàng đi tìm mình, trong giọng điệu mang theo chút kiêu ngạo: “Vậy cậu phải chờ tớ đến buổi chiều rồi, buổi sáng tớ có tiết học.”

“Chăm học như vậy sao?”

Trần Hán Thăng cười nói: “Tớ đã gần một tháng không đến lớp rồi, có lẽ giáo viên cũng đã quên mất có một người như tớ rồi.”

“Này, năm cấp ba cậu rất ít khi trốn học, mặc dù chưa bao giờ tham gia vào lớp tự học buổi tối.”

Tiểu Ngư Nhi nhận xét: “Tiểu Trần, kể từ khi lên đại học, cậu đã sinh hư rồi.”

Câu nói đùa trong lúc vô tình này lại khiến Trần Hán Thăng sợ tới mức suýt chút nữa đã đánh rơi điện thoại.

Còn không phải sao, đã từng mở ra một trận Tu La tràng rồi.

“Khụ khụ…”

Trần Hán Thăng nhanh chóng xoay chuyển đầu óc: “Thực ra nguyên nhân khiến tớ rất ít khi trốn học vào năm cấp ba là vì trong phòng học có cậu, lớp học đại học không có cậu, tớ cảm thấy không thú vị chút nào.”

“Ôi trời, chua quá, chua quá đi.”

Chắc chắn Biên Thi Thi ở bên cạnh đã nghe thấy, cô ấy lập tức nói: “Đây rõ ràng là tình yêu ngọt ngào mà, sao lòng tớ lại chua xót thế này.”

“Ai biết được…”

Trong lòng Tiêu Dung Ngư cảm thấy vô cùng vui vẻ, Tiểu Trần thực sự đã xử lý xong công việc rồi, nếu không cũng sẽ không nói chuyện lâu như vậy, nhưng ngoài miệng Tiểu Ngư Nhi vẫn không thừa nhận: "Có lẽ cậu đang tìm lý do trốn học cho mình thì sao?"

"Thực sự không có chuyện đó."

Trần Hán Thăng nói một cách thân tình: "Cậu cũng biết rồi đấy, năm cấp ba tớ không thích toán, gần như tiết nào cũng không nghe giảng, nếu đột nhiên ngẩng đầu lên thì chỉ có một khả năng."

"Khả năng gì?"

Tiêu Dung Ngư hỏi.

"Lúc đó,cậu đang trả lời câu hỏi."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng đáp.

Nói xong câu nói này, điện thoại đột nhiên yên tĩnh một chút, một lúc lâu sau mới nghe thấy Biên Thi Thi sâu kín nói: "Trần Hán Thăng nhà cậu thực sự rất biết trêu chọc người khác, cậu ta đã nói hết toàn bộ những lời âu yếm trong tưởng tượng của tớ rồi, Tiểu Ngư Nhi, sau này cậu nhất định phải giám sát chặt chẽ cậu ta."

"Ai muốn thì cứ cầm đi đi!"

Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo nói: "Tớ sẽ băm ra làm thức ăn."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng mỉm cười.

Thực ra, ở cấp ba, những học sinh có thành tích dưới trung bình như Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ có một số môn học giốt, đột nhiên tỉnh táo lại từ trong cảm giác mơ màng, thực sự có liên quan đến người mà bọn họ đang yêu thầm.

Cô ấy (cậu ấy) đứng lên trả lời câu hỏi, hoặc cầm phấn lên bảng viết chữ, bản thân mình ngồi dưới lặng lẽ nhìn, ánh mắt không hề nhúc nhích nhưng khoé miệng vẫn luôn nở nụ cười.

…

Cuộc điện thoại này kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, trong quá trình đó hắn còn nhận được tin nhắn của Thẩm Ấu Sở, cô và Hồ Lâm Ngữ đã trở về ký túc xá từ nhà sách.

Người ngơ ngác nhất đương nhiên là Biên Thi Thi, Tiêu Dung Ngư nói chuyện điện thoại trong bao lâu thì Biên Thi Thi sẽ chống cằm ở bên cạnh, cho dù vô nghĩa cũng muốn nghe, cảm giác hơi ngu ngốc.

Sau khi cất điện thoại, Trần Hán Thăng lắc đầu thở dài một hơi: "Lúc nãy lại phải nói dối, thực ra ngày hôm qua đã bận xong rồi, nhưng cũng không còn cách nào khác, vẫn phải quản lý thời gian."

Nếu không sớm muốn thì cũng bị lật thuyền, mặc dù có lẽ ngày lật thuyền cũng không còn xa nữa.

Sau khi trở về ký túc xá, Trần Hán Thăng thấy Kim Dương Minh đang xoá bỏ mấy video "giáo dục" trong máy tính.

"Mày làm gì vậy?"

Trần Hán Thăng nhanh chóng ngăn cản cậu ấy lại.

"Nghe xong những lời này của Lão Đới, tao quyết định xoá bỏ những thứ này!"

Kim Dương Minh nghiêm túc nói: "Trần ca, chúng ta sắp lên năm tư rồi, không còn có nhiều thời gian để lãng phí nữa đâu, mọi người đã quyết định kể từ ngày mai sẽ bắt đầu đọc sách thi lên thạc sĩ, nhưng trước khi hành động, nhất định phải xoá bỏ những thứ này."

“Gặp chuyện không tốt thì xoá bỏ, chuyện này tao có thể hiểu được, giống như xoá bỏ những bộ phim này, trong lòng lập tức trào dâng một khí thế chiến đấu.”

Trần Hán Thăng nhíu màu mắng: “Nhưng con mẹ nó mày xoá mấy bộ của tao làm gì, tao đâu cần thi lên thạc sĩ!”

Chương 662: Ông chủ của Quả Xác là tên xấu xa

“Trần ca, bọn tao cũng xóa cả trong máy của bọn tao rồi.”

Kim Dương Minh vừa xóa hết những bộ phim này đồng thời xóa sạch dữ liệu trong thùng rác, vừa hùng hồn phản bác lại: “Vì lo cho sức khỏe của mọi người, bắt đầu từ tối hôm nay, phòng ký túc xá 602, những thứ dơ bẩn này không được xuất hiện ở đây.”

“Cút cút cút.”

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói: “Mày đã xóa nó bao nhiêu lần rồi? Hồi năm nhất bị Thương Nghiên Nghiên cho leo cây xong tối đó cũng về xóa, rồi khi mày bị cái tên “Tiểu Cao” thần bí nào đó đá cũng về xóa, mỗi năm sau khi xem kết quả của kỳ thi cuối kỳ xong, mày cũng lập tức xóa sạch ổ E.”

“Tao bực mình rồi đấy!”

Trần Hán Thăng nhìn dung lượng ổ cứng trong máy tính của mình đột nhiên bị trống mất 20G, đau lòng nói: “Đừng có làm sai cái gì cũng đổ hết mọi tội lỗi lên người mấy chị Nhật Bản này chứ.”

“Trần ca, chuyện trước đây đừng nhắc lại nữa được không, lần này tao đã hạ quyết tâm rồi.”

Kim Dương Minh thề thốt nói: “Ngày mai vừa đúng là thứ hai, tao sẽ không trốn học nữa.”

“Có lần nào mà mày kiên trì được quá hai ngày đâu?”

Trần Hán Thăng lấy bộ bài ra nói: “Chúng ta đã mấy ngày không đánh bài rồi, tối nay chơi hai ván chứ nhỉ?”

“Không đánh, không đánh.”

Cả Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường đều từ chối: “Lão Đới nói cũng rất có lý, đúng thật là mỗi lần lên mạng xong không làm gì, trong lòng bọn tao đều cảm thấy rất trống rỗng, còn có một năm đại học nữa thôi, ngày mai cũng muốn cố gắng tập trung học hành thử.”

“Hơ hơ!”

Trần Hán Thăng hiểu rất rõ trạng thái tâm lý này của đám bạn, chỉ dùng một câu đã dễ dàng đánh tan sự kiên trì của mấy người bạn cùng phòng ngốc nghếch này rồi: “Là ngày mai bọn mày mới bắt đầu cố gắng à, vậy tối nay chơi hai ván cũng không ảnh hưởng mà.”

Dương Thế Siêu ngây người, hình như nói cũng đúng.

“Nào nào chơi đi, hôm nay đánh nốt hai ván cuối cùng, ngày mai bọn mày bắt đầu tập trung học hành, còn tao thì tiếp tục chìm sâu trong bóng tối.”

Trần Hán Thăng bày xong bàn ghế, sau đó lớn tiếng nói: “Nhanh đi nhanh đi, sau này không còn cơ hội rồi.”

“Vậy cũng được, đã nói là nốt đêm nay là nốt đêm nay thôi đó.”

Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường miễn cưỡng đồng ý, Kim Dương Minh do dự một lúc, đột nhiên cậu ấy cảm thấy cảnh này rất quen thuộc.

Trước đây, khi xóa mấy bộ phim này, bản thân luôn muốn được vui vẻ hưởng thụ lần cuối, đồng thời trong lòng cũng âm thầm thề thốt rằng đây chắc chắn là lần cuối cùng rồi.

Kết quả chưa đầy hai ngày, đã bắt đầu cảm thấy hối hận, đồng thời cũng mở lại chứng khoán XNET và vagaa.

“Nhanh đi, Tiểu Kim.”

Trần Hán Thăng vẫy vẫy tay: “Ba đang thiếu một đấy.”

Kim Dương Minh thở dài, cuối cùng cũng đi qua đó: “Trần ca, nếu sau này mà tao không thi được lên cao học, thì là lỗi của mày đấy.”

“Tùy mày.”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: “Tao lại chỉ cho mày một câu nói kinh điển, con mịa nó đều tại Trần Hán Thăng!”

Khoảng thời gian đánh bài đều rất vui vẻ, trưa ngày hôm sau, sau khi Trần Hán Thăng ngủ dậy, thì thấy chỉ có Lý Quyến Nam và Đới Chấn Hữu là lên lớp học, còn ba người khác thì đang ngáy khò khò.

“Lão Dương, Thiếu Cường, Tiểu Kim.”

Trần Hán Thăng gõ “cốc cốc cốc” vào bên mép giường, hỏi từng người một: “Không phải bọn mày nói hôm nay sẽ lên lớp học sao?”

“Khò khò khò, khò khò khò, khò khò khò…”

Cả ba người đều ngủ rất say.

“Đúng là rất biết giả chết.”

Sau khi Trần Hán Thăng đánh răng rửa mặt xong, đóng “rầm” cửa lại rồi rời đi, Kim Dương Minh mới mở mắt ra, nhìn lên trần nhà của ký túc xá im lặng một lúc lâu: “Lão Dương, Thiếu Cường, đừng giả vờ nữa, tao biết bọn mày đều dậy rồi.”

“Tiểu Kim.”

Quách Thiếu Cường ủ rũ nói: “Hay là chúng ta hoãn lại việc cố gắng học tập vào ngày mai đi, chiều nay đi chơi nét nốt nửa ngày đi.”

“Tao đồng ý!”

Dương Thế Siêu nói ngay lập tức.

“Thôi dẹp đi, coi chừng lại bị Tứ ca cười vào mặt đấy.”

Kim Dương Minh bật người ngồi dậy, mở Baidu lên rồi tra cứu “cách khôi phục dữ liệu đã bị xóa khỏi thùng rác”, ngay sau đó đã tải xuống một phần mềm rồi bắt đầu tìm lại những bộ phim đã xóa tối qua.

Động tác điêu luyện tới mức khiến người ta cảm thấy đau lòng.

…

Sau khi Trần Hán Thăng ăn cơm ở căn tin trường xong, rồi đi đến khu đại học Tiên Ninh vào buổi chiều, thì nhìn thấy ba bóng người quen thuộc đang đứng dưới gốc cây ngô đồng trên đường Văn Lang.

Tiêu Dung Ngư mặc một chiếc áo phông in hình con bướm màu hồng nhạt, phối với một chiếc quần jeans bó sát, hơi để lộ mắt cá chân, dưới chân đi một chiếc giày búp bê đế thấp màu trắng.

Trông vừa hoạt bát vừa đáng yêu, cũng có chút trưởng thành, cô giống như một cái giá treo quần áo vậy, rất biết cách phối đồ, đúng chuẩn gái thành phố và hoa khôi của trường Đại học Đông Đại.

Những nam sinh đi ngang qua cũng không dám nhìn nhiều, chỉ có thể len lén liếc nhìn quan sát đánh giá cô.

Biên Thi Thi đứng bên cạnh cũng mặc một chiếc quần tây phối cùng chiếc áo sơ mi tay lỡ, vốn dĩ cô ấy cũng không quá

nổi bật, nhưng vì là bạn thân của Tiêu Dung Ngư, nên trên trang BBS của Đại học Đông Đại thường xuyên có người đăng bài hỏi "Cô gái đi bên cạnh hoa khôi Tiêu là ai thế, trông cũng xinh gái đó chứ."

Thời tiết của đầu hè rất nóng nực, hai cô gái đang cầm ô che nắng, người đứng bên cạnh không che ô chính là Vương Tử Bác, cũng may da của cậu ấy vốn dĩ đen sẵn rồi.

Biểu cảm của Vương Tử Bác không được tự nhiên cho lắm, cậu ấy đang giữ chặt eo của mình không cho nó vặn vẹo.

Hiện giờ giữa cậu ấy và Biên Thi Thi đang có một loại cảm giác "trên tình bạn dưới tình yêu", lúc ở cùng với nhau lại càng ngượng ngùng hơn hồi trước nữa, bây giờ lại chưa có cơ hội.

Nhưng mà, không ai biết khi nào cái cơ hội này mới đến, có thể là ngày mai, cũng có thể là năm sau.

"Hai người đẹp đang định đi đâu thế? Lên xe tớ chở, chỉ cần xin kết bạn QQ là được."

Trần Hán Thăng dừng xe ở bên lề đường, hạ cửa kính xe xuống, cười đùa nói.

"Tiểu Trần, cậu nói câu này cũng quen mồm quá ha."

Tiểu Ngư Nhi đưa tay nhéo một cái vào cánh tay của Trần Hán Thăng, rất thành thục mở cửa ngồi vào chỗ ghế phụ.

Sau khi Biên Thi Thi lên xe, Vương Tử Bác đang định lên xe thì Trần Hán Thăng cố tình nói: "Đồng chí nam thanh niên da đen thùi lùi này hơi lạ mặt nha, tôi mời anh lên xe chưa nhỉ?"

"Mịa mày, lại trêu tao!"

Vương Tử Bác chửi thầm trong lòng một câu, nếu không phải có Biên Thi Thi ở đây, chắc chắn cậu ấy đã chửi thành

tiếng rồi.

“Mau lái xe đi, mau lái xe đi.”

Biên Thi Thi đập đập vào ghế bác tài: “Bọn tớ đứng chờ mà nóng sắp chết rồi đây này.”

“Ái chà chà!”

Trần Hán Thăng thốt lên một tiếng đầy sến sẩm, nghiêng đầu qua nói với Tiêu Dung Ngư: “Thấy chưa, bạn học Thi Thi đã biết bảo vệ Vương Tử Bác rồi đấy.”

“Đúng đó… ghen tị quá, ghen tị quá đi.”

Tiểu Ngư Nhi vừa cười, vừa thuật lại chính xác từng từ từng chữ mà Biên Thi Thi đã nói hôm qua.

Mặc dù Biên Thi Thi đang rất xấu hổ, nhưng sâu bên trong vẫn giữ được nét bản sắc của phụ nữ Hồ Nam, còn đưa tay lên chọc chọc vào người Tiểu Ngư Nhi: “Cho cậu ghen tị này, cho cậu ghen tị này…”

Vương Tử Bác cảm thấy cảnh tượng như thế này rất có ý nghĩa, nên rất vui vẻ mà cười toe toét, không ngờ đúng lúc lại bị Biên Thi Thi nhìn thấy.

“Hứ!”

Biên Thi Thi liếc mắt lườm cậu ấy.

Vương Tử Bác lập tức thu lại nụ cười của mình, ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng.

Trên đường đi từ Đại học Đông Đại đến công ty luật ở Trung tâm thương mại quốc tế, đa phần đều là Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi tám chuyện với nhau, Vương Tử Bác không thể chen miệng vào được, thỉnh thoảng còn nghe thấy những bình luận về “điện tử Quả Xác” trên đài phát thanh của xe hơi.

“MP4 của Quả Xác là một loại sản phẩm điện tử rất hiện đại, chúng tôi đã nghiên cứu và nhận thấy, sở dĩ nó có được thành tựu như vậy, chủ yếu là do nó đã vượt ra khỏi những kiểu suy nghĩ truyền thống, bỏ qua các nguồn bán hàng vật lý, thông qua tỷ lệ chất lượng và giá cả cực kỳ hợp lý kết hợp với quảng cáo trên internet, đã dấy lên một làn sóng mới trong giới trẻ hiện nay… Thời đại của thương mại điện tử sắp đến rồi.”

“Trần Hán Thăng, giờ MP4 của Qủa Xác đang rất hot luôn đấy.”

Biên Thi Thi tò mò hỏi: “Tớ còn tưởng mỗi ngày cậu đều có rất nhiều việc phải làm đấy.”

“Lúc trước thì cũng hơi bận, nhưng bây giờ đỡ bận hơn chút rồi.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Bởi vì tớ đã hoàn thành những nhiệm vụ của tớ rồi, tiếp theo là phần của ban quản lý, ông chủ có thể làm ít việc hơn, nhưng nhất định phải biết cách sử dụng người của mình…”

Đoạn đường đi cũng khá ngắn, chỉ mất có mười mấy phút là đến chân tòa nhà Trung tâm thương mại quốc tế rồi, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang chuẩn bị xuống xe, Trần Hán Thăng vẫy vẫy tay nói: “Gọi Cao Văn và Dịch Na xuống đây, tớ đưa hai chị ấy đi dạo vòng Quả Xác.”

“Hử?”

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu hỏi: “Tiểu Trần, cậu muốn nói chuyện rõ ràng với hai chị ấy sao?”

“Vốn dĩ tớ nghĩ cũng không quan trọng, nhưng sư tỷ Cao cứ lấy chuyện này ra để làm phiền cậu.”

Trần Hán Thăng nắm lấy cổ tay của Tiểu Ngư Nhi: “Tớ cũng thấy khó chịu mà, cứ thẳng thắn nói thật là xong.”

“Ái chà, ghen tị quá! Ghen tị quá đi.”

Biên Thi Thi vừa cười vừa lấy điện thoại cầm tay của mình ra gọi cho Cao Văn và Dịch Na.

Mười lăm phút sau Cao Văn và Dịch Na mới xuống, bởi vì trong công ty luật đang có khách hàng, nhưng Cao Văn nghe nói là đi giải quyết “tranh chấp” giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác, nên cô ta lập tức ưu tiên chuyện này đi làm trước.

“Chúng ta phải giải quyết như thế nào đây?”

Sau khi lên xe Cao Văn lập tức hỏi, chỉ có từng này người đi tới Quả Xác thôi sao, coi chừng đến cửa chính cũng không vào được đấy.

“Tôi đã hẹn với ông chủ của Quả Xác rồi.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: “Đến lúc đó để ông ta đứng ra giải thích.”

“Hả?”

Cao Văn vô cùng kinh ngạc: “Cái tên xấu xa đó cuối cùng cũng chịu ra mặt rồi sao?”

…

Chương 663: Thế giới này đúng là kỳ lạ

"Làm sao vậy?"

Cao Văn nhìn trái nhìn phải: "Các cậu không thể vì Quả Xác bây giờ làm ăn tốt rồi, thì không mắng cái ông chủ này nữa, Thi Thi, lúc trước cô mắng dữ nhất đúng chứ."

"Hả? Tôi không có!"

Biên Thi Thi đột nhiên che mặt một cách ngượng ngùng.

Lúc trước cô ấy không biết thân phận của Trần Hán Thăng, cảm thấy cái công ty này thật là quá đáng, mỗi lần họp đều phải cương quyết chỉ trích hai câu.

Cho dù sau này biết Trần Hán Thăng là ông chủ Quả Xác, Biên Thi Thi cũng thường xuyên trêu chọc trước mặt Tiêu Dung Ngư, nói chung do đương sự không nghe được.

Hiện tại thì hay rồi, trực tiếp bị Cao Văn vô tình vạch trần.

"Tôi cảm thấy ông chủ này chính là tên xỏ lá ấy chứ."

Tiêu Dung Ngư lên tiếng bởi vì ở đây cô có tư cách nhất, Tiểu Ngư Nhi vỗ vỗ đùi Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, cậu nói xem đúng không?"

"Đúng vậy!"

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm gật gật đầu: "Chúng ta tuyệt đối không thể vì tiền tài mà khuất phục, nhất định không được quên nguyện vọng ban đầu, nhớ kỹ sứ mệnh, giữ vững định luật như sắt 'ông chủ Quả Xác chính là tên xỏ lá' này."

“Lúc nào cũng làm lố như thế.”

Cao Văn cảm thấy mấy người trẻ tuổi này kỳ lạ, cô ta móc từ trong túi ra một cái MP4 Quả Xác nói: “Thật ra MP4 Quả Xác không tệ, giá cả vừa phải, bên ngoài cũng khá bắt mắt, chất lượng coi như qua cửa, buổi sáng khi đi xe buýt tới đây, nghe New Concept English rất tiện.”

“Chị Cao ngược lại công bằng không thiên vị.”

Trần Hán Thăng nói chân thành.

“Không cần khen tôi, chúng tôi làm ngành luật, nhất định phải giữ vững một vài thứ.”

Sắc mặt Cao Văn có phần nghiêm túc: “Cho nên tôi mới cảm thấy gác lại tranh chấp giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác không tốt lắm, cho dù thế nào cũng phải có kết quả.”

“Yên tâm, hôm nay chắc chắn có kết quả.”

Trần Hán Thăng vừa lái xe, vừa nói chắc nịch.

“Lần này Hán Thăng có thể hẹn được ông chủ Quả Xác, công lao không nhỏ.”

Cao Văn tán thưởng nói rằng: “Hồng tổng của Tân Thế Kỷ cho công ty luật hai mươi vạn, chúng tôi cũng sẽ giống như lần trước, cho cậu một khoản hoa hồng nhất định…”

Lời còn chưa dứt, Cao Văn phát hiện bầu không khí lại ngưng trệ.

Vẻ mặt Trần Hán Thăng nhàn nhã, ngón tay gõ vào vô lăng theo tiết tấu âm nhạc.

Tiêu Dung Ngư lộ lúm đồng tiền, cúi đầu điều chỉnh nhiệt độ điều hòa trong xe.

Về phần Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, hai người đều nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ như mặt trời nóng bỏng bên ngoài rất

thú vị.

“Có chuyện gì vậy, tôi nói sai sao?”

Cao Văn nhìn Dịch Na, dùng ánh mắt hỏi thăm.

Dịch Na lắc đầu, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Cứ như vậy yên tĩnh một hồi lâu, khi Land Rover đi ngang qua nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, Cao Văn nhìn và hỏi: “Hán Thăng, Hồng tổng của Tân Thế Kỷ các cậu thế nào rồi?”

Cho đến hiện tại, Cao Văn vẫn tưởng trước kia Trần Hán Thăng là sinh viên đại học làm bán thời gian trong Tân Thế Kỷ.

“Lão Hồng ấy à.”

Trần Hán Thăng bĩu môi, thương tiếc nói rằng: “Anh ta tèo rồi.”

“Cái gì?”

Cao Văn và Dịch Na giật nảy người, Cao Văn còn mở to hai mắt mà hỏi: “Sức khỏe Hồng tổng thoạt trông rất tốt mà, sao nói đi là đi, anh ta hơi mập, chẳng lẽ là vì tắc mạch máu não?”

Trần Hán Thăng:…

Hiện tại người vẫn chẳng biết mô tê gì sất, chỉ có hai chị đại này.

Trần Hán Thăng cũng không biết giải thích thế nào, kệ đi, hiểu lầm thì hiểu lầm vậy.

...

Đi tới cửa nhà máy điện tử Quả Xác, bảo vệ không nhận ra chiếc Land Rover của Trần Hán Thăng, còn định gọi báo cáo cho cấp trên.

Quy trình đến bây giờ đều bình thường, Cao Văn còn âm thầm điều chỉnh chút xíu cảm xúc đau lòng, mặc dù Hồng tổng đã ra đi, nhưng công ty luật Dung Thăng nhất định sẽ gắng hết sức hoàn thành di nguyện của anh ấy.

Song, đợi đến khi một đám người đi tới cửa tòa nhà hành chính, thế giới trong mắt Cao Văn đột nhiên kỳ lạ hẳn lên.

Bởi vì Khổng Tĩnh đích thân đi ra chào đón, nhìn chức vụ trên danh thiếp, Khổng Tĩnh là Tổng Giám đốc của Quả Xác, đây hẳn là thuộc về cấp lãnh đạo doanh nghiệp nhỉ.

Quy cách của Quả Xác rất cao đó nha, tuy nhiên điều kỳ lạ chính là, hình như Tổng Giám đốc Khổng vô cùng khách sáo và thân thiện đối với Tiêu Dung Ngư, thế này là thế nào?

Nếu như đây là chuyện kỳ lạ đầu tiên, vậy thì rất nhanh chuyện thứ hai cũng tới.

Thiếu nữ mơ mộng bay bổng - Nhiếp Tiểu Vũ - đột nhiên xuất hiện, cô ấy còn cười cười nói nói chào hỏi với Tiêu Dung Ngư.

Tuy Cao Văn không biết Khổng Tĩnh, nhưng có biết Nhiếp Tiểu Vũ đó nha.

Nhiếp Tiểu Vũ không nói chuyện với người khác, chỉ nghịch ngợm nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng.

“Hán Thăng, Nhiếp Tiểu Vũ trước đây là trợ lý của cậu nhỉ.”

Cao Văn hạ thấp giọng hỏi: “Sao bây giờ lại là thư ký của ông chủ Quả Xác?”

“Tôi cũng có biết đâu.”

Trần Hán Thăng cau mày: “Chờ tôi gặp được ông chủ Quả Xác, nhất định sẽ chất vấn thật kỹ, vì sao lại cướp thư ký đáng yêu nhà tôi! ”

“Cậu nhất định đừng có kích động.”

Cao Văn nghiêm túc trấn an: “Đây là địa bàn của người khác, đánh nhau thì chịu thiệt là cái chắc, chúng ta phải đánh bại ông chủ Quả Xác này bằng trí tuệ.”

Thật ra Cao Văn cũng hơi căng thẳng, cô còn mở sổ ghi chép lật đi lật lại ngọn nguồn ngóc ngách cuộc cạnh tranh giữa Tân Thế Kỷ và Quả Xác, giống như lần ôn tập cuối cùng trước khi vào phòng thi.

Sau khi đến văn phòng của ông chủ Tân Thế Kỷ, Khổng Tĩnh cười nói: “Văn phòng này đã được cải tạo trong một thời gian dài, bây giờ vẫn là lần đầu tiên sử dụng.”

Sau khi mọi người bước vào, thấy rằng đồ nội thất ở đây rất sang trọng, ghế sofa bằng da, bàn làm việc bằng gỗ gụ, đèn bàn tuyệt đẹp, máy tính và máy in cùng các thiết bị văn phòng khác đều tươm tất đủ đầy.

Độ lấy sáng trong suốt bão hòa, hẳn là phòng tốt nhất trong tòa nhà hành chính này, phía sau còn có phòng ngủ có thể nghỉ ngơi, cơ bản cũng không khác gì văn phòng chủ tịch nhìn thấy trên TV.

Chỉ là trên bàn làm việc vô cùng sạch sẽ, chỉ đặt ống bút và khung ảnh, là cái vẻ thật sự đã lâu không xử lý công việc.

Cao Văn vừa quan sát vừa chờ ông chủ Quả Xác xuất hiện.

“Thật ra, tôi không thích phong cách trang trí này lắm, cứ như tôi không có hứng thú gì với tiền bạc vậy.”

Chuyện kỳ lạ thứ ba xuất hiện, Trần Hán Thăng - người vẫn luôn đứng bên cạnh - đột nhiên nói chuyện.

“Hết cách rồi, chị Tĩnh nói văn phòng có không gian rộng rãi như vậy, nếu có khách đến bàn chuyện làm ăn sẽ không đến mức quá mất hình tượng.”

Dưới ánh mắt chăm chú của Cao Văn, Trần Hán Thăng đi đến bên cạnh ghế ông chủ, "cọt kẹt" một tiếng ngồi xuống, cười ha hả nhìn Cao Văn và nói: "Vừa rồi sư tỷ Cao nói muốn dùng trí tuệ đánh bại tôi, chị định làm thế nào để dùng mưu mẹo đánh bại đây?"

"Không không, Trần Hán Thăng cậu sai rồi, bây giờ cậu không thể làm ẩu được!"

Cao Văn có phần sốt ruột, đó là chỗ ngồi của ông chủ Quả Xác đúng chứ.

"Có làm ẩu gì đâu mà, tôi chính là ông chủ của Quả Xác."

Trần Hán Thăng vắt chéo chân: "Cũng là tên xỏ lá trong miệng chị."

"Gì cơ?"

Mới đầu Cao Văn còn tưởng rằng mình nghe lầm, nhưng những người xung quanh, dù là Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ, hay là Tiêu Dung Ngư với Biên Thi Thi, các cô đều không mảy may giật mình.

Trần Hán Thăng là ông chủ của Quả Xác?

Cao Văn mất hồn, quyển sổ trong tay "lộp bộp" rơi xuống đất, cô ta cũng không kịp cúi người nhặt lên, sững sờ nhìn Trần Hán Thăng.

Cái này căn bản là không cùng đẳng cấp mà.

Trần Hán Thăng ở trong lòng cô ta, hiện tại là một sinh viên đại học sau khi phá sản chơi bời lêu lổng, lăn lộn trong công ty luật của bạn gái.

Tuy rằng hắn rất thông minh, tuy rằng hắn rất có năng lực, tuy rằng hắn đã từng thành công, nhưng hiện tại hắn chính là bị tình nghi ăn bám con gái nhà người ta à nha.

Bản thân còn từng năm lần bảy lượt tốt bụng nhắc nhở, ảnh hưởng của công ty luật Dung Thăng càng ngày càng lớn, danh tiếng của Tiểu Ngư Nhi cũng càng ngày càng cao, Hán Thăng cậu nhất định phải có cảm giác cấp bách đó.

Bây giờ hay rồi, hắn đột nhiên tự chỉnh đốn cho mình thành ông chủ của nhà máy điện tử Quả Xác.

Ông chủ của Quả Xác không cần phải nói nhiều, ngoại trừ thuộc tính xỏ lá này ra, còn lại chính là có tiền, có tiền, có tiền…

"???"

Hiện tại, trong đầu Cao Văn đều là dấu chấm hỏi này.

"Reng reng reng"

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại di động phá vỡ bầu không khí kỳ lạ này, Trần Hán Thăng lấy ra nhìn một chút, lại là của Hồng Sĩ Dũng.

"Trần tổng, hiện tại hắn phải gọi cậu là Trần tổng nhỉ."

Trong tiếng cười của Hồng Sĩ Dũng có chút cảm xúc sâu sắc: "Thủ tục liên quan đến Tân Thế Kỷ đã được chuyển nhượng tương đối rồi, về sau nó hoàn toàn thuộc về Trịnh Quan Đề, tôi cũng chuẩn bị rời khỏi Kiến Nghiệp, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại, trước khi đi muốn gặp cậu một lần, muốn gặp ông chủ của Quả Xác một lần."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ ra ngoài."

Trần Hán Thăng lập tức đồng ý, yêu cầu này không quá đáng, suy cho cùng đó là đối thủ cũ đã đối đầu lâu như vậy.

"Tôi có chút việc, rất nhanh sẽ quay lại."

Trần Hán Thăng đứng lên khỏi ghế ông chủ, nói: "Hồng Sĩ Dũng liên lạc với tôi, anh ta nói trước khi đi muốn gặp tôi lần

cuối.”

Mẹ kiếp, chuyện kỳ lạ thứ tư xuất hiện.

“Dịch Na, cậu mau nhéo tôi một cái đi.”

Cao Văn ấp úng nói với bạn thân: “Tôi cảm thấy hẳn là mình chưa thoát khỏi giấc ngủ trưa, nếu không thì sao thế giới đột nhiên hỗn loạn vậy.”

“Tiểu Văn, tôi cũng cảm thấy đúng là vậy á.”

Dịch Na cũng sắp khóc đến nơi rồi.

Trần Hán Thăng, rốt cục có phải là ông chủ Quả Xác hay không?

Hồng tổng, rốt cuộc anh ta đã chết chưa hả?

...

Chương 664: Ảnh hưởng đến từ thân phận thật sự của Trần Hán Thăng

Trần Hán Thăng rời khỏi văn phòng trong ánh mắt sững sờ của Cao Văn và Dịch Na, gặp được Hồng Sĩ Dũng ở cửa nhà máy điện tử Quả Xác.

"Hồng tổng, hình như anh trẻ hơn rất nhiều đấy?"

Trần Hán Thăng đánh giá một lúc, rất kinh ngạc nói.

Lần gặp mặt trước của hai người là ở bệnh viện khi mà Trịnh Cô Cô ngất xỉu, khi đó sắc mặt của Hồng Sĩ Dũng tái nhợt ảm đạm, không có tinh thần, còn thường xuyên nhăn mày trong vô thức, nhìn ra được cảm xúc cũng tương đối nôn nóng.

Bây giờ cũng cách đó chưa được bao lâu, lão Hồng lại dường như trẻ thêm năm tuổi, cả khuôn mặt đều là vẻ tươi cười, trên tay kẹp thuốc lá, nhàn nhã thở ra hít vào thuốc lá.

Bên cạnh còn có một chiếc xe MPV bảy chỗ của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, bên cạnh là hai rương hành lý, cùng với thư ký của anh ta, Thân Minh Lượng.

"Trần tổng thật biết cách ăn nói, lập tức chọc trúng tim tôi."

Hồng Sĩ Dũng "Ha ha ha" cười lớn một tiếng, nói rõ rất vừa lòng với tình trạng hiện tại.

Anh ta vừa bắt tay với Trần Hán Thăng, vừa nói: "Nói một câu thật lòng, sau khi tôi tới Kiến Nghiệp, mất ngủ là tình trạng bình thường, khoảng thời gian Tân Thế Kỷ và Quả Xác

tranh đấu với nhau kia, lại mất ngủ cả đêm, thường xuyên lo lắng nếu thua thì làm sao bây giờ?"

"Không nghĩ tới, cuối cùng vẫn thua."

Hồng Sĩ Dũng ngắm nhìn Tân Thế Kỷ ở sát vách, trong ánh mắt có chút nhớ nhung: "Còn thua đến nỗi không còn một manh giáp."

"Hồng tổng không cần để ở trong lòng quá nhiều."

Trần Hán Thăng vỗ cánh tay Hồng Sĩ Dũng, an ủi nói: "Anh thua bởi tôi cũng không oan."

Sắc mặt Hồng Sĩ Dũng thay đổi một chút, những lời này cũng quá đả kích người khác rồi.

"Tôi không có ý này đâu."

Trần Hán Thăng cũng nhận ra, vội vàng sửa miệng: "Tôi muốn nói là, anh đấu với tôi, thua cũng là xứng đáng."

Hồng Sĩ Dũng:…

"Con mẹ nó hôm nay làm sao thế nhỉ, lời nói cũng nói không rõ."

Trần Hán Thăng xấu hổ sờ gáy, biểu đạt lại một lần nữa: "Thật ra ta tôi chỉ muốn biểu đạt một ý tứ thôi, anh xứng đáng thắng à?"

Hồng Sĩ Dũng:…

"Xin lỗi, để tôi tổ chức ngôn ngữ lại một chút đã……"

Trần Hán Thăng vẫn còn muốn nói tiếp.

Hồng Sĩ Dũng vội vàng ngăn cản: "Được rồi được rồi, tôi biết ý của Trần tổng rồi, cậu không cần tiếp tục cái đề tài này nữa đâu."

"Phải không đấy?"

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Vậy tôi không nói nữa, tóm lại Hồng tổng phải tin tưởng, thật ra tôi là một người tốt bụng."

"…"

Trần Hán Thăng đúng là phát huy tinh túy của tính cánh "không sợ ai cả" đến đỉnh điểm, không ăn mềm cũng không ăn cứng, gặp được đối thủ như vậy, Hồng Sĩ Dũng cảm thấy mình có thể kiên trì non nửa năm, tất cả đều là nước mắt chua xót.

"Trần tổng."

Hồng Sĩ Dũng nghiêm túc nói: "Những chuyện khác thì tôi không nói, năng lực và ánh mặt của cậu vượt xa tôi, nếu để tôi đánh giá thành tựu sau này của cậu, thì chính tôi cũng thấy mất mặt xấu hổ, nhưng tôi vẫn muốn làm rõ một chuyện, lúc trước vì sao tổ điều tra lại đột nhiên hủy bỏ lệnh cấm tiêu thụ vậy?"

"Anh muốn biết à?"

Trần Hán Thăng buông tay: "Bởi vì tôi và Tạ Thiên Tâm - tổ trưởng tổ điều tra là bạn tốt, cho nên anh ấy mới cho Quả Xác qua."

Quá trình thực tế cũng không vẻ vang gì, thậm chí có khả năng sẽ gây ảnh hưởng tới giáo sư Tôn và dì hai Mạc, nên Trần Hán Thăng sao có thể nói thật ra được.

"Chỉ vậy thôi à?"

Hồng Sĩ Dũng có chút không tin, tính cách của tên Tạ Thiên Tâm kia rất ngay thẳng.

"Đúng, chỉ vậy thôi."

Trần Hán Thăng gật đầu nói: "Nếu Hồng tổng không tin, tôi có thể gọi điện thoại cho Tạ Thiên Tâm."

Hồng Sĩ Dũng xua tay: “Vậy không cần, mọi chuyện đã qua rồi.”

“May mà anh nói nói không cần.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Nếu không tôi lại phải nhờ người khắp nơi để hỏi số điện thoại của Tạ Thiên Tâm đấy.”

Hồng Sĩ Dũng:…

Có bạn tốt nào mà lại không biết số điện thoại của đối phương không, Trần Hán Thăng lại đang lừa gạt người khác.

“Trần tổng, khi nào thì trong miệng cậu mới có thể có một ít lời nói thật thế?”

Vừa nãy rõ ràng là tâm trạng của Hồng Sĩ Dũng còn khá tốt.

Bây giờ lại bắt đầu hậm hực.

“Có lời nói thật mà.”

Trần Hán Thăng tiến lại gần, nói: “Trước kia anh đề bạt một người tên là Trương Vệ Vũ làm phó đại đội trưởng của đội bảo vệ, thật ra đấy là người của tôi, gã đã cung cấp cho tôi rất nhiều tin tình báo.”

“…”

Hồng Sĩ Dũng nghe xong, lại càng hậm hực hơn.

“Được rồi, gặp cũng gặp rồi, một phút của tôi đáng giá mấy triệu đấy, cũng không còn lời gì để nói nữa.”

Trần Hán Thăng cười ha ha nói: “Hồng tổng, có duyên gặp lại.”

“Trần tổng, có duyên gặp lại!”

Lần này Hồng Sĩ Dũng ném tàn thuốc xuống, trang trọng bắt tay tạm biệt.

Chờ đến khi lão Hồng lên xe, lúc Trần Hán Thăng và Thân Minh Lượng bắt tay, hắn đột nhiên nói: "Sư huynh Thân, tôi có cần chào hỏi với Trịnh tổng hay không, với tình tình của cô ấy thì cũng không khó để giữ anh lại."

Thân Minh Lượng là thư ký chuyên trách của Hồng Sĩ Dũng, bây giờ cấp trên đã thay đổi người, có thể tưởng tượng được kết cục của anh ta sẽ như thế nào.

"Không cần, cảm ơn sư đệ Trần, tôi đã chủ động từ chức rồi."

Thân Minh Lượng cười: "Tôi không muốn đi theo Hồng tổng đến Cảng Thành, đang định tìm việc ở Kiến Nghiệp."

"Có thể."

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, kết thúc cuộc nói chuyện bằng một câu khách sáo thường thấy nhất trong sinh hoạt hằng ngày: "Vậy… nếu hôm nào có rảnh thì cùng đi ăn một bữa nhé."

…

Tiễn Hồng Sĩ Dũng đi, thật ra cũng có nghĩa Tân Thế Kỷ bắt đầu thay đổi triều đại.

Nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ của bây giờ, tuy rằng thoạt nhìn thì tràn đầy nguy cơ, dường như đang đứng bên bờ vực phá sản, nhưng trên thực tế từ quyền tài sản đến tổ chức dàn giáo, từ tầng quản lý đến công nhân trên dây chuyền sản xuất, đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trịnh Quan Đề mượn nguy cơ lần này, loại bỏ những quần thể rời rạc không có lực ngưng tụ, hơn nữa bản thân công ty đã có tích lũy kỹ thuật và danh tiếng, chỉ cần để cô nắm được cơ hội, thì một lần là có thể xoay người nhẹ nhàng.

Khi trở lại văn phòng điện tử Quả Xác, Trần Hán Thăng thấy cảm xúc Cao Văn và Dịch Na đã ổn định lại, có vẻ như dưới sự giải thích của những người khác, cuối cùng cũng đã chấp nhận sự thật như vậy.

Trần Hán Thăng là ông chủ công ty điện tử Quả Xác.

Có điều, vẫn còn một nghi vấn khác.

"Hồng tổng đã rời khỏi Kiến Nghiệp."

Trần Hán Thăng chủ động giải thích nói: "Anh ta cạnh tranh thua Quả Xác, nhưng chỉ thất bại trên phương diện làm ăn mà thôi, thân thể vẫn còn khá tốt, vừa nãy còn mời tôi đi Sauna mát xa đây, nhưng bị tôi từ chối rồi."

"Ồ…"

Cao Văn gật đầu, bây giờ ánh mắt của cô ta khi nhìn Trần Hán Thăng vẫn còn lại một chút khiếp sợ vì còn chưa định hình lại được, những người khác cũng đều tràn đầy phức tạp.

"Vậy được rồi."

Khổng Tĩnh nhìn đồng hồ trên tay, nói: "Tôi còn có việc phải làm, mọi người cứ tự nhiên, tạm biệt Tiểu Ngư Nhi…"

Khổng ngự tỷ vẫy tay về phía Tiêu Dung Ngư, đây là một loại hữu nghị được biểu đạt một cách đơn độc, hành động này ở trong mắt người khác lại là một loại ý tứ không giống bình thường.

"Người khác" ở đây hình như cũng chỉ có Cao Văn và Dịch Na, còn lại thì đều là "Người một nhà".

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn Khổng Tĩnh rời đi, cô ấy nhớ tới mình cũng có việc, đang định tạm biệt rời đi thì Trần Hán Thăng lại gọi cô ấy lại: "Tiểu Vũ đừng đi vội, ở lại đây chơi đi, nói không chừng một lát nữa lại cần đến cậu đấy."

“Hả?”

Thư ký nhỏ giật mình, bộ trưởng Trần ở địa bàn của mình, thì còn có thể cần cô ấy làm cái gì?

Bưng trà rót nước à?

Bộ trưởng Trần không phải người để ý những việc nhỏ này mà.

“Vậy còn công việc…”

Nhiếp Tiểu Vũ chỉ vào văn phòng của mình.

“Ai nha, làm việc muộn một ngày hay sớm một ngày thì có cái gì khác nhau đâu.”

Trần Hán Thăng tùy tiện nói.

“Vậy được rồi!”

Thư ký nhỏ cảm thấy như vậy cũng được, còn chủ động tỏ vẻ phải làm hướng dẫn du lịch, dẫn mọi người đi tham quan nhà máy sản xuất, nhà ăn và ký túc xá của Quả Xác.

Bốn đóa hoa vàng của công ty luật đều chưa từng vào nhà máy, sôi nổi gật đầu đồng ý.

Biên Thi Thi còn cười trêu nói: “Tiểu Ngư Nhi, sản nghiệp nhà mình mà cậu cũng không biết thì về sau làm bà chủ như thế nào đây?”

Cảm xúc của Cao Văn và Dịch Na cũng dần ổn định xuống, đi theo mọi người nói nói cười cười, nhìn như không khác gì so với trước.

Chỉ là lúc xuống lầu, Cao Văn vốn đang đi ở phía trước, nhưng trong nháy mắt khi đứng ở cửa cầu thang, cô ta lại ngập ngừng bước chân một cách không thể hiểu được.

Cũng trong nháy mắt ấy, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi không hề phát hiện ra, đi xuống đầu tiên.

“Haiz!”

Cao Văn thở dài một hơi, trong tiềm thức của mình đã chủ động nhường đường cho Tiểu Ngư Nhi.

Tính cách của cô ta không phải loại lừa mình dối người, nếu không biết thân phận của Trần Hán Thăng, thì căn bản là cô ta sẽ không làm như vậy.

Thân phận thật sự Trần Hán Thăng lại một lần nữa cất cao địa vị của Tiểu Ngư Nhi ở trong lòng Cao Văn, loại ảnh hưởng này thay đổi một cách vô tri vô giác, khắc sâu vào trong óc.

Lần này là nhường đường khi xuống cầu thang, lần sau nếu xuất hiện tranh chấp khi bất đồng ý kiến, liệu có thể cũng xuất hiện một suy nghĩ như thế này không.

Đây là Tiêu Dung Ngư, bạn trai của cô ấy chính là Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng là ai, hắn là ông chủ của nhà máy điện tử Quả Xác.

Như vậy, mình còn muốn tiếp tục khắc khẩu với cô ấy nữa không?

Chương 665: Nghĩ về Tu La Tràng vào năm đó

Vì vậy, với tâm trạng lẫn lộn, Cao Văn đã đến thăm nhà máy điện tử Quả Xác dưới sự dẫn dắt của "hướng dẫn viên du lịch" Nhiếp Tiểu Vũ.

"Đây là ký túc xá công nhân, số lượng nam nữ công nhân ở xưởng chúng ta cũng xấp xỉ nhau. Có lúc tôi không về Đại học Tài chính thì ngủ tại một phòng ở đây…"

Nhiếp Tiểu Vũ rất quen thuộc với vị trí trong nhà máy, giới thiệu một cách giòn giã.

Mọi người đều nghe rất chăm chú, nhất là Tiêu Dung Ngư, cô còn chủ động hỏi một vài vấn đề, ví dụ như:

"Một dây chuyền sản xuất có thể sản xuất bao nhiêu chiếc MP4 trong một ngày?"

"Mỗi ngày ở căn tin có đồ ăn gì?"

"Phòng ở ký túc xá là mấy người ở?"

…

Nhiếp Tiểu Vũ vô cùng kiên nhẫn giải thích, tất cả mọi người đều cảm thấy hoa khôi đại học Đông Đại này rất để tâm đến điện tử Quả Xác.

"Bây giờ đã đóng vai bà chủ rồi à?"

Cao Văn nghĩ thầm, nhưng mà cũng không có gì không ổn.

Sau khi công bố thân phận của Trần Hán Thăng, Cao Văn bỗng nhiên phát hiện ra rằng "khuyết điểm" cuối cùng trong

cuộc đời của Tiêu Dung Ngư đã được lấp đầy.

Vẻ ngoài xinh đẹp, tính cách vui vẻ, giáo sư thích, gia cảnh tốt, bạn trai còn rất lợi hại…

Đúng là không biết còn chuyện gì có thể làm cô phiền muộn.

"Quản lý Nhiếp, dẫn bạn học đến đây chơi à."

Tình cờ gặp hai chủ nhiệm phân xưởng, bọn họ lúc nào cũng chào hỏi khách sáo.

Những người này không biết Trần Hán Thăng, nhưng biết Nhiếp Tiểu Vũ.

"Ồ."

Nhiếp Tiểu Vũ tùy ý lên tiếng, đi chưa được mấy bước đột nhiên cô ấy nhớ đến chuyện gì đó, quay đầu gọi: "Hai chủ nhiệm phân xưởng!"

Một người trung niên vừa chào hỏi lập tức chạy lại: "Quản lý Nhiếp, có gì dặn dò?"

"Lúc họp chị Tĩnh đã nói, hãy đáp ứng yêu cầu đơn đặt hàng của đồ điện Tô Ninh trước, anh hãy nhớ sắp xếp."

Nhiếp Tiểu Vũ dặn dò đâu ra đấy: "Với cả, phân xưởng kia của anh có hai công nhân nữ mâu thuẫn ồn ào, tôi thấy không thể mặc kệ được, cần giải quyết ổn thỏa…"

Lúc thư kí nhỏ nói chuyện, tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi.

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi hiểu rất rõ Nhiếp Tiểu Vũ. Năm đó lúc Nhiếp Tiểu Vũ bận việc mở rộng Hỏa Tiễn 101 ở khu đại học Tiên Ninh, không ít lần đến căn tin đại học Đông Đại ăn chùa.

Vương Tử Bác lại càng không cần nói, trước kia vẫn là cấp dưới của Nhiếp Tiểu Vũ.

Tuy rằng Khổng Tĩnh là lãnh đạo nòng cốt của việc mở rộng quy mô Hỏa Tiễn 101, nhưng mà trước khi cô gia nhập, Nhiếp Tiểu Vũ là nhân vật số 2 của Hỏa Tiễn 101 đó.

Cao Văn và Dịch Na cảm thấy có chút không tự nhiên. Ấn tượng của bọn họ về Nhiếp Tiểu Vũ vẫn là tiểu sư muội ở Đại học Tài chính, tính cách hơi tinh nghịch đáng yêu, câu cửa miệng thường nói về mấy câu nói trong hoạt hình Nhật Bản, hoàn toàn là dáng vẻ của một cô gái nhỏ.

Hôm nay thấy cô ấy nói chuyện với một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, đối phương còn rất khách sáo khom nửa lưng, hình ảnh này rất khác biệt so với ấn tượng trong đầu.

Đợi cho Nhiếp Tiểu Vũ nói xong nhiệm vụ, chủ nhiệm phân xưởng cũng rời đi, Cao Văn tò mò hỏi: "Tiểu Vũ làm chức vụ gì ở Quả Xác vậy?"

"Hả?"

Điều này lại làm Nhiếp Tiểu Vũ bối rối, cô ấy nghiêng đầu suy nghĩ: "Chức vụ của em là thư kí chuyên trách của bộ trưởng Trần, sau này chị Tĩnh lại bảo em kiêm hai chức quản lý, nhưng mà đều phải từ bỏ."

Cao Văn đã hiểu, dưới tình hình hơi khan hiếm nhân công, "quản lý" cũng kiêm luôn việc phụ trách một số bộ phận.

"Tiểu Vũ năm nay mới lên năm ba nhỉ?"

Dịch Na cũng hỏi một câu.

"Vâng!"

Nhiếp Tiểu Vũ khéo léo gật đầu.

"Đúng là lợi hại, tiền đồ vô hạn."

Dịch Na chỉnh lại cặp kính đen, chân thành nói.

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng cố ý nói: “Thu nhập của Tiểu Vũ có lợi nhuận nhất định, thu nhập một năm mấy trăm nghìn rất thoải mái, đã đi trên đỉnh cao của cuộc đời rồi.”

Cao Văn và Dịch Na nhìn nhau, lại hơi im lặng.

Mặc dù danh tiếng của công ty luật Dung Thăng đã thành công bước đầu, rất nhiều công ty nghe danh mà đến cũng ủy thác các vụ kiện tụng, thu nhập của bản thân ước tính cũng hơn trăm nghìn một năm.

Nhưng Nhiếp Tiểu Vũ chỉ mới học năm ba, trường của cô ấy cũng chỉ là đại học hạng hai, cô ấy chỉ đơn giản là dùng kinh nghiệm thực tế để giải thích ý nghĩa của “sự lựa chọn lớn hơn sự nỗ lực”.

Cô ấy chọn đi theo Trần Hán Thăng, cuộc sống cứ như đang lao vùn vụt.

…

Điện tử Quả Xác rộng 480 mẫu cũng không lớn lắm, nhưng đã xem qua một lần từng nơi rồi, chẳng mấy chốc đã hơn 4 giờ chiều, nhìn mặt trời dần lặn, Biên Thi Thi vươn vai nói: “Cuối cùng cũng đi dạo xong rồi, nhưng mà bây giờ vẫn còn sớm, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?”

Vương Tử Bác cảm thấy rằng mẫu câu này rất quen thuộc, trong lòng không hiểu sao lại thấy cảnh giác.

“Đi đây đây?”

Tiêu Dung Ngư tò mò hỏi.

“Hừm… có muốn đến Đại học Tài chính không? Tớ muốn đi ôm con mèo béo đó.”

Biên Thi Thi nói với vẻ mặt mong đợi.

“Quả nhiên…”

Vương Tử Bác giật mình, ánh mắt ngay lập tức chuyển sang khuôn mặt của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư.

Cuộc sống này quá kích thích rồi, Tu La tràng có thể mở bất cứ lúc nào.

Tiêu Dung Ngư không nói gì, ánh mắt nhìn về phía Trần Hán Thăng.

“Không vấn đề gì.”

Vẻ mặt Trần Hán Thăng không chút dao động, cười nói với Nhiếp Tiểu Vũ: “Tiểu Vũ cũng thu dọn công việc, cô cũng theo đi, không chừng có lúc lại cần đến cô.”

Nhiếp Tiểu Vũ ban đầu cũng sợ đến mức hồn vía lên mây, cô ấy biết chính xác điều gì sẽ xảy ra nếu Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng đến Đại học Tài chính cùng một lúc.

Tuy nhiên, những lời của Trần Hán Thăng cũng nhắc nhở cô thư ký nhỏ.

“Chẳng lẽ… Đây là lý do bộ trưởng Trần giữ lại tôi?”

Nhiếp Tiểu Vũ đột nhiên phản ứng lại, vừa rồi lúc bản thân muốn đi làm việc, bộ trưởng Trần cũng nói câu “Không chừng có lúc lại cần đến cô.”

“Thần tiên ơi, thật sự là đã đoán trước được tất cả rồi à?”

Nhiếp Tiểu Vũ lẩm bẩm.

“Làm thế nào đây, giúp hay là không?”

Thư ký nhỏ đấu tranh nội tâm, đây hẳn là ám chỉ của bộ trưởng Trần, nhưng mỗi lần che giấu như vậy, bản thân luôn cảm thấy áy náy vì đã “giúp đỡ kẻ bất lương”.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng đã đi về phía bãi đậu xe, Nhiếp Tiểu Vũ cuối cùng vẫn cắn răng hô: "Bộ trưởng Trần, tối nay Tổng giám đốc Hoàng của Lam Quang sẽ đến thăm."

"Mình là vì Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư."

Nhiếp Tiểu Vũ tự tìm một lý do cho chính mình, nếu Tu La tràng lại xảy ra, chắc chắn các cô sẽ rất đau lòng.

"Phù!"

Trần Hán Thăng cũng thở phào nhẹ nhõm, Nhiếp Tiểu Vũ chết tiệt, lòng bàn chân của ông đây đổ đầy mồ hôi rồi, cô còn do dự cái rắm!

"Cái gì, còn có chuyện này nữa?"

Trần Hán Thăng bắt đầu diễn, biểu cảm bối rối và nghi ngờ đúng lúc trên khuôn mặt.

"Đúng vậy, tôi quên báo với cậu."

Tuy rằng Nhiếp Tiểu Vũ giúp đỡ che giấu, nhưng mà thái độ cũng không tốt chút nào, lạnh lùng không biểu cảm.

"Vậy có thể từ chối không? Tôi muốn đến Đại học Tài chính với bọn họ."

Trần Hán Thăng lại có thể diễn đến nghiện.

"Được! Có thể từ chối! Tối nay hoàn toàn không có xã giao! Mau để Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư chạm mặt đi!"

Nội tâm Nhiếp Tiểu Vũ gào thét, nhưng mà cô ấy vẫn lắc đầu, tỏ vẻ không thể từ chối.

"Vậy thôi bỏ đi, nếu như Hắn Thăng không đi, chúng ta đến đó cũng không có ý nghĩa gì."

Không ngờ rằng, lúc này Cao Văn là người từ chối đầu tiên.

Cô ta không phải muốn giúp Trần Hán Thăng "giải vây", nhưng mà chuyện xảy ra vào buổi chiều quá sốc, Cao Văn cũng không có tâm trạng đi trêu chọc mèo.

"Đúng vậy."

Lúc này, Vương Tử Bác mới thể hiện hết tinh thần "một bên khó khăn, một bên hỗ trợ". Cậu ấy vội vàng gật đầu: "Buổi tối tôi có việc phải làm, hay là về trước đi."

"Hừ, cậu thì có thể có việc gì!"

Biên Thi Thi khinh khỉnh nhìn Vương Tử Bác, rồi hỏi Tiêu Dung Ngư: "Tiểu Ngư Nhi thì sao?"

Ánh mắt Tiêu Dung Ngư dừng lại trên người Trần Hán Thăng vài giây, cuối cùng lắc đầu nói: "Tiểu Trần không đi, vậy tớ cũng không đi."

"Hả?"

Biên Thi Thi có chút thất vọng: "Nơi đó có một quán trà sữa, trà sữa ngon lắm."

"Đúng là nói điều không nên nói: làm việc không nên làm!"

Vương Tử Bác đột nhiên bị kích động, muốn đánh vào mông của Biên Thi Thi hai cái, đúng là nên dạy dỗ lại cô ấy thật tốt.

"Tớ không thích uống trà sữa ở đó!"

Tiêu Dung Ngư xoay người rời khỏi Nhà máy Điện tử Quả Xác.

Trần Hán Thăng lập tức đuổi theo, hắn muốn nắm tay Tiểu Ngư Nhi, nhưng một lần, hai lần, ba lần… đều bị hất ra.

"Có chuyện gì vậy?"

Biên Thi Thi đảo mắt.

Vương Tử Bác xấu hổ vặn vẹo mông, không biết trả lời như thế nào.

…

Tại cổng Nhà máy Điện tử Quả Xác, Trần Hán Thăng đón hai chiếc taxi, Cao Văn và Dịch Na lên chiếc đầu tiên, Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi và Vương Tử Bác lên chiếc thứ hai.

Vương Tử Bác ngồi ở ghế lái phụ, hai cô gái ngồi ở hàng sau, Tiêu Dung Ngư không nói gì, chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, để làn gió mát thổi tung mái tóc dài của mình.

Bầu không khí trong xe có chút quái dị, ngoại trừ tài xế đột nhiên nhìn thấy hai mỹ nữ, nói chuyện phiếm khoe khoang.

Khi đi ngang qua Khu Thương mại Nghĩa Ô, Tiêu Dung Ngư nhìn bảng quảng cáo của cửa hàng trà sữa "Ngộ Kiến", đột nhiên nói: "Thi Thi, tớ chuyển từ khu đại học Giang Lăng đến khu đại học Tiên Ninh, cậu có biết lý do vì sao không?"

"Hửm?"

Biên Thi Thi ngẩn người: "Cậu nói thích ngành luật hơn."

"Thật ra không phải."

Tiêu Dung Ngư vuốt tóc từ khóe miệng ra sau tai, híp đôi mắt xinh đẹp nói: "Bởi vì một cô gái…"

"Ôi, mình luôn cảm thấy cách ngày đó càng ngày càng gần rồi."

Vương Tử Bác thở dài.

Chương 666: Yêu tôi một chút thôi, tôi có thể gọi cậu là ba ba

Sau khi từ điện tử Quả Xác trở về Đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi không đến căn tin, cũng không trở về ký túc xá, hai người đi dạo quanh hồ Dũng Tuyền trong trường, Tiêu Dung Ngư kể về trận Tu La tràng chấn động xảy ra vào năm đó.

“ … Nói cách khác, năm hai cậu chuyển từ khu đại học Giang Lăng đến khu đại học Tiên Ninh, thực ra lí do là Trần Hán Thăng đã bắt cá hai tay?”

Biên Thi Thi cuối cùng đã biết lý do thực sự khiến Tiêu Dung Ngư chuyển đến một ngôi trường khác là gì.

Điều làm cô ngạc nhiên hơn nữa là cô gái kia lại có thể là Thẩm Ấu Sở.

Biên Thi Thi có ấn tượng vô cùng tốt với Thẩm Ấu Sở, lần trước khi ở Đại học Tài chính, Biên Thi Thi trêu đùa với con mèo béo Đoàn Viên, đáng tiếc Đoàn Viên không hợp tác, chính là cô gái này nói chuyện nhẹ nhàng, ánh mắt giống như cánh hoa đào liếc mắt một cái chủ động đưa thức ăn mèo cho mình.

“Vì thế, Thẩm Ấu Sở là người thứ ba?”

Biên Thi Thi vừa tức giận vừa tiếc hận, còn cực kỳ khó có thể chấp nhận.

Nhưng tựa như giống như Hồ Lâm Ngữ, Biên Thi Thi đương nhiên là đứng về phía Tiêu Dung Ngư, vì vậy theo góc nhìn của cô ấy, Thẩm Ấu Sở chính là người thứ ba chen chân vào.

"Có lẽ là ở phía bọn họ."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu nói: "Tớ mới chính là cái kẻ thứ ba kia."

"Tiểu Ngư Nhi!"

Biên Thi Thi đột nhiên rất đau lòng, nắm chặt lấy cổ tay của bạn thân.

Với sự kiêu ngạo và tự tin của Tiểu Ngư Nhi, trong những kiểu tranh chấp tình cảm giữa ba người như thế này, cô nhất định là không nói hai lời mà bước đi trong nháy mắt.

Nhưng Biên Thi Thi có thể tưởng tượng được mùa hè năm đó Tiểu Ngư Nhi đã khổ sở như thế nào.

"Trần Hán Thăng thật sự là tên khốn kiếp!"

Biên Thi Thi căm hận nói: "Trước kia khi hắn muốn quay lại, tớ còn liên tục giúp đỡ chứ!"

Trong quá trình Trần Hán Thăng quay lại theo đuổi Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi quả thực là đã tạo ra không ít cơ hội nhưng đó là vì cô ấy thấy Tiểu Ngư Nhi vẫn luôn không thể quên được Trần Hán Thăng, hơn nữa cũng không biết lý do hai người bọn họ chia tay.

"Những chuyện này đều đã qua rồi."

Nước suối trong hồ Dung Tuyền chảy xuống ào ào, dưới ánh mặt trời hệt như viên ngọc trai trong suốt, Tiêu Dung Ngư im lặng nhìn chằm chằm một hồi: "Thật ra tớ vốn định không bao giờ gặp lại Tiểu Trần nữa, nhưng sau đó hắn lại theo đuổi

tớ quá nhiệt tình, còn cam đoan sẽ chia tay với Thẩm… với cô gái kia, nên tớ cũng mềm lòng, rồi cho thêm một cơ hội nữa.”

Biên Thi Thi thở dài một tiếng, Tiểu Ngư Nhi thực sự là người có “tấm lòng thuần khiết”, xảy ra chuyện như vậy còn có thể cho thêm một cơ hội, chứng tỏ cô thật sự rất thích Trần Hán Thăng

“Thẩm Ấu Sở làm việc bán thời gian ở ngay quán trà sữa kia.”

Tiêu Dung Ngư nhấp môi: “Cho nên tớ mới không muốn uống, mặc dù tớ đã không còn hận cô ấy nữa, nhưng mà cũng không muốn thấy tất cả những thứ gì có liên quan đến cô ấy nữa.”

Biên Thi Thi bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách bình thường Tiểu Ngư Nhi chỉ biết gọi Trần Hán Thăng đến Đại học Đông Đại, chính cô cơ bản cũng không đến Đại học Tài Chính, thậm chí cũng rất ít khi quay về khu đại học Giang Lăng của Đông Đại, hóa ra là bởi vì Thẩm Ấu Sở và những ký ức đau lòng kia.

“Không sao đâu, cục cưng.”

Biên Thi Thi ôm lấy bả vai của Tiêu Dung Ngư: “Trần Hán Thăng bây giờ là lãng tử quay đầu hối cải, công việc kinh doanh còn thành công như vậy, cậu cũng đã có một công ty luật, giáo sư Tôn từng nói rằng cậu có thể được nhận vào các nghiên cứu sau đại học mà không cần thi đầu vào, thực ra cậu đã chiến thắng rồi.”

“Thi Thi à, trong chuyện này không có người thắng hay kẻ thua.”

Tiêu Dung Ngư yếu ớt nói: “Nếu như muốn phân thắng bại cho bằng được, tớ và cô ấy đều là kẻ thua cuộc, vào khoảng thời gian Tiểu Trần bị cách ly, lực chú ý của cha mẹ dì Trần

Thư Lương đều đặt ở trên người tớ, thực ra cô ấy cũng lặng lẽ chăm sóc ba ngày, bây giờ ngẫm lại, lúc ấy Thẩm Ấu Sở còn áp lực nhiều hơn tớ nữa."

"Tình yêu vốn dĩ là ích kỷ, nếu chuyện này xảy ra với tớ, nếu như không có nền tảng tình cảm ba năm trung học, tớ hẳn là cũng sẽ không thể tha thứ cho bạn trai mình."

Khi Biên Thi Thi nói những điều này, hình ảnh của Vương Tử Bác chợt lóe lên trong tâm trí cô ấy, cô ấy xấu hổ nuốt nước bọt rồi hỏi ngược lại: "Giữa hai người họ cần phải hoàn toàn chấm dứt sạch sẽ đi."

"Tiểu Trần nói đã chấm dứt rồi."

Tiêu Dung Ngư cau mày: "Hắn tỏ thái độ như thế, tớ cũng sẵn sàng tin tưởng, bản thân Tiểu Trần cũng không thích bị người khác kiềm chế. Cả ngày tớ cũng chả thèm để tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt thế này, nhưng thật ra đã nghe được một chút tin đồn từ người khác…"

Biên Thi Thi sửng sốt: "Tin đồn gì?"

"Đó là về Tiểu Trần và Thẩm Ấu Sở. Có người nói họ thực sự đã chia tay, có người nói họ vẫn là một đôi."

Tiêu Dung Ngư giải thích nói: "Sau đó, có một lần tớ đến Đại học Tài chính, kết qủa ở cổng quán trà sữa, Tiểu Trần đã ôm lấy tớ ở trước mặt rất nhiều sinh viên Đại học Tài chính."

"Ở trước cổng quán trà sữa ôm cậu ư?"

Biên Thi Thi hơi ngạc nhiên, suy nghĩ một hồi rồi nói: "Vậy quá rõ rồi, Trần Hán Thăng ở Đại học Tài chính nổi tiếng như thế, trước mắt bao người ôm ấp một cô gái xinh đẹp, Thẩm Ấu Sở không thể nào không biết được."

"Tớ cũng nghĩ như thế."

Tiêu Dung Ngư gật đầu và nói: “Cho nên, chỉ cần không phải tớ tận mắt nhìn thấy, tớ vẫn sẵn sàng tin tưởng Tiểu Trần.”

“Tiểu Ngư Nhi, cậu nói đúng.”

Biên Thi Thi đồng tình và nói: “Các cặp đôi cần phải tin tưởng lẫn nhau, hơn nữa là Trần Hán Thăng còn là nhân vật nổi tiếng ở trường, hắn làm vậy là tự chuốc lấy bê bối.”

“Mặc dù lời thì nói như vậy, nhưng tớ cũng đã nói bóng gió rồi.”

Tiêu Dung Ngư nhìn chằm chằm vào cầu vồng xuất hiện trên đài phun nước và nói: “Nếu như còn có lần sau, tớ sẽ ngay lập tức đi đến nơi mà hắn không thể tìm được.”

Trong lòng Biên Thi Thi rùng mình, mặc dù Tiêu Ngư Nhi nói chuyện rất bình tĩnh, nhưng sự kiên quyết trong giọng nói của cô là điều không thể nghi ngờ.

“Trần Hán Thăng, cậu ngàn vạn lần đừng phạm sai lầm nữa.”

Biên Thi Thi cầu nguyện: “Cậu và Tiểu Ngư Nhi vẫn luôn là hình mẫu mà tớ ngưỡng mộ. Nếu các cậu lại chia tay, tớ sẽ không bao giờ tin vào tình yêu nữa.”

“Chết tiệt, sao trong lòng lại hoảng hốt thế?”

Vương Tử Bác vừa mới trở về Đại học Lý công Kiến Nghiệp, đột nhiên cảm thấy khó chịu khắp người.

…

Ngay vào lúc mà Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư đang thổ lộ tâm tình, Vương Tử Bác lại bồn chồn không yên thì Trần Hán Thăng ngược lại không hề hoang mang một chút nào.

Dù sao cũng là "Tu La tràng cũ" rồi, mặc dù biết một ngày nào đó sẽ nổ tung, nhưng mà nhờ MP4 Quả Xác một lần là nổi tiếng, khiến hắn đã tăng thêm rất nhiều sức đề kháng tự tin.

Chỉ là thư ký nhỏ vẻ mặt lạnh nhạt mà khinh bỉ, mỗi lần cô ấy che giấu giúp, lúc nào cũng không chút che giấu mà biểu đạt sự không vừa lòng.

"Thái độ gì đây?"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một tiếng, nhìn thời gian có vẻ như vẫn còn sớm, hắn lấy điện thoại di động ra mở danh bạ, vuốt từ "A-Z" một đường xuống dưới theo chữ cái đầu tiên của bính âm, cuối cùng dừng lại ở cột "S".

Nhấp mở số "Thương Nghiên Nghiên" vào để gọi đi, Thương Nghiên Nghiên rất nhanh đã bắt máy.

"Ồ, nay lớp trưởng cậu lại chủ động tìm tới tớ, tớ được sủng ái mà lo sợ đó nha."

Thương Nghiên Nghiên ngạc nhiên nói, giọng nói của cô trước sau như một luôn có chút uyển chuyển quyến rũ người nghe.

"Lúc trước không phải cậu muốn tìm địa điểm mở quán cà phê sao?"

Trần Hán Thăng nói: "Tớ đang ở văn phòng Hoả Tiễn 101 trên đường Đông Thiên Nguyên, cậu đến đây một lát đi, giúp cậu giải quyết chuyện này trước."

"Được thôi."

Thương Nghiên Nghiên giả vờ nghe lời và nói: "Nhưng mà, có thể làm phiền lớp trưởng chờ tớ một chút được hay không, tớ đang sơn móng tay rồi."

"Thật là, đừng để ông đây phóng điện nữa."

Thương Nghiên Nghiên cười nhạo nói: “Giải quyết sạch sẽ tin đồn của cậu trước đi.”

Nếu bây giờ ở trên BBS có một cuộc tranh cử nữ sinh xinh đẹp nhất trong trường Đại học Tài Chính, Thương Nghiên Nghiên có thể không có nhiều phiếu bầu như Thẩm Ấu Sở, nhưng nếu nói rằng cô gái nào có sự quyến rũ toàn diện nhất thì trạm trưởng đài phát thanh lẳng lơ này về cơ bản đã chiếm lĩnh vị trí đầu tiên.

Xét cho cùng, trái ngược với Thẩm Ấu Sở thấp bé, cô lại có khuôn mặt đẹp 8 điểm, ăn nói lưu loát, cách ăn mặc rất đẹp, lại còn là sư tỷ của cán bộ hội sinh viên, trên người có nhiều danh hiệu nên được đánh giá cao hơn.

Điểm mấu chốt là Thương Nghiên Nghiên không tự cao tự đại, cô dường như có thể trò chuyện với bất cứ ai.

Nếu cô cảm thấy cậu thú vị, thậm chí cô sẽ hào phóng thưởng một cái nháy mắt quyến rũ.

Tuy nhiên, khi một cậu đàn em say mê cô đến mức không thể tự thoát ra, Thương Nghiên Nghiên cũng sẽ nói thẳng với đối phương: “Tôi chỉ coi cậu là đàn em mà thôi.”

Thật ra nghĩ lại cũng khá thú vị, trưởng đài phát thanh của trường Đại học Tài chính vốn nổi tiếng “quyến rũ”, giờ đã gần là sinh viên năm cuối, và người bạn trai duy nhất mà cô công khai thừa nhận là Trần Thiêm Dụ.

Những người khác dường như đều là tin đồn, cho dù đó có là Phó chủ tịch hội học sinh của Học viện Kế toán, hay là chủ tịch hội học sinh của Học viện Tính toán Bảo Hiểm, hay tổ trưởng bộ môn thể thao của Đại học Tài Chính…

Kiểu nữ sinh này dường như vô cùng dễ vướng vào nhiều tin đồn, có khi chỉ là ăn một bữa cơm, hay nói nhiều hơn hai câu, thì tin đồn tình cảm về cô sẽ lập tức được truyền ra ngoài.

Tất nhiên, Đương nhiên, nói đến "Bạn trai tin đồn", thì phải nói đến Trần Hán Thăng, chủ tịch hội học sinh của học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn kia, phó chủ tịch hội học sinh, hàng năm đều đạt được "sinh viên ba tốt", nhưng mà căn bản không hề lên lớp.

…

Nửa tiếng sau, Thương Nghiên Nghiên bắt xe đi đến đường Đông Thiên Nguyên bên này, nhìn thấy Trần Hán Thăng đang chơi cờ với một người đàn ông trung niên dưới bóng cây.

Trần Hán Thăng vẫn là dáng vẻ cà lơ phất phơ kia, có lẽ là do thời tiết quá quá nóng nên hắn kéo quần cao lên đến bắp đùi, một tay cầm quả dưa hấu, một tay cầm quân cờ, còn thường xuyên bởi vì đi lại nước cờ, ồn ào nhao nhao phun hết nước dưa hấu từ trong miệng ra.

"Lớp trưởng"

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười đi tới.

Xung quanh còn có mấy nhân viên của chuyển phát nhanh Thâm Thông đang quan sát, sau khi bọn họ ngẩng đầu nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên, ánh mắt đều có chút đăm đăm.

Bởi vì trên người Thương Nghiên Nghiên mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng tình, nhưng nửa người dưới chỉ mặc một chiếc váy ngắn, ở dưới ánh mặt trời để lộ đôi chân dài đến lóa mắt.

Chân đi một đôi xăng đan đế trong suốt, móng chân quả nhiên là sơn màu hồng nhạt, sáng lấp lánh như thể còn có thể phản chiếu, phong cách ăn mặc này nhìn có vẻ để lộ nhiều da thịt, nhưng thực ra những vị trí quan trọng đều đã bị giấu đi, nhưng cũng khiến cho đàn ông ngứa ngáy trong lòng rồi.

Đặc biệt là khi cô vừa đứng sau lưng Trần Hán Thăng, khắp mũi đều là mùi nước ho, khó trách ở trong trường thường

xuyên lan truyền tin đồn tình cảm của cô, phong cách ăn mặc gắn liền một chỗ với từ "lẳng lơ".

"Cậu chờ một chút nhé."

Trần Hán Thăng gặm thịt dưa hấu đỏ tươi nói: " Đợi tớ đánh xong ván cờ này đã."

Người đối diện đương nhiên là Chung Kiến Thành, lão Chung nhìn Thương Nghiên Nghiên hai cái: "Dường như đã từng gặp, bạn đại học của cậu à."

"Ừm."

Trần Hán Thăng cười mỉm giới thiệu với Thương Nghiên Nghiên nói: "Đây là lãnh đạo cũ của tớ, đại diện của mẫu người đàn ông cần cù tiết kiệm, thu nhập hàng năm mấy trăm ngàn, tiêu chuẩn hút thuốc không vượt quá một gói Hồng Kim Lăng, cắt tóc hai tháng một lần và mua quần áo một lần một năm, nhưng ít nhất năm lần một tuần trong phòng tắm hơi, ở giữa nơi tắm rửa được các chị em ở Giang Lăng yêu thích nhất.."

"Bớt bịa đặt ông đây đi."

Chung Kiến Thành không kiên nhẫn mà xáo trộn bàn cờ: "Ông đây một tuần nhiều nhất ba lần thôi"

"Sao nào, eo không chịu nổi nữa chứ gì?"

Trần Hán Thăng đứng dậy và nói: "Mua chút Thận Bảo nhãn hiệu Hối Nhân đi, cô ấy tốt ông cũng tốt."

"Cút cút cút…"

Chung Kiến Thành xách chiếc ghế dài nhỏ lên và muốn đánh Trần Hán Thăng, nhưng đợi cho đến khi Trần Hán Thăng thực sự lái xe rời đi, lão Chung cũng nhàn nhã châm một điếu thuốc.

“Thứ chó lại bắt đầu vẫy đuôi, có nghĩa là vấn đề đã được giải quyết.”

…

Thương Nghiên Nghiên muốn mở là một quán cà phê, nói cụ thể hơn một chút thì là một quán cà phê hoa nghệ thuật, nguyện vọng này hình như cô đã từng nói vào năm nhất, sau khi tốt nghiệp không kết hôn cũng không tìm bạn trai, mà chỉ mở một cửa hàng bán hoa, thuận tiện chăm sóc con cái giúp Trần Hán Thăng.

Khi đó Trần Hán Thăng cảm thấy đây là một lời nói ngu ngốc, sinh hoạt cá nhân của Trần mỗ tôi sao có thể hỗn loạn như vậy chứ?

Bây giờ ngẫm lại, sắp xếp một cái cũng rất tốt, xem như là lo trước khỏi họa đi.

“Làm sao cậu có tiền mở cửa hàng thế?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Việc kinh doanh của cha cậu đã khôi phục lại chưa?”

“Cũng đã bắt đầu hồi phục được ba tháng rồi, ông ấy đã có thể trả lại hai triệu cho cậu.”

Thương Nghiên Nghiên liếc nhìn Trần Hán Thăng, lặng lẽ cởi giày xăng đan, cuộn mình ở trên ghế phó lái.

Chỗ ngồi này thường do Tiểu Ngư Nhi sử dụng, đương nhiên cô sẽ không cần cẩn thận quan sát sắc mặt của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng không nói gì, thậm chí cũng không hỏi “Cha cậu lại có tiền rồi sao, vì sao không trả hai triệu cho ông đây.”

Nhưng mà khi Thương Nghiên Nghiên điều chỉnh lại tư thế ngồi, từ bên dưới chiếc váy bồng bềnh có thể nhìn thấy chiếc

quần đen càng thêm ngắn hơn.

“Đẹp không?”

Thương Nghiên Nghiên phát hiện ánh mắt của Trần Hán Thăng vẫn luôn liếc nhìn xuống phía dưới, cô có chút đắc ý, hàm răng trắng tinh khẽ cắn đôi môi đỏ mọng nói.

“Đừng làm loạn, tớ còn chưa thành niên đâu.”

Trần Hán Thăng mất hứng nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn không hề rời đi.

Mặc dù tớ còn là vị thành niên, nhưng điều đó không thể ngăn tôi khỏi ham muốn.

“Ờ”

Thương Nghiên Nghiên gật đầu, một lát sau còn nói thêm: “Lớp trưởng, tớ cảm thấy cậu to gan hơn rất nhiều.”

“Ở trong lòng cậu, trước kia tớ rất nhát gan sao?”

Trần Hán Thăng cười cười: “Đánh giá này rất đúng trọng tâm, Trần Hán Thăng nhát như chuột.”

“Không phải ý này.”

Thương Nghiên Nghiên ngồi chồm dậy, ưỡn ngực nói: “Trước đây cậu khá ghét bỏ tớ, dường như một mực kìm nén chút cảm xúc gì đó, bây giờ trong ánh mắt của cậu đã có ham muốn chiếm hữu nhất định rồi.”

“Ờ.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ rằng suy cho cùng Thương Nghiên Nghiên đã từng là tiểu thái muội, ánh mắt nhìn đàn ông rất chính xác.

Bản thân sau này hẳn là càng ngày càng có tiền, tài nguyên xã hội có thể dùng được cũng càng ngày càng nhiều, cũng không phải e ngại Tu La tràng như thế, cho nên từ lúc bắt đầu

dao động vẫn luôn túm lấy cái dây kia, không nghĩ tới Thương Nghiên Nghiên là người đầu tiên phát hiện ra.

“Ham muốn chiếm giữ gì chứ, câu nói này thực sự sỉ nhục lỗ tai của sinh viên nhỏ chúng ta.”

Trần Hán Thăng không muốn giải thích nhiều, trực tiếp dừng xe ở cổng của một nhà của người môi giới bất động sản, nếu đang tìm một chỗ nằm ở vùng lân cận, qua người môi giới bất động sản chắc chắn là đơn giản nhất.

Những chuyện tiếp theo hầu như không liên quan gì đến Thương Nghiên Nghiên, vì vậy cô yên lặng đi theo phía sau.

Trần Hán Thăng và người môi giới đã chọn được vị trí từ trước, ngay ở vùng lân cận trung tâm khoa học kỹ thuật tài chính trên đại lộ Thiên Ấn.

Nơi này cách Khu Thương mại Nghĩa Ô không xa lắm, chỉ cách một nhà ga, thơn nữa trung tâm tài chính cũng xem như là CBD thương vụ cỡ nhỏ của Giang Lăng, điều quan trọng nhất là chỉ cách điện tử Quả Xác hơn mười phút đồng hồ mà thôi.

Ngay sau đó Trần Hán Thăng lại gọi thêm hai cuộc điện thoại, người thợ cả đã từng thi công cửa hàng trà sữa trước đó cũng đến, hai người họ thảo luận về cách trang trí cửa hàng cà phê hoa nghệ thuật làm sao để có thể được các sinh viên đại học chào đón, đồng thời có thể nhận được sự xem trọng của các thành phần tri thức.

Vốn dĩ là một chuyện rất phức tạp, nhưng vào tay của Trần Hán Thăng lại được hoàn thành rất nhanh chóng, chẳng qua là trong cửa hàng đơn sơ không có điều hòa nên sau lưng Trần Hán Thăng đã sớm thấm đẫm mồ hôi.

Nhưng điều này đối với Thương Nghiên Nghiên mà nói lại có một sức hấp dẫn trí mạng.

"…Trần Tổng, việc sửa sang này có lẽ sẽ hoàn thành sau khoảng một tháng, đến lúc đó hai người hãy đến kiểm tra.

Sau khi thợ thi công rời khỏi, Trần Hán Thăng đang định quay đầu nói chuyện với Thương Nghiên Nghiên, không nghĩ tới "ào" một tiếng, cô đột nhiên từ sau lưng ôm chặt lấy mình.

Bây giờ đã hơn bảy giờ tối, trong cửa hàng không có điện, xung quanh cũng tối đen như mực, từng đợt thở dốc dồn dập đập vào trên cổ Trần Hán Thăng, một loại cảm xúc khác thường đang từ từ khuấy động.

"Sắp được rồi chứ."

Trong đầu Trần Hán Thăng thoáng hiện ra hai khuôn mặt, do dự một chút rồi ngọ ngoạy nói: "Cả người đều là mồ hôi, bết dính quá."

"Không sao cả, tớ không chê, mà tớ lại còn thích mùi vị như thế này."

Thương Nghiên Nghiên thực sự không chán ghét mà còn để mặt sát vào lưng Trần Hán Thăng hít một hơi thật sâu cái mùi mồ hôi nồng nặc, dường như là một loại khoái cảm không bình thường: "Mùi mồ hôi này khiến tớ cảm thấy thoải mái, tớ không thích những chàng trai hào nhoáng đó, khi gặp chuyện họ còn hoảng loạn hơn tớ, chỉ có cậu giống như trước đây, luôn luôn có thể khiến cho lòng tớ an tâm."

Kinh nghiệm cá nhân của Thương Nghiên Nghiên khá phức tạp, cô cũng không hề thích nam sinh đại học cùng tuổi, dù sao cũng cảm thấy bọn họ có một loại non nớt xốc nổi.

Cô rất rõ bản thân thích người đàn ông như thế nào, cũng sẵn sàng chiến đấu vì nó.

"Tớ và những cô gái khác không giống nhau, họ muốn tất cả còn tớ chỉ cần một chút là được."

Thương Nghiên Nghiên nhón chân, ghé sát vào tai Trần Hán Thăng nói: "Đoạn đường sau này xin cậu hãy đi xuống cùng tớ, tớ thực sự không muốn rời xa cậu."

"Ừm…"

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Hai chúng ta sẽ không đi xuống cùng nhau nữa."

"Tại sao!"

Thương Nghiên Nghiên kích động quay người Trần Hán Thăng lại, dưới ánh mắt đều là sự hoang mang dày đặc: "Tớ có thể làm giúp cậu rất nhiều chuyện, cũng sẽ không đòi hỏi quá nhiều thứ, tớ còn có thể gọi cậu là cha, những cô gái khác ai có thể gọi cha…

"Cậu bình tĩnh chút đã."

Trần Hán Thăng vỗ vai Thương Nghiên Nghiên nghiêm túc nói: "Tớ chỉ cảm thấy đi xuống cùng nhau quá mệt, tại sao chúng ta không lái xe chứ?"

…

Chương 667: Dùng hai triệu sống cùng tớ cả đời, được không?

“Lái xe ư?”

Thương Nghiên Nghiên sửng sốt, sau đó mỉm cười ngọt ngào: “Chúng ta cùng lái xe xuống sao, như thế cũng được, tớ không cần ngồi ghế phụ lái nữa, chỉ cần giữ một chỗ ngồi ở đằng sau là được.”

Trên thực tế, những lời nói này của Trần Hán Thăng có hai ý nghĩa, một là trên đường đời sau này không cần phải “đồng hành” cùng nhau, hai là có thể lái xe đến bên kia của thành công nhanh hơn:

Một ý nghĩa khác nữa, đó chính là ngôn ngữ Internet của mười năm sau, ông lái xe đang làm gì đó khiêu dâm.

Thật đáng tiếc khi Thương Nghiên Nghiên bây giờ chỉ có thể hiểu được cấp độ đầu tiên, cô còn chủ động nói sẽ không tranh giành vị trí ghế phụ lái “bạn gái chân chính”.

“Được, chúng ta xong việc rồi, trở về thôi.”

Trần Hán Thăng cũng không giải thích nhiều, do bị giới hạn bởi sự phát triển của thời đại, có hơi cứng ngắc nhưng vẫn không được gọi là cứng ngắc, giống như “ha ha” chỉ là “ha ha”, lái xe cũng chỉ có nghĩa là “lái xe”.

“Bây giờ đi rồi sao?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thương Nghiên Nghiên hiện lên một tia thất vọng, cô rất không muốn bỏ lỡ cơ hội ở riêng

như thế này.

"Tối nay không phải đi nữa."

Trần Hán Thăng nhướng mày, nói rõ ràng.

Mối quan hệ giữa hắn với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư vẫn chưa đột phá, từ góc độ đạo đức mà nói, lần đầu tiên nên để cho một trong hai người bọn họ mới đúng.

Dù sao thì hai người họ mới là bạn gái thực sự.

"Ờ…"

Thương Nghiên Nghiên vẫn rất am hiểu đàn ông, ánh mắt cô đảo một vòng nói: "Vậy… Lớp trưởng, cậu có muốn hút thuốc không, để tớ châm giúp cậu một điếu."

Nghe những lời này xong, người "lòng lang dạ sói, lòng sói như sắt, lòng sắt như đá" như Trần Hán Thăng đây lại quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ yêu kiều của Thương Nghiên Nghiên trong đêm, thấy không rõ biểu cảm trên mặt.

"Cậu cũng giỏi thật đấy, biết làm thế nào để giữ chân của người khác lại."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng, lấy chiếc bật lửa ra đưa cho.

Thật giống với câu "cậu đã hứa với bố của tớ là sẽ chăm sóc tớ!" của Tiêu Dung Ngư.

Hay giống với câu "đừng bán mình nữa, được không?" của Thẩm Ấu Sở.

Mối quan hệ giữa Thương Nghiên Nghiên và Trần Hán Thăng có lẽ là "tớ muốn giúp cậu châm một điếu thuốc", từ câu nói này lúc năm nhất, mối quan hệ giữa hai người bắt đầu dần dần sâu sắc hơn.

"Cạch, cạch."

Thương Nghiên Nghiên bật con lăn của chiếc bật lửa, chỉ nghe thấy một tiếng "phừng" nhẹ, ngọn lửa màu vàng nhạt đột nhiên bùng phát, như thể thiêu nóng cái hố trong đêm, đung đưa không ổn định.

"Đây!"

Thương Nghiên Nghiên đặt chiếc bật lửa trước mặt Trần Hán Thăng, ngay lập tức có một làn sóng nóng như thiêu đốt phả vào khuôn mặt.

Trần Hán Thăng không nói gì, lặng lẽ rút một điếu thuốc đưa đến gần châm lửa.

"Ha!"

Thương Nghiên Nghiên nhẹ nhàng thổi tắt ngọn lửa, trong quá trình này, hai người không nói chuyện gì với nhau, bên trong hoàn cảnh yên tĩnh, chỉ có một tia lửa đỏ và tiếng tàn thuốc "xì xèo".

"Lớp trưởng, từ nhỏ con người của tớ đã rất tự đại, muốn giữ thể diện."

Một lúc sau, Thương Nghiên Nghiên trong bóng tối đột nhiên lên tiếng.

"Ồ."

Trần Hán Thăng không bày tỏ bất kỳ ý kiến nào, mà chỉ đáp lại một tiếng tỏ ý mình đang nghe.

"Khi mới học tiểu học, tớ đã học cách ăn mặc, cha mẹ cho tớ rất nhiều tiền tiêu vật nhưng không bao giờ đủ dùng…"

Thương Nghiên Nghiên không biết tại sao lại muốn nói điều này, thực ra sau khi học trung học cơ sở cô đã kể tất cả những trải nghiệm của mình cho Trần Hán Thăng nghe, bây giờ cô đang "thú nhận" câu chuyện trưởng thành ở trường tiểu học của mình.

Nói tóm lại, trong lòng cô có một sự thôi thúc đến mức hôm nay cô muốn "tẩy rửa sạch sẽ", trần trụi đứng trước mặt Trần Hán Thăng, không muốn nói dối hay che giấu điều gì nữa.

"Khi tớ học lớp bốn, một nữ sinh đã mua một loại son dưỡng hương dâu tây, nó vừa bóng vừa đẹp, lại còn có mùi rất thơm, thật ra tớ rất muốn nó nhưng tiền tiêu vặt đã dùng hết rồi."

Thương Nghiên Nghiên chậm rãi nói, Trần Hán Thăng cũng không ngắt lời mà chỉ nhàn nhã hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

"Sau đó tớ về nhà lấy heo đất ra, lén đổ hết những đồng mười hào, hai mươi hào từ bên trong ra.

Hạnh phúc khi đến cửa hàng quà tặng để chọn son dưỡng môi."

"Lúc thanh toán, tớ cảm thấy những đồng tiền lẻ này có hơi xấu hổ, nên cố tình giật mình nói: Ủa, sao mình lại lấy nhầm thứ này thế này, không biết có đủ tiền mua không nữa."

"Ông chủ cười không nói gì, lúc đó tớ còn tưởng ông ta cho là tớ lấy nhầm, sau này lớn lên tớ mới biết được, chẳng qua là ông ấy không muốn chỉ ra thôi."

"Nhưng lúc đó tớ thực sự rất vui, vì thỏi son dưỡng môi đó thực sự nhìn rất đẹp."

"Lớp trưởng, chẳng lẽ từ nhỏ nhân cách của tớ không tốt, vậy nên sau trung học mới đi nhầm đường?"

...

Thương Nghiên Nghiên ngẩng đầu lên, cô không khóc, nhưng ánh mắt cô rất khó hiểu.

"Cái này sao có thể gọi là nhân cách kém?"

Trần Hán Thăng cười khẩy xua xua tay: “Tớ sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện cũ của tớ.”

“Tớ từng nhìn thấy đồ chơi của những đứa trẻ khác, sau khi về nhà tớ nói dối là nhà trường sẽ thu phí vật chất, để xem liệu có thể lừa được mẹ tớ hay không, một thời gian sau, ngay cả ý thức phòng bị lừa của mẹ tớ cũng tăng lên.”

Trần Hán Thăng hồi tưởng nói: “Sau này, việc thu thập thẻ 108 vị tướng của Thủy Hử Truyện trở nên thịnh hành trong trường học, khi đó tớ đã mơ ước được đầu báo Lâm Xung, nhưng lại không có tiền, cậu đoán xem tớ đã làm thế nào?”

“Cậu đã làm thế nào?”

Sự chú ý của Thương Nghiên Nghiên đang dần dần chuyển đổi, không còn nhớ về quá khứ của mình nữa.

“Quê của chúng tớ có một con phố buôn bán rất nhộn nhịp, thường có những người ăn xin nằm dưới đất, trước mặt để cái bát, người qua đường thỉnh thoảng sẽ cho một ít, tớ nhận thấy thu thập cũng không tệ, vậy nên một ngày sau khi tan học tớ cũng mang bát đi xin tiền.”

Khi Trần Hán Thăng nghĩ về trải nghiệm này, hắn cũng nhớ xao xuyến không dứt.

“Sau đó thì sao?”

Thương Nghiên Nghiên muốn cười nhưng cảm thấy không thích hợp, chỉ có Trần Hán Thăng mới có thể nghĩ ra phương pháp này.

“Có lẽ là do tuổi còn nhỏ, lúc mới bắt đầu rất nhiều người cho tớ tiền, lúc đó tớ nghĩ mình có thể mua được vài gói mì tôm, cứ như thế này thì cơ hội trúng thẻ của Lâm Xung sẽ cao hơn, nhưng cuối cùng lại bị đồng nghiệp của mẹ nhìn thấy.”

Trần Hán Thăng cười toe toét, nói: "Sau đó thì, mẹ tớ xuất hiện, trực tiếp lôi tớ về nhà, sau khi đánh xong, nếu không phải cha tớ gọi ông bà ngoại của tớ đến thì có lẽ đã không có Trần Hán Thăng trên đời này rồi."

"Ha ha ha…"

Thương Nghiên Nghiên ôm bụng cười, mặc dù lời nói của Trần Hán Thăng có phần phóng đại nhưng cô có thể tưởng tượng được lúc đó bị đánh thảm thương như thế nào.

"Vậy nên."

Trần Hán Thăng kết luận: "Cậu thế này nhiều nhất được gọi là thiếu cảm giác an toàn thôi, có lẽ là do cha mẹ cậu bận rộn với công việc không chăm sóc cậu được, những đồ chơi nhỏ này có thể sẽ mang lại sự an ủi cho cậu."

Trên thực tế, "sự thiếu an toàn" của Thương Nghiên Nghiên rất nghiêm trọng, hầu hết những trải nghiệm phức tạp của cô đều bắt nguồn từ điều này, cho đến khi cô gặp Trần Hán Thăng ở trường đại học, một kẻ lưu manh, hoàn toàn không phải là người tốt lành gì, nhưng lại là nam sinh có thể khiến cô cảm thấy an tâm.

"Cậu sẽ ghét tớ sao?"

Thương Nghiên Nghiên hỏi.

Trần Hán Thăng không hiểu: "Ghét sự thiếu an toàn của cậu hả?"

Thương Nghiên Nghiên lắc đầu: "Ghét tớ vì không trong sạch như Thẩm Ấu Sở, không học giỏi bằng cô ấy, cũng không có tham vọng lớn, và là kiểu con gái không được những người lớn tuổi trong gia đình thích."

Cô có lẽ có một loại ý thức muốn làm rõ "thân phận" của mình nên gần như hỏi thẳng: "Sau này tớ muốn làm người yêu

của cậu, cậu có đồng ý không?"

"Chuyện này à!"

Trần Hán Thăng không vui lắm, hắn xoa cằm nói: "Còn phải nói về ưu điểm của cậu nữa, nếu không giám khảo làm sao lựa chọn được."

"Ưu điểm ấy à!"

Thương Nghiên Nghiên kéo dài giọng điệu quyến rũ, giật lấy một nửa điếu thuốc Trung Hoa từ miệng Trần Hán Thăng, kẹp nó ở giữa những ngón tay gầy gò, bắt đầu hút: "Tớ biết cách nắm thóp trái tim của của người đàn ông, tớ chưa muốn kết hôn, cũng không muốn có con, nếu sau này cậu ở với tớ thì sẽ không có áp lực đạo đức và cảm giác bị ràng buộc."

"Với lại."

Thương Nghiên Nghiên hạ giọng: "Tớ có thể gọi cậu là cha, bất cứ lúc nào cậu muốn, bất kể thời gian, địa điểm, có người xung quanh…"

"Được, được, một lời không hợp thì cứ lái xe."

Trần Hán Thăng không nói đồng ý hay không, chỉ giật lấy điếu thuốc Trung Hoa từ miệng Thương Nghiên Nghiên một lần nữa, không để ý trên đó vẫn còn dính nước bọt, rít một hơi thật mạnh rồi dập tắt nó: "Vậy thì lần sau cậu nên hút ít hơn đi."

"Ừm!"

Thương Nghiên Nghiên gật đầu liên tục, đây là lần đầu tiên Trần Hán Thăng không khinh thường bản thân cô như vậy.

Trên đường từ Đại lộ Thiên Ấn trở về Đại học Tài chính, Thương Nghiên Nghiên nhìn khu thương mại Nghĩa Ô náo nhiệt vô cùng, không nhịn được hỏi: "Lớp trưởng, ngoại trừ

Thẩm Ấu Sở ra, cậu còn chân đạp mấy cái thuyền nữa, nếu không đủ ghế kế bên tài xế thì sao bây giờ?"

"Không đủ sao?"

Trần Hán Thăng cau mày nói: "Ý kiến của cậu rất hay đấy, vậy thì tớ sẽ đi mua một chiếc xe khác, để mọi người đều có ghế phụ lái."

"…"

Thương Nghiên Nghiên gật đầu, quả nhiên là một người đàn ông có thể bưng bát ăn xin ở lúc học tiểu học, luôn có nhiều giải pháp hơn là bị khó khăn.

"Thật ra thì nam sinh chân đạp mấy thuyền cũng không hay lắm."

Kết hợp kinh nghiệm của bản thân, Trần Hán Thăng xúc động nói: "Ngoại trừ việc thiếu thời gian ra thì bọn họ đều là những cô gái tốt, đợi đến một ngày nào đó bọn họ bùng nổ, hiện tại hạnh phúc bao nhiêu thì tương lai sẽ khó chịu bấy nhiêu."

"Hoàn toàn chính xác."

Thương Nghiên Nghiên gật đầu đồng ý: "Tớ có một số người chị em, bọn họ đã bùng nổ qua Tu La Tràng rồi, kết thúc thật sự rất thảm."

"Cậu có muốn biết mấy nữ sinh chân đạp mấy thuyền không?"

Trần Hán Thăng giật mình, nghiêm mặt nói: "Tớ cảnh báo cậu, đừng bao giờ cho tớ số QQ của bọn họ, nếu không tớ không mời cậu bữa ăn đâu!"

Thương Nghiên Nghiên:…

Sau khi đến bãi đậu xe của trường Đại học Tài chính, Trần Hán Thăng cạch một tiếng mở thắt dây an toàn, đang định xuống xe thì Thương Nghiên Nghiên đột nhiên nắm lấy cổ tay hắn: "Tớ có một chuyện cuối cùng giấu cậu."

"Cậu nói đi."

Mặt Trần Hán Thăng vô cảm, hếch cằm lên.

"Tớ, cha tớ đã cho tớ 2 triệu."

Thương Nghiên Nghiên do dự nói: "Tớ vẫn chưa trả lại cho cậu mà mang đi mở quán cà phê, thực ra tớ có chút tham vọng đang le lói."

"Cậu có thể xem như dùng 2 triệu này, sống cùng tớ đến hết cuộc đời, được không?"

Thương Nghiên Nghiên sụt sịt, trên mặt đầy sự cầu xin: "Tớ cũng có thể một phần không muốn lấy, nhưng tớ muốn tự lừa dối bản thân mình một chút, thật ra cậu đã trả tiền cho tớ rồi."

Trần Hán Thăng nhìn Thương Nghiên Nghiên một lúc, rầm một tiếng đóng cửa xe lại, nói: "Việc này à, tớ cứ tưởng cậu không muốn cho tớ số QQ của mấy con khốn đang chân đạp mấy thuyền đấy!"

Chương 668: Đối với các nam cặn bã mà nói, điện thoại còn quan trọng hơn cả mạng sống

Sau khi từ bãi đậu xe của Đại học Tài chính quay về ký túc xá, Trần Hán Thăng đã không còn nghĩ tới chuyện của Thương Nghiên Nghiên nữa, kêu gào khoác lác với đám bạn cùng phòng.

Bất tri bất giác đã tới tháng năm rồi, các sư huynh sư tỷ chụp ảnh tốt nghiệp trong trường học cũng càng ngày càng nhiều, tâm thái của đám người Đới Chấn Hữu, cũng từ sự quyết tâm phấn đấu sau khi bị kích thích lúc mới đầu, bây giờ đã biến thành vân đạm phong kinh.

Thậm chí lúc các sư tỷ mặc trang phục cử nhân, để lộ đôi chân dài ra chụp ảnh, mọi người còn có thể vừa uống nước ngọt, vừa đứng lại xem và bàn tán.

Nhìn chung toàn bộ Đại học Tài chính, những người có thể có hành vi "ngốc nghếch" như vậy, cũng chỉ có những nam sinh năm ba, các sư đệ năm nhất và năm hai da mặt vẫn còn chưa đủ dày này thôi.

"Coi như tao đã phát hiện rồi."

Dương Thế Siêu nói về tình hình công ăn việc làm vào năm 2005 một lúc, rồi đột nhiên đánh giá: "Thực ra thì, chất lượng nữ sinh khoá 02 của chúng ta vẫn là cao nhất."

Bất kể lúc nào, chỉ cần trong ký túc xá nam nhắc tới những đề tài khác giới, mọi người đều rất tự nhiên mà tham gia vào, ngay cả Lão Đới cũng vừa đọc tiểu thuyết, vừa vểnh tai lên nghe, thỉnh thoảng lại phát biểu vài câu bình luận.

"Có thể không phải"

Kim Dương Minh tán thành gật đầu một cái, tiện thể còn phê bình nói: "Hồi năm nhất, rất nhiều người còn lo lên lo xuống cho rằng lần này chất lượng của khoá chúng ta là kém nhất, lúc đó tao liền nói, chỉ là mấy nữ sinh mới bước ra từ ngôi trường cấp ba thôi mà, vẫn chưa học được cách làm thế nào để thể hiện mị lực của phái nữ mà thôi."

Quách Thiếu Cường trợn mắt một cái: "Lão Lục mày đừng có mà làm màu nữa, cảnh tượng lúc báo danh nhập học hình như mới chỉ xảy ra hôm qua thôi đấy, bọn tao đều nhớ rất rõ ràng, mày nói như vậy lúc nào chứ?"

"Trong lòng tao nghĩ như vậy, chẳng lẽ cần phải nói ra sao?"

Kim Dương Minh bị vạch trần cũng chẳng lo lắng gì, bình tĩnh thản nhiên nói sang chuyện khác: "Lúc đó Bạch Vịnh San vẫn còn hơi hướng đáng yêu, dáng vẻ có hơi bụ bẫm, mà hiện giờ đã là một học bá rồi."

"Cái này đúng đấy, lúc đó người biết ăn diện nhất chính là Thương Nghiên Nghiên."

Đới Chấn Hữu thò đầu ra từ trên giường, trong đầu nhớ lại cảnh tượng ấn tượng nhất đó: "Khi lần đầu tự giới thiệu bản thân, cậu ấy còn cố ý lấy mũ huấn luyện quân sự xuống, chọn thả mái tóc dài được nhuộm màu đỏ rượu tung bay trong gió, chậc chậc … "

Đám người cùng phòng 602 đều không nói lời nào, mọi người đều có hơi cảm động lây.

Lúc đó trong lớp đều là những nam sinh vừa mới tốt nghiệp cấp ba, rất nhiều người còn đến từ các thị trấn nhỏ, những cô gái thành phố lớn sành điệu thời thượng như Thương Nghiên Nghiên, đã gây ra chấn động khó có thể tưởng tượng ở trong lòng.

"Cho nên, chúng ta đều cho rằng Thương Nghiên Nghiên là nữ sinh xinh đẹp nhất."

Lý Quyến Nam nhìn Trần Hán Thăng một cái, cười nói: "Không ngờ lại còn có thêm một Thẩm Ấu Sở."

Nhắc đến Thẩm Ấu Sở, mọi người cũng không biết nên nhận xét thế nào, luận về tướng mạo dáng người cô xứng đáng là hoa khôi của khoá 02, chẳng qua là tính cách quá khiêm tốn, tính trung tâm câu chuyện cũng thực sự quá ít, đâu có như Thương Nghiên Nghiên scandal quấn quanh người.

"Thẩm Ấu Sở cũng chỉ có vậy thôi."

Trần Hán Thăng nhíu mày một cái: "Dù sao thì tao cũng rất ít get giá trị nhan sắc của cậu ấy, nói thật thì nói chuyện yêu đương với Thẩm Ấu Sở cũng chỉ ham mê vui vẻ một chút thôi, nếu thật sự muốn tìm vợ thì phải như Hồ Lâm Ngữ, thân thể nhỏ bé đó mới khoẻ khoắn."

"Phi!"

Những người khác trong phòng ký túc xá 602 đều đồng loạt trợn mắt một cái, thiếu chút nữa đã quên ngoại trừ Kim Dương Minh ra, còn có một thánh làm màu khác ở đây.

Trần Hán Thăng cười hì hì cầm điện thoại di động lên đi ra ban công, đây là đi gọi điện thoại cho Tiểu Ngư Nhi.

Cô không nhận điện thoại, chỉ trả lời bằng tin nhắn một câu: "Tớ ngủ rồi."

"Lại giở tính tình nghịch ngợm rồi."

Trần Hán Thăng lẩm bẩm.

Đây cũng là điều nằm trong dự liệu từ trước, mỗi khi ba chữ "Thẩm Ấu Sở" xuất hiện bên tai Tiểu Ngư Nhi, thái độ của cô đều có hơi lạnh nhạt.

Trong lòng Trần Hán Thăng cũng biết rõ, nhưng trên mặt vẫn vờ như không biết, trước đây gọi điện lúc mấy giờ, thì bây giờ vẫn như vậy.

Tiểu Ngư Nhi không nhận điện thoại là chuyện của cô, nhưng mình thì không thể không làm.

Bởi vì phần lớn logic của mấy nữ sinh đang yêu đương rất kỳ quái, mạch não của mấy cô gái đó là như này:

Bạn trai nhớ mình rồi, vậy hắn nhất định sẽ tới tìm mình → nếu như hắn không tới tìm mình, vậy chắc chắn là không nhớ mình rồi → nếu hắn không nhớ mình, vậy tại sao mình phải tới tìm hắn chứ?

Không còn cách nào khác, đó chính là cách suy nghĩ chân thực cảm động.

Cho nên, cho dù bị sập cửa vào mặt, Trần Hán Thăng vẫn gửi cho Tiểu Ngư Nhi một tin nhắn: "Vậy cậu ngủ trước đi, ngày mai trời nắng lắm, nhớ bôi kem chống nắng cẩn thận đấy."

Qua 15 phút, "ting" một tiếng một tin nhắn được gửi đến.

Tiêu Dung Ngư: Buổi tối ngày mai, tới đây ăn cơm cùng tớ!

Trần Hán Thăng nhìn nội dung tin nhắn, đại khái cũng có thể tưởng tượng ra tâm tình hiện giờ của Tiểu Ngư Nhi.

Tiêu Dung Ngư chắc là đang có hơi tức giận, cũng có chút không biết phải làm sao, có điều Trần Hán Thăng đã chủ động

cúi đầu, cũng khiến cho trong lòng cô thoải mái hơn một chút, liền "ra lệnh" cho Trần Hán Thăng tới ăn cơm cùng mình.

Ăn xong bữa cơm này, chuyện này coi như có thể bỏ qua rồi.

Chỉ trong một câu nói ngắn ngủi, cũng có thể suy luận ra nhiều nội dung như vậy, phải cảm ơn giáo viên ngữ văn hồi cấp ba.

Bởi vì cô thường xuyên phân tích các tác phẩm của Lỗ Tấn tiên sinh, chỉ một câu văn đơn giản "Trời lại càng u ám hơn rồi", giáo viên ngữ văn có thể diễn giải ra bảy, tám ý, nào là "thổi phồng bầu không khí thê lương", nào là "phản chiếu một xã hội cũ tăm tối" .

Cũng không biết lúc Lỗ Tấn tiên sinh viết câu văn này, rốt cuộc có suy nghĩ nhiều như vậy hay không?

…

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng đi theo Lý Quyến Nam và Lão Đới tới phòng học, các bạn học của lớp Quản lý công số hai đã sớm quen với vị lớp trưởng thường xuyên trốn học này rồi.

Các giáo viên chủ nhiệm trong trường đại học cũng sẽ không quản nhiều, Trần Hán Thăng lắng nghe một lúc, rồi quay đầu nhìn Lý Quyến Nam bên cạnh một chút, tuy thằng nhóc này chưa bao giờ trốn học, thế nhưng hiệu quả lên lớp cũng rất bình thường.

Không bao lâu sau khi ăn xong bữa sáng, cậu ấy đã lên kế hoạch xem buổi trưa ăn gì trên laptop rồi.

Đùi gà √

Trứng xào cà chua √

Cà kho tộ ×

Canh cải xanh √

Còn rất nghiêm túc viết nề nếp đâu ra đấy, giáo sư trên bục giảng nhất định sẽ cho rằng Lý Quyến Nam đang ghi chép nội dung trên lớp.

“Trần ca.”

Lý Quyến Nam phát hiện Trần Hán Thăng đang nhìn mình chằm chằm, cậu ấy cũng ngượng ngùng sờ sau gáy một cái.

“A Nam, sao trước đây không phát hiện ra mày lại ngu ngốc như vậy nhỉ.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Xé một tờ giấy cho tao, rồi cho tao thêm một đồng tiền xu, học hỏi xem những người trưởng thành bọn tao làm gì trong giờ học đây này!”

“Ừ.”

Lý Quyến Nam rất nghe lời, lập tức đưa giấy và tiền xu cho Trần Hán Thăng, cậu ấy cũng muốn biết người luôn hò hét kiêu ngạo như Trần ca sẽ làm gì, lẽ nào là thông qua đường kính và chu vi của đồng tiền xu, tính toán ra xu hướng phát triển của xã hội trước mắt sao?

Rất nhanh, A Nam đã biết mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Bởi vì Trần Hán Thăng đã lót đồng tiền xu ở dưới mặt sau của tờ giấy trắng, rồi dùng bút bi “soạt soạt soạt” phác hoạ lên đó, những đường nét của mặt trước đồng tiền xu đã xuất hiện trên tờ giấy, cuối cùng giống như đang chà xát vậy, tất cả các hoa văn của đồng tiền xu kia đều hiện lên trên giấy.

Trần Hán Thăng dường như rất hài lòng với tác phẩm này, toét miệng cười vui vẻ.

“Trần ca.”

Lý Quyến Nam rầu rĩ nói: “Mày nói như vậy ý là đang mắng tao ngu đúng không.”

…

Vất vả lắm mới cầm cự được đến khi kết thúc tiết học đầu tiên, Trần Hán Thăng đi đến trước mặt Thẩm Ấu Sở, nhìn thấy chiếc cằm mịn màng của cô đang chống trên cánh tay, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào sách giáo khoa ngẩn người.

“Sao thế?”

Trần Hán Thăng thử chạm vào trán cô một cái, hình như cũng đâu có bị sốt.

“Điện thoại cầm tay hỏng rồi.”

Thẩm Ấu Sở lấy điện thoại cầm tay từ trong túi ra, cẩn thận từng li từng tí sờ lên màn hình một cái, trong đôi mắt hoa đào đều là vẻ đau lòng.

“Hỏng rồi thì hỏng thôi, mua một cái mới là được rồi.”

Trần Hán Thăng không quan tâm nói rằng, hắn cầm lấy kiểm tra một chút, hình như là không thể mở máy được.

Cái điện thoại cầm tay này vẫn là cái mà chính hắn đã mua cho Thẩm Ấu Sở hồi năm nhất đại học, cũng sớm nên bỏ đi rồi.

Thẩm Ấu Sở chu miệng nhỏ không lên tiếng, cô dùng đồ rất tiết kiệm và quý trọng, tuy đã dùng được hai năm, nhưng vỏ ngoài của điện thoại cầm tay nhìn qua dường như vẫn còn mới như vậy.

“Buổi sáng lúc Ấu Sở giúp A Ninh rửa mặt.”

Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh giải thích: “A Ninh cầm điện thoại cầm tay chơi trò rắn tham ăn, không cẩn thận đánh rơi vào trong bồn nước, vớt lên thì đã hỏng rồi.”

“Ấu Sở còn đánh cái mông nhỏ của A Ninh hai cái.”

Tự Hồ Lâm Ngữ cũng cảm thấy rất buồn cười: “Đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy Ấu Sở đánh người đó, nhưng mà vẫn dịu dàng giống như gãi ngứa vậy, A Ninh không sợ chút nào, cuối cùng vẫn là tớ đánh em ấy phát khóc.”

“… Không hổ là thư ký Hồ.”

Trần Hán Thăng vỗ sau lưng Thẩm Ấu Sở an ủi một cái: “Vậy thì đổi sang cái điện thoại di động mới đi, cậu cũng đừng dùng cái điện thoại cầm tay này nữa.”

“Tớ, tớ muốn sửa lại một chút đã.”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, ôn nhu yếu ớt xin phép Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không đồng ý: “Điện thoại cầm tay cũng sắp bị đào thải rồi, điện thoại di động rất thuận tiện mà.”

Hồ Lâm Ngữ cũng ở bên cạnh phụ họa, hiện giờ cô là tổng giám đốc của quán trà sữa, đã sớm đổi sang Nokia rồi.

Thương Nghiên Nghiên ở phòng học cách đó không xa, vẻ mặt đầy hâm mộ đứng nhìn, ánh mắt Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở đều không giống nhau.

Có điều, Thẩm Ấu Sở vẫn đối xử rất tốt với Trần Hán Thăng.

“Vậy cái mới cho cậu dùng.”

Thẩm Ấu Sở chỉ chỉ điện thoại di động của Trần Hán Thăng: “Tớ dùng điện thoại di động cũ của cậu, có được không?”

“Haizz ~ “

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu một cái, cô gái này, có thứ gì tốt đều sẽ nghĩ tới Trần Hán Thăng trước, cậu suy nghĩ vì bản thân

mình một chút đi chứ.

Trần Hán Thăng cũng rất cảm động, cho nên không chút lưu tình "mắng" Thẩm Ấu Sở một trận: "Chỉ là một cái điện thoại di động hỏng thôi mà, cậu còn do dự lâu như vậy, truyền ra ngoài thì mặt mũi của Trần tổng tớ biết vứt đi đâu, không cần nói nữa, buổi trưa sẽ mua cho cậu một cái Nokia mới, cậu dùng cũng phải dùng, không dùng cũng phải dùng!"

Nhìn thấy Trần Hán Thăng "nổi giận", Thẩm Ấu Sở mới không dám nói thêm nữa, yên lặng cúi đầu, dùng ngón tay cuốn lấy trang bìa của quyển sách.

Trong lòng Trần Hán Thăng thở dài một hơi, xin lỗi Thẩm ngây thơ, đây đều là vì muốn tốt cho cậu.

"Muốn mạng thì được, nhưng muốn điện thoại di động thì không được!"

…

Chương 669: Lấy mình làm gương giữa các Chủ tịch Hội học sinh

Bởi vì phải cùng Thẩm Ấu Sở đi mua điện thoại di động mới, Trần Hán Thăng hiếm khi không có dự định trốn học, mà định sẽ yên tâm ngồi trong phòng học đến trưa.

Kết quả tiết 2 vừa mới kết thúc, điện thoại của hiệu trưởng Lục Cung Siêu đã gọi tới.

Thái Khải Nông sắp nghỉ hưu trong danh dự, "Học viện Kinh tế Tài chính Kiến Nghiệp" ở trong tay ông ấy đã trở thành "Đại học Kinh tế Tài chính Kiến Nghiệp", hàng mấy chục nghìn học sinh của Đại học Tài chính đều rất biết ơn vị hiệu trưởng già này.

Mục đích của Lục Cung Siêu cũng rất rõ ràng, Đại học Tài chính nhất định phải từ hạng hai thăng lên hạng một.

Bởi vì không có bối cảnh lịch sử quá thâm hậu, đã không có hy vọng vào 985, nhưng cũng có thể tranh thủ phấn đấu vào 211.

"Hán Thăng, cậu có rảnh không."

Lục Cung Siêu nói trong ống nghe: "Đã rất lâu rồi cậu không tới đây ngồi một chút, ngưỡng cửa phòng làm việc của tôi cao lắm sao?"

"Không có không có, tháng trước thật sự rất bận."

Trần Hán Thăng cười hì hì giải thích: "Bây giờ em sẽ tới báo cáo suy nghĩ của mình với thầy."

Thực ra thì, Lục Cung Siêu đã tính toán thời gian chính xác rồi, hồi trước căn bản không nhìn thấy bóng dáng của Trần Hán Thăng trong trường học, ông ấy căn bản cũng không tới làm phiền.

Gần đây thời gian Trần Hán Thăng xuất hiện ở trong Đại học Tài chính đột nhiên tăng lên, lúc này lão Lục mới gọi điện thoại tới.

Sau khi Trần Hán Thăng đi tòa nhà hành chính, phát hiện hiệu trưởng Lục đã pha xong trà rồi.

Khí chất trên người mỗi vị lãnh đạo của trường học đều không giống nhau, ví dụ như hiệu trưởng Thái Thái Khải Nông, mặc dù tác phong có hơi chủ nghĩa quan liêu, có điều một khi phát hiện Trần Hán Thăng đáng được nâng đỡ, ông ấy cũng quả quyết nghiêng rất nhiều tài nguyên để hỗ trợ mở rộng sức ảnh hưởng của Hoả Tiễn 101.

Lục Cung Siêu chính là một quan chức theo kiểu học giả điển hình, nghiêm túc có nguyên tắc, còn có tín ngưỡng nhất định, có thể làm việc một cách bình tĩnh.

“Hiệu trưởng Lục.”

Trần Hán Thăng gõ cửa đi vào.

“Ừ, ngồi xuống đi.”

Lục Cung Siêu ôn hòa gật đầu một cái, ông ấy đã phụ trách toàn bộ công việc, thực sự là “nhất ca” của Đại học Tài chính, là cán bộ cấp trưởng phòng của tỉnh nghiêm túc.

Lão Lục kiên nhẫn đợi đến khi Trần Hán Thăng uống xong hai ngụm trà nóng, mới mở miệng hỏi: “Gần đây chuyện làm ăn thế nào rồi, mp4 của Quả Xác rất hot nha, ngay cả tôi cũng mua một cái, có thể tải <Luận Ngữ> xuống và nghe một chút lúc đi tản bộ.”

Lục Cung Siêu vừa nói, vừa lấy một cái mp4 của Quả Xác màu xám bạc từ trong túi ra.

“Trình độ của lão Lục vẫn rất cao nha.”

Trần Hán Thăng âm thầm nghĩ, mọi người đều là người thông minh, thay vì nói nhiều về mất thứ sáo rỗng, không bằng dùng hành động thực tế để ủng hộ một chút.

Còn về chuyện có nghe <Luận Ngữ> hay không, cái này căn bản không quan trọng, chủ yếu là để gia tăng độ hảo cảm.

“Cảm ơn hiệu trưởng Lục đã giúp đỡ, lần trước là ngày phát hành mp4 của Quả Xác, giữ chừng còn gặp phải một chút khó khăn, hiện giờ cơ bản đã được giải quyết rồi … “

Trần Hán Thăng nói sơ lược về quá trình phát triển của nhà máy điện tử Quả Xác một chút, đương nhiên cũng lược bớt những vụ lục đục với Tân Thế Kỷ.

Lục Cung Siêu bình tĩnh lắng nghe, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Trần Hán Thăng có lẽ chính là học sinh xuất sắc nhất của Đại học Tài chính trong mấy năm gần đây, nhìn ngược lại còn có một học sinh đã tốt nghiệp vào năm 1998, chưa tới 30 tuổi đã là phó cán bộ trong cơ quan cấp tỉnh rồi.

Còn có một vài doanh nhân, học giả, lãnh đạo các cơ quan nổi tiếng … Những người này đều là tài sản của nhà trường, chỉ cần tận dụng thật tốt, bọn họ sẽ đóng một vai trò quan trọng trong hạng mục “thăng từ hạng hai lên hạng một” của Đại học Tài chính.

Đợi đến khi Trần Hán Thăng nói xong, Lục Cung Siêu tiếp tục uống trà: “Đến lúc Hán Thăng chuẩn bị vạch trần thân phận, cũng không thể luôn cầm y dạ hành được đúng không.”

Trần Hán Thăng không trả lời, hỏi ngược một câu: “Khi nào thì chúng ta định trình tài liệu thăng lên hạng một của trường.”

“Sang đầu năm sau, có điều bây giờ đã phải chuẩn bị rồi.” Lục Cung Siêu trả lời.

“Hoàn toàn theo kịp.”

Trần Hán Thăng nói rõ: “Quả Xác sẽ ra mắt sản phẩm mới vào nửa cuối năm, vì để gia tăng tính chủ đề, em nhất định sẽ đứng ra, một sinh viên đại học của trường dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, sau khi phá sản đã một lần nữa trở lại đỉnh cao, kiểu cuộc đời đầy sóng gió thăng trầm này vẫn rất có thủ đoạn, chắc chắn có thể tuyên truyền cho Đại học Tài chính một lần.

“Vậy thì tốt.”

Lục Cung Siêu có được câu trả lời, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Tuy rằng đến lúc đó sẽ có rất nhiều lực lượng cùng nhau phát huy sức mạnh, nhưng sức ảnh hưởng của Trần Hán Thăng cũng rất quan trọng, trong đơn xin từ “Học viện Tài chính” thành “Đại học Tài chính” năm đó, “Trần Hán Thăng và Hoả Tiễn 101” đã chiếm nguyên một trang giấy.

“Về chuyện đề cử nghiên cứu sinh, nếu cậu rảnh rỗi thì đến điền mấy tư liệu một chút đi.”

Lục Cung Siêu có chút bận tâm, thành tích của Thẩm Ấu Sở rất tốt, cho nên trường thi của cô không phải Đại học Kiến Nghiệp, mà là Đại học Đông Hải, lỡ như Trần Hán Thăng cũng đi theo thì phải làm sao?

“Chuyện này thì dễ xử lý thôi.”

Trần Hán Thăng không để ý khoát khoát tay: “Thực ra thì dựa vào thực lực bình thường của em, bình thường mà nói cũng có thể thi đỗ … “

“A a! Còn một việc nữa.”

Hiệu trưởng Lục khách khí nói sang chuyện khác, công việc trong tay ông không ít, không rảnh nghe Trần Hán Thăng khoác lác.

"Mạc Sảnh gần đây đã sắp xếp tiến hành một cuộc phỏng vấn với quán trà sữa 'Ngộ Kiến' trên kênh giáo dục Kiến Nghiệp, giống như lúc trước bọn tôi đã nâng đỡ Hoả Tiễn 101 vậy, chuẩn bị dựng lên một sinh viên đại học gây dựng sự nghiệp điển hình nữa."

Lục Cung Siêu nói: "Dù sao quán trà sữa cũng đã mở ở cầu Sư Tử rồi, đã có cơ sở để nâng đỡ rồi."

"Mẹ nó, nhanh như vậy đã tạo dựng một thế lực khác sao?"

Phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng không phải cao hứng, mà là suy nghĩ Tiêu Dung Ngư nhìn thấy thì phải làm sao đây?

"Hán Thăng, Mạc Sảnh đối với cậu thật sự rất tốt."

Lục Cung Siêu vui mừng nói, hiện giờ chỉ cần là chuyện có thể làm gia tăng sự nổi tiếng của Đại học Tài chính, lão Lục đều tỏ ra hoan nghênh mãnh liệt.

"Ha ha, ha ha."

Trần Hán Thăng cười gượng hai câu, tâm tình phức tạp tạm biệt rời đi.

…

"Mẹ hai Mạc không có chuyện gì tự nhiên mù quáng dính vào làm gì, cả ngày chỉ gây thêm phiền phức!"

Trần Hán Thăng lầm bầm đi xuống lầu, sau này quán trà sữa nhất định sẽ hot lên, chỉ là trải qua sự thúc đẩy của Mạc Kha, thời gian tiến độ đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn.

Lúc đi qua cửa phòng làm việc của đoàn uỷ, Trần Hán Thăng dừng bước, chuẩn bị tìm Vu Dược Bình đi hút thuốc giải sầu một chút.

Trái ngược với sự nghiêm túc của Lục Cung Siêu, lão Vu càng gần gũi hơn.

Tuy rằng anh ấy hút thuốc, uống rượu, còn nhận hối lộ của học sinh, có điều vẫn là một người thầy tốt.

Hết cách rồi, muốn trách thì phải trách các giáo sư ở cương vị hành chính trong trường đại học thu nhập quá thấp, bọn họ không giống những vị giáo sư chuyên gia có thể xin được kinh phí dự án kia.

Vả lại, bên trong quần chúng còn có những phần tử xấu như Trần Hán Thăng, nên rất dễ bị "đánh hạ".

Có điều bên trong phòng làm việc của đoàn ủy rất yên tĩnh, không chỉ không có Vu Dược Bình ở đây, mà Quan Thục Mạn của "Hắc Trưởng Trực" cũng không có ở đây, chỉ có một nữ sinh đang gục xuống bàn chép tài liệu, chắc có lẽ lại bị vị giáp sư nào đó xách tới đây làm việc miễn phí rồi.

"Chủ tịch Trần."

Tướng mạo của nữ sinh bình thường, đôi mắt lấp lánh có thần, nói chuyện cũng rất nhiệt tình, rất phù hợp với hình tượng nòng cốt của hội học sinh.

"Ừ."

Trần Hán Thăng tùy ý trả lời một câu, hắn rõ ràng là ứng cử viên sẽ tiếp nhận vị trí chủ tịch hội học sinh của Đại học Tài chính, trên lý thuyết những người này đều là cấp dưới.

Lúc Trần Hán Thăng lười biếng ngồi lên ghế salon nghỉ ngơi, phát hiện nữ sinh thường xuyên ngẩng đầu lên nhìn mình.

“Sư muội.”

Trần Hán Thăng nhớ lại hỏi: “Sư muội, cô có hơi quen mặt nha, chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

“Chủ tịch Trần, em là Đặng Văn Kỳ.”

Đặng Văn Kỳ khoa tay múa chân nói: “Em cũng là học sinh của Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn, hiện giờ đang là trợ thủ của anh ạ … “

“Ồ! “

Ngay khi nhắc đến cái tên này Trần Hán Thăng liền nhớ ra, Đặng Văn Kỳ chính là ứng cử viên sắp tiếp nhận vị trí chủ tịch hội học sinh của Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn của mình.

Hai người nhất định đã từng gặp mặt nhau, chỉ là Trần Hán Thăng không để trong lòng.

“Người già rồi, trí nhớ giảm sút nhanh quá.”

Trần Hán Thăng qua loa khích lệ nói: “Sau này Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn liền giao cho cô đấy.”

“Vâng!”

Đặng Văn Kỳ còn rất kích động: “Em nhất định sẽ cố gắng hết sức, nghiêm túc học tập những kinh nghiệm quý báu mà Chủ tịch Trần đã để lại, duy trì vị trí đứng đầu của Học viện chúng ta trong Đại học Tài chính.”

Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn trước đây từng nằm trong vị trí “Giữ ở vị trí thứ ba tranh giành vị trí thứ hai” trong các ngành học của Đại học Tài chính, sau đó theo sự nổi lên của Trần Hán Thăng, các ảnh hưởng liên quan cũng dần dần tăng lên.

Bởi vì các cán bộ của hội học sinh đều có một loại ảo giác như vậy, Học viện Nhân văn đã vượt qua Học viện Kế toán.

"Tôi thì có gì để mà học chứ."

Trần Hán Thăng khoát khoát tay, hắn không có chút hứng thú nào đối với những cuộc tranh đấu ngoài sáng trong tối này, còn không bằng ăn chút bánh quy Oreo trên bàn còn hơn.

Hắn cho rằng đây là đồ ăn vặt trong phòng làm việc, không chỉ tự mình thủ tiêu một ít, mà còn hào phóng để lại mấy cái cho Đặng Văn Kỳ.

Bạn học Tiểu Đặng cũng cảm thấy rất vui vẻ, trước đây luôn nghe học tỷ Nhiếp Tiểu Vũ nói, chủ tịch Trần là một tên vô lại, nhưng thực tế xem ra rất bình dị gần gũi mà.

Quả nhiên, tin đồn ác như hổ mà.

Không bao lâu sau trong hành lang có tiếng bước chân truyền đến, Trần Hán Thăng cho rằng là Vu Dược Bình, không ngờ người bước vào lại là Sử Chính Đông của Học viện Quốc giáo.

Sử Chính Đông nhìn thấy Trần Hán Thăng cũng có hơi giật mình, giữa hai người đã từng xảy ra mâu thuẫn nhỏ, cho nên không có chào hỏi lẫn nhau, Sử Chính Đông đi thẳng tới bàn của mình trong phòng làm việc.

"Tiểu Đặng."

Sử Chính Đông đột nhiên hỏi: "Cô ăn bánh bích quy của tôi, đã được tôi cho phép hay chưa?"

"A?"

Đặng Văn Kỳ sững sờ một chút, vừa nãy cô cảm thấy là đồ ăn vặt của chủ tịch Trần cho, cho nên cũng không có gan từ chối, không ngờ lại là của giáo sư Sử.

Đặng Văn Kỳ đang muốn mở miệng nói xin lỗi, Trần Hán Thăng đã bĩu môi ngắt lời nói: "Không phải cô ấy ăn."

"Hả, là cậu à?"

Sử Chính Đông nghiêm mặt hỏi.

Thực ra anh ta biết rõ là Trần Hán Thăng làm, Đặng Văn Kỳ chỉ là một nữ sinh năm hai, làm gì có lá gan này.

"Cũng không phải tôi ăn."

Trần Hán Thăng căn bản không thừa nhận: "Tôi không thích ăn đồ ngọt, nhìn thấy liền muốn ói."

Sử Chính Đông cười lạnh hai tiếng, quả nhiên vẫn là Trần Hán Thăng, da mặt dày đến mức còn không có giới hạn, khóe miệng vẫn còn dính đầy vụn bánh Oreo kia kìa.

"Ai ăn trong lòng tự hiểu rõ."

Sử Chính Đông cầm lấy thẻ cơm đi ra ngoài, quăng lại một câu "uy hiếp": "Tôi bất cứ lúc nào cũng có thể tra ra được, trên vỏ bánh vẫn còn lưu lại vân tay đấy."

"… Chủ tịch Trần."

Sau khi Sử Chính Đông rời đi, Đặng Văn Kỳ sợ hãi nói.

"Sợ cái gì."

Trần Hán Thăng móc ra một tờ 20 tệ bỏ lên bàn, trực tiếp cầm lấy cả túi bánh quy đi, không coi ai ra gì giấu vào trong ngực: "Còn muốn tìm vân tay ư, tôi sẽ không lưu lại ngay cả một cái xác cho anh xem!"

"Đi, đừng có nói lung tung đấy."

Trần Hán Thăng vỗ đầu chủ tịch đời tiếp theo Đặng Văn Kỳ một cái, nghênh ngang rời khỏi phòng làm việc.

Chỉ để lại một mình Đặng Văn Kỳ còn đang xộc xệch ở trong gió, lẽ nào, chủ tịch Trần đã đưa Học viện Nhân văn lên vị trí đứng đầu Đại học Tài chính như vậy sao?

…

Chương 670: Công ty Hạt Giống Tư Bản và <Audition>

Sau khi đi ra khỏi toà nhà hành chính, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở ăn trưa ở nhà ăn của Đại học Tài chính, sau đó lại tới cửa hàng chuyên bán điện thoại di động ở thành phố thương mại Nghĩa Ô.

Đi loanh quanh một hồi, Trần Hán Thăng vẫn chọn mẫu 6260 của "ông vua điện thoại" Nokia.

Trong thời đại của hệ điều hành Symbian, Nokia và Motorola đều là những ông vua không thể bàn cãi trong ngành, giống như Nike và Adidas trong các thương hiệu thể thao vậy, tuy có rất nhiều các sản phẩm giống nhau, nhưng có thể dẫn đầu chỉ có hai, ba cái như vậy.

Ngoài các sản phẩm có chất lượng hàng đầu ra, các chi tiết nhỏ khác cũng rất tinh xảo.

Ví dụ như màn hình khởi động của Nokia, cùng với mấy nốt nhạc dễ nghe, hai bàn tay nhẹ nhàng nắm vào nhau, thể hiện tinh thần quan tâm đến các nhân viên của doanh nghiệp trong sự ấm áp đó.

Mặc dù cũng có những lúc vì gấp gáp khởi động máy, mà đã từng hung hăng mắng những hình ảnh mất thời gian này.

Có điều sự xuất sắc cũng cần được tôn lên, trước mắt có mấy loại điện thoại di động nội địa là hàng nhái, đủ các loại thao tác loè loẹt thực sự đã chọc mù mắt chó rồi.

Xung quanh những chiếc điện thoại di động này sẽ khảm một vòng đèn led, mỗi khi mở máy lên, mọi màu sắc của vòng

đèn led sẽ "xoay tròn" nhấp nháy theo một vòng, giống như đám đom đóm xuất hiện trong đêm tối vậy.

Nếu như nhuộm thêm cả tóc, giữ lại tóc mái để che mắt, rồi mặc những bộ đồ bó sát màu sắc sặc sỡ, một hương vị của sức sống tuổi trẻ sẽ toát ra.

Những thứ này đều là những vùng cấm mà điện thoại di động Quả Xác phải tránh giẫm phải sau này, tuy rằng giá cả thấp, nhưng chất lượng thì không thể thấp được.

Lúc tính tiền thanh toán, đối mặt với mức giá hàng nghìn tệ, Thẩm thật thà vẫn còn có chút không nỡ.

"Nếu không."

Thẩm Ấu Sở chỉ vào mẫu điện thoại di động Nokia cũ nhất, ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: "Tớ cũng có thể mua cái đó."

"Không có màn hình màu, không có trò chơi, không thể đăng ký QQ."

Trần Hán Thăng ghét bỏ nói: "Ngoại trừ có thể dùng để đập quả óc chó, thì còn có tác dụng gì nữa chứ, bây giờ mẹ tớ cũng không dùng mẫu này nữa đâu."

"Thực ra thì, cũng có thể sửa chiếc điện thoại cầm tay kia một chút…"

Thẩm Ấu Sở ôn nhu yếu ớt nói ra một ý kiến khác.

"Đã rơi xuống nước rồi, còn sữa cái gì nữa."

Trần Hán Thăng đưa chiếc điện thoại cầm tay cho nhân viên sửa chữa trong cửa hàng: "Anh xem cái này còn có thể sửa được không?"

Nhân viên sửa chữa cười nhận lấy chiếc điện thoại cầm tay, anh ta vẫn mắt thấy đây là "sự khác biệt" của các một cặp đôi sinh viên đại học.

Nữ sinh thì siêu cấp xinh đẹp, tính tình lại rất tiết kiệm, luôn khuyên bạn trai không cần mua điện thoại di động mới, nam sinh thì tự nhiên mà phách lối, trên người chắc là khá có tiền.

Đây vừa nhìn đã biết là một tình yêu đơn thuần mà trong vườn trường mới có, một bên thì kiên quyết muốn cho đi, còn một bên thì đau lòng không muốn nhận lấy.

"Sửa thì có thể sửa, chỉ là cũng không có nhiều ý nghĩa cho lắm."

Nhân viên sửa chữa của cửa hàng điện thoại di động thành khẩn nói: "Đây là mẫu điện thoại của mấy năm trước, hơn nữa lại còn rơi vào nước, chiếc điện thoại cầm tay này đã không còn giá trị gì nữa rồi."

"Cậu xem!"

Trần Hán Thăng quay đầu nói với Thẩm Ấu Sở: "Không còn giá trị gì nữa, cũng có thể vứt đi rồi."

"Không được!"

Thẩm Ấu Sở nghe thấy "vứt đi" thì sợ hết hồn, vội vàng cầm chặt chiếc điện thoại cầm tay trong tay, bĩu môi nhìn ra ngoài cửa, dường như có hơi mất hứng.

Thẩm thật thà bình thường không có nổi giận, cô hiếm khi bày ra dáng vẻ tức giận, trái lại Trần Hán Thăng lại cảm thấy rất thú vị.

Mua xong một chiếc điện thoại di động Nokia 6260 mới tinh, hai người đi ra khỏi cửa hàng điện thoại, thời tiết bên ngoài rất nóng, mặt đất phản chiếu lại ánh sáng trắng khiến người ta chói mắt, mùa hè ở Kiến Nghiệp đã đến rồi.

Trần Hán Thăng híp mắt nói: "Tớ đưa cậu về ký túc xá, buổi chiều tớ còn có việc, buổi tối đừng chờ tớ về ăn cơm, còn

nữa chiếc điện thoại cầm tay của cậu …”

Thẩm Ấu Sở căng thẳng nhìn Trần Hán Thăng.

“… Tối nay tớ sẽ sửa một chút.”

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: “Vừa nãy mới phản ứng được, là cậu không nỡ vứt món đồ mà tớ đã tặng.”

Thẩm Ấu Sở ngượng ngùng gật đầu một cái, những món quà mà Trần Hán Thăng đã tặng, cô đều cất giữ tất cả thật tốt, giống như chiếc đèn bàn trong giáng sinh hồi năm nhất kia.

“Có thể cậu không biết, khi còn nhỏ giấc mơ của tớ chính là trở thành một nhà khoa học, trong nhà không có món đồ nào mà tớ không sửa được …”

Trần Hán Thăng vừa mạnh miệng nói, vừa đưa Thẩm Ấu Sở quay lại Đại học Tài chính, sau đó hắn lại lái xe tới phòng làm việc trên đường Đông Thiên Nguyên.

Sau khi thấy công việc trong hòm thư, khoảng 2 giờ rưỡi chiều, Khổng Tĩnh sẽ đặc biệt tới đây báo cáo công việc, điều này chứng tỏ chuyện đó có hơi khó giải quyết.

“Từ khi mp4 của Quả Xác được tung ra thị trường tới nay.”

Khổng Tĩnh mở laptop lên rồi nói: “Hiện nay có khoảng hơn bốn mươi nghìn đơn đặt hàng, trong đó Thâm Thông đã giúp chúng ta xử lý khoảng hai mươi nghìn đơn, Qzone cũng đóng vai trò lớn trong việc quảng bá, đây là một kênh quan trọng giúp chúng ta duy trì sức cạnh tranh.”

“Bọn họ đều có phản ứng rồi sao?”

Trần Hán Thăng nhanh chóng xoay đầu.

“Không sai.”

Khổng Tĩnh gật gật đầu nói: “Hai bên đều đang quan tâm đến mức tiêu thụ của chúng ta, nhưng đều bị tôi khách khí lấp

liếm cho qua rồi.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút phân tích nói: “Bên phía Tencent tạm thời không cần phải để ý đến, có lẽ là thấy Quả Xác làm ăn tốt quá, nên bọn họ cảm thấy hợp đồng 15 triệu đã ký kết trong ba năm kia có chút thua thiệt, bên phía Thâm Thông tôi sẽ chủ động liên hệ với Chủ tịch Trình.”

Khổng Tĩnh “ừ” một tiếng, rồi lại nói đến kế hoạch xây dựng “Cộng đồng Quả Xác”.

“Tìm được mấy kỹ sư mạng bị Baidu khai trừ, tôi muốn lấy bọn họ làm lực lượng nòng cốt, để xây dựng Cộng đồng Quả Xác.”

Khổng Tĩnh hỏi: “Cậu có muốn phỏng vấn lại một vòng nữa không?”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Không cần, lỡ như ý kiến của tôi và chị không giống nhau thì phải làm sao, chuyện quản lý công ty cứ nghe theo chị hết đi, tôi chỉ nhìn vào hiệu quả và lợi ích cuối cùng thôi.”

Khổng Tĩnh cười một tiếng, thản nhiên tiếp nhận sự tín nhiệm này, cô tiếp tục nói: “Lần trước cậu bảo tôi tìm một đoàn đội làm Video Player, không có cái người tên Vương Hưng mà cậu đã nói kia.”

“Không vội.”

Trần Hán Thăng không để ý nói: “Như vậy chứng tỏ tạm thời anh ta không gặp phải khó khăn gì, nếu gặp phải khó khăn sẽ đến tìm chúng ta thôi.”

Khổng ngự tỷ lại nói sang những chuyện khác một lúc, trước khi rời đi Trần Hán Thăng đột nhiên gọi cô lại, lấy một chiếc điện thoại cầm tay từ trong túi ra: “Rơi vào nước nên không thể mở được, Quả Xác có nhiều kỹ sư như vậy, chắc là tùy tiện cũng có thể sửa được đúng không.”

Khổng Tĩnh nhận lấy, quan sát một lúc rồi hỏi: "Của cô bé nào vậy?"

Trần Hán Thăng cười không nói lời nào, Khổng Tĩnh cũng không miễn cưỡng, phất tay một cái cáo từ rời đi.

…

Trước khi liên hệ với chủ tịch Trình Đức Quân của Thâm Thông, Trần Hán Thăng yên lặng suy nghĩ một lúc trước, sau đó mới gọi đi.

"Alo, Hán Thăng."

Trình Đức Quân nói với một giọng nói trầm ổn xen lẫn một chút tiếng địa phương Đồng Lư: "Hai ngày nay tôi cũng đang muốn tìm cậu đây."

"Thật sao?"

Trần Hán Thăng giật mình hỏi: "Chẳng lẽ Chủ tịch Trình biết tôi muốn mượn tiền, đã có cảm giác rồi?"

"Tôi …"

Trình Đức Quân bên kia nghẹn lại ít nhất nửa phút, sau đó mới bất đắc dĩ nói: "Tiểu tử cậu cũng thật xảo quyệt, trước tiên dùng 'vay tiền' để chặn miệng tôi, chỉ sợ tôi còn phải vay tiền cậu ấy chứ?"

"Ha ha ha!"

Trần Hán Thăng cười một tiếng, lúc này mới nói thật: "Nói đùa thôi, tôi đã sớm hiểu rõ tiền vốn cần phải được gộp lại, lần trước Chủ tịch Trình đã giúp Quả Xác, lần này Chủ tịch Trình cần đoàn đội 358 của tôi phục kích ở đâu đây?"

"Không phải phục kích, tuần trước Thuận Phong truyền ra thông tin muốn mua máy bay, chuyện này là một quả bom nặng ký đối với giới chuyển phát nhanh dân doanh, gần đây

Thâm Thông cũng đang thắt lưng buộc bụng, xem chúng tôi có năng lực theo kịp tiết tấu hay không.”

Đầu tiên Trình Đức Quân giải thích về tình trạng gần đây của Thâm Thông, sau đó mới nói tới ngọn nguồn của sự việc: “Có một công ty game mới thành lập được 03 năm tên là Cửu Du, trụ sở cũng ở thành phố Thượng Hải này, ông chủ và tôi có quen biết, gần đây anh ta muốn giành được quyền đại lý của một tựa game Hàn Quốc, chỉ có điều Hàn Quốc ra giá năm triệu một năm.”

“Năm triệu?”

Trần Hán Thăng không tin: “Cho dù Thâm Thông có đang tiết kiệm chi tiêu đi nữa, 5 triệu mà còn không thể bỏ ra nổi sao?”

“Khụ … Đô la.”

Trình Đức Quân ho khan một cái rồi bổ sung một câu.

“Má, Samida xấu xa như vậy sao, làm gì mà đòi hơn 400 triệu tiền đại lý một năm vậy.”

Trần Hán Thăng lập tức đổi giọng: “Chắc là công ty con lừa đảo rồi, chuyên gia này kiến nghị không nên làm đại lý, chúng ta tự nghiên cứu phát triển thì tốt biết bao.”

“Hình như gọi là <Audition Online> thì phải, chắc là cái tên này.”

Trình Đức Quân lắc đầu một cái nói: “Cửu Du mới vừa thành lập không lâu, công ty tư nhân Hồng Sam căn bản chướng mắt những thứ này, cho nên căn bản không thể huy động được vốn, tôi và ông chủ của Cửu Du đã từng cùng ăn vài bữa cơm, cảm thấy anh ta cũng rất có năng lực, bên đó nếu cậu không tiện lắm thì thôi, tôi cũng lười quản nhiều.”

“Chờ đã!”

Trần Hán Thăng nuốt một ngụm nước bọt: “Chủ tịch Trình, không phải tôi đang trách ông đâu, nếu người ta đã nhờ ông giúp đỡ, ông cứ chẳng ngó ngàng gì như vậy có phải không có lòng tốt rồi không?”

“Cái gì?”

Trình Đức Quân mơ màng, tại sao Trần Hán Thăng lại nghĩ ra được một ý nghĩ như vậy chứ.

“Công ty tư nhân Hồng Sam chướng mắt, thì công ty tư nhân Chủng Tử để ý.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Làm phiền Chủ tịch Trình truyền lại câu nói này, công ty tư nhân Chủng Tử đồng ý đầu tư cho trò chơi mục tiêu của Cửu Du, có ý muốn gặp mặt nói chuyện.”

Trình Đức Quân cau mày: “Cậu có thể đại diện cho công ty tư nhân Chủng Tử kia quyết định sao”

“Có thể.”

Trần Hán Thăng chắc chắn một trăm phần trăm nói: “Bởi vì tôi chính là ông chủ của công ty tư nhân Chủng Tử mà.”

…

Chương 671: Thời gian như nước trong bọt biển, vắt một chút đều sẽ ra

"Cậu lại âm thầm thành lập một công ty đầu tư ư?"

Trong giọng nói của Trình Đức Quân đầy vẻ kinh ngạc: "Sau này cũng muốn làm một nhà đầu tư thiên thần sao?"

"Không được sao?"

Trần Hán Thăng chắc như đinh đóng cột nói: "Chủ tịch Trình có muốn đi theo đầu tư cùng tôi không, bảo đảm sẽ kiếm được tiền."

Trình Đức Quân cười từ chối: "Một công ty chuyển phát nhanh Thâm Thông đã quá sức rồi, tinh lực và thể lực của tôi cũng không theo kịp, trước đây Thẩm Nam Bằng của công ty tư nhân Hồng Sam, Từ Tiểu Bình của Tân Đông Phương, Lôi Quân của Kim Sơn và những nhà đầu tư trong vòng đều đã tới tìm Thâm Thông, chẳng lẽ ánh mắt của cậu còn lợi hại hơn so với bọn họ."

"Ánh mắt mà, cùng lắm chỉ mở được năm mươi năm mươi thôi, nhưng tôi là Thượng Đế mà."

Trần Hán Thăng thật thật giả giả nói: "Đoàn đội 358 của tôi trước giờ chưa từng thất bại."

Cuối cùng Trình Đức Quân cũng không tham gia vào, ông ấy luôn cảm thấy kinh doanh trên mạng giống như bọt biển vậy, kém ổn định hơn so với nền kinh tế thực tế, cho nên khách khí nói sang chuyện khác: "Tôi vẫn nên liên lạc với

Vương Chí Kiệt của Cửu Du một chút đi, xem lúc nào anh ta rảnh rỗi.”

Chưa tới năm phút, Trình Đức Quân đã trả lời lại, Vương Chí Kiệt nói buổi chiều thì rảnh, mong Trần tổng bớt chút thời gian gặp mặt.

“Gấp như vậy, chứng tỏ Cửu Du rất thiếu tiền nha.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, cầm điện thoại di động lên gọi cho Tiêu Dung Ngư: “Buổi chiều tớ có chút việc, buổi tối có thể sẽ không có cách nào …”

“Không được, hôm qua cậu đã đồng ý sẽ cùng ăn cơm với tớ rồi!”

Tiểu Ngư Nhi rầm rì nói.

“Tớ phải đi nói chuyện làm ăn, vậy cậu có muốn đi cùng luôn không?”

Trần Hán Thăng dò hỏi: “Cũng là người quen, trước đây cậu cũng đã từng gặp chủ tịch Trình Đức Quân của Thâm Thông rồi.”

Lần này Tiêu Dung Ngư bộc phát tính tình là bởi vì Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng không muốn lỡ hẹn nữa, tóm lại Tiểu Ngư Nhi cũng đã tới thành phố Thượng Hải rồi.

“Vậy cũng được.”

Tiêu Dung Ngư đã đồng ý rồi.

“Như vậy Đề ‘cau’ không thể đi học được đâu?”

Trần Hán Thăng nhắc nhở một câu.

“Tớ cũng đã chuẩn bị được đề cử lên nghiên cứu sinh rồi, thỉnh thoảng xin nghỉ, giáo sư cũng sẽ không nói gì đâu.”

Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo nói.

“Không phải là ỷ vào giáo sư Tôn sao.”

Trong giọng nói của Trần Hán Thăng đầy vẻ khinh bỉ: “Tớ khinh thường nhất chính là loại người đi cửa sau như các cậu đấy!”

…

Trong tình huống bình thường, lúc khai giảng năm tư danh sách đề cử lên nghiên cứu sinh mới được đưa ra, có điều Tiêu Dung Ngư là do Tôn Bích Dư đề cử, một chút vấn đề cũng không có, Trần Hán Thăng Đề càng loạn hơn, hiệu trưởng còn “cầu xin” hắn học lên nghiên cứu sinh.

Cho nên, tất cả bọn họ đều là “quan hệ” đi cửa sau, ngược lại Thẩm Ấu Sở là người đao thật kiếm thật đi thi.

Sau khi đi tới Đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng từ xa đã thoáng nhìn thấy Tiêu Dung Ngư đi một đôi giày màu trắng, mặc một bộ váy đầy hoa, đứng dưới tán cây ngô đồng nước Pháp.

Trong tay cô còn mang theo một chiếc máy tính xách tay, đây là do Trần Hán Thăng đặc biệt dặn dò.

Vốn dĩ Tiểu Ngư Nhi đang cầm ô che nắng, nhón chân trông mong trông ngóng, nhưng sau khi chú ý tới chiếc xe Land Rover đang đi tới, cô lại cố ý vặn người, giả vờ như không quen biết Trần Hán Thăng.

“Này, người đẹp lên xe đi.”

Trần Hán Thăng mở cửa kính xe xuống rồi hét.

Tiêu Dung Ngư làm bộ như không nghe thấy.

“Tiêu Dung Ngư, lên xe.”

Trần Hán Thăng lại hét lên một câu.

Tiêu Dung Ngư vẫn giả vờ như không nghe thấy.

Trần Hán Thăng cười một tiếng, lần này hắn cũng không hét nữa, cúi người xuống tự nói với mình: "Kỳ lại, chiếc son môi này là của ai vậy ta?"

"Son môi gì?"

Tiêu Dung Ngư biết rõ đây có thể là Trần Hán Thăng đang lừa mình, nhưng vẫn không nhịn được mà leo lên xe.

Sau khi cô phát hiện ra quả nhiên không có son môi nào cả, thì tức giận véo Trần Hán Thăng một cái: "Đây là xe Land Rover mà cha tớ mua, sau này ngoại trừ tớ và dì Lương ra không cho phép bất cứ cô gái nào ngồi lên xe cả!"

"Em họ tớ thì sao, cô ấy cũng không thể ngồi sao?"

Trần Hán Thăng ung dung điềm tĩnh hỏi.

"Vậy thì thêm em họ nữa."

Tiêu Dung Ngư gật đầu đồng ý.

"Dì hai của tớ thì sao, bà ấy cũng rất thương yêu tớ."

"Vậy thêm dì hai nữa."

"Vậy còn mợ cả của tớ thì sao?"

"Vậy thêm mợ cả nữa."

"Còn con dâu của em gái của ông ngoại cậu ba … Đệt! Tại sao cậu lại cắn người?"

"Ai bảo cậu cứ trêu chọc tớ!"

…

Có điều sau khi cắn xong một cái này, cơn tức giận của Tiêu Dung Ngư cũng tiêu tan, thực ra thì chính cô cũng không ý thức được, trong suốt quá trình hết lần này đến lần khác "tức giận và nguôi giận" này, chính cô cũng đang dần dần tiếp nhận quán trà sữa Ngộ Kiến.

Đợi sau khi cô hoàn toàn thích ứng rồi, thì khi nghe lại cái tên "Thẩm Ấu Sở" này, Tiêu Dung Ngư sẽ không trừng phạt Trần Hán Thăng như bây giờ.

Từ Đại học Đông Đại đi lên đường cao tốc, Trần Hán Thăng cố ý đạp ga, ngay cả Tiêu Dung Ngư cũng tò mò hỏi: "Tiểu Trần, chuyện làm ăn lần này rất quan trọng sao?"

"Xem như là một lần đầu tư đi."

Trần Hán Thăng ăn ngay nói thật với Tiêu Dung Ngư: "Dưới tay tớ có một công ty đầu tư, hạng mục lần này không tệ, cơ hội cũng thích hợp, thảo luận xong xuôi là có thể quyết định rồi."

"Ừ!"

Tiêu Dung Ngư chỉ hiểu biết lơ mơ với những chuyện này, lấy mp4 của Quả Xác ra nghe bài hát của Tôn Yến Tư, thỉnh thoảng còn tự mình hát theo vài câu, bầu không khí trong xe được thả lỏng nhàn nhã.

Lúc 4 giờ rưỡi chiều, Trần Hán Thăng chạy tới quán trà đã hẹn trước, Trình Đức Quân và Vương Chí Kiệt đã sớm đến rồi.

"… Chủ tịch Trình, tôi phải tìm một chỗ đỗ xe, xin đợi một chút."

Trần Hán Thăng gọi cho Trình Đức Quân một cú điện thoại, nhưng sau khi đỗ xe xong, hắn không lập tức lên lầu, ngược lại còn lôi kéo Tiểu Ngư Nhi đi tới Trung tâm Thương mại Hối Kim bên cạnh: "Đi, dẫn cậu đi mua hai bộ quần áo mới."

"Hả?"

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu hỏi: "Tiểu Trần, vừa nãy không phải cậu rất gấp sao, tại sao lại tới đó mua đồ?"

“Cậu không hiểu đâu, loại hành động thương mại như đầu tư mạo hiểm này, thực tế chỉ có 30% là nhìn vào hạng mục, còn 70% là nhìn vào con người.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Hiện giờ đang là thời điểm mà ông chủ của Cửu Du lòng như lửa đốt, vậy thì tớ phải cố ý làm tốn của anh ta 20 phút, để lát nữa quan sát xem anh ta có phản ứng gì, nếu thích hợp thì đầu tư, không thích hợp thì coi như là đến thành phố Thượng Hải mua hai bộ quần áo, dù sao đi nữa thì chúng ta cũng không chịu thiệt.”

Tiêu Dung Ngư có hơi hiểu được: “Hóa ra là như vậy, Tiểu Trần cậu đúng là đồ xảo quyệt.”

“Không có không có, thực ra ưu điểm lớn nhất của con người này của tớ chính là có ánh mắt tốt, nếu không thì làm sao mà tìm được một hoa khôi của Đại học Đông Đại làm bạn gái chứ.”

Trần Hán Thăng “khiêm tốn” nói.

“Cắt, coi như là cậu biết nói chuyện.”

Tiêu Dung Ngư thân mật kéo cánh tay Trần Hán Thăng, hai người đi dạo hơn 20 phút mới đến quán trà, cũng nhìn thấy chủ tịch Vương Chí Kiệt của Cửu Du.

Vương Chí Kiệt hơn 40 tuổi, đeo một cặp kính mắt, có lẽ là gần đây phải lo lắng rất nhiều, nên trên mặt có chút vẻ lo lắng không giấu được.

Sau khi anh ta nhìn thấy Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, ngoại trừ có một chút kinh ngạc ngắn ngủi ra, thì lại không có chút cảm giác thiếu kiên nhẫn nào.

“Lão Vương.”

Trình Đức Quân ở bên cạnh giới thiệu: “Đây chính là ông chủ của Quả Xác Trần Hán Thăng, người sáng lập Hoả Tiễn

101, vẫn còn chưa tốt nghiệp đại học đâu đấy.”

“Vẫn chưa tốt nghiệp đại học là sao.”

Trần Hán Thăng bất mãn nói: “Nói chính xác thì, năm nay tôi mới năm ba, một chút thành tựu này không đáng để khoe, chỉ là làm được một chút việc nhỏ không đáng kể thôi.”

Trình Đức Quân đã sớm quen với tính cách của Trần Hán Thăng, chỉ cười mà không nói lời nào, ông không chắc chắn lắm với thân phận của Tiêu Dung Ngư, sau khi cân nhắc cẩn thận thì không có giới thiệu.

“Đây là bạn học cấp ba của tôi Tiêu Dung Ngư … A!”

Trần Hán Thăng chủ động nói, đột nhiên bị véo một cái bên hông.

“Trước đây là bạn học cấp ba.”

Trần Hán Thăng cười hì hì đổi giọng: “Hiện giờ coi như là bạn học cùng thành phố, quan hệ đồng hương … A!”

Hông lại bị véo thêm một cái nữa, lúc này Trần Hán Thăng mới không trêu chọc thần kinh của Tiểu Ngư Nhi nữa, nói thật: “Bạn gái của tôi Tiêu Dung Ngư.”

“Ừm, chào hai người.”

Vương Chí Kiệt rõ ràng không quá thích ứng được với tác phong của Trần Hán Thăng, hơn nữa gương mặt trái xoan toả ra hào quang làm động lòng người kia của Tiêu Dung Ngư, anh ta nhiều lần đỡ kính mắt, lúc này mới ổn định lại tinh thần.

Trần Hán Thăng cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Vương tổng, chúng ta nói đến chuyện hạng mục đi.”

Hiện tại hắn đang là nhà đầu tư thiên thần, hoàn toàn chiếm thế chủ động về mặt thái độ.

“Năm ngoái Cửu Du của chúng tôi đã đàm phán xong với công ty game ở Hàn Quốc rồi, ban đầu dự định sẽ mở server vào tháng 7 năm nay, đúng lúc vào kỳ nghỉ hè nên có khá nhiều học sinh.”

Vương Chí Kiệt nói tới lần mua bản quyền gập ghềnh này: “Sau đó lại có một công ty game khác thành phố Thượng Hải, Cửu Thành của Chu Tuấn coi trọng hiệu quả bản thử nghiệm của <Audition Online>, chuẩn bị dùng hơn ba triệu tiền bồi thường vi phạm hợp đồng chặn lại.”

“Ba triệu là đôla Mỹ.”

Trình Đức Quân bổ sung một câu, chỉ sợ Trần Hán Thăng lại cười nhạo mình không bỏ ra nổi ba triệu nhân dân tệ.

“Cho nên, thực ra Đề cac anh đang cần ba triệu đôla Mỹ, để đối đầu với công ty Cửu Thành?”

Trần Hán Thăng biết rõ.

“Không sai.”

Vương Chí Kiệt gật đầu một cái: “Những các cổ đông của Cửu Du rất do dự, dù sao thì thị trường Audition Online ở Trung Quốc vẫn chưa biết thuộc về ai, có điều thông qua điều tra chúng tôi đã phát hiện, hình thức của mẫu trò chơi này vẫn rất có thị trường, chúng tôi dự định sẽ lấy …”

Vương Chí Kiệt đang muốn giới thiệu chiến lược kinh doanh của mình, Trần Hán Thăng căn bản không có hứng thú nghe.

“Vương tổng không cần nói những thứ này, một nhà đầu tư thiên thần đạt tiêu chuẩn, sẽ rất ít khi nhúng tay vào công việc quản lý hằng ngày của công ty, tôi chỉ xem một thứ, nếu như định đầu tư vào trò chơi này, Cửu Du có thể cho tôi bao nhiêu phần trăm lợi nhuận, nói trắng ra chính là tỉ lệ hoàn vốn là bao nhiêu.”

Với cách đàm phán trực tiếp, không che giấu chút nào này của Trần Hán Thăng, Vương Chí Kiệt run lên nửa ngày, sau đó viết lên giấy một con số.

7%.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!"

Trần Hán Thăng gạch con số này đi, viết lại thành "tỉ lệ lợi nhuận 10% + miễn phí quảng cáo cho các trang báo của các sản phẩm điện tử của Quả Xác" .

Vương Chí Kiệt cau mày, thực ra thì so với việc "miễn phí quảng cáo" này, anh ta ngược lại không có mâu thuẫn gì, chỉ là tỉ lệ lợi nhuận "10%" thì có hơi nhiều.

"Trần tổng …"

Vương Chí Kiệt vẫn muốn trả giá.

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: "Đây là giá khởi điểm, nếu như Cửu Du không thể đồng ý, tôi sẽ lựa chọn rút khỏi vụ đầu tư này."

Tiêu Dung Ngư ở bên cạnh nhìn, hình ảnh phản chiếu trong mắt đều là Trần Hán Thăng.

"Lúc Tiểu Trần nói chuyện làm ăn, hoá ra lại bá đạo như vậy."

Lúm đồng tiền ở hai bên má Tiểu Ngư Nhi đang rạo rực, đúng như suy nghĩ của Cao Văn, một khi Trần Hán Thăng phất lên, nhân sinh của Tiêu Dung Ngư về cơ bản sẽ rất hoàn mỹ, không có một chút khuyết điểm nào.

Vương Chí Kiệt cũng biết Trần Hán Thăng không có nói đùa, anh ta nói một câu xin lỗi rồi cầm điện thoại di động lên đi ra ngoài gọi điện thoại, có lẽ là để thương lượng với các cổ đông của công ty.

Hơn 10 phút sau, Vương Chí Kiệt quay lại nói: "Trần tổng, Cửu Du đồng ý, khi nào thì chúng ta ký hợp đồng?"

"Bản thảo hợp đồng bây giờ có thể định ra rồi."

Trần Hán Thăng vỗ một cái lên bắp đùi săn chắc của Tiểu Ngư Nhi: "Cậu nên làm việc rồi."

"Hừ! Hoá ra đưa theo tớ tới đây, là vì muốn sử dụng sức lao động miễn phí sao."

Tiêu Dung Ngư bĩu môi nói, nhưng tay vẫn mở ra máy tính xách tay lên.

Vương Chí Kiệt nhất thời không thể hiểu được: "Lẽ nào Trần tổng đã nghĩ xong cả bản thảo hợp đồng rồi sao?"

"Không có, tôi sẽ viết ngay tại đây."

Trần Hán Thăng nhíu mày nói.

"Yên tâm đi, thầy của bạn gái Trần Hán Thăng là giáo sư Tôn Bích Dư."

Trình Đức Quân ở bên cạnh an ủi: "Giáo sư Tôn là người nhận được tiền trợ cấp của nhà nước."

Không cần phải nói chi tiết về thân phận của giáo sư Tôn, một câu "nhận được tiền trợ cấp của nhà nước" gần như đã có thể bao quát mọi thứ.

"Ồ!"

Vương Chí Kiệt bỗng nhiên hiểu ra, chẳng trách Trần Hán Thăng lại có thể gây dựng sự nghiệp khi còn học đại học, hoá ra là có ông lớn nâng đỡ sau lưng.

Thực tế thì Trần Hán Thăng đã khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, có điều Vương Chí Kiệt hiểu lầm như vậy cũng có chỗ tốt, có sự tham giam của Trần Hán Thăng, ngược lại anh ta càng coi trọng với tương lai của mối làm ăn này hơn.

“Tạch tạch tạch …”

Những ngón tay thon dài của Tiêu Dung Ngư gõ trên bàn phím, hiệu quả của việc học bù với giáo sư Tôn mỗi ngày cuối cùng cũng được thể hiện ra.

Nếu như Trần Hán Thăng cần, Tiểu Ngư Nhi thậm chí cũng có thể viết một bản hợp đồng thương mại bằng tiếng Anh.

Lúc sắp tới 6 giờ, một dàn ý của bản thảo hợp đồng đã được đưa ra, Vương Chí Kiệt bày tỏ muốn cầm về công ty mời bộ phận pháp lý xét duyệt, Trần Hán Thăng cũng gọi điện thoại cho Khổng Tĩnh, giải thích đơn giản về tình hình ở bên này.

Khổng ngự tỷ nghe cong có chút choáng váng, mặc dù mp4 của Quả Xác có thể hút tiền, nhưng mà ông chủ tiêu cũng nhanh quá, đi một chuyến đến thành phố Thượng Hải liền tiêu mất ba triệu, đơn vị lại còn là đôla Mỹ.

Ngay cả Trình Đức Quân cũng có chút kinh ngạc, thậm chí Trần Hán Thăng cũng chưa từng nghĩ tới việc đến công ty Cửu Du thăm quan một chút.

Buổi tối lúc ăn cơm, Trình Đức Quân nói ra nỗi nghi hoặc trong lòng, Trần Hán Thăng cười nói: “Nhà đầu tư thiên thần tương đối đặc biệt, nhận định một hạng mục có cần đầu tư hay không, thực ra chỉ cần trò chuyện 5 phút là đã có thể đưa ra kết luận rồi, chủ yếu là nhìn vào con người thôi.”

“Trước kia Trần tổng có biết tôi không?”

Vương Chí Kiệt tò mò hỏi.

“Không biết.”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Có điều Vương tổng đã thông qua kiểm tra rồi.”

Vương Chí Kiệt cũng mơ hồ, “kiểm tra” lúc nào vậy?

…

Cơm nước xong rồi nói chuyện một lúc, lúc này mọi người mới chuẩn bị rời đi, trước khi rời đi Trần Hán Thăng tới nhà vệ sinh một chuyến, ở trong đó gửi tin nhắn cho Thẩm Ấu Sở: "Tối nay tớ phải sửa điện thoại cầm tay, không rảnh để gọi điện thoại, ngủ ngon."

Trước khi gửi tin nhắn, Trần Hán Thăng còn xác nhận lại một lần nữa xem có gửi sai người hay không.

Trước đây hắn đã từng vô tình gửi nhầm tin nhắn đáng ra phải gửi cho Thương Nghiên Nghiên cho Trịnh Quan Đề, thời đại này không thể thu hồi tin nhắn lại được.

Ngoài ra, Trần Hán Thăng còn nhớ lại xem, có nói nhiều hơn một câu "ngủ ngon" hay không.

Những lúc chuyện làm ăn tương đối bận rộn, đầu óc hắn khá là hỗn loạn, thỉnh thoảng sẽ có quạ đen xuất hiện.

Ví dụ như, khi hai người gọi điện thoại trao đổi như vậy.

Trần Hán Thăng: Tiểu Ngư Nhi, công việc hôm nay có hơi mệt, ngủ trước đi.

Tiêu Dung Ngư: Được, ngủ ngon.

Nửa tiếng sau, Trần Hán Thăng nhớ lầm đối tượng, cứ tưởng rằng đang nói "ngủ ngon" với Thẩm Ấu Sở, lại gửi một tin nhắn khác cho Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng: Tớ đang chuẩn bị đánh bài với bạn cùng phòng.

Tiêu Dung Ngư: ?

Lúc nhìn thấy cái dấu "?" này, Trần Hán Thăng liền biết không phải là Tiểu Ngư Nhi có vấn đề, mà chắc chắn là bản thân có vấn đề.

Cũng may khả năng nói dối của hắn gần như là hoàn hảo, vào lúc này nhất định không thể chột dạ gọi điện thoại, chỉ có thể tiếp tục tin nhắn trả lời lại.

Trần Hán Thăng: Vừa nãy tớ đã ngủ rồi, bạn cùng phòng cố chấp kéo tớ dậy đánh bài, cho nên muốn chủ động báo cáo với cậu một chút, có phải quá không biết điều rồi không?

Tiêu Dung Ngư: Ngoan, cậu cũng phải nghỉ sớm một chút đi.

…

Sau khi đợi Thẩm Ấu Sở trả lời lại trong nhà vệ sinh xong, Trần Hán Thăng lại tắt âm điện thoại di động đi, trên đường quay về Kiến Nghiệp, Tiểu Ngư Nhi đã nghiêng người ngủ mất.

Trần Hán Thăng chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao, thả chậm tốc độ xe, hơn 11 giờ mới đến dưới lầu ký túc xá Đại học Đông Đại.

Sau khi nhìn theo Tiểu Ngư Nhi lên lầu, Trần Hán Thăng không có lập tức trở về Đại học Tài chính, ngược lại lại tới trước nhà máy điện tử Quả Xác lấy điện thoại cầm tay về.

Quả Xác cũng đã chuẩn bị tiến hành hạng mục điện thoại di động, các kỹ sư sửa chữa một chiếc điện thoại cầm tay bị rơi xuống nước thực sự là chuyện quá đơn giản.

Sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng cầm điện thoại cầm tay tới phòng học, nhéo khuôn mặt nhỏ của Thẩm Ấu Sở nói: “Tối hôm qua bận việc đến 2 giờ, cuối cùng cũng có thể khởi động lại máy rồi.”

“A?”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, quả nhiên, trong đôi mắt của Trần Hán Thăng rải rác đầy tơ máu.

Hết cách rồi, ngày hôm qua đã lái xe suốt 6 tiếng, đôi mắt chắc chắn rất mệt.

“Vậy cậu mau nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Thẩm Ấu Sở đau lòng nắm chặt tay Trần Hán Thăng.

“Tớ mệt một chút cũng không sao, chỉ cần cậu vui vẻ là được rồi.”

Trần Hán Thăng mím môi, “mạnh mẽ mà thâm tình” nói.

Lần này càng không ổn rồi, Thẩm thật thà cảm động khịt mũi, bên trong đôi mắt hoa đào bị phủ đầy bằng tầng nước mắt trong suốt.

“Cậu vào lớp trước đi, tớ phải về ngủ bù đây.”

Trần Hán Thăng xoay người rời đi, thật sự có một vẻ tiêu sái “xong chuyện thì rũ áo bỏ đi, ẩn kín thân thể và tên tuổi”.

Chính hắn cũng có chút đắc ý, thời gian giống như nước trong bọt biển vậy, vắt một chút vẫn có thể sử dụng rất tốt, từ chiều hôm qua đến giờ, không chỉ nói chuyện làm ăn, còn dỗ cả Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở.

“Mình thật sự đúng là một bậc thầy!”

Chương 672: Trịnh Quan Đề và Xiaomi

Sau khi trở về từ thành phố Thượng Hải, mọi chuyện giống như đã được sắp xếp vậy, cùng nhau tiến lên và phát triển.

Trong khoảng thời gian từ đầu tháng năm đến cuối tháng năm này, lượng tiêu thụ của mp4 của Quả Xác vẫn không hề giảm bớt, thậm chí còn có sự gia tăng nhẹ, thực tế thì có hơi trái ngược với xu thế phát triển bình thường của thị trường.

Nguyên nhân cuối cùng, chuyện này có liên quan rất lớn với sự phổ biến ngày càng tăng cao của Qzone, hơn nữa mp4 của Quả Xác không sống nhờ thành tích trong quá khứ, giám đốc nhà máy Lý Tiểu Giai có một tinh thần nghiên cứu khoa học đã tốt nay lại càng tốt hơn, Quả Xác 2 đã được đưa ra thị trường.

Mặt khác, hợp đồng định hướng đầu tư của công ty tư nhân Chủng Tử và Cửu Du đã hoàn thành ký kết, Trần Hán Thăng thể hiện những tố chất cơ bản của một nhà đầu tư thiên thần tiêu chuẩn, chỉ cần Cửu Du giao nộp báo cáo tài chính đúng hạn, những cái khác là gì thì cũng không quan tâm.

Hiện tại có vài nhà đầu tư thiên thần còn nhiệt tình hơi cả các cổ đông, thường xuyên đưa ra các lời khuyên cho những nhà khởi nghiệp.

Những nhà khởi nghiệp có bất mãn trong lòng, nhưng vì ngại mặt mũi mà không thể trực tiếp phản bác, chỉ có thể từ từ tích tụ mâu thuẫn, những nhà đầu tư như Trần Hán Thăng lại càng được hoan nghênh hơn.

Đợi sau khi các công ty như Meituan, Ele.me, 58.com vân vân hoạt động trực tuyến, một khi bọn họ cần phải tiến hành vòng gọi vốn A và B, nhất định sẽ ưu tiên cân nhắc đến công ty tư nhân Chủng Tử.

Cuối cùng là "Cộng đồng Quả Xác", toàn bộ cấu trúc đã đang trong quá trình xây dựng, hạng mục này phải được ra mắt cùng với điện thoại di động Quả Xác vào nửa cuối năm nay.

Cho nên tháng này Trần Hán Thăng vô cùng ung dung, Thẩm Ấu Sở thì thi nghiên cứu sinh, Tiêu Dung Ngư thì xử lý công việc ở công ty luật, Trịnh Quan Đề thì bận chấn chỉnh lại Tân Thế Kỷ, còn La Tuyền gần đây đang học bổ túc tiếng Hàn, quán cà phê của Thương Nghiên Nghiên thì tháng sau mới khai trương.

Chỉ cần sắp xếp thời gian hợp lí, việc mua móc trải đều căn bản sẽ không phải vấn đề, tóm lại Trần Hán Thăng cũng không học hành gì, mỗi ngày đều đánh bài lướt web, thậm chí còn rảnh rỗi tham gia hoạt động của hội học sinh.

"Từ khi lật đổ được Hồng Sĩ Dũng, cuộc sống tạm bợ này thật đúng là hạnh phúc, tại con mẹ nó tên Hồng Sĩ Dũng kia đúng là không sai chút nào."

Trong đại hội nhiệm kỳ mới của hội học sinh Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn hồi đầu tháng sáu, Trần Hán Thăng ngồi phía dưới lười biếng nghĩ,

Đại hội nhiệm kỳ mới sớm đã được quyết định sẽ được tổ chức vào năm tư, có điều chủ tịch Khương Vũ Hiên của hội học sinh Đại học Tài chính đã tốt nghiệp, Trần Hán Thăng không có bất kỳ đối thủ cạnh tranh nào được tự động thay vào.

Hắn không muốn làm "hai vị chủ tịch", nên liền dứt khoát "nhường vị trí" sớm một chút.

"… Dưới sự quan tâm sát sao của Hiệu trưởng Lục, dưới sự ủng hộ to lớn của chủ nhiệm Bàng, dưới sự lãnh đạo đúng đắn của chủ tịch Trần Hán Thăng, Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn của chúng ta đã trở thành Học viện xếp hạng nhất của Đại học Tài chính, đề nghị chúng ta hãy cho bọn họ một tràng vỗ tay nhiệt liệt, cảm ơn sự vất vả của bọn họ!"

Chủ tịch mới của hội học sinh Học viện Nhân văn Đặng Văn Kỳ đang dõng dạc mạnh mẽ đọc diễn văn.

"Bộp bộp bộp …"

"Tiếng vỗ tay vẫn chưa đủ nhiệt liệt, mọi người có thể vỗ tay vang dội hơn một chút được không ạ?"

Đặng Văn Kỳ tiếp tục hô, cô bắt đầu sử dụng quyền lợi của một chủ tịch, huy động sự nhiệt tình của cấp dưới.

"Bộp bộp bộp …"

Lần này tiếng vỗ tay càng to hơn nưa, lòng bàn tay của một số sư đệ sư muội đã vỗ đến mức đỏ ửng lên, viền mắt cũng hồng hồng, lại có chút không nỡ để Trần Hán Thăng rời đi.

Tuy thường xuyên không thấy được bóng dáng của Chủ tịch Trần đâu, nhưng danh tiếng thì thật sự tồn tại, trong khoảng thời gian hắn nhậm chức này, Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn đã ra sức tranh giành tài nguyên về mọi mặt của trường học, sống lưng cũng thẳng lên rất nhiều.

Trước đây một số Học viện thường muốn tranh giành quyền sử dụng Trung tâm Hoạt động của sinh viên đại học, có điều bây giờ nghe nói Học viện Nhân văn đã đặt trước, mọi người đều cười hì hì nói: "Vậy chúng tôi nể mặt Chủ tịch Trần (Trần sư huynh), Học viện Nhân văn các cậu cứ dùng trước đi."

Nghe được những lời này, thực sự là quá mát mặt mà!

Sau khi Chủ tịch Trần rời đi, cũng không biết còn có thể hưởng thụ quyền lợi này nữa không, tuy Đặng sư tỷ cũng rất lợi hại, nhưng sao có thể so với Trần sư huynh được chứ.

Xung quanh hai bên Trần Hán Thăng ngồi toàn người quen, Nhiếp Tiểu Vũ, Hồ Lâm Ngữ hai cán bộ hội học sinh này cũng đến rồi.

"Tớ thật sự không chịu được nữa rồi!"

Hồ Lâm Ngữ trợn tròn mắt: "Sao mấy đứa nhỏ này đều toàn là quỷ nịnh nọt thế, lại còn là nịnh nọt Trần Hán Thăng nữa chứ, buồn nôn quá đi mất!"

"Ồ, thư ký Hồ nói ăn chanh thành chuyện thoát tục tươi đẹp như vậy sao."

Trần Hán Thăng bất mãn nói: "Điều này chứng tỏ tớ có nhân khí, tớ có danh vọng, mọi người đều kính trọng tớ, nếu như Đại học Tài chính làm một bộ phim <Lấy danh nghĩa bạn học>, thì chắc chắn tớ sẽ là nam chính, Tiểu Vũ cậu nói xem có đúng không?"

"Ha ha !"

Nhiếp Tiểu Vũ cười gượng một tiếng: "Nam chính nữ chính gì gì đó, tạm thời tớ khó nói lắm, có điều bầu không khí hiện tại có chút là lạ, mỗi khi Đặng Văn Kỳ tán thưởng cậu một lần, những sư muội kia liền viền mắt hồng hồng nhìn cậu một lúc, cảm giác giống như là đang tham gia …"

"Được rồi cậu không cần nói nữa, miệng chó không mọc ra được ngà voi."

Trần Hán Thăng không cho phép một thư ký nhỏ nói ra ba chữ "Lễ truy điệu", nhưng hắn cũng cảm giác có hơi sốt ruột, giống thật sự có một cảm giác như vậy.

"Lát nữa đến lượt tớ tổng kết."

Trần Hán Thăng hoạt động vai gáy rồi nói: "Tớ sẽ tuỳ tiện nói vài câu, nhanh chóng để cuộc hội nghị tâng bốc nhàm chán này kết thúc."

Hồ Lâm Ngữ lặng lẽ cho Nhiếp Tiểu Vũ một ngón tay cái, biểu thị "Vẫn là cậu lợi hại, tùy tiện một chút liền quyết định được Trần Hán Thăng."

Nhiếp Tiểu Vũ mất tự nhiên vẩy vẩy tóc ngắn, dù sao tớ cũng là thư ký nhỏ mà.

"… Cuối cùng, chúng ta hãy hoan nghênh chủ tịch Trần Hán Thăng lên phát biểu tổng kết."

Không bao lâu sau, Đặng Văn Kỳ liền nhiệt tình mời phía trước.

Trần Hán Thăng cười ha ha đứng lên, vừa đi vừa ôm quyền chào mọi người, sau khi ngồi xuống hí hoáy với microphone hai lần, thổi "phù phù phù" hai lần.

"Đặng sư muội thật là khách khí, vừa nãy cô ấy còn muốn mời tôi ngồi trên bục chủ tịch, những bạn học quen biết tôi đều biết rõ, thực ra thì con người tôi đã quen nhàn hạ rồi, không thích cướp sự nổi bật của các sư đệ sư muội, cho nên lần này cũng chỉ đơn giản nói vài câu thôi …"

Năm phút trôi qua.

Mười lăm phút trôi qua.

Hai mười lăm phút trôi qua.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng đang nói văng nước bọt trên bục chủ tịch, tinh thần sáng láng, ánh mắt của Nhiếp Tiểu Vũ và Hồ Lâm Ngữ có chút đờ đẫn.

Quả nhiên, lời nói của Trần Hán Thăng, một dấu chấm cũng không thể tin.

…

Sau khi Trần Hán Thăng "nhường vị trí" chủ tịch của Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn, không quá hai ngày sau lại chuyển lại chức vị lớp trưởng cho Hồ Lâm Ngữ.

Kỳ thi tuyển trong các trường Đại học bình thường sẽ được tổ chức vào tháng 11, còn có nửa năm nữa, đủ để thư ký Hồ thích ứng được vị trí lớp trưởng, tuy rằng các hoạt động bình thường của lớp cũng đều là do cô ấy ở tổ chức và cân đối.

Có điều, thời gian vui sướng đều rất ngắn ngủi, khi quán trà sữa "Ngộ Kiến" ở cầu Sư Tử dần đi vào ổn định, hậu đài của mẹ hai Mạc bắt đầu thôi thúc "đổ thêm dầu vào lửa", bà ta chuẩn bị sắp xếp phóng viên của kênh giáo dục Kiến Nghiệp tới đây phỏng vấn.

Hiệu trưởng Lục nghe thấy vậy cũng rất vui, ông ấy cũng bắt đầu dốc các tài nguyên của Đại học Tài chính tiến hành phối hợp.

"Mẹ nó, thế giới này làm sao vậy, có còn sót lại chút tình cảm nào hay không, ai ai cũng muốn thành Tu La tràng sao!"

Trần Hán Thăng bực bội trong lòng, chạy tới than phiền với "bạn thân" Trịnh Quan Đề.

Cô bạn thân Trịnh chắc chắn là ứng cử viên thích hợp nhất để trút giận, trí thông minh cao, thủ đoạn mạnh mẽ, cô ấy có thể nhanh chóng hiểu được những thứ mà Trần Hán Thăng bày tỏ ra.

Đương nhiên, khuôn mặt và vóc dáng cũng là nhân tố rất quan trọng, từ trước tới giờ Trần Hán Thăng chưa từng nói ra những lời từ tận đáy lòng với Hồ Lâm Ngữ.

Quan trọng nhất là, cô ấy biết rất rõ Trần Hán Thăng chân đạp hai thuyền. ·

“Tôi phải nói, việc này chính là ngõ cụt.”

Trịnh Quan Đề tự mình pha cho Trần Hán Thăng một cốc cà phê, cười tủm tỉm nói: “Sớm muộn gì cũng sẽ bộc phát lần nữa, tôi cũng không thể ra tay được, trừ phi cậu có thể từ bỏ một người.”

“Toàn nói mấy lời nhảm nhí!”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói.

Trịnh Quan Đề cũng không phản ứng lại, ngồi xuống ghế xem tài liệu của công ty lần nữa.

Trần Hán Thăng hai chân vắt chéo ngồi chơi di động, bên ngoài nắng như đổ lửa, điều hoà trong phòng làm việc thổi “vù vù”, thỉnh thoảng hai người tán gẫu mấy câu, nếu như không có gì để nói, Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề cũng sẽ không gượng gạo mặt đối mặt, vẫn cứ việc ai người nấy làm.

Cô thư ký nhỏ Tưởng Vân Vân từng tới một lần, nhìn thấy một khung cảnh hài hòa như vậy, lại lặng lẽ đóng cửa.

“Trần nam cặn bã.”

Trịnh Quan Đề không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên hỏi: “Gần đây Tân Thế Kỷ dự định đổi tên, cậu có ý kiến gì không?”

“Hiện giờ tôi đang thấy phiền phức lắm, căn bản không muốn nghĩ gì cả.”

Trần Hán Thăng cũng lười ngẩng đầu lên, không chịu trách nhiệm nói: “Nếu không cậu đặt tên là ‘Xiaomi’ đi, sáng sủa dễ đọc.”

“Xiaomi?”

Trịnh Quan Đề nhíu mày một cái: “Đây là cái tên quái gì vậy, đánh chết tôi cũng sẽ không đặt.”

“Cắt.”

Trần Hán Thăng hừ lạnh hai tiếng không nói thêm gì nữa.

“Được rồi.”

Trịnh Quan Đề nhìn thấy tâm tình Trần Hán Thăng không tốt, chủ động đi tới an ủi nói: “Cứ coi như là quán trà sữa nổi tiếng, cũng không nghĩa là Tu La tràng mà, nói là lùi mười nghìn bước, cho dù các cô ấy đều rời xa cậu đi nữa, người bạn thân tôi đây sẽ luôn không rời bỏ cậu.”

“Thật sao?”

Trong lòng Trần Hán Thăng dâng lên một dòng nước ấm.

“Yên tâm đi.”

Trong ánh mắt của Trịnh Quan Đề đều tràn ngập vẻ chân thành: “Bạn thân là người sẽ không lừa dối cậu.”

Trần Hán Thăng cảm động mời Trịnh Quan Đề đi ăn thịt nướng, có điều sáng ngày thứ hai, Trần Hán Thăng liền nhận được báo cáo của Khổng Tĩnh.

“Nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ” chính thức đổi tên thành “Công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật điện tử Xiaomi” .

Trần Hán Thăng sửng sốt nửa ngày: “Đệt mịa cô Trịnh Quan Đề, vừa nói sẽ không lừa gạt bạn thân đây sao? !”

Chương 673: 500 quán trà sữa hàng đầu thế giới?

"Trịnh Quan Đề, cô thấy lừa gạt một người đàng hoàng như vậy thú vị lắm sao?"

Trần Hán Thăng cảm thấy bản thân đang phải chịu thiệt, lập tức gọi điện thoại tới dấy binh hỏi tội.

"Ồ ồ ồ …"

Có lẽ là do tương đối hài lòng với cái tên "Điện tử Xiaomi" này, nên Trịnh Quan Đề cười rất vui vẻ trong điện thoại, còn đùa giỡn Trần Hán Thăng vài câu: "Ai ui, sáng sớm Trần tổng rời giường tính khí thật tệ nha."

"Cô còn có mặt mũi cười à!"

Trần Hán Thăng càng thêm khó chịu: "Hôm qua rõ ràng cô đã nói, đánh chết cũng sẽ không dùng cái tên 'Xiaomi' này, tại sao hôm nay liền làm trái lời thề thế hả?"

"Đúng là tôi đã nói như vậy, nhưng mà không đánh chết tôi, thì tôi có thể dùng mà."

Trịnh Quan Đề hỏi ngược lại: "Trần nam cặn bã, có đúng không hả?"

Đối mặt với sự càn quấy của cô bạn thân Trịnh, Trần Hán Thăng đột nhiên không biết nên đối phó như thế nào.

Nói thật, đừng thấy Hồ Lâm Ngữ luôn uy hiếp ỷ lại ở trước mặt Trần Hán Thăng, nhưng thực ra thì Trần Hán Thăng căn bản không để ở trong lòng, thư ký Hồ chính là một "con hổ giấy" đáng yêu, căn bản không uy hiếp được Trần Hán Thăng.

Cô bạn thân Trịnh thì không giống như vậy, cô ấy có năng lực khiến Trần Hán Thăng phải nhận trái đắng, quan trọng là Trần Hán Thăng còn không thể đấu lại được.

"Đề ca, đừng dùng cái tên này, có được không?"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, giọng điệu cũng yếu dần: "Trong lòng tôi cảm thấy là lạ, cảm thấy rất có lỗi với Lôi tổng của Kim Sơn Độc Bá."

"Tân Thế Kỷ đổi tên thành Xiaomi, thì có liên quan gì đến một phần mềm diệt virus chứ?"

Trịnh Quan Đề cho rằng đây lại là một thủ đoạn làm người khác dao động của Trần Hán Thăng, cô ấy căn bản không tin: "Tên đổi cũng đã đổi rồi, còn quấn quýt nữa cũng không có ý nghĩa gì đâu, thực ra buổi sáng tôi đã suy nghĩ một chút, nhà máy của hai người chúng ta vẫn có không gian hợp tác."

"Tôi không muốn hợp tác với loại người như cô, đồ thất tín bội ước, đồ hai mặt, ông già đẩy xe* …"

*Ông già đẩy xe: một tư thế trong sex

Trần Hán Thăng khinh thường nói.

"Dừng lại, cậu không biết dùng thành ngữ thì cũng đừng có dùng linh tinh!"

Trịnh Quan Đề mắng một tiếng: "Đúng đúng đúng, Trần tổng là tấm gương đạo đức, tôi là kẻ tiểu nhân gian tà, hồi trước nhất định là tôi đã dùng nỏ chĩa vào đầu cậu, ép buộc cậu đào sạch Tân Thế Kỷ, ám hại Trịnh Cô Cô, đánh đuổi Hồng Sĩ Dũng."

Đây chính là điểm thông minh của cô bạn thân Trịnh, cô ấy tự hắc mình đồng thời còn có thể thuận tiện hắc theo cả Trần Hán Thăng.

"Ngạo mạn …"

Trần Hán Thăng bên kia yên lặng một lúc: "Đề ca, da mặt cô thật dày, nữ nhân bình thường không qua được ba chiêu của tôi, cô lại có thể đại chiến năm mươi hiệp với tôi."

"Phi!"

Trịnh Quan Đề không thèm phản ứng với câu truyện cười 18+ của Trần Hán Thăng, nói thẳng kế hoạch của mình: "Bước tiếp theo chúng tôi định sẽ trực tiếp khởi động hạng mục điện thoại di động, tin rằng Quả Xác cũng ý định này đúng không, vậy chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu và phát triển, đẩy nhanh tốc độ ra mắt thị trường."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Như vậy có phải là đồng nhất hóa quá nghiêm trọng rồi không, mp4 của Tân Thế Kỷ cũng có các tính năng tương tự như mp4 của Quả Xác, khi đường dây bị quá tải, sẽ không dám tiếp tục sản xuất nữa."

"Mp4 và điện thoại di động không giống nhau, dân chúng có thể không nghe mp4, nhưng bọn họ không thể không dùng điện thoại di động."

Nói đến chính sự, giọng điệu của Trịnh Quan Đề cũng trở nên nghiêm túc: "Hiện Đại học Tài chính lục có 1,4 tỷ người, những người có điện thoại di động cũng chưa tới 50 triệu người, vẫn còn hàng trăm triệu người sử dụng đang chờ được khai phá đấy."

"Như vậy ít nhất là trong vòng 5 năm, sự đồng nhất hóa điện thoại di động căn bản sẽ không làm ảnh hưởng tới lượng tiêu thụ."

Cô bạn thân Trịnh tổng kết một cách chắc chắn.

Trần Hán Thăng gật đầu một cái, chuyện này ngược lại là không sai một chút nào, trước năm 2010 thị trường điện thoại di động chỉ là tùy tiện kiếm tiền, sau năm 2010 mới dần dần trở thành sản phẩm chất lượng cao.

“Hợp tác thì không thành vấn đề, trách nhiệm mà hai bên phải chịu cũng có thể thương lượng, có điều tôi có một điều kiện.”

Trần Hán Thăng trầm ngâm nói: “Thời điểm chính thức phát hành bán ra, các cô nhất định phải muộn hơn so với Quả Xác một tháng.”

“Trần tổng đúng là lòng tham không đáy mà, được thôi!”

Trịnh Quan Đề không lo lắng gì liền đồng ý.

Quả Xác đã có thành tựu, Trịnh Quan Đề thông minh tạm thời không muốn vượt qua, cô ấy có sự sắp xếp và tiết tấu của riêng mình.

“Vậy … Trần tổng cũng phải cho chút bồi thường chứ nhỉ.”

Trịnh Quan Đề kiều mị nói, cô ấy cũng một bậc thầy không thể chịu thiệt thòi.

“Các cô đổi tên thành Xiaomi, logo nhất định vẫn còn chưa nghĩ ra, phía bên này tôi có mấy cái icon thú vị, dứt khoát đóng gói cho cô lựa chọn.”

Trần Hán Thăng chuẩn bị đóng gói logo Xiaomi “mi” lại với nhau rồi đưa cho cô bạn thân Trịnh, còn sự áy náy trong lòng vừa rồi thì sao?

“Xin lỗi Lôi tổng, đừng trách Trần mỗ không phải người, chỉ trách bạn thân quá mê người.”

…

Trần Hán Thăng cúp điện thoại rồi nằm trên giường một lúc, buổi trưa lúc ăn cơm có hẹn Thẩm Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ cũng theo thói quen ở bên cạnh.

Có điều Tiểu Hồ hôm nay có chút hưng phấn, thường xuyên ngẩng đầu lên nhìn tivi trong nhà ăn.

“Cậu ấy sao vậy?”

Trần Hán Thăng tò mò hỏi.

“Lâm Ngữ tiếp nhận phỏng vấn.”

Bên trong đôi mắt hoa đào của Thẩm Ấu Sở cất giấu một nụ cười dịu dàng, có lẽ cô cũng cảm thấy rất thú vị.

“Sao mà trâu bò vậy?”

Trần Hán Thăng kinh ngạc hỏi: “Kênh giáo dục Kiến Nghiệp đã đến rồi sao?”

“Không có không có, chỉ là đài truyền hình của trường học thôi.”

Hồ Lâm Ngữ khiêm tốn khoát khoát tay, con mắt liên tục nhìn chằm chằm vào tivi, đôi đũa cũng rất ít gắp thức ăn, đùi gà trên bàn ăn đều đã nguội hết rồi.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở mới là cổ đông duy nhất của quán trà sữa, có thể tính cách của cô không thích hợp đứng trước quầy lễ tân, là tổng giám đốc and bạn tốt Hồ Lâm Ngữ đã tự nhiên ra mặt làm việc đáng làm thì phải làm.

Buổi trưa lúc 12 giờ, vốn dĩ nên là phát ra <tin tức thể dục>, nhưng bên trong màn hình tivi đột nhiên nhảy ra hai bóng người, chính là người chủ trì Thương Nghiên Nghiên và người được phỏng vấn Hồ Lâm Ngữ.

Trong lòng Trần Hán Thăng biết rõ, năm đó trước khi hắn tiếp nhận truyền thông chính thức phỏng vấn, Đại học Tài chính cũng sắp xếp cho đài phát thanh của trường học tiến hành “diễn thử”, để cho bản thân giảm thiểu cảm giác căng thẳng, đây chính là một loại tài nguyên được nghiêng tới trợ giúp.

Có điều, điều này khiến cho các nam sinh vẫn luôn chờ đợi “5 pha bóng hay nhất NBA” than thở một hơi, thư ký Hồ rất

tức giận, tức giận chống nạnh những học đệ không biết thưởng thức này.

Cũng may Thương học tỷ trang điểm đậm vẫn rất có nhân khí, rất nhiều học đệ vẫn đầy hứng thú nhìn như tước, còn nội dung thì không quan tâm, dáng vẻ làm điệu làm bộ của Thương học tỷ mới là trọng điểm.

"Chào buổi trưa các vị bạn học, đây là chuyên mục < Thanh xuân Đại học Tài chính> mà mọi người đã quen thuộc, ngày hôm nay chúng ta sẽ không đọc tin tức nữa, mà phỏng vấn trực tiếp một vị bạn học."

Thương Nghiên Nghiên mím đôi môi đỏ mọng, mỉm cười nói với Hồ Lâm Ngữ: "Lâm Ngữ, trước tiên cậu tự giới thiệu về bản thân mình cho mọi người biết đi."

"Xin chào mọi người, tớ là Hồ Lâm Ngữ, ừm … Tớ đến từ lớp Quản lý công 2 khoá 02 Học viện Khoa Học Xã hội và Nhân văn, ừm … Hiện tại tớ đang là lớp trưởng của lớp Quản lý công 2, phó bộ trưởng bộ đối ngoại của Học viện, cũng là tổng giám đốc của quán trà sữa 'Ngộ Kiến' …"

Hồ Lâm Ngữ rõ ràng vẫn căng thẳng, nói chuyện vẫn xen lẫn mấy trợ từ ngữ khí "ừm, à".

Lúc Tiểu Hồ nói chuyện, rất nhiều nam sinh đều cúi đầu ăn cơm, đợi đến lúc màn ảnh chuyển sang người Thương Nghiên Nghiên, bọn họ mới ngẩng đầu lên lần nữa, một đám bại hoại thực sự.

Các thủ thuật phỏng vấn tiếp theo đều rất bình thường, nói chung là một cuộc thổi phồng thương mại.

Ý nghĩa chính là mấy cái sau:

Một, dưới sự ủng hộ của lãnh đạo nhà trường, quán triệt sâu sắc chứng thực tinh thần văn bản của các sinh viên đại học tự mình gây dựng sự nghiệp:

Hai, sau Trần Hán Thăng của Đại học Kinh tế Tài chính Kiến Nghiệp, cuối cùng cũng xuất hiện đoàn đội sinh viên đại học gây dựng sự nghiệp thứ hai, với danh nghĩa quán trà sữa đã được mở ở cầu Sư Tử:

Ba, liên tục xuất hiện các sinh viên đại học gây dựng sự nghiệp tiêu biểu, đây chắc chắn là không thể tách rời khỏi hệ thống giáo dục tiên tiến của Đại học Tài chính.

Bốn, mặc dù hiện giờ Đại học Tài chính có hai cơ sở, nhưng lại có sức mạnh tổng hợp tại một nơi.

…

"Tư thế quá cứng ngắc, nói chuyện cũng nói lắp, còn có Thương Nghiên Nghiên cướp danh tiếng của tớ, thật là đáng ghét!"

Hồ Lâm Ngữ nhìn bản thân trên tivi, không ngừng than phiền với Thẩm Ấu Sở.

"Đã rất tốt rồi."

Thẩm Ấu Sở khích lệ nói: "Tớ mà đứng trước ống kính, cái gì cũng không dám nói."

"Ấu Sở, cậu sao có thể so sánh với tớ được chứ."

Hồ Lâm Ngữ lắc lắc đôi vai dày rộng, tận lực đè nén cảm xúc đang dâng trào: "Tính cách này của cậu là ở phía sau hậu trường, mà tớ trời sinh đã thuộc về sân khấu lớn, thực ra tớ cũng từng nghĩ rồi, đến cuối năm quán trà sữa nhất định phải mở được 20 chi nhánh trở lên, sang năm tranh thủ mở thêm 100 chi nhánh nữa, trong vòng ba năm tranh thủ đưa ra thị trường … Trần Hán Thăng, cậu mở to mắt nhìn tớ làm cái gì, cậu cảm thấy cái kế hoạch này thế nào?"

"Hồ tổng, kế hoạch vẫn có hơi nhỏ nha."

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái đặt đũa xuống, nói thật: "Tớ cảm thấy cuối năm nay phải mở thêm 100 chi nhánh nữa, ba năm sau đó nhất định phải đưa ra thị trường, chứ không phải tranh thủ đưa ra thị trường, năm năm sau, Hồ tổng xem trong 500 chi nhánh hàng đầu thế giới thấy không vừa mắt cái nào, thì trực tiếp dẹp bỏ nó luôn."

"Cái gì?"

Hồ Lâm Ngữ ban đầu nghe thấy còn sợ hết hồn hết vía, lông mày cũng nhanh chóng nhảy lên rồi, có điều lúc nghe thấy "500 chi nhánh hàng đầu thế giới", cuối cùng thì cô cũng không nhịn được nói: "Tớ cảm thấy chuyện này thật không thực tế chút nào, Trần Hán Thăng, cậu không nói đùa với tớ đấy chứ?"

"Là cậu nói đùa với tớ trước thì có."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói.

Chương 674: Niềm vui nhỏ trong cuộc sống

Cuối cùng Hồ Lâm Ngữ cũng hiểu ra tại sao mình lại bị Trần Hán Thăng trâm chọc, cô ấy đập đũa vào khay kim loại "Bụp" một cái, kéo Thẩm Ấu Sở đứng dậy và rời khỏi nhà ăn.

Thẩm Ấu Sở vốn dĩ muốn đến thư viện với Trần Hán Thăng, nhưng bây giờ chỉ có thể luyến tiếc quay lại nhìn, còn Trần Hán Thăng lại vẫy tay tạm biệt với vẻ mặt đắc ý.

"Trần Hán Thăng nhà cậu bị sao vậy?"

Hồ Lâm Ngữ dọc đường vẫn lải nhải: "Cho dù mục tiêu của tớ có lớn tý, cậu ấy cũng nên giả bộ ủng hộ chút chứ, loại đàn ông không để ý tiểu tiết này, cũng chỉ có cậu mới coi là báu vật thôi."

Thẩm Ấu Sở có chút ngại ngùng, cô ấy thực sự coi Trần Hán Thăng như một báu vật.

Sau khi cả hai trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, bà nội đang nghỉ ngơi, Đông Nhi đưa A Ninh lên giường xem "Truyện cổ tích Andersen".

A Ninh bây giờ đang rất tò mò về thế giới bên ngoài, thường đưa ra một số câu hỏi kỳ lạ, chẳng hạn như:

"Trong truyện "Nàng bạch tuyết", cha mẹ của chú lùn là ai?"

"Trong truyện "Tân y của Hoàng Đế", hoàng đế không mặc quần áo chẳng lẽ không bị cảm lạnh sao?"

“Chị Đông Nhi, trong truyện “Cô bé bán diêm”, sao tiểu cô nương kia không nhặt mấy cành cây, ngày trước trên núi trời rất lạnh, chị gái luôn nhặt rất nhiều củi mang về.”

.....

Những câu hỏi này quá khó, trong tác phẩm tác giả cũng không đưa ra đáp án, Đông Nhi thường không biết giải thích như thế nào.

May mắn thay, A Ninh chỉ hỏi một cách tình cờ, sự chú ý của trẻ em chuyển rời rất nhanh.

Vừa nghe thấy tiếng chuông cửa, A Ninh vội vàng chạy tới, ngẩng đầu kêu một tiếng: “Chị, chị Lâm Ngữ.”

Thẩm Ấu Sở ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt lại quần áo cho A Ninh, cô bé vừa rồi còn lăn lộn trên giường, lộ cả rốn ra ngoài.

“Ngày hôm qua chị dạy em học thuộc bài “Đêm cập bến Phong Cầu”. Hôm nay đã ôn tập chưa, đọc một lượt cho chị nghe đi.”

Bí thư Hồ luôn có hình tượng một “Cô giáo nghiêm khắc” trước mặt A Ninh.

“Em ôn tập rồi.”

Thẩm Ninh Ninh thật sự rất sợ Hồ Lâm Ngữ, nheo lại cái miệng nhỏ nhắn, ấp úng đọc từng câu: “Nguyệt… nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô tô thành ngoại hàn sơn tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền.”

Mắt Thẩm Ấu Sở tràn đầy mừng vui khi nghe em gái có thể đọc thuộc lòng bài thơ, A Ninh đến Kiến Nghiệp đã được gần một năm, ngoại trừ những lúc cô bé nhớ mẹ mà khóc ra thì cô bé đều rất ngoan và nghe lời.

Đặc biệt là dưới điều kiện dinh dưỡng đầy đủ, mái tóc vốn có chút màu vàng dần biến thành màu đen nhánh, dáng dấp cô nương đã hiện ra rất rõ ràng.

"Ừ, không tệ, cho em đi xem hoạt hình nửa giờ đấy."

Hồ Lâm Ngữ gật đầu nói: "Âm lượng không được quá to, để bà nội còn ngủ."

A Ninh vui vẻ bật TV lên, Đông Nhi rửa ít nho, để một nửa lên bàn cho Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, phần còn lại cho mình và A Ninh ăn.

Cấu trúc thành viên của gia đình này khá kỳ lạ, Trần Hán Thăng có vẻ là hạt nhân chính, nhưng thực tế Thẩm Ấu Sở mới là người duy trì mối quan hệ tình cảm.

Nếu không có Thẩm Ấu Sở, với vẻ ngoài độc đoán và mạnh mẽ nhưng bên trong dịu dàng ôn hòa của Hồ Lâm Ngữ sẽ không được bộc lộ.

Không có Thẩm Ấu Sở, Đông Nhi sẽ không coi nơi này là nhà.

Không có Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng sẽ không tìm được đối tượng để hắn thỉnh thoảng muốn xoa véo một chút khuôn mặt tròn trịa và mịn màng.

.....

"Ấu Sở, chúng ta hãy thảo luận một chút về phương hướng phát triển trong tương lai của quán trà sữa."

Hồ Lâm Ngữ lấy quyển sổ ra từ phòng ngủ.

Có thể thấy trước rằng, sau chiến dịch quảng bá của mẹ hai Mạc và hiệu trưởng Lục, ít nhất là ở thành phố Kiến Nghiệp, tiếng tăm sẽ ngày càng nổi bật, Trần Hán Thăng về cơ bản không quan tâm đến các hoạt động hàng ngày, gặp vấn đề chỉ

có thể là" Bà chủ Thẩm" và "Giám đốc Hồ" hai người con gái nghĩ cách giải quyết.

May mắn thay, họ đều có kinh nghiệm, cùng với Phùng Quý người rất có thiên phú trong kinh doanh, những khó khăn cơ bản họ có thể tự mình giải quyết.

"Dòng người qua lại ở Cầu Sư Tử thực sự rất lớn, đã đúng một tháng kể từ khi mở cửa, doanh số bán hàng đã vượt quá 30 nghìn tệ."

Hồ Lâm Ngữ rất xúc động, doanh thu một năm của các quán trà sữa ở Thành phố hàng hóa nhỏ Nghĩa Ô chỉ khoảng 70 nghìn tệ.

Thảo nào những người giàu sẽ ngày càng giàu hơn, bởi vì họ đầu tư vốn nhiều hơn, nếu đi đúng hướng thì khả năng sinh lời và sức ảnh hưởng sẽ cao hơn, điều này sẽ tạo ra một vòng luân hồi vốn tốt, thường được gọi là "Tiền sinh ra tiền".

Hai người bắt đầu thảo luận từ 12h30 trưa cho đến 3h chiều, Tiểu A Ninh cũng ở bên cạnh xem phim hoạt hình đến 3h chiều.

Trên thực tế vào khoảng 1 giờ, Hồ Lâm Ngữ nói thời gian "Nửa tiếng xem hoạt hình" đã hết, nhưng A Ninh thấy cả hai chị đều không đề cập đến vấn đề này nên cô bé nghĩ rằng người lớn đã quên rồi.

Suy nghĩ của một đứa trẻ chính là đơn giản như vậy, thực ra Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ vẫn chưa quên, chỉ là hôm nay A Ninh đã đọc thuộc lòng bài thơ cổ, đây coi như một "Phần thưởng" đặc biệt dành cho cô bé.

Bởi vì cứ sau 40 phút, Thẩm Ấu Sở hoặc Hồ Lâm Ngữ sẽ yêu cầu A Ninh làm một số việc nhỏ, chẳng hạn như quét sàn nhà, thu dọn bàn làm việc hoặc đánh thức bà nội, điều này là để mắt của cô bé được nghỉ ngơi một chút.

Chỉ có Thẩm Ninh Ninh là không biết, vội vàng chạy đi hoàn thành nhiệm vụ.

“A, cuối cùng cũng xong rồi!”

Khi sổ sách hoàn thành và các vấn đề phải đối mặt được liệt kê rõ ràng, Hồ Lâm Ngữ hét lên một tiếng lớn và đầu nghiêng vào lòng mềm mại của Thẩm Ấu Sở.

Thực ra Thẩm Ấu Sở cũng hơi chóng mặt, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng xoa bóp thái dương của Hồ Lâm Ngữ để giúp bạn mình đỡ mệt.

“A Ninh.”

Thẩm Ấu Sở cũng không quên tiểu A Ninh.

“Chị, em đi đọc thơ rồi.”

Thẩm Ninh Ninh chủ động tắt TV, cô bé cảm thấy mình đã thu được rất nhiều lợi ích, dù sao cũng được xem TV thêm hai tiếng.

“Ấu Sở, bình thường Hán Thăng kiểm soát như thế nào vậy?”

Hồ Lâm Ngữ thực sự không thể hiểu nổi, sổ sách có mấy vạn tệ mà hai người họ dùng cả buổi chiều mới tính toán xong, tài sản của Trần Hán Thăng lên tới hàng chục triệu tệ, nhiều tiền như vậy, hắn đếm không mệt sao?.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, cô rất ít khi hỏi về quá trình phát triển sự nghiệp của Trần Hán Thăng, cũng sẽ không yêu cầu Trần Hán Thăng đưa thẻ lương cho mình, nhưng trước đây khi Trần Hán Thăng phải chịu rất nhiều áp lực, Thẩm Ấu Sở cũng không thể ngủ được.

“Lâm Ngữ, chúng ta vẫn còn một việc đấy.”

Thẩm Ấu Sở thấp giọng nhắc nhở.

“Việc gì?”

Hồ Lâm Ngữ sững người một lúc.

“Hệ thống Menu của quán trà sữa vẫn chưa được thanh toán.”

Thẩm Ấu Sở nói.

“Đúng rồi, quên mất tên da đen này.”

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng vì buồn chán, cười nói: “Luôn cảm thấy Vương Tử Bác là người của mình, dường như không cần trả tiền, quên mất cậu ấy còn có bạn học, nhưng cậu ấy thậm chí còn không đề cập đến nó.”

Trên thực tế, với tính cách của Vương Tử Bác, làm sao cậu ấy có thể đề cập đến nó chứ, khi Trần Hán Thăng bị “Phá sản”, Vương Tử Bác thà từ bỏ công việc bán thời gian với thu nhập hàng tháng hơn 10 nghìn tệ và cô chị tiểu Tuệ “Yêu mến”, nhưng cũng kiên quyết đứng về phía Trần Hán Thăng.

Mặc dù 20 nghìn tệ kinh phí nghiên cứu do Trần Hán Thăng đưa trong những ngày đầu đã được sử dụng hết nhưng Vương Tử Bác lại không muốn lên tiếng, không có tiền cậu ấy không nói với bạn bè, cũng không nói với bất kỳ ai, cứ lủi thủi làm việc một mình.

Mệt thì hơi mệt, nhưng đây là làm cho anh em của mình, vậy đã là gì?.

“Xin chào, Vương Tử Bác.”

Hồ Lâm Ngữ lấy điện thoại di động ra và gọi: “Bây giờ cậu hãy đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.”

“Buổi chiều tôi có tiết học, không đi ăn được.”

Vương Tử Bác nghĩ rằng mình được gọi đi ăn, đôi khi "Ông anh" Vương Tử Bác sẽ được gọi đến để thưởng thức một bữa ăn thịnh soạn ở đây, cậu ấy nằm trong diện thành viên gia đình.

"Mơ đi, tối nay chỉ có bánh bao và dưa chua thôi."

Hồ Lâm Ngữ không kiên nhẫn nói: "Mau lên, có chuyện gấp cần cậu giúp."

"Ồ tôi hiểu rồi."

Khi Vương Tử Bác nghe nói rằng có việc phải làm, nghĩ rằng Trần Hán Thăng không rảnh, giờ mới nhỏ giọng đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Hồ Lâm Ngữ bất lực nói: "Vương Tử Bác đối với Trần Hán Thăng rất tốt, đó lại là một bí ẩn khác chưa được giải đáp của thế giới."

"Ồ?"

Thẩm Ấu Sở ngây ngô chớp chớp đôi mắt hoa đào, rốt cuộc là bí ẩn gì chưa có lời giải vậy.

"Điều bí ẩn đầu tiên chưa được giải đáp, người đàn ông trung thực và kẻ lừa đảo trở thành anh em!"

Hồ Lâm Ngữ nhéo cái sống mũi thẳng của Thẩm Ấu Sở: "Điều bí ẩn thứ hai chưa được giải đáp là kho báu và tên lưu manh lại là một cặp!"

Thẩm Ấu Sở ngại ngùng quay đầu lại, để lại Hồ Lâm Ngữ với một vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

.....

Chương 675: Mối tình đầu chưa lỡ buông bỏ.

Vào khoảng 5 giờ chiều, Vương Tử Bác từ khu Đại học Tiên Ninh đến Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, tay cầm một túi đồ ăn vặt như thường lệ.

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy đã rất khó chịu: "Thẩm Ninh Ninh đang thay răng, Trần Hán Thăng cũng như vậy, cứ thích lén lút đưa A Ninh ra ngoài đi ăn đồ ăn vặt. Các cậu nghĩ rằng như vậy là thương cô bé sao, trên thực tế, là hại cô bé!"

"Cậu nghĩ rằng như vậy là thương xxx, nhưng thực tế là hại xxx."

Mẫu câu này quá phổ biến, khi còn nhỏ Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác thường bị cha mẹ nhắc tới.

Vương Tử Bác lau mồ hôi trên mặt, cười nói: "Hồ Lâm Ngữ, sao giọng điệu của cậu giống mẹ tôi như vậy?"

"Phi!"

Hồ Lâm Ngữ nhìn Vương Tử Bác một cách khinh khỉnh: "Da mặt của cậu thì ngày càng giống Trần Hán Thăng đấy."

Trên thực tế, Vương Tử Bác sắp bước vào năm tư đại học, sau ba năm đại học, trải nghiệm của cậu ấy phức tạp hơn nhiều so với sinh viên đại học bình thường, từng là một tên dại gái, làm việc bán thời gian, hiện tại còn tự mình mở công ty. Khuôn mặt tròn giờ cũng có một chút góc cạnh, nhìn có chút dáng dấp của một người đàn ông.

Tuy nhiên bản chất cậu ấy vẫn là người lương thiện thật thà, cậu bước vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó thản nhiên lau đôi bàn tay ướt lên người: "Có việc gì cần tôi làm, trong điện thoại cũng không nói rõ ràng."

"Việc tốt."

Hồ Lâm Ngữ đưa cho mấy cái khăn giấy: "Hệ thống menu của quán trà sữa không tồi, chúng tôi chuẩn bị trả thù lao cho cậu."

"Gì cơ?"

Vương Tử Bác liếc nhìn Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở khẽ gật đầu.

"Còn thù lao gì nữa, Tiểu Trần đã đưa cho tôi 20 nghìn trước đó rồi, coi như là đủ."

Vương Tử Bác cũng giải thích cụ thể: "Trước đây gần như không tiêu tốn gì, nhưng sau khi mở thêm chi nhánh ở Cầu Sư Tử, một phần mềm được phát triển đặc biệt cho hệ thống nối mạng của từng chi nhánh. Tôi đã đặc biệt nhờ hai sư huynh là tiến sĩ giúp đỡ, do vậy mới tiêu thêm 10 nghìn tệ."

"Vậy cậu cũng phải nhận, chúng tôi không muốn nợ cậu cái gì."

Hồ Lâm Ngữ nhấn mạnh.

Bí thư Hồ có tư tưởng độc lập về "Nữ quyền", hoàn toàn không muốn nợ ân huệ với con trai.

"Không có gì nợ tôi cả."

Tâm tư của Vương Tử Bác cũng rất đơn giản, quán trà sữa thuộc về Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở thuộc về Trần Hán Thăng, còn Trần Hán Thăng là bạn thân đã chơi cùng nhau từ nhỏ.

Loại quan hệ này đừng nói là kiếm tiền, cho dù bản thân bù một chút, cũng là cam tâm tình nguyện.

Cậu ấy không muốn tranh cãi với Hồ Lâm Ngữ, vì vậy ôm A Ninh đi tìm Trần Hán Thăng, để lại Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ nhìn nhau.

"Anh Tử Bác, chị Lâm Ngữ luôn yêu cầu em ngâm thơ cổ, còn muốn em làm toán…"

Khi bước xuống tầng dưới, A Ninh đã ôm cổ Vương Tử Bác, "Uất ức" kể về trải nghiệm bi thảm gần đây của mình.

Cô bé và Vương Tử Bác quen nhau đã lâu, ba năm trước đã biết nhau rồi, trong đầu cô bé, Trần Hán Thăng quan hệ thân nhất, nhưng anh Tử Bác lại là người tốt tính nhất.

Sau này bản thân không biết vì sao mà đến một thành phố lớn, tuy rằng rất lưu luyến mẹ, nhưng cô bé không có cách nào cự quyết.

Nhưng may mắn thay, A Ninh cảm nhận được rất nhiều tình yêu ở đây.

Vương Tử Bác nghe vậy buồn cười, lấy từ trong túi ra một cây kem nói: "Vừa rồi anh lén giấu cái này, Tiểu Hồ cũng chỉ là vì em, ở phương diện học tập, Anh Tử Bác cũng ủng hộ cô ấy."

"Ồ ~ anh, chị em cũng nói như vậy."

Thẩm Ninh Ninh đáng yêu thở dài, cầm kem socola ra ăn, không quên đút cho anh Tử Bác hai miếng, nhưng Vương Tử Bác lại cười từ chối.

Trần Hán Thăng rất dễ tìm, hắn chỉ ở một số địa điểm ở khu Đại học Giang Lăng, Đại học Tài chính, Văn phòng Đường Đông Thiên Nguyên và quán Internet.

Cậu ấy đến đường Đông Thiên Nguyên vào buổi chiều, ngồi dưới bóng cây chơi mạt chược với Chung Kiến Thành và những người khác.

Một tay lắc chiếc quạt lá cọ kêu "soàn soạt", tay kia chạm vào quân bài mạt chược, dáng điệu ất ơ ngồi vắt chéo chân, thỉnh thoảng hét lên "Lấy, Ngửa, Ăn".

"Tiểu Trần, anh Chung."

Vương Tử Bác chào hỏi, Trần Hán Thăng gật đầu, Chung Kiến Thành ném cho Vương Tử Bác một điếu thuốc, sau đó quay sang vợ và gọi: "A Ninh đến rồi, cầm dưa hấu đến đây cho con bé."

Vợ của Chung Kiến Thành rất thích vẻ xinh đẹp của A Ninh, vì vậy đã đặc biệt cắt một miếng dưa hấu lớn, A Ninh đỡ nó trên tay, miếng dưa giống như một mặt trăng lớn.

"Đi, theo bà qua bên đó chơi."

Vợ của Chung Kiến Thành dẫn A Ninh sang nhà bên cạnh: "Họ đang hút thuốc, hôi lắm."

"Phụ nữ nhà quê không biết gì, xưng hô bừa bãi."

Chung Kiến Thành bất lực lắc đầu, thở ra một làn khói mờ: "Haiz!"

Lẽ ra vợ của Chung Kiến Thành phải là "Dì" của A Ninh là hợp lý, nhưng bà ấy và Chung Kiến Thành trải quả thời gian vất vả từ rất trẻ nên già đi nhanh hơn.

Ngoài ra, ở vùng nông thôn, có rất nhiều bà nội ở độ tuổi tứ tuần, vì vậy trong tiềm thức vợ của Chung Kiến Thành coi A Ninh là "Thế hệ cháu gái".

Trần Hán Thăng và những người khác đều biết điều đó trong lòng, Chung Kiến Thành là một người lão luyện trong việc ăn uống, chơi bời và cờ bạc, không có trung tâm tắm rửa

nào mà ông ấy không quen thuộc ở khu Giang Lăng, nhưng ngay cả khi giàu có, ông ấy chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ly hôn, coi như cũng không phải là "Đồ cặn bã" quá tồi tệ.

Vương Tử Bác cũng biết chơi mạt chược, cậu ấy bê một chiếc ghế và ngồi sang một bên để xem, nghe Chung Kiến Thành và những người khác kể một số câu chuyện tục tĩu, bản thân cũng cười một cách ngớ ngẩn.

Mặc dù cậu ấy cố gắng kể một số câu chuyện cười trên mạng, nhưng hoặc là mọi người đã nghe rồi, hoặc là khả năng diễn đạt của cậu ấy không đủ, tóm lại, sau khi Vương Tử Bác nói xong, bàn mạt chược sẽ luôn im lặng trong 10 giây cho đến khi có người khác đưa ra chủ đề khác.

Bản thân Vương Tử Bác cũng có chút ngượng ngùng, ngoáy mông quyết định ngồi nghe người khác kể chuyện, thực ra cũng vui vẻ như nhau.

Khoảng hơn 6 giờ chiều, Giang Lăng có gió mát, Vương Tử Bác ngẩng đầu lên, nhìn thấy hoàng hôn đỏ rực treo trên bầu trời, uốn lượn như một tấm lụa rực rỡ.

Bạn bè vẫn đang tán gẫu và chơi mạt chược, cô bé A Ninh ngoan ngoãn nằm trên bàn gỗ nhìn con gái của Chung Kiến Thành làm bài tập, phố ăn vặt ở khu thương mại Nghĩa Ô đối diện đã chật kín bóng dáng sinh viên đại học náo nhiệt…

Trong lúc mơ hồ, Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy có một cảm giác xa cách không thể giải thích được, bản thân đã là một sinh viên năm ba đã sớm bước vào xã hội, nhưng phần lớn thời gian dường như vẫn giống hồi học cấp ba.

Giống như thời gian trôi qua quá nhanh khiến đầu óc còn chưa kịp phản ứng.

Thỉnh thoảng thức dậy, ôi, giờ mới nhận ra rằng bản thân sắp tốt nghiệp đại học.

“Này.”

Vương Tử Bác cười tự giễu, trừ khi đó là tính cách không kiêng kị gì như Tiểu Trần, đối với một người bình thường như cậu ấy, cuộc sống có thể chính là như thế này.

Thời gian cứ mơ màng mà trưởng thành trong một vài khoảnh khắc.

Vào lúc này, Vương Tử Bác đột nhiên rất nhớ Biên Thi Thi.

Mặc dù hiện tại hai người chưa có quan hệ gì, hơn nữa từ sau hôm trở về từ Nhà máy điện tử Quả Xác, Biên Thi Thi đột nhiên có chút lạnh nhạt với cậu ấy, nhưng vẫn không thể ngăn được tâm tư từ tận đáy lòng.

Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ chưa từng trải qua cảm giác hồi hộp như vậy khi “Yêu” trước đây, mối quan hệ giữa cậu ấy và Hoàng Tuệ luôn đầy bốc đồng lơ lửng giữa không trung, làm sao có thể có cảm giác thiết thực như vậy.

Vương Tử Bác lấy điện thoại di động ra, mở số liên lạc “Biên Thi Thi”, và gõ một dòng chữ.

“Tớ nhớ cậu.”

Nhưng yên lặng nhìn một lúc lâu, Vương Tử Bác lại “Tách-tách-tách” xóa tất cả, sau khi khóa màn hình, khi ngẩng đầu lên lần nữa, khuôn mặt đen sạm của cậu ấy có chút vui mừng.

Mặc dù không dám gửi đi nhưng Vương Tử Bác đã rất vui khi bản thân mạnh dạn như thế này, dù chỉ là âm thầm.

“Sao thế?”

Trần Hán Thăng bên cạnh ánh mắt quá thâm hiểm, chỉ cần liếc mắt liền có thể hiểu được: “Nhớ phụ nữ rồi sao?”

“Không, đừng nói nhảm, mày đừng nói bậy!”

Vương Tử Bác có chút đỏ mặt, hoàn toàn không thừa nhận.

Tuy nhiên, trong ký túc xá của Đại học Đông Đại ở khu Đại học Tiên Ninh, Biên Thi Thi bịt mũi hắt hơi ba lần liên tiếp, “A xì, a xì, a xì.”

“Có chuyện gì sao, Thi Thi?”

Tiêu Dung Ngư quan tâm hỏi: “Tối qua có phải đạp chăn ra khi ngủ không?”

“Không, có lẽ tên khốn nào đó đang mắng tớ.”

Biên Thi Thi nghiến răng nói.

Lẽ ra chỉ là hắt hơi, cũng không nên tức giận như vậy, nhưng cộng thêm đang khó chịu với một tên ngốc, nên mới nói vậy.

Tên khốn Vương Tử Bác này, mình không liên lạc với cậu ấy, cậu ấy lại thật sự không liên lạc với mình!.

.....

Chương 676: Hạnh phúc đợi cậu ở ngã rẽ tiếp theo.

Khoảng hơn 7 giờ tối, Trần Hán Thăng nhận được điện thoại của Thẩm Ấu Sở, bèn thu gom tiền lẻ trong tay chuẩn bị quay về.

“Người thắng không được rời đi!”

Một người chuyển phát nhanh Thâm Thông bị thua hơn 100 tệ tức giận lầm bầm.

“Ha ha, khẩu khí không nhỏ mà.”

Trần Hán Thăng sau khi nghe xong, lại quay lại ghế ngồi: “Đây, đây, đây, ai cũng không được đi, quyết chiến đến sáng.”

“Cút, cút , cút ……”

Chung Kiến Thành không nhịn được vội đuổi, ông ấy thua Trần Hán Thăng hơn 600 tệ trong buổi chiều. Chết tiệt trông chẳng giống một sinh viên đại học chút nào, Trần Hán Thăng tinh thông mọi hoạt động vui chơi giải trí.

Trình độ cờ thì trung bình, nhưng hắn có thể chơi tiểu xảo, mặt dày xin đi lại.

“Đi thôi, Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác bế Thẩm Ninh Ninh lên: “Nếu còn không về, A Ninh sẽ ăn no đồ ăn vặt, chúng ta sẽ bị Hồ Lâm Ngữ đấy.”

“Suýt quên cái này.”

Trần Hán Thăng giờ mới không tỏ ra hung hăng, cất bước từ từ trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Trên đường đi, Vương Tử Bác cũng nói với Trần Hán Thăng lý do chiều nay qua đây, Trần Hán Thăng kiên quyết ủng hộ việc nhận tiền.

"Mày không thể làm việc mà không nhận tiền được."

Trần Hán Thăng nhắc nhở nói: "Hệ thống menu của quán trà sữa mới chỉ là cài đặt lên máy thôi, sau này còn phải bảo trì và nâng cấp nữa, mày dự định trở thành lực lượng lao động miễn phí sao."

Vương Tử Bác thản nhiên nói: "Cái này có gì mà không được, chốt lại đi xe buýt cũng rất tiện."

"Không có kiểu làm ăn như vậy."

Trần Hán Thăng khuyên bảo: "Hiện tại, mày đã chính thức thành lập công ty, phải xem xét tình hình hoạt động, sau này còn phải tuyển người nữa."

"Điều đó cũng không nhất thiết phải kiếm tiền của mày."

Vương Tử Bác vẫn như ngày trước, ngoan cố rời khỏi Hỏa Tiễn 101, thà vứt bỏ hàng chục nghìn tiền thu nhập bán thời gian mỗi tháng.

"Việc này không thể tính là kiếm tiền của tao được. Quán trà sữa hoàn toàn độc lập, giống như công ty luật vậy."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút nói: "Gần đây Biên Thi Thi không muốn nói chuyện với mày, mày có thể dùng lý do "công ty mới nhận tiền lương" mời cô ấy một bữa cơm."

Khi nói đến Biên Thi Thi, cơn tức của Vương Tử Bác bỗng chốc phát tác.

“Là bởi vì lần trước sau khi tới Công ty điện Tử Quả Xác, Biên Thi Thi đột nhiên không để ý tới tao nữa, đều là lỗi của mày!.”

Vương Tử Bác giận dữ mắng mỏ.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười không phản bác, trên thực tế, Biên Thi Thi không chỉ thờ ơ với Vương Tử Bác, cô ấy cũng không nhiệt tình với cả mình.

Bạn học Thi Thi có lẽ đã biết điều gì đó, đây là để bày tỏ sự không hài lòng thay bạn thân Tiêu Dung Ngư của cô ấy.

Trên thực tế, Vương Tử Bác là người chịu oan nhiều nhất, do là bạn từ thời thơ ấu và cũng là đồng bọn của Trần Hán Thăng, nên bản thân bị vạ lây.

Không may là Vương Tử Bác và Biên Thi Thi mới ở mức “trên tình bạn dưới tình yêu”, thời điểm này quan hệ nam nữ sẽ rất nhạy cảm, tiến một bước sẽ thành một cặp, nếu lùi lại, thì rơi vào tình thế khó xử, chẳng ai biết làm thế nào.

Ngay cả khi Tiểu Ngư Nhi được Trần Hán Thăng dỗ dành xong xuôi, thì Vương Tử Bác và Biên Thi Thi vẫn đang căng thẳng.

“Dùng tiền lương để mời ăn cơm… lý do này có vẻ được.”

Vương Tử Bác lẩm bẩm nói: “Vậy thì tao sẽ nhận.”

“Nhìn này, A Ninh.”

Trần Hán Thăng trêu chọc cô bé: “Anh Tử Bác của em đúng là một tên háo sắc. Lúc đầu còn giả vờ hào phóng, nhưng bây giờ lại nhận tiền vì một người phụ nữ.”

“Đừng nói những điều này trước mặt trẻ con.”

Vương Tử Bác không hài lòng nói.

Ai ngờ, A Ninh chớp chớp hàng mi dài, lanh lảnh hỏi: "Anh Tử Bác, anh sắp yêu đương rồi à?."

Vương Tử Bác sửng sốt: "Em… em làm sao biết những lời này, là kẻ tâm thần nào dạy cho em vậy!."

"Thằng ngu này, mày suy nghĩ kỹ đi, A Ninh sinh năm 1998 đấy."

Trần Hán Thăng bất lực nói: "Bây giờ TV khắp nơi đều là hình ảnh hôn nhau, còn phải ai dạy sao?."

"Cũng đúng."

Vương Tử Bác giờ mới bừng tỉnh lại, nhưng ngay sau đó cậu ấy lại có cảm giác như "Người cha già".

Sau này thằng nào dám phụ bạc A Ninh, ông mày nhất định đánh gãy chân nó!.

.....

Sau khi trở về Thiên Cảnh Sơn, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Hồ Lâm Ngữ, cũng như sự thuyết phục của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, tất nhiên điều quan trọng nhất là "Ảnh hưởng của cô bạn Thi Thi", Vương Tử Bác cuối cùng đã đồng ý lấy tiền.

Hồ Lâm Ngữ đưa cho Vương Tử Bác 5.600 tệ, tiêu chuẩn như sau:

5.000 tệ là khoản thanh toán cuối cùng cho việc lắp đặt hệ thống, trợ cấp hàng tháng để duy trì một quán trà sữa là 200 tệ, bây giờ có ba cái nên là 600 tệ.

"Vương tổng, cậu xem có ý kiến gì không?."

Hồ Lâm Ngữ nhìn Vương Tử Bác hỏi.

"Được rồi, được rồi."

Vương Tử Bác thậm chí còn không đếm, trực tiếp nhét tiền vào túi.

Hồ Lâm Ngữ gật đầu: "Được rồi, sau này cậu nhớ tới ký thêm một hợp đồng mới."

"Cần phải nghiêm túc như vậy sao?."

Vương Tử Bác cảm thấy có vẻ hơi quá rồi.

"Tất nhiên rồi."

Hồ Lâm Ngữ nghiêm túc nói: "Mối quan hệ giữa cậu và Trần Hán Thăng là việc riêng của hai người, đừng lẫn lộn với quán trà sữa, chúng tôi không phải là vật lệ thuộc của Trần Hán Thăng, phụ nữ Trung Quốc đã đứng lên rồi, cậu có hiểu không?"

"Biết, biết rồi mà."

Vương Tử Bác ngạc nhiên nhìn Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở.

Trần Hán Thăng nhún vai bày tỏ sự bất lực, Thẩm Ấu Sở khẽ cười, chỉ có Hồ Lâm Ngữ nghiêm khắc nói: "Vương tổng, bây giờ tôi sẽ đàm phán hợp đồng với cậu. Hai năm nữa, cậu chỉ được nghe những lời này thôi."

"Gì cơ?"

Vương Tử Bác có chút bối rối, Tiểu Hồ nhập vai "Giám đốc" sâu thật.

"Nếu cậu có bất kỳ vấn đề gì, xin vui lòng nói chuyện với luật sư của tôi."

Hồ Lâm Ngữ chắp tay sau lưng, nghiêng một góc 45° nhìn trần nhà và nói.

Vương Tử Bác:……

Sau khi trở về Đại học Lý Công Kiến Nghiệp từ Giang Lăng, Vương Tử Bác tắm xong bèn bật máy tính để xem "Vua hải tặc", khi bạn cùng phòng chuẩn bị tắt đèn, cậu ấy đã đeo tai nghe và xem trên MP4.

Loay hoay mãi đến hơn 1 giờ sáng, Vương Tử Bác mới nhấc điện thoại, mở số Biên Thi Thi trong danh bạ, sau một lúc lâu sửa đi sửa lại, cuối cùng cũng gửi đi một tin nhắn cho cô ấy.

Vương Tử Bác: "Xin chào, tớ xin lỗi đã làm phiền cậu, hôm nay công ty mạng Trí Bác đã nhận được tiền công cho công việc đầu tiên, tớ muốn mời cậu ăn tối vào ngày mai, xin hỏi có tiện không?."

Gửi tin nhắn này xong, Vương Tử bác vội vàng nhét điện thoại xuống dưới gối, thực ra cậu ấy có chút tâm lý không dám đối mặt, cố ý chọn thời điểm này để gửi, như vậy Biên Thi Thi sáng mai mới có thể nhìn thấy tin nhắn.

Nếu gửi sớm cho Biên Thi Thi, bất kể tình hình như thế nào, ngay cả khi Biên Thi Thi không trả lời, Vương Tử Bác đêm nay sẽ không thể ngủ.

"Chết muộn siêu sinh muộn, như vậy mình còn có thể sống thêm một đêm."

Vương Tử Bác thở ra một hơi dài: "Tiểu Trần nói đúng, mình thực sự là một kẻ hèn nhát trong tình cảm."

"Ngủ đi, ngủ đi, ngủ đi…"

Vương Tử Bác buộc mình phải ngủ, nhưng khi nghĩ đến kết quả vào sáng mai, trái tim vẫn đập lên thình thịch.

Một phút sau, Vương Tử Bác bất ngờ rút điện thoại ra và chuyển sang chế độ im lặng.

Bằng cách này, sáng mai sẽ không bị đánh thức bởi âm thanh tin nhắn, như thế có thể "Sống" thêm hai giờ nữa.

Chưa đến hai phút, Vương Tử Bác lại lấy điện thoại ra và tắt chế độ im lặng.

Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, trốn tránh có ý nghĩ gì chứ?.

.....

Nói tóm lại, khi Vương Tử Bác đang trằn trọc như thế vậy, điện thoại đã báo tiếng "Ting" một tin nhắn đến.

Biên Thi Thi: "Công ty luật sẽ làm thêm giờ vào tối mai."

Vương Tử Bác lúc đầu còn chưa kịp phản ứng.

Cậu ấy vẫn còn chưa ngủ sao?

Câu này có nghĩa là gì?

Làm việc thêm giờ?

Oh…đó là lý do từ chối khéo léo.

Vương Tử Bác yên lặng nhìn tin nhắn, thậm chí đọc đi đọc lại từng chữ, kể cả dấu câu.

Ánh đèn huỳnh quang yếu ớt chiếu vào mặt, có cảm giác hy vọng đang lụi tàn.

Tuy nhiên, kinh nghiệm mặt dày với chị Tiểu Tuệ của Vương Tử Bác cuối cùng cũng có tác dụng, vì bản thân thường xuyên bị từ chối như thế này.

"Tạch,tạch…"

Vương Tử Bác lại gửi một tin nhắn khác cho Biên Thi Thi, vẫn lịch sự như trước.

Vương Tử Bác: "Không sao, vậy cậu làm việc trước đi, đợi khi nào cậu rảnh vậy, xin lỗi đã làm phiền cậu nghỉ ngơi, chúc

cậu ngủ ngon.”

Sau khi gửi tin nhắn này, Vương Tử Bác lại nhét điện thoại xuống dưới gối và lặng lẽ chấp nhận kết quả trong ký túc xá tối om giữa tiếng thở của các bạn cùng phòng.

Thực ra cậu ấy đã quen rồi, Hoàng Tuệ từng giả vờ như không nhìn thấy.

Ban đầu, Vương Tử Bác tương đối ngây thơ, còn cố gắng hết sức để tìm ra manh mối dấu vết trong cuộc sống hàng ngày chứng minh rằng Hoàng Tuệ có tình cảm với mình.

Sau đó, cậu ấy học được cách che đậy.

Vốn dĩ, nỗi buồn của người lớn không quan trọng bằng việc đi học và đi làm.

“Tinh.”

Ngay sau đó, một tin nhắn khác đến từ chiếc điện thoại dưới gối.

Vương Tử Bác không muốn đọc nó, nhưng sau khi nghĩ lại, nó có lẽ là của Trần Hán Thăng.

Cậu ấy lo lắng có điều gì đó xảy ra với người bạn thân nhất của mình, sau khi lấy điện thoại ra và bật nó lên, tin báo cho thấy người gửi thực sự là “Biên Thi Thi”.

Biên Thi Thi: “Vương Tử Bác, cậu có phải là lợn không, tớ phải làm thêm giờ, cậu không thể đợi tớ được sao?.”

.....

Chương 677: Người hiền lành không tức giận, khi tức giận sẽ lấy mạng bạn.

Sau khi Biên Thi Thi gửi tin nhắn này, cô ấy cũng rất tức giận.

Vốn dĩ Vương Tử Bác mời đi ăn cơm là có lý do rất chính đáng, cô ấy cũng rất vui vẻ, gần đây quan hệ giữa hai người có chút khó xử, đây là cơ hội tốt để hâm nóng tình cảm.

Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư đã ở bên cạnh nhau một thời gian dài, cô ấy cũng có chút bị nhiễm tính cách kiêu ngạo, mặc dù trong lòng đã đồng ý nhưng tin nhắn vẫn cố ý trả lời "Tối mai công ty luật sẽ tăng ca".

Công ty luật làm thêm giờ là sự thật, nhưng bình thường hẹn hò hàng ngày của Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi cũng không bị ảnh hưởng gì.

Nhưng bạn học Thi Thi đã bỏ qua điểm mấu chốt, Vương Tử Bác không phải Trần Hán Thăng, từ cấp bậc đến da mặt, từ da mặt đến thủ đoạn, đơn vị đo khoảng cách giữa hai người họ phải là "Năm ánh sáng".

Khi Trần Hán Thăng nhìn thấy tin nhắn này, hắn hoàn toàn không quan tâm nó, tranh thủ tìm cơ hội cho mình với một nụ cười tươi rói.

Khi Vương Tử Bác nhìn thấy tin nhắn này, cậu ấy lập tức nao núng, thậm chí còn lịch sự trả lời: Không sao, đợi sau này

lúc nào cậu rảnh, vậy không làm phiền cậu nghỉ ngơi, chúc cậu ngủ ngon.

"Chúc ngủ ngon cái đầu nhà cậu!"

Biên Thi Thi lần này thực sự tức giận, bản thân là con gái còn phải chủ động nhắc nhở cậu ấy.

Kẻ ngu xuẩn kia thật sự không hiểu, nếu cô gái thật sự không có hứng thú, hoàn toàn có thể làm bộ như không thấy gì, còn trả lời tin nhắn muộn vậy làm khỉ gì.

Trả lời tin nhắn lúc 1 giờ sáng, bản chất đã là một thái độ!.

Biên Thi Thi bĩu môi đặt điện thoại xuống, lấy MP4 Quả Xác ra cắm tai nghe, lặp đi lặp lại bài "Người Tình Không Trọn Vẹn" của s.h.e.

Gần hơn một chút, để anh nắm tay.

Mạnh dạn lên một chút, em sẽ đi cùng anh.

Anh còn chờ gì nữa, thời gian không còn nhiều.

Tiếp tục như vậy thì chỉ là bạn bè.

.....

"Haiz."

Biên Thi Thi thở dài, lời bài hát "Hữu đạt dĩ thượng, luyến ái vị mãn, điềm mật tâm phiền, du duyệt hỗn loạn "quả thật quá đồng cảm, nó thực sự giống như hát về chính mình, giống như đang hát về tình trạng của mình.

"Ù" một tiếng.

Chiếc điện thoại dưới gối rung lên.

Biên Thi Thi đợi một lúc, cho đến khi điện thoại kêu ba tiếng "Ù, ù, ù" liên tiếp, cô ấy mới lấy ra xem.

Quả nhiên là Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác: “Tớ xin lỗi, vừa rồi tớ chưa hiểu rõ, cậu đừng tức giận.”

Vương Tử Bác: “Sáng mai tớ sẽ xin nghỉ phép để đợi cậu, tớ sẽ đợi từ sáng cho đến khi cậu làm thêm giờ xong.”

Vương Tử Bác: “Tớ sẽ mang bữa sáng cho cậu, cậu đừng đến nhà ăn.”

Sau khi Biên Thi Thi đọc tất cả các tin nhắn, dự đoán Vương Tử Bác chắc đang lo lắng nhìn vào màn hình điện thoại, lo lắng chờ đợi tin nhắn tiếp theo của cô ấy.

Nghĩ đến đây, trong lòng lại cảm thấy rất buồn cười.

Mặc dù Vương Tử Bác có rất nhiều khuyết điểm, chẳng hạn như không biết nói chuyện, không đủ hài hước, không đủ đẹp trai…

Nhưng:

Cậu ấy sẽ đối xử chân thành với bạn bè.

Cậu ấy sẽ hết lòng vì bạn gái.

Cậu ấy cũng sẽ âm thầm dọn dẹp sàn nhà khi không có ai chú ý.

Cậu không phách lối như Trần Hán Thăng, cũng không để bụng nhiều chuyện.

Cậu ấy thực sự khá tốt.

.....

“Vương Tử Bác, cậu phải dũng cảm lên, nếu không chúng ta thật sự chỉ có thể làm bạn bè thôi.”

Biên Thi Thi trong lòng nghĩ như vậy, nhưng tin nhắn chỉ trả lời bằng một từ.

“Hừ!”

Một chữ này đối với Biên Thi Thi là đủ rồi, nó tượng trưng cho sự tha thứ, thấu hiểu, kiêu hãnh và còn ẩn giấu hạnh phúc trong sâu thẳm…

Nói tóm lại, sau khi Vương Tử Bác nhìn thấy tin nhắn này, cậu ấy đã vui đến mức thực sự muốn hét lên thật to, bởi vì kết hợp các tin nhắn trước sau, đây là một cuộc trò chuyện ngọt ngào.

Vương Tử Bác: "Tớ sẽ mang bữa sáng cho cậu, cậu đừng đến nhà ăn."

Biên Thi Thi: "Hừ!"

"Hóa ra con trai khi yêu nên mạnh dạn hơn."

Vương Tử Bác chợt nhớ rằng Trần Hán Thăng đã tổng kết hai bí quyết theo đuổi các cô gái.

Một, mặt dày. Hai, đừng làm các cô gái cảm thấy phiền chán.

Hai điểm này tưởng chừng như đơn giản nhưng để thực hiện đồng thời thì không dễ chút nào.

.....

Sáng hôm sau, Vương Tử Bác dậy sớm, hoặc là nói cả đêm cậu ấy trằn trọc không ngủ được nhiều, nhưng tinh thần rất tốt, mua sáu túi đồ ăn sáng KFC rồi chạy lon ton xuống tầng dưới ký túc xá nữ của Đại học Đông Đại.

Cậu ấy đã âm thầm học được rất nhiều mánh khóe từ Trần Hán Thăng, biết rằng trước tiên cần phải tạo ấn tượng tốt với cả ký túc xá.

Sau khi Biên Thi Thi và những người bạn cùng phòng của cô ấy đi xuống cầu thang, Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy Vương Tử Bác trước tiên. Mấy người đứng bên cạnh ôm từng cuốn sách

trong tay, với nụ cười thể hiện "Chúng tôi đều hiểu" trên khóe miệng.

Chỉ có Biên Thi Thi mặt không đổi sắc, "Chộp lấy" bữa sáng từ trong tay Vương Tử Bác nói: "Buổi tối cậu đến công ty luật, ban ngày tớ còn phải lên lớp, cậu cũng về lên lớp đi, cho rằng mình là Trần Hán Thăng sao, có thể tùy tiện xin nghỉ!."

Khi Tiêu Dung Ngư nghe thấy ai đó nói về bạn trai của mình, cô ấy ngay lập tức giơ móng vuốt nhứ nhứ về phía Biên Thi Thi, nhưng Biên Thi Thi đã chạy mất hút từ lúc nào.

Một nhóm các nữ sinh trong ánh nắng sớm, vừa đi vừa vui đùa, lắc lư duyên dáng.

Vương Tử Bác thẫn thờ nhìn theo sau, một lúc sau cậu ấy mới nhớ ra mình phải quay lại Đại học Lý Công Kiến Nghiệp, trên đường đi cậu ấy rất muốn chia sẻ sự kiện vui này với Trần Hán Thăng, nhưng nhìn thời gian, chắc giờ này Tiểu Trần còn đang ngủ.

Cuối cùng vào lúc 10h sáng, Vương Tử Bác không thể kìm lòng được đã liên lạc với Trần Hán Thăng.

"Mẹ kiếp, mày lại có việc quái gì vậy?"

Không khí xung quanh Trần Hán Thăng rất ồn ào, kèm theo giọng điệu của hắn rất cáu kỉnh.

"Mày bị sao vậy?"

Vương Tử Bác sửng sốt một lúc, trước tiên hỏi bạn nối khố về tình hình ở đó.

"Mẹ kiếp, kênh giáo dục Kiến Nghiệp đến đây để phỏng vấn quán trà sữa."

Trần Hán Thăng chán nản nói: "Công khai như vậy, Tiêu Dung Ngư nhất định sẽ biết được, nói không chừng tao sẽ phải

chịu khổ mấy ngày.”

“Ồ, ra thế.”

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, lại không dám nói thật: “Tao không có việc gì, chỉ muốn nói thời tiết có chút nóng, nhiệt độ cao nhất là 37 độ, ừm… mày chú ý uống thêm nước nóng.”

“Mày đang bị bệnh hả, bố thằng hâm.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một câu rồi trực tiếp cúp điện thoại.

“Hết cách, mình bên này đang ngọt ngào, Tiểu Trần bên đó lòng như kiến cắn.”

Vương Tử Bác tự nói với mình: “Vậy thì tốt hơn là đừng nói ra, nếu không hắn sẽ nghĩ mình đang khoe khoang, lớ ngớ mình lại bị chửi cho một chập.”

“Ha ha, không nghĩ sẽ có một ngày có thể ở trước mặt Tiểu Trần khoe khoang.”

Vương Tử Bác vuốt cái đầu to cười ngây ngô.

.....

Cứ như vậy bắt đầu từ 10 giờ sáng, chịu đựng cho đến sau 5 giờ chiều, Vương Tử Bác đang ở trong ký túc xá, cuối cùng cũng nhận được một tin nhắn từ Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi: “Có đấy không, tớ chuẩn bị đến công ty luật.”

Vương Tử Bác ngay lập tức trả lời: “Được rồi, tớ bây giờ cũng đi ngay.”

Biên Thi Thi: “Đừng vội, cứ bình tĩnh thôi.”

“Cạch.”

Vương Tử Bác đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhìn vào gương và chỉnh sửa lại quần áo, kiểm tra xem râu của mình đã cạo sạch chưa, cho đến khi bản thân hoàn toàn hài lòng mới ra ngoài.

Trên thực tế, đây là buổi hẹn hò đầu tiên của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, trước đó về cơ bản ăn cùng nhau đều do Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư tổ chức.

Ngoại trừ đêm đó, khi "Công ty phần mềm mạng Trí Bác" được thành lập, Biên Thi Thi đã đặc biệt quay lại công ty luật, ăn một bát cơm đơn giản, cay và nóng hổi cùng với Vương Tử Bác.

Bắt xe buýt đến Trung tâm Thương mại Quốc tế ở Tân Nhai Khẩu, Vương Tử Bác mua hai cốc trà sữa dâu tây, hào hứng bước đến thang máy, thầm nghĩ: "Hồ Lâm Ngữ xem ra rất có tham vọng, hẳn là muốn mở cửa hàng trà sữa đến Tân Nhai Khẩu, khi đó Tiểu Trần sẽ làm gì đây?"

Khi đến cửa thang máy, Vương Tử Bác đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, hóa ra là Hoàng Tuệ.

Cô ta đang giao tiếp với một người nước ngoài tóc vàng, da trắng. Cô sử dụng tiếng Anh suốt quá trình giao tiếp, đã thế còn cố tình để giọng lớn hơn, bất cứ khi nào những người xung quanh nhìn mình, Hoàng Tuệ sẽ tăng thêm một phần thoả mãn.

Trong thâm tâm Vương Tử Bác biết rằng trong thế giới quan của Hoàng Tuệ, cô ta luôn cảm thấy rằng kết bạn với người nước ngoài là một điều rất cao siêu.

Hoàng Tuệ cũng chú ý đến Vương Tử Bác, ánh mắt cô ta dừng lại trên ly trà sữa dâu tây, rồi nhẹ nhàng chuyển sang nơi khác, cả hai đều giả vờ như không quen biết nhau.

Khi thang máy mở ra, một nhóm người đổ xô vào. Vương Tử Bác thực sự muốn ra ngoài, chờ lần thang máy tiếp theo,

nhưng lập tức cảm thấy rằng điều đó là không cần thiết, như thế khác gì bản thân thừa nhận sợ Hoàng Tuệ.

Vì vậy, cậu ấy cũng vào thang máy, trong tiếng gió thang máy "Vù vù", những người khác đều rất im lặng, chỉ có Hoàng Tuệ vẫn đang nói chuyện với người nước ngoài đó, mọi lúc mọi nơi luôn thể hiện cảm giác ưu việt lố lăng này.

Vương Tử Bác nói tiếng Anh khá tốt nên có thể hiểu những gì họ đang nói.

Đây hẳn là một khách hàng đến từ Úc, hôm nay đến Kiến Nghiệp để khảo sát, nhưng điều duy nhất khiến Vương Tử Bác không hài lòng là người nước ngoài này lại hỏi thẳng rằng: "Quán bar nào có thể câu được các cô gái nhanh hơn?"

"Câu mẹ mày ý!"

Vương Tử Bác không phải là người có tính cách chủ động gây chuyện như Trần Hán Thăng, cậu ấy chỉ âm thầm chửi rủa trong lòng sau khi Hoàng Tuệ bước vào tầng 13.

Sau khi đến phòng 1802, ngoại trừ Tiêu Dung Ngư, ba bông hoa vàng khác đều ở đó, văn phòng của Cao Văn và Lịch Na đang có hai khách hàng đến tư vấn.

Sau khi trở về từ Điện tử Quả Xác trước đó, Cao Văn đột nhiên trầm lặng một thời gian, trong lòng mọi người đều biết nguyên nhân.

Tuy nhiên, thái độ của Tiêu Dung Ngư, giám đốc Công ty luật Dung Thăng, bạn gái của Trần Hán Thăng, đồng thời là một nhân vật chủ chốt, vẫn không thay đổi, cô ấy vẫn luôn tôn trọng Cao Văn và Dịch Na, thậm chí còn đến văn phòng của Cao Văn để xin lời khuyên về một số vấn đề khó khăn trong công việc.

Từ đó Cao Văn mới dần hồi phục, nhưng thái độ của cô đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, khi xảy ra tranh luận, cô ấy

không còn hung hăng tranh giành hơn thua nữa.

"Này, mình đến rồi."

Vương Tử Bác đi đến văn phòng của Biên Thi Thi, hắng giọng nói.

"Ồ."

Biên Thi Thi gật đầu.

Biên Thi Thi vẫn chưa thi được chứng chỉ tư cách luật sư, trước mắt vẫn đang làm một số công việc phụ trợ, in và tóm tắt một số tài liệu pháp vụ trên máy tính.

Bầu không khí có vẻ hơi lạnh nhạt, Vương Tử Bác theo bản năng muốn vặn mông lần nữa, chợt phát hiện Biên Thi Thi đang nhìn mình chằm chằm, vội vàng đặt ly trà sữa dâu lên bàn, sống chết không vặn mông nữa.

Cậu biết rằng Biên Thi Thi không cho phép Vương Tử Bác vặn mông.

"Hừ!"

Biên Thi Thi giờ mới lấy trà sữa, cắm ống hút và nói: "Tối nay khoảng hơn 8 giờ nhé, gần đây có một vụ kiện kinh tế. Tiêu Dung Ngư đã đến xin ý kiến của giáo sư Tôn, nếu không có thể về sớm hơn."

Vương Tử Bác xua tay: "Không sao, tớ cũng không bận gì."

"Không bận sao?"

Biên Thi Thi hỏi: "Vừa rồi hình như cậu khá bận rộn, dường như làm phần mềm cho một công ty hả?"

"Ừm, đã làm xong rồi."

Vương Tử Bác bỗng trở nên lo lắng, bởi vì công ty đó là quán trà sữa "Ngộ Kiến".

Nếu Biên Thi Thi hỏi, nhất định không thể nói ra sự thật, nên trả lời như thế nào đây?

Cũng may Biên Thi Thi không hỏi kỹ, cô ấy tò mò một chuyện khác: "Cậu kiếm được bao nhiêu tiền?"

"5600 tệ."

Vương Tử Bác thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bản thân không muốn nói dối Biên Thi Thi.

"Nhiều vậy sao."

Biên Thi Thi khó chịu nói: "Khó trách bây giờ rất nhiều người học máy tính, nhưng tiếc là tớ không giỏi toán học lắm, không hiểu những công thức đó."

"Hì hì, toán học thực ra không khó."

Vương Tử Bác mỉm cười: "Tớ không giỏi ngữ văn, kỳ thi tuyển sinh đại học là vì môn này kéo điểm xuống đấy."

"Sớm đã nhìn thấy rồi."

Biên Thi Thi lườm Vương Tử Bác một cái: "Một câu mà nhìn còn không hiểu, lại còn nói chúc ngủ ngon!"

Biên Thi Thi vốn khá xinh đẹp, nhưng khi cô ấy tức giận, thì nét đẹp của phụ nữ Hồ Nam càng đậm hơn, cộng với tin nhắn tối qua, khiến Vương Tử Bác cúi đầu xấu hổ.

Trong phòng có chút yên lặng, một lúc sau, Biên Thi Thi lại tìm thấy đề tài khác.

"Tớ nghe Tiêu Dung Ngư nói rằng cha mẹ của Trần Hán Thăng đều là công chức."

Biên Thi Thi hỏi: "Cha mẹ cậu làm nghề gì?"

"Cha mẹ tớ sao?"

Vương Tử Bác thành thật nói: “Họ không có bất kỳ công việc chính thức nào. Hai người đã từng mở quầy hàng, bây giờ có một cửa hàng nhỏ. Cửa hàng này được cha mẹ Tiểu Trần giúp đỡ rất nhiều mới mở được.”

“Ồ.”

Biên Thi Thi từ việc này suy ra, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác không chỉ có mối quan hệ tốt, mà mối quan hệ giữa hai gia đình cũng ổn. Ngày trước vì lỗi của Trần Hán Thăng, mà vạ lây đến Vương Tử Bác hình như hơi miễn cưỡng.

“Bố mẹ tớ là nông dân ở nông thôn, làm ruộng.”

Biên Thi Thi cười và nói: “Nghỉ hè năm nay, Tiểu Ngư Nhi sẽ đến Nhạc Dương chơi, cậu và Trần Hán Thăng cũng sẽ đi theo đi.”

““Nhạc Dương Lầu Ký” của Phạm Trọng Yêm phải không?.”

Vương Tử Bác hỏi.

“Đúng vậy, Nhạc Dương Lầu không có gì thú vị…”

Biên Thi Thi bĩu môi nhận xét.

Giống như những gì Trần Hán Thăng đã nói trước đó, núi Hoa Quả Sơn ở Cảng Thành không xứng đáng với danh tiếng của một danh lam thắng cảnh cấp 5. Ai cũng “Khinh thường” danh lam thắng cảnh mang tính biểu tượng của quê hương mình, nhưng nếu người ngoài bôi nhọ nó, thì lại không nhịn được mà đi nói đạo lý.

Hai người cứ như vậy tán gẫu, thỉnh thoảng sẽ im lặng, rất nhanh sẽ tình cờ nói đến đề tài khác, quan hệ càng lúc càng hòa thuận từ lúc nào không hay.

Biên Thi Thi thực sự phát hiện ra rằng Vương Tử Bác không phải bị bệnh khó giao tiếp, mà đôi khi sẽ kể một số câu

chuyện cười chẳng buồn cười chút nào. Nhưng khi có nhiều người, cậu ấy sẽ không bộc lộ nó ra ngoài như Trần Hán Thăng.

Khoảng 7 giờ tối, Cao Văn và Lịch Na hết giờ làm nên đi về trước, Biên Thi Thi vì vừa trò chuyện vừa làm việc cho đến tận 9 giờ tối.

"Đã 9 giờ rồi sao?."

Vương Tử Bác rất ngạc nhiên, cậu ấy dường như ngồi chưa lâu.

"Ừ, thời gian ở bên cậu trôi qua nhanh thật."

Biên Thi Thi vừa nói xong, bản thân cũng có chút đỏ mặt.

Câu này có chút mập mờ.

Vương Tử Bác lại muốn vặn mông.

Hai người rơi vào tình trang im lặng, chỉ là ngầm hiểu ý tắt đèn khóa cửa lại, đi tới thang máy chuẩn bị đi xuống lầu.

Bây giờ đã tương đối muộn, trong thang máy trống rỗng chỉ có hai người, khi Vương Tử Bác đang suy nghĩ xem buổi tối nên ăn gì thì thang máy đột ngột dừng lại ở tầng 13, một đám người thưa thớt đi vào.

Tống Nghĩa Tiến, Hoàng Tuệ, thêm cả người úc kia, và hai người còn lại chắc cũng là đồng nghiệp nam trong công ty của Hoàng Tuệ.

Họ đang đùa giỡn thảo luận "mấy cô gái ở quán bar 1912 mới là đẹp nhất" xen lẫn một số ám hiệu mờ ám.

Biên Thi Thi cau mày khó chịu, Vương Tử Bác cũng rất khinh thường.

Họ cũng nhìn thấy Vương Tử Bác và Biên Thi Thi. Còn Hoàng Tuệ nhìn sinh viên đại học trẻ tuổi, hoạt bát, dáng thon

gọn này, thì khịt mũi khinh thường.

“Oa, cô gái xinh đẹp.”,

Người Úc kia nhìn chằm chằm vào bắp chân trắng nõn của Biên Thi Thi dưới chiếc quần sóoc. Anh ta sử dụng vốn từ tiếng Trung không lưu loát nói: “Người đẹp, chúng ta đi uống với nhau một chút chứ?”

Tên ngu xuẩn người nước ngoài này không biết đã trải qua chuyện gì mà dám ngỏ lời mời cô gái Trung Quốc khi có bạn trai cô ấy đi cùng.

Biên Thi Thi vừa định chửi thề, đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một câu nói không chút khách sáo: “Cút!”

Vương Tử Bác tiến lên vài bước và đứng trước mặt Người Úc kia.

Hoàng Tuệ hơi ngạc nhiên, trong lòng cô ta, Vương Tử Bác luôn rất nhát gan, câu nói này dường như Trần Hán Thăng nói mới đúng.

Trên thực tế, Hoàng Tuệ hoàn toàn không hiểu Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác chỉ khó xử về mặt tình cảm, ăn nói kém cũng chỉ trên phương diện tình cảm, nhưng ở những khía cạnh khác, Vương Tử Bác không hề nhát gan, sợ sệt.

Khi còn nhỏ đã cùng Trần Hán Thăng chiến đấu khắp nơi. Nghe tin bạn nối khố bị thương, dù là dịp Tết Nguyên Đán, cũng cầm theo con dao chạy một mạch tới chỗ đó, thì làm sao có thể sợ rắc rối chứ?

Tất nhiên, Hoàng Tuệ cũng hoàn toàn không hiểu gì về Trần Hán Thăng.

Bởi vì Trần Hán Thăng sẽ không nói “Cút” vào lúc này, sẽ không đưa ra bất kỳ cảnh báo nào, mà trực tiếp hành động

thôi.

Hoàng Tuệ không xứng đáng được hưởng khía cạnh "Nam tính" của Vương Tử Bác, nhưng Biên Thi Thi thì xứng.

Đứng sau lưng Vương Tử Bác, Biên Thi Thi cảm thấy cái bóng lưng này thật khiến người ta yên tâm.

Vương Tử Bác thấp hơn Trần Hán Thăng một chút, nhưng khỏe hơn Trần Hán Thăng, cậu ấy không thích cáu gắt, và thường bị Tiểu A Ninh "Bắt nạt", vì vậy mọi người đều bỏ qua dáng người của cậu ấy.

"Cậu muốn làm gì , tôi chỉ muốn đi uống rượu với bạn gái của cậu thôi!"

Người Úc ở trên mảnh đất này, anh ta dường như không biết thế nào là kính sợ, thế nào là tôn trọng…

Vương Tử Bác không muốn nói chuyện với anh ta, và khi thang máy đến tầng một, đã bảo vệ Biên Thi Thi rời đi.

"Chẹp chẹp ·····" tiếng phát ra từ miệng người Úc kia.

Tên tóc vàng mắt xanh lại đuổi theo quấy rầy, khoa chân múa tay ra hiệu: "Cô gái xinh đẹp, tôi có thể cho cô tiền."

"Bộp."

Vương Tử Bác gạt tay tên kia ra nghiêm túc nói: "Nếu anh còn tiếp tục quấy rầy, tôi sẽ không khách sáo đâu."

"Mày cút đi!"

Tên người nước ngoài nghĩ rằng đây là nhà của mình nên đã lớn tiếng chửi bới Vương Tử Bác trước mặt các nhân viên bảo vệ của Trung tâm Thương mại Quốc tế, lại giơ tay hướng về phía Biên Thi Thi.

"Về nhà tìm mẹ mày đi!"

Vương Tử Bác không nhường nhịn nữa, dưới ánh mắt lo lắng của Biên Thi Thi, dưới vẻ mặt kinh ngạc của Hoàng Tuệ và Tống Nghĩa Tiến, tức giận nắm chặt tay, đấm vào mặt người nước ngoài kia.

Những người hiền lành thường không tức giận.

Một khi tức giận, thì không biết thế nào mà lần.

.....

Chương 678: Đến đồn cảnh sát trong buổi hẹn hò đầu tiên sẽ là trải nghiệm như thế nào.

Cú đấm của Vương Tử Bác rất bất ngờ và dứt khoát, người Úc kia đang trêu chọc Biên Thi Thi không kịp có phản ứng gì.

Anh ta chỉ nghe thấy một tiếng "Bịch" nhẹ, sau đó mũi truyền đến một trận đau nhức dữ dội, hai dòng chất lỏng nóng hổi đồng thời chảy xuống.

Vô thức đưa tay chạm vào, trên đó có một vết máu đỏ tươi.

"Olivier!"

Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ kêu lên và chạy lên kiểm tra.

Sống mũi của người Úc kia có lẽ đã bị trọng thương, anh ta vừa lau máu vừa nhìn chằm chằm Vương Tử Bác, trong mắt cuối cùng cũng hiện lên vẻ sợ hãi, cùng với một chút khó hiểu và nghi hoặc.

Từ khi nào, người nước này lại dám đánh tôi?

Có nhiều nữ nhân viên đứng chờ xe buýt ở cổng Trung tâm thương mại quốc tế, thấy có người đánh nhau bị thương, tất cả kêu lên và lùi về phía sau, họ rất có ý thức về luật pháp, có người đi đến chỗ bảo vệ của Trung tâm Thương mại Quốc tế, một số lấy điện thoại di động của mình gọi cho 110.

Trên thực tế, nhân viên bảo vệ đã nhìn thấy từ lâu, vừa cầm bộ đàm để báo cáo thông tin, vừa cầm dùi cui chạy đến.

"Các anh đang làm gì đấy?"

Hai nhân viên bảo vệ đứng ở giữa hét lớn, đề phòng xung đột lần thứ hai, đồng thời có chút cảnh giác nhìn anh thanh niên to lớn động tay động chân này.

Dáng người cường tráng, làn da ngăm đen, chẳng trách người nước ngoài kia bị hạ chỉ sau một cú đấm.

Vương Tử Bác không có ý định tiếp tục động tay chân, cậu ấy vẫn là một người hiền lành, nếu mà là Trần Hán Thăng thì tên người Úc da trắng này chỉ có no đòn.

"Côn đồ đang đánh người!"

Tống Nghĩa Tiến thấy khách hàng bị đánh, vừa lo lắng cho vụ làm ăn, lại cảm thấy rất nhục nhã, chỉ nhìn sự chênh lệch vóc dáng đã đoán được không phải là đối thủ, chỉ có thể chỉ vào Vương Tử Bác mà chửi: "Thích đánh nhau phải không? Mẹ kiếp mày cứ đợi đấy!"

Đây là lần đầu tiên trong đời Vương Tử Bác bị người khác mắng là lưu manh, khóe miệng giật giật, đây là "Cái tên độc quyền" của Tiểu Trần.

"Nói như shit!"

Vương Tử Bác còn chưa tranh luận, Biên Thi Thi một cô gái có tài hùng biện, hơn nữa còn đến từ Hồ Nam, ngay lập tức cắt ngang: "Rõ ràng là người nước ngoài kia muốn động tay động chân gây sự với tôi, vì vậy bạn trai….. bạn của tôi đã đến ngăn họ lại."

"Bạn trai… bạn của tôi, điều này có nghĩa là gì?"

Vương Tử Bác liếc nhìn Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi hơi đỏ mặt, nhưng cô ấy không đáp lại, bởi vì cô ấy đang giải thích với nhân viên bảo vệ: "Chúng tôi chẳng biết họ là ai, vừa rồi khi chúng tôi xuống thang máy, người Úc không biết xấu hổ này đã lớn tiếng kéo tôi đi uống rượu. Chúng tôi đã bỏ qua mấy lần, anh ta chẳng những không nghe lời, còn chuẩn bị sàm sỡ tôi…"

"Olivier là người Úc."

Hoàng Tuệ cũng đứng ra phản bác, trong lời nói còn cố tình nhấn mạnh đặc điểm tự do: "Úc khác với Trung Quốc. Phong tục của họ là ủng hộ tự do và thích sự lãng mạn. Olivier vừa rồi chỉ chào hỏi mà chẳng có ý đồ gì."

Cảnh này rất thú vị, Hoàng Tuệ là "Bạn gái cũ" của Vương Tử Bác, Biên Thi Thi hiện tại chỉ là "Bạn" của Vương Tử Bác, và cả hai bất ngờ cãi nhau một cách khó hiểu.

Nhưng Biên Thi Thi là một sinh viên luật, cô ấy biết cách tìm ra bằng chứng có lợi nhất cho mình.

Vương Tử Bác đánh bị thương người khác là sự thật, muốn giảm bớt ảnh hưởng thì trước tiên phải cáo buộc người nước ngoài giở trò đồi bại trước, dẫn đến buộc phải đánh trả để tự vệ.

Vì vậy, Biên Thi Thi nói với nhân viên bảo vệ: "Có camera trong thang máy, nếu anh không tin, anh có thể xem lại, xem có đúng là họ đã quấy rối tôi trước không. Nếu các anh dám xóa video này, dựa theo "Quy định của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa về Xử phạt Quản lý Trị an", "Quy định của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa về Quản lý Tài sản công" và hợp đồng thuê ban đầu, tôi có thể kiện công ty của anh đến phá sản!."

Nhìn Biên Thi Thi giống như một quả ớt nhỏ, nhân viên bảo vệ nuốt nước bọt một tiếng "Ực": "Đừng vội, tôi muốn

hỏi, cô đến từ 1802 Công ty luật Dung Thăng phải không.”

“Đúng rồi!.”

Biên Thi Thi gật đầu thừa nhận, tình hình thực tế bây giờ thì không phải nói nhiều, cô ấy cũng sợ rằng bên bên quản lý sẽ thiên vị người nước ngoài.

Sau khi nhân viên bảo vệ có được câu trả lời rõ ràng, anh ta nhỏ giọng hơn một chút để không cho Hoàng Tuệ và Tống Nghĩa Tiến nghe thấy: “Yên tâm, Trần tổng và chúng tôi là bạn bè, chúng tôi sẽ không thiên vị người ngoài đâu.”

“Sao?”

Biên Thi Thi sửng sốt, Trần Hán Thăng chơi với nhân viên bảo vệ của Cao ốc Thương mại Quốc tế khi nào?

“Nếu bảo vệ đứng về phía mình, ngoại trừ chứng cứ thực chất là camera trong thang máy, bây giờ còn có cả nhân chứng.”

Biên Thi Thi nghĩ rằng theo cách này, bất kể là công khai hay riêng tư, bên cô ấy sẽ dành lợi thế nhất định.

Lúc này, còi báo động vang lên cách đó không xa, hai chiếc xe cảnh sát đèn xanh đỏ đi tới. Tân Nhai Khẩu là khu vực trung tâm của Kiến Nghiệp, có rất nhiều cảnh sát tuần tra, về cơ bản bọn họ có thể tới hiện trường trong vòng 5 phút.

“Tuy nhiên, người khác thì rất khó nói.”

Nhân viên bảo vệ dặn dò nói: “Cô nên tìm Trần tổng trước, cậu ấy là một người giàu có lái Land Rover, có thể chịu được áp lực từ phía người nước ngoài.”

.....

Có hai cảnh sát đến giải quyết, bọn họ đã quen với các sự việc ẩu đả đánh nhau, nhưng chỉ thấy một người trong đó là

người nước ngoài, nên khiến đám cảnh sát cau mày.

Những việc liên quan đến đối ngoại có hơi hóc búa, phải giải quyết hết sức cẩn thận.

“Các anh chị lấy chứng minh thư ra.”

Một cảnh sát tầm ba mươi tuổi nắm bắt tình hình.

Vương Tử Bác đưa thẻ sinh viên và thẻ căn cước của mình, khi viên cảnh sát nhìn thấy đóng dấu trường “Đại học Lý Công Kiến Nghiệp”, ánh mắt anh ta dán chặt: “Sinh viên của Đại học Lý Công Kiến Nghiệp, tại sao cậu lại đánh nhau?.”

“Họ trêu chọc tôi… bạn của tôi.”

Vương Tử Bác ngập ngừng, nói một cách thành thật.

Biên Thi Thi liếc nhìn Vương Tử Bác, nhưng không nói gì.

“Ồ.”

Viên cảnh sát vô cảm gật đầu, hiện tại hiện trường đã được kiểm soát, nhưng mũi của người Úc tên Olivier vẫn đang chảy máu, có lẽ đã bị gãy.

“Chúng ta đi bệnh viện xử lý trước đã.”

Cảnh sát vẫy tay, chuẩn bị dẫn người hai bên đi.

Tống Nghĩa Tiến chắc chắn không thể nuốt trôi cục tức này, dù sao thì khách hàng bị đánh ở ngay dưới trụ sở công ty, trong lòng anh ta rất uất ức, rút điện thoại di động ra cũng không biết gọi cho ai, nhưng nói chuyện rất lớn tiếng.

“Này, tôi lão Tống đây, có tên ngu xuẩn đánh khách của tôi, cậu có thể dẫn mấy người tới đây không?.”

“Giám đốc Lưu, tôi muốn hỏi nếu một sinh viên đại học vô cớ đánh người, anh là lãnh đạo hệ thống giáo dục, có thể buộc cậu ta thôi học không?.”

“Luật sư Trương, tôi muốn hỏi anh một chuyện, nếu tiện chúng ta có thể nói chuyện bây giờ.”

.....

Hiện thực xã hội luôn có tồn tại kiểu người này, khi gặp phải một chuyện nhỏ nào đó lập tức kêu gào những người xung quanh, tỏ ra quan hệ rất nhiều.

Đặc biệt là họ làm điều này ngay trước mặt cảnh sát, ngay cả những người xem cũng cảm thấy hai người trẻ này đã đắc tội với “Nhân vật lớn”.

Cảnh sát cũng không quan tâm đối với loại hành vi này, khi xử lý vụ án có người nhảy ra liên hệ, điều này thực sự rất bình thường.

Sau khi Vương Tử Bác và Biên Thi Thi lên xe cảnh sát, hai người rất lo lắng, nhưng khi thỉnh thoảng nhìn nhau, đều có thể tìm thấy sự an ủi nhất định trong đôi mắt sáng ngời của đối phương.

“Đến đồn cảnh sát vào lần đầu tiên hẹn hò sao?.”

Biên Thi Thi đột nhiên muốn cười, đây thực sự là một kỷ niệm, có thể được lôi ra để “Khoe khoang” sau nhiều năm.

Đồng thời, “Bước ngoặt” vô hình dường như đã lặng lẽ đến.

Cảnh sát phía trước không chú ý tới bầu không khí đặc biệt ở hàng ghế sau, trầm giọng nói: “Cậu có muốn liên lạc với phụ đạo viên không, cậu có biết số điện thoại của tổ trưởng Lý Hồng Đào không?”

Vương Tử Bác sửng sốt, Lý Hồng Đào là lãnh đạo bộ phận an ninh của Đại học Lý Công Kiến Nghiệp, làm sao cảnh sát lại biết được anh ta?

Như thể nhìn thấy sự nghi ngờ của Vương Tử Bác, viên cảnh sát giải thích: "Tôi cũng tốt nghiệp Đại học Lý Công Kiến Nghiệp, vì vậy tôi có thể được coi là sư huynh của cậu, nhưng vấn đề này hơi rắc rối. Dù sao thì chuyện này liên quan đến vấn đề người nước ngoài. Cậu có người quen không?."

Vương Tử Bác cuối cùng cũng nhận ra rằng sư huynh đang ám chỉ bản thân nên tìm kiếm "Sự giúp đỡ ở bên ngoài ".

"Có đấy."

Vương Tử Bác lấy điện thoại di động ra và gõ: "Tiểu Trần…"

Chú cảnh sát rất ngạc nhiên, trưởng phòng an ninh của trường cũ đã thay người rồi sao?

Đổi thành tổ trưởng Trần?

.....

Chương 679: Vô tình đặt mình vào bẫy.

Lúc này Trần Hán Thăng đang chơi mạt chược với Chung Kiến Thành, buổi sáng có phóng viên của Kênh giáo dục Kiến Nghiệp đến phỏng vấn, trong khuôn viên trường Đại học Tài chính rất náo nhiệt, bbs đăng đầy các bài thảo luận về "Thẩm sư tỷ" và "Giám đốc Hồ".

Nhìn thấy quán trà sữa "Ngộ Kiến" sắp nổi tiếng, Trần Hán Thăng cảm thấy khá phiền muộn, một khi Tiêu Dung Ngư phát hiện ra, nhất định sẽ bị lạnh nhạt mấy ngày.

Vì vậy, khi nhìn thấy số của Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng ban đầu còn không muốn nói chuyện, nhưng khi bất đắc dĩ nghe điện thoại, vẻ mặt của hắn dần chuyển từ uể oải sang kinh ngạc, tay ngừng chạm vào các quân bài mạt chược.

"Thằng nhóc này, cậu lại muốn giở trò gì đấy?."

Chung Kiến Thành nghi ngờ hỏi.

Ông ấy thực sự bị Trần Hán Thăng làm cho sợ rồi, đánh cờ thì toàn đánh lại, đấu địa chủ thì giấu bài, đánh mạt chược thì giấu quân, ông ta chưa bao giờ thấy một sinh viên đại học nào vô liêm sỉ như vậy.

"Xảy ra một chuyện nhỏ."

Trần Hán Thăng đặt điện thoại xuống, với vẻ mặt nghiêm túc: "Có một tên ngốc đã quấy rối bạn gái thằng bạn thân của tôi, nên thằng bạn nối khố đánh gã ta nhập bệnh viện."

"Việc nhỏ, bồi thường ít tiền là xong."

Chung Kiến Thành thờ ơ nói, thị trường chuyển phát nhanh trước năm 2000 rất hỗn loạn, lão Chung thường dẫn một đám người đánh nhau, do bây giờ ông ấy đã lớn tuổi, nên dúng chút sức lực còn lại của mình cho các chị em trong trung tâm tắm gội.

"Đối phương là người nước ngoài."

Trần Hán Thăng thở dài: "Tôi phải đến đó một chuyến, nếu không họ sẽ không thể giải quyết thỏa đáng. Mẹ kiếp, tôi đã hẹn bạn cùng phòng của mình đến quán Internet chơi cả đêm rồi."

"Vậy thì đi mau đi."

Lão Chung nghe thấy "Người nước ngoài" cũng cảm thấy có chút phiền phức, chỉ vào người chuyển phát nhanh trong cửa hàng: "Cậu có muốn dẫn theo hai người không, thế giới này có chút kỳ quái, địa vị của người nước ngoài ở Trung Quốc quá cao, chậc chậc! Mẹ kiếp tưởng Liên Minh 8 nước còn chưa rời đi khỏi Trung Quốc hay sao."

"Không cần, cảnh sát tới hiện trường rồi."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Nếu có chuyện tôi sẽ gọi điện thoại, sự việc này cần phải xử lý khéo mới được."

Chung Kiến Thành gật đầu, không cần phải nghi ngờ về khả năng xử lý các trường hợp khẩn cấp của Trần Hán Thăng, nhưng sau khi trải qua chuyện này, tâm trí chơi mạt chược của họ đã phai nhạt.

Đơn giản chỉ là dưới gốc cây ngô đồng, với làn gió chiều nhẹ nhàng thổi qua, từng người biến thành "Ủy viên thường vụ cục xx" chỉ điểm cho đất nước.

.....

Trên đường từ Giang Lăng đến khu trung tâm, Trần Hán Thăng cũng nhận được một cuộc gọi từ Tiểu Ngư Nhi.

“Tiểu Trần, tối nay Tử Bác và Thi Thi đã xảy ra chuyện, họ đang ở bệnh viện số 2 thành phố.”

Tiêu Dung Ngư hoảng sợ nói.

“Đã nghe nói rồi.”

Trần Hán Thăng rất bình tĩnh, nhìn đồng hồ nói: “Bây giờ đã 9h30 rồi, cậu đừng bắt taxi đến bệnh viện một mình, đợi tớ ở cổng phía Đông.”

Tiêu Dung Ngư từ từ bình tĩnh trở lại, chỉ cần Tiểu Trần biết là được, cô ấy tin tưởng bạn trai của mình một trăm phần trăm.

Sau 40 phút, Trần Hán Thăng đã đón Tiêu Dung Ngư, nhưng không đến bệnh viện ngay lập tức, mà đến tầng dưới của Trung tâm Thương mại Quốc tế.

“Tiểu Trần…”

Tiêu Dung Ngư chớp mắt bối rối.

“Bây giờ chúng ta qua đó cũng không làm được gì, trước tiên chúng ta đi lấy những thứ quan trọng đã.”

Trần Hán Thăng trìu mến chạm vào mái tóc dài của Tiêu Dung Ngư: “Cậu chỉ cần nghe tớ nói là được. “.

“Ừm.”

Tiểu Ngư Nhi ngoan ngoãn gật đầu, đi theo Trần Hán Thăng đến phòng bảo vệ của Trung tâm Thương mại Quốc tế.

Nhóm nhân viên bảo vệ cũng đang thảo luận về sự việc vừa rồi, khi thấy “Trần tổng” xuất hiện, họ đều chạy đến báo cáo.

“Trần tổng, cậu đến rồi, bọn họ đều bị cảnh sát bắt đi rồi.”

“Hai người ở công ty luật hình như là sinh viên đại học.”

“Mẹ kiếp thằng nước ngoài, chính mắt tôi nhìn thấy gã chạy tới trêu ghẹo, ông đây thật muốn tát tên đó một cái.”

.....

Kết hợp những lời này và lời tường thuật của Vương Tử Bác, Trần Hàn Thắng đã biết đại khái sự việc, vừa mời thuốc lá, vừa đếm số lượng nhân viên bảo vệ, sau đó quay sang Tiêu Dung Ngư nói: “Cậu đi lấy 20 nghìn tệ tiền mặt qua đây.”

Mặc dù Tiêu Dung Ngư không biết bạn trai của mình định làm gì, nhưng chắc chắn phải hữu ích, vì vậy ngoan ngoãn chạy đi lấy tiền.

Có cây ATM ở lối vào của các tòa nhà CBD như Trung tâm Thương mại Quốc tế. Khi một đống dày dày màu đỏ xếp ở trước mặt họ, mấy nhân viên bảo vệ đột nhiên ngừng nói.

Trần tổng, sẽ có một yêu cầu!.

Ngậm điếu thuốc, Trần Hán Thăng từ từ chia tiền thành bốn phần, sau đó búng tàn thuốc hỏi: “Các anh có coi tôi Trần Hán Thăng là anh em không?.”

“Có có có…”

Các nhân viên bảo vệ gật đầu.

“Vậy thì tốt, tôi chưa bao giờ đối xử tệ với anh em của mình.”

Trần Hán Thăng đẩy bốn chồng 5.000 tệ về phía nhân viên bảo vệ, nhưng họ nhìn nhau và không ai dám nhận.

Số tiền này tuy nhiều, tương đương hơn hai tháng tiền lương, nhưng cũng phải xem có đủ khả năng để cầm hay không.

Người bảo vệ lớn tuổi một chút nói: “Trần tổng, cậu có dặn dò gì, trước tiên hãy nói ra xem nào.”

“Như vậy mới đúng.”

Trần Hán Thăng cười toe toét: “Đầu tiên, tôi muốn xem video trong thang máy.”

Các nhân viên bảo vệ không nói gì, bởi vì đây là một yêu cầu đơn giản, với mối quan hệ giữa Trần Hán Thăng và họ, có thể thực hiện yêu cầu đó một cách dễ dàng, chắc chắn phải còn những yêu cầu khác phía sau.

“Thứ hai.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Tôi muốn cầm video này đi và hình ảnh sẽ được lưu giữ trong tay tôi.”

Có một âm mưu gì đó trong đấy, một số nhân viên bảo vệ đã lắc vai một cách bất thường.

“Cuối cùng.”

Trần Hán Thăng lớn tiếng gõ bàn: “Mấy anh em, giúp tôi viết một tờ giấy xác nhận, nói là đã nhìn thấy người nước ngoài kia vô cớ quấy rối một nữ sinh đại học.”

Phòng bảo vệ hoàn toàn im lặng, không ai là kẻ ngốc, điều này tương đương với “Chứng thực”, cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật về lời nói và việc làm của mình.

Một lúc sau, một nhân viên bảo vệ áy náy nói: “Xin lỗi Trần tổng, tôi…”

“Không sao.”

Trần Hán Thăng hoàn toàn không nghe lời giải thích, trực tiếp cầm một xấp 5.000 tệ chia vào ba xấp tiền còn lại: “Còn ai muốn rút lui, nếu chỉ còn lại một người, 20 nghìn tệ sẽ là của người đó.”

“Haiz.”

Nhân viên bảo vệ rút lui vẻ mặt đầy đau khổ, mất số tiền lớn một cách vô ích.

Còn nói Trần Hán Thăng gian xảo như nào, đừng nói đến người bình thường, ngay cả Hồng Sĩ Dũng cũng không phải là đối thủ.

Hắn chia 5.000 tệ này, tương đương với việc phân hóa nhóm bảo vệ, ba người còn lại thầm nghĩ trong lòng, tại sao một người nữa còn chưa bỏ cuộc, để mình được 10 nghìn tệ!.

10 nghìn tệ vào năm 2005 là số tiền khá lớn.

“Xoẹt.”

Trần Hán Thăng đốt một điếu thuốc, nhìn xung quanh và nhẹ nhàng nói: “Người đầu tiên đồng ý là anh em thực sự. Tôi sẽ trả thêm cho anh ta đủ 10 nghìn tệ.”

“Tôi làm!”

Vừa dứt lời, một thanh niên bảo vệ lập tức lớn tiếng đồng ý.

Ông mày có 10 nghìn tệ, từ chức sau đó thay đổi công việc không phải tốt sao?

Hơn nữa, chính là người nước ngoài đã quấy rối phụ nữ Trung Quốc của chúng tôi trước.

“Đúng rồi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Thực ra với tình huống bình thường, căn bản sẽ không có vấn đề gì, nếu như quản lý tòa nhà thải anh, tôi sẽ phụ trách giới thiệu công việc mới.”

“Hai người anh em khác có muốn viết không?”

Trần Hán Thăng lại nhìn hai nhân viên bảo vệ khác: “Nếu còn không viết, tôi sẽ đưa tất cả tiền này cho anh ta.”

“Viết!”

“Viết!”

Loại chuyện này thường phải có người cầm đầu, có người “Đầu hàng” trước thì người theo sau cũng không quan trọng.

“Bảo bối, đến lượt cậu rồi đấy.”

Lúc này, Trần Hán Thăng nắm lấy tay Tiêu Dung Ngư: “Hướng dẫn họ viết giấy xác nhận, loại văn bản có thể được pháp luật công nhận.”

Bây giờ Tiêu Dung Ngư cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của việc Trần Hán Thăng đến đây, lấy được video và lấy được văn bản xác nhận từ các nhân viên bảo vệ, trên thực tế, Công ty luật Dung Thăng đã nắm được yếu điểm của người nước ngoài, thậm chí có thể ảnh hưởng đến công ty ngoại thương trên tầng 13.

Tiêu Dung Ngư, một sinh viên tài năng của học viện luật của trường Đại học Đông Đại, thì giấy xác nhận sẽ được viết hoàn hảo mà không có một chút sơ hở nào, ngoài việc yêu cầu các nhân viên bảo vệ ký tên, còn sao chụp chứng minh thư và thẻ làm việc của nhân viên bảo vệ.

Vật lộn như vậy đến hơn 10 giờ, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư vội vã đến bệnh viện số 2 thành phố.

Nhờ cú đấm nặng nề của Vương Tử Bác, mũi của Olivier đã bị gãy và phải trải qua một ca phẫu thuật kéo dài đến tận bây giờ.

“Tiểu Trần.”

Tiểu Ngư Nhi ngồi ở ghế phụ, nhìn các loại bằng chứng trong tay, bĩu môi hỏi: “Tớ cảm thấy cậu thực sự là một kẻ lưu manh.”

“Sao lại nói vậy?.”

Trần Hán Thăng rất không hài lòng: “Tớ là một tên lưu manh có bằng cử nhân, xin hãy nhấn mạnh trình độ kiến thức của tớ.”

“Hừ!.”

Tiêu Dung Ngư không biết nghĩ tới cái gì mà hờn dỗi, đột nhiên nắm lấy tay phải của Trần Hán Thăng mà cắn một cái: “Cậu nhiều thủ đoạn như vậy, sau này liệu có vận dụng với tớ không?”

Trần Hán Thăng vừa rồi còn bình tĩnh, ung dung, đột nhiên run lên.

.....

Chương 680: Thủ đoạn đều có thể giải quyết mọi việc trên thế gian.

“Cậu run lên cái gì?”

Tiêu Dung Ngư nhận thấy rằng cổ tay của Trần Hán Thăng bị co giật khi lái xe, cô ấy càng nghi ngờ hơn: “Tớ nói có đúng không, sau này cậu định lừa tớ hả?”

“Năng lực quan sát của Tiểu Ngư Nhi tiến bộ lên rồi.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm trong lòng, vừa lái xe, trong đầu vừa nghĩ cách làm thế nào để biện minh cho hợp lý.

“Tớ run lúc nào, đây là… ừm…”

Trần Hán Thăng dừng một chút: “Tớ tức giận đến phát run, bởi vì cậu tùy tiện chỉ trích, tớ tức giận đến mức tay chân lạnh cóng, toàn thân phát run!”

“Lại diễn.”

Tiêu Dung Ngư quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại một Trần Hán Thăng luyên thuyên với mái tóc đuôi ngựa.

Bây giờ rất nhiều người sợ Trần Hán Thăng, một là tính tình hắn vốn không tốt, hai là giá trị bản thân được tăng lên nhớ sự giàu có, ít nhất là trong mắt những người bạn như Cao Văn, địa vị xã hội của Trần Hán Thăng đã rất cao.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng gì đến một Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo tự tin, bất kể Trần Hán Thăng phá sản, hay trên người có hàng chục triệu tệ thậm chí hàng trăm triệu tệ, thì cô

ấy tức giận vẫn sẽ tức giận, cần thể hiện thái độ gì thì thể hiện thái độ.

Thực ra, ở điểm này, Thẩm Ấu Sở cũng giống như vậy, nhưng tính cách của cô ấy lại khác, sẽ không bao giờ nũng nịu.

"Tiểu Ngư Nhi, chúng ta nói như này đi."

Trần Hán Thăng im lặng một lúc, sau đó đột nhiên gọi tên đầy đủ của cô ấy.

Tiêu Dung Ngư vẫn không trả lời, cô ấy chỉ nghiêng đôi tai nhỏ đáng yêu, có lẽ đang thắc mắc tại sao Tiểu Trần lại gọi tên đầy đủ của mình.

"Chúng ta đã ở cùng nhau sáu bảy năm kể từ khi học phổ thông, phải không?"

Khi Trần Hán Thăng nói, vẫn cố mở to mắt hết cỡ nhìn không gian tối om trong xe cho đến khi hốc mắt hơi đau.

"Tớ thừa nhận mình đã sai, lần đó là tại tớ. Tớ rõ ràng đã ở bên cậu rồi mà lại đi cặp kè với cô gái khác."

Trần Hán Thăng chậm rãi nói.

"Ừm?"

Tiêu Dung Ngư có chút kinh ngạc, bình thường khi hai người bọn họ ở cùng nhau, cả hai đều cố ý tránh né đề tài này, Tiểu Trần vì sao đột nhiên lại nhắc tới?.

"Nhưng mà tớ đã thay đổi rồi, cậu cũng tha thứ cho tớ nhé, Tiểu Ngư Nhi, cậu tự mình suy nghĩ đi."

Trần Hán Thăng dường như còn đau lòng hơn Tiêu Dung Ngư.

"Xa thì không nói, vừa rồi cậu không thể tự mình bắt taxi đến bệnh viện số 2 thành phố sao, chỉ là tớ không yên tâm, phải đích thân đi đón."

“Cậu cùng giáo sư Tôn tháng tư đi nước Mỹ, thực ra là 100% an toàn, nhưng tớ vẫn luôn ở bên cạnh cậu, lúc đó Quả Xác đang nghiên cứu MP4.”

“Trong lễ hội mùa xuân, tớ đang đàm phán làm ăn với một người. Cậu yêu cầu tớ đưa cậu về Kiến Nghiệp. Tớ không nói gì, ngay trong đêm trở về Cảng Thành. Cậu còn nhớ không?”

.....

Trần Hán Thăng phạm sai lầm là sự thật, những việc hắn kể trên cũng là sự thật, cộng với biểu hiện cảm xúc hơi quá của hắn, cuối cùng cũng có tác dụng.

Tiểu Ngư Nhi đã quay lưng lại, cô ấy bây giờ cảm thấy uất ức và buồn bã.

Lúc này, “Nỗ lực mở to mắt” của Trần Hán Thăng cũng có hiệu quả, quả nhiên mắt bị kích thích có một chút lệ rơi , dưới sự phản chiếu của các loại đèn xe và đèn đường, thực sự cảm thấy có chút ánh sáng xuyên qua nước mắt.

“Hiện tại tớ toàn tâm toàn ý muốn cùng cậu yêu đương, sau này chuẩn bị chung sống cùng với cậu!.”

Khi Trần Hán Thăng nói, giọng điệu của hắn như một người từng trải sự đời.

Tiêu Dung Ngư đã mềm lòng: “Tiểu Trần…”

“Chờ chút, hãy nghe tớ nói xong trước đã.”

Trần Hán Thăng không dám chần chừ, thời gian mà kéo dài, những giọt nước mắt “Giả tạo” sẽ khô.

Nếu không có những giọt nước mắt này phụ họa, hiệu quả sẽ giảm đi một nửa.

“Nhưng cậu bình thường thì chung sống như thế nào?.”

Trần Hán Thăng sụt sịt: "Mỗi lần nghe đến quán trà sữa "Ngộ Kiến" là cậu lại nổi nóng với tớ, còn thể hiện thái độ với tớ mấy ngày, nhưng tớ biết mình có lỗi trước nên cũng không oán trách mà dỗ dành."

"Nhưng cậu không thể cứ mãi như vậy được. Tớ mới ngoài 20 thôi, lại vừa khởi nghiệp vừa học hành. Trên đôi vai non nớt, đang gánh những áp lực không nên có ở tuổi này."

Trần Hán Thăng buồn bã nói: "Khi cậu nổi nóng, có bao giờ nghĩ đến cảm xúc của tớ không?."

"Tiểu Trần, tớ biết cậu vất vả…"

Tiêu Dung Ngư thực sự nghẹn ngào, những giọt nước mắt to bằng hạt đậu lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn.

"Thực sự, tớ rất mệt mỏi."

Trần Hán Thăng lau khóe mắt, trên mặt tràn đầy cô đơn: "Tớ chỉ có một yêu cầu, lần sau cậu nghe nói đến quán trà sữa kia, đừng tức giận với tớ, được không?."

"Ừm."

Tiêu Dung Ngư xoa xoa bàn tay phải của Trần Hán Thăng, nơi vừa bị cô cắn: "Thật ra là tớ không đúng. Sự việc đã lâu như vậy rồi, tớ còn nhắc lại."

Nghe những gì Tiểu Ngư Nhi nói, trong lòng Trần Hán Thăng mới thở dài nhẹ nhõm.

Xin lỗi bảo bối, vừa rồi còn nói không lừa dối cậu nữa, vậy mà bây giờ lại lừa cậu.

Quán trà sữa "Ngộ Kiến" sắp trở nên nổi tiếng, bản thân đang băn khoăn không biết nên giải quyết vấn đề này như thế nào, không ngờ cơ hội lại bất ngờ xuất hiện.

Thông qua một loạt dẫn dắt như "Kiềm chế trước rồi mới lên cao trào, nói về những đóng góp trong quá khứ và hứa hẹn với tương lai". Trần Hán Thăng rõ ràng đang ở thế bất lợi, lại giành lại ưu thế từng chút một. Tiêu Dung Ngư thậm chí còn nói rằng sẽ không để tâm đến quán trà sữa nữa.

Một diễn viên xuất sắc phải học cách nắm bắt mọi cơ hội thoáng qua để đạt được mục tiêu của mình.

"Haiz."

Mặc dù trong lòng có chút tự đắc, nhưng ngoài mặt Trần Hán Thăng vẫn tỏ ra rất ân cần, đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt Tiêu Dung Ngư: "Cậu thỉnh thoảng vẫn có thể cáu giận, nếu thực sự không thể nuốt trôi cục tức, cắn tớ một cái cũng không sao, dù sao thì tớ là người mắc lỗi trước."

"Đừng nói thêm nữa."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu nói trong nước mắt: "Sau này chúng ta sẽ hòa thuận với nhau, chúng ta sẽ kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp… Hả? Tiểu Trần, tại sao cậu lại run lên như vậy nữa?"

"Không có, vì vừa mới đi qua gờ giảm tốc của bệnh viện."

Trần Hán Thăng bối rối giải thích.

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, quả nhiên tới cửa bệnh viện, bên cạnh có hai chiếc xe cảnh sát.

Lo lắng cho cô bạn thân và đồng hương, cô ấy vội vã đến khoa cấp cứu trước, Trần Hán Thăng đi theo một cách đầy ngờ vực.

Kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp là sao?

Có ai đã hỏi tôi chưa?

Ai đã đồng ý thay cho tôi?

.....

Bước vào tầng hai của khoa cấp cứu, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư nhanh chóng tìm thấy Vương Tử Bác, phòng khám ngoại khoa nhỏ chật ních người.

Đầu tiên là cảnh sát và lực lượng hỗ trợ, họ trông khá mệt mỏi, nếu vấn đề này không được giải quyết, có thể sẽ mất ngủ cả đêm.

Tiếp theo là Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ, còn có tên người Úc bị gãy mũi.

Anh ta chắc chắn đã được phẫu thuật, với một thanh nẹp trên mũi, giống như một chú hề mũi trắng.

Ngoài ra còn có một người đàn ông lùn mập mặc một bộ vest, mang theo một chiếc cặp, trông giống như một luật sư, đang khoa tay múa chân, la hét ầm ĩ cả lên.

"…Thật sự không ngờ lại xảy ra một vụ đánh người như vậy ở một nơi trời đất trong trẻo như Kiến Nghiệp. Tôi nghe nói hung thủ là một sinh viên đại học. Tôi nghĩ cậu ta nhất định là côn đồ. Chúng tôi cần kiểm tra thương tật, bồi thường tài chính, công khai xin lỗi trước truyền thông và hoàn thành mọi thủ tục tư pháp."

Luật sư mập chống nạnh nói: "Người đả thương không cần đi học đại học nữa, chúng ta nhất định phải cho người khách Australia một lời giải thích, nếu không, có thể sẽ ảnh hưởng quan hệ ngoại giao hai nước!"

Trần Hán Thăng cười khinh bỉ, nhìn kỹ tên luật sư mập và tên người Úc da trắng.

Nhưng điều khiến Trần Hán Thăng ngạc nhiên là Vương Tử Bác cũng có sự hỗ trợ "Bên ngoài".

Đây là một lãnh đạo trung niên khoảng ngoài bốn mươi, khuôn mặt chữ quốc nghiêm túc, lưng thẳng với vẻ mặt cương quyết, xét về khí chất thì có vẻ giống một quân nhân.

Sau khi nghe đề nghị của luật sư lùn mập, thì từ chối một cách ngắn gọn: "Bồi thường và xin lỗi không có vấn đề gì, nhưng có thôi học hay không, không phải là việc của anh. Đại học Lý Công Kiến Nghiệp có nội quy riêng của trường."

Những lời cứng rắn này phát ra, khiếntên luật sư đối diện bĩu môi không phản bác được.

"Thật không hổ danh là người một phòng của trường đại học lớn."

Tiêu Dung Ngư nhỏ giọng khen ngợi.

Trần Hán Thăng hỏi: "Câu này có ý gì? Nghe có vẻ rất ghê gớm."

"Đó là một trường đại học trực thuộc quân đội."

Tiêu Dung Ngư cho biết: "Đại học Lý Công Cáp Nhĩ Tân, Đại học Công nghiệp Tây Bắc, Đại học Lý công Yên Kinh, Đại học Yên Sơn, Đại học Lý công Kiến Nghiệp, Đại học Hàng không Kiến Nghiệp và Đại học Kỹ thuật Cáp Nhĩ Tân đều là các trường đại học trực thuộc Ban công tác quốc gia, nhiều giáo sư, giáo viên là quân nhân."

"Ồ~."

Trần Hán Thăng hiểu, một trường đại học có súng, thảo nào lưng lại cứng như vậy.

Sự xuất hiện của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư không gây chú ý, chỉ có một vài người phát giác ra điều này.

"Tiểu Trần!"

"Tiểu Ngư Nhi."

Khi Vương Tử Bác nhìn thấy người bạn thân nhất của mình, khuôn mặt lo lắng của cậu ấy "Đột nhiên" giãn ra, còn Biên Thi Thi lại nắm chặt lòng bàn tay của người bạn thân nhất, cuối cùng họ cũng nhận ra hậu quả có thể xảy ra khi làm tổn thương người khác.

"Vương tổng, hôm nay ghê gớm đấy."

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ giơ ngón tay cái: "Anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân đó có phải nên lấy thân mình báo đáp không ta."

"Khụ."

Cả Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều cảm thấy hơi khó chịu.

"Người này là ai, lãnh đạo trường của mày hả?"

Trần Hán Thăng lại hỏi về người đàn ông trung niên có khí chất quân nhân.

"Phó tổ trưởng Lý Hồng Đào của bộ phận an ninh trường bọn tao, cảnh sát là sư huynh tao, anh ấy đã thông báo cho tổ trưởng Lý đến…"

Vương Tử Bác lặng lẽ giải thích.

Khi họ đang nói chuyện ở bên này, Hoàng Tuệ đã đẩy Tống Nghĩa Tiến đang ở bên cạnh, nhìn Trần Hán Thăng nói nhỏ.

Tống Nghĩa Tiến cau mày: "Hắn cũng ở đây sao?"

"Đã quá muộn rồi."

Hoàng Tuệ bẩm sinh rất sợ Trần Hán Thăng, vừa rồi luật sư bên cô ta gọi Vương Tử Bác là "Lưu manh đánh người", Hoàng Tuệ biết rằng cậu ấy không phải như vậy, Trần Hán Thăng mới là lưu manh thực sự.

"Hay là, đừng dây dưa đến quá trình tư pháp đi."

Hoàng Tuệ nghĩ một lúc và nói: “Hãy để họ bồi thường một số tiền là được.”

“Sao thế?.”

Tống Nghĩa Tiến nhìn Hoàng Tuệ: “Cô lo lắng sẽ hủy hoại cuộc đời của bạn trai cũ sao?”

“Vương Tử Bác không phải bạn trai cũ của tôi.”

Hoàng Tuệ không chút do dự phủ nhận, nhưng cô ấy cũng khẽ nói: “Mặc dù tôi coi thường Vương Tử Bác, nhưng tôi không ghét cậu ấy, và tôi cũng không muốn hại cậu ấy.”

“Quá muộn rồi.”

Tống Nghĩa Tiến không đồng ý: “Kết quả của chuyện này nhất định phải làm Olivier hài lòng, nếu không công việc kinh doanh khó có thể tiếp tục. Cô nguyện ý cầu xin Olivier vì Vương Tử Bác sao?.”

Hoàng Tuệ nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu.

“Ha ha.”

Tống Nghĩa Tiến cười khan hai tiếng, ra hiệu cho luật sư của mình tiếp tục gây sức ép.

“Người bạn Úc nói rằng anh ấy không muốn xử lý nội bộ việc này.”

Luật sư lùn mập chỉ vào cái mũi bị thương của Olivier: “Tôi cảm thấy nên cho người trẻ tuổi này một bài học, nhất thời kích động sẽ bị trừng phạt… “.

Tiêu Dung Ngư đang định đưa ra đống bằng chứng, Trần Hán Thăng đột nhiên ngăn cô lại: “Đừng vội tung đòn quyết định, để tớ đi vui chơi một tý.”

“Tiểu Trần, đừng gây chuyện.”

Tiêu Dung Ngư lo lắng khuyên nhủ.

“Xem cậu nói kìa, tớ là loại người tùy ý gây chuyện sao?.”

Trần Hán Thăng không hài lòng nói.

“Ừm!”

“Ừm!”

“Ừm!”

Tiêu Dung Ngư, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đồng thời gật đầu.

Trần Hán Thăng:·····

“Được rồi, các cậu đều nói đúng.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười đẩy ra đám người, và đi vào chính giữa: “Tên mập kia, anh kêu cái gì, muốn chúng tôi bồi thường bao nhiêu?.”

Luật sư mập lúc đầu không kịp phản ứng, nhìn xung quanh, sau mới nhận ra rằng “Tên mập” là gọi anh ta.

“Anh là ai?”

Luật sư rất không vui hỏi.

“Tôi là bạn học của Vương Tử Bác.”

Trần Hán Thăng đầu tiên là lịch sự đưa tay ra, luật sư mập trong đầu không kịp phản ứng, nhưng ngôn ngữ cơ thể khiến anh ta theo bản năng muốn đáp lại.

Không ngờ, Trần Hán Thăng lại giơ cánh tay lên, vỗ nhẹ vào mặt luật sư mập mạp: “Xem anh kìa, xứng bắt tay với tôi sao?.”

“Anh·····”.

Cái tát không nhẹ cũng không nặng, luật sư mập thẫn thờ nhìn vị khách không mời toàn thân đầy chất côn đồ.

Sợ mâu thuẫn mở rộng, cảnh sát bước tới hỏi thanh niên ngỗ ngược này.

Trần Hán Thăng đưa thẻ sinh viên của mình ra, viên cảnh sát sau khi đọc xong cũng có chút khó hiểu, sinh viên đại học năm nay xảy ra chuyện gì vậy, không phải là ẩu đả đánh nhau thì lại cố ý gây sự?.

“Trần Hán Thăng, cậu muốn làm gì?”

Hoàng Tuệ đứng dậy và hỏi với vẻ mặt cảnh giác.

“Thương lượng, bồi thường, giải quyết vấn đề, đây không phải là yêu cầu của các người sao.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Cô cũng biết tôi rất nhiều tiền.”

“Có rất nhiều tiền chứ gì.”

Luật sư mập vừa rồi bị Trần Hán Thăng quấy rối rất khó chịu, hừ một tiếng nói: “Olivier bị thương cần nghỉ ngơi ít nhất một tháng. Căn cứ theo “Quy định quản lý thương tật công việc”, Cậu phải trả tiền bồi thường theo mức lương của anh ấy ở Úc, tổng cộng là 30 nghìn bảng anh.”

Ba mươi nghìn bảng Anh đổi được hơn 200 nghìn tệ, luật sư mập đủ tàn nhẫn trong việc tàn sát đồng bào của mình.

“Chỉ 30 nghìn thôi sao?.”

Trần Hán Thăng thực sự mỉm cười: “Quá ít, tôi sẽ cho gấp đôi.”

Nói xong, hắn lấy trong túi quần ra, dưới ánh mắt theo dõi của mọi người, hắn quả nhiên lấy ra “60 nghìn”.

Một quân bài mạt chược có nền màu xanh lá cây và mặt màu trắng, trên đó có viết “60.000”.

Đây là quân bài mà Trần Hán Thăng đã gian lận, cố tình giấu đi khi chơi mạt chược, không ngờ có thể dùng nó để trêu

chọc Hoàng Tuệ và những người khác.

“Cậu……”.

Luật sư mập liên tiếp bị chọc ghẹo hai lần, thực sự tức giận: “Nếu không muốn nói chuyện này, vậy chúng tôi sẽ đi con đường pháp luật, chờ tòa tuyên án đi.”

Trên thực tế, cảnh sát muốn giải quyết nội bộ việc này, một là giảm bớt nhiệm vụ của họ, hai là không ảnh hưởng đến sự nghiệp đại học của Vương Tử Bác.

“Sao cũng được, có vào tù cũng không sao, dù sao tôi cũng không phải vào tù.”

Trần Hán Thăng nói một cách thờ ơ.

“Mẹ kiếp.”

Vương Tử Bác nhổ nước bọt, tao thực sự phải ngồi tù đấy, xem sau này ai sẽ giúp mày đỡ đạn!

“Tôi không hiểu lắm.”

Trần Hán Thăng nghi ngờ hỏi: “Anh là người Trung Quốc, tại sao anh lại quỳ xuống nịnh nọt người Úc chứ, chẳng lẽ là kangaroo đưa cho anh thanh thượng phương bảo kiếm sao, hoặc là gấu túi cho anh chứng chỉ ghi công, đáng tiền không?”

“Một sinh viên đại học thì biết cái gì?”

Tên luật sư mập phát cáu trước lời mỉa mai: “Tôi đang cố gắng cải thiện hình ảnh của người Trung Quốc trong cộng đồng quốc tế.”

“Trừng phạt người của mình, nịnh nọt người nước ngoài, dùng cách này để nâng cao hình tượng sao?”

Trần Hán Thăng chế nhạo và nói: “Thời gian trước, Giáo sư Tôn đã đệ đơn kiện đòi công bằng cho phụ nữ Trung Quốc lấy chồng nước ngoài, sao khi đó không thấy anh đứng ra nhỉ.”

Mặc dù luật sư mập rất có tài ăn nói, nhưng Trần Hán Thăng không tranh luận với anh ta về vấn đề chính, chỉ tới để châm biếm mỉa mai anh ta.

“Anh có phải là người quấy rối cô gái Trung Quốc không?.”

Trần Hán Thăng lại đi đến trước mặt người nước ngoài, trong mắt lộ ra vẻ hung dữ không che giấu.

Cả Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ đều có chút lo lắng, nhưng họ cũng cảm thấy rằng Trần Hán Thăng sẽ không thể hành động bạo lực trước mặt cảnh sát.

“Nào, lấy tiền đi và cho Hán Thăng một chút thể diện.”

Trần Hán Thăng trao quân mạt chược 60 nghìn cho người Úc.

“Cút!”

Đương nhiên, người Úc kia sẽ không nhận, còn đưa tay hất rơi quân mạt chược.

“Nếu không nhận, vậy không nể Trung Quốc… không cho Hán Thăng thể diện rồi?”

Trần Hán Thăng cười toe toét, đột nhiên giơ quân bài mạt chược lên và giáng mạnh vào mặt người Úc kia.

Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người, không ai nghĩ rằng Trần Hán Thăng lại to gan đến mức dám làm tổn thương người khác ở nơi đông người.

“A!!!.”

Người nước ngoài hét lên và che miệng, máu chảy ra từ những ngón tay của anh ta.

Phòng khám ngoại khoa lại náo loạn, bác sĩ cấp cứu vừa định nghỉ ngơi lại phải “Đi làm”.

Người nước ngoài này đúng là xui xẻo, sống mũi vừa mới bị gãy, trên môi giờ còn bị mất một miếng thịt.

Tên luật sư mập giận dữ dậm chân: "Bạo lực gây thương tích, phạm tội hình sự, nhất định phải ngồi tù…"

Nhưng la hét mãi, khiến giọng nói của anh ta đột nhiên yếu đi rất nhiều, cuối cùng trở nên im bặt.

Bởi vì ai đó lại xuất hiện, dường như rất quen thuộc.

Bây giờ trong ngành pháp luật ở Kiến Nghiệp, ai cũng biết rằng có một người mới xuất hiện với nền tảng vững chắc.

Học viện Luật của Đại học Đông Đại thuộc nhóm trường 985 có xuất phát điểm rất cao.

Khi chưa tốt nghiệp đã tham gia vào một vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia được mọi người chú ý.

Quan trọng nhất là giáo viên của cô ấy là Giáo sư Tôn Bích Dư.

Luật sư mập cho rằng mình nhìn nhầm, nhưng lúm đồng tiền hình quả lê đặc trưng giống hệt như bức ảnh trên "Tuần báo pháp luật", rõ ràng là Tiêu Dung Ngư.

"Cô ấy đang làm gì ở đây?."

Vị luật sư mập cảm thấy không ổn lắm, nhận được điện thoại của Tống Nghĩa Tiến bèn lập tức chạy tới, vốn tưởng rằng chỉ là một vụ án đơn giản, ai ngờ có liên quan tới Tôn Bích Dư.

"Xin chào, cho hỏi anh làm việc ở công ty luật nào vậy?."

Tiêu Dung Ngư đưa danh thiếp của mình: "Tôi là giám đốc của Công ty luật Dung Thăng. Tôi có bằng chứng rõ ràng cho vụ án này, Vương Tử Bác không phải là người gây gổ trước. Đây là video có liên quan và lời khai bằng văn bản của nhân

viên bảo vệ của Trung tâm Thương mại Quốc tế. Thực ra chính người Úc kia đã quấy rối bạn gái của Vương Tử Bác trước…”

Tiêu Dung Ngư không chỉ nói điều đó với luật sư mập mà còn với cảnh sát và Hoàng Tuệ.

“Chú cảnh sát, hay là thả cháu trước đi?.”

Trần Hán Thăng vùng vẫy cánh tay của mình, sau khi hắn làm bị thương người khác, hai cảnh sát lập tức tới khống chế Trần Hán Thăng.

“Các anh không đi bắt người nước ngoài quấy rối phụ nữ Trung Quốc kia.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Bắt tôi cũng vô ích, địa vị của người nước ngoài cao, địa vị của chúng tôi cũng không thấp, nếu không tin, tôi có thể lập tức tìm mấy quan chức cấp tỉnh đến bảo lãnh cho tôi, thông tin liên lạc của một số lãnh đạo lớn của khu Giang Lăng, tôi đều có.”

“Cái này……”.

Viên cảnh sát có chút nghi ngờ.

Lý Hồng Đào phó tổ trưởng của Đại học Công nghệ Kiến Nghiệp, đi tới và nói: “Hãy thả trước đi, người nước ngoài còn chưa chạy, lẽ nào chúng ta còn có thể chạy trốn sao?”

Sau đó, cảnh sát mới từ từ buông ra, Trần Hán Thăng vặn vai hai lần, cười nhạt bật lửa châm thuốc và đưa hai điếu cho Lý Hồng Đào và Vương Tử Bác.

Lý Hồng Đào thở dài, việc này không thể hoàn toàn đổ lỗi cho cảnh sát, thực ra họ rất khó xử, có thể thông báo riêng cho anh ta đến thì họ đã nghiêng về phía Vương Tử Bác rồi.

Bây giờ tình thế bắt đầu đảo chiều, khi Tiêu Dung Ngư đưa ra đống bằng chứng thuyết phục này, cùng với danh tính của

cô, vẻ mặt của luật sư mập càng trở nên căng thẳng.

“Mẹ kiếp Tống Nghĩa Tiến, anh ta nói dối mình.”

Luật sư mập chửi rủa trong lòng.

Họ chỉ nói sinh viên đại học đánh người nước ngoài, nhưng không nói rằng người nước ngoài sàm sỡ bạn gái của cậu ấy trước.

Quấy rối cũng được, nhưng bằng chứng lại còn để cho bên kia giành lấy trước.

Nhân chứng, vật chứng đầy đủ, nếu chuyện này công khai ra ngoài, hơn nữa dưới sự xúi giục của những người ác ý, ảnh hưởng cực lớn của nó có thể trực tiếp đập nát một luật sư nhỏ bé như anh ta.

Ngoài ra, đối thủ của anh ta là “Đệ tử chân truyền” Tiêu Dung Ngư của giáo sư Tôn Bích Dư.

Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ cũng không phải kẻ ngốc, ngay khi nhìn thấy đoạn video và lời khai, Hoàng Tuệ chợt hiểu ra nguyên nhân tại sao Trần Hán Thăng lại mất nhiều thời gian như vậy để đến đây.

“Tôi sẽ trực tiếp đưa đoạn video này và lời khai lên Internet, sau đó sẽ công bố tên của Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ.”

Bây giờ đến lượt Trần Hán Thăng tỏ ra kiêu ngạo, mặc kệ đám người vừa tỏ ra đắc ý trước đó.

“Anh nghĩ sẽ có hậu quả như thế nào.”

Trần Hán Thăng phả một làn khói vào mặt luật sư mập: “Nếu anh muốn nổi tiếng, tôi cũng có thể giúp anh.”

Luật sư mập phẩy phẩy khói cười ngượng nghịu.

“Việc này không khó, tôi có thể nói cho các anh phương pháp cụ thể.”

Trần Hán Thăng nói một cách gian xảo: “Tùy ý tìm một ít đội quân mạng, đăng trên không gian Tieba, Tianya, Maopu, không gian QQ với số lượng lớn. Khi cảm xúc người dân dâng lên, các anh đều là những con tôm nhỏ có thể hy sinh.”

Hai cảnh sát nhìn nhau, thứ này là bom, tốt nhất đem phá hủy, thật không ngờ có người trước mặt cảnh sát thu thập chứng cứ.

“Cậu muốn gì?”

Luật sư mập lên tiếng.

“Hỏi như vậy, con đường của các anh sẽ mở rộng đấy.”

Trần Hán Thăng mỉm cười, giống như một tên phản diện, hắn nói thẳng: “Đền tiền, nếu không các anh sẽ nếm trải cái gọi là bạo lực mạng.”

“Cậu muốn bao nhiêu?”

Tống Nghĩa Tiến chủ động hỏi, anh ta đã nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Bao nhiêu?.”

Trần Hán Thăng nhặt mạt chược “60 nghìn”, ước lượng và nói: “Chính là con số này đi, nhiều hơn các anh cũng không thể đưa ra được.”

“Vậy tôi muốn hỏi chút.”

Luật sư mập lấy điện thoại di động ra, vô thức xoa xoa nói: “Tại sao lại đòi số tiền này?.”

“Tất nhiên rồi……”.

Trần Hán Thăng vừa định nói, Tiêu Dung Ngư đột nhiên cắt ngang cuộc trò chuyện: “Đương nhiên là phí tổn hại tinh

thần của Biên Thi Thi, phí tổn hại danh tiếng và phí tổn thương cổ tay của Vương Tử Bác. Không còn có lý do nào khác.”

“Haiz.”

Luật sư mập không còn chống cự nữa, vốn dĩ anh ta muốn dụ Trần Hán Thăng đi theo hướng “Tống tiền”, nhưng Tiêu Dung Ngư đã trực tiếp giải quyết dứt điểm, không cho anh ta cơ hội lật ngược.

“Tống tổng, anh xem thu xếp đi.”

Luật sư mập kéo Tống Nghĩa Tiến sang một bên: “Đề nghị của tôi là đưa tiền để trừ họa, nếu không công ty ngoại thương của anh sẽ không hoạt động tiếp được.”

“Như vậy thì nhiều quá!.”

Tống Nghĩa Tiến không muốn đồng ý: “Chấn thương cổ tay phải trả 60 nghìn tệ sao, đây là tống tiền mà.”

“Tống tổng, cổ tay chấn thương là chuyện nhỏ, mấu chốt là phí tổn thương tinh thần.”

Luật sư mập lắc đầu nói: “Về mặt pháp lý khó có thể định nghĩa, mức độ phạm vi biến động rất lớn, không nên vì cái nhỏ mà đánh mất cái lớn.”

Tống Nghĩa Tiến trầm ngâm một lúc, sau đó ngẩng đầu nói với Trần Hán Thăng: “Không vấn đề gì, nhưng trên người tôi không có nhiều như vậy, có thể cho tôi vài ngày thu xếp được không?.”

“Không có cơ hội để chơi xấu tôi đâu.”

Trần Hán Thăng cười híp mắt nói: “Tôi chỉ là một tên khốn, anh dám đánh cược uy tín với tôi sao, tâm trạng tôi một khi không tốt sẽ công bố những bằng chứng này bất cứ lúc nào, và lúc đó Tống tổng anh sẽ nổi tiếng đấy.”

“Tôi……”.

Tống Nghĩa Tiến cảm thấy ngực đau âm ỉ, thủ đoạn chỉ có thể khắc chế được người hiền lành, đối với loại khốn ngang ngược này thì vô dụng.

Cảnh sát cũng đi lên thuyết phục Tống Nghĩa Tiến, nếu như chuyện này có thể giải quyết riêng, vậy thì cũng đỡ phiền phức.

“Số thẻ là gì?.”

Tống Nghĩa Tiến nhìn vào đống bằng chứng và cuối cùng đồng ý.

“Tử Bác, mày cho gã thẻ số.”

Trần Hán Thăng quay đầu lại và hét vào mặt Vương Tử Bác.

“Cần thẻ của tao làm gì?”

Vương Tử Bác sửng sốt.

“Đây là phí bồi thường của chúng ta, đương nhiên cậu phải nhận chứ.”

Biên Thi Thi đẩy Vương Tử Bác từ phía sau.

Tên ngốc này không biết phối hợp diễn gì cả, ai cũng biết số tiền này do Trần Hán Thăng giở trò bịp bợm mà ra, nhưng bề ngoài vẫn phải làm ra vẻ để về mặt pháp lý không có kẽ hở.

Vương Tử Bác hơi choáng váng trước câu nói ngọt ngào “Tiền bồi thường của chúng tôi”, ngoan ngoãn rút thẻ ngân hàng ra.

Phần còn lại của vấn đề rất đơn giản, Trần Hán Thăng giám sát việc nhận tiền và chủ động giao tất cả bằng chứng trong tay cho cảnh sát.

Trong lòng hắn biết rất rõ, hắn đánh người tống tiền, sướng tay, trong lòng vui vẻ, nếu như làm lớn chuyện, đương nhiên Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ sẽ gặp khó khăn, nhưng Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng sẽ bị kéo vào làn sóng này.

Mặc dù Trần Hán Thăng không hài lòng với một số thứ về ý thức hệ, nhưng đó không phải là thứ mà hắn có thể thay đổi được.

Sau khi cảnh sát và Tống Nghĩa Tiến rời đi, Lý Hồng Đào phó tổ trưởng đội bảo vệ của Đại học Lý Công Kiến Nghiệp, nhắc nhở Vương Tử Bác: "Cậu xin nghỉ phép với Phụ Đạo Viên, ở lại bệnh viện nghỉ ngơi hai ngày."

Lần này Vương Tử Bác hiểu rồi, vì "Cổ tay bị thương" nên cậu ấy ở lại bệnh viện hai ngày, để việc này trở nên thật hơn.

Khi chỉ còn lại bốn người trong bệnh viện, Biên Thi Thi cảm động nói: "Hôm nay giống như một giấc mơ, những khúc quanh và khúc ngoặt ly kỳ đến mức mọi người sẽ mãi mãi không bao giờ quên, cảm ơn cậu, Tiểu Ngư Nhi."

Tiêu Dung Ngư ôm bả vai Biên Thi Thi: "Cô gái ngốc, chúng ta cần phải khách sáo như vậy sao."

"Tôi cũng đóng góp công lớn đấy."

Trần Hán Thăng vỗ ngực và lẩm bẩm: "Cậu và Vương Tử Bác ngoại tình còn chưa được sự chấp thuận của minhg và Tiêu Dung Ngư."

"Thôi đi!."

Vương Tử Bác đẩy Trần Hán Thăng: "Những gì bọn tao làm cần phải xin phép mày sao?"

"Có giỏi đừng tìm tao nữa nhé."

Trần Hán Thăng "Xì" một tiếng: "Ngoại tình thì không báo, lúc có chuyện thì gọi đến, thời gian của anh cũng eo hẹp lắm đấy."

"Cậu ít tuổi nhất, còn không biết ngượng tự gọi mình là anh c."

Tiêu Dung Ngư trìu mến véo mặt Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, da mặt dày thật."

"Hả?"

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, đã gần 2 giờ, vì vậy nói với Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi: "Tớ đưa các cậu trở về Đại học Đông Đại, Vương Tử Bác sắp 'Nhập viện' rồi."

Tiêu Dung Ngư đang muốn đi ra ngoài, trên mặt Biên Thi Thi lại hiện lên một tia do dự, cắn răng nói: "Ký túc xá đóng cửa, ngày mai là cuối tuần nghỉ ngơi, tớ, tớ muốn ở lại một chút."

"Không sao, Tớ có thể đánh thức dì…"

Ban đầu Tiêu Dung Ngư còn giải thích, nhưng sau đó khi đã nhận ra, rồi nhìn Vương Tử Bác và Biên Thi Thi một cách ngốc nghếch.

Những lời nói của cô bạn thân Thi Thi đã vắt kiệt tất cả sức lực của cô ấy, khuôn mặt cô ấy nóng bừng.

Vương Tử Bác thậm chí còn khoa trương hơn, đôi môi run rẩy và cổ họng nuốt xuống "Ực, ực".

Trông coi giường bệnh quan hệ phải gần gũi ở một mức độ nhất định, xem ra chuyện này đã được giải quyết ổn thỏa, một số chuyện cũng tự nhiên lắng xuống.

"Mẹ kiếp, các cậu thật sự định ngoại tình sao?"

Trần Hán Thăng "Nói như một đứa trẻ" đã trực tiếp đâm thủng lớp giấy cửa sổ này.

"Không phải!."

Biên Thi Thi đỏ mặt: "Tớ chỉ là chăm sóc một chút Vương Tử Bác… Tử Bác là vì tớ mới bị như vậy, hơn nữa, trong phòng bệnh có hai cái giường, nếu như các cậu không tin, mọi người hãy cùng ở lại đi."

Biên Thi Thi vẫn còn nghĩ về thể diện, khăng khăng muốn kéo người bạn thân nhất của mình ở lại.

"Tiểu Ngư Nhi, cậu ghen tỵ không?."

Trần Hán Thăng lắc đầu và hỏi.

"Ghen tỵ, giống như ăn chanh."

Tiêu Dung Ngư rất phối hợp: "Mới không gặp một ngày, mà đã gọi là "Tử Bác" rồi."

Chỉ có Vương Tử Bác là có vẻ lúng túng, muốn cười nhưng lại cảm thấy không thích hợp, nếu như trước đây là "Lại gần hơn chút, sẽ cho cậu nắm tay", thì bây giờ lại là "Hạnh phúc đến quá nhanh, như một cơn lốc xoáy".

Có ai ngờ rằng trợ thủ đắc lực nhất trong mối tình này lại chính là người nước ngoài Olivier?

Quả thật quá tuyệt vời!

.....

Lúc này đã quá muộn, mọi người đều mệt, một số còn mặc nguyên quần áo ngủ trong khu bệnh tràn ngập thuốc khử trùng. Sáng hôm sau khi y tá đi vòng quanh khu phòng bệnh thì thấy hai cô gái chen chúc cùng ngủ trên một chiếc giường bên trong, ở giữa còn kéo vải ngăn.

Một nam sinh đang ngủ một mình trên chiếc giường bên ngoài, chiếm toàn bộ vị trí nằm dài trên giường, một nam sinh khác nằm ở cuối giường, nhưng cũng đang ngủ ngon lành.

“Dậy thôi.”

Cô y tá lay nam sinh đang nằm trên giường: “Vương Tử Bác, cậu làm người khác thật ghen tị. Cổ tay bị thương mà có nhiều bạn như vậy đến chăm sóc.”

“Gì cơ?.”

Nam sinh sững sờ mở mắt ra: “Tôi không phải Vương Tử Bác, cổ tay của tôi không bị thương.”

Cô y tá thấy kỳ lạ: “Không phải cậu sao?.”

“Tôi tên là Trần Hán Thăng, cậu ấy mới là Vương Tử Bác.”

Trần Hán Thăng đá nam sinh nằm cuối giường: “Tử Bác dậy đi, dưới lầu có tiệm bánh bao hấp, mau đi mua một ít, nhớ mang ba cái bàn chải đánh răng về, Tiểu Ngư Nhi sẽ không ăn sáng nếu không đánh răng… “.

“Ờ…..”

Vương Tử Bác vừa ngái ngủ vừa đứng dậy, lảo đảo chạy ra ngoài.

“Vương Tử Bác là bệnh nhân.”

Y tá phòng bệnh hoàn toàn không hiểu, đây là kiểu gì?

Bệnh nhân thật nằm ở cuối giường, đã thế còn phải đi mua đồ ăn sáng.

“Chuẩn rồi.”

Trần Hán Thăng thậm chí không cảm thấy có gì bất thường: “Cổ tay của cậu ấy bị thương, nhưng chân cậu ấy không bị thương, mua bữa sáng có gì sai?”

Y tá:·····.

Sau khi Vương Tử Bác mua bữa sáng, cậu ấy cuối cùng cũng nhận ra "Thân phận" của mình và phàn nàn với Trần Hán Thăng: "Tao vẫn là bệnh nhân đấy, đừng ra lệnh cho tao làm việc!."

"La hét cái gì?."

Trần Hán Thăng nhìn chiếc giường bên trong, lấy điện thoại di động ra và gửi một tin nhắn cho Vương Tử Bác.

Trần Hán Thăng: "Sau khi Tiêu Ngư Nhi thức dậy, mày điều chỉnh TV sang kênh giáo dục Kiến Nghiệp."

Vương Tử Bác: "Tại sao?."

Trần Hán Thăng: "Đừng hỏi nhiều, để tao kiểm tra một chút."

Vương Tử Bác: "Lại còn bí mật thế nữa."

Trần Hán Thăng: "Bây giờ mày không còn độc thân, hãy chú ý học hỏi từ tao."

Vương Tử Bác: "Ai muốn học hỏi từ mày! Đồ cặn bã!."

Thi Thi và Tiêu Dung Ngư không lâu sau cũng tỉnh dậy, Tiểu Ngư Nhi có tính thích ngủ nướng, cô ấy lại chợp mắt, còn dùng hai tay ôm cổ Trần Hán Thăng.

"Khụ."

Trần Hán Thăng giả vờ ho: "Tử Bác, xem dự báo thời tiết hôm nay."

Vương Tử Bác bật TV và ngoan ngoãn chuyển sang kênh Giáo dục Kiến Nghiệp, cho đến lúc này, phản ứng của mọi người vẫn bình thường.

Trần Hán Thăng đang ngồi trên giường trò chuyện với Vương Tử Bác, Tiểu Ngư Nhi nheo mắt để nghỉ ngơi, Biên

Thi Thi đang đánh răng, cho đến khi một đoạn tin tức hiện lên trên TV.

"Với sự phát triển không ngừng của nền kinh tế xã hội, việc sinh viên đại học bắt đầu kinh doanh không phải là hiếm. Bạn có còn nhớ Đại học Tài chính Kiến Nghiệp, Hỏa Tiễn 101 không, còn nhớ Trần Hán Thăng ngôi sao khởi nghiệp của sinh viên đại học không?"

Nghe thấy ba chữ "Trần Hán Thăng", Tiểu Ngư Nhi có chút chợt động đậy trong lòng hắn.

"Hôm nay, chúng tôi sẽ đưa tin về một nhóm sinh viên đại học khác trong trường. Đó là quán trà sữa 'Ngộ Kiến'. Ngộ Kiến được thành lập vào năm 2003. Ban đầu chỉ có hai nữ sinh viên đại học. Sau này, với sự ủng hộ của lãnh đạo nhà trường, sau khi phát triển ổn định, chi nhánh thứ ba đã mở ở Cầu Sư Tử, thu nhập hàng tháng gần 40 nghìn tệ…"

Tiêu Dung Ngư ngẩng phắt đầu lên, sững sờ nhìn TV.

Vương Tử Bác cũng bối rối, đây không phải là diễn xuất, cậu ấy thực sự không ngờ rằng "Bài kiểm tra" mà Tiểu Trần đề cập lại là thứ này.

Chuyện gì xảy ra vậy, Tiểu Trần nghĩ không thông muốn tự mình khởi động tình thế khó xử sao?.

Mẹ kiếp, mối quan hệ của tôi cuối cùng đã được xác nhận một cách không dễ dàng, nó vẫn còn chưa vững chắc, bây giờ chứng kiến tình thế khó xử, tôi nên đứng về phía nào đây?.

.....

Trong đầu Vương Tử Bác nghĩ tới nghĩ lui, Biên Thi Thi sau khi đánh răng đi ra, cô ấy cũng xem TV, sau đó nhìn Tiêu Dung Ngư, chớp chớp mắt chờ đợi khoảnh khắc bạn thân chạy đi.

Không ngờ, Tiêu Dung Ngư vùi đầu vào ngực Trần Hán Thăng không nói lời nào.

“Cái quái gì thế?.”

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy khó tin.

“Mẹ kiếp mày còn chưa chuyển kênh, chờ , chờ ăn… ăn shit à!.”

Trần Hán Thăng nhe răng, trợn mắt mắng mỏ.

Ở một góc độ mà không ai có thể nhìn thấy, hai hàm răng kê ngay ngắn của Tiêu Dung Ngư đang nghiến mạnh vào phần thịt mềm trên cổ Trần Hán Thăng.

.....

Chương 681: Trần Hán Thăng: “Bồ tát sống” với tiêu chuẩn kép.

Mặc dù Tiểu Ngư Nhi cắn hơi nặng, nhưng trái tim của Trần Hán Thăng dần dần thư giãn.

Kiểm tra độ ổn định → Đạt.

Trên thực tế, theo đặc điểm tính cách của Tiêu Dung Ngư, vì cô ấy đã nói “Không làm ầm nữa”, về cơ bản cô ấy sẽ không vì quán trà sữa mà nổi nóng với Trần Hán Thăng, cắn một miếng để trút bỏ những khó chịu nho nhỏ trong lòng, sự việc “Quán trà sữa” đến đây là xong.

Quả nhiên, Tiểu Ngư Nhi nhảy xuống từ trên người Trần Hán Thăng, lấy từ trong túi ra một đồ ăn vặt, buộc mái tóc dài mượt mà thành đuôi ngựa cao, hất cằm nói: “Chuẩn bị ăn cơm đi!.”

Biên Thi Thi đang suy nghĩ làm thế nào để giải quyết mọi chuyện, nhưng Tiểu Ngư Nhi dường như không xem nội dung trên TV, cô ấy cầm bàn chải đánh răng đi rửa mặt.

“Tử Bác, mày bị sao vậy?.”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào bóng lưng cao gọn của Tiểu Ngư Nhi, cố tình mắng: “Xem gì kênh giáo dục vào buổi sáng? Mày bao nhiêu tuổi, mày có còn muốn xem phim hoạt hình không?”

“Mẹ kiếp, thằng chết tiệt này qua cầu rút ván.”

Vương Tử Bác lẩm bẩm trong lòng, cầm điều khiển từ xa, lên nhanh chóng điều chỉnh chuyển sang kênh khác.

Tuy nhiên, khi đang ăn, thằng bạn thỉnh thoảng vào vết răng hằn trên cổ Trần Hán Thăng, rồi ngó Tiêu Dung Ngư trò chuyện với Biên Thi Thi như không có chuyện gì xảy ra, Vương Tử Bác cũng rất bái phục.

"Tiểu Trần vẫn rất tuyệt vời. Hắn có thể giải quyết bất kỳ vấn đề khó gì, thực sự có chút mong chờ tình thế khó xử bùng nổ để xem hắn xử lý ra sao."

Sau đó, Vương Tử Bác lại lắc đầu, một khi tình thế khó xử bùng phát, Tiểu Trần sẽ gặp khó khăn và khi đó không biết thằng bạn mình thế nào.

Tiêu hay Thẩm?

Vương Tử Bác không thể tưởng tượng được.

Ăn sáng xong, Tiêu Dung Ngư chuẩn bị trở về ký túc xá thay quần áo để đến công ty luật, buổi chiều Trần Hán Thăng đến Công ty Điện tử Quả Xác, khi hai người đứng dậy, Biên Thi Thi cũng đứng dậy: "Tớ đi về trước đây, buổi trưa tớ sẽ đưa cơm cho cậu."

"Ừm?"

Bây giờ đến lượt Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư không hiểu.

Nếu là Trần Hán Thăng nhập viện, Tiêu Dung Ngư nhất định sẽ không rời đi, quan hệ nam nữ tại sao phải xa lạ như vậy.

"Ồ····."

Vương Tử Bác cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cậu ấy là người trung hậu, tuy rằng trên mặt tràn đầy thất vọng, nhưng vẫn là

cố mỉm cười nói: “Trưa nóng quá, tớ ăn gì cũng được. Hơn nữa, đây chỉ là giả” Nhập viện” thôi mà.”

Cậu ấy vừa vặn cổ tay vừa nói, cố gắng chứng minh rằng “tôi ổn.”

“Hừ.”

Vương Tử Bác càng như vậy, Biên Thi Thi dường như càng không vui, cô ấy nhặt chiếc túi nhỏ và kéo cánh tay của Tiểu Ngư Nhi: “Đi thôi, chúng ta trở lại ký túc xá.”

Tiêu Dung Ngư nhìn Vương Tử Bác một cách thông cảm pha chút khó hiểu, rồi cùng nhau rời khỏi phòng bệnh.

Trần Hán Thăng hả hê cười, hắn thực ra không hiểu nguyên nhân nhưng phản ứng của Vương Tử Bác còn ngu ngốc hơn, cố chứng minh rằng bản thân “Không cần cô ấy ở bên” trước mặt bạn gái.

Điều này nếu mà là hắn, chắc chắn hắn phải giữ bạn gái của mình ở lại trước rồi tính tiếp.

“Tử Bác, ca ca đi đây.”

Trần Hán Thăng huýt sáo hướng về phía Vương Tử Bác, vỗ mông rồi bỏ đi.

“Đồ chó chết!.”

Vương Tử Bác mắng một câu, nhưng nhìn thấy căn phòng bệnh vừa rồi vẫn còn ấm áp náo nhiệt trong nháy mắt bỗng trống rỗng, toàn thân cậu ấy tràn ngập cảm giác mất mát, cũng như cảm giác hư ảo như thể vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ.

“Tôi… có lẽ đang yêu rồi nhỉ.”

Vương Tử Bác ngây người suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cầm điện thoại di động gửi một tin nhắn cho “Thầy Trần”.

Vương Tử Bác: “Tiểu Trần, chuyện gì đang xảy ra vậy?.”

Trần Hán Thăng đang lái xe khi nhìn thấy tin nhắn, hắn liếc nhìn Biên Thi Thi đang ngồi ở hàng ghế phía sau qua kính chiếu hậu.

Tiêu Dung Ngư cũng không ngồi ở ghế phụ mà ngồi cạnh Biên Thi Thi dò hỏi nguyên nhân.

"Vương Tử Bác, cậu ấy còn chưa thổ lộ tình cảm sao!."

Biên Thi Thi không che giấu bất cứ điều gì trước mặt bạn thân của mình, giọng nói còn chứa đầy sự tức giận.

"Ừ~ vốn dĩ chẳng có gì thay đổi."

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã hiểu ra, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đã có đủ tình cảm, cơ hội đã đến và thậm chí mối quan hệ ngầm được xác nhận, Biên Thi Thi thực sự chấp nhận "Tư cách bạn trai" của Vương Tử Bác, còn sẵn sàng mang bữa trưa cho cậu ấy.

Nhưng Biên Thi Thi cũng có một chút tủi thân, đây là mối tình đầu của cô ấy, không có câu "Thi Thi, làm bạn gái của tớ được không?" khiến cô ấy luôn cảm thấy thiếu lãng mạn và sự khẳng định.

"Là vậy sao?."

Trần Hán Thăng cười khẩy và nói: "Các cô gái chỉ quan tâm đến những điều viển vông như vậy…"

Nói được nửa chừng, hắn phát hiện ra Tiêu Dung Ngư đang nhìn chằm chằm mình, Trần Hán Thăng sắc mặt vẫn như cũ, bình tĩnh hất tóc: "… Con gái quan tâm, nhưng con trai càng nên quan tâm hơn. Việc này Vương Tử Bác làm không đủ tốt. Tớ có thời gian sẽ phê bình và tự phê bình cậu ấy, để Tử Bác hiểu sâu sắc những sai lầm mà cậu ấy đã mắc phải, trước mắt sắp xếp một bản kiểm điểm 5.000 từ cho cậu nhá."

Tiêu Dung Ngư vẫn im lặng.

“Hụ……”

Trần Hán Thăng hắng giọng: “Tớ đã nói từ lâu rồi. Trong buổi họp lớp sau kỳ thi tuyển sinh đại học, tớ đã tỏ tình với Tiêu Dung Ngư, ‘Cậu làm bạn gái của tớ nhé?’, nhưng kết quả còn bị từ chối.”

Khi vấn đề này được đề cập, Tiêu Dung Ngư mới tha cho Trần Hán Thăng: “Coi như cậu phản ứng nhanh, bởi vì sau lần đó, cậu cũng không bao giờ nói điều đó nữa.”

“Vậy sao?.”

Trần Hán Thăng giả vờ bối rối: “Chắc chắn là cậu đã nhớ nhầm. Thực ra, nếu cậu muốn nghe, tớ có thể hét lên mỗi ngày. Tiểu Ngư Nhi, cậu có muốn làm bạn gái của tớ không? Tiểu Ngư Nhi, cậu có muốn làm bạn gái của tớ không…”,

“Chỉ giỏi khua môi múa mép!.”

Tiêu Dung Ngư không có thời gian để nói chuyện với Trần Hán Thăng, lại tiếp tục an ủi Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi thực sự quan tâm đến vấn đề này: “Trần Hán Thăng, cậu không được phép nhắc nhở Vương Tử Bác, ai lại đi dạy người ta yêu nhau còn phải chỉ từng bước một, vấn đề này phải để chính cậu ấy hiểu ra, làm ơn nhé?.”

“Không vấn đề gì!”

Trần Hán Thăng lập tức đồng ý: “Nếu tớ nói ra, tớ là chó!”

Sau khi đến ký túc xá của Đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi lên tầng để tắm và thay quần áo, trong khi Trần Hán Thăng đợi ở tầng dưới. Lúc này hắn mới trả lời tin nhắn cho Vương Tử Bác.

Trần Hán Thăng: “Có lẽ là do quá mệt mỏi, nhưng phản ứng của Biên Thi Thi như vậy chắc chắn có lý do khác, may mắn thay, mối quan hệ của bọn mày về cơ bản đã ổn định,

chuyên gia này cho rằng không phải là vấn đề lớn, hãy quan sát thêm hai ngày xem như nào.”

Bây giờ, Trần Hán Thăng không có ý định tiết lộ, hắn đang đợi một ngày nào đó bắt Vương Tử Bác làm điều gì, nếu Vương Tử Bác không nghe lời, thì hắn có thể lấy ra để đe dọa thằng bạn.

“Tử Bác, mày có biết tại sao Biên Thi Thi dù trở thành bạn gái của mày, nhưng cô ấy luôn giữ thái độ bình thường không?.”

“Không biết.”

“Tao biết, nhưng mày phải hứa trước làm xxx chuyện cho tao, làm xong tao sẽ nói cho mày biết.”

“Đệt.”

Trần Hán Thăng tưởng tượng ra cảnh này tự nhủ: “Mình thực sự là một con chó, gâu gâu…”

Sau khi Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi tắm rửa và thay quần áo xong, Trần Hán Thăng lại đưa họ đến công ty luật, vì dậy sớm nên chưa đến 10h đã trở về ký túc xá của trường Đại học Tài chính.

Hôm nay là thứ bảy, bạn cùng phòng 602 còn đang ngủ nướng trong ký túc xá, sau khi thấy Trần Hán Thăng trở về, Kim Dương Minh bất ngờ nhảy khỏi giường “Cạch” một tiếng và sải bước về phía Trần Hán Thăng.

“Trần ca, mày đã làm gì có lỗi với tao?.”

Kim Dương Minh “Tức giận” hỏi kèm theo cái cặp lồng trên tay.

Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường cũng mỉm cười đi theo phía sau, như thể họ muốn bao vây và đánh Trần Hán Thăng.

“Hảo hán, nói chậm một chút?.”

Trần Hán Thăng có thể nhìn thấy mọi người đang diễn kịch, hắn cũng phối hợp giơ tay lùi lại, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc: “Chẳng lẽ chuyện giữa tao và Đông Nhi đã bị bại lộ sao?”

Khuôn mặt tinh nghịch của Kim Dương Minh đột nhiên cứng đờ, hộp cơm bằng thép không gỉ trong tay rơi xuống đất kêu leng keng.

“Trần Hán Thăng, tao liều với mày, ngay cả tiểu Đông Nhi của tao mày cũng không buông tha!”

“Lão Lục đừng kích động, lão Tứ nhất định là đang trêu chọc mày.”

“Lão Tứ cũng thật là, nói bậy bạ cái gì đấy, mau xin lỗi đi!”

.....

Cuối cùng, trò hề ký túc xá kết thúc bằng việc Trần Hán Thăng xin lỗi và đãi khách ăn tối, hắn cũng thắc mắc: “Sao bọn mày lại kích động như vậy? Đẹp trai, giàu có, bạn gái xinh đẹp, chẳng lẽ đều là lỗi của tao sao?”

“Phi!”

Kim Dương Minh tức giận nói: “Trần Ca, mày còn không biết ngại, phòng 602 công nhận người ‘Sát gái’ nhất chính là tao, mày chỉ là tên khốn kiếp, lại còn là tên khốn kiếp được trường học đặc cách lên cao học.”

Trần Hán Thăng chợt nhận ra rằng tin tức về “Tiếp nhận học lên cao học “của hắn bị rò rỉ.

“Làm sao bọn mày biết?”

Trần Hán Thăng tò mò hỏi.

“Trường chúng ta xác định danh sách tiếp nhận học cao học vào tháng sáu, sau kỳ nghỉ hè mới công bố.”

Kim Dương Minh không hiểu lắm: “Nếu Thẩm Ấu Sở và Bạch Vịnh San được tiếp nhận học cao học, thì không có gì để nói. Trần ca của chúng ta thi đạt 12 điểm trong bài kiểm tra toán, cho đến bây giờ cũng chưa thi đỗ tiếng anh cấp 4. Là một tên học dốt luôn ngủ trong lớp. Dựa vào đâu mà được tiếp nhận học cao học?”

“Lẽ nào…?.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: “Tư thế ngủ của tao đẹp trai qua mức cho phép của nhà nước?”

Kiểu trả lời này ngay lập tức gây ra làn sóng phẫn nộ, Đới Chấn Hữu là”Thanh niên’ biến sự tức giận lên một tầm cao mới: “Đây là bóng tối của xã hội hiện thực. Ông mày đã nhận ra điều đó từ lâu. Ai nói rằng trường đại học là nơi trong sạch? Hãy nhìn những thành viên của hội sinh viên khi kiểm tra phòng, nhìn thấy lão Tứ bộ dạng tên nào tên nấy khom lưng quỳ gối. Thật kinh tởm!.”

“Tốt!.”

Trần Hán Thăng vỗ tay tán thưởng: “Lão Đới rất có tinh thần phản kháng. Tao sẽ kể cho mày một bài tường thuật khác. Năm 2005, chủ tịch Hội sinh viên Đại học Tài chính Trần Anh Tuấn đã tham nhũng nhận hối lộ, hủ bại vô năng. Các sinh viên trong trường không thể chịu đựng được sự áp bức, và họ đã đứng lên kháng cự, đồng thời lập nên một sự tích anh hùng……”

“Hahaha.”

Lý Quyến Nam không nhịn được cười, sau khi cười xong còn cảm động nói: “Tao nghĩ sau năm cuối cấp, quỹ đạo cuộc đời của nhiều người sẽ thay đổi. Trần Ca đang học cao học,

Hồ Lâm Ngữ cũng lên TV. Nghe nói Thương Nghiên Nghiên sẽ mở một quán cà phê ở gần đây, Thẩm Ấu Sở và Bạch Vịnh San nhất định sẽ được nhận vào làm nghiên cứu sinh ở những trường đại học tốt hơn, nghe có vẻ lớp dường như bị giải tán ngay lập tức, thời gian học đại học thực sự quá nhanh."

Khi nhắc đến điều này mọi người đều có chút buồn bã, công bằng mà nói, ba năm qua mặc dù chưa học được kiến thức gì nhiều, nhưng hạnh phúc thực sự là hạnh phúc.

Trần Hán Thăng đang hút thuốc cũng không nhịn được mỉm cười, Dương Thế Siêu bước tới cốc một cái: "Chúng ta đừng nghĩ nhiều về chuyện đó nữa, lão Tứ là một kẻ lưu manh, nên chắc chắn sẽ sung sướng nhất. Sau này khi chúng ta đến Kiến Nghiệp, coi như không phải nghĩ về nơi dừng chân."

"Đừng nói nhảm, tao như thế nào mà giống lưu manh?."

Trần Hán Thăng cau mày và nói.

Kim Dương Minh "Xì" một tiếng: "Tứ ca, mày bớt phóng túng đi một chút là giống đấy."

.....

Vào buổi trưa, Trần Hán Thăng mời đám bạn cùng phòng đáng yêu và ngớ ngẩn này dùng bữa. Buổi chiều, hắn lái xe đến Công ty điện tử Quả Xác, khi đi qua đại lộ Thiên Ấn, hắn dừng xe bên đường để xem.

Việc cải tạo quán cà phê của Thương Nghiên Nghiên về cơ bản đã hoàn thành, có mùi sơn trong gió, nhưng cái tên này có chút không chính thống, tên quán được đặt là "1206" với bốn con số trần trụi.

"Năm 1206 có ý nghĩa gì đặc biệt đối với Thương Nghiên Nghiên không?"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ, nhưng thực ra cũng không khó đoán, đây hẳn là ngày tháng, và khả năng cao là có liên quan đến hắn.

Đầu tiên, thời điểm hai người gặp nhau, nghĩ cũng không đúng, đó là tháng chín.

Sau đó là thời gian hai người hôn nhau, nghĩ lại cũng không đúng, hơn nữa quá nhiều lần.

Chẳng lẽ là lần đầu tiên cô gọi "Cha", nhưng cũng không phải, đó là trong kỳ nghỉ đông.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng chợt nhớ ra rằng đây là ngày mà Thương Nghiên Nghiên chuẩn bị "Làm gái" trong KTV ở Thành phố Thượng Hải, và hắn đã kéo cô ra ngoài.

"Quả nhiên."

Trần Hán Thăng âm thầm gật đầu, mình thực sự là một vị Bồ tát sống, không chỉ cứu được nội tâm của bạn học Thương Nghiên Nghiên, mà còn có thể cống hiến cơ thể cho cô ấy trong tương lai.

Ai làm tôi mềm lòng, thì chiều người đấy!.

Sau khi đến Điện Tử Quả Xác, Trần Hán Thăng ngồi trong văn phòng thuộc về mình, ngẩng đầu nhắm mắt thư giãn, lắc lư chiếc ghế da mềm mại "Cót két".

Không lâu sau, Khổng Ngự tỷ cùng thư ký đi tới, Nhiếp Tiểu Vũ rất lạ kỳ: "Trần bộ trưởng, hôm nay cậu định giả bộ ở trước mặt ai vậy?"

Công việc chính của cô thư ký nhỏ là hỗ trợ Trần Hán Thăng, cô ấy nghĩ rằng ông chủ đã lâu không xuất hiện nên lại muốn thể hiện thân phận của mình.

"Đừng làm hoen ố danh tiếng của ông chủ."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tôi muốn gọi một vài người quản lý chính để trò chuyện, và tiếp theo sẽ có một hành động lớn."

"Hành động gì?"

Thư ký nhỏ mở sổ ra ghi chép, Khổng Ngự tỷ lẳng lặng lắng nghe, hai người có trách nhiệm không giống nhau, đối diện với Trần Hán Thăng phản ứng cũng không giống nhau.

"Xiaomi nhà bên muốn hợp tác với chúng ta để cùng nhau phát triển và nghiên cứu điện thoại di động mới."

Trần Hán Thăng giải thích: "Sau khi suy nghĩ về nó, tôi thấy cũng được. Trịnh Quan Đề có mạng lưới quan hệ rộng hơn tôi trong lĩnh vực này. Cô ấy có thể tìm được một nhóm nghiên cứu khoa học xuất sắc. Ưu điểm của chúng ta là tại thị trường có mức độ công nhận tương đối cao và đã tích đủ số vốn. Sự hợp tác giữa hai công ty thực sự có thể đẩy nhanh tốc độ đưa điện thoại di động ra thị trường."

"Tư bản chính là nhóm lại với nhau."

Trần Hán Thăng đưa ra một kết luận: "Trong tương lai, sẽ có rất ít công ty chiến đấu một mình, điều này có thể làm giảm rủi ro bởi những thay đổi của thị trường."

"Đó là lý do tại sao cậu muốn nói chuyện chân thành với một số quản lý."

Khổng Tĩnh hiểu rằng một số giám đốc điều hành cấp cao của Quả Xác, chẳng hạn như Lý Tiểu Giai, Tào Kiến Đức, Thôi Chí Phong, v.v. đều đến từ Tân Thế Kỷ, nếu họ lại hợp tác, đối mặt với bà chủ cũ Trịnh Quan Đề, Trần Hán thăng lo lắng rằng họ sẽ là khối u trong lòng.

"Trần bộ trưởng, cậu từng có thù oán gì với đám người Lý tổng không?"

Nhiếp Tiểu Vũ tò mò hỏi.

Trong Quả Xác, chỉ có cô thư ký nhỏ dám chất vấn như vậy, bởi vì cô ấy là trợ lý theo Trần Hán Thăng lâu nhất, trung thành cũng như thân cận nhất.

“Phải nói sao đây?.”

Trần Hán Thăng mím môi, thành thật nói: “Từ bỏ chủ cũ chuyển sang chủ mới, mặc dù có nguyên nhân khó tránh khỏi, nhưng vẫn không tốt đẹp lắm, nhưng nếu họ đầu quân cho tôi… “.

“Thì sẽ như thế nào?.”

Nhiếp Tiểu Vũ mở to đôi mắt tròn xoe.

“Vậy coi như tôi chưa nói, nhất định ủng hộ.”

Trần Hán Thăng nói một cách chắc chắn.

Khổng Tĩnh:·····

Nhiếp Tiểu Vũ:…

……

Chương 682: Tán thêm vài em gái thì làm sao?

Đối mặt với một ông chủ tiêu chuẩn kép vô liêm sỉ như vậy, cô thư ký nhỏ đã quen rồi, vội vàng triệu tập lãnh đạo các phòng ban.

Bây giờ cơ cấu hành chính của Điện Tử Quả Xác tương đối ổn định, Khổng Tĩnh là tổng giám đốc và Lý Tiểu Giai là giám đốc nhà máy, trên thực tế, quyền lợi của hai người không xung đột.

Khổng Ngự tỷ là tổng giám đốc của toàn bộ Quả Xác, Lý Tiểu Giai chỉ là giám đốc nhà máy của khu Giang Lăng, nếu Quả Xác sau này mở một chi nhánh nhà máy ở những nơi khác, nó vẫn sẽ thuộc quyền quản lý của Khổng Tĩnh.

Tuy nhiên, theo xu hướng phát triển này, khả năng cao Lý Tiểu Giai cũng sẽ đảm nhiệm chức vụ phó tổng giám đốc của Quả Xác.

Khi cuộc họp chính thức bắt đầu, một số thành viên quản lý của Quả Xác nhìn thấy Trần Hán Thăng ngồi ở hàng ghế đầu trong phòng họp, mọi người đều sửng sốt, sau đó cũng không nói gì, tùy theo vị trí sắp xếp của mình mà ngồi xuống.

Trần Hán Thăng là ông chủ đứng sau hậu trường, đây là một "Bí mật" mà trong nhóm quản lý của Quả Xác đều biết, nhưng chỉ là Trần Hán Thăng hiếm khi lộ diện, ngay cả khi sự cạnh tranh với Hồng Sĩ Dũng đang ở giai đoạn gay gắt nhất, hắn cũng đều chỉ huy từ xa.

Giờ đột nhiên xuất hiện, dự định tiết lộ thân phận sao?

Bản thân Trần Hán Thăng mỉm cười nhìn xung quanh, bây giờ tổng cộng có 9 người.

Khổng Tĩnh, cô ấy hiện là Tổng giám đốc điều hành của Điện Tử Quả Xác, chịu trách nhiệm sắp xếp và bổ nhiệm mọi công việc.

Tiếp theo là Lý Tiểu Giai, trưởng bộ phận quản lý công nghệ, người có ưu đãi cổ phần trong Điện Tử Quả Xác.

Ngoài ra còn có Tào Kiến Đức phụ trách quản lý sản xuất, Thôi Chí Phong phụ trách quản lý bán hàng và Hứa Nguyệt Mai phụ trách quản lý hành chính, ba người này đều là nhân viên cũ của Tân Thế Kỷ.

Ngoài ra, ở phía bên kia bàn còn có thêm hai người lạ, Hoàng Lập Khiêm và Triệu Vĩ là kỹ sư trưởng của trang web "Cộng đồng Quả Xác".

Kỹ sư Hoàng và kỹ sư Triệu đều là kỹ sư cấp cao của Baidu, nhưng họ đã bị đuổi việc vì bị chèn ép quá đáng. Sau khi được một vài người bạn giới thiệu, họ đã được Khổng Tĩnh tuyển dụng vào công ty.

Phương pháp này còn được gọi là "Giới thiệu nội bộ", có nghĩa là họ được tuyển dụng mà không theo cách thông thường, được tuyển dụng do bạn bè hoặc quản lý công ty giới thiệu.

Hoàng Lập Khiêm và Triệu Vĩ khi vào Quả Xác đã có địa vị rất cao, thậm chí còn cao hơn cả Hứa Nguyệt Mai, điều này chắc chắn là do Khổng Tĩnh cố tình sắp đặt, cô không thể để "Phe cánh Tân Thế Kỷ" thống trị công ty.

Cuối bàn là Nhiếp Tiểu Vũ với mái tóc ngắn xõa xuống, bìa cuốn sổ của cô gái này vẫn là nhân vật chính "Hoàng tử tenis", chiếc bút bi là phiên bản hoạt hình của Doraemon, mức

lương hàng năm của cô ấy bây giờ là hơn 300 nghìn tệ, đúng là "Cô công nhân nhà máy" có thu nhập cao.

Khổng Tĩnh, Hoàng Lập Khiêm, Triệu Vĩ và Nhiếp Tiểu Vũ dường như đã hình thành thế bốn chọi bốn, điều này có thể làm giảm xung đột và bất đồng một cách hiệu quả.

"Chị Tĩnh đã từng có một công việc ổn định, từng là quản lý cấp cao của một công ty tư nhân. Chị ấy rất hiểu sự thay đổi trong lòng người ở nơi làm việc, rất khéo dùng từ 'Cân bằng'."

Trần Hán Thăng mỉm cười, rồi ho khan một tiếng để thu hút sự chú ý của mọi người: "Xin chào mọi người, ở đây có người biết tôi, có người không biết tôi, những người biết tôi là bạn cũ, và những người không biết tôi là bạn mới…".

Tào Kiến Đức cúi đầu, anh vẫn nhớ như in sự hỗn loạn và hoảng sợ trong lòng khi lần đầu tiên nhận ra sự thật "Trần Hán Thăng là ông chủ của Quả Xác."

Khi đó, anh đã chỉ trích Trần Hán Thăng trước mặt Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ, cảm thấy sinh viên đại học này giỏi xu nịnh, đầu tiên là tạo mối quan hệ tốt với Trịnh Quan Đề, sau đó đào tẩu sang phe của Hồng Sĩ Dũng, hành vi thực sự quá vô sỉ.

Điều kiện sống hiện tại của Tào Kiến Đức đang rất ổn định và thoải mái, sau khi Trịnh tổng "Đã trở lại",trong lòng vẫn do dự một thời gian.

Tuy nhiên, Trịnh Quan Đề đã không tìm lại những cấp dưới cũ này mà cô đã tổ chức lại một đội ngũ quản lý mới thông qua sự giới thiệu của người quen và bạn bè, điều đó cũng có nghĩa là ý chí quay lại Xiaomi của cấp dưới cũ đã bị chặn hoàn toàn.

Ngoài ra, sau khi MP4 thế hệ 2 của Quả Xác được tung ra thị trường, với phân khúc dưới một nghìn tệ hiện chỉ có Thanh

Hoa Tử Quang là đối thủ cạnh tranh duy nhất trên thị trường, được trong giới đón nhận nồng nhiệt.

Trần Hán Thăng nói nhảm vài câu, cuối cùng cũng nói vào vấn đề chính: "Tôi nghĩ mọi người đều biết rằng bước tiếp theo của Quả Xác là sản xuất điện thoại di động, và thậm chí có một số phương tiện truyền thông đã suy đoán như vậy. Đây là một dự án tương đối phức tạp, vì vậy tôi có kế hoạch hợp tác với Xiaomi bên cạnh."

"Tiền thân của Xiaomi là Tân Thế Kỷ, lãnh đạo là Trịnh Quan Đề. Tôi sẽ không đi vào chi tiết về khả năng của Trịnh tổng. Bây giờ tôi chỉ nói về bản thân dự án. Tôi có khuynh hướng đồng ý với sự hợp tác này. Sau khi thảo luận cụ thể kế hoạch, mọi người sẽ tóm tắt lại gửi cho tôi."

"Sẽ không ảnh hưởng đến công việc của mọi người, chào tạm biệt."

Trần Hán Thăng không kéo dài quá nhiều thời gian, Tào Kiến Đức thở phào, xem ra ông chủ hiểu rất rõ về quyền lực và quyền lợi này cũng được.

"Vì Trần tổng đã tuyên bố rằng muốn hợp tác, vậy thì chúng ta sẽ ngừng tranh cãi về vấn đề này và đi thẳng vào việc triển khai các vấn đề cụ thể."

Ngay khi Trần Hán Thăng rời đi, Khổng Tĩnh nghiễm nhiên trở thành bà chủ trong phòng họp.

"Tôi vừa mới nghĩ tới, phương thức hợp tác tồn tại dưới hình thức Viện nghiên cứu khoa học kỹ thuật tương đối thích hợp."

"Để Quả Xác chiếm lĩnh vị trí hàng đầu, tôi dự định làm giám đốc của viện nghiên cứu này, và giám đốc nhà máy Lý Tiểu Giai sẽ làm phó giám đốc của viện nghiên cứu. Chị Nguyệt Mai từng là quản lý hành chính của Tân Thế kỷ , cô ấy

quen thuộc với cả hai bên. Chị Nguyệt Mai sẽ làm giám đốc văn phòng của Học viện."

"Kỹ sư Hoàng, công việc chính của anh là xây dựng 'Cộng đồng Quả Xác'. Kỹ sư Triệu, anh phải xúc tiến hoạt động kinh doanh thương mại điện tử của Quả Xác, có thể tạo thương hiệu của riêng mình trên Taobao hoặc có thể tạo một đường dẫn trong Cộng đồng Quả Xác để mua bán. Trần tổng rất coi trọng việc này."

.....

Khổng Tĩnh nói một cách nhẹ nhàng và dịu dàng, những người khác chỉ việc gi nhớ và lắng nghe nhiệm vụ của mình.

Sau khi họp xong, Tào Kiến Đức đi tới trước mặt cô thư ký nhỏ, giả vờ thản nhiên hỏi: "Tiểu Vũ, Trần tổng lần này xuất hiện, là dự định công khai thân phận hả?."

"Hmmm… Cậu ấy nhất định sẽ công khai."

Cô thư ký nhỏ cắn đầu bút bi Đôrêmon, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng bây giờ đã là giữa tháng sáu rồi, tháng bảy trường chúng tôi sẽ nghỉ hè, bộ trưởng Trần tiết lộ thân phận sẽ là sau khi học kỳ tiếp theo bắt đầu. ".

"Để kết hợp với việc phát hành sản phẩm mới của Quả Xác phải không?."

Tào Kiến Đức suy đoán: "Điều này có thể tạo ra một chấn động lớn hơn."

"Những gì quản lý Tào nói chỉ là một trong những nguyên nhân."

Nhiếp Tiểu Vũ nghiêm túc nói: "Một lý do khác là học kỳ tới, nhiều nữ sinh viên năm nhất sẽ đến. Bộ trưởng Trần tiết lộ thân phận của mình vào thời điểm đó, như vậy cậu ấy có thể khoe khoang bản thân trước mặt những cô nữ sinh kia."

“…”

Cao Kiến Đức sửng sốt một chút, sau đó yên lặng cầm sổ ghi chép rời khỏi phòng họp.

Nhiếp Tiểu Vũ chỉnh sửa báo cáo của cuộc họp rồi gửi nó đến văn phòng của Trần Hán Thăng, nghe thấy hắn nói chuyện với La Tuyền, hỏi han tiếng Hàn học đến đâu rồi, sau đó trả lời Thương Nghiên Nghiên về thời gian mở cửa của quán cà phê.

Cuối cùng, trong lúc Bộ trưởng Trần vừa lật xem báo cáo, vừa rủ Trịnh Quan Đề đi ăn thịt nướng: “Đề ca, lâu lắm rồi chúng ta không ăn thịt cừu nướng cùng nhau, tối nay chúng ta cùng nhau nặn bông tuyết, dũng cảm tiến về phía trước… Được rồi, không gặp không về.”

“Ngài thật rảnh rỗi, trêu ghẹo các em gái mọi lúc mọi nơi.”

Nhiếp Tiểu Vũ nói như rít qua kẽ răng: “Nếu như xảy ra chuyện gì, là y rằng đổ hết lên đầu cô thư ký nhỏ.”

“Lạ thật.”

Trần Hán Thăng nói như một lẽ đương nhiên: “Tán tỉnh thêm vài em có vấn đề gì sao, tôi vẫn có thể đánh chữ kịp.”

.....

Chương 683: “Khắc tinh nữ quyền” của Trần Hán Thăng.

Vào buổi tối, Trần Hán Thăng hẹn Trịnh Quan Đề đi ăn thịt nướng, bạn thân Trịnh luôn hứng thú với những món ăn vặt đường phố này, Trần Hán Thăng đã đi ăn cùng cô rất nhiều lần.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, Trần Hán Thăng đã thay đổi từ một ông chủ sinh viên đại học của Hỏa Tiễn 101 thành một doanh nhân không nổi tiếng ở lĩnh vực điện tử, Internet và đầu tư thiên thần.

Xét về địa vị, đã sánh ngang bạn thân Trịnh, thậm chí còn vượt qua cả cô.

Điều duy nhất không thay đổi là tính háo sắc, bất cứ khi nào có một cô gái trẻ mặc quần đùi và chân dài bước vào nhà hàng thịt nướng, Trần Hán Thăng luôn cầm cốc bia của mình, giả vờ nhấp một ngụm rồi liếc cặp mắt nhìn theo những chuyển động của các cô gái chân dài đó.

“Chậc chậc, không ai có thể mãi mãi 18 tuổi, nhưng Trần tổng thì vĩnh viễn thích người yêu của mình 18 tuổi.”

Bạn thân Trịnh khen ngợi nói: “Trần tổng coi như không thay đổi bản tính ban đầu của mình.”

“Trịnh tổng chê cười rồi.”

Trần Hán Thăng mặt dày nên cũng không để ý, nhân tiện lấy báo cáo cuộc họp đưa cho Trịnh Quan Đề: “Về việc hợp tác, cô nghĩ thế nào về việc cùng nhau thành lập một viện nghiên cứu?”

Trịnh Quan Đề đọc xong báo cáo cuộc họp, lặng lẽ nhặt ngô nướng lên, chậm rãi ăn từng hạt một.

Trần Hán Thăng cũng không thúc giục, Trịnh Quan Đề và hắn là kiểu quan hệ "Vừa là bạn, vừa là thù."

Về riêng tư thì họ là bạn bè thân thiết, nhưng thực tế họ vẫn là ông chủ của hai công ty, tuy không giống như quan hệ giữa Trần Hán Thăng và Hồng Sĩ Dũng, nhưng sẽ cố gắng chiếm tối đa lợi ích về mình. Quá trình hợp tác, thỉnh thoảng dùng "Hữu Thương" để hâm nóng quan hệ, việc kiểu này Trịnh Quan Đề vẫn có thể làm được.

"Cộc."

Bạn thân Trịnh gặm ngô xong, lại nâng cốc rượu lên chạm vào cốc của Trần Hán Thăng rồi nói: "Khổng Tĩnh trông thì giống một người phụ nữ dịu dàng ngọt ngào, nhưng trái tim thì quá tàn nhẫn. Liên hợp lập viện nghiên cứu thì không có vấn đề gì, nhưng Giám đốc Viện, Phó Giám đốc Viện và giám đốc văn phòng đều sắp đặt giao cho Quả Xác, Xiaomi chúng tôi chỉ có thể làm việc không công rồi?"

"Cũng không thể nói như vậy."

Trần Hán Thăng bóc vỏ một con tôm đưa đến trước mặt Trịnh Quan Đề, bạn thân Trịnh có chút ngạc nhiên há miệng, không ngờ Trần Hán Thăng quay một vòng lại nhét vào miệng hắn.

"Hiện tại, Quả Xác chúng tôi có vốn, có thị trường. Viện nghiên cứu liên hợp là giúp đỡ kẻ yếu Xiaomi đấy. Giống như khi còn học trước đây, giáo viên thích chuyển những học sinh đạt điểm cao vào ngồi cùng những học sinh đạt điểm kém. Mục đích là để giúp đỡ lẫn nhau và cùng nhau tiến bộ."

Trần Hán Thăng ăn tôm xong, theo thói quen còn mút ngón tay, thấy Trịnh Quán Đề nhìn mình chằm chằm, hắn bèn đưa

ngón tay ra: “Cô có muốn mút thử không, vẫn còn chút mặn mặn đấy.”

“Ựa……”.

Nếu là Hồ Lâm Ngữ chắc chắn hắn đã bị mắng từ lâu rồi, nhưng Trịnh Quan Đề lại cười nghiêng ngả: “Tôi cũng đến phục rồi, hai cô gái kia không ghét cậu à?.”

“Làm sao có thể ghét được chứ? Thực ra tôi rất đẹp trai, chỉ có Đề ca là mắt mù không nhận ra thôi.”

Trần Hán Thăng vẫy tay và gọi người phục vụ: “Người đẹp, thanh toán.”

Người phục vụ là một cô gái 17-18 tuổi với đôi má bánh đúc, sau khi tính tiền, cô ấy nói: “Tiên sinh, tổng cộng là 81,7 tệ.”

Trần Hán Thăng lấy ví ra: “7 hào thì thôi đi, tôi không có tiền lẻ.”

“Á?.”

Cô gái nhỏ có chút khó xử, rụt rè nói: “Tiên sinh, chúng tôi không mặc cả ở đây.”

“Chỉ có 7 hào thôi mà. Nếu cô đồng ý bớt, tôi sẽ là bạn trai của cô.”

Trần Hán Thăng nháy lông mày và nói.

“Được rồi, tiên sinh có thể đi rồi.”

Cô bé nhìn Trần Hán Thăng, và nhanh chóng đồng ý.

“Nhìn thấy chưa!”

Sau khi Trần Hán Thăng thanh toán hóa đơn, hắn đắc ý nói với Trịnh Quan Đề: “Mặc dù tôi không muốn thừa nhận nhưng thực tế sắc đẹp đôi khi là một lợi thế tự nhiên.”

“Vậy sao?.”

Trịnh Quan Đề chỉ vào quầy thu ngân, cô gái nhỏ đang lấy từ trong túi ra một vài đồng xu và đưa cho bà chủ với vẻ mặt đau khổ.

“Người ta thà bỏ thêm tiền còn hơn có người bạn trai như cậu.”

Trịnh Quan Đề cười nói: “Tôi thừa nhận rằng sắc đẹp là một lợi thế tự nhiên, nhưng không thể tìm thấy nó ở Trần tổng.”

Có lẽ vì tâm trạng vui vẻ, Trịnh Quan Đề đã boa cho cô gái nhỏ thêm 20 tệ. Tối nay Đề ca còn có việc, Trần Hán Thăng cũng định đi tìm Thẩm Ấu Sở nên cả hai đi bộ về Nhà máy điện tử Xiaomi.

Trên đường đi, mặc dù một số chi tiết của viện nghiên cứu liên hợp vẫn cần được thảo luận, nhưng trước tiên cái tên đã được xác định, chính là lấy một từ trong”Quả Xác” và “Xiaomi” để tạo thành “Viện nghiên cứu liên hợp điện tử Quả Mễ.”

Cái tên “Quả Mễ” vừa hiện đại, vừa có chút tươi mới, sinh động, rất phù hợp với thẩm mỹ của hai mươi năm về sau.

.....

Sau khi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ vừa mới ăn tối, vừa xem bản tin phát lại trên Kênh Giáo dục Kiến Nghiệp trong TV.

Sáng nay, vì Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng không dám liếc nhìn nhiều hơn, vì vậy hắn nhân cơ hội này để xem bộ dạng của Hồ Lâm Ngữ khi được phỏng vấn như thế nào.

Người dẫn chương trình: “Xin chào, Hồ Lâm Ngữ, xin hỏi hiện tại cô đang làm công việc gì ở quán trà sữa?.”

Hồ Lâm Ngữ: “Tôi là tổng giám đốc của quán trà sữa.”

Người dẫn chương trình: “Cô cũng là bà chủ sao?.”

Hồ Lâm Ngữ: “Bà chủ là bạn tốt của tôi, nhưng cô ấy có tính cách tương đối hướng nội và không thích thể hiện.”

Người dẫn chương trình: “Vậy sao, vậy thì chúng tôi tôn trọng nguyện vọng của cô ấy, bạn học Hồ có thể nói sơ qua về quá trình phát triển của quán trà sữa được không?”

Hồ Lâm Ngữ: “Không thành vấn đề, lúc đầu chúng tôi thấy trong trường có rất nhiều sinh viên nghèo khó, tuy nhiên do số lượng “Học bổng dành cho sinh viên nghèo” có hạn, điều kiện của họ tương đối khó khăn nên chúng tôi đã nảy sinh ý tưởng khởi nghiệp, đồng thời giải quyết vấn đề sinh hoạt phí cho những sinh viên này.”

“Tạch!.”

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên đi tới, tắt TV đi: “Có gì để xem đâu.”

Đây cũng giống như những lần cãi nhau bình thường khác, mỗi lần cãi nhau xong lại hối hận vì lúc đó mình biểu hiện không đủ tốt, Hồ Lâm Ngữ cũng xem hình ảnh mình trên TV, sau đó cảm thấy chỗ nào bản thân cũng có vấn đề nhỏ.

Ví dụ: Nút cổ áo nên được nới lỏng, hai sợi tóc dựng lên và biểu cảm quá căng thẳng và nghiêm túc…

“Tiểu Hồ, cậu cũng không biết ngại.”

Trần Hán Thăng không vui nói: “Khi quán trà sữa mới bắt đầu, cậu thậm chí còn không tham gia vào nó. Đây là ý tưởng kinh doanh tôi đấy cô ạ.”

“Hiệu trưởng Lục đưa bản thảo cho tớ, có vấn đề thắc mắc gì đi mà tìm ngài ấy.”

Hồ Lâm Ngữ nói với giọng điệu "Không quan tâm".

"Thôi, lão Lục dùng việc của tớ, để nêu bật triết lý giáo dục "Hướng tới con người" của Đại học Tài chính."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tớ sẽ không tính toán với ông ấy."

"Xì."

Hồ Lâm Ngữ dối lòng nói: "Thật ra, tớ vốn còn không muốn lên TV, ai bảo Ấu Sở không muốn chứ."

Trần Hán Thăng liếc Thẩm Ấu Sở, cô ấy đang lấy xương cá cho A Ninh, nghĩ thầm đợi Tiểu Thẩm lên TV, khó như việc đất nước ban hành chính sách "Một chồng hai vợ."

"Chị, ăn tối xong chúng ta đi dạo nhé!."

Tiểu A Ninh uống hai ngụm cháo, ngẩng đầu nói.

Bây giờ đã là tháng 6 mùa hè. Nhiều người già thích dẫn các bạn nhỏ đi dạo sau khi ăn, Thẩm Ninh Ninh đã quen một số người bạn trong khu dân cư và rất mong muốn được chơi đùa với họ mỗi ngày.

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

"Anh cũng đi, được không?"

A Ninh lại nhìn Trần Hán Thăng với vẻ đầy mong đợi.

"Anh hả……".

Trần Hán Thăng nghĩ về lý thuyết "Cân Bằng" của mình, tối qua đã ở cùng với Tiểu Ngư Nhi, hôm nay đi dạo với Thẩm Ấu Sở sẽ rất hợp lý.

"Không vấn đề."

Trần Hán Thăng vui vẻ đồng ý.

Do Trần Hán Thăng chuẩn bị đi dạo, Hồ Lâm Ngữ không muốn làm phiền "Gia đình ba người", cô ấy định gọi cho Phùng Quý với danh nghĩa là giám đốc Hồ để hỏi về doanh thu của quán trà sữa ở Cầu Sư Tử hôm nay.

Trước khi đi xuống cầu thang, Thẩm Ấu Sở lấy nước chống muỗi xoa lên cánh tay, cổ và mắt cá chân của A Ninh để ngăn muỗi đốt.

A Ninh sợ buồn nôn, nên vặn vẹo trong lòng Thẩm Ấu Sở cười "khúc khích".

Ngay sau đó, Thẩm Ấu Sở đổ một ít nước chống muỗi vào lòng bàn tay, ngồi xổm xuống trước mặt Trần Hán Thăng một cách tự nhiên, bôi thuốc đuổi muỗi mát lạnh và kích thích lên bắp chân của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cúi đầu, Thẩm Ấu Sở trên mặt không lộ ra một tia sốt ruột, cẩn thận xoa xoa tay, thỉnh thoảng chớp đôi mắt hoa đào, dường như đối với cô ấy chuyện này là chuyện bình thường.

"Haiz."

Trần Hán Thăng thở dài, đưa tay vén mấy sợi tóc lộn xộn trên trán Thẩm Ấu Sở ra sau tai.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút ngượng ngùng, nhưng phần nhiều là sự ngây thơ ngọt ngào.

Nhưng từ góc độ của Bí thư Hồ, "Người đại diện cho nữ quyền", cô không nhìn thấy sự tương tác thân mật giữa hai người, cô chỉ nhìn thấy một cô gái ngồi xổm trên mặt đất để bôi nước chống muỗi cho bạn trai của mình!.

"Trần Hán Thăng, cậu có tay có chân, những chuyện này không thể tự mình làm sao?."

Hồ Lâm tức giận nói.

“Tay gãy, chân què.”

Trần Hán Thăng đúng kiểu mặt trơ trán bóng, hắn cố tình chọc giận Bí thư Hồ, dựa đầu vào vai Thẩm Ấu Sở và nói: “Tớ để quên điện thoại trên ghế sô pha, đi lấy cho tớ với.”

“Ồ.”

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn đứng lên.

“Đừng đi, Ấu Sở đừng đi, cậu ấy đến một chữ “làm ơn” cũng không nói nổi!”

Hồ Lâm Ngữ rất hy vọng rằng Thẩm Ấu Sở có thể từ chối Trần Hán Thăng.

“Được, vậy tớ sẽ thêm “làm ơn”.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Thẩm Ấu Sở, cậu làm ơn lấy điện thoại di động của tớ qua đây.”

Chương 684: Nếu anh dám bắt nạt em, em sẽ bắt nạt con anh

Thấy Thẩm Ấu Sở thiên vị cho Trần Hán Thăng quá mức như vậy, Hồ Lâm Ngữ vô cùng tức giận, nhưng cô ấy cũng không còn cách nào cả, chỉ có thể ai oán cảm thán cô bạn thân của mình bị bỏ bùa, nếu suy nghĩ có một chút khinh bỉ đám đàn ông giống như mình thì tốt rồi.

Sau khi xuống lầu, Trần Hán Thăng lập tức cảm nhận được một làn sóng nhiệt phả vào, thành phố Kiến Nghiệp tháng sáu giống như một bếp lò, ngay cả bầu không khí vào buổi tối cũng tương đối ngột ngạt.

Nhưng bầu trời đầy sao lại vô cùng lộng lẫy, treo lơ lửng trong màn đêm sâu thẳm, giống như từng viên đá quý điểm xuyết vào.

Dưới lầu khu dân cư vô cùng nào nhiệt, một đám trẻ con vui vẻ chạy nhảy nô đùa, nhóm người lớn đứng bên cạnh nói chuyện phiếm, cộng thêm tiếng ve mùa hạ và tiếng ếch xanh không ngừng kêu vang, tràn ngập hơi thở cuộc sống.

A Ninh cũng tìm được một người bạn nhỏ, cũng là một cô bé trạc tuổi nhau, hai người chơi vô cùng vui vẻ, Thẩm Ấu Sở không xa không gần đứng nhìn.

"Ngày mấy chúng ta nghỉ hè?"

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng giống như một chiếc đĩa bạc, hỏi.

“Ngày mùng 4 tháng 7.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng đáp.

“Sắp rồi.”

Trần Hán Thăng gật đầu, đối với hắn mà nói kỳ nghỉ hè này còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Đầu tiên là khởi động dự án điện thoại di động Qủa Xác, đồng thời còn thành lập nền tảng mạng “cộng đồng Qủa Xác.”

La Tuyền sắp đi Hàn Quốc, dù sao mình cũng phải tỏ vẻ điều gì đó đúng không?

Bởi vì vụ kiện tụng xuyên quốc gia kia nên Tiêu Dung Ngư còn phải đi Mỹ một chuyến, có lẽ phải đi cùng;

Khó khăn lắm mới có một kỳ nghỉ hè, còn phải đến ở cùng Lão Trần và Lương thái hậu mấy ngày đúng không?

…

“Haiz… Lại phải tiến hành quản lý thời gian nữa rồi.”

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn vén áo lên, vỗ bụng “bộp bộp”, vừa vang dội vừa lưu manh.

“Có chuyện gì vậy?”

Ánh mắt của Thẩm Ấu Sở vừa lo lắng vừa quan tâm.

Trần Hán Thăng không có cách nào giải thích, ngược lại véo vào khuôn mặt bóng loáng của Thẩm Ấu Sở: “Chưa từng thấy người đàn ông trần truồng nào sao? Cậu có muốn nhìn kỹ một chút không? Tớ có thể cởi sạch ở trên giường.”

“Không cần.”

Thẩm Ấu Sở ngại ngùng quay mặt sáng chỗ khác, thực ra trong lòng cô rất thích bầu không khí như bây giờ.

Trần Hán Thăng ở ngay bên cạnh, em gái ở trong tầm mắt, ở một nơi có thể chạm vào, bà nội và bạn tốt đang ở trên nhà.

Nếu có thể, ngày nào cô cũng muốn đi tản bộ cùng với Trần Hán Thăng sau khi ăn tối xong, Trần Hán Thăng nói cái gì thì mình sẽ nghe cái đó, Trần Hán Thăng không muốn nói thì hai người sẽ cùng ngắm trăng.

Nhưng, Thẩm Ấu Sở lại cảm thấy ngại ngùng khi biểu đạt loại tình cảm kiểu này, đồng thời cũng hiểu bình thường Trần Hán Thăng tương đối bận rộn, cô suy nghĩ một chút rồi lấy chiếc điện thoại Nokia 6260 kia của mình ra.

"Sao vậy?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Khoe có điện thoại di động sao?"

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, bĩu môi nói: "Cái này có thể chụp ảnh."

Lúc trước cô dùng điện thoại cầm tay, thứ đồ kia chỉ có thể gọi điện thoại, gửi tin nhắn và những chức năng cơ bản khác.

Trần Hán Thăng không nói gì, chờ Thẩm khờ khạo nói ra ý định của bản thân.

"Mình muốn, muốn chụp ảnh chung."

Sau khi "mạnh dạn" nói xong, Thẩm Ấu Sở vừa có chút ngại ngùng vừa có chút mong chờ.

"Tại sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Làm… Làm ảnh nền."

Thẩm Ấu Sở không biết nói dối: "Lâm Ngữ nói, chọn mấy tấm ảnh mình thích để làm ảnh nền màn hình khoá, như vậy mỗi lần mở điện thoại di động ra, trong lòng sẽ cảm thấy vui vẻ."

“Vậy sao? Đơn giản!”

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động của Thẩm Ấu Sở ra, phát hiện ảnh nền điện thoại của cô hiện giờ là Thẩm Ninh Ninh.

Tiểu A Ninh bện tóc sừng dê nhỏ mỉm cười rạng rỡ hồn nhiều, trong lòng ngực còn ôm con mèo béo Đoàn Viên, nhìn bối cảnh có lẽ là bên cạnh hồ nhân tạo ở đại học Tài chính, hai bên đều là cây cỏ tươi tốt.

“Nào, nhìn lên trời một góc 45 độ.”

Trần Hán Thăng một tay giơ điện thoại di động của Thẩm Ấu Sở lên, một tay tạo thành chữ V.

Nhưng chẳng bao lâu sau, hắn lại nhíu mày nói: “Thẩm Ấu Sở, cậu đừng nhìn tớ, chụp ảnh thì phải xem máy ảnh.”

“À à…”

Thẩm Ấu Sở vội vàng gật đầu.

Chẳng bao lâu sau, giọng nói ồn ào của Trần Hán Thăng lại vang lên.

“Đã nói đừng nhìn tớ rồi mà!”

“Tớ… Tớ không nhìn gì cả.”

“Còn dám giảo biện, rõ ràng là bị dung nhan tuyệt thế của tớ chinh phục.”

“…”

“Thôi quên đi, cứ như vậy đi, 3,2,1, cheese!”

Sau khi chụp ảnh xong, Trần Hán Thăng xem lại ảnh rồi chê bai, độ phân giải của điện thoại di động hiện giờ vốn dĩ đã rất thấp, cộng thêm ánh sáng vào buổi tối không đủ, hắn cho rằng ảnh của mình rất xấu.

Ngược lại Thẩm Ấu Sở vẫn rất xinh đẹp, trong khung cảnh mờ ảo ngược lại khiến cho đôi mắt đào hoa thêm một loại cảm giác mê mang.

Sư đối lập này khiến Trần Hán Thăng có chút không nhịn được: "Điện thoại di động rác rưởi!"

Thẩm Ấu Sở cảm thấy khá ổn, nhưng vấn đề mà Trần Hán Thăng chỉ ra vẫn còn tồn tại, rõ ràng mình đã cố gắng nhìn vào màn hình, nhưng trong khoảnh khắc hình ảnh dừng lại ấy, tầm mắt của cô vẫn vô thức rơi lên người Trần Hán Thăng.

Cơn gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc trên thái dương, trong mắt đều là ánh sáng dịu dàng.

…

Sau khi trở về ký túc xá, đám bạn cùng phòng ngốc nghếch đều đang ôn tập, còn chưa đầy hai mươi ngày nữa là học kỳ này sẽ kết thúc, sau khi quay lại vào học kỳ sau, ngoại trừ những tân sinh viên năm nhất trẻ tuổi ra, thì mấy người trong phòng 602 cũng đã bước sang năm tư.

Nhưng đối với Trần Hán Thăng mà nói, những ngày tháng còn lại vô cùng nhẹ nhàng, tóm lại hắn âm thầm quyết định, mình sẽ bớt chút thời gian ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở, lại đến thăm Tiêu Dung Ngư, thỉnh thoảng "bị buộc phải bất đắc dĩ ăn cơm cùng với La sư muội, sắp xếp thực sự vô cùng thành thạo.

Chẳng bao lâu sau, "Viện nghiên cứu điện tử Qủa Mễ* liên hợp" do Qủa Xác và cộng động Xiaomi thành lập chính thức ra mắt.

(*Phiên âm Hán Việt của Xiaomi: Tiểu Mễ.)

Quả Xác xuất tiền, Xiaomi xuất lực, một địa điểm giao giữa hai nhà máy chính là địa chỉ của Viện nghiên cứu Qủa Mễ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chiếc điện thoại di động đầu tiên của Qủa Xác và Xiaomi sẽ xuất hiện ở đây.

Cùng lúc đó, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng chính thức xác lập "mối quan hệ yêu đương".

Nhưng cho dù đã xác lập quan hệ, nhưng thái độ của Biên Thi Thi vẫn luôn là không mặn không nhạt, điều này khiến cho Vương Tử Bác cảm thấy vô cùng buồn rầu.

Trần Hán Thăng biết rõ đáp án nhưng vẫn không nói, hắn đang chờ để lấy lý do này "uy hiếp" bạn tốt của mình.

Vào ngày 23 tháng sáu, tối hôm đó khi Trần Hán Thăng đang đánh CS ở trong ký túc xá thì đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, tên người gọi đến là chú hai Trần Chí Minh, nhưng người nói chuyện lại là giọng nói của một thiếu nữ, có lẽ là em họ Trần Lam.

"Anh!"

Trần Lam hào hứng nói: "Điểm thi đại học đã có rồi, em kiểm tra thì thấy đã vượt qua điểm đầu vào của trường đại học Y khoa Kiến Nghiệp năm ngoái rồi."

"Anh, em nghĩ như thế này, ngày mai em sẽ nhờ cha đưa em đến Kiến Nghiệp, một mặt là muốn nhìn thấy ngôi trường đại học tương lai của mình, một mặt mà muốn thăm anh và chị dâu."

"Đến lúc đó anh nhớ đón em đấy, em còn muốn ăn ngon và có chỗ ở tốt, nghỉ hè này em sẽ đi chơi cùng anh."

…

Trần Lam lải nhải nói, Trần Hán Thăng bắt đầu đau đầu, lúc trước cô em gái này quyết định thi vào đại học Y khoa Kiến Nghiệp, gần ngay đại học Tài chính.

Điều quan trọng là tính tình của Trần Lam vừa nghịch ngợm vừa hoạt bát, con bé không nghe ý kiến của hắn, thành

thật ở lại Dương Châu học đại học điện ảnh Thành Nhân được sao?

“Thật ngại quá, ai là anh trai của cô?”

Trần Hán Thăng đè cổ họng, thay đổi giọng nói hỏi.

“Hả?”

Quả nhiên Trần Lam sửng sốt một chút: “Anh không phải là Trần Hán Thăng sao?”

“Tôi không quen biết người này.”

Trần Hán Thăng trầm giọng nói: “Tôi tên là Kim Dương Minh, lần sau nhìn rõ ràng hẳn gọi, ok?”

“Xin lỗi, xin lỗi, có thể là tôi nhớ nhầm.”

Trần Lam cũng nằm trong nhóm ‘hò voi bắn súng nứa’, chỉ dám mạnh mồm với anh trai của mình, sau khi phát hiện “gọi nhầm điện thoại” thì luôn miệng nói lời xin lỗi.

Bên trong điện thoại vẫn còn vang lên giọng nói oán giận của cô ấy với chú hai của Trần Hán Thăng: “Cha, nhầm số rồi, không phải anh con.”

Trần Hán Thăng cười trộm tắt máy, nếu Trần Lam thực sự muốn đến Kiến Nghiệp thì cũng phải chờ đến khi chính thức khai giảng vào học kỳ sau, nếu không kỳ nghỉ hè này sẽ không còn nữa.

Khi trận đấu trong trò chơi đang bước vào giai đoạn gay cấn nhất thì chuông điện thoại lại “đinh đinh đang đang” vang lên một lần nữa.

“Haiz.”

Trần Hán Thăng không thể chặn số điện thoại của chú hai mình, sau khi bất đắc dĩ bắt máy, Trần Lam ở đầu dây bên kia

dậm chân hét lên: “Anh chính là anh trai của em, còn giả vờ là Kim gì đó, anh không muốn gặp em đúng không?”

“Khụ khụ…”

Trần Hán Thăng hắng giọng, nhớ lại giọng nói vang lên khi đường dây bận: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang trong một cuộc gọi khác, xin vui lòng gọi lại sau. Sorry, the điện thoại you dialed is busy now, please gọi lại sau.”

Lúc mới bắt đầu, Trần Lam thực sự đã tin, bởi vì trước đó cô ấy không có điện thoại, hơn nữa trần Hán Thăng bắt chước tương đối giống.

Hoàn toàn không thể ngờ được rằng cuối cùng lại thua ở vốn tiếng anh cùi bắp.

“A a a!”

Trần Lam hét chói tai: “Nào có ai nói “please gọi lại sau” chứ, Trần Hán Thăng, anh cứ chờ đó cho em, bây giờ anh bắt nạt em như thế nào, sau này em sẽ bắt nạt con anh như thế đó!”

Chương 685: Thương Nghiên Nghiên muốn quyến rũ tớ?

“Cứ bắt nạt thoải mái, bán đi cũng được, chỉ cần kỳ nghỉ hè này em đừng đến làm phiền anh là được.”

Làm sao Trần Hán Thăng có thể để ý đến lời “uy hiếp” của Trần Lam được, cũng không quan tâm đến em gái đang oán giận ở đầu dây bên kia, tiếp tục chăm chú đánh cs.

Chẳng mấy chốc, Lương thái hậu đã gọi điện thoại đến đây, rõ ràng là Trần Lam đã đi cáo trạng.”

“Thành tích thi đại học của A Lam đã có rồi, điểm số cũng không tệ lắm, con bé muốn tìm con chơi, sao con lại không đồng ý.”

Lương Mỹ Quyên bất mãn nói: “Thế hệ của các con đều là con một, hai đứa là anh em họ đấy, mối quan hệ bà con họ hàng nhất định phải duy trì, sau này các con còn phải giúp đỡ lẫn nhau nữa.”

“Con không cần.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Chỉ cần một mình con cũng đủ mạnh rồi, con không cần sự giúp đỡ từ bên ngoài.”

“Chẳng trách con lại trẻ tuổi nông nổi.”

Lương Mỹ Quyên tận tình khuyên nhủ: “Sau này mẹ và cha con già rồi, con và vợ mình lại đi làm ở thành phố lớn, nếu cha mẹ đau đầu hay bị gì đó, các con có thể trở về kịp thời được không?”

“Không thể nào.”

Trần Hán Thăng lại tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: "Sao có thể trùng hợp như vậy, ba người bọn con bận việc cùng một lúc?"

"Sao lại ba người…"

Lương Mỹ Quyên đang định chỉ ra chỗ sai thì đột nhiên không nói nữa, ngay sau đó tiếng hít thở ở đầu dây bên kia càng ngày càng nặng nề, bây giờ Lương thái hậu thực sự giống như một toà núi lửa sắp phun trào.

"Ừng ực…"

Trần Hán Thăng cũng cảm nhận được bầu không khí có gì đó không đúng, hắn nuốt nước miếng, sau đó dùng giọng điệu vô liêm sỉ nhất để nói ra những lời đáng đánh đòn nhất.

"Mẹ, lúc nãy con nói rất đúng đúng không, chỉ cần một mình con cũng đã đủ mạnh rồi, không cần sự giúp đỡ từ người ngoài, nếu con tìm hai người bạn gái, một người đi làm, một người khác có thể xin nghỉ… Tút tút tút…"

Trần Hán Thăng vừa nói được một nửa thì Lương Mỹ Quyên đã tức đến cúp máy.

"Bà ấy là mẹ ruột, người khác không dám mắng mình, nhưng bà ấy nhất định sẽ mắng đến sảng khoái."

Trần Hán Thăng suy nghĩ như vậy, quả nhiên năm phút sau, Lương thái hậu đã gọi điện thoại đến, vừa mới bắt máy thì một trận mắng tức giận đổ ập xuống: "Tại sao con lại nói như vậy, trời đất sẽ không dung thứ cho con, kỳ nghỉ hè này con không được về nhà, nếu về mẹ sẽ đánh gãy chân con…"

Cũng may Trần Hán Thăng đã cắm tai nghe vào điện thoại di động, tóm lại hắn cũng không nghe.

Cứ thế để mặc Lương thái hậu mắng hai phút, lúc này Trần Hán Thăng mới đeo tai nghe lên: "Mẹ, con biết sai rồi, nhưng

bây giờ đã hơn 9 giờ rồi, bình thường vào giờ này con đã đi ngủ, mẹ có muốn hẹn ngày mai lại gọi mắng con không?"

"Bộp!"

Trước khi vứt điện thoại cầm tay, một chút lý trí còn sót lại khiến Lương Mỹ Quyên ném nó xuống đệm, lúc này mới tránh cho "máy nát người tan".

"Máy nát" là điện thoại cầm tay bị vỡ.

"Người tan" là Trần Hán Thăng nhất định ăn đòn.

"Tôi đi ra ngoài hút điếu thuốc."

Vừa nhìn thấy dáng vẻ này, Trần Triệu Quân lập tức biết hai mẹ con đang cãi nhau, ông sợ rằng trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết oan nên giả vờ đi ra ngoài hút thuốc để lánh nạn.

"Quay lại!"

Lương Mỹ Quyên lạnh lùng nói: "Tôi có chuyện muốn nói."

"Hút nhanh thôi."

Trái tim Trần Triệu Quân run rẩy, ông hoảng sợ quay đầu lại.

Tình huống trước quá phổ biến trong ngôi nhà này, lần này vợ ông mắng con trai xong, cuối cùng toàn bộ nồi đều sẽ ném lên trên người mình.

"Hút thuốc gì chứ?"

Lương Mỹ Quên trừng mắt mắng: "Tại sao Trần Hán Thăng lại biết hút thuốc, chính là vì người làm cha như ông hút thuốc nên nó mới học theo."

"Nghĩ lại cái số của tôi cũng khổ quá đi, gả đến đây chưa từng được hưởng phúc phận gì, lúc mang thai muốn uống một

bát canh gà đen, mẹ ông chỉ mua một con gà mái già tuỳ tiện hầm một chút.”

“Gà đen và gà mái già có thể giống nhau được sao, gà mái già có tính nhiệt, tại sao tính cách của Trần Hán Thăng lại nóng nảy, chính là vì năm đó không thể uống được canh gà đen.”

“Lúc Tiểu Trịnh mang thai, tôi giống như một bà mẹ chồng, ngày nào cũng nghĩ cách nấu canh dinh dưỡng cho con bé ăn.”

…

Trần Triệu Quân ngồi ở trên mép giường, lặng lẽ lắng nghe vợ lải nhải.

Đây đều là những tiết mục giữ lại trong nhà, mỗi khi Lương Mỹ Quyên không vui, lúc nào bà ấy cũng muốn lôi những “ấm ức” mình đã phải chịu trước đây để nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại.

Lương thái hậu là lão đại trong nhà, cho dù là Trần Triệu Quân thông minh hay Trần Hán Thăng kiêu ngạo, tất cả đều chung vận mệnh bị quản giáo.

Nhưng thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, Trần Triệu Quân nhìn vợ bên cạnh chiếc đèn bàn, bà ấy đã già thật rồi.

Nếp nhăn che kín khoé mắt, mặc dù mái tóc vẫn chưa bạc, nhưng cách ăn mặc đã càng ngày càng đơn giản, những quần áo rực rỡ màu sắc trước đó đều đã tặng cho bà con.

“Thực sự không còn trẻ nữa rồi, con trai cũng sắp năm cuối đại học rồi.”

Trần Triệu Quân nở một nụ cười cưng chiều.

Trong lòng ông rất yêu người phụ nữ trung niên dông dài này, chỉ khi bà ấy ở đây, một nhà ba miệng mới có thể gọi là

“nhà”.

“Trần Triệu Quân!”

Lương Mỹ Quyên nhìn khoé miệng cong lên của chồng, càng tức giận hơn nữa: “Ông có nghe tôi đang nói gì không?”

“Nghe thấy, nghe thấy.”

Lão Trần hoảng hốt: “Lúc nãy em đang nói dự định để Trần Hán Thăng kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp… Cái gì? Vừa mới tốt nghiệp đã kết hôn?”

Trần Triệu Quân hoảng hốt: “Tình hình hiện tại, không phải bà không biết.”

“Lão Trần, không thể trì hoãn thêm nữa đâu.”

Lương Mỹ Quyên cũng rất buồn rầu: “Bản thân nó không thể đưa ra sự lựa chọn, vậy thì chúng ta sẽ giúp nó chọn một người, ngoài ra tôi còn có một chuyện cần phải suy nghĩ, với tính tình cà lơ phất phơ của Trần Hán Thăng, sau khi kết hôn liệu có nghiêm túc hơn không?”

“Kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp, cũng không phải là không được.”

Trần Triệu Quân trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Vậy rốt cuộc là nên chọn ai đây?”

Mười lăm phút sau, phòng ngủ lại trở nên ầm ĩ một lần nữa.

“Chúng ta khoan hẵng nói đến chuyện của Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, ông nói cô gái nông thôn kia là có ý gì?”

“Tôi cũng là một cô gái nông thôn, lúc trước ông đừng theo đuổi tôi.”

“Trần Triệu Quân, trong tiềm thức của ông vẫn không thể quên cô gái thành phố là Mạc Kha đúng không? Tôi còn đang

thắc mắc thói hư hái hoa ngắt cỏ này của Trần Hán Thăng đến từ đâu, hoá ra là có di truyền.”

…

“Haiz.”

Trần Triệu Quân ôm đầu than ngắn thở dài, Trần Hán Thăng vẫn chưa kết hôn một ngày, thì cuộc cãi vã vì người được chọn làm “con dâu” vẫn chưa thể ngừng lại.

Cả hai cô gái đều rất xuất sắc, bản thân ông vừa ý với Tiêu Dung Ngư, nhưng cũng phải suy xét từ góc độ của Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh nữa.

“Nhưng có một cách bớt phiền phức, trong số hai đứa nó ai mang thai trước thì sẽ cưới người đó, như vậy cũng đỡ phải tiến thoái lưỡng nan.”

Trong lòng Lão Trần thầm nghĩ, nhưng làm như thế quá ích kỷ, bản thân mình cũng không ủng hộ.

“Thôi quên đi, xem vận mệnh đi.”

Hai vợ chồng thực sự cùng nghĩ như vậy, Lương Mỹ Quyên nhìn chồng nói: “Tôi hy vọng đứa con khốn khiếp kia đừng làm tổn thương bất cứ cô gái nào, nếu không tôi sẽ cảm thấy khó chịu cả đời.”

….

Trần Hán Thăng vẫn chưa biết đến kế hoạch “Kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp”, cũng không biết sự lo lắng và sầu não của bọn họ, dù sao hắn cũng đã sớm hạ quyết tâm “tôi muốn cả hai” rồi.

Đại học Tài chính được nghỉ hè vào ngày 4 tháng 7, bắt đầu thi cử vào ngày mùng 1 tháng 7, cho nên cuối tháng 6, lớp hai hành chính công sẽ tổ chức một buổi liên hoan lớp như thường lệ.

Đây là lần tụ tập cuối cùng của lớp vào năm ba, các bạn học trông có vẻ càng quý trọng hơn trước, bởi vì bắt đầu từ năm thứ tư, sẽ có người thi lên thạc sĩ, có người đi thực tập trước, có người chọn thi vào tuyển điều sinh… Lần lượt tách ra khỏi tập thể này.

Trong bữa tiệc liên hoan cuối năm, có lẽ rất khó có thể gom đủ toàn bộ thành viên trong lớp như bây giờ.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Thương Nghiên Nghiên thấy tâm trạng của mọi người đều khá tiêu cực nên chạy đến trước mặt phụ đạo viên Quách Vân Trung và "cựu lớp trưởng" Trần Hán Thăng nói thầm vài câu.

Hồ Lâm Ngữ ngồi cùng bàn bĩu môi, mặc dù bây giờ mình đang là lớp trưởng, nhưng nếu trong lớp có ai gặp khó khăn gì, bọn họ vẫn chạy đi tìm Trần Hán Thăng bàn bạc đầu tiên.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Quách Trung Vân và Trần Hán Thăng, Thương Nghiên Nghiên mượn một chiếc microphone, vừa gọi "alô alô alô" vừa đi về phía trước nói: "Có lẽ rất nhiều bạn trong lớp biết rằng tớ có mở một quán cà phê ở trên đường Thiên Ấn, bây giờ đã được trang trí xong toàn bộ, nhưng vẫn chưa khai trương."

"Bây giờ tới muốn mời mọi người đi qua nhìn xem, coi như là để cho quen cửa quen nẻo."

Thương Nghiên Nghiên cười nói: "Bất kể là khi nào đi nữa, mọi người đều có thể đến đây uống một ly cà phê miễn phí.

Trương Nghiên Nghiên vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, cách đối nhân xử thế cũng tương đối trưởng thành, còn có một sự bá đạo của "nữ lưu manh" vênh váo hung hăng.

Kiểu con gái này thường rất có tiếng trong lớp, gần như các bạn học khác đều nể mặt.

Chỉ có Hồ Lâm Ngữ muốn kéo Thẩm Ấu Sở rời đi: "Một cái ổ hồ ly thì có gì đẹp chứ?"

"Nhưng… Nghiên Nghiên là một cô gái tốt mà."

Hai năm qua, Thẩm Ấu Sở vẫn giữ vững quan điểm này.

"Tốt cái rắm!"

Hồ Lâm Ngữ nhìn xuống không nói ra sự thật, cô ấy sớm đã nghe thấy một lời đồn đãi trong trường học, Thương Nghiên Nghiên vẫn luôn chảy nước dãi ba mét với người đàn ông của cậu đấy!

Nhưng Thẩm Ấu Sở muốn đi ủng hộ Thương Nghiên Nghiên, Hồ Lâm Ngữ cũng chỉ có thể ấm ức đi theo bên cạnh.

"1206" không chỉ là một quán cà phê, mà là một quán cà phê hoa thì đúng hơn, Thương Nghiên Nghiên còn có ý định sẽ dành một phần diện tích để trồng hoa, bên trong được trang hoàng vô cùng xa hoa, sàn nhà gỗ màu hồng nâu và nguyên bộ bàn ghế, đèn thuỷ tinh toả ra thứ ánh sáng màu vàng nhẹ nhàng, ở giữa còn đặt một cây đàn dương cầm.

"Nghiên Nghiên, điều kiện ở đây thật tốt."

Một số cô gái trong lớp ghen tị nói, các cô ấy có thể tưởng tượng được cảnh tượng sau khi khai trương chính thức, hương hoa xộc vào sống mũi, bên tai lắng nghe tiếng dương cầm, một bài của Chopin, bầu không khí tĩnh lặng thanh tao này gợi lên tâm tư nhỏ bé của các cô gái.

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm mỉm cười, tại sao cơ sở vật chất tao nhã, đó là vì có hai triệu tệ lót nền đấy.

"Thương Nghiên Nghiên, tầng phía trên là gì vậy?"

Có người bạn tinh mắt, phát hiện cuối cầu thang hình xoắn ốc còn có một phòng.

Trên đó Trần Hán Thăng cũng chưa bao giờ xem qua, đương nhiên hắn cũng không mấy hứng thú.

“Tầng hai à, đó là phòng nghỉ ngơi.”

Thương Nghiên Nghiên nhìn xung quanh, đột nhiên nói với Kim Dương Minh: “Dương Minh, cậu muốn xem một chút không?”

“Tớ?”

Kim Dương Minh lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực: “Nhìn cũng được thôi, dù sao tớ cũng đã từng đi đến Hội chợ nội thất quốc tế Kiến Nghiệp…”

“Được.”

Thương Nghiên Nghiên căn bản không có thời gian để nghe Tiểu Kim khoác lác, lại thoải mái và hào phóng vẫy tay với Trần Hán Thăng: “Lớp trưởng, tớ dẫn Kim Dương Minh đi lên xem, cậu cũng đưa ra một số ý kiến đi.”

“Ồ, để tớ đi xem sao.”

Trần Hán Thăng gật đầu với Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh.

Bởi vì Thương Nghiên Nghiên chủ động mời Kim Dương Minh, Trần Hán Thăng giống như chỉ tiện thể đi theo nên Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đều không phát hiện ra sự kỳ quặc trong đó.

Chỉ có Kim Dương Minh vô cùng bất mãn nói: “Tứ ca là một người thông minh như vậy, tại sao lại muốn trở thành bóng đèn chứ? Không có ánh mắt gì cả.”

Không gian trên lầu không lớn lắm, chỉ có một phòng ngủ một phòng khách mà thôi, cách trang trí vẫn tinh xảo như vậy, còn có một nhà vệ sinh độc lập và bồn tắm riêng.

“Cậu cảm thấy thế nào, đủ lớn chưa?”

Thương Nghiên Nghiên chỉ vào bể tắm sâu, ném một ánh mắt quyến rũ hỏi.

Trái tim Kim Dương Minh sắp bay đi mất rồi, Thương Nghiên Nghiên đang có ý gì, ám chỉ hai người cùng ngâm tắm sao?

"Cũng được."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện gật đầu, đi dạo hai vòng rồi xuống lầu.

"Trần ca cũng thật là."

Kim Dương Minh nhíu mày: "Nói gì cũng dám tiếp, mày chỉ là tiện thể đi theo thôi, chẳng lẽ không thể giả vờ được sao?"

Nhưng sau khi Trần Hán Thăng xuống lầu, Thương Nghiên Nghiên đang định khoá cửa, Kim Dương Minh thầm nghĩ tớ còn rất nhiều ý kiến đây, nhưng bây giờ chỉ có thể lựa chọn cái quan trọng nhất nói: "Những cái khác khá ổn, nhưng cái giá để khăn tắm hơi cao."

Thương Nghiên Nghiên sửng sốt một chút, mỉm cười trầm ngâm nói: "Không cao, vừa vặn."

"Cao!"

Kim Dương Minh lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nói: "Tớ vừa mới thử một chút, đó là nơi đặt khăn tắm dành cho người cao 1,8m đấy."

Chương 686: Trần Hán Thăng không có bất cứ sơ hở nào ư?

Từ trong xương cốt cậu bạn học Tiểu Kim có một sự tự tin mù quáng, kể từ đầu năm nhất đến cuối năm ba, cậu ấy vẫn là người thiếu niên trước kia, không hề thay đổi chút nào.

Nhưng Thương Nghiên Nghiên càng ngày càng lão luyện, khi còn là sinh viên năm nhất, cô ấy có thể công khai chuyển vé xem phim cho dì trong ký túc xá, bây giờ đối mặt với Kim Dương Minh đang hiểu nhầm, cô chỉ vỗ vào bả vai Tiểu Kim nói: "Cảm ơn Dương Minh, sau này cậu cũng phải cố lên đấy."

"Cậu có ý gì?"

Kim Dương Minh ngây thơ ngẩng đầu lên.

Thương Nghiên Nghiên cũng không nói gì, mỉm cười đi xuống lầu.

"Trần ca, Thương Nghiên Nghiên đang quyến rũ tao sao?"

Kim Dương Minh đi đến trước mặt Trần Hán Thăng, không chắc chắn hỏi: "Chẳng lẽ thanh xuân của tao lại quay về rồi sao?"

"Đừng nghĩ quá nhiều, đây là ba ảo giác lớn của cuộc đời."

Trần Hán Thăng săn sóc an ủi nói: "Lúc còn học cấp hai, có cô gái nào liếc mắt nhìn tao một cái là ta đã nghĩ ngay đến chuyện kết hôn sẽ mặc quần áo màu gì rồi."

“Có lẽ Thương Nghiên Nghiên thực sự có ý với tao thì sao?”

Kim Dương Minh suy nghĩ một chút, còn tìm cho mình một lý do từ chối: “Nhưng tao đã có Đông Nhi rồi, cô ấy mới là cô gái bảo bối.”

Sau khi tham quan xong quán cà phê hoa “1206”, các bạn học lớp hai hành chính công đi bộ dọc theo con đường Thiên Ấn trở về, một đám người rộn ràng ầm ĩ rất bắt mắt.

Giáo viên hướng dẫn Quách Trung Vân có chút cảm khái, học sinh năm nay là tập thể lớp đoàn kết nhất mà ông ấy từng dẫn dắt, Trần Hán Thăng chắc chắn là điểm mấu chốt nhất.

Lớp trưởng này không phải là “học sinh giỏi” theo ý nghĩa truyền thống, thức đêm, trốn học, rớt môn, quậy phá… Gần như cái nào cũng am hiểu, nhưng chỉ cần các bạn trong lớp có bất cứ khó khăn gì, cậu ta đều giúp đỡ bọn họ giải quyết.

Trần Hán Thăng còn vô cùng hào phóng, trong rất nhiều hoạt động của lớp, hắn đều tài trợ riêng một chút để nâng cao chất lượng của hoạt động.

Những việc này Trần Hán Thăng chưa bao giờ nói, các bạn học khác cũng chưa bao giờ nhắc đến, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

“Hán Thăng.”

Giáo viên hướng dẫn ngày thường vẫn luôn hiền từ Quách Trung Vân, lại đưa một điếu thuốc đến: “Mặc dù cậu được đặc cách tốt nghiệp, nhưng cố gắng giảm thiểu mấy môn học lại trong kỳ này đi.”

…

Đáng tiếc Trần Hán Thăng không thể thực hiện được mong ước tha thiết này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ phải

thi lại toàn bộ.

Vào ngày thi xong mùng 4 tháng 7 hôm đó, toàn bộ khuôn viên trường đại học Tài chính đều là hình ảnh các sinh viên xách hành lý, còn có một số phụ huynh lái xe đến đây đón, tại điểm giao hàng của Hoả Tiễn 101 cũng là một hàng dài người đang xếp hàng.

Mặc dù ánh mặt trời nóng rát chiếu rọi đến mức da đầu bỏng rát, nhưng trên mặt toàn bộ học sinh đều mang theo nụ cười nhẹ nhàng vui sướng, kỳ nghỉ ở đại học mới gọi là kỳ nghỉ thực thụ, không có áp lực cuộc sống, cũng không có bài tập nặng nề, thậm chí còn mong chờ ngày khai giảng sớm một chút.

Trần Hán Thăng phải chờ đến khi đại học Đông Đại thi xong vào ngày mùng 6, cho nên hắn cũng không vội vàng thu dọn, lười biếng đi đến dưới lầu ký túc xá nữ ở khu số 2.

Hắn không phải đến tìm Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở ở khu số 1, mà La Tuyền ở khu số 2.

Nếu là bình thường, Trần Hán Thăng sẽ không để xảy ra bất cứ hiểu nhầm rắc rối nào với La Tuyền ở trong trường, ăn cơm hôn môi gì đó đều đi ra ngoài khuôn viên trường học giải quyết.

Nhưng hôm nay Hoàng Tiểu Hà cũng ở đây, Trần Hán Thăng mới đến đây chào hỏi một chút: "Dì Hoàng à, con đến đây tiễn La Tuyền."

"Hán Thăng à."

Hoàng Tiểu Hà mỉm cười gật đầu.

Thân làm mẹ, Hoàng Tiểu Hà cũng biết La Tuyền thích chàng trai này, thực ra bản thân bà cũng rất hài lòng với Trần Hán Thăng.

Cho dù là cha mẹ hay gia đình, và cả năng lực giải quyết vấn đề, điều kiện ở các phương diện của Trần Hán Thăng đều không tồi, nhưng điều quan trọng là người ta đã có bạn gái.

Hoàng Tiểu Hà đã từng gặp Tiêu Dung Ngư, bà cảm thấy chuyện con gái nhà mình "cướp" được chàng trai này là một điều không mấy thực tế.

Đúng lúc làm đại lý cho các sản phẩm mỹ phẩm Hàn Quốc đang dần dần trở thành một trào lưu, sau khi nhận thấy được thời cơ kinh doanh rất lớn trong đó, Hoàng Tiểu Hà dứt khoát dẫn theo con gái sang Hàn Quốc du học.

Như vậy vừa có thể buôn bán vừa có thể khiến con gái rời xa Trần Hán Thăng, cho dù La Tuyền cố chấp như thế nào đi chăng nữa, hai năm sau có lẽ cũng sẽ quên đúng không?

Nhưng với sự sắp xếp này, Hoàng Tiểu Hà luôn cảm thấy có lỗi với La Tuyền, giống như bà đã đích thân phá vỡ giấc mộng đẹp của con gái vậy.

"Thuyết phục được La Tuyền xuất ngoại, có lẽ dì tiêu tốn rất nhiều tâm tư đúng không?"

Trần Hán Thăng không biết những suy nghĩ phức tạp của Hoàng Tiểu Hà, tuỳ tiện bắt chuyện.

"Còn không phải sao, haiz!"

Nhắc đến chuyện này, Hoàng Tiểu Hà không nhịn được than ngắn thở dài, bản thân mình phải uy hiếp sẽ tự sát, La Tuyền mới đồng ý sang Hàn Quốc du học đấy.

"Cậu ấy là người như vậy."

Trần Hán Thăng rất hiểu chuyện: "Dì à, dì đừng lo lắng, nếu con rảnh thì con sẽ sang Hàn thăm cô ấy nhiều hơn nữa, cũng giúp ngài khuyên nhủ một chút."

"Ừ ừ ừ… Cái gì?"

Lúc đầu Hoàng Tiểu Hà còn chưa kịp nhận ra, sau đó mới đột nhiên hét lên một tiếng.

Nếu cậu đi Hàn Quốc thăm La Tuyền, vậy chẳng phải những sắp xếp của tôi sẽ trở nên vô ích sao?

"Hán Thăng à?"

Hoàng Tiểu hà khó xử nói: "Dì đăng ký cho La Tuyền một trường đại học dành cho nữ, toàn bộ sinh viên đều là con gái…"

Ý của Hoàng Tiểu Hà vô cùng rõ ràng, trong trường đều là con gái, một mình cậu là con trai vào đó không tiện.

"Thật ạ? Đại học nữ sinh?"

Trần Hán Thăng cũng mở to hai mắt: "Thích vậy sao? Vậy sau này con phải đến đó nhiều hơn nữa, dù sao cũng là tiểu sư muội, lưu lạc nơi đất khách quê người, con cũng rất nhớ em ấy. Dì à, dì yên tâm, từ Kiến Nghiệp bay đến Hàn Quốc rất tiện…"

"Qúa phiền phức, quá phiền phức."

Hoàng Tiểu Hà nhanh chóng từ chối.

"Không phiền không phiền."

Trần Hán Thăng cũng liên tục đáp lời.

Khi hai người đang khách khí từ chối qua lại thì La Tuyền đã xách theo hành lý đi ra khỏi ký túc xá, cô nhìn thấy Trần Hán Thăng, lập tức hớn hở vẫy tay: "Trần sư huynh…"

Nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng Tiểu Hà, La Tuyền lập tức trở nên uể oải không vui: "Ồ, mẹ cũng ở đây sao?"

Hoàng Tiểu Hà âm thầm lắc đầu, con gái à, có lẽ bây giờ con sẽ ghét mẹ, nhưng sau này con nhất định sẽ cảm kích.

Trần Hán Thăng giúp đỡ dọn hành lý lên xe, La Tuyền ở bên cạnh lưu luyến lẩm bẩm: "Sư huynh, lúc tôi đi Hàn Quốc, anh đã hứa sẽ cùng tôi qua đó rồi."

"Đồng ý đồng ý, không đi sẽ là con chó nhỏ."

Trần Hán Thăng gật đầu thật mạnh.

"Hay là anh đồng ý làm bạn trai của tôi đi."

La Tuyền liếc mắt nhìn Hoàng Tiểu Hà một cái: "Cùng thuyết phục mẹ cho tôi ở lại."

Hoàng Tiểu Hà vờ như không thấy, ngồi vào BMW bật điều hoà lên, thầm nghĩ hai đứa hãy tranh thủ thời gian này tâm sự với nhau đi, qua hai tháng nữa hai đứa sẽ không gặp lại nhau nữa đâu.

"La sư muội, em không phải là hình mẫu lý tưởng của tôi."

Trần Hán Thăng nhìn La Tuyền, thực ra La sư muội rất phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của người Hàn Quốc, da trắng mũi cao, mắt to một mí, trên mặt còn mang theo sự quật cường không chịu thua.

Có lẽ cô sẽ tốt nghiệp vào năm 2007 đúng không, lúc đó nhóm nhạc Gen 2 Girls và Girls' Generation đang rất nổi tiếng đúng không? Gía trị nhan sắc của La Tuyền không hề thua kém các cô ấy chút nào.

"Không phải đồ ăn của anh nhưng anh đã ăn không ít rồi mà!"

La Tuyền nói: "Trong rừng cây nhỏ bên cạnh trường học, trung tâm Thương mại Nghĩa Ô, và các công trường xây dựng, Trần sư huynh cũng dẫn em chui qua rồi, còn bảo em cố gắng mặc váy…"

"Ôi trời, choáng đầu quá, hình như tôi bị say nắng rồi."

Trần Hán Thăng vội vàng ôm đầu, cưỡng ép đẩy La Tuyền vào trong xe: "Tạm biệt, tạm biệt…"

"Hừ!"

La Tuyền thắt dây an toàn, tự mình giận dỗi.

Hoàng Tiểu Hà cũng không nói gì, bà lặng lẽ đánh tay lái rời khỏi đại học Tài chính, mãi đến khi vào đường cao tốc, thấy La Tuyền vẫn không có ý định buông tay, bà ho khan một tiếng rồi mở miệng nói chuyện.

"Có lẽ con không biết chuyện này, tháng trước trong một buổi xã giao, có người muốn giới thiệu với cục trưởng Tiêu con trai làm tiến sĩ của mình cho Tiêu Dung Ngư, nhưng đã bị cục trưởng Tiêu từ chối."

"Cục trưởng Tiêu trực tiếp nói rằng con gái mình đã có bạn trai, ông ấy và cha của đối phương đã nói chuyện với nhau, có lẽ sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn ngay."

"Một người có cấp bậc và địa vị như Tiêu Hoành Vĩ, chẳng lẽ cũng sẽ nói linh tinh sao?"

…

"Mẹ đừng nói nữa!"

"La Tuyền bịt lỗ tai không muốn nghe: "Chuyện tương lai ai mà biết được, nói không chừng một ngày nào đó Tiêu Dung Ngư rời xa Trần sư huynh thì sao?"

Hoàng Tiểu Hà cũng không tức giận, bình thản nói: "Khả năng mà con nói đến rất nhỏ rất nhỏ, nhưng cho dù Tiêu Dung Ngư rời đi, Trần Hán Thăng cũng chắc chắn sẽ ở bên cạnh con sao?"

"Chắc chắn…"

La Tuyền đang định phản bác thì trong đầu đột nhiên nhớ đến Thẩm Ấu Sở.

Đúng vậy, còn có cô ấy.

"Nếu các cô ấy cùng nhau rời đi thì thật tốt biết bao, tốt nhất là cùng nhau rời đi!"

La Tuyền nghiến răng nghiến lợi suy nghĩ, nhìn hàng cây không ngừng lùi lại bên ngoài cửa sổ xe, mong chờ "sự cố" với khả năng cực nhỏ này.

….

Sau khi La sư muội cố chấp rời đi, ngày mùng 5 và ngày mùng 6 Trần Hán Thăng đều quanh quẩn khắp nơi ở đại học Tài chính, khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, hắn đột nhiên phát hiện ra việc thành lập "Viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ" có một lợi ích không ngờ.

Bản thân mình vẫn là ông chủ xét duyệt cuối cùng, còn Trịnh Quan Đề đang đảm nhận công việc nghiên cứu và phát triển có liên quan, thành thật mà nói, thủ đoạn và ánh mắt của Trịnh Quan Đề càng xuất sắc hơn Khổng ngự tỷ.

Thế mạnh của Khổng Tĩnh là quản lý hành chính, quản lý tài vụ, kết hợp các nguồn tài nguyên nhân lực, cô không am hiểu việc lãnh đạo phát triển các dự án lớn, Trần Hán Thăng cho rằng mình sẽ phải vất vả một chút, không ngờ Trịnh Quan Đề lại bổ sung được khuyết điểm này.

Có câu nói như thế nào nhỉ, vận may của người đàn ông đào hoa không bao giờ quá kém, điều này giúp việc quản lý thời gian của hắn càng thuận tiện hơn nữa.

Trưa ngày mùng 6, Trần Hán Thăng tạm biệt với Thẩm Ấu Sở, nói dối mình phải trở về thăm nhà, một hoặc hai tuần sau sẽ quay lại.

Lúc hắn lái xe đi vào cổng lớn của đại học Đông Đại, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang bung dù đứng dưới bóng cây, trên người Vương Tử Bác đeo ba chiếc túi nhỏ, có lẽ cậu ấy chính là chân cu li miễn phí.

"Đi đến nhà ga ở cổng Trung Hoa trước sao?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Biên Thi Thi, vé tàu hoả của cậu khởi hành lúc mấy giờ?"

"Thi Thi không về Nhạc Dương."

Tiêu Dung Ngư giải thích: "Chúng tớ sắp xếp như thế này, trước tiên sẽ ở Cảng Thành vài ngày, sau đó đến Nhạc Dương chơi mấy ngày, tớ đã nói với chị Cao Văn rồi, nửa tháng sau sẽ trở về Kiến Nghiệp làm việc."

Bởi vì chuyện ở công ty luật mà Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi gần như đã chia tay với kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè của thời học sinh trước thời hạn.

"Nếu ở Cảng Thành, có gì không hiểu thì cứ nói."

Trần Hán Thăng cố ý hỏi: "Biên Thi Thi ở trong nhà cậu hay là trong nhà Vương Tử Bác?"

"Phi!"

Tiêu Dung Ngư đấm Trần Hán Thăng vài cái: "Đương nhiên Thi Thi sẽ ở trong nhà tớ rồi, chúng tớ còn muốn ngủ chung một giường đấy."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng cười hì hì: "Vương Tử Bác còn bảo tớ hỏi một chút, có thể gặp phụ huynh được không?"

"Cái rắm, tao đâu bao giờ."

Vương Tử Bác đỏ mặt mắng: "Từ nãy đến giờ tao đã nói chuyện đâu."

Biên Thi Thi cũng không vui, tức giận xoa eo: “Sao nào, tớ không thể gặp sao?”

“Có thể gặp, có thể gặp…”

Vương Tử Bác lập tức gật đầu, thực ra trong lòng cậu ấy cũng có chút thấp thỏm, ngôi nhà ở quê của mình không có điều hoà, chỉ có quạt trần, lúc đầu Vương Tử Bác dự định lúc nghỉ hè sẽ tranh thủ thời gian lắp một cái, xem ra bây giờ phải sắp xếp trước rồi.

…

Chiếc Land Rover không lập tức đi vào cao tốc Kiến Cảng, mà di chuyển đến trung tâm thương mại quốc tế, Tiêu Dung Ngư muốn đi lên lấy chút tài liệu.

Mặc dù người không ở công ty luật, nhưng tiến độ công việc lại không thể trì hoãn, Biên Thi Thi đi cùng với Tiêu Dung Ngư lên lầu, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác ngồi trong xe nói chuyện.

“Vương ngốc.”

Trần Hán Thăng hỏi: “Nửa tháng sau tao trở về điện tử Qủa Xác, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi trở về công ty luật, chẳng lẽ ngày nào mày cũng ở nhà xem “One Piece” sao?”

“Tao cũng quay trở về trường học mà.”

Vương Tử Bác trả lời một cách đương nhiên: “Mày và Biên Thi Thi đều ở Kiến Nghiệp, tao còn ở nhà làm gì?”

“Vậy mày định ngày nào cũng ở trong ký túc xá xem “One Piece” à?”

Trần hán Thăng búng búng khói thuốc: “Chi bằng như vậy đi, khoảng thời gian này Qủa Xác đang có kế hoạch xây dựng một nền tảng trao đổi thông tin trên mạng, nó tên là Cộng đồng Qủa Xác, nếu mày có rảnh thì đi giúp đỡ, nói không

chừng còn kiếm được một khoản thu nhập, cũng có thể rèn luyện chút kỹ năng ở trong thực tế.”

“Được.”

Vương Tử Bác sảng khoái đồng ý, thực ra cậu ấy cũng không phải vì tiền, giúp đỡ thằng bạn nối khố làm việc và đội nồi cũng không phải một hai lần, chủ yếu là được ở bên cạnh Biên Thi Thi, cũng có thể coi là có “danh nghĩa xuất binh”.

“Hãy nhớ lấy danh nghĩa của “Internet Trí Bác” để tham gia.”

Trần Hán Thăng nhắc nhở nói: “Chờ đến khi Cộng đồng Qủa Xác trở nên nổi tiếng, mày cũng có thể viết một nét mạnh mẽ vào sơ yếu lý lịch của công ty mình- Đã từng tham gia vào việc xây dựng khung của nền tảng thông tin của một công ty nổi tiếng nào đó.”

“Biết rồi.”

Vương Tử Bác trầm giọng trả lời.

Cậu ấy cũng không nói “cảm ơn”, tình cảm giữa hai người không cần phải khách khí.

“Lần này về nhà có lẽ sẽ bị đánh, tao khiến Lương thái hậu không vui, thật thảm thương cho một tỷ phú, mẹ ruột luôn sử dụng đòn tấn công mạnh mẽ với cậu ta…”

Sau khi nói xong chuyện chính, Trần Hán Thăng lại oán giận với Vương Tử Bác về “địa vị gia đình quá thấp”, nhưng Vương Tử Bác lại ngẩn người nhìn về phía cửa trung tâm thương mại quốc tế.

“Hoàng Tuệ.”

Vương Tử Bác chỉ về phía trước.

Trần Hán Thăng quay đầu lại, phát hiện không chỉ có Hoàng Tuệ mà còn có Tống Nghĩa Tiến và tên người Úc kia.

Tên người nước ngoài này lần trước trêu ghẹo Biên Thi Thi, kết quả bị Vương Tử Bác đánh gãy xương mũi, môi lại bị Trần Hán Thăng cắt rớt một miếng thịt, có lẽ phải tĩnh dưỡng hơn mười ngày, nhìn dáng vẻ hiện tại, hình như đang định rời khỏi Kiến Nghiệp.

Bộ dạng Tống Nghĩa Tiến và Hoàng Tuệ đang cố gắng xin lỗi, nhưng sắc mặt của tên khốn kia lạnh lùng, có lẽ vụ làm ăn này đã thất bại.

"Chúng ta đi chơi gã đi, tên chó má này chắc chắn đã xúc phạm rất nhiều người phụ nữ Trung Quốc."

Trần Hán Thăng xoay chuyển bả vai nói.

"Tiểu Trần, thôi bỏ đi."

Vương Tử Bác không phải là người thích gây chuyện.

"Sợ gì chứ?"

Trần Hán Thăng đóng cửa xe một cái sầm, Vương Tử Bác thở dài một hơi, cuối cùng vẫn xuống xe.

Giống như khi còn nhỏ, Trần Hán Thăng thích đánh nhau khắp nơi, thực ra trong lòng Vương Tử Bác cũng không muốn, nhưng lại lo lắng cậu bạn bị thiệt thòi, chỉ có thể không tình nguyện đi theo cùng bị đánh.

"Ồ ô, check it out, bánh rán giò cháo lại trộn lẫn với nhau, đây chẳng phải là Olive sao?"

Trần Hán Thăng đi đến bên cạnh gã người Úc, cợt nhã "chào hỏi".

Olive thấy là Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, lập tức nhớ đến cảm giác đau đớn trên mặt, theo bản năng lùi về phía

sau hai bước.

Tên khốn người Úc này, lúc trước ỷ vào việc mình là người nước ngoài nên đã quen thói diễu võ dương oai trên mảnh đất này, đã thế còn tuỳ tiện tiếp cận tán gái.

Thỉnh thoảng xảy ra chuyện, người khác nhìn thấy dáng vẻ tóc vàng mắt xanh này, thường sẽ không muốn trêu chọc, không ngờ lại bị hai sinh viên đánh ở Kiến Nghiệp, bọn họ không những không nói chuyện mà còn cưỡng ép cướp đi sáu mươi ngàn tệ.

Hoàng Tuệ lôi kéo Olive tránh xa một chút, rời xa tên Trần Hán Thăng lưu manh thực sự này.

“Ông đây đang chào hỏi mày đấy.”

Trần Hán Thăng không vui, trước mắt bao người đạp Olive một cái: “Con mẹ nói mày có hiểu phép lịch sự không vậy?”

Gã nước ngoài kia cũng thực sự rất sợ Trần Hán Thăng, mặc dù tức giận nhưng cũng chỉ phủi phủi bụi đất trên quần áo, lặng lẽ dịch sang bên cạnh một chút.

“Trần Hán Thăng, tại sao cậu lại bắt nạt người khác?”

Hoàng Tuệ nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, sau khi Olive bị đánh, mối làm ăn này của công ty đã bị ngâm nước nóng, phần trăm hoa hồng của mình đã bị giảm đi rất nhiều.

“Những lời này của cô thật nực cười.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Con người của tôi, muốn bắt nạt ai còn phải tìm lý do sao?”

Nghe xong, Hoàng Tuệ chỉ cảm thấy lồng ngực nghẹn lại, bởi vì cô ta cũng không biết nên phản bác như thế nào.

“Gọi một tiếng “Trần ca” nghe xem nào.”

Trần Hán Thăng lại đi trêu chọc người nước ngoài Olive có "địa vị rất cao", vì thế ở trước cửa cbd của trung tâm thương mại quốc tế xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái như thế này.

Một sinh viên đại học trẻ tuổi người Trung Quốc đuổi theo bắt nạt một người nước ngoài, thỉnh thoảng đấm đá một vài cái, nhưng nhân viên bảo vệ lại giả vờ như không nhìn thấy.

Mãi đến khi xe taxi chạy đến đây, Hoàng Tuệ mới nhanh chóng dẫn Olive lên xe, như vậy mới có thể "thoát khỏi khổ hải".

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác hơi lo lắng: "Lúc nãy ánh mắt Hoàng Tuệ nhìn mày tràn ngập hận thù."

"Chậc, Hoàng Tuệ hận tao lâu rồi."

Trần Hán Thăng hờ hững trả lời: "Lúc trước cô ta đã từng làm việc trong Hoả Tiễn 101, tao biết luôn cả địa chỉ nhà và nhân khẩu rồi, Hoàng Tuệ không dám làm xằng bậy đâu."

"Tao không nói chuyện này."

Vương Tử Bác lắc đầu: "Hoàng Tuệ rất yêu quý tính mạng bản thân, chị ta sẽ không làm ra những chuyện trái pháp luật đâu, mày cẩn thận chị ta sẽ lén lút dở trò với mày đấy."

"Hoàng Tuệ cũng có bản lĩnh này sao?"

Trần Hán Thăng căn bản không tin: "Cả người tao không có chút sơ hở nào, cô ta là cái thá gì chứ?"

Vương Tử Bác nghĩ lại cũng cảm thấy có lý, bây giờ đối với Trần Hán Thăng mà nói, Hoàng Tuệ gần như yếu ớt giống một con kiến, có lẽ mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Chương 687: Bên ngoài mạnh mẽ vung nắm đấm, ở nhà vâng vâng dạ dạ

Trần Hán Thăng chưa bao giờ đặt Hoàng Tuệ vào trong mắt, cô ta cũng chỉ có thể lừa gạt Vương Tử Bác của năm nhất đại học, Vương Tử Bác năm ba đại học hoàn toàn không dễ đánh lừa được.

Đương nhiên, nếu không phải có "thiên sứ giáng trần" là Biên Thi Thi, nói không chừng Vương Tử Bác cũng giống "cá nuôi trong ao" bởi một người phụ nữ đẳng cấp bình thường giống như Diệp Khởi.

Khi Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi từ công ty luật đi xuống, Trần Hán Thăng lái xe lên cao tốc Kiến Cảng.

Lúc trước Biên Thi Thi đã từng đến Cảng Thành một lần, nhưng lần đó là để chúc mừng sinh nhật cô bạn thân nhất của mình, thời gian tương đối eo hẹp nên đi vội về nhanh, lần này cuối cùng cũng có thể thưởng thức cảnh sắc ven đường một chút.

"Tỉnh Tô Đông vẫn còn rất nhiều đồng bằng nhỉ."

Biên Thi Thi cảm khái nói: "Ở Tương Nam bọn tớ có rất nhiều núi, ngay cả điện thoại cầm tay cũng thường xuyên không có tín hiệu."

"Tử Bác nghe thấy không?"

Trần Hán Thăng cười nói tiếp: "Biên Thi Thi đang ám chỉ muốn đổi điện thoại cầm tay thành điện thoại di động đấy."

“Ừ, tao nghe thấy rồi.”

Vương Tử Bác nghiêm túc gật đầu.

“Cậu là heo sao?”

Biên Thi Thi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đánh Vương Tử Bác một cái: “Cậu cái gì cũng nghe theo Trần Hán Thăng, sớm muộn gì cũng sẽ bán thân cho cậu ấy, còn phải đếm tiền giúp cậu ấy.”

Mặc dù bây giờ hai người đã là mối quan hệ “nam nữ”, bình thường cũng có thể hẹn hò riêng tư với nhau, thậm chí khi gặp được người quen ở khuôn viên trường đại học Đông Đại, Biên Thi Thi có thể thoải mái giới thiệu: “Đây là bạn trai Vương Tử Bác của tớ.”

Nhưng Vương Tử Bác phát hiện Biên Thi Thi lúc nào cũng có chút lạnh lùng, cảm giác lạnh lùng này không phải là vì thiếu tình cảm, mà hình như là vì có chút ấm ức hoặc tiếc nuối không thể thành hiện thực.

“Chỉ thiếu một chút cảm giác.”

Vương Tử Bác cũng không hiểu, một chút cảm giác thiếu này ở đâu nhỉ?

…

Lái xe từ Kiến Nghiệp đến Cảng Thành mất khoảng chừng bốn tiếng đồng hồ, nhưng bởi vì nghỉ hè nên trên đường cao tốc xuất hiện một vài sự cố giao thông, tắc đường hơn một tiếng đồng hồ, lúc đến Cảng Thành đã chạng vạng sáu giờ.

Ba người khác trên xe đều đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng đường cao tốc dài mấy trăm cây số đều có cảnh tượng này, ngoại trừ tài xế lái xe ra, các hành khách đều ăn uống, tán gẫu rồi ngủ một giấc, sau khi mở mắt ra còn ngạc nhiên, ngây

thơ hét lên: "Ồ, đã đến rồi sao, tôi cảm thấy mình chỉ mới chợp mắt một chút thôi mà."

Sau khi đi vào khu dân cư Thương Ngô Lục Viên, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi ở hàng ghế sau đã tỉnh dậy, chỉ có Tiêu Dung Ngư ở trên ghế phụ vẫn đang nhắm mắt.

Ngũ quan Tiêu Dung Ngư vô cùng tinh xảo, khuôn mặt trái xoan nhuốm một màu đỏ ửng nhàn nhạt, hai hàng lông mi dài bao phủ lên mí mắt, thỉnh thoảng khẽ run rẩy vài cái, sống mũi cao thẳng khiến toàn bộ khuôn mặt trở nên lập thể ba chiều, đôi môi đỏ hồng tự nhiên, hai má lúm đồng tiền càng làm tăng thêm sự ngọt ngào vô tận.

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm một lúc lâu, ngay khi Vương Tử Bác và Trần Thi Thi đều cho rằng sắp xuất hiện một cảnh tượng lãng mạn "Hoàng tử hôn đánh thức công chúa" thì Trần Hán Thăng lại đưa tay ra, nhẹ nhàng tát vào mặt Tiêu Dung Ngư một cái.

"Tại sao lại đánh tớ."

Tiểu Ngư Nhi đột nhiên mở mắt ra, kéo tai nghe xuống hỏi.

Trần Hán Thăng không ngờ Tiêu Dung Ngư lại phản ứng nhanh như vậy, nhưng hắn cũng không hoảng hốt, chỉ vào khu dân cư bên ngoài: "Chúng ta đã về đến nhà rồi."

"Vậy thì cậu lay tớ là được rồi."

Tiêu Dung Ngư bĩu môi: "Tại sao lại đánh tớ?"

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Trên mặt cậu có con muỗi, tớ đang định đánh chết nó."

"Vớ vẩn, rõ ràng là cậu đánh thức tớ, thực ra lúc nãy tớ không hề ngủ, chỉ đang nghe nhạc mà thôi, trong xe căn bản không có muỗi!"

Tiêu Dung Ngư vòng tay ôm lấy cổ Trần Hán Thăng, hung hăng nhéo vào mặt hắn một cái: "Cho cậu đánh tớ này, cho cậu đánh tớ này, cho cậu đánh tớ này…"

Trần Hán Thăng vừa né tránh vừa hét lên "oan uổng quá": "Tiêu Dung Ngư, cậu bị điên đúng không, không ngủ thì nhắm mắt làm gì chứ?"

Nhìn thấy cảnh tượng này, cả Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều rất hâm mộ.

"Hoàng tử hôn đánh thức công chúa" chỉ có trong cổ tích, có lẽ "Khẽ tát một cái" mới là hành động bình thường giữa các cặp đôi đúng không, đây là biểu hiện của việc không có ngăn cách.

"Lúc nào chúng ta mới có thể làm như vậy?"

Trong lòng Vương Tử Bác thầm nghĩ, không nhịn được nhìn thoáng qua Biên Thi Thi.

"Đợi đến khi cậu tỏ tình trước rồi hẵng nói."

Biên Thi Thi không nói gì, chỉ cho cậu ấy một ánh mắt xem thường.

…

Khi bốn người bọn họ "bịch bịch bịch" đi lên lầu, Lão Tiêu sớm đã nghe thấy động tĩnh, cười ha hả đứng trước cửa chờ đợi.

Vị phó cục trưởng cục công an phụ trách điều tra tội phạm ở Cảng Thành này rất có khí chất của "Ngô Ngạn Tổ tuổi trung niên", nhưng bây giờ lại không có giá chút nào, ông khoanh tay đứng trước cửa thang máy, ánh mắt đều tràn ngập bóng dáng của con gái.

Nhưng Tiểu Ngư Nhi vẫn không hài lòng, lầu bầu nói: "Ba, sao ba lại không xuống dưới đón con."

“Trong nhà có khách.”

Tiêu Hoành Vĩ đánh giá con cái, cảm giác hạnh phúc và cưng chiều này căn bản không cần phải che giấu.

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều lịch sự lễ phép chào hỏi, chỉ có Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Khách nào đến vậy ạ, còn có thể quan trọng hơn cả cháu và Tiêu Dung Ngư?”

Những lời này thực sự không biết xấu hổ, hơi giống với việc Lưu Thiện khoác lác, năm đó ông ta và Triệu Tử Long đấu với nhau bảy ngày bảy đêm ở dốc Trưởng Bản, oai phong lẫm liệt…

Tiêu Dung Ngư phát hiện Trần Hán Thăng đang ăn hôi “sức nóng” của mình, lập tức ấm ức cáo trạng: “Cha, lúc nãy Tiểu Trần đã đánh con.”

“Con không có.”

Trần Hán Thăng bất lực phản bác: “Con chỉ trêu chọc cậu ấy thôi.”

“Có!”

Tiêu Dung Ngư không thuận theo buông tha, còn ghé sát khuôn mặt trái xoan lại gần: “Cha, cha nhìn này, Tiểu Trần tát vào mặt con.”

“Cái gì?”

Tiêu Hoành Vĩ hoảng sợ, ghé sát đến gần nhìn xem, sau đó nói: “Cảm thấy hơi sưng lên một chút.”

“Đúng vậy đấy.”

Tiêu Dung Ngư ôm mặt gật đầu, giống như thực sự có chuyện như vậy.

“Con…”

Trần Hán Thăng đột nhiên có thể hiểu được cảm giác của những "nạn nhân" đã từng bị mình làm cho tức giận đến nghẹn họng trước đó.

"Con phục hai người rồi."

Trần Hán Thăng không quan tâm đến hai cha con thích diễn của nhà này, lắc đầu đi vào cửa đổi giày.

Trong phòng khách thực sự có hai bóng người, thoạt nhìn còn rất quen thuộc, giọng nói cũng không xa lạ, ôi trời, sao lại có chút giống Lão Trần là Lương thái hậu thế nhỉ?

Lần trước Trần Hán Thăng khiến mẹ ruột không vui cho nên kỳ nghỉ hè này hắn cố ý không thông báo rằng mình sẽ trở về, dự định sẽ rón rén về nhà lúc nửa đêm, hoặc "tị nạn chính trị" ở chỗ của Tiêu Dung Ngư dăm ba ngày, không ngờ cha mẹ lại đến đây làm khách.

Lương Mỹ Quyên đang nói chuyện với Lữ Ngọc Thanh, trên mặt còn nở một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, sắc mặt bà lập tức thay đổi.

Trần Hán Thăng linh cảm thấy có chuyện không ổn nên muốn xoay người chạy trốn, không ngờ Lão Tiêu đang tức giận tiểu tử thối này dám "bắt nạt" con gái của mình, nên cố ý chặn trước mặt.

Trần Hán Thăng lại ngẩng đầu lên, Lương Mỹ Quyên đã đứng trước mặt mình.

"Mẹ, mẹ nhận sai người rồi, con không phải là Trần Hán Thăng."

Trần Hán Thăng giả vờ bình tĩnh nói.

"Bốp!"

Bả vai Trần Hán Thăng lập tức bị đánh một cái, Lương Mỹ Quyên xoa xoa vai: "Cậu không phải là Trần Hán Thăng, vậy

tại sao lại gọi tôi là mẹ?"

"Quý cô này, phiền bà không nên động thủ trước."

"Cứ động đấy, cậu có thể báo cảnh sát, chú Tiêu của cậu chính là cảnh sát."

"Dì Lương, lúc nãy Tiểu Trần đánh vào mặt con, dì nhìn xem sưng hết cả lên rồi đây này."

"Để dì nhìn xem, ôi trời, đúng là sưng lên rồi, Trần Hán Thăng, con giỏi lắm, thế mà lại đánh phụ nữ."

…

Nhìn Trần Hán Thăng rụt người ở trước cửa, bị một người phụ nữ trung niên bắt nạt như vậy, Biên Thi Thi âm thầm chậc lưỡi: "Ở bên ngoài Trần Hán Thăng bá đạo đến nhường nào chứ, về nhà thảm thương như vậy sao?"

"Đừng quan tâm đến cậu ta."

Vương Tử Bác cười nói: "Tiểu Trần sợ dì Lương, nếu có thể chạy thì sẽ chạy, nếu không thể chạy được thì tránh, không thể tránh được cũng chỉ có thể chấp nhận, dì Lương đánh mệt sẽ dừng tay."

Quả nhiên, Lương thái hậu vừa đánh vừa mắng, chẳng bao lâu sau đã mất hết sức lực, lúc này mới quay trở lại ghế sô pha nghỉ ngơi.

Những người khác đều bày ra dáng vẻ nhìn mãi cũng quen, Lão Trần thậm chí còn ân cần rót một ly nước ấm: "Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, hạ hoả một chút chuẩn bị ăn cơm."

Biên Thi Thi ở bên cạnh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, nhưng chờ đến khi Trần Hán Thăng đứng dậy từ trên sàn gỗ, hắn lại cợt nhã xuất hiện ở trong phòng khách: "Chỉ một chút bản lĩnh này thôi sao? Mẹ, hay là mẹ mua một cây cung xuyên

giáp đi, đến lúc đó cho dù con phòng ngự cũng không thể làm gì được.”

“Lưu manh như vậy sao?”

Trong lòng Biên Thi Thi thầm gật đầu, thực sự nên đánh!

Chương 688: Công việc kinh doanh của con còn kiếm được nhiều tiền hơn giựt tiền

Tối hôm đó bầu không khí tương đối náo nhiệt, đám người Trần Hán Thăng đã là sinh viên năm ba, nên chủ đề của các bậc phụ huynh luôn xoay quanh việc "Ngành nghề tương lai, sự phát triển của ngành, ưu nhược điểm của mỗi ngành", v.v…

Nhưng đối mặt với Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư học trường trọng điểm 985 và Vương Tử Bác 211, những học sinh dốt giống như Trần Hán Thăng vốn dĩ đã giống như cá mặn, thường xuyên bị Lương Mỹ Quyên chê bai.

Đương nhiên vẫn có những kiểu cũ như "Thi Thi là người ở đâu, trong nhà có mấy anh chị em, cha mẹ làm gì…"

Điều này giống như một công thức cố định, Biên Thi Thi ngại ngùng nói: "Dì à, cháu đi theo Tiểu Ngư Nhi đến đây chơi, không nhất định phải gặp cha mẹ."

"Nếu đã đến rồi, chắc chắn phải gặp."

Lương Mỹ Quyên khen ngợi: "Tử Bác là một đứa trẻ ngoan, dì đây nhìn nó lớn lên, tính cách tốt, thành tích cũng tốt, trung hậu thành thật, có thể bớt lo hơn nhiều so với Trần Hán Thăng nhà dì."

Vương Tử Bác cảm thấy không quen lắm khi được khen như vậy, bờ mông phải dùng sức ngồi trên ghế mới không điên cuồng vặn vẹo.

“Ngài Lương, ngài khen Vương Tử Bác cũng không sao cả.”

Trần Hán Thăng bất mãn nói: “Nhưng tại sao lại đưa con ra làm lá chắn chứ, có thể không thích, nhưng xin đừng tổn thương.”

Lương Mỹ Quyên không quan tâm đến những lời ba hoa của con trai nhà mình, tiếp tục nhiệt tình trò chuyện với Biên Thi Thi.

Ở đây có thể nhìn ra được tính cách của mỗi người hoàn toàn khác nhau, Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân đều là cán bộ trong cơ chế nhà nước, xét về trình độ cũng gần như tương đương nhau, hơn nữa bởi vì mối quan hệ giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư nên khi nói chuyện cũng không giấu giấu diếm diếm.

Bọn họ đã nói từ “Tình thế sinh viên mới vào nghề” lên đến “tình hình phát triển kinh tế xã hội”.

Lữ Ngọc Thanh vẫn im lặng lạnh nhạt như cũ, bà cầm bát sứ nhỏ lên ăn cơm, thỉnh thoảng gắp đồ ăn cho Tiêu Dung Ngư.

Bà không cảm thấy hứng thú lắm với Vương Tử Bác xuất thân từ một gia đình bình thường, chỉ coi cậu ấy như một người bạn cấp ba của con gái mà thôi, ngược lại có ấn tượng khá tốt với Biên Thi Thi ở phía đối diện.

Dù sao ngoại trừ thành tích học tập đại học rất tốt ra, Biên Thi Thi còn tương đối xinh đẹp.

Trừ phi nhắc đến Tiêu Dung Ngư hoặc Trần Hán Thăng, Lữ Ngọc Thanh mới có thể nói nhiều thêm vài câu.

“Các con nói xem, các con có muốn mua một căn hộ ở Kiến Nghiệp trước không?”

Không biết Tiêu Hoành Vĩ và Lão Trần đang nói đến chuyện gì, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ "nghe rợn cả người".

"Lúc nãy cha vừa mới nói chuyện với Triệu Quân, hai chúng ta đều phân tích có lẽ sang năm giá nhà sẽ tiếp tục tăng."

Có lẽ Tiêu Hoành Vỹ cảm thấy ý tưởng này thực sự không tồi, vô cùng tích cực nói: "Cho nên cha cảm thấy, nếu đợi đến khi hai đứa tốt nghiệp rồi mới mua nhà, nói không chừng sẽ phải chi thêm mấy trăm nghìn tệ để mua một căn hộ đấy."

Trần Triệu Quân ngẩn người, ông vẫn chưa nghĩ xa như vậy, rõ ràng căn nhà này mua cho Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư.

"Hả…"

Lương Mỹ Quyên do dự một chút: "Liệu có sớm quá không, chưa chắc sau này hai đứa sẽ ở lại Kiến Nghiệp."

Lương thái hậu đang nghĩ đến Thẩm Ấu Sở, bà cảm thấy nếu chuyện mua nhà này được quyết định, chuyện giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư có lẽ đã chắc như đinh đóng cột.

Nhưng tiểu bảo bối "mong manh đáng thương, còn biết ăn cay" kia phải làm sao bây giờ? Tiêu Dung Ngư còn có cha mẹ cô yêu thương, hình như Thẩm Ấu Sở chỉ có Trần Hán Thăng thôi đúng không?

"Mỹ Quyên, chị đang lo lắng điều gì vậy?"

Lữ Ngọc Thanh vốn dĩ cũng cảm thấy quá nhanh, nhưng khi nhìn thấy thái độ hơi chần chừ của Lương Mỹ Quyên, bà đột nhiên không vui.

Bà có thể dần dần chấp nhận Trần Hán Thăng, đầu tiên là bối cảnh gia đình Trần Hán Thăng trong sạch; Sau đó là con

gái không cần phải lấy chồng xa, không cần phải lo lắng bị người ta bắt nạt; Cuối cùng là Tiểu Ngư Nhi thực sự rất thích Trần Hán Thăng, đây là đoạn "tình yêu từ đồng phục đến váy cưới", đáng để cha mẹ chúc phúc.

Còn về phần chồng mình, Tiêu Hoành Vỹ vẫn luôn nhấn mạnh rằng năng lực của Trần Hán Thăng rất tốt, mặc dù bây giờ đã phá sản, nhưng dựa theo tính cách của hắn, việc cất cánh trở lại một lần nữa chỉ là vấn đề thời gian… Lữ Ngọc Thanh cũng không mấy quan tâm.

Tính cách của Trần Hán Thăng thực sự rất hợp để xây dựng sự nghiệp, nhưng năng lực thực hiện cũng cần có thời gian đúng không, bây giờ so sánh một năm một mười, con gái nhà mình cũng có thể coi là "gả thấp".

"Công ty luật Dung Thăng ở Kiến Nghiệp, sau này Tiểu Ngư Nhi có thể phải đi Mỹ?"

Lữ Ngọc Thanh nửa đùa nửa thật tích cực nói: "Mỹ Quyên à, anh chị không cần phải lo lắng về phương diện tiền bạc, tôi và Lão Tiêu làm việc nhiều năm như vậy, cho dù nhà cửa ở Kiến Nghiệp rất đắt, nhưng việc đặt cọc cũng không thành vấn đề, nếu thực sự không được thì chúng tôi sẽ bán một căn nhà khác ở Cảng Thành, cố gắng gom góp đủ tiền, giảm bớt gánh nặng sinh hoạt của đám trẻ."

Mẹ của nhà gái đã nói đến mức này, Lương Mỹ Quyên chỉ có thể thở dài một hơi, bà không lo lắng mình chọc giận Lữ Ngọc Thanh, nhưng lại sợ trong lòng Tiêu Dung Ngư có khúc mắc.

"Chị Lữ à, tôi không phải vì tiền."

Lương Mỹ Quyên cố gắng hết sức kiềm chế sự thất thần trong giọng nói của mình: "Chuyện nhà cửa tôi cũng ủng hộ, mua sớm mua muộn gì cũng phải mua, chuyện tiền đặt cọc

không cần anh chị phải trả, tôi và Lão Trần vẫn có chút tiền tiết kiệm."

Mắt thấy bữa tối này dần trở nên không hoà thuận, trong lòng Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, cũng mở miệng: "Thực ra, con và Tiêu Dung Ngư đều sẽ học nghiên cứu sinh, chuyện nhà cửa vào lúc này thực sự không vội."

Tiêu Dung Ngư trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, mặc dù cô có ý định sẽ kết hôn với Trần Hán Thăng sau khi tốt nghiệp đại học, nhưng thực sự chưa từng nghĩ đến vấn đề nhà ở.

Trong lòng Tiêu Dung Ngư, cô luôn cảm thấy chuyện nhà cửa phải là vấn đề "người lớn" nên suy nghĩ, cô vẫn chưa thể phản ứng lại, thực ra mình cũng đã là một "người lớn".

Trần Hán Thăng vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn những người khác, sắc mặt của hai người đàn ông Lão Tiêu và Lão Trần đều tương đối bình tĩnh, nghiêm túc lắng nghe.

Cảm xúc của Lương thái hậu hơi lạc nhịp, còn có một chút lo lắng, có lẽ là sợ con trai không cẩn thận nói sai, đắc tội với vị "nhạc mẫu" có ánh mắt cao này.

Lữ Ngọc Thanh lại khẽ nhíu mày, bà cũng muốn xem thái độ của Trần Hán Thăng.

"Nhưng, nếu dì Lữ đã nói như vậy, con cảm thấy mua một căn cũng không tồi."

Trần Hán Thăng nói xong, lúc này sắc mặt của Lữ Ngọc Thanh mới thả lỏng.

Dù sao, việc mua nhà cũng không cần hai đứa trẻ phải bỏ tiền ra, thái độ của hai đưa như vậy là đã đủ rồi.

"Có điều…"

Trần Hán Thăng lại đột nhiên rẽ ngoặt, ánh mắt của mọi người lập tức tập trung vào trên người hắn.

“Tiền mua nhà không cần chú dì và cha mẹ phải lo lắng.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Con tự trả là được rồi.”

“Con có tiền không, muốn mua nhà trong nội thành Kiến Nghiệp thì phải tiêu tốn hơn mấy triệu đấy.”

Những lời này là Lương Mỹ Quyên đang răn dạy, bà cho rằng con trai lại tỏ ra không đứng đắn trong trường hợp này.

“Ừm… Có một chuyện con vẫn chưa kịp nói, vốn dĩ sau khi nghỉ hè sẽ giải thích cho mọi người.”

Trần Hán Thăng lấy ra một chiếc MP4 của Qủa Xác: “Cha mẹ và chú dì biết Qủa Xác không?”

Hai cặp vợ chồng trung niên liếc mắt nhìn nhau, đều lắc đầu với nhau.

“Đúng là vẫn chưa vượt qua khỏi giới hạn.”

Trần Hán Thăng hơi bất đắc dĩ.

Cái gọi là “vượt qua khỏi giới hạn” chính là sức ảnh hưởng vượt qua ý nghĩa ẩn chứa trong bản thân sản phẩm, đám người Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên ngày thường cũng không dùng đến MP4, cũng không có QQ, đương nhiên không biết rõ về Qủa Xác.”

“Nói thế nào nhỉ, sau khi phá sản, con lại thành lập một nhà máy sản xuất sản phẩm điện tử, giá trị trị trường của nó bao gồm lợi nhuận, phí bảo hiểm thương hiệu, định mức thị phần, v.v… Tài sản thực sự của nó đã vượt qua con số 100 triệu.”

Trần Hán Thăng cảm thấy nói như vậy sẽ trực quan hơn một chút.

“Tài sản vượt quá một trăm triệu? Hán Thăng, không phải cậu đang giựt tiền đấy chứ?”

Lão Tiêu cảm thấy khoan hẵng nói đến chuyện thật giả, đơn vị “trăm triệu” này thoạt nghe có vẻ hảo huyền.

“Chú Tiêu, xem chú nói kìa.”

Trần Hán Thăng trách cứ nói: “Công việc kinh doanh của con còn kiếm được nhiều tiền hơn giựt tiền.”

Chương 689: Làm thế nào để ở chung với "con rể" đáng giá hàng trăm triệu?

"Trần Hán Thăng, có lẽ con béo là vì thở hổn hển, chuyện tài sản hơn trăm triệu cũng dám thổi phồng."

Lương Mỹ Quyên không tin, thực ra nói cũng kỳ lạ, cha mẹ luôn chê bai thành tích của con cái nhà mình, thậm chí còn tỏ vẻ nghi ngờ.

Nếu con cái của hàng xóm hoặc bà con anh em đạt được một chút thành tựu, nhóm phụ huynh sẽ ra sức so sánh và khen ngợi.

"Dì Lương, Tiểu Trần thực sự là ông chủ của Qủa Xác."

Tiêu Dung Ngư đứng ra giải thích thay cho bạn trai: "Chúng con đã từng đi dạo ở đó rồi, nó nằm ngay bên cạnh khu đại học Giang Lăng."

Có Tiểu Ngư Nhi đi đầu, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng phụ hoạ giải thích, biểu cảm của hai cặp vợ chồng trung niên thay đổi tương đối phong phú, từ thoải mái như một trò đùa lúc đầu dần dần biến thành nghiêm túc, sau đó lại trở nên nghi hoặc.

Cuối cùng Tiêu Hoành Vĩ mở điện thoại di động ra, tìm kiếm trên Baidu về tin tức của Qủa Xác, sau khi xem xong lập tức im lặng đưa cho Lữ Ngọc Thanh.

Lữ Ngọc Thanh đọc xong lại đưa cho Lương Mỹ Quyên, Lương Mỹ Quyên lại đưa cho Trần Triệu Quân, giống như

đánh trống truyền hoa, bốn người đều xem xong một lượt.

Đương nhiên, không phải toàn bộ tin tức trên Baidu đều tích tự, cũng có một số tin tiêu cực.

Ví dụ như:

Sự cạnh tranh kịch liệt giữa Lão Tam của "Tử Quang Thanh Hoa" và Lão Tư "điện tử Qủa Xác", Lão Ngũ "Lữ Chi Tinh" tuyên bố rời khỏi thị trường MP4 béo bở;

Theo tìm hiểu, điện tử Qủa Xác đang xây dựng một nền tảng toàn diện để trao đổi thông tin, có ý định thách thức BaiDu Tieba?

Với sự giúp đỡ của Qủa Xác, Audition tấn công bất ngờ! ngày mùng 10 tháng 7, Cửu Du và Qủa Xác đã cùng nhau ra mắt một loại trò chơi vũ đạo giải trí và giả lập cuộc sống - Audition Online", xin hãy chú ý đón xem.

Các chuyên gia kinh tế thị trường tỏ vẻ, Qủa Xác thực sự đã bị gắn mác "cấp thấp", đồng thời rất khó cạnh tranh với thị trường sản phẩm điện tử cao cấp.

Mặc dù có rất nhiều tin tức khen chê không đồng nhất, nhưng có vẻ như sự nổi tiếng của "điện tử" Qủa Xác là thật, đây là doanh nghiệp do Trần Hán Thăng sáng lập? Đứa con trai (con rể tương lai) trước mắt này?

"Cha mẹ chú dì đừng nhìn con như vậy?"

Trần Hán Thăng phát hiện bầu không khí trên bàn cơm quá mức vắng lặng, đám người Tiêu Dung Ngư và Vương Tử Bác đã biết chuyện từ lâu, chỉ có bốn vị phụ huynh vẫn chưa thể phản ứng lại.

"Ôi trời, cũng trách con đã không nói rõ ràng, tổng tài sản của Qủa Xác thực sự hơn trăm triệu."

Trần Hán Thăng ảo não vỗ trán: "Nhưng tài sản con có thể sử dụng hiện tại chỉ có hơn mười triệu tệ, mấy người cũng biết con người con tương đối bất cẩn, cũng chưa tính toán cụ thể là bao nhiêu, nói tóm lại cũng đủ để tiêu xài, mua một căn nhà ở Kiến Nghiệp cũng không phải là vấn đề to tát…"

"Được rồi được rồi."

Lương Mỹ Quyên trực tiếp cắt ngang: "Có chút tiền thì ghê gớm lắm sao, mẹ thấy con sắp bay lên trời rồi, ăn xong rồi nhanh về nhà đi!"

Thực ra Lương thái hậu cũng đang giả vờ bình tĩnh, bà có quá nhiều chuyện muốn bàn bạc với chồng, cũng có quá nhiều vấn đề muốn hỏi Trần Hán Thăng.

"Được rồi được rồi, trên đường đi anh chị lái xe chậm một chút."

Thực ra Lữ Ngọc Thanh có thể hiểu được, thực ra trong lòng ba cũng tràn ngập lo lắng.

Trần Hán Thăng có tiền như vậy, sau này phải đối xử với hắn như thế nào đây.

Như cũ không thay đổi, hay là nâng cao quy cách?

Tình cảm giữa Tiểu Ngư Nhi và Trần Hán Thăng thì sao?

Hai người vẫn giống như trước đây, hay đã xảy ra thay đổi nho nhỏ?

…

Sau khi một nhà ba người Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác rời đi, Lữ Ngọc Thanh rửa bát, nhìn Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang ngồi trên ghế sô pha xem "Giọng nữ siêu cấp", bà lắc đầu đi vào thư phòng nói với Tiêu Hoành Vĩ: "Sao đứa nhỏ kia không hề kích động chút nào đối với chuyện này vậy?"

“Con bé đã biết từ lâu rồi.”

Tiêu Hoành Vĩ đang ngồi trước máy tính, ngón tay kẹp điếu thuốc lá đang cháy, gạt tàn thuốc bên cạnh cũng đã có một vài mẩu thuốc lá.

“Ông cảm thấy thế nào?”

Lữ Ngọc Thanh hỏi.

Mặc dù đây là một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng hai người đã làm vợ chồng nhiều năm như vậy, rất nhiều chuyện không cần nói quá rõ cũng có thể hiểu được.

“Tôi đã lên mạng tìm kiếm một lần nữa rồi.”

Tiêu Hoành Vĩ chỉ vào màn hình nói: “Một doanh nghiệp như Qủa Xác được định giá hơn 100 triệu tệ không phải là vấn đề lớn, hình như năm ngoái Trần Hán Thăng cũng đã nhắc đến chuyện nó đang có ý định làm kinh doanh một số sản phẩm điện tử, nhưng không ngờ quy mô lại lớn như vậy.”

Lữ Ngọc Thanh gật đầu: “Tiểu Ngư Nhi đã đi dạo ở đó, tôi cảm thấy có lẽ không phải là giả.”

“Nếu không phải là giả, chuyện này sẽ thú vị lắm đây.”

Tiêu Hoành Vĩ búng tàn thuốc: “Đối với tài sản hơn 100 triệu trở lên, mỗi lần tăng một số 0, không chỉ có nghĩa là số tiền tăng gấp bội, mà còn đồng nghĩa với việc sức ảnh hưởng đang tăng gấp bội, một khi đã đạt đến đơn vị “trăm triệu” kia, nó sẽ bắt đầu liên quan đến địa vị xã hội, giống như mấy người chúng ta, tài sản ròng cũng chỉ chục triệu tệ.”

“Hán Thăng mới hơn hai mươi thôi đúng không, vẫn chưa tốt nghiệp đại học nữa.”

Lữ Ngọc Thanh khoanh hai tay dựa vào trên khung cửa: “Tài sản tích lũy quá nhanh, tôi cảm thấy nó cũng không ổn định giống như Hoả Tiễn…”

“Bà cũng đừng quên rằng…”

Tiêu Hoành Vĩ ngắt lời: “Hán Thăng đã từng thất bại một lần, đây là lần thứ hai nó xây dựng sự nghiệp thành công, mặc dù có lẽ vẫn sẽ thất bại, nhưng tôi nghĩ rằng kinh nghiệm và tâm tính làm ăn buôn bán của nó đã vô cùng chín chắn và thành thục.”

Nói đến đây, Lão Tiêu cũng có chút tự đắc: “Tôi đã nói rồi, những người có tính cách như nó vực dậy vô cùng nhanh chóng, có phải rất chính xác không?”

“Như nhau cả thôi!”

Lữ Ngọc Thanh liếc mắt nhìn chồng một cái, sau đó cũng cảm thấy có chút may mắn nói: “Cũng may lúc chúng ta mua xe, thằng nhóc Trần Hán Thăng vẫn không để lộ thân phận, nếu không sẽ rất xấu hổ.”

“Bà suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Tiêu Hoành Vĩ cười ha hả nói: “Hai vợ chồng Lão Trần đều là người hiền lành, chúng ta đều toàn tâm toàn ý nghĩ cho con cái, nếu Trần Hán Thăng không có tiền, chúng ta sẽ giúp đỡ nhiều hơn một chút, bây giờ nó không cần tiền, sau này chúng ta giúp sức nhiều hơn một chút, giống như chăm sóc con cái gì đó.”

Lữ Ngọc Thanh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, bà cũng không rời khỏi thư phòng, bà vẫn cần có thời gian để tiêu hoá chuyện “con rể” đột nhiên trở thành một tỷ phú.

Tiêu Hoành Vĩ cũng không mấy để ý, ông nằm dựa vào thành ghế sô pha hít mây nhả khói.

“Trần Hán Thăng chỉ mới hai mươi tuổi đầu đã tích luỹ được số tài sản này, có phải sau này sẽ càng nhiều hơn không?”

Trong lòng Lão Tiêu chợt giật mình, những người có chức vụ và cấp bậc như ông thực ra cũng có một ít bạn bè làm ăn với khối tài sản hàng chục triệu, nhưng những người này đều là cờ đỏ trong nhà không ngã, cờ màu bên ngoài tung bay.

Nghe thấy bọn họ khoác lác, lúc đó ông còn cảm thấy rất thú vị, nhưng khi thực sự đến lượt mình, lúc này Tiêu Hoành Vỹ mới cảm thấy áp lực hơi lớn.

Đặc biệt Trần Hán Thăng còn có tiền án!

Tiêu Hoành Vĩ liếc mắt nhìn bà xã một cái. Chuyện "Tu La tràng" ông vẫn luôn không dám nói, chủ yếu là vì Tiểu Ngư Nhi không muốn chia tay, một "nô bộc của con gái" như Lão Tiêu không nỡ nhìn thấy con gái đau lòng.

Nhưng với tính cách của Lữ Ngọc Thanh, nếu bà ấy biết Trần Hán Thăng đã từng "một chân đạp hai thuyền", bà ấy chắc chắn sẽ cưỡng ép phá bỏ mối lương duyên này.

Trần Hán Thăng nhiều tiền như thế nào, Lữ Ngọc Thanh hoàn toàn không quan tâm, bà chỉ để ý chuyện con gái bảo bối của mình không thể bị bắt nạt.

"Haiz."

Tiêu Hoành Vĩ thở dài một hơi, thầm nghĩ hy vọng mình làm thế này sẽ không sai, nếu tên khốn khiếp kia dám tái phạm sai lầm, mình chắc chắn sẽ không có bỏ qua cho nó.

"Lão Tiêu."

Lữ Ngọc Thanh đột nhiên gọi một tiếng, bà vẫn còn một câu hỏi: "Sau này chúng ta phải đối xử với Trần Hán Thăng như thế nào đây, vẫn giống như trước kia sao?"

"Chuyện này là, chúng ta đi hỏi Tiểu Ngư Nhi một chút xem sao?"

Tiêu Hoành Vĩ dập tắt tàn thuốc đứng dậy: "Nếu thái độ của nó và Trần Hán Thăng không thay đổi, chúng ta cũng không cần thay đổi."

Hai vợ chồng đi vào phòng khách, phát hiện con gái và Biên Thi Thi đang ríu rít thảo luận xem "giọng hát của Lý Vũ Xuân hay Trương Tịnh Dĩnh, người nào tốt hơn", còn lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn để bỏ phiếu bình chọn.

"Cha, cho con mượn điện thoại di động một chút, con phải bỏ phiếu cho Lý Vũ Xuân."

Thấy cha mẹ đi đến, Tiểu Ngư Nhi làm nũng muốn điện thoại di động.

Lữ Ngọc Thanh nhìn TV, bà không thể nào hiểu được tại sao các cô gái với mái tóc loè loẹt và vẻ ngoài bình thường này lại được hoan nghênh như vậy.

"Tiểu Ngư Nhi."

Tiêu Hoành Vĩ đưa điện thoại di động đến: "Con đừng chỉ lo xem TV chứ, cũng phải quan tâm xem Hán Thăng đã về nhà chưa."

"Tại sao chứ?"

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên: "Con đã gửi tin nhắn cho dì Lương rồi, dì ấy đã trả lời rồi."

"Còn về phần Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư dừng lại một chút, trong trẻo nói: "Nếu cậu ấy về nhà thì cậu ấy phải nói với con chứ, con không chủ động gửi tin nhắn đâu."

"Được rồi được rồi, không gửi thì không gửi."

Lão Tiêu cười ha hả nói, nhân tiện ném cho Lữ Ngọc Thanh một ánh mắt.

Thấy chưa?

Thái độ của con gái không thay đổi, chúng ta cũng không cần thay đổi.

Cho dù bản thân Trần Hán Thăng sở hữu 100 triệu đi nữa, hắn vẫn thích Tiểu Ngư Nhi của chúng ta.

Chương 690: Thân xác xinh đẹp một cách rập khuôn, tâm hồn thú vị như một tên lưu manh

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đang thảo luận xem nên đối xử với "Trần Hán Thăng một trăm triệu tệ như thế nào", Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên căn bản không cần phải suy nghĩ về vấn đề này.

Cho dù Trần Hán Thăng là người giàu có số một tỉnh Tô Đông đi chăng nữa, Lão Trần và Lương thái hậu vẫn là cha mẹ ruột của hắn.

"Thay quần áo ngủ trước đi, mẹ đã giặt sạch và đặt đầu giường con rồi."

Sau khi về đến nhà, Lương Mỹ Quyên dặn dò Trần Hán Thăng: "Sau khi thay xong thì ra ghế sô pha ngồi, mẹ có chuyện muốn hỏi con."

"Thật là phiền phúc, đã 9 giờ tối rồi, ngày thường con đã ngủ được một giấc ngon lành…"

"Bốp!"

Sau khi ăn một cái tát vang dội, những lời lảm nhảm của Trần Hán Thăng đột nhiên im bặt, ngoan ngoãn nghe lời trở về phòng ngủ.

"Cha mẹ muốn hỏi gì?"

Trần Hán Thăng thay quần áo xong đi đến phòng khách, tìm điều khiển từ xa bật điều hoà, Lương Mỹ Quyên vốn dĩ muốn lải nhải vài câu theo bản năng, nhưng sau đó lại cảm thấy không ổn.

Dựa theo tài sản của Trần Hán Thăng, hắn có thể gánh vác được một chiếc điều hoà mở 24/24.

"Vừa mới về nhà đã mở điều hoà, con để trong lòng yên tĩnh một chút được không?"

Lương Mỹ Quyên ngại ngùng nói chuyện "tiết kiệm điện", nhưng lại tìm một lý do khác.

Trần Hán Thăng cũng không quan tâm, lười nhác đá dép lê xuống nằm trên ghế sô pha, bật TV lên cũng xem "Giọng nữ siêu cấp".

"Đúng là lười muốn chết, lúc còn học mẫu giáo con đáng yêu đến nhường nào, sao bây giờ lại như vậy chứ?"

Lương Mỹ Quyên đánh một cái lên người Trần Hán Thăng: "Thu chân lại, không để người khác ngồi sao?"

Trần Hán Thăng bĩu môi, ngoan ngoãn thu chân lại.

"Mẹ hỏi con."

Lương Mỹ Quyên bắt đầu "thẩm vấn": "Số tiền con kiếm được, có phải là đã làm chuyện trái phái luật gì không?"

"Không."

Trần Hán Thăng xác nhận lại một lần nữa: "Chẳng phải con đã nói rồi sao, chuyện con làm thực sự còn kiếm tiền nhanh hơn cả giựt tiền."

Trái tim Lương Mỹ Quyên chậm rãi thả lỏng xuống, không trái pháp luật là được rồi.

Lương thái hậu hiểu rõ con trai mình, bưng bít giả mạo không quy củ không nói, ngoại trừ các bài toán ra, tên chó con này thực sự có thể làm được tất cả mọi thứ.

"Ngoại trừ đám người Tiểu Ngư Nhi và Vương Tử Bác ra."

Lương Mỹ Quyên lại tiếp tục nói: "Còn ai biết chuyện con có nhiều tiền như vậy không?"

"Rất nhiều, chuyện này căn bản không cần phải giữ bí mật."

Trần Hán Thăng không cho là đúng nói: "Nửa cuối năm nay Qủa Xác sẽ ra mắt điện thoại di động trên thị trường, con dự định sẽ đứng ra phát biểu, đến lúc đó toàn bộ thế giới đều biết."

"Sao con không thể học hỏi cha con, phải khiêm tốn một chút."

Lương Mỹ Quyên hơi bực bội: "Con không thể để lộ ra ngoài chuyện mình có nhiều tiền được, biết chưa? Con còn phải đi học, ngộ nhỡ có người chơi xấu thì phải làm sao bây giờ? Anh em họ hàng vay tiền thì phải làm sao?"

"Chơi xấu thì phải chọn đối tượng chứ, chút tiền ấy cũng không thể coi là nhiều."

Trần Hán Thăng ngồi thẳng người: "Việt Thành có một khu tên là Liệp Đức, bởi vì những người rời bỏ chuyển đi nơi khác đều là những người có giá trị mấy trăm triệu tệ, nhưng cũng không gặp kẻ bắt cóc bọn họ mà, hơn nữa, học kỳ hai năm cuối đại học con rất ít khi ở trong trường, các bạn cùng phòng cũng đi thực tập, không có ai nên cũng không có ý gì cả."

"Vậy con sẽ ở đâu?"

Lương Mỹ Quyên ngẩn người: "Con dự định ở chung với Ấu Sở hay Tiểu Ngư Nhi?"

“Con sẽ không ở chung với ai cả.”

Trần Hán Thăng dịch dịch mông, thân mật ôm lấy bả vai Lương thái hậu: “Con sẽ về nhà hiếu thuận với mẹ và cha.”

“Đi đi đi, cha mẹ còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa.”

Lương Mỹ Quyên trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái, nhưng cũng không hất tay con trai ra.

Bởi vì tính cách này nên mối quan hệ giữa Trần Hán Thăng và cha mẹ hoà hợp hơn nhiều, mặc dù Vương Tử Bác cũng rất yêu cha mẹ mình, nhưng hắn chưa bao giờ biết biểu đạt, giữa hai thế hệ có một lớp rào cản rất sâu.

“Còn về phần họ hàng thân thích vay tiền.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Có lẽ bọn họ sẽ nói chuyện với cha mẹ trước, nếu hai người đều cảm thấy không thành vấn đề thì con đây cũng không sao cả.”

Lương Mỹ Quyên cảm thấy cũng đúng, nhưng khi đối mặt với con trai sở hữu khối tài sản kếch xù, và cả thái độ dửng dưng của hắn, trong lòng Lương thái hậu không thể nào bình tĩnh được, nhưng cũng không biết nói gì thêm nữa.

Nhìn thấy ông chồng “ngơ ngác” ngồi bên cạnh, Lương Mỹ Quyên không kìm nén được lửa giận trong lòng: “Suốt ngày đều không đến viện mỹ thuật thì cũng đến thư viện, bỏ tiền ra mua một đống đồ dởm, con trai xảy ra chuyện lớn như vậy, ông thậm chí còn không bỏ ra dù chỉ một cái rắm.”

“Tôi…”

Lão Trần cũng rất ấm ức, lúc nãy bà đang nói chuyện, ai dám nhiều lời chứ?

Hơn nữa, cái gì gọi là “con trai xảy ra chuyện lớn như vậy” chứ, người nghe không hiểu còn tưởng rằng Trần Hán Thăng bị bắt đi vào đấy.

“Khụ khụ…”

Trần Triệu Quân hắng giọng nói, thực ra về phương diện Trần Hán Thăng phát triển sự nghiệp, Lão Trần cũng không tìm thấy quá nhiều điểm để xen vào.

Một phần là do khác nghề như cách núi, vào năm nhất đại học Trần Hán Thăng đã có thể kiếm ra được hàng chục triệu tệ, điều đó có nghĩa là hắn rất có tầm nhìn và thiên phú làm ăn buôn bán, Lão Trần cảm thấy bản thân không thể hướng dẫn được.

Trí tuệ tuyệt vời của Trần Triệu Quân được thể hiện ở đây, ông sẽ không tuỳ tiện nhúng tay vào những phương diện mà ông không hiểu, cho dù đó là sản nghiệp của con trai.

Một phần khác là quy mô của Qủa Xác quá lớn, vào năm 2005, các thương nhân cấp triệu phú cũng không hiếm thấy ở Cảng Thành này, nhưng khi đạt đến đơn vị “trăm triệu” thì thực sự chỉ có ít ỏi mấy người.

Cho nên Lão Trần không có ý định nói với con trai nên phát triển doanh nghiệp như thế nào, nên quản lý cấp dưới như thế nào, nên có mối quan hệ tốt với các chính trị gia như thế nào, những chuyện này chắc chắn Trần Hán Thăng đã hiểu rõ, nếu không Qủa Xác cũng sẽ không đột nhiên nổi lên như vậy.

Trần Triệu Quân suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói chuyện với con trai mình từ một góc độ khác.

“Con đấy, sau khi có tiền, chuyện đầu tiên là phải chú ý đến điều hoà, sau đó là chú ý đến sức khoẻ.”

Lão Trần chậm rãi nói: “Sức khoẻ mới là chuyện quan trọng nhất, cha và mẹ con sắp năm mươi cả rồi, con người đến độ tuổi này, có tiền hay không cũng không quan trọng, tóm lại đủ dùng là được, thứ cha mẹ để ý không phải là con giàu đến cỡ nào, mà chỉ cần bình an là được rồi.”

Trần Hán Thăng gật đầu, rõ ràng hắn có thể nghe lọt tai những lời này.

"Ngoài ra, bình thường con cũng bớt chọc mẹ con tức giận đi."

Lần này Lão Trần đang phê bình, lần trước Trần Hán Thăng đã khiến Lương thái hậu tức giận đến mức ném điện thoại cầm tay.

"Tối hôm đó, mẹ con trằn trọc qua lại trên giường không thể ngủ được."

Trần Triệu Quân thở dài một hơi: "Sáng hôm sau thức dậy có quầng thâm dưới mắt."

"Hả?"

Trần Hán Thăng cũng đau lòng, ghé sát đến gần nhìn Lương thái hậu, đột nhiên hôn "chụt" một cái lên trên mặt Lương Mỹ Quyên: "Mẹ, có lẽ sau này con sẽ không khiến mẹ tức giận thêm nữa, sau này con đảm bảo mình sẽ làm một đứa con trai ngoan." Lương Mỹ Quyên vốn di đang rất cảm động, nhưng sau khi nghe thấy lời "đảm bảo" không đứng đắn này, trong lòng bà tràn ngập bất đắc dĩ.

Một lần cuối cùng, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì chuyện sẽ xảy ra trên người hai cô gái kia đúng không?

Đến lúc đó thực sự không biết nên kết thúc mọi chuyện như thế nào.

"Còn sự lựa chọn trong tình cảm, nhất định phải suy nghĩ cẩn thận…"

Mặc dù Trần Triệu Quân thích Tiêu Dung Ngư hơn, nhưng lúc này cũng không khuyên nhủ, bởi vì Lương Mỹ Quyên đang ở bên cạnh, nếu không cuộc họp mặt gia đình hoà thuận này có lẽ cuối cùng sẽ kết thúc trong cãi vã.

Cảnh tượng bây giờ rất tốt, dưới ánh đèn sáng ngời, một căn nhà ba phòng ngủ, một phòng khách bình thường, chiếc ghế sô pha bằng gỗ đỏ bình thường, màn hình TV nhấp nháy, tiếng điều hoà vù vù, một nhà ba người đang nói chuyện phiếm.

Trần Triệu Quân- Người luôn bị chê bai rằng "ba câu buồn không đánh một cái rắm", đêm nay lại là người nói nhiều nhất, nhưng giọng điệu vô cùng chân thành, mỗi câu mỗi chữ đều chứa đựng tình yêu thương sâu sắc của một người làm cha.

Trần Hán Thăng lại là người im lặng nhất, hắn nhìn chằm chằm vào bàn trà thuỷ tinh không lên tiếng.

Lương Mỹ Quyên cũng không hung dữ như mọi khi, nhìn về phía chồng, nhìn về phía con trai, trên mặt đều tràn ngập sự dịu dàng.

Thực ra, Lương thái hậu thực sự chưa bao giờ muốn sau này con trai sẽ giỏi giang như thế nào, nguyện vọng của bà từ trước đến nay đều rất đơn giản.

Trần Hán Thăng tốt nghiệp đại học, có công việc, tìm được một người phụ nữ biết chăm sóc gia đình để kết hôn sinh con, bản thân bà giúp đỡ chăm sóc cháu trai cháu gái.

Đời này của bà, nửa đời trước có một ông chồng luôn bao dung cho tính tính của mình, nửa đời sau có một người con trai hiếu thuận, Lương Mỹ Quyên cảm thấy mình là một người bình thường, không cần hy vọng quá nhiều.

"Vốn dĩ cha cảm thấy tính cách và cách thức làm việc này của con…"

Lão Trần vẫn đang tiếp tục nói chuyện: "Ít nhất cũng phải chờ đến năm 35 tuổi mới đạt được thành tựu như bây giờ, không ngờ con chỉ mới thất bại một lần, mà có thể vươn lên ngay lập tức."

Trần Hán Thăng mỉm cười, trong việc nhìn nhận toàn diện, lão Trần luôn thể hiện ánh mắt độc đáo của mình.

"Tiền lương của cha và mẹ con cũng đã đủ, con không cần phải gửi tiền về."

Trần Triệu Quân cười nói: "Nhưng khi thực sự cần, cha mẹ cũng sẽ không khách khí, con có nhiều tiền như vậy, quyền lựa chọn của cha mẹ cũng nhiều hơn một chút, hai người chúng ta có thể về hưu bất cứ lúc nào."

"Cho nên phải nhanh chóng xác định một người, kết hôn sinh con sớm một chút."

Những lời này của Lương thái hậu lại khiến Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn, giả vờ gọi điện thoại chạy vào phòng ngủ lên mạng.

"… Ông nói thì nghe lọt tai, tôi nói thì không thể nghe vào được!"

Lương Mỹ Quyên bất mãn oán giận.

Trần Triệu Quân nở một nụ cười phúc hậu, ông sẽ không trách móc bà xã phá vỡ bầu không khí ấm áp này, cũng giống như năm đó Lương Mỹ Quyên không chê mình chức vụ thấp, tiền lương ít, nghiến răng nghiến lợi chịu khổ vài năm.

"Thôi quên đi! Trong tủ lạnh có dưa hấu, ông lấy ra để đó, sau khi hết lạnh rồi hẵng đưa cho Hán Thăng."

Lương Mỹ Quyên dặn dò một câu rồi đi tắm.

Sau khi lấy dưa hấu ra, Lão Trần ngồi xuống ghế sô pha yên tĩnh hút thuốc, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt thoả mãn.

…

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng ở nhà ngủ một giấc cho đến khi tự nhiên tỉnh lại, trong lúc đó còn nhận được mấy tin nhắn của Tiểu Ngư Nhi, nói rằng cô dẫn theo Biên Thi Thi đi thưởng thức "cảnh đẹp Cảng Thành" một chuyến.

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng, một nơi như Cảng Thành này, ngoại trừ Hoa Qủa Sơn có chút nổi tiếng và có thể lừa những du khách hâm mộ tiếng tăm đến đây ra, hình như cũng không thể tìm thấy những cảnh đẹp đáng khen nào khác.

Vì thế Trần Hán Thăng nghĩ rằng có lẽ hai người sẽ đi dạo trung tâm mua sắm hoặc hiệu sách, sau đó tìm một chỗ nào đó ăn một ít đồ ngọt và đồ lạnh, điều này tương đương với việc đi thưởng thức "cảnh đẹp Cảng Thành".

Điều quan trọng nhất là Biên Thi Thi sẽ cảm thấy hôm nay hết sức phong phú, dù sao cũng được ăn thịt viên Tứ Hỉ, đậu phụ khô chiên dầu, bánh su kem dâu tây, bánh bơ kem…"

Những cô gái đáng yêu dễ bị lừa như vậy đấy.

Trần Hán Thăng bò dậy từ trên giường, vừa gọi điện thoại cho Thẩm Ấu Sở vừa tìm kiếm đồ ăn khắp nơi.

Hay lắm! Phòng bếp vô cùng sạch sẽ.

"Buổi họp gia đình tối qua thực chất chỉ để đánh lừa một người thành thật như mình mà thôi!"

Trần Hán Thăng buồn bực lẩm bẩm.

Thẩm Ấu Sở ở đầu dây bên kia nghe thấy, quan tâm hỏi: "Không có bữa sáng sao?"

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng lại bắt đầu lảm nhảm: "Tối hôm qua cha mẹ tớ cãi nhau, cãi nhau vô cùng kịch liệt, tớ ở giữa làm người hoà giải một lúc lâu, kết quả một bữa cơm cũng không chừa lại cho tớ, Thẩm Ấu Sở, cậu có đau lòng cho tớ không?"

“Có…”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng đáp lại.

“He he.”

Trần Hán Thăng cười ngây ngô hai tiếng: “Vậy cậu hôn tớ một cái đi.”

Thẩm Ấu Sở ở đầu dây bên kia yên tĩnh lại, trong ống nghe vang lên tiếng A Ninh bị Hồ Lâm Ngữ răn dạy.

“Hôn đi chứ!” Trần Hán Thăng thúc giục nói: “Tớ sắp đói chết rồi, trước khi chết muốn nghe cậu hôn tớ một chút.”

“…”

Lại là một khoảng im lặng, một lúc lâu sau, Thẩm Ấu Sở mới nói: “Tớ… Tớ hôn rồi.”

“Hôn rồi sao? Tớ không nghe thấy.”

Trần Hán Thăng biết có lẽ Thẩm Ấu Sở thực sự đã hôn, chỉ là âm thanh rất nhỏ, hắn vẫn tiếp tục đùa giỡn Thẩm khờ khạo: “Cậu phải làm thế này, “Chụt” một cái, tớ muốn nghe thấy tiếng.”

“Tớ giúp A Ninh làm bài tập đây.”

Đối với Thẩm khờ khạo mà nói, yêu cầu này thực sự quá khó xử, chắc chắn là bĩu môi không đồng ý, nhưng cô cũng lo lắng Trần Hán Thăng chưa ăn cơm: “Trong nhà có mì không, đồ ăn sẽ được giao đến nhanh thôi.”

“Không nói nữa, cậu cũng không quan tâm đến tớ sống hay chết, còn nói làm gì.”

Trần Hán Thăng giả vờ tức giận cúp máy, chuẩn bị đi tìm Tiêu Dung Ngư tụ hội, ngay khi đang đánh răng thì điện thoại di động “tinh”một tiếng, một tin nhắn được gửi đến.

Thẩm Ấu Sở: Chụt.

Trần Hán Thăng thoả mãn đắc ý cười to hai tiếng, đồng thời phản hồi tin nhắn cho Thẩm khờ khạo: Chụt chụt chụt…

Sau khi đánh răng xong, Trần Hán Thăng xuống dưới lầu, đang là thời điểm nóng nhất vào buổi trưa, tầm nhìn chỉ là một mảnh chói loá, lá cây bị đốt cháy đến mức cuộn tròn lại, ngay cả những đứa trẻ cũng không muốn chạy ra ngoài chơi đùa.

Nhưng trên mặt đất râm mát giữa hai toà nhà, một đám phụ nữ trung niên đang ngồi trên ghế nhỏ, người nhặt rau, ngươi đãi đậu tương, tóm lại trên tay không nhàn rỗi, trong miệng cũng không nhàn rỗi.

Những người phụ nữ nội trợ này chính là "camera chạy bằng cơm" trong khu dân cư, nhà ai có tin tức tình ái gì, hoàn toàn không thể giấu diếm được.

Nếu nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Tử Bác chắc chắn sẽ tình nguyện không ra ngoài, hoặc đi đường vòng dưới ánh mặt trời, cũng không muốn đi qua chỗ này.

Trần Hán Thăng không phải là kiểu người sẽ chịu thiệt này, nhưng hắn cũng chào hỏi từng người một: "Dì Hạ, dì Lưu, dì Trương…"

Những người này đều là hàng xóm lâu năm, có thể nói là chứng kiến Trần Hán Thăng trưởng thành.

"Hán Thăng về nhà lúc nào vậy, ôi trời, sáng người lại cao hơn rồi."

"Lúc nhỏ thoạt nhìn giống Mỹ Quyên, bây giờ càng ngày càng giống lão Trần, đúng là con trai vẫn giống cha."

"Có rảnh thì đến nhà dì ăn cơm, chú Triệu của cháu bắt được một ít tôm hùm đất."

…

Các dì đều vô cùng nhiệt tình đáp lại, sau khi Trần Hán Thăng lái chiếc Land Rover rời đi, các bà nhìn từng lớp bụi cuộn lên, chủ đề câu chuyện đương nhiên sẽ chuyển đến trên người Trần Hán Thăng.

"Con trai của Lão Trần này đúng là có tương lai, chiếc xe kia có lẽ hơn hai trăm ngàn tệ đúng không?"

"Đắt như vậy sao? Hình như Hán Thăng vẫn đang học đại học đúng không, chậc chậc, thế mà Lương Mỹ Quyên cũng nỡ."

"Thôi, Lão Trần lặng lẽ từ trong đơn vị lên đến chủ nhiệm văn phòng, hình như vị phó cục trưởng kia cũng không bằng ông ấy đâu."

…

Những vị hàng xóm đáng yêu đó nhàm chán như vậy đấy, Trần Hán Thăng cũng sẽ không so đo, bởi vì thỉnh thoảng Lương Mỹ Quyên cũng cầm theo chiếc ghế nhỏ tham gia vào cuộc buôn chuyện trong khu dân cư.

Sau khi đi đến một cửa hàng đồ lạnh bên cạnh đường Hải Ninh, quả nhiên Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang ăn vặt ở đây.

Cách ăn mặc của hai người không khác nhau là mấy, mái tóc đuôi ngựa buộc cao, quần đùi bảy phân và một chiếc áo ngắn tay màu trắng, trên vai đeo một chiếc túi hoạt hình nhỏ, nhưng một người là Đô rê mon, một người là Pikachu.

Các cô ấy đều là người hoạt bát nhanh nhẹn, hai người đang nghiên cứu xem màu sơn móng tay nào đẹp hơn, trong cửa hàng cũng có một số sinh viên nam đại học tụ tập với nhau trong kỳ nghỉ hè, bọn họ đều nháy mắt với nhau bảo đối phương đến tiếp cận.

Đáng tiếc đám người kia quá ngại ngùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn một chàng trai cao lớn đẩy cửa bước vào, tay phải lập tức khoác lên vai của nàng tiên nữ nhỏ sở hữu dung mạo xinh đẹp nhất, lúc mỉm cười có má lúm đồng tiền kia.

"Xin chào các người đẹp, tôi tên là Trần Anh Tuấn, các cô có muốn thêm tài khoản Wechat không, mình có tài khoản số đẹp lắm."

"Hả…"

Tiêu Dung Ngư cười ha ha đánh yêu Trần Hán Thăng một cái, sau đó đẩy mấy lọ sơn móng tay đến: "Tiểu Trần, cậu cảm thấy màu nào đẹp?"

Trần Hán Thăng sao có thể hiểu những chuyện này, nhưng vẫn giả vờ bày ra dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, thực ra là qua loa có lệ chọn một màu, điều quan trọng nhất là hắn còn đưa ra những lời lẽ mạch lạc có lý, dỗ dành Tiểu Ngư Nhi vô cùng vui vẻ.

"Tử Bác đâu?"

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên nhìn, nhưng không thấy Vương Tử Bác.

"Cậu ấy nói hôm nay có chút việc, bảo chúng tớ tự đi dạo phố." Biên Thi Thi giải thích.

"Vương Tử Bác có thể có chuyện gì chứ?"

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ: "Sắp đến giờ trưa rồi, chúng ta ngồi một lát rồi đến nhà cậu ấy ăn cơm trưa đi."

"Không tiện cho lắm…"

Biên Thi Thi chậm chờ nói: "Có lẽ cậu ấy thực sự có chuyện."

"Không đi thì thôi."

Trần Hán Thăng bình thản nói: “Cha mẹ tớ và cha mẹ Tiểu Ngư Nhi đều đã đi làm, chúng ta phải tự giải quyết bữa trưa, nhưng cậu cũng đừng lo lắng, ra cửa rẻ phải khoảng chừng 200m là một nhà hàng mì sợi Lan Châu, bên cạnh còn có cửa hàng ăn vặt huyện Sa, đó đều là những chuỗi nhà hàng lớn nhất cả nước.”

“Ha ha ha ha…”

Tiêu Dung Ngư bị chọc ôm bụng cười lớn.

Đúng là thân xác xinh đẹp một cách rập khuôn, tâm hồn thú vị như một tên lưu manh.

“Vậy thì… Chúng ta đi thôi.”

Biên Thi Thi cũng ngại khăng khăng thêm nữa: “Tớ muốn mua một ít trái cây được không?”

“Hả?”

Trần Hán Thăng giả vờ do dự: “Đến nhà bạn học ăn cơm cũng cần mua trái cây sao?”

“Không cần đâu…”

Tiểu Ngư Nhi lập tức tiếp lời: “Lần đầu tiên đến nhà bạn trai mới cần thôi… A, đừng chọc lét tớ, Tiểu Trần cứu tớ.”

Biên Thi Thi cũng phải đỏ mặt trước sự chèn ép của “cặp tình nhân tàn ác” này, đưa tay ra chọc lét Tiểu Ngư Nhi.

Những chàng trai khác nhìn thấy tiếng cười nói vui vẻ bên này, trong lòng hơi đắng ngắt.

Quả nhiên, hạnh phúc đều thuộc về người khác, còn mình chẳng có gì cả.

Chương 691: Tớ yêu cậu, cho nên tớ bằng lòng chịu ấm ức để giúp cậu

Khoảng 12 giờ trưa, Trần Hán Thăng lái xe đến trước cửa nhà Vương Tử Bác, sau khi nhận được điện thoại, cậu ấy vô cùng ngạc nhiên chạy ra, trên mặt không hề có sự vui vẻ giống như trong tưởng tượng, mà còn có chút kháng cự mơ hồ.

Nhân lúc Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang cúi đầu lấy trái cây, Vương Tử Bác kéo Trần Hán Thăng sang một bên: "Mày bị điên rồi sao? Tại sao không nói trước với tao một tiếng."

"Gì?"

Trần Hán Thăng cũng vô cùng khó hiểu: "Tao đến nhà mày, tại sao phải nói cho mày trước?"

Vương Tử Bác nghẹn họng, những lời không biết xấu hổ như vậy cũng chỉ có bạn tốt mới cảm thấy đương nhiên.

"Nhà tao không có điều hoà, chiều nay người ta mới đến đây lắp."

Vương Tử Bác dậm chân nói: "Trần Hán Thăng ngẩn người: "Tao biết chứ, nhưng tao không ngại."

"Tao…"

Vương Tử Bác đưa mắt nhìn thoáng qua Biên Thi Thi: "Nhưng Biên Thi Thi sẽ cảm thấy nóng."

"Chuyện đó đâu liên quan gì đến tao?"

Trần Hán Thăng nhẹ bẫng nói: "Ai bảo lúc có tiền mày không sắm một chút, toàn bộ tiền đều mua quần áo túi xách cho chị Tiểu Tuệ của mày, cho chừa."

Trong khi hai người đang nói chuyện, mẹ của Vương Tử Bác là Lục Ngọc Trân cũng đi ra ngoài.

Giống như Lương Mỹ Quyên rất thích Vương Tử Bác, Lục Ngọc Trân cũng thích thằng nhóc từ nhỏ đã nghịch ngợm Trần Hán Thăng này.

Không còn cách nào khác, "con nhà người ta" lúc nào cũng giỏi.

"Hán Thăng đến đó sao?"

Lục Ngọc Trân nhiệt tình chào đón: "Đã ăn cơm chưa?"

"Chưa ạ."

Trần Hán Thăng không hề coi mình là người ngoài: "Bọn con đến đây vào giờ này là để ăn cơm đấy."

"Không thành vấn đề."

Lục Ngọc Trân cười nói: "Chờ dì nấu thêm cho con vài món."

"Chào dì Lục…"

Tiêu Dung Ngư cũng đi đến chào hỏi.

"Tiểu Ngư Nhi vẫn xinh đẹp như vậy."

Lục Ngọc Trân nhìn cô gái gần như không có bất cứ khuyết điểm nào này, thành tích học tập tốt, gia cảnh tốt, còn nghe Vương Tử Bác nói, Tiêu Dung Ngư còn chưa tốt nghiệp đại học đã mở một công ty luật vô cùng nổi tiếng.

Ừmmmm… Cũng may Trần Hán Thăng là đứa nhỏ mình chứng kiến trưởng thành, nếu không Lục Ngọc Trân chắc chắn cảm thấy hai người bọn họ không xứng đôi.

“Dì Lục, dì đoán xem cô ấy là ai?”

Tiêu Dung Ngư kéo Biên Thi Thi đến.

“Cô ấy sao?”

Lục Ngọc Trân đánh giá Biên Thi Thi duyên dáng yêu kiều, lại nhìn về phía Trần Hán Thăng, sau đó nhìn sang Vương Tử Bác, không chắc chắn hỏi: “Đây là Thi Thi sao?”

Cho dù ngày thường Biên Thi Thi đanh đá như thế nào đi nữa, nhưng những lúc như thế này cũng rất xấu hổ, cô ấy ngại ngùng đưa hoa quả đến: “Chào dì, cháu là Biên Thi Thi.”

“Ôi ôi ôi, tốt tốt tốt…”

Lục Ngọc Trân biết con trai quen một người bạn gái tên là Biên Thi Thi, nhưng không ngờ đối phương lại xinh đẹp như vậy, trong lúc nhất thời cũng có hơi luống cuống.

“Bên ngoài nóng lắm, chúng ta vào nhà ngồi quạt đi.”

Vẫn là Trần Hán Thăng mở miệng trước, lúc này mọi người mới đi vào trong phòng.

Lục Ngọc Trân mặt mày hớn hở, không thể che giấu được niềm vui.

Vương Tử Bác đi ở phía sau cùng, bước chân do dự lề mề, vẻ mặt tràn ngập bối rối.

…

Nhà của Vương Tử Bác là một căn nhà hai tầng tự xây, lớp tường bên ngoài đã bong sơn.

Vào khoảng năm 2000, ở những thành phố nhỏ như Cảng Thành, những người sống trong các toà nhà ở khu dân cư nhìn chung đều có điều kiện kinh tế tương đối tốt; Những người kém hơn một chút thì sống trong những ngôi nhà tự xây do thế hệ trước để lại.

Phòng chính trong nhà Lưu Ngọc Trân tương đối sáng sủa, không hề ẩm ướt u tối, nhưng vào mùa hè cũng có chút oi bức.

Cha của Vương Tử Bác cũng ở nhà, tính tình của ông còn thành thật hơn cả Vương Tử Bác, chỉ trò chuyện hai câu đơn giản rồi im lặng không nói gì nữa, vừa hút thuốc Trung Hoa do Trần Hán Thăng đưa đến vừa đánh giá Biên Thi Thi.

Lão Vương và Lão Trần không giống nhau, Trần Triệu Quân là người tuân theo nguyên tắc "ít nói ít phạm lỗi", nhưng những lúc cần mở miệng, Trần Triệu Quân vẫn có năng lực nhìn nhận sự việc, còn cha của Vương Tử Bác thực sự không biết nói chuyện.

Cũng may Lục Ngọc Trân cực kỳ có tinh thần nhiều chuyện chỉ có ở phụ nữ trung niên, bà ấy có thể nói chuyện với Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi ngồi bên cạnh cảm thấy hơi đau lòng, sau khi Biên Thi Thi ra khỏi chiếc xe có điều hoà, cho dù trong nhà có chiếc quạt trần ở phòng chính đang kêu "cót két", nhưng trên trán Biên Thi Thi rõ ràng đã bắt đầu chảy mồ hôi.

Thực ra khả năng chịu đựng của con người trước sức nóng rất cao, mặc dù Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều là "con nhà giàu" ra vào có điều hoà, nhưng khi xuống xe thực sự cũng có chút không quen, sau khi ngồi một lát cũng thành quen.

Đặc biệt là thỉnh thoảng còn có một cơn gió tự nhiên mát mẻ thổi qua, cái này còn thoải mái hơn cả gió điều hoà.

Biên Thi Thi càng không cần phải nói, trong nhà cô ấy cũng không có điều hoà, toàn bộ đều là loại quạt trần to.

Vương Tử Bác có loại suy nghĩ này, hoàn toàn là do cảm giác tự ti ở trong lòng quấy phá, cậu ấy cảm thấy với điều kiện của bản thân, việc tìm được một cô bạn gái như Biên Thi Thi

đã là "trời cao rũ lòng thương". Nhìn thấy Biên Thi Thi đổ mồ hôi, cậu ấy theo bản năng đổ lỗi đến trên người mình.

"Tử Bác à."

Lục Ngọc Trân nói một lúc lâu mới phát hiện vẫn chưa pha trà, bà ấy vội vàng nhắc nhở: "Sao con lại giống như một kẻ ngốc thế này, nhanh chóng đi rót nước mời khách đi."

"Ồ."

Vương Tử Bác rầu rĩ đứng dậy, ngay khi cậu ấy đang định đi lấy chén trà thì cha của Vương Tử Bác đột nhiên nói: "Chờ một chút."

Trần Hán Thăng hiểu nhầm, hắn còn rất khách khí nói: "Chú Vương chú không cần lấy trà đâu, cháu đâu phải là người ngoài."

Cha của Vương Tử Bác không nói gì, đi vào buồng trong lấy ba bộ tách trà và chén đũa chưa được mở giấy niêm phong.

"Cái mới."

Câu chữ của cha Vương Tử Bác vẫn rất ngắn gọn.

"Chậc chậc."

Trần Hán Thăng nhìn về phía Tiêu Dung Ngư cảm thán: "Đây chính là "đãi ngộ" đấy, tớ đã đến đây bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ nhận được tiêu chuẩn này."

"Cậu có thể so sánh với Thi Thi được sao?"

Tiêu Dung Ngư lặng lẽ chọc Biên Thi Thi một chút: "Đúng không?"

Biên Thi Thi hơi xấu hổ, cô ấy nhìn thoáng qua Vương Tử Bác, trong lòng bắt đầu có cảm giác "đồng cảm" với cha mẹ của bạn trai.

Vương Tử Bác cầm bộ trà mới tráng nước sôi một lần, sau đó nhắc nhở Lục Ngọc Trân: "Mẹ, mẹ đi nấu ăn trước đi, con đi giúp mẹ."

"Nhìn trí nhớ này của mẹ này, quên khuấy đi mất."

Lưu Ngọc Trân lưu luyến buông Biên Thi Thi ra: "Con gái à, con cứ ngồi đây một lát, dì đi chiên tôm cho con, nướng thêm một ít thịt bò, tối nay lại làm thịt gà cho con."

Biên Thi Thi vội vàng từ chối: "Không cần, không cần đâu ạ…"

"Cần, cần chứ."

Lục Ngọc Trân mỉm cười chạy vào phòng bếp, Vương Tử Bác cũng đi theo qua.

Sau khi hai người rời đi, bầu không khí trong phòng chính đột nhiên yên tĩnh lại, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều đang xem TV, cha của Vương Tử Bác vẫn im lặng như cũ, Biên Thi Thi suy nghĩ một chút, lặng lẽ ghé sát đến gần, nói: "Tiểu Ngư Nhi, chúng ta đến phòng bếp giúp đỡ đi."

"Được."

Trần Hán Thăng lập tức vỗ tay: "Tiêu Dung Ngư, cậu nhìn đi, đây là "EQ" đấy, số lần cậu đến nhà tớ cũng không ít, nhưng đã vào bếp lần nào chưa?"

"Tớ đã vào rồi, nhưng dì Lương lại đuổi tớ ra ngoài!"

Tiêu Dung Ngư bĩu môi: "Lúc cậu đến nhà tớ, cậu cũng chưa từng đi vào phòng bếp mà."

"Tớ khác."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tớ uống rượu cùng với cha cậu, cậu có thể uống rượu với cha tớ không?"

"Hừ, tránh ra…"

Tiêu Dung Ngư không vui xoay người lại, cảm thấy mình không thể nói lại Trần Hán Thăng, cảm giác như mình đang phải chịu thiệt nên giả vờ hung ác véo mạnh vào đùi Trần Hán Thăng để xả giận.

Biên Thi Thi không quan tâm đến cặp tình nhân đang đánh yêu ve vãn nhau này, dự định đi vào trong phòng bếp để để lại ấn tượng tốt nhất, nhưng lúc đi đến cửa, cô ấy đột nhiên nghe thấy cuộc đối thoại tràn ngập sự tức giận giữa Vương Tử Bác và Lục Ngọc Trân.

"… Ngày hôm qua trên đường trở về, con đã gửi tin nhắn cho mẹ, bảo mẹ liên lạc với thợ lắp đặt điều hoà sáng nay đến lắp đặt, tại sao mẹ không làm?"

Đây là câu nói trách cứ của Vương Tử Bác.

Lục Ngọc Trân bị khói dầu làm cho sặc đến trực tiếp kho khan, mất kiên nhẫn nói: "Mẹ quên mất, hơn nữa muộn nửa ngày thì có sao đâu."

"Đương nhiên là có rồi."

Giọng điệu của Vương Tử Bác vô cùng ảo não: "Nếu sáng nay lắp xong, Biên Thi Thi đến đây là đã có thể ngồi điều hoà rồi."

Lục Ngọc Trân không cho là đúng: "Con gái người ta không thèm để ý, con có cần phải hư vinh như vậy không?"

Nhìn thấy bản thân bị hiểu nhầm, trong lòng Vương Tử Bác càng tức giận: "Lúc còn nhỏ đã như vậy rồi, những chuyện con nói với cha mẹ, cha mẹ chưa bao giờ để ý đến, đó là do hai người chưa từng đọc sách, chú Trần và dì Lương hoàn toàn không giáo dục Tiểu Trần như vậy."

Tính tình của Lục Ngọc Trần còn nóng nảy hơn cả Lương Mỹ Quyên, nhiệt độ trong phòng bếp lại tăng cao, sóng nhiệt

cuồn cuộn dâng trào hết lớp này đến lớp khác, nếu là trước kia, Lục Ngọc Trân sớm đã mắng người rồi.

Hôm nay bởi vì Biên Thi Thi đến làm khách nên Lục Ngọc Trân mới cố gắng nhẫn nhịn xuống, nhưng cũng lạnh lùng trả lời: "Mẹ và cha con chính là người như vậy đấy, nếu con khinh thường thì có thể không nhận chúng ta làm cha mẹ."

Sau khi nói xong, Vương Tử Bác cũng hối hận, thực ra cậu ấy vô cùng quan tâm và yêu thương cha mẹ mình, thậm chí sẵn sàng dâng hết tính mạng vì bọn họ, nhưng loại "cảm giác ghét bỏ" này vẫn luôn tồn tại.

Bọn họ không có trình độ học vấn, không biết thông cảm cho con cái, chỉ biết gào lên…

Điều mà Vương Tử Bác vẫn luôn hâm mộ không phải là điều kiện gia đình của Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng, mà là phương thức thấu hiểu giữa cha mẹ và con cái.

"Để con làm cho."

Vương Tử Bác muốn xin lỗi nhưng lại không thể hạ thể diện xuống, đoạt lấy chiếc nồi trong tay Lục Ngọc Trân, chuẩn bị tự xào rau để mẹ nghỉ ngơi một chút.

Tính tình của Lục Ngọc Trân cũng cứng rắn, vẫn hất tay ra không phản ứng, lúc hai người đang tranh giành nhau, chỉ nghe thấy một tiếng "leng keng"vang lên, chiếc nồi bay ra ngoài.

Vương Tử Bác vội vàng chạy ra ngoài để nhặt lên, kết quả lại phát hiện Biên Thi Thi đang đứng trước mặt.

Ánh mắt của cô vô cùng phức tạp, đương nhiên rõ ràng nhất chính là thất vọng.

"Cậu cậu…"

Vương Tử Bác đột nhiên sợ hãi, cuộc đời con người có rất nhiều bộ mặt, thứ mình biểu hiện ra lúc nãy chắc chắn là bộ mặt xấu xí nhất.

“Con gái à, sao con lại ở đây.”

Lục Ngọc Trân- Người lúc nãy vừa muốn đoạn tuyệt “quan hệ mẹ con” với Vương Tử Bác, lúc này đã thu hồi sự ấm ức lúc nãy, vô cùng vui vẻ đi ra ngoài: “Đứa nhỏ Tử Bác này hiếu thảo như vậy đấy, nó cảm thấy trong phòng bếp quá nóng nên không muốn dì ở đây, lúc nãy đang khăng khăng muốn tranh nồi nấu đấy.”

Nghe vậy, Vương Tử Bác xấu hổ không thôi, trên đỉnh đầu bị ánh mặt trời chiếu rọi đến chảy dầu, trong lòng càng giống như bị lừa đốt.

Lục Ngọc Trân sợ ảnh hưởng đến tình cảm giữa con trai và bạn gái nên vẫn đứng ra nói giúp Vương Tử Bác.

Những bậc cha mẹ bình thường này, thoạt nhìn giống như không có gì để cho con cho cái, nhưng thực ra bọn họ đã cho đi tất cả rồi.

“Dì à.”

Biên Thi Thi cúi người nhặt nồi lên: “Những cô gái ở vùng Tương Nam bọn con đều biết nấu ăn, cứ để con bộc lộ tài năng đi.”

Chương 692: Biên Thi Thi, tớ yêu cậu

Bữa cơm trưa này thực chất là do Biên Thi Thi làm chủ bếp, cô ấy là người Tương Nam, nên cách nấu ăn cũng theo thói quen bỏ cay vào.

Chảo nóng được rưới dầu ớt lên, sau khi xào qua xào lại, hương vị gay mũi hoà cùng với sức nóng của mặt trời, khiến căn phòng bếp giống như một cái lồng bếp, chiếc áo sơ mi trắng của Biên Thi Thi lập tức ướt một mảng.

Lục Ngọc Trân nhìn thấy mà đau lòng không thôi, đồng thời cũng cảm nhận được sự độc lập và kiên trì bên trong xương cốt của cô gái nhỏ với ngoại hình ngọt ngào dịu dàng này.

Vương Tử Bác bất lực đứng ở bên cạnh, rất nhiều lần cậu ấy muốn bước đến khuyên nhủ hoặc giúp đỡ, nhưng Biên Thi Thi lại lạnh lùng không nói lời nào.

Mãi đến khi chiên xong một đĩa tôm, Biên Thi Thi lau mồ hôi trên trán, lúc này mới nói với Vương Tử Bác: "Điều hoà quan trọng lắm sao? Đầu của cậu mới bị gió lạnh thổi đấy!"

Trong lòng Lục Ngọc Trân tự trách, sớm biết như vậy đã không cãi nhau với con trai, sớm biết như vậy mình đã lắp điều hoà đúng giờ, sớm biết thế này mình nên kiếm nhiều tiền hơn một chút rồi dọn đến nhà lầu.

Nếu chuyện này khiến cho Biên Thi Thi hiểu nhầm Vương Tử Bác, bản thân bà sẽ hối hận rất lâu.

Lúc ăn cơm, ngoại trừ hai người tham ăn là Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư vô tâm nhét đầy bụng ra, khẩu vị ăn uống của những người khác hình như không được tốt lắm.

Vương Tử Bác càng giống như hồn bay phách lạc, lúc gắp đồ ăn, cổ tay thậm chí còn run nhè nhẹ.

Tiểu Ngư Nhi nhận thấy điều bất thường nên dùng lòng bàn chân đá vào Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng sớm đã nhìn ra được, lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không hiểu rõ lắm.

Sau khi giải quyết bữa trưa trong bầu không khí kỳ quái này, Lục Ngọc Trân kiên trì không cho Biên Thi Thi rửa chén, Biên Thi Thi nhìn thoáng qua Vương Tử Bác, kéo Tiêu Dung Ngư khách khí tạm biệt rời đi.

Vương Tử Bác tiễn bọn họ đến cửa, cậu ấy muốn giữ người lại nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Biên Thi Thi rời đi.

Trong chiếc xe Land Rover, Tiêu Dung Nga đương nhiên sẽ hỏi cô bạn thân nguyên nhân, Biên Thi Thi đầu tiên là lắc đầu không nói gì, cuối cùng lại "loạch xoạch" rơi nước mắt.

"Thi Thi, cậu làm sao vậy?"

Tiểu Ngư Nhi sợ hãi, vội vàng an ủi cô ấy.

Trần Hán Thăng thông qua kính chiếu hậu nhìn, thầm nghĩ chuyện này có chút thú vị, Vương Tử Bác lại có thể khiến Biên Thi Thi rơi nước mắt vì mình.

"Con gái" là những sinh vật rất thú vị, có lẽ bọn họ sẽ thích những chàng trai khiến mình cười, nhưng người khiến bọn họ yêu hoặc khó quên hơn nữa thực chất lại là những chàng trai khiến bọn họ khóc.

Sau khi trở lại nhà Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi rửa mặt xong, cảm xúc bình tĩnh lại, cuối cùng mới kể lại tình huống

mình nhìn thấy vào buổi trưa.

“Tiểu Ngư Nhi, trong lòng tớ có chút thất vọng.”

Biên Thi Thi cô đơn nói: “Tớ cảm thấy Tử Bác không hiểu rõ tớ, bản thân tớ không phải là loại phụ nữ chê nghèo yêu giàu kia, đừng nói là không có điều hoà, mà cho dù không có quạt trần đi chăng nữa, nếu tớ đã bằng lòng yêu đương với Vương Tử Bác, trong lòng tớ cũng rất vui.”

“Tớ biết, tớ biết.”

Tiêu Dung Ngư ôm lấy bạn tốt, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô ấy an ủi nói.

“Còn nữa.”

Biên Thi Thi tiếp tục nói: “Tớ cảm thấy Tử Bác quá tự ti, tớ không biết cô gái tên Hoàng Tuệ kia đã để lại cho cậu ấy bóng ma gì mà để đến tận bây giờ, cậu ấy vẫn phải yêu đương một cách hèn mọn như vậy.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, năng lực hại người của chị tiểu Tuệ kia đúng là rất lợi hại.

Hắn lấy điện thoại di động ra định gửi tin nhắn cho Vương Tử Bác, nói rõ cho cậu bạn nối khố của mình chuyện gì đang xảy ra, đồng thời đính kèm một phương án giải quyết.

“Trần Hán Thăng!”

Biên Thi Thi lập tức ngồi thẳng người, đôi mắt đỏ bừng mở to trừng Trần Hán Thăng: “Có phải cậu lại muốn mật báo không?”

“Hả?”

Trần Hán Thăng chớp chớp mắt: “Không hề, tuyệt đối không có, tớ chỉ lên mạng xem tin tức, chuyện gia đình, chuyện quốc gia, chuyện thế giới và mọi thứ liên quan.”

“Tớ không tin.”

Cảm xúc của Biên Thi Thi hơi xúc động: “Làm gì có chuyện yêu đương như thế này, các cậu gán ghép tớ và Vương Tử Bác lại với nhau, trong lòng tớ vô cùng cảm kích, nhưng bây giờ chúng tớ đã xác định quan hệ rồi mà. Trần Hán Thăng, cậu còn gì để dạy cho cậu ấy nữa, có thể để cho cậu ấy một chút không gian trưởng thành được không.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng xấu hổ cười ha ha, cần gì phải để ý đến những chi tiết này.

“Tớ cũng nghĩ như vậy đấy.”

Vốn dĩ Tiêu Dung Ngư vẫn luôn hy vọng Biên Thi Thi và Vương Tử Bác nhanh chóng giải quyết mâu thuẫn, nhưng khi nghe thấy cô bạn thân nói như vậy, cô cũng cảm thấy không ổn lắm.

Trần Hán Thăng giúp Vương Tử Bác, chẳng phải điều này tương đương với việc gắn mác “lưu manh” không biết xấu hổ cho một người thành thật sao?”

“Tiểu Trần, cậu đưa điện thoại cho tớ.”

Tiêu Dung Ngư đưa tay ra: “Chuyện này cậu phải để cho hai người bọn họ tự giải quyết, Tử Bác cũng cần phải trưởng thành, cậu không được đi mật báo.”

“Mẹ nó!”

Trong lòng Trần Hán Thăng hoảng hốt.

Con mẹ nó, tớ chỉ là một người thích xem náo nhiệt, thích ăn dưa mà thôi, sao lại bị vướng vào thế này?

Tin nhắn thân mật “mua mua mua” giữa mình với Thẩm Ấu Sở vẫn chưa được xoá đâu, nếu để cho Tiểu Ngư Nghi

nhìn thấy…

Lòng bàn tay trắng ngần của Tiêu Ngư Nhi càng ngày càng bậy, bây giờ nếu nói những lời đảm bảo như "tớ kiên quyết sẽ không nói với Vương Tử Bác" lại có chút dấu đầu lòi đuôi.

"Các cậu không tin vào nhân phẩm của tớ đúng không?"

Trần Hán Thăng đột nhiên bùng nổ, hắn lập tức tháo pin của chiếc điện thoại Nokia kia ra một cái "xoạch".

Sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng dứt khoát ném xuống bãi cỏ dưới lầu, trong miệng vẫn đang gào lên ầm ĩ.

"Tớ ghét nhất là người nào nghi ngờ nhân phẩm của tớ."

"Bây giờ pin cũng đã vứt đi rồi, các cậu xem tớ còn có thể mật báo như thế nào nữa?"

"Giữa người với người phải có sự tin tưởng cơ bản chứ, Vương Tử Bác là anh em từ nhỏ lớn lên với tớ, chẳng lẽ tớ không muốn cậu ấy trưởng thành sao?"

…

Trần Hán Thăng diễn rất sâu, trên thực tế trái tim cũng đang đập "thình thịch thình thịch" rất dữ dội.

Không còn cách nào khác, bản thân mình là một người đàn ông cặn bã thành thục, đã học được cách dùng sự tức giận để che giấu sự chột dạ.

"Tiểu Trần, cậu làm gì vậy?"

Màn trình diễn ngẫu hứng này vẫn có tác dụng, quả nhiên Tiểu Ngư Nhi đã bị hù doạ, bĩu môi nói: "Không phải chúng tớ nghi ngờ cậu, chỉ là cảm thấy loại chuyện này nhất định phải để Vương Tử Bác và Thi Thi giải quyết riêng mới đúng, cậu đừng nhúng tay vào."

“Hừ!”

Trần Hán Thăng kiêu ngạo quay đầu lại, giống như bản thân thực sự bị vu oan vậy.

Biên Thi Thi cũng cảm thấy hơi xấu hổ, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đã quen biết nhau mười bảy năm, hắn chắc chắn cũng muốn Tử Bác tốt đẹp hơn nữa.

“Haiz…”

Biên Thi Thi yếu ớt thở dài một hơi, Tử Bác, cậu mau trưởng thành lên đi chứ, tất cả mọi người đều đang chờ cậu đấy.

Thực ra Trần Hán Thăng nào đâu nghĩ nhiều như vậy, hắn đang âm thầm suy nghĩ.

“Gà cổ à, đừng trách anh đây không giúp mày, hôm nay mày đã nổ tung rồi, tao không thể nổ tung thêm nữa, một người nổ tung còn tốt hơn là hai người nổ tung.”

“Cũng may chiếc Nokia kia có thể tháo pin ra, nếu đổi lại là apple, có lẽ lúc nãy phải vứt nguyên cái điện thoại di động, nhưng làm như vậy thì sở hở diễn xuất quá nhiều.”

“Một công ty có lương tâm như Nokia, tại sao cuối cùng lại phá sản chứ?”

…

Trần Hán Thăng đã ném pin xuống, bây giờ cũng không tiện rời đi, trong lúc nhàm chán chỉ có thể nằm dưới sàn nhà để ngủ.

Hắn cũng không biết mình đã ngủ trong bao lâu, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng mở cửa phòng, còn có tiếng bước chân “thịch thịch thịch” đi ngang qua tai.

“Tiểu Trần, Tiểu Trần.”

Trong lúc mơ mơ màng màng, Trần Hán Thăng cảm thấy Tiểu Ngư Nhi đang gọi mình.

Trần Hán Thăng mở mắt ra, phát hiện bên ngoài là ánh hoàng hôn đỏ sẫm, hắn lẩm bẩm hỏi: "Mấy giờ rồi."

"Đã bảy giờ rồi."

Tiểu Ngư Nhi nghịch ngợm nhéo nhéo mũi Trần Hán Thăng: "Cậu đúng là heo, ngủ từ hai giờ chiều đến giờ."

"Mới có năm tiếng?"

Trần Hán Thăng bĩu môi, hắn cũng lười đứng dậy, lập tức dùng sức kéo Tiêu Dung Ngư vào trong ngực: "Cậu ngủ cùng tớ thêm một lát đi."

"Đừng, cậu mau đứng dậy đi, bây giờ không thích hợp…"

Tiêu Dung Ngư nằm trên người Trần Hán Thăng ra sức giãy giụa, nhưng sức lực cô rất yếu, ngược lại bị Trần Hán Thăng ôm chặt hơn nữa, mãi cho đến khi một tiếng "khụ!" nghiêm túc vang lên.

Mẹ nó!

Lúc này Trần Hán Thăng mới phản ứng lại, bọn họ đang ở trong nhà Tiểu Ngư Nhi, tiếng ho khan lúc nãy là do Lữ Ngọc Thanh phát ra.

Không chỉ có Lữ Ngọc Thanh, Tiêu Hoành Vĩ cũng đang ở đây, hai tay ông vuốt ve trên eo, đó là vị trí gần súng nhất, trên mặt hiện lên cảm xúc phức tạp.

Phẫn nộ, nuối tiếc, không nỡ, phiền muộn…"

"Chuẩn bị ăn cơm thôi."

Lữ Ngọc Thanh vờ như không nhìn thấy việc trêu đùa ầm ĩ giữa Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư nhi, nhắc nhở một tiếng rồi đi vào phòng bếp.

Lão Tiêu chần chừ một lúc lâu, cuối cùng mới xoay người rời đi.

Rốt cuộc vẫn không ngăn cản tên đầu heo này lại, đúng là luyến tiếc củ cải trắng mình nuôi nấng nhiều năm qua.

Sau khi cha mẹ đi rồi, Tiểu Ngư Nhi dùng sức đánh Trần Hán Thăng vài cái, lúc này mới nói đến chuyện chính: "Tử Bác đến."

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên: "Người đâu rồi."

"Đang ở dưới lầu."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: "Không biết cậu ấy đã đứng đó bao lâu, tớ và Thi Thi không hề phát hiện ra, mãi đến khi cha tớ tan tầm về nhà mới thấy, gọi cậu ấy lên nhà nhưng cậu ấy không muốn."

"Rất bình thường."

Trần Hán Thăng không hề lấy làm lạ: "Điện thoại di động của tớ không có pin, Vương Tử Bác không biết tình hình bên này, lại không có gan gọi điện cho Biên Thi Thi, có lẽ đã đợi lâu lắm rồi."

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngư Nhi chỉ vào ban công nói: "Thi Thi đang ở ngoài ban công đấy, vẫn luôn nhìn Tử Bác không nói gì."

"Không thể cứ lãng phí thời gian như thế này được, để tớ đi khuyên nhủ."

Trần Hán Thăng vỗ mông đứng dậy, một chiếc thảm mỏng có hoa văn hoạt hình rơi xuống từ trên người hắn, có lẽ là lúc hắn ngủ, Tiêu Dung Ngư đã lấy đắp lên.

"Tiểu Ngư Nhi, cậu cũng trưởng thành rồi."

Trần Hán Thăng ám chỉ nói.

Tiêu Dung Ngư vốn tưởng rằng hắn đang khen mình hiểu chuyện, sau đó lại cảm thấy những lời này có hàm nghĩa rất sâu xa, trên khuôn mặt tinh xảo dần dần nhuốm một màu đỏ ửng.

Bản thân cô cũng là sinh viên năm bốn rồi, tình cảm giữa hai người vô cùng sâu sắc, cha mẹ hai bên cũng quen thuộc, thậm chí còn thảo luận đến chuyện mua nhà cưới sau khi bọn họ tốt nghiệp đại học.

"Nếu Tiểu Trần nhắc đến yêu cầu đó một lần nữa, mình có nên từ chối không? Hình như không có lý do gì cả."

…

Lúc Trần Hán Thăng đi đến ban công, Biên Thi Thi quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó lại đặt tầm mắt lên trên người Vương Tử Bác.

"Ôi trời, lão nạp đã từng tuổi này rồi, đúng là không thể nhìn nổi si nam oán nữ của hồng trần thế tục giống như hai người."

Trần Hán Thăng thảnh thơi châm một điếu thuốc hút thuốc.

"Phi!"

Biên Thi Thi phỉ nhổ: "Khúc mắc tình cảm giữa cậu và Tiểu Ngư Nhi phong phú hơn chúng tôi nhiều."

"Ha ha ha…"

Trần Hán Thăng nhếch môi cười, thầm nghĩ lúc này đã đến tầng thứ mấy rồi, khi miêu tả trải nghiệm tình cảm của tôi, vui lòng đổi từ "khúc mắc" thành "sóng to gió lớn", nếu không sao có thể xứng với Tu La tràng có thể nổ tung bất cứ lúc nào?

"Nếu cậu biết chuyện giữa tôi và Tiểu Ngư Nhi, vậy thì cũng nên biết rằng, việc giải thích rõ ràng giữa hai người yêu nhau rất quan trọng."

Trần Hán Thăng khuyên nhủ giống như đang nói chuyện phiếm: "Tớ có thể hiểu được cảm giác không thể hạ mặt mũi xuống này, nhưng phải có một người mở miệng trước."

"Vậy tại sao lại là tôi mở miệng trước?"

Biên Thi Thi khó hiểu hỏi.

"Bởi vì Tử Bác đã cố gắng hết sức rồi."

Trần Hán Thăng cúi người dựa vào trên lan can ban công, sau một ngày phơi nắng, còn có chút cảm giác ấm áp.

"Dựa vào sự hiểu biết của tớ đối với Vương Tử Bác, và cả tình cảm của cậu ấy đối với cậu, có lẽ cậu ấy đã đứng đây vài tiếng đồng hồ rồi."

Trần Hán Thăng chắc chắn nói: "Rất có thể là khi chúng ta vừa đến đây, cậu ấy đã đi theo."

Đối với Vương Tử Bác mà nói, một loạt hành động này cũng không kỳ quái, cậu ấy có thể không nỡ khiến Biên Thi Thi chảy mồ hôi, nhìn thấy Biên Thi Thi đau lòng, trong lòng Vương Tử Bác cũng thấp thỏm không yên.

"Đồ ngốc…"

Biên Thi Thi im lặng một lúc lâu rồi đột nhiên mắng, giống như là đang mắng Vương Tử Bác, lại giống như đang mắng mình.

"Thi Thi, cậu đi xuống tìm cậu ấy đi."

Tiêu Dung Ngư đi ra, cũng khuyên nhủ theo: "Có chuyện gì thì phải nói rõ ràng ra, Tử Bác chỉ là không giỏi thể hiện, thực ra chúng tớ đều có thể nhìn ra được cậu ấy thực sự thích cậu."

Biên Thi Thi cắn môi, đột nhiên thở dài một hơi, nói: "Ở trong nhà ngột ngạt một nửa ngày, tớ muốn đi xuống lầu một

chút, các cậu muốn đi cùng không?"

Đây là lý do điển hình của một cô gái kiêu ngạo, cô ấy có ý định đi gặp Vương Tử Bác nhưng lại ngại ngùng.

"Thuỷ tổ của sự kiêu ngạo"- Tiêu Dung Ngư đương nhiên hiểu rõ, cô cười nói: "Không đi, không đi, chúng tớ muốn ăn cơm."

Chỉ có Trần Hán Thăng có vẻ không hiểu phong tình: "Đi một chút cũng được mà, tớ muốn anh bánh rán hành của nhà phía nam cây cầu kia."

"Không được đi!"

Tiểu Ngư Nhi lập tức cắt ngang: "Ở nhà ăn cơm cùng tớ!"

Lúc này Trần Hán Thăng mới không trêu đùa Biên Thi Thi nữa, cười hì hì nhìn theo cô ấy xuống lầu.

Cơn gió đêm mùa hạ nhẹ thổi, dần dần xua tan đi cái nóng của ban ngày, hoàng hôn đã tối đến mức gần như không thể nhìn thấy, chỉ để lại một tia sáng le lói trên ban công.

Tiêu Dung Ngư thấy sau khi Biên Thi Thi xuống lầu, vờ như "vô tình" bị Vương Tử Bác bắt gặp, không nhịn được bật cười thành tiếng, có một cảm giác hạnh phúc nhộn nhạo tận đáy lòng.

"Tiểu Trần."

Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu, nhẹ nhàng dựa vào bả vai Trần Hán Thăng: "Thật tốt."

"Vậy sao, tớ cũng cảm thấy vậy."

Trần Hán Thăng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Ngư Nhi, nhưng cũng không có động tác tiếp theo, nhìn chằm chằm vào Biên Thi Thi và Vương Tử Bác rời khỏi khu dân cư.

Lữ Ngọc Thanh ngồi trong phòng ăn đợi một lúc lâu, phát hiện Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng vẫn chưa vào, giống như tất cả các bậc cha mẹ đi gọi con cái về ăn cơm, lúc bà ấy đi đến đó và đang định nổi giận thì bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trên ban công, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đang yên tĩnh rúc vào nhau, thỉnh thoảng còn đùa giỡn vài câu, biểu cảm vốn dĩ đang nghiêm túc và lạnh lùng của Lữ Ngọc Thanh từ từ thả lỏng.

"Có chuyện gì vậy?"

Tiêu Hoành Vĩ đi đến, sắc mặt cũng cứng đờ.

Hai người đứng phía sau nhìn một lát, Lữ Ngọc Thanh hít hít mũi, kéo Tiêu Hoành Vĩ trở lại bàn ăn.

"Lão Tiêu, tôi đột nhiên hơi muốn khóc."

"Khóc cái gì chứ, con gái trưởng thành rồi, cũng nên tìm bạn trai."

Phó cục trưởng cục công an- Người phụ trách điều tra tội phạm này trong lúc nói chuyện, ánh mắt cũng lấp lánh ánh lệ.

…

Ở Cảng Thành thường ăn tối từ sáu giờ đến bảy giờ, sau khi ăn xong chính là thời gian đi tản bộ, cho nên khi Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đi ra khỏi Thương Ngô Lục Viên, dọc theo đường đi đều là những người đi bộ nhằm tiêu hoá thức ăn.

Tiếng ồn ào nhao nhao vô cùng náo nhiều, những người già đang thảo luận xem siêu thị nào đang giảm giá, những người trẻ tuổi thì nói về mấy chuyện lặt vặt trong công việc, đám trẻ chạy tới chạy lui, chơi đến mồ hôi chảy đầy đầu.

Cả Biên Thi Thi và Vương Tử Bác đều vô cùng im lặng, bọn họ đi từ khu dân cư Thương Ngô đến toà nhà Hoa Liên ở trung tâm thành phố, từ toà nhà Hoa Liên đi đến nhà sách Tân Hoa.

Phạm vi nội thành Cảng Thành rất nhỏ, hai người đã vô thức đi qua mấy con phố mà không hề hay biết.

"Cậu bị câm sao?"

Rõ ràng bản thân mình cũng không mở miệng, nhưng Biên Thi Thi vẫn trách móc Vương Tử Bác.

"À thì, ừm…"

Vương Tử Bác vừa ấp úng do dự vừa quan sát sắc mặt của Biên Thi Thi, ngay khi Biên Thi Thi đang sắp nổi giận một lần nữa thì cuối cùng Vương Tử Bác vẫn hỏi ra điều mà cậu ấy lo lắng nhất: "Chúng ta không chia tay đúng không?"

"Hả?"

Biên Thi Thi nhìn Vương Tử Bác, không hiểu tại sao cậu ấy lại nghĩ như vậy, bản thân cô ấy chưa từng nghĩ đến việc sẽ chia tay mà.

Nhưng đứng dưới đèn đường, vẻ mặt của Vương Tử Bác tràn ngập lo lắng, đôi môi khô cứng tạo thành từng vết nứt.

Cậu ấy không dám đối mặt với Biên Thi Thi, hơi rụt rè chuyển dời tầm mắt: "Thực ra chia tay cũng là chuyện đương nhiên rồi, tớ quá tồi tệ, căn bản không xứng với cậu…"

"Chiều nay cậu đã đứng dưới lầu bao lâu?"

Biên Thi Thi đột nhiên cắt ngang.

"Hơn… Hơn năm tiếng đồng hồ."

Vương Tử Bác ấp úng nói.

"Ồ."

Sống mũi Biên Thi Thi chua xót, quả nhiên Trần Hán Thăng đoán không sai, tên ngốc này thực sự đã đuổi theo bọn họ đến dưới lầu.

Thấy Biên Thi Thi không nói lời nào, Vương Tử Bác cho rằng cô lại không vui, vội vàng giải thích: "Tớ đã xin lỗi mẹ rồi, mẹ đã tha thứ cho tớ, cho nên tớ mới đến đây, tớ lo cậu sẽ rời khỏi Cảng Thành, cho nên… Cho nên…"

"Cho nên cậu mới canh giữ dưới lầu, canh giữ suốt hơn năm tiếng đồng hồ?"

Biên Thi Thi đỏ mắt nói: "Nếu tớ thực sự muốn đi, cậu có thể ngăn cản được không?"

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, khổ sở lắc đầu.

Đây là chàng trai dùng một nắm đấm đánh gãy mũi của tên nước ngoài kia, cậu ấy không hề tự ti về những phương diện khác, tại sao về phương diện tình cảm lại yếu đuối như vậy chứ?

Người phụ nữ tên Hoàng Tuệ kia, rốt cuộc cô đã huỷ diệt sự tự tin của Vương Tử Bác trong chuyện tình cảm bằng cách nào vậy?

Biên Thi Thi đột nhiên cảm thấy căm hận, hận Vương Tử Bác, cũng hận Hoàng Tuệ, còn "hận" Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi, tại sao lại đẩy một người đàn ông như vậy cho mình chứ?

Bây giờ cô ấy đã có tình cảm với Vương Tử Bác, lại bắt đầu đau lòng trước quá khứ của cậu ấy.

"Nếu đã không thể ngăn cản được, vậy cậu còn đến đây làm gì chứ?"

Biên Thi Thi đã cố kìm nén nước mắt một lúc lâu, cuối cùng cũng trào ra: "Cứ thế ngây ngốc chờ ở dưới lầu sao? Cậu

thậm chí còn không dám gọi điện thoại cho tớ, tớ là bạn gái của cậu đấy, Vương Tử Bác, cậu là kẻ ngốc đúng không, tớ thực sự rất ghét cậu, hu hu hu…"

Biên Thi Thi dứt khoát không đi nữa, ngồi xổm xuống mặt đất lớn tiếng bật khóc.

"Cậu đừng khóc."

Giọng nói của Vương Tử Bác cũng nghẹn ngào: "Cậu khóc tớ cũng khó chịu, tớ biết tớ không xứng với cậu, tớ không có nhiều tiền như Tiểu Trần, cũng không có điều kiện gia đình như Tiểu Ngư Nhi, cũng không học giỏi như…"

"Tại sao cậu lại phải so sánh với bọn họ?"

Biên Thi Thi ngẩng đầu lên, trên mặt đầm đìa nước mắt: "Cậu là sinh viên trường đại học Lý Công Kiến Nghiệp, mặc dù vẫn chưa tốt nghiệp nhưng cậu đã thành lập một công ty, cậu làm việc ổn định chắc chắn, cậu khiêm tốn, chăm chỉ thật thà, cậu bằng lòng trả giá, những thứ đó đều là ưu điểm, rốt cuộc bạn gái cũ của cậu đã làm gì khiến cậu không tự tin vào cuộc sống thế này?"

Nhắc đến Hoàng Tuệ, Vương Tử Bác bỗng nhớ đến tất cả mọi thứ trong quá khứ.

Hoàng Tuệ luôn coi thường trường đại học của cậu ấy, miệt thị công việc làm thêm của mình, coi thường bạn bè của mình, cho nên lúc hai người ở bên cạnh nhau, Vương Tử Bác luôn cảm thấy địa vị của mình thấp hơn Hoàng Tuệ rất nhiều.

Cho nên cuối cùng cậu ấy đã mua quà cho cô ta, thậm chí còn mang ơn đội nghĩa cầu xin Hoàng Tuệ nhận lấy.

Thực ra có lẽ Trần Hán Thăng còn cặn bã hơn cả Hoàng Tuệ, nhưng hắn sẽ không chèn ép nhân cách và lòng tự trọng của Tiêu Dung Ngư hay Thẩm Ấu Sở.

Trần Hán Thăng cổ vũ và giúp đỡ các cô ấy xây dựng sự nghiệp, cổ vũ các cô ấy khám phá và hăm hở tiến về phía trước, cổ vũ các cô ấy nâng cao sự tự tin, bước ra khỏi cuộc sống vốn dĩ đã quá xuất sắc của mình.

"Xin lỗi."

Vương Tử Bác đưa tay ra, cậu ấy muốn đặt lên bả vai Biên Thi Thi an ủi, nhưng bàn tay do dự lơ lửng trên không trung một lúc lâu.

Biên Thi Thi không nói gì, hai mắt đẫm lệ nhìn chằm chằm vào bàn tay kia.

"Bộp…"

Cuối cùng Vương Tử Bác vẫn nhẹ nhàng đặt xuống, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc cơ thể kể từ khi yêu nhau cho đến nay.

Biên Thi Thi cảm nhận được sức nặng của lòng bàn tay trên vai, trong lòng cũng có chút an ủi, thực ra cô hoàn toàn không có ý định phản ứng.

"Ngu ngốc muốn chết."

Biên Thi Thi lau nước mũi và nước mắt, trút hết cả tức giận lau lên trên tay Vương Tử Bác.

Cô muốn nhìn thấy cảnh tượng Vương Tử Bác hoảng loạn lui về phía sau, nào ngờ Vương Tử Bác căn bản không ghét bỏ, trong mắt đều tràn ngập cưng chiều.

Biên Thi Thi lại bắt đầu cảm thấy xấu hổ, nhìn thấy chất lỏng sáng lấp lánh trên mu bàn tay Vương Tử Bác, không nhịn được khẽ mỉm cười.

Vương Tử Bác nhìn thấy Biên Thi Thi cười, cậu ấy cũng cười theo, Biên Thi Thi lại trừng mắt nhìn cậu ấy một cái: "Vừa khóc vừa cười, con chó vàng đi tiểu, cậu chờ đó!"

Biên Thi Thi chạy về phía quán bán quà vặt ven đường, lúc trở về, trên tay cầm một chai nước khoáng Di Bảo.

"Chẳng trách Tiểu Ngư Nhi lại thường xuyên mắng Trần Hán Thăng là "Trần heo", đàn ông các cậu đều là đại móng heo!"

Biên Thi Thi đưa nước qua: "Chiều nay cậu khát mà không biết mua nước uống sao?"

"Lúc đó không cảm thấy gì cả."

Vương Tử Bác thành thật nói, suốt cả chiều nay cậu ấy đều lo lắng cho Biên Thi Thi, lại không thể gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng được, cả người đều đang ở trong trạng thái căng thẳng tột cùng, căn bản không cảm nhận được đói khát.

Lúc này Vương Tử Bác mới cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, lập tức "ừng ực ừng ực" nốc cạn một chai nước.

Thực ra giữa các cặp đôi chính là vậy đấy, không thể lúc nào cũng cười nói vui vẻ, thỉnh thoảng vẫn phải rơi một chút nước mắt, điều này không những có thể giải quyết vấn đề mà còn có thể gia tăng tình cảm của nhau.

Cả hai lại đi bộ trở về Thương Ngô Lục Viên, lúc đi ngang qua trung tâm thành phố, Vương Tử Bác biết Biên Thi Thi vẫn chưa ăn cơm, nên dẫn cô ấy đi đến vào một cửa hàng cháo để giải quyết bữa tối.

Sau khi ăn xong, Vương Tử Bác đột nhiên nói: "Nghỉ hè này tớ sẽ không đến nhà cậu đâu."

Biên Thi Thi ngẩn người: "Tại sao chứ?"

"Tớ muốn biến thành một người khác."

Giọng nói của Vương Tử Bác trầm thấp, nhưng tràn ngập sự kiên định: "Giống như Tiểu Ngư Nhi vẫn luôn tự hào về Tiểu Trần vậy, tớ… Tớ cũng muốn cậu tự hào về tớ."

Biên Thi Thi ngơ ngác nhìn Vương Tử Bác, đột nhiên phát hiện cậu ấy đã có thể can đảm nhìn thẳng vào mình.

Mặc dù Vương Tử Bác vẫn không quen lắm, và cái mông kia lại bắt đầu lắc rồi.

“Hừ, không đi thì không đi, ai cần chứ.”

Biên Thi Thi trả lời một câu trái với lương tâm.

Trên đường trở về, hai người vẫn tương đối im lặng, nhưng tâm trạng của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi hoàn toàn khác nhau.

Trong lòng Vương Tử Bác có một tinh thần phấn đấu mãnh liệt, còn về phần Biên Thi Thi thì sao? Cuối cùng cô ấy cũng đã cảm nhận được thứ “tình yêu ngọt ngào”.

Một người con trai sẵn sàng thay đổi vì mình, điều này còn chưa đủ ngọt sao?

Sau khi tiến vào Thương Ngô Lục Viên, Vương Tử Bác lưu luyến không rời nói một tiếng: “Xin lỗi, ngủ ngon.”

Thực ra Biên Thi Thi cũng rất không nỡ, nhưng cô ấy không muốn biểu hiện ra ngoài, chỉ ném xuống một câu “tớ chờ cậu” rồi xoay người lại chậm rãi rời đi.

“Chờ tớ làm gì…”

Vương Tử Bác đột nhiên phản ứng lại, Biên Thi Thi chờ “mình biến thành dáng vẻ khiến cô ấy tự hào”, cũng chờ mình đi đến nhà cô ấy.

Có được một cô bạn gái hết lòng cổ vũ và ủng hộ mình như vậy, cậu ấy còn mong gì nữa?

“Biên Thi Thi!”

Vương Tử Bác đột nhiên hét lên một câu.

Cậu ấy cũng không biết tại sao lại muốn gọi cô ấy, tóm lại là muốn gọi cô ấy, có một thứ tình cảm muốn cô ấy đó hiểu rõ.

“Hả?”

Biên Thi Thi quay đầu lại.

“Tớ tớ tớ…”

Vương Tử Bác lại căng thẳng đến mức nói lắp.

“Cậu cái gì?”

Biên Thi Thi dường như cảm nhận được điều gì đó, thúc giục Vương Tử Bác.

“Tớ… Tớ yêu cậu!”

Ba chữ này, Vương Tử Bác chưa từng nói với Hoàng Tuệ.

Chương 693: Người thành thật và kẻ sống tạm bợ

Khu dân cư Thương Ngô là khu dân cư tốt nhất Cảng Thành bấy giờ, hệ thống đèn kích hoạt bằng âm thanh nơi hành lang vô cùng nhanh nhạy, chỉ cần vỗ tay thôi đã có phản ứng, ba chữ "Tớ yêu cậu" kia của Vương Tử Bác vô cùng vang dội, toàn bộ đèn kích hoạt bằng giọng nói của đơn nguyên đều được bật sáng.

Biên Thi Thi còn chưa kịp đáp lại thì cửa sổ nơi phòng khách của một căn hộ trên tầng ba đột nhiên mở ra, có người thò đầu ra mắng: "Cậu bị điên đúng không, giờ này rồi còn tỏ tình gì chứ? Có ý thức cộng đồng không vậy, đã trễ thế này hàng xóm láng giềng cũng cần phải ngủ chứ, ngày mai người ta còn phải đi làm đấy."

Bên cạnh hắn còn có một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, vừa cười vừa lôi kéo không cho tên kia tiếp tục "tạo sự nổi bật" nữa.

"Mẹ nó, thứ chó má này."

Vương Tử Bác ở dưới tầng một lẩm bẩm một câu, một người nhàm chán như vậy nếu không phải Trần Hán Thăng thì còn có thể là ai?

Biên Thi Thi vốn dĩ cũng vô cùng kích động, cô ấy đã chờ đợi câu nói này bao lâu rồi chứ, kết quả giọng nói của tên ngốc Vương Tử Bác này lại lớn như vậy, còn cái tên lưu manh Trần Hán Thăng kia nữa, chuyện gì cũng muốn xen một chân vào.

"Bịch bịch bịch…"

Biên Thi Thi ngại ngùng một lúc lâu, sau đó đỏ mặt chạy về nhà Tiêu Dung Ngư, không ngờ cô bạn thân đã mở cửa trước đó, đang mày mặt hớn hở chờ mình.

"Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng nhà cậu là một kẻ phiền phức!"

Biên Thi Thi vừa mới vào cửa đã oán giận với Tiêu Dung Ngư, nếu không phải có câu nói đó của Trần Hán Thăng, nói không chừng cô ấy sẽ đi dạo thêm hai vòng nữa với Vương Tử Bác, tận hưởng cảm giác ngọt ngào sau khi tỏ tình.

"Biên Thi Thi, cậu là người không có lương tâm."

Trần Hán Thăng bất mãn nói: "Lúc trước khi cậu muốn yêu đương, cậu hèn mọn gọi tôi một tiếng Trần tổng, bây giờ khi được yêu đương với Vương Tử Bác rồi, cậu thay đổi gọi tôi là kẻ phiền phức, không có ai làm như cậu đâu."

"Đi nhanh đi, đi nhanh đi, đừng ở đây xen vào chuyện này nữa."

Tiêu Dung Ngư vội vàng đuổi Trần Hán Thăng về nhà, đồng thời vỗ vai hắn nhắc nhở: "Về đến nhà nhớ nhắn tin cho tớ."

Trần Hán Thăng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lúc đóng cửa lại, Tiểu Ngư Nhi còn kéo cánh tay Biên Thi Thi nói: "Mau nói với tớ, tối nay hai người đã xảy ra chuyện gì, sao tớ lại kích động hơn cả cậu thế này chứ…"

Sau khi Trần Hán Thăng xuống lầu, Vương Tử Bác cũng đang chờ hắn, bởi vì trước đó thể hiện tình cảm trước công chúng nên bây giờ cậu ấy vẫn cảm thấy ngại ngùng, cũng có chút phấn khích và tự hào.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác mất tự nhiên lắc cánh tay.

“Ừ?”

Trần Hán Thăng đi đến bãi cỏ cúi đầu tìm thứ gì đó.

“Mày đang tìm gì vậy?” Vương Tử Bác hỏi.

“Pin của điện thoại di động.”

Trần Hán Thăng trả lời: “Chiều nay Tiểu Ngư Nhi muốn kiểm tra điện thoại của tao, tao chỉ có thể cái khó ló cái khôn ném pin đi, nếu không đêm nay sẽ có thêm một người phải chịu khổ.”

“Ồ.”

Vương Tử Bác gật đầu, bật đèn pin điện thoại di động lên chiếu sáng, ngập ngừng nói: “Chuyện là, chuyện là…”

Cậu ấy thực sự rất muốn hỏi Trần Hán Thăng xem hắn nghĩ gì về màn tỏ tình lần này, nhưng Trần Hán Thăng không chủ động hỏi, Vương Tử Bác chỉ có thể tự mở miệng: “Lúc nãy, mày đã nghe thấy hết rồi đúng không?”

“Không nghe thấy gì cả, bác sĩ nói tao bị điếc tai mang tính gián đoạn.”

Trần Hán Thăng lạnh mặt nói: “Căn bệnh này tương đối kỳ quái, không thể nghe thấy những lời ngon tiếng ngọt giữa đàn ông và phụ nữ.”

Cuối cùng Vương Tử Bác đã nhận ra Trần Hán Thăng đang cố ý không quan tâm, vì thế lẩm bẩm lầu bầu nói: “Ai trêu chọc mày thì mày đi tìm người đó đi, tao có trêu chọc gì mày đâu…”

“Có chọc!”

Cuối cùng Trần Hán Thăng cũng tìm được pin, tức giận nói: “Mày có biết tại sao trước đó Biên Thi Thi lại tiếc nuối không, đó là vì mày không tỏ tình với người ta đấy, lúc đầu tao

định dùng chuyện này để uy hiếp mày, kết quả mày lại chủ động tỏ tình, sau này tao còn phải uy hiếp thế nào nữa?"

"Tao…"

Vương Tử Bác nghẹn một lúc lâu, cuối cùng mắng: "Tiểu Trần, mày xấu tính lắm rồi đấy, còn nữa, mày không có đạo đức chút nào sao? Mày không nói với tao thì thôi đi, còn muốn uy hiếp tao, cũng may hôm nay tao tương đối thông minh."

"Thông minh cái rắm."

Trần Hán Thăng lườm Vương Tử Bác: "Mày cho rằng trong tay ông đây không có nhược điểm của mày sao?"

"Tao còn có nhược điểm gì nữa?"

Vương Tử Bác căn bản không tin, bản thân mình chưa bao giờ làm chuyện xấu.

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng chậm rãi mỉm cười: "Mày và Hoàng Tuệ đã từng ngủ chung giường."

"Mẹ kiếp…"

Vương Tử Bát đột nhiên nghẹn họng một chút, vội vàng chạy đến ôm cổ Trần Hán Thăng "đe doạ": "Mày không được nói bậy, lúc đó, lúc đó tao không hề cố ý."

"Ồ ồ ồ."

Trần Hán Thăng tự bật cười một cách hả hê: "Mày tưởng rằng cảnh sát nhân dân như chúng tao sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của mày sao?"

"Mẹ nó!"

Lần này Vương Tử Bác thực sự không vui, buông Trần Hán Thăng ra rầu rĩ nói: "Tiểu Trần, sau này tao không muốn nhắc đến Hoàng Tuệ nữa."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, sau khi gặp được Biên Thi Thi, cuối cùng Vương Tử Bác cũng phát hiện cuộc sống của mình trước đó khổ cực như thế nào.

"Được được, không nhắc thì không nhắc."

Trần Hán Thăng ôm cổ ngược lại Vương Tử Bác, giống như khi còn nhỏ vậy, hai người kề vai sát cánh ngồi trên vành đai xanh trong khu dân cư: "Nói xem đêm nay mày và Biên Thi Thi đã xảy ra chuyện lãng mạn gì nào?"

"Thực ra cũng không có gì cả."

Vương Tử Bác móc ra một điếu thuốc đưa cho Trần Hán Thăng.

Bầu trời đầy sao lấp lánh, cơn gió đêm mát rượi thổi vào mặt, lá cây lay động xào xạc xào xạc, tiếng ve kêu và ếch nhái vang lên hết đợt này đến đợt khác, hai người bạn thân thiết đã quen biết nhau gần hai mươi năm, một người là người thành thật điển hình, một người là kẻ sống tạm bợ điển hình, nhưng tình cảm lại rất sâu sắc.

Người đàn ông thành thật kể chuyện đã xảy ra lúc nãy: "Sau khi Biên Thi Thi đi xuống, cậu ấy biết hai người đang rình coi ở trên lầu nên dẫn tao ra khỏi khu dân cư, thực ra chúng tao dường như cũng không nói gì cả, chỉ là khóc một lúc rồi cười một lúc, tình cảm cứ thể tự nhiên bộc phát thôi."

Kẻ sống tạm bợ nào đó bình thản lắng nghe, híp mắt nhìn điện thoại di động, suốt cả chiều không khởi động máy, có không ít tin nhắn "tinh tinh tinh" vang lên, hắn đang lựa chọn để phản hồi.

"Tiểu Trần à, tao thực sự rất thích rất thích rất thích Biên Thi Thi."

Trên khuôn mặt phúc hậu của người thành thật là sự nghiêm túc: "Lúc tao ở bên cạnh cậu ấy, giống như cảm nhận

được cái gọi là "tình yêu", tao không muốn khiến cậu ấy thất vọng, tao cũng muốn để cậu ấy tự hào."

Kẻ sống tạm bợ dập tắt tàn thuốc, vỗ vào đầu cậu bạn nối khố: "Tốt lắm, Tử Bác!"

"Cho nên."

Vương Tử Bác thành thật dừng lại một chút, thấy Trần Hán Thăng đã hút thuốc xong, lại theo bản năng đưa cho hắn một điếu Kim Lăng màu đỏ khác: "Kỳ nghỉ hè này tao không có ý định đến nhà của Biên Thi Thi, mày và Tiểu Ngư Nhi đi qua đó đi, ngày mai tao sẽ đi đến Qủa Xác, gia nhập vào nhóm nghiên cứu và phát minh nền tảng thông tin."

"Ha ha, hai vợ chồng nhà mày đều có tính tình này."

Kẻ sống tạm bợ Trần Hán Thăng lại bắt đầu quậy phá, nhận lấy điếu thuốc nói: "Biên Thi Thi trở mặt không chịu nhận quen biết người khác, mày muốn vào điện tử Qủa Xác, kết quả lại muốn dùng thuốc lá để đút lót cán bộ à?"

"Cái gì?"

Vương Tử Bác ngẩn người, sao cậu ấy có thể nghĩ nhiều như vậy chứ, thế là tức giận cướp lại: "Không hút thì thôi đi, ai muốn hối lộ mày chứ?"

"Hút hút hút, tao thích anh Bác, anh Bác yêu tao."

Trần Hán Thăng cười hì hì đứng dậy: "Đi ăn khuya chút gì đó đi, ngày mai La Tuyền phải học thêm lớp tiếng Hàn, có lẽ kỳ nghỉ hè này không có nhiều thời gian, chiều nay không ngừng gửi tin nhắn cho tao, tỏ vẻ muốn gặp tao?"

"Tao cũng phải đi sao?"

Vương Tử Bác hơi khó hiểu.

"Mày đang nhảm nhí gì vậy?"

Trần Hán Thăng trừng mắt: “Tao là một người nổi tiếng từ nhỏ ở Cảnh Thành, mày không đi yểm hộ giúp tao, tao làm sao dám tìm La Tuyền?”

Chương 694: La Tuyền sư muội là một mạng khó chơi

Vương Tử Bác cũng đau khổ lắm chứ, cậu ấy và Nhiếp Tiểu Vũ chính là những người đội nồi mà Trần Hán Thăng vô cùng tin tưởng, cô thư ký nhỏ không có ở đây, nên chỉ có thể đội lên đầu Vương Tử Bác.

Lúc đi vào cửa khu dân cư nhà La Tuyền, cô phấn khích mở ghế phụ ra, không ngờ Vương Tử Bác đang ngồi trên đó.

La Tuyền lập tức không vui: "Anh Tử Bác, sao anh lại ở đây?"

"Ồ, tình cờ gặp nhau thôi."

Vương Tử Bác xấu hổ mỉm cười, cái mông đang ngồi trên ghế không ngừng vặn vẹo phát ra tiếng "kẽo kẹt".

Người thành thật vốn dĩ không giỏi nói dối, cho dù đang đối mặt với tiểu sư muội nhỏ hơn mình một tuổi, Vương Tử Bác cũng có cảm giác giống như bị nhìn thấu.

"Vậy sao?"

La Tuyền bĩu môi: "Vậy anh xuống ghế phụ và ngồi ở hàng ghế sau đi, không thì về nhà trước cũng được."

"Hả?"

Vương Tử Bác khó xử nhìn Trần Hán Thăng.

Thực ra nếu có thể, Vương Tử Bác hoàn toàn không muốn làm "người công cụ" này chút nào, cậu ấy bị Trần Hán Thăng cưỡng ép bắt ngồi trên ghế phụ, mục đích chính là để tránh La Tuyền cướp ghế.

“Thôi, nhanh lên đi.”

Trần Hán Thăng không kiên nhẫn nói: “Tha thứ cho anh Tử Bác của em một lần đi, cậu ấy là một cẩu độc thân vừa mới yêu đương, không hiểu những chuyện này lắm.”

“Tên chó Trần Hán Thăng, ông đây biết sẽ thế này mà.”

Vương Tử Bác quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng buồn bực mắng.

Trần Hán Thăng đã mở miệng, La Tuyền chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ đuổi Vương Tử Bác, lẩm bẩm lầu bầu đi đến hàng ghế sau ngồi xuống.

Cô cũng nói không ít, lảm nhảm kể cho Trần Hán Thăng nghe về việc học tiếng Hàn, Trần Hán Thăng tuỳ tiện đáp lời, lái xe đến một quán rượu nhỏ trong nội thành.

La Tuyền vô cùng ngạc nhiên: “Trung tâm thương mại Hoa Liên lớn có nhiều nhà hàng ăn như vậy, tại sao lại đến đây?”

“Hương vị chỗ này không tồi.”

Trần Hán Thăng tuỳ tiện giải thích một câu.

Vương Tử Bác biết tình hình thực tế, các quầy hàng ăn khuya ở trung tâm thương mại Hoa Liên vô cùng náo nhiệt, La Tuyền thường có hành động hơi khác lạ, chắc chắn sẽ tạo ra những tai tiếng kinh động lòng người.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của Vương Tử Bác, La Tuyền vừa mới ngồi xuống, chưa ăn được vài miếng đã ầm ĩ kêu gào muốn uống rượu.

Chỗ này tương đối hẻo lánh, đặc biệt Trần Hán Thăng còn đặt một phòng riêng, bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy, cho nên hắn không sợ La Tuyền uống rượu đến phát điên, trực tiếp bảo ông chủ cầm hai chai Thanh Đảo đến đây.

“Trần sư huynh.”

La Tuyền uống hết hai ly bia xuống bụng, gò má vốn dĩ trắng nõn lập tức nhuốm một tầng men say kiều diễm.

“Có.”

Trần Hán Thăng bình thản ăn mấy con ốc đồng cay xè, nhìn chằm chằm vào “Thiếu niên Bao Thanh Thiên” phía sau, phiên bản Bao Thanh Thiên của Chu Kiệt này vẫn rất kinh điển.

“Em thích anh.”

La Tuyền ghé sát đến gần, vô cùng đáng thương nói.

Ánh mắt Trần Hán Thăng cũng không hề xoay chuyển, chỉ gần đầu nói: “Ồ, cảm ơn.”

“Em thực sự rất thích anh.”

La Tuyền hoàn toàn không hài lòng với câu trả lời này, đưa tay ra lắc đùi Trần Hán Thăng.

“Ừ, anh thực sự cảm ơn em.”

Trần Hán Thăng để mặc La Tuyền “tỏ tình”, cười hì hì đáp lại.

“Bốp!”

La Tuyền tự cảm thấy không thú vị, đánh mạnh vào đùi Trần Hán Thăng một cái, xoay người lại uống ừng ực một ly bia.

Vương Tử Bác nhìn thấy cảnh tượng này rất muốn cười, đúng là cho dù nam hay nữ, không ai có thể giỡ trò trước mặt Trần Hán Thăng.

La Tuyền uống hết một chai bia, đang định khui chai thứ hai thì Trần Hán Thăng nháy mắt với Vương Tử Bác, Vương Tử Bác lập tức cướp lấy: “Chai này nhường cho sư huynh đi.”

Tửu lượng của Vương Tử Bác không tồi, cậu ấy cũng biết đêm nay mình là "người công cụ", thế là "ừng ực ừng ực" uống hết chai bia kia ở trước mặt Tiểu La Tuyền.

Lúc La Tuyền lại muốn gọi thêm bia nữa, Trần Hán Thăng không cho phép, tính tình của La Tuyền vô cùng cố chấp, ngay cả cha mẹ nói cũng không nghe, chỉ có Trần Hán Thăng nói cái gì thì cô sẽ nghe theo chuyện đó.

Ba người ngồi trong phòng nói chuyện phiếm, đương nhiên đều là những chuyện vô nghĩa, nhưng chỉ cần La Tuyền vui vẻ là được.

Khoảng chừng 11 giờ, Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ rồi đứng dậy: "Cũng muộn rồi, nếu về nhà muốn, anh sẽ bị mẹ anh đánh đấy."

"Trần sư huynh…"

La Tuyền chắc chắn là không nỡ.

"Đi thôi."

Trần Hán Thăng ôm bả vai tiểu sư muội an ủi nói: "Lúc em đến bên kia, anh chắc chắn sẽ đưa em đến đó, em đi thanh toán trước đi."

"Ồ."

La Tuyền ngoan ngoãn đi đến trước quầy thu ngân.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác trách móc: "Tại sao lại để tiểu sư muội trả tiền, tao đưa tiền lẻ này."

Đừng nhiều lời, tao cũng mang, mày đi chiếm ghế phụ trước đi."

Trần Hán Thăng cũng thở dài một hơi: "Ở Cảng Thành này phải cẩn thận một chút, Land Rover vốn dĩ đã vô cùng bắt mắt,

Lão Tiêu còn là phó cục trưởng cục công an, nói không chừng một ngày nào đó tin tức có một người phụ nữ ngồi trên ghế phụ trong chiếc Land Rover sẽ truyền đến tai Lão Tiêu.”

Lúc này Vương Tử Bác mới hiểu rõ ý định khi để La sư muội đi thanh toán, hoá ra là vì không để cô ấy cướp ghế.

“Tiểu Trần, mày cũng không chê mệt đến choáng váng mà.”

Nhưng nói đi nói lại, Vương Tử Bác vẫn thành thật ngồi trên ghế phụ, sau khi ra ngoài, La Tuyền lại hợp tình hợp lý chất vấn một lần nữa: “Anh Tử Bác, tại sao lúc nào anh cũng chiếm vị trí của em vậy?”

“Anh, anh uống nhiều quá, ngồi phía sau sợ nôn.”

Vương Tử Bác cảm thấy rất có lỗi với tiểu sư muội, vô cùng thành khẩn xin lỗi: “Xin lỗi nhé, La sư muội.”

“Thôi quên đi.”

Trần Hán Thăng lại đứng ra làm “người tốt”: “Chúng ta hãy tha thứ cho anh Tử Bác của em thêm một lần nữa đi, một cẩu độc thân vừa mới yêu đương như cậu ta không hiểu những thứ này đâu.”

“Hừ!”

La Tuyền chỉ có thể tức giận ngồi vào phía sau.

Trần Hán Thăng xoay vô lăng lái trở về, trên đường đột nhiên nói: “La Tuyền, sau khi đến Hàn Quốc, em đi học bằng lái trước đi.”

La Tuyền giật mình: “Tại sao chứ?”

Ngón tay Trần Hán Thăng gõ “lạch cạch” vào tay lái, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Anh có ý định tặng em một chiếc xe, Mercedes-Benz hoặc BMW.”

Chuyện này ngay cả Vương Tử Bác cũng khó hiểu, hình như Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư vẫn chưa học bằng lái đâu.

"Đất nước Hàn Quốc kia tương đối trọng người giàu, lúc đi học, em lái một chiếc Mercedes-Benz hoặc BMW, những người bạn của em sẽ kinh nể hoặc sợ em, sẽ không để ý đến thân phận người Trung Quốc của em."

Vương Tử Bác bừng tỉnh hiểu ra, hoá ra Trần Hán Thăng lo lắng La Tuyền bị bắt nạt.

Nhưng trên thực tế, khả năng này tương đối nhỏ, với tính tình của La sư muội, ai có thể bắt nạt được cô ấy chứ?

"Vậy sao?"

La Tuyền nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Em có thể bảo La Hải Bình mua cho em mà."

Tính tình của cô ấy là vậy đấy, sau khi cha mẹ ly hôn, La Tuyền đều gọi thẳng tên "La Hải Bình".

Trần Hán Thăng trực tiếp xua tay: "Không nói đến chuyện này nữa, đến lúc đó anh sẽ mua cho em."

"Vâng!"

Hai mắt La Tuyền sáng lấp lánh: "Trần sư huynh quan tâm đến em như vậy, em đảm bảo sẽ nghe lời anh."

Vương Tử Bác hơi lo lắng nhìn chằm chằm vào anh bạn thân, đừng thấy bây giờ La Tuyền ngoan ngoãn như vậy, lúc nãy khi mình cướp vị trí ghế phụ, tiểu sư muội thực sự có ý định kéo cậu ấy ra ngoài.

Trần Hán Thăng thông minh như vậy, không thể nào không biết La sư muội là một cái lưới khó chơi nhất, với bản tính của hắn, tại sao sau khi suy nghĩ một lúc lâu vẫn bằng lòng chui vào chứ?

Sau khi La Tuyền lên lầu, Trần Hán Thăng lại đưa Vương Tử Bác trở về, Vương Tử Bác sắp xếp từ ngữ một chút rồi nhắc nhở: "Với tính cách của La sư muội, nếu mày đối xử tốt với em ấy, em ấy sẽ đền đáp gấp trăm lần, nhưng có một vấn đề, lúc đó cho dù mày không cần cũng không được."

Trần Hán Thăng im lặng không nói gì, một lúc sau mới yếu ớt nói; "Con mẹ nó đều là tạo nghiệt mà."

"Tóm lại nhất định phải suy nghĩ kỹ càng một chút, đừng quên trên người mày vẫn đang cõng một quả bom đấy."

Sau khi nói với Trần Hán Thăng xong, Vương Tử Bác lại vỗ vào đầu mình: "Ngày mai phải đi làm rồi, đêm nay lại thức đêm, còn uống rượu nữa, trạng thái không được tốt lắm."

"Sợ cái gì chứ?"

Trần Hán Thăng không đứng đắn nói: "Vậy mày có thể đi phá thai đi."

"Tại sao?"

Vương Tử Bác hỏi, một người đàn ông như mình, tại sao lại cần đi phá thai?

"Quảng cáo trong tivi nói."

Trần Hán Thăng nhếch miệng người: "Hôm nay đi phá thai, ngày mai đi làm, đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái."

Chương 695: Gió xuân thoả chí ngựa phi

Trần Hán Thăng đưa Vương Tử Bác về nhà xong, bản thân mình cũng đang định về nhà nghỉ ngơi, nhưng vừa mới mở cửa ra thì lại phát hiện Lão Trần và Lương thái hậu đều đang ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách.

Lão Trần thì không sao, ông đang bình tĩnh xem tin tức quốc tế trên CCTV4, sau khi nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, lặng lẽ đánh giá con trai một chút.

Trên mặt Lương Mỹ Quyên tràn ngập sự lo lắng, sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, hiểu rõ tình hình mới rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi, thay vào đó là lửa giận ngút trời.

"Mấy giờ rồi hả? Con chơi đến điên rồi đúng không, không nghe điện thoại, tin nhắn thì chỉ trả lời một chữ "Vâng"."

Lương Mỹ Quyên chỉ vào đồng hồ trên tường nói: "Trần Hán Thăng, con giỏi quá rồi nhỉ, có phải mẹ đã từng dặn nếu quá 11 giờ thì không được phép về nhà không?"

Lúc trước chỉ cần Trần Hán Thăng về nhà, Lương Mỹ Quyên đều phải chắc chắn rằng hắn đã về nhà rồi mới đi nghỉ ngơi.

Nhưng trước đây Lương thái hậu đều chờ trong phòng ngủ, hôm nay lại kéo ông xã ngồi trong phòng khách, có lẽ là liên quan đến chuyện thân phận "triệu phú" của Trần Hán Thăng.

Con trai có tương lai, trong lòng Lương Mỹ Quyên chắc chắn vui mừng, đồng thời cũng có sự lo lắng, thường xuyên suy nghĩ miên man đến khả năng Trần Hán Thăng bị tống tiền,

bắt tóc, thậm chí là hãm hại giống như các phân cảnh kinh điển trên phim truyền hình.

"Tình hình đêm nay hơi đặc biệt."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện ngồi xuống bên cạnh Lương Mỹ Quyên, lặng lẽ chuyển đề tài lên người Vương Tử Bác: "Ngày mai Tử Bác phải trở về Kiến Nghiệp làm thêm vào kỳ nghỉ hè, con tâm sự với cậu ấy."

Quả nhiên sự chú ý của Lương thái hậu đã bị thu hút: "Chẳng phải vừa mới được nghỉ sao, mẹ còn định mời nó và Biên Thi Thi đến nhà ăn cơm."

"Haiza, chuyện này nói ra thì rất dài."

Trần Hán Thăng ngồi xếp bằng trên ghế sô pha, kể lại những chuyện đã xảy ra trong lúc ăn cơm ở nhà Vương Tử Bác vào trưa hôm nay một cách vô cùng sống động.

Nghe xong, Lương Mỹ Quyên thở dài: "Hôm nào đó mẹ sẽ nói với Lục Ngọc Trân một câu, Tử Bác đã lớn rồi, vẫn nên tôn trọng một số ý kiến của nó, không thể giáo dục đứa nhỏ theo cách cũ nữa."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng, Lương thái hậu đánh giá người khác vô cùng thấu tình đạt lý, nhưng đáng tiếc bản thân bà ấy lại chưa thể làm được.

Nhưng có sự gián đoạn này, Lương Mỹ Quyên cũng không so đo đến chuyện Trần Hán Thăng về nhà muộn nữa. Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Tử Bác sẽ bắt xe trở về Kiến Nghiệp.

Vốn dĩ Trần Hán Thăng muốn giả vờ quên, đáng tiếc Biên Thi Thi muốn đưa tiễn, Tiêu Dung Ngư phải đi cùng.

Tiêu Dung Ngư cũng đi nên Trần Hán Thăng không còn cách nào để lười biếng nữa, chỉ có thể lại làm tài xế.

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư thì không sao, nhưng mấu chốt là Vương Tử Bác vừa mới tỏ tình cùng với Biên Thi Thi, lúc này đang là thời điểm tình sâu ý nồng, không ngờ lại đối mặt với sự chia ly.

Bạn học Thi Thi rưng rưng nước mắt trong tầng sương sớm, có một cảm giác chua xót "hối hận vì đã để chồng đi tìm kiếm tước vị".

Vương Tử Bác xoa xoa eo, tư thế này vừa nhìn đã biết lại đang đè eo hông lại, không cho mông căng thẳng đến mức vặn vẹo.

"Bíp bíp bíp…"

Tài xế xe buýt không kiên nhẫn bấm còi, nhắc nhở cặp tình nhân trẻ tuổi này hãy chú ý đến thời gian.

"Tiểu Trần, Tiểu Ngư Nhi…"

Vương Tử Bác đến đây tạm biệt với Trần Hán Thăng.

"Yên tâm đi đi."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện vẫy vẫy tay: "Vợ bạn…"

"Hử?"

Tiêu Dung Ngư quay đầu lại trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng.

"Vợ bạn hãy để Tiểu Ngư Nhi chăm sóc, đừng lo lắng về chuyện này."

Trần Hán Thăng cười hì hì sửa cách xưng hô.

"Mẹ nó, đi đây!"

Vương Tử Bác vỗ mạnh vào bả vai Trần Hán Thăng một cái, sải bước rời đi.

Hoàng Lập Khiêm- Tổng phụ trách "cộng đồng Qủa Xác" đang áp dụng "quy chế nhiệm vụ", lời giải thích đơn giản nhất chính là một khi nhiệm vụ chưa được hoàn thành thì không một ai, bao gồm cả anh ta đừng mong rời khỏi công ty, dù sao trong nhà máy cũng có nhà ăn và ký túc xá, trong văn phòng có điều hoà và đệm giường, sinh hoạt thường ngày không thiếu thứ gì.

Vì thế, Vương Tử Bác vừa đến đã bị nhốt lại, có thể hết kỳ nghỉ hè mới có thể ra ngoài,"996" tốt xấu gì cũng là 9 giờ sáng đi làm, 9 giờ tối tam tầm, một tuần đi làm sáu ngày, điều này thuộc về "007".

Làm việc một tuần 7 ngày, không thể chắc chắn thời gian đi làm và tan tầm, đây là chế độ "007" vô cùng khắc nghiệt, nhưng đồng thời nó cũng là tình trạng chung của các doanh nghiệp internet hiện nay, phía Tencent, Ali hay Baidu gần như cũng như thế.

Đương nhiên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, mức khen thưởng cũng vô cùng phong phú.

Thành thật mà nói, chế độ chắc chắn sẽ không hợp lý, nhưng bây giờ các kỹ sư công nghệ thông tin này dường như đều không có ý thức bảo vệ quyền lợi của mình, ngược lại người nào người nấy đều không ngừng tích lũy kinh nghiệm bằng tất cả sức lực, chờ đến ngày có thể tự xây dựng sự nghiệp.

Những người sáng lập Meituan, DiDi, ByteDance… Sau này, bọn họ đều đã từng trải nghiệm sự tra tấn của "007", đây là thời đại bùng nổ của những người khởi nghiệp trên nền tảng internet, Vương Tử Bác cũng mang theo "Internet Trí Bác" của mình đi mạ vàng.

…

Trần Hán Thăng ở lại Cảng Thành mấy ngày, sau đó hắn và Tiểu Ngư Nhi lại đi đến Nhạc Dương- Quê hương của Biên Thi Thi.

Vốn dĩ nhân vật chính của chuyến đi này phải là Vương Tử Bác, đáng tiếng cậu ấy không ở đây, "con rể đến chơi nhà" lập tức biến thành trò đùa giữa các bạn học với nhau, mức độ thú vị đã giảm bớt đi rất nhiều.

Biên Thi Thi dẫn theo hai vị khách lầu Nhạc Dương, hồ Động Đình, quảng trường Ba Lăng, ăn những món ăn đặc sản của địa phương, ngày 20 tháng 7, ba người trở về Kiến Nghiệp.

Dù sao Trần Hán Thăng còn có công việc kinh doanh, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi cũng có công việc của công ty luật.

Lúc này đã là hơn mười ngày kể từ khi "Audition Online" được phát hành rộng rãi, chủ tịch của Cửu Du cố ý liên lạc với Trần Hán Thăng, thông báo số lượng người chơi trực tuyến mỗi ngày của trò chơi này đều đang tăng lên gấp đôi, chúc mừng Trần tổng đầu tư thành công.

Ngoài ra, bởi vì trên giao diện trò chơi "Audition Online" có logo quảng cáo cho điện tử Qủa Xác, thậm chí hai công ty còn liên kết với nhau tổ chức một số hoạt động tuyên truyền như: Người chơi đạt được cấp độ đầu tiên trong toàn bộ máy chủ có thể nhận được một chiếc MP4 của Qủa Xác…

Doanh số bán hàng của MP4 của Quả Xác đang có xu hướng giảm nhẹ do học sinh sinh viên được nghỉ hè, dự kiến sau kỳ nghỉ hè mới có thể tăng lên, nhưng bởi vì sự nổi tiếng của "Audition Online" nên lại bất ngờ tăng vọt.

Đồng thời cùng với sự trợ giúp của không gian QQ, lần đầu tiên Qủa Xác vượt qua Tử Quang Thanh Hoa, trở thành "bá

chủ" chiếc máy ngàn tệ này.

Nhưng lần đầu tiên Trần Hán Thăng cảm thấy với tỉ lệ ra mắt này, Qủa Xác điện tử chỉ có một sản phẩm thực sự quá mỏng manh, hắn bắt đầu thúc giục "cộng đồng Qủa Xác" và "điện thoại di động Qủa Xác" nhanh chóng đạt được kết quả.

Cùng lúc đó, bởi vì đầu tư vào trò chơi này nên các công ty tư nhân dần dần thu hút được sự chú ý của các doanh nghiệp tài chính và giới đầu tư mạo hiểm, cộng thêm mối quan hệ giữa điện tử Qủa Xác và công ty tư nhân, bọn họ còn nhận được một số gợi ý mơ hồ từ những chuyên gia trong lĩnh vực kinh doanh.

Với nhiều yếu tố cộng lại, cái tên Trần Hán Thăng- Cựu sáng lập Hoả Tiễn 101, cựu ngôi sao sinh viên khởi nghiệp, sinh viên đại học xuất sắc nhất tỉnh Tô Đông và sinh viên năm tư đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp hiện giờ nhanh chóng được những người quan tâm săn đón.

Cuối tháng bảy, Trần Hán Thăng nhận được điện thoại của trường đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp- Lục Cung Siêu.

Lúc đầu ông ấy trò chuyện vài câu xã giao, quan tâm đến những sắp xếp trong kỳ nghỉ hè của Trần Hán Thăng, sau đó lập tức chuyển chủ đề: "Hán Thăng à, khoảng thời gian này, khi tôi ăn cơm cùng với một số lãnh đạo và bạn bè, bọn họ luôn làm như vô tình cố ý hỏi thăm đến cậu, nhìn vẻ mặt của bọn họ hình như đã biết được điều gì đó."

"Nếu giấu diếm thêm nữa."

Lão Lục dò hỏi: "Có lẽ cậu cũng không thể giấu được nữa đâu."

"Ha ha, vậy thì không cần giấu nữa."

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Việc sản xuất điện thoại di động Qủa Xác đang được tiến hành, học kỳ tới em chắc chắn sẽ xuất hiện công khai, nếu có người nào hỏi thăm tình hình của em với hiệu trưởng Lục, thầy cứ nhìn tình hình đối phó là được rồi, em thì sao cũng được."

"Được."

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, trong lòng Lục Cung Siêu cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa, Trần Hán Thăng- Chủ tịch hội học sinh đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp, sinh viên năm tư nhận được tư cách tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh sẽ phá xác thoát ra, vang vọng khắp một phương.

"Hán Thăng mới hơn hai mươi thôi đúng không? Chậc chậc."

Lục Cung Siêu chép miệng: "Có câu thơ như thế nào nhỉ, gió xuân thoả chí ngựa phi, xem hoa cho hết trọn ngày Trường An."

Chương 696: Điện thoại di động Quả Xác muốn diss Samsung

Điện thoại di động vào năm 2005 không phải là một sản phẩm thông minh, ngoại trừ những doanh nghiệp lớn như Nokia và Motorola ra thì muốn đạo nhái kiểu dáng của các loại điện thoại di động khác cũng không khó, những loại lom dom không đồng nhất tồn tại trên thị trường đều là máy dỏm.

Điều khó khăn duy nhất chính là xin giấy phép sản xuất điện thoại di động, nhưng từ sau năm 2005, bộ Công nghệ và Thông tin đột nhiên bỏ qua lỗ hổng này, dưới sự giúp đỡ của các nhà lãnh đạo địa phương Kiến Nghiệp và Giang Lăng, điện tử Qủa Xác vốn dĩ đã có chút danh tiếng trên thị trường nên nhanh chóng nhận được giấy phép mà không có bất cứ chậm trễ nào.

Lúc đầu Xiaomi của Trịnh Quan Đề còn gặp chút khó khăn, nhưng Đề ca là người có thủ đoạn, cô liên lạc với một số cơ quan kiểm tra, cố ý nhận xét phóng đại "Viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ" thành một nơi nghiên cứu khoa học với cấp bậc vô cùng cao cấp.

ISO9001 chỉ là một ase nhỏ, tiêu chuẩn phòng thí nghiệm truyền thông quốc gia suýt chút nữa đã bị cô gỡ xuống.

Vì thế, thân là người khởi xướng "Viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ", Xiaomi cũng thuận lợi nhận được một giấy phép sản xuất điện thoại di động, bây giờ Trần Hán Thăng và

Trịnh Quan Đề đang thương lượng xem nên bán điện thoại di động bằng cách nào.

Bắt đầu từ tháng 8, hai người thường xuyên thảo luận về lộ trình phát triển của riêng mình, địa điểm nằm ở quán cà phê hoa nghệ thuật "1206" của Thương Nghiên Nghiên.

Quán cà phê vẫn chưa được khai trương chính thức, trong kỳ nghỉ hè, Thương Nghiên Nghiên đã trở về Thượng Hải, nhưng cô ấy vẫn để chìa khoá lại, lúc Trần Hán Thăng muốn bàn chuyện làm ăn, hắn thường hẹn Trịnh Quan Đề đến đây.

Bởi vì hai người là ông chủ của hai nhà máy điện tử khác nhau, nếu thường xuyên xuất hiện ở trong văn phòng của đối phương, điều này sẽ gây ra hoang mang cho những cấp dưới không hiểu rõ nội tình.

"Cạch."

Trần Hán Thăng pha một tách cà phê rồi đặt nó ở trước mặt Trịnh Quan Đề, Trịnh Quan Đề mỉm cười nói cảm ơn.

Một tay cô chống lên gò má xinh đẹp, một tay nhẹ nhàng khuấy đều, ánh mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, hai chân thon dài vắt chéo, nhàn nhã đung đưa qua lại.

Dáng vẻ này ngược lại giống như một người thiếu nữ đang độ xuân thì, hoàn toàn không giống với người đứng đằng sau việc cưỡng ép nâng "viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ" lên thành "Cơ quan nghiên cứu cao cấp" chỉ trong một thời gian ngắn.

"Cảnh sắc ở đây thực sự không tồi."

Trịnh Quan Đề quay đầu lại, nâng tách cà phê lên nhấp hai ngụm: "Nhưng vừa nhìn đã biết cách trang trí này là bút tích của một cô gái, Trần tổng sẽ không muốn đạp chiếc thuyền thứ ba đấy chứ?"

“Suy nghĩ này của cô thực sự quá dơ bẩn.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ thuyền thứ ba thì sao? Đề ca, có phải cô đã quên mất bản thân mình rồi không?

Nhưng ngoại miệng hắn vẫn còn giải thích thay cho mình: “Tôi và các cô ấy chỉ là bạn bè bình thường, xin hãy ngừng những lời phỉ báng tôi!”

“Ừmmm… Bạn bè bình thường.”

Trịnh Quan Đề không bày tỏ ý kiến mà chỉ gật đầu.

“Đề ca, tôi vẫn nghĩ như thế này.”

Trần Hán Thăng không muốn dây dưa vào chủ đề “bạn bè bình thường” quá lâu nên chủ động nói đến chuyện chính: “Điện thoại di động Quả Xác vẫn sẽ đi theo con đường hiệu suất ổn, chi phí thấp, bởi vì kể từ khi được ra mắt cho đến nay, đặc trưng của nó chính là cấp thấp nhưng không đơn giản, đây là tôn chỉ sinh tồn nòng cốt của Qủa Xác, cho nên điện thoại di động sẽ của tôi sẽ không cạnh tranh với các dòng điện thoại hơn 3500 tệ trở lên trên thị trường, có lẽ còn chưa đến ba ngàn tệ.”

“Trần tổng đang hạ quyết tâm muốn đảo loạn thị trường sao?”

Trịnh Quan Đề cười nói: “Một chiếc điện thoại di động hơn hai ngàn tệ, gần như là chặt ngang một nửa giá.”

“Một sản phẩm điện tử, cho dù là yếu tốt chất lượng, ngoại hình hay giá cả, chỗ thất bại lớn nhất thực ra chính là không có đặc điểm riêng của mình.”

Trần Hán Thăng vô cùng khinh thường nói: “Có một số chuyên gia trên thị trường luôn chỉ trích điện tử Qủa Xác không thể đi theo con đường cao cấp, tôi hoàn toàn không muốn phản bác, nếu mọi người muốn mua một chiếc điện

thoại di động vừa rẻ vừa chất lượng, sự lựa chọn đầu tiên và ấn tượng đầu tiên chính là Qủa Xác, sau này tôi sẽ còn kiếm được nhiều tiền hơn cả Nokia và Motorola, cô tin không?"

"Chuyện này đúng là không sai."

Trịnh Quan Đề rất tán thành với ý kiến này: "Bây giờ Qủa Xác mang đến cho người khác ấn tượng về giá cả hợp lý, thời thượng và trẻ trung, nếu tuỳ tiện từ bỏ ưu thế của mình để đi cạnh tranh cái gọi là thị trường "cao cấp", khả năng thất bại sẽ rất lớn."

Trần Hán Thăng xoa cằm không nói gì, thực ra hắn chỉ không cạnh tranh trong hệ điều hành symbian, chờ đến khi hệ thống Android được ra mắt thị trường vào năm 2008, điện tử Qủa Xác có thể mở ra một thương hiệu phụ.

Thương hiệu phụ này sẽ chuyên về các dòng sản phẩm cao cấp, sau này danh tiếng sẽ hoàn toàn khác biệt.

Nhưng mấy lời này không cần thiết phải nói với cô bạn thân Trịnh, dù sao mọi người cũng chỉ là "hữu thương" với nhau.

"Phương hướng chính đã được quyết định, việc sản xuất sau đó cũng đã có mục tiêu, cho nên trong cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động vào nửa cuối năm, cậu định đích thân ra mặt?" Trịnh Quan Đề hỏi.

"Đúng vậy, tôi sẽ là người chủ trì cuộc họp báo."

Trần Hán Thăng gật đầu nói: "Trên người tôi có rất nhiều chủ đề, đầu tiên là thân phận sinh viên, sau đó là những thăng trầm trong quá trình gây dựng sự nghiệp, cuối cùng sẽ là ưu thế về giá cả của điện thoại di động Qủa Xác, nếu điều này vẫn còn chưa đủ thì có thể tuỳ tiện kéo một thương hiệu lớn nào đó để diss một chút."

"Cái gì?"

“Diss” trong tiếng Anh mang ý nghĩ không tôn trọng và chí trích, cô bạn thân Trịnh ngẩn người: “Cậu định khơi mào tranh chấp sao?”

“Cái gì gọi là khơi mào tranh chấp chứ?”

Trần Hán Thăng bất mãn sửa lại: “Cái này gọi là chỉ ra khuyết điểm cho người cùng nghề, mọi người cùng nhau tiến bộ, cùng nhau phát triển thị trường điện thoại di động.”

“Chậc…”

Trịnh Quan Đề căn bản không tin: “Cậu muốn lăng xê thì cứ việc nói thẳng, nhưng với mức độ nổi tiếng của Qủa Xác mà còn muốn ăn hôi sức nóng của người khác, địa vị của đối phương chắc chắn không nhỏ đúng không?”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng cười nói: “Chất lượng sản phẩm của Nokia và Motorola quá tốt, số lượng fans cũng tương đối ổn định, khoan hẵng nói đến việc có sức nóng để ăn hôi trên thị trường không, bản thân nó thực sự cũng có vấn đề, ví dụ như các sản phẩm điện thoại di động dễ cháy nổ, chương trình không quá ổn định, giá cả hơi cao thì sao?”

Trịnh Quan Đề chớp mắt: “Ngoại trừ Nokia và Motorola ra, cậu muốn diss Samsung đúng không?”

“Đây là cô nói đấy nhé, tôi không hề thừa nhận điều gì cả.”

Trần Hán Thăng vô tội nhún vai: “Tóm lại đến lúc đó tôi cũng sẽ che tên lại, người tiêu dùng muốn nghĩ như thế nào thì đó là chuyện của bọn họ.”

“Trần tổng được đấy, ưu thế về giá cả và tính chủ đề, bây giờ cộng thêm một chút tính tranh luận, Qủa Xác muốn không nổi tiếng cũng rất khó.”

Trịnh Quan Đề suy nghĩ một chút: "Đến lúc đó tôi phải đến hiện trường để học hỏi mới được."

"Cô muốn học cái này để làm gì?"

Trần Hán Thăng đột nhiên nhận ra có điều gì đó không đúng.

"Cậu giúp Samsung qua sông, Xiaomi sẽ giúp Qủa Xác qua sông thôi."

Trịnh Quan Đề không hề giấu diếm chút nào: "Tính chủ đề của Trần tổng thực sự không ít, nhưng tôi cũng có một ưu thế mà cậu không thể so bì được."

"Ưu thế gì vậy?"

Trần Hán Thăng hơi tò mò: "Bây giờ đã là năm 2005 rồi, Hồng Kông đã trở về vòng tay của quê được được 8 năm, nhưng thân phận của một số doanh nhân Hồng Kông cũng không đáng giá lắm."

"Ai cần thân phận thương nhân Hồng Kông chứ?"

Cô bạn thân Trịnh mỉm cười trầm ngâm nói: "Tôi là một bà chủ xinh đẹp, cậu có thể làm người chủ trì cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động Qủa Xác, tôi cũng có thể làm người chủ trì cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động Xiaomi, sức nóng chắc chắn sẽ không thấp hơn Qủa Xác."

Nói xong, dưới cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của Trần Hán Thăng, cô bạn thân Trịnh thoải mái hất mái tóc dài, vẫy tay chậm rãi rời đi.

…

Sau khi điện thoại di động Qủa Xác bước vào quá trình sản xuất và nghiên cứu, trên thực tế, công ty luật Dung Thăng và quán trà sữa Ngộ Kiến cũng đang phát triển ở những mức độ khác nhau.

Đầu tháng tám, Trần Hán Thăng cùng với Tiêu Dung Ngư, Cao Văn, giáo sư Tôn Bích Dư và Ngô Diệc Mẫn đến California, Mỹ lần thứ hai, chồng trước của Ngô Diệc Mẫn Miller vẫn không muốn xin lỗi và bồi thường.

Tuy nhiên, chuyến đi này vẫn có hiệu quả, nhưng thông tin thu thập được càng ngày càng chi tiết, hành trình đi đến nước Mỹ lần thứ ba chính là chính thức khởi kiện.

Sau khi trở về Trung Quốc lại mang đến một số tin tức tích cực, cuộc hôn nhân xuyên quốc gia này thực sự giống như một boss lớn, da thịt dày béo, cần phải hao tổn rất nhiều sức lực mới có thể vượt qua được.

Nhưng giá trị kinh nghiệm mà nói mang lại cũng rất cao, nếu thông quan thành công, gần như chỉ cần một vụ án là có thể xác lập được địa vị của công ty luật Dung Thăng trong ngành.

Dưới sự giới thiệu của mẹ hai Mạc, quán trà sữa cũng đã khai trương chi nhánh thứ ba.

Cũng may không phải là Tân Nhai Khẩu, mà là nằm ở phố Tam Sơn gần miếu Phu tử, bởi vì mối quan hệ với "Mạc hall" nên các thương nhân cũng giảm giá không ít.

Gần cuối tháng, Trần Hán Thăng lại giả vờ trở về Cảng Thành thăm cha mẹ, thực chất là đi cùng với La Tuyền và Hoàng Tiểu Hà đến Hàn Quốc.

Lời nói dối này không hề khiến Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Nghi nghi ngờ, dù sao cũng sắp khai giảng rồi, lần sau gặp lại chắc phải chờ đến Quốc Khánh hoặc kỳ nghỉ đông.

Ngay cả Hồ Lâm Ngữ - Người luôn cảm thấy người nhà bất công, dành toàn bộ kỳ nghỉ hè của mình ở Kiến Nghiệp nghiêm túc đóng vai trò "giám đốc Hồ" cũng trở về Bành Thành.

Bắt đầu từ ngày mùng một tháng 9, các sinh viên năm nhất lần lượt đi đến các trường cao đẳng và đại học ở Kiến Nghiệp để đăng ký học, mấy ngày nay trong lòng Trần Hán Thăng cũng vô cùng phấn khích, hắn luôn cảm thấy rằng sau khai giảng năm cuối, có lẽ hắn sẽ bước vào thời kỳ phô diễn bản thân.

Nhưng tối hôm đó, hắn lại nhận được điện thoại của Lương Mỹ Quyên và thím hai Cam Văn Tú, mặc dù giọng điệu của hai người khác nhau, một người "ra lệnh", một người "thương lượng", nhưng ý tứ đều như nhau cả, bọn họ hy vọng Trần Hán Thăng có thể đến Dương Châu đón cô em họ Trần Lam một chuyến.

Nghe nói Trần Lam đã tức giận, nếu Trần Hán Thăng không đi đón thì cô ấy sẽ không đi đăng ký.

"Suốt cả kỳ nghỉ hè bận rộn, suýt chút nữa đã quên mất thứ đồ này."

Trần Hán Thăng cúp máy, lặng lẽ nghĩ.

Chương 697: Hai anh em của trường phái diễn xuất

Nếu chỉ là điện thoại của Lương thái hậu, nói không chừng Trần Hán Thăng sẽ giả vờ quên mất, tính tình của Trần Lam vô cùng trẻ con, con bé cảm thấy mình đã thi đại học xong, anh trai nghỉ hè cũng không đưa mình ra ngoài chơi.

Nhưng thím hai cũng đã gọi điện thoại đến, Trần Hán Thăng chỉ có thể đồng ý.

"Hán Thăng à."

Thím hai Cam Văn Tú dặn dò trong điện thoại: "Ngày mai cháu đưa bạn gái xinh đẹp của mình về đây đi, hình như đã một năm rồi mợ không gặp con bé, chú hai cháu lúc nào cũng nhắc đến đấy."

"Được ạ, hai người muốn gặp cô nào?"

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào email công việc, ngoài miệng hờ hững trả lời.

"Hả?"

Cam Văn Tú sửng sốt một chút.

"Ý của cháu là, thực ra hai người muốn gặp ngày nào cũng được."

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: "Dương Châu cách Kiến Nghiệp không xa, cháu có thể dẫn theo Thẩm Ấu Sở đến đó bất cứ lúc nào."

Chú hai thím hai và Trần Lan chỉ mới gặp Thẩm Ấu Sở, chưa từng gặp Tiêu Dung Ngư, lúc nãy suýt chút nữa đã lỡ

miệng nói ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn đón Thẩm Ấu Sở trước, lúc đi xuống, trên tay cô còn cầm theo một quyển "tiếng Anh thi lên thạc sĩ", bây giờ đã tháng 9 rồi, thời gian thi lên thạc sĩ là tháng 12, ba tháng còn lại đối với một thí sinh thi lên thạc sĩ mà nói là khoảng thời gian vô cùng quan trọng.

Cho dù thời gian vô cùng eo hẹp, nhưng chỉ cần Trần Hán Thăng có yêu cầu gì, Thẩm Ấu Sở về cơ bản sẽ không từ chối, hình như cô đều hy sinh bản thân mình để "chiều theo" Trần Hán Thăng.

Lúc đọc nhẩm từ đơn, biểu cảm của Thẩm Ấu Sở vô cùng đáng yêu, đôi mắt đào hoa lấp lánh chớp chớp nhìn chằm chằm vào sách giáo khoa, cái miệng lẩm bẩm đọc thuộc, sau khi đọc xong trang này lại nhẹ nhàng lật đến trang sau.

Thỉnh thoảng cảm thấy dây an toàn thắt quá chặt, cô còn kéo kéo ra ngoài một chút, khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa mới ngẩng đầu lên lại phát hiện Trần Hán Thăng đang nhìn chằm chằm vào mình, Thẩm Ấu Sở lập tức ngại ngùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đừng nghĩ linh tinh, tớ không nhìn cậu."

Trần Hán Thăng nhíu mày nói: "Tớ đang quan sát kính chiếu hậu, đề phòng có xe bên phải chạy tới, một chính nhân quân tử như tớ, chẳng lẽ sẽ nhìn cơ thể của một cô gái sao?"

Thẩm khờ khạo tin đó là thật, kết quả Trần Hán Thăng lại lẩm bẩm nói một câu: "36 thì ghê gớm lắm sau, không hề có ý thức tiết kiệm vải cho đất nước chút nào."

Trần Hán Thăng vừa nói như vậy, khuôn mặt Thẩm Ấu Sở lập tức nhuốm hai rặng mây đỏ, vẻ mặt phụng phịu ôm cuốn sách "Tiếng Anh thi lên thạc sĩ" vào ngực.

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng đùa giỡn Thẩm khờ khạo vài câu, lúc này mới tuỳ tiện nói đến chuyện công việc: “Chuyện gì đã xảy ra với Tiểu Hồ vậy, tớ phát hiện cậu ấy đã dành toàn bộ kỳ nghỉ hè của mình để làm trong quán trà sữa, một số công việc rõ ràng Phùng Quý có thể hoàn thành, nhưng Tiểu Hồ vẫn muốn tham gia vào, cậu ấy không muốn thi tuyển điều sinh vào tháng 11 sao?”

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Ấu Sở mới quay đầu lại: “Lâm Ngữ nói cậu ấy không muốn thi, cậu ấy thích bầu không khí trong quán trà sữa, lần này cậu ấy về nhà là để thương lượng với cha mẹ việc mình có ý định từ bỏ thi tuyển công chức.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Cha mẹ của Tiểu Hồ đã đồng ý chưa?”

Thẩm Ấu Sở nhíu mày, cũng có chút lo lắng: “Tớ đã gọi điện và gửi tin nhắn cho cậu ấy, nhưng Lâm Ngữ không trả lời.”

Hồ Lâm Ngữ lớn lên trong sự tự lập, cha mẹ là kiểu trọng nam khinh nữ, bản thân cô ấy từ nhỏ đến lớn đều ôm đồm toàn bộ công việc nhà như nấu ăn, rửa bát, lau nhà, còn phải quan tâm đến chuyện học hành của mình.

Em trai mỗi ngày chỉ cần xem TV là được, những lúc mệt mỏi nếu càu nhàu vài câu với em trai, cha mẹ sẽ trách ngược lại Hồ Lâm Ngữ.

Bí thư Hồ đã trưởng thành trong hoàn cảnh gia đình như vậy, cho nên cô ấy mới bắt đầu nảy sinh ý thức sâu sắc về “nữ quyền”, không thích nhìn Trần Hán Thăng vênh mặt hất cằm

sai bảo, lúc nào cũng muốn thông qua việc thi đậu nhân viên công chức để nâng cao địa vị trong nhà.

Đối với vấn đề "thi công chức nhà nước" này, cha mẹ Hồ Lâm Ngữ lại ủng hộ, bọn họ cảm thấy cô ấy làm thế này sẽ giúp được con trai sau này.

Sau đó, có thể là vì "giao chiến" quá nhiều với Trần Hán Thăng, Tiểu Hồ cảm thấy có lẽ mình không thể hoà thuận được trong hệ thống cán bộ nhà nước với EQ này, làm một "em gái trà sữa" càng thoải mái và tự do hơn nữa.

"Hồ Lâm Ngữ cũng ghét việc làm bảo mẫu giúp đỡ em trai nữa."

Trần Hán Thăng cười nói: "Lúc trước là do cậu ấy không còn sự lựa chọn nào khác, bây giờ trong quán trà sữa có cậu làm chỗ dựa, cho nên cậu ấy muốn làm một người tốt."

Thẩm Ấu Sở tính tình lương thiện, lắc đầu nói: "Lâm Ngữ đã làm rất nhiều chuyện, tớ rất cảm kích cậu ấy."

"Đúng đúng đúng, cậu là người tốt đền ơn đáp nghĩa, tớ là người xấu đẩy xe!"

Trần Hán Thăng lầu bầu phản bác, một lát sau liếm môi nói: "Tớ muốn uống chút nước."

"Ồ."

Thẩm Ấu Sở lấy bình giữ nhiệt từ trong túi ra, sau khi mở nắp ra còn dùng môi thử nhiệt độ của nước trước, sau đó lại lo lắng Trần Hán Hăng uống nước trong lúc lái xe sẽ bị rắc ra ngoài, cho nên tự uống hơn một nửa rồi mới đưa đến.

Những thứ này đều là sự dịu dàng ẩn giấu trong từng chi tiết, trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, nhưng hắn không nói gì cả, cần lấy uống "ừng ực" xong, lại trò chuyện với Thẩm Ấu Sở về chuyện A Ninh đi học tiểu học vào năm sau.

Kiến Nghiệp và Dương Châu cách nhau chưa đầy một trăm km, chưa đến buổi trưa, bọn họ đã đi xuống cao tốc.

Dương Châu cũng có trường đại học, bây giờ vừa khéo là thời gian tân sinh viên đăng ký nhập học, cho nên đường xá trong nội thành hơi tắc nghẽn một chút, lúc đi ngang qua đại học Dương Châu, một đám người đang nhốn nhào ầm ĩ đứng trước cổng trường.

Các tân sinh viên đội cái nắng như thiêu như đốt trên đỉnh đầu, trên khuôn mặt trẻ con còn chút phấn khích, khát khao nhìn bốn chữ "đại học Dương Châu" được mạ vàng thật to.

Sau khi đến nhà của chú hai Trần Chí Minh, chú hai đang ngồi trên ghế sô pha xem TV, thím hai đã chuẩn bị xong cơm trưa, không nhìn thấy bóng dáng của em họ Trần Lam đâu cả.

Thím hai Cam Văn Tú vô cùng bối rối: "Lúc đầu cha con bé muốn đưa con bé qua đó, kết quả tối hôm qua hai cha con cãi nhau, từ nhỏ Trần Lam đã vô cùng thân thiết với người anh trai là Hán Thăng, ngay cả học đại học cũng muốn học gần nhau, cho nên chỉ có thể làm phiền Hán Thăng rồi."

"Vâng, người một nhà khách sáo làm gì ạ."

Trần Hán Thăng cười hì hì đưa cho chú hai một điếu thuốc: "Sau khi Trần Lam thi đại học xong, cháu còn gọi em ấy đến đây chơi đấy, nhưng chú thím đoán xem A Lam đã nói thế nào? Em ấy nói sau khi lên đại học, cơ hội ở gặp cha mẹ sẽ ít đi rất nhiều, cho nên muốn ở nhà cùng với cha mẹ nhiều thêm một chút, cô em gái này của cháu đúng là hiếu thảo giống như cháu…"

"Cái rắm!"

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong thì Trần Lam đã "rầm" một tiếng, mở cửa phòng ngủ ra: "Rõ ràng anh không muốn dẫn em đi chơi, còn cố ý cúp máy của em, cố ý giả vờ làm

nhân viên tổng đài, lúc trước anh đánh bài còn lừa tiền của em nữa… Hu hu…”

Nhìn thấy em gái bị Trần Hán Thăng cho leo cây suốt cả kỳ nghỉ hè, trong lòng ấm ức muốn chết, kết quả người anh trai này còn không biết xấu hổ vứt bỏ toàn bộ trách nhiệm, cô gái nhỏ lập tức ấm ức đến mức khóc ngay tại chỗ.

“Em cũng ở đây sao?”

Trần Hán Thăng xấu hổ cười ha ha: “Thực ra trên đường đến đây anh còn nói với Thẩm Ấu Sở, thành thích học tập của em gái anh còn tốt hơn cả anh, trực tiếp được tuyển thẳng vào chương trình tiến sĩ tám năm, sau khi tốt nghiệp sẽ nhận được bằng xuất sắc…”

“Hừ…”

Trần Lam quay đầu lại đi vào phòng ngủ.

“Để cháu vào dỗ dành em ấy.”

Trần Hán Thăng cười hì hì không thèm để ý, thím hai thực sự đã coi Thẩm Ấu Sở trở thành cháu dâu tương lai nhà mình, kéo tay cô ấy oán giận: “Mấy đứa nhỏ bây giờ càng ngày càng nóng tính, tối hôm qua con bé vẽ một con thỏ, cha con bé nhìn thấy thì nói đó là con heo, Trần Lam lập tức tức giận ngay tại chỗ…”

Trần Hán Thăng đi vào phòng ngủ thì phát hiện trên lông mi Trần Lam vẫn còn dính hai giọt nước mắt, ngoài ra những dấu vết khác đã không thể nhìn ra được nữa, nhưng cô ấy vẫn giả vờ bày ra dáng vẻ đau lòng, ngồi trên mép giường không ngừng hít hít mũi.

“Kỹ năng diễn xuất của em gái thực sự không tồi, thêm một thời gian nữa chắc chắn sẽ có tiềm năng vượt qua anh trai.”

Trần Hán Thăng ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy bả vai em gái nói: "Nghỉ hè này anh thực sự rất bận, bận kiếm tiền, sau này em đến Kiến Nghiệp học hành, anh đây sẽ bao em ăn uống!"

"Thật sao?"

Trần Lam đã bị lừa từ nhỏ đến lớn thực sự không tin lắm.

"Đương nhiên rồi."

Trần Hán Thăng hứng thú ngút trời nói: "Nếu em thấy các cô gái khác có quần áo xinh đẹp, cứ mạnh dạn mua, anh trai có tiền; Nếu em thấy các cô gái khác có phụ kiện tóc xinh đẹp, cứ mạnh dạn mua, anh trai có tiền; Nếu em thấy các cô gái xinh đẹp khác có ba lô, cứ mạnh dạn mua, anh đây có tiền…"

"Nếu em thấy người ta có một chiếc điện thoại di động xinh đẹp thì sao?"

Trần Lam bày ra vẻ mặt mong chờ hỏi.

"Điện thoại di động?"

Trần Hán Thăng do dự một chút: "Ừ thì… Em có thể giả vờ như không nhìn thấy được không?"

"Không được!"

Trần Lam lập tức không vui, nắm lấy cổ tay Trần Hán Thăng không ngừng lắc lư qua lại: "Cha mẹ em không mua điện thoại di động cho em, anh à, cầu xin anh mua cho em một cái đi, bác gái nói anh có tiền, em định dùng nó để học thuộc từ vựng tiếng Anh."

Thực ra chú hai và thím hai của Trần Hán Thăng, một người là nhân viên công vụ, một người là giáo viên, hai người chắc chắn mua được điện thoại di động, nhưng lại lo lắng điện thoại di động sẽ ảnh hưởng đến việc học của Trần Lam."

“Đừng nhảm nhí nữa, còn nói học thuộc từ đơn tiếng Anh, từ năm cấp hai anh đã không thèm dùng lý do này rồi.”

Trần Hán Thăng búng vào đầu em gái một cái, sau đó tính toán thời gian điện thoại di động Qủa Xác được ra mắt: “Như vậy đi, nếu em ngoan ngoãn học hành ở Kiến Nghiệp đừng gây chuyện cho anh, mấy tháng nữa anh chắc chắn sẽ mua cho em một cái.”

Mấy tháng Trần Lam cũng có thể chịu được, nhưng cô ấy vẫn muốn xác định một chút: “Nếu anh gạt em thì sao?”

“Anh lấy tính mạng của người anh em tốt nhất của mình là Vương Tử Bác ra để đảm bảo.”

Trần Hán Thăng thề son sắt nói: “Nhất định sẽ thoả mãn nguyện vọng của em.”

“Thôi đi, không cần.”

Trần Lam còn nhỏ tuổi nhưng đã biết xã hội hiểm ác, yếu ớt thở dài một hơi: “Anh, lời thề này của anh giống như một trò đùa vậy.”

Da mặt Trần Hán Thăng dày, bị em gái châm chọc cũng không để trong lòng, nhưng Trần Lam đã được dỗ dành, lúc thím hai kêu ra ăn cơm, Trần Hán Thăng và Trần Lam đều ra ngoài rửa tay.

Sau khi đi vào phòng khách, Trần Hán Thăng nhìn thấy cơm trưa phong phú, nước miếng cũng đã chảy xuống dưới, vội vàng giúp đỡ thu dọn.

“Ôi trời…”

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua tờ giấy vẽ trên bàn cơm, cầm lên lật xem, nghiêm túc khen ngợi nói: “A Lam, con heo này em vẽ cũng khá giống đấy chứ.”

Chương 698: Anh, Tiêu Dung Ngư là ai vậy?

Sau khi "khen ngợi" Trần Lam xong, Trần Hán Thăng cảm thấy bầu không khí trong phòng khách đột nhiên ngưng đọng, cô em họ vừa mới được dỗ dành xong lại đang hung dữ nhìn chằm chằm vào mình.

"Có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng ngẩn người: "Chẳng lẽ cháu nói không đúng sao, cái đuôi của con heo này sinh động như thật, điều này chứng tỏ bình thường A Lam quan sát cuộc sống đời thường rất cẩn thận."

"Chị dâu, chị nhìn anh trai em kia."

Trần Lam tức muốn hộc máu oán giận với Thẩm Ấu Sở.

"A Lam vẽ con thỏ đấy."

Thẩm Ấu Sở bĩu môi, nghiêm túc nói.

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng ghé vào quan sát: "Hình như giống thật, lỗ mũi là lỗ heo."

"Được rồi, được rồi, mau ăn cơm thôi."

Chú hai không thể nhìn được nữa, ông ấy là một sĩ quan quân đội chuyển nghề, trên người mang theo khí chất nghiêm túc chính trực, Trần Hán Thăng và Trần Lam ngoài mặt không còn náo loạn nữa, nhưng khi ngồi cùng nhau vẫn anh đẩy một chút, em đá một cái.

Thím hai nhìn thấy chỉ biết thở dài một tiếng, từ nhỏ hai anh em này đã thế, vừa gặp mặt đã đánh nhau, đương nhiên cuối cùng đều là Trần Lam khóc lóc cáo trạng.

Nhìn xem Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn đến nhường nào, một tay bưng bát sứ, một tay cầm đũa, cái miệng nhỏ nhắn ăn cơm, nhưng quá dễ ngại ngùng, chưa nói được vài câu đã đỏ mặt, đúng là tính cách hoàn toàn khác biệt so với Trần Hán Thăng.

Cam Văn Tú vô cùng hài lòng với người "cháu dâu" này, khoan hẵng nói đến dáng người và ngũ quan, điều quan trọng nhất là khí chất ngây thơ, ăn mặc cũng rất giản dị.

Bà con họ hàng đều biết Trần Hán Thăng gây dựng sự nghiệp kể từ khi còn học đại học, thậm chí còn ầm ĩ một phen, cho dù "phá sản" chắc hẳn cũng không thiếu tiền.

Nhưng cách ăn mặc của Thẩm Ấu Sở lại vô cùng đơn giản, mặc áo sơ mi trắng dài tay, quần jean màu xanh da trời, vòng eo nhỏ nhắn, chân dài, mái tóc mượt mà mềm mại buộc thành đuôi ngựa, dịu dàng xoã trên vai.

Lúc nãy khi còn giúp đỡ ở trong phòng bếp, Thẩm Ấu Sở đã xắn ống tay áo sơ mi dài gọn gàng lên phía trước một chút, thím hai càng nhìn càng thích, không ngừng gắp đồ ăn cho Thẩm Ấu Sở, khiến hai người Trần Hán Thăng và Trần Lam ghen tị không thôi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Cam Văn Tú thu dọn đồ đạc đang định đi theo xuống lầu thì Trần Hán Thăng ngăn bà lại: "Thím, thím cũng đi học đại học sao?"

"Thím đã tốt nghiệp đại học bao nhiêu năm rồi chứ?"

Cam Văn Tú cười nói: "Thím muốn đi cùng với A Lam đăng ký nhập học."

"Không cần đâu ạ, Trần Lam sắp 18 tuổi rồi mà."

Trần Hán Thăng khuyên nhủ: "Thím cứ yên tâm để em ấy tự đến trường học đi, hơn nữa có cháu và Thẩm Ấu Sở ở đây mà, chú thím ở nhà nghỉ ngơi một chút đi."

"Chuyện này… Có vẻ không ổn lắm đúng không?"

Cam Văn Tú hơi do dự, dù sao đây cũng là lần đầu tiên con gái đi xa nhà."

"Thím hai à."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Xe cháu không thể ngồi bốn người, nếu thím muốn đến đó thì phải đến nhà ga mua vé rồi."

Chú hai Trần Chí Minh nhìn Trần Hán Thăng rồi lại nhìn Thẩm Ấu Sở, cuối cùng gật đầu nói: "Tôi cũng không đồng ý cha mẹ đi cùng, Trần Lam nên tự lập một chút."

"Yeah…"

Trần Lam hét lên một tiếng: "Mẹ, mẹ đã quản con mười mấy năm rồi, bây giờ còn muốn hạn chế sự tự do của cuộc đời con sao?"

Mặc dù nói như vậy, nhưng Cam Văn Tú vẫn không yên tâm, sau khi chiếc Land Rover rời đi, bà ấy vẫn đứng tại chỗ lẩm bẩm nói: "A Lam thậm chí còn không biết mắc màn, quần áo cũng không thể giặt sạch, không biết con bé có thể sống hoà thuận với bạn cùng phòng được không?"

"Bà lo lắng linh tinh gì chứ, năm đó lúc tôi thi đậu trường quân đội cũng tự mình xách theo hành lý ngồi xe da xanh hai ngày đi đăng ký nhập học đấy thôi."

Trần Chí Minh lắc đầu nói: "Hơn nữa Hán Thăng học ngay trường bên cạnh, bà không yên tâm với Hán Thăng, chẳng lẽ còn không yên tâm với Ấu Sở sao?"

"Đúng vậy."

Nhắc đến Thẩm Ấu Sở, vẻ mặt của Cam Văn Tú hơi thả lỏng: "Đừng nhìn ngoại hình Hán Thăng như vậy, ánh mắt chọn bạn gái thực sự rất tốt."

"Cái gì gọi là ngoại hình như vậy chứ?"

Trần Chí Minh không hài lòng giải thích giúp cháu trai, trong đầu lọc mắt mũi miệng Trần Hán Thăng một lần, cuối cùng cũng đưa ra một ưu điểm có thể khen: "Ít nhất vóc dáng của nó cũng rất cao."

…

Trên đường từ Dương Châu trở về Kiến Nghiệp, Thẩm Ấu Sở nhường ghế phụ lại cho Trần Lam, còn bản thân ngồi ở hàng ghế trống phía sau đọc thuộc từ đơn.

Đây là lần đầu tiên Trần Lam không bị cha mẹ quản thúc, tâm trạng giống như một con chim rời khỏi lồng sắt, lúc thì quấn ấy Trần Hán Thăng nói chuyện, lúc lại cầm điện thoại di động của Thẩm Âu Sở chơi trò chơi, chẳng bao lâu sau đã đến đại học Y Kiến Nghiệp.

Điểm thi đại học của Trần Lam không thấp, nếu đăng ký vào các trường đại học khác, ví dụ các trường 211 chắc chắn không thành vấn đề, nhưng trường đại học Y có một điểm bất lợi khác khi tham gia đánh giá chính là các chuyên ngành thua kém máy trường đại học mang tính tổng hợp khác.

Vì thế các học viện Y khoa cao cấp trong nước đều không nằm trong nhóm 985 và 211, ngoại trừ đại học Y Kiến Nghiệp, đại học Y Phương Nam và đại học Y Bắc Kinh.

"Anh, sao anh lại dừng?"

Trần Lam phát hiện Trần Hán Thăng dừng xe ở trước cổng, giống như đang do dự xem có nên đi vào hay không?

“Chị dâu của em sắp thi lên thạc sĩ, đi đăng ký nhập học với em thực sự là lãng phí thời gian quý giá.”

Trần Hán Thăng bẻ tay lái, đột nhiên quay trở lại cổng ký túc xá đại học Tài chính, lúc này mới quay đầu lại nói với Thẩm Ấu Sở: “Cậu vẫn nên yên tâm đọc sách đi, chuyện A Lam nhập học cứ để tớ sắp xếp.”

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở chớp đôi mắt hoa đào xinh đẹp đơn thuần: “Không sao đâu, tớ giúp A Lam trải đệm giường một chút.”

“Con bé đã lớn thế này rồi, nhất định phải học được cách rèn luyện bản thân.”

Trần Hán Thăng không cho cô phân trần đã cắt ngang: “Cậu tranh thủ thời gian ôn tập, tối nay tớ sẽ dẫn A Lam đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ăn cơm.”

Thẩm Ấu Sở chỉ có thể nghe lời xuống xe, xách balo trên vai, lặng lẽ nhìn chiếc Land Rover rời đi.

Ngọn gió mùa hè mát rượi thổi qua hoà lẫn vào bầu không khí oi bức, ống tay áo dài của Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng lay động, mái tóc cũng bị thổi hơi tán loạn, từng sợi nghịch ngợm che khuất lông mi, Thẩm Ấu Sở theo bản năng vén ra sau tai, để lộ một khuôn mặt dịu dàng với sự oán trách trong bao dung.

Lúc này cô đột nhiên phát hiện thấy âm thanh ầm ĩ xung quanh hơi yếu ớt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy rất nhiều đàn em tân sinh viên đang ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào mình, Thẩm Ấu Sở hơi ngại ngùng, cúi đầu quay trở về ký túc xá.

Thẩm Ấu Sở vừa rời đi, các tân sinh viên giống như nhất thời nổ tung, tất cả đều đang phấn khích hỏi thăm tên của đàn chị xinh đẹp này.

Bên cạnh có một vài thành viên hội học sinh năm hai, các cô đều đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, năm đó khi bản thân nhìn thấy Thẩm sư tỷ ở quán trà sữa, hình như cũng có phản ứng này.

…

Sau khi Thẩm Ấu Sở xuống xe, lần này chiếc Land Rover lập tức lái vào đại học Y Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng và Trần Lam đều nhìn trái nhìn phải, thưởng thức cảnh đẹp trong khuôn viên trường.

"Không ngờ ngôi trường này lại lớn như vậy."

Trần Lam vô cùng hài lòng với ngôi trường này, cha mẹ không cho phép cô ấy ra khỏi tỉnh, còn muốn chọn ngành y, đại học Y Kiến Nghiệp có thể coi là "chốn về" rất tốt.

"Không sai, còn rất trắng."

Trần Hán Thăng gật đầu nói.

"Hả?"

Trần Lam giật mình, nhìn theo tầm mắt của Trần Hán Thăng thì phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm vào các sinh viên nữ mặc váy ngắn của trường Y Kiến Nghiệp.

"Anh!"

Trần Lam đấm Trần Hán Thăng một cái: "Sao anh có thể như vậy chứ? Em đang thắc mắc tại sao anh lại đưa chị dâu về, hoá ra là muốn nhìn lén sinh viên nữ trường chúng em."

"Cái gì gọi là nhìn lén chứ?"

Trần Hán Thăng hợp tình hợp lý nói: "Thẩm Ấu Sở không có ở đây, anh quang minh chính đại nhìn mà."

Trần Lam "phi" một tiếng: "Da mặt anh dày thật, còn nhớ rõ mình đã có bạn gái không đấy?"

“Có bạn gái rồi thì không thể ngắm nhìn mỹ nữ được sao? Có bạn gái rồi thì không thể quen biết với cô bạn gái thứ hai được sao?”

Trần Hán Thăng nguỵ biện: “Hôm nay em ăn no, chẳng phải ngày mai vẫn muốn ăn tiếp sao?”

“Em…”

Trần Lam đột nhiên không còn gì để nói.

Mặc dù người anh trai này rất không đứng đắn, nhưng có hắn làm người hướng dẫn, việc đóng học phí và đăng ký vô cùng thuận lợi.

Sau khi đi vào ký túc xá, ba cô gái trong sáu người ở ký túc xá đã đến rồi.

Các cô gái này thoạt nhìn đều chưa xoá hết nét trẻ con trên người, vừa lễ phép chào hỏi với Trần Lam vừa đánh giá Trần Hán Thăng.

Chờ đến khi Trần Hán Thăng tự giới thiệu mình là đàn anh năm tư ở trường đại học Tài chính bên cạnh, trên mặt các cô ấy đều có chút khiếp sợ.

“Chuyện là…”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: “Sư huynh không chỉ là sinh viên năm tư, mà còn là hội trưởng hội học sinh của đại học Tài chính, chào mừng các em đến đại học Tài chính làm khách.”

“Chay mặn không kiêng, không có hạn cuối, đàn ông chẳng tốt đẹp gì cả.”

Trần Lam vừa đau khổ mắc màn của mình vừa mắng thầm trong lòng.

Theo lý mà nói, giá trị nhan sắc của Thẩm Ấu Sở đã đạt đến mức cao nhất, các bạn cùng phòng ký túc xá của cô ấy không ai có thể sánh kịp, tại sao anh họ còn có thể trêu chọc vui vẻ như vậy chứ?

"Các em vừa mới thi đại học xong, chắc hẳn vẫn chưa quên đề vật lý đúng không?"

Trần Hán Thăng nói một cô gái nhỏ xinh đẹp nhất trong số đó: "Sư huynh kiểm tra em một chút, nếu biết khối lượng của hạt mưa là m, tốc độ của giọt mưa là V và diện tích của nóc nhà là S, xin hỏi…."

Cô gái nhỏ thực sự cho rằng đây là đề vật lý, tập trung tinh thần lắng nghe.

Kết quả Trần Hán Thăng lại kéo dài âm cuối, cuối cùng mới hỏi: "Xin hỏi, số QQ của em là gì?"

Cô bé cúi đầu ngại ngùng, hai cô gái khác đều cười nói ầm ĩ.

"Anh!"

Cuối cùng Trần Lam cũng không nhịn được nữa, cô ấy hoàn toàn không biết mắc màn, điều quan trọng nhất là ông anh trai Trần Hán Thăng này lại còn cợt nhả lung tung, A Lam tức giận nói: "Anh mắc màn giúp em đi."

"Anh mắc?"

Trần Hán Thăng nhìn chiếc giường sắt cao hai mét: "Anh trai của em sợ độ cao, em vẫn nên tự treo thì hơn, thực ra cũng không cần phải buộc cả bốn góc, tuỳ tiện buộc thành đường chéo là tối nay có thể ngủ được rồi."

"Trần Hán Thăng!"

Trần Lam gần như muốn phát điên, mắc màn thành một đường chéo, đây là anh trai có quan hệ huyết thống với cô ấy

sao?

“Nếu anh không mắc giúp em, em sẽ nói với bác gái cả.”

Trần Lam bĩu cái miệng nhỏ nhắn muốn khóc.

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, em gái không thể khiến người ta bớt lo được, cho nên để trừng phạt cô bé, điện thoại di động sẽ lùi lại đến học kỳ sau mới đưa cho cô ấy.

Không còn cách nào khác, người phạm lỗi sẽ bị phạt, hy vọng sau này A Lam có thể hiểu được nỗi khổ tâm của người làm anh trai này.

Sau khi đưa ra quyết định trong lòng, Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động và chìa khoá xe của chiếc Land Rover ra đặt trên bàn, trèo lên thang leo lên giường sắt.

Nhưng chiêu thức “giả vờ” này chẳng có tác dụng gì với các cô gái vào năm 2005, hầu hết các cô ấy vẫn chưa bị chủ nghĩa tôn thờ tiền bạc vào chủ nghĩa hưởng lạc xâm nhập, cái tên “hội trưởng hội học sinh” còn hấp dẫn hơn nhiều so với chìa khoá xe Land Rover.

“Anh đúng là biết khoe mẽ.”

Trần Lam trừng mắt, cầm lấy điện thoại di động nói với Trần Hán Thăng: “Em muốn gọi điện thoại cho mẹ.”

“A Lam, em còn rất nhiều việc phải làm đấy.”

Trần Hán Thăng đang đùa giỡn vui vẻ với cô gái nhỏ, cầm điện thoại di động tìm kiếm số máy của Cam Văn Tú rồi gọi đi.

Trần Lam cầm điện thoại ra khỏi ký túc xá, báo cáo tình hình nhập học hôm nay với mẹ.

Sau khi trò chuyện xong, Trần Lam nghe thấy Trần Hán Thăng vẫn đang khoác lác ở trong ký túc xá, hừ lạnh một tiếng rồi dựa vào vách tường hành lang chơi game.

Đây thực sự là thói quen cá nhân của cô ấy, ngày thường ở nhà, Trần Lam cũng lấy điện thoại di động của cha mẹ chơi game.

Kết quả chiếc điện thoại nokia kia của Trần Hán Thăng lặng lẽ gửi đến ba tin nhắn.

Tiêu Dung Ngư: Tiểu Trần, cậu đang làm gì vậy, tớ đang định đi nộp báo cáo này.

Tiêu Dung Ngư: Rất nhớ cậu, nếu ngày nào cũng được gặp cậu thì thật tốt biết bao.

Tiêu Dung Ngư: Nếu cậu không vội thì tớ gọi điện thoại nhé.

"Ừng ực…"

Trần Lam đọc tin nhắn xong, nuốt một ngụm nước miếng thật mạnh, nhịp tim bắt đầu tăng tốc một cách vô thức.

"Chị dâu của mình tên là Thẩm Ấu Sở đúng không?"

Trần Lam thầm nghĩ: "Không sai, chị ấy thực sự tên là Thẩm Ấu Sở, vậy Tiêu Dung Ngư là ai, cô ấy lại gửi cho anh trai mình những tin nhắn ái muội như vậy?"

Một phút sau, trên màn hình điện thoại di động hiện lên dãy số người gọi "Tiêu Dung Ngư".

Trần Lam giả vờ bình tĩnh quay lại ký túc xá, giơ điện thoại di động lên nói: "Anh, có điện thoại."

"Ừ."

Trần Hán Thăng cầm lấy điện thoại, lúc đầu hắn cũng không để ý, nhưng phát hiện sắc mặt của Trần Lam hơi căng

thẳng, ánh mắt luôn ngó nghiêng về phía mình, còn lặng lẽ đứng ở mép giường, giống như đang muốn nghe lén nội dung cuộc điện thoại.

Dấu vết diễn xuất của A Lam quá nặng, lộ ra quá nhiều sơ hở ở trước mặt một nhà nghệ thuật lão làng.

Trần Hán Thăng lặng lẽ bắt máy, Tiêu Dung Ngư lanh lảnh hỏi: "Tiểu Trần, cậu đang làm gì vậy, tớ gửi tin nhắn cho cậu cậu cũng không trả lời."

"Tớ sao?"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ còn có tin nhắn sao? Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua Trần Lam: "Tớ đang giúp cô em họ nhà chú mắc màn, hôm nay con bé nhập học đại học, ở ngay đại học Y Kiến Nghiệp."

"Cách đại học Tài chính gần mà, hình như em ấy tên là Trần Lam đúng không?"

Tiêu Dung Ngư cũng đã từng nghe nói đến cái tên này: "Sao cậu không nói với tớ, sớm biết thế này tớ đã qua đó mời em ấy ăn cơm rồi."

"Tớ cũng chỉ nhận được nhiệm vụ tạm thời, hơn nữa thời tiết quá nóng, chuyện của công ty luật cũng nhiều, cậu đến đây làm gì, tớ chỉ cần tuỳ tiện tống cổ con bé rời đi là được."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện nói.

Lúc nghe đến mấy chữ "tuỳ tiện tống cổ con bé rời đi", Trần Lam giận dỗi bĩu cái miệng nhỏ nhắn.

"Hả? Sao cậu có thể nói như vậy chứ?"

Tiêu Dung Ngư nghiêm túc nói: "Ngày mai Tử Bác sẽ được giải phóng khỏi công việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè, tại sao cậu không đưa em gái đến đây để làm quen với các anh trai chị gái trong vòng tròn nhỏ hẹp này của chúng ta?"

“Em ấy chưa chắc đã rảnh, vừa mới khai giảng.”

Trần Hán Thăng cố ý lập lờ: “Để tớ xem tình hình cụ thể thế nào rồi nói sau.”

Sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng lướt qua tin nhắn, nhìn thấy tin nhắn Tiêu Dung Ngư gửi cho mình, hắn lại đặt điện thoại ở bên cạnh, vẫn vờ như không có việc gì cột màn.

Cứ thế hai phút sau, tất cả mọi thứ giống như vô cùng bình thường, ngay khi Trần Lam đang thả lỏng cảnh giác thì Trần Hán Thăng đột nhiên xoay người lại một cái.

Cái xoay người lại này quá đột ngột, Trần Lam vốn dĩ đang nhìn chằm chằm vào sau lưng Trần Hán Thăng quan sát, hoàn toàn không thể phản ứng lại, ngay lập tức chạm vào tầm mắt của anh trai.

Trần Lam hoảng loạn vội vàng chuyển dời tầm mắt, Trần Hán Thăng giống như hiểu rõ chuyện gì đó, với tính cách trước đây của em gái, những lúc cô ấy nhìn chằm chằm vào mình thì khi đó chắc chắn có việc.

Trần Hán Thăng dứt khoát không mắc màn nữa, ôm lấy bả vai của em gái đi ra hành lang ký túc xá: “A Lam, có phải em đã nhìn thấy tin nhắn trong điện thoại của anh trai rồi không?”

“Đọc rồi.”

Trần Lam đứng thẳng người, bày ra dáng vẻ không thẹn với lương tâm: “Nhưng em không cố ý đọc, hơn nữa, cô gái tên Tiêu Dung Ngư kia là ai?”

“Ừm…”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Vấn đề này quá dài, cho nên anh đề nghị chúng ta đến trên đường thành phố máy tính, vừa đi vừa nói được không?”

“Tại sao lại đến thành phố máy tính?”

Trần Lam tò mò hỏi.

“Chẳng lẽ em không muốn có một chiếc notebook sao?”

Trần Hán Thăng cau mày: “Thực ra anh đã đề nghị với cha mẹ em lâu lắm rồi, các sinh viên bây giờ đều cần máy tính, đáng tiếc người lớn không nghe, thật lòng mà nói, anh đã nhẫn nhịn bọn họ lâu lắm rồi.”

“Em gái anh xinh đẹp thế này, chẳng lẽ không nên có một chiếc notebook sao?”

Trần Hán Thăng nói một cách chính đáng.

Chương 699: “Cô gái xấu xí” Tiêu Dung Ngư?

“Tiêu Dung Ngư à, thực ra cô ấy là một cô gái vô cùng đáng thương, thích thầm anh suốt ba năm cấp ba.”

Sau khi mắc màn xong, Trần Hán Thăng chở em gái đi đến thành phố máy tính Buynow trước. Trên xe, hắn cũng đã kể lại “những gì đã xảy ra thực tế” giữa mình với hai cô gái là Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

“Vào năm thi đại học kết thúc, bọn anh cũng bằng tuổi em bây giờ, trong bữa tiệc liên hoan cuối cùng của lớp, Tiêu Dung Ngư đột nhiên tỏ tình với anh, nhưng lúc đó anh chỉ nghiêm túc đọc sách, hoàn toàn không có ý định yêu đương trong khi đang học đại học, cho nên đã từ chối cô ấy…”

Ánh mắt Trần Hán Thăng tang thương, tựa như đang nhớ lại chuyện cũ thanh xuân.

“Wow, thế mà cũng có cô gái tỏ tình với anh sao?”

Trần Lam bắt đầu cảm thấy khó hiểu, nhưng cô ấy nhanh chóng “bừng tỉnh hiểu ra”: “Cô gái tên Tiêu Dung Ngư này chắc chắn là rất xấu đúng không, cô ấy không có người đàn ông nào thích nên mới chủ động theo đuổi anh.”

“Hả?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc lâu, cuối cùng hắng giọng nói: “Dù sao anh cũng không cảm thấy cô ấy xinh đẹp, thậm chí còn có thể miêu tả cô ấy rất bình thường không có gì đặc sắc.”

“Sau đó thì sao? Tại sao hai người lại nói chuyện với nhau?”

Bây giờ Trần Lam đang ở trong độ tuổi cảm thấy hứng thú với chuyện tình cảm nhất, trong lòng vô cùng tò mò.

“Đương nhiên là Tiêu Dung Ngư theo đuổi anh quá mãnh liệt rồi.”

Trần Hán Thăng đưa ra một ví dụ: “Lúc huấn luyện quân sự, cô ấy tặng trái cây cho anh, mua áo lông cho anh khi trời trở lạnh, khi trời đổ tuyết còn đặc biệt đến dưới ký túc xá của anh đắp hai người tuyết, còn bất chấp nguy hiểm bắn pháo hoa vì anh… Haiz, thực sự quá nhiều.”

“Wao.”

Trần Lam ngạc nhiên cảm thán: “Không ngờ trên đời này còn có cô gái si tình như vậy đấy, thế này thì cho dù xấu đến mức nào đi nữa cũng có thể chấp nhận được, dù sao người ta cũng đối xử với anh rất tốt, hơn nữa chị dâu Ấu Sở xinh đẹp như vậy, anh lại chay mặn không chê, thực sự là hành động bình thường.”

“Ha ha, nói ra có lẽ em không tin.”

Trần Hán Thăng cười khẩy một tiếng: “Thẩm Ấu Sở cũng là người chủ động theo đuổi anh.”

“Phi!”

Trần Lam hoàn toàn không tin câu nói này: “Chị dâu của em xinh đẹp như vậy, chị ấy có thể chủ động theo đuổi anh?”

“Nói thế nào nhỉ, em là em gái của anh, cho nên không thể cảm nhận được giá trị nhan sắc của anh.”

Nói rồi, Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Thẩm Ấu Sở ngay tại chỗ: “A Lam, nếu em không tin, anh có thể trực tiếp đối chất với cô ấy.”

“A lô.”

Thẩm Ấu Sở nhanh chóng bắt máy: “Aloo.”

“Anh chỉ muốn hỏi một chút.”

Trần Hán Thăng mở loa ngoài: “Lúc chúng ta yêu đương, là cậu theo đuổi tớ đúng không?”

“Phù…”

Thẩm Ấu Sở không trả lời, tiếng hít thở khẽ khàng phả vào trong ống nghe.

“Cậu mau nói đi.”

Trần Hán Thăng thúc giục: “Tớ đang kể lại những chuyện xảy ra giữa hai chúng ta, lúc đó là cậu chủ động theo đuổi tớ, đúng không?”

“… Ừ.”

Cuối cùng Thẩm Ấu Sở vẫn nhẹ nhàng trả lời.

Nghe thấy câu trả lời này, hai mắt Trần Lam mở to giống như chuông nhỏ, không thể tin nổi nhìn anh họ.

“Chẳng phải anh đã nói rồi sao?”

Trần Hán Thăng rất hài lòng với loại phản ứng này: “Bởi vì chúng ta là anh em, cho nên em không thể thưởng thức được giá trị nhan sắc của anh, chẳng lẽ mấy chuyện nhỏ như anh đây được vinh danh là “giáo thảo đẹp trai nhất đại học Tài chính” trong ba năm liên tục cũng phải khoe mẽ khắp nơi sao?”

Đối với câu trả lời của Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng không hề cảm thấy bất ngờ chút nào, trong phạm vi nguyên tắc của mình, cô ấy vẫn nhượng bộ tất cả.

“Hay là em thực sự mù mắt suốt mười mấy năm qua, bỏ qua một anh chàng đẹp trai siêu cấp như thế này ở bên cạnh?”

Trần Lam hơi ngơ ngác, giống như khi còn nhỏ, thành công bị chính anh trai của mình lừa gạt.

Cô ấy nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng từ trên xuống dưới một lần, từ trái qua phải, cuối cùng đột nhiên che miệng lại: "Oẹ… Anh à, anh lái chậm một chút, em hơi muốn nôn."

Trần Hán Thăng: "…"

Thực ra Trần Lam hơi bị cảm nắng một chút, chỉ cần uống nhiều nước khoáng một chút là ổn rồi, ông anh trai Trần Hán Thăng này của cô ấy, nói xấu thì không xấu, nhưng đẹp cũng không đẹp mấy, nhưng lưu manh côn đồ lại có đủ, chẳng lẽ các chị gái kia đều thích kiểu này sao?

"Cho nên, anh đây không phải là thứ đàn ông cặn bã, thực ra là đang làm người tốt việc tốt."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Tiêu Dung Ngư xấu như vậy, nhưng cô ấy lại rất thích anh, nếu anh không chấp nhận, nói không chừng cô ấy sẽ tìm đến cái chết; Thẩm Ấu Sở cũng vậy, cô ấy là một người khờ khạo, thực ra anh bị buộc phải chấp nhận hai người phụ nữ cả người đầy khuyết điểm này, không ai có thể hiểu được sự chua xót trong lòng anh, nửa đêm anh trốn ở trong chăn bất lực rơi lệ, ai có thể hiểu được đây?"

"Anh à…"

Trần Lam nghĩ đến chuyện Trần Hán Thăng bị một cô gái "xấu xí" như Tiêu Dung Ngư dây dưa không tha, cô ấy cũng có chút đồng cảm, cho nên, khi đến thành phố máy tính, Trần Lam chỉ dự định mua một cuốn từ điển tiếng Anh cầm tay vài trăm tệ, ý nghĩa cũng không sai biệt lắm.

Nhưng dù sao cũng là em gái của mình, Trần Hán Thăng không thể gạt cô ấy quá nhiều, nếu không ngày mai khi nhìn

thấy Tiêu Dung Ngư "bình thường không có gì đặc biệt", chỉ e Trần Lam sẽ bùng nổ.

Cho nên Trần Hán Thăng vẫn mua cho Trần Lam một chiếc máy tính xách tay HP hơn chín ngàn tệ, trước khi thanh toán còn hỏi: "Trước khi anh xử lý ổn thoả chuyện tình cảm giữa hai chị gái này, em có thể đảm bảo không tiết lộ ra ngoài được không?"

"Được!"

Trần Lam chảy nước miếng, ánh mắt trông mong nhìn máy tính mới tinh: "Thực ra máy tính gì đó, có hay không cũng không sao cả, chủ yếu là em muốn giúp anh làm người tốt việc tốt."

"Ừ, thật ngoan."

Hai anh em thuộc trường phái diễn xuất người nào người nấy đều chứa đựng âm ưu trong lòng, A Lam cho rằng anh trai đang ở tầng thứ nhất, bản thân đang ở tầng thứ hai.

Thực ra, "Diễn viên kiêm đạo diễn" Trần vẫn luôn ở tầng cao nhất.

….

Sau khi mua laptop xong, Trần Hán Thăng dẫn theo Trần Lam đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ăn tối.

Lúc đầu Trần Lam còn cho rằng đây là "ngôi nhà nhỏ" của anh trai và chị dâu, nhưng sau khi vào cửa mới phát hiện bên trong còn có không ít người.

Ngoại trừ Thẩm Ấu Sở ra, còn có một bà nội tuổi tác đã cao, có một cô gái xấp xỉ tuổi mình và một cô bé bện tóc sừng dê, sở hữu đôi mắt vừa to vừa sáng ngời.

"Đây là em gái của chị dâu đúng không, biểu cảm khá giống."

Tính cách của Trần Lam tương đối hoạt bát, trực tiếp ngồi xổm xuống trêu chọc Thẩm Ninh Ninh.

Thỉnh thoảng Tiểu A Ninh thực sự rất giống với Thẩm Ấu Sở, có lần bởi vì cô bé không thể giải được một bài toàn, sau khi bị Hồ Lâm Ngữ hung dữ răn dạy, cô bé một mình chạy vào trong phòng ngủ lén lút khóc lóc.

Chờ đến khi mọi người tìm thấy cô bé, A Ninh đang đứng trong góc tường, một tay lau nước mắt, một tay chỉ chỉ vào vách tường, hốc mắt đong đầy nước mắt, dùng giọng Xuyên Du ấm ức nói: "Mình không muốn ở đây chơi nữa, mình muốn trở về…"

Khoảnh khắc ấy thực sự rất giống với Thẩm Ấu Sở, tóm lại sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, Hồ Lâm Ngữ cũng không nỡ mắng A Ninh nữa.

Nhắc đến Tiểu Hồ, Trần Hán Thăng mới hỏi Thẩm Ấu Sở: "Hôm nay bí thư Hồ vẫn chưa liên lạc với cậu sao?"

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, cô suy nghĩ một chút rồi bàn bạc với Trần Hán Thăng: "Tớ muốn đi tìm Lâm Ngữ."

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở: "Đi đến nhà cậu ấy?"

Thẩm Ấu Sở gật đầu, cô thực sự rất lo lắng cho bạn tốt của mình.

Trần Hán Thăng mỉm cười, Thẩm Ấu Sở không giỏi thể hiện tình cảm, thỉnh thoảng muốn nói một vài câu âu yếm, còn phải do hắn ép buộc cô ấy nói ra, nhưng cô ấy đều thể hiện điều đó trong từng chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Tình bạn của Thẩm Ấu Sở đối với Hồ Lâm Ngữ cũng vậy, bí thư Hồ cả ngày ríu rít, tính tình thậm chí còn có chút bá đạo và vô lý, các cô gái khác đúng là rất khó chịu đựng.

“Được rồi, hai ngày nữa sẽ đến nhà của Tiểu Hồ xem thử, tớ cũng rất nhớ cậu ấy.”

Trần Hán Thăng cũng đồng ý, mặc dù Tiểu Hồ thường xuyên đáp trả mình một cách ngốc nghếch, nhưng cô ấy vẫn là một người có thể kết bạn và tin tưởng.

Đặc biệt là năm cuối vừa mới bắt đầu, những chuyện trong lớp đột nhiên càng ngày càng nhiều, thường xuyên phải điền đủ loại thông tin, Trần Hán Thăng cũng không quan tâm đến những chuyện vặt vãnh, phụ đạo viên Quách Trung Vân lại là một con cá mặn mua nước tương, tầm quan trọng của lớp trưởng đột nhiên trở nên nổi bật.

Sau khi ăn tối xong, Trần Hán Thăng đưa em gái trở về trường học. Tóm lại, Trần Lam vẫn rất hài lòng với cuộc sống mà mình sẽ sống trong bốn năm đại học.

Môi trường học đường không tệ lắm, anh trai và chị dâu xinh đẹp ở ngay bên cạnh, gần đó còn có một ngôi nhà nhỏ ấm áp.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là ngày mai phải đi gặp Tiêu Dung Ngư.

“Nếu gia trị nhan sắc của chị dâu Ấu Sở là S, vậy mình là A+ đúng không?”

Trần Lam thở dài một hơi: “Có lẽ Tiêu Dung Ngư là D… Thậm chí là F, haiz, thật tiếc cho một cái tên hay và cả giọng nói ngọt ngào đến mức chỉ cần thoáng nghe nho nhỏ trong điện thoại đã thấy ấm áp.”

Chương 700: Em có hai chị gái, một người là chị dâu, người kia vẫn là chị dâu

Tối hôm đó Trần Hán Thăng quay trở lại ký túc xá, Kim Dương Minh và Đới Chấn Hữu vẫn chưa về trường, Tiểu Kim là người bản địa Kiến Nghiệp, cậu ấy có thể đến đây bất cứ lúc nào, có lẽ Lão Đới có chút việc, dù sao năm cuối cũng không có chuyện gì.

Lý Quyến Nam đang bận việc trong cửa hàng của Hoả Tiễn 101, chỉ còn lại Trần Hán Thăng, Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường đều là "kẻ nghiện thuốc, hai người chen chúc trên ban công hít mây nhả khói, nhân tiện nhìn các sinh viên năm nhất bên dưới.

Vẻ mặt của bọn họ đều rất phấn khích, đêm hôm khuya khoắt rồi còn ra ra vào vào cùng với bạn cùng phòng, có lẽ làm quen với kiến trúc của ngôi trường này, cũng có thể là đang thăm dò các tiệm nét xung quanh, tóm lại là những người dư thừa tinh lực không muốn đi ngủ.

Còn có mấy đàn em thích tỏ vẻ, tuỳ tiện tụ tập dưới gốc cây hút thuốc, không ngừng gào thét và huýt sáo để tạo sự nổi bật.

"Đám người ngu ngốc này!"

Quách Thiếu Cường đột nhiên mắng một tiếng, nhưng trong giọng điệu vẫn có chút hâm mộ.

Trần Hán Thăng và Dương Thế Siêu đều có thể hiểu được, Quách Thiếu Cường đang nghĩ đến bản thân năm xưa.

Quách Thiếu Cường 22 tuổi đứng trên lầu sáu, trong mắt tràn ngập bóng dáng của mình năm 19 tuổi.

Trần Hán Thăng tương đối thẳng thắn, lấy điện thoại di động ra bấm số: "Hàn Vân Kiệt của bộ phận sinh hoạt sao? Tớ là Trần Hán Thăng đây, bên dưới ký túc xá nam có tân sinh viên đang tụ tập hút thuốc, tớ cho rằng loại hành vi này ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của đại học Tài chính chúng ta, đề nghị xử lý một chút."

"Rầm…"

Đầu dây bên kia điện thoại nghe thấy một tiếng vang của ghế, Hàn Vân Kiệt- trưởng ban bộ phận sinh hoạt của sinh viên đại học Tài chính vừa chạy "thịch thịch thịch" xuống lầu vừa lớn tiếng trả lời: "Không thành vấn đề, tớ lập tức dẫn người đi xử lý.

Trần Hán Thăng cảm thấy giọng điệu của Hàn Vân Kiệt có vẻ vô cùng nghiêm túc, suy nghĩ một chút rồi nói thêm: "Chỉ cần dù hoạ một chút là được, đừng quá quyết liệt."

Cuộc gọi kết thúc chưa đầy mười phút, Hàn Vân Kiệt đã dẫn theo mấy cán bộ lại đây, sau khi răn dạy và xua đuổi một phen, mấy sinh viên nam thích tỏ vẻ xám xịt giải tán.

Chuyện này vẫn là do Trần Hán Thăng cố ý dặn dò "hù doạ một chút", nếu không, nói không chừng trưởng ban bộ phận sinh hoạt này còn có thể giết gà doạ khỉ, thông báo với toàn trường về hành vi này.

Sau khi bên dưới yên tĩnh lại, Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường đều ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng nhún vai: "Sao vậy, chưa thấy qua hội trưởng hội học sinh nào trâu bò như thế này sao?"

“Mẹ nó!”

Dương Thế Siêu một hút một hơi thuốc, trong lỗ mũi chậm rãi phun ra một làn khói: “Hán Thăng, Thiếu Cường, có lẽ học kỳ này tao phải đi trước rồi.”

“Tại sao?”

Trần Hán Thăng vẫn vô cùng luyến tiếc chia tay anh chàng Liêu Bắc thẳng thắn này.

“Người nhà đã tìm cho tao một công việc trong ngân hàng.”

Dương Thế Siêu thở dài một hơi: “Có rất nhiều người cạnh tranh cho vị trí này, tao phải đảm nhận trước, nếu không chờ thêm một năm nữa, ai biết tình hình sẽ như thế nào? Chúng mày cũng biết rồi đấy, ở quê của tao, ngoại trừ những bác sĩ, giáo viên và nhân viên nhà nước đều là những công việc đàng hoàng, những thứ khác đều không thể coi là công việc đàng hoàng. Trong mắt cha mẹ, việc học đại học và tham gia quân ngũ cũng chỉ là ra ngoài rèn luyện một chút thôi.”

“Chuyện này có chút nghiêm trọng đấy, Lão Dương.”

Quách Thiếu Cường âm thầm chậc lưỡi, cũng may cha mẹ mình không đam mê biên chế như vậy.

“Còn không phải sao?”

Dương Thế Siêu khoa trương nói: “Hoả Tiễn 101 mà Lão Tứ tham gia vào thoạt nhìn có vẻ như nổi tiếng khắp cả nước, nhưng trong thị trường thân thiết như chúng ta, Lão Tứ cũng không phải là một sinh viên nổi tiếng nào đó, tao cần phải đi làm trước.”

“Không sao đâu, hãy sắp xếp tương lai mình thật tốt trước đã.”

Trần Hán Thăng vỗ vào bả vai Dương Thế Siêu an ủi.

Lão Dương, Thiếu Cường và cả lão Đới, bọn họ đều có ý định trở về quê hương phát triển, Dương Thế Siêu có thể là một người rời đi trước, sau này còn có rất nhiều, rất nhiều.

Nghĩ đến những người bạn cùng phòng sớm chiều ở chung đều phải lao đến một tương lai thích hợp hơn cho mình, ba người lại bắt đầu im lặng. Sau năm cuối, tất cả mọi người đều bắt đầu thay đổi, ngay cả chương trình học cũng rút gọn đi rất nhiều.

Chỉ riêng chuyên ngành hành chính công này một tuần chỉ có ba tiết, nhà trường dành nhiều thời gian cho sinh viên thực tập hoặc thi lên thạc sĩ.

"Lão Tứ."

Không biết Quách Thiếu Cường nghĩ đến chuyện gì, cậu ấy đột nhiên nói: "Chúng tao không phải là người mù, sau này mày chắc chắn sẽ là người giàu có nhất, tao nói trước với mày nhé, lúc mua nhà có lẽ tao sẽ vay tiền mày đấy."

Nghe đến đây, Dương Thế Siêu cũng giơ tay lên: "Thêm tao nữa, giá nhà ở chỗ tao không đắt lắm, chỉ riêng chiếc Land Rover kia của mày cũng đã có thể mua được bốn năm cái, nhưng nếu không có nhà thì muốn kết hôn cũng hơi khó.

"Vay tiền mua nhà chỉ là chuyện nhỏ nhặt, tao không thành vấn đề, nhưng có một chuyện."

Trần Hán Thăng nhíu mày: "Lão Dương, có phải mày có hơi mơ hồ trong việc nhận thức về bản thân không?"

"Mày có ý gì?"

Dương Thế Siêu suy nghĩ một chút: "Chẳng lẽ có một cô gái nào đó, cho dù sau này tao không mua được nhà, cô ấy vẫn sẽ gả cho tao sao?"

"Không đúng."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Ý của tao là, cho dù mày có nhà, những em gái kia cũng không thích mày."

"Cút cút cút, lúc tao kết hôn, Lão Tứ nhất định phải tặng một bao lì xì dày một ngàn tệ."

…

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Trần Hán Thăng lái xe rời khỏi đại học Tài chính, khắp nơi trong trường đều là các tân sinh viên mặc đồng phục huấn luyện quân sự.

Việc "sinh viên còn đi học" lái xe vẫn vô cùng chói mắt, mấy năm nay trong đại học Tài chính cũng có có ít ỏi mấy người mà thôi, tất cả gần như đều là những nhân vật phong vân trong trường học, ví dụ như cựu hội trưởng hội sinh viên Trần Thiêm Dụ, và hội trưởng đương nhiệm Trần Hán Thăng.

Chiếc Land Rover chậm rãi đi ngang qua đám người, các sư đệ sư muội năm nhất nghiêng người né tránh, thỉnh thoảng còn hỏi những người khác "Anh ta là ai vậy, thoạt nhìn trông thật tỏ vẻ".

Sau khi dần dần biết được quá khứ huy hoàng của hội trưởng Trần, ngoài miệng mọi người đều nói "Cool ngầu như vậy sao?" Nhưng trong lòng vẫn dán cho hội trưởng Trần nhãn mác "thích tỏ vẻ".

Không có bất cứ lý do gì cả, anh đang lái xe trong trường đại học chính là thích tỏ vẻ!

Sau đó, Trần Hán Thăng đi ngang qua đại học Y Kiến Nghiệp để đón Trần Lam, đồng ý sẽ đưa cô ấy đến gặp Tiêu Dung Ngư.

Vẻ mặt của Trần Lam vừa thấp thỏm vừa có chút mong chờ, sau khi gặp "Cô gái xấu xí" Tiêu Dung Ngư, mình phải xưng hô như thế nào đây?

“Chị dâu chắc chắn là không được rồi, chị dâu chỉ có thể là một mình Thẩm Ấu Sở, cả đời này Trần Lam mình sẽ không bao giờ gọi cô gái thứ hai là chị dâu đâu!”

Trần Lâm không ngừng suy nghĩ, cuối cùng quyết định gọi một tiếng “chị gái”, đơn giản là bị tinh thần của Tiêu Dung Ngư làm cho cảm động.

Thế mà vẫn có cô gái theo đuổi anh trai mình sao?

Chắc chắn là Lương Tĩnh Như truyền sự can đảm rồi!

Giống như tất cả các cặp anh em khác, trong mắt người khác, Trần Hán Thăng vô cùng trâu bò, nhưng Trần Lam chỉ cảm thấy “bình thường và có chút nổi trội” mà thôi.

Lúc đầu, Trần Hán Thăng cũng không đi vào nội thành, mà rẽ vào hướng nhà máy điện tử Qủa Xác trước, Vương Tử Bác xách theo một túi đồ lớn đứng trước bến xe buýt đợi, ngơ ngác giống như thể vừa mới được ra tù vậy.

“Vương Tử Bác, mày đã biết lỗi của mình chưa?”

Trần Hán Thăng đỗ xe ở bên cạnh Vương Tử Bác, cười hì hì nói: “Sau này nhất định phải thay đổi hoàn toàn, nghiêm túc làm người tốt.”

“Đừng nói nhảm nữa.”

Vương Tử Bác lập tức mở cửa ghế sau ra ngồi lên, lúc này mới phát hiện Trần Lam đang ngồi trên ghế phụ.”

“Anh Bác.”

Trần Lam ngoan ngoãn chào hỏi.

“Sao A Lam cũng ở đây?”

Vương Tử Bác hơi giật mình, sau đó mới vỗ vỗ đầu phản ứng lại: “Năm nay A Lam đã lên đại học rồi, anh ở trong nhà

máy bận rộn đến choáng váng, rèm cửa trong văn phòng đóng chặt, anh thậm chí còn không biết đêm ngày.”

Tiêu Dung Ngư đã từng nghe thấy cái tên Trần Lam, nhưng không hề quen biết, cậu bạn nối khố thường xuyên ăn cơm chực ở trong nhà Trần Hán Thăng như Vương Tử Bác đương nhiên đã gặp mặt.

“A Lam có muốn mua thứ gì không?”

Vương Tử Bác nhiệt tình nói: “Vừa khéo chiều nay anh có thời gian rảnh, cũng nhận được một khoản làm thêm, đúng lúc có thể dẫn em đi mua sắm.”

Đã là bạn bè tốt cùng nhau lớn lên, Vương Tử Bác cũng không phải giả vờ khách khí, cậu ấy thực sự theo bản năng coi em gái của Trần Hán Thăng trở thành em gái mình, thật lòng muốn tiêu chút tiền cho Trần Lam.

“Cảm ơn anh Bác, ngày hôm qua anh trai em đã mua máy tính cho em rồi, bây giờ em không thiếu gì cả.”

Trần Lam cong mắt hỏi: “Anh Bác làm thêm trong kỳ nghỉ hè sao?”

“Đúng vậy.”

Vương Tử Bác gật đầu: “Anh làm ở điện tử Qủa Xác…”

“Cái gì?”

Trần Lam đột nhiên hét lên một tiếng cắt ngang, khiến Vương Tử Bác sợ tới mức run rẩy một cái.

“Anh Bác, anh thế mà lại làm việc trong điện tử Qủa Xác?”

Trần Lam kích động đến mức muốn nhảy dựng lên, từ trong túi xách móc ra một chiếc MP4 Qủa Xác màu tím: “Anh nhìn xem có đẹp không, đây là thứ mà em năn nỉ cha mẹ thật

lâu trong kỳ nghỉ hè, cha mẹ mới mua cho em đấy, bây giờ em là một fan của Qủa Xác."

"Khụ khụ… Hay cho fan của Qủa Xác, hay cho fan của Qủa Xác."

Vương Tử Bác ho khan hai tiếng, nhìn lướt qua Trần Hán Thăng đang lái xe: "Không cần phải giấu diếm đúng không?"

"Tao không muốn giấu mà."

Trần Hán Thăng duỗi ngón giữa ra, đẩy mắt kính râm nói: "Lúc nào đi gặp Tiêu Dung Ngư rồi hẵng nói với em ấy chân tướng sự thật."

"Hả?"

Trần Lam hơi buồn bực: "Hai người đang tỏ ra bí hiểm gì vậy, không được coi em như kẻ ngốc mà dỗ dành đấy, hãy tôn trọng thân phận sinh viên của em một chút!"

…

Sau khi đi vào trung tâm thương mại quốc tế ở Tân Nhai Khẩu, Trần Lam ghé vào cửa sổ nhìn, trong miệng còn chậc chậc khen thưởng: "Hãy nhìn xem, đây là thành phố trung tâm của tỉnh chúng ta, toà nhà cao như vậy, người nhiều như vậy, các chị gái cũng xinh đẹp như vậy…"

"Anh à, anh nhìn thấy hai cô gái kia không, các chị ấy đều buộc tóc đuôi ngựa cao đấy."

Trần Lam quay đầu lại hét lên với Trần Hán Thăng: "Mau nhìn kia, mau nhìn kìa, cô gái bên trái thực sự rất xinh đẹp, cũng rất biết cách phối quần áo, wao, lúc chị ấy mỉm cười còn có má lúm đồng tiền nữa… Ơ, sao các chị ấy lại đi về phía em, còn càng lúc càng gần, các chị ấy muốn đưa tay ra mở cửa…"

Trong tiếng cảm thán sửng sốt của Trần Lam, cô gái xinh đẹp có má lúm đồng tiền mở cửa xe ra cái "cạch", sau khi nhìn

thấy Trần Lam, đầu tiên là sửng sốt một chút.

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Em gái của tớ.”

“Em là A Lam đúng không?”

Cô gái nhẹ nhàng nhéo chóp mũi Trần Lam một cái, mỉm cười ngọt ngào nói: “Em đáng yêu hơn anh trai mình nhiều.”

“Chị ấy là Tiêu Dung Ngư, đúng là rất bình thường, không có gì đặc sắc đúng không?”

Trần Hán Thăng nói: “Em có thể gọi chị ấy là chị Tiểu Ngư Nhi.”

“Nhưng, em muốn gọi chị ấy là chị dâu!”

Trần Lam lớn tiếng cắt ngang.

“Mẹ kiếp, thông minh như vậy sao?”

Trần Hán Thăng ngẩn người.

Em gái à, đường đi rộng mở.

Chương 701: Nói cho em một bí mật, anh trai của em là ông chủ của Qủa Xác

Trần Hán Thăng cũng không thể ngờ được rằng Trần Lam lại phản ứng nhanh như vậy, ngày hôm qua con bé còn chắc chắn Tiêu Dung Ngư là một cô gái xấu xí mà, hôm nay sau khi nhìn thấy người thật, Trần Lam lại có thể mặt không đổi sắc, bình thản gọi một tiếng "chị dâu" vô cùng tự nhiên.

Không chỉ có như thế, cô ấy còn làm nũng với Vương Tử Bác: "Anh Bác, anh lên ngồi trên ghế phụ được không, em muốn ra hàng ghế sau ngồi gần với chị dâu."

Vừa dứt lời, Tiêu Dung Ngư cũng mỉm cười rạng rỡ, mức độ thiện cảm với em gái đương nhiên gia tăng gấp bội.

"Kiếp trước A Lam chắc chắn là một việc Dove chocolate, cửa miệng cũng quá mượt mà."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Chẳng lẽ đây chính là sự phóng túng của nhà họ Trần chúng ta sao?"

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đều là người có tính tình hoạt bát, Trần Lam cũng không ngại ngùng, hai cô gái cứ thế chen chúc với nhau, từ đồ trang điểm đến cách phối quần áo, từ giới giải trí đến bí quyết theo đuổi thần tượng, bọn họ trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Cơm trưa được đặt tại một nhà hàng Trung Quốc gần miếu Phu Tử, Trần Hán Thăng cố ý chọn cách xa con phố Tam Sơn, để tránh Tiêu Dung Ngư nhìn thấy quán trà sữa "Ngộ Kiến".

Mấy người chọn một căn phòng sát đường trên lầu hai, nhân vật chính là Vương Tử Bác và Trần Lam.

Trần Lam là em gái nhỏ, những anh trai chị gái này đều sẽ trở thành hậu thuẫn vững chắc để cô ấy có một "cuộc sống thoải mái" ở Kiến Nghiệp sau này.

Còn về phần Vương Tử Bác, vì muốn thay đổi và trưởng thành, cậu ấy rèn luyện không biết ngày đêm ở bộ phận mạng của điện tử Qủa Xác suốt hai tháng.

Trong khoảng thời gian này không thể rời khỏi nhà máy, không gặp được bạn gái, bây giờ Vương Tử Bác có thể được "thả tự do", hoàn toàn không phải vì đi học lại sau kỳ nghỉ hè, mà là vì nền tảng của "cộng đồng Qủa Xác" đã được hoàn thành.

Phía sau là những công việc chi tiết về vấn đề tối ưu hoá và mô-đun chức năng và cấu hình tuỳ chỉnh, điều này cần được từ từ hoàn thiện, nhưng cũng có thể miễn cưỡng thở phào một hơi.

"Biên Thi Thi, Lão Vương nhà cậu này."

Trần Hán Thăng vỗ nhẹ vào tấm lưng rộng của Vương Tử Bác: "Bây giờ trả lại cho cậu một người hoàn hảo, hình như còn béo hơn một chút, xem ra đồ ăn của Qủa Xác không tồi, quan tâm nhân văn đối với các nhân viên vô cùng thích hợp."

Biên Thi Thi hơi ngại ngùng: "Tớ không thèm, hai người dứt khoát kết hôn với nhau đi, tớ và Tiểu Ngư Nhi sẽ sống cùng với nhau."

Trên mặt Vương Tử Bác nở một nụ cười rạng rỡ đơn thuần, trong lúc cấm túc cũng không hề hạn chế được việc giao tiếp, cậu ấy và Biên Thi Thi đã gửi cho nhau mấy ngàn tin nhắn.

Thực ra nội dung vô cùng đơn giản, chỉ là kể cho nhau nghe ngày hôm nay mình ăn gì, làm gì, phát hiện ra những

điều thú vị kỳ lạ gì, nhưng trong khoảnh khắc nhận được tin nhắn kia, trong lòng bọn họ vừa kích động vừa ngọt ngào.

Giữa hai người bọn họ không có "kỹ năng nói chuyện", không có "Thả thính", không có "PUA*", chỉ có nhớ nhung đơn thuần nhưng mãnh liệt.

(*PUA là tên viết tắt của Pick-up Artist, nghĩa là những chiêu trò dụ dỗ, lừa dối tình cảm của người khác để đạt được mục đích của bản thân là quan hệ tình dục. PUA được mọi người biết đến với cái tên "nghệ sĩ tán gái".)

Thỉnh thoảng Vương Tử Bác cũng sẽ nghĩ lại, đoạn tình cảm này thực sự là ly kỳ và quanh co, đầu tiên là nhóm bạn thân hợp tác với nhau, sau đó bản thân mình còn để lộ khuyết điểm, khó khăn lắm mới có thể xác định được quan hệ và gian nan tỏ tình, cuối cùng thứ chào đón là "yêu xa cùng thành phố".

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này mà Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều vô cùng quý trọng, luôn cảm thấy mối quan hệ đã trải qua bao nhiêu thăng trầm này thực sự đáng quý.

"Bạn học Biên Thi Thi vẫn còn tức giận."

Trần Hán Thăng hỏi: "Tử Bác, hôm nay mày nhận được tiền lương, nói cho Biên Thi Thi nghe xem hai tháng nay mày kiếm được bao nhiêu tiền?"

Ở đây đều là người thân bạn bè, Vương Tử Bác cũng không giấu diếm, thành thật nói: "Hơn bốn mươi ngàn."

"Nhiều như vậy sao?"

Quả nhiên con số này đã vượt qua dự liệu của Biên Thi Thi, cô ấy nhìn về phía Trần Hán Thăng, nghĩ rằng ông chủ Qủa Xác này đang giúp đỡ cậu bạn nối khố.

Trần Hán Thăng hiểu rõ ý cô ấy, xua tay nói: "Tớ gần như không thể gặp được Tử Bác ở trong nhà máy, một là do lịch làm việc và nghỉ ngơi của bộ phận bọn họ tương đối hỗn loạn, một số nhân viên ngủ vào ban ngày, nửa đêm tỉnh dậy viết code, hai là cấp bậc của Tử Bác quá thấp, tớ đều trực tiếp làm việc với kỹ sư trưởng Hoàng Lập Khiêm."

"Còn về phần lương thưởng, gần như tớ đều mặc kệ, bộ phận tài chính có quy tắc quy định riêng, nhưng về cơ bản đều là làm nhiều có nhiều, Tử Bác nhận được số tiền đó thực ra cũng không dễ dàng gì."

Trần Hán Thăng vừa nói như vậy, Biên Thi Thi cũng có thể tưởng tượng được hai tháng này Vương Tử Bác vất vả đến nhường nào, ánh mắt nhìn về phía bạn trai tràn ngập đau lòng.

"Không có đâu, không có đâu."

Vương Tử Bác không quá quen với việc được người khác khen ngợi trước mặt mọi người, vội vàng khiêm tốn nói: "Chủ yếu là vì quản lý Hoàng tương đối tin tưởng vào Internet Trí Bác, trước khi Cộng đồng Qủa Xác được đưa ra thị trường, công ty bọn tớ vẫn phải theo sát dự án."

"Vậy có nghĩa là cậu sẽ bị cấm túc một lần nữa?"

Biên Thi Thi hơi chán nản, nếu Vương Tử Bác lại bị "nhốt", lại là một tình yêu xa đáng sợ nữa.

Vương Tử Bác dường như có thể hiểu được nỗi lo lắng của bạn gái, trong lòng có một cảm giác ngọt ngào vướng vít: "Lần này không cần, tớ có thể ra vào nhà máy bất cứ lúc nào, cũng may số lượng các môn học chuyên ngành trong năm cuối giảm bớt, một tuần chỉ có ba tiết trên lớp và hai môn thực hành."

"Tử Bác nên theo sát hạng mục này."

Trần Hán Thăng cầm gạt tàn thuốc, vắt chéo chân ngồi bên cửa sổ: "Bốn mươi ngàn tệ này chỉ là một số tiền nhỏ, bởi vì tình hình tài chính hiện tại của Qủa Xác hơi eo hẹp, chờ đến khi điện thoại di động của Qủa Xác được đưa ra thị trường, lúc đó sẽ có một đợt thưởng lớn hơn nữa."

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác cũng nhớ tới một chuyện: "Mày sản xuất điện thoại cần bao nhiêu tiền vậy, vào tháng 8, hình như tao láng máng nghe nói đã có một cuộc khủng hoảng tài chính ngắn ngủi?"

Tiêu Dung Ngư cũng không biết chuyện này, sau khi nghe thấy "khủng hoảng tài chính", cô lập tức căng thẳng đến ngồi thẳng người.

"Chỉ là vấn đề nhỏ thôi, có doanh nghiệp nào không gặp chút khó khăn đâu?"

Trần Hán Thăng không thèm để ý, ngón tay búng tàn thuốc từng chút một: "Nếu các cậu thực sự muốn nghe, tớ có thể nói."

"Đầu tiên, số tiền lời nhận được sau khi đầu tư vào "Audition Online", tớ gần như đã chuyển hết cho Cộng đồng Qủa Xác."

"Tiếp theo, một phần doanh số bán hàng của MP4 tiếp tục bổ sung cho cộng đồng Qủa Xác, một phần khác hỗ trợ sản xuất điện thoại di động."

"Nhưng vẫn không thể đủ tiền, đây chính là lúc mà Tử Bác gọi khủng hoảng tài chính, chúng tớ đã nhờ một cơ quan nhà nước khu vực Giang Lăng ra mặt kiến nghị, tìm một ngân hàng cho vay đặc biệt để hỗ trợ tài chính năm mươi triệu tệ, lúc này mới duy trì được hoạt động bình thường của tất cả hạng mục."

“Năm mươi triệu?”

Tiêu Dung Ngư bị doạ đến mức nhảy dựng lên, cô theo bản năng tính toán lại số tiền mình có, tiền tiết kiệm của cha mẹ ước tính là bao nhiêu, toàn nhà đất đai nhà cửa trong nhà có giá trị bao nhiêu, có một cảm giác muốn nhanh chóng lấp kín lỗ hổng.

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng căng thẳng theo, dù sao người này cũng là bạn nối khố và bạn trai của cô bạn thân, đừng nói là 50 triệu, cho dù đang cõng trên lưng năm trăm ngàn tệ, có lẽ bọn họ cũng lo lắng đến mức không thể ngủ được.

Chỉ có Trần Lam nghiêng đầu, cô ấy cảm thấy cuộc trò chuyện lúc nãy đã chạm đến điểm mù nhận thức của mình.

“Năm mươi triệu tệ?”

“Chẳng lẽ là loại tiền giấy đốt cho ông bà tổ tiên kia sao?”

“Sản xuất điện thoại di động có nghĩa là gì, nghe giọng điệu này, hình như anh trai mình là quản lý cấp cao của điện tử Qủa Xác vậy.”

…

Trong lòng Trần Lam tràn ngập nghi vấn, nhưng cô ấy đã bị Trần Hán Thăng lừa nhiều, giống như “Chị dâu thứ hai” Tiêu Dung Ngư lúc nãy.

Rõ ràng giá trị nhan sắc của cô cùng cấp S với “Chị dâu cả” Thẩm Ấu Sở, nhưng anh họ còn cố ý dẫn dắt cô nghĩ theo hướng “bình thường không có gì đặc sắc”.

“Chắc là anh trai mình muốn mình cảm thấy bối rối, cũng may mình đã trưởng thành, không còn dễ bị lừa giống như lúc nhỏ nữa!”

Trần Lam bưng cốc nước chanh lên miệng nhấp một ngụm, tiếp tục nghe nội dung cuộc trò chuyện.

“Take it easy!”

Trần Hán Thăng thể hiện một câu đơn tiếng anh ngắn gọn mà hắn không biết nhiều lắm: “Bây giờ nếu một doanh nghiệp nào đó không nợ ngân hàng mấy chục triệu hay mấy trăm triệu thì đừng làm ăn lớn nữa.”

“Sau khi trên lưng gánh số nợ 50 triệu tệ, hiện tại những người quan tâm đến tớ còn nhiều hơn.”

Trần Hán Thăng cười nhạo nói: “Các cậu có tin không, có một lần tớ bị cảm lạnh, các giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng của ngân hàng cũng phải xách theo giỏ quả đến thăm tớ, sợ tớ nghẻo củ tỏi.”

“Đừng nói bậy!”

Tiểu Ngư Nhi không vui lắm.

“Chỉ đùa một chút thôi mà.”

Trầm Hán Thăng cười ha ha: “Thực ra vốn dĩ cũng không cần vay, nhưng điện thoại di động đầu tiên của Qủa Xác thực sự là một cỗ máy lắp ráp.”

“Chúng ta mua cameras, thẻ nhớ, pin, chíp và các linh kiện khác từ nước ngoài, nếu tuỳ tiện lắp ráp lại với nhau, thực chất có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền. Nhưng ý tưởng của Qủa Xác là muốn dung nhập những yếu tốt như hiện đại, trẻ trung và thời thượng vào trong điện thoại di động, đồng thời duy trì giá cả phải chăng và hình ảnh sản phẩm, muốn làm được thì nhất định phải tăng cường đầu tư và phát triển, năm mươi triệu tệ là điều cần thiết, như thế mới có thể kiếm được tiền tỷ trong tương lai…”

Trần Hán Thăng chậm rãi giải thích lý do mình vay tiền, bao gồm cả sự tin tưởng của mình vào dự án.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi nghe nói đến một thương vụ lớn với chi phí gần một trăm triệu tệ như vậy, hơn nữa "chuyên viên giao dịch chứng khoán" đang ở ngay bên cạnh mình.

"Có phải Trần Hán Thăng muốn đạt đến cảnh giới này không?"

Biên Thi Thi nhỏ giọng nói: "Tiền bạc cũng chỉ là một con số, nói như vậy, cuộc sống sau này của cậu ấy cũng thuận buồm xuôi gió đúng không?"

Sau khi nghe xong, Vương Tử Bác lặng lẽ cúi đầu đong đưa chiếc đũa trên bàn.

Tiểu Trần kiếm nhiều tiền như vậy, thực chất là để đối phó với "thảm hoạ" trong tương lai kia.

"Anh à!"

"Cuối cùng Trần Lam không nhịn được cắt ngang."

"Bảo bối, có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng phun ra một làn khói, nhẹ nhàng nói.

Trần Lam tỏ vẻ nghi hoặc: "Anh có quan hệ gì với Qủa Xác vậy?"

Trần Hán Thăng dập tắt tàn thuốc trở về chỗ ngồi của mình, ôm lấy bả vai em gái nói: "Cho cho em một bí mật, anh là ông chủ của Qủa Xác, em có tin không?"

"Hừ hừ hừ hừ…"

Quả nhiên Trần Lam không tin, cười lạnh nói: "Thông minh như em mà sẽ đi tin mấy chuyện ma quỷ của anh sao?"

Nhưng sau khi cười xong, Trần Lam phát hiện sắc mặt của những người khác vô cùng bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào mình giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

“Chị dâu, chị Thi Thi, anh Bác, tại sao các anh không cười vậy.”

Trần Lam yếu ớt hỏi.

Chương 702: Châu Kiệt Luân là một loại tín ngưỡng

“Bởi vì anh thực sự là ông chủ của Qủa Xác.”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói, còn chu đáo kẹp cho em gái một cái đầu sư tử.

Trần Lam nhìn về phía anh trai cà lơ phất phơ, lại nhìn về phía Vương Tử Bác, Biên Thi Thi, Tiêu Dung Ngư còn gật đầu với mình, ra hiệu “thực sự là như thế”.

“Mấy chục triệu tệ mà các anh nói lúc nãy đều là sự thật sao?”

Trần Lam ấp úng hỏi.

Trần Hán Thăng khẳng định gật đầu.

Vẻ mặt của Trần Lam đột nhiên trở nên phong phú, từ khiếp sợ đến nghi hoặc, từ nghi hoặc đến im lặng, cuối cùng cô ấy lại trực tiếp ném đũa xuống, ngẩng đầu chống nạnh bật cười “ha ha ha ha”.

Đó là một loại vui mừng phát ra từ tận trong lòng, mấy người Trần Hán Thăng bắt đầu trở nên bối rối.

“Chuyện gì thế này?”

Trần Hán Thăng nhìn cái đầu sư tử nói: “Trong đồ ăn này có độc sao? Chẳng lẽ người ta đã bỏ thuốc nửa điên nửa khùng, hay là do lúc trước Trần Lam đã từng bị chó cắn, hôm nay ra ngoài quên uống thuốc?”

Ngày thường nếu anh trai châm chọc mình như vậy, Trần Lam sớm đã phản kích, nhưng hôm nay cô ấy lại không ngại

chút nào, sau khi cười đủ rồi mới sâu sắc cảm thán: "Không thể tin được, không thể tin được…"

"Không thể tin được chuyện gì?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Lúc nghỉ hè, em đã từng xem bộ phim truyền hình Đài Loan "Hoàng tử ếch", cũng từng lén lút tưởng tượng rằng mình là công chúa con nhà giàu, nhưng rõ ràng đây là điều không thể."

Không hiểu tại sao Trần Lam lại trở nên kích động: "Không thể ngờ được giấc mộng tuyệt vời này lại được anh trai của em thực hiện, em đã quyết định rồi, sau này ních QQ của em sẽ đổi thành "Trưởng công chúa Qủa Xác"!"

"Mẹ nó!"

Khoé miệng Trần Hán Thăng giật giật, đột nhiên có một loại xúc động không muốn nhận cô em gái ngốc nghếch này.

"Tiểu Ngư Nhi."

Biên Thi Thi nhịn cười nói: "Cô em chồng này của cậu hoàn toàn là Trần Hán Thăng bản nữ."

…

Sau khi ăn trưa xong, Tiêu Dung Ngư lại dẫn theo Trần Lam đến dạo chơi trong công ty luật, bây giờ Trần Lam vẫn chưa thể hiểu được địa vị đặc biệt của "công ty luật Dung Thăng" trong ngành luật ở Kiến Nghiệp, chỉ cảm thấy việc xuyên thấu qua lớp kính ở tầng 18 thưởng thức cảnh đẹp của cố đô sáu triều đại, thực sự vô cùng ngầu.

Chiều hôm đó Tiêu Dung Ngư muốn dẫn Trần Lam đi mua sắm, nhưng vị "Trưởng công chúa của Qủa Xác" này vẫn là sinh viên năm nhất, hoàn toàn không thể so sánh được với các "sinh viên già" nghiên cứu sinh, sinh viên năm bốn và người

gây dựng sự nghiệp kia, giáo viên hướng dẫn gửi một tin nhắn trong group, cô phải đau khổ trở về trường học.

“Anh, anh đưa em đi.”

Trần Lam lo lắng gào rống: “Tối nay bọn em có một buổi họp lớp.”

“Bây giờ mới hai giờ.”

Trần Hán Thăng lười biếng không muốn đi: “Em đi xe buýt cũng được mà.”

“Chị dâu, anh trai em bảo em tự trở về kìa.”

Trần Lam trực tiếp năn nỉ với Tiêu Dung Ngư.

“Tiểu Trần, cậu đưa em ấy về đi.”

Tiêu Dung Ngư vẫn làm hết trách nhiệm của một người “chị dâu: “Trần Lam không quen với Kiến Nghiệp, em ấy lạc đường thì phải làm sao?”

“Phiền quá đi.”

Trần Hán Thăng lề mề cầm lấy chìa khoá xe: “Trần Lam, em đến Kiến Nghiệp đi học, hoàn toàn làm loạn cuộc sống bình thường của anh.”

“Chị dâu, anh của em ghét em kìa.”

Trần Lam lại làm nũng và giở trò.

Tiêu Dung Ngư ngọt ngào xinh đẹp lại thích dáng vẻ này, ôm má Trần Lam nói: “Chị dâu có bằng lái xe, chờ chị học được cách lái trên đường, sau này chúng ta mặc kệ anh trai em, chị dẫn em đi đến núi Tê Hà, lăng Trung Sơn, chùa Kê Minh ngắm cảnh.”

“Tớ bận thế này, không có thời gian dạy cậu đâu.”

Trần Hán Thăng thoái thác nói.

Chiếc Chevrolet của Tiêu Dung Ngư vẫn đang đậu trong đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng cố ý không dạy cô, bởi vì sau Tiểu Ngư Nhi học lái xe xong, hắn không thể kiểm soát được phương hướng của cô nữa.

"Tớ không cần cậu dạy."

Tiêu Dung Ngư hất mái tóc đuôi ngựa: "Chị Cao cũng đã mua xe, chị ấy nói nếu rảnh sẽ dạy mình, Tiểu Trần, cậu sẽ không ngăn cản đấy chứ?"

"Hả? Không đâu, ha ha, ha ha…"

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng, nếu như vậy còn phản đối, động cơ không đơn thuần có lẽ sẽ bại lộ.

"Tiểu Trần, tao cũng có ý định học lái xe."

Vương Tử Bác cũng xen vào một câu: "Nhân lúc vẫn còn đang đi học, tao muốn học thêm một thứ gì đó, sau này khi tốt nghiệp rồi sẽ không còn nhiều thời gian nữa."

"Ai quản mày đâu, mày lái xe tăng cũng không ai quan tâm."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói.

Cao Văn, cô không việc gì thì lo yêu đương không thú vị hơn sao? Tại sao lại phải dạy người khác lái xe chứ?

"Khắp nơi đều là điêu dân muốn hại trẫm mà!"

…

Trên đường từ trung tâm thương mại quốc tế đến khu đại học Giang Lăng, Trần Lam vẫn vô cùng phấn khích, có thể tưởng tượng được mấy năm mình học tập ở Kiến Nghiệp chắc chắn sẽ rất tuyệt vời.

"Anh, chị dâu cả và chị dâu thứ hai…"

Trần Lam vừa nghe nhạc trên đài phát thanh trong xe vừa nói chuyện phiếm.

“Cái gì gọi là chị dâu cả và chị dâu thứ hai?”

Trần Hán Thăng cau mày cắt ngang.

“Ồ, Thẩm Ấu Sở là chị dâu cả, Tiêu Dung Ngư là chị dâu thứ hai.”

Trần Lam vô cùng nghiêm túc giải thích: “Việc sắp xếp này dựa theo thời gian em quen biết hai chị dâu, cũng không có ý nghĩa đặc biệt nào khác, mong nam chủ đừng quá suy diễn, cảm ơn đã hợp tác.”

“Ồ, em có rắm thì mau thả đi.”

Trần Hán Thăng rủ mắt xuống, người có thể khiến hắn hết cách không biết làm sao không nhiều lắm, em gái Trần Lam có lẽ là một trong số đó.

“Xin hỏi nam chủ đương sự, việc anh đồng thời hẹn hò với nhiều phụ nữ xinh đẹp…”

Trần Lam nắm tay lại làm microphone, đưa đến bên miệng Trần Hán Thăng: “Chẳng lẽ là có năng lực đặc biệt gì sao? Có thể giới thiệu cho em biết một chút được không?”

“Đối với những chuyện như hẹn hò với nhiều bạn gái này, tám phần phải dựa trên sự chân thành, một phần phải nhìn vào sự thông minh.”

Trần Hán Thăng dừng lại một chút, bàn tay xoay chuyển vô lăng một cái.

“Vậy một điểm còn lại là gì?”

Trần Lam truy hỏi.

“91 điểm con lại hoàn toàn dựa vào da mặt dày.”

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói.

Trần Lam ngẩn người: “Qủa không hổ là anh trai em.”

“Vậy anh cảm thấy chị dâu cả của em xinh đẹp hay là chị dâu thứ hai của em xinh đẹp hơn?”

Trần Lam rất muốn biết câu trả lời của câu hỏi này.

“Ừmmmm…”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút; “Thẩm Ấu Sở, cô ấy đơn thuần, lương thiện và xinh đẹp; Về phần Tiêu Dung Ngư, cô ấy cũng đơn thuần, lương thiện và xinh đẹp.”

“Từ ngữ miêu tả của anh giống nhau mà.”

Trần Lam kỳ quái nói.

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng nhún nhún vai: “Cho nên không thể phân biệt được, sàn sàn như nhau thôi.”

“Sao có thể như vậy được chứ? Rõ ràng là anh không biết miêu tả con gái mà.”

Trần Lam lấy bản thân mình làm ví dụ: “Mong anh hãy miêu tả em gái của mình một chút.”

“Em gái của anh à?”

Trần Hán Thăng đánh giá liếc nhìn Trần Lam một cái: “Đơn thuần, thiện lương và thông minh.”

“Ý anh là gì?”

Trần Lam lập tức phản ứng lại: “Em không xinh sao?”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Đó là lý do anh nói em thông minh, nhận thức được câu trả lời rất nhanh.”

“Anh…”

Trần Lam lại bị trêu chọc không vui, đáng tiếc bây giờ cả hai vị chị dâu đều không có ở đây, Trần Hán Thăng căn bản sẽ

không quan tâm đến cô ấy.

"Được rồi, em không thể so sánh được với các chị ấy."

Trần Lam "giở trò" một lúc lâu, phát hiện hình như Trần Hán Thăng không nghe thấy, dứt khoát điều chỉnh lại cảm xúc của mình, tiếp tục hỏi: "Anh, chị dâu thứ hai sở hữu một công ty luật, chị dâu cả làm nghề gì vậy? Chẳng lẽ chỉ là một cô sinh viên xinh đẹp thôi sao?"

Đối với vấn đề này, Trần Hán Thăng không trực tiếp trả lời, sau khi đi vào khu thương mại Nghĩa Ô, hắn chỉ lên tầng hai nói: "Em đi vào đi mua một cốc trà sữa, đến lúc trả tiền thì nói mình là em gái chồng của Thẩm Ấu Sở, nhìn xem chuyện gì sẽ xảy ra."

Trần Lam bán tín bán nghi đi đến, mười phút sau, cô ấy xách theo sáu ly trà sữa trở về, vẻ mặt hơi ngơ ngác: "Các cô ấy gọi điện thoại cho chị dâu Ấu Sở, sau khi xác định thì đưa cho em sáu ly trà sữa, dặn dò em chia cho các bạn cùng phòng mỗi người một ly để duy trì mối quan hệ với các bạn học, nhưng không đòi tiền."

"Không đòi tiền là đúng rồi."

Trần Hán Thăng nói: "Ở Kiến Nghiệp này có bốn chi nhánh trà sữa "Ngộ Kiến", ở gần trung tâm thành phố có hai cửa hàng, bà chủ chính là Thẩm Ấu Sở."

"Tại sao các anh chị lại có nhiều tiền như vậy chứ?"

Trần Lam tức giận nói: "Anh cố ý không để em nghiêm túc học tập, dụ dỗ em trầm luân vào viên đạn bọc đường là tiền tài đúng không?"

"Tuỳ em thôi."

Trần Hán Thăng nhếch môi nói: "Tóm lại anh chỉ là một kẻ sống tạm bợ, người khác không thể tưởng tượng được sự hạnh

phúc của một kẻ sống tạm bợ đâu.”

“Thôi bỏ đi, mẹ em sẽ đánh em mất.”

Trần Lam vẫn từ chối lời đề nghị này, lúc đến cổng trường y Kiến Nghiệp, cô ấy cố ý trì hoãn thời gian: “Anh, nghe nói album của Châu Kiệt Luân sẽ được phát hành vào tháng 11 này.”

“Hả?”

Trần Hán Thăng bắt đầu không quan tâm: “Đến lúc đó em mua băng về nghe thử xem.”

“Đúng vậy, Châu Kiệt Luân là một loại tín ngưỡng.”

Trần Lam dừng lại một chút: “Cho nên em muốn nghe nó bằng loại walkman chất lượng cao.”

Trần Hán Thăng im lặng một lúc lâu, cuối cùng gật đầu nói: “Mua mua mua…”

Chương 703: Dịu dàng không, đó là do tôi dùng mạng đổi lấy đấy?

Em gái vừa phiền phúc vừa thông minh cuối cùng cũng trở lại trường học để tham gia cuộc họp lớp. Trần Hán Thăng cũng không trở về trung tâm thương mại quốc tế mà trực tiếp đi về phía nhà máy điện tử Qủa Xác.

Sau khi Trịnh Quan Đề lãnh đạo dự án nghiên cứu và phát triển điện thoại di động, Trần Hán Thăng vô cùng tin tưởng vào năng lực của cô, cô còn chủ động đưa ra quy định một số cơ chế liên lạc cố định cho "Viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ", mỗi tuần sắp xếp hai người quản lý của Qủa Xác và Xiaomi tiến hành thảo luận nghiên cứu, duy trì thông tin liên lạc hiệu quả.

Cô bạn thân Trịnh vô cùng thông minh, cô hiểu rõ mối quan hệ giữa Qủa Xác và Xiaomi có lẽ là vừa hợp tác vừa cạnh tranh, ở các khoảng thời gian khác nhau, tỷ lệ của hai yếu tố này cũng khác nhau.

Bây giờ bọn họ đang hợp tác chiều sâu, chờ đến khi sản phẩm của hai nhà được tung ra thị trường theo hai hướng riêng biệt, lúc đó có lẽ là mối quan hệ cạnh tranh.

Cho nên, chiếc điện thoại động đầu tiên của Qủa Xác, cho dù bản chất của nó chỉ là một "máy lắp ráp" đi chăng nữa, nhưng chất lượng vẫn có thể được đảm bảo dưới sự hỗ trợ của nhiều nguồn tài nguyên như sức người sức của.

Đồng thời, còn phải đạt được yêu cầu hiệu quả về chi phí "cấp thấp nhưng không thô tục" do Trần Hán Thăng đưa ra.

Việc sản xuất điện thoại di động cứ dao cho Trịnh Quan Đề, sự chú ý của Trần Hán Thăng khoảng thời gian này đều đặt trên "Cộng đồng Qủa Xác", đây mới là nền tảng network toàn diện tích hợp cuộc sống, mua sắm, liên lạc… Mà Qủa Xác độc lập nghiên cứu phát minh.

Thỉnh thoảng hắn sẽ đến đây nghe kỹ sư trưởng Hoàng Lập Khiêm báo cáo tình hình một chút, thỉnh thoảng hai người sẽ cùng nhau thảo luận về trải nghiệm của người dùng.

Sau khi chiếc Land Rover đi vào công điện tử Qủa Xác, nhân viên bảo vệ nhanh chóng chạy ra mở cửa, mọi người đều không phải là kẻ ngốc, lần đầu tiên Trần Hán Thăng đi vào nhà máy là tháng 4, bây giờ đã là tháng 9, trong khoảng thời gian này Trần Hán Thăng ra ra vào vào nhiều lần như vậy, thân phận của hắn sớm đã ở trong trạng thái "nửa công khai".

Gần như tất cả các nhân viên của điện tử Qủa Xác đều biết ông chủ của mình là một sinh viên đại học, bộ phận hành chính còn đặc biệt đưa ra một thông báo, tỏ vẻ trước khi có thông tin chính thức, mọi người đừng bình luận lung tung.

Thông báo đó không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, chỉ nói "trước khi có thông tin chính thức", có lẽ là sau khi Trần Hán Thăng chính thức lộ diện, mọi người có thể thoải mái buôn chuyện.

Sau khi đi vào văn phòng, Hoàng Lập Khiêm đã sớm cầm laptop chờ ở đó, anh ta xấp xỉ tuổi với Lý Tiểu Giai, nhưng tóc gần như đã rụng hết rồi.

"Trần tổng, mời anh xem…"

Hoàng Lập Khiêm nghiêm túc xoay màn hình máy tính đến trước mặt Trần Hán Thăng, giải thích về những chi tiết thay

đổi so với khuôn mẫu của Cộng đồng Qủa Xác sắp tới.

Gu thẩm mỹ của Trần Hán Thăng đối với những thứ này thực sự đã vượt quá mức quy định và đạt đến khả năng thưởng thức mười năm sau, mấy tháng trước, lần đầu tiên Hoàng Lập Khiêm tạo được giao diện trò chuyện của Cộng đồng Qủa Xác, trang web với hai màu chủ đạo là đen trắng và các chức năng lạc hậu này lập tức bị Trần Hán Thăng trực tiếp phủ định, còn đặt biệt danh cho nó là "diễn đàn âm phủ".

Thực ra Hoàng Lập Khiêm cũng bị oan, bây giờ các trang web trò chuyện gần như đều có hình thức này, chẳng lẽ mọi người đều trò chuyện dưới âm phủ sao?

Nhưng Trần Hán Thăng là ông chủ, nếu hắn đã đưa ra yêu cầu thì nhất định phải sữa, ngoài ra, Trần Hán Thăng cũng là người ủng hộ đắc lực nhất của bộ phận mạng của điện tử Qủa Xác.

Bộ phận mạng này vẫn luôn là "nhà giàu" ăn tiền mặt, một số người trong ban quản lý từ lâu đã đưa ra một câu hỏi, sự tồn tại của nó mang ý nghĩa quan trọng như vậy sao?

Trước mắt hình như nó không mang lại bất cứ lợi ích và hiệu quả kinh tế nào, còn vì việc nghiên cứu phát minh này mà tiêu tốn một lượng tài chính lớn, cho nên mới dẫn đến việc điện tử Qủa Xác cần vay ngân hàng 50 triệu.

Mặc dù mọi người đều biết rằng, một khi điện thoại di động được ra mắt, bọn họ chỉ cần một phút là có thể kiếm được 50 triệu, nhưng những lời dị nghị vẫn luôn tồn tài.

Trong lòng hai vị kỹ sư đứng đầu vẫn luôn biết rõ rằng, nguyên nhân chính là do bản thân "chưa lập được chút công lao" nào, vừa mới đến đây đã chiếm được vị trí cao, có lẽ đã đắc tội với người nào đó.

Trong lòng Trần Hán Thăng cũng hiểu rõ những chuyện này, nhưng từ trước đến nay hắn chưa bao giờ để ý, đây đều là những đạo lý vô cùng dễ hiểu, mấy đứa nhỏ trong hội học sinh cũng hiểu được.

Ví dụ như, ở trong trường đại học Tài chính, cho dù là hội học sinh của trường hay hội học sinh của học viện thì cũng chỉ có một hội trưởng, nhưng phó hội trưởng lại có đến hai ba người, giữa những phó hội trưởng này đều đối chọi gay gắt với nhau, chỉ cần mở cuộc họp sẽ cãi nhau.

Hội trưởng đều là "người hiền lành", khuyên nhủ người này, nói một tiếng với người kia, nhưng hắn chưa bao giờ tổ chức lại cơ cấu để mấy vị phó hội trưởng thực sự "bắt tay giảng hoà".

Bởi vì nhóm phó hội trưởng cãi nhau càng dữ dội, bọn họ càng cần nhận được sự ủng hộ, đến lúc đó hội trưởng mới dễ dàng sai bảo cấp dưới hơn.

Tương tự như trong một doanh nghiệp, sự cạnh tranh thích hợp giữa các bộ phận với nhau, nói một cách dễ hiểu thì là bắt lỗi của nhau, điều này sẽ có lợi cho việc cải thiện trình độ sản xuất hoặc quản lý cho doanh nghiệp.

Những tinh anh của xã hội này không phải là kẻ ngốc, chỉ cần Trần Hán Thăng còn có sức mạnh, bọn họ sẽ không dám làm ầm ĩ.

Hội học sinh cãi nhau ầm ĩ nhất cùng lắm cũng chỉ là mọi người gặp nhau đều không quan tâm đến nhau, trong lòng mắng một tiếng "Mẹ kiếp, cả nhà mày chết hết đi", nhưng doanh nghiệp cãi nhau ầm ĩ thì sẽ bị khai trừ.

Lúc ấy, sau khi Trần Hán Thăng mắng "diễn đàn âm phủ xong", thực ra có một số người trong ban quản lý rất vui

mừng, bởi vì bản thân mình phản đối cũng vô dụng, thái độ của ông chủ mới là điều quan trọng nhất.

Bản thân Hoàng Lập Khiêm cũng lo lắng bất an, kết quả chưa đầy vài phút sau, thư ký chuyên môn của Trần Hán Thăng là Nhiếp Tiểu Vũ đưa đến hơn năm triệu tiền ngân sách, dặn dò bọn họ yên tâm làm việc, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này Hoàng Lập Khiêm cuối cùng cũng hiểu rõ, ông chủ quả nhiên đúng như trong truyền thuyết, tính tình nóng nảy, tác phong làm việc bá đạo, nhưng đồng thời lại rất có cá tính.

Làm việc dưới quyền của những ông chủ như thế này thực ra tương đối đơn giản, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ hắn giao, những thứ khác không cần phải xen vào.

Cho dù có mười ngàn người bất mãn với bạn đi chăng nữa, chỉ cần hắn duy trì thì mọi chuyện không cần phải lo lắng.

Nói cách khác, cho dù mười ngàn người đều cảm thấy bạn rất tốt, nhưng chỉ cần hắn không hài lòng, bạn có thể bị cho nghỉ việc ngay lập tức.

Cho nên sau đó, Hoàng Lập Khiêm thu hồi tâm tư kết bạn cùng với các đồng nghiệp khác, nghiêm túc suy nghĩ đến những yêu cầu mà Trần Hán Thăng đưa ra "nhất định phải ngắn gọn rõ ràng, đừng có mấy thứ hoa hoè loè loẹt chó má kia, đừng tạo ra một diễn đàn âm phủ giống như người chết, đừng con mẹ nó…" cộng thêm một đống từ liên quan, sau khi nghiên cứu và cải thiện cùng với nhóm từng bước từng bước, cuối cùng diễn đàn cũng càng ngày càng phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ vào mười năm sau.

Trần Hán Thăng cũng không còn cách nào khác, nhất định phải thiết kế dựa theo yêu cầu này, bởi vì sau khi Cộng đồng

Qủa Xác được ra mắt, đối thủ của bọn họ chính là những diễn đàn như Baidu Tieba, Tianya, Mop.com… gì đó.

Để giữ chân người lướt Web ngay từ cái nhìn đầu tiên, bọn họ chỉ có thể chăm chú về bố cục và nội dung diễn đàn.

"Trần tổng."

Sau khi hoàn thành những thay đổi trong khuôn mẫu, Hoàng Lập Khiêm lại đưa ra một điều anh ta vẫn nghi hoặc: "Sau khi người dùng đăng ký trên Cộng đồng Qủa Xác, bọn họ có cần thêm hậu tố tên tuổi hoặc danh tính khi lên tiếng không?"

Trần Hán Thăng cau mày: "Danh tính thì có thể suy xét, tuổi tác thì thôi đi, làm thế này có lẽ mọi người sẽ xấu hổ."

"Sao lại như vậy?"

Kỹ sư trưởng Hoàng vẫn có chút không hiểu, bây giờ rất nhiều diễn đàn đều thích thêm tuổi tác nghề nghiệp gì đó.

"Ừm… Anh nên thoả mãn nhu cầu khoác lác của mọi người đi."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi đưa ra mấy ví dụ, anh thử xem làm như vậy thực sự có thích hợp không nhé?"

"Ví dụ như, trong bài post tình cảm nào đó, xuất hiện hai bình luận như thế này."

"Dịu dàng sao? Đó là do tôi dùng mạng của mình để đổi lấy (9 tuổi)".

"Hy vọng những người như các cậu đừng bao giờ hiểu được sự đau xót trong lòng tôi (10 tuổi)."

…

“Thêm một ví dụ khác, trong một bài post mang tính xã hội nào đó, xuất hiện bình luận như thế này.”

“Tôi phản đối ý kiến của bạn, bởi vì tôi là tiến sĩ đợt đầu tiên, bây giờ đã là mẹ của hai đứa nhỏ (11 tuổi).”

“Tôi vừa mới đi du học trở về, các bạn học đều đã là những người giàu có với thu nhập hàng năm vài triệu tệ, gia đình lại nuôi thả, bạn cho rằng mình là ai (13 tuổi).”

…

Trần Hán Thăng chỉ tuỳ tiện đưa ra hai ví dụ mà Hoàng Lập Khiêm đã cảm thấy trên đầu chảy mồ hôi ròng ròng, xem ra thêm hậu tốt tuổi tác vào thực sự không ổn.

“Điều quan trọng nhất là, sau khi Cộng đồng Qủa Xác chính thức ra mắt, tôi chắc chắn sẽ chuyển hướng mọi người đến “Audition Online”, đến lúc đó nếu xuất hiện một cái thiệp như thế này.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Các anh chị, năm nay em mới lên lớp một, các anh chị có ai có thể dẫn em đi, hoặc mua cho em một chiếc váy trong trung tâm thương mại được không? (38 tuổi).”

“Lão Hoàng, nhãn hiệu này sẽ bị phá vỡ mất.”

Chương 704: Hội trưởng hội học sinh bị phớt lờ, phải làm sao bây giờ?

Sau khi Trần Hán Thăng phân tích "nhìn xa trông rộng" như vậy, Hoàng Lập Khiêm lập tức biết có vấn đề, hai người lại tiếp tục thương lượng một hồi, tối hôm đó Hoàng Lập Khiêm tiếp tục tăng ca, Trần Hán Thăng phủi mông đi ăn cơm cùng với Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở hơi ngẩn người, Trần Hán Thăng không cần nghĩ cũng biết là vì Hồ Lâm Ngữ.

Khoảng thời gian này tình cảm giữa mình và Thẩm Ấu Sở rất hài hoà, sức khỏe của bà nội vẫn ổn, A Ninh vui vẻ trưởng thành, cho nên người có thể khiến Thẩm Ấu Sở lo lắng có lẽ chính là cô bạn tốt cùng phòng ba năm này thôi.

"Tiểu Hồ thế nào rồi?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Thẩm Ấu Sở mở điện thoại di động ra, bật tin nhắn ra rồi đưa cho bạn trai.

Hồ Lâm Ngữ gửi đến một tin nhắn thật dài, điện thoại Nokia hiện tại chỉ có thể chứa 70 ký tự trong một tin nhắn, cho nên nó buộc phải chia làm mấy đoạn.

"Ồ, tin nhắn này là một bài văn nhỏ đấy."

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Trong khoảng thời gian Vương Tử Bác yêu đương với Hoàng Tuệ, cậu ấy cũng thường xuyên gửi cho Hoàng Tuệ một đoạn hoàn chỉnh như thế này,

còn là lúc nửa đêm nữa, bởi vì quá dài nên Hoàng Tuệ không thèm đọc, lần nào cũng chỉ trả lời một tiếng "ồ".

"Đáng tiếc."

Trần Hán Thăng không tim không phổi lắc đầu: "Bây giờ Tử Bác đã có được tình yêu chân chính, sau này không thể thấy được những trường hợp ngớ ngẩn thế này nữa rồi."

Thẩm Ấu Sở và Hoàng Tuệ không cùng một thế giới, hai người này ngày thường không có bất cứ liên lạc nào, nếu không phải lúc nãy Trần Hán Thăng nhắc đến, có lẽ Thẩm Ấu Sở cũng không có ấn tượng nào.

Đương nhiên Trần Hán Thăng cũng chỉ thuận miệng nói như vậy, ngay sau đó lại cúi đầu nhìn xuống tin nhắn bài văn của Hồ Lâm Ngữ.

Ý của Tiểu Hồ rất đơn giản, đại khái chính là cha mẹ cô ấy không đồng ý với sự lựa chọn làm "em gái trà sữa" của cô ấy, ép buộc con gái phải thi tuyển điều sinh, như thế sau này mới có thể giúp được con trai, thân là một người phụ nữ độc lập trong thời đại mới, đương nhiên cô ấy phản đối sự sắp xếp ức hiếp này.

Cho nên, dưới sự tức giận, cha mẹ Hồ Lâm Ngữ dứt khoát nhốt cô ấy ở trong nhà, không cho phép cô ấy trở về Kiến Nghiệp, ép cô ấy phải ôn tập.

Tiểu Hồ đau lòng một lúc lâu, khoảng thời gian này mới lấy lại tinh thần, có lẽ trong khoảng thời gian nhắn cô ấy không thể quay trở về Kiến Nghiệp, cũng không biết lúc nào mới có thể gặp được bạn tốt, còn dặn dò Ấu Sở cố gắng thi lên thạc sĩ, mở rộng quy mô của quán trà sữa, tự sống thật tốt."

"Giống như một bản di chúc vậy."

Trần Hán Thăng trả điện thoại lại cho Thẩm Ấu Sở: "Cậu yên tâm đi, Hồ Lâm Ngữ có thể gửi tin nhắn tức là không bị

đói đến chết, chờ sau khi đại hội tân sinh viên kết thúc, tớ và cậu sẽ đi đến đó xem thử.”

Hội trưởng hội học sinh đại học Tài chính sẽ phải phát biểu trong đại hội tân sinh viên, nếu đã chắc chắn Tiểu Hồ không sao, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ không muốn từ bỏ cơ hội xuất đầu lộ diện và tỏ vẻ này.

Trong quá trình ăn cơm, thỉnh thoảng sẽ có mấy sư đệ sư muội mặc áo rằn ri quân đội đi ngang qua, Trần Hán Thăng là người có kinh nghiệm phong phú nên lập tức biết bọn họ đã cố ý đi đường vòng đến đây.

Trong hai ngày ở đại học Tài chính, danh tiếng của Thẩm Ấu Sở còn lớn hơn cả Trần Hán Thăng, các tân sinh viên đều muốn biết “Sư tỷ xinh đẹp nhất đại học Tài chính” trông như thế nào, nên thường xuyên tụ tập ở quán trà sữa để thử vận may.

Còn về phần hội trưởng hội học sinh kia, ai quan tâm hắn là ai chứ?

“Con mẹ nó, mấy thằng nhóc đáng chết này.”

Trong lòng Trần Hán Thăng mắng một tiếng, bây giờ là thời đại học cần lướt Wechat, bọn họ đặc biệt đi từ cửa chính của căng tin đến cửa phụ, rõ ràng là để nhìn thấy Thẩm Ấu Sở.

Một đám người còn giả vờ chờ bạn, hoặc cúi đầu cột dây giày, hoặc tìm kiếm thẻ cơm khắp người.

….

Thực ra ngắm mỹ nữ cũng không có gì to tát, nhưng có thể tôn trọng hội trưởng Trần một chút được không, ánh mắt trực tiếp phớt lờ của các cậu là có ý gì.

“Đi đi, cậu mau trở về ký túc xá ôn tập thi lên thạc sĩ đi, tớ cũng phải trở về ký túc xá đọc sách, sắp tốt nghiệp rồi, đột

nhiên muốn nghiêm túc học tập.”

Trần Hán Thăng tuỳ tiện lấp đầy bụng, trút giận với đồ ăn trong căng tin: “Đồ ăn hôm nay như thế nào vậy, món đùi gà này tệ quá đi.”

Thẩm Ấu Sở ngẩn người: “Tớ cảm thấy cũng được mà.”

“Cậu là cậu, còn tớ là tớ.”

Trần Hán Thăng cưỡng ép tìm một lý do: “Tớ chỉ ăn thịt đùi gà bên phải, không ăn bên trái, nào biết hôm nay đều là chân trái.”

Thẩm Ấu Sở: …

…

Sau khi trở về ký túc xá, Lão Đới và Kim Dương Minh cũng đã quay trở lại, những thành viên trong phòng ký túc xá 602 đều tụ tập đông đủ một lần nữa, bầu không khí lúc này mới nháo nhiệt một chút.

Tiểu Kim “lạch cạch” gõ bàn phím, Trần Hán Thăng ghé sát lại nhìn xem, cậu ấy thế mà lại đang chơi “Audition Online”.

Ngón tay Kim Dương Minh nhảy loạn xạ, vừa bấm các phím mũi tên, lên xuống, trái, phải, enter”, còn có thể đồng thời bắt chuyện với một người chơi nữ đến gần.

Kim: Mỹ nữ năm nay bao nhiêu tuổi rồi, nhảy tuyệt lắm.

Kim: Muốn kết bạn với nhau không, đây là số QQ của tớ.

Kim: Nếu cậu là bạn nhảy của tớ, tớ sẽ mua đạo cụ cho cậu.

Phong Tâm Toả Ai: Cảm ơn anh trai, sau khi nhảy xong đợt này em sẽ kết bạn với anh.

Trần Hán Thăng cười hì hì ôm lấy bả vai Kim Dương Minh: "Bắt chuyện đơn giản như vậy sao?"

"Tứ ca, còn phải xem bản lĩnh."

Kim Dương Minh vô cùng đắc ý: "Nếu mày nhảy không tốt, cho dù có tiền cũng vô dụng thôi."

"Kim ca thật trâu bò, nhưng mày sớm bốn chiều ba, Đông Nhi phải làm sao đây?"

Trần Hán Thăng cũng chỉ tuỳ tiện nói như vậy, bản thân hắn cũng một chân đạp hai ba chiếc thuyền mà, bắt chuyện trên game online cũng thành chuyện sao?

Nhưng sau khi nghe xong những lời của Trần Hán Thăng, trên khuôn mặt Kim Dương Minh đột nhiên hiện lên một chút bực bội, đeo tai nghe lên nói: "Đừng làm phiền tao, tao tiếp tục chơi game đây."

Trần Hán Thăng dường như đã nhận ra được gì đó, chỉ nhìn Kim Dương Minh không hỏi thêm nữa.

Hai ngày sau cũng là đại hội tân sinh viên, những đại hội như thế này chỉ hữu ích với tân sinh viên, các sinh viên năm hai cũng chỉ xem trò vui một chút, hoài niệm bản thân mình năm ngoái, các nhân vật già cỗi sinh viên năm ba năm tư thậm chí còn lười liếc nhìn một cái.

Bí thư của Đoàn uỷ sớm đã đưa bản thảo phát hiểu cho Trần Hán Thăng, hơn chín giờ sáng, các tân sinh viên bắt đầu tập hợp ở sân tập thể dục, lão đạo trường đại học Tài chính cũng lần lượt đi vào ngồi vào vị trí chủ trì bên sân khấu.

Trần Hán Thăng và bí thư Đoàn uỷ Vu Dược Bình ngồi bên cạnh nhau, bọn họ là người quen cũ, cả hai người đều bị phơi nắng đến bơ phờ, héo mòn nhìn các tân sinh viên tràn đầy sức sống dưới sân khấu.

“Đúng là rảnh rỗi, có thời gian thì ngủ một giấc không phải tốt sao?”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi.

“Cậu chỉ cần tuỳ tiện nói vài câu là được.”

Lão Vu lau mồ hôi an ủi nói.

“Giang hồ” sớm đã đồn đãi rằng Trần Hán Thăng chính là ông chủ đứng phía sau của Qủa Xác, tài sản lên đến hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu, điều quan trọng nhất là hình như bản thân Trần Hán Thăng cũng ngầm thừa nhận thông tin này.

“Chậc chậc, năm đó khi thằng nhóc này lừa từ tay tôi “tờ đơn xin học bổng cho sinh viên nghèo”, thực ra cậu ấy đã bộc lộ rất nhiều tố chất của một doanh nhân lớn, chẳng hạn như biết giải quyết mọi chuyện, kiên cường, giỏi thu phục lòng người.”

Lão Vu ôm bụng bự của bình suy nghĩ, đột nhiên người dẫn chương trình mời Trần Hán Thăng lên sân khấu: “Tiếp theo đây, xin hãy vỗ một tràng pháo tay thật vang dội để hoan nghênh hội trưởng hội sinh viên đại học Tài chính Trần Hán Thăng lên sân khấu phát biểu.”

“Bốp bốp bốp…”

Tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, nhưng Trần Hán Thăng vẫn không nhúc nhích ngồi đó.

Người dẫn chương trình còn tưởng Trần Hán Thăng không nghe thấy, thế là lại mời một lần nữa: “Tiếp theo đây, xin hãy dùng một tràng pháo tay thật vang dội để hoan nghênh hội trưởng hội sinh viên đại học Tài chính Trần Hán Thăng lên sân khấu phát biểu.”

Trần Hán Thăng vẫn vờ như không nghe thấy.

Hiệu trưởng Lục Cung Siêu và các thầy cô giáo khác đều nhìn về phía Trần Hán Thăng, các sinh viên năm nhất vốn dĩ đang sửng sốt ở dưới sân khấu, bây giờ mới đồng loạt ngẩng đầu lên.

"Người dẫn chương trình gọi cậu, không nghe thấy sao?"

Vu Dược Bình vội vàng đẩy Trần Hán Thăng.

"Nghe thấy chứ, em sợ tân sinh viên dưới khán đài không nghe thấy, mấy tên chó má này, thế mà lại phớt lờ em."

Trần Hán Thăng thầm nói xong, lúc này mới cầm bản thảo phát biểu, vẻ mặt tươi cười đi về phía microphone.

Quả nhiên, bởi vì "sự cố nhỏ" lúc nãy, bây giờ sự chú ý của các sinh viên năm nhất đều "đồng loạt" nhìn chằm chằm vào trên người Trần Hán Thăng.

Muốn nổi tiếng ở trong trường đại học, hội trưởng hội sinh viên chỉ cần một phút.

"Ngoại trừ biết giải quyết mọi chuyện, kiên cường, giỏi thu phục lòng người ra."

Vu Dược Bình lại lặng lẽ bổ sung thêm một câu: "Điều quan trọng nhất vẫn là tinh thần không biết xấu hổ này."

Chương 705: Ít xem nội dung độc hại, gia đình hòa thuận, sự nghiệp thành công.

Trần Hán Thăng đọc xong bản thảo trong đại hội chào đón tân sinh, đảm bảo rằng bản thân đã diễn xong, giờ mới chậm rãi trở về chỗ ngồi.

Đối với việc cố ý trì hoãn vừa rồi của hắn, hiệu trưởng Lục Cung Siêu giả vờ như không nhìn thấy, các giáo viên khác cũng làm như vậy, ngay cả Sử Chính Đông, phó giám đốc Học viện Quốc Giáo, người trước đây có mâu thuẫn với Trần Hán Thăng, cũng chỉ có thể thầm thở dài "Đúng là hết thuốc chữa."

Nếu những tin đồn về Trần Hán Thăng là sự thật, đừng nói là một "Tai nạn nhỏ" vô hại nào đó, ngay cả khi hắn thoát y nhảy múa trong buổi chào đón này, Lục Cung Siêu cũng sẽ giúp giải thích điều đó.

Sau cuộc họp, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đi ăn trưa, rồi chuẩn bị lái xe đến nhà của Hồ Lâm Ngữ.

Trên thực tế, thành thật mà nói, ngoại trừ người bạn tốt Thẩm Ấu Sở không yên tâm ra thì lớp 2 hành chính công thực sự rất cần Bí thư Hồ.

Bởi vì thủ tục tốt nghiệp năm cuối rất rườm rà, đặc biệt là đối với những người rời trường sớm như Dương Thế Siêu, có thể cần phải chuyển giấy chứng nhận và học tịch, cũng như "Mẫu đăng ký nơi đến của thực tập sinh", "Bảng thống kê tốt nghiệp"… Phải có người trong lớp chú ý theo dõi.

Nếu không, rất nhiều sinh viên đã tốt nghiệp mấy năm, cuối cùng phát hiện chứng nhận học tịch vẫn còn lưu lại trong trường đại học, hoặc là lặng lẽ trả về thị trường nhân tài nơi có hộ khẩu của sinh viên đó.

Nhưng những việc nhỏ nhặt này, lẽ nào mong đợi Trần tổng, người được đáng giá có hàng trăm triệu, động tay sao?

…….

Quê hương của Bí thư Hồ ở Phi Châu, một thành phố cấp huyện của Bành Thành, ước tính cách Kiến Nghiệp hơn 300 km, hơn nữa đường đi không quen thuộc, khi đến đã là 6 giờ tối.

Tuy nhiên, phong cảnh ở đây rất hữu tình, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ, những cánh đồng phủ đầy những vạt lúa vừa thu hoạch, từng hộ gia đình vẫn trải những hạt lúa vàng óng trên con đường bê tông để phơi theo nếp cũ, vẫn còn người đốt rơm bên dòng sông uốn lượn.

Khói dày đặc bốc lên cao, mặc dù gây ô nhiễm môi trường, nhưng hiện tại đều làm như vậy, ngay cả vùng nông thôn ở Cảng Thành cũng làm như vậy.

Trần Hán Thăng dùng quyền hạn lớp trưởng để lấy địa chỉ nhà của Hồ Lâm Ngữ, nhưng hắn cũng có chút bối rối khi đến cổng làng, những ngôi nhà có vẻ đều giống nhau, không có số nhà, nhà nào là nhà của Hồ Lâm Ngữ đây?

Không có cách nào, Trần Hán Thăng chỉ có thể mở cửa sổ xe và hỏi: “Xin chào, cho cháu hỏi nhà Hồ Lâm Ngữ ở đâu vậy ạ?”

Dân làng trả lời rất nhiệt tình, nhưng họ dường như không quen thuộc với cái tên “Hồ Lâm Ngữ”, Trần Hán Thăng nghĩ về điều đó và đổi nó thành tên của cha Hồ Lâm Ngữ: “Nhà Hồ Hữu Hỷ ở đâu?”

“Nhà của Hỷ Tử hả.”

Bây giờ thì mọi người đều hiểu, một ông già hút tẩu thuốc cười nói: “Đáng lẽ cậu nên nói từ sớm. Có nhìn thấy ngôi nhà tường trắng đó không, đó là nhà của ông ấy.

“Được, cám ơn ông.”

Trần Hán Thăng gật đầu, trước khi đi còn hỏi chuyện phiếm: “Đúng rồi, nhà của Hồ Hữu Hỷ có bao nhiêu đứa trẻ?”

“Một nam một nữ. Nữ tên là Hồ Đại Nha, nam tên là Hồ Nhị Đản, Đại Nha thành tích tốt, còn là sinh viên đại học…”

“Hóa ra tên ở nhà của Hồ Lâm Ngữ là Hồ Đại Nha.”

Trần Hán Thăng hỏi rõ ràng, cười nói với Thẩm Ấu Sở: “Khi trở về, tớ sẽ đổi ghi chú QQ của Hồ Lâm Ngữ thành “Hồ Đại Nha”, nếu sau này cậu ấy bắt đầu giảng giải tâm lý học, tớ sẽ nói Đại Nha à, đừng quan tâm đến những thứ không thực tế như vậy, ít xem những tin tức độc hại được không?”

“Lâm Ngữ không muốn người khác gọi mình bằng cái tên đó.”

Thẩm Ấu Sở ngây thơ nói, cô ấy có lẽ đã sớm biết tên ở nhà của Hồ Lâm Ngữ.

“Chỉ đùa mà thôi.”

Trần Hán Thăng xua tay: “Tớ là tên xấu làm bạn bè khó xử sao?”

Thẩm Ấu Sở tin đó là sự thật, nhưng trước cửa nhà Hồ Lâm Ngữ, Trần Hán Thăng xuống xe, hít một hơi thật sâu và đột nhiên hét lên hết sức: “Hồ Đại Nha, Đại Nha, Nha Nha, Thẩm Ấu Sở và tớ đến đây để gặp cậu…”

Thẩm Ấu Sở:…..

Rất nhanh, cánh cửa sắt sơn đỏ mở ra, một cậu học sinh người hơi nhỏ bước ra, nhìn qua có chút giống Hồ Lâm Ngữ, tuổi còn nhỏ chắc là còn đang học cấp ba, đây hẳn là em trai của Tiểu Hồ, được "Định mệnh sắp đặt" cô ấy phải hỗ trợ.

Cậu ta nhìn Landrover, sau đó nhìn Trần Hán Thăng: "Anh chị là ai?"

"Chúng tôi là bạn học đại học của Hồ Lâm Ngữ."

Trần Hán Thăng cười hỏi: "Cậu là Hồ Nhị Đản phải không?"

Khóe miệng cậu em trai Nhị Đản giật giật, không trả lời mà quay đầu hét lớn: "Mẹ, bạn học của chị con đến rồi."

Gia đình Hồ Lâm Ngữ là một gia đình nông dân chính hiệu, tất nhiên nông dân không nhất thiết phải là người nghèo, thực tế từ năm 2000 đến 2010, thu nhập từ làm ruộng cũng khá tốt.

Ít nhất khi Hồ Lâm Ngữ học đại học, cô ấy không cần phải đăng ký "Khoản vay hỗ trợ", sau này khi kinh doanh quán trà sữa, Hồ Lâm Ngữ đã có thể tự trang trải học phí của mình.

Cha mẹ của Hồ Lâm Ngữ ước chừng năm mươi tuổi, nhưng chắc là vì phơi gió phơi sương lâu ngày nên nhìn so với tuổi thật có chút già hơn.

Cha của cô ấy đang hút tẩu thuốc, kẹp điếu thuốc Trung Hoa mà Trần Hán Thăng đưa vào kẽ tai.

Mẹ của cô ấy đang bóc ngô từng hạt, trên cổ tay đeo một chiếc vòng vàng, có lẽ do để quá lâu nên bị oxi hóa, phai màu nghiêm trọng, mất đi vẻ bóng bẩy vốn có.

Họ vẫn rất lịch sự với bạn học của con gái mình, không xuất hiện tình huống nói nặng lời như Trần Hán Thăng tưởng tượng, thậm chí họ còn vớt dưa hấu từ trong chậu nước giếng,

chia nhỏ và đưa cho Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, đồng thời yêu cầu Nhị Đản đi gọi chị gái qua đây.

“Vốn nghĩ rằng Hồ Lâm Ngữ sẽ sống như một người hầu ở nhà, nhưng điều đó không đúng.”

Trần Hán Thăng đang ăn dưa hấu, nghĩ rằng những lời một chiều của Tiểu Hồ có thể không chính xác.

Hồ Lâm Ngữ rất nhanh từ trong phòng đi ra, dáng vẻ ngái ngủ của cô ấy rất phù hợp với trạng thái của một sinh viên đại học trong kỳ nghỉ hè — lúc nào cũng ngủ.

“Ấu Sở, sao cậu lại ở đây?”

Sau khi Hồ Lâm Ngữ nhìn rõ bóng người, rảo bước trên đôi chân ngắn cũn của mình.

Thẩm Ấu Sở cũng đứng lên, trong đôi mắt hoa đào lộ ra một tia vui sướng.

“Ấu Sở, cậu đang lo lắng cho tớ sao?”

Tiểu Hồ nắm lấy cổ tay của Thẩm Ấu Sở, hỏi một cách kích động và mong đợi.

“Ừm…….”

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng đồng ý, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

“Chị em tốt của tớ!”

Sau khi có được đáp án như lòng mình mong muốn, Hồ Lâm Ngữ sụt sịt, xúc động không biết nói gì, nắm chặt cổ tay bạn tốt.

Bí thư Hồ thường phàn nàn rằng Thẩm Ấu Sở hoàn toàn không biết thể hiện cảm xúc, thường hay ngây ngô và không nói nhiều, tất cả đều do Hồ Lâm Ngữ đang “Duy trì tình bạn.”

Ai có thể nghĩ rằng một Thẩm Ấu Sở kín đáo và ít nói như vậy lại chạy hơn 300 km đến thăm cô ấy?

Lúc này, Hồ Lâm Ngữ cảm thấy rằng nếu bản thân là một người đàn ông, cô ấy nhất định sẽ cướp Thẩm Ấu Sở khỏi tay tên lưu manh Trần Hán Thăng!

"Này!"

Trần Hán Thăng bất mãn nói: "Tớ cũng đến đấy, còn lái xe hơn 4 giờ. Hồ Lâm Ngữ, tại sao cậu không bày tỏ lòng biết ơn thế."

"Xì, nhất định Tiểu Sở muốn cậu tới đây."

Trên thực tế, Bí thư Hồ cũng cảm động như vậy, nhưng cô ấy đã quen với việc ghét Trần Hán Thăng, không cách nào nói lời "Cảm ơn" với Trần Hàn Thăng.

May mắn thay, Trần Hán Thăng không quan tâm, cười toe toét: "A Hồ thật nghiêm khắc đấy."

Khi "Tình chị em mãnh liệt" đang diễn ra ở đây, mẹ của Hồ Lâm Ngữ đã cắt ngang: "Nếu con không ôn tập, thì hãy giúp mẹ bẻ ngô và chuẩn bị bữa tối. Đừng có đứng đó như một đứa ngốc thế."

"Bạn con đến rồi, bố mẹ không thể để con nghỉ ngơi một lát sao?"

Hồ Lâm Ngữ cũng trong nháy mắt "Tỉnh ngộ", lập tức đấu khẩu với cha mẹ: "Tiểu đệ, em ấy cái gì cũng không phải làm, tại sao không để cho em ấy giúp?"

"Bịch!"

Mẹ của Hồ Lâm Ngữ ném lõi ngô bóc xong xuống đất, tức giận nói: "Em trai của con vừa mới vào cấp ba, bây giờ là thời điểm quan trọng, con có thể để nó đi làm công việc đồng áng được không?"

“Vậy khi con còn học cấp ba.”

Tính tình của Hồ Lâm Ngữ cũng không vừa, lập tức phản bác: “Con mỗi ngày không chỉ học tập, còn phải nấu cơm, lau nhà, tại sao bố mẹ không nhìn thấy?”

“Con là con gái, chẳng lẽ không nên làm những chuyện này sao?”

Cha của Hồ Lâm Ngữ cũng chỉ trích con gái mình: “Nuôi con lớn thế này, chẳng lẽ để con cãi nhau với chúng ta sao?”

“Con không muốn cãi nhau với cha mẹ, do cha mẹ không công bằng trước.”

Hồ Lâm Ngữ kéo Thẩm Ấu Sở vào phòng, còn lớn tiếng nói: “Dù sao buổi tối con không nấu ăn, mọi người đều nhịn đói vậy!”

Thẩm Ấu Sở bị lôi đi lảo đảo, quay đầu lại nhìn Trần Hán Thăng.

Hai người thân thiết đã lâu, có đôi khi chỉ cần nhìn một cái là có thể biết đối phương đang nghĩ gì, Trần Hán Thăng hất cằm, ý bảo không cần lo lắng cho hắn.

Khi Hồ Lâm Ngữ đóng cửa gỗ với một tiếng “Bang”, căn phòng chính dần dần mới yên tĩnh lại.

“Haiz, sinh ra đứa oan gia!”

Mẹ của Hồ Lâm Ngữ không còn tâm trạng để làm bất cứ điều gì nữa, giống như tất cả những phụ nữ trung niên, luôn thích phàn nàn với người lạ về những bất hạnh của gia đình, bà cũng bắt đầu nói chuyện với Trần Hán Thăng.

“Làm như người làm cha mẹ chúng tôi sẽ hại nó vậy. Cũng không biết Đại Nha đã bị ai lừa nữa, lại còn muốn đi bán trà sữa gì đó.”

“Một đứa con gái thì làm kinh doanh cái gì, thi vào công chức cho ổn định, chỉ cần nhà nước còn tồn tại, thì nó sẽ không bị đói.”

“Sau này sẽ tìm một người chồng có điều kiện tương tự trong tương lai, khi Nhị Đản tốt nghiệp đại học, thì chị gái và anh rể có thể giúp đỡ nó. Đó không phải là điều nên làm sao?”

“Nhà họ Lý ở đầu thôn phía tây, vì con gái của ông ấy làm việc trong ủy ban kế hoạch hóa gia đình của huyện, bây giờ trưởng thôn mỗi khi nhìn thấy ông ấy đều đưa thuốc lá cho ông ấy.”

…….

Trần Hán Thăng yên lặng lắng nghe, trên thực tế, hắn đã “Phá được án” rồi, cha mẹ của Hồ Lâm Ngữ thực sự không ngược đãi con gái của họ, sự va chạm giữa họ đơn giản là khác nhau về tư tưởng cũ và mới.

Có lẽ là từ góc độ cha mẹ mà nói, Hồ Lâm Ngữ là con gái, bất kể trước hay sau khi kết hôn đều phải quan tâm đến em trai mình, bởi vì em trai là người nối dõi của Hồ gia.

Về phần nấu ăn cho gia đình, dù sao họ cũng nuôi cô ấy nhiều năm như vậy, nấu ăn lẽ nào không được sao?

Còn có vấn đề lựa chọn nghề nghiệp, việc thi tuyển điều sinh không chỉ vì lợi ích của Hồ Lâm Ngữ mà còn vì sự phát triển của cả gia đình.

Bán trà sữa thì có tương lai gì, nói ra thì xấu hổ, cán bộ lớp đại học năm 2005, sau khi ra trường trở thành “Cô bé trà sữa” sao?

Trần Hán Thăng không biết phải phản bác như thế nào, hắn nói với cha mẹ của Hồ Lâm Ngữ một cách đàng hoàng: “Con trai và con gái đều như nhau. Con cái cũng có quyền tự do lựa

chọn nghề nghiệp của mình. Bán trà sữa thực sự có thể kiếm được rất nhiều tiền…”

Sau đó, có lẽ vì giữ thể diện cho khách, nên họ nói mấy câu đối phó một cách chiếu lệ, nhưng trong lòng họ cảm thấy rằng người này thực sự còn trẻ và không có kinh nghiệm xã hội nào cả.

Vì một số tư tưởng đã ăn sâu vào xương tủy không thể thuyết phục bằng lời nói mà phải bằng thủ đoạn!

“Hừ.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, hai luồng khói mỏng từ lỗ mũi hắn bay ra: “Việc Hồ Lâm Ngữ muốn bán trà sữa, thực ra đều là lỗi của cháu.”

“Hả?”

Cha mẹ của Hồ Lâm Ngữ quay sang Trần Hán Thăng, và ngay cả Hồ Nhị Đản người đang ăn dưa hấu, cũng nhìn Trần Hán Thăng.

“Cháu và Hồ Lâm Ngữ học cùng lớp, cháu đã bắt đầu kinh doanh từ rất sớm. Cô ấy vốn dĩ muốn thi tuyển điều sinh.”

Trần Hán Thăng nhìn vào mắt họ, vừa nói vừa nghĩ: “Sau đó, cô ấy cảm thấy chú dì làm việc quá vất vả nên đã đến làm việc dưới trướng của cháu, kiếm một ít tiền trang trải cuộc sống từ công việc bán thời gian, để giảm áp lực cho chú dì.”

Cha mẹ của Hồ Lâm Ngữ nhìn nhau, đúng là Hồ Lâm Ngữ đã không cần một xu từ gia đình trong học kỳ thứ hai của năm hai đại học, nghe nói con bé đã bắt đầu kinh doanh với các bạn học của mình, nó thậm chí còn bỏ tiền lắp một máy điều hòa trong phòng của em trai.

Những điều này về cơ bản đều là sự thật, sau đó Trần Hán Thăng bắt đầu nói nhảm: “Sau này, Hồ Lâm Ngữ nghĩ công

việc kinh doanh tốt, bản thân cô ấy muốn làm giám đốc nên đã vay cháu 100 nghìn tệ làm vốn.”

“100 nghìn tệ?”

Cha của Hồ Lâm Ngữ kêu lên.

“100 nghìn tệ!”

Trần Hán Thăng gật đầu, chỉ chiếc Land Rover bên ngoài nói: “Xe cháu lái giá 900 nghìn tệ, cho mượn 100 nghìn tệ là chuyện bình thường.”

“A, quỷ nha đầu này lại dám mượn nhiều tiền như vậy, thật sự là muốn chết à…”

Mẹ của Hồ Lâm Ngữ tin đó là sự thật, bà rất tức giận, vừa tức giận vừa sợ hãi, thu nhập hàng năm của cả gia đình chỉ có hơn 20 nghìn tệ, bà không bao giờ nghĩ rằng Hồ Lâm Ngữ lại dám vay nhiều tiền như vậy.

“Đừng lo.”

Trần Hán Thăng an ủi: “Quán trà sữa kinh doanh rất tốt, Hồ Lâm Ngữ thực sự đã trả lại rất nhiều, nhưng mà…”

Trần Hán Thăng dừng lại một chút và tiếp tục nói: “Chú dì không thể giam giữ cô ấy ở đây, nếu không cô ấy sẽ không thể làm việc, tiền lãi 100 nghìn tệ sẽ ngày càng nhiều lên.”

Sau khi nghe điều này, cha mẹ của Hồ Lâm Ngữ vội vã đến phòng của Hồ Lâm Ngữ để xác nhận tính xác thực của thông tin.

Trần Hán Thăng mỉm cười, lấy điện thoại di động ra và gửi cho Hồ Lâm Ngữ một tin nhắn: “Nếu muốn rời khỏi nhà một cách thuận lợi, bất kể họ hỏi gì, cậu chỉ cần nói ‘có’ là được.”

Hồ Lâm Ngữ biết Trần Hán Thăng có nhiều cách, vì vậy trực tiếp trả lời: “Biết rồi.”

Quả nhiên, chẳng mấy chốc trong phòng truyền đến âm thanh hai mẹ con đang to tiếng, tranh cãi gay gắt.

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế đẩu và thoải mái hút thuốc, Hồ Nhị Đản chạy ra cửa nhìn rồi quay trở lại phòng chính.

"Nhiều tiền như vậy, nếu chị gái không trả được thì sao?"

Hồ Nhị Đản đột ngột hỏi.

"Không trả được."

Trần Hán Thăng nháy mắt với Nhị Đản: "Tôi sẽ bán chị gái của cậu đến Myanmar, làm vợ lẽ cho người ta."

Hồ Nhị Đản một học sinh mới vào cấp ba sắc mặt có chút hoảng hốt, người trước mặt bộ dạng vốn đã có chút lưu manh, giống như kiểu "Đã nói là làm" vậy.

Cha của Hồ Lâm Ngữ không lâu sau đã đi ra, nhưng vẻ mặt của ông ấy không còn nhiệt tình như trước, ông ấy thờ ơ nhìn Trần Hán Thăng một lúc rồi rút tẩu thuốc ra và hút.

Một lúc sau, ông ấy đột nhiên hỏi: "Hồ Đại Nha còn nợ cháu bao nhiêu tiền?"

…….

Phải nói rằng mặc dù ý tưởng của Trần Hán Thăng là xấu xa, nhưng nó thực sự hữu ích.

Một giờ sau, Hồ Lâm Ngữ vác theo một chiếc vali đi ra, trước áp lực nợ nần có vẻ như mẹ của Hồ Lâm Ngữ cuối cùng cũng chịu để cô ra đi.

Mặc dù bên ngoài trời đã tối dần nhưng Hồ Lâm Ngữ vẫn thúc giục Trần Hán Thăng lái xe thật nhanh để tránh "Đêm dài lắm mộng" lại bị bắt ở lại. Khi chiếc Land Rover chậm rãi rời đi với ánh đèn yếu ớt nhấp nháy, cha mẹ của Hồ Lâm Ngữ và Hồ Nhị Đản vẫn đứng ở cửa nhìn chằm chằm.

“Trần Hán Thăng, cũng may có cậu!”

Hồ Lâm Ngữ trong xe vui vẻ nói: “Một lời nói dối đơn giản có thể đưa tớ ra ngoài. Lúc trước tớ suýt chút nữa đã treo cổ tự tử ở nhà nhưng cũng chẳng ích gì.”

“Điều đó là cần thiết. Tớ mới là người không hiểu.”

Trần Hán Thăng cười cười, sắp xếp lại lời nói: “Tiểu Hồ, thật ra cha mẹ cậu đối với cậu không tệ, quan niệm của cha mẹ tớ và tớ cũng không giống nhau, cậu không thể chỉ nhìn về mặt tiêu cực.”

“Chậc chậc, lạ thật.”

Hồ Lâm Ngữ dường như là lần đầu tiên gặp Trần Hán Thăng: “Một tên lưu manh lại nói đạo lý với tớ. Hơn nữa, điều kiện gia đình của cậu tốt hơn của tớ, cha mẹ cậu có lẽ dễ giao tiếp hơn.”

“Cũng không phải.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thẩm Ấu Sở: “Ví dụ như, tớ muốn tìm hai người bạn gái, họ sẽ không đồng ý…”

“Phi!”

Hồ Lâm Ngữ phỉ nhổ, đưa tay ra và kéo Thẩm Ấu Sở: “Nhìn đi, đây là bạn trai không nghiêm chỉnh của cậu, giờ vẫn còn nói đùa đấy.”

Thẩm Ấu Sở cũng tưởng rằng Trần Hán Thăng đang nói đùa, dù sao thì hắn cũng đang nắm tay cô ấy, hai người đang tương tác một cách ấm áp.

“Nhưng mà nói thật.”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, chuyển đề tài nói: “Sau khi cha cậu biết cậu nợ nhiều tiền như vậy, vừa rồi ở trong

phòng hỏi tớ, có thể dùng ngũ cốc vừa mới thu hoạch để bù đắp không, năm sau có thể dùng ngũ cốc thế chấp cho tớ. Xin đừng trì hoãn việc thi tuyển điều sinh của cậu."

Hồ Lâm Ngữ lắng nghe và im lặng ngồi ở hàng ghế sau trong bóng tối một lúc: "Họ yêu cầu tớ thi tuyển điều sinh, chỉ vì muốn tớ sau này giúp đỡ em trai mà thôi."

"Câu này thì đúng, nhưng…"

Trần Hán Thăng "Cạch" một tiếng bật đèn trong xe lên: "Nhìn bên cạnh xem là cái gì?"

Hồ Lâm Ngữ cúi đầu xuống và phát hiện ra đó là một hộp tiết kiệm hình chó con, nó trông hơi cũ và không có tai chó.

Cũng chính vì cái tai đã mất khiến Hồ Lâm Ngữ chợt nhận ra: "Đây là của em trai tớ mà?"

"Đúng rồi."

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn: "Em trai của cậu lo lắng cậu không trả được tiền sẽ bị tớ bán, nên lén đưa cho tớ hộp tiết kiệm này, hy vọng có thể giúp cậu một chút…"

Hồ Lâm Ngữ ngơ ngác ôm hộp tiết kiệm, không biết trả lời như thế nào.

"Vẫn là câu nói kia, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, có một số việc tớ không thể bình luận, dù sao cha mẹ cậu cũng có lỗi, cậu xem xét tự giải quyết. Tớ chỉ muốn nói cho cậu biết sự thật."

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào con đường phía trước và cẩn thận xác định phương hướng: "Nhân tiện, tớ muốn nhắc cậu rằng có rất nhiều tin tức độc hại trên Internet. Ôm lấy chút oán hận trong lòng cậu, dùng đạo lý vớ vẩn để lừa gạt lòng tin của cậu."

“Cái gì mà cô giáo Hà Quỳnh đã khóc khi nhìn thấy điều đó, cách phụ nữ nước ngoài đối xử với chồng của họ, địa vị của phụ nữ Trung Quốc quá nhỏ bé…”

“Không xem không phải người Trung Quốc, phụ nữ độc lập nên sống như thế nào…”

“Các ông chồng ở các nước Mỹ sẽ gác lại công việc vào ngày 20 tháng 5 hàng năm, chuẩn bị hoa và rượu để cùng vợ, kỷ niệm nghi lễ 520… Tớ đồng ý với ý nghĩa nghi lễ, nhưng mà Mỹ kỷ niệm 520 làm quái gì, đây là từ đồng âm của chữ hán!”

…….

“Những thứ này kỳ thực đều là do thế lực có thâm ý làm ra, tớ đã nhắc nhở cậu lướt mạng phải dùng đầu óc.”

Trần Hán Thăng từ từ thuyết phục, Thẩm Ấu Sở đặc biệt ngồi ở hàng ghế sau để an ủi Bí thư Hồ.

“……Trần Hán Thăng, lẽ nào cậu có thể nói nhiều đạo lý như vậy.”

Một lúc lâu sau, Hồ Lâm Ngữ đợi tâm lý bình tĩnh lại, sụt sịt nói: “Tóm lại cảm tạ.”

“Chúng tớ, những người lương thiện không nghe lời nói, tin tưởng vào việc đáp trả bằng hành động.”

Trần Hán Thăng huýt sáo: “Tiểu Hồ, nếu sau này cuộc sống của tớ trở thành một mớ hỗn độn, cậu phải nhớ những gì tớ đã làm cho cậu ngày hôm nay đấy.”

…….

Chương 706: Sóng gió liên tục nổi lên ở Đại học Tài Chính Kiến Nghiệp.

“Cậu giàu có như vậy, cuộc sống làm sao có thể thành mớ hỗn độn được?”

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy Trần Hán Thăng lại nói đùa.

“Bây giờ cậu cũng có rất nhiều tiền đấy.”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: “Cuộc sống vẫn ổn chứ?”

Bí thư Hồ nghĩ cũng đúng, bản thân chỉ là vừa “Trốn khỏi nhà”, nhưng quan niệm khác biệt với cha mẹ vẫn còn tồn tại.

“Dù sao thì, tớ nợ cậu một ân tình.”

Hồ Lâm Ngữ nói dứt khoát.

Trần Hán Thăng gật đầu, vậy mới đúng chứ.

Bây giờ bạn thân của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều nợ hắn một cái gì đó, trên thực tế, Biên Thi Thi thậm chí còn nợ nhiều hơn, cô ấy đã tìm thấy một “Hắc Lang Quân như ý” rồi, nếu thật có một ngày xảy ra sự việc ngoài ý muốn, thì cũng không thể quay mặt như không biết gì được.

“Chết tiệt, nếu Biên Thi Thi dám phủ nhận, mình sẽ nói với cô ấy chuyện Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ có quan hệ nam nữ.”

Nếu không thì làm tổn thương lẫn nhau, ông đây sống khó khăn, thì bọn mày cũng đừng mong đứng ngoài cuộc xem náo nhiệt.

Hoặc là làm nội ứng, giúp ông mày vượt qua cảnh tình thế khó xử!

Sau khi trở về Kiến Nghiệp, Hồ Lâm Ngữ không chỉ tiếp tục làm tổng giám đốc của quán trà sữa mà còn đảm nhận việc vặt trong lớp, tuy nhiên, cô ấy không tiếp tục ôn tập nữa, mà lựa chọn từ bỏ kỳ thi tuyển điều sinh sẽ diễn ra vào tháng 11.

Tiểu Hồ đang đứng trước ngã ba đường trong cuộc đời, vì có chỗ dựa trong lòng nên kiên quyết lựa chọn cuộc sống mà mình yêu thích.

Kỳ thi tuyển sinh sau đại học sẽ diễn ra vào tháng 12, Thẩm Ấu Sở cũng bắt đầu thức khuya để ôn tập, thể chất của cô ấy tương đối tốt, ví dụ như trước đây cô ấy không ăn nhiều thịt, nhưng cổ tay vẫn tròn và dễ thương. Sau đó, điều kiện sống được cải thiện, với chiều cao 1 mét 7, không bao giờ cân nặng vượt qua 50kg.

Eo thon, chân dài, ngực khủng, lại có thể ăn đồ cay, đây là dáng người khiến Hồ Lâm Ngữ ghen tị chảy nước miếng nên cô ấy thường lừa Thẩm Ấu Sở không mặc áo dài tay và quần dài, thỉnh thoảng mặc váy hở rốn và chiếc quần 5 cm, để so với Thương Nghiên Nghiên, người thích khoe đùi!

Đương nhiên Thẩm Hữu Sơ sẽ không nghe, với những đặc điểm trời ban như vậy, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy bắt đầu gầy đi từ tháng chín, dưới mắt thỉnh thoảng còn có một chút quầng thâm, điều này cho thấy cường độ ôn tập trong ba tháng cuối cùng vô cùng căng thẳng.

Công việc kinh doanh của quán trà sữa luôn rất tốt, sau khi được quảng cáo bởi Kênh giáo dục Kiến Nghiệp và Kênh cuộc sống Kiến Nghiệp, quán trà sữa Ngộ Kiến đã có chút hơi hướng giống "Quán trà sữa nổi tiếng trên mạng" trong tương lai. Trong những ngày lễ, sinh viên thường đến Cầu Sư Tử để xếp hàng.

Trong diễn đàn phố nhỏ Tây Từ, một diễn đàn cuộc sống địa phương ở Kiến Nghiệp, có một số người tốt đã nhận xét gọi quán trà sữa là "Trà sữa Tây Thi."

Để tiết kiệm thời gian kiếm tiền, Phùng Quý và Thẩm Như Ý thuê một căn nhà gần Cầu Sư Tử, thỉnh thoảng bà nội, A Ninh và Đông Nhi sẽ đến đó thăm họ vài ngày.

Mạc Kha thường đến thăm Thẩm Ấu Sở, thỉnh thoảng còn mang một ít thức ăn do chính tay mình làm. Mẹ hai Mạc là một trí thức cấp cao, khi bà ta là viện trưởng, hoặc là giáo viên hướng dẫn cho sinh viên thi lên thạc sĩ, nên bà thường phân tích câu hỏi thi tuyển sinh sau đại học năm nay cho Thẩm Ấu Sở.

Đây là một phần trạng thái cuộc sống của "Phe cánh Thẩm" Còn đối với "Phe cánh Tiểu Ngư Nhi", cuộc sống của họ dường như thuộc một nhóm khác, xinh đẹp và có học thức cao. Thường qua lại các trung tâm CBD sang trọng nhất ở Kiến Nghiệp, họ thường được các phóng viên truyền thông pháp luật phỏng vấn.

Ngoài ra, bởi vì sự nổi tiếng của Công ty luật Dung Thăng không ngừng tăng lên, nghiệp vụ cũng dần nhiều lên, nhưng tạm thời chỉ có Cao Văn và Lịch Na có chứng chỉ tư cách hành nghề luật sư trong bốn bông hoa vàng đến thời điểm hiện tại.

Vì vậy, khi phân chia lợi nhuận, Tiêu Dung Ngư sẽ ưu tiên cho chị Cao và chị Lịch một chút.

Với thu nhập tích lũy được, Cao Văn và Lịch Na còn mua ô tô riêng, tuy cả hai đều thuộc dòng xe đi lại hàng ngày nhưng bóng dáng "Mỹ nhân thành thị" cũng dần được hình thành.

Tình yêu ngọt ngào của Biên Thi Thi cũng đã bước vào giai đoạn ổn định, nhưng Vương Tử Bác vẫn rất bận rộn, điện

thoại di động Quả Xác sẽ ra mắt vào cuối tháng 11. Cộng đồng Quả Xác cũng phải đồng bộ với thời gian đó, nếu không cái kết của kỹ sư trưởng Hoàng Lập Khiêm sẽ là tiếp tục thay đổi công ty.

Về phần Tiêu Dung Ngư của "Phe cánh Tiểu Ngư", sau khi cô ấy hoàn thành đơn xin học cao học, vì giáo sư Tôn muốn biên soạn một cuốn sách nghiên cứu khoa học, cô ấy vừa giúp tìm tài liệu, vừa phân loại tình tiết của vụ án "Tranh chấp hôn nhân xuyên quốc gia", thỉnh thoảng còn phải học lái xe.

Mặc dù vì lý do nào đó, những nơi như phố Tam Sơn và Cầu Sư Tử trở thành "Cấm địa" của cô ấy nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn có tâm trạng rất vui vẻ, bởi vì Trần Hán Thăng sắp mua một căn nhà ở trung tâm Kiến Nghiệp.

Đến lúc đó, cha mẹ của hai nhà cũng sẽ tới tham gia, nghĩ đến mình có thể tự tay sắp đặt cho "Tổ ấm nhỏ", khóe miệng Tiểu Ngư Nhi lại lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

Về phần chuyện trước đó, với tính cách của Tiểu Ngư Nhi, nếu đã nói sẽ không quan tâm nữa, thì cô ấy thật sự sẽ không vì quán trà sữa mà tức giận.

Ngoài "Phe cánh Thẩm" và "Phe cánh Tiểu Ngư", thực tế còn có "Phe cánh Trần", Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ đều là thành viên điển hình.

Mặc dù lần nào họ cũng bị buộc phải "Tham gia", phải chịu đựng sự day dứt trong lòng mà bao che cho Trần Hán Thăng, nhưng họ đều thuộc phe của Trần Hán Thăng.

Người bạn thân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cô thư ký nhỏ trung thành, cả hai đều chân thành không muốn Trần Hán Thăng gặp bất kỳ vấn đề gì.

Đương nhiên, "Phe trung lập" mặt dày cũng được miêu tả sinh động, cô ấy là Trần Lam, năm nay mới vào đại học.

Cuộc sống của cô ấy chắc chắn là thoải mái nhất, tóm lại là hai chị dâu rất giàu, nếu Trần Hàn Thắng không mua thứ gì, Trần Lan sẽ nhờ "Chị dâu cả" hoặc "Chị dâu hai", nói chung kiểu gì cũng có lợi.

A Lam thậm chí còn đang nghĩ, tại sao anh trai mình không thêm tìm "Chị dâu thứ ba", yêu cầu không cần quá cao, chỉ cần theo tiêu chuẩn của hai chị dâu trước là được.

Về phần Trần Hán Thăng, cuộc sống của hắn vẫn bình thường và nhàm chán như vậy, hàng tuần hắn đều đúng giờ tham dự cuộc họp chung của Quả Xác và Xiaomi.

Ngoài việc đi lại giữa khu Đại học Giang Lăng và khu Đại học Tiên Ninh, hắn thỉnh thoảng còn hẹn gặp Trịnh Quan Đề để nói chuyện trong quán cà phê "1206", khéo léo vận dụng "Quản lý thời gian", "Một bát nước phẳng lặng" sách giáo khoa cho những tên cặn bã.

Cứ như vậy, tháng 9 chầm chậm trôi qua trong tiếng ve kêu inh ỏi, sau kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, quân phục rằn ri huấn luyện quân sự khắp trường cuối cùng cũng biến mất, tân sinh viên bắt đầu gia nhập hội sinh viên, thích nghi với môi trường đại học, hoặc bị thu hút bởi các quán Internet ở khu Thương mại Nghĩa Ô.

Chứng kiến đại học trở nên nhàm chán như hiện nay, một "Việc lớn" từ từ xuất hiện trong Đại học Tài Chính.

Trần Hán Thăng chủ tịch hội sinh viên của chúng ta, hắn còn có một thân phận khác là ông chủ của Điện tử Quả Xác.

Mọi người đều rất quen thuộc với "Quả Xác", chưa nói đến việc kho hàng chuyển phát nhanh của trường, bạn có thể thấy bóng dáng của "Quả Xác" trên không gian QQ, có các chương trình khuyến mãi liên quan trên giao diện trò chơi "Audition". Nó dường như xâm nhập vào mọi ngóc ngách cuộc sống của

những người trẻ đương đại, thu hút mọi người thành "Fan Quả Xác."

Giám đốc Khổng Tĩnh người đẹp của "Quả Xác", từ lâu đã tuyên bố rằng điện thoại di động sẽ được tung ra vào khoảng tháng 12 và giá bán lẻ là "2xxx" tệ, với giá này chỉ bằng nửa giá của mẫu điện thoại Nokia và Motorola.

Tuy nhiên, nhà trường đã không đứng ra giải thích về thân phận của Trần Hán Thăng, anh Trần thường sau tháng 10 cũng ít khi xuất hiện, thậm chí chị Thẩm còn đóng kín cửa để ôn luyện cho kỳ thi tuyển sinh sau đại học.

Những người nổi tiếng khác trong khuôn viên trường như chị Thương Nghiên Nghiên, chị Hồ Lâm Ngữ, anh Lý Quyến Nam, v.v., tất cả đều giả vờ như không biết.

Tuy nhiên, bạn cùng phòng 602, Kim Dương Minh, với tư cách là anh em tốt của Trần ca, đã trực tiếp dùng tên thật của mình đăng tin trên bbs của Đại học Tài chính, hy vọng rằng các đàn em sẽ không bị làm phiền bởi những thông tin tầm phào này, chú trọng học tập và rèn luyện.

Nếu ai vẫn còn nghi ngờ, vui lòng thêm qq của anh Kim để giao lưu.

Tuy nhiên, trong thực tế, Tiểu Kim đã từ chối tất cả các "Yêu cầu kết bạn" của sư đệ (♂), và chỉ đồng ý yêu cầu của sư muội (♀).

…….

Chương 707: Trần tổng, Quả Xác là mô hình ao ước của chúng tôi.

“Ting….,.”

Mặc dù nhiều sư đệ đã bị từ chối nhưng QQ của Kim Dương Minh vẫn liên tục thông báo, có vẻ như cũng có rất nhiều sư muội quan tâm đến thông tin này.

Hoặc chỉ đơn giản là thêm QQ của Kim Dương Mình vì số đẹp.

“Đoán xem, thân phận của Tứ Ca là thật hay giả?”

Vừa đồng ý kết bạn với các nữ sinh, Kim Dương Minh vừa hỏi những người bạn cùng phòng khác.

“Không biết, hắn chưa từng nói.”

Dương Thế Siêu lắc đầu, một lúc sau lại nói thêm: “Tao ước tính rằng có 50% khả năng là sự thật.”

“Nói cũng như không!”

Quách Thiếu Cường cười “Hehe” với Dương Thế Siêu: “Nếu những tin đồn này là sự thật, Lão Dương, mày vẫn sẽ về quê làm giao dịch viên ngân hàng chứ? Lão Tứ tuy ăn chơi trác táng, cờ bạc gái gú gì cũng tinh thông, nhưng hắn cũng không phải là người keo kiệt, hay là ở lại cùng hắn làm ăn đi?”

“Tao đã nghĩ qua về điều này.”

Lão Dương thẳng thắn nói: “Cũng đã bàn bạc với cha mẹ. Tao nói rằng: “Bạn cùng phòng của con trong tay có hàng

chục triệu tệ. Con muốn làm việc trong công ty của hắn.” Mẹ tao bảo tao đi rửa mặt cho tỉnh, đừng gọi điện khi không tỉnh táo.”

“Haiz.”

Quách Thiếu Cường thở dài: “Tao cũng trở về vậy, luôn cảm thấy khó xử khi nói chuyện này với lão Tứ, hơn nữa hắn đã hứa cho tao vay tiền mua nhà, còn cần chiếc xe đạp làm gì, về quê làm việc cũng không tồi.”

“Có lẽ tao sẽ nhờ Tứ ca giúp đỡ.”

Lý Quyến Nam thành thật nói rằng cậu ấy đã từng làm với Trần Hán Thăng trước đây, sau khi Hỏa Tiễn 101 phá sản, Lý Quyến Nam cũng đã nghĩ đến việc nghỉ việc, nhưng Trần Hán Thăng đã ngăn cản lại.

A Nam khác với Vương Tử Bác, mặc dù Vương Tử Bác đã mất thu nhập bán thời gian sau khi nghỉ việc, nhưng cậu ấy cũng mất đi Hoàng Tuệ, tính như vậy thực ra lại kiếm lớn.

Những người bạn cùng phòng khác cũng hiểu rằng Lý Quyến Nam đã có bạn gái, và mối quan hệ giữa hai người cũng không tệ, nếu không muốn “Tốt nghiệp xong chia tay”, thì Lý Quyến Nam chỉ có thể ở lại Kiến Nghiệp.

Vào thời điểm đó, Trần Tứ ca “Ông chủ của Điện tử Quả Xác” chính là chiếc phao cứu sinh rồi.

“Phi.”

Lúc này, Đới Chấn Hữu, người vẫn im lặng nằm trên giường xem võ hiệp, đột nhiên nhổ nước bọt.

Sắc mặt Lý Quyến Nam có chút khó coi, các sinh viên học trong môi trường đại học trong sạch, chưa bị xã hội dạy dỗ, trong lòng có chút ngạo mạn, nếu không phải vì mối quan hệ

này, A Nam có lẽ sẽ không hỏi Trần Hán Thăng để được giúp đỡ.

"Lão Đới."

Dương Thế Siêu đứng ra bảo vệ Lý Quyến Nam: "Đừng kỳ thị như vậy, Lão Tứ là anh em của chúng ta trong bốn năm, nếu điều kiện cho phép, không có gì phải xấu hổ khi nhờ hắn giúp đỡ cả."

"Tao có nói gì đâu."

Đới Chấn Hữu rũ mi: "Chỉ là dùng chút nước bọt, lật trang cho dễ dàng."

"Quên đi, lão Lục, mày cảm thấy tin tức là thật hay giả?"

Quách Thiếu Cường chuyển đề tài, hiện tại đã là năm cuối cấp, thời gian ở cùng với bạn cùng phòng hình như càng ngày càng ít, hơn nữa Lão Đới tính tình không tốt như vậy, có lẽ là bởi vì ảnh hưởng của võ hiệp, cậu ta xem thường tất cả mọi người ngoại trừ Trần Hán Thăng.

Khi gặp khó khăn, bảo đảm cậu ta cũng sẽ phải cúi mặt và cầu cứu Lão Tứ.

"Thân phận của Trần ca sao…"

Kim Dương Minh lúc nào cũng giả vờ, rõ ràng cậu ấy là người đặt câu hỏi trước, và cuối cùng còn làm bộ làm tịch.

"Nói đúng một câu thôi, tao có một lần cùng Tứ ca ra ngoài bàn chuyện làm ăn."

Kim Dương Minh nói về trải nghiệm lừa Hồng Sĩ Dũng trong quá khứ: "Tao sẽ không nói về quá trình cụ thể. Tóm lại, nó liên quan đến Quả Xác. Tao đã nhắc nhở như thế này. Hiểu thế nào thì tuỳ…"

"Phi!"

Lão Đới lại nhổ nước bọt, lần này với giọng điệu khinh bỉ hơn.

“Lão Đới, mày ăn cứt rắc răng sao?”

Lý Quyến Nam là một cậu bé thật thà, nhưng Tiểu Kim không hề dễ bị bắt nạt nên đã phản bác lại ngay.

“Hừ!”

Lão Đới cũng không cãi nhau với Kim Dương Minh, cậu ta cắm tai nghe vào, vừa đọc sách vừa nghe nhạc.

“Mẹ kiếp!”

Kim Dương Minh buồn bực, lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Hán Thăng: “Bọn mày không tin đúng không, kỳ thật trước đây tao có bàn chuyện làm ăn cùng Tứ ca, không tin thì tự hỏi đi.”

“Đừng gọi, đừng gọi…”

Dương Thế Siêu lo lắng rằng sẽ ảnh hưởng đến Trần Hán Thăng, không ngờ rằng điện thoại đã được kết nối.

“Alo!”

Kim Dương Minh trực tiếp hỏi: “Tứ ca, mày đang ở đâu?”

Giọng điệu Trần Hán Thăng cũng có chút kinh ngạc: “Tao ở Thượng Hải gặp một người bạn, có chuyện gì không?”

“Không.”

Tiểu Kim tự tin nói: “Là mày đã lâu không ở ký túc xá, tao có chút lo lắng, mày không sao là tốt rồi, tạm biệt.”

“Bọn mày nghĩ tao sẽ đi đối chất hả, không phải chứ, không phải chứ?”

Kim Dương Minh tự hào nói.

“Phì!”

“Phì!”

“Phì!”

Ba người bạn cùng phòng còn lại nhổ nước bọt.

…….

Trong văn phòng của Trình Đức Quân, chủ tịch của chuyển phát nhanh Thâm Thông, Trần Hán Thăng cất điện thoại di động, hắn cũng không hiểu hành động quấy nhiễu của Kim Dương Minh, có lẽ lại khoác lác ở chỗ nào đó.

Trong phòng không chỉ có Trình Đức Quân mà còn có Vương Chí Kiệtvà một số doanh nhân phong cách lịch lãm, trước mặt mọi người đặt một tách trà xanh thơm.

Để tạo ra một nền tảng lớn hơn và tăng thêm ảnh hưởng cho “Điện thoại Quả Xác” sắp ra mắt, Trần Hán Thăng bắt đầu đến thăm các “Nhóm Tư Bản” trên khắp đất nước, chẳng hạn như Ali, Tencent, Netease, Sohu và các công ty khác.

Nhưng vị trí đầu tiên tất nhiên là Lão đại Trình Đức Quân.

Trình Đức Quân dự định thành lập “Hệ thống Thâm Thông” tiến hành liên kết để đối kháng lại cái gọi là “Tư bản Việt Đông” mà Thuận Phong trực thuộc, Trần Hán Thăng đã là một cổ phiếu siêu tiềm năng với thực lực mạnh mẽ.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng là một kẻ xảo quyệt, hắn sẵn sàng nhảy ra tấn công Thuận Phong, nhưng hắn không muốn đối đầu với toàn bộ “Tư bản Việt Đông.”

Trình Đức Quân cũng không quá quan tâm, Quả Xác vẫn chưa phát triển đến mức ảnh hưởng đến sự phát triển của ngành, sau khi điện thoại di động chính thức được phát hành vào khoảng tháng 12, nói không chừng nó có thể sản sinh quan hệ cạnh tranh với ai đó.

Theo quan điểm của Trình Đức Quân, Trần Hán Thăng đã đủ tư cách để có cái nhìn sơ qua về "bàn cờ Tư Bản."

"Điện thoại di động Quả Xác sắp ra mắt, Trần tổng chắc đang rất bận rộn với công việc kinh doanh của mình."

Trình Đức Quân pha trò, ông ta có mối quan hệ tốt với Trần Hán Thăng, còn là chủ nhà, đồng thời cũng là "Đại ca" trong nhóm nên đảm nhận vai trò điều chỉnh bầu không khí.

"Tất cả đều là may mắn, đều là may mắn."

Trần Hán Thăng nghiêm nghị trả lời: "Tôi thật may mắn. Nếu kỳ thi tuyển sinh đại học toàn là những câu hỏi trắc nghiệm thì tôi đã học ở Đại học Thanh Hoa rồi."

"Hahaha……."

Trình Đức Quân cười thích thú, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, khí chất tao nhã, đeo kính gọng vàng nói: "Bây giờ Trần tổng qua cũng không muộn, nhân tiện có thể hướng dẫn công việc cho chúng tôi tại Thanh Hoa Tử Quang."

"Được rồi."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Đợi tôi có đủ tư cách, ông nhớ mời tôi làm giáo sư thuyết giảng. Nếu đời này tôi không thể làm sinh viên của Đại học Thanh Hoa, tôi sẽ đi dạy sinh viên của Đại học Thanh Hoa!"

Người đàn ông trung niên này là Quách Nguyên Lâm, là giáo sư khoa Thông tin điện tử của Đại học Thanh Hoa, đồng thời là tổng giám đốc của Thanh Hoa Tử Quang.

Phải nói là Thanh Hoa Tử Quang số khổ, đầu năm chiếm vị trí dẫn đầu thị trường "Máy ngàn tệ" Mp4 nhưng Quả Xác chỉ mất 4 tháng để kéo họ xuống, khoảng cách lại còn ngày càng rộng hơn.

Quách Nguyên Lâm thực ra đã nghiên cứu Mp4 của hai công ty, không có sự khác biệt về chất lượng, dù sao mọi người đều sao chép Newman và Sony, Quả Xác biết kinh doanh hơn, lúc này gắn với không gian QQ, lúc khác dựa hơi sự nổi tiếng của "Audition" Còn hợp tác với chuyển phát nhanh Thâm Thông, ngược lại không coi trọng thị trường đại lý truyền thống.

Loại chiến lược tiếp thị vượt ra khỏi suy nghĩ hiện tại này, Quách Nguyên Lâm có cảm giác bị đối thủ làm cho "Bất lực."

Có thể mô tả nó như thế này, rõ ràng tôi làm việc rất chăm chỉ mỗi ngày, nhưng chỉ có thể nhìn thị phần của Quả Xác dần dần bắt kịp. Một ngày nào đó sau khi thức dậy, cấp dưới của tôi báo cáo rằng "Thị phần của Quả Xác MP4 đã vượt qua chúng tôi."

Ngược lại, Quách Nguyên Lâm lại cảm thấy như chút được gánh nặng, mỗi ngày đều bị con dao cùn cắt thịt, tuy rằng không chết, nhưng mà khó chịu vô cùng.

Ngay sau đó, cấp dưới lại đưa ra một tin tốt khác.

"Quả Xác dường như không có kế hoạch ở lại thị trường MP4 quá lâu. Tổng Giám đốc xinh đẹp của họ đã thông báo rằng họ sẽ tham gia vào thị trường điện thoại di động."

Quách Nguyên Lâm vừa vui vừa ghen tị sau khi nghe điều này.

Vui vì kể từ khi Quả Xác có kế hoạch sản xuất điện thoại di động, Thanh Hoa Tử Quang sẽ giảm chịu áp lực hơn nhiều đối với phân khúc MP4.

Điều ghen tị vì thị trường điện thoại di động ngày càng lớn và có nhiều lợi nhuận hơn.Tuy nhiên, Thanh Hoa Tử Quang là công ty con của Đại học Thanh Hoa, quyết định cuối cùng thuộc về Hiệu trưởng và Bí thư. Với tư cách là tổng giám đốc,

thì không thể trực tiếp quyết định hướng đi của Thanh Hoa Tử Quang.

Quách Nguyên Lâm hôm nay đến Thượng Hải họp, ông ấy và Trình Đức Quân cũng là bạn nên tiện đưa ông ấy đến ngồi, nhân tiện gặp "Kẻ thù lớn" của Thanh Hoa Tử Quang là Trần Hán Thăng.

Mặc dù mọi người là đối thủ của nhau trong kinh doanh, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc ngồi uống trà, cũng không ảnh hưởng đến việc Trần Hán Thăng lấy Đại học Thanh Hoa để trêu chọc.

Khi trước, mối quan hệ cạnh tranh của Trần Hán Thăng và Hồng Sĩ Dũng còn gay gắt hơn thế này rất nhiều, họ đã dùng mọi thủ đoạn, nhưng khi Lão Hồng rời đi, hai người vẫn có thể nói lời tạm biệt một cách thân thiện. Nói cho cùng khi trời quang mây tạnh thì thời gian này là một trải nghiệm khá thú vị.

Khó khăn lớn nhất kể từ khi Trần Hán Thăng bắt đầu khởi nghiệp thực ra là do Hồng Sĩ Dũng đưa ra.

Hồng Sĩ Dũng là một nhà quản lý chuyên nghiệp lâu năm, đối thủ mà anh ta muốn giết nhất cũng là Trần Hán Thăng.

"Trần tổng, từ nay về sau anh sẽ đi bằng ba chân nhỉ."

Quách Nguyên Lâm hỏi, thông qua cuộc trò chuyện vừa rồi, ông ấy biết rằng Quả Xác có ý định cắm rễ vào các dự án "Điện thoại di động" và "Nền tảng tích hợp thông tin", đồng thời thực hiện đầu tư thiên thần dưới danh nghĩa hạt giống Tư Bản.

"Audition" là dự án đầu tư mạo hiểm đầu tiên, cuối cùng hạt giống Tư Bản đã thu được danh tiếng và lợi ích tốt.

"Tôi chỉ có hai chân. Làm sao tôi có ba chân được? Giáo sư Quách cũng muốn đóng phim khiêu dâm hả?"

Trần Hán Thăng nói với một nụ cười.

Quách Nguyên Lâm ho khan, ông ấy là một doanh nhân kiểu học giả nghiêm túc và chính thống, mánh khóe không thể bằng Trần Hán Thăng, dâm tục cũng không nói bằng hắn được.

"Hán Thăng, Quách tổng là bạn cũ của tôi…"

Trình Đức Quân đi đến điều tiết không khí.

Lão Đại mở miệng, Trần Hán Thăng vẫn rất nể trọng: "Quách giáo sư nói đúng. Điện thoại di động Quả Xác và cộng đồng Quả Xác là quan hệ bổ sung cho nhau. Giới hạn dưới của điện thoại di động là do thị trường tổng thể quyết định, còn giới hạn trên thực sự được quyết định bởi ảnh hưởng của cộng đồng Quả Xác. Đầu tư thiên thần tương đương với một loại phản hồi xã hội khác, giúp các doanh nghiệp tiềm năng phát triển, giống như Trình tổng đã giúp Quả Xác chúng tôi khi xưa vậy."

"Giới hạn dưới của điện thoại di động là do thị trường tổng thể quyết định và giới hạn trên thực sự được xác định bởi ảnh hưởng của cộng đồng Quả Xác…"

Quách Nguyên Lâm chậm rãi nghiền ngẫm lý thuyết "Cực trên và cực dưới" một hồi, sau đó gật đầu bưng trà lên: "Trần tổng thật là có tài."

"Không dám, Quách giáo sư chê cười rồi."

Trần Hán Thăng cũng bưng tách trà lên để đáp lễ.

"Cá nhân tôi rất mong chờ ngày Quả Xác vang danh thiên hạ đó."

Quách Nguyên Lâm cảm động mỉm cười: "Thành thật mà nói, Điện tử Quả Xác là giấc mơ của Thanh Hoa Tử Quang…"

…….

Chương 708: Phòng tân hôn trong biệt thự của Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng.

Mặc dù quy mô tổng thể hiện tại của Điện tử Quả Xác không lớn và sức mạnh đằng sau nó không tốt bằng Thanh Hoa Tử Quang, nhưng điều khiến Quách Nguyên Lâm ghen tị là cách quy hoạch tương lai của Quả Xác rất hợp lý.

Sau thành công của dự án MP4, nó ngay lập tức chuyển sang dự án điện thoại di động có lợi hơn, đồng thời nỗ lực phát triển nền tảng chính thức của Quả Xác để thu hút và tích lũy người dùng Internet.

Bán hàng vật lý + kinh doanh Internet, Quách Nguyên Lâm cảm thấy rằng đây là con đường phát triển đúng đắn nhất cho các sản phẩm điện tử.

Thật không may, đôi khi Thanh Hoa Tử Quang không thể sao chép ngay cả khi người khác công bố đáp án đúng. Bây giờ MP4 vẫn dễ dàng kiếm được tiền, cần rất nhiều can đảm để nhảy ra khỏi vùng an toàn này. Quách Nguyên Lâm, tổng giám đốc của Thanh Hoa Tử Quang, bản thân cũng chưa chắc đã dám đi theo hướng đó.

May mắn thay có Quả Xác, từ đó có thể thấy được "dáng vẻ trong mơ" của Thanh Hoa Tử Quang có thể đạt tới mức nào.

Quách Nguyên Lâm biết nhiều doanh nhân Internet trẻ tuổi, theo hiểu biết hiện tại chỉ có Quả Xác Trần Hán Thăng và Kinh Đông Lưu Cường Đông là những người thực sự bắt đầu

từ hai bàn tay trắng, còn người khác cho dù là Sohu Trương, Hằng Châu Mã, Thâm Thành Mã, bọn họ đều được cha mẹ giúp đỡ một phần nào đó.

Trần Hán Thăng không ở lại Thượng Hải quá lâu, Trình Đức Quân không có nhiều tiền trong tay vì ông ta hiện tại muốn đối kháng với Thuận Phong, nhưng vẫn sẵn sàng lấy các kênh của Thâm Thông cho Quả Xác sử dụng.

Trần Hán Thăng nở nụ cười trên môi không tỏ rõ ý định, trước đây MP4 Quả Xác vừa mới được tung ra, hắn cần mở rộng ảnh hưởng của mình từ nhiều khía cạnh, vì vậy hắn cần dựa vào các điểm chuyển phát nhanh của Thâm Thông trong trường đại học.

Giờ đây, dù nhiều bạn trẻ không mua sản phẩm Quả Xác, cũng không phải "Fan Quả Xác" nhưng về cơ bản cũng đã nghe qua tên Quả Xác.

Ngoài ra, định vị chức năng của MP4 là một "Sản phẩm giải trí", trong ấn tượng chung của mọi người chỉ là một "Đồ dùng nhỏ", nó được bán thông qua các điểm chuyển phát nhanh, sinh viên đại học sẽ chỉ cảm thấy thuận tiện hơn khi mua.

Điện thoại di động thì hoàn toàn khác, nếu một sản phẩm điện tử trị giá gần 3.000 tệ được đặt trong một điểm chuyển phát lộn xộn thì không những không có tác dụng "Hiệu suất cao" mà còn bị mang tiếng là "Hàng rong."

Loại giá này phải được đặt trong trung tâm thương mại, hoặc nhà sản xuất sẽ vận chuyển trực tiếp, như vậy khách hàng mới yên tâm.

Hai ngày sau, Trần Hán Thăng rời Thượng Hải và hẹn gặp Hàng Châu Mã nổi tiếng.

Trần Hán Thăng mặt rất dày. Nếu sau cuộc hẹn đầu tiên, mà người khác không muốn nói chuyện với hắn, hắn sẽ hẹn lần thứ hai, nền kinh tế Internet hiện tại không phải là thời kỳ hoàng kim, những ông trùm trong tương lai này tương đối dễ tính hơn. Về cơ bản sẽ đồng ý gặp mặt.

Mã Hàng Châu không ngờ Trần Hán Thăng còn trẻ như vậy, tính cách lại ngông cuồng đến mức dám lang thang một mình.

Trên thực tế, mục đích của Trần Hán Thăng rất đơn giản, hắn chỉ muốn gặp gỡ các ông lớn một chút, quảng cáo về Điện tử Quả Xác và lấy thông tin liên hệ để tạo điều kiện hợp tác trong tương lai, hắn không có bất kỳ yêu cầu tài chính nào.

Tiếp theo, Trần Hán Thăng lại đi về phía nam, mặc dù Tony Mã ở Thâm Thành tương đối bận rộn nhưng Quả Xác và Tencent là đối tác của nhau, ông ấy vẫn dành hai giờ để nói chuyện với Trần Hán Thăng, còn ăn tối cùng nhau trong nhà ăn vào buổi tối.

Sau đó, Trần Hán Thăng đã gặp Đinh Lỗi ở Việt Thành, Sohu Trương ở Yên Kinh và Kim Sơn Lôi người đã bị Trịnh Quan Đề "cướp mất thương hiệu."

Nói tóm lại, sau một loạt hoạt động, nhiều người biết đến "Quả Xác Trần" của Kiến Nghiệp.

Vào đầu tháng 11, Trần Hán Thăng cuối cùng đã trở lại Kiến Nghiệp, những tin đồn về "Chủ tịch Trần (Trần sư huynh) là ông chủ của Quả Xác" đã lan truyền trong trường Đại học Tài chính.

Trần Hán Thăng không cố ý phủ nhận, nhưng một số hoạt động của bộ phận an ninh trường Đại học Tài chính đã trực tiếp xác nhận tin đồn này, không biết lãnh đạo trường nào đã

chỉ thị, bộ phận an ninh đã lắp đặt một số camera gần phía Nam ký túc xá nam, có tác dụng giám sát toàn diện.

Bằng cách này, mọi người đều sẽ hiểu, lẽ nào lại có một tên nữ háo sắc sao, đối mặt với sáu thanh niên khỏe như vâm trong ký túc xá, thực sự không nhịn nổi mà mở "Series Điều tra viên" trong ổ E sao.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng không có nhiều thời gian ở trường vì "Cộng đồng Quả Xác" đang tích cực tiếp thu ý kiến và tiến hành cải thiện nó.

Bản thân Trần Hán Thăng đã suy đoán rằng khi nền tảng này được ra mắt tại hội nghị điện thoại di động, sẽ có rất nhiều "Fan Quả Xác" tiến hành đăng ký, trang web không được rơi vào tình huống tê liệt.

Ngoài ra, quá trình kiểm tra độ ổn định của máy mẫu điện thoại di động Quả Xác đã bắt đầu.

Mẫu điện thoại di động Quả Xác đầu tiên là một mẫu điện thoại có nắp. Thiết kế của nó theo xu hướng trẻ trung nhất quán của Quả Xác. Bốn góc được bo tròn. Bàn phím được mạ niken rất ngầu và phong cách. Có logo Quả Xác "K?" rực rỡ trên mặt sau của điện thoại.

Hiện tại có ba màu là đen đá quý, đỏ mã não và bạc đá trắng, nếu nói chiếc điện thoại này có kiểu dáng đơn giản, thì nó có thể phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời; Nếu nói là quá phô trương, thì nó cũng không giống như một số điện thoại di động trong nước, khảm một vòng hiệu ứng đèn tròn trên điện thoại.

Tóm lại, về kiểu dáng nó rất phù hợp với tâm lý thích màu mè của các bạn trẻ muốn thể hiện nhưng ngại nói ra.

Ngoài ngoại hình nổi bật, điện thoại Quả Xác còn có 2 ưu điểm đáng chú ý.

Thứ nhất là sau khi cắm tai nghe vào thì âm thanh nghe rất rõ ràng, Quả Xác nói cho cùng khởi đầu là sản phẩm MP4, kinh nghiệm tích lũy được nhiều có thể áp dụng vào.

Thứ hai là chụp ảnh cực kỳ rõ ràng, Quả Xác không có khả năng tự chủ sản xuất máy ảnh độ nét cao nên chỉ có thể đặt hàng từ các công ty nhập khẩu khác, tuy đắt hơn một chút nhưng hiệu quả vượt trội hơn rất nhiều thương hiệu điện thoại di động hiện nay.

Các khía cạnh khác thì tương đối bình thường, màn hình được sản xuất tại trong nước, chip thì nửa nhập khẩu và nửa mua nội địa, điện thoại chạy không quá mượt và thời gian dùng của pin cũng không lâu lắm, chỉ có thể nói mẫu điện thoại di động này chỉ có các chức năng cơ bản.

Tóm lại, Quả Xác giống như một sinh viên chuyên ngành, nổi bật về "Chụp ảnh, âm nhạc và thiết kế ngoại hình", trên thực tế, đây là yêu cầu lớn nhất của giới trẻ bây giờ đối với điện thoại di động. Cộng thêm ưu thế về giá cả và lượng fan lớn, chắc chắn sẽ là mẫu điện thoại đắt khách trong năm 2005.

…….

Vào giữa tháng 11, Trần Triệu Quân, Lương Mỹ Quyên, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh, phụ huynh hai gia đình sẽ đến, bởi vì Trần Hán Thăng sẽ chuẩn bị mua một căn hộ, đây là điều đã được nói rõ trong kỳ nghỉ hè, nên phụ huynh đều đến để giúp đỡ tham khảo.

Khi Trần Hán Thăng từ Điện tử Quả Xác đến, nhân tiện đưa theo bằng bạn nối khố. Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đã mấy ngày không gặp nên nhân cơ hội này dốc bầu tâm sự với nhau.

Khi đến công ty luật Dung Thăng ở Tòa nhà Thương mại Quốc tế, cha mẹ hai bên đã đợi khá lâu, thực ra Lão Tiêu và

Lữ Ngọc Thanh không hề buồn chán, vì nhìn thấy sự nghiêm túc của con gái trong quá trình làm việc, khiến trong lòng họ tràn đầy tự hào.

Lão Trần là người rất kiên nhẫn, nhưng Lương Thái hậu lại có chút buồn bực khó hiểu, sau khi Trần Hán Thăng mở cửa đi vào, Lương Mỹ Quyên cau mày nói: "Hôm nay chúng ta đều xin nghỉ phép để đến đây, Trần Hán Thăng, con không có khái niệm về thời gian sao, tất cả mọi người đang chờ đợi con đấy!"

"Có phải con bảo mọi người đến đây đâu."

Trần Hán Thăng cũng rất oan ức: "Chỉ là mọi người không yên tâm mà thôi, hơn nữa thời gian của con quan trọng hơn chứ, mỗi phút đều có trên dưới triệu tệ… Haiz! Mẹ, con sai rồi, đừng đánh con…"

Sau khi Lương Thái hậu dạy cho con trai mình một bài học, trong lòng mới cảm thấy bớt tức giận, cuối cùng cũng đến bước mua nhà rồi.

Trên đường đến đây Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đang thảo luận nên chọn loại nhà nào, Lữ Ngọc Thanh còn nói rằng nó phải gần sông hoặc hồ, để khi bà về hưu, đến thăm sẽ thấy thoải mái hơn, có thể cùng cháu trai hoặc cháu gái đi bộ.

Trần Triệu Quân cũng vô cùng thích thú, ý kiến của ông là giao thông tốt nhất phải thuận tiện, nếu không hai đứa trẻ sẽ quá vội vàng để đi làm vào buổi sáng.

Nói tóm lại, ba người trò chuyện rất hòa thuận, nhưng duy có Lương Mỹ Quyên thì trong lòng đầy lo lắng, bà luôn cảm thấy có lỗi với Thẩm Ấu Sở ngây thơ nên ít nói hơn, thường thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trần Hán Thăng bị tát mấy cái, không hề hấn gì, vòng tay qua vai Lương Thái hậu, cười đùa nói: "Mẹ không cần đi

khám sức khỏe hàng năm đâu. Chỉ với mấy chưởng vừa rồi, cũng đủ chứng minh mẹ đang rất khoẻ."

"Haiz."

Lương Mỹ Quyên bất lực lắc đầu, không biết thế nào lại sinh ra một tên thằng nhóc thối mặt dày như vậy.

Những người khác đều đùa giỡn thiện ý, Vương Tử Bác có chút ghen tị, đây là mối quan hệ gia đình đáng mơ ước, đáng tiếc bản thân không phải Tiểu Trần, không có cách nào cúi mặt đi dỗ dành mẹ.

Đột nhiên, Vương Tử Bác cảm thấy ngón tay của mình bị véo, Biên Thi Thi không biết từ lúc nào bước đến gần cậu ấy, Biên Thi Thi dường như biết Vương Tử Bác đang nghĩ gì, mỉm cười khích lệ bạn trai của mình.

Vương Tử Bác đột nhiên cảm động, sự hiểu ngầm là tốt nhất giữa những người yêu nhau, chứ không phải là kiểu phải nói rõ ra mới hiểu được, mà đơn giản là cảm xúc của hai người có cùng tần số với nhau.

Với một người bạn gái như vậy, thực sự rất dễ khơi ý chí phấn đấu của các chàng trai, chẳng trách Vương Tử Bác thường xuyên được kỹ sư tổng Hoàng ở Điện tử Quả Xác coi trọng.

"Được rồi ~, công việc buổi sáng đã xong, chúng ta đi ăn thôi."

Sau khi dọn bàn xong, Tiểu Ngư Nhi một tay ôm Lữ Ngọc Thanh, một tay ôm Lương Mỹ Quyên, gọi Cao Văn và Dịch Na cùng nhau đi ăn ở một nhà hàng gần đó.

Mặc dù Lương Thái hậu yêu quý Thẩm Ấu Sở nhiều hơn nhưng thực ra bà cũng rất thích vẻ ngọt ngào và tự tin của Tiêu Dung Ngư, bà biết nguồn gốc của sai lầm là do Trần Hán Thăng, cả hai cô gái ngoan này đều vô tội.

Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân nhìn nhau, hai người đàn ông trung niên trong lòng có chút nhẹ nhõm, sau khi mua nhà và kết hôn, họ sẽ trở thành người nhà của nhau.

"Nhà Lão Trần tốt, Trần Triệu Quân ôn hòa thông minh, sau khi về hưu, mình có thể tìm ông để nghiên cứu thư pháp, đánh cờ."

Tiêu Hoành Vĩ tưởng tượng trong lòng.

"Nhà Lão Tiêu mình cũng hài lòng. Với tính cách của Hán Thăng nhà mình nó sẽ không kết hôn khi chưa tốt nghiệp đại học, ít nhất phải chơi 10 năm xong nó mới có thể cân nhắc điều này."

Trần Triệu Quân cũng đang nghĩ thầm.

Thang máy từ từ đi xuống, nhưng Công ty luật Dung Thăng đã có 10 người rồi, nhân viên văn phòng ở tầng dưới phát hiện không còn chỗ trống nên không vào, mọi người chờ đợi cho chuyến tiếp theo.

"Tinh."

Thang máy dừng ở tầng 13, Hoàng Tuệ và một số đồng nghiệp cũng đang đợi, nhưng trong quá trình mở và đóng cửa, cô ta đã nhìn thấy một vài "Người quen."

Trần Hán Thăng trông vẫn như một tên lưu manh, nghịch chiếc bật lửa kim loại trên tay, khi nhìn thấy Hoàng Tuệ, hắn cười toe toét khiêu khích.

Hoàng Tuệ không dám đắc tội với tên lưu manh này, đưa mắt nhìn Tiêu Dung Ngư đang ở bên cạnh.

Cô gái này rất nổi tiếng ở Tòa nhà Thương mại Quốc tế, thứ nhất là vì ngoại hình đẹp, thứ hai là vì các phóng viên thường đến Công ty luật Dung Thăng để phỏng vấn, thứ ba là vì cô ấy có bạn trai lái Land Rover.

Bên trái Tiêu Dung Ngư là một người phụ nữ trung niên, khuôn mặt khả ái, khí chất lạnh lùng, có vẻ không dễ gần, nhìn dáng vẻ thì chắc là mẹ của Tiêu Dung Ngư.

Người phụ nữ trung niên bên phải Tiêu Dung Ngư tương đối giản dị, có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Trần Hán Thăng, đây có thể là mẹ của Trần Hán Thăng.

Về phần hai người đàn ông trung niên, một trong số họ rất giống với Ngô Ngạn Tổ khi còn trẻ, người còn lại dáng vẻ bình thường với ánh mắt điềm tĩnh sâu lắng.

"Đây có lẽ là cuộc gặp mặt của hai bên gia đình."

Hoàng Tuệ nhổ nước bọt trong lòng, một kẻ lưu manh như Trần Hán Thăng cũng thật may mắn khi tìm bạn gái, bạn gái cũ là Thẩm Ấu Sở, người sau cũng rất xinh đẹp.

Tất nhiên, Vương Tử Bác và Biện Thi Thi là những người mà Hoàng Tuệ nhìn lâu nhất.

Khi cặp đôi ra khỏi thang máy, Biên Thi Thi đáng yêu đã túm chiếc áo sơ mi ngắn tay của Vương Tử Bác, khuôn mặt của Vương Tử Bác lộ vẻ cưng chiều không thể che giấu.

Thấy "Bạn trai cũ" vui vẻ như vậy, Hoàng Tuệ bỗng cảm thấy rất khó chịu.

Con người thật kỳ lạ, Hoàng Tuệ có thể chịu đựng được Trần Hán Thăng ngày càng giàu có, nhưng đối với Vương Tử Bác, người mà cô ta từng rất coi thường, cô ta không muốn Vương Tử Bác sống một cuộc sống tốt hơn mình.

Chị Tiểu Tuệ những ngày gần đây rất bực bội, sau khi bị Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đánh đập, người Úc kia đã trực tiếp hủy bỏ mối quan hệ hợp tác, đơn hàng lớn của công ty đã bị hủy hoại.

Tống Nghĩa Tiến không dám gây phiền hà với Trần Hán Thăng, vì vậy anh ta chỉ có thể chuyển sự tức giận của mình sang Hoàng Tuệ, thái độ của anh ta đối với Hoàng Tuệ gần đây cũng đã thay đổi.

Những người như Hoàng Tuệ rất nhạy cảm, thậm chí có thể phát hiện ra những thay đổi nhỏ nhất, đặc biệt là gần đây, Tống Nghĩa Tiến thậm chí không tiễn cô ta sau khi tan sở.

Một thang máy khác đi tới, một đồng nghiệp gọi Hoàng Tuệ: "Buổi trưa có muốn đi Cầu Sư Tử ăn lẩu không? Nghe nói ở đó có quán trà sữa mới khai trương rất ngon."

Hoàng Tuệ do dự một chút, nhưng vẫn không có tâm trạng: "Bỏ đi, tôi lười đi xa như vậy, lần sau có thời gian thì tính."

…….

Trong bữa trưa, Trần Hán Thăng giới thiệu một số nơi mà hắn đã chọn.

"Thành phố Uất Lam, Ngân Thành Bảo Thuyền Thính Đào, Khúc Thủy Văn Hoa Uyển và Kim Cơ Đường Thành đều là những dự án bất động sản cao cấp mới khai trương, tất cả đều nằm ở trung tâm thành phố, giá trung bình đều hơn 8.000 tệ."

"Những bất động sản này đều có ưu nhược điểm riêng. Ưu điểm của Thành phố Uất Lam là rất gần Tân Nhai Khẩu, hình như chỉ cách 2 km, nhưng diện tích cây xanh không đủ. Bởi vì quá gần đường, nó có thể ồn ào khi ngủ vào ban đêm."

"Ngân Thành Bảo Thuyền Thính Đào và Khúc Thủy Văn Hoa Uyển cách khu trung tâm hơi xa, nhưng ưu điểm là ở cạnh sông và có diện tích cây xanh lớn."

"Kim Cơ Đường Thành có điều kiện tổng hợp tốt nhất. Cách Tân Nhai Khẩu khoảng 4 km, vì gần hồ Mạc Sầu và có

một trường đại học gần đó. Phong cảnh và không khí đều rất tốt…”

Trần Hán Thăng hùng hồn nói chuyện, vừa xem tin nhắn, vừa giới thiệu.

“Con đã đến thăm chưa?”

Lương Mỹ Quyên ngạc nhiên hỏi, đây không giống tính cách của con trai bà.

“Con không có nhiều thời gian như vậy.”

Trần Hán Thăng lắc đầu và nói: “Đây là kết quả điều tra hiện trường của thư ký con.”

“…”

Những người trong bàn không biết nên nói gì nữa, mọi người đang ăn uống vui vẻ, có một người đột nhiên ra vẻ ta đây thật sự rất khó chịu.

Mấu chốt là hắn hoàn toàn không nhận thức được, vẫn cố ý khoe khoang: “Làm sao vậy. Với sự giàu có của mình, bản thân có thư ký là chuyện bình thường, mọi người tại sao lại kinh ngạc, con đề nghị mọi người bình tĩnh xem xét chuyện này…”

“Bịch!”

Lương thái hậu vỗ vai một cái, rồi chậm rãi rút tay về: “Nói nghiêm túc đi.”

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng không dám cợt nhả nữa, nghiêm túc nói: “Thật ra bản thân con thích Kim Cơ Đường Thành vì nó có biệt thự, nếu không thì mua biệt thự đi.”

Lương Mỹ Quyên nhìn chằm chằm, tại sao tên khốn này thích thể hiện vậy.

Không ngờ Lữ Ngọc Thanh lại đồng ý với ý kiến này: "Mỹ Quyên, lát nữa cô hãy đánh, tôi thấy biệt thự cũng không tệ, căn biệt thự giá bao nhiêu?"

"Dì Lữ thật thương cháu."

Trần Hán Thăng giơ ngón tay cái lên, nhìn vào điện thoại của mình và nói: "Đơn giá của các biệt thự Kim Cơ Đường Thành là 12 nghìn tệ/m2, biệt thự có diện tích từ hơn 300 m2 đến hơn 600 m2."

"12 nhân 300…"

Mọi người lập tức ước lượng giá trong lòng, tính ra giá thấp nhất cũng khoảng 4 triệu tệ.

Trong nhóm người này, Trần Hán Thăng là người không có áp lực gì với 4 triệu tệ nên hắn ăn uống với vẻ mặt bình thường, còn những người khác đều đang suy nghĩ vẩn vơ.

Cả Cao Văn và Dịch Na đều cảm thấy đây là một con số trong ngành thiên văn, trong khi Vương Tử Bác và Biên Thi Thi thì rất bình thường, họ hoàn toàn không cân nhắc việc mua biệt thự, trong tương lai, một căn nhà nhỏ rộng 80 mét vuông là đủ.

"Chị Lữ, hai đứa cần phải mua biệt thự sao?"

Lương Mỹ Quyên không hiểu: "Nó có quá lớn không?"

Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân cũng không hiểu, ngay cả Tiêu Dung Ngư cũng cảm thấy khó hiểu: "Mẹ, Tiểu Trần và con mua một căn hộ là được rồi, không cần phải sống trong biệt thự."

"Tôi chỉ nói thôi mà. Chiều nay cứ đi xem chút, xem có thực tế hay không."

Lữ Ngọc Thanh mỉm cười và chuyển sang chủ đề khác.

Sau bữa trưa, trong khi Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đang thanh toán hóa đơn, Lữ Ngọc Thanh đã kéo chồng bà và nói: "Lão Tiêu, chiều nay ông phải ủng hộ tôi mua một căn biệt thự chứ. Không thì, gia đình chúng ta sẽ bán một căn hộ cộng với tiền tiết kiệm. Chúng ta cũng lấy ra một nửa, để tránh Lương Mỹ Quyên cho rằng chúng ta đang lợi dụng."

"Không phải."

Tiêu Hoành Vĩ hỏi, "Tại sao bà lại thích biệt thự như vậy?"

"Ồ, Tiểu Ngư Nhi và Hán Thăng đều là con một, sau này khi bọn nó có con, tôi nhất định sẽ phải chăm sóc nó. Lương Mỹ Quyên cũng muốn chăm sóc, dù sao cô ấy cũng là bà nội."

Lữ Ngọc Thanh giải thích: "Ông không nhận thấy biểu hiện của Lương Mỹ Quyên trong xe lúc trưa có gì đó không ổn sao?"

"Có thấy."

Tiêu Hoành Vĩ gật đầu: "Tôi nghĩ cô ấy bị say xe."

"Không phải say xe, cô ấy nghĩ tôi đang 'Cướp quyền' thôi."

Lữ Ngọc Thanh xua tay nói: "Lúc tôi nói sẽ dẫn cháu trai và cháu gái đi dạo, cô ấy lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi biết cô ấy không hài lòng, ai cũng là phụ nữ nên không thể che giấu suy nghĩ nhỏ này với bất cứ ai."

"Bà nói cũng đúng."

Cục trưởng Tiêu vuốt cằm phân tích: "Tiểu Ngư Nhi là bảo bối của chúng ta, chúng ta phải chăm sóc nó, Hán Thăng cũng là con một, Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đương nhiên phải đi theo, cho nên…"

"Vậy mua biệt thự, mỗi người ở phòng khác nhau, không cần phải nhìn lên nhìn xuống, ngại lắm."

Lữ Ngọc Thanh hếch cằm nói: “Hơn nữa, tôi rộng rãi hơn sẽ không tranh giành việc chăm cháu với cô ấy. Khi cô ấy mệt mỏi, tôi sẽ chăm thay. Mỹ Quyên là một người tốt, nhưng cô ấy hơi hẹp hòi.”

“Đúng vậy!”

Cục trưởng Tiêu cho rằng đây mới là kế hoạch lâu dài: “Vậy thì hãy mua một biệt thự. Hơn nữa, chúng ta cứ bình thường nói sẽ góp một nửa. Vì Hán Thăng đã chủ động đề xuất nên thằng bé nhất định muốn tự mình giải quyết.”

“Tôi chỉ không muốn mắc nợ Lương Mỹ Quyên.”

Lữ Ngọc Thanh hừ một tiếng: “Con của cô ấy giàu có, chẳng lẽ Tiểu Ngư Nhi của chúng ta lại thiếu tiền sao?”

Tiêu Hoành Vĩ mỉm cười không nói gì, mặc dù vợ ông bây giờ phàn nàn, nhưng sau khi nhìn thấy Lương Mỹ Quyên, họ lại nói chuyện thân mật, thực tế, đây là hiện thực cuộc sống.

Thật tuyệt khi nghĩ về những ngày sắp tới.

Hy vọng mọi thứ phát triển như mong đợi.

…….

Chương 709: Từ bạn biến thành thông gia, lại từ thông gia biến thành kẻ thù.

Quả nhiên, sau khi thanh toán hóa đơn và bước ra khỏi nhà hàng, Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên cười nói và bình luận về bữa trưa, không nhìn ra vừa rồi còn có nhiều ý kiến về nhau.

Trần Hán Thăng đi ở phía trước, lắc đầu lấy kính râm ra, Lương Thái hậu bĩu môi, chán ghét nói: "Thật không biết đen thế kia có gì mà thích đeo, mày cúi đầu nhìn đường tý, đi ra ngoài không sợ té ngã sao?"

Trần Hán Thăng không phản bác, đây mới chính là mẹ ruột của hắn, bà có thói quen sẽ thêm vài câu vào mọi việc, nhưng chiếc kính râm thực sự rất hữu ích.

Những người nổi tiếng đeo kính râm vì họ lo lắng về việc bị các tay săn ảnh chụp ảnh trộm, Trần Hán Thăng lo lắng về việc bị các bạn cùng lớp của Đại học Tài chính nhận ra, vì Tiêu Dung Ngư đang nắm tay với hắn.

Ngoài ra, đôi mắt có thể nhìn xung quanh khi đeo chiếc kính râm, mà không ai khác có thể nhận ra.

"Dì Lương, mặt trời quá lớn."

Tiêu Dung Ngư cũng giúp Trần Hán Thăng giải thích: "Tiểu Trần phải lái xe, như vậy sẽ không bị chói mắt."

"Được, được, suy nghĩ của dì quá lạc hậu rồi…"

Đối mặt với Tiểu Ngư Nhi, Lương thái hậu trở nên dịu dàng.

Đôi khi Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh sẽ có một chút tranh cãi, nhưng bà đặc biệt chú ý đến ý kiến của Tiêu Dung Ngư, đã có sẵn những phẩm chất cơ bản của "Một người mẹ chồng tốt của Trung Quốc."

Sau khi lên xe, Trần Hán Thăng dẫn đầu, Tiêu Hoành Vĩ và Cao Văn lần lượt lái xe phía sau, mọi người trước tiên đến nơi gần nhất "Thành phố Uất Lam."

Nhân viên kinh doanh rất có kinh nghiệm, những người đến xem nhà kiểu "Cả gia đình" này nhìn chung đều muốn mua nhà thật, lại còn lái 3 chiếc ô tô chứng tỏ gia đình chắc không thiếu tiền.

Miễn là dịch vụ (Dụ dỗ) tốt, chắc chắn có thể bán một căn.

Nếu họ không mua, thì đó không phải là vấn đề của họ, chỉ có thể nói rằng khu dân cư "Thành phố Uất Lam" khiến họ không hài lòng.

Vì vậy, sau khi mười người xuống xe, nữ giám đốc bán hàng mặc một bộ vest nhỏ đã đích thân đến đón họ.

"Chú dì, chào buổi chiều, mau vào trong phòng điều hòa ngồi đi… Tiểu Triệu, đi lấy lá trà từ trong bộ sưu tập ra, chú và dì không quen uống trà trong đại sảnh.. Người đẹp, em thật đẹp, em là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy trong đời thực… Anh chàng đẹp trai này, chậc chậc, thật là cao…"

Giám đốc bán hàng nhiệt tình khen ngợi mọi người.

Nhìn thoáng qua cô có thể biết được đây là cha mẹ hai bên đi mua nhà cho con cái, trong trường hợp này, cô nhất định phải để mắt đến cha mẹ, dù sao họ cũng là người bỏ tiền ra mua.

Ai trả tiền thì có quyền chủ động, đôi vợ chồng trẻ dù không hài lòng lắm cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Ngoài ra, khí chất của bốn phụ huynh này rất tốt, đặc biệt là phụ huynh của nhà gái, khi còn trẻ tuyệt đối là trai tài gái sắc, cách ăn mặc nói năng bây giờ cũng cho thấy hoàn cảnh sống thoải mái.

Cha mẹ của nhà trai có chút đơn giản, nhưng đối mặt với căn hộ gần 1 triệu tệ, hai vợ chồng trông bình tĩnh và không có vẻ gì ngạc nhiên.

"Đây là một con cá lớn!"

Giám đốc bán hàng trong lòng tự tin, nhanh chóng lấy ra sơ đồ tầng, điểm chiết khấu, thậm chí cả chỗ để xe ưu đãi, không ngừng giới thiệu với các bậc phụ huynh.

Bằng cách này, những người trẻ tuổi như Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư có phần bị phớt lờ, họ đi dạo trong khu dân cư, Vương Tử Bác, Biên Thi Thi, Cao Văn và Dịch Na cũng đi theo.

"Tiểu Trần, tao cảm thấy nơi này rất tốt."

Vương Tử Bác nhìn lên tòa nhà cao hàng chục tầng: "Nó rất gần với Tân Nhai Khẩu, có thể nhìn thấy sông Tần Hoài từ ban công. Giao thông cũng cực kỳ thuận tiện, nó rất giống như một khu dân cư trong thành phố lớn."

"Không phải tao đã nói rồi sao?"

Trần Hán Thăng chỉ vào khu dân cư: "Thiếu sót cũng rất rõ ràng. Khu vực cây xanh quá ít, lại quá gần đường. Buổi tối khi ngủ có chút ồn ào."

"Những thứ này có quan trọng không?"

Vương Tử Bác vặn lại: "Khu dân cư mày sống ở Cảng Thành còn không tốt bằng ở đây."

“Mày biết gì?”

Trần Hán Thăng cười khểnh một tiếng: “Quê hương tao không gọi là khu dân cư, mà là khu sinh hoạt, hàng xóm đều là người lớn tuổi, khắp nơi đều có ký ức, về mặt tình cảm có thể giống nhau sao?”

Bằng cách này, Vương Tử Bác đã hiểu ra vấn đề, nhưng Cao Văn rất thích khu “Thành phố Uất Lâm”, Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi có thể chọn, và phóng đại một số vấn đề nhỏ không đáng kể, đó là bởi vì họ bây giờ có thực lực.

Sự nghiệp mới bắt đầu, khu dân cư mà thuận tiện để đi làm, lại gần trung tâm thành phố thật sự rất hấp dẫn.

Trở lại sảnh của bộ phận kinh doanh, giám đốc bán hàng vẫn đang vui vẻ giải thích những ưu điểm khác nhau của khu dân cư này, biểu hiện của bốn phụ huynh có chút khác nhau.

Sự tương phản của Lữ Ngọc Thanh là rõ ràng nhất, vừa rồi bà còn rất hứng thú nghiêng người về phía trước để nghe thuyết giảng, nhưng sau đó có lẽ bà đã thất vọng vì một số phương diện, nên dựa hẳn lưng về phía sau.

Mặc dù vẫn rất lịch sự, nhưng vẻ lạnh lùng đã trở lại trên khuôn mặt bà.

Lão Tiêu cùng Lão Trần là hai hệ người già, rất chăm chú không nói lời nào, thỉnh thoảng khẽ gật đầu, khả năng đang suy nghĩ buổi tối ăn như thế nào.

Lương Thái hậu là đáng yêu nhất, có thắc mắc gì cũng nghiêm túc hỏi, ánh mắt lộ vẻ tò mò.

Từ những chi tiết đơn giản này, có thể nhìn ra những đặc điểm tính cách của các cha mẹ.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Thấy con gái đến gần, Lữ Ngọc Thanh vẫy tay và hỏi: "Con xem thế nào?"

Tiêu Dung Ngư nhìn Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng nhún vai: "Cũng bình thường."

"Thời gian eo hẹp, chúng ta đi xem cái tiếp theo đi?"

Lữ Ngọc Thanh hỏi ý kiến của người khác, điều bà không hài lòng về khu dân cư này là nó quá nhỏ về chiều sâu, trong tương lai, khi đưa cháu trai hoặc cháu gái của mình đi dạo, có thể trong vòng chưa đầy hai phút đã hoàn thành một vòng tròn.

Còn lại ba vị phụ huynh cũng đứng lên, khu dân cư này tuy rằng không tồi, nhưng ít ánh sáng, cho nên vẫn là đi nơi khác xem một chút.

"Haiz, đừng rời đi, chúng ta có thể nói về những gì mọi người muốn, chúng tôi có thể đưa ra một ưu đãi lớn về giá cả…"

Nữ giám đốc muốn níu kéo ở lại: "Người trẻ nghĩ là bình thường. Đó là quan điểm của họ. Các chú dì không thể nghe lời con cái trong mọi việc."

"Nếu đó là con cái trả tiền thì sao?"

Trần Hán Thăng quay đầu cười nói: "Ý kiến của tôi có thể quan trọng đấy?"

"Là sao?"

Nữ giám đốc bán hàng sững sờ trong giây lát, một lúc sau mới nhận ra mình đã phí công, con cái của họ mới là người trả tiền để mua nhà.

Sau đây là "Khúc Thủy Văn Hoa Uyển" và "Ngân Thành Bảo Thuyền Thính Đào" đều có vấn đề này hay vấn đề khác, tóm lại là họ không có nhu cầu mua lắm, cuối cùng là ở khu

biệt thự "Kim Cơ Đường Thành" thì mỗi người đều có một trải nghiệm khác nhau.

Cây ngô đồng ở đây tươi tốt xum xuê, đường xá sạch sẽ rộng rãi, khu dân cư chiếm diện tích tương đối lớn, ở giữa còn có một đài phun nước cực lớn, không có chuyện Lữ Ngọc Thanh lo lắng "Không đủ chiều sâu."

Ngoài ra, nó gần khu thắng cảnh hồ Mạc Sầu, khu vực xung quanh cực kỳ yên tĩnh, nó chỉ cách khu Tân Nhai Khẩu 4 km.

Lữ Ngọc Thanh ngay lập tức đưa ra quyết định, chốt ở đây, cũng dùng ánh mắt ra hiệu cho chồng mình ủng hộ.

Lương Mỹ Quyên do dự, mức tối thiểu ở đây là 4 triệu tệ.

Đối với những khách hàng chân thành như vậy người tiếp đãi của Kim Cơ Đường Thành đương nhiên chức vụ sẽ ở cấp quản lý, cô ấy thêm mắm thêm muối để ca ngợi những ưu điểm của khu dân cư.

"Tớ cảm thấy không tệ."

Trần Hán Thăng hỏi Tiêu Dung Ngư: "Cậu nghĩ thế nào, ý kiến của cậu là quan trọng nhất ở đây."

Tiểu Ngư Nhi bị kiểu nói chuyện ngọt ngào làm cho vui thích, đặc biệt là trước mặt cả cha và mẹ, cô ấy nắm lấy cánh tay của Trần Hán Thăng và trả lời: "Tớ cũng khá hài lòng. Dì Lương, chú Trần và cha mẹ có vẻ cũng tương đối thích, vậy thì ở đây nhé!"

Tiêu Dung Ngư hiếm khi nghe thấy những câu nói kiểu như "Tùy cậu, tớ thế nào cũng được", những cô gái cao ngạo thường sẽ kiên trì với ý kiến của mình, Trần Hán Thăng gật đầu: "Vậy thì có gì để nói nữa đâu, cứ lấy một căn đi!"

Lương Mỹ Quyên nghe con trai bà đã đưa ra quyết định, vì vậy bà cũng không đưa ra bất kỳ ý kiến nào khác để làm hỏng khung cảnh.

Vị giám đốc bán hàng làm trong lĩnh vực bất động sản này có lẽ đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải một khách hàng thẳng thắn như vậy, hắn thậm chí còn không thèm hỏi về không gian tăng giá trong tương lai, như thể chắc chắn rằng giá sẽ tăng vậy.

Cuối cùng, bốn cha mẹ vừa thảo luận, vừa lựa chọn, quyết định chọn một biệt thự ba tầng rộng 420 mét vuông.

Vị trí biệt thự này rất tốt, ánh sáng cũng tốt, hơn mười người đứng trong gian phòng thô trống trải, gió đối lưu nhè nhẹ thổi qua, trong mũi còn có thể ngửi thấy một chút bụi bặm.

Tiểu Ngư Nhi là người vui vẻ nhất, kéo Biên Thi Thi đi khắp tầng hai, bởi vì đây sẽ là phòng ngủ chính của cô ấy và Trần Hán Thăng.

“Tiểu Trần thích chơi game, có thể đặt máy tính bên cửa sổ.”

“Tớ vẫn phải để một phòng cho giáo sư Tôn, tớ có thể đón ngài ấy đến đây trong dịp tết.”

…….

Tiểu Ngư Nhi không thể chờ đợi trong đầu đã dự tính cách bố trí, Biên Thi Thi thỉnh thoảng lại nói đùa với cô ấy, tiếng cười giòn tan của hai người vang vọng trong “Phòng tân hôn”, mang đến cho mọi người tâm trạng vui vẻ.

Giống như “Tặng hoa hồng” là nghi thức bắt đầu của tình yêu, “Mua nhà” chắc chắn là nghi thức kết hôn, từ giờ phút này trở đi, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đã coi Trần Hán Thăng như con rể của họ.

“Mỹ Quyên, từ bạn bè trở thành thông gia, thì ra là trải nghiệm như vậy.”

Lữ Ngọc Thanh cười nói.

Lương Mỹ Quyên kìm nén sự chua xót trong lòng, đáp lại bằng một nụ cười.

Ngôi nhà đã được xác nhận, nhiều việc cũng theo đó mà đến.

Vĩnh biệt cô gái Tứ Xuyên, người đã đội mưa mua giày mềm cho dì.

Trần Hán Thăng có lỗi với cô ấy.

Dì có lỗi với cô ấy.

Gia đình Lão Trần chúng tôi có lỗi với cô ấy.

Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ không biểu lộ cảm xúc trên khuôn mặt, cả hai đều đang nghiên cứu phong cách trang trí của biệt thự trong tương lai.

Cao Văn và Dịch Na nhìn nhau, sau khi kết hôn, Trần Hán Thăng có thể sẽ nghiêm túc hơn, dù sao hắn cũng giàu có như vậy, còn cố tình giả làm “Tên ăn bám” lâu như vậy.

Chỉ có Vương Tử Bác cảm thấy rất buồn, bởi vì cậu ấy biết sự tình nhiều nhất.

Khi lần đầu tiên tình cảnh khó xử xảy ra vào năm đó, mối quan hệ giữa Trần Hán Thăng và gia đình Tiêu Dung Ngư không tốt lắm, vì vậy nó không ảnh hưởng nhiều đến hai gia đình, Lữ Ngọc Thanh thậm chí còn không biết về điều đó.

Bây giờ hai nhà có quan hệ thân thiết như vậy, nếu có chuyện gì xảy ra sẽ là mâu thuẫn giữa hai nhà.

Bầu không khí hôm nay hòa thuận như thế này, trong tương lai sẽ bi thảm như thế nào, Vương Tử Bác không dám tưởng

tượng, chỉ có thể hy vọng rằng tình cảnh khó xử sẽ không bao giờ xảy ra.

Nhưng, thực sự có thể giữ bí mật mãi sao?

Vương Tử Bác liếc nhìn bạn nối khố, Trần Hán Thăng hai tay chống nạnh, lặng lẽ nhìn trần nhà của biệt thự, mặc dù khóe miệng cũng cong lên, như thể đang cười.

Nhưng dưới sự che chở của kính râm, không ai có thể nhìn rõ ánh mắt của hắn.

"Tiểu Trần hiện tại nhất định phải chịu áp lực rất lớn."

Vương Tử Bác lo lắng nghĩ.

Từ bạn bè thành thông gia, nhưng đừng từ thông gia trở thành kẻ thù nhé.

…….

Chương 710: Trần Hán Thăng, chết.

"Này, cậu đang nghĩ gì thế?"

Ngay khi Vương Tử Bác đang "Cầu nguyện" thì Biên Thi Thi đã phát hiện ra sự bất thường của bạn trai mình, bây giờ đáng lẽ phải mừng cho Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi mới đúng chứ sao cậu ấy lại buồn như vậy.

"Ồ…Tớ đang, tớ đang suy nghĩ về cách xây dựng cơ sở dữ liệu hoàn chỉnh cho cộng đồng Quả Xác."

Vương Tử Bác nhanh trí, lấy lý do công việc để nói dối.

"Ồ~, ra là vậy."

Biên Thi Thi gật đầu, nhìn vào cái mông đang vặn vẹo của Vương Tử Bác.

Tên ngốc này cứ nói dối là vặn mông, chỉ có cậu ấy là chưa nhận ra thôi.

Tiêu Dung Ngư cũng cảm thấy rằng Trần Hán Thăng dường như có điều gì đó trong lòng, đây thuần túy là giác quan thứ sáu, dù sao hai người đã yêu nhau nhiều năm như vậy, đồng thời họ đã từng hôn, ôm nhau …

Nhưng khi cô ấy tháo chiếc kính râm trên mặt Trần Hán Thăng xuống, người giỏi diễn kịch như Thầy Trần đã thu hồi mọi biểu cảm, ánh mắt cực kỳ trong sáng, còn có chút ngờ vực: "Cậu làm gì vậy?"

"Cậu dường như có vẻ không vui…"

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu và hỏi.

“Sao có thể như thế được!”

Trần Hán Thăng cười toe toét, hắn chuyển chủ đề thành thạo hơn nhiều so với Vương Tử Bác, nói một cách bí ẩn: “Tớ chỉ cảm thấy quy trình không ổn lắm, giám đốc bán hàng của Kim Cơ Đường Thành có thể có chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Tiêu Dung Ngư sửng sốt, cô ấy nghĩ rằng mình đã gặp một kẻ lừa đảo.

“Trong một bộ phim truyền hình bình thường, giám đốc bán hàng trước tiên sẽ coi thường mọi người, không muốn nói chuyện với chúng ta hoặc phớt lờ chúng ta. Đợi khi tớ rút thẻ ngân hàng, cô ấy mới nhận ra sai lầm của mình và khóc lóc hối hận.”

Trần Hán Thăng nghiêm mặt nói: “Nhưng cô ấy vẫn luôn thân thiện như vậy, làm sao tớ có thể giả vờ đây…”

Tiểu Ngư Nhi vốn rất tập trung, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu, thôi thì đi nghe “Hai người cha” thảo luận về cách trang trí căn hộ.

Sau khi Tiêu Dung Ngư rời đi, Trần Hán Thăng thở dài trong lòng, thật ra phim truyền hình đã là gì, trải nghiệm thực tế của Lão Tử còn thú vị hơn phim truyền hình.

Khi đã chọn được nhà, cả nhóm người vừa đóng tiền cọc vừa nói cười vui vẻ, khi đi dạo không khí cũng trở nên hòa thuận hơn.

Lữ Ngọc Thanh kéo tay Lương Mỹ Quyên để thảo luận rằng hai gia đình nên cùng nhau đón Tết Nguyên đán năm nay, như vậy sẽ sôi nổi hơn rất nhiều.

Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân đang thảo luận xem có nên bao quanh biệt thự bằng hàng rào hay không.

Tiêu Dung Ngư ôm cánh tay của Trần Hán Thăng, tưởng tượng cảnh sau này sẽ đi dạo ở đây, Biên Thi Thi kêu lên ở bên cạnh, đề nghị nơi để đi chụp ảnh cưới.

…….

Tóm lại, mọi thứ đều tuyệt vời.

Sau khi đến phòng kinh doanh, giám đốc tài chính của nhà thầu đã chờ sẵn ở đại sảnh, cô dẫn nhóm người này đến một gian phòng tiếp khách riêng, chắc là phòng ký kết hợp đồng của khu biệt thự. Trái cây và đồ uống được bày trên bàn, còn có người phục vụ.

Trần Hán Thăng vừa rồi đã đứng rất lâu, hắn thoải mái ngả lưng xuống chiếc ghế sô pha mềm mại, Tiêu Dung Ngư ngồi bên cạnh hắn, mỉm cười bóc một quả nho nhét vào miệng Trần Hán Thăng.

Lão Tiêu bĩu môi, buồn bực tự mình bóc một quả, con gái chớp mắt sắp gả cho người ta, thật sự không quen cảm giác này.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi xong, giám đốc tài chính cúi đầu chào, cười nói: “Rất cảm ơn mọi người đã lựa chọn Kim Cơ Đường Thành. Thay mặt công ty, tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất. Trong tương lai, chúng tôi sẽ làm việc chăm chỉ hơn nữa để báo đáp niềm tin và tầm nhìn của qúy khách. Bây giờ tôi muốn lấy CMND của người mua và làm các thủ tục liên quan giúp quý khách.”

Trần Hán Thăng lấy chứng minh thư từ trong ví ra: “Đây, cầm lấy.”

Người giám đốc tài chính cúi đầu nhận lấy bằng cả hai tay, đối với một khách hàng lớn tiêu hàng triệu tệ như vậy, cô ấy luôn nở nụ cười cung kính: “Ở tuổi của Cậu chắc đây là căn đầu ở Kiến Nghiệp phải không, chúng tôi có quan hệ tốt với

Cục căn hộ, cho nên thủ tục rất đơn giản, mời mọi người chờ một chút ăn thử đĩa hoa quả do chúng tôi đặc biệt chuẩn bị."

"Đợi đã……."

Khi Trần Hán Thăng nghe thấy "Căn hộ đầu tiên của Kiến Nghiệp", mí mắt hắn đột nhiên nhảy lên.

Mặc dù không có hạn chế mua nhà ở Kiến Nghiệp, nhưng hồ sơ mua hàng vẫn có thể được kiểm tra được khi dùng chứng minh thư, chứng minh thư của Trần Hán Thăng đã bị "Bẩn" từ lâu, hắn đã mua một căn hộ ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ở Giang Lăng.

Nếu như lúc này vô tình bại lộ, Tiêu Dung Ngư cẩn thận hỏi, vậy ra cậu đã đi chỗ khác mua nhà rồi hả.

Sau đó thông qua kiểm tra tìm đến địa chỉ, đối phương hóa ra là Thẩm Ấu Sở.

Kết quả……

Trần Hán Thăng chết ngay tại chỗ.

Giám đốc tài chính quay đầu lại: "Cậu có căn dặn gì không?"

Những người khác cũng nhìn Trần Hán Thăng, không biết hắn định làm gì.

"Khụ."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, đưa tay vuốt tóc Tiêu Dung Ngư: "Thật ra căn nhà này là mua cho cậu, do vậy đăng ký tên của cậu đi."

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh sửng sốt trong giây lát, lập tức từ chối hết lần này đến lần khác: "Hán Thăng, cháu không được làm như vậy, căn nhà này là tiền của cháu mua, nhất định phải đứng tên cháu…"

Hành động của Trần Hán Thăng như vậy là gì, tương đương với việc trực tiếp đưa căn biệt thự trị giá 5 triệu tệ này cho Tiểu Ngư Nhi khi hắn chưa đăng ký kết hôn.

Cả Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đều là những nhân vật có tiếng ở Cảng Thành, họ khinh thường việc lợi dụng "Con rể", nếu truyền ra ngoài thì thật xấu hổ, hơn nữa Lữ Ngọc Thanh ban đầu dự định gia đình mình sẽ góp 2 triệu tệ.

Không ngờ, thái độ của Trần Hán Thăng càng kiên quyết hơn, hắn ngang nhiên giật lấy chứng minh thư của Tiêu Dung Ngư: "Ai đứng tên cũng không sao, mọi người đừng nói nữa, nếu không thì không mua, còn mua, thì phải mua nó dưới tên của Tiểu Ngư Nhi!"

Trần Triệu Quân cũng có chút bối rối, thật lòng mà nói, ông cảm thấy con trai mình có chút "Kích động", cho dù muốn chứng minh thành ý cũng không cần vội vàng, dù sao hôn nhân là tài sản chung của hai bên.

Lương Thái hậu ban đầu cũng rất khó hiểu, nhưng cuối cùng bà cũng nhớ ra điều gì đó và nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Để không bị lộ, tên khốn này thực sự sẵn sàng chi tiền!

Hai chị Cao Văn và Dịch Na thì rất ghen tị, sau "Chuyến đi mua nhà" hôm nay, những gì Trần Hán Thăng làm đã thay đổi hoàn toàn hình ảnh trước đây của hắn, mua biệt thự trước hôn nhân cũng được, nhưng cuối cùng hắn lại trực tiếp mua nó dưới tên của bạn gái mình.

Đúng là không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, Trần Hán Thăng nhìn như một kẻ ất ơ, thậm chí còn giống một tên cặn bã, nhưng không ngờ trong lòng hắn lại "Chung thủy và trong sáng" như vậy.

Giám đốc tài chính không thể để lỡ thương vụ này, vì vậy anh ta nhanh chóng hù theo theo Trần Hán Thăng và nói: "Chú dì, đây là cách để những người trẻ tuổi thể hiện tình yêu của họ. Chú dì đừng ngăn cản làm gì…"

Trần Hán Thăng xua tay, ý bảo giám đốc tài chính đừng nói nhảm, rồi nhanh chóng cầm chứng minh thư của Tiêu Dung Ngư để làm thủ tục.

Tiêu Dung Ngư đương nhiên biết hành động này có nghĩa là gì, nhưng cô ấy đã sống trong một môi trường sống tốt từ khi còn nhỏ, vì vậy cô ấy không hề sợ hãi trước căn biệt thự 5 triệu tệ.

"Tiểu Trần, ngay cả khi cậu không mua nhà sau khi tốt nghiệp, tớ vẫn sẽ cưới cậu!"

Tiêu Dung Ngư hất mái tóc đuôi ngựa lên cao, ghé sát vào tai Trần Hán Thăng và nói.

Tiểu Ngư Nhi kiêu hãnh sẽ không nói "Cảm ơn" với bạn trai của mình, nhưng cô ấy cũng sẽ thể hiện tấm lòng của mình như thế này.

Biên Thi Thi hai tay chống cằm, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, giống như đóa hoa nở rộ, "Tiêu chuẩn giá trị" của cô ấy và Tiêu Dung Ngư rất giống nhau - 5 triệu tệ chỉ là vẻ bề ngoài, chỉ cần hai người có thể được ở cùng nhau, thuê một ngôi nhà cũng là rất ngọt ngào.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô ấy nhìn về phía Vương Tử Bác, phát hiện vẻ mặt của tên ngốc này rất kỳ quái, Biên Thi Thi hừ một tiếng, thầm nghĩ sau này nhất định phải thẩm vấn cậu ấy.

"Hán Thăng."

Trong khi giám đốc tài chính đang làm thủ tục, Lữ Ngọc Thanh ăn hai miếng dưa hấu và đột nhiên gọi hắn một câu.

Trần Hán Thăng ngồi thẳng người: “Có việc gì?”

“Công việc kinh doanh của cháu rất tốt. Cả dì và chú Tiêu đều không có tầm nhìn đầu tư.”

Lữ Ngọc Thanh bình tĩnh nói: “Vậy sau khi chúng ta nghỉ hưu, dì sẽ nhờ cháu giữ và quản lý thẻ lương và tiền tiết kiệm giúp chúng ta.”

“Sao cơ?”

Trần Hán Thăng sửng sốt trong giây lát.

Mặc dù Lữ Ngọc Thanh nói rất khách sáo, còn dùng cách nói “Giữ hộ và quản lý”, nhưng ý định thực sự của bà là đưa cho Trần Hán Thăng tất cả số tiền tiết kiệm của gia đình.

Lữ Ngọc Thanh nói xong, khẽ liếc nhìn Lương Mỹ Quyên, có lẽ là họ không có ý định lợi dụng gia đình Trần Hán Thăng, con trai cô đã mua một biệt thự, chúng tôi sẽ đưa tất cả số tiền tiết kiệm cho hắn.

Lương Thái hậu vừa trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng, nhưng Lữ Ngọc Thanh lại hiểu lầm, cho rằng Lương Mỹ Quyên không đồng ý việc Trần Hàn Thắng đứng tên Tiểu Ngư Nhi mua nhà.

“Hừ, con gái của nhà tôi sẽ không nợ gì người khác!”

Lữ Ngọc Thanh mí mắt hạ xuống nghĩ.

Tiêu Hoành Vĩ ngại ngùng cười, chuyện này rắc rối rồi, xem ra phụ nữ dù bao nhiêu tuổi cũng đều có một tật nào đó.

“Khụ khụ khụ.”

Lão Trần là người đứng ra dàn xếp mọi việc: “Hán Thăng, khi nào diễn ra hội nghị điện thoại di động Quả Xác, thấy con nói suốt. Con đã xác định thời gian chính cụ thể chưa?”

“Vẫn chưa.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Cuộc họp cuối cùng của nhà phân phối sẽ được tổ chức vào cuối tháng này hoặc đầu tháng sau.”

“Vậy con cố gắng quyết định sớm.”

Trần Triệu Quân nói: “Cha cùng mẹ sẽ tới xem một chút…”

“Không được! Cha mẹ không được tới đây!”

Trần Hán Thăng từ chối ngay lập tức: “Lúc đó con sẽ là người phát biểu chính. Khi nhìn thấy bố mẹ, con sẽ lo lắng đến mức không nói được lời nào. Đừng có đến gây áp lực cho con.”

Thái độ của hắn thậm chí còn quyết liệt hơn so với khi mua căn nhà vừa rồi.

Không còn cách nào khác, Tiêu Dung Ngư chắc chắn sẽ có mặt tại sự kiện ra mắt điện thoại Quả Xác, Thẩm Ấu Sở mặc dù ngây thơ, nhưng cô ấy chắc chắn sẽ âm thầm ủng hộ sự kiện quan trọng như vậy của bạn trai mình.

Nếu Lương Mỹ Quyên không ở đó, Trần Hán Thăng vẫn khống chế cục diện, còn nếu Lương thái hậu có mặt tại hiện trường.

Thẩm Ấu Sở: “Cháu chào Dì.”

Tiêu Dung Ngư: “Cháu chào Dì.”

Trần Hán Thăng: “Chết ngay tại chỗ.”

…….

Chương 711: Chức trách lớn của hai con át chủ bài.

“Haiz! Sao lại có đứa con trai như vậy.”

Lương Mỹ Quyên lắc đầu và nói: “Không muốn cha mẹ tham gia vào cuộc sống của mình một chút nào.”

“Thái hậu, nguyên nhân chính là buổi họp báo đó không quan trọng lắm, cũng chỉ là thương vụ mấy trăm triệu tệ mà thôi.”

Trần Hán Thăng ngồi xuống và dỗ dành mẹ: “Đợi khi con tốt nghiệp đại học, mặc đồng phục cử nhân, ba chúng ta sẽ chụp một bức ảnh đẹp làm kỷ niệm. Mẹ đừng nghĩ con là người không nghiêm túc. Thực ra, con có một trái tim rất rõ ràng. Cuộc sống luôn quan trọng hơn kinh doanh. Tốt nghiệp đại học đó là cuộc sống, vài trăm triệu tệ chỉ là công việc, nhìn thoáng qua là rõ ràng cái nào quan trọng hơn…”

“Thôi đi… phiền phức!”

Lương Mỹ Quyên không muốn nói chuyện với Trần Hán Thăng, cả ngày toàn các đạo lý vớ vẩn, nhưng nếu không chú ý, bà thực sự có thể bị hắn dụ dỗ.

Chẳng bao lâu sau, giám đốc tài chính đã mang đến rất nhiều văn bản hợp đồng, vừa yêu cầu Tiêu Dung Ngư ký tên vừa giải thích, bốn vị phụ huynh tương đối thận trọng, còn đọc đi đọc lại mấy lần.

Trần Hán Thăng bĩu môi, họ đã quên chuyên ngành của Tiêu Dung Ngư rồi sao, liệu có vấn đề và sơ hở trong hợp đồng hay không, cô ấy có thể không tìm ra sao?

Ngoài ra, loại căn hộ quy mô lớn này thường không cố ý làm tổn hại đến lợi ích của người tiêu dùng, giống như điện thoại di động Quả Xác có thể tùy tiện lắp ráp để bán lấy tiền, nhưng vì danh tiếng trên thị trường trong tương lai, vẫn phải thiết kế hình thức bên ngoài cẩn trọng, chi tiền nhập camera, thậm chí là đưa cả kinh nghiệm làm MP4 vào điện thoại di động.

Sau khi các thủ tục được ký kết, Trần Hán Thăng đã thanh toán trước 50% giá nhà, coi như tiền đặt cọc, cũng lấy được quyền trang trí căn hộ, khi việc chuyển nhượng quyền sở hữu chính thức có hiệu lực, khi đó 45% tiếp theo sẽ được thanh toán, số dư cuối cùng sẽ chỉ được thanh toán sau khi nhận được sổ đỏ căn hộ.

Sau khi tất cả các thủ tục hoàn tất, đã hơn năm giờ chiều, tia nắng mặt trời cũng không quá chói chang, ánh hoàng hôn mặt trời đỏ rực dường như rơi xuống phía đường chân trời, làm nổi bật lên những đám mây đỏ, đài phun nước ở trung tâm khu dân cư đang sủi bọt, từng lớp từng lớp gợn sóng nối đuôi nhau.

“Lạ lùng thật.”

Lữ Ngọc Thanh nheo mắt nhìn một lúc: “Tôi cảm thấy rằng Kiến Nghiệp vào buổi chiều tối khung cảnh có vẻ đẹp hơn.”

Tiêu Hoành Vĩ cười “Haha”: “Không phải Kiến Nghiệp đẹp hơn, mà là sau khi mua ngôi nhà, bà có cảm giác mình thuộc về Kiến Nghiệp.”

Những người khác đều đồng ý, người Trung Quốc có sự phụ thuộc sâu xa vào nhà cửa và đất đai, sự phụ thuộc này đã ăn sâu vào xương tủy của họ, Lữ Ngọc Thanh giàu có như vậy, bà bỗng nghĩ rằng Kiến Nghiệp vào thời điểm này còn đẹp hơn cả lúc trưa.

Lúc này không cần vội vàng quay về Cảng Thành, nếu không sẽ phải lái xe đêm, buổi tối Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh làm chủ nhà chiêu đãi mọi người một bữa ăn, coi như cảm ơn Cao Văn và những người khác trong công ty vì sự đồng hành ngày hôm nay.

Sau bữa tối, Trần Hán Thăng đặt ba phòng đôi sang trọng trong một khách sạn gần Tân Nhai Khẩu, một cho vợ chồng Lão Trần, một cho Lữ Ngọc Thanh và Tiểu Ngư Nhi, một cho Tiêu Hoành Vĩ.

Trần Hán Thăng cũng không có gan hỏi "Bố vợ" có muốn đến trung tâm tắm gội để xoa bóp chân không, tiện đường đưa Vương Tử Bác trở lại nhà máy điện tử.

"Tiểu Trần."

Khi chỉ còn lại cậu ấy và người bạn nối khố, Vương Tử Bác cũng không giấu diếm: "Vừa rồi Biên Thi Thi hỏi tao tại sao xem nhà lại không được vui vẻ lắm."

"Ừm."

Trần Hán Thăng mặt không đổi sắc đáp lại.

"Tao thật sự cảm thấy không giấu được."

Vương Tử Bác nghiêm túc nói: "Với lại gia đình mày đã có mối quan hệ như vậy với gia đình của Tiểu Ngư Nhi, một khi tình thế khó xử xảy ra, mày có nghĩ đến hậu quả không?"

"Ý là gì?"

Trần Hán Thăng liếc nhìn bạn nối khố: "Mày đang cố thuyết phục tao từ bỏ Thẩm Ấu Sở và toàn tâm toàn ý ở bên Tiêu Dung Ngư phải không?"

"Tao đúng là nghĩ như vậy."

Giọng điệu của Vương Tử Bác cũng rất kiên định: “Nhưng tao không có thành kiến với Thẩm Ấu Sở, tao chỉ xem xét nó từ góc độ của mày!”

“Hiểu.”

Trần Hán Thăng thậm chí không buồn trả lời những điều vô nghĩa như vậy.

Hai người phớt lờ nhau một lúc, một lúc sau, Vương Tử Bác “Cạch” châm một điếu thuốc rồi đưa bật lửa cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng im lặng hút thuốc, đồng thời mở cửa kính xe.

Gió chiều tháng 11 đã hơi se lạnh, khu đại học Giang Lăng càng ngày càng ít xe cộ, phảng phất có chút hiu quạnh.

“Tử Bác.”

Trần Hán Thăng đột nhiên thở dài một hơi: “Thật ra, tâm trạng hiện tại của tao đã phẳng lặng rồi, bởi vì sau khi điện thoại di động được tung ra thị trường, giá trị tài sản ròng của tao sẽ tăng vọt trong thời gian ngắn. Bất kể thế nào, tao cũng có đủ kiên nhẫn và tự tin, hay nói cách khác là vô liêm sỉ và thủ đoạn, để khiến họ quay trở lại.”

“Mày đang nói đùa hả?”

Vương Tử Bác khi nói chuyện vô tình đập vào điếu thuốc ở khóe miệng, tia lửa cùng với tàn thuốc chậm rãi bay lên trên quần áo của cậu ấy, nhưng cậu ấy không quan tâm đến điều đó: “Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo như vậy, cô ấy sẽ tha thứ cho mày một lần nữa sao? Thẩm Ấu Sở yếu đuối vẻ ngoài nhưng sâu bên trong là sự cố chấp kinh khủng, cô ấy sẽ chia sẻ bạn trai với người phụ nữ khác sao?”

Khóe miệng Trần Hán Thăng mấp máy, nhưng không nói ra lời.

“Không đúng…….”

Vương Tử Bác dường như ý thức được cái gì: “Tiểu Trần mày có phải đang định dùng thủ đoạn nào đó phải không, tao cảnh cáo mày, mày không được phép làm chuyện phạm pháp, tao chỉ có anh em là mày thôi…”

“Không làm chuyện phạm pháp, nhưng chuyện trái đạo đức có thể làm không, thậm chí là có chút vô liêm sỉ.”

Trần Hán Thăng ngắt lời với một nụ cười.

Vương Tử Bác nhất thời nghẹn ngào, cậu ấy biết bạn thân của mình, nếu bản thân Tiểu Trần nhận xét “Bất chấp liêm sỉ” thì những người khác có lẽ sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Ví dụ như, nếu, khụ…”

Vương Tử Bác do dự một lúc lâu trước khi nói: “Nếu mày làm điều trái với đạo đức, mày có thể đồng thời khiến họ trở lại cùng một lúc không?”

Vương Tử Bác đã nhấn mạnh vào từ “Đồng thời.”

Trần Hán Thăng nhìn bạn thân: “Hơn 80%.”

“Khả năng cao như vậy sao?”

Vương Tử Bác giật mình, nói cho cùng là hành động sai trái gì, có thể hiện thực hóa điều này căn bản là việc không thể.

“Cụ thể nội dung mày cũng không nên hỏi, đến lúc đó còn cần mày phối hợp.”

Trần Hán Thăng đỗ xe trước cổng nhà máy điện tử Quả Xác: “Mày sẽ không vì cảm thấy có lỗi mà để mặc tao chết đấy chứ?”

“…Không không không.”

Vương Tử Bác do dự một lúc, sau đó ngốc nghếch nói: “Tuy nhiên, vẫn phải ít làm hơn.”

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng huýt sáo: “Có lời này của mày là đủ rồi. Vào ngày công bố điện thoại di động, Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở nhất định sẽ ở đó cùng một lúc.”

“Cho nên, tình thế khó xử có thể xảy ra, nhưng không thể xảy ra vào ngày đó.”

Trần Hán Thăng vỗ vai Vương Tử Bác: “Mày phải giúp tao.”

“Chết tiệt, nói nãy giờ thì ra là việc này.”

Vương Tử Bác xuống xe lẩm bẩm, vặn mông bước vào nhà máy điện tử, tối nay cậu ấy phải tăng ca,

“Xì.”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm bóng lưng của bạn mình, nhếch miệng cười, lấy điện thoại di động ra gọi lại cho cô thư ký nhỏ: “Này, Tiểu Vũ, tôi chợt nhớ ra một chuyện, bữa tối buồn bực đến nỗi còn chưa ăn một miếng nào, bây giờ cô chính là người duy nhất trên thế giới này có thể giúp tôi, đó là ngày diễn ra hội nghị điện thoại di động và tôi muốn nhờ cô giúp một việc….”

Đây gọi là “Chuẩn bị cho một ngày mưa”, mặc dù còn hơn nửa tháng nữa mới đến ngày giới thiệu điện thoại di động, Trần Hán Thăng vẫn sắp xếp hợp lý trách nhiệm của hai con át chủ bài.

Thế nào gọi là chuyên nghiệp?

Đây chính là sự chuyên nghiệp!

.....

Chương 712: Nếu không có tái sinh, Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư sẽ có vận mệnh như thế nào?

Mặc dù Nhiếp Tiểu Vũ cũng thuộc "Phe cánh Trần", nhưng cô ấy khác với Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác là bạn nối khố của Trần Hán Thăng, cậu ấy cũng rất kính trọng các trưởng bối như Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, cậu ấy cảm thấy thà lừa dối bản thân và những người khác để giữ nguyên hiện trạng còn hơn là để xảy ra "Tình thế khó xử" khiến mọi người buồn bã. Đó lý do, cậu ấy cũng sẵn sàng giúp che đậy.

Cô thư ký nhỏ không quen thuộc với người nhà của Trần Hán Thăng, nhưng sự nghiệp của cô ấy và Trần Hán Thăng có mối liên hệ chặt chẽ với nhau, vì vậy việc thuyết phục Nhiếp Tiểu Vũ phải bắt đầu từ góc độ này.

"Ngày hội nghị điện thoại di động xảy ra sự việc ngoài ý muốn, điện thoại di động Quả Xác có thể sẽ chết yểu. Cô có muốn lãng phí nhiều năm làm việc chăm chỉ không?"

"Ngay cả khi cô dám từ bỏ, thì kỳ vọng và lợi ích của các đồng nghiệp khác thì sao?"

"Lẽ nào cô còn muốn trải nghiệm lại thời kỳ phá sản tan rã của Hỏa Tiễn 101 sao?"

"Tôi biết cô cảm thấy rất có lỗi, tôi hứa đây sẽ là lần cuối cùng."

…….

Trước những lời đe dọa khoa trương của Trần Hán Thăng, cô thư ký nhỏ đã dành rất nhiều tình cảm cho Quả Xác chỉ còn biết ngậm ngùi đồng ý.

Như vậy là hòm hòm rồi, Trần Hán Thăng cũng không để lời thề vừa rồi vào trong lòng, nếu như những thứ này có hiệu quả, thì lần đầu tiên nói dối ở trường mẫu giáo, hắn đã bị sói bắt đi.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng quay trở lại Đại học Tài chính để nghỉ ngơi, khi đi ngang qua khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, hắn mới nhớ ra hôm nay mình đã mua một căn biệt thự trị giá 5 triệu tệ cho Tiểu Ngư Nhi, còn nhà của Tiểu Thẩm thì chỉ hơn 200 nghìn tệ.

"Đã nói là bát nước phẳng lặng, năm sau A Ninh sẽ đi học tiểu học, mình cũng sẽ mua một căn hộ có liên kết với trường học để thuận tiện cho việc đi học của A Ninh ở thành phố."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc rồi bẻ lái sang khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Sau khi "Cạch" cửa chống trộm được mở ra, Thẩm Ấu Sở vẫn chưa ngủ, cô vẫn đang ngồi ở bàn ôn tập.

Chắc là cô ấy đã tắt đèn lớn trong phòng khách để tiết kiệm điện, trên bàn ăn có một chiếc đèn bàn nhỏ màu hồng, Trần Hán Thăng nhận ra, đây chính là món quà mà hắn tặng vào dịp lễ Noel.

Ánh đèn phản chiếu khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của Thẩm Ấu Sở, có thể là do đọc sách quá lâu nên đôi mắt ngấn nước có chút khô và mệt mỏi.

"Trở về rồi."

Khoảnh khắc cô ấy nhìn thấy Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở nở một nụ cười quyến rũ trong vô thức.

“Ừ.”

Trần Hán Thăng tùy ý cởi giày thể thao, quay vào phòng tắm rửa tay rửa mặt, Thẩm Ấu Sở ngồi xổm xuống chỉnh lại giày cho Trần Hán Thăng, tiện thể đổi một đôi lót giày khác.

“Đã ăn tối chưa? Có cần hâm nóng ít cháo cho cậu không?”

Thẩm Ấu Sở đi đến cửa phòng tắm và hỏi:

“Không cần, tối nay tớ có hẹn bên ngoài nên ăn rồi.”

Trần Hán Thăng nói dối, rồi nhìn Thẩm Ấu Sở từ trên xuống dưới.

Ngay cả khi ở nhà, Thẩm Ấu Sở vẫn mặc bộ đồ ngủ dài tay và quần tây, nên khi cô ấy đi bộ, vòng eo thon thả và đôi chân dài miên man của cô ấy thường xuyên bị vải cotton bó lại, làm nổi bật vóc dáng hoàn hảo của cô ấy, còn hai bàn chân nhỏ của cô ấy xỏ thêm đôi dép.

Ánh mắt Trần Hán Thăng có chút thèm muốn, điện thoại di động Quả Xác sắp ra mắt, hiện tại hắn dường như không có chút sợ sệt gì.

Nhận thấy “Tính công kích” trong mắt của Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở cong những ngón chân trắng ngần vì xấu hổ.

“Khụ, ôm một cái nào.”

Trần Hán Thăng hắng giọng và vươn tay ôm Thẩm Ấu Sở.

Đây là hành động mà hai người họ thường làm, nhưng Thẩm Ấu Sở liếc nhìn cửa phòng ngủ, bà nội, Đông Nhi và Hồ Lâm Ngữ đều ở bên trong, cô ấy xấu hổ lùi lại một bước.

“Ừm?!”

Trần Hán Thăng cao giọng bày tỏ sự không hài lòng của mình.

Thẩm Ấu Sở không dám cử động nữa, ngoan ngoãn bị kéo vào trong lòng của Trần Hán Thăng. Thực tế, cô úp mặt vào vai bạn trai, thì Thẩm Ấu Sở thở ra một hơi, cảm thấy bình yên và thanh thản.

Đối với hầu hết các cô gái ngây thơ, mức độ này là đủ, có thể nghe thấy nhịp tim của nhau và ngửi thấy hơi thở của nhau khiến cho họ cảm giác thỏa mãn về cảm xúc và tâm lý.

Nhưng đối với loại người như Trần Hán Thăng, một khi hắn có đủ dũng khí để đối mặt với tình huống khó xử, hắn sẽ không muốn “Làm khổ” bản thân nữa, lòng bàn tay của hắn vốn đang đặt trên vai Thẩm Ấu Sở, đột nhiên từ từ trượt xuống thắt lưng.

Thân thể Thẩm Ấu Sở đột nhiên căng thẳng, cô cảm thấy năm ngón tay của Trần Hán Thăng vô cùng nóng bóng, cô còn có thể cảm nhận được bên tai mình có tiếng khụt khịt nặng nề, tất cả đều đang phát ra tín hiệu “Nguy hiểm.”

Tuy nhiên, Tiểu Thẩm không chống cự quyết liệt, cô chỉ lặng lẽ nhìn Trần Hán Thăng, nhìn tên lưu manh đã chiếm cả thế giới của cô.

Trần Hán Thăng bị cái nhìn rõ ràng và minh bạch này làm cho rất khó chịu, trong lòng hắn chợt lóe lên một tia áy náy, dù sao thì chiều nay hắn cũng vừa mới mua một căn biệt thự cho Tiểu Ngư Nhi, và bây giờ hắn đến để làm trò với Thẩm Ấu Sở.

“Cậu đang nhìn gì đó?”

Trần Hán Thăng khịt mũi: “Chưa từng thấy phụ nữ bị quấy rối à?”

Nói xong, hắn dùng sức ôm Thẩm Ấu Sở càng chặt, Thẩm Ấu Sở nhịn không được há miệng thở dốc.

"Có khó chịu không?"

Trần Hán Thăng cố ý hỏi, hắn đã cảm nhận được lồng ngực phập phồng của Thẩm Ấu Sở, làm sao mà chịu được.

Không ngờ, Thẩm Ấu Sở vẫn lắc đầu, yên lặng nhìn Trần Hán Thăng, một lúc sau mới rút tay ra, nhẹ nhàng vuốt tóc Trần Hán Thăng, trong mắt tràn đầy dịu dàng và tình cảm.

Ngay khi Trần Hán Thăng chuẩn bị hành động, trong phòng bà nội đột nhiên vang lên tiếng ho, âm thanh già nua như nước sôi tràn vào màn đêm yên tĩnh, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đồng thời bị giật mình.

Thẩm Ấu Sở lập tức cúi đầu xuống, Trần Hán Thăng lúng túng buông cánh ra: "Giấc ngủ người già thật không sâu giấc."

Căn hộ yên tĩnh trở lại, Thẩm Ấu Sở rót một tách trà nóng đặt lên bàn, rồi ngồi lại ôn bài.

Trần Hán Thăng nhấp một ngụm trà nóng, thỉnh thoảng lật xem tin nhắn, cảm giác mệt mỏi do cả buổi chiều chạy lòng vòng xem nhà chẳng mấy chốc đã ập đến, hắn ngủ thiếp đi trên ghế sô pha.

Trong lúc ngủ, hắn cảm thấy trên người đột nhiên có thêm một lớp gì đó đè lên, có lẽ là Thẩm Ấu Sở đắp chăn cho hắn, Trần Hán Thăng không mở mắt, nắm lấy cổ tay cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, bà nội thức dậy đầu tiên, nhìn thấy Trần Hán Thăng nằm bừa bộn trên sô pha, Thẩm Ấu Sở ngồi bên cạnh ngủ gật, nhưng dù như vậy, hai người tay trái và tay phải vẫn nắm chặt vào nhau.

Bà Nội không đánh thức họ, chống gậy im lặng nhìn, không lâu sau, cô bé nhỏ tuổi nhất A Ninh cũng tỉnh lại, cô bé rất hiểu chuyện, không gây tiếng động, lắc lắc búi tóc sừng dê lộn xộn của mình, lặng lẽ bước đến trước mặt Bà Nội.

"Bà Nội."

A Ninh lên tiếng.

"A Ninh."

Bà Nội vốn kiệm lời bỗng nói: "Cháu có nhớ Như Ý không, chúng ta sang đó vài ngày nữa nhé."

Để thuận tiện cho việc kinh doanh, Phùng Quý và Thẩm Như Ý thuê một căn nhà gần Cầu Sư Tử, Bà Nội và A Ninh thỉnh thoảng đến đó, Đông Nhi cũng đi theo để giúp đỡ.

"Được ạ."

A Ninh gật gật đầu, nhưng trong lòng cũng rất khó hiểu: "Bà Nội, chúng ta không phải vừa mới tới đó sao?"

Bà Nội không trả lời, vẫy vẫy đôi tay gầy guộc đi về phòng, nhưng trong đôi mắt đục ngầu lại hiện lên vẻ nhẹ nhõm pha chút trầm tư, cảm giác này dường như giống với cảm giác của Tiêu Hoành Vĩ.

…….

Trần Hán Thăng thức dậy vào buổi sáng, khi hắn đang ăn sáng, nghe thấy A Ninh hét lên rằng sẽ đến chỗ Thẩm Như Ý một lần nữa, nhưng hắn không quan tâm vì đây không phải là lần đầu tiên.

Nhưng sau khi Bà Nội dẫn Đông Nhi và A Ninh đi, nếu đuổi Hồ Lâm Ngữ ngu ngốc đi nốt, thì sẽ chỉ còn lại hắn và Thẩm Ấu Sở ở nhà?

"Thật là may mắn."

Trần Hán Thăng nghĩ với một chút tự mãn.

Sau bữa sáng, Trần Hán Thăng trở lại ký túc xá để thay quần áo, khi hắn mới trở lại Kiến Nghiệp vào đầu tháng 11, bạn cùng phòng 602 đã "Ép cung" tất cả những câu chuyện bên trong, sau hơn nửa tháng, những người bạn cùng phòng đã quen với điều đó.

Còn ông chủ của Điện Tử Quả Xác thì sao?

Tỷ phú cảm thấy như thế nào?

Chúng ta đều biết rằng Trần Hán Thăng hút thuốc, khoe khoang và thậm chí có cả thể loại phim khiêu dâm mà hắn thích xem!

"Lão Tứ, khi nào điện thoại của mày mở họp báo thế?"

Nhìn thấy Trần Hán Thăng, Dương Thế Siêu vội vàng hỏi.

"Sắp rồi."

Trần Hán Thăng vừa cởi quần áo vừa nói: "Trong hai ngày này sẽ quyết định."

"Ồ, tao đã hoàn thành tất cả các thủ tục, có thể đến làm việc trong ngân hàng bất cứ lúc nào."

Dương Thế Siêu hào hứng nói: "Tao chỉ đang chờ hội nghị ra mắt điện thoại di động của mày. Lão Tứ, tao phải chứng kiến cảnh anh em tao cất cánh, còn phải chụp vài bức ảnh để mang về quê hương. Tao sẽ khoe với mọi người. Mọi người có biết đây là ai không? Trần Hán Thăng, ông chủ của Điện tử Quả Xác! Có biết tôi và nó có quan hệ gì không, bạn học trong bốn năm đại học và là anh em thân thiết…"

"Được."

Trần Hán Thăng cởi quần, thấy Lão Dương vẫn đang bộc lộ cảm xúc, bèn mời cậu ấy: "Có muốn tắm cùng nhau không?

Khi về quê sẽ có một chuyện nữa để khoe khoang.”

“Cái này thì thôi.”

Dương Thế Siêu vội vàng lắc đầu: “Lão Đới ăn shit đã khiến 602 rất nổi tiếng rồi, không cần dùng tới mối quan hệ này để nổi tiếng đâu.”

“Dương Thế Siêu, chết tiệt mày mới ăn cứt lớn lên đấy, sau này không ai được phép nhắc tới chuyện này nữa!”

Đới Chấn Hữu đập chiếc giường sắt mà chửi bới.

Làm sao cậu ta có thể không tức giận khi tên khốn kiếp Kim Dương Minh năm đó nghiễm nhiên tùy tiện công khai trong lớp, điều này trực tiếp khiến Lão Đới mất quyền chọn đối tượng trong thời gian còn lại của đại học.

Sau khi Trần Hán Thăng tắm xong, thấy hai người bạn cùng phòng vẫn đang cãi nhau, hắn cười ném cho mỗi người một điếu thuốc Trung Hoa rồi lái xe đến trung tâm thành phố để tiễn cha mẹ.

Sau một đêm, cả ba thành viên trong gia đình Tiêu Hoành Vĩ sắc mặt đều trông rất tốt, nhưng Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên thì trông phờ phạc, Lương thái hậu dường như đã khóc đến sưng cả mắt.

Mặc dù bà nói rằng bị mất ngủ vì không quen với giường của khách sạn, nhưng Trần Hán Thăng biết rằng Lương thái hậu có lẽ đã nói về Thẩm Ấu Sở với Lão Trần tối qua.

Lương Thái hậu nhất định rất thấp thỏm và luyến tiếc, nhưng bà không dám liên hệ.

Phong tục ở Cảng Thành là mua nhà xong sẽ tiến đến làm thủ tục cưới hỏi. Lần này sau khi trở về, Tiêu Hoành Vĩ rất có thể sẽ thoải mái giới thiệu thân phận của Trần Hán Thăng, vì

vậy trái tim Lương Mỹ Quyên mỗi khi nghĩ đến Thẩm Ấu Sở đều đau nhói, rơi nước mắt cả đêm trước mặt chồng.

Tuy nhiên, Lương Mỹ Quyên biết rằng nhiều thứ trên thế giới là như vậy, nếu bỏ lỡ nó, thì sẽ không thể quay lại, tóm lại, tất cả lỗi lầm là của con trai bà, do đó trước khi lên xe, nhân lúc Tiểu Ngư Nhi đang làm nũng với Lữ Ngọc Thanh, Lương Mỹ Quyên kéo Trần Hán Thăng ra xa chút.

"Trần Hán Thăng, mẹ cảnh cáo mày."

Lương Thái hậu nghiêm nghị nói: "Mày và Tiểu Ngư Nhi đã đến giai đoạn này, mẹ và cha rất hài lòng về con bé. Một đứa lưu manh như mày có thể lấy được Tiêu Dung Ngư, sau này đến lễ tết hàng năm, tao sẽ đốt cho tổ tiên Trần gia nhiều giấy tiền hơn."

Khi Trần Hán Thăng thấy mẹ mình có tâm trạng không tốt, hắn đã nghiêm túc nhận lời khiển trách.

"Từ giờ trở đi, mẹ sẽ không nói tới Ấu Sở… noi tới Thẩm Ấu Sở nữa."

Lương Mỹ Quyên mũi cay cay, bây giờ bà không thể gọi cô ấy là "Ấu Sở", chỉ có thể gọi cô ấy là "Thẩm Ấu Sở."

"Ồ…"

Trần Hán Thăng đồng ý một cách chiếu lệ, nhưng hoàn toàn không nghe.

"Mày định chọc tức mẹ hả!!!"

Lương Mỹ Quyên thực sự tức giận, bà nắm chặt tay và đánh Trần Hán Thăng rất mạnh.

Trần Hán Thăng mặc cho mẹ đánh mắng, thậm chí còn vỗ nhẹ vào lưng giúp bà bình tĩnh lại, cuối cùng Lương Mỹ Quyên không thể làm gì hơn, nước mắt lưng tròng nói: "Con

trai, hãy để Thẩm Ấu Sở được sống yên ổn mà sống vui vẻ với Tiêu Ngư Nhi. Đừng đụng chạm tới cô gái tội nghiệp đó nữa."

"Mẹ, khi con ở cùng Thẩm Ấu Sở, thực ra là cứu cô ấy một mạng đấy."

Trần Hán Thăng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc "Tiết lộ" một tin sốc.

"Từ bỏ, người ta sẽ sống tốt, còn cần sự giúp đỡ của mày sao?"

Lương Mỹ Quyên lại nghĩ rằng Trần Hán Thăng nói dối.

"Thật đấy!"

Trần Hán Thăng lần này cũng nghiêm túc nói: "Con thừa nhận rằng sự nghiệp của con bây giờ đang phát triển quá nhanh, vì vậy hãy đổ lỗi cho may mắn. Trên thực tế, ngay cả khi không có may mắn này, con vẫn sẽ có được mức độ giàu có hiện tại trong 10 năm tới."

"Vậy thì sao?"

Lương Mỹ Quyên hỏi ngược lại: "Chuyện này có liên quan gì đến Thẩm Ấu Sở không?"

Trong những lần đánh giá trước đó, Lão Trần từng nói rằng năng lực, tính cách và mưu lược của Trần Hán Thăng đều ổn, nhưng hắn quá tự cao, khả năng sẽ thất bại nhiều lần, tuy vậy cuối cùng vẫn sẽ thành công.

"Mẹ đừng vội mà."

Trần Hán Thăng cười nói: "Về Tiêu Dung Ngư, nếu con không phải ngẫu nhiên ở bên Tiểu Ngư Nhi, với tính cách và gia cảnh của cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ ra nước ngoài ngay sau khi tốt nghiệp, và cô ấy có thể sẽ không bao giờ kết hôn. Biết đâu con chẳng có cơ hội gặp lại cô ấy."

“Đối với những chuyện chưa xảy ra, mày cứ nổ đi!”

Lương Mỹ Quyên hoàn toàn không tin, nhưng bà vẫn hỏi thêm một câu: “Còn Thẩm Ấu Sở thì sao?”

“Cô ấy hả.”

Trần Hán Thăng dừng một chút: “Sức khỏe có thể có vấn đề.”

“Chết tiệt! Không được nguyền rủa người khác!”

Lương Mỹ Quyên giơ tay ra đòn.

“Nghe con phân tích trước đã.”

Trần Hán Thăng nắm lấy cánh tay của mẹ và từ từ đặt nó xuống: “Nếu con không can thiệp vào cuộc sống của Thẩm Ấu Sở, cô ấy sẽ phải đi làm thêm nhiều công việc bán thời gian mỗi ngày để nuôi sống bản thân và em gái, điểm số của Thẩm Ấu Sở là rất tốt, nhưng không một mối quan hệ nào đủ để sưởi ấm cô ấy, với tính cách của cô ấy thì không có cách nào vui vẻ như bây giờ. Trong kỳ học đầu tiên đại học Ấu Sở đã không cười, mẹ có biết không?”

Lương Mỹ Quyên sững người trong giây lát, tính cách của Thẩm Ấu Sở dường như thực sự như vậy.

“Có rất nhiều áp lực nếu duy trì như thế này trong bốn năm….”

Trần Hán Thăng thở dài: “Đồng thời, cô ấy vẫn đang học tập chăm chỉ để thi đỗ cao học. Nói không chừng cô ấy sẽ đột ngột qua đời trong quá trình học cao học đấy.”

Lương Mỹ Quyên cau mày: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Bác sĩ dự đoán đấy.”

Trần Hán Thăng nói về việc “Chẩn đoán nhầm ung thư”: “Sau lần đầu tiên con gặp rắc rối khi đặt chân lên hai chiếc

thuyền, cô ấy thường cảm thấy khó chịu. Khi khám ở bệnh viện, bác sĩ nói rằng cô ấy tính tình cứng rắn, buồn bã và áp lực theo thói quen sẽ chôn vùi trong cơ thể cô ấy, trong lòng khó chịu, cộng với việc cô ấy luôn tự cho rằng tội lỗi từ mình mà ra, điều này sẽ chỉ khiến bệnh tình dần dần trầm trọng hơn, nghiêm trọng nhất là đột tử…."

"Nghe giọng điệu của mày kìa?"

Lương Mỹ Quyên cười khẩy: "Thẩm Ấu Sở còn phải cảm ơn mày, nếu không phải mày trêu chọc con bé, thì con bé sẽ không thể phát hiện ra mình có vấn đề gì?"

"Có thể coi là như vậy."

Trần Hán Thăng vỗ ngực "bình bịch": "Đội khăn quàng đỏ chúng con làm một số việc nhỏ trong khả năng của mình, không phải để nghe 'Cám ơn'. Cô ấy chỉ cần lấy thân đền đáp là được."

"Cút……."

Lương Mỹ Quyên mạnh mẽ đẩy Trần Hán Thăng ra, chỉ sau khi lên xe, bà mới nhận ra: "Lại bị tên khốn này lừa, mà quên mất mục đích của cuộc trò chuyện."

Lương thái hậu chắc chắn rằng đây là "lừa bịp", mặc dù nó có vẻ đúng.

Sau khi bốn vị phụ huynh rời đi, Tiểu Ngư Nhi đi tới và hỏi: "Tiểu Trần, cậu vừa nói gì vậy? Dì Lương đánh mắng cậu, còn cậu thì không ngừng vỗ ngực."

"Cái này…"

Trần Hán Thăng chỉ trong 0,1 giây để có câu trả lời.

"Lương Thái hậu muốn lúc trang trí biệt thự đã yêu cầu tớ phải lắng nghe ý kiến của cậu nhiều hơn. Tốt nhất là nghe theo sự sắp xếp của cậu."

“Lúc đầu tớ không đồng ý, nghĩ tại sao lại phải vậy, nên cãi nhau với mẹ.”

“Cậu cũng biết mẹ tớ tính tình không tốt, cho nên mới đánh tớ vài cái, còn nói Tiêu Ngư Nhi xinh đẹp, gu thẩm mỹ tốt, mày một tên keo kiệt, biết gì là cái đẹp chứ?”

Lý do của Trần Hán Thăng không chỉ phù hợp với thực tế mà còn khiến mối quan hệ giữa Lương Mỹ Quyên và Tiêu Dung Ngư trở nên gần gũi hơn.

Quả nhiên, Tiêu Dung Ngư nhéo cái mũi nhỏ đáng yêu của cô: “Vẫn là Dì Lương thương tớ. Tớ định nhờ một chị giúp thiết kế trang trí trong nhà. Khoa kiến trúc của Đại học Đông Đại chúng ta cùng với Đại học Thanh Hoa cùng đứng đầu Trung Quốc đấy.”

“Đúng.”

Trần Hán Thăng lập tức nói: “Lúc đó tớ đã hứa với mẹ, Tiêu Dung Ngư là người quyết định cuối cùng về mọi vấn đề trang trí, cái vỗ ngực là một lời đảm bảo với mẹ.”

…….

Chương 713: Anh, tên đàn ông khốn kiếp nào sẽ chu cấp cho tình nhân vậy?

Sau khi dỗ dành Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng đưa cô trở lại Trung tâm Thương mại Quốc tế, Tiểu Ngư Nhi vẫy tay chào sau khi xuống xe: "Chị Cao nói rằng tớ sớm có thể tự lái xe, khi tớ thành thạo hơn, tớ có thể đi Quả Xác bất cứ lúc nào để tìm cậu."

"Nhanh như vậy sao, nhưng trước khi cậu chính thức lái xe, tớ còn phải tự mình kiểm chứng đã."

Trần Hán Thăng muốn thêm một bảo hiểm bổ sung, ít nhất trong lòng có chuẩn bị.

"Hừ!"

Tiêu Dung Ngư bĩu môi nói: "Tiểu Trần, cậu còn không muốn dạy tớ, hiện tại lại muốn kiểm tra tớ, không được, không được."

"Không phải, chủ yếu là do tớ quá bận, cố lên, cố lên."

Trần Hán Thăng cười toe toét và làm một động tác "Khích lệ", sau khi nhìn Tiểu Ngư Nhi đi lên tầng, hắn thấp giọng chửi rủa: "Cao Văn, mẹ kiếp."

Nhưng nhìn lên bảng quảng cáo đèn LED khổng lồ ở Tân Nhai Khẩu, Trần Hán Thăng lại huýt sáo đầy tự hào, bởi đó là quảng cáo cho chiếc điện thoại Quả Xác.

Một trong những điểm ăn khách của Quả Xác là thiết kế ngoại hình, khi đóng mở nắp gập, bàn phím kim loại mạ niken

tỏa sáng lấp lánh và cứng cáp, ngoài ra còn có ba màu đá quý, đen thời thượng, đỏ mã não lộng lẫy, bạc đính đá cao cấp, đã thực sự thu hút sự chú ý của nhiều người đi đường.

Quá trình kiểm tra độ ổn định của điện thoại di động thế hệ đầu tiên của Quả Xác về cơ bản đã hoàn tất và cộng đồng Quả Xác có thể ra mắt bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, trước hội nghị ra mắt điện thoại di động, Khổng Tĩnh và các giám đốc điều hành khác cảm thấy cần phải tổ chức một hội nghị đại lý (kênh đại lý). Thứ nhất, rõ ràng về mục tiêu, thứ hai là làm sâu sắc thêm mối quan hệ.

Trên thực tế, khi Quả Xác và Tân Thế Kỷ đấu đá, rất nhiều đại lý đã đứng về phía Tân Thế Kỷ, nhưng điều đó không quá hiệu quả.

Xét cho cùng, bây giờ là thời đại của Internet, các kênh mua sắm ngày càng nhiều và vị thế của các đại lý đã không còn mạnh mẽ như trước.

MP4 Quả Xác đã qua mặt họ và kiếm được rất nhiều tiền nhờ các chiến lược tiếp thị hợp lý, ngược lại, sau khi những đại lý này nhận ra vấn đề, họ đã chủ động tìm đến Quả Xác để yêu cầu đặt hàng.

Đặc biệt, khi Hồng Sĩ Dũng chính thức từ chức, Tân Thế Kỷ đổi tên thành "Xiaomi", các đại lý trên toàn quốc đã liên hệ với Quả Xác, tất nhiên, Trần Hán Thăng đã không làm họ thất vọng, hắn không chỉ duy trì đà phát triển mạnh mẽ của MP4, mà còn tung ra điện thoại di động Quả Xác với giá "2xxx tệ."

Bây giờ các đại lý không thể chịu đựng được nữa, Quả Xác đã tích lũy được một lượng người hâm mộ nhất định, cộng với sức hút về giá và vẻ ngoài đẹp đẽ được phô bày, mọi người đều biết rằng chỉ cần kinh doanh thuận lợi thì năm nay nhất định sẽ phát đạt.

…….

Trước khi đến khu Đại học Giang Lăng, Trần Hán Thăng đã gọi điện cho ký túc xá của Trần Lam.

“Anh trai!”

Trần Lam lo lắng nói: “Sinh hoạt hội học sinh của chúng em rốt cuộc cũng kết thúc rồi, chú dì đâu?”

“Bọn họ vừa mới trở về rồi.”

Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa nói.

Sau khi Trần Lam kết thúc khóa huấn luyện quân sự, con bé cũng không chút do dự gia nhập Hội học sinh, đồng thời cũng chọn bộ đối ngoại. Sau khi Trần Hán Thăng biết chuyện, biết rằng em gái mình ngày càng đi xa hơn trên con đường ảo tưởng sức mạnh.

Các bộ khác của hội sinh viên thực sự rất khó nói, nhưng riêng bộ đối ngoại cần xin tài trợ này, đối với “Công chúa Quả Xác” Trần Lam, về cơ bản là một cuộc tấn công tổng lực 360 độ vào tất cả học sinh cùng khóa.

“Thật phiền phức, bộ trưởng của chúng em cứ như một tên ngốc vậy.”

Trần Lam phàn nàn qua điện thoại: “Để em làm bộ trưởng thì tốt hơn, làm việc không biết làm như thế nào để nhanh gọn. Chú và dì đến ổn chứ. Em rất nhớ họ.”

“Không sao, Bọn anh chỉ là đi dạo loanh quanh.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói: “Đúng rồi, anh vừa mua một căn biệt thự trị giá hơn 5 triệu tệ.”

Trần Lam:……

“Anh à, sao anh có thể mua biệt thự mà không nói với em? Mọi người không bàn bạc với em, nếu em không thích thì sao?

Em muốn chọn một phòng ngủ có ban công…”

Trần Lam nói nhảm một hồi, sau đó năn nỉ: “Anh à, chiều nay là tiết thể dục, em định xin nghỉ vì cảm thấy không khỏe, anh dẫn em đi chơi đi.”

“Không có thời gian.”

Trần Hán Thăng từ chối ngay lập tức: “Em có thể tìm Thẩm Ấu Sở hoặc Tiêu Dung Ngư.”

“Chị dâu Ấu Sở đang bế quan học tập, Hồ Lâm Ngữ đó rất hung dữ, không cho em và A Ninh ăn vặt, chị dâu Tiểu Ngư Nhi ở quá xa trong thành phố, anh lại không đón em…”

Trần Lam phân tích một hồi: “Anh, gần đây có chỗ nào thú vị không?”

“Trong mắt anh, một lưới bắt sạch và Phong Hỏa Tam Nguyệt là thú vị nhất.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc đề cập đến tên của hai quán Internet.

“Em không muốn đi đến quán Internet.”

Trần Lam rên rỉ và nói: “Anh không lo lắng rằng em xinh đẹp thế này ai đó sẽ hỏi em gái anh số QQ khi em đến quán Internet sao?”

“……Có thể.”

Đối mặt với một cô em gái tự tin như vậy, Trần Hán Thăng cũng không có cách nào, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy em có thích cà phê không?”

Trần Lam: “Ý của anh là gì?”

…….

Hai mươi phút sau, Trần Hán Thăng đón em gái đến quán cà phê “1206”, Trần Lam ngồi trong xe ngẩn người một lúc rồi

nói: “Thì ra là chỗ này, nghe nói bà chủ rất quyến rũ.”

“Chết tiệt!”

Trần Hán Thăng kinh ngạc hỏi: “Em cái gì cũng biết vậy?”

“Đây cũng không phải là cái gì bí mật.”

Trần Lam bĩu môi: “Hội học sinh của chúng em đã từng thảo luận về chủ quán cà phê 1206 ở Đại lộ Thiên Ấn. Cô thực sự rất quyến rũ và cá tính.”

“Quyến rũ là nói bà chủ này mặc váy ngắn lộ đùi khi trời nóng và mặc quần tất mỏng khi trời lạnh, cô thường trang điểm đậm. Một số chàng trai bạo dạn đến bắt chuyện và hỏi thông tin liên lạc, cô đều không từ chối mà hào phóng cho họ số QQ.”

Khi Trần Lam nói chuyện tầm phào, đôi mắt cô ấy sáng lên: “Cá tính là nói bà chủ này dường như không quan tâm đến lợi nhuận chút nào, cô mở cửa bất cứ khi nào cô muốn mỗi ngày, và thích mở nó vào ngày nào trong một tuần thì mở. Em nghe nói rằng trang trí nội thất siêu sang trọng, giá một cốc cà phê là 30 tệ, trông không giống một công việc kinh doanh nghiêm túc tý nào cả.”

“Vậy nên.”

Trần Lam kết luận: “Một chị trong trường phân tích đây có lẽ là tình nhân của đại gia nào đó, cho nên cũng không quá để ý, còn không biết tên khốn kia là ai, lại còn bao nuôi nhân tình…”

“Đừng nói nhảm!”

Trần Hán Thăng đột nhiên cau mày cắt ngang: “Bà chủ là bạn học của anh, lúc đóng lúc mở vì cô là trưởng đài phát thanh của trường đại học Tài chính, thường có nhiệm vụ phát

thanh, những bạn trẻ bọn em không tập trung vào việc học của mình lại còn có hứng thú với những thứ lộn xộn này sao?"

"Gì?"

Không ngờ bà chủ quán cà phê lại là bạn học của anh trai mình, Trần Lam lè lưỡi, tin đồn "Tình nhân" nhất định là tin dởm.

Bộ dạng đê tiện như vậy của anh mình, có xứng đáng không?

"Quả nhiên, tin đồn nói nhiều thành thật."

Trần Lam cảm thấy hơi có lỗi vì không có chứng cứ bôi nhọ danh dự một cô gái ngoan.

Khi hai anh em đang nói chuyện, bà chủ quán cà phê nhìn thấy Land Rover, bước ra khỏi quán để chào đón.

Quả nhiên, cô giống như những gì Trần Lam đã nói, mặc một chiếc váy ngắn màu đen kết hợp với đôi tất trong suốt, bắp chân của cô ấy được quấn trong chiếc quần tất mỏng và bó sát, những đốm sáng nhỏ màu đỏ sẫm rủ xuống vai.

Bà chủ đi tới trước xe, đặt ngón tay sơn móng tay sáng loáng lên cửa sổ xe, nháy mắt sau đó nói: "Lớp trưởng, sao hôm nay có thời gian tới đây vậy?"

"Buổi chiều tớ có chút việc, đưa em gái tới đây chơi một chút."

Trần Hán Thăng bĩu môi với Trần Lam, thở dài và nói: "Cô ấy hiểu tất cả mọi thứ, bao gồm cả tình cảnh của anh."

Bà chủ quyến rũ gật đầu hiểu ý, đồng thời liếc nhìn Trần Lam với quầng mắt dày.

"Sư tỷ, chào chị."

Trần Lam ngoan ngoãn chào hỏi.

A Lam là một tay chơi lắm mồm, trước mặt anh trai thì thể hiện hiểu chuyện, trước mặt hai chị dâu thì rất nhanh lộ ra tật của mình, còn lần đầu tiên gặp người lạ thì vẫn rất ngoan ngoãn.

"Ồ, xin chào."

Bà chủ mỉm cười, cúi xuống ghé sát mặt Trần Hán Thăng nói: "Tớ chỉ hứa giúp cậu chăm sóc con gái, nhưng tớ chưa từng nghĩ tới việc giúp cậu chăm sóc em gái. Làm tình nhân của cậu mệt lắm."

Trần Hán Thăng: ?

Trần Lam: ?

…….

Chương 714: Quan hệ nam nữ chân chính và quan hệ nam nữ giả dối.

“Anh, em không ngờ tới, cái tên khốn bao nuôi tình nhân lại là anh…”

Trần Lam lầm bầm.

“Đừng nói nhảm! Anh không có! Bọn anh chỉ là bạn học!”

Trần Hán Thăng thực sự rất áy náy, quay đầu lại nói với Thương Nghiên Nghiên: “Ông đây chỉ cho cậu mượn 2 triệu tệ để mở một quán cà phê, chúng ta hiện tại chỉ là quan hệ nợ nần đơn thuần. Đừng có bôi xấu thanh danh của tớ trước mặt em gái tớ. Tớ từ bé đến lớn luôn là tấm gương để em ấy học hỏi!”

“Oẹ….”

Trần Lam vỗ vỗ ngực: “Say xe, có chút buồn nôn.”

“Nhổ ra rồi lại nuốt vào đi!”

Trần Hán Thăng lườm em gái mình.

“Lớp trưởng.”

Thương Nghiên Nghiên che miệng và cười: “Đừng trút giận với trẻ con, hơn nữa chuyển nợ thành quan hệ tình nhân có khó không? Cậu biết đấy, tớ có một chiếc giường trên tầng, có thể hoàn thành việc chuyển đổi quan hệ trong một buổi chiều….”

“Ực!”

Trần Lam nặng nề nuốt nước bọt, điều này liên quan đến phần không phù hợp với trẻ em (thú vị nhất).

“Anh trai vẫn là cậu bé ngày xưa, không có gì thay đổi cả.”

Trần Lam nhịn không nổi thở dài, khi còn nhỏ cô thích chơi sau lưng Trần Hán Thăng, bởi vì anh trai cô rất nghịch ngợm và luôn có thể tìm ra những điều thú vị.

Hoặc đào trứng chim, hoặc ăn trộm ngô, hoặc ném pháo vào hố ga…

Lớn lên cứ tưởng cái thú vui trẻ con thuở ban đầu sẽ biến mất, không ngờ anh vẫn tiếp tục nghịch bậy như vậy, bây giờ không chơi chim nữa mà chơi sang thứ khác, thật là tuổi nào nghịch thứ ấy.

“A Lam, em nghe anh nói, anh thật sự không phải loại người như vậy, anh và Thương Nghiên Nghiên thật sự là trong sạch như tờ giấy trắng.”

Trần Hán Thăng cũng muốn khôi phục lại chút phẩm giá cho bản thân.

“Nhưng là cậu đã ôm hôn, còn nhìn thấy tớ không mặc gì, cái này sạch sẽ sao?”

Thương Nghiên Nghiên giả vờ bị oan ức mà nói.

“Mẹ…….”

Trần Hán Thăng đột nhiên không biết giải thích thế nào.

“Anh, anh không cần nhiều lời, không cần phải nói nhiều nữa.”

Trần Lam nhìn Trần Hán Thăng với ánh mắt “Em biết tất cả mọi thứ”, xuống xe, mở cửa bước vào quán cà phê.

Đối với “Phe trung lập” Trần Lam, càng có nhiều cô gái vây quanh anh trai, cuộc sống của cô em gái ở Kiến Nghiệp

càng rộng mở. Còn về vấn đề quan hệ, mọi người đều là người trong xã hội, không cần phải quan tâm quá làm gì.

“Thương Nghiên Nghiên, cậu có bệnh à, lần sau đừng gọi cha nữa!”

Trần Hán Thăng nửa thật nửa đùa mắng, Thương Nghiên Nghiên nhún vai không quan tâm, nhưng sau khi Land Rover rời đi, cô nhẹ nhàng nói: “Cậu không chỉ ôm hôn nhìn mà còn thực sự cứu tớ.”

…….

Trần Hán Thăng đến Nhà máy Điện tử Quả Xác. Hoạt động ra mắt của điện thoại di động Quả Xác sắp diễn ra. Mọi dây chuyền đã được huy động một cách toàn diện. Bộ phận R&D, bộ phận sản xuất, bộ phận mạng, bộ phận bán hàng, bộ phận hành chính, bộ phận lưu trữ, cộng thêm Viện Nghiên Cứu Liên Hợp Quả Mễ đang vận hành một cách có trật tự.

“Tiểu Vũ, cùng tôi đi một vòng nhà máy?”

Trần Hán Thăng gọi cô thư ký nhỏ.

Đây là hoạt động cần thiết gần đây nhất của hắn, hắn kéo một người cùng hắn đi kiểm tra, nhân tiện quan sát cảm xúc của công nhân.

Nói chung, mọi người đều hồi hộp với một chút phấn khích.

Hồi hộp là chiếc điện thoại Quả Xác sẽ sớm được ra mắt và nó là câu trả lời cho sự bận rộn của sáu tháng qua.

Phấn khích là ai cũng biết đây là một dự án tiềm năng, còn tùy vào phiếu trả lời là 90 điểm hay 95 điểm.

“Xét cho cùng, họ vẫn là những người lính đã từng tham chiến, phẩm chất có sự khác biệt.”

Trần Hán Thăng vừa đi vừa khen ngợi.

Nhiều công nhân của Quả Xác đã trải qua "Cuộc chiến nảy lửa" với Tân Thế Kỷ, vào thời điểm đó, tin tức giả tung bay khắp nơi và tình hình đang thay đổi từng ngày, Trần Hán Thăng chơi cờ trong tâm thế lo lắng từng ngày, bên Tân Thế Kỷ thậm chí còn tồi tệ hơn, mâu thuẫn xảy ra liên tục.

So với thời điểm đó, thời gian gần đây như là "Thời đại hòa bình", đặc biệt là khi Trịnh tổng bên cạnh cũng gia nhập Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ.

"Bộ trưởng Trần."

Nhiếp Tiểu Vũ lật sổ ghi chép của mình, đồng thời xưng hô tên gọi mà mình được độc quyền sử dụng: "Một số đại diện đại lý đã đến Kiến Nghiệp. Chị Tĩnh đã quyết định tổ chức một cuộc họp đại lý vào ngày 20 tháng này. Cậu dự định chọn ai dẫn chương trình?"

"Người dẫn chương trình?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc, khuôn mặt của một số giám đốc điều hành lướt qua tâm trí hắn, cuối cùng nói: "Chi bằng để tôi. Thật ra, Tào Kiến Đức ổn, nhưng tôi cũng muốn gặp họ."

"Sao cơ?"

Nhiếp Tiểu Vũ đã sẵn sàng để ghi lại, sau đó lại dừng lại: "Bộ trưởng Trần, cậu tự mình làm sao. Có quá không? Họ chỉ là một nhóm đại lý mà thôi. Nếu thực sự không có người dẫn chương trình thích hợp, tôi có thể làm."

"Tại sao, cô làm?"

Trần Hán Thăng liếc nhìn cô thư ký nhỏ của mình, Nhiếp Tiểu Vũ là một quản lý tương đối được "Ưu ái" trong nhà

máy, một là vì cô ấy còn trẻ, tính cách dễ thương, hai là vì Trần Hán Thăng ủng hộ cô ấy.

Khổng Ngự tỷ và Lý Tiểu Giai đều mặc vest và đi giày da khi đi làm, Nhiếp Tiểu Vũ thường mặc quần áo bình thường, toàn bộ Nhà máy Điện tử Quả Xác chỉ có ba người có quyền này.

Trần Hán Thăng là một.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng được tính là một.

Người thứ ba là Vương Tử bác, giám đốc của "Công ty mạng Trí Bác", vì cậu ấy không phải là nhân viên của Nhà máy điện tử Quả Xác nên không ai phát cho cậu ấy đồng phục làm việc.

Trên thực tế, nếu nghĩ về nó một cách cẩn thận, có lẽ đây là "Quan hệ."

"Vâng, tôi làm!"

Nhiếp Tiểu Vũ lắc lắc mái tóc ngắn của cô ấy và nói một cách trang trọng.

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo len thể thao có hình đầu của "Sherry" trong truyện "Thám tử lừng danh Conan", cả hai thực sự rất giống nhau.

"Cục cưng, cô không được."

Trần Hán Thăng cười nói: "Vẫn còn chặng đường dài phía trước."

Đây vẫn là câu cửa miệng hắn dành cho cô thư ký nhỏ, cô vẫn còn kém lắm.

"Tôi không tin."

Nhiếp Tiểu Vũ không vui: "Chỉ là giới thiệu những ưu điểm của điện thoại di động Quả Xác cho đại lý mà thôi. Nó

không khó."

"Nói thì dễ nhưng làm thì không dễ chút nào."

Trần Hán Thăng nhắc đến một người: "Cô có nhớ Chung Kiến Thành không?"

"Nhớ, một người đàn ông trung niên thích mát xa."

Nhiếp Tiểu Vũ lẩm bẩm, Chung Kiến Thành có ấn tượng như vậy trong lòng cô ấy.

"Đại diện các đại lý hầu như đều có vai trò như vậy. Họ là những người có thâm niên ăn nhậu, gái gú và cờ bạc. Những câu hỏi mà những tên khốn này đưa ra rất thực tế và sắc bén."

Trần Hán Thăng nói: "Đề nghị của tôi là chờ thêm thời gian. Sau hai năm, nếu cô trưởng thành một chút, có lẽ sẽ ổn thôi."

Cô thư ký nhỏ nhếch miệng không nói gì, dường như còn chưa phục.

"Hêy…"

Trần Hán Thăng mỉm cười, nếu mối quan hệ giữa hắn và Thương Nghiên Nghiên là "Không trong sạch", thì mối quan hệ giữa hắn và thư ký thực sự trong sạch như một tờ giấy trắng.

Quan hệ giữa hai người rất sâu sắc, nhưng không có tình yêu nam nữ, thư ký nhỏ bị Trần Hàn Thắng mắng hơn ba năm, cũng bị lợi dụng làm công cụ hơn ba năm, cô cũng đã được Trần Hán Thăng huấn luyện và "ưu ái" hơn ba năm.

"Nếu không tin, tại đại hội đại lý ngày 20, cô lên trước tiếp vài chiêu với bọn họ xem."

Trần Hán Thăng vỗ nhẹ đầu cô thư ký nhỏ.

Nhiếp Tiểu Vũ lúc này mới trở nên vui vẻ, nhưng Khổng Ngự tỷ, Tào Kiến Đức và những người khác thì hơi bất ngờ khi nghe quyết định của Trần Hán Thăng.

"Cũng may, cũng không phải buổi gặp mặt quá quan trọng, chủ yếu là giao lưu cùng tiếp xúc, địa điểm chỉ là ở nhà máy điện tử, chắc là không thành vấn đề."

Tào Kiến Đức ghen tị nghĩ, ý đồ huấn luyện Nhiếp Tiểu Vũ của ông chủ rất rõ ràng, đây mới là dòng chính thực sự.

Cô thư ký nhỏ cảm thấy mình bị người khác "Khinh thường", cho rằng mình từng là cán bộ của Hội học sinh, đã mở ra thị trường đại học cho Hỏa Tiễn 101. Bây giờ lại là thư ký của Quả Xác chẳng lẽ không thể xử lý một đám chú béo phì sao?

…….

Chương 715: “Tình cảm bạn thân” có mở đầu có kết thúc.

Sáng ngày 20 tháng 11, hội nghị đại lý đầu tiên của Điện Tử Quả Xác đã chính thức được tổ chức, quy tụ hơn 100 đại lý từ khắp nơi trên cả nước, quy mô tổng thể không hề nhỏ.

Trong số những đại lý này, một số đã từng là đối tác của Tân Thế Kỷ, một số là thương nhân đã chủ động liên hệ với họ khi MP4 Quả Xác trở nên phổ biến.

Nhưng bây giờ họ đều được đối xử bình đẳng, họ đến Kiến Nghiệp đã chứng tỏ rằng những người này rất lạc quan về triển vọng của điện thoại di động Quả Xác.

Quả Xác đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, dàn âm thanh, máy chiếu, còn chu đáo chuẩn bị nước khoáng trong phòng họp, tập tài liệu về điện thoại di động của Quả Xác cũng được đặt trên bàn, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh đứng ở cửa phòng họp để chào đón khách mời.

Hôm nay, Khổng Tĩnh mặc một bộ âu phục màu trắng, thiết kế hóp bụng làm nổi bật vòng eo thon thả, chân đi một đôi giày cao gót mũi nhọn màu trắng, tóc búi cao kiểu tiếp viên hàng không, để lộ làn da trắng nõn mịn màng. Nhìn cô trông khá sắc sảo và thoải mái.

Ở tuổi của cô ấy, bản thân toát ra vẻ nữ tính, ngay cả khi không nói, cũng toát lên một sự trưởng thành và đoan trang như gió xuân.

Trần Hán Thăng mặc quần áo đơn giản, quần jean và áo khoác, đứng cạnh Khổng Tĩnh như một cậu bé học việc.

Đây là lần đầu tiên Trần Hán Thăng mập mờ tiết lộ thân phận của mình, sở dĩ gọi là "mập mờ tiết lộ" là vì cuộc họp được tổ chức bên trong Nhà máy Điện tử Quả Xác.

Tuy nhiên, sau lần "Xuất hiện" này, về cơ bản điều đó có nghĩa là Trần Hán Thăng sắp tiết lộ thân phận của mình cho toàn xã hội, "Chủ tịch Hội học sinh trường Đại học Tài chính" sẽ không còn là nhãn hiệu chính của hắn nữa….Chủ sở hữu của Nhà máy Điện tử Quả Xác, một nhà đầu tư thiên thần nổi tiếng, một doanh nhân trẻ nổi tiếng dưới 25 tuổi… đó mới là những hào quang hắn muốn.

Khi các đại lý đến, họ ngay lập tức chào hỏi Khổng Tĩnh một cách lịch sự, bởi khi họ nghe thấy danh tính của Khổng Tĩnh là "Tổng giám đốc của Quả Xác", thì không dám nhìn cô một cách bừa bãi.

Đương nhiên, những người lão luyện này có thể sẽ bình luận trong lòng: "Nữ giám đốc trẻ tuổi này có phong thái thật tốt."

Tô Ninh, một công ty thiết bị điện địa phương ở Kiến Nghiệp, chỉ được coi như một nửa chủ nhà, nên những người đại diện tham dự cuộc họp sẽ chủ động trò chuyện với Khổng Tĩnh, thể hiện sự khác biệt về "Thân phận" của họ.

Ban đầu, Quốc Mỹ cũng định trao đổi vài lời với Khổng Tĩnh, nhưng thấy Tô Ninh nói trước, họ chỉ có thể nhìn chằm chằm đầy bất mãn.

Tuy nhiên, cho dù đó là Tô Ninh, Quốc Mỹ hay những người điều hành kênh cửa hàng thiết bị điện khác, khi nghe thấy thân phận "Người sáng lập Quả Xác" của Trần Hán Thăng, họ gần như sững sờ.

Mãi cho đến khi liên tục xác nhận rằng mình không nghe lầm, mới sững sờ bắt tay Trần Hán Thăng.

Khi Quả Xác đánh bại Tân Thế Kỷ, và nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường máy MP4 giá nghìn tệ bằng các hoạt động kinh doanh sắc bén và quyết đoán. Tiếp đến họ không nằm đó đếm tiền mà trực tiếp chuyển sang thị trường điện thoại di động, một lĩnh vực lớn hơn và phức tạp hơn.

Đối với Trần Hán Thăng, hầu như không có chút do dự nào trong quyết định này, nhưng trong mắt các đại lý, việc chuyển đổi đòi hỏi sự dũng cảm và quyết tâm cao độ, hãy cứ nhìn sự hèn nhát của Thanh Hoa Tử Quang thì biết.

Nhưng ai có thể ngờ rằng ông chủ lớn chỉ đạo phát triển nhà máy lại còn trẻ như vậy, nghe nói còn là sinh viên đại học. Kết quả này có phần gây sốc, những đại lý vốn vui vẻ khoe khoang bỗng trở nên ỉu xìu.

Trương Khôn, đại diện của đồ điện Tô Ninh, đã tìm thấy chỗ ngồi của mình, Tô Ninh là một nhà phân phối lớn, chỗ ngồi ở phía trước. Trương Không ngẫu nhiên lật qua thông tin để trên bàn, rồi nhanh chóng đóng lại.

Đây là những người lão luyện, bọn họ sẽ không để ý những quảng cáo hoa mỹ này, bọn họ chỉ để ý hiệu quả và lợi ích thực tế mà thôi.

Trương Khôn ngẩng đầu lên nhìn cách bài trí của địa điểm, sau đó sử dụng kỹ năng ứng biến của người lão luyện, tùy ý trò chuyện với những người lạ xung quanh.

Bên trái anh là một cô gái trẻ, mặc một chiếc áo gió dài cao cấp, thắt lưng buộc hờ hững quanh eo, với mái tóc nâu đầy đặn, cô đang hạ đầu mình để nhắn tin.

“Mẹ kiếp, gần đây tại sao khắp nơi đều gặp cỏ non, đây là muốn để tiền bối chết ở bờ biển sao!”

Trương Khôn lẩm bẩm trong lòng.

Trần Hán Thăng thành lập Điện Tử Quả Xác khi chưa tốt nghiệp đại học, người phụ nữ bên cạnh, chắc cũng không quá già, cũng là đại diện của đại lý sao?

“Khụ.”

Trương Khôn hắng giọng: “Tôi là Trương Khôn, giám đốc phòng mua bán của chi nhánh Đồ điện Tô Ninh ở Kiến Nghiệp, cô làm việc cho công ty nào vậy, người đẹp?”

Đối phương ăn mặc rất tinh tế, Trương Khôn thái độ vẫn là rất khách sáo.

“Tôi sao?”

Đối phương ngẩng đầu lên, cười vẫy vẫy tay nói: “Tôi tới đây không phải để hội họp, chỉ là đi dạo xem một chút.”

Người phụ nữ này khoảng hai mươi lăm, sáu tuổi, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn, ngũ quan so với giám đốc Khổng vừa rồi chưa hẳn đẹp hơn, nhưng cái này khó mà so sánh được, bởi phong cách hai người hoàn toàn khác nhau.

Trương Khôn ngây người ra, ông ta là một nhân viên lâu năm, làm trong bộ phận mua bán của Tô Ninh, nên ngay lập tức nhận ra Trịnh Quan Đề, bà chủ cũ của Tân Thế kỷ và là bà chủ hiện tại của Xiaomi.

“Trịnh tổng, không ngờ cô lại ở đây…”

Trương Khôn có phần lúng túng, bởi vì Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề có địa vị cao, họ sẽ không trực tiếp phụ trách về việc kinh doanh, Trương Khôn thường chỉ xem tin tức và báo cáo về những người này từ báo chí và TV.

Hơn nữa, Tân Thế Kỷ vẫn là nhà máy điện tử lâu đời ở Kiến Nghiệp, mặc dù đã trải qua những thăng trầm, thậm chí đổi tên nhưng danh tiếng của nó vẫn còn đó.

“Được rồi.”

Trịnh Quan Đề dễ tính hơn mong đợi, cô ấy mỉm cười và lại cúi đầu nhắn tin, những sợi tóc xõa xuống một bên mặt.

Trương Khôn khó hiểu tại sao anh lại nhìn thấy Trịnh tổng ở đây? Đầu năm nay, Quả Xác và Tân Thế Kỷ còn ở trong tình trạng không có hồi kết, chẳng lẽ họ đã hòa giải?

"Quên đi, đây là tranh chấp giữa các ông chủ."

Trương Khôn lặng lẽ liếc nhìn Trịnh Quan Đề, và phát hiện ra rằng cô ấy đang sử dụng một chiếc điện thoại nhỏ gọn, với lòng bàn tay trắng và những ngón tay linh hoạt, thân máy màu đỏ mã não, đột nhiên có một cảm giác tương phản mạnh mẽ trong thiết kế màu sắc của máy.

"Đây là món hàng hót cho phụ nữ."

Trương Khôn đã làm việc trong các đại siêu thị Đồ điện Tô Ninh hơn mười năm, nên sự nhạy bén về thị trường là điều không cần bàn cãi.

Chiếc điện thoại này đẹp hơn so với hình ảnh và quảng cáo, bề mặt như có đầy những ngôi sao tỏa sáng, về thiết kế ngoại hình có thể là sản phẩm điện thoại sáng giá nhất trong năm nay, cho đến khi…

Cho đến khi Trương Khôn nhìn thấy thư ký của Trịnh Quan Đề đang đến gần, cô ấy đang cầm một chiếc điện thoại Quả Xác màu xám bạc trong tay.

Mẫu này không bắt mắt bằng màu đỏ mã não, toàn thân không có trang trí gì thêm, chỉ có logo "K?" ở phía sau, nhìn tổng thể lạnh lùng như siêu xe thể thao.

"Thật quá tuyệt vời."

Trương Khôn nghĩ rằng nếu những người trẻ tuổi cầm chiếc điện thoại di động này, bọn họ sẽ bị mê hoặc ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

Tuy rằng còn có một mẫu điện thoại di động màu đen chưa thấy trưng bày, nhưng Trương Khôn cũng không vội, lát nữa nhất định sẽ thấy.

"Khó trách bây giờ còn có Fan Quả Xác."

Trước đây Trương Khôn rất khó hiểu tại sao một sản phẩm điện tử lại có thể có "Fan", nhưng giờ ông dần hiểu rằng Quả Xác tích hợp đúng các đặc điểm của thời trang, xu hướng và hiệu suất chi phí.

"Trần tổng thực sự có tài."

Trương Khôn không thể không khen ngợi: "Sau khi ra mắt điện thoại di động Quả Xác, cùng với một loạt phương thức điều hành, giá trị tài sản ròng của Trần tổng sẽ tăng lên gấp chục, thậm chí gấp trăm lần trong thời gian ngắn. Đó thực sự là một tốc độ tăng trưởng đáng kinh ngạc."

"Trần Hán Thăng lợi hại như vậy sao?"

Trịnh Quan Đề đóng nắp điện thoại, hành động này thật đẹp: "Tôi biết Trần Hán Thăng đã lâu, nên tôi có thể khẳng định cậu ta là tên vừa lưu manh vừa lười biếng."

Trương Khôn còn chưa kịp trả lời, thì từ phía sau có người nói: "Trịnh Quán Đề, cô gọi ai là lưu manh?"

Hóa ra các nhà phân phối đã đến rồi, buổi họp báo cũng sắp chính thức bắt đầu nên Trần Hán Thăng không cần phải tiếp tục đón nhận những "Ánh mắt kinh ngạc" của mọi người nữa.

Trần Hán Thăng gật đầu với Trương Khôn, nhưng lại hỏi Trịnh Quan Đề: "Ai cho phép cô đến đây? Tôi không mời Trịnh tổng tham gia mà."

"Này, sao Trần tổng lại keo kiệt như vậy."

Bạn thân Trịnh cười nói: “Tôi chỉ là tùy tiện đi dạo, không ngờ lại đi đến đây.”

“Trịnh tổng bước chân cũng lớn thật.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Nếu Tào Thực năm đó có được sải chân như cô thì đã không cần phải làm thơ. Bảy bước đã có thể chạy ra khỏi nước Ngụy rồi.”

“Hả…….”

Tưởng Vân Vân, thư ký nhỏ của Trịnh Quan Đề cười ngây ngô. Sau khi thành lập Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ, bản thân Tưởng Vân Vân ngày càng bối rối, tại sao Quả Xác và Xiaomi càng ngày lại trở nên giống một gia đình như vậy?

Trần Hán Thăng biết Trịnh Quan Đề đến để “Lấy kinh”, Xiaomi dù sao cũng phải đỡ Quả Xác để qua sông nên hắn ngồi xuống cạnh Trịnh Quan Đề và lấy từ trong túi ra hai chiếc điện thoại di động.

Một là Nokia 6260, và một là màu đen ngọc của Quả Xác.

Trương Khôn xem xét kỹ hơn, mặc dù Nokia 6260 được mệnh danh là “Vua điện thoại”, nhưng đó là nói đến chất lượng tổng thể, nhưng xét về hình thức thì nó thực sự thua kém chiếc điện thoại Quả Xác này.

“Trần tổng.”

Trương Khôn lịch sự hỏi: “Hội nghị điện thoại di động được lên lịch khi nào?”

“Tôi sẽ thông báo trong cuộc họp.”

Trần Hán Thăng che giấu nói.

Trương Khôn gật đầu, chắc là đầu tháng 12. Điện thoại di động Quả Xác tương đương với một kết thúc nổi tiếng cho ngành công nghiệp điện thoại di động năm 2005.

“Trần tổng.”

Tưởng Vân Vân sẽ thoải mái hơn: “Ai là người chủ trì cuộc họp của nhà phân phối, chị Tĩnh hay anh Giai, hay là Tào tổng?”

“Đều không phải?”

Trần Hán Thăng chỉ chỉ về phía trước: “Nhiếp Tiểu Vũ.”

“Gì cơ?”

Tưởng Vân Vân sững sờ trong giây lát.

Quả nhiên, Nhiếp Tiểu Vũ đang đứng trước micro với bài phát biểu trong tay, cô ấy mặc một bộ lễ phục của phụ nữ, còn trên mặt lộ rõ sự nghiêm túc.

“Thư ký nhỏ có thể chủ trì loại cuộc họp này sao?”

Tưởng Vân Vân liếc nhìn bà chủ của mình.

Mọi người đều là thư ký nhỏ, Trần tổng trao cho Nhiếp Tiểu Vũ cơ hội này để rèn luyện bản thân, Trịnh tổng, cô cũng có thể làm được.

Xét về phương diện “Thương” thư ký nhỏ nhất định không được thua Trần tổng đấy!

“Đừng nghĩ tới, hiện tại cô làm không được.”

Trịnh Quan Đề liếc Trần Hán Thăng: “Tiểu Vũ cũng không được đâu.”

Trần Hán Thăng gật đầu, nở một nụ cười.

…….

Sau khi cuộc họp đại lý chính thức bắt đầu, dưới sự sắp xếp của Nhiếp Tiểu Vũ, ba lãnh đạo lớn là ông chủ Trần Hán Thăng, Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai đều lần lượt phát biểu.

Những bản thảo này đều do nhân viên phòng hành chính soạn thảo, về cơ bản không có khó khăn gì, sau đây là phần giới thiệu và trưng bày ba chiếc điện thoại di động Quả Xác.

Những đại lý khác cũng có phản ứng giống như Trương Khôn, họ kiễng chân quan sát, còn cùng nhau thảo luận, nghiên cứu, không gian hội trường dần trở nên ồn ào, người đặt câu hỏi cũng ngày càng nhiều.

Hội nghị đại lý ban đầu là một cuộc họp chủ yếu để giao tiếp và Nhiếp Tiểu Vũ đã trả lời từng người, từng người một.

"Giám đốc Nhiếp, có thể cho chúng tôi xem chiếc điện thoại màu đỏ mã não đó được không?"

"Được, không thành vấn đề."

…….

"Xin lỗi, giám đốc Nhiếp, giá cuối cùng của điện thoại di động là bao nhiêu?"

"Xin chào, giá bán trên thị trường cuối cùng của chúng tôi là 2988 tệ."

…….

"Vậy báo giá cho đại lý chúng tôi là bao nhiêu?"

"Vui lòng thảo luận chi tiết với bộ phận bán hàng của Quả Xác. Giá chào bán công khai của chúng tôi là 2988, nhưng do điều kiện kinh tế ở các khu vực khác nhau, báo giá cũng khác nhau."

…….

"Giám đốc Nhiếp, cô làm như vậy là không công bằng, tiền của ai đều không phải tự nhiên mà có, tại sao báo giá lại khác nhau?"

"Cái này, cái này, cái này… tất cả mọi người đều như vậy."

Một vài câu hỏi đầu tiên tương đối bình thường, Nhiếp Tiểu Vũ dư sức để đối phó với chúng, nhưng khi cô ấy trả lời sai một câu hỏi nào đó, cô ấy ngay lập tức gặp phải tình trạng bị bao vây bởi đám người lão luyện phía dưới.

Các câu hỏi càng ngày càng khó, nhưng ngày càng đi sát với thực tế hơn.

"Giám đốc Nhiếp, điện thoại di động của cô bề ngoài không có gì để nói, nhưng giá rẻ như vậy, chẳng lẽ chất lượng ở các phương diện khác đều ở mức trung bình?"

"Giám đốc Nhiếp, nếu chỉ là lợi thế về giá, trên thị trường vẫn có điện thoại di động giá dưới 2.000 tệ đấy."

"Giám đốc Nhiếp, tôi chỉ hỏi cho vui thôi. Chi phí sản xuất chiếc điện thoại di động này là bao nhiêu, chỉ cần đưa ra một con số ước chừng là được."

…….

Nhiếp Tiểu Vũ không thể trả lời những câu hỏi này.

Ví dụ, giá của một chiếc điện thoại di động Quả Xác là khoảng 1.200 tệ, điều này là do một số phụ tùng thay thế như máy ảnh hoàn toàn được nhập khẩu, nếu không thì ngay cả khi tính cả chi phí lắp ráp, chi phí cũng chưa đến 1.000 tệ.

Nhưng làm sao có thể nói ra những điều này được? Nhưng nếu im lặng thì đại diện các đại lý bên dưới khán đài sẽ lại thúc giục.

Trong phòng hội nghị bây giờ, còn có một số giám đốc điều hành có năng lực cứu vãn hiện trường, nhưng họ không đi ra ngoài vì Trần Hán Thăng đã đứng lên.

Thân phận của "Người sáng lập Điện Tử Quả Xác" vẫn rất hiệu quả, phòng họp nhanh chóng yên tĩnh lại, những đại diện đại lý này thực sự không muốn gây rắc rối. Thứ nhất, những

vấn đề này thực sự tồn tại, thứ hai là đám già đời này có tâm lý bắt nạt cô gái nhỏ.

Trần Hán Thăng bước lên sân khấu, cầm lấy micro của Nhiếp Tiểu Vũ. Trước đó, cô thư ký nhỏ vô cùng dũng cảm, thì bây giờ mặt mũi nhăn nhó.

"Không nghe lời ông chủ, gặp khó khăn đúng không?"

Trần Hán Thăng cười đùa, vỗ vai thư ký nhỏ an ủi, sau đó một tay cầm micro, một tay chống eo, thân thể rất thoải mái.

"Có ba kênh bán hàng cho điện thoại di động Quả Xác."

Trần Hán Thăng không trả lời câu hỏi vừa rồi mà nhảy sang một vấn đề khác: "Một là bán hàng trực tiếp, người tiêu dùng chuyển tiền, và chúng tôi sẽ chuyển hàng trực tiếp từ nhà máy sau khi nhận được khoản thanh toán."

"Có nhiều cách tiếp thị trực tiếp, chẳng hạn như quảng cáo trên TV và quảng cáo qua điện thoại. Những phương pháp này đều có thể thực hiện được."

Trần Hán Thăng tiếp tục: "Thứ hai là bán hàng trực tuyến, cũng có nhiều cách. Chúng tôi có thể sử dụng các nền tảng thương mại điện tử, chẳng hạn như Taobao hoặc JD.com, hoặc đặt chúng trên trung tâm mua sắm của Quả Xác. Cộng đồng Quả Xác có một phiên bản như vậy."

"Thứ ba chính là đại lý giao hàng."

Trần Hán Thăng dừng một chút: "Thật ra thì không chỉ có một cách. Chúng tôi có thể đặt nó ở các cửa hàng như Tô Ninh, Quốc Mỹ, hoặc chúng tôi có thể mở các cửa hàng offline của riêng mình."

"Thậm chí!"

Trần Hán Thăng đột nhiên cao giọng: "Chúng tôi đều không cần kênh thứ ba, mọi người có tin không?"

Những lời này vừa dứt, bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên căng thẳng.

Nếu người khác nói như vậy, mấy người lão luyện này có thể sẽ bắt đầu giễu cợt, không có các đại lý chúng tôi, các người chỉ có mà uống gió Tây Bắc thôi!

Nhưng Quả Xác có tư cách này, MP4 của họ vừa vượt qua tất cả các cửa hàng, và cuối cùng chiếm vị trí thứ ba về thị phần trong nước.

Bây giờ mức độ phổ biến của Quả Xác đã cao hơn trước rất nhiều, nếu điện thoại di động Quả Xác chỉ được bán trực tuyến, doanh số bán hàng có thể bị ảnh hưởng. Nhưng nói một cách thực tế, đám đại lý phía dưới sẽ mất đi rất nhiều thịt.

"Có vẻ như Trần tổng có chút không hài lòng với thái độ của mọi người vừa rồi."

Đại diện đại lý trong lòng hiểu rõ.

Bây giờ đã khác trước, mười năm trước, nếu Trần Hán Thăng dám ăn nói thô lỗ như vậy, có một nửa đám người ngồi dưới sẽ lập tức rời đi.

Còn bây giờ chuyện đó khó lòng diễn ra được. Hơn nữa, Trần tổng không khoác lác, những lời dứt khoát của hắn đã được thực tế kiểm chứng - không có bạn, Quả Xác vẫn có thể kiếm được tiền.

Cứ như vậy "Im lặng" nửa phút, sau khi các tay lão luyện bên dưới hiểu được mối quan hệ nhu cầu thực sự của hai bên, Trần Hán Thăng giải thích vấn đề vừa rồi.

"Điện thoại di động Quả Xác có ba điểm để bán, một là ngoại hình, hai là chụp ảnh, ba là nghe nhạc, các mặt khác quả thật không có nhiều ưu điểm. Khi quay lại quảng cáo, có thể lấy các khẩu hiệu có liên quan từ bộ phận bán hàng của chúng tôi để làm nổi bật ưu điểm của điện thoại di động Quả Xác."

“Thứ hai, đối với các khu vực và các cửa hàng khác nhau, báo giá của chúng ta phải khác nhau, mọi người đều muốn thống nhất giá cả cũng được, Quả Xác cần quyền thương lượng, mọi người có cho không?”

Cái gọi là “Quyền thương lượng” có nghĩa là khi một cửa hàng muốn thay đổi giá của một sản phẩm nào đó, họ phải được sự đồng ý của nhà sản xuất, nếu không thì không thể thay đổi.

Cửa hàng chắc chắn không hài lòng, vì điều này hạn chế quyền điều chỉnh giá của họ.

“Quả Xác không có ý định yêu cầu quyền thương lượng.”

Trần Hán Thăng chậm rãi nói: “Mọi người cũng không cần thống nhất báo giá, tóm lại chỉ chênh lệch hơn mười tệ mà thôi, thông cảm lẫn nhau chút đi.”

Đại diện đại lý không còn “Lên tiếng” nữa, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu sau này sẽ xuất hiện một ông chú cá tính trong ngành điện tử.

“Cuối cùng, tôi muốn nói thêm một điều nữa.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh lại: “Chúng tôi không nói về giá cả của điện thoại di động Quả Xác, chúng tôi chỉ nói về giá trị. Giá cả chỉ là một con số lạnh lùng, còn giá trị có nhiệt độ. Quả Xác không bao giờ ăn một mình, và muốn mọi người cùng nhau kiếm tiền, xin đừng làm khó dễ thư ký nhỏ của tôi nữa…”

Trịnh Quan Đề nhìn Trần Hán Thăng hùng hồn diễn thuyết, dưới ánh đèn sân khấu tràn đầy năng lượng, phong cách mạnh mẽ và cứng rắn, khiến đám già đời phía dưới không dám nói gì.

“Ngoại trừ lưu manh cùng không đẹp trai, hắn dường như không còn khuyết điểm gì.”

Trịnh Quan Đề không thể không nhớ lại những chuyện dù bé nhất kể từ khi cô và Trần Hán Thăng gặp nhau.

Lần đầu tiên hỏi đường ở cổng lớn Phía Đông, lúc đó hắn đang trở về sau kỳ nghỉ đông cùng Tiêu Dung Ngư.

Trong ba ngày cách ly, "Sống chết nương tựa vào nhau" rồi tận mắt chứng kiến cảnh tình thế khó xử xảy ra.

Sau đó, vô tình lại trở thành "Bạn thân ", ban đầu cô còn tưởng rằng hắn chỉ thèm thân thể của mình, nhưng sau đó mới biết hắn cũng thèm cả nhà máy.

Nhưng khi họ Trịnh ở Hồng Kông gây hấn, người duy nhất có thể thảo luận lại là tên bạn thân này.

Sau đó, tên cặn bã này từng bước vươn lên, sau khi ra mắt điện thoại Quả Xác, hắn có lẽ sẽ đạt đến một tầm cao không tưởng.

…….

"Trịnh tổng…"

Khi Trịnh Quan Đề đang suy nghĩ viễn vông, thì Tưởng Vân Vân, thư ký nhỏ đã lắc vai cô ấy hai lần: "Trần Hán Thăng vừa nói rằng điện thoại di động Quả Xác sẽ ra mắt vào ngày 1 tháng 12 và Xiaomi của chúng ta có nên phát hành vào ngày 1 tháng 1 năm 2006 không. Một đầu một cuối thật thú vị."

"Ừ, thật thú vị."

Trịnh Quán Đề thấp giọng cười nói: "Hy vọng có mở đầu có kết thúc."

…….

Chương 716: Trần Hán Thăng cố lên.

Hội nghị đại lý Quả Xác kéo dài cả ngày, nhưng Trần Hán Thăng chỉ tham dự cuộc họp trong nhà buổi sáng. Còn thảo luận vào buổi chiều, các lãnh đạo như Trần Hán Thăng, Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai đều không xuất hiện, mà do giám đốc phụ trách quản lý sản xuất Tào Kiến Đức đi cùng.

Hiệu quả của cuộc gặp này rất tốt. Thứ nhất, có hiểu biết toàn diện về điện thoại di động Quả Xác, thứ hai, đưa ra nhận định sơ bộ về sức mạnh toàn diện của Điện tử Quả Xác, đặc biệt là sự tồn tại của "Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ" mà các đại lý đều biết Quả Xác có ý định bén rễ sâu trong ngành điện thoại di động.

Đây là một tín hiệu quan trọng, cho thấy rằng bắt đầu từ ngày 1 tháng 12, tại các trung tâm mua sắm lớn sẽ có một phần "Quầy điện thoại di động Quả Xác."

Sau cuộc họp, tin tức về mối quan hệ giữa "Trần Hán Thăng" và "Quả Xác "dần được lan truyền, Lục Cung Siêu, hiệu trưởng trường Đại học Tài chính Kiến Nghiệp, nhận được vô số cuộc gọi.

Lão Lục vẫn rất "Đáng tin cậy", nếu lãnh đạo hoặc phóng viên gọi điện sẽ nói tin đó là sự thật, sinh viên Trần Hán Thăng quả thực là niềm tự hào của Đại học Tài chính.

Nếu có người có động cơ gọi đến để hóng chuyện, Lục Cung Siêu sẽ mập mờ nói mình không rõ lắm, đồng thời ra

thiết quân luật toàn trường, tăng cường kiểm tra người ra vào trường học.

Lúc này Trần Hán Thăng đang mang vinh quang về cho trường, tuyệt đối không để những tin tức tiêu cực xuất hiện ở Đại học Tài chính.

Trên thực tế, hầu hết mọi người trong khuôn viên trường Đại học Tài chính đều biết rõ rằng Trần sư huynh là ông chủ của Quả Xác.

Điều này đã được Kim sư huynh tiết lộ, người gần đây rất tích cực hoạt động trên bbs, đã công bố ngày cụ thể ra mắt điện thoại Quả Xác, thậm chí còn sớm hơn kênh chính thức vài ngày.

Vào trưa ngày 25 tháng 11, Quả Xác chính thức thông báo rằng họ sẽ tổ chức hội nghị ra mắt sản phẩm "Điện thoại Quả Xác" tại Trung tâm Triển lãm Quốc tế Kim Lăng vào ngày 1 tháng 12. Vào thời điểm đó, Trần Hán Thăng người sáng lập Quả Xác, sẽ chủ trì cuộc họp.

Sau khi tin tức lan truyền, nó ngay lập tức làm dấy lên các cuộc thảo luận trên nhiều phương tiện truyền thông.

Đầu tiên là địa điểm tổ chức họp báo, Quả Xác là nhà sản xuất điện thoại di động đầu tiên thuê Trung tâm triển lãm quốc tế Kim Lăng làm sự kiện ra mắt sản phẩm, thực sự rất rầm rộ.

Thứ hai là khẩu hiệu "Định nghĩa lại điện thoại di động" cả Nokia và Motorola đều không dám dùng, một công ty trong nước lại dám phát biểu vậy, tranh cãi khen chê từ từ cũng nổi lên.

Cuối cùng là "Trần Hán Thăng người sáng lập Quả Xác ", hơn một năm trước, chính cái tên này đã sáng lập Hỏa Tiễn 101.

…….

Vào đêm ngày 27, Trần Hán Thăng bỏ chút thời gian để đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ăn tối, trong thời gian đó, hắn cũng nhận được điện thoại của Lương thái hậu: "Sáng nay, cha của con đã được bí thứ đứng đầu và trưởng phòng tổ chức Cảng Thành gọi đến gặp mặt."

"Gì cơ?"

Trần Hán Thăng cười hỏi: "Lão Trần có phải sắp thăng chức không?"

"Cha con phân tích là có ý này. Bộ trưởng tổ chức nói, Lão Trần làm việc nhiều năm như vậy, cẩn thận hoàn thành nhiệm vụ, không phạm sai lầm. Kiểu đồng chí này nên được cất nhắc ở các vị trí quan trọng hơn…"

Lương Mỹ Quyên thở dài: "Nhưng cha của con đã từ chối. Ông ấy nói rằng ông ấy đã gần 50 tuổi nên tốt hơn không nên chặn vị trí của những người trẻ tuổi. Cảm ơn tổ chức đã bồi dưỡng và tin tưởng."

Trần Hán Thăng gật đầu, Ủy ban Cảng Thành cuối cùng cũng biết thân phận thực sự của hắn, vào thời điểm này, việc thăng chức có ý nghĩa sâu rộng, nhưng Lão Trần không muốn nhúng tay vào, mặc dù trí tuệ chính trị của ông đủ để đối phó với những âm mưu đó.

"Vậy họ nghĩ sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Còn có thể như nào đây, người đương sự không muốn thăng chức, còn có thể cưỡng ép được sao?"

Giọng điệu của Lương Mỹ Quyên có chút xúc động: "Nhưng trước khi rời đi, thư ký nói rằng có cơ hội muốn gặp Trần tổng, hy vọng Trần tổng có thể đóng góp vào việc xây dựng kinh tế cho quê hương. Cha con về nhà thở dài hồi lâu.

Ông ấy bảo đây là lần đầu tiên trong đời nói chuyện với bí thư, không ngờ lý do là hưởng ké của thằng con trai."

"Ồ… Còn mẹ thì sao, Cục trưởng có tìm mẹ nói chuyện không?"

Trần Hán Thăng cười một lúc lâu, sau đó hỏi về tình hình công việc của Lương thái hậu.

"Mẹ và cha con khác nhau, mẹ không chức vụ gì, chỉ là một chị ngốc nghếch trong đơn vị. Cục trưởng còn nói đùa sẽ mua điện thoại Quả Xác để ủng hộ."

Lương Mỹ Quyên sau khi nói xong, bà im lặng một lúc: "Hán Thăng, chú Tiêu đã thừa nhận thân phận của con, nên mẹ hy vọng con có thể trở về vào ngày đông chí, có lẽ là vì muốn gặp người thân…"

"Ồ… Thẩm Ấu Sở rất ổn, con đang cùng cô ấy ăn cơm."

Lương Thái hậu còn chưa nói xong, Trần Hán Thăng đột nhiên cắt ngang: "Không có việc gì, con cúp trước."

"Bíp bíp…"

Vẻ măt buồn bã của Lương Mỹ Quyên như chết lặng, quả nhiên, con trai bà không "Từ bỏ" Thẩm Ấu Sở, vậy bà nên làm gì tiếp theo đây?

Lương thái hậu từng nghĩ rằng những người giàu có sẽ không có gì phải lo lắng.

Bây giờ biết rằng đây là một suy nghĩ sai lầm, chỉ cần Trần Hán Thăng muốn "Làm quỷ" trong một ngày, rắc rối sẽ không biến mất trong ngày đó.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng nhìn Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ trên bàn ăn: "Mấy ngày nay có lẽ tớ sẽ ở trong nhà máy, nếu cậu có việc gì có thể gọi cho tớ, tớ sẽ sắp

xếp một chiếc xe đưa các cậu đến Trung tâm Triển lãm Quốc tế vào ngày mùng 1."

"Cậu yên tâm đi."

Hồ Lâm ngữ nói qua loa: "Vì bà Nội và A Ninh đã đến chỗ của Phùng Quý, tớ sẽ ở bên Tiểu Sở mỗi ngày."

"Haiz…"

Trần Hán Thăng cắn hai miếng thức ăn, đột nhiên hỏi: "Tiểu Hồ, cậu có biết phát minh vĩ đại nhất của Edison là gì không?"

Hồ Lâm ngữ sững sờ: "Bóng đèn, giáo viên trung học cơ sở đã nói về nó."

"Ồ."

Trần Hán Thăng ngừng nói, rồi lập tức trở lại nhà máy điện tử sau bữa tối, chỉ để lại Hồ Lâm ngữ với vẻ mặt khó hiểu: "Tiểu Thẩm, bạn trai cậu nói câu này là có ý gì?"

Thẩm Ấu Sở chớp đôi mắt hoa đào trong veo, lắc đầu tỏ ý không biết.

Vào chiều ngày 28, Trần Hán Thăng cùng Tiêu Ngư Nhi đến khu biệt thự ở Kim Cơ Đường Thành để xem xét, gần đây Tiểu Ngư Nhi đang dồn hết suy nghĩ cho việc này.

"Tiểu Trần, sư tỷ đã phác thảo sơ đồ trang trí."

Tiêu Dung Ngư lấy ra một bản thiết kế, nói: "Đây là cửa chính, đây là phòng bếp, còn đây là phòng khách tầng 1. Tớ muốn làm một cái hồ nước bên ngoài, thả mấy con cá vàng xinh đẹp vào trong đó…"

Khi Tiêu Ngư Nhi nói, khuôn mặt trái xoan nở một nụ cười hài lòng, đây không chỉ là ngôi nhà mới của cô và Tiểu Trần, mà còn là tương lai của họ.

Biên Thi Thi ở bên cạnh cũng khẽ mỉm cười, nhưng khi Trần Hán Thăng rời đi, Biên Thi Thi bất ngờ đi theo trong khi Tiêu Ngư Nhi không chú ý.

“Bạn trai cậu gần đây đã làm rất tốt. Nó đang học lái xe trong nhà máy sau giờ làm việc.”

Trần Hán Thăng nghĩ rằng Biên Thi Thi muốn hỏi về Vương Tử Bác, vì vậy hắn đã chủ động nói đùa và nói: “Khi cộng đồng Quả Xác chính thức ra mắt, hoa hồng của Tử Bác đủ để mua một chiếc Santafe.”

“Tớ không phải vì Tử Bác.”

Biên Thi Thi nghiêm túc nói: “Gần đây tớ nghe thấy một số chuyện. Có người nói rằng Thẩm Ấu Sở là bạn gái của cậu. Các cậu đã chia tay lâu như vậy, tại sao vẫn có tin đồn như vậy?”

“Tin đồn nhất định là sai sự thật. Người ta sợ nổi tiếng, lợn sợ béo tốt. Con người một khi đã nổi tiếng thì cái gì cũng có. Tớ cũng xem rất nhiều tin đồn, như cậu có quan hệ với trưởng đài phát thanh của trường Đại học Tài chính, sếp của nhà máy điện tử bên cạnh, và cả một du học sinh đang du học tại Hàn Quốc.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh hỏi: “Làm sao tớ có thể dây dưa với nhiều phụ nữ như vậy, Tiểu Ngư Nhi có biết chuyện này không?”

“Chắc là không biết, gần đây cô ấy bận rộn với việc trang trí biệt thự.”

Biên Thi Thi lắc đầu và nói: “Tiểu Ngư Nhi đã ôm cậu ở đại học Tài Chính, vì vậy trừ khi cô ấy tận mắt nhìn thấy nó, nếu không cô ấy vẫn tin cậu. Thực ra, tớ cũng tin cậu. Tớ chỉ cảm thấy những vụ bê bối này thật vớ vẩn.”

“Đúng vậy, lan truyền tin đồn sẽ chết cả nhà.”

Trần Hán Thăng từ từ thả lỏng, nhưng sau khi trở lại nhà máy, hắn lập tức gọi Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ đến văn phòng.

“Khi sắp xếp địa điểm tổ chức vào ngày mồng 1, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Ngư Nhi phải ở hai bên của trung tâm triển lãm.”

“Vương Tử Bác, hãy để mắt đến Tiêu Ngư Nhi. Nếu mày mắc sai lầm, tao không chỉ trừ tiền hoa hồng của mày mà còn nói với Biên Thi Thi rằng mày đã ngủ với Hoàng Tuệ.”

“Tiểu Vũ, đi trông chừng Thẩm Ấu Sở, nếu có vấn đề gì, tôi sẽ đốt tất cả truyện tranh có chữ ký của cô và các nhân vật phiên bản giới hạn.”

Vương Tử Bác:…

Nhiếp Tiểu Vũ:…

Sáng sớm ngày 29, không gian QQ và “Audition” đồng thời tiến hành bảo trì, sáng sớm hôm sau, trên trang chủ QQ của mọi người đột nhiên xuất hiện một tin tức chính thức.

“Từ Hỏa Tiễn 101 đến Điện Tử Quả Xác, từ im ắng đến bùng nổ——Trần Hán Thăng, một sinh viên đại học định nghĩa lại điện thoại di động.”

Bài báo ghi lại một cách mơ hồ về lịch sử phát triển của Trần Hán Thăng, cách hắn tạo ra Hỏa Tiễn 101, cách hắn thành lập Quả Xác sau khi phá sản, và cuối cùng là tung ra điện thoại di động Quả Xác.

“Định nghĩa lại điện thoại di động” không có nghĩa là những ý tưởng độc đáo, mà là làm cho điện thoại di động có giá cả phải chăng tiếp cận được nhiều người hơn và biến điện thoại di động trở thành nhu cầu thiết yếu hàng ngày trong cuộc sống.

Ngay khi tin tức này xuất hiện, nó đã ngay lập tức trở thành bài đăng hot nhất với số lượt truy cập cao nhất trong ngày hôm đó, các trang web cổng thông tin như Sina, Tieba, Tianya và Maopu đều đăng lại nó, thực tế là nó tương đương với "Xác thực" thân phận của Trần Hán Thăng.

"Fan Quả Xác" là những người phấn khích nhất, để lại rất nhiều lời nhắn: "Ông chủ, Fan Quả Xác chúng em sẽ luôn ủng hộ anh!"

Không ngờ rằng Trần Hán Thăng có thể cảm nhận được sức mạnh của "Người hâm mộ."

Vào tối ngày 30, đêm trước ngày ra mắt điện thoại di động Quả Xác, thông tin "Ting Ting Ting" trên điện thoại di động của Trần Hán Thăng không ngừng vang lên.

Lương Mỹ Quyên và Trần Triệu Quân: "Cha mẹ rất vui mừng, con trai, cố lên!"

Thẩm Ấu Sở: "Tiểu Trần, tặng hoa cho cậu? (Ký tự đặc biệt dùng trong điện thoại di động Quả Xác)."

Tiêu Ngư Nhi: "Trần Lợn, cố lên."

La Tuyền: "Sư huynh, Hàn Quốc rất sáng, tôi cũng rất nhớ anh, cố lên!"

Trịnh Quan Đề: "Đồ đê tiện, cố lên."

Thương Nghiên Nghiên: "Sugar Daddy, cố lên!."

Khổng Tĩnh: "Ông chủ, cố lên."

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi: "Tiểu Trần, cố lên!"

Bạn cùng phòng 602 do Kim Dương Minh đứng đầu: "Lão Tứ cố lên!."

Hồ Lâm ngữ và các sinh viên đại học và trung học có liên quan khác: "Trần Hán Thăng (Anh Trần, Trần tổng, Lớp

trưởng) cố lên!”

Tiêu Hoành Vĩ và vợ, chú dì Trần Chí Minh và những người thân khác, giáo sư Tôn và mẹ hai Mạc và những khác của “Phe cánh Thẩm” và “Phe cánh Tiểu Ngư”: “Cố lên Hán Thăng!”

Hồng Sĩ Dũng, Trình Đức Quân, Chung Kiến Thành và những người bạn kinh doanh khác (kẻ thù): “Cố lên!”

Diệp Khởi và những người bạn bình thường khác trong xã hội: “Đại gia cố lên!”

…….

Một người lười biếng như Trần Hán Thăng thực sự đã đọc từng tin nhắn một, nhưng hắn không trả lời, hắn đi đến cửa sổ và nhìn những chiếc xe tải từng chiếc đang chở hàng đi, đây là đơn đặt hàng từ nhiều cửa hàng khác nhau.

“Hả.”

Đôi mắt của Trần Hán Thăng phản chiếu ánh sáng từ nhà xưởng được thắp sáng rực rỡ, hai luồng khói phun ra từ lỗ mũi hắn: “Trần Hán Thăng, cố lên!”

…….

Chương 717: Nguy cơ tràn ngập trong ngày ra mắt điện thoại di động (1).

Trung tâm triển lãm quốc tế Kim Lăng nằm dưới chân núi Tử Kim, đây là một phòng triển lãm quy mô lớn với đầy đủ các chức năng, đã tiếp nhận nhiều triển lãm của các hãng nổi tiếng, vào ngày 1 tháng 12 năm 2005, nơi đây chào đón một vị khách đó là Điện Tử Quả Xác.

Trời mới tờ mờ sáng, Trần Hán Thăng đã cùng nhóm giám đốc điều hành công ty đến đây, Lý Tiểu Giai và Thu An Bình đến chào hỏi mà mắt đỏ hoe.

Sự kiện ra mắt điện thoại di động khác với cuộc họp đại lý, cuộc họp đại lý là cuộc gặp gỡ giao lưu, sự kiện ra mắt điện thoại di động sẽ đăng báo nên không được phép có vấn đề gì.

Giám đốc nhà máy Lý Tiểu Giai đích thân xuất trận, trưởng phòng hành chính Thu An Bình phụ trách điều phối chung, dẫn dắt hàng chục người làm việc suốt buổi tối.

Thật ra tối hôm qua Trần Hán Thăng cũng không có nghỉ ngơi nhiều, một là hắn quá hưng phấn, hai là hắn phải ghi nhớ hình ảnh cùng văn tự trên PPT.

“Vất vả rồi anh Giai, Thu sư tỷ.”

Trần Hán Thăng đang định để họ ăn sáng và nghỉ ngơi một chút, nhưng Thu An Bình mỉm cười nói: “Chúng tôi đã ăn rồi, sáng sớm ở đây đã có Fan Quả Xác xếp hàng, sáng sớm họ

còn mua đồ ăn sáng đưa tận nơi cho chúng tôi, sức mạnh của người hâm mộ thật to lớn.”

“Chị Thu có bị cảm động không?”

Trần Hán Thăng trịnh trọng nói: “Sau khi điện thoại di động chính thức ra mắt, tôi có thể tài trợ cho ‘Nữ thanh siêu cấp’ năm sau, mặc định chị sẽ là một trong ba người đứng đầu.”

“Thôi đi.”

Thu An Bình vội vàng xua tay: “Tôi hát không hay lắm, tham gia những cuộc thi này để làm gì?”

“Đây là lần đầu tiên nghe nói rằng các cuộc thi trong ngành công nghiệp giải trí phải dựa trên bản lĩnh thực sự. Chị nghĩ sao, chị Tĩnh?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại và hỏi.

Khổng Tĩnh mỉm cười: “An Bình tính cách quá trầm lặng, bạn gái của Trần tổng vừa xinh đẹp, dáng người lại chuẩn, tính tình ngọt ngào và sôi nổi, tôi nghĩ có thể đến CCTV để tham gia “Cuộc thi người dẫn chương trình”“

“Sở thích của cô ấy không ở lĩnh vực này, nếu không thực sự có thể tham gia.”

Trần Hán Thăng cười “Haha” thay đổi chủ đề: “Tôi sẽ đi làm quen với sân khấu và khống chế cảm xúc khi đứng trên đó.”

Lúc này, mặt trời đã mọc, ánh nắng vàng dần dần xua tan đi sự mát mẻ của buổi sáng, mọi người đều có thể cảm nhận được một loại sức mạnh ấm áp, nhưng Thu An Bình lại cảm thấy rất kỳ lạ.

“Bạn gái của Trần tổng là Thẩm Ấu Sở. Cô ấy thực sự rất xinh đẹp và dáng người chuẩn, nhưng cô ấy không hoạt bát

mà. Cô ấy rõ ràng là trầm tính hơn cả mình.”

…….

Trên đường đến phòng triển lãm, Trần Hán Thăng nhìn thấy một nhóm người đang đứng cách đó không xa, họ đều ở độ tuổi đôi mươi, chắc là những người hâm mộ Quả Xác đến xếp hàng từ sáng sớm.

Họ cùng một lúc nhìn thấy Trần Hán Thăng, ngay lập tức một nam sinh phấn khích hét lên: “Ông chủ, tôi yêu anh. Tôi từng là sinh viên đại học làm bán thời gian trong Hỏa Tiễn 101. Anh là thần tượng của tôi!”

“Cám ơn, cậu vất vả rồi.”

Trần Hán Thăng vẫy tay cảm ơn.

Thấy phản ứng của “Thần tượng”, mọi người nhảy cẫng lên reo hò, có cô gái xúc động hét lên: “Ông chủ, tôi cũng yêu anh, anh cũng là thần tượng của em!”

“Cám ơn. Tôi cũng yêu bạn.”

Trần Hán Thăng đáp lại với một nụ cười toe toét.

Thấy rằng Trần Hán Thăng rất dễ gần, nên tất cả những người hâm mộ đều tham gia, tình hình đã dần phát triển thành thế này.

Fan nam: “Ông chủ, tôi yêu anh!”

Trần Hán Thăng: “Cảm ơn cậu, cậu vất vả rồi.”

Fan nữ: “Ông chủ, tôi yêu anh!”

Trần Hán Thăng: “Cảm ơn, tôi cũng yêu bạn.”

Khổng Ngự tỷ là người đầu tiên nhận thấy điều này, chị ấy nhổ nước bọt trong lòng.

Hừ hừ, đúng là đàn ông!

…….

Bố trí trong trung tâm hội trường triển lãm đã được sắp xếp đầy đủ, quy mô của nó lớn hơn nhiều so với một cuộc họp đại lý, có khu vực dành cho khán giả ở hai bên trái và phải, khu vực phóng viên báo chí ở giữa, với hơn 800 chỗ ngồi.

“Anh Giai thật sự có nhiều người như vậy sao?”

Trần Hán Thăng cau mày: “Mấy chuyện nhỏ này tôi cũng không để ý, đừng để đến lúc đó lại trống rỗng không có ai.”

“Sẽ không đâu.”

Lý Tiểu Giai nói một cách chắc chắn: “Chúng tôi đã tung ra 500 vé cho buổi họp báo trong giai đoạn đầu, đặc biệt là khi điện thoại di động Quả Xác ngày càng nổi tiếng, thị trường đã xuất hiện cung không đủ cầu, thậm chí còn có vé bán ngoài chợ đen. Trong số hơn 300 chỗ ngồi còn lại, ngoại trừ nhân viên của chúng ta, còn có các phóng viên truyền thông, còn có bạn học và bạn bè của cậu, tôi còn lo lắng rằng không có đủ chỗ ngồi ở đây.”

“Thế thì tốt.”

Trần Hán Thăng vui vẻ nói: “Tốt nhất là càng đông đúc càng tốt, trái phải không ai có thể nhìn thấy ai.”

Hai người đi tới sân khấu đang được dàn dựng, phía sau có một tấm màn trắng cực lớn, chắc là dùng để phục vụ máy chiếu.

Lý Tiểu Giai từ trong túi lấy ra một cái điều khiển từ xa: “Đây là máy lật trang PPT, giáo viên nước ngoài cũng sử dụng thiết bị này, cậu nhấn ‘↓’ để sang trang tiếp theo, nhấn ‘↑’ để quay lại trang trước…”

Lý Tiểu Giai rất có trách nhiệm, nói lại hai lần, mãi đến khi Trần Hán Thăng nghiêm túc nói mình không phải đồ ngốc, Lý

Tiểu Giai mới do dự nói: “Ông chủ, thật ra tôi có một đề nghị, muốn nói với cậu.”

“Được rồi, anh làm đi.”

Trần Hán Thăng gật đầu nói.

“…”

Lý Tiểu Giai thở dài, ông chủ này đôi khi rất đáng tin cậy, và đôi khi rất “Không đáng tin cậy.”

“Trần tổng, Quả Xác của chúng ta đã có danh tiếng lớn như vậy, bản thân cậu cũng rất thời sự, vậy tại sao phải chơi xấu Samsung. Dung lượng thị trường của điện thoại di động là hơn một tỷ tệ, chúng ta cũng dễ dàng bán được mười nghìn chiếc. Tôi không nghĩ rằng cần phải khai chiến với một thương hiệu lớn như Samsung.”

Lý Tiểu Giai cố gắng khuyên nhủ: “Tôi đã tạo một PPT thứ hai vào tối hôm qua và xóa nội dung liên quan đến điện thoại Samsung đi. Hôm nay anh có thể sử dụng PPt này.”

Thế nào gọi là cấp dưới tốt? Lý Tiểu Giai là một điển hình như vậy!

Anh ấy không chỉ đưa ra ý kiến của mình một cách tận tâm mà còn chuẩn bị sẵn các giải pháp tương ứng, nhưng Trần Hán Thăng vẫn không chấp nhận đề xuất này.

“Anh Giai anh có nghĩ rằng tôi nói về Samsung chỉ để làm màu sao?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

“Không phải sao?”

Lý Tiểu Giai luôn nghĩ rằng là như vậy.

“Làm màu chỉ là một phần trong đó. Một lý do quan trọng khác là định vị vĩ mô.”

Trần Hán Thăng giải thích: "Điện thoại di động Quả Xác vừa mới ra mắt. Ngoài Fan Quả Xác, nhiều người tiêu dùng thiếu định vị chính xác về mẫu điện thoại di động này. Họ sẽ nghĩ liệu điện thoại Quả Xác là điện thoại cao cấp hay điện thoại cấp thấp. Nếu là cao cấp thì một số phương diện còn chưa đạt, nếu là điện thoại di động cấp thấp thì cũng không phải kiểu như vậy."

"Chúng ta thuộc tầm trung."

Lý Tiểu Giai đưa ra một khái quát tương đối chính xác: "Bởi vì chúng ta có công nghệ MP4 được cấp bằng sáng chế của riêng mình, công nghệ này đã được áp dụng cho điện thoại di động, ngoài ra máy ảnh vẫn phải nhập khẩu."

"Đúng vậy, Anh Giai, anh là người hiểu biết, nhưng người khác có thể không hiểu."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Vì vậy, chúng ta đụng chạm với điện thoại di động trung cao cấp Samsung. Bằng cách thiết lập một kẻ thù giả tưởng, người tiêu dùng có thể nhanh chóng xác định mốc của điện thoại di động Quả Xác, như vậy lợi thế về giá sẽ rõ ràng hơn."

Bây giờ điện thoại di động Samsung có giá hơn 4.000 tệ, Trần Hán Thăng so sánh Quả Xác với điện thoại di động Samsung, tình dựa vào đó để làm nổi bật ưu thế về giá của Quả Xác.

"Nhưng mà……"

Lý Tiểu Giai vẫn cảm thấy không thích hợp, tính cách người làm kỹ thuật của anh ấy tương đối ôn hòa, bình thường không muốn đắc tội người khác.

"Không có nhưng mà nữa."

Trần Hán Thăng vỗ vai Lý Tiểu Giai: "Anh đi xem có thiếu sót nào không, nếu không có gì thì nghỉ ngơi chút đi. Buổi họp

báo bắt đầu tôi sẽ đánh thức anh dậy.”

“Haiz.”

Thấy ông chủ không nghe, Lý Tiểu Giai chỉ biết lắc đầu bỏ đi, mọi người đều làm ăn trên thương trường, hôm nay chê bai Samsung thì ngày mai Samsung sẽ quay lại chê bai mình, như vậy thì thị trường điện thoại di động trong nước lại sôi nổi rồi.

…….

Thời gian bắt đầu chính thức của hội nghị điện thoại di động là 9h sáng, nhưng kể từ 7h30, lượng người đến ngày càng đông, phòng triển lãm chật kín người.

Trần Hán Thăng đang xem ppt ở phía sau, hắn vén vải che lên thì thấy đã có hơn 200 người ngồi, vì vậy hắn mở điện thoại di động và gửi tin nhắn cho con át chủ bài số 1 Vương Tử Bác.

Trần Hán Thăng: “Số 1, bây giờ mày đang ở đâu?”

Vương Tử Bác: “Đã đến chùa Kê Minh, trong khoảng 20 phút nữa sẽ đến.”

Trần Hán Thăng: “Phòng điều khiển chính đã nhận được.”

…….

Trần Hán Thăng đã liên hệ với con át chủ bài số 2, Nhiếp Tiểu Vũ.

Trần Hán Thăng: ‘Số 2, bây giờ cô đang ở đâu?’.

Nhiếp Tiểu Vũ: ‘Tôi đã đến vườn bách thú Hồng Sơn Sâm Lâm và sẽ đến sau khoảng 15 phút nữa.’.

Trần Hán Thăng: ‘Phòng điều khiển chính đã nhận được.’.

…….

Tiếp theo, đã đến lúc Trần Hán Thăng biểu diễn.

Trần Hán Thăng: ‘Sô 1, hãy tìm cách trì hoãn 5 phút, nếu không hai người có thể gặp nhau, hãy nhớ xuống ở cổng phía tây của phòng triển lãm.’.

Vương Tử Bác: ‘Đã nhận.’.

Trần Hán Thăng: ‘Số 2, tăng tốc càng sớm càng tốt, và nhớ xuống ở cổng phía đông của phòng triển lãm.’.

Nhiếp Tiểu Vũ: ‘Đã nhận được.’.

…….

15 phút sau.

Nhiếp Tiểu Vũ: ‘Tôi đã đến cổng phía đông, xin vui lòng cho tôi biết có nên xuống hay không.’.

Trần Hán Thăng: ‘Phòng điều khiển chính đã nhận được, tạm thời không có nguy hiểm, xin hãy xuống ở cổng phía đông.’.

Nhiếp Tiểu Vũ: ‘Đã nhận, một vấn đề khác, Thẩm Ấu Sở bày tỏ muốn đến hậu trường để giúp đỡ, xin vui lòng sắp xếp càng sớm càng tốt.’.

Trần Hán Thăng: ‘Mẹ!’.

…….

Trần Hán Thăng: ‘Số 1, Thẩm Ấu Sở sẽ vào hậu trường, mày nghĩ cách trì hoãn thêm 10 phút.’.

Vương Tử Bác: ‘Tao vừa rồi lấy cớ đi tiểu.’.

Trần Hán Thăng: ‘Ngu ngốc, vừa rồi đi tiểu, bây giờ đi đại tiện.’.

Vương Tử Bác: ‘Trần Hán Thăng, mày là một con chó!’.

…….

Chương 718: Nguy cơ tràn ngập trong buổi ra mắt điện thoại di động (2)

Mặc dù con át chủ bài số 1 Vương Tử Bác mắng Trần Hán Thăng nhưng cậu ấy chỉ có thể tuân theo, bởi vì cậu ấy thực sự không muốn nhìn thấy bạn nối khố xảy ra chuyện, đặc biệt là vào một ngày quan trọng như vậy.

Vương Tử Bác đi đón Tiêu Dung Ngư, thân phận của cậu ấy là phù hợp, vừa là phe của Trần Hán Thăng, vừa là bạn tốt của Tiêu Dung Ngư, đã thế còn là bạn trai của Biên Thi Thi, khuyết điểm duy nhất của cậu ấy là không thể nói dối.

"Khụ!"

Nhìn thấy Trung tâm Triển lãm Quốc tế ngày càng gần, ngồi ở ghế phụ Vương Tử Bác biết mình không thể chờ đợi được nữa, đột nhiên ho khan một tiếng nói: "Chà… tớ thấy hơi đau bụng, tớ nghĩ, tớ phải đi vệ sinh lần nữa."

"Gì cơ?"

Biên Thi Thi cảm thấy có chút kỳ lạ: "Cậu không phải vừa mới đi sao?"

"Tớ… Tớ vừa mới đi tiểu, hiện tại lớn hơn…"

Vương Tử Bác là một người trung thực, nói chuyện linh tinh trước mặt bạn gái thực sự là một vấn đề lớn, vì vậy khi cậu ấy nói, khuôn mặt cậu ấy đỏ bừng, giọng điệu ngập ngừng, đã thế còn không dám nhìn vào mắt Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi là một cô gái thông minh, cô ấy lặng lẽ nhìn bạn trai mình.

Vương Tử Bác càng lo lắng hơn, nếu không phải cậu ấy đang cố gắng kiểm soát mông của mình, có lẽ nó đã cọ xát phát ra âm thanh của bài "Hai con bướm" trên ghế da.

Thấy bầu không khí có gì đó không ổn, chính Tiêu Dung Ngư ở bên cạnh Biên Thi Thi nói: "Gần đây có không khí lạnh lặp đi lặp lại, đau bụng là chuyện bình thường, phiền tài xế Ngô tìm chỗ dừng chân chút."

Ông Ngô là tài xế của Nhà máy Điện tử Quả Xác, vì để "Giám sát" chặt chẽ nhất cử nhất động của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng đã đặc biệt cử xe từ công ty đến hộ tống họ, hắn còn đắc ý gọi đó là "Dịu dàng và Quan tâm."

Người lái xe nghe Tiêu Dung Ngư nói xong, gật đầu và rẽ vào một cửa hàng McDonald's gần đó, Vương Tử Bác xấu hổ chạy vào nhà vệ sinh.

"Hừ!"

Biên Thi Thi nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Vương Tử Bác, hừ một tiếng và nói: "Tiểu Ngư Nhi, cậu cảm thấy tại sao Vương Tử Bác lại nói dối?"

Nếu kỹ năng diễn xuất của Trần Hán Thăng có thể sánh ngang với diễn viên, thì Vương Tử Bác lại ngược lại, Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư đã nhận ra cậu ấy đang nói dối.

"Tớ cũng không rõ lắm."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu.

Vương Tử Bác không phải là người thích nói dối, đặc biệt hôm nay là ngày ra mắt điện thoại Quả Xác, cậu ấy giả vờ đi

vệ sinh để trì hoãn 10 phút, chẳng lẽ như vậy sẽ có tác dụng tốt cho điện thoại Quả Xác sao?

Hai cô gái còn đang thắc mắc, Ngô sư phụ cũng không nói chuyện, thỉnh thoảng từ kính chiếu hậu liếc nhìn khuôn mặt thanh tú của Tiêu Dung Ngư.

Tối hôm qua, anh ta cùng Vương Tử Bác nhận nhiệm vụ đi đón một người bạn cùng lớp của Trần tổng, mệnh lệnh này là do đích thân quản lý Nhiếp Tiểu Vũ đưa ra nên tài xế Ngô rất quan tâm.

Sau khi Tiêu Dung Ngư lên xe, anh ta nghe thấy cô ấy gọi ông chủ là "Tiểu Trần" khi nói chuyện, người lái xe rất ngạc nhiên và cũng suy đoán về mối quan hệ của đôi nam nữ này.

"Ông chủ trẻ tuổi như vậy, giàu có như vậy, có bạn gái xinh đẹp cũng không có gì đáng ngạc nhiên."

"Vương tổng của Công ty mạng Trí Bác cũng là bạn nối khố của ông chủ. Mọi người trong nhà máy đều biết điều đó. Cậu ấy thậm chí còn đi đón cùng, điều đó cho thấy thân phận của một cô gái rất quan trọng."

"Nếu… ý tôi là nếu."

"Nếu như đây là bà chủ tương lai, như vậy tôi hôm nay đang đưa đón quý nhân rồi."

…….

Trong lòng Ngô sư phụ đột nhiên rất phấn khích, nhưng để tạo ấn tượng tốt với "Bà chủ tương lai", anh ta vẫn rất bình tĩnh.

Khoảng 10 phút sau, Vương Tử Bác từ McDonald's đi ra, sau khi lên xe, cậu ấy quan sát biểu hiện của Biên Thi Thi trước tiên, Biên Thi Thi bĩu môi không muốn nói chuyện với cậu ấy.

Vương Tử Bác xấu hổ gãi đầu, Tiêu Dung Ngư mỉm cười mà dàn xếp: "Không sao, Tử Bác lần sau sẽ cẩn thận hơn, đừng để đau bụng, đừng để Biên Thi Thi nhà tớ lo lắng."

"Chậc, ai lo lắng chứ."

Biên Thi Thi trừng mắt nhìn Vương Tử Bác.

Từ sáng đến giờ, người đàn ông đen thủi này chỉ bận nhắn tin, cũng không biết đang liên lạc với ai, tuy rằng khả năng Vương Tử Bác đang quan hệ với một cô gái bên ngoài là không thể, nhưng tuyệt đối không phải là một điều tốt lành!

…….

Lúc 8h10, chiếc xe cuối cùng đã đến cổng phía tây của phòng triển lãm, quá trình này không gây ra bất kỳ nghi ngờ nào, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi không biết rằng có một cổng phía đông khác.

Sau khi xuống xe, Tiêu Dung Ngư nhìn toàn cảnh xung quanh, bên ngoài phòng triển lãm rất sôi động, có các phóng viên cầm thiết bị chụp ảnh, cũng có những người hâm mộ cầm logo"K?" của Quả Xác, còn có công nhân mặc đồng phục nhà máy.

"Nó giống như một buổi hòa nhạc của người nổi tiếng."

Tiêu Dung Ngư mỉm cười nói, trong lòng cô ấy tràn đầy tự hào, vẫn còn rất nhiều ngọt ngào và mong đợi.

Sau hội nghị điện thoại di động, Tiểu Trần có lẽ sẽ ổn định hơn, sau đó hai người sẽ sửa nhà và kết hôn sau khi tốt nghiệp vào năm sau, xem ra đây chính là tương lai…

"Đúng vậy, tớ cũng cảm thấy như một buổi hòa nhạc!"

Biên Thi Thi ở bên cạnh đáp lại.

Tuy nhiên, Tiêu Dung Ngư nhận thấy giọng nói của bạn thân có chút kỳ lạ, và khi cô ấy quay đầu lại, cô ấy nhìn thấy Biên Thi Thi lặng lẽ đi phía sau Vương Tử Bác, và đột nhiên hét lên: "Cậu đang lén lút nhắn tin với ai?"

"Haiz!"

Vương Tử Bác bị âm thanh đó làm cho sợ đến mức suýt nữa đánh rơi điện thoại, hoảng sợ giải thích: "Tớ, tớ, Tiểu Trần và tớ…"

"Thật không?"

Biên Thi Thi tỏ ra không tin nên đi qua xem, không ngờ Vương Tử Bác đúng thực sự đang nói chuyện với Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác: 'Tiểu Trần, bọn tao đã đến cổng Tây, có thể vào không?'.

Trần Hán Thăng: 'Phòng tổng điều hành đã nhận được, hiện tại đã an toàn, số 1 có thể vào.'.

"Hai người các cậu đều điên à, chỉ là báo cáo hành trình thôi mà, có cần phải bí mật giống phim gián điệp như vậy không."

Biên Thi Thi cảm thấy nhẹ nhõm, cười nhạt nói: "Chẳng lẽ đây là trò vui nhàm chán của con trai sao?"

"Hohoho…"

Vương Tử Bác mỉm cười đồng ý, miệng bắt đầu khô vì căng thẳng, may là vừa rồi Biên Thi Thi không cầm đi điện thoại, nếu không chỉ cần cô ấy xem lịch sử nói chuyện, tình cảnh khó xử có thể sẽ nổ tung trong cô ấy.

"Đi thôi đi thôi."

Vì không có "Tai nạn" nào, Tiêu Dung Ngư khoác tay Biên Thi Thi đi về phía cổng phía đông.

Vương Tử Bác theo sau đi vài bước, đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy điện thoại ra, động tác lúng túng xóa nội dung trò chuyện vừa rồi.

…….

Sau khi Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi rời đi, lái xe Ngô mới xuống xe và châm một điếu thuốc, dựa vào đầu xe và hút thuốc.

Mọi người đều biết rằng sau khi điện thoại di động được bán ra, nhân viên trong nhà máy sẽ có một số tiền thưởng nhất định, chức vụ càng cao thì phần thưởng càng nhiều.

Lái xe Ngô biết rằng anh ta không thể so sánh với Giám đốc Khổng và Giám đốc nhà máy Lý, nhưng anh ta không có yêu cầu cao, anh ta chỉ hy vọng trở thành đội trưởng tổ xe của Điện tử Quả Xác, để có thể nhận được mức lương cao hơn. Mỗi tháng lương sẽ cao hơn 300 tệ, khi ông chủ muốn dùng xe, thì anh ta có thể phục vụ riêng cho hắn.

"Sau hội nghị điện thoại di động, mình sẽ cố gắng hết sức để thể hiện tốt hơn và để lại ấn tượng sâu sắc hơn cho bà chủ."

Lái xe Ngô thầm nghĩ: "Có thể một ngày nào đó chuyện đó sẽ đến tai ông chủ, và khi đó Lão Tạ sẽ không phải là đối thủ của mình nữa."

Hiện tại có hai "Đối thủ nặng ký" cho vị trí đội trưởng của tổ xe, một là lái xe Ngô và một là lái xe Tạ, cả hai đều là những ứng cử viên sáng giá, Trưởng phòng hậu cần không còn cách nào khác là tạm thời để trống vị trí này.

Lái xe Ngô đang lên kế hoạch trong đầu, nhưng anh ta không ngờ rằng một người đang đi về phía mình hóa ra lại là đối thủ lớn nhất của anh ta – Lão Tạ.

Bình thường lái xe Ngô không muốn nói chuyện với anh ta, nhưng vì đang đưa đón "Bà chủ tương lai", tâm trạng tốt nên muốn thể hiện.

Không ngờ, lão Ngô còn chưa mở miệng, thì lái xe Tạ đã chủ động lên tiếng. Lão Tạ nở một nụ cười vui vẻ: "Anh cũng ở đây sao, ha ha ha ha ha…"

"Anh cười cái shit!"

Ngô sư phụ nhổ nước bọt: "Đi ra ngoài nhặt được tiền sao?"

"Nhặt được tiền thì có là gì?"

Lão Tạ thần bí nói: "Tôi vừa mới nhặt được một nhân vật lớn, đoán xem là ai?"

"Ồ, thật là trùng hợp."

Ngô sư phụ cười toe toét: "Vừa rồi tôi cũng đón một nhân vật lớn."

"Lão Ngô, anh học tôi nói chuyện cũng chẳng để làm gì."

Lái xe Tạ có chút không vui: "Giữa chúng ta không có thâm thù đại hận. Tương lai tôi trở thành tổ trưởng đội xe, cũng sẽ không bạc đãi anh."

"Ha ha ha… anh làm tổ trưởng tổ xe, còn tôi thì sao?"

Lái xe Ngô cảm thấy rằng mình đã nghe được câu chuyện hài hước nhất trên đời, nên mỉa mai nói: "Tôi nói thật với anh, tôi vừa đón một người quan trọng nhất trong Nhà máy Điện tử Quả Xác của chúng ta ngoài ông chủ. Vị trí đội trưởng đội xe, chỉ cần cô ấy nói một tiếng là đủ!"

"Lão Ngô!"

Nếu như vừa rồi lái xe Tạ chỉ là không hài lòng, hiện tại lại có chút tức giận: "Anh học nói theo tôi thì thôi, còn cướp lời

của tôi, được đấy! Vậy thì hai chúng ta sẽ xem xem, thân phận hành khách của ai mới là quan trọng nhất!”

Nói xong, lái xe Tạ phẩy tay áo rời đi, cảm thấy Lão Ngô thật là cứng đầu.

“Cô gái tôi vừa đón đi cùng với thư ký của ông chủ. Đặc biệt xinh đẹp. Cô ấy 100% là vợ của ông chủ.”

Lái xe Tạ rất tự tin: “Lão Ngô, ván này anh thua rồi, còn có ai có thể có tiếng nói hơn bà chủ của Quả Xác?”

…….

Chương 719: Nguy cơ tràn ngập trong buổi ra mắt điện thoại di động (3).

Tài xế Tạ của Nhà máy Điện tử Quả Xác, đương nhiên là đi đón Thẩm Ấu Sở, "Quy trình" gần như giống nhau, anh ta cũng đến cổng Đại học Tài Chính vào buổi sáng để đón Thẩm Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ và con át chủ bài số 2 Nhiếp Tiểu Vũ.

Trên đường đi, anh ta thông qua câu nói "Bạn trai của cậu" và "Trần Hán Thăng của cậu" trong lời nói của Hồ Lâm Ngữ, lái xe Tạ lập tức phán đoán rằng cô gái có đôi mắt hoa đào này là bạn gái của ông chủ.

Chỉ là anh ta đến hơi sớm, Thẩm Ấu Sở đã xuống xe ở cổng phía đông của phòng triển lãm vào khoảng 7h45.

Sau khi Thẩm Ấu Sở thăm Trần Hán Thăng ở phía sau sân khấu xong và tìm một chỗ ở khu vực phía đông để ngồi xuống, lái xe Ngô mới đến cổng phía tây sau khi Vương Tử Bác trải qua quá trình "Dừng → Tìm chỗ → Đi tiểu → Đỗ → Tìm chỗ → Đi đại tiện."

Sau vài lần như vậy, bây giờ đã là 8h40.

Sau khi Tiêu Dung Ngư qua cửa kiểm tra vé và đi vào từ cổng phía tây, họ phát hiện ra rằng phòng triển lãm rất rộng, còn chỗ ngồi được chia thành khu phía đông và khu phía tây, khu vực phóng viên ở chính giữa, chắn tầm nhìn sang phía đối diện.

Lúc này, phòng triển lãm về cơ bản đã chật kín, đông nghịt người, phần lớn là nam thanh niên đeo kính, đương nhiên cũng có không ít nữ sinh, họ đang ồn ào bàn tán về chiếc điện thoại Quả Xác.

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi nhìn vào số ghế, thật trùng hợp đó là hàng ghế ở ngay trước mặt họ.

"May mắn thật, không cần phải đi vòng qua bên đó."

Tiêu Dung Ngư cười nói.

Vương Tử Bác đang xoa mũi ở bên cạnh, Tiểu Trần thậm chí còn có thể sắp xếp cả thời gian để vào phòng triển lãm, vì vậy việc sắp xếp một chỗ ngồi thực sự không quá khó.

"Họp báo sắp bắt đầu, Thẩm Ấu Sở bên kia chắc là đã ổn định."

Vương Tử Bác thở phào nhẹ nhõm, trên thực tế, chỉ cần Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều ngồi xuống, phần còn lại sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Ở giữa Khu phía Đông và Khu phía Tây khán giả nhiều như vậy, ai dỗi hơi đi sang phía kia để tìm người chứ, hơn nữa một khi họp báo bắt đầu, sự chú ý của mọi người đều sẽ đổ dồn về phía Trần Hàn Thắng, đợi khi họp báo kết thúc, nhanh chóng hộ tống Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư ra về qua các cửa phụ khác nhau theo kế hoạch đã thống nhất.

Vào thời điểm đó, mọi thứ đã được giải quyết xong, đây là "Kế hoạch phòng điều khiển tổng cho hội nghị điện thoại di động" do Trần Hán Thăng xây dựng.

Khi Tiêu Dung Ngư ngồi được một lúc, lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, cậu ở đâu, tớ muốn đi thăm cậu một chút."

"Bây giờ thì quá trễ rồi."

Phía Trần Hán Thăng có chút ồn ào: "Tớ chuẩn bị lên sân khấu, cậu ở phía dưới cổ vũ cho tớ đi."

"Được rồi."

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy hơi hối tiếc, cô ấy vẫn muốn ôm bạn trai mình một chút.

Vương Tử Bác ban đầu còn ngoan ngoãn ngồi nghe, nhưng khi nghe điện thoại reo lên, cậu ấy lại căng thẳng, vểnh tai lên nghe trộm.

Cậu ấy có lẽ là "Hai người duy nhất" mong buổi họp báo kết thúc sớm, người còn lại là cô thư ký nhỏ.

"Tất cả là lỗi của cậu."

Biên Thi Thi ở bên cạnh đổ lỗi cho Vương Tử Bác: "Nếu cậu không đi vệ sinh liên tục, thì chúng ta đã đến từ sớm, Tiểu Ngư Nhi sẽ có thời gian vào hậu trường."

Vương Tử Bác xấu hổ gật đầu, bất kể nguyên nhân nội tình là gì, thì cậu ấy thực sự là người trì hoãn sự việc.

"Cái này không phải."

Tiêu Dung Ngư cười lắc đầu: "Tối hôm qua tớ gọi điện thoại cho Tiểu Trần đã nói rất nhiều, bây giờ chỉ là…"

Tiểu Ngư Nhi còn chưa nói hết câu, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, toàn bộ đèn trong phòng triển lãm đều tắt, xung quanh lập tức tối đen như mực.

Khán giả cho rằng hệ thống điện có vấn đề thì đột nhiên chiếc máy chiếu cực lớn trên sân khấu trước mặt xuất hiện một con số "10."

Ngay sau khi mọi người vừa chú ý, "10" đã trở thành "9", "9" đã trở thành "8", và "8" đã trở thành "7"..

"Ái chà."

Cuối cùng, ai đó hú lên phấn khích.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu đây là đang đếm ngược, cho thấy buổi họp báo "Quả Xác –"Định nghĩa lại điện thoại di động" sắp chính thức bắt đầu.

Ngay sau đó, tiếng hú được thay thế bằng tiếng đếm ngược tập thể.

"5, 4, 3, 2, 1…"

Khi mọi người đếm đến "1", một ánh sáng mạnh chiếu vào sân khấu và một bóng người xuất hiện ở đó.

Hóa ra hắn lặng lẽ đứng đó trong lúc đèn tắt, khi mọi người đang đếm ngược.

Hắn mặc một chiếc áo khoác bình thường, một chiếc quần jean, đi một đôi giày bệt của Nike, trên người không mặc vest, tuổi ngoài hai mươi, trên mặt chất chứa nụ cười phóng đãng lưu manh.

"Chào mọi người!"

Hắn không hề tỏ ra sợ hãi trên sân khấu, giơ micrô lên và hét lớn: "Tôi là Trần Hán Thăng, người sáng lập ra Điện Tử Quả Xác, cảm ơn các bạn đã đến tham dự hội nghị ra mắt điện thoại di động Quả Xác hôm nay, xin cảm ơn!"

Trần Hán Sinh nói xong bèn khom người chào, nhiệt huyết của tuổi trẻ luôn luôn dễ dàng bốc cháy, đặc biệt là đối mặt với sự xuất hiện như vậy, những Fan Quả Xác đã lập tức lớn tiếng hoan hô.

"Tiểu Trần."

"Ông chủ!"

"Tứ ca!"

"Lớp trưởng!"

“Chủ tịch Trần!”

…….

Phóng viên đã kịp thời chụp lại khoảnh khắc này, điều này cho thấy không chỉ Quả Xác có sức hút mạnh mẽ trên thị trường mà người sáng lập Trần Hán Thăng cũng có một lượng người hâm mộ.

Trên thực tế, nếu có thể chia nhỏ các cảnh quay nên lần lượt nhắm vào Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.

Khi Trần Hán Thăng giới thiệu bản thân, Tiểu Ngư Nhi cũng vẫy tay ủng hộ cùng mọi người, khuôn mặt nở nụ cười kèm theo lúm đồng tiền.

Phản ứng của Thẩm Ấu Sở có chút kiềm chế hơn, tuy rằng cô ấy cũng rất kích động, nhưng chỉ là nắm chặt tay mình, dùng đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng.

“Làm gì mà hò hét ầm ĩ như vậy?”

Hồ Lâm Ngữ ngoáy tai giả vờ không hài lòng, họ đều là sinh viên lớp 2 quản lý công, Kim Dương Minh vẫn đang gào thét ầm ầm, như thể muốn nói rõ mối quan hệ sâu sắc giữa cậu ấy và Trần Hán Thăng.

Khi tiếng reo hò của khán giả trở nên nhỏ hơn, Trần Hán Thăng đã sẵn sàng bắt đầu, hắn nhấp vào máy lật trang ppt, nhưng trang đầu tiên hiện ra không phải là điện thoại Quả Xác, mà là cổng trường đại học, trên đó có sáu ký tự mạ vàng.

Đại học Tài chính Kiến Nghiệp.

Sau khi nhìn thấy bức ảnh này, tiếng huyên náo lại vang lên, gần như toàn bộ sinh viên trường Đại học Tài chính đều hò hét.

“Mọi người có lẽ đều biết rằng năm nay tôi vẫn còn là sinh viên đại học, và trường của tôi là Đại học Tài chính Kiến Nghiệp.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Bây giờ, mặc dù Đại học Tài chính vẫn là trường học hạng hai, nhưng tôi cảm thấy nó có thực lực như trường học hạng một, bởi vì nó đã đào tạo ra tôi.”

“Ựa…….”

Cách khoe khoang thẳng thừng này đã gây ra rất nhiều tiếng cười, nhưng Trần Hán Thăng lại không để ý tới: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Đại học Kiến Nghiệp có sinh viên còn vẫn đang học tuyệt vời như tôi không? Đại học Đông Đại có sinh viên còn đang học tuyệt vời như tôi không ?”

“Với những trường đại học mà bản thân không thi nổi, thì chỉ có bạn trai cậu mới dám nói ra những lời đó.”

Biên Thi Thi cúi người nói đùa với Tiểu Ngư Nhi.

Tiêu Dung Ngư hất cằm, “Hừ” một tiếng.

“Cho dù trường khác có tốt đến đâu, tôi cũng là học sinh mà họ không thể có được.”

Trần Hán Thăng nhìn về một hướng, đó là vị trí hiệu trưởng của trường đại học Tài Chính, Lục Cung Siêu: “Tôi và trường đại học Tài Thính là cùng nhau tiến bước, hiểu trưởng Lục, ngài thấy có đúng không?”

Lão Lục mỉm cười vỗ tay gật đầu, tại buổi giới thiệu điện thoại di động thu hút rất nhiều sự chú ý, Trần Hán Thăng đã tặng khoảnh khắc quý giá đầu tiên cho Đại học Tài chính Kiến Nghiệp qua việc giới thiệu bản thân.

Phải biết rằng nhiều học sinh phổ thông ở Trung Quốc đều biết về “Quả Xác”, nhưng họ không biết về “Đại học Tài chính

Kiến Nghiệp". Sau buổi ra mắt này, Đại học Tài chính Kiến Nghiệp chắc chắn sẽ nổi tiếng.

"Tôi thi vào Đại học Tài chính năm 2002."

Trần Hán Thăng nhấn máy lật trang, nó chuyển sang trang thứ hai, vẫn không phải là điện thoại Quả Xác mà là logo của chuyển phát nhanh "Hỏa Tiễn 101."

Nhiếp Tiểu Vũ đã đứng dậy, nước mắt lưng tròng.

Mặc dù Quả Xác giống một công ty lớn với cơ cấu hoàn chỉnh hơn Hỏa Tiễn 101, nhưng thư ký nhỏ vẫn nhớ những buồn vui cùng Hỏa Tiễn 101, đó là ký ức tuổi trẻ của cô ấy.

"Khi còn là sinh viên năm nhất, tôi đã thành lập chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101. Thời gian đầu rất khó khăn. Tôi đạp xe ba bánh để thu thập bưu kiện ở Đại học Tài Chính, nhưng nhiều người đều coi thường. Nhưng sau đó thì sao?"

Trần Hán Thăng lật qua ppt, hình ảnh được phỏng vấn xuất hiện trên máy chiếu, cùng với các giải thưởng khác nhau mà Hỏa Tiễn 101 đã giành được.

"Sau đó!"

Trần Hán Thăng mạnh mẽ nói: "Hỏa Tiễn 101 chiếm hơn 80% thị phần chuyển phát nhanh trong các trường đại học khắp Trung Quốc. Thậm chí theo như tôi biết, bưu điện buộc phải học phương thức hoạt động của Hỏa Tiễn 101. Sau khi tôi chuyển giao Hỏa Tiễn 101 cho Thâm Thông, Thâm Thông trực tiếp biến Hỏa Tiễn thành một công ty con chất lượng cao."

"Tôi có thể rất sự tự tin mà nói."

Trần Hán Thăng vỗ ngực "Bụp" một tiếng mà nói: "Nếu không có Hỏa Tiễn 101, Thuận Phong đã có thể nới rộng khoảng cách với Thâm Thông. Hỏa Tiễn 101 đã thay đổi mô

hình chuyển phát nhanh trong nước, Trần Hán Thăng tôi đã gián tiếp thay đổi sự phát triển của một ngành công nghiệp!"

Dường như bị choáng ngợp trước thái độ "Không coi ai ra gì" của Trần Hán Thăng, phòng triển lãm im lặng một lúc, nhưng ngay sau đó là những tràng pháo tay nồng nhiệt vang lên.

Các Fan cho rằng đây mới là ông chủ vừa lưu manh vừa cá tính, các ngôi sao khác cần "Ekip" thì ông chủ của chúng tôi lại không cần, hay "Mặt dày" mới là e kíp của hắn.

Các phóng viên cũng rất kích động, người sáng lập quá bá đạo, vừa khiêu khích Đại học Kiến Nghiệp và Đại học Đông Đại, ngay lập tức lại khiêu khích Bưu điện, Thâm Thông và Thuận Phong để xem hắn có thể đưa ra tin tức lớn gì.

Sau khi Trần Hán Thăng giới thiệu về Hỏa Tiễn 101 và "Những thành tựu to lớn" của mình, hắn lại nhảy sang Mp4 Quả Xác, lần này hắn lấy Thanh Hoa Tử Quang ra để chế giễu, tất nhiên, trong mắt phóng viên, Trần tổng lại đang gây chuyện.

"Tạch…"

Trần Hán Thăng lật ppt đến một bức ảnh, trên đó cuối cùng cũng là chiếc "Điện thoại Quả Xác."

Màu đỏ mã não xuất hiện, màu bạc đá trắng ở phía dưới, và màu đen đá quý ở cuối, mỗi khi Trần Hán Thăng thay đổi một bức ảnh, khán giả lại reo hò một lần, và cuối cùng dừng lại ở bức ảnh vẫn là khẩu hiệu kiêu ngạo, Quả Xác định nghĩa lại điện thoại di động.

"Tôi đã có thể thay đổi mô hình của ngành chuyển phát nhanh."

Giọng điệu của Trần Hán Thăng chậm rãi và tự tin: "Tại sao không thể thay đổi mô hình của ngành điện thoại di động?

Điện thoại di động nên là nhu yếu phẩm hàng ngày và giá của chúng không thể đắt đỏ như vậy. Tôi vẫn nhớ rằng khi tôi đang báo danh ở trường đại học, thì một bạn sinh viên đã khoe một chiếc điện thoại di động trị với giá 7 nghìn tệ….”

Các sinh viên lớp 2 quản lý công lập tức nhìn về phía Kim Dương Minh, hành vi của Tiểu Kim khi tổ chức họp lớp lần đầu tiên thực sự rất khoa trương, khiến mọi người đều rất ấn tượng.

“Mọi người đều nhìn tôi làm gì?”

Kim Dương Minh vô tội chớp chớp mắt: “Các cậu cho rằng đây là nói tôi sao, không phải đâu, không phải đâu.”

Khi các sinh viên đều quay đầu lại mỉm cười, Kim Dương Minh bĩu môi: “Chết tiệt lão Tứ, việc lâu như vậy rồi còn lấy ra bêu rếu tao!”

Lúc này, Trần Hán Thăng đã lật qua vài trang ppt, nói về tính năng tiên tiến của điện thoại di động Quả Xác trong việc chụp ảnh, nghe nhạc và thiết kế ngoại hình.

Các phóng viên hơi kinh ngạc, ông chủ trẻ tuổi này trước đây đã từng khiêu khích nhiều thương hiệu như vậy, không lẽ nói đến điện thoại di động thì ngừng công kích sao.

May mắn là bạn không thể tin tưởng một kẻ lưu manh.

Ngay sau khi Trần Hán Thăng nói xong về điện thoại Quả Xác, một chiếc điện thoại di động bất ngờ xuất hiện trên màn hình, và nhiều người trong khán giả đã nhận ra đó là Samsung.

Trần Hán Thăng nói một cách “Tử tế”: “Đây là một chiếc điện thoại di động nhập khẩu rất phổ biến. Chúng ta đều thuộc ngành sản xuất điện tử, có thể coi là bạn bè. Hãy để tôi gọi nó là doanh nghiệp bạn bè. Bây giờ để tôi phân tích sự khác biệt giữa Quả Xác và một doanh nghiệp bạn bè.”

“Đây rồi, hắn lại bắt đầu rồi.”

Các phóng viên lao vào chụp ảnh.

Có vẻ như Samsung cũng là “Linh hồn dưới mồm” của Trần tổng.

“Thương hiệu của doanh nghiệp bạn bè rất nổi tiếng, nhưng tôi cảm thấy nó không đúng với thực tế. Đó là một điển hình của mức giá cao với cấu hình thấp.”

“Mẫu này là E-series, thực sự rất bình thường, vẫn còn tạp âm khi nghe nhạc, cài đặt menu phức tạp, nhưng nó có một chức năng bổ sung độc đáo, đó là nó sẽ sử dụng cơ thể nóng bỏng của mình để sưởi ấm lòng bàn tay của chủ sở hữu khi được sử dụng không quá 20 phút.”

“Vào mùa đông hiệu quả càng cao, nhưng đừng ham mê nó vì rất có thể nó nổ đấy.”

“Nhưng mà, chỉ với một chiếc điện thoại di động như vậy, giá nội địa của nó là 5600 tệ, giá này đối với một chiếc điện thoại di động cũng không quá đắt, nhưng đối với một chiếc máy sưởi tay thì hơi quá đáng.”

“Điện thoại di động của doanh nghiệp bạn bè luôn bị đội giá cao và nhảy giá nghiêm trọng. Mấu chốt là thái độ phục vụ của họ không tốt. Chắc họ cho rằng người tiêu dùng đại lục không quan tâm lắm.”

…….

Trần Hán Thăng đặc biệt chỉ ra những thiếu sót của Samsung, nhưng không đề cập đến những ưu điểm của nó như chất lượng màn hình hay camera.

“Camera Quả Xác của chúng tôi cũng rất rõ nét, chưa nói đến việc nghe nhạc. Dù sao thì chúng tôi cũng rất chuyên

nghiệp trong việc tạo ra chiếc MP4, trang menu mới mẻ và đơn giản, nhưng giá chỉ có 2988 tệ."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Không ngoa khi nói rằng mức giá này đủ lật đổ và thiết lập lại thị trường điện thoại di động truyền thống. Hơn nữa, ngoài tặng bộ sạc, tai nghe và dịch vụ bảo hành, chúng tôi còn tặng phiếu giảm giá xài trong Trung tâm mua sắm "Audition". Chỉ cần mua bất kỳ sản phẩm nào của Quả Xác, ngay lập tức trở thành thành viên đã đăng ký của cộng đồng Quả Xác."

"Cộng đồng Quả Xác là một nền tảng trao đổi thông tin mạng cao cấp toàn diện. Tôi chỉ nghĩ rằng có quá nhiều quảng cáo ở Tianya, Baidu và Maopu, vì vậy tôi đã mở một nơi như vậy, bạn có thể đến xem và đưa ra ý kiến. Còn có thể mua điện thoại di động và MP4 ở trung tâm mua sắm trên…"

Trần Hán Thăng nói còn các phóng viên thì thống kê, lần này Trần tổng lại khiêu khích thêm một số công ty nữa.

…….

Bài phát biểu của Trần Hán Thăng bắt đầu lúc 9 giờ và tiếp tục như một cuộc nói chuyện bình thường cho đến 10 giờ 30. Hắn nói về trường cũ của mình, Hỏa Tiễn 101, MP4 Quả Xác, điện thoại di động Quả Xác và cộng đồng Quả Xác.

Theo thống kê chưa đầy đủ, hắn đã khiêu khích tổng cộng 13 thương hiệu trong buổi họp báo này.

Trong số đó, Samsung là tệ nhất, mặc dù Trần tổng trìu mến gọi nó là "Doanh nghiệp bạn bè", nhưng nó được dùng để làm nổi bật ưu thế về giá của điện thoại Quả Xác.

Các phóng viên hôm nay thu được không ít, họ cũng biết sau này chỉ cần có Quả Xác, thì sẽ có chuyện để viết.

Người hâm mộ cũng cảm thấy nó chứa đựng sự thú vị, đây là một hội nghị điện thoại di động độc đáo, ít nhất nó là công

ty đầu tiên ở Trung Quốc mà ông chủ đích thân giới thiệu sản phẩm.

Cuối cùng là phần tương tác với người hâm mộ, thực ra đây là chuyện đã được bộ phận quản lý sắp xếp từ lâu, thậm chí người hâm mộ còn được lựa chọn trước.

Trần Hán Thăng cũng khá hài lòng với "Màn trình diễn" ngày hôm nay, sau khi kết thúc hội nghị giới thiệu điện thoại di động, danh tiếng sẽ được lan truyền, các hoạt động tiếp thị tiếp theo có thể được thực hiện dựa theo doanh số bán hàng.

Con số được ước tính một cách thận trọng rằng hơn 100 nghìn chiếc điện thoại di động Quả Xác sẽ được bán vào tháng 12. Lần này khác với MP4, năng lực sản xuất đã được chuẩn bị tốt và việc sản xuất không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, hiện tại còn chưa đủ năng lực làm lung lay nền tảng của Samsung, cũng như thị trường điện thoại di động trong nước với khoảng 80 triệu chiếc điện thoại vào năm 2005, tất nhiên cũng có người sử dụng hai chiếc.

Trong số 80 triệu điện thoại di động này, Nokia có 20 triệu, Motorola có 10 triệu, Samsung có hơn 8 triệu. Khi điện thoại Quả Xác ra đời, trong thị trường điện thoại di động sẽ cạnh tranh trực tiếp với ba "Thương hiệu" Lenovo, Tcl và Haier.

Ba mẫu điện thoại di động này đã bán rất chạy vào năm 2005. Lenovo bán được 4 triệu chiếc, TCL bán được 3 triệu chiếc và Haier bán được 2,5 triệu chiếc. Tuy nhiên, họ và Quả Xác đều là "Máy lắp ráp", nhưng Quả Xác dẫn đầu về tính năng, còn giá cả không chênh lệch nhiều. Vì vậy, sẽ lấy đi thị phần của những mẫu điện thoại di động nội địa này trước tiên.

Như vậy cũng tốt, giúp họ quay về bán máy tính, TV, tủ lạnh, xét cho cùng, chủ nghĩa xã hội chỉ có thể được xây dựng bằng cách làm ngành nào yêu ngành đấy.

“Trần tổng, anh đã có sự chuẩn bị để mấy năm nữa lọt vào danh sách Forbes chưa?”

Trần Hán Thăng đứng trên sân khấu với chiếc micro trên tay, chờ đợi người hâm mộ giao lưu, trong lòng hắn tràn đầy dục vọng.

“Lão đại, kế hoạch tiếp theo của Quả Xác là gì?”

Lúc này, người hâm mộ đầu tiên đặt câu hỏi, tất nhiên, Trần Hán Thăng đã ghi nhớ cả câu hỏi và đã biết phải trả lời thế nào.

“Ha ha, câu hỏi này thực sự làm tôi bối rối.”

Trần Hán Thăng diễn một lúc rồi nói: “Trước hết, chúng tôi cần giải quyết vấn đề phản hồi của khách hàng về điện thoại di động Quả Xác trên thị trường. Xét cho cùng, chúng tôi khác với doanh nghiệp bạn bè, chúng tôi coi trọng ý kiến của người tiêu dùng và người hâm mộ.”

“Lão đại, trong tương lai cộng đồng Quả Xác sẽ có chức năng mở rộng gì?”

Người hâm mộ thứ hai đặt câu hỏi.

“Tất nhiên là có. Trong tương lai, chúng tôi có thể thêm mục điện ảnh truyền hình để giúp mọi người có trải nghiệm tốt hơn.”

Trần Hán Thăng không nói cụ thể về “Kế hoạch phát sóng nhanh”, hắn vẫn đang tìm kiếm Vương Hưng.

“Lão đại.”

Người hâm mộ thứ ba là một cô gái, được Trần Hán Thăng đặc biệt yêu cầu.

Một sản phẩm không thể chỉ toàn là nam giới hâm mộ, cũng giống như một cuốn sách, không thể chỉ toàn nam giới

đọc, nhất định cũng nên có chút gì đó cho phái nữ chứ?

"Lão đại, tôi muốn hỏi, lần đầu tiên khởi nghiệp thất bại, sau đó lại bắt đầu lần thứ hai khởi nghiệp, trong thời gian này ngài có bao giờ nản lòng không?"

Fan nữ hỏi.

"Đương nhiên không nản lòng."

Câu trả lời của Trần Hán Thăng rất văn hóa: "Tuổi trẻ thì không thể nhận thua, thể xác và linh hồn nhất định phải tiến lên!"

Câu hỏi này là để "Thể hiện" khía cạnh ngoan cường của Trần Hán Thăng, quả nhiên sau khi hắn trả lời theo cách này, đã nhận được một tràng pháo tay nồng nhiệt từ khán giả.

Theo quy định, một người hâm mộ chỉ được đặt một câu hỏi, nhưng cô gái này có lẽ rất hâm mộ Trần Hán Thăng nên trước khi nhân viên Quả Xác đến cầm micro, cô ấy đã vội hỏi thêm vài câu, toàn là bất ngờ và tầm phào.

"Lão đại, anh có bạn gái chưa?"

"Cô ấy có ở đây không?"

"Nếu cô ấy đến rồi, anh có thể giới thiệu một chút về cô ấy được không, hoặc để cô ấy đứng dậy một chút?"

Chương 720: Đêm nay tớ phải làm chuyện xấu!

"Anh có bạn gái không?"

Nếu hỏi vấn đề này với những người đàn ông thành công bốn mươi tuổi trở lên thì đương nhiên là không thích hợp, bởi vì phần lớn họ đều đã kết hôn rồi.

Nhưng Trần Hán Thăng không chỉ là người thành công, mà năm nay hắn mới hơn hai mươi tuổi, vẫn là một sinh viên còn đang đi học, vấn đề "Bạn gái" này đối với hắn mà nói thì rất thích hợp, còn có thể làm tăng tính thú vị của tương tác.

Thậm chí còn có fans Quả Xác giơ ngón tay cái về phía nữ sinh nêu vấn đề vừa rồi, cho rằng đây đúng là một vấn đề rất nice.

Nhưng sau khi Trần Hán Thăng nghe xong thì phản ứng đầu tiên lại là "Cái đệch!"

Phản ứng thứ hai, đây là người Tam Tinh phái đến để quấy rối à?

Nhưng nghĩ lại thì lại thấy không đúng, Tam Tinh còn chưa biết mình muốn ăn vạ mà.

Mặt khác, nhìn dáng vẻ chân thành và chờ mong trên mặt fans nữ này, xem ra đúng là cô ấy rất quan tâm đến "Chung thân đại sự" của Trần Hán Thăng.

"Mẹ bảo vệ Quả Xác như vậy à?"

Trong lòng Trần Hán Thăng thở dài một hơi, mắt thấy cuộc họp báo có thể kết thúc viên mãn, không nghĩ tới lại xảy ra

chuyện không hay ở chỗ này.

Đương nhiên, rất nhiều người trong phòng triển lãm đều biết "Đáp án chính xác".

Ví dụ như Biên Thi Thi, bạn gái của Trần Hán Thăng chính là Tiêu Dung Ngư mà, hai người họ đều đã mua nhà muốn kết hôn, còn có cái gì cần phải hỏi nữa.

Ví dụ như Hồ Lâm Ngữ, bạn gái của Trần Hán Thăng chính là Thẩm Ấu Sở mà, hai người đã sống với nhau rồi, đây là điều không thể nghi ngờ.

Lại ví dụ như Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ biết tình huống thực tế, trong ánh mắt của bọn họ đều là hoảng sợ, nghĩ Trần Hán Thăng sẽ ứng đối khiêu chiến này như thế nào đây.

Còn có Trịnh Quan Đề, cô vốn là đến học tập kinh nghiệm về buổi ra mắt sản phẩm điện thoại Quả Xác, kết quả lại gặp phải một sự cố như vậy.

Có điều cô bạn tốt Trịnh không để ở trong lòng, bằng vào năng lực phản ứng của Trần Hán Thăng, tuy rằng sóng gió này không tính là nhỏ, nhưng vẫn chưa thể đẩy ngã được hắn.

Người biết Trần Hán Thăng không chỉ có một bạn gái còn có Thương Nghiên Nghiên, cô ngồi ở hàng phía sau Thẩm Ấu Sở, cho nên vừa nãy chỉ gọi "Lớp trưởng" theo mọi người, mà không dám gọi "Cha".

Thương Nghiên Nghiên có chút lo lắng, cô gần như không có bạn bè ở đại học, một người là bạn cùng phòng trưởng thành hơn nhiều so với bạn cùng lứa tuổi, một người khác thì "Danh tiếng" không tốt lắm, thuộc kiểu lúc thì " tai tiếng" với nam sinh này, lúc thì "Nảy sinh vướng mắc" với nam sinh kia.

Tuy đây đều là giả, nhưng bởi vì cá tính nhìn có vẻ hư hỏng của Thương Nghiên Nghiên, nên loại nữ sinh chính trực như Hồ Lâm Ngữ đều sẽ tránh xa.

Thẩm Ấu Sở cũng không phải bạn của Thương Nghiên Nghiên, có điều cô lại là người duy nhất không chê, không xa lánh, đối xử bình thường với bạn học Thương Nghiên Nghiên.

Đặc biệt là Thẩm Ngốc Nghếch còn có một câu danh ngôn —— Nghiên Nghiên là một cô gái tốt.

Nếu đến lúc đó thật sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Thương Nghiên Nghiên quyết định kéo Thẩm Ấu Sở rời đi trước, suy cho cùng thì mình đã trộm người đàn ông của cô, cho dù chỉ là một chút vô cùng nhỏ.

…

Tựa như một nghìn người đọc thì sẽ có một nghìn cái Hamlet, ở trong mắt những người khác nhau, bạn gái của Trần Hán Thăng đều không giống nhau.

Các phóng viên cũng rất tò mò, cuối cùng thì tỷ phú tuổi trẻ này còn độc thân hay không?

"Khụ…"

Trần Hán Thăng hắng giọng một cái, tập trung lại lực chú ý của mọi người.

Nhưng hắn chỉ hơi hé miệng, có lẽ là muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra âm thanh, cuối cùng còn cười ngại ngùng.

Màn "Biểu diễn" này vẫn rất đúng chỗ, rất ăn khớp với dáng vẻ bị dò hỏi việc tư, do dự, xấu hổ, ngại ngùng ở trường hợp công khai.

"Hô hô hô…"

Khán giả trong phòng triển lãm đều đáp lại bằng nụ cười thông cảm và khoan dung, đương nhiên là vẫn không buông tha, tất cả mọi người đều chờ đợi đáp án.

“Cố làm ra vẻ bí ẩn.”

Hồ Lâm Ngữ bĩu môi: “Ấu Sở, cậu có cảm thấy cậu ấy sẽ công khai thừa nhận không?”

Thẩm Ấu Sở ngại ngùng lắc đầu, thật ra đối với cô mà nói, nếu Trần Hán Thăng để mình đứng lên thật, thì cô ngược lại sẽ cảm thấy lo lắng và thấp thỏm.

Một màn như vậy cũng diễn ra ở phía tây, Biên Thi Thi cười nói với Tiêu Dung Ngư: “Tớ rất tò mò Trần Hán Thăng sẽ giới thiệu cậu như thế nào đấy.”

“Hừ…”

Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu, thật ra cô cũng rất mong chờ.

Vương Tử Bác ở bên cạnh lau mồ hôi, cậu ấy cảm thấy một chân của Tiểu Trần đã đạp lên quả bom, lúc nào cũng có thể “Bùm” một tiếng.

“Tôi…”

Trần Hán Thăng kéo dài giọng: “Có bạn gái.”

Nghe thấy Trần Hán Thăng đưa ra câu trả lời khẳng định, dưới phía dưới đều lên tiếng hoan hô, loại “Fans công nghệ” này không giống fans của giới giải trí, bọn họ rất rộng lượng đối với vấn đề tình yêu và hôn nhân của thần tượng, chỉ cần sản phẩm tiếp tục cool ngầu là được.

…

“Cô ấy à, lớn hơn tôi mấy tháng.”

Trần Hán Thăng bắt đầu giới thiệu “Bạn gái” của mình với mọi người.

Nghe thấy Trần Hán Thăng chủ động thừa nhận tuổi của mình nhỏ hơn, Hồ Lâm Ngữ và Biên Thi Thi đều trêu chọc bạn tốt.

Hồ Lâm Ngữ: Ấu Sở, nếu không phải tớ nhìn qua chứng minh thư của Trần Hán Thăng thì cũng rất khó tin các cậu lại là tình chị em đấy.

Biên Thi Thi: Tiểu Ngư Nhi, sao tớ luôn cảm thấy cậu giống cỏ non hơn nhỉ, Trần Hán Thăng mới là trâu già.

…

"Tôi và cô ấy đã biết nhau từ rất lâu, xác định quan hệ cũng hơn ba năm rồi."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói.

Hồ Lâm Ngữ: Từ năm nhất đến năm tư, hình như là hơn ba năm thật.

Biên Thi Thi: Các cậu ở bên nhau hơn một ngàn ngày rồi á, thật là khiến người ta hâm mộ mà.

…

Ánh mắt của Trần Hán Thăng quét từ phía đông đến phía tây: "Thành tích của cô ấy rất tốt, sang năm sẽ học nghiên cứu sinh ở một trường trong nhóm 985 thuộc Kiến Nghiệp."

Hồ Lâm Ngữ: Trần Hán Thăng thật đúng là chắc chắn cậu sẽ thi đỗ Đại học Kiến Nghiệp nha.

Biên Thi Thi: Tiểu Ngư Nhi, thân phận của cậu sáng tỏ rồi nhá, Kiến Nghiệp chỉ có hai 985 thôi, một là Đông Đại, một là Đại học Kiến Nghiệp.

…

"Hừm… Cô ấy rất xinh đẹp, nhân vật cấp bậc hoa khôi của trường, thích bện tóc đuôi ngựa."

Trần Hán Thăng giới thiệu đơn giản một chút về ngoại hình.

Hồ Lâm Ngữ: Cái này cũng lấy ra khoe được, nhàm chán!

Biên Thi Thi: Bím tóc đuôi ngựa của cậu sẽ nổi tiếng nhanh thôi.

…

Trần Hán Thăng cười: “Chúng tôi đã gặp người nhà của hai bên.”

Hồ Lâm Ngữ: Hừ, rải cơm chó trước công chúng.

Biên Thi Thi: Không chỉ từng gặp người trong nhà, mà còn sắp kết hôn nữa cơ!

…

Trần Hán Thăng rất thâm tình nói: “Hôm nay cô ấy vì ủng hộ tôi, nên cô ấy và bạn bè đã đến đây từ rất sớm, tôi rất cảm ơn cô ấy.”

Hồ Lâm Ngữ / Biên Thi Thi: Ấu Sở (Tiểu Ngư Nhi), thật ra tớ không muốn tới đâu, chỉ vì đi cùng cậu thôi đấy.

Vương Tử Bác: Đầu Tiểu Trần làm từ cái gì thế, chỉ trong nháy mắt mà đã tìm ra nhiều điểm tương tự như vậy?

Nhiếp Tiểu Vũ: Trước kia bộ trưởng Trần từng nghiên cứu chiêm tinh học à?

Những lời vừa nãy của Trần Hán Thăng rất giống với những quyển sách chiêm tinh, nghe thì tưởng là thật nhưng lại là giả, có điều nó lại có thể khiến “ Thẩm đảng” và “Tiểu Ngư đảng” tự động dò số chỗ ngồi, thật sự quá thần kỳ.

…

Cuối cùng, Trần Hán Thăng cười nói: “Sau này cô ấy còn phải học nghiên cứu, hiện tại thì cô ấy đang ở hiện trường nên cũng không nhất thiết phải đứng lên, hy vọng mọi người có thể cho cô ấy một chút không gian học tập tự do.”

“Như vậy đi, tôi gửi cho cô ấy một hình trái tim.”

Nói xong, Trần Hán Thăng bỏ xuống microphone, giơ hai tay lên đỉnh đầu, làm động tác "trái tim" lớn.

Tiểu Ngư Nhi cười duyên đứng lên, cũng làm động tác trái tim, lúc này không phải chỉ có một mình cô đứng lên, cho nên không hề khiến người khác chú ý đến chút nào.

Thẩm Ấu Sở sẽ không đứng lên, nhưng cô cũng dùng ngón tay cái và ngón trỏ tạo thành hình trái tim, lặng lẽ giơ lên trước mặt.

…

Cứ như vậy, việc ngoài ý muốn xuất hiện đột ngột này đã bị Trần Hán Thăng rải cơm chó một cách thoải mái hào phóng để lừa gạt cho qua chuyện, còn tăng thêm cho cuộc họp báo "Quả xác - một lần nữa định nghĩa lại điện thoại" một chút hơi thở ngọt ngào.

Sau khi cuộc họp báo kết thúc, Trần Hán Thăng lại nhắn tin cho Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, tỏ vẻ mình còn khá bận, để Tiểu Vũ và Tử Bác đưa các cô về trước.

Hai người đều thông cảm cho hắn, dù sao hôm nay cũng là ngày họp báo ra mắt điện thoại, Trần Hán Thăng chắc chắn còn rất nhiều chuyện phức tạp đang chờ xử lý, huống chi hắn đều đã nói về khoảng thời gian ở chung của "Hai người" tại loại trường hợp công khai này, cho nên mình cũng phải có trách nhiệm một chút.

Buổi chiều đúng là khá bận, nhưng tin tức tốt cũng rất nhiều, các cổng thông tin lớn đã lần lượt đăng tin tức về "Trần Hán Thăng" và "Quả xác".

Điện thoại của Trần Hán Thăng cũng bị gọi tới tấp, tin tức "ting ting ting" gần như không dừng lại một giây nào, có điều lực ảnh hưởng còn đang lên men, ngày mai mới có thể nghênh đón cao điểm chân chính.

Buổi tối, Trần Hán Thăng tham gia "Tiệc khánh công" mà Chính phủ của khu vực Giang Lăng cố ý tổ chức cho Quả Xác.

Trước kia người sáng lập này cố ý giấu kín thân phận, nhóm lãnh đạo cũng không cách nào cưỡng cầu, hiện tại hắn "Phá kén chui ra", cho nên chắc chắn không tránh được chầu xã giao này.

Sau khi cơm nước xong, Trần Hán Thăng đang định trở về Đại học Tài Chính như thường lệ, nhưng sau khi lên xe hắn mới nhớ tới thân phận của mình đã khác trước kia, lúc này xuất hiện ở vườn trường sẽ gây náo loạn.

"Sau này những ngày có thể ở trong ký túc xá, có lẽ sẽ càng ngày càng ít."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, có điều hắn có rất nhiều nơi để ở, khu dân cư Thiên Cảnh Sơn của Thẩm Ấu Sở, thậm chí là "Mật thất" ở tầng hai quán cà phê của Thương Nghiên Nghiên.

Sau khi đi vào khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đều ở đó, bà nội và A Ninh còn ở chỗ của Phùng Quý để giúp đỡ.

"Vẫn là ở nhà thoải mái."

Trần Hán Thăng tất bật cả ngày, bây giờ lười nhác nằm trên sô pha, mở TV xem tin tức.

"Trần Hán Thăng, hay là khoảng thời gian này cậu ở lại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn mấy ngày đi."

Hồ Lâm Ngữ cũng có cái nhìn tương tự: "Vừa nãy tớ chỉ trở về trường một lát thôi mà đã ngay lập tức bị rất nhiều người vây quanh rồi."

"Vốn dĩ tớ không có ý định trở về."

Trần Hán Thăng không sao cả nói.

“Dù sao nơi này có rất nhiều phòng.”

Hồ Lâm Ngữ tự chủ trương sắp xếp: “Dù sao thì phòng của bà nội và Đông Nhi cũng đang trống, Ấu Sở, trải đệm giường cho Trần Hán Thăng nhà cậu đi kìa.”

“Ừ…”

Thẩm Ấu Sở nghe lời đi trải giường chiếu.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ, Tiểu Hồ lấy ra sổ sách của cửa hàng trà sữa, đang lẩm nhẩm lầm nhầm hạch toán.

“Tiểu Hồ.”

Trần Hán Thăng uống hai ngụm trà nóng, đột nhiên nói: “Cậu biết Edison phát minh ra cái gì không?”

“Bóng đèn, ai nha đừng quấy rầy tớ, trước kia cậu đã hỏi qua một lần rồi…”

Hồ Lâm Ngữ có chút bực bội oán giận một câu, nhưng mà nghĩ lại, cô ấy đột nhiên cảm thấy có một tia không thích hợp.

Tiểu Hồ bỗng ngẩng đầu, phát hiện Trần Hán Thăng đang sáng quắc nhìn chằm chằm vào bóng lưng yểu điệu của Thẩm Ấu Sở.

“Trần, Trần Hán Thăng, cậu muốn làm gì?”

Hồ Lâm Ngữ không phải người ngu, loại ánh mắt này chính là khởi đầu của “Xảy ra chuyện” trong ngôn tình đấy.

“Cậu, có phải cậu muốn tớ đừng làm bóng đèn nữa đúng không.”

Hồ Lâm Ngữ cuối cùng cũng phản ứng lại, lắp bắp nói: “Sau, sau đó cậu muốn làm chuyện xấu với Ấu Sở?”

Lúc này, đài truyền hình Kiến Nghiệp đang chiếu thông tin về Quả Xác.

“Chín giờ sáng hôm nay, cuộc họp báo giới thiệu điện thoại Quả Xác được tổ chức ở phòng triển lãm quốc tế Kim Lăng, chủ đề là một lần nữa định nghĩa lại điện thoại, người sáng lập Trần Hán Thăng bất ngờ ra mặt chủ trì…”

“Sau cuộc họp báo lần này, giá thị trường của điện tử Quả Xác sẽ tăng lên mấy lần…”

“Chủ tịch mới nhậm chức - tỉ phú Trần Hán Thăng cao giọng bày tỏ tình yêu trong cuộc họp báo, tuổi trẻ nhiệt huyết, thoải mái nở rộ, thật là xuân phong đắc ý vó ngựa tật, một ngày xem tẫn Trường An hoa…”

“Không sai.”

Trần Hán Thăng xem xong tin tức, gật đầu nói một câu khẳng định: “Hồ Lâm Ngữ, đêm nay cậu không thể ở chỗ này, tớ phải làm chuyện xấu.”

Chương 721: Thẩm Ấu Sở, cậu phải chịu trách nhiệm với tớ!

"Sao cậu lại có thể như vậy?"

Sau khi nghe Trần Hán Thăng trơ trẽn thừa nhận ý định "làm chuyện xấu", Hồ Lâm Ngữ đứng phắt dậy: "Cậu nghĩ hay lắm! Đừng có nằm mơ! Tớ nhất định không đồng ý!"

"Hồ Lâm Ngữ, cậu bị bại não à."

Bản thân Trần Hán Thăng cũng rất hoang mang: "Tớ với Thẩm Ấu Sở là người yêu, chuyện giữa bọn tớ cần cậu quản à?"

"Tớ muốn quản đấy!"

Hồ Lâm Ngữ hơi kích động, khoa tay múa chân nói: "Một cô gái đơn thuần tốt đẹp như Thẩm Ấu Sở, sao cậu có thể có suy nghĩ như vậy với cậu ấy? Tóm lại tối nay chỉ cần có tớ, cậu cũng đừng mong thực hiện được ý đồ!"

Bí thư Hồ nói xong, lại còn khóa trái phòng ngủ của Thẩm Ấu Sở một cái "rầm", đồng thời cô ấy còn tự mình đứng ở cửa, nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng cảnh giác.

"Ha ha!"

Trần Hán Thăng nhìn thấy Hồ Lâm Ngữ giống như "diều hâu che chở cho con", hắn cũng không hề để ý, ngược lại còn nhếch miệng cười: "Cô gái, nếu như cậu muốn dùng cách này để làm cho tớ chú ý, tớ thừa nhận, cậu đã thành công."

“Ai muốn làm cho cậu chú ý!”

Hồ Lâm Ngữ phỉ nhổ: “Đồ mặt dày.”

“Thế tại sao cậu phải làm như vậy?”

Trần Hán Thăng bước từng bước qua: “Thừa nhận đi, Tiểu Hồ, cậu chính là ghen tị với Thẩm Ấu Sở, cậu ghen tị Thẩm Ấu Sở có được tớ trước, không ngờ cậu núp bên người Thẩm Ấu Sở lâu như vậy, tất cả đều là vì tớ.”

“Còn nói lung tung nữa thì cậu đi chết đi, Trần Hán Thăng, tớ cảnh cáo cậu đừng có qua đây đấy…”

Hồ Lâm Ngữ nhìn bóng dáng Trần Hán Thăng càng ngày càng gần, bản thân cô ấy cũng có chút kích động, nhưng mà vẫn dũng cảm vươn hai cánh tay mập mạp ra che phía trước phòng ngủ: “Còn lại gần nữa, tớ sẽ báo cảnh sát đấy.”

Loại người như Trần Hán Thăng, trừ phi bản thân không muốn làm, nếu không sao Hồ Lâm Ngữ có thể ngăn cản được. Hắn vươn hai tay túm lấy nách bí thư Hồ, trực tiếp nhấc bổng cả người cô ấy lên, chuyển tới bên cạnh cửa chống trộm.

Hồ Lâm Ngữ không ngờ còn có thể di chuyển như vậy, hai chân ngắn cuống quít đong đưa trong không trung.

“Bảo bối, đừng chọc cười ở đây nữa. Tớ là chủ hộ của căn nhà này, người xông vào nhà trái phép chính là cậu.”

Trần Hán Thăng mở cửa ra, một tay đẩy Hồ Lâm Ngữ ra ngoài: “Ngoan ngoãn quay về trường học đi, đừng suy nghĩ bậy bạ. Không thì cậu lên Baidu tìm “cảnh xuân vườn trường hoặc là tranh ảnh đẹp của châu Á”, còn thú vị hơn tiểu thuyết của Quỳnh Dao đấy.”

“Nhưng mà…”

Hồ Lâm Ngữ còn muốn nói gì đó, Trần Hán Thăng đã đóng cửa cái “rầm”.

Một mình Tiểu Hồ ngơ ngác đứng ở bên ngoài, mãi đến sau khi đèn cảm ứng ở hành lang tắt, đột nhiên bóng tối tràn ra mới làm cho cô ấy phản ứng lại.

Hồ Lâm Ngữ lập tức lấy điện thoại ra, "cạch cạch" nhắn tin cho Thẩm Ấu Sở: "Ấu Sở, đêm nay Trần Hán Thăng muốn làm cái kia với cậu, cậu đừng đồng ý với cậu ta, bởi vì…"

Lúc nhắn đến "bởi vì", ngón tay của Hồ Lâm Ngữ từ từ dừng lại. Cô ấy không biết tiếp theo nên nhắn thế nào, trong đầu lập tức xuất hiện hai linh hồn.

Linh hồn A:

"Trần Hán Thăng không phải người tốt. Cậu ta tính tình táo bạo, thích nói lời thô tục, thích trốn học, còn dây dưa không ngừng với mấy nữ sinh như La Tuyền, Thương Nghiên Nghiên, một chân đạp hai thuyền… Tài liệu đen của cậu ta có thể viết thành sách luôn đấy."

"Cậu là bạn thân nhất của Thẩm Ấu Sở, sao cậu có thể trơ mắt nhìn cô ấy rơi vào miệng sói chứ?"

"Tối nay tôi đã vạch ra kế hoạch hành động cho cậu - tay cầm dao, giết Trần cẩu, giành lại Ấu Sở."

"Hồ Lâm Ngữ, cậu không được sợ hãi."

Linh hồn B:

"Trần Hán Thăng là tên lưu manh, nhưng mà cậu ta đối xử với Thẩm Ấu Sở thế nào, Hồ Lâm Ngữ cậu không biết sao?"

"Lúc mới khai giảng năm nhất đại học, Thẩm Ấu Sở còn không biết nói chuyện, cả ngày đều làm thêm ở căn tin và thư viện, mỗi ngày ăn cơm ba hào và canh miễn phí, buổi tối quay về ký túc xá còn muốn len lén học bài, đáng thương đến mức làm cho người ta đau lòng."

“Bây giờ thì sao, cô ấy không chỉ ngẩng đầu lên mà còn có thể nói chuyện, thỉnh thoảng còn cười nữa. Một cô gái xinh đẹp như Thẩm Ấu Sở, cậu có biết cô ấy khi cười trông đẹp như thế nào không? Tất cả là nhờ có Trần Hán Thăng đó.”

“Ngoài ra, chính vì phong cách ngang ngược của Trần Hán Thăng mà bọn công tử bột của Học viện Quốc giáo không dám kiêu ngạo, những sinh viên trao đổi nước ngoài có đặc quyền cũng không dám phách lối, nếu không thì Thẩm ngốc nghếch sau khi ngẩng cao đầu, thật sự có thể yên ổn học xong đại học như vậy sao?”

“Quên đi, Hồ Lâm Ngữ, người ta trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, đến lượt yêu quái như cậu phản đối chắc?”

.....

“Hừ, cậu mới là yêu quái ấy!”

Hồ Lâm Ngữ một cước đã giẫm chết “linh hồn B” trong đầu, nhưng “lời cuối cùng” của linh hồn B vẫn rất đúng trọng tâm, Trần Hán Thăng lưu manh thì lưu manh, nhưng dường như cậu ta thực sự phù hợp với thiên sứ như Thẩm Ấu Sở.

Hơn nữa, thật ra Trần Hán Thăng cũng rất trâu bò.

Tỷ phú chưa tốt nghiệp đại học, ở Trung Quốc được bao nhiêu người có thể làm được?

Hắn cũng mạnh dạn bày tỏ tình cảm với Thẩm Ấu Sở tại hội nghị giới thiệu sản phẩm điện thoại.

Con hồ ly Thương Nghiên Nghiên kia, ngoại trừ Thẩm Ấu Sở, ai cũng có thể thấy cô ta muốn ngủ với Trần Hán Thăng đến mức nào!

“Hừ, dù sao cũng không thể tránh khỏi một bước này, mình chẳng qua là có chút tâm tư của mẹ già, luyến tiếc Ấu Sở mà thôi.”

Hồ Lâm Ngữ yếu ớt thở dài, âm thầm xóa tin nhắn vừa rồi, gõ cửa chống trộm "rầm rầm rầm" một lần nữa.

"Hồ Lâm Ngữ con mẹ nó cậu có bệnh à."

Sau khi Trần Hán Thăng mở cửa, mất kiên nhẫn thấp giọng mắng: "Cậu thật sự muốn nhúng tay vào hả?"

Hồ Lâm Ngữ nhón chân nhìn, phát hiện Thẩm Ấu Sở đã đi ra từ phòng ngủ, cô ấy không biết tên lưu manh này làm cách nào mà mở được cánh cửa phòng ngủ bị khóa.

"Tớ muốn thay giày!"

Hồ Lâm Ngữ sẽ không thừa nhận rằng cô ấy đã "cho phép" Trần Hán Thăng gần gũi Thẩm Ấu Sở, nhìn nhìn đôi dép trên chân.

Lúc này Trần Hán Thăng mới nhường đường cho Hồ Lâm Ngữ đi vào. Sau khi bí thư Hồ thay xong, vẫn có chút buồn rầu nói: "Trần Hán Thăng, từ giờ trở đi cậu phải đối xử tốt với Ấu Sở…"

"Cậu nói nhảm nhiều quá, nếu thật sự không đành lòng thì cậu ở lại thay thế Thẩm Ấu Sở đi."

Trần Hán Thăng cà lơ phất phơ ngắt lời.

"Sao cậu lại không biết xấu hổ như vậy!"

Rốt cuộc Hồ Lâm Ngữ cũng không nói lại tên lưu manh, lại bị Trần Hán Thăng đẩy ra.

…

"Tiểu Hồ là người tốt, nhưng đầu cậu ấy nhiều nước quá, đêm nay ngày lành cảnh đẹp không thích hợp, nếu không tớ đã cho cậu ấy mấy trò đùa hay ho rồi."

Sau khi Trần Hán Thăng đóng cửa chống trộm lần thứ hai, lại bĩu môi đánh giá Hồ Lâm Ngữ.

“Hở?”

Thẩm Ấu Sở sửa sang lại đệm giường, vẫn thắc mắc tại sao Hồ Lâm Ngữ không ở lại đây nghỉ ngơi, cô ấy hoàn toàn không nhận ra “nguy hiểm” đang rình rập đêm nay.

“Hồ Lâm Ngữ đến quán cà phê Internet cả đêm, cậu ấy nói muốn “thử giọng”, chúng ta mặc kệ cậu ấy đi.”

Trần Hán Thăng bịa ra một câu, nhìn thời gian đã gần chín giờ rưỡi, giả vờ kinh ngạc nói: “Ôi, đã muộn như vậy rồi à, đi ngủ muộn không tốt cho sức khỏe, chúng ta mau lên giường ngủ thôi.”

“Tớ tìm quần áo cho cậu.”

Thẩm Ấu Sở nghĩ rằng Trần Hán Thăng thật sự muốn nghỉ ngơi, cô vào phòng tắm giúp Trần Hán Thăng bóp kem đánh răng, điều chỉnh nhiệt độ nước của vòi hoa sen, rồi tìm bộ đồ ngủ mà lúc trước Trần Hán Thăng đem đến đây để giặt…

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, cô mới chậm rãi nhắc nhở: “Được rồi đó.”

Trần Hán Thăng mỉm cười, lúc Tiêu Dung Ngư tâm trạng tốt có lẽ sẽ làm những việc này một hai lần, nhưng mà sẽ không kiên trì lâu dài, mặc dù cô rất yêu bạn trai của mình.

Vì trọng tâm cuộc sống của Tiểu Ngư Nhi không ở đây, không chừng cô còn có thể làm nũng để Trần Hán Thăng “hầu hạ” một chút.

Thương Nghiên Nghiên cũng sẽ làm điều đó, nhưng không phải theo cách thông thường như vậy.

Cô có thể sẽ làm một vài chiêu hoa hòe hoa sói, chẳng hạn như đột nhiên xông vào trong khi đang tắm, hoặc mua một ít quần áo thú vị gì đó…

La sư muội có lẽ cũng có thể không oán không hối hận mà làm, nhưng mà cô cũng có rất nhiều ràng buộc.

Giống như tối nay, khi Trần Hán Thăng đang tắm, La Tuyền có thể tìm kiếm điện thoại của Trần Hán Thăng tám trăm lần từ trong ra ngoài, thậm chí còn ghi lại tên của từng cô gái trong cách thức liên lạc.

Có lẽ chỉ có Thẩm Ấu Sở, bởi vì quan niệm giáo dục truyền thống của bà, cô ấy sẽ làm mọi thứ theo lẽ tự nhiên, cũng sẽ không nghịch ngợm với điện thoại di động của Trần Hán Thăng. Đợi sau khi Trần Hán Thăng tắm xong đi ra từ phòng vệ sinh, trên bàn đã có một ly trà nóng ấm áp.

Ngọn đèn lớn trong phòng khách lại bị Thẩm Ấu Sở có tính tiết kiệm tắt đi. Cô vẫn đang bật chiếc đèn bàn nhỏ đó để đọc sách, ngày hai mươi bốn tháng này sẽ thi nghiên cứu sinh, cô đã bước vào trạng thái ôn tập cuối cùng.

“Giường đã chuẩn bị xong rồi, cậu đi ngủ trước đi.”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn dịu dàng, đôi mắt hoa đào có cảm giác mê ly dưới ngọn đèn dịu dàng.

“Hì hì, cậu muốn xem bao lâu?”

Trần Hán Thăng cười “hì hì”, di chuyển một chiếc ghế và ngồi cạnh Thẩm Ấu Sở.

“Xem đến hai giờ.”

Thẩm Ấu Sở nhìn Trần Hán Thăng: “Cậu đói bụng à, tớ làm cho cậu chút gì ăn nhé?”

“Không cần, không cần.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Cậu cứ làm việc của cậu đi, tớ ở bên cạnh cậu.”

“Ừm.”

Thẩm Ấu Sở có chút xấu hổ, nhưng cũng có chút vui mừng, khẽ gật đầu.

Thẩm ngốc nghếch khi học rất tập trung, mặc dù tiếng hít thở bên người ngày càng nặng nề, Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào góc nghiêng mặt hoàn mỹ của Thẩm Ấu Sở một lúc, ánh mắt lại chậm rãi dạo chơi từ chiếc cổ trắng như tuyết đến toàn thân thể.

Cuối cùng, hắn chậm rãi đưa tay đặt lên vai Thẩm Ấu Sở.

Lúc này Thẩm Ấu Sở mới phát hiện, cô quay đầu nhìn Trần Hán Thăng, đôi mắt trong veo như nước của cô thuần khiết, hoàn toàn đối lập với ánh mắt thâm sâu của Trần Hán Thăng.

"Cậu đọc sách đi, đừng nhìn tớ."

Trần Hán Thăng bĩu môi, làm chuyện xấu bị ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, luôn cảm thấy có chút không thoải mái.

Trước đây hai người cũng có hành động thân mật như vậy, Thẩm Ấu Sở cũng không để trong lòng, cúi đầu tiếp tục chép tài liệu ôn tập.

Lòng bàn tay của Trần Hán Thăng lướt qua vai Thẩm Ấu Sở, xuyên qua một lớp áo ngủ bằng vải bông, hắn vẫn có thể cảm nhận được sự mượt mà, mềm mại, sau đó ngón tay bắt đầu trượt xuống, nhưng khi trượt qua lưng, đầu ngón tay đột nhiên "lộp cộp", hóa ra là trượt qua một sợi dây áo ngực.

Động tác này mặc dù chỉ là vô ý trong nháy mắt, nhưng cũng đủ kích thích Trần Hán Thăng vốn đã bị phân tâm, hắn không còn che giấu mục đích, đặt ngón tay lên eo Thẩm Ấu Sở, nói: "Chúng ta nghỉ ngơi trước đi."

"Hả?"

Thẩm Ấu Sở không hiểu, cô đã dọn giường rồi, Trần Hán Thăng có thể đi ngủ bất cứ lúc nào mà.

“Tớ không muốn ngủ trên giường của Đông Nhi.”

Trần Hán Thăng kéo Thẩm Ấu Sở lên và nói: “Tối nay tớ sẽ ngủ với cậu, chúng ta trò chuyện tâm sự một chút. Cũng bởi vì gần đây tớ bận rộn, nên đã lâu rồi chúng ta không trò chuyện với nhau. Còn nhớ có một kỳ nghỉ đông tớ đến nhà cậu, chúng ta nằm trên giường cùng nhau ôn lại chuyện cũ, cảm giác đó thật tuyệt…”

Trần Hán Thăng kinh nghiệm dày dặn, lúc này không thể trực tiếp để lộ ra dấu vết dục vọng, ngược lại lấy lý do “nói chuyện tâm sự” làm vỏ bọc. Trần Hán Thăng lại không hề phòng bị với Trần Hán Thăng, dễ dàng bị lừa vào phòng ngủ.

“Lạch cạch.”

Trần Hán Thăng nhân tiện khóa cửa lại, quay người thì nhìn thấy Thẩm Ấu Sở ngây ngốc ngồi ở mép giường, Trần Hán Thăng thúc giục: “Chúng ta nằm xuống nói chuyện đi, ngồi ở đây không được tự nhiên.”

“Lát nữa tớ còn phải đọc sách.”

Thẩm Ấu Sở ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói.

“Lúc này còn đọc sách cái rắm, đêm nay tớ chính là sách của cậu, mau đến đọc tớ đi.”

Trần Hán Thăng kéo Thẩm Ấu Sở về phía sau, Thẩm Ấu Sở khẽ kêu lên một tiếng, khi nhận ra thì cơ thể của cô đã nằm trong vòng tay của Trần Hán Thăng.

“Nói chuyện như vậy đi, cách xa tớ không nghe được.”

Hơi thở nóng rực của Trần Hán Thăng phả vào mặt Thẩm Ấu Sở, ngón tay ở sau lưng lại bắt đầu không an phận.

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, lông mi dài cong vút chớp nhẹ, trong mắt cô đều là bóng dáng của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng không nói đến bất kỳ kỷ niệm nào, bây giờ hắn căn bản là không thể nghĩ về những điều đó. Hắn ôm Thẩm Ấu Sở nằm một lúc, rồi nhanh chóng đưa ra một yêu cầu không giới hạn: "Ở gần thì lại nóng quá, có muốn cởi đồ ngủ ra không rồi nói chuyện không? Tình cảm giữa chúng ta, thật ra đã gần đến mức kết hôn rồi, giữa hai người không nên có bí mật."

Mặc dù Thẩm Ấu Sở ngây thơ, đôi khi còn hơi ngốc, nhưng cô đã học sinh học cấp ba rồi, dường như cô đã biết mục đích của Trần Hán Thăng.

Hóa ra "trò chuyện tâm sự" chỉ là một cái cớ, đặc biệt là khi ngón tay của Trần Hán Thăng đã chạm vào làn da trên lưng cô.

"Không, đừng…"

Nhận được phản ứng bảo vệ bản năng của cơ thể, lần này Thẩm Ấu Sở bắt đầu hơi giãy giụa.

Hai người bắt đầu âm thầm "cạnh tranh" trên giường, cục cưng ngốc nghếch "nhỏ yếu bất lực còn có thể ăn cay" này bây giờ lại thật sự bất lực, thân thể đã không ngừng run rẩy, hai tay nắm chặt vạt áo ngủ.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng đã không thành công trong một thời gian dài, có chút khó chịu và vô thức lôi ra một lời nói dối khác.

"Động tác của cậu nhẹ một chút, bà và A Ninh ở sát vách, cẩn thận bọn họ lại nghe được!"

Trần Hán Thăng vẻ mặt nghiêm túc, đè nén âm thanh nói.

Chỉ với một câu như vậy, động tác giãy dụa của Thẩm Ấu Sở cứng đờ trong chốc lát, nhất thời cô không nhận ra, thực ra bà cô và A Ninh căn bản không có ở đây.

Tận dụng thời điểm này, Trần Hán Thăng đã thực hiện thành công mục tiêu của mình.

“Tiểu, Tiểu Trần…”

Thẩm Ấu Sở vội vàng chui vào trong chăn, sợ hãi không rõ đến mức nước mắt giàn giụa.

“Hả?”

Trần Hán Thăng vuốt trán Thẩm Ấu Sở để giúp cô bình tĩnh lại.

“Có thể đừng hung dữ với tớ được không?”

Tay phải của Thẩm Ấu Sở nắm chặt cánh tay Trần Hán Thăng, vừa lau nước mắt bằng tay trái, vừa nhỏ giọng nói.

“Không hung dữ với cậu.”

Những lời yêu thương của Trần Hán Thăng lúc này giống như không cần tiền: “Tớ rất yêu cậu, sao có thể làm tổn thương cậu. Thật ra tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu, tớ vẫn nhớ có một lần khi tớ trở về từ một bữa tiệc, cậu ngồi trong văn phòng Hỏa Tiễn 101 chờ tớ, chúng ta còn ở tòa nhà F…”

Thuận theo Trần Hán Thăng nhớ lại câu chuyện trước đó, Thẩm Ấu Sở dần dần bình tĩnh lại, cánh tay đang ôm Thẩm Ấu Sở cũng thả lỏng.

“Tiểu Trần.”

Thẩm Ấu Sở khẽ kêu một tiếng.

“Tớ ở đây.”

Trần Hán Thăng dịu dàng nhìn Thẩm Ấu Sở.

“Tớ, tớ rất yêu cậu.”

Thẩm Ấu Sở cố gắng dũng cảm “tỏ tình”.

“Tớ cũng yêu cậu!”

Trần Hán Thăng mỉm cười, những lời này hắn không nói dối.

…

“Tiểu Trần, tắt, tắt đèn đi được không?”

“Không được, như vậy tớ không thấy được cậu, cậu xinh đẹp như vậy, nhưng mà thật ra tớ có thể giảm nhẹ đi một chút.”

…

“Mùng, có thể thả mùng xuống được không?”

“Được, nhưng không gọi là mùng, bây giờ phải gọi là màn phù dung.”

…

(Từ đây cách xưng hô của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở sẽ là anh em)

Sáng hôm sau, trong khi Trần Hán Thăng đang mơ màng, hắn cảm thấy có ai đó vuốt ve mặt mình.

Sau khi chậm rãi mở mắt ra, hắn phát hiện Thẩm Ấu Sở đã tỉnh lại, cô không chỉ tỉnh dậy mà còn thay một bộ đồ ngủ mới, thậm chí còn đặt thêm một lớp khăn trải giường dưới người.

“Sao em không ngủ thêm một chút?”

Trần Hán Thăng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thẩm Ấu Sở, đặt nó lên môi và hôn.

Thẩm Ấu Sở lắc đầu không nói, mái tóc đen dài mềm mại xõa xõa trên gối, hốc mắt hơi sưng đỏ, tiếp tục khẽ chạm vào tai Trần Hán Thăng, cảm giác ỷ lại “mãi mãi không rời xa nhau” càng dâng trào.

“Tối qua cái gì anh cũng đã cho em rồi, lần đầu tiên của con trai vô cùng quan trọng, đặc biệt là một đứa con trai bảo

bối như anh.”

Trần Hán Thăng vươn tay véo khuôn mặt Thẩm Ấu Sở: “Cho nên em phải chịu trách nhiệm với anh đấy, nếu không anh sẽ chết cho em xem.”

“Ừm…”

Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch, còn thật sự gật đầu.

“Ha ha, thật giống một đứa ngốc.”

Trần Hán Thăng nghiêng người, “moa” một cái cắn Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở có chút ngại ngùng, lau nước bọt trên mặt cô: “Em dậy nấu cơm.”

“Hôm nay để anh.”

Trần Hán Thăng đè cô lại: “Chúng ta quen nhau lâu như vậy, có thể em cũng không biết anh cũng là đầu bếp giỏi, em ngoan ngoãn chờ ăn cơm đi.”

Trần Hán Thăng hít một hơi thật sâu, nhảy xuống giường, mặc áo và quần dài một lượt, bước vào nhà bếp và bắt đầu mày mò. Thẩm Ấu Sở lắng nghe động tĩnh, di chuyển ngón tay trên đệm.

Theo dấu vết, chắc là “chồng”.

…

Không lâu sau, khi Trần Hán Thăng đang trổ tài “độc chiêu” trong bếp - món trứng luộc hình trái tim, thì nghe thấy tiếng “cạch” mở cửa, Hồ Lâm Ngữ thò đầu vào.

Khi nhìn thấy Trần Hán Thăng trong bếp, cô ấy rõ ràng rất sửng sốt.

Nhưng nhìn thấy Thẩm Ấu Sở đang gấp ga giường, Hồ Lâm Ngữ lại càng ngạc nhiên hơn: “Ấu Sở, làm sao cậu có thể

đứng dậy, mau đi ngủ đi, mau nằm xuống, bây giờ cậu không thể di chuyển…”

Thẩm Ấu Sở sửng sốt, tối hôm qua cô mới bị bạn trai đè xuống giường, sao hôm nay bạn thân cũng muốn đẩy cô?

“Làm sao vậy?”

Trần Hán Thăng nghe thấy tiếng động, bước vào phòng ngủ.

“Trần Hán Thăng!”

Hồ Lâm Ngữ tức giận nói: “Cậu có còn là người không? Ấu Sở vừa rồi… vừa rồi… Vậy mà cậu lại bắt cô ấy đứng dậy làm việc, lúc này phải nằm nghỉ ngơi ba ngày lấy lại sức chứ…”

Trần Hán Thăng sửng sốt: “Hồ Lâm Ngữ, kiến thức kỳ lạ này của cậu ở đâu ra vậy?”

“Trong tiểu thuyết đều viết như vậy mà!”

Hồ Lâm Ngữ khoanh tay lớn tiếng đáp lại.

“Trong tiểu thuyết còn có Hàng Long Thập Bát Chưởng đấy, nếu tớ học xong, tớ sẽ là người đầu tiên tát chết cậu!”

Trần Hán Thăng lắc đầu đi vào phòng bếp: “Đừng con mẹ nó làm loạn ở đây nữa, buổi sáng vận khí cậu tốt, có thể ăn điểm tâm của Trần tổng làm đấy.”

Đợi sau khi Trần Hán Thăng nói mát rồi rời đi, Hồ Lâm Ngữ ôm mặt Thẩm Ấu Sở, im lặng nhìn hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi nói: “Từ nay về sau, cậu chính là bà Trần rồi.”

Chương 722: Thẻ quản lý thời gian của chủ tịch Trần

Khi Hồ Lâm Ngữ đang cảm thấy rất hối hận vì bản thân không thể bảo vệ được Thẩm Ấu Sở, thì Trần Hán Thăng ở trong bếp lên tiếng gọi: "Mấy người đẹp ơi, ra ăn cơm thôi!"

Thẩm Ấu Sở đi vào nhà vệ sinh rửa tay, Hồ Lâm Ngữ đi theo phía sau cô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Thẩm Ấu Sở.

"Kỳ lạ quá…"

Hồ Lâm Ngữ cau mày, lẩm bẩm nói: "Trong tiểu thuyết nói, sau khi trải qua ngày đầu tiên thì người con gái sẽ không thể xuống giường được mà."

"Bí thư Hồ."

Trần Hán Thăng nghe được mấy lời đó, tò mò hỏi: "Mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình nữ chủ của mấy cậu đều dùng những từ ngữ miêu tả sự hung bạo đáng sợ như vậy sao, tớ có một người bạn tên là Đới Chấn Hữu, cậu ấy nói là rất muốn phê bình mấy cuốn tiểu thuyết kiểu như vậy đấy."

"Không có!"

Hồ Lâm Ngữ liếc mắt lườm hắn, trong lòng cũng cảm thấy hơi xấu hổ, cô ấy luôn coi những cuốn tiểu thuyết này thành "tiểu thuyết 18+".

Thẩm Ấu Sở rửa tay xong, ba người bọn họ ngồi xuống bàn ăn cơm, Trần Hán Thăng chỉ đơn giản nấu một ít mì, rồi

chiên thêm hai quả trứng, sau khi Hồ Lâm Ngữ tới, thì hắn nấu thêm một phần ăn nữa.

Kỹ năng nấu nướng của Trần Hán Thăng được Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đặc biệt huấn luyện mà ra, tất nhiên là không thể bằng tài năng nấu nướng của Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, nhưng bữa ăn này chính là để thể hiện sự "đảm đang" của hắn.

"Anh đặc biệt làm món trứng chiên hình trái tim này cho em đấy."

Trần Hán Thăng gắp một miếng trứng đưa sang cho Thẩm Ấu Sở.

"Cảm ơn!"

Thẩm Ấu Sở cúi đầu xuống ăn.

Hồ Lâm Ngữ gật đầu cười tủm tỉm, trong tiểu thuyết hình như cũng có tình tiết như vậy, đó là sau khi "một chủ tịch bá đạo đa tình" chiếm hữu được thứ quý giá nhất của một cô gái, thì hắn sẽ cải tà quy chính, từ này về sau không bao giờ trêu hoa ghẹo nguyệt, trong mắt chỉ có vợ và con.

Bây giờ xem ra, dường như Trần Hán Thăng cũng đang có xu hướng như thế.

"Hôm nay em định làm gì?"

Trần Hán Thăng rất nhanh đã ăn cơm xong, hắn lấy giấy lau miệng rồi đặt đũa xuống hỏi Thẩm Ấu Sở.

"Đọc, đọc sách với kiểm toán sổ sách."

Thẩm Ấu Sở nhỏ nhẹ trả lời, lúc lâu sau mới nói thêm: "Tối nay anh có về ăn cơm không?"

"Chắc là khó đấy, hôm nay anh có khá nhiều việc cần làm."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Cho đến hôm nay, sức ảnh hưởng của buổi họp báo về điện thoại di động đã dần hot lên rồi, có thể nguyên ngày hôm nay anh phải ở lì trong phòng làm việc đấy."

"Em biết rồi!"

Thẩm Ấu Sở gật đầu, những ngày này chắc hẳn Trần Hán Thăng sẽ rất bận rộn, mặc dù cô cũng không muốn phải cách xa hắn.

"Trần Hán Thăng."

Bí thư Hồ lại lần nữa "bênh vực lẽ phải": "Mặc dù công việc cũng rất quan trọng, nhưng cũng đừng quên có người chờ cậu về đấy, nếu như mỗi ngày cậu đều chuẩn bị bữa sáng như thế này, thì Ấu Sở cũng thỏa mãn rồi."

"Không cần không cần…"

Thẩm Ấu Sở vội vàng xua tay, cô vẫn nên làm quen với việc tự mình chuẩn bị cơm, rồi ngồi đợi Trần Hán Thăng về nhà cùng nhau ăn cơm.

"Tiểu Hồ cậu mà không nhắc là tớ cũng quên đấy."

Nói xong Trần Hán Thăng đứng lên: "Sau khi dùng xong bữa ăn tình yêu này, "Thẻ trải nghiệm sự dịu dàng của Chủ tịch Trần" cũng đã hết thời gian, ngay lập tức tớ sẽ khôi phục lại chế độ sống chung của trước kia, nếu cô Thẩm Ấu Sở vẫn muốn trải nghiệm, xin vui lòng nạp thêm tiền."

"Hả?"

Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch không hiểu ý của câu nói này, chớp chớp mắt một cách dễ thương.

"Dùng cách ngủ để nạp thêm tiền đó."

Trần Hán Thăng mỉm cười ghé sát vào Thẩm Ấu Sở: "Chỉ cần ngủ một lần, em sẽ sở hữu thẻ trải nghiệm sự dịu dàng của Chủ tịch Trần trong một khoảng thời gian giới hạn, thời gian kết thúc là đến bữa sáng của ngày hôm sau."

Thẩm Ấu Sở nghe vậy, từ vành tai cho đến hai gò má của cô đều lập tức ửng đỏ, bĩu môi không nói gì, chỉ có Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh cực kỳ tức giận mà mắng hắn: "Đồ lưu manh, tớ còn tưởng cậu đã quyết tâm sửa đổi những sai trái trong quá khứ rồi, thật không ngờ vẫn là cái dáng vẻ của một tên lăng nhăng đó, thế giới hiện thực và thế giới tiểu thuyết tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ?"

"Tiểu Hồ cậu đừng nói vậy."

Trần Hán Thăng huýt sáo: "Hệ thống quyết định, cậu không đáp ứng được các yêu cầu cơ bản để có thể sở hữu "Thẻ trải nghiệm sự dịu dàng của Chủ tịch Trần", chỉ có thể im lặng ngồi bên cạnh mà ghen tị thôi."

"Cút!"

Hồ Lâm Ngữ với lấy cái gối trên ghế sô pha ném về phía hắn: "Trừ Ấu Sở ra, thì làm gì có ai ngốc mà mua cái thẻ trải nghiệm buồn nôn như vậy chứ!"

"Cái này không đúng rồi nha."

Trần Hán Thăng ra ngoài đóng cửa lại, vừa đi xuống lầu vừa lẩm bẩm nói thầm: "Cũng may là Thương Nghiên Nghiên không biết, nếu cô ấy mà biết chắc chắn sẽ hăng hái đi đăng ký gói khách hàng VIP bao trọn một năm mất."

…

Sau khi Trần Hán Thăng xuống dưới lầu, hắn lái xe đi đến Nhà máy điện tử Quả Xác, nhưng khi đến trước cửa chính, thì thấy có mấy chiếc xe taxi đang đậu ở đó.

Nhìn thấy chiếc Land Rover của Trần Hán Thăng, ngay lập tức đã có người giơ máy ảnh lên "tách tách" để chụp hình.

"Ông chủ, tôi đã hỏi rồi, đây đều là phóng viên."

Nhân viên bảo vệ đi tới xin ý kiến hắn: "Có cần đuổi bọn họ tránh xa chỗ này ra không? Tôi thấy mấy người này cứ như là mấy tên trộm ấy, luôn muốn xem trộm bí mật của nhà máy chúng ta."

Sau buổi họp báo về điện thoại di động, thân phận "ông chủ" của Trần Hán Thăng cũng coi như chính thức được tiết lộ, đây cũng là một chuyện đáng mừng, cuối cùng thì mọi người cũng không cần phải phối hợp "diễn xuất" với ông chủ nhàm chán này nữa.

"Không cần đâu."

Trần Hán Thăng cài kính râm lên đầu rồi nhìn xung quanh: "Người nổi tiếng mà không có scandal thì đó không phải là người nổi tiếng, có phóng viên đến chụp hình, cho dù bọn họ có mục đích gì, thì cũng có nghĩa là chúng ta có giá trị để tuyên truyền."

"Mọi người cũng vất vả rồi."

Trần Hán Thăng đưa hai điếu thuốc lá cho nhân viên bảo vệ rồi đánh xe vào. Hắn đi vào trong phòng làm việc nhưng chưa ngồi được hai phút, thì Nhiếp Tiểu Vũ đã gõ cửa đi vào.

"Bộ trưởng Trần."

Thư ký nhỏ mở to mắt ngạc nhiên nói: "Hôm qua chuyện bên Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi cậu đã xử lý gọn gàng xong hết rồi sao?"

"Sao lại gọi là xử lý gọn gàng chứ!"

Trần Hán Thăng buồn bực sửa lại câu chữ: "Vốn dĩ cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cái này sao gọi là xử lý

gọn gàng được, à đúng rồi, có vài việc cần cô đi giải quyết đây.”

“Đầu tiên là hôm diễn ra buổi họp báo, hai tài xế nhận đưa đón Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, cô thăng chức cho bọn họ thành tổ trưởng của đội lái xe, chia thành hai tổ A và B, dù sao thì bọn họ cũng đưa đón bà chủ, nên ít nhiều cũng cho bọn họ chút thể diện.”

“Còn nữa, phóng viên ở trước cửa hơi đông, cô kêu người của phòng hành chính ra tặng bọn họ chai nước khoáng và hộp cơm trưa đi, làm như vậy thì chí ít bọn họ cũng chụp cho tôi đẹp trai chút.”

“Thứ ba, tôi muốn mua một chiếc xe mới, bây giờ ai cũng biết tôi đi Land Rover rồi, bắt mắt quá nên dễ bị lộ lắm, nhãn hiệu của chiếc xe mới tạm thời là Porsche Cayenne đi, cô đi khảo sát giá của mấy cửa hàng xe hơi thử.”

“Được, đã ghi xong mọi thứ.”

“Xoẹt xoẹt xoẹt” Nhiếp Tiểu Vũ nhanh chóng ghi lại: “Bộ trưởng Trần, cậu nhắc đến chuyện phóng viên làm tôi mới nhớ ra, bên đài truyền hình Giang Lăng định hẹn một buổi phỏng vấn độc quyền, tôi nghĩ dù gì bên đó cũng là bạn cũ, lúc ở Hỏa Tiễn 101 bọn họ cũng giúp đỡ nhiều, nên đồng ý rồi.”

“Cô xem xử lý thế nào cho tốt là được, Diệp Ỷ cũng là người quen của tôi.”

Trần Hán Thăng không để tâm.

Thư ký nhỏ “ừm” một tiếng, trò chuyện thêm vài câu, sau đó Nhiếp Tiểu Vũ lật sổ ghi chép của mình ra rồi nói về công việc sắp tới:

“Đầu tiên, từ sáng tới giờ, tôi đã nhận được lịch hẹn gặp mặt từ người phụ trách bên phòng Mạng, phòng Kinh doanh, Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ, phòng Sản xuất, phòng

Nghiên cứu và phát triển, bọn họ đều muốn gặp mặt cậu để báo cáo công việc, tôi cũng đã sắp xếp thời gian hợp lý rồi.”

“Thứ hai, lúc trước chị Tĩnh đã từng nhận lời là sau khi điện thoại di động Quả Xác được đưa ra thị trường, sẽ khen thưởng toàn bộ công nhân trong nhà máy, các tiêu chí liên quan vẫn cần phải bàn bạc lại.”

“Thứ ba, bên phía Samsung (Trung Quốc) đã gọi điện để chất vấn, trong buổi họp báo về điện thoại di động Quả Xác ngày hôm qua, tại sao lại bôi nhọ danh tiếng của Samsung, bọn họ mong bên mình đưa ra câu trả lời thích đáng.”

“Thứ tư,…”

“Trời mịa, đâu cần làm như vậy đâu.”

Trần Hán Thăng vội vàng ngắt lời: “Báo cáo công việc hàng ngày và tiêu chí để khen thưởng, mấy cái này còn phải hỏi tôi à, tình huống bình thường như vậy Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai đều có thể tự ứng phó được, Nhiếp Tiểu Vũ đầu óc cô bị chậm tiêu à sao cái gì cũng đẩy cho tôi giải quyết vậy?”

Thư ký nhỏ bị mắng nhiều riết quen rồi, bĩu môi nói: “Mấy người phụ trách đó, cố ý nhấn mạnh là đích thân mình sẽ đến báo cáo công việc với cậu…”

“Cô bị người ta lợi dụng rồi đó.”

Trần Hán Thăng thở dài: “Tôi không che giấu thân phận nữa, trong lòng bọn họ tất nhiên sẽ rất lo lắng, có phải là ông chủ đã bắt đầu nhúng tay vào chuyện quản lý của công ty rồi hay không? Cho nên mấy người này cố tình lợi dụng chuyện này để tới đây thăm dò, nếu tôi thật sự muốn nhúng tay vào chuyện quản lý công ty, thì bọn họ sẽ hiểu là sau này đều phải tới báo cáo công việc với tôi rồi.”

“Hả?”

Thư ký nhỏ lập tức nổi nóng: “Sao có thể như thế được chứ, Tào tổng, Thôi tổng, Hoàng tổng, Hứa tổng… bọn họ bắt nạt người khác à!”

“Haha!”

Trần Hán Thăng cười nói: “Lát nữa mở một cuộc họp đi, chia rõ trách nhiệm công việc, chứ không tôi sẽ mệt chết mất, cũng nên làm một cái “Thẻ báo cáo công việc của Chủ tịch Trần” thôi, như vậy sẽ tiện cho việc sắp xếp thời gian hơn.”

“Ồ!”

Thư ký nhỏ lẩm bẩm hỏi: “Vậy còn Samsung…”

“Cứ kệ đi.”

Trần Hán Thăng không quan tâm nói: “Nếu Samsung lại gọi tới để chất vấn, thì cô cứ trả lời là chúng tôi không cố ý, Samsung có thể xử lý thì xử lý, không xử lý được thì tự mình đi tìm nguyên nhân, dù sao Quả Xác vẫn cứ như vậy thôi.”

“Đã rõ!”

Thư ký nhỏ đáp lại một cách dứt khoát, liếc nhìn trích dẫn lời nói của Chủ tịch Trần kiêu ngạo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì rất nhanh câu nói “Con mịa nó đều tại Samsung” sẽ xuất hiện thôi.

…

Chương 723: Tiêu Dung Ngư: Hôm qua cậu mệt mỏi suốt cả đêm rồi, nên nghỉ ngơi trước đi

Đây là hội nghị quản lý đầu tiên sau khi Trần Hán Thăng công khai thân phận với bên ngoài, mỗi một lãnh đạo của Quả Xác đều rất hăng hái, phấn khởi báo cáo tin tức tốt.

Đầu tiên là bộ phận kinh doanh, người phụ trách Thôi Chí Phong giới thiệu: "Từ hôm qua đến bây giờ, đơn đặt hàng của các đại lý ngoại tuyến đã gần hai mươi ngàn, hiện giờ vẫn đang tăng lên, ngoài ra đơn đặt hàng cá nhân chuyển khoản đến cũng có hơn hai ngàn, dựa theo đà này mà tính toán, tổng doanh số bán hàng của chúng ta trong tháng tuyệt đối có thể vượt quá một trăm năm mươi ngàn đơn, thậm chí có thể vượt qua hai trăm ngàn đơn."

Thôi Chí Phong nói xong, mọi người trong phòng họp đều tự động vỗ tay, chúc mừng Quả Xác đạt được thành tích ấn tượng.

Đơn giá của điện thoại di động Quả Xác là hai ngàn chín trăm tám mươi tám tệ, nếu dựa trên một trăm năm mươi ngàn đơn để tính toán, doanh thu tháng này có thể có bốn trăm năm mươi triệu, chi phí cho một chiếc điện thoại di động khoảng một ngàn hai trăm tệ, trừ đi chi phí điện thoại di động thì lợi nhuận khoảng hai trăm bảy mươi triệu tệ.

Sau đó trừ đi chi phí nghiên cứu và phát triển, tiền lương nhân viên, tiền thưởng hiệu suất, chi phí marketing các thứ, lợi nhuận ròng cũng hơn một trăm năm mươi triệu.

Lúc trước khi Trần Hán Thăng quyết định làm điện thoại di động, rất nhiều quản lý cũng không đồng ý trong lòng, có điều sau khi nhìn thấy thành tích, bọn họ lại cảm thấy bị vả mặt đau đớn, chút lợi nhuận của MP4 kia cùng với khối lượng thị trường, bán đến khi râu dài tóc bạc mới có được hiệu quả này.

Hơn nữa bây giờ mới là tháng đầu tiên, sức ảnh hưởng sau này của Quả Xác sẽ càng lúc càng lớn, doanh thu hàng tháng đạt tới mười tỷ cũng không phải là một giấc mơ, khó trách ngay cả loại doanh nghiệp khổng lồ như Haier và Lenovo cũng phải chui vào thị trường điện thoại di động để kiếm tiền.

"Có lẽ vào ngày này năm sau, Trần tổng sẽ leo lên bảng xếp hạng tỷ phú của Forbes."

Nhóm quản lý cấp cao nhìn thoáng qua vị trí trước nhất trong phòng họp, Trần Hán Thăng cũng theo mọi người phụ họa vỗ tay, thỉnh thoảng còn cầm điện thoại lên nhắn tin, cũng không phải là quá tập trung.

"Tổng doanh thu thực hẳn là phải vượt hơn."

Triệu Vỹ - phó kỹ sư trưởng của bộ phận mạng - cũng nói thêm: "Chúng ta cũng đã bán được hơn hai ngàn đơn và có hơn sáu trăm đơn đặt hàng trên Taobao."

Triệu Vỹ cười nói xong, trong phòng họp hơi có chút tẻ nhạt, con số này so với mấy chục ngàn đơn vừa rồi, thật sự là không có gì lạ.

Với cả, Triệu Vỹ và Hoàng Lập Khiêm đều thuộc loại "giám đốc điều hành nhập cư" nhảy chức, mọi người đều biết đây là người Khổng Tĩnh cố ý đề bạt, dùng để cắt giảm sức ảnh hưởng của "đảng cũ Tân Thế Kỷ".

“Kỹ sư Triệu vất vả rồi.”

Khổng Tĩnh hắng giọng, mở miệng hòa giải: “Thật ra tôi đã hiểu rồi, quy mô tổng thể của mua bán trực tuyến hiện tại đều rất nhỏ, ngày đầu tiên có thể có hiệu quả như vậy, tôi cảm thấy vẫn không tệ lắm.”

Khổng ngự tỷ chủ động lên tiếng, trong phòng họp mới vang lên tiếng vỗ tay lần nữa.

Kỹ sư trưởng của bộ phận mạng - Hoàng Lập Khiêm - ho khan một tiếng, tiến hành báo cáo tóm tắt: “Trần tổng, cho đến nay đã có hơn tám ngàn người dùng đăng ký trong cộng đồng Quả Xác, hầu hết đều là thanh niên dưới hai mươi lăm tuổi, từ góc độ này, hơn tám ngàn người đăng ký, hơn hai ngàn người mua sắm ở trung tâm thương mại, tỷ lệ chuyển đổi này thực sự vô cùng phóng đại, cho thấy rằng sự gắn bó của khách hàng của chúng ta rất cao.”

“Nhiều nhất là trong một năm nữa, với sự thúc đẩy liên tục của cộng đồng Quả Xác và cả sự chín muồi dần của thị trường thương mại điện tử.”

Hoàng Lập Khiêm nói một cách dứt khoát: “Tôi dự đoán rằng trong năm 2007, doanh số bán hàng trực tuyến của Quả Xác sẽ không thấp hơn so với các nền tảng vật lý ngoại tuyến và thậm chí sẽ dần vượt qua các nền tảng ngoại tuyến trong tương lai. Không tin thì chúng ta có thể cược một ván.”

Nghe đến đây, vẻ mặt Thôi Chí Phong từ từ trở nên nghiêm túc.

Khá lắm, Lão Hoàng thế này là muốn đưa ra khiêu chiến với bộ phận kinh doanh đây mà.

Điều này dường như hơi bị buồn cười, hiện tại bộ phận mạng chỉ có quy mô bằng một phần mười bộ phận kinh doanh, thế mà cũng dám đưa ra khiêu chiến, cho dù Trần tổng ném cả

nghiệp vụ của không gian QQ cùng với "Audition Online" cho bộ phận mạng, Thôi Chí Phong vẫn cảm thấy đây là điều viển vông.

Bởi vì Trần Hán Thăng cũng chẳng hề nhất bên trọng nhất bên khinh, hắn giao bộ phận marketing cho bộ phận kinh doanh, Thôi Chí Phong trực tiếp quản lý hai bộ phận.

"Tôi tốt nghiệp đại học xong là ra ngoài bán hàng, bằng cấp so ra thì kém hơn Lão Hoàng và Lão Triệu, bọn họ đều là tiến sĩ hàng top."

Thôi Chí Phong suy nghĩ một chút, đáp lại "khiêu chiến" của bộ phận mạng: "Nhưng nếu Lão Hoàng có nhã hứng này, vậy chúng ta tiến hành đánh cược một lần đi, bộ phận mạng đấu với bộ phận kinh doanh, nói chung thì bây giờ cũng là cuối năm 2005 rồi, năm 2007 cũng không phải quá xa, khi đó xem coi bộ phận nào có đóng góp lớn nhất."

"Được, một lời đã định."

Hoàng Lập Khiêm bình tĩnh nói.

"Đây là công khai hóa mâu thuẫn đó sao?"

Khổng Tĩnh quay đầu nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, xem hắn có ý hòa giải hay không.

"Cái thứ cá cược này ấy mà…"

Trần Hán Thăng cười ha hả ngồi thẳng dậy, Khổng ngự tỷ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, những lời tiếp theo hẳn phải là "Cái thứ cá cược này ấy mà, chúng ta cũng không khuyến khích, hiện tại hẳn là nên đồng tâm hiệp lực, cùng nhau xây dựng tốt điện tử Quả Xác."

Song, Trần Hán Thăng trực tiếp lệch khỏi suy nghĩ của Khổng ngự tỷ.

“Cái thứ cá cược này, không có chút mánh khóe thì còn ý nghĩa gì nữa?”

Trần Hán Thăng ngồi thẳng người, ánh mắt cũng phát sáng: “Hiếm khi tất cả mọi người đều có hứng thú, tôi cũng chỉ chen một chân nhé, Quả Xác có ba trăm mẫu đất trống ở bên Thành phố Thượng Hải, tôi chuẩn bị xây dựng một phân xưởng Quả Xác, một năm sau Lão Thôi và Lão Hoàng ai thắng thì người đó đến phân xưởng kia làm giám đốc, hơn nữa cũng giống như anh Giai, được hưởng cổ phần để khích lệ.”

“Wow…”

Trần Hán Thăng vừa dứt lời, trong phòng họp lập tức tràn ngập tiếng kinh hô.

Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm ngẩn người ra, vốn là bọn họ giận dỗi nhau, Hoàng Lập Khiêm muốn làm xứng danh bộ phận mạng, Thôi Chí Phong muốn tiếp tục duy trì địa vị đầu tàu của bộ phận kinh doanh.

Hiện tại thì hay rồi, Trần Hán Thăng trực tiếp cược một ván lớn như vậy, ngoại trừ lòng ganh thắng bại ban đầu ra, ánh mắt Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm nhìn nhau đã có “sát khí”.

Những người khác đều trông rất hưng phấn, thú vị quá thú vị, đặt cược lớn như vậy luôn!

Hiện tại Lý Tiểu Giai và Khổng Tĩnh là những lãnh đạo cấp cao thứ hai được hưởng cổ phần khích lệ, sau khi điện thoại di động Quả Xác ra thị trường, tài sản của hai người này cũng tăng gấp đôi, ai mà không hâm mộ chứ.

“Hầy…”

Khổng Tĩnh thở dài thật dài, biết ngay ông chủ này không đáng tin mà.

Hai bộ phận đánh cược, còn miễn cưỡng xem như là "công đấu", có điều Trần Hán Thăng thêm lợi lộc lớn như vậy, đây chính là "Công tư lẫn lộn", có thể tưởng tượng được Lão Thôi và Lão Hoàng sau này sẽ dùng hết mười tám loại phương pháp để kiếm tiền cho điện tử Quả Xác.

"Sau này lại phải thêm một nhiệm vụ nữa rồi."

Khổng Tĩnh bất đắc dĩ mà nghĩ, cô phải khống chế hai bộ phận tiến hành nội đấu trong phạm vi hợp lý, không thể ảnh hưởng đến sự phát triển bình thường của doanh nghiệp.

Thừa dịp trong phòng họp lộn xộn, Trần Hán Thăng lặng lẽ gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư.

Từ sau khi thân phận Trần Hán Thăng bị bại lộ, tin nhắn điện thoại gần như là không ngừng đổ đến, có điều hắn cũng chọn để xem và trả lời.

Ví dụ như Lương Mỹ Quyên nói với con trai, ngoại trừ thân thích và hàng xóm ra, hình như những người khác không kích động đến thế, Lương thái hậu vốn còn lo có người muốn đến cửa nhà chặn mình lại.

Ví dụ như Trần Lam, lúc Trần Hán Thăng mở buổi họp báo ra mắt điện thoại di động, dứt khoát không dẫn cô ấy theo.

Thân phận của cô nhóc này cũng rất đặc biệt, cô ấy vừa thuộc "Thẩm đảng" cũng thuộc "Tiểu Ngư Đảng", nếu Trần Lam xuất hiện ở phòng triển lãm, hiệu quả cũng không khác gì Lương thái hậu.

Trần Lam: Chị dâu cả, chào chị.

Trần Lam: Chị dâu hai, chào chị.

Trần Hán Thăng: Xong.

Cho nên Trần Hán Thăng dứt khoát bỏ cô ấy lại, hiện tại A Lam rất tức giận, buổi họp báo ra mắt điện thoại di động Quả

Xác, "Trưởng công chúa Quả Xác" lại bị bỏ qua, thật sự là vô cùng nhục nhã đó!

Còn có tin nhắn của Dương Thế Siêu, sau khi xem xong màn biểu diễn của Trần Hán Thăng, cậu ấy đã chuẩn bị thu dọn đồ đạc về quê, hiện tại đang chờ Trần Hán Thăng về trường ăn cơm.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là tin nhắn của Tiêu Dung Ngư, tối hôm qua Trần Hán Thăng ngủ ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, làm chuyện có lỗi với Tiểu Ngư Nhi, đồng thời còn nói dối mình đang "tăng ca suốt đêm".

Buổi sáng Tiêu Dung Ngư nhắn tin ngay, cô có phần lo lắng cho sức khỏe của Trần Hán Thăng, tính đến Giang Lăng thăm bạn trai.

Bên ngoài đều là phóng viên, loại "hành động uy hiếp" này của Tiểu Ngư Nhi nhất định phải loại trừ, nhưng làm sao để cho tự cô buông tha đây?

Trần Hán Thăng phát hiện trong phòng họp mọi người đều đang bàn luận sôi nổi, nên chủ động gọi cho Tiểu Ngư Nhi, nhưng hắn không đặt điện thoại lên tai mà lặng lẽ đặt ở trên mặt bàn.

"Tiểu Trần, bây giờ cậu rảnh không?"

Tiêu Dung Ngư thấy bạn trai gọi điện tới, vui vẻ vô cùng nhận máy, nhưng trong ống nghe không truyền đến giọng nói của Trần Hán Thăng, ngược lại là một trận bàn luận ồn ào.

"Tiểu Trần có đó không?"

"Sao cậu không nói chuyện?"

"Alo?"

Tiêu Dung Ngư liên tục hỏi vài câu, Trần Hán Thăng vẫn không lên tiếng, Tiểu Ngư Nhi chỉ có thể nghe được những

người khác nói chuyện.

“Ván cược này đúng là ngầu đét, quyết định thắng xưởng trưởng của một nhà máy mới.”

“Lão Thôi, anh nhất định phải giành được đó nha.”

“Cảm ơn, bộ phận kinh doanh rất mạnh, thật ra tôi chiếm lợi hơn rất nhiều.”

“Lão Hoàng, anh có nắm chắc không thế?”

“Cố hết sức mà làm thôi.”

.....

“Tiểu Ngư Nhi!”

Mãi đến lúc này, Trần Hán Thăng giống như mới phản ứng kịp, cố ý hỏi: “Cậu gọi điện cho tớ à?”

“Lợn!”

Tiêu Dung Ngư cười nói: “Là cậu không cẩn thận gọi cho tớ á, cậu đang họp hả?”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng thở dài nói: “Thì ra giới thiệu sản phẩm mới chỉ là điểm khởi đầu, chuyện sau đó còn rất nhiều, tối hôm qua tăng ca mệt quá rồi, vừa nãy không cẩn thận nhấn điện thoại của cậu cũng không chú ý, họp xong tớ lập tức phải đi nghỉ ngơi thôi.”

“Vậy cậu mau đi đi.”

Tiêu Dung Ngư quả nhiên rất săn sóc: “Vốn là tớ còn muốn đi tìm cậu.”

“Cố lên bạn ơi!”

Trần Hán Thăng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ngoài miệng nói: “Chờ tớ nghỉ ngơi xong xuôi, buổi tối đi tìm cậu ăn

cơm.”

“Tiểu Trần, không cần vội đâu, dù sao tối hôm qua cậu đã mệt mỏi suốt cả đêm rồi.”

Tiểu Ngư Nhi mặc dù rất nhớ bạn trai, nhưng vẫn nói Trần Hán Thăng lấy sức khỏe làm trọng.

“Không sao đâu.”

Trần Hán Thăng luôn luôn da mặt dày lại có chút áy náy: “Tuy sự nghiệp rất quan trọng, nhưng tớ không thể quên có người đang chờ tớ được.”

Nói xong câu đó, Trần Hán Thăng mới nhớ ra có hơi quen tai.

“Hình như là đầu đất Hồ Lâm Ngữ sáng vừa nói qua…”

...

Chương 724: Cách mở Tu La tràng chính xác?

Ở bên này Trần Hán Thăng an ủi Tiểu Ngư Nhi, còn cuộc thảo luận về "hiệp thương đánh cược" trong phòng họp cũng từ từ ngưng lại. Thật ra mọi người không phải là kẻ ngốc, trong năm tới, có thể tưởng tượng ra được "thảm kịch" của phòng kinh doanh và bộ phận mạng.

Tóm lại trong một câu: quãng đời còn lại sau này, người tăng ca là anh, người chịu trách nhiệm là anh, ở lại qua đêm cũng là anh.

Đây rõ ràng là ông chủ lớn Trần Hán Thăng đang "câu cá", nhưng vì miếng mồi đủ lớn, đến mức trở thành giám độc nhà máy mới, đã thế còn tăng ưu đãi quyền sở hữu cổ phần. Dựa vào quy mô của Quả Xác một năm sau, lương một năm của chức vụ này hẳn là khoảng chục triệu, cho nên Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm cam tâm tình nguyện mắc câu.

Các giám đốc điều hành khác đều vừa ghen tị chua xót vừa hối hận không thể nhịn được, cơ hội chỉ lướt qua trong giây lát, không ngờ lại bị Lão Thôi và Lão Hoàng bắt được.

Ngay sau đó, Khổng Tĩnh lại lấy tiêu chuẩn khen thưởng ra để thảo luận, Trần Hán Thăng không tham gia nhiều và để ban quản lý tự thảo luận, nhưng trong lòng mọi người đều biết bộ phận nào quan trọng hơn.

Ví dụ như phòng thiết kế sản phẩm, điện thoại Quả Xác có thể có được thành tích như vậy, thiết kế ngoại hình và màu sắc kết hợp chiếm công lao lớn nhất, mặc dù Trần tổng cũng đưa

ra rất nhiều ý kiến, nhưng chính bộ phận này mới "biến điều không tưởng thành hiện thực".

Trần Hán Thăng từng ca ngợi Hoàng Bách Hàm, người phụ trách phòng thiết kế sản phẩm trước mặt mọi người - sau này mỗi bữa cơm đều phải cho anh ấy sẽ thêm chân gà.

Một ví dụ khác là Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ, là "mẹ ruột" của Điện thoại Quả Xác, viện nghiên cứu này có trình độ rất cao, Trịnh Quan Đề và Khổng Tĩnh là người đứng đầu của viện nghiên cứu này.

Hoặc là bộ phận sản xuất, đây là một công việc rất mệt mỏi, Quả Xác kinh doanh càng tốt, nhân viên càng làm việc vất vả, vì vậy bất kể hình thức khen thưởng nào, bộ phận này cũng không thể bị bỏ lại phía sau.

…

Sau khi kết quả được định ra, Trần Hán Thăng nhìn số tiền thưởng mà Vương Tử Bác có thể nhận được, hóa ra là hơn năm mươi nghìn tệ.

"Lại thêm bốn mươi nghìn tệ trong kỳ nghỉ hè, Vương Tử Bác có thể mua một chiếc FAW, cuộc sống về sau của thằng chó này thật ra cũng không tồi."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm.

Bước tiếp theo là sắp xếp các công việc liên quan, dù sao còn hai tháng nữa là đến tết âm lịch, Quả Xác nhất định sẽ tổ chức các hoạt động liên quan, thậm chí còn tổ chức cùng với các xí nghiệp trực tuyến và ngoại tuyến khác.

Kết thúc cuộc họp, Trần Hán Thăng không tóm tắt nội dung cụ thể, đây là nhiệm vụ của Khổng ngự tỷ, trái lại hắn đưa ra những yêu cầu rõ ràng về cách thức báo cáo công việc.

“Như mọi người đã biết, tôi không chỉ có Điện tử Quả Xác, mà còn có một công ty đầu tư mạo hiểm. Thời gian rất khó quản lý.”

Trần Hán Thăng dựa lưng vào ghế, vừa nói vừa gõ ngón tay lên bàn: “Cho nên một số việc đang thảo luận đừng đưa cho tôi phê duyệt, đương nhiên ngoại trừ những ngoại lệ quá quan trọng hoặc là rất đặc thù, trên nguyên tắc tôi chỉ xem kết quả.”

“Ví dụ như tiêu chuẩn khen thưởng hôm nay, mọi người kéo tôi vào cùng bàn bạc, thật ra không có tác dụng, sau này cố gắng gửi email là được, nếu như tôi cảm thấy không thích hợp, tự nhiên chủ động tìm mọi người nói chuyện.”

“Tôi không mong trở thành người giàu nhất, kiếm được chút tiền cũng rất thỏa mãn rồi. Có cơ hội lại đến đại học mở tọa đàm, nghe người khác gọi tôi một tiếng thầy Trần, tôi đã rất vui rồi.”

“Tôi không muốn mười năm sau, điều tôi hối tiếc nhất chính là thành lập Điện tử Quả Xác.”

…

Nhiếp Tiểu Vũ nghe vậy lắc đầu, ý của bộ trưởng Trần rất đơn giản, đừng làm phiền hắn vì những chuyện vặt vãnh hàng ngày trong công ty, trừ khi đó là một dự án đặc biệt rất quan trọng, bằng không liên lạc qua email vẫn là cách liên lạc chính như trước.

“Đúng là biết lười biếng.”

Cô thư ký nhỏ bĩu môi: “Còn hối hận khi thành lập Điện tử Quả Xác, hối hận vì đã tạo ra Quả Xác?”

Sau khi Trần Hán Thăng làm màu xong, cuộc họp chính thức kết thúc, Trần Hán Thăng trở lại văn phòng của mình, còn

chưa ngồi được hai phút, kỹ sư trưởng của phòng Internet Hoàng Lập Khiêm đột nhiên đi tới.

Trần Hán Thăng đưa một điếu thuốc: "Lão Hoàng, chuyện gì vậy?"

"Thực ra cũng không phải vấn đề gì lớn."

Hoàng Lập Khiêm ấp úng một lúc: "Cái đó… ngài đến văn phòng của tôi có tiện không? Trang điều khiển có một vấn đề về mặt kỹ thuật muốn nhờ ngài chỉ bảo một chút."

"Nhờ tôi chỉ bảo?"

Trần Hán Thăng sững sờ một lúc, nhìn chằm chằm đánh giá Hoàng Lập Khiêm trong năm giây, gật đầu và nói: "Vậy thì đi thôi."

Hoàng Lập Khiêm không phải là một kẻ ngốc, nếu không làm sao có thể yên ổn ngồi ở vị trí trưởng bộ phận Internet của mình, anh ta phải rất rõ ràng rằng Trần Hán Thăng hoàn toàn không hiểu gì về công nghệ.

Có vẻ như cộng đồng Quả Xác đã có một vài tình huống.

…

Văn phòng của Hoàng Lập Khiêm là khu vực có thiết bị kỹ thuật tốt nhất của Điện tử Quả Xác, đồng thời cũng là bộ phận có lịch làm việc và nghỉ ngơi hỗn loạn nhất, khi Trần Hán Thăng đến sảnh của phòng Internet, một số người đang nằm trên giường ngủ, một số đang gõ bàn phím "lạch cạch", có người đang uống cà phê nghịch điện thoại, rèm cửa dày cộp che khuất ánh nắng, không nhân viên nào để ý là sếp lớn của mình đang đến.

"Trần Tổng, phòng Internet của chúng tôi…"

Hoàng Lập Khiêm muốn giải thích.

Trần Hán Thăng biết anh ta muốn nói cái gì, trực tiếp xua tay: "Những chuyện vặt vãnh này tôi không xen vào."

"Cảm ơn Trần tổng."

Hoàng Lập Khiêm cảm thấy nhẹ nhõm, dẫn Trần Hán Thăng đến chỗ máy tính của anh ta, sau khi đăng nhập vào tài khoản "administrator" của quản trị viên, đã vào trang điều khiển của cộng đồng Quả Xác.

"Trần Tổng, tôi đi pha cho ngài một ly cà phê. Phòng Internet đều là cú đêm nên chúng tôi biết loại cà phê nào ngon nhất trên thị trường."

Lúc này, Hoàng Lập Khiêm muốn lấy cớ ra ngoài, trong miệng còn nói: "Ngài cứ tùy ý xem, cứ tùy ý xem, tùy ý xem nhé…"

Trần Hán Thăng hiểu được "mật hiệu", sau khi kỹ sư trưởng Hoàng ra ngoài, Trần Hán Thăng nhìn vào trang chủ của cộng đồng Quả Xác và nhanh chóng tìm thấy một bài đăng bị chặn.

"Hâm mộ không, ông chủ của Điện tử Quả Xác là sư huynh của tôi, bạn gái của anh ấy cũng là hoa khôi của Đại học Tài chính chúng tôi đấy!"

Trần Hán Thăng sững sờ, sau khi nhấp vào bài đăng, hắn phát hiện ra rằng người đăng tải là một sư đệ của Đại học Tài chính, anh ta không chỉ viết chi tiết rất nhiều việc ít ai biết đến của mình ở Đại học Tài chính, thậm chí có tin đồn của hoa khôi Đại học Tài chính, sư tỷ Thẩm.

Tuy nhiên, bài đăng này đã gây ra một số tranh cãi, một số người phản hồi rằng điều này thật vớ vẩn, bạn gái của tỷ phú mới lên Trần Hán Thăng rõ ràng là Tiêu Dung Ngư, đại diện thiếu nữ hệ ngọt ngào, thậm chí còn đăng lên ảnh chụp của Tiêu Dung Ngư ở bữa tiệc kỷ niệm trường đại học.

Đây hẳn là sinh viên Đại học Đông Đại, hai người cãi nhau trực tiếp trong bài đăng, hai bên còn trình bày sự thật và lý lẽ, đều đưa ra bằng chứng "thuyết phục".

Khi nó sắp trở thành một bài đăng hot, may mắn thay, Hoàng Lập Khiêm đã nhanh chóng phát hiện ra vấn đề và ngay lập tức ẩn bài đăng đó.

"Con mẹ nó…"

Trần Hán Thăng yên lặng đốt một điếu thuốc, nhớ lại giọng điệu trong cuộc điện thoại của Tiểu Ngư Nhi vừa rồi, phân tích lặp đi lặp lại hai ba lần, sau đó xác nhận rằng hẳn là cô không thấy được bài đăng này, mới từ từ thả lỏng bờ vai căng thẳng.

"Nếu có Tu La tràng, rất có thể là bởi vì nguyên nhân này."

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào màn hình suy nghĩ.

…

Năm phút sau, Hoàng Lập Khiêm mang cà phê đến, Trần Hán Thăng cũng trở lại trạng thái ban đầu.

"Trần tổng, cà phê của ngài."

Hoàng Lập Khiêm giống như không biết về bài đăng này, đặt cà phê lên bàn một cách kính cẩn.

"Phù… phù…"

Trần Hán Thăng thổi bọt trắng trên mặt cà phê, liếc nhìn Hoàng Lập Khiêm, văn phòng đột nhiên yên tĩnh.

Hoàng Lập Khiêm thực sự có chút lo lắng, thực ra anh ta thà mù quáng chứ không thể bỏ qua, dù sao thì cộng đồng Quả Xác cũng là địa bàn của phòng Internet, nếu có chuyện gì thì anh ta sẽ là người đầu tiên bị trừng phạt.

Một lúc sau, Trần Hán Thăng cuối cùng ho một tiếng và nói: "Lão Hoàng, tôi nghĩ thế này. Cộng đồng Quả Xác mới

được thành lập, chắc chắn sẽ có một số xung đột và tranh luận, nhưng phải được kiểm soát trong một phạm vi nhất định, ít nhất là việc chửi bới nhân vật của công chúng, hoặc là cố gắng tạo ra scandal, việc này rất vô nghĩa."

"Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy. Đã có thể có fan cứng thì cũng có thể có antifan, vì vậy chúng tôi sẽ tăng cường kiểm tra, xem xét kỹ nội dung trên bảng cộng đồng và tạo môi trường lướt web trong sạch và thư giãn."

Kỹ sư trưởng Hoàng gật đầu lia lịa.

Không ai trong số họ đề cập đến bài đăng, nhưng cuộc trò chuyện chỉ xoay quanh bài đăng đó, đó là cách những người thông minh giao tiếp.

"Vậy là tốt rồi, tôi không quấy rầy kỹ sư trưởng Hoàng làm việc nữa, tóm lại anh nhất định phải chặt chẽ cẩn thận hơn nữa, nếu như không đủ tài chính có thể một mình đi xin tôi."

Trần Hán Thăng bày tỏ rõ ràng ý của mình và không có ý định ở lại đây, bởi vì những điều như vậy không thể trao đổi mở rộng, hơn nữa giữa ông chủ và cấp dưới cũng có chút khó xử.

Nhưng trước khi rời đi, hắn đột nhiên vỗ vai Hoàng Lập Khiêm: "Cố lên, Lão Hoàng, anh là tiến sĩ của Phúc Đán nhỉ, cá nhân tôi nghĩ anh phù hợp với môi trường ở Thượng Hải hơn."

Hàm ý của câu này đã quá rõ ràng, Trần Hán Thăng gần như nói thẳng là hắn ủng hộ Lão Hoàng làm giám đốc nhà máy mới.

Hoàng Lập Khiêm không khỏi siết chặt nắm đấm, hiện tại xem ra, anh ta đã phát hiện và xử lý kịp thời chuyện này, ông chủ lớn cũng khá hài lòng.

Tuy nhiên, điều này cũng có nghĩa là các nhiệm vụ tiếp theo khó khăn hơn. Cộng đồng Quả Xác khác với bbs của khuôn viên trường. Diễn đàn của khuôn viên trường có IP cố định và không thể truy cập bên ngoài khuôn viên trường. Cộng đồng Quả Xác thì mở ra cho tất cả mọi người.

“Trước tiên chúng ta hãy phát triển một chương trình tìm kiếm nhỏ. Tất cả các bài đăng có các từ như bạn gái, Trần Hán Thăng, hoa khôi của trường đều phải xem xét trọng điểm.”

Hoàng Lập Khiêm ngay lập tức đưa ra quyết định.

Về tính xác thực của nội dung bài đăng bị chặn, Hoàng Lập Khiêm hoàn toàn không nghĩ đến.

Có một số việc muốn làm triệt để như vậy, nhưng tên của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều vô cùng hay, nghe nói cả hai đều là hoa khôi của trường, chắc là cũng rất xinh đẹp nhỉ.

Chương 725: Phương thuốc đã ố vàng

Trần Hán Thăng từ phòng bộ phận mạng trở về văn phòng của hắn, cân nhắc một lúc rồi nhanh chóng gọi điện cho Vương Tử Bác.

"Đang làm gì đấy?"

Trần Hán Thăng trực tiếp hỏi, giọng điệu khi nói chuyện với bạn nối khố cơ bản đều là như vậy.

"Đang học."

Vương Tử Bác giải thích: "Tao đã bỏ rất nhiều tiết học trước hội nghị điện thoại di động diễn ra, bây giờ tao phải từ từ học bù."

"Ồ, phần thưởng của mày tao đã nhìn rồi, khoảng hơn 50 nghìn tệ."

Trần Hán Thăng nói nhảm vài câu, và nhanh chóng chuyển sang sự việc vừa rồi: "Tử Bác, tao phát hiện ra một điều, tình thế khó xử sẽ xảy ra rất có khả năng là do cộng đồng Quả Xác, bởi vì diễn đàn này khác với diễn đàn của trường, chỉ cần đăng ký là có thể lướt và đăng tin, tối qua đã có hai thằng ngu tranh cãi xem bạn gái của Trần Hán Thăng là ai, lại còn đăng ảnh làm bằng chứng, mẹ kiếp tâm lý suy sụp mất!"

"Gì cơ?"

Vương Tử Bác sửng sốt: "Vậy thì xóa nhanh đi, Tiểu Ngư Nhi đã đăng ký tài khoản từ lâu rồi."

"Tao biết rồi!"

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói: "Đừng nghĩ Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch, cô ấy cũng đã đăng ký một cái rồi."

"Vậy phải làm sao đây, Tiểu Trần."

Vương Tử Bác lo lắng nói.

"Tao biết làm sao được, biết chắc tìm tên ngốc như mày cũng không giải quyết được gì."

Rõ ràng là Trần Hán Thăng đã chủ động gọi điện cho Vương Tử Bác, nhưng cuối cùng hắn vẫn muốn dọa bạn nối khố một chút: "Dù sao nếu tao sống không dễ dàng, vì vậy mày cũng đừng mong sống yên ổn. Đến lúc đó cùng chịu khổ với ông mày đi. Tối nay tao đến công ty luật tìm Tiểu Ngư Nhi ăn cơm, mày cùng Biên Thi Thi cũng đến đây để làm kép phụ đi."

"Tao cần phải làm thí nghiệm…"

Vương Tử Bác muốn nói điều gì đó, nhưng chỉ nghe thấy tiếng "Bíp bíp."

"Chết tiệt, thật sự nên cho những Fan hâm mộ Quả Xác kia thấy được, đây chính là thần tượng của các người đấy!"

Vương Tử Bác lẩm bẩm, nhưng sau khi nghĩ lại, cảm thấy điều đó thật vô ích.

Cốt lõi của "Người hâm mộ công nghệ" luôn là sản phẩm, chỉ cần sản phẩm Quả Xác có thể tiếp tục duy trì khí chất và sức hút như bây giờ là được, cuối cùng hình thành văn hóa doanh nghiệp, nói cường điệu chút gọi là "Niềm tin", người hâm mộ sẽ không dễ dàng mà quay lưng với họ.

Mối tình của người sáng lập Trần Hán Thăng chỉ là một thủ đoạn, cùng với sự xuất hiện của cộng đồng Quả Xác, sẽ cung cấp một "Địa điểm cư trú" chính thức cho ngày càng nhiều

người hâm mộ Quả Xác, đây là một cách quan trọng để tăng lòng trung thành và gắn bó của người hâm mộ.

Tất nhiên, cũng có một số người hâm mộ Quả Xác đã trở thành người hâm mộ do "Hình ảnh ngỗ nghịch" của Trần Hán Thăng.

Tuy nhiên, có thể thấy trước rằng sau khi "Tình thế khó xử" xảy ra, nếu đối thủ cạnh tranh cố tình đào sâu vào phương diện này của Trần Hán Thăng, điều đó chắc chắn sẽ gây náo động.

.....

Trần Hán Thăng cúp điện thoại với Vương Tử Bác, dựa lưng vào chiếc ghế mềm, gác chân lên bàn và đung đưa ghế từ bên này sang bên kia một cách hài lòng.

Không lâu sau, cô thư ký nhỏ gõ cửa, ân cần nhắc Bộ trưởng Trần đi ăn cơm.

"Tiểu Vũ."

Trần Hán Thăng gọi thư ký nhỏ: "Tôi bảo cô hỏi giá xe Porsche, hiện tại có kết quả gì chưa?"

"Không phải cậu mới dặn dò vào sáng nay sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ chớp chớp đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt vô tội nói: "Sau đó chúng ta còn họp, tôi dự định buổi chiều sẽ đi tìm hiểu."

"Quá chậm!"

Trần Hán Thăng có chút không vui: "Tôi giao cho cô có chút chuyện, mà cô làm lâu như vậy."

Vừa nói, hắn vừa nhìn chiếc áo khoác "Pikachu" trên người Nhiếp Tiểu Vũ, dữ tợn đe dọa: "Nhiếp Tiểu Vũ, tôi không đùa với cô đâu. Nếu tôi vì vấn đề xe cộ mà xảy ra tình thế khó xử,

tôi nhất định sẽ vứt hết những truyện tranh có chữ ký trong ký túc xá của cô."

"Dù sao nếu tôi sống không dễ dàng, thì cô cũng đừng mong có thể yên ổn, đến lúc đó cùng ông đây chịu khổ đi!"

Trần Hán Thăng lại dùng lời nói đe dọa Vương Tử Bác để dọa cô thư ký nhỏ.

"Không được! Làm sao cậu có thể làm như vậy!"

Thư ký nhỏ rất uất ức, bộ trưởng Trần khi họp có tâm trạng tốt, tại sao sau khi đi cùng kỹ sư tổng Hoàng đến bộ phận mạng thì tâm tính lại đột nhiên thay đổi như vậy?

"Đây là chính tôi."

Trần Hán Thăng nói một cách thô lỗ: "Dù sao, mọi người đều biết rằng có rất nhiều mô hình nhân vật truyện trong ký túc xá của cô, còn có một số phiên bản giới hạn."

Nhiếp Tiểu Vũ hiện có mức lương hàng năm vào khoảng hơn 300 nghìn tệ, hiện tại không có nhân vật truyện nào trên trái đất mà cô ấy không thể mua được, hơn nữa, cấp bậc của cô ấy rất cao, trong ký túc xá nhà máy có hai phòng ngủ và một phòng khách, về cơ bản đều bị cô ấy xếp mô hình nhân vật ở đó.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng chụp ảnh và đưa lên không gian QQ để "Khoe", Trần Hán Thăng thậm chí còn like ảnh của cô ấy, nhưng không ngờ rằng điều đó đã nhanh chóng trở thành phương tiện "Cưỡng ép" cô thư ký nhỏ.

"Vậy ăn xong tôi sẽ lập tức hỏi giá cho cậu!"

Cô thư ký nhỏ chỉ có thể tức giận đồng ý.

"Phải như vậy chứ."

Trần Hán Thăng xua tay: "Tiện thể lấy cho tôi một xuất, tôi sẽ không đi nhà ăn nữa."

"Hừ!"

Nhiếp Tiểu Vũ lắc mái tóc ngắn dễ thương, khi cô ấy đi đến cửa, cô ấy đột nhiên quay đầu lại và nói: "Bộ trưởng Trần, cậu không hiểu ý nghĩa của những mô hình nhỏ chút nào, cậu trước đây chưa từng chơi những mô hình nhỏ phải không?"

Tất nhiên, cô ấy cũng sợ Trần Hán Thăng "Trả đũa" nên đã bỏ chạy sau khi nói xong.

"Ai nói ông đây chưa từng chơi."

Trần Hán Thăng khinh bỉ nói với chính mình: "Không phải chỉ là mô hình hoạt hình sao? Khi tôi còn học tiểu học, tôi thích xem "Haier Brothers". Không lâu sau, Lương Thái hậu đã mua một chiếc tủ lạnh Haier. Đây không phải là một mô hình sao?"

.....

Buổi trưa, thư ký nhỏ bưng cơm tới, ăn xong Trần Hán Thăng bắt đầu xử lý việc chính, bao gồm giao lưu cùng một số bạn bè trong lĩnh vực kinh doanh.

Trước khi điện thoại di động Quả Xác ra mắt, Trần Hán Thăng đã đến thăm Hàng Châu Mã, Thâm Quyến Mã và NetEase Đinh, có điều bởi vì không có giao tình gì và Quả Xác chỉ có một sản phẩm MP4 nên công ty có vẻ quá nhỏ và giá trị của Trần Hán Thăng cũng rất bình thường.

Tuy nhiên, sau khi điện thoại di động ra đời thì sẽ hoàn toàn khác, MP4 xét cho cùng cũng chỉ là một sản phẩm giải trí, còn điện thoại di động mới là nền tảng thực sự.

Cho đến lúc này, "Quả Xác Trần" trẻ tuổi mới thực sự là một nhân vật trong lòng mọi người.

Vì vậy, ngoại trừ "Anh cả" Trình Đức Quân, một số ông lớn từng gặp đã chủ động hỏi thăm, thậm chí còn đề nghị giúp quảng bá điện thoại di động Quả Xác.

Cứ như vậy, bận đến 4 giờ chiều, Khổng Ngự tỷ cũng đến bàn bạc một số việc, đồng thời giao một số tài liệu quan trọng mà Trần Hán Thăng phải trực tiếp ký và lưu giữ.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Trần Hán Thăng nhìn thời gian cũng đã tới lúc, gọi Nhiếp Tiểu Vũ đến thu dọn bàn làm việc rồi lấy hồ sơ cất vào két sắt trong văn phòng.

Trong toàn bộ Điện Tử Quả Xác ngoài Trần Hán Thăng, chỉ có Nhiếp Tiểu Vũ biết mật khẩu két sắt của ông chủ, vì vậy đây được gọi là thư ký riêng.

"Tối nay tôi cùng Tiêu Dung Ngư ăn cơm, nếu như cô đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, đừng nói bậy gì trước mặt Thẩm Ấu Sở đấy."

Trần Hán Thăng vừa sắp xếp tài liệu, vừa dặn dò Nhiếp Tiểu Vũ.

"Ồ ~ tôi hiểu rồi."

Nhiếp Tiểu Vũ ủ rũ nói.

Trần Hán Thăng phớt lờ cảm xúc của cô thư ký nhỏ, chỉ lo cất giữ hồ sơ, đây là những bí mật của Điện Tử Quả Xác, cũng có những bí mật của chính hắn.

"Xì ~."

Đột nhiên, Trần Hán Thăng từ trong két sắt từ từ rút ra một tờ giấy kẻ ô vuông đã ố vàng, biểu cảm trên mặt hắn đột nhiên trở nên vô cùng phức tạp.

"Ừm?"

Cô thư ký nhỏ đang dọn bàn nhận thấy điều gì đó và nhìn ông chủ một cách kỳ lạ.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng không biết đó là gì, mặc dù cô ấy biết mật khẩu của két sắt nhưng cô ấy chưa bao giờ mở nó ra xem, nhưng từ xa nhìn vào, tờ giấy kẻ ô màu vàng dường như là một đơn thuốc, trên đó có tên của từng loại thuốc.

"Cái này là cái gì?"

Cô thư ký nhỏ đi tới và hỏi.

"Trẻ con, đừng nhìn lung tung!"

Trần Hán Thăng cất tờ giấy kẻ ô màu vàng đi và gõ cho cô thư ký nhỏ một cái vào đầu.

"Đauuuu…"

Nhiếp Tiểu Vũ che đầu phàn nàn.

Trần Hán Thăng đóng két sắt lại, huýt sáo như một tên lưu manh, nhưng trước khi rời đi, hắn đột nhiên hỏi: "Tiểu Vũ, tôi đã biết tu là tràng bắt đầu từ đâu rồi, cơ bản chắc chắn 90%."

"Gì cơ?"

Nhiếp Tiểu Vũ có phản ứng giống như Vương Tử Bác: "Vậy thì hãy tìm cách ngăn chặn nó."

"Nếu không thể ngăn cản, chỉ có thể dốc sức trì hoãn."

Trần Hán Thăng thở dài, bây giờ hắn chắc chắn rằng điểm bùng phát chính là cộng đồng Quả Xác, bởi vì ở các khía cạnh khác dường như không có sai sót.

"Tôi chỉ có thể khắc phục."

Trần Hán Thăng nhìn Nhiếp Tiểu Vũ: "Nếu một ngày nào đó, một số thủ đoạn được sử dụng chỉ để giữ họ lại, cô nghĩ sao?"

“Tôi……”.

Nhiếp Tiểu Vũ nhất thời không nói được gì, nếu như ngay cả Bộ trưởng Trần cũng cho rằng đây là một thủ đoạn “không còn cách nào khác”, thì đối với người bình thường thì thật khó có thể tưởng tượng được.

“Tôi không biết, tôi đã làm đồng phạm lâu như vậy rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ trầm tư một hồi, cuối cùng mím môi: “Vậy… kết thúc sẽ tốt đẹp đúng không?”

“Có lẽ khá ổn, chủ yếu dựa vào sắp xếp của tôi.”

Trần Hán Thăng lại nở một nụ cười toe toét, vẫy tay rồi đi xuống tầng.

.....

Chương 726: “Máy cắt hoa khôi của trường” đã khởi động.

Mảnh giấy kẻ ô vuông ố vàng này là “Bí quyết mang thai” của các nữ công nhân trong Tân Thế Kỷ, nghe nói hiệu quả rất tốt, Trịnh Quan Đề không quan tâm nó, nhưng Trần Hán Thăng khi đó lại kết luận rằng “Thứ này có duyên với hắn”, vì vậy hắn đã lặng lẽ cất nó đi.

Không ngờ một năm sau, nó có thể thực sự có tác dụng.

Trên đường đến Trung tâm Thương mại Quốc tế Tân Nhai Khẩu, Trần Hán Thăng vẫn đang suy nghĩ về cách giảm khả năng xảy ra tình thế khó xử, bây giờ sự chú ý của hắn hoàn toàn đổ dồn vào “Cộng đồng Quả Xác”, bởi vì đây thực sự là kênh dễ dàng bại lộ nhất.

Chỉ cần một bài đăng gây tranh cãi như tối qua là đủ, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư thậm chí không cần đích thân nhìn thấy, chỉ cần Biên Thi Thi hay Hồ Lâm Ngữ, hoặc bất kỳ thành viên nào của “Phe cánh Thẩm” hay “Phe cánh Tiểu Ngư” nhìn thấy thì gần như chắc chắn sẽ xảy ra tình thế khó xử.

Im hơi lặng tiếng, khó có thể đề phòng.

“Haiz~.”

Trần Hán Thăng trong lòng cảm thấy hơi bực tức, khi đến bãi đậu xe của Trung tâm Thương mại Quốc tế, Trần Hán Thăng định đóng cửa xuống xe, nhưng sau khi nghĩ lại, hắn

lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai và kính râm từ trong xe và sử dụng.

Dù sao ít nhiều hắn cũng là một nhân vật có tiếng, bây giờ đi trên đường, có lẽ sẽ có Fan Quả Xác xin chụp ảnh, sau khi đội mũ che mặt và đeo kính râm thậm chí nhân viên bảo vệ của Tòa Thương Mại Quốc Tế cũng không nhận ra hắn.

Trần Hán Thăng trong lòng cảm thấy hơi đắc ý, rồi đi thẳng vào thang máy.

Đây là trung tâm CBD của Kiến Nghiệp, hầu hết họ là những nhân viên trẻ tuổi, họ tiếp nhận nhanh chóng những thứ mới và nhạy cảm với các sản phẩm điện tử. Nhiều người đang thảo luận về điện thoại di động mới của Quả Xác. Tất nhiên, có nhiều ý kiến trái chiều .

Một số người cho rằng chiếc điện thoại di động này có thiết kế thời trang, hình ảnh rõ nét và hiệu suất cao nên họ muốn mua cho mình một chiếc.

Có người cho rằng đây là điện thoại nhái được thổi phồng, thà thêm tiền mua Nokia còn hơn.

Nghe những cuộc tranh luận về điện thoại di động Quả Xác này, Trần Hán Thăng cảm thấy giống như một "Cuộc phỏng vấn riêng của Khang Hy khi cải trang", và hắn đang đi sâu vào quần chúng để lắng nghe dư luận.

"Ting ting ting…"

Thang máy dừng lại ở từng tầng, có người xuống có người lên, nhưng ở tầng 13, mặc dù đã ấn nút "13" nhưng không có ai ra khỏi thang máy.

Kiểu vô tình bấm nhầm nút này cũng rất phổ biến, mọi người đều không coi trọng, rất nhanh chỉ có một tiếng "Ting" đã đến tầng 18, Trần Hán Thăng cầm chiếc mũ lưỡi trai lên và vênh váo bước ra khỏi thang máy.

Khi cửa thang máy đóng lại, một người phụ nữ trốn trong góc từ từ ló đầu ra, chính là Hoàng Tuệ!

Công ty của cô ta ở tầng 13. Vừa rồi Hoàng Tuệ đã nhấn nút ở tầng "13", chỉ là cô ta cố ý không đi xuống mà thôi.

Hoàng Tuệ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trần Hán Thăng với ánh mắt phức tạp và cay cú, mặc dù Trần Hán Thăng đang đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, nhưng tư thế đi lại kiêu ngạo này quen thuộc đến mức Hoàng Tuệ ngay lập tức nhận ra kẻ xấu này.

Nói rõ về quan hệ của hai người, Trần Hán Thăng không chỉ là kẻ ác trong lòng Hoàng Tuệ mà còn là kẻ thù không đội trời chung của cô ta, công việc ở công ty ngoại thương này lại sắp mất, nguyên nhân là do Trần Hán Thăng đã đánh một khách hàng lớn người Úc.

Tống Nghĩa Tiến trút giận lên Hoàng Tuệ và mối quan hệ giữa hai người đã rạn nứt.

"Tại sao một côn đồ như Trần Hán Thăng lại ngày càng dễ sống hơn?"

Hoàng Tuệ nghiến răng, cay đắng nghĩ.

Thông tin Trần Hán Thăng là ông chủ của Điện Tử Quả Xác đã được đăng tải rộng rãi trên các mặt báo và bản tin, khi Hoàng Tuệ nhìn thấy câu "Người sáng lập, Trần tổng, đã vào nhóm 100 triệu nhân dân tệ.", cô ta đã khựng lại một lúc lâu, sau đó mới dần dần chấp nhận nó.

"Năm đó Hỏa Tiễn 101, giá trị tài sản ròng của hắn dường như chỉ có vài triệu tệ, vậy giá trị tài sản ròng của hắn đã vượt quá 100 triệu nhanh đến vậy sao?"

"Cướp ngân hàng còn không nhanh như vậy!"

“Trời ơi, mở to mắt ra, tại sao Trần Hán Thăng lại giàu có như vậy, hắn rõ ràng là một tên xã hội đen mà!”

“Còn bạn gái của hắn, bạn gái cũ Thẩm Ấu Sở và bạn gái hiện tại Tiêu Dung Ngư đều xinh đẹp như vậy, thế giới này quá bất công!”

.....

Hoàng Tuệ đang hét lên trong lòng, khuôn mặt méo xệch.

Điều này không phải là điều khó chịu nhất, điều khó chịu nhất là cô ta không biết làm thế nào để trả thù tên lưu manh này.

Cuối cùng, khi thang máy quay trở lại tầng 13, Hoàng Tuệ hít một hơi dài, kìm nén mọi cảm xúc và quay trở lại văn phòng.

“Tống Nghĩa Tiến đã chán ghét mình rồi.”

Hoàng Tuệ nghĩ thầm: “Chắc là mình không hợp với Kiến Nghiệp, chỉ có thể cân nhắc đến việc đến các thành phố khác để phát triển … chỉ cần nhìn thấy đối phương thoải mái và vui vẻ, dù sao cũng khó cân bằng được!”

.....

Trần Hán Thăng hoàn toàn không phát hiện ra Hoàng Tuệ, kể cả phát hiện ra hắn có lẽ sẽ không để tâm, hắn đi đến văn phòng của Tiểu Ngư Nhi trong công ty luật, huýt sáo kèm theo nụ cười.

“Tiểu Trần~.”

Tiêu Dung Ngư đang lướt Internet, khi cô ấy nhìn thấy Trần Hán Thăng đi tới, bèn mỉm cười ngọt ngào: “Tớ còn nghĩ rằng cậu sẽ không ở đây vào tối nay cơ.”

“Sao có thể như thế được.”

Trần Hán Thăng rất nghiêm túc phản bác: “Nếu một ngày không gặp cậu, tớ sẽ nhớ cậu kinh khủng.”

“Hừ~.”

Tiêu Dung Ngư hất mái tóc đuôi ngựa cao của mình, nhưng sau khi phát hiện ra chiếc mũ lưỡi trai trên đầu của Trần Hán Thăng, cô ấy cũng lấy ra một chiếc mũ cùng kiểu từ ngăn kéo.

Hóa ra đây là một cặp mũ đôi, Trần Hán Thăng màu đen, Tiêu Dung Ngư màu hồng, nhưng mũ đôi có một đặc điểm, chỉ có thể nhìn thấy khi nam và nữ đi cùng nhau, vì vậy Trần Hán Thăng thường ném chúng vào xe, Thẩm Ấu Sở nghĩ rằng chúng chỉ là những chiếc mũ che nắng bình thường.

“Đội mũ tốt hơn, dù sao bây giờ tớ cũng có người hâm mộ.”

Trần Hán Thăng ngồi trên tay cầm của ghế, trìu mến ôm vai Tiểu Ngư Nhi: “Cậu đang bận gì vậy?”

“Tớ chỉ đang phân loại các tài liệu cho vụ kiện xuyên quốc gia, với lại tớ sẽ ra tòa vào lần tới khi đến Hoa Kỳ.”

Tiểu Ngư Nhi chỉ vào màn hình máy tính, ngẩng đầu lên và nói: “Bây giờ tranh thủ lười biếng một chút nên truy cập vào Cộng đồng Quả Xác.”

“Gì cơ?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, lập tức khôi phục bình thường: “Có thấy bài nào thú vị không?”

“Ừ~.”

Tiêu Dung Ngư cong mắt và nói: “Tớ vừa thấy một bài đăng mà người đăng hỏi bạn gái Trần Hán Thăng, chủ sở hữu của Quả Xác, đã thừa nhận tại hội nghị điện thoại di động là ai, nên tớ đã trả lời ‘Thực ra là tớ’, và có một số người bên

dưới t cũng học được câu này. Cuối cùng tất cả đều trả lời ‘Thật ra là tớ đấy’, trông thật sự rất buồn cười”.

Trong khi nói chuyện, Tiểu Ngư Nhi còn tìm kiếm bài đăng vừa rồi, và cũng định chọc cười bạn trai của mình, nhưng cô sao thấy được khuôn mặt của Trần Hán Thăng đã trở nên căng thẳng.

“Chết tiệt, mình biết ngay vấn đề sẽ ở đây mà!”

Trần Hán Thăng mắng trong lòng, hắn đã nghĩ cách giải thích sau khi từ “Thẩm Ấu Sở” xuất hiện trong bài viết.

Kết quả là Tiêu Dung Ngư đã tìm kiếm rất lâu, bài đăng vừa rồi dường như đã biến mất trong không khí.

“Kỳ lạ, trang web có lỗi sao?”

Khuôn mặt trái xoan của Tiểu Ngư Nhi hiện lên vẻ nghi ngờ.

Trần Hán Thăng cảm thấy nhẹ nhõm, có lẽ bộ phận mạng đã ra tay và chặn bài đăng này.

“Website mới ra mắt nên có lỗi là chuyện bình thường.”

Trần Hán Thăng cầm con chuột, vừa giới thiệu những đặc điểm của cộng đồng Quả Xác, vừa đánh lạc hướng Tiểu Ngư Nhi.

Cộng đồng Quả Xác được chia thành nhiều mục, mục đầu tiên là mục cuộc sống, chủ yếu nói về các tin tức khác nhau, bao gồm kinh nghiệm tình cảm, ngôi sao điện ảnh, tin tức thể thao, v.v.

Thứ hai là mảng khoa học công nghệ, dù sao Quả Xác cũng là một công ty sản phẩm điện tử, trong nó còn có bộ phận nghiên cứu khoa học như Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ, nên cần phải mở riêng một mảng như vậy.

Ở đây đều là những người đam mê điện thoại di động hoặc máy tính, nếu ai đó muốn chi 3.000 tệ mua máy tính, chỉ cần đăng một bài ở đây thì sẽ có phản hồi phía dưới: "Đừng trách nói thẳng, tất cả các anh đều đang khoác lác, 3.000 tệ cơ bản là không thể mua một chiếc máy tính được!"

Có thể ngay sau đó các cao thủ sẽ "Xuất hiện", từ CPU đến mạch chủ, từ card đồ họa đến thùng máy, họ liệt kê từng thứ phụ kiện rồi cộng lại sao cho vừa khít 3000 tệ.

Từ đó, vấn đề sẽ được giải quyết.

Thứ ba là phần trò chơi, hiện tại chủ yếu vẫn là thảo luận về "Audition", dù sao phần lớn người dùng đều thích trò chơi này.

Mục thứ tư là khu vực sinh viên đại học, mục này khá đặc biệt, người dùng có thể thực hiện xác minh danh tính hoặc chọn không xác minh, tuy nhiên nếu xác minh thành công, sau tên người dùng sẽ có hậu tố cho biết người dùng thuộc về "Đại học XXX".

Đây có lẽ là nguyên mẫu của "Mạng nội bộ trường", và hiện tại nó là diễn đàn toàn diện duy nhất dành cho sinh viên đại học ở Trung Quốc. Trần Hán Thăng dự đoán rằng đây sẽ là diễn đàn "Học thuật" đầu tiên xuất hiện.

Nội dung như sau:

—— "Nếu không hiểu cứ hỏi, Tiểu đệ năm nay thi đại học được 660 điểm, tôi nên vào Đại học Phúc Đán hay Đại học Chiết Giang? ".

——"Sư huynh tôi là sinh viên năm thứ hai trường Đại học Thanh Hoa khoa khoa học máy tính. Năm đó thi đạt 670 điểm nhưng không vào được Đại học Thanh Hoa, nhưng quyết định tĩnh tâm ôn tập một năm, năm thứ hai thi được 690 điểm, và đến khoa Khoa học Máy tính của Đại học Thanh Hoa, tôi đề

nghị bạn ôn tập một năm, sư huynh sẽ đợi bạn ở Đại học Thanh Hoa.”

Phần thứ năm là Trung tâm thương mại Quả Xác, nơi bạn có thể mua điện thoại di động Quả Xác và MP4 Quả Xác.

Phần thứ sáu là khu vực bình luận, dành riêng cho người dùng đưa ra ý kiến của họ.

Cộng đồng Quả Xác vừa được ra mắt và số lượng người đăng ký đã vượt quá 10.000 người. Với sự thúc đẩy và tiếp nhận ý kiến liên tục của cộng đồng Quả Xác, nội dung của diễn đàn sẽ tiếp tục được điều chỉnh.

Khi mức độ phổ biến đạt đến đỉnh điểm, Trung tâm thương mại Quả Xác sẽ không chỉ bán các sản phẩm của Quả Xác mà còn trở thành một nền tảng thương mại điện tử quy mô lớn một cách độc lập.

Ngay cả khi nó không được như Taobao và JD.com, “Pinduoduo” ,“Guo Duoduo”, thì vẫn đáng để thử.

Khi Trần Hán Thăng nhấp chuột, Tiểu Ngư Nhi nằm trên đùi của Trần Hán Thăng và nghe hắn thao thao bất tuyệt.

Tiểu Ngư Nhi: “Tiểu Trần, bản phác thảo của ngôi nhà ở Kim Cơ Đường Thành đã được hoàn thành. Cậu có muốn xem và cho một vài lời khuyên không?”

Trần Hán Thăng: “Tớ sẽ không xem, nếu cậu thích, tớ nhất định sẽ thích.”

Tiểu Ngư Nhi: “Rõ ràng là cậu muốn lười biếng, nhưng cuối cùng lại mồm mép. Vào ngày đông chí, cha tớ bảo cậu về nhà một chuyến. Có lẽ để gặp người thân, Cậu có muốn đi không?”

Trần Hán Thăng: “Lương thái hậu nói với tớ rồi, tớ không có vấn đề gì, đúng lúc về nhà khoe khoang tý.”

Tiểu Ngư Nhi: “Cậu chỉ biết thể hiện, bây giờ ở tình trạng này, cậu thậm chí không thể quay lại trường học chứ nhỉ.”

Trần Hán Thăng: “Ừm, tớ định ở trong nhà máy một thời gian, sau đó sẽ quay lại trường học khi mọi chuyện lắng xuống một chút. Một trong những người bạn cùng phòng của tớ sắp rời đi, ký túc xá cần tổ chức một bữa để chia tay.”

.....

Quan hệ tình cảm của hai người hiện tại, có thể tùy thích nói với nhau các chuyện hàng ngày, nhưng điều khác biệt so với trước đây là tay phải của Trần Hán Thăng luôn “Luôn không sạch sẽ”, luôn muốn luồn tay vào áo của Tiểu Ngư Nhi.

Tiêu Dung Ngư nghĩ rằng Trần Hán Thăng đang trêu chọc mình nên từ chối nhiều lần, lý do từ chối không phải vì điều gì khác mà là vì cô cảm thấy hành vi như vậy không phù hợp trong văn phòng.

Tiểu Ngư Nhi cũng giống như Thẩm Ấu Sở đêm qua, hoàn toàn không biết rằng Trần Hán Thăng, “một tên cặn bã” đã được mở niêm phong sau khi điện thoại Quả Xác được tung ra thị trường.

“Ồ, cậu đang làm gì vậy ~.”

Tiêu Dung Ngư cốc Trần Hán Thăng một cái, vừa rồi không để ý, suýt nữa hắn đã cởi áo lót sau lưng cô ấy.

“Không, chỉ tò mò thôi.”

Trần Hán Thăng thành thật nói: “Một cậu bé đơn giản như tớ luôn tràn đầy sự tò mò về thế giới xung quanh. Tại sao đồ lót của nam và nữ lại khác nhau?”

“Chậc, cậu ngây thơ thật đấy.”

Tiêu Dung Ngư trừng mắt với hắn: “Tử Bác đã thừa nhận với Biên Thi Thi rằng đã cùng cậu đến quán bar ở Kiến

Nghiệp.”

“Đồ ngốc, cái gì cũng nói được!”

Trần Hán Thăng mắng thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt thì cau có nói: “Tớ thừa nhận, Vương Tử Bác đã từng đưa tớ đến một quán bar, nhưng trong đó không có sách và bài kiểm tra, vì vậy tớ đã nhanh chóng đi ra, rồi cảnh cáo Vương Tử Bác một cách nghiêm túc. Từ đó trở đi, tớ sẽ chỉ đọc sách của nhà xuất bản sách quốc gia và nhà xuất bản kiến thức, xin đừng dụ dỗ tớ.”

“Xời·····”.

Tiểu Ngư Nhi cười một lúc lâu, ôm mặt Trần Hán Thăng rồi xoa xoa: “Tớ không tin, nhưng Tử Bác nói rằng cậu còn đặt biệt đi cùng cậu ấy, vì vậy tớ tha thứ cho cậu một lần, dù sao sau này cậu không được phép đi đến những nơi đó một lần nào nữa.”

Trong khi trò chuyện, ba bông hoa vàng khác từ công ty luật cũng đến, Biên Thi Thi thâm nhập vào đội chém gió, còn Cao Văn và Dịch Na cũng đến chào hỏi.

Nói cho cùng, thân phận hiện tại của Trần Hán Thăng đã thay đổi.

Năm kia hắn là người sáng lập ra Hỏa Tiễn 101, năm ngoái còn là một tên khốn cần bạn gái “Nuôi dưỡng”, nửa đầu năm nay, sản phẩm của công ty do hắn đứng tên chỉ là một chiếc MP4. Giờ đây, Trần Hán Thăng đã là ông chủ của hãng sản xuất điện thoại di động nổi tiếng Điện tử Quả Xác.

Quỹ đạo cuộc đời quanh co này giống như một câu chuyện truyền kỳ.

“Trần tổng.”

Chị Cao Văn, người luôn gọi hắn là "Hán Thăng" giờ đã thay đổi cách xưng hô, cười nói: " Quả Xác giàu có, việc tranh chấp với các công ty khác là điều khó tránh khỏi. Cậu có muốn Công ty Luật Dung Thăng của chúng tôi đảm nhận công việc tư vấn pháp lý cho Quả Xác không?"

"Điều đó là cần thiết."

Trần Hán Thăng nửa thật nửa giả nói: "Quả Xác hiện tại thậm chí còn không có bộ phận pháp lý, nên tôi sẽ giao toàn quyền cho Công ty luật Dung Thăng về các vấn đề pháp lý."

"Thế thì quá tốt rồi."

Chị Dịch Na, người thích ăn mặc gợi cảm, sở hữu một thân hình đẹp nói: "Với mối quan hệ của Tiểu Ngư Nhi, chúng ta có thể kiếm tiền dễ dàng trong tương lai rồi …"

"Khụ ~."

Cao Văn ho nhẹ một tiếng, Dịch Na nhận ra ý không tốt trong câu nói, cô hơi đỏ mặt, lấy một lý do nào đó mà rời khỏi văn phòng của Tiểu Ngư Nhi.

Trần Hán Thăng cười "Hehe" trong lòng, Dịch Na có dáng người thật chuẩn, tuy không cao nhưng lại có cảm giác xóc nảy rất mạnh mẽ, đi lại uốn éo rất bắt mắt.

Để thoát khỏi tình huống ngại ngùng này, Cao Văn khéo léo đổi chủ đề khác: "Tiểu Ngư Nhi bây giờ có thể lái xe rồi, cô ấy rất thông minh nên học mọi thứ rất nhanh."

"Tiểu Trần! Lần này tớ sẽ lái xe về nhà."

Tiêu Dung Ngư quay đầu và nói với Trần Hán Thăng: "Cậu có thể làm thầy giáo ngồi ở ghế lái phụ, khi đó cha mẹ tớ sẽ không nói gì khi tớ trở về, đồng thời sau này có thể lái xe đến tìm cậu bất cứ lúc nào."

"Được rồi, được rồi."

Trần Hán Thăng gượng cười, lại thêm một cách mà tình thế khó xử có thể xảy ra.

Vào buổi tối, Vương Tử Bác đến, bốn người họ ăn ở bên ngoài, vì có hai kép phụ là Biên Thi Thi và Vương Tử Bác nên Trần Hán Thăng không bị nhìn thấu.

Sau khi ăn xong, ban đầu Trần Hán Thăng định mưu tính gì đó, nhưng Tiêu Dung Ngư phải đến nhà giáo sư Tôn nên hắn đã từ bỏ kế hoạch của mình.

Khi từ trung tâm thành phố trở về Giang Lăng, Trần Hán Thăng đã lái xe rất nhanh, bởi vì thời gian buổi tối vui vẻ lại đến, Thẩm Ấu Sở đang ở nhà.

Tuy nhiên, khi hắn mở cửa chống trộm với niềm chờ mong phấn khởi, thì hắn phát hiện ra rằng bà Nội và A Ninh đã trở về.

Đông Nhi và A Ninh đang xem phim hoạt hình, bà Nội đang ngủ gật trên ghế sô pha, Thẩm Ấu Sở đang ôn bài cho kỳ thi tuyển sinh sau đại học, Hồ Lâm Ngữ đang đối chiếu các khoản thu chi, phòng khách vẫn náo nhiệt như trước.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô bé A Ninh mừng rỡ chạy đến ôm đùi hắn.

“Các em hôm qua trở về như nào thế?”

Trần Hán Thăng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, ngây ngô hỏi.

“Tớ đi đón đấy!”

Hồ Lâm Ngữ hùng hổ bước tới, trầm giọng nói: “Trần Hán Thăng, đừng tưởng tớ không biết cậu muốn làm gì, nhưng Tiểu Sở sắp thi tuyển sinh sau đại học, hiện tại cô ấy cần tập trung tinh thần … Trước khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh sau đại học, đừng nghĩ đến việc làm chuyện xấu nữa!”

“Hồ Lâm Ngữ.”

Trần Hán Thăng nghe xong ngẩn người, lúc lâu sau mới phun ra một câu: “Chết tiệt…”

.....

Chương 727: Bạn học đang thiếu niên.

“Trần Hán Thăng, tại sao cậu lại chửi thề!”

Bí thư Hồ không vui nói: “Hơn 20 ngày nữa là Ấu Sở sẽ tham gia kỳ thi tuyển sinh sau đại học. Nếu cậu thực sự thích cô ấy, cậu nên nghĩ cho cô ấy nhiều hơn. Đàn ông các người, đều không chú ý tiểu tiết, nên đã hủy hoại sự dịu dàng của các cô gái chúng tớ.”

“Mẹ kiếp…”

Trần Hán Thăng không thể nhịn được mà nhổ nước bọt: “ Chết tiệt tớ phải đi theo Conan để phá án sao? Tớ làm gì mà phải chú ý đến từng chi tiết như vậy? Tiểu Hồ, cậu thực sự vô phương cứu chữa. Cẩn thận tin độc sẽ giết chết cậu!”

“Xì.”

Hồ Lâm Ngữ, người chưa từng có quan hệ tình cảm, nhưng lại quen thuộc với các ngôn từ yêu đương, hừ một tiếng: “Đừng nghĩ rằng giàu có là ghê gớm. Phụ nữ nhất định phải kiên quyết độc lập về tài chính và sự nghiệp. Tiểu Sở không nên hoàn toàn phụ thuộc vào cậu.”

“Xin lỗi, có tiền thực sự có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.”

Mặc dù những gì Hồ Lâm Ngữ nói có lý, nhưng Trần Hán Thăng lại đặc biệt thách thức cô ấy: “Tiểu Hồ, nếu cậu có tài sản ròng trị giá 100 tỷ đô la Mỹ, tớ sẽ ăn bám cậu, đừng nói là con cái sẽ lấy họ của cậu, tớ cũng có thể đổi sang họ của cậu.”

“Cút!”

Hồ Lâm Ngữ đẩy Trần Hán Thăng ra, đây là một tên lưu manh vô liêm sỉ, người gây sự với hắn cuối cùng lại chính là người chịu thiệt thòi.

“Haiz…”

Trên thực tế, Trần Hán Thăng cũng có chút buồn bã, nếu Hồ Lâm Ngữ đã nói như vậy, thì khả năng cao là cô ấy sẽ nghỉ ngơi cùng Thẩm Ấu Sở.

Hắn không thể cố chen vào giữa hai người được, như vậy không phải thiệt thòi cho Tiểu Hồ sao?

Không còn cách nào khác, Trần Hán Thăng chỉ có thể trêu chọc Thẩm Ninh Ninh một lúc, sau đó hỏi chuyện với Đông Nhi về tình hình của Phùng Quý, sau khi nhìn thời gian đã đến giờ, hắn đứng dậy và nói với Thẩm Ấu Sở: “Anh về ký túc xá của nhà máy đây.”

“Sao?”

Thẩm Ấu Sở đã bóp kem đánh răng cho Trần Hán Thăng, đôi mắt hoa đào nhìn hắn hỏi: “Anh không ngủ ở đây sao? Em có thể ngủ trên ghế sô pha…”

“Không ngủ đâu.”

Trần Hán Thăng nhéo đôi má mịn màng của Thẩm Ấu Sở: “Anh phải chú ý đến tiểu tiết, để không hủy hoại sự dịu dàng của em.”

Nói xong hắn vỗ vỗ mông cô ấy rồi rời đi, Thẩm Ấu Sở còn ngây người chưa hiểu chuyện gì, Hồ Lâm Ngữ đã đi tới đẩy bả vai bạn thân: “Đừng nghĩ nữa, hắn nói ‘ngủ’ khác với ‘ngủ’ mà cậu đã nói.”

Thẩm Ấu Sở lúc này mới hiểu ra, làn da của cô ấy lập tức ửng đỏ, cúi đầu đi vào phòng vệ sinh, cầm bàn chải đánh răng

của Trần Hán Thăng lên nhìn, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ vứt bỏ kem đánh răng, vì vậy cô ấy bĩu môi. Từ từ bôi kem đánh răng vào bàn chải đánh răng của mình.

Hồ Lâm Ngữ khoanh tay nhìn vào, một lúc sau mới lắc đầu nói: "Thật là Thẩm ngốc nghếch."

.....

Trần Hán Thăng trở lại Nhà máy Điện tử Quả Xác, hắn đến ngồi trong văn phòng trước, sau đó đến xưởng sản xuất "Luân phiên" để kiểm tra, cuối cùng mới về chỗ ngủ của hắn.

Để các giám đốc điều hành của Quả Xác có thể nghỉ ngơi (Làm thêm giờ) dễ dàng hơn, Trần Hán Thăng đã đặc biệt xây dựng một "Tòa ký túc xá của giám đốc điều hành".

Tất nhiên, còn có cô thư ký nhỏ đáng yêu, mô hình nhân vật truyện tranh đều được để ở đây, rõ ràng là đã chủ động gửi điểm yếu của mình vào tay ông chủ vô lương tâm.

Ký túc xá của giám đốc điều hành có hai phòng ngủ và một phòng khách, ngay cả phòng của Trần Hán Thăng cũng bố trí như vậy, nhưng hệ thống an ninh toàn diện hơn, trang trí tinh tế hơn, đồ dùng cũng đầy đủ hơn.

Phòng của Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh ở đối diện nhau, Nhiếp Tiểu Vũ đã sắp xếp theo thứ bậc của họ, hai đương sự cũng không có bất kỳ ý kiến nào.

Tối nay sau khi Trần Hán Thăng lên tầng, hắn dường như nghe thấy "Hàng xóm" ở phía đối diện đang chơi nhạc piano.

"Được đấy, phong cách của Ngự tỷ nho nhã thật."

Khi Trần Hán Thăng mở cửa, hắn vẫn tiếp tục tưởng tượng.

Khổng Ngự tỷ có lẽ vừa tắm xong, sẽ mặc bộ đồ ngủ rộng rãi, để tóc dài ướt sũng, bắp chân thon gọn, ngồi trước gương mà đắp mặt nạ.

“Bạn trai cũ từ bỏ một người phụ nữ như vậy, mẹ kiếp đúng là thằng ngu.”

Trần Hán Thăng nhếch mép cười, và đóng cửa lại với một tiếng “cạch”.

Trong vài ngày tới, Trần Hán Thăng sẽ sống trong ký túc xá của nhà máy, một là xử lý công việc của nhà máy, hai là thúc giục bộ phận mạng chặn và xem xét các bài đăng có từ khóa như “Trần Hán Thăng, bạn gái, hoa khôi trường” để giảm tỷ lệ xảy ra tình hình khó xử trong cộng đồng Quả Xác.

Thỉnh thoảng, hắn cũng đội mũ và đeo kính râm đi đi lại lại giữa Trung tâm Thương mại Quốc tế và khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, để đồng hành cùng Thẩm Ấu Sở, người chuẩn bị tham gia kỳ thi tuyển sinh sau đại học, hay trêu chọc Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào.

Sự hỗn loạn trong cuộc họp báo đầu tháng đang dần lắng xuống, điện thoại di động Quả Xác mặc dù gây tranh cãi nhưng nó đã được đặt trên quầy của các trung tâm mua sắm lớn, vì hiệu suất cao nên nó dần trở thành một sản phẩm điện tử được công chúng chấp nhận.

Người sáng lập, Trần Hán Thăng, vẫn còn rất thời sự, các cuộc phỏng vấn của hắn đã được lên lịch cho đến năm sau, các phương tiện truyền thông và đài truyền hình rất háo hức thực hiện một cuộc đối thoại nhân vật “Phoenix Nirvana”, phơi bày cặn kẽ cách mà một sinh viên đại học sau khi “Phá sản” lại có thể rực rỡ trở lại.

Vào một buổi chiều, Trần Hán Thăng hoàn thành công việc và lái xe trở lại Đại học Tài chính Kiến Nghiệp.

Bây giờ các sư đệ, sư muội đã có thể tiếp nhận thân phận của Trần Hán Thăng, không còn điên cuồng như trước, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, họ vẫn lao lên, thậm chí có

người còn rút điện thoại di động ra chỉ vào Trần Hán Thăng "Click" để chụp ảnh.

"Chậc chậc, Trần Ca bây giờ được xem như là một anh hùng. Nó chỉ là lập ra một nhãn hiệu điện thoại di động mà thôi, ngoài ra cũng không có gì."

Kim Dương Minh đứng trên ban công phòng 602, nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, người đang bị nhóm người bao vây ở phía dưới, với giọng điệu chua chát.

"Lão Dương, Lão Tứ đã trở lại rồi."

Quách Thiếu Cường phớt lờ Kim Dương Minh đang "Ghen ghét" mà quay sang Dương Thế Siêu nói.

"Mẹ kiếp, hắn bây giờ mới trở về, tao đã chờ mấy ngày rồi!"

Dương Thế Siêu đang nằm trên giường nghịch điện thoại di động, nghe thấy thì ngồi bật dậy.

Lẽ ra Lão Dương đã rời trường từ rất sớm, nhưng vì muốn ủng hộ buổi họp báo của Trần Hán Thăng và ăn một bữa chia tay nên cậu ấy đã đợi hơn một tuần.

"Lão Dương, mày cũng phải hiểu cho Tứ ca."

Tiểu Kim, người vừa mới phàn nàn về Trần Hán Thăng, giờ bỗng trở thành một "Thuyết Khách" nói: "Hắn chắc chắn có rất nhiều thứ ở đó, có thể bớt chút thời gian rảnh rỗi là tốt rồi. Mày là giao dịch viên ngân hàng, chẳng lẽ không nên đợi à?"

"Tiểu Kim, mày mặt dày thật."

Dương Thế Siêu mắng: "Gió chiều nào che chiều ý."

Lúc hai người đang tranh cãi, bèn nghe thấy tiếng cửa gỗ của ký túc xá mở ra, giọng nói quen thuộc của Trần Hán

Thăng lại vang lên: “Các anh em, có nhớ anh trai không?”

“Trần Ca!”

“Lão Tứ~.”

“Ông đây vì mày mà chờ lâu như vậy, nếu không sớm đã rời đi rồi.”

.....

Dù sao họ cũng là bạn cùng phòng đã sống cùng nhau nhiều năm như vậy, mối quan hệ của họ với Trần Hán Thăng rõ ràng sâu sắc và chân thành hơn, ngay cả Đới Chấn Hữu cũng đặt sách xuống và nhìn người bạn cùng phòng đã trở thành ông chủ lớn.

Trần Hán Thăng là một người khá đặc biệt, tuy tính cách lưu manh nhưng chưa bao giờ bắt nạt bạn cùng phòng, phong cách thường ngày cũng rất hào phóng, hơn nữa trước đó hắn đã từng khởi nghiệp nên khi đã trở thành ông chủ lớn, mọi người tối thiểu đều có cảm giác đó là điều đương nhiên, không còn bất ngờ nữa.

Nếu là Kim Dương Minh, chắc chắn sẽ không hòa nhã như vậy.

“Cơ bản đã thực hiện được ý tưởng lúc báo danh nhập trường.”

Trần Hán Thăng liếc qua khuôn mặt các bạn cùng phòng, trong lòng thầm thở dài.

Lúc đó khi báo danh, hắn đã biết rằng Kim Dương Minh thích khoe khoang, Đới Chấn Hữu hay hoài nghi, Lý Quyến Nam là một tên nhàm chán, Dương Thế Siêu nghiện Internet nghiêm trọng, Quách Thiếu Cường tính khí thất thường, nhưng Trần Hán Thăng nhất quyết đưa đám ngốc này ở cùng mình một cách thoải mái nhất.

Xung đột nhỏ đương nhiên khó tránh khỏi, nhưng xung đột lớn thì không có, Lão Dương và Kim Dương Minh từng muốn hợp tác để "Cô lập" Đới Chấn Hữu, nhưng Trần Hán Thăng đã ngăn cản.

"Nói chung, cuộc sống đại học vẫn rất vui vẻ."

Trần Hán Thăng nhìn bàn ghế và ban công trong ký túc xá, vài tháng sau, sẽ có sáu đứa nhỏ ngu ngốc khác cẩn thận đẩy cánh cửa gỗ của ký túc xá 602, chào đón câu chuyện của họ ở Đại học Tài chính.

.....

Chương 728: Bạn học đang thiếu niên (2)

Sau khi Trần Hán Thăng đến, chính là chuẩn bị cùng nhau ăn cơm chia tay người bạn cùng phòng đầu tiên sẽ rời trường, dời ký túc 602.

Trên thực tế, bầu không khí lúc đầu rất sôi nổi, Trần Hán Thăng và Quách Thiếu Cường cùng nhau giúp Dương Thế Siêu đóng gói hành lý, Kim Dương Minh gọi Lý Quyến Nam từ chi nhánh Hỏa Tiễn 101. Ngay cả Đới Chấn Hữu cũng muốn giúp đỡ.

Tuy nhiên, Lão Đới không thể chủ động hỏi, vì vậy cậu ta đã chuyển một chiếc ghế đến để ngồi bên cạnh xem, và khi thấy xót thứ gì đó, cậu sẽ nhặt nó lên, ho khan hai lần rồi quay trở lại ghế, tiếp tục để ý bất cứ thứ gì rơi xuống.

Thỉnh thoảng có nam sinh từ ký túc xá khác đến, dù sao đều là sinh viên lớp 2 Quản Lý Công. Mọi người đều muốn gặp "Cựu lớp trưởng" tuyệt vời Trần Hán Thăng. Rồi nói đùa với Dương Thế Siêu rằng: "Sau này trở thành một giám đốc ngân hàng thì đừng quên họ." những lời ngớ ngẩn kiểu như vậy.

Dương Thế Siêu cũng đáp lại bằng một tràng cười "Hahaha", như thể cậu ấy thực sự có thể trở thành giám đốc ngân hàng thật vậy, tóm lại, mọi người đều rất vui vẻ và quên mất rằng chuẩn bị có một cuộc chia tay.

Thu dọn xong mọi thứ, sáu người mỉm cười chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, nhưng khi Dương Thế Siêu đang định đi xuống

tầng đột nhiên dừng lại, sững sờ nhìn cánh cửa gỗ có chút bong tróc sơn.

“Đi nào.”

Kim Dương Minh cảm thấy kỳ lạ nên hét lên.

“Chờ một chút, tao dường như mất đi cái gì đó.”

Dương Thế Siêu sờ túi và nói.

Quách Thiếu Cường đi tới: “Không mang theo ví sao? Hôm nay bọn tao trả tiền, mày chỉ cần ăn uống là được.”

“Điện thoại di động ở đây, ví tiền ở đây, chìa khóa cũng ở đây, nhưng trong lòng trống rỗng, dường như quên cái gì.”

Dương Thế Siêu mở lại cửa, nhưng đi loanh quanh trong ký túc xá, cậu ấy cũng không tìm thấy thứ bị mất.

“Mày không mất linh hồn đấy chứ?”

Đới Chấn Hữu pha trò.

“Ông đây mất mày.”

Lão Dương trả lời Đới Chấn Hữu, sau đó yên lặng kiểm tra hết mọi thứ một lượt, chỉ có thể lắc đầu nói: “Đi thôi, nghĩ ra thì tính sau.”

Sáu người cùng nhau đi xuống tầng, khi đi ngang qua chỗ quản lý ký túc xá, Trần Hán Thăng chào hỏi dì như thường lệ.

Đây là chuyện thường tình của Trần Hán Thăng, dì cũng thích kiểu cậu bé nghịch ngợm ăn nói ngọt ngào này, nhưng điều đáng ngạc nhiên là Dương Thế Siêu, người trước đây đều trực tiếp đi qua, hôm nay cũng đến nói “Chào dì”.

“Lão Tứ.”

Sau khi bước ra khỏi chỗ quản lý ký túc xá, Dương Thế Siêu nói với Trần Hán Thăng: “Lần đầu tiên tao phát hiện ra

rằng dì trông hơi giống Trương Mạn Ngọc.”

“Mẹ kiếp!”

Trần Hán Thăng lấy ví ra: “Tao cho mày 2000 tệ, mày có thể mua một con chó dẫn đường, bị mù từ khi nào vậy?”

Những người khác đều cười ha hả, Dương Thế Siêu bất mãn nói: “Tao nói thật, tại sao trước đó tao lại không có chú ý nhỉ?”

“May là mày không chú ý đấy.”

Kim Dương Minh nháy mắt một cái: “Nếu không dì đi kiểm tra ký túc xá sẽ gặp nguy hiểm.”

“Biến, mẹ kiếp ai lại giống tên hèn như mày.”

Dương Thế Siêu đá Kim Dương Minh một cái, nhưng khi Trần Hán Thăng chuẩn bị lái xe, Lão Dương cau mày nói: “Lão Tứ, chúng ta tới khu Nghĩa Ô ăn cơm, mày còn lái xe làm gì?”

“Với sự nổi tiếng hiện tại của tao, có cần phải khoe khoang không?”

Trần Hán Thăng giải thích nói: “Lạnh, đã là tháng mười hai rồi, mày không cảm thấy lạnh sao?”

“Trời lạnh thì càng phải chạy chút.”

Dương Thế Siêu nói: “Chúng ta hãy đi qua con đường nhỏ và cùng nhau chém gió không tốt hơn à.”

“Tao đã đi trên con đường đó tám trăm lần rồi, có ý nghĩa gì chứ.”

Kim Dương Minh vặn lại, nhưng bữa hôm nay là vì Lão Dương, theo ý của cậu ta đi. Vì vậy đám người quyết định theo cậu ta đi bộ đến khu Nghĩa Ô.

Trên đường đi, Dương Thế Siêu bước đi tương đối chậm, không giống trước đây lao đầu về phía trước, dừng lại nhìn sân thể dục một lúc, đi đường vòng nhìn trung tâm hoạt động sinh viên đại học và quán trà sữa. Dù đã đi hết con đường, cậu cũng phải đứng lại một lúc lâu, lặng lẽ quan sát.

Sau đó, những người khác mới hiểu rằng hóa ra Lão Dương không muốn chia tay Đại học Tài Chính và khu Đại học Giang Lăng, Lý Quyến Nam đi vòng qua Dương Thế Siêu nhìn vào biểu cảm của thằng bạn.

"Mày đang làm gì đấy?"

Dương Thế Siêu lườm Lý Quyến Nam.

Lý Quyến Nam cười nói: "Không có gì, tao còn tưởng rằng Dương Ca đang khóc."

"Nghĩ nhiều rồi, hậu nhân Dương gia tướng nhà tao mà khóc sao?"

Dương Thế Siêu vòng tay qua cổ Lý Quyến Nam, vừa "Bắt nạt" cậu ấy vừa đi về phía nhà hàng.

Đây là những tên sinh viên cuối cấp, họ biết chính xác nhà hàng nào ở khu Nghĩa Ô là ngon nhất, bà chủ béo cũng biết Trần Hán Thăng.

Quách Thiếu Cường khéo léo chọn mấy món như thịt bò luộc, khoai tây, gà xào, thịt lợn xé ớt xanh… đều là món ăn thường ăn của sinh viên đại học, lại gọi thêm hai thùng bia Thanh Đảo, rót vào cốc uống.

Trong căn phòng nhỏ, không có đại gia trẻ tuổi tài sản trên 100 triệu tệ, cũng không có nhân viên cơ quan sắp đảm nhận vị trí ổn định, chỉ có anh em sống cùng nhau hơn ba năm.

Bây giờ một người ra đi trước, sau này sẽ ngày càng nhiều người ra đi, mọi người đang uống bia, phàn nàn về Đại học

Tài chính Kiến Nghiệp, những người bạn cùng phòng xung quanh và tương lai mù mịt.

“Ngôi trường này thực ra rất rác rưởi. Tao đã mất bốn năm tuổi trẻ, thậm chí còn không có bạn gái.”

“Dương ca, là do mày không có năng lực thôi. Tao và Tứ Ca, thêm cả Lý Quyến Nam, chúng tao đều có con gái.”

“Bây giờ có bạn gái thì làm gì, ngoại trừ Lão Tứ, ai trong hai người chắc chắn có thể đi từ trường học đến phòng hành chính dân sự, chỉ khoác lác thôi!”

“Quách Ca, lời này sai rồi…”

.....

“Tiệc chia tay” kéo dài hơn ba tiếng đồng hồ, sáu người uống ba két bia, Dương Thế Siêu say nhất, nôn hai lần.

Mấy người thay phiên nhau dìu cậu ấy trở về, lúc này trăng lạnh đã lên cao, trên đường đi ánh bạc lặng lẽ đung đưa, Dương Thế Siêu bị gió mát thổi qua, từ từ ngẩng đầu tỉnh lại, nhìn xung quanh.

Trần Hán Thăng, Kim Dương Minh, Quách Thiếu Cường, Đới Chấn Hữu và Lý Quyến Nam đều ở bên cạnh, nhưng ngày mai cậu ấy sẽ đi đến hành trình mới, và không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Không thể giải thích được, mũi của Dương Thế Siêu đột nhiên trở nên cay cay, trong hốc mắt có một dòng nước ấm áp dâng lên, nhưng cậu ấy là người Liêu Bắc, lại rất giữ thể diện nên đã nghiến răng ngăn hạt giọt nước mắt rơi xuống.

“Hụ……”.

Dương Thế Siêu quyết định chuyển hướng sự chú ý của mình: “Hãy cùng nhau hát một bài hát, hãy để tao bắt nhịp, các

mày đều biết bài "Tạm biệt" của Trương Chấn Nhạc chứ, album vừa được phát hành vào tháng 7 năm nay."

Cậu ấy nói xong, sợ mình cầm không được nước mắt, nên trực tiếp hướng mặt về gió lạnh hát:

Tớ sợ rằng mình không có cơ hội;

Nói với cậu hai tiếng 'tạm biệt';

Bởi có lẽ chẳng gặp lại cậu nữa;

Ngày mai tớ phải rời xa;

Nơi thân thương này và cậu rồi;

Phải chia ly;

Nước mắt mình không kìm được mà rơi ra;

.....

Lúc đầu chỉ có Dương Thế Siêu hát, sau đó Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh cũng hát theo, kỹ năng ca hát của họ không tốt, lại uống quá nhiều rượu nên cuối cùng biến thành tiếng hú thuần túy.

Nhưng trong lòng rất thoải mái, bởi vì ca từ của bài hát này rất phù hợp với hoàn cảnh, ban đầu mọi người chỉ quậy phá, sau đó mọi người đều xúc động.

Tớ sẽ mãi khắc ghi gương mặt cậu;

Và trân trọng kỷ niệm cùng trải qua;

Ngày tháng ấy sẽ mãi trong tim tớ;

Vĩnh viễn không bao giờ nhạt phai;

.....

Mượn rượu, đối mặt với ánh trăng, chia tay người bạn cùng phòng ba năm, đồng thời cũng chia tay thanh xuân của mình.

Sáng hôm sau, Dương Thế Siêu là người cuối cùng mở mắt, còn năm người còn lại đã thức dậy.

“Lão Dương, tao đưa mày đi nhà ga.”

Trần Hán Thăng vẫy chìa khóa xe nói.

“Không, không ai được tiễn tao.”

Dương Thế Siêu nhất quyết từ chối: “Không phải là tao không biết đường, mày cũng không phải là một người đẹp!”

“Mẹ kiếp cao giá thế, còn muốn người đẹp đưa tiễn sao.”

Trần Hán Thăng không ép buộc: “Sau khi lên tàu hãy gửi tin nhắn cho chúng tao nhé.”

“Biết rồi. Sau khi trở thành ông chủ, sao mày lại trở nên dài dòng vậy?”

Dương Thế Siêu lẩm bẩm, rửa ráy xong cầm vali lên, đi tới cửa vẫy bạn cùng phòng năm 602: “Các bạn nhỏ, tao đi đây, đừng nhớ tao nhé.”

“Lão Dương, đừng khóc nhé!”

Kim Dương Minh trêu chọc nói.

“Cút đi, ông đây sẽ khóc vì bọn mày sao?”

Dương Thế Siêu quay lưng lại một cách dứt khoát và nước mắt rơi xuống ngay lập tức.

Nhưng cậu ấy vẫn kiên trì, đợi khi ra khỏi ký túc xá, cậu ấy nhìn cây cối hoa lá không có gì nổi bật trong trường, tấm băng rôn mà cậu ấy từng chế giễu, nhà ăn mà cậu ấy từng thậm tệ chửi bới, hồ nhân tạo và sân bóng rổ…

Những điều này sẽ không bao giờ có thể quay trở lại.

Dương Thế Siêu cuối cùng cũng không kìm được, lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Hán Thăng.

“Alo!”

Trần Hán Thăng trả lời điện thoại.

“Lão Tứ, mày bật chế độ loa ngoài đi!”

Dương Thế Siêu hét lớn, tiếng khóc trong giọng nói rất rõ ràng.

Trần Hán Thăng dừng một giây, sau đó nghe thấy một tiếng bíp rồi mới nói: “Lão Dương, chế độ loa ngoài đã được bật.”

“Lão Tứ, có một điểm tao rất không hài lòng về mày, tính theo tuổi thì tao, hiển nhiên là lớn nhất, vì sao bốn năm qua mày lại như là lão đại trong ký túc xá?”

“Thiếu Cường, kiềm chế nóng nảy, lão Tứ có lúc so với mày còn nóng nảy hơn, nhưng nó có đầu óc, còn mày căn bản không dùng đến đầu óc.”

“Quyến Nam, hòa thuận cùng bạn gái mày đi, khi nào kết hôn nhớ nói cho tao biết, tao nhất định sẽ đi tham dự.”

“Tiểu Kim, nếu mày bớt khoe khoang, nói không chừng năm nhất đại học có thể sẽ tìm được bạn gái.”

“Lão Đới, nhìn bộ dạng mày mỗi ngày nằm ở trên giường kìa, mày không thể đi ra ngoài đi dạo được sao, sau này kiếm sống được nhờ cái đó không?”

Dương Thế Siêu mắng mọi người một lượt, rồi cuối cùng lau nước mắt: “Không sao, tốt rồi, ông tắt máy đây, cuối cùng tao vẫn rơi nước mắt vì lũ khốn bọn mày!”

.....

Chương 729: Giải đáp phiên bản hiện thực "Chúc ngủ ngon" của Lỗ Tấn

Cuộc chia tay với Dương Thế Siêu là khúc dạo đầu cho vở kịch "Tốt nghiệp và chia tay" trong ký túc xá 602.

Thứ nhất là Trần Hán Thăng, sau khi thân phận của hắn bị bại lộ hoàn toàn, hắn ít sống trong trường, một là không cần thiết, hai là rất dễ gây náo loạn, ba là trường học có lẽ sẽ không ủng hộ.

Cậu đã là người giàu rồi, còn lang thang trong khuôn viên trường làm gì, tăng thêm gánh nặng cho công tác bảo vệ của chúng tôi hả?

Từ bây giờ, cậu chỉ cần là một "công cụ" tốt của trường Đại học Tài chính là được, khi nào trường Đại học Tài chính cần Trần tổng, phiền Trần tổng xuất hiện và khuấy động hiện trường.

Thời gian còn lại, Trần tổng làm gì cũng không quan trọng, thỉnh thoảng trở lại khoe khoang trước mặt đàn em, thì nhà trường vẫn hoan nghênh, nhưng đừng ảnh hưởng đến trật tự giảng dạy bình thường của chúng tôi .

Về phần Đới Chấn Hữu và Quách Thiếu Cường, họ sẽ không đến sau kỳ nghỉ đông nữa, cha mẹ họ đã giúp họ tìm công việc thực tập ở quê nhà.

Tiểu Kim là người gốc Kiến Nghiệp, có gia cảnh tốt nên sang năm có thể sẽ không đến trường đúng giờ.

Chỉ có Lý Quyến Nam, vì cậu ấy vẫn còn một công việc bán thời gian trong Hỏa Tiễn 101, cậu ấy có bạn gái là một sinh viên năm cuối, do đó 100% sẽ sống trong ký túc xá cho đến khi tốt nghiệp.

“Tao đi nói chuyện với hiệu trưởng Lục, có việc gì thì gọi điện thoại cho tao. Dù sao tao cũng ở Kiến Nghiệp.”

Trần Hán Thăng vỗ vai người này, xoa đầu người kia, cười chuẩn bị rời đi.

Kim Dương Minh khóe miệng mấp máy, đại khái là muốn cùng Trần Hán Thăng nói cái gì đó, nhưng trên mặt lại có chút do dự, khi cuối cùng hạ quyết tâm nói chuyện, thì Lý Quyến Nam đã lên tiếng trước.

“Trần Ca…”

Lý Quyến Nam gọi từ phía sau.

“Sao?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại.

“Tao muốn làm việc ở Quả Xác sau khi tốt nghiệp.”

Lý Quyến Nam chân thành nói: “Tao không muốn chia tay sau khi tốt nghiệp, vì vậy tao muốn ở lại Kiến Nghiệp và thử một lần. Trần Ca, tao có thể làm bất cứ công việc gì, tao sẽ không bao giờ tiết lộ mối quan hệ của tao với mày…”

“Việc nhỏ mà.”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: “A Nam, với tính cách và tư chất của mày, nhà máy có thể dễ dàng sắp xếp cho mày một vị trí, nhưng điều tao muốn nói là nếu mày trở về quê hương, tương lai và cơ hội có thể còn lớn hơn.”

“Tao có thể có cơ hội gì đây? Một sinh viên trường hạng hai, tư chất và năng lực đều rất bình thường.”

Lý Quyến Nam sờ đầu cười: “Chỉ cần không chia tay là được.”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm Lý Quyến Nam một lúc, gật đầu và nói: “Chỉ cần mày cảm thấy hạnh phúc là được, mày có thể liên hệ trực tiếp với Nhiếp Tiểu Vũ, cô ấy sẽ sắp xếp cho mày.”

“Cám ơn Trần ca!”

Lý Quyến Nam nói xúc động nói cảm ơn .

Trần Hán Thăng huýt sáo, lắc đầu bước xuống tầng.

Sau khi bị Lý Quyến Nam cắt ngang, Kim Dương Minh đột nhiên chán nản nên quyết định ngồi chơi game.

Quách Thiếu Cường nói đùa với Lý Quyến Nam, Đới Chấn Hữu tiếp tục nhìn chăm chú, chỉ có Kim Dương Minh là rất không vui, và không ngừng hướng về người đàn ông trung thực Lý Quyến Nam phàn nàn.

“Lý Quyến Nam, mày đừng lớn tiếng nữa được không!”

“Lý Quyến Nam, đừng đứng bên phải che ánh sáng mặt trời của tao.”

“Mày đừng đứng ở bên trái, làm mỏi cánh tay tao!”

.....

Sau khi Trần Hán Thăng ra khỏi ký túc xá, đầu tiên hắn đến cốp xe Land Rover để lấy một chiếc túi, sau đó đi bộ đến tòa nhà hành chính của Đại học Tài chính.

Dọc đường, người quen không ngừng chào hỏi, vốn cần đi năm phút nhưng lại mất mười lăm phút mới đến, sau khi đến tòa nhà hành chính, Trần Hán Thăng đầu tiên rẽ vào văn phòng của đoàn trường.

“Thầy Vu,thầy giáo Tiểu Quan.”

Trần Hán Thăng mỉm cười chào hỏi.

“Ha ha, ngôi sao của Đại học Tài Chính tới rồi, mấy ngày nay chúng tôi đều nói về cậu đấy.”

Vu Dược Bình nhìn thấy Trần Hán Thăng, trên khuôn mặt mũm mĩm nở nụ cười vui vẻ.

Quan Thục Mạn, người “Đen, Cao và thẳng” cũng vẫy tay chào, đây là những người “bạn cũ” của Trần Hán Thăng ở Đại học Tài chính, họ cũng đã chứng kiến sự thăng tiến trong mơ và bước chân của Trần Hán Thăng.

Chân thực là Trần Hán Thăng rất quen thuộc với họ, hắn thường xuyên nhìn thấy họ ở trường, thậm chí Quan Thục Mạn còn bị học sinh lưu manh này trêu đùa.

Trong mơ là Trần Hán Thăng tích lũy tài sản quá nhanh, khởi nghiệp bằng chiếc xe ba bánh, giờ là người sáng lập kiêm ông chủ lớn của một nhà máy điện tử hàng trăm người, đồng thời là một tỷ phú trẻ.

Trên thực tế, có một Sử Chính Đông khác trong văn phòng đoàn trường, nhưng Trần Hán Thăng có mâu thuẫn với anh ta nên thường phớt lờ nhau luôn.

Nhưng hôm nay Sử Chính Đông khá bất thường, sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, anh ta rất lịch sự nói: “Hán Thăng, đã lâu không gặp.”

Giọng điệu có chút xấu hổ, nhưng hiếm khi có thể chủ động như thế này.

Quan Thục Mạn cười thầm trong lòng, chắc đây là sức mạnh của “Khả năng kiếm tiền”, tài sản ròng của Trần Hán Thăng nếu xếp vào Học viện Quốc Giáo, phụ huynh học sinh cũng khó có ai bì kịp.

Trần Hán Thăng hếch cằm, như để đáp lại lời chào của Sử Chính Đông, rồi đưa cho Lão Vu một điếu thuốc Trung Hoa: "Nói gì về em vậy? Nếu thầy có bản lĩnh, tại sao không giới thiệu cho em vài cô sư muội xinh đẹp chứ."

"Làm ông chủ lớn rồi mà vẫn còn không nghiêm túc như vậy."

Vu Dược Bình nói: "Có người nói cậu còn trẻ có triển vọng, có người nói cậu còn quá trẻ, chưa trải qua thất bại lớn, dù sao hiện tại đếu nói tới thất bại mới là may mắn."

"Thật là một quan điểm ngu ngốc."

Trần Hán Thăng khinh bỉ nói: "Tại sao những người trẻ tuổi phải thất bại, mẹ kiếp ai đã nói như thế về em, em chúc gia đình người phúc như Đông Hải."

"Ha ha ha…"

Vu Dược Bình cười toe toét, anh ấy đã làm việc trong đoàn thanh niên của trường nhiều năm như vậy, Trần Hán Thăng có lẽ là một trong những sinh viên kiêu ngạo nhất mà anh ấy đã từng gặp.

Sử Chính Đông lau mồ hôi, thực ra anh ta cũng có ý nghĩ này, nhưng không nói ra, nếu không hôm nay sẽ bị người ta giễu cợt.

Sau khi hút một điếu thuốc, Trần Hán Thăng định tìm hiệu trưởng Lục Cung Siêu, hắn còn tiện tay lấy từ trong túi ra một vài chiếc hộp tinh xảo, vừa đặt lên bàn của Vu Dược Bình và Quan Thục Mạn vừa nói: "Em có cầm theo món quà nhỏ tặng cho thầy cô."

"Ồ!"

Quan Thục Mạn mở gói ra và thấy đó là một chiếc điện thoại Quả Xác màu đỏ mã não, thì hài lòng nói: "Mấy ngày

trước tôi còn đang định mua nó, nhưng màu này đã hết hàng ở Tô Ninh.”

“Sau này đừng mua nó nữa.”

Trần Hán Thăng thoải mái nói: “Trước khi cô giáo Quan tìm được bạn trai, Quả Xác sẽ cung cấp điện thoại di động miễn phí.”

“Ồ~.”

Quan Thục Man che miệng cười nói: “Vì phúc lợi này, tôi quyết định lại độc thân thêm mấy năm.”

“Tôi sẽ mang nó về nhà cho chị dâu cậu.”

Vu Diệu Bình đặt nó trong tay nói.

Trần Hán Thăng đã tặng điện thoại di động một cách phô trương như vậy, mặc dù Sử Chính Đông đang cúi đầu chép giáo án nhưng anh ta cảm thấy rất ngại ngùng.

Giống như trong ký túc xá trường đại học có người mua đồ ăn vặt, ai cũng có một ít, trừ một người bạn cùng phòng, có thể người bạn cùng phòng đó không thiếu những đồ ăn vặt này, nhưng nhất định trong lòng sẽ rất khó chịu.

Sử Chính Đông cũng không mong đợi nhận được món quà của Trần Hán Thăng, sinh viên này luôn kiêu ngạo, còn hành động thì ngông nghênh, các quy tắc sẽ không kiểm soát được hắn.

Ngay khi Sử Chính Đông định giả vờ như không để ý, định “Qua loa” cho xong, thì anh ta nghe thấy một tiếng “cạch”, trên bàn anh ta cũng có một chiếc hộp đựng điện thoại Quả Xác.

“Cái này……”.

Sử Chính Đông ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Tặng cho anh đấy, giữ làm kỷ niệm.”

Trần Hán Thăng đặt hộp xuống, rồi mỉm cười rời đi.

“Ôi, khách khí quá, thật không ngờ.. .”

Sử Chính Đông có chút “Bất ngờ”, trong lòng không khỏi khen ngợi Trần Hán Thăng, khó trách hắn có thể làm nên chuyện lớn như vậy, tấm lòng, thái độ cởi mở như vậy…

Không đúng, tại sao nút điện thoại này lại là giả?

Khác với chiếc điện thoại Quả Xác mà Quan Thục Mạn có được, “Điện thoại” của Sử Chính Đông có kích thước và hình dáng giống hệt nhau, nhưng hoàn toàn không bật được cũng không có chỗ cắm sạc.

“Mẹ kiếp, máy mô hình!”

Sử Chính Đông bực tức một lúc, anh ta cho rằng đây là một sự xúc phạm, nhưng khi sắp ném đi thì anh ta đột ngột dừng lại.

Đây là món quà của tỷ phú Trần Hán Thăng, bản thân ý nghĩa của nó phải lớn hơn đồ thật chứ.

Bên cạnh đó, đường phố tràn ngập điện thoại Quả Xác nhưng điện thoại mô hình thì rất ít.

“Khó trách Trần Hán Thăng nói để lại làm kỷ niệm, chắc là đặc biệt tặng cho mình.”

Sử Chính Đông càng nghĩ thì càng cảm thấy đúng, anh ta đã thử đặt mẫu điện thoại di động màu xám bạc lên hộp đựng bút, không ngờ màu sắc hợp đến vậy.

Đặc biệt, có ba từ “Định nghĩa lại” ở mặt sau của điện thoại di động mô hình, đây có lẽ là khẩu hiệu quảng cáo của điện thoại di động Quả Xác “Định nghĩa lại điện thoại di động”,

nhưng nó lại rơi vào mắt Sử Chính Đông, khiến anh ta phải suy nghĩ sâu sắc.

"Định nghĩa lại" có thể không chỉ là định nghĩa điện thoại di động mà còn có ý định nghĩa lại giáo dục.

"Trần Hán Thăng có lẽ đã dùng điều này để nhắc nhở mình không nên tiếp tục phương pháp giáo dục trước đây. Vì mình là giáo viên của Đại học Tài chính, mình nên đối xử bình đẳng với tất cả sinh viên và không nên thiên vị Học viện Quốc Giáo …"

Sử Chính Đông thầm nghĩ, có lẽ Trần Hán Thăng còn có hàm ý sâu sắc hơn.

Tuy nhiên, bản thân Trần Hán Thăng lại ngẩn ngơ trước cửa văn phòng của hiệu trưởng Lục: "Chết tiệt, mình nhớ ở đây có một chiếc máy mô hình, chẳng lẽ vừa rồi đã vô tình đưa cho Sử Chính Đông rồi?"

"Quên đi, hiện tại lấy lại cũng không thích hợp."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Dù sao thì Sử Chính Đông cũng không thích mình, cho nên đưa cho anh ta một chiếc điện thoại di động thật thì hơi phí, điện thoại mô hình là phù hợp."

.....

Chương 730: Chơi lớn quá không xử lý được.

“Hán Thăng, sao không đi vào?”

Khi hiệu trưởng Lục Cung Siêu nhìn thấy Trần Hán Thăng, ông ấy đã rất ngạc nhiên vì hắn đã đứng ngẩn ngơ ở cửa một lúc.

“Không có gì, vừa rồi có thể là em cầm nhầm đồ.”

Trần Hán Thăng bước vào văn phòng, hắn lấy ra một hộp điện thoại di động khác, sau khi cẩn thận xác nhận đó không phải là hàng mô hình, hắn đưa nó cho Lục Cung Siêu nói: “Em muốn nhờ hiệu trưởng Lục đưa ra một số lời khuyên quý giá giúp Quả Xác tìm thấy những thiếu sót để chúng em có thể hoàn thiện hơn.”

Lục Cung Siêu là lãnh đạo trường cấp phó tỉnh, vì vậy ông ấy không thể tùy tiện như Vu Dược Bình và Quan Thục Mạn, nên cần phải tìm một cái cớ “Nghe có vẻ hợp lý”.

“Hán Thăng thật có tâm.”

Lục Cung Siêu không từ chối, nhẹ nhàng đặt lên bàn, đối với ông ấy mà nói, điện thoại di động chỉ là vật dụng hàng ngày, đặc biệt đây là quà của “Đệ tử ruột”.

Lão Lục là lãnh đạo đã hỗ trợ Trần Hán Thăng nhiều nhất trong số các lãnh đạo của trường Đại học Tài chính, từ Hỏa Tiễn 101 đến quán trà sữa, nếu không phải quy mô của Quả Xác quá lớn và đã vượt quá khả năng của Lục Cung Siêu thì ông ấy vẫn sẵn sàng giúp thúc đẩy nó.

Ngoài những khía cạnh này, chính Lão Lục là người đã đặc biệt nói giúp với các giáo viên về việc Trần Hán Thăng bỏ học.

“Gần đây bận rộn không?”

Lục Cung Siêu rót cho Trần Hán Thăng một tách trà.

“Cũng không bận lắm, em không cần phải làm gì nhiều.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Quản lý chuyên nghiệp có thể chia sẻ phần lớn công việc, em chỉ cần chú ý đến một số vấn đề chính.”

“Ừm.”

Lục Cung Siêu khẽ gật đầu, những gì Trần Hán Thăng nói cho thấy sự tự tin và khả năng kiểm soát của hắn đối với phương hướng phát triển của nhà máy.

Đây là một điều tốt, Quả Xác càng nổi tiếng thì ảnh hưởng của Trần Hán Thăng càng lớn, và Đại học Tài chính Kiến Nghiệp, là trường cũ của hắn, sẽ trở nên nổi tiếng theo.

Mặc dù hiệu trưởng Lục là giáo sư kinh tế học, nhưng ông ấy không vội vàng đưa ra ý kiến về hoạt động của Quả Xác, hai người chỉ trò chuyện về cuộc sống hàng ngày. Thậm chí Lão Lục còn quan tâm đến tình trạng ôn tập thi tuyển sau đại học của Thẩm Ấu Sở.

“Hán Thăng.”

Lục Cung Siêu cũng nói về việc học cao học của Trần Hán Thăng: “Nhà trường sẽ giúp cậu sắp xếp việc học cao học. Cũng không cần cậu chọn giáo viên hướng dẫn, không cần tham gia các lớp học và việc thi cử sẽ cố gắng miễn giảm. Khi ra trường sẽ cấp bằng tốt nghiệp và chứng chỉ cho cậu là được.”

“Còn có thể như vậy sao?”

Trần Hán Thăng chớp mắt: “Em cảm thấy việc học cao học của mình … rất cô đơn?”

“Hả ~.”

Lục Cung Siêu cười nói: “Cậu thỉnh thoảng xuất hiện ở trường học cũng không sao, tôi tin tưởng cậu sẽ không thực sự cô đơn đâu.”

Trần Hán Thăng ha ha một tiếng, vui vẻ nói chuyện với Lão Lục xong, buổi trưa ăn cơm ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, trước khi đến nhà máy, hắn rẽ vào văn phòng Hỏa Tiễn 101 trên đường Thiên Nguyên Đông.

Một số “Ổ” của Trần Hán Thăng ở khu Đại học Giang Lăng tương đối gần nhau, nếu lấy Đại học Tài chính làm trung tâm thì văn phòng Hỏa Tiễn 101 cách khoảng 2 km về phía tây, khu dân cư Thiên Cảnh Sơn cách khoảng 1,8 km về phía tây và quán cà phê của Thương Nghiên Nghiên cách khoảng 2,5 km về phía nam và Nhà máy Điện tử Quả Xác ước tính cách đó 6km vì nó nằm ở vùng ngoại ô.

Nhưng khoảng cách này chỉ là vấn đề đơn giản.

“Ừm~.”

Ngay khi Trần Hán Thăng đỗ xe, cửa hàng của Chung Kiến Thành bên cạnh đã chú ý đến.

Những người chuyển phát nhanh này là “Đồng nghiệp cũ” của Trần Hán Thăng, họ thường cùng nhau chơi bài, chơi cờ, cùng nhau chém gió, tuy nhiên, sau khi Trần Hán Thăng chính thức tiết lộ thân phận của mình, ngoại trừ Chung Kiến Thành lọc lõi đời ra, những người khác đều rất ngạc nhiên và bàn tán trong một khoảng thời gian dài.

“Lão Chung, Hán Thăng đến rồi.”

Ai đó hét lên.

Chung Kiến Thành ngậm điếu thuốc trong miệng đi ra, nhìn chăm chú rồi sốt ruột xua tay: "Tôi biết là Trần Hán Thăng, nhưng hắn có ba đầu sáu tay sao, mà các cậu cứ nhìn chằm chằm hắn không không làm việc vậy?"

"Lão Chung, anh thường nhắc đến nhiều nhất đấy."

Nhân viên chuyển phát nhanh cười nói: "Anh thường nói Hán Thăng là học trò hơn sư phụ, tre già măng mọc."

"Chẳng lẽ không phải vậy sao?"

Chung Kiến Thành nói một cách hùng hồn: "Công việc bán thời gian đầu tiên của Trần Hán Thăng ở trường đại học là lính dưới trướng của tôi, nhưng đứa trẻ này rất thông minh, nên đã học được mọi cách kinh doanh từ tôi, các cậu lại bày đặt văn thơ với tôi nữa."

"Vậy sao?"

Nhân viên chuyển phát nhanh gãi đầu: "Lục và Lam cùng là một màu mà…"

"Lão Chung, chút học vấn như vậy của ông đừng ra vẻ trước mặt họ nữa."

Trần Hán Thăng đi tới mỉm cười nói: "Ông còn không thể nói ra được bốn tác phẩm kinh điển, còn không biết ngại mà đòi dạy dỗ người khác."

"Mẹ kiếp, đây là cái mà trẻ con đều biết!"

Chung Kiến Thành bất mãn nói: "Bốn tác phẩm nổi tiếng là "Tây Du Ký", "Tam Quốc Chí", "Thủy Hử" và "Phong Thần Bảng" phải không?"

"Sai."

Trần Hán Thăng trịnh trọng lắc đầu: ""Phong thần bảng" sẽ được thay thế bằng "Hoàn Châu Cách Cách", không có "Hoàn

Châu Cách Cách" thì còn được gọi là Tứ đại kiệt tác nữa không?"

"Thật không?"

Lão Chung luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng ông ấy lại quên mất cái tên "Hồng Lâu Mộng", hay "Phong Thần Bảng" trong lòng ông ấy giống như một kiệt tác hơn.

Trần Hán Thăng lấy ra hai bao Trung Hoa chưa mở và ném chúng cho những "Đồng nghiệp cũ" để họ tự do phân phát.

Mặc dù tiền lương của nhân viên chuyển phát nhanh không thấp, nhưng thường không đủ khả năng để mua Trung Hoa, Trần Hán Thăng giờ đã là người nổi tiếng, nên mọi người xúm lại để đặt câu hỏi.

Trong khi Trần Hán Thăng vừa trả lời, hắn vừa đưa một điếu thuốc cho Lão Chung. Lão Chung gật đầu trong lòng. Trần Hán Thăng tính cách có chút hung hăng và bất cần, nhưng hắn rất giỏi trong việc giải quyết công việc, hơn nữa hắn có bằng cấp chính quy, loại người như vậy rất dễ dàng để thành công.

Lão Chung tuy chưa từng đọc sách nhưng ông ấy rất "Hiểu chuyện", Trần Hán Thăng với thân phận như vậy mời mình hút thuốc, Lão Chung cũng lấy bật lửa ra châm thuốc cho mình và Trần Hán Thăng.

Chỉ có qua lại "Sòng phẳng" như vậy thì mối quan hệ mới ngày càng sâu đậm.

"Dạo này công việc thế nào?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Đừng nói nữa."

Lão Chung nhổ một miếng nước bọt: "Ngày hôm qua vừa tiếp quản nghiệp vụ kinh doanh từ một công ty, đã thương

lượng xong 50 nghìn nhân dân tệ một năm. Vào buổi tối, tôi đã yêu cầu trưởng phòng hậu cần đến trung tâm tắm hơi. Kết quả là bốn người chúng tôi đã tiêu hơn 20 nghìn nhân dân tệ, sau khi trừ chi phí thì bị lỗ rồi."

"Không có gì sai cả!"

Trần Hán Thăng vui vẻ nói: "Tiền kiếm được phải được tiêu một cách khôn ngoan. Đúng rồi, chị dâu đâu?"

"Cậu tìm cô ấy có chuyện sao?"

Chung Kiến Thành sửng sốt, ông ấy nghĩ rằng Trần Hán Thăng đến đây để khoe khoang.

Trần Hán Thăng nói "Ừ" một tiếng: "Tôi được đưa cho một danh sách các loại thuốc đông y. Tôi đã đến ba bệnh viện trong top để được tư vấn. Bác sĩ nói rằng tôi có thể uống được, nhưng hiệu quả thì khó nói. Chị dâu là xuất thân từ vùng nông thôn. Chị ấy có thể quen thuộc với những thứ này. Tôi muốn hỏi ý kiến của chị ấy."

"Cái này thì cậu tìm đúng chỗ rồi, bố vợ tôi từng là bác sĩ chân đất ở nông thôn."

Chung Kiến Thành trả lời: "Cô ấy ở trên tầng, đang xem hai cháu gái của cậu làm bài tập."

Trần Hán Thăng ném tàn thuốc rồi chạy lên cầu thang, một lúc sau hắn đi xuống, vẫy tay rời đi, như thể hắn đặc biệt đến đây để tham khảo ý kiến.

Lão Chung rất tò mò, nhưng cũng có chút lo lắng, đứa trẻ này không lẽ đang có bệnh sao.

"Hán Thăng hỏi cô cái gì?"

Chung Kiến Thành lên tầng hỏi vợ.

“Hắn lấy ra một đơn thuốc, cùng tôi xác nhận tác dụng cùng tác dụng phụ của phương thuốc này, thực ra đều thuốc bồi bổ thân thể và dược liệu, tôi cảm thấy không có vấn đề gì.”

Vợ của Chung Kiến Thành nói: “Hán Thăng tương đối thận trọng. Trên thực tế, hắn đã hỏi thăm bệnh viện y học cổ truyền có tiếng của Trung Quốc.”

“Ồ.”

Chung Kiến Thành gật đầu: “Danh sách thuốc đó có tác dụng gì?”

Chị Chung ghé sát vào tai chồng thì thầm điều gì đó với giọng nhỏ nhẹ.

Chung Kiến Thành sau khi nghe xong, ông ấy lẩm bẩm một mình: “Tôi biết đứa trẻ này sẽ không chịu ngồi yên mà. Ngay sau khi sự nghiệp ổn định, hắn sẽ bắt đầu lao vào những thứ khác … Tuy nhiên, hắn không lo lắng về việc chơi lớn quá sẽ không kiểm soát được sao?”

.....

Chương 731: Anh trai tốt nỗ lực để "Lót đường" cho em gái.

Trần Hán Thăng đã xác minh được độ an toàn của phương thuốc đông y từ nhiều kênh khác nhau, biết rằng không có tác dụng phụ, cuối cùng hắn cũng yên tâm.

Tuy nhiên, khi nào sử dụng nó còn phụ thuộc vào tình hình cụ thể.

Sau khi Trần Hán Thăng trở lại văn phòng, hắn mở hộp thư của mình để kiểm tra các loại báo cáo do cấp dưới gửi đến, bây giờ là nửa đầu của tháng 12, nên điện thoại di động Quả Xác gia nhập thị trường khoảng 10 ngày, nhưng doanh số bán hàng trực tuyến và đại lý vượt quá 80 nghìn chiếc.

Đối với Nokia và Motorola, thành tích này chỉ là một phần nhỏ không có gì ngạc nhiên, tuy nhiên, trong nhóm các "Nhà lắp ráp" nội địa, Quả Xác đã bắt kịp Haier và Lenovo.

Quả Xác lại chỉ chú trọng sản xuất điện thoại di động, nên trừ khi Haier không bán tủ lạnh, Lenovo không bán máy tính, Tcl không bán tivi, còn cứ theo đà này sớm muộn gì cũng bị vượt qua.

Ngoài ra, Quả Xác còn có "Cộng đồng Quả Xác", miễn phí đăng ký, đăng và đọc các bài đăng. Hoạt động giảm giá cho thành viên QQ.

Có vẻ như nó không kiếm được tiền, nhưng trên thực tế, nó đang thu hút người dùng từ các nền tảng trực tuyến như Cộng

đồng Tieba và Tianya, lấy số lượng bù chất lượng.

Chỉ có một điều không được tốt lắm là "Lịch sử tình trường của Trần Hán Thăng, người sáng lập Quả Xác" vẫn là chủ đề bàn tán sôi nổi.

Mặc dù bộ phận mạng đã ngăn chặn rất nhanh nhưng trong phần trả lời của một số bài đăng không liên quan, vẫn có những cuộc tranh luận ngớ ngẩn về việc bà chủ của Quả Xác là "Hoa khôi Đại học Đông Đại" hay "Hoa khôi Đại học Tài chính."

"Nếu như ở chỗ này không xảy ra tình thế khó xử, tôi lộn đầu ăn ba cân cứt!"

Trần Hán Thăng tin rằng đây là dây dẫn nổ, nên lập tức gọi cho Hoàng Lập Khiêm, người phụ trách bộ phận mạng, đến để thảo luận với hắn: "Lão Hoàng, anh xem cái này có hiệu quả không? Anh có thể thiết lập nó ở chế độ nền và thay đổi tên của tôi thành một ký hiệu như ***."

"Cái này……".

Hoàng Lập Khiêm suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không thích hợp, bởi vì cư dân mạng rất thông minh, nếu gõ không được 'Trần Hán Thăng', mọi người sẽ dùng từ đồng âm 'Trần Hán Thăng' để thay thế, và thậm chí họ cũng có thể sử dụng 'Chen Hanjiang' …"

"Hiểu rồi."

Trần Hán Thăng không để Hoàng Lập Khiêm nói tiếp, hắn cũng thường xuyên sử dụng những chiêu trò này, hắn không ngờ rằng một ngày nào đó mình lại trở thành "Nạn nhân" của bạo lực mạng.

Hoàng Lập Khiêm ở bên cạnh chỉnh lại kính, lén xem trộm tin tức mấy ngày nay khi xóa bài đăng trên cộng đồng Quả

Xác, cũng biết được rất nhiều giai thoại, không ngờ Trần tổng lại là một thanh niên phong lưu như vậy.

“Trước tiên xử lý các bài đăng, kỹ sư Hoàng bình thường anh làm việc chăm chỉ chút, tăng cường kiểm tra, đừng để bất kỳ bài đăng nào về tôi xuất hiện.”

Trần Hán Thăng ném một điếu thuốc qua: “Hơn nữa, tôi còn có một chuyện muốn cùng anh thương lượng.”

“Mời nói.”

Hoàng Lập Khiêm muốn giúp châm thuốc nhưng Trần Hán Thăng lại xua tay, ra hiệu rằng không cần phải khách sáo như vậy.

“Doanh số bán hàng của trung tâm mua sắm Quả Xác gần đây ngày càng cao. Chúng ta có nên thêm một số sản phẩm mới không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Ừm?”

Hoàng Lập Khiêm có chút kỳ lạ: “Chúng ta chỉ có hai sản phẩm là điện thoại di động và mp4.”

“Đây là sản phẩm chính, còn có thể bán một số sản phẩm phụ trợ.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Ví dụ, vỏ điện thoại di động Quả Xác chính hãng, kính cường lực và tai nghe mp4 do Quả Xác sản xuất. Trong tương lai, chúng ta có thể bán một số trang phục của Quả Xác, thậm chí cả văn phòng phẩm và ô của Quả Xác… Anh có thể thử những cái này xem sao, trung tâm mua sắm không thể chỉ bán điện thoại di động và mp4, đúng không?”

“Như vậy sao…”

Hoàng Lập Khiêm sờ lên vầng trán hói của mình, cố gắng theo kịp suy nghĩ của ông chủ.

"Sau một vài năm, sức ảnh hưởng của trung tâm mua sắm Quả Xác sẽ ngày càng lớn hơn, chúng ta sẽ giới thiệu với các thương nhân và thương hiệu khác để họ cũng đến tham gia vào."

Trần Hán Thăng không biết nghĩ đến điều gì, hắn dừng một chút: "Ví dụ như tôi có một người bạn có mẹ làm đại lý cho một loại mỹ phẩm Hàn Quốc. Những thứ này hoàn toàn có thể đưa lên. Khi trung tâm mua sắm Quả Xác phát triển đến một quy mô nhất định, thì có thể hoạt động một cách độc lập."

"Hóa ra là ông chủ đang lên kế hoạch thương mại điện tử."

Hoàng Lập Khiêm cuối cùng cũng hiểu, đây có phải định làm Taobao thứ 2 không?

"Đây là ý tưởng của tôi. Kỹ sư Hoàng trở về thương lượng với kỹ sư Triệu và những người khác, trước cuối tháng đưa ra một phương án cụ thể cho giám đốc Khổng."

Trần Hán Thăng ngả người ra sau, chiếc ghế phát ra tiếng "Cạch cạch": "Nghe có vẻ đơn giản, nhưng quá trình này thực sự rất phức tạp. Các nhà sản xuất kính cường lực, ốp điện thoại, quần áo và văn phòng phẩm phải có chất lượng cao. Chúng ta đang dần thay đổi loại hình trung tâm mua sắm, đừng đập phá thương hiệu của chính mình."

"Hiểu rồi."

Hoàng Lập Khiêm bình tĩnh gật đầu, giám đốc Khổng từng nói rằng ông chủ có một "Bộ ba", cụ thể là nhà máy điện tử, cộng đồng Quả Xác và công ty đầu tư thiên thần.

Hiện tại, cả nhà máy điện tử và cộng đồng Quả Xác đều có một tương lai tươi sáng, về mặt đầu tư mạo hiểm, ngoại trừ "Audition" đã đầu tư, thì đều án binh bất động.

“Có lẽ là do dự, dù sao cũng không phải dân chuyên nghiệp.”

Thật đáng tiếc cho Hoàng Lập Khiêm, nếu anh ấy giàu có như ông chủ thì ít nhất anh ấy đã đầu tư vào rất nhiều cổ phiếu tiềm năng, chúng chắc chắn là những dự án có lãi.

Ngay khi Lão Hoàng nghĩ rằng tầm nhìn của mình chính xác hơn của Trần Hán Thăng, thì một tiếng gọi giòn giã vang lên từ cửa.

“Anh trai!”

Một cô gái mười bảy, mười tám tuổi, mặc áo khoác lông vũ hoạt hình, quần nỉ bó sát, đi đôi bốt da mềm, xinh đẹp đứng ở cửa.

“Trần tổng, vậy tôi đi bận trước.”

Hoàng Lập Khiêm biết cô gái này, “Công chúa Quả Xác” Trần Lam, em gái của ông chủ.

“Được rồi, gửi email cho tôi nếu anh có bất cứ việc gì.”

Trần Hán Thăng đáp lại bằng một nụ cười, nhưng khi hắn quay sang Trần Lam, lại tỏ vẻ chán ghét: “Trần Lam, nếu em nghĩ rằng thời gian quá nhiều tại sao không tìm một anh chàng đẹp trai để yêu, cứ đến đây bám lấy anh là sao?”

“Anh, thuyết phục em có ích lợi gì?”

Trần Lam nói thẳng: “Đi thuyết phục đẹp trai đi, em cũng rất muốn yêu đẹp trai.”

Trần Hán Thăng sửng sốt, không nhịn nổi mà giơ ngón tay cái lên: “Em gái, tư duy được đấy.”

“Vốn là như thế mà.”

Trần Lam ở chỗ anh trai, nên hoàn toàn thoải mái, ngã người xuống ghế sô pha, thở dài nói: “Anh à, em tìm ra một

quy luật, xem mãi không chán.”

“Ồ, vậy thì đừng xem nữa.”

Trần Hán Thăng không muốn tiếp tục nói chuyện.

Tuy nhiên, tính cách của Trần Lam cũng giống với Trần Hán Thăng, bản thân không hề xấu hổ mà còn tự nói với mình: “Em từng gặp rất nhiều anh chàng đẹp trai khi báo danh ở trường cấp ba, nhưng tất cả họ đều biến mất khi trường học bắt đầu khai giảng. Khi em tốt nghiệp, tất cả họ đều xuất hiện trở lại, bây giờ điều tương tự cũng xảy ra ở trường đại học, hôm đó em đã thấy rất nhiều Kim Thành Vũ và Lương Triều Vỹ, tại sao họ lại biến thành Vương Bảo Cường sau khi huấn luyện quân sự chứ.”

“Đó là bởi vì khi em đi báo danh, lòng tràn đầy hy vọng và phấn khích, trong tiềm thức đã làm đẹp thêm cho họ.”

Trần Hán Thăng khẽ khịt mũi: “Có rất ít nam sinh như anh, ba năm liền là nam sinh đẹp trai nhất trường Đại học Tài chính…”

“Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa.”

Trần Lam không vui khi nghe anh trai khoe khoang, vì vậy cô ấy đứng dậy và nắm lấy gấu áo khoác, xoay nó một vòng, tâng bốc nói: “Áo khoác ngoài là do chị dâu Tiểu Ngư Nhi mua cho đấy, em thấy nó siêu ấm áp; Quần lông cừu là do chị dâu Tiểu Sở mua, em thấy siêu ấm; đôi bốt là do tình nhân của anh, chị Nghiên Nghiên mua, chúng rất thời trang phải không?”

“Mẹ kiếp… “.

Trần Hán Thăng thấy em gái khoe khoang, không nhịn nổi mà châm chọc nói: “Trần Lam, em là đồ đê tiện, trang phục thượng, trung, hạ là của các cô gái khác nhau mua cho, em còn thiếu túi, có cần mua cho em cái LV không?”

“LV đắt quá.”

Trần Lam xua tay nói: “Trừ phi anh có một đối tượng xuất thân từ gia tộc giàu có, rất nhiều tiền, lại hào phóng, để cô ấy tặng LV, em mới cân nhắc nhận.”

“Emmm…nếu em nói như vậy.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Thật sự có một người.”

“Gì?”

Trần Lam sửng sốt: “Anh trai, vì em gái anh đã lót bao nhiêu con đường vậy, nói cho em biết đi!”

.....

Chương 732: Lập nhóm nữ: Các chị dâu "San bằng tất cả".

"Cái gì lót đường cho em, Trần Lam, em không thể tự chủ sao?"

Trần Hán Thăng tự bảo vệ mình: "Hơn nữa, ngoại trừ Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, anh và những người khác chỉ là bạn bè và bạn học thuần túy."

"Xì~."

Trần Lam căn bản không tin: "Anh trai bị phát hiện mới thừa nhận, nếu không bị phát hiện, vĩnh viễn đều là bạn học!"

"Hohoho…"

Trần Hán Thăng bị em gái nói trúng tim đen, hắn "Tức giận" đi tới véo mặt Trần Lam: "Em giỏi quá, sao em thi đỗ Đại học Thanh Hoa nhỉ."

"Em không muốn rời xa anh trai."

Trần Lam nắm lấy cánh tay của Trần Hán Thăng, tràn đầy mong đợi hỏi: "Anh trai, chị nhà giàu có kia ở đâu?"

"Bên cạnh."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng trả lời.

"Bên cạnh sao?"

Trần Lam suy nghĩ một chút, tự nhủ: "Nhìn không ra, chị Tĩnh có thật xuất thân từ một gia đình giàu, nhưng anh lại còn móc nối với cả cấp dưới của mình…"

“Tại sao anh có thể như vậy?!”

Trần Hán Thăng bị em gái làm cho đau đầu: “Anh không nói phòng bên cạnh, anh nói là nhà máy bên cạnh!”

.....

Mười lăm phút sau, Trần Hán Thăng đưa Trần Lam xuất hiện tại Nhà máy Điện tử Xiaomi của Trịnh Quan Đề.

Đây là lần đầu tiên bạn thân Trịnh nhìn thấy Trần Lam, nhưng cô ấy chỉ liếc nhẹ một cái rồi ném điện thoại di động cho Trần Hán Thăng: “Trần tổng, làm ơn xem giúp. Đây là điện thoại di động Xiaomi mà chúng tôi sẽ ra mắt vào ngày 1 tháng 1 năm sau. Cậu có muốn đưa ra một số ý kiến gì không? .”

“Sau nhiều lần gặp gỡ như vậy, tôi đã nói hết những gì cần nói. Hơn nữa, Xiaomi và Quả Xác có cùng một nguồn gốc, tính năng cơ bản tương tự nhau, chỉ khác là bề ngoài không giống nhau.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Giống như anh chị em lớn lên cùng bú sữa mẹ vậy. Quả Xác bú bên phải, Xiaomi bú bên trái…”

“Anh trai của mình… anh ấy có thường trêu chọc những chị gái trẻ như thế này không?”

Trần Lam ở bên cạnh ngây ngốc nhìn, cô bé chỉ dám nói chuyện một cách bình thường, trừ trước mặt Trần Hán Thăng khoe khoang chút xiu, còn trước mặt người xa lạ liền biến thành một nữ sinh đại học ngoan ngoãn.

“Tuy nhiên, người chị tên Trịnh Quan Đề này thực sự rất lợi hại.”

Trần Lam lặng lẽ dán nhãn cho Trịnh tổng.

Thông thường, khi Trần Hán Thăng nói chuyện khó nghe như thế này, chị dâu Ấu Sở sẽ đỏ mặt vì xấu hổ, chị dâu Tiểu Ngư Nhi có thể sẽ chuyển chủ đề bằng một nụ cười quyến rũ, và chị Nghiên Nghiên có thể mạnh dạn đáp lại.

Chỉ có Trịnh Quan Đề là cúi đầu lật xem tài liệu của công ty, trên mặt nở một nụ cười "Khinh thường", loại thái độ thờ ơ này khiến Trần Hán Thăng xấu hổ.

"Khụ ~."

Trần Hán Thăng ho một tiếng, cầm điện thoại di động Xiaomi và nói: "Cái đó … nói là nó, đùa là đù, đừng chế nhạo Xiaomi, hình dạng của điện thoại chỉ có thể được mô tả là 'wow'."

"Vậy sao."

Bạn thân Trịnh mới ngẩng đầu lên: "Tôi cũng cảm thấy rất tốt, giá cả so với Quả Xác còn thấp hơn một chút."

Quả Xác và Xiaomi đều là "Sản phẩm" của Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ, nhưng có sự khác biệt lớn về hình thức và kênh bán hàng.

Ví dụ, Quả Xác là nắp gập còn Xiaomi là bản thẳng.

Quả Xác được chia thành màu đỏ mã não, màu đen ruby và bạc đá quý, còn Xiaomi chỉ có hai màu trắng tinh khiết và hồng nhạt.

Quả Xác có trung tâm mua sắm trực tuyến của riêng mình, được hỗ trợ bởi Qzone và Audition, trong khi Xiaomi không có kế hoạch phát triển nguồn lực trong lĩnh vực này vào thời điểm hiện tại.

Khẩu hiệu quảng cáo của Quả Xác là "Chúng tôi sẽ định nghĩa lại điện thoại di động", trong khi khẩu hiệu quảng cáo

của Xiaomi là "Điện thoại di động nghe nhạc đầu tiên của Trung Quốc."

Khái niệm này cũng được cung cấp bởi Trần Hán Thăng và "Nguồn cảm hứng" chính là điện thoại di động chơi nhạc Bộ Bộ Cao hồi đó.

Trên thực tế, từ đây có thể thấy rằng Quả Xác đang đi theo con đường của sự can đảm và thời trang tiên phong, trong khi Xiaomi đang đi theo "Phong cách tình yêu trong khuôn viên trường thuần túy", phong cách không giống nhau. Điểm chung duy nhất của cả hai là giá cả tốt.

Đợi khi sự kiện ra mắt điện thoại di động Xiaomi được tổ chức, Trịnh Quan Đề tham gia vào thị trường điện thoại di động với cách tương đối thông minh khi tận dụng sức nóng của Quả Xác.

Có thể thấy trước rằng kết quả của các sản phẩm mới ra mắt của Xiaomi chắc chắn không bùng nổ như điện thoại Quả Xác, nhưng sau một thời gian hoạt động và tích lũy, nó chắc chắn sẽ có thể chiếm một vị trí vững chắc trong số các thương hiệu trong nước.

"Trước đó đề nghị cô đi Hàn Quốc tìm người phát ngôn, thế nào rồi?"

Trần Hán Thăng hỏi lại.

"Song Hye Kyo trong " Full House " hả?

Trịnh Quan Đề nhíu mày: "Phong cách cá nhân của cô ấy khá phù hợp với Xiaomi, nhưng công ty môi giới có vấn đề về đầu óc."

Đôi mắt của Trần Lam sáng lên khi nghe thấy cái tên " Song Hye Kyo ".

Trong giới nữ sinh viên hiện nay, ai chưa từng xem Trái Tim Mùa Thu và Ngôi Nhà Hạnh Phúc thì tuổi gì được góp mặt trong các buổi chém gió, bởi vì nhân vật nữ chính của hai bộ phim này chính là Song Hye Kyo.

Trần Lam đã mơ về việc được chụp ảnh với thần tượng của mình thông qua mối quan hệ của "Chị dâu" Trịnh Quan Đề.

"Phe trung lập" Trần Lam đã quyết định nhận Trịnh Quan Đề, khí chất toát ra từ người chị dâu này thực sự sang trọng và độc lập.

Thi thoảng im lặng, mắt như đuốc, khôn ngoan lại có tính thấu suốt.

Nhưng khi cô ấy cười, bản thân toát ra sự vui tươi và năng động.

Ngoài ra, cô ấy có một thân hình xinh đẹp, thực sự quyến rũ và gợi cảm, đồng thời cũng rất tự do và thoải mái.

"Chị dâu Quan Đề thật lợi hại!"

Trần Lam mơ hồ nhìn Trịnh Quan Đề.

Bạn thân Trịnh mặc dù nhận thấy ánh mắt của cô gái nhỏ, nhưng cô ấy không coi trọng điều đó nên tiếp tục nói chuyện với Trần Hán Thăng về việc người phát ngôn.

"Ban đầu, chúng tôi liên hệ trực tiếp với danh nghĩa Xiaomi. Công ty môi giới Hàn Quốc phát hiện ra rằng chúng tôi là một công ty đại lục, nên trả lời khá thờ ơ."

Trịnh Quan Đề cười chế nhạo: "Sau khi tôi nói danh tính của mình là công dân Hồng Kông, phía Hàn Quốc đã nghĩ rằng Xiaomi là một công ty thuộc sở hữu của Hồng Kông nên thái độ của họ ngay lập tức quay ngoắt 180 độ…"

Khi Trịnh Quan Đề đối mặt với những trò đùa vớ vẩn của Trần Hán Thăng vừa rồi, chỉ giả vờ "Khinh bỉ", nhưng bây giờ

cô ấy khinh bỉ thực sự.

“Trong lòng tôi không được thoải mái.”

Trịnh Quan Đề không giấu giếm điều gì mà nói thẳng: “Vì vậy, sau khi quay quảng cáo với người đại diện thương hiệu, tôi dự định sẽ cố tình trì hoãn một phần khoản thanh toán cuối cùng. Khi họ hỏi đến cửa Xiaomi, tôi sẽ xem xét giải quyết nốt.”

“Gì cơ?”

Trần Lam không khỏi ngạc nhiên mà hét lên một tiếng, sao có thể như vậy?

Các công ty kinh tế Hàn Quốc rất khắt khe, bên A kéo dài thanh toán, cuối cùng họ sẽ đều phản hồi lại cho các nghệ sĩ.

Trần Hán Thăng nhìn Trần Lam vừa mới giật mình, một lúc sau mới nói: “Điều này không tốt lắm. Dù sao thì cô cũng đã ký hợp đồng mà không trả số tiền còn lại không có lý do. Nếu thực sự ra tòa, điều đó cũng có thể ảnh hưởng đến danh tiếng của Xiaomi.”

“Thật không ngờ tới.”

Trần Lam cảm kích nhìn Trần Hán Thăng: “Anh trai mình thực sự là người tốt.”

“Chi bằng như vậy đi.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Sau khi Xiaomi tung ra thị trường, nếu có bất kỳ giao lưu quan trọng nào, hãy để người đại diện bay tới tham dự. Nếu cần tiếp rượu thì tiếp rượu, nếu cần hát thì hát, nếu cần… Nếu công ty môi giới từ chối, cô có thể lấy lý do không hoàn thành nghĩa vụ để khấu trừ khoản thanh toán cuối cùng một cách công khai minh bạch.”

“Ghê đấy, cặn bã Trần.”

Trịnh Quán Đề cười gật đầu: “Nói về xấu xa, không ai có thể so được với cậu.”

“Quá khen quá khen, chúng ta hãy cùng nhau tiến bộ.”

Trần Hán Thăng khiêm tốn trả lời.

Chỉ có Trần Lam, trong cái đầu nhỏ bé của cô ấy hiện lên những dấu chấm hỏi lớn, đây là ý tưởng gì, còn không bằng kéo dài thanh toán!

“Bây giờ tôi phải đến Viện nghiên cứu Quả Mễ, không có thời gian để ăn tối ở đây.”

Lúc này, Trịnh Quan Đề nhìn đồng hồ, đứng lên: “Hai anh em cậu tìm tôi còn có chuyện gì khác không?”

“Cô có thừa túi Lv không?”

Trần Hán Thăng nói: “Tìm một cái cho em gái tôi.”

“Chỉ vậy?”

Trịnh Quan Đề sững người một lúc.

Nhưng cô ấy quá lười để hỏi lý do, vì vậy cô ấy đã yêu cầu thư ký nhỏ Tưởng Vân Vân lấy ra một vài chiếc túi hàng hiệu, để Trần Lam chọn từ từ, hoặc mang tất cả đi.

Về phần bạn thân Trịnh, hai tay đút vào túi áo gió, chân đi đôi giày cao gót màu đen, duyên dáng bước xuống tầng.

“Chọn đi.”

Trần Hán Thăng nói với em gái mình: “Chọn xong, chúng ta đến một nơi để tìm thức ăn.”

“Anh~.”

Trần Lam không di chuyển, nhưng quay đầu lại cầu xin: “Anh có thể nói chuyện với chị dâu Quan Đề và yêu cầu chị ấy

đối xử tốt một chút với người đại diện sản phẩm, đừng kéo dài thanh toán, kiếm tiền như thế này không được tốt lắm.”

“Ha ha, không ngờ gia đình ta lại xuất hiện một vị Bồ Tát.”

Trần Hán Thăng khoác vai em gái bước ra ngoài: “Nếu em đã nghĩ như vậy, thì đừng đòi chiếc túi kia nữa, lát nữa trả lại tất cả máy tính xách tay, điện thoại di động và đồ tùy thân mà anh đưa cho em, và đừng đòi các chị mua đồ trong tương lai nữa, bởi vì sự nghiệp của họ về cơ bản liên quan đến anh.”

“Gì?”

Trần Lam chớp chớp mắt, nắm lấy ống tay áo của Trần Hán Thăng: “Anh trai, vậy em vẫn sẽ chọn một cái túi.”

“Sao vậy, không thấy thương thần tượng của mình sao?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

“Em vừa mới nghĩ, thực ra Hàn Gia Nhân cũng rất đẹp.”

Trần Lam quyết định và nói: “Vì vậy, em quyết định trở thành người hâm mộ của Hàn Gia Nhân.”

“Được, chỉ cần em không phải Fan của anh, thì không có liên quan gì đến anh.”

Trần Hán Thăng vỗ tay tán thưởng: “Năng lực tư duy logic của A Lam thoạt nhìn là nhận ra ngay chuẩn em gái anh. Nếu em không có hứng thú kinh doanh, anh cũng muốn huấn luyện em tiếp quản.”

Bằng cách này, một vấn đề nghiêm trọng được giải quyết dễ dàng bằng cách “Thay đổi một thần tượng khác”.

Cho nên trên đời không có khó khăn gì, kể cả kiếm bạn trai bạn gái, chỉ cần không treo cổ tự tử, thì sẽ không bao giờ buồn.

Sau khi Trần Lam chọn xong chiếc túi thì vui vẻ theo anh trai ra ngoài, nhưng khi vừa đến cửa, Trần Hán Thăng đột ngột dừng lại và vẫy tay về phía phòng bảo vệ của Nhà máy Điện tử Xiaomi.

Không lâu sau, một thanh niên trạc hai mươi tuổi từ đó chạy tới, chính là đồng chí Trương Vệ Vũ, "Điệp viên cao cấp" được Trần Hán Thăng cài vào.

"Trần tổng."

Đầu tiên Trương Vệ Vũ chào hỏi Trần Hán Thăng một cách lịch sự, sau đó gật đầu với Trần Lam.

"Đã lâu không gặp, cậu thế nào?"

Trần Hán Thăng chuyền điếu thuốc như thường lệ.

"Cảm ơn ··".

Phản ứng của Trương Vệ Vũ cung kính hơn trước rất nhiều, khi nhận điếu thuốc, cậu ấy vội vàng khom người cảm ơn.

Nếu có ai trên thế giới này ngoài những người thân và bạn bè của Trần Hán Thăng, thì người đã theo dõi những bước thăng trầm trong sự nghiệp của Trần tổng thì đó chính là Trương Vệ Vũ.

Nghĩ năm đó khi cậu ấy và em trai lần đầu tiên đến Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng, vẫn còn là sinh viên năm nhất, đã cưu mang họ.

Trương Vệ Vũ nhớ rõ rằng lúc đó Trần Hán Thăng chỉ có hai phòng học bỏ hoang.

Sau đó, Trần Hán Thăng tìm được một công việc cho họ trong Nhà máy Điện tử Tân Thế Kỷ.

Tiếp theo, Hỏa Tiễn 101 của Trần Hán Thăng bắt đầu lan rộng đến các trường đại học khác nhau ở Kiến Nghiệp, rồi các trường cao đẳng và đại học trong tỉnh, cuối cùng, Hỏa Tiễn 101 đã bay khắp đất nước một cách bành trướng.

Danh tiếng của Trần Hán Thăng cũng lên đến đỉnh điểm vào thời điểm đó, Trương Vệ Vũ ngưỡng mộ và có phần ghen tị với hắn.

Đáng buồn thay, Hỏa Tiễn 101 bất ngờ chết yểu, đẩyTrần Hán Thăng xuống đất, em trai Trương Vệ Lôi cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục lấy lòng Trần Hán Thăng nữa, tóm lại hắn đã phá sản rồi.

Tuy nhiên, Trương Vệ Vũ cảm thấy rằng đây là thời điểm để thể hiện "Trí tuệ và tầm nhìn", bản thân chắc chắn rằng Trần Hán Thăng sẽ vực dậy.

Trần Hán Thăng đã không làm "Phụ lòng" kỳ vọng của Trương Vệ Vũ, hắn một mình thành lập Điện Tử Quả Xác, đồng thời hắn còn muốn nuốt chửng Tân Thế Kỷ.

Trong cuộc cạnh tranh giữa Quả Xác và Tân Thế Kỷ, Trương Vệ Vũ với tư cách là đội phó của đội bảo vệ, đã truyền đi rất nhiều tin tức tuy không quan trọng.

Dù chưa có tác động thực tế nào đến cục diện trận chiến, nhưng điều đó chỉ thể hiện quyết tâm "đứng thành hàng" của mình.

Sau chiến thắng của Quả Xác, Trương Vệ Vũ không bao giờ chủ động đi tìm Trần Hán Thăng, bản thân vận dụng hết kinh nghiệm trí tuệ để suy đi nghĩ lại nhiều lần.

Bản thân chủ động tìm Trần Hán Thăng, nhiều nhất cũng chỉ được cho vào tầng lớp trung hạ lưu trong Quả Xác, nhưng thực tế thì cũng không khác mấy so với Tân Thế Kỷ.

Chỉ khi Trần Hán Thăng nhớ đến mình, bản thân mới có thể đưa ra chút yêu cầu.

Nửa năm sau, điện thoại di động Quả Xác được tung ra thị trường, Trần Hán Thăng bước lên hàng ngũ tỷ phú, trong lòng Trương Vệ Vũ tuy kích động nhưng vẫn nhịn không chủ động liên lạc với Trần Hán Thăng.

Cuối cùng, đã chờ được cái vẫy gọi của ngày hôm nay.

Tuy rằng, vẻ mặt Trương Vệ Vũ bình tĩnh, lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, trong lòng anh đã có một làn sóng rất lớn.

"Cám ơn Trần tổng quan tâm, gần đây mọi thứ đều tốt."

Trương Vệ Vũ bình tĩnh trả lời.

"Ồ."

Trần Hán Thăng yên lặng hút thuốc, dưới khung cảnh chạng vạng tối mùa đông, từng cơn gió lạnh khẽ lướt qua mặt. Nhưng Trương Vệ Vũ nào còn tâm trạng thưởng thức cảnh hoàng hôn, mà trong lòng đang có hàng vạn hàng nghìn câu hỏi giữa được và mất.

"Cậu nghĩ gì về tương lai? Cậu có muốn tiếp tục làm việc trong nhà máy không?"

Cuối cùng, Trần Hán Thăng dập tắt điếu thuốc và hỏi.

"Khụ……".

Nghe được những lời này, Trương Vệ Vũ thở phào nhẹ nhõm, ánh sáng chính nghĩa cuối cùng đã chiếu lên người mình!

"Tôi nghĩ về việc kinh doanh một chút với bạn bè của tôi."

Trương Vệ Vũ ổn định tâm trí: "Tôi dự định cùng bạn bè mở một quán ăn hoặc quán bar gì đó ở Giang Lăng."

“Ồ.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Tôi còn nghĩ rằng cậu sẽ tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học dành cho người lớn.”

“Ha ha ~.”

Trương Vệ Vũ cười theo hắn: “Đầu óc tôi không tốt, nhìn vào sách chỉ muốn ngủ.”

“Vậy hả.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút và hỏi: “Cậu có khó khăn gì không?”

“Thiếu tiền thiếu người.”

Trương Vệ Vũ thành thật trả lời.

Câu trả lời này nằm trong dự liệu của Trần Hán Thăng, hắn gật đầu nói: “Còn thiếu bao nhiêu, thì gửi con số cho tôi.”

“Cám ơn Trần tổng.”

Trương Vệ Vũ nặng nề nói: “Số tiền này tôi mượn, tôi chắc chắn sẽ trả lại cho anh.”

“Đương nhiên là mượn, cậu còn muốn tôi cho không sao?”

Trần Hán Thăng cười toe toét: “Thiếu người thì sao?”

“Tôi và mấy người bạn đều là người tỉnh khác. Dù làm ở đây đã mấy năm nhưng thực tế nhiều trường hợp thấy chướng mắt, nếu cứ như vậy thì không làm ăn được.”

Trương Vệ Vũ giải thích: “Chúng tôi chỉ muốn tìm một người địa phương ở Kiến Nghiệp, người rất quen thuộc với mọi khía cạnh của Kiến Nghiệp, có năng lực giải quyết mọi việc. Tôi muốn tuyển anh ta làm cổ đông, để cùng làm việc với nhau.”

“Người hả, thực ra tôi có một cái tên.”

Trần Hán Thăng lập tức nghĩ tới một bóng dáng nào đó: "Bạn cùng phòng trong ký túc xá đại học, người này đứng chung mâm với tôi, được gọi là Ngọa Long Phượng Sồ cùng tồn tại."

"Chúng tôi không đủ khả năng thuê."

Trương Vệ Vũ sửng sốt: "Một người được xếp ngang hàng với cậu, làm sao người ta có thể coi trọng vụ làm ăn nhỏ của chúng tôi được."

"Cái đó… bao nhiêu có khác biệt đâu."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tóm lại, thứ mà tôi khoe khoang thì nhất định sẽ làm được. Nhưng thứ mà cậu ta chém gió thì đơn giản chỉ là chém gió. Có điều, cậu ta tuyệt đối phù hợp với điều kiện của các người. Để tôi hỏi thử cậu ta xem sao, nhưng việc nổi bật thế này, chắc cậu ta không từ chối đâu."

.....

Sau khi rời khỏi Nhà máy Điện tử Xiaomi, Trần Hán Thăng hỏi Trần Lam: "Tối nay em muốn đi đâu, về ký túc xá hay là khu dân cư Thiên Cảnh Sơn?"

"Em có chút không muốn đi."

Trần Lam lắc đầu: "Chị dâu Ấu Sở rất tốt với em, nhưng chị ấy không thích nói chuyện, còn Hồ Lâm Ngữ rất hung dữ."

"Vậy đi tìm Tiêu Dung Ngư?"

Trần Hán Thăng lại đề xuất.

"Chị dâu Tiểu Ngư Nhi đối với em cũng rất tốt."

Trần Lam vẫn không muốn đi: "Chỉ là chị ấy sẽ hỏi điểm của em và bảo em bớt chơi máy tính và điện thoại di động."

"Vậy em muốn đi đâu?"

Trần Hán Thăng hỏi.

“Chúng ta đi quán cà phê đi, chúng ta đi tìm chị Nghiên Nghiên.”

Trần Lam hào hứng nói: “Chị ấy biết rất nhiều điều thú vị, chị ấy có thể nói không ngừng. Chị ấy sẽ không ép em học, và đôi khi sẽ cùng em học cách chơi trò chơi cùng chỉ cách phối quần áo. Dạy em làm thế nào để biết một nam sinh có phải là một kẻ cặn bã hay không…”

“Em và cô ấy đúng kiểu, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

Khi Trần Hán Thăng vừa nói, vừa đánh tay lái chuyển hướng đến quán cà phê 1206 trên đại lộ Thiên Ấn.

“Anh trai.”

Trên đường đi, Trần Lam tò mò hỏi: “Ngoại trừ chị dâu Ấu Sở và chị dâu Tiêu Dung Ngư, chị Trịnh Quan Đề, chị Nghiên Nghiên, anh còn có bạn học tốt hoặc bạn bè nào khác không?”

A Lam rất thông minh, nên đã học được cách dùng cụm từ “Mối quan hệ bạn học” để hỏi rồi.

“Còn có một người, kỳ thật anh cùng cô ấy là bạn học, cho tới bây giờ còn chưa có nắm tay.”

Trần Hán Thăng thở dài: “Cô ấy tên là La Tuyền. Cô ấy là sư muội nhỏ tuổi hơn anh một khóa. Năm đó cô ấy vào Đại học Tài chính vì có anh ở đó. Bây giờ cô ấy đang du học ở Hàn Quốc…”

Hai “Địa điểm” từ nhà máy điện tử đến quán cà phê khoảng cách không xa, Trần Hán Thăng chỉ có chút thời gian để nói về một vài chi tiết liên quan đến La Tuyền.

Nhưng điều này cũng đủ, trong lòng của Trần Lam đã hiểu, đặc điểm “Cố chấp” của chị La Tuyền là nổi bật nhất.

Sau khi đỗ xe ở lối vào quán cà phê, hai người thấy Thương Nghiên Nghiên đang cúi đầu đọc báo ở quầy bar, mái tóc nhuộm đỏ che đi đôi mắt.

Đột nhiên, cô như cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, mím đôi môi đỏ mọng rồi nở nụ cười.

“Anh.”

Trần Lam vẫy tay chào hỏi Thương Nghiên Nghiên, đồng thời nói với Trần Hán Thăng: “Em có một đề nghị, anh có muốn nghe nó không?”

“Ừ , nói nghe thử.”

Trần Hán Thăng tắt xe đóng cửa lại.

“Những chị này đều có đặc điểm riêng về cơ thể và ngoại hình, tính cách của họ hoàn toàn khác nhau. Họ thậm chí còn có sự nghiệp khác nhau. Em đề nghị thành lập một nhóm nữ.”

Trần Lam nghiêm túc nói: “Nhóm nữ tên là …”

“Nhóm chị dâu san bằng tất cả!”

.....

Chương 733: Con át chủ bài thứ ba chính thức lên sóng.

“Tên của nhóm nữ này rất thú vị.”

Sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng cười một lúc lâu, rồi lặng lẽ thở dài: “Bây giờ các chị dâu có thể san bằng tất cả, khi tình cảnh khó xử xảy ra, thì anh là người đứng dưới đầu sóng ngọn gió.”

“Tinh~.”

Tiếng chuông gió dễ chịu truyền đến từ cửa quán cà phê, Thương Nghiên Nghiên bước ra đón chào.

“A Lam đến rồi à.”

Thương Nghiên Nghiên nháy mắt với Trần Hán Thăng, trìu mến kéo cánh tay của Trần Lam: “Gần đây chị phát hiện ra một loại son bóng rất đẹp, vừa bóng vừa thơm, lát nữa chúng ta thử nhé.”

“Được rồi.”

Trần Lam vui vẻ nói: “Khí hậu ở Kiến Nghiệp vào mùa đông rất khô, chị thường phải dậy vào nửa đêm để uống nước.”

Trần Hán Thăng đi theo phía sau, khi ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy vòng eo thon thả và cặp đùi săn chắc của Thương Nghiên Nghiên, chúng được che dưới lớp quần áo cotton thời thượng, thi thoảng thoắt ẩn thoắt hiện theo từng bước chân chủ nhân.

Động tác rất bình thường, nhưng với khí chất của Thương Nghiên Nghiên, sẽ luôn làm cho đàn ông cảm thấy thèm muốn.

Quán cà phê 1206 ấm áp như mùa xuân, đèn chùm pha lê tỏa sáng rực rỡ, hương thơm của những loài hoa xộc vào mũi, tiếng nhạc violin êm dịu văng vẳng bên tai. Cuối cùng vẫn là do sức mạnh của kim tiền, hiệu quả thực sự phi thường.

Có một số khách hàng ngồi quây quần bên cạnh cửa sổ, nhìn quần áo của họ thì có lẽ là nhân viên cao cấp ở trung tâm thương mại và tài chính gần đó, cà phê ở đây có giá từ 30 đến 50 tệ một cốc, sinh viên đại học bình thường không đủ khả năng để tiêu dùng.

"Tớ vừa mới tuyển người."

Sau khi Trần Hán Thăng ngồi xuống, hắn thấy một người phục vụ đang dọn đĩa.

"Cô ấy là bạn của tớ, thực ra trước đây cậu đã nhìn thấy cô ấy."

Thương Nghiên Nghiên ra hiệu gọi "Người phục vụ" tới, Trần Hán Thăng nhìn từ trên xuống dưới, trông có chút quen thuộc.

Cô gái này khoảng 20 tuổi, khuôn mặt thanh tú, dáng người chuẩn, có lẽ là do trong phòng ấm áp, nên cô ấy chỉ mặc một chiếc áo len, chỗ xương quai xanh có một hình xăm nhỏ lộ ra, trên tai có ba chiếc khuyên, giúp Trần Hán Thăng nhớ ngay người này là ai.

"Tiểu Trì hả?"

Trần Hán Thăng ngạc nhiên hỏi.

Khi đó vì lý do gia đình, Thương Nghiên Nghiên chuẩn bị đến ktv để trở thành gái tiếp rượu, chính Tiểu Trì đã nói với

Trần Hán Thăng và Trần Thiêm Dụ về nơi làm việc của Thương Nghiên Nghiên.

“Trần… Trần tổng.”

Mới đầu, khi Tiểu Trì nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô vẫn còn hơi lo lắng: “Nghiên Nghiên đã thuyết phục tôi không nên tham gia vào việc đó nữa. Cô ấy nói sẽ giới thiệu cho tôi một công việc mới ổn định, vì vậy tôi đã đến đây.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng hiểu ra, điều này thực sự khá thú vị, Tiểu Trì ‘gián tiếp’ giúp đỡ Thương Nghiên Nghiên. Sau khi Thương Nghiên Nghiên ổn định, cô lại thuyết phục Tiểu Trì rời khỏi lối sống ban đầu của mình.

Môi trường quán cà phê đương nhiên rất tốt, sếp lại là bạn thân, cường độ làm việc không cao, ngày thường cô ấy chỉ cần pha cà phê, cắt bánh là được.

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào Tiểu Trì, Tiểu Trì lo lắng kéo cổ áo để che đi hình xăm lộ ra ngoài.

“Trần tổng, nếu cậu không thích, tôi có thể đi xóa vết xăm.”

Tiểu Trì cho rằng hình xăm quá lộ liễu và phản cảm.

“Không cần.”

Trần Hán Thăng thờ ơ xua tay: “Tôi chỉ cảm thấy thế giới này quá nhỏ, không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm như vậy. Hình xăm là tự do cá nhân, tôi không có nhiều thời gian để quan tâm như vậy.”

“Cám ơn Trần tổng, cậu nhất định rất bận rộn.”

Tiểu Trì nhẹ nhàng thở ra, cô ấy cũng nhớ tới chuyện cũ năm ngoái, xúc động nói: “Không ai nghĩ rằng, cậu cuối cùng

lại trở thành ông chủ của Nhà máy điện tử Quả Xác."

"Tôi vốn không có ý định tiết lộ thân phận."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Tôi dự định chỉ dùng thân phận như người bình thường để giao lưu với các cô, nhưng tôi không ngờ rằng thứ tôi nhận được lại là sự coi thường, nên quyết định chơi bài ngửa vậy. Tôi là một tỷ phú, không giả vờ nữa ~."

"4 năm học chung đại học, làm gì có ai hành động như vậy?"

Thương Nghiên Nghiên cười nói: "Toàn bộ lớp 2 Hành Chính Công, thậm chí là học viện khoa học xã hội nhân văn và toàn bộ Đại học tài chính, không ai coi thường lớp trưởng."

"Em gái 18 tuổi cũng nói rằng chuyện này là không đúng."

Trần Lam tiếp tục nói: "Mặc dù điểm số của anh trai em không tốt, nhưng anh ấy thích thể hiện, luôn cố gắng thu hút sự chú ý của người khác."

Tiểu Trì và Trần Hán Thăng không quen biết nhiều, địa vị của Trần Hán Thăng tương đối "Nổi bật", vì vậy cô ấy không dám nói đùa, chủ động đến quầy bar để chuẩn bị bữa tối.

Sau khi Tiểu Trì rời đi, Thương Nghiên Nghiên nói: "Số cô ấy đúng khổ. Gia đình từng khá giàu có, nhưng cuối cùng bị phá sản. Còn bạn trai cũ thường xuyên đánh Tiểu Trì, vì vậy tớ đã gọi cô ấy đến đây. Lớp trưởng không phiền chứ."

"Hỏi quái quỷ gì vậy?"

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên: "Quán cà phê của cậu tuyển người, tớ quan tâm làm gì?"

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười và không nói gì thêm nữa. Hồ Lâm Ngữ đã từng nói rằng Trần Hán Thăng rất ít khi can thiệp vào hoạt động của quán trà sữa, bởi đó là việc của

Thẩm Ấu Sở. Nếu Trần Hán Thăng quản lý tương đối lỏng đối với quán trà sữa, thì chắc chắn hắn cũng không quan tâm đến lợi nhuận của quán cà phê.

Điều này phù hợp với "mong muốn trong lòng" của Thương Nghiên Nghiên, cô không có ý định kiếm tiền hay mở chuỗi kinh doanh, làm người tình thì không cần hiểu những điều này, chỉ cần cô ăn mặc đẹp, chờ "Người tình" chu cấp là được rồi.

Bữa tối ở đây, chỉ có một ít bánh ngọt và cà phê. Trần Hán Thăng không có hứng thú với những đồ ngọt này, vì vậy hắn ngồi nghịch điện thoại di động sau khi ăn một chút và uống vài ngụm. Trong khi đó, Trần Lam vừa uống cà phê, vừa thảo luận với Thương Nghiên Nghiên, Tiểu Trì về những nội dung mà các cô gái quan tâm.

Khoảng 9 giờ, Trần Hán Thăng gọi em gái trở lại trường, từ quán cà phê đến Y khoa Kiến Nghiệp nhiều nhất mất 5 phút lái xe, khi chiếc Land Rover chậm rãi dừng lại ở tầng dưới trong ký túc xá nữ, A Lam chuẩn bị xuống xe, Trần Hán Thăng đột nhiên gọi lại: "Chờ đã, anh dặn dò em vài câu."

"Gì?"

Trần Lam hơi ngạc nhiên, thật hiếm khi anh trai không mỉm cười khi nói chuyện.

"Vừa rồi ở quán cà phê, em có vẻ rất hứng thú với hình xăm của Tiểu Trì."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Anh cảnh cáo em, không được thử có biết không?"

"Tại sao?"

Trần Lam thực sự không định thử, nhưng cô ấy đã quen với việc tranh cãi với anh trai mình: "Anh vừa nói rằng hình xăm là quyền tự do cá nhân mà."

“Tiểu Trì không phải em gái anh.”

Trần Hán Thăng cười khẩy: “Đương nhiên hình xăm của cô ấy là quyền tự do cá nhân, nhưng em không thể xăm được, nếu không sau này làm bác sĩ, hoặc thi công chức sẽ rất bất tiện.”

“Đúng là tiêu chuẩn kép.”

Trần Lam ậm ừ lẩm bẩm.

“Còn có một chuyện.”

Trần Hán Thăng vuốt cằm, sắp xếp lại câu chữ và nói: “Anh hiểu rằng em thích Thương Nghiên Nghiên, dù sao thì cuộc sống của cô ấy rất thoải mái và dễ chịu, Thương Nghiên Nghiên coi em như một người bạn, còn Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều coi em như là em gái, vì vậy khi giao tiếp, bầu không khí sẽ khác nhau, em sẽ thích ở bên Thương Nghiên Nghiên hơn.”

“Điểm quan trọng nhất là chị Nghiên Nghiên học dốt, em ở bên chị ấy thấy vui hơn.”

Trần Lam mím môi nói: “Chị dâu Ấu Sở và chị dâu Tiểu Ngư Nhi đều học giỏi, nhưng em không có nhiều tình cảm với họ, hai chị dâu có chút khó gần.”

“Khi còn nhỏ, anh không thích chơi với những người có thành tích học tập tốt. Anh luôn cảm thấy rất áp lực.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Anh chỉ đang nhắc nhở em chú ý một chút mà thôi, cuộc sống hiện tại của Thương Nghiên Nghiên là do trải nghiệm của cô ấy quyết định, nhưng nó không thích hợp với em.”

“Em biết rồi.”

Trần Lam ngoan ngoãn đáp lại.

Với tính cách của Trần Hán Thăng, hắn có thể kiên nhẫn giáo dục em gái mình và nói ra vài lời thật lòng, điều này thực sự cho thấy hắn rất thương em gái.

"Ừ....."

Lúc này, Trần Hán Thăng mới gật đầu, thản nhiên nói: "Hiện tại, em là phe trung lập, bên nào cũng quen thuộc, bên nào cũng nhận được một ít lợi ích, chờ một ngày nào đó những lợi ích này biến mất, em phải học cách để làm quen với điều này."

"Ý anh là gì?"

Bây giờ, Trần Lam đang sống hạnh phúc, anh trai lót cho mình rất nhiều con đường, con đường nào cũng dẫn đến thành Rome.

"Em nghĩ có thể che giấu được mãi sao?"

Trần Hán Thăng thở dài thật sâu: "Thẩm Ấu Sở cùng Tiểu Ngư Nhi một ngày nào đó sẽ biết được chân tướng, đến lúc đó em sẽ đứng về bên nào?"

"Đứng về bên nào ư?"

Trần Lam suy nghĩ một chút, đúng là như vậy, sau này nhất định có một ngày phải lựa chọn giữa hai người, là chị dâu hiền lành Tiểu Sở hay là chị dâu ngọt ngào Tiểu Ngư Nhi, nên từ bỏ ai đây?

Trần Lam cảm thấy bốn chữ "Đứng về bên nào" thật tàn nhẫn, cô ấy do dự hồi lâu, cuối cùng yếu ớt nói: "Anh à, thật ra… ai em cũng chọn."

"Đúng là em gái anh, cũng tham lam như anh."

Trần Hán Thăng quét sạch sự chán chường vừa rồi, đột nhiên vui vẻ: "Nếu em đã nói như vậy, anh sẽ miễn cưỡng hướng dẫn và giúp em thực hiện lý tưởng này."

“Ví dụ như, giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở xảy ra tình huống khó xử, và họ bỏ mặc anh. Em có thể đi hòa giải với tư cách là người trung gian.”

“Bởi vì họ chỉ giận anh, chưa chắc giận người khác. Cho dù lúc đầu không có tác dụng, nhưng em cũng có thể phát huy đặc điểm da mặt dày của mình, để giúp anh lôi kéo họ.”

“Thành thật mà nói, sau khi anh cân nhắc, em là ứng cử viên thích hợp nhất. Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ tương đối trung thực, những người khác thì không đủ thân thiết.”

“Da mặt em đã quyết định em phải đảm nhận sứ mệnh vinh quang này.”

.....

Trần Hán Thăng nói rất nhiều, nói một cách vô cùng bài bản, Trần Lam sửng sốt: “Anh, đây thực ra mới là điều anh muốn nói tối nay. Lúc đầu, còn giả vờ nhắc nhở em đừng xăm.”

“Tại sao em nghĩ vậy!”

Trần Hán Thăng biểu cảm vô tội nói: “Đưa ra yêu cầu lấy ‘Mọi thứ’ không phải là anh, mà thực ra là em.”

“Nhưng mà……”.

Trần Lam luôn cảm thấy có điều gì đó sai sai, cô ấy còn muốn nói thêm điều gì đó.

Trần Hán Thăng không cho cô ấy có cơ hội phản bác, đẩy vai em gái xuống xe: “Đừng nói nữa, cứ như vậy đi, em mau về ký túc xá, dì sắp đi kiểm tra phòng đấy.”

Sau khi chiếc Land Rover nhấp nháy đèn pha rời đi, Trần Lam đứng đó một lúc lâu mới nhận ra, cô ấy tức giận giậm chân nói: “Nói cho cùng, mình chính là con át chủ bài của anh trai!”

.....

Chương 734: Porsche của Trần Hán Thăng.

Sau khi giao cho em gái Trần Lam trách nhiệm quan trọng, Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy hắn đã có đủ biện pháp đối phó với các tình huống.

Ngoài những "Con át chủ bài" này, cộng thêm hai người bạn thân là Hồ Lâm Ngữ và Biên Thi Thi, đều nợ hắn ân tình, họ có lẽ sẽ giúp đỡ hắn vào những thời điểm quan trọng.

Ngoài ra còn có Điện tử Quả Xác, đây là chìa khóa để giúp hắn giảm bớt áp lực từ dư luận.

Cuối cùng, chính là phương thuốc đông y có uy lực mạnh mẽ này.

.....

Thực tế, thỉnh thoảng nghĩ lại, dường như Tu La Tràng cũng không đáng sợ như vậy, chỉ cần thao tác hợp lý, vẫn có thể giải quyết ổn thỏa được.

Tất nhiên, tốt nhất là đừng bao giờ xảy ra, Trần Hán Thăng sẽ không cảm thấy nhàm chán khi cuộc sống của hắn quá dễ dàng, vì vậy hắn không ngừng thúc giục bộ phận mạng chú ý kiểm tra, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Dưới cường độ làm việc như vậy, tình thế khó xử dường như đã bị "Ngăn cản", ngoài ra, doanh số bán điện thoại di động Quả Xác đang tăng đều đặn và sức ảnh hưởng ngày càng mạnh. Trần Hán Thăng rất đắc ý, cuối cùng một lần nữa trở thành doanh nghiệp hot được thành lập bởi sinh viên đại học.

Lần này khác với Hỏa Tiễn 101. Khi đó, nhiều người cho rằng Hỏa Tiễn 101 không có hàm lượng kỹ thuật, rào cản thấp, Trần Hán Thăng chỉ là người may mắn và bắt được "Kẽ hở" trong ngành chuyển phát nhanh khiến hắn làm lên một sự nghiệp.

Ban đầu, gửi một kiện chuyển phát nhanh chỉ lãi vài hào và rất vất vả, cho dù sự xuất hiện của Hỏa Tiễn 101 đã thay đổi mô hình của ngành chuyển phát nhanh trong nước.

Nhưng điện thoại di động thì khác, đây là một sản phẩm điện tử cao cấp, nhỏ gọn và đắt tiền, lúc đầu Trần Hán Thăng được gọi là "Ngôi sao khởi nghiệp sinh viên đại học", nhưng bây giờ hắn được gọi là "Doanh nhân khởi nghiệp sinh viên đại học". Câu chữ đã thay đổi, điều này nói lên thận phận của hắn đã được nâng tầm.

Nhiều phương tiện truyền thông nổi tiếng muốn phỏng vấn Trần Hán Thăng, nhưng hắn đã để "Lần đầu tiên quan trọng nhất" cho đài truyền hình không quá nổi tiếng ở Giang Lăng.

Lý Gia Vỹ, chủ nhiệm sản xuất của đài truyền hình, đã vô cùng xúc động khi nhận được tin, nghe nói đài truyền hình tỉnh cũng muốn thực hiện một cuộc phỏng vấn độc quyền, nhưng Quả Xác đã từ chối vì không có thời gian.

"Có vẻ như lò lạnh nên được đốt sớm."

Lý Gia Vĩ nghĩ thầm.

Khi Trần Hán Thăng còn là sinh viên năm hai, vì mối quan hệ với lãnh đạo trường Đại học Tài chính, đài truyền hình Giang Lăng đã thực hiện một chương trình tuyên truyền đặc biệt cho Trần Hán Thăng, không ngờ Trần Hán Thăng vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

Để thể hiện thái độ coi trọng của mình, Lý Gia Vỹ quyết định phỏng vấn trực tiếp, nhưng Quả Xác đã trực tiếp từ chối

và chỉ định người phỏng vấn là Diệp Ỷ.

“Quả nhiên, vẫn là mỹ nhân được chào đón.”

Lý Gia Vỹ chua chát nghĩ, sau đó gọi Diệp Ỷ đến văn phòng.

“Chủ nhiệm, anh gọi tôi sao?”

Diệp Ỷ gõ cửa và đi vào.

“Ừm.”

Lý Gia Vỹ nhìn Diệp Ỷ hai lần, gia cảnh của Tiểu Diệp không tệ, ngoại hình đẹp, trong công việc thì tận tâm, bạn trai lại là phó trưởng phòng của quận, những điều kiện này đã giúp đỡ cô ấy rất nhiều.

“Mối quan hệ của cô với Trần tổng của Điện tử Quả Xác là như thế nào?”

Lý Gia Vĩ không nói cụ thể gì, trước hết chỉ hỏi vài câu bên lề.

“Hán Thăng…”

Diệp Ỷ có độ nhạy cảm cao của một phóng viên, cô ấy nhận ra rằng cuộc trò chuyện này có thể liên quan đến cuộc phỏng vấn với Trần Hán Thăng, vì vậy bản thân không chút do dự nói: “Chúng tôi là bạn bè tốt.”

Trên thực tế, lúc đầu Diệp Ỷ muốn nói “hắn đã đuổi theo tôi trước đây”, nhưng sau đó cảm thấy rằng điều này không thích hợp để nói với lãnh đạo.

“Chả trách.”

Sau đó, Lý Gia Vỹ mới nói về những vấn đề cụ thể và trịnh trọng giải thích: “Địa vị của hắn bây giờ rất cao, tiềm năng phát triển còn rất lớn. Chúng ta phải biến cuộc phỏng vấn này thành một sản phẩm chất lượng cao. Nếu cô muốn trở thành

trụ cột trong tương lai, đây sẽ là thành tích và dấu mốc vô cùng quan trọng.”

“Hiểu rồi.”

Diệp Ỷ gật đầu: “Vậy tôi đi chuẩn bị trước.”

Sau khi trở lại văn phòng, Diệp Ỷ ngồi trên ghế một lúc, thực ra cô không lo lắng về cuộc phỏng vấn, dù sao cô cũng đã trải qua nhiều lần, chỉ là Trần Hán Thăng…

Diệp Ỷ đột nhiên mở điện thoại của cô lên, trên đó hiển thị một tin nhắn mà cô ấy đã gửi cho Trần Hán Thăng gần đây.

Diệp Ỷ: “Chào buổi sáng. “.

Trần Hán Thăng không trả lời, đại khái là cảm thấy tin nhắn như vậy nhàm chán, cho nên trên giao diện điện thoại chỉ có một câu chào buổi sáng, hình như hơi chói mắt.

“Tại sao khi đó lại từ bỏ hắn nhỉ.”

Diệp Ỷ đột nhiên mất hứng thú với công việc, mở Baidu tìm kiếm Trần Hán Thăng, trên đó toàn là ảnh chụp hắn diễn thuyết tại hội nghị giới thiệu điện thoại di động, còn có một số từ khóa nêu rõ thân phận của hắn.

Vùng lên sau phá sản.

Tỷ phú mới ở độ tuổi 20.

Thanh niên quyết tâm thay đổi ngành điện thoại di động.

Tại buổi họp báo điện thoại di động, hắn đã dũng cảm tỏ tình với bạn gái.

.....

Trong lòng Diệp Ỷ trống rỗng, vị tỷ phú này thật sự đã từng theo đuổi cô.

Lúc đầu cô còn do dự giữa Trần Hán Thăng và phó trưởng phòng, sau này Hỏa Tiễn 101 "Phá sản", Trần Hán Thăng lại trở thành một sinh viên đại học bình thường, cô ấy nghiễm nhiên sẽ chọn phó trưởng phòng.

Vào tháng 4, từng vô tình phát hiện ra Trần Hán Thăng là ông chủ của Điện tử Quả Xác, lúc đó rất bất ngờ, vốn đăng ký kinh doanh của doanh nghiệp này là 30 triệu tệ.

Tuy nhiên, vào thời điểm đó, Trần Hán Thăng đang bận rộn "Cuộc chiến" với Tân Thế Kỷ, hai người chỉ uống vội một tách cà phê rồi chia tay.

Sau khi Điện tử Quả Xác giành chiến thắng, mp4 trở nên phổ biến khắp thành phố, Diệp Ỷ nghĩ rằng tương lai của Quả Xác là Thanh Hoa Tử Quang, như vậy cũng không tệ, Thanh Hoa Tử Quang cũng là doanh nghiệp có doanh thu năm lên tới mấy trăm triệu tệ.

Thật bất ngờ, vào cuối năm, điện thoại di động Quả Xác và cộng đồng Quả Xác xuất hiện dày đặc, Trần Hán Thăng tái sinh, hoàn toàn trở thành một sự tồn tại được ngưỡng mộ.

.....

Sáng ngày 18, sau khi chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, Diệp Ỷ dẫn người quay phim đến Nhà máy điện tử Quả Xác, Nhiếp Tiểu Vũ đích thân đón Diệp Ỷ.

Theo lý là không cần như vậy, nhưng "Thư ký chủ tịch" là một người quản lý hiểu biết, Nhiếp Tiểu Vũ cũng cảm kích đài truyền hình Giang Lăng vì đã giúp đỡ Hỏa Tiễn 101.

"Diệp sư tỷ."

Nhiếp Tiểu Vũ nói: "Bộ trưởng Trần đang xem xe, cậu ấy bảo tôi dẫn cô xem xung quanh trước. Nhiếp ảnh có thể chụp ảnh làm tư liệu, tiện cho việc biên tập sau này."

Diệp Ỷ tốt nghiệp Đại học Truyền thông, trường của cô ấy cũng ở khu Đại học Giang Lăng, vì vậy Trần Hán Thăng và Nhiếp Tiểu Vũ đều gọi là "Diệp sư tỷ", như vậy có vẻ thân mật và tự nhiên hơn.

"Hán Thăng đang xem chiếc xe nào vậy?"

Diệp Ỷ có chút tò mò.

Trần Hán Thăng sở hữu một chiếc Land Rover, lần đầu tiên hắn lái nó là vào năm ngoái, ai cũng bàn tán rằng không có nhiều chiếc này ở Kiến Nghiệp, về sau, có lẽ do hắn nên ngày càng có nhiều biểu tượng "Land rover" trên đường.

"Bộ trưởng Trần vừa mua một chiếc Porsche Cayenne."

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy không có gì phải giấu giếm, thành thật nói: "Hàng hôm nay vừa mới chuyển đến, cậu ấy đang thử xe ở bãi đậu xe."

"Porsche?"

Diệp Ỷ ít quan tâm đến ô tô, những chiếc xe cao cấp mà cô quen thuộc chỉ có Mercedes-Benz, BMW và Audi.

"Xe nhập khẩu hạng sang."

Nam nhiếp ảnh gia có lẽ đã nghiên cứu qua, đứng bên cạnh nói nhỏ: "Đi xem một chút, nghe nói chiếc xe này có giá hơn 1 triệu tệ."

"Đắt như vậy sao?"

Trong lòng Diệp Ỷ như bị chọc ghẹo, lương của cô không được coi là thấp, thu nhập hàng năm bao gồm cả tiền thưởng cũng gần 100 nghìn tệ, nhưng cô phải tiết kiệm hơn mười năm không ăn không uống, thế mới đủ để mua nổi chiếc xe đó.

"Tiểu Vũ, chúng ta đi bãi đậu xe trước đi."

Diệp Ỷ nói với giọng điệu phức tạp: “Tóm lại, mọi người đã quá quen thuộc nhau. Trên thực tế, chỉ là một cuộc trò chuyện bình thường và tiện thể nhìn thoáng qua chiếc xe sang trọng của tỷ phú.”,\

…….

Chương 735: Tuổi trẻ, lý tưởng và hiện thực.

Diệp Ỷ sư tỷ đưa ra yêu cầu như vậy, nên Nhiếp Tiểu Vũ đưa cô ấy và anh nhiếp ảnh gia đến bãi đậu xe.

Nắng sớm ấm áp và tràn đầy ánh sáng, Diệp Ỷ từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe màu xám bạc mới toanh đậu ở bãi đất trống, cô ấy không làm ở kênh truyền hình về ô tô, hơn nữa thường ngày tương đối bận rộn với công việc nên không có hiểu biết về các loại xe hơi sang trọng.

Tuy nhiên, cô có thể cảm nhận được những đường nét mượt mà và thanh lịch của chiếc Porsche, nó mềm mại hơn nhiều so với chiếc Land Rover ở bên cạnh, thân xe sáng bóng dường như được phủ một vầng hào quang mờ nhạt, giống như một tấm gương có thể phản chiếu bóng người ở trên đó.

Có thể tưởng tượng chiếc xe này khi đang chạy trên đường ở Kiến Nghiệp, chắc chắn nó sẽ thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Trần Hán Thăng ngồi xổm trên mặt đất với điếu thuốc trong miệng, đeo kính râm và dán mắt vào bánh xe, khi thấy Diệp Ỷ đi tới, hắn vẫy tay chào, còn nhiếp ảnh gia cũng khá phấn khích, lon ton chạy đến sờ mó vào thân xe.

“Diệp sư tỷ sao lại có thời gian đến đây, đã bảo dẫn mọi người đi một vòng nhà máy trước mà?”

Trần Hán Thăng hỏi với một nụ cười.

“Bởi vì nhà máy sẽ không chạy đi đâu mất.”

Diệp Ỷ nghiêng đầu, hoa tai sáng lấp lánh: “Mấy ngày nữa xe mới sẽ không còn là xe mới nữa.”

Trần Hán Thăng gật đầu, do tính chất công việc của Diệp Ỷ, nên hiểu biết ngày càng rộng, đồng thời cũng phải rèn luyện kỹ năng giao tiếp và trò chuyện của mình.

“Tôi có thể mở nó ra xem được không?”

Diệp Ỷ đi vòng quanh xe, đặt tay lên nắm cửa, cố ý hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng làm một cử chỉ như lời mời.

“Cạch~.”

Diệp Ỷ nhẹ nhàng mở cửa xe, bên trong nội thất cực kỳ cao cấp, nhưng độc đáo nhất chính là, mũi cô ấy còn có thể ngửi được một mùi thơm nhẹ nhàng.

“Hóa ra chiếc xe sang trị giá hơn 1 triệu nhân dân tệ này sẽ không có mùi lạ.”

Diệp Ỷ nghĩ thầm.

Thực ra cô ấy đã hiểu lầm, đây là do đại lý ô tô đã đặc biệt xử lý khử mùi và chăm sóc xe cho những khách hàng lớn.

“Trần tổng.”

Anh thợ ảnh sau khi chụp hàng chục bức ảnh, mới hài lòng hỏi: “Chiếc xe này giá bao nhiêu?”

“Hình như là hơn 1 triệu tệ, tôi cũng không nhớ rõ.”

Trần Hán Thăng không chắc chắn lắm, nhưng cô thư ký nhỏ bên cạnh đảo mắt nói: “Thêm rất nhiều thuế, giá lăn bánh là khoảng 1,62 triệu tệ.”

“Vậy sao?”

Trần Hán Thăng cau mày: “Đắt như vậy cơ à?”

Nhiếp Tiểu Vũ hừ một tiếng, sau khi Bộ trưởng Trần nhận được báo giá vào tuần trước, hắn đã từng mắng ông chủ salon ô tô là thương nhân lòng dạ đen tối, một tên khốn thối tha…

Bây giờ, để giả vờ, hắn lại bắt đầu diễn, nhưng chỉ thấy thương cho cô thư ký nhỏ ngoan ngoãn này, không thể không phối hợp diễn với hắn.

“Chậc chậc ~.”

Nhiếp ảnh gia mím môi, anh ấy tin những lời nói nhảm nhí của Trần Hán Thăng, cho rằng đây là cách sống của những người giàu có, hắn còn không thể nhớ được phần lẻ “620 nghìn tệ” nữa.

“Diệp sư tỷ.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Sau này khi các cô báo cáo đừng đề cập đến chiếc xe này. Hiện tại rất nhiều người đã biết Land Rover là của tôi, những người hâm mộ Quả Xác thường chặn đường để xin chữ ký. Tôi thực sự thấy khó chịu nên muốn đổi sang một chiếc xe đơn giản hơn để sử dụng, chỉ mong âm thầm đóng góp cho sự phát triển của xã hội.”

“Có vẻ như hắn đã nghiện việc chém gió rồi.”

Cô thư ký nhỏ đi đến một kết luận.

“Ừ, chiếc xe này thực sự không phô trương.”

Diệp Ỷ có lẽ cũng nhận ra rằng Trần Hán Thăng đang “Khoe một cách nghệ thuật”, nhưng Trần Hán Thăng đã có tài sản hơn 100 triệu nhân dân tệ, đối với hắn, 1,62 triệu nhân dân tệ có lẽ tương đương với cảm giác của một người bình thường khi ăn một bát mì .

Diệp Ỷ sờ vào lớp da ở ghế phụ lái, quay đầu hỏi: “Tôi có thể ngồi lên và cảm nhận chiếc xe sang trọng hơn 1,6 triệu tệ này không.”

“Tôi có thể xxx…”

Đây là thói quen trong tiềm thức của Diệp Ỷ, dường như nó thể hiện một kiểu “Tôn trọng” trong ngôn ngữ, thực ra trong lòng cô ấy không nghĩ rằng đối phương sẽ từ chối, Diệp Ỷ đã sẵn sàng nhấc giày cao gót và bước vào.

“Hả……”.

Trần Hán Thăng nói: “Kỳ thực tôi cũng không có phản đối, chỉ sợ bạn gái của tôi sẽ ghen.”

“Ồ?”

Diệp Ỷ sững người một lúc, Trần Hán Thăng từ chối phải không?

Hay mình đang nghe nhầm?

Nếu bị từ chối, nguyên nhân tại sao?

Trần Hán Thăng coi bạn gái của mình quan trọng như vậy sao?

.....

Diệp Ỷ không dám tin, dù sao thì Trần Hán Thăng cũng là người đàn ông đã từng theo đuổi cô ấy, người quay phim không biết “Quá khứ phức tạp” của hai người này, anh ấy ở bên cạnh nói: “Tiểu Diệp, đây là một chiếc xe vừa mới lăn bánh, bạn gái của Trần tổng còn chưa ngồi, thì người ngoài nhất định sẽ không được ngồi đâu.”

“Xem tôi kìa, cái này mà cũng không nghĩ ra.”

Diệp Ỷ cố nén sự thất vọng trong lòng, lặng lẽ thu lại bắp chân đang nâng lên của mình và cố gắng tìm lý do để che đậy: “Khi tôi gặp Hán Thăng trước đây, cậu ấy vẫn còn độc thân.”

Trần Hán Thăng đẩy chiếc kính râm, lúc đó hắn đã có vài người bạn gái.

Sau khi xem chiếc Porsche, rồi chuẩn bị quay lại văn phòng để phỏng vấn, Diệp Ỷ đi bên cạnh Trần Hán Thăng, im lặng một lúc mới nói: "Hán Thăng rất tốt với bạn gái, luôn nghĩ cho cô ấy ở mọi lúc."

"Nên làm thôi."

Trần Hán Thăng cười, hắn là người không có quyền nói nhất về điều này.

Đôi giày cao gót của Diệp Ỷ giẫm trên mặt đất, nhìn thấy tòa nhà hành chính đang đến gần, cô ấy mấp máy môi, đột nhiên nhẹ nhàng nói: "Thật ra … Nếu chúng ta có gì đó ngay từ đầu, thì bây giờ cũng sẽ không có chuyện bạn gái gì đó của cậu rồi."

"Hì hì."

Trần Hán Thăng nhìn Diệp sư tỷ, mỉm cười không nói gì.

Diệp Ỷ người phụ nữ này, thực tế và phức tạp, hiện thực và mâu thuẫn, khi đó cô ấy vừa yêu đương với bạn trai thời đại học Trương Nhĩ Dục, đồng thời cũng có quan hệ ám muội với những người khác.

Nhưng sau khi Hỏa Tiễn 101 phá sản, cô ấy đã sớm thiết lập mối quan hệ với một phó trưởng phòng của chính quyền quận.

Tuy nhiên, cô ấy không phải là một nữ cặn bã thuần túy như Hoàng Tuệ, trong quá trình tán tỉnh giữa Trần Hán Thăng và cô ấy, Diệp Ỷ không xin Trần Hán Thăng một xu nào.

Vì vậy, Trần Hán Thăng định vị cô là một cô gái có lòng tự trọng, cô ta làm việc rất chăm chỉ và khao khát có một cuộc sống chất lượng hơn, có lẽ cô ấy vẫn rất thích mối tình đầu của mình, nhưng năng lực và xuất thân của cậu ấy không nằm trong kế hoạch cuộc đời của cô. Vì vậy, chỉ có thể chia tay.

“Hán Thăng cảm thấy không đúng sao?”

Diệp Ỷ không nhịn được mà hỏi.

Cô ấy chú ý tới vẻ mặt của Trần Hán Thăng, mặc dù đôi mắt của Trần Hán Thăng bị che khuất dưới chiếc kính râm, nhưng nụ cười trên khóe miệng dường như chứa đựng cảm xúc tiêu cực như “Khinh thường, Lố bịch, Buồn cười, Nhàm chán”.

“Hì hì, bắt đầu phỏng vấn đi.”

Trần Hán Thăng không muốn thảo luận về chủ đề này chút nào, ngay tức khắc, Diệp Ỷ dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Cô ấy đứng trước cửa văn phòng rộng lớn và sang trọng của Trần Hán Thăng, khi bước vào thì thì đã thay đổi cách xưng hô.

“Trần tổng, rất vui khi anh có thể đồng ý với yêu cầu phỏng vấn của chúng tôi. Chúng tôi đều biết rằng anh là một sinh viên đại học đã từng thất bại trong kinh doanh. Vậy đâu là sức mạnh giúp anh đứng dậy lần nữa… ·”.

.....

Cuộc phỏng vấn này kéo dài hơn 2 giờ, với địa vị của Trần Hán Thăng hiện nay thì đây đã là rất nể mặt rồi.

Vào buổi trưa, Diệp Ỷ đã từ chối buổi tiếp đãi của Điện tử Quả Xác và đi thẳng trở lại đài truyền hình, dọc đường, nhiếp ảnh gia nhìn Diệp Ỷ một cách rất kỳ lạ.

“Tiểu Diệp, cô hôm nay trạng thái không tốt hả.”

Cuối cùng, nhiếp ảnh gia không thể kìm lòng hỏi.

“Sao vậy?”

Diệp Ỷ vuốt mái tóc ngắn của cô ấy, ngẩng đầu nói: “Chỗ nào có vấn đề sao?”

“Không có vấn đề gì, nhưng so với những lần trước phỏng vấn trước, lần này cô thiếu một chút cảm xúc.”

Nhiếp ảnh gia so sánh: “Tuy vẫn nói cười, nghiệp vụ không có lỗi lầm gì nhưng cảm thấy cô máy móc như một con rô bốt.”

“Có lẽ là bởi vì tối hôm qua tôi nghỉ ngơi không tốt, quá mệt mỏi.”

Diệp Ỷ nói qua loa chiếu lệ.

“Vậy thì cô chú ý giữ gìn sức khỏe nhiều hơn một chút, cô chính là trụ cột của đài truyền hình trong tương lai.”

Người chụp ảnh pha chút trò, đồng thời nói về nội dung cuộc phỏng vấn hôm nay: “Tôi không ngờ Trần tổng lại có ác cảm sâu sắc với Samsung như vậy. Trong cuộc trò chuyện kéo dài 120 phút, hắn đã mổ xẻ điện thoại Samsung ít nhất 60 phút. Sẽ rất thú vị nếu Samsung tiến hành phản đòn.”

.....

Sau khi trở lại đài truyền hình, Diệp Ỷ trở lại văn phòng với vẻ mặt bình thường, khi gặp đồng nghiệp ở dọc đường, cô vẫn mỉm cười chào hỏi, nhưng khoảnh khắc khi vừa ngồi xuống ghế, Diệp Ỷ dường như sức lực toàn thân đã mất tất cả.

Hôm nay, Trần Hán Thăng làm cô ấy hiểu ra một sự thật, nếu dùng ngôn ngữ phổ biến để tổng kết thì đó sẽ là “Nhật lạc tây sơn nhĩ bất bồi, đông sơn tái khởi nhĩ thị thùy.” Mọi người có thể tiếp tục là bạn bè, nhưng Trần Hán Thăng không có ý định “Tán tỉnh” nữa.

Dù những lời trêu chọc trước đó của hắn, giờ chỉ có thể coi là lời nói gió bay mà thôi.

Không thể giải thích được, Diệp Ỷ nghĩ đến bạn trai cũ Trương Nhĩ Dục , cái tên ẩn sâu trong trái tim cô, nó vẫn chứa

đựng rất nhiều sự day dứt trong đó.

Cô hít sâu một hơi ngồi thẳng người, mở máy tính đăng nhập QQ, di chuột đến hình đại diện quen thuộc.

Hình đại diện này có màu xám, sau khi nhấp vào giao diện trò chuyện, Diệp Ỷ do dự một lúc, sau đó gõ hai từ vào khung trò chuyện: "Có ở đó không?"

Sau này cô cảm thấy không phù hợp và cảm thấy quá thờ ơ nên đổi thành " Dạo này thế nào?"

Câu này vẫn quá khách sáo, Diệp Ỷ suy nghĩ một chút rồi đánh chữ "Cậu còn ở Kiến Nghiệp không?"

Nhấn "Enter" để gửi đi, Diệp Ỷ không mong muốn Trương Nhĩ Dục sẽ nhìn thấy nó ngay lập tức, nhưng phản ứng bên kia rất nhanh, một dấu "!" màu đỏ ngay lập tức xuất hiện trước mắt cô.

"Bạn và bên kia không phải là bạn bè, vui lòng trở thành bạn bè trước khi nói chuyện."

"Trương Nhĩ Dục đã xóa mình!"

Trái tim Diệp Ỷ đột nhiên co thắt lại, sau đó bắt đầu đau nhói, hiển nhiên tổn thương lần này càng đau đớn.

Cô gặp Trương Nhĩ Dục khi còn là sinh viên năm nhất, thực ra trái tim cô xao xuyến vô cùng.

Nam sinh này rất dịu dàng, cậu ấy đã mang bữa sáng cho Diệp Ỷ khi ở trường, tự nấu súp cho cô ấy trong kỳ kinh nguyệt, đi xe buýt để tiết kiệm tiền mua sữa chua cho cô ấy, chẳng lẽ lại biến mất mà không nói một lời sao?

Diệp Ỷ vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, trong điện thoại truyền ra một giọng nói: "Xin lỗi, số bạn gọi không đúng…"

Diệp Ỷ đột nhiên bị cay mũi, nước mắt bắt đầu lăn dài.

“Cậu ấy thực sự đã ra đi, nên là như vậy. Dù sao, là mình có lỗi với cậu ấy.”

Diệp Ỷ lau khóe mắt, có lẽ đây là mối tình thời sinh viên, họ cùng ăn một bát cơm, ngủ chung một giường, cùng nhau nói về tương lai, và yêu nhau sâu đậm.

Khi bình tĩnh lại một chút, Diệp Ỷ đã nhấp vào hộp trò chuyện QQ của bạn trai hiện tại, lần này, cô không chần chừ nữa, sợ rằng mình sẽ lại phải hối hận.

Diệp Ỷ: “Chúng mình hãy kết hôn vào năm tới nhé.”

Sau 5 phút, bạn trai nhắn lại: “Nhanh thế?”

Diệp Ỷ: “Em không muốn đợi thêm nữa.”

Đợi một lúc, bạn trai nhắn lại: “OK.”

Diệp Ỷ nhìn hộp thoại trên màn hình, đột nhiên cười một mình.

Hóa ra Trương Nhĩ Dục là một thanh xuân tươi đẹp, Trần Hán Thăng là một lý tưởng xa vời, và bạn trai hiện tại là người thích hợp để đồng hành.

……..

Chương 736: Ai cũng muốn đâm sau lưng tôi

Đài truyền hình khu vực Giang Lăng làm việc rất nhanh, sáng ngày 18 tháng 12 sẽ tiến hành phỏng vấn, đêm hôm đó sau khi cắt nối biên tập xong, bọn họ gửi cho Nhiếp Tiểu Vũ để kết nối.

Cô thư ký nhỏ xem đi xem lại mấy lần đều không phát hiện ra vấn đề gì. Ngày 19, buổi phỏng vấn lập tức xuất hiện trên chương trình.

Trần Hán Thăng đang xem TV ở trong khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, trên màn hình, bản thân hắn ngồi trước bàn làm việc, mỉm cười trả lời câu hỏi Diệp Khởi đưa ra.

"Trần Hán Thăng."

Hồ Lâm Ngữ vừa gõ chữ ở trên laptop vừa hỏi: "Cậu công khai diss Samsung hai lần, đối phương có thù oán gì với cậu sao?"

"Tớ nhìn Samsung không thuận mắt, không được sao?"

Trần Hán Thăng lười giải thích với Tiểu Hồ về "Kiểm chuẩn" và "Hiệu ứng mỏ neo" nên tuỳ tiện nói bậy một câu.

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu, có lẽ là cảm thấy Samsung thật đáng thương, thế mà lại bị một tên lưu manh như Trần Hán Thăng nhắm đến.

Bây giờ trong phòng khách vô cùng náo nhiệt, Trần Lam ôm Thẩm Ninh Ninh đọc "truyện cổ tích Andersen", bây giờ hai người bọn họ đã quen thuộc với nhau, A Ninh rất thích chị

gái hoạt bát đột nhiên xuất hiện này, bởi vì tính cách của cô ấy rất giống với anh trai.

Bà nội yên tĩnh ngồi trong phòng, rất nhiều người già đều có thói quen này, không nói một lời lặng lẽ ngồi trên mép giường hoặc ghế sô pha, bất động mấy tiếng đồng hồ.

Đông Nhi đang làm việc trong phòng bếp, nhìn vào biểu hiện của cô ấy, có lẽ Kim Dương Minh vẫn giấu diếm chuyện nào đó ở trong lòng, không nói rõ với cô ấy.

Một mình Thẩm Ấu Sở ở trong phòng ngủ ôn tập, thời gian thi thạc sĩ năm nay là ngày 24 và 25, cô sắp bước vào phòng thi rồi.

Thực ra không thể không nói, công lao của Hồ Lâm Ngữ vẫn khá lớn, một tháng cuối cùng này cô ấy đã "chế trụ" Trần Hán Thăng, khiến toàn bộ sự chú ý của Thẩm Ấu Sở đều tập trung vào chuyện thi cử.

Vì thế Hồ Lâm Ngữ rất đắc ý, tự cho là "đệ nhất công thần".

Trần Hán Thăng biết thực ra còn một vị anh hùng đứng sau chuyện này nữa, đó chính là Hoàng Lập Khiêm của bộ phận mạng, anh ta lập một chương trình nhỏ tự động ngăn chặn hàng trăm bài đăng, kiên quyết đè lại ngòi nổ của quả bom.

Hôm nay mọi người tụ tập ở chỗ này, chủ yếu là vì Mạc Kha đau lòng cho Thẩm Ấu Sở, cố ý hầm một nồi canh gà đen đưa đến đây, đồng thời bảo Trần Hán Thăng đến nếm thử một chút, đừng trở thành ông chủ lớn rồi thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng sắp đến giữa trưa thì mẹ hai Mạc lại bị chặn ở trên đường cao tốc quanh thành phố, Trần Hán Thăng cạn lời, canh gà đen kia đắt lắm sao, bà còn cố ý đi qua nội thành để đưa đến đây.

“Lạch cạch lạch tạch…”

Tiếng gõ bàn phím của Hồ Lâm Ngữ vô cùng lớn, từ vẻ mặt thoả mãn của cô ấy có thể đoán ra được, có lẽ Tiểu Hồ lại phát biểu một số câu ngớ ngẩn ở trên không gian QQ.

Trong số tất cả bạn bè của Trần Hán Thăng, Hồ Lâm Ngữ là người thường xuyên đăng tải nhật ký lên QQ nhất, lúc mới bắt đầu Trần Hán Thăng còn đi bình luận lung tung, bây giờ đã bị Tiểu Hồ block vĩnh viễn.

Trần Hán Thăng hơi tò mò, đứng dậy giả vờ đi WC, nhưng thực chất là lặng lẽ đến phía sau Hồ Lâm Ngữ, nhìn thấy một tiêu đề chói đến mù mắt chó:

“Phụ nữ, bạn nhất định phải học được cảm giác nghi thức!”

Chỉ mới đọc được mấy dòng đầu trong nội dung: Khoảng thời gian này tôi đang đọc lại “Huyễn thành” của Quách Kính Minh, càng cảm thấy đây là một trong những tác phẩm hiếm có trong những năm gần đây, nó không chỉ có lời văn hay, mà tư tưởng cũng rất sâu sắc, từ cuộc đời bi thương của Ca Sách và Lam Thường, tôi cảm thấy lễ nghĩa quan trọng như thế nào trong cuộc sống của một người phụ nữ.

“Xì…”

Trần Hán Thăng thực sự không muốn cười, nhưng không thể nhịn được nữa.

Tiếng động này đã bị Hồ Lâm Ngữ nghe thấy, cô “đóng” laptop cạch một cái, nổi giận đùng đùng quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng không hề xấu hổ chút nào, ngược lại còn trực tiếp chê giễu: “Tiểu Hồ, cậu hấp thụ dinh dưỡng từ đâu không hấp thụ, cứ khăng khăng phải nhận được linh cảm từ “Huyễn Thành” của Quách Tiểu Tứ sao?”

“Ai cần cậu quan tâm!”

Hồ Lâm Ngữ thấy bí mật của mình bị chọc thủng, tức giận đến mức muốn đánh Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cười hì hì né tránh, trong miệng còn tiếp tục nói: “Sao nào, bậc thầy cổ vũ tình cảm muốn biến thành tác giả văn học thanh xuân đau khổ sao?”

“Cút cút cút…”

Hồ Lâm Ngữ thực sự không thể dây vào loại người vô lại như Trần Hán Thăng, ôm máy tính đi vào phòng ngủ.

Trần Lam mỉm cười nhìn Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ đấu võ mồm với nhau, mồm miệng của anh trai thực sự quá ti tiện.

“A Lam, em cười cái rắm.”

Trần Hán Thăng đuổi Hồ Lâm Ngữ đi, sau đó lại trêu chọc em gái.

Trần Lam là quỷ lười biếng, cô ấy nghiêng người dựa vào trên ghế sô pha, cởi giày ra vứt bừa bãi trên mặt đất, hai chân trực tiếp gác lên thành ghế.

“Không có cô gái nào có dáng ngồi như vậy đâu.”

Trần Hán Thăng cau mày nói: “Sau này em còn muốn tìm một người bạn trai soái ca nữa không?”

“Anh à, em đang luyện hình chân.”

Trần Lam tuỳ tiện nói một cách hùng hồ và đầy lý lẽ: “Hình chân của em không được đẹp như chị dâu Ấu Sở, nên phải thường xuyên đặt thế này, anh xem em rất ít khi mặc váy, là vì sợ lộ ra ngoài đấy.”

“Vậy tại sao em lại không đội khăn trùm đầu?”

Trần Hán Thăng vô lại nói: “Có thể che giấu khuôn mặt lớn của em.”

“… Hừ!”

Trần Lam bế A Ninh lên, lẩm bẩm đi vào trong phòng ngủ.

A Ninh buộc kiểu tóc sừng dê đáng yêu, chớp đôi mắt to sáng ngời đơn thuần, trên mặt lộ vẻ ngây thơ.

Nhưng sau khi Trần Lam và A Ninh đi vào phòng ngủ, chẳng bao lâu sau đã vang lên từng đợt cười nói vui vẻ, có của Hồ Lâm Ngữ, có Trần Lam và giọng nói trẻ con của A Ninh.

Có lẽ Thẩm Ấu Sở cũng đang cười, nhưng không lớn tiếng như vậy.

Trong phòng khách đột nhiên trở nên trống rỗng, Trần Hán Thăng thở dài một hơi, náo nhiệt đều là của các cậu, chỉ có tôi là hai bàn tay trắng.

Khoảng mười hai giờ, cuối cùng tiếng chuông cửa cũng vang lên, tay trái Mạc Kha cầm một hộp giữ nhiệt đựng canh gà, tay phải xách theo một cái túi, bên trong đó hình như đựng đồ tươi sống, vẫn đang nhảy nhót lung tung.

“Trần tổng, đã lâu không gặp.”

Mẹ hai Mạc nhìn thấy Trần Hán Thăng, bà ta trêu chọc một câu trước: “Khoảng thời gian này số lần tôi đến đây còn nhiều hơn cả cậu đấy.”

“Chủ yếu là cháu sợ quấy rầy việc học của Thẩm Ấu Sở thôi.”

Trần Hán Thăng cười hì hì tiếp nhận hộp giữ nhiệt, lại chỉ vào cái túi hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Tôm hùm đất.”

Mạc Kha nói: “Bạn tôi nuôi được, cố ý tặng cho nếm thử, chiều nay tôi và Đông Nhi sẽ rửa sạch, giữa trưa ăn canh gà, buổi tối ăn tôm hùm đất xào cay, giúp Ấu Sở thay đổi khẩu vị.”

“Bây giờ là tháng mười hai, tôm hùm đất vẫn còn nhỏ đúng không, Phật gia lấy từ bi làm niệm, vẫn nên thả…”

Trần Hán Thăng vừa nói vừa thuận miệng mở chiếc túi ra nhìn một cái.

Tuyệt lắm, con nào con nấy đều không nhỏ, đang giương nanh múa vuốt giơ cái càng cứng của mình lên.

Thực ra chỉ cần nghĩ lại thì sẽ biết, đây là quà người khác tặng cho trưởng phòng Mạc, chắc chắn phải chọn mấy con tôm chắc thịt.

“Khụ khụ… Vẫn nên thả thêm một ít gừng hành và rượu để khử mùi tanh thì hơn.”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, thu hồi hai chữ “phóng sinh” vừa muốn nói.

“Chậc chậc.”

Mẹ hai Mạc biết Trần Hán Thăng nghịch ngợm, mỉm cười vỗ vào bả vai hắn, sau đó đi vào tìm Thẩm Ấu Sở, chẳng bao lâu sau, trong phòng ngủ lại vang lên một tràng cười vui vẻ.

“Qủa nhiên, kẻ mạnh luôn cô đơn.”

Trần Hán Thăng lại lặng lẽ an ủi bản thân.

Lúc ăn cơm trưa, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở ngồi một bên, Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi một bên, Trần Lam và A Ninh một bên, mẹ hai Mạc và bà nội một bên, ngược lại vô cùng ngay ngắn.

Chủ đề trên bàn cơm đều là chuyện Thẩm Ấu Sở thi lên thạc sĩ, từ địa điểm phòng thi đến khâu chuẩn bị cho kỳ thi, từ các môn thi đến việc lựa chọn giáo viên hướng dẫn, mặc dù Trần Hán Thăng không hiểu nhưng cũng không gây trở ngại mà ríu rít tham gia vào việc thảo luận.

"Hán Thăng."

Mạc Kha biết Trần Hán Thăng hiểu, vì thế hỏi nhiều thêm một câu: "Mấy ngày nay tương đối quan trọng, cậu đều ở Kiến Nghiệp đúng không?"

"Cháu ở đây."

Trần Hán Thăng dừng lại một chút: "Vào ngày Đông chí, mẹ bảo cháu về nhà một chuyến, dù sao Đông Chí cũng là

ngày lễ lớn, cho nên ngày mai cháu phải về Cảng Thành trước, nhưng chắc chắn sẽ trở về trước khi Ấu Sở thi lên thạc sĩ, cháu còn muốn đưa em ấy đi thi."

Thực ra Lương thái hậu không hề yêu cầu như vậy, chủ yếu là Tiêu Hoành Vĩ hy vọng Trần Hán Thăng dẫn theo Tiểu Ngư Nhi về nhà một chuyến.

Thời gian đúng là vô cùng trùng hợp, ngày 22 là Đông chí, ngày 24 là ngày thi, 25 là lễ Giáng Sinh, điều này đặt ra yêu cầu vô cùng nghiêm khắc về việc quản lý thời gian.

"Vậy thì…"

Mạc Kha suy nghĩ một chút: "Vậy mấy ngày tới tôi sẽ đến đây nhiều một chút."

"Cảm ơn mẹ hai Mạc, thành thật mà nói, lần này cháu rất muốn dẫn Thẩm Ấu Sở về nhà."

Trần Hán Thăng nhìn về phía Thẩm khờ khạo: "Đáng tiếc, em còn phải ôn tập, năm sau chúng ta cùng về nhé."

“Ừ…”

Thẩm Ấu Sở biết “dẫn về nhà” có ý nghĩa gì, ngại ngùng gật đầu.

“Anh đúng là thông minh mà.”

Trần Hán Thăng hơi đắc ý, biết rõ Thẩm khờ khạo không thể đi theo mình về nhà nên mới cố ý nói như vậy.

“Không cần phải chờ đến Đông Chí sang năm.”

Không ngờ Hồ Lâm Ngữ đột nhiên xen vào một câu: “Tết âm lịch năm nay cũng được mà, tóm lại hai cậu đều… Khụ khụ.”

“Đúng rồi.”

Mạc Kha cũng vô cùng tán thành: “Năm nay tôi cũng định về quê, có thể dẫn Ấu Sở về Cảng Thành sớm một chút.”

“?”

Trần Hán Thăng sửng sốt, thực sự người nào người nấy đều muốn “đâm sau lưng” tôi sao?

Hồ Lâm Ngữ thì thôi đi, nhưng mẹ hai Mạc à, bà tham gia vào làm gì, lúc trước người cướp đi lão Trần là Lương thái hậu đấy, bà “trả thù” một vãn bối như tôi để làm gì?

Chương 737: Sau khi trưởng thành, cuối cùng cũng sống một cuộc sống mình ghét nhất

Sau khi ăn cơm trưa xong, bà nội đi nghỉ ngơi, Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi cùng thu dọn bàn ăn, Trần Hán Thăng dẫn theo A Ninh đi ra ngoài dạo quanh, lúc đầu Thẩm Ấu Sở cũng muốn đi vào phòng bếp giúp đỡ, nhưng lại bị mẹ hai Mạc ngăn cản lại.

“Cháu sắp thi cử rồi, tạm thời không cần lo lắng những chuyện này.”

Lúc trước Mạc Kha đã từng là hiệu trưởng kiêm giáo sư của trường đại học, bây giờ là lãnh đạo hệ thống giáo dục, rất có quyền lên tiếng trong việc “thi lên thạc sĩ” này.

Bà kéo Thẩm Ấu Sở vào trong phòng, dự định sẽ nhấn mạnh một số công việc chuẩn bị cho kỳ thi.

“Trần Hán Thăng, cậu cầm chổi.”

Hồ Lâm Ngữ định gọi người lười biếng nhất dậy.

Không ngờ Trần Hán Thăng còn phản ứng nhanh hơn nữa, hắn vừa nghe thấy cái tên của mình đã lập tức nhảy dựng lên ôm đầu: “Khoảng thời gian này tinh thần tớ suy nhược dữ dội, nhất định phải ngủ một chút, nếu không có thể sẽ đột tử ngay tại chỗ.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm, hai chân cất bước đi về phía phòng ngủ.

“Tớ chưa thấy người nào không biết xấu hổ như vậy!”

Hồ Lâm Ngữ vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể dậm chân tỏ vẻ bất mãn.

Lúc này, cuộc phỏng vấn đặc biệt về “Trần Hán Thăng của điện tử Qủa Xác” trên TV cũng vừa mới kết thúc, người dẫn chương trình của ê kíp chương trình đang đánh giá cao doanh nhân sinh viên này:

“Trần Hán Thăng bắt đầu với công việc là nhân viên chuyển phát nhanh bán thời gian trong khuôn viên trường, cuối cùng thành lập điện tử Qủa Xác, cung cấp hàng trăm hàng ngàn công việc cho xã hội, thúc đẩy sự phát triển của hàng loạt ngành công nghiệp, nếu không có sự kiên định, chăm chỉ, tình thần cống hiến và không khuất phục, anh ấy tuyệt đối không thể bước ra khỏi khó khăn từ trong thất bại đầu tiên…”

“Phụt!”

Thư ký Hồ trực tiếp tắt TV: “Bộ phận truyền thông càng ngày càng không biết xấu hổ, Trần Hán Thăng có liên quan gì đến sự chăm chỉ và kiên định sao?”

…

Trần Hán Thăng không quan tâm đến Tiểu Hồ, vừa mới mở cửa ra đã nhìn thấy Mạc Kha và Thẩm Ấu Sở đang ngồi bên cạnh bàn làm việc, nhỏ giọng thảo luận về xu hướng của các chủ đề chính trị năm nay.

Hai người đều ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng nhún vai: “Hồ Lâm Ngữ bảo anh đừng làm vướng bận ở trong phòng khách, cho nên anh đến đây nghỉ ngơi một chút, hai người tiếp tục đi, con người anh khá cẩu thả, không quan tâm đến hoàn cảnh ngủ đâu.”

Mạc Kha lắc đầu, nếu Lão Trần có một phần mười da mặt dày như con ông ấy thì ông ấy không chỉ nằm ở chức vụ chủ nhiệm văn phòng giống hiện tại rồi.

Trần Hán Thăng biếng nhác nằm ở trên giường, từ góc độ này vừa khéo có thể nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt của Thẩm Ấu Sở, vì thế hắn vừa chơi điện thoại vừa đánh giá Thẩm khờ khạo.

Những người sở hữu ngoại hình xinh đẹp, ngắm nhìn bọn họ cũng là một thú vui, dáng người "trời cho" của Thẩm Ấu Sở tương đối tốt, các sinh viên bình thường gần như đều gầy đi một vòng sau khi ôn thi thạc sĩ xong, nhưng khuôn mặt của cô chỉ hơi gầy.

Nhưng tinh thần và khí sắc của cô thực sự rất dồi dào, làn da trắng hồng, còn mang theo một chút ửng hồng mạnh khoẻ, hai hàng mi dài thỉnh thoảng khép lại, che giấu đôi mắt đào hoa ngấn nước.

Thực ra Thẩm Ấu Sở bây giờ rất có tiền, nhưng quần áo của cô vẫn đơn giản như cũ, áo lông vũ bình thường phối với một chiếc quần jean, bên trong đi kèm với một chiếc áo len tự dệt, trên tai không nhìn thấy xỏ lỗ tai, bàn trang điểm cũng không thấy son phấn, trong ánh mắt của cô chỉ có sách vở và Trần Hán Thăng.

"Khò khò, khò khò…"

Trần Hán Thăng mãi ngắm nhìn, cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Ấu Sở nghe thấy động tĩnh, nhẹ nhàng nói với mẹ hai Mạc một tiếng rồi đi đến trước mặt Trần Hán Thăng, giúp đỡ bạn trai lôi thôi lếch thếch cởi giày.

Mạc Kha ngồi bên cạnh nhìn, tính tình Thẩm Ấu Sở quá dịu dàng, lúc cô cởi giày cũng không trực tiếp kéo ra, mà kiên

nhẫn cởi bỏ dây giày từng chút từng chút.

Mạc Kha híp mắt, thầm nghĩ điều Trần Hán Thăng khiến người khác hâm mộ thực ra không phải có sự nghiệp là điện tử Qủa Xác, mà có lẽ là tìm được Thẩm Ấu Sở đúng không?

Mẹ hai Mạc không có con, các cháu trai cháu ngoại của bà ta cũng chứa đựng đầy mục đích riêng của mình, nhưng tâm tư của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở lại vô cùng trong sạch.

Hơn nữa…

Nếu năm đó không cắt đứt liên lạc, nói không chừng Trần Hán Thăng chính là con trai của mình, Thẩm Ấu Sở chính là con dâu của mình.

Ánh mắt trời quyến luyến, không hiểu tại sao mẹ hai Mạc lại nhớ đến một số chuyện cũ.

Cuối cùng bà ta cũng thở dài một hơi, gọi Thẩm Ấu Sở đến đây một lần nữa, đừng hầu hạ Trần Hán Thăng quá thoải mái.

…

Cũng không biết đã ngủ trong bao lâu, hình như Trần Hán Thăng nghe thấy bên tai có người đang khóc, hắn khó hiểu mở mắt ra thì nhìn thấy một đám người đang đứng thành một vòng tròn trong phòng ngủ.

Tiểu Hồ, Đông Nhi và Trần Lam đều đang ở đây, các cô ấy không phải muốn nhìn Trần Hán Thăng ngủ, mà là vì A Ninh đang khóc.

Thẩm Ninh Ninh rúc vào trong lồng ngực chị gái mình, trên mặt đầm đìa nước mắt, Thẩm Ấu Sở vừa mới lau mặt cho cô bé xong, A Ninh hít cái mũi nhỏ nhắn, nước mắt lại chảy xuống giống như không cần tiền.

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng không thèm đi tất, chạy "thịch thịch thịch" qua đó hỏi: "Trần Lam, em đánh con bé sao?"

"Không."

Trần Lam không vui nói: "Em lớn hơn A Ninh mười một tuổi đấy, sao nỡ đánh em ấy được?"

"Vậy Hồ Lâm Ngữ cắn con bé?"

Trần Hán Thăng quay đầu lại hỏi.

"Cút cút cút."

Hồ Lâm Ngữ mất kiên nhẫn nói.

Cuối cùng vẫn là Đông Nhi đưa ra câu trả lời, hoá ra Tiểu A Ninh vừa mới trở về từ bên ngoài, lập tức đi vào trong phòng bếp nghịch tôm hùm đất, nhưng đang chơi vui vẻ thì lại đột nhiên nghe nói những con tôm hùm đất đáng yêu này sẽ bị giết chết.

Trong lòng A Ninh vô cùng đau lòng, nhưng cô bé cũng không ầm ĩ, chỉ lặng lẽ chạy đến trong lòng chị gái, tự đau lòng khóc một mình.

"Hoá ra là việc này, haiza…"

Sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Đúng là một đứa nhỏ tâm địa thiện lương mà, giống như tớ khi còn nhỏ vậy."

"Hả?"

Hồ Lâm Ngữ và A Lam đồng thời tỏ vẻ nghi ngờ.

"Thật mà."

Trần Hán Thăng tự giải thích cho mình: "Lúc còn nhỏ khi đến thăm nhà họ hàng, tớ cũng muốn trở thành bạn tốt với một con gà trống nhỏ, sau đó nhà bọn họ muốn giết con gà trống nhỏ chiêu đãi tớ, lúc đó tớ cũng khóc hết nước mắt."

“Sau đó thì sao?”

Trần Lam hỏi, hình như thời thơ ấu của mỗi người đều trải qua loại chuyện này.

“Lúc đó tớ mới bao nhiêu tuổi chứ, đương nhiên sẽ không ngăn cản rồi.”

Trần Hán Thăng ảo não nói: “Tối hôm đó khi món gà trống hầm khoai tây được bưng lên bàn, tớ lại khóc ngay tại chỗ, trong miệng chảy xuống một lượng lớn nước mắt đau lòng.”

“Không thể tin được cậu cũng có lúc tâm địa lương thiện.”

Hồ Lâm Ngữ cảm than thở dài: “Qủa nhiên là nhân chi sơ tính bản thiện, không đúng… Tại sao lại là trong miệng chảy xuống nước mắt đau lòng?”

“Mẹ nó… Cậu là người đầu tiên miêu tả chảy nước miếng đến thoát tục như vậy đấy.”

Lúc này Hồ Lâm Ngữ mới phản ứng lại, khinh bỉ nói: “Cho nên, cậu đã ăn người bạn tốt gà trống nhỏ của cậu sao?”

“Chuyện này cũng không còn cách nào khác.”

Trần Hán Thăng nhún nhún vai: “Con người phải học được cách trưởng thành và thoả hiệp, giống như lúc nhỏ tớ cực kỳ ghét những anh chàng đẹp trai, sau đó trưởng thành lại trở thành người mình ghét nhất.”

“Oẹ…”

Trần Lam che miệng đi ra ngoài.

Hồ Lâm Ngữ cũng phỉ nhổ, ngay cả Đông Nhi cũng giả vờ bận rộn làm cơm, vội vàng chạy vào phòng bếp.

“Anh đẹp trai không?”

Trần Hán Thăng hỏi Thẩm Ấu Sở.

"… Đẹp."

Thẩm Ấu Sở ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngơ ngác gật đầu.

"Chỉ có em bằng lòng nói thật."

Trần Hán Thăng cảm thấy mỹ mãn, lúc này mới bỏ tay ra khỏi cổ Thẩm khờ khạo.

…

Lúc ăn cơm tối, A Ninh đương nhiên không thể mặt dày như Trần Hán Thăng, cô bé hoàn toàn không thể ăn "bạn tốt" tôm hùm đất của mình.

Trần Hán Thăng lại ăn đến mồm miệng bóng nhẫy, liên tục khen ngợi kỹ năng nấu nướng của Đông Nhi rất tốt.

Khoảng 8 giờ tối, Mạc Kha đang chuẩn bị lái xe trở về, Trần Hán Thăng cũng đang định quay trở về nhà máy điện tử, lúc hai người cùng xuống lầu, mẹ hai Mạc nhớ đến chuyện chiều hôm nay, nghiêm túc nhắc nhở nói: "Hán Thăng à, tiền vĩnh viễn không thể kiếm đủ, cậu phải tìm được sự cân bằng giữa sự nghiệp và gia đình, sang năm sau khi hai đứa tốt nghiệp đại học, chi bằng sớm đăng ký kết hôn với Ấu Sở đi, trước hoa dưới trăng chẳng lẽ không thể thoải mái bằng những tranh đấu lục đục sao?"

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng cố ý giả vờ hồ đồ: "Mẹ hai à, dưới ánh trăng thì được, nhưng tiêu tiền thì không được, bây giờ đang khởi xướng chính sách tiết kiệm đấy."

"Thằng nhóc này."

Mạc Kha lắc đầu, Trần Hán Thăng vừa chắc chắn vừa trơn trượt, nhưng hắn cho rằng cuối cùng mình có thể chạy trốn được sao?

Cuối cùng chẳng phải ngoan ngoãn kết hôn với Thẩm Ấu Sở, tốt nhất là sinh thêm hai đứa nhỏ, Lương Mỹ Quyên chăm sóc một đứa, mình cũng có thể chăm sóc một đứa.

Chương 738: Tìm một cơ hội nào đó để Tiêu Dung Ngư chịu trách nhiệm với mình

Trần Hán Thăng lừa được mẹ hai Mạc xong, bản thân tự lái xe trở về ký túc xá của điện tử Qủa Xác, lúc mở cửa lại nghe thấy phòng phòng của Khổng ngự tỷ ở phía đối diện phát ra tiếng nhạc.

Nhưng lần này không phải một bản piano, mà là bài "Sau này" của Lưu Nhược Anh.

Sau này, khi em biết yêu một người là như thế nào;

Thì đáng tiếc, anh đã biến mất trong biển người mênh mông;

Sau này, cuối cùng trong hàng nước mắt, em cũng hiểu ra;

Có những người đã bỏ lỡ thì sẽ mất nhau mãi mãi.

…(Theo Thẩm Ấu Sở thì Tiêu Dung Ngư cũng nên xưng anh em thôi. Thật ra mình dự định đến khi học xong đại học mới đổi, bởi vì bây giờ giới trẻ bằng tuổi yêu nhau nhiều, cũng như xưng cậu tớ dễ thương hơn)

Đây là một ca khúc kinh điển, kinh điển đến mức ngay cả một người mù âm nhạc giống như Trần Hán Thăng cũng biết hát vài câu, Trần Hán Thăng ngâm nga theo lời bài hát, vừa mới vào phòng, còn chưa kịp bật máy tính lên thì Tiêu Dung Ngư đã đúng giờ gọi điện thoại đến.

"Tiểu Trần."

Tiểu Ngư Nhi trong trẻo hỏi: “Anh đang làm gì vậy?’

“Anh sao?”

Trần Hán Thăng đặt mông ngồi trên ghế sô pha, đồng thời phát ra một tiếng cảm thán thoải mái, vắt chéo chân nói: “Anh đang nói chuyện điện thoại với cô gái xinh đẹp nhất thế giới.”

“Hừ, mồm miệng thật ngọt.”

Tiểu Ngư Nhi khá hài lòng với câu trả lời này.

“Nhưng Lưu Nhược Anh vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh, nên anh chỉ có thể nói chuyện với em.”

Trần Hán Thăng cười hì hì trêu chọc một câu.

“Hừ! Trần heo, anh lại trêu chọc em rồi!”

Tiểu Ngư Nhi hờn dỗi làm nũng: “Ngày mai nhớ đến cổng trường đón em sớm một chút, nếu đến muộn em sẽ nhéo tai anh đấy.”

“Xin giám đốc Tiêu cứ yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

Hai người lại trò chuyện vài câu rồi mới cúp máy, Trần Hán Thăng cảm nhận được sự kiêu ngạo đáng yêu của Tiêu Dung Ngư, khoé miệng mang theo nụ cười ngọt ngào, nhắm mắt lại nghe hết bài “Sau này”.

Nhưng đang nghe, hắn đột nhiên cảm thấy lời bài hát có gì đó không thích hợp, ví dụ như:

Mùa hạ năm 17 tuôi, đêm mà anh hôn em;

Khiến cho quãng đời sau này, mỗi khi em nhớ lại, đều chỉ nhớ bầu trời sao khi đó;

…

Tình yêu thuở đó, tại sao có thể đơn giản như vậy?

Và tại sao những người trẻ tuổi, nhất định phải tổn thương người mình yêu?

…

"Lần đầu tiên mình hôn Tiểu Ngư Nhi, hình như cũng là năm 18 tuổi."

Trần Hán Thăng đột nhiên ngồi thẳng người dậy, "Sau này" đang thể hiện cảnh Tu La tràng sau đó, là kết cục của mình và Tiêu Dung Ngư?

"Con mẹ nó, ông đây đã trúng độc Võng dịch vân sao? Nếu không tại sao nghe bất cứ bài hát gì cũng cảm thấy giống như đang hát về mình thế này?"

Trần Hán Thăng cau mày suy nghĩ một chút, lập tức gọi điện thoại cho Hoàng Lập Khiêm ở bộ phận mạng, sau khi nhận được câu trả lời "Tất cả đều ok", Trần Hán Thăng mới hơi thả lỏng tinh thần một chút.

"Lần này về nhà, có nên để Tiểu Ngư Nhi chịu trách nhiệm với mình không nhỉ?"

Trần Hán Thăng bắt đầu âm thầm lên kế hoạch và suy nghĩ, hắn cảm thấy mình không thể đợi thêm được nữa.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng lái chiếc Porsche mới mua chậm rãi đi ra khỏi nhà máy điện tử Qủa Xác.

Chiếc xe này quả nhiên phù hợp với yêu cầu "giản dị tự nhiên" của Trần Hán Thăng, dọc theo đường đi thu hút được đủ mọi sự chú ý, thậm chí lúc dừng lại ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, tài xế xe ô tô bên cạnh còn cầm điện thoại chụp ảnh.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, đội mũ lưỡi trai và kính râm lên, giả vờ vô tình kéo cửa xe xuống, để góc nghiêng "lạnh lùng nghiêm túc" của mình lọt vào điện thoại di động của bọn họ.

Hắn còn cảm thấy động tác này chỉ là một hình ảnh tĩnh, không thể hiện được hiệu quả của GIF động, vì thế lại đốt một điếu thuốc Trung Hoa, kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, đồng thời nhẹ nhàng đưa cổ tay ra ngoài.

Nắng sớm mờ ảo, mùa đông ùa về, một làn khói nhẹ mỏng manh toả ra từ tàn thuốc, lẫn vào trong đám sương mù ở cố đô sáu triều đại, mang đến một cảnh đẹp khác.

Ngay cả bản thân Trần Hán Thăng cũng không nhịn được cảm thán, tỏ vẻ cool ngầu quả nhiên có thể gây nghiện.

"Này, cậu lái xe bằng cách nào vậy?"

Nhưng ở Tân Nhai Khẩu náo nhiệt nhất, có một cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ cuối cùng cũng nhìn thấy được cảnh tượng này: "Tại sao lại duỗi tay ra, không thấy đèn xanh đèn đỏ sao?"

"Thấy, thấy."

Trần Hán Thăng dứt khoát dập tắt tàn thuốc, tỏ vẻ không có súng để tranh chấp với các ban ngành.

"Thấy rồi mà còn làm như vậy?"

Cảnh sát giao thông không vui chất vấn.

Trần Hán Thăng ngại ngùng trả lời: "Chẳng phải tôi không nhìn thấy anh sao?"

Anh cảnh sát giao thông: …

…

Sau khi đi vào cổng lớn của đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở ven đường Văn Lan.

Không biết Vương Tử Bác đã đến đây từ lúc nào, cậu ta đang đứng dưới tán cây ngô đồng đã trụi lá, không ngừng nhảy lên nhảy xuống để chống lạnh, nhìn từ xa thực sự giống như một con gấu lớn ngu ngốc.

"Con mẹ nó sao mày lại ở đây?"

Trần Hán Thăng kéo khẩu trang xuống.

"Đồ chó má nhà mày lại đổi xe mới à?"

Vương Tử Bác mở to hai mắt.

Thực ra cậu ấy cũng đã nhìn thấy một chiếc siêu xe mới tinh đang lái từ phía trước đến đây, nhưng không ngờ tài xế lại là anh bạn nối khố của mình.

"Tiểu Ngư Nhi nói mày định trở về Cảng Thành."

Vương Tử Bác tương đối thành thật, cậu ấy mở miệng nói trước: "Tao cũng có ý định đi theo về một chút."

"Mày về làm gì?"

Trần Hán Thăng tỏ vẻ khó hiểu: "Tao và Tiểu Ngư Nhi đi làm chính sự, mày đi theo làm bóng đèo sao?"

"Không phải…"

Vương Tử Bác giải thích nói: "Tao về để thi bằng lái, ở Kiến Nghiệp cần phải xếp hàng chờ rất lâu, nghe nói còn phải nhét phong bì cho thầy giáo nữa, tao trở về Cảng Thành nhờ chú Tiêu chào hỏi một chút, có thể tiết kiệm được số tiền đút phong bì kia."

Lúc trước khi thằng nhóc này đến Qủa Xác giúp đỡ đã nhìn thấy trong nhà máy có rất nhiều xe để không, những người

khác cũng không biết chỉ đạo như thế nào, nhưng cậu ấy lại mò mẫn lái vô cùng quen thuộc.

Chỉ là không có bằng lái xe nên không dám chạy trên đường, bây giờ vừa khéo có cơ hội thích hợp, ở quê cũng có quan hệ, Vương Tử Bác dự định sẽ nhận được bằng lái xe trước khi tốt nghiệp đại học.

"Ồ."

Cuối cùng Trần Hán Thăng cũng hiểu rõ, lúc này mới bĩu môi nói: "Xe mới của anh đây, trâu bò không?"

"Bạch bạch bạch."

Vương Tử Bác vỗ vào thân xe: "Thoạt nhìn đường cong có vẻ mượt mà, không có sự sắc bén giống như Land Rover, sau logo của chiếc xe này có hình con ngựa vậy, nhãn hiệu của nó là gì vậy?"

"Porsche Cayenne."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

"Mày mau xuống dưới đi, để tao thử cảm giác xem nào?"

Vương Tử Bác hơi nóng lòng, giữa cậu ấy và cậu bạn nối khố cũng không cần khách khí.

Trần Hán Thăng nhường chỗ, nhìn Vương Tử Bác ngồi trên ghế điều khiển nhấn còi, lắc cần số, sờ soạng tay lái, thỉnh thoảng còn nhìn về phía Trần Hán Thăng cười ngây ngô vài tiếng.

Tài xế vừa mới học lái xe là vậy đấy, chỉ cần phía trước có đường, bọn họ sẽ dám nhấn "Đề" để khởi động kể cả là xe tăng.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác vuốt ve một hồi, có lẽ cũng cảm nhận được sự khác biệt rất lớn giữa Porsche và Santana trong nhà máy, tò mò hỏi: "Chiếc xe này bao nhiêu tiền vậy? Có đắt như Land Rover không?"

"Chiếc Land Rover đó là xe chở nước mà chú Tiêu mua trong hệ thống, chỉ phải trả chưa đầy 50%, có lẽ hơn bốn trăm ngàn tệ."

Trần Hán Thăng nói: "Chiếc Porsche này thực sự được mua trong cửa hàng 4s, khoảng hơn 1,6 triệu tệ."

"Mẹ nó…"

Vương Tử Bác nghe giá cả xong, đột nhiên cảm thấy chỗ ngồi hơi nóng mông, nếu đây không phải là xe của cậu bạn nối khố, có lẽ cậu ấy đã nhảy xuống ngay lập tức, sợ phá hỏng một bộ phận nào đó thì mình không thể đền nổi.

"Đắt như vậy sao?"

Vương Tử Bác đau lòng nói: "Tiểu Trần, mày là đồ phá gia chi tử, mày làm gì với 1,6 triệu không làm, thế mà lại đi mua một chiếc xe?"

"Tao có thể làm gì được chứ?"

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: "Mua nhà à? Tao có biệt thự luôn rồi; Buôn bán ư, bây giờ đập 1,6 triệu tệ vào Qủa Xác thậm chí còn không thể khơi dậy được bọt nước, cho nên chỉ có thể mua một chiếc xe mới chạy thôi."

"Mẹ nó, bớt tỏ vẻ đi."

Vương Tử Bác lẩm bẩm một tiếng, nhưng Trần Hán Thăng nói rất có lý, cậu ấy lặng lẽ ngồi đó một chút, đột nhiên nói: "Biên Thi Thi cũng muốn đi theo về."

"Vậy thì đi thôi, có phải là lần đầu tiên nữa đâu!"

Trần Hán Thăng nhàn nhạt lên tiếng, hắn cảm thấy hình như Vương Tử Bác đang có ý định "phản kích".

"Roẹt."

Vương Tử Bác kéo khoá kéo áo lông xuống, chỉ vào thắt lưng mới trên eo mình, nói: "Mày nhìn này, đây là Biên Thi Thi mua cho tao đấy."

Trần Hán Thăng duỗi đầu ra nhìn: "Được đấy, còn là Gucci nữa."

"Đúng vậy."

Vương Tử Bác liếc mắt nhìn cậu bạn nối khố: "Cô ấy mua gần hai ngàn tệ ở trung tâm thương mại quốc tế Kim Ưng đấy, lúc đó tao giật cả mình."

"Tử Bác à."

Trần Hán Thăng không muốn che giấu, trực tiếp hỏi: "Nếu tao đoán không sai thì mày đang muốn khoe khoang trước mặt tao đúng không?"

"Mày đã khoe khoang ở trước mắt tao mười mấy năm rồi."

Vương Tử Bác bị nhìn thấy, cậu ấy cũng "dũng cảm thừa nhận: "Tao không thể khoe khoang một lần được sao?"

"Buồn cười muốn chết!"

Trần Hán Thăng đưa tay kéo Vương Tử Bác xuống xe: "Chẳng phải mày cảm thấy trời quang mây tạnh, đã hết mưa rồi, mày lại cảm thấy mày ok rồi, dám xách riu phá cửa sao?"

Trần Hán Thăng vừa nói vừa động thủ nhét áo lông vũ của Vương Tử Bác vào trong thắt lưng Gucci: "Vậy thì sau này mày cứ mặc như vậy đi, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy thắt lưng mày đang sử dụng đấy."

"Mày đang làm gì vậy, buông tao ra, tránh xa…"

Vương Tử Bác giữ chặt lưng quần né tránh, nhưng tính cách của cậu ấy không ầm ĩ như Trần Hán Thăng, đặc biệt là đang trên đường lớn, thỉnh thoảng có sinh viên đi qua, Vương Tử Bác trọng thể diện chẳng mấy chốc đã phòng thủ đến mệt.

Đúng lúc này, có hai cô gái cao gầy bước ra khỏi cổng trường đại học Đông Đại, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, cô gái hơi thấp hơn giả vờ bất mãn.

"Tiểu Ngư Nhi, lúc nãy tớ nhìn thấy Trần Hán Thăng nhà cậu đang bắt nạt Vương Tử Bác nhà tớ, càng khiến người ta tức giận hơn nữa là cậu ta còn cởi quần Vương Tử Bác!"

Chương 739: Trần Hán Thăng bần cùng và tự trách

“Haiza, đúng là không dễ nhìn mà.”

Tiêu Dung Ngư bất đắc dĩ che mắt lại: “Hai người bọn họ đã là sinh viên năm tư rồi, thế mà còn đùa giỡn trên đường giống như những đứa trẻ.

“Đúng vậy đấy.”

Biên Thi Thi nói tiếp: “Đặc biệt là bạn trai của người nào đó bây giờ đã là một doanh nhân sinh viên nổi tiếng, sang năm phải kết hôn rồi mà không hề trầm ổn chút nào.”

“Bạn trai của người nào đó hiện giờ cũng đã mở công ty rồi mà.”

Tiêu Dung Ngư nghe thấy bạn thân “diss” Trần Hán Thăng, cô cũng cười phản bác: “Bây giờ các bạn học của Tử Bác đều gọi cậu ấy là “Vương tổng” rồi đấy.”

Trần Hán Thăng đang chơi đến mồ hôi chảy đầy đầu cũng đã phát hiện ra Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi, lúc này mới cười hì hì buông Vương Tử Bác ra, Vương Tử Bác vừa kéo quần vừa lẩm bẩm mắng, giống như thực sự bị bắt nạt vậy.

“Không đứng đắn chút nào cả.”

Tiêu Dung Ngữ đến gần, thân mật nhéo tai Trần Hán Thăng: “Cậu đừng cởi mũ và kính râm ra, làm như thế mọi người sẽ biết ông chủ của Qủa Xác hoá ra lại nghịch ngợm như vậy đấy.”

“Ha ha ha, tớ không thèm để ý.”

Trần Hán Thăng cầm lấy bữa sáng trong tay Tiểu Ngư Nhi: "Mấy thứ như hình tượng hay hình cảnh chủ yếu chỉ để marketing và tuyên truyền mà thôi, cho dù tớ tạo ra tin đồn gì đi chăng nữa, thực ra cũng chưa chắc là chuyện xấu, nếu đó có chừng mực, nói không chừng còn có tác dụng thúc đẩy doanh số tiêu thụ sản phẩm đấy…"

Vương Tử Bác ở bên cạnh nghe thấy, ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua cậu bạn nối khố, hơi mất tự nhiên run rẩy bả vai.

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi cũng chưa phát hiện, Trần Hán Thăng vờ như không có chuyện gì, còn đưa bữa sáng cho Vương Tử Bác: "Mày muốn ăn bao nhiêu cái bánh bao?"

"Mấy cũng được."

Câu trả lời của Vương Tử Bác vẫn giống như khi còn nhỏ: "Mày cứ ăn no trước đi, tao chẳng sao cả.

Biên Thi Thi nhìn thấy chỉ biết lắc đầu, trong lòng còn có chút "ghen tị" mơ hồ, tình bạn giữa hai chàng trai thực sự không thể tưởng tượng được.

Với thân phận hiện tại của mình, Trần Hán Thăng còn sẵn sàng vật lộn với Vương Tử Bác ở trên đường, thậm chí bằng lòng chia một nửa trứng luộc trong nước trà còn thừa cho Vương Tử Bác; Vương Tử Bác là người không thích gây rắc rối, nhưng khi tìm đến Trần Hán Thăng lại không có chút áy náy nào, đây có lẽ là do tình bạn gần hai mươi năm đúng không?

"Bữa sáng ở đại học Đông Đại của các cậu khá ngon đấy."

Trần Hán Thăng ngồi xổm xuống ven đường, trong miệng nhét đầy bánh bao: "Hôm nào đó tớ nhờ cậu hỏi một tiếng, hỏi xem nhóm đầu bếp có muốn đến làm trong nhà ăn của Qủa Xác không?"

"Mong Trần tổng hãy giơ cao đánh khẽ."

Biên Thi Thi cười nói: "Đại học Đông Đại chúng tớ cất giấu hai báu vật, hoa khôi học đường Tiêu Dung Ngư và đầu bếp nữ hấp bánh bao trong căng tin, cậu đã bắt cóc đi một người rồi, nữ đầu bếp kia để lại cho các sư đệ và sư muội sau này của cậu đi, để bọn họ cũng được thưởng thức đồ ngon."

"Đúng vậy."

Tiêu Dung Ngư hất chiếc cằm trắng như tuyết: "Tiểu Trần, cậu đừng lam tham quá, một mình tớ là đủ rồi, cậu còn muốn hai người sao?"

Thực ra câu nói của Tiêu Dung Ngư không có ý tứ gì khác, nhưng khi lọt vào lỗ tai Vương Tử Bác, cậu ấy lại mất tự nhiên vặn vẹo mông.

"Lại vặn mông."

Biên Thi Thi chú ý đến, nhẹ nhàng đá chân bạn trai một cái: "Lúc trước tớ đã nói thế nào hả?"

"Không vặn, không vặn nữa."

Vương Tử Bác liên tục gật đầu, thực ra cậu ấy cũng không muốn vặn vẹo.

"Chậc, câu nói của tớ không có tác dụng gì mà, có lẽ Trần Hán Thăng nói cậu mới nghe."

Biên Thi Thi bĩu môi nói: "Vương Tử Bác, tớ hỏi cậu, nếu một ngày nào đó, giữa tớ và Trần Hán Thăng, cậu buộc phải chọn một người, vậy cậu sẽ chọn ai?"

"Mẹ kiếp…."

Trong lòng Vương Tử Bác đột nhiên vô cùng sợ hãi, sao cuộc trò chuyện hôm nay lại giấu dao găm ở khắp nơi thế này, thỉnh thoảng lộ ra ngoài và đâm mình một nhát.

Biên Thi Thi cho rằng "Hai chọn một" chỉ là lời trêu đùa, nhưng không ngờ trong tương lai không xa, có lẽ khả năng này sẽ trở thành sự thật.

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, phần mông giống như được lắp đặt một mô tơ nhỏ, không nhịn được nhanh chóng vặn vẹo.

"Vương Tử Bác…"

Điều này khiến Biên Thi Thi trợn mắt há hốc mồm: "Cậu đang cố ý khiêu khích tớ sao?"

"Không hề, thực sự tớ không muốn vặn."

Vương Tử Bác vừa vặn mông vừa giải thích với Biên Thi Thi.

….

Trên đường từ đại học Đông Đại trở về Cảng Thành, Biên Thi Thi và Vương Tử Bác ngồi ở hàng ghế sau, Vương Tử Bác rất nhiều lần muốn dùng đồ ăn và nước ra để xin lỗi, nhưng Biên Thi Thi không quan tâm.

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế phụ nhìn thấy cảnh này, cảm thấy đồng tình, hai người này sao vậy chứ, thường xuyên cãi nhau nóng giận.

Không sai, hôm nay Trần Hán Thăng ngồi trên ghế phụ, người lái xe thực sự là Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư đã nhận được bằng lái lâu lắm rồi, chỉ là Trần Hán Thăng vẫn luôn không dạy cô thực hành trên đường nên với trì hoãn đến bây giờ.

Không ngờ sau khi Cao Văn mua xe xong, cô ta "bắt chó đi cày" chủ động dạy Tiêu Dung Ngư, bây giờ chính là kỳ sát hạch cuối cùng, chỉ cần có thể thông qua thì sau này Tiêu Dung Ngư có thể lái xe ở Kiến Nghiệp.

Đương nhiên, mức độ nguy hiểm của Trần Hán Thăng cũng sẽ tăng lên một phần.

“Tiểu Trần, chiếc SUV có cảm giác hơn nhiều so với xe hơi nhỏ, tầm mắt cũng rộng hơn nhiều.”

Tiêu Dung Ngư đã đi vòng quanh Tân Nhai Khẩu vài vòng, bây giờ Trần Hán Thăng đang ở bên cạnh, trên đường cao tốc lại có rất ít tình huống đột ngột xảy ra, chẳng bao lâu sau cô đã thích nghi được với tiết tấu này.

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng uể oải nói: “Chiếc Hyundai nhỏ kia của Cao Văn giá lăn bánh cũng chỉ có 110 ngàn tệ, chiếc porsche này của tớ là một trong những chiếc SUV đắt nhất trên thế giới, giá tiền của nó có thể mua được mười mấy chiếc Hyundai, trên đường đi lúc thì bày ra n, lúc thì bày ra b, điều này có thể làm nổi bật sự cool ngầu của anh.”

“Ồ ồ ồ…”

Tiểu Ngư Nhi che miệng cười, Vương Tử Bác ngồi ở phía sau nhìn thấy mà hâm mộ không thôi, thực ra cậu ấy không hâm mộ tình cảm giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, mà là ngứa tay muốn lái xe.

Cậu ấy lặng lẽ quan sát Biên Thi Thi một chút, phát hiện cô ấy vẫn không quan tâm đến mình, cuối cùng vẫn không thể chống lại được sự “dụ hoặc”, cúi người về phía trước “chỉ đạo”

Tiêu Dung Ngư lái xe.

“Tiểu Ngư Nhi, cậu phải lái nhanh một chút, tốc độ trên cao tốc không thể thấp hơn 60.”

“Phía trước có một chiếc xe tải lớn, lát nữa cậu có thể tăng tốc, đừng đi song song với nó.”

“Tớ thấy trên mạng có người nói rằng trên đường cao tốc có thể dùng phương pháp chạy theo xe ở tốc độ cao, tức là chọn một chiếc xe làm trụ, duy trì khoảng cách mấy chục mét, như thế sẽ không quá căng thẳng.”

…

Nhìn thấy dáng vẻ “rất có kinh nghiệm” của Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng, đúng là một người dám nói, một người dám nghe.

Nhưng bản thân Trần Hán Thăng là một tay lái lão luyện thực thụ, lúc gặp phải tình huống gì đó hắn chỉ cần nhắc nhở giảm tốc độ là được, nên đừng quá lo lắng.

Lúc nãy Khổng Tĩnh gọi điện thoại đến đây, nói rằng phía bên Samsung (ở Trung Quốc) lại liên hệ với Qủa Xác một lần nữa, mãnh liệt yêu cầu Trần tổng giải thích rõ ràng về hành vi trong bài phỏng vấn tối hôm qua, đồng thời nói rằng sẽ không loại trừ khả năng sử dụng các biện pháp pháp lý để đáp trả.

Trong cuộc phỏng vấn được phát sóng vào tối hôm qua, câu nói gây thiệt hại đến Samsung của Trần Hán Thăng gần như được giữ nguyên hương vị, đối với Samsung mà nói, đây đã là lần thứ hai Qủa Xác chủ động gây chuyện.

Trần Hán Thăng đương nhiên không thèm để ý, sao có thể từ bỏ “hiệu ứng mỏ neo” nhanh như vậy chứ, thưa kiện cũng thật khéo, đúng lúc có thể làm tăng mức độ nổi tiếng cho công ty luật Dung Thăng.

Trong lúc nhất thời, trong xe trở nên ồn ào náo nhiệt.

Vương Tử Bác và Tiêu Dung Ngư đang thảo luận về biên độ xoay vô lăng; Trần Hán Thăng vừa nghe điện thoại vừa chú ý đến các xe xung quanh; Biên Thi Thi đang hờn dỗi, cuối cùng cũng gia nhập vào đội ngũ nói chuyện phiếm.

Hơn hai tiếng sau, Trần Hán Thăng nhìn thấy trạm thu phí ở phía trước, trong lòng vẫn đang khó hiểu, tại sao lần này thời gian trở về lại bị rút ngắn.

Chờ đến khi đến gần hơn một chút nữa, trên đó còn có mấy chữ.

Hoài An kính chào quý khách!

"Mẹ nó, tại sao lại đi đến Hoài An?"

Trần Hán Thăng hỏi Tiêu Dung Ngư: "Có phải em muốn đi xem chỗ ở cũ của thủ tướng Chu không?"

Không ngờ Tiêu Dung Ngư cũng bày ra vẻ mặt ngơ ngác: "Ờ ha, sao em lại đi đến Hoài An nhỉ?"

"…"

Trần Hán Thăng lại nhìn về phía Vương Tử Bác: "Huấn luyện viên Vương, mày giải thích một chút xem nào."

"Tao, tao cũng không biết."

Vương Tử Bác không dám đối mặt với Trần Hán Thăng, có lẽ là vì "phương pháp bám theo xe" bọn họ lựa sử dụng, suốt cả dọc đường đều đi theo chiếc xe phía trước đến Hoài An.

"Tao cũng phục luôn?"

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Ba người sáu con mắt, thế mà có thể chạy đến Hoài An cho được, sao các cậu không chạy đến Mỹ luôn đi?"

"Tiểu Trần…"

Tiêu Dung Ngư vô cùng xấu hổ.

"Bảo bối, không trách em, chỉ trách anh."

Trần Hán Thăng chu đáo nói: "Trách anh không có tiền làm đường đi thẳng từ đại học Đông Đại đến Thương Ngô Lục

Viên ở Cảng Thành.”

Chương 740: Tiểu Ngư Nhi nhà chú, mang thai sao?

Trần Hán Thăng "tự trách" một cách kỳ cục như vậy, Tiêu Dung Ngư đương nhiên có thể nghe ra được, cô lập tức không còn cảm thấy áy náy nữa, thở hổn hển dừng lại ở khu nghỉ chân, bày ra vẻ mặt "em không sai, em đang tức giận, mau dỗ dành em đi".

"Được rồi được rồi."

Trần Hán Thăng vuốt ve mái tóc đuôi ngựa của Tiểu Ngư Nhi: "Thực ra đều tại Vương Tử Bác, nếu không có ý kiến ngu ngốc của cậu ta, với trí thông minh của em, sao có thể lái sai hướng được?"

"Cũng không thể hoàn toàn trách cậu ấy."

Biên Thi Thi vốn đang giận dỗi với bạn trai, bây giờ lại nói chuyện giúp: "Tử Bác cũng không quen đường mà, cậu ấy thậm chí còn chưa có bằng lái đâu."

"Đúng vậy."

Tiểu Ngư Nhi đẩy Trần Hán Thăng ra: "Anh lái xe nhiều năm như vậy, không biết nhắc nhở một chút sao?"

Nếu là ngày thường, Vương Tử Bác sẽ không phản bác, bởi vì cậu ấy vốn dĩ đã không giỏi tranh luận, cứ thế căng da đầu bị Trần Hán Thăng mắng vài câu, chuyện này cứ thế qua đi.

Nhưng bây giờ thấy có người chống lưng, lá gan của Vương Tử Bác cũng phình to: "Nói rõ hơn thì, Tiểu Trần đã lái xe ba năm rồi, ngay cả xe cũng đổi ba chiếc rồi."

“Mẹ nó!”

Ngay cả bản thân Trần Hán Thăng cũng không nhịn được bật cười: “Anh chỉ là một hành khách thành thật nghe điện thoại, cuối cùng lại trở thành đầu sỏ gây tội, được rồi, cuối cùng vẫn là một mình tớ gánh vác mọi trách nhiệm.”

Khi quay trở lại một lần nữa, để bắt kịp thời gian nên Trần Hán Thăng đổi sang ghế lái, lập tức có một cảm giác “đối lập giữa trên và dưới”.

Lúc Tiểu Ngư Nhi lái xe, hai tay cô sẽ siết chặt lấy vô lăng, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước không hề chớp mắt, thực ra tốc độ cũng chỉ hơn 70 một chút.

Lúc Trần Hán Thăng lái xe, bàn tay thoải mái đặt trên vô lăng, vẻ mặt cũng tương đối tự nhiên, nhưng tốc độ về cơ bản đều khoảng 100, nhưng vẫn rất vững chắc.

Điều quan trọng nhất là Vương Tử Bác ngu ngốc sẽ không chỉ đạo vớ vẩn ở phía sau nữa.

Gần trưa, Trần Hán Thăng đánh thức Tiêu Dung Ngư đã ngủ say, chỉ vào dòng chữ “Cảng Thành kính chào quý khách” ở trên trạm thu phí, ra hiệu đây mới là trạm thu phí chính xác.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ.”

Tiêu Dung Ngư nắm lấy tay phải của Trần Hán Thăng, dùng hàm răng ngay ngắn xinh đẹp của mình cắn một cái, sau đó quay đầu lại giới thiệu các địa danh của Cảng Thành với Biên Thi Thi.

Lúc trước Biên Thi Thi đã đến đây một lần, khi đó cô ấy tương đối lo lắng, thậm chí còn chưa nghĩ xem có nên đến gặp cha mẹ của Vương Tử Bác không, lần này cô ấy đã bình thản hơn rất nhiều, có thể thong thả nhìn xung quanh.

Khi đi ngang qua trường tiểu học cũ của Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng, Biên Thi Thi còn tưởng tượng ra dáng vẻ của hai cậu bé, một người hoạt bát thích gây chuyện, một người lặng lẽ hướng nội, đeo cặp sách nhỏ trên lưng cùng sóng vai nhau đi trên đường.

…

Cơm trưa được sắp xếp ở trong nhà Trần Hán Thăng, Tiêu Hoành Vỹ và Lữ Ngọc Thanh đã đến trước đó.

Trần Triệu Quân và Lão Tiêu hút thuốc nói chuyện ở trong phòng khách, Lữ Ngọc Thanh phụ giúp một chút ở trong phòng bếp, sau khi bốn người lên lầu, Tiêu Hoành Vĩ cười ha hả vẫy tay: "Ông chủ của điện tử Qủa Xác đến Cảng Thành thị sát, ngài có ý định đầu tư sao?"

"Cháu đây chắc chắn sẽ từ chối."

Trần Hán Thăng vô cùng đắc ý: "Với cấp bậc của cháu hiện giờ, khoan hẵng nói đến phó thị trưởng thường vụ ra tiếp khách, ít nhất cũng phải là phó thị trưởng bình thường đến đây ngồi một chút đúng không? Kết quả chỉ có một phó cục trưởng cục công an và chủ nhiệm văn phòng, điều này chứng tỏ bọn họ không mấy coi trọng điện tử Qủa Xác."

"Ha ha ha…"

Tiêu Hoành Vĩ không tức giận chút nào, ngược lại còn thoải mái bật cười "Ha ha ha", sau khi cười xong lại có chút xúc động.

Bản lĩnh và năng lực xã giao của thằng nhóc này thực ra cũng không thành vấn đề, còn biết dỗ dành con gái vui vẻ, khuyết điểm duy nhất chính là tâm tính không vững chắc, hy vọng hôn nhân có thể kiềm chế hắn một chút.

Tiêu Hoành Vĩ đã đưa "chuyện tốt" của hai đứa nhỏ vào chương trình nghị sự thường ngày, chuẩn bị năm sau sẽ bắt

đầu.

“Còn kiểu coi trọng không đủ, nói cậu béo đúng là thở hổn hển!”

Mẹ ruột Lương Mỹ Quyên thực sự không nể mặt mũi chút nào, bà ấy bưng đồ ăn đi ra từ trong phòng bếp: “Tại sao lại muộn hơn 40 phút vậy.”

Tiêu Dung Ngư nhìn bạn trai, hy vọng hắn có thể “tìm cớ” giúp.

Nhưng Trần Hán Thăng chưa bao giờ khiến người ta thất vọng, lập tức lớn tiếng nói: “Tiêu Dung Ngư xung phong lái xe, kết quả em ấy lại chạy đến Hoài An, nếu không phải có con, có lẽ hôm nay em ấy sẽ không trở về Cảng Thành được, ha ha ha, cha mẹ chú dì mau mắng em ấy đi…”

Nhưng không ai phản ứng.

Lương thái hậu thậm chí còn đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngư Nhi: “Đều là do Hán Thăng, nó đã lái xe bao nhiêu lần rồi, cũng không nhắc nhở con một chút.”

“Con không sao đâu, dì Lương.”

Tiêu Dung Như nhăn mũi: “Con đã tha thứ cho anh ấy rồi.”

“Mẹ!”

Trần Hán Thăng bất mãn nói: “Mẹ quá bất công rồi đấy, nếu nguyên nhân là vì con, ít nhất mẹ cũng phải lải nhải một ngày.”

“Con có thể so được với Tiểu Ngư Nhi sao?”

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh nói: “Tiểu Ngư Nhi đạt được thành tích như thế nào ở trong trường học, còn con đạt được thành tích gì?”

“Chúng con đã làm sinh viên năm tư rồi, không nói chuyện thành tích lâu lắm rồi.”

Trần Hán Thăng cắt ngang: “Bây giờ người ta đều hỏi chúng ta, vừa mở miệng đã là tìm được công việc chưa, lương thực tập một tháng được bao nhiêu?”

“Vậy thì con có phải là sinh viên có công việc tốt nhất không, hai là sinh viên có lương tháng cao nhất trong trường…”

Lương thái hậu theo bản năng muốn phản bác vài câu, mãi đến khi đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, bà ấy dứt khoát im lặng không nói.

“Ôi, mẹ yêu của con ơi…”

Trần Hán Thăng bắt chước giọng lồng tiếng trong những bộ phim do Trung ương sản xuất và lồng tiếng, còn đặc biệt đuổi theo đến phòng bếp, nghiêng đầu “đáng yêu” nói: “Bây giờ con trai của mẹ chính là sinh viên giàu có nhất đại học Tài chính đấy, ôi trời đất ơi, có phải mẹ không thể tin được không?”

“Tránh ra, suốt ngày miệng lưỡi trơn tru.”

Lương thái hậu nghiêm mặt đẩy Trần Hán Thăng ra, nhưng cuối cùng bà ấy cũng không nhịn được nữa, “phụt” cười thành tiếng.

Mặc dù thỉnh thoảng bị đứa con trai nghịch ngợm này làm cho tức giận đến mức ngột ngạt, nhưng cũng thường xuyên bị hắn chọc cười, chờ đến khi Trần Hán Thăng ăn vụng mấy miếng xương sườn xong đi ra ngoài, Lữ Ngọc Thanh đứng bên cạnh nói: “Mỹ Quyên à, Hán Thăng đã xuất sắc lắm rồi, thỉnh thoảng chị cũng phải cổ vũ và công nhận nó một chút, dù sao tôi cũng rất tự hào về Hán Thăng.”

Lúc Lữ Ngọc Thanh nói chuyện, bà ấy cũng hơi hất cằm lên, vẻ mặt gần như không khác mấy so với Tiểu Ngư Nhi, xem ra bà ấy thực sự rất hài lòng với Trần Hán Thăng.

"Hả?"

Lương thái hậu ngơ ngác gật đầu, thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng sao?

Nhưng Ngọc Thanh à, chị không biết nó đáng giận như thế nào đâu.

…

Giờ cơm trưa, Tiêu Hoành Vĩ mở chai rượu Mao Đài mình mang đến, mấy người đàn ông đều uống vài ly, còn về phần trọng tâm của chủ đề câu chuyện, đương nhiên là Trần Hán Thăng rồi.

Mặc dù câu nói "không mấy coi trọng" lúc nãy kia chỉ là lời nói đùa, nhưng trong cuộc sống thực tế, nếu ông chủ của điện tử Qủa Xác thực sự muốn đến Cảng Thành đầu tư, một phó trị trưởng đứng ra tiếp đón là chuyện đương nhiên.

Lúc nghỉ hè, Trần Hán Thăng mới thẳng thắn thú nhận mình sở hữu khối tài sản lên đến trăm triệu, lúc đó điện tử Qủa Xác chỉ có một sản phẩm là mp4, nhưng bây giờ có điện thoại di động Qủa Xác và Cộng đồng Qủa Xác, hơn nữa về mặt giá trị nhãn hiệu, định giá của Qủa Xác đã tăng lên rất nhiều lần.

"Cha, hàng xóm người thân và các đồng nghiệp của cha có phản ứng như thế nào?"

Trần Hán Thăng cảm thấy có hứng thú với chuyện này nhất.

"Thực ra vẫn ổn."

Lão Trần nâng chén rượu lên, nhẹ nhàng cụng ly với Tiêu Hoành Vĩ một chút, sau đó mới nói: "Những người đồng

nghiệp của cha đều hơi lớn tuổi rồi, bọn họ cùng lắm chỉ biết con mở một nhà máy điện tử, danh tiếng còn thấp, lúc gặp mặt chỉ khen ngợi vài câu "con trai có tương lai, có thể về hưu sớm" gì đó."

"Một số thanh niên trẻ tuổi trong đơn vị lại là fans của Qủa Xác."

Trần Triệu Quân cười nói: "Lúc đầu bọn họ tương đối kích động, lúc nào cũng quấn lấy cha đòi gặp con, bây giờ đã tốt hơn rồi."

Lão Trần nói chuyện không thích thêm mắm thêm muối, Trần Hán Thăng thầm nghĩ đây có lẽ là tình huống chân thật nhất, nguyên nhân chủ yếu có lẽ là vì mình vẫn chưa lọt vào danh sách tỷ phú Hồ Nhuận nên mọi người vẫn chưa biết mình có bao nhiêu tiền.

"Còn anh em họ hàng thì sao?"

Trần Hán Thăng lại hỏi.

"Hầu hết anh em họ hàng vẫn ổn."

Lương Mỹ Quyên xen vào một câu: "Nhưng có một số người, ví dụ như con gái nhà ông hai của con, con nên gọi là cô họ, sau khi tốt nghiệp, cô ấy đi sang Anh định cư, rõ ràng đã nhiều năm rồi không liên lạc, lúc trước muốn nhờ cô ấy mua một chút đồ, cô ấy cũng không đồng ý, nhưng lần trước còn đặc biệt gọi điện thoại về dò hỏi tình hình của điện tử Qủa Xác."

"Sau khi xác nhận đó là doanh nghiệp của con xong."

Lương Mỹ Quyên bĩu môi: "Giọng điệu của cô ấy tràn ngập nghi ngờ, còn đề nghị cha mẹ điều tra thử xem có trùng tên họ không?"

"Có một số bà con như vậy đấy."

Trần Hán Thăng bình thản nói: “Chê bạn nghèo, đồng thời lại sợ bạn giàu, con mẹ nó quá ghê tởm.”

“Ăn cơm đi.”

Trần Triệu Quân xua xua tay, không cho con trai nói tiếp, mặc dù đó là sự thật.

Trong lòng Tiêu Hoành Vĩ mỉm cười, thực ra trái tim của Trần Triệu Quân rõ ràng như gương sáng, chỉ là tính tình của ông ấy tương đối ôn hoà, không có năng lực công kích, không muốn xảy ra tranh chấp với người khác.

Lão Tiêu càng ngày càng hài lòng với mối nhân duyên này, Trần Triệu Quân thông minh hào phóng, Lương Mỹ Quyên thương yêu Tiểu Ngư Nhi, sau này con gái sẽ không phải chịu ấm ức.

“Đúng rồi, sang năm cha mẹ nghỉ hưu đi.”

Trần Hán Thăng không biết nhớ đến chuyện gì, đột nhiên nói với cha mẹ: “Có thể đến Kiến Nghiệp sinh sống.”

“Mẹ không đi, trừ phi có cháu cho mẹ chăm sóc.”

Lương Mỹ Quyên vừa nói xong câu này, chỉ nghe thấy một tiếng “lạch cạch” vang lên, mọi người nhìn về phía đó, hoá ra là do Tiêu Hoành Vĩ phát ra.

Vị phó cục trưởng cục công an Cảng Thành này, người đàn ông đẹp trai nổi tiếng trong hệ thống nhà nước, lúc này cổ tay lại run lên, thậm chí còn không cầm chắc đũa.

“Không phải Tiểu Ngư Nhi nhà chú, mang thai rồi đấy chứ?”

Lão Tiêu run rẩy hỏi.

Chương 741: Đàn ông phải như cậu!

“Tiểu Ngư Nhi mang thai?”

Sau khi Lão Tiêu nói ra những lời này, trên bàn cơm ngay lập tức ngừng lại một chút.

Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đưa mắt nhìn nhau, lập tức nhìn về phía Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, ánh mắt của Lương thái hậu phức tạp nhất, vừa mong chờ vừa có chút cô đơn.

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng liếc nhìn nhau, Vương Tử Bác hơi căng thẳng, cậu ấy biết nhiều tình hình thực tế nhất.

Biên Thi Thi tương đối yên tâm, rốt cuộc thì Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi đã làm đến “bước” kia hay chưa, thân là bạn thân, trong lòng cô ấy hiểu rõ nhất.

Phản ứng của Lữ Ngọc Thanh nhỏ hơn ông xã một chút, nhưng cũng khoá chặt ánh mắt lên người Trần Hán Thăng.

“Thực sự có hơi bất ngờ, phải tổ chức tiệc rượu trước năm mới thôi.”

Lữ Ngọc Thanh nhíu chặt hai hàng chân mày, trong lòng thầm nghĩ: “Dù sao Tiểu Ngư Nhi và Hán Thăng đều được tuyển thẳng lên cao học, nếu Tiểu Ngư Nhi mang thai, mình và Lương Mỹ Quyên sẽ đồng thời nghỉ hưu.”

Nguồn thu nhập ở cục cung cấp điện thực sự rất cao, hơn nữa còn nhẹ nhàng, nhưng cộng những thứ đó lại cũng không

bằng một sợi tóc của con gái bảo bối.

“Ôi trời! Cha, cha đang nói bậy gì vậy?”

Cuối cùng vẫn là Tiểu Ngư Nhi đỏ mặt nói: “Chúng con vẫn, vẫn…”

“Chúng con vẫn chưa có ý định có con đâu.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói tiếp, đồng thời cũng bóp méo ý tứ của Tiêu Dung Ngư.

Lúc đầu cô ấy muốn nói rằng giữa mình và Tiểu Trần vẫn chưa phá vỡ mối quan hệ đó, chỉ là trong lúc nhất thời không biết nên khéo léo biểu đạt như thế nào;

Nhưng Trần Hán Thăng cắt ngang như vậy, trực tiếp biến thành “Thực ra chúng con đã làm tất cả mọi thứ, chỉ là trước mắt vẫn chưa có kế hoạch sinh con mà thôi”.

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng dùng khoé mắt quan sát biểu cảm của Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh.

Sau khi nghe thấy “con gái không mang thai”, Lão Tiêu đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó khi hiểu rõ ý tứ của Trần Hán Thăng, ông lại lặng lẽ nâng chén lên uống một ngụm rượu.

Rượu Mao Đài vốn dĩ ngọt ngào và tinh khiết, hiện giờ lại vô cùng chua xót.

Lữ Ngọc Thanh gật đầu, nếu không mang thai, vậy hôn lễ cũng không cần sốt ruột, có thể nghiêm túc chọn ngày lành tháng tốt vào năm sau, chuẩn bị hôn lễ một cách thong thả.

Sau khi nhìn xong, trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ- Chú Tiêu và dì Lữ đã ngầm đồng ý cho hành động mang tính đột phá giữa mình và Tiểu Ngư Nhi.

Trong lần thử nghiệm này, những người khác đứng ở tầng thứ nhất, chỉ có Trần Hán Thăng đứng ở tầng thứ hai.

"Nếu chú Tiêu sốt ruột, vậy con và Tiểu Ngư Nhi sẽ cố gắng một chút nữa."

Tên khốn khiếp Trần Hán Thăng này, hán còn cố ý trêu chọc Lão Tiêu: "Cố gắng nhanh chóng đúng như mong đợi của chú Tiêu."

"Không vội không vội, chuyện này nhất định phải chuẩn bị thoả đáng trước."

Lão Tiêu sửng sốt một chút: "Tốt nhất là chờ mấy người lớn bọn chú xử lý xong công việc ở đây đã, như vậy mới có sức lực đi chăm sóc hai đứa."

"Nhưng chuyện này khó mà nói trước lắm."

Trần Hán Thăng vẫn còn muốn tiếp tục ba hoa, Trần Triệu Quân cảm thấy không nên dây dưa quá lâu vào chủ đề này, dễ xảy ra việc càng nói càng loạn, vì thế nói sang chuyện khác: "Ăn cơm trước đi, chúng ta mải mê nói chuyện, đồ ăn đã nguội hết rồi."

"Bà gắp đùi gà cho Tiểu Ngư Nhi đi."

Trần Triệu Quân đẩy cánh tay bà xã: "Chẳng phải bà nói cố ý làm cho Tiểu Ngư Nhi sao?"

"Suýt chút nữa quên mất."

Lương Mỹ Quyên hiểu rõ ý của ông xã: "Đây là thứ dì cố ý mang từ nhà bà ngoại của Trần Hán Thăng đến, gà thả vườn thực thụ đấy, rất bổ dưỡng đấy, cậu cả của Hán Thăng còn không vui đâu…"

Cứ thế dưới sự dong dài của Lương thái hậu, trên bàn ăn lại khôi phục lại bầu không khí như bữa cơm hàng ngày, vô cùng náo nhiệt, hoà thuận vui vẻ.

Nhưng đây chỉ là trạng thái bề ngoài, sau khi ăn cơm trưa xong, một nhà ba người Lão Tiêu rời đi trước, Biên Thi Thi cũng đi thăm cha mẹ của Vương Tử Bác, Lương Mỹ Quyên rửa chén đũa xong quay về ngồi xuống trên ghế sô pha.

Lão Trần đang đọc báo, Trần Hán Thăng đang nằm chơi điện thoại di động, trên TV đang phát chương trình, ê ê a a hơi ầm ĩ, Lương Mỹ Quyền cầm lấy điều khiển từ xa tắt "phụt" một cái, trong phòng khách đột nhiên trở nên im lặng.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?"

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên oán giận nói: "Con là một chàng nghệ sĩ bị trầm cảm nhẹ, cho dù không xem chương trình thì lúc nào cũng muốn xung quanh có một chút âm thanh."

"Đừng nói lung tung, con còn có thể bị bệnh trầm cảm sao?"

Lương Mỹ Quyên nhìn kỹ con trai: "Mẹ hỏi con, Tiểu Ngư Nhi thực sự không mang thai sao?"

"Không!"

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói: "Mẹ có phiền không vậy, vừa muốn làm bà nội sớm một chút vừa lo lắng các con dâu của mẹ mang thai, đúng là những hành động khiến người khác khó hiểu."

"Rốt cuộc là hành động của ai khó hiểu hử?"

Lương thái hậu đẩy chân thối của Trần Hán Thăng xuống ghế sô pha: "Còn các con dâu mang thai, Trần Hán Thăng, sao con có thể háo sắc như vậy chứ?"

"Đàn ông không háo sắc vậy thì còn gì là đàn ông nữa?"

Trần Hán Thăng nhỏ giọng phản bác: "Như are you thôi."

“Giỏi quá nhỉ, bây giờ còn dùng tiếng Anh.”

Lương thái hậu cười lạnh một tiếng, hai tay bắt đầu sờ soạng lung tung phía sau.

Trần Hán Thăng đã bị đánh đến mức cơ bắp tạo ra phản ứng, cho dù mẹ ruột của hắn cầm được thứ gì đi chăng nữa, nó đều đáp xuống trên người mình.

“Con còn có chút việc, con về phòng ngủ trước đây.”

Trần Hán Thăng thậm chí còn không đi giày, trực tiếp nhảy xuống ghế sô pha, chờ đến khi Lương thái hậu rút móc áo ra, Trần Hán Thăng đã khoá trái cửa phòng ngủ lại.

“Hừ, nhỏ đã chạy, già không chạy nổi đúng không?”

Lương thái hậu cầm móc áo chỉ vào Trần Triệu Quân: “Ông hãy tự giải thích xem nào, hay là để tôi hỏi ông, tự mình giải thích có thể nhận được sự khoan hồng, chờ đến khi tôi hỏi ông, kết quả sẽ khác đấy.”

“Cái gì?”

Trần Triệu Quân nhìn đại ma vương trong nhà, rồi lại nhìn móc áo bằng gỗ, khó hiểu đặt tờ báo xuống: “Tôi không háo sắc cũng không như are you, tôi phải giải thích gì chứ?”

“Hừ!”

Lương thái hậu hừ lạnh một tiếng: “Lúc nãy khi ông nghe nói Tiểu Ngư Nhi có lẽ mang thai, ông lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi là có ý gì?”

“Tôi có sao?”

Lão Trần còn muốn giãy giụa một chút.

“Hả?”

Lương Mỹ Quyên trừng mắt, đồng thời dùng móc áo gõ “thịch thịch thịch” vào bàn trà.

“À à à, tôi nhớ ra rồi, hình như thực sự có.”

Lão Trần cũng không thể chịu sự thiệt thòi trước mắt: “Bà cũng biết đấy, tôi vẫn luôn hy vọng Hán Thăng kết hôn với Tiểu Ngư Nhi, nếu thực sự có con, rất nhiều chuyện không cần phải rối rắm nhiều như vậy nữa.”

Lương Mỹ Quyên đương nhiên hiểu rõ một yếu tố rối rắm nhất đương nhiên chính là Thẩm Ấu Sở, đó cũng là cô gái khiến bà ấy luôn nghĩ đến, không thể nào buông bỏ được.

“Lão Trần à.”

Vẻ mặt của Lương Mỹ Quyên khổ sở: “Tôi thích Tiểu Ngư Nhi, nhưng càng đau lòng cho Thẩm Ấu Sở.”

“Tất cả đều là số mệnh rồi.”

Lão Trần hút một điếu thuốc, lặng lẽ nhớ lại giữa sương khói lượn lờ.

Nếu nói ông ấy không thích Thẩm Ấu Sở thì đó là giả, ai mà không thích cô gái Xuyên Du bị đụng đến đầu nổi một cục, nhưng vẫn chào hỏi mình với hai mắt đẫm lệ chứ.

“Đồng thời, con bé còn rất hiếu thảo, năm nào cũng gửi một vài chiếc áo len do chính tay cô đan dệt.

Chỉ là đứng từ góc độ của một người cha, Lão Trần cảm thấy Tiêu Dung Ngư thích hợp hơn mà thôi, đây là một cuộc cạnh tranh cho dù ai thua ai thắng đi nữa, cũng sẽ không có người vui vẻ.

“Ông nói xem.”

Lương thái hậu sửng sốt một lúc lâu, không biết bà nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên hỏi một câu xoắn não: “Nếu Ấu Sở cũng mang thai, vậy thì…”

“Này này này, đừng nói lung tung.”

Trần Triệu Quân bất mãn cắt ngang: “Bà còn nói Hán Thăng háo sắc, tôi thấy bà cũng are you đấy!”

“….”

Cuộc nói chuyện tương tự cũng xảy ra ở trong nhà Tiêu Hoành Vĩ, chỉ là giữa hai cha con không tiện hỏi han, cho nên ông đã giao cho Lữ Ngọc Thanh.

Chiều hôm đó Lữ Ngọc Thanh xin nghỉ không đi làm, ngủ trưa cùng con gái giống như khi còn nhỏ, nhân tiện “nói những lời khách sáo.”

Nhưng kết quả thực sự khiến Lữ Ngọc Thanh vô cùng ngạc nhiên, chờ đến khi Tiểu Ngư Nhi ngủ say, bà mới gọi điện thoại cho chồng.

“A lô?”

Lữ Ngọc Thanh nói: “Có tiện nói chuyện không?”

“Trong văn phòng không có người.”

Tiêu Hoành Vĩ lặng lẽ đóng cửa lại: “Tiểu Ngư Nhi nói thế nào?”

“Lúc đầu tôi chỉ muốn hỏi thăm tính xác thực của chuyện mang thai, không ngờ con gái nói ngoại trừ ôm ấp ra, giữa con bé và Trần Hán Thăng hoàn toàn không có bất cứ hành động vượt qua phạm vi nào.”

Lữ Ngọc Thanh nhíu mày nói.

“Vì Trần Hán Thăng, con gái cũng đã học được cách nói dối rồi.”

Lão Tiêu thở dài một hơi: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, với tính tình chó má của Trần Hán Thăng, thằng bé có thể buông tha cho Tiểu Ngư Nhi như hoa như ngọc nhà chúng ta sao?”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Lữ Ngọc Thanh vô cùng tán thành: “Chỉ là da mặt Tiểu Ngư Nhi mỏng, không muốn thừa nhận mà thôi.”

“Thực ra, lúc ăn cơm Trần Hán Thăng đã nói rõ rồi còn gì.”

Lão Tiêu dừng lại một chút, sâu kín nói: “Trong chuyện này, tôi thà tin vào nhân cách của cậu ta.”

Chương 742: Kịch bản luôn đứng ở tầng cao nhất

Bởi vì câu nói dối của Trần Hán Thăng, cộng với "hình ảnh" biểu hiện ra bên ngoài của hắn, Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Hoành Vĩ đều cho rằng con gái nhà mình đã bị heo cưỡng hiếp.

Nếu hai vợ chồng này biết giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư thực chất vẫn còn một tầng cuối cùng chưa đột phá, có lẽ Lão Tiêu sẽ giấu kỹ con gái của mình cho đến ngày kết hôn.

Lữ Ngọc Thanh và Lão Tiêu kết thúc cuộc trò chuyện, mở tủ lạnh ra nhìn xem, dự định sẽ làm một chút đồ ăn Tiểu Ngư Nhi thích.

Hơn bốn giờ chiều, Lữ Ngọc Thanh đang bận rộn trong phòng bếp thì đột nhiên nghe thấy trong phòng khách có động tĩnh, hoá ra là con gái nhà mình đã tỉnh ngủ.

Tiểu Ngư Nhi buông xoã mái tóc dài hơi rối, mặc một chiếc áo ngủ màu hồng nhạt đáng yêu, lảo đảo đi đến trên ghế sô pha, cầm lấy điều khiển từ xa tuỳ tiện đổi kênh.

"Con gái ngốc."

Trong lòng Lữ Ngọc Thành thầm mỉm cười, cắt một ít dưa Hami đưa đến.

Bởi vì điều kiện gia đình tốt nên ánh mắt của Lữ Ngọc Thanh luôn tương đối cao, vì thế rất nhiều người đều có ấn tượng rằng bà không dễ ở chung, nhưng đối với đứa con gái

duy nhất thực ra bà cũng là một người mẹ có thể moi gan móc phổi.

“Cảm ơn mẹ.”

Tiêu Dung Ngư thấy dưa Hami, ngồi thẳng người dậy nói cảm ơn.

“Bây giờ con ngủ nhiều, tối nay lại chơi máy tính.”

Lữ Ngọc Thanh lấy ra một cọng dây thun hoạt hình của Tiêu Dung Ngư, giúp con gái cột tóc.

Tiêu Dung Ngư vừa xem “Bài hát giống nhau trên CCTV 3 vừa ngâm nga theo lời bài hát “trời nắng” của Châu Kiệt Luân: “Hôm nay trời lộng gió, anh thử nắm tay em, nhưng tiếc thay, mưa dần dần trở nên nặng hạt, khiến anh không thể nhìn thấy em…”

Lữ Ngọc Thanh liếc nhìn vài lần: “Đây là Châu Kiệt Luân mà mấy người trẻ tuổi các con yêu thích sao? Ngay cả đọc chữ cũng không rõ ràng lắm, cũng không hiểu có gì hay ho nữa.”

“Tối nay Tiểu Trần đến đây, nếu anh ấy nghe thấy, có lẽ sẽ tranh luận với mẹ đấy.”

Tiểu Ngư Nhi cong hàng lông mi thật dài: “Người này là thần tượng của Tiểu Trần.”

“Hán Thăng sẽ đến đây sao?”

Lữ Ngọc Thanh hỏi.

“Vâng.”

Tiểu Ngư Nhi hơi hất cằm lên: “Bây giờ anh ấy đang xem Vương Tử Bác luyện lái xe ở trường thi, có lẽ lát nữa sẽ đến nhà của Tử Bác ăn cơm, sau đó đưa Thi Thi về nhà, nhân tiện ngồi chơi một chút.”

“Thằng bé bận rộn quá nhỉ.”

Lữ Ngọc Thanh cột tóc đuôi ngựa cao cho con gái, trong ánh mặt tràn ngập trìu mến.

"Tháng sáu năm sau, con gái nhà mình sẽ kết hôn sao"

Nghĩ đến đây, hốc mắt Lữ Ngọc Thanh hơi chua xót, đồng thời cũng cảm thấy may mắn, may mắn là Trần Hán Thăng.

Bởi vì Lão Thân và Lương Mỹ Quyên là bạn bè với nhà mình, nếu Tiểu Ngư Nhi gả qua đó, hoàn toàn không cần phải lo lắng cha mẹ chồng tỏ thái độ. Hơn nữa, Trần Hán Thăng đối xử với con gái rất tốt, về chuyện này bà và Lão Tiêu đều có thể nhìn ra được.

Điều quan trọng nhất chính là Tiểu Ngư Nhi cũng rất thích Trần Hán Thăng.

"Nghe nói Hán Thăng sắp đến đây."

Lữ Ngọc Thanh khẽ véo khuôn mặt con gái: "Con vui vẻ như vậy sao?"

"Đúng vậy."

Tiêu Dung Ngư mím chặt hai má lúm đồng tiền: "Bình thường Tiểu Trần đều tương đối bận rộn, nhưng ngày nào đó anh ấy đến tìm con, thì con đã bắt đầu vui vẻ từ sáng sớm rồi."

"Nhưng…"

Tiểu Ngư Nhi lắc lư mái tóc đuôi ngựa, kiêu ngạo nói: "Con chưa bao giờ nói cho Tiểu Trần biết con vui vẻ như thế nào đâu."

"Con vui thì mẹ cũng vui."

Lữ Ngọc Thanh nhìn con gái, thầm nghĩ Trần Hán Thăng, cậu nhất định không thể khiến Tiểu Ngư Nhi thất vọng, con bé lớn đến chừng này rồi vẫn chưa phải chịu ấm ức lần nào đâu.

Tiêu Dung Ngư cảm nhận được cảm xúc của mẹ thay đổi, đặt trái cây xuống quay đầu lại nhìn mẹ, mẹ con liền tâm, cô dường như có thể cảm nhận được sự luyến tiếc trong lòng Lữ Ngọc Thanh.

"Mẹ…"

Tiểu Ngư Nhi gọi một tiếng, bĩu môi bổ nhào vào trong lồng ngực Lữ Ngọc Thanh.

Đối với Tiêu Dung Ngư mà nói, lúc trước mối quan hệ giữa cô và cha sâu sắc hơn một chút, bởi vì cho dù là chuyện gì đi chăng nữa, Lão Tiêu cũng sẽ ủng hộ cô vô điều kiện.

Thỉnh thoảng Lữ Ngọc Thanh cũng sẽ lạnh mặt, chỉ khi Tiêu Dung Ngư làm việc gì đó không ổn.

Cô còn nhớ rõ vào kỳ nghỉ Quốc Khánh sau thời gian huấn luyện quân sự, bởi vì Trần Hán Thăng đi đến quán bar đánh bida, Tiêu Dung Ngư tức giận và cảm thấy khó xử, lúc ấy cô không dám nói với Lữ Ngọc Thanh, chỉ có Lão Tiêu biết.

Sau này tuổi tác dần dần tăng lên, cộng thêm sự rèn luyện trong cuộc sống tập thế ở đại học, đặc biệt là sau lần "Tu La tràng" kia, khoảng cách nhỏ giữa mẹ và Tiêu Dung Ngư chậm rãi biến mất.

Bây giờ thay vào đó là giữa hai mẹ con thường xuyên thì thầm với nhau, Lão Tiêu chỉ có thể ở bên cạnh ghen tỵ.

Tiểu Ngư Nhi ngồi quỳ trên ghế sô pha, gối mặt lên bả vai mẹ, nhớ lại từng câu chuyện cũ, ánh nắng hoàng hôn dịu dàng đến nhường nào thì cảnh tượng bây giờ ấm áp như thế đó.

"Tiểu Ngư Nhi."

Lữ Ngọc Thanh vỗ vỗ lưng con gái: "Sau này, chỉ cần Trần Hán Thăng dám lớn tiếng nói chuyện với con, con cứ nói với mẹ, mẹ sẽ lập tức đi chất vấn Trần Triệu Quân và Lương Mỹ

Quyên, đó là con trai cưng của nhà anh chị đúng không? Tóm lại cách nhau càng gần càng tiện tìm đến cửa."

"Ha ha ha…"

Tiêu Dung Ngư bị chọc đến mỉm cười, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói: "Mặc dù tính tình của Tiểu Trần không được tốt lắm, nhưng sẽ không lớn tiếng lớn tiếng với con, lúc con tức giận, cậu ấy còn phải dỗ dành con, có lẽ phải nghĩ ra rất nhiều phép tắc, đúng là làm khó cho anh ấy."

"Thực ra Tiểu Trần vô cùng thông minh, từ năm cấp ba đã biểu hiện ra ngoài, anh ấy vừa dỗ dành con, con đã không thể tức giận được nữa."

"Có thể từ đồng phục đến áo cưới, đây là chuyện lãng mạn nhất mà con có thể nghĩ đến."

…

Khoảng sáu giờ, Tiêu Hoành Vĩ từ chối mọi xã giao về nhà, thấy bà xã và con gái đang ngồi nói chuyện trên ghế sô pha, ông mỉm cười tủm tỉm xắn tay áo đi vào bếp nấu cơm.

Chẳng bao lâu sau, Lữ Ngọc Thanh cũng đi vào giúp đỡ, Lão Tiêu xua tay nói: "Bà đi tâm sự với con gái đi, đến lúc đó kể lại nội dung cho tôi."

"Con bé đang nói chuyện điện thoại với Trần Hán Thăng."

Lữ Ngọc Thanh lắc đầu: "Cũng không biết chuyện đâu ra mà nói nhiều như vậy."

"Điều đó chứng tỏ tình cảm rất tốt."

Tiêu Hoành Vĩ hỏi: "Nó có đến đây ăn cơm không?"

"Không, có lẽ đến ngồi chơi một lát."

Lữ Ngọc Thanh lắc đầu: "Hán Thăng biết chuyện ngày mai chúng ta sẽ xuống vùng nông thôn để tham gia bữa tiệc mừng

thọ, nhận tiện thăm mấy người bà con họ hàng rồi đúng không? Hơn nữa khoảng cách hơi xa, có lẽ tối mai sẽ không về nhà."

"Chắc là biết."

Tiêu Hoành Vĩ gật đầu: "Có lẽ Lương Mỹ Quyên và Tiểu Ngư Nhi đã nói lâu rồi."

Chẳng bao lâu sau, hai vợ chồng lão Tiêu đã làm vài món cơm nhà mà Tiểu Ngư Nhi thích ăn nhất, gọi cô đến đây ăn cơm.

"… Tiểu Trần, em ăn cơm trước đã, lát nữa gặp lại."

Tiểu Ngư Nhi vừa đi vừa cúp điện thoại.

Hai người gọi điện thoại gần một tiếng đồng hồ, lúc Trần Hán Thăng tắt máy, lượng pin của điện thoại Qủa Xác đã giảm từ 60% xuống 30%.

"Chức năng này kém Nokia rồi."

Trần Hán Thăng vuốt ve điện thoại Qủa Xác hơi nóng, trong lòng thầm nghĩ.

Bây giờ hắn đang chơi trong nhà Vương Tử Bác, cha mẹ Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều ở nhà. Chiều hôm nay bởi vì phó cục trưởng cục công an đã mở lời, nên Vương Tử Bác trực tiếp luyện xe, ngày mai sẽ vào trường thi, việc nhận được bằng lái xe cũng không thành vấn đề.

"Hán Thăng à, Tử Bác nói nó đang làm việc trong công ty của con, hơn nữa còn nhận được một trăm ngàn tiền lương, con tuyệt đối đừng thiên vị cho nó."

Lục Ngọc Trân cho rằng Trần Hán Thăng đang có ý quan tâm đến Vương Tử Bác.

Sau khi vào làm việc ở Qủa Xác ở kỳ nghỉ hè, bởi vì sự phát triển nhanh chóng của cộng đồng Qủa Xác nên Vương Tử Bác đã nhận được hai phần thưởng hiệu suất.

Thực ra đối với bộ phận mạng Qủa Xác mà nói, số tiền này không thể coi là nhiều, nhưng đối với hai vợ chồng Lục Ngọc Trân không có công việc ổn định mà nói, đây là một khoản tiền khổng lồ khó có thể tưởng tượng được.

"Không có, đây là do Tử Bác vất vả kiếm được."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Hơn nữa, cho dù có chút thiên vị cũng là chuyện đương nhiên thôi, lúc còn nhỏ con nghịch ngợm như vậy, luôn cảm thấy đồ ăn mẹ làm không ngon, thích đến nhà dì ăn chực ngủ nhờ, lần nào dì Lục cũng phải chiên hai quả trứng gà và thêm cơm, sau khi mẹ con đánh một trận, con mới biết được số tiền đó được trích từ nguồn học phí của Tử Bác."

"Ôi trời, điều kiện nhà con rất tốt."

Thực ra Lục Ngọc Trân cũng xấp xỉ tuổi tác với Lương Mỹ Quyên, nhưng hai bên thái dương đã có không ít tóc bạc, bà vuốt ve bàn tay thô ráp của mình: "Đến nhà dì ăn cơm, chắc chắn không thể chịu ấm ức."

"Mẹ còn nhắc lại những chuyện này để làm gì?"

Vương Tử Bác không thích nhắc đến những chuyện này, ồm ồm cắt ngang: "Sau này mẹ và cha không cần phải quá tiết kiệm nữa, dùng số tiền này sửa sang lại nhà cửa một chút rồi mua thêm hai cái điều hoà…"

Mặc dù đây là những lời quan tâm, nhưng Vương Tử Bác lại nói với giọng điệu cứng ngắc, bởi vì hoàn cảnh gia đình và vấn đề về tính cách, nên có lẽ cả đời này giữa Vương Tử Bác và cha mẹ không thể nào ấm áp giống như gia đình Tiêu Dung Ngư, cũng không tuỳ tiện như gia đình Trần Hán Thăng.

Nhưng không hề thiếu tình yêu thương.

“Sửa sang lại nhà cửa để làm gì?”

Lục Ngọc Trân phủ quyết đề nghị này, bà ấy nhìn thoáng qua Biên Thi Thi ở bên cạnh: “Cất đây để dành dùng cho đám cưới của hai đứa.”

Sau khi nghe xong, cho dù Biên Thi Thi là một cô gái Vân Nam đánh đá đi chăng nữa, lúc này cũng ngại ngùng cúi đầu xuống.

“Mẹ!”

Vương Tử Bác hơi bực bội, cậu ấy luôn cảm thấy phương thức biểu đạt quá trực tiếp này của mẹ có vẻ như “không có văn hoá”.

“Dì Lục.”

Biên Thi Thi đầu tiên là trừng mắt nhìn Vương Tử Bác một cái, tỏ vẻ thái độ này của cậu ấy là không đúng, sau đó lại đi khuyên bảo Lục Ngọc Trân: “Con và Tử Bác đều có công việc của mình, dì cứ sửa sang lại nhà cửa một chút, như vậy chú và dì cũng có thể ở thoải mái hơn một chút.”

“Chúng ta đã từng này tuổi rồi, còn cần thoải mái gì nữa chứ.”

Lục Ngọc Trân vẫn rất cố chấp.

Cuối cùng vẫn là Trần Hán Thăng tìm đúng điểm mấu chốt, một lời bình định càn khôn.

“Chú dì không cần sự thoải mái, nhưng cũng phải nghĩ đến Biên Thi Thi một chút chứ?”

Trần Hán Thăng giống như đang nói giỡn: “Ngộ nhỡ cậu ấy cảm thấy hoàn cảnh chỗ này quá kém, sau này không muốn

ở đây thì sao? Hoặc là cậu ấy cảm thấy dì Lục quá qua loa có lệ, tức giận không muốn yêu đương với Vương Tử Bác nữa…"

"Ngày mai mẹ sẽ tìm người coi nhà."

Lục Ngọc Trân không nói một lời, lập tức đồng ý.

Con trai có thể tìm được một cô gái tốt như Biên Thi Thi, Lục Ngọc Trân nằm mơ cũng có thể bật cười tỉnh lại, hoàn toàn không chịu được lời "đe doạ" của Trần Hán Thăng.

"Trần Hán Thăng, cậu đừng nói bừa như vậy chứ."

Biên Thi Thi hừ lạnh một tiếng: "Tớ không phải là loại người thích giàu chê nghèo như vậy đâu."

"Chuyện này thì chưa chắc."

Trần Hán Thăng đặc biệt cãi lại, nói: "Cậu chưa từng ở đây, ai biết thật hay giả, nói không chừng sẽ chê thì sao?"

"Chậc…"

Biên Thi Thi cũng không thể chịu được trước chiêu khích tướng của Trần Hán Thăng: "Vốn dĩ ngày mai các cậu đến vùng nông thôn, tớ còn cảm thấy một mình ở trong nhà Tiểu Ngư Nhi cũng không tiện lắm, nếu đã nói như vậy, đêm mai tớ sẽ đến đây nói chuyện với dì Lục đi."

"Vậy thì quyết định như vậy nhé?"

Trần Hán Thăng mỉm cười gật đầu.

Vương Tử Bác bày ra vẻ mặt cảm kích, bớt thời gian đặc biệt nói với Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, cảm ơn mày nhé, mày làm như vậy thực ra là vì muốn gia tăng tình cảm giữa mẹ tao và Biên Thi Thi đúng không?"

"…"

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc lâu rồi vỗ mạnh vào bả vai Vương Tử Bác: "Thế mà bị mày nhìn thấu rồi."

“Dù sao cũng nhiều năm như vậy, tao ít nhiều cũng học được mấy chiêu.”

Vương Tử Bác có chút đắc ý: “Theo như cách nói của mày thì, mày khích tướng Biên Thi Thi thực chất chỉ là tầng thứ nhất, để chứng minh bản thân mình, Biên Thi Thi dự định sẽ qua đêm ở nhà tao là tầng thứ hai, tao đã nhìn thấu kịch bản này rồi, có thể coi là tầng thứ ba không?”

“Đương nhiên có thể coi rồi.”

Trần Hán Thăng không chút do dự nói, nhưng trong lòng lại bổ sung thêm một câu, thực ra ông đây đang ở tầng thứ 4.

Tầng thứ 4 là gì?

Tối ngày mai, trong nhà Tiểu Ngư Nhi sẽ không có ai cả.

Chương 743: Tất cả công tác chuẩn bị "trước khi đẩy người"

Sau khi cơm nước xong xuôi ở trong nhà Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng lái xe đưa Biên Thi Thi trở về Thương Ngô Lục Viên.

"Oán khí" của bạn học Thi Thi vẫn rất lớn, cô ấy ngồi ở hàng ghế sau không hề quan tâm đến Trần Hán Thăng, sau khi lên nhà, vừa nhìn thấy Tiêu Dung Ngư đã cáo trạng: "Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng nhà cậu là lại giở trò."

"Có chuyện gì vậy?"

Tiêu Dung Ngư cảm thấy hơi kỳ quái.

"Chẳng phải lúc trước đã nói rồi sao, hãy để mối quan hệ giữa tớ và Tử Bác tự do phát triển, các cậu không được xen vào đốt cháy giai đoạn."

Biên Thi Thi nhìn về phía Trần Hán Thăng: "Nhưng lúc nãy cậu ấy còn cố ý sử dụng phép khích tướng để tớ ở lại qua đêm trong nhà Tử Bác, cậu muốn thúc đẩy tình cảm giữa tớ và dì Lục đúng không?"

"Chuyện này…"

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt xấu hổ, giống như bị bạn học Thi Thi thông minh nhìn thấu tâm tư.

"Tiểu Trần!"

Tiêu Dung Ngư cũng bĩu môi: "Tử Bác nhà người ta đã trưởng thành rất nhanh trong sáu tháng qua, Biên Thi Thi cũng thường âm thầm cảm thấy hạnh phúc, anh không thể cứ quạt gió thêm củi như vậy mãi được."

"Haiz…"

Cuối cùng Trần Hán Thăng cũng thừa nhận: "Xin lỗi, dù sao anh và Tử Bác cũng là anh em suốt mười mấy năm qua, tính tình lại thành thật, lúc đó anh chỉ muốn tiện tay giúp đỡ một chút, bây giờ đã hiểu rõ, quá nghĩa khí cũng không phải là chuyện tốt."

"Sau này chỉ cần chú ý thêm một chút là được."

Thấy Trần Hán Thăng trịnh trọng xin lỗi như vậy, Biên Thi Thi lại cảm thấy hơi bối rối: "Thực ra tâm sự với dì Lục cũng là chuyện tốt, vừa hay có thể hỏi thăm mấy chuyện xấu hổ của Tử Bác khi còn nhỏ."

"Đúng vậy, đúng vậy, Thi Thi, cậu quá lương thiện, thực sự là thiên sứ nhỏ sống trên thế gian."

Trần Hán Thăng qua loa có lệ khen ngợi vài câu, chờ đến khi Biên Thi Thi bị Lữ Ngọc Thanh gọi đi ăn dưa hấu, Trần Hán Thăng bĩu môi một chút: "Biên Thi Thi ở bên cạnh Vương Tử Bác đã được một thời gian rồi, đầu óc không còn được linh hoạt như trước, vì thế có thể chứng minh được, bệnh thiểu năng trí tuệ có thể truyền từ người này sang người khác."

"Cậu có ý gì?"

Tiểu Ngư Nhi chớp mắt: "Tiểu Trần, sao cậu lại mắng chửi người khác vậy?"

"Không mắng chửi người khác."

Trần Hán Thăng ôm lấy bả vai của Tiêu Dung Ngư, miệng ghé sát vào khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn xinh đẹp của cô:

“Em nên cảm thấy vui mừng đi, bởi vì có một người bạn trai vô cùng thông minh như anh.”

“À à à, bà Vương bán dưa mèo khen mèo dài đuôi…”

Tiểu Ngư Nhi vừa cười vừa ngăn cản không cho Trần Hán Thăng giở trò lưu manh, ngay khi hai người đang chơi đùa trên ghế sô pha thì Lão Tiêu mặt không cảm xúc đi đến.

“Ăn trái cây đi.”

Lão Tiêu đặt đĩa hoa quả trong tay xuống, ngước mắt nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng.

“Khụ khụ…”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, ngại ngùng nói: “Ăn dưa thì ăn dưa, chú Tiêu, chú có thể thả dao xuống trước được không?”

“Ồ, còn có dao sao?”

Lúc này dường như Lão Tiêu mới phản ứng lại, “ngạc nhiên” nhìn tay phải của mình: “Lạ thật, sao mình lại cầm dao trong tay thế này, có lẽ là do lúc nãy bổ trái cây quên mất, nhưng cũng rất hợp tình hợp lý đúng không?”

“Hợp lý, hợp lý.”

Trần Hán Thăng liên tục gật đầu, hắn đã nhận được lời cảnh cáo này rồi, nhưng cũng chẳng làm được cái mẹ gì, kế hoạch ngày mai vẫn không thay đổi.

Một lát sau, Lữ Ngọc Thanh cũng đi đến, bà ấy muốn dặn dò một số điều cần chú ý khi xuống vùng nông thôn thăm họ hàng.

Lần trước sau khi mua biệt thự ở Kiến Nghiệp, trong mắt Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh mà nói, đây là dấu hiệu của việc hai đứa nhỏ sắp tiến đến hôn nhân, cho nên vừa khéo có

thể nhân bữa tiệc mừng thọ của trưởng bối lần này để bớt chút thời gian gặp mặt một số bà con họ hàng.

Không ngờ Lữ Ngọc Thanh vừa mới giới thiệu thân phận của mấy người, Trần Hán Thăng đã hơi mất kiên nhẫn nói: "Ôi trời, dì Lữ, dì cứ yên tâm đi, con biết phải nói gì trong từng trường hợp mà."

"Ừ, vậy thì tốt rồi."

Lữ Ngọc Thanh gật đầu, cũng không tiếp tục nữa.

Lần này đến lượt Tiêu Hoành Vĩ và Tiêu Dung Ngư nghẹn họng nhìn trân trối, điều này thực sự không giống như tác phong ngày thường của bà xã (mẹ).

"Tại sao trong tình huống bình thường, mối quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu đều không thể hoà thuận giống như giữa mẹ vợ và con rể chứ?

Lão Tiêu không nhịn được tự hỏi, Lữ Ngọc Thanh ở chung với bà nội của Tiêu Dung Ngư cũng không hoà thuận lắm, hình như điều này đã trở thành "truyền thống" được lưu truyền từ mấy ngàn năm đến nay.

"Về phần Tiểu Ngư Nhi vẫn ổn."

Tiêu Hoành Vĩ nghĩ đến tính tình của Lương Mỹ Quyên, đặc biệt còn có sự giúp đỡ của Trần Triệu Quân, hình như cũng không cần phải lo lắng.

…

Sau khi ăn trái cây xong rồi lại ngồi chơi thêm một lát, Trần Hán Thăng lập tức vỗ mông về nhà, vừa mới mở cửa ra, đã thấy cha mẹ đang xem TV trong phòng khách.

Bọn họ đang quen với việc Trần Hán Thăng lang thang ở bên ngoài, biết nhưng cũng không thể quản thúc được, nhưng

Trần Hán Thăng nhất định phải trở về nhà trước 11 giờ, bắt đầu từ năm cấp ba đã lập ra quy tắc này.

Nếu không nhìn thấy bóng dáng con trai, Lương Mỹ Quyên sẽ không đi ngủ, mặc dù Trần Hán Thăng hơi nghịch ngợm, nhưng cũng vô cùng hiếu thảo, để mẹ không phải thức đêm, hắn luôn về nhà trước 11 giờ.

"Mẹ, ngày mai con phải đi theo gia đình chú Tiêu xuống nông thôn."

Trần Hán Thăng đi đến nói.

"Để mẹ nhắc nhở con."

Lương Mỹ Quyên suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói: "Sau khi gặp mặt bà con họ hàng, mọi chuyện sẽ được quyết định đấy."

"Con biết."

Trần Hán Thăng ba phải trả lời: "Vốn dĩ con cũng không có ý định từ bỏ Tiêu Dung Ngư, có lẽ tối mai phải qua đêm ở đó."

"Con muốn thế nào cũng được."

Lương Mỹ Quyên tin là thật: "Trước khi ngủ phải gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho mẹ."

"Vâng ạ."

Trần Hán Thăng thành công lừa được cha mẹ, bởi vì kế hoạch của hắn là ngày mai dự định sẽ lén lút trở về nội thành.

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra vào tối mai, trong lòng Trần Hán Thăng hơi kích động, sau khi tắm rửa lên giường xong cũng không buồn ngủ, phấn khích không ngừng vặn vẹo giống như con dòi.

Tiếng "kẽo kẹt kẽo kẹt" làm ồn đến Lương thái hậu, bà đi đến gõ cửa "bịch bịch bịch": "Đêm nay con sắp tu tiên sao? Có để người khác ngủ không hả?"

"Gì vậy mẹ?"

Cánh cửa phòng ngủ đã được khoá trái nên lá gan của Trần Hán Thăng cũng lớn hơn một chút, lẩm bẩm nói: "Không thể đánh rắm được thì trách trái đất không đủ lực hấp dẫn, không thể ngủ được thì trách người ta tu tiên, con đề nghị mẹ nên tìm đến trường cấp ba nào đó trở mình một chút, làm như thế có thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ."

"Trần Hán Thăng."

Lương Mỹ Quyên đứng ngoài cửa, gọi tên đầy đủ của hắn với giọng điệu bình tĩnh: "Có phải con thấy mình rất hài hước không?"

"Cạch"

Trần Hán Thăng không nói một lời lập tức tắt đèn: "Con đột nhiên cảm thấy buồn ngủ quá, mẹ ngủ con, con yêu mẹ."

…

Sáng sớm ngày hôm sau, trong không khí đã dần lộ ra cái lạnh của mùa đông phương Bắc, vẫn có ánh mặt trời rất chói chang, chiếu rọi lên người mang đến một cảm giác ấm áp thoải mái, Trần Hán Thăng lái chiếc Porsche đi vào Thương Ngô Lục Viên, một nhà ba người Tiểu Ngư Nhi đã thu dọn xong xuôi.

Tiêu Dung Ngư trang điểm vô cùng xinh đẹp, cô mặc một chiếc váy len cổ cao màu xanh da trời, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu trắng sữa có thắt lưng, đôi chân thon dài mảnh khảnh được đôi tất dài màu trắng bao bọc, mái tóc đuôi ngựa kiêu ngạo không ngừng lắc lư qua lại theo từng bước chân của cô.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng đến đây, Tiêu Dung Ngư vui vẻ vẫy tay, má lúm đồng tiền nở kèm theo một nụ cười ngọt ngào.

Trên mặt đất vẫn còn bày một đống nào là thuốc lá, rượu và các sản phẩm dinh dưỡng, trong lòng Trần Hán Thăng biết rõ, bởi vì hai vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ đều rất biết đối nhân xử thế, cho nên khi đến nông thôn thăm người thân, bọn họ chắc chắn không thể đi tay không được, nhất định phải đi thăm một vòng cô bảy dì tám mới không để lại những lời đàm tiếu.

Vào ngày lễ tết, Lão Trần và Lương Mỹ Quyên cũng làm như thế này, Trần Hán Thăng dừng xe xong, không chờ người khác dặn dò mà vô cùng tự giác bắt đầu khuân vác đồ đạc vào trong cốp xe.

Tiêu Hoành Vỹ là Lữ Ngọc Thanh đưa mắt nhìn nhau, hoá ra đây chính là cảm giác có "con rể".

Nhưng đồ đạc tương đối nhiều, cốp xe của chiếc Cayenne không thể chứa hết được, Lão Tiêu nhìn một chút rồi nói: "Hay là chất đồ lên xe chú đi."

"Bốn người mà cũng phải lái hai chiếc xe sao?"

Trần Hán Thăng không đồng ý: "Nhét ở ghế trước một chút là được rồi, dù sao bây giờ toàn xã hội cũng đang khởi xướng chính sách cần kiệm tiết kiệm, chú Tiêu là cán bộ đảng viên, nhất định phải đi đầu thực hành."

"Được rồi…"

Lão Tiêu nhất thời không thể phản ứng lại, không lái thì không lái, nhắc đến cấp trên làm gì, chẳng lẽ là muốn trả thù chuyện tối qua mình cầm dao "đe doạ" sao?"

Thực ra Trần Hán Thăng chỉ đơn thuần là ngăn cản không lái hai chiếc xe, nếu không mình có thể trở về, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng có thể trở về.

“Lần này, nhất định phải thành công!”

Trần Hán Thăng nhìn bạch nguyệt quang mắt ngọc mày ngài của mình, Tiểu Ngư Nhi không hề ý thức được rằng kể từ sau đến nay, thân phận của mình sẽ xảy ra một sự thay đổi quan trọng.

Chương 744: Lợi thế của việc trọng sinh, mùa hoa rơi lại gặp nàng

Thương Ngô Lục Viên là một trong những khu dân cư tốt nhất Cảng Thành, rất nhiều lãnh đạo của các cơ quan chính phủ và doanh nhân giàu có đều sinh sống ở đây.

Khi Trần Hán Thăng đang chất thuốc lá, rượu và thực phẩm dinh dưỡng lên xe, thỉnh thoảng sẽ có người hàng xóm đi ngang qua, khách khí chào hỏi với vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ.

"Phó cục trưởng Tiêu, về quê thăm người thân sao?"

"Ôi trời, Tiểu Ngư Nhi thật xinh đẹp, đẹp từ nhỏ đến lớn."

"Ồ, chàng trai này là ai vậy?"

…

Mấy người hàng xóm vừa trò chuyện vừa dùng ánh mắt đánh giá Trần Hán Thăng.

Người thanh niên này mặc một bộ quần áo bình thường giản dị, trên mặt đeo kính râm, vừa thu dọn đồ đạc vừa cười hi hi ha ha trêu chọc với Tiêu Dung Ngữ, hành động giữa hai người vô cùng thân mật.

Chẳng lẽ đây là bạn trai của Tiêu Dung Ngư?

Tiêu Hoành Vĩ đã mấy lần nói rằng con gái có bạn trai trong các bữa tiệc xã giao, điều này vừa khiến người ta thất vọng, vừa khơi dậy sự tò mò rốt cuộc là người nào đang hẹn hò với cô con gái xinh đẹp của cục trưởng Tiêu.

“Đây là con trai của Trần Triệu Quân ở văn phòng chính quyền khu, cậu ấy và con gái tôi đang tìm hiểu nhau.”

Lúc trước Lão Tiêu còn giấu diếm, nhưng bây giờ ngay cả nhà cũng đã mua rồi, bà con họ hàng cũng sắp gặp, Tiêu Hoành Vĩ cảm thấy chẳng cần phải giấu nữa, vì thế ông vẫy tay gọi Trần Hán Thăng đến: “Đây là chú Triệu ở cục XX, đây là dì Lưu đến từ phòng XX, đây là giám đốc Ngô của công ty XX…”

“Ồ, hoá ra đây là con trai của Lão Trần à.”

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, Trần Triệu Quân không còn xa lạ đối với bọn họ, cũng có thể coi là một gương mặt quen thuộc, trong lúc nhất thời, rất nhiều suy nghĩ nảy sinh trong lòng bọn họ.

“Mặc dù điều kiện của Lão Trần không tồi, nhưng dựa theo điều kiện toàn diện của Tiêu Dung Ngư mà nói, có thể coi là gả thấp đúng không?”

“Người phụ nữ mắt cao hơn đầu Lữ Ngọc Thanh kia sao có thể đồng ý được chứ?”

“Không đúng, tôi nhớ ra rồi, con trai của Trần Triệu Quân rất giàu đấy, lần trước còn được lên TV, hình như cậu ta là ông chủ của một nhà máy sản xuất điện thoại.”

….

Những người hàng xóm nhìn một nhà ba người bọn họ, lại nhìn chằm chằm vào chiếc Porsche Cayenne mới tinh kia, trong đầu loé lên bốn chữ: Liên minh mạnh mẽ.

Bốn bậc cha mẹ hai bên đều nhà nhân viên nhà nước, con gái đang làm luật sư ở một thành phố lớn, xinh đẹp xuất sắc, con trai gây dựng sự nghiệp thành công, có tiền có thế, hai nhà này kết hợp lại với nhau thực sự là một đôi “trời đất tạo thành”.

Chẳng trách lúc trước cục trưởng Tiêu lại từ chối ý tốt của nhiều lãnh đạo tỉnh như vậy, hoá ra là con rể nhà mình cũng không hề thua kém.

Thực ra mấy người hàng xóm này vẫn chưa hiểu hết về tầm ảnh hưởng của điện tử Qủa Xác, vào thời điểm này năm sau, điện thoại di động của Qủa Xác có thể sẽ trở thành một thương hiệu nội địa dẫn đầu, lúc đó Trần Hán Thăng sẽ lọt vào danh sách tỷ phú Hồ Nhuận, suy nghĩ của những người này lại thay đổi.

Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh cảm nhận được ánh mắt hâm mộ của nhóm hàng xóm đó, trong lòng bọn họ tương đối vui vẻ, đặc biệt là Lữ Ngọc Thanh- Người mẹ vợ kiêu ngạo này, tầm mắt lại cao hơn một chút.

Dù sao, sau này cháu trai hoặc cháu gái của mình cũng đi học ở Kiến Nghiệp.

Sau khi cất toàn bộ quà tặng lên xe, Trần Hán Thăng lại huýt sáo một cái, ra hiệu có thể xuất phát, khi Tiêu Dung Ngư đang định leo lên ghế phụ thì Trần Hán Thăng đột nhiên nói: "Cậu có muốn làm tài xế một lần nữa không?"

"Được chứ."

Tiểu Ngư Nhi lập tức đồng ý, vui vẻ ngồi vào ghế lái.

"Có vẻ không ổn đúng không?"

Lão Tiêu hơi lo lắng: "Đường ở nông thôn tương đối xóc nảy, Tiểu Ngư Nhi vừa mới học lái xe…"

"Chú Tiêu à, em ấy phải rèn luyện một chút ở trên những địa hình phức tạp, đặc biệt là có chúng ta ở bên cạnh, nếu có sai sót thì có thể chỉ cho em ấy ngay lập tức."

Trần Hán Thăng đưa ra lý do riêng của bản thân: "Như vậy, khi em ấy lái xe trở về Kiến Nghiệp, chú mới có thể yên tâm

chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Tiêu Dung Ngư cũng gật đầu tán thành với ý kiến của Trần Hán Thăng: “Với những đoạn đường không quen thuộc, con chỉ cần đi một lần là đã quen rồi.”

“Chuyện này…”

Lão Tiêu vẫn còn đang chần chờ, nhưng Lữ Ngọc Thanh cũng cảm thấy suy nghĩ của Trần Hán Thăng rất tốt, có nhiều tay lái lão làng ở bên cạnh Tiểu Ngư Nhi luyện lái xe, không cần phải lo lắng về tính an toàn.

Với số phiếu “3-1”, Tiêu Dung Ngư nhận được quyền lái xe, sau khi chiếc Porsche chậm rãi rời khỏi khu dân cư Thương Ngô, Trần Hán Thăng mới phát hiện “thiếu” một người.

“Biên Thi Thi đâu, cậu ấy vẫn còn ngủ trên lầu sao?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Không phải đâu, Tử Bác đã đến đón người từ sáng sớm rồi.”

Tiêu Dung Ngư cười nói: “Có lẽ hôm nay cậu ấy sẽ đi thi bằng lái xe cùng với Vương Tử Bác, sau đó cả ngày đều ở trong nhà Vương Tử Bác, chiêu khích tướng của anh mặc dù hơi lộ liễu, nhưng vẫn hữu dụng.”

“Vậy sao?”

Trần Hán Thăng thành thật sờ đầu: “Các người đều quá thông minh, nhìn thấu tính toán của anh, quả nhiên người thành thật không thích hợp chơi với người quá tâm cơ.”

“Chậc, anh mà là người thành thật sao?”

Tiểu Ngư Nhi liếc mắt nhìn bạn trai một cái, tập trung tinh thần nhìn vào con đường phía trước.

Cảng Thành cũng không lớn lắm, nhịp sống ở khắp mọi nơi đều tương đối chậm, Trần Hán Thăng thường xuyên chế giễu rằng đây là một thành phố nhỏ tuyến mười tám, lúc trước khi học thể dục, giáo viên giới thiệu Cảng Thành là một đầu cầu tấn công phương Đông của lục địa Á Âu, trong lòng học đều tràn ngập tiếng nghi ngờ thổn thức.

Xe cộ trên đường khá ít, ánh mặt trời đầu đông đã tự loại bỏ khí lạnh, dịu dàng uyển chuyển chiếu rọi vào trong xe, "một nhà bốn người" tuỳ tiện trò chuyện, nói chuyện phiếm, cảm giác hạnh phúc ấm áp khẽ trào dâng từ tận đáy lòng Tiêu Dung Ngư.

Nếu cả đời như vậy thì thật tốt biết bao.

Thỉnh thoảng Trần Hán Thăng cũng sẽ nhận được mấy cuộc điện thoại, ngày 24 sẽ tổ chức thi lên thạc sĩ, hôm nay đã là ngày 21, hai ngày nay Thẩm Ấu Sở đều gửi tin nhắn với Trần Hán Thăng vào buổi tối, thời gian còn lại đều làm đề thi thử.

Cho nên những cuộc điện thoại vào ban ngày về cơ bản đều là công việc kinh doanh của Qủa Xác.

"Phó giám đốc của Uỷ ban Cải cách và Phát triển Kiến Nghiệp đã đến Qủa Xác khảo sát, tôi không gặp, ngay cả lãnh đạo Uỷ ban Thông tin và Kinh tế đến tôi cũng không gặp, để giám đốc Lý ra tiếp đi."

"Ngay cả một đơn đặt hàng năm triệu mà cô cũng gọi hỏi tôi, Nhiếp Tiểu Vũ, cô cảm thấy tôi rảnh rỗi lắm sao?"

"Dây chuyền sản xuất không đủ thì tăng lên, không gian không đủ thì tiếp tục chọn địa điểm, cô chỉ cần chia sẻ kế

hoạch vào email của tôi là được, còn chi tiết cụ thể tôi không tham gia vào.”

….

Trần Hán Thăng thảnh thơi nói chuyện cùng với cấp dưới, vẻ mặt và dáng vẻ đều vô cùng thả lỏng, Tiêu Dung Ngư sớm đã quen với cách thức xử lý này của Trần Hán Thăng, nhưng đây lại là lần đầu tiên Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh nhìn thấy.

Nhưng bọn họ là những nhà lãnh đạo hiểu sâu biết rộng, nên cũng không “âm thầm chậc lưỡi” cũng không “chấn động”, nhưng có thể nhìn ra được, Trần Hán Thăng đang ở trên vị trí nhất ngôn cửu đỉnh.

Sau khi đến quê vào giữa trưa, Trần Hán Thăng xách theo thuốc lá, rượu và thực phẩm chức năng, không ngại phiền đi theo phía sau thăm hỏi họ hàng.

Tiêu Dung Ngư gọi cái gì, hắn sẽ gọi như thế đó, những người họ hàng cũng biết điều kiện gia đình cho Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh rất tốt, Tiêu Dung Ngư càng là hòn ngọc quý trong tay bọn họ, cho nên đều không ngừng hỏi thăm về thân phận của Trần Hán Thăng.

Lão Tiêu giới thiệu vô cùng ngắn gọn: Cậu ấy tên là Trần Hán Thăng, là bạn cấp ba của con gái, bây giờ đang học đại học, trước mắt mở một công ty sản xuất điện thoại di động.

Ở vùng nông thôn này, có rất nhiều người già không có điện thoại di động, hoặc là dùng chiếc nokia cổ xưa nhất, cho nên khi nghe thấy cái tên “Qủa Xác” tất cả mọi người đều sửng sốt không thôi.

Có một người họ hàng khó hiểu hỏi: “Cái tên Qủa Xác này thực sự quá cổ quái, tại sao không gọi là điện thoại di động Hồng thái dương đi chứ?”

Trần Hán Thăng mỉm cười giải thích: "Cái tên Hồng thái dương đúng là rất hay, lúc đầu cháu cũng định đặt tên này, nhưng cuối cùng đã bị người ta đăng ký trước rồi, lúc đó trong lòng cháu còn đau khổ một lúc lâu đấy."

Lúc này cụ già ấy mới "hiểu rõ và tha thứ" cho điện tử Qủa Xác, đồng thời giáo dục Trần Hán Thăng phải nghiêm túc làm ăn buôn bán, không thể hãm hại lừa gạt, kết hôn sinh con với Tiêu Dung Ngư sớm một chút…

Chỉ có một số người trẻ tuổi, bọn họ đều đã từng xem quảng cáo của Qủa Xác, lúc Trần Hán Thăng châm thuốc, những người anh em họ hàng đó đều tỏ vẻ sau này sẽ mua điện thoại di động của Qủa Xác để ủng hộ một chút.

Trần Hán Thăng không quan tâm đây là lời nói khách sáo hay thật lòng, tóm lại, chỉ cần là những người cảm thấy hứng thú với điện thoại di động Qủa Xác, hắn đều trực tiếp lấy một chiếc điện thoại Qủa Xác mới tinh từ trong xe ra tặng cho người đó.

Chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng đã tặng đi bảy tám cái.

Đương nhiên hiệu quả cũng vô cùng rõ ràng, bởi vì Trần Hán Thăng biết dỗ dành người già, còn biết khoác lác với người trẻ tuổi, đồng thời rất hào phóng, cho nên bà con anh em đều có ấn tượng rất tốt với Tiêu Hoàng Vĩ và Lữ Ngọc Thanh.

"Chẳng trách ngày hôm qua Hán Thăng không thích nghe tôi lải nhải."

Lữ Ngọc Thanh lặng lẽ nói với chồng: "Thằng bé ứng đối vô cùng thuần thục, biết khi nào phải nói như thế nào."

"Đương nhiên rồi."

Trong lòng Lão Tiêu hơi tự đắc, cũng không nhìn xem đó là con rể ai chọn, nhưng ngoài miệng ông vẫn nhàn nhạt nói: "Vừa mới lên năm nhất Hán Thăng đã gây dựng sự nghiệp,

làm ông chủ, đối với thằng bé mà nói, những thứ này đều là mấy tình huống nhỏ.”

Bữa tiệc ở nông thôn được tổ chức tương đối trễ, đám người Trần Hán Thăng đến vào lúc hơn 11 giờ trưa, nhưng chờ mãi đến hơn hai giờ mới được ngồi vào bàn.

Trần Hán Thăng lấy ba ly rượu đến đây, đặc biệt rót đầy cho Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh: “Chú Tiêu, dì Lữ, hôm nay con đã gặp rất nhiều bà con họ hàng, quen biết rất nhiều bạn bè, trong lòng vô cùng vui vẻ, cũng nhân tiện mượn hoa hiến phật, nhân cơ hội này kính hai người một chén, chúc chú Tiêu dì Lữ sức khoẻ dồi dào, lúc chú Tiêu bước qua tuổi 50 may mắn, một nhà năm người chúng ta cũng chúc mừng một chút.”

“Đâu ra một nhà năm người…”

Tiểu Ngư Nhi lúc đầu còn ngơ ngác đếm người, sau khi phản ứng lại mới xấu hổ đỏ mặt muốn véo Trần Hán Thăng một cái, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ, chỉ hờn dỗi nói mình cũng muốn cụng ly.

“Em lấy trà thay rượu là được rồi.”

Trần Hán Thăng xua tay: “Con gái ở bên ngoài đừng uống rượu, nhất là những người xinh đẹp như em.”

“Em sẽ không say đâu.”

Tiêu Dung Ngư bĩu môi, nhìn Trần Hán Thăng rót trà cho mình.

Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh mỉm cười đưa mắt nhìn nhau, nhìn xem Trần Hán Thăng biết nói chuyện đến nhường nào, cái gì mà “mượn hoa hiến phật kính hai người một chén”, lại là “một nhà năm người chúng ta cũng chúc mừng một chút”, còn không cho Tiểu Ngư Nhi uống rượu.

Vì thế một nhà bốn người hoà thuận vui vẻ cụng ly, trên mặt người nào người nấy đều nở nụ cười rạng rỡ.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng đi theo thăm hỏi người thân, biểu hiện xuất sắc vẫn tiếp tục được duy trì, mãi đến khi hắn ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, sau khi trở về thì thầm với Tiêu Hoành Vĩ vài câu.

"Cái gì?"

"Lão Tiêu cũng hơi giật mình: "Rất gấp sao?"

"Tương đối gấp."

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

"Có chuyện gì vậy?"

Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Dung Ngư đều ghé sát đến gần hỏi.

"Phía bên Qủa Xác có chuyện gấp xảy ra, liên quan đến đơn hàng gần trăm triệu tệ, con nhất định phải xử lý trước máy tính một chút."

Biểu cảm của Trần Hán Thăng tỏ ra hơi nôn nóng.

"Nhiều như vậy sao?"

Lữ Ngọc Thanh suy nghĩ một chút rồi nói: "Dù sao thì bà con họ hàng cũng gặp hết rồi, hay là Hán Thăng về trước đi."

"Vâng."

Trần Hán Thăng gật đầu, hỏi giống như đang đặc biệt "nhắc nhở": "Chú Trần, con uống hơi nhiều rượu, lái xe không thành vấn đề đúng không?"

"Chắc chắn có vấn đề rồi."

Tiêu Hoành Vĩ trừng mắt: "Con rể… Của phó cục trưởng cục công an sao có thể biết rõ còn cố ý vi phạm pháp luật

chứ?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Trần Hán Thăng thể hiện “mức độ” sốt ruột trên mặt lên một mức cao hơn nữa.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng khó xử, chiều nay bọn họ cũng đã uống rượu.

“Để con đưa Tiểu Trần về.”

Lúc này, Tiêu Dung Ngư đứng ra.

“Con?”

Lão Tiêu theo bản năng cảm thấy không ổn thoả: “Con thậm chí còn không quen đường.”

“Cha, cha đã quên rồi sao?”

Tiêu Dung Ngư cắt lời: “Hôm nay con lái xe đến đây đấy.”

“Đúng rồi.”

Lữ Ngọc Thanh không nhịn được vỗ tay một cái: “Tiểu Ngư Nhi không uống rượu, hôm nay vừa hay cũng là con bé lái xe đến đây, thực sự quá trùng hợp, nhân lúc bây giờ còn tương đối sớm, hai đứa mau về đi.”

“Như vậy cũng được sao?”

Trần Hán Thăng không phản ứng lại ngay lập tức, mà thể hiện một chút do dự vừa phải, để nó phù hợp hơn với phản ứng chân thật.

“Không sao đâu, phía bên bà con họ hàng chú dì sẽ giải thích.”

Lữ Ngọc Thanh đã coi Trần Hán Thăng là con rể của mình, thúc giục Trần Hán Thăng về nhà xử lý chuyện công ty.

“Vậy… Được rồi.”

Lúc này Trần Hán Thăng mới đồng ý.

Sau khi Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng rời đi, Lão Tiêu vẫn luôn ở trong trạng thái mất tập trung tinh thần.

"Ông sao vậy?"

Làm vợ chồng nhiều năm, Lữ Ngọc Thanh đã nhìn ra được.

"Tôi cứ cảm thấy kỳ quái."

Cục trưởng Tiêu- Người xuất thân từ ngành điều tra tội phạm nhíu mày nói: "Cảm giác như tất cả mọi thứ đều quá trùng hợp, giống như được sắp xếp từ trước vậy."

"Ông đừng lảm nhảm rồi mang dáng vẻ trong đơn vị kia về nhà nữa."

Lữ Ngọc Thanh lắc đầu, bà cảm thấy đây là bệnh nghề nghiệp.

"Còn một chuyện nữa."

Tiêu Hoành Vĩ cũng không giấu diếm với vợ, hơi lo lắng nói: "Lúc nãy tôi đột nhiên nghĩ đến, nếu tối hôm nay Trần Hán Thăng ăn vạ ở nhà mình thì phải làm sao?"

"Ông đang lo lắng chuyện gì vậy?"

Lữ Ngọc Thanh chớp chớp mắt: "Giữa Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi đã… Ông đừng nghĩ nhiều nữa, năm sau chúng ta sắp xếp cho hai đứa nhỏ kết hôn là được."

Lúc này, một lần nữa có thể thấy rằng "sự hiểu nhầm" lúc trước của Trần Hán Thăng thể hiện khả năng tính toán chính xác đến nhường nào.

"Được rồi."

Tiêu Hoành Vĩ thở dài, mặc dù mọi chuyện đều rất bình thường, nhưng trực giác lại nói với ông rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

….

Cái gọi là "đạo cao một thước, ma cao một trượng", mặc dù Lão Tiêu là một cảnh sát dày dặn kinh nghiệm và một người cha già, nhưng dưới tầng tầng lớp lớp kịch bản của Trần Hán Thăng, ông vẫn không thể nhìn thấu chân tướng sự thật.

Bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã vượt quá mối quan hệ kia, đưa ra phán đoán sai lầm về phương diện này, đương nhiên Lão Tiêu cũng không có cách để phân tích kỹ lưỡng.

Bên này, Tiêu Dung Ngư đang chở Trần Hán Thăng đi trên đường quốc lộ, rất nhiều lần cô muốn tăng tốc nhưng đều bị Trần Hán Thăng ngăn cản lại.

"Mặc dù chuyện hơi gấp nhưng cũng phải tuân thủ luật lệ giao thông chứ?"

Trần Hán Thăng nghiêm túc dạy dỗ, thậm chí khi bị tắc đường trong nội thành, hắn còn chủ động chỉ huy Tiêu Dung Ngư nhường đường cho chiếc Ngũ Lăng Hoành Quang ở phía sau.

"Hả?"

Tiêu Dung Ngư hơi khó hiểu, nhưng Tiểu Trần có "chứng tức giận trên đường", thường xuyên thốt ra những lời không thích hợp.

Trần Hán Thăng không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn vào thời khắc quan trọng nhất, cũng may khoảng chừng 8 giờ tối, cuối cùng chiếc Porsche cũng ổn định dừng lại dưới lầu của khu dân cư Thương Ngô.

"Nhanh lên, nhanh lên."

Tiêu Dung Ngư không biết gì vẫn sợ trì hoãn công việc quan trọng, thế là kéo Trần Hán Thăng chạy lên lầu, sau khi

“cạch” một tiếng mở cửa chống trộm ra, trong phòng khách vô cùng yên tĩnh.

Trong nhà không có người, đương nhiên sẽ không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng cảm giác yên tĩnh này giống như có một ma lực độc đáo nào đó, lay động Trần Hán Thăng từng chút, từng chút, khiến những tâm sư ẩn sâu nhất của hắn trở nên không thể kiềm chế được.

“Cạch!”

Trần Hán Thăng đóng cánh cửa chống trộm lại, đồng thời khoá trái cửa, ngăn cách mình và Tiêu Dung Ngư trong không gian độc lập này.

Tiểu Ngư Nhi vẫn không hay biết gì, vẫn đang gấp gáp trở về phòng ngủ, mở laptop ra để Trần Hán Thăng xử lý công việc.

“Em đừng đi.”

Trần Hán Thăng giữ chặt Tiêu Dung Ngư đang định rời đi, bảo cô ngồi xuống trên đùi mình: “Em ngồi xem tài liệu cùng anh đi.”

Thực ra giữa hai người bọn họ, “ngoại trừ chuyện đó ra thì những chuyện khác đều đã làm”, bao gồm cả những động tác thân mật như ngồi trên đùi bạn trai này.

“Chờ một chút.”

Tiêu Dung Ngư chỉ vào áo ngủ trên giường nói: “Em muốn thay quần áo trước.”

“Ừng ực.”

Yết hầu Trần Hán Thăng chuyển động một chút: “Hay là, em cứ thay ở đây đi.”

“Không.”

Tiêu Dung Ngư mỉm cười từ chối, mặc dù vào lần đầu tiên hai người đi khách sạn, cô cũng đã từng chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm ở trước mặt Trần Hán Thăng.

Một lát sau, Tiểu Ngư Nhi đã thay một bồ đồ ngủ bằng vải bông, lúc đầu cô muốn khiến cho bạn trai giật mình, sau khi rón ra rón rén đi đến phía sau Trần Hán Thăng, kết quả lại phát hiện hắn đang tra cụm từ 'hình đẹp Châu Á' trên Baidu.

"Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư buồn bực nói: "Không phải anh nói có việc rất quan trọng cần xử lý sao?"

"Anh chờ em cùng tới làm việc mà."

Trần Hán Thăng nhanh chóng thoát web đi, mở ra hòm thư công việc nói: "Em mau ngồi xuống đây chỉ đạo công việc nào."

Trong nhà chẳng có ai, nên Tiêu Dung Ngư không đắn đo nhiều, ngay lập tức ngồi xuống đùi Trần Hán Thăng, rồi nhìn chằm chằm vào màn hình laptop.

Trần Hán Thăng mở ra một phần tài liệu bằng tiếng anh. Có một công ty bên Ấn Độ để ý đến Quả Xác nên gửi tới một hợp đồng, nguyện ý hợp tác với Quả Xác. Tổng giá trị hợp đồng quả thật lên tới cả trăm triệu.

Đây là lần đầu tiên Quả Xác nhận được hợp đồng từ công ty nước ngoài, nên Khổng Tĩnh không thể quyết định được, mà gửi qua cho Trần Hán Thăng.

Trình độ tiếng anh của Tiểu Ngư Nhi rất giỏi, bởi vì bản thân cô phải tham gia vụ kiện xuyên quốc gia, nên thường xuyên phải đọc các loại thư kiểu này. Nhưng khi cô đọc xong nội dung mail thì phát hiện công việc này làm gì có gấp, thời hạn đến tận cuối tháng cơ mà.

“Tiểu Trần?”

Tiêu Dung Ngư khó hiểu nhìn Trần Hán Thăng: “Đây làm gì phải việc đột xuất cần xử lý?”

Trần Hán Thăng giả bộ không biết: “Thật sao? Nhiếp Tiểu Vũ báo lại cho anh vậy mà. Cô bé này, chuyện lớn chẳng đáng tin thế nhờ.”

“Có lẽ Tiểu Vũ muốn cậu đọc nó cách sớm nhất.”

Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào nói: “Vậy em dịch cho anh nghe nhá.”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, rồi thuận tiện điều chỉnh lại đùi, để Tiểu Ngư Nhi có thể dựa vào ngực của mình.

“Công ty Ấn Độ này tên là Coroma, bọn họ rất thích điện thoại Quả Xác, nên muốn hợp tác xây dựng dàn khung….Này, anh làm cái gì đấy?”

Tiểu Ngư Nhi đang phiên dịch tài liệu, đột nhiên vặn vẹo cơ thể một chút.

Hoá ra, tay phải của Trần Hán Thăm đã vô thức vén vạt áo ngủ của Tiểu Ngư Nhi lên, đang định thăm dò vào trong.

“Anh nghiêm túc một chút được không?”

Tiêu Dung Ngư cho rằng Trần Hán Thăng chỉ là không tập trung sự chú ý, chờ đến khi cô tức giận xoay người lại, đột nhiên sửng sốt một chút.

Trong mắt Trần Hán Thăng không còn là sự trêu chọc ái muội giống như trước nữa, mà là một loại dục vọng bùng cháy.

Tiểu Ngư Nhi không giống Thẩm Ấu Sở, Thẩm khờ khạo mãi đến khi mình bị đẩy ngã xuống giường mới thực sự phản

ứng lại, nhưng Tiêu Dung Ngư là một sinh viên đại học bình thường, cô đã từng tham gia vào lớp học tâm sinh lý, còn biết lên mạng, thậm chí còn đọc các loại tiểu thuyết "màu vàng" dành cho nữ.

Đặc biệt lúc trước cô còn bị Trần Hán Thăng "lừa" đến khách sạn, tóm lại, cô biết sẽ có chuyện như vậy.

"Tiểu Trần, anh đói bụng không?"

Tiểu Ngư Nhi không quan tâm đến email tiếng Anh nữa, vội vàng đứng dậy: "Em đi nấu một ít sủi cảo đông lạnh cho anh nhé, anh không được chê, bởi vì em chỉ biết nấu sủi cảo thôi."

"Được, anh không chê."

Trần Hán Thăng không ngăn cản, đây là cá trong hồ nhà mình, đêm nay cô chắc chắn sẽ không thể chạy thoát được, ông nội của Trần Hán Thăng đã nói như vậy.

Lúc Tiêu Dung Ngư đang nấu sủi cảo ở trong phòng bếp, Trần Hán Thăng lại mở ra một email tiếng Trung từ trong hộp thư của mình.

Cô thư ký nhỏ đương nhiên biết rõ trình độ tiếng Anh của ông chủ nhà mình, ngay cả cấp bốn cũng không qua, nên đã nhờ chị gái có chuyên ngành tiếng anh cấp 8 trở lên ở bộ phận hành chính phiên dịch xong xuôi.

Cho nên cô ấy đã gửi hai bản, một bản là bản gốc tiếng Anh của phía bên Ấn Độ, một bản là bản dịch tiếng Trung, chỉ là Trần Hán Thăng cố ý mở bản tiếng Anh kia ra mà thôi.

Trần Hán Thăng vừa đọc vừa phân tích ý tưởng của các nhà phân phối Ấn Độ, còn gọi điện thoại cho giám đốc bộ phận kinh doanh Thôi Chí Phong bàn bạc.

Dựa theo nghiên cứu của Lão Thôi thì thị trường điện thoại di động ở Ấn Độ gần như không có thương hiệu nội địa nào, bây giờ Samsung đang chiếm thị phần chủ yếu, có thể là do giá cả và ngoại hình đẹp mắt đã thu hút ánh mắt của bọn họ, cũng có thể là trước đó Trần Hán Thăng đã diss Samsung một cách tàn nhẫn nhất.

Tóm lại, có người muốn tạo cho Samsung một chút áp lực.

"Đó là một chuyện tốt."

Trần Hán Thăng đang lo lắng Samsung không thèm quan tâm đến Qủa Xác, đấu khẩu gần như không có tác dụng, bây giờ thì hay rồi, ông đây trực tiếp chiếm thị phần của mày, để xem mày có sốt ruột không?

"Ăn cơm thôi."

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Dung Ngư ở bên ngoài hét lên một tiếng.

Lúc Trần Hán Thăng đi vào phòng bếp, Tiểu Ngư Nhi đã bắt đầu ăn rồi.

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng cười một tiếng, nếu là Thẩm Ấu Sở, cô ấy nhất định sẽ chờ mình.

"Anh đã nói là không chê rồi mà!"

Tiêu Dung Ngư hiểu nhầm, lập tức bất mãn nói.

"Anh không chê."

Giọng điệu đêm nay của Trần Hán Thăng dịu dàng lạ thường: "Chỉ là gặp em, trong lòng vui vẻ mà thôi."

"Hừ!"

Tiêu Dung Ngư đỏ mặt hừ một tiếng, không muốn quan tâm đến Trần Hán Thăng.

Bầu không khí trên bàn cơm bắt đầu trở nên hơi cổ quái, rõ ràng là một đôi tình nhân tình cảm rất tốt, hơn nữa còn ngồi đối mặt với nhau, nhưng không ai nói chuyện với ai câu nào, chỉ có tiếng đũa và bát sứ va chạm "lạch cạch" với nhau.

Tiêu Dung Ngư ăn hết phần sủi cảo trong bát nhỏ của mình, nhanh chóng chạy trốn vào trong phòng khách.

Trần Hán Thăng cũng diệt sạch số sủi cảo còn sót lại bằng mấy miếng, trước khi bưng bát đũa đi rửa sạch, hắn còn cố ý vòng qua phòng khách nói: "Này, em có muốn tắm rửa trước một chút không?"

"Anh muốn làm gì?"

Tiểu Ngư Nhi "hung dữ" hỏi.

"Anh chỉ nhắc nhở một chút thôi mà."

Trần Hán Thăng cười nói: "Dù sao em cũng phải đi tắm trước khi ngủ chứ?"

"Ai cần anh lo!"

Tiêu Dung Ngư quay đầu sang chỗ khác, chỉ chừa lại một búi tóc đuôi ngựa cao kiêu ngạo cho Trần Hán Thăng.

Khi Trần Hán Thăng đi vào trong phòng bếp rửa bát, Tiêu Dung Ngư yên tĩnh ngồi trên ghế sô pha, vẻ mặt giống như đang do dự, cũng có một chút chần chừ, cuối cùng, cô vẫn cắn môi, cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước chảy từ vòi hoa sen, Trần Hán Thăng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Mối quan hệ giữa hắn và Tiêu Dung Ngư thực sự đã đi đến bước này, không giống như lần vào khách sạn vào năm hai đại học trước đó, lúc ấy trong lòng Tiêu Dung Ngư gần như là hoảng hốt và sợ hãi chiếm đa số, bây giờ dưa chín cuống rụng, rất nhiều chuyện xảy ra một cách tự nhiên.

Sau khi tắm xong, Tiêu Dung Ngư lại ngồi xuống ghế sô pha, bởi vì Trần Hán Thăng đang ở trong phòng ngủ.

"Ồ, em tắm xong rồi sao?"

Trần Hán Thăng nghe thấy động tĩnh, đi ra hỏi.

Vừa mới tắm xong nên làn da Tiêu Dung Ngư hơi đỏ ửng, mái tóc dài ướt đẫm xoã trên vai, thỉnh thoảng để lộ xương quai xanh trắng nõn, hoàn toàn thu hút ánh mắt của người đàn ông.

"Nhìn cái gì mà nhìn!"

Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào đáng yêu đang giả vờ "hung dữ" để che giấu sự căng thẳng trong lòng.

"Anh cũng đi tắm đây."

Trần Hán Thăng cũng ném xuống một câu rồi "thịch thịch thịch" chạy về phía nhà vệ sinh.

Tiêu Dung Ngư siết chặt lòng bàn tay, phát hiện có hơi ẩm ướt, cũng không biết là mồ hôi hay vệt nước chưa lau khô.

Trần Hán Thăng tắm rất nhanh, mười phút sau, hắn đã lau tóc đi ra ngoài, chậm rãi đi đến bên cạnh ghế sô pha.

"Chuyện là… Khụ."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Email tiếng anh của anh vẫn chưa đọc xong đâu, chúng ta đến phòng ngủ học ngoại ngữ đi."

"Hừ, anh có nghiêm túc nghe đâu?"

Tiêu Dung Ngư đương nhiên biết "đi đến phòng ngủ" sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không biết nên từ chối hay đồng ý, chỉ là nhớ đến những ký ức trước kia: "Hình như lúc còn học cấp ba, sau mỗi tiết học em đều cố ý ngồi tại chỗ thêm một lát nữa,

chờ anh giải đáp câu hỏi, nhưng anh không hề hay biết nỗi khổ tâm của em."

"Ai nói anh không biết?"

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Tiêu Dung Ngư, em nói như vậy chẳng có lương tâm chút nào, lúc trước ở trong lòng anh, em có một địa vị vô cùng quan trọng, ánh mắt đầu tiên sau khi đi vào phòng học không phải nhìn về phía vị trí của mình, mà là theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của em."

"Anh thực sự biết?"

Tiêu Dung Ngư bán tín bán nghi.

"Đương nhiên là thật rồi."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Ngay cả khi xem phiếu điểm của kỳ thi tháng, anh cũng tìm kiếm tên của em đầu tiên."

"Em còn gấp cả những ngôi sao nhỏ tặng cho anh đấy."

Tiêu Dung Ngư hầm hừ nói: "Nhưng anh lại nhận của La Tuyền."

"Đó là do La sư muội cưỡng ép đưa cho anh."

Trần Hán Thăng cười nói: "Thật lòng mà nói, lúc trước khi nộp bài tập về nhà, anh còn cố ý đặt vở bài tập của chúng ta ở cạnh nhau, làm như vậy trong lòng sẽ vui vẻ thật lâu, vào mùa hè, thỉnh thoảng ngồi quá lâu, nhân lúc đứng lên kéo quần xuống, anh cũng phải nhìn xem em đang làm gì."

Tiêu Dung Ngư: Em còn…

Trần Hán Thăng: Anh còn…

Chuyện này dường như đã biến thành một cuộc "cãi vã", cả hai bên đều chứng minh bản thân mình đã từng trả giá càng nhiều hơn nữa.

Trần Hán Thăng miệng lưỡi sắc bén, đầu óc nhanh chóng phản ứng, thỉnh thoảng còn càn quấy một chút, chẳng mấy chốc Tiêu Dung Ngư đã không thể theo kịp tiết tấu.

Nhưng cô vẫn còn một vũ khí sắc bén.

"Nhưng lúc trước là anh đá em mà."

Tiêu Dung Ngư đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng ngừng nói, cô đang ám chỉ "Tu La tràng" đầu tiên, lúc đó Tiêu Dung Ngư trực tiếp chuyển trường, hơn nữa không muốn gặp mình suốt vài tháng.

Trần Hán Thăng lau nước mắt trên mặt Tiêu Dung Ngư: "Em yên tâm đi, anh vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ em đâu."

"Anh đừng gạt em."

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên: "Thực ra những chuyện anh vừa nói lúc nãy, em nghe xong cũng cảm thấy rất vui, em rất yêu anh, Tiểu Trần."

"Bạch Nguyệt Quang, anh cũng yêu em."

Trần Hán Thăng cưng chiều nói.

"Vậy thì…"

Tiêu Dung Ngư ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng một lúc lâu: "Anh ôm em đến phòng ngủ được không?"

"Đương nhiên là được rồi, anh cũng đang có ý định như vậy."

Trần Hán Thăng một tay ôm chân, một tay ôm cổ Tiêu Dung Ngư, vô cùng nhẹ nhàng nhấc cô lên, sau khi đi vào phòng ngủ, hắn thuận tiện dùng chân đóng cửa lại.

"Tắt đèn…"

Ngay khi Trần Hán Thăng đang định cởi quần áo thì Tiêu Dung Ngư lại tránh trong chăn, nói một câu giống như đã từng quen thuộc.

“Cạch.”

Trần Hán Thăng vội vàng tắt đèn tắt máy tính, trong phòng ngủ lập tức trở nên tối om, chỉ có một ánh trăng trắng nhàn nhạt phản chiếu trên bàn làm việc trước ô cửa sổ.

“Tiểu Trần.”

Khi ánh mắt của hai người đối diện nhau, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, cơ thể càng ngày càng gần, Tiêu Dung Ngư ôm lấy khuôn mặt của Trần Hán Thăng: “Anh phải nhớ kỹ, anh không thể vứt bỏ em lần thứ hai.”

“Ừ…”

Trần Hán Thăng gật đầu một cái thật mạnh, thực ra… Nếu tính cả trước khi trọng sinh, hắn đã vứt bỏ cô hai lần.

Lúc trước hắn vẫn luôn cảm thấy khó chịu trước việc trọng sinh, nhưng bây giờ nghĩ lại, thực ra cũng không tồi.

Nếu không có điều tốt đẹp của trọng sinh, sao có thể gặp lại một lần nữa chứ?

“Nếu thực sự vứt bỏ, anh sẽ trở về vào mùa hoa rơi ở Kiến Nghiệp sao….”

Ngay khi Trần Hán Thăng đang miên nam suy nghĩ thì đột nhiên có một cánh tay mảnh khảnh vươn ra từ trong ổ chăn, ôm lấy cần cổ của Trần Hán Thăng, ôm chặt về phía mình.

Chương 745: Con học ngoại ngữ suốt cả đêm qua

Những cô gái có tính cách khác nhau, phương thức hôn môi của các cô ấy cũng có sự khác nhau rất lớn, về điểm này, Trần Hán Thăng có thể cảm nhận sâu sắc.

Ví dụ như Thẩm Ấu Sở, tính tình cô ngại ngùng xấu hổ, những lúc hôn môi về cơ bản đều là bị động đáp trả, Trần Hán Thăng thậm chí còn phải xụ mắt xuống, ra lệnh cho cô vươn đầu lưỡi ra.

Lúc ấy Thẩm khờ khạo mới ấm ức vươn đầu lưỡi nhỏ nhắn ra, thoạt nhìn có vẻ đáng yêu, giống như đang chơi trò "lêu lêu lêu" với Trần Hán Thăng vậy.

Còn về phần La Tuyền, lúc hôn môi, hàm răng sẽ vô thức cắn Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng bị cắn đến hoảng hốt, có chút kháng cự hôn môi với cô ấy.

Thương Nghiên Nghiên là người thấu hiểu lòng người nhất, cũng là người phóng khoáng nhất, đặc biệt cô còn thích tô những màu son môi tươi tắn sáng chói, sau khi hôn cô ấy xong, khoé miệng, cổ, thậm chí trên cổ áo đều có dấu môi rõ ràng.

Còn về phần cô bạn thân Trịnh, mặc dù mối quan hệ giữa cô và Trần Hán Thăng rất tốt, hai người đã từng ôm nhau, nhưng chưa từng chính thức hôn môi.

Đương nhiên, cùng uống chung một chén cà phê, chắc chắn không tính.

Về phần Khổng Tĩnh…

Hả?

Tại sao lại nghĩ đến chị Tĩnh chứ?

Còn về phần Tiêu Dung Ngư, vào buổi tối ngày 21, Trần Hán Thăng lại hôn lên môi Bạch Nguyệt Quang của mình một lần nữa, nhưng lần này khác với trước kia, lúc trước chỉ là "hôn cá", đêm nay là "ăn cá".

Tính tình Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào dịu dàng, ngay cả nước miếng của cô cũng giống như hoà quện mùi hương ngọt ngào, phản ứng vừa nhiệt tình vừa tinh tế, bởi vì đây là bạn trai cô đã yêu suốt bảy năm, cũng là đối tượng muốn kết hôn trong tương lai.

Ba chữ "Trần Hán Thăng" này, đã được viết trên ký ức của thanh xuân.

"Tiểu Trần, em thực sự rất yêu anh."

Tiêu Dung Ngư xinh đẹp tự tin, có chút kiêu ngạo, có chút tuỳ hứng, cuối cùng cũng hoàn toàn giao nộp bản thân ra ngoài.

….

Sáng sớm hôm sau, ánh trăng trắng sáng bên ngoài cửa sổ đã từ từ nhạt đi, thay vào đó là ánh mắt trời biếng nhác ấm áp, Trần Hán Thăng bị tiếng cãi nhau ở lầu dưới đánh thức.

Có lẽ là một cặp mẹ con, người mẹ đang muốn đưa đứa nhỏ đến nhà trẻ, đứa nhỏ lại lấy cớ "Đông Chí" để trì hoãn, cậu bé này còn rất biết đánh rắm, thậm chí ngâm nga một đoạn "Bài ca 24 tiết" để biểu đạt sự quan trọng của ngày lễ này.

Khi thấy người mẹ sắp bị thuyết phục, Trần Hán Thẳng mở cửa sổ một cái "rầm": "Thân làm phụ huynh, chị nhất định phải có chủ kiến, đứa nhỏ nên đi học thì đi học, nên học thêm thì học thêm, dù sao thằng bé ở nhà cũng chỉ xem tivi thôi."

“Hơn nữa!”

Trần Hán Thăng hét lớn: “Đông chí cũng không phải là lúc không thể đánh trẻ con.”

Cậu nhóc xấu xa kia có lẽ cũng không thể ngờ được sẽ có người xen vào chuyện người khác, đột nhiên không thể phản ứng lại, nhưng mẹ cậu nhóc lại nghe theo “kiến nghị” của Trần Hán Thăng, chỉ vào trán con mình cảnh cáo: “Con có đi nhà trẻ không, đừng ép mẹ phải ra tay trong ngày lễ này.”

“Hừ!”

Sau khi nhìn thấy cậu nhóc kia ngoan ngoãn đi nhà trẻ, Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng: “Quấy rầy giấc ngủ của ông đây, không trả giá một chút thì không được.”

“Ha ha ha…”

Phía sau vang lên một đợt cười duyên, không biết Tiêu Dung Ngư đã tỉnh dậy từ lúc nào, kéo chăn lên che khuất người, chỉ chừa ra khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn ở bên ngoài.

“Tiểu Trần, sao anh lại bắt nạt trẻ con vậy?”

Ánh mắt Tiêu Dung Ngư sáng lấp lánh, tất cả đều phản chiếu bóng dáng của Trần Hán Thăng.

“Anh không bắt nạt mà.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Anh chỉ muốn thằng bé trải nghiệm được tình cảm mẹ con chân thật một chút, đừng đi viết mấy bài văn mẫu như bản thân sốt cao 40 độ, mẹ cõng mình trên lưng chạy về phía bệnh viện giữa trời mưa như trút nước, trên đường đi còn vấp ngã một cái, những thứ này hoàn toàn không chân thật chút nào.”

“Hừ!”

Tiêu Dung Ngư lại nhăn cái mũi nhỏ nhắn: "Chẳng phải lúc trước chúng ta đều viết văn như vậy sao?"

"Cho nên mới không chân thật đấy, có mẹ nào mà không đánh con đâu, lúc trước Lương thái hậu thường xuyên đánh anh, có một lần anh cũng vô cùng tức giận, phản bác mẹ giáo dục con cái như vậy là không đúng!"

Trần Hán Thăng vừa nói vừa chui vào trong chăn: "Em đoán xem bà ấy nói gì?"

"Ồ, dì Lương đã nói như thế nào?"

Tiêu Dung Ngư tò mò hỏi, không nhìn thấy sự mừng thầm giữa hai hàng chân mày Trần Hán Thăng.

Bây giờ mới hơn 8 rưỡi, hình như vẫn có thể thân thiết một lần nữa, sau đó bọn họ sẽ về quê đón chú Tiêu và dì Lữ, nhân tiện ăn cơm trưa rồi trở về nội thành.

Quản lý thời gian này, chuẩn cmnr.

"Mẹ anh nói."

Trần Hán Thăng dùng ngôn ngữ để thú hút sự chú ý của Tiểu Ngư Nhi, bàn tay tác quái lại duỗi vào trong một lần nữa: "Lúc ấy mẹ không muốn giáo dục anh, chỉ đơn thuần muốn đánh một trận cho hả giận… Mẹ nó, sao em lại mặc quần áo vào rồi?"

"Hả?"

Tiêu Dung Ngư bị chọc cười, nhưng nghe thấy câu nói của Trần Hán Thăng, cô cũng sửng sốt một chút: "Dậy rồi, em chắc chắn phải mặc quần áo chứ sao?"

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng kho khan một tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, trong kế hoạch một ngày, vào sáng sớm là thời điểm học ngoại ngữ

tốt nhất, sao em có thể mặc quần áo chứ?"

"Em không học."

Tiêu Dung Ngữ đã biết "học ngoại ngữ" có nghĩa là gì, sau này rất có thể cả hai người sẽ có một "bí mật cứng".

"Bạn học Tiêu."

Sáng sớm hôm nay Trần Hán Thăng rất muốn học tập, đầy ẩn ý nói: "Thầy giáo Trần cảm thấy vô cùng đau lòng trước loại thái độ không thích học tập của em."

"Cha mẹ em về rồi."

Tiểu Ngư Nhi đỏ mặt đưa ra lý do từ chối.

"Chậc, ai tin chứ?"

Trần Hán Thăng căn bản không tin: "Em cho rằng dùng phụ huynh làm lý do thì không cần phải học ngoại ngữ sao?"

"Thực sự đã về rồi."

Tiêu Dung Ngư đưa điện thoại cho Trần Hán Thăng, quả nhiên trên đó có mấy tin nhắn.

Tiêu Hoành Vĩ: Con gái đã về đến nhà chưa, bữa tối ăn gì vậy?

Tiêu Dung Ngư: Con đã về rồi, ăn sủi cảo.

Tiêu Hoành Vĩ: Hán Thăng đâu?

Tiêu Dung Ngư: Anh ấy đang check mail ở trong phòng ngủ.

Tiêu Hoành Vĩ: Cha có một đề nghị, sau khi check mail xong thì bảo Hán Thăng về đi, tuyệt đối đừng để dì Lương lo lắng.

Tiêu Dung Ngư: Con biết rồi, cha ngủ ngon.

Đây là tin nhắn vào tối hôm qua, Tiêu Dung Ngư trả lời không rõ ràng, có lẽ Lão Tiêu cả đêm không thể ngủ ngon được, cho nên sáng nay chưa đầy bảy giờ lại gửi một tin nhắn khác.

Tiêu Hoành Vĩ: Con gái à, cha và mẹ đã về rồi, vừa khéo có một chiếc xe đi vào nội thành, cha về làm bữa sáng cho con ăn nha.

"Mẹ kiếp…"

Trần Hán Thăng tính toán thời gian một chút, hình như cũng sắp về đến nhà rồi, hắn và Tiêu Dung Ngư vẫn chưa kết hôn, bên ngoài có thể tự do một chút, nhưng dưới mí mắt của cha mẹ, ở bên cạnh nhau thế này vẫn không ổn lắm.

"Thôi quên đi, anh vẫn nên tự tra từ điển thì hơn, không được tìm người khác học tiếng Anh…"

Trần Hán Thăng chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ, trong miệng còn nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Tiểu Trần, từ điển gì vậy?"

Tiêu Dung Ngư chỉ nghe thấy nửa câu trước, trong lúc nhất thời không thể hiểu rõ ý của hắn.

"Ha ha, không có gì."

Trần Hán Thăng cười hì hì mặc quần áo vào, "mua" một cái, hôn lên má của Tiểu Ngư Nhi: "Khăn trải giường tối qua chúng ta thay đâu rồi, tốt nhất đừng để dì Lữ nhìn thấy."

Nếu để Lữ Ngọc Thanh nhìn thấy khăn trải giường, bà ấy sẽ ngay lập tức hiểu rõ lần đầu tiên của con gái thực chất là vào tối qua, trước đó đều là thủ thuật che mắt của Trần Hán Thăng.

"Hừ, không cần anh quan tâm."

Trước khi Tiêu Dung Ngư chuẩn bị xuống giường, cô nhẹ nhàng nhíu mày một chút, sau đó đột nhiên nắm lấy cánh tay Trần Hán Thăng, "hung ác" cắn một miếng, nhưng cũng chỉ để lại một dấu răng nhàn nhạt trên cánh tay.

"Trần heo, anh nhất định phải đối xử tốt với em, Giáng sinh năm nay anh phải ở bên cạnh em."

"Không thành vấn đề."

Trần Hán Thăng sảng khoái đồng ý, phải ở bên cạnh hai cô gái trong lễ Giáng Sinh, đối với người khác mà nói chuyện này có chút khó khăn, nhưng đối với một "thích khách" thời gian giống như mình, chuyện này hoàn toàn không thành vấn đề.

…

15 phút sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa "bộp bộp bộp", Trần Hán Thăng đi đến mở cửa, quả nhiên là hai vợ chồng Lão Tiêu.

Nhìn thấy Trần Hán Thăng ở trong nhà, Lữ Ngọc Thanh chỉ gật đầu một cái, dường như cũng không bất ngờ, vẻ mặt của Lão Tiêu hơi phức tạp, "cha vợ tương lai" nhìn "con rể tương lai" một lúc lâu, cuối cùng thở dài một hơi: "Tiểu Ngư Nhi đâu?"

"Em ấy đang rửa mặt ạ."

Trần Hán Thăng trả lời.

"Xử lý xong tình hình khẩn cấp rồi?"

Lão Tiêu tiếp tục hỏi, những chuyện ngày hôm qua thực sự trùng hợp quá mức.

"Xử lý xong rồi ạ."

Trần Hán Thăng không hề nói dối, cậu đã đồng ý với giao dịch làm ăn này, vừa có thể kiếm được tiền vừa có thể cạnh

tranh với Samsung, thực sự quá thú vị.

“Ồ.”

Lão Tiêu ngồi xuống ghế sô pha, im lặng một lúc lâu, vẫn chưa thể chắc chắn, nhưng vẫn mang theo một chút hy vọng hỏi: “Hán Thăng, ngày hôm qua cậu không về đúng không?”

“Không ạ.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, vô cùng thành thật nói: “Ngày hôm qua xử lý xong chuyện gấp, con lại học ngoại ngữ suốt cả đêm.

Chương 746: Đừng hỏi, hỏi chính là phân

“Cậu học ngoại ngữ?”

Tiêu Hoành Vĩ bàytoan ra vẻ mặt nghi ngờ, trong lòng tất cả mọi người đều biết thành tích học tập của Trần Hán Thăng đạt đến trình độ nào, hắn có thể ngoan ngoãn học tập như vậy sao?

“Thật đấy, chú Tiêu, tối hôm qua cháu đã học nội dung quý thứ bảy của New Concept English, có một người đàn ông trẻ tuổi tên là Michael, anh trai anh ta bị tống vào ngục, để giải cứu anh mình, Michael đã chủ động bị bỏ tù…”

Trần Hán Thăng đang lảm nhảm nói bậy, kết quả Tiêu Dung Ngư rửa mặt xong đi ra ngoài, xoa xoa vòng eo thon thả nhỏ nhắn, mở to mắt nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông nhàm chán này.

“Cha, cha nói làm bữa sáng đâu nào?”

Tiêu Dung Ngư nhìn lão Tiêu ở trước mặt.

“Được rồi, được rồi, cha sẽ đi làm ngay.”

Tiêu Hoành Vĩ- Nô lệ của con gái vội vàng đứng dậy, trước khi đi vào phòng bếp còn quay đầu lại nói với Trần Hán Thăng: “Câu chuyện hay lắm, nhưng nó không thể xảy ra ở nhà giam trong nước được.”

Sau khi Tiêu Hoành Vĩ rời đi, Tiêu Dung Ngư chạy “thịch thịch thịch” đến trước mặt Trần Hán Thăng: “Này heo thối,

anh đang nói gì vậy, còn dùng cốt truyện của "Vượt Ngục" để lừa gạt cha em nữa."

"Mẹ nó, em cũng đã xem rồi sao?"

"Đúng vậy, một bộ phim điện ảnh của Mỹ mới phát hành vào tháng tám năm nay, một sư tỷ đã đề cử nó trong nhóm QQ của nhóm thạc sĩ."

Tiểu Ngư Nhi nhẹ nhàng véo lỗ tai Trần Hán Thăng: "Nhưng còn anh, thậm chí còn chưa qua tiếng anh cấp 4, thế mà cũng đi xem phim Mỹ, có phải có cô gái nào nói với anh không?"

"Bạn cùng phòng của anh nói, chính là anh chàng thích tỏ vẻ tên là Kim Dương Minh mà anh đã từng nhắc với em đấy, đồng thời cũng là ẩn sĩ nhân gian ngoại long phượng sợ giống như anh đây."

Trần Hán Thăng lôi Kim Dương Minh ra làm tấm bia chắn: "Cậu ta phô trương như vậy đấy, xem phim Mỹ, chơi Audition Online, tải hình ảnh những chiếc xe sang làm hình nền và thay đổi tên QQ thành "Đừng làm phiền, chớ quấy rầy, không nói chuyện phiếm", giả vờ như mình được hoan nghênh lắm vậy?"

"Ha ha ha… Người bạn cùng phòng của anh buồn cười quá đi."

Tiểu Ngư Nhi nhanh chóng bị chọc cười ha ha, đột nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô dựa vào người Trần Hán Thăng cuộn tròn trên ghế sô pha, cùng nhau xem mấy chương trình ngớ ngẩn trên đài truyền hình Hồ Nam.

Cảm giác của cô bây giờ vô cùng kỳ quái, thực sự không muốn tách khỏi Trần Hán Thăng dù chỉ một giây, cả ngày chỉ muốn dính trên người Trần Heo.

"Cốc cốc cốc…"

Khi hai người đang tình chàng ý thiếp với nhau thì lại đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

"Mới sáng sớm tinh mơ ai đáng ghét như vậy chứ?"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, nhưng sau khi mở cửa, nhìn thấy Biên Thi Thi đỏ mắt xuất hiện trước mặt, rõ ràng là đã khóc.

"Tiểu Ngư Nhi."

Trần Hán Thăng gọi một tiếng, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

"Thi Thi, có chuyện gì vậy?"

Tiêu Dung Ngư đi ra ngoài, nhìn thấy dáng vẻ này của cô bạn thân thì đau lòng không thôi, ôm cô ấy đi vào trong phòng ngủ an ủi.

Khi Trần Hán Thăng đang định đóng cửa lại thì nhìn thấy Vương Tử Bác cũng chạy "thịch thịch thịch" lên lầu, cậu ấy thậm chí còn không kịp lấy lại nhịp thở, lập tức vội vàng hỏi: "Biên Thi Thi ở dây không?"

"Có, vừa đến."

Trần Hán Thăng bĩu môi, chỉ vào phòng ngủ của Tiêu Dung Ngư.

"Vậy thì tốt rồi."

Lúc này Vương Tử Bác mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới phát hiện mặc dù là ngày đông nhưng mình đã chạy đến mồ hôi đầm đìa.

"Hai người làm sao vậy?"

Trần Hán Thăng tò mò hỏi: "Tối hôm qua Biên Thi Thi ở trong nhà mày, mày cũng kéo người ta học ngoại ngữ à?"

"Học ngoại ngữ cái gì chứ?"

Đây là bí mật cứng chỉ thuộc về Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, Vương Tử Bác sao có thể biết được.

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng ti tiện cười hai tiếng, lại thay đổi cách nói khác: "Có phải mày đã làm chuyện gì xấu với Biên Thi Thi không, mới sáng sớm người ta đã khóc sướt mướt chạy về, chú Tiêu là cảnh sát, chuyên bắt những thứ chó má không biết xấu hổ như mày đấy."

"Mày cái rắm!"

"Vương Tử Bác vốn dĩ đang sốt ruột, lại nghe Trần Hán Thăng đùa giỡn thế này, tức giận đấm hắn một cái: "Tối hôm qua Biên Thi Thi ngủ cùng với mẹ tao, mẹ tao còn đặc biệt đổi đệm, giường chiếu mới, ông đây không phải là loại lưu manh như mày, sao có thể làm chuyện xấu với cậu ấy được chứ?"

"Fuck! Con mẹ nó mày không biết mình đã dùng sức lớn như thế nào sao? Giống như một con chó gấu vậy."

Trần Hán Thăng xoa xoa cánh tay, hùng hùng hổ hổ ném điếu thuốc qua, Vương Tử Bác đang định cầm lấy thì đột nhiên nhớ ra đây là nhà của Tiêu Dung Ngư, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đang ở bên cạnh, vẫn xua tay từ chối.

Vương Tử Bác là một đứa trẻ sinh ra trong một gia đình bình thường, tính cách cũng tương đối lương thiện, đương nhiên có chút kính sợ đối với Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh.

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, lười biếng nằm trên ghế sô pha tiếp tục xem "Happy Camp".

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác thất thần nhìn TV hai phút, cuối cùng hỏi: "Tao có vấn đề về tình cảm muốn hỏi một chút."

“Đừng hỏi.”

Trần Hán Thăng cười hì hì đáp: “Hỏi chính là phân.”

“Mày đứng đắn một chút đi.”

Vương Tử Bác buồn bực nói: “Tối hôm qua Hoàng Tuệ liên lạc với tao.”

“Cái quỷ gì vậy?”

Trần Hán Thăng cho rằng mình nghe nhầm: “Sao mày còn giữ phương thức liên lạc với cô ta?”

“Tao giữ làm gì, xoá QQ rồi, xoá Fetion, số điện thoại cũng xoá.”

Vương Tử Bác vô cùng bực bội: “Nhưng chị ta không xoá của tao.”

“Cô ta tìm mày có chuyện gì?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Không phải là muốn cầu xin quay lại đấy chứ, mày sẽ không mềm lòng đồng ý rồi đúng không? Mày còn nhớ ao cá của Hoàng Tuệ đúng không, không thể nào, không thể nào…”

“Tao không có, Hoàng Tuệ cũng không cầu xin quay lại.”

Vương Tử Bác rầu rĩ lấy điện thoại di động ra đưa cho Trần Hán Thăng xem.

Dãy số lạ: Tử Bác, cậu có ở đó không?

Vương Tử Bác: Bạn là ai?

Dãy số lạ: Ha ha, quả nhiên cậu đã xoá tôi.

Vương Tử Bác: Xin lỗi, lúc trước tôi đã đổi điện thoại, có lẽ có một số liên hệ không thể lưu được, xin hỏi bạn là?

Dãy số lạ: Tôi là Hoàng Tuệ, lúc trước cậu có thể nhớ kỹ số điện thoại của tôi, không ngờ vừa mới yêu đương với một

cô sinh viên xinh đẹp, cậu đã quên tôi.

Sau tin nhắn này, Vương Tử Bác không trả lời một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Hoàng Tuệ chủ động mở chủ đề.

Hoàng Tuệ: Tử Bác, dạo gần đây cậu sống thế nào?

Vương Tử Bác: Tôi muốn đi ngủ, ngủ ngon.

Muốn nói về quá trình trưởng thành của Vương Tử Bác, đặc biệt là vướng mắc với Hoàng Tuệ, đó thực sự là một đoạn lịch sự phong phú và chân thật, thực sự khiến người nghe rơi lệ, người nghe đau lòng.

Đoạn thứ nhất, có lẽ là lần đầu tiên gặp nhau trên tàu hoả;

Đoạn thứ hai, sau khi Hoàng Tuệ đến Kiến Nghiệp làm việc, Vương Tử Bác biến thẳng một tên simp lỏ thời gian dài, bao gồm cả việc vay tiền mời Hoàng Tuệ ăn cơm Tây, mãi đến khi dưới sự can thiệp của Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác tận mắt nhìn thấy Hoàng Tuệ và Triệu Chính đi vào khách sạn, lúc này mới từ bỏ theo đuổi;

Đoạn thứ ba là Hoàng Tuệ bị Triệu Chính đá, vì thế tìm đến Vương Tử Bác, đây là lần đầu tiên Vương Tử Bác tha thứ cho Hoàng Tuệ, hai người làm lành;

Đoạn thứ tư, Triệu Chính tỏ vẻ muốn kết hôn với Hoàng Tuệ, sau khi so sánh "tiềm lực phát triển" giữa Triệu Chính và Vương Tử Bác, Hoàng Tuệ quyết định trở lại bên cạnh Triệu Chính, sau khi "bị chia tay", Vương Tử Bác say mèm gào khóc trong đêm khuya, sau khi tỉnh rượu mặt rất đau;

Đoạn thứ năm, mẹ của Triệu Chính không đồng ý cuộc hôn nhân này, vì thế Hoàng Tuệ lại bị đá một lần nữa, cô ta cũng tìm đến Vương Tử Bác một lần nữa, Vương Tử Bác lo Trần Hán Thăng mắng mình nên tìm đến Thẩm Ấu Sở cầu xin giúp đỡ;

Đoạn thứ sáu, Trần Hán Thăng chỉ có thể đồng ý, lần này là khoảng thời gian Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ ở bên nhau lâu nhất, thậm chí còn chứng kiến quá trình Hoả Tiễn 101 quật khởi đến suy sụp.

Đoạn thứ bảy, sau khi Hoả Tiễn 101 "phá sản", Vương Tử Bác khăng khăng muốn đồng cam cộng khổ với bạn nối khố, Hoàng Tuệ tỏ vẻ nếu như vậy thì cậu hãy chọn một người giữa tôi và Trần Hán Thăng đi, Vương Tử Bác chọn Trần Hán Thăng, đồng thời biến thành một kẻ nghèo rách mùng tơi, Hoàng Tuệ cũng không chút do dự rời đi.

Nếu kể rõ chi tiết bảy đoạn lịch sử này, những tình tiết vụn vặt trong đó thực sự có thể quay được một bộ phim truyền hình hơn 30 tập, trở lại với quan điểm cá nhân, Vương Tử Bác vừa là người thua, cũng là người thắng.

Thua là vì cậu ấy đã tiêu tốn quá nhiều tình cảm và tinh lực không cần thiết, hàng chục ngàn tệ kiếm được khi làm thêm ở Hoả Tiễn 101 cũng tiêu hết trên người Hoàng Tuệ.

Thắng là vì sau khi trải qua sự "rèn luyện" của chị tiểu Tuệ, Vương Tử Bác không còn bị tra nữ lừa gạt nữa, sau đó là tạm biệt với cuộc sống của xử nam, năng lực cũng tăng lên không ít, thậm chí còn tự mở công ty của mình dưới sự ủng hộ và cổ vũ của bạn tốt.

Bây giờ cậu ấy đã có Biên Thi Thi, một cô gái bảo bối xinh đẹp, đánh đá, học thức cao, giản dị như vậy, theo lý mà nói chắc chắn không thể lại trêu chọc với bạn gái cũ một lần nữa, Vương Tử Bác cũng thực sự không quan tâm, trực tiếp nói "ngủ ngon", nhưng Hoàng Tuệ vẫn không thuận theo, không buông tha tiếp tục gửi tin nhắn.

Hoàng Tuệ: Tôi không thể ngủ được, muốn nói chuyện với cậu một chút, cậu không cần phải trả lời, chỉ cần đọc là được rồi.

Hoàng Tuệ: Tôi và Tống Nghĩa Tiến đã chia tay rồi, anh ta là một gã đàn ông cặn bã lừa sắc, không hề có ý định chịu trách nhiệm, tôi cũng muốn rời khỏi Kiến Nghiệp, thành phố này không thích hợp với tôi, nhưng trước khi tôi thôi việc, Tống Nghĩa Tiến lại yêu cầu tôi trả tiền, gã nói tiền thuê nhà mua quần áo cho tôi trước đó nhất định phải trả lại cho gã.

Hoàng Tuệ: Cậu cũng biết tôi không phải là người biết tiết kiệm tiền, cho nên cậu có thể cho tôi mượn một chút được không, sau này tôi chắc chắn sẽ trả lại cho cậu.

Hoàng Tuệ: Thực ra nguyên nhân lớn nhất khiến tôi và Tống Nghĩa Tiến chia tay chính là vì cậu đánh khách hàng người châu Úc kia, dẫn đến đơn hàng của công ty bị ngâm nước nóng.

Hoàng Tuệ: Nhưng tôi không trách cậu, bởi vì cậu là một người đàn ông tốt thực thụ, hy vọng cậu nể mặt đoạn tình cảm trước kia, có thể giúp tôi lần này… Tử Bác, cậu ngủ trước đi, ngày mai nhớ cho tôi một câu trả lời.

“Hay đấy, có thể hỏi chuyện vay tiền với liếm chó đã chia tay, hành động này rất Hoàng Tuệ.”

Trần Hán Thăng đọc tin nhắn xong, hỏi Vương Tử Bác: “Cho nên Biên Thi Thi vô tình đọc được… Những tin nhắn này?”

“Không.”

Vương Tử Bác nhịn một lúc lâu, cuối cùng cũng hậm hừ nói: “Là tao chủ động nói, tao cảm thấy giữa hai người yêu nhau không nên có bí mật gì, cho nên đã nói chuyện này cho cô ấy nghe, không ngờ Biên Thi Thi lại đột nhiên tức giận…”

“Ôi má tôi ơi.”

Trần Hán Thăng sửng sốt, cuối cùng phụt một tiếng bật cười nói: “Hành động này của mày đúng là khiến người ta bối

rồi, nếu không bị xuất huyết não trong suốt hơn hai mươi năm, chắc có lẽ mày cũng không thể làm được.”

Chương 747: Cái gì gọi là bậc thầy tình cảm chứ?

“Tiểu Trần, sao mày lại vui sướng khi nhìn thấy người gặp hoạ như vậy chứ?”

Vương Tử Bác cảm thấy mình đã thành ra như thế này rồi, thế mà bạn bè tốt còn cười vô cùng vui vẻ.

“Nhưng tao cảm thấy rất thú vị mà, Tu La tràng của ông đây vẫn chưa bùng nổ mà mày đã thử một Tu La tràng loại nhỏ trước để kiểm tra uy lực của nó, hơn nữa còn là do mình chủ động thẳng thắn.”

“Cút cút cút…”

Vương Tử Bác hất tay Trần Hán Thăng ra, lẩm bẩm nói: “Đây hoàn toàn không phải là Tu La tràng, tao chỉ không muốn giấu diếm mà thôi, bây giờ phải làm sao bây giờ?”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Có một tin tốt và một tin xấu, mày muốn nghe tin nào trước.”

“Còn có tin tức tốt gì?”

Vương Tử Bác mở to hai mắt, khó có thể tin được hỏi.

“Biên Thi Thi tức giận sau khi nghe thấy chuyện đó, chứng tỏ cậu ấy thực sự thích mày.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Đây chẳng phải là tin tốt sao?”

“Cũng phải ha.”

Vương Tử Bác phản ứng lại, ngây ngô cười một tiếng rồi lại hỏi: “Vậy tin tức xấu thì sao?”

“Cũng chính vì cậu ấy thích mày nên việc này mới khó giải quyết.”

Trần Hán Thăng vỗ ngực “bốp bốp bốp”: “Cần phải bậc thầy tình cảm là tao đây ra mặt.”

“Ồ, vậy mày mau nói đi chứ?”

Vương Tử Bác ngơ ngác nói.

“Tử Bác, sao mày không hiểu quy củ giang hồ chút nào vậy?”

Trần Hán Thăng nhanh chóng vân vê ngón tay cái và ngón trỏ: “Chẳng lẽ bậc thầy tình cảm không cần phí lên sân khấu sao?”

“Phí lên sân khấu?”

Vương Tử Bác cho rằng đây chỉ là một trò đùa, Trần Hán Thăng thân là một tỷ phú, làm sao mình có thể trả nổi, nhưng khi thấy Trần Hán Thăng thực sự không có ý định dịch mông, cậu ấy chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Vậy mày muốn bao nhiêu?”

“Một trăm triệu…”

Trần Hán Thăng còn dưa dứt lời, Vương Tử Bác đã lập tức đứng dậy, coi như cậu ấy đã nhìn thấu, thứ chó má này đang coi mình như một trò tiêu khiển.

“Khách quan đừng đi chứ, có thể bàn lại mà.”

Trần Hán Thăng cười hì hì giữ chặt Vương Tử Bác: “Không có tiền cũng có thể dùng thứ đồ khác thay thế mà.”

“Thứ gì?”

Vương Tử Bác xoay người lại hỏi.

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên liếc nhìn một vòng, xác định cửa phòng của Tiêu Dung Ngư vẫn đang đóng chặt, Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh đang ở trong phòng bếp, lúc này mới

hạ giọng nói: "Ngày 24 này Thẩm Ấu Sở thi lên thạc sĩ, ngày hôm đó tao phải đưa cô ấy đến địa điểm thi, dù sao cũng đã từng gặp mặt bà con họ hàng của Tiểu Ngư Nhi, phải xử lý việc công bằng một chút."

"Nhưng…"

Vương Tử Bác lúng túng hỏi: "Cái này thì có liên quan gì đến chuyện sáng nay?"

"Có chứ."

Trần Hán Thăng nói: "Muộn nhất là ngày mai ngày 23 tao phải trở về Kiến Nghiệp, nhưng rất có thể Tiểu Ngư Nhi ngày 24 mới về, mấy lý do như công việc bận rộn tao đã dùng hết rồi, cho nên lần này mày hãy tìm một lý do nào đó, người anh em tốt chẳng phải nên giúp đỡ bao che cho nhau sao?"

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút, cậu ấy luôn cảm thấy mình hơi bị thiệt, bởi vì Biên Thi Thi không phải là một cô gái vô cớ gây rối, hơn nữa có Tiểu Ngư Nhi ở bên cạnh khuyên nhủ, cuối cùng cô ấy sẽ hiểu rõ tấm lòng của mình.

Nhưng còn về phần Tiểu Trần, ngày mai hắn nhất định phải trở về.

Nghĩ đến đây, Vương Tử Bác lại có chút đắc ý nho nhỏ: "Tiểu Trần à, nếu tao không đồng ý thì sao?"

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng nhìn thấy sắc mặt của Vương Tử Bác thay đổi, lập tức biết được trong lòng thằng nhóc này đang nghĩ gì, hắn cũng hừ lạnh một tiếng: "Mày cứ nói thẳng với Biên Thi Thi, thực sự là cái gì cũng nói được sao?"

"Đương nhiên rồi."

Vương Tử Bác ngẩng đầu ưỡn ngực: "Tao không muốn lừa cậu ấy chuyện gì cả."

“Bao gồm cả chuyện lên giường với Hoàng Tuệ sao?”

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói.

“Mày có ý gì?”

Vương Tử Bác đứng phắt dậy, chuyện này đương nhiên cậu ấy chưa nói, nhưng trên đời này ngoại trừ mình và Hoàng Tuệ ra, cũng chỉ có ông bạn nối khố này biết.

Nhưng hoàn toàn không thể ngờ được rằng thứ chó má Trần Hán Thăng này lại dùng chuyện này ra để “uy hiếp”.

“Cho mày thời gian ba phút.

Trần Hán Thăng vuốt tóc về phía sau một cái: “Nhanh nghĩ ra lý do ngày mai trở về Kiến Nghiệp đi, nếu không, ông đây sẽ trực tiếp biến Tu La tràng loại nhỏ này mày trở thành Tu La tràng cỡ trung.”

Vương Tử Bác im lặng một lúc lâu: “Tiểu Trần, mày đúng là chó má.”

“Mua, yêu mày, moah moah!”

Trần Hán Thăng không chút do dự trả lời.

…

Ba phút sau, Vương Tử Bác quyết định dùng lý do “phải làm thí nghiệm” để trở về, thực ra Trần Hán Thăng hoàn toàn không ngại, chỉ cần không phải mình tự miệng là được.

Hai người đi đến bên ngoài phòng ngủ của Tiêu Dung Ngư, lúc Vương Tử Bác đang định gõ cửa thì Trần Hán Thăng đột nhiên ngăn cản cậu ấy lại.

“Tử Bác, phụ nữ rất kỳ quái.”

Trần Hán Thăng lặng lẽ nói: “Nếu mày trực tiếp đi vào, khí thế của mày sẽ lập tức giảm đi một nửa, lúc đó cho dù mày có sai hay không, chắc chắn cũng sẽ bị mắng đến máu chó phun

đầy đầu, phải để các cô ấy mời chúng ta vào, như vậy mới có quyền chủ động.”

“Đoạt lại quyền chủ động bằng cách nào?”

Hiện giờ Vương Tử Bác đã hoàn toàn tin tưởng vào Trần Hán Thăng, để mặc hắn sắp xếp.

“Mày đứng trước cửa, cách gần một chút.”

Trần Hán Thăng sắp xếp vị trí đứng cho Vương Tử Bác xong, để tay trái lên gò má cậu ấy, tay trái tái mạnh một cái.

“Bốp!”

Một bạt tai vang dội lanh lảnh quanh quẩn trong phòng khách.

Trần Hán Thăng vừa đánh vừa mở miệng mắng: “Vương Tử Bác, thứ chó má nhà mày, Biên Thi Thi là một cô gái tốt biết bao, sao mày có thể khiến cậu ấy đau lòng chứ?”

“Bốp!”

“Số của Hoàng Tuệ, mày thế mà không trực tiếp block, lại còn dám chúc ngủ ngon với cô ta!”

“Bốp!”

“Tao nóng tính lắm, không động thủ không được!”

“Bốp!”

“Quỳ xuống, hát bài “A men trước một cây nho” với Thi Thi đi.”

…

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đang nấu cơm ở trong phòng bếp, nghe thấy động tĩnh lập tức chạy ra ngoài nhìn xem, sau khi phát hiện Trần Hán Thăng chỉ đang chơi đùa với Vương Tử Bác, hai người không biết nên khóc hay nên cười.

“Tôi không hiểu lắm.”

Tiêu Hoành Vĩ hỏi: “Hán Thăng lớn lên giống ai vậy? Bình thường Trần Triệu Quân vô cùng khiêm tốn, Lương Mỹ Quyên cũng không phải là phụ nữ có tâm cơ gì, tại sao con trai lại nghịch ngợm như vậy chứ?”

“Ông quan tâm chuyện này làm gì, nó đối xử tốt với con gái mình là được.”

Lữ Ngọc Thanh đang nấu cháo, sau khi nêm nếm một chút muối mới nói: “Nhưng trong buổi liên quan gia đình lần trước, Lão Trần cũng đã thừa nhận mình mắc sai lầm, lúc đầu ông ấy chỉ muốn bồi dưỡng năng lực làm việc và EQ ứng xử của con trai, kết quả năng lực làm việc và EQ đã bồi dưỡng ra rồi, nhưng tính tình lại tuỳ tiện không thể che giấu được, bây giờ trên thế giới này cũng chỉ có Lương Mỹ Quyên mới có thể trấn áp được Trần Hán Thăng thôi.”

“Nếu Tiểu Ngư Nhi nhà ta cũng có thể trấn áp được thì tốt biết bao?”

Tiêu Hoành Vĩ mong đợi nói.

“Tại sao lại phải trấn áp?”

Lữ Ngọc Thanh không đồng tình với ý kiến này: “Tôi cảm thấy hình thức ở chung hiện tại của hai đứa nó rất tốt, tính tình này của Hán Thăng có thể chọc Tiểu Ngư Nhi vui vẻ.”

“Bốp bốp bốp…”

Nhưng, khi nghe tiếng tiếng động bốp bốp bốp bên ngoài, Lữ Ngọc Thanh lại nói thêm một câu: “Nhưng tuyệt đối không thể để Lão Trần giáo dục cháu nữa, con trai thì không sao, nhưng nếu là một Tiểu Ngư Nhi phiên bản nhỏ, hai cha con này chắc chắn sẽ phá nhà.”

….

Trần Hán Thăng ra sức diễn kịch như vậy, không nghĩ hai người Lục Ngọc Thanh nghe thấy mà Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi ở trong phòng ngủ cũng đã nghe được, chẳng bao lâu sau, cửa phòng đã "kẽo kẹt" được mở ra, Tiểu Ngư Nhi thò đầu ra nhìn: "Các anh đang quậy gì vậy, ầm ĩ không thôi, vào trong nói chuyện đi."

Sắc mặt Vương Tử Bác trở nên vui vẻ, thầm nghĩ vẫn là Tiểu Trần có cách, các cô ấy thực sự chủ động mời.

Ngay khi Vương Tử Bác đang định đi vào bồi tội thì Trần Hán Thăng lại vô tình chặn đường, trên mặt lộ ra vẻ do dự: "Đi vào không tiện lắm đúng không? Biên Thi Thi đang tức giận như vậy mà."

"Hả?"

Vương Tử Bác khó hiểu, sao Tiểu Trần lại nói chuyện giúp các cô ấy chứ?

Không ngờ sau khi nghe xong, Tiêu Dung Ngư ngược lại còn khuyên giải và an ủi nói: "Ôi trời, chuyện này Tử Bác cũng là người bị hại mà, thực ra tớ đã khuyên được Thi Thi rồi, Tử Bác chỉ cần nói lời ngon tiếng ngọt vài câu là được."

Mãi đến lúc này Vương Tử Bác mới bừng tỉnh hiểu ra, Tiểu Trần đang "lấy lui làm tiến", hắn không chỉ muốn nắm giữ quyền chủ động, mà thậm chí còn không muốn đội "nồi", chưa đi đến cửa đã ném ra ngoài.

"Bậc thầy vẫn là bậc thầy, chi phí lên sân khấu cao là có nguyên nhân của nó."

Chương 748: Hoàng Tuệ: Các sinh viên nam đại học đều là người tốt, ngoại trừ Trần Hán Thăng!

Phong cách trang trí trong phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi tràn ngập cảm giác thiếu nữ, trắng hồng đan xen, ánh sáng đầy đủ, bàn sách, giá sạch, tủ quần áo, đầy đủ tất cả mọi thứ. Sau khi Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đi vào thì nhìn thấy Biên Thi Thi đang ngồi dưới mép giường, hình như cô ấy vẫn còn hơi tức giận, nhưng cảm xúc đã ổn định.

Biên Thi Thi đương nhiên sẽ không cho Vương Tử Bác sắc mặt tốt, trong lúc ném ra một ánh mắt khinh thường, cũng nhân tiện quan sát mặt của Vương Tử Bác.

Mặc dù biết Trần Hán Thăng không thể nào xuống tay với Trần Hán Thăng, nhưng Biên Thi Thi vẫn hơi lo lắng, ngộ nhỡ đánh thật thì sao? Bạn trai mình không thể chơi lại một kẻ lưu manh giống như Trần Hán Thăng.

Nhưng sau khi xác định Vương Tử Bác không bị thương, tính tình kiêu ngạo nóng nảy của Biên Thi Thi lại bộc phát, cảm thấy không thể tha thứ cho Vương Tử Bác nhanh như vậy.

“Đồ dính người, tớ đi đâu thì cậu theo đến đó.”

Biên Thi Thi ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

“Ha ha…”

Vương Tử Bác cười gượng một tiếng, cậu ấy bằng lòng đi theo đuôi Biên Thi Thi cả đời này, chỉ cần cô ấy không tức giận là được rồi.

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau, Tiểu Ngư Nhi chỉ vào vị trí bên cạnh Biên Thi Thi: "Tử Bác, cậu cũng ngồi xuống đi chứ."

Ý của Tiêu Dung Ngư là tạo cơ hội cho Vương Tử Bác thân thiết với Biên Thi Thi để giải trừ mâu thuẫn giữa hai người yêu nhau này, nhưng Vương Từ Bác chỉ đáp lời "ừ ừ ừ" một tiếng, sau khi nhìn đệm giường một cái, cậu ấy vẫn nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc, cẩn thận ngồi nửa cái mông lên.

Thực ra đây chỉ là một chi tiết rất nhỏ, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư không hề để ý, Biên Thi Thi đột nhiên có hơi đau lòng.

Cô đương nhiên biết bạn trai mình nghĩ như thế nào, đây là phòng ngủ của Tiêu Dung Ngư, bản thân cô ấy là bạn thân của Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng là bạn trai của cô, cho nên bọn họ có thể tuỳ tiện thoải mái.

Nhưng Vương Tử Bác cảm thấy thân phận của mình vẫn còn cách một tầng, cộng thêm điều kiện gia đình của Tiểu Ngư Nhi tốt như vậy, cảm giác kiềm chế vô hình khiến cậu ấy chú ý đến hành động lời nói của mình.

Đây là "đứa nhỏ con nhà bình thường" điển hình, vừa mẫn cảm vừa có chút tự ti.

Cũng may trong phòng còn có một cái ghế dựa, nếu không Vương Tử Bác có lẽ sẽ đứng mãi như vậy, sau đó còn vừa vặn vẹo mông vừa che giấu hành vi này: "Tớ vừa mới chạy đến đây, cơ đùi căng chặt, bây giờ chỉ muốn đứng thả lỏng một chút, không muốn ngồi."

“Haiz…”

Biên Thi Thi thở dài một hơi, đối mặt với một người bạn trai như thế này, không hiểu tại sao cô lại không thể nổi nóng được.

Thực ra lúc nãy Tiểu Ngư Nhi nói rất đúng, Tử Bác chỉ là không muốn giấu diếm mà thôi, xuất phát điểm của cậu ấy là thẳng thắn thành khẩn, mình ghen thì ghen, nhưng không nên trách móc bạn trai quá nhiều.

“Vương Tử Bác, cậu định xử lý chuyện này như thế nào?”

Biên Thi Thi hít hít mũi: “Cô ta bảo hôm nay cậu phản hồi đấy.”

“Mẹ nó, kết thúc nhanh như vậy sao?”

Trần Hán Thăng giật mình, hắn đã nằm trên giường chờ đợi hai người bọn họ một khóc hai cãi ba sến súa rồi mà, không ngờ Biên Thi Thi lại “hiểu chuyện” đến mức không theo lẽ thường, trực tiếp bắt đầu giải quyết vấn đề.

“Tớ…. Tớ không phản hồi là được.”

Vương Tử Bác liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái, phát hiện không nhận được chỉ thị gì, chỉ có thể giải quyết dựa theo suy nghĩ của mình.

“Không phản hồi, cô ta tiếp tục tìm đến cậu thì sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Biên Thi Thi trở nên nghiêm túc, đưa ra khả năng có thể tồn tại trong thực tế này.

“Tớ sẽ chặn số điện thoại của cô ta.”

Vương Tử Bác thành thật thì thành thật đấy, nhưng cậu ấy vẫn có thể phân biệt rõ ràng giữa Biên Thi Thi và Hoàng Tuệ người nào tốt hơn, người nào đáng được quý trọng hơn, người nào mới là bạn đồng hành cả đời.

Nghe thấy câu trả lời này, đuôi lông mày Biên Thi Thi mới chậm rãi dịu xuống, nào ngờ Trần Hán Thăng ngại chưa đủ náo loạn, cười hì hì phản bác: "Chặn số này, cô ta lại dùng số khác để quấy rầy mày thì phải làm sao?"

"Trần Hán Thăng đáng chết."

Trong lòng Vương Tử Bác thầm mắng một tiếng, nhưng vấn đề này thực sự đang làm khó cậu ấy, đúng vậy, nếu Hoàng Tuệ đổi số khác liên lạc với mình thì phải làm sao?

"Vậy thì, vậy thì…"

Vương Tử Bác không biết nên giải quyết như thế nào, bắt đầu nói lắp đứt quãng, vẻ mặt của Biên Thi Thi lại trở nên căng thẳng.

Mắt thấy hai người này sắp làm lành, kết quả chỉ vì một câu nói xen vào của Trần Hán Thăng lại thành ra như thế này, đặc biệt là Trần Hán Thăng còn vô cùng nhàn nhã, khuỷu tay chống đầu, tóm lại là dáng vẻ xem náo nhiệt.

Tiêu Dung Ngư tức giận, không nhịn được vỗ vào mông bạn trai một cái "bốp": "Ai hỏi thì người đó đưa ra phương án giải quyết, anh hỏi thì anh tới giải quyết đi."

Nhưng sau khi bàn tay này dáng xuống, không chỉ có Trần Hán Thăng giật mình mà ngay cả Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng há hốc mồm khó có thể tin được.

"Bọn họ đã từng nhìn thấy phương thức ở chung của Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng, Tiểu Ngư Nhi siết chặt nắm đấm đánh vài cái là chuyện rất bình thường, nhưng vỗ mông như thế này, ừm thì…

Cũng không phải không thể, chỉ là có hơi kỳ quái, Biên Thi Thi chớp chớp mắt, mối quan hệ giữa bạn thân và Trần Hán Thăng hình như có một số thay đổi sâu xa.

Tiêu Dung Ngư cũng phản ứng lại đây, cô cũng không biết tại sao lại như vậy, có thể là sau đêm qua, động tác cơ thể của hai người bắt đầu không còn câu nệ "nam nữ khác biệt" nữa.

Về chuyện này, bạn học Thi Thi tạm thời không thể hiểu được.

"Khụ!"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng phá vỡ sự im lặng ngắn ngủi trong phòng, cầm lấy điện thoại của Vương Tử Bác, nói: "Cách giải quyết cũng rất đơn giản, chính là khiến Hoàng Tuệ hoàn toàn mất hết hy vọng ở chỗ Tử Bác là được, cho nên thái độ của chúng ta không thể quá ôn hoà."

"Bíp bíp bíp"

Trần Hán Thăng bấm mấy chữ rồi gửi đi, sau đó trả điện thoại lại cho Vương Tử Bác: "Trả lời như vậy là được rồi."

Vương Tử Bác nhìn thoáng qua, sắc mặt cứng lại, sau đó chủ động đưa cho Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư, các cô nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động Qủa Xác chỉ có hai câu đơn:

Không có tiền, đừng làm phiền ông đây!

Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư cũng ngẩn người, đây đâu phải là không thể quá ôn hoà, rõ ràng là tức giận, còn sặc mùi phong cách trước sau như một của Trần Hán Thăng.

"Tinh."

Hoàng Tuệ có thể nói là một đêm không ngủ, cũng có thể là cô ta đang mong chờ Vương Tử Bác giúp đỡ, kết quả lại chờ được câu nói này, cho nên phản hồi vô cùng nhanh chóng.

Hoàng Tuệ: Tử Bác, đây căn bản không phải là giọng điệu nói chuyện của cậu, đây là do Trần Hán Thăng trả lời tin nhắn đúng không?

Hoàng Tuệ: Trần Hán Thăng, tôi có lỗi với cậu ở chỗ nào, sao cậu cứ khăng khăng chèn ép tôi như vậy?

Hoàng Tuệ: Tôi không thể tiếp tục ở lại Kiến Nghiệp nữa, là do cậu hại, Trần Hán Thăng!

…

Có lẽ Hoàng Tuệ có chút mất kiểm soát, liên tục gửi đi mười mấy tin nhắn, toàn bộ đều là chất vấn: "Trần Hán Thăng, tại sao cậu lại xấu xa như vậy, cậu bắt nạt người khác như vậy, không sợ gặp báo ứng sao?"

Trần Hán Thăng hoàn toàn không để ở trong lòng, mối quan hệ giữa Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ sâu xa như thế nào, mâu thuẫn giữa hắn và Hoàng Tuệ đã kéo dài trong bao lâu, nếu thực sự phải ngược dòng thời gian, thì có lẽ là bắt đầu từ "bữa cơm Tây 800 tệ" đó đi.

Hoàng Tuệ ăn cơm với bạn bè của mình, nửa chừng lại gọi Vương Tử Bác đến đó, Vương Tử Bác của năm nhất đại học thì có bao nhiêu kinh nghiệm xã hội chứ? Sau khi hớn hở đi đến mới phát hiện phải thanh toán tiền, dưới tình huống không đủ tiền thực sự chỉ có thể nhờ cậu bạn nối khố giúp đỡ.

Chuyện này chẳng khác nào coi người ta như một "kẻ ngốc" để bắt nạt, một đại lưu manh như Trần Hán Thăng sao có thể nhẫn nhịn được, nếu không phải Vương Tử Bác mềm lòng, nhiều lần cầu xin giúp Hoàng Tuệ thì Trần Hán Thăng thậm chí còn nghĩ đến chuyện thiết lập một cạm bẫy "Tham ô công quỹ" trong Hoả Tiễn 101, trực tiếp đưa Hoàng Tuệ vào tù.

Hoàng Tuệ cũng là một người thông minh, cô ta sớm đã nhìn ra được Trần Hán Thăng bất mãn với mình, nên cho dù kiêu ngạo vô lại như thế nào đi chăng nữa, làm việc không

chút kiêng kỵ như thế nào đi chăng nữa, Hoàng Tuệ cũng không dám trêu chọc loại người này.

Lão Tiêu đã chuẩn bị xong bữa sáng, ở bên ngoài gọi nhóm bạn con gái và con rể ra ngoài ăn cơm, Vương Tử Bác nhìn nội dung tin nhắn mà Hoàng Tuệ gửi đến, lo lắng nói: "Giọng điệu của Hoàng Tuệ rất tàn nhẫn, cứ tiếp tục thế này liệu có xảy ra vấn đề gì không?"

"Không cần phải quan tâm đâu, Hoàng Tuệ là cái thá gì chứ? Cô ta chỉ có thể nói mấy câu tàn nhẫn mà thôi."

Trần Hán Thăng hờ hững nói: "Với quy mô hiện tại của điện tử Qủa Xác, có khối người hận tao, năng lực của bọn họ còn mạnh hơn rất nhiều so với Hoàng Tuệ, nhưng chẳng phải cũng không còn cách nào khác so với ông đây sao? Mày đừng quên tìm một lý do ngày mai trở về Kiến Nghiệp đấy."

Trần Hán Thăng thực sự không để ý chút nào, tuỳ tiện ngồi xuống ăn cháo, nhân tiện thương lượng xem Đông Chí có muốn hai nhà cùng nhau tổ chức lễ không?

…

Thực ra, sự thật không nằm ngoài dự đoán của Trần Hán Thăng, Hoàng Tuệ đúng là "sủa trong bất lực".

Thứ nhất, cô ta không dám làm ra chuyện phạm pháp, như vậy cả cuộc đời này sẽ bị huỷ hoại, ngoài ra bởi vì đã từng làm việc ở Hoả Tiễn 101, nên số căn cước và địa chỉ quê quán của cha mẹ đều được ghi chép lại ở chỗ của Nhiếp Tiểu Vũ.

Hoàng Tuệ cảm thấy cách duy nhất có thể trả thù Trần Hán Thăng bây giờ có lẽ chính là cầm theo một sợi dây thừng, nhân lúc trời tối, lặng lẽ treo cổ ở trước cổng lớn của điện tử Qủa Xác, như vậy tốt xấu gì cũng có thể bôi đen một chút.

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói đùa, một người phụ nữ "suy nghĩ ích kỷ như Hoàng Tuệ sẽ không bao giờ tự sát, cho

dù cô ta vô cùng chán ghét Trần Hán Thăng.

Ngược lại, Hoàng Tuệ không hề hận Vương Tử Bác chút nào, cho dù Vương Tử Bác không đồng ý cho cô ta vay tiền.

"Có thể là vì lúc sắp rời đi, mới phát hiện ra trong thành phố Kiến Nghiệp này, cũng chỉ có Tử Bác đã từng yêu mình thật lòng."

Hoàng Tuệ đứng trước cửa sổ của phòng cho thuê, lặng lẽ nhìn lớp sương mù mờ ảo bên ngài.

Kiến Nghiệp là một thành phố rất đẹp, ngoại trừ thỉnh thoảng u ám đến mức khiến người khác tức ngực ra thì gần như không có khuyết điểm nào.

Không chỉ có các siêu trung tâm cbd như Tân Nhai Khẩu, mà còn có các điểm tham quan mang nặng bề dày lịch sự như miếu Phu Tử, sông Tần Hoài, tường thành nhà Minh, cũng như phố quán bar 1912- Nơi những người trẻ tuổi có thể sảng khoái bật cười.

Nhưng Hoàng Tuệ cũng cảm thấy có chút chua xót, rõ ràng bản thân mình rất có năng lực, cũng có bằng cấp chính quy, cũng giỏi về nghiên cứu lòng người, tại sao lại không thể tiếp tục lăn lộn ở thành phố Kiến Nghiệp này, cũng không tiết kiệm được nhiều tiền?

Tinh thần của những người phụ nữ như Hoàng Tuệ vẫn tương đối kiên cường, cô ta thở dài một hơi, thay chiếc áo khoác Givenchy, thắt một chiếc khăn lụa Hermes, đi trên đôi boot Burberry, chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

Cô ta muốn ngắm nhìn thành phố Kiến Nghiệp này một lần trước khi rời đi, hoặc là có chỗ nào đã từng muốn đi nhưng chưa bao giờ đi.

Cơn gió lạnh mang theo một chút ẩm ướt ập đến, xem ra trời sắp mưa rồi, sau trận mưa này, có lẽ toàn tỉnh sẽ có tuyết

rơi, Hoàng Tuệ thở ra hai hơi sương trắng, tay đút trong túi áo, lang thang không có mục đích đi dạo dọc theo con đường Trung Sơn Nam.

Tân Nhai Khẩu vẫn cô cùng náo nhiệt, cho dù lá cây ngô đồng ven đường đã trơ trụi, nhưng tiếng còi xe qua lại vẫn tăng thêm rất nhiều hương vị trần gian.

Hoàng Tuệ không nhịn được nhớ lại đã từng có một nam sinh viên với làn da ngăm đen, chất phác thành thật nói rằng muốn tích cóp tiền mua xe cho mình.

Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, Hoàng Tuệ tự giễu mỉm cười: "Lúc trước có rất nhiều đàn ông nói sẽ mua xe cho mình, nhưng người duy nhất mình tin tưởng cũng chỉ có Vương Tử Bác."

Hoàng Tuệ không ở lại Tân Nhai Khẩu quá lâu, bởi vì ở đây không chỉ có công ty của Tống Nghĩa Tiến, mà còn có màn hình lớn quảng cáo điện thoại di động Qủa Xác, đây là hai người đàn ông cô ta ghét nhất.

Lúc này Hoàng Tuệ không có bất cứ suy nghĩ gì cả, chỉ đi bộ theo ký ức của mình, chờ đến khi phản ứng lại một lần nữa, cô ta đã đi đến con đường lớn bên ngoài trường đại học Lý Công Kiến Nghiệp.

"Sao mình có thể đến đây được nhỉ?"

Trong lúc nhất thời, Hoàng Tuệ cũng có hơi bối rối, nhưng quán cà phê Starbucks ở phía đối diện cho hơi quen thuộc, đây là lần đầu tiên Vương Tử Bác đi cùng mình vào một nơi "xa hoa" như thế này.

Lúc đó biểu hiện của Vương Tử Bác vô cùng kém cỏi, lúng túng không biết làm thế nào, trên trán đổ mồ hôi, ngay cả cà phê "cappuccino" cũng không biết.

Hoàng Tuệ biết bối cảnh gia đình của Vương Tử Bác, cũng đã từng nghe Vương Tử Bác nói, lúc học cấp ba, cửa hàng KFC đầu tiên ở Cảng Thành khai trương, mặc dù cậu ấy rất muốn ăn nhưng luôn cảm thấy nhà hàng này đồ ăn rất đắt và xa hoa, cho nên chưa bao giờ dám đi vào.

Mãi đến khi trong lớp rất nhiều bạn bè đều đã ăn qua, cậu ấy mới lấy ra mấy đồng tiền lẻ mình tiết kiệm được trong vài tháng, kéo ông bạn nối khố Trần Hán Thăng đi vào KFC.

Lúc đó Vương Tử Bác mới dám mở miệng hỏi giá, cậu ấy mới biết hoá ra KFC cũng không đắt lắm, cậu ấy cũng biết Trần Hán Thăng luôn dùng tiền tiêu vặt của mình đi chơi game, lúc nào cũng dựa vào mồm mép của mình đi ăn khoai tây chiên các bạn học nữ.

"Giống như một kẻ ngốc vậy."

Hoàng Tuệ đột nhiên cười một tiếng, lúc trước cô ta luôn cảm thấy Vương Tử Bác vừa quê mùa vừa nghèo vừa không lãng mạn, cũng không biết dỗ dành con gái vui vẻ, thậm chí lần đầu tiên gặp Vương Tử Bác ở trung tâm thương mại quốc tế, Hoàng Tuệ cũng cảm thấy cậu ấy không xứng với những chỗ như thế này.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, cô ta lại cảm thấy thực ra Vương Tử Bác vô cùng chân thành, trên thực tế, đây là một loại cổ phiếu vô cùng có tiềm năng.

Hoàng Tuệ rất quen thuộc với đại học Lý Công Kiến Nghiệp, bởi vì khi Vương Tử Bác phụ trách một chi nhánh của Hoả Tiễn 101, cô ta thường xuyên đến đây tìm Vương Tử Bác (đòi tiền).

Không biết hôm nay đã có chuyện gì xảy ra, trong đầu Hoàng Tuệ đều là bóng dáng của Vương Tử Bác, có chút cảm giác giống như "Con người trước khi chết thường nói thật

lòng", nếu không phải là khoảnh khắc cuối cùng, một thứ gì đó căn bản không thể phát hiện ra.

Hoàng Tuệ đi dạo trong đại học Lý Công Kiến Nghiệp một vòng, điểm gửi hàng của Hoả Tiễn 101, nhìn ký túc xá nam của Vương Tử Bác, cũng nhìn con dốc tình yêu nổi tiếng, lúc trước Vương Tử Bác đã từng muốn dẫn cô ta đến đây ngồi, Hoàng Tuệ chưa bao giờ đồng ý.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, ngay khi Hoàng Tuệ cho rằng mình sẽ bị ướt trong ngày Đông Chí này thì có một chàng trai đột nhiên nhét ô che mưa vào trong tay mình.

"Chị dâu, anh Vương không ở trong trường học đâu."

Chàng trai này cười ha hả nói, trên mặt tràn ngập sự thẹn thùng chỉ có sinh viên còn đi học mới có.

"Cậu gọi tôi là gì?"

Hoàng Tuệ ngẩn người.

"Gọi chị là chị dâu."

Sinh viên kia giải thích nói: "Lúc trước em từng làm thêm dưới cấp của anh Vương, chẳng phải mọi người đều gọi như vậy sao? Sau đó em phải thi tiếng Anh cấp sáu nên nghỉ làm…"

"Ồ."

Hoàng Tuệ gật đầu, chẳng trách đối phương không biết mình và Vương Tử Bác đã chia tay, nhưng Hoàng Tuệ cũng giải thích, chỉ khách khí nói: "Anh bạn, cảm ơn cậu."

"Không cần khách khí đâu ạ."

Chàng trai vẫy vẫy tay tạm biệt: "Chị dâu, tạm biệt."

Nhìn người đàn ông chạy vào trong màn mưa, trong lòng Hoàng Tuệ trào dâng rất nhiều cảm giác u sầu, các nam sinh

viên đại học đều rất tốt, đơn thuần, lương thiện, không có nhiều tâm cơ giống như Triệu Chính và Tống Nghĩa Tiến.

Khoan đã, hình như Trần Hán Thăng cũng là sinh viên đúng không?

Vậy thì đổi thành: Các sinh viên nam đại học đều là người tốt, ngoại trừ Trần Hán Thăng!

Sau khi đi ra khỏi đại học Lý Công Kiến Nghiệp thì đã hơn bốn giờ tối, Hoàng Tuệ bắt một chiếc taxi trước cổng về nhà.

Nhìn màn mưa mơ hồ bên ngoài cửa sổ xe, Hoàng Tuệ không nhịn được nghĩ, ngày mai nên đi chơi đâu đây?

Hình như cô ta chưa bao giờ đến Chiêm viên, chùa Linh Cốc cũng có thể thăm, còn có quán trà sữa rất ngon ở bên cầu Sử Tử mà các đồng nghiệp trước kia thường xuyên nhắc đến.

Chương 749: Thẩm Ấu Sở đến cầu Sử Tử bán trà sữa sao?

Sáng ngày 23 tháng 12 hôm sau, sau ngày Đông Chí, Trần Hán Thăng đón đám người Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi trở về Kiến Nghiệp từ Cảng Thành.

Thực ra cũng phải cảm ơn Vương Tử Bác, nếu không phải cậu ấy đưa ra lý do "thí nghiệm bổ sung, có lẽ thực sự phải về muộn hơn một hai ngày.

Dù sao bây giờ học kỳ một năm tư cũng sắp kết thúc, Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng đều được tuyển thẳng lên cao học nên không có nhiệm vụ học tập gì. Về phương diện công việc, hiện giờ điện thoại di động Qủa Xác đã được tung ra thị trường, hơn nữa doanh số vô cùng ổn định, về công ty luật, sang năm mới cần phải lên toà bắt đầu khai hoả vụ kiện tụng xuyên quốc gia kia.

Lần này trên đường đi đương nhiên là tiếng cười nói vui vẻ, bởi vì nhiệm vụ đã thành công viên mãn.

Đối với Tiêu Dung Ngư mà nói, lần này trở về là để đưa Trần Hán Thăng đi gặp bà con họ hàng, biểu hiện tổng thể của Tiểu Trần vô cùng xuất sắc, trong lòng cha mẹ đều rất hài lòng.

Bản thân Trần Hán Thăng cũng rất hài lòng, lý do thì người ngoài cuộc cũng không thể hiểu được.

Vương Tử Bác đã lấy được bằng lái, sau khi nói chuyện phiếm suốt cả đêm, tình cảm giữa Biên Thi Thi và Lục Ngọc Trân càng ngày càng sâu đậm, mấy người đều cảm thấy rất có thu hoạch.

Đặc biệt hai ngày sau là Giáng Sinh, tất cả mọi người đều đang thương lượng xem nên mừng lễ như thế nào.

"Tiểu Trần."

Lần này là Tiêu Dung Ngư lái xe, bây giờ cô đã có thể vừa lái xe vừa nói chuyện: "Em đã xem dự báo thời tiết rồi, ngày hôm qua Kiến Nghiệp mưa, hình như lễ Giáng Sinh sẽ đổ tuyết."

"Tuyệt quá đi, chúng ta có thể tổ chức party rồi đắp người tuyết."

Trần Hán Thăng cười nói: "Đến lúc đó gọi thêm nhiều bạn bè một chút, mọi người cùng ăn lẩu trước, sau đó tìm một chỗ nào đó đắp người tuyết rồi chơi ném tuyết."

"Được đấy."

Biên Thi Thi cũng là người phóng khoáng hoạt bát, lập tức kéo theo Vương Tử Bác đi đăng ký. Vương Tử Bác mỉm cười lắng nghe, lúc trước cậu ấy có thói quen nghe lời người bạn thân từ nhỏ, bây giờ quen nghe lời bạn gái, bản thân mình rất ít khi phát biểu ý kiến.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là cậu ấy đưa ra ý kiến cũng vô dụng.

Bốn người đang thảo luận, Trần Hán Thăng đột nhiên đưa ra một vấn đề: "Chúng ta nên tổ chức lễ Giáng Sinh vào đêm Bình An ngày 24 hay là cùng ngày 25 đây?"

"Chuyện này…"

Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi đều ngây ngẩn cả người, hình như bình thường hai người cũng không quá chú ý đến nó, tuỳ tiện chọn một ngày nào đó vào 24 và 25 coi như Giáng Sinh.

"Hình như nước ta coi trọng đêm Bình An hơn đúng không?"

Biên Thi Thi nói: "Ngày hôm đó mọi người sẽ tặng táo cho nhau."

"Giám đốc, em muốn ngày nào?"

Trần Hán Thăng hỏi Tiêu Dung Ngư.

"Em muốn ngày nào cũng tổ chức."

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi nói.

"Tham lam như vậy sao?"

Trần Hán Thăng không đồng ý: "Nếu ngày nào cũng tổ chức thì nó sẽ mất đi ý nghĩa, em chỉ có thể chọn một ngày thôi, coi ngày còn lại trở thành ngày bình thường."

"Ừm… Vậy thì ngày 24 đi."

Tiêu Dung Ngư suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu Trần, anh phải chuẩn bị cho em một quả táo đáng yêu."

"Không thành vấn đề!"

Trần Hán Thăng cười ha hả đồng ý.

"Ngày 24 cũng được đấy."

Biên Thi Thi cũng tương đối đồng ý: "Hình như ngày 25 là ngày kỳ thi thi lên thạc sĩ kết thúc, nhưng sinh viên thi lên thạc sĩ ngột ngạt đã lâu chắc chắn đều muốn thả lỏng, chúng ta đừng nên tranh giành chỗ với bọn họ."

Lúc nghe thấy bốn chữ "thi lên thạc sĩ", sắc mặt của Vương Tử Bác hơi thay đổi một chút, nhưng vẻ mặt của Trần Hán Thăng vẫn như thường, còn đang nghiêm túc chọn địa điểm ăn cơm vào đêm mai.

Đối với sát thủ thời gian mà nói, đây là cách quản lý thời gian đơn giản nhất, ngày 24 và ngày 25, vừa hay có thể một người một ngày.

Nếu Tiêu Dung Ngư chọn tổ chức lễ Giáng Sinh vào đêm 24, Trần Hán Thăng sẽ ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở vào ngày 25, lý do là cậu vừa mới thi xong, lại là lễ Giáng Sinh, cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm "chúc mừng".

Tiêu Dung Ngư chọn tổ chức lễ Giáng Sinh vào ngày 25, Trần Hán Thăng sẽ ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở vào ngày 24, lý do là ngày mai cậu còn phải thi, đêm nay là đêm Bình An, cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm "thả lỏng thả lỏng" đi.

Tóm lại là so easy, vấn đề nằm ở đâu thì giải quyết ở đó, mẹ không cần phải lo lắng Tu La tràng lật xe nữa rồi.

Nhưng khi lái xe đi được nửa đường, trên cao tốc cũng đã xuất hiện mưa lả tả, vì lý do an toàn, Trần Hán Thăng chỉ huy Tiểu Ngư Nhi dừng xe ở khu vực nghỉ ngơi, quãng đường còn lại hắn sẽ lái xe.

"Sao rồi, Hoàng Tuệ còn quấy rầy mày nữa không?"

Nhân lúc nghỉ ngơi, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đi đến một nơi xa vừa hút thuốc vừa trò chuyện về tình huống đột nhiên xảy ra vào ngày hôm qua.

"Không còn nhắn tin nữa."

Vương Tử Bác lắc đầu: "Mày đã nói thẳng ra như vậy rồi, ai còn không biết xấu hổ liên lạc chứ?"

"Mày cũng đừng mềm lòng."

Trần Hán Thăng cười nhạo nói: "Thực ra Hoàng Tuệ vô cùng thông minh, chỉ cần ngày hôm qua thái độ của mày có hơi do dự một chút, cô ta chắc chắn sẽ bám chặt lấy không buông, nhất định phải moi móc từ trên người mày mấy chục ngàn tệ."

"Haiz…"

Vương Tử Bác biết đây là sự thật, ngẩng đầu lên nhìn về phương xa, u ám hơi đáng sợ, giống như đang dự báo lễ Giáng Sinh sẽ có một trận tuyết lớn.

…

Cùng lúc đó, Hoàng Tuệ- "Người thông minh" trong miệng Trần Hán Thăng vừa mới thức dậy, cô ta ngủ trong phòng ngủ có điều hoà ấm áp đến tận bây giờ, sau khi mở mắt ra ngơ ngác nhìn chằm chằm vào trần nhà, cô ta quấn một chiếc chăn lông nhập khẩu bước xuống giường pha cà phê.

"Máy pha cà phê quá nặng, mình không muốn mang đi, nhưng để lại cho chủ nhà thì tiếc quá."

Hoàng Tuệ nhìn chiếc máy cà phê đang chuyển động "kẽo kẹt" trước mắt, trong lòng cảm thấy hơi đáng tiếc, đây là món quà của một người bạn nước ngoài tặng cho mình đấy.

Lúc trước Vương Tử Bác đã từng nói đến "chất lượng sinh hoạt" của Hoàng Tuệ với Trần Hán Thăng, lúc đó cậu ấy thực sự không thể hiểu được, gia cảnh của Hoàng Tuệ không tốt, nhưng tiêu chuẩn về quần áo, đồ trang điểm, kể cả đồ dùng hàng ngày cũng rất cao.

Trong số những người Vương Tử Bác quen biết, điều kiện của Tiêu Dung Ngư tốt nhất, ngoại trừ cha mẹ và bối cảnh gia đình ra, bản thân cô cũng là giám đốc của một công ty luật, bạn trai còn là một tỷ phú vô cùng trẻ tuổi.

Nhưng tiêu chuẩn mua sắm của Hoàng Tuệ còn cao hơn cả Tiêu Dung Ngư, hơn nữa còn rất không dễ dàng thoả mãn, Tiểu Ngư Nhi chỉ cần một cây kem ba tệ đã có thể mặt mày hớn hở, nhưng Hoàng Tuệ lại khịt mũi kinh thường với cả một thỏi son ba trăm tệ.

Trần Hán Thăng đánh giá người này là "con nhà lính tính nhà quan", hắn có thể chịu đựng được một "người nữ quyền" như Hồ Lâm Ngữ, nhưng đã được định sẵn không cùng một chiến tuyến với Hoàng Tuệ.

"Tinh tinh tinh"

Hoàng Tuệ vừa uống cà phê hóng vừa lướt xem những tin nhắn chưa đọc từ tối qua đến bây giờ.

Có Tống Nghĩa Tiến nhắc nhở mình trả tiền, cũng có các bạn học ở Kiến Nghiệp muốn hẹn mình ăn một bữa cơm chia tay, Hoàng Tuệ không muốn nói chuyện với bọn họ chút nào.

Những người này đều là người giả tạo, tất cả đều có ý đồ khác, thay vì liên hoan với bọn họ, Hoàng Tuệ thà đi dạo một mình, ngày mai trực tiếp rời khỏi Kiến Nghiệp còn hơn.

"Nếu Tử Bác bằng lòng mời mình ăn cơm thì thật tốt biết bao."

Hoàng Tuệ lặng lẽ suy nghĩ, có lẽ đây chính là chuyện châm chọc nhất, khi bản thân mình ngã xuống thung lũng, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có "người thành thật" kia mới đáng dựa dẫm vào nhất.

Đáng tiếc, tin nhắn điện thoại cuối cùng của Vương Tử Bác vẫn là câu nói kia: Không có tiền, đừng làm phiền ông đây!

Hoàng Tuệ lại nghĩ đến khuôn mặt kiêu ngạo kia của Trần Hán Thăng, không nhịn được nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa, trong đầu tưởng tượng đến 10086 tình trạng thảm hại của

tên đại ác nhân này, mãi đến khi cà phê trong tay nguội bớt, cô ta mới cảm thấy hả dạ.

Tuy nhiên, sau khi sự phấn khích qua đi, Hoàng Tuệ lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị, bản thân cô ta thực sự không dám trả thù, hay nói cách khác, cô ta căn bản không biết trả thù như thế nào.

Với tính cách của Trần Hán Thăng, sau lưng có không biết bao nhiêu kẻ thù ghen ghét, nhưng hắn vẫn có thể sống vô cùng thoải mái, Hoàng Tuệ cảm thấy có lẽ trong mắt Trần Hán Thăng, bản thân mình chỉ là một con kiến nhỏ nhoi mà thôi.

Nếu con kiến cắn con voi một miếng, con voi sẽ để ý sao?

Hơn một giờ chiều, Hoàng Tuệ thay quần áo đóng cửa đi xuống lầu, mặt đất vẫn ướt dầm dề, thỉnh thoảng còn có một số vũng nước đọng nhỏ.

Hoàng Tuệ đi một đôi boot Burberry, không chút do dự bước qua vũng nước nhỏ, cô ta cảm thấy việc yêu thích quần áo là tâm lý của người nghèo, giới thượng lưu mà cô ta đang theo đuổi sẽ không quan tâm đến mấy thứ này.

Theo kế hoạch của ngày hôm qua, Hoàng Tuệ đi đến Chiêm viên và chùa Kê Minh trước.

Hai nơi này đều là những địa điểm du lịch nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, trước đó Hoàng Tuệ không mấy hứng thú với mấy nơi như thế này, bây giờ sắp rời khỏi Kiến Nghiệp, sau này không biết khi nào sẽ quay lại đây, lúc này mới cảm thấy vẫn lên ngắm nhìn một lần.

Cảnh sắc ở Chiêm viên và chùa Kê Minh đều rất đẹp, bên trong đều là các kiến trúc giả cổ với ngói lớn gạch xanh, cảm nhận được tiếng mưa tí tách tí tách rơi trên ô, tâm trạng Hoàng Tuệ dần dần thả lỏng lại, thậm chí còn quên mất đi sự bực bội trong hiện thực.

Cứ thế loanh quanh cho đến tận buổi chiều, lúc đầu Hoàng Tuệ cảm thấy hơi mệt mỏi không muốn đều cầu Sử Tử, nhưng lại cảm thấy có lẽ đây chính là một ly trà sữa cuối cùng của mình ở Kiếm Nghiệp.

"Uống một ly đi, cứ thế kết thúc cuộc sống ở cố đô lục triều."

Hoàng Tuệ cảm khái một câu, cuối cùng vẫn quá giang đi đến cầu Sư Tử.

Con phố ẩm thực cầu Sư Tử vẫn náo nhiệt như vậy, cho dù trời đang mưa nhưng vẫn có rất nhiều người cầm ô chậm rãi đi dạo, hai bên đường đều là các cửa hàng mực và quầy thịt nước phát ra tiếng "lách tách", khói trắng bốc lên từ đồ ăn hoà cùng với mưa bụi đầy trời, mang đến một nét đẹp nghệ thuật đặc biệt.

Hoàng Tuệ phát hiện ra ở đây hầu hết là sinh viên đại học, bọn họ thậm chí còn không quan tâm đến việc liệu quần có sẽ bị ướt không, chỉ cần thấy bên ngoài cửa hàng xếp hàng dài thì sẽ phấn khích đi vào thử một lần.

"Đi ngang qua, dạo ngang qua, đừng bỏ qua, quán trà sữa của chúng tôi đã từng được lên TV đấy."

Hoàng Tuệ chưa đi được mấy bước thì nhìn thấy một thanh niên hơi gầy gò đang cầm một cái loa hò hét, giọng nói mang theo âm điệu Xuyên Du đặc sệt.

"Có lẽ đây chính là quán trà sữa ngon miệng kia chăng, không ngờ ông chủ còn là đồng hương của mình."

Hoàng Tuệ nhìn tấm biển "Quán trà sữa Ngộ Kiến", cũng tham gia vào đội ngũ xếp hàng.

Công việc kinh doanh của quán trà sữa này thoạt nhìn khá ổn, nhóm người đang xếp hàng đã dài đến mức rẽ sang một khúc quanh, nhưng không chỉ có người nghe danh mà đến.

Mấy cô gái nhỏ vừa mới mua trà sữa xong, vừa đi vừa bình luận: "Tây Thi trà sữa thực sự rất xinh đẹp, cảm thấy còn đẹp hơn cả hoa khôi học đường của chúng ta…"

"Tây Thi trà sữa là ai? Là người đang thu tiền kia sao?"

Hoàng Tuệ tò mò nhón mũi chân lên, nhưng phía trước có quá nhiều ô che mưa, trong lúc nhất thời cô ta không thể nhìn thấy được.

Nhưng cùng với khoảng cách càng ngày càng gần, Hoàng Tuệ vừa mới ngẩng đầu lên thì đã không nhịn được "ôi trời" một tiếng.

"Sau khi chia tay với Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở đã lưu lạc đến mức sang đây bán trà sữa rồi sao?"

Chương 750: Đúng là Tu La tràng rắc rối phức tạp

Bình thường Hoàng Tuệ và Thẩm Ấu Sở gần như không có bất cứ tiếp xúc nào với nhau, ngay cả khi cô ta đang ở Hoả Tiễn 101 đi chăng nữa, Trần Hán Thăng cũng chưa bao giờ dẫn Thẩm Ấu Sở tham gia vào các hoạt động liên hoan của nhóm.

Thứ nhất là vì Thẩm Ấu Sở không quen với những trường hợp đông người, hai là Trần Hán Thăng lo lắng đến việc gây ra những phiền phức không cần thiết.

Cho nên Hoàng Tuệ không thể biết được rằng, thực ra Thẩm Ấu Sở còn có một người em gái, dung mạo của hai người bọn họ giống nhau đến sáu bảy phần, Hoàng Tuệ cũng không thể biết được rằng Thẩm Ấu Sở đang ôn tập thi lên thạc sĩ, chỉ là cách nhau một màn mưa, hơn nữa bọn họ đã không gặp nhau một thời gian dài, cô ta lập tức nhận sai người.

Nhưng khi đi vào quầy thanh toán, Hoàng Tuệ vẫn có thể phân biệt rõ, cô gái này không phải là Thẩm Ấu Sở.

Đầu tiên là chiều cao không tương xứng, trong trí nhớ của Hoàng Tuệ, Thẩm Ấu Sở cao ít nhất 1m7, nhưng nhân viên thu ngân của quán trà sữa này chỉ khoảng chừng 1m65.

Sau đó là đặc thù ngũ quan vô cùng rõ ràng.

Thẩm Ấu Sở sở hữu một đôi mắt đào hoa không hề tương xứng với tính cách của cô, nhưng cô nhân viên thu ngân này lại có đôi mắt hạnh, mặc dù cũng tương đối xinh đẹp, nhưng

không thể khiến người ta có ấn tượng sâu sắc giống như Thẩm Ấu Sở.

“Chào… Chào chị.”

Tính cách của cô nhân viên thu ngân lại có phần tương tự với Thẩm Ấu Sở, cô ấy bị Hoàng Tuệ nhìn chằm chằm đến mức cảm thấy xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện.

“Chào cô.”

Hoàng Tuệ đánh giá một lát rồi nói: “Cô… Rất giống với một người mà tôi quen biết.”

“Chị đang nói đến chị gái nhà tôi sao?”

Người đàn ông cầm loa thu hút khách hàng ở bên ngoài lúc này cũng đi vào, mỉm cười nói tiếp chủ đề.

Hoàng Tuệ đánh giá một chút, người đồng hương Xuyên Du này có vẻ nói rất nhiều, làn da hơi ngăm đen, nhưng cực kỳ năng động, tựa như đang cất giấu sức lực vô tận, vẻ mặt ngây ngô pha lẫn với sự trưởng thành.

Chờ đến khi anh ta hoàn toàn trưởng thành, có lẽ chỉ có người nhà mới có thể nhìn thấy nét ngây ngô.

“Chị của cậu là ai, Thẩm Ấu Sở sao?”

Hoàng Tuệ đổi thành giọng điệu Xuyên Du để nói chuyện.

“Đúng vậy.”

Gặp được đồng hương, người trẻ tuổi kia vô cùng nhiệt tình: “Tôi tên là Phùng Quý, em ấy là Thẩm Như Ý, chúng tôi là hai vợ chồng, Thẩm Ấu Sở là chị của chúng tôi, chị ấy đang ôn tập thi lên thạc sĩ.”

“Ồ.”

Hoàng Tuệ hiểu rõ, vừa gọi trà sữa vừa quan sát cách trang trí của quán trà sữa này.

Cả Trần Hán Thăng và Mạc Kha đều đưa ra không ít ý kiến cho việc trang trí quán trà sữa ở bên cầu Sử Tử này, cho nên nó đã được trực tiếp nâng cấp, hơn nửa tiền thuê mặt bằng ở cầu Sử Tử này, Hoàng Tuệ đoán có lẽ cũng trên dưới mấy trăm ngàn tệ.

"Phùng Quý và Thẩm Như Ý trả tiền sao?"

Hoàng Tuệ lắc đầu, chắc chắn là có người nào đó mở cửa hàng, sau đó để đôi vợ chồng trẻ này đến đây kinh doanh và rèn luyện.

Trà sữa nhanh chóng được làm xong, lúc Hoàng Tuệ muốn trả tiền, Phùng Quý vốn dĩ muốn mời khách, nhưng Hoàng Tuệ mỉm cười từ chối.

Một cốc trà sữa có đáng mấy đồng tiền đâu, Hoàng Tuệ vẫn luôn tự nhận mình là "người thượng lưu tinh anh", cho nên sao có thể nhận mấy đồng tiền rẻ mạt này chứ, cô ta không thèm để ý đến những thứ rẻ mạt dưới một ngàn tệ.

"Phải cố gắng lên, dù sao cũng là đồng hương."

Hoàng Tuệ cổ vũ một câu, lúc nhận lấy trà sữa còn thuận miệng hỏi: "Quán trà sữa này của các cậu do ai bỏ vốn mở vậy, cách trang trí thực sự không tệ chút nào."

"Anh rể nhà tôi đấy."

Lúc nhắc đến "anh rể", trên mặt Phùng Quý cũng không giấu được sự tự hào.

"Anh rể?"

Hoàng Tuệ nhíu mày, không chắc chắn hỏi: "Chẳng lẽ là… Trần Hán Thăng?"

"Chị cũng biết anh rể nhà tôi sao?"

Phùng Quý mỉm cười gật đầu.

“Đâu chỉ quen biết…”

Hoàng Tuệ cười lạnh một tiếng: “Chị gái của cậu đã chia tay với Trần Hán Thăng rồi, thế mà cậu vẫn còn gọi “anh rể, anh rể”, bởi vì cậu ta là tỷ phú sao? Đúng là không có chút cốt khí nào!”

Phùng Quý nghe thấy lời dạy dỗ từ trên trời rơi xuống này, trong lúc nhất thời hơi sửng sốt, lẩm bẩm nói: “Chia tay lúc nào, ngày hôm qua chúng ta còn ăn cơm với chị gái, dì Mạc còn muốn sang năm chị và anh rể kết hôn mà.”

“Cộp cộp cộp”

Hoàng Tuệ vốn dĩ đang định rời đi, nhưng bây giờ lại chậm rãi xoay người lại, đôi giày cao gót nhỏ Burberry dẫm lên gạch men sứ phát ra âm thanh chói tai.

“Cậu vừa nói gì cơ?”

Hoàng Tuệ gằn từng chữ một hỏi.

“Tôi nói.”

Phùng Quý cố chấp nghiêm túc nhấn mạnh: “Tình cảm giữa chị gái và anh rể nhà tôi rất tốt, bọn họ căn bản không chia tay.”

“Bây giờ vẫn là người yêu của nhau?”

Hoàng Tuệ loáng thoáng hiểu ra điều gì đó.

“Đương nhiên rồi.”

Phùng Quý nói một cách đương nhiên, mặc dù trên mặt anh ta vẫn nở một nụ cười khách khí, nhưng trong lòng đã bắt đầu cảm thấy mâu thuẫn, hình như người phụ nữ này rất hy vọng chị và anh rể nhà mình chia tay vậy.

“Tôi biết rồi.”

Hoàng Tuệ im lặng một lát rồi xách theo trà sữa nhẹ nhàng đi ra ngoài, lúc ở cửa, cô ta bật ô lên một "tạch", xoay người lại nở một nụ cười thâm thuý về phía Phùng Quý và Thẩm Như Ý, sau đó nhanh chóng biến mất ở trong đám người ồn ào náo nhiệt ở cầu Sư Tử.

"Cô ta giống như kẻ điên vậy."

Phùng Quý dựa vào quầy thu ngân, lẩm bẩm nói: "Anh còn tưởng là bạn của chị và anh rể chứ, bây giờ có vẻ như không phải."

"Lần sau nhớ đừng nói tên anh rể nữa."

Thẩm Như Ý chu môi, vô cùng nghiêm túc nói: "Bây giờ anh rể đang rất nổi tiếng, chúng ta kinh doanh trà sữa của mình là được rồi, đừng gây thêm rắc rối cho anh ấy."

"Anh hiểu rồi, lúc nãy anh còn tưởng cô ta là sinh viên đại học Tài chính."

Phùng Quý cầm lấy chiếc loa đi đến trên đường, lại lớn tiếng hét lên một lần nữa: "Đi ngang qua, dạo ngang qua, đừng bỏ qua, quán trà sữa của chúng tôi đã từng được lên TV đấy."

…

"Hoá ra, Trần Hán Thăng vẫn chưa chia tay với Thẩm Ấu Sở."

"Hoá ra, Trần Hán Thăng đang bắt cá hai tay."

"Hoá ra, Trần Hán Thăng là một gã đàn ông cặn bã."

Hoàng Tuệ bất ngờ thám thính được chân tướng sự thật, tâm trạng đột nhiên giống như trúng xổ số năm triệu tệ, vừa thấp thỏm vừa phấn khích, lập tức chặn một chiếc taxi về nhà.

Trên đường đi, trái tim của cô ta không ngừng đập "thình thịch, thình thịch", Hoàng Tuệ theo bản năng cảm thấy đây là

một tin tức "đáng giá", ít nhất còn có hiệu quả hơn cả việc treo cổ trước cổng lớn ở nhà máy điện tử Qủa Xác.

"Mình có thể sử dụng tin tức này để tống tiền Trần Hán Thăng không?"

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Hoàng Tuệ sau khi bình tĩnh lại, ngẫm xem có thể tạo ra giá trị kinh tế gì cho mình không.

Nhưng cô ta cân nhắc một lúc lâu, đặc biệt là sau khi uống hai hớp trà sữa đá lạnh lẽo, cuối cùng chỉ có thể chán nản từ bỏ.

"Trần Hán Thăng là một tên lưu manh, thủ đoạn phổ biến nhất mà loại người như cậu ta thường dùng chính là, ngoài mặt đồng ý với mọi yêu cầu của mình trước, sau đó ngấm ngầm điều động tài nguyên đối phó với mình."

Hoàng Tuệ nghĩ đến một số cảnh tượng kinh điển nào đó trong TV, cả người đột nhiên run lên một chút, trong đầu chứa đầy bùn đất, thế mà còn muốn uy hiếp một tên đại lưu manh?

"Trần Hán Thăng không phải là người thành thật, cậu ta không ức hiếp người khác đã là tạ ơn trời phật lắm rồi."

Hoàng Tuệ thở dài một hơi, cô ta lo lắng nếu Trần Hán Thăng không thể giải quyết được vấn đề thì sẽ xử lý người đưa ra vấn đề trước, bản thân cô ta sao có thể đấu với một tỷ phú sở hữu hơn một trăm triệu?

Ngoài ra, một kẻ có tiền như Trần Hán Thăng, thực ra có hai người bạn gái cũng là chuyện bình thường đúng không, sau khi Hoàng Tuệ nghĩ thông suốt, không hiểu tại sao lại có chút nản lòng.

Bây giờ đối với Hoàng Tuệ mà nói, tờ vé số "năm triệu" bỗng nhiên biến thành râu ria, bản thân cô ta không dám dùng, nhưng lại cảm thấy tiếc nuối nếu vứt đi.

Đây là khuyết điểm mà khó khăn lắm Trần Hán Thăng mới để lộ ra ngoài, chẳng lẽ cứ thế mặc kệ và từ bỏ sao?

"Mình không thể để lộ thân phận của mình được, đồng thời còn phải để lộ tin tức ông chủ của điện tử Qủa Xác bắt cá hai tay ra ngoài."

Hoàng Tuệ trầm ngâm suy nghĩ một chút, đi đến trước máy tính, không ngờ cuối cùng vẫn phải nhờ vào "internet".

Thực tế tôi vâng vâng dạ dạ không dám trêu chọc;

Trên mạng tôi tấn công dữ dội, Trần Hán Thăng, cậu chờ chết đi!

Đây là lần đầu tiên Hoàng Tuệ đăng bài trên "Cộng đồng Qủa Xác" đang cực kỳ nổi tiếng trong khoảng thời gian này: Đồ vô sỉ Trần Hán Thăng, trái ôm phải ấp một chân đạp hai thuyền, khiến người khác phỉ nhổ!

Đây là đại bản doanh của Trần Hán Thăng, Hoàng Tuệ cảm thấy có thể tung một đòn nặng nề, kết quả sau khi đăng tải bài post xong, Hoàng Tuệ chỉ đi thay quần áo một lát, bài post đã 404 not found.

Lúc đầu Hoàng Tuệ còn tưởng rằng hệ thống có vấn đề, nhưng sau đó gửi thêm một lần nữa thì lại bị chăm, cứ thế sau khi gửi liên tục ba lần, cô ta đột nhiên gửi một bài viết: Ông chủ của Qủa Xác Trần Hán Thăng là một người tốt.

Ừmmm… Bài đăng này được giữ lại vĩnh viễn.

"Đúng là hết sức vô liêm sỉ."

Hoàng Tuệ chợt nhận ra rằng, hoá ra Trần Hán Thăng sớm đã có dự đoán trước nên đã chuẩn bị trước.

"Đến Tianya hay Tieba thử xem sao?"

Hoàng Tuệ lại nghĩ, sau đó đi đến Tianya và Tieba đăng bài.

Kết quả, Tieba đưa ra lý do "bịa đặt lung tung", không những bài đăng bị xoá mà còn bị ban quản lý chó má khoá tài khoản trong ba mươi ngày.

Tianya thì không xoá bài, nhưng khoảng chừng nửa tiếng sau, mới có một phản hồi qua loa: Phát hiện nghiêm trọng, internet xuất hiện lỗ hổng nặng nề, có thể update phiên bản QQ trực tuyến, Q xu và nạp tiền Audition Online với chiết khấu khoảng 30%, đảm bảo an toàn, không bao giờ trả lại, xin hãy liên hệ với QQ…"

"Mấy mạng xã hội này, các người không có hứng thú chút nào với đời sống tình cảm của kẻ có tiền sao?"

Hoàng Tuệ bất đắc dĩ mắng một tiếng, đám cư dân mạng này thực sự không đáng tin cậy chút nào.

"Hay là thôi đi, dù sao cũng không có tiền."

Hoàng Tuệ trực tiếp ngã xuống giường, trùm chăn lên đầu dự định sẽ đi ngủ, ngày hôm sau thức dậy sẽ trực tiếp rời khỏi Kiến Nghiệp, tất cả mọi thứ ở đây sẽ không còn liên quan gì đến mình nữa.

Nửa đêm, Hoàng Tuệ dậy đi tìm nước uống, nhìn thấy máy tính vẫn còn ánh sáng lờ mờ, ngay khi cô ta đang định tắt máy thì đột nhiên nhiên bài đăng trên Tianya của mình có một phản hồi.

"Tôi là nhân viên của Samsung, cảm thấy rất hứng thú với nội dung trong bài post của ngài, ngài có bằng lòng gặp mặt nói chuyện không?"

Chương 751: Trên thế giới này đầy rẫy những gã đàn ông cặn bã trêu chọc nhưng không cưới

"Samsung?"

Hoàng Tuệ nhất thời không hề nghĩ đến công ty nằm trong danh sách 500 công ty hàng đầu đó, ngược lại còn nghi hoặc trả lời một câu: "Bạn là người của Samsung nào?"

Sau khi trả lời, Hoàng Tuệ cũng không để ở trong lòng, click con chuột đọc các tin tức bát quái trên Tianya, chẳng bao lâu lại phát hiện có người đang nhắn tin riêng với mình, vẫn là "nhân viên của SamSung kia", không ngờ đối phương muộn như vậy mà vẫn chưa đi ngủ.

Nhân viên của Samsung: Samsung đương nhiên là Samsung của Hàn Quốc rồi, là Samsung sản xuất điện thoại ấy.

Hoàng Tuệ: Thật không, tại sao lại tìm tôi?

Nhân viên của Samsung: Chúng tôi cảm thấy rất có hứng thú với nội dung trong bài viết của ngài, cho nên muốn hẹn ngài một thời gian nào đó ngồi xuống nói chuyện một lát.

"Nội dung trong bài viết…"

Hoàng Tuệ liếc nhìn máy tính một cái, chẳng có gì ngoài tiết lộ ông chủ đương nhiên của điện tử Qủa Xác- Trần Hán

Thăng bắt cá hai tay, chỉ là mình vạch trần chi tiết danh tính của hai cô gái kia thôi.

Một người là Thẩm Ấu Sở của đại học Tài chính, cô là bạn học của Trần Hán Thăng; Một người là Tiêu Dung Ngư của đại học Đông Đại, cô là giám đốc của một công ty luật nổi tiếng ở Kiến Nghiệp.

Nhưng Hoàng Tuệ vẫn còn nghi ngờ về danh tính của "nhân viên của Samsung" này, dù sao trên mạng có quá nhiều kẻ lừa đảo, ngoài ra toàn bộ chân tướng sự thật cũng không có gì khó tin cả, bản thân mình chỉ trút giận đăng một bài post, thế mà lại thu hút sự chú ý của Samsung?

"Chẳng lẽ ông chủ của Samsung có một cô con gái đáng muốn gấp gáp lấy chồng, cho nên vẫn luôn chú ý đến Trần Hán Thăng?"

Hoàng Tuệ thích thú suy nghĩ một cách ác ý, nhưng cô ta vẫn phản hồi lại tin nhắn, chỉ là thái độ không mặn không nhạt, không có gì tích cực cả.

Hoàng Tuệ: Bạn ở Kiến Nghiệp sao, ngày mai tôi phải đi rồi, không có nhiều thời gian rảnh đâu.

Nhân viên của Samsung: Bây giờ tôi đang ở Seoul Hàn Quốc, nhưng ngài cứ cho tôi một thời gian và địa chỉ, tôi sẽ đến chờ ngài trước.

"Bây giờ đã hơn hai giờ sáng rồi."

Trong lòng Hoàng Tuệ thầm nghĩ chuyện này đúng là không đáng tin chút nào, người vẫn còn đang ở nước ngoài, thế mà còn muốn hẹn nói chuyện với mình.

Cô ta dứt khoát cho đối phương một thời gian tương đối hà khắc.

Hoàng Tuệ: “8 rưỡi sáng mai, quán sữa đậu nành Vĩnh Hoà trước công Tân Bách Kiến Nghiệp đi.

Nhân viên của Samsung: Không thành vấn đề, phiền ngài cho tôi xin số điện thoại, để tiện tôi liên lạc với ngài khi đến đó.

Đối phương thế mà lại không phàn nàn thời gian quá sớm hay gì đó, điều này khiến Hoàng Tuệ hơi giật mình, cô ta suy nghĩ một chút rồi gửi số điện thoại của mình đi: “Bạn thực sự là nhân viên của Samsung?”

“Tinh!”

Chẳng bao lâu sau, điện thoại di động vang lên một tin nhắn, Hoàng Tuệ mở ra xem, có người gửi cho mình một thẻ nhân viên, nhưng tất cả đều bằng tiếng Hàn.

Trên thẻ nhân viên còn dán kèm một bức ảnh, không ngờ đối phương lại là một người phụ nữ, có lẽ khoảng chừng ba mươi tuổi, tóc ngắn, thoạt nhìn trông rất có năng lực.

Bức ảnh này có lẽ là câu trả lời cho câu hỏi của Hoàng Tuệ, đồng thời cô ta còn kèm thêm một câu: “Tôi là phó giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của Samsung, hiện tại tôi đang chịu trách nhiệm các tranh chấp giữa Qủa Xác và Samsung, còn về phần cụ thể chi tiết, ngài có thể tìm kiếm các tin tức liên quan trước một chút, ngày mai tôi sẽ nói chuyện với ngài, xin lỗi đã làm phiền.”

“Thoạt nhìn có vẻ lịch sự, nhưng thực chất trong giọng điệu mang theo cảm giác xa cách và sự vượt trội.”

Hoàng Tuệ cười lạnh một tiếng, mở Baidu ra nhập “Samsung và Qủa Xác”, không ngờ nó lại nhảy ra mấy chục tìm kiếm, về cơ bản đều cùng một nội dung.

Ông chủ Qủa Xác Trần Hán Thăng bóc phốt Samsung trong buổi họp báo ra mắt điện thoại di động.

Ông chủ Qủa Xác Trần Hán Thăng lại bóc phốt Samsung khi nhận phỏng vấn;

Tại sao ông chủ Qủa Xác Trần Hán Thăng luôn bóc phốt Samsung?

…

“Thì ra là thế, Samsung cũng là oan gia.”

Sau khi mở mấy trang web đọc xong, Hoàng Tuệ đại khái đã hiểu rõ chuyện là như thế nào, nhưng đồng thời cô ta cũng vô cùng lo lắng, đây là tranh chấp giữa hai doanh nghiệp, bản thân mình thực sự muốn xen vào sao?

Hoàng Tuệ nhìn chằm chằm vào thẻ nhân viên, logo của Samsung vẫn đang lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn, cuối cùng Hoàng Tuệ quyết định cầm tiền bỏ chạy lấy người.

“Nếu Samsung muốn đối phó với Qủa Xác thì tin tức của mình vẫn hữu dụng, một khi điện tử Qủa Xác xuất hiện bê bối quan hệ bất chính này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chuyện làm ăn, mình không dám lấy tiền của Trần Hán Thăng, nhưng vẫn có thể mua bán với Samsung, để bọn họ đi đối phó với Trần Hán Thăng.”

Đây là suy nghĩ của Hoàng Tuệ.

…

Tám giờ rưỡi sáng ngày 24, Hoàng Tuệ đúng giờ đi đến chuỗi cửa hàng sữa đậu nành Vĩnh Hoà ở Tân Nhai Khẩu.

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch ban đầu, Hoàng Tuệ phải xách theo hành lý ăn sáng ở đây xong rồi lập tức về quê, nhưng bây giờ cô ta chỉ mang theo một chiếc túi xách Hermes nhỏ, chọn một vị trí gần sát cửa sổ ngồi xuống.

“Phù… Phù…”

Hoàng Tuệ thở một hơi nóng vào lòng bàn tay, hôm nay nhiệt độ không khí giảm mạnh, đám mây giống như cũng khóc lên mình một lớp khói xám xịt, gió lạnh vi vu, dự báo thời tiết cũng nói rằng hai ngày nay Kiến Nghiệp sẽ có tuyết lớn.

Nhưng bữa sáng trong quán vừa ấm áp vừa náo nhiệt, bởi vì lễ Giáng Sinh nên trước cửa còn đặt một mô hình ông già Noel, radio đang phát bài "Jingle Bells" nhẹ nhàng vui vẻ.

Xung quanh đều là những người trẻ tuổi làm việc gần đây, bọn họ uống sữa đậu nành và bánh quẩy, cùng bàn bạc xem năm nay sẽ trải qua lễ Giáng Sinh như thế nào, hoặc là mong chờ cảnh đẹp của núi Tê Hà sau tuyết, còn thảo luận cả đề thi thi lên thạc sĩ năm nay…

Nhưng những chuyện này đều không liên quan đến Hoàng Tuệ, sau khi duỗi ngón tay ra để thư giãn, cô ta lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho phó giám đốc của Samsung kia.

Hoàng Tuệ: Tôi đang ở quán sữa đậu nành Vĩnh Hoà, cô có thể từ từ đến đây, hôm nay tôi không có chuyện gì cả.

Nhân viên của Samsung: Cảm ơn, ngài mặc quần áo gì, ngồi ở đâu?

Hoàng Tuệ: Tôi mặc một chiếc áo gió Prada màu đen, ngồi ở gần cửa sổ phía Đông.

Nhân viên của Samsung: Được.

Hoàng Tuệ: Nếu cô không biết địa chỉ, có thể bắt taxi..

Ngay khi cô ta đang suy nghĩ đến chuyện nhắc nhở đối phương đến đây bằng cách nào thì đột nhiên nghe thấy có người phía sau hỏi: "Tôi là nhân viên của Samsung đã liên lạc với cô vào tối qua, xin hỏi…"

Hoàng Tuệ xoay người lại, phát hiện có hai người đang đứng sau lưng mình.

Một nam một nữ, người phụ nữ chính là phó giám đốc của gửi ảnh vào tối qua, bọn họ ăn mặc xa hoa thời thượng, rất có cảm giác giống như trong cách bộ phim truyền hình Hàn quốc trên TV.

"Tối hôm qua cô vẫn còn đang ở Seoul, đến nhanh như vậy sao?"

Hoàng Tuệ giật mình hỏi.

"Sau khi đọc được bài post của cô, chúng tôi phát hiện có một ít tin tức tương đối phù hợp với những gì chúng tôi thu thập được, cho nên khởi hành đến đây suốt cả đêm."

Nữ phó giám đốc kia vừa giải thích vừa hỏi: "Tôi có thể ngồi xuống được không?"

"Đương nhiên rồi."

Hoàng Tuệ khen ngợi nói: "Không ngờ người Hàn Quốc các cô lại có thể nói tiếng phổ thông tốt như vậy."

"Người Hàn Quốc?"

Đối phương sửng sốt một chút, lập tức lắc đầu nói: "Cô hiểu nhầm rồi, tôi là người Trung Quốc lớn lên ở trong nước, tôi tên là Nhan Ninh, chỉ là đi du học ở trường đại học nữ sinh Hàn Quốc mà thôi, sau khi tốt nghiệp, tôi vào làm việc trong công ty Samsung."

"Ồ."

Lúc này Hoàng Tuệ mới bừng tỉnh hiểu ra, nhưng cái tên trường đại học này nghe có vẻ kỳ quái, chẳng lẽ toàn bộ sinh viên bên trong đều là nữ sao?

Đương nhiên đó đều là những chi tiết không quan trọng, Nhan Ninh lại giới thiệu về thân phận của người trợ lý Khương Đông Huân, đây mới là một người Hàn Quốc thực thụ.

“Chuyện là…”

Sau khi nghe xong câu hát “jingle bells, jingle bells, jingle all the way” một lát, lúc này Nhan Ninh mới nói: “Xin hỏi nên gọi cô đây là gì?”

“Tôi họ Hoàng.”

Để chắc chắn, Hoàng Tuệ chỉ nói họ của mình, đồng thời đánh giá Nhan Ninh ở phía đối diện một chút.

Dáng người trung bình, ngũ quan không thực sự xinh đẹp, trên mặt còn có mấy nốt tàn nhang nhỏ, nhưng làn da rất trắng, mái tóc ngắn gọn gàng vừa khéo che khuất lỗ tai.

Mặc dù trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười khách khí, nhưng ánh mắt Nhan Ninh rất có sức xuyên thấu, làm nổi bật chút nghiêm túc trên khuôn mặt bình thường ấy.

“Đã lâu lắm rồi không trải qua lễ Giáng Sinh, lúc trước khi còn đi học, tôi khá mong chờ.”

Nhan Ninh bảo trợ lý đi mua một ít bữa sáng, sau đó lại hoà nhã nói đến chuyện khi còn đi học, Hoàng Tuệ đối phó vài cây, chờ đến khi cảm giác xa lạ giữa hai bên chậm rãi tiêu tan, cuối cùng cũng nói đến chính sự.

“Cô Hoàng, tôi có thể mạo muội hỏi thăm một chút về mối quan hệ giữa cô và Trần tổng của điện tử Qủa Xác không?”

Nhan Ninh hỏi.

“Cô yên tâm.”

Hoàng Tuệ nói thẳng: “Tôi và cậu ta là thù không phải là bạn, nếu không cũng sẽ không đăng tải bài post kia.”

“Ha ha…”

Nhan Ninh hơi gật đầu, cô gái ở phía đối diện cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

“Thực ra Trần tổng là một nhân vật vô cùng giỏi giang, cá nhân tôi vô cùng bội phục.

Nhan Ninh uống mấy ngụm sữa đậu nành thơm phức, vừa nói chuyện vừa quan sát vẻ mặt của Hoàng Tuệ: “Đầu tiên là gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng và sáng lập Hoả Tiễn 101, sau khi thất bại đã làm lại một lần nữa, tạo nên bản đồ thương nghiệp Qủa Xác, có thể nói rằng bản thân nó có khả năng ảnh hưởng đến hai ngành sản xuất trong nước, cho nên trong lần đầu tiên Trần tổng chỉ trích Samsung, lúc đó chúng tôi chỉ hy vọng Trần tổng đưa ra một lời giải thích thoả đáng.”

“Vậy Trần Hán Thăng có đưa ra lời giải thích không?”

Hoàng Tuệ hỏi lại.

“Không hề.”

Nhan Ninh lắc đầu: “Trần tổng nói đó là phong cách của Qủa Xác, nếu Samsung có ý kiến, vậy thì có thể tự đi tìm nguyên nhân.”

“Chẳng có gì bất ngờ cả.”

Hoàng Tuệ nhàn nhạt nói, nếu người khác nói ra những câu như thế này, đó là đang cố ý khiêu khích, nhưng đối với Trần Hán Thăng mà nói, đây là chuyện thường ngày.

“Lúc đó chúng tôi cũng có chút nghi ngờ, cho rằng có chỗ nào đó đắc tội với Trần tổng.”

Nhan Ninh thở dài một hơi: “Lần trước khi cậu ta nhận phỏng vấn, lại tiếp tục nói xấu điện thoại di động của Samsung một lần nữa, không những ảnh hưởng đến doanh số và danh tiếng trên thị trường của công ty chúng tôi, mà Qủa Xác còn định cướp đoạt khách hàng Ấn Độ của chúng tôi, lần này chúng tôi đã thương lượng và chuẩn bị phản kích, vừa ra tay từ góc độ pháp luật vừa điều tra cuộc sống cá nhân của Trần tổng

một cách toàn diện, sau đó lập tức phát hiện ra một số chuyện kỳ quái…”

“Chuyện kỳ quái gì?”

Hoàng Tuệ cười như không cười nói: “Cuộc sống cá nhân của cậu ta tương đối hỗn loạn đúng không?”

“Cũng không thể nói là hỗn loạn.”

Trong lúc đàm phán, Nhan Ninh về cơ bản đều không có bất cứ sơ hở gì: “Chỉ là lúc thì có người nói bạn gái của tổng giám đốc Trần là hoa khôi học đường trường đại học Đông Đại, lúc thì có người nói là hoa khôi học đường đại học Tài chính, vừa hay cô đăng bài trên Tianyan, nó có chút tương xứng với tin tức mà chúng tôi tìm hiểu được, cho nên mới mạo muội quấy rầy một chút.”

“Thực chất là mạo muội xác nhận tính chân thực đúng không?”

Hoàng Tuệ đùa nghịch đôi đũa ngắt lời, bởi vì thứ nhiều nhất trên mạng chính là tin tức vỉa hè, chỉ có mình mới hiểu rõ toàn bộ chân tướng sự thật, bao gồm cả tin tức về danh tính của hai người bạn gái Trần Hán Thăng.

“À thì… Chúng tôi cũng không có ý gì khác.”

Nhan Ninh dừng lại một chút: “Dù sao Trần tổng cũng là nhân vật công chúng, nếu chuyện này được tiết lộ ra ngoài, có lẽ sẽ tạo thành một ảnh hưởng tồi tệ, chúng tôi muốn xuất phát từ góc độ kinh doanh hữu nghị, tốt bụng nhắc nhở một chút mà thôi.”

“Ha ha…”

Hoàng Tuệ cười nhạo một tiếng, công ty Samsung này quá dối trá rồi, rõ ràng là muốn đi uy hiếp và cảnh cáo Trần Hán

Thăng, nhưng lại nói một cách hiên ngang lẫm liệt, đúng là kỹ nữ còn muốn lập đền thờ.

"Cô đi "nhắc nhở" Trần Hán Thăng."

Hoàng Tuệ ý vị thâm trường nói: "Không sợ cậu ta trả thù sao? Lòng dạ của Trần Hán Thăng không rộng rãi lắm đâu."

"Hả?"

Nhan Ninh ngẩn người một chút, thời gian cô ta tiếp xúc với Trần Hán Thăng vẫn quá ít ỏi, ấn tượng trước mắt chỉ có mấy chữ "kiêu ngạo và phong lưu" mà thôi.

"Sau này khi các người từ từ đấu đá với nhau, có rất nhiều cơ hội để hiểu rõ."

Hoàng Tuệ không muốn nhắc đến chủ đề này quá nhiều, đặt đũa xuống nói: "Tôi cũng hiểu rõ ý đồ của các cô, trong tay tôi thực sự đang nắm giữa rất nhiều bí mật đen tối của Trần Hán Thăng, hơn nữa đảm bảo tính chân thật."

Vừa nói đến đây, Hoàng Tuệ đột nhiên im bặt, nửa sau đó rõ ràng còn có chuyện muốn nói.

Trong lòng Nhan Ninh hiểu rõ, bộ phận quan hệ công chúng này vốn dĩ là một tổ chức "dùng tiền để giải quyết vấn đề", ý của Hoàng Tuệ là Samsung bằng lòng bỏ ra bao nhiêu tiền để đổi lấy bí mật đen tối của Trần Hán Thăng.

"Cô Hoàng đây muốn gì?"

Nhan Ninh chớp chớp mắt, ra hiệu cho Hoàng Tuệ mở miệng.

"Một trăm ngàn."

Hoàng Tuệ đưa ra một con số: "Tôi có thể nói hết tất cả những gì mình biết cho cô nghe, ví dụ như trong kỳ nghỉ đông

năm thứ nhất, Trần Hán Thăng đã từng đưa Thẩm Ấu Sở trở về Xuyên Du.”

Thực ra những tin tức Hoàng Tuệ biết được cũng hữu hạn, nhưng câu nói “Trong kỳ nghỉ đông năm thứ nhất” của cô ta vẫn rất có tính mê hoặc, như thể cô ta biết rõ rất nhiều hoạt động riêng tư của Trần Hán Thăng.

Đối với Samsung mà nói, một trăm ngàn nhân dân tệ chỉ là một hạt cát trong sa mạc, thậm chí còn thấp hơn cả con số trong dự đoán của Nhan Ninh, nhưng cô ta vẫn suy nghĩ một lúc lâu, sau đó ra hiệu cho trợ lý.

Người trợ lý hiểu rõ, đứng dậy đi về phía ngân hàng Nông nghiệp ở bên cạnh.

“Chuyện này có nghĩa là thành công rồi sao?”

Bản thân Hoàng Tuệ cũng không dám tin, quả nhiên là một công ty nằm trong top 500 của thế giới, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng.

Sau khi trợ lý rời đi, trên bàn chỉ còn lại hai người Nhan Ninh và Hoàng Tuệ, bọn họ không ai nói chuyện với ai, yên tĩnh nhìn gió đông gào thét bên ngoài cửa kính.

Thỉnh thoảng có một túi nilon bị cuốn lên cao, lơ lửng giữa những toà nhà cao tầng hiện đại hoá, lạc lỏng và có chút buồn cười.

“Lúc trước cô…”

Dù sao phụ nữ lúc nào cũng tò mò, không biết Nhan Ninh nghĩ đến chuyện gì, tò mò hỏi: “Có phải đã từng bị Trần tổng làm tổn thương không?”

Nhan Ninh hiểu nhầm, cho rằng Hoàng Tuệ vì yêu mà sinh hận.

“Tôi?”

Hoàng Tuệ lắc đầu không nói gì, nhưng nói thật, loại người như Trần Hán Thăng vừa hào phóng vừa có tiền, vừa hài hước vừa có tiền, vừa tự tin vừa có tiền, vừa biết dỗ dành phụ nữ vừa có tiền… Qủa thực là khuôn mẫu của một người bạn trai hoàn mỹ.

Thấy Hoàng Tuệ không muốn trả lời, Nhan Ninh cũng không để bụng, cầm lấy điện thoại di động của Samsung, "tách tách tách" nói chuyện với bạn bè.

"Ha ha…"

Trong lúc đang trò chuyện, Nhan Ninh đột nhiên cười một tiếng, ngẩng đầu lên thì phát hiện Hoàng Tuệ đang nhìn chằm chằm vào mình, Nhan Ninh vẫy điện thoại giải thích: "Khoảng vừa rồi khi trở về trường tham gia hoạt động, tôi quen biết một em gái Trung Quốc mới chuyển trường đến đây, em ấy biết tôi sẽ đến Kiến Nghiệp công tác nên vô cùng vui vẻ và phấn khích, tỏ vẻ người đàn ông em ấy yêu nhất trong cuộc đời cũng đang ở Kiến Nghiệp."

"Nếu là người đàn ông mình yêu nhất đang ở Kiến Nghiệp, vậy cô ấy còn đi Hàn Quốc du học làm gì?"

Hoàng Tuệ hỏi.

Nhan Ninh lắc đầu: "Em ấy nói người đàn ông kia đã có bạn gái, chính vì thế nên mẹ em ấy mới ép em ấy đến Hàn Quốc du học, thậm chí không được nhắc đến tên của người kia."

"Haiza…"

Nghĩ đến hành động bắt cá hai tay của Trần Hán Thăng, Hoàng Tuệ cảm khái nói: "Đó cũng là một gã đàn ông cặn bã, nếu đã không cười thì trêu chọc làm gì chứ?"

"Tôi cũng cảm thấy vậy đấy."

Nhan Ninh nhớ đến tiểu sư muội mắt một mí kia, nghĩ đến biểu cảm nhớ nhung khi nhắc đến người đàn ông kia, nhất thời cũng có chút xúc động trong lòng.

Trên thế giới này, đàn ông cặn nhà nhiều đến mức nào.

Chương 752: Đội trưởng Hoàng Tuệ?

Chẳng bao lâu sau, trợ lý của Nhan Ninh đã trở về từ bên ngoài, trong tay còn cầm một tấm thẻ ngân hàng, Nhan Ninh và Hoàng Tuệ- Những người "cùng chung kẻ thù" vì chủ đề tra nam lúc nãy đều không hẹn mà cùng bày ra sắc vẻ mặt ngưng trọng, lại trở về trên bàn đàm phán một lần nữa.

"Cô Hoàng, trong tấm thẻ này chứa thù lao mà cô yêu cầu."

Nhan Ninh lấy thẻ ngân hàng ra đặt lên bàn: "Nhưng tôi có một số điều kiện."

"Ừ"

Hoàng Tuệ cũng không cảm thấy bất ngờ, không có điều kiện gì mới kỳ quái, dù sao bản thân mình chỉ cần để lộ ra một ít tin tức là có thể nhận được tiền trà nước sáu con số dễ dàng như trở bàn tay.

"Thứ nhất, cô cần phải tiết lộ toàn bộ thông tin của Trần tổng ra."

Nhan Ninh mở miệng nói: "Thứ hai, nhất định phải đảm bảo tính chân thật; Thứ ba, tôi muốn gặp hai vị hồng nhan tri kỷ của Trần tổng, đặc biệt là Thẩm Ấu Sở của đại học Tài chính, tôi không thể tìm thấy ảnh của cô ta trên mạng."

"Chỉ vậy thôi sao?"

Hoàng Tuệ suy nghĩ một chút, hình như những điều kiện này không hề khó, cô ta gật đầu rồi nói: "Bây giờ chúng ta đi

tìm Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư ngay đi, thời gian trương đối gấp rút, hai người bọn họ một người ở phía Bắc Kiến Nghiệp, một người ở phía Nam Kiến Nghiệp, khá xa, không tiện qua lại."

"Được."

Nhan Ninh đứng dậy: "Mời cô Hoàng đây ra ngoài chờ một lát trước, chúng tôi sẽ thanh toán bữa sáng."

"Vậy…"

Hoàng Tuệ chỉ vào tấm thẻ ngân hàng trong tay Nhan Ninh.

"Đương nhiên là của Hoàng tiểu thư rồi."

Nhan Ninh mỉm cười đưa thẻ cho Hoàng Tuệ: "Về phần mật mã, lát nữa khi đi đến ngân hàng xác minh số dư, tôi sẽ nói cho cô biết."

Hoàng Tuệ cầm lấy thẻ ngân hàng, thầm nghĩ bộ phận quan hệ công chúng của Samsung này thoạt nhìn rất lợi hại, hiệu suất tìm tòi và khai quật tin tức vô cùng triệt để, bản thân mình đăng một bài post, bởi vì tính chân thật tương đối cao, cho nên chẳng bao lâu sau đã được liên lạc.

Đương nhiên năng lực hành động cũng rất nhanh chóng, tối hôm qua Nhan Ninh vẫn còn đang ở Seoul, nhưng sáng sớm hôm nay đã xuất hiện ở Kiến Nghiệp.

Nhưng phương thức xử lý có vẻ hơi trẻ con một chút, lúc đầu Hoàng Tuệ cho rằng Samsung sẽ lấy ra một bản hợp đồng thoả thuận, nếu là vậy, bản thân cô ta sẽ bỏ đi ngay lập tức, cô ta tuyệt đối sẽ không để lại bất cứ chứng cứ nhược điểm nào.

Nhưng Samsung lại dễ dàng đưa tiền cho mình như vậy, một doanh nghiệp top 500 thế giới cũng không có thiên lý giống như việc Trần Hán Thăng trở thành tỷ phú vậy.

Ngay khi Hoàng Tuệ đang đứng ngoài cửa cảm thán "vận may" của Tam Tinh và Trần Hán Thăng thì Nhan Ninh vừa đi đến quầy thu ngân vừa hỏi trợ lý: "Cậu đã quay lại quá trình giao dịch lúc nãy chưa?"

"Quay lại rồi."

Người trợ lý hơi nâng cổ tay áo lên một chút, dưới lớp bao tay dày cộp lại cất giấu một chiếc camera mini có độ nét cao của Sony.

"Ừ."

Nhan Ninh mặt không cảm xúc nói: "Sau khi trở về hãy copy ra lưu lại, quy nạp nó vào trong vụ án "Samsung- Qủa Xác", cô Hoàng đây chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng kể, nhưng xuất phát từ góc độ công việc, chúng ta vẫn phải quay lại đầy đủ."

…

Sau khi rời khỏi quán sữa đậu nành, trên khuôn mặt Nhan Ninh đã khôi phục lại nụ cười khách khí, cùng với Hoàng Tuệ đi đến ngân hàng bên cạnh xác nhận số dư, nhìn thấy con số "100,000" trên màn hình ATM, trong lòng Hoàng Tuệ kích động không thôi, cô ta thực sự muốn lớn tiếng nói với Trần Hán Thăng rằng:

Chẳng phải cậu rất giỏi sao, không ngờ tôi vẫn có thể bóp chết lông dê của cậu cách một khoảng đúng không?

Nhan Ninh đứng bên cạnh nhàn nhạt liếc mắt một cái, chờ đến khi cảm xúc của Hoàng Tuệ dần dần bình tĩnh lại, lúc này cô ta mới hỏi: "Hoàng tiểu thư, chúng ta đi đến đâu trước đây?"

"Đại học Đông Đại đi."

Hoàng Tuệ nói: "Chỗ này cách đại học Đông Đại hơn."

Nhan Ninh sai trợ lý lái xe, Hoàng Tuệ hơi ngạc nhiên: "Các cô còn có xe nữa?"

"Đương nhiên rồi."

Nhan Ninh giải thích: "Samsung của chúng tôi cũng có chi nhánh ở Kiến Nghiệp, hơn nữa quy mô không nhỏ."

"Vậy sao, tuyệt quá đi."

Hoàng Tuệ cười gượng một tiếng, cô ta luôn cảm thấy lúc Nhan Ninh nói chuyện, ngoại trừ có cảm giác về sự vượt trội ra thì hình như còn có một chút kinh thường "người mật báo" như mình đây.

"Tỏ vẻ gì chứ, nếu tôi đã có thể chơi Trần Hán Thăng, nói không chừng cũng có thể chơi đùa Samsung mấy người trong lòng bàn tay của mình."

Hoàng Tuệ hừ lạnh một tiếng, dẫn Nhan Ninh đi đến đại học Đông Đại và đại học Tài chính.

Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều là những nhân vật nổi tiếng trong trường học của mình, cho nên chỉ cần hỏi thăm một chút là đã hỏi ra ký túc nào.

"Tôi không lên đâu."

Hoàng Tuệ đứng dưới cổng ký túc xá nữ của đại học Đông Đại: "Tiêu Dung Ngư quen biết tôi, phó trưởng phòng, cô tự đi gặp đi."

Nhan Ninh cũng không miễn cưỡng, hình như Hoàng Tuệ rất sợ Trần Hán Thăng, sau khi đi vào đại học Đông Đại, cô ta đã dùng khăn lụa che khuất khuôn mặt.

"Thực sự đáng sợ như vậy sao?"

Nhan Ninh thoải mái ký tên "Nhan Ninh Samsung" ở chỗ dì quản lý ký túc, giẫm lên đôi giày da bò "cộp cộp cộp" lên

lầu, nhưng chẳng bao lâu sau lại quay xuống, hoá ra Tiêu Dung Ngư không ở trong ký túc xá, bạn cùng phòng nói rằng có lẽ cô đang ở trong công ty luật ở trung tâm thương mại quốc tế.

"Ở gần quán ăn sáng lúc nãy."

Nể mặt số tiền một trăm tệ, Hoàng Tuệ lại đưa Nhan Ninh đến trung tâm thương mại quốc tế.

"Tôi sẽ chờ phó trưởng phòng ở đây, công ty luật ở tầng 18, cô đi vào thì có thể tìm thấy Tiêu Dung Ngư nhanh thôi."

Hoàng Tuệ có rất nhiều người quen ở đây, cho nên cô ta không có ý định đi thang máy lên.

Nhan Ninh khẽ gật đầu, cô ta cũng để trợ lý ở lại bên ngoài, hơn nửa tiếng sau, Nhan Ninh cầm tấm danh thiếp của Tiêu Dung Ngư đi ra ngoài.

"Cô đã nói chuyện với cô ta rồi sao?"

Hoàng Tuệ vô cùng ngạc nhiên.

"Đúng vậy."

Nhan Ninh bình thản nói: "Tôi nói nếu sau này Samsung có bất cứ công việc liên quan đến phương diện pháp luật gì, có lẽ sẽ uỷ thác cho công ty luật thụ lý."

Hoàng Tuệ không nhịn được lắc đầu, người phụ nữ này thực sự không hiểu rõ Trần Hán Thăng, hoặc có thể nói là ỷ vào có Samsung đang đứng sau lưng mình, cho nên mới dám khiêu khích không chút sợ hãi như vậy sao?

"Tiêu Dung Ngư thực sự rất xinh đẹp."

Khi đi ra khỏi trung tâm thương mại quốc tế, Nhan Ninh cảm khái nói: "Lúc cười, trên má cô ấy còn xuất hiện hai má lúm đồng tiền, có lẽ nên để cho những người đẹp thẩm mỹ ở

Hàn Quốc sang đây nhìn một lần, đây mới là khuôn mẫu phẫu thuật thẩm mỹ hoàn hảo đấy.”

Hoàng Tuệ phỉ nhổ, mặc dù Trần Hán Thăng là tra nam, nhưng ánh mắt chọn bạn gái của hắn vẫn rất cao.

Để tiết kiệm thời gian, Hoàng Tuệ dẫn Nhan Ninh đến quán trà sữa ở cầu Sử Tử trước.”

“Em gái và em rể của Thẩm Ấu Sở là ông bà chủ của cửa hàng này.”

Hoàng Tuệ giới thiệu: “Thực ra cái này là do Trần Hán Thăng bỏ vốn thành lập, đây cũng là bằng chứng chắc chắn rằng cậu ta vẫn duy trì mối quan hệ tình cảm với Thẩm Ấu Sở.”

Trong lòng Nhan Ninh hiểu rõ, cô ta cố ý đi xếp hàng mua trà sữa, hơn nữa còn trò chuyện với Thẩm Như Ý vài câu, sau khi ra ngoài lại tò mò hỏi: “Cô Hoàng, hai chị em Thẩm Ấu Sở và Thẩm Như Ý, ai đẹp hơn?”

Hoàng Tuệ không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tiêu Dung Ngư và Thẩm Như Ý ai đẹp hơn?”

“Đương nhiên là Tiêu Dung Ngư rồi.”

Nhan Ninh không chút do dự nói.

“Đúng vậy.”

Hoàng Tuệ cười nhạo nói: “Gã đàn ông cặn bã như Trần Hán Thăng vẫn đang do dự giữa Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng, đủ để chứng minh ngoại hình hai người đều tương đương nhau, Tiêu Dung Ngư có má lúm đồng tiền, Thẩm Ấu Sở lại sở hữu đôi mắt đào hoa.”

“Điều này đúng là khiến người khác mong chờ.”

Nhan Ninh chớp chớp mắt nói.

Giữa trưa, ba người Nhan Ninh và Hoàng Tuệ cũng trải nghiệm một số đồ ăn vặt đặc sắc của Kiến Nghiệp ở cầu Sử Tử, vừa mới ăn được một nửa thì đột nhiên nghe thấy có người đang hét lên một tiếng "Tuyết rơi rồi" ở trên đường phố.

Chẳng bao lâu sau, một loạt tiếng hoan hô nhảy nhót phụ hoạ theo, trời đổ tuyết vào đêm Bình An đã tăng thêm rất nhiều cảm xúc lãng mạn cho đêm Giáng Sinh vào năm 2005.

Sau khi ăn trưa xong, Hoàng Tuệ phát hiện trận tuyết này vẫn còn khá lớn, từng bông tuyết giống như cây bông nở bông tơ, rơi lả tả xuống trên mặt đất, lập tức biến thành một vũng nước nhàn nhạt.

Nhưng còn chưa kịp thương cảm thì chẳng mấy chốc những bông tuyết khác cũng nối tiếp nhau rơi xuống, cuối cùng càng ngày càng dày, phủ trắng cố đô sáu triều đại này.

Thỉnh thoảng lại có một cặp đôi ôm vai nhau đi ngang qua trước mặt, không hiểu tại sao Hoàng Tuệ lại cảm thấy hơi bực bội, chủ động thúc giục Nhan Ninh đi đến đại học Tài chính trước.

Trên đường đi, Hoàng Tuệ tiếp tục thêm mắm thêm muối nói rõ hơn về sự tích của Trần Hán Thăng, thực ra bản thân cô ta cũng chỉ biết một số chi tiết bên ngoài, nhưng mấy điểm mấu chốt vẫn rất rõ ràng, ví dụ như thông tin về thân phận của hai cô gái, vị trí của công ty luật và quán trà sữa ở bên cầu Sư Tử, còn có văn phòng trước kia của Hoả Tiễn 101…

Nhưng sau khi đi đến đại học Tài chính, vẫn không thể tìm thấy Thẩm Ấu Sở ở trong ký túc xá.

"Bạn cùng phòng nói hôm nay Thẩm Ấu Sở đang thi lên thạc sĩ."

Nhan Ninh cau mày: "Khoảng thời này, cũng chính vì chuyện ôn tập nên cô ấy không ở trong ký túc xá."

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Hoàng Tuệ rất không có trách nhiệm nói: “Tôi chỉ có thời gian hôm nay thôi, ngày mai phải đi rồi.”

Nhan Ninh nhìn thoáng qua Hoàng Tuệ, không lên tiếng.

Hoàng Tuệ cũng cảm thấy câu nói này hơi vô trách nhiệm, dù sao thì cũng mới cầm tiền trà nước, thế là hỏi: “Bạn cùng phòng có nói ngày thường Thẩm Ấu Sở ôn tập ở đâu không?”

“Hình như là Thiên… Thiên Cảnh…”

Nhan Ninh đang nhớ lại, Hoàng Tuệ đột nhiên nói: “Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn sao, nó nằm ngay phía sau văn phòng Hoả Tiễn 101, lúc trước tôi đã làm việc…”

Hoàng Tuệ chỉ mới nói được một nửa đột nhiên dừng lại, hình như Nhan Ninh cũng không nghe thấy, chỉ gật đầu: “Chính là khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.”

“Vậy chúng ta đi hỏi một chút đi.”

Hoàng Tuệ chắc chắn nói: “Với dung mạo đó của Thẩm Ấu Sở, chỉ cần ngẩng đầu lên một chút thôi, cô ta sẽ không thể lặng lẽ vô danh đâu.”

Sau khi đi vào khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, một nhóm bạn nhỏ khoảng chừng 7,8 tuổi đang đùa giỡn đuổi bắt nhau trong tuyết, cười ha ha vô cùng náo nhiệt, có người mấy người đang đứng dưới gốc cây nói chuyện phiếm cách đó không xa.

“Các tiểu bảo bối.”

Hoàng Tuệ mỉm cười đi đến: “Chị hỏi các em một câu được không?”

“Được ạ.”

Các bạn nhỏ đều dừng bước, tụ tập lại đây đồng thanh đáp.

“Trong khu dân cư này, chị gái xinh đẹp nhất mà các em từng gặp là ai vậy?”

Lúc đầu Hoàng Tuệ cho rằng bọn họ sẽ tranh luận một lúc lâu, nhưng không ngờ đám trẻ ngây thơ này lại tập trung toàn bộ ảnh mắt vào một cô bé bện tóc sừng dê, hình như đã đưa ra một kết luận.

Mặc dù ngũ quan của cô bé vẫn chưa thể thoát khỏi nét trẻ con, nhưng đôi mắt vừa sáng vừa to tròn, đôi môi hơi mỏng, sống mũi cao thẳng, đã có dáng dấp của một tiểu mỹ nhân.

“Chị tìm chị gái em để làm gì?”

Cô gái kia vừa mở miệng, Hoàng Tuệ lập tức biết mình đã tìm đúng người rồi, khẩu âm Xuyên Du quen thuộc này chắc chắn có liên quan đến Thẩm Ấu Sở.

“Chị gái của em là Thẩm Ấu Sở sao?”

Hoàng Tuệ ngồi xổm người xuống, có chút hâm mộ nhéo cô bé một cái, mười mấy năm sau, cô bé sẽ là một đại mỹ nhân đấy.

Nếu cô ta xinh đẹp như vậy, cũng không đến mức không thể sống được ở Kiến Nghiệp như bây giờ.

“Chị đang thi.”

A Ninh đưa bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa khuôn mặt mình, lúc nãy Hoàng Tuệ hơi dùng sức, cô bé chu cái miệng nhỏ nhắn lên: “Em tên là Thẩm Ninh Ninh.”

“A Ninh.”

Lúc này, một cô gái thắt bím tóc dài đi từ phía sau đi tới, cô ấy đánh giá Nhan Ninh và Hoàng Tuệ một cái, bế Thẩm Ninh Ninh lên nói: “Các cô tìm ai?”

“Chúng tôi muốn tìm Thẩm Ấu Sở.”

Nhan Ninh tiếp nhận chủ đề, cô ta có chút bất mãn với hành động lúc nãy của Hoàng Tuệ, Thẩm Ninh Ninh đáng yêu đến nhường nào, sao đối phương nỡ lòng véo người ta chứ?

"Hôm nay chị Ấu Sở thi lên thạc sĩ."

Cô gái có bím tóc dài nói: "Nếu các cô có việc gì thì có thể nói với chị Lâm Ngữ."

"Ồ, vậy chúng tôi xin mạo muội quấy rầy."

Nhan Ninh trêu chọc Thẩm Ninh Ninh.

Mặc dù nói là chúng tôi, nhưng người lên lầu vẫn chỉ có một mình Nhan Ninh, Hoàng Tuệ và trợ lý vẫn tiếp tục ngây ngốc ở dưới lầu.

Lúc đầu Hoàng Tuệ cũng muốn nói chuyện với người đàn ông Hàn Quốc này một phen, nhưng hình như đối phương không có hứng thú nói chuyện, Hoàng Tuệ bĩu môi ngắm tuyết.

Lần này thời gian hỏi thăm tương đối ngắn ngủi, khoảng chừng mười phút sau đã thấy Nhan Ninh đi xuống, Hoàng Tuệ tò mò hỏi: "Nói chuyện thế nào rồi."

"Không nói gì cả, tôi chỉ để lại một tờ danh thiếp mà thôi."

Hình như Nhan Ninh bị ăn canh bế môn, nhưng cô ta cũng không tức giận, mỉm cười nói: "Trong nhà có người già, có trẻ con, còn có một cô gái hung dữ, tính cảnh giác của cô ta tương đối mạnh, sau khi nghe nói tôi đến từ Samsung, lập tức không nói thêm gì nữa."

Nhưng mà, Nhan Ninh lại bổ sung thêm một câu: "Bầu không khí ấy vô cùng ấm áp, tôi có thể cảm nhận được Thẩm Ấu Sở là một người phụ nữ vô cùng dịu dàng."

"Dịu dàng thì có ích lợi gì chứ? Chẳng phải cũng bị thứ đàn ông cặn bã lừa gạt sao?"

Hoàng Tuệ hung hăng nói: “Samsung dự định khi nào sẽ công khai chuyện này, nhất định phải khiến cho Trần Hán Thăng té ngã thật lâu.”

“Tại sao lại phải công khai?”

Nhan Ninh phủi những bông tuyết đọng lại trên người, động tác vừa nhanh nhẹn vừa bình thản, tâm trạng dường như cũng không tồi.

“Chẳng phải các cô muốn đối phó với Trần Hán Thăng sao?”

Hoàng Tuệ có chút mơ hồ, Samsung tốn nhiều công sức và tiền tài như vậy để tìm ra điểm yếu của Trần Hán Thăng, chẳng phải là để tấn công đối thủ cạnh tranh sao?

Mặc dù Hoàng Tuệ không hiểu chuyện làm ăn buôn bán lắm, nhưng cô ta có thể tưởng tượng được rằng nếu Nhan Ninh tung tin tức này ra ngoài, vậy thì điện thoại di động Qủa Xác đang nổi tiếng hiện tại sẽ lập tức rơi vào trong tranh cãi, chuyện làm ăn cũng chịu ảnh hưởng.

Ánh sáng hào quang “Sinh viên xây dựng sự nghiệp” trên đầu Trần Hán Thăng đó nói không chừng cũng sẽ biến thành một sự châm chọc.

“Cô Hoàng hiểu nhầm rồi, công khai chỉ là sự lựa chọn cuối cùng, điều đó cũng có ý nghĩa rằng Samsung và Qủa Xác sẽ rơi vào tình trạng không chết không dừng.”

Nhan Ninh mỉm cười giải thích: “Mục đích của bộ phận quan hệ công chúng của chúng tôi là giải quyết vấn đề chứ không phải là mở rộng mâu thuẫn, hôm nay tôi không hề che giấu thân phận của mình, chính là muốn mượn chuyện này để nhắc nhở Trần tổng, Samsung đã biết bí mật của cậu ta rồi, hy vọng sau này cậu ta sẽ cố gắng kiềm chế hết mức cử chỉ và hành vi của mình.”

“Đây chính là thủ đoạn tấn công của các cô?”

Hoàng Tuệ không thể tin được, thực sự quá “yếu đuối” rồi.

“Chính xác mà nói, đây chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi.”

Nhan Ninh sửa lại: “Đồng thời chúng tôi cũng sẽ tiến hành chuẩn bị về phương diện pháp lý, nhưng trước mắt, nếu sau khi Trần tổng nhận được sự cảnh cáo của chúng tôi, có thể hối cải và thay đổi, như vậy sẽ tương đối phù hợp với lợi ích thực tế của samsung.”

“Có lẽ đây là chân trần không sợ đi giày.”

Hoàng Tuệ hiểu rồi, đối với Samsung mà nói, Qủa Xác thực chất chỉ là một tên lưu manh chân trần, đối với một bên đã có địa vị như Samsung mà nói, đương nhiên không muốn chiến đấu đến cùng, bởi vì cho dù kết cục như thế nào đi chăng nữa, Samsung đều không phải là người thắng.

Nếu đối Qủa Xác thành Nokia, có lẽ Samsung sẽ rất vui lòng.

“Hơn nữa.”

Nhan Ninh cười nói: “Hai cô bạn gái của Trần tổng đều vô cùng xuất sắc, bản thân tôi cũng không đành lòng công khai, dù sao đó cũng sẽ là Tu La tràng sống.”

“Chậc.”

Trong lòng Hoàng Tuệ vô cùng khinh thường, cô đau lòng thay cho Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, vậy ai sẽ đau lòng thay cho tôi đây, nói đi nói lại còn không phải là vì lợi ích sao?

“Cô Hoàng.”

Nhan Ninh đưa tay ra nói: “Chúng tôi đã nhận được thông tin mình muốn, nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành, nhưng dù sao cũng không mấy vẻ vang, cho nên từ giờ trở đi, chuyện

này coi như chưa từng xảy ra, chúng ta cũng chưa từng quen biết nhau, sau này không liên quan gì đến nhau nữa cả."

"Tốt nhất là như vậy."

Khi bắt tay với Nhan Ninh, Hoàng Tuệ vẫn chưa từ bỏ ý định: "Cô thực sự không có ý định vạch trần vụ bê bối của Trần Hán Thăng sao?"

Nhan Ninh mỉm cười không trả lời, chỉ khách khí hỏi: "Tuyết càng ngày càng lớn, cô Hoàng muốn đi đâu, tôi có thể tiễn cô một đoạn đường."

"Không cần đâu."

Ấn tượng của Hoàng Tuệ đối với Nhan Ninh cũng không tốt, trực tiếp từ chối: "Sau này nếu đã không còn liên quan gì nữa, chúng ta sẽ trở thành người xa lạ, các cô đi trước đi."

Nhan Ninh cũng không bắt buộc, khách sáo tạm biệt rời đi, Hoàng Tuệ lặng lẽ đi trong tuyết, đây không phải là kịch bản mà cô ta mong chờ.

Hoàng Tuệ hy vọng có thể nhìn thấy Trần Hán Thăng rơi vào trong vũng bùn "thân bại danh liệt", bởi vì đây là thông tin do mình cung cấp, trong lòng sẽ có một cảm giác tham gia vào việc trả thù thành công, còn có khoái cảm giống như đang đứng phía sau kiểm soát toàn bộ cục diện, không ngờ nó lại kết thúc như vậy.

"Sột soạt, sột soạt, sột soạt…"

Hoàng Tuệ dẫm lên mặt tuyết trắng tinh không tỳ vết, sau lưng để lại một hàng dấu chân, vô thức đi đến văn phòng cũ của Hoả Tiễn 101.

Cô ta đã từng làm việc ở đây mấy tháng, chứng kiến Hoả Tiễn 101 bước lên đỉnh cao như thế nào, nếu Hoả Tiễn 101 không "phá sản", dựa theo nguồn thu nhập của nhân viên vào

thời điểm đó, có lẽ Hoàng Tuệ sẽ không chia tay với Vương Tử Bác.

Cứ thế, cuộc sống có lẽ sẽ không như bây giờ, sau khi Trần Hán Thăng thành lập điện tử Qủa Xác, bản thân mình thân là bạn gái của Vương Tử Bác, chắc chắn có thể hưởng thụ được làn sóng lợi nhuận khổng lồ này.

Hoàng Tuệ nhìn hình ảnh phản chiếu trên tấm chính, bản thân mình sắc mặt tiều tụy, trên đầu còn dính vài bông tuyết, vào ngày tuyết rơi của đêm Bình An, những người khác đều có người yêu hoặc bạn bè ở bên cạnh, cô ta lại cô độc đi trên đường phố ngoại thành.

Nghĩ đến đây, Hoàng Tuệ lại một lần nữa cảm thấy không công bằng.

"Trần Hán Thăng vẫn là tỷ phú, cậu ta còn có thể mua biệt thự, có thể mua siêu xe, có thể thuận lợi trong mọi phương diện kể cả tình cảm, lúc nào cũng kiêu ngạo và sung sướng."

"Còn Vương Tử Bác thì sao? Cậu ta nói sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với mình, kết quả vừa mới chia tay đã tìm một cô gái khác, dáng người đẹp hơn mình, dung mạo xinh đẹp hơn mình, bằng cấp cũng giỏi hơn mình, dựa vào cái gì chứ?"

"Còn có Nhan Ninh, khuôn mặt tươi cười cùng với thái độ cao cao tại thượng kia, du học sinh thì ghê gớm lắm sao, làm việc ở công ty Samsung thì ghê gớm lắm sao?"

"Còn có Triệu Chính, anh ta thậm chí còn không bằng Trần Hán Thăng, dù sao Trần Hán Thăng cũng bỏ tiền gây dựng sự nghiệp cho Thẩm Ấu Sở, cả đời này Thẩm Ấu Sở không cần lo nghĩ nữa, nhưng Triệu Chính vừa kéo quần lên đã phủi bỏ trách nhiệm."

"Còn có Tống Nghĩa Tiến…"

"Còn có…"

Hoàng Tuệ dường như căm hận tất cả mọi người, khi cô ta đang tức giận đến mức co chân lên đá vào cửa kính một cái thì lại nghe thấy một tiếng "khụ khụ" vang lên bên cạnh, một người đàn ông đang đứng trước cửa hút thuốc, ánh mắt giống như cố ý vô tình liếc nhìn về phía này.

Hoàng Tuệ biết đó là Chung Kiến Thành, đại lý nhượng quyền của Chuyển phát nhanh Thâm Thông ở khu vực Giang Lăng, là một tên lưu manh béo mập, tự xưng là ân sư vỡ lòng trong kinh doanh của Trần Hán Thăng, là khách quen của trung tâm tắm rửa ở khu vực Giang Lăng.

"Hừ!"

Hoàng Tuệ tức anh ách thu chân về, vội vàng chặn một chiếc taxi rời khỏi văn phòng của Hoả Tiễn 101, nhưng bất mãn trong lòng càng ngày càng tăng lên.

"Rõ ràng đây là một cơ hội có thể khiến Trần Hán Thăng trở nên chật vật, kết quả lại chỉ có thể thất bại mà từ bỏ trong gang tấc, Nhan Ninh đúng là một kẻ hèn nhát."

Hoàng Tuệ vô cùng không cam lòng: "Nhưng mình cũng không thể trực tiếp đứng ra vạch trần, nếu không Trần Hán Thăng sẽ trả thù, liệu có cách nào vừa có thể khiến cho Trần Hán Thăng sứt đầu mẻ trán, vừa không thể cho cậu ta biết mình làm không?"

"Có tiền rồi."

Hoàng Tuệ mở ví tiền ra xem, tấm thẻ ngân hàng một trăm ngàn tệ kia đang yên tĩnh nằm trong đó."

"Nếu mình mạo danh làm nhân viên của Samsung vạch trần chuyện này ra, sau đó cầm theo tiền thần không biết quỷ không hay rời khỏi Kiến Nghiệp, thảnh thơi nhìn Qủa Xác và Samsung chém giết nhau, liệu có khả thi không?"

Nghĩ đến đây, Hoàng Tuệ ngồi trên xe taxi đột nhiên cảm thấy hai đùi run rẩy.

…

Ngày 24 tháng 12, ngay khi Hoàng Tuệ đang âm mưu sau lưng Nhan Ninh thì Trần Hán Thăng cũng đang xử lý công việc trong nhà máy của điện tử Qủa Xác, sau khi trở về Cảng Thành vài ngày, có mấy tập tài liệu cần hắn đích thân ký tên.

Tâm trạng của Trần Hán Thăng vốn dĩ không tồi, một là vì phong cảnh tuyết rơi rất đẹp, hai là việc quản lý thời gian vô cùng đơn giản.

Thời gian thi lên thạc sĩ là 8 giờ đến 11 giờ rưỡi sáng, buổi chiều từ 2 giờ đến 5 giờ, địa điểm thi của Thẩm Ấu Sở ở trong một trường cấp ba gần đây, Trần Hán Thăng chỉ cần đưa đón đúng giờ là được, tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm của một người bạn trai ưu tú.

Còn về phần lễ Giáng Sinh, Trần Hán Thăng đã phân chia mỗi người một ngày rất hợp lý, không chút hoang mang, đâu vào đấy.

Chỉ là vào giữa trưa, Trần Hán Thăng đột nhiên nhận được điện thoại của Tiêu Ngư Nhi, đầu tiên là cô hỏi tối nay Trần Hán Thăng đến đây vào lúc mấy giờ.

“Năm giờ tối nay anh có một cuộc họp ngắn, sau khi họp xong anh sẽ lập tức đi tìm em.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng đưa ra một lời nói dối.

“Vậy được rồi.”

Tiêu Dung Ngư vui vẻ nói.: “Các bạn cùng phòng đang độc thân trong ký túc xá của em, còn có chị Cao Văn và Dịch Na và những người bạn khác sẽ đến đây cùng đón Giáng Sinh.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng vốn không mấy để ý, nhưng sau khó Tiểu Ngư Nhi nói đến một chuyện khiến hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Tiểu Ngư Nhi nói rằng sáng sớm hôm nay có một nữ nhân viên của Samsung Hàn Quốc đi đến công ty luật Dung Thăng: "Chúng em chỉ nói một ít công việc chuyên ngành, nhưng dù sao anh cũng có mâu thuẫn với Samsung, cho nên vẫn phải cẩn trọng một chút, cô ta còn để lại một tấm danh thiếp, tối nay em sẽ đưa cho anh xem."

"Anh hiểu rồi."

Sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng ném điện thoại di động xuống một "cạch" hùng hổ lẩm bẩm: "Samsung chó chết, chúng mày muốn làm gì chứ?"

Bản thân mình công khai công kích điện thoại di động của Samsung hai lần, phía bên Samsung sớm đã "lên án mạnh mẽ", chỉ là Qủa Xác không để trong lòng, không ngờ đối phương lại tìm đến công ty luật Dung Thăng.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, khoảng 4 giờ chiều, Hồ Lâm Ngữ cũng gọi điện thoại đến đây.

Khoảng thời gian này thư ký Hồ vẫn luôn ở trong khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng ngay lập tức nghĩ đến điều gì đó, nhịp tim cũng đập "thình thịch".

"Tiểu Hồ, cậu gọi cho tớ."

Trần Hán Thăng trầm giọng nói: "Có phải là vì trong nhà có khách không?"

"Sao cậu biết?"

Hồ Lâm ngữ lập tức nói: "Lúc nãy có người phía bên Samsung đến đây tìm Ấu Sở."

"Con mẹ nó!"

Trần Hán Thăng lập tức giận tím mặt: "Ông đây sẽ trở về ngay bây giờ."

"Này, cậu đừng vội, người ta đã đi rồi."

Hồ Lâm Ngữ khuyên nhủ: "Thái đó của cô nhân viên Samsung này rất tốt, vẫn luôn chơi đùa với A Ninh, còn để lại một tờ danh thiếp."

"Cậu đọc số điện thoại cho tớ."

Trần Hán Thăng đã không thể chờ được nữa, Hồ Lâm Ngữ không thể hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, nhưng trong lòng người trong cuộc như Trần Hán Thăng lại hiểu rõ, cho nên sau khi nhận được thông tin liên lạc của Nhan Ninh, hắn lập tức gọi đến.

"Xin chào, xin hỏi là ai vậy?"

Giọng điệu của Nhan Ninh hơi mệt mỏi, tối hôm qua cô ta đi đến Kiến Nghiệp suốt đêm, hôm nay lại đi qua đi lại rất nhiều địa điểm ở Kiến Nghiệp, lúc này đang mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi ở trên ghế phụ.

"Tôi là Trần Hán Thăng."

Nghe thấy câu trả lời vang dội to lớn ở đầu dây bên kia, Nhan Ninh lập tức không còn buồn ngủ nữa, cuối cùng đương sự cũng đã tìm đến.

"Chào Trần tổng, tôi là nhân viên của bộ phận quan hệ xã hội của Samsung…"

Ngay khi Nhan Ninh đang muốn lễ phép giới thiệu thì đã bị Trần Hán Thăng cắt ngang.

"Con mẹ nó cô đừng ép buộc đến méo mó, ông đây không muốn nghe những thứ đó."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Đi đến công ty luật trước, sau đó lại đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, cô muốn nói điều gì?”

“Tôi…”

Lần đầu tiên Nhan Ninh muốn giải thích.

Trần Hán Thăng cắt ngang: “Con mẹ nó cô biết làm như vậy có hậu quả gì không?”

“Tôi…”

Lần thứ hai Nhan Ninh muốn giải thích.

Trần Hán Thăng cắt ngang: “Lúc ông đây và Hồng Sĩ Dung cạnh tranh khốc liệt nhất, tôi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ tìm người nhà đối phương gây rắc rối, cô muốn chơi theo cách này, ông đây sẽ chơi với cô.”

“Tôi…”

Nhan Ninh muốn giải thích lần thứ ba.”

Trần Hán Thăng cắt ngang: “Có má nhà cô, tôi đ*t mẹ cô!”

“Trần tổng!”

Nhan Ninh thực sự không thể nhịn được nữa, lúc đầu khi cô ta nghe Hoàng Tuệ miêu tả, trong lòng cũng đã có sự chuẩn bị với một “ông chủ lưu manh” như Trần Hán Thăng, không ngờ vừa mới tiếp xúc đã lập tức bị mắng đến nghẹn họng nhìn trân trối.

“Có chuyện gì anh cứ từ từ nói, có thể lịch sự một chút được không?”

Nhan Ninh kìm nén tức giận yêu cầu.

“Có thể lịch sự một chút được không?”

Phía bên kia, Trần Hán Thăng dừng lại một chút: "Xin hỏi tôi có thể đ*t mẹ cô được không?"

"Anh…"

Nhan Ninh chỉ cảm thấy khí huyết nơi nồng ngực quay cuồng, lập tức mở cửa sổ ra để gió lạnh kèm theo tuyết bên ngoài thổi vào, lúc này mới khiến cảm xúc này từ từ ổn định lại.

"Trần tổng."

Nhan Ninh lạnh lùng nói: "Chúng tôi tạm thời không có ý định vạch trần chuyện riêng tư của anh ra ngoài, chỉ là muốn từ góc độ kinh doanh hữu nghị, xin nhắc nhở hành động này của ngài một chút, thực ra nó sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của doanh nghiệp."

"Ồ, không có ý định vạch trần ra ngoài?"

Trần Hán Thăng bán tín bán nghi nói.

"Không hề."

Nhan Ninh trả lời vô cùng chắc chắn: "Nhưng khoảng thời gian này, nghe nói có kênh đại lý bên Ấn Độ liên lạc với Qủa Xác…"

Nhan Ninh đang định đưa ra điều kiện "đàm phán", không ngờ lại bị Trần Hán Thăng cắt ngang.

"Chuyện này, xem biểu hiện của các cô rồi hẵng nói."

Trần Hán Thăng trực tiếp cúp máy.

Nghe thấy tiếng "bíp bíp" cúp máy, Nhan Ninh ngơ ngác một lúc lâu mới phản ứng lại: "Cảm thấy hình như có gì đó không đúng, rõ ràng chúng ta mới là bên nắm giữ nhược điểm, sao tôi lại có cảm giác như Trần Hán Thăng càng chủ động, đây là cách cậu ta nói chuyện công việc thường ngày sao?"

Chương 753: Qủa táo đêm Bình An độc nhất vô nhị trên thế giới

Ở trước mặt Nhan Ninh, Trần Hán Thăng đương nhiên sẽ vô cùng độc đoán, một là tính cách của hắn vốn dĩ đã cố chấp cứng đầu, không muốn bị người khác uy hiếp, hai là không thể khiến Nhan Ninh cảm thấy Tu La tràng này thực sự là một trong những điểm yếu của mình.

"Tiểu Vũ! Tiểu Vũ! Nhiếp Tiểu Vũ!"

Sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên giương gân giương cổ lên gọi.

Cô thư ký nhanh chóng hoang mang chạy vào: "Trần bộ trưởng, cậu không thể gọi điện thoại được sao? Gọi như vậy sẽ doạ chết người đấy."

"Ồ, xin lỗi."

Trong lòng Trần Hán Thăng đang có chuyện, lười đấu võ mồm với cô thư ký nhỏ, thuận miệng nói xin lỗi.

"Xin lỗi là được sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ không biết chuyện gì đã xảy ra, ngay khi đang định ầm ĩ lý luận như thường lệ một phen thì đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của ông chủ, hai hàng lông này cũng đè nén lửa giận nhíu chặt.

Cô thư ký nhỏ đã đi theo Trần Hán Thăng một thời gian dài nên vô cùng quen thuộc với biểu cảm này, đây là dấu hiệu của bộ trưởng Trần trước khi nổi bảo, cho nên không nói một lời

lập tức nhận lỗi: "Xin lỗi là được sao? Cậu vẫn chưa mắng tôi mà?"

"…"

Trần Hán Thăng yên tĩnh một lúc lâu, có lẽ cũng không còn cách nào khác trước cô thư ký quỷ quyệt nhà mình, cuối cùng xua tay nói: "Đơn hàng với bên Ấn Độ, mấy người chị Tĩnh có ý kiến gì?"

"Mấy lãnh đạo cao cấp đều tán thành, đơn hàng này không chỉ có thể kiếm được mấy chục triệu, mà quan trọng hơn vẫn là cơ hội quan trọng để Qủa Xác đánh sâu vào thị trường nước ngoài."

Cô thư ký nhỏ yếu ớt trả lời.

"Ừ."

Trần Hán Thăng xoa xoa cằm, lúc nãy trong điện thoại, Nhan Ninh hình như đang định dùng thị trường Ấn Đồ để làm điều kiện đàm phán, chỉ là bị mình lừa gạt mà thôi.

Nhưng tránh được mùng một chứ không thể tránh được mười lăm, sớm muộn gì Nhan Ninh cũng sẽ nhắc đến một lần nữa, lúc đó mình phải đối phó như thế nào đây?

"Tôi chơi chết Nhan Ninh, chơi chết Nhan Ninh, chơi chết Nhan Ninh…"

Trần Hán Thăng càng nghĩ càng cảm thấy sốt ruột, trong miệng vô thức phả ra hương thơm, cô thư ký nhỏ dựng lỗ tai lên lắng nghe, không biết "Nhan Ninh" lại là vị khán giả may mắn nào đáng để bộ trưởng Trần nhớ thương như vậy.

Người cuối cùng được ông chủ nhà mình "nhớ thương" như vậy chính là Hồng Sĩ Dung, bây giờ cuộc sống của ông ta cũng không tồi, đang dưỡng lão ở nước Anh đấy.

"… Trần bộ trưởng."

Thực ra Nhiếp Tiểu Vũ cũng không muốn cắt ngang, chỉ là cô ấy còn có chuyện quan trọng hơn phải nhắc nhở: "Đã 4h30 rồi, buổi thi của Ấu Sở hôm nay sắp kết thúc rồi, cậu phải đến đó cô ấy."

"Được rồi."

Trần Hán Thăng chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ trước mắt, hắn dự định sau khi lễ Giáng Sinh kết thúc mới suy nghĩ xem nên giải quyết vấn đề của Nhan Ninh như thế nào.

"Qủa táo lớn mà tôi nhờ cô mua đâu rồi?"

Trần Hán Thăng đứng lên hỏi.

Các doanh nghiệp hiện nay cũng rất biết làm ăn buôn bán, trước đêm Bình an mỗi năm, bọn họ đều khắc lên quả táo một dấu "?" hoặc đóng gói bằng một chiếc hộp tinh xảo bên ngoài, đương nhiên giá cả cũng tăng gấp mấy lần.

Cô thư ký nhỏ sớm đã chuẩn bị xong xuôi, xách ra một cái túi lớn, bên trong đựng mấy quả táo đỏ rực thật to.

Cách đóng gói vô cùng "xa hoa", mỗi quả táo đều đi kèm với một chiếc giỏ nhỏ, hoa hoè loè loẹt đến cực điểm.

"Tối nay cô trải qua như thế nào vậy?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Nếu chỉ một mình, chi bằng đi cùng tôi đến ăn lẩu hội họp đi."

Tình cảm giữa hắn và cô thư ký nhỏ vô cùng sâu sắc, nếu không nói đến chuyện công việc, trong mắt Trần Hán Thăng, Nhiếp Tiểu Vũ chính là Trần Lam không có quan hệ huyết thống.

"Tôi không thèm tham gia bữa tụ họp của các cậu đâu."

Không ngờ Nhiếp Tiểu Vũ lại chê bai: "Bản truyền hình "Hoàng tử tennis" mà tôi nhờ người mua ở Nhật Bản vừa mới

được gửi đến, trong một đêm Bình An lãng mạn có tuyết rơi này, tôi chắc chắn sẽ phải trải qua cùng với Echizen Ryoma."

"Được rồi, một cô gái luôn ở trong thế giới giả tưởng chắc chắn sẽ không bao giờ cô đơn."

Trần Hán Thăng giơ tay phải lên hô khẩu hiệu, sau đó vỗ vào đầu cô thư ký nhỏ, tự ôm một túi táo lớn xuống lầu.

Lúc đi ngang qua văn phòng của Khổng ngự tỷ, Trần Hán Thăng phát hiện cô đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào máy tính, có lẽ đối với một quần thể xã hội ở địa vị và tuổi tác này của cô mà nói, có lẽ đã bận rộn đến mức quên mất hôm nay là ngày lễ gì, thậm chí hôm nay là ngày nào.

"Chị Tĩnh."

Trần Hán Thăng lấy ra một giỏ táo nhỏ, mỉm cười đặt đến trên bàn cô ấy: "Giáng Sinh vui vẻ!"

"Đúng là bất ngờ."

Khổng Tĩnh mỉm cười dịu dàng, chỉ vào túi quà trong tay Trần Hán Thăng: "Nếu cho tôi rồi, có phải sẽ thiếu một quả không?"

"Không đâu."

Trần Hán Thăng chớp mắt: "Vốn dĩ cũng chuẩn bị một quả cho chị mà."

"Cảm ơn, tôi sẽ coi đây là thật.

Khổng Tĩnh đặt quả táo lên bàn: "Cũng chúc Trần tổng có một đêm Bình An vui vẻ."

Trần Hán Thăng mỉm cười rời đi, một ngự tỷ trưởng thành như Khổng Tỷ chỉ mang đến cho người khác hai chữ "thoải mái", cho dù là về phương diện công việc hay cuộc sống hàng ngày.

Lúc đi ngang qua nhà máy điện tử Xiaomi, Trân Hán Thăng dừng Porsche trước cửa, gọi điện cho Trương Vệ Vũ ra ngoài.

“Phiền anh đưa nó lên cho Trịnh Quan Đề giúp tôi.”

Trần Hán Thăng lại đưa ra một giỏ táo nhỏ nữa.

Ngày mùng 1 tháng 1 năm 2006, Xiaomi sẽ chính thức mở một cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động, bây giờ có lẽ cô bạn thân Trịnh đang bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, nào có thời gian rảnh rỗi để đón Giáng Sinh.

Động tác của Trương Vệ Vũ vô cùng nhanh chóng, bởi vì Trần Hán Thăng còn chưa đến quán cà phê 1206 thì đã nhận được tin nhắn của cô bạn thân Trịnh.

Trịnh Quan Đề: Chậc chậc, Trần tra nam có tâm.

Trần Hán Thăng: Cần thiết mà, đây là quả táo tôi mua riêng cho cô, độc nhất vô nhị trên toàn thế giới.

Trịnh Quan Đề: Được rồi, tôi sẽ giả vờ như không biết ở trung tâm thương mại Đông Sơn có một cửa hàng trái cây chuyên bán những giỏ quả này.

Trần Hán Thăng: …

Sau khi lái xe đi vào quán cà phê 1206, Trần Hán Thăng cũng không đi xuống, bởi vì Thương Nghiên Nghiên đã dẫn theo Trần Lam đứng trước cửa nghênh đón.

“Đây là táo mua riêng cho cậu, độc nhất vô nhị trên toàn thế giới.”

Trần Hán Thăng lại lấy ra một giỏ táo nhỏ đưa cho Thương Nghiên Nghiên.

“Ồ, thật ư, thật bất ngờ!”

Thương Nghiên Nghiên vui vẻ cầm lấy, chu môi hôn Trần Hán Thăng "mua" một cái.

Đương nhiên đây là chỗ thông minh của Thương Nghiên Nghiên, về phương diện làm ăn buôn bán, cô không thể sánh bằng Trịnh Quan Đề, không thể xinh đẹp bằng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, nhưng cô hiểu người đàn ông này.

Cho dù biết rõ "độc nhất vô nhị trên toàn thế giới" này của Trần Hán Thăng chắc chắn là giả, nhưng biểu cảm của Thương Nghiên Nghiên vẫn rất vui vẻ.

Đối với một người đàn ông như Trần Hán Thăng mà nói, chỉ cần coi mỗi câu nói của hắn trở thành sự thật thì mình sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này, bạn học Nghiên Nghiên hiểu rất rõ chuyện này.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan rất lớn đến việc cô được xác định là "tình nhân", Thương Nghiên Nghiên biết mình không phải là người đối nhân xử thế giỏi, không muốn kết hôn, cũng không muốn sinh con, kiếp này chỉ cần có thể thoải mái thích Trần Hán Thăng là được rồi, cho nên cô không cần Trần Hán Thăng vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Ở đây chắc chắn là nơi hắn cảm thấy thả lỏng nhất, không nên gò bó và áp lực.

"Trưởng công chúa."

Trần Hán Thăng nhìn về phía Trần Lam đang bĩu môi: "Em có muốn về trường thay quần áo trước không, tối nay sẽ đến Tân Nhai Khẩu ăn lẩu."

"Ừm…"

Trần Lam biết đến đi đến Tân Nhai Khẩu là đi tìm chị dâu Tiểu Ngư Nhi, nhưng cô ấy lại nhìn sang Thương Nghiên Nghiên đang trang điểm vô cùng quyến rũ, hơi khó xử nói: "Mặc dù em cũng muốn đi đến Tân Nhai Khẩu chơi, nhưng

nếu vứt bỏ chị Nghiên Nghiên thì cảm thấy không nghĩa khí lắm, anh, anh nói em nên làm gì bây giờ?"

"Em đã nghĩ như vậy rồi."

Trần Hán Thăng cười nói: "Vậy thì ở lại đây đi, cho dù đến Tân Nhai Khẩu, em cũng sẽ cảm thấy hổ hèn, không thể chơi đùa hết mình được đâu."

"Đây…"

Trần Hán Thăng lại lấy ra một giỏ táo nhỏ khác, nhưng lần này là đưa cho em gái: "Đây là táo mua riêng cho em, độc nhất vô nhị trên toàn thế giới."

"Anh."

Trần Lam đùa nghịch quả táo lớn, bất mãn nói: "Anh quá cặn bã rồi đấy, không thể đổi sang câu dỗ dành khác được sao?"

"Vốn dĩ là độc nhất vô nhị mà."

Trần Hán Thăng ngả ngớn huýt sáo một tiếng, quay xe lại đi đón Thẩm Ấu Sở.

…

Địa điểm thi lên thạc sĩ của Thẩm khờ khạo là một ngôi trường trung học ở khu vực Giang Lăng, lái xe đến đó cùng lắm chỉ là 15 phút, còn phải tính toán những tình huống đặc thù phải giảm bớt tốc độ trong thời tiết mưa tuyết.

Bên ngoài trường học tương đối vắng vẻ, không giống như những kỳ thi tuyển sinh cấp ba và thi đại học trước đây, lúc đó phụ huynh đều chờ ở bên ngoài, bây giờ chỉ có lác đác vài bóng người đang đi tới đi lui trên nền tuyết, chắc là đang chờ bạn trai (gái).

"Đinh đinh đinh…"

Năm giờ chiều, tiếng chuông kết thúc môn thi đúng giờ vang lên, các thí sinh lần lượt bước ra khỏi cổng trường, người độc thân thì lặng lẽ bắt giao thông công cộng, có một số người lao đến ôm lấy người yêu phàn nàn độ khó của đề thi.

Trần Hán Thăng chỉ lấy ra một quả táo, sau đó giấu túi ở phía sau cốp xe.

Chẳng bao lâu sau, Thẩm Ấu Sở đã đi ra ngoài, cô tương đối bắt mắt, một là dáng người cao gầy, hai là chiếc túi xách nhỏ màu trắng trên vai, dùng suốt mấy năm cũng không nỡ đổi mới.

Cô cũng đã phát hiện ra Trần Hán Thăng, bước chân nhanh hơn.

"Cảm thấy thế nào?"

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Ngày mai sau khi thi xong, giám đốc Thẩm chính là nghiên cứu sinh đúng không?"

"Còn, còn phải thi vòng hai nữa."

Thẩm Ấu Sở nhìn thấy Trần Hán Thăng, trong lòng cô vô cùng vui vẻ, đồng thời lại đau lòng: "Anh đã đợi bao lâu rồi?"

"Suốt cả chiều không rời đi."

Trần Hán Thăng ôm mặt Thẩm Ấu Sở, nói một cách thâm tình: "Lúc em đang thi ở bên trong, anh phải chờ ở bên ngoài, như vậy mới có thể yên tâm được."

"Vậy ngày mai anh ở nhà ngủ đi."

Thẩm khờ khạo tin là thật, nhẹ nhàng phủi những bông tuyết trên vai Trần Hán Thăng trước, sau đó dùng lòng bàn tay ấm áp áp vào tai Trần Hán Thăng.

"Không ngủ, ở bên cạnh em mới là chức trách của bạn trai."

Trần Hán Thăng lại lấy ra một quả táo nhỏ: “Đêm Bình An vui vẻ, đây là táo mua riêng cho em, độc nhất vô nhị trên toàn thế giới.”

“Cảm ơn…”

Thẩm khờ khạo ôm quả táo lớn, ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng, đôi mắt đào hoa loé lên sự ngại ngùng và cảm động.

“Có gì đâu, chúng ta về nhà thôi.”

Trần Hán Thăng ôm Thẩm Ấu Sở lên xe, vừa khởi động chân ga vừa nói: “Thực ra, đêm nay anh rất muốn ra ngoài ăn cơm cùng với em, nhưng ngày mai em còn phải thi, cho nên chờ em thi xong chúng ta sẽ cùng đón Giáng Sinh nhé, cũng coi như là chúc mừng.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu, lý do này vô cùng hợp tình hợp lý, không có bất cứ sơ hở nào.

Chương 754: Chỉ trong khoảnh khắc, trời đất quay cuồng.

Lúc Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở về nhà đã là hơn 5 giờ, Tiểu Ngư Nhi có thể gọi điện thoại đến đây bất cứ lúc nào, nhưng trên mặt Trần Hán Thăng vẫn không lo lắng chút nào, giống như bình thường, không hề hoang mang đi cùng với Thẩm Ấu Sở lên lầu.

Tra nam mà, hành động cợt nhả mới là thủ đoạn giải quyết vấn đề, tố chất tâm lý mới là điểm mấu chốt đối mặt với vấn đề.

"Tiểu Hồ, đêm Bình An vui vẻ!"

Trần Hán Thăng nhìn thấy Hồ Lâm Ngữ đến mở cửa, lập tức lấy từ trong túi áo khoác ra một thứ gì đó, giống như có bảo bối vậy.

"Không thể nào, đây là lần đầu tiên tôi nhận được quà Giáng Sinh từ một người khác phái đấy, Trần Hán Thăng, cậu đã làm chuyện của một con người…"

Mặc dù bản thân bí thư Hồ cũng đã có một niềm vui Giáng Sinh bất ngờ, chờ Trần Hán Thăng lấy từ trong túi áo ra, cuối cùng hắn cũng "khó khăn" móc ra một chiếc bật lửa.

"Có chuyện gì vậy?"

Điều quan trọng nhất là Trần Hán Thăng còn bày ra vẻ mặt ngây thơ: "Tiểu Hồ, cậu đang mong chờ tôi tặng táo cho cậu sao?"

“Cậu đúng là một kẻ đê tiện!”

Hồ Lâm Ngữ trợn mắt trắng, đánh mạnh vào người Trần Hán Thăng một cái: “Nếu không có ý định tặng quà, cậu cố ý lục lọi ở đó làm gì?”

“Tớ tìm bật lửa cũng sai sao?”

Trần Hán Thăng cười hì hì bế Thẩm Ninh Ninh lên: “Da mặt của Hồ Lâm Ngữ thật dày, A Ninh, em tuyệt đối không nên học theo chị ấy.”

Cánh tay nhỏ nhắn của A Ninh ôm lấy Trần Hán Thăng, tựa cằm trên vai anh trai, cô bé đã quen với việc anh trai và chị Lâm Ngữ đấu đá lẫn nhau rồi.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Ấu Sở lấy quả táo đêm Bình An từ trong phòng ngủ ra, lúc này mới xoa dịu được Hồ Lâm Ngữ đang tức giận.

Hoá ra Thẩm khờ khạo sớm đã có sự chuẩn bị, phản ứng của mọi người cũng khác nhau.

Trần Hán Thăng vô cùng bất mãn: “Thẩm Ấu Sở, anh chỉ tặng táo cho một mình em, em lại tặng cho tất cả mọi người, hành động này rất có xu hướng của một tra nữ.”

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở sửng sốt, khờ khạo nói: “Nhưng người nào cũng phải bình an mà.”

“Ấu Sở, cậu đừng quan tâm đến cậu ta.”

Bí thư Hồ ở bên cạnh nhận lấy quả táo, còn ai oán thở dài một hơi: “Tớ lớn đến chừng này rồi, năm nào cũng chỉ có Ấu Sở nhớ rõ sinh nhật của tớ, chỉ có Ấu Sở đan áo cho tớ, cũng chỉ có Ấu Sở sẽ tặng quà Giáng Sinh cho tớ.”

Đông Nhi vô cùng cảm kích, ngoại trừ táo ra, Thẩm Ấu Sở còn đặc biệt mua cho cô ấy một bộ quần áo mới, bởi vì Đông Nhi đã ở đây một năm rồi.

Vào khoảng thời gian này năm ngoái, Đông Nhi thông qua khảo nghiệm của Trần Hán Thăng thuận lợi được ở lại, đó chắc chắn là sự may mắn của cô, bởi vì Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở không hề coi Đông Nhi trở thành người giúp việc.

Ngoại trừ nấu cơm ra, thời gian còn lại cô ấy sẽ ngồi coi hoạt hình cùng với A Ninh, tính toán sổ sách cùng với Hồ Lâm Ngữ, thỉnh thoảng sẽ đi dạo phố cùng với Tiểu Kim, đôi lúc Vương Tử Bác đến đây tìm Trần Hán Thăng, ngoại trừ mua đồ ăn vặt cho A Ninh ra, còn sẽ mua thêm cho Đông Nhi một phần.

Thẩm Ninh Ninh đáng yêu nhất, cô bé ôm một quả táo lớn cười ha ha ở trong lồng ngực Trần Hán Thăng.

Lúc này, Thẩm Ấu Sở vừa nhận điện thoại, hoá ra là Mạc Kha đang chuẩn bị đưa canh đã nấu đến đây, khoảng thời gian này ngày nào bà cũng làm như vậy.

“Ôi trời, anh phải trở về nhà máy đây.”

Trần Hán Thăng tìm thấy một lý do thích hợp: “Anh cảm thấy hơi ngấy với những món ăn do mẹ hai Mạc nấu, nhưng không uống thì không tốt lắm, đúng lúc công ty vẫn còn có một số công việc chưa được giải quyết, anh đi về trước đây.”

Bởi vì hành động của Trần Hán Thăng vô cùng tự nhiên, không hề biểu hiện sau khi đưa Thẩm Ấu Sở về nhà, mình phải vội vàng chạy ra ngoài, cho nên mọi người đều không nghi ngờ.

Đặc biệt trước khi rời đi, hắn còn dặn dò Thẩm Ấu Sở cứ yên tâm ôn tập, ngày mai hắn sẽ đến đây đón cô đi đến địa

điểm thi.

“Trần Hán Thăng, chờ một chút.”

Trần Hán Thăng đã bước chân ra khỏi cửa nửa bước, đang định chạy về phía Tân Nhai Khẩu thì sau lưng lại vang lên tiếng hét của Hồ Lâm Ngữ.

“Tiểu Hồ, cmn.”

Trần Hán Thăng nhắm mắt lại, thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Khoảnh khắc này thực sự giống như cốt truyện trong bộ phim điệp viên, đồng chí Trần Hán Thăng- Một nhân viên đảng công tác ngầm anh dũng đang diễn xuất một phen, lúc đã nhận được thông tin tình báo nghiêm trọng, đang định rời đi thì luôn có một tên đặc vụ chó chết cắt ngang.

“Có chuyện gì vậy?”

Lúc Trần Hán Thăng xoay người lại, biểu cảm của hắn đã khôi phục lại bình thường, còn mang theo một chút nghi hoặc hỏi.

“Chiều nay Samsung đã tìm đến tận nhà rồi.”

Hồ Lâm Ngữ cảnh cáo nói: “Cậu đánh nhau với người khác ở bên ngoài, đừng mang nguy hiểm về nhà.”

“Nhan Ninh khốn khiếp, sớm muộn gì ông đây cũng sẽ tìm được nhà cô ta!”

Nhắc đến chuyện này, Trần Hán Thăng cũng không qua loa có lẹ: “Sang năm chuẩn bị chuyển nhà đi, tớ định mua một căn biệt thự ở trong nội thành, hệ thống an ninh ở khu dân cư cao cấp càng an toàn hơn nữa, A Ninh cũng có thể tìm một trường tiểu học ở trung tâm thành phố đi học.”

“Như vậy cũng được.”

Hồ Lâm Ngữ gật đầu, nếu Trần Hán Thăng đã có biện pháp đối phó, cô ấy cũng không còn lo lắng nhiều nữa, ngược lại khi nhìn thấy Trần Hán Thăng hút thuốc ra, cô ấy bị doạ đến mức lập tức đóng cửa lại: "Đừng để chúng tôi phải hít khói thuốc."

Cứ thế dưới sự giúp đỡ cả các đạo cụ và dụng cụ diễn xuất, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng thuận lợi chạy đến trung tâm thương mại quốc tế.

Bây giờ đã là năm rưỡi, trong lúc đang lái xe, Trần Hán Thăng chủ động gọi điện cho Tiêu Dung Ngư.

"A lô, Tiểu Ngư Nhi…"

Trần Hán Thăng vô cùng ảo não nói: "Hôm nay tuyết rơi dày đặc, đường đi hơi tắc, có lẽ anh sẽ đến muộn một chút."

"Không sao cả."

Tiêu Dung Ngư lo bạn trai sẽ lái xe với tốc độ cao: "Chúng em sẽ chờ mà, anh cứ từ từ đến, Tử Bác cũng chưa đến đâu."

"Ừ, các em chơi đánh bài trước đi."

Trần Hán Thăng cúp máy, nhanh chóng gọi điện thoại cho Vương Tử Bác: "Thằng ngốc, mày đang ở đây vậy?"

"Mày mới là ngốc ấy!"

Vương Tử Bác đáp trả một câu, sau đó nói: "Tao đã đến dưới trung tâm thương mại quốc tế rồi."

"Vậy mày khoan hẳn lên."

Trần Hán Thăng nói: "Đứng dưới đó chờ tao, tao đón Thẩm Ấu Sở hơi muộn một chút, bây giờ đang vội chạy đến đó."

"Mày cứ từ từ chạy đến không được sao?"

Vương Tử Bác hậm hực nói: “Sao tao lại phải chờ mày, mày không phải không thể tìm thấy đường.”

“Ôi trời, có người đến trễ cùng tao, tao mới không gấp gáp.”

Trần Hán Thăng không đâu vào đâu khuyên nhủ: “Nếu tao là người cuối cùng đi đến, chắc chắn phải nhấn ga tăng tốc, bây giờ mặt đường đang rất trơn, nếu xảy ra tai nạn thì phải làm sao?”

“Nếu tai nạn xe cộ rất nghiêm trọng.”

Trần Hán Thăng tiếp tục dồn ép: “Tao chắc chắn sẽ phải gửi tin nhắn với người trong nhà, nếu vô tình nhìn thấy Biên Thi Thi, nhất định phải nói chuyện mày và Hoàng Tuệ đã từng lên giường cho Biên Thi Thi biết, lúc đó đầu óc tao đang mơ hồ, cái gì cũng dám nói…”

“Con choá này!”

Vương Tử Bác rầu rĩ cắt ngang: “Con mẹ nhà mày lại muốn uy hiếp tao, ông đây là công cụ của mày sao?”

“Đừng hình dung bản thân như vậy chứ?”

Trần Hán Thăng cợt nhã nói: “Bây giờ mày là Vương tổng tiếng tăm lừng lẫy, công chúa chưa chắc đã thích hoàng tử, nhưng chắc chắn sẽ thích Vương tổng.”

“Được rồi, đừng vuốt mông ngựa nữa, ông đây sẽ chờ mày, mày đừng lái nhanh đấy.”

Trước khi cúp máy, Vương Tử Bác vẫn nhắc nhở ông bạn thân một câu.

Tử Bác là một người thành thật, nếu thực sự đã đồng ý sẽ đợi Trần Hán Thăng thì sẽ không lên trước, cậu ấy đi dạo một vòng dưới lầu trung tâm thương mại quốc tế, cuối cùng đi vào trong KFC, vừa lướt tin tức vừa chờ Trần Hán Thăng.

Nhưng lướt được một lúc, Vương Tử Bác cảm thấy hình như có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, cậu ấy không nhịn được nhìn lướt qua một vòng, nhưng xung quanh đều là khách hàng đang ần ĩ náo nhiệt, cũng không có gì đặc biệt cả.

"Mình cũng không phải là Tiểu Trần, ai sẽ chú ý đến mình chứ."

Chờ đến khi Vương Tử Bác cúi đầu xuống, một người nào đó trong nhà hàng với từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp, đúng là Hoàng Tuệ.

Sau khi nhận được tiền và trở về từ ngoại thành khu vực Giang Lăng, Hoàng Tuệ vẫn luôn do dự có nên giả mạo nhân viên của Samsung và vạch trần hành động bắt cá hai tay của Trần Hán Thăng để xả giận cho mình không?

Nếu thực sự bị lật tẩy, giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, nên chọn bên nào hơn?

Sau khi cân nhắc, hình như Tiêu Dung Ngư càng thích hợp hơn, bởi vì trong tình huống mình không thể lộ mặt, chỉ có thể gọi điện thoại, Hoàng Tuệ không biết thông tin liên lạc của Thẩm Ấu Sở, trong khi bởi vì công ty luật, điện thoại bàn của bọn họ được công khai rộng rãi.

Cho nên Hoàng Tuệ lại đi đến khu vực xung quanh công ty luật, đương nhiên cô ta vẫn chưa hạ quyết tâm.

"Sao Tử Bác lại đến đây?"

Hoàng Tuệ hơi khó hiểu, nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy bình thường, công ty luật nằm ngay trên lầu, Vương Tử Bác ở đây cũng không có gì bất ngờ.

"Đây là người đàn ông đối xử thật lòng với mình nhất trong số tất cả đàn ông."

Hoàng Tuệ nghĩ đến việc mình sắp rời khỏi Kiến Nghiệp, cô ta đột nhiên muốn nói vài câu với Vương Tử Bác, trầm ngâm nhìn điện thoại di động một lúc lâu, lúc gọi điện thoại cho Vương Tử Bác, trong lòng cô ta vẫn đang suy nghĩ xem nên nói gì mới không xấu hổ, nhưng…

"Số máy quý khách vừa gọi hiện đang trong một cuộc trò chuyện khác, xin vui lòng gọi lại sau."

Hoàng Tuệ gọi lần đầu tiên, thế mà lại là âm thanh thông báo đó.

Hoàng Tuệ nhíu mày gọi lại một lần nữa, vẫn là : "Số máy quý khách vừa gọi hiện đang trong một cuộc trò chuyện khác, xin vui lòng gọi lại sau."

Nhưng rõ ràng Vương Tử Bác đang nhàn nhã lướt web mà, Hoàng Tuệ đột nhiên hiểu rõ điều gì đó.

"Mình đã bị Vương Tử Bác chặn rồi."

"Không cho mượn tiền thì thôi đi, mình cũng không trách cậu ta, chặn làm gì chứ?"

"Trên đời này chẳng có ai tốt đẹp cả, đều đáng chết!"

Chương 755: Ngày 24 tháng 12 hạnh phúc tốt đẹp (1)

Người phụ nữ Hoàng Tuệ này có đặc điểm là tầm nhìn hạn hẹp, thích hư vinh, lòng ghen tuông mãnh liệt, theo đuổi hàng hiệu một cách mù quáng, chỉ muốn nhận không muốn cho, đùa bỡn tình cảm chân thành của người khác…

Trần Hán Thăng sớm đã nhìn thấy cô ta, cho nên chưa từng cho cô ta sắc mặt tốt.

Đương nhiên Hoàng Tuệ cũng rất sợ một đại lưu mạnh giống như Trần Hán Thăng, cho dù hận đến ngứa răng, nhưng ngoài mặt vẫn không dám trêu chọc, cho dù cô ta có được năng lực và động cơ để công khai "uy hiếp" Trần Hán Thăng đi chăng nữa, ngay lập tức có thể khiến Trần Hán Thăng đang "xuân phong đắc ý" rơi vào trong rắc rối lớn.

Nhưng Hoàng Tuệ vẫn còn đang do dự một chút, rốt cuộc là nên trực tiếp cầm tiền chạy lấy người, hay là trong khi rời khỏi nơi này, che giấu thân phận nói rõ chân tướng sự thật cho Tiêu Dung Ngư.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không biết đến tình huống này, hắn đã từng nghĩ đến rất nhiều khả năng dẫn đến Tu La tràng xảy ra, Cộng đồng Qủa Xác là một phương diện, bây giờ lại bổ sung thêm Samsung, Hoàng Tuệ hoàn toàn không lọt vào trong mắt hắn.

"Bây giờ, ngay cả Vương Tử Bác cũng coi thường mình."

Hoàng Tuệ nhìn chằm chằm vào bóng lưng đã từng là lốp xe dự phòng của mình, sắc mặt thâm trầm.

Cô ta có thể chịu được một kẻ có tiền như Trần Hán Thăng khinh bỉ, nhưng hành động Vương Tử Bác "chặn số điện thoại" đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của Hoàng Tuệ, đây là chàng trai đã từng khóc lóc van xin mình đừng rời khỏi cậu ấy.

Vương Tử Bác không hề phát hiện, vẫn đang vui vẻ xem tin tức liên quan đến thế vận hội Olympic.

Năm 2001, vào đêm Trung Quốc thành công đăng cai thế vận hội Olympic, một tiết tự học buổi tối ở một trường trung học số 1 nào đó ở Cảng Thành lập tức sôi trào, ngay cả Trần Hán Thăng cũng chạy về từ quán nét, đi theo tất cả các bạn học đến sân thể dục gào rống, Vương Tử Bác thành thật ở trong sân thể dục vừa hát quốc ca vừa khóc lóc một cách không kiêng nể.

Mấy năm trở lại đây, Vương Tử Bác vẫn thích xem tin tức về thế vận hội Olympic, cậu ấy cảm thấy đây là một trong những biểu tượng sức mạnh của đất nước, trong lòng dâng lên một cảm giác tự hào.

"Vào năm 2008, mình nhất định phải đến Bắc Kinh xem thế vận hội Olympic."

Vương Tử Bác lặng lẽ suy nghĩ.

Khoảng chừng sáu giờ tối, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng đã gọi điện thoại đến, chứng tỏ hắn đã đến trung tâm thương mại quốc tế.

"Mày đang ở đây?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Tại sao lại không quỳ dưới bãi đậu xe cung nghinh thánh giá?"

"Quỳ cái đầu mày!"

Vương Tử Bác mắng một tiếng: "Tao đang ở trong KFC, bây giờ đi ra ngoài ngay đây."

Mặc dù mắng như vậy nhưng Vương Tử Bác vẫn cảm thấy rất vui khi nhìn thấy cậu bạn nối khố, còn thân thiết ôm lấy bả vai Trần Hán Thăng giống như khi còn nhỏ: "Mau lên đi, mọi người vẫn đang chờ đấy."

"Bây giờ còn lên cái rắm gì nữa."

Trần Hán Thăng không thích đi nhiều thêm một chuyến: "Bây giờ mày gọi điện thoại thúc giục bọn họ xuống dưới, nói hai bọn mình đã chờ dưới lầu lâu lắm rồi, đúng là chỉ mong đám người này có thể đúng giờ hơn một chút."

"…"

Đó đều là những hành động của những người bạn thân với nhau, Vương Tử Bác cũng không cảm thấy kỳ lạ, cậu ấy sờ đầu: "Tiểu Trần, tại sao mày không gọi điện thoại?"

"Không thể gọi."

Trần Hán Thăng cợt nhã nói: "Tao mắc một căn bệnh hiểm nghèo, nếu gọi điện thoại vào đêm Bình An thì tao sẽ chết, mày cũng mắc căn bệnh này sao? Nếu vậy thì chúng ta là bạn chung giường bệnh rồi."

Vương Tử Bác không còn cách nào khác, trước kia cậu ấy đã quen với việc bị Trần Hán Thăng "bắt nạt", chỉ có thể lẩm bẩm cầm điện thoại gọi đi.

Quả nhiên, sau khi bắt máy, Biên Thi Thi lập tức mắng bạn trai một trận xối xả, Vương Tử Bác chỉ có thể vừa vặn mông vừa xin lỗi.

Sau khi cúp máy, Vương Tử Bác muốn đá Trần Hán Thăng: "Thứ chó má nhà mày, lúc nào cũng thích để tao đội nồi."

“Anh Bác bớt giận.”

Trần Hán Thăng lập tức đưa một điếu thuốc đến, còn đích thân châm thuốc, hai người thản nhiên ngồi xổm xuống bậc thang, nhìn tuyết lớn bay đầy trời tán gẫu về những chuyện nhàm chán, có lẽ đây chính là cậu bạn nối khố nhiều năm chăng.

…

Chẳng bao lâu sau, những người bạn ở trên công ty luật đều đã đi xuống, số lượng người thực sự không ít, ngoại trừ bốn đoá hoa vàng ra, còn có hai bạn cùng phòng là cẩu độc thân của Tiêu Dung Ngư, các cô ấy đã từng đến Cảng Thành chúc mừng sinh nhật Tiêu Dung Ngư, cho nên vô cùng quen thuộc với Trần Hán Thăng, thỉnh thoảng cũng sẽ đi theo ăn chùa uống chùa.

Ngoài ra còn có một số sư huynh sư tỷ trong giới pháp luật như Trang Cát Tân, Tiêu Thuận Minh và Lý Phi, năm sau nếu công ty luật Dung Thăng muốn mở rộng quy mô thì những sinh viên cao học ngành luật này có lẽ sẽ được thu hút vào.

Mọi người vừa mới gặp nhau đã chơi đùa vô cùng náo nhiệt, hôm nay là đêm Bình An, lại là bữa tiệc tụ tập của bạn bè, cộng thêm trận tuyết lớn lãng mạn này, những người trẻ tuổi đều vô cùng hào hứng, thỉnh thoảng vang lên từng đợt nói cười vui vẻ.

Cuối cùng vẫn là Cao Văn cảm thấy đứng ở trước cửa KFC khoác lác thế này thực sự nhìn rất ngốc, tại sao lại không vào trong phòng riêng trong nhà hàng lẩu ấm áp chứ?

Sau khi nhận được sự nhắc nhở, mọi người mới phản ứng lại, cũng may Cao Văn và Dịch Na đều đã mua xe, cộng thêm chiếc Porsche của Trần Hán Thăng, 11 người toàn hoàn nhét đủ.

“Để tao lái nhé?”

Vương Tử Bác chỉ vào tay lái, cậu ta vừa mới nhận được bằng lái, đang háo hức muốn tập lái.

“Được không vậy?”

Trần Hán Thăng hơi nghi ngờ đưa chìa khoá.

“Vậy mày ngồi ở ghế phụ đi.”

Dù sao cũng là trong thời tiết mưa gió, Vương Tử Bác vẫn có chút không tự tin, cần Trần Hán Thăng ngồi trên ghế phụ chỉ dạy một chút.

“Vương Tử Bác nhà cậu là một kẻ dối trá, muốn lái xe để tỏ vẻ cool ngầu.”

Trần Hán Thăng quay đầu lại nói với Biên Thi Thi: “Lúc trước khi cậu ta cảm thấy sự chênh lệch giàu nghèo rõ ràng nhất, sau khi đi dạo xong trung tâm thương mại chuẩn bị về nhà, hầu hết mọi người ở trong thang máy đều bấm xuống tầng -1 để đến bãi đậu xe, chỉ có mình cậu ta bấm tầng hầm.

“Đâu phải dối trá.”

Vương Tử Bác bất mãn nói: “Vốn dĩ sẽ có loại cảm giác đó mà, Tiểu Trần, chẳng phải mày cũng như vậy sao? Lúc còn học cấp ba tiền tiêu vặt không đủ, lần nào đi siêu thị cũng thanh toán bằng hai hình thức tiền mặt và quẹt thẻ, mày nói đây là phương thức thanh toán mất mặt nhất.”

Trần Hán Thăng: “Nếu nói như vậy, việc lúc trước mày lấy bìa carton trong nhà đi bán thì sao?

Vương Tử Bác: “Rõ ràng là mày lừa tao trộm đi mà, mày nói với tao rằng mày sẽ làm một mô hình máy bay, kết quả lại bán lấy năm đồng để đi mua kem, làm hại tao về nhà còn bị đánh một trận.”

Trần Hán Thăng: “Số kem đó mày cũng ăn mà, bị đánh một trận thì có làm sao?”

…

“Ha ha ha”

Nghe thấy Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác vạch trần điểm yếu của nhau, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi ngồi ở hàng ghế sau không nhịn được ôm bụng cười lớn, hoá ra hai người đàn ông trưởng thành bên nhau lại thú vị như vậy.

Nhưng sau khi ba chiếc xe hơi kia chậm rãi rời khỏi toà nhà trung tâm thương mại quốc tế, cảnh tượng vui vẻ của đám người đều đã bị Hoàng Tuệ đứng cách một lớp kính thu hết vào trong mắt.

“Tốt đẹp quá nhỉ, vừa có người yêu vừa có bạn bè, cuộc sống của Trần Hán Thăng luôn vui vẻ như vậy.”

Ngay cả Vương Tử Bác cũng có thể lái siêu xe, bây giờ cậu ta giỏi lắm rồi, nhưng bản thân cậu ấy lại không muốn giúp đỡ cho mình vay tiền trong những lúc nguy nan.

“Hôm nay là đêm Bình An, nhưng mình chỉ có thể ở đây ăn đồ ăn nhanh một mình.”

“Tại sao chứ? Thế giới này không hề công bằng!”

Hoàng Tuệ nghiến răng nghiến lợi, bóp chặt chai coca nhựa khiến nó phát ra tiếng “rột roạt”.

Nếu là vừa nãy, Hoàng Tuệ vẫn chưa hoàn toàn hạ quyết tâm, nhưng sau khi nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của “kẻ thù và bạn trai cũ” cảm xúc không cam lòng của Hoàng Tuệ đột nhiên trở nên điên cuồng.

Một lúc lâu sau, cô ta cầm chai coca lên hung ác uống một hớp lớn, sau đó “cạch” một tiếng đặt mạnh lên bàn, cầm chiếc túi xách nhỏ lên không chút do dự đẩy cửa ra ngoài.

Trận tuyết này hình như càng lúc càng lớn.

Địa điểm liên hoan đêm nay của đám người Trần Hán Thăng nằm ở "Nhà hàng lẩu thịt dê Tổng Tham", đây là một địa điểm tương đối nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, nghe nói là do đầu bếp làm trong tổng tham mưu quân khu chuyển nghề ra ngoài thành lập.

Ăn lẩu lúc này thực sự rất có tính nghệ thuật, bên ngoài là tuyết rơi trắng xoá, trong phòng riêng là nồi lẩu nóng hầm hập bốc khói nghi ngút, nhìn nguyên liệu đang quay cuồng trong lồng lẩu sôi sùng sục, trong lòng mọi người đều trào dâng một dòng nước ấm.

Nhóm sinh viên đến từ các trường đại học trọng điểm 985 và 211, còn có hội trưởng hội học sinh của một trường hạng hai nào đó, cứ thế tổ chức ăn uống linh đình trong một ngày như thế này, cho dù mọi người đều không uống rượu, nhưng gò má ai nấy đều bị hun đến đỏ bừng.

Thỉnh thoảng Tiểu Ngư Nhi lại nắm lấy cổ tay Trần Hán Thăng, trên má lúm đồng tiền ẩn chứa sự dựa dẫm ngọt ngào.

"Đinh đi đang đang…"

Ngay khi Trần Hán Thăng đang không ngừng khoác lác thì tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, hoá ra là Nhan Ninh của Samsung lại gọi đến đây.

Có lẽ cô ta cảm thấy mình chưa thể hiện tốt trong cuộc gọi chiều nay, cho nên chủ động liên lạc với Trần Hán Thăng.

"Trần tổng, bây giờ ngài có tiện không?"

Nhan Ninh vẫn rất lịch sự.

"Tôi đã tiện mà, vừa mới đi WC xong."

Trần Hán Thăng cà lơ phất phơ trả lời.

“Ha ha…”

Nhan Ninh ở đầu dây bên kia sửng sốt một chút, sau đó mới nhận ra rằng “tiện” ở đây cũng có nghĩa là đi “wc”.

“Chỉ đùa một chút thôi.”

Cuối cùng vẫn là Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Tôi đang ăn cơm với bạn gái, bà chủ Nhan có chỉ thị gì không?”

“Không có, Trần tổng quá nghiêm trọng rồi.”

Nhan Ninh vội vàng nói: “Tôi chỉ muốn hẹn anh một thời gian nào đó để thăm hỏi, nếu anh đang ăn cơm, vậy không quấy rầy nữa, đêm Bình An vui vẻ.”

“Ừ, cảm ơn.”

Trần Hán Thăng “bíp” một tiếng rồi cúp máy, nhưng trong quá trình này, Nhan Ninh vẫn có thể nghe thấy cô gái bên cạnh hỏi: “Tiểu Trần, điện thoại của ai vậy?”

“Tiểu Trần.”

Nhan Ninh mỉm cười, một tỷ phú như Trần Hán Thăng lại bị gọi là “Tiểu Trần”, cách xưng hô đáng yêu như vậy, cũng không biết là bạn gái nào của Trần tổng gọi.

Chương 756: Ngày 24 tháng 12 hạnh phúc tốt đẹp (2)

“Cáo chúc tết gà, chẳng có ý tốt gì cả.”

Trần Hán Thăng phỉ nhổ cất điện thoại di động, nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi ở bên cạnh nghiêng đầu, bím tóc đuôi ngựa nghịch ngợm rũ xuống trên vai, đang chờ câu trả lời của mình.

“Chính là nhân viên của Samsung đã tìm em.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Cô ta chó má thật, lại gọi điện thoại cho ông đây vào đêm Bình An, hừ hừ!”

“Chẳng phải đã bảo anh đừng mắng chửi người khác rồi sao? Em thấy cô ấy rất có tố chất.”

Tiêu Dung Ngư lấy danh thiếp của Nhan Ninh từ trong túi xách: “Đây là danh thiếp cô ấy để lại.”

“Ừ, để anh xem nào…”

Trần Hán Thăng đang định nói “anh đã xem rồi”, nhưng nghĩ lại mình đã xem ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, nên giả vờ mất kiên nhẫn nói: “Anh vừa nhìn thấy cô ta đã muốn nôn, lười quan tâm, chúng ta tiếp tục nhúng thịt dê đi.”

Sau khi dỗ dành xong Tiểu Ngư Nhi quay trở về bữa tiệc, Trần Hán Thăng bưng trà quả trái cây đặc biệt của nhà hàng lẩu lên, vừa chậm rãi nhấp một ngụm vừa suy nghĩ cách đối phó với Nhan Ninh.

“Mình phải dạy dỗ cô ta nên đối xử với Qủa Xác như thế nào mới được.”

Ánh mắt Trần Hán Thăng trở nên thâm thuý và tàn nhẫn, Samsung có một trung tâm nghiên cứu và phát minh bảy tầng ở Kiến Nghiệp, toạ lạc tại đường An Đức Môn, Vũ Hoa Thai, có lẽ Nhan Ninh đang làm việc ở đó.

"Tiểu Trần, anh chụp cho chúng em một bức ảnh đi."

Tiêu Dung Ngư đột nhiên đẩy bạn trai ra, hoá ra các cô gái đều đang trò chuyện vui vẻ, tất cả đều cảm thấy nên chụp một bức ảnh làm kỷ niệm.

Nói đến cũng thật kỳ quái, lúc nãy bọn họ nói đến những chủ đề học tập "luận văn khoa học, cao học, lựa chọn giáo sư hướng dẫn" gì đó, hoàn toàn không ai nhớ đến Trần Hán Thăng, bây giờ đến lượt những chuyện giải trí như "chụp ảnh, chọn góc độ, điều chỉnh ánh sáng", mọi người đều không hẹn mà cùng cảm thấy có lẽ Trần Hán Thăng sẽ am hiểu.

Bữa lẩu này kéo dài đến hơn 8 giờ, nhóm người lại kéo nhau đi đến KTV ca hát, cảm xúc của mọi người đều tăng vọt, ngay cả Vương Tử Bác cũng bị cưỡng ép đẩy lên, vừa lắc mông vừa ngâm nga ca phúc "Đồng thoại" của Quang Lương.

Nếu đứng ở góc độ "Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi", đương nhiên đó là ca khúc hay nhất trong mắt Biên Thi Thi, nếu đánh giá một cách công bằng, sư tỷ Dịch Na thực sự rất có thiên phú về ca hát, cô ấy còn đặc biệt chọn một ca khúc yêu cầu độ khó rất cao của Lâm Ức Liên và Vương Phi, bắt chước rất giống.

"Có lẽ sau này cô ấy chính là trùm của văn phòng luật Dung Thăng."

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ.

Vóc dáng của Dịch Na không cao, nhưng dáng người lồi lõm vừa quyến rũ vừa nóng bỏng, thường xuyên đeo một bộ kính đen, giọng hát vô cùng dễ nghe, hơn nữa cô ta cũng chỉ

mới 27 tuổi, rõ ràng đây là phương hướng phát triển của một "Ngự tỷ".

"Tiểu Trần à, tại sao anh lại nhìn chằm chằm vào sư tỷ Dịch Na vậy?"

Tiêu Dung Ngư lặng lẽ ghé sát vào người Trần Hán Thăng, lúc nói chuyện, hai hàm răng cũng chạm vào vành tai của Trần Hán Thăng, giống như muốn cắn vào đôi mắt không thành thật của người đàn ông này.

"Anh đâu có nhìn chằm chằm, cô ấy cũng không xinh đẹp bằng em."

Trần Hán Thăng cười hì hì, trở tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiêu Dung Ngư, bản thân cũng nhỏ giọng nói: "Tối nay em đừng trở về ký túc xá."

"Anh muốn làm gì?"

Tiêu Dung Ngư bỗng nghiêng đầu, cảnh giác nhìn Trần Hán Thăng.

"Sao em lại phản ứng lớn như vậy?"

Hai tay Trần Hán Thăng dùng chút sức lực, ôm chặt Tiểu Ngư Nhi hơn nữa: "Trong một ngày lãng mạn như thế này, không nên trải qua cùng nhau sao?"

"Lãng mạn thì lãng mạn, nhưng…"

Tiểu Ngư Nhi đột nhiên hơi đỏ mặt.

"Nói thật, anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi."

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt không đứng đắn.

"Ai tin chứ?"

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng nhéo vào mu bàn tay bạn trai một cái.

Đây là lý do mà Trần Hán Thăng đã dùng để lừa gạt Tiêu Dung Ngư đi khách sạn vào năm hai đại học, mặc dù lúc ấy không thành công, nhưng quay đi quay lại, mấy ngày trước vẫn để Trần Hán Thăng thành công.

"Đi thôi, chúng ta đã có quan hệ thế này rồi."

Trần Hán Thăng rèn sắt thì còn nóng nói: "Anh đã đặt khách sạn rồi, Sheraton năm sao, phòng tổng thống có giá hơn 3000 tệ một đêm đấy."

"Ai bảo anh đặt chứ?"

Tiêu Dung Ngư hoảng sợ, tên đầu heo này vô cùng lười biếng ở những phương diện khác, nhưng trong chuyện này lại vô cùng tích cực.

"Dù sao anh cũng đã đặt rồi, em cầm chứng minh thư đi chứ?"

Trần Hán Thăng lại hỏi.

"Không!"

Tiêu Dung Ngư tức giận xoay người lại, Trần Hán Thăng mỉm cười hiểu rõ trong lòng, rõ ràng là cô có mang chứng minh thư.

"Những gì con gái nói đều phải nghe" có lẽ là một câu nói chí lý, nhưng nhất định phải phân rõ trường hợp, phân rõ mối quan hệ và phân rõ ngữ cảnh, nếu Tiểu Ngư Nhi không mang theo chứng minh thư, khi nghe nói Trần Hán Thăng đã đặt phòng, cô ấy chắc chắn sẽ không biểu hiện như thế này, có lẽ sẽ nghiêm túc nói với bạn trai rằng mình đã để chứng minh thư ở ký túc xá.

Tối nay Trần Hán Thăng "có chuyện tốt" nên tâm trạng cũng vui vẻ theo, chọn một bài hát "ba năm hai lớp" của Châu

Kiệt Luân và hát một cách ngẫu hứng, lúc này nếu có một màn hình chiếu phim, chắc chắn sẽ thấy vài hình ảnh ô vuông nhỏ.

Trần Hán Thăng đang sảng khoái ca hát;

Tiểu Ngư Nhi và các bạn đang mỉm cười vỗ tay;

Thẩm khờ khạo đang yên tĩnh ôn tập dưới đèn bàn;

Nhan Ninh đang ở trong văn phòng tìm đọc lịch sử gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng của Trần Hán Thăng.

Còn về phần Hoàng Tuệ, cô ta đang thu dọn hành lý, trên bàn đặt một tấm thẻ ngân hàng và một tờ giấy trắng, bên trong thẻ ngân hàng có một trăm ngàn tiền trà nước, trên tờ giấy trắng ghi lại số điện thoại bàn của công ty luật Dung Thăng.

Người nào người nấy đều đang chăm chú làm chuyện của riêng mình, không hề hay biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

…

Đám người vẫn thoải mái hát hò trong KTV đến 11 giờ, cuối cùng cuộc tụ tập vào đêm Bình An cũng kết thúc, sau khi đi ra khỏi KTV, lúc này mọi người mới phát hiện mặt đất bên ngoài đã phủ một lớp tuyết thật dày.

Mấy người bạn vừa dậm chân thổi phù phù, vừa lượng lượng xem nên trở về như thế nào, cuối cùng vẫn là Cao Văn và Dịch Na đưa đám người Trang Cát Tân trở về, Trần Hán Thăng đưa mấy người ở đại học Đông Đại về.

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác ngồi ở phía trước, bốn cô gái trong ký túc xá của Tiểu Ngư Nhi ngồi ở hàng ghế sau, vào một đêm mùa đông như thế này có vẻ vô cùng ấm áp, trong xe đều là tiếng cười nói vui vẻ của những người trẻ tuổi.

Ở dưới lầu ký túc xá, Tiêu Dung Ngư nhìn thoáng qua hai người tuyết nhỏ đáng yêu, hình như cô đang nghĩ đến điều gì

đó, dùng ngón tay chọc vào sau lưng Trần Hán Thăng, vô cùng đáng thương nói: "Tiểu Trần, em cũng muốn…"

"Haiza, được rồi."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Dù sao anh cũng là người bạn trai tốt nhất thế giới."

Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào xinh đẹp có hơi tuỳ hứng, nhưng Trần Hán Thăng cũng không so đo, ai bảo cô ấy xinh đẹp chứ?

Một chút yêu cầu này, cũng không quá đáng chút nào.

Lần cuối khi Trần Hán Thăng đắp người tuyết là vào năm nhất, hắn nhận được lời mời tham gia bữa tiệc của Chung Kiến Thành, sau khi trở về đã cùng đắp người tuyết với Bạch Nguyệt Quang của mình.

Lúc ấy cũng ở trong khu đại học Giang Lăng, nhoáng cái đã nhiều năm như vậy rồi, chẳng trách Tiểu Ngư Nhi sẽ cảm khái và hoài niệm.

Sau khi xuống xe, Trần Hán Thăng nhìn xung quanh, tìm được một địa điểm thích hợp, hắn từ chối bao tay Tiểu Ngư Nhi đưa đến, hai tay trực tiếp cắm vào trong mặt tuyết.

Cảm xúc lạnh lẽo khiến cả người Trần Hán Thăng giật mình, hắn không nhịn được huýt sáo một cách sảng khoái, sau đó "sột soạt sột soạt" vo tròn tuyết.

Tiểu Ngư Nhi và những người khác cũng không rảnh rỗi, mọi người đều hào hứng tham gia, việc này vốn dĩ không khó, chẳng mấy chốc hai người tuyết đã được xây xong.

"Cơ thể của cái này hơi lớn, đại diện cho Trần Hán Thăng."

Biên Thi Thi cười nói: "Người nhỏ bên bên cạnh đại diện cho Tiểu Ngư Nhi."

"Vậy thì tớ béo quá rồi."

Tiêu Dung Ngư vội vàng siết eo cho người tuyết.

“Cái này cũng không giống anh.”

Trần Hán Thăng lấy ra một cây thuốc Trung Hoa châm lửa, sau khi hút hai cái, mới cắm nửa điếu thuốc còn lại ở bên miệng người tuyết lớn, lúc này mới cảm thấy hơi giống mình.

“Em sẽ quấn khăn cho nó.”

Tiêu Dung Ngư tháo khăn lụa của mình xuống, quấn quanh cổ người tuyết.

“Vậy anh sẽ đeo thắt lưng cho nó.”

Trần Hán Thăng sờ soạng dây lưng của mình, sau đó nói với Vương Tử Bác: “Tử Bác, mày cởi cái Gucci kia đưa cho tao đi.”

“Cút!”

…

Chờ đến khi hai người tuyết này được trang trí xong, Tiêu Dung Ngư còn viết tên của mình lên trên mặt người tuyết.

“Tiểu Trần, anh cũng đến viết đi.”

Tiêu Dung Ngư vẫy tay gọi.

“Ồ.”

Trần Hán Thăng “lạch cạch” đi đến, viết xuống ba chữ “Trần anh tuấn” trên bụng người tuyết, khiến mọi người cười vui vẻ không thôi.

“Các cậu cũng chụp một bức ảnh đi.”

Có một cô bạn cùng phòng đề nghị: “Đêm Bình An ngày 24 tháng 12, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã từng đắp người tuyết ở dưới toà nhà đại học Đông Đại, đây chính là ký ức lãng mạn cả đời đấy.”

“Đúng rồi, Tiểu Trần rất ít khi chụp ảnh.”

Tiêu Dung Ngư cảm thấy rất có lý, vội vàng kéo Trần Hán Thăng đi đến bên cạnh người tuyết, để cô bạn thân Biên Thi Thi chụp ảnh giúp.

“Tách tách tách…”

Lợi dụng ánh đèn dưới lầu ký túc xá, hai người chụp không ít ảnh, tạo hình cũng khác nhau, có đứng nắm tay, có tạo hình trái tim trên đầu, cũng có ôm vào lòng nhau…

Nhưng sau khi chụp ảnh xong, Biên Thi Thi đang định kéo Tiểu Ngư Nhi trở về ký túc xá thì Trần Hán Thăng lại cười hì hì ngăn cản: “Đêm nay Tiểu Ngư Nhi sẽ không về ký túc xá đâu, cậu ấy phải dạy tớ học ngoại ngữ.”

Chương 757: Ngày 25 tháng 12 bùng nổ sắp tới.

“Học ngoại ngữ sao?”

Bạn học Thi Thi ngây thơ không hiểu những “Ngữ âm” này, nghi ngờ nói: “Trần Hán Thăng, cậu đã học cao học rồi, còn học ngoại ngữ để làm gì?”

“Tớ sinh ra đã thích học tập, học, học nữa học mãi mà…”

Trần Hán Thăng đắc ý khoe khoang một lúc, Tiêu Dung Ngư nghe không lọt tay, vì vậy kéo Biên Thi Thi sang một bên và lẩm bẩm.

Không lâu sau, Biên Thi Thi đột nhiên kêu lên “Khi nào?”, sau đó trợn tròn mắt nhìn Trần Hán Thăng, rồi nhìn Tiêu Dung Ngư, dường như cảm thấy khó tin.

Trần Hán Thăng mỉm cười, có vẻ như Tiểu Ngư Nhi đã nói sự thật với người bạn thân nhất của mình, Biên Thi Thi không ngờ rằng khi cô đến nhà Vương Tử Bác nghỉ tối hôm đó, đây cũng là cơ hội để Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư nâng mối quan hệ lên một mức mới.

Tuy nhiên, Biên Thi Thi và Hồ Lâm Ngữ có tính cách khác nhau, Bí thư Hồ là luôn bảo vệ Thẩm Ấu Sở một cách vô lý, cô ấy luôn cảm thấy Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở gần gũi nhau, đó thật sự là một tội ác.

Biên Thi Thi không có ham muốn bảo vệ độc đoán như vậy, bên cạnh đó, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã quen nhau 7 năm, đã mua nhà và gặp họ hàng, cha mẹ hai bên đều

đồng ý cho họ đăng ký kết hôn trong kỳ nghỉ hè. Bây giờ họ làm gì đi nữa thì cũng có thể hiểu được.

Vì vậy, Biên Thi Thi sau khi sốc, thậm chí còn nói đùa với cô bạn thân, đây là lần thứ hai Vương Tử Bác nghe thấy điều này, đặc biệt là câu nói "Không về ký túc xá", cuối cùng, công chúa của Nhất Trung Cảng Thành vẫn bị Tiểu Trần hạ gục.

"Mày đang làm gì đấy?"

Vương Tử Bác đã thấy Trần Hán Thăng đang gửi tin nhắn.

"Tao đang chúc Thẩm Ấu Sở ngủ ngon, nhắc nhở cô ấy đừng học quá muộn, ngày mai còn phải thi."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói.

"Hừ!"

Vương Tử Bác sửng sốt trong giây lát, cuối cùng khinh thường hừ một tiếng, ở đây thì kế hoạch cùng Tiểu Ngư Nhi trải qua một đêm Giáng sinh lãng mạn, ở bên kia thì vẫn muốn quan tâm đến Thẩm Ấu Sở.

Lẽ nào có thể trêu chọc thêm vài em gái bằng cách đánh chữ nhanh?

Một lúc sau, Biên Thi Thi chủ động đẩy Tiêu Dung Ngư lên xe, còn giễu cợt nói: "Đang lúc ít người, nhanh đi ra ngoài với người đàn ông của cậu đi, nếu như tin tức hoa khôi của đại học Đông Đại không trở về ký túc xá truyền ra ngoài, thì trên bbs lại có cả đống nam sinh thất tình ấy chứ."

"Tao cũng đi."

Trần Hán Thăng chào hỏi với Vương Tử Bác: "Mày tự về ký túc xá đi, chạy trong tuyết dày rất tốt cho sức khỏe, Tử Bác cố lên."

"Ồ."

Vương Tử Bác ủ rũ đáp lại, cho dù Trần Hán Thăng không đưa cậu ấy trở về, thì cậu ấy cũng sẽ không tức giận.

Sau khi chiếc Porsche chậm rãi rời đi, Vương Tử Bác đang chuẩn bị chạy trở về Đại học Lý công Kiến Nghiệp, thì Biên Thi Thi đột nhiên hét lên từ phía sau: "Chờ một chút."

"Cậu là lợn à."

Biên Thi Thi cởi khăn quàng cổ, bước tới quàng lên cổ của Vương Tử Bác: "Tuyết vẫn còn rơi, cậu không sợ bị đông cứng thành tai lợn sao?"

"Hô hô."

Ngửi thấy mùi thơm từ chiếc khăn, Vương Tử Bác cười ngốc nghếch, yêu một cô gái như Biên Thi Thi, cho dù vĩnh viễn "Không học ngoại ngữ" thì cũng hạnh phúc.

…Sau khi Tiêu Dung Ngư lên xe, cô ấy bắt đầu cảm thấy ngại ngùng và không muốn nói chuyện với bạn trai, nhưng Trần Hán Thăng biết cách "Phá vỡ tình huống", hắn hắng giọng và nói: "Thiết kế nhà ở như thế nào rồi?"

Quả nhiên, Tiểu Ngư Nhi ngay lập tức hứng thú khi nói về vấn đề này, cô ấy lấy từ trong túi ra một bản phác thảo thiết kế và bắt đầu giới thiệu nó một cách hào hứng.

"Anh xem, Tiểu Trần, chúng mình sẽ ở tầng hai."

"Đây là phòng ngủ chính, đây là phòng trò chơi, còn đây… là phòng của con cái. Sư tỷ nói nhà này xây hướng đẹp, hướng Đông Đại, mùa đông có nhiều ánh nắng, mùa hè thì mát mẻ."

"Nhưng có một vấn đề nhỏ, cha em cùng chú Trần đều muốn ở tầng một, vì họ đều muốn nhìn ra cửa chính."

…Tiêu Dung Ngư hai mắt tỏa sáng, chắc chắn là rất chờ mong ngôi nhà mới này, Trần Hán Thăng cười nói: "Em vẫn luôn mang theo thiết kế trang trí nhà bên mình sao?"

“Tất nhiên.”

Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào nói: “Đây là nhà của chúng mình, mỗi ngày khi nào em có thời gian rảnh, em lại lấy ra và suy nghĩ về nó.”

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Lát nữa, anh cũng sẽ đưa ra một số nhận xét.”

Khách sạn Sheraton ở gần trung tâm thành phố Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng không mất nhiều thời gian để đến cửa khách sạn, tiền sảnh của khách sạn được bố trí rất tráng lệ, lát gạch vàng sáng bóng, Trần Hán Thăng dẫn Tiêu Dung Ngư đến quầy lễ tân: “Xin chào, tôi muốn đặt một phòng.”

“Gì cơ?”

Tiêu Dung Ngư sửng sốt một chút: “Không phải anh nói đã đặt trước rồi sao?”

“Vừa rồi không có.”

Trần Hán Thăng không chút cảm thấy mình đang nói dối, ngược lại hùng hồn nói: “Nếu như anh không nói như vậy, thì em có đồng ý tới không?”

“Tiểu Trần, anh lại gạt em!”

Tiêu Dung Ngư lắc cánh tay của mình, nhưng đã bị Trần Hán Thăng giữ chặt.

Tiểu Ngư Nhi không còn cách nào khác chỉ có thể “Hung dữ” cắn mu bàn tay của Trần Hán Thăng, nhưng cô ấy không có ý định quay người bỏ đi.

Trên thực tế, trong mắt của hầu hết mọi người trong “Phe cánh Tiểu Ngư”, hôn nhân của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư là điều chắc chắn, ngay cả đương sự cũng nghĩ như vậy,

vì vậy mặc dù bị Trần Hán Thăng lừa dối, Tiêu Dung Ngư cũng chỉ bĩu môi, "Chấp nhận " đi theo lên phòng.

"Cạch."

Ngay khi Trần Hán Thăng khóa cửa, hắn lập tức "gặm nhấm" Tiêu Dung Ngư trong vòng tay của mình.

Tiêu Dung Ngư: "A… Tiểu Trần, không phải anh nói rằng muốn nghiên cứu bản thiết kế sao? ".

Trần Hán Thăng: "Anh sẽ nghiên cứu em trước đã… A, tại sao em lại cắn người! ".

Tiêu Dung Ngư: "Ai bảo anh nói dối em!"

…Trần Hán Thăng: "Anh lừa dối em lúc nào, mối quan hệ hiện tại của chúng mình giống như một cặp vợ chồng, em thư giãn một chút đi."

Tiêu Dung Ngư: "Miệng của anh thực sự giỏi nịnh hót. ".

Trần Hán Thăng: "Anh nói thật đấy… A, sao em lại cắn nữa!"

Tiêu Dung Ngư: "Tiểu Trần, anh đè lên tóc em rồi."

…Đây là một đêm Giáng sinh lãng mạn, bông tuyết tung bay trên mặt đất, yên tĩnh và xinh đẹp, giống như ánh trăng sáng mờ ảo.

Sáng hôm sau, chuông báo thức điện thoại di động của Trần Hán Thăng đột nhiên vang lên, tối hôm qua vốn dĩ vừa hát vừa nặn người tuyết, sau đó còn "Nghiên cứu bản thiết kế" đến hai ba giờ sáng, Tiểu Ngư Nhi còn không mở nổi mắt, giơ cánh tay trắng muốt đẩy Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, anh đi tắt báo thức đi, em buồn ngủ quá."

"Chết tiệt, tối qua quên tắt báo thức."

Trần Hán Thăng chửi rủa ra khỏi giường, cầm điện thoại lên xem, màn hình hiện "6h30".

"Khụ."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Bây giờ là 8h30 rồi, anh cảm thấy hơi đói, muốn ăn chút điểm tâm, em có muốn cùng đi không?"

"Em không muốn."

Tiêu Dung Ngư mệt mỏi nói: "Anh đi trước đi."

"Ừ."

Trần Hán Thăng lặng lẽ ra khỏi giường để tắm rửa, và khi hắn mặc quần áo xong, Tiêu Dung Ngư đã ngủ thiếp đi rồi.

"Muahh."

Trần Hán Thăng cúi xuống hôn lên má Tiểu Ngư Nhi rồi vội vã đến bãi đậu xe.

Hắn là một người thích ngủ, chắc chắn sẽ không dậy vì bữa sáng, hôm nay Thẩm Ấu Sở còn có hai bài kiểm tra, một bài vào buổi sáng là 8h30, và hắn đã hứa sẽ đưa cô ấy đến phòng thi.

Kiến Nghiệp là một thành phố lớn với hệ thống giao thông rất hoàn chỉnh, mặc dù đêm qua tuyết rơi cả đêm nhưng sáng hôm sau khi thức dậy đã thấy con đường chính được dọn dẹp sạch sẽ.

Khởi hành từ khách sạn Sheraton lúc 6h40, Trần Hán Thăng đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn vào khoảng 7h20. Đầu tiên, hắn cẩn thận ngửi mùi của chiếc áo khoác ngoài, thấy rằng mùi lẩu đã át mùi nước hoa, hắn lắc vai và đi lên tầng.

Mọi người trong nhà đã thức dậy, Đông Nhi và Hồ Lâm Ngữ đang bận rộn trong bếp, bà Nội đang ngồi trên ghế sofa

xem tivi, A Ninh bé nhỏ đang rúc vào lòng chị gái, Thẩm Ấu Sở đang chuẩn bị giúp cô bé tết tóc.

Mọi người đều không ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Trần Hán Thăng, họ đều nghĩ rằng hắn đến đây từ Nhà máy Điện tử Quả Xác.

"Thẩm Ninh Ninh, để chị gái em ăn cơm trước đã!"

Hồ Lâm Ngữ ôm bánh bao cùng cháo vội vã đi ra khỏi phòng bếp: "Lát nữa chị tết tóc cho em."

"Cám ơn chị Lâm Ngữ."

A Ninh rất nghe lời, lại chạy tới bên cạnh Trần Hán Thăng rồi ngồi xuống.

"Anh ăn chưa? Em đi lấy chút cháo cho anh."

Thẩm Ấu Sở thường quan tâm đến Trần Hán Thăng trước.

"Úi giời, em ăn của em đi!"

Hồ Lâm Ngữ lại cắt ngang: "Nhà cậu ấy đâu phải đói ăn. Hơn nữa, Quả Xác cũng có nhà ăn cùng đầu bếp, hiện tại với thân phận người đàn ông của cậu, thì muốn lúc nào ăn mà chả được."

Trần Hán Thăng cười, Bí thư Hồ gần như giống một phụ huynh có các con đang học cấp ba chuẩn bị thi đại học vậy, sợ làm chậm trễ thời gian thi cử của con cái.

"Chị Hồ có phải rất hung dữ không?"

Trần Hán Thăng bế A Ninh lên và hỏi.

A Ninh quay đầu lại nhìn, phát hiện Hồ Lâm Ngữ đang cắt dưa chua trong bếp nên ghé sát vào tai Trần Hán Thăng nhỏ giọng "vâng" một tiếng.

"Hahaha."

Trần Hán Thăng thích thú với vẻ ngoài đáng yêu của A Ninh, mặc dù A Ninh không biết lý do nhưng cô bé cũng cười khúc khích.

Nụ cười của hai người làm dịu đi một chút căng thẳng trước buổi thi, trên thực tế, với nền tảng và sự chuẩn bị ôn tập của Thẩm Ấu Sở, hoàn toàn không cần lo lắng về bài kiểm tra viết. Chủ yếu do Hồ Lâm Ngữ quá thận trọng, điều này khiến mọi người trở lên lo lắng.

Sau khi ăn sáng, khoảng 7h40, Trần Hán Thăng lái xe đến cổng trường trung học Thượng Nguyên, lúc đó là 7h55.

"Buổi trưa anh sẽ tới đón em."

Trần Hán Thăng siết chặt nắm tay: "Bình tĩnh nhé, cố lên, em là người béo nhất."

"Em không béo."

Thẩm Ấu Sở bĩu môi, chuẩn bị xuống xe vào phòng thi.

"Hey!"

Trần Hán Thăng nắm lấy Thẩm Ấu Sở, đưa mặt của hắn lại gần: "Có phải em quên cái gì không?"

"…"

Thẩm Ấu Sở nhìn xung quanh đều là các sinh viên tham gia kỳ thi, cô ấy có chút xấu hổ.

"Mối quan hệ hiện tại của chúng ta giống như một cặp vợ chồng, em nên thả lỏng một chút."

Trần Hán Thăng ôm cổ Thẩm Ấu Sở, hôn Thẩm Ấu Sở "Muahhh" bằng cái miệng đã hôn Tiểu Ngư Nhi cách đây hơn một giờ trước.

Đôi má hồng hào của Thẩm Ấu Sở lập tức ửng hồng, cô ấy không dám ở lâu trong xe, bước nhỏ về phía trường học,

nhưng khi đến cửa phòng, cô ấy đột nhiên quay đầu lại vẫy đôi tay nhỏ với Trần Hán Thăng.

Khoảnh khắc Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, các thí sinh nam và nữ xung quanh đều giật mình, họ có lẽ không ngờ rằng một cô gái xinh đẹp như vậy lại đến tham gia kỳ thi tuyển sinh sau đại học.

Sau khi Thẩm Ấu Sở vào phòng thi, Trần Hán Thăng kiểm tra thời gian là 8h05, hắn đạp ga và bắt đầu lái xe đến khách sạn.

Trên đường đi, nếu nói không chút sợ hãi thì là nói dối, Trần Hán Thăng đã cố tình nói từ "6h30" thành "8h30". Tiểu Ngư Nhi trong lúc mệt mỏi, cũng không chú ý nhìn đến điện thoại.

Vì vậy, Trần Hán Thăng đã tận dụng "sai số" hai giờ này để trở về và đưa Thẩm Ấu Sở đến phòng thi.

Trong quá trình này, nếu Tiêu Dung Ngư gọi điện, điều đó có nghĩa là cô ấy đã tỉnh lại và hắn có thể tìm lý do khác để thoái thác.

Nếu Tiêu Dung Ngư không gọi, điều đó có nghĩa là cô ấy chưa thức dậy, đó là tình huống tốt nhất cho Trần Hán Thăng.

Nam sinh thích cười thật may mắn, điện thoại không đổ chuông trong suốt quãng đường, Trần Hán Thăng đỗ xe ở khách sạn Sheraton, kiểm tra thời gian đã là 8h45.

"Phù."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng thở ra, hắn không còn sợ hãi nữa.

Cho dù bây giờ Tiêu Dung Ngư có tỉnh lại, thời gian cũng chỉ mới 8h45, hóa ra Tiêu Trần mới ăn sáng có 15 phút.

…

“Quản lý thời gian đã là gì? Tôi đang đùa giỡn với thời gian, tôi chính là sát thủ thời gian!”

Trần Hán Thăng khá đắc ý, hắn mua một ít đồ ăn sáng tại một cửa hàng McDonald’s gần đó, và trên đường trở về phòng còn ngân nga “Phá gió đông”. Tiểu Ngư Nhi quả nhiên chưa thức dậy.

“Dậy dậy.”

Trần Hán Thăng nhéo mũi Tiêu Dung Ngư.

“Ưmmm.”

Lúc này Tiêu Dung Ngư mới dụi dụi đôi mắt ngái ngủ: “Mấy giờ rồi?”

“Gần chín giờ rồi.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói: “Anh ăn sáng xong mới đi lên.”

“Anh mới ăn sáng à?”

Tiêu Dung Ngư chớp chớp mắt: “Em cảm giác mình đang ngủ mơ.”

“Mơ mà, có dài có ngắn là chuyện bình thường.”

Trần Hán Thăng đưa điện thoại cho Tiểu Ngư Nhi: “Em tự xem đi, bây giờ là 8h58.”

“Cho em xem làm cái gì, em có nói gì đâu.”

Tiêu Dung Ngư vươn tay, nũng nịu nói: “Chồng ơi, bế em dậy đi.”

“Được, bế vợ dậy thôi!”

Trần Hán Thăng sáng nay rất chu đáo, hắn không chỉ bế Tiểu Ngư Nhi mà còn giúp cô ấy bóp kem đánh răng, sắp xếp

hamburger và sữa đậu nành, điều này khiến Tiểu Ngư Nhi rất hài lòng.

Thật ra, Trần Hán Thăng đang tiết kiệm thời gian, hắn phải quay lại cổng trường trung học Thượng Nguyên trước 11h40 để đón Thẩm Ấu Sở.

Mặc dù không đón được thì cũng không sao, nhưng Trần Hán Thăng cảm thấy đó là một sự sỉ nhục đối với "Sát thủ thời gian Trần".

Sau khi ăn sáng xong lúc 9h30, Trần Hán Thăng đưa Tiêu Dung Ngư trở lại ký túc xá đại học Đông Đại để tắm và thay quần áo.

Có lẽ vì biết bạn trai đang đợi ở dưới tầng nên hôm nay động tác của Tiểu Ngư Nhi rất nhanh, chưa đầy một tiếng đồng hồ đã xuống và nhìn thấy Trần Hán Thăng đang nghịch người tuyết đắp từ tối hôm qua.

"Điêu khắc chút sẽ đẹp hơn."

Trần Hán Thăng nói với một nụ cười.

"Được rồi!"

Tiểu Ngư Nhi nhìn hai cái tên "Trần Anh Tuấn" và "Tiêu Dung Ngư" trên hai người tuyết, thì cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

"Xong rồi."

Trần Hán Thăng vỗ nhẹ bông tuyết trên tay, rồi lái xe đến Trung tâm thương mại quốc tế Kiến Nghiệp, trên đường đi, hắn nói với Tiểu Ngư Nhi: "Hôm nay anh có rất nhiều việc phải làm, có lẽ sẽ không đến đây được."

"Ồ."

Tiểu Ngư Nhi có chút thất vọng, cô ấy muốn ở bên Trần Hán Thăng cả ngày.

“Ngoan đi, ngày mai anh lại đến, công ty thật sự có việc.”

Ở tầng dưới của Trung tâm Thương mại Quốc tế, Trần Hán Thăng lại dùng cái miệng vừa hôn lên miệng Thẩm Ấu Sở, để “Muahhh” hôn lên môi Tiêu Dung Ngư.

“Tiểu Trần, không biết vì sao, hôm nay em rất nhớ anh.”

Tiêu Dung Ngư lưu luyến ôm lấy Trần Hán Thăng, rồi xách một chiếc túi nhỏ đến công ty luật.

“Dường như là vậy.”

Trần Hán Thăng cũng phát hiện ra rằng Tiểu Ngư Nhi phụ thuộc nhiều hơn so với lần đầu tiên.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng không phải là bác sĩ phụ khoa, vì vậy hắn không hiểu thì cũng chẳng buồn nghĩ về vấn đề này nữa, khi hắn trở lại cổng trường trung học Thượng Nguyên thì cũng đúng lúc đón được Thẩm Ấu Sở, hai bên kết nối thông suốt không có bất kỳ sai sót gì.

Sau bữa trưa, Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở đến địa điểm thi, đây là môn thi cuối cùng, sau khi kết thúc, hắn có thể tìm một nơi để “ăn mừng” rồi.

“Vì tối hôm qua hắn đã ở khách sạn với Tiêu Dung Ngư, nên tối nay hắn cũng phải ở khách sạn với Thẩm Ấu Sở, như vậy mới công bằng.”

Vào khoảng 3 giờ chiều, Trần Hán Thăng vừa đọc email trong văn phòng vừa nghĩ thầm, nhưng Thẩm Ấu Sở lại sống nội tâm hơn, nếu muốn dụ cô ấy đi khách sạn thì phải kiếm phòng trước.

“Leng keng.”

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên dồn dập, Trần Hán Thăng sửng sốt, nhưng sau khi thấy đó là Tiểu Ngư Nhi hắn lại mỉm cười lắc đầu.

Cho đến lúc này, Tiểu Ngư Nhi đã gọi đến mấy cuộc điện thoại.

"Này, Tiểu Trần, em lại nhớ anh rồi …"

Tiểu Ngư Nhi tủi thân nói, giọng điệu của cô ấy còn có một chút nũng nịu, Trần Hán Thăng kiên nhẫn nói vài lời yêu thương, tâm trạng của Tiểu Ngư Nhi sau khi được dỗ dành đã ổn định hơn một chút.

"Hôm nay làm sao vậy?"

Sau khi Tiểu Ngư Nhi cúp điện thoại lần thứ n, cô ấy cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn, mặt cô ấy luôn nóng bừng.

"Tiểu Ngư Nhi."

Biên Thi Thi bước vào, nhìn thấy bạn thân của mình, cô không nhịn được cười nói: "Mặt cậu đỏ quá, giống như một quả táo lớn vậy."

"Tớ không biết chuyện gì đang xảy ra, tớ rõ ràng không bị cảm lạnh."

Tiêu Dung Ngư hất mái tóc đuôi ngựa cao của mình lên: "Sao vậy?"

"Có người tìm cậu, tớ chuyển đến cho cậu rồi."

Biên Thi Thi chỉ vào điện thoại cố định và nói.

"Ok! cảm ơn cậu."

Tiêu Dung Ngư điều chỉnh tư thế ngồi, gọi điện thoại cố định trên cơ bản đều là công việc của công ty luật, cho nên thái độ phải nghiêm túc và chuyên nghiệp.

"Xin chào, cho hỏi là ai vậy?"

Tiểu Ngư Nhi cầm điện thoại lên, cô ấy nghe thấy một số tiếng ồn ở phía bên kia, hình như có một thông báo đang được phát loa "Chuyến bay xxx sắp cất cánh lúc xxx giờ", dường như là ở sân bay.

"Xin lỗi, là Tiêu Dung Ngư phải không?"

Đối diện là giọng một người phụ nữ.

"Chính tôi."

Tiêu Dung Ngư có chút ngạc nhiên, nếu là liên quan công việc, lẽ ra nên nói: "Xin hỏi, là giám đốc Tiêu của Công ty luật Dung Thăng phải không?"

"Hì hì."

Đối phương cười nói: "Tôi muốn hỏi, cô có thật sự hiểu về Trần Hán Thăng bạn trai cô không?"

…

Chương 758: Tu La Tràng, cuối cùng mặt đối mặt.

Trong cuộc sống hiện thực, nếu ai đó hỏi một người: "Bạn có thực sự hiểu bạn trai (gái) của mình không?"

Nếu là người dễ tính, có lẽ sẽ không muốn nói chuyện tiếp, khi gặp phải kẻ có tính khí thất thường như Trần Hán Thăng, nói không chừng sẽ bị chửi thậm tệ, bởi vì bất kể động cơ của bên kia là gì, bản thân câu nói này đã mang theo hàm ý gây ly gián.

Tiêu Dung Ngư hôm nay rất phụ thuộc vào Trần Hán Thăng, vì vậy khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy chìm xuống, đôi lông mày thanh mảnh xinh đẹp cau lại, cô ấy hỏi thẳng: "Cô là ai?"

"Ha ha."

Người phụ nữ ở phía đối diện ban đầu không muốn tiết lộ thân phận của mình: "Tôi là ai không quan trọng, điều quan trọng là bí mật của Trần Hán Thăng …"

"Giữa Tiểu Trần và tôi không có bí mật nào, chúng tôi có một mối quan hệ rất tốt, cảm ơn cô đã quan tâm, tạm biệt!"

Vì đối phương không muốn tiết lộ thân phận nên Tiêu Dung Ngư không muốn nói gì thêm.

Với địa vị hiện tại của Trần Hán Thăng, sau lưng có vô số kẻ ghen ghét đố kỵ, lão Tiêu trước đó đã nhắc nhở con gái rằng sự cạnh tranh thương mại từ Điện tử Quả Xác có thể ảnh hưởng đến cuộc sống, vì vậy phải đề cao cảnh giác hơn.

Người phụ nữ sững sờ trong giây lát, mặc dù trước đây cô làm việc cùng tòa nhà với Tiêu Dung Ngư nhưng gần như chưa từng tiếp xúc với cô ấy, cô không bao giờ nghĩ rằng hoa khôi của trường Đại học Đông Đại lại kiêu ngạo như vậy, quả thật so với hoa khôi trường đại học Tài Chính thì khác một trời một vực về tính cách.

Người gọi điện là Hoàng Tuệ, cô ta hiện đang ở nhà ga của sân bay Lộc Khẩu và chuẩn bị rời thành phố nơi cô ta đã sống mấy năm.

Nhưng trước khi rời đi, Hoàng Tuệ đã quyết định không để Trần Hán Thăng sống thoải mái tiêu diêu như vậy, tại sao hắn có thể trở thành tỷ phú một cách dễ dàng khi cô ta lại kết thúc trong mớ hỗn độn như vậy?

Khi còn ở Kiến Nghiệp, Hoàng Tuệ rất sợ Trần Hán Thăng, giờ sắp rời đi, tuy không dám công khai trả đũa nhưng Hoàng Tuệ vẫn rất vui khi có thể âm thầm vạch trần các bí mật của Trần Hán Thăng và khiến cuộc sống của hắn rơi vào bế tắc.

Tóm lại, bản thân cũng không có gì để mất.

Thấy Tiêu Dung Ngư chuẩn bị cúp điện thoại, Hoàng Tuệ biết rằng không thể chờ đợi được nữa, đột nhiên hét lên: "Bí mật của Trần Hán Thăng là về Thẩm Ấu Sở!"

"Thẩm Ấu Sở…"

Tiêu Dung Ngư hơi sửng sốt, đối với Tiểu Ngư Nhi, đây là một cái tên quen thuộc nhưng lại rất xa lạ.

Quen thuộc là Tiêu Dung Ngư chưa bao giờ quên, bao gồm cả diện mạo của Thẩm Ấu Sở.

Kỳ lạ là kể từ cuộc gặp gỡ ba năm trước, Tiêu Dung Ngư chưa bao giờ gặp lại Thẩm Ấu Sở.

Bây giờ cô ấy có mối quan hệ rất sâu sắc với Tiểu Trần, khi chuẩn bị tính đến việc kết hôn, ai đó đột nhiên nhắc đến Thẩm Ấu Sở với ác ý, trong lòng Tiểu Ngư Nhi lại hoảng sợ vô cớ.

Nhận thấy không có tiếng "Bíp bíp" truyền lại, Hoàng Tuệ lặng lẽ mỉm cười, dường như nó đang phát huy tác dụng, cô ta cũng là phụ nữ, làm sao có thể không hiểu tâm tư của phụ nữ?

Trừ khi Tiêu Dung Ngư không yêu Trần Hán Thăng, nếu không cô ấy nhất định sẽ lắng nghe.

"Tôi là nhân viên của Samsung."

Hoàng Tuệ lần đầu tiên tạo ra một thân phận cho chính mình: "Đồng nghiệp Nhan Ninh của tôi vừa đến phỏng vấn cô."

Tiêu Dung Ngư sắc mặt trầm xuống, không trả lời.

Hoàng Tuệ cũng không ngần ngại, miễn là Tiêu Dung Ngư không cúp máy.

"Vì cạnh tranh kinh doanh, chúng tôi thực sự đã chú ý đến Trần tổng từ lâu."

Hoàng Tuệ tiếp tục: "Tuy nhiên, trong quá trình thu thập thông tin cá nhân của Trần Hán Thăng, chúng tôi đã phát hiện ra một hiện tượng vi phạm đạo đức xã hội…"

Nói đến đây, Hoàng Tuệ cố ý dừng lại, vốn dĩ cô ta muốn kích thích tâm trạng của Tiêu Dung Ngư, nhưng cô ta không ngờ rằng điện thoại vẫn luôn im lặng.

"Thật là một cô gái tuyệt vời."

Cuối cùng, Hoàng Tuệ chỉ có thể bực bội nói: "Trần tổng giỏi điều hành công việc kinh doanh, nhưng hắn cũng giỏi đùa giỡn với tình cảm, ngoài cô ra hắn còn có một người bạn gái khác, đó là Thẩm Ấu Sở."

“Trước đây Tiểu Trần cũng có quan hệ với Thẩm Ấu Sở…”

Lần này, Tiêu Dung Ngư cuối cùng đã trả lời: “Chỉ là sau đó họ đã chia tay và bây giờ vướng một số tin đồn là bình thường.”

“Bây giờ vẫn còn giúp tìm một cái cớ để trốn tránh, quả nhiên phụ nữ đang yêu thật là ngu ngốc.”

Hoàng Tuệ chế nhạo trong lòng, và trực tiếp nói ra tất cả sự thật mà cô ta biết.

“Thật ra bọn họ không có chia tay, Trần Hán Thăng vẫn luôn bắt cá hai tay.”

“Nếu không muốn tin, cô có thể đến quán trà sữa Ngộ Kiến ở cầu Sư Tử mà xem. Đó là sản nghiệp mà Trần Hán Thăng sắp xếp cho Thẩm Ấu Sở, em gái của Thẩm Ấu Sở cũng làm việc ở đó.”

“Còn có khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ở khu Đại học Giang Lăng. Tòa nhà 3, phòng 201, là căn hộ mà Trần Hán Thăng đã mua cho Thẩm Ấu Sở.”

“Nói không chừng, Trần Hán Thăng đang dự định kết hôn với Thẩm Ấu Sở.”

“Tôi chỉ không muốn cô tiếp tục bị tên lưu manh đó lừa gạt, cho nên tôi có hảo tâm nói cho cô biết sự thật.”

…Sau khi nói về mọi thứ, Hoàng Tuệ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng Tiêu Dung Ngư không đáp lại.

“Tiêu Dung Ngư, cô còn ở đó không?”

Hoàng Tuệ ngập ngừng hỏi.

“Bíp bíp bíp.”

Tiêu Dung Ngư cúp điện thoại mà không nói lời nào.

Hoàng Tuệ có lẽ có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của Tiêu Dung Ngư, và cũng có thể tưởng tượng rằng cuộc sống của Trần Hán Thăng trong tương lai sẽ không dễ dàng, cuối cùng cô ta cũng có cảm giác được "Báo thù".

"Ha ha ha… Trần Hán Thăng, cậu tiếp tục khinh tôi, cậu tiếp tục coi thường tôi, cậu tiếp tục kiêu ngạo đi!"

Hoàng Tuệ đang thu dọn hành lý vào đêm qua, nhìn lại vài năm qua, cô ta cảm thấy Trần Hán Thăng là nghiệp chướng của chính mình, bất cứ khi nào cuộc sống không như ý, đều phải có bóng của hắn xuất hiện trong đó.

"Không phải không báo thù, chỉ là thời cơ còn chưa tới!"

Hoàng Tuệ để lại một câu châm ngôn, xách túi lên và chuẩn bị lên máy bay.

…Trong công ty luật Dung Thăng trên tầng 18 của tòa nhà thương mại quốc tế Tân Nhai Khẩu, Tiêu Dung Ngư đứng trước cửa trong suốt, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô gái Tiểu Ngư Nhi ngọt ngào và sôi nổi hiếm khi nghiêm túc và ít nói như vậy, nhưng trong những lời nói của "Nhân viên Samsung" vẫn khiến suy nghĩ của cô ấy bị xáo trộn, cô ấy không khỏi nghĩ đến Thẩm Ấu Sở khi đó bó gối ngồi trên mép bồn hoa chờ Trần Hán Thăng khi hắn bị cách ly vào năm thứ nhất.

Sau khi Trần Hán Thăng an toàn bước ra, Thẩm Ấu Sở chỉ ngẩng đầu lên rồi lặng lẽ rời đi.

Tuyết ngoài cửa sổ chịu tác động của gió lạnh, nhẹ nhàng vỗ vào lớp kính dày, xe cộ trên đường không ngừng lưu chuyển, khi dừng lại trước đèn giao thông, người đi bộ hai bên đã ồ ra qua đường sau khi đã chờ đợi một thời gian dài, người cầm ô, người để bông tuyết rơi trên đầu.

Đây là những cảnh bình thường, nhưng Tiêu Dung Ngư đã nhìn chúng trong một thời gian dài.

"Vẫn là không nên nghĩ tới."

Không biết bao lâu sau, Tiêu Dung Ngư mới ngồi trở lại trên ghế, cô ấy quyết định sẽ quên đi chuyện vừa xảy ra.

Trước đây cũng có những tin đồn tương tự, ví dụ như Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở không chia tay, nhưng rất nhiều đều là tin đồn mơ hồ, đặc biệt là Trần Hán Thăng đã từng ôm hôn mình trước mặt mọi người ở đại học Tài Chính, nên so với tin đồn không có bằng chứng, thì Tiêu Dung Ngư sẽ tin vào mắt của mình hơn.

"Nhưng mà…"

Tiêu Dung Ngư có chút cáu kỉnh, những từ như "Em gái Thẩm Ấu Sở", "Tòa nhà 3, phòng 201, Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn", "Năm sau sẽ kết hôn" luôn văng vẳng bên tai của cô.

Những tin đồn trước đây thông tin chưa bao giờ rõ ràng như vậy.

"Cầu Sư Tử ở gần đây, khu Thiên Cảnh Sơn cách đây cũng không xa…"

Tiêu Dung Ngư ngẩn người suy nghĩ: "Hay là mình lặng lẽ qua đó xem một chút?"

"Không được, như vậy có khác gì đang hoài nghi Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư lại lắc đầu.

"Hay là mình gọi điện thoại hỏi Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư đã nghĩ ra một "cách tốt" khác, nhưng sau khi Trần Hán Thăng nghe máy, Tiểu Ngư Nhi lại cảm thấy

rằng điều này chẳng khác gì đang lừa dối chính mình.

Nếu trực tiếp hỏi, với đầu óc của Tiểu Trần, hắn sẽ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa được.

"Alo, Alo… Tiểu Ngư Nhi tại sao em không nói chuyện?"

Trần Hán Thăng hét lên.

"Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng hỏi: "Anh yêu em không?"

"Yêu chứ, tất nhiên là yêu, tình yêu bất khả chiến bại."

Trần Hán Thăng nghĩ rằng Tiểu Ngư Nhi lại nhớ hắn, vì vậy hắn đã chọn một số lời yêu thương thú vị và trả lời: "Em là trái tim của anh, em là lá gan của anh, em là ba phần tư cuộc đời của anh, làm sao anh có thể không yêu em được."

"Khụ…"

Tiểu Ngư Nhi thực sự buồn cười: "Trần Lợn Thối, em cũng rất yêu anh, em muốn cả đời này sẽ không phải xa cách anh."

"Anh cũng vậy, nhưng anh bận chút nhé, hôm nay có rất nhiều việc, có lẽ sẽ phải tăng ca."

Câu trả lời của Trần Hán Thăng có chút chiếu lệ.

Hôm nay Tiêu Dung Ngư vốn đã muốn ở bên cạnh Trần Hán Thăng, đã gọi điện thoại rất nhiều cuộc, nhưng hắn lại không có phát hiện điều này, nói vài câu qua loa sau đó liền cúp điện thoại.

"Ồ."

Tiêu Dung Ngư bĩu môi, nhìn màn hình điện thoại từ từ chuyển sang màu đen sau khi cuộc gọi kết thúc.

"Tiểu Ngư Nhi."

Lúc này Biên Thi Thi từ bên ngoài thò đầu ra: “Cậu có muốn ăn vặt gì không, để tớ đi mua.”

Cả Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi đều là những cô gái thích ăn vặt nên buổi chiều họ thường mua bánh ngọt và trà sữa, vừa ăn vừa trò chuyện, không khí vui vẻ ngọt ngào.

“Tớ có…”

Tiêu Dung Ngư đang định nói tiếp, nhưng không biết nhớ tới điều gì, đột nhiên thay đổi lời nói: “Thi Thi, hôm nay để tớ đi mua.”

“Được rồi, hi hi.”

Họ thường “Đưa đẩy” nhau về việc ai sẽ là người đi mua đồ ăn vặt, hôm nay Tiểu Ngư Nhi có thể chủ động nhận việc, Biên Thi Thi cảm thấy mình đã được lợi rồi.

Biên Thi Thi vốn tưởng rằng Tiểu Ngư Nhi sẽ mua trà sữa ở tầng dưới, nhưng Tiêu Dung Ngư đã mặc áo khoác len, đội mũ lông, quàng khăn và đi xuống lầu, đột nhiên thở ra một hơi dài ở vỉa hè, vươn tay gọi một chiếc taxi .

“Cầu Sư Tử.”

Tiêu Dung Ngư nói sau khi lên xe.

Trung tâm thương mại quốc tế và cầu Sư Tử cách nhau rất gần, chỉ mất chưa đầy 20 phút là đến nơi, trên đường đi Tiêu Dung Ngư mấy lần muốn bảo tài xế lái xe quay đầu lại nhưng miệng cô ấy không thể mở lời.

“Nếu không gặp em gái của Thẩm Ấu Sở ở Cầu Sư Tử, mình sẽ không đến Thiên Cảnh Sơn nữa.”

Tiêu Dung Ngư âm thầm đưa ra quyết định, nếu như cô ấy không nhìn thấy em gái Thẩm Ấu Sở, cô ấy sẽ coi nhân viên Samsung đó đang dùng kế ly gián, Trần Hán Thăng vẫn là người đàn ông cô ấy yêu nhất, phòng tân hôn vẫn có thể được

trang trí một cách bình thường. Tiêu gia và Trần gia vẫn giữ mối quan hệ như thông gia.

Có thể là do lễ Giáng sinh vào ngày 25 tháng 12. Mặc dù trời có tuyết rơi nhưng trên cầu Sư Tử vẫn có rất nhiều người qua lại, Tiêu Dung Ngư bước trên con đường hơi lầy lội đến quán trà sữa Ngộ Kiến, nhìn lên bảng hiệu. Cô ấy đã bắt đầu lo lắng.

"Mình hứa, nếu không nhìn thấy em gái của Thẩm Ấu Sở, mình sẽ không bao giờ đến Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn!"

Tiêu Dung Ngư âm thầm "Khích lệ" bản thân, hoặc có thể nói cô ấy cũng có một chút sợ hãi.

Nhưng…

Khi nhìn vào quầy lễ tân, cô ấy đã thấy Thẩm Như Ý.

Hai chị em giống nhau sáu bảy phần, đặc biệt là thần thái của Thẩm Ấu Sở khi nói chuyện, điều này cũng được thể hiện ở nhân viên thu ngân này.

"Xin chào, chị muốn uống hương vị gì?"

Thẩm Như Ý lịch sự hỏi.

"Không, cảm ơn."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, xoay người rời khỏi quán trà sữa.

Thẩm Như Ý nhìn chằm chằm từ phía sau, với vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

"Chuyện gì vậy?"

Phùng Quý nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Như Ý và hỏi: "Lại có khách hàng khen ngợi em xinh đẹp phải không?"

"Không phải."

Thẩm Như Ý lắc đầu: "Cô ấy đẹp hơn em."

“Vậy sao?”

Phùng Quý cũng hơi ngạc nhiên, quán trà sữa ở Cầu Sư Tử đã mở lâu như vậy, Phùng Quý hiếm khi nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp hơn vợ mình.

“Cô ấy xinh đẹp như chị gái em.”

Thẩm Như Ý lại nói thêm một câu.

Phùng Quý chớp mắt, đột nhiên chạy ra ngoài, nhưng khách hàng vừa rồi đã không còn thấy đâu nữa.

“Đẹp như chị sao?”

Phùng Quý hối hận lẩm bẩm: “Thật đáng tiếc, nếu không sau khi gặp mặt cô ấy, mình sẽ có thể khoe khoang trước mặt anh rể.”

…Đứng bên đường Phố ẩm thực ở Cầu Sư Tử, nhịp tim của Tiêu Dung Ngư không còn như tần số ban đầu, Cầu Sư Tử đã được xác minh. Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn thì sao?

“Có thật là căn hộ mà Tiểu Trần mua cho Thẩm Ấu Sở ở đó không? Mình có có lên đến đó không?”

Tiêu Dung Ngư lồng ngực đột nhiên thắt lại, cô ấy đã trải qua cảm giác này cách đây ba năm trước.

Bây giờ trước mặt cô ấy có hai lựa chọn, một là giả câm giả điếc, quan hệ giữa cô ấy và Tiểu Trần vẫn sẽ ngọt ngào như vậy.

Thứ hai là trực tiếp đi kiểm tra, nếu đó là sự thật thì …

Theo mối quan hệ hiện tại thì đó không chỉ là vấn đề giữa hai người mà sẽ mở rộng ra đến quan hệ của hai gia đình.

Nhưng suy cho cùng, Tiêu Dung Ngư luôn kiêu ngạo, lúc bình thường cô ấy có thể hoàn toàn tin tưởng Trần Hán Thăng,

nhưng khi phát hiện ra vấn đề, Tiểu Ngư Nhi sẽ không cho phép mình sống trong một thế giới tình cảm hỗn độn.

Bây giờ đã gần 5 giờ chiều, taxi trong nội thành đang đổi ca, không có chiếc taxi nào đi đến khu đại học Giang Lăng ở ngoại ô. Tiêu Dung Ngư nghĩ một chút, nên bắt xe về trường học trước, một chiếc Chevrolet đang đậu ở tầng dưới trong ký túc xá.

"Brưm."

Sau khi Tiêu Dung Ngư khởi động, đồng hồ đo dầu và dụng cụ trên xe đều bình thường.

Đây lại là "Công lao" của Trần Hán Thăng, mặc dù luôn phản đối việc bạn gái lái xe trên đường nhưng kể từ khi Tiêu Dung Ngư tập luyện với Cao Văn, Trần Hán Thăng thỉnh thoảng sẽ lái chiếc Chevrolet một vòng để duy trì cho chiếc xe luôn ổn định. Chính là lo lắng Tiểu Ngư Nhi một ngày nào đó đột nhiên cần một chiếc ô tô.

"Tiểu Trần nhất định yêu mình, nếu không anh ấy lười biếng như vậy, tại sao lại đi làm những chuyện vặt vãnh như này."

Tiêu Dung Ngư im lặng một lúc và gọi lại cho Trần Hán Thăng.

"Tiểu Trần."

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy có hàng ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ gói gọn trong một câu: "Anh có yêu em không?"

Trần Hán Thăng đang định xuống tầng, Thẩm Ấu Sở sẽ kết thúc bài kiểm tra cuối cùng lúc 5h30, hắn muốn chạy đến đó đón cô ấy.

"Yêu yêu yêu yêu, anh chắc chắn yêu."

Trần Hán Thăng mỉm cười trả lời, hắn luôn chỉ trả lời như vậy.

“Ừ, em cũng yêu anh.”

Sau khi Tiêu Dung Ngư nhận được phản hồi, cô ấy đột ngột đạp ga, và chiếc Chevrolet từ từ lái đi khỏi Đại học Đông Đại.

Bây giờ cô ấy sẽ xác minh xem Trần Hán Thăng trong khi yêu mình, có đồng thời yêu những cô gái khác hay không.

…“Tiểu Ngư Nhi hôm nay lạ quá.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, nhưng hắn không nghĩ nhiều về điều đó, dù sao thì đêm nay hắn cũng thuộc về Thẩm Ấu Sở.

Vào khoảng 5h45, Trần Hán Thăng đã đón Thẩm Ấu Sở một cách suôn sẻ, khi hắn trở về nhà ở Tòa nhà 3, phòng 201 ở Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, hắn thấy Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi đã dọn sẵn thức ăn trên bàn.

“Trần Hán Thăng.”

Hồ Lâm Ngữ nói: “Tối nay các cậu đừng ra ngoài ăn tối, chúng tớ đều muốn mở tiệc ăn mừng vì Tiểu Sở, cô Mạc lúc nữa sẽ tới.”

“Được, được, không đi thì không đi.”

Đối với Trần Hán Thăng, ăn ở đâu không quan trọng, điều hắn quan tâm là nội dung hoạt động sau bữa ăn.

Ở nhà chắc chắn không được, bà Nội, Đông Nhi và những người khác đều ở đó, vì vậy chỉ có thể đến khách sạn, nhưng tính cách của Thẩm Ấu Sở lại hướng nội, lần này hắn thực sự phải đặt phòng trước, sau đó trực tiếp đưa cô ấy vào.

“Khụ.”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng đứng lên: “Anh có việc phải trở về công ty trước, nửa giờ sau khả năng sẽ quay lại, dù sao, mẹ hai Mạc cũng chưa tới.”

Ngoại trừ Thẩm Ấu Sở dặn dò “chú ý an toàn”, thì không ai chú ý đến Trần Hán Thăng, dù sao Nhà máy Điện tử Quả Xác cách đây rất gần, lái xe tý là đến nơi.

Năm phút sau khi Trần Hán Thăng xuống tầng, ngoài cửa đột nhiên có tiếng “cốc cốc cốc” vang lên.

“Cô Mạc đến rồi.”

A Ninh tưởng đó là mẹ hai Mạc, mừng rỡ đi ra mở cửa, lại thấy một chị gái xa lạ đứng ở trước cửa.

“Chị này xinh quá, giống chị gái.”

A Ninh ngẩng đầu lên, dùng giọng trẻ con đáng yêu hỏi: “Chị tìm ai?”

“Chị tìm …”

Chị gái lạ đang định nói thì nhìn lên và thấy chiếc đèn bàn nhỏ màu hồng trên tủ tivi.

Nó có vẻ hơi quen thuộc, như thể là Giáng sinh ba năm trước, cô ấy đã đặc biệt chọn nó làm quà cho một nam sinh tên là “Trần Hán Thăng”.

Nhưng tại sao chiếc đèn bàn nhỏ này lại ở đây?

Hắn không trân trọng nó sao?

A Ninh nhìn người chị gái xa lạ này, từng bước một đi tới bên chiếc đèn bàn nhỏ, cầm nó lên mà nhìn thật kỹ.

“A Ninh, ai đến đấy?”

Hồ Lâm Vũ nghe thấy bên ngoài huyên náo, vừa đi ra khỏi phòng bếp liền sửng sốt: “Tiêu, Tiêu Dung Ngư… Ấu Sở, Tiểu Sở, cậu ra đây một chút.”

Tiểu Hồ vội vàng hét lên, Tiêu Dung Ngư chắc chắn không phải tìm cô ấy.

Thẩm Ấu Sở đang sắp xếp sách trong phòng ngủ, khi cô ấy nghe thấy giọng nói và mở cửa, trái tim cô ấy đập thình thịch khi khoảnh khắc họ gặp nhau.

Là cô gái đó.

Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

Một người kiêu ngạo ngọt ngào, một người ôn hòa dịu dàng, lúc này đây, trong căn phòng khách nhỏ này hai người lại gặp nhau!

Tiêu Dung Ngư hếch cằm lên, tóc đuôi ngựa buộc cao dường như biểu thị tính cách của chủ nhân.

Thẩm Ấu Sở hoang mang và lo lắng, đôi mắt hoa đào của cô ấy trong veo và thuần khiết.

“Ực.”

Hồ Lâm Ngữ nuốt nước bọt, bầu không khí có chút kỳ lạ, tại sao Tiêu Dung Ngư lại tới đây, tiêu điểm của cô ấy, tại sao lại là đèn bàn?

Tiểu Hồ muốn nói điều gì đó, nhưng cảm thấy có gì đó không thích hợp.

“Cái đèn bàn này…”

Cuối cùng, Tiêu Dung Ngư bình tĩnh và lạnh lùng nói: “Có phải Trần Hán Thăng đã tặng nó cho cô không?”

…

Chương 759: Nếu sớm biết như vậy, tớ đã không đồng ý kết bạn QQ với cậu.

“Ừm…”

Thẩm Ấu Sở khẽ gật đầu, biểu thị chiếc đèn bàn nhỏ này đúng là Trần Hán Thăng tặng cho cô ấy.

Sau khi Tiêu Dung Ngư nghe thấy câu trả lời này, vai cô ấy đột nhiên sụp xuống, như thể cô ấy đã bị mất hết sức lực không thể đứng vững nữa.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng đã lấy món quà mà cô ấy tặng, dùng nó để tặng cho người khác.

“Cô ổn chứ…”

Thẩm Ấu Sở lo lắng Tiêu Dung Ngư sẽ không thể đứng vững, vì vậy theo bản năng muốn đi đến để đỡ cô ấy.

“Không cần cô đỡ!”

Tiêu Dung Ngư cố kìm lại những giọt nước mắt sắp trào ra, lạnh lùng nói.

Thẩm Ấu Sở do dự lùi lại mấy bước, với tính cách của cô ấy, thì sẽ không tức giận.

Hồ Lâm Ngữ đứng bên cạnh khóe miệng giật giật, vốn dĩ với tính tình của cô ấy, thì 100% cô ấy sẽ đáp trả, nhưng lần này Tiểu Hồ lại im lặng, không nói lời nào mà chỉ ôm A Ninh cách xa hơn một chút.

Bí thư Hồ dựa vào trực giác của một người phụ nữ để đánh giá rằng Tiêu Dung Ngư sẽ không gây rắc rối ở đây.

Ngoài ra, Hồ Lâm Ngữ cũng là nhân chứng trong lần trước khi xảy ra tình thế khó xử.

Một lúc sau, Tiêu Dung Ngư dường như phát hiện ra giọng điệu của mình không đúng, nhắm mắt chậm rãi nói: "Tôi nghỉ ngơi một lát là ổn."

Phòng khách vừa rồi còn sôi nổi giờ đã nhanh chóng yên tĩnh lại, bông tuyết "Xào xạc" trên cửa sổ càng làm tăng thêm bầu không khí trống rỗng căng thẳng, Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở cứ như vậy mà "Đối đầu" với nhau.

Không giống như Tiêu Dung Ngư, người đang tiến gần hơn đến sự thật của vấn đề, trên thực tế, Thẩm Ấu Sở vẫn đang ở trong tình trạng mơ hồ không biết gì.

Cuối cùng thì hôm nay cũng thi xong, cô ấy đang phân loại tài liệu ôn tập, suy nghĩ xem Trần Hán Thăng sẽ đưa cô ấy đi đâu vào dịp lễ Giáng sinh.

Thẩm ngây ngô không thích đến những nơi đông người, cô ấy thích dạy kèm A Ninh ở nhà hơn, hoặc đối chiếu khoản thu chi với Hồ Lâm Ngữ, trong sáu tháng qua, vì chuẩn bị cho kỳ thi, công việc kinh doanh của quán trà sữa đều do người bạn thân gánh vác, giúp dì Lương và Tiểu Trần đan một số áo len, tóm lại, có rất nhiều việc phải làm.

Nhưng nếu là yêu cầu của Trần Hán Thăng, thì Thẩm Ấu Sở sẽ không phản đối, miễn là hắn vui vẻ là được.

Chỉ là không ngờ Tiêu Dung Ngư lại đột nhiên xuất hiện.

Giống như Tiêu Dung Ngư chưa bao giờ quên Thẩm Ấu Sở, thì Thẩm Ấu Sở cũng nhớ cô công chúa được mọi người quan tâm này.

Khi Trần Hán Thăng bị cách ly trong văn phòng Tân Thế Kỷ vì dịch SARS, Thẩm Ấu Sở lặng lẽ đợi ở bên ngoài, khi đó, ngoại trừ Lương Mỹ Quyên và Hồ Lâm Ngữ và các sinh viên đại học khác, hầu như không có ai qua lại khu vực này.

Đối với Tiêu Dung Ngư, cha mẹ của cả hai gia đình đều vây quanh cô ấy, còn có những người bạn thời phổ thông của Trần Hán Thăng, thậm chí một số quan chức ở khu Giang Lăng đã chủ động an ủi và trò chuyện với Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân sau khi họ biết về chức vụ của họ.

Khi đó Thẩm Ấu Sở cảm thấy cô gái này xinh đẹp kiêu sa, gia cảnh cũng tốt, mặc dù cô ấy cảm thấy bối rối nhưng vẫn có thể giao tiếp bình thường với người khác, không giống như mình nói vài câu sẽ đỏ mặt tía tai, lại còn nói lắp.

Vì vậy, ngay khi Trần Hán Thăng an toàn bước ra, Thẩm Ấu Sở đã lặng lẽ rời đi, để cơ hội ôm dành cho Tiêu Dung Ngư, rồi quay trở lại Hỏa Tiễn 101 nằm xuống bàn âm thầm buồn bã.

Thật ra, Thẩm Ngây Ngô cũng muốn ôm Trần Hán Thăng, nhưng cô ấy cảm thấy tự ti.

Năm đó, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều 19 tuổi, họ vẫn còn trẻ.

Nhưng điều kỳ lạ là sau "Sự việc cách ly" đó, cô ấy đã không gặp lại Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng giải thích rằng Tiêu Dung Ngư đã chuyển đến một trường khác, hắn và Tiêu Dung Ngư chỉ là bạn cùng lớp …

Thẩm Ấu Sở bị mất ngủ trong nhiều ngày, cuối cùng đã chọn tin tưởng.

Sau đó, cả hai qua lại yên ổn với nhau như thế này, từ năm thứ hai đến năm cuối, trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều khúc mắc như ung thư giả, Hỏa Tiễn 101 phá sản, đưa bà Nội

và A Ninh đến với Kiến Nghiệp. Dưới sự khuyến khích của Trần Hán Thăng, mà Thẩm Ấu Sở ở trong trường đã tự tin hơn.

Khi Thẩm Ấu Sở đang đợi Trần Hán Thăng đưa cô ấy về nhà trong dịp lễ mùa xuân năm nay, thì Tiêu Dung Ngư đã tìm gặp cô ấy.

Năm nay, Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều 22 tuổi và họ đã trưởng thành.

"Kể từ lần trước…"

Một lúc sau, vẫn là Tiêu Dung Ngư mở miệng trước, cô dường như đã kìm nén hết cảm xúc mà nói: "Cô và Tiểu… Cô và Trần Hán Thăng qua lại như thế nào?"

"Cũng, cũng tạm."

Thẩm Ấu Sở không biết nội tình, nên chỉ trả lời thành thật về mối quan hệ giữa cô ấy và Trần Hán Thăng luôn rất tốt.

"Ồ."

Tiêu Dung Ngư lại im lặng, trên thực tế, những năm qua, mối quan hệ giữa cô ấy và Trần Hán Thăng cũng luôn rất tốt.

Cô ấy hoàn toàn hiểu rằng nhân viên Samsung không nói dối.

Tiểu Trần thực sự lợi hại, làm thế nào hắn có thể chia sẻ trái tim của mình với hai cô gái, đồng thời để họ cảm thấy rằng đây là một mối quan hệ ngọt ngào, thậm chí … thậm chí còn nghĩ về cuộc sống tươi đẹp sau khi kết hôn.

"Khụ…"

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, để trì hoãn dòng nước mắt sắp tuôn rơi.

Tuy nhiên, rốt cuộc vẫn không thể kìm được những giọt nước mắt, chúng lăn dài trên khóe mắt, rồi từ từ nhỏ xuống chiếc áo khoác lông vũ dọc theo hai bên mai tóc.

Mỗi giọt nước mắt đại diện cho một hoài niệm.

Thật là một cô gái kiêu ngạo, dù buồn bã như thế nào, thì cô ấy cũng không muốn cho người khác thấy.

“Cô đừng khóc, được không?”

Thẩm Ấu Sở lấy ra khăn giấy, đi về phía trước vài bước đưa cho Tiêu Dung Ngư, cô ấy cũng không biết vì sao khi nhìn thấy Tiêu Dung Ngư khóc, ánh mắt cô ấy cũng trực trào nước mắt.

Nhìn vẻ mặt chân thành của Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư cũng cầm lấy khăn giấy, trong thời khắc hai ngón tay chạm vào nhau, cả hai đều cảm thấy có chút lạnh lẽo.

“Các người…”

Tiêu Dung Ngư không biết nghĩ tới cái gì, lau nước mắt hỏi: “Dự tính kết hôn sao?”

Trần Hán Thăng dường như không nói về chủ đề này, Thẩm Ấu Sở đang định lắc đầu thì Tiểu Hồ đã nhắc nhở cô ấy: “Mẹ hai Mạc không phải nói rằng trong kỳ nghỉ hè năm sau sẽ sắp xếp cho các cậu kết hôn sao.”

“Kỳ nghỉ hè năm sau.. .”

Rõ ràng đây là thời điểm cô ấy và Tiểu Trần chuẩn bị kết hôn, bụng Tiêu Dung Ngư đột nhiên quặn lên, cô ấy biết mình không thể ở lại đây được nữa, nếu không tâm trạng cô ấy sẽ không thể kìm chế được.

“Tôi…”

Tiêu Dung Ngư vừa mở miệng, nước mắt lại chảy xuống, cô ấy vội dùng tay lau, rồi sụt sịt nói: "Tôi không có việc gì khác, chỉ là dự định rời khỏi Kiến Nghiệp, cho nên tới thăm các người, chúc……chúc…".

Câu "Chúc các người hạnh phúc", Tiêu Dung Ngư cuối cùng vẫn không thể nói ra được.

Đây có lẽ là điều buồn nhất trên đời, người bạn yêu sẽ kết hôn nhưng bạn lại không phải là người nói "Tớ đồng ý".

Thẩm Ấu Sở không biết phải làm gì, mặc dù cô ấy ngây thơ, nhưng cô ấy có thể cảm nhận được nỗi buồn và sự đau xót của cô gái đang đứng trước mặt.

"Tôi đi đây."

Tiêu Dung Ngư vừa định đi, lại nhìn chiếc đèn bàn nhỏ trong tay, vừa cười vừa rơi nước mắt nói: "Có thể tặng cái này cho tôi không, tôi rất thích màu này."

"Được thôi."

Thẩm Ấu Sở không chút do dự đồng ý, cô ấy đột nhiên cảm thấy Tiêu Dung Ngư dường như thích hợp với chiếc đèn bàn nhỏ này hơn.

"Cộp…"

Tiêu Dung Ngư không nói gì nữa, và đi thẳng xuống tầng, nhưng vừa mới lái xe ra khỏi khu dân cư, cô ấy rốt cuộc cũng không kìm chế được, dùng hết sức ôm chiếc đèn bàn nhỏ mà khóc.

Tiếng khóc này tượng trưng cho sự kết thúc của tuổi trẻ.

Tiếng khóc này tượng trưng cho sự kết thúc của tình yêu.

Tiếng khóc này tượng trưng rằng tất cả những tưởng tượng của cô ấy đã trở nên vô nghĩa.

…Lúc này Trần Hán Thăng đã đặt phòng xong và trở lại, hắn không có để ý tới chiếc Chevrolet, cũng không phát hiện Tiêu Dung Ngư sẽ tìm tới nơi này, nhưng vừa mở cửa, hắn lập tức nhận ra có vấn đề.

Phòng khách không náo nhiệt như ngày thường, Thẩm Ấu Sở hốc mắt có chút đỏ lên, Hồ Lâm Ngọc ôm tiểu An Ninh ngồi ở trên sô pha, hôm nay A Ninh cũng rất yên tĩnh, không có giống như trước nhào tới ôm đùi của hắn. ngay cả Đông Nhi đang nấu ăn trong bếp tiếng động cũng rất nhỏ nhẹ.

“Chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng cau mày hỏi.

Hồ Lâm Ngữ, người vốn thích nhanh nhảu, lần này lại nhìn Thẩm Ấu Sở.

“Tiêu Dung Ngư vừa mới tới đây.”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu nói.

“Ai?”

Phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng là hắn tưởng mình nghe nhầm, phản ứng thứ hai của hắn là đầu hắn dường như sắp nổ tung.

Ngay cả khi người ngoài hành tinh đến, nó vẫn dễ đối phó hơn việc Tiêu Dung Ngư đến đây.

“Tiêu, Tiêu Dung Ngư.”

Thẩm Ấu Sở lặp lại lần nữa.

Trần Hán Thăng dừng lại ba giây, lập tức xua tay nói: “Các cậu nhận lầm người, nhất định là nhận lầm người, đừng nói nhảm.. . tớ dường như quên khóa xe, để tớ xuống xem lại.”

Cho dù là Trần Hán Thăng, hắn cũng chỉ có thể tìm ra cách nói dối như vậy vào lúc này, đóng cánh cửa chống trộm

“Rầm” một tiếng rồi đi xuống tầng.

“Tiểu Ngư Nhi vì sao lại tới đây?”

“Họ đã nói gì khi gặp nhau?”

“Tâm trạng của Thẩm Ấu Sở tương đối ổn định, còn Tiêu Dung Ngư thì sao, bọn họ không thể vừa uống trà vừa trò chuyện.”

…Đủ loại nguyên nhân cứ lần lượt hiện ra, Trần Hán Thăng hiện tại không muốn tìm hiểu nguyên nhân, hắn chỉ muốn xác nhận tình trạng hiện tại của Tiêu Dung Ngư.

Khi xuống tầng, hắn không tìm thấy bóng dáng của Tiêu Dung Ngư, trong mắt toàn là bông tuyết bay phấp phơ trong không trung, Trần Hán Thăng nhanh chóng lấy điện thoại di động ra và gọi.

“Tôi không muốn tôi không muốn lớn lên, sau khi lớn lên thế giới sẽ không còn có truyện cổ tích, ta không muốn tôi không muốn lớn lên, thà rằng vĩnh viễn ngu ngốc…”

Đây là nhạc chuông điện thoại di động của Tiêu Dung Ngư, bài hát tên là “Tôi không muốn lớn lên”, khi đó Trần Hán Thăng thậm chí còn chế nhạo Tiêu Dung Ngư, đã hơn 20 tuổi rồi mà còn không muốn lớn lên, nhưng đã bị Tiêu Dung Ngư cắn một miếng.

“Alo.”

Điện thoại cuối cùng cũng kết nối được, Trần Hán Thăng vội vàng nói: “Tiêu Dung Ngư, cậu đang ở đâu, hãy nghe tớ giải thích, căn hộ đó trước đây có người cắm cho tớ, vì vậy tớ để Thẩm Ấu Sở sống một thời gian …”

“Tiểu Trần…”

Khi Tiêu Dung Ngư nghe thấy giọng nói của Trần Hán Thăng, cô ấy vẫn gọi “Tiểu Trần”, nhưng trong giọng nói cô

ấy có kèm theo tiếng khóc, cô ấy không muốn nói thêm gì nữa, và cũng không muốn nghe Trần Hán Thăng giải thích.

Mười phút trôi qua như vậy, cho đến khi giọng nói của Tiêu Dung Ngư trở nên khàn khàn, lúc này mới khịt mũi và nói: "Tiểu Trần, nếu em sớm biết điều này, năm lớp 10 em sẽ không đồng ý kết bạn QQ với anh."

Nói xong, Tiêu Dung Ngư cúp điện thoại.

Trần Hán Thăng sững sờ, khi gọi lại thì máy đã tắt.

Chương 760: Kho báu, cô ấy chính là âm thầm mạnh mẽ trong sự dịu dàng.

Bông tuyết không biết vui buồn ly hợp ở trên đời, vẫn lơ lửng bay giữa không trung, gió lạnh thỉnh thoảng thổi chúng bay lên má Trần Hán Thăng, khi chạm vào da thịt thì từ từ hóa thành vệt nước.

Trần Hán Thăng căn bản không thể ngờ tới, hắn cảm thấy rất khó hiểu: "Vì sao lại đột ngột như vậy?"

Hắn rõ ràng đã chuẩn bị đầy đủ các biện pháp đề phòng, nhưng Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở vẫn gặp nhau, điều này khiến Trần Hán Thăng rất khó chịu, và cũng có một chút hoảng sợ vì mọi thứ đã vượt quá tầm kiểm soát.

Vốn dĩ hắn định dùng "Phương thuốc mang thai" để khiến Tiêu Dung Ngư có thai, như vậy dù tình thế khó xử có xảy ra, hắn cũng có đủ lý do và thời gian để xử lý, ai ngờ còn chưa kịp sử dụng, thì hai người họ đã " Mặt đối Mặt" rồi.

"Xin lỗi, số bạn vừa gọi đã tắt máy…"

Trần Hán Thăng gọi lại, nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn tắt máy.

"Mình nên làm gì bây giờ?"

"Làm sao Tiêu Dung Ngư biết nơi này?"

"Mình nên làm gì để cứu vãn tình hình đây?"

…Trần Hán Thăng nắm chặt điện thoại trong vô thức, câu nói "Tiểu Trần, nếu sớm biết chuyện này, tớ sẽ không đồng ý kết bạn QQ với cậu.", vẫn còn văng vẳng trong đầu của hắn.

Khi còn học cấp ba, không có WeChat, điện thoại di động cũng không phổ biến, con trai luôn bắt đầu theo đuổi những cô gái từ "Kết bạn QQ".

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư cũng vậy, năm đầu tiên cấp ba, "Trần anh tuấn" đã kết bạn với "Con cá trốn dưới đáy biển phun bọt", bây giờ Tiểu Ngư Nhi khóc và nói câu này, nghĩa là cô ấy thực sự vô cùng buồn bã, thậm chí còn hối hận khi quen biết Trần Hán Thăng.

"Thẩm Ấu Sở còn ở đây, mình trước tiên phải cho cô ấy một lý do, sau đó tận lực níu kéo Tiêu Dung Ngư trở về."

Trần Hán Thăng vừa lẩm bẩm phải "bình tĩnh", vừa đi lên tầng gõ cửa "Cộc.."

"Rắc."

Tiếng cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên thò đầu ra: "Cậu tìm ai?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc, sau đó nhìn vào số nhà, hắn đã đi đến phòng 301.

"Xin lỗi, tôi gõ nhầm."

Trần Hán Thăng xin lỗi, vừa định bước lên tầng, người phụ nữ trung niên hàng xóm cười nhắc nhở: "Chàng trai, nhà cậu là 201, cậu đi lên làm gì?"

"Cảm ơn."

Trần Hán Thăng cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Bối rối" là điều rất hiếm thấy ở Trần Hán Thăng, trái tim hắn đã hỗn loạn rồi.

Nhưng khi đứng trước cửa nhà, Trần Hán Thăng đột nhiên do dự, chuyện xảy ra quá đột ngột, hắn không kịp tìm lý do thích hợp, chỉ có thể tạm thời dùng "xe không khóa" để làm cái cớ.

Cho dù Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch đến đâu, thì cô ấy cũng sẽ nhận ra hắn xuống tầng để tìm Tiêu Dung Ngư chứ.

"…Thật sự rất khó."

Khi Trần Hán Thăng chuẩn bị cắn răng đi vào, thì Mạc Kha đã đến.

Sau khi Thẩm Ấu Sở thi xong, Mạc Kha đến để chúc mừng, nhìn thấy Trần Hán Thăng đứng bên ngoài thẫn thờ, bà ta ngạc nhiên hỏi: "Cậu đang làm gì vậy?"

Nếu là trước đây, Trần Hán Thăng nhất định sẽ cười nói: "Cháu biết dì tới, nên đặc biệt ở đây đón đấy."

Lúc này Trần Hán Thăng chỉ gượng cười: "Vừa rồi cháu đi xuống có chút việc."

"Ồ, cầm giúp tôi, tôi mang một ít thuốc cho Tiểu Sở."

Mạc Kha nhìn Trần Hán Thăng và nói.

Mẹ hai Mạc từng là lãnh đạo của trường đại học, hiện tại bà còn là quan chức cấp tỉnh, khả năng quan sát lời nói và biểu cảm rất tốt, sau khi vào nhà, bà ta nhìn lướt qua khuôn mặt của Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, rồi lại nghĩ đến biểu hiện của Trần Hán Thăng vừa rồi, trong lòng bà ta đã đoán được chắc có chuyện gì đó rồi.

"Hai vợ chồng trẻ chắc đã xảy ra xung đột."

Mạc Kha phân tích trong lòng.

Trên thực tế mẹ hai Mạc đến cũng có một lợi ích, là làm giảm bớt bầu không khí căng thẳng trong phòng khách, Thẩm

Ấu Sở tiếp tục phân loại các tài liệu ôn tập, Hồ Lâm Ngữ cũng vào bếp để giúp đỡ, A Ninh xem phim hoạt hình, như thể Tiêu Dung Ngư vừa nãy không hề có ở đây.

Chỉ là chiếc đèn bàn nhỏ màu hồng đã biến mất.

Trần Hán Thăng cũng ngồi trên ghế sô pha, nhưng hắn rất nóng ruột, thường lấy điện thoại di động ra xem tin nhắn, đăng nhập QQ, liếc tivi một chút, sau đó lại đút điện thoại di động vào túi.

Sau 10 giây, hắn lại lấy điện thoại di động ra kiểm tra tin nhắn, đăng nhập QQ rồi tiếp tục đút vào túi…

Đây là một hành động lặp đi lặp lại, mấu chốt là Trần Hán Thăng thậm chí còn không biết mình đang làm gì, mặc dù đã đọc nội dung tin nhắn và QQ, nhưng trong đầu hắn hoàn toàn không nhớ, hắn chỉ cảm thấy lo lắng, gần như không thể kìm nén được.

“Không được! Mình phải đi tìm Tiểu Ngư Nhi, nếu không hít thở liền cảm thấy đau tim.”

“Điện thoại đã tắt, mình có thể nhờ Biên Thi Thi giúp đỡ.”

“Cô ấy ít khả năng đến công ty luật, có khả năng cao là về ký túc xá…”

…Trần Hán Thăng xoa xoa lòng bàn tay, thực ra đây cũng là một động tác trong vô thức, làm nổi bật nỗi vướng bận trong lòng hắn.

Tiểu A Ninh ngồi ở bên cạnh, chớp chớp đôi mắt to, nhìn hắn với đôi mắt nghi ngờ.

“Cộp!”

Trần Hán Thăng không thể chịu đựng được nữa và đột ngột đứng dậy.

Tiểu A Ninh giật mình, nhưng cô bé rất ngoan, không nói năng gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh trai đi về phía chị.

“Khụ!”

Trần Hán Thăng đi đến phòng ngủ và hắng giọng để biểu thị rằng hắn đã đến.

Thẩm Ấu Sở đang cúi xuống để phân loại tài liệu, sau khi nghe thấy giọng nói, cô ấy đứng dậy và nhìn Trần Hán Thăng.

“À…”

Thời gian quá gấp, hoặc là sơ hở quá lớn, Trần Hán Thăng không có thời gian để đưa ra một lý do hợp lý hơn: “Công ty có chút việc, anh hiện tại phải trở về một chuyến.”

Trước đây Trần Hán Thăng đã nói dối trước mặt Thẩm Ấu Sở không biết bao nhiêu lần, đáng lẽ ra phải rất thuần thục mới phải, nhưng bây giờ hắn rất không tự nhiên.

Nó giống như gian lận trước mặt giáo viên trong một kỳ thi.

Thẩm Ấu Sở nhìn vẻ lo lắng hiện trên mặt Trần Hán Thăng, cuối cùng cúi đầu nói: “Ừ.”

Trần Hán Thăng quay người rời đi, bước chân vội vàng, một là lo lắng cho Tiêu Dung Ngư, hai là sợ phải đối mặt với Thẩm Ấu Sở.

“Tiểu Trần.”

Ngay khi Trần Hán Thăng bước ra khỏi phòng ngủ, Thẩm Ấu Sở đột nhiên nhỏ giọng gọi.

“Ừm?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại.

“Lái, lái xe chú ý an toàn, mọi chuyện đều phải bình tĩnh.”

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Biết rồi.”

Trần Hán Thăng im lặng đáp lại.

“Trần Hán Thăng, cậu.. .”

Tiểu Hồ có lẽ đã đoán được Trần Hán Thăng sẽ làm gì, với tư cách là bạn thân của Thẩm Ấu Sở, mặc dù cô ấy thường không thích Trần Hán Thăng, nhưng vào lúc này, Hồ Lâm Ngữ chắc chắn sẽ giúp đỡ Thẩm Ấu Sở.

Ví dụ, khi Tiêu Dung Ngư đến, chính Tiểu Hồ đã đề cập đến vấn đề Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở sẽ kết hôn vào năm sau.

Trần Hán Thăng hoàn toàn không để ý đến Hồ Lâm Ngữ, Mạc Kha nghe thấy động tĩnh và đi ra, sau đó ngăn Trần Hán Thăng lại: “Cậu không ăn cơm à?”

“Không.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Cháu về công ty có chút việc.”

“Thật là trùng hợp.”

Mạc Kha mỉm cười, nhặt một túi rác và nói: “Tôi cũng đi đổ rác.”

Trần Hán Thăng có chút cáu kỉnh, mẹ hai Mạc làm việc rất chỉn chu, sẽ không nói thẳng ra điều gì, nhưng vào lúc này hắn thực sự không có tâm trạng để trò chuyện.

Quả nhiên, lúc đi cầu thang, Mặc Kha thân thiện khuyên bảo: “Hán Thăng, người trẻ tuổi khó tránh khỏi cãi nhau, hơn nữa tính tình của Tiểu Sở đã rất tốt rồi, cậu đừng nóng giận, tối nay ở nhà ăn cơm đi, đừng đi ra ngoài nữa.”

“Mẹ hai.”

Trần Hán Thăng chẳng buồn nói chuyện, mở cửa xe vẫy vẫy tay nói: "Dì đi lên trước đi, công ty của cháu thật sự có chuyện."

"Đứa trẻ này."

Mạc Kha bất lực lắc đầu, bà ta thực sự hy vọng rằng Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở có thể kết hôn vào năm sau, khi trở về quê hương vào lễ hội mùa xuân năm nay, bà ta dự định sẽ đích thân đến thăm Lão Trần và Lương Mỹ Quyên.

…Nhưng trong căn hộ ở tầng hai, sau khi Trần Hán Thăng và Mặc Kha đồng thời xuống tầng, trong nháy mắt không khí lại trầm lắng trở lại, chỉ có tiếng phim hoạt hình phát ra từ tivi.

"Ấu Sở."

Hồ Lâm Ngữ đi đến bên cạnh Thẩm Ấu Sở.

"Ồ?"

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, đôi mắt hoa đào bình tĩnh và trong trẻo.

"Trần Hán Thăng rõ ràng là đi tìm Tiêu Dung Ngư, cậu làm sao có thể để cho hắn đi, thời khắc này nhất định phải giữ hắn lại, cậu định đẩy Trần Hán Thăng cho phụ nữ khác sao…"

Tiểu Hồ gào thét trong lòng, lại không biết nên nói như thế nào.

"Tớ đi giúp Đông nhi nấu ăn."

Thẩm Ấu Sở đợi một lúc, thấy Hồ Lâm Ngữ không nói gì, bèn vào bếp giúp Đông Nhi.

Hồ Lâm Ngữ cũng đi theo vào bếp, nhìn chằm chằm Thẩm Ngây Ngô đang ngồi xổm trước thùng rác, cẩn thận gọt khoai tây.

"Có lẽ, đây là sự kiên cường của Ấu Sở."

Hồ Lâm Ngữ cảm động thở dài.

Đối mặt với bất kỳ khó khăn nào, Thẩm Ấu Sở đều âm thầm mạnh mẽ trong sự dịu dàng.

…

Chương 761: Rốt cuộc ai là người phát động Tu La Tràng.

"Xoạt."

Chiếc Porsche chầm chậm chạy ra khỏi khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, bánh xe lăn trên tuyết, phát ra những tiếng động kỳ lạ.

Trần Hán Thăng cau mày ngồi ở ghế lái, vẻ mặt có vẻ điềm tĩnh, nhưng bất cứ khi nào gặp tắc đường, hắn lại ấn còi mạnh mẽ, hoặc lại đập mạnh vô lăng.

"Mẹ kiếp!"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm, hắn không biết mình đang chửi cái gì, có lẽ là thời tiết u ám, có lẽ là sự đông đúc của xe cộ, có lẽ là sự đột ngột của việc "Mặt đối mặt" này…

Có lẽ, là chính bản thân hắn.

Trần Hán Thăng tự đắc rằng hắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng để đối phó với tình thế khó xử, nhưng kịch bản không như hắn dự tính, phương thuốc đã được giữ gìn cẩn thận trong một năm thực sự "Chưa có dịp phát huy" tác dụng.

"Bây giờ phương thuốc dùng cho ai đây?"

Trần Hán Thăng rất chán nản, ở tình trạng của Tiểu Ngư Nhi, cô ấy chắc chắn sẽ không dạy ngoại ngữ cho hắn nữa, chẳng lẽ dùng nó với Thẩm Ấu Sở?

Hmmm … Thẩm Ngây Ngô thì cũng có thể dùng.

“Tẹt!”

Trần Hán Thăng đột nhiên tự tát mình, mẹ kiếp, đến lúc này mà vẫn còn suy nghĩ về những thứ đó!

“Xin lỗi, điện thoại bạn gọi đã tắt máy…”.

Một lần nữa, hắn lấy điện thoại di động ra và gọi cho Tiểu Ngư Nhi, và không có gì ngạc nhiên khi kết quả vẫn như vậy, Trần Hán Thăng hít một hơi dài và quyết định gọi viện trợ bên ngoài.

“Alo, Trần Hán Thăng.”

Biên Thi Thi vội vàng nghe điện thoại: “Có chuyện gì?”

“Khụ, chậc, ừm.. .”

Trần Hán Thăng trong cổ họng lẩm bẩm mấy lần, hắn biết nếu mở lời, thì tình thế khó xử sẽ không còn là vấn đề của ba người nữa, nó sẽ chậm rãi lan tràn đến khi tất cả mọi người đều biết, sau đó sẽ nổ tung giống như bom hạt nhân.

Nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian, bởi vì Hồ Lâm Ngữ hôm nay đã chứng kiến, và Mạc Kha cũng đã nhận thấy đã xảy ra điều gì đó giữa hắn và Thẩm Ấu Sở.

“Thi Thi, Tiểu Ngư Nhi có ở công ty luật không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Tiểu Ngư Nhi?”

Biên Thi Thi có chút ngạc nhiên: “Cô ấy nói buổi chiều đi mua trà sữa, sau lại nói đi Giang Lăng tìm cậu, các cậu không ở cùng nhau sao?”

“Không.”

Trần Hán Thăng dừng một chút: “Chúng tớ… đã cãi nhau, cô ấy đã rời đi trước.”

“Haiz~, các cậu rảnh thật đấy.”

Biên Thi Thi cho rằng đó chỉ là một cuộc cãi vã bình thường, liền cười an ủi nói: “Không sao đâu, trước đây hai người đã cãi nhau nhiều lần rồi, sẽ sớm ổn thôi.”

“Lần này thì khác.”

Trần Hán Thăng lại trở nên cáu kỉnh, hắn nghiêm túc nhấn mạnh: “Tiểu Ngư Nhi đã tắt máy, tớ rất lo lắng cho cô ấy.”

“Tắt máy sao?”

Biên Thi Thi lập tức nói: “Vậy bây giờ tớ sẽ liên lạc với cô ấy, cô bé này, cãi nhau còn tắt điện thoại làm gì, đây không phải làm người khác lo lắng sao.”

Có thêm Biên Thi Thi, Trần Hán Thăng cảm thấy yên tâm hơn một chút, hắn suy nghĩ một chút và gọi điện cho Vương Tử Bác, lúc này, hắn chỉ có thể nói với bạn nối khố về nỗi đau của mình.

“Tử Bác, Tiểu Ngư Nhi và tao đã cãi nhau.”

Trần Hán Thăng châm một điếu thuốc và khẽ nói.

“Ừ, tao biết rồi.”

Giọng điệu của Vương Tử Bác rất trung thực và kiên định.

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: “Làm sao mày biết bọn tao cãi nhau?”

“Vừa rồi mày gọi điện cho Biên sư thi mà.”

Vương Tử Bác giải thích nói: “Tao ở ngay bên cạnh cô ấy, tại sao mày và Tiểu Ngư Nhi lại cãi nhau, hôm nay là Giáng sinh … Alo, Tiểu Trần, mày vẫn ở đó chứ?”

Vương Tử Bác vẫn đang ân cần thuyết phục, nhưng cậu ấy cảm thấy bên kia không có động tĩnh gì, khi cậu ấy đang thắc mắc, Trần Hán Thăng đột nhiên nổi giận vô cớ.

“Mày cái đồ lợn chết tiệt này, mày ở cùng Biên Thi thi, sao không sớm nói cho tao biết?”

“Ông mày đã cãi nhau rồi, mày sao còn có thể tán gái chứ?”

“Vương Tử Bác, mày còn là người nữa không?”

…Vương Tử Bác có chút bối rối, trong lòng nghĩ rằng vì sao mình không phải là người chứ, hơn nữa, bọn họ cãi nhau không thể đổ lỗi cho cậu ấy, tên khốn Tiểu Trần này luôn đổ lỗi cho người khác khi gặp chuyện.

Nhưng Tử Bác là người thật thà, từ nhỏ đã quen với thói lưu manh của bạn nối khố nên không cúp điện thoại, khi Trần Hán Thăng mắng chán rồi, cậu ấy mới ủ rũ đáp: “Mẹ kiếp, lần nào cũng phải mắng người khác.”

“Haiz.”

Sau khi Trần Hán Thăng trút giận xong, hắn nói: “Biên Thi Thi có nghe thấy không?”

“Không.”

Vương Tử Bác vặn vẹo mông, thấp giọng nói: “Chúng tao đang ăn cơm ở bên ngoài. Vừa rồi cô ấy gọi điện cho Tiểu Ngư Nhi, hình như điện thoại cũng tắt máy nên liên lạc với bạn cùng phòng trong ký túc xá. Có chuyện gì với bọn mày vậy?”

“Tiêu Dung Ngư gặp Thẩm Ấu Sở.”

Trần Hán Thăng nói thẳng.

“Gì?”

Vương Tử Bác đầu tiên kêu lên một tiếng, sau đó có tiếng đồ sứ rơi vỡ “Đùng đùng”, Vương Tử Bác xin lỗi: “Ông chủ, thật xin lỗi, vừa rồi trượt tay không cầm chắc…”

Trần Hán Thăng im lặng lắng nghe, sau khi xử lý xong đống lộn xộn, Vương Tử Bác có lẽ đã bước ra khỏi cửa, giọng điệu của cậu ấy cũng lo lắng: "Tại sao họ lại gặp nhau? Cộng đồng Quả Xác có vấn đề gì sao, Tiểu Ngư Nhi với tính khí kiêu ngạo như vậy, phản ứng của Thẩm Ấu Sở như thế nào?"

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi của Vương Tử Bác, Trần Hàn Thắng cũng trở nên cáu kỉnh: "Mẹ kiếp có trăm ngàn câu hỏi tại sao hả, hỏi ngu như vậy, bố mày thấy bực mình vì sự ngu ngốc của mày…"

Trần Hán Thăng bây giờ như một thùng thuốc nổ, càng là người thân thiết hắn càng dễ nổi cáu.

May mắn thay, Vương Tử Bác và hắn đã lớn lên cùng nhau, khi cậu ấy bị Hoàng Tuệ đá, Trần Hán Thăng cũng lái xe đến đó vào lúc nửa đêm để uống rượu với cậu ấy.

Vì vậy Vương Tử Bác chỉ yên lặng lắng nghe, đợi đến khi Trần Hán Thăng dừng lại mới nói: "Tiểu Trần, đừng lo lắng, bọn tao đang ở khu Đại học Tiên Ninh, đi tìm Tiểu Ngư Nhi trước đã, đợi một chút, Biên Thi Thi đi ra rồi. ."

"Cậu đang nói chuyện với ai vậy?"

Biên Thi Thi hỏi.

"Điện thoại của Tiểu Trần, Tiểu Ngư Nhi thế nào rồi?"

Vương Tử Bác đưa điện thoại qua cho Biên Thi Thi xem, không có bí mật nào trong điện thoại của cậu ấy.

"Có người nhìn thấy chiếc Chevrolet lái vào trong trường."

Biên Thi Thi vội vàng thanh toán hóa đơn: "Nhưng Tiêu Dung Ngư không có trở về ký túc xá, hình như còn ở trên xe, tớ có chút lo lắng, cho nên tớ phải trở về trường học bây giờ."

"Tớ sẽ đi cùng cậu."

Vương Tử Bác nhân tiện nói với Trần Hán Thăng rằng Tiểu Ngư Nhi có lẽ đang ở đại học Đông Đại.

Trên đường từ quán ăn trở về trường Đại học Đông Đại, Biên Thi Thi vừa chạy lon ton vừa phàn nàn với bạn trai: "Họ sắp kết hôn rồi, tại sao họ còn gây rắc rối như vậy mỗi ngày."

Khi Vương Tử Bác nghe thấy từ "Kết hôn", cậu ấy đột nhiên cảm thấy rất buồn.

Làm thế nào có thể kết hôn ở trạng thái này, dì Lương, chú Trần, cha mẹ của Tiểu Ngư Nhi ở Cảng Thành, làm thế nào để giải thích với họ đây?

…Sau khi Trần Hán Thăng biết Tiêu Dung Ngư đang ở Đại học Đông Đại, hắn cũng yên tâm hơn một chút.

Mặc dù vấn đề vẫn còn tồn tại, nhưng yên tâm vì có thể xác định vị trí của Tiểu Ngư Nhi, như vậy hắn sẽ có phương hướng và thần kinh bớt căng thẳng hơn một chút. Trần Hán Thăng cuối cùng cũng có thể dành một chút tâm tư để suy nghĩ về việc vì sao Tiêu Dung Ngư có thể tìm thấy Tòa nhà 3, phòng 201 trong khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Có thể nói sự tồn tại của địa chỉ này là rất bí mật, nếu chia theo "Phe" thì chỉ có "Phe cánh Thẩm" và "Phe cánh trung lập" mới biết.

Phe cánh trung lập là những người như Vương Tử Bác, Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Lam, họ tuyệt đối không thể làm chuyện này.

"Còn một người nữa, đó là Nhan Ninh của Samsung."

Trần Hán Thăng đang yên lặng hút thuốc đột nhiên cắn mạnh vào đầu thuốc.

"Nhan Ninh cũng biết địa chỉ của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, thậm chí còn cố ý giữ lại hai tấm danh thiếp."

Trần Hán Thăng nhổ nước bọt: “Doanh nghiệp không biết quy tắc, mẹ kiếp Nhan Ninh đó, cô ta không có mẹ sao?”

Nếu thực sự bị Samsung chơi khăm, Trần Hán Thăng quyết định sẽ vừa trả thù trên thương trường, vừa truy tìm ra địa chỉ của cha mẹ Nhan Ninh, hắn sẽ đến đó để chào hỏi một chuyến.

Chương 762: Người tuyết bị đẩy đổ.

Trong bãi đậu xe của Đại học Đông Đại, Biên Thi Thi và Vương Tử Bác đã tìm thấy chiếc Chevrolet một cách dễ dàng. Xe vẫn còn nóng máy, những làn khói trắng phun ra từ ống xả. Dấu vết bánh xe còn chưa bị tuyết che phủ, chứng tỏ rằng vừa mới về không lâu.

Có một bóng người quen thuộc ngồi ở ghế lái, đó là Tiêu Dung Ngư.

Từ bên ngoài nhìn vào, cô ấy đang nằm trên tay lái, vai co giật và khóc.

Biên Thi Thi nhìn thấy thì vô cùng sợ hãi, cô ấy cho rằng đó chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa những người yêu nhau mà thôi, sao lại đau lòng như vậy.

“Tiểu Ngư Nhi, Tiểu Ngư Nhi…”

Biên Thi Thi nhanh chóng vỗ vào cửa sổ xe, đồng thời không ngừng kéo cửa xe, Vương Tử Bác cũng đang hét lên ở bên cạnh, cậu ấy biết chân tướng của sự việc, lồng ngực như bị nhét một cục bông, làm cậu ấy cảm thấy nặng nề khi thở.

“Mình chỉ nghe thôi mà đã cảm thấy rất buồn rồi.”

Vương Tử Bác thầm nghĩ, Tiểu Ngư Nhi ở trung tâm của vòng xoáy nhất định sẽ gục ngã.

“Tử Bác, cậu ngẩn người ra đó làm gì, nếu như không được, thì phá cửa đi.”

Tay của Thi Thi đã đỏ lên, còn Tiêu Dung Ngư vẫn thờ ơ, nên cô gái đanh đá Hồ Nam đã chuẩn bị phá cửa.

“Đợi tí.”

Vương Tử Bác đi đến, cậu ấy thực sự không biết làm thế nào để thuyết phục, nhưng cha mẹ luôn được nhắc đến vào thời điểm này trong các bộ phim truyền hình, có thể sẽ có một chút tác dụng.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Vương Tử Bác cúi xuống và nói vào trong chiếc xe: “Dù có chuyện gì xảy ra, đừng quên chú Tiêu và dì Lữ vẫn ở nhà. Cậu là viên ngọc quý trong tay họ, vì vậy đừng bao giờ nghĩ quẩn nhé.”

“Vương Tử Bác, cậu điên rồi!”

Biên Thi Thi rất khó chịu: “Chỉ là một cuộc cãi vã, đâu phải là bầu trời sắp sụp đổ, tại sao cậu dường như đang khuyên một người đừng tự sát vậy.”

Không ngờ câu nói này thật sự có tác dụng, “Cạch” một tiếng cửa đã mở ra.

Biên Thi Thi ngạc nhiên nhìn bạn trai của mình, nhưng Vương Tử Bác không có chút tự hào nào, càng như vậy, điều đó càng nói rõ là trong lòng Tiểu Ngư Nhi bầu trời đã sụp đổ, chỉ có cha mẹ là đáng để hoài niệm.

Biên Thi Thi mở cửa xe, Tiêu Dung Ngư ngồi ở ghế lái khuôn mặt giàn giụa nước mắt, chỉ hơn hai tiếng đồng hồ không gặp, vẻ mặt cô ấy đã phờ phạc đi rất nhiều, trên ghế phụ là chồng khăn giấy để lau nước mắt và một chiếc đèn bàn nhỏ màu hồng.

“Thi Thi.”

Sau khi Tiêu Dung Ngư thấy người bạn thân nhất của mình, đôi mắt của cô ấy đỏ hoe nhìn Thi Thi trong giây lát, sau đó đột nhiên ôm lấy bạn thân và òa khóc.

Đôi bạn gái tính cách giống nhau này có quan hệ rất tốt, khi Biên Thi Thi nhìn thấy bộ dạng buồn bã của Tiêu Dung Ngư, đôi mắt của cô ấy cũng dưng dưng và cô ấy không kìm được nước mắt: "Trần Hán Thăng rốt cuộc có ý gì? Cãi nhau thì cãi nhau. Tại sao phải bắt nạt Tiểu Ngư Nhi nhà tớ như vậy?"

Vương Tử Bác cúi đầu không nói, như thể bạn nối khố đã phạm sai lầm, cậu ấy cũng phải chịu trách nhiệm vậy.

Trời cuối tháng mười hai rất tối, chẳng mấy chốc đèn đường trong khuôn viên trường đã sáng lên, bông tuyết lúc bay nhanh lúc bay chậm trước ngọn đèn sợi đốt, giống như bèo tấm vậy.

"Được rồi, Tiểu Ngư Nhi, chúng mình trở về ký túc xá đi."

Biên Thi Thi lo lắng rằng bạn thân của cô ấy sẽ bị cảm lạnh, vì vậy cô ấy phủi tuyết trên đầu bạn thân và đưa Tiểu Ngư Nhi trở về ký túc xá trong vòng tay của mình.

Vương Tử Bác sụt sịt mũi, cẩn thận đi theo, nhưng mới đi được mấy bước, Tiêu Dung Ngư đột nhiên quay đầu lại nói: "Đèn bàn…"

"Gì cơ?"

Vương Tử Bác sửng sốt.

"Gì cái gì?"

Biên Thi Thi có chút bực tức, Vương Tử Bác tên đầu gỗ này, nếu đây là Trần Hán Thăng, thì hắn sẽ có thể phản ứng ngay lập tức khi Tiêu Dung Ngư quay lưng lại.

Tuy nhiên, một chàng trai như Vương Tử Bác cũng có một ưu điểm, tuy hơi nhàm chán nhưng sẽ không bao giờ khiến bạn gái buồn như vậy.

…Đi đến phía dưới của ký túc xá nữ, bầu không khí ở đây vô cùng náo nhiệt, bởi vì hôm nay là lễ giáng sinh.

Các chàng trai ăn vận đẹp, cầm ô đứng dưới tầng chờ đợi, các cô gái tô son nhẹ, khoác lên mình bộ quần áo đẹp nhất, bẽn lẽn bước ra khỏi ký túc xá, vừa nhìn thấy bạn trai đã vội chạy đến ôm lấy.

"Giáng sinh cô đơn", "Giáng sinh vui vẻ…" của Trần Dịch Tấn được phát trên đài phát thanh trong trường, khắp nơi tràn ngập bầu không khí ngọt ngào.

Nhưng đang lúc chuẩn bị lên tầng, thì Tiêu Dung Ngư không biết nghĩ tới cái gì, bước chân chậm rãi dừng lại.

"Chuyện gì vậy?"

Biên Thi Thi quan tâm hỏi.

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, nhìn chằm chằm về một hướng nào đó.

Biên Thi Thi và Vương Tử Bác cũng nhìn sang hướng đó, đó là vào đêm Bình An, Trần Hán Thăng đã đắp một người tuyết bằng tay không để làm cho người yêu hạnh phúc.

Một lớn một nhỏ, cái lớn tượng trưng cho Trần Hán Thăng, cái nhỏ tượng trưng cho Tiêu Dung Ngư, trên đó có khắc tên "Trần Anh Tuấn" và "Tiểu Ngư Nhi", chúng đang vui vẻ rúc vào nhau.

Tiêu Dung Ngư chậm rãi đến gần, thời tiết tương đối lạnh, nụ cười trên khuôn mặt người tuyết đã ngưng tụ lại, giống như có thể mãi mãi hạnh phúc như vậy, Tiêu Dung Ngư nhìn nó, có

lẽ nhớ lại khoảng thời gian lãng mạn khi chụp ảnh ở đây đêm qua. Có một chút dịu dàng hiện lên trong mắt của cô ấy.

Nhưng ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Biên sư thi và Vương Tử Bác, Tiêu Dung Ngư đột nhiên bước tới, "Xèo" một cái đẩy người tuyết đổ xuống, sau đó quay người chạy về ký túc xá, trước khi nước mắt của cô ấy làm mờ tầm nhìn.

"Tiểu Ngư Nhi!"

Biên Thi Thi vội vàng đuổi theo, lúc này cô ấy mới ý thức được đây không phải là cãi cọ bình thường.

Sau khi hai cô gái rời đi, Vương Tử Bác có chút bối rối đứng trong tuyết, trong lần đầu tiên xảy ra tình thế khó xử, Tiêu Dung Ngư chuyển từ khu trường Giang Lăng đến khu trường Tiên Ninh, chẳng lẽ cô ấy thực sự muốn rời xa Trần Hán Thăng trong lần thứ hai này sao?

"Keng…"

Trần Hán Thăng gọi điện thoại tới: "Tao ở cổng trường Đại học Đông Đại rồi, bọn mày bây giờ ở đâu?"

"Phía dưới ký túc xá nữ…"

Vương Tử Bác ngẩn ngơ nói, nhưng nhìn thấy trên mặt đất người tuyết vỡ thành từng mảnh vụn, cậu ấy lại vội vàng nói: "Tiểu Trần, đừng tới đây, bọn họ đã lên tầng rồi, tao ra cổng tìm mày."

Nhưng Trần Hán Thăng đã cúp điện thoại, Vương Tử Bác vội vàng xóa dấu vết, nếu Trần Hán Thăng nhìn thấy cảnh này, có lẽ hắn sẽ rất đau lòng.

Nhưng đã quá muộn, không lâu sau một chùm đèn pha chói mắt chiếu tới, Vương Tử Bác ngẩng đầu nhìn, đó là một chiếc Porsche nhỏ.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác đã lau tay để đón hắn.

“Tiểu Ngư Nhi đâu?”

Trần Hán Thăng sắc mặt nghiêm túc, lông mày nhíu chặt, môi khô nứt vì hút thuốc quá nhiều.

“Cô ấy đã lên ký túc xá rồi.”

Trong khi nói chuyện, Vương Tử Bác dùng cái đầu to của mình che khuất tầm mắt của Trần Hán Thăng: “Biên Thi Thi đã an ủi rồi, đừng lo lắng.”

“Mẹ kiếp, mày cứ chặn tao làm cái quái gì thế?”

Trần Hán Thăng nhận thấy sự bất thường của Vương Tử Bác, đẩy cậu ấy ra và đột nhiên sững người.

“Có thể, có thể là bị sinh viên nghịch ngợm đẩy đổ.”

Vương Tử Bác bất an giải thích.

Trần Hán Thăng không nói lời nào, mặc dù hắn đang rất loạn, nhưng khả năng suy nghĩ của hắn vẫn tồn tại, sinh viên đại học không phải là học sinh tiểu học, và họ rất ít khi làm những việc nhàm chán như vậy.

Ngay cả khi có, chẳng lẽ lại đẩy cái này và giữ cái kia sao?

“Tiểu Ngư Nhi đã đẩy nó phải không.”

Trần Hán Thăng thở ra một hơi sương trắng, nhặt mảnh vỡ lên và im lặng.

Hóa ra chỉ có người tuyết nhỏ bị đẩy đổ, còn “Trần Anh Tuấn” vẫn đứng đó với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Tiêu Dung Ngư không nỡ đẩy đổ nó.

…

Chương 763: Lễ Giáng sinh làm cho người ta bực bội

Trần Hán Thăng vội vàng chạy tới, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Tiêu Dung Ngư, chỉ có một người tuyết bị vỡ thành nhiều mảnh.

"Mọi chuyện không thuận lợi rồi."

Trần Hán Thăng sửa lại chiếc mũ lưỡi trai, nhìn chằm chằm vào ban công ký túc xá của Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt lay động không biết đang suy nghĩ gì.

Có lẽ là vì quá ngột ngạt, Trần Hán Thăng trực tiếp mở khóa kéo áo khoác ngoài, chỉ để lộ chiếc áo len mỏng manh lớp dưới cùng, tuyết không ngừng bay vào trong ngực, hắn cũng không cảm thấy lạnh, một tay cầm điếu thuốc, một tay chống nạnh.

Hình ảnh dũng mãnh mà ngang ngược, có một vài sinh viên năm nhất cố tình đi vòng quanh Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác không dám cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Hán Thăng mà chỉ im lặng đi theo hắn, mãi đến khi bảo vệ Đại học Đông Đại nghe nói ở đây có "nhân vật nguy hiểm" cầm ô đến đây kiểm tra, Trần Hán Thăng mới lắc đầu nói: "Đi thôi, hôm nay chắc là Tiểu Ngư Nhi sẽ không xuống đâu."

Trong xe khá ấm áp, nhưng mùi khói thuốc tương đối nồng nặc, bây giờ không thể uống rượu, hai người chỉ có thể hút thuốc giải tỏa áp lực.

"Việc này ấy."

Trần Hán Thăng vốn luôn im lặng, lên tiếng: "Khó khăn nhất trong giai đoạn đầu là Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư gặp nhau, vì vậy tao hoàn toàn không có cách nào lừa cả hai bên. Ví dụ, nếu tao đến tìm Tiêu Dung Ngư bây giờ, hẳn là trong lòng Thẩm Ấu Sở biết rõ điều đó."

Vương Tử Bác không khỏi thở dài, Tiêu Dung Ngư khóc thật sự rất đau lòng, Thẩm Ấu Sở chắc chắn cũng không vui vẻ, cậu ấy lắc đầu nói: "Tu La tràng còn chia ra giai đoạn nữa à? Khó khăn nhất của giai đoạn giữa là gì?"

"Giai đoạn giữa ấy à."

Trần Hán Thăng mặt không chút thay đổi, lái xe: "Trưởng bối không dễ ứng phó lắm."

"Giai đoạn sau thì sao?"

Vương Tử Bác lại hỏi, cậu ấy muốn biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Một người đi, một người ở lại?

Hay là "tất cả đều muốn?

"Giai đoạn cuối?"

Không ngờ Trần Hán Thăng liếc nhìn cậu ấy, nhàn nhạt nói: "Nếu như tao giai đoạn trước và giữa tao không xử lí được, như vậy sẽ không có giai đoạn sau."

Vương Tử Bác nghẹn lời, đây hình như là sự thật.

"Cái chính là quá ngoài ý muốn, trước đó tao chuẩn bị cái gì cũng vô dụng."

Trần Hán Thăng dừng lại trước đèn xanh đỏ trên đường Văn Lan, lúc này hắn có vẻ đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng động tác thỉnh thoảng xoa mạnh tay lái chiếc Porsche vẫn để lộ ra nội tâm rối rắm của hắn.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cuộc đời không có diễn tập, mỗi ngày đều là hiện trường trực tiếp.”

“Mày còn động viên an ủi à.”

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: “Nhưng nói thật, sau này tao phải nhờ vào mày.”

“Nhờ vào tao?”

Vương Tử Bác quay đầu: “Tao lại không biết nói chuyện, làm sao giúp mày khuyên giải?”

“Giúp mày khuyên giải? Mày cũng tự tin quá!”

Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng: “Ý của tao là, mày gặp Biên Thi Thi tìm hiểu chiều hướng của Tiêu Dung Ngư một chút, như vậy tao mới biết được tình hình, bởi vì nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Biên Thi Thi rất nhanh sẽ hỏi ra được tình hình thật sự.”

Nói về điều này, Trần Hán Thăng tự giễu: “Đến lúc đó tin nhắn mắng tao của cậu ấy mà ít hơn 300 ký tự, tao cá là tao sẽ trồng cây chuối ăn phân”.

“Biết rồi.”

Vương Tử Bác đột nhiên nhận ra rằng Biên Thi Thi có lẽ sẽ không để ý đến Trần Hán Thăng trong thời gian ngắn, nếu nhắn tin muốn lấy tin tức của Tiểu Ngư Nhi, chỉ có thể tự mình hỏi.

Tới cổng Đại học Lý công Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng phất tay bảo Vương Tử Bác xuống xe, Vương Tử Bác kì kèo một lúc: “Tiểu Trần, mày nói thật với tao đi, mày luôn bày mưu tính kế giúp tao theo đuổi Biên Thi Thi, có phải là để chờ đến một ngày như vậy không? Để tao và Biên Thi Thi làm công cụ giúp mày?”

“Không thì sao?”

Trần Hán Thăng nửa thật nửa giả nói: “Tóm lại mày đã ôm được mỹ nhân rồi, vậy động cơ là gì còn quan trọng à?”

“Mẹ nó, mày không thể nói dối một chút à?”

Vương Tử Bác có chút buồn bực, nhưng cậu ấy thấy Trần Hán Thăng lại có chút vô lương tâm như trước kia, chứng tỏ đã dần bình tĩnh lại.

“Vậy tao đi trước, có gì cần thì gọi cho tao.”

Trước khi Vương Tử Bác rời đi, cậu ấy lại nhớ tới một manh mối quan trọng khác: “Hôm nay Tiểu Ngư Nhi cầm một cái đèn bàn nhỏ, không biết vật đó có ý nghĩa gì?”

“Đèn bàn?”

Trần Hán Thăng ngẩn người.

“Chỉ là một cái đèn bàn màu hồng, nhìn qua khá giống hoạt hình, biết ngay đó chính là phong cách mà Tiểu Ngư Nhi thích…”

Vương Tử Bác khoa tay múa chân miêu tả ngoại hình một chút, Trần Hán Thăng nghe xong hai cậu rồi bất ngờ đóng cửa xe rời đi, để lại Vương Tử Bác đứng trong tuyết khó hiểu.

…

“Khó trách Tiểu Ngư Nhi muốn đẩy ngã người tuyết. Chiếc đèn bàn nhỏ có thể là ngòi nổ.”

Trên đường trở về Đại học Giang Lăng, Trần Hán Thăng suy nghĩ trong đầu.

Chiếc đèn bàn là món quà Giáng sinh mà Tiêu Dung Ngư đã tặng Trần Hán Thăng khi hắn còn là sinh viên năm nhất, nhưng lúc đó hắn quá cẩu thả nên đã đưa nó cho Thẩm Ấu Sở.

Hắn không hề nghĩ tới, ba năm sau, đèn bàn lại trở về trong tay Tiểu Ngư Nhi, nghĩ như vậy, bên trong Tu La tràng hình như thế nào cũng sẽ xảy ra "tai nạn" một lần.

Sau khi trở lại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng đã đi dạo xung quanh hai lần, nhưng thay vì đi lên lầu, hắn quay lại văn phòng của điện tử Quả Xác và gọi điện cho Thẩm Ấu Sở bằng điện thoại bàn.

"Tối nay anh sẽ ngủ ở văn phòng."

Bây giờ Trần Hán Thăng không muốn trực tiếp đối mặt với Thẩm Ấu Sở, bởi vì nhìn vào đôi mắt ngây thơ đó, Trần Hán Thăng luôn cảm thấy rất có lỗi.

Còn việc gọi từ máy bàn, hắn chỉ muốn bày tỏ ý rằng mình đang ở cơ quan, không có ở cùng với những cô gái khác.

"Ồ, hôm nay tuyết rơi, anh đừng để bị cảm lạnh."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng quan tâm.

Hai người cứ im lặng như vậy một lúc, Trần Hán Thăng không nói gì, Thẩm ngốc nghếch cũng sẽ không chủ động cúp máy.

"Anh xin lỗi… Tối nay, thật ra anh muốn nói sẽ đưa em đi chơi Giáng sinh."

Trần Hán Thăng hơi xấu hổ nên chỉ xin lỗi một cách đơn giản.

"Không sao đâu."

Thẩm Ấu Sở vẫn luôn dịu dàng như vậy.

"Ha ha."

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng: "Không thì em mắng anh vài câu đi?"

Thẩm Ấu Sở không nói, tiếng hít thở rất nhỏ phát ra từ ống nghe, cô sẽ không mắng người khác.

“Bà nội và A Ninh đâu?”

Trần Hán Thăng tán gẫu về việc nhà một chút, che giấu sự áy náy trong lòng.

“Bà nội ở trong phòng ngủ, Đông Nhi và A Ninh đang xem tivi, Lâm Ngữ đang đối chiếu sổ sách, em cũng ở trong phòng ngủ.”

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng đáp.

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, cả hai lại im lặng một lúc.

Thật ra đứng dưới góc độ của Thẩm Ấu Sở, bản thân vốn đang ở nhà rất tốt, Tiêu Dung Ngư lại đột nhiên tìm đến cửa, mấu chốt là thân phận của cô ấy cũng không đơn giản, trước đó cô ấy đã có quan hệ rất sâu đậm với bạn trai của mình.

Sau khi Tiêu Dung Ngư rời đi, hành vi của bạn trai cô rất bất thường, lời nói của hắn đầy sơ hở, cuối cùng còn bỏ mặc mình ra ngoài.

Thẩm Ấu Sở đơn thuần, nhưng trong chuyện này, cô nhất định có thể phát hiện ra điều gì đó.

“Khụ!”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, ngập ngừng hỏi: “Chiều nay… em, em cảm thấy thế nào?”

Nghe được những lời này, Thẩm Ấu Sở lại im lặng.

Trần Hán Thăng kiên nhẫn chờ đợi, một lúc sau, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa “Thùng thùng thùng, thùng thùng thùng, thùng thùng thùng…”

“Em đang làm gì đấy?”

Trần Hán Thăng thấy rất kỳ lạ.

“Gõ, gõ vào màn hình.”

Giọng nói của Thẩm Ấu Sở vô cùng tủi thân.

“Đồ ngốc, em gõ màn hình làm cái gì?”

Trần Hán Thăng không thể không cười.

“Đánh anh.”

Thẩm Ấu Sở ngây thơ nói.

Trần Hán Thăng đột nhiên nhớ ra rằng ảnh chụp của mình là màn hình điện thoại di động của Thẩm Ấu Sở, vừa nãy cô gõ vào màn hình, thật ra là đang “đánh” Trần Hán Thăng.

Có lẽ đối với Thẩm Ấu Sở mà nói, đây là cách trừng phạt nghiêm khắc nhất của cô.

“Giúp A Ninh tắm rửa rồi ngủ sớm đi.”

Trần Hán Thăng vội vàng cúp điện thoại, hắn cảm thấy mình không xứng đáng với sự dịu dàng của Thẩm ngốc nghếch.

Đã gần chín giờ tối, Trần Hán Thăng mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm mắt lại thì thào: “Đã đến giờ rồi, ông đây bắt đầu bực bội rồi.”

Chương 764: Con mẹ nó đều tại Samsung

Giáng sinh năm 2005 thật quá bực bội. Trần Hán Thăng có tâm lý đà điểu, hắn thật sự hy vọng rằng khi tỉnh dậy, ngày đó không phải là ngày 26 mà là ngày 25, như vậy bản thân nhất định sẽ sống chết giữ chặt Tiểu Ngư Nhi, tránh cho cô có cơ hội đi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Tuy nhiên, sự thật là vào lúc 8 giờ sáng ngày 26, Trần Hán Thăng đang nằm trên ghế sô pha trong văn phòng thì bị tiếng chuông đánh thức.

Hắn mơ mơ màng màng nhấc điện thoại lên, trên màn hình hiện lên dòng chữ "Biên Thi Thi".

"Con mẹ nó, vẫn là tới rồi."

Trần Hán Thăng đột nhiên mất hết buồn ngủ, Biên Thi Thi gọi điện thoại đến, điều đó có nghĩa là cô ấy đã biết chân tướng của sự việc.

"A lô, Biên Thi…"

Trần Hán Thăng do dự một lúc rồi nhấn nút trả lời.

"Đừng gọi tên tôi, Trần Hán Thăng, không ngờ cậu lại là loại người như thế!"

Biên Thi Thi trực tiếp ngắt lời, ngay sau đó là mắng chửi.

"Tôi quả thật là vô cùng hối hận, lần đầu tiên Tiểu Ngư Nhi rời khỏi tên cặn bã như cậu, tôi vậy mà còn giống như đồ ngốc giúp cậu giữ cậu ấy lại!"

“Sao cậu lại một chân đạp hai thuyền? Tiểu Ngư Nhi tối hôm qua khóc mấy lần, cậu không có chút nào khó chịu sao?”

“Tôi thật sự là tức điên lên rồi, Trần Hán Thăng, đừng để cho tôi gặp cậu, nếu không sẽ cho cậu mấy bạt tai đấy!”

…

Biên Thi Thi tức giận đến đổi giọng, Tu La tràng lần trước cô ấy không tự mình trải qua, cho nên cảm xúc không sâu sắc lắm, lần này nhìn thấy bộ dạng đau buồn của bạn thân, Biên Thi Thi vừa thương tiếc vừa phẫn nộ và hối hận.

Nhưng cô ấy đồng thời cũng rất kiềm chế, giống như Hồ Lâm Ngữ, với tính khí của Tiểu Hồ, cô ấy không nói xấu Tiêu Dung Ngư một câu nào. Biên Thi Thi từ đầu tới cuối mắng khoảng mười phút, cũng không hề trách mắng Thẩm Ấu Sở.

Có vẻ như hai cô gái có chung một sự “hiểu ngầm”, người có lỗi là Trần Hán Thăng, còn cô gái kia cũng vô tội.

Đối mặt với Biên Thi Thi trách cứ xối xả, Trần Hán Thăng chỉ biết cúi đầu im lặng thừa nhận, mãi cho đến khi Biên Thi Thi nghỉ ngơi một chút, Trần Hán Thăng mới ngượng ngùng hỏi: “Tiểu Ngư Nhi bây giờ thế nào rồi?”

“Hừ!”

Giọng điệu của Biên Thi Thi lạnh lùng mà kiêu ngạo: “Bây giờ biết hối hận rồi à, tôi nói cho cậu biết, đã muộn rồi!”

“Tiểu Ngư Nhi ưu tú như vậy, yêu cậu như vậy, cậu ấy buồn đến mức suy sụp. Đêm qua, ký túc xá của bọn tôi định đăng lên mạng để vạch trần bộ mặt thật của người như cậu, nhưng cậu ấy không cho phép, thậm chí còn lo lắng Samsung tiếp tục giở trò ở sau lưng.”

Biên Thi Thi giậm chân quát: “Một cô gái như vậy tại sao cậu lại muốn làm tổn thương cậu ấy!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi…”

Trần Hán Thăng cứ lặp đi lặp lại câu này, đột nhiên lại nhận ra điều gì đó, hắn cắn răng hỏi: “Thật sự là Samsung đang giở trò?”

“Không ngờ chứ gì.”

Biên Thi Thi chế nhạo: “Samsung cũng không phải là thứ gì tốt. Cạnh tranh với Quả Xác trên thương trường, còn bí mật tiết lộ chuyện này cho Tiểu Ngư Nhi, muốn mượn chuyện này để làm ảnh hưởng đến cảm xúc của cậu. Nhưng cũng may mà như vậy, bọn tôi mới có thể nhận ra bộ mặt thật của cậu!”

“Chết tiệt!”

Trần Hán Thăng không thể kiểm soát được nữa, hắn chộp lấy cái cốc trên bàn trà tức giận ném nó xuống đất, lập tức có một tiếng “leng keng” vang lên.

“Trần Hán Thăng cậu đừng kiêu ngạo, cậu có tiền bọn tôi cũng không sợ cậu.”

Biên Thi Thi không sợ chút nào: “Từ giờ trở đi, Tiểu Ngư Nhi không còn liên quan gì đến cậu nữa, tạm biệt!”

Em gái Tương tức giận cúp điện thoại, Trần Hán Thăng dẫm lên những mảnh vỡ vương vãi khắp sàn, đi tới đi lui trong văn phòng như một con thú hung dữ.

…

Khoảng 9 giờ, Nhiếp Tiểu Vũ mở cửa bước vào nhìn thấy cảnh này, bị dọa một trận.

Chỉ có cô thư ký nhỏ mới có thể dọn dẹp văn phòng của Trần Hán Thăng, vì vậy mỗi ngày trước khi đi làm cô ấy phải đến đây để bật máy tính và điều hòa, sau đó sắp xếp tài liệu, không ngờ hôm nay Bộ trưởng Trần lại đến sớm.

Nhưng mà, vẻ mặt của hắn nghiêm túc mà hung dữ, chống nạnh đứng bên cửa sổ kính.

“Bộ trưởng Trần, sao lại thế này?”

Nhiếp Tiểu Vũ lặng lẽ đến gần.

Tình cảm giữa cô ấy và Trần Hán Thăng rất sâu sắc, ngoài mối quan hệ cấp trên và cấp dưới trong công việc, còn giống như anh em không cùng huyết thống. Trần Hán Thăng thường gọi cô gái thông minh và táo bạo, yêu thích truyện tranh này đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ăn cơm.

Vì vậy, khi Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy Trần Hán Thăng trong tình trạng này, cô ấy vô cùng lo lắng.

“Hôm qua đã xảy ra chuyện.”

Cô thư ký nhỏ là “đảng trung lập” ngoan cố, Trần Hán Thăng cũng không giấu diếm, trầm giọng nói: “Samsung không biết đã tìm ra được vị trí của Thẩm Ấu Sở từ đâu, sau đó tiết lộ cho Tiêu Dung Ngư. Tiểu Ngư Nhi trực tiếp tìm thấy khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, hai người đã chạm mặt rồi.”

“Trời đất!”

Nhiếp Tiểu Vũ kinh hô một tiếng, phản ứng của cô ấy giống với Vương Tử Bác, cũng hỏi một loạt câu hỏi.

Trần Hán Thăng có chút mất kiên nhẫn, tối hôm qua hắn hút thuốc rất nhiều, bật điều hòa cả đêm nên miệng và cổ họng rất khô.

“Đừng ngạc nhiên nữa, đi rót giùm tôi ít nước đi.”

Vừa rồi Trần Hán Thăng suy nghĩ thật lâu, tâm tình cũng dần dần bình ổn trở lại, nhưng vừa nghĩ bên trong Tu La tràng mà bản thân đang lo lắng, trong lồng ngực vẫn là có loại cảm giác ngột ngạt.

Đang lúc uống nước "ừng ực", Trần Hán Thăng thấy thư ký nhỏ muốn nói lại thôi, muốn hỏi lại không dám hỏi, vì vậy lau miệng, phân phó: "Đi giúp tôi làm bữa sáng đi, ăn no rồi mới chiến đấu được, chỉ là mấy con chó, ông đây không bắt nạt người khác thì thôi, lại còn có người dám trêu chọc tôi."

…

Nhiếp Tiểu Vũ nhanh chóng đi xuống lầu, chạy chậm đến căn tin nhỏ của ban quản lý, Lý Tiểu Giai và Hoàng Lập Khiêm đang xếp hàng đều mỉm cười nhường chỗ.

Người có thể sai khiến Nhiếp Tiểu Vũ chạy tới mua bữa sáng, tất nhiên là ông chủ lớn rồi.

Sau khi thư ký nhỏ trở lại văn phòng, Trần Hán Thăng vừa ăn vừa nói chuyện ngày hôm qua, Nhiếp Tiểu Vũ nghe xong, hai mắt đỏ hoe.

Mặc dù cô ấy là "đảng trung lập", nhưng đồng thời cũng làm bạn tốt với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, hơn nữa cô ấy vốn cũng không tán thành việc Trần Hán Thăng một chân đạp hai thuyền, cho nên toàn bộ nguyên nhân của Tu La tràng lần này cũng đổ lỗi cho Trần Hán Thăng.

"Buổi tối tan làm tôi phải đến thăm Ấu Sở."

Nhiếp Tiểu Vũ đang dọn dẹp nền nhà, lắc mái tóc ngắn của mình, đau lòng nói:

"Tùy cậu."

Sau khi ăn xong, Trần Hán Thăng hỏi: "Hôm nay tôi có lịch trình gì?"

"Nếu như là hôm nay thì có hai việc."

Cô thư ký nhỏ mở sổ ghi chép: "Đầu tiên, giám đốc Thôi từ phòng Kinh doanh và kỹ sư trưởng Hoàng của phòng Mạng đều muốn báo cáo với cậu. Tôi lặng lẽ hỏi thăm một chút, hình

như là vì lễ Giáng sinh, lượng tiêu thụ điện thoại của chúng ta ở cửa hàng bán lẻ vật lý và trung tâm mua sắm Quả Xác đột nhiên tăng lên, chắc là giám đốc Thôi và kỹ sư trưởng Hoàng đến để tranh công đấy."

Điện thoại Quả Xác có vẻ ngoài thời thượng, đồng thời còn có đề tài và độ hot, hơn nữa còn mang tính giá trị cao, nếu người trẻ tuổi muốn chọn một món quà không chỉ thể hiện tấm lòng mà còn có sức nặng trong đêm Giáng sinh lãng mạn, thì cấp bậc ưu tiên của điện thoại Quả Xác thậm chí còn xếp trước cả Nokia và Motorola.

"Thôi đi."

Trần Hán Thăng xua tay: "Hôm nay tôi không có tâm trạng khoe khoang với bọn họ, hủy bỏ đi."

"Được, lát nữa tôi sẽ nhắn lại."

Nhiếp Tiểu Vũ còn nói thêm: "Còn một việc nữa, có cần đồng ý với yêu cầu từ nhà phân phối Ấn Độ không? Chị Tĩnh đang chờ câu trả lời của cậu."

"Cái này cũng đợi một lát."

Trần Hán Thăng xoa cằm, trong mắt rất tức giận: "Buổi sáng cô giúp tôi hủy bỏ tất cả sắp xếp, tôi muốn nói chuyện với Samsung."

…

Khi Nhan Ninh nhận được điện thoại của Trần Hán Thăng, có chút phấn khích nói với trợ lý của mình: "Cảnh cáo của chúng ta đã có tác dụng. Trần Hán Thăng mời chúng ta đến Nhà máy Điện tử Quả Xác. Cô đi chuẩn bị đi."

Chi nhánh Kiến Nghiệp của Samsung đặt tại số 176 đường An Đức Môn, quận Vũ Hoa Đài, đây cũng là một trung tâm

nghiên cứu và phát triển bảy tầng, Nhan Ninh hiện đang làm việc tại đây.

Cô ta và trợ lý lái xe đến Nhà máy Điện tử Quả Xác tiếng tăm lừng lẫy, vô cùng thích thú nhìn logo kim loại "k?" ở cửa, sau đó đi đến văn phòng của Trần Hán Thăng dưới sự hướng dẫn của nhân viên phòng Hành chính.

Mặc dù Nhan Ninh và Trần Hán Thăng đã gọi điện, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, ngũ quan của Nhan Ninh cơ bản là không đáng kể trong mắt Trần Hán Thăng.

Hình tượng của Trần Hán Thăng trái lại khiến Nhan Ninh có chút kinh ngạc. Miệng hắn ngậm điếu thuốc, uể oải dựa lưng vào ghế, hai chân gác lên mặt bàn gỗ lim cao cấp, còn rung rung, giống như không hề chú trọng đến uy nghiêm của một tỷ phú.

"Chào Trần tổng, ngưỡng mộ đã lâu."

Nhan Ninh cười chào hỏi.

"Ha ha, tôi cũng đã ngưỡng mộ tiếng tăm của trưởng phòng Nhan từ lâu."

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm bóng dáng của hai người, ngoài cười nhưng trong không cười mà bắt tay, nói một câu mà Nhan Ninh nghe không hiểu: "Chúng tôi ở bên kia là một bàn mười người, mọi người cùng nhau ăn cơm, còn các cô thì sao?"

Chương 765: “Tết Âm Lịch” cũng có thể tiêu chuẩn kép

“Một bàn mười người là cái gì thế?”

Nhan Ninh nghi hoặc hỏi.

“Không có gì.”

Trần Hán Thăng cười ha ha: “Tôi nói là nghe danh trưởng phòng Nhan đã lâu.”

Việc tổ chức tang lễ ở vùng nông thôn Cảng Thành chính là mười người đến mười hai người một bàn, vừa nãy sau khi nói chuyện điện thoại với Biên Thi Thi, Trần Hán Thăng đã xác định Nhan Ninh chính là người thọc ra cái Tu La tràng này, hắn cực kì tức giận với loại thủ đoạn làm ăn này, chuẩn bị bắt đầu hại người.

“Tôi làm gì có danh khí gì đâu, Trần tổng thật biết cách ăn nói.”

Nhan Ninh lịch sự đưa danh thiếp ra, còn chỉ vào trợ lý bên cạnh nói: “Trợ lý của tôi, Khương Đông Huân.”

“Ồ, Khương Tử à.”

Trần Hán Thăng bĩu môi, gọi Nhiếp Tiểu Vũ vào, nói: “Cậu đưa vị Khương Tử này sang phòng nghỉ bên cạnh đi, tôi nhìn là thấy phiền rồi.”

“Cái gì?”

Nhan Ninh và trợ lý đều sửng sốt, không chỉ bởi vì thái độ và giọng điệu vô lễ của Trần Hán Thăng, mà còn bởi vì mấy thiết bị nghe trộm đều ở trên người trợ lý.

“Không vui sao?”

Trần Hán Thăng nhướng mày: “Vậy đừng sang phòng bên cạnh nữa.”

Nhan Ninh thở ra một hơi, đang định cảm ơn một tiếng thì không nghĩ tới Trần Hán Thăng lại nói tiếp: “Đuổi vị Khương Tử này ra khỏi Quả Xác.”

“Trần tổng, cái này…”

Khuôn mặt của Nhan Ninh mang vẻ khó xử.

“Tóm lại tôi sao cũng được, mấy người có thể không nói chuyện.”

Trần Hán Thăng nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

Tu La tràng đã nổ bung bét rồi, bây giờ hắn không còn gì để cố kỵ nữa, lại biến thành doanh nhân vô lại ngoại trừ Lương Thái hậu thì không ai trị được kia.

Thật ra Nhan Ninh cũng không hay biết gì, nhưng dù sao cô ta đến đây vì để giải quyết vấn đề, chỉ có thể nói một câu với trợ lý bằng tiếng Hàn, trợ lý tời đi trong trạng thái không thể tin được.

“Cô Nhan đừng để ý ha, trợ lý của cô quá đẹp trai nên tôi thấy không thoải mái cho lắm.”

Lúc này, Trần Hán Thăng lại làm bộ làm tịch mà giải thích: “Tôi chính là người như vậy đấy, tính tình khá kỳ lạ, lúc thích người nào đó thì cho dù anh ta có ăn phân tôi cũng cảm thấy thật trâu bò.”

Nhan Ninh cười gượng gạo: “Trần tổng là người có cá tính, vả lại người với người muốn ở chung được thì chủ yếu phải dựa vào từ trường, khó tránh khỏi sẽ có một vài người nhìn không thuận mắt.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng: “Cũng không thể nói như vậy, tuy rằng tôi không thích trợ lý của cô, nhưng nếu anh ta có thể ăn phân thì tôi cũng cảm thấy rất trâu bò.”

Nhan Ninh:…

Trước kia khi Nhan Ninh điều tra tư liệu của Trần Hán Thăng thì thấy trên mạng có rất nhiều đánh giá đối với vị tỷ phú trẻ tuổi này, nhưng có một số đánh giá đã được công nhận – Kiêu ngạo tùy hứng.

Một số sinh viên không muốn để lộ tên họ của Đại học Tài Chính và Học viện Quốc Giáo từng đăng bài, tỏ vẻ mình đã từng bị Trần Hán Thăng bắt nạt.

Bây giờ xem ra đúng là không hề khoa trương chút nào, chẳng lẽ Trần tổng không lo lắng “Nhược điểm” của hắn đang ở trong tay Samsung sao?

Nhưng dù sao thì Nhan Ninh cũng đã được huấn luyện qua, tôn chỉ của bộ phận quan hệ công chúng chính là dùng phí tổn nhỏ nhất để giúp công ty giải quyết vấn đề và bù đắp lại tổn thất, cho nên cô ta che dấu cảm xúc trong lòng, cố gắng dùng thái độ khách sáo nhất đối mặt với Trần Hán Thăng: “Trần tổng, ngài có hiểu biết gì về Samsung không?”

“Cũng tạm.”

Trần Hán Thăng bình thản trả lời.

“Đây là ấn phẩm quảng cáo của tập đoàn chúng tôi.”

Nhan Ninh lấy ra một ấn phẩm bìa dẻo rất tinh xảo, đưa hai tay cho Trần Hán Thăng, trong miệng còn giới thiệu nói: “Tập đoàn Samsung thành lập vào năm 1938, sau đó phát triển nhanh chóng chỉ trong vài thập niên, hiện tại đã trở thành tập đoàn đa quốc gia lớn nhất Hàn Quốc, nghiệp vụ liên quan tới

rất nhiều lĩnh vực, điện thoại chính là sản phẩm chủ yếu của mảng đồ điện tử Samsung…"

"Tự giới thiệu" là lưu trình bình thường khi giao lưu, một là làm dịu bầu không khí, hai là triển lãm thực lực, Trần Hán Thăng lật quyển ấn phẩm quảng cáo, lắng nghe thất thần.

"Trần tổng."

Khi Nhan Ninh nói chuyện thì vẫn luôn quan sát Trần Hán Thăng, thấy hắn dừng lại ở một tờ trong ấn phẩm, cười nói: "Trần tổng, chắc là anh biết người này đúng không?"

"Ừ."

Vẻ mặt Trần Hán Thăng rất đứng đắn: "Sao có thể không biết bác cả nhà mình được."

Nhan Ninh:…

"Trần tổng thật biết nói đùa, đây là người giàu nhất thế giới – Bill Gates, ông ấy đang ghé thăm tổng công ty Samsung bên nước Mỹ!"

Khóe miệng Nhan Ninh hơi run rẩy, cô ta cảm thấy vị doanh nhân sinh viên trẻ tuổi này còn khó bắt chuyện hơn so với lời đồn.

"Ồ!"

Trần Hán Thăng "Bỗng nhiên tỉnh ngộ", nhếch miệng nói: "Tôi cũng quên mất, thật ra tôi không có bác cả."

Nhan Ninh im lặng một lúc, cô ta thấy Trần Hán Thăng lúc thì uống nước, lúc thì ngoáy lỗ tai, lúc thì ngáp, vốn không hề tập trung chú ý, trong lòng Nhan Ninh có một loại cảm giác bị coi thường, trầm ngâm một lúc lâu rồi quyết định nhắc nhở uyển chuyển cho Trần Hán Thăng, để hắn đừng quên cái "Uy hiếp" mà Samsung đang nắm giữ kia.

“Khụ…”

Nhan Ninh ho nhẹ một tiếng nói: “Hình như Trần tổng đã khá mệt mỏi rồi, lễ Giáng Sinh tối hôm qua anh đã yêu đương ở đâu thế, đại học Đông Đại hay là đại học Tài Chính vậy?”

“Soạt!”

Trần Hán Thăng đột nhiên ngẩng đầu, thầm nghĩ gan chó của Nhan Ninh thật lớn, đã chọc thủng cái Tu La tràng này rồi lại còn cố tình nói lời này để chọc tức mình, cho rằng ông đây sợ cô tung chuyện này ra ngoài à?

Bây giờ “Tu La tràng” chỉ hạn chế giữa ba người, sau này cũng có khả năng chỉ lan truyền trong đám bạn bè thân thích thôi, nhưng nếu Samsung truyền ra bên ngoài thông qua truyền thông, thì điện tử Quả Xác sẽ không thể tránh khỏi việc bị ảnh hưởng.

Nhan Ninh rất vừa lòng với “Phản ứng” của Trần Hán Thăng, nghĩ thầm xem ra hắn rất để ý đến hai cô gái kia, mình mới chỉ nói một chút mà hắn đã bắt đầu khẩn trương rồi.

Nhân lúc này, Nhan Ninh nói đến chuyện chính: “Trần tổng, khi nãy tôi vừa nói với anh về quá trình phát triển của Samsung, bây giờ tôi muốn tâm sự với anh về mục đích liên hệ anh hôm trước.”

Trần Hán Thăng mắt lạnh đánh giá Nhan Ninh, nhẹ nhàng gật đầu.

“Trước kia anh từng công kích điện thoại Samsung hai lần, thật ra đã ảnh hưởng đến doanh số của thị trường ở một trình độ nhất định, có điều chúng tôi biết đây là chiến lược tiêu thụ của Quả Xác, bây giờ trên cơ bản đã đạt được kết quả của hiệu ứng mỏ neo.”

Nhan Ninh dùng một loại giọng điệu tương đối chân thành nói: “Vì tránh mang lại tranh cãi lớn hơn nữa, hy vọng sau này

khi ở trường hợp công khai xin Trần tổng hãy thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

“Ngoài ra, nghe nói Ấn Độ có trung gian phân phối muốn hợp tác với điện thoại Quả Xác.”

Nhan Ninh tiếp tục nói: “Thị trường điện thoại Ấn Độ về cơ bản là do Samsung nắm giữ, xuất phát từ góc độ đồng minh, chúng tôi không muốn tiến hành cạnh tranh với Quả Xác ở Ấn Độ, mặt khác điện thoại Quả Xác vừa mới phát triển, vẫn nên chú ý đặt nền móng ở thị trường trong nước thì hơn…”

Thật ra đây mới là tính toán của Samsung, bọn họ đã làm điều tra thị trường, bởi vì vẻ bề ngoài, giá cả, cùng với chất lượng chụp ảnh, âm thanh, v.v.. của điện thoại Quả Xác, nên một khi nó tiến vào thị trường Ấn Độ thì rất có thể sẽ tạo thành uy hiếp cho Samsung…

“Vừa đấm vừa xoa cũng vô dụng thôi, tôi muốn phản hồi mang tính thực chất.”

Trần Hán Thăng cười: “Quả Xác đã thu được báo giá hơn trăm triệu của bên Ấn Độ, nếu cự tuyệt dự án lần này thì Samsung có thể bồi thường cái gì?”

“Vậy Trần tổng muốn cái gì?”

Nhan Ninh hỏi, trong lòng cô ta có chút vui sướng.

Chỉ cần Trần Hán Thăng đồng ý nói chuyện, vậy nói lên đã thành công một nửa, cũng có nghĩa là chiến lược tiếp xúc hai cô gái kia trước là chính xác, vả lại mình cũng không đâm thủng, chỉ đơn giản là cảnh báo có tác dụng thôi.

“Tôi muốn Quả Xác và Samsung triển khai một lần hợp tác kỹ thuật, cùng nghiên cứu phát minh một sản phẩm nào đó, thúc đẩy ngành sản xuất tiến bộ.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ, nói.

“Hợp tác kỹ thuật” chỉ là lừa người mà thôi, nếu Samsung muốn hợp tác kỹ thuật thì cũng nên tìm Microsoft hay Qualcomm gì gì đấy, thật ra Trần Hán Thăng muốn mượn kỹ sư của Samsung để công phá gông cùm xiềng xích trong sản xuất điện thoại Quả Xác.

“Trần tổng thật thông minh, khó trách có thể làm ăn lớn như vậy, nhưng tôi phải về bàn bạc lại một chút đã.”

Sau khi Nhan Ninh nghe được yêu cầu của Trần Hán Thăng thì không nhịn được mà cho hắn một ánh mắt tán thưởng, nếu Trần Hán Thăng muốn bồi thường tiền thì có khả năng sẽ khá khó để thực hiện, nhưng nếu là hợp tác thì lại đơn giản hơn rất nhiều.

“Vậy thì nhanh đi đi.”

Trần Hán Thăng mặt vô biểu tình nói: “Tôi muốn tháng sau sẽ triển khai hợp tác luôn.”

“Nhưng tháng sau là Tết Âm Lịch mà?”

Nhan Ninh cau mày: “Trần tổng muốn gấp gáp như vậy sao?”

“Chúng ta là người làm ăn, chẳng lẽ còn quan tâm đến những ngày nghỉ nhàm chán đó à?”

Trần Hán Thăng buông tay: “Tết Âm Lịch chỉ là một loại hình thức mà thôi, tôi chưa bao giờ quan tâm đến những phong tục truyền thống này.”

“Cũng đúng.”

Nhan Ninh gật đầu, bây giờ hai bên đều nói điều kiện ra rồi, cô ta phải về báo cáo cho trụ sở chính.

Đứng ở góc độ của Nhan Ninh, cô ta cảm thấy lần đàm phán này vẫn rất có hiệu quả, chỉ cần cung cấp hỗ trợ về phương diện kỹ thuật là có thể ngăn cản điện thoại Quả Xác tiến vào thị trường Ấn Độ, đây thuộc về một loại giao dịch tương đối có lời.

Sau khi Nhan Ninh rời đi, Trần Hán Thăng khinh thường phỉ nhổ một tiếng, đi đến văn phòng của Khổng Tĩnh nói: "Chị Tĩnh, tôi đồng ý dự án bên Ấn Độ kia, chỉ là tháng sau không được, sang tháng sau nữa rồi hẵng bắt đầu hợp tác."

"Lý do là gì?"

Khổng Tĩnh ngẩng đầu, ôn hòa hỏi.

"Lý do à…"

Trần Hán Thăng suy nghĩ: "Tháng sau là Tết Âm Lịch, Tết Âm Lịch cũng không phải là một loại hình thức, đây là kỳ nghỉ mà người dân chúng ta coi trọng nhất, hy vọng đối phương có thể tôn trọng phong tục truyền thống của chúng ta một chút."

...

Chương 766: Lần hợp tác thứ hai của ngọa long phượng sồ

“Đây là lý do thật sự à?”

Khổng Tĩnh nghiêng đầu, cô cũng coi như khá hiểu biết ông chủ, cho nên không thể chỉ vì Tết Âm Lịch mà dời lại thời gian hợp tác được, đây không giống với phong cách làm việc thường ngày của Trần Hán Thăng.

“Chị Tĩnh thật là thông minh.”

Trần Hán Thăng kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống: “Vừa nãy tôi ngồi nói chuyện với bên Samsung một chút, bọn họ hy vọng điện thoại Quả Xác đừng tiến vào thị trường Ấn Độ, cho nên tôi đưa ra một điều kiện, hai nhà tiến hành hợp tác kỹ thuật, tốt nhất là có thể giúp chúng ta giải quyết vấn đề thời lượng pin và độ dày điện thoại.”

Khổng ngự tỷ yên lặng nghe, điện thoại Quả Xác đã đưa ra thị trường được một tháng, tuy rằng bởi vì ngoại hình và giá cả mà nhận được nhiều khen ngợi, nhưng lượng điện vẫn luôn là một vấn đề, hơn nữa điện thoại cũng khá dày, nhìn từ mặt bên có hơi ảnh hưởng đến mỹ quan.

“Nếu Samsung đồng ý thì tôi tính đưa kỹ sư của Samsung đến Kiến Nghiệp, để kỹ sư của viện nghiên cứu Quả Mễ đi theo học tập một chút.”

Trần Hán Thăng nói: “Như vậy sau một tháng, chúng ta ít nhiều gì cũng sẽ có chút tiến bộ, khi đó mới bán hàng cho Ấn

Độ, chúng ta vừa học được kiến thức, vừa không bị thiệt về chuyện tiền nong, Tết Âm Lịch là một lý do rất thích hợp."

"Bên Samsung nên giải thích như thế nào đây?"

Khổng Tĩnh đưa ra nghi vấn: "Bọn họ sẽ không đưa kỹ sư qua đây không công đâu, chắc chắn phải ký kết một hiệp nghị gì đó."

"Không thực hiện là được rồi."

Trần Hán Thăng cười nhạo nói: "Tôi có thể đơn phương hủy bỏ hiệp định mà, Samsung cứ việc kiện, phải bồi thường tiền coi như tôi thua, tóm lại chúng ta có chủ nghĩa bảo hộ địa phương, tuy ở Quốc tế Samsung rất trâu bò, nhưng ở trong nước thì lại không làm gì được tôi."

"Như vậy không tốt lắm đâu, lật lọng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của xí nghiệp đấy."

Khổng ngự tỷ không quá đồng ý, cô cũng không rõ vì sao Trần Hán Thăng lại "Hận" Samsung như vậy, trước kia nói vài câu thì còn có thể hiểu được, bây giờ chính là lừa đảo thương mại sống sờ sờ đấy.

Trần Hán Thăng cũng không biết nên giải thích thế nào mới tốt, Samsung làm hại ông đây "Vợ con ly tán", sao tôi có thể không hận nó được?

Nếu không phải Nhan Ninh thọc chuyện này ra ngoài thì Tiểu Ngư Nhi sẽ không đau lòng rời đi, Thẩm ngốc nghếch cũng sẽ không yên lặng khổ sở, mà mình cũng không phải rối rắm như vậy, vẫn có thể vui vẻ làm sát thủ thời gian như trước.

"Cứ dựa theo ý tưởng này mà làm."

Trần Hán Thăng hàm hồ nói: "Đến lúc đó để anh Giai dẫn đội, trong vòng một tháng cố gắng học thêm một chút."

"Được rồi."

Khổng Tĩnh nhớ kỹ chuyện này, Trần Hán Thăng có quyền lên tiếng tuyệt đối ở Quả Xác, giống như lần hợp tác với Qzone lúc trước, ngay từ đầu Khổng ngự tỷ cũng không đồng ý, nhưng Trần Hán Thăng kiên trì phải làm, nên cô cũng chỉ có thể phối hợp vô điều kiện.

…

Đến thời gian ăn cơm trưa, Trần Hán Thăng do dự rất lâu giữa "Nhà ăn công ty" và "Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn", cuối cùng vẫn lựa chọn nhà ăn.

Bây giờ Trần Hán Thăng tương đối kháng cự gặp mặt Thẩm Ấu Sở, trừ phi hắn có thể trực tiếp từ bỏ Tiêu Dung Ngư, thành thành thật thật chung sống với Thẩm ngốc nghếch, nếu không cho dù nói cái gì ở trước mặt cô ấy thì ý nghĩa của nó cũng không lớn.

"Buổi tối rồi trở về ăn một bữa cơm."

Trần Hán Thăng nghĩ trong lòng, chỉ vì muốn nhìn trạng thái của Thẩm Ấu Sở thôi, ăn xong rồi đi ngay, tuyệt đối không ở lại.

Buổi chiều Trần Hán Thăng không ở văn phòng, cũng không đi tìm Tiêu Dung Ngư.

Tiểu Ngư Nhi chỉ block số điện thoại của Trần Hán Thăng, vẫn chưa kịp xóa QQ, nhưng tối hôm qua Trần Hán Thăng chần chừ nhìn giao diện cuộc trò chuyện rất lâu, cuối cùng vẫn không nhắn lại một chữ nào.

Vẫn là vấn đề giống nhau, trừ phi hắn có thể cắt đứt hoàn toàn với Thẩm Ấu Sở, thành thành thật thật chung sống với Tiểu Ngư Nhi, nếu không dù nói cái gì thì mọi người đều biết đó chỉ là lời nói dối.

"Thế gian làm gì có phương pháp đẹp cả đôi đường!"

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng, vậy mà lại lái xe trở về trường học, hắn có chút việc muốn tìm Kim Dương Minh.

Đại học Tài Chính vẫn là dáng vẻ trước kia, chỉ bởi vì tuyết rơi mà trở thành một vùng trắng xóa, thỉnh thoảng còn có sinh viên năm nhất, năm hai ăn mặc kín mít đi học.

Loại thời tiết này, năm ba, năm tư là trực tiếp không đi học luôn.

Nhóm đàn em không biết chiếc Porsche này là của Trần Hán Thăng, cho nên hắn một đường thông suốt trở lại 602 quen thuộc, Quách Thiếu Cường, Lão Đới và Kim Dương Minh đều ở ký túc xá, Lý Quyến Nam thì chắc là ở cửa hàng Hỏa Tiễn 101.

Sau khi Quách Thiếu Cường và Kim Dương Minh thấy Trần Hán Thăng trở về, lập tức kêu to tiến đến ôm ôm ấp ấp, chỉ có lão Đới trốn ở trong chăn nhìn, ậm ừ một câu: "Lão Tứ trở lại rồi à."

Trần Hán Thăng thấy bọn họ thì cũng rất vui vẻ, vừa cười hì hì châm thuốc, vừa hỏi tình hình gần đây.

"Lão Đới."

Trần Hán Thăng cũng không quên Đới Chấn Hữu, đưa một điếu Trung Hoa qua: "Hút một điếu Hoa Tử đi."

"Ờ."

Đới Chấn Hữu chậm rãi nhận lấy, nhìn Trần Hán Thăng nói: "Hình như Lão Tứ gầy đi rồi."

"Haiz, có nhiều chuyện phải lo lắng quá ấy mà."

Trần Hán Thăng không nhịn được mà thở dài một hơi.

Quách Thiếu Cường không tin: "Mày mà còn có chuyện phải lo lắng á, mấy ngày hôm trước bọn tao còn thảo luận liệu

mày có thể trở thành người giàu nhất nước ở tuổi bốn mươi hay không đấy.”

“Người giàu nhất nước thì thôi bỏ đi.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Tao không có tổ tông nào xuất hiện trên sách lịch sử hiện đại, nên không ngồi vững được ở cái vị trí người giàu nhất nước này đâu.”

“Cho nên nói, chuyện làm ăn cũng không phải dễ dàng.”

Kim Dương Minh “cạch cạch” chơi Audition Online, trong miệng chỉ điểm giang sơn: “Nhưng sau này Tứ ca có thể trở thành người giàu nhất Kiến Nghiệp, tao cảm thấy không có vấn đề gì lớn, lão Quách, lão Đới, đây là cơ hội ôm đùi cuối cùng của bọn mày đấy.”

“Thôi.”

Quách Thiếu Cường xua tay: “Tao đã quyết định về quê rồi, cha mẹ cũng sắp xếp xong hết rồi.”

“Về quê cũng không tồi.”

Trần Hán Thăng phun ra một ngụm sương khói: “Mười lăm năm sau nhìn lại, trước kia tốt nghiệp đại học về quê, có thể đã có xe, có phòng, có vợ, có con, mà những người ở lại thành phố lớn, nói không chừng ngoại trừ tiền và kinh nghiệm thì chẳng lưu lại được gì cả.”

“Đó chính là vấn đề năng lực.”

Kim Dương Minh dõng dạc nói: “Trong ký túc xá của chúng ta, ngoại trừ tao và Tứ ca ra thì những người khác muốn tìm vợ đều rất khó khăn, nói không chừng còn phải đi đến bước đường xem mắt đấy.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, sinh viên bây giờ chỉ có hai loại quan niệm:

Một, sau khi tốt nghiệp cố gắng ở lại thành phố lớn, về nhà sẽ bị người ta khinh thường.

Hai, kết hôn thì nhất định là phải tự do yêu đương, xem mắt là thủ đoạn cuối cùng khi không tìm được đối tượng.

“Hôm nay Tứ ca có việc gì không.”

Kim Dương Minh vẫy tay: “Nếu không vội thì ngọa long phượng sồ chúng ta cùng tranh bá Audition Online đi.”

“Ok!”

Trần hán thăng bật máy tính bàn của mình, hắn để máy tính lại ở ký túc xá cho đám bạn cùng phòng chơi trò chơi, download phim giáo dục.

Giao diện của Audition Online còn có hoạt động rút thăm trúng thưởng được liên hợp tổ chức với điện thoại Quả Xác, sau khi Trần Hán Thăng tiến vào trò chơi, tiện tay đăng ký một cái tên, Kim Dương Minh cực kì ghét bỏ: “Sao ông đặt cái tên ghê tởm thế, nhìn id của tôi đi.”

Id của Kim Dương Minh tên là “澍緇ヤ Kim”(từ trung quốc giống như ký tự đặc biệt Au bên mình), mang đậm nét đặc sắc phi chủ lưu, Trần Hán Thăng đặt tên là “Gà tây vị cơm cháy”, đáng khinh đến nỗi thường xuyên khiến người ta hiểu sai nghĩa.

Trần Hán Thăng không quan tâm, chơi vài ván game rồi nói: “Tiểu Kim, tao có hai việc muốn bàn bạc với mày một chút.”

“Chuyện gì thế?”

Kim Dương Minh cũng không ngẩng đầu lên, vẫn tập trung tinh thần gõ bàn phím như cũ.

“Tao có một đồng hương muốn mở một chỗ ăn chơi như quán bar gì gì đó, đang định tìm một ‘Biết Tuốt của Kiến

Nghiệp’ làm đối tác, tao đề cử mày với anh ta rồi.”

Trần Hán Thăng nói.

“Tôi đúng là Biết Tuốt của Kiến Nghiệp rồi còn gì nữa.”

Kim Dương Minh cũng không khiêm tốn: “Quy mô của quán Bar tầm bao nhiêu, đầu tư có bao nhiêu, địa điểm ở phố quán Bar 1912 à?”

“Chắc là ở Giang Lăng.”

Trần Hán Thăng nhớ lại một chút: “Nếu mày có hứng thú thì tao có thể hẹn đồng hương kia đến để hai người nói chuyện.”

“Được rồi.”

Kim Dương Minh bĩu môi: “Nể mặt Tứ ca, tao có thể bớt thời giờ chỉ đạo một chút, còn gì nữa không?”

“Tao muốn điều tra thân phận của một người.”

Trần Hán Thăng thò lại gần nói: “Nếu muốn lấy trực tiếp thì cô ta chắc chắn sẽ không cho tao, cho nên tao muốn giả vờ thành công ty tìm kiếm nhân tài, gạ hỏi tin tức của cô ta.”

“Ý của Tứ ca là…”

Kim Dương Minh dừng chơi game, quay đầu nhìn Trần Hán Thăng: “Để tao ra mặt giả vờ làm công nhân của công ty tìm kiếm nhân tài?”

“Không sai.”

Trần Hán Thăng vỗ bả vai Kim Dương Minh: “Tao rất yên tâm với kỹ thuật diễn của mày, cô ta là người Trung Quốc nhưng lại làm việc ở Hàn Quốc, nếu có xí nghiệp trong nước muốn đào cô ta, thì nói không chừng cô ta lại muốn về cũng nên.”

“…”

Tiểu Kim không đồng ý ngay lập tức.

“Có báo đáp.”

Trần Hán Thăng bổ sung một câu, đương nhiên là hắn chuẩn bị mổ xẻ bối cảnh gia đình của Nhan Ninh.

Nhan Ninh có thể tìm được Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, thì Trần Hán Thăng nhất định phải tìm được cha mẹ anh chị em của Nhan Ninh, loại người lưu manh như hắn không sợ nhất chính là cách chơi này.

“Tiền công thế nào cũng được.”

Kim Dương Minh cuối cùng cũng nói ra nguyên nhân: “Nhưng lần sắm vai gần nhất của tao là con cháu của cán bộ cấp cao, bây giờ lại giả vở làm công nhân nhỏ ở công ty tìm kiếm nhân tài, chiều ngang của nhân vật có hơi lớn rồi đấy, lần sau nhân vật mà tài sản thấp hơn hai chục triệu là tao không nhận đâu.”

…

Chương 767: Thẩm Ấu Sở: Cho dù thế giới rất lớn, nhưng cậu là người quan trọng nhất

Đã hơn nửa tháng không gặp, nhìn thấy Kim Dương Minh vẫn tự phụ như vậy, Trần Hán Thăng cuối cùng cũng yên tâm.

Chỉ có khi Tiểu Kim như thế này, mới có thể tự do chuyển đổi giữa các vai trò vị trí ở độ khó khác nhau và có thể hoàn thành các nhiệm vụ có độ khó cao được hắn giao.

Sau khi nói xong chuyện này, Kim Dương Minh cũng dừng chơi game, kéo Trần Hán Thăng đi ra ban công bên ngoài: "Trần ca, kỳ thực tao có một vấn đề muốn thảo luận với mày, trước đó mày luôn bận, nên tao vẫn chưa có thời gian để nói với mày."

"Bởi vì Đông Nhi sao?"

Trần Hán Thăng hỏi thẳng.

Kim Dương Minh sửng sốt: "Sao mày biết được vậy?"

"Tao cũng không mù, mày cũng nhiều lần biểu hiện ra, tao có thể đoán được, chắc hẳn là vì người nhà của mày không đồng ý nhỉ."

Trần Hán Thăng không ngạc nhiên, nói còn nhướng mày cười tươi rói.

"Mẹ kiếp, có phải mày lắp đặt camera giám sát trong nhà tao không?"

Hai tay Kim Dương Minh nắm lấy lan can sắt của ban công, lắc mạnh, những quả cầu tuyết trên đó từ từ rơi xuống, cuối cùng thở dài nói: "Trong kỳ nghỉ hè, tao cũng đã thử đề cập với mẹ, lúc ấy không dám nói Đông Nhi làm giúp việc, chỉ dám nói cô ấy là một cô gái từ dưới quê lên làm việc ở Kiến Nghiệp, nhưng mẹ tao trực tiếp từ chối, mẹ hy vọng tao sẽ tìm người ở Kiến Nghiệp."

"Tao có thể hiểu được, mẹ của mày bắt buộc mày phải tìm một cô gái địa phương, nhưng điều đó cũng không có gì là sai."

Trần Hán Thăng phân tích, nói: "Quan trọng vẫn là thân phận của Đông Nhi, dù sao thì mày vẫn có hộ khẩu ở Kiến Nghiệp mà."

"Ờmmm…"

Kim Dương Minh do dự một chút: "Trần Ca, chúng ta thương lượng đi, mày đừng nhân cơ hội này mắng tao được không?"

"Ha ha, sorry."

Trần Hán Thăng thành thật cười, Tiểu Kim vẫn rất thông minh, người bình thường không thể lợi dụng được cậu ấy.

"Thực ra cũng không phải vấn đề gì lớn."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc: "Lần sau khi mày nói chuyện với dì, chỉ cần nói mày thích cô gái khi còn trẻ là trợ lý cho tổng giám đốc chuỗi cửa hàng trà sữa toàn quốc, tiền lương hơn nghìn, vẻ ngoài bảy điểm ưa nhìn, còn được hai vị lãnh đạo hết sức tin tưởng và coi trọng, lúc đó có lẽ dì sẽ đồng ý đấy."

"Mày không nói nhảm không được sao!"

Kim Dương Minh không vui khi bị trêu chọc: "Điều quan trọng là Đông Nhi không có điều kiện như vậy!"

"Có đúng thật vậy không?"

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại: "Mày thử ngẫm lại mà xem?"

Kim Dương Minh chớp chớp mắt, chậm rãi tỉnh táo lại, hình như đúng là như vậy.

Quán trà sữa 'Ngộ Kiến' ≈ Chuỗi quán trà sữa toàn quốc;

Giúp việc ≈ Trợ lý;

Tiền lương hơn nghìn, chỉ cần tăng lương là được;

Vẻ ngoài của Đông Nhi cũng là bảy điểm;

Cô ấy đúng thật là được Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ vô cùng tin tưởng.

"Mẹ nó!"

Kim Dương Minh đột nhiên quét đi phiền muộn giữa lông mày: "Trần ca

đúng là lợi hợi, cùng là một người nhưng từ miệng mày ra, thân phận trực tiếp chuyển biến kinh thiên động địa, điều quan trọng là không hề khoác lác chút nào."

"Đây là chính là 'Năng lực'."

Trần Hán Thăng đắc ý nói, một lúc sau hắn gọi Trương Vệ Vũ tới Đại học Tài chính, để giới thiệu gã làm quen với Kim Dương Minh.

Quãng thời gian ở ký túc xá vẫn rất vui vẻ, đặc biệt là được chém gió cùng đám ngốc này, chơi game cũng dường như có thể quên đi rất nhiều phiền muộn, nhưng khi rời khỏi trường Đại học Tài chính lúc sáu giờ tối, sự ngột ngạt do "Tu La Tràng" gây ra lại lần nữa ập đến.

Làm sao có thể diễn tả được cảm giác này, giống như một người lớn tuổi trong gia đình qua đời, lúc đó vì có rất nhiều người thân ở bên nên không cảm thấy quá buồn, nhưng cho đến khi chỉ còn lại một mình, lúc đó mới chợt nhận ra điều này.

Hóa ra người thân đã qua đời.

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy tương tự, trên đường hắn lái xe trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, trong lòng không nhịn được nghĩ đến, nếu như Tiêu Dung Ngư không nhìn thấy Thẩm Ấu Sở, hắn phải làm gì bây giờ?

Hôm nay là ngày thứ hai sau lễ Giáng sinh, khả năng cao là sẽ có một bữa tối ngọt ngào cùng với Tiểu Ngư Nhi.

"Haiz!"

Trần Hán Thăng không biết đã thở dài bao nhiêu lần trong ngày hôm nay, hắn đỗ xe ở tầng dưới trong khu dân cư xong, đi lên tầng.

Sau khi mở cửa, cũng không biết là cảm thấy có gì đó không ổn, hay là do tình hình thực tế như thế, Trần Hán Thăng luôn cảm thấy mọi người đang "coi thường" mình.

Bà nội đang yên lặng ngồi trên ghế sô pha, nhưng khi Trần Hán Thăng vào cửa, bà dường như nhìn hắn nhiều hơn bình thường;

A Ninh đang xem TV, trước kia cô bé sẽ chạy tới gọi "anh", nhưng hôm nay cô bé vẫn không di chuyển mà vẫn đang nhìn chằm chằm vào phim hoạt hình.

Bí thư Hồ là người rõ ràng nhất, vẻ mặt khinh thường hiện rõ trên mặt của cô ấy.

Tối nay cô thư ký nhỏ cũng tới ăn cơm, cô ấy liếc nhìn sếp nhà mình một cái rồi tiếp tục ôm A Ninh xem phim hoạt hình.

“Thằng khốn nạn thì sao chứ, chẳng lẽ thằng khốn nạn đáng bị coi thường sao, lũ khốn nạn bọn tôi làm gì mới có thể chân chính đứng lên?”

Trần Hán Thăng vùng dậy ở trong lòng, nhưng hắn vẫn im lặng đóng cửa lại.

Tuy nhiên, thái độ Thẩm Ấu Sở vẫn kiên định, cô vẫn lấy dép ra như thường lệ, im lặng cúi xuống, đặt chúng dưới chân Trần Hán Thăng.

“Việc này…”

Trần Hán Thăng đã quen với hành vi này trước đây, nhưng bây giờ hắn đột nhiên cảm giác mình “không xứng đáng”, lẩm bẩm nói: “Lần sau anh sẽ tự làm.”

“Hở?”

Thẩm Ấu Sở liếc nhìn Trần Hán Thăng với đôi mắt hoa đào sáng ngời, cô cúi đầu không gây tiếng động, nhân tiện thu dọn tủ giày.

“Ấu Sở à.”

Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh nói: “Không phải tớ đã sớm nói với cậu là đừng làm như vậy rồi sao, cậu khúm núm làm thế để được gì, hắn không có tay hay sao?”

Trần Hán Thăng phớt lờ Hồ Lâm Ngữ, tính tình của Tiểu Hồ rất tệ, nhưng cô ấy rất chân thành với Thẩm Ấu Sở, chỉ dựa vào điều này, Trần Hán Thăng sẽ không bận tâm nữa.

Khi đến giờ ăn cơm, cảm giác bị “coi thường” này vẫn tồn tại, như thể “nghe bài hát nào cũng nghe thấy như đang hát về mình”, Trần Hán Thăng cảm thấy những gì họ đang nói dường như đang ám chỉ chính mình.

Ví dụ, bộ phim truyền hình nổi tiếng gần đây “Ỷ Thiên Đồ Long Ký”, vì có sự tham gia của những mỹ nam mỹ nữ như

Giả Tịnh Văn, Cao Viên Viên, Tô Hữu Bằng, Đào Hồng nên giới trẻ rất thích xem.

Nhiếp Tiểu Vũ và Đông Nhi đang thảo luận về cốt truyện, Hồ Lâm Ngữ thỉnh thoảng xen vào vài lời, nhưng Trần Hán Thăng lại cảm thấy tức cái lồng ngực.

"Bọn họ ám chỉ mình là Trương Vô Kỵ sao? Vậy Triệu Mẫn là ai, Chu Chỉ Nhược là ai? Hơn nữa, mình cũng không nhu nhược như Trương Vô Kỵ, Tiểu Hồ thật là đáng ghét!"

Trần Hán Thăng vội vàng ăn nốt hai miếng: "Ăn xong rồi, hôm nay trong xưởng còn có việc, anh đi trước đây."

Ngoài Thẩm Ấu Sở, không ai đáp lại trên bàn ăn tối.

Thẩm Ấu Sở không ngờ lúc này Trần Hán Thăng lại rời đi, cô ngẩn người đứng dậy, chạy vào phòng ngủ lấy một đôi dép bông.

"Anh mang đến văn phòng đi đi."

Thẩm Ấu Sở đưa nó cho Trần Hán Thăng.

"Úi!"

Hồ Lâm Ngữ ở bên cạnh cười khẩy: "Có một số người, không biết trân trọng, lúc buổi chiều tớ có kéo Ấu Sở đi mua sắm ở Khu thương mại Nghĩa Ô để giải sầu, không ngờ không lâu sau, điều duy nhất mà đứa ngu ngốc này nghĩ tới là trong ký túc xá nhà máy của người nào đó không có dép bông đi, cô ấy lo lắng người nào đó tắm xong sẽ lạnh chân, chậc chậc…"

"Cảm ơn, anh đi đây."

Trong lòng Trần Hán Thăng càng cảm thấy nặng nề, cầm lấy đôi dép bông sau đó rời đi không nói lời nào.

Thẩm Ấu Sở nhìn cánh cửa chống trộm đã đóng chặt, ngây ngốc đứng một lúc, sau đó trở lại bàn ăn, cầm đũa lên ăn.

Vẻ mặt cô bình thản, như không có chuyện gì xảy ra.

“Hôm nay anh Trần xảy ra chuyện gì vậy?”

Đông Nhi rất kỳ quái: “Hình như anh ấy vẫn luôn quan sát cái gì đó, vừa rồi không có gan hỏi.”

“Quan sát biểu cảm của mọi người mà thôi.”

Hồ Lâm Ngữ cười lạnh: “Người có lương tâm cắn rứt chính là như vậy, nếu như người khác có hơi hành xử khác thường chút, hắn sẽ cảm giác mình đang bị nhắm tới.”

“Ồ.”

Đông Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu, nhưng cô ấy có thể cảm giác được, sau khi cô gái xinh đẹp kia đến vào buổi chiều lễ Giáng sinh, bầu không khí trong nhà dường như có chút thay đổi.

“Ấu Sở thật mạnh mẽ, nhưng cô ấy cũng quá ngu ngơ.”

Cô thư ký nhỏ ở bên cạnh yên lặng nhìn, mặc dù thân phận của Nhiếp Tiểu Vũ là “đảng Trần”, nhưng không có nghĩa không có sở thích của mình, cũng không biết Bộ trưởng Trần sẽ giải quyết tình hình này như thế nào.

Từ bỏ một cái thì dường như sẽ có lỗi với cái còn lại, nhưng trên thực tế, bây giờ nghĩ lại, “tôi muốn tất cả” dường như có thể chấp nhận được.

Sau khi ăn xong, Nhiếp Tiểu Vũ ở lại chơi một lúc, chủ yếu là nói chuyện với Thẩm Ấu Sở, cảm xúc của Thẩm Ấu Sở dường như không thay đổi nhiều, vẫn rất ít nói, như thể không bị ảnh hưởng bởi “Tu La Tràng”.

Khoảng 8 giờ rưỡi, Nhiếp Tiểu Vũ nắm cổ tay của Thẩm Ấu Sở, nói: “Ấu Sở, tôi đi trước, mai tôi vẫn muốn tới đến ăn chực, có được không?”

“Được.”

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng nói: “Ngày mai muốn ăn cái gì, tôi làm cho cô ăn.”

Khi Nhiếp Tiểu Vũ nghe thấy điều này, mũi cô ấy đột nhiên chua xót, tại sao Bộ trưởng Trần lại làm tổn thương một cô gái tốt bụng như vậy?

“Thật sự là kỳ quái, chung quanh Trần Hán Thăng đều là người tốt, vì sao hắn không tiếp thu cái tốt đó chứ, người xưa nói gần đèn thì rạng mà…”

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ rời đi, Hồ Lâm Ngữ nhịn không được nói.

Tình hình thực sự là như vậy, hầu như không có kẻ xấu nào trong số những người bạn của Trần Hán Thăng, hoặc sau khi hắn lựa chọn và sàng lọc xong, những kẻ xấu như “Hoàng Tuệ” hoàn toàn không thể đến gần bên cạnh.

Bí thư Hồ vẫn đang nói huyên thuyên, Thẩm Ấu Sở đã ôm tiểu A Ninh nói: “Để chị giúp em tắm.”

Vào mỗi buổi tối mùa đông, Thẩm Ấu Sở sẽ giúp em gái tắm, điều này tốt cho sức khỏe của A Ninh hơn, phương pháp này cũng truyền thống hơn, đó chính là đặt một cái chậu nhựa trong phòng tắm và đổ đầy nước ấm vào đó.

Thẩm Ấu Sở buộc mái tóc dài của cô bé thành búi, để lộ vầng trán mịn màng, xắn tay áo lên, nhẹ nhàng xoa cơ thể của em gái mình.

A Ninh là một đứa trẻ vừa hiểu chuyện vừa thông minh, khi tắm không nghịch ngợm chút nào, thậm chí còn biết dùng giọng nói chưa hết trẻ con nói chuyện với chị mình.

Thế giới của trẻ con ngây thơ nhưng rất kỳ lạ, A Ninh thường hỏi một số câu hỏi hoang đường, hoặc kể cho chị gái

nghe những câu chuyện giữa những bạn nhỏ của mình.

Hôm nay, cô bé "khoe" việc học của mình trước Thẩm Ấu Sở.

"Chị ơi."

A Ninh ngọt ngào nói: "Hôm nay chị Lâm Ngữ dạy em một bài thơ cổ, để em đọc thuộc lòng cho chị nghe được không ạ?"

"Được!"

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng gật đầu.

" 'Phong Kiều Dạ Bạc', (Đường) Trương Kế."

Khi A Ninh đang ngâm thơ, cô bé ngẩng đầu ưỡn ngực lên, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc:

"Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên

Cô Tô thành ngoại Hàn San tự

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền.

Dịch:

Quạ kêu, trăng lặn, sương rơi

Lửa chài, cây bãi, đối người nằm co

Con thuyền đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San

"A Ninh thật giỏi."

Thẩm Ấu Sở vừa dội dội nước ấm lên người A Ninh, vừa khen ngợi em gái mình.

A Ninh tựa như được khích lệ, tiếp tục lớn tiếng nói: "Chị, em còn thuộc lòng công thức phép cộng nữa cơ, 1+1=2,

1+2=3, 1+3=4…”

Sau khi đọc xong công thức cộng, A Ninh kiêu ngạo nói: “Chị Lâm Ngữ hôm nay cũng khen em, chị ấy nói em tiến bộ nhiều lắm, chị, chị có vui không?”

“Đương nhiên là chị vui rồi.”

Thẩm Ấu Sở từ trong lòng nói ra.

“Nếu chị vui rồi, thì chị có thể đừng khóc nữa được không ạ?”

Thẩm Ninh Ninh quay đầu lại nói: “Tối hôm qua, em đã nhìn thấy chị âm thầm khóc.”

Ngày lễ Giáng sinh, Tiêu Dung Ngọc trực tiếp tới cửa, sao Thẩm Ấu Sở có thể không buồn được, nhưng cô còn có bà nội và em gái phải chăm sóc, Thẩm Ấu Sở không muốn bọn họ suy nghĩ lung tung, cho nên cô không ngừng giấu đi cảm xúc, thậm chí lặng lẽ rơi nước mắt.

Không ngờ khi ngủ với em gái, cô vẫn bị A Ninh phát hiện.

Tiểu A Ninh không biết làm thế nào để an ủi chị gái mình, nhưng cô bé nhớ ra rằng Thẩm Ấu Sở sẽ rất vui mỗi khi cô bé học hành có tiến bộ, vì vậy cô bé đã học thuộc lòng thơ cổ và công thức phép cộng, hy vọng chị gái sẽ vui vẻ hơn.

Nhìn người em hiểu chuyện của mình, Thẩm Ấu Sở không kìm được nữa, nước mắt “tí tách, tí tách, tí tách” rơi trong chậu, giống như mưa rơi xuống ao, tạo nên từng gợn sóng lăn tăn.

“Chị, đừng khóc, chị đừng khóc, để em kể cho chị nghe câu chuyện “Bạch Tuyết” nhé, có được không ạ?”

Khi Thẩm Ấu Sở vừa khóc, A Ninh cũng khóc theo, vừa lau nước mắt cho Thẩm Ấu Sở, cô bé vừa nức nở nói: “Rất lâu

trước đây, hoàng hậu có một cô con gái xinh đẹp, cô ấy, tên là Bạch Tuyết…”

Thẩm Ấu Sở không ngờ em gái mình đã phát hiện ra điều mà người bạn tốt Hồ Lâm Ngữ của cô cũng không phát hiện ra.

“A Ninh!”

Thẩm Ấu Sở sụt sịt nói: “Đây là bí mật giữa chị và em nhé, được không? Không được nói cho bất luận người nào, kể cả bà nội, chị Lâm Ngữ hay chị Đông Nhi.”

“Anh trai thì sao ạ?”

Thẩm Ninh Ninh hỏi.

“Anh trai cũng không nói.”

Bên trong đôi mắt anh đào của Thẩm Ấu Sở ngấn nước mắt: “Bây giờ anh trai chắc chắn cũng rất đau lòng, đừng làm anh ấy thêm đau khổ.”

“Em sẽ không nói, chị cũng không được khóc nữa.”

An Ninh dùng bàn tay nhỏ nhắn sờ sờ mặt Thẩm Ấu Sở: “Em không muốn chị phải đau khổ.”

“Được!”

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng gật đầu: “Em tiếp tục kể chuyện cho chị nghe đi.”

Mặc dù trong phòng tắm có máy sưởi nhưng Thẩm Ấu Sở vẫn lo nước sẽ lạnh, vừa khịt mũi vừa giúp A Ninh tắm nhanh, nhưng khi cô bước ra khỏi phòng tắm, Thẩm Ấu Sở cố gắng hít một hơi thật sâu, đợi đến khi nhìn không còn gì bất thường, Thẩm Ấu Sở mới ôm cô bé đi vào phòng ngủ.

“A Ninh, nghỉ ngơi trước đi.”

Thẩm Ấu Sở đặt A Ninh lên giường: “Chị đi đan áo len rồi ngủ sau.”

“Đan cho anh trai ạ?”

A Ninh nhẹ nhàng hỏi.

“Đan cho mẹ của anh trai.”

Thẩm Ấu Sở rất có kiên nhẫn, sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi của em gái mình.

“Ồ.”

A Ninh còn chưa chui vào trong chăn, đột nhiên ngây ngô hỏi: “Chị, đôi mắt chị to như vậy, có thể chứa cả một tòa nhà, biển cả, nhưng tại sao lúc anh trai làm chị buồn, đôi mắt của chị không đựng được nước mắt.”

“Bởi vì.”

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng nói: “Bọn họ không quan trọng bằng anh trai.”

...

Chương 768: Bước ngoặt của Tu La tràng

Trần Hán Thăng không biết được sự ẩn nhẫn và sức mạnh sau lưng của Thẩm Ấu Sở. Thật ra hắn sống cũng không dễ chịu mấy. Sau khi lái xe trở lại ký túc xá của Điện tử Quả Xác, hắn đi đôi dép bông mà Thẩm Ấu Sở mua cho mình, ôm ý định muốn thử xem, lại gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư.

"Xin lỗi, số quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được…"

Trong ống nghe vẫn là giọng nữ máy móc đáng ghét như cũ.

"Mẹ nó, rác rưởi."

Trần Hán Thăng phun nước bọt, chán nản đặt điện thoại xuống, lơ đãng xem TV trong 20 phút rồi gọi lại cho Tiêu Dung Ngư, tất nhiên kết quả vẫn như vậy.

Đây là trạng thái bình thường sau khi "chia tay", dù đối phương có chặn mình, dù biết không được kết nối điện thoại nhưng vẫn không thể kiểm soát được mà liên lạc cho đến khi liên tục xác nhận việc "chặn" nhiều lần mới thôi, vẫn sẽ cảm thấy không cam tâm như cũ.

Nếu dùng một câu để diễn tả, thật ra đầu rất tỉnh táo, nhưng thói quen lại quá mạnh mẽ, mạnh đến mức vượt khỏi tầm kiểm soát của cái đầu.

"Những người hiện đang ở trong danh sách đen, đã từng là những anh hùng cái thế cưỡi mây cát tường bảy sắc cầu vồng."

Trần Hán Thăng dựa lưng vào ghế sofa, nghe nhạc ở nhà Khổng Tĩnh phía đối diện, thở dài mệt mỏi.

Nếu không phải vì điều này, chắc mình vẫn là niềm tự hào của Tiểu Ngư Nhi.

Bắt đầu từ một trường đại học hạng hai, sáng lập Hỏa Tiễn 101 từ hai bàn tay trắng, sau khi "phá sản" vẫn không hề mất tinh thần, nhanh chóng phấn chấn lại và thành lập lại Điện tử Quả Xác nổi tiếng lừng lẫy.

Đồng thời, Trần Hán Thăng còn cổ vũ Tiểu Ngư Nhi theo đuổi sự nghiệp của riêng mình, ủng hộ cô mở một công ty luật, về phương diện sự nghiệp, Tiêu Dung Ngư hẳn là rất ngưỡng mộ bạn trai của cô.

"Không gọi được cũng không sao, bởi vì gọi được rồi, bây giờ cũng không biết nên nói thế nào".

Trần Hán Thăng đi đến ban công của ký túc xá, ngẩn người nhìn nhà xưởng đèn đuốc sáng trưng.

Thật ra trong lòng hắn biết làm sao để theo đuổi Tiểu Ngư Nhi trở về, ngay cả bước đi cũng đều rõ ràng.

Đầu tiên, phải hoàn toàn chia tay với Thẩm Ấu Sở, đây là điều kiện tiên quyết quan trọng nhất, không có tiền đề này, tất cả mọi chuyện đều không cần nói nữa.

Thứ hai, ngoài mặt dày xin lỗi, có thể dùng lại mấy chiêu cũ, chẳng hạn như: lập tức lấy giấy chứng nhận kết hôn, tuyên bố công khai với danh nghĩa ông chủ của Điện tử Quả Xác, đưa Tiêu Dung Ngư đến gặp một số khách hàng thương mại quan trọng…

Nói tóm lại, đó là công khai thân phận của Tiểu Ngư Nhi, làm cho cô cảm thấy an toàn.

Cuối cùng, lại đi theo con đường "người nhà", chủ yếu là tấn công Lão Tiêu và dì Lữ. Chỉ cần Tiêu Dung Ngư cảm nhận được sự chân thành của Trần Hán Thăng, lại thêm nền tảng mối quan hệ trước đây, rất có thể quay lại với nhau lần nữa.

Nhưng mà, làm sao Trần Hán Thăng có thể cam lòng cắt đứt với Thẩm ngốc nghếch chứ?

Điều mà Trần Hán Thăng tha thiết mơ ước bây giờ, chính là cùng với việc theo đuổi Tiêu Dung Ngư trở lại, cô và Thẩm Ấu Sở có thể chấp nhận nhau.

Nhưng điều này thật sự quá khó khăn, đặc biệt là Tu La tràng đột nhiên xảy ra, Trần Hán Thăng không có thời gian để dùng những thứ đã chuẩn bị, ngoài ra còn vì tính cách của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

Đừng thấy Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch, nhưng nếu bảo cô chia sẻ bạn trai của mình với người phụ nữ khác, Thẩm Ấu Sở sẽ không bao giờ đồng ý.

Nghĩ vậy, Samsung chết tiệc đúng là hèn hạ, có trả thù thế nào cũng không đủ.

"Tinh tinh tinh."

Khi Trần Hán Thăng đang miên man suy nghĩ, điện thoại đột nhiên reo lên.

Điều hắn mong đợi nhất chính là Tiêu Dung Ngư, nhưng cũng sợ đó là Tiêu Dung Ngư, khi biết đó là Vương Tử Bác, hắn cảm thấy nhẹ nhõm, lại mơ hồ có chút thất vọng.

"Làm sao vậy? Nửa đêm lại gọi cho ông đây, ban ngày cũng gọi hai ba lần."

Trần Hán Thăng cau mày hỏi.

"Nửa đêm gì chứ? Mới 9 giờ thôi."

Vương Tử Bác ấp a ấp úng nói: “Tiểu Trần, tao qua uống với mày một ly nhé, như vậy mày có thể thấy dễ chịu hơn một chút.”

“Không cần, ngày mai lãnh đạo chính phủ sẽ tới thị sát, tao không muốn uống rượu.”

Trần Hán Thăng không hề cảm kích: “Hơn nữa, đây không phải là chia tay đúng nghĩa. Lúc trước tao đã sớm đoán được rồi, chỉ là hơi bất ngờ mà thôi.”

“Tao có thể nói chuyện với mày một chút, hôm nay tao đã bổ sung xong tất cả thí nghiệm của học kỳ này rồi.”

Vương Tử Bác có chút ngoan cố, cậu ấy thật sự lo lắng: “Ở trong ký túc xá của mày mấy ngày này cũng được…”

“Đại ca, đừng làm nữa, bây giờ tao muốn yên tĩnh, tao muốn yên tĩnh!”

Trần Hán Thăng hét lớn.

“Lộp bộp.”

Âm nhạc trong nhà Khổng ngự tỷ đột ngột dừng lại.

“Mẹ nó!”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ hạ giọng: “Vương Tử Bác, nhiệm vụ của mày bây giờ không phải là đi theo tao. Tao không yếu ớt như vậy. Mày chỉ cần để mắt đến Tiểu Ngư Nhi, báo cáo hành tung của cô ấy cho tao là được.”

“Ồ ồ ồ.”

Vương Tử Bác lo là sẽ tiếp tục bị mắng, vội vàng nói: “Hôm nay Tiểu Ngư Nhi cơ bản là ở trong ký túc xá, buổi chiều đi ra ngoài cùng Biên Thi Thi, nhưng Biên Thi Thi cũng không có nói là đi đâu.” “

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, chỉ cần có Biên Thi Thi ở bên cạnh, vấn đề chắc không lớn lắm.

Biên Thi Thi ngoại trừ việc thành tích tốt hơn Hồ Lâm Ngữ, xinh đẹp hơn Hồ Lâm Ngữ, tính cách vui vẻ hơn Hồ Lâm Ngữ, đầu óc cũng thông minh hơn, cho nên Trần Hán Thăng vẫn tương đối yên tâm.

Tất nhiên, Tiểu Hồ không phải là không ưu điểm, "nắm đấm" tương đối cứng, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào dám đến gần Thẩm Ấu Sở, ngay cả Trần Hán Thăng, đều phải chịu sự hủy diệt của "nữ quyền".

"Biết rồi."

Trần Hán Thăng không nói gì thêm, trực tiếp cúp điện thoại, giữa hắn và Vương Tử Bác không cần khách sáo.

Nhưng mà sau cuộc điện thoại này, trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên có chút khó chịu, đi đi lại lại trong phòng một lúc, rồi mặc áo khoác đi xuống lầu.

Sau khi những tiếng động này hoàn toàn lắng xuống, âm nhạc trong nhà Khổng ngự tỷ lại chậm rãi vang lên.

…

Trần Hán Thăng đang lái xe đến Đại học Đông Đại, giống như vừa rồi hắn gọi điện thoại, rõ ràng biết Tiêu Dung Ngư sẽ không trả lời nhưng vẫn gọi, bây giờ hắn biết rằng Tiểu Ngư Nhi sẽ không gặp hắn, cũng vẫn đi qua.

Khi đi qua Tân Nhai Khẩu, nơi này vẫn náo nhiệt lạ thường, những bông tuyết đang rơi trong ánh đèn neon đủ màu, đẹp như một bức tranh.

"Quả nhiên, câu nói nổi tiếng kia đã được kiểm chứng. Niềm vui và nỗi buồn của con người không tương thông, mình chỉ thấy bọn họ ồn ào."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm.

Đến khuôn viên Đông Đại khoảng mười giờ rưỡi, trời lạnh cóng, ngoại trừ mấy học bạ tự học ở thư viện, dưới lầu không có sinh viên nào.

Sau khi Trần Hán Thăng xuống xe, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ký túc xá của Tiêu Dung Ngư, đoán xem cô nên làm gì vào lúc này, ít nhiều có chút buồn bã.

Trước kia muốn biết Bạch Nguyệt Quang đang làm gì, chỉ cần một câu "Em đang làm gì" là có thể biết được ngay.

Bây giờ thì sao, còn phải nhờ người khác mới biết được.

"Ôi!"

Trần Hán Thăng lắc đầu, hắn chuẩn bị rời đi.

Chuyến này có vẻ vô ích rồi, nhưng mà nếu không đến ký túc xá nữ của Đại học Đông Đại dạo một vòng, trong lòng giống như quên mất chuyện gì đó, cảm thấy trống rỗng.

Tuy nhiên, người tuyết bị vỡ cách đó không xa đã thu hút sự chú ý của Trần Hán Thăng. Hắn đến gần quan sát một lúc lâu, sau đó đột nhiên cởi mũ và áo lông, kéo tay áo len, miệng ngậm thuốc lá, vùi đầu vào.

Tuyết vẫn rơi, chậm rãi rơi trên vai Trần Hán Thăng, hắn cũng không để ý tới, dì quản lý ký túc xá chú ý tới động tĩnh, đi tới cửa nhìn một hồi rồi lặng lẽ bật đèn rọi.

Nửa giờ sau, không chỉ có người tuyết nhỏ đại diện cho "Tiêu Dung Ngư" lại được chất thành đống mà người tuyết lớn đại diện cho "Trần anh tuấn" cũng được điêu khắc lại.

Nhưng mà tâm trạng của hắn rất tốt, lại nhìn thấy hai người tuyết rúc vào nhau, trên mặt lại tươi cười. Trần Hán Thăng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi rời Đại học Đông Đại, đã gần 11 giờ, nhưng tinh thần của Trần Hán Thăng đêm nay có chút phấn khởi lạ thường, bẻ lái đến khu dân cư Kim Cơ Đường Thành, ở đây có nhà tân hôn hắn và Tiểu Ngư Nhi.

Phòng kinh doanh nhà đất thật vất vả, giờ này rồi còn chưa tan làm, quản lý nữ cũng nhận ra vị đại gia bỏ ra năm triệu mua nhà này.

"Trần tổng."

Quản lý nữ từ xa tiến lên tiếp đón: "Trước đây không biết, thì ra anh chính là ông chủ của Điện tử Quả Xác, thật ra tôi là một fan hâm mộ của Quả Xác đấy. Bây giờ anh đến đây là có chuyện gì sao?"

"Ồ, tôi đi dạo."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói.

"Đi dạo?"

Nữ quản lý có chút tò mò: "Vậy sao chiều nay anh không cùng người yêu qua đây?"

"Ai… Người yêu gì?"

Trần Hán Thăng suýt nữa đã nói "người yêu nào", may mà cuối cùng đã đổi thành "người yêu gì".

"Là cô gái buộc tóc đuôi ngựa rất xinh đẹp, khóe miệng có lúm đồng tiền hình quả lê. Lần trước anh cùng cô ấy đến mua nhà, còn đang bàn tính chuyện kết hôn đấy."

Quản lý nữ dùng giọng điệu tranh công nói: "Buổi chiều cô ấy đến đây với bạn, tôi còn đặc biệt đi cùng."

"Buổi chiều tôi đi công tác, vừa mới trở về Kiến Nghiệp, cho nên vẫn chưa nghe nói."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói dối, đó hẳn là Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi, vì vậy hắn bình tĩnh hỏi: "Vợ tôi nói gì?"

"Cô ấy đi quanh biệt thự vài lần, tỏ ý trước tiên không chuẩn bị sửa sang."

Nữ quản lý nhớ lại: "Cô ấy nói rằng kế hoạch trang trí trước đây chỉ là theo ý thích của cô ấy, có thể không phù hợp với người khác".

"Người khác" ở đây, không biết có phải là ám chỉ Thẩm Ấu Sở hay không.

"Sửa sang thôi mà, cứ như vậy đi."

Trần Hán Thăng vẻ mặt thản nhiên nói: "Khó tránh khỏi sẽ có chút bất đồng, tôi đi qua xem một chút."

"Vậy tôi cũng đi theo anh."

Quản lý nữ lập tức cầm đèn pin lên.

"Tôi đi một mình."

Trần Hán Thăng từ chối yêu cầu của quản lý nữ có giá trị nhan sắc bốn điểm, chỉ mượn một chiếc ô rồi bước đến "nhà tân hôn" đã thanh toán tiền đặt cọc

Nếu không có trang trí, nơi này sẽ tối đen như mực, Trần Hán Thăng cũng sẽ không sợ, hắn lang thang từ tầng một đến tầng ba.

Chỉ là đi đến đâu, bên tai đều có thể nghĩ đến giọng nói ngọt ngào của Tiểu Ngư Nhi.

"Đây là cửa chính, đây là phòng bếp, còn đây là phòng khách của lầu một. Tớ muốn đào một cái hồ nước bên ngoài, nuôi mấy con cá vàng xinh đẹp."

"Đây… Đây là phòng của con. Sư tỷ nói phòng này là ở chính diện, tọa bắc hướng nam, mùa đông tràn ngập ánh mặt

trời, mùa hè thì mát mẻ.”

“Tớ còn muốn giữ một phòng cho giáo sư Tôn, sau này đến tết âm lịch có thể đón bà đến đây.”

…

“Mình đúng là không phải con người mà, tự tay phá hủy hy vọng tương lai của Tiểu Ngư Nhi rồi.”

Gió đối lưu trống trải thổi qua, Trần Hán Thăng đứng trong phòng khách ở tầng một, dường như không hề hay biết, cho đến khi phòng kinh doanh nhà đất bên kia đến tìm, lúc này Trần Hán Thăng mới rời đi.

…

Sáng ngày 27 tháng 12, các nhà lãnh đạo chính phủ đã đến Điện tử Quả Xác để xem xét kiểm tra, Trần Hán Thăng chào đón họ ở cửa cùng với cán bộ của nhiều bộ phận khác nhau.

Đây là một quá trình mà các nhà máy lớn phải trải qua vào cuối năm, đặc biệt là lần này người dẫn đầu là phó thị trưởng thường vụ của thành phố Kiến Nghiệp, còn có lãnh đạo của Ủy ban Cải cách và Phát triển, lãnh đạo của Ủy ban Kinh tế và Công nghệ thông tin, bốn ban của khu vực Lăng Giang, mức độ coi trọng vô cùng cao.

Điều này cũng cho thấy Điện tử Quả Xác đã chính thức chuyển từ “doanh nghiệp nổi tiếng thuộc huyện” thành “doanh nghiệp nổi tiếng thuộc thành phố”.

Khoảng 9 giờ, hai chiếc Coaster chậm rãi dừng lại trước cửa Điện tử Quả Xác, đi đến chỗ thư ký và phóng viên đi theo các vị lãnh đạo. Trần Hán Thăng đích thân đóng vai người thuyết minh, hắn mặc quần áo bình thường, bắt đầu từ logo kim loại tại cánh cửa, nói không ngừng về khái niệm thiết kế.

Các nhà lãnh đạo khẽ gật đầu, Trần Hán Thăng đi theo lộ trình đã định và đưa họ đi thăm phân xưởng Sản xuất, phân xưởng Nghiên cứu và Phát triển, kho hàng và những nơi khác.

Trần Hán Thăng lúc nào cũng tươi cười, hoàn toàn không giống như cái gọi là "hồ đồ" trên mạng, các phóng viên đã "tanh tách" chụp lại những bức ảnh chân thật này.

Cuối cùng sau khi đến phòng họp, quá trình cũng không thay đổi.

Đầu tiên, Khổng Tĩnh thay mặt Quả Xác Điện tử báo cáo với các nhà lãnh đạo, cho thấy những thành tích mà Quả Xác Điện tử đã đạt được trong năm qua, như điện thoại di động Quả Xác, cộng đồng MP4 Quả Xác và Quả Xác.

Thứ hai, các nhà lãnh đạo đã đánh giá cao Quả Xác Điện tử và đặt nhiều hy vọng vào sự phát triển của năm tới.

Thứ ba, Lý Tiểu Giai, giám đốc nhà máy, đưa ra một số yêu cầu, mong chính phủ hỗ trợ nhiều hơn về sử dụng đất, chính sách và kinh phí.

Thứ tư, các nhà lãnh đạo đã nói rõ, Trần tổng và các nhân viên của Quả Xác Điện tử nên yên tâm rằng Chính quyền thành phố Kiến Nghiệp chắc chắn sẽ hỗ trợ sự phát triển nhanh chóng của các doanh nghiệp tư nhân.

Thứ năm, sau cuộc họp, mọi người đến căn tin của Quả Xác Điện tử, ăn bữa cơm công tác đơn giản mà sạch sẽ, các phóng viên đi theo đã chụp được ảnh lãnh đạo và nhân viên quản lý của Quả Xác Điện tử cười cười nói nói rất đúng lúc.

Thứ sáu, chuyến thăm và kiểm tra đã kết thúc trong bầu không khí tốt đẹp, khách và chủ hai bên đã có khoảng thời gian vui vẻ. Ngày mai các phóng sự liên quan sẽ xuất hiện trên các đài truyền hình tỉnh, thành phố.

Đó là quy trình tiêu chuẩn, mặc dù có rất nhiều quy định cứng nhắc.

…

Sau chuyến thăm, Khổng Tĩnh và thư ký đến báo cáo công tác.

Câu nói "Tôi muốn yên tĩnh" đêm qua đã khiến tim Khổng Tĩnh đập hồi lâu, sau khi nhận ra, bản thân cô cũng cảm thấy "Tôi muốn yên tĩnh" thật sự rất thú vị.

"Tổng cộng có hai việc."

Khổng Tĩnh nói: "Việc thứ nhất là cuối năm đang đến gần, thưởng cuối năm và các hoạt động liên hoan đã được sắp xếp xong."

"Liên hoan các cô quyết định là được rồi."

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: "Tôi cũng nghe theo sự sắp xếp, tiêu chí của thưởng cuối năm gửi đến hòm thư của tôi."

"Việc thứ hai."

Nhiếp Tiểu Vũ tiếp tục chủ đề này, trước tiên cô ấy còn úp úp mở mở: "Bộ trưởng Trần, về sau anh có muốn thay đổi xưng hô không?"

Trần Hán Thăng biết rõ điều đó, gần đây do việc kinh doanh điện thoại di động Quả Xác quá tốt nên sức ảnh hưởng của cộng đồng Quả Xác ngày càng lớn, đã có động tĩnh "thành lập hội đồng quản trị".

Trên thực tế, đây là một điều tốt, bởi vì sau khi thành lập hội đồng quản trị, trách nhiệm và quyền lợi của từng bộ phận sẽ được làm rõ hơn. Với tư cách là chủ tịch hoặc chủ tịch hội đồng quản trị, gánh nặng của Trần Hán Thăng sẽ ngày càng nhẹ hơn .

“Thay đổi như thế nào?”

Trần Hán Thăng biết rõ mà vẫn hỏi: “Sau này tôi không còn gọi là Trần tổng nữa, vậy thì gọi là gì? Thủ lĩnh băng đảng Quả Xác?”

“Không phải.”

Cô thư ký nhỏ bĩu môi: “Cái này cũng ngây thơ quá rồi, giống như học sinh cấp hai vậy.”

“Đại ca Quả Xác?”

“Không được, quê mùa quá.”

“Thủ lĩnh Quả Xác?”

“Cũng không được, giống như tổ chức khủng bố.”

“Người phát ngôn Quả Xác?”

“Bộ trưởng Trần, cậu tưởng là xã hội đen à!”

Nhiếp Tiểu Vũ rất không hài lòng: “Chủ tịch Quả Xác” nghe rất hay mà.

“Tôi thấy người phát ngôn Quả Xác cũng hay.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Dứt khoát đổi tên của điện tử Quả Xác luôn đi, gọi là xã đoàn Quả Xác. Chị Tĩnh đứng thứ hai.”

“Hả!”

Cô thư ký nhỏ vẻ mặt chán ghét.

“Tinh tinh tinh.”

Trần Hán Thăng đang đùa giỡn cô thư ký nhỏ thì điện thoại đột nhiên reo lên, giọng nói vội vàng của Vương Tử Bác vừa kết nối đã vang lên: “Tiểu Trần, nhanh lên, Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi chiều nay sẽ quay về Cảng Thành. “

“Ôi, việc này cuối cùng cũng tới rồi.”

Trần Hán Thăng thở ra một hơi dài.

Giống như bước ngoặt của Chiến tranh thế giới thứ hai là Trận chiến Stalingrad, bước ngoặt của "Tu La tràng" là Tiêu Dung Ngư về nhà.

Khi Tiểu Ngư Nhi trở về nhà, điều đó có nghĩa là ảnh hưởng của Tu La tràng sẽ lan rộng từ cá nhân đến gia đình, cốt truyện sẽ bắt đầu chuyển hướng.

Điều này cũng là khó tránh khỏi, trừ khi Trần Hán Thăng có thể từ bỏ Thẩm Ấu Sở, nếu không thì vươn đầu ra cũng là một nhát dao, co đầu lại cũng là một nhát dao.

"Tiểu Trần, làm sao bây giờ?"

Vương Tử Bác trông còn lo lắng hơn Trần Hán Thăng. Tất nhiên cậu ấy có thể nghĩ ra ý nghĩa là gì, nếu không xử lý tốt thì "hai nhà Trần Tiêu" sẽ từ thông gia trở thành thù địch.

"Không có tiền đồ, hoảng sợ cái gì!"

Trần Hán Thăng trách cứ: "Gặp chuyện đừng nóng vội, Tiểu Vũ, cô đem thuốc lá lại cho tôi, tôi trước tiên đốt bật lửa hút một chút đã."

Chương 769: Sống chung trong hòa bình? Trần Hán Thăng đang nằm mơ à!

“Bộ trưởng Trần, vừa nãy cậu nói sai rồi, lời giải thích chính xác chính là lấy bật lửa tới, rồi đốt một điếu thuốc hút trước.”

Cô thư ký nhỏ sửa lại một cách rất nghiêm túc.

“Cô nói bậy nhiều quá rồi đấy.”

Trần Hán Thăng không muốn phản ứng lại với Nhiếp Tiểu Vũ, áy náy giơ điện thoại về phía Khổng ngự tỷ, ra hiệu bản thân có chút việc.

Khổng Tĩnh gật đầu một cái rời đi, Nhiếp Tiểu Vũ ở bên cạnh kì cà kì kèo không muốn đi.

Hiện tại chuyện làm ăn của Quả Xác tốt như vậy, mỗi ngày đều có tin tốt truyền đến, điều lúc này có thể làm cho Trần Hán Thăng hoảng loạn, chỉ có thể là ảnh hưởng mà “Tu La tràng” mang đến.

“Khi nào thì mấy cô ấy đi?”

Trần Hán Thăng hỏi Vương Tử Bác, cũng không có đuổi cô thư ký nhỏ trung thành tuyệt đối đi.

“Không xác định thời gian, bất cứ lúc nào cũng có thể.”

Vương Tử Bác đề nghị: “Lần này trước hết mày đừng có quay lại, để tao đi theo nhìn xem một chút đã, có kết quả gì sẽ nói cho mày biết.”

“Đừng có nói nhảm nữa, đây nhất định phải nói rõ ràng ngay trước mặt lão Trần và Lương thái hậu, bây giờ tao đi Đại học Đông Đại.”

Trần Hán Thăng đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, giống nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn Nhiếp Tiểu Vũ một cái.

“Tối nay lúc tôi tới khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ăn cơm, sẽ nói với Ấu Sở là cậu đi công tác.”

Nhiếp Tiểu Vũ lập tức nói, cô ấy đã có kinh nghiệm rồi.

“Không phải cái này, cô đi tìm một chiếc điện thoại di động mới cho tôi.”

Trần Hán Thăng dặn dò: “Nhớ phải cắm sim vào đấy.”

Nhiếp Tiểu Vũ không biết ông chủ muốn làm gì, có điều bản thân điện tử Quả Xác chình là một nhà máy sản xuất điện thoại di động, cho nên sẽ rất nhanh chóng hoàn thành yêu cầu của hắn.

Trần Hán Thăng cầm lấy điện thoại di động mới chơi một lúc, cảm thấy âm báo cuộc gọi tương đối rõ ràng về mọi mặt, lúc này mới xuống lầu lái xe.

Suốt cả dọc đường Vương Tử Bác đều không thúc giục, chứng tỏ Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi vẫn chưa xuất phát, lúc đi qua KFC, Trần Hán Thăng còn đột nhiên dừng lại mua một ít đồ chiên rán và điểm tâm ngọt.

…

Đi tới cổng Đại học Đông Đại, Vương Tử Bác đã đến rồi, cậu ấy đứng bên cạnh quán bán khoai nướng, vừa ngửi mùi thơm ngọt ngào, vừa nhân cơ hội sưởi ấm.

“Tiểu Trần.”

Sau khi Vương Tử Bác nhìn thấy chiếc xe Porsche, chạy tới gõ gõ cửa sổ.

“Lên xe đi.”

Trần Hán Thăng gọi một tiếng.

Trong buồng xe khá là ấm áp, gió ấm từ máy điều hòa thổi ra nhẹ nhàng, chỉ là Trần Hán Thăng hoàn toàn không có ham muốn trao đổi, sau khi chia điếu thuốc cho Vương Tử Bác, hắn bèn tiếp tục nhìn chằm chằm cổng trường Đại học Đông Đại mà thất thần.

Những bông tuyết vẫn chưa dừng rơi, từng bông từng bông tung bay ở trên nắp động cơ, trong nháy mắt đã bị hòa tan thành nước, dọc theo miếng sắt rơi tí tách tí tách xuống mặt đất, bầu trời cũng vẫn tối om om như cũ, lại thêm bầu không khí u ám đặc trưng của Kiến Nghiệp, trong lòng Vương Tử Bác dường như cũng lấp lấy bởi một đống rơm rạ.

“Tử Bác.”

Trần Hán Thăng đột nhiên gọi một tiếng, rồi chỉ một cặp tình nhân học sinh trên đường Văn Lan ngoài cửa sổ.

Bọn họ đang cùng che một chiếc ô, ngọt ngào rúc vào nhau, giống như hắn và Tiểu Ngư Nhi đã từng làm vậy.

“Sao thế?”

Vương Tử Bác đến gần nhìn một chút.

“Thấy không, đây chính là kết quả của việc không cố gắng phấn đấu.”

Trần Hán Thăng khinh thường nói: “Tuyết lớn như vậy, bọn họ cũng không mua nổi hai cái ô, ông đây nhìn cũng thấy khó chịu, phi, rác rưởi!”

Khoé miệng Vương Tử Bác giật giật, Tiểu Trần đây là đang ghen tỵ một cách lộ liễu.

“Tiểu Trần! “

Vương Tử Bác nhìn thấy đồ ăn KFC bên cạnh, nói sang chuyện khác hỏi: “Mày chưa ăn cơm à?”

“Ăn rồi.”

Cánh tay của Trần Hán Thăng khoác lên trên cửa sổ, vừa nuốt mây nhả khói, vừa giải thích: “Lát nữa mày đi đưa mấy người Tiểu Ngư Nhi.”

“Ừ.”

Vương Tử Bác gật đầu một cái.

Cậu ấy cho rằng Trần Hán Thăng là đang lo lắng cho Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi, có điều khi mở túi ra nhìn một chút, Vương Tử Bác không nhịn được nói: “Điểm tâm ngọt và khoai tây chiên thì còn có thể, tất cả những túi khác đều là những món ăn đầy dầu mỡ như đùi gà gà viên, các cô ấy chắc là sẽ không ăn đâu.”

“Không ăn là được rồi.”

Trần Hán Thăng lôi chiếc điện thoại di động mới vừa nãy ra, trước tiên dùng điện thoại của mình gọi tới, đợi sau khi gọi được rồi, hắn liền trực tiếp nhét chiếc điện thoại di động mới đó vào giữa những chiếc đùi gà kia, tiện thể xé một cái lỗ nhỏ ở dưới đáy túi.

“Ý, ý gì thế, mày muốn nghe trộm sao?”

Vương Tử Bác lắp bắp nói.

“Sao lại gọi là nghe lén được, đây là để càng hiểu rõ hoàn toàn sự tức giận của Tiểu Ngư Nhi.”

Trần Hán Thăng liếc nhìn Vương Tử Bác một cái, bất mãn nói.

“Đầu óc mày cũng quá xảo quyệt rồi đấy.”

Vương Tử Bác nhấc túi đồ ăn vặt lên, cảm giác cẩn thận từng li từng tí giống như ôm một viên c4 vậy, trong miệng lẩm bẩm nói: “Lần này về Cảng Thành, mày chuẩn bị giải thích như thế nào với dì Lương và chú Trần đây, không chừng bọn họ sẽ rất khó vượt qua đấy, haizz, sao lại biến thành như vậy chứ … “

“Tử Bác.”

Trần Hán Thăng ngắt lời nói: “Trong số các trang web lưu trong điện thoại di động của mày, có trang web 18+ nào không?”

“Có.”

Đây là “bí mật” mà trong lòng các nam sinh biết rõ, Vương Tử Bác cũng không có nói dối với bạn thân, gật đầu một cái thừa nhận.

“Vậy mày tự xem trang web 18+ đi.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói: “Tao thấy nói chuyện với mày thật phiền phức.”

“… “

Vương Tử Bác nghẹn một chút, lần này cũng không dài dòng nữa.

Không lâu sau đó, chiếc xe Chevrolet màu đỏ sáng bóng chậm rãi rời khỏi cổng trường Đại học Đông Đại, Trần Hán Thăng nhìn Vương Tử Bác một cái, Vương Tử Bác mau chóng cầm theo ba túi đồ ăn KFC đi tới.

Lúc mới bắt đầu còn ầm ĩ nên không nghe rõ nói cái gì, nhưng Biên Thi Thi vẫn nhận lấy, sau khi quay trở lại xe một lần nữa Vương Tử Bác vừa mới định nói chuyện, Trần Hán Thăng liền "suỵt" một cái, ấn mở loa ngoài điện thoại của mình, lập tức truyền tới tiếng nói của Biên Thi Thi.

Mặc dù hơi mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể nghe thấy tiếng, những túi đồ ăn vặt này chắc là đang được để ở trước mặt.

"… Tiểu Ngư Nhi, cậu có muốn ăn chút gì đó không?"

Biên Thi Thi nói: "Vương Tử Bác mua một ít bánh đậu đỏ, cậu ta cũng đúng là đồ ngốc, còn mua gà rán nữa chứ, bây giờ ai còn ăn được những thứ đồ này nữa."

Vương Tử Bác vặn vẹo cái mông mình, bản thân cậu ấy cũng không phải rất ngốc, chẳng qua chỉ là đang vác nồi thay Tiểu Trần mà thôi.

"Cậu ăn đi, tớ không muốn ăn."

Đây là câu trả lời của Tiêu Dung Ngư.

Từ tối ngày 25 đến nay, đây là lần thứ hai nghe thấy Tiểu Ngư Nhi nói chuyện, tâm tình của Trần Hán Thăng có chút kích động.

Có điều nhớ tới việc mình đang "nghe trộm sóng gió", lúc này mới cẩn thận hít vào thở ra một hơi, chẳng qua là vẫn còn có chút tiếc nuối, nếu như có video thì tốt rồi, như vậy mới có thể quan sát được vẻ mặt của Tiểu Ngư Nhi.

Bên trong loa ngoài không có ai nói chuyện, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác cũng không lên tiếng, không nhanh không chậm đi theo phía sau chiếc xe Chevrolet.

"Tiểu Ngư Nhi."

Một lát sau, Biên Thi Thi lại nói: “Hình như tớ nhìn thấy xe của Trần Hán Thăng.”

“Ừm.”

Tiêu Dung Ngư nhàn nhạt trả lời một câu, cô đã sớm chú ý tới thông qua kính chiếu hậu rồi.

“Còn có … “

Biên Thi Thi do dự một chút: “Vừa nãy lúc xuống lầu, tớ nhìn thấy người tuyết kia lại đắp lại lần nữa rồi.”

Lần này Tiêu Dung Ngư không hề trả lời, có thể đắp lại người tuyết đã bị phá nát, cũng chỉ có thể là Trần Hán Thăng.

Hai chiếc xe rất nhanh đã đi qua trạm thu phí, sau khi lên đường cao tốc Kiến Cảng thì bắt đầu tăng tốc, bông tuyết đã biến thành các hạt tuyết, “bẹt bẹt” đập vào cửa sổ, có điều trong xe vẫn vô cùng yên tĩnh.

“Thi Thi.”

Không biết qua bao lâu, Tiêu Dung Ngư cuối cùng cũng chủ động mở miệng, giọng điệu lại không có hoạt bát như bình thường.

“Thực ra suốt hai ngày nay, tớ đã nghĩ thông suốt rất nhiều vấn đề.”

Lúc Tiểu Ngư Nhi nói chuyện, mang theo giọng mũi trầm thấp: “Tiểu … Tiểu Trần … “

Nghe thấy Tiêu Dung Ngư liên tục gọi “Tiểu Trần”, Vương Tử Bác nhìn bạn thân một cái, khuôn mặt Trần Hán Thăng không có cảm xúc gì, chỉ là kiềm nén tiếng hít thở càng ngày càng nặng.

“Tiểu Trần thực ra rất thông minh, tuy tớ đã cho số anh ấy và cả số của ký túc xá vào danh sách đen, nhưng nếu anh ấy

muốn tìm tớ, cũng có thể đổi sang một số điện thoại mới gọi, nếu như anh ấy thật muốn giải quyết chuyện này, kiểu gì cũng có thể tìm được tớ.”

Tiểu Ngư Nhi dừng một chút: “Thậm chí với tính cách của anh ấy, còn có thể làm ra một vài chuyện, ép tớ phải xuất hiện, nhưng anh ấy đều không có … “

“Ý cậu là gì?”

Biên Thi Thi hỏi: “Trần Hán Thăng không muốn giải quyết sao?”

“Anh ấy muốn giải quyết, nhưng không buông bỏ được Thẩm Ấu Sở.”

Tiêu Dung Ngư trầm mặc một lúc: “Trước đây lá gan của Tiểu Trần đã lớn rồi, anh ấy nói không chừng còn đang suy nghĩ, xem có cách nào tốt, có thể để tớ và Thẩm Ấu Sở chung sống hòa bình không.”

“Cậu ta đang nằm mơ à! ! !”

Biên Thi Thi đột nhiên gia tăng âm lượng, cực kỳ tức giận bác bỏ một câu.

…

Chương 770: Không cẩn thận lại đi tới khi bạc đầu

“Tiểu Ngư Nhi, cậu tuyệt đối không được đồng ý.”

Biên Thi Thi lại kiên quyết không đồng ý, đây đã thời đại nào rồi, Trần Hán Thăng nghĩ mình là ai chứ?

“Tớ đương nhiên sẽ không đồng ý.”

Tiêu Dung Ngư trả lời cũng không do dự chút nào, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác nghe thấy, hai người cũng không hề có chút bất ngờ nào.

Đây chính là Tiêu Dung Ngư, cô xinh đẹp như vậy, ưu tú như vậy, kiêu ngạo như vậy, tự tin như vậy, sao cô có thể chung sống hòa bình với Thẩm Ấu Sở chứ, lúc Trần Hán Thăng thèm khát mới dám tưởng tượng một chút.

“Như vậy thì tốt rồi.”

Biên Thi Thi nói: “Tối hôm qua tớ thấy cậu vẫn cứ luôn xem lại những tin nhắn trước đây, còn tưởng đã tha thứ cho cậu ta rồi.”

“Sẽ không tha thứ, chẳng qua là tiếc nuối thôi.”

Tiểu Ngư Nhi nhẹ nhàng nói, một lát sau giọng nói của cô đột nhiên trở nên nghẹn ngào: “Tớ chỉ tiếc nuối, không thể tiếp tục đi tiếp với Tiểu Trần, cũng cảm thấy rất có lỗi với sự mong đợi của ba mẹ.”

“Đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Biên Thi Thi vội vàng dỗ dành: “Còn khóc nữa mắt cậu sẽ lại sưng lên nữa đấy, chúng ta đừng nói đến chuyện này, sau

khi trở về giải thích rõ ràng với chú dì, thì không còn chút liên quan gì với cái tên cặn bã nam kia nữa."

Tiếp đó chính là tiếng ồn ào lấy khăn tay lau nước mắt, Trần Hán Thăng điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, tay trái cầm lấy tay lái, tay phải ra sức xoa ngực.

Vương Tử Bác biết trong lòng Trần Hán Thăng khó chịu, chỉ chỉ vào cái bật lửa và điếu thuốc lá, hỏi dò có muốn hút một điếu không.

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái, suốt cả dọc đường hắn đều không dám bóp còi, cũng lo lắng âm thanh "xoàn xoạt" của cái bật lửa sẽ bị mấy người Tiểu Ngư Nhi nghe được, như vậy có thể sẽ phải bỏ qua rất nhiều tin tức quan trọng.

Trong lòng Vương Tử Bác thở dài một hơi, nếu như Trần Hán Thăng không phải là bạn thân của mình, cậu ta thật sự muốn chửi một câu "tự làm tự chịu", nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của bạn thân, Vương Tử Bác lại cảm thấy rất thông cảm.

"Thi Thi, còn một tháng nữa là đến Tết Nguyên đán rồi, sau Tết Nguyên đán tớ muốn sang Mỹ."

Tiêu Dung Ngư điều chỉnh lại tâm tình xong, lại nói chuyện lần nữa: "Sang năm vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia sẽ phải lên toà rồi, đúng lúc bên đó cũng đang thiếu một người phụ trách, chúng ta không thể chuyện gì cũng đều dựa hết vào Triệu Đồng sư tỷ được, dù sao chị ấy cũng chỉ là người của nhà xuất bản tạp chí thôi."

"Nếu cậu muốn đi, vậy tớ cũng đi."

Biên Thi Thi giòn giã nói.

"Cậu đi làm cái gì chứ?"

Tiêu Dung Ngư sửng sốt một chút: "Tớ rời đi là vì không muốn nhìn thấy bất kỳ ngóc ngách hay con đường nào ở Kiến

Nghiệp, tớ luôn cảm thấy những nơi đó có rất nhiều kỷ niệm, tớ nhìn thấy đều muốn khóc, “

“Lý do của cậu cũng thật đơn giản nha.”

Biên Thi Thi cười nói: “Bởi vì những con phố ngõ hẻm của Kiến Nghiệp, còn có quán đồ ngọt, những chỗ này đều có bước chân của tớ và cậu, tớ không muốn nhớ lại những gì đã qua với Trần Hán Thăng, tớ cũng không muốn nhớ lại những gì đã qua với cậu, cho nên mới quyết đoán chạy trốn theo cậu, chỉ là … “

“Chỉ là có chút không nỡ rời bỏ tên ngốc Vương Tử Bác kia.”

Biên Thi Thi khịt mũi một cái, giả vờ thoải mái nói: “Có điều tục ngữ có câu, nam nhân như quần áo, chị em như tay chân, tớ quyết định không cần quần áo nữa, ai bảo cậu ta cứ dính sát bên cạnh bộ quần áo thối như Trần Hán Thăng kia làm gì.”

“Tớ … “

Vương Tử Bác hoàn toàn không phản ứng kịp, rõ ràng là mâu thuẫn của Tiểu Trần và Tiểu Ngư Nhi mà, sao lại vô duyên vô cớ liên luỵ đến cả mình và Biên Thi Thi thế này.

Nhưng cậu ấy có thể ngăn cản được sao?

Tiểu Ngư Nhi thương tâm như vậy, Biên Thi Thi vốn dĩ nên ở bên cạnh bạn tốt mà.

Giống như lúc Trần Hán Thăng uất ức buồn khổ, thì mình cũng ở bên cạnh hắn như vậy đó.

“Haizz!”

Bây giờ Vương Tử Bác không chỉ thông cảm với Trần Hán Thăng, mà cũng bắt đầu đau lòng cho chính bản thân mình rồi.

…

Lượng pin dự phòng của điện thoại di động Quả Xác vô cùng bình thường, chưa tới hai tiếng đã tự động tắt máy rồi, có điều Trần Hán Thăng cũng thu được một tin tức quan trọng.

Những từ khoá quan trọng của tin tức là "sang năm, vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia, nước Mỹ, Triệu Đồng", về cơ bản đều tập trung vào việc sau khi Tiêu Dung Ngư rời khỏi Kiến Nghiệp, sẽ đi tới đâu và phải làm chuyện gì, đồng thời việc Biên Thi Thi cũng ở bên cạnh, tương đương với việc mang theo một gián điệp.

"Chỉ cần có thể xác định vị trí của Tiểu Ngư Nhi, tao sẽ không phải hoảng sợ nữa rồi."

Trong lòng Trần Hán Thăng suy nghĩ, trước mắt chuyện phải làm, chính là làm sao để bình yên vượt qua cửa ải hiện tại này.

Bọn họ xuất phát từ Kiến Nghiệp lúc hơn 3 giờ chiều, nhưng bởi vì nguyên nhân thời tiết, nên tới hơn 8 giờ tối mới quay trở lại khu dân cư Thương Ngô.

Mấy ngày nay toàn tỉnh đã chứng kiến một đợt nhiệt độ hạ thấp và lượng tuyết rơi lớn trên diện rộng, bông tuyết ở Cảng Thành còn lớn hơn so với ở Kiến Nghiệp, mấy cái đèn lồng màu đỏ được treo trên cổng chính của khu dân cư Thương Ngô còn có chữ "Chúc mừng năm mới, hoan hỉ đón xuân", nhìn từ xa liền có một cảm giác năm mới nồng đậm và ấm áp.

"Tiểu Trần, Tiểu Ngư Nhi về đến nhà rồi."

Vương Tử Bác chỉ vào chiếc xe Chevrolet phía trước nói.

"Ừm."

Trần Hán Thăng cũng chú ý tới, hắn dừng lại ở một khoảng cách không xa không gần cách khoảng hơn ba mươi mét.

Trong khu dân cư vô cùng yên tĩnh, đám người đô thị nhỏ gặp phải loại thời tiết này, cơ bản đều trốn ở nhà xem ti vi.

Sau khi Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi xuống xe, hai bóng dáng cao gầy mờ mờ ảo ảo dưới ánh đèn đường, Tiểu Ngư Nhi ngước đầu nhìn bầu trời một lúc, đột nhiên giẫm "bộp bộp bộp" lên đống tuyết đi về phía chiếc xe Porsche.

Sau lưng còn truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của Biên Thi Thi: "Tiểu Ngư Nhi, cậu làm cái gì vậy … "

"Tiểu Trần!"

Giọng nói của Vương Tử Bác có hơi run rẩy, đây là Tiêu Dung Ngư chuẩn bị tức giận mắng Trần Hán Thăng một trận, hoặc là hung hăng tát một bạt tai.

Trần Hán Thăng cũng không hiểu được suy nghĩ của Tiểu Ngư Nhi, có điều trước khi Tiêu Dung Ngư tới đây, hắn vẫn xuống xe trước.

Đã từng một đôi tình nhân yêu nhau như vậy, hoặc là nói hiện giờ vẫn còn yêu nhau, hai người đã không còn là tình nhân, lại mặt đối mặt quan sát lẫn nhau.

Trần Hán Thăng nhìn đôi mắt sưng đỏ và gương mặt trái xoan hao gầy của Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt đều là vẻ áy náy.

Tiêu Dung Ngư rất bình tĩnh, cô vừa không có đánh Trần Hán Thăng, cũng không có mắng Trần Hán Thăng, chỉ đưa ra một yêu cầu: "Tiểu Trần, anh có thể đi dạo với em một chút không?"

Trần Hán Thăng có chút bất ngờ, có điều hắn lập tức gật đầu một cái: "Để anh cầm ô."

"Không che ô."

Tiêu Dung Ngư duỗi cánh tay ra, vẫn kéo Trần Hán Thăng lại giống như trước đây: "Không che ô đi dạo một chút."

“Được.”

Tuy rằng Trần Hán Thăng không thể hiểu được, nhưng vẫn đồng ý.

Hai người cứ như vậy mà đi dạo vòng quanh khu dân cư, Tiêu Dung Ngư rất chăm chú đi dạo, mặc cho bông tuyết rơi lên đỉnh đầu, tâm tư của Trần Hán Thăng thì tương đối phức tạp, hắn đang phân tích ý nghĩa hành động này của Tiểu Ngư Nhi.

“Khụ! “

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút liền quyết định xin lỗi trước, vội ho một tiếng: “Tiểu Ngư Nhi, xin lỗi … “

“Tiểu Trần, hiện giờ em chỉ muốn tản bộ thôi.”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu một cái nói.

“Ừ! “

Chưa đi được mấy bước, Trần Hán Thăng lại chuẩn bị giúp Tiểu Ngư Nhi phủi bông tuyết trên đầu đi: “Cẩn thận bị cảm lạnh đấy … “

“Không cần anh quan tâm!”

Tiêu Dung Ngư có hơi tức giận, việc cô ấy khóc nức nở sắp đến rồi.

Trần Hán Thăng không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng thu tay về, Tiểu Ngư Nhi cũng hít sâu mấy cái nhịn nước mắt xuống, bình tĩnh nói: “Em chỉ muốn đi dạo thôi.”

“Được!”

Trần Hán Thăng rũ mắt xuống nói.

Lần này hai người đều không tiếp tục nói nữa, yên tĩnh đi dạo xung quanh khu dân cư Thương Ngô một vòng, hai vòng,

ba vòng … Giống như dáng vẻ hai người thân mật đi dạo khi vẫn chưa chia tay vậy.

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đứng ngay ở ven đường ngơ ngác nhìn, một lúc sau Vương Tử Bác chậm chạp nói: "Tiểu Ngư Nhi, cậu ấy chuẩn bị hoà giải rồi sao?"

"Mơ à!"

Biên Thi Thi tức giận nói: "Trừ phi Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở hoàn toàn chia tay, nếu không Tiểu Ngư Nhi tuyệt đối sẽ không thể tiếp nhận mối tình tay ba này, Vương Tử Bác nếu như cậu dám học theo Trần Hán Thăng, cậu vào bệnh viện, tớ vào tòa án, chắc chắn là vậy!"

"Tớ không dám đâu."

Vương Tử Bác vặn vẹo cái mông mình, thực ra cậu ấy rất muốn hỏi bạn gái một câu, sang năm chuẩn bị đi Mỹ bao lâu, nhưng mà tình hình hiện tại không thích hợp cho lắm.

Cuối cùng, sau khi Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư yên lặng đi hết năm vòng, đỉnh đầu hai người đã chất đầy những bông tuyết màu trắng, Tiểu Ngư Nhi đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn Trần Hán Thăng, trong ánh mắt rất nhiều rất nhiều những kỷ niệm và sự bất đắc dĩ.

"Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư nước mắt giàn giụa trên mi mắt, nhưng cô vẫn cố gắng nở ra một nụ cười ngọt ngào nhất: "Anh nói xem chúng ta cứ như vậy, có phải sẽ không cẩn thận đi tới khi bạc đầu không, em đã không còn tiếc nuối nữa, hẹn gặp lại nha … "

…

Chương 771: Vấn đề giữa hai gia đình

Tiểu Ngư Nhi là một cô gái mơ mộng, cô thích một mối tình ngọt ngào, mong chờ một kết cục hoàn mỹ, đáng tiếc Trần Hán Thăng đã hai lần làm cho cô thất vọng rồi.

Trong lần "Tu La tràng" đầu tiên, bởi vì Trần Hán Thăng từ đầu đến cuối vẫn chưa từng tỏ tình với cô, sau khi chia tay Tiểu Ngư Nhi bèn tạo một tài khoản QQ, giả vờ là "Trần Anh Tuấn" tỏ tình với mình, để đoạn tình cảm này không còn điều gì tiếc nuối nữa;

Trong lần "Tu La tràng" thứ hai, bởi vì hai người đã đi đến mức nói đến chuyện cưới xin, sau khi chia tay Tiểu Ngư Nhi bèn kéo Trần Hán Thăng đi tản bộ trong tuyết, đợi tới khi tóc phủ đầy bông tuyết, giả vờ như là không cẩn thận đi tới bạc đầu, khiến cho đời người không còn điều gì tiếc nuối nữa.

Nghĩ đến một cô gái như Tiêu Dung Ngư, cũng sẽ phải ngu ngốc tự lừa dối bản thân, không chỉ Trần Hán Thăng quặn đau trong lòng, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng thấy vô cùng khó chịu.

"Trần Hán Thăng, Tiểu Ngư Nhi yêu cậu hơn so với những gì cậu tưởng tượng đấy, sớm muộn gì cậu cũng sẽ hối hận thôi!"

Biên Thi Thi lau nước mắt một cái rồi nói: "Còn nữa, trừ khi cậu có thể triệt để cắt đứt với Thẩm Ấu Sở, nếu không cũng đừng hòng đến tìm Tiểu Ngư Nhi, bởi vì cậu như vậy sẽ tiếp tục làm tổn thương cậu ấy đấy."

“Cậu nói rất có lý.”

Trần Hán Thăng cúi đầu, áy náy nói: “Thế nhưng tớ không thể đồng ý được.”

“Cậu … “

Biên Thi Thi giậm chân một cái, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tử Bác một cái, sau đó đi lên lầu tìm Tiểu Ngư Nhi.

Vương Tử Bác vặn vẹo cái mông, thực ra thì trong toàn bộ sự việc cậu ấy là người vô tội nhất, nhưng cứ mỗi khi quan trọng không hiểu sao lại phải gánh nồi.

“Tiểu Trần, mày đang khóc sao?”

Vương Tử Bác nhìn Trần Hán Thăng, đột nhiên phát hiện khóe mắt cái tên không tim không phổi, không kiêng kỵ bạn thân này, cũng có một chút nước mắt.

“Đàn ông không dễ rơi nước mắt, chẳng qua là chưa chạm đến chỗ thương tâm thôi.”

Trần Hán Thăng thở phào một hơi: “Tao thật sự hận, bản thân lại biến thành một tên ngốc thích khóc nhè như vậy.”

“… “

Vương Tử Bác gãi đầu một cái, cũng đã đến lúc như này rồi, mà sao Tiểu Trần còn tỏ vẻ như vậy.

“Đi thôi.”

Trần Hán Thăng nhìn thấy chiếc đèn treo trong phòng khách của Tiểu Ngư Nhi đột nhiên sáng lên, đã biết cô đã về đến nhà rồi, ngoắc ngoắc tay gọi Vương Tử Bác rời đi.

…

Trần Hán Thăng vừa mới trở về Cảng Thành không lâu, hiện giờ đột nhiên lại quay về lần nữa, các vị phụ huynh cũng

đoán chắc là có chuyện gì đó, nhưng biểu hiện của bọn họ lại không giống nhau.

Sau khi Lục Ngọc Trân nhìn thấy Vương Tử Bác, còn cho rằng đã có chuyện gì đó xảy ra với đứa con trai biết điều này, nghiêm khắc hết hỏi đông hỏi tây, Vương Tử Bác không thực sự muốn giải thích, Lục Ngọc Trân cảm thấy Vương Tử Bác đang giấu giếm cái gì đó, giọng điệu càng quyết liệt hơn.

Cuối cùng, hai mẹ con ầm ĩ một trận, ai cũng không chịu nghe ai.

Cha của Tử Bác căn bản vẫn chưa thức dậy, ban ngày công việc của ông ấy vừa mệt vừa cực khổ, ngủ say tới mức không nghe thấy động tĩnh gì bên trong nhà chính cả.

Sau khi Trần Hán Thăng về nhà, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cũng khá là kinh ngạc, lão Trần yên lặng quan sát vẻ mặt con trai, Lương Mỹ Quyên cũng đang dò hỏi nguyên nhân.

"Có cái gì tốt mà hỏi chứ, hai người là tò mò bé con kêu be be à?"

Trần Hán Thăng ương ngạnh suy nghĩ nói: "Đây là nhà con, con muốn về thì về thôi."

"Vậy con cũng là con trai của mẹ đấy, làm mẹ chẳng lẽ không tư cách hỏi sao?"

Lương Mỹ Quyên đưa tay phủi mấy bông tuyết trên người Trần Hán Thăng một cái: "Sao quần áo lại ướt hết thế này, con mới từ Kiến Nghiệp chạy về Cảng Thành à?"

"Con biến thành Ultraman Ace bay về đấy."

Trần Hán Thăng vỗ vỗ cái bụng: "Mẹ, con đói rồi, mẹ mau làm cho con một ít mì sợi đi."

Lương thái hậu vẫn còn dông dài mấy câu, lão Trần nháy mắt, ra hiệu vợ mình cứ đi làm cơm trước đã, để ông ở lại đây hỏi thăm.

Khi gặp phải chuyện gì đó, Lương Mỹ Quyên vẫn luôn rất tin tưởng chồng mình, bà đi vào trong phòng bếp mở ra bếp gas lên, Trần Triệu Quân tìm một chiếc khăn lông khô trước, sau đó xách máy sưởi ra: "Lau tóc đi, cẩn thận đừng để bị cảm."

Trần Hán Thăng nhận lấy khăn lông, vừa lau qua loa, vừa mở tivi lên xem, cơ thể dưới sự sưởi ấm của máy sưởi, dần dần ấm lên.

"Hút thuốc không?"

Lão Trần ngồi xuống bên cạnh, còn đưa cho con trai một điếu.

Trong căn phòng khách bình thường này, tivi đang phát sóng chương trình ầm ĩ, cha đang ở bên cạnh, mẹ đang nấu món mì xương sườn thơm nức mũi trong phòng bếp, Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, tuyết mùa đông vẫn đang rơi đầy trên đường, nhưng lại không rơi vào trong nhà được, người nhìn ra ngoài qua một ô cửa sổ, đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc.

"Vẫn là ở nhà thoải mái nhất."

Tâm trí của Trần Hán Thăng theo bản năng được thả lỏng ra.

Vị chủ nhiệm phòng lão Trần này vẫn rất lợi hại, ôn hòa mà cơ trí, làm việc cũng rất kiên nhẫn, tuy Trần Hán Thăng chỉ sợ Lương thái hậu, nhưng Trần Triệu Quân biết cách làm thế nào để hiểu rõ được đứa con trai bướng bỉnh khó thuần này của mình.

"Chuyện làm ăn gần đây thế nào rồi?"

Đôi mắt lão Trần nhìn chằm chằm vào chương trình trên tivi, dường như chỉ đang vô thức hỏi.

“Vẫn ổn ạ.”

Trần Hán Thăng trả lời như có như không.

“Ừ.”

Trần Triệu Quân gật đầu một cái, lại nhảy sang một đề tài tiếp theo: “Lần này con trở về, Tiểu Ngư Nhi có biết không?”

“Cô ấy cũng quay về rồi.”

Vẻ mặt Trần Hán Thăng có hơi mất kiên nhẫn.

Sau khi lão Trần phát hiện ra, thì lập tức không ép hỏi nữa, ngược lại lại trò chuyện về một vài đề tài không quá quan trọng, đợi đến khi Lương Mỹ Quyên bưng bát mì xương sườn nóng hổi lên, lúc Trần Hán Thăng mở to miệng ăn, Trần Triệu Quân mới hỏi lần nữa: “Lần này trở về dự định ở lại bao lâu, có muốn thương lượng chuyện tiền kết hôn sang năm một chút không?”

“Con bận lắm.”

Khoé miệng Trần Hán Thăng giật giật, cuối cùng vẫn là từ chối, sau khi hắn nhanh chóng ăn xong, bỏ bát đũa lại rồi đi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

“Tên chó này xảy ra chuyện gì vậy?”

Lương Mỹ Quyên bên cạnh vội vàng hỏi.

“Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi bên kia, rất có thể là đã xảy ra vấn đề rồi.”

Trần Triệu Quân chậm rãi nói, trong đôi mắt bình tĩnh tràn đầy vẻ lo lắng.

“Cái gì?”

Lương Mỹ Quyên bị doạ giật mình: "Nhà cũng mua rồi, thân thích cũng gặp rồi, tôi cũng chấp nhận số mệnh rồi, còn có thể xảy ra vấn đề gì được chứ?"

"Cái gì mà chấp nhận số mệnh chứ."

Lão Trần nhíu mày một cái: "Lời này mà truyền ra ngoài, lỡ như để lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh nghe được, trong lòng bọn họ sẽ nghĩ như thế nào đây?"

"Tôi biết, ý của tôi là đã buông bỏ khúc mắc với Ấu Sở rồi, giữa hai đứa nhỏ Tiểu Ngư Nhi và Hán Thăng này đừng xuất hiện khúc mắc gì nha."

Lương Mỹ Quyên đứng ngồi không yên nói: "Lát nữa chúng ta đi hỏi lại một chút đi."

"Đừng hỏi, tối nay rõ ràng là nó không muốn nói chuyện nhiều."

Trần Triệu Quân suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tiểu Ngư Nhi cũng đã trở về nhà rồi, không bằng chúng ta làm như vậy đi, ngày mai trước khi đi làm đi vòng qua khu dân cư Thương Ngô một lát, một là để tìm hiểu tình hình, hai là nếu thật sự có vấn đề gì, chúng ta nói một chút, cũng có thể giải quyết ngay trước mặt luôn; ba thì là, nếu như vấn đề thật quá nghiêm trọng, hai người chúng ta coi như là cùng tới cửa xin lỗi, dù sao cũng còn tốt hơn là để lão Tiêu tự mình tìm đến."

"Nghiêm trọng như vậy sao, lão Trần?"

Lương Mỹ Quyên nhìn ông chồng nhà mình.

Trần Triệu Quân không nói lời nào, ông cũng hi vọng là bản thân biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ.

…

So với Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, động tĩnh trong nhà Tiểu Ngư Nhi là lớn nhất, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc

Thanh nhìn thấy con gái trở về, tâm trạng không có vui vẻ cho lắm, ngoại trừ sự kinh ngạc thì chính là sự lo lắng.

Điều này cũng là chuyện bình thường thôi, vậy mới nói khi con cái đi học ở một nơi khác, điều cha mẹ sợ nhất chính là nửa đêm, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại của phụ đạo viên trường học hoặc là đứa bạn cùng phòng của con.

Tình huống của Tiểu Ngư Nhi bây giờ cũng gần như vậy, lần này cô trở về khá là bất ngờ, hơn nữa khoảng cách với lần trước cũng chưa được mấy ngày, đặc biệt là sau khi nhìn thấy rõ Tiểu Ngư Nhi khóc sưng cả mắt, trái tim hai người đều như bị bóp chặt.

"Con gái, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lữ Ngọc Thanh kéo Tiểu Ngư Nhi vào trong ngực, đau lòng vuốt ve khuôn mặt tiều tuỵ của con gái.

Đối mặt với sự yêu thương của cha mẹ mình, Tiểu Ngư Nhi vừa mới lau khô nước mắt ở cửa lại không kiềm chế được, mà nhào vào trong lòng Lữ Ngọc Thanh thấp giọng khóc thút thít.

Điều này khiến "nô lệ của con gái" là lão Tiêu rất lo lắng, Tiêu Dung Ngư không thể trả lời được, ông liền hỏi Biên Thi Thi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Hán Thăng đâu? Giữa bọn chúng có phải đã cãi nhau không … "

"Dạ … "

Biên Thi Thi cắn môi một cái, cô cũng ở trong một tình thế tương đối khó khăn.

Bạn học Thi Thi vẫn biết nặng nhẹ, cô không có tùy tiện "ra mặt" giúp bạn thân, hô to hét lớn cáo trạng, loại chuyện này nên để Tiểu Ngư Nhi tự mình nói rõ với cha mẹ.

Dù sao, đây cũng là cuộc tranh chấp giữa hai gia đình, chỉ cần hơi lơ là một chút, rất có thể sẽ gây ra vấn đề lớn.

...

Chương 772: Dì Lương, cháu không muốn gả cho Trần Hán Thăng

“Ba, ba đừng nên hỏi nữa.”

Tiêu Dung Ngư cắt đứt suy nghĩ muốn truy cứu đến cùng của lão Tiêu, cô cũng không giải thích nguyên nhân cụ thể, chỉ nói với Lữ Ngọc Thanh rằng: “Con mệt mỏi quá, muốn đi tắm rửa nghỉ ngơi.”

“Được, mẹ đi lấy áo ngủ cho con.”

Lữ Ngọc Thanh vội vàng gật đầu một cái: “Buổi tối đã ăn cơm chưa, mẹ làm đồ ăn cho hai đứa … “

Tiểu Ngư Nhi vốn dĩ không muốn ăn, nhưng nghĩ đến bạn thân chắc là đói bụng rồi, miễn cưỡng ăn hai cái sủi cảo rồi mới đi tắm rửa.

“Lão Tiêu, ông cảm thấy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong phòng ngủ, hai vợ chồng Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Hoành Vĩ đóng cửa thương lượng.

“Tám chín phần là cãi nhau với Trần Hán Thăng rồi.”

Lão Tiêu trực tiếp nói: “Tiểu Ngư Nhi không phải một cô gái thích khóc, hồi cấp ba con bé giận dỗi với chúng ta cũng không khóc, sau khi lên đại học, hình như chỉ từng rơi nước mắt vì Trần Hán Thăng!”

“Cái tên chó chết này!”

Nói tới đây, Tiêu Hoành Vĩ không nhịn được mắng một câu: "Lúc nào cũng khiến cho con gái nhà chúng ta khổ sở."

Lữ Ngọc Thanh cũng đoán là như vậy, có điều bà nhìn thấy lão Tiêu vẫn luôn sờ vào vị trí bên hông, kỳ quái hỏi: "Ông muốn làm gì?"

"Không có."

Lão Tiêu khoát khoát tay: "Trước đây tôi đã cảnh cáo Trần Hán Thăng, nếu như còn dám làm chuyện có lỗi với Tiểu Ngư Nhi nữa, thì đừng có trách tôi không khách khí!"

"Cái gì gọi là 'nữa' ?"

Lữ Ngọc Thanh ngẩn người: "Trước đây Trần Hán Thăng đã từng làm chuyện có lỗi với Tiểu Ngư Nhi sao?"

"… Tôi cũng không rõ lắm, có điều thằng nhóc này rất thích chơi bời, nói không chừng còn cấu kết làm bậy với những cô gái khác ở bên ngoài."

Lão Tiêu vẫn không có nói thật.

Trần Hán Thăng đã có thân phận "con rể tương lai" rồi, hai nhà cũng chỉ thiếu chút nữa là thành thông gia, cho nên lão Tiêu xử lý mối quan hệ này cũng rất thận trọng.

"Không có chứng cứ thì không nên suy đoán lung tung."

Từ sau khi Trần Hán Thăng gặp thân thích xong, Lữ Ngọc Thanh đúng là vô cùng hài lòng với người con rể này: "Trước đây con gái của La Hải Bình, da trắng, mắt to, lớn lên cũng rất xinh đẹp, con bé hình như cũng thích Hán Thăng đấy, có điều tôi thấy Trần Hán Thăng rất đứng đắn quy củ, ngay cả một sợi tóc cũng không muốn chạm vào cô gái nhà người ta."

Lúc hai người đang thảo luận, nghe thấy cửa phòng vệ sinh bị mở ra, Lữ Ngọc Thanh đứng lên nói: "Tối nay tôi sẽ ngủ cùng con gái, nhân tiện dò hỏi nguyên nhân một chút, thực ra

thì người yêu cãi nhau là chuyện rất bình thường mà, giải quyết ổn thoả là được rồi.”

…

Ở trong mắt Lữ Ngọc Thanh, con gái có lớn hơn nữa cũng chỉ là một đứa trẻ, trước đây mỗi khi tâm trạng Tiểu Ngư Nhi không tốt, cô cũng sẽ đòi ngủ với mẹ.

Sau khi tắt đèn, hai mẹ con thủ thỉ nói chuyện, hoặc là về yêu đương, hoặc là về sự nghiệp, đến sáng ngày hôm sau, tình cảm sẽ càng thêm hòa thuận.

Có điều đêm nay Tiểu Ngư Nhi không có ý định này, chỉ không nói một lời quay người đi, Lữ Ngọc Thanh cho rằng Tiêu Dung Ngư còn đang tức giận với Trần Hán Thăng, nên nói ra chuyện ngày xưa lúc yêu đương của bà và lão Tiêu thời còn trẻ, định mượn chuyện đó để khuyên bảo con gái.

Có điều vừa mới nói, Lữ Ngọc Thanh đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng, bởi vì vai Tiểu Ngư Nhi vẫn luôn hơi run nhẹ.

Trong lòng Lữ Ngọc Thanh hoảng hốt, vội vã đưa tay sang thăm dò, trên gối và khuôn mặt của con gái toàn là nước mắt.

“Tiểu Ngư Nhi, tại sao con lại khóc vậy?”

Lữ Ngọc Thanh giúp con gái lau nước mắt, đồng thời trong lòng cũng rất khó chịu: “Trần Hán Thăng cũng thật là quá đáng, bắt nạt con gái nhà ta đến mức này, thật sự cho rằng nhà mẹ đẻ không có ai sao?”

Mãi đến tận bây giờ, Lữ Ngọc Thanh vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, còn lấy “nhà mẹ đẻ” và “nhà chồng” để hình dung mối quan hệ của hai nhà.

Tiêu Dung Ngư không nói lời nào, chỉ quay lại ôm Lữ Ngọc Thanh, không bao lâu sau đã thấm ướt vạt áo ngủ của

mẹ.

Đôi mắt của Lữ Ngọc Thanh nhìn chằm chằm trần nhà, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng con gái để an ủi, nghĩ sáng mai nhất định phải hỏi cho rõ ràng một chút.

Một lát sau, Lữ Ngọc Thanh nhận ra Tiểu Ngư Nhi trong ngực hơi động đậy một chút, hình như đang ngửa đầu nhìn xem mình đã nghỉ ngơi chưa, bà nhắm mắt lại giả vờ như đang ngủ, sau khi Tiểu Ngư Nhi nhìn xong, hít mũi lặng lẽ cầm điện thoại di động lên.

Lúc Lữ Ngọc Thanh mở mắt ra lần nữa, bà phát hiện Tiểu Ngư Nhi đang lật xem từng tấm hình.

Những tấm hình này chắc là mới chụp gần đây, dưới bầu trời tuyết, trên mặt đất còn có hai người tuyết một lớn một nhỏ, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đang tạo đủ kiểu pose dáng thân mật.

Tiểu Ngư Nhi cười tươi như hoa, trên mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn tràn đầy vui vẻ.

Bức ảnh hạnh phúc như vậy, thậm chí còn lây sang cả Tiêu Dung Ngư bây giờ, cô xem lại những kỷ niệm, dưới ánh sáng ảm đạm của màn hình điện thoại di động, khoé miệng cũng không kiềm chế được mà nâng lên.

Lữ Ngọc Thanh thở phào một hơi, cho rằng cùng lắm là tới ngày mai sẽ có thể hòa hảo lại, nhưng chỉ một giây sau, Tiêu Dung Ngư đột nhiên ấn vào nút "xóa", tấm hình cũng lập tức nhảy ra hai lựa chọn "Xoá hay không xóa (y)or(n)".

"y" chính là yes, "n" chính là no, Tiêu Dung Ngư đã do dự ở "yes" rất lâu, tiếp đó lại chuyển sang "no", sau đó lại chuyển sang "yes" .....

Cứ di chuyển đổi qua đổi lại như vậy, cô thực sự không có cách nào quyết định được, dứt khoát "tạch" một tiếng tắt điện

thoại di động, ôm mẹ thật chặt lần nữa.

Cũng may, điện thoại di động không có trí tuệ và hành động độc lập, những tấm hình đó vẫn được giữ lại.

…

Sáng ngày thứ hai, Lữ Ngọc Thanh kể lại chuyện tối hôm qua cho chồng biết, động tác đang đánh răng của lão Tiêu lập tức trở nên rất lớn, dường như đang tức giận.

“Ông đừng có kích động.”

Lữ Ngọc Thanh nói: “Chúng ta gọi sang nhà Hán Thăng nói chuyện một chút xem, xem xem rốt cuộc là vấn đề gì?”

“Tôi biết rồi.”

Tiêu Hoành Vĩ trầm giọng đáp.

“Đinh đoong, đinh đoong.”

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, Lữ Ngọc Thanh đi ra mở cửa, không ngờ lại là Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên.

Trên tay bọn họ còn mang theo bữa sáng, phía ngoài giày còn dính bông tuyết, xem ra là trực tiếp đi bộ tới đây.

“Lão Trần, Mỹ Quyên, sao hai người lại tới đây?”

Lữ Ngọc Thanh khách khí nói.

Mặc dù bởi vì sự thương tâm khổ sở của Tiểu Ngư Nhi, Lữ Ngọc Thanh khá là có thành kiến với Trần Hán Thăng, nhưng đối với hai vợ chồng lão Trần, Lữ Ngọc Thanh vẫn xem là thông gia như trước.

Trước khi biết nguyên nhân cụ thể, Lữ Ngọc Thanh sẽ không giận cá chém thớt lên Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, sau khi Tiêu Hoành Vĩ nghe thấy động tĩnh, ông cũng đi ra và chào hỏi như thường lệ.

“Hán Thăng nói, Tiểu Ngư Nhi trở về rồi.”

Lương Mỹ Quyên cười nói: “Con bé thích ăn bánh bao chiên và tào phớ ở cổng trường Nhất Trung Cảng Thành, nên chúng tôi có mua một ít.”

“A?”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng cảm thấy quá khách khí rồi, bọn họ đại khái cũng có thể hiểu rõ tâm ý của hai người lão Trần, đây là lấy danh nghĩa mua bữa sáng tới, mục đích chính là tới hóa giải mâu thuẫn đây mà.

“Lão Trần … Cái anh này, haizz!”

Tiêu Hoành Vĩ thở dài một hơi, dù sao thì cũng là chủ nhiệm Trần, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đã làm đến bước này rồi, ngược lại lão Tiêu lại cảm thấy áy náy: “Mâu thuẫn giữa mấy đứa nhỏ, thì cứ để cho chúng nó tự xử lý, anh mà cứ cố gắng làm như vậy, cũng khiến cho tôi thấy ngại lắm.”

Trần Triệu Quân cười một tiếng: “Chúng tôi không có ý gì khác, chỉ là yêu quý Tiểu Ngư Nhi thôi mà.”

Lữ Ngọc Thanh cũng đặc biệt đi đánh thức Tiểu Ngư Nhi: “Con gái, chú Trần và dì Lương của con tới đây, bọn họ bất chấp tuyết lớn mà tới cổng trường Nhất Trung mua bữa sáng cho con, con mau dậy ăn đi, có chuyện gì thì cũng nhân tiện nói với dì Lương một chút, để cho dì ấy khuyên bảo một chút.”

Ý là nói, nếu có uất ức gì thì nhân cơ hội này nói cho cha mẹ Trần Hán Thăng, sau khi vượt qua lần này, hai nhà vẫn vui vẻ chuẩn bị cho đám cưới.

Bốn vị trung niên nói chuyện công việc đều rất có nề nếp, cực kỳ chú trọng tính chất và quy củ, nếu như chỉ là một vấn

đề bình thường, thực ra thì đến bước này đã được giải quyết rồi.

Có điều, vấn đề giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư căn bản không phải là một vấn đề bình thường.

Sau khi Tiêu Dung Ngư bước ra khỏi phòng ngủ, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên nhìn thấy hai mắt đầy tia máu của Tiểu Ngư Nhi, Lương Mỹ Quyên lập tức đau lòng tiến lên, vừa đau lòng an ủi, vừa mắng con trai nhà mình.

Trần Triệu Quân thầm nghĩ đúng là làm đúng rồi, nếu không với trạng thái này của Tiểu Ngư Nhi, lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh không chừng sẽ rất khó chịu với Trần Hán Thăng.

"Con gái à."

Lương Mỹ Quyên hỏi: "Rốt cuộc tình hình là thế nào vậy, cháu nói cho dì, quay về dì nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ Trần Hán Thăng."

Tiêu Dung Ngư nhìn Lương thái hậu, người phụ nữ trung niên này suýt chút nữa đã trở thành "mẹ chồng" cô, đột nhiên nhẹ nhàng nói: "Dì Lương, cảm ơn dì, nhưng cháu và Trần Hán Thăng đã chia tay rồi."

"Cái gì?"

Lương Mỹ Quyên ngơ ngác chớp mắt mấy cái, ba vị phụ huynh khác cũng đều là ngẩn ra.

"Tiểu Ngư Nhi."

Lữ Ngọc Thanh vội vàng nói: "Làm gì có chuyện vừa cãi nhau thì đã chia tay chứ, có gì bứt rứt thì cứ nói cho dì Lương, để dì ấy quay về mắng Hán Thăng một trận."

Ở trong mắt bốn vị phụ huynh, với quan hệ hiện giờ của hai nhà, "chia tay" chỉ có thể là một câu nói lúc giận rỗi, sau khi ầm ĩ xong thì thôi.

“Không phải vậy, dì Lương.”

Giọng nói của Tiêu Dung Ngư lại trở nên nghẹn ngào, nhưng giọng điệu lại kiên quyết như chém đinh chặt sắt: “Cháu và Trần Hán Thăng thật sự đã chia tay rồi, cháu sẽ không gả cho anh ấy nữa!”

“Bịch!”

Tào phớ trong tay Tiêu Hoành Vĩ rơi vãi xuống sàn gỗ xa hoa, lẩm bẩm hỏi: “Tại sao vậy?”

Mọi người đều nhận ra được mức độ nghiêm trọng của sự việc, trong phòng khách là một vẻ yên tĩnh, Biên Thi Thi cũng mở cửa phòng ngủ ra.

“Bởi vì.”

Tiêu Dung Ngư im lặng một lúc lâu, dùng hết sức lực của mình nói ra một lời nói dối lớn: “Bởi vì, cháu không yêu Tiểu Trần.”

“Trần Hán Thăng, cậu mở mắt ra mà xem một chút đi.”

Biên Thi Thi yên lặng nói, đến cuối cùng thì, Tiểu Ngư Nhi vẫn vì cậu mà chịu đựng tất cả!

…

Chương 773: Giữ lại bi thương cho mình

Câu trả lời này, thực tế là quyết định kỹ lưỡng của Tiêu Dung Ngư sau khi đã suy nghĩ cặn kẽ, nếu như nói thật, trực tiếp tố cáo Trần Hán Thăng một chân đạp hai thuyền, kết quả sẽ như thế nào đây?

Đầu tiên, mối quan hệ của sẽ tan vỡ ngay tại chỗ;

Thứ hai, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh sẽ càng nghĩ càng tức giận, thậm chí sẽ còn coi cả nhà lão Trần như kẻ thù;

Thứ ba, không ngoại trừ khả năng lão Tiêu sẽ "bất chấp một đối một".

Có điều, sau khi Tiểu Ngư Nhi bày tỏ thái độ "không yêu Trần Hán Thăng nữa", tương đương với việc chuyển phần lớn áp lực lên trên người mình, Trần Hán Thăng cũng từ một "người gây hại" biến thành "người bị hại" .

Mối quan hệ giữa hai nhà cũng sẽ không trở nên quá gay go, cho dù không thể làm thông gia, cũng vẫn có thể miễn cưỡng làm một người bạn bình thường, xét từ đại cục, giải thích như vậy vừa giữ được mặt mũi cho Trần Hán Thăng, cũng không khiến cho cha mẹ hai bên trở thành kẻ thù.

Thế nhưng đối với cá nhân cô mà nói, lời nói dối này thực sự quá tàn nhẫn, vốn dĩ, cô cũng đã lên xong kế hoạch cho tương lai của mình với Trần Hán Thăng.

"Xin lỗi, dì Lương, xin lỗi, chú Trần, xin lỗi, cha và mẹ … "

Tiêu Dung Ngư cố nén nước mắt, giống như đang xin lỗi vì "hành động tùy hứng" của mình, lồng ngực đột nhiên lại cuộn lên lần nữa, sinh ra một cảm giác khó chịu buồn nôn đến cực điểm, cô vội vội vàng vàng chạy về phía phòng vệ sinh.

"Tiểu Ngư Nhi … "

Lữ Ngọc Thanh, Lương Mỹ Quyên và Biên Thi Thi lập tức đuổi theo.

Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân đối mặt với nhau ở trong căn phòng khách yên tĩnh, bọn họ đều là những cán bộ đầy kinh nghiệm trong nhà nước, liếc mắt là đã nhìn ra chắc chắn là có ẩn tình, nhưng làm thế nào cũng nghĩ không hiểu, tại sao thái độ của Tiểu Ngư Nhi lại kiên quyết như vậy.

Không bao lâu sau Tiêu Dung Ngư được đỡ ra ngoài, nhưng khi bước vào phòng ngủ, Lữ Ngọc Thanh đột nhiên ngăn Lương Mỹ Quyên ở bên ngoài: "Mỹ Quyên, anh chị đi làm đi, trước hết cứ để cho con bé yên tĩnh một mình một chút, tôi sẽ xin nghỉ ở nhà chăm sóc nó."

Tuy rằng như vậy có chút không được lễ phép cho lắm, nhưng Lữ Ngọc Thanh đang sốt ruột vì con gái cưng cũng không lo được nhiều như vậy, con gái vẫn là nâng trong lòng bàn tay mà lớn lên, làm gì có lúc nào cô phải thương tâm như vậy chứ.

"Tiểu Ngư Nhi … "

Lương thái hậu thành thật đứng ở bên ngoài, vẻ mặt quan tâm mà khó xử.

Trần Triệu Quân đi tới ôm vợ mình, khuyên: "Hiện tại tâm trạng của Tiểu Ngư Nhi không được ổn định, chúng ta đi trước đi, tìm hiểu tình hình cụ thể rồi nói sau."

Tiêu Hoành Vĩ đưa vợ chồng lão Trần đi, ông cũng không có tâm tư đi làm nữa, cũng xin nghỉ một ngày ở nhà trông nom

giống vợ.

Thực ra thì đến lúc này rồi, cả bốn vị phụ huynh đều lo sợ bất an, trong lòng bọn họ đều mơ hồ có một loại dự cảm không rõ, cục diện này đã không phải là một trận giận dỗi sau khi cãi nhau nữa rồi.

…

Sau khi Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên xuống lầu, Lương thái hậu đứng ở ngoài hành lang, nhìn chằm chằm vào trận tuyết rơi dày đặc một lúc, đột nhiên không nói một lời chạy ra ngoài.

“Bà muốn đi đâu vậy?”

Lão Trần vội vã mở ô ra, đuổi theo hỏi.

“Đương nhiên là chạy đi hỏi con trai ông một chút rồi!”

Lương Mỹ Quyên trầm mặt: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Bà không tới phòng làm việc sao … “

Trần Triệu Quân vừa muốn nói chuyện, đã thấy Lương Mỹ Quyên lấy điện thoại di động ra xin nghỉ.

Một công chức như Lương Mỹ Quyên, là công chức lâu năm trong đơn vị, không muốn làm quan, cũng không phải “lão đại tỷ” xấu tính, thỉnh thoảng xin nghỉ vì chuyện trong nhà, lãnh đạo đều sẽ cố ý dặn dò làm xong thì quay lại.

Đặc biệt là bây giờ con trai người ta rất có tiền đồ, là một ông chủ lớn ở thành phố tỉnh lỵ, những vị lãnh đạo này đều là những người có đầu óc, bọn họ sẽ không cố gắng kết giao, nhưng đồng thời nhân tiện, tuyệt đối sẽ tình nguyện để lại một ấn tượng tốt.

“Vậy tôi cũng xin nghỉ.”

Trần Triệu Quân nhìn Lương thái hậu có vẻ tức giận, thật sự có chút lo lắng.

Trần Hán Thăng ngông cuồng ngang ngược, nhưng chỉ sợ mẹ ruột Lương Mỹ Quyên, ngoại trừ việc bản thân biết hiếu thuận ra, còn có một ký ức sâu sắc về việc bị một cây gậy đánh từ nhỏ đến lớn.

…

Không ngoài dự đoán của lão Trần, sau khi Lương Mỹ Quyên về đến nhà, bà đi vào nhà bếp lấy ra một cái chày cán bột thích hợp trước.

“Lần này Trần Hán Thăng phải ăn đòn rồi.”

Trong lòng Lão Trần nghĩ.

Hành động này đã vài năm chưa được thấy rồi, trước đây con trai chọc cho Lương thái hậu tức giận, nếu như bà tùy tiện cầm lấy món đồ gì đó, khoa tay múa chân muốn đập muốn đánh, thực ra cũng chỉ là hù dọa mà thôi.

Đợi đến khi bà cố tình chọn “binh khí”, thì đó chính là lúc đang thật sự muốn động thủ.

Rất nhanh, Lương Mỹ Quyên bèn rút ra một cái chày cán bột không to không nhỏ, như vậy có thể đánh đau Trần Hán Thăng, nhưng cũng sẽ không đánh hỏng Trần Hán Thăng.

“Thùng thùng thùng.”

Lương Mỹ Quyên ra sức gõ vào cửa phòng ngủ của con trai.

“Làm gì vậy?”

Trần Hán Thăng vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang đến gần, rất không kiên nhẫn rời giường mở cửa ra: “Tối hôm qua con mất ngủ rất khuya mới được nghỉ ngơi … Cha, mẹ, hai

người ăn sáng chưa, hiện giờ con xuống lầu đi mua cho hai người.”

Sau khi thấy rõ chày cán bột trong tay mẹ ruột, Trần Hán Thăng lập tức nhanh trí chuẩn bị thay quần áo, đáng tiếc Lương thái hậu đã sớm nhìn thấu, bà đánh một cái “bốp” vào vai của Trần Hán Thăng: “Con còn có thể mất ngủ sao, không phải con thích nhất là ngủ muộn dậy muộn sao?”

“Con đúng là đáng đánh mà!”

Trần Hán Thăng thấy chạy không thoát, nhanh chóng chui vào trong chăn, trong miệng còn nói năng hùng hồn: “Ngủ sớm dậy sớm sẽ tốt cho thân thể, ngủ muộn dậy muộn sẽ tốt cho tâm tình mà, con có làm gì sai sao?”

“Còn dám lắm lời!”

Lương Mỹ Quyên quan sát thấy vị trí mông của Trần Hán Thăng, lại đánh “bốp” một tiếng.

Tuy rằng đánh xuyên qua chăn cũng không đau lắm, nhưng Trần Hán Thăng vẫn lập tức cau mày, cắn răng chịu đựng làm ra dáng vẻ giả vờ như sắp bị đánh chết.

“Tôi thấy cũng đủ rồi … “

Lão Trần khuyên nhủ.

“Không cho phép ông nói chuyện!”

Mày liễu Lương Mỹ Quyên dựng thẳng lên: “Tôi muốn đánh cái tên chó này từ lâu lắm rồi, ai cũng không thể ngăn cản được đâu!”

Lương thái hậu thực sự cũng đã nhịn rất lâu rồi, bà vừa đánh vừa mắng, Trần Hán Thăng cũng bướng bỉnh, vừa cố bảo vệ đầu không để ý đến cái mông đang chịu đòn, vừa lớn tiếng phản bác.

Lương Mỹ Quyên: Con thi đậu hạng hai, thực ra mẹ đã rất hài lòng rồi, nhưng từ sau khi con lên đại học, ngoại trừ gây dựng sự nghiệp kiếm tiền ra, học tập có chút tiến bộ nào không?

Trần Hán Thăng: Sao lại không có tiến bộ chứ, tuy rằng hiện tại con đang là học sinh của một trường đại học hạng hai, nhưng sau này có thể là học sinh tốt nghiệp một trường đại học hạng nhất mà, bản thân trường học cũng tương đối không chịu thua kém, nó đang đánh vào tiêu chuẩn của một trường đại học hạng nhất mà, đây không phải tiến bộ sao?

Lão Trần: …

…

Lương Mỹ Quyên: Cứ coi như là con dính được chút hào quang của trường học, vậy về phương diện tình cảm thì sao, lại còn một chân đạp hai thuyền, Trần Hán Thăng con cứ làm một người bình thường, đàng hoàng cưới một người vợ, đời người cũng đã thành công một nửa rồi, Ấu Sở hay Tiểu Ngư Nhi ai cũng dư sức để kết hôn với con mà!

Trần Hán Thăng: Cưới một người vợ là thành công một nửa, vậy con cưới hai người sẽ trực tiếp thành công, có cái gì không đúng chứ?

Lão Trần: …

…

Lương Mỹ Quyên: Con xem đó là thật lòng sao, con chẳng qua chỉ là nhìn thấy mấy cô gái xinh đẹp liền động lòng mà thôi, đến lúc nào con mới có thể bỏ những thứ đó sang một bên, nghiêm túc suy nghĩ xem rốt cuộc là mình thích ai chứ?

Trần Hán Thăng: Thật xin lỗi, con không bỏ được!

Lão Trần: …

…

Bởi vì Trần Hán Thăng mạnh miệng, khiến cho bản thân phải lãnh thêm mấy gậy vào người, trên chăn đâu đâu cũng là dấu vết của chày cán bột, cuối cùng Lương thái hậu cũng mệt mỏi, bà lau lau mồ hôi trên trán, uể oải nói: "Trần Hán Thăng, cuối cùng mẹ muốn hỏi một câu, nguyên nhân con và Tiểu Ngư Nhi chia tay là gì?"

Trần Hán Thăng ngẩn người, thò đầu từ trong chăn ra: "Ai nói chia tay, bọn con chỉ là đang cãi nhau mà thôi … "

"Tiểu Ngư Nhi nói."

Lão Trần ở bên cạnh chen vào một câu: "Con bé ở ngay trước mặt cha mẹ và lão Tiêu, nói thẳng đã không còn chút tình cảm nào với con nữa, cho nên định sẽ chia tay với con, cũng không có ý định kết hôn với con nữa."

"Cô ấy nói như vậy sao?"

Trần Hán Thăng nhất thời có chút mờ mịt.

Hắn đương nhiên có thể hiểu được dụng ý của Tiểu Ngư Nhi, chỉ là có hơi không kịp phản ứng, vấn đề khó khăn được giải quyết dễ dàng như vậy sao, bản thân cũng không cần phải trả giá chút nào sao?

Cô gái vui tươi hoạt bát kia, cô gái có lúm đồng tiền ở khóe miệng kia, cô gái thích buộc tóc đuôi ngựa kia, cô gái thích hai tay ôm cổ mình, ngửa đầu gọi "Tiểu Trần" kia, cô gái đại diện cho "bạch nguyệt quang" kia …

Cô ấy đã ôm lấy phần khó khăn nhất, để lại phần thoải mái nhất cho Trần Hán Thăng.

Nếu như phải dùng một bài hát để hình dung, vậy thì chính là <Giữ lại bi thương cho mình>.

“Trần Hán Thăng, Tiểu Ngư Nhi yêu cậu hơn so với những gì cậu tưởng tượng đấy!”

Câu nói kia của Biên Thi Thi tối hôm qua, bỗng chốc hiện ra văng vẳng bên tai.

“Không được, con muốn đi tìm cô ấy!”

Trần Hán Thăng trở mình xuống giường.

“Chờ đã … “

Lương Mỹ Quyên có chút chần chờ, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh nói không chừng còn đang tức giận, tuy rằng bà vừa đánh Trần Hán Thăng, nhưng là mẹ ruột đánh con trai, sao có thể sẽ mạnh tay được chứ.

“Để nó đi đi, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Trần Triệu Quân thở dài một hơi: “Cho dù có như thế nào, tóm lại bọn chúng vẫn phải tự mình đối mặt và giải quyết, sau cuộc nói chuyện lần này, kết quả chắc hẳn có thể rõ ràng, nuôi con trai quá khó khăn, thật sự muốn một chiếc áo bông nhỏ mà.”

Chương 774: Chỉ cần có đủ nhiều bạn gái, tao vĩnh viễn sẽ không lĩnh hội được cảm giác chia tay

Nội thành Cảng Thành cũng không lớn, chưa tới 20 phút Trần Hán Thăng đã đến khu dân cư Thương Ngô.

Thực ra thì đối với việc này, chỉ cần hắn không có ý định lựa chọn Thẩm Ấu Sở hay là Tiêu Dung Ngư, vấn đề cũng sẽ không được giải quyết, có điều Tiểu Ngư Nhi đã ôm đồm toàn bộ nguyên nhân "chia tay", giúp Trần Hán Thăng che giấu chân tướng sự thật, cũng khiến cho cha mẹ hai nhà không trở thành kẻ thù.

Sau khi Trần Hán Thăng biết được, với tính cách của hắn chắc chắn sẽ không núp ở đằng sau, hắn dự định sẽ cùng chia sẻ gánh nặng với Tiểu Ngư Nhi.

Sau một trận gõ cửa"thùng thùng thùng", Tiêu Hoành Vĩ tới mở cửa, ngón tay ông còn đang kẹp tàn thuốc, hai hàng lông mày đen ngòm nhíu chặt, có lẽ cũng đang buồn bực.

Sau khi Lão Tiêu nhìn thấy Trần Hán Thăng, đầu tiên là có hơi ngạc nhiên, rất nhanh sau đó lại có chút phẫn nộ.

"Chú Tiêu, chào buổi sáng."

Trần Hán Thăng chào hỏi, vẻ mặt vẫn là như thường ngày.

Lão Tiêu nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng không nói lời nào, gió lạnh quanh quẩn trong hành lang, sinh ra tiếng "vù

vù", một lúc sau Tiêu Hoành Vĩ mới nghiêng người nhường một đường, ra hiệu cho đứa "con rể " này vào nhà.

Nếu như những gì vừa nãy Tiểu Ngư Nhi nói chính là thật, Trần Hán Thăng đã từ "sắp thành con rể" biến thành "con rể hụt" rồi.

"Chú Tiêu, Tiểu Ngư Nhi đâu?"

Trần Hán Thăng thay xong giày rồi hỏi.

"Phòng ngủ."

Lão Tiêu trả lời ngắn gọn một câu.

"Vâng."

Trần Hán Thăng gật đầu một cái, hắn không có lập tức đi tìm Tiêu Dung Ngư, ngược lại lại ngồi trên ghế salon trong phòng khách cùng Tiêu Hoành Vĩ, còn ân cần giúp châm thuốc.

Lão Tiêu vốn dĩ vẫn còn từ chối, nhưng biết sao được da mặt Trần Hán Thăng thực sự quá dày, vẫn cứ luôn đưa bật lửa lên bên mép, nhìn ánh mắt chân thành của Trần Hán Thăng, cục trưởng Tiêu có hơi mềm lòng, không cẩn thận để cho "kẻ tình nghi" Trần thực hiện được ý đồ.

"Mấy đứa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiêu Hoành Vĩ phiền muộn hít hai hơi thuốc: "Nhà cũng đã mua rồi, thân thích cũng đã gặp rồi, mắt thấy sắp kết hôn, kết quả lại nháo thành như vậy, yên ổn sống qua ngày không tốt sao?"

Lúc nói chuyện tâm tình Lão Tiêu quá kích động, khói thuốc lá bay lả tả khắp nơi.

Nhìn từ góc độ của cha mẹ, trăm phần trăm đều không hy vọng Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư chia tay, nhưng lần

này căn bản không giống như người yêu cãi nhau nữa rồi, dù sao Tiểu Ngư Nhi cũng đã nói lời chia tay ở ngay trước mặt vợ chồng Trần Triệu Quân, cô chắc chắn biết rõ ảnh hưởng của việc nói như vậy.

"Đều là con sai."

Trần Hán Thăng thành khẩn nói.

"Đương nhiên là cậu sai rồi!"

Lão Tiêu trợn hai mắt nhìn: "Tiểu Ngư Nhi có tính tình gì, tôi còn có thể không biết hay sao, con bé sao có thể mắc sai lầm được chứ, hơn nữa chính miệng con bé còn nói không yêu cậu, nhưng rốt cuộc có yêu hay không, lẽ nào chúng tôi là người mù sao … "

"Kẽo kẹt ~ "

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, hóa ra là Tiêu Dung Ngư nghe thấy động tĩnh nên đi ra.

"Dì Lữ."

Trần Hán Thăng chào hỏi Lữ Ngọc Thanh, lần này Lữ Ngọc Thanh không có phản ứng.

Trần Hán Thăng cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn gật đầu một cái với Biên Thi Thi: "Thi Thi."

"Hừ!"

Biên Thi Thi hừ lạnh một tiếng, có điều trong lòng cô cũng có chút bội phục, mặc dù Trần Hán Thăng là một tên cặn bã nam, nhưng lá gan cũng thật lớn, đã đến nước này rồi mà còn dám một mình một ngựa tới đây, không sợ chú Tiêu dì Lữ hỏi ra được sự thật sẽ chôn sống hắn hay sao.

Trần Hán Thăng chào hỏi với một đám người xong, cuối cùng mới đưa ánh mắt đặt lên người Tiểu Ngư Nhi, nhìn chăm

chú một lúc rồi mới chua chát nói: “Tại sao cậu lại khóc, mí mắt đều sưng lên hết rồi.”

Câu nói này suýt chút nữa càng khiến tâm tình của Tiểu Ngư Nhi tan vỡ, cô thật sự đã rất vất vả mới kiềm nén được, dùng một giọng mũi nặng nề nói với Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh: “Cha mẹ, buổi trưa con muốn ăn sườn xào chua ngọt, cha mẹ đi mua thức ăn trước đi.”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đưa mắt nhìn nhau, Tiểu Ngư Nhi đây là muốn đẩy mình đi, một mình nói chuyện với Trần Hán Thăng.

“Vậy được, cha mẹ xuống siêu thị dưới lầu đi dạo.”

Lão Tiêu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

Một là bản thân ông yêu chiều con gái, bình thường rất ít khi từ chối yêu cầu của Tiểu Ngư Nhi;

Hai là phương thức giáo dục của Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh, rất giỏi việc lắng nghe và tôn trọng suy nghĩ của con cái;

Ba là dưới tình huống như vậy, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư nhất định nên có thời gian nói chuyện thích hợp, như vậy mới có thể giải quyết vấn đề.

Sau khi vợ chồng Lão Tiêu rời khỏi đây, Biên Thi Thi lo lắng cho thân thể của bạn thân, cô chỉ đứng ở một bên không nói lời nào.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, đã từng là một cặp tình nhân vô cùng ân ái, bây giờ một bên là đôi mắt tiều tụy, một bên là vẻ mặt áy náy, bầu không khí dường như cũng bị đông cứng, đông cứng tới mức có hơi nghẹt thở.

Thực ra từ tối ngày hôm qua đến giờ, suy nghĩ của Trần Hán Thăng vẫn không có thay đổi, từ đầu đến cuối hắn vẫn

muốn cứu vãn với Tiêu Dung Ngư.

Có điều, Tiểu Ngư Nhi từ sau lần "không cẩn thận đi tới bạc đầu" đó, thì dường như đúng với những gì cô đã nói vậy, cả đời này đã không còn gì tiếc nuối nữa, việc chủ động gánh vác trách nhiệm ngày hôm nay, có lẽ sẽ là điều cuối cùng cô làm vì Trần Hán Thăng.

"Khụ … "

Cuối cùng, vẫn là Trần Hán Thăng ho khan một tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: "Tiểu Ngư Nhi, em không cần phải làm như vậy, bởi vì phía Samsung bên kia bất cứ lúc nào cũng có thể vạch trần."

"Đó là vấn đề của anh."

Vành mắt Tiêu Dung Ngư hồng hồng, giọng điệu lạnh lùng, xa cách giống như một người xa lạ vậy: "Em nói như vậy, không phải vì anh, cũng không phải vì chú Trần và dì Lương, mà là … Em thật sự không yêu anh, không còn một chút tình cảm nào với anh nữa."

Biên Thi Thi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Tiểu Ngư Nhi thực sự là kiêu ngạo tới mức khiến người ta đau lòng, rõ ràng cô làm vậy là vì Trần Hán Thăng, rõ ràng là không muốn hai nhà trở thành kẻ thù, nhưng hết lần này tới lần khác lại không muốn để cho Trần Hán Thăng có một chút suy nghĩ cảm kích nào.

Đây có lẽ chính là lời nói tuyệt tình nhất, nhưng lại làm ra hành động thâm tình nhất.

Trần Hán Thăng cũng không phải người ngu, hắn đương nhiên nghe ra được, tâm tình phức tạp rối như tơ vò, trầm mặc một lúc rồi hỏi: "Vậy em sẽ tha thứ cho anh chứ?"

"Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không!"

Tiêu Dung Ngư ngước cằm lên, thẳng thắn dứt khoát trả lời.

“Được … “

Vẻ mặt Trần Hán Thăng càng thêm ủ rũ.

“Anh đi đi.”

Tiêu Dung Ngư đột nhiên đi ra mở cửa, quay đầu đi không muốn nhìn Trần Hán Thăng: “Vừa nãy em chỉ nói rõ với anh, lý do đoạn tình cảm bảy năm này của chúng ta kết thúc chính là “em không yêu anh”, không còn nguyên nhân nào khác, anh không cần phải nói với cha mẹ em, chú Trần dì Lương những nguyên nhân khác.”

“Ừm.”

Trần Hán Thăng biết ý này, đối với quan hệ hai nhà mà nói, hiện giờ đây chính là câu trả lời tốt nhất, không nên phụ lòng sự vất vả của Tiểu Ngư Nhi.

“Vậy anh đi đi.”

Tiêu Dung Ngư thúc giục lần nữa.

“… Anh đi đây.”

Trần Hán Thăng mở miệng còn muốn nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt lạnh lùng kiên quyết của Tiểu Ngư Nhi, hắn biết trừ phi lập tức chi tay với Thẩm Ấu Sở, nếu không không còn cách nào khác, chỉ có thể đứng dậy rời đi.

Có điều sau khi cửa chống trộm đóng “rầm” một tiếng, đôi chân của Tiêu Dung Ngư đã mềm nhũn, suýt chút nữa ngã quỵ trên đất, cũng may Biên Thi Thi vẫn luôn ở bên cạnh, nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy.

“Thi Thi, tớ và Tiểu Trần đã kết thúc rồi, anh ấy không phải là bạn trai của tớ nữa, nhưng tớ vẫn còn yêu anh ấy.”

Tiêu Dung Ngư lại nước mắt giàn giụa lần nữa.

“Tớ biết, Tiểu Ngư Nhi cậu không sai, là Trần Hán Thăng đã đánh mất cậu, đó là tổn thất của cậu ta, chúng ta không thể lại đau lòng vì cậu ta nữa.”

Biên Thi Thi ngồi xổm xuống an ủi: “Trạng thái hiện tại của cậu đã rất kém rồi, mỗi lần chảy nước mắt đều muốn ói, nhất định phải suy nghĩ cho thân thể của mình, đừng quên còn có chú Tiêu và dì Lữ.”

Những lúc đau khổ đến cực điểm, quả thực sẽ thương tâm đến mức buồn nôn, Biên Thi Thi hi vọng bạn tốt có thể nhanh chóng thoát khỏi trạng thái như thế này.

“Tớ biết rồi.”

Tiêu Dung Ngư yên lặng khóc một lúc, rồi chủ động lau khô nước mắt nói: “Tuổi tác của cha mẹ cũng đã lớn rồi, tớ không thể vì chuyện của mình mà khiến cho bọn họ lo lắng nữa, sau này cứ nghiên cứu học thuật cho tốt đi, không nói chuyện yêu đương không kết hôn, thỉnh thoảng lấy những hồi ức đó ra để tưởng nhớ một chút là tốt rồi.”

Tiểu Ngư Nhi nói xong, trực tiếp đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, Biên Thi Thi nhìn bóng lưng của bạn tốt, luôn cảm thấy giữa Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

…

Sau khi Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh trở về từ siêu thị, phát hiện Trần Hán Thăng đã rời đi, còn lại một đống nghi ngờ vẫn chưa hỏi rõ ràng, có điều tinh thần Tiểu Ngư Nhi dường như đã tốt hơn một chút, cũng có chút sức ăn, bọn họ cũng dần dần thấy yên tâm.

Chỉ là đột nhiên con gái khá là thích ngủ, sau khi ăn cơm trưa xong, cô trực tiếp ngủ thẳng đến sáng ngày thứ hai, Biên

Thi Thi giải thích mấy ngày nay ở ký túc xá Tiểu Ngư Nhi đều không chợp mắt, tinh thần và thân thể đều khá mệt mỏi.

Hai người Lão Tiêu đau lòng hiểu được, sau khi trải qua thương lượng, bọn họ quyết định không ép hỏi nguyên nhân nữa, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi.

Trần Hán Thăng ở nhà đương nhiên cũng miệng kín như bưng, mặc kệ Lương thái hậu có đánh chửi thế nào, hắn cũng không chịu nói thật.

Đến ngày 29, Tiêu Dung Ngư ở nhà đã ngủ nguyên một ngày rồi, sáng ngày 30, cô mới cùng Biên Thi Thi lái xe quay lại Kiến Nghiệp.

Trần Hán Thăng cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau, Vương Tử Bác thông qua Biên Thi Thi cũng biết rõ ràng những gì đã xảy ra trong hai ngày nay, do dự không biết nên an ủi bạn thân thế nào.

"Con mẹ nó mày cứ nhìn tao làm gì?"

Trần Hán Thăng phát hiện Vương Tử Bác vẫn luôn nhìn chằm chằm mình, bất mãn mắng.

"Tao muốn hỏi một chút."

Vương Tử Bác lúng ta lúng túng nói: "Tiểu Ngư Nhi không tha thứ mày, mày dự định sẽ giải quyết thế nào."

"Không giải quyết."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói: "Có những lúc tha thứ chưa chắc đã là chuyện xấu, như vậy chứng tỏ trong lòng cô ấy, tao đã không còn quan trọng như vậy nữa."

"Kiểu tự an ủi mình, hình như cũng có chút đạo lý đấy."

Vương Tử Bác lẩm bẩm một tiếng: "Vậy chút tình cảm này của bọn mày, rốt cuộc đã thành thế nào rồi?"

“Đại khái, có lẽ, có thể là đã chia tay rồi đi.”

Trần Hán Thăng nhún vai một cái: “Có điều tao cũng không có chút cảm giác chia tay nào.”

“Tại sao?”

Vương Tử Bác hỏi: “Bởi vì vẫn còn yêu sao?”

“Không phải”

Trần Hán Thăng lắc đầu một cái: “Chỉ cần có đủ nhiều bạn gái, tao vĩnh viễn sẽ không lĩnh hội được cảm giác chia tay.”

Chương 775: Ước mơ của tôi là trở thành người làm vườn, trồng cây "điều" trong lòng cô!

"Cái gì mà không cảm nhận được cảm giác chia tay, mày cứ mạnh miệng đi, Tiểu Trần."

Vương Tử Bác khinh bỉ nói: "Cũng không biết mấy ngày hôm trước có ai nói mình đột nhiên biến thành một đứa ngốc thích khóc nhè."

"Hì hì."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, yên lặng lái xe không nói chuyện nữa. Ngẫu nhiên chiếc xe Chevrolet của Tiểu Ngư Nhi dừng lại ở trạm xăng dầu để nghỉ ngơi, Trần Hán Thăng bèn đi theo ngừng ở phía sau.

Mặc kệ là đi mua nước hay là xuống xe vận động bả vai cho đỡ mỏi, Tiêu Dung Ngư đều trực tiếp làm lơ Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, Biên Thi Thi cũng xem nhẹ Trần Hán Thăng, cô chỉ biết giơ nắm đấm nhỏ, hung ác khoa tay múa chân cách không khí đánh đấm Vương Tử Bác mấy cái.

"Cảm giác như vậy hơi bị xấu hổ."

Vương Tử Bác gãi đầu, nói.

"Hừ, có ảnh hưởng gì tới mày đâu."

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Tuy rằng cha và mẹ đã ly hôn, nhưng cũng không ảnh hưởng tới lòng yêu thương

thằng con ngốc mà.”

“Mẹ nó!”

Vương Tử Bác sững sờ một lúc lâu mới phản ứng lại, đuổi theo Trần Hán Thăng mắng: “Ai là cha con với mày!”

Ước chừng 12 giờ trưa thì về tới Kiến Nghiệp, bên này tuyết đã ngừng rơi, chẳng qua thời tiết càng thêm rét lạnh, sương giá mùa đông bám vào trên cửa sổ xe. Trải qua cầu Trường Giang, sương mù trên mặt nước mênh mang một mảnh.

Nếu là trước đây thì Trần Hán Thăng sẽ luôn cùng Tiêu Dung Ngư ăn một bữa cơm trưa ngọt ngào. Hiện giờ đương nhiên cũng có cơm trưa, chỉ là người ta không muốn ăn cùng Trần Hán Thăng.

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi cùng đi ăn cơm, Vương Tử Bác giống con chồng trước bám theo phía sau, ăn một miếng vặn vẹo mông hai cái, còn phải bị Biên Thi Thi trừng mắt một cái.

Trần Hán Thăng một mình lái xe về khu đại học Giang Lăng. Sau khi trở lại văn phòng, hắn ngồi gác chân trên ghế, ngơ ngẩn rơi vào trầm tư.

Lần này về nhà, vốn dĩ hắn cho rằng sẽ xảy ra một phen lộn xộn, không nghĩ tới Tiểu Ngư Nhi chủ động gánh chịu nguyên nhân chia tay, dẫn tới toàn bộ quá trình tiến hành trong một loại trạng thái ngược tâm đau lòng mà lại bình tĩnh.

Đương nhiên kết quả cũng không thay đổi, Tiêu Dung Ngư vẫn là quyết định rời xa Trần Hán Thắng.

“Sau này lại tới công ty luật thì mình còn phải kéo theo tên ngốc Vương Tử Bác này, không thì có khả năng không ai thèm đáp lời mình.”

Trần Hán Thăng âm thầm cân nhắc, lại từ trong ngăn kéo móc ra phương thuốc kia.

Hắn vốn định dùng phương thuốc này để khiến Tiểu Ngư Nhi mang thai, như vậy có thể tranh thủ thêm chút thời gian cho hắn, không nghĩ tới còn chưa kịp sử dụng phương thuốc này, Tiểu Ngư Nhi phải đi nước Mỹ.

"Vốn tưởng rằng mày có thể giải quyết, không nghĩ tới đảo mắt đã biến thành đồ râu ria."

Trần Hán Thăng dùng ngón tay búng tờ giấy: "Trực tiếp vứt đi thì có chút đáng tiếc. Lúc trước tới bệnh viện hỏi thăm, bác sĩ từng nói cũng có tác dụng điều tiết thân thể, mấy ngày nay mình nghỉ ngơi cũng không được tốt lắm, nhưng thật ra mình có thể thử dùng hai thang thuốc xem sao."

"Cốc cốc cốc!"

Lúc này, bên ngoài văn phòng truyền tới tiếng đập cửa, Trần Hán Thăng còn chưa kịp phản ứng, người bên ngoài đã "cồm cộp" đi vào.

Trần Hán Thăng không ngẩng đầu cũng biết người đó chắc chắn là Nhiếp Tiểu Vũ, cũng chỉ có cô ấy mới dám làm như vậy.

"Tiểu Vũ, cậu không xem phim truyền hình sao?"

Trần Hán Thăng vừa cất phương thuốc đi, vừa hướng về phía thư ký oán giận nói: "Những nhân vật thư ký trong phim truyền hình toàn phải chờ ông chủ nói "mời vào" thì mới có thể vào phòng, tại sao cô không học tập bọn họ điều này?"

"Có ý tứ gì?"

Nhiếp Tiểu Vũ đáng yêu nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội.

"Thôi bỏ đi."

Trần Hán Thăng cũng không thể so đo với bí thư nho nhỏ trung thành của mình, xua tay, hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì, Samsung bên kia có phản hồi tin tức gì không?"

"Samsung bên kia không có phản ứng gì, công tác cũng không có chuyện lớn gì."

Nhiếp Tiểu Vũ đút hai tay vào trong túi của áo lông vũ: "Tôi chỉ là muốn hỏi bộ trưởng Trần một chút, lần này ngài trở về Cảng Thành giải quyết vấn đề thế nào rồi?"

"Khá tốt."

Trần Hán Thăng bậy bạ nói: "Chỉ là bí thư và thị trưởng quá khách sáo, bọn họ cứ đòi mời tôi ăn cơm, tôi nói lần này về nhà là bởi vì việc cá nhân, cần phải giản lược mọi việc, tuyệt đối không được cấm đường nhiễu dân…"

"Ồ… òa…"

Nhiếp Tiểu Vũ cười một hồi, nói: "Bộ trưởng Trần đang khoác lác, có phải có nghĩa là cậu và Tiểu Ngư Nhi đã khôi phục mối quan hệ?"

"Khôi phục cái con khỉ, Tiêu Dung Ngư làm sao dễ nói chuyện như thế."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Tôi đây là khổ trung mua vui mà thôi. Hai ngày nay Thẩm Ấu Sở thế nào?"

"Ấu Sở vẫn là giống như trước kia, không có thay đổi gì quá lớn."

Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ một hồi, nói: "Cũng có thể là tôi không phát hiện ra. Bộ trưởng Trần, Ấu Sở nhìn có vẻ nhu nhược, kỳ thật nội tâm rất cứng cỏi."

"Ừ."

Trần Hán Thăng yên lặng một lúc, nói: "Vậy chứng tỏ cô ấy hẳn đã biết mình sai rồi, tôi bèn cố mà tha thứ cô ấy vậy."

"Gì?"

Nhiếp Tiểu Vũ còn tưởng rằng mình nghe lầm, rõ ràng tất cả chuyện này đều là lỗi của bộ trưởng Trần, thế mà hắn vẫn còn mặt mũi nói "tha thứ cho Thẩm Ấu Sở."

"Cô không hiểu chuyện tình yêu rồi, để tôi dạy cô một chiêu."

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Nhiếp Tiểu Vũ, Trần Hán Thăng cười hì hì giải thích nói: "Về sau nếu cô xảy ra mâu thuẫn với bạn trai, đừng vội tức giận cãi nhau, trước tiên tự kiểm điểm bản thân đã, nhỡ đâu là lỗi do mình, nếu xác nhận là mình sai rồi thì có thể nghĩ cách đổ lỗi cho người yêu."

"Hừ, cậu chính là bắt nạt Ấu Sở thiện lương mà thôi."

Nhiếp Tiểu Vũ phỉ nhổ, lại kiêu căng ngạo mạn mà nói: "Đám bạn trai đó của tôi rất ôn nhu, bọn họ đều rất nặng tình và chung thủy."

"Đều là người trong thế giới giả tưởng mà thôi."

Trần Hán Thăng biết đám bạn trai của bí thư nhỏ là ai, đơn giản là những nhân vật truyện tranh đẹp trai như hoa Echizen Ryoma, Fuji Shyusuke, Tezuka Kunimitsu,…

Kế tiếp, Trần Hán Thăng lại nói quá trình về nhà của mình cho bí thư nhỏ nghe, nghe tới chuyện xưa "không cẩn thận, tới đầu bạc" của Tiêu Dung Ngư, Nhiếp Tiểu Vũ cắn răng, oán hận nói: "Cảm giác đồng cảm quá mạnh, tôi sắp không nhịn được muốn đánh bộ trưởng Trần rồi!:

"Khả năng sang năm Tiêu Dung Ngư sẽ xuất ngoại, tôi cũng không định từ bỏ, chẳng qua tạm thời chỉ có thể bế tắc như vậy."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Vốn dĩ định mời Thẩm Ấu Sở đi chơi Giáng Sinh lại gặp phải chuyện này, tôi định mời cô ấy đi chơi Tết, xem như đền bù một chút, cũng coi như lời xin lỗi."

Hiện tại cũng không cần quản lý thời gian, dù sao Tiểu Ngư Nhi cũng sẽ từ chối hắn.

"Tôi cũng không biết nên đánh giá như thế nào, hai người bọn họ đều là những cô gái tốt, bộ trưởng Trần, cậu đừng phụ lòng bọn họ."

Bí thư nhỏ rầu rĩ nói.

Nhiếp Tiểu Vũ rốt cuộc ngượng ngùng nói thẳng câu danh ngôn "tôi muốn tất cả" kia, chỉ là mơ hồ tỏ vẻ một chút. Lúc gần rời đi, hình như lại nghĩ tới điều gì, cô ấy nói: "Bộ trưởng Trần, tôi nhận được điện thoại của trường học nhắc nhở hai ta đừng quên tháng sau trở về tham gia cuộc thi cuối kỳ."

"Á đù, tôi đã được miễn thi để học lên mà còn phải thi cuối kỳ sao?"

Trần Hán Thăng kinh ngạc hô một tiếng, nếu không có bí thư nhỏ nhắc nhở, hắn suýt nữa quên mình vẫn là một người sinh viên.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng có cảm giác tương tự, bĩu môi nói: "Tôi suýt nữa quên chuyên ngành của mình là gì, không nghĩ tới còn phải đọc sách học tập. Nói tóm lại, tôi đã chuyển lời cho cậu rồi, có thi hay không thì tùy cậu."

Đương nhiên Trần Hán Thăng không muốn trở về thi cuối kỳ, hắn cố ý gọi điện cho Lục Cung Siêu, xin cho mình được miễn thi.

Chẳng qua, Lão Lục luôn chiếu cố học trò yêu thích lần này lại không đồng ý, ông ấy ân cần dặn dò: "Hiện tại cậu là tiêu điểm chú ý trong giới truyền thông, càng nên chú trọng

hình tượng, làm gương tốt. Lúc cần thi thì vẫn nên trở về thi, thành tích không quan trọng, chủ yếu là để thể hiện thái độ, chớ để người khác bắt được nhược điểm.”

“… Thôi được rồi.”

Trần Hán Thăng không có cách nào, chỉ có thể đồng ý.

Lão Lục suy xét rất chu toàn, chỉ là ông ấy không biết Trần Hán Thăng quyết định cãi lộn quy mô lớn với Samsung, khi đó, hình tượng hay mặt mũi gì đó của hắn đều không còn quan trọng nữa.

Ăn cơm trưa xong, Trần Hán Thăng lại liên hệ Nhan Ninh, dò hỏi rốt cuộc ước định hợp tác kỹ thuật thế nào rồi. Nếu chuyên gia Samsung còn không tới, Quả Xác sẽ hợp tác với công ty bên Ấn Độ.

“Trần tổng rất sốt ruột à.”

Nhan Ninh cười đáp: “Tôi đã báo cáo với tổng bộ, bọn họ còn đang bàn bạc, chẳng qua, tôi nghĩ là vấn đề không lớn, Samsung đã hợp tác với các nhà máy trên toàn thế giới, dùng kỹ thuật giúp đỡ xí nghiệp địa phương cũng là nghĩa vụ của bạn bè…”

“Bạn bè?”

Trần Hán Thăng cười nhạo trong lòng một tiếng, ngắt cuộc gọi sau đó khinh thường nói: “Cô hại thảm ông đây như vậy, còn muốn làm bạn bè? Ông đây thật muốn làm người làm vườn, trồng cây “điều” trong lòng cô, để xem cô có học được “biết điều” không!”

Chương 776: Chỉ có thế?

Trần Hán Thăng càng ngày càng chán ghét Samsung, theo cách nhìn của hắn, xí nghiệp "Hàn Xẻng" này không chỉ cố ý gây sự, còn ra vẻ không biết gì, theo lẽ thường mà bàn chuyện làm ăn với hắn.

Hắn phân tích trong lòng, Samsung đoán rằng hắn không dám công khai trở mặt cho nên gây sự không kiêng nể gì.

Rốt cuộc, nếu công bố tin tức "ông chủ công ty Quả Xác bắt cá hai tay" ra ngoài, sẽ gây tổn hại tới danh dự của cả Trần Hán Thăng lẫn công ty Quả Xác.

Chẳng qua, kẻ lưu manh mặt dày như Trần Hán Thăng làm sao có thể chịu để thế lực khác kiềm chế, đặc biệt là Nhan Ninh làm việc không màng quy củ giang hồ, thế mà dám dùng chuyện riêng tư của hắn để uy hiếp hắn, Trần Hán Thăng đã quyết định trở mặt.

Trước khi làm vậy, Trần Hán Thăng quyết định khiến Samsung bị ghê tởm một phen.

Lần hợp tác kỹ thuật này, đúng như lời của Nhan Ninh, bên tổng bộ rất có khả năng sẽ đồng ý, bởi vì Samsung chỉ cần chia sẻ một ít kỹ thuật tích lũy là có thể ngăn cản điện tử Quả Xác tiến vào thị trường Ấn Độ, làm thế nào đều sẽ không lỗ.

Còn về khả năng Quả Xác không thực hiện nghĩa vụ, Samsung chưa từng nghĩ tới, bởi vì dù sao Quả Xác cũng là một xí nghiệp nổi tiếng.

Về vấn đề này, Hồng Sĩ Dũng rất muốn kể lại sự tích đẫm máu và nước mắt của anh ta cho Samsung, đại đa số thời điểm,

Trần Hán Thăng sẽ tuân thủ khế ước, nhưng nếu chọc giận hắn, khế ước lập tức biến thành vứt đi.

Buổi chiều, Trần Hán Thăng xử lý xong việc ở Quả Xác, lại đi bộ đến điện tử Xiaomi ở bên cạnh.

Còn có hai ngày nữa là tới mùng 1 tháng 1 năm 2006, Xiaomi sẽ mở cuộc họp báo di động ở trung tâm triển lãm quốc tế Kim Lăng, người chủ trì là bà chủ xinh đẹp Trịnh Quan Đề của điện tử Xiaomi.

Trịnh Quan Đề bắt chước cách marketing di động Quả Xác, nhưng không bắt chước hoàn toàn.

Bởi vì trước khi Quả Xác bán ra di động, MP4 đã tích lũy được không ít fans, hơn nữa có đủ loại phương thức thu hút lưu lượng hoa hòe lòe loẹt như Qzone và Audition Online, cho nên vẫn luôn hấp dẫn được lượng lớn sự chú ý.

Chẳng qua Xiaomi cũng có đặc điểm riêng của mình, Trịnh Quan Đề mời Song Hye-kyo làm người đại diện hình tượng cho sản phẩm, đây cũng là kiến nghị của Trần Hán Thăng, bởi vì tham gia diễn xuất trong hai bộ phim "Trái tim mùa thu" và "Ngôi nhà hạnh phúc", Song Hye-kyo có độ nổi tiếng cao trong nước.

So sánh với rất nhiều minh tinh trong nước, kỳ thật phí đại diện của cô ấy cũng không cao, đặc biệt là khí chất của Song Hye-kyo rất phù hợp với phong cách "tình yêu say đắm thuần khiết" của di động Xiaomi, lại phối hợp với quảng cáo che trời lấp đất, danh tiếng của chiếc "điện thoại di động âm nhạc đầu tiên trong nước" đã tuyên truyền rộng rãi.

Hiện tại trong xưởng điện tử Xiaomi có hàng loạt xe chở hàng ra ra vào vào, các nhà buôn đã nhạy bén ý thức được đây sẽ là một mẫu sản phẩm điện thoại di động trong nước bán rất chạy.

Đối mặt với loại cục diện này, người vui mừng nhất là lãnh đạo khu Giang Lăng. Nhìn tình hình kinh doanh rầm rộ hiện nay của Quả Xác, đó chính là tương lai của Xiaomi, trong khu trực thuộc, đồng thời nổi lên hai nhà máy sản xuất di động, tỷ lệ này còn thấp hơn cả tỉ lệ trúng vé số.

Mà khổ sở nhất chính là các hãng sản phẩm di động trong nước, bởi vì Xiaomi và Quả Xác là hai loại phong cách hoàn toàn khác nhau, một hãng thời thượng, một hãng đáng yêu thuần khiết, xu thế cạnh tranh cũng không rõ ràng, nhưng khi hai hãng cộng lại, vừa lúc có thể chia cắt thị trường sản phẩm điện thoại di động trong nước.

…

Bảo vệ của xưởng điện tử Xiaomi có biết Trần Hán Thăng, cho nên sẽ không ngăn trở hắn, Trần Hán Thăng thoải mái đi vào trong văn phòng của Trịnh Quan Đề.

Tháng này Trịnh Quan Đề vẫn luôn vội vã, đã có một khoảng thời gian chưa nhìn thấy Trần Hán Thăng, nhưng mà hồi lễ Giáng Sinh, Trần cặn bã cố ý tặng một quả táo nhỏ tới, rốt cuộc hắn còn nhớ rõ tình cảm "bạn thân".

"Trần tổng sao có rảnh tới đây chỉ đạo công tác?"

Trịnh Quan Đề liếc hắn một cái.

"Nhớ cô bạn thân chứ sao."

Trần Hán Thăng nói năng ngọt xớt.

Trịnh Quan Đề cười, cô cũng không cảm thấy kỳ quái đối với câu trả lời này, tiếp tục nhìn màn hình máy vi tính.

Trần Hán Thăng cũng không khách sáo, tự ngồi vào ghế sô pha, cầm tập tranh tuyên truyền quảng cáo lật xem.

Trong tập tranh, Song Hye-kyo mặc quần áo kiểu sinh viên nữ, bước đi trong khung cảnh vườn trường đại học, trong tay

cầm di động Xiaomi màu trắng thuần khiết, tai đeo tai nghe, vừa đi vừa nghe nhạc, tóc dài tung bay rất sống động.

"Ảnh chụp cũng không kém."

Trần Hán Thăng nghĩ trong lòng.

Ngẫu nhiên có nhân viên cấp dưới của Xiaomi tiến vào, bọn họ nhìn thấy Trần Hán Thăng ngồi trong văn phòng cũng không cảm thấy kinh ngạc, lịch sự chào hỏi một tiếng, sau đó báo cáo công tác với Trịnh Quan Đề.

Không khí vẫn như cũ trắng bệch ảm đạm, Trần Hán Thăng lật xem tập tranh xong, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt phiền muộn.

Trịnh Quan Đề có chút kỳ quái, nhưng không chủ động dò hỏi, trong văn phòng chỉ có mùi hương cà phê nồng đậm quanh quẩn.

Cứ như vậy yên tĩnh ngồi một lúc lâu, Trần Hán Thăng đột nhiên nói: "Đề ca, cô có biết người ở đại học Đông Đại cùng tên với người ở đại học Tài chính kia không?"

"Tôi biết."

Trịnh Quan Đề gật đầu, cô không hiểu tại sao Trần Hán Thăng lại đột nhiên hỏi chuyện này.

Trần Hán Thăng thường xuyên bị thiệt, lại còn bị Trịnh Quan Đề đặt tên hiệu là "Trần cặn bã", trừ bỏ bởi vì bản thân cô bạn thân Trịnh có thủ đoạn cao, một nguyên nhân khác là cô tận mắt nhìn thấy lần mâu thuẫn đầu tiên, đã biết Trần Hán Thăng bắt cá hai tay từ trước.

"Ừm, tôi đây nói cho cô."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Hai người bọn họ lại chạm mặt, lần thứ hai bùng nổ mâu thuẫn."

“Phải không?”

Phản ứng của Trịnh Quan Đề bình tĩnh hơn Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ nhiều, cô yên lặng đánh giá Trần Hán Thăng một hồi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Lễ Giáng Sinh.”

Trần Hán Thăng lắc đầu nói.

Lúc này lại có cấp dưới tiến vào báo cáo công tác, hai người đồng thời tạm dừng câu chuyện, chờ tới khi Trịnh Quan Đề xử lý công việc xong, cô mới lần nữa hỏi: “Hiện tại tình huống như thế nào.”

“Để chữa thương, Tiêu Dung Như chuẩn bị đi nước ngoài.”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng nói: “Thẩm Ấu Sở ngoài mềm trong cứng, tôi còn chưa kịp trấn an.”

“Đây là chuyện sớm hay muộn.”

Trịnh Quan Đề đứng lên, tự mình rót ly cà phê cho Trần Hán Thăng: “Người như cậu vậy, hẳn là đã có chuẩn bị từ trước.”

“Quá đột ngột, vượt qua dự tính của tôi.”

Trần Hán Thăng kể chuyện Samsung ở sau lưng cố ý làm hỏng việc.

Đại khái bởi vì là “bạn thân” lực lượng ngang nhau, cho nên Trần Hán Thăng kể lại rất chi tiết, có rất nhiều cảm thụ hắn không nói cho Vương Tử Bác biết, nhưng lại nói cho Trịnh Quan Đề nghe.

“Kỳ thật tôi cũng không nghĩ tới Tiêu Dung Ngư sẽ chủ động gánh chịu tất cả nguyên nhân, tôi thật sự đau lòng.”

“Còn có Thẩm Ấu Sở, sau khi xảy ra chuyện này, tôi vẫn luôn vội vàng dỗ dành Tiêu Dung Ngư, không thể không xem

nhẹ Ấu Sở.”

“Đề ca, làm một tên cặn bã cũng thật không dễ dàng gì.”

...

Sau khi mâu thuẫn bùng nổ, Trần Hán Thăng vẫn luôn không có thời gian rảnh tìm người trò chuyện tâm sự. Trịnh Quan Đề cũng đủ nghĩa khí, cô bảo thư ký Tưởng Vân Vân từ chối tất cả khách thăm và cuộc gọi tới, nghiêm túc nghe hết chuyện tình cảm của nam bạn thân.

“Đứng ở góc độ của nữ.”

Trịnh Quan Đề khoanh hai tay ôm ngực, bình luận: “Kỳ thật tôi rất khinh bỉ cậu, nhưng đứng ở góc độ của bạn thân, tôi lại đồng tình cậu. Buổi tối tôi mời cậu đi ăn nước BBQ?”

“Cô bận như thế?” Trần Hán Thăng bĩu môi: “Sẽ không ảnh hưởng tới công việc chứ?”

Hai ngày trước khi đưa di động Quả Xác ra thị trường, Trần Hán Thăng đều phải ở trong xưởng, cho nên hiện tại Trịnh Quan Đề hẳn là cũng rất bận.

“Chắc chắn sẽ ảnh hưởng, nhưng mà ai bảo chúng ta là bạn thân chứ.”

Trịnh Quan Đề xách lên túi nhỏ, giấu mái tóc xinh đẹp ở dưới áo lông vũ: “Đi thôi, gần đây áp lực lớn, tôi cũng rất nhớ xiên thịt dê.”

Hai người cũng không lái xe, song song đi bộ đến quán đồ nướng. Trịnh Quan Đề cùng Trần Hán Thăng trò chuyện rất lâu, chờ tới khi màn đêm buông xuống, Trần Hán Thăng mới đưa Trịnh Quan Đề trở về.

EQ của Trịnh Quan Đề rất cao, cô rất giỏi dẫn dắt đề tài câu chuyện, cho nên Trần Hán Thăng thẳng thắn tâm sự xong, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Ban đêm nhiệt độ thấp, trên đường của khu công nghiệp cũng không có mấy người đi đường, Trần Hán Thăng hút thuốc, trong lòng nghĩ làm thế nào dỗ dành Thẩm Ấu Sở.

Xưởng điện tử Xiaomi càng lúc càng gần, trải qua cây đèn đường bị hỏng nào đó, ngay trong hoàn cảnh nửa sáng nửa tối, Trịnh Quan Đề nhẹ nhàng ôm lấy Trần Hán Thăng.

"Trần cặn bã, lúc trước thời điểm tôi bất lực nhất, cậu cho tôi một cái ôm, còn có một chén miến tiết vịt ấm lòng kia."

Trịnh Quan Đề vỗ lưng Trần Hán Thăng: "Hiện tại tôi cũng trả lại cậu một cái ôm, hy vọng cậu có thể thuận lợi giải quyết vấn đề này."

"Ặc…"

Trần Hán Thăng có thể cảm nhận được cô bạn thân Trịnh đang chân thành an ủi và chúc phúc hắn, nhưng mà hắn vẫn là miệng tiện mà hỏi nhiều một câu: "Chỉ có thế?"

Chương 777: Phương châm mười sáu chữ xử lý Tu La Tràng.

"Đúng vậy, chỉ có thế."

Trịnh Quan Đề cười trả lời, cô nói một câu giống câu của Trần Hán Thăng, chỉ là đổi câu nghi vấn thành câu khẳng định.

Đi đến cửa công ty điện tử Xiaomi đèn đuốc sáng trưng, cô bạn thân Trịnh kéo cổ áo khoác gió, tiêu sái phất tay tạm biệt.

Trịnh Quan Đề độc lập thông tuệ, phần lớn tinh thần sức lực đều dồn vào sự nghiệp, nhu cầu về mặt tình cảm cũng không mãnh liệt, có lẽ "bạn thân nam" có thân phận ngang nhau, thủ đoạn tương đương, cũng không theo đuổi bám riết, vừa lúc thích hợp cô.

Trần Hán Thăng cũng trở lại văn phòng công ty điện tử Quả Xác, yên lặng chải chuốt kế hoạch đối phó Samsung một lần. Nhìn thời gian còn chưa tới 9 giờ, hắn do dự một chút, vẫn là lái xe đi tới khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Kỳ thật, sau khi mâu thuẫn bùng nổ, cảm thụ và biểu hiện của hai cô gái là hoàn toàn khác nhau.

Tiêu Dung Ngư là chủ động tìm đến, phát hiện sự thật bạn trai bắt cá hai tay, Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo lập tức xoay người bỏ đi, đồng thời trở về Cảng Thành nói thẳng trước mặt cha mẹ cô và cha mẹ của Trần Hán Thăng là không kết hôn gì nữa.

Mà Thẩm Ấu Sở thuộc về bên bị động, lễ Giáng Sinh thi xong, cô gái xinh đẹp tên Tiêu Dung Ngư kia đột nhiên xuất

hiện, sau đó khóc lóc cầm đi cái đèn bàn.

Nếu chuyện chỉ có như vậy, dựa vào khả năng nói dối của Trần Hán Thăng, hắn tuyệt đối có thể cứu vớt tình huống, chỉ là tình huống tiếp theo tương đối không tốt, Trần Hán Thăng thật sự lo lắng cho sự an toàn của Tiêu Dung Ngư. Hắn không có khả năng an tâm ngồi ở trên sô pha trong khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, chỉ huy Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đi tìm Tiểu Ngư Nhi.

Cho nên hắn cũng đi theo rời đi. Hắn vừa đi, tình hình bèn không xong, Thẩm Ấu Sở đại khái có thể phát hiện ra là kỳ thật Trần Hán Thăng đuổi theo Tiêu Dung Ngư, đặc biệt hắn còn liên tục biến mất mấy ngày, nội tâm Thẩm Ấu Sở cũng thấp thỏm mấy ngày.

Chỉ là bởi vì còn có bà nội và A Ninh, ban ngày Thẩm Ấu Sở có thể ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, chặt chẽ giữ gìn cái nhà này, chỉ có ở buổi tối đêm khuya tĩnh lặng, cô mới dám trộm chảy nước mắt lúc ngủ.

…

Khoảng 9 giờ, Trần Hán Thăng trở lại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn. Nơi này không lớn mà có nhiều người ở, cho nên luôn rất náo nhiệt.

Trong phòng khách đặt một cái máy sưởi, ánh đèn đỏ hồng tô đậm không khí ấm áp. Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi đang tập trung tinh thần xem phim "Ỷ Thiên Đồ Long ký", bà nội ngồi ở bên cạnh, híp mắt nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, cũng không biết bà có hiểu được gút mắc tình cảm phức tạp của nhân vật Trương Vô Kỵ hay không.

A Ninh hẳn vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn hơi ướt, gót chân nhỏ trắng trẻo hướng về phía máy sưởi.

Cô bé không xem hiểu phim truyền hình, một mình lật xem "100000 câu hỏi tại sao", ngẫu nhiên hỏi một ít vấn đề kỳ quái. Hồ Lâm Ngữ thường xuyên không trả lời được, chỉ có thể nghiêm túc cảnh cáo A Ninh chú ý đôi mắt, không cần đọc sách nhiều vào buổi tối.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, Thẩm Ấu Sở đang giúp bà nội lấy nước ngâm chân.

Bà già rồi hay sợ lạnh, mỗi tối mùa đông ngâm chân một lúc, lại nằm trên thảm điện, như vậy mới có thể ngủ thoải mái.

Một màn này vốn là một hình ảnh rất ấm áp, chỉ là Trần Hán Thăng bước vào cửa khiến cho bầu không khí đột nhiên đình trệ một chút, ý cười trên mặt mọi người dường như đều biến mất. Đông Nhi còn đứng lên giải thích một câu: "Anh Tiểu Trần, em định giúp bà ngâm chân, nhưng mà chị Ấu Sở kiên trì muốn tự làm…"

"Không sao."

Trần Hán Thăng tùy ý xua tay, hắn hiểu rõ tính tình của mỗi người bạn bên người, Đông Nhi là một cô gái cần mẫn chăm chỉ thật thà, cô ấy sẽ không làm biếng.

Huống chi trong nhà còn có bí thư Hồ rất bao che người nhà, cô ấy cũng không nói gì.

Thẩm Ấu Sở nghe được tiếng nói, mở cửa thấy Trần Hán Thăng, cô đơn giản lau giọt nước trên tay, bèn tới gần định hỗ trợ lấy dép lê.

"Để anh làm, anh tự làm được."

Trần Hán Thăng vội vàng tìm dép lê để thay, hắn có chút không dám tiếp tục hưởng thụ sự chăm sóc dịu dàng của Thẩm Ấu Sở.

Đổi dép xong, đi đến phòng tắm, Trần Hán Thăng muốn quan sát vẻ mặt của Thẩm Ấu Sở.

Đại khái là bởi vì đang làm việc nhà, Thẩm khờ khạo chỉ mặc quần áo đồng phục cũ, bộ quần áo rộng thùng thình che lấp hết toàn bộ dáng người cao 1 mét 7. Cô tùy ý buộc tóc đuôi ngựa thấp, mái tóc mềm mại rũ trên vai, có vài sợi tóc ngẫu nhiên rời rạc rũ xuống từ trên trán, cô bèn nhẹ nhàng vén lên.

"Hả?"

Thẩm khờ khạo nhận thấy Trần Hán Thăng đứng ở cửa, ngẩng đầu mở to đôi mắt đào hoa đơn thuần sáng ngời, nhỏ giọng hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

Trần Hán Thăng nói: "Buổi tối có bữa ăn xã giao, ông chủ xí nghiệp bên cạnh mời."

"Ồ."

Thẩm Ấu Sở gật đầu, cô dùng ngón tay thử xem độ ấm của nước, cảm thấy đã được rồi, chuẩn bị bê thùng nước tới phòng khách cho bà ngâm chân.

Hết thảy dường như không có biến hóa gì, trừ bỏ mí mắt cô hơi sưng.

"Để anh làm cho."

Trần Hán Thăng ngày thường lười chảy thây, lần này thế mà giành lấy thùng gỗ, chủ động bê tới phòng khách.

Thẩm Ấu Sở đứng ở tại chỗ có chút không kịp phản ứng, chớp hàng lông mi thật dài, sau đó cầm khăn lông đi ra ngoài.

"Ấy chà, thật là hiếm lạ."

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy Trần Hán Thăng hiếm khi nguyện ý chia sẻ việc nhà, giống như phát hiện lục địa mới, nói: "Đây là

chột dạ đúng không, nếu không thì dựa vào tính cách của Trần tổng, làm sao sẽ làm mấy việc nhỏ như này.”

“Thôi đi.”

Trần Hán Thăng tức giận nói: “Kính già yêu trẻ là đức tính truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa chúng ta, là tấm gương cho sinh viên trẻ, tớ lúc nào cũng không dám quên trách nhiệm trên người.”

Tuy rằng to mồm khoác lác nhưng rốt cuộc vẫn là Thẩm Ấu Sở giúp bà ngâm chân, bởi vì bà không muốn Trần Hán Thăng ngồi xổm trước mặt bà.

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng bà, hắn lại đi giảng giải cho A Ninh về “100000 câu hỏi tại sao”, đồng thời còn nghiêm túc thảo luận với Hồ Lâm Ngữ về võ công của Trương Vô Kỵ và Trương Tam Phong, rốt cuộc ai mạnh hơn.

Tóm lại, hắn hy vọng có thể lại lần nữa dung nhập vào trong tập thể này, làm bộ chưa xảy ra bất kỳ chuyện gì, như vậy hắn cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Khoảng 10 giờ, bà đã đi ngủ trước, Thẩm Ninh Ninh cũng ngáp ngủ mấy cái. Trần Hán Thăng ôm A Ninh về phòng ngủ, đắp chăn cho cô bé đàng hoàng rồi mới chuẩn bị rời đi, A Ninh ở sau lưng nhỏ giọng nói: “Anh ơi…”

“Hả?”

Trần Hán Thăng xoay người. Thẩm Ninh Ninh nằm trong chăn, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ, đôi mắt to đơn thuần đang nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng.

“Làm sao vậy?”

Trần Hán Thăng quay lại ngồi cạnh mép giường, khẽ nhéo cái mũi nhỏ của A Ninh.

Hắn tất nhiên là thật lòng yêu thương cô bé, lần gặp mặt đầu tiên, A Ninh chỉ khoảng 4,5 tuổi, cánh tay nhỏ gầy guộc, nhìn thấy người xa lạ Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác thì chỉ dám tránh ở đằng sau Thẩm Ấu Sở.

Hiện tại nhoáng một cái đã học tiểu học, vừa hiểu chuyện vừa ngoan ngoãn nghe lời.

"Em muốn nói cho anh một bí mật, nhưng mà chị không cho em nói."

A Ninh gập ghềnh biểu đạt: "Nhưng mà… em rất muốn nói ra."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng bị ý nghĩ mâu thuẫn của bạn nhỏ chọc cười, cong lưng nói: "Em nói cho anh trước, anh lập tức quên nó đi, như vậy thì em sẽ không tính là để lộ bí mật."

"Ừm…"

A Ninh ngẫm nghĩ. Nếu là cô nhóc béo Quách Giai Tuệ thì đã bị gạt rồi, chẳng qua Thẩm Ninh Ninh thông minh hơn, cho nên càng đau lòng chị họ. Cô bé từ trong chăn lồm ngồm bò dậy, ghé vào lỗ tai Trần Hán Thăng nói: "Anh à, mỗi ngày buổi tối chị đều khóc."

"À."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm quả nhiên vẫn thế.

Lần "Tu La Tràng" đầu tiên, ban ngày Thẩm Ấu Sở làm ở Chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101, nhìn có vẻ không có việc gì, buổi tối trở về ký túc xá, cô sẽ một mình nằm trên giường buồn bã khổ sở.

Hơn nữa không chọn áo ngực tốt, cũng dẫn tới sự kiện "ung thư giả" xảy ra.

“Chị lo lắng chị Lâm Ngữ phát hiện, mỗi ngày buổi sáng chị đều phải đổi một cái vỏ gối mới.”

Thẩm Ninh Ninh nói một hồi, trong giọng nói cũng mang theo một tia nức nở: “Anh ơi, em không muốn chị khóc, chị vừa khóc, em cũng muốn khóc theo…”

“Chị em vốn dĩ không khóc mà.”

Trần Hán Thăng cau mày, rất nghiêm túc mà nói: “Vỏ gối ướt chỉ là chị ấy ngủ chảy nước miếng làm ướt. Em đừng suy nghĩ lung tung, bạn nhỏ phải có dáng vẻ của bạn nhỏ, có rảnh chịu khó nghiên cứu thêm về bé rối Teletubbies và anh em Hồ Lô, đây mới là nhiệm vụ chủ yếu của em.”

“Ồ.”

A Ninh cúi đầu, ngẫu nhiên còn dùng mu bàn tay nhỏ nhắn lau qua khóe mắt một chút, hành động và biểu cảm này rất giống Thẩm Ấu Sở sau khi thành niên.

“Ngủ đi, lần sau anh sẽ bảo chị em đừng chảy nước miếng.”

Trần Hán Thăng dỗ Thẩm Ninh Ninh lại lần nữa tiến vào chăn, sau khi tắt đèn, Trần Hán Thăng sâu kín thở dài một hơi.

Thẩm Ấu Sở chắc chắn là khóc thật, hắn giải thích như vậy chỉ là không muốn để A Ninh lo lắng.

“Tiểu A Ninh thật là đáng yêu.”

Trần Hán Thăng có chút đáng tiếc, nếu “Tu La tràng” xảy ra muộn thêm vài ngày nữa, như vậy hắn đã có cơ hội sử dụng phương thuốc.

Nếu Tiêu Dung Ngư sinh con gái, có lẽ sẽ giống mẹ nó xinh đẹp ngọt ngào hoạt bát.

“Đáng tiếc…”

Trần Hán Thăng lắc đầu, cái kế hoạch này cuối cùng không thành công.

…

Trần Hán Thăng đi ra phòng ngủ, Hồ Lâm Ngữ cùng Đông Nhi còn đang xem TV, Thẩm Ấu Sở ngồi cạnh bàn ôn tập.

Thẩm khờ khạo đang là sinh viên năm bốn, đang trong giai đoạn kiểm tra cuối kỳ quan trọng nhất.

Trần Hán Thăng yên ắng không tiếng động ngồi dựa trên sô pha, trong lúc ngồi xuống không cẩn thận đụng vào cẳng chân của thư ký Hồ, cô ấy lập tức ghét bỏ thu chân lại, còn dùng tay phủi như phủi bụi trên chân.

"Đậu má nhà cậu, Hồ Lâm Ngữ!"

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng một tiếng, chẳng qua nhìn bóng hình Thẩm Ấu Sở, hắn lại có chút khó khăn.

Cần phải giải thích chuyện này cho Thẩm Ấu Sở một chút, không thể để cô nghẹn ở trong lòng mãi như thế. Trần Hán Thăng trầm ngâm một hồi, cuối cùng tổng kết ra phương châm mười sáu chữ:

"Mơ hồ việc lớn, xem nhẹ chi tiết, chuyên chú hiện tại, xây dựng tương lai."

Mơ hồ việc lớn: Đó chính là mơ hồ mối quan hệ giữa hắn và Tiêu Dung Ngư. Chủ động thừa nhận có liên hệ lẫn nhau giữa hai bên trong ba năm này, đến nỗi có phải người yêu hay không, trả lời mơ hồ, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Xem nhẹ chi tiết: Trong ba năm này, các chi tiết đi ăn cơm, gặp mặt, tặng quà cho Tiêu Dung Ngư, vv.. trừ phi Thẩm Ấu Sở chủ động dò hỏi, nếu không hắn kiên quyết không nói ra.

Chuyên chú hiện tại: Trước mắt Tiêu Dung Ngư tạm thời rời khỏi hắn, cho nên có lượng lớn thời gian rảnh rỗi, như vậy có thể ở bên Thẩm Ấu Sở lâu, thậm chí có thể cố ý xây dựng một đêm giao thừa lãng mạn.

Xây dựng tương lai: Hứa hẹn đủ loại tương lai tốt đẹp, tốt nhất đều là những việc có thể thực hiện được, ví dụ như chọn một trường tiểu học tốt cho A Ninh, Tết âm Lịch có thể đón Lão Trần và Lương Thái hậu về đây, người một nhà đoàn tụ ăn tết.

Cân nhắc một hồi như vậy, Trần Hán Thăng dần dần có cách xử lý, chỉ là bí thư Hồ vẫn còn ở bên cạnh, hắn còn phải uyển chuyển khuyên cô ấy đừng làm kỳ đà cản mũi.

"Hồ Lâm Ngữ, khi nào cậu chết?"

Trần Hán Thăng lịch sự hỏi.

Chương 778: Thế gian nào có biện pháp đẹp cả đôi đàng?

"Cậu chết rồi tôi còn chưa chết, miệng chó không phun ra được ngà voi!"

Quả nhiên Hồ Lâm Ngữ bị chọc giận, cứ việc phim truyền hình còn chưa kết thúc, cô ấy đã tức giận thở phì phì trở về phòng ngủ.

Trần Hán Thăng trong lòng mỉm cười, đối phó với loại nữ quyền như Tiểu Hồ, hắn đã biết phương án và sách lược từ lâu.

Hồ Lâm Ngữ đi rồi, Đông Nhi cũng ngại tiếp tục xem TV. Trên ghế sô pha rất mau chỉ còn lại một mình Trần Hán Thăng.

"Ừm… Hừm…"

Trần Hán Thăng ở trên ghế thoải mái lăn lộn, phát ra một tiếng rên rỉ, thuận tiện liếc nhìn Thẩm Ấu Sở một cái.

Thẩm khờ khạo còn đang chuyên chú ôn tập bài học, không chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh bên ngoài là mấy.

Hiện tại Trần Hán Thăng cũng không gọi cô, bởi vì Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi còn đang nói chuyện phiếm trước khi đi ngủ ở trong phòng, hắn bèn đơn giản thành thật xem phim "Ỷ Thiên Đồ Long ký", còn không cẩn thận xem tới "cảnh tượng nổi tiếng".

Nhân vật Chu Chỉ Nhược cười gằn, nói: "Lúc trước chúng ta từng có hôn ước, giờ phút này trượng phu của ta lại bị nguy hiểm tới tính mạng, bởi vậy, nếu hôm nay ta không gây tổn

thương tới tính mạng của ngươi, người khác chắc chắn sẽ nói ta vẫn còn tình cảm cũ với ngươi. Nếu lại nhờ ngươi giúp đỡ, các anh hùng trong thiên hạ sẽ mắng ta không biết liêm sỉ, lả lơi ong bướm."

Nhân vật Trương Vô Kỵ vội vàng la lên: "Chỉ cần chúng ta không thẹn với lương tâm, cần gì phải để ý tới lời nói của người khác?"

Chu Chỉ Nhược nói: "Nếu ta tự thấy thẹn trong lòng thì sao?"

Trương Vô Kỵ ngẩn ngơ, không trả lời được, chỉ nói: "Ngươi… Ngươi…"

"Trong lòng hổ thẹn thì quay lại đuổi theo đi."

Trần Hán Thăng hầm hừ nghĩ, Trương Vô Kỵ thật đúng là tên cặn bã nhút nhát, về điểm này, Trương giáo chủ hoàn toàn không bằng hắn.

Một lát sau, tiếng nói chuyện của Tiểu Hồ và Đông Nhi dần dần biến mất, hẳn là hai người đã ngủ rồi. Trần Hán Thăng cũng giảm bớt âm thanh tivi, trong thời gian ngắn, phòng khách vô cùng yên lặng.

Chỉ có đồng hồ tích tắc xoay tròn, còn có tiếng bút viết đánh dấu kiến thức trọng điểm trên sách soàn soạt của Thẩm Ấu Sở, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng gió lạnh vù vù thổi mạnh ở bên ngoài.

Cho tới lúc này, Trần Hán Thăng mới chuẩn bị nói chuyện với Thẩm Ấu Sở. Hắn không trực tiếp nói thẳng với Thẩm Ấu Sở, như vậy quá mức trịnh trọng, có vẻ mất tự nhiên.

"Hắt xì! Hắt xì!"

Đang nằm trên ghế sô pha cạnh máy sưởi, cả người sắp nóng toát mồ hôi, Trần Hán Thăng vờ hắt xì hơi hai cái, còn ra

vẻ hít cái mũi, giống như bị lạnh bị cảm mạo rồi.

Nhanh chóng có hiệu quả như dựng sào thấy bóng, Thẩm Ấu Sở lập tức đi tới tủ quần áo lấy ra một cái thảm lông, sau đó định đắp lên người Trần Hán Thăng.

"Không cần đắp, em tắt đèn trước đi, chúng ta nói chuyện."

Trần Hán Thăng dịch mông vào bên trong, vỗ khoảng trống trên sô pha, nói.

Kỳ thật, màn đêm đen như mực cũng không thể ngăn cách âm lượng, chẳng qua ở trong hoàn cảnh như vậy, khi giao lưu con người sẽ không tự chủ nói nhỏ tiếng.

"Cạch!"

Thẩm Ấu Sở nghe lời tắt đèn đi, trong phòng khách chỉ còn lại ánh sáng năm màu sặc sỡ của màn hình tivi. Cô thật cẩn thận ngồi vào trên sô pha, hai chân khép lại, yên lặng nhìn chăm chú vào Trần Hán Thăng.

"Em tới gần một chút đi."

Trần Hán Thăng vẫy tay.

"Ừm."

Thẩm Ấu Sở khờ khạo đáp lời một câu, thuận theo thò lỗ tai lại gần, không nghĩ tới đúng lúc này, Trần Hán Thăng từ sau lưng vươn tay ôm choàng lấy Thẩm Ấu Sở về phía mình.

Cái động tác này quá nhanh, chờ đến khi Thẩm Ấu Sở phản ứng lại, cô đã nằm trong lòng Trần Hán Thăng, eo còn bị siết chặt.

"Đừng có giãy giụa."

Trần Hán Thăng khẽ quát nhỏ: "Cẩn thận bà và A Ninh nghe thấy!"

Thẩm Ấu Sở ngẩn người, ngay sau đó cô nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, Trần Hán Thăng cũng từng dùng lý do như vậy để hù dọa cô.

"Người xấu."

Thẩm khờ khạo nhỏ giọng nói. Đối với cô mà nói, "người xấu" đã là một tính từ vô cùng nghiêm trọng.

Chẳng qua, đối với loại ác ôn như Trần Hán Thăng mà nói, câu này không khác gì lời chào hỏi "good morning".

"Sao em lại mắng chửi anh, lại còn dùng từ "người xấu" nữa chứ. Một lời nói ác tựa như cái lạnh mùa đông, chẳng lẽ ở trong lòng em, anh không có một chút dáng vẻ nào của một sinh viên đại học Tài chính tốt hay sao…"

Trần Hán Thăng khoa trương khoác lác, đột nhiên nhận thấy Thẩm Ấu Sở không nói gì, hắn nhìn cô qua ánh sáng màn hình tivi, Thẩm Ấu Sở gác cằm lên ngực mình, mắt đào hoa khép hờ, nước mắt yên ắng chảy xuống.

Mấy buổi tối hôm nay, cô cũng khóc như thế.

"Haiz!"

Trần Hán Thăng duỗi tay giúp Thẩm Ấu Sở xoa nước mắt, chẳng qua Thẩm khờ khạo khóc rất tủi thân, nước mắt chảy ròng ròng qua ngón tay, không tiếng động nhỏ giọt trên ngực của Trần Hán Thăng.

"Thực xin lỗi."

Trần Hán Thăng trầm giọng nói, trước hết buồn bã nói lời xin lỗi, sau đó bắt đầu "phương châm mười sáu chữ".

"Anh lừa em."

Trần Hán Thăng áy náy nói: "Sau chuyện xảy ra năm đại học thứ nhất, kỳ thật anh và Tiêu Dung Ngư còn có liên hệ,

chẳng qua đây cũng là không có cách nào, bởi vì cha mẹ anh và cha mẹ của cô ấy là bạn bè, ngày lễ ngày tết có lúc sẽ tổ chức liên hoan, có đôi khi liên hoan hội bạn cấp ba, chúng anh cũng không thể không gặp mặt."

Đây là "mơ hồ chuyện lớn", chủ động thừa nhận còn có liên hệ, chẳng qua Trần Hán Thăng sẽ không đáp lại chính xác về quan hệ người yêu.

Nhưng mà Thẩm Ấu Sở vẫn còn đang khóc, chứng tỏ đáp án này còn chưa đủ.

"Được rồi, anh cũng thừa nhận."

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Lễ Giáng Sinh ngày đó, anh thật sự là đi đuổi theo cô ấy, bởi vì anh lo lắng trạng thái lúc ấy của cô ấy, nhỡ xảy ra chuyện gì, làm sao ăn nói với cha mẹ cô ấy chứ. Anh chủ yếu là suy xét về phương diện này, hy vọng em không nghĩ nhiều."

"Nhưng, nhưng mà, tại sao cô ấy lấy đi đèn bàn?"

Lúc này, Thẩm khờ khạo ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy nước mắt, hỏi.

Xem ra, cô cũng cảm thấy cái đèn bàn nhỏ kia có chuyện xưa.

"Đèn bàn đấy à… ờm…"

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ: "Anh thật sự không biết nguyên nhân, cũng có thể là không nhớ rõ."

Đây là "xem nhẹ chi tiết" trong phương châm mười sáu chữ. Đối với chi tiết có khả năng gây ra hiểu lầm, một mực trả lời "không biết, không nghe thấy, quên mất rồi".

"Em nghĩ lại mà xem, mỗi ngày anh phải lo cho chuyện ăn uống sinh hoạt của hàng trăm người."

Trần Hán Thăng còn tìm một lý do rất thỏa đáng, chân thành tha thiết mà nói: "Cái đèn bàn của ba năm trước, anh trăm công ngàn việc, làm sao có thể nhớ rõ được."

"Nói thật, ngay cả nguyên nhân cô ấy tới đây vào lễ Giáng Sinh, anh cũng không rõ lắm."

Trần Hán Thăng ra vẻ chân thành, nói: "Chẳng qua anh có thể thề với trời, hiện tại chúng anh đã không có bất kỳ quan hệ gì."

Hắn vừa nói, vừa rút điện thoại ra gọi điện cho Tiêu Dung Ngư, đầu bên kia truyền tới giọng máy móc nữ "Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau".

"Em thấy chưa?"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi thật sâu, nói: "Thật sự không còn liên hệ. Anh cảm thấy sinh hoạt có rất nhiều điều ngoài ý muốn và hiểu lầm, nhưng mà sau khi giải thích rõ ràng, chúng ta không cần tiếp tục canh cánh trong lòng, hẳn là chú tâm vào sinh hoạt trước mắt."

Thẩm Ấu Sở xoa nước mắt, bình tĩnh sinh hoạt, đây là chuyện cô vẫn luôn làm mà, nhưng mỗi lần gây chuyện đều là Trần Hán Thăng.

"Ngày mai chính là ngày 31 tháng 12, đây chính là đêm giao thừa."

Trần Hán Thăng nói: "Chúng ta đi dạo miếu Phu Tử và sông Tần Hoài đi, rốt cuộc vẫn nên có cảm giác nghi thức."

Đây là "chuyên chú hiện tại".

Thẩm Ấu Sở chu môi không nói lời nào. Kỳ thật đối với cô mà nói, cảm giác nghi thức trong ngày lễ ngày tết không quan

trọng, chỉ cần có một ngôi nhà hoàn chỉnh, đó chính là chuyện hạnh phúc nhất.

"Chờ đến Tết âm lịch năm nay."

Trần Hán Thăng bắt đầu tung ra chiêu lớn nhất: "Xây dựng tương lai" trong "phương châm mười sáu chữ".

"Anh đón cha mẹ anh tới."

Trần Hán Thăng điều chỉnh cảm xúc, ra vẻ hưng phấn nói: "Đến lúc đó, người một nhà chúng ta cùng đón đêm giao thừa an bình vui vẻ. Mẹ anh rất muốn gặp em, bà nói em làm bánh bao rất tuyệt."

"Nơi này không đủ phòng cho mọi người ở lại."

Thẩm khờ khạo lo lắng nói, lực chú ý của cô đã bắt đầu bị phân tán, nghĩ tới chuyện "cha mẹ chồng" tới nơi này, lại không có chỗ để ở thì làm sao bây giờ?

"Không có việc gì, anh và em đi thuê phòng ở khách sạn gần đây là được."

Trần Hán Thăng cười trả lời, nhìn ánh mắt Thẩm Ấu Sở còn có chút do dự, hắn đột nhiên thay đổi chủ đề: "Chỉ là từ trước tới nay, mẹ anh luôn có một tâm bệnh."

"Bệnh gì?"

Thẩm Ấu Sở hoảng sợ, lực chú ý lại lần nữa bị phân tán, thậm chí bởi vì lo lắng Lương Thái hậu, cô suýt chút nữa quên Tu La Tràng lần này.

"Tâm bệnh chính là, mẹ anh vẫn luôn muốn bế cháu nội."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói, dồn sức vào cánh tay, ôm Thẩm Ấu Sở gần sát thêm một chút nữa.

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt, chẳng qua trong đôi mắt đào hoa đều là sự mong đợi. Bởi vì bà và A Ninh đều ở nhà, Trần Hán

Thăng cũng không có ý đồ khác, hơn nữa còn lấy cớ ngáy ngủ, từ chối vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Sau khi dỗ Thẩm khờ khạo cũng vào trong phòng ngủ, Trần Hán Thăng kéo ra bức màn, đôi tay gối đầu, nhìn chằm chằm vào bầu trời đêm đen như mực bên ngoài cửa sổ, bần thần.

Trong lòng hắn nặng trĩu, kỳ thật vừa rồi rất nhiều biểu cảm là hắn cố ý bày ra. Có phải trên thế giới thật sự không có biện pháp được cả hai?

Sau khi Tu La Tràng xảy ra, hắn không thể không bỏ lại Thẩm Ấu Sở, đuổi theo Tiêu Dung Ngư để đảm bảo sự an toàn của cô ấy.

Chờ tới khi Tiêu Dung Ngư ổn định, hắn lại giả vờ không có liên quan với cô, mượn cái này để an ủi Thẩm Ấu Sở.

Dường như mặc kệ hắn làm thế nào cũng phải phụ lòng một người trong đó.

Chẳng qua, hiệu quả của phương châm mười sáu chữ vẫn là rất tốt. Buổi sáng ngày hôm sau, khi Trần Hán Thăng còn nửa tỉnh nửa mơ, Tiểu A Ninh chạy tới, ngồi xổm bên cạnh sô pha yên lặng nhìn hắn.

"Cô nhóc này thật là phiền."

Trần Hán Thăng một tay bế lên A Ninh, cho cô bé ngồi lên sô pha tự chơi.

"Anh ơi."

A Ninh bò lại gần, nhỏ giọng nói: "Sáng nay chị không đổi vỏ gối, chị ấy không khóc."

"Đó là tất nhiên."

Trần Hán Thăng yên lặng nghiêng người, đây là phương châm mười sáu chữ (kịch bản) đặc biệt cố ý chế tạo cho Thẩm Ấu Sở, chắc chắn sẽ có tác dụng mà.

Chương 779: Trần Lam: Tôi đi trước dò đường

Buổi sáng lúc ăn cơm, Hồ Lâm Ngữ phát hiện khí sắc của Thẩm Ấu Sở hơi khá hơn một chút, trong lòng không khỏi bội phục Trần Hán Thăng.

Tên cặn bã này thật là có chút bản lĩnh. Cũng không biết đêm qua ở trong phòng khách lẩm nhẩm cái gì, thế mà cũng có thể dỗ dành được Thẩm Ấu Sở có chút bội phục.

Tuy rằng bí thư Hồ cũng không biết tình hình cụ thể, chẳng qua khẳng định có liên quan tới Tiêu Dung Ngư, hơn nữa kết hợp với tính tình thường ngày của Trần Hán Thăng, cũng đủ cho cô ấy tự tưởng tượng ra 80% chân tướng sự việc.

Hiện tại, thời điểm này nên tiếp tục bạo lực lạnh với Trần Hán Thăng, tiếp tục khinh bỉ và cô lập hắn, cho hắn biết thế nào là khó khăn của thế giới xã hội chủ nghĩa.

Ngàn lần không nghĩ tới, người phản chiến đầu tiên thế mà là "người bị hại" Thẩm Ấu Sở.

"Hận sắt không thành thép mà."

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu, đồng thời cũng khó hiểu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì thì Thẩm Ấu Sở mới có thể rời khỏi Trần Hán Thăng đây?

"Có lẽ để thành toàn cho hạnh phúc của Trần Hán Thăng, như vậy cô ấy mới chủ động rời đi."

Tiểu Hồ phán đoán như vậy là có căn cứ. Đã từng vì chẩn đoán "bị ung thư" sai lầm, vì không muốn liên lụy Trần Hán

Thăng, Thẩm Ấu Sở đã ngây ngốc lựa chọn rời đi.

Trần Hán Thăng không biết nội tâm tò mò của Hồ Lâm Ngữ, hắn ăn xong bèn đi công ty Quả Xác mở họp. Càng ngày càng tới gần thời điểm cuối năm, công việc cũng càng ngày càng nhiều hơn, chẳng qua nhiệm vụ trên người Trần Hán Thăng không tăng thêm tí nào.

Đây là bởi vì sau khi đoàn đội hình thành quy mô, trách nhiệm dần dần phân nhỏ xuống các cấp. Năm đó ở Chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101, Trần Hán Thăng phải tự mình đi hỏi đặt tiệc tất niên ở chỗ nào, hiện tại có nhân viên của phòng hành chính chuyên môn phụ trách.

Nội dung cuộc họp cũng không phức tạp, có vài điểm chủ yếu như sau:

Một là quy hoạch và mục tiêu phát triển năm sau, đơn giản mà nói chính là bộ phận kinh doanh và bộ phận mạng so đấu với nhau, các lãnh đạo của bộ môn khác, bao gồm ông chủ Trần Hán Thăng đều ngồi hóng chuyện.

Trong lúc so đấu khó tránh khỏi sẽ khoác lác, Trần Hán Thăng nhớ kỹ những lời khoác lác của Hoàng Lập Khiêm và Thôi Chí Phong, ngày nào đó tâm trạng không tốt sẽ xách bọn họ tới hỏi khi nào có thể thực hiện mấy lời này.

Hai là nếu công ty Samsung Hàn Quốc đồng ý hợp tác, nên tiến hành học tập từ phương diện nào.

Trước mắt, trừ bỏ Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ, những người khác đều không biết kế hoạch đối với Samsung của Trần Hán Thăng, bọn họ đều cho rằng Trần Hán Thăng chuẩn bị từ bỏ mua bán với Ấn Độ mà ngược lại hợp tác với Samsung.

Ba là điện tử Xiaomi bên cạnh sẽ đưa ra thị trường vào ngày mai, Quả Xác bên này cần hỗ trợ gì.

Những việc này trong lòng Trần Hán Thăng đã có chuẩn bị từ trước, hơn nữa tối qua ngủ không được tốt, hắn buồn bã ỉu xìu ngáp ngủ mấy cái. Thật vất vả chờ tới khi hội nghị kết thúc, Trần Hán Thăng trở lại văn phòng xoa huyệt Thái Dương, thuận tiện tìm ra phương thuốc kia, phương thuốc này vốn dĩ cũng có tác dụng bổ dưỡng cơ thể.

Chép lại nội dung trên giấy, Trần Hán Thăng bảo thư ký nhỏ đi bệnh viện bốc thuốc giùm.

"Đây là thứ gì?"

Nhiếp Tiểu Vũ tò mò như trẻ con, lăn lộn qua lại đánh giá.

"Gần đây bị cảm lạnh."

Trần Hán Thăng tùy ý nói: "Đây là phương thuốc dân gian, sau khi cô mua về, tốn chút tiền nhờ người ta hỗ trợ sắc thuốc hộ nhé."

"Ồ, không nghĩ tới bộ trưởng Trần coi trọng trung y thế."

Nhiếp Tiểu Vũ nghe nói chỉ là thuốc trị cảm, nhảy nhót dẫn theo tài xế đi ra ngoài.

Trần Hán Thăng rất yên tâm Nhiếp Tiểu Vũ, cô ấy biết đây là thuốc cho hắn uống, chắc chắn sẽ vô cùng cẩn thận.

Buổi trưa ăn cơm xong, Nhiếp Tiểu Vũ bưng một chén thuốc ấm nóng bốc khói tới đây: "Bộ trưởng, uống thuốc đi."

Trần Hán Thăng nhíu mày: "Lần sau cô đổi cách nói đi, tôi nghe giống như Phan Kim Liên dụ dỗ Võ Đại Lang uống thuốc độc trong "Thủy Hử Truyện" ấy."

"Ha ha…"

Bí thư nhỏ cười một hồi, giống như nhớ ra cái gì, bĩu môi nói: "Thuốc này hơi bị đắng, chẳng dễ uống tí nào."

"Thuốc bổ thân thể, khó tránh khỏi bị đắng…"

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong, đột nhiên ngẩn người: "Sao, cô mẹ nó cũng uống?"

"Ờ!"

Nhiếp Tiểu Vũ vung mái tóc ngắn, đúng lý hợp tình mà nói: "Tối hôm qua tôi cũng bị cảm nhẹ, cho nên uống một chén thuốc, dự phòng cảm mạo."

"…"

Trần Hán Thăng trầm mặc một hồi: "Nhiếp Tiểu Vũ, nếu là tôi ăn phân, cô cũng sẽ bắt chước tôi ăn hai ngụm sao?"

…

Buổi chiều, trong văn phòng lại tới một người càng hoạt bát nghịch ngợm.

So với Nhiếp Tiểu Vũ, Trần Lam mới là em gái chính thức của Trần Hán Thăng, trưởng công chúa của điện tử Quả Xác.

"Anh! Anh có nhớ em không?"

Trần Lam cũng không cần gõ cửa, trực tiếp xông vào phòng, hỏi.

"Em cảm thấy sao?"

Trần Hán Thăng đầu cũng không ngẩng lên, chỉ hừ cười một tiếng.

"Chắc chắn là nhớ em rồi, rốt cuộc em đáng yêu như thế cơ mà."

Trần Lam vui vẻ nói, chạy đến bên cạnh Trần Hán Thăng, nhìn xem anh trai đang bận chuyện gì.

Phát hiện chỉ là một đống số liệu và báo cáo công tác, Trần Lam rất mau không có hứng thú, ngồi ở trên tay vịn của ghế dựa, ôm cổ Trần Hán Thăng hỏi: "Anh, đêm nay là giao thừa, anh định đi đâu chơi?"

“Thương Nghiên Nghiên còn chưa trở về sao?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Thương Nghiên Nghiên hai ngày trước trở về Thượng Hải, cho nên cô cũng không biết chuyện Tu La Tràng bùng nổ.

“Không có đâu.”

Trần Lam lắc đầu: “Chị Nghiên Nghiên đến sau Tết Nguyên Đán mới trở về. Mấy ngày nay em vẫn luôn bận ôn tập chuẩn bị kiểm tra cuối kỳ, vất vả lắm mới chờ tới đêm giao thừa đi chơi thả lỏng một chút.”

“Thả lỏng à…”

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ, quay đầu lại nhìn chằm chằm em gái mình giống như lần đầu mới biết.

“Nhìn em làm gì?”

Trần Lam có chút nghi hoặc, sau đó ôm lấy cánh tay Trần Hán Thăng làm nũng: “Anh, đêm nay anh chuẩn bị đi chơi với chị dâu Ấu Sở hay chị dâu Tiểu Ngư Nhi thế, cho em đi cùng với, gần đây em học tập rất nghiêm túc đó.”

“Chậc…”

Trần Hán Thăng chép miệng nói: “Loại chuyện đi chơi giao thừa lằng nhằng này, anh và hai chị dâu của em đều không có hứng thú.”

“Ở lì trong nhà sao?”

Tiểu Trần Lam có chút thất vọng, dẩu miệng tỏ vẻ rất không vui. Mỗi khi đến kỳ kiểm tra, chuyên ngành y cần phải học tập ôn bài rất nhiều nội dung, mấy ngày nay cô ấy thật sự rất vất vả.

“Chẳng qua…”

Trần Hán Thăng kéo dài giọng.

“Chẳng qua cái gì?”

Trần Lam lập tức hỏi, cô ấy biết anh trai cũng rất mê chơi, cho rằng Trần Hán Thăng thay đổi ý định.

“Có lẽ chị dâu Tiểu Ngư Nhi của em sẽ cảm thấy hứng thú, không bằng em đi tìm cô ấy.”

Trần Hán Thăng vỗ đầu em gái: “Khả năng sẽ có bất ngờ vui vẻ cũng chưa biết chừng.”

“Hình như cũng đúng.”

Vẫn cứ chẳng hay biết gì Trần Lam gật đầu, lầm bầm lầu bầu nói: “Chị dâu Tiểu Ngư Nhi vốn dĩ rất hoạt bát, em năn nỉ một chút, nói không chừng chị ấy sẽ dẫn em đi Tân Nhai Khẩu ăn bữa tiệc lớn.”

“Được đó, em đây sẽ đi tìm chị dâu Tiểu Ngư Nhi.”

Trần Lam nói là làm, lập tức lên xe buýt đi công ty luật.

Chẳng qua khi cô ấy vừa đi tới cửa văn phòng, Trần Hán Thăng đột nhiên gọi lại cô ấy: “Gần đây có thiếu tiền không?”

“Không thiếu… À không, rất thiếu tiền, cực kỳ thiếu tiền đó!”

Trần Lam lúc bắt đầu thì chuẩn bị ăn ngay nói thật, sau lại phản ứng lại, vội không ngừng giả nghèo.

Kỳ thật cô ấy làm sao sẽ thiếu tiền, chú hai thím hai vốn là nhân viên công vụ và giáo viên, tiền sinh hoạt hàng tháng đều đúng hạn gửi tới thẻ của Trần Lam, hơn nữa có rất nhiều “các chị dâu theo gió vượt sóng” giúp đỡ, bản thân Trần Lam cũng có một quỹ tiền lớn.

“Xoạt!”

Trần Hán Thăng từ trong ví tiền rút ra một xấp tiền mặt, hắn cũng không đếm, trực tiếp đưa cho Trần Lam, nói:

“Không dùng hết thì để lại tiết kiệm, một người muốn học kiếm tiền thì đầu tiên phải học tiêu tiền.”

“Anh!”

Trần Lam cảm động nói: “Sao hôm nay anh tốt với em thế?”

“Xem em nói kìa, kẻ phạm tội tử hình đều được ăn bữa cơm no trước khi bị chém mà…”

“Anh không phải ý này, anh là cảm thấy không thể để em đổ máu lại rơi nước mắt…”

“Người công cụ cũng là người, cho thêm chút thù lao thì sao…”

Cuối cùng, nhìn em gái đang trợn mắt há hốc mồm, Trần Hán Thăng nhét tiền mặt vào trong túi xách của em gái: “Tóm lại nhận lấy là được rồi. Em đi chơi đi, anh còn có một số việc phải làm.”

Chờ đến sau khi Trần Lam vẻ mặt sững sờ rời đi, Trần Hán Thăng mới sâu kín thở dài một hơi, em gái tốt của anh à, từ khi em đòi cái máy nghe nhạc kia, em đã nhận được kịch bản thuộc về mình.

Đi thôi, Pikachu - Lam, đi dò đường cho anh!

Chương 780: Trần Lam cũng sẽ thao tác bất ngờ

Buổi chiều 3 rưỡi, Trần Lam bị Trần Hán Thăng lừa dối đi tìm Tiêu Dung Ngư, cô bé cái gì cũng không biết, còn tưởng rằng tình cảm giữa anh và chị dâu Tiểu Ngư Nhi vẫn tốt đẹp như cũ.

Tiêu Dung Ngư cũng không khó tìm, thông thường cô đều ở đại học Đông Đại hoặc là công ty luật Dung Thăng ở Tân Nhai Khẩu. "Cô em chồng" Trần Lam cũng không cần gọi điện hẹn trước, trực tiếp hưng phấn chạy tới văn phòng luật sư 1802 cao ốc quốc tế.

Sắp tới cuối năm, công ty luật rảnh rỗi hơn nhiều. Quan niệm của người Trung Quốc đều tương đối truyền thống, ngay trước Tết âm Lịch không muốn gây chuyện, cho dù có mâu thuẫn cũng sẽ chờ đến đầu xuân năm sau mới tiến hành tố tụng hoặc là lên tòa.

Cao Văn đang uống cà phê trong văn phòng, tâm trạng của cô ta rất không tệ. Danh tiếng của công ty luật Dung Thăng càng lúc càng lớn, thu vào cũng càng ngày càng nhiều, công việc của bọn họ cũng từ giải quyết vụ án dân sự lúc mới bắt đầu mở công ty, dần dần chuyển hướng tranh chấp về tài chính, còn có vài vụ mang tính ngoại giao.

Hiện tại có thể có được cục diện như vậy, ngoại trừ có vụ kiện hôn nhân vượt quốc thêm vào, còn bởi vì có giáo sư Tôn Bích Dư chống lưng đằng sau, hiện tại lại thêm ông chủ công ty điện tử Quả Xác Trần Hán Thăng.

Có một số vụ án về thương nghiệp, ngoại trừ cung cấp một số kiến nghị về phương diện kinh doanh, Trần Hán Thăng còn tìm một số bạn bè hỗ trợ khuyên bảo, ví dụ như Trình Đức Quân và Vương Chí Kiệt. Thậm chí hắn còn quen biết rất nhiều nhân vật đầu sỏ của xí nghiệp internet, ví dụ như Hàng Châu Mã Vân, Thâm Quyến Mã Hóa Đằng, NetEase Đinh Lôi,…

Cuối cùng Cao Văn cũng phản ứng lại, mấy năm sau, Trần Hán Thăng rất có thể cũng là một trong các "đầu sỏ".

"Leng keng."

Chuông cửa vang lên một tiếng, Cao Văn nghiêng đầu nhìn thoáng qua, hóa ra là Trần Lam, em gái của Trần Hán Thăng, hẳn là tới tìm Tiêu Dung Ngư.

Lá gan Trần Lam rất giống anh trai cô ấy, không coi ai ra gì chạy tới văn phòng của Tiêu Dung Ngư, đi dạo một vòng, phát hiện Tiêu Dung Ngư không ở đây, lúc này tới gần hỏi: "Chị Văn Văn ơi, chị dâu của em đâu rồi?"

"Chị dâu của em xin nghỉ rồi."

Cao Văn cười nói: "Hai ngày trước cô ấy trở về Cảng Thành, anh trai em không nói cho em biết sao?"

"Không có."

Trần Lam có chút nghi hoặc, cô ấy cảm thấy có một tia không bình thường.

"Em tìm Thi Thi hỏi đi."

Cao Văn chỉ văn phòng của Biên Thi Thi, phát hiện cô ấy không ở trong phòng, nói: "Có khả năng đi vệ sinh rồi."

Hai người đang nói chuyện, Biên Thi Thi từ trong phòng vệ sinh đi ra, cô ấy nhìn thấy Trần Lam, dường như hơi bị giật mình, hỏi: "Sao em lại tới đây?"

“Hả?”

Trần Lam càng buồn bực: “Em không thể tới sao, chị Thi Thi?”

“Ồ…”

Biên Thi Thi nghẹn một chút, dựa theo biểu hiện này của Trần Lam, cô ấy hẳn là không rõ chuyện giữa Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi.

“Em đi vào văn phòng của chị trước.”

Biên Thi Thi mời một câu, không có sự đồng ý của Tiểu Ngư Nhi, cô ấy tạm thời không nói cho sư tỷ Cao Văn và sư tỷ Lật Na biết chuyện.

Trong văn phòng độc lập ngăn cách, liếc mắt một cái là có thể quan sát toàn cảnh Tân Nhai Khẩu, Biên Thi Thi mới hỏi Trần Lam: “Trần Hán Thăng biết em tới đây không?”

“Biết ạ.”

Trần Lam nói: “Em chính là đi từ xưởng điện tử Quả Xác tới đây mà.”

“Nếu biết… Trần Hán Thăng đây là muốn làm gì?”

Biên Thi Thi nhỏ giọng nói thầm, ánh mắt cũng qua lại đánh giá Trần Lam.

“Làm sao vậy, chị Thi Thi?”

Trần Lam chu môi: “Em chính là nhớ chị dâu Tiểu Ngư Nhi, cho nên tới đây thăm chị ấy, chẳng lẽ không được sao?”

“Cái này…”

Biên Thi Thi không biết nên giải thích như thế nào.

“Chẳng lẽ là mấy ngày hôm trước em không tới đây, chị dâu tức giận rồi, nhưng mà em đang bận ôn thi cuối kỳ mà.”

Trần Lam vẻ mặt tủi thân nói.

“Không phải nguyên nhân này…”

Biên Thi Thi cũng rất khó xử.

“Em đây biết rồi.”

Trần Lam đứng lên, rõ ràng không có nước mắt, cô ấy còn cố tình xoa xoa đôi mắt: “Chắc chắn là chị dâu cảm thấy em quá nghịch ngợm cho nên không thích em, em đây đi rồi. Tóm lại cha mẹ không thích em, anh trai cũng không thích em, em vốn cho rằng gặp được chị dâu yêu thương em nhất trên thế giới này, không nghĩ tới mọi người đều là lừa gạt em, có lẽ cuộc sống chính là tàn nhẫn như thế đi…”

Trần Lam nói phải đi, nhưng mà căn bản không nhúc nhích bàn chân tí nào, chỉ chờ một câu an ủi.

Quả nhiên, Biên Thi Thi lắc đầu nói: “Em đừng nghĩ lung tung, cô nhóc mới học đại học năm nhất, chỗ nào tới nhiều cảm xúc thương xuân bi thu như thế. Em chờ chút, chị gọi điện cho Tiểu Ngư Nhi.”

Biên Thi Thi nói xong bèn đi ra ngoài. Trần Lam cau mày, cô ấy muốn gặp chị dâu Tiểu Ngư Nhi mà còn phải gọi điện dò hỏi trước sao. Cô ấy cũng trực tiếp móc ra di động gửi tin nhắn cho Trần Hán Thăng.

Trần Lam: Anh, em cảm thấy rất không bình thường.

Trần Hán Thăng: Cái gì không bình thường?

Trần Lam: Có phải anh và chị dâu Tiểu Ngư Nhi cãi nhau phải không, em luôn cảm thấy có chỗ nào kỳ quái.

Trần Hán Thăng: Đừng nói bừa, tình cảm giữa anh và Tiểu Ngư Nhi rất tốt, mỗi ngày đều ngọt ngào phát cơm chó.

Trần Lam: Tốt, em biết rồi.

Trần Hán Thăng: Em biết cái gì?

Trần Lam: Chỉ cần lật ngược câu trả lời của anh lại thì chính là đáp án chính xác, quả nhiên anh và chị dâu cãi nhau!

Lúc này đây, thời gian Trần Hán Thăng gửi tin nhắn trả lời chậm hơn một chút. Hai phút sau tin nhắn của hắn mới "ting ting" một cái gửi tới.

Trần Hán Thăng: Em gái thật là mắt sáng như đuốc. Anh thừa nhận, bọn anh thật là cãi nhau. Nếu em có thể hỗ trợ dỗ được chị dâu, anh sẽ đồng ý một điều kiện của em.

Trần Lam: Nào có anh trai như thế chứ. Cãi nhau xong đưa em gái tới dò đường, khó trách vừa nãy chủ động cho em tiền, còn nói cái gì trước khi chém đầu, kẻ phạm tội tử hình cũng được ăn cơm no, hóa ra là ý này.

Trần Hán Thăng: Em cứ nói đi, có muốn thứ gì không.

Trần Lam: Em muốn thi lấy bằng lái, nhưng mà cha em không đồng ý.

Trần Hán Thăng: Để anh đi thuyết phục chú hai, nếu chú hai còn không cho phép, anh sẽ cho em tiền đi học lấy bằng lái.

Trần Lam: Ok, phải giữ lời nhé. Hy vọng sau này hai người có thể hiểu chuyện một chút, yên lành sinh hoạt, chớ để cho mấy đứa nhỏ tụi em phải nhọc lòng.

…

Một lát sau, Biên Thi Thi ở bên ngoài nói chuyện điện thoại xong, xách túi lên. nói: "Chúng ta trở về trường học, chị dâu của em… Tiểu Ngư Nhi ở ký túc xá, cô ấy nói nếu Trần Hán Thăng không muốn nói, vậy thì cô ấy sẽ nói thật cho em biết."

"Dạ."

Trần Lam ngoan ngoãn gật đầu, nghĩ thầm thông minh như em đây đã biết, còn không phải là cãi nhau sao.

Hai người đi xe bus trở về đại học Đông Đại, thời gian ước chừng 5 giờ, vừa lúc là thời gian các học sinh đi nhà ăn ăn cơm chiều. Bọn họ vừa đi vừa thương lượng tối nay đón giao thừa thế nào.

Trần Lam vui vẻ lắng nghe, vẻ mặt hướng tới, Biên Thi Thi ở bên cạnh có chút không đành lòng.

Nếu cô gái nhỏ biết Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã chia tay, cô ấy chắc chắn sẽ mờ mịt không biết theo ai.

Trở lại ký túc xá, các bạn cùng phòng đều không ở, chỉ có Tiêu Dung Ngư ngồi ngay ngắn trước bàn học, xem ra cô đã chờ ở nơi này một lúc.

"Chị dâu!"

Trần Lam thân mật gọi một tiếng.

Chẳng qua Tiêu Dung Ngư không nhiệt tình đáp lại như trước kia. Khóe miệng cô khẽ động đậy, đại khái tiếng "chị dâu" này làm cô nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

"Anh trai em không nói cho em biết chuyện giữa chị và anh ấy sao?"

Sau khi lấy lại tinh thần, Tiêu Dung Ngư bình tĩnh hỏi.

"Không có, anh trai em không có chủ động nói gì."

Trần Lam khẳng định trả lời.

Cô ấy cũng rất thông minh, những điều cô ấy phát hiện ra là dựa trên manh mối mà cô ấy tìm được, không phải Trần Hán Thăng chủ động nói cho cô ấy biết, cho nên không tính là cô ấy nói dối.

“Ừ, vậy chị nói cho em nghe.”

Tiêu Dung Ngư thở ra một hơi dài. Nhìn ra được tâm trạng của cô cũng có chút kích động, tóc đuôi ngựa khẽ lúc lắc, chờ tới khi ổn định lại, Tiêu Dung Ngư mới nhẹ nhàng nói: “Chị và anh trai em đã chia tay.”

“Cái gì?!”

Trần Lam bị hoảng sợ, không phải nói cãi nhau sao, làm sao trong chớp mắt đã chia tay?

“Chị dâu, chị đừng nói giỡn mà.”

Trần Lam bắt lấy tay của Tiêu Dung Ngư, hoảng loạn nói: “Không phải chỉ cãi nhau sao, sao lại chia tay chứ?”

“A Lam, bọn chị thật sự đã chia tay.”

Hốc mắt Tiêu Dung Ngư hơi đỏ lên, giọng nói cũng bắt đầu trở nên nghẹn ngào: “Sau này chị cũng không còn là chị dâu của em nữa, em có thể không cần tới đây…”

Câu nói “Em không cần tới tìm chị” quá quyết tuyệt, dựa theo tính cách của Tiêu Dung Ngư, cô thật sự không thể nói ra lời này với em gái Trần Lam.

“A Lam, bọn họ thật sự đã chia tay.”

Biên Thi Thi cũng ở bên cạnh nói: “Em hãy tiếp thu sự thật này, về nguyên nhân thì em có thể đi hỏi anh trai em.”

Kỳ thật, ở trong lòng Biên Thi Thi, cô có thể đoán trước cảnh tượng tiếp theo, đơn giản là Trần Lam ôm Tiêu Dung Ngư khóc lớn một hồi, sau đó lưu luyến cáo biệt, từ nay về sau hai người như người xa lạ, không còn bất kỳ mối liên quan gì nữa.

Duyên phận chị dâu em chồng kiếp này hẳn là đã hết.

Chẳng qua, biểu hiện của Trần Lam khiến Biên Thi Thi bị chấn động.

Khi Trần Lam xác định anh trai mình thật sự chia tay với chị dâu Tiểu Ngư Nhi, đầu tiên là có chút mê mang, sau khi phản ứng lại, cô ấy chớp mắt, đột nhiên xông tới ôm lấy Tiêu Dung Ngư, hơn nữa lớn tiếng nói: "Em mặc kệ, chị và anh trai chia tay nhau là chuyện của hai người, tóm lại chị vĩnh viễn là chị dâu của em."

Tiêu Dung Ngư rõ ràng sửng sốt một chút, dựa theo quan hệ hiện tại thì lẽ ra cô nên đẩy ra cô nhóc, chẳng qua biểu hiện này của cô nhóc lại khiến Tiêu Dung Ngư theo bản năng ôm lấy bả vai của Trần Lam mà an ủi.

"Logic và cách làm như này, không hổ là thế hệ sau xuất sắc của nhà Trần Hán Thăng."

Biên Thi Thi tấm tắc tán thưởng một tiếng.

Trước kia từng nghe Trần Hán Thăng đánh giá cô em gái này có phong cách rất giống anh trai, Vương Tử Bác cũng thường xuyên khen ngợi A Lam vô cùng thông minh, nếu cô ấy nghiêm túc học tập, hẳn là có thể thi đỗ các trường đại học cao cấp trong dự án 985.

Hiện tại chính là như vậy, Tiêu Dung Ngư không thể nhẫn tâm cự tuyệt Trần Lam, khiến cho "cây cầu em gái" này đã được nối nhịp.

Chương 781: Sự chênh lệch giữa anh trai và em gái

“Chị dâu ~”

Trần Lam không những phản ứng nhanh nhạy, mà còn cực kỳ biết diễn kịch, cô ấy ôm Tiêu Dung Ngư một lúc, ôn nhu yếu đuối nói: “Chị dâu, em đặc biệt tới tìm chị đón giao thừa đấy, chị đừng đuổi em đi mà, nếu không thì, một cô gái đáng thương cô độc lại không nơi nương tựa như em tới Tân Nhai Khẩu, lúc vượt qua đèn xanh đèn đỏ, nhỡ đâu có một chiếc xe không cẩn thận lao tới … “

“Được rồi, lát nữa chị sẽ dẫn em đi ăn cơm.”

Tiêu Dung Ngư suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

Thực ra, lúc Trần Lam vừa mới chạy tới ôm, lần đầu tiên cô còn không có kiên quyết xoay người, lần thứ hai đã rất khó từ chối rồi.

“Ừm! “

Trần Lam nghe lời gật đầu một cái, bày ra dáng vẻ của một nữ sinh cấp ba.

Dù sao A Lam cũng mới lên đại học được nửa năm, lại không nói chuyện yêu đương, còn được anh trai và mấy người chị dâu cưng chiều, người chiến thắng trong cuộc đời chính là Trần Lam.

“Nhưng mà.”

Tiêu Dung Ngư dừng một chút nói: “Sau này em đừng gọi chị là chị dâu nữa, chị và anh trai em đã chia tay rồi … “

“Em không chịu!”

Trần Lam bĩu môi, làm nũng như một đứa trẻ: “Em đã quen gọi như vậy rồi, vậy thì dứt khoát như vậy đi, từ hôm nay trở đi, chúng ta nói chuyện của chúng ta, tuy rằng em gọi anh ấy là anh, gọi chị là chị dâu, nhưng hai người căn bản không phải người yêu, vậy có được không?”

“…”

Mí mắt Tiêu Dung Ngư giật giật, còn có thể mô tả một mối quan hệ như vậy sao?

“Vậy thì một lời đã định.”

Trần Lam lập tức kéo lấy cánh tay của Tiêu Dung Ngư: “Vậy lát nữa em sẽ nhắn tin cho anh trai em, nói em đã đến chỗ của chị dâu, để anh ấy khỏi phải lo lắng.”

“Đi thôi, trước tiên đi ăn cơm đã.”

Tiêu Dung Ngư không muốn nhiều lời chút nào, cầm chiếc túi lên đi xuống lầu, đầu óc của con bé này, thực sự không khác gì Trần Hán Thăng.

Trần Lam vui vẻ đi theo bên cạnh, trong miệng còn gọi “chị dâu dài, chị dâu ngắn”, điều này khiến cho Biên Thi Thi không thể không cảm thán, thành công thực đúng là không phải ngẫu nhiên mà có.

Thực ra Tiểu Ngư Nhi rất thông minh, cô khẳng định là đã nhìn thấu thủ đoạn của Trần Lam.

Nhưng vẫn không có cách nào từ chối, có thể thấy được có lúc da mặt và năng lực phản ứng, thật sự có thể xoay chuyển càn khôn.

Cơm tối ăn ở gần trường học, bởi vì Tiêu Dung Ngư phải đi gặp giáo sư Tôn, cho nên cũng không có ý định đón năm mới này.

“Em cũng muốn tới nhà giáo sư Tôn!”

Trần Lam nghe được kế hoạch này, lập tức ồn ào muốn đi cùng.

“Bọn chị không phải tới để làm hoạt động đón giao thừa đâu.”

Tiêu Dung Ngư nói thật: “Giáo sư Tôn rất nghiêm túc thận trọng, bà ấy khá thích sự yên tĩnh.”

“Em vốn một một cô gái yên tĩnh mà.”

Trần Lam bĩu môi một cái: “Chị dâu, có phải chị muốn đuổi em đi đúng không, một cô gái đáng thương cô độc lại không nơi nương tựa như em tới Tân Nhai Khẩu, lúc vượt qua đèn xanh đèn đỏ, nhỡ đâu có một chiếc xe không cẩn thận lao tới … “

“Được rồi, em có thể đi theo, nhưng không được phép nghịch ngợm. .”

Trong mắt Tiêu Dung Ngư đầy vẻ bất đắc dĩ: “Giáo sư Tôn có một đứa cháu ngoại, hình như chỉ lớn hơn em một chút, em có thể chơi cùng với em ấy.”

“Được rồi.”

Trần Lam đáng yêu trả lời: “Em thích nhất là được nói chuyện với chị gái nhỏ.”

…

Tới khoảng hơn sáu giờ, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi cùng với Trần Lam, ba người cùng nhau đi tới nhà giáo sư Tôn.

Có lẽ là vì sắp đến kỳ thi cuối kỳ, nên trong phòng khách có không ít học sinh đang ôm sách vở, trước mặt mỗi người

còn có một ly hồng trà nóng hổi, bọn họ đều tới đây để xin chỉ dẫn về vài vấn đề.

Giáo sư Tôn Bích Dư kiên nhẫn nghiêm túc trả lời, chỉ là khuôn mặt con gái bà là Ngô Diệc Mẫn thỉnh thoảng có chút buồn bực, mẹ mình thật sự quá tốt với những học sinh này rồi, hơn nữa còn không nhận chút thù lao nào, đã vượt quá phạm vi và nghĩa vụ của một "cô giáo" rồi.

Có điều Ngô Diệc Mẫn bởi vì lý do thất bại trong hôn nhân, nên địa vị ở nhà của cô tương đối "thấp kém", cho nên dù có ý kiến cũng không dám than phiền.

Sau khi Tiêu Dung Ngư tới đây, Ngô Diệc Mẫn cũng nhiệt tình hơn, vị này có thể không giống vậy, bản thân không chỉ xinh đẹp ưu tú, giáo sư Tôn cũng vô cùng thương yêu, quan trọng là cô ấy còn có một người bạn trai siêu cấp có tiền.

"Tiểu Ngư Nhi tới rồi sao?"

Ngô Diệc Mẫn cười hỏi: "Ăn cơm chưa, tôi vừa mới mua một ít bánh bột mì."

"Cảm ơn chị Ngô, tôi ăn rồi."

Tiêu Dung Ngư khách khí nói, rồi lại chào hỏi các vị sư huynh sư tỷ khác trong phòng khách.

Mọi người đều lễ phép đáp lại, dù sao giữa "học sinh" và "đệ tử" cũng không giống nhau, học sinh của giáo sư Tôn có rất nhiều, học trò ở khắp thiên hạ, nhưng người được coi là đệ tử, thực ra lại không được mấy người.

Vị hoa khôi của Đại học Đông Đại này chính là đệ tử cuối cùng của bà, cũng là đệ tử nhỏ nhất được sủng ái nhất.

"Mấy ngày trước sao đột nhiên trò lại về nhà vậy."

Giáo sư Tôn căn bản không để ý đến việc có thêm một Trần Lam, chỉ quan sát Tiểu Ngư Nhi một chút, phát hiện vẻ

mặt của cô tiều tụy hơn rất nhiều, quay đầu nói với những học sinh khác: "Hôm nay tới đây thôi, các trò đi ăn cơm trước đi, ngày mai lại tới nữa."

Đợi đến khi những học sinh khác đã đi hết, giáo sư Tôn nâng cặp kính lão lên, quan tâm nói với Tiểu Ngư Nhi: "Trò theo tôi vào thư phòng."

"Bà ấy đã nhận ra được gì rồi sao."

Trong lòng Biên Thi Thi nghĩ, nhân tiện giới thiệu Trần Lam làm quen với Tôn Đường Đường.

Trong Đại học y Kiến Nghiệp có không ít du học sinh ngoại quốc, Trần Lam cũng không cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa anh trai Trần Hán Thăng từ trước đến nay đều luôn khịt mũi coi thường những người nước ngoài, cho nên cô cũng không cảm thấy cô gái mang dòng máu lai Tôn Đường Đường này cao quý, còn đưa tay nhéo khuôn mặt của người ta một cái: "Thật là giống búp bê sứ."

"Cô là ai, cô đang làm cái gì vậy!"

Ngô Diệc Mẫn nhìn thấy con gái bị "bắt nạt", cau mày đi tới quát lớn.

Cô ta đã ly hôn rồi, con gái chính là toàn bộ hi vọng của cô ta, chẳng qua là Tôn Đường Đường có chút ngờ nghệch ngốc nghếch, cho dù giáo sư Tôn có tiền có tài nguyên, cũng chỉ có thể cung cấp một chỗ ăn ở miễn phí.

Ngô Diệc Mẫn đã từng đề cập tới, hy vọng mẹ mình có thể lót đường cho Tôn Đường Đường, nhưng lại bị giáo sư Tôn từ chối, bà ấy cảm thấy đứa cháu ngoại này không thích ứng được với môi trường ở Trung Quốc, còn cần được mài giũa thêm một chút.

Thỉnh thoảng Điện tử Quả Xác sẽ cung cấp một ít trợ giúp, nếu có vài hoạt động cần người mẫu hoặc nhân viên tiếp tân,

bộ phận hành chính sẽ gọi Tôn Đường Đường tới.

Thù lao nhận được cũng rất phong phú, Ngô Diệc Mẫn đương nhiên biết, đây là Trần Hán Thăng nể mặt Tiêu Dung Ngư, nên mới âm thầm tiến hành giúp đỡ.

"Chị Ngô, thật ngại quá."

Biên Thi Thi thấy Ngô Diệc Mẫn có hơi tức giận, nhanh chóng chạy tới giảng hoà: "Vừa rồi A Lam nói đùa thôi."

"Em chỉ nhéo một cái thôi mà, cũng không nhéo xấu được đâu."

Trần Lam thực sự cảm thấy rất kinh ngạc, trước đây cô cũng từng nhéo Thẩm Ninh Ninh như vậy, Tiểu A Ninh vừa cười, vừa cong cái mông nhỏ lên, trốn trong lồng ngực của chị dâu Ấu Sở.

"Đây là học sinh của mẹ tôi sao?"

Ngô Diệc Mẫn nhìn Trần Lam: "Tuổi còn quá nhỏ, hiện giờ bà ấy đã không nhận dạy sinh viên chưa tốt nghiệp nữa rồi."

"Không phải là học sinh."

Biên Thi Thi giải thích: "Đây là em gái của Trần Hán Thăng, Trần Lam."

"Ồ, là em gái của Hán Thăng à."

Ngô Diệc Mẫn ngẩn người: "Chẳng trách tác phong lại quen mắt như vậy … Cô đã ăn cơm chưa, vừa mới nấu cháo xong, có muốn ở lại đây ăn cùng chút không?"

"Hừ, tôi ăn rồi."

Trần Lam lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút mất hứng.

Ngô Diệc Mẫn cũng không để ý lắm, nếu là em gái của Trần Hán Thăng, vậy thì có gì phải cẩn thận, còn giựt giây Tôn Đường Đường: "Nhanh đi chào hỏi em gái một chút đi, nếu

rảnh rỗi em gái cứ thường xuyên tới chơi, Đường Đường nhà chúng tôi ở Kiến Nghiệp cũng không có bạn bè gì, a a a ~ “

Biên Thi Thi cũng ở bên cạnh thầm nghĩ, chị Ngô là loại người gì, trong lòng mọi người cũng đều biết rõ, chẳng qua là ngại mặt mũi giáo sư Tôn, không người nào tình nguyện nói ra.

Ngô Diệc Mẫn nói xong bèn đi vào nhà bếp, ngược lại Tôn Đường Đường cũng rất nghe lời, đặc biệt lấy đồ ăn vặt ra chiêu đãi Trần Lam.

Trần Lam nhận lấy khoai tây chiên, liếc mắt nhìn Tôn Đường Đường, ho khan một tiếng hỏi: “Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“19 tuổi.”

Tôn Đường Đường thành thật nói, tiếng Trung của cô đã tốt hơn rất nhiều so với trước đây rồi, chỉ là khẩu âm vẫn còn hơi lạ.

“Được lắm, thật sự là lớn hơn mình một tuổi rồi.”

Trần Lam đảo mắt một cái, mở miệng nói: “Năm nay tôi 20 tuổi, vậy cô nên gọi tôi gì đây?”

“Chị! “

Tôn Đường Đường tin ngay, còn gọi rất vừa miệng.

“Không sai, thật lễ phép.”

Trần Lam hài lòng nheo mắt lại.

“A Lam, em thực sự đúng là giống hệt anh trai em.”

Biên Thi Thi lắc đầu một cái nói.

“Chị Thi Thi, sao chị mắng người chứ?”

Trần Lam rất bất mãn: “Em và anh ấy không giống nhau một chút nào, em lớn lên giống chị dâu Tiểu Ngư Nhi mới đúng!”

“Chị không phải nói đến ngũ quan.”

Biên Thi Thi cười một tiếng: “Chị đang nói đến tính cách, vĩnh viễn không bao giờ chịu thua thiệt.”

Lúc các cô đang nói chuyện phiếm ở bên này, thư phòng đột nhiên vang bên này “kẽo kẹt” mở ra, giáo sư Tôn Bích Dư mặt trầm như nước: “Thi Thi, trò cũng vào đây một chút, tôi có mấy lời muốn hỏi một chút.”

Trong lòng Biên Thi Thi có hơi hồi hộp, bà ấy đã trải qua nhiều mưa gió như vậy, thậm chí bao gồm cả thời kỳ dân quốc loạn lạc, chuyện Tiểu Ngư Nhi chia tay sợ là không thể giấu nổi rồi.

Khuôn mặt Trần Lam không có cảm xúc, vẻ mặt đầy ngây thơ nhìn chằm chằm tivi, nhưng đợi sau khi Biên Thi Thi rời đi, cô lập tức liên hệ với Trần Hán Thăng.

Trần Lam: Anh, anh ở đâu vậy?

Trần Hán Thăng: Anh đang ăn cơm với Thẩm Ấu Sở, lát nữa chuẩn bị đi dạo ở sông Tần Hoài một chút.

Trần Lam: Vậy thì anh xong rồi, em và chị dâu Tiểu Ngư Nhi đang ở Miếu Phu Tử, anh chờ xem hai chị dâu đánh nhau đi.

Trần Hán Thăng: Ha ha, nhà giáo sư Tôn chơi vui không?

Trần Lam: … Sao anh biết được?

Trần Hán Thăng: Vương Tử Bác nói cho anh biết, đừng quên cậu ấy là bạn trai của Biên Thi Thi.

Trần Lam: Anh, vẫn là anh lợi hại, trong tay cất giấu nhiều người công cụ như vậy, theo dõi chị dâu Tiểu Ngư Nhi khắp mọi nơi.

Trần Hán Thăng: Khách khí rồi khách khí rồi, thực ra thì anh vẫn còn có một người công cụ bí ẩn nữa chưa được kích hoạt, con gái của giáo sư Tôn là chị Ngô, mấy ngày ngày lễ tết trước đã cho anh mấy bao lì xì, còn nhờ anh thỉnh thoảng cung cấp một vài trợ giúp, hiện giờ chỉ cần anh muốn, bất cứ lúc nào người công cụ này cũng có thể kích hoạt.

Trần Lam: … Anh, em so với đẳng cấp của anh, quả nhiên vẫn còn cách rất xa.

…

Chương 782: Mở màn cho sự khởi đầu của 'cuộc chiến giữa hai phe'

“Dừng, biết chênh lệch là tốt rồi!”

Nhìn tin nhắn của em gái, Trần Hán Thăng cười lạnh một tiếng cất điện thoại di động đi, tiện thể giải thích với Thẩm Ấu Sở ở phía đối diện một chút: “Là Trần Lam, đêm giao thừa con bé ra ngoài chơi với bạn học, mới gửi nhắn tin báo an toàn cho anh.”

“Ồ! “

Thẩm Ấu Sở cũng không có nghi ngờ gì, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Bọn họ đang dùng bữa tại quán đồ ăn Tứ Xuyên ở Giang Lăng, đây là vì Trần Hán Thăng muốn bồi thường cho tai nạn hồi lễ giáng sinh, cho nên cố ý kéo Thẩm Ấu Sở cùng đón giao thừa.

Các món ăn trong quán đồ ăn Tứ Xuyên đều khá cay, nhất là Trần Hán Thăng vì để ý đến khẩu vị của Thẩm Ấu Sở, nên đã đặc biệt dặn giữ nguyên cách làm bình thường, cho nên sau khi mấy món ăn được bày lên bàn, dầu ớt dưới ánh đèn chiếu xuống, đã toả sáng rực rỡ, từng giọt đọng trên khay sứ màu trắng, giống như màu đỏ của hổ phách vậy.

“Đệt!”

Tuy Trần Hán Thăng vẫn còn chưa ăn, nhưng lại đột nhiên cảm thấy trong miệng trào ra một ngụm nước bọt, trong dạ dày

có hơi giật giật, mông còn hơi đau rát nữa.

“Có thể sẽ rất cay, em giúp anh chuẩn bị lại trước khi ăn.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Ý nghĩa của “chuẩn bị lại” chính là nhúng những thức ăn này vào trong nước lã một chút rồi lại lấy ra, như vậy mặc dù không cay, nhưng là mùi vị cũng không còn nữa.

Thực ra thì, nếu như đây là ở nhà cũng không sao cả, nhưng đang ở bên ngoài, đàn ông lại không ăn được cay như phụ nữ, luôn cảm thấy rất mất mặt.

“Bỏ đi.”

Trần Hán Thăng khoát khoát tay: “Anh tùy tiện ăn một chút là được rồi, buổi chiều đã bắt chẹt được khoai tây chiên và bánh quy của Nhiếp Tiểu Vũ rồi, tóm lại cũng không đói cho lắm.” .

Hắn đã ăn xong hai bát cơm, thầm nghĩ nhà này đúng là một quán đồ ăn Tứ Xuyên thuần túy, ngay cả một địa rau xào cũng thả một đống ớt đỏ, giống như không cần tiền nữa vậy.

“Cảm giác còn khó nuốt hơn cả thuốc đông y.”

Trần Hán Thăng yên lặng đánh giá một câu, thuốc đông y mà buổi chiều hắn uống, cảm giác cũng không khó chịu như vậy.

Hết lần này đến lần khác Thẩm thật thà ăn được nên rất vui vẻ tự đắc, cô không sợ cay một chút nào, không chỉ gắp thức ăn ăn, còn có thể kẹp một cây ớt nhỏ lên, đặc biệt nhẹ nhàng ngâm trong nước dùng một lúc, rồi sau đó mới đưa vào trong cái miệng nhỏ.

“Xuýt! “

Trần Hán Thăng hít một hơi lạnh, mặc dù ngay từ năm nhất đã biết cô ấy rất có giỏi ăn cay, nhưng mỗi khi nhìn thấy Thẩm Ấu Sở "biểu diễn", vẫn luôn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Ấu Sở phát hiện Trần Hán Thăng vẫn đang nhìn mình chằm chằm, cô có hơi ngượng ngùng, chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ rực, cũng thả chậm tốc độ ăn lại.

Trần Hán Thăng cười một tiếng, quay đầu ra phía ngoài cửa sổ, một lát sau, vẻ mặt có chút mê man thất thần.

"A?"

Một lát sau, Thẩm Ấu Sở cũng nhìn theo ánh mắt, ngoài cửa sổ ngoại trừ đủ các loại đèn LED màu sắc sặc sỡ trong các trung tâm thương mại ra, còn có thời tiết rét lạnh, có thể Trần Hán Thăng nhìn ra có tư vị gì đó, ánh mắt còn vô cùng dịu dàng.

"Anh đang nhìn cái gì vậy?"

Thẩm Ấu Sở do dự rất lâu, "bất ngờ" hỏi một câu.

"Nhìn em đấy."

Trần Hán Thăng bĩu môi, chỉ vào tấm kính trong suốt nói: "Bóng của em sẽ không xấu hổ, anh có thể từ từ thưởng thức."

Thẩm Ấu Sở nghe xong, trong nháy mắt khuôn mặt đã tràn đầy vẻ ửng hồng, dường như còn xinh đẹp hơn so với đôi môi.

Đợi đến khi Thẩm Ấu Sở ăn xong, cô nhìn thấy trên bàn vẫn còn có một ít thức ăn còn sót lại, dường như cảm thấy có hơi đáng tiếc, lúc đang định mở miệng nói chuyện, Trần Hán Thăng đã trực tiếp cắt ngang: "Anh biết em muốn làm cái gì, đừng đóng gói lại, lát nữa chúng ta còn phải đi dạo Miếu Phu Tử và sông Tần Hoài, xách đồ theo sẽ rất khó coi."

"Có thể để ở trên xe mà."

Thẩm Ấu Sở cãi lại một câu, cô thật sự không muốn lãng phí.

Trần Hán Thăng "sột soạt" xoa bóp khuôn mặt của Thẩm thật thà, nhíu nhíu mày nói: "Như vậy trong xe sẽ có mùi, đồ ngốc!"

"A."

Lúc này Thẩm Ấu Sở mới không cố chấp nữa.

Hai người đi tới gần Miếu Phu Tử, sau khi dừng xe xong, ở đây lượng người đi lại rất lớn, dưới ánh đèn pha còn có mấy anh cảnh sát đang đứng nói chuyện, căn cứ vào kinh nghiệm từ xưa tới nay, đêm giao thừa ở đây sẽ tương đối náo nhiệt.

Buổi tối có một chút sương mù buông xuống, nhưng cũng không ảnh hưởng tới sự háo hức của các học sinh và các cặp tình nhân trong đêm giao thừa, còn tăng thêm một cảm giác mê ly, rất có cảm giác "trăng chiếu mặt hồ phủ khói sương" cho thuyền hoa của sông Tần Hoài.

Những thương nhân bên cạnh Miếu Phu Tử cũng biết đêm nay chuyện làm ăn nhất định sẽ rất tốt, rất nhiều ông chủ còn cầm loa đứng bên ngoài hét lớn.

Trần Hán Thăng nắm tay nhỏ của Thẩm Ấu Sở, hai người đi dạo ở cửa hàng này một lúc, đi dạo ở cửa hàng kia một hồi, có lúc lại chạy đến bờ sông, nghe anh trai học thức uyên bác, chỉ vào những bức bích hoạ bên sông Tần Hoài, lớn tiếng kể lại những câu chuyện lịch sử đã từng xảy ra ở nơi đây

Bởi vì chỗ này thực sự quá ồn ào, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở nói chuyện cũng phải tăng cao âm lượng.

Tiếng nói của Thẩm Ấu Sở thực sự không to lên được, cho nên mỗi lần nói chuyện, cô đều phải kiễng chân lên, tới gần bên tai của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng cũng sẽ cười hì hì ôm lấy eo nhỏ của Thẩm Ấu Sở, để cô dựa vào người mình, thỉnh thoảng nghe thấy "biu" một tiếng chói tai, cũng không biết ở chỗ nào Miếu Phu Tử đột nhiên có tiếng pháo hoa bắn lên, trong tiếng hoan hô của mọi người, hóa thành những chấm sáng rực rỡ.

Đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Thẩm Ấu Sở, mặc dù cô không biểu đạt ra, nhưng cho dù đã nắm tay Trần Hán Thăng đến toát cả mồ hôi, Thẩm thật thà vẫn không nỡ buông ra.

Cùng lúc đó, chỉ cách Đại học Đông Đại vài cây số, sự yên tĩnh trong thư phòng ở nhà giáo sư Giáo sư Tôn Bích Dư có hơi đáng sợ.

Bà Tôn lắc lư mái tóc trắng phơ, cặp kính lão cũng bị ném ở trên bàn sách, rõ ràng bà đang ở trong trạng thái tức giận.

Tiêu Dung Ngư cúi đầu, viền mắt đỏ bừng.

Biên Thi Thi lại càng không dám thở mạnh, lưng thẳng tắp ngồi ngay ngắn trên ghế.

"Biên Thi Thi, trò nói xem đã xảy ra chuyện gì!"

Đột nhiên, Giáo sư Tôn vỗ mặt bàn "rầm" một cái: "Tiểu Ngư Nhi nói đã chia tay với Trần Hán Thăng rồi, hỏi trò ấy nguyên nhân thì lại không lên tiếng, cứ yên lặng chảy nước mắt."

"Em … "

Biên Thi Thi cũng không biết phải trả lời thế nào, chuyện như vậy có nên tuyên bố ra bên ngoài hay không, tuyên bố như thế nào, nên là do Tiểu Ngư Nhi quyết định, bản thân cho dù là bạn thân, nhưng cũng không thể vượt quá giới hạn được.

Biên Thi Thi cảm thấy điều có thể làm bây giờ, một là bầu bạn và quan tâm Tiểu Ngư Nhi, hai là giáo huấn cái tên nam

cặn bã Trần Hán Thăng kia một trận!

Vì vậy, bạn học Thi Thi cũng cúi đầu, giả chết theo.

“Tốt, một người hai người đều không chịu nói.”

Giáo sư Tôn cười lạnh một tiếng: “Thật sự cho rằng tôi không đoán ra được sao?”

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi tiếp tục không trả lời.

“Hừ!”

Giáo sư Tôn cầm lấy khung ảnh bên cạnh tủ sách lên, trên đó là ảnh chụp chung của bà và ông cụ Ngô, mỗi ngày bà dù thế nào cũng phải lau chùi mấy lần, đã tạo thành một thói quen.

“Răng rắc! “

Sau khi giáo sư Tôn lau xong, nhẹ nhàng ném khung ảnh xuống, yên lặng nhìn kỹ dáng điệu của ông cụ Ngô một lúc, đột nhiên nói: “Cô gái kia là ai?”

Những lời này giống như ném một viên đã xuống mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên vài đợt sóng nhỏ, Tiêu Dung Ngư khó tin ngẩng đầu lên: “Cô, cô gái nào?”

“Cô gái mà Trần Hán Thăng đi quá giới hạn kia.”

Giáo sư Tôn bình tĩnh nói.

“Ực! “

Biên Thi Thi kinh ngạc nuốt một ngụm nước bọt, sao mà bà ấy lại tìm được chứ?

Nhìn phản ứng của hai đệ tử, giáo sư Tôn liền biết mình đoán đúng rồi, bà đưa ngón tay tuy teo tóp, nhưng lại vô cùng sạch sẽ hơn nữa có phong độ của người có trí thức, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tinh xảo của Tiêu Dung Ngư.

“Bởi vì, trò quá giống tôi.”

Tôn Bích Dư chậm rãi nói: “Tính cách không hợp, tam quan không hợp, tiền đồ tương lai và hoàn cảnh gia đình, những thứ này đều không phải là lý do khiến bọn em chia tay, khả năng duy nhất chỉ có thể là Trần Hán Thăng đã đi quá giới hạn, đây là chướng ngại trong lòng mà em không thể nhịn được.”

“Nói đi!”

Giáo sư Tôn thở phào một hơi, bà đeo cặp kính lão lên lần nữa, từng lớp từng lớp ánh sáng trắng chiếu vào: “Cô gái kia là ai, tôi thật sự có hơi ngạc nhiên, lại có thể cạnh tranh với Tiểu Ngư Nhi.”

Đêm giao thừa này, thật ra cũng không bình yên chút nào.

…

Chương 783: Anh, giáo sư Tôn muốn tìm anh tính sổ!

Tiêu Dung Ngư không ngờ giáo sư Tôn liếc mắt một cái đã thấy được lý do chia tay, thực ra thì điều này cũng không có gì kỳ lạ, bà ấy thật sự ăn muối, còn nhiều hơn những người trẻ tuổi này ăn cơm nữa, cho dù bà có khí phách thanh cao quật cường, nhưng trong lòng cũng có hiểu biết đầy đủ về xã hội này.

Không muốn sử dụng các tài nguyên trong tay, chẳng qua là do tín ngưỡng của bà ấy tương đối vững vàng, sẽ không nước chảy bèo trôi mà thôi.

Bà còn đã từng nói với mấy bông hoa của công ty luật Dung Thăng, hy vọng các cô ấy có thể trở thành chính mình, nhưng cũng hy vọng các cô ấy không trở thành giống mình.

Có điều, sau khi tình cảm của đệ tử cuối cùng bị tan vỡ, bà ấy vẫn rất tức giận.

Giáo sư Tôn rất thích Tiểu Ngư Nhi, cũng khá thích Trần Hán Thăng nghịch ngợm kia, bởi vì thấy được quá khứ của mình và ông cụ Ngô từ trên người bọn họ, cho nên trước khi biết được tình hình thực tế, bà ấy đã chủ động đổ hết trách nhiệm lên người "người thứ ba", cho rằng là cô gái kia cố ý chen chân vào mối tình vườn trường này.

"Trò không muốn nói ra nữ sinh kia, tôi cũng có thể tra ra được."

Giáo sư Tôn bình tĩnh nói: "Chỉ có điều phải tốn chút công sức thôi."

“Cô, cô muốn đi trả thù sao?”

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ mông lung hỏi.

“Sẽ không.”

Giáo sư Tôn lắc đầu một cái, giọng điệu rất chắc chắn nói: “Tôi chỉ thấy thật kỳ lạ, cô ta có thủ đoạn mê hoặc lòng người kiểu gì, mà lại có thể chen một chân vào giữa trò và Trần Hán Thăng.”

Giáo sư Tôn Bích Dư cảm thấy, dựa vào những yếu tố toàn diện về điều kiện ngoại hình, tính cách, sự giáo dưỡng gia đình này của Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng còn có thể một chân đạp hai thuyền, đối phương chắc phải là một nữ sinh lẳng lơ hiểu rõ đàn ông.

Có điều, câu trả lời của Tiêu Dung Ngư khiến cho bà ấy phải tháo kính mắt xuống.

“Cô ấy cũng rất ngốc.”

Tiêu Dung Ngư lau nước mắt nói: “Trong đoạn tình cảm này, thật ra thì em cũng rất ngốc, cô gái kia lại càng ngốc hơn, bọn em đều bị Tiểu … Trần Hán … bị anh ấy lừa dối.”

Tiểu Ngư Nhi do dự giữa hai xưng hô “Tiểu Trần”, “Trần Hán Thăng” một chút, cuối cùng chọn dùng “anh ấy” để thay thế, đây cũng phản ứng sự vướng mắc ẩn sâu trong nội tâm.

“Rất ngốc?”

Giáo sư Tôn có chút kinh ngạc, Tiểu Ngư Nhi đây là đang biện hộ cho “người thứ ba” sao?

Thực ra thì bình thường mà nói, với tính tình của Tiêu Dung Ngư, nếu như đối phương thực sự loại phụ nữ lẳng lơ kia, cô sẽ chỉ cực kỳ khinh rẻ và coi thường, căn bản sẽ không đau khổ như vậy.

Tình hình này hiện giờ, chỉ có thể nói "người thứ ba" rất có thể cũng là người vô tội, hơn nữa cũng là một cô gái ưu tú không kém.

"Thi Thi, trò có hiểu rõ nữ sinh kia không?"

Bà ấy đè nén ưu tư trong lòng, không chút biến sắc hỏi Biên Thi Thi.

"Dạ … "

Biên Thi Thi nhìn Tiêu Dung Ngư một cái, suy nghĩ một chút vẫn đưa ra một đánh giá công bằng mà không trái với lương tâm: "Em đã từng gặp Thẩm Ấu Sở, cô ấy là một nữ sinh vô cùng lương thiện và đơn thuần, chắc là không biết Trần Hán Thăng cũng yêu đương với Tiểu Ngư Nhi cùng lúc, người sai chỉ có Trần Hán Thăng."

"Đúng rồi, cô ấy cũng rất xinh đẹp, không kém gì Tiểu Ngư Nhi."

Biên Thi Thi lại bổ sung thêm một câu.

Có điều dưới góc độ của một người bạn thân, đương nhiên vẫn là Tiêu Dung Ngư xinh đẹp hơn, chuyện này đối với Hồ Lâm Ngữ mà nói cũng giống như vậy.

"Hóa ra là như vậy."

Sau khi giáo sư Tôn nghe xong, lại từ từ gỡ kính lão xuống, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

Trong thư phòng chiếc đèn bàn cũ kỹ lờ mờ, làm nổi bật khuôn mặt của ba người họ, bóng đèn thỉnh thoảng lại nhấp nháy, như đột nhiên nhắm một mắt lại trong màn đêm.

Biên Thi Thi nhìn giáo sư Tôn một chút, rồi lại nhìn Tiêu Dung Ngư một chút, cuối cùng vẫn tiếp tục cúi đầu xuống giả chết.

Giáo sư Tôn không giấu nổi sự thất vọng, bà không ngờ tất cả lỗi đều ở trên người Trần Hán Thăng, đây có thể là sự khác biệt với chồng bà, giáo sư Ngô và Giáo sư Tôn hoạn nạn có nhau, từ thời dân quốc tới thế kỷ 21, chưa bao giờ có người thứ ba xuất hiện trong chuyện tình cảm của họ.

Tiêu Dung Ngư lại thở ra một hơi, kể về dự định sang năm của mình.

"Giáo sư Tôn."

Tiêu Dung Ngư thấp giọng nói: "Sang năm vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia sẽ ra tòa, bên phía Mỹ cũng cần một người phụ trách, không thể chuyện gì cũng dựa vào Triệu Đồng sư tỷ được, chị ấy còn có công việc nhà xuất bản tạp chí của mình, cho nên, cho nên sau Tết Nguyên Đán em muốn tới đó … "

Đang nói chuyện, cô nhìn thấy giáo sư Tôn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt bà ấy lấp lánh có thần, rất giống trạng thái uy nghiêm lúc điểm danh trên lớp, Tiêu Dung Ngư không dám tiếp tục nói nữa.

"Vụ kiện chỉ là một cái cớ, thật ra là trò muốn tránh mặt Trần Hán Thăng đúng không."

Giáo sư Tôn nghẹn ngào nói.

Tiêu Dung Ngư không nói lời nào, nhưng lại nhíu chặt lông mày, biểu đạt thái độ kiên định của cô.

"Haizz!"

Trong lòng giáo sư Tôn mềm nhũn, Tiêu Dung Ngư thực sự quá giống bà, nếu như lúc trước ông cụ Ngô cũng dám đi quá giới hạn, chính bà cũng sẽ không chút do dự rời đi.

"Đi ăn cơm tối trước đi đã."

Bà ấy không đồng ý, nhưng cũng không phản đối, chỉ đứng lên đi ra khỏi thư phòng.

Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đi theo phía sau, sau khi ra ngoài nhìn thấy Trần Lam và Tôn Đường Đường trong phòng khách, hai người các cô đang ngồi song song ở trên ghế salon, không biết Trần Lam đang nói cái gì, đang khua tay múa chân ra dấu, doạ Tôn Đường Đường sững sờ một chút.

Vừa rồi giáo sư Tôn còn không phát hiện ra, hiện giờ lại chăm chú nhìn một cái, nhìn Trần Lam hỏi: "Sao đứa nhỏ này lại trông có hơi giống Trần Hán Thăng vậy."

"Mẹ, đây chính là em gái của Hán Thăng đó."

Ngô Diệc Mẫn cười nói, cô ta cũng không biết vấn đề tình cảm của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư.

"Em gái của Trần Hán Thăng?"

Giáo sư Tôn Bích Dư quay đầu lại nhìn Tiêu Dung Ngư, Tiểu Ngư Nhi lo sợ nói: "Tuy em và cậu ấy đã chia tay, nhưng vẫn rất thích A Lam."

"Hừ!"

Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng: "Trần Hán Thăng định chơi trò gì đây, cho rằng mọi người không biết sao, lại còn muốn dây dưa với Tiểu Ngư Nhi, tôi thấy hắn đang nằm mơ rồi!"

Sau khi nói xong, giáo sư Tôn đi tới bên cạnh Trần Lam, nghiêm túc nói: "Cô trở về chuyển tới anh trai cô một câu, nói bà già tôi đây rất tức giận, bây giờ chuẩn bị cảnh cáo một chút, để hắn đừng có hy vọng hão huyền."

Đối mặt với bà già tóc trắng bạc phơ, mười phần khí thế này, những nữ sinh khác có lẽ đã sớm không biết phải làm sao, Trần Lam chỉ ngây ngô nháy mắt mấy cái, giòn giã nói: "Cháu và anh trai cháu cũng không phải quen thân nhau lắm, trước

đây lúc đánh bài, anh ấy thường chuyên trộm bài giấu bài lừa tiền tiêu vặt của cháu, thật ra cháu đã sớm muốn báo thù, chẳng qua là nhất thời không tìm được cơ hội mà thôi."

"Cô … Thực sự là em gái của Trần Hán Thăng sao?"

Giáo sư Tôn kiến thức rộng rãi, nhưng thật sự chưa bao giờ thấy một đứa "em gái" như vậy.

"Thực sự là em gái đó, nhưng mà cháu không có thích anh ấy chút nào."

Trần Lam nặng nề nói: "Bà cũng nhớ tới gia tăng lực đạo, nếu không phải vậy có thể anh trai cháu sẽ không nhớ lâu được đâu."

Giáo sư Tôn sửng sốt một lúc lâu, trực tiếp đi vào nhà bếp, khẩu khí này chắc chắn là em gái của Trần Hán Thăng rồi, hai người thực sự là quá giống nhau.

Điều quan trọng lúc này là, Trần Lam còn nhỏ giọng sau lưng hỏi: "Chị dâu, em có thể ở lại ăn cơm không, thời gian bây giờ cũng đã muộn như vậy rồi, em cũng không ăn nhiều cơm đâu … "

Giáo sư Tôn vẫn luôn đi đứng chỉnh tề nghe thấy, suýt chút nữa vấp chân lảo đảo một cái.

Đương nhiên, giáo sư Tôn cũng không thể đuổi Trần Lam đi, vẫn để cho cô ở lại đây ăn một bữa cơm.

Lúc hơn 9 giờ tối, cô lại cùng Tiêu Dung Ngư về ký túc xá nữ Đại học Đông Đại, đêm giao thừa hôm nay, trong ký túc xá có bạn nữ đi đón giao thừa với bạn trai, buổi tối cũng sẽ không trở về, vừa vặn có giường có thể ngủ lại.

Lúc này, nhiệm vụ của cô cơ bản cũng đã hoàn thành, còn thuận lợi truyền đạt lại lời uy hiếp của giáo sư Tôn đến đúng chỗ.

Trần Lam: Anh, tổng cộng có hai việc, anh phải đồng ý với em hai yêu cầu.

Trần Hán Thăng: Trẫm đồng ý.

Trần Lam: Gấp, tâm tình của chị dâu Tiểu Ngư Nhi không tốt; nguy hiểm, bà ấy muốn tìm anh tính sổ!

Trần Hán Thăng: Đã nhận được, trưởng công chúa có thể bình thân.

Chương 784: Pháo hoa đêm giao thừa

Em gái Trần Lam là một "gián điệp" khá là hài hước, không chỉ có người trong cuộc là Tiêu Dung Ngư biết mục đích của cô, mà ngay cả giáo sư Tôn và Biên Thi Thi cũng đều biết rõ trong lòng, chẳng qua là muốn giúp bắc cầu Trần Hán Thăng mà thôi.

Hết lần này tới lần khác chính cô lại dường như không hề hay biết, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, thỉnh thoảng còn làm nũng, mánh mung các kiểu, hơn nữa dáng dấp trông như một nữ sinh cấp ba, Tiêu Dung Ngư không thể nhẫn tâm đuổi đi, chỉ có thể mặc cho Trần Lam ở bên cạnh thu thập tin tức.

"Đêm nay là giáng sinh rồi ư."

Trần Lam ở trong ký túc xá của Đại học Đông Đại cũng có chút nhàm chán, tuy chị dâu Tiểu Ngư Nhi và anh trái đã chia tay, nhưng cô vẫn đối xử với mình rất tốt, lấy toàn bộ đồ ăn vặt và đồ uống trong ký túc xá đặt lên bàn.

A Lam nhét kẹo que vào trong miệng, đi ra ban công nhìn về phía Miếu Phu Tử, cũng không biết anh trai và chị dâu Ấu Sở ở bên kia chơi thế nào rồi, nghe nói đêm giao thừa sẽ có pháo hoa.

"Mình cũng muốn đi xem pháo hoa … "

Trần Lam nằm nhoài lên lan can sắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác chìa ra ngoài.

Còn ở bên kia, Trần Hán Thăng nhận được "tình báo" của em gái, cho dù nghe nói bà già kia muốn tìm mình tính sổ, hắn

cũng không có chút hoang mang nào cất điện thoại di động đi, tiếp tục cùng Thẩm Ấu Sở đi dạo ở Miếu Phu Tử.

Hồi giáng sinh đã xảy ra chuyện rồi, đêm giao thừa không thể để có gì bất trắc nữa, nhất là hôm nay Thẩm Ấu Sở vô cùng vui vẻ, dù sao đây cũng là thời gian hiếm hoi mà Trần Hán Thăng bầu bạn bên cạnh.

Hai người đi tới trước một di tích văn hoá, rất nhiều người trẻ tuổi đều đang xếp hàng chụp ảnh, trường hợp này đương nhiên không thể thiếu những anh trai đeo kính, miệng phun nước bọt giảng giải lịch sử trước mặt bạn gái.

"Đây là Trường thi Giang Nam, là trường thi khoa cử có quy mô lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc, nơi mở khoa thi cho các sĩ tử ở khu vực phía nam, đây cũng là lý do tại sao Kiến Nghiệp được gọi là trung tâm văn hoá thế giới … "

Hắn nói rất hăng say, Trần Hán Thăng và các du khách khác cũng nghe được rất say mê, cảm giác tự hào trên mặt anh trai nhỏ càng ngày càng nhiều.

"Chúng ta cũng đi chụp ảnh đi."

Trần Hán Thăng cảm thấy thời khắc này, vẫn rất có ý nghĩa đáng nhớ.

Chỉ là ngẩng đầu chụp ảnh ở trước mặt nhiều người như vậy, Thẩm Ấu Sở có hơi xấu hổ, nhưng cô sẽ không phản đối ý kiến của Trần Hán Thăng, vẫn yên lặng đi theo phía sau.

Trần Hán Thăng không muốn bại lộ thân phận, kéo khăn quàng cổ kéo lên, rồi lấy điện thoại di động ra nhờ một bạn nữ sinh đại học chụp ảnh giúp, cô nữ sinh này cũng là "fans Quả Xác", cho nên vui vẻ đồng ý với yêu cầu của Trần Hán Thăng.

Đợi đến khi đứng trước cổng Trường thi Giang Nam, Trần Hán Thăng đột nhiên một cảm giác hoảng hốt khó hiểu, bởi vì hắn đột nhiên nhớ ra vào đêm Giáng sinh, mình và Tiểu Ngư

Nhi cũng chụp một đống ảnh như vậy, kết quả lập tức liền thành Tu La tràng.

Lúc đó hạnh phúc bao nhiêu, thì bây giờ uất ức bấy nhiêu.

“Chị ơi, chị ngẩng đầu lên đi.”

Chỉ là bạn nữ sinh đại học đã lên tiếng rồi, Trần Hán Thăng không dám ngăn cản nữa, ôm lấy vai Thẩm Ấu Sở tạo mấy kiểu pose.

Thẩm Ấu Sở vẫn rất xấu hổ, đặc biệt là khi người đến người đi xung quanh, cô thật sự rất xấu hổ khi đối mặt với ống kính, cuối cùng vẫn là dưới sự cổ vũ của Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở mới “dũng cảm” ngẩng đầu lên, nhưng cũng không có nhìn thẳng vào máy ảnh, mà ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng.

Nhưng như vậy sẽ chỉ nhìn thấy được một bên má, nữ sinh đại học chụp ảnh cũng rất kinh ngạc, sau khi cô chụp “tách tách, tách tách” được hai tấm ảnh, chân thành nói: “Chị gái thật là xinh đẹp, nếu như có thể nhìn ống kính một chút thì tốt rồi.”

“Cảm ơn! “

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng cảm ơn một câu, sau khi nữ sinh đại học rời đi, Trần Hán Thăng nhìn tấm ảnh một chút, điện thoại di động Quả Xác gần như là điện thoại di động nhái có kỹ thuật đỉnh nhất trong nước trong thời đại này, chụp ảnh buổi tối cũng khá rõ ràng.

Trên một góc mái hiên của trường thi cổ kính, phủ một đống băng tuyết vẫn còn chưa tan, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đứng bên dưới.

Trần Hán Thăng một tay ôm Thẩm Ấu Sở, một tay tạo hình chữ “V”, gò má hoàn hảo của Thẩm Ấu Sở thẹn thùng động

lòng người dưới ánh đèn, cặp mắt hoa đào nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng một cách trìu mến.

"Cũng tạm được."

Trần Hán Thăng kìm nén một dự cảm xấu kia xuống, nhếch miệng cười một tiếng: "Là do anh vẫn chưa đủ xinh đẹp, kéo thấp giá trị nhan sắc trung bình của chúng ta xuống."

…

Bọn họ tiếp tục đi dạo, sau 10 giờ rưỡi, lượng người ở Miếu Phu Tử bên này không những không giảm bớt, mà ngược lại còn đột ngột tăng nhanh, ngay cả cảnh sát duy trì trật tự cũng nhiều hơn một chút, mọi người đều đang chờ đếm ngược đến 12 giờ.

Lúc sắp đến giờ, bầu không khí trên cả con phố càng ngày càng náo nhiệt, ngay cả những chùm pháo bông chói mắt thỉnh thoảng cũng chui ra từ một góc nào đó.

Thực ra Kiến Nghiệp đã nghiêm cấm việc đốt pháo hoa, nhưng vẫn có rất nhiều người dân thành phố bản địa to gan, "cố tình phạm pháp" ở ngay trong ngày lễ này, thậm chí còn trực tiếp lập các sạp hàng nhỏ, bán pháo hoa với giá cao.

"Coong, coong, coong! "

Miếu Khổng Tử rất có thể sẽ theo kịp với xu thế của thời đại, vào lúc mười giây cuối cùng của ngày 31 tháng 12 năm 2005, nó cũng sẽ dùng hành động "rung chuông" thời xưa này, để chào đón năm 2006 đến.

"10, 9, 8, 7… "

Tất cả mọi người đang đếm ngược, Trần Hán Thăng còn đặt một ngón tay vào trong miệng, lớn tiếng huýt sáo, Thẩm Ấu Sở cũng nhẹ nhàng cong đôi mắt, bàn tay của hai người nắm chặt lấy nhau.

“Piu, piu, piu… “

Số lượng pháo hoa cũng tăng lên rõ ràng.

“…3! 2! 1! Xin chào, năm 2006!”

Cuối cùng, năm 2005 đã kết thúc, năm 2006 đến.

Điện thoại di động của Trần Hán Thăng nhận được một đống tin nhắn chúc mừng, xung quanh đều là tiếng hò reo ồn ào ầm ĩ, mọi người đều rất thích “đầu tháng” hoặc “đầu năm”, bởi vì giống như có thể gạt bỏ vận rủi, bắt đầu lại từ đầu vậy.

Sau khi đón giao thừa, đám người trong Miếu Phu Tử mới bắt đầu lần lượt tản ra, đương nhiên rất nhiều người trong số bọn họ đều không về nhà, quán bar đường phố 1912 cách đó không xa, đương nhiên sẽ nhảy nhót suốt đêm chào đón năm mới rồi.

Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đi tới chỗ đỗ xe, sau khi khởi động xe, Trần Hán Thăng ho khan một cái, quay sang nói với Thẩm Ấu Sở: “Bây giờ đã là giờ này rồi, nếu về nhà thì thật sự có hơi trễ, anh sợ sẽ đánh thức bà nội và A Ninh mất.”

“Em có thể nói nhỏ một chút.”

Thẩm Ấu Sở không biết dự định của Trần Hán Thăng, còn trả lại một đề nghị hợp lý.

“Bỏ đi, con người này của anh vốn dĩ động tĩnh rất lớn, chất lượng giấc ngủ của người già không được tốt lắm, có thể ồn ào đến mức cả đêm cũng không ngủ được.”

Lúc này, Trần Hán Thăng không biết nhớ ra cái gì đó, vỗ đầu một cái, dáng vẻ giả bộ như chợt hiểu ra điều gì.

Hắn lấy từ trong túi ra một tấm thẻ phòng khách sạn nói: “Đêm nay dứt khoát không quay về nữa đi, gần đây có một khách sạn là đối tác làm ăn với Quả Xác, cho anh đặc quyền

được ở lại miễn phí, không ở thì phí lắm, đêm nay chúng ta cứ đến đó ở tạm một chút đi.”

Đây đương nhiên là căn phòng mà Trần Hán Thăng đã sớm đặt trước, sở dĩ nói “ở lại miễn phí”, là vì Trần Hán Thăng sợ sau khi Thẩm thật thà biết được cái giá mấy ngàn tệ một đêm, cô sẽ đau lòng không vui.

Thẩm Ấu Sở chưa từng trải qua nhiều thủ đoạn như vậy, hơn nữa bên cạnh còn là Trần Hán Thăng, rất tin tưởng đi theo.

Sau khi bước vào căn phòng xa hoa yên tĩnh, Trần Hán Thăng không biết có phải vì uống thuốc đông y hay không, cũng có thể là nghĩ đến một đêm xuân đáng giá nghìn vàng đêm nay, mà hắn diễn còn hưng phấn một lúc.

“Hoá ra đây chính là khách sạn sao.”

“Lại còn có cả tivi nữa, đúng là ghê gớm.”

“Tấm thảm thật sang trọng, chậc chậc, thực sự là dọa chết anh rồi.”

…

Có điều, Thẩm Ấu Sở vốn không có hoài nghi, lại nghi hoặc nhìn Trần Hán Thăng.

“Nào! “

Trần Hán Thăng bĩu môi một cái cũng có chút nhàm chán vô vị, cảm giác tiếc nuối khi kỹ năng diễn xuất của mình không được thưởng thức, qua loa mở tivi lên xem, trong lòng suy nghĩ nên làm thế nào để dụ Thẩm Ấu Sở đi tắm.

Thẩm thật thà lại như một con thỏ trắng nhỏ, cô hoàn toàn không ý thức được “nguy hiểm” tiếp theo, dịu dàng ngắm nhìn Trần Hán Thăng một hồi, sau đó lấy một chiếc áo len được đan từ trong túi ra.

Đây là quần áo cho cha mẹ Trần Hán Thăng, chuẩn bị đến Tết Nguyên đán sẽ đưa cho bọn họ.

“Đoàng! Đoàng! “

Bên ngoài còn có thể nghe thấy được tiếng pháo hoa, trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên động một cái, suy nghĩ muốn đứng lên nói: “Đồ ăn Tứ Xuyên tối nay quá cay, anh cũng không có cách nào ăn được, chuẩn bị xuống lầu mua chút đồ ăn khuya, em có muốn ăn chút gì không?”

“Em không đói bụng.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái.

“Vậy anh đi một chút sẽ quay lại.”

Trần Hán Thăng nói xong cũng xuống lầu, ba địa điểm khách sạn, Miếu Phu Tử và Đại học Đông Đại này cũng cách nhau không xa, buổi tối lại không có xe, Trần Hán Thăng còn rất quen thuộc đường đi, chỉ cần đạp ga một cái là mọi chuyện liền xong xuôi.

…

Lúc 12 giờ rưỡi, ký túc xá nữ Đại học Đông Đại hoàn toàn yên tĩnh, Tiêu Dung Ngư đang lật xem hồ sơ của vụ kiện xuyên quốc gia, Biên Thi Thi đang nhắn tin với Vương Tử Bác, Trần Lam vừa ăn đồ ăn vặt, vừa xem phim trên máy tính.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy tiếng “piu” một cái, sau đó là tiếng pháo hoa “bùm bùm bùm” nổ ra, Trần Lam phản ứng lại trước tiên, bỏ tai nghe ra chạy vọt tới ban công, nhìn thấy dưới lầu có hai hộp pháo hoa, đang tự bắn lên không trung.

Người bắn pháo hoa đã biến mất rồi, cách đó không xa chỉ có một chiếc xe nhỏ đang nháy đèn từ từ rời đi.

“Tởm như này, chắc chắn là anh trai mình … “

Trần Lam thậm chí còn không cần phân tích, từ phong cách làm việc liền phán đoán ra được "hung thủ" là ai, cô quay đầu về phía Tiêu Dung Ngư hét: "Chị dâu Tiểu Ngư Nhi, chị mau tới đây xem này, anh trai em bắn pháo hoa cho chúng ta chúc mừng năm mới, thật là đẹp."

Tiêu Dung Ngư thả tư liệu trong tay xuống, sững sờ nhìn ra bên ngoài ban công, pháo hoa màu sắc sặc sỡ lóe lên tia buồn bã trên gương mặt trái xoan.

Sau khi Biên Thi Thi ra ngoài xem xong, cũng lắc đầu một cái, không thể nghi ngờ gì nữa đây chính là Trần Hán Thăng, người khác không dám to gan như thế này.

"Cậu ta cũng thật có tâm, còn đặc biệt chạy từ khu Đại học Giang Lăng xa xôi tới đây bắn pháo hoa."

Biên Thi Thi thở dài một hơi: "Chỉ là không có tác dụng gì, nam cặn bã chính là nam cặn bã, hy vọng dựa vào chút kinh hỉ nhỏ nhoi ấy để cứu vãn sao?"

Tiêu Dung Ngư cái gì cũng chưa nói, cũng không có ra ngoài xem pháo hoa, lại cúi đầu xem hồ sơ một lần nữa.

Trần Lam nháy mắt một cái, cô biết Trần Hán Thăng đang ở ngay Miếu Phu Tử, buổi tối lái xe tới đây cũng không tốn mấy phút đâu.

"Tại sao chị Thi Thi lại phóng đại như vậy, cố ý khen ngợi sự vất vả của anh trai mình sao?"

"Chị ấy chính là người công cụ bí ẩn sao?"

"Vậy cũng thật kinh khủng, người thâm nhập bên cạnh chị dâu Tiểu Ngư Nhi lợi hại như vậy sao?"

"Mình có cần ra ám hiệu với chị Thi Thi không nhỉ, ví dụ như kiểu 'Trường Giang Trường Giang, tôi là Hoàng Hà đây'?"

Trần Lam nhân tiểu quỷ đại yên lặng động não một lúc, sau đó tiếp tục xem pháo hoa.

Khoan hãy nói, pháo hoa của ông anh vẫn rất đẹp, thỏa mãn nguyện vọng đêm giao thừa được xem pháo hoa của cô.

…

Chương 785: Điện tử Quả Xác gặp phải 'phiền phức'

Trần Hán Thăng trở lại khách sạn, trước khi bước vào thang máy còn ngửi thấy trên người hơi có mùi thuốc súng, có điều cũng không để ý lắm, bởi vì lúc đi dạo ở Miếu Phu Tử, vốn đã nhiễm phải một chút rồi.

Hắn chính là người vừa nãy đốt pháo hoa ở dưới lầu ký túc xá nữ Đại học Đông Đại, thực ra thì cũng không có nhiều ý tứ gì, chỉ là muốn "xử lý sự việc công bằng" thôi.

Chia tay cũng phải công bằng chứ!

Sau khi bước vào phòng, Thẩm Ấu Sở vẫn còn đang đan áo len, lối sống của cô rất đơn giản, theo thứ tự ưu tiên chính là gia đình → bạn bè → sự nghiệp, không thể nghi ngờ gì Trần Hán Thăng chính là nhân tố quan trọng nhất để tạo thành một gia đình.

"Ban đầu anh muốn mua về ăn, sau đó nghĩ lại trong phòng sẽ có mùi, cho nên đã ăn xong ở quán rồi."

Trần Hán Thăng đã đi hơn 20 phút, mà trên tay vẫn trống trơn, nhưng lý do của hắn cũng là hạ bút thành văn, hơn nữa đều có lý có chứng cứ.

"À!"

Thẩm Ấu Sở gật đầu một cái, cô tuyệt đối không ngờ, Trần Hán Thăng còn có thể đặc biệt tới dưới lầu Đại học Đông Đại làm loạn một vòng.

"Anh đi tắm đây."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút vẫn nên là mình đi tắm trước, như vậy mới có thể giả vờ như muốn tắt đèn đi ngủ, giục Thẩm Ấu Sở đi tắm.

Vì vậy, hắn lấy một bộ quần áo ngủ dùng một lần của khách sạn năm sao từ tủ quần áo ra, ngâm nga bước vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó liền lau tóc đi ra.

"Thẩm Ấu Sở."

Trần Hán Thăng nhắc nhở: "Em cũng đi tắm rửa đi, mắt anh thật sự buồn ngủ lắm rồi, quần áo ngày mai lại đan tiếp."

"Ừ! "

Thẩm Ấu Sở nghe lời đứng lên, Trần Hán Thăng đắc ý nhíu nhíu mày, hai chân vắt chân lật xem wap tin tức.

Thẩm thật thà thì tắm lâu hơn một chút, Trần Hán Thăng phải đọc được vài trang "Cảnh xuân vườn trường" rồi, lúc này mới nghe được tiếng mở cửa từ phòng vệ sinh.

"A a! "

Trần Hán Thăng hưng phấn ngẩng đầu lên, nhưng lại trực tiếp há hốc mồm.

Thẩm Ấu Sở vẫn còn mặc bộ áo lông và quần nhung dài lúc đi dạo phố kia, nếu không phải tóc có hơi ẩm ướt, thì trông giống như vẫn chưa tắm xong vậy.

"Sao em vẫn còn mặc áo khoác vậy."

Trần Hán Thăng rất kỳ quái: "Bộ đồ ngủ vô khuẩn dùng một lần rất sạch sẽ, trong phòng cũng có điều hòa, sẽ không bị cảm lạnh đâu."

"Ừm … "

Thẩm Ấu Sở bĩu môi, một lúc sau mới lắp ba lắp bắp nói: "Không, không quen."

“Không quen?”

Trần Hán Thăng cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ trên người mình một chút, cuối cùng đã hiểu rõ nguyên nhân.

Bộ áo ngủ này cố độ dài đến bắp chân, phía trước cũng không có nút áo, chỉ có một cái dây thắt ở bên hông, tùy tuỳ tiện tiện để lộ ra rất nhiều bộ phận trên thân thể, người khác có thể sẽ không để ý, nhưng Thẩm Ấu Sở vẫn luôn là kiểu phụ nữ siêu cấp truyền thống ở nhà cũng phải mặc đồ ngủ che đến mắt cá chân.

“Bất cẩn quá, không nghĩ tới điểm này.”

Trong lòng Trần Hán Thăng lẩm bẩm một câu.

Có điều trên mặt, hắn vẫn lôi kéo Thẩm Ấu Sở ngồi xuống bên giường, tận tình khuyên nhủ: “Có gì mà không quen chứ, giữa chúng ta còn phải khách khí sao, anh tuyệt đối không có tâm tư nào khác, chỉ là khá thích sạch sẽ, có chút bệnh sạch sẽ, cái áo khoác này của em đã bẩn lắm rồi, sao có thể trực tiếp ngủ trên giường chứ, vẫn nên ngoan ngoãn thay áo ngủ đi.”

“Em … em có thể ngủ ở đó.”

Thẩm Ấu Sở chỉ chỉ vào sô pha, lại liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống.

“À à, chê thân thể anh bẩn ư?”

Trần Hán Thăng vừa nói xong liền động thủ, “roẹt” một tiếng kéo khoá áo lông của Thẩm Ấu Sở xuống, lúc này cô cuối cùng cũng ý thức được gì đó, thân thể không khống chế nổi mà run lên.

“Tiểu Trần, em, em sợ … “

Thẩm Ấu Sở cầm lấy cổ tay Trần Hán Thăng, tuy rằng không có chống cự, nhưng lại là cực kỳ sợ hãi.

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng chỉ có thể dừng lại, nhẹ nhàng ôm Thẩm Ấu Sở vào trong ngực, vuốt ve sau lưng an ủi.

Đương nhiên năng lực phản ứng của hắn cũng rất nhanh, ngoại trừ lời nói và động tác trên tay, trong đầu còn có thể nhớ tới một câu chuyện cười.

“Có một cô gái tới gặp bác sĩ, cô gái nói mình và chồng đã kết hôn được hai năm, trước khi kết hôn ông chồng còn rất quy củ, không ngờ sau khi kết hôn liền thay đổi.”

Trần Hán Thăng thủ thỉ nói: “Bác sĩ liền hỏi cô gái, chồng cô thay đổi như thế nào?”

“Người phụ nữ kia nói, sau khi kết hôn, chồng cô lúc ngủ lại muốn cởi quần áo của mình, mãi đến tận khi hung hăng bị mắng vài câu hắn mới thành thật, hiện giờ hai người đã phân phòng ngủ.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Sau đó người phụ nữ kia bèn hỏi bác sĩ, tại sao đồng nghiệp mới kết hôn một năm thì đã có em bé, mà bọn họ đã kết hôn được hai năm rồi, sao vẫn chưa có em bé, Thẩm Ấu Sở em có biết nguyên nhân là gì không?”

“Không biết.”

Thẩm Ấu Sở nằm trong ngực Trần Hán Thăng, giọng nói vừa mềm mại lại vừa ấp a ấp úng, vô cùng đáng yêu.

Cái đồ thật thà này, xem ra là đã nghe hiểu câu chuyện cười này rồi.

“Cho nên mới nói.”

Trần Hán Thăng cầm lấy khăn tắm, một bên ôn hòa giúp Thẩm Ấu Sở lau tóc, một bên thử cởi áo lông của cô ra lần nữa, trong miệng còn nói: “Trừ phi em không yêu anh, không

muốn sống cùng anh, nếu không thì cự tuyệt như vậy là không có đạo lý … “

Có lẽ là câu chuyện cười đã có tác dụng, lần này cuối cùng thì áo lông đã được cởi ra, Thẩm Ấu Sở chỉ mặc trơ trụi một chiếc áo lông, nửa người trên của dàng người hoàn mỹ đã nhìn không sót một thứ gì.

Ánh mắt Trần Hán Thăng đột nhiên rất có tính công kích, Thẩm thật thà có lẽ cũng ý thức được, lại muốn nhặt áo lông lên mặc vào, Trần Hán Thăng nhanh chóng ngăn cản, nóng lòng nói: “Trời không còn sớm nữa, còn không ngủ anh sẽ đột tử mất.”

…

Tới sáng ngày hôm sau, trong lòng Trần Hán Thăng có việc, cho nên đã thức dậy khá là sớm.

Ngày hôm nay là ngày 1 tháng 1, chính là ngày tổ chức buổi họp báo của điện thoại di động Xiaomi, hắn nhất định phải tự mình đến đó ủng hộ một chút.

Nhưng khi vừa sờ sang bên cạnh giường, Thẩm Ấu Sở lại biến mất rồi, ngẩng đầu lên tìm, cô đã mặc chiếc áo lông và quần dài ngày hôm qua, ngủ ở trên ghế sopha, trên người chỉ đắp một chiếc khăn tắm mỏng manh.

“Này!”

Trần Hán Thăng đi tới, nhéo mũi Thẩm Ấu Sở một cái, đợi sau khi cô tỉnh lại thì hỏi: “Em bị ngốc à, tại sao không ngủ trên giường, ngủ trên ghế sopha khó chịu lắm.”

“Ồ … “

Thẩm Ấu Sở xoa xoa cặp mắt như cánh hoa đào, thật thà trả lời: “Anh nói áo khoác bẩn, em sợ anh mất hứng.”

“Anh … “

Trần Hán Thăng nghĩ thầm đây chỉ là lý do bịa ra mà thôi, đệm giường trong ký túc xá ở trường đại học thường xuyên bị bạn cùng phòng ngồi lên, cũng không thấy có người bị nhiễm bệnh chết.

"Đồ ngốc, em đúng là heo mà!"

Trần Hán Thăng cắn nhẹ một cái lên gương mặt của Thẩm Ấu Sở, có hơi bất đắc dĩ nói.

"Em không mập! "

Thẩm Ấu Sở bĩu môi, nhỏ giọng trả lời.

…

Sau khi từ khách sạn quay về Giang Lăng, Trần Hán Thăng đưa Thẩm Ấu Sở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn trước, sau đó cũng không kịp ăn cơm, vội vội vàng vàng trở lại nhà máy điện tử để tắm.

Với lưu lượng và địa vị của mình, cộng với việc tham dự buổi họp báo ra mắt điện thoại di động của "đối thủ cùng thành phố", nhất định sẽ được đăng lên các phương tiện truyền thông báo chí, cho nên vẫn nên chọn một bộ quần áo có thể làm nổi bật chiều cao của hắn.

Khoảng 8 giờ rưỡi, Trần Hán Thăng chạy tới Trung tâm triển lãm quốc tế Kim Lăng, trung tâm phòng triển lãm bên này đã được xây dựng xong rồi, trong đó có cả nhân viên của Quả Xác tới giúp đỡ, dù sao Quả Xác cũng đã từng có kinh nghiệm mở họp báo một lần rồi.

Cô thư ký nhỏ đang chạy trước chạy sau thu xếp ở hội trường, sự xuất hiện của Trần Hán Thăng đã gây nên một chút náo động, các phóng viên đều quay về phía hắn chụp ảnh, Trần Hán Thăng cười híp mắt đi tới hậu trường chào hỏi Trịnh Quan Đề, nhìn thấy cô đang đọc bản thảo cũng không có quấy rầy nhiều, kéo Nhiếp Tiểu Vũ ngồi đến chỗ ngồi chờ.

Lúc 9 giờ, “Họp báo ra mắt điện thoại nghe nhạc Xiaomi” chính thức bắt đầu, rất nhiều quy trình của nó đều tương tự với quy trình của Quả Xác, điểm khác biệt duy nhất chính là, trước khi điện thoại di động Quả Xác được tung ra thị trường, đã tích lũy được một nhóm “fans Quả Xác” trung thành, còn “fans Xiaomi” vẫn cần được gây dựng từ từ.

Đương nhiên hiện trường buổi họp báo cũng ngồi đầy người, bởi vì người phát ngôn đại diện của điện thoại di động Xiaomi là Song Hye-kyo cũng được mời tới, đây là nữ minh tinh Hàn Quốc có rất nhiều nhóm fans trong nước, bọn họ chính là “fans Xiaomi” bẩm sinh .

“Sang năm mới, chúng ta cũng tìm một người phát ngôn đi.”

Trần Hán Thăng thương lượng với Nhiếp Tiểu Vũ.

“Châu Kiệt Luân được không?”

Cô thư ký nhỏ đúng là rất hiểu tâm tư của ông chủ, một phát trúng đích.

“Phong cách của anh ấy rất phù hợp, trào lưu và thời thượng.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng nói: “Năm 2003 lúc anh ấy làm người đại diện của Deerway, tôi không thấy nhãn hiệu này có mấy cửa hàng ở Kiến Nghiệp, ở quê nhà của chúng ta bên kia lại càng không thấy chút bóng dáng nào, thực sự là một nhãn hiệu không biết cách vận hành.”

“Châu Kiệt Luân cũng chưa chắc là tốt nhất, nếu để cho tôi lựa chọn, tôi sẽ chọn Kunimitsu Tezuka … “

Cô thư ký nhỏ mới vừa muốn nói chuyện, liền bị Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn ngắt lời: “Được rồi được rồi, làm thêm một người giấy 2D nữa.”

“Hừ!”

Nhiếp Tiểu Vũ vểnh miệng, nhỡ kỹ ý kiến của bộ trưởng Trần, trở lại dự định sẽ để cho Thôi tổng của bộ phận tiêu thụ liên hệ với công ty của Châu Kiệt Luân.

“Reng reng reng! “

Họp báo ra mắt điện thoại di động mới bắt đầu được một nửa, điện thoại di động của cô thư ký nhỏ đã vang lên, sau khi cô đi ra ngoài nhận điện thoại, chạy về thở hổn hển nói: “Bộ trưởng Trần, ngày hôm nay bên phòng cháy chữa cháy, lao động, thuế vụ đều đến nhà máy của chúng ta kiểm tra công tác.”

“Cuối năm, kiểm tra công tác là chuyện rất bình thường mà, chúng ta cứ phối hợp một chút giống như trước đây thôi.”

Ban đầu Trần Hán Thăng không có để trong lòng.

“Không phải, bọn họ cũng không có gửi công văn thông báo trước.”

Nhiếp Tiểu Vũ sốt ruột hét lên nói: “Lần này là tấn công bất ngờ!”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng cũng bắt đầu kinh ngạc.

Những đại gia nộp thuế lớn giống như Điện tử Quả Xác, thực ra đã ngầm thỏa thuận được các ban ngành chính quyền địa phương “bảo vệ”, kiểm tra công tác đều sẽ chào hỏi trước, ví dụ như trước đây phó thị trưởng Kiến Nghiệp tới đây thị sát, mọi người chỉ cần chịu khó nhẫn nhịn tính tình thực hiện các quy trình một lần, kết quả cuối cùng chính là anh tốt tôi tốt mọi người đều tốt.

Có điều kiểu tấn công bất ngờ này, chắc chắn là tới chuẩn bị “kiếm chuyện”!

...

Chương 786: Làm thế nào để biến tình thế bất lợi thành tình thế thuận lợi?

Trong khi Trần Hán Thăng đang phân tích chuyện "kiểm tra bất ngờ" này, cô thư ký nhỏ lại nhận được hai cuộc điện thoại, hoảng loạn nói: "Dường như không phải một cuộc kiểm tra bình thường, ba ban ngành đều là các lãnh đạo cấp tỉnh đích thân tới, bên phía khu vực Giang Lăng cũng không nhận được thông báo nào, chị Tĩnh cũng đang hỏi thăm nguyên nhân khắp nơi."

"Cô đừng vội."

Trần Hán Thăng cau mày, vô cùng chắc chắn nói: "Quả Xác sẽ không sao đâu, bây giờ là thời đại theo đuổi sự ổn định và hiệu quả, tuy quyền lực của các ban ngành phòng cháy chữa cháy, lao động, thuế vụ đều rất lớn, nhưng sẽ không thể tạo ra được ảnh hưởng đáng kể nào đối với chúng ta cả, cảm giác giống như là quá mức cần thiết, khắp nơi đều lộ ra một cảm giác kỳ lạ."

"Vậy là nguyên nhân gì đây?"

Đây là lần đầu tiên cô thư ký nhỏ gặp phải chuyện như vậy, trước đây cô có giao thiệp với các ban ngành chính phủ, cả hai bên đều ở chung rất hòa thuận.

"Tôi đi gọi mấy cuộc điện thoại."

Trần Hán Thăng đứng lên, lúc hắn đi ra khỏi trung tâm triển lãm, người chủ trì buổi họp báo ra mắt điện thoại di động

Trịnh Quan Đề vẫn đang ở trên bục chăm chú nhìn thêm.

Nhân mạch của Trần Hán Thăng phải càng thêm bí mật và rộng lớn, hơn nữa thân phận của hắn cũng khác biệt, có vài người chưa chắc sẽ ăn ngay nói thật với Khổng Tĩnh, nhưng chỉ một cú điện thoại của "ông chủ của điện tử Quả Xác Trần Hán Thăng" gọi tới, mọi người đều sẽ âm thầm tiết lộ nguyên nhân ra ngoài.

Mấy phút sau, Trần Hán Thăng sắc mặt cổ quái quay trở lại chỗ ngồi, cô thư ký nhỏ đang hoang mang chờ đợi kết quả.

"Vấn đề … Cũng không lớn lắm."

Trần Hán Thăng do dự một chút, cuối cùng vẫn là nói thật: "Tiểu Ngư Nhi có một vị giáo sư rất lợi hại, đã qua nhiều năm như vậy rồi, đệ tử rải rác ở khắp các ngành nghề khác nhau, có lẽ là bà cụ đã biết sự thật tôi và Tiêu Dung Ngư chia tay rồi, cho nên vô cùng tức giận … "

Suy đoán này về cơ bản cũng đáng tin, lần này những người mà đội kiểm tra đem theo quả thực đều là học sinh của giáo sư Tôn, có điều, bà cụ cũng không phải là bởi vì chuyện chia tay mà lấy việc công trả thù riêng, mà là nhìn thấu suy nghĩ vẫn còn muốn tiếp tục dây dưa với Tiêu Dung Ngư của Trần Hán Thăng, đây là một lời cảnh cáo vừa trực tiếp vừa thẳng thắn.

"Bộ trưởng Trần! ! !"

Cô thư ký nhỏ nghe xong ngọn nguồn, tức giận nói: "Cậu xem đi, việc tư của cậu đã làm ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của nhà máy!"

"Ha ha! Cô không nên nói chuyện này với mấy người chị Tĩnh."

Trần Hán Thăng cũng có chút xấu hổ, hắn không ngờ lời cảnh cáo của bà cụ lại đến nhanh như vậy.

“Hừ!”

Nhiếp Tiểu Vũ tức giận oán trách, có điều cô vẫn là nòng cốt của “Trần đảng”, đương nhiên sẽ không lấy chuyện như vậy để đi bát quái, rầm rì nói: “Cứ coi như là cảnh cáo, vậy chúng ta phải ứng phó như thế nào đây?”

“Ừm … “

Trần Hán Thăng vuốt vuốt cằm nói: “Phòng cháy chữa cháy đơn giản chính là kiểm tra xem các hệ thống phòng cháy chữa cháy trong nhà máy đã hoàn thiện hay chưa, lao động chính là kiểm tra xem có hợp đồng tranh chấp hay không, thuế vụ chính là kiểm tra xem có chuyện trốn thuế hay không … “

“Những cái này đều không có, chúng ta vẫn luôn rất chú ý đến những phương diện này mà.”

Cô thư ký nhỏ tương đối hài lòng nói.

“Không có, thực ra cũng không hẳn là chuyện tốt.”

Trần Hán Thăng chậm rãi nói: “Cô ngẫm lại xem, người ta là mang theo nhiệm vụ mà tới, kết quả lại tay không mà ra về, không chỉ khiến mặt mũi bọn họ mất hết, mà đối với phía bà cụ bên kia cũng không có cách nào khai báo, bây giờ trở về cô nghĩ cách tạo một chút vấn đề nhỏ không quá quan trọng về phương diện phòng cháy chữa cháy phương tiện, hợp đồng lao động, còn cả thuế vụ nữa, sau đó chủ động để lộ ra đi.”

“Muốn như vậy phải không?”

Nhiếp Tiểu Vũ đi theo Trần Hán Thăng lâu như vậy, rất nhanh đã hiểu được thâm ý của việc làm này.

“Muốn.”

Trần Hán Thăng vuốt cằm nói: “Tôi sẽ không trở về, thứ nhất buổi họp báo ra mắt điện thoại di động bên phía Đề ca

vẫn chưa kết thúc, thứ hai tôi gặp mặt bọn họ dưới tình hình này cũng không thích hợp, cô đi ứng phó đi."

…

Sau khi Nhiếp Tiểu Vũ rời đi, Trần Hán Thăng giống như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ngồi trong hội trường.

Thời điểm Trịnh Quan Đề ngẫu nhiên trêu chọc "điện thoại di động Quả Xác" là đối thủ cạnh tranh, hắn cũng mỉm cười đáp lại, lúc sắp đến 12 giờ, buổi họp báo ra mắt điện thoại nghe nhạc Xiaomi kết thúc tốt đẹp, nhìn từ phản hồi ở hiện trường, hiệu quả vẫn còn rất tốt.

"Đề ca, tôi đi về trước đây."

Trần Hán Thăng đi vào hậu trường chào tạm biệt Trịnh Quan Đề.

"Có chuyện gì xảy ra sao?"

Trịnh Quan Đề hỏi, cô nhìn ra sắc mặt Trần Hán Thăng buổi sáng không đúng lắm.

"Vốn dĩ là có chuyện xấu, nhưng tôi có thể biến nó thành chuyện tốt."

Trần Hán Thăng ung dung nói, hắn cũng không có giải thích cặn kẽ.

Sau khi lái xe quay trở lại điện tử Quả Xác, đội kiểm tra đã đi hết, Nhiếp Tiểu Vũ cầm theo notebook tới báo cáo: "Bộ trưởng Trần, bên phía phòng cháy chữa cháy, chúng tôi đã sớm đóng một ống nước lại, trên lý thuyết là có tồn tại nguy cơ hỏa hoạn nhất định; bên phía lao động, cố ý giả tạo hai bản ký hợp đồng chưa được gia hạn; bên phía thuế vụ, giả vờ như có một số khoản thuế không được khai báo đúng hạn."

"Nói chung dựa theo yêu cầu của cậu, đã chế tạo một vài vấn đề, sau đó để lộ ra."

Cô thư ký nhỏ tổng kết nói.

“Không tệ.”

Trần Hán Thăng đánh giá một câu: “Bọn họ có để lại phương thức liên lạc không?”

“Có.”

Nhiếp Tiểu Vũ móc ra mấy tấm danh thiếp: “Đúng rồi, lãnh đạo khu vực Giang Lăng cũng chạy tới, còn liên tục ở bên cạnh tổ kiểm tra rời đi, mấy lãnh đạo địa phương cũng đang giúp Quả Xác giải vây.”

“A.”

Trần Hán Thăng gật đầu một cái, lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi lần lượt từng cái một.

Đầu tiên, hắn gọi cho lãnh đạo khu vực Giang Lăng lãnh đạo: “Lãnh đạo Lý, cảm ơn ông, buổi sáng còn đặc biệt tới đây ứng phó với tổ kiểm tra … Tuy rằng vấn đề không quá nghiêm trọng, nhưng vẫn còn tồn tại, sau này Quả Xác sẽ từ từ cải thiện … Buổi tối ông có rảnh không, tôi muốn mời tổ kiểm tra ăn một bữa cơm đơn giản, cảm ơn bọn họ vì đã giúp Quả Xác chỉ ra sai sót … Được, không gặp không về … “

Tiếp theo, hắn lần lượt gọi cho lãnh đạo dẫn đội của ba bộ ngành, đồng thời cũng là học trò của bà cụ.

“Alo, tôi là Trần Hán Thăng của Quả Xác, thật ngại quá ngài lãnh đạo, buổi sáng có một số việc nên không chạy về được … Vâng vâng vâng, Quả Xác mới thành lập chưa được hai năm, chắc chắn là còn có nhiều chỗ không được đến nơi đến chốn, cảm ơn vì đã giúp chỉ ra … Buổi tối có rảnh không, tôi cũng đã hẹn Khu trưởng Lý rồi, mọi người cùng ngồi lại một chút, đúng lúc trực tiếp xin thỉnh giáo một vài vấn đề một chút … Đến lúc đó tôi sẽ kêu tài xế tới đón ông, ha ha ha, không cần khách khí không cần khách khí … “

Sau khi hẹn những người này, Trần Hán Thăng nhìn cô thư ký nhỏ ngơ ngác, nhắc nhở: "Cô đừng ngây ra đó nữa, nhớ đặt trước một phòng bao cao cấp một chút, rồi sắp xếp tài xế trong nhà máy qua đón người đi."

"Bộ trưởng Trần."

Cô thư ký nhỏ nghi hoặc nói: "Tôi đã sớm phát hiện ra, cảm giác cậu rất biết cách giao thiệp với các ban ngành chính phủ, đây là do trời sinh sao?"

"Cũng không tính là vậy."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ là do ảnh hưởng của cha tôi, mặc dù ông ấy chỉ làm một chức quan nhỏ, còn khá sợ vợ, nhưng rất thông minh."

"Tôi đã gặp chú Trần rồi, trông ông ấy dường như có vẻ rất ít nói."

Nhiếp Tiểu Vũ gãi gãi đầu: "Có điều nếu cứ như vậy, các cậu là đang hợp tác với nhau để lừa gạt bà giáo sư thôi."

"Ồ!, chuyện này sao có thể gọi là hợp tác được chứ."

Trần Hán Thăng gác chân lên bàn, cười hì hì nói: "Đây rõ ràng chính là phương pháp xử lý cao siêu của tôi mà, không chỉ giúp cho học trò của giáo sư Tôn hoàn thành được nhiệm vụ, còn có thể làm cho lời cảnh cáo của bà cụ được truyền đến đúng chỗ, còn chúng ta bên này cũng có thể quen biết được thêm mấy người bạn nữa, một lần hành động mà lại đạt được rất nhiều thứ."

"Tiểu Vũ, cô vốn là quản lý cấp cao của một xí nghiệp mà."

Trần Hán Thăng nhìn cô thư ký nhỏ: "Những cách xử sự này đều phải học đấy."

"Ừ."

Cô thư ký nhỏ ngoan ngoãn đồng ý.

“Còn nữa.”

Trần Hán Thăng lại nhớ ra chuyện gì đó: “Cô tìm một tờ báo, trả ít tiền để đưa tin chuyện ngày hôm nay ra ngoài đi, nói là sau khi trải qua một cuộc kiểm tra của các lãnh đạo cấp trên, điện tử Quả Xác đã cải thiện một vài khuyết điểm nhỏ, tiếp tục tiến vào top một trăm xí nghiệp hàng đầu cả nước.”

“Đây là tại sao vậy?”

Nhiếp Tiểu Vũ bị một loạt thao tác của Trần Hán Thăng làm cho chóng mặt, cho rằng lại có “ý nghĩa chính trị” gì đó .

“Sau khi tôi và Tiểu Ngư Nhi chia tay, đang lo không biết nên ăn nói với giáo sư Tôn bên kia thế nào đây.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười một tiếng: “Đến lúc đó tôi cầm theo tờ báo kia, đây chính là lý do sẵn có, nếu như bà cụ dám mắng tôi, tôi sẽ trực tiếp nằm trước cửa nhà bà ấy, nếu không sẽ trả thêm mấy chục triệu, nếu không nữa sẽ để Tiêu Dung Ngư hô hấp nhân tạo cho tôi.”

“Đệt!”

Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ thầm đây đúng là ông chủ của mình mà, vừa có thủ đoạn lại vừa rất hiểu đạo lí đối nhân xử thế, quan trọng là tính tình còn rất vô lại, chuyện này rõ ràng bà giáo sư Tôn là người đơn phương chủ động, kết quả lại bị bộ trưởng Trần bắt được cơ hội, vừa đỡ vừa đánh, mạnh mẽ biến tình thế bất lợi thành tình thế thuận lợi.

…

Chương 787: “Ăn vạ” và “câu cá”

Vào bữa tối, Trần Hán Thăng cùng với Lý Tiểu Giai và Thôi Chí Phong từ phòng Kinh doanh chạy đến. Lý Tiểu Giai là giám đốc nhà máy Điện tử Quả Xác, thân phận rất không tầm thường. Tửu lượng của lão Thôi rất tốt, vì vậy có thể uống thêm vài ly cùng mọi người.

Bầu không khí xã giao tự nhiên trở nên sôi nổi hơn, trong tình huống đông người nhiều ánh mắt phức tạp, Trần Hán Thăng cũng không hề nhắc tới “Giáo sư Tôn”, chỉ coi đó như một lần kiểm tra bình thường.

Vì phát hiện ra vấn đề “nghiêm trọng” của Quả Xác nên ông chủ Trần Hán Thăng đã đặc biệt mời khách đến cảm ơn, nhân tiện kết giao thêm bạn bè.

Trong quá trình này, một số sinh viên của giáo sư Tôn cũng quan sát Trần Hán Thăng. Đây là một thanh niên rất nổi tiếng, không chỉ vì hắn là tỷ phú mà còn vì kinh nghiệm “khởi nghiệp thành công - sự nghiệp thất bại - khởi nghiệp lại thành công” của hắn.

Bình thường cũng hiểu tương đối nhiều thông qua việc giới thiệu trên truyền hình, hôm nay sau khi trao đổi trực tiếp, họ cảm thấy rằng Trần Hán Thăng cũng không hề mất bình tĩnh, hắn rất giỏi ba hoa về mấy trò đùa bẩn, đôi khi bộc lộ khí chất hung dữ và ngang ngược.

Nhưng đây cũng là chuyện bình thường, phần lớn các ông chủ khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng đều không hiền lành cho

lắm.

Sau khi xã giao kết thúc, khi Trần Hán Thăng đưa họ xuống lầu, một lãnh đạo chuyên môn nào đó đã đặc biệt kéo Trần Hán Thăng sang một bên, vừa hút thuốc vừa nói: "Trần Tổng, chúng tôi không biết lý do cụ thể của sự việc hôm nay, nhưng ý của giáo sư Tôn là, hy vọng cậu đừng tiếp tục quấy rầy tiểu sư muội."

Trần Hán Thăng gật đầu, "tiểu sư muội" đương nhiên là Tiêu Dung Ngư.

"Chúng tôi không tiện bình luận về tình yêu của người trẻ tuổi, nhưng tiểu sư muội là người mà bà rất yêu thương."

Vị lãnh đạo trung niên cười cười: "Đương nhiên, nếu như cậu không nghe, chúng tôi cũng không thể làm gì được, bất ngờ kiểm tra đã là cực hạn rồi. Trên bàn ăn vừa rồi, quận trưởng Lý hoàn toàn không muốn cụng ly với chúng tôi, lãnh đạo địa phương đã rất không hài lòng. Có điều, ảnh hưởng của bà, cậu không thể xem thường."

"Tôi biết rồi."

Trần Hán Thăng thở dài và nói: "Thật ra, giáo sư Tôn không có ý định đối phó với Điện tử Quả Xác, mà chỉ cảnh báo, nếu không, với danh tiếng và tài nguyên của bà ấy, hôm nay tôi sẽ không thể vượt qua kiểm tra dễ dàng như vậy."

"Trong lòng Trần tổng hiểu rõ là tốt rồi."

Lãnh đạo trung niên nói chuyện rất thấu đáo, cho rằng mình đã hoàn thành nhiệm vụ, đáng tiếc Trần Hán Thăng cũng không đồng ý, lắc đầu nói: "Cảm ơn anh nói cho tôi biết, nhưng mà tôi sẽ còn tiếp tục dây dưa."

"Ơ…"

Lãnh đạo trung niên nhất thời nghẹn họng, lúc đầu không hiểu, nhưng sau đó nghĩ lại, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Trần Hán Thăng còn trẻ như vậy đã trở thành tỷ phú.

"Tôi đây sẽ không quản, hy vọng Điện tử Quả Xác có thể tiếp tục tỏa sáng, trở thành niềm tự hào của các thương hiệu điện thoại di động trong nước."

Người lãnh đạo chân thành nói.

…

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng đang xem tin tức về "Hội nghị giới thiệu di động Xiaomi" trong văn phòng, Nhiếp Tiểu Vũ bước vào và đặt xuống một tờ báo. Tờ báo này đưa tin về một số vấn đề nhỏ sau cuộc kiểm tra bất ngờ của Điện tử Quả Xác.

Điều này hầu như không ảnh hưởng gì đến xã hội, dù sao cũng không phải là vấn đề lớn, nhưng Trần Hán Thăng lại cảm thấy rất hài lòng.

Đến lúc đó cầm tờ báo đi tìm, nói Tôn giáo sư bắt nạt người thành thật, hiện tại Điện tử Quả Xác cũng không thể kinh doanh nữa, dù sao bản thân cũng rất giỏi việc khóc lóc om sòm lăn lộn diễn trò.

Tuy nhiên, trước khi kịp đi "giải oan", Nhan Ninh từ Samsung đã tìm đến, thay mặt trụ sở chính đồng ý với yêu cầu của Điện tử Quả Xác, đồng ý sử dụng "hợp tác kỹ thuật" để bù đắp cho "thị trường Ấn Độ bị bỏ rơi của Quả Xác".

"Chúng tôi nghe nói rằng Điện tử Quả Xác đã bất ngờ bị kiểm tra vào ngày hôm qua. Thật ra, không có công ty nào có thể đủ điều kiện phòng cháy chữa cháy 100%."

Nhan Ninh an ủi: "Cái này có hơi vạch lá tìm sâu quá mức rồi."

Có vẻ như Nhan Ninh đã cố tình chọn thời điểm này, cô ta định nhân lúc Trần Hán Thăng bị oan, Samsung đã đến để an ủi, thể hiện tinh thần hợp tác tốt đẹp của "bạn kinh doanh".

"Đúng là con mẹ nó thú vị. Mình định ăn vạ với giáo sư Tôn, cuối cùng lại câu được tên ngốc này."

Trần Hán Thăng thầm cười nhạo trong lòng, tình hình dường như càng ngày càng hỗn loạn, nhưng cũng ngày càng thú vị hơn.

"Cũng không có cách nào mà."

Trần Hán Thăng bắt đầu có ý thức lệch đề tài, đó là mở đường cho sự xuất hiện của Kim Dương Minh: "Làm ăn ở Trung Quốc cần cân nhắc rất nhiều yếu tố, ở Hàn Quốc có giống như vậy không?"

"Hàn Quốc thực ra cũng tương tự. Suy cho cùng, văn hóa của họ đều là kế thừa từ Trung Quốc."

Nhan Ninh hơi ngạc nhiên, trước đây khi gặp ông chủ trẻ tuổi này, Trần Hán Thăng luôn thờ ơ. Nhưng lần này hắn lại sẵn sàng nói chuyện phiếm.

"Trưởng phòng Nhan có vẻ rất thoải mái với môi trường ở đó nhỉ."

Trần Hán Thăng lơ đãng hỏi: "Chuẩn bị định cư ở Hàn Quốc sao?"

"Không, không, không, bố mẹ tôi đã lớn, còn có một em gái đang học cấp hai, cho nên tôi nhất định phải về nước."

Nhan Ninh cho biết: "Tranh chấp giữa Samsung và Quả Xác lần này cũng là để xem liệu có cơ hội ở lại trong nước hay không."

"Vậy à. Vậy thì chúc cô được như ý."

Trần Hán Thăng không nói nữa, loại chuyện này tốt nhất là nên dừng lại, nói nhiều quá dễ sinh nghi ngờ.

Sau đó Trần Hán Thăng và Nhan Ninh thảo luận về các vấn đề cụ thể của việc hợp tác, hóa ra Samsung đã chuẩn bị sẵn thỏa thuận liên quan, thậm chí mười chuyên gia đã đến đây, chỉ chờ Trần Hán Thăng ký tên thôi.

"Vậy còn chờ gì nữa?"

Trần Hán Thăng kỳ lạ hỏi: "Ký rồi nhanh chóng để kỹ sư đến làm việc đi, tôi không có nhiều thời gian."

Quả Xác lấy lý do "tết âm lịch" để hoãn giao dịch với nhà phân phối ở Ấn Độ, nhưng cũng chỉ được một tháng mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, Trần Hán Thăng muốn sử dụng sức mạnh kỹ thuật của Samsung để tăng độ dày kỹ thuật của Điện tử Quả Xác.

"Lý do chính là nội dung của thỏa thuận có chút ngặt nghèo."

Nhan Ninh ngập ngừng nói: "Trụ sở hy vọng rằng điện thoại di động Quả Xác sẽ không xâm nhập thị trường Ấn Độ trước năm 2008. Lúc trước tôi còn nghĩ rằng chỉ có một năm 2006 thôi…"

"Không sao, đám người ngu xuẩn của A Tam, ông đây nhìn thấy là khó chịu, bọn họ không xứng dùng điện thoại Quả Xác."

Trần Hán Thăng nói một cách thờ ơ.

"Có thật không?"

Nhan Ninh ngạc nhiên nói, Trần Hán Thăng hôm nay dường như rất dễ nói chuyện.

"Tất nhiên."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ dù sao mình cũng không định giữ lời hứa nên chuyện gì cũng có thể đồng ý, chỉ cần các người vui, Quả Xác chúng tôi đều có thể đồng ý cho Samsung.

"Vậy thì hôm nay chúng ta có thể ký thỏa thuận."

Nhan Ninh sợ rằng Trần Hán Thăng sẽ đổi ý, lập tức nói.

"Được."

Trần Hán Thăng đưa Khổng Tĩnh, Lý Tiểu Giai và các lãnh đạo khác của Điện tử Quả Xác đến chi nhánh của Samsung ở Kiến Nghiệp.

Samsung rất coi trọng sự hợp tác này, không chỉ có lãnh đạo trực tiếp của Nhan Ninh mà cả trưởng phòng quan hệ công chúng cũng đích thân đến đây, còn có một "phó thứ trưởng" cũng đến đây.

Trần Hán Thăng không biết chức danh "thứ trưởng" là gì. Hắn lười chào hỏi, sau khi thay mặt Điện tử Quả Xác ký thỏa thuận thì đưa kỹ sư đi, quả quyết, phóng khoáng khiến cho Samsung vô cùng kinh ngạc.

"Quả Xác không có phản đối nào khác đối với thỏa thuận này?"

Phó thứ trưởng hỏi Nhan Ninh, hóa ra còn định phải cò kè mặc cả một phen.

"Có lẽ… Trần tổng không thích người Ấn Độ, có lẽ ngay từ đầu không có ý định trao đổi buôn bán với Ấn Độ."

Nhan Ninh suy nghĩ một chút rồi nói.

Dù thế nào đi chăng nữa, thỏa thuận đã được ký kết và Samsung không thể ngờ rằng Trần Hán Thăng sẽ phá vỡ hợp đồng, bởi vì trên đây đã đề cập đến một khoản bồi thường khổng lồ.

Đối với Nhan Ninh, cuộc tranh chấp này cuối cùng cũng đã kết thúc, thực ra người nên biết ơn nhất chính là "cô Hoàng" đó, không biết cô ta có còn ở Kiến Nghiệp hay không.

Chương 788: Thẩm Ấu Sở hay Tiêu Dung Ngư, cuối cùng cũng là bại tướng dưới tay La mỗ

Sau khi trở lại Điện tử Quả Xác, đương nhiên sẽ có một người phụ trách chuyên môn thảo luận với các chuyên gia của Samsung và sắp xếp nhiệm vụ, địa điểm nghiên cứu khoa học nằm trong "Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ ", như vậy có thể thuận lợi cho việc học tập của các kỹ sư Quả Xác và Xiaomi.

Về phần Trần Hán Thăng, hắn cũng không đến gặp giáo sư Tôn để kể khổ mà quay thẳng về ký túc xá để tìm Kim Dương Minh. Nếu đã lừa được chuyên gia đến, Nhan Ninh đã không còn giá trị lợi dụng, Trần Hán Thăng quyết địch dồn lực tìm kiếm thông tin nhà cô ta.

"Tiểu Kim, khi nào mày có lịch trình? Tao bên này đã OK rồi, vở kịch còn chờ mày quay thôi."

Trần Hán Thăng cười hì hì hỏi, giống như một cuộc đối thoại giữa nhà sản xuất và ngôi sao lớn.

"Khụ."

Tiểu Kim rõ ràng rất thích giọng điệu này, nhướng mày vui vẻ, vừa nhận lấy những lời do Trần Hán Thăng truyền đạt, vừa chơi game nói: "Trần ca, tao bên này cũng OK rồi. Gần đây ngoại trừ ôn tập thi cuối kỳ thì không có việc gì, nhưng mà…"

Nghe thấy âm cuối của Kim Dương Minh, Trần Hán Thăng khoát tay: "Thù lao không thành vấn đề, chúng ta là anh em cần gì tính toán rõ ràng."

"Không phải cái này."

Kim Dương Minh chơi game xong, ngẩng đầu lên nói: "Tao là người phụ trách của một công ty môi giới, dù sao cũng không thể ngồi xe buýt mà đi khoác lác được chứ."

"Mày muốn đạo cụ?"

Trần Hán Thăng nhanh chóng nhận ra.

"Đúng vậy."

Tiểu Kim vui vẻ nói: "Land Rover hoặc là Porsche của mày, cho tao mượn chơi một chút."

"Cái này không được."

Trần Hán Thăng không đồng ý, không phải vì keo kiệt, hắn giải thích: "Tao nói kĩ trước với mày thân phận của đối phương. Người phụ nữ này tên là Nhan Ninh, cô ta là người Trung Quốc, sau khi du học tại Hàn Quốc thì về làm việc ở Samsung, bây giờ đang là phó trưởng phòng của bộ phận Quan hệ công chúng. Vì trước đây tao đã công kích Samsung vài lần nên cô ta đã để mắt đến tao, vẫn luôn tìm kiếm tài liệu về ông đây, Porsche và Land Rover cũng rất rõ ràng, nếu mày lái thì sẽ bị lộ …"

"Vậy thì phải làm sao, nhất định không thể quá bủn xỉn được."

Kim Dương Minh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Công ty của mày còn chiếc xe nào khác không, loại như BBA chẳng hạn?"

"Thứ lỗi tao kiến thức nông cạn."

Trần Hán Thăng khiêm tốn hỏi: "BBA là cái gì?"

“Trần ca, phản ứng của mày thật không giống với tỷ phú chút nào.”

Tiểu Kim tỏ vẻ khinh thường: “BBA là Mercedes-Benz, BMW và Audi. Ba chữ cái đầu của nhãn hiệu được viết hoa và gọi chung là BBA. Những người hiểu biết về ô tô như chúng tao đều gọi như vậy.”

“Kim tổng đừng để ý. Thứ lỗi cho một lái xe “mới vào nghề” đã lái từ FAW đến Porsche như tao.”

Trần Hán Thăng lại còn nghiêm túc tự kiểm điểm, sau đó nói: “BBA thật ra không khó. Rất nhiều quản lý trong công ty đều lái những chiếc xe này, nhưng mà mày đã có bằng lái xe chưa?”

“Điện tử Quả Xác chẳng lẽ không có lái xe sao?”

Tiểu Kim hỏi ngược lại.

“… Có thể.”

Trần Hán Thăng ngẩn người: “Nếu Kim tổng đã xem xét rõ ràng mọi chi tiết, vậy thì thoải mái đi, tao cũng không cần lo lắng.”

“Một điều nữa.”

Kim Dương Minh lại nói: “Tao muốn có một tấm danh thiếp có phong cách, yêu cầu này cũng không quá đáng chứ.”

“Cái này dễ làm thôi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Phòng thiết kế của Điện tử Quả Xác đầy những người trẻ tuổi rất sáng tạo. Mày muốn bất kỳ phong cách thể hiện nào bọn họ cũng có thể làm được.”

…

Vào buổi tối, Trần Hán Thăng đưa Kim Dương Minh trở lại Điện tử Quả Xác, mở camera để cậu ấy nhận dạng Nhan

Ninh, cũng như địa chỉ và thời gian đi làm của chi nhánh Samsung ở Kiến Nghiệp.

Phòng thiết kế biết rằng Kim Dương Minh là bạn cùng phòng của ông chủ lớn, theo yêu cầu của Tiểu Kim, danh thiếp đã nhanh chóng được làm ra vào sáng hôm sau.

"Phó Giám đốc công ty Thiên Lý Mã Săn Sính."

Trần Hán Thăng lật xem trong tay, tên cũng không tồi, nhưng bề ngoài phủ một lớp bột vàng, thoạt nhìn có chút tầm thường.

Nhưng mà Kim Dương Minh rất hài lòng với phong cách này, còn hài lòng hơn nữa là chiếc xe Mercedes-Benz hạng E và tài xế cũng đã sẵn sàng. Trần Hán Thăng còn đặc biệt yêu cầu lái xe trong nhà máy bất kỳ hành động nào trong hôm nay đều phải nghe theo "Kim tổng".

"Kim Tổng, khi nào thì chúng ta xuất phát?"

Lái xe hiểu rất rõ quy tắc, lập tức khách khí hỏi.

Tiếng "Kim tổng" này gần như khiến cả người Kim Dương Minh tê rần rần. Trước kia ở trong ký túc xá và trường học, mọi người thường gọi cậu ấy theo cách này, nhưng luôn là với giọng điệu đùa giỡn.

Ngược lại, Trần Hán Thăng, người thực sự có tư cách làm ông chủ, mọi người càng thích gọi hắn là lớp trưởng, tứ ca, chủ tịch Trần…

Khác biệt về phương diện này, Kim Dương Minh trong đêm khuya thanh tĩnh, cũng từng nếm trải tường tận.

"Có lẽ đây là mục tiêu đấu tranh cuối cùng của đàn ông."

Kim Dương Minh ngồi ở băng ghế sau rộng rãi của chiếc Mercedes-Benz, bật điều hòa sưởi ấm, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ lùi xa dần, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Khi đi ngang qua khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Kim Dương Minh đột nhiên gọi: “Dừng lại!”

“Kim tổng, có gì dặn dò?”

Tài xế lập tức dừng ở ven đường.

“Thôi quên đi, tiếp tục đi thôi.”

Kim Dương Minh do dự một chút, nhưng vẫn từ bỏ ý định khoe khoang trước mặt Đông Nhi.

Nguyên nhân thứ nhất, cậu ấy đối với Đông Nhi là thật lòng, cho nên theo bản năng sẽ không muốn nói dối.

Nguyên nhân thứ hai là Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ cũng ở trong khu dân cư này, hai người này lại biết tường tận, đặc biệt là miệng của Hồ Lâm Ngữ không tha cho người ta, không chừng còn muốn mở miệng cười nhạo.

Đương nhiên, cơ hội thể hiện “cả đời chỉ có một lần”, Kim Dương Minh sẽ không để vụt mất vô ích.

Đầu tiên cậu ấy lấy điện thoại di động ra, tự chụp vài tấm ảnh bản thân, sau đó chụp mấy tấm về nội thất trong xe và người lái xe, đặc biệt là logo Mercedes-Benz trên vô lăng, sau đó mở QQ trên điện thoại .

Tiểu Kim rất thông minh, mấy tấm ảnh này đương nhiên không thể gửi vào nhóm QQ của lớp, cậu ấy mở nhóm QQ của trò chơi “Audition Online”, trực tiếp gửi hai tấm ảnh, sau đó bắt đầu độc thoại trong nhóm.

澖緘ヤ Kim: Hôm nay có chút bực bội, buổi trưa phải ra ngoài bàn công việc, tôi vốn còn định ở nhà uống chút rượu vang Bordeaux.

↘煙酒 ρι 憊: Chết tiệt, đây là xe của cậu à?

澖緙ヤ Kim: Đúng vậy, một chiếc Mercedes-Benz hạng E bình thường, cũng chưa đến 1 triệu.

_.. 坏尐絞: Không đời nào! Cậu nói trong trò chơi là nhà cậu có rất nhiều tiền, không lẽ là thật à?

澖緙ヤ Kim: Đương nhiên, tôi có bao giờ khoác lác đâu, chỉ là bình thường không thích khoe ra thôi, lái xe cũng là lái xe của nhà tôi.

…

Nhìn những lời khen ngợi trong nhóm game, Kim Dương Minh cười tươi như hoa, ngón tay "lạch cạch lạch cạch chụp lại tin nhắn, thỉnh thoảng lại tung ra một bức ảnh, thu hút nhiều người trong nhóm khen ngợi và ghen tị hơn, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

"Thật đáng tiếc."

Kim Dương Minh vẫn còn có chút tiếc nuối, QQ này là nick chính, trong danh sách có quá nhiều người quen, cho nên không thể gửi những tấm ảnh này vào không gian QQ.

Có vẻ như đã đến lúc tạo nick phụ để đăng mấy tấm ảnh khoe khoang này rồi.

"Kim tổng."

Lái xe đã nhận ra sự "bất thường" của Kim Dương Minh qua kính chiếu hậu, nhưng anh ta lặng lẽ không hỏi. Khi đến dưới lầu của công ty chi nhánh Samsung ở Kiến Nghiệp, lái xe mới bình tĩnh nhắc nhở cậu ấy.

"Ồ, cảm ơn."

Kim Dương Minh cố nén cười, vẫn không quên gửi một câu trong nhóm: "Tôi đi bàn công việc, tạm thời offline đây."

Xong xuôi rồi, rất có cảm giác bức bách.

…

Công ty chi nhánh Kiến Nghiệp của Samsung nằm trên đường An Đức Môn, quận Vũ Hoa, họ có hai tiếng để ăn trưa và nghỉ ngơi. Nhan Ninh chỉ là một lãnh đạo nhỏ tại trụ sở chính nhưng ở công ty chi nhánh bên này lại có địa vị tương đối cao.

Đặc biệt, cô ta đã giải quyết tranh chấp giữa Samsung và Quả Xác, nghe nói cả thứ trưởng và bộ trưởng đều tích cực khen ngợi.

Hôm nay Nhan Ninh không muốn ăn ở căn tin, cô ta định một mình đi ăn chút đặc sản ở gần đây, nhưng đi được nửa đường, điện thoại di động đột nhiên vang lên, là số lạ gọi đến.

“Xin hỏi là cô Nhan phải không?”

Người gọi đến là một người đàn ông, mặc dù giọng điệu của anh ta rất trưởng thành và vững vàng, nhưng vẫn có thể nhận ra là tuổi tác không lớn lắm

“Anh là?”

Nhan Ninh duy trì giọng điệu trả lời của bộ phận Quan hệ công chúng.

“Tôi họ Kim.”

Giọng nói trong điện thoại tương đối lịch sự: “Ở ngay bên phải cô Nhan.”

“Bên phải…”

Nhan Ninh quay đầu lại nhìn, đó là một chiếc Mercedes-Benz hạng E bóng loáng, trục bánh xe đang chầm chậm quay, như thể đang theo tốc độ của bản thân.

Lúc này, cửa kính sau của chiếc Mercedes-Benz từ từ hạ xuống.

Thật ra trong nháy mắt Nhan Ninh đã nghĩ đến việc có phải mình cũng vô tình gặp vận đào hoa như tình tiết trong phim Hàn Quốc hay không.

Tuy nhiên, khi hành khách ở hàng ghế sau lộ rõ mặt, Nhan Ninh cảm thấy tốt hơn hết là đừng mơ mộng, quá không thực tế.

Đương nhiên người mang đến "cảm giác mong đợi" cho Nhan Ninh là Kim Dương Minh . Thật ra vẻ ngoài của Tiểu Kim không tệ, nhưng nếu đánh giá theo tiêu chuẩn của mỹ nam Hàn Quốc thì không thể gọi là "trai đẹp" .

"Cô Nhan."

Kim Dương Minh vẫy tay chào.

"Anh tìm tôi có chuyện gì sao?"

Nhan Ninh dừng lại, trên đường lớn trước mặt bao người,

"Buổi trưa ăn cơm cùng nhau có tiện không?"

Kim Dương Minh xuống xe, lấy danh thiếp từ trong túi ra đưa cho cô ta.

"John Kim, Phó tổng giám đốc công ty Thiên Lý Mã Lạp Sính."

Nhan Ninh đọc chức vụ trên danh thiếp.

"Tên tiếng Anh là John."

Kim Dương Minh nhàn nhạt nói: "Trước đây tôi học ở Đại học Pennsylvania, đây là tên tiếng Anh của tôi."

Tiểu Kim cũng là một "cựu sinh viên" Pennsylvania, lần trước khi lừa Hồng Sĩ Dũng, cậu ấy cũng tự xưng mình đã tốt nghiệp đại học top 20 thế giới này.

"Có một số việc kinh doanh muốn thảo luận với cô Nhan."

Kim Dương Minh khách sáo nói: “Cho tôi chút mặt mũi đi.”

“Công ty săn đầu” thật ra tương đối hiếm ở Trung Quốc vào năm 2006. Nếu Trần Hán Thăng không đưa ra thuật ngữ này, Kim Dương Minh đương nhiên cũng không biết.

Nhan Ninh thì lại biết, cô ta có chút kỳ quái, không biết công ty săn đầu tìm mình để làm gì, chẳng lẽ có xí nghiệp muốn đào mình về sao?

Nhưng cô ta nhìn chiếc Mercedes-Benz cao cấp và tấm danh thiếp sáng loáng, cuối cùng gật đầu nói: “Phía trước có một nhà hàng tây, chúng ta tới đó ngồi đi.”

“Được.”

Kim Dương Minh bảo lái xe dừng lại, dường như lơ đãng nói: “Thật xin lỗi, tôi không quen đường sá trong nước nên đã đưa lái xe trong nhà theo.”

Loại thủ đoạn làm màu “giả vờ xin lỗi” nhưng thực chất là “khoe mẽ”, Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh đều là “bậc thầy”.

Sau khi đến nhà hàng tây ngồi, Kim Dương Minh nói rõ ra “mục đích” của mình.

“Cô Nhan, tôi sẽ nói ngắn gọn thôi.”

Quý ông Kim Dương Minh rót một ly cà phê cho Nhan Ninh: “Có một công ty sản xuất thiết bị điện tử nổi tiếng ở trong nước, muốn tìm một người phụ trách giỏi xử lý các vấn đề công cộng. Sau khi chúng tôi lựa chọn, cảm thấy tố chất và năng lực của cô vô cùng phù hợp. Cho nên muốn hỏi ý của cô Nhan một chút, cô có nguyện vọng về nước phát triển không?”

“?”

Trong đầu Nhan Ninh hiện lên một dấu hỏi lớn, cô ta không bất ngờ với cách nói chuyện của Kim Dương Minh, chỉ cảm thấy gần đây hình như mình có nói chuyện này với ai đó, chỉ là không nhớ ra mà thôi.

Trên thực tế, trong quá trình thảo luận hợp tác ngày hôm qua, để mở đường cho sự xuất hiện của Kim Dương Minh, Trần Hán Thăng đã nhắc đến hai câu về việc này, sau đó lại lặng lẽ bỏ qua.

Điều này khiến cho Nhan Ninh có một cảm giác vừa quen vừa lạ, trong lòng cô ta vẫn đang cảm thán, vận may của mình gần đây thật quá tốt.

Kể từ khi tiếp quản "vụ kiện Quả Xác và Samsung", sự nghiệp và cuộc sống của cô ta đều phát triển theo hướng mà cô ta mong đợi, nhìn từ góc độ này, Trần tổng đúng là "ngôi sao may mắn" của mình mà.

"Xin hỏi, công ty sản xuất thiết bị điện tử nào?"

Nhan Ninh hỏi: "Lenovo, Huawei, hay là Trung Hưng?"

Nhan Ninh không có ác cảm với "công ty săn đầu", nếu có công ty trong nước có thể đãi ngộ và điều kiện tốt hơn, cô ta đương nhiên muốn gần bố mẹ mình hơn một chút.

Kim Dương Minh biết máy tính xách tay Lenovo và điện thoại di động Trung Hưng ZTE, nhưng cậu ấy không biết Huawei, một công ty tập trung vào sản xuất thiết bị.

Đương nhiên, cậu ấy không hề căng thẳng, bình tĩnh trả lời: "Trước khi biết ý định của cô Nhan, điều này tạm thời còn phải được giữ bí mật. Dù sao, ngành này của chúng tôi cũng có quy tắc, tôi không thể tiết lộ, cũng như tại sao chúng tôi lựa chọn cô Nhan."

Tiểu Kim vẫn đảm đương được danh hiệu"thiên tài ẩn" này, cậu ấy có rất nhiều kinh nghiệm trong việc ba hoa khoác

lác, không chỉ trả lời câu hỏi mà còn chặn lại sự nghi ngờ của Nhan Ninh, không cho cô ta hỏi câu "Làm thế nào mà quý công ty lại biết tôi?"

Quả nhiên Nhan Ninh cũng không miễn cưỡng, một lúc sau mới trả lời: "Nếu như có cơ hội thích hợp, tôi bằng lòng thử, đương nhiên, tôi cũng rất thích công việc hiện tại."

Nhan Ninh không đồng ý cũng không từ chối, nhưng không từ chối có nghĩa là còn có cơ hội. Kim Dương Minh lập tức để lại địa chỉ email, hy vọng có thể xem thông tin cá nhân của Nhan Ninh, để xí nghiệp có thể tiện đưa ra phán quyết sâu sắc hơn .

Kim Dương Minh ánh mắt chân thành nói: "Hy vọng tài liệu có thể chi tiết hơn, để chúng tôi có thể đánh giá toàn diện."

"Được."

Nhan Ninh gật đầu đồng ý, cô ta từng là phó trưởng phòng Quan hệ công chúng của Samsung, nhưng sau khi rời vị trí này, cô ta cũng là một phụ nữ 30 tuổi khao khát trở về nước làm việc.

Sau đây là thời gian biểu diễn của Tiểu Kim, sau khi dỗ dành Hồng Sĩ Dũng lần trước, cậu ấy sâu sắc cảm thấy rằng mình biết quá ít về Đại học Pennsylvania. Vì vậy cậu ấy đã tìm hiểu rất nhiều trên Baidu, cuối cùng kể lại một vài câu chuyện quen thuộc trong khuôn viên trường và giai thoại của những người nổi tiếng.

Sau bữa ăn, Tiểu Kim chủ động thanh toán hóa đơn, Nhan Ninh có ấn tượng chung tốt đối với vị "săn đầu" này, ngoại trừ những lời nói phóng đại của cậu ta, những cái khác cũng không tồi.

Nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao người ta cũng dựa vào miệng để kiếm cơm, thích thêm mắm thêm muối cũng khó tránh khỏi.

Sau khi Nhan Ninh trở lại văn phòng, cô ta đã tìm lại sơ yếu lý lịch của mình và ghi chi tiết lại, lý lịch cá nhân của cô ta tương đối tốt, khi còn ở Đại học Nữ sinh Hàn Quốc, Nhan Ninh chính là cán bộ hội sinh viên.

Sau khi gửi sơ yếu lý lịch vào hộp thư của Kim Dương Minh, vì vẫn chưa đến giờ làm việc Nhan Ninh dứt khoát gọi điện thoại cho tiểu sư muội.

Tiểu sư muội cũng là người Trung Quốc, chỉ là năm ba đại học đã đến Hàn Quốc du học.

"A lô, sư tỷ Nhan, em vừa định liên lạc với chị đấy!"

Cô gái khá vui vẻ nói.

"Ồ?"

Nhan Ninh ngơ ngác cười: "Vậy em nói trước đi."

"Bọn em sắp nghỉ đông rồi."

Cô gái trong điện thoại nói: "Em sẽ bay thẳng đến Kiến Nghiệp, chuẩn bị bảo sư huynh phụ bạc kia đến sân bay đón em, đến lúc đó em sẽ giới thiệu cho chị làm quen."

"Không phải mẹ em đã cấm em gặp anh ta, cũng không được nhắc đến tên anh ta à, lúc ở Hàn Quốc chị cũng không dám hỏi."

Nhan Ninh nhắc nhở: "Em đừng chọc mẹ em tức giận."

"Em thật sự không nhịn được nữa rồi. Hơn nữa, bản thân bà ấy đã ly hôn rồi, dựa vào đâu mà quản em!"

Cô gái này khi nói chuyện rất bướng bỉnh, hơn nữa còn có một loại tự tin siêu mù quáng: "Nếu không phải mẹ em lấy cái

chết ra để ép, bạn gái bây giờ của sư huynh Trần có thể đã là em rồi. Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư gì đó, cuối cùng đều bị bại dưới tay em!"

"Cái gì?"

Nhan Ninh kinh ngạc đến biến đổi giọng nói: "Vừa rồi em nói ai?"

Chương 789: Mâu thuẫn của lão Trần và Lương thái hậu

Không có gì ngoài ý muốn, người trong điện thoại đương nhiên là La Tuyền. Cô đã đến Đại học Nữ sinh Hàn Quốc để theo học nửa năm trước, sau khi dần thích nghi với cuộc sống và việc học, cô cũng đã gặp Nhan Ninh, một đàn chị du học sinh cùng trường.

Nhan Ninh cho rằng tất cả mọi người đều là người Trung Quốc, cũng nghe nói rằng vì một chàng trai, La Tuyền bị mẹ bắt ép đưa đến Hàn Quốc. Cô ta cảm thấy có chút đồng cảm, thực ra quan hệ hai người khi ở chung không tệ chút nào.

Nhưng mà, La Tuyền cảm nhận được sự ngạc nhiên trong giọng nói của Nhan Ninh, kỳ quái hỏi: "Sư tỷ Nhan có phản ứng lớn vậy sao, chị có biết Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư không?"

"…Không biết."

Nhan Ninh do dự một lúc, vẫn là không nói thật: "Chỉ là chị cảm thấy hai cái tên này có vẻ rất dễ nghe."

"Dễ nghe chỗ nào chứ!"

La Tuyền bất mãn, nói: "Tên của em mới dễ nghe này. Câu nói "Dao ngâm hề trung dã, thượng sát hề toàn cơ" trong quyển "Sở Từ" chính là nguồn gốc của tên em, trước kia sư huynh Trần cũng đã khen ngợi nó đấy."

"Được rồi, được rồi, tên của em nghe hay nhất."

Nhan Ninh lặng lẽ lắc đầu, bất kể như thế nào cô ta không ngờ được rằng "sư huynh Trần" mà La Tuyền đang nói lại thực sự là Trần Hán Thăng danh tiếng lẫy lừng.

Dù sao thì du học sinh đến Hàn Quốc rất nhiều, nhưng Trần Hán Thăng chỉ có một, mặc dù La Tuyền rất xinh đẹp nhưng cũng thật khó để tưởng tượng rằng hai người này có quan hệ với nhau.

Trong một khoảnh khắc, Nhan Ninh cảm nhận được một cảm giác vô lý của "Thế giới thực sự nhỏ bé", còn có sự xúc động trước "Đại thủy xung Long vương miếu".

Nếu cô ta sớm biết trước như vậy, cô ta đã có thể nhờ La Tuyền làm trung gian, cũng không cần phải tìm ra địa chỉ của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, lợi dụng hai cô gái này để đe dọa Trần Hán Thăng.

Đương nhiên, Nhan Ninh có thể thấy rằng Trần Hán Thăng cực kỳ bực bội đối với hành vi này, thái độ của hắn khi bàn chuyện làm ăn cứ đều đều, không mặn cũng không nhạt.

"Đắc tội một nhà tỷ phú trẻ tuổi, vô cùng có tiềm lực trong nước rồi."

Nhan Ninh lặng lẽ thở dài, nói chuyện phiếm với La Tuyền một lúc rồi cúp điện thoại, nhưng không hiểu sao trong lòng cô ta lại cảm thấy khá lo lắng. Loại cảm giác này giống như sau khi đi thang máy xuống lầu, quên mất chính mình có khóa cửa hay không vậy.

"Còn để sót cái gì à?"

Nhan Ninh kiểm tra danh sách những việc cần làm sắp tới, ngoại trừ email sơ yếu lý lịch cá nhân vừa được gửi đi trên máy tính, hình như không có gì bất thường khi yên tĩnh.

"Có lẽ bởi vì gần đây áp lực lớn quá, cho nên tinh thần có chút ngẩn ngơ thôi."

Nhan Ninh quy hết nguyên nhân lên khía cạnh này, tắt mục email và chuẩn bị đi làm.

...

Trên thực tế, đôi khi giác quan thứ sáu của con người rất chính xác. Nhan Ninh đã gửi sơ yếu lý lịch của mình cho John Kim, phó tổng giám đốc của "công ty Thiên Lý Mã Săn Sính", cũng tương đương với việc rơi vào trong tay Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng in bản sơ yếu lý lịch ra, dựa lưng vào ghế, nhìn vào bối cảnh gia đình của Nhan Ninh.

"Nhan Ninh là người Dương Châu à? Vậy cũng coi như là một nửa đồng hương của mình rồi, vì sao lại muốn giúp Khương Tử đối phó với ông đây chứ?"

"Cha là phó cục trưởng trạm dầu mỏ, mẹ là bác sĩ, thảo nào năm đó có thể đưa Nhan Ninh ra nước ngoài du học."

"Có một cô em gái đang học lớp chín ở trường trung học cơ sở Tân Hoa, nhưng mà xét về ngoại hình của Nhan Ninh thì cô em gái đó cũng ở mức trung bình."

"Nếu tổng hợp lại, đây chính là một kiểu gia đình Trung Quốc có chỉ số hạnh phúc cao, thế thì Nhan Ninh muốn về nước làm việc cũng là điều dễ hiểu."

"Nhưng thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa lại bước vào. Tại sao cô phải chọc đến bãi lầy là tôi cơ chứ?"

...

Trần Hán Thăng tùy tiện phân tích, với nguồn tài chính và thủ đoạn hiện tại của hắn, đối phó với gia đình Nhan Ninh là chuyện rất dễ dàng, với lại cũng không có bất kỳ trở ngại tâm lý nào. Tóm lại đó cũng là thủ đoạn bất chính mà Nhan Ninh đã chọn trước.

“Tinh tinh tinh…”

Điện thoại đột nhiên vang lên, Trần Hán Thăng tùy ý liếc một cái, có chút khó chịu thở dài, lại không dám không bắt máy, cuối cùng chỉ có thể nhấn nút gọi: “Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì?”

Cả thế giới này, người có thể khiến Trần Hán Thăng xoắn xuýt như vậy, chỉ có Lương Thái hậu mà thôi.

“Không có việc gì thì mẹ không được tìm con sao?”

Lương Mỹ Quyên nói không chút khách khí.

“Có thể, nhưng mẹ cũng không thể lúc nào cũng tìm con được.”

Trần Hán Thăng phàn nàn: “Kỳ thi cuối kỳ sắp đến rồi. Đây là thời điểm quan trọng để con đạt “Học sinh ba tốt của trường”. Mẹ đừng làm ảnh hưởng đến trạng thái học tập của con nữa.”

Kể từ khi trở về Cảng Thành vài ngày trước, sau khi Tiêu Dung Ngư nhất quyết nói “chia tay” như đinh đóng cột trước mặt bốn vị phụ huynh, Lương Mỹ Quyên thường xuyên gọi cho Trần Hán Thăng một ngày mấy lần liền.

Trần Hán Thăng biết mẹ hắn lo lắng, nhưng nói nhiều cũng không giải quyết được vấn đề, Trần Hán Thăng cũng không muốn bàn bạc thêm.

“Hôm nay lão Tiêu đến khu dân cư để họp, vốn dĩ cha con muốn tới chào hỏi, nhưng lão Tiêu lại trực tiếp làm ngơ, quay đầu đi thẳng vào hội trường.”

Lương Mỹ Quyên lại cằn nhằn, lải nhải: “Cha con cũng cảm thấy khó chịu lắm, giữa trưa ông ấy cũng không ăn ở căng tin mà một mình chạy về nhà nấu mì, ăn xong thì cứ ngồi trên

ghế sô pha, lơ đãng xem TV thôi. Con nói xem cái trò đùa này, không trở thành kẻ thù thì cũng trở thành người xa lạ…"

Trong mắt Lương thái hậu, Trần Hán Thăng không phải là ông chủ có tài sản hàng trăm triệu trở lên mà là một đứa con trai nghịch ngợm từ nhỏ, bà rất sẵn lòng kể những chuyện bực bội trong lòng với con trai mình.

"Haiz, nguyên nhân cụ thể mẹ cũng không muốn nói, tóm lại là đang tận lực cứu vớt, con cũng đừng lo nghĩ lung tung."

Trần Hán Thăng nghĩ ra điều gì đó, nói vào lúc này cũng khá thích hợp: "Nếu gặp nhau ở Cảng Thành sẽ có chút bất tiện, hay là năm nay cha mẹ đến Kiến Nghiệp đón Tết xuân đi."

"Đến Kiến Nghiệp đón Tết?"

Lương Mỹ Quyên sững người một lúc rồi hỏi: "Con ở cùng với Ấu Sở à?"

"Đúng vậy, Thẩm Ấu Sở có đan áo len cho mẹ và cha đấy."

Trần Hán Thăng tiếp tục thuyết phục: "Khu đô thị của Cảng Thành nhỏ như thế, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu cũng gặp, không bằng đi ra ngoài cho khuây khỏa? Con sẽ đưa cha mẹ đi chơi quanh Kiến Nghiệp. Tuyến tàu điện ngầm số một ở đây vừa mới khai trương, cha mẹ cũng chưa từng sử dụng phương tiện giao thông này bao giờ mà."

"Như vậy cũng được thôi."

Lương Mỹ Quyên hơi cảm động, trong khoảng thời gian này, tâm tình bà vẫn luôn bàng hoàng không ngớt.

Khi Trần Hán Thăng mua biệt thự để làm "phòng tân hôn" vào tháng mười một năm ngoái, Lương Mỹ Quyên cảm thấy rằng sự kiện trọng đại của con trai mình đã được giải quyết ổn thỏa, còn khóc thầm hai lần vì không nỡ rời xa Thẩm Ấu Sở.

Sau đó, Trần Hán Thăng dẫn Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đi gặp họ hàng, hai gia đình rất hòa hợp, hơn nữa họ đã thống nhất rằng bọn trẻ sẽ kết hôn sau khi tốt nghiệp đại học, nghiễm nhiên chính là quan hệ thông gia.

Khi đó, Lương Mỹ Quyên không dám nghĩ đến Thẩm Ấu Sở nữa, ngoại trừ đau lòng, bà còn cảm thấy có lỗi với "con dâu" Tiêu Dung Ngư.

Không ngờ, vào những ngày cuối năm ngoái, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đột ngột chia tay, lý do là vì Tiểu Ngư Nhi "không còn yêu Trần Hán Thăng nữa".

Không ai trong số bốn phụ huynh tin vào lý do này, nhưng kết quả vẫn như vậy. Khi Lương Mỹ Quyên trằn trọc nửa đêm không ngủ được, bà cũng không hẳn là không nghĩ đến cô gái Tứ Xuyên-Trùng Khánh ngốc nghếch đó.

Bây giờ nghe được đề nghị của con trai, bà ngay lập tức đến phòng khách để thảo luận vấn đề với chồng, nhưng lão Trần, người thường rất điềm đạm lại trực tiếp từ chối: "Hán Thăng không hiểu chuyện, bà cũng trở nên mê muội rồi à?"

"Tôi làm sao?"

Lương Mỹ Quyên nghi hoặc, bà tắt TV một tiếng "tách" và hỏi: "Ông nói rõ ra xem nào."

"Chúng ta đến Kiến Nghiệp đón năm mới, vậy biết ăn nói với Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh như thế nào đây. Họ sẽ nghĩ rằng chúng ta không có trách nhiệm, có chuyện xảy ra cũng không dám về nhà."

Trần Triệu Quân cau mày nói: "Với lại, bà tới Kiến Nghiệp chính là vì muốn gặp Thẩm Ấu Sở chứ gì. Đừng tưởng tôi không biết, hiện tại không phải là thời cơ thích hợp đâu."

"Tôi muốn gặp Tiểu Sở, sao lại không thích hợp chứ?"

Lương Mỹ Quyên nói chuyện với chồng cũng không cần phải che che giấu giấu, bà thẳng thắn thừa nhận, nhưng cũng tức giận đáp lại: “Chúng ta chỉ đi giải sầu mà thôi, sao lại liên quan đến “không có trách nhiệm” gì đó hả? Chẳng lẽ ông ra ngoài đón năm mới còn cần sự đồng ý của lão Tiêu à? Hừ, đúng là bá đạo thật đấy!”

“Ý tôi không phải thế.”

Lão Trần không muốn cãi nhau với vợ, chủ động hạ mình: “Ý của tôi là, có lẽ Tiêu Ngư Nhi và Hán Thăng sẽ làm hòa với nhau. Bây giờ bà lại đi gặp Thẩm Ấu Sở, thế thì nói thế nào cũng không qua được bên kia đâu.”

“Vậy ngộ nhỡ bọn nó không thể làm hòa thì sao?”

Lương Mỹ Quyên hỏi ngược lại: “Ông cứ chờ như vậy à?”

Trần Triệu Quân do dự một lúc, ông đã gần năm mươi tuổi, Trần Hán Thăng lại là con trai duy nhất, lão Trần cũng muốn đi dạo dưới lầu với cháu trai hoặc cháu gái mũm mĩm của mình.

“Hán Thăng…”

Trần Triệu Quân thở ra một hơi dài, trên gương mặt hiện lên một tia mệt mỏi, dường như chuyện tình cảm thay đổi của Trần Hán Thăng cũng khiến người cha trung niên luôn cân đo đong đếm trong cuộc sống này phải buồn rầu.

“Sau khi thằng bé vào đại học, tôi cảm thấy hơi kỳ lạ.”

Lão Trần chậm rãi nói: “Chuyện làm ăn thì có tiến bộ rất lớn, năng lực cũng nâng cao không ít, nhưng trong chuyện tình cảm vẫn chưa đủ trưởng thành như cũ.”

Hay nói như thế nào “biết con hơn cha”, tuy rằng Lão Trần bình thường không nói nhiều nhưng quan sát rất cẩn thận, đầu óc rất sáng suốt.

Sau khi Trần Hán Thăng vào đại học, hắn đột nhiên trở nên rất giỏi kinh doanh. Với tính cách và cách làm việc của hắn, thành công trong sự nghiệp thực sự chỉ là vấn đề sớm muộn. Lão Trần rất tin tưởng vào con trai mình ở điểm này.

Tuy nhiên, với tác phong kiêu ngạo và vô lương tâm của Trần Hán Thăng, kiểm soát tài sản hàng chục triệu lại có thể không có lạm phát.

Hơn nữa, Trần Hán Thăng lại thực sự rất quen với phong cách "Một chân đạp hai thuyền".

Đây là điều khiến lão Trần khó hiểu nhất, giống như có người đột nhiên nói với Trần Hán Thăng làm thế nào để thành công nhanh chóng trong kinh doanh, nhưng họ lại không dạy hắn cách đối mặt với tình cảm một cách chính xác.

Điều này phù hợp với tình trạng của Trần Hán Thăng, hắn chẳng qua cũng chỉ mới ba mươi lăm tuổi trước khi trọng sinh, hơn nữa hắn cũng chưa lập gia đình, kinh nghiệm buôn bán ăn chơi đàng điếm đầy mình. Ý thức muốn lập gia đình rõ ràng chỉ có ở thời điểm hiện tại khi hắn ở bên Thẩm Ấu Sở, dần dần nhận ra sự ấm áp nhỏ nhoi kia.

"Vẫn nên sớm sinh con thôi, lão Trần."

Lương Mỹ Quyên nghiêm túc nói: "Hán Thăng như vậy, chỉ có con cái mới có thể khiến thằng bé trưởng thành hơn thôi."

"Ừm…"

Lão Trần cũng đồng ý với ý kiến này, nhưng ông vẫn kiên quyết: "Nhưng tôi không đồng ý đi Kiến Nghiệp."

"Vậy ông ở nhà một mình đi."

Lương Thái hậu thấy chồng mình vẫn "bướng bỉnh", nín thở nói: "Tôi sẽ đi Kiến Nghiệp một mình!"

Lương Mỹ Quyên nói xong thì lập tức xách túi đi đến đơn vị, lão Trần đối mặt với bức tường trống trải, lẩm bẩm: “Bà ấy sẽ không thực sự để mình ở nhà đón năm mới một mình đấy chứ, phải làm sao đây?”

…

Chương 790: Hắn không nghĩ sẽ làm chuyện xấu với Tôn Đường Đường

Trần Hán Thăng không biết cha mẹ ở nhà đang rất lo lắng, thậm chí họ còn xảy ra bất đồng, sau khi cúp điện thoại, hắn cầm một tờ báo có nội dung: "Điện tử Quả Xác bị cơ quan chức năng kiểm tra đột xuất", rồi lái xe thẳng đến đại học Đông Đại.

Trên đường đi, Trần Hán Thăng gọi điện thoại cho Vương Tử Bác để hỏi Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang ở đâu.

"Họ đã ở công ty luật vào buổi sáng, chị Triệu Đồng của "Tờ báo pháp luật" cũng có ở đó."

Vương Tử bác ngập ngừng trả lời.

"Ồ."

Trần Hán Thăng gật đầu, Triệu Đồng là một phóng viên đang thường trú tại Hoa Kỳ, chắc là Tiểu Ngư Nhi tìm cô ấy để thảo luận và xin lời khuyên về việc sang Hoa Kỳ vào năm tới.

"Xem ra việc cô xuất ngoại là điều khó tránh khỏi, hiện tại chỉ có thể giải quyết đường vòng, hắn phải bớt chút thời gian tìm Triệu Đồng đào sâu quan hệ, tranh thủ đem cô ấy biến thành công cụ ở bên người."

Triệu Hán Thăng nghĩ thầm, ngón tay hờ hững gõ gõ vô lăng.

"Tiểu Trần, mày còn ở đó không?"

Vương Tử Bác cảm giác Trần Hán Thăng bên kia đột nhiên ngừng nói, có chút lo lắng hỏi.

“Tao đây.”

Trần Hán Thăng nói: “Hiện tại tao muốn đi tìm giáo sư Tôn”.

Trần Hán Thăng kể cho Vương Tử Bác nguyên nhân và toàn bộ câu chuyện về “Cuộc kiểm tra bất ngờ”, Vương Tử Bác nghe xong có chút ngẩn người: “ Giáo sư chắc chắn đang rất tức giận, mày còn qua đó làm gì, mày không sợ bị mắng sao?”

Đây là suy nghĩ của những người bình thường, dù sao Trần Hán Thăng cũng đã làm sai trước, hắn đã làm tổn thương học trò yêu thích của giáo sư Tôn, nên bà cảnh cáo hắn cũng là một điều dễ hiểu.

Bất quá lúc này hắn nên trốn thật xa, nhưng hắn lại cố tình đến gần.

“Mày không hiểu, cái này gọi là biết nắm bắt thời cơ.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Nếu không có lời cảnh cáo của giáo sư Tôn, tao thực sự không có lý do gì để đến đó. Nhưng bây giờ thì khác rồi, tao có thể đóng vai thành người bị hại.”

“Còn có thể làm như vậy sao?”

Vương Tử Bác lo lắng hỏi.

Trần Hán Thăng cũng không giải thích gì nhiều, khi hắn đến nhà giáo sư Tôn vào buổi tối, như thường lệ có rất nhiều sinh viên đang ngồi trong phòng khách.

Sắp đến kỳ thi cuối kỳ, mấy hôm nay trong nhà giáo sư luôn chật kín người, nhìn thấy trên ghế sô pha đều đã có người ngồi, Ngô Diệc Mẫn nhìn thấy đám người thì bộc lộ sự khó

chịu, khinh thường, cùng có chút tức giận nhưng cô ta không dám nói gì.

Cô ta cảm thấy mẹ mình thân thiết với sinh viên Tiêu Dung Ngư là điều hoàn toàn dễ hiểu, dù sao mọi phương diện điều kiện của Tiểu Ngư Nhi đều rất xuất sắc, nhưng mẹ cô vẫn hết lòng vì những học sinh có hoàn cảnh khó khăn, mẹ cô ta làm như vậy cũng không nhận được gì mà đúng không?

"Cạch cạch…"

Cánh cửa chống trộm không khóa lại bị mở ra, Ngô Diệc Mẫn cũng lười phản ứng, cứ tưởng là một học sinh nghèo khác đến xin lời khuyên, nhưng sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì trước giờ sinh viên khi thay giày luôn yên tĩnh và tôn trọng nhưng động tác của người này gây tiếng động rất lớn.

Ngô Diệc Mẫn ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười tự nhiên và nhiệt tình nói: "Hán Thăng đến à, đã lâu không gặp."

Ngô Diệc Mẫn hoàn toàn không biết chuyện Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã chia tay, giáo sư Tôn cũng không nói chuyện này cho cô ta biết, có thể thấy cô ta bị ma quỷ lừa gạt, chuyện này đã bị "ra rìa" một cách mơ hồ ở trong nhà.

"Tôi quá bận rộn công việc, nhìn chị Ngô ngày càng trẻ ra đấy, chị cùng Tôn Đường Đường đi dạo phố, nhìn giống hai chị em hơn là mẹ con."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm nói.

Ngô Diệc Mẫn cũng đã từng chán ghét bộ dáng lưu manh của Trần Hán Thăng, nhưng khi Trần Hán Thăng "làm ăn phát đạt" thái độ của Ngô Diệc Mẫn bắt đầu thay đổi.

Trần Hán Thăng hiểu tất cả mọi thứ, bao gồm cả tính cách của Ngô Diệc Mẫn, nhưng bề ngoài hắn vẫn tỏ ra vui vẻ, hòa đồng.

Đây chính là cách ứng xử của hắn, nếu lúc trước Hoàng Tuệ không lừa dối người bạn thân nhất của hắn là Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng có thể sẽ không quan tâm đến điều đó, nói không chừng hắn còn có thể hòa thuận với "chị tiểu Tuệ" hơn.

Mọi người trong phòng khách cũng đã nhận ra Trần Hán Thăng, bọn họ đều lịch sự đứng dậy chào hỏi, họ rất tôn trọng chàng trai trẻ xây dựng sự nghiệp bằng hai tay trắng này.

Tuy nhiên mọi người cũng không quá ngạc nhiên, vài ngày trước Trình Đức Quân chủ tịch của công ty chuyển phát nhanh Thâm Thông cũng đã đến thăm, Trình tổng so với Trần Hán Thăng còn giàu hơn, nhưng ông ta cũng rất tôn trọng giáo sư.

"Trần Hán Thăng, cậu đến đây làm gì?"

Thái độ của giáo sư Tôn dường như không chào đón hắn lắm, bà lạnh lùng nghiêm mặt, ánh mắt của bà xuyên qua mắt kính dán chặt vào Trần Hán Thăng.

Thằng nhóc này gan cũng quá lớn, bà đã phát ra những cảnh cáo nặng rồi mà hắn vẫn dám công khai tới đây.

Thái độ của giáo sư trở nên u ám, sinh viên trong phòng không ai dám lên tiếng cả, ngay cả Ngô Diệc Mẫn cũng có chút sững sờ, Trần Hán Thăng đáng lẽ phải là một nhân vật tốt.

"Giáo sư Tôn, tôi tới đây để đòi lại công lý."

Trần Hán Thăng đã thu liễm dáng vẻ tươi cười, đưa tờ báo tới và nghiêm túc nói: "Sinh viên của bà đột nhiên đến công ty của tôi để kiểm tra và chỉ ra một số vấn đề, gây ra nhiều cuộc thảo luận trong xã hội, nó đã được đăng trên báo. Tôi, với tư cách là một người kinh doanh lương thiện, mấy ngày nay đã phải chịu áp lực rất lớn, thể xác và tinh thần đã bị tổn thương nghiêm trọng, thậm chí đã từng có ý tự sát."

“Đừng nói nhảm!”

Giáo sư Tôn tức giận nói, nhưng bà không biết đó là lời mô tả về Trần Hán Thăng như một “người kinh doanh trung thực với nhiệm vụ của mình” hay là câu nói phóng đại về “những ngày qua bị tổn hại nghiêm trọng về thể chất và tinh thần.”

Trên thực tế, người đứng đầu cuộc thanh tra đã báo cáo qua, sự việc này tuy đột ngột nhưng nhưng trong chương trình không có sơ hở gì, vấn đề nhỏ cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến điện tử Quả Xác, ông cũng đã truyền đạt rõ ràng ý tứ của giáo sư Tôn cho Trần Hán Thăng, xin hãy tránh xa Tiêu Dung Ngư.

Tuy nhiên, việc xuất bản báo hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của giáo sư, bà không bao giờ nghĩ rằng đây là bài báo mà Trần Hán Thăng đã mua bằng tiền của mình.

“Tóm lại sự việc đã như vậy, bà nhất định phải cho tôi một lời giải thích!”

Trần Hán Thăng vỗ sau lưng vài sinh viên, ý bảo họ đứng dậy khỏi ghế sô pha, sau đó tự mình ngồi xuống: “Nếu không tôi sẽ không rời đi. Tôi sẽ ăn tại nhà bà, ngủ tại nhà của bà!”

“Ồ…”

Những sinh viên trong phòng vẻ mặt ngơ ngác nhìn nhau, nếu như họ không nhầm thì ông chủ lớn của điện tử Quả Xác hình như đang giở trò lưu manh.

“Hừ!”

Giáo sư Tôn sẽ không chiều theo ý của Trần Hán Thăng, bà ấy để sinh viên trở về trước, một mình đi thẳng vào phòng làm việc, không quan tâm việc Trần Hán Thăng vẫn đang ở trong phòng khách.

Ngô Diệc Mẫn có chút khó xử, cô ta nhìn cánh cửa gỗ đang đóng kín của phòng làm việc, lại nhìn Trần Hán Thăng một cái, cuối cùng không còn cách nào khách đành bất lực liên lạc với Tiêu Dung Ngư, hy vọng cô có thể đến giải quyết sự việc hộ mình.

Nhưng sau khi Tiêu Dung Ngư biết chuyện, cô chỉ bình tĩnh nói: "Chị Ngô, em và Trần Hán Thăng đã chia tay rồi, nhưng chị đừng lo lắng, Trần Hán Thăng sẽ không ở lại lâu, bởi vì anh ấy còn phải giải quyết chuyện công ty."

"Hai người đã chia tay rồi hả?"

Ngô Diệc Mẫn không kịp phản ứng, làm sao hai người có thể chia tay, không phải họ đã mua nhà và chuẩn bị kết hôn rồi sao?

Ngô Diệc Mẫn không biết phải nói chuyện với Trần Hán Thăng như thế nào, do dự một lúc rồi cô ta đi vào bếp, cuối cùng trong phòng khách chỉ còn lại Trần Hán Thăng cùng với con lai Tôn Đường Đường.

Cô gái này trông vẫn ngốc nghếch, với đôi mắt xanh mở to, ngây người nhìn Trần Hán Thăng.

"Này! Cô gái ngốc nghếch."

Trần Hán Thăng chỉ vào ấm trà, thản nhiên nói: "Đi vào lấy cho tôi cốc nước."

Mạch não của Tôn Đường Đường thực sự rất chậm, phải mất một lúc cô ta mới phản ứng cầm chiếc cốc dùng một lần lên, khoảnh khắc cô ta cúi người xuống, có thể nhìn ra được dáng người của cô ta cũng rất tốt.

Khi Tôn Đường Đường đi lấy cốc, hắn đã bình luận một câu: "Chậc chậc chậc, thật sự với chỉ số thông minh của cô, có người lừa bán cô đi, cô còn có thể giúp người ta kiếm tiền."

Khi Trần Hán Thăng đang nói hươu nói vượn, phòng làm việc đột nhiên mở ra với một tiếng "rầm", giáo sư Tôn đột ngột đi ra, bà trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng, sau đó dắt tay cháu gái đi về phòng làm việc.

"Mẹ kiếp, cậu có ý gì?"

Trần Hán Thăng không hiểu chớp chớp mắt: "Giáo sư có phải quá đề phòng không? Tôi không có ý định lừa gạt cô ngốc này."

Chương 791: “Người được yêu” của Trần Hán Thăng

Trần Hán Thăng thực sự không có bất kỳ suy nghĩ nào với Tôn Đường Đường, chỉ cần xét về mặt ngoại hình thì Thẩm Ấu Sở cùng Tiêu Dung Ngư đều rất đẹp, hơn nữa phản ứng của Tôn Đường Đường rất chậm, thậm chí Trần Hán Thăng còn không có hứng thú bắt nạt cô ta.

Nhưng giáo sư Tôn lại không tin, “sinh viên yêu thích nhất” của bà đã rơi vào tay Trần Hán Thăng, “cháu gái không được yêu thích” này nhất định không thể để bị hủy hoại.

Cũng may Trần Hán Thăng da mặt dày nên dù có bị hiểu lầm cũng không sao, đến bữa tối, hắn cũng tùy tiện đi đến bên cạnh bàn ăn.

Khóe miệng giáo sư Tôn giật giật, đặt đũa xuống đi về phòng làm việc, Trần Hán Thăng chỉ có thể chán nản gãi đầu: “Chị Ngô, trước kia giáo sư vẫn rất yêu thích tôi, nhưng bây giờ lại đối xử với tôi như vậy, cho nên tình yêu cũng sẽ biến mất, phải không?”

“Hả….”

Ngô Diệc Mẫn miễn cưỡng nở nụ cười, nếu như tình yêu thực sự biến mất, con gái cô ta sẽ là người đầu tiên cảm nhận ra điều đó.

“Tôi đi đây.”

Trần Hán Thăng đứng dậy nói, nếu đổi thành người khác, hắn nhất định sẽ đuổi theo, nhưng đây là giáo sư Tôn người

vừa dễ thương vừa kiêu ngạo, Trần Hán Thăng vẫn hy vọng bà có thể ăn cơm đúng giờ.

"Giáo sư Tôn, tôi đi trước."

Trước khi Trần Hán Thăng rời đi còn không quên đi tới cửa phòng làm việc nói hai từ: "Tàn nhẫn"

"Nhưng mà giáo sư vẫn chưa bồi thường tổn thất cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ trở lại!"

Hắn nói xong bèn chuẩn bị xuống lầu, tóm lại hắn đã đạt được mục đích khi đến đây, có cớ này lần sau hắn có thể thường xuyên tới nơi này.

"Hán Thăng."

Tuy nhiên, Ngô Diệc Mẫn lại đuổi theo phía sau hắn.

"Có chuyện gì vậy chị Ngô?"

Trần Hán Thăng quay đầu lại hỏi.

"Cái kia…"

Ngô Diệc Mẫn do dự một chút rồi nói: "Tôi không biết tại sao cậu và Tiểu Ngư Nhi lại chia tay, nhưng tôi có thể nhận ra cậu vẫn còn tình cảm với Tiểu Ngư Nhi, cho nên cậu có cần giúp đỡ gì thì không nên khách khí, dù sao chúng ta đều hi vọng cậu và Tiểu Ngư Nhi sẽ kết hôn với nhau."

"…Vâng."

Trần Hán Thăng đột nhiên muốn cười to, nếu đây là phim truyền hình, hắn thích hợp đóng một nhân vật phản diện.

Giáo sư Tôn và Tiểu Ngư Nhi chắc chắn thuộc về hình ảnh nhân vật chính diện, nhưng không nghĩ rằng giữa hai người họ lại có một kẻ phản đồ, chị Ngô chắc chắn thuộc loại người này, người đã bán "nhân vật chính diện" cho đại ác ma Trần Hán Thăng vì lợi ích.

Nhưng trên thực tế, Trần Hán Thăng lại rất hoan nghênh và đáp lại: "Công ty sẽ có rất nhiều hoạt động quảng cáo vào cuối năm, số lượng nữ người mẫu sẽ không đủ, đến lúc đó hãy để cho Đường Đường đi giúp đỡ, tiền lương một ngày sẽ là năm nghìn."

Trước đây, lương của nhân viên chỉ có hai nghìn mỗi ngày, nhưng Trần Hán Thăng cố tình tăng gấp đôi số tiền trong câu hứa hẹn, ý nghĩa rất rõ ràng.

"Được."

Ngô Diệc Mẫn vội vàng nói: "Tôi cũng sẽ giúp cậu khuyên nhủ Tiểu Ngư Nhi, đừng vứt bỏ tình cảm nhiều năm của mình vì sự tùy hứng nhất thời."

Đây chỉ là một câu nói nhảm, nếu Tiêu Dung Ngư đã chia tay với Trần Hán Thăng khi hắn đã mua nhà và chuẩn bị kết hôn rồi, thì đó phải là một lý do rất nghiêm trọng, Ngô Diệc Mẫn làm sao có thể đi động viên Tiêu Dung Ngư được.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng vẫn cảm ơn một cách khách sáo, trực tiếp lái xe rời khỏi Đại học Đông Đại, khi Ngô Diệc Mẫn vừa trở về nhà liền thấy giáo sư Tôn rời khỏi phòng làm việc.

"Mẹ."

Ngô Diệc Mẫn ngồi xuống, quan sát khuôn mặt của mẹ mình và thận trọng nói: "Hán Thăng đã chia tay với Tiểu Ngư Nhi, con đã rất sốc khi nghe chuyện này, cảm giác thật đáng tiếc."

Giáo sư cụp mí mắt không đáp hồi lâu, chỉ húp một ngụm cháo nhỏ.

"Con muốn khuyên nhủ Tiểu Ngư Nhi?"

Thấy mẹ im lặng, Ngô Diệc Mẫn lá gan lớn hơn một chút nói: "Dù sao thì họ cũng rất xứng đôi."

"Trần Hán Thăng cho con lợi ích gì?"

Giáo sư Tôn nhìn sang con con gái, nhẹ nhàng nói: "Mới như vậy con đã bị hắn mua chuộc sao?"

"Con…"

Ngô Diệc Mẫn không dám nói nữa, cô ta cúi đầu xuống im lặng thu dọn bát đĩa, bầu không khí trong phòng khách có chút quái dị, chỉ có cô ngốc Tôn Đường Đường là không để ý chút nào.

"Reng reng reng!"

Trong bữa cơm, điện thoại di động của giáo sư Tôn đột nhiên vang lên, nhìn thấy người gọi đến là Tiêu Dung Ngư, nếp nhăn nơi khóe mắt của giáo sư Tôn đột nhiên đều giãn ra, giọng nói bà bỗng trở nên ân cần: "Tiểu Ngư Nhi, trò đã ăn cơm tối chưa…hắn đã đi rồi, tôi không nói gì với hắn cả… bên Triệu Đồng nói như thế nào, cái này không cần lo lắng, tôi sẽ qua đó nhanh thôi…"

Giáo sư Tôn vừa nói chuyện với Tiêu Dung Ngư vừa đi vào phòng làm việc, Ngô Diệc Mẫn không thể nghe thấy về sau giáo sư nói gì nữa, nhưng sự vô tình "Phân biệt đối xử" của mẹ vẫn khiến Ngô Diệc Mẫn rất buồn.

"Cho dù bà ấy có ý kiến lớn với mình đi chăng nữa thì Tôn Đường Đường cũng là cháu gái của bà, nhưng tình cảm của bà ấy đối với Tiểu Ngư Nhi rõ ràng còn nhiều hơn mẹ con mình."

Trong lòng Ngô Diệc Mẫn cảm thấy không công bằng, cô ta biết rằng mẹ của mình có rất nhiều tiền, dù sao thì bà đã biên soạn rất nhiều sách giáo khoa và bà đã tham gia đánh giá rất nhiều cuộc thi, chưa kể đến bà còn được trợ cấp từ nhà

nước và đại học Đông Đại trong những năm qua dành cho các giáo sư ở độ tuổi đáng kính.

Trong tay giáo sư có rất nhiều tài nguyên, nhưng bà rất ít khi nói ra chỉ thỉnh thoảng tiết lộ cho Tiểu Ngư Nhi biết.

“Cháu gái của giáo sư luật đứng đầu trong ngành lại làm một người mẫu bán thời gian, nói ra chắc nhiều người sẽ không tin điều đó.”

Ngô Diệc Mẫn cười tự giễu, nói với con gái Tôn Đường Đường: “Sau này, mẹ sẽ chủ động đem tin tức của Tiểu Ngư Nhi nói cho Trần Hán Thăng, thực ra điều đó có thể hiểu được, ai bảo hắn đã trả một khoản thù lao lớn.”

…

Do đó, từ Vương Tử Bác cho đến những sinh viên do giáo sư Tôn lãnh đạo, sau đó là Ngô Diệc Mẫn, khả năng về sau sẽ có những người khác nữa, những người này đều trở thành “tai mắt” của Trần Hán Thăng.

Nếu dùng một câu trong “Đội bóng Thiếu Lâm” để miêu tả trọng tài, nhà tài trợ, hội đồng tổ chức đều là người của tôi, anh lấy gì mà đấu với tôi!

Tất nhiên, ngoại trừ Vương Tử Bác là muốn giúp đỡ Trần Hán Thăng từ tận đáy lòng, còn những người khác đều là vì địa vị xã hội cùng khối tài sản khổng lồ của Trần Hán Thăng.

Vào khoảng 9 giờ tối, Trần Hán Thăng trở lại Thiên Cảnh Sơn Hoa Uyển, ở chỗ này hắn nhìn thấy Thẩm Ấu Sở đang giúp Tiểu A Ninh tắm rửa, sau đó giúp bà cô ấy ngân chân, một lúc sau Trần Hán Thăng trở lại ký túc xá của điện tử Quả Xác.

Vừa rồi hắn vẫn quan sát Thẩm Ấu Sở, phát hiện từ sau đêm giao thừa, cảm xúc của “Thẩm khờ khạo” ổn định hơn rất nhiều, đôi mắt đào hoa cũng không còn sưng đỏ nữa, trước khi

khi đi ngủ còn ngoan ngoãn nói "Chúc ngủ ngon" với Trần Hán Thăng như trước kia.

"Ngủ ngon."

Trần Hán Thăng cũng trả lời một câu, sau đó lại tiếp tục nghịch điện thoại di động.

"Chúc ngủ ngon" của Thẩm Ấu Sở có nghĩa là "ngủ", nhưng "chúc ngủ ngon" của Trần Hán Thăng tương đương với "đọc email công việc trong nửa giờ + kiểm tra không gian QQ trong nửa giờ + nghe nhạc của nhóm Ngũ Nguyệt Thiên" cho đến khi tinh thần mệt mỏi hắn mới chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đã nghe thấy tiếng chim hót lanh lảnh vào sáng sớm, một lát sau, đối diện truyền tới tiếng đóng cửa.

"Đã lâu rồi mặt trời mới rực rỡ như vậy."

Trần Hán Thăng mở mắt ra, nhìn thấy rèm cửa bị ánh mặt trời chiếu sáng vào, nhịn không được đi tới "roẹt" một tiếng kéo ra.

Quả nhiên đúng như dự đoán, những tia nắng mặt trời rực rỡ, cứ như vậy "dun, dun, dun" đổ xuống, hắn cảm thấy rất tuyệt khi được ngắm cảnh này.

Trong phòng làm việc, sau khi ăn sáng xong, Trần Hán Thăng đang chuẩn bị giải quyết công việc thì Khổng Tĩnh gõ cửa bước vào với một nụ cười tươi trên mặt.

"Điều gì có thể làm cho chị Tĩnh vui vẻ như vậy?"

Trần Hán Thăng nói đùa: "Nhất định là do hẹn hò thành công rồi."

"Sai!"

Chị Tĩnh cụp mắt nói: “Thật ra người mà Trần tổng đang tìm kiếm đã xuất hiện, Vương Hưng-người đang làm tổ ở đường Trung Sơn Nam, anh ta đã xem quảng cáo của chúng ta.”

Chương 792: Thứ ánh sáng chính đạo này

Vào năm ba đại học, lúc đó bởi vì chuyện lão Đới lén lút xem phim dạy 'đánh vần' ở trong ký túc xá bị Trần Hán Thăng bắt tại trận, nên trong một lần tình cờ, Trần Hán Thăng bắt đầu nảy sinh "kế hoạch cứu vớt QvodPlayer".

Chỉ là hắn không biết người sáng lập QvodPlayer đang ở đâu, nên chỉ có thể dặn dò Khổng Tĩnh tung ra quảng cáo trong phạm vi lớn ở Thâm Thành, tỏ vẻ bọn họ bằng lòng đầu tư vào một đoàn đội làm videoplayer nào đó.

Lâu như vậy cho đến bây giờ, có rất nhiều công ty nhỏ đã liên lạc với Khổng Tĩnh, nhưng tất cả đều không phù hợp với yêu cầu, bởi vì ý trung nhân của Trần Hán Thăng chính là "Hưng Bảo tốt nghiệp học viện Bưu điện Kiến Nghiệp" kia.

Nhưng sau một thời gian dài, ngay cả bản thân Trần Hán Thăng cũng quên mất, không ngờ ngay khi hắn đang "khốn khổ" vì tình, thì Vương Hưng lại đột nhiên xuất hiện, mặc dù xét đến cùng, thực ra vẫn là do tác dụng của số quảng cáo đó, tuy nhiên trong lòng Trần Hán Thăng vẫn có một cảm giác "tình trường thất ý, thương trường đắc ý".

"Hưng Bảo nói thế nào?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Khổng Tĩnh ngẩn người: "Ai là Hưng Bảo?"

"Vương Hưng đấy."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: "Đây là nickname."

“Ồ. Anh ta còn lớn hơn cả cậu đấy, ai lại miêu tả một người đàn ông to lớn như vậy chứ?”

Không Tĩnh ghét bỏ bĩu môi nói: “Vương Hưng chỉ hỏi thăm một số tin tức đơn giản, hình như trong quá trình xây dựng sự nghiệp của cậu ta gặp một số bế tắc, có lẽ là về phương diện tài chính, tôi vẫn chưa hỏi thăm chi tiết.”

“Đừng hỏi thăm.”

Trần Hải Thăng ngồi thẳng người từ trên ghế mềm: “Chúng ta đến Thâm Thành tìm anh ta đi, trực tiếp nói chuyện!”

“Bây giờ?”

Khổng Tĩnh nghi hoặc hỏi.

“Bây giờ.”

Trần Hán Thăng đưa ra một câu trả lời khẳng định, sau đó gọi điện cho Hoàng Lập Khiêm, kỹ sư trưởng của bộ phận mạng, nhân tiện bảo cô thư ký nhỏ đặt bốn vé máy bay, bay thẳng từ Kiến Nghiệp đến Thâm Thành.

Khổng ngự tỷ đứng bên cạnh nhìn, hơi bất đắc dĩ lắc đầu.

Thực ra phong cách làm việc của Trần Hán Thăng vô cùng đơn giản, tập trung vào việc lớn và bỏ qua chuyện nhỏ, ví dụ như chuyện hợp tác với Qzone, chiến đấu với nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, khởi động dự án sản xuất điện thoại di động, thí nghiệm và nghiên cứu phát minh Cộng đồng Qủa Xác… Nhưng thứ đó đều là do Trần Hán Thăng đích thân chủ trì.

Sau khi gió yên biển lặng, Trần Hán Thăng cũng chỉ nhìn vào hiệu quả, nếu hiệu quả không đạt được mong muốn, hắn hoặc là sẽ ngưng hẳn hạng mục, hoặc là trực tiếp thay đổi đoàn đội.

Hôm nay Trần Hán Thăng đánh giá cao “Hưng Bảo”, chắc chắn sẽ đổ một lượng lớn tài nguyên vào đó, Khổng Tĩnh chỉ

có chút không hiểu, chỉ là một videoplayer thôi mà, có đáng phải ra quân ồ ạt như vậy không?

…

Khoảng chừng 10 giờ, một chiếc xe thương vụ bảy chỗ Buick màu xám bạc chậm rãi lái ra từ trong nhà máy điện tử Qủa Xác, ánh mắt người tài xế trung niên đang tập trung nhìn chằm chằm, nhưng bàn tay đang siết chặt lấy vô lăng vẫn để lộ sự căng thẳng trong lòng.

Không còn cách nào khác, trong xe đều là những lãnh đạo quan trọng của nhà máy, ông chủ lớn Trần Hán Thăng, tổng giám đốc (chức vụ vận hành hoạt động kinh doanh cao nhất) Khổng Tĩnh, kỹ sư trưởng của bộ phận mạng Hoàng Lập Khiêm và thư ký thành viên ban giám đốc Nhiếp Tiểu Vũ.

Nếu Qủa Xác thành lập hội đồng quản trị, bốn người này chắc chắn sẽ nằm trong đó.

Cô thư ký nhỏ ngồi trên ghế phụ, Trần Hán Thăng và Khổng Tĩnh ngồi ở hàng ghế chính giữa rộng rãi, Hoàng Lập Khiêm chịu ấm ức một chút, chỉ có thể ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Thực ra Hoàng Lập Khiêm cũng đang rất khó hiểu, trong tay anh ta có rất nhiều chuyện cần giải quyết, Cộng đồng Qủa Xác và trung tâm mua sắm Qủa Xác đều là "Mảnh ghép trọng tâm", nhưng đây là mệnh lệnh của ông chủ, anh ta cũng không tiện từ chối.

"Lão Hoàng."

Trần Hán Thăng nói chuyện với Hoàng Lập Khiêm: "Lần này đến Thâm Thành, nhất định phải cố gắng hợp tác với Vương Hưng, đến lúc đó hạng mục này sẽ giao cho bộ phận mạng, tôi hy vọng có thể trở thành một phần của chuỗi sinh thái Qủa Xác."

“Chuỗi sinh thái Qủa Xác?”

Nhiếp Tiểu Vũ quay đầu lại, cô ấy là thư ký nhỏ bên cạnh Trần Hán Thăng, nhưng đây lại là lần đầu tiên nghe thấy cụm từ này, Khổng Tĩnh và Hoàng Lập Khiêm đương nhiên càng chưa từng nghe nói đến.

“Vốn dĩ tôi định nhắc đến chuyện này trong cuộc họp thường niên, thực ra nó cũng chỉ là một ý tưởng mà thôi.”

Trần Hán Thăng ngả người ra phía sau nói: “Bản thân tôi cảm thấy rằng nếu Qủa Xác chỉ sản xuất điện thoại di động và mp4, một khi quá trình sản xuất hoặc ý tưởng sáng tạo bị hạn chế, sức ảnh hưởng cuối cùng của nó sẽ từ từ trượt xuống, ví dụ như Tử Quang Thanh Hoa hiện giờ chỉ có thể nửa sống nửa chết.”

“Cho nên chúng ta đã thành lập Cộng đồng Qủa Xác và trung tâm thương mại Qủa Xác, hình thức chung của hai mảng này chính là diễn đàn đời sống lớn nhất trong nước, còn có nền tảng mua bán hàng trực tuyến như Taobao.”

Trần Hán Thăng khoa tay múa chân nói: “Đương nhiên bây giờ không thể so sánh được với nó, nhưng theo thời gian, chúng ta có thể từ từ tạo ra quần thể khách hàng.”

Khổng Tĩnh và Hoàng Lập Khiêm cẩn thận lắng nghe, Nhiếp Tiểu Vũ còn lấy notebook ra “sột soạt” ghi chép lại, ánh mắt của chú tài xế nhìn thẳng về phía trước, vững vài lái xe trên đường cao tốc đến sân bay.

“Cộng đồng và trung tâm mua sắm đều là một bộ phận của chuỗi sinh thái, nếu Qủa Xác là một tàu sân bay thì những thứ này chính là hạm đội bay xung quanh nó, hình thành một cộng đồng tác chiến ổn định để tham gia vào cạnh tranh thương mại.”

Trần Hán Thăng nhìn Hoàng Lập Khiêm: "Lúc trước tôi bảo anh vận hành văn phòng phẩm Qủa Xác, ô che mưa, quần áo gì đó, thực chất đều là những yếu tố đơn giản nhất liên quan đến chuỗi sinh thái."

"Về chuyện này, tôi đã viết xong một bản báo cáo liên quan rồi, trình lên tổng giám đốc Khổng phê duyệt."

Hoàng Lập Khiêm nói.

"Tôi vẫn đang xem."

Khổng Ngự Tỷ gật đầu.

Nói một cách đơn giản, đây là một loại hành vi "sản xuất OEM", chỉ là trong báo cáo do Hoàng Lập Khiêm nộp lên yêu cầu rất cao về mặt chất lượng, Khổng Tĩnh dự định sẽ đích thân kiểm tra nhà máy sản xuất một chút.

"Những thứ đó đều là do anh quyết định, bây giờ hãy trở lại với chủ đề của videoplayer đi."

Trần Hán Thăng nói: "Bây giờ các loại videoplayer trong nước đều là Ảnh Âm Bạo Phong, hoặc là deaplayer windows đi kèm với máy tính, nói thật, đứng ở góc độ người dùng mà nói, cảm giác trải nghiệm của những phần mềm này thực sự quá kém."

"Lấy một ví dụ đơn giản nhất đi, chị Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ có thể bịt lỗ tai lại."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tôi có một người bạn cùng phòng, cậu ta muốn xem "phim giáo dục" Nhật Bản, nhưng chỉ thích xem hai phút cuối cùng, nhưng cũng chính vì hai phút cuối cùng này mà phải download nguyên cả một bộ phim dài 120 phút, thỉnh thoảng bởi vì không thể giải mã thành công nên lãng phí thời gian khiến cảm xúc tụt không phanh, chỉ có thể tức giận đến mức chửi ầm lên trong ký túc xá".

“Chậc!”

Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ đều phỉ nhổ một tiếng, đúng là hay cho cách nói “phim giáo dục” Nhật Bản.

Hoàng Lập Khiêm đã từng học thạc sĩ, tiến sĩ, đương nhiên có thể hiểu rõ “hoạt động” của các nam sinh trong ký túc xá, hơn nữa “bạn cùng phòng” trong miệng ông chủ đây, nói không chừng là bản thân hắn cũng nên.

Lão Hoàng ngầm hiểu nở một nụ cười, thực ra đi công tác với lãnh đạo cũng là một bài tập, nếu trả lời khéo léo thì hoàn toàn có thể tăng thêm mối quan hệ cá nhân.

“Cho nên, chúng ta có thể tự mình đầu tư hoặc làm đại lý cho một videoplayer nào đó, nếu nó đầy đủ chức năng, chắc chắn có thể nghiền nát toàn bộ sản phẩm tương tự trên thị trường.”

Trần Hán Thăng khoa tay múa chân nói: “Sức hấp dẫn đó sẽ thu hút một số lượng lớn người dùng đăng ký và sử dụng, đồng thời lợi dụng lưu lượng này để nuôi dưỡng ngược lại Cộng đồng Qủa Xác và trung tâm mua sắm Qủa Xác, cuối cùng trở thành một phần quan trọng trong chuỗi sinh thái Qủa Xác.”

“Mọi người cảm thấy thế nào?”

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng vô cùng tự đắc hỏi.

Khổng Tĩnh và Hoàng Lập Khiêm giống như đang suy tư chuyện gì đó, chỉ có Nhiếp Tiểu Vũ nghĩ sao nói vậy: “Trần bộ trưởng, sau này Qủa Xác chúng ta cái gì cũng làm, cảm giác như sắp trở thành một cửa hàng tạp hoá rồi.”

“Cửa hàng tạp hoá thì sao chứ?”

Trần Hán Thăng phản bác nói: “Nếu việc ăn mặc ngủ nghỉ của một gia đình bình thường đều có liên quan đến Qủa Xác,

vậy thì chẳng phải rất ngầu sao?”

“Hình như cũng đúng.”

Cô thư ký nhỏ ngơ ngác suy nghĩ, nếu sau này Qủa Xác có thể làm đại lý tuần san truyện tranh “Tuần san thiếu niên Jump”, thì mình sẽ không cần phải khổ cực nhờ bạn bè nước ngoài mua giúp nữa, trực tiếp cầm lấy một bộ lắp ghép Tác Long của “One Piece” từ trong nhà máy là được rồi.

Khoảng thời gian gần đây Nhiếp Tiểu Vũ đang mê mẩn “One Piece” thích nhất là kiếm sĩ tam kiếm Zoro cool ngầu.

Chỉ là Khổng Tĩnh vẫn đang nghi ngờ, videoplayer trong tay Vương Hưng thực sự có thể đạt được tiêu chuẩn của ông chủ sao?

Tuy nhiên hình như Trần Hán Thăng vô cùng đắc ý, sau khi lên máy bay, vẻ mặt của hắn vẫn còn có chút “kiêu ngạo”, dù sao thân là một người trọng sinh, hắn không những chơi cổ phiếu cũng không sản xuất trò chơi, không tham gia vào bất động sản hay chèn ép “Nhị Mã*”, mà còn cứu vớt Qvodplayer trước.

Một người như vậy, thực sự có thể nói là ánh sáng chân chính!

Chương 793: Bây giờ tôi chỉ muốn kiếm tiền

Hơn một giờ chiều, đám người Trần Hán Thăng đến sân bay Bảo An, bởi vì chuyện này do Khổng Tĩnh chịu trách nhiệm từ đầu đến cuối, nên những người khác đều đang chờ cô nói chuyện với Vương Hưng.

“Đã liên lạc xong rồi.”

Khổng Tĩnh cất điện thoại di động nói: “Tôi xác nhận địa chỉ lại một lần nữa, bây giờ sẽ đến đó.”

“Hả?”

Trần Hán Thăng và Hoàng Lập Khiêm không hề nghi ngờ gì, chỉ có Nhiếp Tiểu Vũ ngạc nhiên hỏi: “Bọn họ là công ty gì vậy, không có xe đến đón chúng ta sao?”

“Cốc!”

Trần Hán Thăng gõ vào đầu Nhiếp Tiểu Vũ một cái: “Người ta vẫn đang ở trong những ngày đầu tiên xây dựng sự nghiệp, lúc trước khi chúng ta thành lập Hoả Tiễn 101 cũng không có xe hơi mà, chỉ có một vài chiếc xe ba bánh.”

“A đau quá.”

Nhiếp Tiểu Vũ ôm đầu oán giận, thực ra cũng không thể trách được Nhiếp Tiểu Vũ, bởi vì cùng với khối lượng công việc kinh doanh của điện tử Qủa Xác tăng cao, ánh mắt của cô thư ký nhỏ cũng không ngừng tăng lên, cô ấy cảm thấy đối với những doanh nghiệp hợp tác với Qủa Xác mà nói, có một chiếc xe thương vụ có lẽ là sự đảm bảo cơ bản nhất.

Nhưng "trình trạng thảm hại" của Vương Hưng không dừng lại ở đó, sau khi đến địa điểm, Trần Hán Thăng nhìn xung quanh, đây chỉ là một ngôi nhà trệt cũ nát.

Trong con đường tắt tối tăm u ám trong thành phố, mặt đất cao thấp không bằng phẳng, còn có mấy vũng nước nhỏ tích tụ lại thành một thứ nước bẩn đen tuyền, Thâm Thành vào năm 2006 đã hoàn toàn phát triển, tìm được một nơi như thế này thực sự không hề dễ dàng.

Thỉnh thoảng còn có một số dân cư đi ngang qua, bọn họ tò mò đánh giá đám người Trần Hán Thăng, đặc biệt là Khổng ngự tỷ vô cùng gọn gàng sáng sủa, thành thục quyến rũ mê người.

Vương Hưng và người đồng nghiệp của anh ta đã chờ ngay đầu ngõ, quy mô của đoàn đội này ít đến đáng thương, chỉ có bốn người đàn ông, hơn nữa ngoại hình cực kỳ đồng nhất.

Quần áo có chút lôi thôi lếch thếch, tất cả đều đeo một cặp kính dày cộp, có lẽ là vì thức đêm, mái tóc dính bết dính chặt vào da đầu.

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy hoàn cảnh này, cô ấy không có bất cứ sự tin tưởng vào đối với thương vụ hợp tác lần này.

Nhưng Hoàng Lập Khiêm lại cảm thấy thú vị, năm đó khi anh ta học tiến sĩ, bởi vì thường xuyên giam mình trong phòng thí nghiệm, có lẽ cũng là hình tượng này.

"Trần tổng, ngưỡng bộ đại danh đã lâu."

Vương Hưng vẫn biết phép lịch sự, chủ động đi đến chào hỏi với Trần Hán Thăng.

Mặc dù tuổi tác của Trần Hán Thăng không lớn lắm, nhưng đã là một người đàn ông thành đạt, hơn nữa còn được đặt biệt hiệu là Qủa Xác Trần giống như "NetEase Đinh", "Ali Mã", "Suho Trương" trong ngành.

Trần Hán Thăng mỉm cười bắt tay với từng người một, ba người khác theo thứ tự là Trương Khả Minh, Lưu Văn Cử, Ngô Minh, những người này được Vương Hưng gọi là "trợ thủ đắc lực", có lẽ hơn mười năm sau tất cả đều phải đứng trước toà chịu tuyên án.

"Đây là tổng giám đốc Khổng Tĩnh của Qủa Xác, đây là kỹ sư trưởng của bộ phận mạng Hoàng Lập Khiêm, đây là thư ký của tôi- Nhiếp Tiểu Vũ."

Trần Hán Thăng cũng giới thiệu những người ở bên mình, sau khi hai bên bắt tay với nhau, Khổng Tĩnh lặng lẽ vân vê ngón tay một chút, có một cảm giác bóng nhẫy.

…

Sau khi đi vào "phòng làm việc", Trần Hán Thăng không nhịn được chép miệng

Bây giờ chỉ có thể gọi là "Phòng làm việc", bởi vì Vương Hưng vẫn chưa chính thức thành lập công ty, hơn nữa nơi này chỉ là một căn nhà trệt cũ nát, có lẽ chỉ chừng 15 mét vuông, chen chúc chật chội.

Chỉ có mấy chiếc quạt gió của máy tính chuyển động chăm chỉ, thổi tới mức trên mặt cũng cảm nhận được một luồng nóng bức, trên bàn có mấy bát mì gói nguội lạnh, toàn bộ căn phòng tràn ngập một mùi vị cổ quái.

Trần Hán Thăng mỉm cười, cảm giác này giống như một quán nét bí mật ở dưới quê, ngoài ra cũng phản ánh tình hình hiện tại của Vương Hưng vô cùng khó khăn.

"Trần tổng."

Vương Hưng đẩy mắt kính, ngại ngùng nói: "Bởi vì phí thuê Server khá lớn, một tháng mất hơn ba mươi ngàn tệ nên tạm thời không có dư tiền để cải thiện chất lượng cuộc sống."

“Không sao cả, tôi cũng gây dựng sự nghiệp hai lần nên có thể hiểu được và lý giải.”

Trần Hán Thăng xua tay nói: “Địa điểm đặt chân lúc mới bắt đầu của Hoả Tiễn 101 còn do nhà trường chúng tôi cung cấp, lúc đó tôi cũng không có tiền thuê nhà.”

“Đúng vậy.”

Vương Hưng cảm thán nói: “Gây dựng sự nghiệp thực sự không phải là một chuyện đơn giản, có quá nhiều vấn đề cần phải xem xét, tôi thực sự rất bội phục Trần tổng, có lẽ bản thân tôi chỉ thích hợp làm nhân vật nòng cốt kỹ thuật hơn.”

“Chúng ta đừng nên thổi phồng lẫn nhau nữa, thực ra chúng ta cũng không phải là người ngoài, học viện Bưu điện và đại học Tài chính đều ở trong khu đại học Giang Lăng, lần này tôi đến đây chính là muốn xem xem Qvodplayer đã được nghiên cứu và phát minh đến mức nào rồi, còn mất bao lâu nữa mới có thể tung ra thị trường.”

Trần Hán Thăng cười “ha ha” nói.

“Qvodplayer gì?”

Vương Hưng sửng sốt một chút: “Trần tổng đang nói cái videoplayer này sao? Chúng tôi vẫn chưa chính thức đặt tên cho nó, nhưng “Qvodplayer” thực sự cũng không tồi.”

“Ồ…”

Trần Hán Thăng qua loa có lệ vài câu rồi chuyển chủ đề khác, nghe Vương Hưng và các đồng nghiệp của anh ta giới thiệu đến videoplayer vẫn chưa có tên đang nghiên cứu.

Nói đến việc nghiên cứu và phát triển phần mềm này, những nam IT đột nhiên cảm thấy hứng thú, cả người cũng tràn ngập tự tin gọi cái này là “internet ngang hàng P2P”.

“Mạng ngang hàng P2P” là trung tâm kỹ thuật videoplayer, ưu thế của nó nằm ở chỗ, không những có thể nhanh chóng tìm kiếm và download các tài nguyên liên quan mà còn có thể phát tập tin ngay lập tức, vừa phát vừa tải xuống, phát trực tuyến trên nền tảng BT, v.v. Các chức năng này có thể lập tức hạ gục toàn bộ videoplayer trong nước.

Nhưng Trần Hán Thăng, Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ đều là những người không chuyên về mặt công nghệ, bọn họ không thể nghe hiểu, đây cũng là lý do chính để Hoàng Lập Khiêm đến đây.

Lão Hoàng khoanh hai tay trước ngực, nhưng lại nghe rất thích thú, thỉnh thoảng vuốt cằm đưa ra mấy vấn đề.

“Hút thuốc, hút thuốc, hút thuốc nào!”

Trần Hán Thăng móc bao thuốc Trung Hoa ra phát một vòng, chờ đến khi Lưu Văn Cử giới thiệu xong, Trần Hán Thăng còn làm bộ làm tịch tán thưởng vài câu.

“Dựa vào tiến độ trước mắt mà nói, có lẽ khoảng nửa năm sau mới có thể tiến hành thử nghiệm tính ổn định.”

Vương Hưng nói: “Có lẽ khoảng cuối năm mới có thể đưa ra thị trường.”

Khoảng thời gian này về cơ bản không khác mấy so với các tình tiết ban đầu, vốn dĩ Qvodplayer sẽ được phát hành một cách rầm rộ vào năm 2007, nhưng bây giờ nó đã rơi xuống vào trong tay Trần Hán Thăng, hắn có thể cung cấp một môi trường ấp trứng tốt hơn nữa cũng như cung cấp sức người sức của, tài nguyên, và thời gian sẽ được rút ngắn hơn nữa.

“Khụ khụ…”

Trần Hán Thăng hắng giọng nói: “Có lẽ chư vị sư huynh cũng biết được mục đích chuyến đi này của chúng tôi rồi đúng không?”

Những lời này vừa được thốt ra, đám người Vương Hưng đột nhiên trở nên ủ rủ, trầm mặc không nói lời nào, trong phòng chỉ có tiếng ống gió kêu "vù vù".

Sau khi trao đổi công nghệ xong, bọn họ sẽ nói đến "giá cả hợp tác".

Mặc dù bọn họ không giỏi làm ăn buôn bán lắm, nhưng ông chủ lớn của điện tử Qủa Xác đặc biệt chạy đến đây, loại thái độ và hành vi này đã vô cùng chân thành, đây thực sự là một chuyện mà ông chủ lớn sở hữu hàng trăm triệu có thể làm sao?

"Vương sư huynh."

Trần Hán Thăng vừa hút thuốc vừa quan sát sắc mặt của đám người Vương Hưng, mồm miệng cũng dùng cách xưng hô trong trường học.

"Điện tử Qủa Xác muốn hợp tác cùng với các anh, một là vô cùng đánh giá cao tương lai của videoplayer này, tôi cho rằng có sẽ mang theo ý nghĩa vượt thời đại."

"Thứ hai thì sao, cái gọi là thất phu vô tội, hoài bích mang tội*, vừa rồi sau khi giao lưu với Vương sư huynh, tôi cảm thấy Vương sư huynh và mọi người cực kỳ thành thật chân thành, nhưng trên thương trường có quá nhiều người xấu, chúng ta có thể liên kết với nhau, cùng nhau chống lại những nguy hiểm vô hình."

"Thứ ba, bởi vì một số lý do không tiện nói với người ngoài, không hiểu tại sao tôi lại thích phần mềm này."

"Cuối cùng, tôi muốn nghe một chút về ý kiến của Vương sư huynh về việc hợp tác hoặc nhượng quyền?"

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng chờ Vương Hưng đưa ra yêu cầu.

“Hợp tác hoặc nhượng quyền?”

Đối với các vấn đề khác, Vương Hưng cũng không có ý kiến gì nhiều, nhưng về phương diện “hợp tác và nhượng quyền này”, sắc mặt của anh ta dường như hơi do dự.

Trong lòng Trần Hán Thăng bình tĩnh lại, âm thầm tính toán nếu không thể hợp tác được, ít nhất cũng phải lấy được quyền đại diện, tuyệt đối không thể đánh mất phần mềm này.

“Ừm…”

Vương Hưng và những người khác đưa mắt nhìn nhau, sau khi do dự một chút, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm hỏi: “Trần tổng, anh không có ý định thu mua sao, chúng tôi có thể hạ giá một chút.”

“?”

Mặc dù kinh nghiệm đàm phán của Trần Hán Thăng vô cùng phong phú, nhưng vẫn bị Hưng Bảo làm cho hoảng hốt một chút.

Tôi chỉ cần liếm láp một chút là đủ thoả mãn rồi, anh cứ khăng khăng nhét nguyên cây kẹo que về phía này sao?

“Trần tổng, tôi thực sự không thể kiên trì được nữa.”

Vương Hưng cười khổ nói: “Lần trước có một người bạn đến đây, tôi đã phải đập vỡ con heo đất tiết kiệm của mình mới có tiền chiêu đãi cậu ta một bữa, đã mấy tháng rồi tôi chưa trả lương cho đám người lão Ngô, bạn gái của Văn Cử cũng đã chia tay với cậu ấy.”

“Đừng nói đến những chuyện này.”

Lưu Văn Cử quay đầu sang chỗ khác, hốc mắt hơi đỏ lên: “Bây giờ tôi chỉ muốn kiếm tiền mà thôi.”

“Chậc chậc, xem ra thực sự không thể chịu được nữa.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ.

Khi một người nào đó nói rằng mình "chỉ muốn kiếm tiền", cơ bản đã có thể chắc chắn sẽ hiện tại anh ta không những không có tiền, mà ngay cả tình yêu cũng không còn.

Chương 794: “Pizza Hut” của Giang Lăng = Điện tử Qủa Xác

“Trần tổng, thực sự không dám giấu diếm, lần trước tôi đã tìm đến Ảnh Âm Bạo Phong, tỏ vẻ muốn bán lại videoplayer này.”

“Gía cả tôi đưa ra là ba triệu tệ, nhưng đối phương không đồng ý, bọn họ nói những thứ này chẳng có hàm lượng kỹ thuật gì cả, có thể tùy tiện nghiên cứu phát minh ra được.”

“Nói thật, nếu không phải Qủa Xác xuất hiện, tôi chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi mượn tiền mang theo các anh em tiếp tục phấn đấu, còn về kết quả như thế nào, cứ giao cho ông trời vậy.”

…

Vương Hưng nói đến những cay đắng trên con đường gây dựng sự nghiệp với Trần Hán Thăng, trong lòng Trần Hán Thăng xúc động, vỗ vỗ tai an ủi anh ta.

Xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng nào đâu dễ dàng như vậy, hầu hết mọi người đều phải trải qua nhiều lần thất bại mới có thể thành công, trong suốt quá trình này, những người gây dựng sự nghiệp thực chất đã nghĩ đến chuyện từ bỏ.

Ví dụ như Trần Hán Thăng của trước kia, lúc trước chỉ cần hắn bằng lòng về quê, Lão Trần và Lương thái hậu có thể ngay lập tức sắp xếp cho hắn một công việc vừa ổn định vừa đàng

hoàng, có lẽ sẽ không nhiều tiền, nhưng cả nhà cũng có thể sống thoải mái ở một nơi nhỏ nhé như Cảng Thành.

Nhưng nếu Trần Hán Thăng kiên trì, bản thân Vương Hưng cũng có thể tiếp tục kiên trì và dồn hết tâm huyết làm khoảng một năm, cuối cùng cho ra mắt thương hiệu Qvodplayer, để lại một dấu ấn của riêng mình trong lịch sử phát triển internet trong nước.

Nhưng trên thực tế, thực chất Vương Hưng đã muốn từ bỏ lâu lắm rồi, chỉ là không ai tiếp quản mà thôi, cho nên thành công của anh ta thuộc về loại "bị động thành công", chính là cứ thế làm đại, đột nhiên phát hiện lợi nhuận và kiếm được tiền.

Với tình hình trước mắt, Vương Hưng gặp được Trần Hán Thăng giàu có quyền thế, một bên là điện tử Qủa Xác- Một nhà máy sản xuất sản phẩm điện tử với doanh thu cao, điều kiện tốt và nổi tiếng, một bên là căn nhà trệt rộng khoảng 15 mét vuông, ngay cả mì gói hàng ngày cũng không dám ăn no, đồng thời còn nợ một đống tiền bên ngoài.

So sánh với hai bên, Vương Hưng đã ngay lập tức đầu hàng dù chưa bắn được phát súng nào, dù sao anh ta cũng không thể biết được sức ảnh hưởng của Qvodplayer trong tương lai.

Đương nhiên, con số "Ba triệu" này cũng là đang nói cho Trần Hán Thăng nghe, chỉ cần Qủa Xác bằng lòng bỏ ra số tiền này, videoplayer này sẽ ngay lập tức họ "Trần".

Đây là một giao dịch làm ăn thuận lợi suôn sẻ hiếm có kể từ khi Trần Hán Thăng kinh doanh cho đến nay, lúc trước cho dù ở trong thời kỳ Hoả Tiễn 101, hắn còn phải vắt hết óc để mặc cả giá với tên đại lưu manh 1 Kiến Thành, không ngờ Vương Hưng lại trực tiếp bằng lòng bán cho mình, vốn dĩ Trần

Hán Thăng chỉ muốn mua cổ phần hợp tác hoặc làm marketing đại lý nhượng quyền.

"Chẳng lẽ đây là hy sinh tình yêu để đạt được buff sự nghiệp sao?"

Trần Hán Thăng lặng lẽ suy nghĩ linh tinh.

Vương Hưng thấy Trần Hán Thăng không nói gì, cho rằng cái giá ba triệu tệ khá cao, anh ta đợi thêm một lát, cuối cùng vẫn không thể kiên nhẫn thêm được nữa, đẩy mắt kính nói: "Nếu Trần tổng cảm thấy không phù hợp, chúng ta có thể bàn lại giá cả một chút…"

Trần Hán Thăng quay đầu lại, bình tĩnh liếc nhìn Vương Hưng một cái, thầm nghĩ với sự kiên định này thì đừng nên kinh doanh nữa, chi bằng hãy núp dưới cánh chim của mẹ Trần, để ánh sáng của chính đạo soi sáng bước chân các anh tiến về phía trước.

"Ba triệu tệ… Ừm…"

Trần Hán Thăng cố ý dừng lại một chút, thực ra đối với điện tử Qủa Xác hiện tại mà nói, ba triệu tệ cũng không là cái gì cả, chưa kể đến mảng kinh doanh điện thoại di động cốt lõi, chỉ tính riêng Cộng đồng Qủa Xác, nếu nó muốn nhận quảng cáo, thu nhập không chỉ dừng lại còn số ba triệu thôi đâu.

Trần Hán Thăng im lặng một hồi lâu, mãi đến khi Vương Hưng và ba người khác cũng căng thẳng theo, hắn mới chậm rãi nói: "Thực ra Qủa Xác vẫn có thể bỏ ra con số ba triệu tệ, nhưng sau khi thu mua xong, tiến độ nghiên cứu phát minh còn lại thì phải làm sao bây giờ, các kỹ sư của Qủa Xác chưa chắc đã có thể tiếp nhận ngay lập tức."

Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ đưa mắt nhìn nhau, thời gian hai người bọn họ đi theo Trần Hán Thăng lâu nhất, chẳng

mấy chốc đã hiểu rõ ý đồ của Trần Hán Thăng, ông chủ đang có ý định thu nạp "cả người cả hàng" vào trong túi mình.

"Chuyện này anh không cần phải lo lắng."

Quả nhiên, Vương Hưng đang nóng lòng buông tay lập tức nói: "Chúng tôi nhất định sẽ thuận lợi hoàn thành hạng mục này, đảm bảo bàn giao một phần mềm hoàn chỉnh."

"Vậy thì không thành vấn đề."

Trần Hán Thăng búng búng tàn thuốc: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải nhanh chóng trở về Kiến Nghiệp, có lẽ đã mấy năm rồi Vương sư huynh không trở về khu đại học Giang Lăng đúng không, đúng lúc có thể quay lại thăm trường cũ một chút."

"Hả… Chuyện này?"

Vương Hưng chớp chớp mắt: "Đến Kiến Nghiệp ngay bây giờ sao?"

"Nếu không thì sao?"

Trần Hán Thăng nhún vai: "Các anh còn muốn chờ đến khi nào nữa?"

"Chỉ còn hai mươi mấy ngày nữa là đến tết rồi, hay là sang năm chúng tôi đến Kiến Nghiệp?"

Vương Hưng cảm thấy vừa mới gặp mặt một lần đã đi theo người ta "trở về", có vẻ không ổn thoả lắm, vì thế dùng lý do "Tết âm Lịch" ngày để trì hoãn một chút."

"Vương sư huynh, kể từ khi anh xây dựng sự nghiệp cho đến nay còn nợ bao nhiêu tiền?"

Trần Hán Thăng cũng không dây dưa, chỉ thay đổi chủ đề đột nhiên hỏi.

"Hơn sáu trăm ngàn tệ."

Vương Hưng cũng không nói dối, dù sao đây cũng không phải là bí mật gì.

“Anh nợ nhiều tiền như vậy, còn không biết xấu hổ về nhà ăn tết sao?”

Trần Hán Thăng nói thẳng: “Nhìn thấy cha mẹ tóc bạc trắng, anh có thể lấy lì xì ra hiếu kính họ được sao? Nhìn thấy sự mong chờ trong ánh mắt của vợ, anh có thể mua cho cô ấy một chiếc áo khoác Gucci được sao? Nhìn thấy con cái đáng yêu, anh có thể đưa lì xì ra được sao?”

“Tôi…”

Đối mặt với những câu hỏi vừa thực tế vừa đau lòng như vậy, Vương Hưng ấp úng không biết nên trả lời như thế nào.

“Hừ.”

Trần Hán Thăng vô cùng đắc ý, quả nhiên giáo viên dạy văn cấp ba không hề lừa mình, những câu ẩn chứa phương pháp tu từ liên tục thực sự có thể làm tăng khí thế.

“Anh Lưu.”

Trần Hán Thăng lại nhìn về phía Lưu Văn Cử: “Anh nói muốn kiếm tiền, còn quan tâm đến những ngày vô nghĩa như tết Nguyên Đán kia sao, Qủa Xác trả gấp ba phí tăng ca vào những ngày tết âm Lịch đấy, tóm lại tiền tôi đã đặt trên mặt bàn, còn phải xem anh Lưu đây có muốn hay không thôi.”

“Còn có anh Ngô và anh Trương.”

Trần Hán Thăng tận tình khuyên bảo nói: “Kiếm thêm ít tiền chẳng lẽ không thích hơn sao, các anh thậm chí còn không có đủ mì gói mà ăn, nói thật, những người đứng đắn sẽ không ăn tết…”

“Được rồi, tôi cần phí tăng ca này!”

Lưu Văn Cử là người đầu tiên đồng ý, có thể quyết tâm như vậy, xem ra anh ta vẫn chưa thể thoát khỏi nỗi đau của mối tình trước đó.

Cho nên khi tổn thương tình cảm ở một mức độ nhất định, chưa chắc đã là chuyện xấu đối với cuộc đời con người.

Vương Hưng thở dài một hơi, anh ta là người thứ hai giơ tay lên, Trương Khả Đông và Ngô Minh cũng lần lượt đồng ý, bốn người quay sang dọn dẹp máy tính, Hoàng Lập Khiêm biết những người này sẽ là đồng nghiệp mới nên cũng qua đó giúp đỡ.

Trần Hán Thăng thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, vì thế ra ngoài hút thuốc, nhân tiện suy ngẫm xem giữa việc "hy sinh tình yêu và "buff sự nghiệp" có mối quan hệ nhân quả nào không.

"Trần bộ trưởng."

Cô thư ký nhỏ cũng tung tăng ra ngoài: "Cậu thực sự không ăn Tết sao?"

"Ăn chứ."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói: "Năm nay cha mẹ tôi sẽ đến Kiến Nghiệp, tôi còn tính sẽ đưa họ đi dạo khắp nơi đây."

"Vậy tại sao cậu còn nói người đứng đắn sẽ không ăn tết?"

Cô thư ký nhỏ hỏi.

"Tôi đâu phải là người đứng đắn."

Trần Hán Thăng thở ra một ngụm khói xinh đẹp, cười hì hì nói.

Nhiếp Tiểu Vũ trực tiếp trợn mắt trắng, quả nhiên vẫn là kịch bản quen thuộc của bộ trưởng Trần- Chỉ cần tôi bằng lòng tự bôi đen mình, như vậy thì không ai có thể bôi đen tôi được.

Nửa tiếng sau, đám người Vương Hưng đi ra ngoài, trên tay bọn họ không cầm quá nhiều đồ, máy tính gì đó cũng không đáng giá, những tài liệu trong máy tính mới đáng giá, cho nên chỉ cần huỷ ổ cứng đi là được.

"Đúng là có hơi không nỡ."

Sau khi khóa cửa lại, Vương Hưng mang theo một chút tiếc nuối nói.

"Chỗ này thì có gì hay ho chứ, ngay cả MM cũng không có, toàn bộ đều là GG, một thậm chí còn không muốn ở đây dù chỉ một ngày."

(*MM: Chỉ những người phụ nữ sinh đẹp.

GG: Chỉ cánh đàn ông.)

Trần Hán Thăng xoa eo, tuỳ tiện nói: "Ở office building của điện tử Qủa Xác có mấy cô lễ tân xinh đẹp ngọt ngào, còn trẻ tuổi và độc thân; Trên tầng ba là quý cô phòng tài chính, vừa nghiêm túc vừa cẩn thận; Tầng năm là chị gái nhỏ phòng hành chính, hoạt bát, nhạy bén và chu đáo, nhưng không thể mơ tưởng đến các nữ công nhân trong dây chuyền sản xuất được, hầu như các cô ấy đều đã kết hôn hết rồi…"

Nghe thấy Trần Hán Thăng tóm tắt như vậy, Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ là các cô gái thuộc ban quản lý đều âm thầm phỉ nhổ một tiếng, nhưng điều này cũng xua tan đi một ít bầu không khí xấu hổ, khiến những nam IT công nghệ trẻ tuổi như Lưu Văn Cử trào dâng một ít động lực.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Trần Hán Thăng thậm chí còn không ăn cơm ở Thâm Thành, cấp tốc đi đến sân bay Bảo An mua vé trước, mãi đến khi máy bay cất cánh, hắn rốt cuộc cũng xác định, phần mềm videoplayer này đã thuộc về mình.

Ngoài ra còn có Vương Hưng và đoàn đội nghèo khổ của hắn, một khi ký kết hợp đồng, bọn họ muốn chạy cũng không

thể.

“Mình dự định sẽ huỷ bỏ hiệp ước với Samsung, nhưng lại không thích người khác vi phạm hợp đồng với mình, ai làm trái với mình thì mình sẽ tố cáo người đó.”

Trần Hán Thăng đoán: “Chẳng lẽ, Qủa Xác muốn trở thành “Pizza Hut” của Giang Lăng sao?”

Chương 795: “Tiền đồ như gấm” của sinh viên thời đại này

Chiều hôm đó sau khi trở về Kiến Nghiệp, các nhân viên bình thường của điện tử Qủa Xác căn bản không hề phát hiện, bọn họ không thể biết được hành tung của các lãnh đạo lớn trong công ty, các thành viên trong ban quản lý cũng vừa quan sát vừa tự hỏi xem, rốt cuộc là dạng thần tiên gì mà có thể khiến ông chủ lớn và tổng giám đốc Khổng đích thân đi đến mời về?

Bộ phận hậu cần dẫn đám người Vương Hưng đi đến ký túc xá, Trần Hán Thăng và Hoàng Lập Khiêm cùng xây dựng bản đồ quy hoạch phát triển đối với videoplayer.

Đầu tiên, cái tên “Qvodplayer” có lẽ sẽ được tiếp tục sử dụng, nhưng ở phía sau phải thêm hai chữ “Qủa Xác”, như thế sẽ trở thành sản phẩm của Qủa Xác.

Sau đó thời gian nghiên cứu phát minh cần phải được đẩy nhanh hơn, thực ra điều này không cần Trần Hán Thăng phải nhấn mạnh, dù sao điều kiện nghiên cứu phát triển ở Kiến Nghiệp cũng tốt hơn nhiều so với ở Thâm Thành.

Nơi ở ban đầu không thể chứa nổi năm chiếc máy tính, thậm chí ngày nào cũng không thể ăn đủ no, ở Qủa Xác không chỉ có phòng thí nghiệm độc lập, mà toàn bộ viện nghiên cứu Qủa Mễ đều đang đứng phía sau hỗ trợ công nghệ.

Chỉ cần bằng lòng đầu tư, nếu Trần Hán Thăng muốn được xem các bộ phim giáo dục của Nhật Bản bằng “Qvodplayer

Qủa Xác", nói không chừng Vương Hưng cũng có thể giao ra bản hoàn chính.

Thứ ba chính là việc sử dụng chiến lược, ý của Trần Hán Thăng là việc đăng ký "Qvodplayer Qủa Xác" sẽ được miễn phí, các ID thành viên của "Cộng đồng Qủa Xác" và "Trung tâm mua sắm Qủa Xác" có thể được sử dụng thông dụng, như vậy sẽ vô thức làm phong phú thêm chuỗi sinh thái Qủa Xác.

Điều thứ tư chính là bản quyền, Trần Hán Thăng dự định nhân lúc nhận thức về bản quyền trong nước vẫn chưa được nâng cao, để từ từ tích trữ một loạt bộ phim, nhưng đối với vấn đề tìm kiếm vào download tài nguyên "phim luân lý giáo dục", Trần Hán Thăng quyết định từ bỏ.

"Ai cũng có thời trẻ tuổi, chúng ta không thể sướng cho bản thân rồi chặn đường người khác được."

Trần Hán Thăng nhướn mày: "Anh Hoàng, lúc trước khi còn học đại học, có lẽ anh cũng từng xem phim đen rồi đúng không?"

"Ha ha…"

Hoàng Lập Khiêm xấu hổ mỉm cười.

Thực ra không chỉ đang học đại học, Hoàng Lập Khiêm đã kết hôn, có vợ có con từ lâu, nhưng thỉnh thoảng anh ta cũng lén lút khoá cửa thư phòng lại, một mình trải nghiệm niềm vui của đàn ông.

Nhưng khi nói đến những chủ đề như thế này thực sự hơi mất tự nhiên, đương nhiên cũng may là Trần Hán Thăng, với tính cách và tác phong của hắn, nói mấy chuyện này cũng không quá thất lễ.

"Được rồi, anh đi làm việc đi."

Sau khi dặn dò xong, Trần Hán Thăng cũng không tiếp tục đùa giỡn Lão Hoàng nữa, lần này sau khi "chiêu mộ" Vương Hưng về, những ngày trước khi thi cuối kỳ đột nhiên trở nên suôn sẻ lạ thường.

Mẹ ruột vẫn cứ cách một ngày gọi điện thoại đến đây một lần, lúc trước bà ấy thường xuyên trách mắng Trần Hán Thăng, bây giờ lại có thêm Trần Triệu Quân nữa, không biết ông làm gì khiến Lương thái hậu tức giận.

Bởi vì Samsung và Qủa Xác đang bước vào thời kỳ "tuần trăng mật" hợp tác kỹ thuật nên khi Trần Hán Thăng tiếp nhận phỏng vấn, hắn cũng không công kích điện thoại di động Samsung nữa, Nhan Ninh còn đích thân đến đây thăm hỏi vài lần, có lẽ cũng chỉ có cô ta cảm thấy chuyện đã qua rồi.

Sau khi điện thoại Xiaomi được tung ra thị trường, nhờ có sự trợ giúp của người phát ngôn hình tượng Song Hye- Kyo nên doanh số bán hàng trong vòng một tuần suýt chút nữa đã có thể sánh ngang với điện thoại di động Qủa Xác, lãnh đạo khu vực Giang Lăng là người vui nhất, điều này đồng nghĩa với việc tăng trưởng GDP năm tới đang có dấu hiệu tốt.

Khoảng thời gian này Thẩm Ấu Sở đang bận rộn ôn tập, Trần Hán Thăng có chút không hiểu, rõ ràng kỳ thi lên thạc sĩ đã kết thúc, tại sao lại còn phải coi trọng kỳ thi cuối cùng, đây là thế giới của học bá sao?

Ngoại trừ ôn tập ra, Tiêu Dung Ngư còn đang chuẩn bị cho quá trình xuất ngoại, Trần Hán Thăng đã từng ở tầng dưới của toà nhà trung tâm thương mại quốc tế nhìn lén rất nhiều lần.

Tiểu Ngư Nhi đã rất có "phong thái của một luật sư tinh anh", bây giờ cô đã lái xe thông thạo, lúc xuống xe, một tay cô cầm một ly cà phê nóng, một tay cầm chiếc ví đầm nhỏ, trên người mặc một chiếc áo gió thật dài.

Trên khuôn mặt trái xoan rất ít khi nói cười, mái tóc đuôi ngựa buộc cao lắc lư trái phải theo từng bước chân, chiếc boot cao giẫm "lộp cộp" trên nền đá cẩm thạch.

Thỉnh thoảng khi nhìn thấy một số người đàn ông cố áo màu trắng cố tình tỏ ra ồn ào náo động để thu hút sự chú ý của cô, Tiêu Dung Ngư lập tức nhíu chặt hai hàng mi tinh tế, cô cố tình đi xa một chút, mãi đến khi trò khôi hài kết thúc.

Đương nhiên, cô cũng không hoàn toàn biến thành "mỹ nhân lạnh lùng", thỉnh thoảng khi gặp được đồng nghiệp ở công ty luật, hoặc đi cùng với cô bạn thân Biên Thi Thi, hai má lúm đồng tiền nơi khoé miệng Tiểu Ngư Nhi sẽ hiện ra, vẫn ngọt ngào giống như trước.

Trần Hán Thăng biết, "Tu La tràng" lần thứ hai vẫn tạo ra sức ảnh hưởng rất lớn đối với Tiểu Ngư Nhi, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn có thể theo đuổi lại Bạch Nguyệt Quang, điều kiện tiên quyết là nhất định phải từ bỏ Thẩm Ấu Sở.

"Làm thế nào để Tiểu Ngư Nhi tiếp nhận Thẩm khờ khạo, đây mới là điểm mấu chốt để giải quyết vấn đề."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, vấn đề này có hơi nan giải.

Nhưng việc trang trí phía bên kia Kim Cơ Đường Thành cũng không dừng lại, sau khi "vua gặp vua", Tiêu Dung Ngư đã từng ngừng hẳn quá trình trang trí, nhưng sau đó Trần Hán Thăng vẫn bảo đội trang trí tiếp tục làm việc, vẫn sử dụng sơ đồ phác thảo mà Tiểu Ngư Nhi đã thiết kế kia.

Có lẽ là nhớ nhung điều gì đó, có lẽ cũng đang cứu vãn điều gì đó.

Cứ thế đến gần giữa tháng một, Tết Nguyên Đán là ngày 29 tháng 1, kỳ thi cuối kỳ của đại học Tài chính là ngày 15 tháng 1.

Dựa theo thường lệ, lớp hai hành chính công đều sẽ tổ chức liên hoan lớp một lần, năm nay cũng không phá lệ, chỉ là thiếu đi mấy thành viên.

Bọn họ không phải cố ý vắng mặt, ví dụ như Dương Thế Siêu, bởi vì công việc trong cơ quan nhà nước nên cậu ấy đã tốt nghiệp trước, ngay cả kỳ thi cuối kỳ cũng không tham gia, sang năm khi bảo vệ luận án sẽ quay trở về, nhân tiện tiến hành thi lại.

Nhưng điều này vẫn khiến giáo viên hướng dẫn Quách Trung Vân cảm khái không thôi, bởi vì vào năm bốn, các sinh viên sớm đã giải tán không thấy tung tích đâu cả, giáo viên hướng dẫn cũng chưa chắc đã có thể tìm được.

Tối ngày 13, bữa tiệc liên hoan được tổ chức trong một phòng riêng của nhà hàng nào đó ở khu Thương mại Nghĩa ô. Mặc dù tất cả mọi người đều ăn uống linh đình nhưng bầu không khí vẫn luôn có chút gì đó nhàn nhạt bi thương.

Bởi vì người nào cũng biết rằng, số lượng người tham gia những buổi liên hoan của lớp này sẽ càng ngày càng ít, sau khi bảo vệ luận án xong, tất cả các bạn học đều sẽ bước ra xã hội, nếu không có gì bất ngờ thì có một số người, cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Đại học chính là như vậy, các bạn cùng lớp cấp ba đều ở cùng một nơi, nói không chừng có thể tình cờ gặp lại nhau ở trên khúc quanh của một con phố nào đó, thậm chí là siêu thị nào đó.

Nhưng sinh viên trong trường đại học đến từ bốn phương tám hướng, ngoại trừ những bạn cùng ký túc xá ra, dưới tình huống bình thường, khoảng thời gian đầu sau khi tốt nghiệp, nhóm chat QQ của lớp sẽ còn có người nói chuyện phiếm với nhau, sau đó càng ngày càng ít đi, cuối cùng biến thành “nhóm

quảng cáo” hoặc “nhóm chém giá”, thậm chí là nhóm bao lì xì cơm hộp.

Một số người có mối quan hệ tương đối kém trong ký túc xá có lẽ sẽ có những hành động như chặn liên lạc, rời khỏi nhóm, xoá bỏ phương thức liên lạc trong ngày rời khỏi trường.

Cũng may lớp hai hành chính công sẽ không xảy ra tình huống như vậy, có lẽ Trần Hán Thăng là người có công lớn nhất.

Trước mặt cả lớp, giáo viên hướng dẫn Lão quách nâng ly rượu lên nói: “Các em là lớp sinh viên đoàn kết liên hoan nhất mà thầy từng dẫn dắt, thầy đều có ấn tượng với tất cả mọi người, mỗi người đều vô cùng xuất sắc, có người còn đang tự soạn nhạc, đang viết tiểu thuyết cho riêng mình, không hề khoa trương khi nói rằng em ấy thậm chí có thể thay đổi tiến trình lịch sử.”

Rõ ràng ông ấy đang nói đến Trần Hán Thăng, trước mắt chỉ có hắn mới có tư cách này.

“Bình thường thầy rất ít khi nói những lời sáo rỗng như thế này, nhưng bây giờ lại không thể không thốt ra, sau này khi các em đến Kiến Nghiệp, nhớ hãy tìm thầy đấy!”

Lão quách nâng ly rượu lên: “Thầy chân thành chúc tất cả các em, tương lai rực rỡ, tiền đồ như gấm.”

“Trần ca, những sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học hạng hai giống như chúng ta thực sự có thể tiền đồ như gấm được sao?”

Kim Dương Minh bán tín bán nghi hỏi.

“Sao lại không thể?”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: “Kinh tế eo hẹp, thời gian eo hẹp, quần áo chật, lông mày nhíu chặt, đây có thể coi là tiền

đồ tứ hẹp không?”

Chương 796: Sự khác biệt giữa "người tình" và "bà xã" trong lòng đàn ông

"Lão Tứ, điều này chẳng thú vị chút nào."

Trong bữa tiệc liên quan ở đại học thường ngồi theo phòng ký túc xá, cho nên Trần Hán Thăng và bạn cùng phòng ngồi cùng một bàn, Đới Chấn Hữu nghe thấy luận điệu vớ vẩn của "tiền đồ như gấm", vô cùng bất mãn nói: "Bây giờ mày đã là ông chủ lớn, cho nên không thể hiểu được cảm giác tốt nghiệp của những sinh viên bình thường như bọn tao."

"Con mẹ nó mày suốt ngày xem võ hiệp thì có thể có cảm giác chó má gì chứ?"

Trần Hán Thăng bĩu môi.

"Vẫn phải có."

Quách Thiếu Cường uống một hớp bia, yếu ớt nói: "Hồi năm ba, tao thức suốt đêm chỉ để trải nghiệm cảm giác hạnh phúc của chơi game, bây giờ đi đến quán nét, thoải mái thì thoải mái thật đấy, nhưng khi nghĩ đến chuyện chỉ còn nửa năm nữa sẽ phải đi làm việc, trong lòng lại có chút hốt hoảng, một loại trống rỗng mơ hồ."

Đới Chấn Hữu gật đầu đồng ý, xem ra cảm giác "hoảng hốt và mơ hồ" này cũng đã xuất hiện trên người cậu ấy.

Nói cách khác, trên thực tế, đây là một hiện tượng phổ biến, tồn tại trong một số lượng lớn sinh viên sắp tốt nghiệp.

“Thế giới của người trưởng thành không có hai chữ “dễ dàng”!”

Lý Quyến Nam nâng ly rượu lên, cụng ly với nhóm bạn cùng phòng.

“Sao lại nói như vậy chứ?”

Trần Hán Thăng tiếp tục sử dụng mồm mép ti tiện: “Dễ béo, dễ già, dễ xấu, đó mới là đặc thù của người trưởng thành, mọi người đừng bao giờ quên.”

Lý Quyến Nam: …

Quách Thiếu Cường: …

Đới Chấn Hữu: …

Thực ra so với những nhân viên bình thường, “số phận” của những người bạn cùng phòng của Trần Hán Thăng tương đối tốt.

Lão Đới và quách Thiếu Cường, bao gồm cả Dương Thế Siêu đã rời khỏi trường học, bọn họ đều có kế hoạch trở về quê hương phát triển, còn về phần Lý Quyến Nam quyết định ở lại Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng có thể dễ dàng giúp đỡ cậu ấy.

Kim Dương Minh hoàn toàn không cần lo lắng, Tiểu Kim là người địa phương, điều kiện trong nhà cũng không tồi, hơn nữa tính cách của cậu ấy thực sự rất thích hợp để lăn lộn trong xã hội.

Thành công lớn thì không dám nói, nhưng được làm giáo viên trong một cơ sở đào tạo, cuộc sống vẫn dư dả.

Cầm micro không dây, mặc tây trang phẳng phiu, miệng phun nước bọt diễn thuyết trước khán giả dưới đài, sau khi kết thúc lại nói một câu “Nếu hiểu rồi thì vỗ tay”, chuyện này đối với Tiểu Kim mà nói hoàn toàn không thành vấn đề.

Khi buổi liên hoan lớp đi sâu hơn, các bạn học cũng đứng lên kính rượu cho nhau.

Có một điều rất kỳ lạ, hình như sắp đến ngày tốt nghiệp, mọi người giống như đột nhiên "thông suốt", lúc trước mặc dù Trần Hán Thăng có uy tín rất cao, nhưng khi có hoạt động lớp, các bạn học rất ít khi đơn độc kính rượu hắn.

Bởi vì làm như vậy sẽ có một cảm giác giống như vuốt mông ngựa, cảm giác khó chịu vô cùng nặng nề, một số sinh viên còn ở trong tháp ngà voi cũng không thể buông xuống thể diện của mình, cùng lắm cũng chỉ có thể đơn độc kính rượu với giáo viên hướng dẫn quách Trung Vân mà thôi.

Một số sinh viên như Đới Chấn Hữu thậm chí còn phớt lờ cả giáo viên hướng dẫn, sau khi ăn xong thì đi, tuyệt đối không ở lâu, tóm lại bọn họ không cần tranh giành gì cả, không cần thiết phải đi lấy lòng.

Nhưng tình thế bây giờ đã khác, rất nhiều bạn học nối đuôi nhau không dứt cầm ly rượu đến đây, câu nói nói nhiều nhất cũng là câu "Sau này nếu không thể lăn lộn được nữa, tao sẽ đến ôm đùi lớp trưởng."

"Được thôi, được thôi."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện đồng ý, với tài nguyên bây giờ mà nói thì việc sắp xếp các bạn học trong lớp cũng không thành vấn đề.

Thẩm Ấu Sở cũng trở thành "miếng bánh thơm" của các cô gái, nhưng giữa các cô gái sẽ yên tĩnh hơn rất nhiều, các cô ấy đều vui vẻ nói đùa: "Ấu Sở, ngay này cậu kết hôn với lớp trưởng, nhất định phải thông báo trong group QQ đấy, dù bận đến mấy tớ cũng sẽ chạy đến."

"Cảm… Cảm ơn."

Rõ ràng Thẩm Ấu Sở có hơi xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, mỗi khi có cô gái nào đến đây chạm cốc, Thẩm khờ khạo đều đứng lên cảm ơn, thoạt nhìn giống như cô mới là bên cần giúp đỡ vậy.

"Được rồi, được rồi."

Hồ Lâm Ngữ đứng bên cạnh ồn ào nói: "Có phải các cậu không hiểu rõ tính tình của Ấu Sở đâu, đừng khiến cậu ấy khó xử, nếu muốn móc nối tình cảm thì đến tìm Trần Hán Thăng đi."

Thực ra Tiểu Hồ cũng rất khó chịu, rõ ràng bản thân cô ấy mới là lớp trưởng mà, Trần Hán Thăng chỉ là người cũ, tại sao các bạn còn gọi Trần Hán Thăng là "lớp trưởng", thứ đàn ông cặn bã này được lòng người như vậy sao?

Khi buổi liên hoan sắp kết thúc, Trần Hán Thăng cảm thấy mình đã uống hơn hai cân bông tuyết, các bạn học tỏ ra khá ân cần đêm nay cũng là những người kiên quyết ở lại Kiến Nghiệp nhất.

Nói như vậy, Trần Hán Thăng mới có thể thực sự ra tay giúp đỡ.

Thực ra sau khi tốt nghiệp, với loại chủ đề sinh viên "về quê hay ở lại thành phố cấp một", Trần Hán Thăng sớm đã thảo luận rất nhiều lần với bạn cùng phòng.

Những người không có quá nhiều tham vọng, cha mẹ cũng có chút quan hệ nhân mạch, vậy thì có thể suy xét đến chuyện trở về, cuộc sống ở một thành phố nhỏ tương đối chậm, ăn mặc ngủ nghỉ cũng không cần phải lo lắng, cuộc sống sẽ thoải mái hơn;

Nếu người nào muốn tìm kiếm càng nhiều cơ hội hơn nữa, hoặc là bản thân có tài năng hơn người, thì thành phố cấp 1 sẽ

tốt hơn, mặc dù áp lực lớn, nhưng lại có nhiều cơ hội, hơn nữa ánh đèn neon thành thị cũng tương đối xinh đẹp.

Ở thành phố lớn còn có một "lợi ích" vô hình, đó chính là mức độ bao dung của môi trường tương đối cao.

Ví dụ như ở quê nếu ba mươi tuổi bạn vẫn chưa kết hôn thì những lời dị nghị của anh em bà con hàng xóm đều sẽ ùn ùn kéo đến, nhưng thành phố lớn sẽ không như vậy, cả đời độc thân cũng không phải chuyện lạ.

"Lớp trưởng!"

Trần Hán Thăng vừa mới cụng ly với một người bạn học xong thì có một giọng nói vang lên ở sau lưng, sau đó một mùi nước hoa nồng nặc xộc vào sống mũi.

Không cần phải nói, chắc chắn là "con gái" Thương Nghiên Nghiên.

Trần Hán Thăng xoay đầu lại, có lẽ trong phòng riêng hơi nóng nên Thương Nghiên Nghiên đã cởi chiếc áo khoác lông vũ ra, nửa người trên mặc một chiếc áo len rộng rãi phong cách Hàn Quốc, xương quai xanh trắng như tuyết cũng loáng thoáng để lộ ra ngoài.

Bên dưới là một chiếc váy da dài đến đầu gối và đôi tất chân màu đen, dưới chân đi đôi giày đi tuyết màu nâu, mái tóc dài màu đỏ hạt dẻ bung xoã tự nhiên trên vai, đôi môi đỏ tươi mỉm cười trầm ngâm.

"Giữa hai chúng ta còn muốn uống sao?"

Mặc dù nói như vậy nhưng Trần Hán Thăng vẫn nâng ly lên cụng vào cái ly của Thương Nghiên Nghiên một cái.

"Hì hì."

Thương Nghiên Nghiên nhấp một hớp nhỏ, trên thành ly lập tức để lại một dấu môi nhàn nhạt, thoạt nhìn có chút mê

người.

“Lớp trưởng, sau khi uống rượu xong, nhân lúc còn nhiều người, hay là chúng ta đi hát hò đi?”

Thương Nghiên Nghiên kiến nghị nói: “Sau này chưa chắc đã có cơ hội như vậy.”

“Hát hò chẳng thú vị gì cả, chỉ có mấy trùm mic khoe khoang thôi.”

Kim Dương Minh tỏ vẻ phản đối: “Vẫn nên đi bar thì hơn, tao nghe Trương Vệ Vũ nói hình như có một quan bar mới mở bên phố Nữ Nhân.”

“Được rồi, vậy thì đi bar đi.”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói, bản thân hắn cũng là người thích náo nhiệt hoạt bát, còn dũng cảm vung tay lên: “Mọi chi phí đêm nay Trần công tử sẽ thanh toán, chỉ cần mọi người vui vẻ là được rồi.”

“Tuyệt!”

Thương Nghiên Nghiên cũng cong mắt, lúc trước cô cũng từng là khách quen của quán bar, nhưng sau khi vào đại học, cô đã rút kinh nghiệm xương máu, suy ngẫm sâu sắc và tỉnh táo lại trước cuộc sống trống rỗng trước kia, đồng thời có mục tiêu càng vĩ đại, càng tích cực hơn, đó chính là làm tình nhân của “Trần lớp trưởng”.

Cho nên Thương Nghiên Nghiên cơ bản đều không đi đến quán bar, nhưng lần này có Trần Hán Thăng ở bên cạnh, vì thế có thể hiểu được.

“Cậu nói với mọi người một tiếng đi.”

Trần Hán Thăng nói với Thương Nghiên Nghiên: “Sau khi cơm nước xong xuôi sẽ đến quán bar thư giãn, mọi người hãy ở lại đây thêm một lát.”

“Còn cậu thì sao?”

Thương Nghiên Nghiên hỏi.

“Tớ phải đưa Thẩm Ấu Sở về nhà trước.”

Trần Hán Thăng nói một cách đương nhiên.

“Hả?… Ồ.”

Thương Nghiên Nghiên sửng sốt, biểu cảm phấn kích đột nhiên hơi đông cứng, cuối cùng yên tĩnh nhìn Trần Hán Thăng đi về phía Thẩm Ấu Sở.

Trần Hán Thăng thân mật nhéo vào khuôn mặt Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở hơi “phản kháng” một chút, sau khi phát hiện không có hiệu quả nên đã để mặc Trần Hán Thăng xoa bóp.

Đồng thời Thương Nghiên Nghiên cũng phát hiện ra rằng trong căn phòng hơi nóng này, Thẩm Ấu Sở vẫn mặc áo khoác lông ngoài ngay ngắn, chỉ kéo khoá kéo nơi gần cổ xuống một chút, trên chân cũng không có tất chân gợi cảm, mà là một chiếc quần nhung và đôi giày trắng nhỏ.

Cô không trang điểm nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng khoẻ khoắn, sống mũi cao thẳng, đôi môi căng mọng lập thể, đây là điều khiến Thương Nghiên Nghiên vô cùng hâm mộ.

Ngoài ra, thỉnh thoảng khi Trần Hán Thăng đang nói chuyện với đám người Hồ Lâm Ngữ, đôi mắt đào hoa của Thẩm Ấu Sở sẽ luôn nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, đôi khi cô cũng không thể theo kịp tiết tấu suy nghĩ của Trần Hán Thăng, trên mặt sẽ lộ ra chút ngây ngốc mê ly, nhưng chẳng mấy chốc đã bị cảm giác thoả mãn thay thế.

Có lẽ chỉ cần có thể nhìn thấy Trần Hán Thăng, hạnh phúc của cô ấy cũng theo đó mà đến.

“Ấu Sở là mẫu người thích hợp làm vợ nhất, nếu mình là đàn ông, có lẽ cũng sẽ cưới cô ấy về nhà đúng không?”

Thương Nghiên Nghiên lặng lẽ mỉm cười, huống chi là một người thông minh như lớp trưởng.

“Phù…”

Thương Nghiên Nghiên thở phào một hơi, cho nên, Trần Hán Thăng có thể dẫn mình đến quán bar vui chơi, nhưng sẽ theo bản năng đưa Thẩm Ấu Sở về nhà trước.

“Dù sao mình cũng chỉ là tình nhân mà thôi.”

Thương Nghiên Nghiên lặng lẽ suy nghĩ, sau đó che giấu cảm xúc, cầm lấy micro lớn tiếng nói: “Đêm nay mọi người có muốn đi quán bar không, lớp trưởng mời khách đấy, đây là cơ hội cuối cùng để có thể kéo lông dê, nhất định phải nắm chắc đấy…”

Nghe nói còn có hoạt động khác, các bạn học lợi dụng cảm giác say rượu và bầu không khí này, hầu hết mọi người đều lựa chọn tham gia, nhân lúc hỗn loạn này, Trần Hán Thăng đã đưa Thẩm Ấu Sở trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

“Nghiên Nghiên, tớ đăng ký.”

Có một cô gái đi đến trước mặt Thương Nghiên Nghiên, nhưng cô ấy sửng sốt một chút rồi nói: “Lớp kẻ mắt của cậu sao thế này, nóng quá nên nhoè đi sao?”

“Ừ… Đúng vậy.”

Thương Nghiên Nghiên lau một chút, nhìn thấy mascara màu đen tuyền trên ngón tay, mỉm cười gật đầu.

“Tớ còn tưởng lúc nãy cậu đã khóc chứ?”

Cô bạn học chỉ đùa một chút.

“Sao có thể, đêm nay vui như vậy mà.”

Thương Nghiên Nghiên xua tay, thực ra bản thân cô cũng không biết hốc mắt đã ướt át từ lúc nào, có lẽ là trong khoảnh khắc "hiểu rõ sự thật" kia chăng.

…

Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn nằm ngay đối diện khu Thương mại Nghĩa Ô, Trần Hán Thăng nhanh chóng quay trở lại, phát hiện ngoại trừ mấy cô gái như Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, còn có giáo viên hướng dẫn Lão quách rời đi, các bạn học khác về cơ bản đều ở đây.

"Ok, Let's go!"

Trần Hán Thăng huýt sáo một tiếng, dẫn theo dòng người cuồn cuộn mênh mông đi về phía quán bar.

Có rất nhiều bạn học trong lớp hai hành chính công chưa từng đến quán bar, bọn họ luôn cảm thấy nơi đó có liên quan đến "ma tuý, tình dục, phạm tội", nên mặc dù trong lòng tò mò, nhưng một là vì sợ hãi, hai là không hiểu rõ giá cả trong đó, cho nên chưa từng đặt chân đến.

Đêm nay bởi vì nhiều người, cộng thêm "ông chủ Trần" hào phóng trả tiền, vừa hay có thể tìm hiểu đến cùng.

Sau khi đến cổng quán bar, Trần Hán Thăng không khỏi cảm thấy có chút thất vọng, ở đây chỉ là một quán bar sạch, không phải là loại sàn nhảy "rầm rập".

Đây cũng là điều khó có thể tránh khỏi, dù sao phía bên này của Giang Lăng cũng thuộc về vùng ngoại thành, chi phí ở sàn nhảy quá cao, "sạch" sẽ đơn giản hơn một chút.

Hơn nữa nếu thực sự muốn vui chơi, phố quán bar 1912 cũng có thể đáp ứng đủ mọi nhu cầu.

Nhưng các bạn học đều rất vui vẻ, bọn họ ăn đĩa trái cây, chơi xúc xắc, uống một chai "bia lúa mạch nguyên chất của

Đức" có giá hơn hai mươi tệ, tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Đương nhiên cũng có người bận rộn tỏ vẻ, Kim Dương Minh cầm đèn trang trí trên bàn tiệc lại gần, xoay người lại nói với Trần Hán Thăng: "Tứ ca, mày cầm chìa khoá xe không?"

"Có."

Trần Hán Thăng lấy chiếc chìa khoá xe Porsche từ trong túi ra: "Mày uống rượu rồi sao có thể lái xe được?"

"Tao thậm chí còn chưa có bằng lái, sao có thể lái xe được?"

Kim Dương Minh thầm nói một tiếng, cậu ấy đặt chìa khoá xe lên mặt bàn, phải tuỳ ý và tự nhiên một chút, không thể để người khác phát hiện ra là "bày ra để chụp" được.

Sau đó, cậu ấy xếp điếu thuốc Trung Hoa và bật lửa của Trần Hán Thăng lại với nhau, rót một cốc bia, lúc này mới lấy điện thoại di động ra "tách" một tiếng, chụp ảnh.

Trong bức ảnh, chìa khoá xe Porsche và điếu thuốc Trung Hoa dùng tư thế "một thể ba ngôi" phô bày một cách hoàn hảo dưới ánh đèn mờ ảo.

"Hôm nay nói chuyện làm ăn một lúc lâu, có hơi mệt mỏi nên ra ngoài tuỳ tiện uống vài ly."

Sau khi đăng nhập vào tài khoản QQ, Kim Dương Minh đã đăng tải một bài viết như vậy lên Qzone.

"Mẹ nó."

Trần Hán Thăng dựng ngón tay cái lên: "Kim ca, năng lực sống ảo của mày, Trần đệ tao bội phục không thôi."

"Ha ha ha."

Kim Dương Minh có chút tự đắc, cậu ấy lại vội vàng nhắc nhở Trần Hán Thăng: "Mày đừng nói chuyện này cho người

khác biết nhé, đây là tài khoản QQ phụ của tao, chuyên dùng để tỏ vẻ và khoe khoang.”

“Tao sẽ không nói đâu.”

Trần Hán Thăng chỉ vào màn hình điện thoại di động: “Có người nào trả lời chưa, tao muốn hưởng ké một chút.”

“Trần ca, mày đã là tỷ phú rồi, còn hưởng ké chuyện này để làm gì chứ?”

Bởi vì còn cần chìa khoá của Trần Hán Thăng để tỏ vẻ cool ngầu nên Tiểu Kim chỉ có thể miễn cưỡng đưa điện thoại đến, không ngờ chưa đầy hai phút sau đã có vài câu trả lời.

Ninh thiếu ☆ Chớ lạm dụng: Kim thiếu lại thoải mái ở đâu rồi?

Đối Bặc Khởi- Nga Bặc Ái: Kim thiếu, uống rượu đừng lái xe.

“澩緧ヤ Kim” phản hồi “Đối Bặc Khởi- Nga Bặc Ái”: Cảm ơn đã quan tâm, lát nữa tôi sẽ gọi tài xế nhà mình đến đây.

…

“Ha ha ha.”

Sau khi đọc được những bình luận phản hồi này, Trần Hán Thăng trực tiếp bật cười thành tiếng.

“Mày cười cái gì?”

Tiểu Kim cướp điện thoại di động về, lại chụp một vài bức ảnh theo từng phong cách khác nhau, nhưng không gửi đi mà chỉ giữ lại trong album ảnh.

“Ừm…”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: “Tao đoán cái cái vừa chụp là để dành, chờ đến khi nghỉ đông, mày lại từ từ

đăng lên, như vậy sẽ không đến mức không có tư liệu sống.”

“Được đấy Trần ca.”

Kim Dương Minh ngạc nhiên nói: “Tao biết ngay mà, nếu mày muốn tỏ vẻ thì đẳng cấp nhất định sẽ ở phía trên tao.”

“Không cần khiêm tốn, chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân, không phân biệt cao thấp, không thể phân thắng bại.”

Trần Hán Thăng mỉm cười trả lời.

Có một người thiếu niên thích khoe mẽ như Tiểu Kim tồn tại, thỉnh thoảng lại phối phồng khoác lác với bạn học, hình như thanh xuân cũng không nhàm chán đến thế, chỉ là đêm nay Thương Nghiên Nghiên có chút phấn khích, lúc thì chạm ly với các bạn nữ trong lớp, lúc thì tự uống một mình, thực sự đã uống không ít.

“Cậu không sao đấy chứ?”

Trần Hán Thăng đi đến hỏi.

“Không sao cả.”

Thương Nghiên Nghiên khẽ mỉm cười, trong mắt bao phủ một tầng sáng ngời trong suốt.

“Đừng uống say.”

Trần Hán Thăng đánh giá cô một lúc: “Cũng gần mười một giờ rồi, chúng ta chuẩn bị về đi.”

“Được.”

Thương Nghiên Nghiên ngoan ngoãn trả lời một câu, thực ra lúc nãy cô cũng đã nghĩ thông suốt rồi, vốn dĩ không nên so đo với mấy thứ này, mặc dù bản thân cô cũng rất muốn nhận được một chút quan tâm yêu thương.

Thực sự chỉ cần một chút là được rồi, nhưng tuyệt đối không thể không có, “bà xã” có thể chiếm 99,9%, bản thân cô

chỉ cần 0,01% là được.

Nếu thực sự không được, 0,001 cũng được.

Nhưng Thương Nghiên Nghiên không nói ra, cô lo lắng 0,001% cũng quá nhiều, điều này sẽ khiến Trần Hán Thăng chán ghét và không hài lòng.

Trần Hán Thăng đứng dậy chào các bạn cùng lớp, mọi người đã được thưởng thực "diện mạo thật Lư Sơn" của quán bar nên cũng cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Sau khi các bạn học lần lượt lên xe taxi rời đi, Thương Nghiên Nghiên đang định lên xe cùng với bạn cùng phòng thì Trần Hán Thăng lại kéo cánh tay cô lại: "Cậu chờ tớ một chút, lát nữa tớ sẽ đưa cậu về."

"Cậu đưa tớ về?"

Bên ngoài gió đêm thổi mạnh, Thương Nghiên Nghiên vén mái tóc rối bù của mình lên: "Tớ có thể về cùng với bạn cùng phòng mà."

"Cậu được tớ đưa đến đây, tớ nhất định phải đích thân đưa cậu trở về."

Trần Hán Thăng nhíu mày khó hiểu: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Đúng…"

Thương Nghiên Nghiên suy nghĩ một lát, giọng nói đột nhiên trở nên nghẹn ngào.

Cuối cùng cô cũng đã nhận ra rằng, ở trong lòng Trần Hán Thăng, giữa "tình nhân" và "bà xã" chắc chắn sẽ có sự khác biệt.

Nhưng hắn vẫn có tình yêu, chỉ là thể hiện theo hình thức khác mà thôi.

Đối với Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng trực tiếp cấm cô đến quán bar.

Đối với Thương Nghiên Nghiên, Trần Hán Thăng dẫn cô đi quán bar, sau đó lại muốn đích thân đưa cô trở về.

"Hu hu hu… Cậu làm tớ sợ muốn chết!"

Thương Nghiên Nghiên ôm chặt lấy Trần Hán Thăng, vừa vui vẻ vừa kích động, lắp bắp "tỏ rõ tấm lòng".

"Tớ không muốn cướp đoạt vị trí của Thẩm Ấu Sở, tớ cũng biết mình không thể so được với cậu ấy, ngày thường cậu chỉ cần tỏ ra quan tâm một chút là được."

"Giống như tối hôm nay vậy, cậu có thể đưa tớ trở về, thực sự đã vượt quá sự mong đợi của tớ."

Chương 797: Tình bạn là lời tỏ tình dài nhất

“Cậu nói linh tinh gì vậy, còn muốn cướp đoạt vị trí của Thẩm Ấu Sở, vốn dĩ tớ đã có ý định đưa cậu trở về, chuyện này thì có liên quan gì đến mong chờ?”

Trần Hán Thăng vỗ vỗ lưng Thương Nghiên Nghiên, hắn có thể nhìn ra được cảm xúc của Thương Nghiên Nghiên có gì đó không đúng lắm, nhưng cũng không hiểu rõ nguyên nhân.

“Ừm…”

Thương Nghiên Nghiêng gật đầu, cô cũng không có ý định giải thích.

Có một số việc chỉ cần trong lòng mình hiểu rõ là được rồi, nói ra ngược lại sẽ khiến Trần Hán Thăng có áp lực, như thế sẽ mất đi ước nguyện “làm tình nhân” ban đầu.

Mục đích của việc làm tình nhân chính là để thoải mái cho nhau, thực ra đối với Thương Nghiên Nghiên mà nói, lựa chọn Trần Hán Thăng không chỉ là “yên tâm”, mà bản thân mình cũng không cần phải kết hôn, không cần phải sinh con, đó cũng là một loại thái độ sống thoải mái.

“Biết lớp trưởng vẫn còn quan tâm đến mình, như vậy là đủ rồi.”

Tâm trạng của Thương Nghiên Nghiên lập tức trở nên thông suốt tươi tỉnh, cô nhìn xung quanh, các bạn học đều đã đi hết, chỉ còn lại tấm biển trên quán bar cô đơn loé sáng trong gió lạnh.

“Daddy.”

Thương Nghiên Nghiên đột nhiên ghé sát vào tai Trần Hán Thăng, nhỏ giọng gọi một tiếng.

“Có chuyện gì?”

Trần Hán Thăng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Thương Nghiên Nghiên, hai người giống như một cặp đôi đang rúc dưới tàng cây ven đường.

Đương nhiên chuyện này cũng không có gì lạ lẫm, trước cửa quán bar có rất nhiều hành vi tương tự như thế này, thậm chí còn có hai người đàn ông đang yêu nhau đấy.

“Tối nay…”

Thương Nghiên Nghiến cắn môi, hàng lông mi dài chợt run rẩy lên xuống: “Cậu có muốn trở về quán cà phê với tớ không, chiếc giường trên tầng hai rất mềm đấy.”

Thương Nghiên Nghiên là trưởng ban phát thanh của trường học, người dẫn chương trình vào những khung giờ vàng, từ trước đến nay luôn nhận được những lời khen ngợi đón nhận, giọng nói được nhiên sẽ ngọt ngào, sẽ mặn mà, sẽ quyến rũ, Trần Hán Thăng đã động lòng.

Nhưng sau suy nghĩ một lát, hắn vẫn lắc đầu.

“Tại sao chứ?”

Thương Nghiên Nghiên hỏi.

Lúc nãy rõ ràng cô đã cảm nhận được sức lực đang ôm cô của Trần Hán Thăng trở nên mạnh hơn một chút, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Đêm nay tớ phải trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, lúc nãy đã hứa với Thẩm Ấu Sở rồi.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói.

“Vậy sao?”

Thương Nghiên Nghiên cũng không miễn cưỡng thêm nữa, nếu đối phương là Thẩm Ấu Sở, vậy cũng có thể hiểu được.

Nhưng cô hoàn toàn không thể ngờ được rằng Trần Hán Thăng không hề từ bỏ ý định kia, hắn bĩu môi nói: “Bên kia có rừng cây nhỏ, nếu cậu không để ý, chúng ta có thể đi khoan dùi một chút.”

“Ha ha ha…”

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười từ chối: “Vậy thì không được, đây là lần đầu tiên của tớ và cậu, tớ muốn để lại cho cậu một chút ấn tượng tốt.”

“Vậy chờ sau đi.”

Thương Nghiên Nghiên ôm cổ Trần Hán Thăng, đầu lưỡi giống như duỗi vào lỗ tai hắn: “Nếu cậu vẫn còn có hứng thú này, tớ cũng có thể khoan dùi với cậu một chút.”

Trong lúc nói những lời này, lỗ tai Trần Hán Thăng có một cảm giác ấm áp, ẩm ướt, mềm mại, chẳng bao lâu sau đã xoa động đến toàn thân.

“Yên tâm đi, chỉ cần cơ thể của tớ không tiêu vong, hứng thú này vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Trần Hán Thăng nói một cách chính đáng.

…

Nếu Trần Hán Thăng đã bằng lòng đưa mình về, Thương Nghiên Nghiên cũng không trở về ký túc xá nữa mà dự định sẽ đến quán cà phê 1206 trước, trong hàng ghế sau taxi tối ôm, Thương Nghiên Nghiên gần như dính chặt vào trên người Trần Hán Thăng.

Sau khi xuống xe ở trước cửa quán cà phê, Trần Hán Thăng dậm chân một cái, đang định chạy về phía khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ở phía đối diện.

“Lớp trưởng.”

Thương Nghiên Nghiên ở phía sau nũng nịu gọi một tiếng,

“Có chuyện gì?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại hỏi.

“Tết âm chúng tớ có một bữa tiệc tụ tập bạn bè thân thiết với nhau, tớ chỉ còn thiếu một cái Bao Chửng cứu tớ.”

Thương Nghiên Nghiên yếu đuối nói xong, còn vươn bàn tay sạch sẽ trắng nõn ra, ngụ ý vô cùng rõ ràng.

“Cậu có ý gì?”

Trần Hán Thăng giả vờ không hiểu: “Tớ phải trảm cái đầu chó của cậu sao?”

“Không phải ý đó… Chỉ còn thiếu một cái túi, cứu vớt tớ, có nghĩa là tớ còn thiếu một cái túi LV.”

Thương Nghiên Nghiên hợp tình hợp lý nói.

“Vậy cậu nên nói sớm đi chứ.”

Trần Hán Thăng lấy ra một tâm thẻ ngân hàng, trực tiếp đưa đến nói: “Mật khẩu là sáu chữ số ngày sinh nhật của tớ, chắc chắn đã đủ cho một chiếc túi LV, nhưng Bao Chửng thì khó nói.”

“Hì hì, cảm ơn daddy!”

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười nhận lấy, sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng rời đi, cô ngâm nga ca khúc đẩy cửa kính cà phê ra.

Tiểu Trì đang định đóng cửa thì nhìn thấy biểu cảm vui vẻ trên khuôn mặt cô bạn thân, còn có thẻ ngân hàng trong tay, cô ta khó hiểu hỏi: "Chiếc thẻ này là của ai vậy?"

"Trần Hán Thăng."

Thương Nghiên Nghiên nói: "Tớ đang định mua túi nên đòi tiền cậu ấy."

"Hả?"

Tiểu Trì sửng sốt một chút: "Làm vậy không ổn lắm đúng không, hơn nữa chuyện làm ăn của quán cà phê cũng ổn, cậu cũng không thiếu tiền mà."

"Không thiếu thì không thiếu, nhưng số tiền này vẫn cần."

Thương Nghiên Nghiên cởi đôi giày da nhỏ ra, giẫm "bịch bịch bịch" đi lên cầu thang, vừa mới đi được một nửa, cô đột nhiên xoay người lại, giống như suy tư gì đó nói: "Tiểu Trì à, đêm nay tớ mới nhận ra rằng, làm thế nào để làm một người tình không gây thêm phiền phức, không khiến cho Trần Hán Thăng bất cứ gánh nặng tâm lý nào."

"Làm thế nào?"

Tiểu Trì suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngoại trừ gợi cảm và quyến rũ ra, còn phải thỉnh thoảng đòi chút tiền, để Trần Hán Thăng yên tâm và thoải mái chấp nhận phương thức ở chung này."

"Bingo!"

Thương Nghiên Nghiên búng ta một cái: "Cho nên mới nói sống đến già phải học được cách già, làm tình nhân cũng cần phải có học vấn cao thâm một chút."

…

Trần Hán Thăng cũng không biết đến tâm tư của cô bạn học Nghiên Nghiên, nhưng khi Thương Nghiên Nghiên đòi tiền mua túi, Trần Hán Thăng thực sự không có chút do dự nào, giống như đang rất muốn làm chút gì đó cho cô.

Chỉ cần là "mua quần áo và túi xách", bây giờ đối với Trần Hán Thăng mà nói thực sự là yêu cầu rẻ nhất.

Cái gì là yêu cầu đắt giá nhất, thực chất là "làm bạn".

Sau khi đi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng không tuỳ tiện lên tầng là đi vào một cửa hàng tạp hoá mua một chai nước khoáng, vừa nói chuyện với ông chủ, vừa đổ nước vào tay lau vết son trên đó.

Cuối cùng Trần Hán Thăng còn không quên lật áo lông vũ lại, làm như thế có thể che giấu được một số ít mùi nước hoa, mãi đến khi toàn bộ dấu vết bị xoá sạch, lúc này hắn mời gõ cửa "cốc cốc cốc".

Người mở cửa chính là Hồ Lâm Ngữ, cô ấy lười nói chuyện với Trần Hán Thăng, ngồi trở lại ghế sô pha xem TV một lần nữa, trong phòng vệ sinh có tiếng nước "tí tách tí tách". Có lẽ là Thẩm Ấu Sở đang tắm rửa.

"Khụ khụ!"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, không biết nói gì: "Cũng không biết bà nội thế nào rồi nhỉ?"

Hai ngày nay bà nội lại đến chỗ của Thẩm Như Ý và Phùng Quý, bởi vì kỳ nghỉ đông đã đến gần, một số các sinh viên đại học làm thêm thi cử và nghỉ ngơi, nên hơi thiếu hụt nhân lực.

Mặc dù mắt bà nội đã vẩn đục, nhưng trong lòng dường như hiểu rõ tất cả mọi thứ, vì thế chủ động đi qua đó giúp đỡ.

"Bà nội vẫn luôn khoẻ mạnh, hơn nữa có Đông Nhi ở bên cạnh giúp đỡ, cậu lo lắng linh tinh gì chứ?"

Hồ Lâm Ngữ bĩu môi nói.

“Ha ha, cũng đúng.”

Trần Hán Thăng nhìn về phía phòng tắm, trong lòng hắn rất muốn tắm cùng với Thẩm Ấu Sở, nhưng trước đó cần lại dụ dỗ Hồ Lâm Ngữ rời đi, vì thế hắn vặn mông nói: “Tiểu Hồ à, hình như trời cũng không còn sớm nữa, lúc nào thì cậu quay trở về ký túc xá vậy?”

“Tớ sẽ không trở về ký túc xá.”

Hồ Lâm Ngữ ôm gối nói: “Đêm nay tớ sẽ ngủ ở đây cùng với Ấu Sở.”

“Đêm nay Thẩm Ấu Sở không cần cậu ở bên cạnh, cậu ấy đã lật thẻ bài của tớ rồi.”

Trần Hán Thăng vô cùng nghiêm túc nói.

“Trần Hán Thăng, cậu háo sắc quá đi.”

Tiểu Hồ vô cùng khinh bỉ nói.

Tiếng nước trong phòng vệ sinh từ từ dừng lại, có lẽ Thẩm Ấu Sở đã tắm xong rồi, Trần Hán Thăng ngồi xuống bên cạnh Hồ Lâm Ngữ, cà lơ phất phơ nói: “Nếu cậu không quay về, có phải cũng muốn tham gia một chút không, không ngờ Tiểu Hồ còn rất fashion, hay là tớ đuổi Thẩm Ấu Sở đi, hai chúng ta…”

“Cút cút cút!”

Thư ký Hồ không thể chịu được “những lời tục tĩu dâm đãng” của Trần Hán Thăng, mặc áo khoác vào chuẩn bị rời khỏi ký túc xá.

“Cậu đợi đã.”

Trần Hán Thăng gọi cậu ấy lại.

“Có chuyện gì?”

Tiểu Hồ hung dữ hỏi.

“Phiền cậu đi xuống mua giúp tớ một hộp Durex.”

Trần Hán Thăng chợt nhã nói.

Hồ Lâm Ngữ cầm dép lê ném về phía này, Trần Hán Thăng né tránh “ám khí”, lúc này mới nói thật: “Đã trễ thế này rồi, để tớ bảo tài xế trong nhà máy đưa cậu về, mặc dù ngoại hình của cậu vô cùng an toàn, nhưng nói không chừng có người mù muốn cướp sắc thì sao?”

“Bộp.”

Lại một chiếc dép lê bay tới.

Chờ đến khi Thẩm Ấu Sở tắm rửa xong ra ngoài, Tiểu Hồ đã đi xuống lầu rời đi.

Bởi vì Thẩm Ấu Sở đã tắm rửa xong, cô sẽ theo thói quen giặt sạch quần áo. Sau đó là tài xế của nhà máy nhận được chỉ thị của ông chủ lớn, không dám chậm trễ dù chỉ một phút, đến đón Hồ Lâm Ngữ nhanh chóng.

Thẩm Ấu Sở vẫn bảo thủ như vậy, trên người mặc một bộ đồ ngủ cotton dài tay, ống quần dài đến mắt cá chân, thấy Hồ Lâm Ngữ không còn ở đây, vẻ mặt của cô vẫn còn có chút kỳ quái.

“Hồ Lâm Ngữ đã trở về ký túc xá rồi, em cũng biết đấy, con người Tiểu Hồ vẫn khá nhạy bén.”

Trần Hán Thăng nhiệt tình nói: “Cậu ấy nói cơ hội tối nay khá tốt nên không quấy rầy chúng ta hoa tiền nguyệt hạ nữa, chúng ta đừng phụ sự mong chờ của cậu ấy, chờ anh tắm rửa một chút rồi lên giường thôi.”

Sau hai lần cùng phòng, Thẩm Ấu Sở cũng biết Trần Hán Thăng muốn làm gì, cô chu môi, khờ khạo nói: “Lát nữa em phải ôn tập, anh có thể ngủ trước…”

“Chờ anh ngủ rồi, em mới lên giường đúng không?”

Trần Hán Thăng khinh thường nói: “Những kịch bản như thế này, từ lúc còn học tiểu học anh đã chơi chán rồi, em lại còn dám ghét anh, biết đêm nay anh đã hy sinh lớn như thế nào không?”

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở chớp chớp đôi mắt đào hoa, cô không hiểu lắm.

“Ừ thì…”

Trần Hán Thăng cũng không thể nói thật, không thể nói rằng ‘đêm nay nếu không phải vì em, anh đã đi thử nghiệm sự mềm mại trên chiếc giường tầng hai, thậm chí ở rừng cây nhỏ cũng phải khoan dùi.”

“Tóm lại anh đã hy sinh rất lớn vì em.”

Trần Hán Thăng không có cách nào giải thích, dứt khoát không giải thích nữa, hùng hổ nói: “Em tự vuốt lương tâm mình suy nghĩ lại một chút đi, đừng tưởng rằng 36D thì không thể sờ được.”

Chương 798: Vừa mới không cẩn thận lại để hắn tỏ vẻ rồi.

Có bằng chứng khoa học cho thấy, thời điểm người đàn ông có chỉ số thông minh cao nhất, thực chất không phải là khi nói chuyện làm ăn hoặc đang nghiên cứu khoa học, mà là nửa tiếng trước khi háo hức muốn đẩy ngã một em gái nào đó.

Lúc đó hormon tuyến thượng thận tăng vọt, không ngừng kích thích thần kinh đại não mà còn thúc đẩy tư duy nhanh chóng chuyển động, thực ra những chuyện này cũng rất giống Trần Hán Thăng.

Trước đó hắn đã đuổi Hồ Lâm Ngữ đi, sau đó vừa ép bức vừa dỗ dành Thẩm Ấu Sở nghỉ ngơi, khiến Thẩm khờ khạo thậm chí còn không ôn tập bài vở.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng tự nhiên tỉnh dậy, có lẽ là do tối qua đã uống chút rượu, hoặc mấy ngày hôm nay uống thuốc Đông y, tóm lại là giấc ngủ này vô cùng thoải mái.

Sờ soạng phần giường bên cạnh lại trống rỗng, Thẩm Ấu Sở đã sớm thức dậy từ trước, đây là thói quen cô ấy hình thành khi trưởng thành.

Trong phòng khách có thể nghe thấy giọng nói của Hồ Lâm Ngữ, xem ra cô ấy lại đến đây ăn chực bữa sáng nữa rồi, Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, gần chín giờ sáng rồi.

Đây là một trong những lợi ích của ông chủ, không có người ghi chép lại chấm công của hắn.

Trần Hán Thăng lặng lẽ nằm ở trên giường, trong mũi có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của chăn gối, trên gối đó có một vài sợi tóc dài của Thẩm Ấu Sở, lỗ tai có thể nghe thấy tiếng rì rầm nói chuyện của Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, ánh mặt trời xuyên qua khe hở trên rèm cửa chiếu vào, trực tiếp phản chiếu lên vách tường.

Phải hình dung loại cảm giác này như thế nào nhỉ, giống như khi còn nhỏ đột nhiên tỉnh dậy, ngay khi đang định sợ hãi hét lên một tiếng, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng cha mẹ hoặc người thân đang nhỏ giọng nói chuyện phiếm ở bên ngoài, trái tim lập tức trở nên yên tĩnh lại.

Một lát sau, Trần Hán Thăng mới rời giường, sau khi ra ngoài, quả nhiên Hồ Lâm Ngữ đang ở trong phòng khách, cô ấy và Thẩm Ấu Sở đang ngồi trên ghế sô pha ôn tập bài vở.

Vầng thái dương trắng bóng chiếu vào trên người Thẩm Ấu Sở, khuôn mặt trắng nõn giống như trong suốt, đôi mắt đào hoa ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng, trên cái cổ trắng nõn có một dấu vết màu đỏ.

Đây chính là "kiệt tác" Trần Hán Thăng để lại vào tối qua.

"Anh đi rửa mặt trước đi, cơm sáng đã làm xong rồi."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

"Được."

Trần Hán Thăng nhéo vào cổ tay Thẩm Ấu Sở, mỉm cười đi về phía nhà vệ sinh.

Chờ đến khi hắn rửa mặt xong, màn thầu vào cháo đã được bày sẵn trên bàn cơm, Trần Hán Thăng ngồi xuống, nói với Hồ Lâm Ngữ: "Tiểu Hồ không ăn sao?"

"Tớ đã ăn rồi."

Hồ Lâm Ngữ ném cho Trần Hán Thăng một ánh mắt xem thường: "Trên đời này ngoại trừ Thẩm Ấu Sở ra, còn ai chờ cậu nữa chứ."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng đắc ý mỉm cười.

Hồ Lâm Ngữ càng cảm thấy khó chịu hơn nữa: "Ấu Sở tốt như vậy, nhưng cậu hãy nhìn vào địa vị của cậu ấy ở nhà đi, thực sự giống như một bà mẹ già!"

"Nói bậy, địa vị gia đình của Thẩm Ấu Sở vẫn luôn là NO.1."

Trần Hán Thăng phản bác nói: "Không tin cậu nhìn xem, khi em ấy chưa chuẩn bị xong đồ ăn, tớ căn bản không dám rời giường trước, cơm nước xong xuôi em ấy chưa rửa sạch chén đũa, tớ cũng không dám bước vào phòng bếp, ngay cả mấy chuyện như dọn dẹp bàn, cũng phải do đích thân em ấy xử lý…"

"Thế mà cậu còn nói địa vị gia đình của Thẩm Ấu Sở thấp sao?"

Trần Hán Thăng nuốt xuống một miếng màn thầu, thảnh thơi hỏi.

"Tớ…"

Hồ Lâm Ngữ nghẹn họng một lúc lâu, mặc dù đã quen biết Trần Hán Thăng nhiều năm như vậy, nhưng vẫn thường xuyên bị trình độ không biết xấu hổ của hắn làm cho đổi mới nhận thức.

Thẩm Ấu Sở lại không nói gì, chỉ chăm chú ăn từng miếng cháo nhỏ, thấy Trần Hán Thăng ăn xong rồi, cô còn chủ động đứng dậy lấy thêm cho hắn.

"Không thể chịu được nữa."

Hồ Lâm Ngữ mắt không thấy tâm không đau, dứt khoát cúi đầu đọc sách một lần nữa.

…

Sau khi ăn xong, Trần Hán Thăng đi đến điện tử Qủa Xác trước, vừa mới đi vào văn phòng ngồi được một lát, Nhiếp Tiểu Vũ đã bưng thuốc đến.

Đây là nhiệm vụ của một thư ký riêng, Khổng ngự tỷ không thích hợp làm những chuyện này, những người khác Trần Hán Thăng lại không yên tâm.

"Ừng ực ừng ực…"

Trần Hán Thăng bịt mũi uống xong, hắn không cảm nhận được điều gì cả, thay vào đó là Nhiếp Tiểu Vũ lại đứng bên cạnh nhe răng trợn mắt rối rắm, như thể chính cô ấy đang uống thuốc vậy.

"Khoảng thời gian này tôi cảm thấy tình hình đã tốt lắm rồi."

Trần Hán Thăng lau miệng nói: "Ngày mai không cần phải uống nữa."

Hắn cũng hơi buồn bực, "đương sự" Tiểu Ngư Nhi sắp xuất ngoại, phương thuốc dễ thụ thai, cuối cùng chỉ có thể dùng để điều trị cơ thể.

"Haiz…"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, Nhiếp Tiểu Vũ lại lấy notebook ra chuẩn bị báo cáo sắp xếp công việc của mình.

Bởi vì sắp nghỉ nên chủ yếu vẫn là việc bố trí trực ban của ban quản lý, cũng như quá trình chuẩn bị cho tiệc tất niên.

Sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng đưa ra một số ý kiến riêng của mình, ngay khi cô thư ký nhỏ đang định ra ngoài để

chứng thực thì Trần Hán Thăng đột nhiên gọi cô lại.

“Qủa Xác cũng đã thành lập được hơn một năm rồi, sang năm sẽ tiến hành tái cấu trúc nội bộ, có lẽ sẽ thành lập hội đồng quản trị, để chuẩn bị cho việc đưa ra thị trường trong tương lai.”

Trần Hán Thăng nói: “Đến lúc đó cô sẽ phải học cách đảm nhận chức vụ thư ký hội đồng quản trị.”

“Cái gì?”

Nhiếp Tiểu Vũ có chút nghi hoặc: “Bây giờ tôi đã là thư ký hội đồng quản trị rồi, mọi người đều gọi tôi như vậy.”

“Không giống, “thư ký chủ tịch” này không phải là “thư ký hội đồng quản trị” kia.”

Trần Hán Thăng kiên nhẫn giải thích: “Lúc trước cô là thư ký riêng của tôi, cho nên mọi người đều gọi cô là thư ký chủ tịch, nhưng sau khi tái cấu trúc, cô không chỉ là thư ký cá nhân của tôi, mà còn là thư ký của hội đồng quản trị.”

“Cái nào có quyền lực hơn?”

Nhiếp Tiểu Vũ trực tiếp hỏi, trong toàn bộ điện tử Qủa Xác, cũng chỉ có cô ấy dám “không lịch sự” như vậy.

“Chắc chắn là thư ký của hội đồng quản trị rồi.”

Điều quan trọng nhất là Trần Hán Thăng cũng không tức giận, vỗ vỗ vào đỉnh đầu cô thư ký nhỏ: “Đây là tầng lớp quản lý cao cấp chính thức đấy, phục vụ toàn bộ hội đồng quản trị, thực ra tôi hơi lo lắng, nhưng lười bồi dưỡng người khác, ai bảo tôi là một người đàn ông tốt, toàn tâm toàn ý, tận tâm tận tụy như vậy chứ.”

“Chậc…”

Nhiếp Tiểu Vũ cắt ngang một tiếng, cô tin rằng Trần bộ trưởng chỉ là quá lười, không muốn bồi dưỡng thêm nữa nên mới để mình kiêm nhiệm tất cả.

"Nhưng tôi lo mình sẽ phạm sai lầm."

Cô thư ký nhỏ hơi căng thẳng, nếu phục vụ toàn bộ "hội đồng quản trị", như vậy sẽ càng có nhiều chuyện phải làm hơn nữa, tỷ lệ mắc sai lầm càng tăng lên.

"Không sao đâu, từ từ làm quen là được rồi."

Trần Hán Thăng xua tay: "Nếu cô là thư ký của hội đồng quản trị chính thức, trong công ty không mấy ai có thể vượt qua cô được đâu."

"Sau này nếu có người đến tìm cô gây rắc rối, cô có thể chỉ cần trả lời hai chữ "chuyện gì?"

"Ví dụ như bọn họ giao cho cô nhiệm vụ, sau khi hoàn thành, cô có thể nói "chỉ vậy thôi?"

"Nếu có nói này nói nọ với cô, cô có thể trực tiếp trả lời "Bạn đang dạy tôi làm việc sao?"

Trần Hán Thăng chỉ đùa một chút: "Một khi nắm được những kỹ năng này rồi, cô có thể làm tốt công việc của một thư ký hội đồng quản trị, hiểu chưa?"

"Ồ, cậu đang dạy tôi làm việc sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ nghiêng đầu, vuốt mái tóc ngắn hỏi.

"Nice!"

Trần Hán Thăng cười hì hì gõ vào trán cô thư ký nhỏ một cái: "Đúng là học trò giỏi."

…

Hai ngày sau, ngày 15 tháng 1, kỳ thi cuối kỳ của đại học Tài chính bắt đầu, nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên

chính là, Trần Hán Thăng- Người sáng lập ra điện tử Qủa Xác lại trở về trường thi cuối kỳ.

Sau khi tin tức này được tiết lộ ra ngoài, nó còn gây ra một số tin tưc trên mấy phương tiện truyền thông, đơn giản chỉ là tỷ phú tuân thủ nội quy trường học, có thể thấy được chất lượng giáo dục của đại học Tài chính thực sự rất hoàn hảo.

Thực ra bản thân Trần Hán Thăng là một sinh viên, kỳ thi cuối kỳ là nghĩa vụ bắt cuộc của hắn, nếu đổi lại là một sinh viên bình thường, căn bản không có gì đáng khen ngợi.

Đương nhiên, hiệu trưởng Lục Cung Siêu đã đạt được mục đích của mình, nhân cơ hội này "làm nổi bật" trường đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp một chút, đúng là khiến người khác vui vẻ.

Kỳ thi kéo dài hai ngày rưỡi cuối cùng cũng kết thúc, Tiểu Kim đi đến hỏi Trần Hán Thăng: "Tứ ca, mày cảm thấy thế nào, tao cảm thấy có lẽ mình lại trượt môn một lần nữa rồi."

"Được rồi, đừng nói nữa."

Trần Hán Thăng phỉ nhổ: "Lần này giáo viên ra đề có thù oán với tao, sao không thể không làm được, đúng là đậu má!"

"Dù sao mày cũng chẳng sao cả, đừng để trong lòng…"

Kim Dương Minh đang định an ủi một chút thì đột nhiên cảm thấy không thích hợp.

Trần ca cũng xứng "không thể không làm được" sao?

Rõ ràng hắn là "Môn nào cũng không làm được!".

Đúng là khó lòng phòng bị mà, vừa mới không cẩn thận lại để hắn tỏ vẻ rồi.

Chương 799: Tớ yêu cậu, giống như gió thổi tám ngàn dặm, không cần ngày trở về

Sau khi thi xong vào ngày 18, đường đại học Tài chính chính thức nghỉ đông, các sinh viên lần lượt rời khỏi trường học, có người đi đến ga tàu trung tâm thành phố, có người ở lại quán nét suốt hai ngày hai đêm.

Đương nhiên các cặp đôi sẽ đi thẳng đến khách sạn gần đó, dù sao cũng hơn một tháng không được gặp nhau, tất nhiên phải quan tâm vuốt ve một chút.

Thời gian nghỉ của các trường đại học ở Kiến Nghiệp đều như nhau, thời gian kết thúc kỳ thi cuối kỳ của đại học Đông đai là ngày hai mươi, sau khi nộp bài thi, Tiêu Dung Ngư thu dọn túi đựng bút, khoác tay Biên Thi Thi ra khỏi phòng thi.

“Lát nữa tớ sẽ lái xe đưa cậu đến nhà ga trước.”

Tiêu Dung Ngư nói: “Sau đó đến khu đại học Giang Lăng đón Uyển Thu và Tiểu Manh.”

Tạ Uyển Thu và Lưu Tiểu Manh là bạn học cùng trường Nhất Trung ở Cảng Thành với cô, bọn họ không có thủ đoạn làm ăn giống như Trần Hán Thăng, cũng không có gia cảnh giàu có như Tiêu Dung Ngư, chỉ là một sinh viên đại học bình thường, cho nên năm nào về nhà cũng đi ké xe.

Nhờ có sự giới thiệu của Trần Hán Thăng, Tạ Uyển Thu còn vào nhà máy điện tử Xiaomi thực tập.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Biên Thi Thi quan tâm nói: "Quảng đường lái xe kéo dài mấy tiếng đồng hồ, cậu đừng để mình quá mệt mỏi."

"Không sao đâu."

Tiêu Dung Ngư mỉm cười gật đầu.

Trong lòng Biên Thi Thi thở dài một hơi, nếu tên "tra nam kia" ở đây thì tốt rồi.

Kỹ năng lái xe của Trần Hán Thăng thành thạo nhất, cũng khiến người ta yên tâm nhất.

Thực ra không chỉ là chuyện nhỏ nhặt như thế này, nếu hắn không bắt cá hai tay, thực ra cũng là một người đàn ông vô cùng hoàn hảo.

Vừa hài hước vừa biết nói chuyện, còn biết tạo bất ngờ để dỗ dành các cô gái vui vẻ, ngoại trừ tình cảm trọn vẹn ra, trong bất cứ phương diện nào khác, Trần Hán Thăng đều có thể làm tốt.

Sau khi trở về ký túc xá thu dọn hành lý xong xuôi, Vương Tử Bác đã đứng chờ ở dưới lầu, cậu ấy đến đây để đưa bạn gái đến nhà ga.

Vương Tử Bác không đeo balo, hai tay đút vào trong túi áo lông, đứng bất động bên cạnh công viên, nhưng sau khi nhìn thấy Biên Thi Thi, trên mặt Vương Tử Bác lập tức nở một nụ cười chân thật thuần phác phát ra từ tận đáy lòng.

"Giống như một kẻ ngốc vậy!"

Biên Thi Thi kiêu ngạo hừ một tiếng.

Thực ra trong lòng cô ấy cũng không nỡ, dù sao đã nhiều ngày rồi không gặp được Vương Tử Bác, nhưng ngoài mặt Biên Thi Thi cũng không thèm liếc mắt nhìn bạn trai dù chỉ một cái, trực tiếp ném hành lý của mình và Tiêu Dung Ngư cho bạn trai.

Vương Tử Bác mỉm cười nhận lấy, cậu ấy cam tâm tình nguyện làm chân cu li này.

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy hơi kỳ quái: "Tử Bác à, sao cậu không đưa balo, kỳ thi cuối kỳ của trường cậu vẫn chưa kết thúc sao?"

"Xong rồi, xong vào ngày hôm qua rồi, tớ muốn đi… đi…"

Vương Tử Bác đột nhiên không nói được nữa, bởi vì cậu ấy đang định đi tìm Trần Hán Thăng, nhưng ở trước mặt Tiểu Ngư Nhi, sao có thể nói ra chuyện này được.

Nhưng Tiểu Ngư Nhi lập tức hiểu ra, gật đầu không nói gì thêm nữa, đi đến căn tin chuẩn bị ăn trưa.

"Con heo ngu ngốc nhà cậu này!"

Biên Thi Thi hạ giọng, tức giận nói với Vương Tử Bác: "Cái hay không nói lại nói cái dở!"

"Tớ cũng đâu cố ý."

Vương Tử Bác gãi gãi đầu, buồn bực nói: "Tớ luôn cảm thấy bọn họ vẫn chưa chia tay, Tiểu Trần giống như một cái bóng đã khắc sâu vào trong cuộc sống của cậu ấy."

Thực ra Biên Thi Thi cũng có cảm giác như vậy, đặc biệt cô còn là bạn cùng phòng và bạn thân nhất của Tiểu Ngư Nhi, cảm giác này vô cùng sâu sắc.

"Tên cặn bã kia có gì đáng để nhớ chứ, Tiểu Ngư Nhi đã quên cậu ta rồi."

Biên Thi Thi sẽ không thừa nhận, kiêu ngạo vung mái tóc đuôi ngựa lên, xoay người đuổi theo Tiêu Dung Ngư.

….

Căn tin của đại học Đông Đại ầm ĩ nhốn nháo, còn có một mùi dầu mỡ không thể xua tan được, trong căn tin của trường

đại học nào cũng có loại mùi này, cho dù lau chùi sàn nhà sạch đến nhường nào đi chăng nữa thì vẫn có thể ngửi được nó trên bàn ăn inox.

Biên Thi Thi gọi một bát mì thịt bò, đồng thời gọi cho Vương Tử Bác một đĩa cơm đùi gà, sức ăn của tên đầu heo này rất lớn.

Tiêu Dung Ngư gọi mì rau xanh ít dầu, nhưng còn chưa ăn được hai miếng đã buông đũa xuống.

"Tiểu Ngư Nhi, cậu lại không muốn ăn sao?"

Biên Thi Thi vô cùng đau lòng, sau khi chia tay với Trần Hán Thăng, khẩu vị của Tiểu Ngư Nhi lập tức trở nên không tốt, lại còn thường xuyên bị nôn khan.

Có lẽ đây chính là phản ứng của việc đau lòng quá mức, Biên Thi Thi và các bạn cùng phòng đều nghĩ như vậy, nhưng phản ứng của Tiểu Ngư Nhi gần đây có chút nghiêm trọng, cô thậm chí còn không thể nhìn thấy đồ ăn quá dầu mỡ.

"Cậu sang bên cạnh ăn đi."

Biên Thi Thi cau mày nói với Vương Tử Bác: "Tâm trạng của chúng tớ đều không được tốt, thế mà cậu còn ăn đến mồm miệng bóng nhẫy."

"Hả?"

Vương Tử Bác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cậu ấy vẫn vô cùng thành thật, ngoan ngoãn bưng đĩa cơm đùi gà sang bàn bên cạnh.

"Tiểu Ngư Nhi, tớ làm cho cậu ít cháo nhé?"

Biên Thi Thi nắm lấy cổ tay bạn thân hỏi.

"Không cần đâu."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: "Tớ không muốn ăn gì cả, tớ ra ngoài chờ các cậu."

"Tớ cũng không ăn nữa."

Biên Thi Thi lại sờ trán cô bạn thân: "Tớ cảm thấy nhiệt độ cơ thể của cậu hơi cao, có phải bị cảm rồi không?"

"Chắc không đâu."

Tiêu Dung Ngư cũng không tin lắm, cô không hề có triệu chứng của bệnh cảm, nhưng nhiệt độ hai ngày hôm nay thực sự hơi cao.

"Đều là do thứ đàn ông cặn bã kia."

Trong long Biên Thi Thi hung ác mắng, Tiểu Ngư Nhi thành ra như thế này đều là do Trần Hán Thăng hại.

Đáng tiếc Trần Hán Thăng không ở đây, cô gái Tương Nam này không có chỗ nào trút giận, nên chỉ có thể bộc phát lên người Vương Tử Bác, ai bảo cậu ấy là bạn tốt của Trần Hán Thăng chứ.

"Không được ăn nữa, tớ muốn đến nhà ga!"

Biên Thi Thi vỗ vào lưng Vương Tử Bác một cái, xoa eo nhỏ nói.

"Ừ…"

Vương Tử Bác là người vô tội nhất, bản thân cậu ấy chỉ ăn một bữa cơm đùi gà thôi mà, cũng không đắc tội với ai.

…

Trường đại học Đông Đại cách ga tàu cũng không xa lắm, Tiêu Dung Ngư giúp Biên Thi Thi sửa sang lại vạt áo, dặn dò: "Trên đường đi phải chú ý an toàn đấy, sau khi về đến nhà nhớ gửi tin nhắn cho tớ."

“Những lời này phải là tớ nói mới đúng, sau khi về nhà, cậu nhớ bảo dì Lữ bồi bổ cho cậu một chút, cằm cũng gầy đi một vòng rồi, bản thân cậu không đau lòng, tớ nhìn còn đau lòng đấy.”

Biên Thi Thi nắm lấy tay Tiểu Ngư Nhi, hung dữ cảnh cáo.

Tình cảm của cặp bạn thân này rất tốt, tính cách tương tự nhau, tính tình giống nhau, sở thích cũng không khác là mấy, ngay cả việc Tiêu Dung Ngư xuất ngoại, Biên Thi Thi cũng phải đi cùng mới yên tâm.

“Ừ, sau khi về nhà tớ sẽ bồi bổ cho mập.”

Tiêu Dung Ngư gật đầu, Vương Tử Bác ở bên cạnh, hình như cậu ấy có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không tiện thúc giục.

Tiểu Ngư Nhi tâm lý lui về phía sau vài bước, nhường vị trí lại cho Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác cảm kích quay đầu lại nhìn, sau đó bắt đầu lải nhải dong dài.

“Sau khi lên tàu, nhớ gửi tin nhắn cho tớ; tàu bắt đầu chạy lại gửi cho tớ một tin nhắn; Trên đường đi nếu cảm thấy nhàm chán, nhớ gọi điện thoại cho tớ.”

“Nếu người lạ bắt chuyện với cậu, tuyệt đối đừng quan tâm.”

“Sau khi xuống tàu nhất định phải nói cho tớ biết, sau khi về nhà, đừng quên gửi tin nhắn cho tớ.”

…

Thực ra Vương Tử Bác nói chuyện không được nhanh nhẹn lắm, đặc biệt là khi nói một loạt câu như vậy, tóm lại là nhắc nhở Biên Thi Thi chú ý an toàn.

“Được, tớ biết rồi.”

Xung quanh đều là các sinh viên đi tàu, Biên Thi Thi cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng khi nghe Vương Tử Bác lặp đi lặp lại những lời nói “vô nghĩa” đó, cô ấy vẫn có thể cảm nhận được tâm tư của cậu ấy.

“Cậu về nhà cũng phải báo với tớ một tiếng, còn nữa.”

Biên Thi Thi nhẹ nhàng ôm lấy Vương Tử Bác, nghiến răng nghiến lợi “kèn kẹt” nói: “Không được học thói hư tật xấu của Trần Hán Thăng, nếu không tớ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

“Ừ.”

Vương Tử Bác vặn vẹo mông, cũng lưu luyến ôm Biên Thi Thi.

Tiêu Dung Ngư lặng lẽ nhìn, trong ánh mắt tràn ngập nụ cười ấm áp, thời gian trôi qua nhanh thật, ngay cả bọn họ cũng đã có thể đứng trước đám đông ôm ấp, lúc trước Thi Thi còn rất “ghét” Tử Bác đấy.

Hình như lúc ấy, mình và Tiểu Trần cũng đang ngọt ngào.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ngư Nhi lại cảm thấy lồng ngực lại quay cuồng một lần nữa, hình như lại muốn nôn.

“Phù…”

Tiêu Dung Ngư thở phào nhẹ nhõm một hơi, cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm, tiếp tục nhìn theo bạn thân rời đi.

Chờ đến khi Biên Thi Thi lên tàu, Tiêu Dung Ngư chuẩn bị đưa Vương Tử Bác trở về khu đại học Giang Lăng.

“Không cần phải để ý đến tớ đâu, tớ còn muốn trở về trường học một chút.”

Vương Tử Bác nói: “Sau khi đến Cảng Thành, cậu cũng nhớ gửi tin nhắn cho tớ đấy.”

“Được rồi, cảm ơn Tử Bác.”

Tiêu Dung Ngư tự mình lái xe đi đến Giang Lăng trước, sau khi cô chuyển sang một khu đại học khác, thực ra rất ít khi đến đây.

Thỉnh thoảng “kiểm tra đột xuất” một lần, thế mà vẫn có thể khiến cho Tiểu Trần giấu diếm lấp liếm cho qua.

Sau khi đi vào khu đại học, Tiêu Dung Ngư giảm tốc độ xe, nhìn thấy khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ đó, thực ra cũng không có nhiều thay đổi.

Khu Thương mại Nghĩa Ô vẫn vô cùng náo nhiệt, “Nhất Võng Đã Tận” vẫn cần phải xếp hàng, khắp nơi đều là những toà nhà phát ra tiếng “leng keng leng keng” của chuông gió, nghe nói ở đây cũng sắp xây một tàu điện ngầm, giá nhà của các khu dân cư gần đó sắp tăng vọt.

“Khu dân cư gần đó…”

Tiêu Dung Ngư hạ cửa kính xe xuống, nhìn thoáng qua bên phải con đường lớn, đó là khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, đồng thời cũng đã địa điểm “Tu La tràng bùng nổ”.

“Nếu cho mình thêm một cơ hội nữa, mình vẫn còn qua đó sao?”

Tiểu Ngư Nhi lặng lẽ suy nghĩ, nhưng rồi lại nhanh chóng lắc đầu, mọi chuyện đã thành ra thế này rồi, không có cách nào cứu vãn được nữa.”

“Tiểu Trần, em phải đi rồi.”

Tiêu Dung Ngư lẩm bẩm nỉ non, cơn gió lạnh tiến vào khoang xe, mái tóc dài bồng bềnh lập tức bị thổi tung, có vài sợi dính chặt trên khuôn mặt trái xoan.

Trong xe không có những người khác, cô có thể yên tâm trút bỏ cảm xúc.

“Sang năm em phải đi Mỹ rồi, cách xa ngàn vạn dặm đấy.”

“Đương nhiên phải đi thôi, nếu không ở lại Kiến Nghiệp, nhìn anh và Thẩm Ấu Sở kết hôn, em sẽ làm sao đây?”

“Em vẫn không muốn chúc phúc anh, rõ ràng anh mới là bạn trai của em mà?”

“Tiểu Trần, nói với anh một bí mật nhé, thực ra em vẫn đang lừa gạt mọi người, lặng lẽ yêu anh.”

“Lần này rời đi, không biết khi nào sẽ trở về, có lẽ sẽ không bao giờ trở về nữa.”

…

Em yêu anh, giống như gió thổi tám ngàn dặm, không cần ngày trở về.

“Oẹ.”

Tiêu Dung Ngư lại không thể ngăn cản được cảm giác nôn mửa một lần nữa.

Chương 800: Xuất ngoại cũng không phải là tận thế

Lần nôn mửa này vô cùng nghiêm trọng, Tiêu Dung Ngư thậm chí phải dừng xe ở ven đường, từ từ bình phục lại cảm giác này.

Hai phút sau, chiếc xe Chevrolet mới khởi động lại một lần nữa, hơn nữa còn đón thành công Tạ Uyển Thu và Lưu Tiểu Manh ở trước cổng trường đại học của bọn họ.

"Ôi trời, đã lâu không gặp, Tiểu Ngư Nhi, cậu cũng học được lái xe rồi sau, sau này Trần Hán Thăng có thể lười biếng được rồi."

Sau khi lên xe, Lưu Tiểu Manh nhìn thấy tài xế là Tiêu Dung Ngư, không nhịn được trêu đùa một chút.

"Bây giờ không thể gọi là Trần Hán Thăng nữa, phải gọi là Trần tổng."

Tạ Uyển Thu cũng cười nói: "Điện tử Xiaomi có bộ phận tài xế, điện tử Qủa Xác chắc chắn cũng có, ông chủ Trần không cần phải tự chạm vào tay lái."

Hai người bạn cấp ba cũng không biết chuyện xảy ra giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, còn trêu chọc giống như trước kia.

Tiểu Ngư Nhi cũng không cắt ngang, siết chặt tay lái trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con đường phía trước.

Mãi cho đến khi Lưu Tiểu Manh tò mò hỏi thăm: "Tiểu Ngư Nhi, Trần tổng nhà cậu vẫn đang bận việc ở công ty sao,

cậu ấy định khi nào sẽ về nhà ăn Tết.”

Lúc này Tiêu Dung Ngư mới nhẹ nhàng nói: “Tớ và Tiểu Trần đã chia tay rồi.”

“Cái gì?”

“Chia tay với Trần Hán Thăng?”

“Chia tay?”

Tạ Uyển Thu và Lưu Tiểu Manh ngạc nhiên kêu lên thành tiếng.

Thật lòng mà nói, khi Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư mới bắt đầu yêu nhau vào năm nhất đại học, các bạn học cũ trước kia đều cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Tiêu Dung Ngư là công chúa ở trường Nhất Trung Cảng Thành, hơn nữa còn là hoa khôi học đường của trường đại học Đông Đại 985, toàn bộ điều kiện đều đứng đầu.

Trần Hán Thăng chỉ là một sinh viên trường hạng hai bình thường, lúc còn đi học, hắn thích trốn học đi quán nét, lên lớp thì ngủ, thậm chí còn đánh nhau với người ngoài trường, vẻ ngoài lưu manh của cậu ta hoàn toàn không xứng với Tiểu Ngư Nhi chút nào.

Nhưng khi Hoả Tiễn 101 trở nên nổi tiếng, ấn tượng của các bạn học đối với Trần Hán Thăng mới dần dần thay đổi, chờ đến khi điện thoại di động Qủa Xác trở nên nổi tiếng một lần nữa, giá trị con người của Trần Hán Thăng tăng gấp bao nhiêu lần về mặt con số thì mọi người cũng thay đổi nhận thức bấy nhiêu lần.

“Nhìn thấy không, nam sinh viên gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng và sáng lập Hoả Tiễn 101, một tay thay đổi ngành công nghiệp chuyển phát nhanh trong nước, sau khi thất

bại lại thành lập điện tử Qủa Xác, một tỷ phú chỉ mới hơn hai mươi tuổi, cậu ấy là bạn cùng lớp cấp ba của tớ đấy."

"Người này thực sự quá trâu bò, mới lên cấp ba đã dám đánh nhau cùng với đám lưu manh ngoài trường, thích đến quán nét chơi game trong tiết tự học buổi tối, thực sự quá ngầu."

"Ai muốn mua điện thoại di động Qủa Xác thì có thể nói với tôi một tiếng, tôi có thể nhờ cậy quan hệ, ông chủ của Qủa Xác Trần Hán Thăng là đại ca tốt của tôi."

…

Đặc biệt là theo thời gian tốt nghiệp đến gần, nhóm sinh viên cũng dần trở nên trưởng thành, càng hiểu rõ hơn về sự chênh lệch khoảng cách thực sự giữa mình và Trần Hán Thăng, cũng có các cô gái cảm thấy số mệnh của Tiêu Dung Ngư thực sự rất may mắn.

Điều kiện gia đình vốn dĩ đã rất tốt, không ngờ ánh mắt chọn chồng cũng xuất sắc như vậy, ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Trần Hán Thăng sẽ kết hôn với Tiêu Dung Ngư thì bọn họ lại chia tay?

"Tiểu Ngư Nhi."

Tạ Uyển Thu nghiêng đầu, ngồi ở hàng ghế phía sau nhìn Tiêu Dung Ngư nói: "Có phải cậu đang cãi nhau với Trần Hán Thăng không?"

Đây là một đáp án tương đối đáng tin cậy, giữa hai cặp đôi đang cãi nhau, giận dỗi nói chia tay cũng là chuyện bình thường.

"Đúng vậy."

Lưu Tiểu Manh cũng nhanh chóng nói: "Nếu cãi nhau thì sẽ nhanh hoà giải thôi, đừng tuỳ tiện nói lời chia tay."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, im lặng không nói gì.

Lúc này chiếc Chevrolet đã lên cao tốc, hàng cây ngoài cửa sổ không ngừng lùi lại, bầu không khí trong xe hơi áp lực nặng nề, Tạ Uyển Thu và Lưu Tiểu Manh đưa mắt nhìn nhau, không biết nên mở miệng như thế nào.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Tiêu Dung Ngư cũng nói: "Uyển Thu, Tiểu Manh, tớ và Tiểu Trần thực sự đã chia tay rồi, có lẽ là do tính cách không hợp."

Sau khi nói xong, cô lại tập trung lái xe, dường như không có ý định giải thích nguyên nhân.

"Nhưng…"

Tả Uyển Thu còn muốn khuyên nhủ nhiều thêm vài câu, cô ấy đang thực tập ở trong bộ phận hành chính của điện tử Xiaomi nên biết rõ tiềm năng phát triển của điện tử Qủa Xác ở trong nghề, mọi người đều nói rằng Trần Hán Thăng chắc chắn có thể lọt vào "bảng xếp hạng tỷ phú Hồ Nhuận".

Nếu cứ chia tay như vậy thì thực sự quá đáng tiếc.

Nhưng Lưu Tiểu Manh đẩy cô ấy ra một chút, dùng ánh mắt ra hiệu không cần khuyên bảo nữa.

Khi các cặp đôi cãi nhau, khóc thì khóc, ồn ào thì ồn ào, thậm chí còn mắng vài câu, nhưng những chuyện đó đều có thể hiểu được, điều đáng sợ nhất là Tiêu Dung Ngư lại phản ứng bình tĩnh như vậy, điều đó có nghĩa là gần như không có con đường cứu vãn nào.

Bầu không khí dọc theo đường đi vừa nặng nề vừa áp lực, hơn năm giờ chiều, cuối cùng cũng đến Cảng Thành, dường như quê hương không có bất cứ sự thay đổi gì cả, ngoại trừ việc con đường lúc nào cũng gõ gõ đánh đánh tu sửa.

Lúc đi ngang qua công trình đang thi công, Tiêu Dung Ngư không nhịn được nhìn thoáng qua, bởi vì kẹt xe, Trần Hán Thăng đã từng oán giận rằng, tại sao đường cái đang yên đang lành lại cứ phải đào lên tu sửa, đào lên tu sửa, cứ lặp đi lặp lại như vậy, chẳng lẽ có thể tăng GDP lên sao?

Trong ánh mắt của Tiêu Dung Ngư loé lên một tia hoài niệm ẩn giấu, những ký ức giữa mình và Tiểu Trần thực sự quá nhiều, bất cứ nơi đâu cũng có thể khơi gợi lên.

Sau khi đưa Tạ Uyển Thu và Lưu Tiểu Manh về nhà, Tiêu Dung Ngư cũng về tới khu dân cư Thương Ngô, cha mẹ vẫn chưa tan tầm, trong phòng khách hơi trống rỗng quạnh quẽ.

Tiêu Dung Ngư ngồi trên ghế sô pha một lát, cầm điện thoại di động do dự chần chừ, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn cho Vương Tử Bác.

"Tử Bác, tớ về đến nhà rồi, cảm ơn cậu và Thi Thi đã quan tâm."

Sau khi gửi đi, Tiêu Dung Ngư thở dài một hơi, nhìn ánh nắng chiều mùa đông bên ngoài cửa sổ ngơ ngác không nói gì.

Với mối quan hệ giữa Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng, tin nhắn này chắc chắn sẽ đến tay Trần Hán Thăng, vậy tại sao mình lại còn muốn làm như vậy chứ?

"Tiểu Ngư Nhi, nhiệm vụ của kỳ nghỉ này chính là ở bên cha mẹ nhiều hơn nữa, không thể để bọn họ lo lắng thêm nữa."

Tiêu Dung Ngư ra sức lắc đầu, đặt điện thoại di động xuống, cố gắng không nghĩ nhiều thêm nữa.

….

Dự đoán của Tiểu Ngư Nhi không sai, sau khi cô gửi tin nhắn đi, Vương Tử Bác lập tức nói với Trần Hán Thăng.

Sau khi từ nhà ga trở về ký túc xá, Vương Tử Xác thu dọn đồ đạc rồi đi đến điện tử Qủa Xác, bên này có chỗ ăn chỗ ở, tối hôm nay còn là bữa tiệc cuối năm của Qủa Xác, có lẽ Vương Tử Bác sẽ ở lại thêm mấy ngày.

"Tiểu Trần, năm nay mày không định gặp Tiểu Ngư Nhi sao?"

Vương Tử Bác nói: "Sau Tết cô ấy sẽ đi Mỹ đấy."

"Bây giờ gặp mặt cũng không có ý nghĩa gì, Tiểu Ngư Nhi sẽ càng thêm đau lòng mà thôi, chi bằng cứ để cậu ấy điều chỉnh cảm xúc lại một chút, xuất ngoại chứ không phải tận thế."

Trần Hán Thăng nhìn báo cáo mà viện nghiên cứu Qủa Mễ đưa lên, cũng không ngẩng đầu lên mà cứ thể trả lời.

Các chuyên gia và kỹ sư của Samsung ở đây 20 ngày, Trần Hán Thăng hoàn toàn không cho bọn họ thời gian nghỉ ngơi, chỉ thiếu bước cầm roi đốc thúc, Nhan Ninh cảm thấy không thích hợp lắm, sau này hai bên vẫn còn có có cơ hội hợp tác, không cần thiết phải "chỉ thấy cái lợi trước mắt" như vậy.

Ngoài miệng Trần Hán Thăng đồng ý sẽ thay đổi, nhưng hành động vẫn làm theo ý mình như vậy, nhưng điều này cũng đã đem đến hiệu quả, rất nhiều công nghệ tiên tiến hoặc khái niệm nghiên cứu phát triển của Samsung đều đã bị đám người Lý Tiểu Giai "đánh cắp".

Nghe thấy câu trả lời của Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, cầm lấy tập san nội bộ của Qủa Xác, bắt đầu đọc.

Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ thỉnh thoảng ra vào văn phòng, nhìn thấy Vương Tử Bác cũng đã thành thói quen, Nhiếp Tiểu Vũ còn tò mò hỏi thành tích thi cuối kỳ của Vương Tử Bác.

“Cũng được.”

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc khoảng chừng 75 điểm, không tốt cũng không tệ.”

“Vậy sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ hơi thất vọng, học kỳ này cô ấy không có thời gian ôn tập, cho nên chắc chắn sẽ trượt môn.

Các học sinh kém trượt môn còn buồn cười hơn nữa, bọn họ hy vọng bạn bè của mình đều trượt môn hết, như vậy mới có “cảm giác an toàn và đồng cảm trong nhận thức”.

Khoảng sáu giờ, Trần Hán Thăng gọi Vương Tử Bác đứng dậy để chuẩn bị đến khách sạn, không ngờ La Tuyền đột nhiên gọi điện thoại đến đây.

Trần Hán Thăng cạn lời, với tính tình của La Tuyền, nếu hắn không nhận cuộc gọi này, cô chắc chắn sẽ liên tục gọi cho mình.

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng hơi mất kiên nhẫn nói: “Anh biết ngày mai em sẽ về nước, đến lúc đó anh sẽ đến sân bay Lộc Khẩu đón em, bây giờ em có chuyện gì không, ngày mai hẵng trò chuyện.”

“Sư huynh thật hung dữ.”

La Tuyền ấm ức nói: “Em còn cảm thấy nên tặng anh một số món quà.”

“Không cần.”

Trần Hán Thăng trực tiếp nói: “Anh có nhiều tiền như vậy, có gì mà không mua được chứ?”

“Còn mỹ phẩm thì sao?”

La Tuyền hỏi: “Thực ra sản phẩm Hàn Quốc còn dùng tốt hơn cả hàng nội địa, em tặng cho dì một vài lộ kem dưỡng da mặt, anh xem có thích nhãn hiệu này không?”

“Cái thứ đồ này không cố định, chủ yếu là thấy bạn cùng phòng mua cái gì thì mua cái đó, anh dùng cái đó.”

Trần Hán Thăng dặn dò một câu: “Ngày mai trước khi lên máy bay gửi tin nhắn cho anh, anh cúp máy trước đây.

Chương 801: Trần sư huynh, tại sao anh hôn càng ngày càng thuận thục vậy?

Sau khi cúp điện thoại của La Tuyền, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đi lên một chiếc xe thương vụ bảy chỗ, đêm nay là bữa tiệc thường niên của công ty, địa điểm liên hoan nằm ở một khách sạn bốn sao trong trung tâm khu vực Giang Lăng.

Sau bữa tiệc thường niên lần này, điện tử Qủa Xác cũng bắt đầu nghỉ lễ một cách có trật tự, bởi vì tiền lương làm thêm trong dịp tết Nguyên Đán tăng gấp ba, nên ngoại trừ các nhân viên đang trực bình thường, cũng có không ít người chủ động ở lại.

Vương Tử Bác thấy Trần Hán Thăng nhíu mày, có lẽ chuyện này có liên quan đến cuộc điện thoại của La Tuyền, hỏi dò: "Tiểu Trần, có quan hệ với nhiều cô gái có tính cách khác biệt như vậy cùng một lúc, thỉnh thoảng cũng rất mệt đúng không."

"Sao có thể."

Trần Hán Thăng không chịu thừa nhận: "Niềm hạnh phúc của ông đây mày không thể tưởng tượng được đâu."

"Chậc."

Vương Tử Bác "xì" một tiếng, mạnh miệng thì có tác dụng gì chứ, lúc nãy khi cậu ấy đến ký túc xá của Trần Hán Thăng

cất hành lý, phát hiện một hộp thuốc Trung Hoa đặt trên bàn sách.

Điều này chứng tỏ rằng những lúc một mình, tâm trạng của Tiểu Trần cũng vô cùng phiền muộn.

“Haiz.”

Vương Tử Bác lặng lẽ thở dài một tiếng, sau khi đến cửa khách sạn, chỗ này càng giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt.

Trên mặt đất trải thảm đỏ, treo biểu ngữ, trên biển hiệu đèn LED còn đang chạy dòng chữ: Nhiệt liệt chào mừng điện tử Qủa Xác đến thăm khách sạn của chúng tôi, chúc bữa tiệc thường niên của điện tử Quả Xác thành công tốt đẹp, năm mới công việc kinh doanh sẽ thịnh vượng.

Giám đốc khách sạn và quản lý tầng đứng trước cửa không ngừng chỉ đạo, đêm nay Qủa Xác đã bao trọn toàn bộ khách sạn, hơn nữa với danh tiếng của bản thân, thuộc về loại khách hàng “VIP”.

“Chỉ là bữa tiệc của một doanh nghiệp, còn có lãnh đạo chính phủ đến đây nữa sao?

Vương Tử Bác nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nói.

Có mấy người đàn ông trung niên đang giao lưu cùng với Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai, thực ra bọn họ ăn mặc rất bình thường, nhưng trên người lại có một loại khí chất đặc thù.

Loại khí chất này cũng được thể hiện ra trên người Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân, không thể giải thích rõ ràng, thậm chí còn không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, nhưng vẫn có thể cảm nhận ra được, những người này làm việc trong hệ thống nhà nước.

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu: "Với quy mô như điện tử Qủa Xác, nhất định phải có một số lãnh đạo tham gia trong bữa tiệc tất niên, hơn nữa bọn họ còn phải lên tiếng, đây là quy tắc ngầm, thể hiện sự ủng hộ của chính phủ đối với sự phát triển của các doanh nghiệp tư nhân."

"Công ty phần mềm internet Trí Bác" của Vương Tử Bác không cần phải học tập, bởi vì nó không thể đạt đến trình độ này.

Sau khi xuống xe, Trần Hán Thăng mỉm cười chào hỏi một tiếng cùng với lãnh đạo, người phụ trách khách sạn và một số phóng viên truyền thông, khoảng bảy giờ tối, mọi người cùng nhau vào nhà hàng ăn uống.

Điện tử Qủa Xác hiện có hơn 700 công nhân viên, được sắp xếp vào bốn mươi bàn tiệc, số lượng người có thể xếp vào quy mô của một doanh nghiệp đã lên thị trường.

Trên chiếc bàn tròn của bộ phận mạng có "Tứ quân tử của Qvodplayer"- Vương Hưng, Lưu Văn Cử, Trương Khả Đông và Ngô Minh.

Bọn họ được "chiêu an" vào điện tử Qủa Xác đã gần nửa tháng, cuối cùng cũng được hưởng thụ hơi ấm của xã hội chủ nghĩa ở chỗ này.

Một bữa cơm có thịt có canh, trong ký túc xá còn có điều hoà, sau khi cơm nước xong xuôi đi tản bộ thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy các chị gái nhỏ xinh đẹp của bộ phận hành chính và bộ phận tài chính.

Cuộc sống này, thực sự là thần tiên!

"Lão Vương, điều kiện ăn ở của chúng ta hiện giờ chắc là P5 đúng không?"

Lưu Văn Cử vừa nhìn xung quanh vừa tò mò hỏi.

Từ lâu đã lan truyền một tin tức rằng sang năm Qủa Xác sẽ tiến hành tái cấu trúc, các vị trí kỹ thuật sẽ được phân chia theo từng cấp bậc.

Ví dụ như P1 và P2 là các sinh viên vừa mới tốt nghiệp, P4 và P5 là các kỹ sư và kỹ sư cao cấp, nhưng cấp bậc khác nhau sẽ nhận được tiền lương và chế độ khác nhau.

Đám người trong viện nghiên cứu Qủa Mễ trực tiếp được hưởng chế độ P5 trở lên, nghe nói tổng kỹ sư Hoàng Lập Khiêm của bộ phận mạng là P9, Lý Tiểu Giai là P10.

"Lão Vương chắc là P6."

Trương Khả Đông cười nói: "Hình như P6 là kỹ sư chính, có thể xin hạng mục tài chính để làm dự án, Lão Vương cố lên, cố gắng đạt được P7, các anh em sẽ ôm đùi anh."

Vương Hưng cúi đầu uống bát canh, thực ra anh ta vẫn luôn có "Giấc mộng gây dựng sự nghiệp", nhưng bây giờ không thể không thừa nhận rằng, muốn làm bất cứ chuyện gì cũng cần phải có thiên phú, gây dựng sự nghiệp cũng vậy.

Trần Hán Thăng mới bao nhiêu tuổi chứ? Nhưng cậu ta đã có thể khiến điện tử Qủa Xác trở nên vô cùng nổi tiếng, vào bữa tiệc cuối năm của doanh nghiệp, Ủy ban Cải cách và Phát triển, Uy ban Kinh tế và Công nghệ thông tin, toà thị chính và toàn bộ lãnh đạo khu vực Giang Lăng lại đây tham gia.

"Nếu không có số mệnh gây dựng sự nghiệp thì mình phải trở thành nhà nghiên cứu xuất sắc nhất."

Nghĩ đến đây, Vương Hưng ném chiếc thìa vào trong chén khiến nó phát ra tiếng "đinh", lớn tiếng nói: "P7 là gì chứ, ông đây phải làm P9."

Đám người Lưu Văn Cử sửng sốt một chút, sau đó vỗ tay "bốp bốp bốp": "Hưng ca thật ngầu, nếu P9 trở nên thì có thể nhận được ưu đãi vốn chủ sở hữu*, bao nhiêu không thành vấn

đề, điều quan trọng là không thể khiến chúng ta mất mặt trong giới này.”

(*Vốn chủ sở hữu (Owner’s Equity) là nguồn vốn được sở hữu bởi chủ doanh nghiệp hoặc các thành viên liên doanh, cổ đông của công ty. Các thành viên cùng nhau góp vốn, xây dựng nguồn lực để đưa doanh nghiệp vào hoạt động.)

Sau khi “Tứ nhân đảng Qvodplayer” vào bộ phận mạng, Hoàng Lập Khiêm ngay lập tức thiên vị tài nguyên để tiến hành giúp đỡ, điều này đã khiến các nhóm dự án khác bất mãn.

Loại cạnh tranh chất lượng cao thuộc về dự án này được Trần Hán Thăng cho phép.

Nhưng khoác lác thì dễ lắm, quá trình thực hành có lẽ rất khó, nếu Vương Hưng có thể trở thành P9 thì người dùng đăng ký của “Qvodplayer Qủa Xác” ít nhất cũng phải đạt hai trăm triệu mới có thể có chút cơ hội.

Theo ước tính của Vương Hưng, anh ta cảm thấy ít nhất cũng cần 15 năm trở lên mới có thể trở thành P9.

Nhưng chắc chắn anh ta không thể biết được rằng, năm đó sau khi “Qvodplayer” được ra mắt, chỉ cần mất khoảng hai năm rưỡi, số lượng người dùng phần mềm này đã vượt quá ba trăm triệu, vào thời điểm đó cư dân mạng trong nước chỉ có 600 triệu người dùng mà thôi.

Chiến tích lừng lẫy này thực ra đã vượt qua người dùng QQ rồi.

…

Vòng tròn giao tiếp của Vương Hưng và Lưu Văn Cử chỉ là một mô hình thu nhỏ.

Các công nhân của Qủa Xác tham gia vào bữa tiệc cuối năm đều là những người tâm tư nông cạn, bọn họ hoàn toàn không muốn nghe ban quản lý nói chuyện, chỉ mong chờ màn rút thăm trúng thưởng mà thôi;

Những người có tâm tư sâu hơn một chút sẽ nghiêm túc lắng nghe những từ ngữ mấu chốt trong lúc Trần Hán Thăng phát biểu.

Cái gì mà "Chuỗi sinh thái Qủa Xác" "Trong lúc tiến hành tái cấu trúc", "Vứt bỏ ảo tưởng, chuẩn bị cạnh tranh", mặc dù Trần Hán Thăng không chỉ ra chuyện gì cụ thể nhưng có thể cảm nhận được sang năm điện tử Qủa Xác chắc chắn sẽ có một thay đổi cực lớn.

Các bài phát biểu của lãnh đạo chính phủ mặc dù cũng chỉ chung chung, nhưng có thể được tổng kết vô cùng đơn giản.

Nếu Qủa Xác yêu cầu dùng đất, đồng ý!

Nếu Qủa Xác yêu cầu chính sách, đồng ý!

Nếu Qủa Xác yêu cầu sự ủng hộ, đồng ý!

Nếu Qủa Xác yêu cầu XX, đồng ý!

…

Cứ thế, kết thúc màn rút thăm trúng thưởng diễn ra cuối cùng, bữa tiệc cuối năm của điện tử Qủa Xác đã kết thúc thành công.

Đêm nay Trần Hán Thăng cũng uống không ít, cũng may hắn không say, hơn nữa Vương Tử Bác cũng ở ngay bên cạnh, sau khi trở về ký túc xá trong nhà máy, hắn còn gọi điện thoại cho Thẩm Ấu Sở.

Lắng nghe những lời ngon tiếng ngọt của Trần Hán Thăng sau khi say rượu, Vương Tử Bác thầm nghĩ nếu mình cũng có

năng lực giống như ông bạn nối khố, cũng không đến mức bị Biên Thi Thi mắng là "đầu heo".

Nhưng điều khiến người ta tức giận chính là sau khi nói chuyện điện thoại với Thẩm Ấu Sở xong, Trần Hán Thăng lại còn nấu cháo điện thoại với tiểu sư muội La Tuyền.

"Thứ chó má, còn có thể nối tiếp một cách hoàn hảo như vậy."

Vương Tử Bác không nhịn được phỉ nhổ.

Vốn dĩ cho rằng đạt đến trình độ này là đã đủ rồi, không ngờ sau khi cúp máy của La Tuyền, Trần Hán Thăng còn lăn lộn trên ghế sô pha, thở ra sặc mùi rượu lớn tiếng nói: "Tử Bác, tao rất nhớ Tiểu Ngư Nhi, mày nói xem phải làm sao bây giờ?"

"Nhớ cái shit ấy!"

Vương Tử Bác nổi giận đùng đùng mắng.

…

Giữa trưa ngày hôm sau, Vương Tử Bác chạy đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, kéo Tiểu A Ninh ra ngoài đi dạo phố, Trần Hán Thăng xử lý xong công việc ở trong văn phòng rồi một mình lái xe đến sân bay Lộc Khẩu đón La Tuyền.

Cho dù nửa năm không gặp, Trần Hán Thăng chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra cô, bởi vì thỉnh thoảng La Tuyền vẫn gửi ảnh đến đây.

"Trần sư huynh!"

Ngoại hình của La Tuyền không có bất cứ sự thay đổi gì, sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô vô cùng kích động, kéo vali hành lý nhanh chóng chạy tới, nhào vào trong lồng ngực Trần Hán Thăng, ôm chặt không bao giờ muốn buông ra.

“Được rồi, được rồi, người cũng đã đến đây rồi.”

Trần Hán Thăng giữ kính râm để không cho nó rơi xuống: “Chúng ta lên xe trước rồi nói chuyện sau.”

“Được.”

La Tuyền lanh lảnh đồng ý, nhưng cơ thể của cô vẫn như miếng thuốc dán, dán chặt đến mức Trần Hán Thăng không thể kéo ra được.

Khó khăn lắm mới có thể lên xe, trong một không gian kín như thế này, La Tuyền càng “cả gan làm loạn”, lúc Trần Hán Thăng cúi người thắt dây an toàn, cô đột nhiên hôn hắn.

Trần Hán Thăng hoảng sợ, liên tục ngăn cản.

“Không thể, không thể, chúng ta không thể như vậy.”

“Ưm… A…”

“Đừng cắn môi ông đây, lúc trước em không như vậy.”

“Con mẹ nó, dây lưng sau lưng em thật khó mở.”

…

Ngay khi Trần Hán Thăng đang lẩm bẩm lầm bầm hưởng thụ thì không hiểu chuyện gì đã xảy ra với La Tuyền, cô đột nhiên dùng sức đẩy Trần Hán Thăng ra.

“Em làm gì vậy?”

Trần Hán Thăng không hiểu lý do, nhìn La Tuyền đang tức giận một cách vô cớ.

“Trần sư huynh!”

La Tuyền không chỉ tức giận mà còn vô cùng đau lòng: “Tại sao kỹ năng hôn của anh càng ngày càng thuần thục, suốt nửa năm qua, rốt cuộc anh đã hôn Thẩm sư tỷ và Tiêu sư tỷ bao nhiêu lần hả?”

“Vào năm cấp ba, rõ ràng là em thích anh trước, tại sao các chị ấy đều phải giành trước một bước trong tất cả mọi chuyện?”

“Trần sư huynh, rốt cuộc anh muốn ném em bao xa nữa mới bằng lòng?”

Chương 802: “Quật cường” của Ngũ Nguyệt Thiên

“Em bị bệnh rồi đúng không?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ vẫn là hương vị quen thuộc kia, La Tuyền của nửa năm trước là bệnh kiều bá đạo, La Tuyền của nửa năm sau là bá đạo bệnh kiều, không có chút thay đổi nào.

“Anh hôn môi cùng với các bạn gái của mình, chẳng lẽ không được sao?”

Trần Hán Thăng sửng sốt trả lời.

Kinh nghiệm ở chung với La Tuyền của hắn có thể nói là vô cùng phòng phú, tóm lại là nhất định không được mềm yếu, chỉ cần lui về phía sau một bước, với tính cách của La Tuyền, cô có thể tiến tới một trăm bước.

Bản thân Trần Hán Thăng thực ra thì không có vấn đề gì, nhưng La Tuyền sẽ “lý lẽ và không buông tha cho người khác, cô ấy sẽ dám đi tấn công bất cứ cô gái nào thân thiết với Trần Hán Thăng.

Quả nhiên, khi Trần Hán Thăng “cứng” lên, La Tuyên lập tức “mềm” xuống, cô cũng không muốn khắc khẩu với Trần Hán Thăng, lặng lẽ sửa sang lại quần áo, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trần Hán Thăng cũng không dỗ dành, chăm chú lái xe, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn thời gian một chút, trong lòng tính toán xem La Tuyền mất bao lâu sẽ nói chuyện với mình.

“Trần sư huynh…”

Chiếc Porsche còn chưa lái ra khỏi cầu vượt sân bay Lộc Khẩu, La Tuyền đã mở miệng.

“Mới 42 giây.”

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm mỉm cười, mặc dù tính tình của La Tuyền không tốt, nhưng cũng sẽ không nổi giận với mình.

“Chuyện gì?”

Trần Hán Thăng xụ mắt, giống như đã quên mất lúc nãy bọn họ còn tiến hành trao đổi nước bọt.

“Bây giờ tình cảm của anh với các chị ấy vẫn rất tốt sao?”

La Tuyền hỏi.

“Khá tốt.”

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua La Tuyền, có lẽ cô vẫn chưa biết đến Tu La tràng, vì thế bình tĩnh trả lời: “Năm nay cha mẹ anh dự định sẽ đến Kiến Nghiệp để đón năm mới với Thẩm Ấu Sở.”

“Ồ.”

La Tuyền hơi uể oải: “Hy vọng một ngày nào đó em cũng có thể xuất hiện ở trên bàn cơm tất niên của nhà anh.”

“Thời đại thay đổi rồi, bây giờ nhớ bọn anh đã không ăn thịt người nữa.”

Trần Hán Thăng tỏ vẻ hồ đồ nói.

“Trần sư huynh, ý em không phải như vậy!”

La Tuyền tức giận giải thích nói: “Em muốn đường đường chính chính ăn cơm với chú dì.”

Trần Hán Thăng mỉm cười không nói gì, La Tuyền bĩu môi lấy chiếc mp4 của Qủa Xác ra cắm vào tai nghe nhạc.

Mỗi lần Qủa Xác công bố một sản phẩm mới, La Tuyền sẽ yêu cầu Trần Hán Thăng gửi một cái qua đó, cho dù điện thoại di động của Qủa Xác không thể sử dụng ở Hàn Quốc đi nữa, cô cũng sẽ cất ở trong ký túc xá.

Trần Hán Thăng nhìn một chút, trên màn hình mp4 là bài hát "Quật cường" của Ngũ Nguyệt Thiên, hắn đột nhiên cảm thấy bài hát này rất quen thuộc, vì thế nói: "Em mở loa ngoài ra anh nghe thử xem nào."

La Tuyền ngoan ngoãn rút tai nghe ra, ngay sau đó giọng hát đặc biệt của Ngũ Nguyên Thiên lập tức vang lên:

Tôi cùng sự cứng đầu cuối cùng của tôi.

Nắm chặt hai tay tuyệt đối không buông.

Trạm tiếp theo phải chăng là thiên đường.

Cho dù thất vọng, cũng không thể tuyệt vọng.

…

"Tương lai bài hát này sẽ trở thành kinh điển."

Sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng cảm thán bình luận.

Vào thời điểm này các ca khúc của Ngũ Nguyệt Thiên có hơi kén người nghe, khắp các khu phố ngoại trừ Châu Kiệt Luân và Lâm Tuấn Kiệt ra, những thứ khác đều là ca khúc nước miếng internet, chẳng hạn như "Chuột yêu gạo" và "Hai con bướm" gì đó.

Nhưng kinh điển vẫn là kinh điển, khoảng chừng mười năm về sau, hai con bướm gì đó đã sớm không còn thấy tăm hơi đâu cả, nhưng "Quật cường" "Bằng lòng" "Dịu dàng" gì đó vĩnh viễn lưu truyền đến tận thời điểm đó.

Lúc đó hắn thậm chí còn không dám nghe nhiều, bởi vì có quá nhiều hồi ức, rất dễ bị cuốn theo.

"Có lẽ vậy."

La Tuyền ngâm nga giai điệu của "Quật Cường": "Em khá thích phong cách rock nhẹ này."

Trần Hán Thăng hơi gật đầy, lúc này hắn lại đánh giá La Tuyền một lần nữa.

Thực ra tiểu sư muội vẫn có chút thay đổi, "da trắng, mắt một mí và mắt to" luôn là đặc điểm nổi bật của La Tuyền, bây giờ tớ cũng đã dài ra rất nhiều, hơn nữa còn hơi uốn xoăn đuôi tóc một chút, vừa thời thượng vừa có chút đáng yêu.

"Công việc kinh doanh của dì Hoàng như thế nào rồi."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện nói mấy chuyện thường ngày.

"Chắc là không tồi."

La Tuyền suy nghĩ một chút rồi nói: "Bà ấy thường xuyên đi công tác qua lại giữa Hàn Quốc, Thượng Hải và Việt Thành, còn dự định sẽ thành lập một thương hiệu riêng, sau đó bán ra cho các nhà phân phối trong nước."

Trần Hán Thăng gật đầu, trước năm 2015, công việc kinh doanh mỹ phẩm thực sự kiếm được rất nhiều tiền, hơn nữa trước đó Hoàng Tiểu Hà cũng đã từng kinh doanh hàng hải cùng với La Hải Bình, tầm nhìn và tài năng kinh doanh của bà chắc chắn sẽ giỏi hơn phụ nữ bình thường.

"Em ở đại học nữ sinh như thế nào? Không thường xuyên xảy ra mâu thuẫn với người khác đấy chứ?"

"Không, em đang lái một chiếc BMW đấy."

La Tuyền nhăn mũi nói: "Sau khi các bạn học biết chuyện này, thái độ đối với em vô cùng tôn trọng."

Lúc trước khi La Tuyền đi du học, Trần Hán Thăng cố ý mua cho cô một chiếc BMW, hơn nữa bản thân La Tuyền có tính cách rất riêng, chẳng mấy chốc đã hoà nhập được vào trường đại học nữ sinh Ewha.

Công ty giải trí SM còn cố ý liên lạc với La Tuyền, mời cô đến thử sức trong một nhóm nhạc nữ nào đó, nhưng La Tuyền lại lấy lý do "bạn trai cô là tỷ phú, trong nhà không thiếu tiền" để từ chối.

Hai người cứ thế trò chuyện suốt cả dọc đường đi đến khách sạn Sheraton ở Tân Nhai Khẩu, La Tuyền vẫn có chút không vui: "Trần sư huynh, em muốn trở về thăm lại trường, lúc ở Hàn Quốc, em lúc nào cũng nằm mơ thấy trường học của chúng ta và cả rừng cây nhỏ gần đó nữa."

Trần Hán Thăng giả vờ như không nghe thấy "rừng cây nhỏ" kia, đương nhiên cũng không có ý định dẫn La Tuyền trở về trường học, nếu không để Thẩm Ấu Sở biết, phải giải thích thực sự rất phiền phức.

"Đại học Tài chính đã nghỉ rồi, ký túc xá nữ cũng không có ai đâu."

Trần Hán Thăng cũng lấy lý do hợp tình hợp lý: "Có lẽ em chưa từng nghe nói chuyện ma quỷ quậy phá ở ký túc xá nữ phòng 201 năm đó đâu nhỉ."

"Ký túc xá của trường còn có chuyện ma quỷ quậy phá sao?"

La Tuyền giật mình hỏi.

"Đây là một quá khứ đã phủ đầy bụi, anh làm hội trưởng hội học sinh nên mới biết được một chút ít đấy."

Trần Hán Thăng vừa kể lại vừa ôm La Tuyền đi về phía khách sạn Sheraton: "Thực sự rất đáng sợ, lãnh đạo nhà trường

lo sợ nó sẽ ảnh hưởng không tốt nên không dám lan truyền ra ngoài.”

Truyện ma vừa mới kể được một nửa, phòng khách sạn đã đặt xong, nhìn thấy chiếc giường lớn trắng tinh kia, La Tuyền đột nhiên cảm thấy hơi rùng mình: “Em ngủ ở đây một mình, nếu khách sạn có ma thì phải làm sao?”

“Chuyện này à?”

Trần Hán Thăng vươn ngón giữa ra đẩy kính râm, vô cùng nghiêm túc nói: “Có rất nhiều chuyện thà tin là có, cũng không thể tin là không, vậy anh sẽ ở lại đây thêm một chút, ai bảo sư huynh đây thích giúp đỡ mọi người như vậy chứ. Chúng ta đi ăn cơm trước đi, sau khi cơm nước xong xuôi rồi nằm trên giường, chúng ta sẽ từ từ kể lại đoạn sau của câu chuyện.”

Nhưng khi hai người đang ăn cơm ở trong nhà hàng Tây dưới lầu, Hoàng Tiểu Hà đã gọi điện thoại đến đây, bà lớn tiếng mắng con gái: “Bây giờ con đã ở đâu, La Hải Bình đang liên lạc với con ở khắp nơi trên thế giới, tại sao con không bắt máy?”

“Con không muốn nhận cuộc gọi của ông ấy.”

La Tuyền hợp tình hợp lý nói.

“Hừ!”

Hoàng Tiểu Hà cười lạnh một tiếng rồi bắt đầu màn lải nhải của mẹ ruột.

“Con không muốn nhận hay không tiện nhận điện thoại?”

“Bảo con mua máy bay đi thẳng đến Thượng Hải, con lại cố ý mua đi đến Kiến Nghiệp, đi gặp Trần Hán Thăng đúng không?”

La Tuyền, sao con lại không nghe lời như vậy chứ, Trần Hán Thăng đã có bạn gái rồi, tại sao con lại không rời không

bỏ cứ dây dưa như vậy chứ, có phải con muốn mẹ tức chết không?”

“Hán Thăng đang ở đâu, mẹ muốn nói chuyện với cậu ấy.”

…

Lúc đầu La Tuyền không định đồng ý, nhưng Hoàng Tiểu Hà lại trực tiếp gọi vào điện thoại di động của Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng ấp a ấp úng nói vài câu, sau khi cúp máy, hắn bất lực nói: “Cha em đã đến Kiến Nghiệp đón em rồi, sao em lại không nói sớm chứ?”

“Nếu nói, anh chắc chắn sẽ không muốn quan tâm đến em.”

La Tuyền bướng bỉnh nói.

Trần Hán Thăng lắc đầu, dì Hoàng thực sự là “phòng Trần Hán Thăng như phòng cháy phòng trộm”, bà sợ La Tuyền sẽ nối lại tình xưa với mình, còn cố ý bảo Lão La chạy đến đón con gái.

Điều quan trọng nhất cũng vô dụng, “tình cũ” này từ trước đến nay chưa từng tắt.

Chương 803: Cha đi đây vậy?

Bởi vì sự đề phòng của Hoàng Tiểu Hà, mặc dù cơm có thể ăn, nhưng "chuyện ma" lại không có thời gian để kể, Trần Hán Thăng còn lại chủ động liên lạc với La Hải Bình, nói địa chỉ nhà hàng cho ông ấy.

Đây có lẽ là bất lợi của việc "con thỏ ăn cỏ gần hang", nếu Trần Hán Thăng không phối hợp, người ta có thể trực tiếp tìm đến Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên.

Nửa tiếng sau, Lão La mày rậm mắt to, dáng người cường tráng lái chiếc Mercedes-Benz màu xám bạc kia chạy đến đây, ông ấy chào hỏi với Trần Hán Thăng một tiếng, còn làm như có thật nói chuyện về xu thế phát triển của "ngành công nghiệp điện tử trong nước".

Nhưng khi Lão La muốn nói chuyện với La Tuyền, La Tuyền trực tiếp quay đầu sang chỗ khác, hoàn toàn không muốn để ý đến.

Cuối cùng vẫn là Trần Hán Thăng mở miệng khuyên bảo, lúc này La Tuyền mới ngoan ngoãn lên xe.

La Hải Bình có chút xấu hổ, kể từ khi đi du học bên Hàn Quốc, La Tuyền căn bản không muốn liên lạc với mình, mặc dù ông ấy và Hoàng Tiểu Hà đã ly hôn, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến tình yêu của ông ấy dành cho cô con gái duy nhất.

Hơn nữa, toàn bộ tài sản ông ấy cố gắng tích góp hơn nửa đời này, dự định sẽ để lại hết cho La Tuyền, tình nhân chỉ có

thể hưởng thụ một chút vào ngày thường, nhưng trong những thời điểm quan trọng, trong mắt La Hải Bình chỉ có La Tuyền mà thôi.

"Hán Thăng, chú về trước đây."

Bàn tay thô ráp của La Hải Bình nắm chặt bàn tay Trần Hán Thăng: "Sau khi về Cảng Thành, cháu nhất định phải tìm chú La đấy, hai chúng ta uống vài chén. Ngoài ra, Tiểu La Tuyền của nhà chú thực sự không thua kém các cô gái khác chút nào, con bé chỉ hơi bướng bỉnh một chút mà thôi, cháu cũng nên suy nghĩ lại một chút, đừng nên treo cổ tự tử trên một thân cây đã chết."

Sau khi nói xong, Lão La còn ý vị thâm trường vỗ vào cánh tay Trần Hán Thăng.

"Chú La, chú ý an toàn."

Trần Hán Thăng mỉm cười vẫy tay tạm biệt, hắn luôn cảm thấy hình như câu nói lúc nãy của La Hải Bình có ẩn ý gì đó.

…

Sau khi chiếc Mercedes-Benz chậm rãi khởi động, Lão La mới chú ý đến ánh mắt lưu luyến của La Tuyền, cười nói: "Sao vậy, không muốn rời xa Trần Hán Thăng sao?"

La Tuyền không muốn đáp lại, lấy chiếc mp4 ra muốn nghe nhạc.

"Con nói chuyện với cha được không?"

La Hải Bình nhíu mày nói: "Hơn nửa năm không gọi điện thoại cho cha, cho dù cha và mẹ con ly hôn đi nữa, cha cũng là cha của con."

La Tuyền không thèm nói chuyện, tiếp tục ấn phím trên dưới chọn bài hát trên mp4.

“Cha…”

La Hải Bình kinh doanh vận tải đường biển, cả ngày lênh đênh trên biển, tính cách vô cùng nóng nảy, nếu người khác bày sắc mặt cho ông ấy, ông ấy đã mở miệng mắng từ lâu rồi.

“Con ruột, con ruột, con ruột của mình…”

La Hải Bình lặp đi lặp lại vài câu như vậy, lửa giận mới chậm rãi tiêu tan.

Đặc biệt là vẻ mặt tức giận của La Tuyền rất giống với mình khi còn trẻ, Lão La nhìn một chút, đột nhiên vui vẻ bật cười thành tiếng.

“Mẹ con bảo cha đến đây đón con, cha bỏ qua công việc của công ty lập tức chạy tới, không dám chậm trễ chút nào.”

“Trên đường đi còn đặc biệt bổ sung các kiến thức về điện tử Qủa Xác để có tiếng nói chung với Trần Hán Thăng, nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa, cha chắc chắn sẽ cho con thể diện ở trước mặt Trần Hán Thăng.”

“Bây giờ thân phận của Hán Thăng đã khác xưa rồi, nhưng cho dù cậu ta giỏi như thế nào đi nữa, trong mắt chúng ta, cậu ta vẫn là vãn bối.”

…

La Hải Bình bắt đầu “tranh công” cùng với con gái, hiệu quả vẫn vô cùng rõ ràng, đặc biệt là khi nhắc đến “Trần Hán Thăng”, toàn bộ sự chú ý của La Tuyền đều tập trung về phía này.

“Ha ha…”

La Hải Bình cảm thấy hơi đắc ý, xem ra mình đã tìm đúng cách rồi, ngoài ra, ông ấy còn chuẩn bị cho con gái một tin tức bùng nổ.

“Chuyện lạ…”

La Hải Bình nhìn thoáng qua La Tuyền, nói: “Sau Tết Nguyên Đán về nhà, con bớt chút thời gian đến thăm ông bà nội đi, bọn họ rất nhớ con.”

“Không đi.”

La Tuyền tuỳ hứng từ chối: “Bây giờ con không còn quan hệ gì với nhà họ La mấy người nữa, sau này con sẽ đổi tên thành Hoàng Tuyền.”

“Con dám!”

La Hải Bình trừng mắt, nhưng La Tuyền không hề sợ hãi chút nào, cũng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chằm về phía La Hải Bình.

“Con ruột, con ruột của mình, con ruột của mình…”

La Hải Tuyền lặp đi lặp lại hai lần, sau khi tâm trạng bình tĩnh lại, ông ấy bắt đầu tung chiêu: “Cha của con cũng có chút danh tiếng ở Cảng Thành, mấy ngày trước khi toà thị chính tổ chức bữa tiệc trà cuối năm dành cho các doanh nhân ở Cảng Thành, cha tình cờ gặp Tiêu Hoành Vĩ.”

“Con biết Tiêu Hoành Vĩ đúng không?”

La Hải Bình cố ý nhấn mạnh: “Cha của Tiêu Dung Ngư, phó cục trưởng thường vụ cục công an …”

“Con biết.”

La Tuyền ngắt lời: “Chuyện đó thì liên quan gì đến con?”

“Khụ khụ…”

La Hải Bình hắng giọng một tiếng, lúc này mới chậm rãi nói: “Cha có chú ý đến một chi tiết, khi có người khen ngợi Trần Hán Thăng là “rể hiền” của cục trưởng Tiêu, sắc mặt

Tiêu Hoành Vĩ hơi sửng sốt, xua tay tỏ vẻ bọn họ chỉ là quan hệ bạn học, đừng nghe mấy tin đồn nhảm nhí."

"Quan hệ bạn học?"

La Tuyền chớp mắt, đây là cái cớ Trần sư huynh đưa ra cho việc "bắt cá hai tay" của mình, chú Tiêu nói như vậy là có ý gì, người lớn chắc chắn sẽ không nói linh tinh đâu đúng không?

Chẳng lẽ…

La Tuyền đột nhiên trở nên kích động, lúc trước cô đã từng ước một điều ước, đó là hy vọng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều rời khỏi Trần Hán Thăng, lúc đó cô còn bị mẹ Hoàng Tiểu Hà mắng vì tội "nói chuyện viển vông".

Chẳng lẽ nguyện vọng của cô đã được thực hiện một nửa rồi sao?

La Tuyền lập tức muốn gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng để chứng thực, nhưng lại bị La Hải Bình cản lại.

"Nếu cha là con."

La Hải Bình nói: "Cha sẽ ở bên cạnh xem xét tính chân thực của sự việc một chút, nếu Trần Hán Thăng và con gái của Tiêu Hoành Vĩ thực sự xuất hiện vấn đề, thì con cũng phải giả vờ hồ đồ, ngày thường liên lạc với Trần Hán Thăng nhiều hơn một chút, như vậy sẽ vô thức làm gia tăng tình cảm, càng dễ khiến nước chảy thành sông."

"Đúng đúng đúng."

La Tuyền cảm thấy rất có đạo lý, mặt mày hớn hở nói: "La Hải Bình, chuyện này cha rất có kinh nghiệm, chẳng trách có thể nuôi dưỡng tình nhân bên ngoài."

"Thôi đi thôi đi thôi đi."

La Hải Bình vội vàng xua tay nói: "Đừng kéo cha vào chuyện này, chủ yếu là vì cha cũng rất thích Trần Hán Thăng, nếu không cha nào có thời gian nhúng tay vào chuyện của mấy người trẻ như các con, ngoài ra, chuyện đến thăm ông bà nội con…"

"Được rồi, nhưng nói trước, con không muốn nhìn thấy tình nhân của cha."

Nể mặt tin tức tốt này, La Tuyền miễn cưỡng đồng ý.

"Sao có thể, cha chuẩn bị chia tay với cô ta rồi."

Nhân lúc tâm trạng của La Tuyền đang rất tốt, La Hải Bình không nhịn được đưa ra một yêu cầu "quá đáng": "Chuyện là… Cha có thể bóp mặt con được không?"

"Bóp mặt con làm gì?"

La Tuyền kỳ quái hỏi.

"Con gái của cha đã lớn thế này rồi."

La Hải Bình mỉm cười, vô cùng chân thành nói: "Cha nhìn thấy điều này, trong lòng cực kỳ vui vẻ."

"Hừ!"

La Tuyền hừ lạnh một tiếng, nhưng khi nhìn thấy sự chân thành trên khuôn mặt cha, cuối cùng cô vẫn không tình nguyện nói: "Vậy cha bóp đi, không thể vượt qua mười giây đâu đấy."

"Ha ha…"

La Hải Bình mỉm cười rạo rực đưa tay ra, giống như khi còn nhỏ, ngón giữa và ngón trỏ kẹp vào gò má hồng hào non nớt của con gái, cảm nhận sự dịu dàng về huyết mạch kéo dài.

Mười giây sau, La Tuyền đẩy bàn tay Lão La ra: "Đã đến giờ rồi, con phải gửi tin nhắn cho chị Nhan, khoảng thời gian

vừa rồi quá bận, con quên giới thiệu để chị Nhan làm quen với Trần sư huynh rồi.”

“Được, cha sẽ lái chậm một chút.”

La Hải Bình nhẹ giọng nói.

Sau khi gửi tin nhắn xong, La Tuyền đã ngủ thiếp đi, Lão La thở dài một hơi thật sâu.

Bản thân ông ấy không phải là một người chồng tốt, thậm chí còn không thể coi là người cha tốt, nhưng ông ấy cũng rất yêu thương con gái mình, nếu Trần Hán Thăng thực sự có thể nắm tay ở bên La Tuyền thì thật tốt biết bao, như vậy con gái chắc chắn sẽ rất vui vẻ.

…

Trần Hán Thăng cũng không biết “Tu La tràng” ở quê đang từ từ lên men, sau khi La Tuyền rời đi vào giữa trưa, hắn cũng quay lại nhà máy điện tử Qủa Xác.

Cuộc sống mấy ngày sau đó vô cùng bình thường, quán cà phê 1206 của Thương Nghiên Nghiên sớm đã đóng cửa, dù sao cô kinh doanh cũng hoàn toàn dựa vào tâm trạng.

Ngày 23 Hồ Lâm Ngữ cũng trở về quê để đón Tết, Vương Tử Bác ở đây chơi đến ngày 25, hôm nay cô thư ký nhỏ cũng về nhà, nhưng kỳ nghỉ của Nhiếp Tiểu Vũ thực sự quá ngắn, ngày mùng ba tết Nguyên Đán cô ấy sẽ phải trở về điện tử Qủa Xác.

Nhưng “những người phiền phức” trên thế giới này sẽ không bao giờ thiếu, bởi vì Trần Lam vẫn luôn ở trong khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Thỉnh thoảng Hồ Lâm Ngữ còn đi vào phòng bếp giúp đỡ, còn Trần Lam hoàn toàn không làm gì cả, suốt ngày chỉ ăn

ngủ, ngủ ăn, buổi tối còn phải quấn lấy Thẩm Ấu Sở ngủ cùng với cô ấy, thực sự còn ấu trĩ hơn cả Tiểu A Ninh.

Trần Hán Thăng cũng không còn cách nào khác, dù sao thì đó cũng là em gái của mình, hắn còn mời luôn cả chú hai thím hai đến Kiến Nghiệp ăn tết, coi như hai gia đình tụ tập một chút.

Trưa ngày 26 tháng 1, cũng chính là ngày 27 âm lịch, Trần Hán Thăng phái xe ô tô đến Cảng Thành, đặc biệt đón cha mẹ lên.

Lúc sẫm tối, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở xuống cổng khu dân cư chào đón, nhưng trong khoảnh khắc mở cửa xe ra, Trần Hán Thăng chớp mắt, vẫn không thể phản ứng lại.

"Cha con đâu?"

Trần Hán Thăng ngơ ngác nói: "Có phải cha đi wc, sau đó bị bỏ quên ở khu vực dịch vụ nào đó không?"

Chương 804: “Mối tình đầu” và “bà xã đương nhiệm” của Lão Trần

Nghe thấy câu hỏi của Trần Hán Thăng, tài xế lái xe là người hoảng hốt nhất, vội vàng giải thích: “Trần tổng, chủ nhiệm Trần không có lên xe, lúc ấy chỉ có chủ nhiệm Lương lên xe thôi.”

Tài xế này tương đối có kinh nghiệm, ông ta biết cha mẹ của ông chủ đều làm trong cơ quan nhà nước, dưới tình huống không hiểu rõ chức vụ của đối phương, cách xưng hô “chủ nhiệm” chắc chắn sẽ không sai.

Còn về những sai lầm trong công việc như “Bỏ cha của ông chủ lại khu vực phục vụ, cơ bản sẽ không xảy ra.

“Đừng trách người ta, cha con không đến đây đâu.”

Lương Mỹ Quyên hừ lạnh một tiếng: “Sáng sớm hôm nay còn cãi nhau một trận với mẹ đấy.”

Sau khi nói xong, Lương thái hậu trực tiếp đưa hành lý cho con trai, khoác tay Thẩm Ấu Sở lên lầu.

“Tại sao cha con lại không đến?”

Trần Hán Thăng ở phía sau truy hỏi.

“Chậc…”

Lương thái hậu hơi mất kiên nhẫn: “Cha con xin ở lại trực.”

Trần Hán Thăng không hỏi thêm nữa, trong lòng thầm nghĩ nếu năm xưa ông cụ cũng có chí tiến thủ như thế này, bây giờ mình ít nhất cũng là công tử của phó thị trưởng rồi.

Năng lực, tầm nhìn và bản tĩnh của Lão Trần không thiếu, thậm chí còn có nhiều cơ hội cất nhắc bày ra ngay trước mắt, nhưng bản thân ông lại không thích tranh giành, thích nhất là đi dạo thư viện, thu thập một ít tranh chữ, nhìn con trai trưởng thành và cùng già đi với bà xã.

Nếu nói ông ấy từ bỏ cơ hội đoàn tụ với người nhà để "chủ động biểu hiện", gần như không có khả năng này, chắc chắn là có nguyên nhân khác.

Sau khi vào nhà, Trần Hán Thăng bắt đầu giới thiệu từng người một:

"Mẹ, đây là bà nội của Thẩm Ấu Sở."

"Đây là em gái của Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ninh Ninh."

"Đây là trợ lý của Thẩm Ấu Sở, Đông Nhi."

"Đây là người mà con không hề quen biết, cô ấy tên là Trần Lam, không hiểu tại sao vẫn luôn ăn vạ ở đây."

…

"Bác gái, anh trai suốt ngày bắt nạt cháu, còn không cho cháu ăn cơm, nói muốn chuẩn bị cho cháu một ổ chó, bảo cháu ở đó…"

Trần Lam có khả năng nói bậy nói bạ nhất, lập tức ôm lấy cánh tay Lương Mỹ Quyên "khóc lóc kể lể".

Lương Mỹ Quyên qua loa có lệ dỗ dành, cô cháu gái này cũng giống con trai bà, đều là thiên tài diễn xuất.

"Chờ chú thím của anh đến Kiến Nghiệp, Trần Lam, em cũng cáo trạng như vậy đi."

Trần Hán Thăng ở bên cạnh cười nói: "Đến lúc đó sẽ có kịch bản như thế này, vợ chồng chinh chiến nơi biên giới trở về, nhìn thấy ổ chó mà con gái ở, lập tức ra lệnh một tiếng, năm trăm tướng sĩ cùng nhau…"

"Xây thêm một ổ chó khác cho em ở."

Trần Lam lớn tiếng nói.

Lương thái hậu không quan tâm đến hai anh em không đáng tin cậy này, đặc biệt đi đến chào hỏi với bà nội một tiếng: "Bà ạ, chào bà, cháu là mẹ của Trần Hán Thăng, cháu muốn đến thăm bà lâu lắm rồi."

"Tốt tốt…"

Giọng nói của bà nội hơi mơ hồ, nhưng động tác lại vô cùng thân mật, nắm lấy cổ tay của Lương Mỹ Quên, trong ánh mắt già nua đầy nếp nhăn và vẩn đục của bà lộ ra một thứ gọi là "yên tâm".

Xem ra bà nội cũng giống như các bậc phụ huynh khác, cũng hy vọng nhìn thấy cha mẹ của Trần Hán Thăng, như vậy mới cảm thấy cháu gái có thể ổn định.

"Bà nội đúng là suy nghĩ nhiều, sao mình có thể phụ lòng Thẩm khờ khạo chứ?"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, đưa tay ra vỗ vào lưng Thẩm Ấu Sở.

"Hả?"

Thẩm Ấu Sở nhìn Trần Hán Thăng một cái.

Trần Hán Thăng không nói gì, chỉ cợt nhả nhướng mày.

Thẩm Ấu Sở bĩu môi xoay người lại, nhưng nhân lúc mọi người không để ý, cô lặng lẽ chuyển động bước chân, chậm rãi

đến gần Trần Hán Thăng một chút, thoạt nhìn giống như hai người đang dựa vào nhau.

Cuối cùng Lương Mỹ Quyên lại đi trêu chọc hai cô bé, cô bé lớn là Đông Nhi, cô bé nhỏ là Thẩm Ninh Ninh.

Trần Hán Thăng đã nói riêng với Lương Mỹ Quyên rằng Thẩm Ấu Sở mời một cô giúp việc nhỏ, nhưng ở trước mặt Đông Nhi, từ trước đến nay hắn vẫn luôn giới thiệu "là trợ lý của Thẩm Ấu Sở", điều này khiến Đông Nhi vừa kiêu ngạo vừa vui vẻ.

Tiểu A Ninh lại càng đáng yêu hơn nữa, lắc lư hai sừng dê nhỏ, hơi ngại ngùng nói: "Chào bà."

Lương Mỹ Quyên vui vẻ bế A Ninh lên, nhìn thấy Thẩm Ninh Ninh giống như có thể nhìn thấy dáng vẻ của Thẩm Ấu Sở khi còn nhỏ.

"Tiểu bảo bối."

Chờ đến khi mọi người giới thiệu xong, trong nhà lại khôi phục nhịp sống như thường ngày.

Trần Lam ngồi xem hoạt hình cùng với A Ninh, Thẩm Ấu Sở và Đông Nhi đang bận rộn ở trong phòng bếp, Lương Mỹ Quyên tranh thủ thời gian dọn dẹp hành lý, đồng thời nói với Trần Hán Thăng nguyên nhân Lão Trần "không lên xe".

"Cha con chỉ thích suy nghĩ nhiều."

Nhắc đến chuyện này, hiện giờ Lương thái hậu vẫn rất tức giận: "Ông ấy cảm thấy nếu chạy đến đây ăn Tết sẽ có cảm giác giống như hành động trốn tránh, mẹ thực sự không hiểu, nhà chúng ta ra ngoài giải sầu, chẳng lẽ cũng cần phải thông qua sự đồng ý của Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh sao?"

"Có lẽ cha con suy nghĩ sâu xa hơn nữa."

Trần Hán Thăng phân tích nói: “Nói không chừng cha muốn nhân Tết Nguyên Đán, lợi dụng một số cơ hội để hai nhà nói chuyện với nhau.”

Lão Trần là một người tính tình ôn hoà, không muốn xung đột mâu thuẫn với người khác, hơn nữa ông ấy thích Tiêu Dung Ngư, cho nên đứng ở góc độ cha mẹ dự định cứu vãn tình cảm của bọn họ một chút.

Chẳng trách lúc nãy ở trước mặt Thẩm Ấu Sở, Lương thái hậu không muốn nói thật, tình nguyện dùng “tăng ca” để làm lý do.

“Muốn trách thì phải trách con.”

Lương Mỹ Quyên lải nhải nói: “Vốn dĩ con và Tiểu Ngư Nhi sắp kết hôn rồi, sao lại đột nhiên chia tay, khoảng thời gian này có rất nhiều người hỏi mẹ, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư có chuyện gì xảy ra vậy, lúc trước cục trưởng Tiêu đã thừa nhận rồi, bây giờ lại phủ nhận…”

Đối mặt với những lời đàm tiếu này, Trần Hán Thăng không thể nghe lọt tai dù chỉ một câu, một lúc lâu sau mới đột nhiên nhận thấy Lương thái hậu đã ngừng nói, bà đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mình.

“Khụ khụ…”

Trần Hán Thăng hắng giọng một tiếng, vội vàng nói: “Thật hay giả vậy, thật quá đáng mà.”

Lúc trước mỗi khi Lương thái hậu đang lảm nhảm,Trần Hán Thăng không muốn nghe nhưng cũng không dám đáp lời, chỉ cần nói “mẹ kiếp (thật hay giả vậy), thật quá đáng mà”, về cơ bản cố tình cho qua.

Nào biết lần này Lương thái hậu không dao động, vẫn trực tiếp nhìn chằm chằm vào con trai, sau đó tát Trần Hán Thăng một “bốp”: “Lúc nãy mẹ chưa nói gì cả mà, Trần Hán Thăng,

con có thể chuyên tâm một chút được không, ngay cả mẹ cũng lừa gạt."

"Mẹ, con sai rồi, con sai rồi."

Từ trước đến nay Trần Hán Thăng vẫn luôn nhút nhát sợ hãi ở trước mặt Lương thái hậu, đây cũng là bóng ma tâm lý tạo thành từ việc bị đánh từ nhỏ.

"Con cảm thấy những chuyện này đều là trách nhiệm của Lão Trần, cha hơi nhỏ nhen, thích phức tạp hoá những chuyện đơn giản, thực ra cũng chỉ là năm mới thôi mà."

Trần Hán Thăng vuốt mông ngựa nói: "Nói thật, nếu nói về người hào phóng, phải là mẹ mới đúng."

"Con đừng rót mê hồn canh cho mẹ nữa, không biết lại đang bố trí mẹ ở đâu nữa."

Lương Mỹ Quyên trực tiếp lườm con trai một cái, tức giận nói.

"Nào có."

Trần Hán Thăng thề thốt nói: "Mẹ vẫn luôn là thần tượng của con, đặc biệt là tấm lòng không so đo với những hiềm khích trước đây, có một số việc đã qua thì cứ cho qua, còn so đo làm gì nữa?"

"Đúng vậy, mẹ là một người rất rộng rãi hào phóng."

Lương Mỹ Quyên bị con trai khen ngợi đến mức có hơi tự đắc, lại ướm thử chiếc áo len mới mà Thẩm Ấu Sở đan cho mình, tâm trạng cũng càng ngày càng tốt.

Khoảng năm giờ chiều, Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng xuất hiện, hai vợ chồng trẻ tuổi này rất nhiều phép tắc, cố ý buông công việc kinh doanh chạy đến đây để chào hỏi với Lương thái hậu.

Nhưng thực ra cũng không sao cả, Trần Hán Thăng căn bản sẽ không quan tâm đến những chuyện vặt vãnh như thế này, nhưng nếu đã đến, ấn tượng đương nhiên sẽ tốt hơn nữa.

Chuyện này cũng giống như khi lãnh đạo nằm viện, hắn chưa chắc đã nhớ rõ những cấp dưới đến thăm mình, nhưng nhất định sẽ nhớ kỹ những người không đến thăm.

Nhân số càng nhiều, bầu không khí đương nhiên sẽ càng náo nhiệt, Tiểu A Ninh là người vui vẻ nhất, cô bé thường xuyên chuyển từ trong lồng ngực người này đến người kia, giọng nói trẻ con non nớt không ngừng vang lên trong phòng khách.

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy cũng vui vẻ, lúc nào mình mới có thể có một cô cháu gái đáng yêu như thế này đây.

Nhưng chẳng bao lâu sau, bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa "cốc cốc cốc".

"Bà Mạc đến."

A Ninh là người phản ứng lại đầu tiên, chạy chậm đến đi mở cửa.

"Bà Mạc nào?"

Lương Mỹ Quyên hỏi: "Ấu Sở cũng có bà con ở Kiến Nghiệp sao?"

"À thì…"

Trần Hán Thăng vặn vẹo mông, cuối cùng vẫn là "dũng cảm" nói ra: "Có lẽ là dì Mạc, Mạc Kha."

"Sao cô ta cũng đến đây?"

Lương Mỹ Quyên giật mình hỏi.

Mạc Kha chính là "mối tình đầu" của Trần Triệu Quân đấy, mặc dù Lão Trần không thừa nhận, cho rằng đó chỉ là mối

quan hệ "bạn bè cùng lớp và bạn qua thư" đơn thuần, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự thù địch và cảnh giác của Lương thái hậu.

Còn nữa, tại sao Mạc Kha lại xuất hiện trong nhà "con trai và con dâu"?

"Bởi vì có liên quan đến một số mối làm ăn, nên con và dì Mạc có quen biết nhau, dì ấy cũng đối xử rất tốt với Thẩm Ấu Sở, lần này có lẽ là trước khi về quê, ở lại đây ăn một bữa cơm mà thôi."

Trần Hán Thăng giải thích đơn giản một chút, hắn không dám nói bản thân còn trêu chọc gọi "mẹ hai Mạc."

"Mẹ sẽ không ghen đâu đúng không?"

Trần Hán Thăng nhún vai: "Chuyện này không giống Lương thái hậu lòng dạ rộng rãi, hào phóng không so đo với hiềm khích trước đây chút nào."

"Mẹ…"

Lương Mỹ Quyên bừng tỉnh hiểu ra, thứ chó má này quả nhiên lại gài bẫy, chỉ chờ mình nhảy vào.

Chương 805: Cướp con trai tôi thì thôi đi, còn muốn cướp cả con dâu của tôi?

Trần Hán Thăng đã sớm biết Mạc Kha sẽ đến đây, cho nên khi nói chuyện phiếm với Lương thái hậu mới có thể sắp đặt một cạm bẫy trước.

Hắn cảm thấy bởi vì mối quan hệ với Thẩm Ấu Sở, sớm muộn gì hai người cũng sẽ chạm mặt nhau, hơn nữa theo quan sát của mình, thực ra Lão Trần và mẹ hai Mạc cũng không có mối quan hệ quá sâu.

Hoặc là đã hết tình cảm từ lâu, hoặc là cả hai người đều đã trưởng thành, có thể xác định rất rõ mối quan hệ giữa gia đình và bạn bè.

Sau khi vào nhà, nhìn thấy người phụ nữ trung niên đang ngồi trên ghế sô pha, lúc đầu Mạc Kha cũng sửng sốt một chút, nhưng khi nhìn thấy Trần Hán Thăng ở bên cạnh, ngay lập tức bà hiểu rõ.

Hoá ra là hai mẹ con!

Nói như vậy, bà ấy chắc hẳn là Lương Mỹ Quyên- vợ của Trần Triệu Quân.

Tranh thủ thời gian thay giày, Mạc Kha cúi đầu nghĩ xem nên đối phó như thế nào, bà đã từng là giáo sư đại học, bây giờ là cán bộ sở, năng lực phản ứng đối với tình huống đột ngột xảy ra vẫn rất mạnh.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là trong lòng mẹ hai Mạc quang minh chính đại, cho nên bà cũng không hoảng loạn.

Trần Hán Thăng giới thiệu, hắn giả vờ như không biết gì nói: "Mẹ, đây chính là trưởng phòng giáo dục, cô ấy cũng là người Cảng Thành chúng ta; Trưởng phòng Mạc, đây là mẹ cháu, Lương Mỹ Quyên."

"Xin chào."

Mạc Kha chào hỏi một tiếng rồi ngồi xuống ghế sô pha, cách Lương Mỹ Quyên mấy người ngồi giữa.

"Ừ, chào cô."

Lương Mỹ Quyên cũng gật đầu, bả vai run rẩy hơi mất tự nhiên.

Hai người đều đang quan sát lẫn nhau, mặc dù Mạc Kha đã kết hôn nhưng chưa từng sinh con, cộng thêm có thói quen ăn chay trường, công việc cũng tương đối nhẹ nhàng nên cả người thoạt nhìn tràn ngập hơi thở của phần tử trí thức.

Trên người Lương Mỹ Quyên lại tràn ngập hơi thở cuộc sống, hơn nữa bà có vẻ không già đi trước tuổi, điều đó chứng tỏ bên trong gia đình vô cùng hoà thuận.

Đặc biệt Trần Hán Thăng còn ôm lấy bả vai mẹ, thái độ thân mật không ngại phô trương ra ngoài này khiến Mạc Kha vô cùng hâm mộ.

Nhưng Phùng Quý vẫn cảm thấy có gì đó hơi kì quái, sau khi mở cửa hàng riêng cho mình, năng lực nhìn mặt đoán ý của anh ta càng ngày càng mạnh mẽ, dường như có thể cảm nhận được sự khác thường giữa dì Lương và dì Mạc.

Theo lý mà nói, cho dù không có gì để nói chuyện đi chăng nữa thì cũng nên tán gẫu bình thường đúng không? Nhưng sao

anh ta lại cảm thấy dì Lương hơi kháng cự thế nhỉ?

“Mỹ Quyên à.”

Vẫn là Mạc Kha chủ động mở miệng, một là không muốn tiếp tục bầu không khí này thêm nữa, hai là bà ta cũng thực sự có chuyện muốn thương lượng.

“Lão Trần đâu rồi?”

Mạc Kha bắt đầu bằng một câu hỏi đơn giản nhất: “Sao ông ấy không đến đây?”

“Chỉ quan tâm đến chuyện này thôi sao?”

Trong lòng Lương thái hậu hừ lạnh một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn lịch sự trả lời: “Lão Trần đang trực ban ở đơn vị, tết âm không đến đây.”

“Vậy sao?”

Mạc Kha gật đầu, nhân viên nhà nước trực ban vào dịp tết là chuyện vô cùng bình thường, đặc biệt là ở nhiều đơn vị cơ sở tuyến dưới, hay cảnh sát gì đó càng quanh năm không có ngày nghỉ.

Nếu Trần Triệu Quân không ở đây, Mạc Kha cũng chuyển chủ đề đến trên người Trần Hán Thăng, khen ngợi nói: “Bây giờ Hán Thăng giỏi lắm đấy, mới hơn hai mươi tuổi đã đạt được thành tựu như bây giờ, điều này không thể tách rời khỏi công lao bồi dưỡng của hai người.’

“Bình thường nó toàn khiến người khác bực bội.”

Lương Mỹ Quyên lườm Trần Hán Thăng một cái: “Nếu có thể, tôi không muốn đứa con trai này.”

“Ha ha…”

Mạc Kha mỉm cười: “Hán Thăng vô cùng thông minh, lúc trước tôi còn muốn thương lượng với ông xã, dự định sẽ nhận

Hán Thăng làm con nuôi đấy."

Lúc trước mẹ hai Mạc thực sự có ý định này, nhưng đã bị Lương thái hậu vô tình từ chối, tác dụng của những lời này chỉ là '"vai diễn phụ", đại khái là bày tỏ Trần Hán Thăng thực sự rất xuất sắc.

Nhưng khi lọt vào lỗ tai Lương Mỹ Quyên, ý nghĩa của nó lại có chút thay đổi.

"Cái gì?"

Trong lòng Lương thái hậu thầm nghĩ: "Còn muốn cướp con trai của mình?"

"Ấu Sở càng tốt hơn nữa."

Mạc Kha nhìn bóng dáng của Thẩm Ấu Sở trong phòng bếp: "Vừa xinh đẹp vừa lương thiện, vừa dịu dàng vừa kiên cường, năm ngoái khi sức khoẻ của tôi không được tốt lắm phải nằm viện, Ấu Sở đã ở bên cạnh tôi mấy ngày đấy."

Đây chỉ là đưa ra ví dụ để chứng minh đức tính xinh đẹp của Thẩm Ấu Sở, nhưng Lương thái hậu luôn cảm thấy Mạc Kha đã chiếm "đãi ngộ" thuộc về mình.

Điều "khiến người ta tức giận" hơn nữa chính là, Lương thái hậu phát hiện chiếc áo len trên người Mạc Kha hình như cũng là phương pháp đan dệt của Thẩm Ấu Sở.

"Hay lắm, Ấu Sở cũng đan áo cho cô ta."

Sắc mặt của Lương Mỹ Quyên bình tĩnh, nhưng trong lòng lại ấm ức nghĩ: "Cướp con trai mình xong, lại cướp cả con dâu mình sao?"

Mạc Kha không biết Lương Mỹ Quyên đang ghen tị, bà ta tự cho rằng việc mình khen ngợi Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở chắc hẳn sẽ tăng thêm độ thiện cảm, vì thế bắt đầu nói đến chuyện chính: "Mỹ Quyên, nói thật với cô, bản thân tôi không

có con cái, ông xã quanh năm làm việc ở nước ngoài, cuộc sống vốn dĩ tương đối đơn điệu."

"Nhưng sau khi quen biết với Hán Thăng và Ấu Sở, trong lòng lập tức có nhiều thêm niềm vui đáng mong chờ."

Mạc Kha điều chỉnh cặp kính gọng vàng, giọng điệu chân thành tha thiết nói: "Cho nên tôi muốn làm chút gì đó cho Ấu Sở, sang năm hai đứa nó đã tốt nghiệp đại học rồi, cá nhân tôi có một đề nghị, dứt khoát để hai đứa nhỏ kết hôn vào kỳ nghỉ hè đi, sau đó hẵng học lên cao."

"Nói không chừng sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, Ấu Sở đã mang thai lần hai rồi."

Mạc Kha nói đùa: "Lúc đó, tôi cũng có thể chăm sóc đám trẻ một chút."

Vốn dĩ Lương Mỹ Quyên vẫn có chút hứng thú với chủ đề này, nhưng khi Mạc Kha nói muốn giúp đỡ chăm sóc cháu, Lương Mỹ Quyên lại một lần nữa không vui, ý thức bảo vệ lãnh thổ càng thêm mãnh liệt.

"Cướp con trai và con dâu thì thôi đi, ngay cả bảo bối chưa sinh ra cũng cướp."

Lương Mỹ Quyên vô cùng khó chịu, khi trả lời cũng hơi qua loa có lệ: "Mấy chuyện lớn như kết hôn này phải để Lão Trần quyết định, ông ấy vẫn là chủ nhà."

"Được rồi."

Mạc Kha cũng rất thấu hiểu, nhưng ngày mai mình cũng sẽ trở về Cảng Thành, có thể bớt chút thời gian đi thăm bạn học cũ, nhân tiện thương lượng với ông một chút.

Khi Lương thái hậu đang nói chuyện với mẹ hai Mạc, Trần Hán Thăng ngồi bên cạnh, hắn cảm thấy bầu không khí của cuộc nói chuyện này vẫn có thể coi là tiến hành trong hoà bình

và hữu nghị, nhưng thái độ của Lương thái hậu có chút lạnh lùng, nhưng cũng là một loại lịch sự không đao không súng.

Người phiền phức duy nhất chính là Trần Lam, lúc nãy khi nói đến chủ đề "kết hôn" này, Trần Lam vẫn luôn dùng chân đá vào mông anh trai, ngụ ý vô cùng rõ ràng.

Nếu anh và chị dâu Ấu Sở kết hôn, vậy chị dâu Tiểu Ngư Nhi thì sao?

…

Lúc ăn cơm, Đông Nhi và Thẩm Ấu Sở đều nấu những món ăn sở trường của mình, chỉ là Lương thái hậu không có tâm hồn ăn uống lắm,chỉ mới ăn một chén nhỏ đã no rồi, rầu rĩ nhìn Mạc Kha gắp đồ ăn cho Tiểu A Ninh.

Sau bữa tối, Mạc Kha ngồi thêm một lát rồi đứng dậy tạm biệt, xuất phát từ phép lịch sự, Lương Mỹ Quyên vẫn khách khí đứng dậy.

Sau khi Mạc Kha rời đi, Lương Mỹ Quyên hất tay áo đi vào phòng ngủ.

Cũng may ngoại trừ Trần Hán Thăng ra, những người khác đều không phát hiện, Thẩm Ấu Sở và Đông Nhi rửa chén, Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng bắt xe về, Trần Lam nhắn tin với bạn học.

Trần Hán Thăng cũng đẩy cửa đi vào phòng ngủ theo, lại nhìn thấy Lương thái hậu đang đứng bên ban công, lẳng lặng nhìn những ngôi sao bên ngoài cửa sổ.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Trời lạnh như thế này không ngồi trong phòng khách có điều hoà máy sưởi, mẹ ở đây suy ngẫm về cuộc đời sao?"

"Con đến đây làm gì?"

Lương Mỹ Quyên nói thẳng: "Mạc Kha vừa mới xuống lầu, con nhanh chóng đi tiễn người ta đi chứ, dù sao người ta cũng muốn nhận con làm con nuôi mà."

"Hả?" Trần Hán Thăng lập tức hiểu rõ, cười nói: "Phu nhân đây cũng biết ghen tị sao? Dì Mạc chỉ thuận miệng nói như vậy thôi, sao có thể coi là thật được, mong ngài bớt giận rồi trở về phòng xem TV cùng với chúng con."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa lấy lòng đấm lưng cho bà.

"Hai cha con nhà này đúng là không có người nào tốt cả!"

Lương Mỹ Quyên càng nghĩ càng cảm thấy bực bội, lấy điện thoại di động ra nói: "Mẹ phải gọi điện thoại cho Trần Triệu Quân, hỏi toàn bộ chi tiết chuyện giữa ông ấy và Mạc Kha năm đó."

"Đã là chuyện của quá khứ rồi, mẹ còn gọi điện thoại làm gì chứ? Chiều nay còn nói mình lòng dạ rộng rãi, không so đo với những hiềm khích trước đây mà."

Trần Hán Thăng ngăn cản nói: "Lão Trần đang ở nhà một mình, nói không chừng cũng đang cảm thấy thương xót cho bản thân mình, mẹ đừng nói với cha điều gì cả, cứ xả với…"

Lương Mỹ Quyên cũng nhìn về phía Trần Hán Thăng, chờ câu nói "cứ xả với con" của con trai, sau đó sẽ lập tức mắng xối xả vào mặt hắn.

"Mẹ cứ xả với Thẩm Ấu Sở và Trần Lam đi."

Trần Hán Thăng hiên ngang lẫm liệt nói: "Con hiểu rõ con người Thẩm Ấu Sở lắm, cho dù mẹ tức giận với cô ấy đi chăng nữa, cô ấy cũng sẽ không oán hận đâu, còn cẩn thận kiểm điểm lại lỗi lầm của mình."

"Trần Lam càng không cần phải nói, dù sao cũng không phải là con ruột, cứ mắng con bé nhiều hơn nữa, mọi chuyện

sẽ kết thúc thôi.”

Chương 806: Hạnh phúc gia đình của Lương thái hậu

“Con còn có chút tiền đồ nào không vậy?”

Lương Mỹ Quyên nghe thấy những lời vô trách nhiệm này của Trần Hán Thăng, tức giận đấm hắn một cái: “Sao mẹ có thể sinh ra một đứa con như con chứ? Hay là lúc trước đánh vẫn còn ít?”

“Hả?”

Trần Hán Thăng bĩu môi nói: “Các chuyên gia đã phổ cập ở trên TV rồi, đánh trẻ con không có tác dụng giáo dục đâu, mẹ nên học cha con ấy, bớt lấy chày cán bột, phải nói đạo lý với con nhiều hơn nữa.”

“Ồ…”

Lương thái hậu ngẩn người, mang theo một chút áy náy nói: “Thực ra lúc trước mẹ đánh con chủ yếu là để hả giận, còn về phần giáo dục, từ trước đến nay mẹ chưa từng nghĩ đến.”

Trần Hán Thăng: …

Đây là mẹ ruột của mình đấy, người luôn luôn nói thật.

“Con đừng chuyển chủ đề.”

Lương Mỹ Quyên đột nhiên thu hồi sắc mặt lại, nghiêm túc nói: “Các con quen biết Mạc Kha như thế nào? Còn nữa, tại sao mối quan giữa Ấu Sở và cô ta lại tốt như vậy, thậm chí còn đan áo len cho Mạc Kha?”

“Chẳng phải dì Mạc là lãnh đạo của phòng giáo dục sao? Vào năm hai, dì ấy đến trường đại học của chúng con thị sát,

lúc đó con là cán bộ của hội học sinh, hơn nữa Hoả Tiễn 101 đang ở thời kỳ đỉnh cao, thân là một nhân vật trong trường đại học Tài chính, lãnh đạo nhà trường bảo con ra mặt tiếp đón…"

Lần này Trần Hán Thăng không hề nói dối, bởi vì sự thật đã vô cùng đầy đủ.

"Còn về phần tại sao Thẩm Ấu Sở lại đan áo cho bà ấy."

Trần Hán Thăng giải thích nói: "Chủ yếu là vì dì Mạc cũng đối xử rất tốt với Thẩm Ấu Sở, trước khi trong kỳ thi lên thạc sĩ, dì Mạc vừa nấu canh vừa phân tích các loại câu hỏi; Lúc quán trà sữa ở cầu Sử Tử khai trương, dì Mạc cũng giúp đỡ cậu ấy thiết kế trang trí, bình thường dì ấy còn thường xuyên đưa đồ ăn đến đây, mối quan hệ cứ thế dần dần trở nên thân thiết thôi."

"Hoá ra là vậy."

Lương Mỹ Quyên hiểu ra, thực ra cho dù là Thẩm Ấu Sở hay Tiêu Dung Ngư, mặc dù tính cách của hai người khác nhau, nhưng trên thực tế đều rất được người khác yêu thích.

"Cũng là mẹ ở quá xa."

Lương thái hậu không phục nói: "Nếu không cũng có thể nấu canh cho Ấu Sở."

"Đúng đúng đúng."

Trần Hán Thăng hùa theo mẹ ruột nói: "Mẹ nấu canh ngon hơn dì Mạc rất nhiều, nếu Thẩm Ấu Sở được ăn cạnh của mẹ nấu, vốn dĩ có thể thi được nghiên cứu sinh của đại học Kiến Nghiệp, sau đó trực tiếp nhảy đến Thanh Hoa."

"Ha ha ha…"

Lương thái hậu bị con trai chọc cười, bây giờ bà mới cảm thấy suy nghĩ lúc nãy của mình hơi ấu trĩ, xem ra cùng với sự

tăng lên của tuổi tác, bản thân mình cũng trở thành "đứa trẻ già" trong miệng mọi người.

Thấy tâm trạng của mẹ đã tốt hơn, hơn nữa nhiệt độ không khí ngoài ban công hơi thấp, vì thế Trần Hán Thăng lại dỗ dành Lương thái hậu trở lại phòng khách.

Thẩm Ấu Sở đã rửa chén đũa xong, đang ngồi vào bàn liệt kê ra những thứ cần mua cho tết Nguyên Đán, Đông Nhi ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng bổ sung một số thứ.

Bà nội đã ngâm chân xong và đi vào phòng ngủ, Trần Lam ôm A Ninh xem TV.

Chiếc máy giặt cửa trước trong nhà tắm đang chuyển động "ù ù", ánh đèn màu vàng cam sáng ngời và ấm áp phản chiếu lên trên người mỗi người, khắp nơi trong không khí đều tràn ngập hơi thở cuộc sống.

Đối với một người phụ nữ trung niên bình thường mà nói, cảnh tượng như vậy có sức hấp dẫn nhất.

"Vẫn nên đón lão Trần đến đây thì hơn."

Trong lòng Lương Mỹ Quyên thầm nghĩ, dù sao thì không có ông ấy thì không thành nhà được.

Ấu Sở hay là Tiểu Ngư Nhi, vấn đề này tạm thời đặt sang một bên, người một nhà trải qua năm mới trước rồi hẵng nói.

…

Tối hôm đó khi nghỉ ngơi, Trần Hán Thăng dự định sẽ đưa Thẩm Ấu Sở đến khách sạn, nhưng Lương Mỹ Quyên lại muốn nói chuyện cùng với "con dâu", lôi kéo Thẩm Ấu Sở cùng ngủ với mình.

Trần Lam thích náo nhiệt, cũng ồn ào chen chúc vào.

Cuối cùng chỉ có thể để Đông Nhi đưa Thẩm Ninh Ninh đi nghỉ ngơi, cũng may A Ninh rất nghe lời, lễ phép chúc ngủ ngon cùng với bà, anh và chị Trần Lam, sau đó tự leo lên giường, đắp chiếc chăn nhỏ của mình ngủ.

Trần Hán Thăng cũng dứt khoát không trở về nhà máy, vẫn nằm trên ghế sô pha ngủ qua đêm giống như trước kia, tóm lại là Thẩm Ấu Sở đã trải một tấm đệm giường thoải mái nhất.

Khoảng chừng hơn một giờ, Trần Hán Thăng vẫn còn loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện rúc rích trong phòng ngủ, hầu như đều là Trần Lam đang nói chuyện, trong phòng khách tối đen như mực, ánh trăng sáng trong trẻo rọi từ bên ngoài cửa sổ vào, chiếu sáng mặt đất.

"Trần Lam cũng thật là, quả thực còn có tinh thần hơn cả những con lừa trong đội sản xuất."

Trần Hán Thăng ghét bỏ lắc đầu, châm điếu thuốc đi đến bên cửa sổ, nhìn hàng ngàn ánh đèn ở toà nhà đối diện.

Thực ra ở cách đó rất xa, ở giữa còn có một vành đai xanh rất lớn, Trần Hán Thăng chắc chắn không thể nhìn thấy, có lẽ cũng có người đang xem TV, có người đang ăn khuya, có người đang lặng lẽ mất ngủ giữa đêm khuya giống như mình.

"Không biết Tiểu Ngư Nhi đang nghĩ gì nhỉ?"

Trần Hán Thăng híp mắt, chậm rãi phun ra một ngụm khói.

Không hiểu khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì với mình, chỉ cần nhớ đến Tiêu Dung Ngư, trong lòng Trần Hán Thăng lại hơi hoảng loạn, giống như có một thứ đồ gì đó quan trọng đã bỏ quên ở chỗ Tiểu Ngư Nhi.

Nhưng hắn đã kiểm tra lại rất nhiều lần, vẫn không phát hiện mình bỏ quên gì cả, cho dù Vương Tử Bác giúp hắn tìm hiểu, vẫn không phát hiện ra điều gì cả.

“Ăn Tết trước đã, tất cả mọi chuyện ăn tết xong hẵng nói, có thù báo thù, có oán báo oán.”

Ăn Tết xong sẽ là tháng hai, các kỹ sư “hỗ trợ kỹ thuật”của Samsung cũng sẽ kết thúc công việc, Trần Hán Thăng dự định sẽ hoàn toàn trở mặt với Samsung, bắt đầu phát động cuộc phản công đầu tiên.

“Con mẹ nó nếu không cho mấy người gọi là địa chỉ, thực sự nghĩ ông đây không có khí chất của vương giả mà!”

Trần Hán Thăng phỉ nhổ, chậm rãi dụi tắt đốm lửa tàn thuốc.

Có thể đoán được rằng năm 2006 chắc chắn sẽ rất thú vị, cho dù là sự nghiệp hay về phương diện tình cảm.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đang ngủ ngon lành thì lại bị “Con lừa trong đội sản xuất” đánh thức.

Trần Lam khoanh chân ngồi trên ghế sô pha, vừa xem TV vừa vui vẻ trò chuyện trên QQ với bạn học.

“Em có bệnh đúng không?”

Trần Hán Thăng khó chịu nói: “Tối hôm qua em nghỉ ngơi tốt rồi, nhưng anh lại mất ngủ rất lâu đấy.”

Trần Lam lườm Trần Hán Thăng một cái, lớn tiếng hét lên: “Bác gái, anh trai cháu mắng cháu bị bệnh, mới sáng sớm đã nguyền rủa cháu rồi.”

“Tránh ra.”

Trần Hán Thăng đẩy Trần Lam một chút.

Trần Lam không chịu nhường dù chỉ một cm, mông còn cố ý dịch ra phía sau, chiếm lấy không gian của Trần Hán Thăng.

“Phiền muốn chết!”

Trần Hán Thăng đẩy lại một chút.

“Không phiền đâu.”

Trần Lam vẫn còn đang chen chúc.

Những người khác trong nhà đều đã rời giường, bọn họ đang đi qua đi lại trong phòng khách, hoặc là rửa mặt, hoặc là làm bữa sáng, nhưng không ai liếc nhìn về phía này nhiều thêm một lần, dường như đã quá quen với việc Trần Hán Thăng và Trần Lam cãi nhau.

Ngay cả A Ninh cũng không lấy làm lạ, con bé ngồi trên chiếc ghế nhựa, xem “Tom và Jerry” không chớp mắt.

Hai anh em xô đẩy nhau một lúc lâu, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng không thể kiên nhẫn được nữa, đá Trần Lam xuống ghế sô pha một cái “bịch”.

Trần Lam ngã phịch một cái, ngồi trên sàn nhà ngơ ngác, sau đó bật khóc hu hu thành tiếng.

Đây chính là quá trình hai người cãi nhau- Chỉ vì một chuyện nhỏ mà tranh cãi, sau đó “mâu thuẫn” thăng cấp, cuối cùng kết thúc bằng việc Trần Lam khóc lóc.

“Hu hu hu…”

Trần Lam lớn tiếng bật khóc, từng giọt nước mắt lớn không ngừng chảy ra từ hốc mắt, đương nhiên cô ấy khóc thật, bởi vì phần mông thực sự va mạnh xuống sàn.

Cô ấy vừa bật khóc, mọi người mới chuyển dời sự chú ý về phía này.

“Trần Hán Thăng, Trần Lam, hai đứa bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Lương Mỹ Quyên cầm một chiếc nồi trong tay, thò đầu ra từ trong phòng bếp nhìn xem, phát hiện không có vấn đề gì

lớn, nhíu mày nói: “Sao vẫn có thể cãi nhau giống như mấy đứa trẻ vậy chứ, Trần Lam, cháu cũng mau đi rửa mặt đi, lát nữa ăn cơm.”

Lương Thái Hậu nói xong lại quay trở về phòng bếp, bà không thể nào đến đây an ủi, đây là phản ứng chân thật của người lớn sau khi phát hiện anh em cãi nhau, mỗi đứa đánh 50 roi.

“Hu hu hu…”

Thấy anh trai không bị mắng, Trần Lam tiếp tục ngồi dưới đất chơi xấu.

Trần Hán Thăng nhếch miệng người, hắn cũng dứt khoát hét lên “oa oa oa”.

Trần Lam khóc một tiếng, hắn lại hét theo một tiếng, giống như một khúc nhạc đệm vậy.

“Anh có cảm thấy ghê tởm không vậy.”

Trần Lam là người không chịu nổi trước, lau nước mắt nói: “Anh muốn khóc thì tự khóc đi, tại sao lại khóc theo em?”

“Anh thích.”

Trần Hán Thăng cợt nhả nói.

“Sao có thể như vậy chứ?”

Mặc dù Trần Lam rất biết cách chơi xấu, nhưng không thể bằng anh trai mình, nếu không phải chỗ này quá nhỏ, Trần Lam thậm chí còn muốn lăn trên mặt đất.

Lúc này Thẩm Ấu Sở đã làm xong bữa sáng đi ra ngoài, ngồi xổm xuống bên cạnh Trần Lam.

“Chị dâu.”

Trần Lam nức nở cáo trạng: “Anh mắng em, còn dùng bàn chân size 44 đá em nữa.”

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở oán trách nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Trần Lam. Thẩm khờ khạo không biết nói quá nhiều lời an ủi, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại “không khóc không khóc không khóc…”

Thực ra Trần Lam cũng không nghiêm trọng như vậy, cô ấy và Trần Hán Thăng đều có năng khiếu “diễn xuất”, chảy nước mắt chỉ là một cách diễn xuất đơn giản nhất trong cách ký năng mà thôi.

Chỉ cần có người đến đây hỏi thăm, nước mắt sẽ lập tức thu hồi lại.

Chờ đến khi cảm xúc của Trần Lam ổn định lại một chút, Thẩm Ấu Sở đưa tay tháo dây cột tóc trên đầu mình xuống, cẩn thận buộc cho Trần Lam một kiểu tóc đuôi ngựa dễ thương.

Mặc dù Trần Lam đã sớm biết chị dâu Ấu Sở vô cùng hiền thục, nhưng vẫn cảm thấy ấm lòng trước hành động này, cô ấy ngơ ngác nhìn mái tóc buông xõa xuống của Thẩm Ấu Sở, nhìn vào đôi mắt đào hoa trong suốt động lòng người của cô.

“Chị dâu.”

Trần Lam nhỏ giọng nói: “Em muốn ăn mì gói.”

“Được…”

Thẩm Ấu Sở gật đầu, đỡ Trần Lam ngồi dậy, chuẩn bị đi vào phòng bếp nấu mì gói.

“Làm cho anh một phần nữa.”

Trần Hán Thăng chậc miệng nói.

Thực ra mấy thứ như mì gói này chính là vậy đấy, thậm chí trong khoảnh khắc vừa mới ăn xong còn có cảm giác hơi

muốn nôn, nhưng chẳng bao lâu sau, sẽ lại có cảm giác muốn ăn.

Nhưng Lương thái hậu không vui: "Trong nhà có màn thầu và bánh bao, tại sao lại muốn ăn mấy thứ không có dinh dưỡng như mì gói chứ?"

"Tiểu… Tiểu Trần và Trần Lam muốn ăn…"

Thẩm Ấu Sở lắp bắp nói, cô cũng không dám làm trái ý của "mẹ chồng".

Nhìn thấy dáng vẻ bối rối của Thẩm khờ khạo, Lương Mỹ Quyên bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Con cứ chiều quen bọn nó."

…

Lúc ăn sáng, những người khác đều ăn bữa sáng bình thường, chỉ có Trần Hán Thăng và Trần Lam ăn mì gói, Thẩm Ninh Ninh chớp mắt, cái miệng nhỏ nhắn to ra hâm mộ.

Trần Hán Thăng cười hì hì lấy chén nhỏ, không màng đến sự phản đối của Lương thái hậu, gắp một ít mì cho A Ninh, ba người húp "sột soạt sột soạt", mặc dù Trần Lam vẫn đang khó chịu với Trần Hán Thăng.

Sau khi ăn xong, Trần Hán Thăng đi đến nhà máy dạo qua một vòng, chỉ còn hai ba ngày nữa là đến tết Nguyên Đán, điện tử Qủa Xác đã hoàn toàn nghỉ lễ, chỉ còn hơn hai trăm người đang làm việc.

Mặc dù trong nhà máy đã treo đèn lồng đỏ "đón xuân", nhưng vẫn có cảm giác trống rỗng quạnh quẽ, thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy một cặp vợ chồng vội vàng rời khỏi nhà máy.

Có lẽ bọn họ đều là những công nhân trong dây chuyền sản xuất, mang theo bao lớn bao nhỏ rất nhiều thứ, phía sau còn

vác một bao tải "phân urê".

Mặc dù đồ đạc lỉnh kỉnh nhưng biểu cảm trên mặt đều tràn ngập vui mừng khi được về nhà và sự hài lòng khi kiếm được tiền.

Điện tử Qủa Xác là một doanh nghiệp vô lại, nhưng không hề keo kiệt với các nhân viên trong công ty, một người như Trần Hán Thăng mặc dù trên đầu có gai, nhưng hắn cũng khinh thường việc bắt nạt người khác.

Sau khi đi vào toà nhà văn phòng, có hơn một nửa ban quản lý ở lại, ngày thường bọn họ nhận được mức lương cao như vậy, những lúc như thế này phải chú ý đến tinh thần "chủ động cống hiến."

Khổng Tĩnh cũng chưa rời đi, cô phải chờ đến ngày 29 tết mới có thể về nhà, hơn nữa ngày mùng ba lại trở về Kiến Nghiệp.

Nhưng điều này cũng vừa hay phù hợp với Khổng ngự tỷ, không cần phải lặp đi lặp lại những lần xem mắt nữa.

Trần Hán Thăng chỉ đi dạo một vòng rồi rời đi, hắn trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn đón Lương Mỹ Quyên và Thẩm Ấu Sở, chuẩn bị đi mua sắm nhu yếu phẩm cho năm mới.

Nghe thấy vậy, Trần Lam nhanh chóng ngồi vào hàng ghế sau, sợ bọn họ không dẫn theo mình ra ngoài đi dạo phố.

"Trần Lam, em không cho anh khóc theo em, tại sao em lại đi theo xe anh?"

Trần Hán Thăng cố ý nói.

"Thích."

Trần Lam không nhúc nhích, nhưng ngoài miệng lại khinh thường nói: "Có gì đặc biệt hơn người chứ, của anh chỉ là một

chiếc xe năm chỗ bình thường thôi, chờ sau này em có tiền, em sẽ mua một chiếc xe thể thao hai chỗ giống như Ferrari."

"Em thì thôi đi."

Trần Hán Thăng châm chọc nói: "Nhìn lại bộ dạng của em đi, ngồi trong xe giống như con chuột ngồi xổm trên giày da vậy, một chiếc xe thể thao hai chỗ xứng với em sao?"

"Ôi trời, anh thì xứng đấy."

Trần Lam lập tức đáp trả một cách mỉa mai: "Nickname QQ còn tên là Trần anh tuấn, anh có chỗ nào liên quan đến "anh tuấn" không?

"Ồ, nếu em không nói thì anh cũng quên mất."

Trần Hán Thăng vừa lái xe vừa nói: "QQ của người nào đó còn tên là "Công chúa Disney đang lẩn trốn", anh đã tìm kiếm cái tên này rồi, ít nhất có mười mấy người đang sử dụng, anh đang nghĩ đến chuyện Hoàng đế Disney cũng lạ, có nhiều công chúa đang lẩn trốn như vậy."

"Bác cả, chị dâu, anh lại mắng em kìa."

"Trần Lam ngậm máu phun người, rõ ràng là em mắng anh trước."

"Được rồi được rồi."

Lương Mỹ Quyên rất không kiên nhẫn: "Không cãi nhau một phút thì trong lòng ngứa ngáy sao, không thể để lỗ tai chúng tôi yên tĩnh một chút được sao?"

…

Nhưng mối quan hệ huyết thống là một thứ gì đó rất kỳ diệu, sáng hôm đó Trần Hán Thăng và Trần Lam vừa mới cãi nhau xong, thậm chí còn cãi nhau ở trên xe, nhưng sau khi đến cổng siêu thị Sugo, hai anh em lại hoà thuận một cách bất ngờ.

Lương Mỹ Quyên khoác cánh tay của Thẩm Ấu Sở đi ở phía sau, Trần Lam nắm tay Trần Hán Thăng nhảy nhót ở phía trước, không ngừng nhặt câu đối chữ phúc, những đồ ăn vặt như hạt dưa, rau củ thịt cá vào trong chiếc xe đẩy nhỏ của siêu thị.

Sau khi dạo siêu thị một vòng rồi về nhà ăn trưa, Trần Hán Thăng lại dẫn mấy người đi trải nghiệm tuyến tàu điện ngầm số 1 ở Kiến Nghiệp.

Tuyến số 1 này chính thức thông đường vào tháng 8 năm ngoái, điểm khởi đầu là cây cầu Mại Cao, điểm cuối của cổng An Đức, đây là lần đầu tiên Lương Mỹ Quyên được ngồi tàu điện ngầm, rất khó có thể tin được rằng con tàu hình viên đạn này thực chất đang qua lại không ngớt ở sâu mấy chục mét dưới lòng đất.

Hôm nay Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở gần như đều ở bên cạnh Lương Mỹ Quyên cả ngày, trong lòng Lương thái hậu vô cùng vui vẻ, cuối cùng bà cũng có thể cảm nhận được cái gì gọi là "Hạnh phúc gia đình."

Nhưng lão Trần vẫn đang ở quê Cảng Thành một mình đấy.

"Cha con cũng rất hứng thú với những thứ này."

Sau khi đi ra khỏi tàu điện ngầm, Lương Mỹ Quyên thở dài nói: "Lúc đấy khi thấy báo chí đưa tin, ông ấy còn vui vẻ vỗ tay, còn nói sau này nếu có thời gian rảnh nhất định phải đi thử xem sao?"

"Ha ha…"

Trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, cười nói: "Yên tâm đi, con cũng không có ý định để cha ở nhà một mình đâu, ngày mai con định sẽ đích thân về đón cha."

"Ồ, vậy mới đúng."

Lương thái hậu "do dự" một hồi mới miễn cưỡng đồng ý: "Con hiếu thảo với cha con như vậy, mẹ cũng không muốn phản đối, nhưng mẹ không mang đủ quần áo, cũng muốn về nhà lấy thêm vài bộ."

"Mẹ, mẹ đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo."

Trần Hán Thăng không nhịn được vạch trần: "Rõ ràng là muốn cùng về đón cha con, đã là vợ chồng già rồi còn sĩ diện như vậy."

"Ai muốn đón ông ấy chứ."

Lương Mỹ Quyên xua tay, nghĩ một đằng nói một nẻo phủ nhận.

Thực ra hai người đã kết hôn nhiều năm như vậy, nhưng lúc nào cũng là Lão Trần bao dung Lương thái hậu, Lương Mỹ Quyên cảm thấy lần này ngược lại, bản thân mình chủ động cúi đầu chịu thua, ông chồng chắc chắn không thể ngờ được.

Thật mong chờ biểu cảm ngạc nhiên mong chờ của Lão Trần trong khoảnh khắc mở cửa ra.

Chương 807: Sau khi ly hôn, tôi chỉ cần con trai

Ngày hôm sau là ngày 28 tháng 1, âm lịch cũng là ngày 30 giao thừa, Trần Hán Thăng bị tiếng pháo "đoàng đoàng bên ngoài" đánh thức từ rất sớm.

"Kẽo kẹt."

Trần Hán Thăng mở cửa sổ phòng khách ra, nhìn đám khói mỏng nhẹ như sương bên ngoài, còn có một mùi thuốc súng đặc trưng.

Trước thời điểm giao thừa, khắp nơi trong nội thành Kiến Nghiệp luôn có người đốt pháo, vùng ngoại thành như khu vực Giang Lăng này đương nhiên không cần phải nói.

"Anh, em lạnh đến mức sắp thành băng rồi."

Trần Lam đang chơi điện thoại di động cảm thấy hơi lạnh, ầm ĩ muốn đóng cửa sổ lại.

Trần Hán Thăng không muốn quan tâm, Trần Lan nổi giận đùng đùng đi đến, "cạch" một tiếng, đóng sầm cửa lại.

Lúc trở về, có lẽ cô ấy đã quên mất rằng ngày hôm qua mình vừa mới khóc, còn cố tình giả vờ vô tình va vào anh trai một chút.

Nếu Trần Hán Thăng phản kháng, chắc chắn sẽ "tái hiện cảnh tượng ngày hôm qua", đây là quá trình cãi nhau bình thường giữa hai anh em, nhưng hôm nay tâm trạng của Trần Hán Thăng không tồi, mùi khói thuốc và tiếng pháo cũng gợi lên khao khát của hắn về tết Nguyên Đán.

“Trần Lam, cha mẹ em khi nào thì đến đây vậy?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Bởi vì Kiến Nghiệp cách Dương Châu tương đối gần, hơn nữa cha mẹ mình cũng sẽ đến Kiến Nghiệp ăn tết nên Trần Hán Thăng mời luôn chú hai và thím hai đến đây, hai nhà có thể tụ hội lại với nhau.

Chú hai Trần Chí Minh và thím hai Cam Văn Tú chỉ mới gặp Thẩm Ấu Sở, chưa từng gặp Tiêu Dung Ngư nên không có gì để bại lộ cả.

“Có lẽ là chiều nay đi.”

Trần Lam biếng nhác nằm trên ghế sô pha, ôm A Ninh vào trong ngực giống như một con búp bê vải.

Chú hai cũng là nhân viên công chức, nói chung, những người như bọn họ lúc nào cũng phải làm việc đến 30 tết.

“Ưm…”

A Ninh bị ôm đến mức có chút không thoải mái, cô bé lặng lẽ nhúc nhích cái mông nhỏ, sau đó mới thở phào một hơi, lắc lư sừng dê nhỏ tiếp tục xem phim hoạt hình.

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng mỉm cười, tiểu nha đầu đúng là quá đáng yêu.

Chẳng bao lâu sau, Lương Mỹ Quyên đứng trong phòng bếp đã hét lên: “Những người bên ngoài chú ý, thu dọn một chút chuẩn bị ăn cơm, Trần Hán Thăng, con không được lề mề nữa, lát nữa con còn phải dán câu đối, sau khi dán xong còn phải về Cảng Thành đón cha con, có lẽ thời gian không đủ đâu.”

“Mẹ gấp cái gì chứ?”

Trần Hán Thăng mạnh miệng cãi lại: "Chỉ cần không về nhà đón cha con thì chắc chắn đủ thời gian."

Trong phòng bếp yên tĩnh một chút, một lúc lâu sau, Lương thái hậu cầm chảo đứng trước cửa: "Trần Hán Thăng, ngày hôm nay con dũng cảm hơn nhiều so với ngày thường đấy."

"Chậc chậc chậc."

Trần Hán Thăng chuồn lẹ đến phòng tắm, Thẩm Ấu Sở sớm đã nặn kem đánh răng sẵn, yên tĩnh đặt trên ly sứ, chuyện này có lẽ đã trở thành một thói quen.

Lúc ăn cơm, mặt trời mới từ từ ló dạng ra một chút, ánh mặt trời dường như đã bị nhiệt độ mùa đông bao trùm lấy, không hề chói mắt chút nào, tiếng pháo nổ vang lên hết đợt này đến đợt khác không hề ngừng lại, dưới lầu cũng vang lên tiếng cười đùa của đám trẻ con.

Thẩm Ninh Ninh nghe mà sốt ruột, cô bé cũng muốn gia nhập vào trong đội ngũ đó.

Thực ra những thứ như "ngũ vị" gì đó ở nông thôn mạnh hơn thành thị, trẻ con háo hức hơn người trưởng thành, rất nhiều con lừa đang làm việc ở các thành phố hàng đầu, đối với bọn họ mà nói, Tết Nguyên Đán chẳng qua cũng chỉ là một kỳ nghỉ có thể ngủ nướng mà thôi.

Sau khi ăn cơm sáng xong, Trần Lam dẫn A Ninh đi xuống chơi đùa, Lương thái hậu và Đông Nhi đang ở trong phòng bếp vừa nói chuyện vừa chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn, đêm nay trong nhà có khá nhiều người, ngoại trừ lão Trần ra còn có chú hai thím hai, vợ chồng Phùng Quý và Thẩm Như Ý chắc chắn cũng sẽ đến đây tụ hội.

Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở bắt đầu dán câu đối, Trần Hán Thăng mặc một chiếc áo ngủ đơn giản, vén tay áo leo lên

leo xuống, Thẩm Ấu Sở ngoại trừ giúp đỡ điều chỉnh vị trí ra còn phải đỡ lấy ghế, sợ Trần hán Thăng ngã xuống.

Còn bà nội thì sao, bà ngồi trên ghế sô pha, híp mắt quan sát tất cả mọi thứ trong phòng.

Thẩm Ấu Sở xinh đẹp, ngại ngùng, ngây thơ;

Trần Hán Thăng ngậm tăm xỉa răng, chống nạnh nhíu mày;

Lương Mỹ Quyên – Người phụ nữ trung niên nghĩ sao nói vậy, luôn được chồng và con trai bao dung;

Cô gái Đông Nhi búi tóc cao, đáng yêu đơn thuần;

Còn có Thẩm Ninh Ninh và Trần Lam chơi đến mệt lả, thỉnh thoảng chạy lên uống nước.

Khoảng thời gian như thế này, chậm rãi nhẹ nhàng.

…

Lúc Trần Hán Thăng làm việc, thực chất động tác vẫn vô cùng nhanh nhẹn, chẳng bao lâu sau hắn đã dán xong toàn bộ cửa sổ và cửa ra vào, trong nhà tràn ngập màu đỏ, lập tức trở nên tưng bừng hơn rất nhiều.

“Thái hậu, chuẩn bị xuất phát thôi.”

Trần Hán Thăng nhổ tăm xỉa răng ra, cà lơ phất phơ nói: “Nếu chậm thêm nữa, Lão Trần sẽ lật thẻ bài của người khác đấy.”

“Đi thôi đi thôi, đừng nói bậy nói bạ về cha con.”

Lương Mỹ Quyên trợn mắt nhìn con trai một cái, kết hôn gần ba mươi năm, Lão Trần ngoại trừ có thư từ qua lại với Mạc Kha ra, về phương diện quan hệ nam nữ khác ông ấy vẫn luôn khiến người khác yên tâm.

Khoảng 9 giờ, chiếc Porsche nghiền nát những mảnh pháo đỏ rực rồi chậm rãi rời khỏi khu dân cư.

Xe cộ trên đường cao tốc vẫn còn khá nhiều, Trần Hán Thăng đi đi dừng dừng, thỉnh thoảng còn cãi nhau với Lương Mỹ Quyên.

"À phải rồi, Tiểu Trịnh ăn Tết như thế nào?"

Lương thái hậu đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, đột nhiên nói.

"Tiểu Trịnh" đương nhiên chính là Trịnh Quan Đề, người phụ nữ "đã mang thai con của Trần Hán Thăng" kia, vốn dĩ chỉ là một trò đùa, nhưng không ngờ cả thế giới này chỉ có một mình Lương thái hậu nghĩ là thật, bận trước bận sau hầu hạ.

Nhưng cũng chính đợt bận rộn ấy đã thúc đẩy Trịnh Quan Đề quyết tâm liên thủ với Trần Hán Thăng;

Đợt bận rộn ấy đã tạo thành điện tử Qủa Xác và điện tử Xiaomi, những công ty điện tử có doanh số bán hàng vượt quá một trăm triệu chỉ trong vòng hai tháng qua.

Điện thoại di động Qủa Xác được tung ra thị trường vào tháng 12 năm ngoái, tổng cộng đã bán được 220 ngàn chiếc online và offline trong cùng tháng đó, điện thoại Xiaomi được tung ra thị trường vào tháng 1 năm nay, đến tận bây giờ đã bán được 180 ngàn chiếc, mạnh mẽ chèn ép thị phần của các thương hiệu nội địa như Haier, TCL, Lenovo…

"Mẹ có số điện thoại của Trịnh Quan Đề đúng không?"

Trần Hán Thăng cười nói: "Hình như bình thường còn thường xuyên liên lạc với cô ấy, mẹ có thể tự hỏi cô ấy mà."

"Đúng là bình thường liên lạc không ít, nhưng hai ngày nay cũng không dám hỏi nhiều."

Lương Mỹ Quyên giải thích: "Mẹ đang ở chỗ của Ấu Sở, nếu Tiểu Trịnh đến đây, phải giải thích với Ấu Sở như thế nào được chứ, qua Tết hẵng nói."

Lương thái hậu cũng có ý tốt, bà cảm thấy đời sống tình cảm của con trai mình vốn đã rất hỗn loạn, không thích hợp để có thêm một nút thắt nào nữa, nếu Tiểu Trịnh đã không mang thai, chi bằng buông tha cho người ta đi.

"Không ngờ mẹ con cũng biết quản lý thời gian."

Trần Hán Thăng khẽ cười một tiếng: "Có lẽ Trịnh Quan Đề sẽ đón Tết trong nhà máy, thị trường điện thoại di động Xiaomi của cô ấy vẫn chưa đủ vững chắc, có rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ."

"Vậy sao?"

Lương Mỹ Quyên lại có chút đau lòng, cho dù bà biết bối cảnh gia đình của Trịnh Quan Đề phức tạp, nhưng cũng bất lực.

Khoảng hơn hai giờ chiều, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng đi ra khỏi đường cao tốc, phía bên Cảng Thành náo nhiệt hơn nhiều, hai bên đường cái đều là các quầy hàng xe ba bánh, bán pháo, bán súng đồ chơi, bán chữ Phúc tự gián, thậm chí còn viết câu đối ngay tại chỗ.

Năm tệ một bộ, chữ thư pháp vừa đẹp vừa thanh thoát, lại còn rẻ.

Sau khi đi vào khu dân cư, khắp nơi đều là cảnh tượng quen thuộc, khi lên cầu thang, hắn thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hàng xóm gào thét hỗn loạn trong lúc chơi mạt chược.

"Thành phố nhỏ cũng có sức hút của thành phố nhỏ, đi hai bước là có thể gặp được người quen, chỉ là quá đơn điệu, có lẽ mỗi tháng sẽ có mấy ngày như vậy, hoàng hôn cũng trở nên đẹp lạ thường."

Trần Hán Thăng vừa nhàm chán nghĩ vừa lấy chìa khoá mở cánh cửa phòng trộm ra.

Lương Mỹ Quyên đang đứng trước cửa cầu thang, bà đang háo hức đọc diễn cảm câu đối của nhà hàng xóm.

“Bình an hoà thuận hưng gia nghiệp, cảnh minh xuân noãn vượng tài vận, câu này không tồi.”

“Thuỵ khí trình tường toàn gia phúc, tử thục tập cẩm mãn đường xuân, ý nghĩa rất lớn.”

“Người thuận gia thuận mọi chuyện thuận, nghiệp hưng tài hưng hàng năm hưng, hy vọng mọi người đều có thể thuận lợi.”

Tất cả đều bình thường và tốt đẹp như vậy, mãi cho đến khi Trần Hán Thăng mở cửa ra, hắn chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi đột nhiên đóng “sầm” lại một tiếng.

“Có chuyện gì vậy?”

Yết hầu Trần Hán Thăng chuyển động vài cái, bình tĩnh nói: “Cha con không ở nhà đâu, có lẽ cha đang ở đơn vị, chúng ta đến đó tìm cha đi.”

“Ồ.”

Lúc mới bắt đầu, Lương Mỹ Quyên vẫn chưa thể phản ứng lại, vô thức bước xuống phía dưới vài bước, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

“Sao mẹ cảm thấy có gì đó không đúng…”

Lương Mỹ Quyên bắt đầu lẩm bẩm nói.

Giác quan thứ sáu của người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ, Lương thái hậu đẩy Trần Hán Thăng đang muốn cản lại ra, “cộp cộp cộp” đi lên lầu, tự mình mở cửa phòng trộm ra.

Lần này thì hỏng rồi.

Có hai người đang ngồi trong phòng khách, một người chính là ông xã Trần Triệu Quân của mình, người còn lại là

Mạc Kha hôm trước mới gặp nhau.

Ừ, đồng thời cũng là "bạn học và bạn qua thư từ" của Trần Triệu Quân.

Thực ra bọn họ đang ngồi hai bên bàn cà phê, quần áo chỉnh tề, vẻ mặt thả lỏng, Trần Hán Thăng là người có kinh nghiệm phong phú, vừa liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được không có gì bất thường, chỉ đang nói chuyện bình thường mà thôi.

Nhưng từ góc độ của Lương Mỹ Quyên, mọi chuyện lại như thế này.

Có lẽ Trần Triệu Quân chê mình lắm đúng không?

Ông ấy đã muốn ly hôn với mình rồi.

Cho nên ông ấy mới cố ý khiến mình tức giận rời đi, tạo không gian để hẹn hò với tình cũ.

Mình đúng là ngốc, còn lo lắng ông ấy ở nhà ăn tết một mình, chạy mấy trăm km về đón ông ấy.

Sau khi ly hôn, mình chỉ cần con trai, không cần thứ gì khác.

Chương 808: “Tu La tràng” của hai cha con

Trần Hán Thăng vẫn chưa ý thức được, trong đầu bà mẹ ruột của mình ngay lập tức tưởng tượng ra hơn 100 tập bộ phim truyền hình, đề cập đến tình cảm, luân lý, gia đình, đạo đức… Một bộ phim truyền hình đô thị tám giờ thực thụ.

Trần Hán Thăng cảm thấy không phức tạp như vậy, trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy Mạc Kha, lập tức đoán được chân tướng.

90% có lẽ là vì chuyện của mình và Thẩm Ấu Sở, còn 10% có thể là gặp lại bạn học cũ, như thế mà thôi, dựa theo tính cách của “mẹ hai Mạc”, bà ta không thể có tâm tư “trộm nhà”.

Chỉ là thời gian thực sự không may chút nào, đầu tiên là Lão Trần và Lương thái hậu vừa mới cãi nhau xong, sau đó là Lương thái hậu cũng không ở nhà, cuối cùng là thân phận của Mạc Kha hơi mẫn cảm, kết hợp mấy điều này lại với nhau, lập tức biến thành “Đất đỏ dính vào đũng quần, không phải phân thì cũng là phân.”

“Không thể trách con được, con cũng đã cố gắng hết sức.”

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ, mình cũng đã cố gắng che giấu.

“Tôi, chúng tôi đang nói chút chuyện.”

Nhưng, Lão Trần- Người từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh thông minh, lúc này nói chuyện cũng lắp bắp.

Lúc nãy khi Trần Hán Thăng thò đầu vào, sau đó lại nhanh chóng đóng cửa lại, Trần Triệu Quân ngay lập tức hiểu rõ, chỉ là từ trước đến nay ông ấy không thể ngờ được rằng mình sẽ gặp phải "vấn đề" này, trong lúc nhất thời cũng hơi ngơ ngác.

Ông ấy còn chưa kịp phản ứng lại thì bà xã đã xuất hiện.

Sắc mặt bây giờ của Lương thái hậu vô cùng khó coi, xen lẫn rất nhiều loại cảm xúc như kinh ngạc, bi thương, tức giận, thất vọng…

Đối mặt với câu nói của Lão Trần, có lẽ Lương Mỹ Quyên cũng không muốn để "người ngoài chế giễu, chỉ đè nén lửa giận xuống, hừ lạnh một tiếng, không hề bộc phát.

Mạc Kha cũng cảm nhận được điều gì đó từ trong bầu không khí, bà suy nghĩ một chút, đứng dậy nói thẳng: "Mỹ Quyên, tôi chủ yếu muốn biết quan điểm của Lão Trần đối với chuyện Trần Hán Thăng và Ấu Sở kết hôn mà thôi, hôm trước tôi cũng đã nói với cô rồi, tôi dự định đến đây thăm hỏi vào kỳ nghỉ đông, không biết cô đã quên chưa?"

Ý trong câu nói này của Mạc Kha, một là nói rõ mục đích, hai là âm thầm nhắc nhở Lương Mỹ Quyên rằng thực ra mình không hề giấu bà.

Lúc đầu trong đầu Lương Mỹ Quyên tràn ngập mấy chữ "lừa gạt, ngoại hình" gì đó, bây giờ sau khi được nhắc nhở, cuối cùng bà cũng nhớ ra, Mạc Kha thực sự đã nói với mình những lời tương tự, sắc mặt căng thẳng lúc này mới hơi thả lỏng một chút.

"Tôi gần như đã biết thái độ của Lão Trần rồi."

Mạc Kha cầm lấy túi xách, lịch sự chân thành nói: "Nếu Tết Nguyên Đán có thời gian rảnh thì chúng ta có thể gặp mặt nhau một chút, chồng tôi cũng về, bốn người trung niên chúng

ta cùng nhau đánh bài, uống trà tâm sự về câu chuyện của nửa đời trước.”

Câu nói này lại đang trấn an Lương thái hậu, hy vọng bà không cần phải nghĩ nhiều.

“Khụ khụ… Ừm…”

Lương Mỹ Quyên nhỏ giọng lẩm bẩm một tiếng, hàm hồ qua loa lấy lệ một chút, bây giờ bà đã phát hiện, Lão Trần và Mạc Kha có lẽ “trong sạch”.

“Đúng vậy, điều này cũng không thể chứng minh Trần Triệu Quân không muốn ly hôn với mình, có lẽ Mạc Kha chỉ muốn ngụy trang một chút mà thôi, nói không chừng ông ấy còn âm mưu sâu xa hơn nữa.”

Lương thái hậu cố chấp suy nghĩ.

Vì thế, bộ phim truyền hình tình cảm đô thị tám giờ bắt đầu chuyển hướng thành “bộ phim huyễn hoặc nghi ngờ”.

Xét đến cùng, Lương Mỹ Quyên vẫn không thể nuốt trôi cơn giận này, ai bảo Trần Triệu Quân nhân lúc mình vắng nhà, lại lén lút gặp “tình nhân cũ” ở nhà chứ, cho nên cuộc hôn nhân này vẫn phải kết thúc.

Sau khi Mạc Kha rời đi, cuối cùng Lương Mỹ Quyên cũng bùng nổ, đương nhiên bà cũng không ầm ĩ, chỉ lấy vali hành lý trong nhà ra, lặng lẽ nhét quần áo vào trong.

Nhìn dáng vẻ này, hình như muốn rời khỏi căn nhà này.

“Không phải chứ, bà định làm gì?”

Trần Triệu Quân vội vàng xách hành lý lên: “Bọn tôi chỉ nói chuyện về Hán Thăng thôi mà, bà đừng nghĩ nhiều.”

“Tôi không nghĩ nhiều.”

Lương thái hậu lạnh lùng nói: “Mong ông hãy đứng sang bên cạnh, đừng ngăn cản tôi thu dọn đồ đạc.”

“Rốt cuộc bà muốn thế nào mới bằng lòng tin tưởng tôi?”

Lão Trần bất đắc dĩ nói.

“Tôi không muốn thế nào cả, dù sao hai mắt tôi đã nói cho tôi chân tướng sự thật.”

Lương thái hậu cố ý nói như vậy.

“Haiz…”

Lão Trần buồn bực thở dài một hơi.

“Leng keng leng keng.”

Trong quá trình sắp xếp quần áo, Lương Mỹ Quyên vô tình chạm vào bàn trang điểm, chai lọ bình vại trên đó đổ hơn một nửa.

Lão Trần thực sự không còn cách nào khác, đi đến phòng khách nói với Trần Hán Thăng: “Con cũng thật lạ, trở về sao không nói với cha một tiếng?”

“Chuyện này cũng quá đáng lắm rồi.”

Trần Hán Thăng ấm ức nói: “Sao lại ném nồi lên trên đầu con rồi, ai có thể ngờ rằng Lão Trần mày rậm mắt to cũng làm ra loại chuyện này?”

“Đi đi, đi đi.”

Trần Triệu Quân bực bội xua tay.

Nhưng Trần Hán Thăng vẫn không buông tha cho ông, vô tâm vô phế nói: “Cha, lần này có thể coi là “Tu La tràng” tịch dương hồng* không?”

(*Ánh hoàng hôn đã qua.)

“Con…”

Lão Trần cũng không còn cách nào khác với đứa con nghịch ngợm này, chỉ vào phòng ngủ nói: "Con đi khuyên nhủ một chút đi."

"Bây giờ không thể khuyên được đâu, càng khuyên càng bực bội, nhất định phải để mẹ con trút giận."

Trần Hán Thăng bĩu môi nói: "Dù sao cũng chỉ là một sự hiểu nhầm, với tính tình của Lương thái hậu, mấy ngày nữa sẽ tự động làm lành thôi."

Trần Triệu Quân biết đây là sự thật, nhưng hôm nay là ngày 30 tết đấy, làm sao có thể ăn mừng đêm đoàn viên này được nữa đây?

"Haiz…"

Lão Trần lại than ngắn thở dài một lần nữa: "Thực sự muốn thời gian chảy ngược đến giữa trưa mà, khi Mạc Kha liên hệ với cha, cha tìm một lý do nào đó để từ chối là được rồi."

"Chỉ là giữa trưa sao?"

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, chi bằng trực tiếp trở về ba mươi năm trước đi, lúc đó Lão Trần đang thanh xuân rực rỡ, hắn thậm chí đã nghĩ ra được câu chuyện khi ấy.

Lão Trần không thể ngờ được rằng mình lại trọng sinh, đứng giữa ngã tư đường của cuộc đời, rốt cuộc ông ấy nên tiếp tục cuộc sống nhàn nhã, hay nắm chắc cơ hội, cố gắng leo lên chức quan cao hơn đây?

Ngoài ra, giữa cô vợ đảm đang khéo léo và cô bạn học đoan trang trí thức, ông nên chọn như thế nào đây?

…

"Trần Hán Thăng!"

Ngay khi Trần Hán Thăng đang miên man suy nghĩ thì Lương Mỹ Quyên đột nhiên hét lên một tiếng.

"Vâng, con ở đây."

Trần Hán Thăng nhanh chóng thu hồi lại cảm xúc, đi đến cửa nghe lệnh.

"Mẹ muốn ly hôn với cha… Với Trần Triệu Quân."

Lương Mỹ Quyên nhìn thoáng qua Lão Trần, trực tiếp hỏi: "Con định ở với ai?"

"Con đương nhiên đi theo mẹ rồi, chuyện này còn phải hỏi nữa sao?"

Trần Hán Thăng không chút do dự trả lời.

"Tốt."

Lúc này Lương thái hậu mới hài lòng, tiếp tục cúi đầu gấp quần áo.

Trần Triệu Quân đứng bên cạnh hài lòng gật đầu, con trai vẫn rất thông minh, vào thời khắc mấu chốt, năng lực phản ứng vẫn luôn nhạy bén.

Trong những thời điểm như thế này, nhất định phải kiên định đứng về phía Lương thái hậu.

Nếu lựa chọn Lão Trần, Lương Mỹ Quyên chắc chắn càng thêm ấm ức;

Nếu lựa chọn đứng ở giữa hoà giả, Lương Mỹ Quyên đang chìm đắm trong loại cảm xúc này chắc chắn sẽ không nghe lọt tai, còn cảm thấy con trai không đủ thông cảm;

Chỉ khi làm theo suy nghĩ của Lương thái hậu, bà mới có thể cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, sau này mới thực sự hiểu rõ.

Nếu đổi lại là Vương Tử Bác, cậu ấy chắc chắn 100% sẽ chọn ở giữa hoà giải, điều này cũng không mấy tác dụng đối với việc giải quyết sự việc.

Mười lăm phút sau, Lương Mỹ Quyên xách một vali lớn đi ra khỏi phòng ngủ, Trần Hán Thăng chạy tới giúp đỡ: "Để con, để con."

Lúc đi đến cửa, Trần Hán Thăng nhìn thấy Lão Trần đang đứng ở trong phòng khách không biết nên làm thế nào, không nhịn được nhắc nhở: "Cha, cha không đến Kiến Nghiệp sao?"

"Hả… Đi chứ, đi chứ."

Trần Triệu Quân chớp mắt, lập tức cúi đầu xuống đổi giày.

Nhưng bây giờ Lương Mỹ Quyên lại không đồng ý: "Dẫn theo ông ấy làm gì, mẹ và ông ấy sắp ly hôn rồi."

"Mẹ, ly hôn là ly hôn."

Trần Hán Thăng kiên nhẫn trấn an: "Nhưng trong nhà vẫn còn có một chút tiền tiết kiệm, bao gồm cả những tài sản cố định như nhà cửa gì đó, nếu ly hôn thì phải tiến hành phân chia tài sản, chúng ta bàn bạc ở trên đường được không?"

Kế hoạch của Trần Hán Thăng là thế này, sau khi chở cha mẹ cùng đến Kiến Nghiệp, đến lúc đó đang ở trước mặt người thân, đặc biệt là Tết nhất, bọn họ chắc chắn sẽ không cãi nhau, trận hiểu nhầm này cứ thế qua đi.

"Dù sao mẹ cũng chỉ cần con, những thứ khác đều cho ông ấy."

Lương Mỹ Quyên nghiêm túc nói với Trần Hán Thăng.

"Mẹ, mẹ yên tâm, con chắc chắn sẽ thuộc về mẹ, con là tiểu bảo bối của mẹ, nhưng dù sao thủ tục cũng phải tiến hành, bây giờ hai người cứ bàn bạc xong xuôi, ly hôn một cách dứt

khoát gọn gàng, không gây thêm phiền phức cho cục dân chính…”

Ngay khi Trần Hán Thăng đang nói bậy bạ thì đột nhiên, người hàng xóm ở phía đối diện “kẽo kẹt” mở cửa một tiếng.

Dì Hạ mập mạp mặc một bộ áo ngủ nhìn một nhà ba người Trần Hán Thăng, lại nhìn vali đồ đạc, nhíu mày nói: “Lão Trần, Mỹ Quyên, hai người muốn ly hôn?”

“Chuyện này chẳng phải hơi phiến diện sao, con trai đã lớn chừng này rồi còn muốn ly hôn sao?”

“Lúc nãy tôi đang làm vằn thắn, suýt chút nữa đã không thể tin được, cãi nhau ầm ĩ thì thôi đi, tết nhất đến nơi rồi còn làm gì vậy?

“Bây giờ Hán Thăng giỏi đến nhường nào, là tấm gương sinh viên cả nước, hai người đang ở trong thời gian hưởng phúc, đừng làm những chuyện xấu đó.”

….

Dì Hạ không chút khách khí luyên thuyên, đây là mối quan hệ hàng xóm láng giềng ở một nơi từ bé đến lớn, ở chung với nhau đã lâu rồi, việc hiếu hỉ của hai bên đều sẽ qua lại lẫn nhau.

Mặc dù không phải là thân thích, nhưng tình cảm vẫn tốt hơn nhiều so với thân thích.

Đặc biệt Lương thái hậu và dì Hạ còn là đồng nghiệp trong cùng một đơn vị, đồng thời cũng là thành viên nòng cốt “của ủy ban nhiều chuyện trong khu dân cư Hải Ninh ở thành phố Cảng Thành”, cho nên sau khi nghe nói hai vợ chồng Trần Triệu Quân cãi nhau muốn ly hôn, dì Hạ chắc chắn sẽ đến khuyên nhủ một chút.

“Chị Hạ, chuyện này em không thể giải thích rõ ràng trong chốc lát được.”

Lương Mỹ Quyên vuốt tóc nói: “Bây giờ bọn em phải đi đến Kiến Nghiệp, bên kia còn có người thân đang chờ, khi nào rảnh rỗi, em sẽ gọi điện thoại cho chị.”

Trong lòng Lương Mỹ Quyên vẫn rất hiểu rõ, mặc dù đây chỉ là một sự hiểu nhầm, nhưng cũng không thể nói thật được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Lão Trần, nên chỉ có thể qua loa có lệ cho qua trước, đến lúc đó hẵng nghĩ ra các lý do khác.

Từ góc độ này, việc “ly hôn” của Lương thái hậu cũng là giận dỗi chiếm đa số.

“Được rồi, ba người đi đi.”

Dì Hạ vẫy tay: “Đừng làm loạn thêm nữa, dù sao cũng là tết nhất…”

Bởi vì phải khoá cửa và sập nguồn điện trong nhà nên Trần Hán Thăng đi sau một chút, dì Hạ vừa giúp đỡ vừa hỏi thăm: “Hán Thăng à, tại sao cha mẹ cháu lại ầm ĩ muốn ly hôn vậy?”

“Vâng… Là vì cháu ạ.”

Trần Hán Thăng dứt khoát ôm đồm chuyện này lên người mình, như thế sẽ đơn giản nhất.

“Dì biết ngay là cháu mà.”

Không thể ngờ được chính là dì Hạ đột nhiên đánh Trần Hán Thăng một cái thật mạnh.

“Dì đã nói mà, cha mẹ cháu kết hôn nhiều năm như vậy, tình cảm vẫn luôn rất tốt, sao có thể ầm ĩ muốn ly hôn được.”

Dì Hạ hoá thân thành “Sherlock Holmes” giống như đang phá án nói: “Bởi vì con gái của cục trưởng Tiêu đúng không,

chúng dì biết hết rồi, lúc đầu cục trưởng Tiêu thừa nhận mối quan hệ này, bây giờ lại không ngừng phủ nhận, chắc chắn là do cháu đã làm điều gì đó không đúng."

Dì Hạ có thể coi là một người lớn nhìn Trần Hán Thăng trưởng thành, lúc Trần Hán Thăng hai mươi tuổi, người ta còn đặc biệt tặng bao lì xì cho Lương Mỹ Quyên, nói năng cũng không kiêng kỵ.

Trần Hán Thăng cảm thấy đúng là trời đất đảo lộn, rõ ràng là "Tu La tràng" của Lão Trần, nhưng sao lại đổ lên đầu mình.

"Nhìn phản ứng này của cháu, dì biết mình đã đoán đúng rồi."

Dì Hạ phấn khích nói: "Dì đã từng gặp con gái của cục trưởng Tiêu rồi, xinh đẹp giống như tiên nữ vậy, thực ra các cháu rất xứng đôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn nữa, sao cha mẹ cháu lại liên quan đến chuyện này…"

Liên tục mấy câu hỏi được ném ra, ngay cả Trần Hán Thăng cũng không thể chống đỡ được, xua tay nói một tiếng "Chúc dì Hạ năm mới vui vẻ" rồi chạy nhanh xuống lầu.

Sự tò mò của dì Hạ không được thỏa mãn, hai tay chống nạnh đứng trước cửa cầu thang, trong lòng cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

"Bà Hạ, có chuyện gì vậy?"

Lúc này trên lầu lại có hàng xóm mở cửa hỏi: "Lúc nãy tôi nghe thấy tiếng động của nhà Lão Trần, nhưng đang bận đổi tã cho cháu ngoại nên không thể đi xem được."

Nhóm hàng xóm lâu năm chính là vậy đấy, nhiệt tình nhưng tò mò.

Thấy có người cảm thấy hứng thú, dì Hạ mập mạp lập tức nổi hứng bắt chuyện: "Ôi trời, cô không biết đâu, lúc nãy Lão

Trần và Mỹ Quyên như sắp ly hôn rồi, cũng may được tôi khuyên nhủ.”

“Cái gì, bọn họ muốn ly hôn?”

Người hàng xóm lầu trên cũng sửng sốt không thôi.

“Đúng vậy.”

Dì Hạ theo bản năng thêm mắm thêm muối nói: “Bọn họ cãi nhau vô cùng dữ dội, trong nhà cực kỳ lộn xộn, nếu không phải có tôi, chỉ e sẽ đánh nhau thật đấy, nghe nói là vì vấn đề tình cảm giữa Trần Hán Thăng và con gái của cục trưởng Tiêu.”

“Tên tiểu tử thối Hán Thăng này, từ nhỏ đã bướng bỉnh.”

Người hàng xóm lầu trên lắc đầu nói: “Tôi còn tưởng rằng thành công trong sự nghiệp thì thằng bé sẽ đổi tính chứ, không ngờ lại xuất hiện vấn đề về mặt tình cảm, Lão Trần và Mỹ Quyên, đáng thương cho tấm lòng của các bậc cha mẹ trong thiên hạ.”

Cảng Thành là một thành phố nhỏ, giới nhân viên nhà nước trong nội thành càng nhỏ hơn nữa, cộng thêm nghỉ tết rảnh rỗi, “Trần Hán Thăng, con gái của cục trưởng Tiêu, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên xảy ra tranh chấp muốn ly hôn”, những tin tức và nhân vật rất có sức ảnh hưởng này nhanh chóng được lan truyền rộng rãi.

Hàng xóm lầu trên: Để tôi nói cho cô nghe một chuyện, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên ầm ĩ muốn ly hôn vào ngày 30, thật đấy, tôi đã tận mắt chứng kiến, bọn họ còn đánh nhau nữa, nguyên nhân chính là vấn đề tình cảm giữa Trần Hán Thăng và con gái của cục trưởng Tiêu.

A: Trần chủ nhiệm khu vực đấy, cô quen đúng không, ông ấy ly hôn với bà xã của mình, trước khi ly hôn còn đánh nhau một trận, máu chảy đầy đất, bởi vì mối quan hệ tình cảm giữa

con trai ông ấy và con gái của phó cục trưởng cục công an tan vỡ.

B: Chủ nhiệm Trần đã ly hôn với bà xã của mình, hai người còn đánh nhau một trận, nghe nói còn động đến dao nữa, có người tận mắt nhìn thấy, cô biết nguyên nhân là gì không, là Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đấy.

C: Lão Tiêu, lúc nãy khi đánh bài, tôi nghe thấy một tin tức, Trần Triệu Quân ở văn phòng khu vực đã ly hôn với vợ mình, hai người còn động thủ đánh nhau, cuối cùng cùng vào ICU cấp cứu, nghe nói là vì Tiểu Ngư Nhi nhà anh và Trần Hán Thăng đấy.

…

Không có bất ngờ gì xảy ra, khi Tiêu Hoành Mỹ nhận được tin tức này, lúc đầu ông cũng không dám tin tưởng, mãi đến khi phía bên Lữ Ngọc Thanh cũng xác nhận điều này, hai vợ chồng mới mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

"Có chuyện gì vậy?"

Tiêu Dung Ngư cảm thấy cha mẹ có gì đó không thích hợp, nghi hoặc hỏi.

Lão Tiêu do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Hình như… Trong nhà Trần Hán Thăng xảy ra chút chuyện."

Tiêu Dung Ngư nhìn cha mẹ, một lúc lâu sau, rốt cuộc cô vẫn hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lữ Ngọc Thanh khẽ thở dài một hơi, có một số chuyện không phải nói quên là có thể quên được.

Sau khi con gái nghỉ đông, cô không còn thích ra ngoài đi dạo phố giống như trước kia nữa, lấy lý do sang năm phải đi Mỹ kiện tụng nên thường xuyên cầm tài liệu vụ án ngồi trước bàn đọc sách.

Có vẻ như đang đọc sách, nhưng lại giống như đang ngẩn người, tóm lại hai vợ chồng Lão Tiêu nhìn thấy mà vô cùng đau lòng, ngày thường nhìn thấy Trần Triệu Quân, Tiêu Hoành Vĩ cũng giả vờ như không nhìn thấy.

Mặc dù không trở thành kẻ thù, nhưng cũng không còn là bạn bè nữa.

Không ngờ vào ngày 30 hôm nay, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên lại ly hôn, còn đánh nhau đến mức vào ICU trong bệnh viện?

Tiêu Hoành Vĩ cảm thấy điều này chắc chắn là thổi phồng, nhưng sau nhiều lần xác mình, hình như là sự thật.

"Tiểu Ngư Nhi…"

Tiêu Hoành Vĩ suy nghĩ một chút rồi nói: "Cha cũng nghe bạn bè nói, nhưng có lẽ sự thật hơi khác nguồn thông tin, căn cứ vào sự hiểu biết của cha đối với Trần Triệu Quân, rất khó có thể xảy ra tình huống như vậy."

Nhưng cha càng giải thích, Tiêu Dung Ngư ngược lại càng căng thẳng, không nhịn được giật lấy điện thoại di động của Lão Tiêu, đọc những tin nhắn trong khoảng thời gian này.

Sau khi đọc xong, cổ tay Tiêu Dung Ngư thậm chí còn đang run rẩy, cô vội vàng cầm lấy điện thoại của mình, kéo số điện thoại của người nào đó ra khỏi danh sách đen.

Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh cũng không ngăn cản, hỏi một chút cũng tốt, nên xác minh tình huống thực sự.

"Đinh đinh đinh…"

Trần Hán Thăng nhìn tên hiển thị người gọi đến là "Tiểu Ngư Nhi", nếu không phải đang ở trên đường cao tốc, trong lúc hoảng hốt, hắn thực sự cho rằng mình đang nằm mơ.

"A lô…"

Trần Hán Thăng nuốt một ngụm nước miếng thật mạnh, gần một tháng rồi, cuối cùng cũng có thể nói chuyện với Tiêu Dung Ngư.

"Chú Trần và dì Lương như thế nào rồi?

Nhưng điều khiến Trần Hán Thăng ngạc nhiên chính là Tiểu Ngư Nhi lại hỏi thăm tin tức của Lão Trần và Lương thái hậu.

"Em cũng nghe nói đến rồi sao?"

Trần Hán Thăng không nhịn được hỏi, năng lực truyền đạt thông tin của một nơi nhỏ thực sự còn nhanh hơn cả internet, chỉ là không chuẩn xác bằng internet mà thôi.

"Đúng vậy, chuyện đã ầm ĩ như thế rồi."

Tiêu Dung Ngư lại vội vàng hỏi một lần nữa: "Chú Trần và dì Lương thế nào rồi?"

"Bọn họ…"

Trần Hán Thăng nhìn Lương Mỹ Quyên ở trên ghế phụ, lại nhìn Trần Triệu Quân ở hàng ghế sau, nhỏ giọng nói: "Bây giờ không khả quan lắm."

"Sao có thể… Sao có thể như vậy được chứ?"

Tiểu Ngư Nhi bật khóc trong điện thoại ngay tại chỗ, thút thít nói: "Bây giờ các anh đang ở đâu?"

"Trên đường đi đến Kiến Nghiệp."

Trần Hán Thăng trả lời, hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái, cha mẹ cũng không thực sự ly hôn, tại sao Tiểu Ngư Nhi lại bị doạ thành dáng vẻ thế này.

"Đi đến Kiến Nghiệp?"

Tiêu Dung Ngư hét lên một tiếng, sau đó run rẩy hỏi: "Chẳng lẽ Cảng Thành không thể trị được sao?"

“Ồ…”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ chữ “trị” này dùng rất phù hợp, vấn đề của Lão Trần và Lương thái hậu, thực sự không thể giải quyết được ở Cảng Thành, chỉ có thể đến Kiến Nghiệp, ở trước mặt họ hàng, bọn họ mới không cãi nhau ầm ĩ.

“Có lẽ Cảng Thành không hiệu quả, nhất định phải đến Kiến Nghiệp mới có thể “chữa trị” được.”

Trần Hán Thăng chắc chắn nói.

Sau khi nghe xong tin tức này, Tiêu Dung Ngư đột nhiên cảm thấy trong lòng căng thẳng, dạ dày cũng quay cuồng một lần nữa.

Tiêu Dung Ngư không nhịn được vỗ ngực, đè nén uống cảm giác muốn nôn mửa, miễn cưỡng nói với Trần Hán Thăng: “Sau khi dàn xếp xong xuôi, nhớ phải nói với em, muộn nhất ngày mai em sẽ đến thăm chú dì.”

Sau khi nói xong, cô lập tức cúp máy, Trần Hán Thăng vô cùng khó hiểu, lẩm bẩm tự hỏi: “Có phải đã chuyện bé xé ra to rồi không?”

Lúc Tiêu Dung Ngư gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng ở bên cạnh nghe, bây giờ cuối cùng cũng đã xác thực, hình như tình hình càng nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng.

“Làm sao bây giờ, Lão Tiêu?”

Lữ Ngọc Thanh cũng có chút hoảng loạn: “Ngay cả Cảng Thành cũng không thể trị được, nhất định phải đến Kiến Nghiệp mới được, ông nói xem tại sao hai vợ chồng bọn họ lại đánh nhau nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Bà đừng gấp gáp.”

Tiêu Hoành Vĩ lại tương đối bình tĩnh, nhưng trong lúc nói chuyện, ông lại đưa mắt nhìn về phía con gái nhà mình.

Dáng vẻ ôm ngực nôn khan lúc nãy của Tiêu Hoành Vĩ hình như có chút kỳ dị.

Nhưng "mạng người là tiên quyết", Tiêu Hoành Vĩ vẫn đè nén nghi hoặc này xuống, căn cứ vào trực giác của một cảnh sát hình sự, chỉ vào cửa nói: "Tôi đi đến hiện trường vụ án nhìn xem."

Chương 809: “Hiến tế” cuộc hôn nhân của cha mẹ để phá vỡ điểm mấu chốt

“Con cũng đi.”

Nghe nói Lão Tiêu muốn đi đến hiện trường, Tiểu Ngư Nhi cũng muốn đi theo.

Cuối cùng, một nhà ba người đồng thời mặc áo khoác vào, lái xe đi đến khu dân cư Hải Ninh trước.

Trên đường đi, Tiêu Hoành Vĩ lại gọi điện thoại cho nhân viên trực ban trong cục một chút, nói bóng nói gió tìm hiểu xem gần khu dân cư Hải Ninh có người báo cảnh sát không, lại nhận được phản hồi rằng tất cả mọi chuyện đều bình thường.

Trong lòng Lão Tiêu cơ bản đã hiểu rõ, tin tức này tám phần là giả.

Sau khi đi đến dưới lầu nhà Trần Hán Thăng, chỗ này càng yên bình hơn nữa, ánh hoàng hôn nhàn nhạt chiếu rọi xuống giữa hai toà nhà, xác pháo màu đỏ rải rác khắp nơi, còn có mấy người già đang thảnh thơi chơi cờ tướng.

Nghe thấy tiếng hí khúc Liên Hoa Lạc vô cùng thánh thoát, Lữ Ngọc Thanh cũng khó hiểu: “Nếu vợ chồng Lão Trần đánh nhau đến mức vào ICU, hàng xóm sẽ không bình tĩnh như vậy đúng không?”

“Chỉ là lời đồn vớ vẩn mà thôi.”

Lão Tiêu phỉ nhổ, ông lại xoay người an ủi con gái: "Chắc chắn 100% là tin đồn nhảm, Trần Triệu Quân sao có thể đánh nhau với Lương Mỹ Quyên được, con đừng lo lắng."

"Vâng."

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi gật đầu, nhìn vào phản ứng của xung quanh, thực sự không hề có "hiện trường án mạng" giống như trong lời đồn.

Vậy Tiểu Trần… Có phải Trần Hán Thăng lại lừa gạt mình không?

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của con gái, trong lòng Tiêu Hoành Vĩ hơi bất đắc dĩ, con gái ngốc nhà mình này, thực sự không thể buông xuôi Trần Hán Thăng được sao?

"Đi lên lầu hỏi thăm một chút, hỏi cho rõ ràng."

Để con gái hoàn toàn yên tâm, Lão Tiêu lại "cộp cộp cộp" đi lên cầu thang.

Gõ cửa đương nhiên không có người phản ứng, nhưng cũng không sao cả, thành viên nòng cốt của "Ủy ban nhiều chuyện của khu dân cư Hải Ninh" là dì Hạ đang ở ngay đối diện, sau khi mở cửa ra và nghe nói đầu đuôi câu chuyện, bà ấy đã vô cùng vô cùng tức giận!

"Kẻ đáng chết nào đang nói bậy bạ linh tinh ở sau lưng vậy?"

Dì Hạ căm giận bất bình nói: "Lão Trần và Mỹ Quyên chỉ đang cãi nhau mà thôi, ly hôn cũng là chuyện không thể nào, nếu tôi biết có người đứng sau lưng bịa đặt, nhất định sẽ cho họ vài cái bạt tai."

Dì Hạ hoàn toàn không nhận ra rằng, phiên bản 1.0 của lời đồn này do bà ấy lan truyền ra.

Nhưng những chuyện này đã không còn quan trọng nữa, Tiêu Dung Ngư đã biết được "chân tướng sự thật" từ trong miệng dì hàng xóm.

Thứ nhất, chú Trần và dì Lương thực sự xảy ra tranh cãi, hình như còn muốn ly hôn.

Thứ hai, nguyên nhân chính là vấn đề tình cảm giữa mình và Trần Hán Thăng.

Thứ ba, bọn họ không hề động thủ, cuối cùng cũng được Trần Hán Thăng đón đến Kiến Nghiệp ăn Tết.

Nghe thấy câu trả lời này, cuối cùng Tiêu Ngư Nhi cũng thả lỏng tinh thần, nhưng lại vô cùng băn khoăn, chú Trần và dì Lương lại vì mình và Tiểu Trần mà cãi nhau đến mức muốn ly hôn?

"Cục trưởng Tiêu à, cảnh sát các ngài tốt nhất là hãy nhốt những người nghe nhầm đồn bậy đó lại đi, bỏ tù mỗi người mười năm tám năm!"

Dì Hạ vẫn vô cùng tức giận, Tết nhất lại nguyền rủa hàng xóm tốt của mình, đúng là khiến người khác tức giận mà!

"Được rồi được rồi, tôi hiểu rồi."

Sau khi cảm ơn xong, Lão Tiêu đang định rời đi thì lúc này, dì Hạ đột nhiên gọi lại: "Chờ một chút."

"Có chuyện gì vậy?"

Ba người nhà Tiêu Hoành Vĩ dừng bước.

"Thịch thịch thịch."

Dì Hạ lắc lư cơ thể mập mạp chạy về nhà, sau khi trở ra thì trong tay cầm thêm một kẹp túi ngó sen: "Tiểu Ngư Nhi đúng không, dì là đồng nghiệp của Mỹ Quyên, lại là hàng xóm, tiểu tử thúi Trần Hán Thăng này là thằng bé dì nhìn trưởng thành,

dì chỉ muốn nói rằng, mặc dù Trần Hán Thăng bướng bỉnh nhưng nó rất hiếu thảo, cũng rất thông minh, vóc dáng còn cao ráo, nếu hai đứa cãi nhau thì mau chóng hoà thuận lại đi."

"Đây là kẹp ngó sen dì vừa mới làm xong, cháu mang về nhà nếm thử xem sao, lúc trước Hán Thăng thích ăn cái này lắm đấy."

Dì Hạ cưỡng ép nhét vào trong tay Tiểu Ngư Nhi, còn không cho cô cơ hội từ chối, trực tiếp đóng cửa phòng trộm lại.

"Làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngư Nhi ngơ ngác nhìn cha mẹ.

"Mang về đi."

Tiêu Hoành Vĩ thở dài một hơi, thực ra từ chuyện này có thể nhìn thấy được, bình thường mối quan hệ giữa hai vợ chồng Lão Trần với hàng xóm rất tốt.

Một gia đình như vậy, thực sự rất thích hợp làm thông gia, hai người trẻ tuổi sao lại đột nhiên chia tay chứ?

Lão Tiêu tiếc nuối lắc đầu, chở con gái và bà xã rời đi.

Nhưng trong nhà dì Hạ, bà ấy đang vừa quét dọn vệ sinh vừa gọi điện thoại với bạn bè: "Tôi nói với chị này, lúc nãy cục trưởng Tiêu đã đến đây, cố ý hỏi thăm chuyện Lão Trần và Mỹ Quyên cãi nhau, bọn họ có vẻ lo lắng, con gái nhà Lão Tiêu cũng sốt ruột đến sắp khóc rồi."

"Bây giờ tôi có thể kết luận, Hán Thăng và con gái của cục trưởng Tiêu chắc chắn sẽ không chia tay."

Dì Hạ chắc nịch nói.

…

Thực ra không chỉ có bên Cảng Thành này hơi hỗn loạn mà Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cũng nhận được rất nhiều cuộc điện thoại trên đường đi, Trần Hán Thăng nghe một chút, đại khái đã có thể hiểu được tại sao Tiểu Ngư Nhi lại đột nhiên gọi điện thoại cho mình, còn cố ý quan tâm đến nguyên nhân của Lão Trần và Lương Mỹ Quyên.

"Chuyện này thực sự quá nực cười."

Trần Hán Thăng bật cười "ha ha" nói: "Còn tung tin vịt đánh nhau đến nằm viện nữa chứ, hai người không có tính hài hước như cha mẹ cũng có thể khiến mọi người xôn xao một phen."

"Ai bảo mẹ không hài hước chứ?"

Lương thái hậu vừa giải thích với một người bạn xong, đặt điện thoại di động xuống nói: "Mẹ sinh ra con, chẳng lẽ không thể coi là một chuyện rất hài hước sao?"

"Ha ha…"

Trần hán Thăng không dám nói thêm gì nữa, im lặng tiếp tục lái xe.

Lão Trần ngồi ở hàng ghế phía sau, khoé miệng cũng nhẹ nhàng cong lên, đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp, hoá ra là bà xã đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình thông qua kính chiếu hậu.

"Khụ khụ…"

Trần Triệu Quân ho khan một tiếng, vội vàng nhắm mắt lại giả vờ nghỉ ngơi.

Lương thái hậu chính là "đại ma vương" trong nhà, con trai cứng đầu sợ bà, ông xã thông minh hào phóng yêu bà, nếu có một bộ ngôn tình nữ tần nào đó, Lương thái hậu tụ hội đầy đủ mọi đãi ngộ của nữ chính.

Nhưng sự việc không hay này cũng có hai ưu điểm, đầu tiên là Lão Trần và Lương thái hậu đang bận rộn giải thích, không thực sự thảo luận chuyện chia tài sản; Sau đó, giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư thực sự xuất hiện một chút gì đó hoà hoãn.

Sự hoà hoãn này rất rất nhỏ, thậm chí là không đáng kể, điều duy nhất thay đổi chính là Tiêu Dung Ngư đã kéo Trần Hán Thăng ra khỏi danh sách đen.

Bọn họ đến Kiến Nghiệp vào khoảng bảy giờ tối, nhân lúc cha mẹ, chú hai thím hai và bà nội đang trò chuyện, Trần Hán Thăng đã lặng lẽ gửi cho Tiểu Dung Ngư một tin nhắn.

Trần Hán Thăng: Nhà anh đã đến Kiến Nghiệp rồi.

Tiểu Ngư Nhi không trả lời.

Một lát sau, hắn lại gửi một tin nhắn khác

Trần Hán Thăng: Chiều nay khi em gọi điện thoại cho anh, lúc ấy anh không giải thích, sau đó mới biết hoá ra có chút hiểu nhầm.

Tiểu Ngư Nhi vẫn không trả lời.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi gửi tin nhắn thứ ba.

Trần Hán Thăng: Cha mẹ anh nói, cho dù bọn họ ly hôn hay không ly hôn, chuyện này thực sự không liên quan gì đến em, hy vọng em đừng tạo cho mình áp lực quá lớn, nhân tiện chúc chú Tiêu và dì Lữ năm mới vui vẻ, chúc bà nội Tiêu khoẻ mạnh.

Thực ra Tiểu Ngư Nhi đã đọc được hai tin nhắn đầu tiên của Trần Hán Thăng, nguyên nhân cô không trả lời là cảm thấy mình không có gì để nói với "bạn trai của người khác".

Nhưng sau khi đọc được tin nhắn thứ ba, Tiêu Dung Ngư nhớ đến nguyên nhân chú Trần và dì Lương cãi nhau, do dự

một lúc lâu, cuối cùng vẫn trả lời tin nhắn.

Tiểu Ngư Nhi: Cảm ơn, anh nhất định phải khuyên nhủ một chút, đừng để chuyện của chúng ta ảnh hưởng đến chú Trần và dì Lương, cũng chúc chú Trần và dì Lương năm mới vui vẻ, vạn sự như ý.

Tin nhắn vô cùng bình thường, nhưng tâm trạng của Tiểu Ngư Nhi vô cùng phức tạp, sau khi gửi đi, cô nhìn số điện thoại của Trần Hán Thăng ngơ ngẩn một lúc lâu.

Nếu không có chuyện xảy ra vào chiều nay, dãy số này chắc chắn vẫn nằm trong danh sách đen, nhưng sau khi được lôi ra ngoài, Tiểu Ngư Nhi vẫn không biết có nên tiếp tục "xuống tay" nữa không?

"Con gái, đến đây ăn cơm nào, ăn xong rồi xem Xuân Vãn."

Lúc này, Lữ Ngọc Thanh ở trong nhà ăn hét lên.

"Vâng, con đến ngay."

Tiểu Ngư Nhi thở dài một hơi, "bộp" một tiếng gấp điện thoại di động lại, cô quyết định tạm thời cứ như vậy đi.

Dù sao cũng có thể cho vào danh sách đen bất cứ lúc nào, Tiêu Dung Ngư an ủi mình như vậy.

Nhưng đối với Trần Hán Thăng mà nói, Tiểu Ngư Nhi có thể trả lời tin nhắn, như vậy là đủ rồi.

"Trả lời tin nhắn" chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng đối với mối quan hệ giữa hai người mà nói, có thể nói là một "bước ngoặt" lớn.

"Đây là thứ có được sau khi hiến tế cuộc hôn nhân của cha mẹ."

Trần Hán Thăng nắm chặt tay: "Nhất định phải quý trọng."

Chương 810: Tết Nguyên Đán này vô cùng ấm áp

Bởi vì mối quan hệ giữa mình và Tiểu Ngư Nhi có một chút thay đổi nên tâm trạng của Trần Hán Thăng khá vui, sau khi cất điện thoại đi, hắn mỉm cười đi vào phòng khách.

Tết năm nay có khá nhiều người, ba người nhà Trần Hán Thăng, ba người nhà Trần Lam, bà nội Thẩm Ấu Sở và A Ninh, hai vợ chồng trẻ Phùng Quý và Thẩm Như Ý, còn có cô giúp việc nhỏ Đông Nhi, trong phòng khách ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn suýt chút nữa không thể chứa được.

A Ninh là người nhỏ tuổi nhất, cô bé ăn mặc vừa có không khí vui vẻ vừa hoạt bát, trên người mặc một chiếc áo khoác lông màu đỏ mới tinh, ngay cả dây cột tóc cũng đổi thành hình chuột Mickey hoạt hình.

Hai búi tóc nho nhỏ, thoạt nhìn có vẻ nghịch ngợm và đáng yêu giống như Na Tra.

"A Ninh, bộ quần áo này ai mua cho con vậy?"

Lương thái hậu rất thích Thẩm Ninh Ninh, ôm cô bé lên đùi hỏi.

"Chị mua ạ."

A Ninh chớp chớp đôi mắt to nói, cô cảm thấy ánh mắt của mọi người đều đang nhìn chằm chằm về phía mình, cô bé hơi ngại ngùng nhào vào lồng ngực Lương thái hậu.

"Phù phù…"

Mấy người lớn đều mỉm cười hiểu rõ, trong nhà có một người bạn nhỏ, bầu không khí thực sự náo nhiệt hơn không ít.

Thím hai chậc miệng nói: "Lúc Trần Lam nhà em lớn chừng này cũng ngoan ngoãn thế đấy, nhưng sao lớn lên lại thay đổi thành dáng vẻ như bây giờ chứ?"

"Mẹ khen A Ninh là được rồi, cần gì phải lôi con vào nữa?"

Trần Lam không phục lắm: "Hơn nữa chị dâu cũng mua quần áo mới cho con, tại sao mẹ lại không khen con?"

"Em nói ít một chút đi."

Trần Hán Thăng gõ vào đầu em gái: "Mấy trai xinh gái đẹp bọn anh đang nói chuyện, em ngồi bên cạnh nghe là được rồi."

"Thôi đi."

Trần Lam trợn mắt: "Em vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, đúng là người nào cũng có thể tìm được đối tượng, hơn nữa đối tượng còn xuất sắc như vậy."

Rõ ràng là đang nói anh trai không xứng với Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng nghe xong cảm thấy vô cùng tức giận, ngay lập tức đè Trần Lam lên ghế sô pha, Trần Lam vừa cười vừa lớn tiếng xin giúp đỡ, cuối cùng dưới sự khuyên bảo của mọi người, Trần Hán Thăng mới buông tay.

"Nếu hôm nay không phải là giao thừa thì Trần Lam chắc chắn sẽ bị đánh một trận."

Trần Hán Thăng truột ống tay áo xuống, nói với Thẩm Ấu Sở: "Mặc dù anh cũng rất xuất sắc, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép người khác nói em như vậy, sau này em cố gắng một chút, sớm muộn gì cũng có thể xứng đôi với anh."

Trần Lam và mọi người: …

Lúc ăn cơm tất niên, tiếng pháo ngoài cửa sổ vang lên liên tục không dứt, trên TV đang phát Xuân Vãn, trên mặt người nào người nấy đều là nụ cười rạng rỡ, mặc dù Lương Mỹ Quyên không nói chuyện với Lão Trần, nhưng thái độ của bà đối với những người khác đều giống như trước, cho nên đám người chú hai thím hai cũng không phát hiện.

Ngay khi ca khúc "Cát tường tam bảo" xuất hiện, đây là lần đầu tiên mọi người nghe thấy bài hát này, lập tức bị giai điệu sôi động cuốn hút và một cảnh tượng diễn xuất nhà ba người ấm áp hấp dẫn.

Lúc đầu Tiểu A Ninh cũng nhìn chằm chằm không chớp mắt, sau đó, đôi mắt to tròn của cô bé lập tức đong đầy nước mắt, cuối cùng nhỏ giọt "tí tách tí tách" xuống chiếc áo khoác lông vũ.

Sau khi Thẩm Ấu Sở phát hiện, cô lập tức buông đũa xuống bế A Ninh lên nhẹ nhàng dỗ dành.

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, nói rõ thân thế của Thẩm Ninh Ninh, rất cảm khái nói: "Có lẽ A Ninh nhớ mẹ."

Lương Mỹ Quyên và thím hai Cam Văn Tú đều là mẹ, trong lòng có thể đồng cảm, chỉ có Trần Lam không hiểu rõ lắm: "Anh trai, sao anh không đón mẹ của A Ninh đến đây luôn, nếu không được, nếu mất tiền, thì cứ lấy tiền cấp dưỡng trưởng công chúa Qủa Xác của em đi."

"Mẹ của A Ninh đã tái giá rồi, nếu đón đến đây, gia đình hiện tại của cô ấy phải làm sao?"

Trần Hán Thăng nói: "Hơn nữa mẹ của A Ninh cũng không muốn rời núi, đừng miễn cưỡng người khác."

Lúc này Trần Lam mới hiểu rõ, nhưng Phùng Quý và Thẩm Như Ý nghe xong, lặng lẽ nhìn thoáng qua bà nội.

Thực ra có một nguyên nhân khác khiến mẹ của A Ninh không thể đến đây chính là bà nội không đồng ý, đây là một bà cụ truyền thống đến hà khắc, có lẽ bà cụ hiểu rõ mọi chuyện, nhưng sẽ không bao giờ thay đổi.

“Haiz, cho nên mới nói, những đứa trẻ được sinh ra trong một gia đình đầy đủ là hạnh phúc nhất, trong trường em có một học sinh, cha mẹ ly hôn, quần áo em ấy mặc đều bẩn hơn người khác…”

Thím hai bla bla nêu ví dụ một hồi, khó khăn lắm mới chờ bà ấy nói hết, Trần Hán Thăng rèn sắt khi còn nóng, nâng ly rượu lên nói với cha mẹ: “Cho nên mới nói được ở bên nhau không dễ chút nào, người một nhà chúng ta chạm ly một chút đi, hy vọng sau này có thể tiếp tục bình an sống bên cạnh nhau.”

Lão Trần lập tức nâng ly lên, bởi vì trong lòng Lương thái hậu còn ghi “thù”, cho nên không muốn tha thứ cho chồng nhanh như vậy, vì thế vẫn luôn giả vờ như không nghe thấy.

“Nhanh lên chứ, còn xấu hổ làm gì nữa, không có Hán Thăng này mặt mũi sao?”

Trần Hán Thăng đang định làm chút chuyện gì đó, nhưng Lương Mỹ Quyên vừa trừng mắt một chút, Trần Hán Thăng lập tức hoảng sợ, khép nép nói: “Mẹ, mẹ không uống rượu, có phải là muốn ly hôn với Lão Trần không?”

“Mẹ…”

Lương Mỹ Quyên rất muốn giận dỗi đồng ý, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, chỉ có thể bị con trai “gài”, nâng ly rượu lên cụng ly một chút, nhíu mày nói: “Cũng chỉ có con nhiều chuyện, ngay cả đồ ăn cũng không nhét vào miệng con được.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng đã đạt được mục đích, nhướn mày về phía lão Trần, cụng ly một chút, sự việc "Tu La tràng tịch dương hồng" này sắp trôi qua rồi.

Một chút phong ba nho nhỏ này, đối với Trần Hán Thăng đã hai lần "vua gặp vua" mà nói, căn bản không thể coi là chuyện.

Sau khi cơm nước xong xuôi, sẽ đến phần "nhận lì xì" mà các bạn nhỏ thích nhất.

Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đều không cần, Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng ngại ngùng từ chối, bọn họ đều là người đã làm việc.

Hầu hết các địa phương đều có phong tục này, sau khi đi làm (sau khi kết hôn) sẽ không được nhận tiền lì xì nữa, nếu vẫn còn đi học, hoặc nhiều hoặc ít đều phải cẩn thận một chút.

Sau khi biết được thân thế của Tiểu A Ninh, chú hai thím hai cố ý lặng lẽ thay đổi bao lì xì vốn đựng sáu trăm tệ thành một ngàn tệ, sau đó thay đổi sáu trăm tệ của Trần Lan thành hai trăm tệ.

Tóm lại, đó là một trò chơi cân bằng.

Sau khi Trần Lam nhìn thấy đã tức giận đến mức trực tiếp ném bao lì xì ở trên bàn trà, không ngừng vặn vẹo qua lại ở trên ghế sô pha, phát hiện không có ai quan tâm đến mình, cô ấy lại bò đến bên cạnh Trần Hán Thăng: "Anh, anh cũng phải mừng tuổi cho em."

"Cút cút cút."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói, hắn đang gửi tin nhắn chúc tết cho "Tiểu sư muội bướng bỉnh", "Con gái kiều diễm", "khuê mật thân thiết", không hề quan tâm đến Trần Lam.

"Không được, anh lớn hơn em, phải mừng tuổi cho em."

Trần Hán Thăng lắc lư bả vai của Trần Hán Thăng, không buông tha cho hắn.

"Đừng ép anh, đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong một năm, anh không muốn dùng Phật Sơn Vô Ảnh Cước đá em đâu."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói, tóm lại anh đây sẽ không khách khí với em gái.

"Chị dâu…"

Trần Lam chỉ có thể oán giận với Thẩm Ấu Sở- Người có tính tình tốt nhất.

Chờ đến khi Trần Hán Thăng gửi tin nhắn xong, cảm thấy mỹ mãn đi vào phòng bếp, Trần Lam vẫn còn đang nói chuyện với Thẩm Ấu Sở.

"Hừ, chị dâu đã đồng ý với em rồi, lát nữa sẽ cho em một bao lì xì lớn."

Trần Lam diễu võ dương oai nói.

Thẩm Ấu Sở cúi đầu lau bếp gas, có lẽ cô cũng có thể cảm nhận được tình cách của cô em gái này rất tương tự với Trần Hán Thăng.

"Lúc nãy anh vừa mới trộm được một bao lì xì."

Trần Hán Thăng móc từ trong túi ra một bao lì xì, mỉm cười nói với Trần Lam: "Cho em, em muốn không?"

"Trộm bao lì xì?"

Trần Lam khịt mũi khinh thường: "Em không thèm, anh nên đi cho người khác thì hơn."

"Cô ấy biết, nói không cần."

Trần Hán Thăng nhún vai nói.

“Vậy anh tự giữa lại đi.”

Trần Lam lẩm bẩm, anh trai có tiền như vậy, còn dùng bao lì xì trộm được để lì xì cho mình.

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng cũng không nói gì, đi đến ban công hút thuốc.

Một lúc lâu sau, trong phòng khách đột nhiên vang lên âm thanh khóc lóc ầm ĩ của Trần Lam: “Trần Hán Thăng, anh đi ra cho em, có phải anh đã lấy bao lì xì 200 tệ của em không?”

Chương 811: Thắng thì lời to, thua không cần bồi thường

“Đúng vậy, anh đã lấy 200 tệ kia đấy.”

Trần Hán Thăng trở về từ ban công, vẻ mặt không có chút áy náy: “Nhưng lúc nãy anh đã hỏi rồi, chính em nói không cần mà.”

“Em không biết đó là của em.”

Trần Lam giật lấy bao lì xì từ tay anh trai, nhân cơ hội còn đầy muốn đẩy Trần Hán Thăng một chút, mặc dù hai anh em này thường xuyên trêu chọc nhau, nhưng tình cảm vẫn luôn rất tốt.

Mấy người lớn cũng không quan tâm, vừa xem Xuân Vãn vừa tán gẫu chuyện trong nhà, có lẽ lần chạm cốc lúc nãy đã có tác dụng, Lương Mỹ Quyên cũng không còn “ghét bỏ” ông chồng nhà mình như vậy nữa.

Trần Hán Thăng dẫn theo Trần Lam, Đông Nhi và Phùng Quý đánh bài, nhưng hắn thường xuyên lén lút giấu bài, trộm bài bị bắt tại trận, khiến Trần Lam bất mãn hét lên.

Thẩm Ấu Sở và Thẩm Như Ý ở bên cạnh nhìn, A Ninh đã mệt nằm trong lòng chị gái ngủ say, sắc mặt hồng hào, hơi thở đều đặn.

Hôm nay bà nội cũng hiếm khi thức đêm, chống gậy chờ đợi đến tận 12 giờ đêm mới chậm rãi trở về phòng ngủ.

Trong tối ngày ba mươi này, ngoại trừ không có tuyết rơi đúng lúc ra, tất cả mọi thứ đều vô cùng ấm áp và tốt đẹp.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, căn hộ ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn không đủ phòng ngủ, bà nội một phòng, Đông Nhi và A Ninh một phòng, Phùng Quý và Thẩm Như Ý một phòng, những người khác đều đi theo Trần Hán Thăng đến khách sạn gần đó.

Bộ phận hành chính của Qủa Xác đã đặt phòng trước đó, chỉ là Lương thái hậu không thích ở chung phòng với Lão Trần, bĩu môi nói: "Mẹ và Ấu Sở một phòng, con và cha con một phòng."

Trần Hán Thăng đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội cùng chung chăn gối với Thẩm Ấu Sở, lập tức từ chối: "Đã sắp xếp trước đó rồi, nếu thay đổi thì sẽ phải đến cục công an lập hồ sơ."

"Linh tinh…"

Lương Mỹ Quyên sao có thể tin được, nhưng Trần Hán Thăng trực tiếp dẫn theo Thẩm Ấu Sở đi vào phòng, hoàn toàn không cho Lương thái hậu cơ hội phá rối chuyện tốt.

"Khụ khụ…"

Lão Trần ở bên cạnh ho khan một tiếng, vô cùng cẩn thận nắm lấy quần áo của bà xã: "Hay là cứ nghỉ ngơi thế này trước đi, tạm chấp nhận một đêm cũng được."

"… Ở giữa giường nhất định phải có một vạch kẻ, ông không được vượt qua."

Lương thái hậu nghẹn một lúc lâu, tức giận nói.

…

Ngày hôm sau chính là mùng một năm mới, khắp nơi trong không khí đều tràn ngập mùi thuốc pháo, cả nhà ăn sủi cảo và

bánh trôi xong, sau đó thương lượng kế hoạch đi chơi trong mấy ngày tới.

Kiến Nghiệp là cố đô lục triều, ngoại trừ miếu Phu Tử và sông Tần Hoài quen thuộc ra, trên thực tế vẫn còn có rất nhiều danh lam thắng cảnh, Trần Hán Thăng và chú hai Trần Chí Minh đều biết lái xe, vì thế từ mùng một đến mùng ba, mọi người đã đi thăm quan núi Tử Kim, lăng Minh Hiếu, phủ tổng thống…

Nhóm người bọn họ gần như đều cưỡi ngựa xem hoa thăm thú các danh lam thắng cảnh một lần, khi đi đến Tân Nhai Khẩu, Phùng Quý chỉ vào khu thương mại CBD, kiêu ngạo nói: "Chị, anh rể, sau khi ăn Tết xong em muốn thương lượng với chị Lâm Ngữ một chút, khai trương chi nhánh thứ năm của quán trà sữa ở chỗ này."

Câu nói hùng hồn này thu hút sự chú ý của mọi người, ấn tượng ban đầu của đám người chú hai thím hai đối với Phùng Quý chỉ là em rể của Thẩm Ấu Sở.

Tuổi tác của thằng nhóc này không lớn, đen đen gầy gầy, bình thường không nói nhiều lắm, trên mặt luôn mang theo ý cười, nhưng lại vô cùng chăm chỉ, trong lúc đi thăm quan, cậu ta luôn dành việc xách đồ đạc và chạy việc vặt, cả người dường như có sức lực dùng không hết.

Có vẻ như bình thường không có gì đặc sắc, điều duy nhất có thể khen ngợi chính là anh ta cưới được một cô vợ xinh đẹp.

Ngoại hình của Thẩm Như Ý giống Thẩm Ấu Sở đến bảy tám phần, sắc đẹp như vậy nếu đặt ở trong xã hội đã đủ để thu hút ánh mắt của đàn ông, chú hai cảm thấy đây không phải là chuyện tốt, thế giới bên ngoài vô cùng phức tạp, không phải ai cũng có thủ đoạn giống như cháu trai Trần Hán Thăng của mình.

Bây giờ khi hiểu rõ hơn, mọi người đều dần dần hiểu ra Phùng Quý thực chất cũng là một "nhân tài", mặc dù cậu ta chưa từng được đi học, nhưng rất có quyết tâm và đầu óc kinh doanh, đồng thời cũng đang cố gắng thực hiện lời hứa trước đó- Nhất định sẽ mở rộng quán trà sữa "Ngộ Kiến" đến Tân Nhai Khẩu.

"Mở thì mở thôi, tôi không có ý kiến."

Trong lòng Trần Hán Thăng thở dài một hơi, Tu La tràng đã nổ ra rồi, Tiểu Ngư Nhi cũng sắp đi Mỹ, quán trà sữa mở ở đâu cũng không thành vấn đề.

Vào ngày mùng 4 năm mới, đám người Trần Hán Thăng lại đến xem căn biệt thự ở Kiến Nghiệp, căn hộ ở phía bên khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ngoại trừ quá nhỏ ra, thực chất nó còn không an toàn lắm.

Không chỉ Samsung tìm thấy mà ngay cả Tiêu Dung Ngư cũng biết được địa chỉ ở đây, Trần Hán Thăng dự định đổi nơi ở.

Bây giờ số biệt thự của Kiến Nghiệp cũng không nhiều lắm, đặc biệt là khi Tiểu Ngư Nhi đã sàng lọc một lần trước đó, số còn lại chỉ cần thoả mãn các điều kiện như yên tĩnh, tiện lợi và rộng rãi, Trần Hán Thăng đã chọn trúng "Ngự đình viên Kim Lăng".

Môi trường ở khu vườn hoàng gia Kim Lăng và Kim Cơ Đường Thành cũng gần giống như nhau.

Kim Cơ Đường Thành gần hồ Mạc Sầu, Ngự đình viên Kim Lăng gần hồ Nguyệt Nha;

Kim Cơ Đường Thành gần học viện Kiểm toán, Ngự đình viên Kim Lăng gần học viện Hàng không vũ trụ;

Về giá cả, Kim Cơ có giá khoảng mười hai ngàn, Ngự đình viên khoảng mười một ngàn.

Ngoài ra, nếu dùng Tân Nhai Khẩu làm trục trung tâm thì hai khu biệt thự này vừa khéo một cái nằm bên phải, một cái nằm bên trái, khoảng cách từ chúng đến Tân Nhai Khẩu cũng tương đương nhau.

Nhìn từ trên bản đồ, giống như một bàn cân ở trạng thái cân bằng.

Bởi vì bộ phận bán hàng đang nghỉ Tết nên cho dù nhìn trúng, Trần Hán Thăng cũng không thể mua được, chỉ có thể chờ đến sau ngày mùng bảy.

Ngày hôm sau là mùng năm tết, bắt đầu từ hôm nay trở đi, cuộc sống hình như có một chút khác biệt.

Đầu tiên là đài truyền hình CCTV, nó không còn phát lại chương trình Xuân Vãn nữa mà bắt đầu phát sóng bộ phim "Tây Du Ký" phiên bản Lục Tiểu Linh Đồng.

Mango TV phát lại "Hoàn Châu cách cách";

Các đài truyền hình địa phương đều đang phát lại "Thiên long bát bộ" và "Anh Hùng Xạ Điêu" của Huỳnh Nhật Hoa, mỗi lần nhìn thấy những bộ phim này, cảm giác như nhận được hương vị nồng đậm của kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè.

Lão Trần và Lương thái hậu, chú hai dì hai cũng bắt đầu thảo luận thời gian trở về đi làm.

Trần Hán Thăng cũng phải quay về nhà máy, thực ra không chỉ có hắn, toàn bộ ban quản lý của điện tử Qủa Xác đều trở lại vị trí công việc, Lý Tiểu Giai và Hoàng Lập Khiêm thậm chí còn không rời đi.

Trước khi bắt đầu cuộc họp, Trần Hán Thăng mỉm cười nói chuyện với Khổng ngự tỷ, sắc mặt của những người khác cũng tương đối nhẹ nhàng, còn kèm theo một chút biếng nhác của "hội chứng sau kỳ nghỉ".

Về phần nội dung của cuộc họp, mọi người đoán rằng có lẽ là sắp xếp công việc cho năm mới, chỉ có Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ hiểu rõ trong lòng, "Tuần trăng mật" của Qủa Xác và Samsung đã kết thúc, Trần tổng (Trần bộ trưởng) đang có ý định trở mặt.

Quả nhiên, chờ đến khi Nhiếp Tiểu Vũ mở cuốn notebook ra, biểu thị cuộc họp chính thức bắt đầu, Trần Hán Thăng trực tiếp nói với người phụ trách Thôi Chí Phong: "Lão Thôi, anh hãy liên lạc với phía bên Ấn Độ, hỏi xem lúc nào bọn họ sẽ gửi tiền đến đây, sau khi nhận được tiền, chúng ta sẽ gửi hàng qua đó."

"Gì cơ?"

Không chỉ Thôi Chí Phong mà các quản lý khác cũng sửng sốt một chút, Thôi Chí Phong nhíu mày nói: "Trần tổng, bởi vì Samsung, chúng ta đã ngưng hẳn chuyện hợp tác với phía bên nhà phân phối Ấn Độ rồi."

"Không phải thực sự ngưng hẳn."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Lúc đó tôi đã bảo chị Tĩnh dùng lý do "tết Nguyên Đán" để trì hoãn một tháng, đơn hàng trị giá một trăm triệu này, tại sao tôi lại không đồng ý chứ?"

"Nhưng anh đã ký một bản thoả thuận với Samsung rồi mà."

Tào Kiến Đức nhắc nhở nói: "Nếu làm như vậy, có lẽ Samsung sẽ dùng lý do làm trái với thoả thuận để yêu cầu chúng ta bồi thường."

"Ký thì sao chứ?"

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: "Năm ngoái, trong cuộc họp cuối năm, tôi đã nói mình sẽ vứt bỏ ảo tưởng của mình, chuẩn bị cạnh tranh, các anh muốn cạnh tranh với các sản phẩm khác trong nước sao?"

“Những con tôm ươn cá thối đó là cái thá gì chứ, một cái bán tivi, một cái bán tủ lạnh, một cái bán cả máy tính, không cần điện tử Qủa Xác gây áp lực, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi thị trường điện thoại di động.”

Trần Hán Thăng vung tay lên: “Muốn làm thì con mẹ nó phải làm Samsung, thắng thì lời to.”

“Còn thua thì sao?”

Ngoài trừ Khổng Tĩnh ra, Lý Tiểu Giai- Người có địa vị cao nhất ở ban quản lý hỏi.

“Thua ư…”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Dù sao ông đây cũng không bồi thường.

Chương 812: Lần hợp tác thứ ba của ngoạ long phượng sồ

Khi Trần Hán Thăng vừa mới nói "thằng thì lời to, thua thì không bồi thường", mọi người đều biết ông chủ đang chuẩn bị chơi xấu.

Thực ra cách thức cũng đơn giản, điện tử Qủa Xác là một doanh nghiệp cắm rễ ở Kiến Nghiệp, kể từ khi được xây dựng nhà máy từ năm 2004, nó đã từng bước phát triển cho đến nay, mặc dù các cấp lãnh đạo đang không ngừng thay đổi và điều chỉnh, nhưng không hề thiếu sự quan tâm đối với Qủa Xác.

Đương nhiên Qủa Xác cũng rất biết cố gắng, từ mp4 đến điện thoại di động, từ Cộng đồng Qủa Xác đến trung tâm mua sắm Qủa Xác, Trần Hán Thăng còn tiết lộ ở bữa tiệc cuối năm rằng Qủa Xác sẽ còn có những bước phát triển mang tính tổng hợp khác để hiện thực hoá "chuỗi sinh thái Qủa Xác".

Mặc dù các lãnh đạo không thể nghe hiểu được thuật ngữ chuyên nghiệp này, nhưng bọn họ cũng rất vui vẻ, bởi vì nghe không hiểu mới là trâu bò nhất, những giáo sư phê bình đánh giá, dự án đó vừa mở miệng đã thốt ra một loại những danh từ chuyên ngành linh tinh vớ vẩn.

Thực ra yêu cầu của lãnh đạo khu vực cũng rất đơn giản, chỉ cần có thể tăng trưởng GDP của nền kinh tế, cung cấp công ăn việc làm, không gây ô nhiễm quá lớn đối với môi trường sinh thái thì bọn họ bằng lòng tạo điều kiện thuận lợi.

Ngoài ra, ông chủ của điện tử Qủa Xác Trần Hán Thăng thực sự rất am hiểu đối nhân xử thế, cho nên mối quan hệ giữa chính phủ và doanh nghiệp vẫn luôn rất tốt.

Trong tình huống này, nếu Qủa Xác muốn quyết tâm quỵt nợ, Samsung cũng không thể làm gì khác, thưa kiện cũng vô dụng, chỉ cần một câu "Chúng tôi vẫn đang trong quá trình tìm hiểu và điều tra" thì cũng đủ để níu chân Samsung.

Nhưng phương pháp này…

Hầu hết thành viên ban quản lý đều có trình độ học vấn cao, bọn họ cảm thấy tiến hành "gian lận thương mại" không giống với phong cách của một doanh nghiệp lớn lắm.

Trần Hán Thăng nhìn thấy trong phòng hội nghị dần dần yên tĩnh lại, hình như không có ai ủng hộ quyết định của mình, phản ứng đầu tiên của hắn là không vui.

"Bộp."

Trần Hán Thăng nổi giận, đột nhiên đập bàn một tiếng: "Tôi thực sự không thể nhìn ra được, ban quản lý của Qủa Xác đều là một đám Bồ Tát sống, như thế này lại giống như tôi là đại ma vương vậy, con mẹ nó, ngay cả tổng thống của nước Mỹ cũng có thể dứt khoát thiên vị một bên, trực tiếp sử dụng các biện pháp hành chính mạnh mẽ để can thiệp vào hoạt động kinh doanh của doanh nghiệp, điện tử Qủa Xác nhận được một chút chủ nghĩa bảo vệ của địa phương thì sao nào?"

"Sao nào? Sao nào?"

Trần Hán Thăng dùng ngón tay gõ lên mặt bàn, gằn từng chữ hỏi lại.

Tào Kiến Đức thấy ông chủ tức giận, anh ta đang định đứng ra giảng hòa, trình bày về quan điểm "không đồng tình với gian lận thương mại" của mình một chút.

Ngay khi anh ta đang định mở miệng thì lại nghe thấy Trần Hán Thăng nói thẳng: "Cứ làm như vậy đi, nếu ai có ý kiến thì trực tiếp thu dọn chăn đệm chạy lấy người, dù sao các anh đều là Bồ Tát sống, tôi cũng không bồi thường cho các anh, các anh đi làm trọng tài lao động đi."

"Lão Tào."

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng lại chuyển hướng sang Tào Kiến Đức: "Nhìn dáng vẻ ngo ngoe rục rịch của anh, có phải có gì muốn nói không?"

"Hả?"

Tào Kiến Đức sửng sốt mười giây, đứng lên vô cùng kiên định nói: "Tôi có một đề xuất nhỏ, nếu chúng ta liên lạc điện thoại với phía bên phân phối của Ấn Độ, rất nhiều thông tin có thể không truyền đạt lại thuận lợi, chúng ta có thể đặc biệt phái người qua đó đàm phán, tiếng Anh của tôi không tệ lắm, xin tự đề cử mình được đi công tác Ấn Độ cùng với Thôi tổng, cố gắng hoàn thành giao dịch này."

"Nhìn xem, cái gì gọi là một lòng vì công, cái gì gọi là theo kịp tư duy của lãnh đạo, Lão Tào đúng là một cán bộ tốt."

Trần Hán Thăng không nhịn được nói: "Tôi cũng phải xin lỗi Lão Tào, lúc trước khi còn ở Tân Thế Kỷ, tôi còn cảm thấy anh có hơi ngu ngốc, không ngờ trong thời khắc mấu chốt, anh là người duy nhất có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng tôi."

"Không có, không có, Trần tổng quá khen rồi."

Tào Kiến Đức xấu hổ mỉm cười, ngồi xuống lặng lẽ thở dài, bản thân mình đúng là một kẻ hèn nhát thông minh.

Nhiếp Tiểu Vũ vừa ghi chép vừa trợn mắt, Trần bộ trưởng đã nói tàn nhẫn như vậy, ai còn dám phản đối chút "lý tưởng" này chứ?

“Phá vỡ hợp đồng thì phá vỡ hợp đồng, đây là hành động bình thường của Trần bộ trưởng, tóm lại sẽ không lừa gạt tiền của người dân trong nước.”

Cô thư ký nhỏ là tin đồ trung thành của “Trần đảng”, cho dù Trần Hán Thăng muốn chơi Nokia, cô ấy chắc chắn cũng sẽ hò reo ủng hộ.

…

Sau khi nhận được sự nhất trí về tư tưởng, bước tiếp theo sẽ cần phải đột phá về giới hạn của kỹ thuật.

Về phương diện này, Lý Tiểu Giai là người có quyền lên tiếng nhất.

“Trước mắt mà nói, màn hình di động về cơ bản đều là LCD.”

Lý Tiểu Giai lo lắng các thành viên ban quản lý khác sẽ không hiểu nên vẫn cố ý giải thích một chút: “LCD chính là màn hình tinh thể lỏng, đặc điểm là chắc chắn không dễ bị vỡ, có thể nhìn thấy rõ dưới ánh mặt trời, sau một thời gian dài sử dụng cũng sẽ không xuất hiện các tình huống chênh lệch màu sắc.”

“Cho nên hai loại máy của Qủa Xác đều được chọn dùng loại màn hình điện thoại di động nhập khẩu này.

Lý Tiểu Giai nói: “Trước mắt các công ty dẫn đầu trong công nghệ này chính là Sharp và JDC của Nhật Bản, nhưng Samsung đang nghiên cứu và phát minh ra một loại gọi là màn hình OLED, đặc điểm của nó là hiện thị màu sắc càng rõ hơn nữa, nghe nói cũng tiết kiệm năng lượng hơn, còn hỗ trợ được các thao tác vân tay màn hình, theo phân tích của tôi thì có lẽ đây chính là cấu hình chủ đạo của màn hình điện thoại di động trong tương lai, nếu gây rắc rối quá lớn với Samsung…”

Lý Tiểu Giai không nói tiếp, nhưng mọi người đều hiểu rõ ý của hắn.

Bây giờ bọn họ đối đầu với Samsung, chờ đến khi công nghệ OLED của Samsung hoàn thành, điện thoại di động Qủa Xác muốn phát triển thêm một bước, liệu có bị hạn chế vì chuyện này không?

Lý Tiểu Giai nói xong, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt lên trên người Trần Hán Thăng, Qủa Xác "khai chiến" với Samsung không thành vấn đề, nhưng phải nắm chắc phương diện này như thế nào, hoàn toàn là do Trần Hán Thăng quyết định.

"Tôi hiểu rõ ý của mọi người, nhưng tôi cảm thấy, nếu đã khai chiến, vậy thì không nên mang theo tâm tư may mắn."

Trần Hán Thăng nhìn lướt qua một vòng, nghiêm mặt nói: "Nếu lo lắng sau này sẽ bị Samsung chặn đứng cổ họng, cho nên không dám ra tay tàn nhẫn, vậy bây giờ dứt khoát quỳ xuống nịnh nọt thì hơn, với tiềm lực phát triển của Qủa Xác trong ngành sản xuất điện thoại di động này, Samsung vẫn bằng lòng hợp tác."

"Nhưng, điều này chẳng khác nào một con chó cả, lúc ấy, Qủa Xác phải nghe theo Samsung trong rất nhiều chuyện."

Khi cảm xúc của Trần Hán Thăng dâng trào, đôi mắt cũng chậm rãi toả sáng, trên mặt tràn ngập biểu cảm cương quyết vô lễ: "Chi bằng đánh một trận trước rồi hẵng nói, Qủa Xác đang có ưu thế sân nhà, thỉnh thoảng lại sử dụng một số thủ đoạn, ngộ nhỡ tạo ra kỳ tích mạnh mẽ, Samsung không thể chịu nổi trước, bọn họ chủ động cầu hoà thì sao?"

"Cuối cùng vẫn hợp tác như trước."

Trần Hán Thăng cười nói: "Nhưng chúng ta là bên thắng, hoàn toàn khác so với kiểu hợp tác cầu xin nịnh nọt kia, mọi

người cảm thấy thế nào?”

Những người trong phòng họp đều là các nhà quản lý lão thành, bọn họ có đủ nhận thức để hiểu được sự chênh lệch giữa Qủa Xác và Samsung, nhưng đó là năng lực toàn diện, nếu ở trong nước, Qủa Xác thực sự có thể khiến Samsung thuần phục, không chỉ lợi ích kinh tế, và về phương diện quyền lên tiếng cũng được nâng cao.

Sau khi kết thúc cuộc họp, mọi người bắt đầu chuẩn bị.

Thôi Chí Phong và Tào Kiến Đức đi đến cục công an, tìm quan hệ nhanh chóng xử lý thị thực, chuẩn bị bay đến Ấn Độ bàn chuyện làm ăn.

Trần Hán Thăng trở lại văn phòng của mình, ngồi trên ghế ông chủ nhắm mắt trầm tư một lúc lâu, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Kim Dương Minh: “Kim tổng, trong tay tao đang có một kịch bản, muốn nhờ mày đảm nhận một chút.”

“Tao không tiếp những nhân vật dưới hai mươi triệu tệ đâu.”

Kim Dương Minh mặc cả nói: “Trần ca, mày cũng biết rồi đấy, khí chất của tao quá vượt trội, nếu thấp hơn con số này, lúc diễn tao thấy gò bó kiểu gì ấy.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng im lặng một lát: “Khoảng thời gian này bên cạnh tao thiếu một thư ký đời sống, chính là công việc ăn uống tiểu tiện gì đó cũng quan tâm ấy, thực ra Đông Nhi vừa chăm chỉ vừa thông minh, tao muốn điều cô ấy đến bên này.”

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong thì Kim Dương Minh đã cắt ngang: “Tứ ca, một diễn viên xuất sắc nên trải nghiệm các nhân vật khác nhau, lần này cần tao làm gì, mày cứ việc nói thẳng, tuyệt đối không cần khách khí.”

“Vẫn là Kim tổng hào phóng.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Qủa Xác đang định khai chiến với Samsung, tao dự định sẽ cho nổ một quả bom trước thể kiểm tra quyết tâm của Samsung, mày hãy đóng vai một người dùng điện thoại của Samsung, một ngày nào đó khi đang gọi điện thoại thì di động đột nhiên nổ mạnh, còn khiến lỗ tai mày bị thương.”

“Mẹ nó.”

Kim Dương Minh hét lên một tiếng: “Tứ ca, không phải mày thực sự định làm bị thương tai tao đấy chứ.”

“Sao có thể, nỡ lòng nào tao làm vậy chứ.”

Trần Hán Thăng sớm đã có sự sắp xếp: “Tao định tìm một bệnh viện nào đó để làm giả một báo cáo giám định thương tật, đồng thời bảo nhân viên kỹ thuật bố trí hiện trường một chút, nhân tiện mời mấy người làm bên truyền thông tung tin ra ngoài, đến lúc đó mày hãy quấn băng gạc, phát huy kỹ năng diễn xuất của mình một chút, lên án điện thoại di động Samsung một chút.”

“Mẹ nó, hình ảnh này quá nhếch nhác rồi.”

Kim Dương Minh không tình nguyện nói.

“Khụ khụ…”

Trần Hán Thăng hắng giọng nói: “Tao nghe một người bạn nói, cô thư ký đời sống có thể giúp đỡ tắm rửa.”

“Con mẹ nó tao hận Samsung nhất.”

Kim Dương Minh nghiến răng nghiến lợi nói: “Hàng ngoại chẳng có gì tốt cả, cảm ơn Tứ ca đã cho tao cơ hội bóc phốt Samsung.”

Chương 813: Cha (1)

Xét thấy hành vi bức bách vô sỉ của Trần Hán Thăng, Kim Dương Minh chỉ có thể bị động tiếp nhận kịch bản này, bản thân cũng không có cách nào, không thể chọc vào Trần Tứ ca, đành phải quay sang chọc Samsung.

Chẳng qua, tới sau tết Nguyên Tiêu thì sinh viên đại học mới phải trở về trường học, cho nên Trần Hán Thăng cũng không bắt Tiểu Kim lập tức trở về, hai ngày này hắn cũng bận khá nhiều việc.

Thôi Chí Phong và Tào Kiến Đức đã dẫn người bay đến Ấn Độ, đang cùng công ty Cra tích cực tiến hành bàn bạc.

Cra là một công ty phân phối sản phẩm điện tử chuyên nghiệp, địa vị tương đương với điện tử Tô Ninh và điện tử Gome trong nước. Bất kỳ sản phẩm điện tử nào muốn tiến vào thị trường Ấn Độ đều không thể tránh khỏi phải trải qua nó.

Chẳng qua, ở phương diện kinh doanh điện thoại di động, đại khái bởi vì Samsung trường kỳ lũng đoạn thị trường, cho nên Cra vẫn luôn nhập vào các hãng và mẫu điện thoại có thể cạnh tranh nhằm suy giảm lực ảnh hưởng của Samsung.

Đáng tiếc, rất lâu rồi cho tới nay, chẳng có hàng nào ăn thua.

Nokia và Motorola giá cả quá đắt, xưởng sản xuất di động nhỏ lẻ chất lượng thấp kém, mà di động Quả Xác vừa lúc nằm ở vị trí lưng chừng, hơn nữa Quả Xác vừa mới đưa ra thị trường đã dám "ăn vạ" Samsung, hoàn mỹ phù hợp nhu cầu của Cra.

Cho nên, công ty Cra đưa ra nhượng bộ nhất định trong đàm phán về phương diện giá cả và chăm sóc khách hàng sau bán, bọn họ chỉ hy vọng container nhanh chóng xuất hiện sản phẩm Quả Xác, tốt nhất là trước khi thế hệ di động mới nhất của Samsung xuất hiện.

Sau khi nghe Thôi Chí Phong báo cáo tin tức này, Trần Hán Thăng lập tức bảo Lý Tiểu Giai tiến hành sản xuất, đồng thời tranh thủ thời gian sắp xếp tài xế của xưởng đưa Lão Trần và Lương Mỹ Quyên trở về Cảng Thành.

"Sau khi về nhà, hai người đừng cãi nhau nữa."

Trần Hán Thăng dặn dò mẹ: "Lớn tuổi như vậy rồi, đừng làm con lo lắng mất công. Mỗi lần cãi nhau, con đều phải tới khuyên, con phải làm thế nào đây?"

"Bốp!"

Lương Thái hậu cũng rất dứt khoát, trực tiếp vung tay đánh một cái.

"Mẹ làm gì thế?"

Trần Hán Thăng che đầu lại, oán giận: "Đây là cách mẹ nói chuyện với con, dựa vào cái gì mẹ có thể nói mà con không thể nói?"

"Tao là mẹ mày!"

Lương Thái hậu đưa ra một đáp án vô cùng chính xác, sau đó lại mạnh miệng nói: "Mẹ và bố mày không phải cãi nhau, mà muốn ly hôn."

"Được, được rồi, ly hôn thì ly hôn. Mùng 8 cục Dân chính mở cửa, hai người nhớ rõ đi sớm một chút để xếp hàng."

Trần Hán Thăng cổ vũ nói: "Tranh thủ làm cặp vợ chồng ly hôn đầu tiên vào năm mới của Cảng Thành, lấy may mắn."

“Cút đi, thằng nhóc không có lương tâm.”

Lương Mỹ Quyên biết sẽ không nghe được lời an ủi hay ho gì từ trong miệng đứa con trai không đứng đắn này, ngược lại quay sang nói lời tạm biệt với Thẩm Ấu Sở.

Lão Trần ở bên cạnh yên lặng chờ đợi, thấy Lương Mỹ Quyên hai tay nâng khuôn mặt Thẩm Ấu Sở, lải nhải không biết nói gì đó, Thẩm Ấu Sở mở to đôi mắt hoa đào trong suốt, yên lặng đồng ý hết thảy.

Ngẫu nhiên Lương Thái hậu còn xoa nắn khuôn mặt bóng loáng mượt mà của Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở cũng không né tránh, chỉ biết thẹn thùng cúi đầu, thật là một cô “con dâu” ngây thơ nghe lời tới tận xương tủy.

Lão Trần vuốt tay áo, đây là áo lông mà Thẩm Ấu Sở cố ý đan cho “cha mẹ chồng”. Kỳ thật, trong mấy ngày ở Kiến Nghiệp, Lão Trần cũng cảm nhận được loại tình cảm gia đình vui vẻ ấm áp thật sự.

Cô gái Xuyên Du này cái gì cũng tốt, nếu không phải có Tiêu Dung Ngư, Trần Triệu Quân đã giơ cao hai tay đồng ý từ lâu.

“Chuyện tình cảm của con thật là liên tục xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Lão Trần lôi kéo Trần Hán Thăng đi đến một bên, thở dài một hơi.

Trần Hán Thăng là tính toán “muốn tất cả”, chẳng qua ở trong mắt cha mẹ hắn, đây là “biến đổi bất ngờ”.

Bắt đầu do dự giữa hai cô gái, sau lại mua biệt thự cho Tiểu Ngư Nhi, gặp họ hàng hai bên. Hai nhà đã quyết định chờ đến khi bọn họ tốt nghiệp đại học sẽ lập tức kết hôn.

Nhưng mà không biết nguyên nhân gì, Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi thế mà chia tay, ngay sau đó Mạc Kha lại tới nhà, bàn chuyện kết hôn của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở vào mùa hè.

Chuyện này khiến cho Lão Trần có một loại cảm giác "hết người này tới người khác lên sân khấu", phía sau hai cô gái đều có người ủng hộ, vô hình trung sinh ra một loại trò chơi kéo co tranh giành.

"Vốn dĩ cha không nghĩ tới Kiến Nghiệp ăn tết, bởi vì đây là một kiểu thể hiện thái độ, sau đó lại bởi vì một số ngoài ý muốn mà không thể không tới đây."

Vẻ mặt Lão Trần khó được nghiêm túc: "Hiện tại con cho cha một lời nói thật, nếu lựa chọn Thẩm Ấu Sở, con có thể sống nghiêm túc với con bé không?"

"Cha, xem cha nói này, con chính là một người sống nghiêm túc kiên định thành thật mà."

Trần Hán Thăng vỗ bộ ngực nói: "Chàng rể mà biết bao mẹ vợ yêu thích."

"Lúc trước con cũng bảo đảm tình cảm với Tiểu Ngư Nhi là chân thành như thế trước mặt cha."

Trần Triệu Quân lắc đầu, ông nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng đánh giá một chút, rồi chậm rãi giơ tay lên, sửa sang lại cổ áo cho con trai.

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên, chậm rãi thu liễm vẻ mặt cà lơ phất phơ. Hắn biết cha rất quan tâm hắn, chỉ là Lão Trần rất ít khi biểu đạt ra.

"Chuyện trước kia đều đã đi qua, lần này con đã lựa chọn Thẩm Ấu Sở, vậy đừng xảy ra chuyện xấu nữa."

Trong đôi mắt bình tĩnh cơ trí của Trần Triệu Quân có một loại cảm xúc lo lắng của người làm cha mẹ.

“Cha và mẹ của con cũng đã già rồi, trong lòng không nghĩ con có thể kiếm được bao nhiêu tiền, có được địa vị xã hội cao cỡ nào.”

Lão Trần nhỏ giọng nói: “Chỉ mong con có một gia đình, hy vọng con có một sức khỏe tốt, ngoại trừ cái này, không còn nguyện vọng gì khác. Chuyện của Tiểu Ngư Nhi, cha định trở về tìm Lão Tiêu nói chuyện riêng. Tuy rằng Cảng Thành là một nơi nhỏ, chúng ta cũng là gia đình bình thường, chẳng qua mối quan hệ giữa các con cũng tới mức sắp tổ chức kết hôn, cho nên nếu kết thúc, cũng phải rõ ràng đoàng hoàng mà kết thúc, né tránh không phải đạo xử thế…”

Trần Hán Thăng yên lặng nghe. Kỳ thật điều khiến hắn yên lặng lại là mùi khói thuốc trên ngón tay cha.

Mùi khói thuốc này biết bao quen thuộc, dần dần lôi kéo suy nghĩ của Trần Hán Thăng trở về hồi ức thuở nhỏ.

Hồi tiểu học, Trần Hán Thăng không thích đeo khăn quàng đỏ, nhưng mà trường học có nội quy không đeo khăn quàng đỏ thì không được vào trường.

Vì thế, Lão Trần bèn ở trước cổng trường ngồi xổm xuống thắt khăn quàng đỏ cho con trai. Lúc ấy, Trần Hán Thăng ngửi thấy mùi khói thuốc trên tay cha, còn thường xuyên ghét bỏ quay mặt đi.

Lên cấp hai, bởi vì thân hình cao lớn, Trần Hán Thăng được tuyển vào đội ca hát trong lễ Quốc khánh.

Thành viên đội ca hát cần mặc âu phục đeo cà vạt, Trần Hán Thăng không biết thắt cà vạt, cũng là Lão Trần hỗ trợ hắn, lúc ấy Trần Hán Thăng đã cao đủ để nhìn thẳng Lão Trần rồi, cũng không còn chán ghét mùi khói thuốc trên tay cha lắm.

Tới cấp ba, trời đổ mưa, vì "ra vẻ" mà Trần Hán Thăng không chịu mặc áo mưa, Lão Trần thường xuyên canh giữ ở dưới lầu, "cưỡng ép" tròng áo mưa lên người Trần Hán Thăng.

Lúc ấy, Trần Hán Thăng đã cao hơn cha hắn nhiều, Lão Trần phải ngẩng đầu để nói chuyện với con trai. Trần Hán Thăng thường xuyên tới quán net và quán bida, đã rất quen thuộc với mùi khói thuốc.

Không nghĩ tới hiện tại sắp tốt nghiệp đại học, lại lần nữa ngửi thấy mùi khói thuốc trên tay cha.

Kỳ thật, Trần Hán Thăng là phú ông hàng tỉ phú thì thế nào, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sáng lập điện tử Quả Xác thì thế nào, có lẽ ở trong mắt Lão Trần, hắn vĩnh viễn là đứa con trai thắt khăn quàng đỏ cũng không tốt.

"Vâng… con biết rồi."

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói một tiếng, trước mặt tài xế của xưởng, nhất định phải ổn định cảm xúc.

"Cha đi đây, khi nào tới nhà sẽ báo cho con."

Lão Trần xua tay, cùng Lương Thái hậu ngồi lên chiếc xe thương mại bảy chỗ.

Trần Hán Thăng nhìn đuôi xe càng lúc càng xa, trong lòng hắn trào lên một luồng cảm xúc luyến tiếc mãnh liệt, sống mũi cay cay, đôi mắt rất mau đã ướt nhòe.

Đúng lúc này, Trần Hán Thăng cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, không biết từ khi nào Thẩm khờ khạo đi tới gần, nhẹ nhàng nắm tay hắn.

"Thừa dịp nước mắt anh còn chưa khô."

Trần Hán Thăng sụt sịt cái mũi, nói: "Lẹ tay cầm điện thoại chụp một bức cho anh, anh muốn đăng ảnh lên Qzone, đêm

nay có rảnh còn phải tới KTV hát một bài "cha", lại đăng lên Qzone."

"Hả?"

Thẩm khờ khạo không hiểu.

"Thôi bỏ đi, em không biết cái trend này."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Lấy tờ khăn giấy cho anh đi."

"Ờ."

Thẩm Ấu Sở gật đầu rút ra một tờ khăn giấy, sau đó "xoẹt" một cái xé làm hai nửa, đưa một nửa đưa cho Trần Hán Thăng.

"Á đù…"

Trần Hán Thăng có chút bất đắc dĩ, đây là thói quen của Thẩm khờ khạo, mỗi lần cô dùng khăn giấy hãng "Tâm tương ấn" hoặc "Thanh phong" thì luôn xé ra thành hai nửa.

Trần Hán Thăng dùng một nửa, cô dùng một nửa, như vậy sẽ tương đối tiết kiệm.

"Khó trách mẹ anh lại thích em."

Trần Hán Thăng dùng ngón tay bắn bay hai giọt nước mắt của mình, bĩu môi nói: "Lúc ở nhà, anh không cẩn thận nặn kem đánh răng ra hơi nhiều, Lương Thái hậu phải càm ràm mất nửa ngày, em thật là cô gái hợp tính hợp nết với mẹ anh."

Chương 814: Cha (2)

Lão Trần và Lương Mỹ Quyên rời khỏi Kiến Nghiệp lúc 10 giờ sáng, hơn 2 giờ chiều tới Cảng Thành. Nhìn thấy hàng xóm đã trở lại, dì mập mạp rất vui vẻ, lập tức dẫn thành viên "ủy ban tám chuyện khu dân cư Hải Ninh" tới đây an ủi.

Cả đoàn đều là phụ nữ trung niên trên dưới 50 tuổi, bọn họ một bên giận mắng những người đồn đãi bừa bãi kia, một bên giúp đỡ Lương Mỹ Quyên sắp xếp hành lý.

Trần Triệu Quân lắc đầu, phỏng chừng trong những tin tức vớ vẩn đó có đám bà tám này thêm mắm dặm muối truyền ra, mấu chốt là bản thân bọn họ cũng không nhận ra.

"Mọi người vào nhà nói chuyện."

Trần Triệu Quân đứng lên nói: "Sắp đến giờ đi làm, tôi đến đơn vị."

"Được rồi, ông đi đi. Buổi tối hai người đừng mua thức ăn, tới nhà chúng tôi ăn cơm đi."

Không chỉ có một người hàng xóm mời như vậy. Không phải bởi vì Trần Hán Thăng hiện nay có tiền mà bọn họ bắt đầu nịnh nọt nhà Lương Thái hậu, mà thật sự bởi vì bọn họ là hàng xóm nhiều năm, quan hệ tốt, thân thiết như thân thích họ hàng.

Sau khi Trần Triệu Quân xuống lầu, ông không thật sự đi đơn vị mà là đi tản bộ dọc theo bờ sông, cuối cùng đi tới khu dân cư Thương Ngô.

Ông chuẩn bị hẹn Tiêu Hoành Vĩ ra nói chuyện. Trần Triệu Quân vốn là ủng hộ Tiểu Ngư Nhi, tuy rằng con trai và Tiểu

Ngư Nhi đã chia tay, ông vẫn có thể thấy được hai người vẫn còn tình cảm với nhau.

Chia tay hẳn là do bị ép.

Cho nên Lão Trần vẫn luôn đang chờ đợi một ngày Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư khôi phục quan hệ.

Đồng thời ông cũng rất kỳ quái, rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì khiến cho Tiểu Ngư Nhi trái lương tâm mà nói ra câu nói "cháu không yêu Trần Hán Thăng" kia.

Cho tới khi đến Kiến Nghiệp ăn Tết m lịch, nhìn thấy "một con dâu khác" Thẩm Ấu Sở, Lão Trần mới đột nhiên hiểu ra có phải là chuyện Trần Hán Thăng chân đứng hai thuyền bị bại lộ ra hay không?

Nếu là nguyên nhân này, vậy thì có thể giải thích tại sao Tiểu Ngư Nhi sẽ nhịn đau rời đi Hán Thăng.

Chẳng qua, nếu là nguyên nhân này, Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi hẳn là vĩnh viễn sẽ không trở lại như cũ được.

Lão Trần không nói phát hiện này cho Lương Thái hậu, ông chỉ là nghiêm túc nhắc nhở Trần Hán Thăng trước khi rời đi – chuyện trước kia đều đã trôi qua, lúc này con đã lựa chọn Thẩm Ấu Sở thì sau này đừng gây ra chuyện xấu nữa.

Đến nỗi mối quan hệ với nhà họ Tiêu, Trần Triệu Quân quyết định tự mình đi xử lý. Có lẽ Tiêu Hoành Vĩ sẽ nói một vài lời khó nghe, nhưng Lão Trần cam tâm tình nguyện "chùi đít" cho Trần Hán Thăng.

Đây là sự trả giá âm thầm của một người cha, tuy rằng Lương Thái hậu thường xuyên càm ràm hai cha con, Trần Hán Thăng ở bên ngoài ăn to nói lớn, nhưng mà hai người đều biết Lão Trần cơ trí thông minh mới là cây trụ tinh thần của nhà họ Trần.

Gọi điện thoại cho Tiêu Hoành Vĩ, Trần Triệu Quân do dự giữa việc gọi ông là "Lão Tiêu" hay "cục trưởng Tiêu", cuối cùng nghĩ tới Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đã xác định quan hệ, ông quyết định lựa chọn gọi "cục trưởng Tiêu".

"Cục trưởng Tiêu."

Trần Triệu Quân khách sáo nói: "Năm mới tốt lành. Hiện tại anh có rảnh không, gần khu dân cư Thương Ngô Lục Viên có một quán trà, tôi muốn báo cáo công tác với anh."

Đây là cách nói vô cùng chính thức, lễ phép mang theo một chút mới lạ và xa cách, nếu gọi là "Lão Tiêu", tương đương với cách gọi thân thiết giữa bạn bè với nhau.

Trong lòng Trần Triệu Quân đã dự đoán là sẽ bị từ chối, nhưng mà khiến ông cảm thấy ngoài ý muốn là Tiêu Hoành Vĩ trong điện thoại im lặng một lúc, cuối cùng thở dài một hơi, nói: "Vẫn là đừng đi quán trà, trong nhà đã có sẵn trà ngon. Lữ Ngọc Thanh và Tiểu Ngư Nhi đi thăm họ hàng, lại nói anh là chủ nhiệm văn phòng chính phủ của một khu, cần gì báo cáo công tác với tôi, Lão Trần, không cần khách sáo như thế chứ."

"?"

Một dấu chấm hỏi to đùng xuất hiện trong đầu Trần Triệu Quân, ông và Tiêu Hoành Vĩ đều là người đã chìm nổi nhiều năm trong giới quan chức chính phủ, đối với lời ngầm truyền lại trong lúc giao lưu, nắm chắc chuẩn xác như lòng bàn tay.

Tiêu Hoành Vĩ không những không từ chối gặp mặt mà còn mời ông tới nhà, nếu hai nhà vẫn còn quan hệ thông gia thì như thế rất bình thường, nhưng mà dựa theo mối quan hệ hiện giờ của hai nhà, không quá phù hợp với lẽ thường lắm.

"Được, bây giờ tôi sẽ qua nhà."

Tuy rằng trong lòng tràn ngập điểm khả nghi, Trần Triệu Quân vẫn đáp ứng lời mời. Đi tới nhà Tiêu Hoành Vĩ, phát

hiện ông đã pha một ấm trà.

Một nắm lá trà tự do giãn ra lơ lửng ở trong ấm pha lê, hơi nước nóng mang theo hương trà bay lên, ánh nắng buổi chiều chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua giấy chữ dán trên cửa, hình thành một chữ "hỉ" chạm rỗng trên sàn nhà.

Hình ảnh như vậy vốn nên khiến lòng người cảm thấy ấm áp, nhưng mà tâm trạng của Tiêu Hoành Vĩ cũng không được tốt, hai hàng lông mày nhíu chặt, mái tóc vốn dĩ chỉnh tề lúc này cũng có chút lộn xộn, quầng mắt hơi thâm, dường như nhận phải áp lực rất lớn.

Hình tượng "Ngô Ngạn Tổ của Cảng Thành" đã biến mất gần như không còn, giống một người cha trung niên bình thường hơn.

Trần Triệu Quân đặt trái cây trên tay xuống, đây là ông cố ý đi siêu thị mua tới, trong lòng tự hỏi Lão Tiêu gặp phải chuyện gì khó.

Công tác?

Không nghe nói có biến động về chức vụ gì mà?

Gia đình?

Cho dù là cãi nhau với Lữ Ngọc Thanh cũng sẽ không biểu hiện như thế chứ.

Chẳng lẽ?

Bởi vì Tiểu Ngư Nhi sao.

…

"Chắc chắn là bởi vì Tiểu Ngư Nhi."

Trần Triệu Quân trong lòng thấu hiểu, ông cũng là người cha, cho nên có thể hiểu được sự quan tâm canh cánh trong

lòng của mỗi người cha đối với con cái, ông và Trần Hán Thăng nào có khác gì.

Nhưng mà Tiểu Ngư Nhi lại có thể có chuyện gì?

"Lão Trần à, anh cần gì mang trái cây tới."

Tiêu Hoành Vĩ lấy ra một cái cốc pha lê sạch sẽ, một bên rót trà cho Trần Triệu Quân, một bên bình tĩnh nói: "Con trai anh tới đây, trước nay đều đi tay không, giận nhất là cậu ta còn tiện tay lấy mất thuốc lá và rượu trân quý của tôi, nói là mang về nhà biếu anh."

"…"

Trần Triệu Quân có chút xấu hổ, đây thật đúng là phong cách làm việc của Trần Hán Thăng.

"Uống trà đi, kỳ thật hôm nay anh không đi tìm tôi thì tôi cũng đi tìm anh."

Tiêu Hoành Vĩ đưa cái cốc trà cho Lão Trần, nhìn ông mà nói.

Trần Triệu Quân giật mình, vài phút kế tiếp, trong phòng khách vô cùng yên tĩnh. Hai người cha đều im lặng thưởng thức nước trà, trong lòng từng người có suy nghĩ riêng.

Trần Triệu Quân tất nhiên là áy náy chiếm đa số, nếu ông suy đoán chính xác thì chia tay đều là lỗi của Trần Hán Thăng, cho nên ông dự định biểu đạt ba tầng ý tứ, một là tiếc nuối Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi cuối cùng không thể đến bên nhau, hai là thay mặt Trần Hán Thăng xin lỗi, ba là chúc phúc Tiểu Ngư Nhi sau này sẽ có cuộc sống tốt hơn.

Trong lúc ông sắp xếp lời nói, ngược lại là Tiêu Hoành Vĩ mở miệng trước.

"Lão Trần."

Tiêu Hoành Vĩ buông cốc trà: "Sau khi khai giảng, Tiểu Ngư Nhi dự định đi nước Mỹ."

"Vì vụ kiện hôn nhân vượt quốc gia kia sao?"

Trần Triệu Quân biết chuyện này.

"Ừ."

Tiêu Hoành Vĩ gật đầu, ông nhìn chằm chằm bức ảnh chung của một nhà ba người bọn họ trên tường, đột nhiên lại lặng im.

Tiêu Dung Ngư trên ảnh chụp cười tươi như hoa, lộ ra má lúm đồng tiền đáng yêu mê người, ánh mắt của Lão Tiêu dần trở nên mềm mại.

Trần Triệu Quân cũng không quấy rầy ông, một lát sau, Tiêu Hoành Vĩ chủ động nói: "Hiện tại tôi và bà Lữ muốn xuất ngoại là tương đối khó khăn, cho nên muốn nhờ Hán Thăng hỗ trợ chiếu cố một chút, chờ chúng tôi làm xong thủ tục từ chức, sau đó lại thay đổi người đến chăm sóc."

"Hả?"

Trần Triệu Quân cau mày, ngàn lần không nghĩ tới, Tiêu Hoành Vĩ thế mà bàn chuyện này với mình.

Nhưng mà hai đứa nó đã chia tay rồi, hơn nữa Trần Hán Thăng đã lựa chọn ở bên Thẩm Ấu Sở, như vậy không thích hợp/

Trần Hán Thăng không thể tiếp tục rơi vào gút mắt cảm tình, Lão Trần đang định uyển chuyển cự tuyệt, Tiêu Hoành Vĩ lại đột nhiên nói: "Anh là một người cha, tôi cũng là một người cha, hai chúng ta đều muốn tốt cho con mình, Trần Hán Thăng thì không thể vì con mình mà làm chút gì sao?"

"Cái… cái, cái gì cũng là?"

Trần Triệu Quân không phải kẻ ngu ngốc, ông nghe hiểu ý tứ của lời này.

Trong nháy mắt này, Lão Trần cảm nhận được cái gì gọi là "sét đánh giữa trời quang", "hô hấp dồn dập", cái gì gọi là "trái tim nhảy lên cổ họng". Ông sững sờ một lúc lâu, không chỉ vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả tay chân cũng bắt đầu không khống chế được mà run rẩy tê dại.

"Anh… anh là nói…"

Trần Triệu Quân gấp không chờ nổi muốn xác định, nhưng đầu lưỡi trước sau không thể lưu loát nói chuyện, liên tục lắp bắp hỏi.

"Tiểu Ngư Nhi hẳn là đã mang thai, bản thân con bé còn chưa ý thức được."

Cuối cùng, vẫn là Lão Tiêu trả lời.

Lúc Tiêu Hoành Vĩ nói ra những lời này, kỳ thật giọng nói mang theo một chút nghẹn ngào. Đứa con gái mà ông yêu thương như hòn ngọc quý trên tay đã mang thai, tâm trạng của người làm cha như ông rất phức tạp.

Đặc biệt, Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi vừa mới chia tay, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Chương 815: Hai vạch đỏ trên que thử thai

Sau khi Tiêu Hoành Vĩ xác định sự thật, trong phòng khách ở khu dân cư Thương Ngô lại lần nữa rơi vào trong yên lặng.

Chẳng qua khác với vừa nãy, vốn chỉ có Lão Tiêu một người bực bội, hiện tại Lão Trần cũng gắt gao nhíu mày.

Nước trà trên bàn đã nguội ngắt, chẳng qua không ai để ý, hai vị cha già cộng tuổi lại gần một trăm, đều nhìn chằm chằm một vệt nắng trên sàn nhà gỗ.

Theo thời gian trôi đi, mặt trời lặn về phía tây, vệt sáng cũng chậm rãi di chuyển, cho tới khi chìm vào trong bóng khuất ở góc tường, Lão Trần mới sâu kín thở ra một hơi.

"Mang thai rồi, vậy thì không còn lựa chọn nào khác."

Trần Triệu Quân âm thầm nghĩ.

Ông vẫn luôn không nghiêm khắc trong việc giáo dục con trai. Khi Trần Hán Thăng còn nhỏ, Lão Trần chú trọng bồi dưỡng tính cách độc lập tự chủ và năng lực làm việc cho hắn, cổ vũ và hướng dẫn Trần Hán Thăng hoàn thành một số ý tưởng kỳ quái mà lớn mật của hắn.

Lão Trần rất ít lợi dụng sự uy nghiêm của người cha để cưỡng ép Trần Hán Thăng học tập hoặc là đọc sách, đó là nhiệm vụ của Lương Thái hậu.

Chẳng qua, ở chuyện này, Trần Triệu Quân cảm thấy không thể cho con trai cơ hội lựa chọn.

“Đêm 30 Tất niên, tôi phát hiện Tiểu Ngư Nhi bỗng nhiên nôn mửa.”

Lúc này, Tiêu Hoành Vĩ nói ra suy đoán con gái “đã mang thai” từ đầu đến cuối: “Lúc ấy tôi cảm thấy có chút kỳ quái, cho dù chia tay với Trần Hán Thăng rất khổ sở, nhưng mà một tháng đã trôi qua, dù gì cũng nên giảm bớt hoặc nhiều hoặc ít.”

Lão Tiêu một bên nói, một bên “xoạch, xoạch” khảy bật lửa, nhưng ông trước sau không đốt thuốc, thật sự không nhịn được thì cũng chỉ sờ hộp thuốc vài lần mà thôi.

“Từ ngày đó bắt đầu, tôi bắt đầu chú ý quan sát, phát hiện vào buổi sáng khi Tiểu Ngư Nhi vừa mới rời giường, triệu chứng này rõ ràng nhất, lúc ấy tôi đã ý thức được điều gì, tinh thần khủng hoảng.”

Lão Tiêu tiếp tục nói: “Buổi tối mồng năm, cậu của Tiểu Ngư Nhi tặng một bát chân giò kho tới đây, vừa thơm vừa ngon, chẳng qua cũng rất dầu mỡ, Tiểu Ngư Nhi lại là buồn nôn, nôn khan.”

Trần Triệu Quân gật đầu, triệu chứng này đã rất rõ ràng. Lão Tiêu cũng thở dài một hơi: “Cho nên tôi kết luận Tiểu Ngư Nhi đã mang thai, chỉ là con bé chưa từng trải qua chuyện này, hơn nữa vừa mới chia tay với Trần Hán Thăng, chỉ cho rằng đó là phản ứng của thân thể vì quá mức đau buồn.”

“Đêm đó tôi mất ngủ, một người ngồi ở trên sô pha, tivi phát từ tin tức buổi tối tới tin tức buổi sáng.”

Tiêu Hoành Vĩ nhìn thoáng qua Lão Trần: “Cũng không sợ anh chê cười, tôi thậm chí còn trộm khóc một lần.”

“Thực xin lỗi, Lão Tiêu.”

Trần Triệu Quân thành khẩn xin lỗi, Tiêu Hoành Vĩ nổi tiếng yêu thương con gái, ông trắng đêm không ngủ được là chuyện bình thường.

“Anh cũng không cần thiết xin lỗi tôi.”

Tiêu Hoành Vĩ ăn ngay nói thật: “Đêm đó, lúc tức giận nhất, tôi đã từng suy xét tới việc đi tìm Trần Hán Thăng, chuẩn bị khiến cho nhà anh thiếu một đứa con trai, cùng lắm thì lấy một đổi một.”

Trần Triệu Quân không trả lời, tuy rằng lời này là lời nói khi giận, nhưng mà khi một người cha giận dữ đến tột cùng, thật sự có thể vì con cái mà làm ra bất kỳ hành vi kịch liệt gì.

“Sau đó tôi bình tĩnh lại, biết làm như vậy cũng không thể giải quyết vấn đề, chỉ là hành động huỷ hoại gia đình.”

Tiêu Hoành Vĩ giọng nặng nề nói: “Cho nên, tôi lại định khuyên Tiểu Ngư Nhi bỏ đi…”

“Không được!”

Lúc này đây ra tiếng phản đối thế mà lại là “ông nội của đứa trẻ” Trần Triệu Quân.

Nhìn thấy Lão Trần phản ứng như vậy, trong lòng Lão Tiêu rất vui mừng, phá thai gây tổn thương rất lớn tới cơ thể, không đến tình huống cực chẳng đã thì ông không muốn làm như vậy, kỳ thật đây là cách làm kém nhất.

Chẳng qua, mặt ngoài Lão Tiêu vẫn ra vẻ “không hài lòng” mà nói: “Anh căn bản không hề suy xét cho Tiểu Ngư Nhi, anh chẳng qua chỉ muốn ôm cháu nội sớm mà thôi.”

Lời này không sai, tuy rằng hiện tại tâm trạng rối ren phức tạp, nhưng khi tưởng tượng tới mình sắp được làm ông nội, vẻ mặt của Lão Trần sẽ không tự chủ được mà trở nên hiền từ.

“Nhưng mà, nói thật, tôi cũng muốn làm ông ngoại.”

Cuối cùng, Lão Tiêu chậm rãi nói.

Phòng khách lại lần nữa rơi vào yên lặng. Hoàng hôn mùa đông rực rỡ sáng lạn mà tang thương, dưới lầu ngẫu nhiên truyền tới tiếng pháo đốt rải rác, càng thêm có vẻ quạnh quẽ.

Sau một lúc lâu, Trần Triệu Quân hỏi: "Bà Lữ biết không?"

"Tôi còn không có nói cho bà ấy."

Tiêu Hoành Vĩ nói: "Mấy ngày Tết Âm Lịch, bà ấy phải nhọc lòng bận rộn nhiều việc, Tiểu Ngư Nhi vẫn luôn ngồi lỳ ở trong phòng sách xem tư liệu, hai người bọn họ tiếp xúc tương đối ít, chẳng qua chờ đến khi rảnh, bà ấy chắc chắn sẽ phát hiện ra."

"Ừ."

Trần Triệu Quân trầm ngâm một hồi, nói thẳng: "Một khi đã như vậy, để Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi kết hôn đi, giống kế hoạch năm trước vậy, thậm chí có thể tổ chức sớm hơn một chút, vừa lúc mồng 1 tháng 5 được nghỉ."

Nghe thấy Trần Triệu Quân hứa hẹn như thế, Tiêu Hoành Vĩ dần dần yên tâm, bởi vì đây thật là biện pháp thích hợp nhất.

Thứ nhất, Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi vẫn còn tình cảm với nhau, ai cũng có thể nhìn ra được.

Thứ hai, nếu bọn họ kết hôn, Tiểu Ngư Nhi không cần phá thai, như vậy cơ thể bị tổn thương nhỏ nhất, đây là chuyện mà Lão Tiêu quan tâm nhất.

Thứ ba, ông cũng có thể về hưu sớm một chút, làm ông ngoại.

"Tôi chuẩn bị tiết lộ chuyện này cho cả nhà."

Tiêu Hoành Vĩ nói: "Còn Hán Thăng thì…"

"Hán Thăng để tôi nói."

Lão Trần chắc chắn mà ổn trọng nói.

“Ừ, chúng ta thường xuyên liên hệ.”

Tiêu Hoành Vĩ gật đầu, quen biết nhiều năm như vậy, ông vẫn tương đối tin tưởng phẩm tính của chủ nhiệm Trần, như vậy, sau khi hai người bàn bạc, dường như vấn đề đã trở nên đơn giản.

Chẳng qua, ước nguyện ban đầu của Lão Trần đã thay đổi, ông vốn định đi bàn chuyện để kết thúc chuyện của con trai và Tiểu Ngư Nhi, không nghĩ tới nói chuyện một lúc, Lão Trần lại lần nữa “lên thuyền”, còn là “thuyền Tiểu Ngư” vô cùng đáng tin.

…

Sau khi Trần Triệu Quân rời đi, Tiêu Hoành Vĩ vẫn còn ngồi yên trên sô pha.

Tuy rằng ông rất thương yêu Tiểu Ngư Nhi, chẳng qua loại chuyện này, tốt nhất vẫn nên do mẹ nói cho con gái biết, cho nên ông vẫn luôn đang suy nghĩ làm thế nào để Lữ Ngọc Thanh tự phát hiện ra.

Không bao lâu, cửa phòng trộm “kẽo kẹt” một tiếng mở ra, Lữ Ngọc Thanh dẫn theo Tiểu Ngư Nhi từ nhà họ hàng trở về.

“Có khách tới hả?”

Lữ Ngọc Thanh chỉ vào hai cốc trà pha lê, hỏi.

“À, có một người bạn tới nhà trò chuyện một lát.”

Tiêu Hoành Vĩ che giấu chuyện người tới là Lão Trần.

Tiểu Ngư Nhi thay quần áo ở nhà xong, ngồi trên sô pha nghỉ ngơi. Cô hai tay ôm đầu gối, cầm điều khiển từ xa vô ý thức đổi kênh truyền hình, mái tóc dài tự do rũ xuống, che khuất khuôn mặt trái xoan tinh xảo kia.

Lão Tiêu yêu thương nhìn con gái, từ trong rổ trái cây lấy ra một quả quýt, lột vỏ xong đưa cho cô.

Tiểu Ngư Nhi ăn từng múi một, ăn xong rồi mắt trông mong nhìn cha: "Con vẫn muốn ăn nữa…"

"Được, để cha bóc vỏ cho con."

Tiêu Hoành Vĩ hiền lành nói.

Lột vỏ tới quả thứ hai, bản thân Lão Tiêu cũng nếm thử một múi, kỳ thật quả quýt này hơi chua, trước kia con gái ông thích đồ ngọt, không có hứng thú gì mấy với loại trái cây này.

"Haiz…"

Lão Tiêu trong lòng thở dài một hơi, chân tướng đã lồ lộ ra trước mắt.

Buổi tối nấu cơm, Tiêu Hoành Vĩ chủ động nói với Lữ Ngọc Thanh: "Hôm nay bà lái xe mệt rồi, để tôi nấu cơm cho."

"Gần đây cục trưởng Tiêu hơi là lạ nhé."

Lữ Ngọc Thanh cười nói: "Không những giúp đỡ nấu cơm, hình như còn cai thuốc lá nữa."

Lão Tiêu không nhiều lời, ông "leng keng" bận việc một hồi trong bếp, mấy món ăn của mâm cơm gia đình đã được làm xong.

"Ăn cơm thôi."

Tiêu Hoành Vĩ la lớn.

Tiểu Ngư Nhi đi đến nhà ăn, cô nhìn thoáng qua bàn ăn, đột nhiên ôm ngực, vội vàng chạy tới phòng vệ sinh nôn khan một trận.

Thì ra Lão Tiêu làm một đĩa thịt kho tàu, nước sốt màu đỏ đậm thấm đẫm miếng thịt mỡ nạc đan xen, nhìn qua sáng lấp

lánh. Vốn dĩ nên là một món ngon "tốn cơm", không nghĩ tới Tiểu Ngư Nhi lại có phản ứng như vậy.

"Làm sao vậy?"

Tiêu Hoành Vĩ giả vờ không biết, dò hỏi.

"Không rõ ràng lắm."

Lữ Ngọc Thanh là thật sự buồn bực khó hiểu: "Hay là bị cảm rồi?"

Nói xong, Lữ Ngọc Thanh đi đến phòng vệ sinh sờ trán con gái, phát hiện không có gì bất thường, chỉ là nhiệt độ cơ thể hơi cao một chút.

"Con không ăn đâu, không thèm ăn, không muốn ăn."

Tiểu Ngư Nhi bèn không ăn cơm, đi đến phòng khách tiếp tục ăn quả quýt.

"Ông cũng thật là, buổi tối nấu món gì thanh đạm là được, tí nữa tôi nấu bát mỳ cho con gái…"

Lữ Ngọc Thanh còn đang oán trách chồng.

Tiêu Hoành Vĩ cũng không biện giải, chỉ là lớn tiếng "nhắc nhở" con gái: "Ăn ít quả quýt thôi, quýt này hơi bị chua, có thích ăn cũng phải biết tiết chế."

"Gần đây con gái làm sao thế nhỉ?"

Lão Tiêu ra vẻ nói chuyện phiếm, nói: "Hình như rất thích ăn chua."

Nghe câu nói này, Lữ Ngọc Thanh rốt cuộc nhận ra điều gì, sắc mặt của bà đột nhiên biến đổi, đầu tiên là nghi ngờ, sau đó trầm tư, cuối cùng biến thành nỗi lo lắng sâu nặng.

Kỳ thật, ngày thường có một số dấu hiệu đã rất rõ ràng, chỉ là ai cũng không liên tưởng tới chuyện kia, hiện tại cẩn thận nhớ lại, Lữ Ngọc Thanh cũng hết muốn ăn cơm tối nay.

Không chỉ hết muốn ăn, bà cũng bắt đầu mất ngủ, nửa đêm còn trộm đi tới phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi, nhìn con gái đang ngủ say mà ngơ ngẩn không nói.

Tiêu Hoành Vĩ tất nhiên hiểu rõ trong lòng. Sáng hôm sau, ông cố ý đi dưới lầu mua bánh chiên ăn sáng, Tiểu Ngư Nhi vẫn như cũ nhìn thoáng qua bèn không có hứng ăn.

Đến tận đây, Lữ Ngọc Thanh đã có thể khẳng định bảy, tám phần mười.

"Ngày mai mồng tám chính thức đi làm, tôi tới đơn vị xem."

Lão Tiêu mặc đồng phục cảnh sát, nói. Ông đây là cố ý nhường ra không gian trống cho vợ và con gái, để Lữ Ngọc Thanh vạch trần "bí mật" này.

"Ờ, cũng được…"

Lữ Ngọc Thanh hoảng hốt mơ hồ trả lời. Chờ sau khi ông chồng rời đi, Lữ Ngọc Thanh hít sâu một hơi, đột nhiên đứng lên, xuống lầu đi tới tiệm thuốc.

Mười phút sau, Lữ Ngọc Thanh trở lại, đi đến bên cạnh con gái, yên lặng ngồi xuống.

Tiêu Dung Ngư đang xem tài liệu. Sau khai giảng, cô sẽ phải cùng chị Ngô, Triệu Đồng, Biên Thi Thi bay sang nước Mỹ, cuối cùng giáo sư Tôn cũng không thuyết phục được vị học trò cuối cùng này, chỉ có thể hỗ trợ tìm nhà ở ở khu Los Angeles.

Bà có mối quan hệ rộng rãi và nguồn tài nguyên phong phú, có rất nhiều học sinh ở nước ngoài, bọn họ nghe nói vị giáo sư kính mến cần tìm nhà ở, gần như thi nhau đưa phòng ở cho bà.

Thứ nhất, có thể gia tăng sự thân mật với bà, thứ hai, có thể khoe ra trong vòng bạn bè, tỏ vẻ cuộc sống và tài chính của người đó cũng không tệ lắm.

Giáo sư Tôn lựa chọn một chung cư một phòng ngủ trong khu giàu có, như vậy tương đối an toàn. Chủ tịch Trình Đức Quân của công ty Thâm Thông cũng rất khôn khéo tinh tế, ông ta ở quê quán tìm một người giúp việc trung niên hiểu rõ tận gốc rễ, đến lúc đó sẽ yêu cầu người đó tới nhà giáo sư Tôn chăm sóc bà.

"Hả?"

Tiêu Dung Ngư cảm giác mẹ vẫn luôn nhìn chăm chú vào cô, kỳ quái ngẩng đầu.

"Không có việc gì?"

Lữ Ngọc Thanh duỗi tay vuốt ve mái tóc của Tiểu Ngư Nhi, nhỏ giọng nói: "Mẹ chính là cảm thấy, rốt cuộc cô bé nhà ta đã trưởng thành."

"Con đã thành niên từ lâu rồi mà."

Tiểu Ngư Nhi cười nói, má lúm đồng tiền vẫn xinh đẹp ngọt ngào như vậy.

Lữ Ngọc Thanh cũng mỉm cười, con gái thừa kế tất cả ưu điểm trên gương mặt của bà và Lão Tiêu, thật là xinh đẹp từ nhỏ tới lớn.

Ừ, nếu sau này có "Tiểu Ngư Nhi phiên bản thu nhỏ", phải giống mẹ nhiều hơn nhé.

"Mẹ đang nói cái gì?"

Tiêu Dung Ngư cảm giác mẹ giống như đang lẩm bẩm cái gì.

"Không có gì."

Lữ Ngọc Thanh lắc đầu, một lúc lâu sau, đột nhiên hỏi: "Hán Thăng, hiện tại cậu ta thế nào?"

Tiểu Ngư Nhi đang giở sách, động tác hơi khựng lại một chút: "Con không biết."

"Các con không còn liên hệ sao?"

Lữ Ngọc Thanh tựa hồ có chút không cam lòng: "Tối hôm 30 Tết, con còn gọi điện hỏi thăm Hán Thăng mà."

"Đó là con chúc Tết chú Trần và dì Lương."

Tiểu Ngư Nhi có chút bực bội, giở trang sách khá mạnh: "Mẹ, con muốn đọc sách."

Nếu là bình thường, đại khái Lữ Ngọc Thanh sẽ rời đi cho con gái tập trung đọc sách, nhưng mà hôm nay bà không rời đi, vẫn ngồi bên cạnh con gái, trong miệng còn đang nói: "Kỳ thật, cha mẹ cũng không biết lý do con và Hán Thăng chia tay, nếu có thể làm hòa thì mẹ vẫn duy trì…"

"Mẹ thích Tiểu Trần như thế thì nhận anh ta làm con trai đi."

Tiểu Ngư Nhi dẩu miệng nói: "Dù sao con không yêu anh ta, từ nay về sau con và anh ta không còn bất kỳ quan hệ gì."

Con cái có lớn thế nào, ở trước mặt cha mẹ thì vẫn là đứa trẻ, Tiểu Dung Ngư ở bên ngoài là giám đốc công ty luật trầm ổn thành thục, nhưng ở nhà thì vẫn sẽ cáu kỉnh với cha mẹ.

Càng không cần phải nói Trần Hán Thăng, lúc Lương Mỹ Quyên ra tay, hoàn toàn quên mất con trai mình là phú ông hàng tỉ.

"Nếu là…"

Lữ Ngọc Thanh cũng không buồn bực, vẫn như cũ bình tĩnh nói: "Các con vẫn còn có liên quan thì sao?"

Lúc này, Tiêu Dung Ngư rốt cuộc phát hiện ra sự khác thường của mẹ mình, khó hiểu hỏi: "Mẹ có ý gì?"

Lữ Ngọc Thanh im lặng một hồi, đột nhiên bà cũng không biết mở miệng như thế nào.

Chẳng qua, cuối cùng vẫn không thể trốn tránh chuyện này.

"Con gái à, gần đây con thường xuyên nôn mửa, khó chịu đồ dầu mỡ, nhiệt độ cơ thể hơi cao, thích ăn đồ chua."

Lúc Lữ Ngọc Thanh nói những lời này, kỳ thật giọng nói đều đang run rẩy, bà tổng kết thói quen sinh hoạt gần đây của Tiểu Ngư Nhi, cuối cùng chậm rãi nói: "Cho nên, mẹ cảm thấy, có thể là con đã mang thai."

"Con… mang thai?!"

Tiểu Ngư Nhi khó có thể tin ngẩng đầu.

Cô biết hơn một tháng nay, sức khỏe của mình có chút không bình thường, nhưng mà giống như Lão Tiêu từng phân tích, Tiểu Ngư Nhi chỉ cho rằng đây là biểu hiện do cô buồn bã khó chịu sau khi chia tay.

Cho nên Tiểu Ngư Nhi cũng không có để ý. Chẳng qua, tùy theo mẹ liệt kê từng hiện tượng một ra, thật sự tất cả dấu hiệu đều chỉ hướng kết quả đó.

"Mang thai sao?"

"Nhưng mà con đã chia tay với Tiểu Trần rồi."

"Hiện tại anh ta hẳn là đã ở bên Thẩm Ấu Sở rồi."

Các loại ý niệm hỗn loạn lộn xộn trong đầu, Tiêu Dung Ngư lập tức hoảng sợ, may mà có mẹ ở bên cạnh. Lữ Ngọc Thanh nắm tay Tiểu Ngư Nhi: "Mẹ mua que thử, chúng ta kiểm tra trước, có lẽ thật sự chỉ là thân thể không khỏe."

Lúc này Tiểu Ngư Nhi đã không còn năng lực tự hỏi, hết thảy đều nghe theo sắp xếp của mẹ.

Chẳng qua, kết quả là, trên que thử xuất hiện hai vạch đỏ rõ ràng, rành mạch nói cho Tiểu Ngư Nhi – cô, thật sự đã mang thai.

…

Buổi chiều, Tiêu Hoành Vĩ ở trong văn phòng đứng ngồi không yên, rốt cuộc nhận được cuộc gọi mà ông đã chờ đợi năm tiếng bốn mươi phút đồng hồ.

"Lão Tiêu."

Người gọi tới là Lữ Ngọc Thanh.

"Ừ, tôi đây."

Tiêu Hoành Vĩ đè lên trái tim đang đập nhanh "bình bịch", cố gắng bình tĩnh nói.

"Hiện tại ông có rảnh không, về nhà một chuyến."

Giọng nói của Lữ Ngọc Thanh rầu rĩ, giống như vừa mới khóc một trận.

"Được, tôi lập tức trở về!"

Tiêu Hoành Vĩ buông điện thoại đi ngay, trong lúc vội vàng, ông thậm chí quên hỏi một câu "rốt cuộc làm sao vậy?", giống như đã biết đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua, trong tình hình như thế này, Lữ Ngọc Thanh cũng không có tinh lực để ý những chi tiết này.

Ngày thường thời gian về nhà mất 15 phút, hôm nay lại cảm thấy có vẻ rất là lâu. Lão Tiêu hận mình không thể trực tiếp di chuyển tức thời về nhà.

Thật vất vả về tới lầu dưới, Tiêu Hoành Vĩ đóng cửa xe rồi "cộp cộp" chạy vội lên lầu. Đứng trước cửa nhà, ông cố gắng

điều chỉnh hô hấp mấy lần, vẫn như cũ không có cách nào bình tĩnh trở lại, luôn có cảm giác cơ bắp trong cơ thể nhảy lên.

"Cốc cốc…"

Lão Tiêu nhấc tay gõ cửa.

"Kẽo kẹt…"

Lữ Ngọc Thanh ra cửa lớn mở cửa. Quả nhiên hốc mắt bà đỏ hoe, vừa nhìn là biết ngay đã khóc.

"Tiểu Ngư Nhi đâu…"

Lão Tiêu sốt ruột xông vào trong nhà.

"Lão Tiêu."

Lữ Ngọc Thanh ngăn cản một chút: "Lát nữa, cho dù tôi nói chuyện gì với ông thì ông cũng không được tức giận nhé."

Lúc này Tiêu Hoành Vĩ mới phản ứng lại, hiện tại ông hẳn là không biết "chân tướng", vội vàng gật đầu nói: "Được, được rồi, tôi đồng ý, con gái đâu?"

Sau khi vào nhà, Lão Tiêu thấy Tiểu Ngư Nhi ngồi ở trên sô pha. Cô cũng không đứng dậy chào hỏi cha, chỉ ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, trên hàng lông mi rất dài còn treo một giọt nước mắt nho nhỏ.

Tiêu Hoành Vĩ nhìn mà đau lòng. Mang thai thì mang thai, dù sao ông và Lão Trần đã sắp xếp kịch bản xong xuôi rồi, không còn chuyện gì phải lo lắng nữa.

"Sao lại thế này?"

Lão Tiêu cảm thấy vẫn nên hỏi một câu.

Lữ Ngọc Thanh nhìn thoáng qua Tiểu Ngư Nhi, kéo chồng mình vào trong phòng ngủ, đưa cho ông xem que thử thai kia.

Tuy rằng đã đoán trước được chuyện này từ lâu, đã bàn cách giải quyết với Lão Trần rồi, chẳng qua, khi tận mắt nhìn thấy hai vạch đỏ kia, Tiêu Hoành Vĩ vẫn là cảm thấy nhũn cả chân.

"Tiểu Ngư Nhi, mang thai."

Lữ Ngọc Thanh rốt cuộc tìm được một người để thương lượng chuyện này, bà không giấu được cảm xúc, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

"Không có việc gì, không có việc gì."

Lão Tiêu ôm vợ vào trong lòng, an ủi nói: "Thời cổ đại, mới mười mấy tuổi cũng đã làm mẹ, kỳ thật hiện tại Tiểu Ngư Nhi kết hôn sinh con rất bình thường, trên pháp luật, 22 tuổi đã tính là kết hôn muộn."

"Không phải như thế, con bé không đồng ý."

Lữ Ngọc Thanh lau nước mắt nói.

"Hả?"

Lão Tiêu ngẩn người: "Chẳng lẽ con bé muốn bỏ cái thai đi?"

Kết quả này nằm ngoài dự kiến của Tiêu Hoành Vĩ. Dựa theo sự hiểu biết của ông đối với con gái, Tiểu Ngư Nhi hẳn là sẽ không đưa ra lựa chọn như thế.

"Cũng không phải là bỏ cái thai đi, Tiểu Ngư Nhi vẫn cứ muốn giữ lấy đứa nhỏ này."

Lữ Ngọc Thanh dậm chân: "Nhưng là, con bé cũng không đồng ý quay lại với Trần Hán Thăng!"

Chương 816: Biên Thi Thi sắp được làm dì

“Có ý tứ gì?”

Tiêu Hoành Vĩ cảm giác đầu óc vang lên ầm ầm. Con gái mang thai, nhưng lại không bằng lòng quay lại với Trần Hán Thăng, đây là kịch bản gì?

Thông thường, nếu muốn giữ đứa bé, vậy hẳn là kết hôn với Trần Hán Thăng.

Nếu không muốn kết hôn với Trần Hán Thăng, vậy nên nhẫn tâm phá thai.

Kết quả, Tiểu Ngư Nhi làm ra một sự lựa chọn “tổng hợp lộn xộn”. Chẳng qua, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh chắc chắn sẽ không đồng ý.

“Con gái à.”

Lão Tiêu đi đến phòng khách, một bên xoa Tiểu Ngư Nhi nước mắt, một bên an ủi nói: “Cha mẹ nhìn ra được con và Hán Thăng vẫn còn yêu nhau. Kỳ thật hai đứa đã có kế hoạch chuẩn bị kết hôn, chuyện này con không cần nghĩ nhiều, chỉ cần nghe theo cha mẹ sắp xếp, kết quả chắc chắn sẽ khiến tất cả mọi người hài lòng.”

“Chúng con đã chia tay.”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, đôi mắt khẽ chớp, một giọt nước mắt rơi xuống, rất mau làm ướt khăn giấy.

“Chia tay cũng có thể làm hòa mà.”

Tiêu Hoành Vĩ tận tình khuyên bảo khuyên nhủ: "Cha không tin, giữa hai người trẻ tuổi, thực sự có chuyện gì không thể bỏ qua sao?"

Tiêu Dung Ngư không lên tiếng, chướng ngại ấy quả thật có tồn tại, đó chính là Thẩm Ấu Sở.

"Con gái, trước kia con rất chờ mong kết hôn với Hán Thăng, còn thiết kế sẵn phòng tân hôn."

Lữ Ngọc Thanh cũng lại đây nói: "Vì sao đến khi có cơ hội bày ra trước mắt, con lại không bằng lòng chứ."

"Mẹ."

Tiểu Ngư Nhi hai mắt đẫm lệ ngẩng đầu: "Hiện tại không giống nhau, hết thảy đều không giống nhau."

Nơi nào không giống nhau, Tiêu Dung Ngư cũng không nói rõ. Nhìn con gái khổ sở mà kiên định, Tiêu Hoành Vĩ vừa đau lòng vừa bực tức, nhưng cố tình không có bất kỳ biện pháp nào. Cuối cùng, để gia tăng lợi thế, Lão Tiêu trực tiếp bán đứng Trần Triệu Quân.

"Con gái, kỳ thật cha và Lão Trần đã bàn chuyện cưới xin của các con xong xuôi rồi."

Tiêu Hoành Vĩ nói: "Thời gian cũng đã được xác định, chính là kỳ nghỉ mồng 1 tháng 5, chúng ta có thể lập tức bắt đầu chuẩn bị."

"Con và Tiểu Trần không có khả năng, hiện tại con không muốn nhìn thấy anh ta!"

Bất kể hai vợ chồng Lão Tiêu khuyên nhủ như thế nào, Tiêu Dung Ngư mãi cũng không đồng ý.

"Nếu con thật sự không thể tiếp thu Trần Hán Thăng."

Rơi vào đường cùng, Lão Tiêu chỉ có thể lựa chọn "sách lược kém nhất", thở dài một hơi nói: "Vậy bỏ đi. Kỳ thật hiện tại khoa học kỹ thuật rất phát triển, chỉ cần sau đó chịu khó chăm sóc bổ dưỡng cơ thể, sức khỏe sẽ không bị ảnh hưởng quá nhiều…"

"Không bỏ!"

Tiêu Hoành Vĩ chưa nói xong, đã bị Tiêu Dung Ngư trực tiếp đánh gãy.

Dường như Tiểu Ngư Nhi có chút tức giận, lại có chút tủi thân, nước mắt vẫn luôn chực trào trên mi mắt.

"Cha…"

Lão Tiêu cảm thấy trong lòng ngực nghẹn một ngọn lửa, ông rốt cuộc có thể hiểu được tại sao Lữ Ngọc Thanh lại đỏ hốc mắt, xem ra buổi chiều hai mẹ con đã trò chuyện với nhau rồi, nhưng ý kiến cũng không đạt thành nhất trí.

Nhưng mà, lựa chọn kết hôn hay là phá thai, đều cần sự phối hợp của Tiểu Ngư Nhi, nếu cô không muốn thì không có cách nào thực hiện.

Tiêu Hoành Vĩ ngã ngồi trên sô pha, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bực nắn vuốt bật lửa trong tay, từ khi phát hiện ra con gái mang thai, Lão Tiêu không còn hút thuốc nữa.

Thậm chí lúc ở trong văn phòng, ông cũng không hút thuốc, sợ dính mùi khói thuốc về nhà.

Lữ Ngọc Thanh ở bên cạnh âm thầm rơi nước mắt. Lúc này bà không còn dáng vẻ cao ngạo lãnh đạm của một vị nữ cán bộ lãnh đạo, mà chỉ là một người mẹ bình thường mà thôi.

Tiêu Dung Ngư ngồi trong phòng khách, không biết là do đang xem phim truyền hình hay là bản năng hành động, rõ ràng mới vừa dùng que thử thai phát hiện hai vạch đỏ, thời

gian mang thai nhiều nhất một tháng, nhưng bàn tay cô đã che trên bụng nhỏ, tựa hồ để đón đỡ tổn thương từ bên ngoài.

Gương mặt trái xoan của Tiểu Ngư Nhi có chút hao gầy, nhưng cái cằm trắng như tuyết vẫn như cũ hơi ngẩng cao, mái tóc đuôi ngựa an tĩnh treo giữa không trung. Loại thần thái kiêu ngạo mà tiều tụy này khiến cho "nô bộc của con gái" Lão Tiêu chỉ nhìn thoáng qua, tất cả oán giận biến mất hầu như không còn.

"Con gái à, con về phòng ngủ nghỉ ngơi đi."

Lão Tiêu nói: "Khi nào ăn cơm chiều, cha sẽ gọi con."

"Vâng…"

Tiểu Ngư Nhi đứng dậy đi vào phòng ngủ, hai vợ chồng Lão Tiêu đều ở sau lưng yên lặng nhìn, cho tới khi cửa phòng ngủ đóng lại, Tiêu Hoành Vĩ vẫn như cũ không lấy lại tinh thần.

"Lão Tiêu."

Lữ Ngọc Thanh ngồi vào bên cạnh chồng, thương lượng nói: "Chúng ta có nên nói cho Hán Thăng hay không, để thằng bé cũng tới đây khuyên nhủ con gái."

"Chỉ sợ sẽ gây ra hiệu quả ngược lại, bà cũng không phải không biết tính tình của con gái."

Tiêu Hoành Vĩ lo lắng nói: "Tiểu Ngư Nhi rất rõ ràng kháng cự Hán Thăng, nếu cậu ta tới nhà, tôi lo lắng sẽ kích thích tới Tiểu Ngư Nhi, hiện tại cảm xúc của con bé cần phải ổn định."

Nói tới đây, Tiêu Hoành Vĩ đột nhiên nhớ tới điều gì, vội vàng lấy ra di động gọi điện cho Trần Triệu Quân.

"Lão Trần, anh nói chuyện kia với Hán Thăng chưa."

Tiêu Hoành Vĩ hỏi.

“Tôi chưa nói.”

Trần Triệu Quân trầm ổn trả lời.

Lúc này Tiêu Hoành Vĩ mới yên tâm, Lão Trần hẳn là đang ở trong văn phòng. Ban đầu ông nói rất nhỏ, cho tới khi nghe thấy một tiếng đóng cửa “cạch”, âm thanh trở nên rõ ràng hơn.

“Chuyện này quá phức tạp, tôi lo rằng giải thích qua điện thoại thì không được rõ ràng lắm.”

Lão Trần còn nói thêm: “Cho nên tôi đã bảo Hán Thăng trở về Cảng Thành, giáp mặt nói chuyện một chút. Hán Thăng nói mồng 8 tham gia một hội nghị của chính phủ tỉnh xong sẽ lập tức trở về ngay.”

“… Tạm thời chờ thêm hai ngày đi.”

Tiêu Hoành Vĩ lắc đầu, Trần Triệu Quân thật sự rất tích cực giải quyết chuyện này, không nghĩ tới bên mình xảy ra vấn đề.

Vì thế, Lão Tiêu kể lại phản ứng của Tiểu Ngư Nhi một lần, giọng nói mỏi mệt nói: “Tôi cũng không biết tại sao Tiểu Ngư Nhi đột nhiên kháng cự Trần Hán Thăng như vậy. Lão Trần, anh biết nguyên nhân không?”

“Tôi cũng không biết.”

Khi Trần Triệu Quân trả lời, giọng nói hơi ngừng một chút, cuối cùng ông lại khẳng định nói: “Lão Tiêu, xin anh hãy yên tâm, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm.”

“Tốt.”

Tiêu Hoành Vĩ không có tâm trạng tiếp tục trò chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Rõ ràng kịch bản đã rất hoàn mỹ, nhưng mà Tiểu Ngư Nhi lại không chịu nghe lời, nếu cô thật sự một lòng một dạ kiên

trì lựa chọn của mình, vậy thì bọn họ biết phải làm sao bây giờ?

"Hay là?"

Lữ Ngọc Thanh còn nói thêm: "Nhờ Biên Thi Thi khuyên nhủ, hai đứa nhỏ là bạn cùng lứa tuổi, quan hệ rất thân thiết, có lẽ sẽ có hiệu quả hơn lời chúng ta nói."

"Cái này được."

Tiêu Hoành Vĩ ngẫm nghĩ bèn đồng ý, đồng thời ông cũng dặn dò nói: "Chúng ta chi tiền giúp Thi Thi đặt vé máy bay, mời con bé lại đây đi."

Biên Thi Thi nhận được cuộc gọi của cha bạn thân, còn tưởng rằng bạn tốt "xảy ra chuyện", cô ấy hoảng sợ, vội vàng liên hệ với Tiểu Ngư Nhi.

Tiêu Dung Ngư cũng không có ý giấu giếm, nói hết mọi chuyện cho Biên Thi Thi, khiến cho cô gái đang ở Tương Nam thăm người thân tức khắc ngây ngẩn cả người.

Nửa ngày sau, Biên Thi Thi đột nhiên "cộp cộp cộp" chạy về nhà, không nói một lời sắp xếp hành lý.

Mẹ cô ấy còn rất kỳ quái: "Khai giảng xong con phải đi nước Mỹ, sao không ở nhà lâu thêm một chút?"

"Tiểu Ngư Nhi đang rất cần con!"

Biên Thi Thi cũng không quay đầu lại mà nói.

"Suốt ngày dán "Tiểu Ngư Nhi" bên mồm, cũng không biết dẫn bạn trai về cho mẹ nhìn xem một cái, con sắp tốt nghiệp đại học rồi, Tiểu Phân nhà bên lúc bằng tuổi con thì đã sinh hai đứa nhỏ rồi…"

Mẹ của Biên Thi Thi giống như tất cả người mẹ trên toàn thế giới, luôn thích lải nhải.

Ngày thường, đối với những lời này, Biên Thi Thi luôn là "vào tai trái, ra tai phải", nhưng hôm nay nghe thấy hai chữ "sinh con", mí mắt cô ấy đột nhiên giật mạnh.

"Cảm giác thật là kỳ quái."

Biên Thi Thi sờ bụng mình: "Tiểu Ngư Nhi mang thai, mình lên chức dì sao?"

Chương 817: Người cha cặn bã của đứa nhỏ

Sau khi biết Tiểu Ngư Nhi mang thai, đêm hôm đó, toàn bộ "Đảng Tiểu Ngư" không ai có thể ngủ ngon giấc.

Biên Thi Thi thu dọn hành lý xong xuôi, tối hôm đó nằm trong chăn, lách tách trò chuyện QQ cùng với Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng đóng chặt cửa phòng ngủ, nhỏ giọng bàn bạc xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Trần Triệu Quân cũng phải chịu áp lực rất lớn, thực ra ông biết nguyên nhân Tiêu Dung Ngư từ chối Trần Hán Thăng, nằm ở trên giường trằn trọc không ngủ được.

Chỉ có Trần Hán Thăng cảm thấy rất kỳ quái, sáng sớm hôm nay Lão Trần đột nhiên bảo mình về quê, nhưng chạng vạng lại nói tạm thời không cần quay lại, thay độ trước sau khác biệt này khiến Trần Hán Thăng hơi lo lắng.

Hắn đặc biệt hỏi mẹ ruột, nhưng Lương thái hậu ngốc nghếch tỏ vẻ không có bất cứ dị thường nào.

"Năng lực quan sát này của mẹ mình đúng là…"

Trần Hán Thăng chỉ có thể bĩu môi, cũng may mẹ hai Mạc không cướp đoạt gia đình, nếu không ngay cả khi thuỷ tinh bị phá vỡ, Lương thái hậu cũng không thể phát hiện được.

Hắn vẫn có chút không yên tâm, sau khi tham gia một cuộc hội nghị quan trọng xong, hắn dự định sẽ bớt chút thời gian trở về Cảng Thành vòng quanh một vòng.

Tên đầy đủ của hội nghị này là "Diễn đàn Bác Ngao" về công nghệ thông tin chất bán dẫn quốc tế (Trung Quốc), vào mỗi đầu năm, nó lần lượt được tổ chức tại các thành phố lớn trong cả nước.

Tiêu chuẩn của cuộc hội nghị này rất cao, thường do bộ Công nghệ và Thông tin, Ủy ban Kinh Tế và Thông tin, toà thị chính và các chính quyền địa phương đồng tổ chức, tất cả các nhà máy điện tử sản xuất sản phẩm điện tử lớn đều tham gia, mục đích chính là nhìn rõ điểm nóng của ngành sản xuất, tình hình triển vọng phát triển, nhân tiện là nền tảng giao lưu giữa doanh nghiệp với doanh nghiệp.

Năm nay vừa khéo lại được tổ chức ở Kiến Nghiệp, với tư cách là một nhà máy được thành lập và trưởng thành ở địa phương này, đương nhiên điện tử Qủa Xác cũng được mời đến, còn sắp xếp một phân đoạn để Trần Hán Thăng lên tiếng.

Trần Hán Thăng đã đồng ý tham gia, một mặt là giao lưu kết bạn, một mặt là hắn quyết định lần này sẽ bất ngờ gây khó dễ cho Samsung trong một cuộc hội nghị có tầm ảnh hưởng lớn này.

Nếu báo thù, vậy thì phải dựa theo tính tình của mình, Trần Hán Thăng đã chuẩn bị xong một loạt liên hoàn quyền, có thành công hay không cũng không sao cả, dù sao nếu thất bại hắn cũng không bồi thường.

Tóm lại sung sướng là xong việc rồi.

…

Ngày hôm sau là ngày mùng tám tháng giêng, cũng chính là ngày mùng 5 tháng hai dương lịch, mặc dù các trường đại học vẫn chưa đi học lại, nhưng các công ty và doanh nghiệp đã lần lượt đi làm lại, Biên Thi Thi cũng đã lên đường trở về từ quê hương.

Sau vài lần chuyển đổi giữa xe khách và máy bay, cuối cùng cô ấy cũng đã đến Cảng Thành vào lúc hơn bốn giờ.

Tiêu Dung Ngư lái chiếc Chevrolet đã đợi sẵn bên ngoài bến xe khách ở Cảng Thành, hai người bạn tốt gặp lại nhau, đầu tiên là ôm chặt lấy nhau một chút.

"Tên nhóc này có làm ầm ĩ không?"

Biên Thi Thi chỉ vào bụng của Tiêu Ngư Nhi nói.

"Sao có thể nhanh như vậy được chứ?"

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy hơi buồn cười, việc cô bạn thân đến đây thực sự có thể giảm bớt một chút cảm giác lo âu của mình, hơn nữa có rất nhiều chuyện có thể nói hết với cô ấy.

"Haiz, trước tết…"

Biên Thi Thi nhớ lại nói: "Triệu chứng nôn mửa của cậu đã vô cùng rõ ràng, nhưng lúc đó chúng tớ đều cảm thấy đó là biểu hiện của sự đau lòng, Trần Hán Thăng đâu, cậu ta vẫn chưa biết sao?"

"Anh ấy… Có lẽ vẫn chưa biết."

Tiêu Dung Ngư do dự một chút: "Nếu biết, có lẽ anh ấy sẽ liên lạc với tớ."

"Hả?"

Biên Thi Thi ngẩn người: "Chẳng phải cậu đã chặn cậu ta rồi sao?"

"Lại kéo ra ngoài rồi."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: "Xảy ra một số chuyện không thể tưởng tượng được."

Vì thế Tiêu Dung Ngư vừa lái xe vừa kể rõ tin đồn nhảm nhí "Cha mẹ Trần Hán Thăng đã ly hôn và đánh nhau đến mức phải vào ICU" cho Biên Thi Thi nghe.

Bạn học Biên Thi Thi vừa nghe vậy đột nhiên cảm thấy vô cùng hối hận, sớm biết thế này đã đi theo Tiểu Ngư Nhi về quê ăn tết, chỉ với hai tuần ngắn ngủi không gặp, thế giới dường như đã trải qua những thay đổi lớn.

…

Sau khi đi đến dưới lầu của khu dân cư Thương Ngô, Tiêu Dung Ngư đang định giúp bạn tốt xách hành lý thì Biên Thi Thi vội vàng ngăn cản: "Cậu làm gì vậy? Bây giờ cậu là gấu tóc, không thể chạm vào đồ nặng.'

Tiêu Dung Ngư mỉm cười không miễn cưỡng nữa, sau khi về đến nhà, Biên Thi Thi còn giống như một đứa trẻ tò mò dán lỗ tai vào trên bụng Tiểu Ngư Nhi.

"Bảo bối à, dì là dì Thi Thi của con nè."

Biên Thi Thi nói với bụng: "Dì đảm bảo với con rằng, con vừa sinh ra chắc chắn sẽ được hưởng thụ muôn ngàn sủng ái yêu thương, bây giờ dì đang rất mong chờ con đấy…"

Biên Thi Thi cũng là người sở hữu tính cách ngọt ngào, những cô gái như vậy đều rất thích trẻ con.

Cô ấy trêu chọc một chút rồi sửa sang lại mái tóc, nói đến chuyện chính: "Tiểu Ngư Nhi, chú Tiêu và dì Lữ bảo tớ đến đây có lẽ là để khuyên nhủ cậu, hoặc là kết hôn với Trần Hán Thăng, hoặc là đến bệnh viện phá thai, cậu nhất định phải lựa chọn một cái."

"Cậu muốn tớ phá thai sao?"

Tiểu Ngư Nhi đưa bàn tay nhỏ nhắn lên che bụng, lần nào nói đến chủ đề này, cô đều vô thức sinh ra một cảm giác muốn bảo vệ.

"Đương nhiên là không muốn rồi."

Biên Thi Thi không chút do dự từ chối: "Tớ còn muốn làm dì đấy, cho nên…"

Biên Thi Thi đột nhiên không nói gì nữa, ý tứ vô cùng rõ ràng, đó chính là hy vọng Tiểu Ngư Nhi có thể kết hôn với Trần Hán Thăng.

Tiêu Dung Ngư im lặng một lát, ở trước mặt cô bạn thân, cô cũng nói ra những lời trong lòng.

"Thực ra nếu không có Thẩm Ấu Sở, có lẽ tớ sẽ quay lại với Tiểu Trần."

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: "Nhưng Thẩm Ấu Sở vẫn ở đó mà, tớ không muốn dùng đứa bé này như một thủ đoạn để khiến Tiểu Trần trở lại bên cạnh mình, tớ không muốn cách ở bên nhau như vậy, cũng không thèm muốn."

"Tiểu Ngư Nhi!"

Biên Thi Thi nhìn cô bạn thân, hai người quen biết nhau đã nhiều năm, từ tận sâu trong xương cốt của Tiểu Ngư Nhi vẫn không hề thay đổi, vẫn luôn kiêu ngạo kiên cường, ngọt ngào lương thiện như vậy.

Cho dù là trong chuyện này, cô vẫn không chịu thoả hiệp, thoạt nhìn giống như hy sinh rất nhiều, thực chất là kiên định với điểm mấu chốt trong tình cảm của mình.

"Hơn nữa cũng không sao cả mà."

Hốc mắt Tiểu Ngư Nhi đỏ bừng, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: "Đúng như cậu đã nói vậy, sau khi đứa nhỏ được sinh ra, thực ra sẽ có rất nhiều người yêu thương nó, có tớ, có ông bà ngoại, có Tử Bác, có dì Thi Thi, cho dù thiếu… Thiếu…"

Cuối cùng Tiêu Dung Ngư cũng không thể nhịn được nữa, nước mắt vẫn rơi xuống, cô lau sạch rồi nói: "Cho dù thiếu tình thương của cha đi chăng nữa, nó cũng sẽ trưởng thành khoẻ mạnh và vui vẻ."

"Đừng khóc, sau này cậu không thể khóc."

Biên Thi Thi vội vàng giúp cô lau nước mắt, đau lòng ôm cô bạn thân vào trong lồng ngực.

Ý của Tiểu Ngư Nhi vô cùng rõ ràng, cô định sẽ nuôi nấng đứa trẻ một mình, không muốn làm phiền đến cuộc sống của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở.

"Thẩm Ấu Sở."

Trong đầu Biên Thi Thi hiện lên khuôn mặt ngây thơ kia, mặc dù xét về bản chất, cô gái này cũng là người bị hại không hay biết gì, nhưng dù sao cô cũng không phải là bạn thân của mình.

"Nếu Thẩm Ấu Sở có thể rời khỏi Trần Hán Thăng thì hay biết mấy."

Biên Thi Thi lặng lẽ nghĩ, như vậy Tiểu Ngư Nhi sẽ không cần phải đau lòng như thế này nữa.

Quan trọng nhất là đứa nhỏ cũng có cha ở bên cạnh.

…

Tối hôm đó, hai vợ chồng Lão Tiêu tan làm thì thấy Tiểu Ngư Nhi đang nói chuyện cùng với Biên Thi Thi, sắc mặt và biểu cảm của con gái nhẹ nhàng hơn ngày hôm qua rất nhiều, trong lòng bọn họ cũng có chút vui vẻ.

"Hôm nay mẹ đã xin nghỉ hưu rồi."

Lữ Ngọc Thanh ôm Tiểu Ngư Nhi nói: "Chỉ là vẫn còn mất một khoảng thời gian nữa để phê duyệt, con có muốn trì hoãn

việc đến Mỹ muộn một chút không? Đến lúc đó mẹ có thể đi theo để chăm sóc con.”

“Không sao đâu ạ.”

Tiêu Dung Ngư an ủi ngược lại mẹ: “Giai đoạn đầu không có vấn đề gì, chờ đến khi mẹ hoàn thành xong các thủ tục rồi qua đó cũng không muộn.”

“Haiz, công việc của dì Lữ đang rất tốt mà, nhưng vì Tiểu Ngư Nhi, nói nghỉ hưu là nghỉ hưu luôn.”

Biên Thi Thi có chút cảm khái.

Lữ Ngọc Thanh là lãnh đạo của cục cung cấp điện thành phố, thu nhập rất cao, nhưng trong căn nhà này, tiền hoàn toàn không phải là yếu tố hàng đầu để suy xét.

Đặc biệt là người cha cặn bã của đứa nhỏ kia, tiền của hắn gần như không thể đếm được nữa rồi.

Chương 818: Không thể ngờ được, anh trai lại công kích cả Samsung

Sự xuất hiện của cô bạn Thi Thi thực sự khiến trên mặt Tiểu Ngư Nhi nở nụ cười nhiều hơn nữa, hai người bạn thân có tính cách gần như giống nhau, một bên xem xét tài liệu của vụ kiện xuyên quốc gia, một bên sửa sang lại hành lý, thỉnh thoảng còn đi dạo vài vòng ở công viên đối diện khu dân cư Thương Ngô, cuộc sống vừa bình thản vừa phong phú.

Thực ra vào kỳ hai năm tư đã không còn chương trình học nữa, các cô chờ đến ngày đi học để đến Kiến Nghiệp, sau đó tụ hội với Ngô Diệc Mẫn và Triệu Đồng bay đến nước Mỹ.

Nhưng Vương Tử Bác lại cảm thấy hơi khó chịu, bởi vì Biên Thi Thi không nói với bạn trai chân tướng sự thật, chính là lo lắng tên "gián điệp" ngốc nghếch dễ thương này sẽ nói tin tức Tiểu Ngư Nhi mang thai cho Trần Hán Thăng.

Cho nên Vương Tử Bác vẫn luôn nghĩ rằng Biên Thi Thi đang ở Tương Nam, trong cuộc trò chuyện của hai người còn thường xuyên xuất hiện khúc quanh.

Ví dụ như:

Vương Tử Bác: Ở chỗ chúng tớ vừa mới khai trương một siêu thị Sugao, có rất nhiều người xếp hàng đấy.

Biên Thi Thi: Chẳng có gì thú vị cả, ngay cả đồ ăn vặt cũng không giảm giá.

Vương Tử Bác: ?

Biên Thi Thi: Ý của tớ là những đồ trong siêu thị Sugao không rẻ chút nào.

…

Vương Tử Bác: Tớ đã gửi cho cậu một tin nhắn hình ảnh, ánh nắng chiều nay thật đẹp.

Biên Thi Thi: Góc độ của cậu không ổn chút nào, ở công viên Thương Ngô còn đẹp hơn.

Vương Tử Bác: ?

Biên Thi Thi: Ý của tớ là ánh sáng trong công việc cũng được.

…

Vương Tử Bác: Hôm nay trời đổ mưa to, thật khó chịu.

Biên Thi Thi: Hình như phía bên đường Giải Phóng đã bị ngập rồi, cậu đừng đến tiệm nét bên kia lên mạng.

Vương Tử Bác: ?

Biên Thi Thi: Ý của tớ là… Không có ý gì cả, chỉ quan tâm một chút không được sao? Nếu không được thì sau này tớ sẽ không quan tâm nữa.

…

Những sơ hở như thế trong mọi chuyện rất thường thấy, cũng may gặp được một chàng trai thành thật như Vương Tử Bác nên đôi khi Biên Thi Thi không thể tự bào chữa cho mình, lập tức sử dụng tính tình trẻ con để lấp liếm cho qua.

Nếu đổi lại là Trần Hán Thăng, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, hơn nữa khi xuất hiện trước mặt bạn gái, hắn còn sẽ lớn tiếng chất vấn: “Tại sao lại muốn lừa tớ, cậu đúng là một người phụ nữ vừa vô tình vừa vô cớ gây rối!”

Nhưng điều khiến Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đau lòng chính là, cho dù tâm trạng của con gái đã tốt hơn rất nhiều nhưng suy nghĩ cũng không hề thay đổi, Tiểu Ngư Nhi tiếp tục kiên trì với ý định "không phá thai, không kết hôn".

Cuối cùng bọn họ cũng mời Lão Trần đến để giúp đỡ cùng thuyết phục Tiêu Dung Ngư.

Chuyện này đúng là không thể tin được, nếu Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh, Trần Triệu Quân, Biên Thi Thi, cộng thêm cả giáo sư Tôn Bích Dư nữa, đây là lần đầu tiên đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc của "đảng Tiểu Ngư" được tổ chức thành công.

Việc giáo sư Tôn phát hiện ra học trò đóng cửa mang thai cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng cho dù là như vậy, sự khuyên nhủ của mọi người cũng không thể khiến Tiểu Ngư Nhi "hồi tâm chuyển ý", ngược lại thỉnh thoảng cô còn ngẩng đầu lên nhìn bọn họ với đôi mắt đẫm lệ, ba người lớn "phá vỡ phòng thủ" đầu tiên.

"Thôi quên đi, con gái, con trở về phòng ngủ nghỉ ngơi trước đi, mẹ nấu canh sâm cho con, lát nữa sẽ bưng vào cho con."

"Lão Trần, tại sao Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi lại chia tay chứ, thậm chí có con rồi cũng không thể làm lành với nhau."

"Haiz, tóm lại đều là do Hán Thăng nhà chúng tôi."

…

"Hắt xì! Hắt xì! Hắc xì!"

Hình như là tâm linh tương thông, ngay khi Lão Tiêu và Lão Trần đang nhắc đến Trần Hán Thăng, đương sự đang ở trong văn phòng Qủa Xác cũng hắt xì liên tục mấy cái.

“Nhiếp Tiểu Vũ.”

Trần Hán Thăng “hung dữ” nhìn chằm chằm vào cô thư ký nhỏ: “Có phải cô đang mắng tôi ở trong lòng không?”

“Bộ trưởng Trần, nếu cậu nhàn rỗi không có việc gì thì chi bằng hãy về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi dự hội nghị đấy.”

Nhiếp Tiểu Vũ trợn mắt trắng trả lời.

“Lười muốn về nhà.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Hồ Lâm Ngữ ngu ngốc đã trở về Kiến Nghiệp rồi, suốt ngày ở trong khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, tôi vừa nhìn thấy cậu ấy đã thấy phiền.”

“Ha ha…”

Nhiếp Tiểu Vũ không nhịn được cười hai tiếng, cô ấy cũng rất quen thuộc với Hồ Lâm Ngữ, nếu nghiêm túc đánh giá, Tiểu Hồ cũng có thể coi là một “Người phụ nữ kỳ lạ” không sợ cường quyền.

Đầu tiên, Hồ Lâm Ngữ thực sự khinh thường Trần Hán Thăng có tiền có quyền, loại “khinh thường” này không phải là để phô trương bản thân mình.

Có một số người là như thế này, bọn họ ngoài mặt khinh thường Trần Hán Thăng, cảm thấy hắn không xứng nắm giữ một khối tài sản kếch xù như vậy, nhưng trong tâm tâm lại gọi “bộ trưởng Trần, bộ trưởng Trần” vô cùng trôi chảy, chỉ thiếu bước khắc tên Trần Hán Thăng vào trong gia phả.

Nhưng thư ký Hồ thì công khai khinh thường, trong lòng cũng khinh thường, tóm lại là trong mắt cô ấy, một tỷ phú như Trần Hán Thăng không đáng một đồng.

Tiếp theo, Hồ Lâm Ngữ đối xử với Thẩm Ấu Sở thực sự rất tốt, cô ấy giống như một con chim cút nhỏ hiếu chiến, cố gắng

giấu Thẩm Ấu Sở ở phía sau lưng mình, thậm chí còn không cho phép Trần Hán Thăng đến gần.

Cho nên, Trần Hán Thăng thà để bản thân mình bị phỉ nhổ vài lần, cũng không quan tâm để Hồ Lâm Ngữ lại ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở, còn coi Tiểu Hồ trở thành bạn bè của mình.

Không còn cách nào khác, trong xã hội ngày nay, những người nhất quán trong hành động và lời nói của mình thực sự quá ít, Tiểu Hồ dùng hành động thực tế để chứng minh với Trần Hán Thăng rằng- Chị đây chơi thật.

Trước khi trở về ký túc xá nghỉ ngơi, Trần Hán Thăng lại đọc lại bản hợp đồng mà Qủa Xác và nhà phân phối của Ấn Độ đã ký kết, Thôi Chí Phong và Tào Kiến Đức đã quay trở về từ Ấn Độ, đồng thời còn mang theo một bản hợp đồng cùng với ba mươi triệu tiền thanh toán trước.

Trần Hán Thăng đã giở quá nhiều thủ đoạn nên cực kỳ chú ý đến những thứ như hợp đồng này, thực ra công ty Cra Ấn Độ đã cho thấy đủ thành ý, chỉ chờ điện thoại di động Qủa Xác gây ra một chút áp lực cho Samsung.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng thay áo khoác và quần jean, cùng với mấy thành viên ban quản lý của điện tử Qủa Xác đi đến trung tâm hội nghị Kim Lăng trước, tham gia vào diễn đàn Bác Ngao về công nghệ thông thông tin chất bán dẫn quốc tế (Trung Quốc).

Những người khác đều mặc vest thẳng tắp và giày da sáng bóng, ngay cả Khổng ngự tỷ cũng mặc trang phục công sở nghiêm túc, chỉ có Trần Hán Thăng lần nào tham gia vào các hoạt động công khai cũng mặc bộ quần áo nhàn nhã đơn giản này.

Sau một thời gian dài, có một số fan Xác cũng phối hợp theo hắn, kỹ sư trưởng của bộ phận mạng Hoàng Lập Khiêm

cũng là một người không đứng đắn, anh ta cố ý đặt mua online một chiếc quần jean và áo khoác "cùng kiểu với Trần tổng" trên trung tâm thương mại Qủa Xác.

Nhưng không quan tâm, doanh số bán hàng vẫn khá tốt.

Trong mắt người ngoài giới thì đây là một hành vi thú vị, nhưng trên thực tế, dưới vẻ ngoài "thú vị" ấy thực chất là màn diễn trò của chuỗi sinh thái Qủa Xác, khi mua online những thứ như ô che mưa, điện thoại di động Qủa Xác, văn phòng phẩm, thậm chí là máy sấy, mọi người bỗng phát hiện ra rằng đây thực chất là một Taobao kiểu khác.

Sau khi đến trung tâm hội nghị, có không ít người tham gia vào diễn đàn, có các doanh nghiệp tư nhân như Tử Quang Thanh Hoa, BBK Electronics, Midea, cũng có các doanh nghiệp nhà nước lớn như Haier và Gree, còn có doanh nghiệp nước ngoài như Sharp và Sony.

Đương nhiên, không thể nào thiếu Samsung, Nhan Ninh cũng có mặt.

Trần Hán Thăng kiêu ngạo nện bước, trên đường đi đều không ngừng mỉm cười chào hỏi mọi người.

Rất nhiều người trước đó chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với Trần Hán Thăng, bây giờ vừa mới bắt chuyện được vài câu đã lập tức hiểu rõ con người của ông chủ điện tử Qủa Xác trẻ tuổi này, tính công kích rất mạnh, thuộc về kiểu "không nên chọc vào".

"Ha ha, trưởng phòng Nhan, đã lâu không gặp, tôi con mẹ nó thực sự rất nhớ cô."

Trần Hán Thăng đi đến bên cạnh Nhan Ninh, tuỳ tiện bắt tay một cái, giống như một người bạn làm ăn thực sự.

"Ha ha… Trần tổng khách khí rồi, thực ra chỉ mới không gặp nhau trong tết Nguyên Đán mà thôi."

Nhan Ninh tự động phớt lờ câu nói ngọt ngào "Tôi con mẹ nó".

"Ha ha."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Trưởng phòng Nhan, ở độ tuổi này của cô, cha cô đã thúc giục cô kết hôn chưa?"

"Thúc giục rồi chứ, đúng là hơi phiền."

Nhan Ninh lắc đầu, cô ta sắp ba mươi rồi, cha mẹ thúc giục vô cùng dữ dội.

"Tìm đến tôi đi."

Trần Hán Thăng vỗ ngực: "Những chuyện như lần sau gặp lại này, cứ tìm tôi giải quyết giúp cô."

"Hả?"

Nhan Ninh chớp chớp mắt: "Trần tổng muốn giới thiệu những thanh niên muốn kết hôn của Qủa Xác cho tôi sao?"

"Không phải."

Trần Hán Thăng nhếch miệng: "Ý của tôi là, tôi có thể làm cha của cô, tôi sẽ không thúc giục cô kết hôn đâu, ha ha ha…"

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng xoay người lại đi giao lưu cùng với các lãnh đạo chính phủ, Nhan Ninh chỉ có thể thở dài một hơi, Trần tổng thực sự là một ông chủ rất có cá tính.

Chín giờ sáng, hội nghị chính thức bắt đầu, quá trình đơn giản chỉ là lãnh đạo đọc bài phát biểu, chuyên gia nói chuyện, cuộc đối thoại giữa doanh nghiệp với doanh nghiệp.

Hai tiếng sau, cuối cùng người dẫn chương trình cũng lớn tiếng nói: "Tiếp theo, chúng ta hãy dùng một tràng pháo tay nhiệt liệt để hoan nghênh người sáng lập của điện tử Qủa Xác, ngài Trần Hán Thăng lên phát biểu."

Trong một tràng pháo tay "bốp bốp bốp" và tiếng chụp ảnh "lách tách lách tách" của các phóng viên, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng đi lên trước sân khấu.

Hắn lấy bản thảo phát biểu đã chuẩn bị trước đó ra, máy móc đọc mục tiêu phát triển trong năm nay của điện tử Qủa Xác, đương nhiên những thứ đó đều là nửa thật nửa giả, không ai tin cả.

Sau khi nói xong, tiếp theo sẽ là cuộc đối thoại tự do giữa doanh nhân với doanh nhân, những người tham gia sẽ đưa ra một số vấn đề, Trần Hán Thăng sẽ đại diện cho điện tử Qủa Xác trả lời.

Những cuộc đối thoại như thế này mang tính tự phát, căn bản không có cách nào diễn tập, đương nhiên đơn vị tổ chức cũng không có ý định tập duyệt trước, thậm chí bọn họ còn vô cùng mong chờ các doanh nhân sẽ đưa ra một số "câu vàng" trong các cuộc đối thoại, như vậy có thể gia tăng mức độ chú ý của xã hội đối với hội nghị này.

Mấy câu hỏi đầu tiên khá bình thường, chẳng hạn như: "Trần tổng có đề xuất mang tính xây dựng nào cho sự phát triển của ngành điện tử trong nước không?"

"Trần tổng, khi nào điện tử Qủa Xác sẽ cho ra mắt dòng điện thoại di động thứ hai."

"Điện tử Qủa Xác vẫn luôn đi theo con được hiệu quả về chi phí sao, ngài đã bao giờ nghĩ đến chuyện tạo ra một bước đột phá chưa?"

… Vân vân.

Đối với một người giỏi khoác lác như Trần Hán Thăng mà nói, mấy vấn đề này hoàn toàn là những trường hợp nhỏ, nhưng dần dần, có một số người tham gia đã đề cập đến mâu thuẫn giữa Qủa Xác và Samsung.

Không còn cách nào khác, khi điện thoại di động Qủa Xác được tung ra thị trường, Trần tổng đã đè Samsung ra công kích rất nhiều lần.

"Năm ngoái Trần tổng luôn cho rằng điện thoại Samsung quá đắt, là một ví dụ điển hình của sản phẩm giá cao nhưng chất lượng thấp, bây giờ Samsung chuẩn bị cho ra mắt một model mới, ngài vẫn nghĩ như vậy sao?"

Có một đại diện của doanh nghiệp đứng lên đưa ra câu hỏi.

Nhan Ninh nhíu mày, nhưng cô ta cũng có chút bất đắc dĩ, bởi vì trước đó điện tử Qủa Xác quá hung hãn, những vấn đề tương tự có lẽ khó có thể tránh được.

"Ngài cũng thật là, không được nói xấu về Samsung ở trước mặt tôi."

Trần Hán Thăng hình như không được vui lắm.

Nhan Ninh âm thầm gật đầu, mặc dù ngoài mặt Trần tổng có vẻ độc đoán, nhưng cũng là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, chẳng trách La Tuyền lại thích hắn như vậy.

"Bởi vì ngài vừa nói như vậy…"

Trần Hán Thăng dừng một chút: "Tôi lại càng muốn nói, thực ra điện thoại di động của Samsung à, điểm nổi bật duy nhất cũng chỉ có đắt…"

Nhan Ninh: ?

Chương 819: Đúng là một doanh nghiệp vô lại mà!

Nhan Ninh hoàn toàn không thể ngờ được Trần Hán Thăng lại đột nhiên công kích Samsung, trước khi hội nghị bắt đầu, hắn còn tươi cười chào hỏi với mình mà.

Hơn nữa hai công ty cũng mới tiến hành hợp tác kỹ thuật, mối quan hệ có lẽ vẫn đang ở trong thời kỳ trăng mật đúng không, ngoài ra Samsung còn nắm giữ bí mật của Trần Hán Thăng, không sợ bị đưa ra ngoài sao?

Không chỉ có Nhan Ninh ngơ ngác mà các nhân viên của Samsung trong hội trường cũng bối rối không thôi, bọn họ vẫn luôn cho răng mâu thuẫn của hai công ty đã được giải quyết, cũng vì chuyện này mà trưởng phòng Nhan còn được lãnh đạo khen ngợi.

Các phóng viên và những người tham dự khác cũng rất tích cực, vừa nhìn thấy có náo nhiệt, bọn họ lập tức điều chỉnh dáng ngồi nghiêm túc ăn dưa.

Xung quanh cũng có không ít ánh mắt ác ý nhìn về phía Nhan Ninh, Samsung đúng là trâu bò thật đấy, nhưng vẫn có người hoàn toàn không sợ mấy người, còn dám công khai đáp trả trực tiếp.

Sắc mặt của Nhan Ninh rất khó coi, nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng vẫn đang đàng hoàng nói chuyện (nói hươu nói vượn).

“Tôi thực sự không thể hiểu được người dùng mua điện thoại di động Samsung, các bạn mua Nokia và Motorola thì

thôi đi, ít nhất đắt nhưng cũng hợp lý, còn điện thoại di động Samsung thì có cái gì nào, chỉ chơi game xếp hình Tetris cũng bị sập nguồn."

"Không phải tôi không khoe khoang điện thoại di động Qủa Xác đâu, nhưng Qủa Xác thực sự có thể đánh bại Samsung, hơn nữa chúng tôi còn có trung tâm mua sắm Qủa Xác và Cộng đồng Qủa Xác, sau này còn có ý định ra mắt "Videoplayer Qủa Xác" và "Videoplayer Cloud Qủa Xác", phục vụ người tiêu dùng ở nhiều phương diện khác nhau."

"Nhưng còn Samsung thì sao, bọn họ chỉ có một chiếc điện thoại di động mà thôi, làm ơn, bây giờ đã là năm 2006 rồi, có thể có ý thức dịch vụ một chút được không?"

…

Trần Hán Thăng đã từng công kích Samsung vài lần, nhưng giọng điệu lần này gay gắt nhất, mặc dù không hề nói bất cứ câu thô tục nào, nhưng giọng điệu châm chọc này không hề lưu tình chút nào.

Cuối cùng các đại diện tham dự hội nghị của Samsung kia chỉ mới nghe được một nửa đã tức giận rời khỏi hội trường.

Nhìn đám người lần lượt đi ra ngoài, các phóng viên phấn khích "lách tách lách tách" chụp lại cảnh tượng này, không ngừng đưa ra những ví dụ không phù hợp, Trần tổng và Conan thực sự hơi giống nhau.

Conan đi đến đâu thì ở đó sẽ có người chết;

Trần tổng vừa đi đến đâu thì ở đó sẽ có tin tức bùng nổ;

Trước khi rời khỏi hiện trường, Nhan Ninh còn ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng một chút, thực ra cô ta rất muốn biết rốt cuộc Trần Hán Thăng đang định làm gì, chẳng lẽ hắn không biết rằng một khi nói ra những lời như vậy sẽ tạo thành hậu quả như thế nào sao?

Hai tay Trần Hán Thăng chống lên mặt bàn, thế mà cũng đang nhìn chằm chằm vào nhóm người của Samsung.

Nhưng sắc mặt của hắn vô cùng hung dữ, còn mang theo một chút khinh thường không hề che dấu, sự kiêu ngạo không kiềm chế này khiến "Trần Qủa Xác" để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong lòng rất nhiều người.

Sau khi đám người Nhan Ninh rời đi, Trần Hán Thăng lập tức kết thúc bài phát biểu của mình, hành động này gần như đang trắng trợn tuyên bố rằng ông đây đến đây chỉ để công kích Samsung.

Các lãnh đạo chính phủ khác trong hội trường cũng đưa mắt nhìn nhau, trong hội nghị ngày hôm nay, "những lời vàng ngọc của doanh nhân" thực sự có không ít, không còn phải lo lắng về tiêu đề cho trang nhất ngày mai nữa rồi, nhưng nhìn vào phản ứng của Samsung, chỉ e bọn họ sẽ không chịu để yên đâu đúng không?

"Nếu Samsung và Qủa Xác cạnh tranh, lập trường của các ngài sẽ như thế nào?"

Có lãnh đạo dò hỏi giám đốc bộ Công nghệ và Thông tin tỉnh.

Giám đốc cười ha ha: "Lập trưởng của tôi không quan trọng, Qủa Xác là một doanh nghiệp ở khu vực Giang Lăng, cậu phải hỏi chính quyền khu vực Giang Lăng mới đúng chứ."

"Ha ha ha…"

Nhóm lãnh đạo hiểu ý mỉm cười.

Nghe nói lúc trước Qủa Xác và Tân Thế Kỷ cũng cạnh tranh ầm ĩ với nhau, bởi vì đều là doanh nghiệp trực thuộc khu vực nên phía bên Giang Lăng chỉ giúp đỡ qua loa có lệ.

Nhưng Samsung không có bất cứ khoản đầu tư nào vào khu vực Giang Lăng, nếu thực sự ầm ĩ đến mức phải kiện tụng, Qủa Xác chưa chắc đã thắng, nhưng tuyệt đối sẽ không thua.

…

Sau khi hội nghị kết thúc, Trần Hán Thăng vừa mới bước ra khỏi hội trường, đang định lên xe thì lập tức bị một đám phóng viên bao vây xung quanh, bọn họ còn muốn phỏng vấn tin tức bùng nổ này nhiều hơn một chút.

"Trần tổng, Samsung và Qủa Xác tốt xấu gì cũng là bạn làm ăn với nhau, những lời ngài vừa nói thực sự phù hợp sao?"

Một nữ phóng viên cướp lấy cơ hội, giơ micro ra hỏi.

"Cẩn thận một chút, micro của cô sẽ đâm vào dạ dày của tôi đấy."

Trần Hán Thăng đưa micro ra xa một chút, mỉm cười nói: "Thực ra chúng tôi không chỉ là bạn làm ăn, mà còn là đồng nghiệp với nhau, lúc trước khi tôi chưa học đại học, cũng đã từng làm nghề cướp giật đấy."

"Hả?"

Nữ phóng viên nhất thời không thể hiểu được.

"Cái giá mà điện thoại Samsung đưa ra, chẳng phải là cướp bóc sao?"

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

"Ồ…"

Lúc này các phóng viên mới bừng tỉnh hiểu ra, hoá ra Trần tổng vòng vo qua lại như vậy cuối cùng vẫn là công kích Samsung.

"Tôi còn có chút việc, có thời gian rảnh sẽ nói chuyện sau."

Trần Hán Thăng vẫy tay, bước lên chiếc xe thương mại, đám người Qủa Xác lái xe rời khỏi trung tâm hội nghị, chỉ để lại các phóng viên đứng tại chỗ, vắt hết óc suy nghĩ ra một đề tài giật tít.

Trên đường trở về, ba người Khổng Tĩnh, Lý Tiểu Giai, Hoàng Lập Khiêm đều tương đối im lặng, mặc dù sớm đã lên kế hoạch khai chiến với Samsung, nhưng khi thực sự đến ngày này, đúng là hơi áp lực.

Hơn nữa, ở trong hội nghị, Trần tổng còn đề cập đến chuyện sau này sẽ cho ra mắt "Videoplayer Qủa Xác" và "Videoplayer Cloud Qủa Xác".

Videoplayer chắc chắn là Qvodplayer, phần mềm này vẫn đang được phát triển, nhưng "Cloud Qủa Xác" là cái gì, nó cũng là một phần mềm trình phát nhạc giống như Thiên Thiên Tĩnh Thính sao?

"Reng reng reng…"

Tiếng chuông điện thoại di động của Trần Hán Thăng phá vỡ sự yên tĩnh, không ngoài dự đoán, chính là Nhan Ninh.

"Tại sao?"

Trần Hán Thăng vừa mới bắt máy, Nhan Ninh đã vội vàng hỏi: "Tại sao, Trần tổng, tại sao ngài lại làm như vậy?"

"Trưởng phòng Nhan, cô hãy bình tĩnh trước được không, thực ra chuyện này không thể trách tôi được."

Trần Hán Thăng nằm ngửa trên ghế, lười biếng nói: "Chủ yếu là vì có một tên ngốc nhắn đến mâu thuẫn giữa Qủa Xác và Samsung trước đó trước, tôi chỉ vô tình làm bị thương đồng minh khi trả lời mà thôi."

"Nếu ngài biết là vô tình làm bị thương đồng minh rồi, tại sao lại không dừng chứ?"

Hình như Nhan Ninh đang tức giận đến dậm chân: "Đặc biệt là sau khi hội nghị kết thúc, ngài còn hãm hại Samsung trước mặt các phóng viên một lần nữa?"

Trần Hán Thăng vô cùng "nghiêm túc" giải thích nói: "Mặc dù là vô tình làm bị thương, nhưng thỉnh thoảng tốt hơn hết là đâm lao phải theo lao, như vậy còn có thể mê hoặc người khác, cho nên tôi dứt khoát giúp Samsung thay trang phục quân định, tiếp tục công kích…"

"Trần tổng, có phải anh thích coi người khác là kẻ ngốc không?"

Đương nhiên Nhan Ninh không tin vào những lời nói bậy bạ của Trần Hán Thăng, giọng điệu của cô ta bây giờ vô cùng nghiêm túc.

"Đúng vậy, có chuyện gì không?"

Không ngờ Trần Hán Thăng trực tiếp thừa nhận, chuyện này chẳng khác nào đã hoàn toàn xé rách da mặt của nhau.

"Trưởng phòng Nhan, tôi còn có chuyện muốn nói với cô."

Trần Hán Thăng cũng không còn giả vờ nữa, hung dữ phỉ nhổ nói: "Qủa Xác và bên phân phối ở Ấn Độ đã đạt được thoả thuận mua bán, chỉ là chưa công bố mà thôi, muộn nhất sẽ là tuần sau, điện thoại di động của Qủa Xác và Samsung sẽ lại gặp nhau một lần nữa ở thị trường Ấn Độ, are you ready?"

"Anh… Anh đang nói thật sao?"

Nhan Ninh sửng sốt một lúc lâu, lúc này mới nghẹn họng nhìn trân trối.

Samsung trăm phương ngàn kế, thậm chí còn không tiếc sử dụng các thủ đoạn phi thương mại để uy hiếp Trần Hán Thăng, đồng thời phái các chuyên gia và kỹ sư đến đây để tiến hành

hợp tác kỹ thuật, chính là để ngăn cản điện thoại di động của Qủa Xác tiến vào thị trường Ấn Độ.

Nếu Trần Hán Thăng không nói đùa, vậy tất cả những chuyện này đều sẽ trở nên vô nghĩa.

Nhan Ninh không dám bất cẩn, lập tức gọi điện thoại đến tổng bộ, yêu cầu xác nhận tính chính xác của tin tức này.

Samsung cũng có mạng lưới quan hệ ở Ấn Độ, chẳng mấy chốc đã xác nhận là thật, Nhan Ninh chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh lạnh lẽo, Trần Hán Thăng đã chơi Samsung một vố.

"Trần tổng!"

Nhan Ninh lại liên lạc với Trần Hán Thăng một lần nữa, gằn từng chữ một nói: "Chúng ta đã ký một bản hợp đồng, một khi Qủa Xác làm trái với hợp đồng thì sẽ phải bồi thường một số tiền lớn."

"Ha ha, con mẹ nó nếu cô không nói thì tôi cũng quên mất."

Trần Hán Thăng cười nói: "Cũng may Samsung gặp phải tôi, nếu là các doanh nghiệp khác, nói không chừng bọn họ thực sự sẽ bồi thường đấy."

Chương 820: Thảo luận về "kết hôn và hạnh phúc"

"Trần tổng, anh nói vậy là có ý gì?"

Nhan Ninh có thể nghe ra được hình như Qủa Xác đã nói chuyện làm ăn với nhà phân phối ở Ấn Độ, nhưng lại không định tiến hành bồi thường theo hiệp nghị, tóm lại chỉ cần dùng một từ để khái quát, chính là "chơi xấu".

"Chẳng thú vị gì cả."

Trần Hán Thăng lại trở nên không đứng đắn, cười nói: "Chủ yếu vẫn là do mấy người quá thú vị, cho nên tôi cũng muốn thú vị một chút, có phải các cô cảm thấy màn đáp trả này rất thú vị không?"

"Trần tổng, mong ngài hãy nghiêm túc một chút!"

Nhan Ninh không muốn trêu đùa với Trần Hán Thăng thêm nữa, cô ta làm việc trong bộ phận quan hệ công chúng lâu như vậy, đã ngấm ngầm đạt được thoả thuận có liên quan với nhiều công ty, nhưng đây lại là lần đầu tiên gặp phải một công ty trực tiếp xé bỏ hiệp nghị như vậy.

"Ngài không lo lắng Samsung của chúng tôi sẽ áp dụng các biện pháp đối phó sao?"

Nhan Ninh nhíu mày hỏi.

Từ góc nhìn của cô ấy mà nói, hoàn toàn không hy vọng Qủa Xác và Samsung lại giảng hoà một lần nữa. Thứ nhất, điều này không có lợi cho Samsung, thứ hai có vẻ như bản thân vô cùng ngu ngốc, chẳng những không nhận được gì cả

mà những chuyên gia kỹ sư của công ty còn bị Qủa Xác đùa bỡn uổng công một tháng.

"Muốn sao cũng được."

Trần Hán Thăng căn bản không thèm để ý: "Vậy chúng ta gặp nhau ở toà đi."

Sau khi nói xong, hắn chuẩn bị cúp máy, trong lòng vẫn còn cảm khái, xem ra uy danh hiển hách "Pizza Hut Giang Lăng" của mình sẽ được thành lập dựa vào việc dẫm đạp lên Samsung.

"Khoan đã!"

Nhan Ninh đột nhiên gọi lại, cô ta im lặng một lúc rồi hỏi: "Trần tổng, Samsung chỉ muốn yên ổn làm ăn buôn bán, không hề muốn làm tổn hại hình ảnh của ngài và công ty của ngài."

Bây giờ thứ duy nhất có thể phá hỏng hình tượng của Trần Hán Thăng chỉ có sự việc hắn bắt cá hai tay ở phương diện tình cảm mà thôi.

Thấy Nhan Ninh lại đưa chuyện này ra để uy hiếp, Trần Hán Thăng không khỏi đến hình ảnh Tiểu Ngư Nhi đẩy ngã người tuyết ở dưới ký túc xá, giọng điệu ấm ức của Thẩm khờ khạo khi gõ màn hình nói "đánh anh", còn vì sự việc này mà bản thân hắn phải sống trong cảnh luôn bị Hồ Lâm Ngữ khinh thường, cơn tức giận của hắn lập tức dâng trào.

"Con mẹ cô!"

Trần Hán Thăng chửi ầm lên ở trong điện thoại: "Samsung lại dùng thủ đoạn này để làm ăn buôn bán sao? Khi ông đây và Hồng Sĩ Dũng bước vào cuộc cạnh tranh gay gắt nhất, tôi vẫn còn khách sáo gọi bà xã anh ta một tiếng "chị dâu", con mẹ nó các cô hoàn toàn không có nhân phẩm, ông đây nói cho cô

biết, nếu cô muốn tiếp tục chơi theo cách này, tôi sẽ chơi với cô đến cùng.”

“Tôi không thể động vào Samsung ở trong nước, nhưng động vào cô thì không thành vấn đề.”

Trần Hán Thăng trực tiếp uy hiếp một cách trần trụi: “Vì một công ty nước ngoài, cô hãy tự mình nghĩ lại xem liệu có đáng giá không? Đừng gây chuyện đến cùng, nếu không khi cô nhớ đến người nhà thì chỉ có thể bi thương nhìn lên trời đấy!”

“Tút tút tút…”

Lần này Trần Hán Thăng trực tiếp cúp máy, Nhan Ninh nghe thấy tiếng tút, vẫn còn đang suy nghĩ xem cái gì gọi là “khi cô nhớ đến người nhà thì chỉ có thể bi thương nhìn lên trời!”

Nửa phút sau, Nhan Ninh mới phải ứng lại, Trần Hán Thăng đang nguyền rủa “cả nhà mình thăng thiên”.

Nói cách khác, đây cũng là một loại uy hiếp?

“Dùng uy hiếp cá nhân để đáp trả lại uy hiếp cá nhân, đúng là thủ đoạn của Trần Hán Thăng.”

Nhan Ninh lặng lẽ suy nghĩ.

Sau một hồi lâu trầm ngâm nguy nghĩ, cô ta gọi điện thoại cho cha mẹ ở Dương Châu, hỏi thăm tình hình sức khoẻ của cha mẹ và tình hình học tập của em gái trong khoảng thời gian này.

Cha mẹ chỉ cho rằng đó là sự quan tâm bình thường, bọn họ vẫn giống như ngày thường, dặn dò Nhan Ninh đừng làm việc quá mệt mỏi, càng hy vọng cô có thể tìm được một phần công việc ở Trung Quốc, nhanh chóng kết hôn ổn định.

Thực ra dựa vào lý lịch của Nhan Ninh, việc tìm được một công việc ở trong nước là chuyện rất đơn giản, nhưng tìm được công việc thể hiện được giá trị của bản thân lại hơi khó, bởi vì rất nhiều doanh nghiệp trong nước không có "bộ phận quan hệ công chúng" trong cơ cấu, cũng không thể nhận ra được tầm quan trọng của bộ phận này.

Đương nhiên cũng có một số nhận ra được, ví dụ như, nếu Nhan Ninh đầu quân vào Qủa Xác, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ vui mừng không xiết, nắm lấy cánh tay của trưởng phòng Nhan nói: "Chị em tốt, mặc dù trước đó chúng ta có một mâu thuẫn nho nhỏ, nhưng có lẽ đó cũng là duyên phận của hai chúng ta đúng không?"

"Mẹ, cha mẹ cũng phải chú ý đến sức khoẻ nhiều hơn nữa, nhắc nhở em gái học hành chăm chỉ."

Đồng thời, Nhan Ninh cũng vô cùng buồn bực và đau lòng, mặc dù mình đã tìm được Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, nhưng cũng chưa từng làm gì với các cô ấy, đồng thời cũng không thể làm bất cứ chuyện gì với các cô ấy, tại sao Trần tổng lại đột nhiên đuổi cùng giết tận chuyện này chứ?

"Mình có nên tìm La Tuyền một chuyến không nhỉ?"

Nhan Ninh mở điện thoại di động ra, dùng con trỏ di chuyển đến tên "tiểu sư muội" trong danh bạ.

La sư muội đã từng nói rằng nếu không phải bà mẹ Hoàng Tiểu Hà níu chân sau, bản thân cô ấy chắc chắn có thể "đuổi" Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đi.

Nếu thực sự là kiểu quan hệ này, nói không chừng cô ấy có thể cứu mạng vào thời điểm mấu chốt nhất.

…

Bên này Nhan Ninh đang lo lắng và hoang mang, hơn nữa còn không ngừng suy nghĩ xem nên báo cáo chuyện này với

lãnh đạo như thế nào.

Bên kia, Trần Hán Thăng lại đang tích cực chuẩn bị, sau khi trở về văn phòng, hắn gọi điện thoại cho Kim Dương Minh trước, yêu cầu Tiểu Kim phải ngay lập tức trở về chỗ ngồi.

Đồng thời hắn còn dặn dò Nhiếp Tiểu Vũ tìm một bệnh viện hạng ba nào đó ở khu vực Giang Lăng, làm giả một phần bệnh án "Lỗ tai bị điện thoại di động của Samsung nổ bị thương", nếu cần thiết thì thuê một phòng bệnh để Kim Dương Minh ở, thể hiện tình trạng thảm hại của vụ nổ.

"Lại giở trò sao?"

Cô thư ký nhỏ bĩu môi, vẻ mặt có chút không vui.

Thực ra đối với Qủa Xác mà nói, chuyện này gần như không có bất cứ vấn đề gì cả, cho dù bệnh viện không hợp tác, chỉ cần Ủy ban Vệ sinh khu vực Giang Lăng ra mặt, chắc chắn có thể giải quyết.

"Đây là mệnh lệnh!"

Trần Hán Thăng gõ vào đầu cô thư ký nhỏ "cốp" một tiếng: "Chiều nay tôi phải về Cảng Thành, ngày mai sẽ quay lại, đến lúc đó tôi muốn nhìn thấy một bản báo cáo giám định thương tật hoàn chỉnh."

Bởi vì mấy ngày hôm trước Trần Triệu Quân gọi điện thoại đến, lúc thì bảo mình trở về, lúc thì lại nói tạm thời không cần trở về, Lương thái hậu ngây ngốc không phát hiện ra cái gì, Trần Hán Thăng quyết định về nhà xem thử.

"Được."

Cô thư ký nhỏ ôm đầu đi ra ngoài, cô ấy cũng đau xót không thôi, lúc mới trở thành thư ký của Trần Hán Thăng, Nhiếp Tiểu Vũ còn âm thầm chửi bởi, bản thân mình tốt xấu gì

cũng tốt nghiệp đại học chính quy, làm thư ký chạy việc vặt thực sự là uổng phí nhân tài.

Nhưng sau khi trải qua "Tu La tràng" giấu diếm của Trần Hán Thăng, chứng kiến hàng loạt vụ lừa đảo thương mại và thậm chí bị buộc bất đắc dĩ tham gia vào trong đó, Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy mỗi ngày sao chép một ít tài liệu, quét dọn vệ sinh, không cần phải động não, tiền lương trả theo định kỳ, cuộc sống như vậy thực sự quá sung sướng.

Trần Hán Thăng cũng không quan tâm đến "tâm lý mâu thuẫn cúi đầu trước cuộc sống" của cô thư ký nhỏ, sau khi cơm nước xong xuôi ở nhà ăn, hắn gọi điện thoại cho Lão Trần.

"Cha, bây giờ con đang trên đường trở về Cảng Thành, lát nữa sẽ lên cao tốc."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Nếu cha có chuyện bí mật thì con đề nghị cha nhanh chóng giấu đi, ví dụ như lịch sử tin nhắn, lịch sử QQ giữa cha và mẹ hai Mạc, khứu giác của con rất nhanh nhạy đấy."

"Con đang nói bậy bạ gì vậy?"

Trần Triệu Quân mắng một câu, thằng nhóc xấu xa này, mình vì nó mà liên tục mất ăn mất ngủ, hắn lại không tim không phổi trêu chọc.

"Ha ha, hài hước một chút không được sao?"

Trần Hán Thăng huýt sáo một tiếng, cà lơ phất phơ nói: "Cha, hôm nay con đã đánh nhau với Samsung, đêm nay cha mẹ có thể nhìn thấy các tin tức liên quan, hình ảnh của con chắc chắn sẽ rất ngầu…"

Trong lòng Lão Trần có chuyện nên không muốn nghe con trai nói năng ngọt xớt, ông ho khan một tiếng, hỏi: "Hán Thăng, nói thật, con cảm thấy thế nào về chuyện kết hôn?"

“Kết hôn? Với ai?”

Trần Hán Thăng ngẩn người, nắm ngoái hắn dự định sẽ kết hôn với Tiểu Ngư Nhi, năm tiếp sẽ kết hôn với Thẩm Ấu Sở, hắn cũng không hiểu rõ đối tượng thảo luận này này là ai.

“Con không cần quan tâm là ai? Chỉ hỏi con muốn kết hôn không?”

Lão Trần hỏi.

“Kết hôn rồi… Có thể đảm bảo được hạnh phúc không?”

Trần Hán Thăng lại bắt đầu bậy bạ: “Thực ra hạnh phúc và kết hôn không liên quan với nhau nhiều lắm, con nghe Vương Tử Bác nói, có một người bạn cấp hai đã kết hôn lần hai rồi, cần gì phải giày vò như vậy chứ?”

“Cũng không thể nói như vậy được? Nếu hôn nhân không hạnh phúc…”

Trần Triệu Quân vẫn còn ấp úng, lúc này có lẽ Lương thái hậu đã tức giận nên ông chỉ chậm rãi nói: “Vậy người bạn cấp hai kia của con có thể kết hôn lần hai được sao?”

“Phù…”

Trần Hán Thăng hít một hơi lạnh, logic này rõ ràng không đúng, nhưng hắn cũng không thể ngay lập tức tìm thấy lý do phản bác.

Qua loa!

Chương 821: Trần Hán Thăng: Minh sắp làm anh trai?

"Đúng là gừng càng già càng cay mà."

Trần Hán Thăng cười nói: "Mặc dù logic này vô cùng quỷ dị, nhưng con lại không thể phản bác được."

"Con chú ý an toàn, sau này trong lúc lái xe không được gọi điện thoại."

Trần Triệu Quân lo lắng con trai phân tâm, dặn dò một tiếng rồi cúp máy, nhưng bởi vì chính sách cùng chia sẻ tin tức trong nội bộ "đảng Tiểu Ngư", ông ấy đặc biệt liên lạc với Tiêu Hoành Vĩ nói rằng tối nay Trần Hán Thăng sẽ trở về, có muốn sắp xếp cho hai đứa nhỏ gặp nhau, nhân tiện giải quyết vấn đề không?

Tiêu Hoành Vĩ có thể cảm nhận được Lão Trần quan tâm đến cháu gái (cháu trai) mình, nhưng ông cũng không tuỳ tiện đồng ý: "Vẫn nên hỏi trước một tiếng, tôi lo lắng sự xuất hiện đột ngột của Trần Hán Thăng sẽ kích thích đến Tiểu Ngư Nhi, cho nên vẫn lên chuẩn bị tư tưởng trước thì hơn."

Khoảng thời gian này bởi vì Biên Thi Thi đến đây nên tâm trạng của Tiêu Dung Ngư rõ ràng đã tốt hơn nhiều, má lúm đồng tiền cũng xuất hiện trên khuôn mặt trái xoan, trong lòng Lão Tiêu vô cùng vui vẻ.

Chỉ là khi nhìn thấy thỉnh thoảng Tiểu Ngư Nhi che bụng, Tiêu Hoành Vĩ lại có chút chua xót, con gái đang vô thức bảo

vệ con của mình, nhưng đối với Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh mà nói, Tiểu Ngư Nhi cũng là con gái của bọn họ mà, bọn họ muốn vĩnh viễn bảo vệ nụ cười ngọt ngào như trong truyện cổ tích này.

"Haiz…"

Tiêu Hoành Vĩ thở dài một hơi, người đàn ông là phó cục trưởng cục công an suốt hơn nửa thế kỷ trong mắt người khác này thực chất cũng là một người cha yêu thương con gái hết mực.

"Con gái à…"

Chờ đến khi gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư, Tiêu Hoành Vĩ đã thu hồi lại cảm xúc, giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng thoải mái, ông sợ truyền cho con gái những điều tiêu cực.

"Cha à, con và Thi Thi đang ăn bánh kem và trò chuyện thôi."

Tiêu Dung Ngư cười nói.

"Tốt tốt tốt."

Lão Tiêu liên tục nói "tốt" ba lần, ông ấy cũng không cắt ngang, lặng lẽ lắng nghe tiếng cười trong trẻo của con gái, trong lòng có một cảm giác ấm áp thực sự, mãi đến khi Tiểu Ngư Nhi mở miệng hỏi thăm: "Cha à, cha tìm con có chuyện gì vậy?"

"Cha…"

Tiêu Hoành Vĩ đột nhiên không muốn nhắc đến chuyện này chút nào, ông ấy có dự cảm, một khi Tiểu Ngư Nhi biết Trần Hán Thăng đã trở lại, cuộc sống bình lặng chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

“Thực ra, một nhà ba người như thế này cũng không tồi, sau khi đứa nhỏ được sinh ra, cùng lắm là một nhà bốn người.”

Trong đầu Lão Tiêu đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ mâu thuẫn với trước đó.

“Cha, có chuyện gì vậy ạ?”

Tiêu Dung Ngư lại hỏi một lần nữa.

“Khụ khụ…”

Lão Tiêu hắng giọng, lo lắng một chút rồi nói: “Hán Thăng, nó đã trở về Cảng Thành rồi.”

Không nằm ngoài dự kiến, Tiểu Ngư Nhi ở đầu dây bên kia đột nhiên yên tĩnh lại, cảm giác ồn ào náo nhiệt lúc nãy ngay lập tức biến mất giống như hơi nước, Lão Tiêu không nhịn được thở dài một hơi, đúng là không nên nói ra mà.

Một lúc lâu sau, Tiểu Ngư Nhi mới nhẹ nhàng trả lời: “Vâng.”

Sau khi cúp máy, không hiểu tại sao Tiêu Hoành Vĩ bắt đầu cảm thấy lo lắng, còn gửi tin nhắn cho Lữ Ngọc Thanh, bảo bà về nhà trước xem sao.

Lữ Ngọc Thanh đã nộp đơn xin nghỉ hưu, mọi công việc gần như đã được bàn giao hết, một khi được cấp trên phê duyệt, bà sẽ chính thức trở thành cán bộ lãnh đạo nghỉ hưu.

Nếu đổi lại người khác, bọn họ sẽ cảm thấy tương đối khó hiểu, dù sao công việc biên chế ở trong nhà máy cung cấp điện thuộc về kiểu “tiền nhiều việc ít”, nhưng đối với giám đốc Lữ mà nói nó chẳng là gì cả.

Dù sao ông xã của bà là phó cục trưởng cục công an, con gái cũng thành lập một công ty luật ở Kiến Nghiệp, nghe nói cũng rất có danh tiếng, lợi hại nhất chính là cậu “con rể” kia,

ông chủ lớn của điện tử Qủa Xác, tiền bạc đối với giám đốc Lữ mà nói có lẽ cũng chỉ là một dãy số mà thôi.

Nhưng điều kỳ quái chính là, năm ngoái khi có người nhắc đến cậu "con rể" này với Lữ Ngọc Thanh, giám đốc Lữ luôn lạnh lùng kiêu ngạo cũng sẽ khiêm tốn nói vài câu.

Nhưng năm sau có người nhắc đến, giám đốc Lữ chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái.

Nhà máy cung cấp điện của thành phố cách khu dân cư Thương Ngô cũng không xa lắm, chỉ cần lái xe chưa đầy hai mươi phút là đã đến, khi Lão Tiêu đang lo lắng thấp thỏm, cuối cùng ông cũng nhận được tin nhắn phản hồi của vợ.

Lữ Ngọc Thanh: Sau khi tan ca, ông đừng đi xã giao, trực tiếp về nhà, Tiểu Ngư Nhi muốn xuất ngoại sớm hơn dự định!

"Haiz…"

Tiêu Hoành Vĩ thực sự muốn đấm mạnh vào má bên trái bên phải Trần Hán Thăng vài cái.

Kiến Nghiệp lớn như vậy, cậu rảnh rỗi trở về Cảng Thành làm gì chứ?

…

Trần Hán Thăng vẫn chưa biết chuyện mình bị ghét bỏ, sau khi về đến nhà, cha mẹ vẫn còn ở trong đơn vị, Trần Hán Thăng lại đi dạo quanh nhà một vòng, phát hiện mấy bình mấy vại trong nhà vẫn còn nguyên vẹn, không có dấu hiệu của việc xảy ra chuyện.

"Chẳng lẽ là vũ trụ nhỏ giác quan thứ bảy của mình có vấn đề?"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói.

Điều khác biệt duy nhất chính là gạt tàn thuốc vô cùng sạch sẽ, trong nhà cũng không thể ngửi được mùi thuốc.

"Lão Trần đã cai thuốc rồi sao?"

Chuyện này thật lạ, Trần Triệu Quân là một người nghiện thuốc lâu năm, lý do khiến ông đột nhiên cai thuốc là gì chứ?

Trần Hán Thăng nằm trên ghế sô pha, nhân tiện bật TV lên, vừa suy ngẫm về lý do Lão Trần cai thuốc vừa lướt mạng, trong lòng vẫn còn cảm thán đám phóng viên ngu ngốc kia, tại sao vẫn chưa đăng tải những sự tích anh dũng "người thiếu niên anh tuấn kháng Hàn" của mình lên chứ, mình muốn chia sẻ lên Qzone.

Lướt mạng cho đến khi cảm thấy buồn ngủ, Trần Hán Thăng chìm vào giấc ngủ, chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng lải nhải quen thuộc của mẹ.

"Cha con cũng có tật xấu này, con cũng học theo."

Lương thái hậu lải nhải nói: "Xem TV thì xem TV, ngủ thì ngủ, tại sao lại thích vừa mở TV vừa ngủ chứ?"

Lương Mỹ Quyên dong dài thì dong dài thế thôi, nhưng thực chất khi nhìn thấy Trần Hán Thăng trở về, bà vẫn vô cùng vui vẻ, mua một đống hải sản về nhà, chuẩn bị làm cho đứa con trai khiến mình không bớt lo nghĩ này ăn.

"Con không ngủ."

Trần Hán Thăng dụi mắt nói: "Con đang xem TV mà, không thể coi là lãng phí."

"Cha con cũng trả lời như thế đấy."

Lương Mỹ Quyên trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái, lại có chút lo lắng nói: "Mấy ngày nay ông ấy thường xuyên xem TV đến nửa đêm, vừa xem một chút đã ngủ thiếp đi trên ghế sô pha, mẹ còn phải thức dậy đắp chăn cho ông ấy, hỏi

ông ấy nguyên nhân thì ba con lại nói do áp lực công việc, mẹ cảm thấy không giống lắm.”

“Mẹ đừng nghĩ nhiều, có lẽ thực sự là vì công việc thì sao?”

Trần Hán Thăng mỉm cười an ủi: “Lão Trần tuổi già nhưng chí chưa già, chí vẫn đang ở trong ngàn dặm xa xôi, vẫn còn muốn đốt cháy sự nghiệp phục vụ nhân dân.”

Nhưng trong lòng Trần Hán Thăng cũng bắt đầu cảm thấy khó hiểu, Lão Trần đã từ chối được cất nhắc mấy lần rồi, sao có thể có áp lực công việc được chứ?

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào TV một lúc, đột nhiên đi đến phòng bếp hỏi: “Mẹ, báo cáo kiểm tra sức khoẻ ở đơn vị lần trước của cha và mẹ ở đâu, con muốn xem.”

“Xem cái đó làm gì?”

Lương thái hậu có chút ngạc nhiên: “Cuối cùng cũng học được cách quan tâm cha mẹ rồi sao?”

Trần Hán Thăng khẽ mỉm cười, thực ra dựa theo tiến triển bình thường mà nói, sức khoẻ của cha mẹ có lẽ vẫn đang rất tốt, nhưng một số thay đổi trong cách sinh hoạt của Lão Trần vẫn khiến Trần Hán Thăng cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì một số tình tiết kinh điển trong phim truyền hình, “đột nhiên cai thuốc” hình như đồng nghĩa với việc mắc bệnh nặng gì đó.

Lương Mỹ Quyên lấy báo cáo kiểm tra sức khoẻ của hai vợ chồng ra ngoài, Trần Hán Thăng xem xong, phát hiện ngoại trừ một số vấn đề nhỏ ra thì căn bản không có bệnh tật lây qua đường sinh dục nào cả.

“Nhưng tại sao lại cai thuốc và mất ngủ chứ?”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Lão Trần: "Cha, hôm nay cha tăng ca sao? Mẹ con bảo con hỏi cha xem cha đang ở đâu?"

"Ừ, có chút việc, vừa mới tan tầm."

Giọng nói của Lão Trần vẫn bình thản như cũ: "Cha vừa mới đến trung lộ Kiến Thiết, đang chờ đèn xanh đèn đỏ."

"Vậy con ở nhà chờ cha."

Ngoài miệng Trần Hán Thăng nói "ở nhà chờ cha", nhưng thực ra đã đứng dậy đi xuống lầu.

"Con đi đây đấy?"

Lương thái hậu ở phía sau gọi.

"Con đi đón cha."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Làm một người con ngoan."

"Sao hai cha con nhà này lại có vẻ thần bí như vậy chứ?"

…

Sau khi lái xe ra khỏi khu dân cư, Trần Hán Thăng đi vào trung lộ Kiến Thiết, vừa nắm tay lái vừa liếc nhìn xung quanh, tìm kiếm Lão Trần dọc theo đường về nhà.

Trần Hán Thăng vẫn luôn cảm thấy có chuyện gì đó, cho nên dự định sẽ âm thầm đi theo dõi một chút, chẳng bao lâu sau, hắn đã phát hiện bóng dáng của Lão Trần.

Trong tay Lão Trần hình như xách theo một túi đồ ăn, Trần Hán Thăng nương theo ánh đèn của cửa hàng ven đường, phát hiện đó là "bánh ngũ cốc hỗn hợp" của Cảng Thành, đây là bữa sáng mình thích ăn nhất khi còn học cấp ba.

"Đây là nguyên nhân khiến Lão Trần về muộn sao?"

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm thấy hơi áy náy, có lẽ Lão Trần cố ý đi đường vòng để mua đồ ăn cho mình, thế mà mình còn nghi ngờ ông ấy.

Ngay khi Trần Hán Thăng đang định gọi Lão Trần lên xe thì Trần Triệu Quân đột nhiên dừng lại trước một cửa hàng mẹ và bé.

Trong cửa hàng mẹ và bé đều là một số quần áo và giày dép của trẻ con, còn có cả mấy đứa nhỏ mũm mĩm, bọn họ đang được ông bà nội ôm ấp, ê ê a a mút ngón tay.

Trần Triệu Quân nhìn chằm chằm vào những đứa trẻ mập mạp đó, bước chân dường như không thể dịch chuyển được, biểu cảm trên mặt cũng hoà nhã hiền từ, dưới sự phản chiếu của ánh đèn, trong mắt dường như còn có một tầng nước mắt đang đong đưa.

"Mẹ nó!"

Nhìn đến cảnh tượng này, lòng bàn chân Trần Hán Thăng trực tiếp trở nên lạnh lẽo.

Lão Trần thường xuyên mất ngủ, thực sự không phải vì áp lực công việc.

Đi đường vòng mua đồ ăn cho mình, liệu có phải là vì xuất phát từ cảm giác áy náy?

Còn về việc lảng vảng trước cửa hàng mẹ và bé…

"Có phải cha mình và mẹ hai Mạc có con rồi không?"

Trái tim Trần Hán Thăng bùng nổ ngay tại chỗ.

Chương 822: Người thành thật giống như một miếng gừng

“Hình như không có khả năng.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Trần Hán Thăng đột nhiên tự “tát” mình một cái, phỏng đoán ngu ngốc này đúng là “Con mẹ nó phóng khoáng quá mức, cởi mở quá mức”.

Ngoại trừ tin tưởng vào nhân phẩm của Lão Trần và mẹ hai Mạc ra, Mạc Kha còn là người thuộc trường phái DINKS*, lúc còn trẻ bà ta đã không muốn có con, bây giờ lại càng không thể.

(*DINKs- Viết tắt của Double Income, No Kids là thuật ngữ chỉ cặp vợ chồng mà cả hai đều có công ăn việc làm, có hai nguồn thu nhập và không sinh con.)

Hơn nữa, bây giờ bà ta đã gửi gắm toàn bộ tinh thần lên trên người Thẩm Ấu Sở, một lòng mong chờ Thẩm Ấu Sở và Trần Hán Thăng kết hôn sinh con, sẽ không có những tâm tư khác.

“Vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì mới có thể khiến Lão Trần vừa mất ngủ vừa cai thuốc, còn quanh quẩn ở cửa hàng mẹ và bé một lúc lâu chứ?”

Trần Hán Thăng lặng lẽ suy nghĩ, đồng thời cũng loại trừ một khả năng khác.

Nếu cha mẹ cảm thấy nuôi dưỡng đứa lớn như hắn thất bại, thực sự muốn bồi dưỡng đứa nhỏ hơn một lần nữa, có lẽ bọn

họ sẽ không giấu diếm, Lão Trần càng không cần phải lo lắng như vậy.

Trần Hán Thăng không hề nghĩ đến chuyện tìm nguyên nhân ở trên người mình, bởi vì "bí quyết mang thai" kia còn chưa kịp sử dụng với Tiểu Ngư Nhi, hơn nữa cũng không nhận được bất cứ phản hồi gì.

Cái gọi là nguồn phản hồi kia chính là Vương Tử Bác-Gián điệp mà hắn sắp xếp ở bên cạnh "đảng Tiểu Ngư", Trần Hán Thăng tin rằng chỉ cần cậu bạn thân của mình thám thính được tin tức quan trọng gì thì nhất định sẽ báo cáo cho mình đầu tiên.

Đương nhiên, nếu mọi người đều cố ý lừa gạt tên gián điệp ngu ngốc này thì Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ không nhận được bất cứ thu hoạch gì.

…

Hai cha con một trước một sau trở lại khu dân cư Hải Ninh, sau khi Lão Trần lên lầu, Trần Hán Thăng còn làm bộ làm tịch ở dưới lầu chừng mười phút, mãi đến khi Lương Mỹ Quyên gọi điện thoại thúc giục: "Cha con đã về đến nhà rồi, con đi đâu đón vậy? Mau về nhà ăn cơm!"

"Đến nhà mình rồi đây."

Trần Hán Thăng về đến nhà vẫn là dáng vẻ hi hi ha ha đó, không ngừng khoác lác về sự tích anh hùng công kích Samsung của mình.

Tin tức này đã được phát sóng trên bản tin của đài truyền hình Kiến Nghiệp, biểu hiện của cha mẹ vẫn giống như trước, Lương Mỹ Quyên không ngừng lải nhải nhắc nhở, làm ăn buôn bán phải cố gắng bớt đắc tội với người khác, kết bạn nhiều hơn nữa bằng các cách khác nhau.

Lão Trần cũng không hỏi nhiều về phương thức kinh doanh của con trai, chỉ dặn dò Trần Hán Thăng chú ý đến sức khoẻ, đừng quá coi trọng tiền tài, phải có một trái tim bình thản để đối xử với tiền bạc một cách chính xác.

Nhưng cuối cùng, Trần Triệu Quân vẫn nói nhiều thêm một câu so với bình thường: "Con cũng phải học cách cai thuốc lá đi."

"Tại sao ạ?"

Trần Hán Thăng bắt lấy trọng điểm hỏi.

Trần Triệu Quân sửng sốt một chút, giống như đang tìm lý do để trả lời, Trần Hán Thăng cũng đang chờ đợi bằng ánh mắt sáng rực.

Nhưng đúng vào lúc này, Lương Mỹ Quyên lại dùng đũa gõ vào đầu con trai một cái: "Chẳng lẽ bảo con cai thuốc không đúng sao? Còn hỏi tại sao nữa, không tại sao cả, nhất định phải chấp hành."

Bởi vì "hành động của đồng đội heo" mẹ ruột, chuyện này cứ thế cho qua, Trần Hán Thăng cũng không nhận thấy được sự thay đổi dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt Lão Trần, nên chỉ có thể thở dài một hơi.

"Mẹ của mình và Thẩm Ấu Sở đúng là khờ như nhau."

…

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lương Mỹ Quyên đang rửa bát ở trong phòng bếp, có lẽ là vì con trai về nhà, trong miệng bà còn ngâm nga một ca khúc lệch tông, tâm trạng có vẻ như không tồi.

Hai cha con ngồi trên ghế sô pha xem TV, Trần Hán Thăng lướt tin tức, đọc bình luận của cư dân mạng đối với hành động hôm nay của mình.

Hầu hết đều là những lời khen ngợi, đương nhiên cũng có rất nhiều thuỷ quân của internet Qủa Xác đang hoà theo tiết tấu, lặng lẽ thiết lập hình tượng "Doanh nghiệp dân tộc"cho điện tử Qủa Xác.

"Cha."

Trần Hán Thăng hài lòng cất điện thoại di động, mở miệng nói với Lão Trần: "Chúng ta đi ra ban công trò chuyện một lát nhé?"

"À được."

Trần Triệu Quân cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn đồng ý.

Hai cha con đi ra ngoài ban công, mặc dù đã qua Lập Xuân nhưng ban đêm vẫn mang theo hương vị của mùa đông, không trung vẫn tối mịt giống như được bôi nước mực, ở phía xa xa có mấy ngôi sao đang nhấp nháy, mặt trăng vừa to vừa tròn, nhưng cũng chỉ rải xuống thứ ánh sáng trong trẻo lạnh lùng giống như băng vụn, lặng lẽ phản chiếu trên mặt đất.

"Phù…"

Trần Hán Thăng phả ra một làn sương trắng, móc điếu thuốc ra đang định bật lửa.

"Cha đã bảo con cai thuốc rồi mà."

Lão Trần có chút không vui, ngăn cản con trai hút thuốc.

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng mỉm cười, không nói gì cất hộp thuốc đi, Trần Triệu Quân cũng không nói thêm gì nữa, sức kiên nhẫn của cha vẫn luôn rất tốt.

Một lát sau, Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi: "Cha, có phải cha đang có chuyện gì giấu con không?"

Lão Trần nhìn thoáng qua con trai, ánh mắt có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: "Không có."

Ông cũng không còn cách nào khác, trước khi tan tầm, Lão Tiêu còn cố ý gọi điện thoại đến đây, dùng giọng điệu khẩn cầu mong Lão Trần đừng nói cho Trần Hán Thăng biết chuyện "mang thai" này.

Bởi vì Tiểu Ngư Nhi vừa mới nghe thấy tin tức Trần Hán Thăng trở về, cô định ngày mai sẽ xuất ngoại sớm hơn dự định.

Tiêu Hoành Vĩ lo lắng sau khi Trần Hán Thăng biết được chân tướng sự việc, một khi hắn tìm thấy Tiểu Ngư Nhi, hai người lại cãi nhau một lần nữa thì tình trạng nôn nghén của con gái sẽ càng thêm nghiêm trọng, hơn nữa nhìn vào thái độ trước mắt mà nói, khả năng Tiểu Ngư Nhi không chấp nhận Trần Hán Thăng cũng rất cao.

Giọng điệu của Lão Tiêu đã thay đổi, chuyện Trần Triệu Quân lo lắng nhất cũng đã xảy ra, người cha "nô bộc của con gái" này hình như đang dần dần nghe theo Tiểu Ngư Nhi.

Chỉ cần con gái vui vẻ là được rồi, đứa bé có cha hay không cũng không sao cả, không có ông bà nội cũng không thành vấn đề, tóm lại có ông ngoại bà ngoại là được.

Đây cũng chính là nguyên nhân Trần Triệu Quân đau lòng khi nhìn thấy mấy đứa trẻ trong cửa hàng mẹ và bé đó, ông cũng rất muốn đứa bé mập mạp của nhà mình.

"Hán Thăng à."

Lão Trần khó có thể trả lời, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có thể cô đọng lại thành một câu: "Con cần phải trưởng thành hơn nữa, nhiều lúc cho dù không nỡ đến nhường nào đi nữa, con cũng phải đưa ra quyết định, nếu không con sẽ đánh mất nhiều thứ hơn nữa."

Sau khi nói xong, Lão Trần lại quay trở về phòng khách, chỉ để lại Trần Hán Thăng ngơ ngác và ánh trăng sáng lạnh lùng rải đầy trên mắt đất.

…

Trần Hán Thăng đứng trên ban công một lúc, hắn vẫn không thể hiểu được ý của cha mình, chỉ cảm thấy lồng ngực ngột ngạt một cách vô cớ.

"Reng reng reng…"

Lúc này, điện thoại của Vương Tử Bác đột nhiên gọi đến, sau khi bắt máy, cậu ấy phấn khích nói vào micro: "Tiểu Trần, tao nhìn thấy tin tức mày công kích Samsung, đúng là thổi phồng chí khí của mình, diệt chết uy phong của địch…"

Trần Hán Thăng không muốn nghe những lời vô nghĩa này, bực bội ngắt lời: "Lần sau nếu không phải là chuyện của Tiêu Dung Ngư, mày đừng gọi điện thoại cho tao."

"Mẹ nó!"

Vương Tử Bác không nhịn được oán giận: "Mày chỉ coi ông đây như một người công cụ, còn tình bạn nối khố mười mấy năm thì sao? Sau này nếu có tin tức gì, tao cũng không nói cho mày biết."

"Được được được, Vương ca có chỉ thị gì, Trần đệ sẽ chăm chú lắng nghe."

Nghe thấy giọng điệu giống như "oán phụ" của Vương Tử Bác, tâm trạng của Trần Hán Thăng đột nhiên tốt hơn một chút, hình như hắn rất thích tạo ra niềm vui ở trên sự "đau khổ" của bạn thân.

"Thứ chó má nhà mày, tao không muốn nói nữa."

Vương Tử Bác giả vờ muốn cúp điện thoại, nhưng vẫn không có bất cứ hành động thực tế nào, chờ Trần Hán Thăng

chuộc lỗi một chút.

“Được rồi, ra ngoài uống rượu đi, tao mời khách.”

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: “Tâm trạng của tao cũng không được tốt lắm, lát nữa tụ hội ở quán ăn khuya phía bên trung tâm thương mại Hoa Liên đi.”

“Cái gì?”

Vương Tử Bác giật mình: “Mày trở về Cảng Thành rồi sao?”

“Vẫn chưa, bây giờ tao đang định biến hình bay về đây.”

Trần Hán Thăng vô cùng nghiêm túc trả lời.

“Mày đánh rắm!”

Vương Tử Bác hiểu được, Trần Hán Thăng lại đang trêu chọc mình.

“Chiều nay tao về nhà có chút chuyện, chưa kịp nói với mày.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Ngày mai rời đi, nhân tiện đến đón mày đi luôn.”

“Lúc này cũng còn sớm.”

Vương Tử Bác chuyển giận thành vui, suốt dọc đường run rẩy chạy đến quán ăn khuya, chờ đến khi đồ ăn bưng ra ngoài hết, Trần Hán Thăng mới thảnh thơi xuất hiện.

Gặp lại cậu bạn thân sau hai tuần không gặp, trong lòng Vương Tử Bác vẫn rất vui vẻ, vỗ mạnh vào vai Trần Hán Thăng một cái, lại đấm vào ngực hắn, nếu không phải ở đây có quá nhiều khách, cậu ấy thực sự rất muốn ôm một cái.

Sau khi hai người ngồi xuống, Vương Tử Bác nói đến mức không thể đóng miệng lại, cậu ấy là người như vậy đấy, ở trước mặt người quen, cậu ấy giống như nói không hết chuyện,

nhưng ở trước mặt người lạ, ngoại trừ vặn mông ra thì cũng chỉ im lặng.

“Tiểu Trần, mày ở Kiến Nghiệp thì vui rồi, trong kỳ nghỉ đông này tao lúc nào cũng phải đi cùng với mẹ tao thăm người thân, vừa nhìn thấy người khác bà ấy đã nói tao mở một công ty, còn kiếm được không ít tiền, tao vẫn chưa quen với cảm giác được người khác khen ngợi lắm, không hiểu sao lại cảm thấy ngại ngùng.”

“Hai ngày trước bạn bè cấp ba gặp nhau, mày không ở đó, Tiểu Ngư Nhi cũng không tham gia, Cao Gia Lương thực sự rất giỏi khoe mẽ, hừ hừ, sau khi ăn cơm xong, tao không thèm ca hát mà lập tức rời đi.”

“Biên Thi Thi cũng đang ở quê, mỗi ngày chúng tao chỉ có thể trò chuyện QQ, nhưng khoảng thời gian này tao phát hiện mình rất ăn ý với cậu ấy, chẳng lẽ đây chính là tâm linh tương thông giữa những người yêu nhau sao?”

…

Trần Hán Thăng vừa nghe vừa nhìn vào vẻ mặt hiền lành giản dị của Vương Tử Bác, đột nhiên cảm thán một câu: “Tử Bác, mày đúng là rất giống một miếng gừng.”

“Có ý gì hả?”

Vương Tử Bác chớp mắt: “Có nghĩa là tính tình tao mạnh mẽ, rất có khí khái của đàn ông sao?”

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: “Miếng gừng này, nếu nấu trong thịt kho tàu thì sẽ giống một miếng thịt, nếu nấu cùng với khoai tây thì sẽ giống một miếng khoai tây, nếu bỏ vào nồi gà hầm nấm thì sẽ giống một miếng gà, điều đó có nghĩa là nó được sử dụng linh hoạt, không có cảm giác tồn tại chút nào.”

Chương 823: Lễ tình nhân vui vẻ, lễ tình nhân vui vẻ

“Mẹ nó, mày lại đang trào phúng tao rồi.”

Vương Tử Bác rầu rĩ rót ly bia: “Tính cách của tao như vậy đấy, không thể sửa được thì biết làm sao bây giờ?”

“Tao vẫn chưa nói xong đâu.”

Trần Hán Thăng nâng ly chạm vào ly của Vương Tử Bác một chút: “Nhưng nếu muốn làm một món ăn ngon, thực sự không thể thiếu gừng được, mặc dù mày không có cảm giác tồn tại gì, nhưng cũng có tác dụng đặc biệt.”

“… Ít nhất mày cũng phải nói xong đi chứ, hôm nay mẹ tao còn khen mày đấy, nói từ nhỏ Trần Hán Thăng đã biết nói chuyện, chẳng trách bây giờ có thể làm ăn lớn như vậy.”

Vương Tử Bác lẩm bẩm: “Cũng rất biết dỗ dành con gái, trong mấy ngày nghỉ tết này, La sư muội vẫn luôn tiếp cận hỏi thăm chuyện giữa mày và Tiểu Ngư Nhi, tao cảm thấy hình như em ấy đã biết chuyện rồi.”

“Nếu đã muốn dò hỏi, chắc chắn sẽ không thể giấu được.”

Trần Hán Thăng cũng uống nửa ly bia, chất lỏng lạnh lẽo trượt xuống yết hầu, kích thích khiến cả người vô cùng thoải mái, sau đó mới run rẩy bả vai nói: “La Tuyền cũng thường xuyên liên lạc với tao, có lẽ là muốn thay thế vị trí của Tiểu Ngư Nhi cũng nên.”

“Mày sẽ không đồng ý rồi đấy chứ?”

Vương Tử Bác hỏi.

Hắn vẫn luôn cảm thấy La sư muội quá cố chấp, vừa giống như một tấm lưới khó gỡ vừa giống như một quả bom không ổn định, mặc dù rất xinh đẹp nhưng cũng thuộc về nhóm người nguy hiểm không thể kiểm soát.

"Tao không đồng ý."

Trần Hán Thăng lắc đầu trả lời. Vương Tử Bác cũng không cảm thấy bất ngờ, Tiểu Trần thực sự không thích cách yêu đương bị gò bó, nhưng ngay sau đó Trần Hán Thăng lại bổ sung thêm một câu: "Nhưng nếu từ bỏ cũng tương đối khó khăn."

"Tại sao?"

Vương Tử Bác vô cùng ngạc nhiên.

"Mày không thể hiểu được đâu."

Trần Hán Thăng buồn bã thở dài một hơi, thế mà lại móc điện thoại ra gọi cho La Tuyền: "Anh đang ở trong quán ăn khuya ở trong trung tâm thương mại Hoa Liên, hình như em cũng sắp đi học rồi đúng không, có muốn đến đây ăn khuya một chút không?"

"Muốn chứ."

Chuyện này đối với La Tuyền mà nói thực sự là một niềm vui bất ngờ, cô lập tức đồng ý, còn làm ra vẻ nói: "Nhưng bây giờ đã chín giờ rồi, Trần sư huynh, anh có thể đến đón em được không, ngộ nhỡ trên đường có người xấu thì phải làm sao?"

Nếu là bình thường, có lẽ người đàn ông sẽ trả lời: "Đừng sợ, để anh đi đón em."

Trần Hán Thăng bĩu môi, thốt ra hai chữ: "Đừng giả vờ nữa."

"Trần sư huynh!"

Trong điện thoại, La Tuyền không thuận theo, không buông tha hét lên.

Vương Tử Bác lặng lẽ mỉm cười, có lẽ đây chính là vỏ quýt dày có móng tay nhọn đúng không, mặc dù La sư muội vừa bá đạo vừa cố chấp nhưng lại rất nghe lời Tiểu Trần.

Đương nhiên cuối cùng Trần Hán Thăng cũng đi đến khu dân cư của La Tuyền, Vương Tử Bác ngồi đây để giữ chỗ, vừa chờ bọn họ đến vừa gửi tin nhắn QQ với Biên Thi Thi.

Đêm nay tương đối kỳ lạ, bình thường hai người chỉ bắt đầu trò chuyện với nhau trước khi đi ngủ, nhưng hôm nay Biên Thi Thi lại nhắn tin cho Vương Tử Bác từ rất sớm.

Biên Thi Thi: Cậu đang làm gì vậy?

Biên Thi Thi: Heo! (Biểu cảm tức giận).

Biên Thi Thi: Tớ đi thu dọn quần áo đây, sau khi đọc được nhớ trả lời đấy.

Vương Tử Bác: Thật ngại quá, lúc nãy tớ và Tiểu Trần đang uống rượu trong quán ăn khuya ở trung tâm thương mại Hoa Liên, không xem QQ.

Lúc trước Hoàng Tuệ sẽ căn cứ vào thân phận của đối phương để chọn tốc độ trả lời tin nhắn, nếu là một sinh viên nghèo như Vương Tử Bác, chị tiểu Tuệ sẽ cố ý giả vờ như không nhìn thấy, một lúc lâu sau mới trả lời một chữ "ừ" đơn giản.

Nếu là một người giàu có như Trần Hán Thăng, hoặc tên nước ngoài kia, tốc độ trả lời tin nhắn của Hoàng Tuệ sẽ rất nhanh, ngay cả khi tắm cũng mang theo điện thoại di động, đang tắm giữa chừng cũng dùng ngón tay ướt đẫm mở khoá màn hình điện thoại, sợ bỏ lỡ một tin nhắn quan trọng nào đó.

Biên Thi Thi sẽ không như vậy, nếu cô ấy không trả lời tin nhắn thì chắc chắn là chưa đọc.

Một lát sau, trên QQ trong điện thoại di động của Vương Tử Bác, avata của Biên Thi Thi đang nhấp nháy.

Biên Thi Thi: Cậu ăn gì ở đâu vậy? Tôm hùm đất hay là xiên thịt dê, tớ cảm thấy xiên thịt dê khá ngon, nhưng một tệ một chuỗi thì hơi đắt.

Vương Tử Bác: Sao cậu có thể biết được giá cả vậy?

Biên Thi Thi: Hừ, Vương Tử Bác, cậu là một cái đầu heo!

"Hi hi…"

Mặc dù bị "mắng" nhưng trên mặt Vương Tử Bác vẫn không nhịn được nở một nụ cười ngây ngô, trong lòng cũng ngọt ngào, cuối cùng cậu ấy cũng đã cảm nhận được cái gì gọi thứ tình yêu "đánh là hôn, mắng là yêu".

Sau khi cười xong, Vương Tử Bác lại tiếp tục gửi tin nhắn cho Biên Thi Thi.

Vương Tử Bác: Cậu thu dọn quần áo làm gì vậy? Phải về trường học sao?

Biên Thi Thi: Ừm… Tử Bác à, tớ hơi nhớ cậu, tớ sẽ chụp một bức ảnh tự sướng của mình cho cậu, cậu cũng chụp một bức gửi lại đây, nếu chúng ta nhớ nhau, cứ gửi ảnh cho nhau như vậy được không?

"Cậu có ý gì vậy?"

Trong câu nói của Biên Thi Thi có giọng điệu giống như khi chia tay, trái tim Vương Tử Bác đột nhiên thắt lại, nhanh chóng "lách tách" trả lời.

Vương Tử Bác: Cậu có chuyện gì vậy, chúng ta sẽ trở về Kiến Nghiệp nhanh thôi, lúc đó có thể gặp nhau rồi, chúng ta

còn hẹn sẽ cùng nhau trải qua lễ tình nhân ngày 14 tháng 2 mà.

Năm nay tương đối đặc biệt, lễ tình nhân sau tết Nguyên Tiêu hai ngày, các cặp đôi sinh viên vừa khéo có thể trở lại trường cùng trải qua lễ tình nhân.

Hai năm trước lễ tình nhân đều diễn ra trước tết Nguyên Tiêu, chuyện này đối với Trần Hán Thăng mà nói là một ưu thế, bởi vì hắn không cần phải tiến hành quản lý thời gian ở Cảng Thành, chỉ cần ở bên cạnh Tiểu Ngư Nhi là được rồi.

Có lẽ mấy chữ "lễ tình nhân" đã khiến Biên Thi Thi xúc động, mấy phút sau cô ấy mới trả lời tin nhắn, còn làm ra vẻ không để ý.

Biên Thi Thi: Lễ tình nhân là gì chứ, ai cần đâu, chỉ cần tình cảm tốt đẹp thì ngày nào cũng là lễ tình nhân thôi, cậu nhanh chụp ảnh gửi cho tớ đi.

Thực ra Vương Tử Bác rất ít khi chụp ảnh tự sướng, cậu ấy cũng không biết điều chỉnh góc độ, ánh đèn trong quán ăn khuya cũng không tốt lắm, ảnh chụp ra rất mờ, có thể mơ hồ phân biệt ra kiểu tóc húi cua quen thuộc và vẻ mặt không thể che giấu được sự lo lắng kia.

Sau khi gửi tin nhắn ảnh đi, Vương Tử Bác nhanh chóng nhận được ảnh chụp tự sướng của Biên Thi Thi.

Ánh sáng phía bên Biên Thi Thi rực rỡ lộng lẫy, vách tường cũng là màu hồng phấn đáng yêu, cô thậm chí còn tạo hình chữ V đáng yêu, chỉ là nụ cười trên mặt không được tự nhiên lắm, mím môi giống như đang cố gắng kìm nén nước mắt.

Vương Tử Bác nhìn thấy, lập tức gọi điện thoại đến cho Biên Thi Thi, điện thoại vang lên được một lúc Biên Thi Thi mới bắt máy.

"Tại sao lại gọi điện?"

Giọng nói của Biên Thi Thi hơi nghẹn ngào: "Người ta không muốn khóc đâu, cậu vừa gọi điện thoại đến, tớ lại không nhịn được.

"Cậu có chuyện gì vậy?"

Vương Tử Bác sốt ruột hỏi: "Trong lòng tớ vô cùng lo lắng, cậu cứ nói ra trước đi, bất kể vấn đề gì đi nữa cũng có thể giải quyết mà."

"Không có vấn đề gì cả."

Biên Thi Thi hít mũi: "Đến lúc đó tớ sẽ giải thích với cậu, bên cạnh cậu có một người quá thông minh, tớ không thể nói quá kỹ càng chi tiết với cậu được."

"Người bên cạnh tớ…"

Vương Tử Bác cũng hoảng hốt, thành thật nhìn xung quanh: "Bên cạnh tớ không có ai mà."

"Ha ha…"

Biên Thi Thi đang đau lòng đột nhiên bị bạn trai chọc cười, cô ấy lại mang theo tiếng khóc nức nở mắng: "Cái đầu heo nhà cậu này, tớ phải thu dọn đồ đạc rồi, cậu cứ ngoan ngoãn ở Kiến Nghiệp chờ tớ đi."

Sau khi nói xong, hình như Biên Thi Thi lại lo lắng mình không thể kiềm chế được cảm xúc, cuối cùng vẫn cúp máy, trong lòng Vương Tử Bác trống rỗng, mặc dù quán ăn khuya ồn ào náo nhiệt, nhưng dường như tất cả những chuyện này đều không liên quan gì đến mình.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này."

Vương Tử Bác nhìn chằm chằm vào ảnh chụp của Biên Thi Thi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên đó, càng nhìn cậu ấy càng nhớ nhung.

“Tinh!”

Lúc này, một tin nhắn 10086 được gửi đến điện thoại di động.

“Xin chào quý khách, bạn của ngài Biên Thi Thi đã đặt mua ca khúc “Lễ tình nhân không có tình nhân” của ca sĩ Đài Loan Mạnh Đình Vĩ, soạn tin nhắn “XZ” để download và lắng nghe.”

“Mua bài hát để làm gì vậy chứ?”

Ngoài miệng Vương Tử Bác oán giận, nhưng vẫn thành thật download xuống, trên điện thoại di động nhanh chóng vang lên giọng hát uyển chuyển ngọt ngào của Mạnh Đình Vĩ:

Lễ tình nhân không có tình nhân, nhưng anh lại bất ngờ nhận được một tấm card an ủi, chắc hẳn người trong lòng anh đã phát hiện, muốn anh mở nút thắt của ký ức…

Vương Tử Bác lắng nghe, tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, cách đó không xa, bóng dáng của cậu bạn nối khố cũng càng ngày càng gần.

“Tiểu Trần.”

Sau khi Trần Hán Thăng đến gần, Vương Tử Bác ngẩng đầu lên, lau nước mũi nói: “Lễ tình nhân năm nay, tao không có tình nhân rồi.”

“Hả?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc lâu, nhạt nhẽo chớp chớp mắt nói: “Chuyện này đâu liên quan gì đến tao, tao có lễ tình nhân mà.”

Chương 824: Mong ước năm mới của La Tuyền.

Vương Tử Bác vẫn luôn cảm thấy mình chỉ là một người bình thường, lúc còn đi học, thành tích của cậu ấy không thể coi là quá kém, nhưng cũng không phải là nhóm người nổi bật nhất.

Ngoại hình bình thường, tính cách không có góc cạnh, thầy cô giáo cũng không đặc biệt quan tâm đến mình, quá trình trưởng thành bình thường giống như nước sôi để nguội, những "mầm non mới nhú" đó, tình yêu gà bông của các thiếu nam thiếu nữ tuổi dậy thì, ban nhạc và xuất ngoại, Vương Tử Bác đều cảm thấy chúng thực sự rất xa vời với cuộc sống của mình.

Cũng may bên cạnh cậu ấy vẫn còn một người bạn tốt can đảm, nhìn thấy Trần Hán Thăng làm ra những chuyện "ly kỳ" đó, nó thực sự là nguồn vui trong cuộc đời học tập của Vương Tử Bác.

Sau khi lên đại học, cậu ấy lại tình cờ quen biết với Hoàng Tuệ.

Người phụ nữ Hoàng Tuệ này, vừa dối trá vừa yêu thích hư vinh, còn thích dùng mấy thứ như "Starbucks" hoặc "Burberry" để tô điểm lên cuộc sống hàng ngày của mình, cho nên Vương Tử Bác- Người xuất thân từ một gia đình bình thường sẽ theo bản năng hạ thấp địa vị của mình.

Cho dù sau khi ở bên cạnh nhau, Vương Tử Bác nhận ra có lẽ chị tiểu Tuệ đang nói dối và lừa gạt, nhưng vẫn hy vọng có

thể dùng tình cảm chân thành của mình để "cảm hoá" cô ta.

Đương nhiên loại suy nghĩ này rất ấu trĩ, cuối cùng hai người vẫn chia tay.

Mối quan hệ tiếp theo là Biên Thi Thi, cho dù có Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư giúp đỡ rất nhiều đi chăng nữa, nhưng một khi mối quan hệ giữa hai người được xác định, đây là một cô gái Tương Nam vừa chân thành ngọt ngào vừa thẳng thắn đanh đá, cô ấy mang đến tình yêu cho Vương Tử Bác, đồng thời còn giúp cậu ấy tăng thêm một chút tự tin.

Cho nên tình cảm Vương Tử Bác dành cho Biên Thi Thi vô cùng sâu sắc, nhưng từ cuộc trò chuyện lúc nãy của Biên Thi Thi, lễ tình nhân đầu tiên sau khi hai người xác định quan hệ có lẽ sẽ không thể ở bên nhau được, hình như cô ấy sắp phải rời đi.

Có chút vội vàng, có chút bất ngờ, ngay cả bản thân Biên Thi Thi cũng không thể phản ứng kịp.

"Thứ chó má Tiểu Trần mày, Tu La tràng của mày vẫn chưa được giải quyết đâu, còn không biết xấu hổ cười nhạo tao."

Nghe thấy câu trả lời không tim không phổi của Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác rầu rĩ chửi thầm.

Nếu không phải xung quanh còn có những người khác, Vương Tử Bác thực sự muốn mắng cậu bạn nối khố vài câu, "Những người khác" ở đây không chỉ là La Tuyền, mà còn có mẹ của La Tuyền, Hoàng Tiểu Hà.

Thực ra Vương Tử Bác cũng đang cảm thấy khó hiểu, tại sao dì Hoàng cũng đến đây?

Nhân lúc Trần Hán Thăng đi vào trong phòng bếp quán ăn khuya gọi món, cậu ấy cũng đi theo hỏi nguyên nhân.

“Không yên tâm đấy, lo lắng tao và La Tuyền nối lại tình xưa, lúc đầu còn không cho phép tao gặp La Tuyền.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói: “Tính tình La Tuyền cũng rất cố chấp, nếu không cho cô ấy ra ngoài thì cô ấy sẽ nhảy lầu,cuối cùng bà ấy không còn cách nào khác, hai bên chỉ có thể nhường một bước, con gái mang theo mẹ ra ngoài hẹn hò.”

“Vậy mày có xấu hổ không?”

“Vô cùng xấu hổ.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Lúc tao đi đến, ngón chân đã móc ra được một bản đồ kho báu đường biển vĩ đại trong One piece trên đường rồi.”

“Mẹ nó.”

Rõ ràng Vương Tử Bác đang rất đau lòng, nhưng nghe Trần Hán Thăng nói như vậy, cậu ấy cũng không nhịn được bật cười một tiếng, ngay sau đó khi nghĩ đến Biên Thi Thi, cậu ấy lại không nhịn được cảm thấy mất mát.

Mặc dù sắc mặt của Vương Tử Bác đang không ngừng thay đổi, nhưng sự chú ý của mọi người cũng không ở trên người cậu ấy, trong mắt Hoàng Tiểu Hà chỉ có La Tuyền, trong mắt La Tuyền chỉ có Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng đang nâng cốc uống bia “ừng ực ừng ực”.

“Sư huynh, đối tượng của anh thế nào rồi?”

Hai tay La Tuyền chồng cằm, bình tĩnh nhìn Trần Hán Thăng, một trong những đặc điểm của La Tuyền là da trắng, dưới ánh đèn giống như nhuốm một thứ ánh sáng bóng loáng tựa như ngọc trai, ánh mắt trắng đen rõ ràng tràn ngập mong chờ.

Năm ngoái khi La Hải Bình đón La Tuyền về nhà, để lấy lòng con gái, ông ấy đã tiết lộ suy đoán có lẽ Tiêu Dung Ngư

và Trần Hán Thăng đã chia tay ra ngoài.

Sau khi trải qua tìm hiểu từ nhiều nguồn, La Tuyền phát hiện chuyện này có đến tám chín phần là sự thật, cho nên sáng sớm ngày mùng một năm mới, mong ước duy nhất của cô, không cần tiền tài, không cần học vấn, không cần cơ thể mạnh khoẻ, chỉ cầu mong Thẩm sư tỷ cũng rời khỏi Trần Hán Thăng.

Nếu là như vậy, Trần sư huynh chỉ thuộc về riêng mình.

"Đối tượng của anh à, vẫn rất tốt."

Trần Hán Thăng buông cốc bia xuống, lau miệng nói: "Anh có quan tâm đến mọi người, không chỉ đối xử tốt với người yêu mà còn đối xử tốt với mèo, với chó cũng không tồi…"

"Trần sư huynh…"

La Tuyền lắc cánh tay của Trần Hán Thăng, làm nũng oán trách.

"Khụ khụ…"

Hoàng Tiểu Hà đưa mắt nhìn sang trung tâm thương mại Hoa Liên ở bên cạnh, trong cổ họng ho khan một tiếng, nhắc nhở con gái chú ý đến hình tượng của mình.

Về phần chuyện của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, Hoàng Tiểu Hà cũng đã nghe La Hải Bình nói qua, nhưng bà cũng cảm thấy hai người này sẽ làm lành với nhau, hơn nữa cảm giác của Trần Hán Thăng đối với con gái cũng rất kỳ quái, có chút ghét bỏ lại có chút không nỡ buông tay, đặc biệt là có một loại tâm lý mâu thuẫn.

"Haiz…"

Hoàng Tiểu Hà thở dài một hơi, dáng người và nhan sắc của La Tuyền không hề kém cạnh, lúc học đại học ở Hàn

Quốc, còn có tay chuyên săn minh tinh tìm đến để khai quật đấy.

Nhưng tính tình của La Tuyền rất xấu, vừa cố chấp vừa bá đạo, còn có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, Trần Hán Thăng lại không thiếu tiền, làm sao hắn có thể bằng lòng chịu đựng.

Cho nên "ghét bỏ" là điều có thể hiểu được, nhưng nguyên nhân "không nỡ buông tay" là gì chứ, lúc La Tuyền chuyển trường, để tránh cô bị bắt nạt, Trần Hán Thăng còn cố ý tặng một chiếc BMW để đưa cho La Tuyền.

Với khối tài sản của La Hải Bình và La Tuyền, việc mua một chiếc BMW đương nhiên không thành vấn đề, chỉ là bọn họ không hề nghĩ đến chuyện này, Trần Hán Thăng lại nghĩ đến, điều đó chứng tỏ trong lòng hắn vẫn luôn dành một vị trí cho La Tuyền, chỉ là ngoài miệng không muốn thừa nhận mà thôi.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, nếu Trần Hán Thăng không muốn thừa nhận, chứng tỏ rằng vẫn còn một số vấn đề, cho nên Hoàng Tiểu Hà vẫn kiên quyết thực hiện chính sách "chia rẽ uyên ương", thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, bà nói: "Cũng khuya rồi, chúng ta về thôi."

"Hả?"

La Tuyền sửng sốt một chút, lập tức phản đối kịch liệt: "Mới 10 giờ 20, hơn nữa chúng ta đi đến đây cũng mất hai mươi phút rồi, con và Trần sư huynh chưa kịp nói gì cả, ngày mai anh ấy phải về Kiến Nghiệp rồi."

"Đã khuya rồi."

Hoàng Tiểu Hà phô bày quyền uy của mẹ ra: "Nếu con không về nhà, mẹ sẽ…"

"Mẹ sẽ khoá cửa đúng không, mẹ mau khoá cửa đi."

La Tuyền không sợ chút nào.

Hoàng Tiểu Hà thầm nói con tưởng bở rồi, khoá cửa vừa khéo đúng theo ý con còn gì, con có thể qua đêm với Trần Hán Thăng không về ngủ đúng không?

Nhưng dựa theo tính tình của La Tuyền, không thể lúc nào cũng cố chấp như thế được, đặc biệt là Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng vẫn còn ở bên cạnh, đối mặt với màn cãi nhau giữa hai mẹ con, hai người bọn họ sẽ cùng xấu hổ đến mức móc ra được một bản đồ kho báu đường biển vĩ đại.

"Như thế này đi."

Hoàng Tiểu Hà suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu ngày mai Trần Hán Thăng trở về Kiến Nghiệp thì chi bằng ngày mai chúng ta cũng quay trở về Hàn Quốc đi, vừa khéo có thể đáp máy bay ở sân bay Lộc Khẩu, làm phiền Hán Thăng tiện đường đưa đón một chút, hai đứa có thể nói chuyện với nhau vài tiếng đồng hồ trên đường đi."

Đây là một tính toán vô cùng khôn ngoan của Hoàng Tiểu Hà, không chỉ thỏa mãn mong muốn được gặp nhau của La Tuyền và Trần Hán Thăng, mà còn có thể khiến "hai bên cùng nhường một bước" ngay bây giờ, đồng thời có thể khuyên con gái về nhà.

"Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai con sẽ đến đón hai người."

Trần Hán Thăng cảm thấy làm như vậy cũng được, bởi vì dì Hoàng đang ở bên cạnh nên rất nhiều câu nói buồn nôn không thể biểu đạt, về phần đi cùng La Tuyền đến rừng cây nhỏ lại càng không thể.

"Được rồi."

Nếu Trần sư huynh cũng đã nói như vậy rồi, La Tuyền cũng không kiên trì nữa, chỉ đưa ra một yêu cầu nho nhỏ:

“Trần sư huynh, anh lại đưa em về nhà được không?”

“Được, O… Ok.”

Trần Hán Thăng kìm nén câu nói “ok” kia, sau đó nói với Vương Tử Bác: “Mày đi về thu dọn hành lý trước đi, tao đưa tiểu sư muội về nhà một chút, ngày mai cũng sẽ đi đón mày.”

“Chuyện đó… Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể biểu đạt chính xác ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại, người quay đầu lại còn có Hoàng Tiểu Hà và La Tuyền.

La Tuyền có chút không vui, có lẽ anh Tử Bác cảm thấy mình đã trì hoãn thời gian mình và Trần sư huynh ở bên cạnh nhau.

“Vậy… Vậy thì không có gì.”

Vương Tử Bác không quen bị mọi người chú ý, vặn mông nói: “Mày cẩn thận một chút đi.”

“Điên à, ở Cảng Thành này còn sợ có người cướp sắc sao?’

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng, đưa La Tuyền trở về.

Chương 825: Cậu tin trên thế giới này có kỳ tích không?

Sáng sớm ngày hôm sau, trước sáu giờ sáng thành phố vẫn còn rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng "xào xạc xào xạc" của công nhân vệ sinh đang quét đường ra, sương sớm giống như một tấm lưới màu trắng sữa, giăng mắc khắp các đường lớn ngõ nhỏ cổ kính.

Xe cộ trong nội thành cũng không nhiều lắm, nhưng trên đường cao tốc Kiến Cảng lại vô cùng náo nhiệt, thường xuyên có những chiếc xe mang biển số "Tô G" lái về phía Kiến Nghiệp.

Dù sao Kiến Nghiệp cũng là tỉnh lỵ, cũng là trung tâm chính trị và giáo dục, cho dù mười ba "em trai" khác đều xem thường "anh trai tỉnh lỵ" này, nhưng nhiều lúc cũng chỉ là ngoài miệng nói như vậy mà thôi.

Trên thực tế, các bậc phụ huynh vẫn rất hy vọng con cái nhà mình có thể thi đậu vào các trường đại học cao đẳng ở Kiến Nghiệp, sau khi tốt nghiệp có thể thuận lợi ở lại.

Khoảng chừng bảy giờ sáng, có một chiếc xe Santana chậm rãi lái ra khỏi khu dân cư Thương Ngô, mặc dù Santana rất bình thường, nhưng nhân viên bảo vệ của khu dân cư vẫn làm bộ làm tịch chào một cái, bởi vì đây chiếc xe của gia đình phó cục trưởng Tiêu cục công an Cảng Thành.

"Người ngồi trên ghế phụ là bà xã của cục trưởng Tiêu, ngồi hàng ghế sau chắc là con gái của ngài ấy đúng không,

hình như còn một người không quen biết.

Nhân viên bảo vệ của khu dân cư lẩm bẩm nói: "Mí mắt của phó cục trưởng Tiêu hơi sưng, có cảm giác giống như đã khóc vậy."

Sau đó lại cảm thấy hình như suy đoán này không thể tin được, phó cục trưởng Tiêu sao có thể khóc được chứ?

Trên thực tế, tối hôm qua Lão Tiêu đúng là đã lén lút rơi vài giọt nước mắt, bởi vì Trần Hán Thăng đột nhiên trở về nên Tiêu Dung Ngư quyết định rời đi sớm hơn mấy ngày.

Không chỉ rời khỏi Cảng Thành, mà là trực tiếp bay đến nước Mỹ, chuẩn bị ra toà để giải quyết vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia kia.

Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh đã khuyên bảo một hồi lâu, bởi vì Tiểu Ngư Nhi đã mang thai, bọn họ sợ có sơ suất gì.

"Con gái à."

Cho dù chiếc Santana đã lên cao tốc, Lữ Ngọc Thanh vẫn không từ bỏ, xoay người lại nói: "Chờ đến khi thủ tục nghỉ hưu của mẹ được phê duyệt xong, mẹ sẽ đi cùng con đến nước Mỹ, con cứ phải vội vàng như vậy sao?"

"Con cũng ở đó ít nhất là một tháng đấy."

Tiêu Dung Ngư không đồng ý: "Một tháng sau có lẽ con phải ra toà rồi, cha mẹ cứ yên tâm đi, phòng ở bên kia đã được sắp xếp rồi, chủ tịch Trình của Thâm Thông thậm chí còn mời một người giúp việc cho bọn con, sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Giúp việc sao có thể chăm sóc bằng mẹ được, con cũng không phải là con gái của bà ấy."

Lữ Ngọc Thanh có hơi thất vọng, nhưng lại không nhịn được lải nhải: "Sau khi đến Mỹ rồi, nhớ gọi điện thoại cho cha mẹ đấy, đừng làm việc quá mệt mỏi, nhất định phải chú ý nghỉ

ngơi, nhờ cô giúp việc hầm canh cho con nhiều thêm một chút.”

“Con biết rồi.”

Hốc mắt Tiểu Ngư Nhi cũng đỏ bừng, nhưng vì an ủi cha mẹ, cô vẫn tỏ ra thoải mái nói: “Con đã đến đó hai lần rồi, đường phố ở đó con rất quen thuộc.”

“Lúc trước không giống, lúc trước Hán…”

Lữ Ngọc Thanh đang định nói gì đó, Lão Tiêu đột nhiên nhíu mày, bấm còi cái “bíp”.

Lúc nãy Lữ Ngọc Thanh mới nhận ra, vội vàng ngậm miệng lại.

Trong xe cũng đột nhiên yên tĩnh lại, ngoài cửa sổ lúc thì đồng bằng hoang vu, lúc lại thôn xóm toả khói bếp, lúc thì là đồi núi nhấp nhô lên xuống, Tiểu Ngư Nhi nhìn chằm chằm vào cảnh sắc không ngừng thay đổi kia, tay phải nhẹ nhàng che bụng nhỏ lại, vẻ mặt bình tĩnh và điềm đạm.

Thực ra mọi người đều có thể hiểu được tại sao lại khác, bởi vì hai lần trước có Trần Hán Thăng đi cùng.

Mặc dù ngoài mặt Trần Hán Thăng có vẻ bừa bãi không ra gì, cũng thường xuyên nói mấy lời dí dỏm không đứng đắn, nhưng trong mắt Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh, thực ra hắn làm việc vô cùng chắc chắn.

Giống như khi gặp bà con họ hàng vào năm ngoái, Trần Hán Thăng tỏ vẻ chắc chắn không có vấn đề gì, sau khi về quê, hắn thực sự dỗ dành những cô bảy dì tám đó vô cùng thoả đáng.

Trong tết Nguyên Đán năm nay, những trưởng bối đó còn hỏi thăm tại sao Tiểu Trần không đến.

“Khụ khụ…”

Một lát sau, Tiêu Hoành Vĩ hắng giọng một tiếng rồi chuyển chủ đề: "Thực ra, người vất vả nhất ở đây phải là Thi Thi mới đúng, Tiểu Ngư Nhi đi Mỹ sớm hơn thời hạn, khiến cháu cũng phải đi Mỹ trước."

"Đúng vậy." Qủa nhiên sự chú ý của Tiểu Ngư Nhi đã bị chuyển dời: "Thi Thi, cậu còn chưa kịp tạm biệt với Tử Bác, hay là lần này…"

"Không được, cậu đừng hòng ném tớ ở lại."

Biên Thi Thi ngăn cản những lời muốn nói tiếp theo của Tiểu Ngư Nhi, kiêu ngạo lắc lư bím tóc đuôi ngựa: "Dù sao thời gian cũng không lâu lắm, sau khi giải quyết xong vụ kiện là có thể về nước, chú dì cũng yên tâm đi, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Tiểu Ngư Nhi."

"Thi Thi à…"

Trong lòng Tiểu Ngư Nhi vô cùng cảm động, cô đương nhiên có thể nhìn ra được, thực ra Biên Thi Thi rất luôn gặp mặt Vương Tử Bác một lần, nhưng vì phải ở bên cạnh mình nên từ bỏ.

"Yên tâm đi…"

Biên Thi Thi nắm lấy cổ tay của Tiểu Ngư Nhi: "Dù thế nào đi nữa, tớ cũng sẽ ở bên cậu, hơn nữa tớ đã giao kèo với Tử Bác rồi, nếu thực sự quá nhớ nhau, vậy thì hãy gửi ảnh chụp cho nhau, tên đầu heo ngốc nghếch đáng yêu này, cậu ấy cũng đã đồng ý rồi."

Thực ra lúc Biên Thi Thi còn ở Cảng Thành, tương đối tiện để gặp mặt Vương Tử Bác, bây giờ sắp phải đáp máy bay đi Mỹ sớm hơn dự định, nếu muốn gặp mặt, trừ phi xảy ra kỳ tích.

"Tiểu Ngư Nhi."

Một lát sau, Lão Tiêu ngồi ở phía trước nhắc nhở: "Sau khi đến Kiến Nghiệp rồi, con cần phải tính toán xem mình sẽ phải đi đâu để không bị lỡ chuyến bay."

"Vâng, con muốn đến nhà của giáo sư Tôn, sư tỷ Triệu Đồng vẫn đang chờ con ở bên kia, còn phải đến công ty luật, có một số chuyện phải dặn dò với sư tỷ Cao Văn, sau đó…"

Tiêu Dung Ngư đột nhiên dừng lại một chút.

Những người khác đều nhìn về phía cô, một lúc sau, Tiêu Dung Ngư mới nhẹ nhàng nói: "Nếu đến kịp, con muốn đến căn nhà ở Kim Cơ Đường Thành xem một chút, nếu không kịp thì thôi."

Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh đưa mắt nhìn nhau, ông đưa chân dẫn chân ga: "Yên tâm đi, chắc chắn sẽ kịp."

….

Khi chiếc Santana đang chạy như bay ở trên đường cao tốc thì Trần Hán Thăng ngủ một mạch đến tận 11 giờ mới thức dậy.

Hắn không cần phải gấp gáp, lề mề rửa mặt xong xuôi, sau đó mới lái xe đi đến nhà La Tuyền trước, ăn chực một bữa cơm trưa, lúc này mới đón Vương Tử Bác xuất phát.

Tính năng của chiếc Porsche tốt hơn, hơn nữa bọn họ không cần phải đi dạo linh tinh khắp nơi, cho nên Trần Hán Thưng trực tiếp lái xe đi thẳng đến sảnh khởi hành quốc tế của sân bay Lộc Khẩu.

Trên đường đi, La Tuyền được ngồi trên ghế phụ giống như ý nguyện, lắng nghe ca khúc của Nguyệt Ngũ Thiên, ăn đồ ăn vặt của Hàn Quốc, giống như người bạn gái thực sự của Trần Hán Thăng.

Nhưng trong quá trình ngắn ngủi này, chỉ sau ba tiếng rưỡi, bóng dáng của sân bay Lộc Khẩu đã mơ hồ xuất hiện.

“Đến rồi sao?”

La Tuyền không nỡ nhìn Trần Hán Thăng: “Trần sư huynh, lần sau chúng ta gặp lại nhau sẽ là khi nào đây?”

Có phải là sắp phải chia tay, Hoàng Tiểu Hà cũng giả vờ như không nghe thấy không nhìn thấy, để La Tuyền thoải mái thể hiện cảm xúc.

“Bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu.”

Trần Hán Thăng an ủi nói: “Từ Kiến Nghiệp bay đến Hàn Quốc chỉ mất hai tiếng đồng hồ, chỉ cần rảnh rỗi là anh có thể qua đó mà.”

“Hừ!”

La Tuyền bĩu môi: “Học kỳ một anh cũng nói vậy, nhưng thực ra không đến lần nào cả.”

“Học kỳ 1 bận quá, lần này là thật.”

Năm ngoái Trần Hán Thăng thực sự rất bận, đầu tiên là điện thoại di động được tung ra thị trường, ngay sau đó lại là Tu La tràng, hắn thực sự không có thời gian.

Sau khi dừng xe lại, Trần Hán Thăng đưa La Tuyền và dì Hoàng đến sảnh khởi hành quốc tế của sân bay Lộc Khẩu.

Lượng người trong sân bay vẫn rất nhiều, mặt đất được lát đá cẩm thạch bóng loáng sạch sẽ, trong đại sảnh tràn ngập giọng nói dịu dàng của phát thanh viên mặt đất, các hành khách không quen biết lẫn nhau, khi những bước chân vội vàng lướt ngang qua, có một cảm giác giống như đang quay phim truyền hình ở sân bay.

Trần Hán Thăng xếp hàng cùng với La Tuyền ở cổng soát vé, Vương Tử Bác đứng bên ngoài gửi tin nhắn, nhìn dòng người càng ngày càng ngắn, La Tuyền vẫn không nhịn được, đột nhiên ôm chặt lấy Trần Hán Thăng.

"Trần sư huynh."

La Tuyền ngẩng đầu lên nói: "Anh yêu đương cùng với em đi, được không?"

"Tại sao chứ?"

Trần Hán Thăng không đồng ý.

"Ừm… Em có bốn lý do."

La Tuyền ngẩng đầu lên: "Thứ nhất, em rất thích anh; Thứ hai, mặc dù tính tình em không tốt, nhưng đôi khi vẫn rất đáng yêu; Thứ ba, nếu anh ở bên em, thực ra càng phù hợp hơn so với các cô gái khác…"

"Thứ tư thì sao?"

Trần Hán Thăng phát hiện vẫn còn một điều.

"Thứ tư."

La Tuyền kiễng mũi chân lên, nhỏ giọng nói: "Em cầu xin anh đấy, nói với em một lần đi."

"Đi thôi."

Không đợi Trần Hán Thăng trả lời, Hoàng Tiểu Hà đã không nhịn được trước, kéo La Tuyền đi vào cổng soát vé.

"Trần sư huynh…"

La Tuyền vừa lảo đảo quay đầu lại vừa nghẹn ngào gọi.

Trong khoảnh khắc ấy, rất nhiều ký ức xuất hiện trong đầu, trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên ê ẩm, nhìn thấy La Tuyền bị mẹ kéo đi càng ngày càng xa, mãi đến khi cô biến

mất trong đám người không thấy đâu nữa, lúc này hắn mới buồn bã và mất mát xoay người lại.

“Đi thôi.”

Trần Hán Thăng vỗ vào bả vai Vương Tử Bác: “Đưa tiễn một lần, cảm giác giống như mất nửa cái mạng, mày đang gửi tin nhắn với ai vậy?”

“Biên Thi Thi.”

Vương Tử Bác cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ nói.

“Ồ.”

Trần Hán Thăng cũng không quan tâm nhiều, bây giờ trong lòng hắn có hơi hỗn loạn, đeo kính râm lên đi ở phía trước, Vưởng Tử Bác đi theo ở phía sau, còn có thể nghe được tiếng đánh chữ “lách tách lách tách”.

Đột nhiên, Vương Tử Bác kéo Trần Hán Thăng lại.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác giống như một khúc gỗ ngơ ngác đứng ngay tại chỗ, sửng sốt hỏi: “Biên Thi Thi hỏi tao, cậu tin trên thế giới này có kỳ tích không? Tao phải trả lời như thế nào đây?”

Chương 826: Trời xanh không đoạn tuyệt kẻ có tình

“Câu này có gì mà khó trả lời chứ.”

Trần Hán Thăng dạy cho Vương Tử Bác: “Khi một cô gái hỏi như vậy, có nghĩa là trong lòng các cô ấy đang tràn ngập mong chờ, cho nên khi mày trả lời thì phải nói mình tin rằng trên thế giới này sẽ có kỳ tích xuất hiện.”

“Ồ.”

Vương Tử Bác nghe lời gật đầu, trả lời lại dựa theo cách nói của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Biên Thi Thi và Vương Tử Bác thực sự rất giống nhau, thích lãng mạn, thích niềm vui bất ngờ, còn thích cái gọi là kỳ tích.

“Hiện thực đâu phải là phim truyền hình, nào có nhiều kỳ tích như vậy.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, chỉ là không lâu sau, Vương Tử Bác lại đứng bất động tại chỗ.

“Con mẹ nó lại có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng bắt đầu mất kiên nhẫn: “Nếu mày thích sân bay như vậy thì ở đây đi dạo một vòng cũng được, lát nữa tự bắt xe buýt trở về nhé, ông đây không có nhiều thời gian đi cùng mày ở đây đâu.”

“Không phải.”

Vương Tử Bác ngẩng đầu lên: “Biên Thi Thi nói, bệnh viện và sân bay thực ra là một nơi xảy ra kỳ tích, cậu ấy bảo

chúng ta nhìn sang bên phải.”

“Cứ thích tỏ ra thần bí…”

Trần Hán Thăng khịt mũi khinh thường, nhưng vẫn theo bản năng nhìn về phía đó một cái, nhưng trong khoảnh khắc quay đầu lại, cơ thể hắn giống như bị sét đánh trúng, cả người rõ ràng đã lảo đảo vài cái.

Bởi vì ở cổng soát vé bên phải cách đó không xa có mấy người quen đang đứng ở đó, Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh, giáo sư Tôn, Biên Thi Thi, Triệu Đồng và cả Tiêu Dung Ngư.

Trước mắt chỉ có Biên Thi Thi phát hiện ra Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, những người khác đang tạm biệt nhau, trên khuôn mặt trắng trẻo của Biên Thi Thi còn treo hai giọt nước mắt, một tay bị giáo sư Tôn nắm, một tay bị Lữ Ngọc Thanh nắm, hai người đều đang nghiêm túc dặn dò gì đó.

Hai tay Lão Tiêu chống eo, sự chú ý cũng đang đặt lên trên người con gái yêu.

“Tư thế này giống như đang muốn đi Mỹ, sao tao hoàn toàn không nghe nói gì cả vậy?”

Trần Hán Thăng lập tức hiểu rõ, trong đầu ngay lập tức nảy ra mấy suy nghĩ.

“Lúc nãy khi tao tiễn La Tuyền, bọn họ có nhìn thấy không?”

“Có lẽ là không thấy được, nếu không Biên Thi Thi cũng sẽ không nói là kỳ tích, mà là tai nạn.”

“Qủa nhiên, người tốt đều gặp người tốt, vận may của một người đàn ông thích cười sẽ không quá kém, ai ngờ có thể tình cờ gặp được trong hoàn cảnh này, có phải tao cũng nên tin tưởng vào kỳ tích không?”

…

Khi Trần Hán Thăng đang lặng lẽ phân tích thì Vương Tử Bác cũng đã nhìn thấy Biên Thi Thi, cậu ấy thậm chí còn chưa phân tích tình hình rõ ràng đã kích động muốn đến đó chào hỏi.

“Khoan đã.”

Trần Hán Thăng lập tức giữ chặt cậu ấy lại.

“Mày làm gì vậy?”

Vương Tử Bác giãy giụa tránh thoát một chút.

“Vào khoảnh khắc này, mày có thể cướp đoạt được sự nổi bật của tao?”

Trần Hán Thăng giải thích nói: “Lát nữa mày và Biên Thi Thi tìm một góc xó xỉnh nào đó ôm một cái là được rồi, vở kịch ly biệt ở sân bay này, với kỹ năng diễn xuất của mày có thể chống đỡ được sao?”

“Tao…”

Vương Tử Bác thực sự không có cách nào phản bác, địa vị của cậu ấy ở trong lòng đám người kia đúng là không bằng cậu bạn nối khố.

“Phù…”

Trần Hán Thăng hít một hơi thật sâu, hơi lắng đọng một chút cảm xúc, sau đó nhéo nhéo sống mũi của mình, để hốc mắt hơi có cảm giác chua xót.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, lúc này Trần Hán Thăng mới nghiêm túc đi đến.

“Mẹ nó, đúng là diễn viên!”

Vương Tử Bác bị bỏ lại ở phía sau không nhịn được “phỉ nhổ” một tiếng.

…

Đối với Tiêu Dung Ngư mà nói, cảm giác đi Mỹ lần này hoàn toàn khác với những lần trước.

Lúc trước chỉ muốn giải quyết xong công việc trở về sớm một chút, bởi vì ở Kiến Nghiệp có người cô yêu, có đồng nghiệp của cô, có bạn bè tốt của cô, còn có đồ ăn yêu thích.

Nhưng lần này, Tiêu Dung Ngư căn bản không có ý định gì về ngày trở về.

"Con gái, con nhất định phải nhớ rõ, ngày nào cũng phải gọi điện thoại cho mẹ…"

Lữ Ngọc Thanh vẫn không yên tâm dặn dò.

"Vâng, con biết rồi."

Nước mắt Tiêu Dung Ngư chảy xuống, ngay khi đang muốn ôm cha mẹ rồi đi vào cổng soát vé thì phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa: "Chú Tiêu, dì Lữ, giáo sư Tôn, Triệu sư tỷ, và cả Tiểu Ngư Nhi, con không đến trễ đúng không?"

Lúc đầu Tiêu Dung Ngư còn tưởng rằng mình nghe nhầm, nhưng ánh mắt của những người thân xung quanh đều đang thay đổi, Lão Tiêu càng giật mình hỏi: "Sao cậu lại đến đây?"

Thực ra khi hỏi ra những lời này, điều đó cũng đồng nghĩa với việc bọn họ không nhìn thấy cảnh tượng Trần Hán Thăng đưa tiễn La Tuyền, Trần Hán Thăng hoàn toàn yên tâm, cuối cùng cũng có thể can đảm diễn xuất rồi.

"Nói ra có lẽ mấy người không tin."

Trần Hán Thăng chậm rãi đến gần: "Tối hôm qua trong lúc ngủ, con mơ thấy một cảnh tượng ly biệt, cho nên sáng sớm hôm sau khi thức dậy, con vội vàng chạy từ Cảng Thành tới đây, không ngừng tìm kiếm bóng dáng của các chú các dì ở

sân bay, từ nhà ga T1 đến nhà ga T3, cuối cùng cũng tìm được rồi."

"Có lẽ…"

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua Biên Thi Thi: "Đây chính là kỳ tích chăng?"

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đều là cán bộ nhà nước, Tôn Bích Dư cũng là giáo sư cấp bậc chuyên gia, bọn họ đều là những người theo chủ nghĩa duy vật chân chính, không tin những hành vi gọi là "báo mộng" đó.

Cho nên phản ứng đầu tiên của Lão Tiêu chính là Trần Triệu Quân đã "phản bội đảng Tiểu Ngư", ông ấy đã nói hành tung của "chủ tịch đảng Tiểu Ngư Nhi" cho Trần Hán Thăng biết.

Nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy không thể nào, bởi vì Lão Trần chỉ biết hôm nay Tiểu Ngư Nhi phải đi, bản thân ông ấy không biết thời gian cụ thể.

Trong những người ở đây, cảm xúc của Tiêu Dung Ngư phức tạp nhất, lúc nãy sau khi nghe thấy giọng nói của Trần Hán Thăng, cô chậm rãi xoay người lại.

Sân bay rõ ràng vô cùng đông đúc ồn ào, nhưng trong tầm mắt của cô, thực sự giống như ống kính máy máy quay đã được lấy nét khi chụp ảnh vậy, ngoại trừ Trần Hán Thăng ra, những người khác đề bị mờ đi trở thành bối cảnh phía sau.

Người đến người đi giống như cảnh trong mơ, thứ rõ ràng nhất chỉ có khuôn mặt kia của Trần Hán Thăng.

"Đây là nằm mơ sao? Tại sao lại gặp anh ấy ở đây?"

"Lúc nãy khi ở trong căn nhà ở Kim Cơ Đường Thành kia, nhìn thấy biệt thự vẫn được trang trí dựa theo bản vẽ thiết kế phía trước, hình như mình đã nghĩ đến anh ấy."

“Không được, mình không thể khóc, cũng không thể nói chuyện với Tiểu Trần, nếu không chắc chắn sẽ buồn nôn, anh ấy thông minh như vậy, nói không chừng sẽ nhìn ra được.”

…

Nghĩ đến đây, Tiêu Dung Ngư đè nén cảm giác quay cuồng nơi lồng ngực lau nước mắt ôm cha mẹ một lần.

“Cha mẹ, con phải đi rồi, cha mẹ đừng nói với Tiểu Trần chuyện con mang thai.”

Tiêu Dung Ngư nhỏ giọng nói xong, trực tiếp xách vali hành lý lên đi vào lối kiểm tra an ninh, chỉ chừa cho Trần Hán Thăng bím tóc đuôi ngựa lắc lư trái phải.

Giống như lần đầu tiên gặp nhau ở trong phòng học lớp mười, bóng dáng ngọt ngào hoạt bát kia.

Cũng giống như kiếp trước, cô thậm chí còn không đợi được lời tỏ tình của Trần Hán Thăng, hoặc nghe xong những chuyện phong lưu của hắn ở đại học Tài chính, cũng dứt khoát xoay người đi như vậy.

“Tiểu Ngư Nhi…”

Bước chân của mọi người vô thức đi về phía trước vài bước, Lữ Ngọc Thành đã khóc đầm đìa nước mắt, giáo sư Tôn cũng gỡ mắt kính viễn thị xuống, nhẹ nhàng lau khoé mắt.

Lão Tiêu vẫn còn khá kiên cường, đang không ngừng hít mũi khống chế cảm xúc.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Tiếng hét này vô cùng vang dội, các hành khách ở cổng soát vé và nhân viên an ninh của sân bay đều nhìn về phía này.

“Em hãy nhớ kỹ đấy, anh sẽ đến tìm em nhanh thôi.”

Trần Hán Thăng gào thét.

Tiêu Dung Ngư không quay đầu lại, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bả vai đang không ngừng giật giật.

Hình ảnh này cũng không có gì hiếm thấy ở trong sân bay, nó thường xuyên xảy ra khi đưa tiễn, các nhân viên kiểm tra an ninh đã quá quen thuộc, điều bọn họ cảm thấy khó hiểu là tại sao chàng trai này lại đeo kính râm, chẳng lẽ cậu ta là nhân vật công chúng sao?

Người đáng thương ở đây nhất chính là Biên Thi Thi và Vương Tử Bác, hai người cứng họng còn chưa kịp nói gì thì lại phải chia xa một lần nữa.

"Heo."

Biên Thi Thi nắm lấy cơ hội hỏi: "Những gì Trần Hán Thăng vừa nói, chuyện cậu ta nằm mơ kia là thật hay giả?"

"Hả?"

Vương Tử Bác nhất thời nghẹn họng, cậu ấy không thể ăn ngay nói thật rằng thực ra Trần Hán Thăng đến đây để đưa tiễn La sư muội, chỉ là trùng hợp gặp nhau mà thôi.

"Tóm lại, lần này tình cờ gặp nhau đúng là một kỳ tích."

Vương Tử Bác không muốn phản bội Trần Hán Thăng, nhưng cũng không muốn nói dối với Biên Thi Thi, nên dùng cách thức trả lời "không phản bội, không nói dối".

"Tớ đã nói mà, coi như là một kỳ tích "trời xanh không đoạn tuyệt kẻ có tình" đi."

Biên Thi Thi xách hành lý lên, nhưng còn chưa đi được hai bước, cô ấy đột nhiên quay người lại, nhân lúc Vương Tử Bác vẫn chưa phản ứng lại, nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu ấy một cái.

"Lúc đầu tớ định tặng cho cậu vào lễ tình nhân, nhưng vận may của cậu tất tốt, nhiễm ánh sáng của kỳ tích.'

Sau khi nói xong, Biên Thi Thi cũng cố kìm nén nước mắt vội vàng tiến vào cổng soát vé.

Vương Tử Bác xoa xoa khuôn mặt, cảm nhận được sự dịu dàng đầu tiên trong cuộc đời, cậu ấy đột nhiên có chút "hận" cậu bạn thân.

"Thứ chó má, rõ ràng là Tu La tràng của mày, sao lại chia rẽ bọn tao chứ?"

Vương Tử Bác hai mắt mông lung mắng.

…

Chờ đến khi bóng dáng của Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi biến mất không thấy, nhóm người đưa tiễn bên ngoài với chuẩn bị rời đi.

Hôm nay Trần Hán Thăng đưa tiễn La Tuyền trước, đã ném nửa cái mạng, sau đó lại đưa tiễn Tiêu Dung Ngư, lại ném thêm nửa cái mạng, nhưng hắn vẫn còn phải xốc lại tinh thần đi an ủi hai vợ chồng Lão Tiêu.

"Dì Lữ, chú Tiêu, hai người không cần phải lo lắng."

Trần Hán Thăng nói: "Sau khi chuyện ở đây kết thúc, con chắc chắn sẽ đi đến nước Mỹ."

"Hán Thăng à, thật ra…"

Trong ánh mắt Lữ Ngọc Thanh phủ kín tơ máu, bà giống như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Trần Hán Thăng có chút nghi hoặc, một đám người đi ra khỏi đại sảnh khởi hành của sân bay, Trần Hán Thăng bị đè nén một lúc lâu lập tức móc hộp thuốc Trung Hoa ra, đang định "hiếu kính" với Lão Tiêu trước một chút.

Không ngờ Tiêu Hoành Vĩ đột nhiên đoạt lấy điếu thuốc, trực tiếp ném vào trong thùng rác: "Từ hôm nay trở đi, cậu

phải học cách cai thuốc, sau lễ Quốc Khánh, cậu phải hoàn toàn cai được thuốc!"

"Không phải…"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ chuyện gì đã xảy ra vậy, Lão Trần bắt mình cai thuốc, Lão Tiêu cũng bắt cai thuốc, bọn họ đều lo lắng mình sẽ bị ung thư phổi sao?

Sau khi sắp xếp cho hai vợ chồng Lão Tiêu và giáo sư Tôn trở về xong, lúc này Trần Hán Thăng mới lên xe cùng với Vương Tử Bác.

"Lạch cạch."

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế lái, lại đốt cho mình một điếu thuốc.

Mặc dù hộp thuốc lúc nãy đã bị ném, nhưng ngày thường hắn xã giao và tiếp xúc rất nhiều nên trên xe luôn có rất nhiều thuốc lá.

"Chẳng phải chú Tiêu bảo mày cai thuốc sao?

Vương Tử Bác hỏi.

"Chậc chậc…"

Trần Hán Thăng phun ra một hơi khói, xua tay nói: "Từ nhỏ đến lớn, tao đã lúc nào làm một đứa nhỏ ngoan ngoãn, biết nghe lời người khác chưa? Nếu không cũng không thể thành lập điện tử Qủa Xác."

"Chậc, sau này sớm muộn gì cũng sẽ có người khiến mày chủ động cai thuốc!"

Vương Tử Bác hừ lạnh một tiếng, lại tiếp tục trò chuyện với Biên Thi Thi trên QQ.

Trần Hán Thăng không muốn tranh luận, cha ruột mẹ ruột, còn có Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, bọn họ cũng không

thể khiến mình cai thuốc, còn ai có thể có khả năng này chứ?

"Kẽo kẹt…"

Trần Hán Thăng hạ ghế dựa xuống, gác chân lên trên tay lái, vừa phun ra một ngụm khói vừa nhìn chằm chằm vào không trung.

Những đám mây trống rỗng lững lờ trôi, suy nghĩ của Tràn Hán Thăng cũng bị kéo đi rất xa rất xa.

"Chúng ta không đi sao?"

Vương Tử Bác tò mò hỏi.

"Chờ một chút."

Trần Hán Thăng khẽ híp mắt: "Tao muốn nhìn máy bay của Tiểu Ngư Nhi cất cánh."

"Haiz…"

Vương Tử Bác không còn nói thêm gì nữa, mặc dù cậu bạn nối khố là một thằng cặn bã, nhưng hắn đều thật lòng với cả hai cô gái.

Điều đáng tiếc duy nhất là, hắn không dành toàn bộ sự tình yêu cho một người.

"Tinh…"

Điện thoại di động của Vương Tử Bác lại gửi đến một ảnh chụp, cậu ấy và Biên Thi Thi đã giao kèo với nhau rằng, nếu hai người nhớ đối phương thì sẽ gửi ảnh cho nhau.

Xem ra máy bay vẫn còn chưa cất cánh, nhưng bạn học Thi Thi đã nhớ bạn trai rồi.

Vương Tử Bác bắt đầu tìm góc độ để chụp ảnh tự sướng, trên khuôn mặt ngăm đen của cậu ấy không thể che giấu được niềm hạnh phúc, không hiểu tại sao Trần Hán Thăng lại có

chút chua xót: “Tên chó này, mày chụp cái gì mà chụp chứ, đưa ông đây xem nào?”

“Mày làm gì vậy, chỉ là ảnh chụp bình thường thôi mà.”

Vương Tử Bác ngăn cản, nhưng cậu ấy sao có thể tranh giành được với một tên lưu manh, điện thoại di động nhanh chóng bị Trần Hán Thăng cướp được.

“Mẹ nó, còn gửi không chỉ một tấm, hai người sến súa quá đi.’

Trần Hán Thăng ngậm đầu thuốc lá nói, trên tay cũng tuỳ tiện lật xem.

Vương Tử Bác ấm ức giống như một cô vợ nhỏ, ánh mắt cảnh giác nhìn vào điện thoại di động, sợ Trần Hán Thăng phát hiện ra bí mật nhỏ gì đó.

Đột nhiên, Trần Hán Thăng dừng lại trên bức ảnh tự sướng tối qua của Biên Thi Thi, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc.

“Có chuyện gì vậy?”

Vương Tử Bác nhìn chằm chằm vào bức ảnh một lúc lâu, không có gì bất thường mà.

“Tối qua Biên Thi Thi ở trong nhà của Tiểu Ngư Nhi.”

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn Vương Tử Bác nói.

“Mày nói là… Cô ấy ở Cảng Thành?”

Vương Tử Bác khó có thể tin được hỏi.

“Ừ.”

Trần Hán Thăng kiên định gật đầu: “Bức tường trắng hồng này là phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi.”

“Nhưng tại sao cô ấy không nói với tao chứ?”

Thực ra Vương Tử Bác không hề nghi ngờ suy đoán của Trần Hán Thăng.

“Ông đây cũng không rõ ràng lắm.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Tao muốn đọc lịch sử tin nhắn khoảng thời gian này của hai người.”

“Chuyện này…”

Vương Tử Bác có hơi do dự.

“Sao vậy, cuộc trò chuyện của chúng mày có gì đen tối sao?”

Trần Hán Thăng tự mở QQ của Vương Tử Bác ra, thực ra nội dung nói chuyện của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi vô cùng thuần khiết, hoàn toàn không đen tối giống như giữa Trần Hán Thăng và Thương Nghiên Nghiên.

Nhưng chỉ mới đọc một chút, Trần Hán Thăng đột nhiên liếc Vương Tử Bác một cái: “Chẳng trách Biên Thi Thi gọi mày là heo, mày thực sự không hề phát hiện, thực ra cậu ấy đã đến Cảng Thành vào mấy ngày trước rồi sao?”

“Cô ấy, cô ấy không nói với tao mà.”

Vương Tử Bác gãi đầu nói.

“Mẹ nó.”

Trần Hán Thăng tức giận phun điếu thuốc ra: “Chuyện này đã quá rõ ràng rồi đấy, cậu ấy thậm chí còn biết siêu thị Sogou khai trương, cũng biết đường Giải Phóng bị ngập lụt, còn biết giá cả một chuỗi cửa hàng thịt dê ở trung tâm thương mại Hoa Liên, trong đầu mày chứa toàn phân mà.”

“Ừ, trong đầu của tao chứa toàn mày thôi.”

Vương Tử Bác bị mắng nên có chút không vui, hầm hừ trả lời một câu.

Vương Tử Bác trợn mắt đang định nổi giận thì Vương Tử Bác vội vàng đè hai tay hắn lại: "Vậy mày nói xem tại sao Biên Thi Thi đã đến Cảng Thành rồi, nhưng lại gạt tao?"

"Phi!"

Trần Hán Thăng nói với vẻ mặt khinh bỉ: "Mày cũng xứng sao? Thực ra người cậu ấy muốn giấu không phải mày, mà là tao."

"Ồ ồ ồ…"

Lúc này Vương Tử Bác mới thở phào nhẹ nhõm, hoá ra Biên Thi Thi không phải đang cố ý gạt mình, mà là muốn gạt Tiểu Trần.

"Mẹ nó…"

Trần Hán Thăng đã mất hết kiên nhẫn với cậu bạn nối khố ngu ngốc đáng yêu này: "Nếu tao là một chiếc xe tăng, trước khi thu phục Đài Loan, tao nhất định sẽ đè chết tên ngốc là mày trước."

"Ha ha…"

Vương Tử Bác sớm đã quá quen thuộc với tính tình của Trần Hán Thăng, cười gượng hai tiếng trả lời: "Đè chết người là phạm pháp đấy."

"…"

Trần Hán Thăng đột nhiên trở nên im lặng.

"Tiểu Trần, mày tức giận rồi sao?"

Vương Tử Bác thấp thỏm vặn vẹo mông.

"Cút!"

Trần Hán Thăng buồn bực hút một điếu thuốc, hắn đột nhiên có chút đồng cảm với Lỗ Tấn tiên sinh, hoá ra việc sống quá thông minh và tỉnh táo cũng có chút mệt mỏi.

Hai người bạn thân đã quen biết nhau gần hai mươi năm ngày, ngay khi đang khắc khẩu giống như hai đứa trẻ thì nghe thấy một tiếng vang lớn "vù vù", một chiếc máy bay boeing đang bay qua đỉnh đầu.

Trần Hán Thăng nhìn thời gian, có lẽ là chiếc máy bay khởi hành đến nước Mỹ kia.

Trần Hán Thăng đoán không sai, Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi và Triệu Đồng đang ngồi trên chiếc máy bay này, mà người vừa khéo ngồi cùng một hàng.

Tiểu Ngư Nhi ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn đường cái và xe cộ càng ngày càng nhỏ ở phía dưới, còn có cả Kiến Nghiệp càng ngày càng xa.

"Xin chào, ba người đẹp."

Lúc này, một du học sinh ngồi ở hàng ghế trước quay đầu lại, cười nói với các cô: "Các cậu đi đến Mỹ để du học hay làm việc vậy?"

Thực ra với ngoại hình của Biên Thi Thi, có người đến gần cũng là chuyện bình thường, chứ đừng nói là còn có Tiêu Dung Ngư.

Hình tượng của Triệu Đồng "mạnh mẽ" hơn một chút, cô ta vẫn giữ cái đầu đinh kia, mặc một chiếc áo khoác màu xanh lục bộ đội, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Nhưng cô ta là sư tỷ của đại học Đông Đại, đang chuẩn bị đáp trả đối phương trước tiên để bảo vệ hai sư muội.

"Chúng tôi không phải ba người."

"Không ngờ Tiêu Dung Ngư lại là người đầu tiên lên tiếng, cô che bụng nhỏ của mình lại, bình tĩnh nói: "Ở đây còn có một người nữa."

"Hả… Thật ngại quá."

Anh bạn du học sinh nghẹn họng trân trối nói xin lỗi, không ngờ cô gái xinh đẹp nhất kia đã kết hôn, còn có con nhỏ.

Biên Thi Thi ở bên cạnh thở dài một hơi, đối với thân phận "mẹ" này, Tiểu Ngư Nhi từ kinh hoảng lúc đầu đến làm quen, lại từ làm quen đến tự hào.

Nếu không có Thẩm Ấu Sở, cặp tình nhân Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi này có lẽ sẽ có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc đúng không?

Chương 827: Một thân, một mình, cô độc đối mặt với Samsung

Tiểu Ngư Nhi đi rồi, cô ấy thực sự đã đến Mỹ rồi.

Trần Hán Thăng không những không ngăn cản, mà suýt chút nữa ngay cả cơ hội đưa tiễn cũng không có, nếu cứ phải tìm một người nào đó chịu trách nhiệm cho chuyện này, đó đương nhiên sẽ là Samsung và Nhan Ninh rồi.

Sau khi rời khỏi sân bay Lộc Khẩu, Trần Hán Thăng đưa Vương Tử Bác trở về trường học trước, sau khi "Công ty Dịch vụ phần mềm internet Trí Bác" của thằng nhóc này được mạ vàng ở điện tử Qủa Xác, bản thân đã có một số kinh nghiệm, xuất phát từ ý tưởng hỗ trợ sinh viên gây dựng sự nghiệp, đại học Lý Công Kiến Nghiệp cũng ném một số dự án nhỏ đến đây.

Các dự án trong trường học chẳng qua chỉ là bảo trì máy tính trong phòng máy tính, update hệ thống mượn sách trong thư viện, còn có bảo trì thiết bị máy chiếu trong phòng học, v.v.

Việc nhiều tiền ít, nghe nói tổng giá trị cũng chỉ có mấy chục nghìn, chút tiền ấy nếu tìm công ty bên ngoài, người ta cũng chưa chắc muốn làm.

Nhưng Vương Tử Bác vẫn tiếp nhận, dẫn theo mấy người bạn học của mình, cũng chính là các nhân viên trong công ty, từng bước từng bước làm đến nơi đến chốn mở rộng quy mô.

So với những gì Trần Hán Thăng đã từng trải qua trong quá trình gây dựng sự nghiệp, sự phấn đấu của Vương Tử Bác càng thêm chân thật, điều này có liên quan đến tính cách và trải nghiệm của từng người.

Nói cách khác, nếu Trần Hán Thăng ở vị trí của Vương Tử Bác, hắn sẽ bắt đầu tìm kiếm các mối quan hệ ở khắp nơi để nhận được các dự án của chính phủ;

Nếu Vương Tử Bác ở vị trí của Trần Hán Thăng, cậu ấy chắc chắn sẽ không dám khai chiến với Samsung.

Trần Hán Thăng sẽ có can đảm này, hắn không những khai chiến mà còn chủ động tấn công.

Sau khi từ trường đại học Lý Công Kiến Nghiệp trở về điện tử Qủa Xác, Nhiếp Tiểu Vũ lập tức đứa đến mấy tờ báo.

Lần này Trần Hán Thăng công kích Samsung tàn nhẫn nhất, đủ các loại châm chọc kẹp dao giấu kiếm, về mặt dư luận xã hội cũng dần dần chia làm hai phe.

Những người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, là quân chủ lực trong việc tiêu thụ của các sản phẩm điện tử, bọn họ đều khen ngợi không ngớt đối với hành động của Samsung.

Cũng có một số người gọi là "chuyên gia" trong ngành sản xuất, ánh mắt của bọn họ chỉ nhìn chằm chằm vào địa bàn trước mắt, sợ chọc giận Samsung- Công ty cung ứng thương mại toàn cầu, cho nên vẫn luôn phê bình loại hành vi quá khích này của Trần Hán Thăng.

"Với trình độ này là chuyên giá cái mẹ gì chứ? Vẫn nên tìm một nhà máy nào đó để làm việc đi…"

Trần Hán Thăng nhìn vài lần, vẻ mặt khinh thường nói.

Giữa hắn và Samsung, ngoại trừ mối thù riêng "Tu La tràng" ra, còn có ân oán công khai giữa "bạn làm ăn" với

nhau, hắn tuyệt đối sẽ không thu tay lại.

Bây giờ cũng có một số tình huống như vậy, hai bên càng ầm ĩ càng lớn, cuối cùng đến khi bị buộc phải hoà giải, lúc đó Trần Hán Thăng phải đảm bảo rằng mình đã khiến Samsung chịu đủ áp lực, như vậy mới có thể chiếm được nhiều ưu thế hơn nữa trong cuộc đàm phán.

"Còn có cái này."

Nhiếp Tiểu Vũ lấy ra một phần bệnh án: "Tôi muốn ảnh chụp chứng minh thư nhân dân của Kim Dương Minh để giúp anh ta xử lý thủ tục nhập viện và báo cáo giám định thương tật."

Dưới tình huống Tiểu Kim không có mặt, cậu ấy đã bị bệnh viện đưa ra một báo cáo giám định thương tật "Màng nhĩ tai phải bị thủng, bầm tím các mô mềm, kèm theo chấn động não nhẹ, thính lực giảm xuống rõ rệt", hơn nữa còn xử lý thủ tục nhập viện.

"Vô cùng hoàn hảo."

Trần Hán Thăng lập tức gọi điện thoại cho Kim Dương Minh: "Tiểu Kim, lát nữa mày có rảnh không, đến đây quay một vài cảnh quay hành động dạng Avi đi, toàn bộ đều diễn trên giường, khiến mày nhiệt huyết sôi sục…"

"Mẹ nó!"

Kim Dương Minh lớn tiếng cắt ngang: "Trần ca, con người này gian xảo quá rồi đấy, cái gì gọi là diễn cảnh giường chiếu phong cách Avi chứ, rõ ràng mày bảo tao qua đó giả vờ làm người bệnh, từ đầu đến cuối đều nằm ở trên giường, thế mà còn cố ý dùng cách nói mang tính chất ám chỉ và khiêu khích, thú vị lắm sao?"

Nhiếp Tiểu Vũ bĩu môi, thầm nghĩ đây chính là nghệ thuật ngôn ngữ sao? Bộ trưởng Trần nếu không làm ông chủ thì làm

một đạo diễn Trần lừa gạt diễn viễn, chắc cũng thừa sức đúng không?

“Tìm một mánh lới thôi mà.”

Trần Hán Thăng nói với Kim Dương Minh: “Tao chờ mày, tối nay cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Được rồi, thực ra tao đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi.”

Trước khi cúp điện thoại, Kim Dương Minh dũng cảm nói: “Mày có thể xem ghi chú QQ của tao, đầy đủ dũng khí và khí chất.”

“Ghi chú khoe mẽ gì chứ?”

Trần Hán Thăng đăng nhập vào QQ, nhìn vào ảnh đại diện của Kim Dương Minh.

澩綳ヤ Kim: Một thân, một mình, cô độc đối mặt với Samsung.

Phía dưới ghi chú còn có rất nhiều bạn bè chơi game bám đít bình luận.

Góc Đường, Tịch Mịch: Kim thiếu, có chuyện gì vậy?

Ẩn Mộng: Anh Tiểu Kim, Samsung là ai vậy?

沯我の Cố Sự Lý Hữu Nễ: Samsung đắc tội gì với Kim thiếu nhà chúng ta sao?

澩綳ヤ Kim: Trả lời tất cả, sắp tới tao và Samsung sẽ có một tranh chấp thương mại với Samsung, tạm thời tạm biệt trò chơi, phải tập trung kinh doanh.

“Thật trâu bò…”

Trần Hán Thăng không nhịn được tán thưởng, quả không hổ là nhân vật anh hùng nức tiếng giống như mình, “Trả lời tất cả” và “Tạm thời tạm biệt trò chơi”, rất thú vị.

…

Một lát sau, Trần Hán Thăng nghe thấy tiếng gõ cửa, hắn còn tưởng rằng là Tiểu Kim giả lâm, không ngờ người đến lại là Khổng Tĩnh.

“Người của Samsung đến.”

Khổng ngự tỷ mặc một bộ âu phục màu trắng tinh xảo, màu sắc tạo thành một sự đối lập rõ ràng với màu tóc trên đầu, trên mặt nở một nụ cười xinh đẹp dịu dàng, cho dù cô không xinh đẹp như Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, nhưng dáng vẻ thong dong ấy lại tràn ngập sự quyến rũ của một người trưởng thành.

“Thực ra sáng sớm hôm nay Samsung đã liên lạc với tôi, bọn họ muốn nói về chuyện này.”

Khổng ngự tỷ đi đến trước bàn làm việc của Trần Hán Thăng: “Chỉ là cậu vẫn chưa trở về nên tội tạm thời từ chối.”

“Samsung chắc chắn muốn nói chuyện rồi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Việc xảy ra mâu thuẫn với chúng ta hoàn toàn không phù hợp với lợi ích cơ bản của Samsung, bởi vì nếu dây dưa quá lâu, thì mọi người thực sự sẽ đặt điện thoại di động Qủa Xác ngang hàng với điện thoại Samsung, như thế Samsung sẽ cảm thấy may mắn biết bao nhiêu.

“Vậy tôi đi thả người nhé?”

Khổng Tĩnh nói: “Bọn họ đang chờ trước cổng lớn.”

“Thả người đi!”

Trần Hán Thăng phấn khích nói, mặc dù trong lòng hắn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vẫn có thể nghe một chút về điều kiện của Samsung.

Mười lăm phút sau, một số doanh nhân mặc áo vest, đi giày da vào trong phòng họp, Nhan Ninh cũng ở trong số đó, nhưng người dẫn đầu lại là một người đàn ông trung niên xa lạ.

“Trần tổng.”

Nhan Ninh vừa cung kính vừa khách sáo giới thiệu: “Đây là trưởng phòng bộ phận quan hệ công chúng của Samsung chúng tôi- Park Jung- Soo.”

Nhan Ninh là phó trưởng phòng bộ phận quan hệ công chúng, tên trưởng phòng Park Jung- Soo chắc hẳn là người lãnh đạo trực tiếp của cô ta.

Khí chất của trưởng phòng Park rất giống với những người đàn ông trung niên trong các bộ phim Hàn Quốc đó, nếp nhăn trên khuôn mặt sâu hoắm, tựa như đang cất giấu rất nhiều thâm thuý và từng trải.

Sau khi gặp Trần Hán Thăng, đầu tiên ông ta nhìn chằm chằm đánh giá một lúc, giống như đang nhìn kỹ từ trên xuống dưới, sau đó mới dùng tiếng Trung vô cùng lưu loát nói: “Chào anh, Trần tổng.”

Park Jung- Soo nói xong, ông ta duỗi thẳng cánh tay phải ra, đang định bắt tay với Trần Hán Thăng.

Tư thế này rất có chừng mực, cũng rất phù hợp với địa vị quốc tế của Samsung, nhưng Trần Hán Thăng nhìn thấy lại cảm thấy vô cùng khó chịu, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người tỏ vẻ trước mặt mình như vậy.

“Tôi chuyên trị các loại không thuần phục.

Trần Hán Thăng căn bản không duỗi ta ra, hắn trực tiếp để trưởng phòng Park đứng đó, cũng không có ý định mời khách ngồi xuống, chỉ tuỳ tiện nói: “Trưởng phòng Park và tôi đúng là rất có duyên, thực ra tôi cũng có một cái tên Hàn Quốc, ngài tên là Park Jung- Soo, tôi tên là Park Guo- Chang.”

“Park Guo- Chang…”

Nhan Ninh hơi choáng váng: “Cách phát âm này, rõ ràng là Trần Hán Thăng đã xỉ nhục đối phương.”

Cô ta tiếp xúc với Trần Hán Thăng nhiều hơn một chút nên biết vị tỉ phú trẻ tuổi này lại không vui.

Người bình thường không vui, có lẽ sẽ suy nghĩ kỹ lại rồi cho qua;

Nhưng người sáng lập ra điện tử Qủa Xác, tỉ phú trẻ tuổi không vui, làm sao có thể để mình chịu ấm ức được?

Nhan Ninh lại nhìn về phía Park Jung- Soo, người cấp trên nổi tiếng nghiêm túc và hiểu rõ tiếng Trung này, sắc mặt đã thay đổi.

Chương 828: Mở màn trận đại chiến thương mại

“Trần tổng, chúng tôi đến đây để nói chuyện, mong ngài đừng trêu chọc những chuyện râu ria đó.”

Nhan Ninh vẫn phản ứng rất nhanh, vội vàng xác định “Park Guo- Chang” trở thành một trò đùa, nhân cơ hội nói rõ mục đích.

Đứng từ góc độ của cô ta mà nói, cô ta vẫn hy vọng hai bên có thể ngồi xuống nói chuyện, ví dụ như:

Tại sao Trần tổng lại công kích Samsung một lần nữa, nếu có hiểu nhầm gì trong giao tiếp, có thể nhân cơ hội nói ra;

Tại sao điện tử Qủa Xác lại làm trái với nội dung trong bản hiệp nghị, tự mình quyết định chuyện làm ăn với bên Ấn Độ?;

Về việc xử lý các vấn đề tiếp theo, Qủa Xác có ý tưởng như thế nào, chẳng lẽ hai bên thực sự sẽ phải đấu đá nhau trước toà sao?

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng thảnh thơi hút một điếu thuốc, thư giãn nằm ngả lưng trên ghế sô pha, ngón tay chỉ vào đám người của Samsung: “Con mẹ nó mấy người mà cũng xứng vui đùa với tôi sao?”

Sau khi nghe xong, vẻ mặt của trưởng phòng Park lập tức trở nên thâm trầm, “Park Guo- Chang” còn có thể miễn cưỡng coi là trò đùa, nhưng lần này là trần trụi mắng chửi người đúng không?

Park Jung- Soo cũng có thể miễn cưỡng coi là "một người hiểu rõ Trung Quốc", ông ta cảm thấy đặc điểm của người Trung Quốc là hàm súc hướng nội, giỏi về giấu dốt, một người có tác phong kiêu ngạo cố chấp như Trần Hán Thăng đúng là hiếm thấy.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân khiến hắn có thể gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập điện tử Qủa Xác khi còn trẻ sao?

Mấy thành viên ban quản lý của điện tử Qủa Xác đều không nói gì, ông chủ lớn đã đưa ra khúc nhạc dạo để vặn cổ tay với Samsung, bây giờ căn bản không có nhu cầu trao đổi.

Vẻ mặt của Khổng ngự tỷ vẫn bình tĩnh, Lý Tiểu Giai đang nhìn điện thoại di động, Thôi Chí Phong cũng đang hít mây nhả khói, cô thư ký nhỏ đang bôi bôi vẽ vẽ lên notebook, nhìn từ hình dáng, có lẽ là Sasuke trong "Naruto".

Thế giới giả tưởng của người thiếu nữ quá trăng hoa, suốt ngày đổi bạn trai, từ Fuji Shusuke đến Zoro, từ Sakamoto Gintoki đến Sasuke.

Nhan Ninh tương đối bất đắc dĩ, cô ta biết Trần Hán Thăng vô cùng tức giận với chuyện Samsung dùng chuyện riêng tư để uy hiếp, cho nên ngày thường khi giao tiếp, Trần Hán Thăng thường xuyên nói móc trào phòng, Nhan Ninh thường giả vờ như không nghe thấy vì công việc.

Nhưng lần này trưởng phòng Park cũng đang có mặt ở hiện trường, Nhan Ninh vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp, cấp trên bị tổn hại danh dự ở ngoài mặt, cô ta vẫn lập tức đứng ra bảo vệ: "Trần tổng, mong ngài hãy chú ý đến giọng điệu nói chuyện, tôn trọng công ty Samsung một chút."

"Ngoài ra, lần này chúng tôi đến đây, thực ra cũng là để bảo vệ lợi ích của Qủa Xác."

Nhan Ninh lấy ra một bản sao tài liệu: "Đây là hợp đồng mà chúng tôi đã ký kết với Qủa Xác, lúc trước Qủa Xác đã hứa rằng sẽ từ bỏ thị trường Ấn Độ để đổi lấy sự viện trợ kỹ thuật của Samsung, các kỹ sư chuyên gia của chúng tôi đã ở đây hỗ trợ một tháng, nhưng quý công ty lại làm trái với nội dung của bản hợp đồng, Trần tổng có nghĩ đến việc bồi thường tiền vi phạm hợp đồng không?"

Trần Hán Thăng đương nhiên biết rõ nội dung của bản hợp đồng này, trên đó còn có chữ ký của hắn, nhưng hắn không thèm để ý chút nào, nhún vai nói: "Cô đang dạy tôi cách làm việc trong địa bàn của Qủa Xác sao?"

"Phó trưởng phòng Nhan."

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên: "Quan uy của cô lớn quá nhỉ?"

Cô thư ký nhỏ đang vẽ tranh "phụt" cười một tiếng, đây là lời thoại trong bộ phim "Quan Cửu phẩm tép riu" của Châu Tinh Trì đúng không? Tối hôm qua cô vừa mới cày lại bộ phim điện ảnh kinh điển này.

"Tôi không hề có ý này."

Nhan Ninh vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở Trần tổng rằng, mất bò mới lo làm chuồng vẫn còn chưa quá muộn, hôm nay trưởng phòng Park đến đây là để chân thành giải quyết vấn đề và lắng nghe suy nghĩ của Qủa Xác."

"Không cần nghe."

Trần Hán Thăng kiêu ngạo vắt chéo chân: "Thực ra chuyện làm ăn với bên Ấn Độ, Qủa Xác hoàn toàn không cần tự mình ra mặt, Xiaomi ở bên cạnh là bạn làm ăn chân chính của chúng tôi, tôi có thể sản xuất điện thoại di động rồi dán nhãn mác của Xiaomi, như vậy vừa có thể kiếm tiền vừa không làm trái với bản hợp đồng, nhưng…"

Trần Hán Thăng dừng lại một chút, sau đó dập tắt tàn thuốc: "Nhưng tôi chỉ muốn cho các cô biết, cho dù tôi làm trái với hợp đồng đi chăng nữa, Samsung cũng chẳng thể làm gì tôi cả."

"Trần tổng, ngài đã từng cân nhắc đến hậu quả chưa?"

Nhan Ninh cẩn thận nhắc nhở: "Nếu cứ tiếp tục như vậy, tiếp theo Samsung sẽ không nương tay đâu."

Lần này lại dùng chuyện của "Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư" ra để uy hiếp, chiều nay Tiểu Ngư Nhi vừa mới đi Mỹ, nhớ đến cảnh tượng đau lòng khi phải ly biệt kia, Trần Hán Thăng trực tiếp xé bỏ bản hợp đồng kia, rồi dứt khoát ném về phía đám người Samsung.

Sức lực bàn tay hắn rất lớn, lại dùng lực mạnh, trưởng phòng Park đứng ở đầu tiên, càng không hề nghiêng lệch mà "chỉ" nện vào trên trán ông ta.

"Con mẹ nó cô còn dám nhắc đến chuyện này?"

Trần Hán Thăng đứng dậy, hai tay chống nạnh mắng: "Có người chỉ mới 18 tuổi đã chết, nhưng mãi đến năm 80 tuổi mới được chôn cất, Samsung vốn dĩ đã phải "chết" trước thềm Giáng Sinh năm ngoái, nhưng tôi vẫn luôn giữ lại cho đến bây giờ."

"Các thủ đoạn cạnh tranh thương mại, Qủa Xác vi phạm hợp đồng nhưng không bồi thường tiền, còn chơi đùa kỹ sư của các người một tháng, từ đầu đến cuối là thủ đoạn trên thương trường, nếu Samsung có năng lực khiến điện tử Qủa Xác bồi thường tiền, vậy tôi đây không còn gì để nói."

Lần đầu tiên Trần Hán Thăng cụ thể hoá sự uy hiếp: "Nhưng nếu các cô còn đi tìm người nhà tôi một lần nữa, tôi cũng sẽ đi tìm người nhà của cô đấy, phó trưởng phòng Nhan à."

“Không cần nói chuyện nữa, đi thôi.”

Park Jung- Soo xoa trán, mặc dù cú ném này không nặng, nhưng Trần Hán Thăng đã năm lần bảy lượt sỉ nhục, Samsung thực sự không cần phải cho loại doanh nghiệp này thêm cơ hội nào nữa.

Nhan Ninh không còn cách nào khác, chỉ có thể rời đi theo, nhưng trong lòng cô ta vừa tiếc nuối vừa sợ hãi.

Tiếc nuối chính là, nếu lần này không thể thoả thuận được thì sau này cũng không cần thiết phải bàn lại nữa, hai công ty chính thức “khai chiến” Samsung đương nhiên vô cùng hùng mạnh, nhưng Qủa Xác lại là doanh nghiệp địa phương thực sự.

Rất nhiều ví dụ đã chứng minh rằng, cho dù các doanh nghiệp nước ngoài mạnh đến nhường nào đi chăng nữa, cũng không thể chiếm được lợi lộc ở trong nước.

Điều khiến cô ta sợ hãi chính là, để tấn công hình tượng của Qủa Xác, có lẽ Samsung sẽ tuyên bố sự thật Trần Hán Thăng “bắt cá hai tay”, đến lúc đó Trần Hán Thăng trả thù thì phải làm sao bây giờ?

“Cho dù là trưởng phòng Park hay các nhân viên của Samsung khác, người nhà của bọn họ đều ở Hàn Quốc, Qủa Xác thực sự không thể làm gì được.”

Trước khi rời đi, Nhan Ninh còn xoay người lại nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, phát hiện hắn đang thâm trầm nhìn chằm chằm vào mình, cô ta không khỏi hoảng hốt trong lòng: “Mình chưa bao giờ tiết lộ địa chỉ người nhà với Trần Hán Thăng, có lẽ anh ta không biết đâu.”

…

Sau khi Park Jung- Soo và Nhan Ninh rời đi mà chẳng vui vẻ gì, các thành viên quản lý của Qủa Xác cũng không còn chân trong chân ngoài nữa, hôm nay ông chủ lớn đã hoàn toàn

đắc tội đến chết với Samsung, tiếp theo sẽ là hai bên thực sự trổ hết tài năng của mình.

Ngẫm lại cũng cảm thấy thú vị, năm ngoái Qủa Xác vẫn còn chiến đấu một sống một còn với Tân Thế Kỷ, đối thủ của năm nay đã trở thành Samsung, thực sự là thể hiện đặc tính "đầu gai" của Qủa Xác một cách hoàn mỹ.

Trần Hán Thăng trở lại văn phòng, chẳng bao lâu sau, Kim Dương Minh rốt cuộc cũng đã đến, ngoạ long phượng sồ của phòng ký túc xá 602 lại tề tựu một lần nữa.

Hai người bạn cùng phòng không ngừng khoác lác thực sự rất trâu bò, Trần Hán Thăng còn nhắc đến cái nhìn của mẹ Tiểu Kim đối với Đông Nhi.

Trong kỳ nghỉ hè năm ngoái, Kim Dương Minh thử nhắc đến Đông Nhi trước mặt người nhà, nhưng trực tiếp bị mẹ cậu ấy từ chối.

Một cô thôn nữ làm giúp việc ở Kiến Nghiệp sao có thể xứng với người bản địa Kiến Nghiệp chứ?

Sau đó Trần Hán Thăng lại bảo cậu ấy đổi cách nói thành "Trợ lý của tổng giám đốc quán trà sữa Ngộ Kiến, lương tháng hơn mười ngàn tệ, giá trị nhan sắc bảy điểm, còn nhận được tự tin tưởng và coi trọng của hai bà chủ".

"Sau khi nói như vậy, lúc đầu mẹ tao không nói gì."

Tiểu Kim nói: "Sau đó bà ấy đặc biệt đi dạo một vòng trong chi nhánh của quán trà sữa ở cầu Sư Tử, sau khi trở về nói rằng nếu giá trị nhan sắc của Đông Nhi có thể xinh đẹp giống như cô gái thu ngân thì bà ấy sẽ miễn cưỡng đồng ý."

Hiện tại quán trà sữa "Ngộ Kiến" có bốn chi nhánh, hai cái ở Giang Lăng, một cái ở phố Tam Sơn, một cái ở cầu Sư Tử, trong đó chi nhánh ở cầu Sư Tử có quy mô lớn nhất, nổi tiếng nhất, nhân viên thu ngân ở đó đúng là Thẩm Như Ý.

“Ánh mắt của mẹ mày cũng tốt đấy chứ, đó là em gái của Thẩm Ấu Sở, mặc dù chỉ giống nhau 6,7 phần, nhưng nếu cô ấy học ở học viện Khoa học và Công nghệ thì cũng đã đủ để trở thành hoa khôi của trường.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Nếu so sánh giữa Thẩm Như Ý và Đông Nhi, có lẽ Thẩm Như Ý sẽ xinh đẹp hơn một chút, nhưng Đông Nhi lại hoạt bát, và biết dỗ dành người già vui vẻ.”

“Ánh mắt của mẹ tao vẫn tự tin mê muội như vậy đấy.”

Kim Dương Minh bĩu môi: “Không nói chuyện về bà ấy nữa, bây giờ chúng ta đến bệnh viện diễn cảnh giường chiếu sao?”

“Khoan đã.”

Trần Hán Thăng nói: “Tao đã gọi Trương Vệ Vũ đến rồi.”

“Mày gọi anh ta đến làm gì?”

Kim Dương Minh chê bai nói: “Anh ta biết cái gì gọi là nghệ thuật không?”

Lúc trước Trương Vệ Vũ có ý định mở một quán bar, gã đã mượn tiền từ Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng cho mượn hai trăm ngàn, đồng thời đề cử Tiểu Kim qua đó, bây giờ hai người này đã rất quen thuộc với nhau.

“Một người quê mùa như anh ta chắc chắn không hiểu nghệ thuật rồi.”

Trần Hán Thăng giải thích nói: “Nhưng những đạo cụ hậu cần như ánh đèn gì đó dù sao cũng phải có người làm đúng không?”

“Ừmmm… Rất có lý.”

Kim Dương Minh rất tin phục nói: “Tứ ca, mày cũng có chỗ giỏi hơn tao, chính là có thể kiếm được tiền từ sự trâu bò mà mày thổi ra.”

Sau khi Trương Vệ Vũ đến, Trần Hán Thăng giải thích đơn giải những chuyện đã trải qua một chút, sau đó dẫn theo cô thư ký nhỏ và kỹ sư của nhà máy điện tử Qủa Xác, mấy người cùng nhau đi đến bệnh viện.

Kỹ sư dùng để tạo hiện trường giả của vụ nổ, thứ đồ này nhất định phải do người chuyên nghiệp tạo ra, như vậy mới có vẻ chân thật;

Nhiếp Tiểu Vũ chịu trách nhiệm liên lạc với truyền thông, đương nhiên chuyện này không khó, chỉ cần bỏ tiền ra là có thể hoàn thành.

Trước đây Trương Vệ Vũ đã từng lăn lộn trong xã hội, người này rất có nghĩa khí, đồng thời cũng tương đối tâm cơ, gã phân tích rằng một nhân vật lớn giống như Trần Hán Thăng có lẽ sẽ không để mình đến đây xem diễn kịch, thì thế nghiêm túc quan sát nhất cử nhất động.

Qủa nhiên, khi cảnh quay “Điện thoại di động của Samsung nổ mạnh, màng tai của thường dân vô tội Tiểu Kim bị tổn thương phải nhập viện” được quay xong, Trần Hán Thăng gọi Trương Vệ Vũ đến: “Lúc này anh đã nhìn thấy toàn bộ quá trình rồi đấy, cũng biết tiền căn hậu quả, lần sau nếu để anh làm đạo diễn, anh có chắc chắn không?”

“Có…”

Trương Vệ Vũ bình tĩnh nói: “Trước tiên là tìm diễn viên, sau đó lại mua chuộc bệnh viện, cuối cùng là liên lạc với bên truyền thông.”

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng nói: "Vậy anh giúp tôi làm một chuyện, giả tạo mấy trường hợp như vậy trong phạm vi cả nước, về phần kinh phí, tôi sẽ ứng trước cho anh ba trăm ngàn tệ…"

"Chuyện này không khó, không cần dùng nhiều tiền như vậy."

Trương Vệ Vũ vội vàng nói.

"Không sao cả, số còn lại anh có thể nhập vào việc trang trí quán bar, nhưng chuyện của tôi nhất định phải làm tốt."

Trần Hán Thăng hờ hững nói.

"Được, cảm ơn Trần tổng."

Lần này Trương Vệ Vũ không từ chối, ba năm trước gã đã đánh giá cao Trần Hán Thăng, kết quả mình đã đánh cược chính xác.

Cái đùi này vừa to vừa hào phóng.

"Đúng rồi."

Trần Hán Thăng đột nhiên nhớ đến một chuyện: "Nếu có người tìm đến anh, anh sẽ trả lời như thế nào?"

Thực ra Trần Hán Thăng đã lo lắng thừa, đến lúc đó điện thoại di động Samsung gặp sự cố số lượng lớn, Qủa Xác lại quạt gió thêm củi ở sau lưng, khi bạo lực mạng nổi lên, có lẽ Samsung không thể nào có thời gian rảnh để truy tìm nguyên nhân thực sự.

Không có nguyên nhân gì cả, chính là điện thoại di động Samsung tự nổ.

Trương Vệ Vũ bình tĩnh nói: "Tôi không rõ lắm, tôi không biết gì cả, tóm lại không liên quan đến tôi."

Cuối cùng hắn còn bổ sung thêm một câu: “Tôi cũng không quen biết với Trần tổng.”

“Ha ha, một người như anh xứng đáng kiếm được tiền.”

Trần Hán Thăng vỗ vào bả vai Trương Vệ Vũ cổ vũ nói.

Chương 829: Bản hoà tấu gia đình ấm áp

Tối hôm đó, Trần Hán Thăng mời Kim Dương Minh và Trương Vệ Vũ ăn cơm, nhân tiện gọi Lý Quyến Nam đến luôn.

Mấy đại tướng ở phòng ký túc xá 602, năm ngoái Dương Thế Siêu đã về nhà làm việc, Lão Đới và Quách Thiếu Cường năm nay cũng chưa đến, bọn họ đều đã tìm được công việc thực tập, khi chụp ảnh tốt nghiệp mới có thể quay trở lại trường.

Lý Quyến Nam phải phụ trách công việc chuyển phát nhanh, hơn nữa cậu ấy cũng có bạn gái, năm nào cũng trở về trường sớm hơn.

Bốn người cũng không chọn chỗ mà tuỳ tiện chọn một quán ăn khuya nào đó ở khu Thương mại Nghĩa Ô, gọi một chai rượu, cứ thế vừa uống vừa trò chuyện.

Ngày tựu trường sau kỳ nghỉ đông sắp đến, khu Thương mại Nghĩa Ô lại khôi phục lại sự náo nhiệt ngày xưa một lần nữa, KTV khai trương, các quán nét cũng phải xếp hàng chờ đợi, đương nhiên các khách sạn lân cận càng kín chỗ.

Lúc ăn cơm, bọn họ thường xuyên đụng mặt các sinh viên đại học Tài chính đến đây chào hỏi, mặc dù Kim Dương Minh tự nhận mình không thể sánh bằng Trần tứ ca, càng bỏ xa Lý Quyến Nam, nhưng trong lòng các học đệ học muội, Trần Hán Thăng mới là hội trưởng hội học sinh đại học Tài chính, cũng là niềm tự hào của toàn bộ trường đại học Tài chính.

“Đám nhóc này, vô lo vô nghĩ thật tốt.”

Kim Dương Minh nhìn những khuôn mặt tràn đầy sức sống đó, cũng không nhịn được nhớ lại bản thân mình vào năm nhất năm hai.

Cho dù là năm ba đại học đi chăng nữa, chuyện đầu tiên Kim Dương Minh làm sau khi kết thúc kỳ nghỉ đông trở lại trường là đến quán nét suốt đêm, lúc đó thực sự rất có động lực.

Không ngờ lên năm tư, trong lòng cậu ấy đã có thêm một cảm giác "tang thương".

"Kim ca, có phải mày cảm thấy thanh xuân trôi qua quá nhanh không?"

Lý Quyến Nam cười nói.

Trong suy nghĩ của hầu hết mọi người, định nghĩa "thanh xuân" có lẽ chính là tốt nghiệp đại học, có lẽ bọn họ cảm thấy khi phải đối mặt với đủ loại áp lực cuộc sống sau khi làm việc, không còn xứng đáng để nói về thanh xuân nữa.

"Thực sự quá nhanh!"

Kim Dương Minh dùng chai bia gõ "cốp cốp" lên mặt bàn: "Nhớ hồi còn là sinh viên năm nhất, phụ đạo viên Lão Quách đã từng nói rằng, đại học nhìn thì bốn năm, nhưng thực chất chỉ trong nháy mắt mà thôi, lúc đó tao còn không tin, không ngờ sự thật đúng là như vậy."

Lý Quyến Nam cũng tràn ngập đồng cảm, nâng ly rượu bên cụng ly một chút.

"Tứ ca, mày cũng cụng ly đi chứ."

Kim Dương Minh nói: "Chúng ta cùng nhau nhớ lại thời đại học và thanh xuân đã mất."

"Tao và chúng mày không giống nhau."

Trần Hán Thăng mỉm cười tủm tỉm nói: "Ông đây được tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh, chỉ cần tao muốn thì vẫn có thể gây hoạ cho các tiểu sư muội năm ba ở đại học Tài chính."

"Phi!"

Nhắc đến chuyện này, Kim Dương Minh lại cảm thấy vô cùng khó chịu: "Với thành tích của mày mà cũng không biết được tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh sao? Trải qua nhiều kỳ thi cuối kỳ như vậy, đã bao giờ điểm số của mày vượt quá ba mươi điểm chưa? Lão Lục chỉ nhìn trúng tiền của mày thôi."

Điểm số vài môn của Trần Hán Thăng cộng lại có lẽ cũng không cao bằng huyết áp của người bình thường, nhưng điều đó cũng không thể gây trở ngại cho việc hắn được chọn là "sinh viên ba tốt của trường" và tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh.

"Đây là "xã hội" đấy, đám em trai ngốc nghếch này."

Trần Hán Thăng lớn tiếng gọi,

Trương Vệ Vũ bỏ học từ sớm, tâm lý cũng tương đối trưởng thành, thanh xuân của gã đã trôi qua trong những quán nét sương khói lượn lờ, mặc dù không thể hiểu được sự hoài niệm đối với khoảng thời gian học đại học của đám người Kim Dương Minh, nhưng trong lòng vô cùng hâm mộ, hơn nữa còn hạ quyết tâm, nhất định phải nuôi dạy con cái mình lên được đại học.

Bởi vì cho nên nay, gã đã tiếp xúc với hai sinh viên đại học, một người là Trần Hán Thăng, một người là Kim Dương Minh.

Trần Hán Thăng không nói, nhưng hai chữ "trâu bò" được viết trên khuôn mặt hắn;

Còn Kim Dương Minh, mặc dù lời nói và hành động của cậu ấy đều rất phù phiếm ba hoa, nhưng người ta hiểu biết rất

nhiều thứ, rõ ràng thậm chí còn không đủ tiền mua một chiếc xe, nhưng lại có thể nói rất rõ ràng và logic, một tài xế lão làng như Trần Hán Thăng cũng phải chịu lép vế.

Chuyện này cũng chỉ có thể trách vận may của Trương Vệ Vũ "không tốt", đụng phải ngoạ long phượng sồ cùng một lúc.

Mới ăn được một nửa, bạn gái Tô Tĩnh của Lý Quyến Nam đi đến, cô ấy lịch sự chào hỏi xong xuôi rồi ngồi xuống bên cạnh Lý Quyến Nam.

Tô Tĩnh là bạn cùng phòng với La Tuyền, ở trong trường học Trần Hán Thăng cố gắng hết sức giảm bớt tiếp xúc với La Tuyền, đương nhiên không hiểu rõ lắm về bạn cùng phòng của cô.

Nhưng từ hành động thường xuyên giúp đỡ Lý Quyến Nam trông coi cửa hàng của Tô Tĩnh, có lẽ tính cách của Tô sư muội cũng không tệ lắm, hơn nữa cô ấy và La Tuyền còn duy trì liên lạc.

"Trần ca."

Tô Tĩnh không gọi "hội trưởng Trần" giống như các học đệ học muội khác, mà là gọi "Trần ca" theo thân phận của Lý Quyến Nam, nghe có vẻ càng thêm thân thiết.

"Chiều nay Tiểu Tuyền đã trở về Hàn Quốc rồi."

Tô Tĩnh giơ điện thoại cầm tay lên, trên đó là giao diện trò chuyện QQ: "Bây giờ cậu ấy đã đến ký túc xá của trường học, nghe nói em và anh đang ăn cơm nên bảo em chụp một bức ảnh gửi cho cậu ấy."

"Thôi quên đi."

Trần Hán Thăng xua tay: "Em bảo cô ấy chụp một bức ảnh bạn cùng phòng vừa mới tắm xong để trao đổi."

"Vâng."

Tô Tĩnh mím môi trả lời, mọi người đều cảm thấy đây chỉ là một câu nói đùa.

Không ngờ nửa phút sau, tin nhắn MMS đột nhiên vang lên một tiếng "tinh", Tô Tĩnh xem xong rồi mắng một câu "cô gái điên này", sau đó đỏ mặt xoá ảnh.

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi đáng tiếc, ảnh chụp của bạn cùng phòng, hơn nữa còn là một em gái Hàn Quốc, có gì mà không thể xem chứ?

Thực ra việc tụ tập với những người bạn cùng phòng này cũng khá tốt, trong bốn năm đại học, dưới sự giữ gìn của Trần Hán Thăng, tình cảm của mấy người trong phòng ký túc xá 602 đều không tồi, chắc chắn không thể tránh được những mâu thuẫn nhỏ, Kim Dương Minh và Đới Chấn Hữu vẫn luôn nhìn nhau không thuận mắt, nhưng cũng không xảy ra sự việc như "Nhóm QQ bảy người sáu thành viên" gì đó.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Kim Dương Minh và Lý Quyến Nam cũng trở về ký túc xá, Trần Hán Thăng lại đi đánh bida cùng với Trương Vệ Vũ.

Bộ môn giải trí bida này, trước khi Đinh Tuấn Nhi chưa dành được chức vô địch, nó vẫn luôn bị các phụ huynh chê bai, cảm thấy đây là hoạt động dành cho những kẻ lưu manh, cho nên toàn bộ ký túc xá phòng 602 chỉ có đại lưu manh như Trần Hán Thăng biết chơi.

Sau khi tan cuộc vào khoảng mười giờ tối, Trần Hán Thăng đi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ở phía đối diện, phát hiện trong nhà có không ít người.

Không chỉ có Hồ Lâm Ngữ mà ngay cả Trần Lam cũng đang ở đây, cô ấy ăn tết Nguyên Đán xong ở đây, ngày mùng sáu đi theo chú hai thím hai về nhà, bây giờ sắp tựu trường lại trở về Kiến Nghiệp.

A Ninh vừa mới tắm rửa xong, trên đầu quấn một chiếc khăn lông, đáng yêu ngồi trên ghế sô pha xem TV.

"Ngày thường A Ninh ngủ rất sớm."

Trần Hán Thăng ngồi xuống bên cạnh cô, giúp cô lau tóc: "Nhưng chỉ cần Trần Lam đến đây, A Ninh sẽ ngủ muộn hơn một tiếng."

"Anh."

Trần Lam bất mãn nói: "Anh nói hay quá nhỉ, chị dâu Ấu Sở nói ngày nào anh cũng thức đến hai giờ sáng mới đi ngủ."

"Ha ha, quen rồi."

Trần Hán Thăng cười nói: "Ban ngày anh chú ý giữ gìn sức khoẻ, biết rõ quy tắc vận hành của các cơ quan trong cơ thể, tham sống sợ chết, buổi tối anh xem phim, đánh CS, trầm luân trong game, thấy chết không sờn."

"Đúng đúng đúng… Thực ra em cũng như vậy đấy."

Trần Lam không nhịn được nở nụ cười ngây ngô, điều này khiến cho Hồ Lâm Ngữ đang xem sổ sách rất không vui.

"Hai người nói nhỏ tiếng một chút, bà nội đang ngủ, còn A Ninh nữa, ai cho em xem TV vào giờ này, không cần mắt nữa sao?"

Hồ Lâm Ngữ vừa lải nhải vừa ôm A Ninh vào trong phòng ngủ, hai anh em vô trách nhiệm liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không còn cách nào khác đối với Hồ Lâm Ngữ.

"Anh."

Trần Lam ghé sát đến gần, tỏ ra thần bí hỏi: "Khoảng thời gian này anh công kích Samsung đến quay cuồng, bạn cùng phòng còn hỏi em rằng có phải anh đang để mắt đến cô công

chúa Samsung nào không, cho nên mới cố gắng hết sức thể hiện mình.”

“Công chúa Samsung?”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên hỏi: “Bọn họ còn xinh đẹp hơn trưởng công chúa Qủa Xác sao?”

“Đương nhiên là không rồi.”

Trần Lam vô cùng tự tin nói.

“Các cô ấy thậm chí còn không đẹp bằng em, vậy thì sẽ xấu đến nhường nào chứ, sao anh có thể để mắt đến được.”

Trần Hán Thăng nhún vai nói.

“… Trần Hán Thăng.”

Trần Lam không vui, xụ mặt nói: “Anh cứ thế này thì sẽ chơi chết cả trời xanh luôn đấy.”

“Được được được, vậy em còn muốn nói gì nữa?”

Trần Hán Thăng không trêu chọc em gái nữa.

“Số phận của những cô công chúa Samsung đó, anh không biết sao? Tháng 12 năm ngoái, cô công chúa nhỏ tuổi nhất kia đã tự sát ở New York…”

Lúc buôn chuyện, Trần Lam lập tức trở nên hoạt bát, vẻ mặt lúc ngạc nhiên lúc cảm thán nói.

“Vậy sao?”

Trần Hán Thăng thực sự không biết đến chuyện này: “Có nhiều tiền như vậy rồi còn tự sát, vì sao chứ?”

Trần Hán Thăng cố ý lấy điện thoại di động ra, mở WAP Baidu ra tìm kiếm mấy chữ mấu chốt, lật từng trang từng trang vô cùng nghiêm túc.

“Anh.”

Trần Lam cảm thấy vô cùng buồn cười: “Lúc anh đọc sách, đã bao giờ nghiêm túc như vậy chưa?”

“Sao có thể.”

Trần Hán Thăng trả lời: “Lúc học hành, bắt gặp những chỗ không hiểu, anh luôn cảm thấy bản thân không có thiên phú, nên từ bỏ; Nhưng khi nghe thấy tin tức mình không hiểu, anh ta lật Baidu đến cùng, để hiểu rõ miếng dưa này.”

“Ha ha ha… Em cũng vậy.”

Nói xong, hai anh em ngốc nghếch lại cười rộ lên một lần nữa.

“Kẽo kẹt…”

Lúc này Thẩm Ấu Sở cũng đã tắm rửa xong, nhưng không thể nhìn thấy cảnh tượng mỹ nhân bước ra khỏi phòng tắm, cho dù trong nhà không có người ngoài, khi Thẩm Ấu Sở bước ra khỏi phòng tắm, từ trước đến nay đều mặc quần dài áo dài chỉnh tề.

Ngoại trừ mái tóc hơi ẩm ướt, ánh mắt đào hoa bị khí nóng hun đến lấp lánh ánh nước, những chỗ khác đều không thể nhìn ra được dáng vẻ vừa mới tắm xong.

“Dáng người chị dâu đẹp như vậy, nếu mặc quần tất chắc chắn sẽ rất xinh đẹp.”

Trần Lam tiếc hận nghĩ.

Thẩm Ấu Sở thấy Trần Hán Thăng đã về nhà, trên người còn có mùi rượu nên cô đã đi pha một ly trà mật ong.

Ngay khi Trần Hán Thăng đang định cầm lấy thì Thẩm Ấu Sở lại lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chờ một chút, có hơi nóng.”

Thẩm Ấu Sở lại lấy ra một chiếc đũa khác từ trong phòng bếp, bản thân bưng ly nước mật ong, vừa thổi phù phù vừa nhẹ

nhàng quấy.

Thỉnh thoảng chiếc đũa chạm vào thành ly phát ra tiếng "leng keng leng keng", nhưng lọt vào lỗ tai Trần Hán Thăng lại giống như một bản hoà tấu gia đình dễ nghe, khiến lòng người ấm áp và dễ chịu.

"Chị dâu."

Trần Lam cảm khái nói: "Chị đối xử với anh trai em tốt quá đi, mọi người đều nói các cô gái vùng Xuyên Du rất hung dữ, đàn ông đều sợ vợ, chị thực sự không giống con gái Xuyên Du chút nào."

Thẩm Ấu Sở đỏ mặt, tiếp tục thổi ly nước mật ong không nói gì.

"Chị không phải là người Xuyên Du, đúng không?"

Cô em gái Trần Lam vô cùng nghịch ngợm, nghiêng đầu càng ép càng chặt, Thẩm Ấu Sở không còn cách nào khác, cuối cùng bĩu môi, khờ khạo nói: "Hung dữ mới có thể coi là người Xuyên Du sao?"

"Ha ha…"

Nghe thấy giọng địa phương của vùng Xuyên Du, lúc này Trần Lam mới hài lòng cười lớn một tiếng, sau đó lại cảm thấy vô cùng vui vẻ: "Chị dâu, chị có thể làm chị dâu của em, thực sự quá tốt."

Chương 830: “Hình ảnh phản chiếu” của Thẩm Ninh Ninh và quách Giai Tuệ

Cuộc sống có căng thẳng có thảnh thơi, ngày có gấp gáp có nhàn nhã.

Sau khi Qủa Xác và Samsung hoàn toàn xé rách da mặt của nhau, hai bên tạm thời không có bất cứ động tĩnh gì, Trần Hán Thăng cũng không biết Samsung đang chờ đợi điều gì, dù sao hắn cũng đang chờ Trương Vệ Vũ làm giả hiện trường các vụ nổ điện thoại di động trong cả nước.

Sau khi những công tác chuẩn bị đó hoàn thành, Trần Hán Thăng dự định sẽ chọn một “Ngày hoàng đạo”, chính thức gây khó dễ với Samsung.

Còn về phấn những phương diện khác, Qủa Xác không chỉ làm ăn buôn bán với các nhà phân phối Ấn Độ mà việc nghiên cứu và phát triển điện thoại di động đời thứ hai cũng sắp được hoàn thành.

Khẩu hiệu của điện thoại di động đời thứ nhất của Qủa Xác chính là “định nghĩa lại điện thoại di động”, lúc trước bởi vì tuyên bố kiêu ngạo này mà điện tử Qủa Xác nhận không ít những lời chỉ trích, ngay cả Nokia và Motorola cũng không nói như vậy, các người dựa vào cái gì mà nói.

Mãi cho đến khi điện thoại di động Qủa Xác được tung ra thị trường, bởi vì giá cả thích hợp, chất lượng ổn định và thiết kế ngoại hình mới mẻ độc đáo, sau khi dần dần chiếm lĩnh thị trường, những bình luận trái chiều này mới từ từ giảm xuống.

Đặc biệt là kể từ đầu năm 2006 cho đến nay, doanh số hàng tháng của nó đã bỏ xa hầu hết các sản phẩm điện thoại di động trong nước.

Trên thị trường điện thoại di động trong nước hiện tại, cũng chỉ có các sản phẩm của TCL, Haier và Lenovo gần như có thể miễn cưỡng cạnh tranh được, nhưng hình như Qủa Xác cũng chưa để mắt đến "Ngự Tam Gia" này, bởi vì bắt đầu từ khi mở cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động, mục tiêu của bọn họ chính là Samsung.

Ngoài ra, căn cứ vào thông tin từ bộ Công nghệ và Thông tin, một số lãnh đạo đã âm thầm phê bình đối với cách làm "không làm việc đàng hoàng" của một số doanh nghiệp nhà nước, cho rằng bán tủ lạnh thì phải nghiêm túc bán tủ lạnh, bán TV thì phải nghiêm túc bán TV, không thể thấy dự án nào kiếm ra tiền thì tuỳ tiện xây dựng dây chuyền sản xuất và bắt đầu nghiên cứu phát minh, làm như vậy là vô trách nhiệm với người tiêu dùng.

Vì thế về cơ bản đã có thể xác định, đến cuối năm nay, Qủa Xác sẽ trở thành sản phẩm điện thoại di động số một trong nước, theo sát sau đó rất có thể là Xiaomi.

Bây giờ người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, điện thoại di động Qủa Xác không chỉ là "di động", nó còn đại diện cho một chuỗi sinh thái kép phức tạp và mạnh mẽ.

Trong tay Qủa Xác có Cộng đồng Qủa Xác, trung tâm mua sắm Qủa Xác, đồng thời còn thiết lập mối quan hệ hợp tác với rất nhiều doanh nghiệp internet, mọi người có thể vô tình nhìn thấy logo "K???" của Qủa Xác, khi người sáng lập Trần Hán Thăng lên phát biểu ở trong "Diễn đàn Bác Ngao về công nghệ thông thông tin chất bán dẫn quốc tế (Trung Quốc)", hắn còn nhắc đến "Videoplayer Qủa Xác" và "Videoplayer Cloud Qủa Xác".

Nghe nói, đây là hai phần mềm trình phát video và âm thanh do Qủa Xác đơn độc nghiên cứu, phần mềm phát video tên là "Qvodplayer Qủa Xác", phần mềm phát âm thanh tên là "Cloud Qủa Xác", thoạt nghe có vẻ hấp dẫn.

Các fan Quả Xác đều đang đoán già đoán non và mong chờ điện thoại di động đời thứ hai của Qủa Xác, từ tin tức do Cộng đồng Qủa Xác đưa ra, điện thoại di động đời thứ hai được chia thành hai màu trắng nhạt và xanh da trời.

Điều này hơi khác so với màu đen đá quý, màu hồng mã não và màu bạc ở đời đầu tiên, nhưng điều này cũng coi như làm phong phú thêm chủng loại sản phẩm, mọi người đều đang chờ đợi khẩu hiệu của điện thoại di động đời thứ hai, để xem Qủa Xác còn có thể mang đến bất ngờ gì.

Cho đến nay, nếu chỉ xét về thành tựu trong kinh doanh và tài sản, Trần Hán Thăng chắc chắn ngẩng cao đầu tiến bộ, nhưng nếu nói đến chuyện tình cảm, thực ra hắn đã thua một nửa.

Bởi vì Tiểu Ngư Nhi đã đến nước Mỹ, mặc dù kiều kiện hoàn cảnh sống của cô ở bên kia cũng không tệ lắm.

Những thời điểm như thế này, vai trò của "mối quan hệ và tài nguyên" mới được bộc lộ ra ngoài, dưới sự sắp xếp của giáo sư Tôn, nhà ở và người giúp việc đều đã được lo liệu chu toàn, số tiền mà Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh gửi vào trong thẻ gần như chưa được sử dụng.

Biên Thi Thi cũng thường xuyên gửi ảnh cho Vương Tử Bác, nhưng khi tự chụp, cô ấy vẫn luôn "không cẩn thận" chụp cả Tiêu Dung Ngư vào trong.

Thậm chí nhiều lúc, dường như Biên Thi Thi không phải chụp mình, cô ấy sẽ đưa ống kính đến Tiểu Ngư Nhi nhiều hơn.

Vương Tử Bác cảm thấy rất kỳ quái, nhưng bởi vì có hình ảnh của Tiêu Dung Ngư nên cậu ấy cũng gửi tin nhắn MMS này cho cậu bạn nối khố, như vậy ngày nào Trần Hán Thăng cũng biết Tiểu Ngư Nhi đang làm gì.

Cô hoặc đang yên tĩnh ngồi dưới ánh mặt trời đọc sách, hoặc đang tra cứu thông tin trước máy tính, hoặc đang ăn cơm, hoặc đang yên tĩnh ngơ ngác…

Biên Thi Thi làm như vậy cũng vô tình để lộ ra một chi tiết, hình như cô ấy đang cố ý tác hợp cho Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng.

Mỗi lần Trần Hán Thăng xem ảnh chụp xong cũng sẽ tìm một nơi nào đó không có ai, buồn bực hút hai điếu thuốc.

Nếu không đi Mỹ, lúc này có lẽ Tiểu Ngư Nhi sẽ kéo mình đi đến chùa Kê Minh du xuân cũng nên.

Cũng may Trần Hán Thăng còn có một sự an ủi, cho dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, Thẩm Ấu Sở vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời bỏ mình, đây là chuyện hắn có thể chắc chắn và khẳng định, cho nên mới nói về chuyện tình cảm hắn chỉ thua một nửa.

Hắn không thể nghĩ ra được có khả năng gì khiến Thẩm Ấu Sở sẽ rời bỏ mình.

….

Hai ngày sau, các trường đại học cao đẳng ở Kiến Nghiệp lần lượt tựu trường, nhưng chuyện này không liên quan gì đến các sinh viên năm tư, bởi vì bọn họ đã không còn tiết nữa rồi.

Ngay cả ký túc xác nam của lớp hai hành chính công đã từng vô cùng náo nhiệt, bây giờ thậm chí còn không gom đủ một bàn bài bốn người, ký túc xá nữ cũng không khác mấy, Tiểu Hồ còn lấy lý do "ít người sợ ma", dứt khoát dọn đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ở luôn.

Bây giờ trong nhà có hai chuyện tương đối quan trọng, chuyện đầu tiên là điểm thi viết thi lên thạc sĩ của Thẩm Ấu Sở.

Kết quả sẽ có vào cuối tháng hai, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, mọi người đều rất tin tưởng vào thành tích thi viết của Thẩm khờ khạo, mẹ hai Mạc đánh giá quá cao, cảm thấy có lẽ sẽ không thấp hơn 360 điểm.

Kỳ thi thi lên thạc sĩ vào năm 2006 nhìn chung tương đối cao, 320 điểm trở nên đã có thể coi là cao lắm rồi, 360 điểm nói không chừng còn đủ để vào đại học Thanh Hoa.

Chuyện thứ hai chính là, sau kỳ nghỉ hè năm nay, Thẩm Ninh Ninh sẽ phải đi học tiểu học.

Mặc dù mẹ hai Mạc là lãnh đạo của sở giáo dục, nhưng góc nhìn của bà ta thiên về tài nguyên giáo dục của toàn tỉnh, đối với một trường tiểu học trong thành phố mà nói, chưa chắc đã hiểu chi tiết rõ ràng.

Cho nên Trần Hán Thăng dự định sẽ hỏi ý kiến phụ đạo viên quách Trung Vân một chút, bởi vì sang năm quách Giai Tuệ cũng sẽ lên tiểu học, với mức độ quan tâm của Lão Quách và cô Quách đối với cô bé mập mạp quách Giai Tuệ, có lẽ bọn họ đã chọn được một ngôi trường tiểu học thích hợp rồi.

Mặc dù thường xuyên không nhìn thấy bóng dáng của Lão Quách ở trong trường học, nhưng những lúc riêng tư, mối quan hệ giữa ông ấy và Trần Hán Thăng rất tốt, nghe nói là chuyện A Ninh học tiểu học, ông ấy vô cùng tích cực, thậm chí còn hẹn tối nào đó cùng nhau ăn cơm.

“Bà nói xem, chúng ta có nên để Giai Tuệ đi học tiểu học sớm hơn một năm không?”

Sau khi cúp máy, Lão quách lặng lẽ suy nghĩ, đột nhiên nói với cô quách.

“Tại sao chứ?”

Cô quách hơi khó hiểu, theo quan niệm giáo dục của bà ấy, Quách Giai Tuệ nên học thêm một năm nữa về âm nhạc, sau đó tìm quan hệ để vào học trường tiểu học Lang Gia Road- Một trong “Bốn ngôi trường tiểu học nổi tiếng nhất ở Kiến Nghiệp.”

“Năm nay Thẩm Ninh Ninh sẽ lên tiểu học.”

Lão quách đáp: “Tôi muốn cho Giai Tuệ và A Ninh làm chị em tốt cùng học với nhau.”

“Tôi không đồng ý.”

Lúc đầu cô Quách từ chối: “Giai Tuệ vẫn còn một năm học dương cầm chưa tham gia đâu đấy, hơn nữa ngưỡng cửa đầu vào của trường Lang Gia Road là biết một môn nhạc cụ nào đó, nếu Giai Tuệ không biết thì sao có thể cạnh tranh với các bạn học khác.”

Trường tiểu học Lang Gia Road được thành lập vào thời kỳ Dân quốc, là một ngôi trường nổi tiếng lâu đời hàng đầu, trong suy nghĩ của các bậc phụ huynh, chỉ cần có thể học trong ngôi trường này, tương lai của đứa nhỏ có thể đảm bảo.

Đương nhiên, ngưỡng cửa đầu vào của ngôi trường này cũng rất cao.

“Cho dù Giai Tuệ học dương cầm xong.”

Tư duy của Lão quách vẫn rất rõ ràng, ông ấy phân tích với bà xã: “Con bé chắc chắn có thể được nhận vào học trường Lang Gia Road sao? Tôi là một phụ đạo viên của một trường đại học, bà là một bác sĩ bình thường, một khi cạnh tranh về mối quan hệ, hoàn toàn không đủ.”

“Ý của ông là…”

Cô quách nhìn về phía ông chồng, chờ câu trả lời của ông ấy.

“Chi bằng nên tận dụng cơ hội A Ninh cũng nhập học, tôi nhờ Hán Thăng giúp một chút, tiện thể đưa Giai Tuệ vào luôn.”

Quách Trung Vân tự tin nói: “Với mối quan hệ của Hán Thăng, chuyện này đối với thằng bé mà nói có lẽ không khó.”

“Ông chắc chắn người ta sẽ giúp ông như vậy sao?”

Những gì Lão Quách nói đều là sự thật, cô Quách cũng không chút do dự: “Tôi nghe nói bạn gái của thằng bé muốn thi lên thạc sĩ, hơn nữa còn thành thật đến địa điểm thi đấy.”

“Đó là do Thẩm Ấu Sở không cần, với năng lực của em ấy, phần thi viết trong kỳ thi thi lên thạc sĩ hoàn toàn không thành vấn đề, cùng lắm khi khi vấn đáp, Hán Thăng sẽ chào hỏi một chút mà thôi.”

Lão Quách nói: “Còn về chuyện của Giai Tuệ, Hán Thăng chắc chắn sẽ giúp đỡ, lúc trước cậu ấy còn nhiều lần lôi kéo tôi cùng nhau xây dựng Hoả Tiễn 101, tôi hiểu rõ đây là một cơ hội kiếm tiền, nhưng tự cảm thấy mình không có năng lực kia nên đã khéo léo từ chối.”

“Còn có chuyện này nữa sao?”

Cô Quách ngẩn người, trừng mắt nhìn ông chồng một cái rồi nói: “Rõ ràng ông lười, một cơ hội tăng thêm thu nhập như vậy cũng không cần.”

Lão Quách mỉm cười không nói gì, ông ấy làm việc Phật hệ, kiếm tiền cũng Phật hệ, hơn nữa sau khi tiến vào Hoả Tiễn 101, cho dù là cấp dưới của Trần Hán Thăng đi chăng nữa, cũng chưa chắc đã có mối quan hệ hoà hợp như bây giờ.

“Tại sao không nghĩ đến chuyện của Giai Tuệ và A Ninh?”

Quách Trung Vân nhàn nhạt suy nghĩ: "Thẩm Ninh Ninh rất giống chị gái Thẩm Ấu Sở của con bé, về phần Quách Giai Tuệ, càng giống Tiêu Dung Ngư đã từng đến nhà mình kia, cho nên tính cách của Giai Tuệ và A Ninh bổ sung cho nhau, nói không chừng có thể trở thành bạn cả đời."

Chương 831: Lão Quách dối trá và Giai Tuệ đáng yêu

Nhân số phía bên khu dân cư Thiên Cảnh Sơn đông đảo, cho nên làm chuyện gì cũng là một đám người cuồn cuộn làm, ngay cả chuyện Trần Hán Thăng và phụ đạo viên quách Trung Vân hẹn nhau ăn cơm tôi, Trần Lam cũng khăng khăng muốn đi theo.

“Em không thích hợp, đây là một cuộc hội tụ gia đình.”

Thực ra mang theo Trần Lam cũng không sao cả, nhưng Trần Hán Thăng vẫn giả vờ vô cùng ghét bỏ nói: “Anh và Thẩm Ấu Sở dẫn theo A Ninh, vừa khéo là một nhà ba người, nào có chuyện dẫn theo em gái đi xã giao.”

“A Ninh cũng là em gái em mà.”

Trần Lam không thuận theo không buông tha nói: “Tóm lại nếu anh dẫn theo A Ninh thì cũng phải dẫn theo em, con bé là bảo bối nhỏ, em là bảo bối lớn.”

“Em có biết xấu hổ hay không vậy, đã sắp 20 tuổi rồi còn tự xưng là bảo bối.”

Trần Hán Thăng khinh bỉ nói, nhưng cũng không còn cách nào khác với Trần Lam, cô ấy vẫn vui vẻ rạo rực ôm A Ninh xuống lầu.

Ngay khi đang đóng cửa lại định đi ra ngoài thì Thẩm Ấu Sở khẽ kéo ống tay áo Trần Hán Thăng một chút, sau đó nhìn thoáng qua Hồ Lâm Ngữ đang tính toán sổ sách.

Quán trà sữa sắp mở chi nhánh thứ năm ở Tân Nhai Khẩu, giai đoạn đầu có không ít việc cần phải chuẩn bị, sau khi trở về từ kỳ nghỉ đông, Tiểu Hồ vẫn luôn bận rộn với những chuyện này.

Thái độ hôm nay của cô ấy cũng vô cùng nghiêm túc, Hồ Lâm Ngữ vờ như không nghe thấy hành động ầm ĩ của "một nhà bốn người" Trần Hán Thăng, mắt nhìn thẳng, mắt điếc tai ngơ.

"À thì…"

Trần Hán Thăng hiểu rõ ý tứ của Thẩm Ấu Sở, bà nội và Đông Nhi không thể rời đi, nhưng Tiểu Hồ có thể đi theo qua đó, nếu cứ bỏ mặc cô ấy ở nhà như thế này hình như cũng có chút bận cận nhân tình.

"Chuyện là… Tiểu Hồ à."

Trần Hán Thăng nói với Hồ Lâm Ngữ: "Tối nay tớ và lão Quách ăn cơm với nhau, cậu cũng đi cùng một chút nhé?"

"Lão Quách à?"

Hồ Lâm Ngữ nhìn sổ sách, sắc mặt có chút do dự, cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói: "Vậy thì đi gặp phụ đạo viên đi, dù sao tớ cũng là lớp trưởng, học kỳ mới nên báo cáo công việc với thầy ấy."

"Ha ha, được."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, con mẹ nó đã là năm tư rồi, còn có công việc gì cần phải báo cáo nữa chứ, dáng vẻ mạnh miệng của Tiểu Hồ cũng có vài phần đáng yêu.

…

Sau khi khởi động xe, Trần Lam và Hồ Lâm Ngữ đang ríu rít nói chuyện phiếm, lúc thì thảo luận xem A Ninh nên học ở

trường nào, lúc thì đề nghị xem Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở nên trải qua lễ tình nhân ở đâu.

Trần Lam vẫn còn oán giận, bây giờ cô ấy còn phải học thuộc từ vựng, bởi vì học kỳ một năm hai sẽ phải thi tiếng Anh cấp bốn.

"Em đừng nhụt chí."

Hồ Lâm Ngữ lập tức hoá thân thành "bậc thầy súp gà cho tâm hồn", cổ vũ nói: "Nếu em cảm thấy cuộc sống này hơi nhàm chán, điều đó có nghĩa là em đang đi lên, cho nên em nhất định phải nhớ kỹ, càng cố gắng càng may mắn."

"Hả?"

Trần Lam bĩu môi, một người có tính cách như cô ấy không thích nghe mấy thứ canh gà chó má này.

"Tiểu Hồ, có phải cậu có hiểu nhầm gì đó về vận may không?"

Trần Hán Thăng quay đầu lại nói: "Những người thực sự may mắn như chúng tớ, thực chất không cần phải cố gắng."

"…"

Hồ Lâm Ngữ nghẹn họng một chút, lần nào Trần Hán Thăng cũng có thể nói ra những lời không hề logic này, nhưng lại rất khó phản bác.

Sau khi đến địa điểm ăn cơm, cả nhà Lão quách đã đến trước một bước, sau kỳ nghỉ đông, hình như quách Giai Tuệ lại béo hơn một chút, khuôn mặt mập mạp giống như một chiếc bánh màn thầu trắng.

Cô bé cũng rất vui khi nhìn thấy A Ninh, bước chân ngắn ngủn, vừa gọi "chị" vừa đi về phía này, chiếc cặp sách nhỏ hình Pikachu không ngừng lắc lư trên mông, ngay cả những người qua đường cũng dừng lại mỉm cười nhìn.

Trần Hán Thăng cũng như vậy, nhưng nếu để hắn biết ở trong lòng Lão Quách, ông ấy lại so sánh cô bé này với Tiêu Dung Ngư, nói không chừng Trần Hán Thăng sẽ "trở mặt" với Lão Quách.

Tiêu Dung Ngư là một sự tồn tại xinh đẹp từ nhỏ đến lớn, trong những bức ảnh được chụp lại khi còn nhỏ, dáng người cô thon thả cân đối, rất có khí chất.

Trong cuộc thi nhạc cụ dành cho học sinh tiểu học và trung học cơ sở Cảng Thành, Tiểu Ngư Nhi chỉ cần ngồi ở giữa, những người khác chỉ có thể cạnh tranh giải nhì, cô bé mũm mĩm quách Giai Tuệ này sao có thể so sánh được.

Thẩm Ninh Ninh nhìn thấy quách Giai Tuệ cũng rất vui, ngay khi đang định đưa bàn tay nhỏ nhắn ra nắm lấy tay em gái thì Trần Lam đột nhiên tập kích từ bên cạnh, một tay bế quách Giai Tuệ bụ bẫm lên.

"Chụt!"

Trần Lam hôn Quách Giai Tuệ một cái, cười lớn nói: "Trên người còn có mùi sữa, trẻ con thực sự quá đáng yêu, chị dâu, lúc nào thì chị cũng sinh cho em một đứa để em chơi cùng đây."

"Hả?"

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Thẩm khờ khạo không hề phản ứng lại, chờ đến khi cô tỉnh táo lại thì mọi người đã chuẩn bị đi vào phòng riêng ăn cơm.

Thẩm Ấu Sở nhìn theo bóng lưng của Trần Hán Thăng, trong ánh mắt tràn ngập tình yêu và sự dịu dàng, hai tháng gần đây thực sự là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cô.

Cảnh tượng "vua gặp vua" vào lễ Giáng Sinh năm ngoái, thực sự đã tạo thành một tổn thương rất lớn đối với Tiêu Dung Ngư, bởi vì cô biết được tất cả nguyên nhân hậu quả, đồng

thời cũng thấy món quà mà mình tặng cho Trần Hán Thăng đã bị hắn tặng cho cô gái khác.

Nhưng đối với Thẩm Ấu Sở mà nói, có một số chuyện cô hoàn toàn không hay biết, hơn nữa Trần Hán Thăng đã kịp thời sử dụng "phương châm thập lục tự" để tiến hành sửa chữa bổ sung, ngay sau đó lại cùng cô đón giao thừa ở miếu Phu tử, đồng thời còn đón cha mẹ đến Kiến Nghiệp để ăn tết, năm nay lại cùng nhau trải qua lễ tình nhân, tất cả mọi thứ đều đang đi theo hướng tốt đẹp.

Thực ra Thẩm Ấu Sở cũng không đòi hỏi nhiều, cuộc sống như vậy đã khiến cô thoả mãn lắm rồi, khoảng thời gian này số lần về nhà của Trần Hán Thăng thường xuyên hơn, cũng rất có quy luật, chỉ cần nghe tiếng đóng cửa cái "sầm" ở dưới lầu là cô biết Trần Hán Thăng đã trở lại, ánh mắt cũng sẽ vô thức trở nên sáng ngời và vui vẻ.

Tiểu Hồ không ngừng cảm thán, Thẩm Ấu Sở, cậu đúng là không có tiền đồ, chẳng lẽ chỉ sống vì "Trần Hán Thăng" thôi sao?

"Đi thôi!"

Lúc này, Trần Hán Thăng phát hiện Thẩm Ấu Sở vẫn đang đứng tại chỗ, mất kiên nhẫn vẫy tay: "Thế này cũng có thể ngây người được sao?"

"Ừm…"

Thẩm Ấu Sở vội vàng chạy bước nhỏ đuổi theo, chờ đến khi đuổi kịp Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng đột nhiên "hả?" một tiếng rồi quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở rũ mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào Trần Hán Thăng.

Hoá ra, mười ngón tay hai người đã đan xen vào nhau, hơn nữa còn là lần chủ động hiếm hoi của Thẩm khờ khạo.

…

Lúc ăn cơm trong phòng riêng, Lão quách giới thiệu cho Trần Hán Thăng về một số trường tiểu học ở Kiến Nghiệp, còn chia ra cái gì mà "Bốn trường tiểu học nổi tiếng nhất" và "Mười trường tiểu học nổi tiếng nhất", nghe ra có cảm giác giống như sáu đại môn phái bao vây tấn công đỉnh Quang Minh.

"Lão Quách, chúng em đâu đi học ở Kiến Nghiệp, những thứ thầy nói chúng em cũng không hiểu đâu."

Trần Hán Thăng ngắn gọn nói: "Thầy và cô Quách chọn một trường đi, em rất tin vào ánh mắt của hai người, hơn nữa học tiểu học cũng không quan trọng lắm đúng không?"

"Ừm…"

Thực ra Quách Trung Vân sớm đã lựa chọn "tiểu học Lang Gia Road"- Một trong bốn trường tiểu học nổi tiếng nhất, nhưng ông ấy vẫn cau mày suy nghĩ một chút: "Hay là trường tiểu học Lang Gia Road đi", nghe nói năng lực của các giáo viên ở đó đều rất tốt, cơ sở vật chất cũng tốt."

"Thầy Quách, đây có phải là trường tiểu học tư thục quý tộc không?"

Không biết Hồ Lâm Ngữ nghĩ đến thứ gì đó, đột nhiên chen miệng vào hỏi một câu.

Có lẽ Tiểu Hồ đã đọc quá nhiều về "Mary Sue", nên cho rằng các trường học tư thục quý tộc đều dành cho Nam Cung thiếu gia, Hiên Viên đại thiếu gia, còn thường xuyên xảy ra những màn tranh giành tình cảm vì một cô gái, trong một ngôi trường như thế này, Hồ Lâm Ngữ lo lắng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển lành mạnh của A Ninh.

"Không phải, Lang Gia Road là một trường học công lập."

Cô Quách lắc đầu nói.

“Thì ra là vậy.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ cái tên này thật kỳ quái, A Ninh học trong ngôi trường tiểu học này, sau này phải làm người đứng đầu trường sao? Vậy thì Hồ Ca phải làm sao bây giờ?

Hắn vừa suy nghĩ vớ vẩn vừa lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho một số người quen bạn bè, thử xem có mối quan hệ nào có thể nhờ cậy không?

“Khụ khụ…”

Cô Quách ho khan một tiếng, liên tục đưa mắt ra hiệu cho quách Trung Vân.

Trần Hán Thăng thông minh đến nhường nào, lập tức nhận ra được điều gì đó, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của hai vợ chồng lão Quách một vòng, rồi bĩu môi với quách Giai Tuệ đang gặm chân gà: “Cô bé béo này cũng muốn đi học sao?”

“Cũng không phải gấp gáp lắm, Hán Thăng, cậu xem thử, nếu tiện thì nhắc đến một chút, nếu không tiện thì thôi vậy, thực ra học tiểu học ở đâu cũng giống nhau cả…”

Lão Quách trái với lương tâm nói.

Sắc mặt của cô Quách thay đổi, sao có thể giống nhau được, ngôi trường trong nhóm “Một trong bốn trường tiểu học nổi tiếng” này, đi học không chỉ là đi học, mà còn có tài nguyên bạn học.

“Chuyện nhỏ.”

Cũng may Trần Hán Thăng sảng khoái đồng ý, hắn cũng làm việc nhanh chóng, sau mấy cuộc điện thoại, chuyện nhập học của hai cô bé đã được giải quyết.

“Em đã gọi điện cho lãnh đạo sở giáo dục, lãnh đạo Uỷ ban Cải cách và Phát triển, cùng với lãnh đạo toà thị chính, bọn họ đều nói không thành vấn đề.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Vậy thì chúng ta chọn Lang Gia Road đi, nếu chênh lệch thì cũng chẳng bao nhiêu, chúng ta đừng kén chọn nữa, nếu không truyền ra ngoài sẽ không tốt lắm.”

“Ừ… Không kén chọn, không kén chọn.”

Lão Quách lập tức nâng ly lên, lấy trà thay rượu kính Trần Hán Thăng một chút: “Thực ra cho đến tận bây giờ, tôi vẫn luôn tuân theo triết lý giáo dục, đứa nhỏ học trường gì cũng không quan trọng, chủ yếu vẫn là dựa vào sự nỗ lực của các con.”

Chương 832: Bảo bối dịu dàng nhất thế giới

Mãi đến khi ăn xong bữa cơm này, Trần Hán Thăng cũng không nhận ra được ngưỡng cửa nhập học trường tiểu học Lang Gia Road cao đến nhường nào.

Dù sao những chuyện có thể giải quyết được chỉ bằng mấy cuộc điện thoại, sức nặng sẽ không quá nặng nề.

Trên đường lái xe trở về, mọi người đều biết A Ninh sẽ trở thành học sinh tiểu học nên đang sôi nổi trêu chọc cô.

"A Ninh, lúc trước chị học tiểu học, mục tiêu của chị là thi đậu Thanh Hoa đấy, A Ninh, em không thể thua chị được đâu."

Hồ Lâm Ngữ tự hào nói.

"Chuyện này không cần phải khoác lác đâu."

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Lúc còn nhỏ có ai mà không phải là hạt giống Thanh Hoa chứ, mãi đến năm Vương Tử Bác lên lớp sáu, thầy cô giáo còn cảm thấy cậu ấy có thể thi đậu Thanh Hoa đấy."

"Anh, anh thì sao?"

Trần Lam thích cái hay không nói lại nói cái dở: "Anh từ bỏ "giấc mộng Thanh Hoa" từ khi nào?"

"Anh chưa bao giờ có giấc mộng này."

Trần Hán Thăng cười nói: "Yêu cầu của Lão Trần đối với anh, chỉ cần đến trường đi học là được rồi, nhưng Lương thái hậu tương đối phiền phức, nhất định phải bắt anh học đại học,

nếu không bà ấy sẽ mất hết thể diện trước mặt đồng nghiệp, cuối cùng anh vô tình lăn lộn trong một ngôi trường hạng hai, còn không cẩn thận trở thành nghiên cứu sinh, thực sự ngại quá đi mất."

"Được rồi được rồi, mọi người đều biết anh được tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh rồi."

Trần Lam không cho anh trai có cơ hội để tỏ vẻ và khoác lác nữa, trực tiếp bỏ qua chủ đề này: "Vậy hai người các anh định trải qua lễ tình nhân như thế nào, xem phim? Ăn nhà hàng tây? Hay là làm gì?"

"Em nói xem?"

Trần Hán Thăng hỏi Thẩm Ấu Sở: "Em muốn đi đâu cho thoải mái, anh đều nghe em."

Lễ tình nhân năm nay không cần phải quản lý thời gian nên tâm trạng của Trần Hán Thăng cũng tương đối nhẹ nhàng.

"Em sao cũng được."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

"Em xem, con người em chẳng thú vị gì cả."

Trần Hán Thăng thuận miệng oán giận nói: "Anh giao quyền lựa chọn lại cho em, em lại đá quả bóng trở về, em đừng thi lên thạc sĩ nữa, dứt khoát đi thi tuyển công chức nhà nước là được rồi, ở đó giỏi nhất là thứ này."

"Em không…"

Thẩm Ấu Sở bị nói đến mức cảm thấy ấm ức, nhẹ nhàng nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, tính cách vốn dĩ của cô là như vậy đấy, đặc biệt là khi ở bên cạnh Trần Hán Thăng, đã quen với việc để Trần Hán Thăng đưa ra quyết định.

"Ấu Sở, tại sao cậu lại không phản kháng chứ?"

Nhìn thấy Thẩm Ấu Sở bị bắt nạt, Hồ Lâm Ngữ lập tức nhảy ra giúp đỡ, chỉ vào những ánh đèn neon trên toà nhà cao tầng ở Tân Nhai Khẩu nói: "Dù sao chồng cậu cũng có tiền, vậy tại sao không để cậu ta quét sạch toàn bộ các quầy hàng xa xỉ ở trong trung tâm thương mại quốc tế Kim Ưng?"

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Thẩm Ấu Sở sẽ không làm như vậy đâu, cậu xem chiếc áo lông vũ em ấy đang mặc cũng là của năm ngoái, tết Nguyên Đán năm nay em ấy mua cho Trần Lam một bộ, mua cho A Ninh một bộ, nhưng lại không mua cho mình."

"Bởi vì bản thân cậu ấy sẽ không tiêu tiền linh tinh."

Tiểu Hồ tức giận nói: "Lợi nhuận ròng từ một chiếc điện thoại di động Qủa Xác của các cậu có lẽ hơn một ngàn tệ đúng không? Một ly trà sữa của chúng tớ chỉ lãi mấy tệ, cho nên cậu ấy mới tương đối tiết kiệm, Trần Hán Thăng, cậu cưới được một cô vợ như Ấu Sở đây, phải nên thắp hương bái Phật cảm ơn mới đúng."

"Được rồi."

Sau khi nghe xong, hình như Trần Hán Thăng cảm thấy hơi áy náy, tay trái cầm vô lăng, tay phải thân mật nhéo vào khuôn mặt Thẩm Ấu Sở một chút.

"Ồ…"

Thẩm khờ khạo ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn không hề phản kháng, cô vẫn luôn dễ dàng bị Trần Hán Thăng dỗ dành.

Trong lòng Trần Lam cũng đang cảm thán, xem ra chị Tiểu Hồ vẫn rất có tác dụng, nếu không với tác phong của anh trai mình, chị dâu Ấu Sở sẽ luôn bị bắt nạt.

"Nếu lợi nhuận của một ly trà sữa ít như vậy."

Trần Hán Thăng nhéo lỗ tai nhỏ của Thẩm Ấu Sở: "Vậy thì em bảo các nhân viên của mình làm thêm giờ đi, cuối năm nay anh còn muốn đổi sang một chiếc Maserati, tất cả đều dựa vào em đấy."

Trần Lam: …

Hồ Lâm Ngữ: …

Sau khi về nhà, Thẩm Ấu Sở dường như đã quên mất trên đường xảy ra chuyện gì, vẫn giúp A Ninh tắm rửa, nặn kem đánh răng giúp Trần Hán Thăng, trải chăn màn giúp Trần Lam…

Bóng dáng bận rộn của một mình cô khiến toàn bộ căn nhà đều trở nên ấm áp.

Chờ đến khi già trẻ và người mặt dày nào đó đều đã nghỉ ngơi, Thẩm Ấu Sở mới tắm rửa, khi đã thu dọn sẵn sàng chuẩn bị đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi, Trần Hán Thăng đang nằm trên ghế sô pha đột nhiên ngẩng đầu lên: "Em lại đây một chút."

"Có phải anh hơi lạnh không?"

Thẩm Ấu Sở muốn đi bật đèn, cô còn tưởng rằng Trần Hán Thăng sẽ lạnh.

Nhưng lại bị Trần Hán Thăng cản lại, hắn xua tay nói: "Buổi tối anh có thói quen phấn khích, em cũng đừng bật đèn, làm như vậy mới có không khí."

Sau khi Thẩm Ấu Sở đến đây, Trần Hán Thăng kéo cô ngồi ở ghế sô pha bên cạnh, ngửi mùi dầu gội thơm ngào ngạt, Trần Hán Thăng thoả mãn, ngón tay cũng không thành thật muốn vén áo ngủ của Thẩm Ấu Sở lên.

"Không, đừng."

Thẩm Ấu Sở nắm chặt cổ tay Trần Hán Thăng, tiến hành sự phản kháng lặng lẽ, bởi vì bà nội và A Ninh vẫn còn ở trong

phòng ngủ.

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng cũng biết thời cơ không thích hợp, chỉ có thể bĩu môi nói: “Chúng ta cũng đã là vợ chồng già rồi, em còn ngại ngùng gì chứ?”

Thẩm Ấu Sở xụ khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng vẫn ngồi ở mép bên ghế sô pha, nhẹ nhàng xoa cổ tay.

Lúc này Trần Hán Thăng mới nhận ra rằng vừa nãy khi giãy giụa, động tác của mình có hơi thô bạo, hắn dứt khoát kéo cánh tay Thẩm Ấu Sở đến đây, tự xoa bóp giúp cô.

“Còn đau không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Không sao đâu.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, mái tóc mềm mại xoã trên bờ vai, đã gần bốn năm rồi, hình như cô chưa bao giờ giận dỗi với Trần Hán Thăng.

“Chẳng trách Lương thái hậu cũng nói em khờ.”

Trong lòng Trần Hán Thăng dâng lên một cảm giác dịu dàng.

Thẩm Ấu Sở không nói gì, cô lặng lẽ ngắm nhìn Trần Hán Thăng ở trong bóng đêm, ánh mắt hơi ngơ ngác, cũng có chút ngốc nghếch, thêm một chút sáng ngời tối đen như mực.

“Vậy thì em hãy nói cho anh biết.”

Trần Hán Thăng hỏi: “Em muốn đi đâu vào lễ tình nhân, anh biết em không thích khu vực phồn hoa náo nhiệt, vậy chúng ta đến hồ Huyền Vũ, núi Tử Kim hay nhà lầu Duyệt Giang?”

“Em muốn…”

Khi chỉ có hai người, Thẩm Ấu Sở sẽ nói ra những lời trong lòng, cô dừng lại một chút rồi nhỏ giọng nói: "Em muốn đi đến trường học, ăn nồi lẩu nhỏ ở căn tin thứ hai một lần."

"Sau đó lại đi đến trung tâm hoạt động của trường đại học, xem bộ phim "Vua sư tử" được không?"

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười.

Cho dù là nồi lẩu nhỏ hay là "Vua sư tử", hoặc là nồi lẩu nhỏ và chiếc ví tiền nhỏ cũ nát trống rỗng, cũng như lọ ớt rau cải kia, toàn bộ đều là ký ức chung của hai người bọn họ.

Có lẽ trong lòng Thẩm Ấu Sở, những thứ bình thường trong cuộc sống hàng ngày này mới là câu chuyện lãng mạn nhất, điều đó đại biểu cho sự khởi đầu của cô và Trần Hán Thăng.

Nhưng, chỉ là Trần Hán Thăng vẫn có chút lo lắng "huyễn hoặc", bởi vì trên các bộ phim truyền hình, sau khi tổng kết xong những kỷ niệm lãng mạn đó, thường thì các cặp đôi sẽ chia tay.

Cuối cùng Trần Hán Thăng vẫn đồng ý, hắn cảm thấy bản thân mình thông minh như vậy, ngoại trừ Tu La tràng lần đó ra, không thể hết lần này đến lần khác phớt lờ một số sơ suất, trên thế giới này làm sao có thể có nhiều chuyện không thể tưởng tượng được như vậy chứ?

"Được rồi, chúng ta sẽ trải qua lễ tình nhân ở trong trường học."

Trần Hán Thăng chép miệng nói: "Anh cũng hơi nhớ cơm đùi gà trong căn tin thứ hai."

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở cũng gần đầu, thoạt nhìn có chút vui vẻ, bởi vì thực ra Trần Hán Thăng thích những cảnh tượng sôi nổi

hơn, vì cô nên hắn mới từ bỏ.

“Được rồi, em đi nghỉ ngơi đi.”

Trần Hán Thăng vỗ vào mu bàn tay Thẩm Ấu Sở.

“Anh cũng đừng thức khuya nữa, sáng mai em sẽ nấu cơm cho anh.”

Thẩm Ấu Sở dịu dàng nói xong, vừa mới đứng lên đi được mấy bước, Trần Hán Thăng đột nhiên gọi cô lại từ phía sau: “Khoan đã, chúng ta ôm một cái.”

“Ừ…”

Thẩm Ấu Sở ngây thơ lên tiếng, ngoan ngoãn ôm lấy Trần Hán Thăng.

“Thẩm Ấu Sở, em là heo sao?”

Trong phòng khách không thể coi là hoàn toàn tối tăm, đèn đường trong khu dân cư phản chiếu vào một chút, Trần Hán Thăng ôm lấy tấm lưng mềm mại của Thẩm Ấu Sở, không hề đứng đắn hỏi.

“… Em không phải.”

Thẩm khờ khạo dựa vào bả vai Trần Hán Thăng, nhỏ giọng trả lời.

“Vậy em là gì?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Em là bạn gái của anh!”

Nhân bóng đêm không rõ, Thẩm Ấu Sở “can đảm” biểu đạt một chút, rồi vội vàng đi vào phòng ngủ ôm A Ninh nghỉ ngơi.

“Phù phù…”

Trần Hán Thăng gối lên cánh tay, thoải mái rên rỉ một tiếng.

Buổi tối đầu mùa xuân hơi dịu dàng, gió đêm đã mang theo hơi thở của mùa hè, trăng lạnh vẫn còn giữ lại chút mùa đông, ngày tháng thật đẹp.

Chương 833: Tại sao trong những bức ảnh của Tiêu Dung Ngư, cô ấy luôn che bụng?

Vào lễ tình nhân ngày 14 tháng 2, quả nhiên Trần Hán Thăng đã thoả mãn nguyện vọng của Thẩm Ấu Sở, đưa cô trở về đại học Tài chính.

Tám chữ lớn "Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp" được mạ vàng ở cổng trường vô cùng bắt mắt dưới ánh nắng mặt trời, chúng được khắc trên nền đá cẩm thạch đen giống như rồng bay phượng múa, Trần Hán Thăng nhìn một lát, cảm thấy cũng rất thú vị.

Lúc trước khi đại học Tài chính "sửa viện xây trường" cũng là lúc Hoả Tiễn 101 đang ở trong thời điểm hưng thịnh nhất, những sự tích của mình còn được làm báo cáo để xin tư liệu.

"Trần tổng về rồi sao? Sao lại không lái xe?"

Nhân viên bảo vệ trong phòng bảo vệ nhìn thấy Trần Hán Thăng từ xa, đi ra khách khí hỏi.

"Cái gì gọi là trở về chứ, cháu đã tốt nghiệp đâu."

Trần Hán Thăng vẫn giống như trước, móc một điếu thuốc Trung Hoa từ trong túi ra phát cho từng người một, sau đó lại nói chuyện với chú bảo vệ: "Khoảng thời gian này nhà trường thế nào ạ.

“Vẫn bình thường thôi.”

Bảo vệ cười nói: “Không có gì thay đổi cả, sinh viên ra ra vào vào, chúng tôi ngồi ở đây quan sát, đến giờ thì đi tuần tra kiểm tra, tố chất của sinh viên tương đối cao, về cơ bản đều không xảy ra những chuyện như đánh nhau trộm cướp.”

“Nhẹ nhàng thì tốt rồi.”

Trần Hán Thăng mỉm cười tủm tỉm trả lời, cùng bọn họ hút xong một điếu thuốc, lúc này mới đi vào trường học cùng với Thẩm Ấu Sở.

Chờ đến khi hai người càng ngày càng đi xa, nhóm bảo vệ cổng vẫn tụ tập lại với nhau, tự khen ngợi Trần Hán Thăng.

“Nhìn xem, đúng là biết cách đối nhân xử thế, Trần tổng có nhiều tiền như vậy rồi nhưng vẫn cùng chúng ta hút thuốc khoác lác giống như trước.”

“Cho nên mới nói thành công không phải là ngẫu nhiên, có một số giáo viên trẻ hai mắt giống như hất lên trời, không muốn nói chuyện với chúng ta dù chỉ một câu, người như vậy sẽ không thể lăn lộn được đâu.”

“Anh đang nói đến giáo sư dạy ở học viện ngoại ngữ kia đúng không, thực ra Lục hiệu trưởng cũng không thích cô ta, nghe nói sau kỳ nghỉ hè sẽ sa thải.”

…

Nhiều chuyện có lẽ là bản chất của con người, ngay cả Trần Hán Thăng cũng lên Baidu tìm kiếm vì mấy chuyện như “công chúa của Samsung tự sát”, các chú bảo vệ tám chuyện về các giáo viên trong trường học thực sự quá bình thường.

Nhưng ấn tượng của những người này đối với trường học cũng không chính xác, cho dù khu dạy học vẫn là khu dạy học kia, căn tin vẫn là căn tin kia, nhưng Trần Hán Thăng vừa mới

bước vào trường học đã lập tức cảm nhận được rất nhiều thứ thay đổi nho nhỏ.

Đầu tiên là tấm băng rôn trước cổng, trên đó viết "Chúc mừng năm mới 2006", Trần Hán Thăng nhớ rõ khi vừa mới đăng ký nhập học, trên đó còn viết "Nhiệt liệt chào mừng tân sinh viên khoá 02 nhập học."

Tiếp theo chính là phát thanh viên của đài phát thanh trường học, Thương Nghiên Nghiên đã từ chức trưởng đài phát thanh, phát thanh viên hiện giờ là một học muội năm ba, mặc dù tiếng phổ thông rất chuẩn nhưng sức quyến rũ trong giọng nói không bằng Thương Nghiên Nghiên, trong lòng các học đệ chắc chắn sẽ rất thất vọng đúng không?

Thương Nghiên Nghiên vẫn chưa quay trở lại sau kỳ nghỉ đông, mẹ của cô ấy bị trẹo chân một chút trong tết Nguyên Đán, mặc dù vấn đề không lớn nhưng Thương Nghiên Nghiên vẫn muốn ở nhà chăm sóc một thời gian.

Đương nhiên, vấn đề liên lạc giữa hai người bọn họ chưa từng gián đoạn, trước khi đi tắm, Thương Nghiên Nghiên còn chụp một bức ảnh quấn khăn tắm gửi sang bên này: "Daddy, đẹp không?"

Nếu Trần Hán Thăng trả lời "xấu", Thương Nghiên Nghiên sẽ kéo khăn tắm xuống một chút, để lộ xương quai xanh và bả vai bóng loáng, đồng thời chụp một bức hỏi: "Tấm này thì sao?"

Trần Hán Thăng vẫn trả lời "xấu".

Bởi vì chỉ có nói như vậy, Thương Nghiên Nghiên mới có thể không chịu thua kéo xuống một chút nữa.

Thay đổi thứ ba trong trường học chính là gần như tất cả các cán bộ trong hội học sinh đã được luân chuyển.

Bây giờ cho dù là sinh viên đại học Tài chính hay là hội học sinh học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn, Trần Hán Thăng chỉ quen biết vài gương mặt, có lẽ một vài tháng sau, hắn cũng sẽ trao lại chức danh "Hội trưởng hội học sinh" cho người khác.

Từ đó, "Hội trưởng Trần đại học Tài chính" sẽ trở thành một truyền thuyết.

"Này, em cảm thấy trường học có gì thay đổi không?"

Trần Hán Thăng cảm khái xong, quay đầu lại hỏi Thẩm Ấu Sở.

"Ừ…"

Thẩm Ấu Sở gật gật.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu trắng và một chiếc quần jean màu xanh da trời, thoạt nhìn có vẻ vô cùng thuần khiết, rất giống với thời tiết đầu mùa xuân này, những đám mây trắng, bầu trời trong xanh, vốn dĩ cho rằng đôi mắt đào hoa sẽ linh động hoạt bát một chút, nhưng khi ở trên khuôn mặt của Thẩm Ấu Sở, mỗi cái ngẩng đầu rũ mi đều toát lên sự ngây thơ dịu dàng.

"Thay đổi ở đâu?"

Trần Hán Thăng tiếp tục hỏi.

"Hoa thay đổi."

Thẩm Ấu Sở chỉ vào hàng cây xanh bên hồ nhân tạo: "Ở đây có thêm mấy bông hoa nghênh xuân."

"À… Còn gì nữa không?"

Trần Hán Thăng ngẫn người, có lẽ lúc này nên thổn thức "năm tháng trôi đi" một chút" mới đúng chứ, quan sát đám hoa cỏ này như thế nào có vẻ khiến bản thân mình hơi "lề lối".

“Đình nghỉ mát bên kia có nhiều thêm mấy cây hải đường.”

Thẩm Ấu Sở lại chỉ vào đình ngắm cảnh, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Thẩm Ấu Sở, anh thấy em đúng là heo.”

Trần Hán Thăng không nhịn được bật cười, không nhịn được ôm lấy khuôn mặt bóng loáng trắng nõn của Thẩm Ấu Sở, xoa nắn một lúc lâu.

Thẩm khờ khạo cũng không hiểu tại sao mình lại bị “ngược đãi”, nhưng cũng không phản kháng, chờ đến khi Trần Hán Thăng cảm thấy hài lòng thu tay lại, cô mới chậm rãi tự xoa mình.

Đây đều là hành động bình thường giữa các cặp đôi yêu nhau, đặc biệt là khi một bên cảm thấy đối phương vô cùng đáng yêu, bọn họ luôn không nhịn được muốn “ngược đãi” một chút.

Sau khi đi qua hồ nước nhân tại, bọn họ đi đến căn tin thứ hai ăn một nồi lẩu nhỏ trước, sau đó lại đến phòng 101 ở toà nhà F thăm thú một chút, đây là nơi bắt đầu sự nghiệp của Trần Hán Thăng, Lý Quyến Nam và Tô Tĩnh đang ở trong đó.

Nhìn thấy Thẩm Ấu Sở, Tô Tĩnh cũng khá xấu hổ, lúc trước khi La Tuyền muốn đẩy Thẩm Ấu Sở ra, còn son sắt thề đưa ra nhiều “kế hoạch đuổi đi”, Tô Tĩnh cũng cho La Tuyền một ý kiến tham khảo.

Đương nhiên cuối cùng vẫn thất bại, bây giờ Tiểu Tuyền đã đến Hàn Quốc du học, người ở bên cạnh Trần sư huynh vẫn là Thẩm sư tỷ, điều này khiến người ta không thể không cảm thán duyên phận và vận mệnh.

Thực ra Thẩm Ấu Sở sẽ không mang thù, có lẽ cô cũng đã quên mất La Tuyền từng làm gì.

Sau đó hai người lại đi dạo thư viện một chút, cuối cùng nghỉ ngơi trong quán trà sữa "Ngộ Kiến" một hồi, lúc này ánh mặt trời chiều đã ngả về tây, nắng hoàng hôn quyến rũ giống như má hồng, không khí cũng có chút se lạnh của buổi chiều tà.

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế mây của quán trà sữa, Đoàn Viên nhìn thấy "cha mẹ", lập tức xoắn xuýt cơ thể mập mạp, phấn khích vòng quanh dưới chân bọn họ.

Thực ra Trần Hán Thăng đã từng đưa Đoàn Viên đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, nhưng cùng ngày hôm đó, diễn đàn BBS của đại học Tài chính trực tiếp bùng nổ, bọn họ còn tưởng rằng thú cưng của trường đã bị thất lạc, có một số cô gái còn đăng bài tỏ vẻ mình đã báo cảnh sát.

Cuối cùng, thấy chuyện này càng ngày càng ầm ĩ, tối hôm đó Trần Hán Thăng lại lặng lẽ đưa con mèo béo trở về quán trà sữa, nó ở đây không lo ăn, không lo uống, còn có các chị gái đến đây chơi với nó mỗi ngày.

Chỉ có tết Nguyên Đán, Thẩm Ấu Sở mới đưa con mèo béo trở về nhà.

"Chủ tịch Trần, Thẩm sư tỷ…"

"Trần sư huynh, Thẩm sư tỷ…"

…

Mọi người không ngừng đến đây chào hỏi, Trần Hán Thăng vừa dùng chân đùa nghịch Đoàn Viên vừa gật đầu hỏi thăm với các học đệ học muội, thầm nghĩ cho dù có bao nhiêu khoá học sinh tốt nghiệp, thay bao nhiêu vị hiệu trưởng, thì đại học Tài chính vẫn là đại học tài chính kia.

Những sinh viên trẻ tuổi đó, người nào muốn thi lên thạc sĩ thì vào thư viện, muốn rèn luyện thì lăn lộn trong hội học sinh,

muốn kiếm tiền thì đi làm thêm khắp nơi, rộn ràng nhốn nháo, vội vội vàng vàng, lặp đi lặp lại giống như một vòng luân hồi.

"Đi thôi."

Trần Hán Thăng lại đẩy ngã con mèo béo một lần nữa, giang tay ra nói với Thẩm Ấu Sở: "Chúng ta đến sân thể dục đi dạo đi, xong lễ tình Nhân này, anh sẽ bận rộn lắm."

Sau lễ tình nhân này chính là nửa cuối tháng hai, có lẽ Samsung sẽ phản kích, đương nhiên, cho dù không phản khích, Qủa Xác cũng có việc riêng cần phải hoàn thành, bọn họ chuẩn bị tái cơ cấu.

Quả Xác là một doanh nghiệp được thành lập vào năm 2004, nếu tạo ra lợi nhuận ba năm liên tiếp thì Qủa Xác có thể đưa ra thị trường vào năm 2007, thực ra cũng có thể nhanh chóng "Mượn xác đưa ra thị trường", chính là thu mua một doanh nghiệp đủ điều kiện, sau đó để Qủa Xác mượn cái xác này đưa ra thị trường.

Đương nhiên, cho dù mục đích như thế nào đi chăng nữa, cho dù là Huawei vì nguyên nhân này mà vẫn luôn kìm nén không đưa ra thị trường, chỉ xét từ góc độ quản lý doanh nghiệp mà nói, việc thành lập hội đồng quản trị là một yêu cầu cần thiết.

…

Sân thể dục của đại học Tài chính là một đường băng nhựa rất đẹp, lúc này có rất nhiều sinh viên muốn giảm béo và rèn luyện đang chạy bộ trên đó, cũng có một số chàng trai cô gái vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

Trần Hán Thăng vừa nhìn thoáng qua đã biết có một số trong số họ không phải là cặp đôi, từ khuôn mặt hơi căng thẳng và dáng vẻ bối rối khi cố gắng tạo chủ đề của chàng trai

đã chứng minh rằng cậu ấy và người phụ nữ bên cạnh vẫn còn một đoạn đường dài nữa cần phải đi.

Điều trùng hợp chính là, Trần Hán Thăng cũng gặp được Tiểu Kim và Đông Nhi ở chỗ này.

Dáng người Đông Nhi cao gầy, nhưng mái tóc hơi dày sau lưng có chút phá hỏng hình tượng, Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ nếu Đông Nhi và Kim Dương Minh đi đến được giai đoạn gặp cha mẹ, nhất định phải khuyên bảo Đông Nhi thay đổi ngoại hình.

Tiểu Kim vẫn thích tỏ vẻ như vậy, thỉnh thoảng đi qua đi lại rồi đột nhiên nhảy dựng lên bày ra tư thế ném bóng rổ, tự cho là làm như vậy rất anh tuấn và thoải mái. Trên thực tế, Trần Hán Thăng xấu hổ đến mức ngón chân cũng đang "xoẹt xoẹt" cọ xát vào đế giày.

Sau khi rơi khỏi sân thể dục, Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đi đến trung tâm hoạt động sinh viên của trường đại học xem phim, khi còn là sinh viên năm nhất, Trần Hán Thăng nhân cơ hội này tổ chức một party điện ảnh, hắn cố ý sắp xếp mình và Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh nhau, cũng có thể coi là một kỷ niệm thú vị.

Bộ phim chiếu tối nay là "Long Miêu" của Miyazaki Hayao, nhiều cặp đôi sinh viên trường đại học Tài chính đều cảm thấy ngạc nhiên, bọn họ cảm thấy trong lễ tình nhân này nên chiếu các bộ phim tình cảm kinh điển như "The Titanic" hay "Cầu Waterloo" mới đúng, không ngờ lại chiếu một bộ phim hoạt hình.

Nhìn thấy sự do dự của các cặp đôi kia, trong lòng Trần Hán Thăng cười lạnh một tiếng, Jack và Rose ông đây đã nhìn đến phát nôn rồi, bây giờ chỉ muốn xem những cảnh tượng trong sáng mà thôi.

Chuyện này là do hắn đích thân liên lạc với người chịu trách nhiệm tổ chức chiếu phim điện ảnh của hội học sinh, tạm thời thay thế một bộ phim tình cảm bóng bẩy bằng "Long Miêu", cho nên nếu học đệ này không phục cũng phải chịu, ai bảo mấy người không phải là hội trưởng hội học sinh của đại học Tài chính chứ?

Lúc xem phim, Trần Hán Thăng nắm lấy cổ tay Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở hơi ngại ngùng, nhưng trong bóng tối, cô cũng nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay Trần Hán Thăng.

…

Sau khi xem phim xong cũng đã hơn tám giờ, cửa sổ bình thường của căn tin đã đóng, nhưng cửa kính vẫn còn mở, hai người gọi chút mì rồi trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Dọc theo đường đi, tâm trạng của Thẩm Ấu Sở rất tốt, mặc dù cô không giỏi biểu đạt cảm xúc, nhưng đêm nay, khoé miệng cũng nhếch lên thành một nụ cười bình yên, ánh trăng mông lung phản chiếu xuống, trên da thịt trắng nõn cũng giống như toả ra một tầng ánh sáng trắng.

Sau khi trở lại khu dân cư, A Ninh vẫn đang chơi cùng với đám trẻ dưới lầu, Hồ Lâm Ngữ đang tính toán chi phí mở chi nhánh thứ năm của quán trà sữa ở trong phòng khách.

Trần Hán Thăng cũng không trêu chọc Tiểu Hồ và ngã người trên ghế sô pha xem TV.

Chẳng bao lâu sau, điện thoại di động vang lên một tiếng "tinh", Vương Tử Bác gửi đến hai tin nhắn MMS, còn kèm theo một tin nhắn vô cùng bất mãn.

Vương Tử Bác: Rõ ràng hôm nay là lễ tình nhân, nhưng Biên Thi Thi liên tục gửi đến hai bức ảnh, hầu hết đều là hình ảnh của Tiểu Ngư Nhi, tao cảm thấy kỹ năng chụp ảnh của Biên Thi Thi thực sự quá kém.

Trần Hán Thăng: Chỉ số thông minh của mày không xứng với Thi Thi, hay là mày buông tha cho cô ấy đi, tao giới thiệu Hồ Lâm Ngữ cho mày.

Vương Tử Bác: Thứ chó má nhà mày, sau này đừng mong tao gửi tin nhắn cho mày nữa.

Trần Hán Thăng cũng không coi trọng chuyện này, nhưng trước khi xem ảnh, hắn vẫn nghiêng người một chút, điều chỉnh sang một góc an toàn để tránh hình ảnh phản chiếu vào cửa kính phía sau, nhân tiện liếc mắt nhìn Hồ Lâm Ngữ một cái, giống như một học sinh sắp gian lận vậy.

Hồ Lâm Ngữ không phát hiện, Trần Hán Thăng lại nhìn Thẩm Ấu Sở đang ở trong phòng ngủ, lúc này mới yên tâm mở tin nhắn MMS ra.

Thực ra Trần Hán Thăng hiểu rõ, Biên Thi Thi đang cố ý chụp Tiểu Ngư Nhi, nhưng múi giờ ở khu vực chậm hơn Trung Quốc mười mấy tiếng, bên Trần Hán Thăng đang là chín giờ tối, bên kia mới sáng sớm.

Tiêu Dung Ngư đang ngồi trong sân, vừa phơi mình dưới ánh nắng chói chàng vừa lật xem cuốn "Pháp luật San Francisco".

Vẻ mặt cô điềm đạm chăm chú, nhưng cô không buộc tóc đuôi ngựa cao, mà mái tóc dài thẳng buông xõa xuống trên vai, một vài sợi che khuất khuôn mặt trái xoan tinh xảo.

Trần Hán Thăng ngơ ngác nhìn một lúc, cô gái trên bức ảnh này, bây giờ đã cách xa ngàn km với mình.

"Lạch cạch…"

Trần Hán Thăng móc bật lửa ta, buồn bực chuẩn bị hút một điếu thuốc.

Nghe thấy động tĩnh, Tiểu Hồ không vui, nhíu mày nói: "Cậu đừng hút thuốc, A Ninh còn nhỏ."

"Biết rồi biết rồi, con mẹ nó Samsung và Hồ Lâm Ngữ."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn lẩm bẩm một câu, cất điện thoại di động đang định xuống lầu, nhưng ngay khi màn hình điện thoại sắp bị khoá, hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

"Kỳ quái thật…"

Trần Hán Thăng ngay cả thuốc cũng không hút, lại mở ảnh chụp của Tiêu Dung Ngư ra nhìn kỹ một lần, còn lật xem từng tấm từng tấm trong tin nhắn MMS trước đó, sau đó gửi tin nhắn cho Vương Tử Bác.

Trần Hán Thăng: Mày xem lại những tin nhắn MMS trước đó đi, có phát hiện chỗ nào kỳ quái không?

Vương Tử Bác: Mẹ nó, mày đừng làm tao sợ chứ, tao cảm thấy những bức ảnh cũng giống như các ký tự Trung Quốc, càng nhìn càng không thể phân biệt được chữ, ảnh chụp càng nhìn càng đáng sợ, không hiểu tại sao lúc nãy tao còn rùng mình một cái.

Trần Hán Thăng: Con mẹ nó sao mày không đi ăn phân đi, mày không thấy ảnh nào Tiểu Ngư Nhi cũng đang che bụng sao?

Sau khi được Trần Hán Thăng nhắc nhở như vậy, Vương Tử Bác cũng phát hiện, cho dù là đang đọc sách, hay đang phơi nắng, cũng như đang ngơ ngác, cô đều luôn đặt tay trái hoặc tay phải của mình lên bụng nhỏ bằng phẳng.

Động tác này rất nhỏ nhặt, nếu không so sánh với toàn bộ bức ảnh, thực ra rất khó phát hiện.

Vương Tử Bác: Có phải là bị đau bụng không, dù sao thói quen ăn uống ở Mỹ cũng rất khác so với chúng ta.

Trần Hán Thăng: Nhưng cô ấy có giúp việc người Trung Quốc mà.

Vương Tử Bác: Vậy có thể là bị cảm lạnh?

Trần Hán Thăng: Chuyện này đã xảy ra liên tục trong bao lâu rồi? Không, mày không thể hỏi giúp tao một chút được sao, làm chuyện gì cũng giống như một kẻ ngốc vậy.

Vương Tử Bác: Biết rồi biết rồi, tao đi hỏi.

Một lúc lâu sau, Vương Tử Bác phấn khích trả lời một tin.

Vương Tử Bác: Mày còn mắng tao khờ nữa, tao thấy mày mới là kẻ ngốc, tao vừa mới hỏi Tiểu Ngư Nhi rồi, cậu ấy nói với tao rằng nguyên nhân là do không quen với cách ăn uống ở Mỹ nên dạ dày hơi khó chịu.

Trần Hán Thăng: Tại sao mày lại hỏi Tiểu Ngư Nhi, Biên Thi Thi đâu?

Vương Tử Bác: Chuyện này có gì khác nhau sao, hơn nữa tình trạng cơ thể của Tiểu Ngư Nhi, bản thân cậu ấy là người hiểu rõ nhất mà.

Vương Tử Bác nói cũng hơi có lý, nhưng Trần Hán Thăng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, thầm nghĩ sau khi xử lý xong công việc tháng này, mình thực sự phải đến Mỹ xem sao.

Trần Hán Thăng: Vương Tử Bác, mày đúng là kẻ ngốc!

Vương Tử Bác: Mẹ nó, tại sao lại mắng tao nữa.

Trần Hán Thăng: Tâm trạng của tao không được thoải mái lắm, luôn cảm thấy mày là một đồng đội heo trong phim truyền hình, vô tình phá hỏng chuyện lớn của ông đây.

Chương 834: “Kế hoạch hái quả” của Samsung

Sau lễ tình nhân, đúng như Trần Hán Thăng đã nói, điện tử Qủa Xác bắt đầu chuyển đổi cơ cấu.

Thực ra bên trong Qủa Xác, ban quản lý và các công nhân cũng không mấy ngạc nhiên, dù sao năm ngoái cũng đã lan truyền tin đồn rằng Qủa Xác muốn thành lập hội đồng quản trị, hơn nữa khi một doanh nghiệp đi đến bước này, quy mô hoá quản lý là con đường nhất định phải đi qua.

Sau này Qủa Xác dần dần sẽ lớn mạnh hơn nữa, phe phái cũng càng ngày càng phức tạp, trước mắt chỉ có phái Tân Thế Kỷ, phái Hoả Tiễn 101, phái bộ phận mạng, phái tiêu thụ, phái viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ … Có người địa phương thì sẽ có giang hồ, cùng với việc phát triển không ngừng, bên dưới chắc chắn cũng sẽ có lục đục.

Chỉ có chuyển đối cơ cấu mới có thể phân hoá và lung lay các thế lực đó, cuối cùng biến chúng thành một cơ chế cạnh tranh nội bộ lành mạnh.

“Trần bộ trưởng.”

Trong văn phòng của Trần Hán Thăng, Nhiếp Tiểu Vũ đưa lên một bản danh sách: “Đây là danh sách xác định hội đồng quản trị cuối cùng dựa theo yêu cầu của cậu.”

Trần Hán Thăng cầm lấy nhìn, trong danh sách tổng cộng có chín người, lần lượt là:

Chủ tịch: Trần Hán Thăng.

Thành viên hội đồng quản trị: Khổng Tĩnh (Quản lý), Lý Tiểu Giai (Quản lý kỹ thuật), Tào Kiến Đức (Quản lý tổng hợp), Hoàng Lập Khiêm (Bộ phận mạng), Thôi Chí Phong (Bộ phận tiêu thụ), Hứa Nguyệt Mai (Bộ phận hành chính), Phùng Nam Khởi (Nhà khoa học đứng đầu trong viện nghiên cứu Qủa Mễ liên hợp).

Thư ký hội đồng quản trị: Nhiếp Tiểu Vũ.

"Tốt."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Cô đưa danh sách này cho chị Tĩnh và giám đốc Lý nhìn xem."

Thân là thư ký riêng, Nhiếp Tiểu Vũ biết rõ rằng, lúc đầu trong danh sách này chỉ có bảy người, vốn dĩ trưởng phòng Hứa và trưởng phòng Phùng không phải là thành viên của hội đồng quản trị, hai người này được Trần Hán Thăng thêm vào sau.

Bởi vì Hứa Nguyệt Mai là người của chị Tĩnh, Phùng Nam Khởi là người của anh Giai, Trần Hán Thăng làm như vậy là cố ý gia tăng quyền lực của Lý Tiểu Giai và Khổng Tĩnh, cảm ơn bọn họ đã đi theo và trả giá cho hắn ngay từ đầu.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy mấy cái tên cuối cùng trong danh sách này, Khổng Tĩnh nhếch miệng người, không có bất cứ dị nghị nào.

Lý Tiểu Giai có hơi sửng sốt, anh ta ngồi trên ghế sopha một lúc lâu, cuối cùng cầm lấy tài liệu đi tìm Trần Hán Thăng, hai người nói chuyện về công việc, nói chuyện về quá khứ, tiếng người sảng khoái truyền đi rất xa rất xa.

Trong danh sách này thoạt nhìn chỉ có chín người, nhưng thực chất đã bao hàm rất nhiều thế lực cân bằng, Trần Hán Thăng tự tin rằng mình có thể kiểm soát được toàn bộ cục diện, đồng thời còn ủng hộ sự cạnh tranh bên trong Qủa Xác.

“Cạnh tranh lành mạnh” vẫn luôn là khẩu hiệu vang dội của rất nhiều công ty, nhưng số thực sự làm được cũng không nhiều lắm, tuy nhiên, dưới sự cổ vũ của Trần Hán Thăng, năm ngoái Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm trong ban quản lý đã tạo lập một cuộc cạnh tranh công khai, năm nay lại tiếp tục bầu không khí này.

Ví dụ như, Trần Hán Thăng đang có ý định tung ra thị trường trình phát nhạc “Qủa Xác Cloud”, bên trong Qủa Xác sẽ có ba nhóm cùng nghiên cứu phát minh đồng thời.

Các tài nguyên đưa ra lúc đầu đều tương đương nhau, nhưng cứ cách một khoảng thời gian hắn sẽ tiến hành đánh giá, nhóm nào có tốc độ nghiên cứu phát minh nhanh nhất, trải nghiệm sản phẩm thoải mái nhất thì bọn họ sẽ nhận được sự hỗ trợ lớn hơn nữa.

Điều này khiến Vương Hưng nhìn thấy mà âm thầm cứng lưỡi, thầm nghĩ vận may của mình thật tốt, “Qvodplayer Qủa Xác” không có các đối thủ cạnh tranh khác, xem ra Trần tổng vô cùng tin tưởng vào dự án này.

Mặc dù bên trong Qủa Xác tương đối bình tĩnh với việc tái cấu trúc, nhưng những cuộc thảo luận trong nghề lại tương đối gay gắt.

Dù sao trong mắt hầu hết mọi người, “tái cấu trúc” đồng nghĩa với việc chuẩn bị đưa ra thị trường, trên thực tế, Qủa Xác vẫn là một doanh nghiệp còn rất trẻ, người sáng lập gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng cũng còn trẻ tuổi, đây là một thành tích không thể tưởng tượng được.

Chẳng trách cách lãnh đạo thành phố Kiến Nghiệp và tỉnh Tô Đông đều vô cùng coi trọng, muốn mở rộng thì sẽ cho mở rộng, muốn quảng cáo thì sẽ cho quảng cáo, muốn chính sách thì sẽ cho chính sách, “Để bảo vệ doanh nghiệp” không còn là một câu khẩu hiệu nữa.

Sau khi danh sách hội đồng quản trị này được đưa ra, đài truyền hình Kiến Nghiệp còn đưa tin về chuyện này, phía bên trang thông tin chính thức của đại học Tài chính cũng cố ý chia sẻ lại.

Các website official của đại học chính quy đều giống như vô hình, hầu hết đều là xây dựng đoàn đảng, giao lưu học thuật, ảnh chụp ủng hộ vùng biên giới gì đó, thực ra cũng không mấy người xem, nhưng sau khi chia sẻ tin tức này, lượt xem lại gia tăng không ít.

Dù sao thì trong giới sinh viên, mọi người đều gọi nhau là "Chủ tịch Trần, Kim tổng, ông chủ Đới", cũng chỉ là cách gọi hài hước, kết quả Trần Hán Thăng lại đột nhiên biến chuyện này thành hiện thực, cảm thấy có gì đó hơi kỳ quái.

…

Qủa Xác bên này tạo ra động tĩnh lớn như vậy, Samsung đương nhiên cũng nhận được tin tức.

Kể từ khi Park Jung- Soo và Nhan Ninh bị Trần Hán Thăng trực tiếp sỉ nhục, Samsung cũng không có ý định đàm phán hòa bình nữa, lần này bọn họ "hành quân lặng lẽ", một mặt là đang thu thập và chuẩn bị chứng cứ, ngoài ra cũng đang chờ đoàn đội pháp lý phía bên tổng bộ đến đây.

Sau khi đoàn đội pháp lý đến, vừa hay có thể nhân cơ hội "Qủa Xác tái cấu trúc", công ty chi nhánh của Samsung ở Kiến Nghiệp đã tổ chức hội nghị một lần nữa để bàn bạc xem phải đối phó với Qủa Xác và Trần Hán Thăng vi phạm hợp đồng như thế nào.

Người phụ trách cho hành động lần này là giám đốc quan hệ công chúng Kim Jeagwon, cùng với việc sức ảnh hưởng của Qủa Xác vào thị trường càng ngày càng lớn, cộng thêm hành động đơn phương phá vỡ hợp đồng, có lẽ các ban lãnh

đạo cấp cao của Samsung cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề nên trực tiếp phái giám đốc đến đây.

"Nhìn từ quỹ đạo tăng trưởng của Qủa Xác, đây là một doanh nghiệp rất thú vị, ngoại trừ điện thoại di động và mp4 ra, bọn họ còn sáng lập Cộng đồng Qủa Xác và trung tâm mua sắm Qủa Xác, căn cứ vào những gì chúng ta điều tra được, chỉ hai tháng mới đây thôi, doanh số của điện thoại di động luôn duy trì tăng trưởng đều đặn."

Trưởng bộ phận quan hệ công chúng Park Jung- Soo là người chủ trì hội nghị, ông ta đứng trước máy chiếu phát biểu, trên PPT là bản đồ hình cột về doanh số bán hàng của điện thoại di động Qủa Xác.

"Còn có một chuyện cần chú ý."

Park Jung- Soo nói thêm: "Bộ phận giới trẻ vốn dĩ có rất nhiều sự lựa chọn khác nhau cho các thương hiệu điện thoại di động, nhưng bởi vì người sáng lập Trần Hán Thăng có tính cách độc đáo, cho nên bọn họ đều lựa chọn điện thoại di động của Qủa Xác, cuối cùng bị thu hút trở thành fan Xác."

Sắc mặt giám đốc Kim vô cùng bình tĩnh, chỉ hơi gật đầu.

Nhan Ninh cũng đang ngồi ở phía dưới, thực ra cô ta không hy vọng mọi chuyện đi đến nước này, nhưng quyền quyết định không nằm trong tay cô ta.

"Tiếp theo sẽ là điện thoại di động đời thứ hai của Qủa Xác."

Park Jung- Soo ấn điều khiển từ xa một cái, trên PPT hiện lên hình ảnh điện thoại di động đời thứ hai của Qủa Xác.

Một chiếc màu trắng, một chiếc màu xanh da trời, thiết kế ngoại hình vẫn bỏ xa các loại điện thoại khác trên thị trường, chỉ có một số mẫu kinh điển vượt thời đại của Nokia và Motorola là có thể sánh được.

“Tôi có một đề nghị.”

Trưởng phòng Park hơi cúi đầu trước Kim Jeagwon, mối quan hệ tôn ti trên dưới trong các doanh nghiệp Hàn Nhật vô cùng hà khắc, ông ta nói với giọng điệu tôn kính: “Chúng ta hãy phát động các biện pháp trừng phạt trước khi Qủa Xác tuyên bố phát hành điện thoại di động đời thứ hai, làm như vậy vừa có thể phá vỡ hình tượng của Trần Hán Thăng, gây nhiễu loạn nhịp điệu kinh doanh của bọn họ và ngăn chặn đà tiến lên của Qủa Xác.”

Trong lòng Nhan Ninh thở dài một hơi, Samsung có tất cả ba biện pháp trừng phạt.

Đầu tiên, Trần Hán Thăng đã từng nhiều lần tiến hành bôi nhọ Samsung trong các trường hợp công khai, điều này ảnh hưởng đến hình ảnh và danh tiếng của công ty, cho nên Samsung dự định sẽ dùng lý do này để khởi tố.

Sau đó, điện thoại Qủa Xác âm thầm làm ăn buôn bán với các nhà phân phối của Ấn Độ, điều này trái với nội dung thoả thuận của hai công ty, nhất định phải yêu cầu bọn họ chi trả một số tiền bồi thường lớn.

Cuối cùng Samsung dự định sẽ vạch trần ra ngoài chuyện Trần Hán Thăng bắt cá hai tay, đây có lẽ là “vũ khí hạt nhân” trực tiếp phá huỷ hình tượng của Trần Hán Thăng và Qủa Xác.

“Nhưng…”

Trong lòng Nhan Ninh thầm nghĩ: “Trần Hán Thăng đã từng trực tiếp cảnh cáo rằng, cạnh tranh thương mại thì cạnh tranh thương mại, nếu tiếp tục liên luỵ đến người nhà của hắn, hắn cũng sẽ tiến hành trả thù.”

Nhan Ninh cảm thấy với tính cách bá đạo như Trần Hán Thăng, có lẽ không phải hắn đang nói giỡn.

“Phó trưởng phòng Nhan.”

Ngay khi Nhan Ninh đang thất thần thì Park Jung- Soo đột nhiên gọi cô ta.

“Tôi đang ở đây.”

Nhan Ninh vội vàng đứng dậy.

“Cô sẽ chịu trách nhiệm moi móc thông tin về những mặt tiêu cực trong chuyện tình cảm của Trần Hán Thăng.”

Park Jung- Soo trầm giọng nói: “Trước đó đây là nhiệm vụ của cô, tốt nhất cô hãy đến tìm hai cô gái kia, hoặc bắt đầu ra tay từ bạn bè bên cạnh bọn họ, nhanh chóng thám thính một số tin tức, chúng tôi sẽ cấp cho cô 300,000 nhân dân tệ kinh phí trước.”

“Tôi…”

Thực ra Nhan Ninh rất muốn từ chối, nhưng dưới ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm của lãnh đạo trực tiếp, và thói quen tôn ti vai vế trong công việc đã được hình thành trong quá trình làm việc, cuối cùng cô ta cũng không thể nói được chữ “không” kia.

Nhưng sau khi ngồi xuống, Nhan Ninh đã bắt đầu hối hận, cô cảm thấy chuyện này sẽ liên lụy đến cha mẹ và em gái, lần đầu tiên trong đầu cô ta nảy sinh suy nghĩ “từ chức”.

Tuy nhiên, sau khi thôi việc, công việc tiếp theo cũng là một vấn đề, “công ty Thiên Lý Mã Săn Sính gì đó bây giờ cũng không thấy bóng dáng đâu cả, Nhan Ninh cảm thấy sau khi dây vào loại người như Trần Hán Thăng, cuộc sống của cô ta đột nhiên trở nên tồi tệ.

Trong lúc hoảng hốt, Nhan Ninh nghe thấy Park Jung- Soo đang xin chỉ thị với Kim Jeagwon: “Xin ngài hãy đặt tên cho hành động lần này.”

Kim Jeagwon trầm ngâm một lúc lâu: “Gọi là “kế hoạch hái qủa” đi.”

Hái quả hái quả, xem ra là đang hái quả trong “Qủa Xác” rồi.

Chương 835: Người phụ nữ kỳ quái của loài người- Hồ Lâm Ngữ (1)

Ý nghĩa của cái tên "kế hoạch hái quả" thực sự rất hay, thậm chí trong phòng họp còn vang lên từng đợt vỗ tay.

Nhưng Nhan Ninh không có ý chí chiến đấu như các đồng nghiệp khác, khoảng thời gian cô ta tiếp xúc với Trần Hán Thăng nhiều hơn bọn họ nên cảm thấy hắn không thể nào không chuẩn bị trước.

"Hắn chắc chắn có thể đoán trước được rằng, một khi Qủa Xác và Samsung xé rách mặt nhau, Samsung đương nhiên sẽ vạch trần chuyện hắn bắt cá hai tay ra ngoài."

Nhan Ninh cũng không thể hiểu được, mãi đến lúc này, làm sao Trần Hán Thăng có thể đảm bảo được doanh số bán hàng của Qủa Xác không thể giảm xuống?

Cô ta suy nghĩ một lát, cảm thấy bản thân không có cách nào giải quyết nên chỉ có thể tiếp tục nhìn chằm chằm vào máy chiếu trước mặt.

Trên PPT kia vẫn là hình ảnh điện thoại di động đời thứ hai của Qủa Xác, mặc dù hiện tại đang là đối thủ của nhau, nhưng Nhan Ninh cũng không thể không thừa nhận rằng, bộ phận thiết kế sản phẩm của Qủa Xác thực sự có quan điểm thẩm mỹ dẫn đầu.

Chiếc điện thoại màu trắng kia không phải là màu thuần trắng hay màu trắng sữa, mà là một loại "màu trắng thanh

mát” giống như ánh trăng sáng tỏ, trong đêm khuya nếu đặt chiếc điện thoại di động này lên ô cửa sổ, chắc chắn rất dễ hoà cùng với ánh trăng ở bên ngoài.

Chiếc điện thoại màu xanh lam kia, nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện ra những viên pha lê màu xanh được khảm bên ngoài vỏ của nó, mỗi một viên là một bảo vật lộng lẫy giống như sao trời, rõ ràng là xinh đẹp đến mức không gì có thể sánh được, nhưng cần phải đến gần mới có thể nhận ra.

“Rất đẹp, cũng rất có nội hàm, không biết Trần Hán Thăng có tham gia thiết kế hai chiếc điện thoại di động này không?”

Nhan Ninh âm thầm tán thưởng.

Đến nay, khẩu hiệu của chiếc điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai vẫn chưa được công bố, rất nhiều fans Xác đều đang mong chờ một khẩu hiệu kinh thiên động địa, dù sao đời thứ nhất đã là “Định nghĩa lại điện thoại di động” rồi, đời thứ hai không thể thua kém đúng không?

“Chưa chắc đã là loại khẩu hiệu bá đạo này, rất có thể sẽ nằm ngoài dự đoán của mọi người.”

Nhan Ninh đã từng phân tích con người Trần Hán Thăng, cao ngạo cố chấp và không tuân thủ quy củ, tâm tư của hắn không thể dễ suy đoán như vậy đâu.

Chỉ đáng tiếc cho hai chiếc điện thoại di động này, rất có thể bị ảnh hưởng bởi hình tượng của Trần Hán Thăng, không thể không trì hoãn thời gian ra mắt, Nhan Ninh cũng cảm thấy hơi tiếc nuối.

…

Sau khi hội nghị kết thúc, Nhan Ninh mang theo tâm trạng nặng nề trở lại văn phòng, dưới mông còn chưa ngồi nóng thì nhân viên tài chính đã gửi một tờ chi phiếu đến đây.

Nhan Ninh âm thầm thở dài một hơi, cấp trên đang lặng lẽ thúc giục mình nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ đây mà.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rất nhiều doanh nghiệp trong nước đều là làm việc trước chi trả sau, có mấy ai bằng lòng hào phóng trả trước 300,000 tiền kinh phí mà không hạn chế tiêu chuẩn ăn ở của nhân viên như thế này chứ?

Nhan Ninh chắc chắn cũng không biết rằng, mấy ngày trước Trần Hán Thăng vừa mới đưa cho Trương Vệ Vũ 300,000 tệ, cũng không cần biết quá trình, chỉ cần kết quả.

Nếu thực sự làm tốt, số dư còn lại của 300,000 tệ coi như tiền khen thưởng.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Nhan Ninh và trợ lý của cô ấy lái xe đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn trước, cô ta không hề hay biết Tiêu Dung Ngư đã xuất ngoại nên vẫn còn do dự giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở một chút, cuối cùng lựa chọn xuống tay từ Thẩm Ấu Sở trước.

Bởi vì Tiêu Dung Ngư là một luật sư, bạn bè bên cạnh cũng có thể làm luật sư, nghề nghiệp này tương đối khó đối phó.

Nhưng lần trước khi đi tìm Thẩm Ấu Sở, cô gái Hồ Lâm Ngữ tự xưng là bạn tốt của Thẩm Ấu Sở kia thoạt nhìn có vẻ hơi ngốc, nói chuyện cũng hơi hung dữ thẳng thắn, giọng điệu bên trong lời nói hình như cũng rất có ý kiến với Trần Hán Thăng.

Người như vậy, có lẽ có thể thử mua chuộc một chút.

Sau khi hai người đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, bọn họ cũng không tuỳ tiện tiếp xúc, đầu tiên ngồi trong xe một lát, chờ đến khi Thẩm Ấu Sở nắm tay một cô bé bện tóc sừng dê đi ra khỏi khu dân cư, Nhan Ninh và trợ lý mới lên lầu gõ cửa.

“Chẳng phải hai người đi cho mèo ăn sao? Sao lại về sớm như vậy?”

Trùng hợp chính là, người mở cửa đúng là Hồ Lâm Ngữ, cô ấy còn tưởng rằng là Thẩm Ấu Sở và Tiểu A Ninh đã đi nhưng quay lại.

Nhưng sau khi nhìn thấy rõ là Nhan Ninh của công ty Samsung, Hồ Lâm Ngữ không nói một lời lập tức đóng "sầm" cửa chống trộm lại.

Trong đêm Bình An hôm đó sau khi hai người này trở về, "cô gái kia" cũng tìm đến tận cửa vào lễ Giáng Sinh, muốn nói chuyện ấy không có liên quan đến hai người này, cho dù lấy chỉ số thông minh của Hồ Lâm Ngữ đi chăng nữa cũng cảm thấy không có khả năng.

Hơn nữa bây giờ tất cả mọi người đều biết rằng điện thoại Qủa Xác đang đánh nhau với Samsung, bọn họ chắc chắn là không có ý tốt.

"Chờ một chút!"

Nhìn thấy Hồ Lâm Ngữ muốn đóng cửa lại, dưới cơn nóng vội, Nhan Ninh vội vàng đưa tay ra chặn lấy khe cửa, chỉ nghe một tiếng "cạch" vang lên, Nhan Ninh cảm thấy ngón tay bị kẹp mạnh một cái, đau đến nước mắt cũng chảy xuống.

Cô gái kỳ lạ tên Hồ Lâm Ngữ này quả nhiên là "hung dữ" ở trong xương cốt.

"Cô không muốn sống nữa sao?"

Hồ Lâm Ngữ hoàn toàn không cảm thấy bản thân mình có vấn đề gì, lớn tiếng trách móc Nhan Ninh: "Nếu không phải tôi tạm thời thu lại sức lực thì ngón tay cô đã bị kẹp gãy rồi!"

"Không sao…"

Nhan Ninh giật giật ngón tay, cũng may không gãy xương, nhưng ít nhất cũng phải sưng hai tuần.

Thảm nhất chính là bây giờ cô còn phải lau khô nước mắt, cố gắng nặn ra một gương mặt tươi cười: "Bạn học Hồ à, bây giờ em có thời gian không, chúng ta có chút việc muốn nói chuyện với em."

"Chị Lâm Ngữ à, ai đến vậy?"

Đông Nhi nghe thấy động tĩnh, thò đầu ra từ trong phòng ngủ.

"Em không cần phải ra đây đâu!"

Bây giờ trong nhà chỉ có bà nội và Đông Nhi, Hồ Lâm Ngữ là một "trụ cột" hoàn toàn xứng đáng, cô dứt khoát vẫy vẫy tay với Đông Nhi: "Em ở cùng với bà nội đi, cho dù nghe thấy bất cứ âm thanh gì đi nữa cũng không cần phải ra ngoài, tất cả mọi chuyện đều đã có chị xử lý, nếu thực sự không được thì gọi cho Trần Hán Thăng hoặc báo cảnh sát."

"Vâng."

Đông Nhi ngưỡng mộ gật đầu, lúc anh Tiểu Trần và chị Ấu Sở không có ở đây, chị Lâm Ngữ sẽ có được quyền chỉ huy mà không có bất cứ tranh cãi gì.

Nhưng Nhan Ninh và trợ lý lại cảm thấy bạn học Hồ Lâm Ngữ có hơi thái quá, mình đến đây chỉ để mua tin tức chứ không phải đến để gây chuyện.

Hơn nữa ai dám đến đây để gây chuyện chứ, đồn cảnh sát ở cách cổng khu dân cư chỉ hơn 500m, điện tử Qủa Xác cũng cách không xa, nếu thực sự gọi Trần Hán Thăng đến, với tính tình của hắn, nói không chừng đến lúc đó muốn đi cũng không đi được.

"Bạn học Lâm Ngữ, lần này chúng tôi cố ý đến tìm em, hoàn toàn không có ác ý gì khác."

Trên mặt Nhan Ninh tràn ngập vẻ mặt chân thành, giọng điệu cũng cố gắng bình tĩnh hết sức, sợ kích thích đến Hồ Lâm Ngữ.

Thu nhập của bộ phận quan hệ công chúng rất cao, nhưng cũng không dễ dàng lắm, đặc biệt là khi đối phương hoàn toàn không kiêng dè cái tên "Samsung", bọn họ lại càng phải kiên nhẫn giải thích hơn nữa.

"Ồ."

Mặc dù dáng người Tiểu Hồ không cao lắm nhưng rất có khí thế, cô ấy vẫn chặn Nhan Ninh và trợ lý ngoài cửa, đánh giá bằng ánh mắt lạnh lùng: "Vậy hai người tìm tôi là có chuyện gì?"

"Chuyện là thế này."

Nhan Ninh vừa xoa ngón tay vừa giải thích: "Lần trước khi chúng tôi tìm đến cô Thẩm, chợt phát hiện khi em đang trao đổi, luôn cảm thấy chủ tịch Trần không xứng với cô Thẩm…"

"Vốn dĩ đã không xứng rồi, tôi thậm chí còn nói như vậy khi ở trước mặt Trần Hán Thăng!"

Hồ Lâm Ngữ nghiêm túc đáp, rất có khí phách "Những lời tôi đã nói ra, tôi sẽ kiên quyết không phủ nhận".

Trong lòng Nhan Ninh vui vẻ, xem ra sự bất mãn này đã tích tụ lâu lắm rồi.

"Tại sao chứ?"

"Chủ tịch Trần xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập ra Hoả Tiễn 101 và điện tử Qủa Xác, thậm chí còn nhận được danh hiệu sinh viên ba tốt trong trường học, cũng là tấm gương của rất nhiều sinh viên trẻ, theo lý mà nói ngài ấy sẽ được tôn trọng mới đúng chứ."

"Tôn trọng?"

Hồ Lâm Ngữ bày ra vẻ mặt khinh thường: "Có tiền có quyền thì ghê gớm lắm sao, tỉ phú thì ghê gớm lắm sao, đối với một người đàn ông không kiên định trong tình cảm, tôi đây… Này, có phải các cô đang bẫy tôi nói không?"

Lúc này cuối cùng Tiểu Hồ cũng phản ứng lại, Nhan Ninh vội vàng lắc đầu: "Không, không, chỉ tuỳ tiện trò chuyện mà thôi."

Nhưng trong lòng cô ta lại cảm thấy vận may của mình không tồi, không ngờ Hồ Lâm Ngữ lại có nhiều oán giận với Trần Hán Thăng như vậy, nhưng nếu muốn đào được nguyên liệu thật thì cần phải trả giá một chút.

"Ừm…"

Nhan Ninh suy nghĩ một chút: "Bạn học Hồ, sau khi tốt nghiệp, em có ý định làm nghề gì không?"

"Chuyện này thì liên quan gì đến cô?"

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy lúc này mình đã nói quá nhiều, đang định đóng cửa lại một lần nữa.

"Chuyện là, bạn học Hồ, khoảng thời gian này em thiếu tiền không?"

Nhan Ninh cảm thấy không thể tiếp tục vòng vo nữa, dứt khoát trực tiếp tung ra mồi câu.

"Cô hỏi cái này để làm gì?"

Hồ Lâm Ngữ hơi nghi hoặc, quán trà sữa đang định khai trương chi nhánh thứ năm ở Tân Nhai Khẩu, nhưng chi phí mở một chi nhánh ở đó rất cao, ước tính cần khoảng 800 ngàn tệ.

Mấy ngày nay Tiểu Hồ tính đi tính lại, để không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của các cửa hàng khác, vẫn còn thiếu khoảng 300 ngàn nữa.

Dựa theo ý của Thẩm Ấu Sở, có thể mở muộn thêm ba tháng nữa, tóm lại thời gian cũng không gấp lắm, Hồ Lâm Ngữ đã đồng ý với ý kiến này.

Còn về chuyện vay tiền Trần Hán Thăng?

Sao có thể!

Hồ Lâm Ngư mình, cho dù đói chết và phải nhảy xuống từ đỉnh núi Tử Kim đi chăng nữa, cũng không thể vay tiền của một thứ đàn ông cặn bã như Trần Hán Thăng.

"Xin hỏi bạn học Hồ, em còn thiếu bao nhiêu?"

Nhan Ninh vội vàng hỏi.

"Không nhiều lắm, 300 ngàn tệ mà thôi."

Hồ Lâm Ngữ hừ lạnh một tiếng và muốn đóng cửa lại một lần nữa.

Đúng lúc này, Nhan Ninh lại duỗi tay ra muốn chặn cửa, Hồ Lâm Ngữ giận tím mặt: "Có phải cô thực sự không muốn ngón tay nữa không?"

"Không…"

Trên mặt Nhan Ninh có một chút nhẹ nhàng, cô ta móc tờ chi phiếu kia ra từ trong túi, cười nói: "Có lẽ, đây chính là vận mệnh, ý trời đã định chăng."

Chương 836: Người phụ nữ kỳ quái của loài người- Hồ Lâm Ngữ (1)

Hồ Lâm Ngữ không hiểu nhìn tờ chi phiếu, mất kiên nhẫn lẩm bẩm một tiếng.

Cho dù trên phim truyền hình cũng thường xuyên xuất hiện những tình tiết "chi phiếu", ví dụ như các tổng tài bá đạo anh tuấn trẻ tuổi kia, bọn họ rất thích ký tên lên trang giấy dài hẹp này để tỏ vẻ.

Trên thực tế, hầu hết người dân Trung Quốc hoàn toàn không cần dùng đến thứ này không cuộc sống hàng ngày, bởi vì nó quá bất tiện, tiền nhỏ thì có tiền mặt, tiền lớn thì có tiết kiệm gửi ngân hàng, sau này có thanh toán điện tử, càng không cần dùng đến chi phiếu nữa.

Cái này ở nước ngoài tương đối phổ biến, bởi vì có liên quan đến hệ thống tài chính.

"Đây là chi phiếu đấy, mệnh giá chính xác là 300 ngàn tệ."

Thực ra trước khi gia nhập vào Samsung, Nhan Ninh cũng chưa bao giờ sử dụng chi phiếu, cho nên cố ý giải thích một chút: "Cầm nó đi đến ngân hàng là có thể đổi được 300 ngàn tệ tiền mặt ngay lập tức."

"… Các cô làm vậy là có ý gì?"

Tiểu Hồ nhìn chi phiếu rồi lại nhìn về phía Nhan Ninh.

"Ừm, chuyện là thế này."

Nhan Ninh sắp xếp ngôn ngữ một chút rồi nói: “Thực ra chúng tôi muốn hiểu rõ thêm một chút về chủ tịch Trần, nhưng ngài ấy có hiểu nhầm với Samsung nên không muốn nói chuyện, hôm nay chúng tôi dự định tìm Thẩm Ấu Sở, đáng tiếc cô ấy không có ở nhà, nhưng bạn học Hồ đây là bạn của Thẩm Ấu Sở, có lẽ cũng tương đối hiểu rõ về chủ tịch Trần đúng không?”

Thành thật mà nói, kỹ năng giao tiếp của Nhan Ninh thực sự không tồi, câu nói dối này không có bất cứ sơ hở nào, chỉ cần Hồ Lâm Ngữ bằng lòng ngồi xuống nói chuyện, Nhan Ninh tin rằng có thể moi móc được nhiều tài liệu đen của Trần Hán Thăng hơn nữa.

“Toàn bộ sự hiểu biết của tôi về Trần Hán Thăng đều là bất mãn và oán giận.”

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu cảnh cáo nói: “Cho nên cũng không có gì đáng nói cả, nếu cô lại thò ngón tay vào nữa, kẹp phải thì tự đi bệnh viện đi.”

Nói xong, Tiểu Hồ lại chuẩn bị đóng cửa, lần này Nhan Ninh dứt khoát cúi người xuống, trực tiếp đưa tờ chi phiếu 300 ngàn tệ đến trước mặt Hồ Lâm Ngữ: “Thực ra oán giận và bất mãn cũng là một cách, có thể cho phép chúng tôi hiểu rõ chủ tịch Trần từ một khía cạnh khác.”

Đã nói đến nước này rồi, Nhan Ninh chỉ thiếu bước trực tiếp nói với Hồ Lâm Ngữ rằng, chúng tôi chỉ muốn nghe những bất mãn đó, hoàn toàn không có hứng thú đối với mấy thứ vuốt mông ngựa.

Đã nhìn thấy 300 ngàn này chưa, chỉ cần cô ấy bằng lòng mở miệng, 300 ngàn này sẽ là của cô ấy.

“Ừm…”

Hồ Lâm Ngữ cũng hiểu ra, ngơ ngác nói: "Các cô cầm 300 ngàn đến đây là để mua chuộc tôi đúng không, hy vọng tôi có thể kể ra nhiều ví dụ về phương diện tiêu cực của Trần Hán Thăng một chút đúng không?

Nhan Ninh không trả lời, chỉ giơ cao tờ chi phiếu hơn một chút, sắp chọc vào mũi Hồ Lâm Ngữ rồi.

Khi Hồ Lâm Ngữ hít thở, hơi thở phả ra đều có thể khiến mép từ chi phiếu hơi tung bay, bây giờ chỉ cần cô chớp mắt một cái, 300 ngàn nhân dân tệ sẽ dễ dàng ở trong tầm tay.

Ngoài ra còn sẽ không có ai biết, bởi vì Đông Nhi và bà nội đều đang ở trong phòng ngủ.

"Kẽo kẹt…"

Hồ Lâm Ngữ im lặng một lúc lâu rồi đột nhiên xoay người lại đi vào phòng bếp, lúc đi ra ngoài, trên tay cầm theo hai tách trà nóng.

Nhan Ninh và trợ lý liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên cũng không khác mấy so với kịch bản trước đó, không ai có thể thoát khỏi sự dụ hoặc của tiền tài.

Trần Hán Thăng có tiền, Thẩm Ấu Sở cũng không thiếu tiền, nhưng bạn của Thẩm Ấu Sở thì chưa chắc, ở giữa đó còn cách nhau rất nhiều lớp đấy.

"Mặc dù cái giá đưa ra hơi cao, nhưng hiệu quả vẫn rất rõ ràng."

Trong lòng Nhan Ninh thầm nghĩ, lúc trước khi thu mua Hoàng Tuệ chỉ cần tốn 100 ngàn tệ, không ngờ đến lượt thu mua Hồ Lâm Ngữ lại cần 300 ngàn tệ.

Nhưng 300 ngàn tệ cũng có "phục vụ vip" của 300 ngàn tệ, bạn học Hồ đã bưng nước trả ra đón tiếp.

"Không cần khách khí như vậy, chúng tôi không khát…"

Nhan Ninh hài lòng mỉm cười, ngay khi cô ta đang định đưa tay ra nhận lấy chén trà, không ngờ cổ tay Hồ Lâm Ngữ chợt run lên một cái, chỉ nghe thấy một tiếng "rào", toàn bộ ly trà nóng đầy đều hắt lên trên mặt Nhan Ninh.

Cũng may đó không phải là nước sôi 100 độ, nếu không Nhan Ninh sẽ bị hủy dung ngay tại chỗ.

Tình hình bây giờ cũng không tốt hơn là mấy, Nhan Ninh chỉ cảm thấy trước mặt bị nước sôi nóng hầm hập dội thẳng vào, hai mắt lập tức mờ đi, không thể mở mắt ra được, làn da trên mặt cũng có chút cảm giác nóng rát, cổ áo áo lông hoàn toàn ướt sũng.

Ngay khi Nhan Ninh đang định lau đi thì ngón tay vừa mới bị cạnh cửa kẹp lại truyền đến cảm giác đau đớn xuyên tim, nước mắt suýt chút nữa đã chảy xuống.

Trợ lý tốt hơn một chút, chờ đến khu Tiểu Hồ hắt nước trà vào anh ta, thì anh ta đã học được bài học của Nhan Ninh, duỗi tay ra chặn lại hơn nửa, nhưng tóc và áo khoác cũng ướt dầm dề.

"Có phải các cô đã quá xem thường Hồ Lâm Ngữ tôi rồi không?"

Sau khi hắt nước trà xong, Hồ Lâm Ngữ một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Nhan Ninh mắng: "Đúng là tôi rất ghét Trần Hán Thăng, nhưng tôi sẽ không bao giờ bán đứng bạn bè, Trần Hán Thăng đúng là một tên khốn kiếp, nhưng cậu ta cũng là bạn của tôi."

"Cầm thứ tiền bẩn thỉu của các cô cút cho bà!"

Hồ Lâm Ngư gần như là gào thét nói ra những lời này, sau đó đóng sầm cánh cửa phòng trộm lại thật mạnh.

Có lẽ Nhan Ninh cũng không thể ngờ được rằng bí thư Hồ lại là một người phụ nữ kỳ lạ như vậy, không thích tiền không

sợ quyền, không xinh đẹp cũng không thông minh, tính tình có hơi thô lỗ so với các cô gái khác, nhưng tận sâu trong xương cốt là một trái tim lương thiện.

Thực ra những công việc vụn vặt của lớp hai hành chính công trong suốt mấy năm nay đều là do cô bận trước bận sau xử lý, trừ phi gặp phải khó khăn không thể giải quyết được, lúc đó mới cần Trần Hán Thăng ra mặt.

Trần Hán Thăng rất trâu bò, trong trường học không có chuyện gì hắn không thể làm được, sau khi khó khăn được giải quyết, mọi người chỉ nhớ đến bóng dáng của lớp trưởng Trần trong thời khắc nguy cơ.

Thực ra Tiểu Hồ còn làm nhiều hơn cả Trần Hán Thăng, dán ảnh, ghi chép học bạ, nhận tài liệu… Toàn bộ đều là do Hồ Lâm Ngữ lặng lẽ hoàn thành.

Còn có lần Vương Tử Bác ở trước cửa quán trà sữa đại học Tài chính, bởi vì Thẩm Ấu Sở và Biên Thi Thi vô tình gặp nhau, cậu ấy không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Lúc đó cũng là cô sinh viên béo lùn này đã ngồi xổm xuống an ủi Vương Tử Bác.

Nếu là ngày thường, nếu không phải Hồ Lâm Ngữ vẫn luôn bất bình thay cho Thẩm Ấu Sở thì nói không chừng Trần Hán Thăng càng được một tấc tiến thêm một tấc.

Thực ra thứ Tiểu Hồ bảo vệ không chỉ là Thẩm khờ khạo mà còn là sự lương thiện của mình.

Ngoài ra, cô ấy cũng thực sự coi Trần Hán Thăng là bạn.

Cho dù "người bạn tốt" là cô đây cũng không đáng giá, nhưng Trần Hán Thăng vẫn tương đối quý trọng, cho nên lúc trước khi Tiểu Hồ bị cha mẹ nhốt trong nhà, Trần Hán Thăng vẫn đích thân lái xe dẫn theo Thẩm Ấu Sở đến giải cứu…

…

“Trần Hán Thăng!”

Sau khi Tiểu Hồ đóng mạnh cửa lại, trong lòng cô vẫn cảm thấy chưa hết giận, nổi giận đùng đùng gọi điện thoại chất vấn Trần Hán Thăng.

“Tại sao cô Nhan Ninh của Samsung kia suốt ngày đến nhà quấy rầy vậy, lần này cũng may là tớ ở nhà, nếu đổi lại là Thẩm Ấu Sở thì phải làm sao bây giờ?”

“Cậu lưu manh như vậy mà cũng có người năm lần bảy lượt đến trêu chọc, thế giới này thật kỳ quái.”

“Nhan Ninh còn lấy ra 300 ngàn tệ để thu mua tớ, bảo tớ nói bậy về cậu nhiều thêm một chút.”

…

Trần Hán Thăng đang mở cuộc họp ở trong văn phòng, điện tử Qủa Xác vừa mới tái cấu trúc nên có hơi hỗn loạn, nhưng khi nghe thấy “Nhan Ninh của Samsung kia lại đến nhà”, hắn lập tức giao cuộc họp cho Khổng Tĩnh chủ trì.

“Bây giờ tớ sẽ về ngay.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ rốt cuộc Nhan Ninh đang xem thường ai vậy, hắn ít nhất cũng đã cảnh cáo hai lần, cô ta còn nghĩ ông đây đang nói đùa?

Có câu nói như thế nào nhỉ, con người dù sao cũng chết, nhưng có người vẫn cần một sự giúp đỡ nho nhỏ.

“Cậu đừng lộn xộn, bọn họ đã cầm theo chi phiếu rời đi rồi, tớ chỉ muốn nhắc nhở một chút, cậu nhanh chóng sửa sang lại biệt thự ở Ngự Đình Viên Kim Lăng đi, dọn đến đó rồi thì không sợ bị quấy rầy nữa.”

Hồ Lâm Ngữ nghe thấy giọng điệu hung dữ của Trần Hán Thăng, cô ấy cũng lo lắng sẽ xảy ra xung đột gì đó, thế là thay đổi giọng điệu khác.

“Việc trang trí đang được đẩy nhanh, nếu nhanh hơn nữa sẽ ảnh hưởng đến chất lượng, hơn nữa bọn họ chỉ muốn quấy rầy, dù sao cũng sẽ có cách thôi.”

Trần Hán Thăng cau mày nói: “Tiểu Hồ, cậu đúng là ngu ngốc, ba trăm ngàn tệ đến tay cũng không cần.”

“Chắc chắn là không thể rồi, cô ta bảo tớ nói ra những thông tin tiêu cực về cậu.”

Hồ Lâm Ngữ cho rằng Trần Hán Thăng nghe không rõ, dậm chân giải thích.

“Cậu nhận tiền, không nói gì là được.”

Trần Hán Thăng theo thói quen trả lời.

Đầu dây bên kia đột nhiên yên tĩnh lại, nửa ngày sau, Tiểu Hồ nhẹ giọng hỏi: “Thực sự làm như vậy cũng được sao?”

Chương 837: “Nửa lừa nửa đoạt” không có hàm lượng kỹ thuật.

Ngón tay của Nhan Ninh bị kẹp, đồng thời còn bị hất trà nóng vào mặt, cuối cùng ăn canh bế môn, những chuyện xảy ra vào ngày hôm nay là lần đầu tiên cô gặp phải trong suốt hơn ba mươi năm cuộc đời.

Sau khi đi ra khỏi hành lang, Nhan Ninh theo bản năng ngẩng đầu lên, híp mắt đánh giá ánh mặt trời vào lúc bốn giờ chiều.

Tháng hai ở Kiến Nghiệp vẫn là cuối mùa đông, ánh nắng không mấy ấm áp chiếu sáng lên trên người, có chút cô đơn lạnh lẽo, cách đó không xa là một nhóm người già đang tụ tập lại với nhau nói chuyện phiếm, các bạn nhỏ đang gào thét đuổi bắt nhau, nhìn thấy cảnh tượng vừa náo nhiệt vừa quen thuộc này, Nhan Ninh đột nhiên cảm thấy nhớ nhà.

Cha mẹ cô ta cũng thích tụ tập ngồi dưới khu dân cư như thế này, thỉnh thoảng cùng oán giận với những người hàng xóm xung quanh, con gái lớn đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng cô ta vẫn luôn tập trung vào công việc, không có ý định kết hôn, đúng là khiến người ta sốt ruột.

“Cha mẹ vẫn chưa biết mình đang phải chịu ấm ức ở bên ngoài đúng không?”

Trong những khoảnh khắc như thế này, con người ta thường nhớ đến cha mẹ nhất, chỉ là một khi nhớ đến bọn họ, cũng đồng nghĩa với việc cảm xúc sụp đổ.

Nhan Ninh cũng giống như vậy, cô tìm một góc vắng của bồn hoa, vùi đầu giữa hai chân, nước mắt chẳng mấy chốc đã rơi "lách tách" xuống.

Người trợ lý đứng ở bên cạnh, hơi luống cuống tay chân đưa khăn giấy.

Nhan Ninh không muốn lau nước mắt, bây giờ cô chỉ muốn trút bỏ áp lực này, bản thân cô ta cũng tốt nghiệp từ một trường đại học danh giá, là niềm tự hào trong mắt cha mẹ, là nòng cốt trong mắt lãnh đạo, tạo sao lại phải chịu sự sỉ nhục này.

Bắt đầu từ năm ngoái, Trần Hán Thăng vẫn luôn châm chọc mỉa mai, vì công việc, Nhan Ninh không những không có cách nào phản bác mà lần nào cũng phải nở một nụ cười rạng rỡ chào đón.

Hôm nay đi gặp Hồ Lâm Ngữ, cô ấy còn trực tiếp hắt trà ấm lên mặt, Nhan Ninh thậm chí còn không dám tiếp tục gõ cửa, bởi vì lo lắng Trần Hán Thăng sẽ trở về.

"Mình không làm chuyện xấu gì mà, tại sao lại phải đối xử với mình như một người xấu như vậy?"

Nhan Ninh nhìn chằm chằm vào đàn kiến trên mặt đất, chúng nó đang quay xung quanh bên cạnh vũng nước mắt, tò tò dùng râu chạm vào.

"Áp lực của công việc này quá lớn, có phải mình nên nghe theo lời cha mẹ, về nước tìm một công việc nào đó không?"

Nhan Ninh hít hít mũi, đây là lần thứ hai cô ta có ý định thôi việc.

"Reng reng reng"

Lúc này, điện thoại di động của cô ta đột nhiên vang lên.

Cho dù trong lòng đang vô cùng mâu thuẫn, nhưng lại lo lắng ảnh hưởng đến công việc, Nhan Ninh vẫn kết nối với dãy số lạ này.

"A lô, Nhan Ninh sao?"

Đầu dây bên kia là giọng nữ, cô ấy trực tiếp nói: "Tôi đồng ý, các cô đang ở đâu?"

"Cái gì mà cô đồng ý, cô là ai?"

Nhan Ninh cảm thấy âm thanh này có chút quen tai.

"Tôi là Hồ Lâm Ngữ mà, lúc nãy là cô đến tìm tôi."

Hồ Lâm Ngữ hỏi ngược lại: "Cô còn muốn tài liệu đen của Trần Hán Thăng nữa không?"

"… Muốn, muốn, muốn."

Nhan Ninh sửng sốt một chút, nhanh chóng lau nước mắt nói: "Chúng tôi đang ở dưới khu dân cư, bây giờ sẽ đi lên…"

"Không cần, tôi đi xuống tìm các cô."

Hồ Lâm Ngữ trực tiếp cúp máy.

Chẳng bao lâu sau, Hồ Lâm Ngữ đã chạy xuống dưới, tầm mắt lướt một vòng thì thấy Nhan Ninh đang đứng bên cạnh bồn hoa vẫy tay.

Lúc này Nhan Ninh lại thay đổi hình ảnh khác, nước mắt đã không còn, cô ta thậm chí còn dùng nước khoáng rửa mặt, giữa mặt mày đều để lộ ý cười dịu dàng.

Nếu không phải cổ áo lông vẫn còn ướt đẫm, căn bản không thể nhìn ra được cô ta đã xảy ra chuyện gì.

Thực ra khi gặp lại Nhan Ninh một lần nữa, trong lòng Hồ Lâm Ngữ vẫn có chút áy náy, dù sao vừa mới hắt người ta một ly nước ấm, bây giờ lại muốn lừa gạt cô ta.

Cũng may vẻ mặt Nhan Ninh vẫn vô cùng hoà nhã, hình như cô ta đã quên mất chuyện đó, nói nói cười cười với Hồ Lâm Ngữ: "Cảm ơn em, bạn học Hồ, chúng tôi chỉ muốn hiểu biết toàn diện hơn về chủ tịch Trần mà thôi, chờ đến khi Samsung và Qủa Xác gỡ bỏ hiểu nhầm, chúng tôi vẫn sẽ cảm ơn em một lần nữa."

Có lẽ đây chính là một tài năng chuyên nghiệp chăng, dưới tình huống như thế, Nhan Ninh vẫn giao tiếp không có bất cứ sơ hở gì.

"Khụ khụ… Chi phiếu đâu?"

Tiểu Hồ vặn mông ho khan một tiếng, dù sao cũng là lần đầu tiên lừa gạt người khác, mặc dù Nhan Ninh nói chuyện rất dễ nghe, nhưng Tiểu Hồ chỉ muốn nhanh chóng vào chủ đề càng sớm càng tốt.

Nhan Ninh lấy tờ chi phiếu kia ra từ trong túi xách, lúc nãy khi bị nước trà hắt vào mặt, cô ta còn theo bản năng bảo vệ tốt tờ chi phiếu này.

Xét từ góc độ của một nhân viên công ty mà nói, Nhan Ninh vẫn rất có trách nhiệm.

"Cho tôi xem."

Hồ Lâm Ngữ đưa tay ra.

Lúc trước Nhan Ninh chưa bao giờ gặp phải tình huống nhận tiền mà không làm gì cả, ngay cả một người phụ nữ như Hoàng Tuệ, sau khi nhận được thẻ ngân hàng cũng sẽ làm việc.

Hơn nữa, ở đây còn có camera mà.

Trước khi đưa tờ chi phiếu qua, Nhan Ninh còn vô ý liếc mắt nhìn trợ lý.

Người trợ lý âm thầm giơ cánh tay phải lên, bên trong có camera giấu kín, ghi lại mọi chuyện trong "giao dịch" giữa Samsung và Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ nhận được chi phiếu, nhìn con số viết hoa "Ba trăm ngàn nhân dân tệ" trên đó, gấp nó lại rồi thu ở trong lòng bàn tay, lúc này mới tức giận nói: "Con người Trần Hán Thăng quá ghê tởm, tôi tức giận với cậu ta nhất chính là chuyện kia?"

Ánh mắt Nhan Ninh trở nên sáng ngời, lắng nghe "chuyện tức giận" nhất kia.

"Lúc còn là sinh viên năm nhất, cậu ta giở âm mưu quỷ kế cướp đoạt chức lớp trưởng của tôi."

Tiểu Hồ nghiến răng nghiến lợi nói.

Đã bốn năm, nhưng không ngờ suốt bốn năm qua, Hồ Lâm Ngữ vẫn canh cánh trong lòng chuyện "bị cướp đoạt chức lớp trưởng".

"Hả?"

Chỉ là sau khi nghe xong, Nhan Ninh vô cùng thất vọng, nghẹn một lúc lâu sau mới nghĩ.

Chỉ vậy thôi sao?

Loại chuyện lông gà vỏ tỏi này hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào đối với hình tượng của Trần Hán Thăng, nói không chừng còn được xếp vào loại "Giai thoại của danh nhân".

Điều Nhan Ninh thực sự muốn nghe chính là, ngoài chuyện Trần Hán Thăng bắt cá hai tay ra, còn có bí mật nào không thể để người khác biết không, ví dụ như một chân đạp ba thuyền, bội tình bạc nghĩa, không chịu trách nhiệm gì đó…

Nhưng cô ta cũng rất kiên nhẫn, phân tích "bị cướp đoạt chức lớp trưởng" đối với bạn học Hồ Lâm Ngữ mà nói có thể là chuyện cả đời này không thể tha thứ cho Trần Hán Thăng, cho nên Hồ Lâm Ngữ mới nghĩ chuyện này tương đối quan trọng.

"Đúng là sinh viên trẻ tuổi, bọn họ lại coi trọng những chuyện này như vậy."

Trong lòng Nhan Ninh cảm thán một câu, điều chỉnh lại tư thế ngồi, lắng nghe Hồ Lâm Ngữ tiếp tục nói tin hot.

Nhưng Tiểu Hồ chỉ chớp chớp mắt, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng thốt ra hai chữ trụi lủi: "Hết rồi."

Sau khi nói xong, Hồ Lâm Ngữ trực tiếp chạy vào trong nhà.

"Cái gì?"

Nhan Ninh sửng sốt một chút, người trợ lý cũng phát hiện ra có gì đó không thích hợp, vội vàng chạy lên phía trước ngăn cản.

"Các cô muốn làm gì?"

Hai tay Tiểu Hồ ôm ngực, vẻ mặt cảnh giác nói: "Bên cạnh có mấy ông đang chơi cờ tướng, bên ngoài khu dân cư là đồn công an, hai phút nữa Ấu Sở sẽ quay về, Trần Hán Thăng cũng đang trên đường!"

"Không phải, bạn học Hồ, chẳng lẽ chỉ có chuyện này thôi sao?"

Nhan Ninh không thể tưởng tượng được hỏi.

Ba trăm ngàn chỉ mua được một chuyện "Bị cướp đoạt chức lớp trưởng" thôi sao? Chuyện này còn tệ hơn cả việc mua sự im lặng.

“Ừ, chỉ chuyện này thôi.”

Hồ Lâm Ngữ vô cùng dứt khoát trả lời, cô ấy định quay về nhà một lần nữa, nhưng khi nhìn thấy trợ lý vẫn ngăn cản ở phía trước, cô ấy giả vờ muốn mở miệng kêu cứu.

Người trợ lý hoảng sợ, vội vàng nghiêng người né tránh, Tiểu Hồ giống như một hạt đậu phộng dũng cảm, cắm đầu cắm cổ chạy “phịch phịch phịch” lên lầu.

Đây là lần đầu tiên cô ấy lừa gạt người khác, cảm giác vẫn rất kích thích, nhưng nếu tiêu chuẩn khắt khe hơn một chút thì điều này thuộc về “Nửa lừa nửa đoạt”, hạ thấp hàm lượng kỹ thuật của một kẻ lừa đảo.

Nhưng đối với Nhan Ninh mà nói, cô ta bắt đầu hoảng hốt.

Nếu kẹp ngón tay là first blood;

Hắt nước ấm là double kill;

Ba trăm ngàn tệ bị Hồ Lâm Ngữ lừa gạt là triple kill.

Rất có thể sau này sẽ còn có quadrakill và pentakill.

“Không được, tôi phải lấy tiền về.”

Sau khi phản ứng lại, Nhan Ninh lập tức đuổi theo lên lầu.

“Tích tích tích…”

Đúng vào lúc này, cửa khu dân cư đột nhiên vang lên ba tiếng chuông.

Nhan Ninh nhìn sang, điều đầu tiên đập vào mắt cô ta là một cô gái dáng người cao gầy, mặc một bộ quần áo giản dị bình thường, buộc tóc đuôi ngựa ngắn, lúc đi đường luôn cúi đầu xuống, vừa nhìn đã biết tính cách tương đối ngại ngùng.

Thỉnh thoảng có một cơn gió thổi qua khiến bím tóc đuôi ngựa tung bay theo gió dưới ánh hoàng hôn, từng sợi từng sợi

giống như bị nhuộm đỏ bởi ánh nắng hoàng hôn, đẹp tựa như một bức tranh nên thơ.

Nhan Ninh nhận ra, đây là Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở đang nắm tay một cô bé bện tóc sừng dê xinh đẹp, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, giống như đang đọc thuộc một bài thơ cổ.

Nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản được Nhan Ninh đi lên lầu, thứ thực sự khiến cô ta và người trợ lý hoảng hốt chính là chiếc Porsche đi theo phía sau Thẩm Ấu Sở.

Cánh tay tài xế lái chiếc Porsche đặt trên cửa sổ xe, giữa ngón trỏ và ngón giữa kẹp nửa điếu thuốc, đang gật đầu mỉm cười chào hỏi về phía Nhan Ninh.

Chương 838: Mỗi ngày yêu anh ba ngàn lần!

Chương 838: Mỗi ngày yêu anh ba ngàn lần!

Tài xế lái chiếc xe Porsche kia đương nhiên chính là Trần Hán Thăng, trong khoảnh khắc nhìn thấy hắn kia, Nhan Ninh biết rằng tờ chi phiếu kia không thể trở về nữa rồi.

Trần Hán Thăng thậm chí còn có ý định quỵt số tiền bồi thường vi phạm hợp đồng khổng lồ kia, thêm ba trăm ngàn có lẽ cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng nếu đã gặp nhau, Nhan Ninh cũng không trực tiếp xám xịt rời đi, cho dù cô ta hơi sợ hãi Trần Hán Thăng, cho dù Trần Hán Thăng đã từng giáp mặt cảnh cáo cô ta, cho dù vừa mới đối mặt cảnh tượng hơi thê thảm lúc nãy, cho dù trong lòng đã có ý định thôi việc…

Nhưng Nhan Ninh cảm thấy bây giờ bản thân mình vẫn là phó trưởng phòng bộ phận quan hệ công chúng của Samsung, cho nên vẫn điều chỉnh lại hơi thở, đi đến bên cạnh xe bình tĩnh chào hỏi với Trần Hán Thăng: “Chủ tịch Trần.”

Trần Hán Thăng cầm vô lăng, không lên tiếng.

Người ngồi trên ghế phụ chiếc Porsche là một cô gái tóc ngắn, khoảng chừng 18 tuổi, cô ấy cởi giày ra ngồi khoanh chân trên ghế ngồi, ánh mắt tinh nghịch và hoạt bát.

“Có thể thoải mái tuỳ tiện ngồi trên ghế phụ như vậy, đặc biệt là Thẩm Ấu Sở đang đi ở phía trước, chắc hẳn là em gái của Trần Hán Thăng rồi.”

Trong lòng Nhan Ninh thầm nghĩ, khí chất của hai anh em nhà này hơi giống nhau.

“Chủ tịch Trần.”

Nhan Ninh đi theo chiếc Porsche đang chậm rãi lăn bánh, vẫn mang theo một tia hy vọng đề nghị: “Tôi cảm thấy giữa Samsung và Qủa Xác không cần thiết phải ầm ĩ đến mức này, nếu ngài bằng lòng đưa ra một lời giải thích về việc vi phạm hợp đồng, tôi có thể thử tiếp tục làm cầu nối nói chuyện.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng nở một nụ cười khinh thường, thực ra thân là nhân viên của một công ty, cô ta thực sự rất có trách nhiệm, bởi vì chỉ cần Samsung kết thúc bằng việc “khai chiến” với Qủa Xác, cho dù kết quả cuối cùng như thế nào đi chăng nữa, Samsung cũng không có lợi.

“Tôi thấy…”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn lướt qua cổ áo lông ướt đẫm của Nhan Ninh một lúc, cuối cùng lắc đầu nói: “Như vậy không cần thiết, vẫn nên khai chiến thì hơn.”

Nghe thấy câu trả lời này, Nhan Ninh vô cùng bực bội, không khỏi hơi cao giọng khuyên nhủ: “Sự thật là ngài vi phạm hợp đồng trước mà, trong kinh doanh nên giữ lời hứa và thành thật, nếu không những thứ đó được coi là gì chứ?”

“Ồ, đây là thành ngữ chăng?”

Trần Hán Thăng thuận miệng qua loa có lệ một câu.

“…”

Nhan Ninh đột nhiên không biết nên trả lời như thế nào.

“Ngoài ra…”

Trần Hán Thăng búng khói bụi màu xám trắng: "Nếu hôm nay cô đã đến đây, sau này nếu xảy ra bất cứ hậu quả gì, toàn bộ đều là cô gieo gió gặt bão."

"Chủ tịch Trần có ý gì?"

Trái tim Nhan Ninh đột nhiên lỡ nhịp.

Trần Hán Thăng hoàn toàn không quan tâm, nhẹ nhàng nhấn chân ga tăng tốc rời đi.

…

"Anh, cô ta là ai vậy?"

Người ngồi trên ghế phụ đương nhiên là Trần Lam, Thẩm Ấu Sở dẫn A Ninh đến đại học Tài chính cho mèo béo ăn xong, lại đi đến đại học Y Kiến Nghiệp ở bên cạnh tìm Trần Lam.

Bởi vì học kỳ mới vừa bắt đầu, Thẩm khờ khạo lo lắng Trần Lam không thể thích ứng được, trong lòng có chút lo lắng nên mới đi qua nhìn xem một chút.

Lúc trời tối, Trần Lam lại đi theo chị dâu về nhà ăn cơm.

Chỉ là Trần Lam tương đối lười, sau khi các cô đứng ở cửa chờ Trần Hán Thăng trở về, ngay cả A Ninh cũng không muốn ngồi xe mà Trần Lam còn muốn chen chúc ngồi lên.

"Một kẻ ngốc vô cùng nghiêm túc trong công việc nhưng lại đi nhầm phương hướng."

Trần Hán Thăng cũng không giải thích quá nhiều, vỗ vỗ đỉnh đầu em gái nói: "Em giúp anh chạy việc vặt, lên lầu lấy tờ chi phiếu trong tay Tiểu Hồ xuống đây, anh sẽ đi đổi thành tiền mặt."

"Hôm nay em làm thực nghiệm giải phẫu rất mệt."

Trần Lam hơi kháng cự, không muốn vất vả chạy lên chạy xuống.

“Sau khi trở về công ty, bọn họ sẽ báo mất giấy tờ, lúc đó tờ chi phiếu kia sẽ biến thành một tờ giấy vụn.”

Trần Hán Thăng thúc giục nói: “Nhanh lên đi, ngay cả con lừa cũng siêng hơn em, lát nữa sẽ trả cho em tiền trà nước.”

Nghe thấy có tiền trà nước, Trần Lam lập tức xốc lại tinh thần, chẳng mấy chốc đã cầm được tờ chi phiếu, thực ra Trần Hán Thăng cũng không thiếu chút tiền đó, nhưng làm thế để khiến Nhan Ninh chán ghét đến cùng cực.

Ngoài ra, Trần Hán Thăng đã quyết định đêm nay sẽ đi “chào hỏi” nhà cha mẹ Nhan Ninh.

…

Quá trình đổi chi phiếu vô cùng thuận lợi, xem ra Nhan Ninh vẫn chưa kịp trở về công ty báo mất giấy tờ.

Sau khi về nhà, Trần Hán Thăng trực tiếp ném thẳng gói tiền ba trăm ngàn nhân dân tệ lên trên ghế sô pha, Hồ Lâm Ngữ nhìn chằm chằm vào xấp tiền một trăm nhân dân tệ mới tinh, ánh mắt thẳng tắp.

“Ba mươi vạn, cứ thế đến tay sao?”

Tiểu Hồ khó có thể tin được, dựa theo thu nhập bình quân đầu người hiện tại của cha mẹ cô ấy, nếu không ăn không uống cũng mất khoảng 15 năm mới có thể kiếm được.

Nhưng chỉ cần nghe theo lời của Trần Hán Thăng, chỉ trong chớp mắt đã có thể lừa được, chuyện này đối với Hồ Lâm Ngữ- Một người tôn thờ chủ nghĩa “cày cấy bao nhiêu thu hoạch bấy nhiêu” mà nói, cảm giác như tam quan sắp bị bóp méo.

“Không thể nghĩ nhiều, không thể nhìn nhiều, cô Hồ không thể bị ham muốn hưởng thụ vật chất ở nơi phồn hoa này làm mờ đôi mắt, a di đà phật, Vô Lương Thiên Tôn, Amen…”

Hồ Lâm Ngữ lẩm bẩm nhải nhải một hồi, sau đó nhắm mắt lại túm chặt túi tiền, xách đến ngăn tủ giấu đi.

“Chị Lâm Ngữ hành động quá nhanh.”

Trần Lam bĩu môi nói: “Nhiều tiền như vậy, em còn định chụp một bức ảnh làm kỷ niệm đấy.”

“Ba trăm ngàn tệ cũng làm kỷ niệm, anh đây thích những người không có kiến thức như em.”

Trần Hán Thăng dựa vào trên ghế sô pha, vừa xem TV vừa giễu cợt em gái.

“Chỉ có anh nhiều tiền.”

Trần Lam ngồi xuống mép ghế sô pha, đưa bàn tay ra nói: “Phí chạy vặt mà anh nói đâu.”

“Bốp!”

Trần Hán Thăng rất hào phóng móc từ trong ví ra hai mươi tệ: “Thưởng cho em.”

“Chỉ có vậy thôi sao, anh lừa em à?”

Trần Lam muốn cướp lấy ví của Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng sao có thể để cô ấy được như ý, lại “phịch” một tiếng, đá em gái xuống ghế sô pha.

Trần Lam bĩu môi, đang định khóc thì lúc này mới nhớ ra bác gái cả không ở đây, không có bất cứ người nào có thể trị được anh trai.

“Anh…”

Trần Lam cũng là một “anh hùng” co được giãn được, không chỉ kìm được nước mắt mà còn có thể tỏ ra yếu đuối

nhu nhược năn nỉ nói: “Anh, mùa xuân đến rồi, em muốn mua một đôi giày đẹp để đi du xuân, anh không thể nhìn em gái mình đi đôi giày thể thao từ thời cấp ba đúng không?”

“Chuyện này thì sao chứ?”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Bây giờ Thẩm Ấu Sở vẫn mặc đồng phục cấp ba để dọn dẹp đấy.”

“Em khác với chị dâu, chị dâu Ấu Sở mặc cái gì cũng đẹp, em còn kém chị ấy một chút, đương nhiên sẽ phải bù đắp một chút ở những chỗ khác rồi.”

Đầu óc Trần Lam cũng nhanh nhạy, vừa nịnh hót Thẩm Ấu Sở vừa lắc lư cánh tay của Trần Hán Thăng: “Anh, xin anh mà.”

“A Lam à…”

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn em gái một cái, đổi thành giọng điệu trầm thấp nói: “Thực ra em không phải là em gái của anh, mùa đông năm đó tuyết rơi rất lớn, trên đường đi trực ban về nhà, chú hai đột nhiên nghe thấy có tiếng động ở trong thùng rác bên cạnh…”

“Anh, trên người em cũng có chút tiền.”

Trần Lam lập tức cắt ngang.

“Chú hai nhìn kỹ một chút, hoá ra là một con chó đất nhỏ.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói.

“Chỉ thiếu ba trăm tệ nữa thôi.”

Trần Lam đổi chủ đề.

“Chờ đến khi chú hai đến gần hơn một chút, lúc này mới phát hiện con chó đất kia đang ngậm em ở trong miệng, thực ra em không phải là con ruột của chú hai, chỉ được chú hai nhặt về nuôi lớn mà thôi.”

Trần Hán Thăng cũng không chút hoang mang xoay chuyển: "Chuyện này mọi người trong đại gia đình chúng ta đều biết, chỉ là trước đó vẫn luôn gạt em mà thôi, năm nay em cũng đã mười tám tuổi rồi, có lẽ nên biết thân phận thực sự của mình."

"Nói bậy, anh là một người keo kiệt."

Trần Lam đương nhiên biết đây đều là những lời vô căn cứ, anh trai chỉ là không muốn đưa tiền mà thôi, cô ấy lại tiếp tục lăn lộn làm nũng trên ghế sô pha giống như khi còn nhỏ, còn ngăn cản tầm mắt không cho Trần Hán Thăng xem TV.

Trần Hán Thăng cũng không tức giận, lấy điện thoại di động ra tự lướt tin tức trên trang web.

"Hừ, nếu anh không cho em, em sẽ đi tìm chị dâu Ấu Sở."

Cuối cùng, Trần Lam cũng không thể làm gì được ông anh trai "ý chí sắt đá lại da mặt dày" này, chỉ có thể đi vào phòng bếp tìm Thẩm Ấu Sở khóc lóc kể lể: "Hu hu hu… Chị dâu, mùa xuân đến rồi, em muốn mua một ít quần áo mới, nếu không các bạn sẽ chê cười em… Em còn thiếu sáu trăm tệ nữa… Lúc nãy anh trai em mắng em, còn nói em nhặt được từ trong thùng rác."

Có lẽ đây chính là sóng sau xô sóng trước của nhà họ Trần chăng, sau khi đổi người khác xin tiền, số tiền cũng theo đó tăng gấp đôi.

Thẩm khờ khạo rất dễ nói chuyện, nghe thấy lời tố cáo và khẩn cầu của Trần Lam, cô lập tức lau tay đi vào trong phòng ngủ, muốn đi lấy tiền cho em gái.

Trần Lam tung tăng đi theo sau lưng, lúc đi ngang qua phòng khách, cô ấy còn đắc ý lè lưỡi "lêu lêu" về phía Trần Hán Thăng.

"Chậc, nhàm chán."

Trần Hán Thăng- Người nhàm chán nhất cả nhà vô cùng ghét bỏ Trần Lam- Người "nhàm chán thứ hai cả nhà" này.

…

Tối hôm đó sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng đưa Trần Lam trở về trường học xong, cũng không tiếp tục trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, mà gọi điện thoại cho Thẩm Ấu Sở, tỏ vẻ đêm nay mình phải về công ty tăng ca, sau đó trực tiếp rẽ vào đường cao tốc đến Dương Châu.

Đương nhiên Trần Hán Thăng đang đi tìm cha mẹ của Nhan Ninh, Nhan Ninh có thể đi tìm Tiểu Ngư Nhi, thậm chí còn đi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn hai lần, Trần Hán Thăng cảm thấy mình làm gì cũng có thể được tha thứ.

Phía sau Porsche còn có một chiếc xe thương mại bảy chỗ, tài xế là Trương Vệ Vũ.

Lão Trương vốn dĩ đang ở bên ngoài làm nhiệm vụ của một đạo diễn, giả tạo sự cố "điện thoại di động Samsung nổ tung", ngày hôm qua vừa mới hoàn thành hai vụ án, đang định trở về nghỉ ngơi một chút trước rồi đi đến thành phố tiếp theo.

Mấy chuyện như "điện thoại di động Samsung nổ tung" này, chắc chắn không thể xảy ra ở cùng một khu vực, nếu không rất dễ bị phát hiện là một chuỗi sự việc đã được tính toán từ trước.

Chỉ có phía Đông nổ một vụ, phía Tây nổ một vụ, không chỉ có thể giảm bớt sự nghi ngờ mà còn tạo ra được một sự khủng hoảng- Điện thoại Samsung ở bất cứ đâu đi nữa cũng không an toàn.

Thực ra Trương Vệ Vũ cũng không biết cụ thể phải làm gì, Trần Hán Thăng chỉ nói đi xử lý một chút chuyện, còn dặn dò gã dẫn theo mấy người quen, trong lòng Lão Trương hơi nghi

hoặc, có lẽ tính chất của chuyện này cũng tương tự như "điện thoại di động Samsung nổ tung".

Cứ thế một đám người đàn ông cao lớn đi đến nhà của Nhan Ninh, mặc dù Nhan Ninh không biết chuyện này nhưng tâm trạng đêm nay của cô ta vô cùng tồi tệ.

Sau khi Nhan Ninh rời khỏi khu dân cư Thiên Cảnh Sơn vào lúc chạng vạng, cô ta lại đến công ty luật Dung Thăng ở Tân Nhai Khẩu.

Ở đó, cô ta mới biết Tiêu Dung Ngư và cô bạn thân Biên Thi Thi đều đã xuất ngoại, nhưng người khác cũng không hiểu rõ về Trần Hán Thăng, chuyện này đối với Nhan Ninh mà nói lại là một đòn đả kích khác.

Nhưng điều khiến Nhan Ninh cảm thấy bất an nhất vẫn là câu nói "Sau này nếu xảy ra bất cứ hậu quả gì, toàn bộ đều là cô gieo gió gặt bão" kia của Trần Hán Thăng.

"Câu nói này của Trần Hán Thăng là có ý gì, cậu ta định trả thù mình sao?"

Nhan Ninh đi qua đi lại ở trong văn phòng, thực ra trong lòng cô ta đã có một suy đoán vô cùng đáng sợ, nhưng lại không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể âm thầm mong chờ Trần Hán Thăng không biết địa chỉ.

"Reng reng reng…"

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, văn phòng công ty vào buổi tối vừa trống trải vừa yên tĩnh, cho nên tiếng chuông có vẻ vô cùng chói tai.

Nhan Ninh cuống quýt cầm lấy điện thoại di động, phát hiện là điện thoại của cấp trên Park Jung- soo, trái tim nhảy lên tận cổ họng mới trở về vị trí cũ.

Cấp trên chỉ quan tâm đến thu hoạch của Nhan Ninh vào ngày hôm nay, nhưng sau khi Nhan Ninh tỏ vẻ mình bị phản kích, Park Jung- soo cũng không nói gì, chỉ bảo Nhan Ninh nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tiếp tục nhìn chằm chằm vào chuyện này.

"Phải nhìn chằm chằm vào chuyện này như thế nào đây…"

Nhan Ninh bất đắc dĩ nghĩ, ý định thôi việc lại xuất hiện trong đầu cô ta một lần nữa.

"Reng reng reng…"

Chẳng bao lâu sau, tiếng chuông điện thoại lại vang lên một lần nữa, Nhan Ninh mệt mỏi mở mắt ra, kết quả "rầm" một tiếng, cô ta đứng bật dậy.

Bởi vì cuộc gọi lần này là của Trần Hán Thăng, Nhan Ninh nặng nề nuốt một ngụm nước miếng, sau đó nhanh chóng ấn nút bắt máy.

"A lô, chủ tịch Trần có chuyện gì sao?"

Thực ra trong lúc nói chuyện, lồng ngực Nhan Ninh đang đập "thình thịch thình thịch".

"Không có việc gì."

Giọng điệu Trần Hán Thăng vô cùng thảnh thơi: "Tôi chỉ cảm thấy đêm nay cảnh đêm ở Dương Châu thật đẹp, điều kiện ở khu dân cư gia đình của trạm Lương Du cũng rất tốt, tôi cảm thấy rất thích hợp để ngắm trăng."

Sau khi nghe thấy "khu dân cư gia đình của trạm Lương Du", đầu óc Nhan Ninh lập tức trở nên trống rỗng, bởi vì cha của cô ta làm việc trong trạm Lương Du", người nhà cũng đang ở trong khu dân cư người nhà của trạm Lương Du, hoá ra Trần Hán Thăng đã biết hết.

“Tầng 4 còn sáng đèn, em gái của cô đang chăm chỉ học hành sao?”

Trần Hán Thăng vẫn không nhanh không chậm nói: “Áp lực học tập ở trường trung học cơ sở Tân Hoa lớn đến thế à, nhìn đứa nhỏ vất vả học tập, lát nữa tôi sẽ đi lên…”

“Đừng!”

Nhan Ninh đột nhiên cắt ngang bằng giọng nói sắc bén, sau khi ngột thở một lát, trong giọng điệu của cô ta đã mang theo tiếng khóc nức nở.

“Tôi cầu xin anh, chủ tịch Trần, xin anh đừng quấy rầy bọn họ, cha mẹ tôi đã lớn tuổi rồi, em gái tôi mới học cấp hai, anh có gì thì cứ nhằm vào tôi, tôi cầu xin anh…”

Trong tiếng khóc đứt quãng, Nhan Ninh vẫn không ngừng lặp đi lặp lại “Tôi cầu xin anh”.

Cha mẹ của Nhan Ninh đã gần 60 tuổi, đối với Trần Hán Thăng mà nói bọn họ đã là người già, em gái mới học cấp hai, hoàn toàn không thể chịu được sự đe doạ.

“Phó trưởng phòng Nhan, cô làm như vậy thật nhàm chán.”

Trần Hán Thăng căn bản không bị dao động: “Lúc trước Samsung cũng không nhằm vào tôi, cô còn trực tiếp đi tìm Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư mà, lúc uy hiếp tôi cảm thấy rất sảng khoái đúng không?”

“Xin lỗi, rất xin lỗi, rất xin lỗi…”

Nhan Ninh khóc lóc đảm bảo: “Tôi có thể xin thôi việc, tôi sẽ lập tức xin thôi việc ở Samsung, cầu xin anh đừng lên lầu…”

“Không được.”

Trần Hán Thăng vô cùng dứt khoát từ chối: "Từ chức là chuyện của cô, chính cô đã làm tổn thương đến tôi, Tiêu Dung Ngư đi Mỹ chính là vì thứ chó má nhà cô đã tiết lộ chuyện ông đây bắt cá hai tay ra ngoài!"

"Nếu hôm nay tôi đã đến nhà cô rồi, cũng không thể đến uổng công được."

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Ít nhất cũng phải học hỏi cô một chút, đi vào ngồi tâm sự, nói không chừng còn có thể dạy cho em gái cô học tập một chút…"

"Khoan đã!"

Nhan Ninh dùng hết sức lực toàn thân hét lên, dữ dội đến mức ngay cả màng loa cũng run lên "soàn soạt".

Trần Hán Thăng thậm chí còn không nhúc nhích mí mắt, nếu Nhan Ninh đối phó bằng cách báo cảnh sát thì mình sẽ lập tức rời đi, chỉ là bắt đầu từ ngày mai, hắn sẽ trực tiếp phái người đến đón em gái của cô ta tan học mỗi ngày.

Cứ thế chơi đùa như vậy khoảng một hai năm, Trần Hán Thăng có tiền có quyền có thể không để ở trong lòng, nhưng người nhà Nhan Ninh ngoại trừ di dân ra thì không còn cách nào khác.

"Chủ tịch Trần, tôi chỉ biết chuyện của anh, nhưng chưa từng tiết lộ ra ngoài."

Tuy nhiên, điều khiến Trần Hán Thăng bất ngờ chính là, Nhan Ninh không báo cảnh sát, mà đang "che đậy" sai lầm.

"Đến lúc này rồi mà phó trưởng phòng Nhan vẫn còn ngụy biện sao?"

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Lát nữa cô hãy nghe tôi dạy dỗ em gái cô học nhé, con người tôi rất giỏi tán gái…"

“Chủ tịch Trần.”

Nhan Ninh khàn cả giọng nói: “Thực sự không phải tôi nói mà, phải làm thế nào anh mới tin tưởng tôi đây?”

“Làm thế nào tôi cũng sẽ không tin, vào đêm Bình An, cô lần lượt để lại danh thiếp cho hai người kia, kết quả ngày hôm sau Tiêu Dung Ngư đã tìm đến Thẩm Ấu Sở.”

Âm thanh của Trần Hán Thăng đã xuất hiện tiếng vang, điều đó chứng tỏ hắn đã lên lầu.

“Chủ tịch Trần, tôi thực sự không nói, xin anh hãy tin tưởng tôi.”

“Nói chuyện này cho Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư không hề phù hợp với lợi ích của Samsung, chỉ có giữ lại mới có thể dùng nó như một sự uy hiếp lớn nhất.”

“Anh đừng đi tìm bọn họ, em gái tôi nhát gan, con bé không thể chịu nổi sự đe doạ!”

Nhan Ninh đã gấp đến mức nói không lựa lời, nhưng Trần Hán Thăng cũng không dừng lại, thậm chí còn không cúp máy, hắn muốn để Nhan Ninh cảm nhận sâu sắc cảm giác này.

“Đêm trước lễ Giáng Sinh… Đêm trước lễ Giáng Sinh…”

Không biết Nhan Ninh đã nhớ ra chuyện gì: “À phải rồi, lúc đó còn có một người biết chuyện, toàn bộ chuyện này đều là cô ta nói với tôi, cô ta họ Hoàng, dáng người không cao không thấp, dung mạo không thể coi là đẹp nhưng cũng không xấu, nói chuyện mang theo chút khẩu âm Xuyên Du…”

Bước chân Trần Hán Thăng đột nhiên dừng lại, sau khi im lặng một lúc lâu mới hỏi: “Cô ta tên là Hoàng Tuệ sao?”

“Tôi không biết cô ta tên là gì, nhưng lúc đó chúng tôi có quay video lại, tôi có thể chụp màn hình gửi MMS cho anh,

nói không chừng chính cô ta đã tiết lộ tin tức này, anh đừng cúp máy, tuyệt đối đừng cúp máy…”

Nhan Ninh nỉ non nói, sau đó là là tiếng lục tung mọi thứ và tiếng vang khi ly nước đổ xuống mặt bàn.

Nhưng Nhan Ninh không quan tâm đến bất cứ điều gì, chỉ muốn chụp lại dáng vẻ của người phụ nữ đó và ngửi đến cho Trần Hán Thăng.

“Tinh.”

Trần Hán Thăng nhận được tin nhắn MMS, mặc dù ảnh chụp có hơi mờ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được người đến đúng là Hoàng Tuệ.

“Chủ… Chủ tịch Trần?”

Thấy đầu dây bên kia đột nhiên yên tĩnh lại, Nhan Ninh không nhịn được hỏi một câu.

“Phù!”

Trần Hán Thăng thở phào một hơi, giọng điệu tràn ngập sự tàn nhẫn: “Ngày mai tôi muốn xem video kia!”

“Được được được, không thành vấn đề.”

Bây giờ đừng nói video, chỉ cần là thứ Nhan Ninh có thể lấy ra, cô ta đều không chút do dự dâng lên.

“Vậy… Vậy…”

Nhan Ninh lắp bắp một lúc lâu, cô ta muốn Trần Hán Thăng rời khỏi khu dân cư cha mẹ đang ở.

“Chậc, có phải cô đã nghĩ nhiều rồi không?”

Trần Hán Thăng cười lạnh một tiếng: “Cho dù có ả kỹ nữ Hoàng Tuệ tham gia vào đi nữa, cô cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, bây giờ ông đây rất khó chịu, đúng lúc muốn bắt cha mẹ cô làm nơi trút giận.”

“Hả?”

Nhan Ninh sửng sốt một chút, lúc này cô ta mới sực nhớ ra, mạch não của Trần Hán Thăng hoàn toàn không giống người bình thường.

Có lẽ người bình thường sẽ buông tha cho cha mẹ của Nhan Ninh ngay bây giờ, nhưng Trần Hán Thăng hoàn toàn không có ý định đó.

“Chủ tịch Trần, mỗi ngày yêu anh ba ngàn lần!”

Trong khoảnh khắc hết sức ngàn cân treo sợi tóc này, Nhan Ninh lại tung ra một quả bom hạng nặng.

“Sao cô lại…”

Lần này, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng giật mình.

Điều khiến hắn giật mình không phải Nhan Ninh đang “tỏ tình” với mình, mà là vì “Mỗi ngày yêu anh ba ngàn lần” thực ra là nick QQ của La Tuyền, sau khi quen biết với Trần Hán Thăng, nickname của cô chưa bao giờ thay đổi.

“Tôi là đàn chị ở đại học Ewha của em ấy, anh có thể hỏi La Tuyền.”

Nhan Ninh đầm đìa nước mắt nói: “Tôi cầu xin anh, nể mặt mũi của La Tuyền, buông tha cho cha mẹ và em gái tôi đi.”

“Tút tút tút…”

Trần Hán Thăng không có bất cứ phản ứng lại nào, đột nhiên cúp máy.

Nhan Ninh không dám trì hoãn, vội vàng gọi điện thoại lại cho cha mẹ, nhưng không hiểu tại sao, điện thoại của cha mẹ đều đang ở trong trạng thái không bắt máy, nghĩ đến việc Trần Hán Thăng dẫn người đứng ngoài cửa, toàn bộ tình cảnh thảm thương đều hiện lên trong đầu cô ta…

“Reng reng reng…”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Nhan Ninh vang lên, là cha gọi điện thoại đến đây.

“Alô, alo, cha, cha mẹ thế nào rồi, mẹ đâu, em gái đâu, tại sao lúc nãy không bắt máy…”

“Nhan Ninh siết chặt điện thoại lớn tiếng hỏi, giống như người rơi xuống nước bắt được một cọng rơm cứu mạng.

“Con có chuyện gì vậy?”

Nhưng giọng điệu của cha lại bình tĩnh và nghi hoặc, căn bản không giống như đã xảy ra chuyện gì.

“Lúc nãy cha và mẹ con nghe thấy có động tĩnh bên ngoài hành lang nên thức dậy nhìn xem, không ngờ đúng là tìm chúng ta.”

“Có năm sáu thằng nhóc trẻ tuổi khoẻ mạnh đứng bên ngoài, thằng nhóc dẫn đầu nói bọn họ là cấp dưới của phó trưởng phòng Nhan, lần này đến Dương Châu công tác, nhân tiện đến đây thăm hỏi một chút.”

“Lúc nãy cha mẹ đang nói chuyện với bọn họ nên không nghe thấy điện thoại, cấp dưới của con rất lễ phép, mặc dù thoạt nhìn sát khí có hơi nặng.”

“Lúc nào con mới về nhà thăm nhà, mẹ con rất nhớ con, còn muốn giới thiệu cho con một đối tượng xem mắt, điều kiện của người ta rất tốt.”

…

“Con… Cuối tuần này con sẽ về.”

Nhan Ninh đầm đìa nước mắt nói xong, sau đó mềm nhũn ngồi trên mặt đất, cả người không còn chút sức lực nào.

“Đinh…”

Một tin nhắn khác lại gửi đến điện thoại di động, Nhan Ninh cầm lên nhìn thoáng qua.

Trần Hán Thăng: Mỗi ngày yêu anh ba ngàn lần đã cứu cô.

“Hu hu…”

Cuối cùng Nhan Ninh cũng không nhịn được nữa, một mình ở trong văn phòng bật khóc.

Chương 839: Cô làm mùng một, tôi làm mười lăm, ai cũng không phải là người tốt

Buổi chiều ngày hôm sau, Nhan Ninh xuất hiện ở trong văn phòng của Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng cảm thấy hơi kỳ quái, hắn vốn dĩ cho rằng sáng nay cô ta sẽ đến.

Trong tình huống tối qua, Hoàng Tuệ không thể ngăn cản được quyết tâm muốn trút giận của Trần Hán Thăng, trong lòng hắn, Hoàng Tuệ không có chút sức nặng nào, thứ thực sự bảo vệ cha mẹ và em gái Nhan Ninh không bị quấy rầy vẫn là "tình yêu".

Tiểu sư muội "Mỗi ngày yêu anh ba ngàn lần", cuối cùng cũng thôi thúc Trần Hán Thăng rời đi.

Không ngờ trước khi rời đi, cha mẹ của Nhan Ninh lại nghe được động tĩnh mở cửa ra, Trần Hán Thăng dứt khoát làm "người tốt làm tới cùng", tự xưng là cấp dưới của phó trưởng phòng Nhan, trong lúc đi công tác nhân tiện thăm hỏi một chút, không những cho Nhan Ninh mặt mũi mà còn để ánh trăng bình yên ở khu dân cư trạm Lương Du tiếp tục chiếu rọi xuống.

Nếu xét từ góc độ này, người mà Nhan Ninh nên cảm ơn nhất chính là La Tuyền, sau đó là Trần Hán Thăng.

"Tôi còn có chút việc, cô ngồi xuống đó trước đi."

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua Nhan Ninh, tiếp tục cúi đầu ký tên vào văn kiện.

“Không sao, chủ tịch Trần, ngài cứ vội trước đi.”

Nhan Ninh lặng lẽ ngồi trên ghế sô pha, trong văn phòng sáng sủa chỉ có tiếng viết chữ “soàn soạt”, thỉnh thoảng xen lẫn với tiếng tàn thuốc cháy “xèo xèo”, một chậu trầu bà đang nhẹ nhàng lay động trên bàn gỗ đỏ, có thể nhìn ra được có lẽ đây là loại cây yêu thích của Trần Hán Thăng.

Rõ ràng Nhan Ninh tương đối sợ hãi Trần Hán Thăng, thủ đoạn của người này quá độc ác, hơn nữa không thể đoán trước được, những chuyện xảy ra vào tối hôm qua thực sự giống như một bộ phim điện ảnh, tình tiết phập phồng lên xuống, quanh co ly kỳ, cuối cùng kết thúc của nó lại giống một vở “hài kịch”.

Bởi vì đứng từ góc độ của cha mẹ Nhan Ninh, bọn họ chỉ cho rằng cấp dưới của con gái đến chào hỏi vào giữa đêm, hoàn toàn không biết cảm xúc của Nhan Ninh đã từng sụp đổ mấy lần.

“Chẳng trách là người có thể gây dựng sự nghiệp, thành lập điện tử Qủa Xác bằng hai bàn tay trắng, chẳng trách có thể nhuẫn nhuyễn qua lại giữa Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.”

Bây giờ cuối cùng Nhan Ninh cũng đã hiểu tại sao sau lễ Giáng Sinh, lần nào gặp nhau Trần Hán Thăng cũng phải kẹp dao giấu kiếm châm chọc.

Nhan Ninh cũng là phụ nữ, cô ta có thể tưởng tượng được “tình cảnh bi thảm” khi Tiêu Dung Ngư tìm đến Thẩm Ấu Sở và hai cô gái đối mặt với nhau, cuối cùng Tiêu Dung Ngư thậm chí còn xuất ngoại, có lẽ cô đã quá đau lòng rồi.

“Haiz…”

Nhan Ninh thở dài một hơi, nếu xét từ góc độ này, Trần Hán Thăng- Người cũng bị lừa gạt, tìm đến cha mẹ mình để trả thù cũng là điều có thể hiểu được.

…

“Kẽo kẹt!”

Lúc này, cánh cửa văn phòng bị đẩy ra, Nhiếp Tiểu Vũ lại ôm một số tài liệu đến đây, sau khi nhìn thấy Nhan Ninh đang ngồi trên ghế sô pha, sắc mặt của cô ấy vô cùng ngạc nhiên.

Người của công ty Samsung, từ lúc nào đã có tư cách này?

“Tiểu Vũ, cô đi rót cho phó trưởng phòng Nhan một ly trà đi.”

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là Trần Hán Thăng lại dặn dò cô thư ký nhỏ đi rót trà.

“Vâng…”

Nhiếp Tiểu Vũ vừa đáp lời vừa đánh giá Nhan Ninh.

“Nhan Ninh cũng không xinh đẹp lắm mà, cô ta không thể so sánh với bất cứ cô gái nào bên cạnh Trần bộ trưởng!”

“Chẳng lẽ Trần bộ trưởng muốn thay đổi khẩu vị?”

“Trời ạ, vậy chẳng phải mình cũng nguy hiểm sao?”

…

Những suy nghĩ của cô thư ký nhỏ ngu ngốc đang điên cuồng đảo lộn, nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn pha trà, Nhan Ninh đứng dậy đưa hai tay nhận lấy, còn hơi cung kính cúi người một chút.

Dựa theo chức vụ mà nói, Nhiếp Tiểu Vũ là thư ký hội đồng quản trị, là ban quản lý cấp cao chính thức của điện tử Qủa Xác, chỉ là Trần Hán Thăng lười bồi dưỡng người khác nên Nhiếp Tiểu Vũ còn đồng thời kiêm nhiệm chức thư ký của chủ tịch.

“Ok, cô đi đưa cho chị Tĩnh xét duyệt một chút.”

Trần Hán Thăng đưa những tài liệu đã ký cho cô thư ký nhỏ, sau đó mới nói với Nhan Ninh: "Đã đưa đồ đến chưa?"

"Đưa đến rồi."

Nhan Ninh lấy ra một chiếc USB, đây là hình ảnh "giao dịch" giữa cô ta và Hoàng Tuệ.

Trần Hán Thăng trực tiếp cắm vào máy tính xem, một lát sau, không biết đã xem đến đoạn nào, hắn đột nhiên tàn nhẫn bóp nát tàn thuốc, trong miệng hình như còn đang lẩm bẩm: "Con mẹ nó, các cô đều đáng chết…"

Trong lòng Nhan Ninh "lập tức" nhảy dựng lên, chẳng trách Hoàng Tuệ lại sợ Trần Hán Thăng như vậy.

Vào đêm trước lễ Giáng Sinh năm ngoái, mặc dù Hoàng Tuệ lấy tiền làm việc, nhưng cho dù là đến ký túc xá của đại học Đông Đại hay tiểu khu Thiên Cảnh Sơn, Hoàng Tuệ hoàn toàn không dám ra mặt, sợ bị Trần Hán Thăng biết mình xen vào chuyện này.

Lúc đó Nhan Ninh cảm thấy không nhất thiết phải như vậy, nhưng bây giờ ngẫm lại hình như cũng không khác mấy.

"Chủ tịch Trần."

Nhan Ninh suy nghĩ một chút rồi giải thích giống như một lời đảm bảo: "Chuyện này thực sự không phải do Samsung để lộ ra đúng không, bởi vì làm thế không phù hợp với lợi ích của Samsung…"

"Cô không cần phải nói với tôi những thứ đó, cảm giác giống như cô gặp nhiều ấm ức lắm vậy."

Trần Hán Thăng phỉ nhổ, đưa tay chỉ vào Nhan Ninh nói: "Hôm nay ông đây có thái độ như thế này với cô hoàn toàn là vì La Tuyền, tối hôm qua nếu không phải vì cô ấy, hôm nay

cha mẹ cô có thể đi làm, em gái cô hôm nay có thể yên ổn đi học thì ông đây cũng có thể cùng họ với cô."

"Hơn nữa, rõ ràng là cô làm mùng một trước, tôi mới làm mười lăm mà thôi, không thể vì thế lực của tôi lớn hơn cô mà cảm thấy tôi đang bắt nạt cô!"

"Nếu thế lực của tôi không đủ lớn thì sao, có phải lúc nào cũng nghe theo sự sắp xếp của Samsung không, lúc đó các cô sẽ thương hại tôi sao?"

"Người thực sự khơi mào mấy chuyện không có tiền đồ như "liên luỵ đến người nhà" thực chất là cô mà, phó trưởng phòng Nhan."

….

Những lời này của Trần Hán Thăng giống như những chiếc roi gai quất mạnh vào mặt Nhan Ninh, hoàn toàn đánh nát những lời tự an ủi dối trá đó.

Bởi vì hắn nói không sai, nếu Trần Hán Thăng không phải là một kẻ lưu manh không kiêng kỵ bất cứ điều gì đó thì cuối cùng rất có thể sẽ phải nghe theo mệnh lệnh của Samsung trong từng bước đi.

Nhan Ninh vẫn luôn cảm thấy bản thân mình là người tốt, nghiêm túc trong công việc, hiếu thuận cha mẹ, còn giúp đỡ vô điều kiện những đàn em du học sinh ở Hàn Quốc kia, sao có thể là người xấu được.

Nhưng Trần Hán Thăng đứng từ góc độ của "người bị hại" nói với cô ta rằng, cô đang làm chuyện xấu, cũng may vận khí của cô rất tốt, nếu không chắc chắn cô sẽ không thể chịu được sự trả thù của ông đây.

"Chủ tịch Trần, rất xin lỗi."

Nhan Ninh đứng trước bàn gỗ đỏ của Trần Hán Thăng, khom lưng cúi người 90 độ, cuối cùng hít hít mũi nói: "Sáng sớm hôm nay tôi đã trình đơn xin từ chức rồi."

"Hả, từ chức?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, chẳng trách sáng sớm hôm nay Nhan Ninh không đến, có lẽ là đang thôi việc đúng không.

"Cô cảm thấy nếu mình không thôi việc, tôi sẽ tiếp tục tìm người nhà của cô gây rắc rối?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi hỏi.

"Đây cũng là một phần nguyên nhân, việc thôi việc ở Samsung thực ra cũng có thể coi là thoát khỏi mâu thuẫn giữa ngài và Samsung."

Nhan Ninh khẩn thiết nói: "Ngoài ra, cha mẹ tôi cũng hy vọng tôi có thể thôi việc về nước làm việc."

"Cô dùng lý do gì để từ chức, cấp trên đồng ý không?"

Trần Hán Thăng hỏi, dựa vào năng lực làm việc và tinh thần trách nhiệm của Nhan Ninh, các lãnh đạo doanh nghiệp bình thường sẽ không đồng ý.

Quả nhiên, Nhan Ninh lắc đầu nói: "Tôi lấy lý do bị lừa ba trăm ngàn tệ kinh phí để thôi việc, nhưng trưởng phòng Park không đồng ý, ông ấy cảm thấy đó là chuyện nhỏ, lần sau chú ý một chút là được."

"Chậc…"

Trần Hán Thăng không nhịn được cười một tiếng, lý do này thực sự không tồi, nếu lấy lý do "thất trách trong công việc" để từ chức, cũng có thể coi là tương đối thể diện.

Nhưng, sau khi cười xong, hắn đột nhiên vỗ bàn cái "bộp", Nhan Ninh bị doạ cho giật mình, khó hiểu nhìn về phía Trần Hán Thăng.

"Nhưng mà…"

Trần Hán Thăng chậm rãi nói: "Tôi đã đồng ý cho cô thôi việc chưa?"

Chương 840: Cô bạn thân Trịnh lôi kéo lòng người

“Chủ tịch Trần đây có ý gì?”

Lúc đầu Nhan Ninh còn chưa kịp phản ứng lại, cô ta là nhân viên của Samsung, thôi việc còn cần nhận được sự đồng ý của Trần Hán Thăng sao?

“Tôi nghĩ như thế này.”

Trần Hán Thăng vô cũng thản nhiên nói: “Cuộc chiến giữa điện tử Qủa Xác và Samsung đang hết sức căng thẳng, tôi hy vọng cô có thể làm nội ứng cho Qủa Xác, cho nên tạm thời không cần phải thôi việc.

“…”

Đây là gián điệp thương mại, sau khi nghe xong, Nhan Ninh đột nhiên yên tĩnh lại.

Trần Hán Thăng cũng không thúc giục, ôm chậu trầu bà trên bàn đến trước mặt mình, cúi người xuống nhẹ nhàng khảy lá cây.

Chậu trầu bà này đã hơi cũ kỹ, lúc Trần Hán Thăng mới bắt đầu thành lập Hoả Tiễn 101 vào năm nhất đại học, Thẩm khờ khạo muốn thăng thêm chút sinh khí cho cửa hàng trống rỗng nên cố ý trồng một loại cây.

Sau đó sự nghiệp của Trần Hán Thăng càng ngày càng lớn, chậu trầu bà này vẫn luôn di chuyển theo hắn, thực ra hắn cũng không biết nên chăm sóc như thế nào, chỉ nhờ cô thư ký

nhỏ mỗi tuần thay nước một lần, không ngờ sức sống của nó lại ngoan cường đến thế.

“Chậc chậc.”

Trần Hán Thăng vừa nhìn vừa lẩm bẩm lầu bầu nói: “Tôi cảm thấy con người cũng giống như thực vật, đặt ở bất cứ nơi đâu cũng có phát huy giá trị, lúc trước chậu trầu bà này được coi như một linh vật trong cửa hàng Hoả Tiễn 101, bây giờ chuyển đến điện tử Qủa Xác, chỉ cần nó có năng lực, tôi có thể tạo cho nó một cơ hội để phô bày sức mạnh của mình.”

Nhan Ninh lẳng lặng lắng nghe, xuyên thấu qua bể nước thuỷ tinh đựng chậu trầu bà, nhìn vào khuôn mặt vặn vẹo mơ hồ của Trần Hán Thăng.

“Chủ tịch Trần.”

Một lát sau, Nhan Ninh chậm rãi nói: “Tôi cần phải chấp nhận sao? Nếu không chấp nhận, ngài sẽ ra tay với người nhà của tôi sao?”

“Gián điệp thương mại” thực sự là điều mà đạo đức nghề nghiệp của Nhan Ninh không cho phép, nhưng nếu liên quan đến cha mẹ và em gái, vậy thì có thể nói chuyện.

“Phó trưởng phòng Nhan cảm thấy sao?”

Trần Hán Thăng không cho ý kiến mà hỏi lại: “Từ lễ Giáng Sinh cho đến nay cô vẫn uy hiếp tôi, cho dù cô không cần phải chịu trách nhiệm chủ yếu về Tu La tràng kia, nhưng tóm lại nguyên nhân dẫn đến chuyện đó vẫn là cô đúng không, La Tuyền có thể cứu cô nhất thời, chẳng lẽ có thể cứu cô cả đời được sao?”

“Hơn nữa, nếu không phải vì thủ đoạn bỉ ổi của Samsung, ông đây nào có thời gian quan tâm đến cô, có lẽ đang du xuân ở núi Tử Kim với Tiêu Dung Ngư đấy.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên: “Tôi thân là người bị hại, đưa ra yêu cầu đó liệu có quá đáng không?”

Nhan Ninh gật đầu, logic của Trần Hán Thăng rất chính xác, chuyện này không thể bởi vì hắn mạnh hơn mà phủ định hắn là người bị hại được.

Cũng không thể vì mình yếu đuối là có thể thoát khỏi hiềm nghi gây chuyện.

“Ngoài ra…”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Bây giờ cô còn có tâm tư bảo vệ người nhà sao? Cô nhìn xem góc trên bên phải của cô là gì?”

Nhan Ninh vừa xoay người lại, hoá ra cũng là camera.

“Tôi biết trong lòng cô đang có chút mâu thuẫn.”

Trần Hán Thăng đặt chậu trầu bà trở về chỗ cũ, vỗ tay nói: “Vậy nếu tôi nói cho cô biết, thực ra hành vi hôm nay của cô đã đồng nghĩa với việc nói cho tôi biết bí mật kinh doanh của Samsung, như vậy có phải đã dễ dàng chấp nhận hơn rồi không?”

“Tôi…”

Nhan Ninh hơi mấp máy môi.

Thực ra đâu chỉ dễ dàng chấp nhận hơn, nếu Trần Hán Thăng đưa đoạn video này cho phía bên Samsung thì đó sẽ là tội danh “bán đứng lợi ích của công ty”, dựa theo pháp luật của Hàn Quốc, trực tiếp ngồi tù không phải là chuyện nhảm nhí.

“Cô cũng không cần lo lắng tôi sẽ qua cầu rút ván.”

Dường như Trần Hán Thăng đã cân nhắc kỹ càng tất cả vấn đề: “Chờ đến khi cuộc chiến giữa Qủa Xác và Samsung kết

thúc, tôi sẽ chịu trách nhiệm tìm cho cô một chủ nhân mới, cho dù là thu nhập hay chức vị, nhất định sẽ tốt hơn cả Samsung. Mọi ông chủ đều thích một nhân viên như cô."

Lúc này Nhan Ninh mới hiểu rõ lúc nãy Trần Hán Thăng lẩm bẩm "Con người cũng giống như thực vật, đặt ở bất cứ nơi đâu cũng có phát huy giá trị" là có ý gì, hoá ra hắn thậm chí đã tìm cho mình ngôi nhà tốt tiếp theo.

"Trần Hán Thăng đang muốn mời chào mình sao?"

Trong lòng Nhan Ninh thầm nghĩ.

Thực ra cô ta không muốn đến Qủa Xác làm việc, mặc dù Trần Hán Thăng thực sự rất giỏi, nhưng dù sao cũng đã từng xảy ra tranh chấp như vậy, chỉ cần nghĩ đến chuyện hắn đã từng dẫn người đi đến nhà mình, Nhan Ninh lại cảm thấy không thể phớt lờ.

"Cô sẽ không cho rằng, tôi muốn mời cô đến Qủa Xác đấy chứ?"

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào Nhan Ninh một lúc lâu, đột nhiên nói.

"Hả?"

Nhan Ninh giật mình ngẩng đầu lên, chẳng lẽ không phải sao?

"Cho dù cô muốn đến, tôi cũng không cần."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: "Bên cạnh chính là nhà máy điện tử Xiaomi, có lẽ cô biết chủ tịch xinh đẹp Trịnh Quan Đề đúng không? Cô ấy có thể sẽ là bà chủ mới của cô, nếu cô không yên tâm, bây giờ tôi sẽ dẫn giới thiệu hai người quen biết nhau."

Trần Hán Thăng nói xong lập tức đứng dậy, cho dù trong lòng Nhan Ninh còn có chút kháng cự, nhưng khi nhìn thoáng

qua chậu trầu bà tươi tốt kia, cô ta do dự một lát rồi đuổi theo.

“Trần Hán Thăng quá thông minh, năng lực phản ứng cũng rất nhanh, ngôn ngữ và thủ đoạn cũng rất cao siêu.”

Nhan Ninh cảm khái, lúc đầu cô ta định nói với Trần Hán Thăng mình sẽ thôi việc ở Samsung, không ngờ vòng qua vòng lại lại bị lừa gạt làm gián điệp thương mại.

“Trần bộ trưởng, cậu muốn đi đâu?”

Trước khi Trần Hán Thăng đi ra ngoài, Nhiếp Tiểu Vũ đang ở trong phòng thư ký lớn tiếng hỏi.

“Đi đến bên cạnh tản bộ, cô muốn đi không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Đi!”

Cô thư ký nhỏ mỉm cười trả lời, cô ấy vội vàng thu dọn một đống đồ ăn vặt lớn và mấy cuốn truyện tranh “Hoàng tử Tennis”.

“Chúng ta đâu phải đi cắm trại, cô mang theo mấy thứ này để làm gì?”

Trần Hán Thăng thoạt nhìn hơi khó hiểu.

“Tôi muốn đưa cho Tưởng Vân Vân, chị ấy cũng rất thích Echizen Ryoma đấy.”

Nhiếp Tiểu Vũ cong mắt, vén sợi tóc ngắn vừa mới che khuất lỗ tai lên, rất khó có thể tin rằng đây là thành viên ban quản lý của một doanh nghiệp có giá trị tiền tỷ.

“Không thể chịu nổi mà.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, Tưởng Vân Vân là thư ký nhỏ của Trịnh Quan Đề, hắn và Đề ca là mối quan hệ bạn bè thân thiết, không ngờ hai cô thư ký cũng chơi với nhau.

…

Ở trước cổng nhà máy điện tử Xiaomi, nhân viên bảo vệ thậm chí còn không cần hỏi ý kiến đã cho đi, dù sao hai nhà cũng đã quá quen thuộc với nhau.

Nhan Ninh vừa đi vừa đánh giá điều kiện trong nhà máy Xiaomi, mặc dù cô ta vẫn chưa chắc chắn đồng ý, nhưng sau khi nghe Trần Hán Thăng nói như vậy lúc nãy, cô ta cũng theo bản năng bắt đầu quan sát.

Điện tử Xiaomi ở trong thị trường kiểu "phát tài trong im lặng", điện thoại di động Qủa Xác là một đại diện mới của các sản phẩm di động trong nước, cùng với việc thu hút ánh mắt của đông đảo mọi người, thực ra nó cũng phải chịu không ít áp lực.

Nhưng điện tử Xiaomi thì khác, mặc dù nó được người trong ngành đánh giá rất cao, nhưng mọi người đều cảm thấy đây là một sản phẩm điện thoại trong nước chỉ đứng sau Qủa Xác, tuy nhiên, áp lực của người đứng thứ hai và đứng thứ nhất hoàn toàn kém xa.

Trân Hán Thăng trêu chọc và đánh nhau ở khắp mọi người, Trịnh Quan Đề lại đang phát triển một cách đáng khinh ngạc, hơn nữa Xiaomi còn mời người đại diện sản phẩm là Song Hye Kyo, đồng thời kết hợp với việc tự nâng cao chất lượng, thậm chí Xiaomi còn bắt đầu triển khai các cửa hàng chuyên bán offline trước cả Qủa Xác.

Sau khi đi vào văn phòng chủ tịch Xiaomi, đây cũng là lần đầu tiên Nhan Ninh tiếp xúc gần với bà chủ xinh đẹp này.

Trịnh Quan Đề mặc một chiếc áo khoác len dài màu đen, kiểu dáng nghiêm túc, bên trong kết hợp với chiếc váy sơ mi màu xám nhạt, dưới chân đi đôi giày cao gót nhỏ màu đen, thoạt nhìn vừa trầm tĩnh vừa thời thượng.

Ngũ quan xinh đẹp với mái tóc dày mượt màu cà phê, giống như nhuộm từng lớp từng lớp óng ánh, sống mũi cao thẳng tinh tế, đôi môi màu hồng nhạt, sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng và Nhan Ninh, cô cũng không lấy làm ngạc nhiên mà chỉ bình tĩnh gật đầu.

Loại khí chất này cơ bản phù hợp với mong chờ của Nhan Ninh đối với Trịnh Quan Đề, chẳng trách có thể dẫn dắt điện thoại di động Xiaomi đến vị trí này, cô thực sự là thần tượng của toàn bộ phụ nữ đang đi làm.

"Cô suốt ngày nói tôi đã cướp đoạt Thôi Chí Phong và Tào Kiến Đức đi."

Trần Hán Thăng cười nói: "Hôm nay tôi cũng giới thiệu cho cô một người, Nhan Ninh, hiện tại đang là phó trưởng phòng bộ phận quan hệ xã hội của Samsung, cô ấy đang có ý định thôi việc về nước làm việc, tôi cảm thấy phía bên cô đang thiếu một nhân tài chuyên nghiệp như thế này."

"Vậy sao?"

Ánh mắt của Trịnh Quan Đề quét một vòng trên người Trần Hán Thăng và Nhan Ninh, đích thân rót một ly cà phê cho Nhan Ninh: "Tôi rất ít khi nghe Trần Hán Thăng khen ngợi người khác, cậu ấy luôn cảm thấy mình là thiên hạ đệ nhất, vậy thì cô nhất định rất có bản lĩnh."

"Chủ tịch Trịnh, tôi… A…"

Nhan Ninh đang định giải thích một chút, thực ra mình vẫn chưa suy nghĩ chín chắn, nhưng khi nhận lấy tách cà phê, cô ta đột nhiên "A" một tiếng.

Hoá ra là ngón tay bị kẹp đến sưng tấy ngày hôm qua chạm phải ly, Nhan Ninh lập tức đau đến nhíu mày.

"Ôi trời, ngón tay của cô sao lại thế này."

Trịnh Quan Đề chú ý đến, gọi Tưởng Vân Vân đang nói chuyện với Nhiếp Tiểu Vũ lại: "Vân Vân, cô đưa hòm thuốc đến đây một chút."

"Vâng."

Tưởng Vân Vân nhanh chóng đưa hộp thuốc đến, Trịnh Quan Đề lấy dầu hoa hồng và băng gạc từ trong đó ra, quan tâm nói với Nhan Ninh: "Cô cũng bất cẩn quá đi, ngón tay bị thương sao lại không băng bó một chút."

"Không sao, không sao…"

Nhan Ninh có hơi xấu hổ, từ tối hôm qua đến giờ xảy ra nhiều chuyện như vậy, sáng sớm hôn nay còn gửi đơn xin thôi việc với cấp trên, cô ta nào có thời gian quan tâm đến ngón tay.

"Đưa tay ra."

Trịnh Quan Đề đổ dầu hoa hồng vào lòng bàn tay mình: "Để tôi giúp cô bôi dầu và băng bó một chút."

"Không sao, không sao mà…"

Nhan Ninh vẫn còn đang kháng cự, Trịnh Quan Đề dứt khoát kéo tay qua, nhẹ nhàng xoa bóp lên ngón tay đang bị thương của Nhan Ninh, đồng thời còn dặn dò: "Sau khi tôi băng bó giúp cô xong, tối nay cố gắng hết sức đừng chạm vào nước, tối nay chúng ta đi ăn ở nhà ăn đi, để tránh về nhà còn phải nấu cơm."

"Chủ tịch Trịnh…"

Cảm nhận được sự ấm áp chân thật nơi đầu ngón tay, rõ ràng Nhan Ninh có chút cảm động.

Khoảng thời gian này cô phải chịu quá nhiều áp lực, vừa nhớ cha mẹ vừa nhớ nhà, về phương diện công việc còn bị Trần Hán Thăng uy hiếp, bây giờ đột nhiên được Trịnh Quan

Đề đối đãi như vậy, Nhan Ninh cảm thấy trong lòng vốn dĩ đang hoang vu cằn cỗi giống như có một đoá hoa cảm động bỗng nhiên nở rộ.

"Ha ha…"

Trên mặt Trần Hán Thăng mở một nụ cười hiền lành, nhưng trong lòng lại đang mắng: "Thứ chó má Trịnh Quan Đề này, chiêu lôi kéo lòng người này cũng ra gì lắm."

Chương 841: “Lốp xe dự phòng” càng mạnh, càng có thể tạo ra uy hiếp đối với “ đương nhiệm”

Lúc đầu Nhan Ninh chỉ muốn làm sáng tỏ một chút, bản thân cô vẫn chưa từ chức ở Samsung, cho dù từ chức đi chăng nữa, công việc sau khi về nước cũng chưa chắc đã là nhà máy điện tử Xiaomi, những thứ đó chỉ là sự sắp xếp của chủ tịch Trần.

Nhưng bây giờ gặp phải sự quan tâm “kiểu Lưu Bị” này của Trịnh Quan Đề, những lời đó đột nhiên không thể nói nên lời.

Lúc ăn cơm tối vào khoảng hơn năm giờ, Nhan Ninh cũng thành thật đi theo Trịnh Quan Đề đến nhà ăn, Trịnh Quan Đề vừa đi vừa giới thiệu quy hoạch của nhà máy điện tử Xiaomi, thậm chí còn có cả kế hoạch tiếp theo của công ty.

Bên trong cuộc nói chuyện giống như không có chút kiêng dè nào, rõ ràng đã coi Nhan Ninh trở thành người một nhà, sự do dự trên khuôn mặt Nhan Ninh càng rõ ràng hơn nữa.

Cô ta đương nhiên muốn trở về nước làm việc, đặc biệt thông qua chuyện của Trần Hán Thăng, Nhan Ninh càng cảm nhận rõ tầm quan trọng của gia đình.

Chỉ là nếu về nước, cô ta chắc chắn không thể nào cân bằng được sự nghiệp của mình, cũng không mong chờ có thể tìm được công việc ở trong nước bằng công việc ban đầu,

nhưng Trịnh Quan Đề xuất hiện lại khiến cô ta một tia hy vọng "có thể có được cá và tay gấu".

Xiaomi là một doanh nghiệp sản xuất các sản phẩm điện tử có tiềm năng lớn, điện thoại di động Xiaomi càng được biết đến là một trong những đại diện của điện thoại di động trong nước, dựa vào tốc độ phổ biến của hãng điện thoại này ở quốc nội hiện tại, trong tương lai, loại hình doanh nghiệp này nhất định sẽ có không gian mở rộng và trưởng thành hơn nữa.

Điều quan trọng nhất chính là, xét từ cuộc gặp gỡ hiện tại, Trịnh Quan Đề không chỉ có thân phận cao quý mà còn nói năng tao nhã, đồng thời cũng rất ân cần, tiếp xúc chưa đầy một tiếng đồng hồ, Nhan Ninh đã có thể cảm nhận được sức hút từ tính cách của cô.

Về công về tư, Xiaomi đều là sự lựa chọn tốt nhất, thứ duy nhất khiến Nhan Ninh do dự chính là, nếu mình lựa chọn Xiaomi, điều đó cũng tương đương với việc đồng ý làm gián điệp thương mại giúp Qủa Xác, nếu không Trần Hán Thăng sao có thể tốt bụng như vậy?

"Nhưng, mình còn có đường sống để lựa chọn nữa sao?"

Nhan Ninh lặng lẽ thở dài một hơi, thực ra việc đưa USB cho Trần Hán Thăng đã đồng nghĩa với việc tiết lộ bí mật của Samsung ra ngoài, Qủa Xác có thể dùng nó để uy hiếp bất cứ lúc nào.

Trần Hán Thăng giới thiệu Xiaomi cho mình, đơn giản chỉ muốn nói rằng hắn đã sắp xếp xong xuôi đường lui, cô ta cứ yên tâm can đảm làm một "kẻ phản bội" đi.

Trong lòng Nhan Ninh cũng hiểu rõ, đó là một sự "dụ dỗ" trắng trợn, nhưng hiệu quả lại vô cùng rõ ràng.

Nếu không có "đường lui" là Xiaomi và Trịnh Quan Đề, cho dù Nhan Ninh làm gián điệp thương mại đi chăng nữa, áp

lực trong lòng chắc chắn sẽ rất lớn, điều này sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả truyền đạt thông tin, thậm chí rất có khả năng phản bội;

Nhưng sau khi có đường lui này, không hiểu tại sao Nhan Ninh lại cảm thấy kiên định hơn rất nhiều, có lẽ đây chính là tác dụng của lốp xe dự phòng chăng?

Năng lực của "lốp xe dự phòng" càng mạnh, càng có thể tạo thành uy hiếp đối với "đương nhiệm", không chỉ ở phương diện tình cảm, mà ở phương diện công việc, nó cũng rất có lý.

"Người bình thường không thể đấu lại Trần Hán Thăng, mỗi một bước đi hắn đã suy nghĩ kỹ càng hết rồi."

Cuối cùng Nhan Ninh cũng hiểu rõ đạo lý này.

Từ đầu đến cuối, Trần Hán Thăng vừa đe doạ, vừa uy hiếp kèm theo cả dụ dỗ… Nếu là trước kia, có người nói với Nhan Ninh rằng, sau này cô sẽ trở thành một "gián điệp thương mại", có lẽ Nhan Ninh cảm thấy chuyện này thực sự quá hoang đường, nhưng bây giờ tất cả đều đang phát triển theo phương hướng này, còn có chút gì đó cam tâm tình nguyện.

"Người trong giang hồ, thân bất do kỷ mà."

…

Sau khi cơm nước xong xuôi, Nhan Ninh rời khỏi nhà máy điện thoại Xiaomi, Trần Hán Thăng tiếp tục đi đến văn phòng của Trịnh Quan Đề ngồi một chút.

"Đề ca, lúc nãy cô đã quá nóng vội."

Trần Hán Thăng nói giỡn: "Năng lực của Nhan Ninh đúng là không tồi, nhưng giọng điệu và thái độ lúc nãy của cô khiến tôi nhớ đến Lưu Bị và Tống Giang, một người gặp người khác thì gọi đệ đệ, một người gặp người khác thì đưa ngân lượng."

“Chậc, Tống Giang làm sao có thể đánh đồng với Lưu Bị, cậu thực sự cho rằng Hồng Kông chúng tôi không đọc sách sử sao?”

Cô bạn thân Trịnh hừ lạnh một tiếng, tiếp tục xem tài liệu trên máy tính.

Trần Hán Thăng nhún vai, lấy điện thoại di động ra lướt tin tức.

Mối quan hệ giữa hai người bọn họ đã quá thân thiết, cho dù một người xem máy tính, một người chơi di động, hai người cũng sẽ không thấy xấu hổ, bên tai còn truyền đến tiếng nói chuyện của Nhiếp Tiểu Vũ và Tưởng Vân Vân ở bên ngoài.

Nhiếp Tiểu Vũ: Chị Vân, bây giờ em cảm thấy mình đã khác với chị rồi, mặc dù em cũng là thư ký của chủ tịch, nhưng đồng thời cũng là thư ký của hội đồng quản trị.

Tưởng Vân Vân: Chị cảm thấy không có gì khác nhau mà, em vẫn đi theo Trần tổng tung tăng chạy qua chạy lại.

Nhiếp Tiểu Vũ (kiêu ngạo): Khác biệt rất lớn đấy, bây giờ em trong ban quản lý, ngày hôm đó chị Hứa ở phòng hành chính còn hỏi em rằng có cần tìm một thư ký nhỏ không?

Tưởng Vân Vân (ngạc nhiên): Thư ký nhỏ cũng có thể tìm một thư ký nhỏ khác sao?

Nhiếp Tiểu Vũ (tự đắc): Đương nhiên rồi, chức vị thư ký nhỏ này của em khác đấy.

Tưởng Vân Vân (hâm mộ): Vậy thì chị cũng muốn có một cô thư ký nhỏ, cho dù không làm gì, nhìn vào cũng cảm thấy thoải mái.

…

Hai cô thư ký nhàm chán đang ngồi đó nói chuyện với nhau, Trịnh Quan Đề mỉm cười, bưng cà phê lên nhấp một ngụm, cũng nói chuyện với Trần Hán Thăng.

"Tết Nguyên Đán dì đến Kiến Nghiệp sao?"

Trịnh Quan Đề hỏi: "Ngày 15 tháng giêng dì gửi tin nhắn cho tôi, lúc đó tôi mới biết."

"Ừ."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Năm nay cả nhà tôi ở lại nhà của Thẩm Ấu Sở."

Ở trước mặt cô bạn thân Trịnh, Trần Hán Thăng chưa bao giờ nói dối về chuyện tình cảm của mình, một là vì Trịnh Quan Đề đã sớm biết mình là một người đàn ông cặn bã; Hai là Trịnh Quan Đề không có bất cứ thành kiến gì, cảm nhận của cô ấy đối với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều như nhau.

Nhưng Trịnh Quan Đề lại không phải là "Trần đảng" giống như Vương Tử Bác, nếu nói một cách nghiêm túc, có lẽ "Bạn thân đảng" không trộn lẫn bất cứ lợi ích nào.

"Vậy còn người ở đại học Đông Đại thì sao?"

Trịnh Quan Đề biết chuyện Tu La tràng này, Trần Hán Thăng chủ động tâm sự với cô.

"Cô ấy đã ra nước ngoài rồi, tôi đang định tìm cớ sang nước ngoài thăm cô ấy."

Trần Hán Thăng nghịch bật lửa "lạch cạch" nói.

Cái cớ này cũng rất dễ tìm, một khi Samsung kiện Qủa Xác ra toàn, Qủa Xác có thể tìm đến công ty luật Dung Thăng làm đại diện, cho nên Trần Hán Thăng có chút mong chờ được ra hầu toà cùng với Samsung, như vậy càng có lý do để gặp Tiểu Ngư Nhi.

“Làm một gã đàn ông cặn bã cũng không dễ dàng.”

Trịnh Quan Đề lắc đầu tiếp tục đọc tài liệu, Trần Hán Thăng cũng đứng dậy chuẩn bị ra về.

“Chờ một chút.”

Cô bạn thân Trịnh sực nhớ đến chuyện gì đó, đột nhiên nói: “Sắp tới sẽ có người ở phía bên Hồng Kông đến đây, có lẽ Hồng Sĩ Dũng cũng ở trong đó, cậu có muốn gặp không?”

“Đã hơn nửa năm rồi không gặp Lão Hồng, không biết lão mập mạp này sống ở nước Anh như thế nào?”

Trần Hán Thăng gây dựng sự nghiệp lâu như vậy, Hồng Sĩ Dũng thực sự là một đối thủ rất có tố chất, cuối cùng bọn họ còn gặp nhau và xoá bỏ ân thù.

“Vậy người nhà của cô đến đây để làm gì, thấy điện tử Xiaomi phát triển rực rỡ nên lại nổi lên tâm tư?”

Trần Hán Thăng cau mày hỏi.

“Điều đó là không thể, quyền sở hữu Xiaomi nằm dưới danh nghĩa của tôi.”

Trịnh Quan Đề lắc đầu: “Có lẽ là muốn đầu tư ở đại lục chăng? Cậu cảm thấy thị trường Hồng Kông như thế nào, Qủa Xác có ý định mượn ván cầu của Hồng Kông tiến quân ra nước ngoài không?”

“Chẳng thú vị chút nào.”

Trần Hán Thăng trực tiếp phủ quyết: “Nếu là mười năm trước, có lẽ tôi sẽ cảm thấy hứng thú, nhưng bây giờ đã là năm 2006 rồi, Trung Quốc đã gia nhập WTO rồi, một nơi nhỏ bé chật hẹp như Hồng Kông sớm đã bị giá nhà đất cao làm cho hao phí hết tiềm lực, thị trường điện thoại di động trong 10 năm tới sẽ là của các nước đang phát triển với dân số đông như Trung Quốc và Ấn Độ.”

Trịnh Quan Đề gật đầu, thực ra quan điểm của cô và Trần Hán Thăng không khác nhau là mấy, nhưng con đường phát triển của Xiaomi và Qủa Xác cũng không giống nhau.

Quả Xác là mô hình chuỗi sinh thái rõ ràng, có đủ loại sản phẩm khác nhau được sản xuất xung quanh nhãn hiệu "Qủa Xác" này, điện thoại di động chỉ là một phần vô cùng quan trọng trong số đó mà thôi.

Xiaomi là điện thoại di động "stud", cho nên nó bắt đầu triển khai cửa hàng chuyên bán điện thoại di động ngoại tuyến.

Một khi đã trò chuyện thì không thể dừng lại, tầm nhìn và thủ đoạn của hai người gần như không khác nhau là mấy, rất nhiều chỗ đều có quan điểm giống nhau, phải hơn chín giờ, Trần Hán Thăng mới thực sự trở về.

"Tổ hợp mây mưa*" Nhiếp Tiểu Vũ và Tưởng Vân Vân đang rúc vào nhau đọc truyện tranh, mãi đến khi Trần Hán Thăng gọi, cô thư ký nhỏ mới lưu luyến tạm biệt.

(*Vân Vũ: Mây mưa.)

"Trần bộ trưởng, cậu nói xem chúng ta có nên đặt một cái tên tiếng Anh không?"

Nhiếp Tiểu Vũ đi theo phía sau nói: "Chỗ của Tiểu Vân đều có tên tiếng Anh, cả, cái gì mà Peter, Rose, Kelvin, có vẻ Tây đấy."

Lúc này, ở trong văn phòng của Trịnh Quan Đề, Tưởng Vân Vân cũng ấm ức nói: "Bà chủ, Tiểu Vũ cũng sắp có thư ký nhỏ rồi, lúc nào tôi mới có một thư ký nhỏ đây?"

Trần Hán Thăng/ Trịnh Quan Đề: Đừng nằm mơ nữa, yên tâm làm việc đi.

Sau khi trở lại văn phòng, Trần Hán Thăng yên tĩnh ngồi một chút, suy ngẫm về những chuyện xảy ra ngày hôm nay,

lấy điện thoại di động ra liên lạc với hai người.

Người đầu tiên là Trương Vệ Vũ, Trần Hán Thăng nhờ gã điều tra giúp một người.

Lúc đầu Trương Vệ Vũ còn tưởng rằng nhiệm vụ này rất khó, dù sao bây giờ gã còn giả tạo "sự cố điện thoại di động Samsung nổ mạnh", nhưng tài liệu mà Trần Hán Thăng gửi đến đây đã vô cùng kỹ càng tỉ mỉ.

Không chỉ có tên họ của người đó mà còn có cả ảnh MMS, ngay cả địa chỉ hộ khẩu của gia đình cũng rất rõ ràng, điều này khiến mọi việc trở nên đơn giản hơn nhiều, thậm chí Trần Hán Thăng còn ám chỉ rằng nếu Trương Vệ Vũ quen biết một người bạn làm cảnh sát nào đó, có thể nhờ người ta giúp xác nhận địa chỉ và nghề nghiệp hiện tại của cô ta.

"Người phụ nữ tên Hoàng Tuệ kia, xem ra sắp gặp xui xẻo rồi."

Trong lòng Trương Vệ Vũ thầm nghĩ.

Cuộc điện thoại thứ hai của Trần Hán Thăng là gọi cho La Tuyền, cuộc điện thoại này thuần khiết hơn nhiều, chỉ là vì Nhan Ninh, hắn đột nhiên muốn nói tào lao với tiểu sư muội vài câu.

"Ô, hôm nay thật kỳ lạ."

La Tuyền trong trẻo nói: "Lúc nãy có một sư tỷ gọi điện thoại cho em, bây giờ Trần sư huynh cũng gọi điện thoại cho em, hai người có hẹn trước đúng không, ha ha ha…"

"Sư tỷ kia" 80% chính là Nhan Ninh, có lẽ cô ta muốn cảm ơn La Tuyền, trong lúc vô tình đã "bảo vệ" cả nhà cô ta.

"Anh và sư tỷ kia của em không quen biết nhau, sao có thể hẹn trước để gọi điện thoại được."

Trần Hán Thăng nửa thật nửa giả nói, hắn lại hỏi tình hình gần đây của La Tuyền sau khi tựu trường.

“Trần sư huynh.”

Hai người nói chuyện một hồi, chỉ nghe tiếng cửa phòng “cạch” một tiếng được mở ra, hình như La Tuyền đang đi ra ngoài ban công, sau đó nói với hắn bằng giọng điệu vừa phấn khích vừa táo bạo: “Mấy ngày nay đêm nào em cũng mơ thấy anh.”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: “Mộng xuân sao?”

“… Vâng.”

Mặc dù La Tuyền hơi xấu hổ, nhưng vẫn thừa nhận, cô còn nhỏ giọng hỏi: “Ở trong giấc mơ, anh vẫn luôn đè lên trên người em, còn kiên trì muốn hôn em, động tác vô cùng bá đạo, anh cảm thấy kích thích không?”

“Chuyện này…”

Trần Hán Thăng chậc miệng: “Kích thích thì không có, nhưng lại cảm thấy rất mệt, nếu lần sau em muốn nói mấy chuyện dâm đãng với anh thì ngày hôm sau nhớ phải thanh toán phí xuất hiện trên sân khấu với anh.”

Chương 842: Kết quả của kỳ thi thi lên thạc sĩ đã được công bố, mọi người đều có tương lai rạng rỡ

Sau khi Trần Hán Thăng thảo luận xong chủ đề "mộng xuân" cùng với La Tuyền, thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, hắn gọi điện thoại với Thẩm Ấu Sở, tối nay sẽ nghỉ ngơi trở trong ký túc xá.

Khoảng thời gian này hắn gần như đã trở thành người đại diện cho "trai ngoan", không chỉ dành nhiều thời gian hơn cho Thẩm Ấu Sở mà còn chủ động báo cáo hơn.

Thực ra lúc trước Trần Hán Thăng cũng sẽ báo cáo, nhưng lại là báo cáo "chột dạ".

Ví dụ như khi muốn ở bên cạnh Thẩm Ngư Nhi, hắn chắc chắn sẽ bịa ra một lời nói dối với Thẩm Ấu Sở trước, lý do là tăng ca hoặc mở cuộc họp, liên hoan hoặc xã giao, tóm lại sau khi Thẩm khờ khạo hiểu rõ, cô sẽ không gọi điện thoại đến hỏi xem "Anh có về nhà ăn cơm không?", như vậy có thể giảm bớt những chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Bây giờ Tiểu Ngư Nhi và La Tuyền đều đang ở nước ngoài, Thương Nghiên Nghiên lại ở Thượng Hải, mối quan hệ giữa Trần Hán Thăng và cô bạn thân Trịnh còn có thể xem là "đơn thuần", không cần phải tiến hành quản lý thời gian, cho nên lần nào báo cáo cũng đều là nói thật.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở là người hướng nội, nhưng hoặc ít hoặc nhiều cô cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của Trần Hán Thăng, vì thế giai đoạn này thực sự là những ngày tháng ngọt ngào nhất, Thẩm khờ khạo cũng dần dần quên mất cú sốc và đau lòng trước trong lễ Giáng Sinh năm ngoái.

Sau khi Trần Hán Thăng trở về ký túc xá, nghe thấy phòng đối diện đang phát bài hát của Lý Mân ở phía đối diện, thầm nghĩ có lẽ đây là ca khúc chủ đề của phim hoạt hình.

Năm đó khi bộ phim này được phát hành, lúc đó hắn đang học cấp ba, vẫn là Tiểu Ngư Nhi đưa đĩa nhạc từ trong nhà đến, chủ nhiệm lớp Lão Từ tổ chức chiếu trong lớp học.

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng lại nghĩ đến một bộ phim khác, hình như cũng là đĩa phim Tiểu Ngư Nhi mang từ trong nhà đến.

Bởi vì điều kiện gia đình cô tốt nhất, bạn bè của cha mẹ cũng tương đối nhiều, rất dễ có thể nhận được những đĩa phim nguyên bản như thế này.

“Lúc ấy mình không tìm thấy ở trên mạng, nhưng lại rất muốn xem, cho nên mới oán giận với Tiểu Ngư Nhi…”

Trần Hán Thăng tựa đầu vào thành ghế sô pha, lẳng lặng nhớ lại những năm tháng không hề phai mờ kia.

Sau khi Tiêu Dung Ngư đưa những đĩa nhạc đó đến, cô chưa bao giờ nói là cố ý mang cho Trần Hán Thăng, chỉ nói là mang đến cho tất cả các bạn trong lớp cùng nhau thưởng thức.

“Thực ra tình cảm của Tiểu Ngư Nhi đối với mình rất rõ ràng, chỉ là lúc đó cô ấy còn quá trẻ, cho nên kiêu ngạo không muốn thừa nhận mà thôi.”

Trần Hán Thăng cảm thán một tiếng, mình thực sự rất nhớ Tiểu Ngư Nhi xinh đẹp, ngọt ngào hoạt bát, không biết cô có nhớ mình không nữa.

…

Mấy ngày nữa là cuối tháng, khoảng thời gian này tất cả mọi chuyện vẫn như thường, Samsung vẫn đang chuẩn bị chứng cứ tố tụng, không ngờ Nhan Ninh đã trở thành gián điệp thương mại.

Chuyện này không có ai nghi ngờ, cho dù là cấp trên Park Jung- soo cũng không nghi ngờ, ông ta vẫn còn đang vui vẻ vì cấp dưới không còn kiên trì thôi việc nữa.

Dù sao lúc trước Nhan Ninh đã từng rất có trách nhiệm trong công việc của mình, cho nên cô vẫn có thể tham gia vào thành phần nòng cốt của "kế hoạch hái quả", đương nhiên, kế hoạch này gần như trong suốt ở trước mặt Trần Hán Thăng.

Trương Vệ Vũ đang chạy tới chạy lui ở bên ngoài, gã còn phải hoàn thành mấy "vụ điện thoại di động Samsung nổ mạnh" nữa, sau đó lại gấp rút đi điều tra Hoàng Tuệ.

Trần Hán Thăng cảm thấy nhân tài được chia làm hai loại, một loại là "Phái học thuật", một loại là "Con đường hoang dã".

"Phái học viện" chính là những ban quản lý giống như Hoàng Lập Khiêm, Tào Kiến Đức, Thôi Chí Phong, bao gồm cả Vương Hưng của Qvodplayer mới được tuyển dụng vào năm ngoái.

Bọn họ đều tốt nghiệp đại học chính quy, được giáo dục bằng tư tưởng chủ nghĩa Mác- Lênin nhiều năm trời, thậm chí lúc trước khi đi học còn bị bà con hàng xóm phàn nàn những lời đại loại như "Chỉ biết đọc sách đến chết, học tập đến choáng váng, ngoại trừ thi cử ra thì cái gì cũng không biết".

Ưu điểm của phái học viện chính là giỏi suy xét, năng lực tư duy logic rất mạnh, có thể hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ được giao.

Khuyết điểm chính là quá sĩ diện, giống như việc Trần Hán Thăng có ý định quỵt số tiền bồi thường vi phạm hợp đồng của Samsung, thực ra trong lòng phái học viện đều không ủng hộ.

Chỉ là Trần Hán Thăng quá cứng, nếu có ý kiến thì cút đi, cho nên cuối cùng bọn họ đều ngoan ngoãn phối hợp.

"Con đường hoang dã" chính là kiểu người như Trương Vệ Vũ, gã bỏ học từ sớm và lăn lê bò lết ở bên ngoài, thậm chí còn lăn lộn trong xã hội, da mặt của những người này dày hơn nhiều.

Ví dụ như chuyện "điều tra Hoàng Tuệ" kia, nếu giao cho Tào Kiến Đức đi làm, có lẽ Trần Hán Thăng phải gọi ba cuộc điện thoại mỗi ngày, không ngừng hỏi thăm tiến trình.

Nhưng nếu giao cho Trương Vệ Vũ, Trần Hán Thăng chỉ cần chờ kết quả là được rồi.

Phùng Quý thuộc về phiên bản nâng cấp của "con đường hoang dã", nhiều lúc cậu ta làm ăn buôn bán không cần suy nghĩ, đưa ra quyết định hoàn toàn dựa trên cảm tính.

Điều khiến người khác bực bội nhất là những quyết định đó, sau khi xong việc đều được nghiệm chứng là chính xác, cho nên Trần Hán Thăng mới nói đây là "món quà mà ông trời ban cho".

Còn Trần Hán Thăng thì sao, có lẽ hắn thuộc về kiểu lưu manh có văn hoá, có được bằng cấp nghiên cứu sinh, thoạt nhìn có vẻ thuộc về phái học việc, nhưng nhiều lúc phương thức làm việc lại thuộc về "con đường hoang dã".

Nói một cách thông tục thì, lúc không thể đánh lại bạn, Trần Hán Thăng sẽ nói rằng mọi người đều là người có ăn có học, đừng hành động thô lỗ, ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.

Chờ đến khi đánh thắng được bạn, Trần Hán Thăng sẽ nói rằng những kẻ lưu manh như chúng tôi không nói đạo lý, nhất định phải làm việc dựa theo quy tắc.

Cuối tháng, vào ngày 28 tháng 2, phía bên khu dân cư Thiên Cảnh Sơn đột nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt, Hồ Lâm Ngữ và mẹ hai Mạc đều đang ở nhà, đồng thời còn có những người thuộc "đảng thi lên thạc sĩ" giống như Bạch Vịnh San, Đàm Tĩnh và Đổng Tú Tú.

Bởi vì hôm nay là ngày công bố kết quả của kỳ thi thi lên thạc sĩ, bọn họ đã hẹn sẽ cùng nhau tra cứu kết quả.

Sau mười giờ sáng, cổng tra cứu mạng tuyển sinh nghiên cứu sinh Trung Quốc chính thức được mở, nhưng trang web tồi tệ này đúng là rác rưởi, vừa mời 10:05p đã bị đánh sập.

"Con mẹ nó, khoản đầu tư của trang web này ít nhất cũng tương đương với Cộng đồng Qủa Xác."

Trần Hán Thăng phỉ nhổ: "Nhưng Cộng động Qủa Xác có nhiều chức năng như vậy, cũng chưa bao giờ bị sập, thứ trang web ngu ngốc này thậm chí còn không đủ để tìm kiếm tin tức."

"Haiz, vừa nhìn đã biết nó được nhận thầu bên ngoài, sau đó bị người nào đó ăn bớt."

Hồ Lâm Ngữ nói với giọng điệu "hiểu biết": "Hiểu thì hiểu đây, bây giờ lại thành ra như thế này."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Hồ Lâm Ngữ- Người không thi công chức nhà nước cũng đã bắt đầu trào phúng đối với quần thể này.

Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ đang chỉ điểm giang sơn, nhưng không ai để ý rằng bốn người thi lên thạc sĩ đều đang

nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính trước mắt không rời, Thẩm Ấu Sở cũng nhập đi nhập lại số báo danh của mình.

Mỗi lần nhập số, cô đều siết chặt nắm tay nhỏ, bả vai hơi nâng lên, miệng mím chặt một cách căng thẳng.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy dòng chữ "Not Found" trên trang web, rõ ràng bả vai Thẩm Ấu Sở đều sụp xuống, mấy người Bạch Vịnh San cũng than ngắn thở dài, dường như còn sốt ruột hơn cả bản thân Thẩm Ấu Sở.

Đương nhiên chuyện này cũng có thể hiểu được, lúc trước khi Trần Hán Thăng xem Kim Dương Minh đánh CS, mỗi lần nhìn thấy cậu ta bị nổ chết, hắn luôn có một xúc động muốn đẩy kẻ ngốc này ra, và đích thân cứu vớt cục diện của trò chơi này.

"Bình tĩnh nào."

Trần Hán Thăng đi đến sau lưng Thẩm Ấu Sở, đưa tay ra đặt lên vai cô, vui cười nói: "Cùng lắm thì thi không đậu, vậy em cứ yên tâm làm bà chủ đi, một tháng anh sẽ đưa cho em mười ngàn tệ."

"Ôi trời."

"Buồn nôn quá."

"Chủ tịch Trần quá keo kiệt rồi, một tháng chỉ có mười ngàn tệ thôi sao, Ấu Sở, cậu đừng đồng ý, ít nhất cũng phải thêm một số 0."

Mấy người bạn cùng lớp lập tức "chê bai" nói.

"Thêm chữ số không nữa."

Trần Hán Thăng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Ấu Sở: "Vậy thì mười tháng một trăm ngàn tệ đi, thoả mãn điều kiện của các cậu."

“Chậc.”

Mọi người ngay lập tức la ó lên, nhưng có Trần Hán Thăng xen vào như thế này, bầu không khí căng thẳng bị loãng đi rất nhiều, cô bạn đồng hương Đàm Tĩnh còn vừa ăn trái cây vừa mong chờ trang web khôi phục lại bình thường.

Một tiếng rưỡi sau, có lẽ là các thí sinh tra cứu đã bắt đầu giảm bớt, cuối cùng trang web cũng không còn sập nữa, Thẩm Ấu Sở đã tra cứu được điểm thi của mình.

376 điểm!

“Ôi trời, cao quá!”

Mẹ hai Mạc không nhịn được ngạc nhiên cảm thán một tiếng, điểm này còn cao hơn khoảng 10 điểm so với dự tính của bà.

Bà là lãnh đạo của sở giáo dục, có lẽ cũng biết điểm đầu vào của các trường đại học cao đẳng trong tỉnh năm nay, đại học Kiến Nghiệp khoảng chừng 350 điểm, các trường kinh tế phổ thông có lẽ cũng chỉ 330 điểm, 372 điểm hoàn toàn đủ điểm.

Sau khi nhìn thấy điểm số của mình, Thẩm Ấu Sở lập tức ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng, đôi mắt hoa đào long lanh tràn ngập sự mong chờ, vui vẻ, còn có một chút kích động nho nhỏ.

Trần Hán Thăng “mua” với cô một cái thật mạnh, Thẩm khờ khạo lại ngại ngùng cúi đầu xuống.

Những người khác trong “đảng thi lên thạc sĩ” thấy điểm số của Thẩm Ấu Sở, loại áp lực và căng thẳng này lại trào dâng một lần nữa, đặc biệt bây giờ trang web cũng không sập nữa, cảm giác “trì hoãn trước khi chết” cũng biến mất.

Cũng may, sau khi toàn bộ kết quả cuối cùng được đưa ra, Bạch Vịnh San 332, Đàm Mẫn 305, Đổng Tú Tú 296, có lẽ tất cả đều vượt qua điểm sàn của cả nước.

Ba cô gái đều đang chúc mừng cho nhau, mặc dù cuối cùng còn phải phỏng vấn, nhưng mọi người đều cảm thấy dựa vào sự thông minh, ngoan ngoãn, lanh lợi xinh đẹp của mình, giáo viên hướng dẫn nhất định sẽ nhận lời.

Thẩm Ấu Sở càng không cần phải lo lắng, mẹ hai Mạc cầm điện thoại lên ngay tại chỗ, liên lạc với những người quen của mình ở đại học Kiến Nghiệp để xin ý kiến về các vấn đề chuyên môn liên quan và xây dựng mối quan hệ thân thiết hơn.

Các nghiên cứu sinh vào năm 2006 vẫn có chút giá trị, sau khi đám người Bạch Vịnh San tốt nghiệp, có lẽ bọn họ sẽ đi vào viện nghiên cứu, hoặc làm giảng viên đại học, hoặc vào các doanh nghiệp trở thành cán bộ dự bị của "Phái học viện".

Tóm lại, tất cả mọi người đều có một tương lai tươi sáng.

Lúc này, Đông Nhi đã dọn xong một bàn đồ ăn ngon, còn cố ý mua mấy chai sprite chúc mừng, Tiểu A Ninh giống như một con bướm, vui vẻ bay nhảy giữa đám người.

Lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng nâng cốc lên lớn tiếng nói: "Nào, các nghiên cứu sinh chúng ta nâng cốc trước, chúc mừng vì những trả giá của chúng ta cuối cùng cũng được đền đáp."

"Cái gì?"

Rõ ràng mọi người sửng sốt một chút, ngây người một lúc lâu, lúc này mới sực nhớ ra Trần Hán Thăng cũng là nghiên cứu sinh.

"Mẹ nó, các cậu có ý gì?"

Trần Hán Thăng không vui nói: “Ánh mắt của các cậu không thích hợp, cử đi học nghiên cứu sinh chẳng lẽ không phải là nghiên cứu sinh sao?”

“Cũng không phải.”

Đồng hương Đàm Mẫn lắc đầu nói: “Vốn dĩ tớ còn đang rất vui vì kỳ thi thi lên thạc sĩ thành công, nhưng sau đó lại nghĩ đến lớp trưởng cũng là nghiên cứu sinh, đột nhiên cảm thấy không còn thú vị nữa.”

Chương 843: Trần cặn bã "ném đá dò đường"

Sau khi có kết quả thi lên thạc sĩ, công việc của Thẩm Ấu Sở cũng nhiều thêm, dưới sự giúp đỡ của Mạc Kha, cô đã liên lạc với các giáo sư hướng dẫn của đại học Kiến Nghiệp trước, chuẩn bị tài liệu phỏng vấn cá nhân và sống một cuộc sống tốt đẹp với Trần Hán Thăng.

Chuyên ngành của Thẩm Ấu Sở là Kinh tế học ứng dụng, trực thuộc học viện Thương nghiệp, ngành này không mấy liên quan đến chuyên ngành ban đầu của cô là "Hành chính công", thuộc về kỳ thi yêu cầu mức độ cao "Liên trường liên ngành", gọi tắt là "Nhị khoá".

Trong kỳ thi nghiên cứu sinh, việc lựa chọn các sinh viên bản địa, trường học địa phương và chuyên ngành chính sẽ ít khó khăn nhất, bởi vì trong suốt bốn năm đại học, bọn họ đã tương đối hiểu rõ về chuyên ngành mình học và các giáo sư trong khoa, lúc phỏng vấn, các giáo sư hướng dẫn cũng có xu hướng lựa chọn học sinh bản địa hơn, về cơ bản chỉ cần vượt qua điểm sàn thì sẽ nhận.

Nhưng lúc trước khi Thẩm Ấu Sở lựa chọn "Nhị khoá" trong lòng vẫn có thể hy vọng có nhiều chủ đề nói chuyện với Trần Hán Thăng hơn, thực ra cuộc sống của cô rất đơn giản, tất cả đều "Lấy Trần Hán Thăng làm trung tâm" để xây dựng gia đình nhỏ của mình.

Trong quá trình chuẩn bị tài liệu, lúc này mọi người mới phát hiện lý lịch cá nhân của Thẩm Ấu Sở vô cùng "huy hoàng", ngoại trừ mấy năm liên tục đạt học bổng quốc gia ra,

cô còn là cổ đông và đại diện pháp lý của quán trà sữa "Ngộ Kiến".

Với danh tiếng của quán trà sữa ở Kiến Nghiệp, đây thực sự là một ví dụ thực tế để nghiên cứu rất tốt, mẹ hai Mạc lập tức nhận lời, nhất định sẽ tìm một nữ giáo sư kinh tế nổi tiếng để làm giáo sư hướng dẫn cho Thẩm Ấu Sở.

Thực ra trong lòng Trần Hán Thăng cũng không quan tâm lắm, kinh nghiệm của hắn đủ để giải thích các kiến thức kinh tế học cho rất nhiều giáo sư.

Tháng hai vội vã cứ thế trôi qua, chào đón tháng ba cuối xuân, thoạt nhìn dường như không có gì thay đổi nhiều lắm, ngoài trừ hàng liễu hai bên đường đột nhiên nhiều lên, hoa anh đào ở chùa Kê Minh cũng lặng lẽ nở rộ, ánh nắng mặt trời giữa trưa bỗng có thêm chút cảm giác khô nóng khó có thể giải thích được.

Lúc này mọi người mới nhận ra rằng, cuối cùng mùa đông cũng đã qua, mùa xuân khắc khoải cũng đã đến.

Vốn dĩ nên tổ chức các lễ du xuân, nhưng trong ngành sản xuất sản phẩm điện tử trong nước lại đột nhiên nổ ra một tin tức vô cùng quan trọng.

Samsung (Trung Quốc) đã đệ đơn kiện điện tử Qủa Xác lên toà án, nguyên nhân là ngài Trần Hán Thăng- Chủ tịch của điện tử Qủa Xác đã nhiều lần tiến hành phỉ báng các sản phẩm của Samsung trước công chúng một cách vô cớ trong mấy tháng gần đây, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của công ty Samsung.

Vì thế, Samsung (Trung Quốc) yêu cầu ngài Trần Hán Thăng bồi thường một triệu nhân dân tệ phía tổn thất danh dự, hơn nữa hắn phải công khai đăng báo xin lỗi.

Sau khi các phóng viên kinh tế tài chính biết được chuyện này, bọn họ đã nhanh chóng phỏng vấn người phụ trách chi nhánh ở Kiến Nghiệp, hỏi thăm ý nghĩa sâu xa của cách làm này.

Người phát ngôn chính thức của Samsung (Trung Quốc) là ông Park Jung- soo cho biết phía bên Samsung đã cho Qủa Xác quá nhiều cơ hội nhưng chủ tịch Trần không hề quý trọng, Samsung tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối nên phải dùng đến các biện pháp pháp lý để bảo vệ lợi ích chính đáng của mình.

Thực ra trong chuyện này, đối với những người bình thường không quen biết Trần Hán Thăng mà nói thực chất không có bất cứ ảnh hưởng nào cả.

Nên đi làm thì đi làm, nên yêu đương thì yêu đương, nên du xuân thì du xuân, cho dù hầu hết là fan Xác đi chăng nữa, mức độ chú ý của bọn họ cũng không cao lắm, cùng lắm chỉ cảm thấy "Ồ, Samsung kiện Qủa Xác kìa."

Ngược lại chuyện này lại dấy lên rất nhiều cuộc thảo luận trong cộng động Qủa Xác, bây giờ Cộng đồng Qủa Xác rất giống với thể hợp nhất của Zhihu và Tianya, thỉnh thoảng sẽ có một vài nhân vật lão làng trong ngành sản xuất xuất hiện, những phân tích của bọn họ đối với vấn đề này rất có tính tiên tri.

"Samsung và Qủa Xác đang châm ngòi thuốc súng, cuộc chiến của bọn họ sẽ ảnh hưởng đến tình hình phát triển của ngành sản xuất điện tử năm nay như thế nào?"

"Qủa Xác- Bên không mời tự đến và chưa bao giờ bị ảnh hưởng tiêu cực sẽ đối phó như thế nào nào, sau đây tôi có mấy quan điểm… Liên quan đến lợi ích, không thể nói quá nhiều, nếu hỏi thêm nhiều nữa, quản trị viên sẽ xoá bài đăng của tôi và ép chết cả nhà tôi!"

“Hỏi xem có đúng hay không trước đã rồi hẵng hỏi tại sao, tôi phân tích trận chiến này chỉ là một mánh lới bịp bợm, sẽ không gây ra mâu thuẫn quá lớn, cuối cùng chắc chắn sẽ giống như một bà già bó chân, vừa thối vừa dài ngày, cuối cùng không bệnh mà chết.”

“Samsung đích thân kết thúc cuộc chiến với Qủa Xác, đây có lẽ sẽ là lần Samsung bị bôi đen thảm hại nhất, kỹ thuật của Samsung Hàn Quốc có thể đánh bại Trung Quốc về mọi mặt, được chưa?”

“Lầu trên là một người con có hiếu sao?”

…

Các cuộc thảo luận tương tự như vậy vẫn còn có rất nhiều trong Cộng đồng Qủa Xác, ngày nào bộ phận mạng cũng thu thập một số bài post chia sẻ cho Trần Hán Thăng, sau khi xem xong, Trần Hán Thăng cũng cảm thấy những cư dân mạng ngu ngốc đó quá thú vị.

Đương nhiên cũng có cư dân mạng vô cùng thông minh, bọn họ phân tích rằng chắc chắn Qủa Xác đang chuẩn bị “đạn hạt nhân” gì đó, như thế mới đúng với tác phong thường thấy của điện tử Qủa Xác.

Thỉnh thoảng Trần Hán Thăng còn đích thân kết thúc, cũng dùng “Series bạn bè của tôi/ Hàng xóm của tôi”.

Trần anh tuấn: Tôi có một người bạn đang làm việc trong bộ phận hành chính của Qủa Xác, nghe nói bọn họ đang chuẩn bị đánh một trận lớn, tiêu diệt nhuệ khí của cây gậy.

…

Đương nhiên Trần Hán Thăng cũng không đấu võ miệng ở trên mạng, mặc dù bây giờ Trương Vệ Vũ vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vào buổi sáng ngày thứ hai sau khi Samsung

đệ đơn tố tụng, Trần Hán Thăng đi đến công ty luật Dung Thăng.

Kể từ khi "Tu La tràng" bùng nổ, đã hai tháng rồi Trần Hán Thăng không đi đến bên này, hôm nay đi dạo một vòng, phát hiện có hai sự thay đổi.

Thay đổi đầu tiên là hoạt động kinh doanh đã tăng lên nhiều, dựa vào vụ kiện tụng hôn nhân xuyên quốc gia và có giáo sư Tôn ở sau lưng hậu thuẫn, công ty luật Dung Thăng càng ngày các có khí phách của một công ty luật lớn.

Dưới tình huống như bây giờ, chỉ cần có thêm một vụ kiện tụng giống như cuộc hôn nhân xuyên quốc gia này, Dung Thăng có thể ngay lập tức trở thành một công ty luật hàng đầu trong tỉnh.

Nhưng loại kiện tụng này chỉ có thể vô tình gặp gỡ, không thể đòi hỏi, dù sao nó cũng có tầm ảnh hưởng nhất định trên quốc tế.

Thay đổi thứ hai chính là càng ngày càng có nhiều người hơn.

Các sư huynh sư tỷ như Trang Cát Tân, Tiêu Thuận Minh, Lý Phỉ cũng đã đến công ty luật thực tập, sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, bọn họ vẫn nhiệt tình đùa giỡn "chủ tịch Trần, chủ tịch Trần", điều đó có nghĩa có lẽ những người này chưa biết chuyện Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã chia tay.

"Khụ khụ!"

Lúc này, Cao Văn đi ra văn phòng, cô ta nhẹ nhàng ho khan một tiếng, những người khác mới vội vàng xử lý công việc của mình.

Cao Văn không chỉ là người lớn tuổi nhất ở công ty luật mà về bằng cấp cũng tốt nghiệp tiến sĩ, về phương diện năng lực,

cô ta đã nhận được giấy phép hành nghề luật sư, những sư đệ sư muội như Trang Cát Tân cũng hơi sợ cô ta.

"Chủ tịch Trần."

Cao Văn chào hỏi với Trần Hán Thăng, lịch sự mời hắn vào văn phòng.

"Ừm."

Trần Hán Thăng hơi gật đầu, chỉ là bước chân vô thức đi đến văn phòng của "giám đốc công ty luật" kia.

Cách một vách ngăn bằng kính trong suốt, Trần Hán Thăng lặng lẽ nhìn ghế sô pha, ghế mềm, máy tính, cái bàn bằng gỗ đỏ… trong đó.

Đây là văn phòng ban đầu của Tiêu Dung Ngư, cũng là nơi Trần Hán Thăng ở lại lâu nhất, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc kia, âm thanh ngọt ngào hoạt bát đó vẫn luôn quanh quẩn trong tâm trí.

"Sau khi Tiểu Ngư Nhi ra nước ngoài, ngày nào chúng tôi cũng dọn dẹp."

Cao Văn nhẹ nhàng nói: "Tôi thực sự hy vọng em ấy có thể về sớm một chút, cậu cũng phải khuyên nhủ em ấy, công ty luật không thể thiếu giám đốc được."

"Cảm ơn."

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua Cao Văn, lặp lại một lần nữa: "Cảm ơn chị Cao."

Chị Cao Văn và chị Dịch Na là thành viên nòng cốt của công ty luật, các cô ấy đều biết chuyện Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã chia tay, có tiếc nuối cũng có nghi hoặc, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra lại khiến cho cặp đôi đã mua biệt thự và sắp kết hôn này chia tay chứ.

Nhưng nhìn từ phản ứng của chị Cao, cô ta vẫn hy vọng cặp tình nhân vô cùng xứng đôi này có thể hòa thuận.

Sau khi đi vào văn phòng, Trần Hán Thăng cũng nói rõ lý do mình đến đây, Samsung đệ đơn kiện, Qủa Xác đương nhiên cũng phải tìm một công ty luật đại diện, Trần Hán Thăng hy vọng công ty luật Dung Thăng sẽ đảm nhận.

Nếu là trước đây, Cao Văn chắc chắn sẽ đồng ý không chút do dự, đồng thời còn phải cảm ơn Qủa Xác đã cho cơ hội.

Bởi vì Samsung và Qủa Xác đều là những doanh nghiệp rất nổi tiếng ở trong nước, Samsung còn là doanh nghiệp nằm trong danh sách Fortune 500, nếu có thể tham gia vào trò chơi kinh tế của hai công ty này, lý lịch của công ty luật Dung Thăng chắc chắn sẽ được tích lũy thêm.

Chỉ là…

Cao Văn trầm ngâm suy nghĩ một chút, sau đó thành thật nói: "Hán Thăng, tôi phải liên lạc với bên Mỹ một chút…"

Dù sao Tiêu Dung Ngư mới là giám đốc của công ty luật.

"Được."

Trần Hán Thăng cũng không cảm thấy bất ngờ, vô cùng dứt khoát nói: "Vậy tôi đây chờ tin tốt của chị Cao."

Thực ra vốn dĩ hắn cũng có ý định mượn cuộc tranh chấp này để tìm thấy cơ hội nói chuyện với Tiêu Dung Ngư một lần nữa.

Chiêu thức này còn có một thành ngữ- Ném đá dò đường.

"Mâu thuẫn giữa Qủa Xác và Samsung" là cục đá, dò "đường" đương nhiên là thái độ của Tiểu Ngư Nhi với mình hiện tại.

Chương 844: Đứa nhỏ không thể không có cha!

Múi giờ ở nước mỹ chậm hơn Trung Quốc mười mấy tiếng đồng hồ, Trần Hán Thăng đến chào hỏi Cao Văn lúc 11:30 sáng, thời gian ở bên kia là khoảng 10 giờ tối.

Trong một toà nhà độc lập, Tiêu Dung Ngư đang đọc sách dưới ánh đèn trong phòng ngủ, Biên Thi Thi đang nói chuyện điện thoại, Triệu Đồng- Cô phóng viên tạp chí với quả đầu đinh, được Trần Hán Thăng gọi là "Mãnh nữ" đang ngồi trong phòng khách xem trận đấu WWE.

"Cốc cốc cốc."

Cánh cửa phòng ngủ được gõ vang mấy lần, Tiểu Dung Ngư ngẩng đầu lên, hoá ra là giáo sư Tôn Bích Dư với đầu đầy tóc trắng đang cẩn thận bưng một chén canh dinh dưỡng đi vào.

"Lão phu nhân, sao ngài lại đi nấu canh?"

Tiêu Dung Ngư vội vàng nhận lấy.

"Sao lại, xem thường tôi sao?"

Lão phu nhân ngồi trên mép giường, cười ha hả nói: "Tay nghề nấu canh của tôi chưa chắc đã thua kém Tiểu Lâm, nhân lúc còn nóng trò nhanh uống đi."

"Tiểu Lâm" chính là giúp việc mà chủ tịch của Thâm Thông- Trình Đức Quân mời đến, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi gọi bà ấy là "dì Lâm", giáo sư Tôn gọi là "Tiểu Lâm".

"Vâng."

Tiểu Ngư Nhi bưng bát canh dinh dưỡng lên, giáo sư Tôn ngồi bên cạnh dịu dàng nhìn chăm chú, ánh mắt tràn ngập sự hiền từ và quan tâm.

Nếu Ngô Diệc Mẫn nhìn thấy, trong lòng cô ta chắc chắn lại ghen tị, bởi vì đã nhiều năm rồi cô không nhìn thấy ánh mắt này của mẹ.

"Thế nào?"

Lão phu nhân chỉ vào chiếc bụng nhỏ của Tiêu Dung Ngư: "Phản ứng nôn nghén còn nghiêm trọng không?"

Giáo sư Tôn đến nước Mỹ vào cuối tháng trước, lúc đầu bà định tập trung cho công việc hầu toà, nhưng sau khi đến đây mới biết cô học trò Tiêu Dung Ngư của mình đã mang thai.

Vì thế "trọng tâm công việc" nhanh chóng thay đổi, bà dành rất nhiều thời gian để ở bên cạnh chăm sóc cho Tiểu Ngư Nhi.

Lão phu nhân cũng không hiểu tại sao đối với đứa cháu ngoại ruột thịt Tôn Đường Đường của mình, mặc dù bà cũng quan tâm nhưng luôn cảm thấy có chút mất tự nhiên, đặc biệt là khi nhìn thấy đôi mắt màu lam kia, bà lại cảm thấy hơi "khó chịu".

Có lẽ là vì ba nguyên nhân, một là lão giáo sư Tôn đã từng trải qua những năm tháng đặc biệt của thời kỳ dân quốc, kháng chiến và cải cách mở cửa, bà vẫn luôn có một sự thù địch không thể xoá nhoà đối với người nước ngoài.

Hai là sau khi Ngô Diệc Mẫn và chồng trước Miller ly hôn, Miller không còn che giấu xu hướng giới tính của mình, trực tiếp ở chung với một người đàn ông, đây là điều khiến bà cụ cảm thấy ghê tởm nhất.

Ba là, Miller kiên quyết không xin lỗi và bồi thường, đồng thời còn xúc phạm Ngô Diệc Mẫn, cho rằng Ngô Diệc Mẫn tự

bám lấy mình, bản thân anh ta không cần phải có bất cứ trách nhiệm nào cả.

Kết hợp với những nguyên nhân đó, giáo sư Tôn càng thích Tiêu Dung Ngư hơn, mỗi khi Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo đung đưa mái tóc đuôi ngựa buộc cao, giáo sư Tôn có thể nhìn thấy bóng dáng của mình khi còn trẻ.

"Khoảng thời gian này tốt hơn nhiều rồi, không còn bị nôn nghén nữa."

Tiêu Dung Ngư khẽ mỉm cười, má lúm đồng tiền ngọt ngào xinh đẹp, vẫn vô cùng thu hút.

Dựa vào thời gian để suy đoán, có lẽ Tiêu Dung Ngư "trúng chiêu" vào đêm Bình An năm ngoái, biểu hiện của cô vào ngày hôm đó là nhiệt độ cơ thể cao hơn bình thường một chút, còn đặc biệt dính lấy Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng tự xưng là thông minh vô địch cũng không thể lường trước được hai việc.

Điều đầu tiên chính là "Tu La trạng" xảy ra quá đột ngột, hơn nữa còn là do một nhân vật nhỏ bé thọc vào.

Điều thứ hai chính là Tiểu Ngư Nhi mang thai, lúc đầu Trần Hán Thăng định gửi gắm hy vọng vào "phương thức bí truyền" kia, kết quả còn chưa kịp sử dụng phương thức bí truyền thì Tiểu Ngư Nhi đã rời bỏ mình, càng không thể ngờ rằng cô đã mang thai.

"Chẳng bao lâu nữa là phải ra toà rồi, lần đầu tiên ra toà, trò phải tự mình chuẩn bị, cho nên không được mệt mỏi quá."

Giáo sư Tôn dặn dò nói, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, những vụ kiện tụng như thế này phải lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

"Giáo sư Tôn, Tiểu Ngư Nhi."

Biên Thi Thi nói chuyện điện thoại xong đi vào, cô ấy ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngư Nhi, quan tâm đặt lòng bàn tay lên bụng của cô bạn thân.

Bây giờ Tiểu Ngư Nhi đã mang thai khoảng hơn hai tháng, nhưng hoàn toàn không có biểu hiện mang thai, bụng dưới vẫn vô cùng bằng phẳng, nếu xét về hình dáng cơ thể thì hoàn toàn không thể nhìn ra được.

"Là điện thoại của cậu nhóc đen kia sao?"

Lão phu nhân cũng biết Vương Tử Bác nên trực tiếp gọi cậu ấy là "cậu nhóc đen".

"Ha ha ha…"

Nghe vậy, Biên Thi Thi cũng bật cười, Vương Tử Bác thực sự hơi đen, dáng vẻ vừa đen vừa ngốc nghếch, nghĩ thế nào cũng là mình thiệt thòi.

Nhưng cô ấy lại mỉm cười vui vẻ như vậy, hoàn toàn là dáng vẻ hạnh phúc khi được chiều chuộng yêu thương, ngay cả Tiểu Ngư Nhi cũng có chút hâm mộ.

"Giáo sư Tôn, lần này ngài đoán sai rồi."

Biên Thi Thi lắc lắc màn hình điện thoại di động: "Không phải điện thoại của cậu nhóc da đen đó, mà là chị Cao gọi lại đây."

"Hả?"

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên, tưởng rằng công ty luật xảy ra chuyện gì.

"Qủa Xác…"

Biên Thi Thi chỉ mới thốt lên hai chữ đầu tiên, đã lập tức cảm nhận được bầu không khí trong phòng ngủ ngưng đọng lại

trong nháy mắt, thời gian giống như hoá đá, có thể nhìn thấy rõ chuyển động của từng giây từng giây.

Sắc mặt của giáo sư Tôn cũng tối sầm lại, bản thân bà vốn dĩ đã có chút uy nghiêm, cộng thêm mái tóc hoa râm, Biên Thi Thi có một cảm giác ngột ngạt giống như không thể trả lời các câu hỏi trên lớp.

"Qủa Xác có chuyện gì vậy?"

Ngược lại là Tiêu Dung Ngư yên tĩnh một lát rồi lặng lẽ hỏi.

"Khoảng thời gian này Qủa Xác và Samsung đang đánh nhau ở trong nước, đã ầm ĩ tới mức kiện tụng lẫn nhau rồi."

Biên Thi Thi vừa giải thích vừa quan sát sắc mặt của Tiêu Dung Ngư: "Cho nên Trần Hán Thăng tìm đến chị Cao Văn, hy vọng công ty luật của chúng ta có thể làm đại diện pháp lý cho vụ kiện tụng này…"

Sau khi nói xong, Biên Thi Thi cắn môi im lặng không nói gì nữa.

Sắc mặt của Tiêu Dung Ngư bình tĩnh, chỉ là ánh mắt hơi mê mang, giống như "Trần Hán Thăng và Qủa Xác" là danh từ vô cùng xa lạ.

"Hừ, cậu ta cũng là một người không an phận!"

Cuối cùng vẫn là lão phu nhân phá vỡ cục diện bế tắc này: "Hình như trước đó doanh nghiệp đã tiến hành tái cấu trúc, Trần Hán Thăng trở thành chủ tịch, bây giờ cậu ta lại xảy ra mâu thuẫn với Samsung, đúng là không có ngày nào yên ổn mà."

Mặc dù giáo sư Tôn đang "trách mắng" Trần Hán Thăng, nhưng trọng giọng nói lại có một cảm giác lải nhải của "trưởng bối đối với vãn bối không nên thân".

Lúc đầu lão phu nhân cũng vô cùng tức giận trước hành vi "bắt cá hai tay" của Trần Hán Thăng, nhưng sau khi biết Tiểu Ngư Nhi mang thai, giáo sư Tôn đột nhiên thay đổi một cách vô thức.

Bà chưa từng oán trách Trần Hán Thăng thêm lần nào nữa, thậm chí thỉnh thoảng Triệu Đồng chỉ trích Trần Hán Thăng, giáo sư Tôn cũng sẽ lặng lẽ cho qua, dường như lão phu nhân đang cố gắng hết sức để xoa dịu mâu thuẫn giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư.

"Thi Thi, cậu cảm thấy như thế nào?"

Một lúc lâu sau, Tiêu Dung Ngư hỏi Biên Thi Thi.

"Tớ cảm thấy có lẽ nên đồng ý."

Biên Thi Thi sớm đã có câu trả lời: "Nếu Qủa Xác và Samsung xảy ra tranh cãi, đó chắc chắn không phải là một vụ tranh cãi nhỏ, nếu công ty luật làm đại diện cho vụ kiện này, chúng ta có thể nâng cao danh tiếng và kinh nghiệm của mình trong các vụ kiện tụng thương mại, ngoài ra, ngoài ra…"

Biên Thi Thi do dự một chút, không tiếp tục nói.

Thực ra thái độ của bạn học Biên Thi Thi cũng không khác mấy so với giáo sư Tôn, cô ấy càng hy vọng Tiêu Dung Ngư có thể quay lại với Trần Hán Thăng, nếu công ty luật chấp nhận vụ án này, hai người sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau hơn nữa.

"Nếu nó có lợi cho sự phát triển của công ty luật."

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng nói: "Tớ cũng đồng ý."

"Tốt, vậy tớ sẽ trả lời với chị Cao."

Biên Thi Thi sợ Tiểu Ngư Nhi thay đổi ý định nên ngay lập tức gọi điện thoại cho Cao Văn.

Giáo sư Tôn ngồi một lát cũng rời đi, bà chừa không gian lại cho Tiểu Ngư Nhi.

Trong phòng ngủ vô cùng yên tĩnh, Tiêu Dung Ngư quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu rọi khắp sân đình, trong suốt mênh mông giống như nước trong, cây cối trong viện phản chiếu lên mặt đất, loang lổ mê ly, đan xen ngang dọc giống như cây thuỷ sinh, cảnh sắc vô cùng tao nhã, cũng có một chút cô đơn tĩnh mịch.

"Chủ tịch Trần…"

Một lúc lâu sau, Tiêu Dung Ngư thở dài một hơi, theo bản năng che bụng nhỏ lại: "Thực ra vẫn là Tiểu Trần dễ gọi hơn."

…

Sau khi nói chuyện điện thoại xong với Cao Văn, Biên Thi Thi nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng bếp, hoá ra là giáo sư Tôn đang rửa chén canh.

"Để trò làm cho."

Biên Thi Thi muốn giành lấy.

"Không cần đâu."

Giáo sư Tôn từ chối: "Các trò đều dùng chất tẩy rửa, tôi không cần dùng chất tẩy rửa, làm như vậy sẽ có lợi với sức khoẻ của Tiểu Ngư Nhi."

"Là cháu vô dụng…"

Biên Thi Thi nhỏ giọng thì thầm một câu, nhưng từ việc này cũng có thể thấy được ngôi sao sáng với thanh danh vang dội trong ngành luật Trung Quốc này yêu thương học trò của mình đến nhường nào.

"Giáo sư Tôn."

Biên Thi Thi nhìn bóng lưng của lão phu nhân, đột nhiên hỏi: "Nếu sau này trò phải làm một chuyện, nhưng chuyện này lại làm tổn thương đến một cô gái lương thiện khác, thực ra cô ấy cũng vô tội, trò phải làm sao bây giờ?"

"Sột soạt sột soạt…"

Lão phu nhân không nói gì, vẫn cúi người rửa chén, trong phòng bếp chỉ có tiếng nước máy chảy xuôi.

Thời gian giống như chậm lại, chờ đến khi số bát đũa kia được rửa sạch sẽ, giáo sư Tôn mới xoay người lại, ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như đã nhìn thấu tâm tư của cô học trò này.

"Thi Thi, thái độ của tôi là…"

Lão phu nhân gằn từng câu từng chữ: "Cho dù như thế nào đi chăng nữa, đứa nhỏ cũng không thể không có cha!"

"Vâng!"

Biên Thi Thi gật đầu một cái thật mạnh, cô ấy biết mà, giáo sư Tôn là một "đảng Tiểu Ngư" trung thành.

Bởi vì, đứa nhỏ không thể không có cha!

Chương 845: Phụ nữ nói "không cần", thực chất có nghĩa là "cần"

Tiêu Dung Ngư đồng ý tiếp nhận vụ tranh chấp thương mại giữa "Qủa Xác và Samsung" này, sau khi nhận được câu trả lời, trong lòng Cao Văn cũng lặng lẽ thở phào một hơi.

Bởi vì vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia kia nên tỷ lệ kiện tụng dân sự do công ty luật Dung Thăng làm đại diện vẫn luôn cao hơn so với kiện tụng thương mại, nếu có thể tham gia vào ván cờ giữa hai doanh nghiệp nổi tiếng này, sẽ nâng cao kinh nghiệm và thanh danh của công ty luật Dung Thăng về phương diện kiện tụng thương mại.

Đương nhiên, nếu Tiêu Dung Ngư khăng khăng không đồng ý, Cao Văn cũng sẽ tôn trọng ý kiến của cô, chỉ cảm thấy vô cùng đáng tiếc mà thôi.

Hơn ba giờ chiều, Dịch Na lái xe đến điện tử Qủa Xác để tìm hiểu thêm về tình hình trước, đồng thời còn dẫn theo ba thực tập sinh tay mơ và Trang Cát Tân, Lý Phỉ và Tiêu Thuận Minh.

Mặc dù ngũ quan của Dịch Na không thuộc loại đặc biệt xinh đẹp, chiều cao cũng chỉ khoảng 1m60, nhưng dáng người rất đẹp, nửa người trên cô ấy mặc một bộ vest của nữ, bên trong là áo dệt len cổ chữ V, bên dưới mặc một chiếc quần ống rộng rộng thùng thình.

Chiếc áo len cổ chữ V để lộ ra phần cổ trắng ngần, cả người thoang thoảng mùi nước hoa, hai tay cầm vô lăng, nhàn

nhã điều khiển xe, không chỉ có phong thái công sở của một mỹ nhân tinh anh thành thị mà còn mang theo tư thái lười biếng của một người phụ nữ 26,27 tuổi.

“Dịch sư tỷ.”

Lý Phỉ khao khát nói: “Chị của bây giờ chính là dáng vẻ mà em hâm mộ nhất.”

“Hả? Hâm mộ chị cái gì?”

Dịch Nha cảm thấy hơi khó hiểu: “Muốn hâm mộ thì cũng phải hâm mộ Tiểu Ngư Nhi chứ, cuộc đời của em ấy mới hoàn hảo đấy.”

“Chuyện này không giống.”

Lý Phỉ hơi xấu hổ: “Em coi Dịch sư tỷ trở thành thần tượng của mình để cổ vũ bản thân một ngày nào đó cũng có thể đạt đến tiêu chuẩn này, nhưng Tiểu Ngư Nhi thì không thể, chênh lệch quá lớn.”

“Ha ha…”

Dịch Na mỉm cười, mặc dù trong lúc vô tình Lý Phỉ có ý hơi “hạ thấp” mình, nhưng cô ấy cũng không thèm quan tâm.

Những sư đệ sư muội này đều vừa mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, tính cách vẫn còn tương đối đơn thuần, nhiều lúc chỉ nghĩ như thế nào nói như thế đó, cũng không có ác ý gì.

Hơn nữa đây vốn dĩ cũng là những lời nói thật mà.

Trong mắt Lý Phỉ, Dịch Na đang làm việc ở trung tâm CBD của Tân Nhai Khẩu, có xe hơi đi lại, công việc đàng hoàng, thu nhập cũng tương đối cao, đây là những điều kiện khiến nhiều người hâm mộ.

Nhưng cũng không thể so sánh với Tiêu Dung Ngư được, Tiểu Ngư Nhi còn chưa tốt nghiệp đại học đã trở thành giám

đốc công ty luật, được giáo sư Tôn Bích Dư vô cùng yêu quý, có một căn biệt thự hàng triệu tệ ở Kiến Nghiệp, bạn trai… Bạn trai cũ có tiền có thế, hai người đã quen biết nhau bảy năm trời.

"Bánh mỳ và tình yêu đều có, chia tay thực sự quá đáng tiếc."

Dịch Na thầm nghĩ.

Mấy thực tập sinh kia cũng không biết những chuyện này, dọc theo đường đi đều không ngừng thảo luận về vụ kiện tụng thương mại giữa Qủa Xác và Samsung.

Bởi vì Trần Hán Thăng là bạn bè nên bọn họ đều đang suy nghĩ xem làm thế nào để bảo vệ được lợi ích của Qủa Xác, chỉ có sư tỷ Dịch Na vừa lái xe vừa mỉm cười lắc đầu.

Sau khi đến cổng điện tử Qủa Xác, điều đầu tiên đập vào mắt chính là tấm biển "K?" được làm bằng kim loại, toả sáng chói mắt dưới ánh mặt trời;

Ngay sau đó, khi vào trong nhà máy, đám người Lý Phỉ phát hiện đường đi được quy hoạch gọn gàng ngăn nắp, đủ loại kiến trúc như phân xưởng, nhà ăn, ký túc xá, toà nhà văn phòng sừng sững đứng đó, còn có một bãi đậu xe thật lớn, khắp nơi trong xưởng có cây xanh bao phủ, hoa sơn chi, hoa nghênh xuân, hoa bạch ngọc lan đang thoả sức nở rộ.

Bầu trời trong xanh nhẹ nhàng khoan khoải khiến người ta cảm thấy vui vẻ thư thái, điều này chênh lệch rất lớn so với các doanh nghiệp điện tử tư nhân trong ấn tượng của bọn họ, thay vào đó giống với loại hình doanh nghiệp nhà nước.

"Có lẽ các em không chú ý tin tức đúng không?"

Sau khi dừng xe lại, sư tỷ Dịch Na đưa mắt nhìn về phía phương xa, hít hà hương hoa xộc vào lỗ mũi: "Năm nay là năm đầu tiên của "Kế hoạch năm năm lần thứ mười một", toà

thị chính Kiến Nghiệp và chính quyền khu vực Giang Lăng đã đầu tư trước hai tỷ tệ, chuẩn bị khai phá vùng ngoại thành này."

"Qủa Xác muốn thành lập chuỗi sinh thái phức tạp, chính phủ lập tức đầu tư thành lập khu thương mại, sau này sẽ còn xây dựng thêm các tuyến đường giao thông công cộng, nhà trẻ, trường tiểu học, trưởng cấp hai, làm phong phú thêm cơ sở xây dựng khu thương mại."

Dịch Na thả lỏng cơ thể phập phồng quyến rũ của mình: "Tôi không biết các em đang lo lắng chuyện gì, bây giờ Qủa Xác có hơn 1.200 người, Xiaomi có hơn tám trăm người và vẫn đang mở rộng nhanh chóng, lợi ích của bọn họ gắn liền với lợi ích của chính phủ, Samsung rất mạnh trên thị trường quốc tế, nhưng ở thành phố Kiến Nghiệp này, chưa chắc đã có thể đánh thắng được Qủa Xác."

"…"

Ba thực tập sinh tay mơ trẻ tuổi này đưa mắt nhìn nhau, một lúc lâu sau, Trang Cát Tân ấp úng nói: "Dịch sư tỷ, sao chị có thể biết được nhiều nội tình như vậy?"

"Cái này cũng gọi là nội tình sao?"

Dịch Na nhún vai: "Các em xem tin tức nhiều hơn một chút, thu thập một ít tin tức thì sẽ hiểu mà."

"Thì ra là vậy."

Ngày đầu tiên trong kỳ thực tập, đám người Lý Phỉ và Trang Cát Tân đã học được một chiêu thức, trước khi đến gặp khách hàng, nhất định phải tìm hiểu kỹ thông tin của đối phương.

"Mặc dù không có nội tình gì, nhưng tôi có một đề nghị."

Dịch Na đi được hai bước, đột nhiên xoay người lại: “Nếu gần đó có bất động sản nào được rao bán, tôi đề nghị các em hãy vay tiền mua một phần, bởi vì sau này nhất định sẽ tăng giá.”

…

Đám người đi vào toà nhà hành chính của Qủa Xác, chẳng bao lâu sau đã được lễ tân đón tiếp, sau khi hỏi rõ lý do đến đây, chị gái lễ tân xinh đẹp gọi điện thoại cho thư ký chủ tịch để xin chỉ thị, cuối cùng mới để đám người Dịch Na đi lên lầu.

“Chậc chậc.”

Trang Cát Tân chậc miệng nói: “Khi Trần sư đệ… Chủ tịch Trần tụ tập cùng với chúng ta, hoàn toàn không thể cảm nhận được loại khí phách này.”

“Ôi trời…”

Dịch Na ngạc nhiên nói: “Hai chiếc xe của cậu ta đều có giá hơn một triệu tệ đấy, em còn muốn khí phách như thế nào mới có thể lọt vào pháp nhãn của em.”

“Em cũng không biết.”

Trang Cát Tần sờ sau đầu: “Em cảm thấy những người có tiền không nên đến quán ăn khuya.”

“Xem TV nhiều lên đi.”

Dịch Na bĩu đôi môi đỏ mọng: “Người có tiền cũng là người, chứ không phải là thần tiên, ăn quán ăn khuya và chửi thề là chuyện bình thường, chỉ là ngày thường chúng ta không tiếp xúc thôi.”

Sau khi đi vào văn phòng chủ tịch của điện tử Qủa Xác, bọn họ phát hiện ngoại trừ Trần Hán Thăng ra, trong văn phòng còn có hai cô gái.

Một người là Nhiếp Tiểu Vũ mọi người đều quen biết, người còn lại là một cô gái tóc ngắn không quen biết.

Lá gan của cô gái nhỏ này cũng rất lớn, thế mà dám cởi giày ra ngồi xếp bằng trên ghế sô pha xem "One Piece" ở trước mặt Trần Hán Thăng, Nhiếp Tiểu Vũ ở bên cạnh luyên thuyên spoil tình tiết.

"Chị đã khóc khi xem đến đoạn này, thân thế của Mani thực sự quá đáng thương."

"Cô ấy có một người mẹ nuôi tên là Bellmer, cũng là một hải quân đã nghỉ hưu."

"A Lam, chị khuyên em nên bỏ qua đoạn này, chỉ lừa nước mắt thôi."

…

"Chị Tiểu Vũ, sao chị không đi làm việc vậy? Chị làm xong hết việc rồi sao? Chị đừng so sánh với một đứa sinh viên sống tạm bợ như em."

Cô gái tóc ngắn bất mãn nói.

Nhiếp Tiểu Vũ đang định phản bác, đột nhiên nhìn thấy Dịch Na đang đứng trước cửa, cô ấy lập tức vui vẻ đứng dậy chào hỏi: "Dịch sư tỷ, Trang sư huynh, Tiêu sư huynh, Lý sư tỷ."

Năm đó Nhiếp Tiểu Vũ muốn đi đến công ty luật làm "đoá hoa vàng", kết quả lại bị Trần Hán Thăng lừa gạt trở thành "em gái công xưởng", đi làm ở CBD Tân Nhai Khẩu vẫn luôn là mơ ước của cô thư ký nhỏ.

Trần Hán Thăng vẫn bày ra dáng vẻ cà lơ phất phơ kia, ngậm thuốc lá gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh ghế sô pha, nhẹ nhàng vỗ vào cô gái tóc ngắn một cái, dịu dàng hòa nhã nói: "Cút!"

“Anh làm gì vậy?”

Cô gái nhỏ rất không vui: “Đánh hỏng thì làm sao? Khuôn mặt này của em nếu ở thời cổ đại thì sẽ là Vương Chiêu Quân đấy, có thể đổi lấy ba trăm năm hoà bình nơi biên cương.”

“Ha ha…”

Lý Phỉ không nhịn được bật cười thành tiếng, hỏi Trần Hán Thăng: “Em gái của cậu sao?”

“Haizz, gia môn bất hạnh.”

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt đau đớn nói: “Sinh ra một kẻ ngu ngốc như vậy.”

“Hừ, kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi.”

Trần Lam càu nhàu đứng dậy, dứt khoát chạy đến ghế chủ tịch của Trần Hán Thăng chơi máy tính.

“Chủ tịch Trần, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi.”

Nếu đều là người quen, mọi người cũng không cần phải khách sáo nhiều, Dịch Na lấy notebook ra dò hỏi các quan điểm của Qủa Xác đối với trận tranh chấp thương mại này.

“Bây giờ chỉ là một tranh chấp nhỏ, có thể có ý kiến gì chứ?”

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: “Samsung cảm thấy tôi làm tổn hại danh dự của bọn họ, chị cứ đối phó với nó theo trình tự bình thường là được rồi, những chuyện tiếp theo mới là bão tố thực sự.”

“Vậy nhân tiện đây tôi có thể hỏi một chút được không?”

Dịch Na đưa tay lên nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc ra sau tai: “Vụ tranh chấp giữa Qủa Xác và Samsung này cuối cùng sẽ đấu đá nhau đến mức nào, để chúng tôi có sự chuẩn bị trước.”

“Ừm… Có lẽ là không chết không ngừng, cuối cùng rất có thể là chính phủ ra mặt hoà giải, đến lúc đó tôi mới cân nhắc đến chuyện hoà giải.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, trả lời với giọng điệu nhẹ nhàng.

“Ồ.”

Trong lòng Dịch Na nhảy dựng lên, trưa nay cô ấy và Cao Văn đã phân thích, hai người đều cảm thấy “Một triệu phí bồi thường tổn thất danh dự và đăng báo xin lỗi” có lẽ không phải là kết thúc, chỉ là một món khai vị mà thôi.

“Tôi còn mấy câu hỏi…”

Dịch Na tiếp tục phỏng vấn, những người khác đều đang ghi chép, khoảng hơn năm giờ chiều, cuối cùng cô ấy cũng đã hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành của sự việc, thái độ của Qủa Xác và những ảnh hưởng tiếp theo.

“Được rồi, hôm nay chúng ta đến đây thôi.”

Dịch Na lịch sự nói: “Sau khi trở về tôi sẽ nhanh chóng chỉnh sửa lại một chút, đồng thời gửi một bản tóm tắt cho Tiểu Ngư Nhi, chủ tịch Trần có yêu cầu gì xin hãy dặn dò kịp thời.”

“Dịch sư tỷ quá khách khí rồi.”

Trần Hán Thăng duỗi tay ra bắt tay với Dịch Na: “Các chị có muốn ở lại nhà ăn ăn một bữa cơm xoàng không?”

“Chúng tôi phải về trước rồi, thực sự có quá nhiều chuyện.”

Dịch Na thành thật nói: “Phía bên nước Mỹ vẫn còn có một vụ kiện, ngày thường đã tích luỹ không ít công việc, bây giờ lại tiếp nhận tranh chấp thương mại giữa Qủa Xác và Samsung, thực sự muốn tiết kiệm luôn cả thời gian ăn ngủ nghỉ.”

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, đích thân đưa Dịch sư tỷ xuống lầu, chỉ là khi sắp đến bãi đậu xe, Trần Hán Thăng vừa cố ý vừa vô tình hỏi: "Chuyện là… Sau khi nghe nói đến vụ án này, Tiểu Ngư Nhi có phản ứng như thế nào?"

"Phản ứng?"

Dịch Na sửng sốt một chút: "Tôi chỉ biết Tiểu Ngư Nhi đồng ý, tình hình cụ thể cũng không biết rõ lắm."

"Nhưng mà…"

Dịch Na lại bổ sung thêm một câu: "Lúc nãy là Biên Thi Thi liên lạc với chúng tôi, thái độ của Thi Thi lại vô cùng tích cực."

"À…"

Trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, xem ra bạn học Thi Thi đã cố gắng không ít ở phía sau.

Sau khi đám người Dịch Na rời đi, Trần Hán Thăng mới trở lại văn phòng, ngay lập tức nghênh đón một đợt chế nhạo của em gái: "Anh à, anh đúng là không hiểu xấu hổ khi nói mình hiểu rõ phụ nữ, lúc nãy chị gái kia nói không cần ở lại đây ăn cơm, anh cũng không giữ người ta lại một chút."

"Những gì phụ nữ nói thì phải nghe ngược lại, bọn họ nói "không cần", thực chất có nghĩa là "cần"."

Trần Lam nghiêm túc dạy dỗ.

"Thật vậy sao?"

Trần Hán Thăng nhếch miệng: "Vậy anh hỏi em, em có muốn ăn phân không?"

Chương 846: Anh có thể đừng đột nhiên xuất hiện được không? (1)

"…"

Trần Lam nhất thời nghẹn họng một chút, cô ấy cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Bởi vì cho dù nói "muốn" hay "không muốn", hình như cả hai đều có nghĩa là ăn phân.

"Anh, tại sao anh cứ thích nhắc đến những thứ ghê tởm như vậy chứ?"

Nhưng Trần Lam cũng có tuyệt chiêu, mỗi khi không thể nói lại với Trần Hán Thăng, cô ấy đều chơi xấu lừa gạt cho qua: "Suốt ngày chỉ thích tranh cãi với em, nhưng bảo anh mua cho em một bộ quần áo, anh lại ra sức từ chối, anh xem mình có giống một người anh trai không?"

"Trần Lam, em đã lên đại học rồi, sao vẫn đua đòi giống như một học sinh tiểu học vậy?"

Trần Hán Thăng khinh bỉ nói: "Chỉ có học sinh tiểu học mới có thể đua đòi quần áo nào cao cấp hơn, những sinh viên như chúng ta luôn so sánh xem mua quần áo ở đâu rẻ hơn, nếu ai có thể mua được một chiếc quần jean với giá 9 tệ 9 thì người đó thực sự là vương giả trong ký túc xá."

"Ha ha…"

Trần Lam ngây ngô cười hai tiếng: "Hình như là vậy, trong ký túc xá của bọn em cũng có xu hướng này, lão Nhị mua một

chiếc váy giảm giá 39 tệ, tất cả mọi người trong ký túc xá đều hâm mộ không thôi.”

“A Lam của chúng ta còn ngây thơ lắm.”

Cô thư ký nhỏ lắc đầu, Trần bộ trưởng chỉ đơn giản là không muốn bỏ tiền ra mà thôi.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, hai anh em nhà này cứ thích lừa gạt lẫn nhau như vậy, đương nhiên lần nào anh trai cũng vượt trội hơn một bậc, mặc dù Trần Lam không ăn phân, nhưng Trần Hán Thăng lại tiết kiệm được mấy trăm tệ.

Đồng thời hắn cũng đã biết được thái độ của Tiêu Dung Ngư với chuyện này, chiêu ném đá dò đường, vứt gạch dẫn “Ngư” coi như đã thành công.

“Nếu Tiểu Ngư Nhi đã đồng ý với vụ án này, vậy tôi cũng đã có lý do đến tìm cô ấy, dù sao cô ấy cũng là giám đốc của công ty luật mà, tôi thân là khách hàng, trực tiếp hỏi một số chuyện liên quan đến công việc thì có sao đâu?”

Trần Hán Thăng gác hai chân lên mặt bàn, trong lòng lặng lẽ tính toán, sau khi cuộc chiến giữa Qủa Xác và Samsung đang bước vào giai đoạn gay cấn, đến lúc đó sẽ không còn thời gian rảnh nữa.

Nhưng hắn không biết rõ địa chỉ cụ thể của Tiểu Ngư Nhi ở Mỹ, tuy nhiên chuyện này cũng không thể làm khó được Trần Hán Thăng, mặc dù không biết tại sao Biên Thi Thi lại cố ý tác hợp, nhưng cô ấy thực sự có thái độ này.

“Tích tích tích…”

Trần Hán Thăng mở QQ ra tìm kiếm Biên Thi Thi thì có vô số group chát đập vào mặt.

Có nhóm của các bạn học cấp hai, nhóm của các bạn học cấp ba, nhóm của các bạn đại học, còn có nhóm QQ người

nhà.

QQ của các thành viên trong nhà cũng được chia thành hai bên, một bên là phía Lương thái hậu, tên nhóm QQ là "Đại viện nhà họ Lương", một cái khác là của Lão Trần, tên QQ là "Người một nhà tương thân tương ái".

Cái tên này có lẽ sẽ được kéo dài đến tận thời đại của wechat.

Các cô dì chú bác đó còn thường xuyên chia sẻ đủ loại liên kết khác nhau ở trong group chát, cái gì mà "Khi cơ thể xuất hiện những triệu chứng này, bạn nên chú ý", "Giúp đỡ đứa trẻ, cô giáo Hà Quỳnh nhìn thấy cũng phải bật khóc", "Click vào đây là có thể kiếm tiền, thu nhập hàng tháng hơn mười ngàn nhân dân tệ không phải là mơ."

Hay lắm, ngay cả mấy trò lừa đảo cũng chia sẻ.

"Không thể chịu nổi mà."

Trần Hán Thăng bỏ qua những tin nhắn trong mấy group đó, khi kéo xuống danh sách bạn bè thì thấy avatar QQ của Tiểu Ngư Nhi chỉ một màu xám xịt ảm đạm không có ánh sáng.

Năm ngoái khi xảy ra Tu La tràng, toàn bộ phương thức liên lạc của Trần Hán Thăng đều bị Tiêu Dung Ngư cho vào danh sách đen, sau đó trong một lần trùng hợp, mặc dù số điện thoại đã được kéo ra, nhưng QQ vẫn nằm trong danh sách đen.

"Haiz…"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, QQ của mình có hơn ba trăm bạn bè, nhưng ít nhất 100 người trong số đó là người không quen biết, cho nên mới nói tất cả những người trong vòng bạn bè chưa chắc đã làm bạn bè, trong danh sách đen mới là cố nhân.

Trần Hán Thăng tìm được "Mùa hạ Thi Ngư"- Đây là nick QQ của Biên Thi Thi.

Những thứ như nickname này đôi khi sẽ phản ánh một số thứ gì đó, ví dụ như "Trần anh tuấn" của Trần Hán Thăng thể hiện ngoại hình và dung mạo của mình, còn có nghĩa "handsome"- Từ đồng âm với Hán Thăng trong tiếng Anh.

"Thiếu nữ hẻm mèo" của Thẩm Ấu Sở thể hiện một nỗi nhớ nhà, nhớ bà nội và em gái;

"Cá lặn ở đáy biển thổi bong bóng" của Tiêu Dung Ngư thể hiện tâm hồn ngây thơ chất phác, đáng yêu, thú vị;

"Tuổi trẻ chưa trải sự đời" của Vương Tử Bác chỉ là một nickname giả vờ vô cùng điển hình, không có hàm ý gì cả;

"Mùa hạ Thi Ngư" của Biên Thi Thi có lẽ đang thể hiện tình bạn sâu sắc giữa hai người bạn tốt với nhau.

"Tách tách tách…"

Trần Hán Thăng đã gửi tin nhắn qua đó.

Trần anh tuấn: Có ở đó không, đã ngủ chưa?

Mùa hạ Thi Ngư: ?

Trần anh tuấn: Vẫn chưa ngủ sao? Bây giờ bên Mỹ đang là 2 giờ sáng đúng không?

Mùa hạ Thi Ngư: Sao vậy, cậu có chuyện gì sao?

"Ha ha, lạnh lùng như vậy sao?"

Trần Hán Thăng cau mày, hắn cho rằng phán đoán của mình đã xuất hiện sai lầm, thực ra Biên Thi Thi cũng không có ý định tác hợp.

Vì thế Trần Hán Thăng đưa ra một lý do quang minh chính đại.

Trần anh tuấn: Khoảng thời gian này Qủa Xác và Samsung có một số mâu thuẫn trong kinh doanh, tôi đã uỷ thác vụ án này cho công ty luật Dung Thăng, nhưng vẫn có một số vấn đề chưa hiểu rõ lắm, muốn được trực tiếp nhờ Tiểu Ngư Nhi chỉ rõ.

Mùa hạ Thi Ngư: Cậu muốn địa chỉ của chúng tôi ở Mỹ?

Trần anh tuấn: Ừ.

Mùa hạ Thi Ngư: Không cho, tạm biệt!

"Mẹ kiếp!"

Trần Hán Thăng sửng sốt nhìn chằm chằm vào hai chữ "không cho", trong lòng thầm nói gan chó của Biên Thi Thi này thật lớn, cô đã biết người đàn ông của mình đã từng lên giường với Hoàng Tuệ chưa?

Nhưng Biên Thi Thi hình như thực sự đã ngủ say rồi, cuối cùng cũng không thấy trả lời tin nhắn nữa, ngay khi Trần Hán Thăng đang suy xét đến suy nghĩ "Muốn chia tay thì mọi người cùng chia tay, ông đây không thoải mái thì mấy người cũng không thể vui vẻ" thì Vương Tử Bác đột nhiên gọi điện thoại đến đây.

Gần đây tên ngốc này đang bận rộn với mấy dự án nhỏ trong trường học, hai người đã vài ngày rồi không gặp nhau.

"Tiểu Trần."

Giọng điệu của Vương Tử Bác hơi khó hiểu: "Mày giúp tao phân tích một chút, Biên Thi Thi đột nhiên nói muốn ăn bánh hoa sen ở cầu Sư Tử là có ý gì, cậu ấy còn gửi địa chỉ đến đây, bảo tao lập tức gửi qua đó, nhưng nước Mỹ xa như vậy, nếu gửi đi thì bánh sẽ hỏng sớm thôi, nếu không gửi, liệu cậu ấy có tức giận với tao không?"

"… Ôi má ơi, đến nỗi này sao?"

Trần Hán Thăng buồn bực vỗ đầu.

Có lẽ Biên Thi Thi thực sự muốn gửi địa chỉ của Tiểu Ngư Nhi cho mình, nhưng lại cảm thấy làm như thế quá dễ dàng, cho nên cố ý vòng một vòng lớn như vậy, cố tình nói qua Vương Tử Bác, người phụ nữ kiêu ngạo thật đáng sợ.

"Cởi quần đánh rắm, làm điều thừa!"

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ lẩm bẩm một tiếng.

"Cái gì? Tao không đánh rắm, Tiểu Trần, mày giúp tao suy nghĩ xem, rốt cuộc có nên gửi bánh hoa quế qua đó không?"

Vương Tử Bác ngốc nghếch vẫn còn đang lải nhải hỏi.

…

Hộ chiếu và thị thực của Trần Hán Thăng vẫn chưa hết hạn, trên người cũng không thiếu tiền, cho nên ngay ngày hôm sau, hắn đã đặt mua vé máy bay đi đến Mỹ, lý do công khai đương nhiên là "đi công tác".

Đương nhiên Tiêu Dung Ngư không hề hay biết gì cả, đừng nói là cô, mà ngay cả Biên Thi Thi cũng không bao giờ ngờ được rằng Trần Hán Thăng lại quyết đoán như vậy.

Hôm đó chỉ là một buổi sáng bình thường ở San Francisco, sương mù vừa mới tan đi, ánh mặt trời không mấy chói mắt xuyên qua lá cây, để lại những đốm nhỏ không đồng đều trên mặt đất, bên ngoài còn vang lên từng đợt tiếng chim hót lanh lảnh.

Dì Lâm đã thức dậy từ sáng sớm, vừa ngâm nga bài hát "Hôm nay là một ngày lành" vừa vui vẻ bận rộn trong phòng bếp.

Dì Lâm là một người giúp việc rất có kinh nghiệm, đã từng phục vụ đủ loại khách hàng, nhưng đây là lần đầu tiên làm việc ở nước Mỹ cách xa hàng chục ngàn cây số.

Lúc đầu bà ấy cũng không muốn đến đây, nhưng chủ tịch của Thâm Thông Trình Đức Quân đã đích thân tìm đến tận nhà, hơn nữa mức lương cũng rất cao, cho nên dì Lâm mới thử đồng ý một lần.

Nhưng chất lượng khách hàng rất tốt, một người là giáo sư đại học, nghe nói rất nổi tiếng ở trong nước, mái tóc bạc trắng, thoạt nhìn rất có tri thức và uy nghiêm.

Hai cô gái xinh đẹp, một người trong số đó vô cùng vô cùng xinh đẹp, lúc cô ấy mỉm cười lập tức xuất hiện hai má lúm đồng tiền ngọt ngào, dì Lâm thích nhất là cô gái tên "Tiểu Ngư Nhi" này.

Chỉ là hình như Tiểu Ngư Nhi đang mang thai, nhưng nếu khách hàng không chủ động nói, dì Lâm cũng tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc, không bao giờ chủ động dò hỏi, chỉ là đêm nào cũng nấu canh dinh dưỡng đúng giờ.

Ngoại trừ những người này ra, còn có một cô gái để đầu đinh, tính cách hơi lạnh lùng, còn thích xem mấy người đàn ông đấu vật, dì Lâm hơi sợ cô ta.

"Cốc cốc cốc."

Bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa.

"Ai vậy?"

Dì Lâm gọi một tiếng, xuyên thấu qua mắt mèo thì nhìn thấy một người châu Á, vóc dáng cao lớn, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng nụ cười ấy luôn có một chút lưu manh không kiêng nể gì cả.

Lão giáo sư đã từng nói đây là khu nhà giàu ở nước Mỹ, về an ninh không có vấn đề gì cả, nhưng dì Lâm vẫn vô cùng cẩn thận, chỉ mở cánh cửa gỗ bên trong, dùng tiếng Anh mà Tiểu Ngư Nhi dạy cho mình, trúc trắc hỏi: "Who… How are you?"

Câu này đáng lẽ ra phải là “Who are you?” có nghĩa là “Bạn là ai?”

Kết quả dì Lâm không quen thuộc nên trực tiếp đổi thành “How are you?”, có nghĩa là “Bạn có khoẻ không?”

“Tôi…”

Người đứng trước cửa đương nhiên là Trần Hán Thăng, hắn cũng bị câu hỏi bằng tiếng anh của người phụ nữ trung niên trước mắt làm cho bối rối, nhưng mẫu câu này thực sự quá quen thuộc, một đứa nhỏ đã từng tham gia vào chương trình giáo dục chín năm bắt buộc đều có thể trả lời được.

“I am fine, thank you, and you?”

Trần Hán Thăng gần như là buột miệng thốt ra.

Sau đó hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, rơi vào trong ngơ ngác.

Dì Lâm không biết nên trả lời như thế nào, bà ấy chỉ biết mấy câu tiếng Anh đơn giản này mà thôi.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ có phải mình đã đến nhầm địa chỉ rồi không? Hay là Biên Thi Thi đang lừa mình, gan chó này lớn thật!

“Lạch cạch lạch cạch…”

Đúng lúc này, vừa khéo có người từ trên cầu thang đi xuống.

Trần Hán Thăng nhìn vào trong, một đôi chân thon dài, chứng tỏ chiều cao ít nhất cũng 1m68 trở lên, trên người mặc chiếc áo hoodie Nike thể thao đơn giản, mái tóc đuôi ngựa buộc cao đang đung đưa trái phải, đối phương hơi ngẩng cằm lên, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, còn có má lúm đồng tiền quen thuộc hai bên khoé miệng.

“Dì Lâm, ai đến…”

Lời còn chưa nói hết, nửa câu sau miễn cưỡng nuốt vào trong, chỉ là cổ tay trắng nõn đang nắm lấy thang đột nhiên siết chặt.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Trần Hán Thăng nghiêng đầu, cười rạng rỡ nói: “Đã lâu không gặp.”

Chương 847: Anh có thể đừng đột nhiên xuất hiện được không? (2)

Câu nói ngắn gọn "Đã lâu không gặp" này rất thú vị, mới nghe thì có vẻ giống như tràn ngập niềm vui khi đột nhiên gặp lại nhau, nhưng sau khi ngẫm nghĩ kỹ lại, nó lại mang theo sự chua xót vì đã lâu không liên lạc với nhau.

Thực ra Tiêu Dung Ngư chỉ mới đến nước Mỹ vào tháng trước, lúc đó Trần Hán Thăng còn tình cờ gặp mặt và đưa tiễn ở sân bay, theo lý mà nói thời gian chia xa cũng không lâu lắm, chỉ là tình huống vô cùng đặc biệt. Tiểu Ngư Nhi mang thai, nhưng Trần Hán Thăng vẫn chẳng hay biết gì, khoảng cách tâm hồn này không phải là thứ mà khoảng cách về không gian và thời gian có thể sánh được.

Hai người cứ thế ngơ ngác nhìn nhau, Tiêu Dung Ngư đứng trên cầu thang, Trần Hán Thăng đứng trong phòng khách, giữa hai người chỉ cách nhau một khoảng cách, ánh nắng lẳng lơ một cách khó hiểu tràn ngập trong đó, phản chiếu những hạt bụi bay lơ lửng.

Cảnh tượng này giống hệt như trong một bộ phim truyền hình.

"Tiểu Ngư Nhi."

Một lúc lâu sau, Trần Hán Thăng mới mở miệng, muốn nói gì đó.

Tiêu Dung Ngư quay người lại, chạy lên lầu mà không thèm quay đầu lại.

Trần Hán Thăng đang định đuổi theo thì bảo mẫu dì Lâm đột nhiên ngăn cản lại, có lẽ dì Lâm đã nhìn ra được Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư quen biết nhau, nhưng xuất phát từ tinh thần trách nhiệm, bà ấy vẫn phải hỏi rõ ràng.

"Chuyện là…"

Dì Lâm cố gắng khoa tay múa chân: "Cậu là người Trung Quốc sao?"

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng bị chặn lại, trong lòng rất không kiên nhẫn: "Tôi con mẹ nó made in một trăm phần trăm."

"Ồ ồ ồ."

Dì Lâm vội vàng gật đầu, bà ấy chưa chắc đã nghe hiểu "made in" nhưng câu nói "Tôi còn mẹ nó" đã thể hiện thân phận, đây chính là tinh hoa thuần tuý của dân tộc.

Sau khi bác gái kia không còn ngăn cản nữa, Trần Hán Thăng đầu tiên là chạy "thịch thịch thịch" đi lên cầu thang, nhưng đi chưa được hai bước thì hắn lại "thịch thịch thịch" dẫm lên cầu thang lui xuống, bởi vì đối diện có hai người đang đi xuống, đúng là giáo sư Tôn Bích Dư và Biên Thi Thi.

"Buổi sáng tốt lành, lão phu nhân, bạn học Thi Thi, thật trùng hợp, hai người cũng ở đây sao?"

Trần Hán Thăng vừa lui về phía sau vừa tươi cười thân thiết chào hỏi: "Đúng là đời người ở đâu cũng gặp nhau, ha ha ha…"

Trần Hán Thăng nói đùa, chỉ là không ai đáp lời, thoạt nhìn có chút xấu hổ, giáo sư Tôn càng sa sầm mặt mày hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Giọng điệu của lão phu nhân hơi lạnh lùng, nhưng cũng chỉ là tượng trưng, thực ra trong lòng bà, ngoại trừ ngạc nhiên và nghi hoặc ra, còn có thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Giáo sư Tôn là thành viên "đảng Tiểu Ngư" trung thành, suy nghĩ của bà ấy chính là "Đứa nhỏ tuyệt đối không thể không có cha", nếu Tiểu Dung Ngư đã mang thai, vậy thì cuộc tranh luận nên lắng xuống.

Trần Hán Thăng cần phải nhanh chóng chặt đứt toàn bộ tuyến tình cảm của mình, cho dù cô gái tên "Thẩm Ấu Sở" kia tốt đến nhường nào đi chăng nữa, nhưng Tiểu Ngư Nhi đã mang thai, điều này đủ để lấn át tất cả mọi thứ.

Chỉ là Tiêu Dung Ngư có một sự kiêu ngạo cố chấp, bản thân cô không muốn dùng đứa nhỏ để trở thành lợi thế, đây là điều mà tất cả các thành viên trong "đảng Tiểu Ngư" không thể làm gì được.

Cho nên ngoài miệng giáo sư Tôn hỏi "Tại sao cậu lại ở đây?", nhưng ẩn ý thực sự là "Sao bây giờ cậu mới đến đây?"

"Qủa Xác và Samsung xảy ra một số mâu thuẫn thương mại, công ty luật Dung Thăng nhận lời tiếp vụ án này, đúng lúc tôi có mấy câu hỏi nên cố ý đến Mỹ xin chỉ giáo một chút."

Trần Hán Thăng thành khẩn thẳng thắn nói.

"Ồ."

Lão phu nhân lạnh lùng gật đầu, vị lão giáo sư đã có mấy chục năm dạy dỗ và giáo dục này cảm thấy câu trả lời này vô cùng logic.

Còn về phần vì sao không gọi điện thoại hoặc hỏi những người khác trong công ty luật, những chi tiết râu ria này có quan trọng không?

“À phải rồi, tôi còn mang cho mấy vị chút bánh ngọt từ cửa hàng Hạnh Hoa đấy.”

Trần Hán Thăng mở balo ra: “Giáo sư Tôn, đây là bánh hạt dẻ thuỷ tinh mà ngài yêu thích nhất, bạn học Thi Thi, đây là bánh hoa quế của cậu, nhìn xem nó vẫn còn nóng hổi này, nguyên nhân chính là vì Vương Tử Bác sợ nó nguội lạnh nên đã cất vào đũng quần cho đến khi tớ check in lên máy bay, cậu có cảm động không?”

“Cút cút cút!”

Biên Thi Thi không cho Trần Hán Thăng bịa chuyện, trực tiếp cướp mấy bánh hạt dẻ, lại nhìn thoáng qua lên lầu: “Của Tiểu Ngư Nhi đâu?”

“Tớ đã mua bánh hoa mai và bánh đậu xanh, những thứ đó đều là mấy món cô ấy thích ăn trước đây.”

Trần Hán Thăng xách một cái túi lên nói.

“Xem ra cậu vẫn còn có lương tâm.”

Biên Thi Thi nghiêng người tránh sang một bên: “Cậu phải nắm chặt cơ hội đấy, vụ kiện hôn nhân này sắp đưa ra toà án, hôm nay chúng tớ phải đi đến toà nộp lên một số tài liệu.”

“Biết rồi, cảm ơn cậu.”

Trần Hán Thăng hạ giọng, hắn có thể tìm được chỗ này, đầu tiên phải cảm ơn Biên Thi Thi đã “mật báo”.

“Hừ, cảm ơn tớ làm gì?”

Biên Thi Thi lắc đầu: “Tóm lại tớ chưa làm chuyện gì cả, cho dù làm gì đi nữa thì tất cả cũng là vì Tiểu Ngư Nhi.”

Trần Hán Thăng mỉm cười, Biên Thi Thi thực sự “chưa làm chuyện gì cả”, bởi vì cô ấy chỉ nói địa chỉ cho bạn trai biết

mà thôi, còn về phần bạn trai có nói lại cho người khác không, chuyện này ai có thể kiểm soát được.

"Mọi người đều đang giúp mình, chẳng lẽ đây là chính nghĩa thì được ủng hộ, gian ác không ai giúp đỡ sao?"

Trong lòng Trần Hán Thăng hơi đắc ý, đồng thời cũng phớt lời nửa câu nói sau của Biên Thi Thi- cho dù làm gì đi nữa thì tất cả cũng là vì Tiểu Ngư Nhi.

…

Sau khi Trần Hán Thăng đi lên lầu hai, hắn thấy Tiểu Ngư Nhi đang chỉnh sửa lại tài liệu ở trong phòng ngủ, hắn chậm rãi đi đến cửa, Tiêu Dung Ngư rũ mắt xuống không quan tâm.

Ngược lại dưới lầu có hơi náo nhiệt, hình như Biên Thi Thi đang mở TV xem dự báo thời tiết, giúo việc làm việc ở trong phòng bếp, nồi chén bát đã phát đũa phát ra tiếng "leng keng leng keng". Trong lúc hoảng hốt, hương vị cuộc sống nồng đậm này khiến Trần Hán Thăng cho rằng hai người vẫn chưa chia tay, mình chỉ lên đây gọi Tiểu Ngư Nhi xuống lầu ăn sáng mà thôi.

"Khụ khụ."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng ngủ: "Anh có mua bánh hoa mai em thích ăn này, em có muốn nếm thử không?"

Tiêu Dung Ngư vờ như không nghe thấy, vẫn lo làm chuyện trong tay mình, tựa như không thích ăn bánh ngọt nữa.

"Trước khi lên máy bay, anh cố ý đến cửa hàng Hạnh Hoa mua đấy."

Trần Hán Thăng lại nói thêm một câu, hắn muốn thể hiện lòng thành của mình.

Lần này, cuối cùng Tiêu Dung Ngư cũng nói chuyện, chỉ là trong giọng nói không còn nghe thấy sự dịu dàng ngọt ngào như trước nữa, cô lạnh lùng nói: "Cửa hàng Hạnh Hoa ở cầu Sư Tử sao?"

"Anh…"

Trần Hán Thăng bắt đầu hối hận, cầu Sư Tử không chỉ có cửa hàng Hạnh Hoa, mà còn có quán trà sữa "Ngộ Kiến" nữa.

Cũng may hắn phản ứng cũng tương đối nhanh, lập tức chuyển đến chủ đề khác: "Những món bánh ngọt này chủ yếu là để giúp em lấy lại khẩu vị ăn uống, hình như em không quen với đồ ăn ở bên Mỹ này lắm, ăn uống thường xuyên không thoải mái, lúc trước nhìn thấy ảnh chụp của em, em thường xuyên đưa tay che bụng…"

Đang nói chuyện, Trần Hán Thăng đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn phát hiện Tiểu Ngư Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, vô cớ liếc mắt nhìn mình một cái.

Ánh mắt này quá phức tạp, phức tạp đến mức không biết diễn tả bằng lời như thế nào, Trần Hán Thăng cũng cảm nhận được, chủ đề này lại gặp trở ngại.

"Rốt cuộc có vấn đề ở đâu chứ?"

Trần Hán Thăng không dám tuỳ tiện nói thêm nữa, trong lòng cũng suy nghĩ xem nên tránh bãi mìn như thế nào.

Nhưng Tiêu Dung Ngư lại không cho hắn cơ hội này, cô đã thu dọn tài liệu xong, đeo túi đeo vai lên, nhân tiện cầm lấy một chiếc mũ lưỡi trai, đội lên đầu một cách mạnh mẽ xinh đẹp, không nói một lời lập tức đi xuống lầu.

Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu ưỡn ngực lên, mắt nhìn thẳng, Trần Hán Thăng ở trước mắt cô thực sự giống như một người không khí trong suốt.

“Haiz…”

Trong lòng Trần Hán Thăng mất mát, ngã “phịch” xuống giường một cái, sống mũi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của chăn đệm, hai mắt nhìn chằm chằm vào trần nhà, lần đột nhiên xuất hiện này hình như cũng không có tác dụng gì.

…

Sau khi Tiêu Dung Ngư xuống lầu, giáo sư Tôn và Biên Thi Thi lập tức đưa mắt về phía này, cố gắng tìm kiếm điều gì đó từ trong vẻ mặt của cô.

Điều đáng tiếc chính là, sắc mặt của Tiêu Dung Ngư bình tĩnh như thường, hoàn toàn không thấy có nhiều sự thay đổi.

“Tiểu Ngư Nhi, ăn bánh đi.”

Biên Thi Thi đưa bánh hoa quế đến.

“Không cần.”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, đi đến trong phòng bếp nói: “Dì Lâm, phiền dì làm cho cháu một bát mì trong, cảm ơn.”

Biên Thi Thi và giáo sư Tôn đưa mắt nhìn nhau, thứ Tiêu Dung Ngư từ chối không phải đồ ngọt, mà là đồ ngọt do Trần Hán Thăng đưa đến, cô đã kháng cự Trần Hán Thăng đến mức này rồi sao?

Nhưng khi đến giờ ăn sáng, người thành thật như dì Lâm hơi khó xử, bà ấy lặng lẽ xin chỉ thị của giáo sư Tôn Bích Dư: “Giáo sư Tôn à, người thanh niên cao lớn kia, có cần tôi chuẩn bị bữa sáng cho cậu ấy không?”

Giáo sư Tôn vừa nghe vậy đã lập tức hiểu rõ, theo lý mà nói thì nên mời cơm, dù sao cũng vừa là người quen vừa là đồng hương, nhưng sự “quen biết” này có hơi kỳ quái, cho nên dì Lâm cũng chú ý hơn nữa.

“Về vấn đề này, cô có thể đi lên hỏi cậu ta một chút.”

Giáo sư Tôn chắp hai tay ra sau lưng, trong lúc nói chuyện, mái tóc hoa râm cũng hơi rung động: “Nếu cậu ta ăn thì mời, không ăn thì không mời, đơn giản như vậy thôi.”

“Đúng vậy, một vấn đề đơn giản như vậy, sao tôi còn phải hỏi người khác chứ?”

Dì Lâm bừng tỉnh hiểu ra, lập tức lên lầu hỏi Trần Hán Thăng.

Câu nói này của giáo sư Tôn rất hay, với thân phận của bà, đương nhiên không tiện làm trái với ý của Tiểu Ngư Nhi, vì thế dứt khoát đá quả bóng cao su kia đi, thoạt nhìn có vẻ như không có trách nhiệm, thực chất lại để Trần Hán Thăng đưa ra sự lựa chọn.

Bà cảm thấy với trình độ mặt dày của Trần Hán Thăng, hắn chắc chắn sẽ xuống ăn sáng cùng với Tiểu Ngư Nhi.

Hai phút sau, dì Lâm đi dạo qua một vòng trên lầu, sau đó đột nhiên vội vàng chạy xuống: “Tiểu Ngư Nhi, người thanh niên trẻ tuổi lúc nãy cởi áo khoác ra ngủ ở trên giường cô rồi, có muốn tôi đánh thức cậu ta dậy không?”

“Cái gì?”

Trong lúc nhất thời, Tiêu Dung Ngư cũng ngây ngẩn cả người, hành động táo bạo này thực sự rất “Trần Hán Thăng”.

Lữ Ngọc Thanh có thói quen ở sạch tương đối nghiêm trọng, Tiêu Dung Ngư ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng, nhưng không đến nỗi khoa trương như vậy, dì Lâm cũng biết, cho nên ngày nào cũng quét dọn trong phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi.

“Để tôi đi thức cậu ta dậy.”

Thấy Tiêu Dung Ngư không phản ứng, dì Lâm cho rằng cô tức giận đến mức không biết nói gì, lập tức muốn đi gọi Trần

Hán Thăng xuống.

Lão phu nhân và Biên Thi Thi đều không lên tiếng, chỉ nhìn dì Lâm từng bước từng bước chạy lên lầu, mắt thấy bà ấy sắp đi đến lầu hai, Tiêu Dung Ngư đột nhiên gọi một tiếng: "Khoan đã."

"Có chuyện gì vậy?"

Dì Lâm xoay người lại.

"Bây giờ cũng đã bẩn rồi."

Tiêu Dung Ngư mặt không cảm xúc nói: "Chi bằng chờ đến khi anh ta tỉnh ngủ, ngài hẵng giúp cháu đổi một bộ chăn đệm mới."

"Ồ."

Dì Lâm ngơ ngác đồng ý, hình như bây giờ bà ấy cũng đã nhận ra được một số chuyện.

"Ha ha…"

Biên Thi Thi ở bên cạnh chớp chớp mắt, nghịch ngợm nói: "Thực ra, cậu chỉ sợ đánh thức người nào đó thôi đúng không, dù sao phía bên Trung Quốc đang là buổi tối, lại bay đường dài hơn mười mấy tiếng đồng hồ, chẳng trách sẽ mệt đến ngủ thiếp đi."

Khuôn mặt trái xoan của Tiểu Ngư Nhi lặng lẽ đỏ lên một chút, có một cảm giác bị nhìn thấu tâm tư.

Chương 848: Khoá cửa và khoá lòng

Nếu Tiêu Dung Ngư đã cho phép Trần Hán Thăng nghỉ ngơi ở trên giường của mình, dì Lâm đương nhiên cũng sẽ không đi quấy rầy.

Sau khi ăn sáng xong, giáo sư Tôn dẫn theo Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đi đến toà án địa phương, nhưng trước khi ra ngoài, Tiểu Ngư Nhi đột nhiên đi đến trước mặt dì Lâm, lặng lẽ dặn dò vài câu.

Dì Lâm đầu tiên là vô cùng khiếp sợ, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào bụng nhỏ của Tiêu Dung Ngư, vẻ mặt có chút đau lòng, cuối cùng lặng lẽ gật đầu đồng ý: "Yên tâm đi, tôi sẽ không nói gì cả."

"Cảm ơn."

Tiểu Ngư Nhi nhoẻn miệng cười.

Nụ cười ấy vẫn vô cùng xinh đẹp, nhưng sau khi nghe xong những lời lúc này, không hiểu tại sao dì Lâm lại cảm thấy có chút bi thương.

Sau khi mấy người bọn họ rời đi, đình viện hai tầng này lại khôi phục sự yên tĩnh.

Dì Lâm quét dọn vệ sinh từ trong ra ngoài, thỉnh thoảng đi ngang qua cánh cửa phòng ngủ nơi tầng hai, lắng nghe tiếng ngáy trong phòng, bà ấy thầm cảm thán tâm tư của người thanh niên này cũng đủ rộng rãi, xảy ra loại chuyện như vậy, nhưng hắn lại không hay biết gì.

Có lẽ trên gối đầu toả ra hương vị quá quen thuộc, ngọt ngào đến mức khiến người ta cảm thấy yên bình, Trần Hán Thăng trực tiếp ngủ một giấc đến tận buổi chiều, sau khi rời giường, ánh mặt trời đã ngả về phía tây, trong phòng ngủ yên tĩnh lạ thường, chỉ có bức rèm cửa hơi đong đưa, thoạt nhìn có chút trống rỗng và quạnh quẽ.

"Ổ chăn của Tiêu Ngư Nhi thật thoải mái.'

Trần Hán Thăng lăn lộn trên chiếc giường mềm mại và thơm tho một lúc, cuối cùng mới lưu luyến mặc quần áo rời giường, dưới lầu chỉ có người phụ nữ trung niên kia, hình như Tiểu Ngư Nhi và Biên Thi Thi đều gọi bà ấy là "dì Lâm", có lẽ là một người giúp việc.

Dì Lâm đang lau bàn, thấy Trần Hán Thăng đi xuống, bà ấy vội vàng lau tay lên tạp dề, khách khí nói: "Cậu có muốn ăn cơm không? Trưa nay thấy cậu đang ngủ say nên tôi không đánh thức cậu dậy."

"Vâng."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện ngồi xuống ghế sô pha, khó nhọc tìm kiếm mấy từ đơn tiếng Anh: "Chuyện là… Dì where?"

"Cái gì?"

Dì Lâm ngẩn người một chút.

"Ha ha, xin lỗi."

Trần Hán Thăng áy náy mỉm cười: "Cháu là một người có trình độ tiếng Anh cấp tám, lúc nào cũng vô thức thốt ra vài câu tiếng anh, lúc nãy là cách nói của người Anh bản địa, dì nghe không hiểu sao?"

"Sao tôi có thể hiểu được?"

Dì Lâm ngại ngùng xua tay: "Tôi chỉ biết mấy câu đơn, hơn nữa còn là do Tiểu Ngư Nhi dạy một lúc lâu, sao có thể so

sánh với các sinh viên như cậu được?”

“Cũng không có gì là, ngoài ra, bây giờ cháu còn là nghiên cứu sinh.”

Trần Hán Thăng tỏ vẻ xong, lúc này mới cảm thấy hài lòng nói: “Vậy làm phiền dì làm cho cháu một chén mì, nhân tiện chiên thêm một quả trứng gà.”

“Không thành vấn đề.”

Dì Lâm lập tức đi vào trong phòng bếp bận việc, nhưng trong quá trình này, bà ấy loáng thoáng nghe thấy có người càu nhàu trong phòng khách.

“Mẹ nó, sao trên TV đều nói tiếng Anh hết thế này, ông đây còn xem cái rắm.”

…

Sau khi dì Lâm bưng mì đã nấu xong lên, Trần Hán Thăng trực tiếp tắt TV, vừa ăn vừa hỏi thăm lai lịch của dì Lâm, tại sao lại đến đây làm giúp việc.

“Tôi và chủ tịch Trình của chuyển phát nhanh Thâm Thông là đồng hương…”

Vì thế, dì Lâm lại kể lại quá trình Trình Đức Quân tìm đến tận nhà mời mình ra.

Lúc này Trần Hán Thăng mới biết dì Lâm và Trình Đức Quân là đồng lư đồng hương, bởi vì bà ấy có danh tiếng tốt trong công việc, hơn nữa có một người con gái đang làm việc trong chuyển phát nhanh Thâm Thông, xét đến mối quan hệ này, Trình Đức Quân mới yên tâm đưa dì Lâm đến đây.

“Chủ tịch Trình làm việc rất tốt.”

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm khích lệ một câu, giáo sư Tôn không thiếu tiền, càng không nhận usd, cho nên Trình

Đức Quân dứt khoát mời một người giúp việc đến đây để chăm sóc, điều này không chỉ làm sâu sắc thêm mối quan hệ mà còn rất có nhân tình, đây mới là hình thức "tặng quà" cao cấp nhất.

"Vậy thì chúng ta cũng rất có duyên rồi, cháu và chủ tịch Trình là bạn tốt của nhau."

Sau khi ăn xong, Trần Hán Thăng lau miệng nói.

"Cái gì?"

Dì Lâm cho rằng mình đã nghe nhầm, Trình Đức Quân là người giàu số một ở quê nhà, sở hữu tài sản lên đến hàng tỷ, bạn bè của ông ấy sao có thể chỉ là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi chứ?

"Ha ha…"

Trình Hán Thăng thích nhất là loại thời điểm này, đôi khi sự thật không phải là do mình khăng khăng tỏ vẻ, tình thế bức bách không thể không giả vờ.

Số điện thoại di động của hắn đã sớm kích hoạt dịch vụ "truy cập toàn cầu", vì thế ở trước mặt dì Lâm, hắn trực tiếp gọi điện thoại đến cho Trình Đức Quân, hơn nữa từ đầu đến cuối đều mở loa ngoài.

"Chủ tịch Trần, ngài đang làm gì vậy? Có quấy rầy đến sự nghỉ ngơi của ngài không?"

"Bây giờ tôi đang ở Mỹ, thực ra cũng không có chuyện lớn gì, chỉ muốn cảm ơn ngài một chút, dì Lâm mà ngài mời đến vừa thành thạo công việc, con người lại đáng tin cậy, tôi cảm thấy vô cùng hài lòng."

"Nghe nói con gái của dì ấy đang làm việc dưới quyền của ngài, một nhân viên tốt như vậy, ngài phải thăng chức tăng

lương mới phải chứ? Nếu thực sự không được thì ngài chỉ cần từ bỏ sở thích, đưa cô ấy đến cho Qủa Xác là được."

"Được rồi, sau khi trở về chúng ta tụ tập một phen."

…

Trần Hán Thăng gọi điện thoại xong, gập điện thoại di động lại một "cốp", nhìn dì Lâm đang ngơ ngẩn, lúc này mới nhún vai nói: "Tôi đã chào hỏi một tiếng với chủ tịch Trần rồi, bảo ông ấy tăng lương thăng chức cho con gái của dì."

"Chuyện này, chuyện này…"

Dì Lâm vô cùng khó hiểu, không biết tại sao đối phương lại đột nhiên đối xử tốt với mình như vậy, hơn nữa thân phận của người thanh niên này có lẽ cũng không hề đơn giản nên mới có thể tuỳ tiện gọi điện thoại cho chủ tịch Trần như vậy.

"Cháu tên là Trần Hán Thăng, có lẽ dì chưa từng nghe đến cái tên này."

Trần Hán Thăng tự giới thiệu mình trước: "Nhưng với độ tuổi của con gái dì, có lẽ cô ấy biết đấy, dì có thể đi hỏi một tiếng."

"Trong tình huống bình thường, chúng tôi sẽ không để lộ thông tin cá nhân của khách hàng."

Dì Lâm ấp úng nói.

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng dừng lại một chút: "Vậy cháu muốn hiểu thêm về thói quen sinh hoạt, làm việc và nghỉ ngơi của Tiểu Ngư Nhi ở bên này thì sao?"

"Thế mà bị Tiểu Ngư Nhi đoán chính xác."

Dì Lâm thầm nghĩ, bởi vì Tiểu Ngư Nhi đã dặn dò trước nên dì Lâm giữ kín như bưng: "Xin lỗi, chúng tôi sẽ không để

lộ thông tin cá nhân của khách hàng.”

“Lúc nãy dì không nghe thấy sao, cháu đã giúp con gái dì được thăng chức tăng lương.”

“Xin lỗi…”

“Cháu có thể cho dì tiền.”

“Xin lỗi…”

“Cháu có thể cho thêm tiền.”

“Xin lỗi…”

“Mẹ nó!”

Trần Hán Thăng thu mua thất bại, chỉ có thể bất đắc dĩ xua tay, người đầu tiên không tôn trọng nhân dân tệ giống như vậy vẫn là Hồ Lâm Ngữ cứng rắn kiên quyết.

…

Lúc chạng vạng, đoàn người giáo sư Tôn cuối cùng cũng trở về, Trần Hán Thăng vui vẻ đi đến chào đón: “Về rồi sao, hôm nay vất vả rồi.”

Tiêu Dung Ngư không quan tâm, sau khi thấy Trần Hán Thăng, cô lập tức đè thấp vành mũ xuống, đi “phịch phịch phịch” lên lầu,

Giáo sư Tôn cũng không quan tâm, bà ngồi xuống ghế sô pha nghỉ ngơi một lát, lấy tài liệu ra lặng lẽ lật xem.

Chỉ có bạn học Thi Thi gật đầu một cái đơn giản coi như đáp lại, trong lòng Trần Hán Thăng trào dâng một cảm giác xấu hổ, cô gái này tốt bụng đến nhường nào, thế mà mình lại giới thiệu Vương Tử Bác cho cô ấy, đúng là một chuyện thiếu đạo đức.

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng bĩu môi nhìn về phía giáo sư Tôn, cảm giác như lão phu nhân không vui lắm.

“Xảy ra một số chuyện.”

Biên Thi Thi nghiêm mặt doạ nạt: “Hai ngày nữa mẹ của Tiểu Ngư Nhi sẽ đến Mỹ, cậu có sợ không?”

“Thật sao?”

Sắc mặt của Trần Hán Thăng hơi ngưng đọng một chút, nhưng chẳng bao lâu sau đã khôi phục lại: “Tại sao tớ phải sợ chứ, dì Lữ thấy tớ không biết sẽ vui như thế nào đâu.”

“Hừ hừ, biết ngay không thể doạ được cậu mà, dì Lữ đã làm xong thủ tục về hưu rồi, dì ấy có thể bay đến đây bất cứ lúc nào.”

Sau khi nói xong, Biên Thi Thi cũng nhân tiện nói rõ những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay: “Chiều nay khi chúng ta đi đến toà án, đúng lúc gặp phải chồng trước của chị Ngô là Miller, bọn họ cũng đến nộp giấy tờ.”

“Hai bên không xảy ra xung đột đấy chứ?”

Trần Hán Thăng lo lắng hỏi.

“Không, chỉ là thái độ của Miller không được tôn trọng lắm.”

Biên Thi Thi tức giận nói: “Dù sao giáo sư Tôn cũng là bà ngoại của Đường Đường, kết quả Miller nói thẳng trước mặt chúng tớ rằng, cho dù thế nào đi chăng nữa, gã cũng sẽ không xin lỗi và bồi thường.”

“Vậy sao?”

Điều này không nằm ngoài dự đoán của Trần Hán Thăng.

Trước khi bùng nổ “Tu La tràng”, lúc đó tình cảm của Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi đang vô cùng thân thiết, cho nên

cũng đi theo và gặp Miller hai lần, giọng điệu trong lời nói của tên quỷ nước ngoài này cực kỳ xem thường Ngô Diệc Mẫn, cho nên chỉ dựa vào mấy câu hoà giải bình thường để giải quyết chuyện này là điều không thể.

Trước mắt chỉ có hai biện pháp, một là ra hầu toà, cuối cùng để thẩm phán xử quyết, nhưng những vụ án kiểu này chắc chắn sẽ có một trận giằng co qua lại nhiều lần mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng.

Hai là âm thầm tiến hành hòa giải "không bình thường", thông qua một loạt giao dịch, nghĩ cách khiến Miller chủ động thừa nhận sai lầm của mình trước toà, xin lỗi và tiến hành bồi thường các khoản liên quan.

Bằng cách này, cuối cùng cũng có thể thực hiện được ý nghĩa quan trọng của việc "nâng cao địa vị của các cô gái đồng hương Trung Quốc gả ra nước ngoài".

Đương nhiên, những người thành thật như giáo sư Tôn Bích Dư, Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đương nhiên sẽ kiên định chuẩn bị các tài liệu liên quan theo cách thực tế, có ý định thực hiện mục đích của mình thông qua cách đầu tiên.

Còn đối với những người vừa mới gặp mặt đã muốn thu mua giúp việc như Trần Hán Thăng, hắn rất hiểu rõ cách thức thứ hai.

Sau khi cơm nước xong xuôi vào hơn sáu giờ chiều, Triệu Đồng- Phóng viên thường trú ở nước ngoài của tờ "Tuần san pháp luật" cũng đến đây ăn chực, khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô ta đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó trào phúng nói: "Chủ tịch Trần đúng là vị khách hiếm hoi, ngài đại giá quang lâm đến đây có chuyện gì không?"

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm mắng "Liên quan gì đến cô, **", nhưng ngoài miệng vẫn lịch sự hỏi: "Triệu sư tỷ, tôi

cảm thấy chị xinh đẹp hơn rất nhiều so với lần trước gặp nhau ở sân bay, ha ha, lần này tôi đến đây để hỏi mấy chuyện.”

“Chủ tịch Trần có tiền như vậy, còn cần xa xôi vạn dặm chạy ra nước ngoài để xin chỉ bảo sao?”

Triệu Đông vẫn không bỏ qua.

Cô ta sớm đã biết Trần Hán Thăng là một tên cặn bã, năm ngoái ở trên máy bay, Triệu Đồng đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Trần Hán Thăng đùa giỡn với bà chủ xinh đẹp của điện tử Xiaomi- Trịnh Quan Đề, nhưng sau đó lại bị tên khốn khiếp giảo hoạt này lấp liếm cho qua.

“Được rồi!”

Giáo sư Tôn vỗ nhẹ vào bàn một cái, chấm dứt trận tranh cãi này, Triệu Đồng cũng là một sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học Đông Đại, cô ấy không dám làm trái lời lão phu nhân, chỉ có thể tạm thời buông tha cho Trần Hán Thăng.

Nhưng chờ đến khi dì Lâm làm đồ ăn xong, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Ngư Nhi.

“Cô ấy không ăn cơm sao?”

Trần Hán Thăng biết rõ còn cố hỏi: “Tôi đi gọi cô ấy một chút.”

Biên Thi Thi không nhịn được trợn trắng mắt, da mặt của Trần Hán Thăng thực sự quá dày, rõ ràng Tiểu Ngư Nhi vì hắn nên mới không xuống lầu, kết quả người này còn giả vờ không hiểu.

“Thôi, vẫn nên để cậu ấy ăn cơm yên lành đi, lát nữa tớ sẽ mang một chút đồ ăn lên ăn cùng với Tiểu Ngư Nhi.”

Biên Thi Thi không muốn Trần Hán Thăng ảnh hưởng đến khẩu vị của Tiểu Ngư Nhi, tình trạng cơ thể hiện tại của Tiểu Ngư Nhi vẫn cần phải chú trọng đến dinh dưỡng hàng ngày.

“Được rồi.”

Trong lòng Trần Hán Thăng vô cùng thất vọng, phía bên Kiến Nghiệp vẫn còn có rất nhiều chuyện, hắn không thể ở lại đây quá lâu, nhưng bây giờ xem ra, lần gặp mặt này có lẽ sẽ không có hiệu quả gì.

Còn nguyên nhân không có hiệu quả, thực ra bản thân Trần Hán Thăng cũng biết, một khi mình vẫn còn quan hệ với Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư sẽ không chấp nhận cô ấy.

“Bạch nguyệt quang và bảo bối sao trời có phải không thể nào ở chung hòa thuận được không?”

Trần Hán Thăng buồn bực cầm lấy bật lửa, đang định đi ra sân hút một điếu thuốc để bình tĩnh cảm xúc, không ngờ mấy người trong nhà lại đồng thời hét lên: “Không được hút thuốc!”

Biên Thi Thi: Khoảng thời gian này tớ bị viêm mũi, không ngửi được mùi thuốc.

Triệu Đồng: Dựa theo pháp luật ở bang này, nếu không có được sự đồng ý của phụ nữ, người đàn ông hút thuốc sẽ bị phạt tiền.

Dì Lâm: Người… Người trẻ tuổi vẫn nên hút ít thuốc thì hơn.

Giáo sư Tôn là người trực tiếp nhất, bà không thèm tìm bất cứ lý do gì, lạnh lùng nói: “Không được hút là không được hút, nếu không cậu không thể ở lại đây.”

“Tôi…”

Trần Hán Thăng bị doạ hơi sợ rồi, thầm nghĩ không hút thì không hút, cần gì phải viêm mũi rồi lại phạt tiền.

Người biết sẽ nghĩ mình đang hút thuốc lá, người không biết còn tưởng rằng mình đang hút cần sa đấy.

“Vậy ăn cơm đi.”

Nhìn thấy nhiều người phản đối như vậy, Trần Hán Thăng ngoan ngoãn cất thuốc vào trong túi, chỉ là trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái, khoảng thời gian này hình như người cấm mình hút thuốc hơi nhiều, từ Lão Trần mở đầu, đến Lão Tiêu, sau đó lại là Biên Thi Thi và giáo sư Tôn.

Những người này đều có một điểm chung, toàn bộ đều là “đảng Tiểu Ngư.”

“Tại sao toàn bộ “đảng Tiểu Ngư” đều khuyên mình cai thuốc chứ?

Lúc này, Trần Hán Thăng cũng cảm thấy lớp giấy dán cửa sổ trước mắt mình dường như chỉ cần chọc một chọc là có thể phá vỡ, nhưng luôn cảm thấy thiếu một cơ hội.

Chuyện này thực sự không thể trách Trần Hán Thăng được, mặc dù hắn vô cùng thông minh, thủ đoạn giải quyết vấn đề và làm ăn kinh doanh có rất nhiều, nhưng lại không có kinh nghiệm làm cha, đặc biệt là “phương thuốc bí truyền” kia vẫn chưa kịp sử dụng, sau khi rơi vào lối tư duy đó, Trần Hán Thăng căn bản sẽ không suy nghĩ theo hướng “mang thai” được.

Vấn đề này vẫn luôn kéo dài cho đến khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng vẫn không đưa ra được câu trả lời, từ đầu đến cuối Tiêu Dung Ngư cũng không xuống lầu.

“Xem ra, đêm nay Tiểu Ngư Nhi vẫn không có ý định gặp mình.”

Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo dì Lâm vào một căn phòng dành cho khách ở tầng 1.

Nhưng sau khi đẩy cửa ra, Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, bởi vì trên giường của căn phòng dành cho khách đang đặt bộ chăn ga của Tiểu Ngư Nhi.

“Tiểu Ngư Nhi đã đổi một bộ mới rồi, nhưng bộ này vẫn rất sạch sẽ.”

Dì Lâm đứng bên cạnh giải thích nói: “Hơn nữa còn rất mềm mại, thoải mái hơn nhiều so với bộ chăn ga lúc đầu trong phòng dành cho khác.”

“Dì đổi sao?”

Một lúc lâu sau, Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi: “Hay là Tiểu Ngư Nhi bảo dì đổi?”

“Đương nhiên là Tiểu Ngư Nhi rồi.”

Dì Lâm thành thật nói: “Tôi không suy nghĩ nhiều như vậy, Tiểu Ngư Nhi muốn cậu ngủ ngon hơn một chút.”

“Biết rồi.”

Sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng lập tức chạy “thịch thịch thịch” lên cầu thang, nhưng vừa mới đi được một nửa, Tiêu Dung Ngư đang định mở cửa phòng ngủ ra lai đột nhiên khoá “cạch” một tiếng.

Bước chân của Trần Hán Thăng khựng lại một chút, hắn lặng lẽ đứng trên cầu thang một lát, nhưng cuối cùng vẫn đi đến trước cửa.

Trong phòng ngủ yên tĩnh không tiếng đồng, chỉ có một chút ánh sáng lọt qua khe cửa phía dưới, vô cùng mỏng manh ở trong hành lang tối mịt, nhưng lại rất bắt mắt.

“Phù phù…”

Trần Hán Thăng hít sâu hai tiếng, ngay khi đang định gõ cửa, chỉ nghe thấy một loạt tiếng “Cạch cạch” vang lên, tiếng khoá cửa thanh thuý truyền ra từ bên trong, ý nghĩa của chuyện này không cần nói cũng biết.

Tiểu Ngư Nhi không chỉ khoá cửa, mà còn khoá cả trái tim.

Chương 849: Trần Hán Thăng: Tôi không muốn làm anh hùng vô danh

Một cánh cửa gỗ đơn giản cứ thế ngăn cách hai người.

Trần Hán Thăng ở bên ngoài nhìn, Tiêu Dung Ngư ở bên trong nhìn, nhưng cũng chính vì cánh cửa này mà tầm mắt của hai người từ đầu đến cuối không thể chạm vào nhau, cứ thế lặng lẽ giằng co một lúc lâu, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng xoay người xuống lầu.

Nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng xa, Biên Thi Thi ở trong phòng ngủ cũng thở dài một hơi thật sâu, cô ấy cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng là Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi đang giằng co với nhau, nhưng bản thấy cô ấy lại vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay đều vô thức đổ mồ hôi.

“Tiểu Ngư Nhi, cậu ta đi rồi.”

Trong giọng nói của Biên Thi Thi có chút tiếc nuối, có thể là hơi oán trách Trần Hán Thăng, tại sao lại không dùng chân đá văng cánh cửa đi chứ, tóm lại cậu là một tên lưu manh, kỳ vọng của mọi người đối với cậu cũng không cao như vậy, nếu làm sai chuyện gì cũng rất dễ được tha thứ.

Cũng có thể là đang oán trách Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng sang đây một lần cũng không dễ dàng gì, cậu cứ từ chối giao tiếp như thế này, một chút cơ hội cũng không cho hắn.

“Ừ, đi rồi.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng gật đầu, một lần nữa ngồi lại trên mép giường, hai tay ôm lấy đầu gối, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào sàn nhà không nói gì.

Nhưng Biên Thi Thi lại rất đau lòng, thực ra từ đầu đến cuối chuyện này, không ai đau khổ hơn Tiểu Ngư Nhi.

"Cậu đúng là một kẻ ngốc."

Biên Thi Thi dịch chuyển đến bên cạnh Tiêu Dung Ngư, đưa tay ra ôm cô bạn thân vào trong ngực an ủi.

"Thi Thi, tớ không thể mở cửa."

Bên tai vang lên tiếng mở cửa của Tiêu Dung Ngư, nhưng cũng giống như cô đang lẩm bẩm lầu bầu: "Tớ lo lắng rằng nếu mở cửa thì mình sẽ không thể nhịn được, tớ muốn nhào vào lồng ngực anh ấy bật khóc, tớ muốn cắn anh ấy một cái thật mạnh, muốn mắng anh ấy, muốn đánh anh ấy… Nhưng chúng tớ đã chia tay rồi, bây giờ Tiểu Trần đang là bạn trai của Thẩm Ấu Sở, cho nên tớ không thể nói chuyện với anh ấy, không thể gặp mặt anh ấy."

"Thậm chí…"

Tiểu Ngư Nhi ngẩng đầu lên, nước mắt đã lưng tròng trong hốc mắt: "Tớ cũng không dám cùng ăn cơm với anh ấy."

"Tớ biết, tớ biết."

Biên Thi Thi quá hiểu cô bạn thân của mình, kể từ khi Tiêu Dung Ngư biết Trần Hán Thăng "bắt cá hai tay" một lần nữa, cô lại có ý định tác hợp cho Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở.

"Nhưng tớ cảm thấy cậu quá thiệt thòi."

Biên Thi Thi nghẹn ngào nói, hai lần Tu La tràng, lần nào rời đi cũng đều là Tiểu Ngư Nhi, dựa vào cái gì chứ?

"Không."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, loại chuyện như thế này chẳng có gì là thiệt thòi cả, chỉ là cảm thấy mình rất vô dụng, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể quên được Trần Hán Thăng.

Có lẽ cuộc đời con người chính là vậy, có một người bạn không thể kể ra được tốt ở điểm nào, nhưng làm thế nào cũng không thể quên được.

"Tiểu Ngư Nhi!"

Một lát sau, Biên Thi Thi hít mũi một cái, đột nhiên hùng hồn nói: "Tớ tin rằng tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt lên thôi."

Lúc nói ra những lời này, dường như Biên Thi Thi đã đưa ra quyết định quan trọng gì đó.

"Ừ."

Tiêu Dung Ngư đã được cảm hoá, cũng lau khô nước mắt.

Thực ra sau khi chia tay, không biết cô đã khóc bao nhiêu lần, một bịch khăn giấy thường xuyên dùng hết chỉ trong một ngày, ngược lại sau khi biết mình mang thai, Tiểu Ngư Nhi đột nhiên trở nên kiên cường hơn rất nhiều, mỗi lần muốn khóc, cô lại nhanh chóng làm chuyện gì đó để phân tán sự chú ý, sợ cảm xúc tiêu cực sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng.

Tối hôm đó khi nghỉ ngơi, Biên Thi Thi cũng không rời đi, hai cô bạn thân thường xuyên ngủ chung với nhau.

Trong phòng tối đen như mực, chỉ có ánh trăng chiếu vào trên cửa sổ, phản chiếu mặt đá cẩm thạch giống như bạch ngọc, Biên Thi Thi nhìn chằm chằm một lát, đột nhiên hỏi: "Khi nào dì Lữ sang đây vậy?"

"Có thể là ngày mai, cũng có thể là ngày kia."

Tiêu Dung Ngư cũng không rõ lắm, thủ tục nghỉ hưu của mẹ đã được phê chuẩn, bà ấy cũng đã thu dọn hành lý xong xuôi.

“Sau khi dì Lữ đến, tớ muốn về nước một chuyến.”

Biên Thi Thi vẫn nhìn chằm chằm vào ánh trăng trắng sáng kia, dừng một chút rồi nói: “… Tớ có chút nhớ Vương Tử Bác.”

“Được chứ.”

Tiêu Dung Ngư có chút xấu hổ: “Vì ở bên cạnh tớ nên cậu không thể trải qua lễ tình nhân, có lẽ trong lòng Tử Bác đang oán trách tớ.”

“Vương Tử Bác không giống như Trần Hán Thăng nhà… Không giống Trần Hán Thăng, cậu ấy sẽ không để ý đến mấy chuyện này đâu.”

Nhắc đến bạn trai của mình, Biên Thi Thi cũng hơi mỉm cười, một lát sau, cô ấy chậm rãi xoay người lại, đưa tay phải ra đặt lên khuôn mặt trái xoan bóng loáng của Tiêu Dung Ngư, lặng lẽ nhìn cô bạn thân nhất.

“Có chuyện gì vậy, Thi Thi?”

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Không có gì, tớ chỉ muốn nói.”

Biên Thi Thi dùng giọng điệu khẳng định lặp lại: “Tất cả mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

…

Sáng sớm ngày hôm sau, giáo sư Tôn lại đi ra ngoài cùng với Tiêu Dung Ngư, cho nên khi Trần Hán Thăng tỉnh dậy, trong nhà chỉ có Biên Thi Thi, Triệu Đồng và dì Lâm.

Dì Lâm đang nấu cơm ở trong phòng bếp, lúc nhìn thấy bà, Trần Hán Thăng còn lễ phép chào hỏi.

Hốc mắt của Biên Thi Thi hơi sưng lên, như thể tối hôm qua bị mất ngủ vậy;

Trong miệng Triệu Đồng đang ngậm một cây tăm xỉa răng, tập trung xem chương trình TV bằng tiếng Anh của mình.

Mặc dù Triệu Đồng không quan tâm đến mình, nhưng sau khi dùng bữa sáng xong, Trần Hán Thăng vừa nới lỏng dây lưng vừa ngồi xuống bên cạnh cô ta: "Triệu sư tỷ, tôi muốn ra ngoài xử lý chút chuyện nhưng không rành đường, chị có thể đi cùng tôi một chuyến không?"

"Vậy cậu có thể bắt taxi mà."

Triệu Đồng liếc mắt nhìn một cái.

"Tôi lo tài xế nước Mỹ không thể nghe hiểu tiếng Anh cấp tám của tôi."

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nhún vai.

"Mẹ nó! Cậu còn có tiếng Anh cấp tám, tôi không rảnh…"

Triệu Đông đang định từ chối thì Trần Hán Thăng trực tiếp cắt ngang, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mai mốt tôi phải về nước rồi, vụ kiện tụng hôn nhân này vẫn đang treo ở đó chưa được giải quyết, nếu bàn chuyện hoà giải không có hiệu quả, tôi muốn thử xem mình có thể góp chút sức lực gì nó không?"

"Cậu?"

Triệu Đồng nghi hoặc đánh giá nhìn Trần Hán Thăng, một người bình thường không hiểu rõ pháp luật thì có thể góp sức gì cho vụ kiện chứ?

"Triệu sư tỷ đừng xem thường tôi, được không?"

Trần Hán Thăng chỉnh sửa lại cổ áo: "Tôi tốt xấu gì cũng gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng và thành lập hai doanh nghiệp, thay đổi mô hình phát triển của ngành chuyển phát nhanh và ngành sản xuất điện thoại di động trong nước, đối với vụ kiện tụng này, các chị giải quyết nó từ góc độ

chuyên nghiệp, tôi cũng có thể giải quyết nó từ góc độ của một doanh nhân.”

Không thể không nói, thân phận tỷ phú vẫn có sức thuyết phục, mặc dù Triệu Đồng khinh bỉ tính cách “cặn bã” của Trần Hán Thăng, nhưng vẫn vô cùng tán thành năng lực và thủ đoạn của hắn.

“Cậu dự định sẽ làm gì?”

Triệu Đồng hỏi.

“Tôi muốn đi tìm chồng trước của chị Ngô… Miller…”

Trần Hán Thăng vừa nói được nửa câu thì Triệu Đồng đã nhíu mày lắc đầu: “Miller không được, gã ta còn rác rưởi hơn cả cậu, căn bản không thể nói chuyện được.”

“Thứ chó má Triệu Đồng, không có việc gì cũng muốn dẫn lên ông đây một chân, chờ đó cho tôi!”

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm mắng vài câu, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười giải thích: “Tôi còn chưa nói hết lời mà, người tôi muốn tìm chính là bạn trai của Miller, Anderson, tôi nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt chính là ở công ty của Anderson đúng không?”

“Cậu muốn nói chuyện với Anderson?”

Triệu Đồng phản ứng lại.

“Đúng vậy, Miller là một kẻ thất nghiệp, hơn nữa còn là gay, gã ta chắc chắn cần người bao nuôi.”

Trần Hán Thăng cười “ha ha”: “Cho nên Anderson có lẽ là nguồn tiền của Miller, chúng ta không cần phải hoà giải với Miller, chỉ cần Anderson đồng ý, rất nhiều chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều…”

“Hình như cũng hơi có lý.”

Lúc trước Triệu Đồng đều phớt lờ Anderson, tập trung toàn bộ sự chú ý lên trên người Miller.

Nhưng trước khi ra ngoài, Trần Hán Thăng lại có ý định đi lên tầng hai gọi Biên Thi Thi.

"Cậu gọi Thi Thi làm gì?"

Triệu Đồng vô cùng buồn bực: "Cách làm của một người đàn ông chân chính là lặng lẽ giải quyết xong mọi chuyện, sau đó lặng lẽ xuống sân khấu, không cần phải gióng trống khua chiêng rêu rao."

"Đây là kiểu lý luận ngốc nghếch gì vậy?

Trần Hán Thăng khịt mũi khinh thường: "Tại sao tôi phải lặng lẽ xuống sân khấu, anh hùng vô danh ai làm thì làm, ông đây không làm, lúc còn học tiểu học, khi làm trực nhật, tôi phải chờ đến khi thầy giáo đến đây kiểm tra tôi mới đi lau bảng vài cái."

"Nếu không gọi Biên Thi Thi đến, ngộ nhỡ chị không nói thì Tiểu Ngư Nhi không biết đến sự trả giá của tôi sao?"

Chương 850: Kết quả chính nghĩa =) Qúa trình chính nghĩa

“Qủa không hổ là chủ tịch Trần.”

Triệu Đồng châm chọc nói: “Yêu một người cũng cần có hiệu quả và lợi ích như vậy, đây là logic của một thương nhân sao?”

“Triệu sư tỷ, chị không thể dùng quan điểm tình yêu của mình để yêu cầu tôi được.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Giữa người với người không thể vơ đũa cả nắm, tôi đã từng liên tục ở trong tiệm nét suốt hai ngày hai đêm khi cảm thấy tức giận đến cực độ, chị có thể không?”

“Không đứng đắn như vậy, cũng không biết lúc trước Tiểu Ngư Nhi thích cậu ở điểm gì nữa.”

Triệu Đồng hừ lạnh một tiếng.

Trần Hán Thăng cũng không thèm để ý, chạy lên lầu gọi Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi đang ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi, tối hôm qua cô ấy gần như thức trắng cả đêm, bởi vì cuối cùng cô ấy cũng hạ quyết tâm sẽ nói chuyện với Thẩm Ấu Sở.

Thực ra trước đó, trong lòng Biên Thi cũng vô cùng do dự.

Một là vì Tiểu Ngư Nhi sẽ không đồng ý, hai là điều này sẽ vô tình làm tổn thương đến Thẩm Ấu Sở, ba là, nếu Vương Tử

Bác biết chuyện này, liệu cậu ấy có tức giận không?

Vì chuyện này, Biên Thi Thi thậm chí còn đi tham khảo ý kiến của giáo sư Tôn Bích Dư đức cao vọng trọng, lão phu nhân còn đưa ra một câu trả lời vô cùng chắc chắn- Đứa nhỏ không thể không có cha.

Sự ủng hộ của giáo sư khiến Biên Thi Thi thêm tự tin, hơn nữa bọn họ đã từng chứng kiến một cặp đôi yêu nhau như vậy, bây giờ thậm chí còn không dám nói chuyện khi chỉ cách một cánh cửa gỗ, chuyện này đã trở thành "Cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà".

Điều trùng hợp chính là hai ngày tới Lữ Ngọc Thanh cũng sẽ đến đây, bên cạnh Tiểu Ngư Nhi có người chăm sóc, Biên Thi Thi có thể nhân cơ hội này về nước một chuyến.

"Haiz, cô ấy cũng rất hiền lành."

Biên Thi Thi kéo chăn lên che khuất trán, bây giờ cô ấy đang phải chịu áp lực rất lớn, bởi vì luôn nghĩ đến cô gái sở hữu đôi mắt hoa đào sợ mình bị con mèo béo kia cào bị thương nên đã cố ý đưa thức ăn cho mèo đến ở trước cửa quán trà sữa trong đại học Tài chính kia.

"Mình sẽ nói chuyện này cho cô ấy biết, nhưng lựa chọn như thế nào vẫn là do chính bản thân Thẩm Ấu Sở."

Biên Thi Thi lặng lẽ suy nghĩ, cô ấy không có ý định khuyên nhủ Thẩm Ấu Sở rời đi, bởi vì cô ấy thực sự không nói nên lời.

"Thịch thịch thịch!"

Đột nhiên, Trần Hán Thăng ở bên ngoài lớn tiếng gõ cửa: "Biên Thi Thi, đừng ngủ nữa, đi theo anh trai đẹp trai ra ngoài xử lý chút việc nào?"

"Có chuyện gì?"

Biên Thi Thi mở cửa hỏi.

“Cậu cứ đi theo làm một người phiên dịch là được.”

Trần Hán Thăng cũng không giải thích quá nhiều, xoay người muốn rời đi.

Nhưng vừa mới đi được hai bước, hắn đột nhiên xoay người lại: “Thật kỳ lạ, tại sao hôm nay cậu luôn cúi đầu vậy, hình như không dám nhìn thẳng vào tớ, nói mau, có phải cậu đã làm chuyện gì có lỗi với Tử Bác không?”

“Cái rắm!”

Biên Thi Thi bị nhìn thấu tâm tư, vội vàng đóng cửa lại điều chỉnh cảm xúc, cô ấy sẽ không làm chuyện gì có lỗi với Vương Tử Bác, nhưng thực sự sắp làm chuyện có lỗi với Trần Hán Thăng.

…

Sau khi bắt một chiếc taxi xuất phát, Biên Thi Thi vẫn luôn thất thần, không muốn nói dù chỉ một câu.

Triệu Đồng đang suy nghĩ xem Trần Hán Thăng sẽ đàm phán với Anderson bằng cách nào, thỉnh thoảng sẽ trò chuyện với tài xế vài câu.

Trần Hán Thăng ngồi trên ghế phụ, mở cửa sổ xe ra thảnh thơi hít mây nhả khói.

Ở trước mặt giáo sư Tôn, hắn không dám hút, nhưng bây giờ lão phu nhân không ở đây, chỉ dựa vào Triệu Đồng và Biên Thi Thi thì không thể ngăn cản được hắn.

“Lúc trước tôi cũng đã hút thuốc.”

Triệu Đồng bĩu môi nói: “Nhưng vào cuối năm ngoái, cha tôi phải nhập viện vì phổi, lúc đó tôi đã cai thuốc, sức khoẻ quan trọng lắm đấy, chủ tịch Trần.”

“Ồ, cha chị cũng hút thuốc sao?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại hỏi, nhìn vẻ mặt của hắn thì biết hắn không để ở trong lòng.

“Kẻ nghiện thuốc.”

Triệu Đồng cau mày, có lẽ đang lo lắng cho sức khoẻ của cha.

“Triệu sư tỷ…”

Trần Hán Thăng đột nhiên hít một hơi thật mạnh, sau đó chậm rãi phun ra một ngụm khói đặc, giả thành giọng nói già nua trầm thấp nói: “Chị nhìn dáng vẻ này của tôi, giống cha chị không?”

“Cút cút cút.”

Triệu Đồng tức giận mắng: “Cậu cứ hút đi, sớm muộn gì cũng có người khiến cậu chủ động cai thuốc.”

“Chậc.”

Trần Hán Thăng cười đắc ý, Triệu Đồng trào phúng mình nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội phản kích.

Còn về vấn đề “cai thuốc”, vẫn là lý luận tầm thường đó, Lão Trần và Lương thái hậu, Thẩm khờ khạo và Tiểu Ngư Nhi, cả bốn người này đều không thể khiến mình cai.

Còn ai có thể đây?

…

Sau khi đến công ty của Anderson, gã nhìn thấy Biên Thi Thi và Triệu Đồng, lập tức vỗ đầu nói mấy câu tiếng Anh.

“Gã nói, nếu lại vì chuyện kiện tụng, vậy thì hãy gặp nhau ở toà đi, đừng đến đây quấy rầy nữa.”

Triệu Đồng phiên dịch nói.

“Vậy chị nói với hắn, tôi đến đây không phải để thảo luận về vụ kiện.”

Trần Hán Thăng huýt sáo một tiếng, tự mình tìm một chiếc ghế ngồi xuống: “Ông đây đến đến nói chuyện làm ăn.”

Sau khi Triệu Đồng phiên dịch xong, ánh mắt của Anderson lập tức nhìn lướt qua trên người ba người, vẻ mặt mang theo sự nghi hoặc nồng đậm.

Có lẽ anh ta cũng không thể ngờ được rằng, nguyên đơn và bị đơn trong vụ kiện còn chưa đánh nhau mà đã trở thành đối tác làm ăn trước.

“Triệu sư tỷ, chị hãy giới thiệu thân phận của tôi một chút đi.”

Trần Hán Thăng vun tay lên nói.

Triệu Đồng lại phiên dịch một lần nữa, Trần Hán Thăng cũng không nghe hiểu, chỉ có hai tiếng ghép vần “Qủa Xác” vẫn còn khá rõ.

Nhưng, Anderson căn bản chưa từng nghe nói đến Qủa Xác, sự nghi ngờ trong ánh mắt càng nồng đậm hơn nữa.

“Không thể trách tôi được.”

Triệu Đồng nhún vai: “Tôi nói rằng cậu là ông chủ lớn của một trong năm nhà sản xuất điện thoại di động hàng đầu trong nước, Anderson cảm thấy chúng ta đang lừa gạt gã.”

“Quỷ nước ngoài ngu ngốc.”

Trần Hán Thăng hơi mất kiên nhẫn: “Chẳng lẽ không biết chuyện trong nước thì không biết hỏi Baidu, chuyện bên ngoài không biết có thể hỏi Google sao? Không biết đến chuyện phòng the thì có thể lên Cộng đồng Qủa Xác hoặc Google tra một chút thì sẽ biết.”

Thông qua sự phiên dịch của Triệu Đồng, Anderson thực sự mở máy tính ra tra cứu một chút, ở trên Google thực sự có thể tìm kiếm được các tin tức liên quan đến Qủa Xác, bao gồm cả người sáng lập Trần Hán Thăng và ảnh chụp hắn đang đĩnh đạc phát triển trong nhiều hội nghị.

Có một số phương tiện truyền thông nước ngoài còn coi điện tử Qủa Xác trở thành "Samsung đang lên tiếp theo", mặc dù đây chỉ là một tiêu đề hơi khoa trương và quảng cáo hơi lố, nhưng nó có thể nâng cao địa vị của Qủa Xác trong lòng Anderson.

Trần Hán Thăng cũng nhân cơ hội này móc danh thiếp từ trong túi ra, đồng thời sử dụng câu nói đã học cả đời: "Hello, nice too meet you."

Người Mỹ vô cùng thực tế, bọn họ cảm thấy "Business is Business", làm ăn là làm ăn, mọi thứ đều có thể làm ăn.

Nếu người Trung Quốc có tiền tên Trần Hán Thăng này bằng lòng biến vụ kiện tụng này trở thành một khoản giao dịch, Anderson rất sẵn lòng đàm phán.

Còn về sức ảnh hưởng đằng sau vụ án, who care?

Anderson cảm thấy nó hoàn toàn không thực tế bằng tờ tiền đô la, chỉ cần Trần Hán Thăng đưa ra một con số thoả đáng, đừng nói là để Miller xin lỗi trước toà, thậm chí buổi tối hôm đó muốn trải qua đêm xuân cùng với anh ta cũng được.

Triệu Đồng và Biên Thi Thi chỉ sửng sốt nhìn, Triệu Đồng khá hơn một chút, cô ta làm phóng viên lâu như vậy, thực sự đã nhìn thấy quá nhiều các vụ hoà giải bên ngoài toà án.

Biên Thi Thi cảm thấy hơi choáng váng, vì vụ kiện này, từ giáo sư Tôn đến toàn bộ thành viên của công ty luật, mọi người đều dùng một trăm phần trăm sức lực để đối phó.

Đặc biệt ở trong nước vẫn còn có rất nhiều phương tiện truyền thông chú ý, bọn họ đều ví vụ kiện này trở thành một vụ kiện kinh điển, thậm chí còn có ý định liệt nó vào "Một trong mười vụ án pháp lý chân thực ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân Trung Quốc trong thế kỷ mới".

Một vụ kiện quan trọng như vậy lại bị Trần Hán Thăng nắm giữ trong lòng bàn tay đùa giỡn, nếu Miller cứ xin lỗi bằng cách này thì việc thắng kiện dường như cũng không còn bất cứ ý nghĩa nào.

"Một triệu đô la."

Sau một hồi cò kè mặc cả, Anderson đưa ra điểm mấu chốt của mình.

Trần Hán Thăng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, đang định mở miệng đồng ý thì Biên Thi Thi ở bên cạnh lại ngăn cản: "Tôi cảm thấy không nên làm như vậy thì hơn, lần này chúng ta đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, cơ hội chiến thắng cũng không nhỏ, hơn nữa cho dù lần này không thành công thì còn có lần sau mà, không nhất thiết phải tiêu tiền vào một chiến thắng hão huyền như vậy."

"Như thế nào là hão huyền chứ?"

Trần Hán Thăng nghiêm túc phản bác:

"Thứ nhất, nếu thắng vụ kiện này, đây sẽ là trường hợp đầu tiên một người phụ nữ Trung Quốc lấy chồng nước ngoài tố cáo chồng cũ mà thắng kiện đúng không, có phải nó sẽ mang ý nghĩa vô cùng to lớn không?"

"Thứ hai, đây là vinh dự của công ty luật Dung Thăng đúng không? Kinh nghiệm nặng trĩu này, không mấy công ty luật trong nước có thể so sánh được."

"Thứ ba, một triệu đô la Mỹ tương đương với hơn bảy triệu nhân dân tệ, số tiền này thoạt nhìn rất nhiều, nhưng một khi

danh tiếng của công ty luật đi lên, sau này một vụ kiện quốc tế sẽ có tiền thuê hàng chục triệu tệ đấy."

"Cuối cùng."

Sau khi "Thấu tình đạt lý"xong, Trần Hán Thăng bắt đầu "xúc động lòng người": "Chúng ta thuộc bên chính nghĩa mà, chẳng lẽ Miller không nên xin lỗi chị Ngô sao? Chẳng lẽ Miller không nên cung cấp phí nuôi dưỡng cho Tôn Đường Đường sao? Nếu kết quả là chính nghĩa, quá trình của nó liệu có quan trọng không?"

"Nếu chuyện này bại lộ ra ngoài thì phải làm sao bây giờ?"

Triệu Đồng ở bên cạnh xen vào một câu.

"Chuyện này thì có gì khó chứ?"

Trần Hán Thăng cười nói: "Công ty luật không hề hay biết gì, bởi vì sau khi người sáng lập ra điện tử Qủa Xác- Trần Hán Thăng biết được tình cảnh của Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường, trong lòng cảm thấy xúc động sâu sắc nên đã quyết định chi một triệu đô la để mua một câu "sorry" và tôn nghiêm, văn án này có phải càng khiến người ta đồng cảm hơn không?"

"Chuyện này…"

Triệu Đồng không biết nên nói như thế nào, đầu óc của Trần Hán Thăng thực sự rất nhanh nhạy, đương nhiên hắn thực sự cũng có tiền.

"Nói theo cách này."

Trần Hán Thăng thấy Biên Thi Thi vẫn không đồng ý, hắn dứt khoát xé giấy dán cửa sổ, trực tiếp nói: "Cho dù các cô đồng ý hay không, tôi cũng đã đồng ý với khoản giao dịch này rồi, tóm lại chỉ cần mở phiên toà thì Miller sẽ xin lỗi ngay tại chỗ, cho dù muốn cản cũng không thể cản được."

“Sao cậu có thể làm như vậy?”

Biên Thi Thi tức giận: “Tớ sẽ nói chuyện này với Tiểu Ngư Nhi, cậu ấy sẽ không tha thứ cho hành vi này của cậu.”

Triệu Đồng vuốt ve cái đầu đinh của mình, cô ta đột nhiên hơi muốn cười.

Ngày hôm qua, mấy người Biên Thi Thi vẫn còn đang cố gắng nghĩ cách khiến Miller xin lỗi.

Ngày hôm nay, Biên Thi Thi đột nhiên hy vọng Miller không cần xin lỗi, mọi người sẽ tranh luận bằng bản lĩnh thực sự của mình.

“Cậu muốn nói cho Tiểu Ngư Nhi?”

Trần Hán Thăng đang bình tĩnh, sau khi nghe thấy câu nói này, hắn đột nhiên “hoảng hốt”: “Biên Thi Thi, tớ nhìn nhầm cậu rồi, tớ dẫn cậu ra để chỉ để làm phiền dịch, cậu tuyệt đối không thể nói cho Tiêu Dung Ngư!”

“Hừ! Tớ không chỉ nói cho Tiểu Ngư Nhi, mà còn muốn nói cho lão phu nhân!”

Biên Thi Thi đứng dậy, bước nhanh ra khỏi văn phòng “dơ bẩn” này.

Bên ngoài là ánh mặt trời ấm áp, lúc phản chiếu lên người, bạn học Thi Thi cảm nhận được một tia sáng chính nghĩa.

Chương 851: Thi Thi về nước, Tu La Tràng tái hiện

Trần Hán Thăng xin tha cũng không có chút tác dụng nào, Biên Thi Thi chính nghĩa vẫn nói với giáo sư Tôn và Tiêu Dung Ngư.

Cho nên sau khi trở về từ công ty của Anderson, hắn đã nhìn thấy giáo sư Tôn Bích Dư sa sầm mặt mày ngồi ở trong phòng khách, khí chất của bà cụ rất mạnh, khiến dì Lâm sợ tới mức trốn ở trong bếp không dám tuỳ tiện đi lại.

Tiêu Dung Ngư ngồi ở bên cạnh, cô nhìn lướt nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng khi hắn vừa mới vào cửa, sau đó lại cúi đầu nhìn chằm chằm vào sàn nhà.

Biên Thi Thi hơi bối rối, có lẽ bạn học Thi Thi cũng không thể ngờ được lại nghiêm trọng như vậy, ngược lại có chút lo lắng cho Trần Hán Thăng.

"Giáo sư Tôn, khụ khụ… Tiểu Ngư Nhi."

Nhưng tình huống này cũng nằm trong dự kiến của Trần Hán Thăng, trong lòng hắn không hề hoảng hốt chút nào, thậm chí còn nhân cơ hội này gọi Tiêu Dung Ngư một tiếng.

Tiểu Ngư Nhi không ngẩng đầu lên, tay phải đang định theo bản năng che bụng nhỏ lại, nhưng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cô âm thầm bưng ly lên, đổi thành uống một ngụm nước ấm.

"Chuyện này là do tôi tự đưa ra quyết định."

Trần Hán Thăng vừa chủ động xin lỗi (phô trương thành tích của mình), vừa nhìn mặt đoán ý.

"Nếu muốn trách thì hãy trách tinh thần dân tộc của tôi quá mạnh mẽ đi."

Trần Hán Thăng xúc động nói: "Chị Ngô bị gã nước ngoài kia bắt nạt, nhưng tên chó Miller này thậm chí còn không nói một câu xin lỗi, tôi đã nhịn gã lâu lắm rồi, cho nên dưới cơn xúc động nhất thời đã tiêu tốn hơn bảy triệu nhân dân tệ, để khiến anh ta quỳ gối xuống."

Hắn sợ giáo sư Tôn không biết mình đã tiêu bao nhiêu tiền, còn cố ý đổi thành nhân dân tệ, như vậy có vẻ chấn động hơn một chút.

Giáo sư Tôn cười lạnh một tiếng, bà còn không hiểu Trần Hán Thăng sao, tinh thần dân tộc gì đó là có thật, nhưng "nhất thời xúc động" thì không tồn tại.

Một người dễ dàng nóng nảy có thể thành lập điện tử Qủa Xác sao?

Trần Hán Thăng chắc chắn đã âm thầm tính toán, nếu tiêu tốn bảy triệu nhân dân tệ này ra ngoài, chắc chắn sẽ không lỗ vốn.

Trong lòng lão phu nhân hiểu rõ rằng sức ảnh hưởng tiếp theo của vụ kiện này không phải là thứ tiền tài có thể đánh giá.

"Về phương diện khác thì sao?"

Trần Hán Thăng tiếp tục giải thích: "Ngày mai tôi phải về nước rồi."

Khi nói đến đây, Trần Hán Thăng cố ý tạm dừng một chút, hắn muốn nhìn xem phản ứng của Tiểu Ngư Nhi.

Đáng tiếc biểu cảm của Tiêu Dung Ngư không có bất cứ thay đổi nào, chỉ bưng ly trà lên tiếp tục uống hai ngụm nước

ấm.

"Haiz!"

Trần Hán Thăng tiếc nuối thở dài một hơi, nói ra những lời trong lòng: "Trước khi về nước, tôi chỉ muốn làm chút gì đó, nếu kiện tụng bình thường, có lẽ sẽ đi đi về về mấy chuyến nữa, làm như vậy thực sự rất mệt mỏi, tôi hơi đau lòng."

Sau khi câu nói này thốt ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều sửng sốt, bầu không khí vẫn còn trang nghiêm lúc nãy đột nhiên trở nên hơi ái muội, "Trần Hán Thăng đang đau lòng cho ai?", trong lòng mọi người đều hiểu rõ câu trả lời.

Biên Thi Thi thầm nghĩ quả nhiên là Trần Hán Thăng, dựa vào da mặt dày, cho dù đang ở trong trường hợp nào đi nữa, những lời buồn nôn gì cũng dám nói.

"Trần Hán Thăng đúng là thứ đàn ông cặn bã, nhưng hắn cũng rất biết dỗ dành con gái vui vẻ."

Nếu Vương Tử Bác có thể công khai tỏ tình trong loại "hội thẩm Tam đường này", bạn học Thi Thi cũng có thể ghi tạc trong ký ức của mình và mỉm cười mỗi khi nhớ lại.

Biên Thi Thi liếc nhìn cô bạn thân của mình một cái, mặc dù Tiểu Ngư Nhi vẫn vô cùng bình tĩnh, tựa như không nghe hiểu Trần Hán Thăng đang nói gì, nhưng cô đã nâng ly lên lần thứ ba và uống "ừng ực ừng ực".

"Khụ… Tớ rót cho cậu thêm chút nước nhé?"

Biên Thi Thi ghé sát đến gần, cố ý hỏi.

Tiêu Dung Ngư dùng móng tay nhẹ nhàng bấm vào đùi Biên Thi Thi một cái, nếu cô bạn thân tiếp tục quấy rối một lần nữa, có lẽ mình không thể kiểm soát được cảm xúc nữa.

Trong lòng lão phu nhân cũng vô cùng bất đắc dĩ, khi một người không có bất cứ kiêng kỵ gì, thực sự không biết phải

quản thúc hắn như thế nào.

“Cuối cùng thì sao, đó chính là chị Ngô và Tôn Đường Đường.”

Mí mắt Trần Hán Thăng linh hoạt, sau khi tỏ tình với Tiểu Ngư Nhi xong, hắn lại xây dựng mối quan hệ tốt với giáo sư Tôn.

“Chị Ngô một mình đưa Đường Đường về nước, chị Ngô không thành thạo ngành nghề nào, bây giờ không có công việc chính thức, Đường Đường không có nền tảng tiếng Trung nên cũng chỉ có thể trở thành người mẫu.”

Trần Hán Thăng nói với vẻ tràn ngập căm phẫn: “Cho nên tôi nhất định phải khiến Miller nhanh chóng xin lỗi, xin lỗi với giáo sư Tôn, xin lỗi chị Ngô, xin lỗi Tôn Đường Đường; Miller có giống một người cha chút nào không? Tôi khinh bỉ nhất chính là những kẻ khốn khiếp không được dạy dỗ này, nếu tôi không phải là một sinh viên chất lượng cao, thực sự chỉ muốn tát gã vài cái… Hử? Tôi đang nói Miller mà, mấy người nhìn chằm chằm vào tôi làm gì?”

Ngay khi Trần Hán Thăng đang bắn nước miếng tung toé đọc diễn văn thì đột nhiên cảm thấy giáo sư Tôn, Biên Thi Thi và Triệu Đồng đều đang nhìn mình, ngay cả dì Lâm cũng hơi thò đầu ra khỏi phòng bếp.

Còn về phần Tiểu Ngư Nhi, cô đã bưng ly lên uống nước lần thứ tư rồi.

“Tôi nói không đúng sao?”

Trần Hán Thăng ấp úng hỏi: “Chẳng lẽ Miller là một người cha tốt?”

“Không.”

Giáo sư Tôn chắc chắn nói: “Ngay cả con gái ruột thịt của mình cũng không quan tâm, gã không xứng làm cha, hy vọng mọi người có thể lấy đó làm gương?”

“Mọi người?”

Trần Hán Thăng nhìn trái nhìn phải, thầm nghĩ nơi này chỉ có mình là đàn ông mà, giáo sư Tôn đang âm thầm cảnh cáo, nhắc nhở mình sau này phải làm một người cha tốt.

“Được rồi.”

Giáo sư Tôn cũng không rối rắm với chủ đề này quá nhiều, tiếp tục quay trở lại với vụ kiện: “Tình hình bây giờ, chỉ cần mở phiên tòa thì Miller sẽ xin lỗi sao?”

“Vâng.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Chỉ khi Miller xin lỗi mới có thể nhận được một triệu đô la, hơn nữa sau khi được tôi thổi phồng khoe khoang, hình như Anderson đã hơi động lòng, anh ta rất muốn làm ăn buôn bán với Qủa Xác, nhưng tôi nói chờ đến khi vụ kiện này kết thúc hẵng nói.

“Cho nên.”

Trần Hán Thăng dè dặt nói: “Có lẽ bọn họ sẽ càng cảm thấy sốt ruột hơn nữa, chúng ta hãy chờ bọn họ nhận lỗi sau khi mở phiên toà, sau đó vui vẻ kết thúc vụ kiện xuyên quốc gia này.”

Lão phu nhân cau mày, vấn đề nằm ở đây, trừ phi không ra toà, nếu không chắc chắn sẽ thắng kiện.

Giáo sư Tôn đã làm việc trong ngành luật mấy chục năm trời, rất nhiều bản thảo điều lệ trong nước đều do bà soạn thảo, có thể nói là kinh nghiệm vô cùng phòng phú, đã từng gặp qua không ít vụ án kỳ quái.

Nhưng vụ án này thực sự quá quanh co khúc khỉu, bị cáo thế mà lại hy vọng được thua kiện, nguyên cáo hy vọng có thể tranh luận một phen.

"Nếu chúng tớ rút đơn kiện thì sao?"

Biên Thi Thi xem mồm vào hỏi.

"Nếu rút đơn kiện."

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Trừ phi các cậu vứt bỏ không quan tâm đến vụ án này nữa, nếu không mở phiên toà, Miller vẫn trực tiếp xin lỗi."

"Chuyện này…"

Biên Thi Thi cắn môi, như thế này cũng không ổn.

Rất nhiều các phương tiện truyền thông trong nước đang háo hức chờ đợi kết quả của vụ kiện này, nếu cứ thế từ bỏ, không những không có tác dụng làm gương mẫu mà còn ảnh hưởng đến danh dự của công ty luật.

Nhưng nếu ra toà, lại có một cảm giác giống như đang diễn kịch lừa gạt người khác, Biên Thi Thi cảm thấy công sức chuẩn bị một thời gian dài cũng không hiểu quả bằng một triệu đô la.

Đây chính là trò chơi giữa kết quả chính nghĩa và quá trình, các sinh viên luật bình thường đều kiên trì với "quá trình chính nghĩa", nhưng với cục diện trước mắt, chỉ có "kết quả" chính nghĩa mới có thể phù hợp với lợi ích của mọi người.

"Tư bản thực sự là một thứ gì đó đáng sợ."

Một lúc lâu sau, giáo sư Tôn Bích Dư chậm rãi nói: "Cho dù là pháp luật công bằng nhất, tư bản cũng có thể tìm được lỗ hổng."

Trần Hán Thăng nhếch miệng mỉm cười, lão phu nhân nói như vậy, có nghĩa là bà sẽ có mặt ở toà án đúng giờ.

Bởi vì đây chính là kết quả tốt nhất, sau khi ra toà thắng kiện, thông qua các phương tiện truyền thông trong nước đưa tin, càng có nhiều đồng hương nữ lấy chồng nước ngoài hiểu rõ rằng, một khi bị bắt nạt, bọn họ cũng có thể can đảm tiến hành tố tụng.

Ý nghĩa như thế này thực sự rất phi thường, tuyệt đối không thể tuỳ tiện rút đơn kiện.

Công ty luật cũng sẽ thu hoạch được danh tiếng, Tiểu Ngư Nhi không cần phải ở lại nước ngoài thêm nữa, Trần Hán Thăng cảm thấy mình quá trâu bò, một mũi tên trúng mấy con chim.

Đương nhiên, "money" cũng rất quan trọng, nếu Tu La tràng xảy ra ở thời kỳ Hoả Tiễn 101, Trần Hán Thăng chắc chắn không thể giải quyết chuyện này một cách thuận buồm xuôi gió, cũng may lúc này Qủa Xác đã đi vào quỹ đạo, chỉ cần sau khi về nước đại chiến với Samsung một trận nữa là có thể xác định được địa vị kinh tế.

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng xách theo balo chuẩn bị rời đi, chỉ là cảnh tượng có chút thê lương, ngoại trừ Biên Thi Thi ra, không có ai đến đưa tiễn.

"Không thể ngờ được, Trần Hán Thăng không có ai bì nổi lại rơi xuống vũng bùn này."

Trần Hán Thăng than ngắn thở dài nói.

"Được rồi, có một số người mặc dù nói không ra ngoài, nhưng chắc chắn cô ấy đang đứng bên cửa sổ nhìn theo."

Biên Thi Thi duỗi tay cản một chiếc xe taxi, bản thân mình cũng ngồi xuống: "Chúng ta đi thôi."

“Không cần thiết, bạn học Thi Thi.”

Trần Hán Thăng cảm động nói: “Tâm ý của cậu tớ nhận, nhưng thực sự không cần tiễn tớ đến sân bay đâu, tớ tìm được đường.”

“Nghĩ nhiều quá rồi đấy, chủ tịch Trần.”

Biên Thi Thi thò đầu ra từ ghế phụ: “Tớ cũng muốn về nước một chuyến.”

“Nhân tiện xử lý chút chuyện.”

Biên Thi Thi rũ mắt xuống, trong lòng lặng lẽ nói.

Chương 852: Tử Bác, tớ và Trần Hán Thăng cãi nhau, cậu sẽ giúp ai?

Sau hơn mười mấy giờ bay, lúc Trần Hán Thăng và Biên Thi Thi thuận lợi đáp xuống sân bay Lộc Khẩu Kiến Nghiệp đã là năm giờ chiều trong nước.

Vương Tử Bác đã đợi sẵn ở đại sảnh ga quốc tế, dáng người cậu ấy cũng không thấp, từ xa đã nhìn thấy cậu bạn thân đeo kính râm và bóng dáng yểu điệu yêu kiều kia.

"Tiểu Trần!"

Vương Tử Bác lớn tiếng chào hỏi với Trần Hán Thăng một tiếng trước, sau đó giọng nói giống như được lắp đặt một chốt mở, âm thanh chợt thu nhỏ, giọng điệu cũng mang theo chút xấu hổ: "… Đã về rồi."

Câu nói này là nói với Biên Thi Thi, phương thức đối thoại không chủ ngữ này thường tồn tại giữa những người yêu nhau hoặc vợ chồng.

Giống như Trần Hán Thăng thường xuyên gọi Thẩm Ấu Sở là "Này…", lúc trước cũng thường xuyên gọi Tiêu Dung Ngư là "cái kia…"

Cuộc trò chuyện giữa Lương thái hậu càng đơn giản hơn nữa, có thể là vì hai người đã làm vợ chồng vài chục năm, Lương Mỹ Quyên chỉ cần "khụ" một tiếng, Lão Trần đã biết bà ấy muốn nói gì tiếp theo.

"Ừ, về rồi."

Trên đường đi, Biên Thi Thi vẫn luôn tỏ ra khách sáo với Trần Hán Thăng, nhưng khi nhìn thấy bạn trai nhà mình, cô ấy lập tức để lộ "bản tính" ra ngoài.

"Giúp tớ cầm túi xách."

"Vương Tử Bác, tớ đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng vặn mông ở nơi công cộng."

"Nếu còn vặn nữa thì tớ sẽ đánh cậu đấy."

"Hừ, tối nay tớ muốn ăn bibimbap Hàn Quốc, nhà hàng ở Tân Nhai Khẩu kia, cậu đi cùng tớ đi."

…

Giọng điệu của Biên Thi Thi có chút bá đạo cậy bản thân được chiều, nhưng Vương Tử Bác hoàn toàn không thèm để ý, giống như cho dù bạn gái yêu cầu gì đi chăng nữa, cậu cũng sẽ mỉm cười ha ha đồng ý, trên khuôn mặt đơn thuần tràn ngập sự dịu dàng.

Trần Hán Thăng nhìn thấy cũng có chút xúc động, thực ra cậu bạn thân từ nhỏ vô cùng thành thật, lúc trước chỉ cần Hoàng Tuệ có lòng một chút, thì Vương Tử Bác cũng sẽ tiếp tục tự lừa gạt chính mình.

Nhắc đến Hoàng Tuệ, căn cứ vào báo cáo của Trương Vệ Vũ, "Mười mấy sự cố liên quan đến vụ nổ điện thoại di động của Samsung" gần như đã được sắp xếp xong xuôi, gã sẽ nhanh chóng điều tra Hoàng Tuệ dựa theo manh mối mà Trần Hán Thăng đưa ra.

Nhưng chuyện này phải giữ bí mật với Vương Tử Bác, tên ngốc này dễ mềm lòng, lại quá thành thật.

Còn nhớ khi mới bắt đầu lên cấp hai, hai người bị hiểu lầm rằng đã ăn trộm quả quýt trong vườn trái cây, chủ nhân của vườn trái cây đã trực tiếp tìm đến trường học.

Vương Tử Bác giải thích như thế nào cũng không có tác dụng, cậu ấy lại không thể chịu được việc bị người khác hãm hại, thế là khóc lóc muốn cầm dao mổ bụng ra để chủ nhân của vườn trái cây nhìn thấy rằng cậu ấy không ăn vụng.

Đương nhiên cuối cùng vẫn bị giáo viên ngăn cản lại, Trần Hán Thăng cảm thấy thằng bạn thật ngu ngốc, vì thế mắng Vương Tử Bác: "Mày ngu vừa thôi chứ? Tại sao muốn mổ bụng của mình ra, làm như thế sẽ chết người đấy, nếu mày thực sự muốn chứng minh thì có thể móc mắt của bọn họ xuống, ăn vào trong bụng để chứng minh mà."

Có lẽ chủ nhân của vườn trái cây chưa bao giờ nhìn thấy một học sinh trung học hung dữ như vậy, cuối cùng chuyện này cũng không thể giải quyết được gì, mặc dù chỉ là một khúc nhạc đệm, nhưng cũng để lộ tính cách hoàn toàn khác biệt giữa Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng.

Cho nên hai mươi năm sau, một người gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trên người sở hữu tài sản cả trăm triệu tệ; Một người là kỹ sư kỹ thuật trong một doanh nghiệp nhà nước, thậm chí còn bỏ qua sự ngăn cản của Trần Hán Thăng, thành thật chấp nhận đi đến Iraq ở Trung Đông để nhận nhiệm vụ.

"Tiểu Trần, mày sao vậy?"

Vương Tử Bác thấy Trần Hán Thăng hơi thất thần, đưa tay ra vẫy vẫy ở trước mặt hắn.

"Vẫy cái rắm, ông đây đang suy nghĩ chuyện khác."

Trần Hán Thăng phản ứng lại, trở tay ôm lấy cổ Vương Tử Bác: "Nhìn dáng vẻ nhút nhát của mày này, lại tỏ ra hèn mọn như thế trước mặt bạn gái, mày phải học hỏi tao này, đi qua ngàn bụi hoa không một phiến lá dính thân, phụ nữ sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của tao thôi."

“Chậc.”

Biên Thi Thi cười nhạo một tiếng: “Không biết là ai, đêm hôm khuya khoắt đứng bên ngoài phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi hơn hai mươi phút, nữ nhi tình trường như vậy sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm biết bao nhiêu.”

“Ai mà ngốc như vậy, thế mà lại đứng bên ngoài hai mươi phút, chẳng lẽ cậu ta không đá cửa sao?”

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt khinh thường: “Tóm lại không phải tôi, Biên Thi Thi, cậu phải chịu trách nhiệm với câu nói của mình đấy, nếu không cho dù là người quen, tớ cũng có thể kiện cậu tội phỉ báng.”

Vương Tử Bác không thể xen vào kiểu đấu võ mồm này, một khi cãi nhau, cậu ấy sẽ cảm thấy đầu lưỡi của mình không còn nhanh nhẹn, nhưng cậu ấy cũng rất vui, một bên là cậu bạn thân gần hai mươi năm, một bên là cô gái mình yêu thương nhất, nếu cuộc sống vẫn luôn đơn giản như vậy thì thật tốt biết bao.

Ba người bắt xe đến một nhà hàng Hàn Quốc ở Tân Nhai Khẩu, đây có thể coi là “nơi đính ước” của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, lúc trước Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư cũng thường xuyên đến bên này.

“Ngày này năm ấy tại cửa đây

Hoa đào thắm sắc má ai hồng

Má hồng nơi nao tìm chẳng thấy

Đào hoa vẫn vậy cười gió đông.”

Trần Hán Thăng tìm kiếm trên Baidu, sau đó đọc toàn bộ bài thơ này ra ngoài.

Lúc trước đều là hắn đút cẩu lương cho người khác, không ngờ phong thuỷ đã hoàn toàn xoay chuyển, thứ chó má Vương

Tử Bác cũng có thể khoe khoang hương vị tình yêu mục nát.

Nhưng việc tốt của Vương Tử Bác vẫn chưa kết thúc, lúc ăn cơm, cậu ấy lại vui vẻ tiết lộ một tin tức tốt.

Bởi vì Vương Tử Bác tiếp nhận mấy hạng mục nhỏ trong trường học, hơn nữa chất lượng hoàn thành cũng không tồi, lại xét từ góc độ giúp đỡ sinh viên gây dựng sự nghiệp, đại học Lý công Kiến Nghiệp đã tặng miễn phí một văn phòng làm việc trong khuôn viên xây dựng sự nghiệp cho "Công ty phần mềm internet Trí Bác" sử dụng.

Kể từ khi đại học Tài chính có Trần Hán Thăng, mấy năm nay, mức độ hỗ trợ các sinh viên gây dựng sự nghiệp của các trường đại học cao đẳng ở Kiến Nghiệp rất lớn, có lẽ bọn họ cũng muốn khai quật ra một Lưu Hán Thăng, Trương Hán Thăng hay Lý Hán Thăng…

"Chỉ có một văn phòng thôi sao?"

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Với quan hệ giữa tao và mày, trường học của mày đúng là không biết cách ứng xử, xem ra trong mắt ban lãnh đạo đoàn uỷ của trường đại học Lý công nhà mày, "Trần Qủa Xác" không có chút ảnh hưởng nào."

"Không."

Vương Tử Bác hầm hự giải thích: "Giáo viên hướng nghiệp không hề hay biết chuyện này, thầy ấy còn đang thắc mắc tại sao lúc trước tao lại đến điện tử Qủa Xác thực tập đấy."

"Tao cảm thấy mình đã rất giỏi."

Biên Thi Thi thể hiện mình là một người bạn gái chu đáo, cô ấy kiêu ngạo nói: "Cậu vẫn chưa tốt nghiệp, nhưng bây giờ đã có một văn phòng riêng, chờ khoảng hai năm nữa, tớ tin rằng nó có thể trở thành một công ty lớn."

“Nào, cụng ly.”

Biên Thi Thi rót “ùng ục” hai ly trà lúa mạch, cầm một ly trong tay, một ly khác đưa cho bạn trai, ánh mắt sáng lấp lánh: “Tử Bác, tớ tin cậu, cậu không hề thua kém bất cứ người nào.”

“Tớ…”

Vương Tử Bác có chút không quen lắm, sau đó hốc mắt hơi nóng lên, cậu ấy vẫn luôn là một người tự ti, cha mẹ không biết khuyến khích, mặc dù tình cảm với cậu bạn thân từ nhỏ rất tốt, nhưng Trần Hán Thăng không độc mồm độc miệng đã là may lắm rồi.

Lúc trước khi “yêu đương” với Hoàng Tuệ, để kiểm soát tốt hơn cái “máy di động ATM” này, từng hành động cử chỉ của cô ta không ngừng hạ thấp Vương Tử Bác, điều này đã đánh vào lòng tự trọng của một người đàn ông hướng nội thành từng mảnh vỡ nát.

Mãi đến khi gặp Biên Thi Thi, người bạn gái này luôn cổ vũ động viên mình, Vương Tử Bác mới cảm thấy đây là thiên sứ của mình.

“Gớm quá đi, ông đây không ăn nữa.”

Trần Hán Thăng đã ăn uống no say, khoa trương “oẹ” một tiếng, ngậm điếu thuốc ở trong miệng, nghênh ngang rời khỏi nhà hàng châm thuốc, sau đó bắt xe trở về Giang Lăng.

Sau khi thanh toán xong, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng có ý định rời đi, Biên Thi Thi muốn đến ghé thăm văn phòng ở trong đại học Lý công Kiến Nghiệp kia một chút rồi trở về ký túc xá.

Tâm trạng của cô ấy rất tốt, cô ấy đã ở Mỹ một khoảng thời gian dài, ngoại trừ nhớ nhung bạn ra thì cũng rất nhớ cảnh tượng đường phố nhộn nhịp ở Tân Nhai Khẩu và hàng cây ngô đồng trên đường Văn Lan.

“Tử Bác.”

Dẫm lên ánh trăng sáng tỏ và cơn gió tháng ba nhẹ bẫng, Biên Thi Thi đi được một lúc, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Nếu một ngày nào đó, tớ và Trần Hán Thăng cãi nhau, cậu sẽ giúp ai?”

Chương 853: Thẩm Ấu Sở béo thêm một cân

"Cái gì?"

Vương Tử Bác sửng sốt một lúc, logic của bạn học Thi Thi rất kỳ quái, bởi vì các cô bạn gái bình thường đều hỏi mấy câu đại loại như "Tớ và mẹ cậu cùng rơi xuống sông, cậu sẽ cứu ai trước", tại sao cô ấy lại muốn so sánh mình với Trần Hán Thăng chứ?

"Cậu nói đi chứ?"

Thấy Vương Tử Bác một lúc lâu cũng không trả lời, Biên Thi Thi không nhịn được thúc giục một câu, giống như đáp án đối với cô rất quan trọng vậy.

"Ừm… Thì…"

Vương Tử Bác ậm ừ một lúc lâu, cuối cùng gãi đầu nói: "Tiểu Trần sẽ không cãi nhau với cậu đâu, bởi vì cậu quá thông minh, Tiểu Trần sẽ không cãi nhau với người thông minh, cậu ấy thích bắt nạt người ngu ngốc như Hồ Lâm Ngữ hơn."

"Hồ Lâm Ngữ là ai?"

Biên Thi Thi lập tức hỏi, cho dù là cô gái nào đi chăng nữa, chỉ cần nghe thấy tên họ của một cô gái khác từ trong miệng bạn trai, bọn họ cũng sẽ tập trung cao độ sự chú ý.

"Là bạn thân nhất của Thẩm… Thẩm Ấu Sở."

Vương Tử Bác thành thật giải thích, nhưng vừa mới nói xong, cậu ấy đã hối hận, bởi vì nhắc đến Thẩm Ấu Sở ở trước

mặt Biên Thi Thi thực sự không thích hợp, cho dù Tu La tràng đã bùng nổ, "đảng Ấu Sở" và "đảng Tiểu Ngư" đều đã biết đến sự tồn tại của đối phương.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy cái tên "Thẩm Ấu Sở", Biên Thi Thi lập tức không nói gì nữa, ngay cả khi đi đến văn phòng gây dựng sự nghiệp ở trường đại học Lý công Kiến Nghiệp, cô cũng chỉ im lặng giúp đỡ quét dọn một chút, sau đó chuẩn bị trở về đại học Đông Đại.

Trong lòng Vương Tử Bác cũng vô cùng thấp thỏm, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

"Nếu Tiểu Trần ở đây, cậu ấy sẽ trả lời như thế nào?"

Vương Tử Bác suy nghĩ một lúc lâu, thậm chí còn đặt mình vào góc độ của Trần Hán Thăng.

…

Đại học Đông Đại và Lý công Kiến Nghiệp đều ở cùng một khu đại học, cách nhau không xa, dọc theo đường đi người đến người đi, rất nhiều các cặp đôi sinh viên đang đi dạo với nhau.

Có người đùa giỡn, có người khẽ thì thầm nói nhỏ, có người thân mật ôm lấy nhau ở dưới gốc cây, cũng có các học bá độc thân, bọn họ chỉ thích đọc sách dưới ánh đèn đường, giống như các cặp tình nhân đi ngang qua mình kia chỉ tô điểm thêm cho mình.

Đây chính là cuộc sống đại học vừa thoải mái vừa thú vị, mọi người không quen biết lẫn nhau, cũng không quan tâm và không ảnh hưởng lẫn nhau.

Chỉ là Biên Thi Thi có chút không vui, mặc dù cô ấy không lên tiếng, nhưng lại vừa đi vừa dẫm bên bóng của Vương Tử Bác, giống như đang muốn trút hết sự không vui của mình lên cái bóng đó.

Khi sắp đến ký túc xá nữ của đại học Đông Đại, Vương Tử Bác đi nhanh hơn hai bước đuổi theo bạn gái, lo lắng bất an nói: "Cậu thấy trả lời như vậy đã được chưa? Nếu tớ phát hiện hai người sắp cãi nhau, tớ nhất định sẽ hoà giải trước, như thế có thể tránh xảy ra mâu thuẫn."

Vương Tử Bác cho rằng câu trả lời này đã đủ hoàn hảo, nhưng Biên Thi Thi căn bản không hài lòng, lại dẫm mạnh lên cái đầu to trên bóng dáng đó.

"Tớ đi đây."

Biên Thi Thi hất mái tóc đuôi ngựa, thở hổn hển nói.

"Vậy cậu nghỉ ngơi sớm một chút."

Vương Tử Bác vô thức vặn vẹo mông: "Mùa xuân hơi nóng, lát nữa trở về nhớ uống nước ấm."

"Không được vặn!"

Biên Thi Thi mở to đôi mắt đẹp.

"Không vặn không vặn."

Vương Tử Bác vội vàng đưa hai tay xoa eo, cố gắng kiểm soát cơ thể.

Ánh đèn bên dưới ký túc xá rất sáng, phản chiếu lên khuôn mặt của Vương Tử Bác, để lộ biểu cảm vô cùng căng thẳng, giữa hai hàng chân mày không thể che giấu được sự hoảng loạn và lo lắng.

Biên Thi Thi nhìn thấy cảm thấy vô cùng đau lòng, cô móc ra một chiếc hộp được đóng gói tinh xảo từ trong vali hành lý, trực tiếp nhét vào trong tay Vương Tử Bác.

"Cậu là một đầu heo ngu ngốc."

Biên Thi Thi chỉ tiếc "rèn sắt không thành thép mắng một câu, xoay người lại đi trở về ký túc xá.

Vương Tử Bác cúi đầu nhìn xem, thế mà lại là một chiếc máy cạo râu điện của Philips, đây có lẽ là do Biên Thi Thi cố ý mua ở nước Mỹ để tặng cho mình.

Kể từ khi hai người xác lập quan hệ cho đến nay, trên thực tế Biên Thi Thi đã mua đồ tương đối nhiều, lúc trước là thắt lưng Gucci, bây giờ lại mua một chiếc máy dao cạo râu, Vương Tử Bác chỉ thanh toán hoá đơn khi ra ngoài ăn mà thôi.

Nhớ trước đây, Hoàng Tuệ chỉ mua cho Vương Tử Bác một ly Starbucks mà cũng phải lẩm bẩm trên miệng một thời gian dài.

"Biên, Biên…"

Vương Tử Bác giật giật khóe miệng, đột nhiên rất muốn xông đến ôm Biên Thi Thi vào lòng, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cậu ấy thực sự rất ngại.

Cứ thế chỉ một khoảnh khắc do dự, Biên Thi Thi đã đi đến cánh cổng lớn ký túc xá, cô ấy xoay người lại giơ nắm đấm nhỏ lên, "hung dữ" khoá tay múa chân vài cái về phía Vương Tử bác, sau đó hất mái tóc đuôi ngựa đi lên lầu.

Vương Tử Bác cũng ngơ ngác đưa tay lên, mãi đến khi bóng dáng của Biên Thi Thi biến mất không thấy đâu nữa, cậu ấy mới véo mạnh vào người mình một cái.

"Tại sao lại nhát gan như vậy chứ? Mày đúng là heo, heo nhát gan.'

Vương Tử Bác hối hận đến xanh ruột, nếu đổi lại là Trần Hán Thăng, hắn nhất định sẽ trực tiếp xông đến ôm lấy Tiểu Ngư Nhi.

Trên đường trở về trường học, Vương Tử Bác lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Hán Thăng: "Tiểu Trần, mày đang ở đâu?"

“Vừa đến văn phòng.”

Trần Hán Thăng trả lời: “Có chuyện gì sao?”

Vương Tử Bác do dự một chút: “Tao có chuyện muốn hỏi mày…”

“Đừng nói, đã từng yêu.”

Trần Hán Thăng vẫn dùng giọng điệu không đứng đắn kia.

“Cái gì mà đã từng yêu chứ, mày đừng nói linh tinh.”

Vương Tử Bác ồm ồm nói: “Nếu một ngày nào đó tao và Tiểu Ngư Nhi cãi nhau, mày sẽ giúp ai?”

“Chuyện này còn cần phải nói sao, đương nhiên giúp Tiểu Ngư Nhi rồi.”

Trần Hán Thăng dứt khoát trả lời.

“Hả?”

Vương Tử Bác ngẩn người: “Chúng ta là bạn thân từ nhỏ mà.”

“Lúc mày cãi nhau với Tiểu Ngư Nhi, chúng ta đã không còn là bạn thân nữa rồi.”

Trần Hán Thăng cười hì hì trả lời.

“Thứ chó má nhà mày.”

Vương Tử Bác thực sự muốn đấm Trần Hán Thăng vài cái, mình vì cậu ta mà khiến Biên Thi Thi không vui, cậu ta còn không tim không phổi trả lời như vậy.

“Được rồi, được rồi.”

Trần Hán Thăng phỉ nhổ: “Mày đừng hỏi mấy vấn đề ngu ngốc đó nữa, đó đều là những thứ các cô gái luôn băn khoăn, mày cũng không biết xấu hổ mà hỏi ra khỏi miệng, có biết mất mặt không vậy?”

“Tao không…”

Vương Tử Bác lẩm bẩm một câu, đối với đàn ông mà nói câu hỏi này thực sự quá nhàm chán, trước khi cúp máy, cậu ấy mới nhớ đến một chuyện: “À phải rồi, có phải mày và Biên Thi Thi đã xảy ra mâu thuẫn gì ở Mỹ không vậy?”

Phía bên kia Trần Hán Thăng yên tĩnh một lúc, giọng điệu bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn: “Nếu mày thực sự không có chuyện gì làm thì có thể download hai bộ phim A để xem, Qvodplayer của Qủa Xác đã được nghiên cứu thành công rồi, mày có muốn tận hưởng trước một chút không, hình như bộ phim mới của Hatano Yui vừa mới phát hành.”

“Thôi quên đi, khoảng thời gian này tao đã cai rồi.”

Vương Tử Bác rầu rĩ nói: “Vậy mày nghỉ ngơi sớm một chút đi, điều chỉnh sự chênh lệch múi giờ.”

“Ngay cả tay nghề truyền thống cũng có thể cai, I phục you rồi.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một tiếng rồi cúp máy, tiếp tục ngồi trong văn phòng mân mê “Qvodplayer”.

Trong mấy ngày hắn đến Mỹ, điện tử Qủa Xác không xảy ra chuyện lớn gì, sau khi Samsung đệ đơn kiện Qủa Xác ra toà, bọn họ tạm thời không tiến thêm bước nào.

Tóm lại tất cả mọi chuyện đều bình thường, chỉ có tin tốt duy nhất đến từ “Qvodplayer Qủa Xác”, Vương Hưng dẫn theo “đoàn đội lao ngục bốn người, cuối cùng cũng nghiên cứu phát minh ra thứ đồ này.

Nếu mấy người bọn họ vẫn còn ở trong căn phòng làm việc 15 mét vuông ở thành trấn kia, có lẽ Qvodplayer phải chờ đến tháng mười năm nay mới có thể ra đời, đầu năm 2007 mới có thể được phát hành trên toàn mạng.

Nhưng nó lại được ấp trứng trong điện tử Qủa Xác, nhờ vào sự hỗ trợ về kinh tế kỹ thuật, cũng như các nhân tài trong viện nghiên cứu Qủa Mễ, nó đã được ra mắt trước sáu tháng.

Chỉ cần thông qua quá trình giám sát tính ổn định của sản phẩm, phần mềm "Qvodplayer Qủa Xác này sẽ có thể phát hành rộng rãi toàn mạng ngay lập tức.

Bây giờ Trần Hán Thăng đang thử nghiệm tính khả thi của Qvodplayer Qủa Xác dựa theo phương pháp riêng của mình.

Thực ra trình tự cũng vô cùng đơn giản, chỉ là đặt liên kết của mấy bộ phim giáo dục vào trong đó, nếu nó có thể nhanh chóng giải mã tất cả các định dạng video avi, rmvb, mp, hơn nữa có thể vừa phát vừa tải, điều này đủ để đánh bại Ảnh Âm Bạo Phong và windows media.

Còn về phần các chức năng như "chia sẻ và download phim ảnh", cũng có thể chậm rãi khám phá và mở rộng.

"Cốc cốc cốc…"

Khi Trần Hán Thăng đang "kiểm tra đo lường" được một nửa thì cô thư ký nhỏ gõ cửa vài lần, đi vào dò hỏi: "Bộ trưởng Trần, cậu không về nhà sớm sao? Kể từ khi thành lập hội đồng quản trị đến nay, cậu rất ít khi tăng ca như vậy."

"Ừ."

Trần Hán Thăng đang tăng ca cảm thấy vô cùng khi chịu khi bị quấy rầy, tuỳ tiện vẫy vẫy tay: "Lát nữa tôi sẽ về, cô tan làm trước đi."

"Ôi, bộ trưởng Trần, sao mặt của anh lại đỏ như vậy?"

Giữa Trần Hán Thăng và Nhiếp Tiểu Vũ, vừa giống cấp trên cấp dưới vừa giống anh trai và em gái, cô ấy trực tiếp nghiêng đầu đi tới: "Cậu đang xem cái gì thú vị vậy, cho tôi xem với."

“Cút cút cút…”

Trần Hán Thăng gấp máy tính cái “cạch”, búng mạnh vào đầu cô thư ký nhỏ một cái: “Cái gì cũng cảm thấy hứng thú, thậm chí còn lén lút uống thuốc bắc, cô chỉ còn thiếu phân chưa ăn thôi.”

“Tôi cho rằng nó có thể trị cảm.”

Cô thư ký nhỏ ấm ức nói.

“Trị em gái nhà cô.”

Trần Hán Thăng đã đi ra khỏi văn phòng, giọng nói vang lên từ trong hành lang rất xa.

“Tôi không có em gái.”

Cô thư ký nhỏ ôm đầu, chậm rãi phản bác.

…

Từ màn kiểm tra đo lường lúc nãy, hiệu quả của phần mềm vẫn không tồi, nếu không sao có thể mặt đỏ tai hồng chứ? Khi Trần Hán Thăng ra khỏi toà nhà hành chính thì đã hơn 9 giờ tối, nhưng khắp các nơi trong xưởng đều đèn đuốc sáng trưng.

Bởi vì đơn đặt hàng từ nhà sản xuất Ấn Độ, nên bộ phận sản xuất đang tăng ca làm thêm giờ để hoàn thành, còn về phần bộ phận nghiên cứu phát minh, bộ phận mạng, bộ phận thiết kế sản phẩm này nọ càng là những bộ phận ngày đêm điên đảo.

Trần Hán Thăng đi bộ về phía bãi đỗ xe, gió đêm thổi qua, phất phơ vào mặt vô cùng thoải mái, những đoá hoa sơn chi và bạch ngọc lan ở ven đường không ngừng toả hương thơm thoang thoảng ở trong màn đêm, thỉnh thoảng có vài tiếng mèo kêu phát ra từ trong lùm cây, những thứ đó đều là nét độc đáo của khung cảnh mùa xuân.

Thỉnh thoảng đụng phải một số thành viên ban quản lý và công nhân, bọn họ đều lịch sự chào hỏi, có lẽ là vì ông chủ lớn Trần Hán Thăng tương đối trẻ tuổi nên bầu không khí làm việc trong điện tử Qủa Xác cũng khá thoải mái.

Sau khi đến bãi đậu xe, đủ loại xe đang đậu ngay ngắn ở đó, không thiếu những thương hiệu hàng đầu như BMW và Mercedes- Benz.

Bây giờ quy mô của điện tử Qủa Xác đang dần dần được mở rộng, thu nhập của ban quản lý cũng càng ngày càng cao, hơn nữa còn thường xuyên đào người từ bên ngoài hoặc trực tiếp thăng chức cho người cũ, rất nhiều nhân tài trong ngành đều đứng núi này trông núi nọ đầu quân cho điện tử Qủa Xác.

Những người này mang đến tài nguyên xã hội phòng phú, đồng thời cũng khiến bãi đậu xe càng ngày càng chật chội.

“Sau này sẽ chỉ định một bộ phận nào đó phụ trách bãi đậu xe.”

Trần Hán Thăng thầm nói trong lòng.

Ngoài ra còn có một số loại xe có nóc xe tương đối cao, lúc ra vào sẽ quẹt phải một số nhành hoa nhô ra bên ngoài, khiến những cánh hoa vương vãi trên mặt đất trong bãi đậu xe, có một số còn bị bánh xe không chút lưu tình nghiền nát.

“Những kẻ có tiền này, không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào sao?”

Trần Hán Thăng lắc đầu, vốn dĩ hắn cũng không có ý định quan tâm quá nhiều, nhưng nghĩ đến việc mình đã sang Mỹ ở bên cạnh Tiểu Ngư Nhi hai ngày, chi bằng hái ít hoa tặng cho Thẩm khờ khạo, coi như cân bằng lại một chút.

Vì thế, Trần Hán Thăng đi xuống xe, bẻ những cành hoa “đi quá giới hạn” đó xuống, đặt ở trong xe đưa về nhà.

Trở lại dưới lầu khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng cũng không tuỳ tiện đi lên mà trước tiên kiểm tra xem trên người mình có vé máy bay đến Mỹ không, sau khi xác định toàn bộ đã bị tiêu huỷ, lúc nãy hắn mới một tay xách theo hành lý, một tay cầm hoa về nhà.

"Cốc cốc cốc…"

Sau khi gõ cửa một hồi, người đi ra mở cửa lại là Tiểu A Ninh, nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô bé vô cùng vui vẻ, ngửa mặt hét lên: "Anh!"

"Mới hai ngày không gặp, em lại cao thêm rồi."

Trần Hán Thăng buông hành lý xuống, sờ soạng vào bím tóc bện sừng dê của Thẩm Ninh Ninh.

Thẩm Ấu Sở đang chuẩn bị tài liệu cho buổi phỏng vấn nghiên cứu sinh của mình, sau khi nghe thấy động tĩnh thì đi ra ngoài, vẫn cúi người lấy dép lê ra cho Trần Hán Thăng giống như bình thường.

"Anh đã ăn cơm chưa?"

Sau khi xếp giày xong, Thẩm Ấu Sở lại cầm lấy hành lý trong tay Trần Hán Thăng, dịu dàng hỏi.

Chỉ cần Trần Hán Thăng nói mình chưa ăn cơm, cô chắc chắn sẽ buông bỏ tất cả mọi chuyện xuống để đi vào bếp nấu cơm.

"Ừ, anh ăn rồi."

Trần Hán Thăng đưa cành hoa trong qua: "Cái này tặng cho em."

Đó là một bó hoa lộn xộn, có trắng có vàng có đỏ, đủ loại màu sắc tạp nham, rõ ràng không phải là hình thức trong cửa hàng bán hoa, cho nên Trần Hán Thăng cũng không nói dối,

cười ha ha nói: "Không phải cố ý mua, chỉ là những bông hoa nát bên bãi đậu xe công ty, em đừng chê."

"Không đâu."

Thẩm Ấu Sở sao có thể chê bai được, cô chỉ cảm thấy vô cùng bất ngờ, thực ra Trần Hán Thăng thường xuyên tặng hoa cho Tiểu Ngư Nhi, nhưng rất ít khi tặng cho Thẩm Ấu Sở.

Có lẽ cả hai người đều cảm thấy không cần thiết, với tính cách của Thẩm khờ khạo, nếu Trần Hán Thăng cố ý đến cửa hàng hoa mua hoa, có lẽ cô sẽ cảm thấy hơi lãng phí.

Ngược lại những bông hoa vụn vặt được nhặt nhạnh này, vừa xinh đẹp vừa tiết kiệm. Thẩm Ấu Sở rót cho Trần Hán Thăng một ly nước ấm, sau đó vén ống tay áo lên, để lộ hai cánh tay như hai khúc ngó sen, vui vẻ cắm hoa.

Cô tìm thấy mấy bình thuỷ tinh mà A Ninh hay uống sữa, rửa sạch sẽ rồi đổ đầy nước sạch vào, sao đó cắm một bông hoa nghênh xuân vào trong lọ này, đặt ở bên cạnh TV; Cắm một đoá bạch ngọc lan ở trong lọ kia, đặt ở bên cửa sổ.

Chẳng bao lâu sau, trong phòng khách và mấy phòng ngủ đều được trang trí trở nên sinh động, nhìn thấy bóng dáng Thẩm Ấu Sở đi qua đi lại trong nhà, Hồ Lâm Ngữ bĩu môi nói: "Ấu Sở đúng là dễ bị lừa gạt, chỉ mới nhận được mấy bông hoa dại đã vui vẻ đến thế."

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng khẽ gật đầu: "Cô ấy đúng là rất dễ bị lừa gạt, khờ khạo."

"…"

Hồ Lâm Ngữ nhất thời nghẹn họng không nói nên lời, thỉnh thoảng khi da mặt dày đến một mức độ nhất định, toàn thân sẽ không có chút khuyết điểm.

“Haiz, vẫn là Kiến Nghiệp thoải mái nhất.”

Trần Hán Thăng dựa vào trên ghế sô pha, không nhịn được cảm thán một tiếng.

Hắn đi Mỹ khoảng chừng bốn ngày, thoạt nhìn có vẻ rất ngắn, nhưng thực chất đã trải qua rất nhiều chuyện.

Có Tiểu Ngư Nhi “đã lâu không gặp”, cũng có “kết quả chính nghĩa” của vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia kia, cộng thêm cả chuyến bay qua lại kéo dài hơn ba mươi tiếng đồng hồ, nhớ đến bốn ngày đó, giống như đã bốn mươi ngày.

Bây giờ đã về nhà, nhìn thấy Thẩm khờ khạo, nhìn thấy Tiểu A Ninh, gặp được bí thư Hồ và bà nội, Đông Nhi.

Đông Nhi đang dạy bà nội sử dụng mp4, năm nay bà nội đã ngoài 70 tuổi, căn bản không quen dùng những sản phẩm điện tử này, bà giống như một đứa trẻ tò mò, ngón tay cẩn thận lướt trên màn hình mp4, nhìn vào lời bài hát và hình ảnh trên đó, đồng thời còn đặt mp4 gần lỗ tai để nghe.

Với cảnh tượng ấm áp này, cho dù là một lưu manh không kiêng kỵ gì như Trần Hán Thăng, lúc này trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Tối hôm đó khi nghỉ ngơi, Thẩm Ấu Sở vẫn là người nghỉ muộn nhất giống như thường lệ, chờ đến khi những người khác đã đi ngủ rồi, cô mới tắm rửa xong xuôi chuẩn bị lên giường.

“Lại đây.”

Trần Hán Thăng ngồi ở trên ghế sô pha khẽ gọi.

Thẩm khờ khạo nghe lời đi tới, Trần Hán Thăng ngồi thẳng người, giang hay tay ra nói: “Ôm một cái.”

Thẩm Ấu Sở cũng rất nhớ Trần Hán Thăng, cô nhẹ nhàng tựa trán vào bả vai Trần Hán Thăng, bàn tay nhỏ nhắn nhắm

chặt lấy bàn tay rộng lớn của người nào đó, lặng lẽ hưởng thụ sự lãng mạn của hai người trong căn phòng tối đen như mực.

"Sao anh có cảm giác như em béo thêm nhỉ?"

Trần Hán Thăng sờ cằm Thẩm Ấu Sở, đùa cợt nói.

Nếu là ngày thường, có lẽ Thẩm Ấu Sở sẽ bĩu môi: "Em không béo."

Nhưng đêm nay cô có chút xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Chiều nay em đi đến hiệu thuốc với Lâm Ngữ, lúc thấy cân, cậu ấy cũng đẩy em lên…"

"Ừm, kết quả thì sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Em nặng thêm 1kg."

Thẩm Ấu Sở khờ khạo nói.

Chương 854: Kiện tụng giành chiến thắng, khai mạc đại chiến

“Nặng thêm một cân, vô cùng hiếm thấy nhỉ.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nói.

Thể chất của Thẩm Ấu Sở thuộc về loại “thiên phú dị bẩm”, vóc dáng cao 1m7, dáng người thoạt nhìn cũng rất đẹp, nhưng thực chất cân nặng chỉ 49kg.

Cô cũng thuộc về kiểu những chỗ nên đầy đặn thì sẽ đầy đặn, những chỗ nên gầy chắc chắn sẽ không có chút thịt thừa nào, dáng người như vậy vẫn duy trì đến tận bây giờ, thỉnh thoảng bởi vì việc học nặng nề nên sẽ gầy đi một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không béo lên, đây là điều khiến Hồ Lâm Ngữ ghen tị nhất.

Thể chất của Tiểu Hồ giống như người bình thường, ăn bao nhiêu thì sẽ béo bấy nhiêu, trong kỳ nghỉ hè từ năm hai lên năm ba, sau khi Tiểu Hồ vui vẻ ở đây hai tháng, Trần Hán Thăng đã gọi cô là “đậu phộng trắng trẻo mập mạp”.

“Vậy bây giờ em 50kg rồi sao?”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng hỏi.

“Vâng…”

Thẩm khờ khạo vùi đầu vào trong lồng ngực Trần Hán Thăng, giọng nói có chút rầu rĩ đáng yêu.

“Phù phù…”

Trần Hán Thăng nhếch miệng mỉm cười, thực ra 49 hay 50 cũng không khác nhau là mấy, hắn không hề để trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn cố ý trêu chọc nói: "Nếu em vượt quá 50 cân, anh sẽ không cần em nữa."

"Không được, vậy em sẽ không vượt quá 50 cân."

Thẩm khờ khạo chu miệng, lanh lảnh phản bác một câu, bàn tay đang nắm lấy tay Trần Hán Thăng đã chặt lại càng chặt hơn nữa.

Cảm nhận được sự ỷ lại của Thẩm Ấu Sở đối với mình, trong lòng Trần Hán Thăng cũng đang cảm thán, cho dù xảy ra chuyện gì chăng nữa, Thẩm Ấu Sở cũng không thể rời khỏi mình.

Lúc đầu hắn còn lo lắng, bởi vì sau khi Qủa Xác và Samsung đấu đá với nhau, Samsung chắc chắn sẽ công bố chuyện mình bắt cá hai tay, mặc dù bản thân hắn đã nghĩ ra cách nên giải thích như thế nào, ngay cả Qủa Xác cũng đã chuẩn bị sẵn sàng biện pháp đối phó, nhưng cũng khó tránh khỏi có hơi lo lắng.

"Chắc là mình đang buồn lo vô cớ rồi."

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ, cho dù Samsung công bố thì sao chứ? Với năng lực của Trần anh tuấn, chẳng lẽ không thể lừa gạt nổi sao?

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng ăn sáng xong đi vào văn phòng thì phát hiện các tờ báo và cổng thông tin điện tử trang web đều xuất hiện tin tức như thế này:

[Vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia đầu tiên của Trung Quốc sẽ mở phiên toà vào ngày mai, kính mong quý vị hãy theo dõi.]

[Một là giáo sư lão làng của đại học Đông Đại, đồng thời cũng là ngôi sao sáng trong ngành luật, một người là khoa khôi của đại học Đông Đại, cũng là giám đốc của văn phòng luật, thầy trò liên kết với nhau bảo vệ tôn nghiêm của phụ nữ Trung Quốc lấy chồng nước ngoài.]

[Đánh bóng đôi mắt đi, các nữ đồng hương, đừng bị đám mắt xanh tóc vàng dụ dỗ nữa!]

… v,v, đủ loại tiêu đề tương tự.

Ngay cả trên "diễn đàn cuộc sống" của cộng đồng Qủa Xác cũng có không ít các bài đăng tương tự, một số người liên quan trong giới còn tổng kết sự khác biệt giữa "người nước ngoài có tiền" và "người nước ngoài không có tiền".

Người nước ngoài có tiền:

Giống nhau đều là ban quản lý cấp cao đảm nhận chức vụ trong các công ty khoa học kỹ thuật;

Phương tiện đi lại đều là các siêu xe hơn tám trăm ngàn tệ trở nên;

Các công ty thường có ký túc xá.

Người nước ngoài không có tiền:

Cơ bản đều là làm giáo viên nước ngoài trong các trung tâm đào tạo, cũng tự nhận là "giáo viên" như thật;

Không có xe, không có nhà, chỉ biết khoác lác;

Trong quá trình hẹn hò không bao giờ chủ động thanh toán, còn thích tìm lý do lừa tiền của các cô gái Trung Quốc.

Cuối cùng, người trong giới này còn tổng kết, những người nước ngoài làm giáo viên kia thực chất đều là mấy tên cặn bã không thể sống nổi ở nước mình, chỉ biết nói tiếng anh, cộng thêm sở hữu gương mặt của người nước ngoài, cho nên mới

được mời đến đây để tỏ vẻ năng lực đào tạo của trung tâm này rất giỏi.

Trên thực tế, đám cặn bã này hoàn toàn không có kinh nghiệm dạy học.

Sau khi xem xong bài đăng này, Trần Hán Thăng lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách bộ phận mạng Hoàng Lập Khiêm, dặn dò: "Chi một ít tiền đẩy bài đăng này ra khỏi vòng, nhân tiện kiểm tra sức chiến đấu của đội dư luận viên chúng ta một chút."

"Ra khỏi vòng" có nghĩa không chỉ được thảo luận ở trong Cộng đồng Qủa Xác, tốt nhất có thể trở thành một vấn đề nóng trong xã hội.

Một là thu hút sự chú ý của nhiều người hơn nữa, hai là nhân cơ hội này tạo ra làn sóng quảng cáo Cộng đồng Qủa Xác- Nhìn thấy không, chỉ có Cộng đồng Qủa Xác mới có những bài viết sâu sắc như vậy, Tieba cũng chỉ là mấy trò giải trí, nếu muốn học tập tri thức chân chính thì phải đến Cộng đồng Qủa Xác.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của boss lớn, Hoàng Lập Khiêm lập tức sắp xếp.

Bộ phận mạng có một "đơn vị bí mật", mặc dù chỉ có chưa đầy mười người, nhưng bọn họ vẫn có thể kiểm soát được hàng chục ngàn tài khoản của các fans trên mấy nền tảng xã hội tương tác như Mop.com, Tianya, Tieba và Sina Weibo.

Đây vốn dĩ là món quà lớn được chuẩn bị cho "vụ nổ điện thoại di động Samsung", bây giờ có rất nhiều doanh nghiệp không hề hay biết gì về sức mạnh của internet, nhưng trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, ở thời đại internet này, sự "đối đầu" giữa doanh nghiệp với doanh nghiệp không có về chất lượng sản phẩm mà còn phải phát huy sức mạnh của bình xịt.

Thông qua màn thúc đẩy như vậy, vào giữa trưa, bài viết về "người nước ngoài có tiền" và người nước ngoài không có tiền" đã thành công vượt ra khỏi vòng, thậm chí một số phương tiện truyền thông còn chủ động chia sẻ, vụ kiện tụng hôn nhân xuyên quốc gia này cũng thu hút sự chú ý của những người ngoài ngành.

Chỉ cần để ý một chút thì có thể nhìn ra, tên diễn đàn BBS của đại học Tài chính cũng bắt đầu thảo luận, các sinh viên ngoài chuyên ngành luật rất ít khi để ý đến những sự kiện thời sự này, trừ khi mánh lời và năng lực truyền thông đủ mạnh.

Ngay cả khi ăn ở nhà ăn vào buổi trưa, cô thư ký nhỏ cũng đang ríu rít bàn tán, cô ấy còn hỏi quan điểm của Trần Hán Thăng về vấn đề này.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ tôi có thể có quan điểm gì được, ông đây chính là đạo diễn của chuyện này, hơn nữa bây giờ chỉ là mưa bụi mà thôi, chờ đến khi "điện thoại di động bị nổ tung" tôi sẽ diễn cho trưởng phòng Park Jung- Soo một vở kịch.

Sau khi trở lại văn phòng, Trần Hán Thăng do dự một chút, cuối cùng gửi một tin nhắn cho Tiểu Ngư Nhi trên QQ: "Cố gắng trên toà nhé."

Tiểu Ngư Nhi không trả lời, nhưng ảnh đại diện sáng lên một chút rồi nhanh chóng trở nên xám xịt.

…

Múi giờ ở bên kia muộn hơn mười mấy tiếng so với bên này, khi hầu hết người dân trong nước đã chìm vào giấc ngủ thì phía bên kia đại dương đã mở phiên toà của vụ kiện, sáng sớm hôm sau khi thức dậy, tin tức "Vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia đã thắng kiện" ùn ùn kéo đến.

“Chúng ta thắng kiện rồi! Người Trung Quốc đã thắng kiện rồi!”

“Tên nước ngoài bỏ vợ bỏ con kia đã xin lỗi trước toà, bày tỏ bằng lòng bồi thường tiền.”

“Có lẽ chính nghĩa sẽ đến trễ, nhưng sẽ không vắng mặt, lúc này tôi chỉ muốn ngâm một bài thơ…”

…

Ngay cả Vương Tử Bác cũng gọi điện thoại đến, hôm nay cậu ấy phải đến công ty luật giúp đỡ duy trì trật tự, bởi vì có quá nhiều phóng viên đến phỏng vấn, thậm chí còn có người nghe danh đến đây để đưa cờ thương, đám người Cao Văn và Biên Thi Thi sắp không thể chống đỡ được nữa rồi.

“Cũng may bây giờ Tiểu Ngư Nhi không ở trong nước, nếu không cậu ấy sẽ bận rộn đến mức ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có.”

Trong giọng nói của Vương Tử Bác tràn ngập phấn khích, nhưng đồng thời cũng tỏ vẻ nghi hoặc: “Nhưng tao cảm thấy hình như Biên Thi Thi không kích động như vậy, theo lý mà nói cậu ấy trả giá cho vụ kiện này nhiều như vậy, sau khi thắng kiện phải vui vẻ đến mức nhảy dựng lên mới đúng.”

“Không cần để ý nhiều như vậy đâu.”

Trần Hán Thăng bịa chuyện: “Có lẽ là do bạn học Thi Thi nghiêm túc thì sao? Dù sao sau vụ án này, Dung Thăng sẽ chính thức bước vào hàng ngũ của một công ty luật hàng đầu.”

“Ồ.”

Vương Tử Bác rất dễ dàng bị lừa gạt.

Sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, lẩm bẩm nói: “Như thế này rất tốt mà, vụ kiện giành thắng lợi, người xấu đã nhận được sự trừng phạt,

còn về phần quá trình như thế nào căn bản không quan trọng, cho nên một triệu đô la vẫn rất có giá trị."

Cả ngày hôm nay đều nói đến chủ đề vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia, Trần Hán Thăng cũng vui vẻ ở trên mạng đọc tin tức, vào buổi chiều, Trương Vệ Vũ bận việc ở bên ngoài suốt một tháng cuối cùng cũng đã trở lại.

"Chúng ta đã sắp xếp tổng cộng 12 vụ nổ điện thoại di động Samsung, phân bố ở khắp các tỉnh thành."

Trương Vệ Vũ báo cáo lại: "Chúng ta có thể phát động bất cứ lúc nào."

"Chờ hai ngày nữa đã."

Trần Hán Thăng xua xua tay, mấy ngày sắp tới công ty luật Dung Thăng mới đóng vai chính, đừng cướp đoạt sự nổi bật của nhóm hoa vàng.

Chương 855: Cuộc sống "hơn người" của Hoàng Tuệ

Vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia giành được thắng lợi, sau đó còn trải qua sự thúc đẩy và tuyên truyền của đội dư luận viên đứng phía sau, trong lúc nhất thời, sức ảnh hưởng của nó rất lớn, hầu hết người dân Trung Quốc đều rất vui vẻ, mặc dù chuyện này không liên quan nhiều đến mình, nhưng ít nhiều cũng giúp ích cho những đồng hương nữ kết hôn với người nước ngoài.

Đương nhiên cũng có người không ngại phiền phức.

Ví dụ như Hoàng Tuệ.

Vào lễ Giáng Sinh năm ngoái, Hoàng Tuệ chọc thủng Tu La tràng của Trần Hán Thăng, cầm theo một trăm ngàn tệ rời khỏi Kiến Nghiệp trở về quê hương.

Hoàng Tuệ không biết chuyện gì đã xảy ra sau Tu La tràng, cô ta cũng không dám hỏi thăm, sợ bị Trần Hán Thăng điều tra ngọn ngành phát hiện ra, như thế chắc chắn sẽ bị trả thù.

Cho nên ban đầu cô ta định tìm một căn nhà ở quê, tìm một công việc, sau đó tìm một người thanh niên thật thà lương thiện để kết hôn, nhưng sau vài lần xem mắt trong dịp Tết Nguyên Đán, Hoàng Tuệ nhận ra rằng các thành niên ở thị trấn thực sự quá quê mùa.

Không biết nói tiếng Anh, không biết Chanel, cũng không biết Dior, rất nhiều người thậm chí còn chưa từng uống Starbuck.

Nơi thị trấn nhỏ này yên tĩnh quá mức, sau chín giờ tối, trên đường cơ bản không còn bóng người nữa, các nhà các hộ đều đóng cửa xem TV, không có KTV, không có vũ trường, vẫn là cuộc sống của những năm 80.

Hoàng Tuệ cảm thấy vô cùng thất vọng, đồ ăn phương tây, rượu vang đỏ, quán bar, âm nhạc… Những thứ đó mới thực sự là chất lượng cuộc sống "hơn người" mà cô ta theo đuổi, chứ không phải là mua một cân rau xanh mà cũng phải cò kè mặc cả ngoài chợ.

Cho nên, sang năm mới, Hoàng Tuệ lại rời khỏi thị trấn nhỏ, cho dù có hai ba thanh niên đã phải lòng Hoàng Tuệ, sau khi thêm QQ vẫn luôn ân cần hỏi han.

Hoàng Tuệ không đồng ý cũng không từ chối, cũng lập lờ giống như với Vương Tử Bác năm xưa, mặc dù cô ta không thích những người trẻ tuổi đơn thuần này, nhưng ngộ nhỡ có lúc hữu dụng thì sao?

Đương nhiên, lần này Hoàng Tuệ không dám đến Kiến Nghiệp nữa, mà là đến Hàng Châu, một tỉnh lỵ ở bên cạnh.

Thứ nhất, Kiến Nghiệp và Hàng Châu đều là những thành phố nổi tiếng ở vùng Giang Nam, phong cảnh và bầu không khí văn hoá tương tự nhau, Hoàng Tuệ có thể thích ứng nhanh hơn nữa;

Thứ hai, khoảng thời gian này Hàng Châu phát triển khá nhanh, cơ hội cũng rất nhiều, đặc biệt là nhờ có Alibaba, các công ty thương mại điện tử cũng mọc lên như nấm, Hoàng Tuệ xin làm quản lý tài chính của một công ty thương mại điện tử.

Nếu bỏ qua khía cạnh đạo đức, CV của Hoàng Tuệ thực sự không tồi, tốt nghiệp đại học, đã từng làm việc ở điện tử Kim Tiệp, Hoả Tiễn 101, và công ty ngoại thương Long Đằng.

Hoả Tiễn 101 này càng có sức nặng hơn nữa, dù sao loại hình chuyển phát nhanh hiện giờ giống như một thẻ khuôn viên trường "M-Zone" di động, đã trở thành một trong những thứ đi liền với sinh viên hiện tại.

Lý do thứ ba là Hàng Châu và Kiến Nghiệp cách nhau không xa lắm, Hoàng Tuệ vẫn luôn muốn muốn được chứng kiến cảnh tượng "chó cắn chó" của Samsung và Qủa Xác, dù sao đây cũng là cục diện do mình khuấy động lên.

Lúc mới bắt đầu, Hoàng Tuệ có chút thất vọng, bởi vì Samsung và Qủa Xác đều vô cùng bình tĩnh, cô ta đâu biết được cơn sóng ngầm bên dưới tình huống có vẻ yên tĩnh này, còn tưởng rằng chiêu ly gián của mình trước đó không có tác dụng.

Nhưng trong tuần đầu tiên của tháng hai, Trần Hán Thăng lại hung hăng công kích Samsung một lần nữa ở trong hội nghị kia, Hoàng Tuệ đột nhiên trở nên phấn khích, bởi vì Samsung chắc chắn sẽ phản kích.

Không nằm ngoài dự đoán, nửa tháng sau, Samsung đã kiện Trần Hán Thăng ra toà.

Ngay khi Hoàng Tuệ đang chờ Trần Hán Thăng ra chiêu thì toàn bộ sự việc lại giống như rơi vào bế tắc, kết quả này thì thôi đi, vụ kiện tụng xuyên quốc gia của công ty luật Dung Thăng lại ầm ĩ trên mạng, mọi người trực tiếp quên mất tranh cãi giữa Samsung và Qủa Xác.

Mọi người đều biết rằng "Trần Qủa Xác" rất bá đạo, nếu không sao có thể có nhiều fans Qủa Xác theo dõi như vậy, bây giờ bị người ta kiện cáo, hình như cũng có thể hiểu được.

Nhưng Hoàng Tuệ lại rất khó chịu, ngoại trừ việc "Samsung và Qủa Xác" không có hành động tiếp theo ra, mà

còn vì cùng với vụ kiện và bài đăng phân biệt "người nước ngoài có tiền" và "người nước ngoài không có tiền" kia.

Sau khi đi đến Hàng Châu, cô ta thường đi đến một phố quán bar trên đường Bảo Thục sau khi tan làm, ở đó quen biết một người bạn trai mới, William, người Anh.

Hoàng Tuệ vốn dĩ đã rất thích những người bạn nước ngoài, cô ta luôn cảm thấy mấy người đàn ông tóc vàng mắt xanh đó còn đẹp trai hơn những người đàn ông Trung Quốc da vàng mắt đen.

Khi hai người khoác tay nhau đến đến những trung tâm CBD như quảng trường Vũ Lâm Môn, rất nhiều người đi đường sẽ đồng loạt đưa mắt nhìn về phía bọn họ, tựa như một người phụ nữ Trung Quốc tìm được một người bạn trai người nước ngoài là chuyện "quang tông diệu tổ" vậy.

Cho nên lần nào đi dạo phố, lòng ham hư vinh của Hoàng Tuệ đều được thoả mãn tột cùng, cô ta sẽ cố tình nói khá lớn ở những nơi náo nhiệt, dùng tiếng Anh nói chuyện với người bạn trai, thể hiện cảm giác bản thân "hơn người" và sự ưu việt.

Ngoài ra, người bạn trai này còn dẫn cô ta đi thử một số thứ đồ mới mẻ, mấy thứ này bị cấm ở Trung Quốc, nhưng William nói rằng tuổi trẻ thì phải tự do, phải theo đuổi sự kích thích, không cần để ý đến quá nhiều khuôn sáo hạn chế như vậy.

Nói chung, Hoàng Tuệ vô cùng hài lòng với người bạn trai này, nhưng hình như người trong nhà lại không hiểu.

Hoàng Tuệ đã từng gọi điện thoại cho cha mẹ và phấn khích nói rằng mình đã tìm được một người bạn trai nước ngoài, nhưng cha mẹ không những không tự hào mà còn khuyên hai người bọn họ chia tay, lý do là người nước ngoài đều không phải thứ tốt đẹp gì.

Hoàng Tuệ cảm thấy cha mẹ đúng là nông dân ở một nơi nhỏ bé, không có kiến thức gì, chờ đến ngày nghỉ nào đó, mình sẽ đưa William về nhà đi dạo, khiến hàng xóm xung quanh và các bạn học cũ đều phải hâm mộ.

Kế hoạch ban đầu đang rất ổn, mãi đến khi nhìn thấy bài viết kia gần đây, những tổng quát về "người nước ngoài không có tiền" trên đó gần như đã "tóm tắt" cả William.

Đầu tiên, hiện giờ William đúng là đang làm giáo viên tiếng Anh cho một trung tâm đào tạo, bởi vì ngoại trừ việc biết nói tiếng Anh ra, anh ta thực sự không còn kỹ năng nào khác.

Tiếp theo, William cũng là một người không có xe cũng không có nhà, đang thuê một căn hộ một phòng khách một phòng ngủ, cũng may bây giờ nhu cầu học tiếng Anh trong nước đang rất lớn, các bậc cha mẹ muốn con hoá rồng cũng tương đối nhiều, cho nên tiền lương ở trung tâm cũng không tệ lắm.

Thứ ba, William thực sự rất biết khoác lác, anh ta thường xuyên kể về cuộc sống của mình ở nước Anh, trong nhà có trang trại, có trang viên, ông nội còn có tước vị, tất cả mọi thứ đều rất giống với phim truyền hình nước Anh.

Nhưng có một gia đình giàu có như vậy, tại sao anh ta lại đến Trung Quốc làm một giáo viên trong một cơ sở đào tạo chứ, Hoàng Tuệ cũng từng nghi ngờ, nhưng William lại giải thích mình rất thích trẻ con Trung Quốc nên mới vượt đại dương đi đến đây.

Cuối cùng khi hai người đi ra ngoài ăn cơm, William thực sự chưa bao giờ chủ động thanh toán, cùng lắm cũng là AA, danh nghĩa tốt đẹp rằng "Ở nước Anh bọn anh, nam nữ ăn cơm đều là AA, đây gọi là tôn trọng phái nữ."

Trong lòng chị tiểu Tuệ không được thoải mái lắm, bởi vì cô ta đã từng yêu đương vài lần, tên "liếm chó" Vương Tử Bác kia thì không nói, đó là một chiếc máy rút tiền ATM di động, ngay cả tên cặn bã Triệu Chính kia, anh ta cũng không cần con gái trả tiền cho bữa tối.

Nhưng nếu đó đã là phong tục bên nước ngoài, Hoàng Tuệ chỉ có thể tạm thời nhịn xuống, ai bảo William có khuôn mặt của một người nước ngoài chứ, Hoàng Tuệ còn chờ để được dẫn anh ta về khoe khoang một phen.

Hôm nay gần đến giờ tan làm, Hoàng Tuệ lại gọi điện thoại cho William, hỏi xem tối nay sẽ đi đâu ăn cơm.

"Đi đâu cũng được."

Hoàng Tuệ làm nũng nói: "Đêm nay anh mời em nhé, kể từ khi chúng ta quen biết nhau cho đến nay, anh thậm chí còn chưa mời em uống dù chỉ một ly rượu cocktail."

"Lại nữa, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi."

Nhắc đến chủ đề "mời khách", giọng điệu của William bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn, sử dụng tiếng phổ thông không lưu loát kia nói: "Nam nữ bình đẳng, em không thể yêu cầu anh mời khách được, AA, vẫn là AA như trước."

"Ừ."

Hoàng Tuệ không nói gì mà cúp điện thoại, nếu không có bài đăng kia, có lẽ Hoàng Tuệ sẽ không phản ứng quá lớn, nhưng sau khi xem xong bài đăng kia, Hoàng Tuệ biết thực ra William chỉ không muốn tiêu tiền cho mình.

"Hi, có ở đó không, khoảng thời gian này hơi bận nên không có thời gian trả lời…"

Vì thế, Hoàng Tuệ tìm QQ của mấy thanh niên trong thị trấn nhỏ kia, hung hăng trêu chọc vài người.

Mỗi khi cãi nhau với William, Hoàng Tuệ sẽ nói chuyện phiếm với những lốp xe dự phòng đó, làm như vậy không chỉ mang đến cho cô ta khoái cảm trả thù, mà còn có thể duy trì được tình cảm với lốp xe dự phòng, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích.

Sau khi trêu chọc xong, Hoàng Tuệ vẫn chưa hết giận, cô ta lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên trên đầu Cộng đồng Qủa Xác và công ty luật Dung Thăng.

"Đang yên đang lành thì kiện tụng làm gì chứ, không thể ngừng nghỉ một chút sao?"

"Tại sao Cộng đồng Qủa Xác chưa phá sản chứ, mấy bài đăng rác rưởi đó luôn khiến người khác phiền lòng."

"Chẳng phải Trần Hán Thăng là một kẻ lưu manh thích diễu võ dương oai sao? Tại sao người ta kiện cậu, cậu thậm chí còn không dám thả rắm?"

…

Sau khi mắng chửi xong, lúc này Hoàng Tuệ mới xách chiếc túi LV của mình lên, mỉm cười chào hỏi với đồng nghiệp rồi tan làm.

Cô ta muốn duy trì phong cách của mình, đó chính là "Trên người đều là hàng hiệu (cho dù có một số là hàng giả), ra vào Starbucks và quán bar, yêu đương với một người bạn trai nước ngoài", đây chính là cuộc sống mà Hoàng Tuệ cho rằng "hơn người".

Thứ duy nhất còn thiếu chính là một chiếc siêu xe, nếu có một chiếc Porsche như của Trần Hán Thăng thì tốt biết bao.

Một tuần sau, khi sức nóng của vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia này vừa mới hạ thấp một chút thì đột nhiên xuất hiện một tin tức khủng:

“Điện thoại di động Samsung nổ tung, một sinh viên Kiến Nghiệp nào đó bị thương, hiện đang điều trị trong bệnh viện khu vực Giang Lăng.”

Chương 856: Trần Hán Thăng- Đại ma vương không chuyện ác nào không làm

Vụ "nổ điện thoại di động" này xảy ra vô cùng đột ngột, nhưng từ những bức ảnh trong bản tin thời sự đưa tiên, chắc là thật.

Trên bản tin có ba bức ảnh, bức thứ nhất là hiện trường của vụ nổ, chỉ thấy xác điện thoại di động bị nứt ra giống như một tấm lưới đánh cá, màn hình bị cháy biến thành sơn đen, thoạt nhìn giống như bị thiêu đốt trong một vụ hoả hoạn, chỉ là logo "SAM SUNG" kia vô cùng rõ ràng.

Giống như đang nhắc nhở rằng chiếc điện thoại bị nổ kia chính là của Samsung.

Bức ảnh thứ hai là ảnh chụp người bị thương, một nam sinh viên trẻ tuổi, trên đầu quấn băng gạc, ngồi một mình lẻ loi trên giường bệnh.

Mặc dù bị quấn đến kín mít không thể nhận ra hình dáng, nhưng đôi mắt lộ ra ngoài kia, trong mê mạng lộ ra sợ hãi, trong sợ hãi lộ ra bất lực…

Ánh mắt kia thực sự quá hoàn mỹ, quả thực có thể sánh với những đứa trẻ trên chiến trường Syria, thực sự khiến người ta nhìn thấy mà chua xót trong lòng.

Bức ảnh thứ ba chính là bản giám định thương tật của bệnh viện "Màng nhĩ tai phải bị thủng, bầm tím các mô mềm, kèm theo chấn động não nhẹ, thính lực giảm xuống rõ rệt" kia.

“Thính lực giảm xuống rõ rệt” có thể sẽ ảnh hưởng đến cả đời đấy, như vậy thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Bởi vì điện thoại di động là vật dụng mang theo bên cạnh, rất nhiều người đều có thói quen xem tin tức hoặc xem hội nghị, hoặc chơi cả game java, lúc đó màn hình cách đôi mắt rất gần, cháy nổ thực sự là điều khó có thể đề phòng.

Cho nên, chỉ cần là những người đọc được tin tức này, không cần biết có sử dụng thương hiệu Samsung hay không, tất cả đều vô thức để điện thoại ra xa, hoặc trực tiếp cất vào trong túi.

Nhưng một lát sau lại lấy ra ngoài, bởi vì nếu điện thoại di động nổ tung ở trong túi quần, vậy không chỉ là “thính lực giảm xuống”.

Samsung “Trung Quốc” đương nhiên cũng đọc được tin tức này, bọn họ cũng trợn mắt há hốc mồm một lúc lâu, điện thoại di động phát nổ thực sự là điều rất hiếm thấy, từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

Cũng may, bí thư của phòng quan hệ công chúng Samsung Kim Jeagwon đang ở Trung Quốc, ông ta lập tức triệu lập một cuộc họp ngắn để nghiên cứu cách đối phó.

Không thể không nói, bộ phận quan hệ xã hội của Samsung là một tổ chức vô cùng vững mạnh, bọn họ có kinh nghiệm xử lý các vấn đề cấp bách.

“Phó trưởng phòng Nhan.”

Sự việc quá khẩn cấp, nên bí thư Kim Jeagwon trực tiếp chỉ đích danh: “Cô hãy đại diện cho Samsung, lập tức đi đến bệnh viện để thăm hỏi người bị thương, cũng như hỏi han yêu cầu của đối phương.”

Về chuyện này, mọi người đều có thể hiểu được, bởi vì Nhan Ninh là người Trung Quốc, người bị thương cũng là một

sinh viên Trung Quốc, nên việc giao tiếp cũng thuận tiện hơn.

“Trưởng phòng Park.”

Kim Jeagwon lại dặn dò Park Jung- Soo: “Ông hãy liên lạc với một số phương tiện truyền thông đã đăng bài, thông thường khi gặp những tình huống này, những phương tiện truyền thông kia sẽ chủ động liên lạc với chúng ta, ông thử xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Nhất định phải đè chuyện này xuống trước khi dư luận internet dậy sóng.”

Kim Jeagwon nhấn mạnh: “Về kinh phí, không có giới hạn cao nhất.”

Park Jung- Soo gật đầu, đây là đi quan hệ xã hội, nói một cách đơn giản, nếu nền tảng internet nào đăng tải tin tức này thì hãy nhanh chóng dùng tiền ép tin tức này xuống, có lẽ cần phải liên lạc với cơ quan công an để chặn đứng toàn diện tin tức này.

Bởi vì cư dân mạng đều phát tán một cách hỗn loạn, nếu không có người cố ý sắp xếp, thực ra rất khó để một chuyện nào đó trở thành một điểm nóng.

Ví dụ như trong vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia mấy ngày trước, rõ ràng sau lưng có người nào đó chỉ đạo, lúc này mới đẩy “công ty luật Dung Thăng” và “niềm tự hào dân tộc” lên đỉnh cao.

Cho nên vụ điện thoại Samsung phát nổ này thực sự rất không khéo, chỉ cần sớm hơn một tháng hoặc muộn hơn một tháng, chờ đến khi sức nóng của vụ kiện hôn nhân hoàn toàn biến mất, không cần phải lo lắng sẽ tạo ra mâu thuẫn gay gắt hơn nữa.

Điều Samsung cần phải làm bây giờ chính là trực tiếp xoá bỏ hoàn toàn những tin tức này trước khi cư dân mạng Trung

Quốc phản ứng lại, cuối cùng khiến "Vụ nổ điện thoại di động" trở thành chủ đề trà dư tửu hậu, gần như chỉ ảnh hưởng một chút ở trong phạm vi nhỏ, cuối cùng từ từ bị công chúng lãng quên.

Chỉ là cái giá của việc quan hệ công chúng rất lớn, ví dụ như muốn chặn hoàn toàn một từ khoá nào đó trên các siêu cổng thông tin như Net Ease hay Sina, nếu không có mấy triệu thì không thể ngăn chặn được.

Điều đáng sợ nhất chính là, hiện tại còn có thêm một Cộng đồng Qủa Xác đang hoạt động rất sống động với số lượng người dùng đông đảo.

"Phía bên Cộng đồng Qủa Xác…"

Park Jung- soo tự đặt câu hỏi của bản thân, thân là đối thủ cạnh tranh, ông ta cũng thường xuyên lướt Cộng đồng Qủa Xác, phát hiện nhóm cư dân mạng này thực sự quá nhàm chán, tỏ vẻ, khoác lác, các nhân vật lão làng trong nghề đến đây vả mặt… Con mẹ nó thực sự là bài đăng kỳ quái gì cũng có.

Vụ nổ điện thoại di động Samsung đương nhiên sẽ trở thành một chủ đề được bàn tán sôi nổi.

"Tôi nói là bằng tất cả mọi giá."

Kim Jeagwon nhắc lại: "Nếu không có lẽ sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Samsung."

"Vâng."

Park Jung- soo nghiêm nghị đồng ý.

Nghe thấy bọn họ đang thảo luận đến "Cộng đồng Qủa Xác", trái tim Nhan Ninh đập thình thịch, thầm nghĩ vận may của Trần Hán Thăng thật tốt, ngay khi bên này đang định công bố scandal hắn bắt cá hai tay, kết quả lại có chuyện phải cầu xin hắn.

“Không biết liệu Trần Hán Thăng có đồng ý không?”

Nhan Ninh lặng lẽ suy nghĩ, có lẽ người bình thường sẽ đồng ý, nhưng qua mấy tháng “tìm hiểu”, Nhan Ninh biết hoàn toàn không thể dùng lý lẽ bình thường để phỏng đoán con người Trần Hán Thăng.

…

Sau khi hội nghị kết thúc, các phòng ban của Samsung đều bận rộn với công việc của mình, bí thư Kim Jeagwon trấn thủ ở trung tâm, đồng thời còn phải báo cáo với tổng bộ ở Hàn Quốc, cộng thêm chú ý đến diễn biến tiếp theo của tình hình.

Nhan Ninh trở lại văn phòng, thu dọn đồ đạc một chút rồi chuẩn bị đi đến bệnh viện, nhưng đúng lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên đinh đinh đang đang.

“Trần Hán Thăng gọi đến.”

Nhìn thấy dãy số kia, Nhan Ninh rùng mình một cái, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, tất cả các đồng nghiệp đều đang bận rộn đi qua đi lại, không có người chú ý đến mình.

“A lô.”

Nhan Ninh hạ giọng, không gọi ra cách xưng hô mà chỉ “a lô” một tiếng.

Không còn cách nào khác, bây giờ cô ta bị đặt vào vị trí “gián điệp thương mại”, cho nên căn bản không thể nào thoải mái trả lời điện thoại giống như trước đây nữa.

“Phó trưởng khoa Nhan.”

Giọng điệu của Trần Hán Thăng vô cùng bình thản: “Cô đã ăn cơm chưa, bận không?”

“Khụ khụ…”

Nhan Ninh ho khan một tiếng, bây giờ thảo luận những chủ đề này, ít nhiều cũng có chút không thích hợp, cô ta chỉ có thể hàm hồ trả lời: "Cảm ơn Trần tổng đã quan tâm, trưa nay tôi phải đi ra ngoài một chút, không có thời gian ăn cơm."

"Đi ra ngoài làm gì?"

Trần Hán Thăng lại hỏi thêm một câu.

"Điện thoại di động của chúng tôi xảy ra sự cố nhỏ."

Nhan Ninh giải thích: "Bây giờ đi đến đó xử lý."

"Chậc chậc…"

Trần Hán Thăng chậc miệng: "Nổ đến mức khiến người ta nhập viện còn gọi là sự cố nhỏ sao? Samsung đừng lăn lộn trong ngành sản xuất điện tử nữa mà trực tiếp đi vào sản xuất công nghiệp quân sự đi, đặc biệt nghiên cứu phát minh quả bom có thể gọi điện thoại."

"Hả?"

Nhan Ninh ngẩn người: "Chủ tịch Trần cũng biết chuyện này sao?"

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng không trả lời mà chỉ cười nói: "Tôi đoán có lẽ cô chuẩn bị đi đến bệnh viện để an ủi người bị thương, hy vọng chị Nhan có thể nể mặt mũi của La Tuyền mà giúp tôi một chuyện nhỏ, lúc trở về báo cáo, hãy nói điện thoại di động tự nhiên nổ tung, không có dấu vết do con người gây ra."

"Chủ tịch Trần xin chỉ giáo cho?"

Trong lòng Nhan Ninh ngay lập tức nảy ra vô số suy nghĩ, đừng thấy Trần Hán Thăng gọi thân mật như vậy, nhưng giọng điệu lộ ra ngoài lại vô cùng hiểm ác.

“Không có ý gì cả, chỉ muốn cô giúp một chút mà thôi, cảm ơn.”

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng lập tức cúp điện thoại, Nhan Ninh là một người thông minh, rất nhiều thứ không cần phải nói trắng ra.

Nhưng Nhan Ninh lại đang nặng nề nuốt nước bọt một cái, tay chân cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo, nếu… Cô ta đoán không nhầm, thì sự cố nổ điện thoại di động này có bóng dáng của Qủa Xác đúng không?

“Có loại thế lực này nhúng tay vào, Samsung thực sự gặp nạn rồi, Trần Hán Thăng thực sự là một đại ma vương không có chuyện ác nào không làm.”

Nhan Ninh lẩm bẩm nói.

Nào có cái gì gọi là năm tháng tĩnh lặng, chỉ là có người đang gánh nặng đi trước;

Nào có cái gì gọi là thiên tai nhân hoạ, chỉ là có người cố ý gây chuyện mà thôi!

Chương 857: Vở kịch hôm nay tên là "Nhiệm vụ bất khả thi"

Bởi vì màn chào hỏi trước của Trần Hán Thăng, cho nên khi Nhan Ninh đi đến bệnh viện thăm hỏi, cô ta cố ý tập trung sự chú ý để nhìn xem có thể phát hiện gì không?

Nhưng vừa mới đi đến phòng bệnh, ngay khi vừa nhìn thấy "người bị thương", Nhan Ninh đã cảm thấy hơi kỳ quái.

"Sao người này này nhìn có vẻ quen quen vậy nhỉ?"

Trong lòng Nhan Ninh lặng lẽ nói.

Kim Dương Minh cũng hơi sửng sốt, chuyện này quá trùng hợp, Trần ca chỉ nói Samsung sẽ cử nhân viên đến đây thăm hỏi, không ngờ lại là người phụ nữ này.

Vào năm ngoái, để có được bối cảnh gia đình của Nhan Ninh, Trần Hán Thăng cũng mời Tiểu Kim xuất mã.

Kim Dương Minh không phụ sự mong đợi của mọi người, giả vờ thành "Phó tổng giám đốc John Kim của công ty Thiên Lý Mã Săn Sính", thành công lấy thông tin cơ bản của Nhan Ninh vào tay mình, bây giờ gặp lại "người quen cũ", con mẹ nó đúng là hơi xấu hổ.

"Xin chào, tôi là đại diện của công ty Samsung, xin lỗi vì đã gây thêm rắc rối cho ngài."

Nhan Ninh cúi người xuống, cúi đầu chào Kim Dương Minh đang nằm ở trên giường bệnh, đồng thời cũng đang nhớ lại xem mình đã gặp người này ở đâu.

“Ừm… Ừ… Ừ…”

Kim Dương Minh ấp a ấp úng đáp lại một tiếng, rõ ràng lỗ tai cậu ấy bị vụ nổ làm bị thương, nhưng bây giờ hình như giọng nói cũng khàn khàn.

Cũng may trên đầu đang quấn băng gạc, trên mặt chỉ để lộ đôi mắt, miễn cưỡng có thể che giấu được bản thân.

Tuy nhiên, đôi mắt này không có sự bất lực mơ màng giống như trong ảnh, mặc dù Tiểu Kim đã cố gắng hết sức kìm nén cảm xúc của mình, nhưng dù sao bị thương giả cũng chỉ là bị thương giả, không thể nào bị cơn đau hành hạ giống như vết thương thật, cho nên khi cậu ấy chuyển động ánh mắt, vẫn theo thói quen để lộ ra một chút linh hoạt khoa trương.

Vì thế, Nhan Ninh nghi ngờ bức ảnh kia đã được cố tình tạo ra sau khi lên men cảm xúc để tranh thủ được sự đồng cảm.

“Chẳng trách Trần Hán Thăng cố ý gọi điện thoại cho mình, cậu ta đoán được có lẽ sẽ bị bại lộ, cho nên bảo mình phớt lờ những chi tiết này.”

Cuối cùng Nhan Ninh cũng đã nhận ra.

Nếu “người bị thương” không thể nói chuyện, Nhan Ninh chỉ có thể xem hồ sơ bệnh án và chiếc điện thoại di động đã bị nổ tung kia.

Người bị thương tên là “Kim Dương Minh”, khi nhìn thấy chữ “Kim” này, trong đầu Nhan Ninh chợt loé lên một tia sáng, một bóng hình chậm rãi hiện ra.

Nhan Ninh nhìn thoáng qua giường bệnh, dáng người của cậu bạn này và phó tổng giám đốc John Kim của công ty Thiên Lý Mã Săn Sính kia hình như không khác nhau là mấy.

Ngoài ra, sau khi công ty Thiên Lý Mã Săn Sính gặp mình một lần, hình như cũng không liên lạc thêm lần nào nữa, điều này hoàn toàn không phù hợp với tác phong của một công ty săn người.

"Hoá ra Trần Hán Thăng đã thuê diễn viên, cuối cùng mình cũng đã biết Trần Hán Thăng biết được địa chỉ của cha mẹ bằng cách nào rồi…"

Nhan Ninh đột nhiên có một cảm giác giống như được loại bỏ bế tắc, đồng thời cũng cảm thấy mình quá ngu ngốc.

Rõ ràng người nhà đã sớm bị bại lộ dưới mí mắt của Trần Hán Thăng, nhưng mình lại dám đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Rõ ràng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đã "vua gặp vua", nhưng mình vẫn còn dùng chuyện này để uy hiếp Trần Hán Thăng.

Mãi cho đến bây giờ, Nhan Ninh mới từ từ chải chuốt đầu đuôi câu chuyện mạch lạc rõ ràng, hoá ra Trần Hán Thăng có thể trả thù bất cứ lúc nào, nhưng gần đây có thể là hắn không có thời gian, thứ hai, về mặt khách quan, có lẽ hắn cũng đang cho Nhan Ninh cơ hội xin lỗi.

"Chỉ là mình không tỉnh ngộ, cho nên mới biến thành cục diện như bây giờ."

Nhan Ninh nhàn nhạt thở dài một hơi.

Cục diện bây giờ như thế nào? Cha mẹ và em gái trở thành "con tin", bản thân mình cũng có nhược điểm nằm trong tay Trần Hán Thăng, không thể không làm gián điệp thương mại cho Qủa Xác.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận tất cả mọi chuyện, Nhan Ninh suy đoán khả năng Qủa Xác hoà giải với Samsung lần này là rất nhỏ, nếu không thì tại sao Trần Hán Thăng lại mất công chỉ

đạo vở kịch này, có lẽ trưởng phòng Park sẽ phải trở về trong thất bại.

Nhưng theo quy trình, Nhan Ninh vẫn việc công giải quyết theo phép công, hỏi xem Kim Dương Minh có đồng ý hoà giải riêng tư, chấp nhận tiền bồi thường của Samsung không?

Không ngoài dự đoán, Kim Dương Minh không chút do dự lắc đầu từ chối.

"Dứt khoát từ chối như vậy, giống như đã được cố ý luyện tập vậy."

Trong lòng Nhan Ninh hiểu rõ, phản ứng của Kim Dương Minh thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng trong mắt một "người có tâm" như Nhan Ninh, thực ra chỗ nào cũng có sơ hở.

Nếu đương sự đã không chấp nhận sự bồi thường, Nhan Ninh cũng không thể đưa chiếc điện thoại đã phát nổ kia trở về, trong lòng cô ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, bởi vì một khi mang về giám sát, chẳng bao lâu sau sẽ điều tra ra được vụ nổ kia là giả, lúc đó mình sẽ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhan Ninh bước ra khỏi phòng bệnh gọi điện thoại cho Kim Jeagwon, báo cáo nói: "Thứ trưởng, người bị thương chấp nhận lời xin lỗi của chúng ta, nhưng không chấp nhận sự bồi thường của chúng ta."

Kim Jeagwon ngẩn người: "Cô có đưa ra giá cao không?"

"Có."

Nhan Ninh bình tĩnh trả lời: "Đối phương vô cùng cố chấp, khăng khăng không đồng ý."

"Tại sao chứ?"

Kim Jeagwon vô cùng khó hiểu, thông thường, một khi xảy ra vụ nổ thì việc bồi thường tích cực như vậy đều có thể giải

quyết, nhưng thái độ của đối phương hơi khác thường.

Đây cũng là lý do Trần Hán Thăng tìm đến Tiểu Kim, sự cố đầu tiên quan trọng nhất, diễn viên chính ngoại trừ phải sở hữu kỹ năng diễn xuất siêu phàm ra, còn không thể bị Samsung thu mua, nhất định phải kiên quyết chứng minh "sự thật" là điện thoại di động Samsung đã phát nổ.

Trong số những người bạn xung quanh Trần Hán Thăng, cũng chỉ có cậu bạn cùng phòng Kim Dương Minh thoả mãn hai điều kiện này.

Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ đủ trung thành nhưng lại không có kỹ năng diễn xuất, có một số người đủ kỹ năng diễn xuất, nhưng Trần Hán Thăng lại không yên tâm với bọn họ.

"Có thể đưa chiếc điện thoại di động đã nổ tung kia về không?"

Kim Jeagwon trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi hỏi, lúc nãy ông ta đã nói chuyện với tổng bộ, tổng bộ muốn đưa chiếc điện thoại kia về kiểm tra.

"Tôi nói, bằng lòng đổi một chiếc điện thoại mới lấy điện thoại cũ."

Nhan Ninh trả lời: "Đối phương vẫn không đồng ý, cậu ta tỏ vẻ mình không dám dùng điện thoại di động của Samsung một lần nào nữa."

Những lời này là sự thật, Nhan Ninh thực sự đã nói như vậy, trợ lý và cấp dưới có mặt ở đây có thể làm chứng.

Thực ra Kim Jeagwon chưa bao giờ nghi ngờ, thái độ làm việc của Nhan Ninh vẫn luôn nghiêm túc, nếu ngay cả khi cô ta ra mặt cũng không thể thương lượng được, vậy thì chỉ có hai tình huống xảy ra. Thứ nhất, sau khi bị thương, đối phương đang rất bực bội, không muốn đưa ra điều kiện với Samsung,

loại khác chính là cố ý làm xấu mặt Samsung, muốn huỷ hoại danh tiếng của Samsung.

"Phó trưởng phòng Nhan."

Kim Jeagwon đã bắt đầu nghi ngờ: "Hiện trường có điểm đáng ngờ gì không?"

"… Điểm đáng ngờ…"

Nhan Ninh dừng lại một chút rồi nói: "Tôi không phát hiện."

Cô ta không trả lời "có" hay "không có", chỉ nói mình không phát hiện ra, như vậy chỉ là năng lực vấn đề, không liên quan đến những chuyện khác.

"Được rồi, vậy cô trở về trước đi."

Kim Jeagwon trầm giọng nói: "Chúng ta sẽ chờ tin tức của trưởng phòng Park, nếu bên kia triển triển thuận lợi thì tin tức cũng sẽ không khuếch tán, người bị thương không đồng ý hoà giải cũng không sao cả."

"Được."

Trong lòng Nhan Ninh biết rõ tin tức này chắc chắn sẽ bị khuếch tán ra ngoài.

Nhưng trước khi rời khỏi bệnh viện, cô ta đột nhiên đi đến trước mép giường bệnh đánh giá một lúc lâu, Kim Dương Minh bị nhìn đến mức trong lòng dựng cả da lông, lúc này Nhan Ninh mới hỏi: "Bạn học Kim tốt nghiệp trường đại học Pennsylvania sao?"

"Gì?"

Kim Dương Minh chớp chớp mắt, lập tức "ưm ưm a a" đưa ra ký hiệu không thể hiểu được, giống như thừa nhận lại giống như không thừa nhận.

Nhan Ninh ý vị thâm trường gật đầu, dẫn theo trợ lý rời khỏi phòng bệnh.

“Mẹ nó!”

Chờ đến khi bọn họ rời đi, lúc này Kim Dương Minh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đây chính là vở kịch khó khăn nhất mà mình đã từng đóng trong suốt nhiều năm qua, nhưng cuối cùng vẫn đóng máy thành công.

“Trải qua sự rèn luyện hôm nay, có thể coi như đã mở rộng con đường diễn xuất, sau này nếu có thể loại phim chiến tranh gián điệp này, có lẽ mình có thể nhẹ nhàng kiểm soát.”

Kim Dương Minh lẩm bẩm nói, sau đó lấy điện thoại di động thực sự của mình ra, gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng miêu tả tình hình lúc nãy.

“Tứ ca.”

Kim Dương Minh hơi lo lắng: “Hôm nay người dẫn đoàn đội đến xin lỗi chính là Nhan Ninh, mày cũng biết rồi đấy, khí chất của tao không phải là thứ mà mấy cái băng gạc này có thể che đi được, tao cảm thấy cô ta đã nhận ra tao rồi.”

“Tao đã sớm suy xét đến tình huống này rồi, đừng nói là băng gạc, bây giờ khi đang gọi điện thoại với mày, tao cũng có thể thông qua sóng vô tuyến cảm nhận được mị lực đáng chết kia của mày.”

Trần Hán Thăng không hề keo kiệt khen ngợi một câu, sau đó mới nói: “Thực ra Nhan Ninh đã bị tao thu mua rồi, cô ta cũng là gián điệp.”

“Ồ.”

Tiểu Kim bừng tỉnh hiểu ra: “Vậy hôm nay là bộ phim “Nhiệm vụ bất khả thi rồi”, tao đang diễn cho người khác xem.”

“Đúng đúng đúng.”

Trần Hán Thăng khoe khoang không cần tiền: “Tiểu Kim, sau này chờ đến khi tao giàu có, tao sẽ ngay lập tức thay thế Tom Cruise, để mày đảm nhận vai nam chính trong “Nhiệm vụ bất khả thi”.”

“Thôi quên đi.”

Kim Dương Minh khiêm tốn khuyên nhủ: “Tao vẫn vô cùng hâm mộ một diễn viên như Tom, dù sao thì trong phạm vi thế giới này, người có thể uy hiếp giá trị nhan sắc của hai chúng ta không nhiều lắm, anh ta miễn cưỡng có thể coi là một người.”

“Ha ha ha…”

Ngoạ long phượng sồ tự mãn với nhau, tâm trạng cả hai đều trở nên sung sướng.

Sau khi cúp máy, Tiểu Kim lại mở Baidu ra, tìm kiếm “Làm thế nào để tạo ra một bằng tốt nghiệp đại học giả của nước Mỹ.”

Trong tình huống lúc nãy, chỉ cần có một bằng đại học giả, Kim Dương Minh có thể không chút do dự gật đầu.

“Tôi chính là sinh viên tốt nghiệp đại học Pennsylvania đấy, thì sao nào?”

Chương 858: Từ trên xuống dưới trong điện tử Qủa Xác đều là kẻ vô lại

Sau khi từ bệnh viện trở về chi nhánh của Samsung ở Kiến Nghiệp, Nhan Ninh nhận thấy vẻ mặt của mọi người đều tương đối nghiêm túc, trước cửa văn phòng của Kim Jeagwon còn có một ly sứ bị đập vỡ.

“Có chuyện gì vậy?”

Nhan Ninh hỏi một người đồng nghiệp.

“Cộng đồng Qủa Xác đã chia sẻ tin tức kia, chưa đầy nửa tiếng sau đã trở thành một bài đăng hot.”

Người đồng nghiệp nhỏ giọng nói: “Bây giờ lượt xem vẫn đang không ngừng tăng lên, bí thư tức giận rồi.”

“Ừ.”

Nhan Ninh chỉ vào văn phòng của Park Jung Soo: “Còn trưởng phòng thì sao? Ông ấy chịu trách nhiệm giải quyết chuyện này.”

“Lúc đầu trưởng phòng đang liên lạc với người phụ trách bộ phận kinh doanh của Baidu Tieba, nghe nói sau đó sẽ trực tiếp đi đến thăm hỏi Qủa Xác.”

Người đồng nghiệp tức giận nói: “Cô cũng xem một chút đi, tôi cảm thấy quản lý của trang web đang cố ý dẫn đường dư luận, Qủa Xác thực sự quá xấu xa rồi!”

“Đây cũng là điều khó tránh khỏi, dù sao đó cũng là địa bàn của người ta, muốn làm gì cũng được.”

Nhan Ninh cảm thán một tiếng, đột nhiên phát hiện ánh mắt của người đồng nghiệp có gì đó kỳ quái, lúc này mới nhận ra rằng lập trường trong câu nói lúc nãy có chút vấn đề, vì thế nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Với tình hình hiện tại, nếu trưởng phòng Park qua đó chắc chắn sẽ bị sỉ nhục, tôi cảm thấy hơi lo lắng.”

Lần trước Park Jung- soo đi đến đã bị Trần Hán Thăng trực tiếp trêu chọc thành Park Guo- Chang, lúc ấy Samsung vẫn chưa xảy ra chuyện đâu, Trần Hán Thăng đã có lá gan như vậy rồi.

Bây giờ mình có việc cần nhờ đối phương, chỉ sợ tình hình sẽ thảm hại hơn nữa.

“Haiza…”

Đồng nghiệp người Hàn Quốc lắc đầu, dùng một câu tiếng lóng Trung Quốc nói: “Trưởng phòng Park tự cầu nhiều phúc đi.”

…

Trên thực tế, đối với tình huống sắp gặp phải, khi đang trên đường đi đến điện tử Qủa Xác, trong lòng Park Jung- Soo cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu bị sỉ nhục vài câu mà điện tử Qủa Xác có thể xoá bỏ bài đăng, hơn nữa còn chặn các từ bỏ “nổ tung” gì đó, Park Jung- Soo đã cảm thấy vô cùng thuận lợi lắm rồi.

Nhìn những bình luận trên bài đăng đó, Park Jung- Soo cảm thấy tức giận đến đau gan.

Những kiểu như “Samsung rác rưởi, từ nay tẩy chay vô hạn” vẫn tương đối bình thường, nhưng trên Cộng đồng Qủa

Xác vẫn còn rất nhiều người dùng cực kỳ thích bịa chuyện cười.

Ví dụ như "ngày hôm đó khi tôi mang theo điện thoại di động của Samsung lên máy bay, kết quả bị coi như một phần tử khủng bố và bị bắt lại, hoá ra bọn họ họ rằng tôi muốn máy bay nổ tung."

Hoặc là "Bạn gái tổ chức sinh nhật, nhưng tôi quên mua pháo hoa chúc mừng, vì thế tôi trong cái khó ló cái khôn, sạc điện thoại di động Samsung của mình trong hai mươi phút, ngay sau đó thứ pháo hoa xinh đẹp nhất thế giới đã nổ ra, đêm hôm đó tôi và bạn gái đã đi thuê khách sạn, cảm ơn chiếc điện thoại Samsung biết phát nổ này."

"A shit!"

Park Jung- Soo tức giận mắng một câu, đám chó má này, mấy lời đứng đắn lại không nói, nói mấy lời kỳ quái thì hay ho lắm.

Đương nhiên cũng không thể phủ nhận rằng, mặc dù Qủa Xác là một doanh nghiệp vô lại, nhưng tầm nhìn phát triển của bọn họ rất lâu dài, cùng với việc tiêu thụ sản phẩm thực thể, bọn họ còn tạo ra "một chuỗi sinh thái Qủa Xác".

Cộng đồng Qủa Xác là một trong những sản phẩm của chuỗi sinh thái Qủa Xác, nó được tiến hành cải tiến từ doanh thu của điện thoại di động và mp4, cho nên cảm giác trải nghiệm trên trang web càng ngày càng tốt, người dùng của các nền tảng Mop.com, Tianya và Tieba đang vô thức ùa vào Cộng đồng Qủa Xác.

"Trưởng phòng, chúng ta đến nơi rồi."

Lúc này, tài xế cẩn thận quay đầu lại, nhắc nhở đã đến điện tử Qủa Xác rồi.

"Phù…"

Park Jung- Soo làm động tác ấn tay xuống, lát nữa sẽ phải đi gặp Trần Hán Thăng, đó là một tên siêu cấp lưu manh, cho nên nhất định phải điều chỉnh tâm trạng thật tốt.

“Cho dù cậu ta nói gì đi nữa, tuyệt đối không thể tức giận.”

Park Jung- Soo âm thầm nhắc nhở bản thân, thù hận có thể ghi tạc trong lòng trước, chờ đến khi chuyện này qua đi mới tính sổ sau.

Sau khi được thông báo từ ngoài cửa và quầy lễ tân hành chính, Park Jung- Soo thành công đi vào văn phòng của Trần Hán Thăng.

Trong phòng không chỉ có một mình Trần Hán Thăng mà còn có mấy thành viên trong hội đồng quản trị, Khổng Tĩnh, Hoàng Lập Khiêm và Nhiếp Tiểu Vũ.

Park Jung- Soo khách khí chào hỏi với từng người một, hơn nữa còn cúi người 70 độ bắt tay.

Khổng Tĩnh và Hoàng Lập Khiêm đưa mắt nhìn nhau, lần trước Park Jung- Soo đến đây thăm hỏi, mọi người đều có thể cảm nhận được ưu việt sâu sắc, bây giờ lại biến thành dáng vẻ này, xem ra cũng là một người co được dãn được.

“Chậc, trưởng phòng Park lại đến đây có chuyện gì sao?”

Ba người khác đều lịch sự bắt tay đáp lại, chỉ có Trần Hán Thăng ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tịch, mông thậm chí còn không thèm nhúc nhích dù chỉ một chút.

Đối mặt với bàn tay phải do Park Jung- Soo duỗi đến đây, Trần Hán Thăng trực tiếp phớt lờ, Park Jung- Soo là cái thá gì chứ, ở trong cơ cấu của Samsung, nếu so sánh với Qủa Xác mà nói, vị trí của ông ta chỉ tương đương với một quản lý tầng trung trong bộ phận hành chính mà thôi.

So với Trần Hán Thăng, khoảng cách này giống như cách nhau một Thái Bình Dương vậy, còn mẹ nó đúng là coi mình như cọng hành.

Nhưng trong mắt Park Jung- Soo, thân là trưởng phòng của một bộ phận trong Samsung, thực chất địa vị ngang hàng bình đẳng với chủ tịch của Trần Hán Thăng, biểu hiện này của Trần Hán Thăng là một sự sỉ nhục rất lớn.

Nhưng ông ta vẫn nhịn xuống, lặng lẽ thu hồi tay phải, vẫn lễ phép nói rõ mong muốn của Samsung.

"Chủ tịch Trần, hôm nay công ty của chúng tôi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, tôi tin rằng ngài cũng nghe nói đến."

Park Jung- Soo nói: "Chuyện này đang được thảo luận vô cùng sôi nổi trên Cộng đồng Qủa Xác, cho nên chúng tôi mong chủ tịch Trần hãy xóa bỏ bài đăng đó, để giảm thiểu sự ảnh hưởng của chuyện này."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng tỏ vẻ giống như lần đầu tiên nghe nói đến, trong tay đùa nghịch chiếc bật lửa kim loại "lạch cạch lạch cạch", quay đầu lại nói với Hoàng Lập Khiêm: "Cộng đồng là địa bàn của anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, trưởng phòng Park đã đích thân chạy tới đây rồi, có thể cho người ta mặt mũi được không?"

"Ha ha…"

Lão Hoàng đẩy mắt kính dày lên, cười nói: "Chủ tịch Trần, có lẽ ngài không biết, ngày hôm nay điện thoại di động của Samsung đột nhiên nổ tung, xảy ra ngay tại khu đại học Giang Lăng, tai của một sinh viên bị nổ bị thương."

"Ôi trời, nghiêm trọng không?"

Trần Hán Thăng đột nhiên nâng cao giọng, mở to mắt nhìn Park Jung- Soo, ngạc nhiên đến mức không thèm chơi bật lửa nữa.

“Nghe nói tương đối nghiêm trọng.”

Hoàng Lập Khiêm vô cùng bội phục trước kỹ năng diễn xuất của ông chủ nhà mình, nếu có “một cuộc thi diễn viên nghiệp dư”, ông chủ nhà mình chắc chắn sẽ không có đối thủ.

Nhưng dựa theo kế hoạch đã định, Hoàng Lập Khiêm vẫn tiếc nuối nói: “Cuộc thảo luận trên Cộng đồng Qủa Xác vô cùng náo nhiệt, bây giờ đã có hơn vài ngàn lượt bình luận rồi, cho nên đứng từ lập trường của một nhân viên điều hành trang Web, chúng ta không nên xoá bỏ.”

“Không thể châm chước một chút sao? Samsung là bạn bè cũ của chúng ta, cho chút thể diện đi, Lão Hoàng.”

Trần Hán Thăng giả vờ khuyên nhủ nói.

“Xin lỗi, tôi muốn xử lý chuyện này theo lẽ công bằng.”

Hoàng Lập Khiêm kiên định lắc đầu, anh ta cũng bắt đầu diễn.

Park Jung- Soo nhàn nhạt nhìn, ông ta biết bọn họ đang kẻ đấm người xoa.

Đương nhiên chuyện này cũng bình thường, dựa vào cái gì mà muốn người ta xoá bài chứ, đâu phải là điện thoại di động Qủa Xác bị nổ đâu, nhưng việc diễn kịch ngay trước mặt như thế này vẫn khiến Park Jung- Soo, người tự cho mình là “công dân của Đại Hàn dân quốc” cảm thấy phải chịu sỉ nhục một lần nữa.

“Chúng tôi biết sẽ có chút ảnh hưởng.”

Park Jung- Soo cố gắng kìm nén sự bất mãn trong lòng: “Cho nên chúng tôi bằng lòng đưa năm trăm ngàn nhân dân tệ

để bồi thường, nếu Qủa Xác bằng lòng ngăn chặn tin tức này, Samsung sẵn sàng chi thêm năm trăm ngàn tệ nữa, tổng cộng sẽ bồi thường Qủa Xác hơn một triệu tệ."

"Một triệu tệ sao?"

Hoàng Lập Khiêm biết đây là một mức giá bình thường cho việc quan hệ công chúng trên các cổng thông tin trang Web, Baidu Tieba có lẽ sẽ cao hơn một chút, nhưng quyết định cuối cùng như thế nào vẫn phải phụ thuộc vào ông chủ.

"Chậc chậc, một triệu tệ đúng là không ít."

Trần Hán Thăng cảm thán một câu, ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Park Jung- Soo, trên khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng ấy có một chút căng thẳng và mong chờ không thể che giấu được.

"Lão Hoàng, trưởng phòng Park ra giá một triệu tệ."

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm: "Anh cảm thấy thế nào?"

"Tôi cảm thấy thế nào?"

Hoàng Lập Khiêm sửng sốt một chút, quyền quyết định cuối cùng cho chuyện này phải do chủ tịch Trần mới đúng chứ?

"Tôi đếm ba tiếng, nếu anh đồng ý với giá này, có thể đưa ra quyết định ngay tại chỗ."

Trần Hán thăng lại cầm lấy chiếc bật lửa kim loại lên, gõ "cạch cạch cạch" trên mặt bàn, vừa gỗ vừa đếm: "Một, hai…"

Ngay khi Trần Hán Thăng đang định đếm đến "ba" thì cuối cùng Hoàng Lập Khiêm cũng phản ứng lại, lập tức giơ tay lên gọi: "Khoan đã, tôi ra giá 1,1 triệu tệ."

"Ừ ừ…"

Trần Hán Thăng hài lòng gật đầu, nếu Lão Hoàng không thể hiểu được ý đồ của hắn, có lẽ anh ta sẽ không thể ngồi được quá lâu trên cương vị trưởng phòng bộ phận mạng nóng bỏng này.

Điện tử Qủa Xác không còn ở những ngày đầu tiên thành lập nữa, lúc đó một người quản lý phải chia làm hai vai trò, bây giờ binh hùng tướng mạnh, các nhân tài chuyên nghiệp không ngừng vào nhà máy, có cả khối người đang nhìn chằm chằm vào vị trí của Hoàng Lập Khiêm.

"Trưởng phòng Park, Lão Hoàng ra giá 1,1 triệu tệ, ông thì sao?"

Trần Hán Thăng lại nhìn về phía Park Jung- Soo: "Để công bằng, tôi cũng đếm từ một đến ba, nếu ông không tăng giá thì Lão Hoàng sẽ giành thắng lợi."

"Ha ha…"

Cô thư ký nhỏ không nhịn được bật cười thành tiếng, tên khốn này, ngay cả quy cách đấu giá cũng bắt chước theo, không hổ là bộ trưởng Trần.

"Một, hai…"

Trần Hán Thăng lại tiếp tục đếm, khi chữ "ba" đang được thốt ra ngoài thì Park Jung- Soo lại nghiêm mặt hét lên: "Tôi sẽ trả 1,2 triệu tệ."

Ông ta cũng nhìn ra được ý của Trần Hán Thăng, hắn đang muốn đòi nhiều tiền hơn nữa.

"Lão Hoàng, người ta trả 1,2 triệu đấy…"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Tôi trả 1,3 triệu tệ."

Hoàng Lập Khiêm vui vẻ hét lên, dù sao cũng không phải tiền của mình, tăng giá cũng không sao, chưa kể cảm giác này khá sảng khoái.

“Tôi trả 1,4 triệu tệ.”

Park Jung- Soo không thể không theo.

“Tôi trả 1,5 triệu tệ.”

Hoàng Lập Khiêm lập tức hét lên.

“1,6 triệu tệ.”

“1,7 triệu tệ.”

“1,8 triệu tệ.”

…

Khi lên đến con số 2,4 triệu tệ, Trần Hán Thăng nhíu mày, Lão Hoàng quá keo kiệt rồi, cứ tăng 100 ngàn, 100 ngàn tệ một như thế này, anh ta đang giúp Samsung tiết kiệm tiền sao?

“Chị Tĩnh, Tiểu Vũ.”

Trần Hán Thăng quyết định kéo thêm vài người chơi nữa, cứ thế sau một vòng, có thể tăng thêm không ít tiền: “Hai người có muốn cạnh tranh một chút không, kết quả không sao cả, quan trọng là tham gia cho vui thôi.”

Khoé miệng Park Jung- Soo giật giật, nếu ông ta có một khẩu súng máy, thực sự muốn lao vào Trần Hán Thăng, tên chó chết này nói nhẹ nhàng lắm, cậu ta đâu phải trả tiền, đương nhiên không quan tâm đến kết quả.

Khổng ngự tỷ mím môi lắc đầu, mặc dù cô cảm thấy thú vị nhưng Park Jung- Soo cũng quá đáng thương, ông ta hoàn toàn không nhận ra rằng mình và Trần Hán Thăng căn bản không cùng một cấp bậc.

Nhưng Nhiếp Tiểu Vũ thì khác, cô ấy còn nhỏ tuổi, thích những cảnh tượng náo nhiệt nhất, đặc biệt là khi đang đấu giá tiền bạc với Samsung, Nhiếp Tiểu Vũ tôi là người am hiểu nhất.

"Tôi trả năm triệu tệ."

Cô thư ký nhỏ trong trẻo hét lên.

"Mẹ nó!"

Nghe thấy con số "năm triệu tệ", ngay cả Trần Hán Thăng cũng sợ tới mức hơi run rẩy, cô gái nhỏ này không am hiểu quy tắc đấu giá chút nào cả, vừa bắt đầu đã nhiễu loạn giá cả thị trường, trò chơi sao có thể tiếp tục nữa?

Điều quan trọng nhất là cô gái trong thế giới giả tưởng vẫn chưa nhận ra, còn xúi giục Hoàng Lập Khiêm: "Đến lượt anh rồi đấy, mau tăng giá đi, nhanh lên…"

Lão Hoàng cười không nói gì, năm trăm ngàn tệ đã là con số vượt quá giá cả thị trường, nếu Park Jung- Soo không đồng ý, cho dù thêm năm mươi triệu cũng không có ý nghĩa gì.

"Trưởng phòng Park."

Lần này Trần Hán Thăng cũng không đếm "một hai ba" nữa, trực tiếp nói với Park Jung- soo: "Năm triệu tệ, ông có muốn xin chỉ thị một chút không?"

"Được."

Park- Jung Soo hung hăng trừng mắt nhìn Nhiếp Tiểu Vũ một cái, cô gái nhỏ này sở hữu ngoại hình đáng yêu dễ thương, nhưng tâm tư cũng đủ đen tối.

Park Jung- Soo đi ra ngoài để xin ý kiến của Kim Jeagwon, khoảng năm phút sau mới trở lại văn phòng, ông ta điều chỉnh hơi thở một lúc lâu mới nói: "Chúng tôi đồng ý, bằng lòng

dùng năm triệu tệ để mua quyền chặn của Cộng đồng Qủa Xác đối với chuyện này.”

“Hừ!”

Nhiếp Tiểu Vũ kiêu ngạo vung vẫy mái tóc ngắn với Hoàng Lập Khiêm, giống như đang muốn nói, nhìn đi, tôi giỏi đến nhường nào, vừa đưa ra giá cả đã trực tiếp lên đỉnh.

Thực ra Samsung cũng không còn lựa chọn nào khác, các nền tảng thông tin khác về cơ bản đều nể mặt mũi của Samsung nên rất dễ nói chuyện, nhưng điện tử Qủa Xác chưa bao giờ nể mặt, cho nên bọn họ muốn năm triệu tệ, Samsung cũng chỉ có thể coi tiền như cỏ rác.

Nhưng trong lòng Park Jung- Soo giống như ăn phải phân, sự kiên nhẫn của ông ta đối với Trần Hán Thăng đã lên đến cực điểm, bây giờ còn có thể bình tĩnh nói chuyện, thực sự là do bản thân ông ta có tố chất cao.

“Thật trâu bò, đúng là công ty trong danh sách Fortune 500 có khác.”

Trần Hán Thăng không nhịn được giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

“Chúng tôi sẽ thanh toán sớm thôi.”

Park Jung- Soo lạnh lùng nói: “Hy vọng đến lúc đó Qủa Xác có thể xoá bỏ tin tức kia kịp thời, hơn nữa phải đảm bảo ngăn chặn mọi tin tức về việc điện thoại di động nổ tung…”

“Khoan đã.” Trần Hán Thăng đột nhiên cắt lời Park Jung Soo: “Chuyện là, tôi thấy trò chơi này rất thú vị, tôi cũng muốn tham gia một chút, tôi trả tám triệu tệ, trưởng phòng Park muốn theo không?”

“Sầm!”

Park Jung Soo bùng nổ ngay lập tức, đóng sầm cửa trực tiếp rời đi.

Chương 859: “Công thần” Biên Thi Thi giúp gương vỡ lại lành

“Trưởng phòng Park cứ thế đi về à?”

Trần Hán Thăng tiếc rẻ: “Biết vậy lúc năm triệu tôi đồng ý quách đi cho rồi, mẹ kiếp, bỗng dưng mất toi nhiều tiền như vậy.”

Khổng Tĩnh cười bất đắc dĩ, cô quen biết Trần Hán Thăng từ lâu, có cống hiến quan trọng trong giai đoạn phát triển Hỏa Tiễn 101, tương đương với việc đặt nền móng vững chắc cho tòa Kim Tự Tháp Điện tử Quả Xác này.

Cho nên, Khổng ngự tỷ có địa vị rất đặc biệt trong ban quản trị, ngay cả Trần Hán Thăng cũng rất tôn trọng cô. Có những lời bọn Hoàng Lập Khiêm không dám nói, Khổng Tĩnh sẽ nhắc nhở hắn một chút.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng có quyền này nhưng kinh nghiệm của cô ấy còn non, hơn nữa lại cực kỳ sùng bái Trần Hán Thăng nên nhiều khi thường tin tưởng bộ trưởng Trần không chút nghĩ ngợi.

Chung quy nếu thành công thì kiếm được nhiều tiền, còn thất bại thì cũng có cả nhà toàn các nhân vật trong truyện làm bạn, 2D mãi mãi không bao giờ phản bội bạn.

“Chúng ta giẫm cành ô liu Samsung đưa cho dưới chân như vậy.”

Khổng Tĩnh nói: “Tiếp tới sẽ phải đánh giáp lá cà thật rồi.”

“Vụ này cũng chẳng thể gọi là cành ô liu được.”

Trần Hán Thăng xùy một tiếng: “Làm gì có ai bắt tay giảng hòa mà lại chỉ phái một tên trưởng phòng tới nói chuyện. Hiện tại, Samsung ở vào thế bị bắt ép, không làm gì khác được. Nhìn dáng vẻ trợn mắt thè lưỡi của tên Park Jung- Soo kia như thể sắp coi Samida là trung tâm của vũ trụ rồi vậy.”

Hoàng Lập Khiêm ở bên cạnh đẩy kính mắt, trước đây anh ta là kiến trúc sư phần mềm cao cấp của Baidu, có quan hệ khá thân thiết với chủ tịch Lý sáng lập nên Baidu.

Bình thường ở chốn công cộng, chủ tịch Lý cũng nho nhã lịch sự, quân tử khiêm nhường, thực ra lúc nói chuyện riêng anh ấy khá thoải mái, thỉnh thoảng cũng nói tục mấy câu.

“Có lẽ các ông chủ làm nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng ít nhiều gì đều có chút ngang tàng.”

Hoàng Lập Khiêm nghĩ thầm.

“Có điều có một chuyện chị Tĩnh nói đúng, trước đây chỉ mới là khai cuộc, giờ mới là lúc thực sự đánh giáp lá cà với nhau.”

Trần Hán Thăng nói với Nhiếp Tiểu Vũ: “Chắc Samsung sẽ đi khắp nơi làm công tác quan hệ công chúng hòng che giấu tin tức điện thoại phát nổ. Ông đây không muốn cho bọn họ được như ý. Ngày mai cô đặt hẹn một cuộc phỏng vấn, tôi muốn trực tiếp vạch trần chuyện này trên ti-vi.”

“Ồ…”

Thư ký nhỏ gật đầu ghi nhớ. Hiện tại, Quả Xác và Samsung có đủ cả “công thù” lẫn “tư thù”.

“Công thù” là giữa hai doanh nghiệp, “tư thù” là giữa Trần Hán Thăng và phòng quan hệ công chúng. Mặc dù chuyện này có hiểu lầm nhưng trong suốt quá trình cạnh tranh từ năm

ngoái tới nay, công thù và tư thù đã bện chặt vào với nhau, ngay cả bản thân Trần Hán Thăng cũng không thể tách bạch rạch ròi.

Mục tiêu duy nhất ở thời điểm hiện tại chính là "đánh một trận" với Samsung, ngồi chắc ghế "anh cả" của thị trường điện thoại trong nước.

…

Buổi chiều, Trần Hán Thăng đang đọc tài liệu trong văn phòng thì bất ngờ nhận được điện thoại của Trương Vệ Vũ.

Phải nói một tháng qua Trương Vệ Vũ khá vất vả, một đằng vừa mới hoàn tất toàn bộ việc ngụy tạo sự cố điện thoại Samsung phát nổ, một đằng lại lần theo tài liệu Trần Hán Thăng cung cấp, tìm kiếm tung tích của Hoàng Tuệ.

Đương nhiên gã cũng sẵn lòng chịu đựng vất vả, giờ khổ thì sau này sướng. Với lại chỉ phải đánh đổi có một chút như vậy có thấm vào đâu. Không phải phơi gió phơi nắng, chẳng qua ngồi xe nhiều hơi mệt mà thôi, buổi tối còn được đi spa xoa bóp chân.

Giờ Trương Vệ Vũ chủ động liên hệ, Trần Hán Thăng cảm thấy rất có thể gã đã tìm ra Hoàng Tuệ.

Quả nhiên, sau khi nghe máy, Trương Vệ Vũ vội vàng nói thẳng vào ống nghe: "Trần tổng, may nhờ có một anh bạn bên công an giúp, tôi…"

"Khoan!"

Trần Hán Thăng đột nhiên ngắt lời: "Không cần nói cách làm, tôi không muốn biết. Anh nói thẳng kết quả cho tôi là được, không cần phải báo cáo anh đã tiêu hết bao nhiêu tiền, thiếu tiền thì cứ việc nói với tôi một tiếng là xong."

"Ồ…"

Trương Vệ Vũ ngẩn người, chậm rãi ngẫm nghĩ ẩn ý của câu này, sau đó mới thận trọng nói: "Tôi tìm được Hoàng Tuệ ở Hàng Châu."

"Hiện giờ cô ta thế nào?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Hoàng Tuệ làm việc cho một doanh nghiệp thương mại điện tử, thuê nhà ở tại quận Giang Can, có một tay bạn trai người Anh tên là William, thằng Tây này rất thích đi bar tán gái…"

Trương Vệ Vũ kể vắn tắt: "Sau đó tôi giả bộ cũng đi bar, nhờ đấy kết bạn được với William. Anh ta thích bốc phét, tôi bèn ngồi hầu nghe anh ta bốc phét, hiện tại quan hệ cũng không tồi."

Trần Hán Thăng im lặng lắng nghe. Đây chính là ưu điểm của những nhân tài "không chính quy", năng lực tùy cơ ứng biến rất mạnh, có thể hạ cái tôi xuống để hoàn thành nhiệm vụ.

"Sau đó, tôi phát hiện ra một chuyện."

Trương Vệ Vũ đang nói thì bỗng nhiên nhỏ giọng lại: "Tôi có cảm giác có vẻ như William và Hoàng Tuệ động vào chất cấm…"

"Chắc không?"

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên. Nếu đúng như Trương Vệ Vũ nói, vậy thì Hoàng Tuệ đúng là tự lao đầu vào chỗ chết. Hắn không cần phải tốn quá nhiều công sức, chỉ cần chọn lấy một cách khiến cô ta thấy đau khổ nhất là được.

Đều là trả thù nhưng người phụ nữ như Hoàng Tuệ khác với Nhan Ninh về bản chất.

Nhan Ninh có tình cảm rất sâu nặng với gia đình, nên khi Trần Hán Thăng tìm tới khu cha mẹ cô ta ở, Nhan Ninh hết

sức căng thẳng, thậm chí sẵn sàng thỏa hiệp.

Hoàng Tuệ thì khác. Cô ta là người hết sức ích kỷ, hoàn toàn không quan tâm tình hình của cha mẹ.

Hơn nữa, bây giờ là năm 2006. Nếu là mười mấy năm trước thì dù có trói Hoàng Tuệ lại thả xuống Trường Giang, có khi cũng chẳng có lấy chút sủi tăm nào. Còn giờ, ngay cả chuyện điện thoại phát nổ làm tai sinh viên bị thương cũng có thể gây nên sóng to gió lớn.

Cho nên thời đại đang chuyển mình, pháp luật trở thành vũ khí hữu hiệu nhất. Như vụ QvodPlayer trước đây, doanh nghiệp đối thủ cũng chỉ còn cách để Vương Hưng đi tù ba năm. Những tình tiết như thuê "sát thủ" chỉ tồn tại trong phim truyền hình mà thôi. Ngoài đời, thông thường những kẻ có tiền không đời nào làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Trần Hán Thăng là một tên lưu manh nhưng hắn không phải thằng ngu. Vốn dĩ hắn định bày kế để nhử Hoàng Tuệ tham lam rơi vào tròng, sau đó tống tiễn cô ta vào tù.

Không ngờ tự Hoàng Tuệ lại dính vào thứ ấy, chẳng khác gì tự mình trèo lên thớt.

"Cơ bản có thể chắc chắn."

Trương Vệ Vũ trả lời: "William uống quá chén chủ động nói với tôi."

"Ừm…"

Trần Hán Thăng trầm ngâm một hồi lâu: "Tên William kia làm nghề gì? Anh ta chịu yêu đương với Hoàng Tuệ, chắc hẳn cuộc sống cũng chẳng ra làm sao phải không?"

"Chẳng ra làm sao."

Trương Vệ Vũ nói rất thẳng thắn: "Anh ta không có tiền tiết kiệm, hiện tại đang làm giáo viên dạy tiếng ở một trung

tâm giáo dục.”

“Chuyện này thật thú vị.”

Trần Hán Thăng cười. Lúc vụ kiện tụng hôn nhân xuyên quốc gia tuần trước nổ ra, trên cộng đồng Quả Xác có một hot topic về nó, tổng kết các đặc trưng của “trai Tây không có tiền” chính là giáo viên nước ngoài và thích bốc phét, bọn họ là những kẻ cặn bã không sống nổi ở nước mình nên chạy tới Trung Quốc khoác lác lừa đảo.

“Anh dẫn anh ta tới Kiến Nghiệp đi.”

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi muốn gặp anh ta một chút.”

Hiện tại có hai cách. Một là tố giác luôn để Hoàng Tuệ đi tù.

Tuy nhiên Trần Hán Thăng cảm thấy nếu Hoàng Tuệ thích trai Tây, xem thường đàn ông Trung Quốc như thế, vậy thì để tên bạn trai người nước ngoài này tố giác cô ta. Cách này chắc hẳn sẽ khiến cô ta hết sức bất ngờ và đau khổ.

“Vậy được, tôi sẽ nói có một dự án ở Kiến Nghiệp, xem thử xem anh ta có hứng thú hay không.”

Trương Vệ Vũ lịch sự cúp máy.

Trần Hán Thăng ngồi trên chiếc ghế lãnh đạo của mình, kẽo cà kẽo kẹt đong đưa cơ thể, trong lòng đang nghĩ lại xem trong số những chuyện xảy ra dạo gần đây, hắn có bỏ sót điều gì không.

Quả Xác sắp đánh giáp lá cà với Samsung, chắc chắn Samsung sẽ công khai chuyện hắn từng bắt cá hai tay, dùng điều này để tấn công hình tượng của Quả Xác. Cho nên, hắn cần phải dành thời gian nói chuyện với Thẩm Ấu Sở một chút.

Thực ra chỉ cần lừa một chút để Thẩm Ấu Sở tin chuyện này đã là quá khứ, nhân tiện để cô có chuẩn bị về tâm lý là được.

Chuyện thứ hai là vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia đã kết thúc thuận lợi, bao giờ Tiểu Ngư Nhi sẽ về nước nhỉ, liệu bên phía công ty luật Dung Thăng có được nghỉ chút nào không.

Vì vụ kiện này nên liên tục có cánh truyền thông tới công ty luật đưa tin. Ba người Cao Văn, Dịch Na và Biên Thi Thi đều phải làm việc liên tục không nghỉ, bận rộn suốt ngày đêm.

Chuyện thứ ba là vấn đề dạo này Lão Trần thường xuyên mất ngủ vẫn không có chuyển biến tốt đẹp. Lương Mỹ Quyên thường xuyên gọi điện cho con trai kể Trần Triệu Quân thường hay nửa đêm chạy xuống dưới nhà đi tản bộ hoặc ngồi một mình ngoài sô pha suốt đêm.

Rốt cuộc, Trần Hán Thăng vẫn lo lắng cho cha nên chủ động gọi điện cho mẹ.

"Ôi, hôm nay mặt trời mọc đằng tây à."

Lương Mỹ Quyên có phần không dám tin: "Con trai 'cưng' chủ động gọi điện thoại cho mẹ à, thiếu tiền sinh hoạt phí hay sao con?"

"Hề hề…"

Trần Hán Thăng bật cười, trước đây Lương Thái hậu từng phàn nàn con nhà người ta đi học đại học thiếu tiền sinh hoạt phí là sẽ gọi điện về cho cha mẹ, mặc dù cha mẹ cũng mệt mỏi nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hài lòng vì "con cần mình".

Trần Hán Thăng căn bản không thiếu tiền, Lương Mỹ Quyên có muốn được đau đầu chút xíu vì chuyện này cũng chẳng được, thế nhưng một khi hắn làm cha mẹ đau đầu thì toàn là rắc rối lớn.

“Giờ cha con sao rồi ạ?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Vẫn nửa đêm dậy tu tiên à?”

“Biến biến biến, làm gì có đứa con nào lại nói cha mình vậy hả.”

Lương Mỹ Quyên mắng một câu nhưng vẫn nói ra lo lắng của mình: “Trông vẫn đầy tâm sự như vậy. Rõ ràng kiểm tra sức khỏe không hề có vấn đề gì. Chị Hạ hàng xóm mới nhắc nhở mẹ kiểm tra cuộc gọi và tin nhắn hằng ngày của cha con.”

“Lão Trần không có vấn đề gì về chuyện nam nữ đâu.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Đồng chí ấy là một đảng viên tốt đã kinh qua thử thách của đảng bộ, xin bí thư uỷ ban kiểm tra kỷ luật Lương Mỹ Quyên không đổ oan cho người tốt. Chắc là do áp lực từ vấn đề khác đấy ạ. Đàn ông trung niên nước ta mệt mỏi lắm, họ phải gánh vác cả gia đình trên vai.”

Nghe con trai nói vậy, Lương thái hậu xót chồng: “Tại con cả đấy, nếu con không gây ra nhiều rắc rối như vậy, lấy vợ, sinh con sớm thì cha mẹ đâu phải lo nghĩ gì nữa.”

“Dạ dạ, con còn có việc, mẹ nói nhanh lên đi ạ.”

Trần Hán Thăng thấy lửa sắp cháy lan tới người mình bèn tính bài chuồn.

“Con cũng không cần lo lắng quá đâu.”

Lương Mỹ Quyên sợ con trai không yên tâm nên an ủi: “Thực ra một tuần trở lại đây, chất lượng giấc ngủ của cha con đã tốt lên rồi.”

“Thật ạ, vậy nghĩa là yên tâm rồi.”

Trần Hán Thăng cảm thấy rất hứng thú: “Tuần này ở nhà có chuyện gì tốt à mẹ?”

“Hình như cũng chẳng có chuyện gì cả.”

Lương Thái hậu hồi tưởng lại một chút rồi nói: "Anh họ đằng ngoại của con đính hôn rồi, lấy cô bé Tằng Đan hồi đầu đi xem mắt gặp đấy, mẹ với mợ con đều bảo là vậy mới hợp, chứ cái cô bé Đường gì gì đấy anh họ con tự kiếm chẳng hợp chút nào."

"Không thể nào."

Trần Hán Thăng phủ định thẳng thừng, Lương Tiểu Hải chỉ là cháu ngoại, đâu phải con trai, làm gì có chuyện Lão Trần lại quan tâm nhiều tới mức ấy.

Nhưng xem ra anh họ Tiểu Hải cuối cùng cũng chịu ổn định rồi, Đường Bình đã trở thành thì quá khứ.

"Vậy thì chắc là do ông ấy mua được một bức tranh, nghe nói là tranh từ thời nhà Thanh cơ đấy."

Lương Thái hậu dễ mến tiếp tục suy đoán.

"Cũng không đúng."

Trần Hán Thăng vẫn phủ định: "Chơi tranh chữ chỉ là thú vui tiêu khiển của cha con thôi. Đừng nói là thời Thanh, cho dù là thời Tần cũng không hề ảnh hưởng gì tới chuyện Lão Trần ngủ nghỉ."

"Vậy còn chuyện gì nữa nhỉ…"

Lương Mỹ Quyên nghĩ ngợi mất một lúc lâu: "Những chuyện khác không có gì thay đổi. À phải, dì Lữ của con được duyệt cho nghỉ hưu non rồi, bà ấy qua Mỹ thăm Tiểu Ngư Nhi rồi."

"Vậy càng không phải."

Trần Hán Thăng không biết nên khóc hay cười: "Dì Lữ đi thăm Tiểu Ngư Nhi thì tại sao Lão Trần lại thấy yên tâm chứ, cho dù cha có thích Tiểu Ngư Nhi cỡ nào cũng không đến mức khoa trương như vậy đâu."

“Phải rồi, mẹ cũng thích Tiểu Ngư Nhi, dạo này cô bé khờ Thẩm Ấu Sở sao rồi? Cô bé gửi tin nhắn cho mẹ, kể là đang chuẩn bị tài liệu phỏng vấn, thi nghiên cứu sinh còn phải phỏng vấn nữa à…”

Chủ đề chuyển sang hai cô gái này, Lương Thái hậu nói không ngừng miệng, nhiều lần Trần Hán Thăng muốn cúp máy nhưng luôn bị Lương Mỹ Quyên quát: “Trần Hán Thăng, cánh con cứng cáp rồi phải không, nói chuyện với mẹ có mấy câu cũng không kiên nhẫn nổi à?”

“Ôi…”

Trần Hán Thăng lắc đầu, tất cả mọi người quan tâm hắn có bay cao hay không, riêng chỉ có mẹ ruột là quan tâm cánh của hắn có cứng hay không.

Có điều cũng không còn cách nào khác, từ nhỏ Trần Hán Thăng đã sợ Lương Thái hậu, hắn đành phải tiếp chuyện Lương Mỹ Quyên tan tầm, mua thức ăn, về nhà, cho tới khi điện thoại của Lương Mỹ Quyên hết pin, sập nguồn, Trần Hán Thăng mới được giải thoát.

“Lãng phí một tiếng rưỡi đồng hồ.”

Trần Hán Thăng nhìn thời gian cuộc gọi, cảm giác nói chuyện chín mươi phút chẳng được ích lợi gì, không hề thu hoạch được một chút thông tin hữu ích nào.

Sau đó, hắn gọi điện cho Vương Tử Bác, hỏi thăm tình hình bên phía Biên Thi Thi.

“Tao mới nói chuyện điện thoại với mẹ tao chín mươi phút.”

Trần Hán Thăng phàn nàn với cậu bạn nối khố: “Thật chẳng hiểu nổi các bà các cô trung niên sao lại nói nhiều như vậy, ngay cả trong khu có vợ chồng nhà nào cãi nhau, mẹ tao cũng phải kể cho nghe bằng được.”

“Dì Lương chỉ muốn nói chuyện với mày một chút thôi mà, vậy tốt đấy chứ.”

Vương Tử Bác hâm mộ trong lòng, quan hệ giữa cậu ấy và mẹ khá xa cách, mặc dù Vương Tử Bác cũng cực kỳ yêu mẹ mình.

Trước đây, Vương Tử Bác cũng muốn học theo Trần Hán Thăng, ôm vai mẹ để tăng cảm giác thân thiết, không ngờ lại làm cả hai đều thấy mất tự nhiên, cứ như thể trong lòng có gì đó ngăn cách.

Còn chuyện ngăn cách ấy là gì thì Vương Tử Bác không nghĩ ra được. Vì sao Tiểu Trần có thể ôm vai dì Lương chứ, chú Trần đứng bên cạnh cười ôn hòa, đấy mới là một gia đình vui vẻ hòa thuận.

Hoặc như khi gọi điện thoại, Vương Tử Bác cũng cố ý kéo dài thời gian một chút, muốn kể tình hình trong trường cho mẹ nghe, đồng thời hỏi thăm những chuyện thú vị gần đây ở nhà.

Mỗi lần như vậy, mẹ cậu ấy lại sốt ruột bảo: “Không tiếc tiền điện thoại à, con tự chăm sóc mình thật tốt là được, quan tâm nhiều như vậy có ích gì?”

Dần dà, Vương Tử Bác cũng đành từ bỏ, có điều cậu ấy rất muốn gây dựng một gia đình như nhà Tiểu Trần hay Tiểu Ngư Nhi cho con mình.

“Thôi, tao còn cần mày an ủi à?”

Mặc dù Trần Hán Thăng không dám nói lại Lương Thái hậu nhưng hắn dám bắt nạt bạn bè, thấy trong điện thoại hơi ồn, hắn hỏi: “Mày vẫn đang ở công ty luật à, cánh truyền thông bên đó vẫn đông lắm hả?”

“Giờ đỡ nhiều rồi.”

Vương Tử Bác nói: “Tuần trước mới đáng sợ cơ, Biên Thi Thi phải tiếp bốn cuộc phỏng vấn trong một ngày, Cao sư tỷ và Dịch sư tỷ cũng vậy, buổi tối họ đều phải tăng ca để hoàn thành công việc của mình.”

“Vậy à…”

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng: “Tao còn định tìm Biên Thi Thi hỏi thử xem vì sao vụ án đã kết thúc rồi mà Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa về.”

“Thế thì hai người ý tưởng lớn gặp nhau rồi đấy.”

Vương Tử Bác cười ha ha nói: “Cô ấy nói đợi làm xong chuyện ở công ty luật, cô ấy cũng sẽ tới Giang Lăng một chuyến, cô ấy chỉ có một người bạn duy nhất ở Giang Lăng, xem chừng là định nói với mày về chuyện của Tiểu Ngư Nhi đấy.”

“Ôi chao, bạn học Thi Thi thật không tồi.”

Trần Hán Thăng khen ngợi: “Nếu tao làm lành được với Tiểu Ngư Nhi thì cô ấy chính là công thần số một.”

…

Chương 860: Em là sự dịu dàng trong lòng anh

Nói chuyện điện thoại xong, Trần Hán Thăng ngồi trong văn phòng một lúc, tới gần hết giờ làm mới trở về Thiên Cảnh Sơn.

Nơi này vẫn luôn náo nhiệt, ấm áp. Trần Hán Thăng về tới nơi, trêu ghẹo Thẩm khờ khạo, ôm Tiểu A Ninh một cái, khiêu khích Hồ Lâm Ngữ một chút, nơi này lại càng náo nhiệt hơn.

Lúc ăn cơm, dáng vẻ mỗi người mỗi kiểu.

Trần Hán Thăng ăn từng miếng lớn, uống từng hớp canh to, là người có cử chỉ phóng túng nhất.

Thẩm Ấu Sở cúi đầu ăn từng chút một, thỉnh thoảng gắp một miếng rau ăn chậm rì rì từ gốc tới ngọn như thỏ gặm cà rốt.

Trần Hán Thăng thấy hơi buồn cười, hắn huých nhẹ cánh tay Thẩm Ấu Sở: "Em khờ à?"

"Ơ?"

Thẩm Ấu Sở không biết có chuyện gì xảy ra, chớp đôi mắt hoa đào ngây thơ vô tội, có điều tới khi Trần Hán Thăng ăn hết một bát, cô luôn đứng dậy xới cơm cho hắn.

Thẩm khờ khạo chính là như vậy, nếu như thức ăn trên bàn rất hợp khẩu vị Trần Hán Thăng và A Ninh, cô sẽ không gắp miếng nào, chờ hai người ăn no rồi, Thẩm Ấu Sở mới nếm thử, định bụng sau này sẽ làm tiếp cho họ ăn.

Bà nội và Đông Nhi ăn cơm theo kiểu của người bình thường, chẳng qua bà nội nhai nuốt chậm hơn.

Thói quen ăn uống của A Ninh rất tốt, nếu không may làm rơi một hạt cơm, cô bé sẽ nhặt lên, lặng lẽ bỏ vào miệng.

Còn "hột lạc" Tiểu Hồ, bát của cô ấy to ngang bát của Trần Hán Thăng, bởi vì cô ấy cảm thấy con gái không nên ăn tới bát thứ hai nhưng ăn một bát nhỏ thì không đủ no, cho nên cô ấy ăn bát to, như vậy có thể vải thưa che mắt thánh ăn thật thoải mái.

"Phỏng vấn của em sao rồi, mẹ hai Mạc đã sắp xếp xong chưa?"

Trần Hán Thăng nhìn chiếc cằm mượt mà trắng trẻo của Thẩm Ấu Sở một hồi, đột nhiên hỏi.

"Dì Mạc nói mấy hôm nữa sẽ gặp giáo viên hướng dẫn trước."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng trả lời.

"Hôm đó anh đi cùng với em nhé, tiện thể mời giáo viên hướng dẫn một bữa."

Trần Hán Thăng cười nói: "Dù sao cũng là giảng viên cao học của trường 985, anh đi nghe dạy bảo một chút."

"Nếu anh bận quá thì…"

Thẩm Ấu Sở còn chưa nói xong đã bị Hồ Lâm Ngữ ngắt lời: "Ấu Sở, có đôi khi lúc cần phô trương thì nên phô trương, cậu hiền như vậy, thể hiện rõ bối cảnh một chút mới không bị bắt nạt."

"Thể hiện rõ thế lực một chút là sao."

Trần Hán Thăng tức giận nói: "Cứ như thể tính tớ thích làm màu lắm vậy. Tiểu Hồ, chi nhánh ở Tân Nhai Khẩu sao rồi?"

“Tớ với Ấu Sở và cả Phùng Quý đã đi xem mấy lần rồi, ưng ý được một nhà ở đó.”

Hồ Lâm Ngữ xót ruột nói: “Tiền thuê một năm những hơn năm trăm nghìn, thật kinh khủng, ở cầu Sư Tử một năm chưa tới hai trăm nghìn.”

“Đó là Tân Nhai Khẩu cơ mà, còn là cửa hàng bán lẻ ở tầng một nữa, năm trăm nghìn không đắt đâu, hôm nào mọi người ký hợp đồng, tớ cũng đến đó đi dạo một chút.”

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ: “Còn cả chuyện trang trí biệt thự Ngự đình viên Kim Lăng nữa, Tiểu Hồ, cậu cũng để ý một chút nhé, khi A Ninh học tiểu học sẽ phải ở đó.”

“Biết rồi.”

Hồ Lâm Ngữ đáp một tiếng. Mặc dù Trần Hán Thăng không nói nhưng chắc chắn trong ngôi biệt thự đó có một gian phòng dành cho cô.

“Ngoài ra, thủ tục để A Ninh học tiểu học cũng cần cậu phải qua bên Lang Gia Road hỏi một chút, tạo quan hệ sẵn hết đi, chuyện cụ thể thì chắc chắn bọn tớ là người nhà sẽ tới làm…”

Trần Hán Thăng lại quay đầu bàn bạc chuyện này với Thẩm Ấu Sở.

Hồ Lâm Ngữ nghe vậy rất buồn bực, bởi vì bình thường Trần Hán Thăng chưa bao giờ để ý những chuyện nhỏ nhặt thế này, hôm nay hắn hỏi thăm liên tiếp chuyện phỏng vấn của Thẩm Ấu Sở, chuyện A Ninh đi học, chuyện trang trí biệt thự, thậm chí cả chuyện chi nhánh trà sữa khai trương cũng quan tâm.

“Trần Hán Thăng.”

Hồ Lâm Ngữ ngoẹo đầu hỏi: “Cậu có kết quả kiểm tra rồi à, sao tớ thấy như thể cậu đang dặn dò chuyện hậu sự vậy.”

“Cút mẹ cậu đi.”

Trần Hán Thăng chửi bậy: “Còn nói linh tinh nữa, ông đây tẩn cho đồ ngớ ngẩn nhà cậu một trận đấy.”

Có điều, mắng xong, chính hắn cũng không nhịn được nở nụ cười, Tiểu Hồ nói có lý, hôm nay hắn hơi khác thường.

Chủ yếu là do ngày mai tin tức “điện thoại Samsung phát nổ” sẽ được tung ra, Samsung đang cố gắng làm công tác quan hệ công chúng khắp nơi chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, chắc đét trăm phần trăm khi bọn họ phản kích, chuyện tình cảm không một lòng một dạ của Trần Hán Thăng sẽ bị khui ra.

Trần Hán Thăng đang “nịnh Thẩm Ấu Sở”, không ngờ dưới góc nhìn của bí thư Hồ lại là bàn giao hậu sự.

Có điều nếu như đã khác thường, vậy thì Trần Hán Thăng dứt khoát khác thường tới cùng. Sau khi cơm nước xong xuôi, hắn kéo Thẩm Ấu Sở xuống dưới nhà đi tản bộ.

Hiện tại đã là giữa tháng ba, ở thành phố Kiến Nghiệp này, nhiệt độ dễ chịu nhất là vào hai mùa xuân và thu. Buổi tối, bầu trời cao, rộng và sâu thẳm giống như một chiếc bình thủy tinh đựng thứ mực màu xanh thẫm, những ngôi sao tựa như những viên kim cương điểm xuyết lên vỏ bình thủy tinh, đẹp như một kho báu khiến lòng người xao xuyến.

Bên dưới tòa nhà có rất nhiều hàng xóm đi tản bộ, có tiếng ồn ào của trẻ con nô đùa, mùi cỏ cây thơm ngát hòa lẫn vào trong gió đêm và những con côn trùng nhỏ bay qua bay lại dưới ngọn đèn.

Ban đầu Trần Hán Thăng mặc áo len dệt nhưng thấy xung quanh náo nhiệt như vậy, hắn bèn xắn tay áo lên để da dẻ cảm nhận được hơi lạnh dễ chịu trong không khí.

Sau khi hai người đi vòng quanh khu dân cư mấy vòng, Trần Hán Thăng mới nói: "Gần đây Quả Xác đang cạnh tranh với Samsung, em biết đấy."

"Ừm…"

Thẩm Ấu Sở gật đầu, Trần Hán Thăng mắng Samsung ở nhà suốt cả ngày, giống như năm đó hắn mắng Hồng Sĩ Dũng vậy, chắc chắn là có thù rồi.

"Doanh nghiệp này khá thâm độc. Bọn họ không cạnh tranh lại nổi Quả Xác nên nghĩ ra một chiêu bẩn."

Trần Hán Thăng kéo Thẩm Ấu Sở lại ngồi xuống mép bồn hoa. Qua lời nói, hắn định nghĩa bản thân là "người thành thật", còn Samsung thì là "kẻ thâm hiểm".

Dưới ánh đèn đường trong khu dân cư, gương mặt mịn màng của Thẩm Ấu Sở giống như một phiến đá trắng, đôi mắt hoa đào của cô ánh lên vẻ quan tâm.

"Chủ yếu là tại anh."

Trần Hán Thăng thoáng dừng lời, nói bằng giọng hối hận: "Hồi năm nhất, anh từng làm bậy một lần, có điều sau đó anh đã hoàn toàn thay đổi, chuyện hôm Giáng sinh chỉ là ngoài ý muốn, anh đã giải thích với em rồi đấy…"

Nhắc đến lễ Giáng Sinh, Thẩm khờ khạo không nói một lời, bĩu đôi môi nhỏ nhìn chằm chằm nền xi măng.

"Khụ!"

Trần Hán Thăng tằng hắng một tiếng, để nhảy qua chủ đề này, hắn cố ý tăng tốc độ nói: "Có điều không biết vì sao Samsung lại biết được chuyện lầm lỗi này, bọn họ muốn tung chuyện này ra để hủy hoại hình tượng của anh, ảnh hưởng đến sự phát triển của doanh nghiệp, em bảo chơi vậy có bẩn không chứ?"

Thẩm Ấu Sở vẫn không nói gì, nhìn con kiến nhỏ bò qua bò lại trên mặt đất.

“Em câm điếc hay sao, nói chuyện đi chứ.”

Trần Hán Thăng giơ chân lên, làm bộ định giẫm vào mình kiến.

“Đừng…”

Thẩm khờ khạo bị ép phải lên tiếng, sự ấm ức hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Thực ra đó đã là chuyện từ mấy năm trước rồi, anh chỉ muốn nói với em một tiếng, tới lúc Samsung tung chuyện này ra, em đừng để tâm.”

Trần Hán Thăng ôm mặt của Thẩm Ấu Sở, nói ra “biểu hiện xuất sắc” của bản thân: “Em xem hiện giờ anh ngoan biết chừng nào, ngày nào cũng về nhà ăn cơm đúng giờ, tết âm lịch và Valentine đều ở bên em, vừa rồi còn quan tâm chuyện A Ninh đi học và em thi nghiên cứu sinh, rõ ràng là một người đàn ông tốt mà.”

Sau khi Tiểu Ngư Nhi đi nước ngoài, mấy tháng gần đây không phải sắp xếp thời gian nên bỗng nhiên hắn có nhiều thời gian về nhà hơn, Thẩm Ấu Sở cũng nhận ra điều ấy.

“Cho nên…”

Trần Hán Thăng đang định tiếp tục lải nhải thì bỗng nhiên hắn đập bốp một tiếng vào cánh tay, hóa ra là có một con côn trùng vừa đậu vào tay hắn.

“Ngứa quá, không biết có độc không.”

Thực ra hắn hoàn toàn không thấy có cảm giác gì nhưng vẫn giả bộ như rất ngứa, chìa cánh tay ra cho Thẩm Ấu Sở, nhờ giúp đỡ như thể làm nũng: “Em mau gãi giúp anh đi.”

Khi một cặp đôi cãi nhau hoặc chiến tranh lạnh, chỉ cần da mặt nhà trai dày một chút, hoặc là hành xử ngang ngược một chút, cố ý gia tăng động chạm chân tay, đó chính là cách làm tan băng nhanh nhất.

Thẩm Ấu Sở khụt khịt cánh mũi nhỏ, mặc dù cô khờ nhưng cô cũng có cảm xúc, nhất là khi nhắc tới "cô gái kia".

"Không gãi à, vậy anh giẫm chết con kiến nhỏ nhé."

Trần Hán Thăng lại giơ chân lên.

Thẩm khờ khạo nghe vậy bĩu môi, đưa tay gãi cánh tay Trần Hán Thăng một lúc.

"Gãi mạnh một chút."

Trần Hán Thăng không hài lòng, hắn cảm thấy tiếp xúc không đủ thân mật.

"Chỗ này ngứa à?"

Thẩm Ấu Sở chỉ vào một chỗ trên cánh tay.

"Đúng đúng đúng, chính là chỗ đó."

Trần Hán Thăng đáp bừa.

"Ừm."

Thẩm Ấu Sở cúi đầu xuống, nghiêm túc dùng móng tay bấm một dấu ô vuông quanh "vị trí bị thương", sau đó ngốc nghếch hỏi: "Giờ còn ngứa không?"

Gió đêm hây hẩy, thổi đuôi tóc cô bay dập dờn, Trần Hán Thăng ngẩng đầu, nhìn chăm chú người con gái Xuyên Du đơn thuần, dịu dàng này.

Thẩm Ấu Sở hơi bối rối, tưởng rằng mình làm gì không phải.

Sau một lúc lâu, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói: “Em mãi mãi đừng bao giờ rời bỏ anh nhé, được không?”

“Được…”

Thẩm Ấu Sở ngốc nghếch gật đầu.

…

Chương 861: Làn sóng Quả Xác phản kích

Mang theo sự dịu dàng của Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng ngủ một giấc ngon lành yên ổn, thoải mái dễ chịu.

Sáng hôm sau, tới văn phòng, trước tiên hắn kiểm tra sơ qua cộng động Quả Xác, tin tức liên quan tới việc "điện thoại Samsung phát nổ làm sinh viên Kiến Nghiệp bị thương" vẫn nằm trên hot topic trên cùng, có điều không hề có tin tức gì ở các cổng thông tin điện tử khác.

"Bọn chó này…"

Trần Hán Thăng chửi một tiếng, không cần phải nói, chắc chắn là do Samsung làm công tác quan hệ công chúng rồi.

Một số báo đài có đưa tin bài liên quan nhưng khuyết điểm của những kênh truyền thông này là không thể bình luận, không có tính tương tác.

Không có tính tương tác, độc giả có lẽ sẽ chỉ xem "điện thoại phát nổ" như một sự cố ngoài ý muốn, không hề suy nghĩ sâu hơn.

Nếu như có thể bình luận giống Tieba, mọi người xem tin tức xong đang định bỏ qua thì bỗng nhiên phát hiện bình luận ở bên dưới, chẳng hạn như:

Bình luận một: Điện thoại rác rưởi, toàn dân tẩy chay.

Bình luận hai: Người bị thương vẫn đang là sinh viên, chắc cha mẹ người ta đau lòng lắm.

Bình luận ba: Có lý do để nghi ngờ rằng Samsung bán cho nước ta toàn là hàng phế thải dễ phát nổ, tôi đề nghị phải điều tra rõ ràng.

…

Đọc những bình luận này xong, cảm xúc của người đọc sẽ bị ảnh hưởng, nếu đọc nhiều, rất có khả năng sẽ gia nhập vào quần thể chống lại Samsung, lượng người gia nhập ngày càng đông, tiếng phản đối sẽ càng ngày càng lớn.

Các tài khoản dư luận viên của phòng Mạng của Quả Xác được chuẩn bị để "định hướng dư luận", cho nên Samsung muốn chặn tin tức trên toàn cõi mạng, chắc chắn Trần Hán Thăng sẽ không chiều theo.

Lúc này, thư ký nhỏ đi vào đưa cho hắn một bản báo cáo, trên đó là danh sách các đơn vị truyền thông đã hẹn phỏng vấn.

"Vậy chọn đài phát thanh truyền hình Kiến Nghiệp đi."

Trần Hán Thăng chọn một đơn vị truyền thông lớn của Kiến Nghiệp.

"Vâng."

Nhiếp Tiểu Vũ gật đầu: "Tôi sẽ bảo họ mang trang thiết bị tới."

Với khối tài sản hiện tại và tính đề tài Trần Hán Thăng có, truyền thông là phía phải tới Điện tử Quả Xác để thực hiện cuộc phỏng vấn.

"Thôi."

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ: "Tôi sẽ tới thẳng đài truyền hình để ghi hình, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian hơn, buổi tối có thể đưa tin ngay, nếu không lại phải chờ tới mai."

Thư ký nhỏ bĩu môi, bộ trưởng Trần thực sự rất muốn nhìn thấy Samsung "ngỏm củ tỏi" ngay lập tức, chờ thêm một buổi thôi cũng không chịu.

…

Đài phát thanh truyền hình Kiến Nghiệp nằm trên đường Long Bàn Trung. Ở nơi là cố đô của sáu triều đại như Kiến Nghiệp, có rất nhiều tên đường tên địa danh mang đậm màu sắc văn hóa, chẳng hạn như đường Long Bàn Trung, đường Hổ Cứ Nam, ngõ Ô Y, Trung Hoa Môn… Nghe thôi đã thấy mang trong mình rất nhiều câu chuyện.

Giám đốc sản xuất của đài truyền hình tên là Mã Hoa đứng đợi sẵn ở cửa ra vào. Dạng người như Trần Hán Thăng sinh ra và lớn lên ở địa phương, học đại học ở Kiến Nghiệp, vươn mình trỗi dậy ở Kiến Nghiệp vốn dễ được các lãnh đạo ban ngành của chính quyền chiếu cố.

Trước đây Trần Hán Thăng đã từng ăn cơm với giám đốc Mã, nhờ vậy mới biết ông ta là đồng hương Tô Bắc với mình.

Sau khi hàn huyên với nhau, giám đốc Mã nói đùa: "Tôi còn tưởng cậu sẽ dẫn theo một tốp lái xe, thư ký theo chứ, không ngờ cậu lại đến đây một mình."

"Tôi có gì đáng để phách lối như vậy chứ."

Trần Hán Thăng cười nói: "Hiện giờ mẹ tôi đi chợ mua đồ ăn vẫn còn cò kè mặc cả với người ta để bớt hai hào đấy, các chủ quán chẳng vui chút nào, họ đều bảo dì Lương à, con dì có tiền như vậy, sao dì không hào phóng một chút."

"Ha ha ha…"

Mã Hoa cười vang, xoa lưng Trần Hán Thăng, nhiệt tình dẫn hắn tới phòng thu.

Người Trung Quốc rất chú trọng vấn đề quê cha đất tổ, cho nên mấy năm sau, trung tâm chăm sóc khách hàng của JD.com mới đặt ở Túc Thiên, bởi vì Lưu Cường Đông là người Túc Thiên.

Hiện tại Trần Hán Thăng chỉ mới đi những bước chập chững đầu tiên, chờ tới khi tích lũy được tới một quy mô nhất định, chưa biết chừng quan chức Cảng Thành sẽ tới gặp mặt Trần Triệu Quân, xin Trần Hán Thăng ủng hộ sự phát triển ở quê nhà.

"Tôi vốn định đích thân dẫn bản tin này."

Giám đốc Mã vừa đi vừa nói: "Nhưng đài chúng tôi có một người dẫn chương trình nói có quen biết cậu nên tôi để cho cô ta phỏng vấn."

"Ồ?"

Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ: "Diệp Ỷ à?"

"Đúng vậy."

Giám đốc Mã giải thích: "Tiểu Diệp vốn ở đài truyền hình Giang Lăng, mới chuyển sang đây từ sau tết âm lịch."

Trần Hán Thăng hiểu ra: "Diệp sư tỷ rất cố gắng, xứng đáng được làm ở đơn vị truyền thông lớn hơn."

Hình như gia đình Diệp Ỷ có chút quan hệ, hơn nữa bình thường làm việc cũng rất có trách nhiệm, loại người "đã có quan hệ lại còn biết cố gắng" này luôn được thăng tiến rất nhanh.

Trong lúc họ nói chuyện, Diệp Ỷ đi từ văn phòng ra, Trần Hán Thăng nhìn một cái, Diệp Ỷ cắt tóc ngắn qua tai, trông nhanh nhẹn hơn trước đây nhiều, có lẽ là do làm việc ở đài truyền hình cấp thành phố, khí chất cũng trưởng thành hơn.

Điều duy nhất không thay đổi là cô ta vẫn rất thích đeo khuyên tai lấp lánh lóe sáng lên trong lúc đi lại.

"Chào buổi sáng, chủ…"

Diệp Ỷ đang định chào hỏi khách sáo.

"Diệp sư tỷ, đã lâu không gặp."

Trần Hán Thăng chủ động chìa tay ra.

Nghe thấy ba chữ "Diệp sư tỷ", Diệp Ỷ thoáng ngẩn người, nhanh chóng phản ứng lại: "Chào buổi sáng, Hán Thăng."

Xem ra cô ta vốn định chào là "chủ tịch Trần", sau đó đổi giọng gọi là "Hán Thăng" để nghe thân thiết hơn.

Lúc hai người bắt tay nhau, Trần Hán Thăng thấy hơi cấn tay. Bấy giờ hắn mới phát hiện ra trên ngón đeo nhẫn của Diệp Ỷ có đeo một chiếc nhẫn kim cương.

"Diệp sư tỷ kết hôn rồi sao?"

Trần Hán Thăng kinh ngạc hỏi, có lẽ đây mới là nguyên nhân khiến khí chất của cô ta trở nên trưởng thành.

"Ừm, tổ chức đợt tết âm lịch."

Diệp Ỷ ngượng ngùng cười: "Tôi và chồng kết hôn trong lúc đi du lịch nên không báo với mọi người, chúng tôi sẽ tổ chức tiệc bù sau, hy vọng Hán Thăng có thể tới dự."

"Không thành vấn đề."

Trần Hán Thăng nói rất thẳng thắn: "Tôi nhất định sẽ tới uống ké một bữa rượu."

Thực lòng khi nhìn thấy Diệp Ỷ đã kết hôn, trong lòng Trần Hán Thăng hơi xúc động, năm đó hắn và Diệp Ỷ còn từng ỡm ờ với nhau, kết quả không liên lạc một thời gian, cô ta đã kết hôn rồi.

Nếu không có gì bất ngờ thì chồng hiện tại của cô ta chính là tay công chức phó trưởng phòng kia. Diệp Ỷ không phải hạng phụ nữ xấu tính, chỉ là cô ta đã đợi rất lâu nhưng vẫn không đợi được mối tình đầu Trương Nhĩ Dục trưởng thành nên mới tìm cho mình một đối tượng phù hợp để kết hôn.

Có điều dựa vào biểu hiện trước đây của cô ta thì người Diệp Ỷ yêu nhất có lẽ vẫn là chàng trai mối tình đầu kia.

Mỗi người đều đang trưởng thành, định nghĩa của Diệp Ỷ về tình yêu cũng đang thay đổi, từ mối tình đầu điển trai đến Trần Hán Thăng xa hoa rồi đến người chồng công chức ổn định, sự ổn định này đại khái là một dạng thỏa hiệp.

…

Sau hai tiếng đồng hồ, cuộc phỏng vấn kết thúc, Trần Hán Thăng lái xe rời khỏi đài phát thanh truyền hình.

Diệp Ỷ không đi tiễn, đứng bên cửa sổ phòng thu nhìn chiếc Porsche chậm rãi lăn bánh rời khỏi bãi đỗ xe, sắc mặt bình thản, không vui không buồn.

“Cốc cốc cốc.”

Một lát sau, giám đốc sản xuất Mã Hoa gõ cửa đi vào, trên tay ông ta cầm một bao lì xì: “Tiểu Diệp, Trần Hán Thăng nhờ đưa cho cô cái này, cậu ta nói đã là bạn bè thì không thể thiếu quà được, không ngờ quan hệ của hai người lại tốt tới vậy.”

Diệp Ỷ hơi ngạc nhiên, nhận bao lì xì, mở ra xem thử, một xấp tiền giấy dày cộp, có khả năng là 6666 hoặc 8888.

“Hán Thăng.”

Đợi giám đốc Mã đi rồi, Diệp Ỷ mới liên lạc với Trần Hán Thăng: “Cậu khách sáo quá, mừng nhiều vậy làm gì?”

“Bạn bè kết hôn mà, tôi phải góp vui một chút chứ.”

Trần Hán Thăng cười một tiếng, nói với giọng chân thành: "Chúc hai người hạnh phúc."

Cảm nhận được sự chúc phúc thật lòng thật dạ của Trần Hán Thăng, Diệp Ỷ im lặng một lát: "Cảm ơn Hán Thăng, đợi khi nào tới lượt cậu có chuyện mừng thì nhớ báo tôi biết nhé."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng cười ha ha, cúp điện thoại.

Diệp Ỷ vuốt ve chiếc phong bao lì xì nặng tay, một lúc sau mới gọi điện cho chồng: "Chồng à, tối nay anh muốn ăn gì nào, tan làm em đi mua, em nói cho anh biết một chuyện, hôm nay em gặp bạn cũ Trần Hán Thăng, chính là chủ tịch của Điện tử Quả Xác, có cơ hội em sẽ giới thiệu cho hai người làm quen, cậu ta là một thanh niên rất lợi hại, bạn gái của cậu ấy cũng rất đẹp…"

"Được, có cơ hội thì ăn với nhau một bữa nhé, anh rất kính nể chủ tịch Trần."

Có lẽ là đang bề bộn nhiều việc nên chồng của Diệp Ỷ chỉ nói chuyện một lát rồi cúp máy.

Diệp Ỷ đứng yên lặng bên khung cửa sổ thêm một lát rồi trở về văn phòng.

Chuyện cũ lần lượt cuốn bay theo gió, thứ bị cuốn đi là tiếc nuối và tuổi trẻ, thứ được để lại chính là cuộc sống.

…

Buổi tối, bài phỏng vấn Trần Hán Thăng được phát nguyên vẹn, không cắt xén, truyền thông địa phương rất hết lòng, lập trường kiên định ủng hộ Quả Xác.

Trong bản tin, Trần Hán Thăng không chỉ tiết lộ sự cố điện thoại Samsung phát nổ mà còn tiện thể cảnh cáo một số nền tảng truyền thông.

“Ông Park Jung-Soo trưởng phòng quan hệ công chúng của Samsung cầm năm triệu tới gặp mặt, yêu cầu cộng đồng Quả Xác xóa tin tức kia đi, tôi không đồng ý.”

“Cho nên, hiện tại ngoài cộng đồng Quả Xác ra, có nơi nào khác trên mạng còn có thể đọc được tin tức về vụ nổ nữa không?”

“Tôi cho rằng cần phải giữ cái tâm chính trực, không thể tiền gì cũng nhận. Là một cổng thông tin điện tử nhưng không lên tiếng vì những người dân bình thường thì có khác gì là Hán gian?”

…

Câu nói này của Trần Hán Thăng đã thẳng thắn vạch trần “quy tắc ngầm”. Tối đó, khi vừa qua nửa đêm, mọi người lập tức phát hiện ra Tieba và Tianya đã gỡ bỏ việc chặn từ khóa, MOP.com và blog cũng lục tục có bình luận bài đăng.

Lần này thì nguy rồi. Các dư luận viên của phòng Mạng của Quả Xác cùng nhau xông lên, chỉ trong vòng một đêm đã đưa tin tức “điện thoại Samsung phát nổ làm sinh viên bị thương” lên trên đầu các trang web.

Samsung lập tức bị rơi vào vòng xoáy dư luận. Bên phía chi nhánh của công ty tại Kiến Nghiệp có rất nhiều phóng viên vây quanh cửa ra vào chờ phỏng vấn.

Sau vài ngày, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng. Trên mạng dấy lên một làn sóng lớn chống lại “đồ Hàn”, ảnh hưởng tới giá cổ phiếu của Samsung.

Chứng kiến kết quả này, Trần Hán Thăng không khỏi cảm thán: “Ôi chao, bạo lực mạng thật đáng sợ.”

“Có điều…”

Trần Hán Thăng thoáng dừng lời: “May tôi chính là người bạo lực mạng người khác.”

…

Chương 862: Quả Xác Trần ngoại tình!

Hiện nay là thời đại internet, tin tức được kết nối với nhau, thông tin điện thoại Samsung phát nổ gây chấn động trên toàn thế giới.

Mặc dù do thời gian còn quá ngắn nên tạm thời chưa thống kê được ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ điện thoại di động nhưng thị trường chứng khoán là nơi nhạy cảm nhất, phản ứng của nó cũng trực quan nhất.

Phải biết rằng dạng quái vật khổng lồ như Samsung dù chỉ giảm 1% thôi cũng tương ứng với việc bốc hơi cả tỷ đôla, còn giá cổ phiếu của công ty Samsung SDI chuyên cung cấp pin điện thoại thương mại trên thị trường chứng khoán Hàn Quốc lập tức lao dốc.

Kinh khủng nhất là vụ việc "điện thoại phát nổ" không hề kết thúc, nó giống như một chuỗi pháo, ở chỗ này xảy ra một vụ, ở chỗ kia xảy ra một vụ. Trần Hán Thăng còn thường xuyên đổ thêm dầu vào lửa ở các sự kiện công khai, trào phúng nói kháy đủ các kiểu.

"Không phải là không thể mua điện thoại Samsung nhưng tôi kiến nghị nên mua thêm bảo hiểm tai nạn, nếu không lỡ xảy ra chuyện gì thì lại mất thêm tiền đi viện."

"Đương nhiên, mặc dù chất lượng của điện thoại Samsung bình thường nhưng không thể không nói nhà máy điện tử của họ rất nhân văn. Có một số người mới ra tù cũng được Samsung nhận vào làm việc trong dây chuyền. Xem ra muốn

vào làm việc cho nhà máy điện tử Samsung thì không có chút tiền án không được."

"Đã mấy ngày rồi, tôi thấy vậy là được rồi, không phải liên quan tới vấn đề lợi ích đâu, các bạn cư dân mạng không nên áp sát từng bước một như vậy chứ, chẳng lẽ khiến Samsung phải đóng cửa thì mọi người mới hài lòng sao? Nói chung tôi rất hài lòng, mong mọi người làm mạnh nữa lên."

…

Ngoại trừ việc tấn công ở bên ngoài như vậy, hắn còn có các dư luận viên âm thầm kích động giúp một tay. Để giải quyết vấn đề này, lãnh đạo cấp cao cấp bậc "trưởng bộ phận" của Samsung đã tới Kiến Nghiệp, thậm chí còn có một tay giám đốc quản lý tới đây.

*Chú giải: Thứ bậc chức vụ trong công ty Hàn Quốc từ thấp đến cao là nhân viên, đại lý, trưởng phòng, phó trưởng bộ phận, giám đốc trụ sở chính, trưởng bộ phận, giám đốc, giám đốc quản lý, phó tổng giám đốc, tổng giám đốc, phó chủ tịch, chủ tịch.

Không ai ngờ được rằng một vụ điện thoại phát nổ lại khiến top 500 công ty mạnh nhất toàn cầu bị động như vậy.

Lúc mở cuộc họp, phó trưởng bộ phận Kim Jaegwon không có tư cách ngồi nghe, ông ta là người chủ trì đứng ra giới thiệu với các lãnh đạo về Quả Xác và Trần Hán Thăng.

"Giám đốc quản lý Lee."

Kim Jaegwon chỉ vào ảnh của Trần Hán Thăng trên Power Point, nói: "Đây chính là chủ tịch của Điện tử Quả Xác Trần Hán Thăng, người này rất xấu xa, đã làm rất nhiều chuyện không thể dung thứ đối với Samsung…"

Sau đó, Kim Jaegwon phê phán Trần Hán Thăng một lượt, tổng kết lại thành "tám tội lớn":

Một là lợi dụng "hiệu ứng mỏ neo" để hưởng ké tiếng tăm của Samsung.

Hai là lừa kỹ sư của Samsung sang đó làm việc một tháng, giúp đỡ Quả Xác phát minh ra điện thoại thế hệ hai.

Ba là cam kết với Samsung sẽ không làm ăn với Ấn Độ nhưng một tháng sau vẫn ký kết đơn hàng trên trăm triệu với bên đó.

Bốn là, không bồi thường tổn thất cho Samsung, ỷ mình là doanh nghiệp địa phương, không sợ bị kiện ra tòa.

Năm là, sau khi điện thoại Samsung xảy ra sự cố phát nổ, trải qua nhiều nỗ lực của chúng tôi, sự việc vốn đã lắng lại, cuối cùng lại bị Trần Hán Thăng cố ý làm ầm lên.

Sáu là, rất nhiều vụ việc điện thoại phát nổ đều mơ hồ. Khi chúng tôi tới điều tra, những người bị thương đó đều có dấu hiệu đã được diễn tập trước, không chịu nhận bồi thường, cho dù chúng tôi đổi điện thoại mới cho họ, họ cũng không đồng ý. Chúng tôi nghi ngờ chuyện này có bàn tay Trần Hán Thăng đứng sau giở trò.

Bảy là, có lý do để tin rằng nhiều bài đăng định hướng dư luận trên mạng đều đến từ phòng Mạng của Quả Xác.

Tám là, hắn không hề tôn trọng nhân viên của Samsung và Đại Hàn dân quốc, thường xuyên nói năng lỗ mãng, thậm chí bắt nạt ngay tận mặt.

Park Jung- Soo nghe tới câu cuối, sắc mặt ông ta cực kỳ khó coi, bản thân ông ta là người ăn nói thận trọng nhưng vẫn nhiều lần bị Trần Hán Thăng đùa giỡn, vụ "năm triệu" lần trước bị ban quản trị của Quả Xác liên thủ làm tiền thực sự là nỗi sỉ nhục suốt đời của ông ta.

Sau khi Kim Jaegwon nói xong, phòng họp lặng ngắt như tờ, liên kết những điều này lại với nhau, đâu chỉ là "xấu xa"

nữa, quả thực là hãm hại lừa đảo không có chuyện gì không dám làm.

Quan trọng là không biết do thù oán gì mà Trần Hán Thăng luôn nhắm vào một mình Samsung.

"Mọi người có biện pháp đáp trả nào không?"

Giám đốc quản lý Lee hơn năm mươi tuổi hỏi. Thông thường, để leo lên được chức vụ này, tất cả đều đã lớn tuổi.

"Trước mắt… Trước mắt chỉ có một cách."

Kim Jaegwon xấu hổ trả lời.

Ở Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng là dạng vô lại "anh không vừa mắt tôi nhưng anh không có cách nào làm gì được tôi". Park Jung- Soo là người am hiểu sâu rộng về Trung Quốc, ông ta biết ở đây nhà giàu không bằng quan to nên cũng không phải chưa từng tìm tới cơ quan chức năng.

Thế nhưng người ta chỉ khách sáo mời trưởng phòng Park vào văn phòng nói chuyện, nghe chuyện giữa Samsung và Quả Xác xong, bày tỏ cổ vũ thị trường tự do cạnh tranh, cơ quan chức năng không thể tùy ý can thiệp rồi khách sáo tiễn trưởng phòng Park về.

Park Jung- Soo bực tức, luôn miệng "aish", đám quan chức này thật là giảo hoạt.

Trước đó, có doanh nghiệp nhỏ động chạm đến lợi ích của Samsung lập tức bị niêm phong ngay lập tức, bảo vệ doanh nghiệp nước ngoài tới đầu tư.

Kết quả, khi nổ ra mâu thuẫn với dạng doanh nghiệp như Quả Xác thì lại biến thành cổ vũ thị trường tự do cạnh tranh, cuối cùng Quả Xác có thắng hay không thì không biết nhưng ngay từ đầu bọn họ đã đứng ở thế bất bại.

Cho nên, sau khi phân tích toàn bộ tình hình, điều duy nhất Samsung có thể làm để uy hiếp Quả Xác chỉ có mỗi vấn đề riêng tư "Trần Hán Thăng bắt cá hai tay, không chung thủy".

"Vậy mau chóng công khai chuyện này đi."

Giám đốc quản lý Lee chậm rãi nói: "Một là di chuyển sự chú ý để cư dân mạng không chú ý tới chuyện điện thoại phát nổ nữa. Hai là gia tăng sự quấy nhiễu với Trần Hán Thăng. Cuối cùng, anh gửi thêm một bản thông cáo khẳng định chất lượng của điện thoại của chúng ta hoàn toàn không có vấn đề gì. Sự cố này nhất định là hậu quả do có người tăng nhiệt độ ở ngoài vỏ gây ra."

"Chuyện này…"

Kim Jaegwon hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn khom người nói: "Giám đốc quản lý, bộ phận chúng tôi có một nhân viên Trung Quốc, người này nói nếu muốn nhanh chóng làm dịu vụ việc này thì nên học theo thị trường Âu Mỹ, thiết lập một kênh thu hồi sản phẩm, thu hồi lại toàn bộ sản phẩm của dòng điện thoại phát nổ, sau đó thành khẩn xin lỗi, như vậy cuối cùng dư luận sẽ dần dần lắng lại."

"Không cần thiết!"

Giám đốc quản lý Lee hừ một tiếng: "Ban quản trị đã nghiên cứu vấn đề này rồi. Trung Quốc khác Âu Mỹ. Nếu Âu Mỹ xảy ra sự cố thì có thể triệu hồi nhưng Trung Quốc thì không cần. Bọn họ không có nhiều thương hiệu để lựa chọn, ý thức bảo vệ quyền lợi không cao, không cần phải quá để tâm."

"Dạ."

Kim Jaegwon nghe xong không dám nói thêm gì, có điều Nhan Ninh nghe vậy rất khó chịu.

Đề nghị "thu hồi" là cô ta đưa ra. Gần đây Samsung bị Trần Hán Thăng hại thê thảm như vậy, mặc dù cô ta đã hạ

quyết tâm từ chức nhưng trong lòng vẫn có tình cảm với công ty nên mới bày mưu nghĩ kế hi vọng Samsung có thể mau chóng vượt qua cửa ải khó khăn này.

Thế nhưng giám đốc quản lý Lee nói như vậy là tiêu chuẩn kép nghiêm trọng giữa thị trường Trung Quốc và thị trường Âu Mỹ, chỉ vì trong nước không có thương hiệu nội địa mạnh.

Vì không có đối thủ nên mới không thèm kiêng dè.

Xét từ góc độ này, mặc dù cách làm của Quả Xác rất lưu manh nhưng đứng trên lập trường của người Trung Quốc thì người Trung Quốc được lợi nhiều hơn hại.

"Ôi…"

Nhan Ninh thở dài một tiếng, sớm muộn gì rồi cũng có ngày thương hiệu nội địa sẽ thực sự quật khởi, đám đầu tư nước ngoài kiêu ngạo này sẽ phải cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ lại về những gì mình đã làm.

Giữa tháng ba, sự kiện "điện thoại phát nổ" vẫn chưa lắng xuống, bản thân Samsung vẫn còn đang giãy giụa trong vũng bùn, trong một buổi họp báo, trưởng phòng quan hệ công chúng Park Jung- Soo đột nhiên tiết lộ tin chủ tịch của Điện tử Quả Xác Trần Hán Thăng không chung thủy, bắt cá hai tay.

Cuối tháng mười hai năm 2005, ca sĩ Uông Phong tung album tên là "Cuộc đời nở rộ" có chất lượng rất cao, nhận được vô số giải thưởng, đáng lẽ sẽ nổi tiếng khắp cả nước.

Thế nhưng, từ đầu năm 2006, xảy ra hết vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia tới vụ việc điện thoại Samsung phát nổ, cứ tưởng sắp được yên bình một thời gian, giành lại được sự chú ý thì thật tuyệt với, "Quả Xác Trần" lại ngoại tình.

…

Chương 863: Chuyển đổi linh hoạt giữa một tên cặn bã và một gã thầm mến hèn mọn

Hiện tại, Uông Phong và "Quả Xác Trần" không cùng một đẳng cấp, cho nên khi sự việc của Trần Hán Thăng bị lộ ra, nó nhanh chóng "cướp" được sự chú ý.

Đương nhiên, một nguyên nhân khác chính là tin tức mà Park Jung- Soo tiết lộ có độ chân thực khá cao, ngay cả đối tượng Trần Hán Thăng bắt cá hai tay đều có danh tính rõ ràng.

Một người là Thẩm Ấu Sở, sinh viên năm tư đại học Kinh tế Tài Chính Kiến Nghiệp, quê ở Xuyên Du, cô đồng thời là người đại diện theo pháp luật của cửa hàng trà sữa "Ngộ Kiến".

Một người là Tiêu Dung Ngư, sinh viên năm tư đại học Đông Đại, cô là bạn học cấp ba của Trần Hán Thăng, đồng thời là giám đốc "công ty luật Dung Thăng".

Mặc dù Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư học ở hai trường khác nhau, cuộc sống cũng không có gì liên quan với nhau, nhưng giữa họ có một điểm chung, đó là đều là hoa khôi của trường.

Bản thân Trần Hán Thăng vốn có tính đề tài cao, hơn nữa "gút mắc tình cảm" thú vị hơn "điện thoại phát nổ" nhiều. Cho nên, sau khi tin này được tung ra, quả nhiên đúng như

Samsung dự đoán, nó lập tức san sẻ bớt một phần áp lực cho công ty.

Mọi người vừa hóng chuyện đoán định thực hư, vừa chờ Quả Xác lên tiếng.

Dù sao chủ tịch Trần công kích Samsung lâu như vậy, Samsung bịa chút chuyện bôi xấu hắn cũng không có gì lạ.

Có điều nhân lúc không có việc gì làm, mặc dù cư dân mạng nhàm chán không vào được diễn đàn của Đại học Tài chính và Đại học Đông Nam nhưng Tieba thì không hề có rào cản gì, mọi người đổ dồn qua Tieba của hai trường này xin ảnh.

Ảnh của Tiêu Dung Ngư đều được đăng công khai, trong buổi dạ hội mừng tân sinh viên có hình cô đánh đàn tranh, lúm đồng tiền cười như hoa nên rất dễ tìm ra.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở rất ít khi chụp ảnh nhưng hằng năm cô đều giành được học bổng, những lần như vậy đều có hình chụp đăng trên website của chính quyền, không ngờ chúng cũng bị cư dân mạng đào ra.

Sau khi xem hết ảnh của hai cô gái, nhiều chàng trai đều cảm thấy, emmm… Có đôi khi cũng không thể trách Trần sư huynh đa tình.

Sau khi tin này lộ ra, Trần Hán Thăng không hề rảnh rỗi, hắn lập tức chỉ đạo tung ra toàn bộ các vụ việc điện thoại Samsung phát nổ còn lại, vừa để trả đũa vừa để di chuyển sự chú ý.

Đối với Samsung, tháng này thực sự chẳng khác gì ăn tết, tiếng nổ "bùm bùm" vang lên không ngớt bên tai, chẳng qua những quả pháo này hơi đắt một chút, cổ phiếu của bọn họ đã bốc hơi mấy chục tỷ nhân dân tệ.

Ngay sau đó, Trần Hán Thăng bắt đầu giải thích với các cuộc điện thoại gọi tới.

Đầu tiên là cha mẹ. Đối với những người nắm rõ sự việc như họ, Trần Hán Thăng không rảnh nói nhiều, chỉ nói mình sẽ xử lý tốt, không cần quá lo lắng.

Tuy nhiên, Trần Triệu Quân vẫn nhắc nhở hắn một câu nhớ gọi điện cho Lão Tiêu.

Trần Hán Thăng không khỏi cảm thán ông cụ nhà mình thật chu đáo, suýt thì hắn quên mất.

Tiếp đến là những người ủng hộ hắn vô điều kiện Vương Tử Bác, Nhiếp Tiểu Vũ và em gái Trần Lam, Trần Hán Thăng ân cần nhắc nhở bọn họ "dẹp sang một bên đứng chờ, đừng tới làm phiền anh t đẹp trai".

Sau đó là tới lãnh đạo nhà trường, bạn bè làm ăn, đủ kiểu người quen, Trần Hán Thăng đều phải giải thích một lượt.

"Hiệu trưởng Lục, em thừa nhận hồi năm nhất em có mắc phải sai lầm nhưng sau đó em đã làm rõ rồi. Bọn chó Samsung thật vô liêm sỉ, sao bọn họ không đem chuyện hồi bé em đánh nhau bị phạt đứng ra nói luôn đi."

"Chủ tịch Trình, tôi thừa nhận hồi năm nhất tôi có mắc phải sai lầm… Bọn chó Samsung thật vô liêm sỉ…"

"Lão Chung, tôi thừa nhận tôi từng mắc phải sai lầm… Samsung thật vô liêm sỉ…"

"Tôi thừa nhận… Samsung vô liêm sỉ…"

Trong số những người trong mạng lưới xã giao của hắn, ngoài Lục Cung Siêu cảm thấy cần phải ứng xử thận trọng với chuyện này ra, những người khác đều thấy không sao cả.

Trần Hán Thăng rất thấu hiểu, dù sao Lão Lục cũng là thầy người ta, hiện tại lại là thời điểm then chốt để nâng đại học Tài

chính từ đại học hạng hai lên hạng một, một tấm gương như hắn lại xảy ra vấn đề về hình tượng, chưa biết chừng sẽ gây ảnh hưởng tới chuyện này.

Còn hạng khách quen của "quán mát-xa" như Chung Kiến Thành thì có quan điểm rất thực tế.

"Cậu nhiều tiền như thế, dù mỗi ngày tiêu mười ngàn thì có tiêu cả đời cũng không hết được."

Lão Chung phóng khoáng nói: "Kiếm thêm hai em tiêu giúp cậu thì có làm sao?"

Trần Hán Thăng cảm động rưng rưng lệ, nếu tất cả mọi người đều vô liêm sỉ như Chung Kiến Thành thì tốt.

Một số bạn học hoặc cấp dưới trong hội sinh viên gọi điện tới hỏi han, thực ra cảm giác này rất khó chịu.

Mặc dù Trần Hán Thăng đã có chuẩn bị trước nhưng giờ hắn vẫn giống như một sinh viên đi vay nợ không trả nợ đúng hạn nên điện thoại bị gọi muốn cháy máy, ai cũng gọi tới hỏi xem có thật không.

Đợi đến khi ứng phó xong những người này, Trần Hán Thăng mới nhớ tới chuyện gọi cho Tiêu Hoành Vĩ.

"Alo, chú Tiêu."

Trần Hán Thăng thận trọng hỏi: "Chú tan làm chưa, có tiện nói chuyện không ạ?"

"Cậu khỏi phải vòng vo, có gì nói thẳng đi."

Giọng điệu của Tiêu Hoành Vĩ không được thân thiện, hiện giờ ông chịu nghe điện thoại của Trần Hán Thăng chẳng qua là nể mặt một đứa bé còn chưa chào đời.

"Tin tức kia của Samsung hôm nay, con muốn giải thích một chút."

Thái độ của Trần Hán Thăng không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên giọng điệu bậc con cháu nói chuyện với thế hệ cha chú: "Thực ra đó là chuyện hiểu lầm, chuyện bọn họ nói xảy ra từ hồi năm nhất, lúc đó con quả thực đã phạm sai lầm nhưng sau đó con đã thay đổi hẳn rồi."

"Cậu thay đổi thật không?"

Lão Tiêu hỏi ngược lại một câu như thẩm vấn tội phạm.

"Thay đổi thật ạ, chắc chắn đã thay đổi rồi."

Căn cứ tư tưởng truyền thống "thẳng thắn được khoan hồng, ngồi tù mục xương, kháng cự bị nghiêm trị, về nhà ăn tết", Trần Hán Thăng một mực khăng khăng mình đã cải tà quy chính.

"Hừ!"

Tiêu Hoành Vĩ hừ một tiếng, xem ra hoàn toàn không tin hắn.

Trần Hán Thăng đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị ăn chửi, không ngờ một lát sau, Lão Tiêu lại bỏ qua chủ đề này.

Dường như so với một chuyện khác thì chuyện "Samsung tung tin" không có gì to tát.

"Nghe nói tháng trước cậu tới Mỹ phải không?"

Lão Tiêu đột nhiên hỏi.

"Dạ."

Trần Hán Thăng thầm giật mình, có điều hắn phản ứng rất nhanh, lập tức "ngượng ngùng" trả lời: "Con qua đó thăm Tiểu Ngư Nhi tiện thể giúp chút sức mọn không có gì đáng kể cho vụ kiện xuyên quốc gia đó…"

"Tiểu Ngư Nhi thế nào?"

Lão Tiêu không rảnh nghe Trần Hán Thăng bốc phét, đi thẳng vào vấn đề.

"Tiểu Ngư Nhi… Cô ấy rất ổn ạ."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Chỉ có điều không quan tâm con, cũng không chịu ăn cơm với con, xem ra vẫn đang giận."

"Cậu cho rằng con bé giận cậu nên mới không ăn cơm với cậu à?"

Tiêu Hoành Vĩ cười gằn: "Cậu đấy, thông minh hai mươi mấy năm, không ngờ cũng có lúc bị ngu, còn ngu hơn người bình thường nhiều."

"Sao con lại ngu…"

Trần Hán Thăng đang định nói chuyện thì bên tai vang lên tiếng "tút tút tút", Lão Tiêu đã cúp máy.

"Chú Tiêu làm sao vậy nhỉ?"

"Ông ấy không thèm chú ý tới những tin vỉa hè này, chẳng lẽ trong lòng đang bận tâm chuyện gì khác sao?"

"Hơn nữa rốt cuộc vì sao Tiểu Ngư Nhi lại không ăn cơm với mình nhỉ?"

…

Mang theo nhiều thắc mắc như vậy, Trần Hán Thăng mở word viết tuyên bố của Quả Xác về vấn đề này. Vì tin tức Samsung tung ra đều có bằng chứng xác đáng không thể phủ nhận được nên đành phải giải thích như thế này:

Thừa nhận chính mình từng thích hai cô gái này hồi năm nhất, tóm lại cố hết sức xóa nhòa vấn đề "bắt cá hai tay", dùng hành vi "thầm mến" hèn mọn để khái quát vấn đề.

Bởi vì quan hệ nam nữ cũng phức tạp không thua gì não bộ con người, cho nên người yêu, người ở mức trên tình bạn dưới tình yêu, bạn bè, bạn học,… Chỉ cần Trần Hán Thăng chưa kết hôn thì có rất nhiều từ ngữ có thể dùng để mô tả.

Đám trung niên đã lập gia đình của Samsung ngay cả dạng danh ngôn triết lý như "bảo bảo là bảo bảo, bảo bối là bảo bối" cũng không biết, còn mơ hão có thể công kích hình tượng của Trần Hán Thăng.

Thực ra chỉ cần Trần Hán Thăng hơi linh hoạt một chút là có thể ngay lập tức biến "một tên cặn bã vô liêm sỉ" thành "một gã si tình hèn mọn". Đâu thể vì hắn trồng cây si một lúc hai em mà bị phán là một tên cặn bã được.

Đợi bản thông cáo này được công bố rồi, hắn sẽ cho các dư luận viên xào xáo những chuyện xấu mà Samsung đã làm, vậy là vấn đề sẽ được bỏ qua, không để lại bất kỳ di chứng nào.

"Reng reng reng…"

Đang viết dở thì điện thoại của hắn đổ chuông, thông tin người gọi tới là mẹ Hai Mạc.

"Đây là phe Ấu Sở, làm chỗ dựa cho Thẩm khờ khạo."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi.

Nếu như Samsung muốn gia tăng phiền nhiễu cho hắn, Trần Hán Thăng cảm thấy bọn họ thực sự đã làm được, bởi vì "phe Tiểu Ngư" và "phe Ấu Sở" sẽ đòi hắn giải thích rất nhiều lần.

…

Chương 864: Biên Thi Thi đến Giang Lăng tìm ai?

“Alo, mẹ Hai Mạc ạ.”

Cho dù trong lòng Trần Hán Thăng rất không tình nguyện nhưng vẫn phải nhận điện thoại của Mạc Kha, chắc hẳn bà đã đọc tin Samsung tung ra nên gọi điện thoại chất vấn tính thật giả của chuyện “bắt cá hai tay”.

“Hán Thăng, giờ cậu đang ở đâu?”

Sau khi nối máy, Mạc Kha hỏi thẳng.

“Cháu… Cháu bị người ta vu oan, tâm trạng hơi buồn phiền nên đang đi dạo bên ngoài một lát.”

Thấy giọng điệu của Mạc Kha không mấy thân thiện, Trần Hán Thăng nghĩ hắn không thể giải thích thẳng, nhất định phải thay đổi phương thức.

Cho nên hắn không nói mình đang ở văn phòng mà trái lại, ngụy trang thành dáng vẻ của “người bị hại”.

“Cậu bị người ta vu oan à?”

Quả nhiên, Mạc Kha bị đánh lạc hướng.

“Đúng vậy.”

Tới lúc này, Trần Hán Thăng mới bình tĩnh giải thích:

“Tin tức Samsung tung ra thực ra là vấn đề từ mấy năm trước, lúc đó cháu mới vào đại học, độc thân mười tám năm nên nhất định muốn có một cô bạn gái.”

“Tiêu Dung Ngư là bạn học cấp ba của cháu, Thẩm Ấu Sở là bạn đại học của cháu, họ đều rất xinh đẹp nên cháu đối tốt với cả hai.”

“Pháp luật cũng không quy định không được yêu thầm hai người cùng một lúc mà phải không, lúc đó thực sự có một số hiểu lầm, không ngờ chuyện qua lâu vậy rồi, Samsung còn đào lên.”

…

“Thật thế à?”

Đối mặt với những lời giải thích của Trần Hán Thăng, Mạc Kha vẫn bán tín bán nghi: “Không phải chuyện mới đây hả?”

“Chắc chắn không phải ạ.”

Trần Hán Thăng thề chắc nịch: “Không tin dì hỏi Thẩm Ấu Sở đi ạ, chắc chắn cô ấy cũng sẽ nói như thế.”

“Vậy được, tối nay dì sẽ qua Thiên Cảnh Sơn ăn cơm, tiện thể xem thử thái độ của Ấu Sở.”

Mẹ Hai Mạc nói nghiêm túc.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng thở phào một hơi, may là trước đó hắn đã nói với Thẩm Ấu Sở về việc có khả năng Samsung sẽ chơi bẩn, bôi nhọ hình tượng của Quả Xác, lúc ấy hắn còn xin Thẩm Ấu Sở không rời bỏ hắn, Thẩm khờ khạo đã đồng ý rồi.

Cho nên nếu mẹ Hai Mạc hỏi thăm, chắc hẳn Thẩm Ấu Sở sẽ nói đỡ cho hắn, ai bảo cô dễ lừa vậy chứ.

Ứng phó xong sự quan tâm của người lớn và bạn bè, tiếp theo là đến cách nhìn của đồng nghiệp và cấp dưới. Trần Hán Thăng gọi Nhiếp Tiểu Vũ vào, có một số tin hắn không tiện nghe ngóng, đành phải tìm hiểu thông qua thư ký nhỏ trung thành.

“Sau khi Samsung tung tin.”

Trần Hán Thăng hỏi: “Phản ứng của mọi người thế nào?”

“Mọi người” ở đây ý chỉ quản lý và nhân viên nhà máy điện tử Quả Xác. Nhiếp Tiểu Vũ suy nghĩ một chút: “Cách nhìn của mỗi chức vụ một khác. Nhân viên bình thường thấy thú vị, mặc dù cậu là ông chủ trả lương và cung cấp việc làm cho họ nhưng cũng là một người có tiền, mọi người đều thích xem trò cười của người có tiền, cho nên bọn họ thảo luận rất sôi nổi.”

“Ừm.”

Trần Hán Thăng gật đầu, tỏ vẻ hắn hiểu.

“Có cần ra văn bản cấm thảo luận chuyện này không?”

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi.

“Thôi, không cần làm vậy.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Trước đây hồi đi học, chúng ta cũng thích bàn tán tin vỉa hè của các giáo viên trong trường, giáo viên còn là người làm nghề trồng người cơ đấy, tò mò là bản tính của con người, cứ kệ cho họ nói.”

Thực ra không cần phải bận tâm chuyện sau giờ làm, công nhân của dây chuyền sản xuất chế giễu một chút chuyện tình cảm của sếp lớn.

Bởi vì với họ, chỉ cần không cắt xén tiền lương, không giảm đãi ngộ, thảo luận xong họ sẽ vẫn làm việc chăm chỉ, không vì chuyện riêng của chủ mà nảy sinh suy nghĩ khác.

“Quản lý cấp trung thì sao?”

Trần Hán Thăng lại hỏi.

“Quản lý cấp trung.”

Nhiếp Tiểu Vũ khịt mũi: "Có vẻ như bọn họ đều thấy chuyện này rất bình thường. Có một số còn công khai bày tỏ nếu bọn họ cũng có tiền như vậy thì bắt cá hai tay chẳng là gì cả."

"Ôi ôi…"

Trần Hán Thăng cười khẽ một tiếng, phản ứng này cũng bình thường.

Quản lý cấp trung của Điện tử Quả Xác có mức lương một năm khoảng một trăm năm mươi tới hai trăm năm mươi nghìn. Thu nhập này ở thời điểm năm 2006 được xếp vào loại không phải lo lắng vấn đề mua nhà, mua xe, có thể cho con cái được học hành tử tế, thậm chí hằng năm cả gia đình còn có thể đi du lịch mấy lần, nhưng nếu muốn nâng cao chất lượng sống thêm một bậc nữa thì số tiền này lại không đủ.

Cho nên, bọn họ rất khao khát cuộc sống của "người thực sự có tiền", chưa biết chừng cũng từng ảo tưởng nếu có thu nhập một triệu một năm thì nhất định sẽ đi khắp nơi ăn chơi đàng điếm, tiêu xài xả láng.

"Lãnh đạo cấp cao và thành viên ban quản trị thì sao?"

Cuối cùng Trần Hán Thăng hỏi.

Quản lý cấp cao của Điện tử Quả Xác có thu nhập hằng năm trên bốn trăm nghìn, thành viên của ban quản trị có quyền được chia hoa hồng dự án, bọn họ là nhân vật đỉnh kim tự tháp cấu thành nên Điện tử Quả Xác.

"Bọn họ không thảo luận chuyện này."

Nhiếp Tiểu Vũ nhún vai: "Nói chung tôi không nghe thấy họ nói gì cả, chị Tĩnh và anh Giai có nhờ tôi hỏi thử xem ngài xử lý chuyện này như thế nào, nếu như muốn làm sáng tỏ thì đề nghị không nên chần chừ lâu, tránh gây ra ảnh hưởng quá lớn, dù sao chúng ta cũng sắp tung ra dòng điện thoại thứ hai

rồi, bên phía phòng Mạng đã huy động các dư luận viên dốc hết sức che giấu chuyện này.”

Trần Hán Thăng gật đầu, phản ứng của các tầng lớp đều đúng như dự đoán, lãnh đạo cấp cao đều là người khôn khéo, dù trong lòng nghĩ thế nào cũng sẽ không bao giờ công khai.

Nếu như là vấn đề khác, chắc hẳn Khổng Tĩnh sẽ tới bàn bạc với Trần Hán Thăng nhưng vấn đề tình cảm thì khá lúng túng. Có lẽ Khổng ngự tỷ không biết phải can thiệp như thế nào, chưa biết chừng trong lòng cũng hơi thất vọng.

Dù sao ở trong mắt cô, mặc dù Trần Hán Thăng không tuân theo quy tắc trong chuyện làm ăn nhưng cũng không phải kẻ đùa giỡn tình cảm của người khác, hơn nữa cô bạn gái Tiêu Dung Ngư của hắn xinh đẹp như vậy, sao hắn lại đi trêu ghẹo thêm người phụ nữ khác chứ?

“Cậu thay tôi chuyển lời cho thành viên ban quản trị.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Nói đó là chuyện hiểu lầm. Ngày mai tôi sẽ đăng tải bài phát biểu ở cộng đồng Quả Xác.”

“Ừm.”

Nhiếp Tiểu Vũ đồng ý, nói xong chuyện công, cô ấy chuyển sang nói chuyện tư: “Samsung bóc chuyện này ra liệu có ảnh hưởng gì tới Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi không?”

Lúc hỏi điều này, Nhiếp Tiểu Vũ không nói với tư cách thư ký nhỏ mà chuyển sang thân phận thân thiết hơn như “bạn tốt, bạn đại học, em gái không có quan hệ máu mủ”.

“Chắc là không đâu.”

Trần Hán Thăng nhíu mày: “Lễ Giáng sinh năm ngoái mới khủng khiếp, có đau lòng, khổ sở gì thì cũng đã qua rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ rầu rĩ nói: “Thực ra nghĩ đến Tiểu Ngư Nhi, tôi cũng rất đau lòng, không biết cô ấy định ở Mỹ tới khi nào mới về.”

“Được rồi được rồi.”

Nhắc đến Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng cũng không khỏi vò đầu: “Cô mau đi đi, tiện thể qua căn-tin lấy cho tôi ít cơm.”

“Cậu không về Thiên Cảnh Sơn à?”

Nhiếp Tiểu Vũ hỏi.

“Về chứ.”

Trần Hán Thăng có phần bất đắc dĩ: “Chỉ có điều tối nay có một bề trên định tới Thiên Cảnh Sơn, bà ấy là chỗ dựa của Thẩm Ấu Sở, tôi định về nhà không ăn cơm, đóng vai đáng thương để trí trá cho qua.”

“Ồ… Tôi hiểu rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ đi theo Trần Hán Thăng một thời gian dài, tốc độ phản ứng cũng tăng nhanh: “Cho nên cậu định ăn no ở đây rồi về nhà lại giả vờ tuyệt thực để người ta thương hại, đồng tình, như vậy họ sẽ không nỡ mắng cậu nữa.”

“Chỉ là khổ nhục kế thôi, Nhiếp tổng chê cười rồi.”

Trần Hán Thăng chắp tay một cái.

“Cậu như vậy mà khổ nhục kế cái gì.”

Nhiếp Tiểu Vũ tức giận nói: “Người ta dùng khổ nhục kế là phải chịu khổ thật, cậu chỉ giả vờ khổ thôi, bộ trưởng Trần quá giảo hoạt, không hề chịu thiệt một chút nào.”

…

Mặc dù Trần Hán Thăng có lòng tin sau khi đăng bài phát biểu, mối nguy này sẽ được giải trừ nhưng trong mắt rất nhiều

cư dân mạng, tin đồn này vẫn rất thú vị.

Nhất là đối với Hoàng Tuệ, cuối cùng cô ta cũng cảm nhận được khoái cảm "trả thù thành công".

Năm ngoái cô ta giả mạo nhân viên của Samsung, nói địa chỉ của Thẩm Ấu Sở cho Tiêu Dung Ngư biết là hy vọng sau khi châm ngòi ly gián thành công, Quả Xác và Samsung chém giết lẫn nhau, cô ta sẽ đứng một bên thảnh thơi "tọa sơn quan hổ đấu".

Ban đầu hai bên không quá căng thẳng, chỉ có Trần Hán Thăng hung hăng công kích, phản ứng của Samsung khá kiềm chế, trong lòng Hoàng Tuệ rất thất vọng.

Sau đó không biết vì chuyện gì, Samsung kiện Quả Xác ra tòa rồi lại tung ra chuyện Trần Hán Thăng không chung thủy trong tình yêu, Hoàng Tuệ thấy vậy chỉ muốn nâng ly làm mấy chén Martell.

Trần Hán Thăng trâu bò thì đã sao, Samsung top 500 toàn cầu thì đã sao, chẳng phải đều bị cô ta đùa bỡn quay mòng mòng cả sao.

Hôm nay Hoàng Tuệ không làm gì, chỉ ngồi đọc bình luận trên mạng. Mới đầu mọi người rất giận dữ trước hành vi của Trần Hán Thăng.

Cư dân mạng Tianya: Xét về tướng mạo, mặc dù Trần Hán Thăng có tướng phú quý nhưng ánh mắt không đứng đắn, cung phu thê lạc hãm, lúc đó tôi đã kết luận là hắn không chung thủy rồi, có ai cần xem tướng không, mời kết bạn với số QQ 624899XX, giá cả hợp lý, không lừa già dối trẻ.

Cư dân mạng Tieba: Ôi trời, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đẹp quá. Tên chó Trần Hán Thăng này lại được chơi một phát hai em, hâm mộ cậu nhỏ của hắn chết mất.

Cư dân mạng Mop.com: Tôi thấy Tiêu Dung Ngư dư sức gia nhập làng giải trí, theo đuổi phong cách ngọt ngào, chủ tịch Trần rót vốn quay lấy mấy bộ phim điện ảnh là sẽ thành "tân tứ tiểu hoa đán" ngay.

Cư dân mạng blog Sina: "Phải chăng đàn ông có tiền nhất định sẽ ngoại tình?"

Vân vân…

Tóm lại các nền tảng đều có bình luận liên quan, hơn nữa còn rất phù hợp với đặc trưng riêng của mỗi nền tảng.

Có điều, vài tiếng sau, Hoàng Tuệ phát hiện ra trên mạng đột nhiên xuất hiện một nhóm đông cư dân mạng kỳ lạ, trông bọn họ có vẻ chỉ phát biểu dựa trên góc nhìn "lý trí, trung lập, khách quan" nhưng ít nhiều gì đều đang giúp Trần Hán Thăng "chối tội".

Lý trí - khách quan - trung lập A: Này này này, chẳng lẽ mọi người đã quên vấn đề điện thoại Samsung phát nổ rồi sao, chuyện của chủ tịch Trần là việc riêng tư nhưng chuyện điện thoại phát nổ là mâu thuẫn dân tộc nhé, đừng quên rất nhiều sinh viên đại học của chúng ta đang phải nằm trên giường bệnh.

Lý trí - khách quan - trung lập B: Tôi đồng ý, hơn nữa, đây chỉ là lời nói một phía của Samsung, có khi nào là vu oan giá họa không.

Lý trí - khách quan - trung lập C: Chủ tịch Trần có cống hiến rất lớn với nghề điện tử và nghề chuyển phát nhanh của Trung Quốc, nếu không có hắn, tất cả mọi người phải xách theo hành lý nặng trĩu đi học đại học, mua một chiếc điện thoại mất hơn năm nghìn, lấy đâu ra điện thoại hơn hai nghìn để dùng.

…

Các cư dân mạng này đang giải thích hộ cho Trần Hán Thăng, di chuyển sự chú ý, trình bày cống hiến của Trần Hán Thăng. Hoàng Tuệ không ngu, cô ta nhìn ra đây là hành động có quy mô lớn đề hạn chế tầm ảnh hưởng của "vụ việc ngoại tình".

"Đám này chắc chắn là do Trần Hán Thăng thuê!"

Hoàng Tuệ cắn răng nghiến lợi nghĩ. Cô ta để lại bình luận dưới rất nhiều bài đăng rằng "Trần Hán Thăng là đồ vô liêm sỉ, dám làm không dám chịu, còn bỏ tiền ra thuê người chối tội thay mình", thế nhưng hoàn toàn không có tác dụng, bình luận của cô ta nhanh chóng bị đội quân dư luận viên nhấn chìm.

"Có tiền đúng là có thể hô mưa gọi gió."

Hoàng Tuệ đột nhiên mất hứng, cho dù Trần Hán Thăng có thảm hại ra sao thì hắn cũng đã có đủ tiền để sống mấy kiếp không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc rồi.

"Reng reng reng…"

Lúc này, bạn trai người Anh William gọi điện thoại tới nói buổi tối định hẹn uống rượu với bạn, hỏi xem Hoàng Tuệ có muốn tới không.

"Không, hôm nay em hơi tired."

Hoàng Tuệ từ chối khá lạnh nhạt nhưng vẫn không quên chêm từ tiếng Anh vào cho đúng "mốt".

Từ khi bài đăng dạy cách nhận biết "trai Tây không có tiền" được đăng tải trên cộng đồng Quả Xác, thái độ của Hoàng Tuệ với William cũng hơi thay đổi. Bởi vì tay bạn trai người Anh này ngoài khuôn mặt Tây ra thì trước nay chưa từng bỏ ra cho cô ta xu nào.

Mặc dù Hoàng Tuệ cảm thấy khuôn mặt của người nước ngoài rất đẳng cấp nhưng không có money thì nhất định không

được, cô ta định dẫn William về nhà khoe một lần, sau đó về lại Hàng Châu sẽ chia tay anh ta.

"Chủ động đá một người nước ngoài kể ra cũng rất thú vị."

Hoàng Tuệ quyết định xem chuyện này như một chiến công vĩ đại, sau này đi tụ tập với bạn bè sẽ giả vờ vô ý khoe ra.

Nghĩ vậy, Hoàng Tuệ đương nhiên không muốn tham gia các hoạt động chung với bạn trai, hơn nữa dạo này William qua lại khá thân thiết với một tay đàn ông người Trung.

Hoàng Tuệ từng gặp mấy lần, đối phương hình như họ "Trương", làm nghề bán bảo hiểm, nói năng cư xử chín chắn, có điều thường xuyên đánh mắt nhìn cô ta.

Hoàng Tuệ không để tâm, cô ta cho rằng đó là ánh mắt mến mộ của cánh đàn ông với phụ nữ, có điều đối phương thực sự quá thường, mặt mũi không đẹp trai, nghề ngỗng lại bình thường, Hoàng Tuệ chẳng thèm ngó ngàng tới.

Hiện tại điều cô ta quan tâm hơn hết chính là ngày mai Trần Hán Thăng định sẽ phản công như thế nào.

"Chó cắn chó, tốt nhất là đánh nhau mới hay!"

Hoàng Tuệ mong đợi nghĩ.

…

Sáng hôm sau, không chỉ fan Quả Xác mà rất đông cư dân mạng cũng đều chờ mong lời phản hồi của Điện tử Quả Xác, thực ra nội bộ Quả Xác cũng đang chờ mong.

Hoàng Lập Khiêm đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần nhận được bản thông cáo của chủ tịch Trần, anh ta sẽ đăng ngay lên cộng đồng Quả Xác, sau đó tiếp tục cho nhóm dư luận viên rửa sạch vết nhơ, đánh lạc hướng chú ý.

Trần Hán Thăng đang chỉnh sửa lại lần cuối trên máy tính ngay trong văn phòng. Tối qua, phương pháp giả vờ tuyệt thực của hắn rất hữu hiệu, mẹ Hai Mạc thật sự không nỡ mắng hắn.

Đợi Mạc Kha đi rồi, Thẩm Ấu Sở đau lòng muốn vào bếp nấu đồ ăn khuya cho hắn nhưng Trần Hán Thăng thực sự không ăn nổi nữa, đành "chính trực" từ chối đề nghị này, tỏ ý bản thân phạm lỗi, đáng bị phạt.

Màn biểu diễn thuần thục trôi chảy dỗ Thẩm Ấu Sở khờ khạo sững sờ.

"Ôi, cuối cùng cũng viết xong!"

Trần Hán Thăng quẳng con chuột đi, trên màn hình máy tính là một bản thông cáo đơn giản:

Chào mọi người, tôi là Trần Hán Thăng của Quả Xác.

Hôm qua, trưởng phòng quan hệ công chúng của Samsung ông Park Jung- Soo có phát biểu liên quan tới chuyện "tôi bắt cá hai tay". Đây thực sự là hành vi phỉ báng nghiêm trọng.

Quả thật, khi học đại học năm nhất, tôi từng rất thích Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở nhưng khi đó tôi đang trong tình trạng độc thân, thích hai cô gái xinh đẹp giỏi giang cùng một lúc là lỗi ư?

Tôi đề nghị Samsung nghiêm túc xử lý vấn đề điện thoại phát nổ, không nghe hơi nồi chõ đánh lạc hướng dư luận. Ngoài ra, tôi dám thoải mái thừa nhận chuyện tôi từng thích một lúc hai cô gái, liệu các ông có dám thừa nhận vấn đề điện thoại phát nổ là do pin không?

Nhân bài này, tôi cũng xin được kêu gọi đông đảo cư dân mạng không bịa đặt, phát tán hay tin theo tin đồn, phản đối việc bạo lực mạng.

Bản thông cáo này mang đậm dấu ấn cá nhân, đọc là biết do Trần Hán Thăng đích thân múa bút, mặc dù văn vẻ chẳng ra sao nhưng không có nhiều từ ngữ qua quýt, lấy lệ, thậm chí thẳng thắn thừa nhận sự thực "thích một lúc hai cô gái".

Tuy nhiên, khi ấy hắn đang độc thân, đôi bên chỉ là quan hệ bạn học, thích thì có vấn đề gì?

Ngay cả Hoàng Lập Khiêm đọc thông cáo này xong cũng phải lắc đầu cảm thán, đúng là chủ tịch Trần, ngay cả thanh minh cũng sặc mùi ngang ngược.

Đương nhiên như vậy rất tốt, một chủ công ty có cá tính như vậy có thể thu hút sự chú ý của truyền thông và được giới trẻ yêu thích.

Trước đây, hiếm có chủ doanh nghiệp nào xuất đầu lộ diện trước công chúng, chủ tịch Trần xem như đã mở ra một tiền lệ tốt, bởi vì thực ra hành động "đu idol" này cũng tồn tại một hệ thống thứ hạng phân bậc.

Hiện tại đó là ngôi sao Âu Mỹ hơn ngôi sao Hàn Nhật hơn ngôi sao Hồng Kông hơn ngôi sao đại lục. Nêu một ví dụ đơn giản, chẳng hạn như:

Fan hâm mộ của Avrile cho rằng mình đẳng cấp hơn fan của DBSK.

Fan DBSK cho rằng mình đẳng cấp hơn fan Kim Thành Vũ.

Fan Kim Thành Vũ cho rằng mình đẳng cấp hơn fan Phạm Vĩ.

Vậy fan Phạm Vĩ làm sao bây giờ, được thôi, chúng tôi chọn một chủ doanh nghiệp làm thần tượng.

Các ngôi sao nhảy nhót hát hò của các người không phải cuối cùng đều là biểu diễn cho người có tiền xem sao, vậy tôi

sẽ tiên phong đi thần tượng một chủ doanh nghiệp trẻ có cá tính.

Avrile? Xin lỗi, không quen.

DBSK? Xin lỗi, không quen.

Kim Thành Vũ? Xin lỗi, chưa từng nghe nói.

Lão đại của tôi là Trần Hán Thăng, chủ doanh nghiệp.

Ba tiếng "chủ doanh nghiệp" này lập tức nâng tầm đẳng cấp vượt mặt một loạt ngôi sao. Không hiểu vì sao nhưng có cảm giác ngôi sao không đẳng cấp bằng chủ doanh nghiệp.

Hoàng Lập Khiêm biết rất rõ tâm lý tế nhị này, anh ta lập tức chuẩn bị đăng tải bản thông cáo này.

…

Mười phút sau, Hoàng Lập Khiêm gõ "cốc cốc cốc" văn phòng của Trần Hán Thăng.

"Lão Hoàng, sao phòng Mạng vẫn chưa đăng bài."

Trần Hán Thăng đang ấn phím F5 tải lại trang cộng đồng Quả Xác. Hắn định sau khi bài được đăng sẽ bóc tem hoặc phong bì.

Chú giải: Bóc tem là bình luận đầu tiên, phong bì là bình luận thứ hai.

Hoàng Lập Khiêm thoáng chần chừ như thể muốn giải thích điều gì đó nhưng lại không biết bắt đầu nói từ đâu, một lúc sau anh ta mới ấp úng nói: "Vừa rồi tôi đang định đăng bài thì đột nhiên phát hiện ra Tiêu tổng của công ty luật Dung Thăng đã đăng thông cáo rồi."

"Tiểu Ngư Nhi?"

Trần Hán Thăng sững sờ, lập tức mở website của công ty luật Dung Thăng ra, quả nhiên có một thông cáo nằm ở vị trí

bắt mắt:

Chào mọi người, tôi là giám đốc công ty luật Dung Thăng Tiêu Dung Ngư, rất xin lỗi vì chiếm dụng thời gian của mọi người và tài nguyên công cộng.

Liên quan tới phát biểu ngày hôm qua của Samsung, tôi xin trịnh trọng làm sáng tỏ, chủ tịch Trần Hán Thăng của Điện tử Quả Xác chỉ là bạn học cấp ba của tôi, chúng tôi không hề có quan hệ yêu đương.

Mong Samsung lập tức ngừng hành vi lan truyền phát ngôn sai sự thật. Nếu gây ra ảnh hưởng xấu và để lại hậu quả, tôi sẽ truy cứu trách nhiệm theo quy định của pháp luật.

Cảm ơn mọi người đã chú ý.

Bài thông cáo này của Tiêu Dung Ngư sử dụng từ ngữ giản dị, thái độ nghiêm túc, khác hoàn toàn với dạng cường điệu nông cạn của Trần Hán Thăng.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng đọc xong lại chợt im lặng, nhìn chằm chằm vào câu "chúng tôi không hề có quan hệ yêu đương", ngạc nhiên không thốt nên lời.

Đương sự nữ chính đứng ra làm sáng tỏ, chứng tỏ điều Samsung nói là giả, đứng trên góc độ doanh nghiệp thì điều này giúp bảo vệ hình tượng của Quả Xác.

Thế nhưng từ góc độ cá nhân, có lẽ sẽ hơi buồn.

"Ôi!"

Một lát sau, Trần Hán Thăng chật vật ngẩng đầu lên: "Nếu phía công ty luật Dung Thăng đã giải thích rồi thì chúng ta không cần đăng bài nữa, anh đi ra đi."

"Vâng."

Hoàng Lập Khiêm đi ra ngoài như thể trút được gánh nặng, anh ta cảm thấy cảm xúc của ông chủ có phần sa sút.

Trong văn phòng, Trần Hán Thăng đọc đi đọc lại thêm mấy lần nữa, sau đó cầm điện thoại di động lên gọi cho Vương Tử Bác: "Biên Thi Thi đâu, tao có việc tìm cô ấy."

"Cô ấy qua đó tìm mày rồi."

Vương Tử Bác giải thích: "Bài thông cáo của Tiểu Ngư Nhi là do chính cô ấy đăng, bọn tao cũng mới thấy thôi, Biên Thi Thi đọc xong bèn nói phải đi Giang Lăng."

"Vậy tao đợi cô ấy."

Trần Hán Thăng gật đầu.

Một giờ sau, Trần Hán Thăng gọi tiếp cho Vương Tử Bác một lần nữa: "Biên Thi Thi đâu rồi? Từ Tân Nhai Khẩu tới Điện tử Quả Xác có cần mất nhiều thời gian vậy không, sao tao gọi điện thoại mà không ai nghe máy?"

"Không ai nghe máy hả?"

Vương Tử Bác rất buồn bực: "Rõ ràng lúc đi cô ấy nói là tới Giang Lăng mà, ngoài tìm mày ra thì còn có thể là ai nữa?"

…

Chương 865: Rất yêu rất yêu anh (phần 1)

Vương Tử Bác nói chuyện điện thoại với Trần Hán Thăng xong mới nhận ra bạn gái bỗng dưng "mất tích" một cách ly kỳ, cậu ấy hơi bận lòng nên cũng thử liên lạc với Biên Thi Thi xem sao.

"Rất yêu rất yêu anh nên sẵn lòng để anh bay tới nơi hạnh phúc hơn. Rất yêu rất yêu anh nên chỉ khi anh có được tình yêu, em mới yên lòng…"

Đây là nhạc chờ của Biên Thi Thi, bài "Rất yêu rất yêu anh" của Lưu Nhược Anh.

"Alo, Tử Bác."

Sau khi điện thoại đổ chuông một lát, cuối cùng Biên Thi Thi cũng nghe máy.

"Cậu đi đâu vậy, Tiểu Trần bảo không gặp cậu làm tớ sợ quá, cậu không xảy ra chuyện gì chứ? Sao không nghe điện thoại của tiểu Trần…"

Trong ống nghe lập tức vang lên một loạt câu hỏi, Vương Tử Bác hỏi với giọng điệu gấp gáp, dường như còn xen lẫn một chút trách móc nhưng Biên Thi Thi không ngắt lời cậu ấy, lặng lẽ cảm nhận sự quan tâm nồng nàn này.

Thực ra, Biên Thi Thi vẫn luôn cảm thấy mình rất hạnh phúc. Vương Tử Bác rất hiền lành, bình thường, ngay cả lúc đi cắt tóc cũng không đưa ra nhiều yêu cầu, chỉ nói "cắt sơ qua một chút, đừng ngắn quá."

Sau khi cắt xong, nếu không hài lòng lắm, Vương Tử Bác cũng ngại không bảo người ta sửa, cào đại tóc mấy cái rồi ấp úng trả tiền đi về, trong lòng quyết định sau này sẽ không tới quán cắt tóc này nữa.

Một người bạn trai như vậy chắc chắn không thú vị nhưng cậu ấy rất chân thành trong chuyện tình cảm, sẵn sàng dốc hết lòng hết dạ.

"Tiểu Ngư Nhi cũng nên được hạnh phúc như vậy."

Biên Thi Thi nói thầm thì một mình.

"Gì?"

Vương Tử Bác ngạc nhiên, vừa rồi hình như cậu ấy nghe thấy từ "Tiểu Ngư Nhi".

"Không có gì."

Biên Thi Thi bỏ qua chủ đề này: "Cậu không cần lo đâu, tớ đến nơi mình muốn đến rồi."

"Cậu tới cửa nhà máy Điện tử Quả Xác rồi à?"

Vương Tử Bác vẫn tưởng Biên Thi Thi đi gặp Trần Hán Thăng.

"Tử Bác…"

Biên Thi Thi không trả lời, chỉ buồn rầu hỏi: "Nếu ngày nào đó tớ cãi nhau với Trần Hán Thăng, cậu sẽ đứng về phe ai?"

"Hả?"

Vương Tử Bác giật mình, vấn đề này trước đây Biên Thi Thi từng hỏi rồi, lần đó câu trả lời của Vương Tử Bác không đủ hoàn hảo, bạn học Thi Thi hơi giận cậu ấy một chút.

Sau đó, Vương Tử Bác hỏi Trần Hán Thăng câu trả lời đúng là gì, cậu ấy biết hiện tại là lúc cần phải "bán bạn cầu

vinh", ở trước mặt bạn gái, đương nhiên phải dỗ bạn gái vui trước đã.

"Chắc chắn tớ sẽ đứng về phe cậu!"

Vương Tử Bác tỏ thái độ một cách dứt khoát.

"Hừ! Vậy còn tạm."

Biên Thi Thi kiêu ngạo trả lời, Vương Tử Bác thấy bạn gái vừa lòng, cậu ấy cũng bật cười.

Tuy nhiên, trong lòng cậu ấy thấy rất lạ, bởi vì tiếng ồn bên phía Biên Thi Thi không giống ở nhà máy mà giống như ở sân trường đại học hơn, thậm chí còn nghe thấy có người gọi to "tiết sau học toán cao cấp, giáo viên điểm danh đấy, chạy nhanh lên!"

"Thế, giờ cậu…"

Vương Tử Bác đang định hỏi thì Biên Thi Thi ngắt lời: "Được rồi, không nói nữa, thực ra tớ sẽ không cãi nhau với Trần Hán Thăng đâu."

"Vậy sao cậu lại phân vân chuyện này?"

Vương Tử Bác không biết nên khóc hay cười nói: "Chúng ta đều là người lớn rồi, sao lại cãi nhau như trẻ con chứ."

"Nếu như cãi nhau."

Có điều, Biên Thi Thi lại nói bổ sung thêm một câu: "Vậy nhất định là vì Tiểu Ngư Nhi."

…

Thực ra, vừa rồi Vương Tử Bác nghe rất chuẩn, Biên Thi Thi quả thực không ở Điện tử Quả Xác. Cô ấy đang ở sân trường đại học Kinh tế Tài Chính Kiến Nghiệp.

Đây mới là mục đích Biên Thi Thi đến Giang Lăng, Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng đều đoán sai.

Buổi sáng, lúc nhìn thấy thông cáo của Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi có thể tưởng tượng ra Tiểu Ngư Nhi đau lòng thế nào khi viết "chủ tịch Trần Hán Thăng của Điện tử Quả Xác chỉ là bạn học cấp ba của tôi, chúng tôi không hề có quan hệ yêu đương".

"Chắc hẳn là trong trạng thái vừa lau nước mắt vừa lo lắng ảnh hưởng tới bé Tiểu Ngư Nhi con, cố nén không rơi lệ để viết bản thanh minh ấy."

Biên Thi Thi vừa đau lòng vừa buồn bực.

Đau lòng là vì bạn thân Tiểu Ngư Nhi. Vì cảm xúc này, cộng thêm công việc ở công ty không bận lắm nên Biên Thi Thi định tới gặp Thẩm Ấu Sở, nói thẳng chuyện Tiểu Ngư Nhi có bầu.

Buồn bực là vì nói chuyện này ra nhất định sẽ khiến Thẩm Ấu Sở tổn thương. Có điều nếu như nhất định phải chọn một trong hai, cuối cùng Biên Thi Thi sẽ vẫn chọn Tiêu Dung Ngư.

Ngoài việc Tiêu Dung Ngư là bạn tốt của cô ấy ra còn một vấn đề nữa là đứa trẻ không thể không có cha.

…

Buổi sáng ở đại học Tài chính cũng giống như bao trường đại học khác, sinh viên thích cú đêm dụi đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ vội vàng chạy tới tòa nhà giảng đường.

Có một số người theo thói quen chạy tới quán trà sữa "Ngộ Kiến" ở gần sân thể dục mua một cốc trà sữa mang tới lớp, vừa hút vừa cố chịu qua bốn mươi phút đồng hồ nhàm chán.

Biên Thi Thi cũng từng tới đây. Lần trước cô ấy tới đây là từ năm ngoái, cửa hàng trà sữa dường như không có gì thay đổi, chẳng qua chiếc ghế mây đã bạc màu hơn, hơi có cảm giác của "quán cũ".

Điều duy nhất không thay đổi chính là chú mèo béo Đoàn Viên, nó uể oải nằm rạp dưới đất, thỉnh thoảng có con gái đi ngang qua ngồi xuống xoa đầu mèo béo, sau đó bật cười, chạy đi cùng với bạn cùng phòng.

Đoàn Viên đã quen với chuyện ấy, nó chẳng buồn hé mắt ra nhìn, bất đắc dĩ phẩy đuôi mấy cái như thể chê các chị gái này thật phiền, đến ngủ cũng không yên.

"Xin chào."

Một sinh viên nữ làm thêm ở cửa hàng trà sữa này lại gần lịch sự hỏi: "Sư tỷ muốn uống gì không ạ?"

Biên Thi Thi đã học năm tư đại học, sắp tốt nghiệp rồi, hơn nữa còn làm việc ở công ty luật lâu như vậy, thần thái khác hẳn các đàn em năm hai, năm ba.

"Cho chị một cốc sinh tố xoài xịt kem."

Trước tiên, Biên Thi Thi gọi đại một thứ đồ uống, sau đó mới hỏi dò: "Chị muốn gặp Thẩm Ấu Sở, xin hỏi em có tiện chuyển lời giúp không?"

"Dạ?"

Em sinh viên đại học đột nhiên tỏ ra cảnh giác: "Chị cần gặp Thẩm sư tỷ làm gì?"

Hôm qua, sau khi chuyện tình cảm của Trần sư huynh lộ ra đã gây nên chấn động lớn trong trường đại học Tài chính, bởi vì đối với sinh viên của trường, Trần Hán Thăng chính là một trong những thương hiệu của đại học Kinh tế Tài Chính Kiến Nghiệp.

Trên diễn đàn cũng xuất hiện rất nhiều suy đoán, phó bí thư đoàn Quan Thục Mạn lại có việc phải làm, xóa bài suýt gãy cả cổ tay.

Hồ Lâm Ngữ cũng đã cảnh cáo, nếu có người ngoài tới dò la linh tinh thì cứ báo thẳng với bảo vệ của trường, cho nên sinh viên làm thêm ở cửa hàng trà sữa tưởng rằng Biên Thi Thi là phóng viên tới nghe ngóng tin vỉa hè.

"Em cứ nói với chị ấy chị là Biên Thi Thi, bạn gái Vương Tử Bác."

Biên Thi Thi nhận ra em sinh viên làm thêm này không tin mình nên thoải mái nói ra tên mình, thậm chí lấy thẻ sinh viên ra cho đối phương xem.

Xem giấy chứng nhận xong, em sinh viên không nghi ngờ gì nữa, xoay người liên hệ với Thẩm sư tỷ.

Cửa hàng trà sữa có vài sinh viên làm thêm. Bên này đang gọi điện thoại, bên kia có người bật loa, trùng hợp cũng là bài "Rất yêu rất yêu anh" của Lưu Nhược Anh.

…

Nếu như em lùi trở về vị trí một người bạn

Anh sẽ không cần phải khó xử như vậy nữa

Rất yêu rất yêu anh

Cho nên sẵn sàng không níu giữ anh

Để anh bay tới nơi hạnh phúc hơn

…

Nghe thấy giai điệu êm tai này, Biên Thi Thi bỗng thấy ngẩn ngơ.

Trần Hán Thăng sớm muộn gì rồi cũng biết, liệu hắn có khó xử lắm không?

Thẩm Ấu Sở có chủ động buông tay không?

Cảnh giới cao nhất khi yêu một người rốt cuộc là hy sinh hay bao dung?

Chẳng bao lâu sau, bên tai vang lên tiếng của em sinh viên làm thêm: "Biên sư tỷ tới, Ấu Sở sư tỷ tới rồi…"

Biên Thi Thi ngẩng đầu lên, đằng trước có người bước vội tới, dáng vẻ cúi đầu của đối phương trông hơi thiếu tự tin nhưng thân hình tắm mình trong nắng sớm lại hết sức duyên dáng.

Mèo béo Đoàn Viên cũng vui vẻ đứng dậy, lê cơ thể béo mập của nó chạy ùa tới. Thân hình tròn lẳn của nó khiến mọi người bật cười. Tất cả đều có vẻ rất thú vị, Biên Thi Thi thậm chí không nỡ phá vỡ cảnh tượng đẹp đẽ này.

…

Chương 866: Rất yêu rất yêu anh (phần 2)

Người có thể khiến Đoàn Viên phấn khích như vậy chỉ có thể là "mẹ" Thẩm Ấu Sở.

Đợi Thẩm Ấu Sở tới gần, Biên Thi Thi đứng dậy khỏi ghế ngồi, gật đầu chào: "Ấu Sở, chào cô."

"Chào cô…"

Thẩm Ấu Sở cũng khe khẽ chào lại.

Lần trước Biên Thi Thi tới đây không biết quan hệ giữa cô gái này và Tiêu Dung Ngư, hiện tại cô ấy đã biết hết mọi chuyện, trong lòng bất giác nghiêm túc so sánh.

Biên Thi Thi là bạn thân của Tiểu Ngư Nhi đương nhiên sẽ cố gắng tìm ra bằng chứng chứng tỏ Tiểu Ngư Nhi đẹp hơn Thẩm Ấu Sở, thế nhưng quan sát một lúc lâu, Biên Thi Thi không thể không thừa nhận, Thẩm Ấu Sở không tệ chút nào.

Quần áo bình thường, chỉ là áo dài tay giản dị và áo khoác, quần bò màu xanh, đi kèm một đôi giày trắng, mộc mạc không khác gì các sinh viên làm thêm trong cửa hàng trà sữa.

Có điều nếu có một khuôn mặt đẹp hoàn hảo thì khác.

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đẹp theo hai kiểu khác nhau. Tiêu Dung Ngư có khuôn mặt trái xoan xinh xắn, khi cười có lúm đồng tiền rất sâu ở hai bên, nhìn là biết tính cách hoạt bát, ngọt ngào.

Thẩm Ấu Sở trông trầm hơn, da trắng trẻo, đường nét rất dịu dàng, mái tóc dài mềm mại xõa trên vai, đuôi tóc uốn cong

một cách tự nhiên.

Thấy Biên Thi Thi nhìn mình chằm chằm, cô ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Đương nhiên Thẩm Ấu Sở có biết Biên Thi Thi, không chỉ từng nghe Trần Hán Thăng nhắc đến mà bản thân cô cũng đã từng gặp Biên Thi Thi. Trước đây khi Vương Tử Bác "lấy thân mình cản họng súng" cưỡng ép tỏ tình, Thẩm Ấu Sở đang ở ngay bên cạnh, tận mắt nhìn thấy.

Có một điều lạ lùng là với quan hệ của Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác, lẽ ra "người nhà" của hai người phải thường xuyên tụ hội mới phải. Vậy nhưng Trần Hán Thăng chưa từng có suy nghĩ này. Lần nào Vương Tử Bác tới Thiên Cảnh Sơn cũng đều đi một mình.

Với tính cách của Thẩm Ấu Sở, không đời nào có chuyện cô chủ động mời Vương Tử Bác và Biên Thi Thi tới tụ hội, cho nên chuyện kỳ lạ này cứ duy trì mãi tới tận giờ.

Trên thực tế, quả thực "người nhà" của cả hai vẫn thường xuyên gặp gỡ, nhưng nữ chính không phải Thẩm khờ khạo, mà là Tiêu Dung Ngư hiện tại đang ở Mỹ.

"Cô…"

Biên Thi Thi quan sát xong, muốn nói chuyện nhưng lại hơi do dự, trong lòng cô ấy có rất nhiều lời muốn nói, không biết bắt đầu nói từ đâu, cuối cùng đành phải mở đầu bằng một câu thông thường: "Dạo này cô đang bận chuyện gì vậy?"

"Tôi đang chuẩn bị tài liệu phỏng vấn."

Thẩm Ấu Sở dịu dàng trả lời.

"Tôi nghe Vương Tử Bác nói cô thi đậu nghiên cứu sinh ở đại học Kiến Nghiệp rồi."

Biên Thi Thi chân thành nói: "Chúc mừng cô nhé."

“Cám ơn.”

Thẩm Ấu Sở lịch sự cảm ơn, sau đó lại cúi đầu xuống.

Tình huống trở nên bế tắc, mèo béo Đoàn Viên thân thiết cọ quanh chân, Biên Thi Thi đang yên lặng sắp xếp câu từ, phải làm sao để nói sự thực cho Thẩm Ấu Sở một cách uyển chuyển nhất.

Thẩm Ấu Sở cảm thấy Biên Thi Thi là khách, lại là bạn gái của Vương Tử Bác, cô nên tiếp đón thật đàng hoàng mới phải.

“Cô, cô có muốn cho mèo ăn không?”

Thẩm Ấu Sở chẳng mấy khi mới chủ động lên tiếng.

Bởi vì lần trước Biên Thi Thi tới đây chơi với Đoàn Viên suýt bị nó cào nên Thẩm Ấu Sở phải lấy một ít đồ ăn cho mèo ra, nhờ vậy mà Biên Thi Thi mới vuốt được lông của mèo béo.

“Cho mèo ăn?”

Biên Thi Thi thoáng sửng sốt. Hôm nay cô ấy hoàn toàn không có tâm trạng chơi với mèo, nhưng nhìn thấy sự đơn thuần trong đôi mắt hoa đào của Thẩm Ấu Sở, Biên Thi Thi cảm nhận được thiện ý và sự hữu hảo.

“Nếu cô muốn cho mèo ăn thì tôi, tôi đi lấy một ít đồ ăn cho mèo.”

Thẩm Ấu Sở nói lắp bắp, nói xong cô cũng cảm thấy mình không “phát huy” tốt, khuôn mặt nhỏ có phần uể oải.

Biên Thi Thi bỗng mềm lòng, bờ vai căng lên nãy giờ bỗng thả lỏng, Thẩm Ấu Sở rõ ràng là một cô gái hay xấu hổ, không giỏi ăn nói nhưng rất hiền lành.

“Mình phải làm tổn thương một cô gái như vậy sao?”

Biên Thi Thi hơi dao động. Cô ấy vội vàng gạt bỏ suy nghĩ này, đồng thời thầm nhủ “đứa trẻ không thể không có cha,

mình là dì của bé Tiểu Ngư Nhi con, mình phải giúp Tiểu Ngư Nhi…

Sau một lúc lâu, ánh mắt của Biên Thi Thi kiên định trở lại, cô ấy nhẹ nhàng nói: "Vậy cảm ơn cô."

Thấy thiện ý của bản thân được đón nhận, Thẩm Ấu Sở rất vui, cô vào trong quán lấy một túi nhỏ đồ ăn cho mèo ra, để bên cạnh Biên Thi Thi.

Cảnh tượng này rất hài hòa. Thẩm Ấu Sở và Biên Thi Thi đều ngồi xổm xuống đút cho Đoàn Viên ăn, cửa hàng trà sữa bật bài hát đang thịnh hành mà giới trẻ thích, trong lòng Thẩm khờ khạo cũng ấm áp, cô đang thầm lên kế hoạch trưa nay sẽ nấu gì cho Biên Thi Thi ăn.

Cho tới khi, tí tách, tí tách, tí tách…

Biên Thi Thi ngồi đút cho mèo ăn rồi bỗng nhiên khóc.

Nước mắt rơi từng giọt từng giọt xuống mặt đất, thỉnh thoảng có vài giọt rơi xuống bộ lông màu cam của Đoàn Viên, Đoàn Viên nhận ra, quay đầu lại kêu "meo" một tiếng.

"Cô sao vậy?"

Thẩm Ấu Sở sợ quá, căng thẳng không biết phải làm sao, vội vàng lau nước mắt giúp cô ấy.

Một lát sau, Biên Thi Thi dần bình tĩnh lại, nước mắt cũng ngừng rơi.

Cô ấy ngẩng đầu, hốc mắt đỏ hoe nhìn Thẩm Ấu Sở, vẻ mặt khá phức tạp, hơi áy náy nhưng hơn tất cả là kiên định.

"Ấu Sở…"

Biên Thi Thi gọi một tiếng.

"Tôi đây."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng đáp.

“Tiểu Ngư Nhi có bầu rồi.”

Biên Thi Thi cụp mắt, bình tĩnh nói một câu.

Thẩm Ấu Sở hơi thắc mắc, một là không biết “Tiểu Ngư Nhi” là ai, hai là không kịp hiểu “có bầu” là sao.

“Meo…”

Đoàn Viên kêu một tiếng, nó cảm nhận được cảm xúc dao động của Biên Thi Thi.

“Tiêu Dung Ngư…”

Biên Thi Thi hít sâu một hơi, giống như thể tiếng kèn lệnh ở thời khắc mấu chốt khi thi kéo co, người chơi ở một bên chuẩn bị dồn sức giật mạnh phát cuối cùng để giành chiến thắng.

“Tiêu Dung Ngư có bầu rồi, cha của đứa bé là Trần Hán Thăng, hiện tại đã hơn hai tháng rồi, Trần Hán Thăng vẫn chưa biết chuyện này nhưng tôi không đành lòng nhìn Tiêu Dung Ngư lấy nước mắt rửa mặt mỗi khi đêm xuống, cô ấy quá khổ, ngày nào cũng khóc, còn cố nén không dám khóc, tôi rất đau lòng…”

Quả nhiên, Biên Thi Thi lập tức tung đòn quyết định, không cho Thẩm Ấu Sở có cơ hội phản bác lại câu nào.

“Ấu Sở, xin lỗi, rất xin lỗi…”

Biên Thi Thi nói liền một lèo xong liền xin lỗi.

Biên Thi Thi thật sự rất áy náy nhưng đứng ở góc độ của cô ấy, hiện giờ không có lựa chọn nào khác.

Tiểu Ngư Nhi thực sự quá khổ.

Có điều, đối với Thẩm Ấu Sở, mặc dù cô nghe hiểu nhưng thế giới của cô lại “ầm” một tiếng, sụp đổ.

“Cô ấy có bầu rồi sao, Tiểu Trần là cha sao?”

“Nếu vậy, Tiểu Trần sẽ xây tổ ấm ba thành viên với người khác, có bé con, có mẹ, có cha.”

“Mình… Có phải nên rời đi không?”

“Thế nhưng mình cũng muốn xây tổ ấm ba thành viên với Tiểu Trần.”

…

Rõ ràng ánh nắng rất đỗi ấm áp nhưng khi nắng buông xuống vai của Thẩm Ấu Sở, cô chỉ cảm thấy lạnh buốt.

“Ấu Sở, Ấu Sở.”

Biên Thi Thi gọi mấy lần, Thẩm Ấu Sở không có phản ứng gì.

Biên Thi Thi hốt hoảng đẩy cánh tay của Thẩm Ấu Sở. Thẩm Ấu Sở bối rối hoàn hồn, ngẩng đầu lên thấy xung quanh trắng xóa, thì ra không biết từ lúc nào, cô đã bất giác rơi lệ.

“Tiểu Trần làm cha, vậy… Vậy tốt quá, hắn hạnh phúc, tôi cũng có thể yên tâm.”

Thẩm Ấu Sở thì thầm, cố gắng hết sức nói bằng giọng chúc phúc, thậm chí còn muốn cười một cái, thế nhưng nước mắt như mưa ngăn Thẩm Ấu Sở lừa mình dối người.

“Meo!”

Mèo béo Đoàn Viên thấy “mẹ” buồn bèn nhe răng trợn mắt gào lên với Biên Thi Thi.

“Ấu Sở…”

Biên Thi Thi nắm chặt bàn tay của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở nói vậy, xem ra là định chia tay, tác hợp cho Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, giống như lời bài hát kia vậy: Rất yêu rất yêu ngươi nên sẵn sàng để anh bay tới nơi hạnh phúc.

Theo lý thuyết, Biên Thi Thi đã đạt được mục đích nhưng cô ấy hoàn toàn không vui nổi.

Lúc này Biên Thi Thi mới cảm nhận được, hóa ra trong lòng Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng cũng quan trọng như vậy.

"Tôi, tôi đi rửa mặt."

Lúc này, Thẩm Ấu Sở mới thể hiện ra sự cứng cỏi của một cô gái trưởng thành từ trong gian khó. Cô cố gắng muốn đứng dậy nhưng hai chân bủn rủn.

Biên Thi Thi đưa tay đỡ cô lên, Thẩm Ấu Sở vẫn không quên nói một tiếng "Cám ơn".

Thẩm Ấu Sở không biết mình làm sao tới được chỗ vòi nước ở sân thể dục, khi dòng nước máy mát lạnh xối vào mặt, đầu óc cô từ từ tỉnh táo lại. Cô nghĩ tới bà nội, nghĩ tới em gái, nghĩ tới Hồ Lâm Ngữ, cũng nghĩ tới những lời Biên Thi Thi vừa nói.

"Ọe…"

Đột nhiên, Thẩm Ấu Sở cảm thấy ngực nôn nao dữ dội, cô không nhịn được nhào tới nôn xuống bể nước.

…

Chương 867: Lần đầu giao tranh giữa “phe Ấu Sở” và “phe Tiểu Ngư”

Bạn học Biên Thi Thi hoàn toàn không nhìn thấy Thẩm Ấu Sở nôn, nếu không nhất định cô ấy có thể ý thức được điều gì đó, bởi vì triệu chứng này rất giống Tiểu Ngư Nhi năm ngoái.

Các sinh viên làm thêm ở cửa hàng trà sữa phát hiện ra Thẩm sư tỷ khóc, có người chạy tới quan tâm hỏi thăm, có người gọi điện thoại cho Hồ Lâm Ngữ, có người ngăn Biên Thi Thi lại, không cho “kẻ đầu sỏ” bỏ đi.

Tiểu Hồ cực kỳ ngạc nhiên khi nhận được điện thoại, lại có người dám bắt nạt Thẩm Ấu Sở ngay trong sân trường đại học Kinh tế Tài Chính Kiến Nghiệp sao?

Không kể đến tầm ảnh hưởng của Trần Hán Thăng ở ngoài trường học, chỉ riêng trong trường thôi, Trần Hán Thăng vẫn còn đang giữ chức chủ tịch hội sinh viên.

“Chờ một chút, tôi tới ngay.”

Tiểu Hồ nhanh chóng chạy từ Thiên Cảnh Sơn tới, gặp được Biên Thi Thi ở cửa hàng trà sữa.

Hồ Lâm Ngữ và Biên Thi Thi không phải mới gặp nhau lần đầu, lúc trước khi Vương Tử Bác tỏ tình, Tiểu Hồ cũng là một trong số những người đứng hóng chuyện.

Chỉ có điều hai người chưa từng nói gì với nhau nên không thân quen.

Hồ Lâm Ngữ không biết Biên Thi Thi ở đây làm cái gì, ngờ vực nhìn cô ấy mấy lần, sau đó tới chỗ Thẩm Ấu Sở, vỗ vai cô hỏi: "Ấu Sở, cậu sao vậy?"

Thẩm Ấu Sở vừa mới nôn khan xong, đang ngẩn người nhìn bể nước, cô vốn hơi khờ, lúc ngẩn người trông lại càng khờ hơn, Hồ Lâm Ngữ gọi to mấy lần, Thẩm Ấu Sở mới nhận ra, lúng túng ngẩng đầu lên: "Ơ?"

Có điều dáng vẻ ngốc nghếch này lại càng làm người ta yêu thương hơn, trên hàng mi dài đọng mấy giọt nước không rõ là nước máy hay nước mắt, đôi mắt hoa đào ngập tràn bối rối, giống như thể cuộc đời bỗng nhiên mất phương hướng.

Nhìn thấy ánh mắt ấy, trong lòng Hồ Lâm Ngữ hơi hoảng hốt, cô ấy là bạn cùng phòng với Thẩm Ấu Sở bốn năm, thời gian ở chung dài như vậy nên hiểu rất rõ cô bé người Xuyên Du này.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở sống kín đáo, không có khả năng xã giao, ngay cả đi mua đồ ăn ở căn-tin cũng lắp bắp nhưng bản chất cô rất kiên cường, nhất là vì bà và em gái, cuộc sống của Thẩm Ấu Sở luôn mang tinh thần cố gắng hăng hái tiến tới.

Có thể nói rằng mặc dù con đường trưởng thành của Thẩm khờ khạo rải đầy chông gai nhưng trong lòng cô luôn ngập tràn ánh nắng.

Sau khi gặp được Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở vẫn rất cố gắng nhưng phương hướng đã từ từ thay đổi. Trước đây cô cố gắng trăm phần trăm vì bà nội và em gái, còn giờ có thêm một người nữa là Trần Hán Thăng.

"Hồ sư tỷ."

Lúc này, em sinh viên đại học làm thêm ở cửa hàng trà sữa chỉ vào Biên Thi Thi, bực bội nói: "Chính người đó làm Ấu Sở sư tỷ khóc, biết vậy em đã không cho cô ấy uống trà sữa rồi!"

“Chị biết rồi.”

Hồ Lâm Ngữ lau nước mắt cho Thẩm Ấu Sở trước, sau đó sải bước đi tới trước mặt Biên Thi Thi, hỏi thẳng thừng: “Cô là ai, tại sao lại ức hiếp Thẩm Ấu Sở?”

Theo lý thuyết, nếu là cô gái Vương Tử Bác thích thì đáng ra phải là người một nhà mới phải, làm thế này thật trái lẽ thường.

Hốc mắt của Biên Thi Thi vẫn đỏ hoe, mặc dù từ đầu tới cuối, cô ấy luôn đứng về phía Tiêu Dung Ngư nhưng dù sao cũng làm Thẩm Ấu Sở tổn thương nên cảm giác áy náy vẫn luôn quanh quẩn trong lòng.

Đối mặt với sự chất vấn mạnh mẽ của Hồ Lâm Ngữ, Biên Thi Thi cũng không có ý định giấu giếm.

“Tôi là Biên Thi Thi.”

Biên Thi Thi nói khẽ: “Bạn thân của bạn gái Trần Hán Thăng.”

“Cái gì?”

Hồ Lâm Ngữ sửng sốt một chút, dường như cô ấy vừa nghe thấy một chuyện cười siêu hài hước.

“Bạn thân của bạn gái Trần Hán Thăng” rõ ràng chính là cô ấy, vậy mà còn có người dám giả mạo, chẳng lẽ thân phận này đáng tiền lắm sao?

“Hừ, cô chớ nói bậy.”

Hồ Lâm Ngữ cười gằn, vạch trần: “Bạn thân của Thẩm Ấu Sở chỉ có một mình Hồ Lâm Ngữ tôi, trước nay chưa từng nghe nói còn có ai khác, nếu cô không chịu nói thật…”

“Nhẹ thì tôi sẽ báo cảnh sát, nặng thì sẽ nói với Trần Hán Thăng.”

Hồ Lâm Ngữ uy hiếp: “Trần Hán Thăng hung dữ thế nào thì không cần tôi phải nói nhiều đâu đúng không.”

Tiểu Hồ không hề nhận ra câu ấy có vấn đề gì, có lẽ vì trong tiềm thức của cô ấy, tự thú với cảnh sát thì còn có cơ hội hối cải, làm lại cuộc đời.

Còn nếu để Trần Hán Thăng trả thù thì chuyện không còn có thể do bản thân quyết định được nữa. Nghe nói phó phòng của công ty Samsung Nhan Ninh đã trở thành gián điệp thương mại của Quả Xác, trước đó đã xảy ra những chuyện “đày đọa” gì thì Hồ Lâm Ngữ không tưởng tượng ra nổi.

Trong đám bạn bè của Trần Hán Thăng có một nhận thức chung là: Chỉ cần đối phương không giở trò lưu manh thì phía tôi sẽ trịnh trọng hứa hẹn tuyệt đối không lôi Trần Hán Thăng ra.

“Tôi không phải bạn thân của Thẩm Ấu Sở.”

Biên Thi Thi thông minh hơn nhiều, thấy Hồ Lâm Ngữ hiểu lầm thì nhìn chằm chằm đối phương một lúc, nói: “Tôi là bạn thân của Tiêu Dung Ngư.”

“Tiêu Dung Ngư?”

Tốc độ phản ứng của Hồ Lâm Ngữ chậm hơn nhiều, mất một lúc lâu cô ấy mới hiểu ra mối quan hệ lằng nhằng này.

Ý của Biên Thi Thi là bạn gái của Trần Hán Thăng là Tiêu Dung Ngư?

“Cho nên cô tới đây để công khai chủ quyền à?”

Ánh mắt của Hồ Lâm Ngữ trở nên hung ác. Bạn thân của Tiêu Dung Ngư chạy tới đại học Tài Chính còn làm Thẩm Ấu Sở khóc, đây đúng là một hành vi khiêu khích cực kỳ nghiêm trọng.

Chẳng khác gì thời cổ đại đánh nhau, đối phương hành quân tránh né đoàn quân tiên phong của đại tướng, tấn công thẳng chủ soái, chuyện này khiến Hồ Lâm Ngữ thấy rất mất mặt, còn cảm thấy bị xem thường.

Sao nào, Tiêu Dung Ngư có bạn thân thì chẳng lẽ Thẩm Ấu Sở liền không có bạn thân sao?

"Cô nói chuyện thú vị thật đấy."

Đã làm rõ thân phận rồi, Hồ Lâm Ngữ không nói năng khách sáo giữ thể diện gì nữa: "Bạn gái của Trần Hán Thăng là Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở đại học Tài chính, sáng hôm nay Tiêu Dung Ngư nhà các cô còn đăng bài tuyên bố cô ấy và Trần Hán Thăng không hề có quan hệ yêu đương."

"Nực cười!"

Hồ Lâm Ngữ nói xong, không nhịn được trào phúng một câu: "Người ta đã giải thích vậy rồi, cô còn tới đây nói ngược lại, đúng là hoàng hậu không gấp, cung nữ đã gấp."

Lúc nói câu này, Tiểu Hồ hoàn toàn không ngờ câu này cũng rất đúng với mình.

Tình huống hiện tại khá thú vị, đây là lần đầu tiên hai người ủng hộ siêu cấp của "phe Tiểu Ngư" và "phe Ấu Sở" trực tiếp chạm trán.

Nếu như kể lại chuyện này bằng giọng của nghệ nhân tướng thanh thì chính là "hạ tuần tháng ba năm Bính Tuất, Biên tướng quân "phe Tiểu Ngư" và Hồ tướng quân "phe Ấu Sở" oan gia ngõ hẹp gặp nhau, Biên tướng quân cơ trí, tỉnh táo, Hồ tướng quân dũng mãnh vô song, một trận chiến đẫm máu là điều khó lòng tránh khỏi, đất trời cũng theo đó mà biến sắc…"

Có điều tình huống thực tế lại là Biên Thi Thi không muốn cãi nhau với Hồ Lâm Ngữ, cô ấy cũng không cách nào giải

thích rằng Tiểu Ngư Nhi đăng thanh minh như vậy là để bảo vệ Quả Xác và Trần Hán Thăng, bởi vì đương sự nữ chính đã nói vậy rồi, tin tức Samsung khui ra đương nhiên là dối trá.

Mặc dù phương thức giải quyết kiêu ngạo nên có vẻ hơi vô tình nhưng một lần nữa Tiêu Dung Ngư lại im lặng ôm hết khổ sở vào người.

"Mình là bạn thân của Tiểu Ngư Nhi, cũng là dì của bé Tiểu Ngư Nhi con, cho dù sai thì mình cũng phải làm như vậy!"

Biên Thi Thi nghĩ thầm như vậy. Cô ấy thấy tâm trạng của Thẩm Ấu Sở đã hơi ổn định nên đi qua đó khẩn khoản nói xin lỗi, sau đó rời khỏi đại học Tài chính.

"Định đi à?"

Có nhiều chuyện Hồ Lâm Ngữ chẳng hề hay biết gì, cô ấy thấy hơi tẻ nhạt, còn đang chờ Biên Thi Thi đại chiến ba trăm hiệp với mình.

"Sức chiến đấu hạng xoàng mà cũng dám tới địa bàn người khác khiêu khích, chậc!"

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu coi khinh, đi tới trước mặt Thẩm Ấu Sở, an ủi: "Đừng sợ, đối tượng xâm nhập đã bị tớ đuổi đi rồi, lần sau nếu còn xảy ra chuyện này nữa, cậu không nên cãi nhau với cô ấy mà call ngay cho tớ, tớ uýnh mấy cú là đối phương ngã ngựa ngay."

Hồ Lâm Ngữ hơi đắc ý, đây không chỉ là thắng lợi của một cá nhân mà còn là vinh quang của cả một tập thể.

"Lâm Ngữ."

Tuy nhiên, điều khiến người ta phải giật mình kinh ngạc chính là Thẩm Ấu Sở đang ngẩn người lại bỗng nhiên nói ra một câu nghe rợn cả người: "Tớ muốn chia tay với Tiểu Trần."

“Cái gì?!”

Hồ Lâm Ngữ giật nảy mình, sửng sốt một lúc lâu, sau đó thốt ra một câu kinh điển: “Bệ hạ, chúng thần đang muốn quyết tử tới cùng, tại sao bệ hạ lại muốn quy hàng?”

…

Chương 868: Thiếu nữ khóc trong nắng

"Bởi vì…"

Đối mặt với thắc mắc của Hồ Lâm Ngữ, ánh mắt Thẩm Ấu Sở u buồn, không còn lấp lánh nữa, nhưng giọng cô vẫn rất dịu dàng: "Cô ấy có em bé rồi, Tiểu Trần là cha rồi."

Chuyện này không thể giấu được. Thẩm khờ khạo chọn rời bỏ Trần Hán Thăng, nếu như không có một lý do thuyết phục, có lẽ Hồ Lâm Ngữ sẽ tưởng là Thẩm Ấu Sở đi khám bệnh phát hiện ra mình bị "ung thư".

Quả nhiên, Hồ Lâm Ngữ nghe vậy, hai chân như thể dính nhựa cao su, đứng lặng một chỗ, miệng lặp lại một cách vô thức: "Có, có em bé?"

Tin tức này quá chấn động, "cô ấy" đó không cần phải nghĩ, chắc chắn là Tiêu Dung Ngư.

Hiện tại, cuối cùng Hồ Lâm Ngữ cũng hiểu ra chỗ dựa khiến Biên Thi Thi dám tới đại học Tài chính "khiêu khích" là gì, hóa ra ở vị trí then chốt có người của phe họ.

Có điều, ngay lúc này, Hồ Lâm Ngữ cũng cảm thấy rất hoang đường,

Tiểu Hồ từng đọc rất nhiều tiểu thuyết tình yêu, cô ấy cảm thấy chuyện này thực sự chẳng khác gì xé sách bước ra đời thực.

Nếu như đây là một bộ phim Đài Loan thì nó sẽ là tổng tài bá đạo Trần Hán Thăng và phu nhân Thẩm Ấu Sở dịu dàng,

hai vợ chồng vốn vô cùng ân ái, nhưng bỗng một ngày, bạn gái cũ của Trần Hán Thăng đột nhiên tìm tới cửa, bế một đứa bé trên tay, hóa ra đó chính là con của Trần Hán Thăng.

Thế là bộ phim tình cảm yêu hận với những gút mắc cứ thế bắt đầu.

Nếu như đây là một bộ phim Hàn Quốc thì có khi sẽ máu chó hơn một chút, tổng tài bá đạo Trần Hán Thăng và phu nhân Thẩm Ấu Sở dịu dàng, hai vợ chồng vốn vô cùng ân ái nhưng hai mươi năm sau, đột nhiên có một thực tập sinh tài đức vẹn toàn tới thực tập ở công ty của Trần Hán Thăng.

Thực tập sinh này quá ưu tú nên bị người khác chèn ép, thế nhưng do một chuyện ngoài ý muốn, chủ tịch Trần tình cờ biết được thực tập sinh này chính là con gái ruột của mình.

Đương nhiên, nếu như đây là chương trình "Pháp luật ngày nay" trên kênh CCTV8 thì người dẫn chương trình sẽ đặt ra câu hỏi liệu hành vi của chủ tịch Trần là đạo đức suy đồi hay tư tưởng lệch lạc…

Có điều đây là hiện thực, "bác sĩ bảo cưới" chỉ là một hiện tượng xã hội khá phổ biến, trong tiềm thức của mọi người, nếu như lỡ may có bầu thì phản ứng đầu tiên chính là chuẩn bị kết hôn.

Cục diện vốn dĩ hai bên ngang sức ngang tài nhưng vì "Tiêu Dung Ngư mang thai", cán cân lập tức thay đổi, ngay cả Hồ Lâm Ngữ cũng có cảm giác như vậy. Từ giờ trở đi, Trần Hán Thăng không còn thuộc "phe Ấu Sở" nữa.

Những chuyện xảy ra tiếp theo hoàn toàn có thể dự đoán được. Trần Hán Thăng kết hôn sinh con với Tiêu Dung Ngư, sau đó gia đình ấm êm, hạnh phúc, còn Thẩm Ấu Sở khờ khạo đâu còn được ai nhớ tới nữa!

"Thật khốn nạn!"

Hồ Lâm Ngữ càng nghĩ càng giận, cô ấy là "nhân chứng" cho tình cảm của Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, mặc dù Thẩm Ấu Sở không quen bày tỏ tình cảm nhưng thực ra trong lòng cô rất yêu Trần Hán Thăng, Hồ Lâm Ngữ có thể dễ dàng nghĩ ra rất nhiều chi tiết nhỏ:

Hằng năm, Thẩm Ấu Sở đều tự tay đan áo len cho cả nhà Trần Hán Thăng.

Thẩm Ấu Sở nắm rõ sở thích ăn uống của Trần Hán Thăng, hễ trên bàn ăn có món hắn thích, Thẩm Ấu Sở sẽ không động đũa, nhất định sẽ kiên nhẫn chờ cho tới khi Trần Hán Thăng ăn uống no nê.

Việc buôn bán của cửa hàng trà sữa phát đạt như vậy nhưng tài khoản lãi vẫn do Trần Hán Thăng đứng tên, điều này chứng tỏ trong mối quan hệ của hai người, Thẩm Ấu Sở không hề có chút lòng riêng nào.

Hiện giờ, cô lại định tác thành cho Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, tác thành cho "người nhà" của Trần Hán Thăng, còn mình thì chủ động rời đi.

"Tại sao chứ, càng khờ thì càng bị ức hiếp hả?"

Hồ Lâm Ngữ không nhịn nổi, siết chặt nắm đấm.

Đây chính là lập trường khác biệt, cách nhìn nhận cũng khác biệt. Hồ Lâm Ngữ chỉ nhận ra sự ấm ức của Thẩm Ấu Sở, cũng như Biên Thi Thi chỉ đau lòng cho Tiêu Dung Ngư vậy.

Rõ ràng là Trần Hán Thăng ngoại tình nhưng để tránh ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa hai nhà, Tiểu Ngư Nhi chủ động nhận nguyên nhân chia tay về mình.

Lúc Samsung lấy việc riêng của Trần Hán Thăng ra công kích, lại là Tiêu Dung Ngư đứng ra, nén đau lòng, "làm sáng tỏ" quan hệ giữa mình và Trần Hán Thăng.

Chẳng lẽ một cô gái như vậy lại không đáng được quý trọng sao?

…

Ở cửa hàng trà sữa nằm trong đại học Tài chính, Hồ Lâm Ngữ dần tỉnh táo lại sau tin tức chấn động vừa rồi. Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn bạn tốt của mình.

Thẩm Ấu Sở vẫn đang ngẩn người nhưng nước mắt đã ngừng rơi, điều này không hề khiến Hồ Lâm Ngữ bất ngờ.

Thực ra Ấu Sở rất kiên cường, đối mặt với bất luận khó khăn nào trong cuộc sống, cô đều sẽ một mình chịu đựng và đối mặt.

"Vậy…"

Trái lại, Hồ Lâm Ngữ lại cảm thấy trăm mối ngổn ngang, chần chừ hỏi: "Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?"

"Tớ về nấu cơm trưa cho A Ninh ăn."

Thẩm Ấu Sở nói khẽ: "Hôm qua A Ninh nói muốn ăn măng tây."

Mặc dù tay nghề của Đông Nhi cũng không tồi nhưng A Ninh vẫn thích ăn nhất món do chị gái mình nấu.

"Ấu Sở…"

Khóe môi Hồ Lâm Ngữ giần giật, Thẩm Ấu Sở vẫn đang nghĩ đến em gái.

"Chúng ta không thể cứ thế nhận thua được!"

Không biết tại sao, trong lòng Hồ Lâm Ngữ bỗng trào dâng cảm xúc phẫn nộ khủng khiếp: "Tớ với cậu đi gặp Trần Hán Thăng, mặc dù Trần Hán Thăng là tên vô lại nhưng mọi người đều biết thực ra hắn rất thích cậu, Tiêu Dung Ngư có con thì sao, bắt hắn chọn giữa hai người đi."

“Đứa bé cần cha.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, mái tóc dài mềm mại cọ nhẹ qua bờ vai: “Tớ không muốn Tiểu Trần phải khó xử…”

“Cậu không thể ích kỷ một chút, suy nghĩ cho bản thân nhiều hơn một chút được sao?”

Hồ Lâm Ngữ to tiếng ngắt lời cô, bởi vì Thẩm Ấu Sở “mềm yếu” nên Tiểu Hồ bỗng trở nên cố chấp một cách lạ lùng, có chút tự trách, có chút buồn phiền, thậm chí còn có chút không cam lòng.

Tự trách là vì mình không bảo vệ tốt cho Thẩm Ấu Sở, để Biên Thi Thi dễ dàng “lẻn vào nhà”.

Buồn phiền là vì Thẩm Ấu Sở vẫn muốn hi sinh, không muốn cố gắng vì hạnh phúc của bản thân.

Không cam lòng là vì khi Tiêu Dung Ngư hạnh phúc, cô ấy có biết hạnh phúc của cô ấy là nhờ Thẩm Ấu Sở tác thành cho không?

Đối mặt với sự tức giận, nóng ruột thay bạn của Hồ Lâm Ngữ, Thẩm Ấu Sở chỉ im lặng không nói, cô không đồng tình nhưng cũng sẽ không phản bác.

“Ôi!”

Hồ Lâm Ngữ hiểu rõ tính cách của bạn thân, cô ấy thở dài một tiếng: “Chúng ta đi về trước đã.”

Trên đường từ đại học Tài chính về Thiên Cảnh Sơn thường xuyên bắt gặp các cặp đôi sinh viên, nụ cười hạnh phúc nở rộ trên khuôn mặt họ, tháng ba én bay, cỏ mọc vốn là mùa ngập tràn nhựa sống nhưng đối với Thẩm Ấu Sở, lúc này đã là tháng chín mùa đông giá lạnh.

Hồ Lâm Ngữ đi ở đằng sau, cô ấy bỗng nhiên nhận ra đầu Thẩm Ấu Sở lại cúi xuống giống như bốn năm trước, khi làm

thủ tục nhập học năm nhất.

Lúc ấy, Thẩm Ấu Sở không có Trần Hán Thăng, chỉ có bà nội và em gái.

Hiện tại, Thẩm Ấu Sở cũng chỉ có bà nội và em gái.

Thứ ra đi cùng với Trần Hán Thăng còn có cả sự mong chờ vào cuộc sống của Thẩm Ấu Sở. Hồ Lâm Ngữ bỗng thấy khó chịu trong lòng. Nếu như không có bà nội và A Ninh, chưa biết chừng Thẩm Ấu Sở sẽ làm chuyện dại dột.

"Ấu Sở…"

Hồ Lâm Ngữ đuổi theo mấy bước, bắt kịp Thẩm Ấu Sở: "Cậu có hận Trần Hán Thăng không?"

Vẻ mặt của Thẩm Ấu Sở hơi ngơ ngác, có lẽ câu hỏi này khiến cô rất thắc mắc, tại sao cô lại hận Trần Hán Thăng, sao cô nỡ hận Trần Hán Thăng chứ.

Hồ Lâm Ngữ nhìn ánh mắt của cô là hiểu ngay, cô ấy hỏi tiếp: "Vậy cậu có hận Tiêu Dung Ngư không?"

Thẩm Ấu Sở lắc đầu.

"Biên Thi Thi thì sao?"

Hồ Lâm Ngữ dường như rất muốn nghe thấy chữ "hận" ấy, nhưng điều khiến cô ấy thất vọng là Thẩm Ấu Sở vẫn lắc đầu.

Cô quá lương thiện, lương thiện đến mức không hề hận bất kỳ ai, cũng không phàn nàn gì về cuộc sống.

Tới khi về tới cửa khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Hồ Lâm Ngữ nói: "Cậu muốn khóc thì khóc một lát đi, sắp về tới nhà rồi."

Câu nói này giống như ném một hòn sỏi vào hồ nước, hốc mắt Thẩm Ấu Sở lập tức đong đầy nước mắt, cô tới một góc

vắng chỗ bồn hoa, mặc cho nước mắt lăn dài, vậy nhưng vẫn không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nắng buổi trưa chiếu xuyên qua nhành cây kẽ lá, vô tư tỏa sáng, nắng chiếu vào mặt lá, chiếu lên mặt đất và lên cả khuôn mặt của Thẩm Ấu Sở, khúc xạ nên những giọt nước mắt phản quang sáng long lanh.

Đây là một cảnh tượng tĩnh lặng mà nặng nề, Thẩm Ấu Sở xinh đẹp đang khóc nhưng không hề có bất kỳ tiếng động nào, nếu có một họa sĩ ở đây, chưa biết chừng có thể vẽ nên bức tranh "thiếu nữ khóc trong nắng".

Hình ảnh này không có âm thanh nhưng lại ngập tràn sức mạnh, Hồ Lâm Ngữ đã xúc động từ lâu. Đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Thẩm Ấu Sở đau khổ như vậy. Hóa ra không phải Thẩm Ấu Sở không có cảm xúc, chỉ là vì bà nội và em gái nên cô giấu thật kĩ cảm xúc của mình mà thôi.

Hồ Lâm Ngữ không an ủi, cũng không lên tiếng làm phiền, móng tay cắm sâu vào trong phần thịt ở mu bàn tay, dường như đang do dự khi đưa ra quyết định.

Mười lăm phút sau, Thẩm Ấu Sở lau khô nước mắt, lại chỗ vòi nước của khu dân cư để rửa mặt, áy náy nói với Hồ Lâm Ngữ: "Ngại quá…"

Hồ Lâm Ngữ xua tay, nhón chân lên chỉnh lại cổ áo cho Thẩm Ấu Sở, cho tới khi không ai nhìn ra manh mối nào, cô ấy mới đi lên tầng gõ cửa.

"Chị! Chị Lâm Ngữ!"

A Ninh đang ở trong nhà làm toán, thấy chị gái và Hồ Lâm Ngữ trở về, cô bé vui vẻ chạy tới ôm họ.

Trẻ con đúng là vô ưu vô lo, lúc vui có thể cười thật to, lúc buồn có thể khóc thật lớn, không hề có chút phiền não nào.

Thẩm Ấu Sở vẫn như mọi ngày, trước tiên cô cột lại tóc cho A Ninh rồi đi xem bà nội, sau đó vào bếp nấu ăn.

Đông Nhi kể chuyện thú vị gặp được lúc đi chợ, Thẩm Ấu Sở thỉnh thoảng "ừm" một tiếng đáp lại, hết thảy không có gì khác thường, trong nhà vẫn náo nhiệt như trước đây.

Thẩm Ấu Sở là linh hồn của ngôi nhà này, cô có tốt thì nhà này mới tốt được.

Hồ Lâm Ngữ là người duy nhất biết sự thực, đặt mình vào hoàn cảnh đối phương để nghĩ, cô ấy hoàn toàn không thể nào làm được như Thẩm Ấu Sở.

"Có lẽ."

Hồ Lâm Ngữ nghĩ trong lòng: "Nữ quyền mà mình theo đuổi ở trước mặt người có tính cách như Thẩm Ấu Sở trở nên thật buồn cười."

"Chị Lâm Ngữ…"

A Ninh lấy sách bài tập ra, Tiểu Hồ là một giáo viên nghiêm khắc, ngày nào cô ấy cũng phải kiểm tra bài tập.

Chỉ có điều hôm nay cô ấy không để ý lắm, trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới cảnh "thiếu nữ khóc trong nắng" kia.

"A Ninh."

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên hỏi: "Em bảo nếu có người bắt nạt chị em thì sao?"

"Dạ?"

Thẩm Ninh Ninh không nghĩ tới vấn đề này, cô bé nghiêng chiếc đầu nhỏ nghĩ ngợi rồi đáp giòn tan: "Không có ai bắt nạt chị em cả, vì anh sẽ bảo vệ chị em!"

Thấy thái độ cực kỳ tín nhiệm của A Ninh dành cho Trần Hán Thăng, để tránh phá hoại "gia đình nhỏ" mà Thẩm Ấu Sở

nỗ lực giữ gìn, Hồ Lâm Ngữ không nói ra chuyện "người bắt nạt chị em chính là anh."

"Anh là một nhẽ rồi nhưng chúng ta cũng phải bảo vệ chị."

Hồ Lâm Ngữ xoa chiếc đầu nhỏ của A Ninh, nói những lời mà Thẩm Ninh Ninh không hiểu: "Ai bắt nạt chị em, chúng ta sẽ phải đáp trả bằng phương thức tương tự. Chí ít cũng phải để họ biết hạnh phúc của cô là do Thẩm Ấu Sở hy sinh tác thành cho!"

…

Chương 869: Trần Hán Thăng: “Không phải là muốn chia tay chứ?”

Trần Hán Thăng chẳng hề hay biết chuyện đã xảy ra trong trường và khu dân cư Thiên Cảnh Sơn. Hắn vừa chờ Biên Thi Thi trong văn phòng, vừa giải quyết công việc.

Phải nói rằng tuyên bố này của Tiêu Dung Ngư đã trực tiếp “tẩy trắng” hình ảnh của Trần Hán Thăng, lại thông qua sự dẫn dắt từ thủy quân của phòng Mạng, trong khoảng thời gian ngắn, Samsung đã phải đối mặt với rất nhiều áp lực từ dư luận.

Hoàng Lập Khiêm cũng rất biết cách lấy lòng, gã thường chỉnh sửa các bài post bôi đen Samsung trên mạng và gửi cho Trần Hán Thăng, làm cho ông chủ lớn vui vẻ một chút.

“Cộc cộc cộc.”

Hơn mười giờ sáng, bên ngoài có người gõ cửa, Trần Hán Thăng tưởng là Biên Thi Thi, không ngờ lại là Trương Vệ Vũ.

“Sao cậu lại tới đây?” Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên.

“William, bạn trai ngoại quốc của Hoàng Tuệ mà lúc trước cậu muốn gặp.”

Trương Vệ Vũ giải thích: “Tôi đã đưa gã đến Kiến Nghiệp.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng nhớ ra quả thật lúc trước hắn đã từng dặn dò.

Bởi vì Hoàng Tuệ đã chạm vào một số thứ mà luật pháp trong nước cấm, tuy rằng trực tiếp báo cáo, Hoàng Tuệ vẫn có thể phải ngồi tù, nhưng Trần Hán Thăng đã dự định để tên bạn trai quỷ quái đó báo cáo cô ta. Cách làm bất ngờ này, có thể đủ làm cho Hoảng Tuệ ghi nhớ "sâu sắc".

"Cậu không đưa gã đến Điện tử Quả Xác chứ?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Không có."

Trương Vệ Vũ lắc đầu, gã vẫn tương đối thận trọng, biết rằng Trần Hán Thăng không muốn đi quá sâu vào vấn đề này, cho nên chỉ sắp xếp cho William ở trong một khách sạn.

"Tôi đã nói ở Kiến Nghiệp có một đại ca tốt, đang làm việc trong một số dự án lớn, vừa lúc thiếu một người bạn có thể nói tiếng Anh tốt, rất dễ dàng lừa được tên quỷ nghèo này tới đây."

Trương Vệ Vũ nói xong, còn khinh thường phun một ngụm: "Lúc trước tôi vẫn nghĩ người nước ngoài đều rất giàu có, không ngờ cũng có một tên nghèo như William."

Xem ra, trong khoảng thời gian "ẩn nấp" bên cạnh William, Trương Vệ Vũ đã sớm mất kiên nhẫn đối với tên nước ngoài này rồi.

Trần Hán Thăng cười cười: "Người nước ngoài cũng có rất nhiều người nghèo, chẳng qua là vì tóc vàng mắt xanh, không hiểu tại sao mà vài người bồi Tây lại thấy rất cao cấp."

"Đi thôi."

Trần Hán Thăng đứng lên, vận động bả vai: "Hôm nay tâm trạng tốt, đi xem thử tên ngốc này."

Trước khi ra ngoài, Trần Hán Thăng bảo Nhiếp Tiểu Vũ chuẩn bị một trăm nghìn tệ cho vào túi xách, đồng thời dặn

nếu Biên Thi Thi đến nhớ giữ cô ấy lại.

Trương Vệ Vũ im lặng ở bên cạnh hắn, tuân thủ các quy tắc không nói câu nào, nhưng nhìn thấy Trần Hán Thăng định mua William bằng một trăm nghìn tệ, gã cảm thấy có chút không đáng.

Người như William, hai mươi nghìn tệ là đủ để bán một cô bạn gái Trung Quốc.

…

Để thể hiện sức mạnh của "đại tốt", Trương Vệ Vũ đã đặc biệt sắp xếp cho William ở một khách sạn năm sao, khi mấy người Trần Hán Thăng đến nơi, thấy gã đang nói chuyện ở quầy lễ tân của khách sạn bằng tiếng Trung nửa vời.

"Chào cô, tôi tên là William."

"Đến từ England, cô là cô gái Trung Quốc xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp."

"Số điện thoại của cô là gì, buổi tối mời uống rượu."

…

Cách bắt chuyện này rất tầm thường, nhưng bởi vì gã là người nước ngoài nên cô lễ tân nhỏ của khách sạn đã ngại ngùng đưa ra phương thức liên lạc của bản thân.

"Mẹ nó!"

Trương Vệ Vũ nhỏ giọng mắng: "Gã thường xuyên tán gái như vậy ở quán bar Hàng Châu. Thật ra tên chó này đào không ra nổi năm ngàn trên người, nhưng lại có thể đủ để tùy ý dụ dỗ thành công. Có lúc tôi thật sự muốn nhắc nhở mấy cô gái đó, đây là tên nước ngoài lừa đảo!"

Theo lý thuyết, bài post "Phân biệt người nước ngoài có tiền với người nước ngoài không có tiền" đã sớm thoát vòng

rồi, đa số người trẻ tuổi hẳn là đều đã xem qua, nhưng vẫn rất dễ dàng tin những người nước ngoài này, cuối cùng lại bị lừa cả sắc lẫn tiền.

"Quên đi, chúng ta cũng không phải Bồ Tát, cậu nhắc nhở ngay trước mặt, nói không chừng cô gái ở quầy lễ tân còn có thể nổi giận đấy."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói: "Tôi vào phòng trước, cậu đợi anh ta tới sau."

Năm phút sau, Trương Vệ Vũ đưa William tới. Lúc đầu, William còn muốn kiêu căng khoác lác về thân phận người nước ngoài một chút, nhưng sau khi vào phòng, ánh mắt của gã lại có chút chăm chú.

Bởi vì có một thanh niên người Trung Quốc cao lớn, đeo kính râm, miệng hút thuốc lá, đang lấy trong túi ra từng xấp tiền một trăm tệ. Có đôi khi động tác quá lớn, tàn thuốc vô ý rơi xuống tờ tiền, hắn không thèm để ý chút nào, nhưng William không khỏi muốn nhắc nhở, dù sao cũng phải cẩn thận lửa chứ, đây đều là money đó.

"Đây là Trần tổng."

Trương Vệ Vũ giới thiệu với William: "Anh ấy có một dự án muốn hợp tác với anh."

"Ok, ok."

Có tiền, thái độ của William ngay lập tức tốt lên.

Ngày nay, nhiều công ty Trung Quốc, chẳng hạn như công ty bán thuốc trừ sâu hoặc nghiên cứu chế tạo dược phẩm sinh vật, luôn thích thuê một vài người nước ngoài quay quảng cáo, mặc áo khoác trắng, cầm ống nghiệm trên tay giả làm chuyên gia học thuật quốc tế, khoác lác về những ưu thế của sản phẩm của họ trước ống kính, giống như điều này có thể cải thiện hiệu quả sản phẩm.

William tưởng rằng là kiểu hợp tác này, rất nhiều đồng hương nước Anh của gã đều làm "chuyên gia học thuật quốc tế".

"Nghe nói bạn gái của mày tên là Hoàng Tuệ?"

Nhưng điều làm William ngạc nhiên chính là, Trần tổng này lại quan tâm đến bạn gái Trung Quốc của mình.

"Đúng vậy, cô ấy tên là Hoàng Tuệ."

William liếc nhìn Trương Vệ Vũ, chắc là gã đã tiết lộ điều này.

Trương Vệ Vũ là bạn của William quen lúc đến quán bar, ra tay hào phóng thường xuyên mời khách, mặc dù quen biết chưa lâu nhưng hai người rất "ăn ý", William đã coi gã như một người bạn tốt .

"Hai người cũng xứng đôi."

Trần Hán Thăng cười khó hiểu, vì đeo kính râm nên William không thể nhìn rõ ánh mắt của vị Trần tổng này, nhưng gã cũng cảm thấy hơi không được tự nhiên, giống như đang bị một con rắn độc nhắm đến.

"Mày có hộ chiếu không?"

Trần Hán Thăng lại nói.

"Có."

William lấy ra một cuốn hộ chiếu màu nâu sẫm với dòng chữ British National Passport màu vàng in trên bìa.

Cuốn hộ chiếu này là thật, William vốn không có năng lực gì, ở Trung Quốc không chết đói, còn có thể tùy ý tán gái, tất cả là nhờ cuốn hộ chiếu này.

Sau khi xác minh thật giả xong, Trần Hán Thăng không trả lại hộ chiếu mà trực tiếp bỏ vào túi của mình.

“Anh làm gì vậy!”

William sửng sốt, đây là bằng chứng sinh tồn của gã ở Trung Quốc, nếu không có thứ này, gã sẽ trở thành một tên “ở lậu”.

William đang định tiến lên giật lại hộ chiếu, không ngờ “bạn tốt” Trương Vệ Vũ đột nhiên chặn trước mặt, vẻ mặt không còn hiền lành như trước mà trở nên lạnh lùng hung dữ, rất giống đại ca trong giang hồ hỗn tạp năm đó.

“Anh…”

William do dự một lúc, nhìn Trương Vệ Vũ, rồi nhìn lại Trần Hán Thăng, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Don’t lo lắng, bố cũng không ăn mày đâu, nhìn mày bị dọa thành bộ dạng gì kìa.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng, để lộ hàm răng trắng, tương phản rõ rệt với tròng đen của chiếc kính râm, lộ dáng vẻ bướng bỉnh khó thuần.

Trần Hán Thăng nói xong, đột nhiên nhặt một xấp tiền giấy và ném cho William, William vội vàng nhận lấy.

Nhưng còn chưa kịp cầm chắc, một xấp tiền giấy khác đã bị ném tới, William lại vội vàng bắt lại, trong lúc vội vàng, mấy tờ tiền đã tung bay trên mặt đất.

Động tác của Trần Hán Thăng không dừng lại, một hơi ném năm lần, chính là năm mươi nghìn tệ, William vui vẻ cúi xuống nhặt hết số tiền, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một bóng người đang đứng trước mặt mình.

Hóa ra Trần Hán Thăng không biết đã đi tới từ lúc nào.

William ngồi xổm trên mặt đất, Trần Hán Thăng đứng thẳng, ánh sáng chiếu từ phía sau tạo thành một cái bóng, vừa

lúc che đi tên người nước ngoài giả mạo lừa bịp ở Trung Quốc này.

“Thật là con mẹ nó hả giận!”

Trương Vệ Vũ nắm chặt tay nghĩ thầm, mặc dù gã không đọc nhiều sách nhưng vẫn biết về “Liên minh quốc tế tám nước xâm lược Trung Quốc”, bây giờ người Anh ngước lên nhìn người Trung Quốc như vậy, không cần phải nói gã cảm thấy sảng khoái thế nào trong lòng.

“Tao và Hoàng Tuệ có chút xích mích.”

Trần Hán Thăng không hề chuyển hướng mà nói thẳng: “Cho nên tao không muốn cho cô ta sống quá thoải mái, cụ thể làm thế nào Trương Vệ Vũ sẽ nói cho mày. Sau khi việc thành công mày hãy đến Kiến Nghiệp. Tao sẽ trả lại hộ chiếu cho mày và cả năm mươi nghìn tệ còn lại.”

“Hả?”

William sửng sốt, gã hoàn toàn không ngờ đối phương căn bản không phải muốn quay quảng cáo, mà lại đưa ra yêu cầu như vậy.

“Bốp bốp bốp.”

William đang ngẩn người, cảm thấy mặt mình như bị tát vài cái, hóa ra Trần Hán Thăng đã đợi một lúc lâu, thấy William không có phản ứng mới sốt ruột ra tay.

“Làm sao?”

Trần Hán Thăng cười khẩy: “Không lẽ mày lại có tình cảm với Hoàng Tuệ sao?”

William lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn vào năm mươi nghìn tệ còn lại trên bàn và cả hộ chiếu trong túi của Trần Hán Thăng.

“Ha ha.”

Trần Hán Thăng cười lạnh hai tiếng định rời khỏi phòng, William chắc chắn sẽ đồng ý, loại người này chủ yếu là "lừa tình" phụ nữ Trung Quốc, hoàn toàn không có tình yêu đích thực gì cả.

Phần còn lại của chuyện này chính là công việc của Trương Vệ Vũ, tóm lại, Trần Hán Thăng chỉ cần nghe được tin Hoàng Tuệ bị bắt.

Trương Vệ Vũ hiển nhiên cũng biết điều này, gã thu nốt năm mươi nghìn tệ còn lại, đuổi theo Trần Hán Thăng ở hành lang khách sạn: "Trần tổng, thật ra, theo những gì tôi biết về William, hai mươi nghìn tệ là gã đã đồng ý rồi, một trăm nghìn tệ là rất nhiều đó."

"Số tiền này chỉ để cho gã xem thôi."

Lúc Trần Hán Thăng đang đợi thang máy, hắn vỗ vai Trương Vệ Vũ: "Đợi khi William đến Kiến Nghiệp để đòi tiền, cậu đưa gã đến Giang Lăng, bày kế đưa gã vào, để gã đi cùng Hoàng Tuệ."

"Đồn công an thật sự sẽ xử lý sao?"

Trương Vệ Vũ ngập ngừng hỏi.

"Cho nên tôi mới bảo cậu đưa đến Giang Lăng đấy."

Cửa thang máy "đinh đong" một tiếng mở ra, sau khi Trần Hán Thăng bước vào, hắn cười với Trương Vệ Vũ: "Tôi chính là Pizza Hut Giang Lăng, trên địa bàn đó, đến râu hổ của Samsung cũng dám trêu chọc. William là cái mẹ gì."

Đây là sự trả thù của Trần Hán Thăng đối với Hoàng Tuệ, không liên quan đến cha mẹ, cũng không làm tổn hại đến lợi ích của người khác và không trái với quy định của pháp luật.

Đương nhiên, chủ yếu là Hoàng Tuệ tự mình tìm đường chết, Trần Hán Thăng căn bản không phí sức.

Sau khi trở lại văn phòng của Điện tử Quả Xác, trời đã quá trưa, Biên Thi Thi vẫn chưa đến, Trần Hán Thăng gọi lại, lần này cuối cùng cũng gọi được.

"Biên Thi Thi cậu đâu rồi?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Tớ chờ cậu cả buổi sáng."

"Cậu chờ tớ làm cái gì?"

Giọng nói của Biên Thi Thi bị nghẹt lại, nghe như vừa mới khóc, lại giống như bị cảm lạnh vì chuyển mùa.

"Cậu tới Giang Lăng không phải để tìm tớ nói về chuyện của Tiểu Ngư Nhi sao?"

Trần Hán Thăng chậm rãi nói: "Cậu tỉnh ngộ được như vậy cũng rất tốt, tớ cũng rất muốn giải quyết vấn đề, Tiểu Ngư Nhi ở Mỹ trước sau cũng không phải là kế lâu dài…"

"Tớ không nói là đi tìm cậu."

Biên Thi Thi cắt ngang, cô ấy dừng một chút rồi nói: "Ngoài ra, chuyện của Tiểu Ngư Nhi đã giải quyết rồi."

"Giải quyết rồi?"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm việc này nhất định là nói lung tung, bài toán khó cấp thế giới về "phương pháp song toàn" này, mình cũng gặp khó khăn, Biên Thi Thi còn có thể thông minh hơn mình sao?

Nhưng mà Trần Hán Thăng còn muốn hỏi, Biên Thi Thi đã cúp điện thoại, nhìn ra được cảm xúc của cô ấy rất suy sụp, cũng không biết là có chuyện gì.

Trần Hán Thăng còn chưa kịp phân tích nguyên nhân, Samsung bên kia đã không chịu được áp lực, công khai giải thích ở trên mạng.

Park Jung-soo làm người chịu tội thay, ông ta lấy lý do "tin vịt, điều tra không cẩn thận" để chủ động từ chức.

Từ lúc Samsung khai chiến với Quả xác tới nay, đây là lần đầu tiên hy sinh quản lý ở lớp giữa, sau này có thể sẽ còn có nhiều hơn.

Nhưng mà cuộc sống có rất nhiều việc ngoài ý muốn, Nhan Ninh đã chuẩn bị tạm rời vị trí công tác, lại thay thế chức vụ của Park Jung-soo.

Sau khi nghe tin tức này, Trần Hán Thăng cũng run sợ một lúc lâu, không nhịn được nhớ tới một lời thoại: Rõ ràng đã nói là ba năm, sau ba năm lại ba năm…

Nhưng mà tâm trạng hắn vẫn rất tốt, bởi vì việc hôm nay rất thuận lợi.

Đầu tiên là Hoàng Tuệ đã bị tính kế, tiếp theo Samsung cũng tạm thời xin nhận lỗi.

"Nếu hôm nay có thể nói chuyện với Biên Thi Thi, vậy là hoàn hảo rồi."

Với chút tiếc nuối đó, vào buổi tối, Trần Hán Thăng lái xe trở lại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Khu dân cư vẫn yên bình hài hòa như vậy, nhưng mà sau khi lên lầu, Trần Hán Thăng lập tức nhíu mày.

Tuy rằng số người không có gì thay đổi, bà nội ở phòng ngủ, Đông Nhi ở phòng bếp, Thẩm Ấu Sở đang dạy A Ninh học toán, Hồ Lâm Ngữ ngả vào bàn viết lung tung, có lẽ đang hạch toán sổ sách.

Nhưng mà Trần Hán Thăng vẫn phát hiện ra hai chỗ không bình thường.

Thứ nhất là sau khi vào cửa, Hồ Lâm Ngữ lại ngẩng đầu, yên lặng nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Hồ Lâm Ngữ trước nay đều xem Trần Hán Thăng như không khí, ngay cả trong lòng Trần Hán Thăng cũng tự biết bản thân không đủ để cho thư ký Hồ coi trọng.

Cho nên, hôm nay cô ấy phản ứng như vậy, khiến cho Trần Hán Thăng cảm thấy không thích hợp lắm.

Thứ hai là lúc trước Trần Hán Thăng vào cửa, Thẩm Ấu Sở đều sẽ giúp hắn lấy dép lê.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, nhưng mà lúc cô đang muốn đứng lên, Hồ Lâm Ngữ đột nhiên giữ chặt cánh tay Thẩm Ấu Sở: "Đã như vậy rồi, cậu còn phải hèn mọn như vậy sao?"

Nghe câu đó, trên mặt Thẩm Ấu Sở thoáng chốc hoảng hốt, sau đó lại im lặng không lên tiếng lấy dép lê ra, nhẹ nhàng đặt dưới chân Trần Hán Thăng.

"Cái gì là "đã như vậy rồi", đồ ngốc Hồ Lâm Ngữ cả ngày chơi giải đố à.

Trần Hán Thăng mắng một câu trong lòng, nhưng hắn ngoài mặt vẫn như không có việc gì, bình tĩnh quan sát đánh giá, phát hiện bà nội, Đông Nhi và A Ninh không có gì thay đổi, chỉ có Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ hơi khác thường.

Nhất là Hồ Lâm Ngữ, kiểu bài xích này của cô ấy rất rõ ràng, dường như xem Trần Hán Thăng là người ngoài.

Lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng vẫn giống như trước, kể vài câu chuyện cười khiến A Ninh cười khúc khích.

Trước kia, Thẩm Ấu Sở luôn im lặng nhìn Trần Hán Thăng và A Ninh, trên mặt vô cùng dịu dàng.

Nhưng mà tối hôm nay Trần Hán Thăng đảo mắt qua nhìn, đột nhiên phát hiện vẻ mặt Thẩm Ấu Sở hơi ảm đạm, dường như đang cố ghi nhớ cảnh tượng ấm áp này.

Tuy cô đã cố gắng che dấu, nhưng dưới ánh đèn trong phòng khách, rõ ràng khóe mắt đang ngấn lệ.

“Xem ra tình hình rất nghiêm trọng.”

Trần Hán Thăng đang ăn cơm, còn tự đùa giỡn với chính mình ở trong lòng: “Không phải là muốn chia tay chứ.”

Chương 870: Có người rời đi, có người muốn quay về

Sau khi ăn tối xong, Trần Hán Thăng lau miệng, nói với Thẩm Ấu Sở: "Dưới lầu rất náo nhiệt, chúng ta đi dạo cho tiêu thực đi."

Hai người thường xuyên đi dạo sau khi ăn xong, đây là phương thức gặp nhau Thẩm Ấu Sở thích nhất, không náo động không ồn ào, tình cờ tâm sự mấy việc nhỏ trong nhà, yên bình mà hạnh phúc.

Thật ra đối với Trần Hán Thăng, hắn càng thích nằm trên sô pha, ngậm cây tăm xem TV, nhưng mà đêm nay hắn muốn hỏi lý do sự việc, cho nên mới chủ động đề nghị đi dạo.

"Ồ."

Thẩm Ấu Sở chần chừ một chút, cuối cùng cũng đồng ý.

"Chị, em cũng muốn đi."

Tiểu A Ninh ở bên cạnh nói, Thẩm Ninh Ninh đã đến Kiến Nghiệp hơn một năm, cô bé đã quen biết một vài người bạn tốt cùng tuổi rồi.

"Chị Lâm Ngữ đưa em đi."

Hồ Lâm Ngữ đại khái cũng hiểu, lần nói chuyện này có thể nhắc đến việc gì, chủ động dắt Tiểu A Ninh đi.

Tám giờ hơn, bốn người cùng nhau xuống lầu, lúc này là mùa thoải mái nhất trong năm, không khí hơi mát nhưng cũng không lạnh, bạn nhỏ chỉ cần mặc một chiếc áo dài tay là được rồi.

Hít nhẹ một hơi, hình như còn có thể ngửi được mùi hoa nhàn nhạt trong không khí, có mùi của sức sống tràn trề, đây là một cảm giác đặc biệt của mùa xuân.

Hồ Lâm Ngữ đưa Tiểu A Ninh đi đến quảng trường trung tâm của khu dân cư, ở đó có đèn sáng nhất, các bạn nhỏ đều thích tụ tập ở đó chơi đùa.

Nhưng mà Trần Hán Thăng cũng phát hiện, tuy rằng Tiểu Hồ ở rất xa, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào mình bên này.

“Con mẹ cậu Hồ Lâm Ngữ, cũng nhiều chuyện thật đấy.”

Trần Hán Thăng nói thầm một tiếng, nhìn thấy Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, hắn lại cười hì hì huýt sáo một tiếng: “Anh nói Tiểu Hồ càng ngày càng đáng yêu, đúng là làm người ta thích.”

Hai người đi về phía trước một chút, đi vào một chỗ dưới tàng cây ngô đồng, gió nhẹ lướt qua, bóng dáng của cành lá cũng thay đổi thành đủ loại tư thế, trong đầu rất dễ tưởng tượng ra những hình ảnh yêu ma quỷ quái, trông có chút kỳ lạ.

“Lúc nãy em làm sao vậy?”

Giữa Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở không cần lòng vòng, hắn trực tiếp hỏi: “Cảm giác em và Hồ Lâm Ngữ hình như có chút bí mật nhỏ.”

Thật ra Trần Hán Thăng từng phân tích trong lòng, cảm thấy rất có thể bởi vì Samsung đã tung tin ” mình một chân đứng hai thuyền”, có chút ảnh hưởng đối với Thẩm Ấu Sở.

Nhưng mà Trần Hán Thăng chào hỏi trước, Thẩm Ấu Sở cũng đồng ý không rời đi, nếu cô còn có chút không vui, chỉ cần dỗ dành một chút là được.

Cho nên trước mắt, trong lòng hắn vẫn tương đối bình thản, dù sao cái việc lừa gạt người khác này, bản thân cũng rất chuyên nghiệp.

Thẩm Ấu Sở cụp mắt xuống, tối nay cô quên buộc tóc, sợi tóc trên trán bị gió thổi rối tung, vài sợi che mất khuôn mặt, nhìn không rõ biểu cảm.

"Nói đi."

Trần Hán Thăng thúc giục, hắn vươn tay ra, lại vân vê khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Ấu Sở giống như ngày thường.

Đây vốn là một động tác thân mật rất quen thuộc, Trần Hán Thăng cũng sẽ không dùng sức nhiều, nhưng ngón tay vừa mới chạm vào làn da của Thẩm Ấu Sở, đôi mắt hoa đào của cô đã tích tụ rất nhiều nước mắt, giống như có thể chảy xuống bất cứ lúc nào.

"Ôi chao, đừng khóc đừng khóc."

Trần Hán Thăng đương nhiên rất đau lòng, vừa giúp cô lau nước mắt, vừa giải thích: "Anh cũng đã nói rồi, Samsung đó là vì cố ý muốn làm tổn hại hình tượng của anh, thật ra anh đã sớm cải tà quy chính, anh và Tiêu Dung Ngư đã rất lâu rồi không liên lạc…"

Cho tới bây giờ, Trần Hán Thăng vẫn muốn lừa gạt một chút.

"Tiêu Dung Ngư…"

Tính cách của Thẩm Ấu Sở thật sự quá tốt, đối diện với lời bịa đặt của Trần Hán Thăng, cô không tức giận cũng không mắng, chỉ sụt sịt mũi kiềm chế cảm xúc, nhỏ giọng nói: "Cô ấy mang thai?"

"Cái gì?"

Âm thanh tranh cãi ầm ĩ của các bạn nhỏ hơi lớn, Trần Hán Thăng tưởng mình nghe nhầm.

"Tiêu Dung Ngư mang thai, anh đã làm cha rồi."

Lúc này, Thẩm khờ khờ khốn khổ nói ra sự thật, sau đó xoay người, rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được mà nức nở.

Trần Hán Thăng hoàn toàn ngớ người, câu "anh đã làm cha rồi" kia không ngừng lặp lại trong lòng. Hắn khó tin, cũng rất hoảng hốt, kiếp trước ba mươi lăm tuổi còn chưa làm cha, kiếp này thật ra cũng từng có kế hoạch như vậy, nhưng đơn thuốc kia, rõ ràng còn chưa kịp dùng tới.

"Em, sao em lại biết được?"

Miệng Trần Hán Thăng khô khốc, âm thanh có chút run rẩy.

Hắn hoảng hốt bởi vì ngoài "mang thai", còn vì chuyện này thế mà lại là Thẩm Ấu Sở nói cho mình biết, loại cảm giác này rất giống như phạm lỗi ở trường học, rõ ràng muốn giấu cha mẹ, kết quả giáo viên đã sớm cho cha mẹ biết, bản thân mới chính là tên ngốc bị che giấu kia.

"Biên, Biên Thi Thi…"

Thẩm Ấu Sở thật sự rất lương thiện, còn bằng lòng nói ra sự thật. Thật ra Trần Hán Thăng chỉ nghe cái tên "Biên Thi Thi" này, trong nháy mắt hắn đã hiểu ra.

Hóa ra, Biên Thi Thi đến Giang Lăng không phải để tìm mình, thật ra là tìm Thẩm Ấu Sở.

Nguyên nhân Biên Thi Thi tìm Thẩm Ấu Sở, thật ra chính là muốn nói cho cô, Tiêu Dung Ngư mang thai.

Khó trách đêm nay Thẩm Ấu Sở vẫn luôn khổ sổ kìm nén, chắc hẳn cô đã ra quyết định gì đó.

“Anh có chút chuyện, về văn phòng trước.”

Đầu óc Trần Hán Thăng rất loạn, hắn lờ mờ nghĩ thông suốt một vài chuyện, không chỉ là hôm nay, còn cả trước kia nữa, cho nên muốn tới văn phòng im lặng suy nghĩ.

Bây giờ rời đi, còn có suy nghĩ muốn “trốn tránh”.

Kiểu trốn tránh này vừa có sự “áy náy không dám đối diện” bởi vì tin Tiểu Ngư Nhi mang thai, lại là Thẩm Ấu Sở nói cho mình, ngay cả loại người không biết xấu hổ như Trần Hán Thăng, cũng có thể xấu hổ muốn đào hố chôn mình.

Ngoài ra, còn có thể không phải nghe thấy quyết định của Thẩm khờ khạo.

Trần Hán Thăng đại khái có thể đoán được nội dung của “quyết định”, cho nên dứt khoát gác lại, đợi cho hắn tỉnh táo lại rồi xử lý quan hệ với Thẩm Ấu Sở.

Porsche lóe đèn rời khỏi khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Thẩm Ấu Sở ngơ ngác nhìn từ đằng sau, đột nhiên cảm thấy ngực hơi nhói, loại cảm giác buồn nôn vào buổi sáng lại xuất hiện.

Nhưng mà tính nhẫn nại của cô rất tốt, sợ hàng xóm nhìn thấy, cho dù khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cũng cố nén lại không nôn ra.

“Cậu nói với cậu ta rồi?”

Hồ Lâm Ngữ không biết đã xuất hiện ở phía sau từ khi nào, A Ninh đang chơi với các bạn nhỏ, không chú ý tới tình hình bên này.

Thẩm Ấu Sở gật đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống người và cả trên mặt đất.

“Cậu cũng thật là ngốc.”

Hồ Lâm Ngữ thở dài, Trần Hán Thăng rõ ràng không biết chuyện này, nếu Thẩm Ấu Sở kiên quyết một chút, cố ý giấu chuyện này, còn có thể thế nào chứ?

"Lâm Ngữ…"

Thẩm Ấu Sở hai mắt đẫm lệ mông lung quay đầu: "Tớ và Tiểu Trần sau này không thể gặp lại nữa rồi, nhưng mà… tớ nhớ anh ấy thì phải làm sao đây?"

Hồ Lâm Ngữ nghe thấy mà hốc mắt chua xót, bởi Thẩm Ấu Sở rất ít khi biểu lộ cảm xúc. Tiểu Hồ ôm Thẩm Ấu Sở, tự lừa mình dối người an ủi: "Ai nói không thể gặp lại? Vừa nãy các cậu nói chia tay rồi sao? Nếu còn chưa nói, thì vĩnh viễn còn chưa chia tay!"

…

Sau khi đến văn phòng, Trần Hán Thăng ngồi trên ghế sô pha, châm một điếu Trung Hoa, chậm rãi hồi tưởng lại giữa làn khói thuốc.

Thời gian là một manh mối cực kì tốt, có thể kết nối rất nhiều chuyện lại với nhau, Trần Hán Thăng rất nhanh đã nhớ tới lúc hắn ở Mỹ, thật ra cũng có những manh mối mơ hồ.

Điều rõ ràng nhất là giáo sư Tôn, Biên Thi Thi và Triệu Đồng đều cấm mình hút thuốc, còn nhắc mình bỏ thuốc.

"Hóa ra, bọn họ đều biết rồi."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, sau đó dập tắt điếu thuốc vừa hút, mở cửa sổ để mùi khói bay ra ngoài.

Nói về việc bỏ thuốc, hai người Lão Trần và Lão Tiêu cũng không hẹn mà cùng bỏ thuốc.

"Lão Tiêu biết chuyện cũng không có gì lạ, Lão Trần có phải cũng biết rồi?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc, sau đó gọi cho cha mình.

“A lô.”

Giọng điệu của Trần Triệu Quân luôn nhẹ nhàng, lúc này hẳn là ông đang xem tin tức.

“Cha, Thẩm Ấu Sở mang thai, con nên làm gì bây giờ?”

Trần Hán Thăng bực mình vì Lão Trần cố ý giấu mình nên đã ném “bom giả” qua trước.

“Cái gì?”

Trần Triệu Quân kinh ngạc thốt lên, không thể không nói, “quả bom giả” này đã khiến ông lảo đảo, suýt nữa ném luôn điều khiển từ xa.

“Điện thoại của ai vậy?”

Giọng nói của Lương Mỹ Quyên phát ra từ ống nghe, có lẽ bà cũng cảm thấy khó hiểu trước phản ứng của chồng mình.

“Mẹ, con nhìn thấy Lão Trần và người phụ nữ khác cùng ăn cơm, mẹ mau kiểm tra điện thoại di động của cha đi, đừng quên kiểm tra cả tin nhắn đã xóa, biết đâu sẽ có bất ngờ…”

Trần Hán Thăng nhanh chóng la lên.

“Hóa ra là Hán Thăng à.”

Lương Thái hậu vừa nghe thấy tiếng ồn ào đã biết đó là con ru trai mình, bà giật lấy điện thoại nói: “Thằng nhóc con đừng châm ngòi ly gián, mẹ còn chưa hỏi con, sao lại gọi điện cho cha con mà không gọi cho mẹ đấy, có phải đã có chuyện gì rồi không?”

Bình thường Trần Hán Thăng gọi cho cha mẹ, trước nay đều gọi cho Lương Thái hậu. Thật ra quan hệ cha con của Trần

Triệu Quân và Trần Hán Thăng rất tốt, nhưng Lão Trần không nói nhiều, cuộc trò chuyện có chút nhàm chán.

Cho nên khi Trần Hán Thăng liên lạc với Trần Triệu Quân, rất có thể đã xảy ra chuyện.

Trần Hán Thăng bây giờ không dám nói nhảm nữa, thành thật nói: "Mẹ, hôm nay con mới biết được, Tiểu Ngư Nhi mang thai rồi."

"Con đang nói gì vậy?"

Âm thanh của Lương Mỹ Quyên đột nhiên tăng lên một quãng tám, rồi lại im lặng.

Trần Hán Thăng biết mẹ đang bị dọa sợ rồi, bởi vì qua sóng vô tuyến, hắn có thể cảm nhận được tiếng tim đập "thình thịch thình thịch" của Lương Thái hậu.

Cũng không biết qua bao lâu, Lương Mỹ Quyên gằn từng chữ hỏi: "Chuyện này không thể lấy ra đùa giỡn được."

"Mẹ hỏi cha đi."

Trần Hán Thăng bất mãn nói: "Khó trách đầu năm lão Trần thường xuyên mất ngủ cả đêm, hóa ra là bởi vì chuyện này, cha còn giấu giếm chúng ta!"

Trần Hán Thăng nói xong thì ném điện thoại sang một bên, hắn biết không bao lâu nữa Lương Thái hậu nhất định sẽ gọi lại.

Thật ra, Trần Hán Thăng cũng có thể đoán được lý do tại sao Lão Trần lại che giấu, trăm phần trăm là yêu cầu của Tiểu Ngư Nhi.

"Bây giờ mình cũng hiểu tại sao khi Biên Thi Thi gửi lại ảnh của Tiểu Ngư Nhi, cô ấy đều phải che bụng."

Trần Hán Thăng lẩm bẩm, hắn từng thảo luận vấn đề này với Vương Tử Bác, kết luận của Vương Tử Bác là "ăn uống không hợp nên bị tiêu chảy rồi."

"Đều do tên ngốc này."

Trần Hán Thăng nghĩ: "Nếu không phải Vương Tử Bác làm mình nghĩ sai, mình đã phát hiện ra chuyện này từ lâu rồi."

Càng nghĩ về chuyện đó lại càng tức giận, hơn nữa Vương Tử Bác còn là bạn trai của Biên Thi Thi.

Thật ra theo lập trường mà nói, Trần Hán Thăng thực sự không thể trách Biên Thi Thi, cô ấy là bạn thân nhất của Tiểu Ngư Nhi, vì vậy cô ấy đương nhiên sẽ hướng về Tiêu Dung Ngư.

Nhưng mà làm như vậy không thể tránh khỏi việc sẽ làm tổn thương Thẩm Ấu Sở, đồng thời cũng khiến cuộc sống vốn rối bời của Trần Hán Thăng đột nhiên càng trở nên hỗn loạn hơn.

Trần Hán Thăng dứt khoát gọi điện cho bạn thân từ thuở nhỏ, vừa mở miệng đã ân cần thăm hỏi: "Tao mẹ nó đúng là mắt mù rồi, sao lại quen biết tên ngốc như mày chứ, chẳng được tích sự gì, nếu mày ở trước mặt tao, ông đây nhất định sẽ cho mày mấy đấm…"

Trần Hán Thăng mắng xong thì trực tiếp cúp điện thoại, chỉ để lại Vương Tử Bác vẻ mặt mơ hồ.

Hôm nay cũng thật lạ, Biên Thi Thi từ Giang Lăng trở về, hai mắt đỏ hoe, hỏi cô ấy tại sao cũng không nói, hỏi cô ấy có thấy Trần Hán Thăng không, Biên Thi Thi cũng nói không thấy.

Vương Tử Bác còn đang định sau khi quay lại ký túc xá, sẽ hỏi thăm bạn thân của mình một chút.

“Điện thoại của Trần Hán Thăng à?”

Biên Thi Thi đột nhiên hỏi.

Vương Tử Bác ngẩng đầu lên rồi gãi gãi đầu: “Tiểu Trần vô duyên vô cớ mắng tớ, gần đây tớ cũng không có trêu chọc nó mà.”

“Vô duyên vô cớ mắng cậu?”

Biên Thi Thi sửng sốt một chút, thấp giọng nói: “Vậy cậu ta cũng biết rồi, cho nên mới tùy tiện tìm cậu phát giận.”

“Biết cái gì?”

Vương Tử Bác cảm thấy thằng bạn thuở nhỏ của mình và bạn gái đều rất kỳ lạ, có phải có chuyện gì giấu mình không?

“Tiểu Ngư Nhi sắp về nước rồi.”

Biên Thi Thi im lặng một lúc, nhìn bạn trai mình nói.

“Vậy thì tốt quá.”

Vương Tử Bác rất vui, vì ở nước ngoài luôn bất tiện, Trần Hán Thăng cũng sẽ luôn lo lắng.

“Vậy cậu biết tại sao không?”

Biên Thi Thi hỏi.

Vương Tử Bác lắc đầu.

“Tại vì.”

Biên Thi Thi dừng một chút rồi nói: “Trần Hán Thăng sắp làm cha rồi, cậu cũng sắp làm chú rồi.”

…

“Tinh tinh tinh.”

Hai mươi phút sau, đúng như dự đoán, mẹ đã gọi cho Trần Hán Thăng, sau khi Trần Hán Thăng nghe máy lập tức nghe

thấy Lương Thái hậu vừa khóc vừa cằn nhằn:

“Thằng nhóc thúi con, vậy mà lại làm cha rồi, mẹ thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới

.”

“Sau này con cũng không thể cứ cà lơ phất phơ như vậy nữa.”

“Tiểu Ngư Nhi ở Mỹ rất khó thích nghi, con đón con bé về đi, nếu không mẹ sẽ sang Mỹ đấy.”

…

Trần Hán Thăng yên lặng nghe, hắn có thể hiểu rõ tâm tình của Lương Thái hậu, tâm nguyện lớn nhất của Lương Mỹ Quyên là trông nom con trai lấy vợ sinh con, sau đó giúp đỡ chăm sóc con cái.

Bây giờ điều ước đột nhiên trở thành sự thật, tâm trạng của Lương Mỹ Quyên tự nhiên dao động rất lớn.

Hơn nữa còn có cô ngốc ở Xuyên Du kia, Tiêu Dung Ngư mang thai rồi, cô ấy phải làm sao bây giờ ?

Đây là vấn đề không thể tránh né, Lương Thái hậu nói một hồi, cuối cùng vẫn do dự nói: “Ấu Sở…”

Chỉ là ngay khi cái tên này được gọi ra, Trần Triệu Quân đã ngắt lời.

“Lúc này, chúng ta hãy nghĩ cách thuyết phục Tiểu Ngư Nhi trở về Trung Quốc.”

Lão Trần lòng còn sợ hãi nói.

Vừa rồi Trần Hán Thăng nói nhảm, lại còn nói “Thẩm Ấu Sở có thai”, trước mắt Lão Trần tối sầm lại.

Mối quan hệ của đứa con trai này thật sự là biến đổi bất ngờ, bắt đầu chuẩn bị kết hôn với Tiêu Dung Ngư, thậm chí

còn gặp gỡ người thân rồi.

Sau đó, không biết vì lý do gì, Tiêu Dung Ngư lại chia tay với Trần Hán Thăng. Vào dịp tết ở Kiến Nghiệp, Lão Trần cũng rất hài lòng với Thẩm Ấu Sở, hơn nữa với sự thuyết phục của Mạc Kha, trong lòng Trần Triệu Quân cũng đã tán thành cặp đôi này.

Ngay sau đó Tiêu Dung Ngư mang thai, điều này gần như đã phá vỡ sự cân bằng, Lão Trần lại chuyển sự chú ý sang bên này.

Nếu Thẩm Ấu Sở cũng đang mang thai vào lúc này, Trần Triệu Quân có cảm giác ngày này đúng là không có cách nào qua được.

Chương 871: Anh còn yêu cô ấy không?

Buổi tối biết "Tiêu Dung Ngư mang thai" định sẵn là sẽ khó khăn, có người đang khóc, có người đang áy náy, có người thì lại đang lo lắng… Trần Hán Thăng cũng trợn tròn mắt, nhìn trần nhà tráng lệ huy hoàng trong của văn phòng, cứ trừng mãi như vậy đến hừng đông.

Đến tầm tám giờ sáng, thư ký nhỏ đi vào văn phòng đầu tiên, bật máy tính và đun nước nóng giống như ngày thường, nhưng sau khi đẩy cửa ra, cô ấy không nhịn được mà sợ hãi thốt lên một tiếng "Ôi má ơi", hóa ra Trần Hán Thăng đang nằm thẳng thẳng tắp ở trên sô pha.

Loại tình huống này giống như đã từng quen biết, hình như lúc "Tu La tràng" lần trước, bộ trưởng Trần cũng nằm cả đêm trong văn phòng như vậy.

Nhưng Tu La tràng đã qua rồi mà, về chuyện làm ăn thì ngày hôm qua Samsung cũng xin lỗi rồi, còn có chuyện gì có thể khiến hắn lo âu như thế?

"Bộ trưởng Trần, cậu làm sao vậy?"

Thư ký nhỏ đi qua, quan tâm hỏi.

"Tiểu Vũ đến rồi à."

Trần Hán Thăng xoa đôi mắt vừa khô vừa xót, uể oải đáp một tiếng.

"Vâng."

Thư ký nhỏ đổ ly nước ấm, đưa tới: "Sao tối hôm qua cậu không về nhà mà lại nghỉ ngơi ở chỗ này vậy."

"Haiz…"

Trần Hán Thăng giãy giụa ngồi dậy, xoa mái tóc ngắn đáng yêu của Nhiếp Tiểu Vũ: "Một lời khó nói hết, cô đặt giúp tôi một chiếc vé máy bay, tôi muốn sang Mỹ."

"Không phải cuối tháng trước cậu mới đi sang đó à?"

Nhiếp Tiểu Vũ có chút buồn bực.

"Lần này khác."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: "Tiêu Dung Ngư mang thai, cô phải làm dì rồi."

"Mịa nó!"

Ly nước trong tay Nhiếp Tiểu Vũ rơi tự do xuống đất, Tiểu Ngư Nhi mang thai, Vậy Thẩm Ấu Sở phải làm sao bây giờ?

Xem ra mình vẫn quá qua loa, cho rằng Tu La tràng đã trôi qua, nhưng sự thật là bộ trưởng Trần vẫn đang độ kiếp.

.....

Trần Hán Thăng không đến sân bay Lộc Khẩu Kiến Nghiệp, bởi vì Kiến Nghiệp chỉ có chuyến bay buổi chiều đi đến nước Mỹ, Trần Hán Thăng không muốn đợi, trực tiếp để tài xế trong xưởng cho mình đi nhờ đến sân bay quốc tế Hồng Kiều Thượng Hải.

Thượng Hải có chuyến bay buổi sáng, sau khi máy bay cất cánh, Trần Hán Thăng vốn định ngủ một giấc, không nghĩ tới bên cạnh có một ông chú trung niên hơn năm mươi tuổi, hình như nhận ra Trần Hán Thăng đang đeo kính râm đội mũ, vẫn luôn hỏi thăm thân phận của Trần Hán Thăng.

"Xin hỏi anh mang họ Trần đúng không?"

“Vẫn đang học đại học đúng không?”

“Có phiền khi tôi hỏi thăm anh đang làm gì hay không?”

…

Nếu là ngày thường, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ không ngại mà thổi phồng một phen, vừa lúc tống cổ khoảng thời gian mấy giờ nhàm chán.

Dù sao hắn cũng thích khoác lác, còn có thể làm ra vẻ rằng lần này mình đi công tác, nhưng thật ra là tổ chức một buổi gặp mặt hữu hảo với tổng thống Mỹ, có điều tâm trạng hiện giờ của hắn thật sự là cực kỳ bực bội, nhìn thoáng qua ông chú trung niên kia, nhún vai nói: “Vẫn chưa biết muốn làm cái gì, mới vừa ra tù xong, tất cả đều đang ở giai đoạn thích ứng, chuẩn bị ra nước ngoài lăn lộn.”

“A… ha ha…”

Ông chú trung niên ngại ngùng cười một chút, mười mấy tiếng sau cũng không tiếp chuyện nữa.

Trần Hán Thăng đầu tiên là ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại còn ở trên phi cơ, ngoài cửa sổ là từng đám, từng đám mây trắng, mềm mại giống như kẹo bông gòn, Trần Hán Thăng ngắm nhìn, bất giác mà bắt đầu mê mẩn, đám kẹo bông gòn này giống như biến thành từng khuôn mặt trẻ con, trắng trẻo mập mạp cười với mình.

Trần Hán Thăng cũng không cầm lòng được mà nhếch miệng cười, nhưng rất nhanh, đứa trẻ trắng trẻo mập mạp đã không thấy đâu nữa, kẹo bông gòn lại biến thành cô gái ngốc nghếch Thẩm Ấu Sở, đôi mắt hoa đào ngấn lệ, oan oan ức ức nhìn mình.

Trần Hán Thăng xoa lồng ngực nặng nề, đè thấp vành nón tiếp tục nghỉ ngơi, chờ đến nước Mỹ đã là tầm rạng sáng 12 giờ.

“Kính coong…”

Tiếng chuông cửa lúc đêm khuya có chút chói tai, rất nhanh trong phòng truyền ra tiếng người hỏi: “Ai đấy?”

Trần Hán Thăng nghe ra đây là dì Lâm bảo mẫu, hắn ho khan một tiếng trả lời: “Dì Lâm, cháu là Trần Hán Thăng.”

“Hóa ra là Trần tổng à, sao cậu lại đến đây vào buổi tối thế này.”

Sau khi dì Lâm xác định được thân phận của Trần Hán Thăng, thì “kẽo kẹt” một tiếng mở cửa, có lẽ là tiếng động hơi lớn nên ánh đèn trong các phòng của biệt thự đều sáng lên.

Giáo sư Tôn Bích Dư và Lữ Ngọc Thanh đều đi ra ngoài hành lang, nhìn từ trên xuống thấy Trần Hán Thăng phong trần mệt mỏi, các bà đều rất nghi hoặc, muộn như vậy Trần Hán Thăng đến đây làm cái gì?

Lữ Ngọc Thanh quay đầu nói chuyện với người nào đó trong phòng, có lẽ chính là Tiểu Ngư Nhi.

“Giáo sư Tôn, dì Lữ.”

Trần hán thăng vừa chào hỏi, vừa phong trần mệt mỏi chạy lên cầu thang, nhìn dáng vẻ này hình như là muốn chạy vào phòng ngủ.

“Hán Thăng, cậu muốn làm gì, Tiểu Ngư Nhi đang ở bên trong đấy…”

Lữ Ngọc Thanh nhìn ra điều bất thường, đang muốn ngăn cản, nhưng động tác của Trần Hán Thăng vẫn nhanh hơn, đã giành trước một bước đi vào.

“Anh làm cái gì đấy!”

Tiêu Dung Ngư đang mặc một bộ đồ ngủ in hình hoạt hình, ngồi trên giường đọc sách, sau khi Trần Hán Thăng tiến vào,

cô kéo chăn lên theo bản năng, dường như muốn che đi cái bụng nhỏ.

Trần Hán Thăng không nói lời nào đi đến trước giường, không hề chớp mắt nhìn vào Tiêu Dung Ngư, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Tiêu Dung Ngư cũng không hề sợ hãi, sau khi hoảng loạn một lát, cô cũng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mắt này.

Tiểu Ngư Nhi không trang điểm, khuôn mặt trái xoan thuần khiết mà tinh xảo, mái tóc dài xõa tung trên vai, chiếc cằm trắng nõn hơi nâng lên, có vẻ như đầy đặn hơn so với lúc trước.

Lữ Ngọc Thanh, giáo sư Tôn và dì Lâm đều đứng ở cửa, tuy rằng dáng vẻ Trần Hán Thăng rất hùng hổ, nhưng các bà dường như đều không lo lắng Trần Hán thăng sẽ làm tổn thương đến Tiểu Ngư Nhi.

“Em đang xem sách gì vậy?”

Sau một lúc lâu, giọng điệu của Trần Hán Thăng vậy mà lại trùng xuống, chỉ vào bàn tay của Tiêu Dung Ngư.

Đây là quyển sách Tiếng Anh, bên trên tất cả đều là chữ cái, trên trang bìa có in hình một đứa trẻ con.

Ánh mắt Tiêu Dung Ngư chuyển động, đặt quyển sách ở phía sau, không hề khách khí nói: “Sách báo về phương diện Pháp luật.”

“Anh…”

Trần Hán Thăng tức giận đến nỗi muốn dậm chân: “Tuy Tiếng Anh của anh không tốt, nhưng tóm lại là anh vẫn nhận ra được từ đơn babi này, em đang xem sách chăm sóc trẻ sơ sinh, còn muốn giấu anh như giấu đứa ngu à?”

Sau khi hắn nói xong thì cúi người xuống muốn dán lỗ tai của mình lên bụng nhỏ của Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng cũng không biết vì sao phải làm động tác này, nhưng trên phim truyền hình đều diễn như thế, dù sao hắn cũng lần đầu tiên làm cha, không có kinh nghiệm gì nên chỉ có thể học lung tung một chút.

"Anh muốn làm gì, đừng tới đây, không được tới gần em…"

Tiêu Dung Ngư cực kì kháng cự, cô nhanh chóng che tay ở phía trước, hai người cứ thế mà giằng co nhau, giáo sư Tôn và Lữ Ngọc Thanh có hơi ngơ người, nhìn hành động này của Trần Hán Thăng, chẳng lẽ hắn đã biết sự thật rồi sao?

"Đừng chắn!"

Sức lực của Trần hán Thăng lớn hơn Tiêu Dung Ngư nhiều, nhưng vì sợ làm đau cô cho nên không dám dùng sức, cuối cùng Trần Hán Thăng hết kiên nhẫn, không nhịn được nữa mà lớn tiếng nói: "Anh là bố của đứa bé, muốn nghe nhịp tim đập của con cũng không được à?"

"Quả nhiên…"

Tôn Bích Dư và Lữ Ngọc Thanh liếc nhau, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ.

Nghe được những lời này của Trần Hán Thăng, biểu tình của Tiểu Ngư Nhi cứng lại, động tác trên tay cũng tạm dừng một chút, nhân cơ hội này, Trần Hán Thăng thuận lợi vùi đầu vào trong lòng Tiêu Dung Ngư.

"Thịch… Thịch… Thịch…"

Tiếng tim đập của Tiêu Dung Ngư rất trầm ổn, nhưng mà cũng chỉ có tiếng tim đập của một mình cô, Trần Hán Thăng nghi hoặc ngẩng đầu, mờ mịt nói: "Con đâu rồi?"

“Phụt…”

Dì Lâm bảo mẫu nở nụ cười, bà ấy quan sát biểu cảm của giáo sư Tôn và Lữ Ngọc Thanh một chút, phát hiện các bà đều không nhíu mày, lúc này mới yên tâm mạnh dạn nói: “Còn chưa được ba tháng nữa, vóc dáng của Tiểu Ngư Nhi lại đẹp, bây giờ ngay cả sờ cũng sờ không thấy thì sao có thể nghe thấy tiếng tim đập được.”

“Vậy à?”

Da mặt của Trần Hán Thăng rất dày, lập tức duỗi tay về trong lòng Tiểu Ngư Nhi: “Cho anh ôm một cái…”

“Tránh ra!”

Lúc này đây, Tiêu Dung Ngư dùng lực đẩy cánh tay của Trần Hán Thăng ra, dịch về phía mép giường, cách Trần Hán Thăng xa một chút.

Bây giờ thời gian ở bên Mỹ đã là rạng sáng một giờ, nhưng bởi vì vị khách không mời mà đến Trần Hán Thăng này, tất cả mọi người đều không buồn ngủ nữa, không khí trong phòng ngủ còn có chút kỳ quái, Lữ Ngọc Thanh là mẹ của Tiểu Ngư Nhi, trong lòng bà vẫn luôn chờ mong Trần Hán Thăng và con gái giải trừ mâu thuẫn, sau đó vui vẻ kết hôn.

“Giáo sư Tôn.”

Lữ Ngọc Thanh suy nghĩ, nói với bà lão: “Bà tuổi lớn rồi, cứ đi nghỉ ngơi trước đi, không cần đợi chờ ở chỗ này làm gì.”

Bà lão có vẻ đã hiểu ý của Lữ Ngọc Thanh, sờ lên mái tóc hoa râm: “Vậy tôi đi ngủ trước đây.”

“Chị Lâm.”

Lữ Ngọc Thanh lại nói với dì Lâm bảo mẫu: “Hán Thăng có khả năng còn chưa ăn cơm chiều, chúng ta xuống phòng bếp nấu ít mì đi.”

“Được rồi…”

Dì Lâm cũng là người nhanh nhạy, đồng ý rất sảng khoái.

“Mẹ…”

Tiêu Dung Ngư chớp mắt, mẹ ruột đang muốn “bỏ” mình lại à?

“Hai đứa cứ nói chuyện với nhau trước đi.”

Lữ Ngọc Thanh không chỉ đi ra ngoài mà còn thuận tay đóng cửa lại: “Đợi đến khi làm cơm xong thì tôi sẽ ở dưới gọi một tiếng, thật ra, giữa hai người có xảy ra mâu thuẫn cũng không đáng sợ, chỉ cần giải thích rõ ràng là được, giống như giáo sư Tôn nói vậy, đứa trẻ không thể không có cha…”

Thấy “Mẹ vợ” tâm lý như thế, Trần Hán Thăng cực kỳ cảm động: “Dù sao thì cũng là bà ngoại của đứa nhỏ, vào lúc mấu chốt vẫn sẽ hướng về phía cháu. Lần trước khi cháu đến đây, cái cảnh không nơi nương tựa đúng thật là quá thảm.”

Thật ra trước kia khi còn đi học, Trần Hán Thăng không quá thích Lữ Ngọc Thanh, có khả năng bởi vì là cán bộ lãnh đạo, nên bà luôn mang dáng vẻ cao cao tại thượng, có chút xem thường bố mẹ “Bình dân” của mấy bạn học như Vương Tử Bác.

Nhưng sau khi nghỉ hưu, Trần Hán Thăng cảm thấy dì Lữ lại đáng yêu thêm một chút.

Tiêu Dung Ngư vốn dĩ không muốn để ý đến, cô ấy biết Trần Hán Thăng có rất nhiều kịch bản, giả vờ đáng thương chính là một trong số đó, vả lại Trần Hán Thăng tới Mỹ cuối tháng, có ăn có ở, không nơi nương tựa ở đâu ra.

Có điều xưng hô “Bà ngoại đứa nhỏ” này vẫn khiến lòng Tiêu Dung Ngư nhảy lên, cuối cùng cô không nhịn được mà hỏi: “Sao mà anh biết được?”

“Bởi vì…”

Trần Hán Thăng nuốt một ngụm nước miếng, không khai ra Biên Thi Thi mà lại đẩy lên người lão Trần: “Cha anh không cẩn thận lỡ miệng nên anh mới biết, vả lại loại chuyện này sao có thể giấu anh cả đời được, đàn ngỗng bay qua còn để lại tiếng, huống chi là một đứa trẻ béo năm cân như vậy, sớm hay muộn gì anh cũng biết thôi.”

“Làm sao có thể nặng năm cân được!”

Tiêu Dung Ngư vỗ về cái bụng nhỏ, tức giận cãi lại.

Trần Hán Thăng cười “hì hì”, chỉ cần Tiểu Ngư Nhi nói chuyện với mình là được, trên thực tế, hai lần “đối đãi” khi mình đến đây căn bản không hề giống nhau.

Lần trước tới nơi này, Tiêu Dung Ngư vì không muốn để lộ chuyện “mang thai” nên gần như không nói chuyện với Trần Hán Thăng, cũng không ngồi cùng bàn ăn cơm với nhau, chỉ một cánh cửa gỗ đơn giản lại có thể ngăn cách hai người.

Cho nên khi Trần Hán Thăng rời đi cũng phải cảm thán Trần Anh Tuấn không ai bì nổi vậy mà lại rơi xuống bước đường này.

Tình huống lần này thì hoàn toàn khác, đầu tiên là Lữ Ngọc Thanh ở bên cạnh giúp đỡ, quan trọng nhất chính là, Trần Hán Thăng đã biết chân tướng việc “Mang thai”.

Bây giờ nội tâm Tiểu Ngư Nhi cực kì rối rắm, vốn dĩ cô định giấu giếm tiếp, một mình nuôi con khôn lớn, nhưng hiện tại đã thành cái dạng này, tình huống đột nhiên trở nên vi diệu.

Có điều đây cũng là hiệu quả mà Trần Hán Thăng theo đuổi, càng loạn càng có cơ hội, mục đích lần này hắn đến đây là muốn đưa Tiêu Dung Ngư về nước, cùng với chữa trị quan hệ của hai người một chút.

Đây cũng là nguyên nhân vừa nãy không ăn ngay nói thật, nếu để Tiêu Dung Ngư biết tin tức "Mang thai" này là do Thẩm Ấu Sở nói lại cho Trần Hán Thăng, với tính cách ngạo kiều của Tiểu Ngư Nhi thì chắc chắn cô sẽ không chấp nhận.

"Kẽo kẹt ~"

Trần Hán Thăng đứng lên hoạt động cơ thể, giả vờ vô ý ngồi vào bên cạnh Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư vừa định né tránh thì Trần Hán Thăng vội vàng mở miệng, lấy việc nói chuyện để dời đi lực chú ý: "Mẹ anh cũng biết chuyện này rồi, bà chuẩn bị nghỉ hưu rồi tới Mỹ chăm sóc em đấy."

"Dì Lương cũng muốn nghỉ hưu ư?"

Tiêu Dung Ngư sửng sốt một chút, từ chối rất quyết đoán: "Em không cần nhiều người như vậy chăm sóc, vả lại còn có Thẩm…"

Tiểu Ngư Nhi nói được một nửa thì quay người đi không hề nói tiếp nữa, sắc mặt cũng dần trở nên lạnh lùng.

Thẩm Ấu Sở là đề tài không thể đi vòng qua được, trong lòng Trần Hán Thăng vẫn luôn biết rõ, nếu không giải quyết vấn đề của Thẩm Khờ Khạo thì Tiêu Dung Ngư không có khả năng về nước.

Trước mắt tới xem, hai người này căn bản không có khả năng cùng tồn tại.

"Thẩm Khờ Khạo, rất xin lỗi."

Trong lòng Trần Hán Thăng thở dài một hơi, "thẳng thắn thành khẩn" nói: "Anh và Thẩm Ấu Sở đã chia tay rồi."

Tiêu Dung Ngư bỗng nhiên quay đầu nhìn Trần Hán Thăng không chớp mắt, dường như muốn biết có phải hắn đang nói dối hay không.

“Samsung vì muốn đả kích hình tượng của anh và Quả Xác nên đã công khai chỉ trích anh một chân đứng hai thuyền.”

Trần Hán Thăng đã nghĩ xong lý do từ lâu rồi, hắn bình tĩnh bịa ra một lời nói dối hợp lý:

“Cái này đã công khai trên toàn mạng xã hội, cho nên Thẩm Ấu Sở cũng thấy.”

“Thẩm Ấu Sở cảm thấy không chịu được chuyện phản bội tình cảm nên đã nói lời chia tay với anh.”

“Vừa lúc lão Trần lại tiết lộ chuyện em có em bé, nên anh lập tức bay sang Mỹ tìm em.”

...

Lời nói dối này khá là “tuyệt diệu”, bởi vì hai người Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở sẽ không bởi vì Trần Hán Thăng nghèo khó mà rời đi, sẽ không bởi vì Trần Hán Thăng không làm ăn được mà rời đi, khả năng duy nhất chính là Trần Hán Thăng không chuyên chú về chuyện tình cảm, chỉ như vậy mới có thể thất vọng rời đi.

Vừa lúc Samsung công bố tin tức “Trần Hán Thăng bắt cá hai tay”, vừa lúc trùng khớp về mặt thời gian, cũng có thể trở thành mồi lửa chia tay.

Nếu đây là một vụ án mạng, thời gian và động cơ đều có, cho nên kết quả như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi Trần Hán Thăng nói xong, trong phòng ngủ cực kỳ yên tĩnh, đối mặt với ánh nhìn thẳng tắp của Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng vẫn thong dong đối mặt.

Tố chất tâm lý không mạnh thì làm sao có thể làm ảnh đế được?

“Vậy anh…”

Sau một lúc lâu, Tiêu Dung Ngư mở miệng.

Trần Hán Thăng cho rằng Tiểu Ngư Nhi muốn từ những việc nhỏ không đáng kể để nghiệm chứng tin tức này, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với cuộc thẩm vấn.

Nào biết đâu rằng, Tiêu Dung Ngư chỉ là hỏi một vấn đề đơn giản nhất: "Vậy anh có còn yêu Thẩm Ấu Sở không?"

"Anh…"

Trần Hán Thăng nghẹn một chút, cái này hình như là chiêu "Trở về nguyên trạng" trong võ công thì phải, không có kịch bản, cũng không có bẫy rập, chỉ là một câu cực kì đơn giản "Anh còn yêu cô ấy không", vậy mà lại có thể ép "Con buôn nói dối" như Trần Hán Thăng sinh ra một chút hoảng loạn.

Thật ra lúc này chỉ cần một câu "Không yêu" là được.

Nhưng mà chữ "Không" kia dường như bị chặn ở cổ họng, Trần Hán Thăng cảm thấy nặng tựa ngàn cân, làm thế nào cũng không thể nói nên lời.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc này thì Lữ Ngọc Thanh ở dưới tầng đột nhiên gọi: "Mì sợi đã nấu xong rồi, Hán Thăng cậu xuống dưới ăn một chút đi."

"Phù…"

Trong lòng Trần Hán Thăng thở phào một hơi, ngoài miệng cười nói: "Anh xuống ăn chút mì trước, đồ ăn trên máy bay của Nam Hàng quá dầu mỡ, không hợp khẩu vị một chút nào, em cũng đừng nghĩ lung tung, người anh yêu nhất chính là em, cùng với Tiểu Ngư Nhi nhỏ ở trong bụng."

"Sao anh lại biết là Tiểu Ngư Nhi nhỏ?"

Tiêu Dung Ngư hỏi.

“Lão Trần đã nói trong điện thoại là cha từng mơ thấy rất nhiều lần.”

Lần này Trần Hán Thăng không hề nói dối: “Chắc chắn là cháu gái, ông còn thường xuyên đến cửa hàng quần áo trẻ em rồi ngơ ngẩn nhìn quần áo bé gái đấy.”

Trần Hán Thăng nói xong thì xuống lầu ăn cơm, Tiêu Dung Ngư ngồi một mình ở trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhỏ, lẩm bẩm nói: “Vừa nãy anh ấy trốn tránh, có lẽ là vẫn còn tình cảm với Thẩm Ấu Sở, có nên phá lệ một lần vì con, giả vờ không biết để tha thứ cho anh ấy không?”

Chương 872: “Thời kỳ khảo sát” của Trần Hán Thăng

Dì Lâm bưng đến một bát mì trứng nóng hổi, Trần Hán Thăng ăn như hổ đói, Tiêu Dung Ngư không xuống ăn cùng hắn, nhưng “mẹ vợ” Lữ Ngọc Thanh ngồi bên cạnh hắn cùng trò chuyện về một số vấn đề trong công việc.

Giữa Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên vẫn có một số điểm khác nhau, Lương Mỹ Quyên là một bà nội trợ tương đối thuần khiết, mọi tâm tư tình cảm của bà luôn hướng về chồng và con trai, bà rất ít khi chú ý đến đại sự quốc gia hay là những chính sách của ngành sản xuất.

Trước kia Lữ Ngọc Thanh cũng chỉ là một sinh viên đại học bình thường, về sau lại trở thành lãnh đạo của đơn vị, đôi khi bà nói điều gì đó, cho dù không phải tất cả đều đúng nhưng trình độ của bà cũng không tệ lắm.

Vì vậy, không khí của gia đình Tiêu Dung Ngư và Lữ Ngọc Thanh luôn rất tốt, điều mà Vương Tử Bác luôn ngưỡng mộ, cha mẹ là những người có học, họ luôn tôn trọng ý kiến của con cái, những đứa trẻ bước ra từ gia đình này họ luôn có sự tự tin nhất định, Tiêu Dung Ngư là một ví dụ điển hình cho điều đó.

Khi Lữ Ngọc Thanh vừa nói chuyện phiếm, nhưng thật ra bà đang ngầm quan sát Trần Hán Thăng, bà cùng Trần Triệu Quân đã quen biết nhau từ lâu, Trần Triệu Quân được công nhận là một giám đốc tốt bụng trong hệ thống của Cảng Thành, ông rất ít khi mất bình tĩnh, nói năng chậm rãi, ông

cũng sẽ không đàn áp cấp dưới, danh tiếng của ông luôn rất tốt.

Lương Mỹ Quyên là một người nói năng thì chua ngoa, nhưng tấm lòng thì như đậu hũ, giống một người ngốc nghếch không có ý đồ, nhưng con trai của bọn họ, Lữ Ngọc Thanh thực sự không biết nên mô tả về hắn như thế nào.

"Vô lương tâm" là đặc điểm lớn nhất, nhưng sự "vô lương tâm" của Trần Hán Thăng cũng có điểm mấu chốt, chẳng hạn như lần về quê gặp họ hàng vào năm ngoái, Trần Hán Thằn có thể dỗ dành rất tốt những người lớn tuổi khó tính.

Khi Lữ Ngọc Thanh trở về vào tết âm lịch năm nay, một số người lớn tuổi còn hỏi thăm về hắn: "Tiểu Trần không trở về sao, thằng bé nói chuyện rất thú vị, nếu có thời gian hãy đưa nó trở về cùng."

"Chỉ là hắn không tuân theo quy tắc, không ai có thể kiểm soát hắn ngoại trừ Lương Mỹ Quyên."

Lữ Ngọc Thanh khẽ thở dài, bà thầm nghĩ nếu Trần Hán Thăng thành thật hơn một chút thì tốt rồi, nhưng sau khi nghĩ lại, nếu hắn quá thành thật thì…, hắn cũng không có biện pháp nào để xây dựng điện tử Quả Xác từ hai bàn tay trắng.

Điểm quan trọng nhất là Tiểu Ngư Nhi thích Trần Hán Thăng, hiện tại lại còn có con với hắn nữa.

Lữ Ngọc Thanh có ý định thuyết phục con gái của mình, thừa dịp chuyến thăm lần này của Trần Hán Thăng, nếu như hắn có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện, đây là một kết thúc tốt nhất, cũng là một kịch bản tốt nhất mà bà cùng lão Tiêu mong đợi.

Nếu như vẫn không có biện pháp xóa bỏ mọi hiểu lầm trong quá khứ, Lữ Ngọc Thanh cũng không có ý định ép buộc, với bà chỉ cần con gái luôn vui vẻ là điều tốt nhất rồi.

Nhưng nghĩ đến sự kiêu ngạo từ nhỏ của Tiểu Ngư Nhi, Lữ Ngọc Thanh lại cảm thấy đau đầu, nhưng họ đều đã trưởng thành, chắc hẳn hai đứa sẽ có những quy tắc riêng để giải quyết vấn đề.

"Dì Lữ, trông dì có vẻ mệt mỏi."

Sau khi Trần Hán Thăng ăn xong bát mì, hắn nói với vẻ quan tâm: "Dì nên giữ gìn thân thể của mình thật tốt, con vẫn chờ dì giống như chị Lương vậy, ủng hộ con đến hết cuộc đời."

Lữ Ngọc Thanh sửng sốt một chút: "Cậu còn trẻ, không thể tự mình làm việc, còn chị Lương là ai?"

"Chị Lương là mẹ của con, bà đã nuôi nấng con mười tám năm, nhưng đáng tiếc sau khi con vào đại học bà đã không còn nuôi nấng con nữa."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Từ nay về sau con sẽ nhờ chị Lữ hỗ trợ."

"Đi đi đi, không biết lớn nhỏ…"

Lữ Ngọc Thanh nhịn không được lắc đầu.

Lữ Ngọc Thanh quen rất nhiều đàn em hoặc là con trai con gái của đồng nghiệp, bọn họ đều là sinh viên đại học, sau mười năm học tập gian khổ, họ có thể nói chuyện thoải mái và khoe khoang trong ký túc xá của họ, nhưng khi giao tiếp với người lớn tuổi, họ lại rụt rè không dám nói lời nào, hoặc họ chỉ giả vờ trưởng thành.

Trần Hán Thăng rất thực tế, luôn có thể rút ngắn khoảng cách với người khác mà không hề hay biết, "tài năng" này của hắn đã bộc lộ rõ ở trường cấp ba.

"Khó trách lão Tiêu rất coi trọng Trần Hán Thăng."

Trong lòng Lữ Ngọc Thanh nghĩ rằng sau lần đầu tiên "thất bại" trong việc khởi nghiệp của Trần Hán Thăng, Tiêu Hoành Vĩ rất chắc chắn rằng hắn sẽ không thất bại quá lâu, và lần mạo hiểm thứ hai của hắn cứ như một bộ phim bom tấn, có lẽ dựa trên việc phán đoán được màn trình diễn thong thường của Trần Hán Thăng

…

Khi ngủ, Trần Hán Thăng được xếp vào phòng ngủ như lần trước, dì Lâm đã trải sẵn chăn ga, sau khi Trần Hán Thăng tắm xong hắn nằm trên giường cầm điện thoại di động lên mở ra.

Sau hơn mười giờ tắt máy, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, hầu hết đều không cần trả lời, thậm chí còn có một số tin nhắn cho vay nặng lãi được gửi đến điện thoại di động của Trần Hán Thăng, thật là quá đáng.

Tuy nhiên, vẫn có hai tin nhắn có thể đáp trả lại, một cái là của Trần Lam, cái kia là của Vương Tử Bác.

Trần Lam: Anh ơi, anh đi đâu vậy? Điện thoại luôn trong trạng thái tắt máy, hôm nay em đi ăn ở nhà chị Sở, Hồ Lâm Ngữ luôn ném cho em một sắc mặt cực xấu, anh lại đắc tội gì với chị ta à, cho nên Hồ Lâm Ngữ mới trút giận lên người em gái đáng thương này.

Lần này rất rõ ràng là do em gái "nhận giùm anh trai", bây giờ ở Trung Quốc hẳn là ban ngày, Trần Lam chắc lại đang nghịch điện thoại trong giờ học, nên Trần Hán Thăng cũng trả lời tin nhắn.

Trần Hán Thăng: Không cần quan tâm đến Hồ Lâm Ngữ, còn Thẩm Ấu Sở thì sao, cô ấy đối xử với em như thế nào?

"Đinh ~"

Trần Lam chanh chóng trả lời.

Trần Lam: Chị dâu đối xử rất tốt với em, chị nấu những món ngon mà em thích và có hỏi em có cần mua quần áo mùa đông không, nhưng đôi mắt của chị ấy luôn đỏ ngầu, tâm trạng của chị ấy dường như không tốt lắm.

Trần Hán Thăng: ai~ bây giờ anh có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?

Trần Lam: Nghe tin xấu trước.

Trần Hán Thăng: Anh cùng Thẩm Ấu Sở không thể làm hòa.

Trần Lam: Nghiêm trọng như vậy sao, nếu anh đồng ý mua cho em một đôi giày NIKE, em sẽ giúp anh thuyết phục chị ấy, chị dâu thích em như vậy, nhất định không có vấn đề gì lớn. Còn tin tốt là gì vậy?

Trần Hán Thăng: Em sắp làm cô cô rồi, Tiểu Ngư Nhi đang mang thai, hiện tại anh đang ở Mỹ.

Trần Lam: ?

Sau câu "?", Trần Lam im lặng, thật lâu sau mới nhắn lại.

Trần Lam: cái gì mà một tin tốt, một tin xấu, rõ ràng đây là hai tin tức xấu! Sau khi anh có con, anh sẽ không thương em như trước kia nữa.

Trần Hán Thăng phớt lờ sự ghen tuông của em gái, hắn trả lời tin nhắn của Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác đã gửi rất nhiều tin nhắn, đại khái đều là "Tại sao mày lại tắt điện thoại? Tao gọi cho Nhiếp Tiểu Vũ mới biết mày đã đi Mỹ. Tiểu Ngư Nhi đang mang thai, tiếp theo mày sẽ làm gì."

Đánh giá lời nói của cậu ấy, so với Trần Hán Thăng cậu còn có vẻ lo lắng hơn, bởi vì Vương Tử Bác biết chính xác những gì Trần Hán Thăng đang phải đối mặt.

“Cạch cạch cạch~”

Trần Hán Thăng trả lời Vương Tử Bác: Hiện tại không còn cách nào khác, nhưng tao phải dụ dỗ Tiểu Ngư Nhi về nước trước, nếu không mẹ tao có thể đánh chết tao mất.

Sau hơn mười phút, Vương Tử Bác cũng trả lời lại, hỏi một câu hỏi rất khó trả lời.

Vương Tử Bác: Còn Thẩm Ấu Sở thì sao?

Trần Hán Thăng: Trước mắt, tao chỉ có thể không làm rò rỉ tin tức, bây giờ tình huống của Tiểu Ngư Nhi vẫn quan trọng hơn, mặt khác mày đã được thăng cấp rồi, đừng quên chuẩn bị hai nghìn nhân dân tệ trong bao lì xì màu đỏ.

Vương Tử Bác: Hai nghìn nhân dân tệ sao có thể đủ? Hoa hồng của dự án trường học đã được thanh toán hết, tao đã chuẩn bị một phong bì màu đỏ bốn con số. Nhưng nói thật, hiện tại tâm trạng của tao vừa vui vừa buồn, không biết nên diễn tả nó như thế nào, muốn gọi điện thoại không?

Trần Hán Thăng: Đừng phiền toái như vậy, bây giờ ở Mỹ đã một giờ sáng rồi, hai người đàn ông đêm hôm khuya khoắt lại cùng nhau bày tỏ nỗi lòng, thật ghê tởm phải không, tao không chắc là sẽ thành công đây này.

Vương Tử Bác: Ặc, lời mày nói nghe thật buồn nôn!

…

Sau khi trò chuyện với người bạn thân nhất của mình, tâm trạng của Trần Hán Thăng mới cảm thấy tốt hơn một chút, hắn lại tìm đến phương thức liên lạc của Thẩm Ấu Sở, do dự một lúc lâu hắn không biết nên gửi cái gì, cuối cùng hắn lại đặt điện thoại xuống thở dài một tiếng.

Trong bếp có vài tiếng động “lạch cạch”, Trần Hán Thăng mở cửa nhìn thoáng qua thì thấy Lữ Ngọc Thanh đang giúp dì

Lâm nấu món súp bổ dưỡng cho Tiểu Ngư Nhi. không có người mẹ nào chăm sóc con gái mình chu đáo như vậy.

Sau khi Lữ Ngọc Thanh nấu xong nồi súp, bà đi lên cầu thang lên tầng hai, trong phòng ngủ Tiểu Ngư Nhi còn đang đọc sách.

“Con gái, ăn khuya nào.”

Lữ Ngọc Thanh đặt bát súp xuống, ngồi ở bên giường giúp Tiểu Ngư Nhi vén tóc lên.

“Vừa rồi mẹ cùng anh ấy nói cái gì?”

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi, dường như có chút không vui: “Hai người còn cười nói vui vẻ như vậy.”

Lữ Ngọc Thanh mỉm cười, khuôn mặt thanh tú của con gái trông thật quyến rũ, yêu kiều động lòng người, lại càng nổi bật dưới ánh đèn mờ ảo.

“Tùy tiện tán gẫu chút thôi.”

Lữ Ngọc Thanh trả lời: “Trần Hán Thăng cái gì cũng có thể nói. Mẹ đã hỏi công việc kinh doanh của nó như thế nào và có gặp khó khăn gì không?”

“Ồ.”

Tiểu Ngư Nhi đáp lại, cô xuống giường uống bát súp đầy dinh dưỡng, Lữ Ngọc Thanh chăm chú nhìn con gái ở bên cạnh, trong ánh mắt tràn đầy tình mẫu tử.

Sau khi Tiểu Ngư Nhi uống xong, Lữ Ngọc Thanh theo thói quen lấy khăn giấy giúp con gái lau miệng.

Ngược lại, Tiểu Ngư Nhi lại cảm thấy có chút xấu hổ, nhận lấy khăn giấy và nói: “Con đã làm mẹ rồi, mẹ còn coi con như một đứa trẻ.”

“Mặc kệ con đã bao nhiêu tuổi, trong lòng cha mẹ con cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.”

Lữ Ngọc Thanh đặt tay lên vai Tiểu Ngư Nhi để giúp cô thả lỏng cơ bắp, đây đều là những điều Lữ Ngọc Thanh mới học gần đây, nhằm giúp Tiểu Ngư Nhi thoải mái hơn.

Tiểu Ngư Nhi cũng dựa vào lòng mẹ, nhắm mắt tận hưởng hơi ấm giữa hai mẹ con trong đêm yên tĩnh.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Một lúc sau, Lữ Ngọc Thanh phá vỡ sự im lặng: “Hán Thăng đã tới, con nghĩ như thế nào?”

Nghe được câu này, bả vai Tiểu Ngư Nhi cứng đờ lại, cô không nói tiếng nào.

“Ý của mẹ là gì?”

Lữ Ngọc Thanh không coi trọng điều đó, vừa ấn bả vai cho cô vừa nói: “Mẹ muốn hỏi hiện tại Trần Hán Thăng cùng Thẩm Ấu Sơ đã xảy ra chuyện gì rồi…”

“Làm sao mẹ lại biết Thẩm Ấu Sở?”

Tiểu Ngư Nhi ngạc nhiên ngắt lời bà.

“Bây giờ mạng internet phát triển như vậy, mẹ biết điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

Lữ Ngọc Thanh xoa đầu Tiểu Ngư Nhi: “Mẹ không phải là một người phụ nữ trung niên lạc hậu như dì Lương của con, mẹ có thể lướt internet, thậm chí mẹ còn biết về sự cạnh tranh giữa điện tử Quả Xác và SamSung.”

Tiểu Ngư Nhi khẽ gật đầu, hình như dì Lương không có tài khoản QQ, nhưng mẹ cô thường xuyên chia sẻ một số bài viết trên QQ.

“Anh ấy đã chia tay với Thẩm Ấu Sở rồi.”

Tiểu Ngư Nhi ngẩng đầu: “Con hoàn toàn không tin tưởng anh ấy, dù sao anh ấy cũng rất thích lừa gạt người.”

“Sau khi mẹ biết chuyện này, lúc dầu mẹ cũng rất tức giận, thậm chí còn gọi điện cho cha của con để bàn bạc. Chúng ta đều cảm thấy không nên cho Trần Hán Thăng cơ hội, dứt khoát chia tay là chuyện đúng đắn.”

Lữ Ngọc Thanh vuốt ve mái tóc dài của con gái, dừng một chút và nói: “Nhưng bây giờ con đã có em bé, tình huống đã khác với lúc trước, nếu con còn nghi ngờ, chúng ta sẽ thiết lập một cuộc khảo sát. Trong thời gian khảo sát, nếu chúng ta phát hiện Trần Hán Thăng đã cải tà quy chính rồi, vậy thì nể mặt chúng ta, Tiểu Ngư Nhi có thể tha thứ cho Hán Thăng lần này.”

“Nếu như trong thời gian khảo sát xảy ra vấn đề thì sao?”

Tiểu Ngư Nhi hỏi.

“Vậy thì cha mẹ sẽ hoàn toàn ủng hộ quyết định của con, từ nay về sau sẽ cắt đứt liên lạc với Trần Hán Thăng, cũng không thừa nhận hắn là cha của em bé trong bụng con”

Lữ Ngọc Thanh liếc nhìn về phía căn phòng của Trần Hán Thăng đang ở, bà nói một cách dứt khoát.

Tiểu Ngư Nhi lại im lặng, lần trước cô cũng đã nghĩ những điều như vậy, thậm chí cô còn định giấu tin tức về việc mình mang thai với Trần Hán Thăng.

Hiện tại Trần Hán Thăng đã biết sự thật, Thẩm Ấu Sở cũng đã chia tay với hắn, cô có nên để Trần Hán Thăng tiến vào giai đoạn khảo sát như mẹ đã hay không?

“Hoặc là?”

Thấy Tiểu Ngư Nhi vẫn còn đang do dự, Lữ Ngọc Thanh lại đưa ra một đề nghị khác: “Thông tin liên lạc của Thẩm Ấu

Sở chắc không khó tìm, mẹ sẽ gọi điện cho cô ấy để hỏi chuyện cô ấy đã chia tay với Trần Hán Thăng hay chưa?"

"Không được."

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu, nếu thực sự đã chia tay rồi, nếu lại hỏi cô ấy như vậy, điều đó chắc chắn sẽ làm tổn thương Thẩm Ấu Sở một lần nữa.

Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở "quen nhau" từ khi còn là sinh viên năm nhất, mặc dù cả hai không phải là bạn bè, thậm chí có thể nói là thù địch, nhưng Tiểu Ngư Nhi từ "sự cố cách ly SARS" cũng có thể nhìn ra Thẩm Ấu Sở là một cô gái tốt bụng và thuần khiết.

Nếu Tiểu Ngư Nhi đã từ chối, Lữ Ngọc Thanh cũng không ép buộc cô, điều đó thực sự không quan trọng với bà, con gái mới là tất cả.

"Nếu con đồng ý khảo sát, chúng ta sẽ xem xét việc trở lại Trung Quốc sau vài ngày nữa và chúng ta sẽ kiểm tra nó trong khi con an thai."

Lữ Ngọc Thanh có chút khinh bỉ nói: "Ở Mỹ muốn làm kiểm tra thì phải hẹn trước mấy ngày, điều đó thật bất tiện. Ở Trung Quốc, chúng ta có thể dễ dàng đặt lịch khám của chuyên gia."

Ánh mắt Tiểu Ngư Nhi khẽ động, nhưng cô vẫn không đáp lại lời đề nghị này.

"Còn cha của con nữa."

Lữ Ngọc Thanh lại đánh thêm một con bài thương lượng nữa: "Hiện tại ông ấy không thể xuất ngoại, ông ấy nhớ con đến phát điên rồi."

Hiện tại QQ chưa thể trò chuyện bằng video, nhưng MSN thì có thể, có điều thời gian làm việc và nghỉ ngơi trong và

ngoài nước không giống nhau, khi lão Tiêu có thời gian rảnh rỗi thì Tiểu Ngư Nhi lại đang nghỉ ngơi, lão tiêu "nô lệ con gái" cùng "nô lệ cháu ngoại" này đã gấp muốn chết rồi.

"Con đi đánh răng đây."

Tiểu Ngư Nhi bỏ qua đề tài này, cô đi vào phòng tắm để đánh răng và rửa tay để chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lữ Ngọc Thanh từ phía sau nhìn bóng lưng của con gái, thầm nghĩ chuyến đi lần này của Trần Hán Thăng vẫn mang đến một tin tức tốt, Tiểu Ngư Nhi cũng không phản đối, điều đó có nghĩa là có thể cô sẽ sớm trở về Trung Quốc.

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng tỉnh dậy sau giấc ngủ, sự mệt mỏi từ hành trình ngày hôm qua đã giảm bớt.

Sau khi mở mắt ra, có thể nhìn thấy ngoài cửa sổ mấy chậu cây xanh, sương sớm đọng trên lá cây, tròn xoe bóng loáng, rất đẹp mắt.

Khi một cơn gió thổi qua, sương sớm trượt xuống cành như đang chơi cầu trượt vậy, rơi xuống bệ cửa sổ nghe "bịch" một cái, biến thành những giọt nước nhỏ.

Bằng cách này, nó giống như một giọt nước lớn sinh ra những đứa trẻ mập mạp.

"Nghĩ nhiều nghĩ nhiều nghĩ nhiều…."

Trần Hán Thăng lắc đầu thật mạnh, kể từ khi biết Tiểu Ngư Nhi có thai, hắn có thể hình dung mọi thứ theo hướng "bé mập."

Sau khi tỉnh lại, Tiểu Ngư Nhi đã ở dưới lầu, mặc dù cô vẫn không để ý tới Trần Hán Thăng, nhưng cô đã có thể ngồi ăn cùng bàn với hắn.

Sau bữa tối, bởi vì vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia đã kết thúc, bên này không còn bận rộn nữa, nhưng giáo sư Tôn vẫn

rất nghiêm khắc, lấy sách pháp luật ra dạy cho Tiểu Ngư Nhi.

Hôm nay, Trần Hán Thăng có việc cần giải quyết, lầm trước thắng kiện được một triệu đô la Mỹ, nhưng vẫn còn một số khoản chưa giải quyết được nên hắn đã nhờ chồng cũ của chị Ngô là Miller cầm lấy khoản đó.

Sau khi Miller đến, giáo sư Tôn rất ghét người này nên đương nhiên không thể giúp phiên dịch, Lữ Ngọc Thanh cũng không hiểu tiếng Anh, nên cuối cùng chỉ có thể rơi xuống đầu Tiểu Ngư Nhi.

Sau khi Trần Hán Thăng thông báo cho thư ký rằng việc chuyển tiền đã thành công, giao dịch đã kết thúc và cả hai bên đều có được thứ mình muốn.

Miller thân thiện chìa tay ra, tâm trạng Trần Hán Thăng cũng thoải mái hơn, khi bắt tay anh ta, hắn hỏi: "Tại sao anh lại muốn trở thành gay? Tôi khá tò mò."

Tiêu Dung Ngư có chút đỏ mặt, cô không định phiên dịch mấy thứ nhảm nhí nhàm chán như vậy, nhưng Trần Hán Thăng rất có hứng thú và háo hức nhìn cô, Tiểu Ngư Nhi chỉ có thể lắc đầu làm theo.

"Có lẽ chịu ảnh hưởng từ cha tôi."

Thật bất ngờ, Miller không hề né tránh chủ đề này mà thẳng thắn nói: "Ông ấy cũng là người đồng tính."

Sau khi nói xong, Miller còn bổ sung thêm: "Anh trai tôi cũng là người đồng tính."

"Thật ngạc nhiên."

Trần Hán Thăng không nhịn được bĩu môi: "Xem ra nhà của anh không có người nào thích phụ nữ."

"Có."

Miller nhún nhún vai: “Em gái tôi thích phụ nữ.”

Chương 873: Luyến tiếc, buông không được, quên cũng không xong

“Ha ha ha…”

Nghe được câu trả lời của Miller, Trần Hán Thăng không kìm được mà bật cười thành tiếng: “Cách ức hiếp người này của anh cũng khá hài hước đấy. Buổi trưa tôi không giữ anh lại ăn cơm đâu, sau này không được tới quấy rầy chị Ngô và Đường Đường nữa, nhanh chóng cút khỏi đây đi.”

Đoạn lời nói này của Trần Hán Thăng tràn ngập sự kiêu ngạo, Tiêu Dung Ngư sẽ không dịch thẳng ra, đương nhiên cũng chẳng quá khách sáo làm gì. Cô chỉ truyền đạt lại rõ ràng câu nói “Không được làm phiền Ngô tỷ và Đường Đường”, sau đó quay lại chỗ giáo sư Tôn để học tiếp.

Sau khi Miller rời đi, Trần Hán Thăng lập tức cảm thấy tẻ nhạt, chẳng có gì thú vị. Ở nơi này hắn không thể làm việc, lại không có ai đáp lại hắn. Cứ bần thần đứng ngồi không yên một lúc, Trần Hán Thăng đột nhiên đứng lên: “Tôi ra phố đi dạo một lát, xem xem có ý tưởng sáng tạo sản phẩm nào mà Quả Xác có thể tham khảo hay không.”

“Cậu không hiểu tiếng Anh, cẩn thận kẻo lạc đường.”

“Mẹ vợ” Lữ Ngọc Thanh ở bên cạnh có ý tốt nhắc nhở hắn.

“Dì Lữ, dì đừng nói bừa vậy chứ, tiếng Anh của con rất tốt đấy.”

Trần Hán Thăng đút hai tay vào túi áo len, bước ra khỏi sân biệt thự.

“Cậu ta đi hút thuốc à?”

Giáo sư Tôn ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng của Trần Hán Thăng và nói.

“Tám chín phần mười là vậy.”

Tiêu Dung Ngư hất cằm, Trần Hán Thăng bị nghiện thuốc lá, có điều bây giờ hắn cũng biết phải tránh ra xa chút rồi.

“Có lẽ phải sau khi tiểu Tiểu Ngư Nhi được sinh ra, cậu ta mới có thể bỏ hoàn toàn được.”

Giáo sư Tôn nói xong, lại quay đầu nhìn học trò của mình: “Lần này, trò định tính sao đây, bây giờ Trần Hán Thăng đã biết tất cả rồi.”

“Mẹ em đề nghị đưa ra một kỳ khảo sát xem thế nào…”

Tiêu Dung Ngư kể cuộc trò chuyện tối qua giữa cô với mẹ cho giáo viên, không giữ lại bất cứ điều gì.

Kể từ khi biết Tiểu Ngư Nhi mang thai, lập trường của giáo sư Tôn vẫn luôn có khuynh hướng hòa hảo, câu nói “Đứa trẻ không thể không có cha” của bà cũng là một trong những động lực để Biên Thi Thi quay về nước tìm Thẩm Ấu Sở.

Vì vậy, giáo sư Tôn cũng cảm thấy rằng phương án “kỳ khảo sát” là khả thi. Chính là vì thể diện của tiểu Tiểu Ngư Nhi, cho hắn thêm một cơ hội cuối cùng, xem xem liệu Trần Hán Thăng có thể nắm chắc được hay không.

Lão thái thái rất có sức ảnh hưởng đối với Tiểu Ngư Nhi, lại thêm sự kỳ vọng từ bên phía cha mẹ, Tiêu Dung Ngư dùng một tay chống cằm, lâm vào trầm tư.

…

Đến trưa, Trần Hán Thăng từ bên ngoài trở về, trên người hắn quả nhiên có mùi thuốc lá thoang thoảng, nhưng mà cơm nước xong hắn lại bắt đầu cảm thấy buồn chán.

Trên thực tế xảy ra rất nhiều chuyện, chiếc điện thoại di động đời thứ hai của Quả Xác, QvodPlayer đã bước vào giai đoạn sản xuất, nhưng khẩu hiệu quảng cáo vẫn chưa được quyết định. Sau nhiều vòng kiểm tra tính ổn định và hoàn thiện của Quả Xác, sản phẩm này cuối cùng cũng có thể tung ra thị trường.

Còn có mâu thuẫn với Samsung, mặc dù ở thời điểm hiện tại, theo lời xin lỗi của Samsung mà tạm thời "rút quân", nhưng hướng đi trong tương lai như thế nào còn cần ông chủ lớn là Trần Hán Thăng dẫn dắt…

Còn có tình hình bên phía Thẩm Ấu Sở nữa, hiện tại chỉ có thể để cô em gái Trần Lam đi qua đó nghe ngóng.

Có một cô em gái da mặt dày như vậy vẫn rất có ích, quả thực có thể gọi là "lính cứu hỏa" cho trận chiến khốc liệt này, người chị dâu nào gặp vấn đề cô ấy liền được phái sang bên ấy.

Bây giờ có lẽ Trần Lam đã suy xét rõ ràng, từng đồng tiền của anh trai mà cô đã tiêu đều đã được bí mật định giá.

Tuy nhiên hắn vẫn phải trở về nước càng sớm càng tốt. Nhưng mà hắn lại không thể chủ động nói ra, vì vậy Trần Hán Thăng thường cố ý hoặc vô ý, đúng lúc phô ra hành động "Đứng ngồi không yên" của mình.

Ví dụ, khi gọi điện thoại với cấp dưới, rõ ràng tín hiệu vẫn rất tốt, nhưng hắn lại cố tình nói lớn: "Alo, alo, tôi không nghe thấy gì cả, mấy cái sự kiện đó cứ tạm gác sang một bên đi, đợi tôi về rồi giải quyết sau."

Ngay cả dì Lâm cũng có thể nhìn ra, Chủ tịch Trần dường như rất bận rộn, lại càng không kể đến giáo sư Tôn kinh nghiệm đầy mình, còn có người lãnh đạo tổ chức Lữ Ngọc Thanh.

Bởi vậy, sau bữa tối, Lữ Ngọc Thanh đã chủ động tìm Trần Hán Thăng. "Mẹ vợ" chính là ứng cử viên phù hợp nhất rồi.

"Hán Thăng."

Lữ Ngọc Thanh khuyên nhủ như trong dự liệu của hắn: "Cậu về Trung Quốc trước đi, bên Nhà máy điện tử Quả Xác có nhiều công nhân như vậy, cậu là ông chủ cũng không thể thường xuyên vắng mặt được."

"Không, con không đi!"

Trần Hán Thăng lại bắt đầu diễn, tức giận nói: "Lần này con phải đưa Tiểu Ngư Nhi về nước, nếu cô ấy không rời đi, con cũng sẽ không rời đi!"

Âm thanh lớn truyền đến phòng của giáo sư Tôn, lão thái thái cười lạnh một tiếng: "Diễn viên!"

Lục Ngọc Thanh cũng có chút bất đắc dĩ, thầm nghĩ đã đến lúc này rồi, hắn còn diễn làm gì nữa chứ. Nhưng bà lại không vạch trần hắn, chỉ có thể dùng giọng ngon ngọt động viên: "Tiểu Ngư Nhi có kế hoạch riêng của con bé, nhưng cậu cũng không thể cứ chờ như thế được. Nghe lời tôi, về nước trước đi."

"Không được!"

Trần Hán Thăng làm sao có thể dễ dàng bị "thuyết phục" như vậy? Hắn thậm chí còn chạy đến phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi, nói đứt hơi khản tiếng: "Nếu em không trở về thì anh cũng không đi nữa, anh sẽ từ bỏ Điện Tử Quả Xác."

Tiêu Dung Ngư đang chuẩn bị đi tắm, ngẩng đầu liếc nhìn màn kịch này, sau đó lại cúi đầu và chỉnh sửa quần áo.

“Anh không nói đùa với em đâu.”

Trần Hán Thăng chặn cửa phòng ngủ, càn quấy: “Lần này em nhất định phải theo anh trở về.”

Tiểu Ngư Nhi không muốn nói chuyện, nhưng Trần Hán Thăng đã chặn kín cửa, cô chỉ có thể nhíu mày và nói: “Xin hãy tránh sang một bên, em còn phải đi tắm.”

“Vậy thì em hãy tỏ thái độ đi.”

Trần Hán Thăng nói bất chấp đạo lí: “Nếu không anh sẽ theo em vào phòng tắm.”

“Lưu manh!”

Tiểu Ngư Nhi dứt khoát không tắm nữa, quay người và trở lại bàn làm việc.

Không ngờ Trần Hán Thăng lại chặn lại phía trước, cười đùa cợt nhả: “Hay là làm thế này thì sao, anh hỏi em một câu, nếu em trả lời đúng thì theo anh về nước, còn trả lời sai thì tiếp tục ở lại nơi này. 1+1 bằng mấy?”

Vốn dĩ Tiêu Dung Ngư không hề muốn trả lời, nhưng Trần Hán Thăng cứ dây dưa trơ trẽn như vậy, cô chỉ dứt khoát vừa hất cằm vừa nói một cách ngạo mạn: “Bằng ba!”

“…”

Trần Hán Thăng ngẩn người, nắm chặt cánh tay của Tiểu Ngư Nhi: “Chúc mừng em đã trả lời đúng, 1+1 chính xác là bằng 3.”

“Hả???”

Bây giờ đến phiên Tiểu Ngư Nhi trợn tròn mắt, cô giãy khỏi bàn tay đang nắm tay mình và nói: “Sao anh có thể vô

liêm sỉ như vậy chứ.”

“Anh vô liêm sỉ chỗ nào, quyền giải thích cuối cùng thuộc về người ra câu hỏi, mau thu dọn đồ đạc rồi cùng anh trở về đi.”

“Không muốn!”

“Em vừa mới đồng ý rồi.”

“Em không có đồng ý!”

…

Cuối cùng, Lữ Ngọc Thanh đành lên lầu và tách hai người đang “cãi nhau” ra, Trần Hán Thăng bị đuổi xuống lầu, Tiêu Dung Ngư cũng thành công bước vào phòng tắm.

Nhưng khi tắm, trong làn hơi nước mù mịt, Tiêu Dung Ngư không hiểu sao lại nở nụ cười nhẹ.

Cảnh tượng vừa rồi thật giống với thời gian trước khi chia tay, dáng vẻ Trần Hán Thăng khi cố ý trêu chọc chính mình. Cánh cửa hồi ức vừa được mở ra lập tức không thể dừng lại, dòng nước nhẹ nhàng chảy trên cánh tay, suy nghĩ trong đầu chậm rãi quay vòng. Sau khi tắm rửa xong, Tiểu Ngư Nhi thì thầm điều gì đó với Lữ Ngọc Thanh.

Lữ Ngọc Thanh nghe xong liền rất vui mừng: “Kỳ khảo sát thôi, cũng giống như kỳ khảo sát công khai khi cán bộ được đề bạt ấy mà. Mọi chuyện đều được xác định rồi, vì vậy con không cần phải giữ gánh nặng trong lòng, cứ xem biểu hiện của cậu ta trước đi.”

Bây giờ nhìn lại, một màn làm ầm ĩ kia của Trần Hán Thăng cũng có ý nghĩa sâu xa. Thứ nhất là trên cơ thể không dễ phát hiện có lấy một lần tiếp xúc, thứ hai là khiến Tiêu Dung Ngư tìm lại được cảm giác thân thiết khi sống chung với hắn trước đây.

Vậy mới nói không phải ai cũng có thể làm một tên đàn ông cặn bã, nhưng đổi sang một góc độ khác, với "tu vi" như vậy của Trần Hán Thăng cũng có thể bị lật thuyền, có thể thấy được việc một chân đạp hai thuyền là chuyện khó khăn như thế nào.

…

Sáng hôm sau, ngay khi Trần Hán Thăng vừa ăn sáng xong, Lữ Ngọc Thanh đã "vội vàng" đuổi hắn đi, đồng thời ám chỉ rằng một thời gian nữa Tiểu Ngư Nhi mới về nước.

Sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng lại diễn, tỏ ý hắn sẽ đợi Tiểu Ngư Nhi cùng nhau trở về nước.

"Cái đó không quan trọng, công việc của cậu còn bề bộn như vậy. Là một người thỉnh thoảng lướt web, tôi biết gần đây Điện Tử Quả Xác đang gặp nhiều rắc rối."

Lữ Ngọc Thanh nói xong, lại nghiêm túc cảnh cáo: "Hán Thăng, khoảng thời gian này là kỳ khảo sát của cậu, nếu không có gì ngoài ý muốn, Tiểu Ngư Nhi có thể sẽ tha thứ cho cậu. Tốt nhất cậu đừng để chúng tôi thất vọng."

"Chuyện ngoài ý muốn" ở đây hẳn là chuyện phía Thẩm Ấu Sở, suy nghĩ trong lòng Trần Hán Thăng vừa rối vừa phức tạp, nhưng ngoài mặt hắn vẫn cam đoan: "Xin dì cứ yên tâm về nhân phẩm của con, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào hết, con bảo đảm sẽ vượt qua kỳ khảo sát."

"Vậy cậu về trước đi."

Lữ Ngọc Thanh nói: "Tôi và Tiểu Ngư Nhi hoàn thành việc bên này đã, vài ngày nữa sẽ mua vé máy bay."

"Vậy thì được, con sẽ nghe dì Lữ, sớm trở về chuẩn bị."

Sau lời khuyên nhủ của Lữ Ngọc Thanh, Trần Hán Thăng mới "miễn cưỡng" đồng ý.

Trên thực tế, Trần Hán Thăng không thể về nước cùng Tiêu Dung Ngư, bởi vì hai ngày trước Tiểu Ngư Nhi vừa đưa đăng bài thanh minh, nói rằng cô chưa bao giờ có quan hệ yêu đương với Trần Hán Thăng. Trường hợp cả hai đồng thời xuất hiện trước công chúng, nói không chừng tình trạng hiện tại lập tức đảo ngược.

Có điều trong giai đoạn này, sự chuẩn bị sơ bộ cũng thực sự không thể thiếu. Sau khi Tiểu Ngư Nhi trở về nước, cô ấy có thể vẫn làm việc ở công ty luật một thời gian nữa, không thể ở trong ký túc xá đại học Đông Đại được, biệt thự ở Kim Cơ Đường Thành vẫn chưa sửa chữa xong, cho nên hắn phải nhanh chóng tìm một ngôi nhà lớn khác ở Kiến Nghiệp.

Lữ Ngọc Thanh nhất định sẽ đi theo, Lương Mỹ Quyên có lẽ cũng có suy nghĩ như vậy, lại thêm phòng của dì Lâm, nói không chừng thỉnh thoảng Biên Thi Thi cũng muốn đến đây ở vài ngày, ít nhất phải có bốn phòng ngủ và hai phòng khách mới đủ.

…

Lần rời đi này của Trần Hán Thăng rốt cuộc cũng có chút thể diện, ít nhất còn có mẹ vợ đứng ở cổng, vẫy tay chào tạm biệt theo hướng taxi.

Về phần hai người phụ nữ một già một trẻ theo khuôn mẫu ngạo kiều kia, nếu muốn họ có sắc mặt tốt, có lẽ phải trải qua kỳ khảo sát mới được.

Vào khoảng năm giờ chiều ngày hôm sau, máy bay vững vàng hạ cánh tại sân bay Lộc Khẩu của Kiến Nghiệp. Vương Tử Bác lái chiếc xe Porsche của Trần Hán Thăng đến đón hắn.

“Tiểu Trần.”

Sau khi Vương Tử Bác chào hỏi, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên mở lời như thế nào, cậu ấy chỉ đành im lặng đi

theo hắn đến bãi đậu xe.

Vương Tử Bác là một "Đảng Trần" đáng tin cậy. Lúc đầu vừa nghe tin Tiểu Ngư Nhi mang thai, cậu ấy cũng rất mừng cho thằng bạn thân từ nhỏ của mình. Nhưng không lâu sau, cậu ấy đã bình tĩnh lại, bởi vì trước mắt vẫn còn một vấn đề cực kỳ nan giải.

"Cái đó, cái đó…"

Vương Tử Bác thực sự muốn tâm sự với Trần Hán Thăng, nghẹn lời cả nửa ngày mới hỏi: "Tiểu Ngư Nhi thế nào rồi, bé cưng nữa?"

"Tiểu Ngư Nhi không có việc gì, bé tiểu Ngư Nhi còn chưa tới ba tháng, siêu âm 2D cũng chẳng nhìn thấy gì."

Trần Hán Thăng nhìn thẳng về phía trước, nhẹ nhàng trả lời.

"Vậy, vậy…"

Vương Tử Bác lắp bắp một lúc: "Mày có định chia tay với Thẩm Ấu Sở không?"

"Luyến tiếc, buông không được, quên cũng không xong."

Trần Hán Thăng tóm tắt cảm xúc của mình bằng chín chữ, sau đó xua tay và nói: "Tao không muốn thảo luận về vấn đề này."

"Ờ ờ."

Vương Tử Bác gật đầu lia lịa, cậu ấy cũng có thể nhận ra sự buồn bực của người bạn thân này.

Nhìn phản ứng của hắn, hắn là vẫn chưa biết cô bạn gái là nòng cốt của "Đảng Tiểu Ngư" của cậu ấy, đã đi đầu trong việc phát động tấn công "Đảng Ấu Sơ".

Bây giờ Trần Hán Thăng cũng không có ý định tiết lộ, trong chuyện này thực ra Biên Thi Thi không sai, bởi vì vốn dĩ cô ấy cũng không cần phải xúc phạm Trần Hán Thăng như thế này, thậm chí còn ảnh hưởng đến tình cảm với Vương Tử Bác.

Chỉ là đứng dưới góc độ của một người bạn thân, Biên Thi Thi thực sự muốn tranh thủ một chút cho Tiểu Ngư Nhi đang mang thai. Dựa theo kết quả, Trần Hán Thăng đã bước vào "Kỳ khảo sát", phải nói là có hiệu quả rõ rệt.

Sau khi rời khỏi sân bay, Trần Hán Thăng mới nhận ra ở Kiến Nghiệp đang có mưa. Cơn mưa xuân lất phất không nặng hạt, cùng lắm chỉ làm ẩm mặt đất. Việc phủ xanh bên ngoài sân bay Lộc Khẩu đã được thực hiện rất tốt, sau khi được cơn mưa rửa sạch, từng cành cây chiếc lá lộ rõ sắc xanh mơn mởn mọng nước.

Lúc này Vương Tử Bác cũng đã lái xe ổn định hơn, nên Trần Hán Thăng ngồi ở ghế phụ. Bất chấp thời tiết ẩm ướt, hắn mở cửa sổ và bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tiểu Trần."

Vì Trần Hán Thăng không muốn thảo luận về chuyện buồn phiền, Vương Tử Bác bèn nói về vấn đề của cậu ấy, nhân tiện chuyển hướng sự chú ý của Trần Hán Thăng.

"Từ khi trường cho tao một văn phòng để làm nơi khởi nghiệp."

Vừa lái xe, Vương Tử Bác vừa nói: "Một số bạn học đã đứng chỉ trỏ sau lưng. Lúc trước tao làm ở Hỏa Tiễn 101, mọi người còn có thể khách khí chào hỏi một tiếng. Tại sao sau khi mở công ty, tình hữu nghị bạn bè cùng lớp lại trở nên lạnh nhạt như vậy chứ?"

"Bởi vì Hỏa Tiễn 101 trong mắt bọn họ chỉ là một loại cu li."

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Bây giờ mày trải qua quá trình tích lũy, giao dịch buôn bán càng ngày càng nhiều, sau khi tiếp nhận các dự án công ty cũng ngày càng chính quy, có người ghen tị cũng là chuyện bình thường. Bọn họ đứng chỉ trỏ sau lưng là chuyện tốt mà, chứng minh mày đang ở trước họ đấy.”

“Bị nói xấu sau lưng, chứng minh tao đang đứng trước á…”

Vương Tử Bác tự mình nhai đi nhai lại, phát hiện câu này cũng khá có lý. Nhưng cậu ấy vẫn có chút tiếc nuối: “Có mấy người tao còn tưởng làm bạn bè thật cơ.”

Trần Hán Thăng không đáp lại, chỉ “hừ hừ” hai tiếng. Vương Tử Bác vẫn đang trong giai đoạn đầu khởi nghiệp, sau này khi có chút tiền rồi, thân thích lập tức tự tìm tới cửa thôi.

Với danh tiếng của Trần Hán Thăng, không biết đã có bao nhiêu người thân đến cầu cứu giúp, nhưng tất cả đều bị cha mẹ hắn xử lý ổn thỏa.

Thường thường là lão Trần độ lượng đóng vai phản diện, Lương Mỹ Quyên nóng tính đóng vai chính diện thân thiện, như vậy mới không để cho bọn họ hàng vô tích sự làm ảnh hưởng đến Trần Hán Thăng.

Cha mẹ của Vương Tử Bác không có cái khả năng này, vì vậy cậu ấy có thể gặp rất nhiều rắc rối trong tương lai.

“Cuộc sống thực sự không dễ dàng mà.”

Vương Tử Bác thở dài nói: “Giai đoạn nào cũng có rắc rối cả. Khi đi học thì lo lắng thành tích không tốt, không đủ thú vị để thu hút sự chú ý của các cô gái. Tao còn nhớ rõ lúc học trung học, trong lớp chúng ta có một bạn nữ yêu đương sớm, giáo viên chủ nhiệm đã nói chuyện với từng nam sinh trong lớp luôn đấy.”

“Con mẹ nó chứ!”

Đột nhiên Vương Tử Bác hung dữ vỗ tay lái: “Kết quả khi đến phiên tao, bà giáo viên chủ nhiệm chó má lại nói em về đi, cô tin tưởng em. Lúc đấy tao còn đắc chí, tưởng là bà giáo viên chủ nhiệm đã nhìn tao bằng con mắt khác rồi. Sau này ngẫm lại, bà đấy bỏ qua rõ ràng là xem thường tao mà.”

“Hớ hớ hớ…”

Trần Hán Thăng cười ra tiếng ngỗng, hai tên bè lũ nhiều năm vừa nói vừa cười suốt quãng đường trở về Điện Tử Quả Xác, chỉ là khi họ đi ngang qua khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng đột nhiên im lặng.

Lúc bọn họ đến Điện Tử Quả Xác là khoảng sáu giờ, bởi vì mưa nên trời bắt đầu tối từ khá sớm, có điều đèn đường đã chiếu sáng cả mặt đất.

Khi xe chuẩn bị rẽ vào, Trần Hán Thăng chợt chú ý đến một bóng người đang đứng ở cổng nhà máy điện tử. Dáng người cao gầy, ăn mặc khá giản dị, hình như là một nữ sinh viên đại học, tay đang cầm ô che mưa.

Khi thấy chiếc Porsche lao tới, có lẽ cô ấy lo bị tạt nước nên cẩn thận lùi lại, sau đó buồn bã nhìn những hạt mưa đang lớn dần.

“Kia là ai thế?”

Trần Hán Thăng hỏi nhân viên bảo vệ ở cổng.

Nhân viên bảo vệ thấy đó là ông chủ lớn, lập tức cúi gập người xuống, lễ phép trả lời: “Là sinh viên đại học hôm nay đến bộ phận hậu cần phỏng vấn.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu mà không nói gì, ra hiệu cho Vương Tử Bác tiếp tục lái xe.

Vương Tử Bác có chút bối rối, vừa rồi cậu ấy cũng nhìn thấy cô gái đó, tướng mạo bình thường, hẳn là thằng bạn thân xem thường người ta rồi.

Nhưng điều khiến Vương Tử Bác ngạc nhiên là sau khi Trần Hán Thăng trở lại văn phòng, hắn đặc biệt đã gọi Nhiếp Tiểu Vũ đến và hỏi xem có phải bộ phận hậu cần đã phỏng vấn một nữ sinh viên đại học vào chiều nay không.

"Đúng vậy, có chuyện gì sao ạ?"

Cô thư ký nhỏ cũng không hiểu ý của hắn.

"Kết quả thế nào?"

Trần Hán Thăng hỏi lại.

"Không qua."

Nhiếp Tiểu Vũ nói thẳng: "Chuyên ngành không thích hợp."

"Bộ phận hậu cần là một công việc đa ngành, còn muốn giới hạn chuyên ngành nữa à."

Trần Hán Thăng vừa cười vừa trao đổi: "Tuyển cô ấy đi, cho người ta một cơ hội."

Cô thư ký nhỏ không đáp lại, nhìn ông chủ của mình, chờ đợi một lời giải thích hợp lý.

Vương Tử Bác cũng cảm thấy khó hiểu, tại sao tiểu Trần lại vô duyên vô cớ đối xử tốt với một người lạ như vậy.

Đối mặt với hai ánh mắt nghi hoặc, Trần Hán Thăng im lặng một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: "Động tác vừa rồi cô ấy, thoạt nhìn khá giống với Thẩm Ấu Sở."

…

(Luyến tiếc cô ấy, buông không được, quên cũng không xong.)

Chương 874: Lưỡi dao quá nhanh và lòng người cũng quá tàn nhẫn

"Được rồi, vậy tôi đi làm thủ tục nhập chức cho cô ấy."

Nhiếp Tiểu Vũ vậy mà đồng ý rất thẳng thắn, dù sao cũng là thư ký nhỏ nhiều năm như vậy rồi, chỉ cần nhìn một chút là hiểu được ông chủ muốn làm gì.

Cũng không phải là Trần Hán Thăng thấy sắc nảy lòng tham, cũng không phải có dụng ý sâu xa gì cả, bởi vì hắn còn chả muốn thăm dò tên tuổi, chẳng qua là nhìn mấy sinh viên nữ kia, có những động tác hay cử chỉ, thậm chí chỉ một biểu cảm nào đó rất giống Thẩm Ấu Sở, cho nên hắn muốn giúp cô ấy một tay.

Loại cảm xúc này giống như lúc đi xe buýt, trông thấy một cụ già chống gậy run rẩy đi tới, không nhịn được nghĩ tới ông nội của mình, lập tức đứng lên nhường chỗ ngồi.

Vương Tử Bác cũng như hiểu được loại cảm xúc này, đôi khi cậu ấy đi trên đường nhìn thấy người bán dưa muối, cũng mong muốn chủ quán buôn may bán đắt một chút, bởi vì trước kia cha mẹ của cậu ấy cũng từng bán dưa muối.

"Nói Tiểu Trần cặn bã, thì cũng cặn bã thật, nhưng mà nặng tình quá như thế này cũng khiến người ta thấy chua xót."

Vương Tử Bác gãi gãi đầu, đêm nay dự định cùng với bạn thân tâm sự, nhân tiện xem mình có chuyện gì giúp được hay không.

Khi trở lại ký túc xá trong xưởng, Trần Hán Thăng kể tỉ mỉ về tình huống ở bên Mỹ, Vương Tử Bác yên lặng nghe, nhưng mà vẫn không tránh khỏi nhắc đến Thẩm Ấu Sở, cho nên hai người cứ nói chuyện một hồi lại yên tĩnh lại một hồi, ngược lại thuốc lá lại rút ra không ít điếu, có vẻ lại là một đêm không ngủ.

Sáng ngày hôm sau, chủ tịch Trần Hán Thăng của điện tử Quả Xác đã vắng mặt bốn năm ngày đã một lần nữa quay trở lại văn phòng, trong nháy mắt một đống công việc ập tới.

Trần Hán Thăng lập tức tổ chức họp hội đồng quản trị, chuyên môn nghiên cứu những vấn đề này.

Việc đầu tiên là tranh chấp với Samsung, bây giờ có thể nói rằng toàn bộ mạng xã hội đều đang chú ý đến chuyện này, bao gồm cả các lãnh đạo ban ngành liên quan đến chính phủ, cho nên điện tử Quả Xác cũng muốn biết bên dưới phản ứng ra sao.

“Việc này còn cần thảo luận sao, chắc chắn là không có gì phải nghi ngờ đâu, tôi đã nói qua đến cả hai trăm lần rồi.”

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói: “Không có gì nghi ngờ thắc mắc thì thực hiện cái đề tài thảo luận này đi, nắm chắc thời gian một chút.”

“Vâng chủ tịch Trần.”

Tào Kiến Đức giơ tay lên, dường như có điều muốn hỏi: “Bây giờ Samsung tạm thời xin lỗi, chúng ta có chịu đi xuống bậc thang này của họ không, nhân lúc san bằng ân oán trước kia?”

Tào Kiến Đức thuộc về loại nhân tài tổng hợp mới, đã hiểu kỹ thuật lại còn biết quản lý, lai lịch và kinh nghiệm đều đầy đủ, vào lúc điện tử Quả Xác vừa mới được sáng lập, anh ta đã

bị đào tới đây nhận chức vụ giám đốc phụ trách dây chuyền sản xuất.

Nếu sau này Trần Hán Thăng không muốn làm chủ tịch, nếu như Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai cũng không có hứng thú gì, thì cơ hội Tào Kiến Đức tiếp nhận là vô cùng lớn.

Anh ta nói câu này, cũng đại diện cho y kiến của một bộ phận giám đốc, mọi người cũng thấy bây giờ cổ phiếu của Samsung đang xuống dốc nhiều như vậy, đã coi như là thua thiệt lớn, bây giờ nếu giảng hòa, rất có thể Samsung sẽ đồng ý, Quả Xác cũng không bị tổn hại gì.

Chỉ có điều, sau khi nghe xong Trần Hán Thăng lại nhíu chặt mày lại: "Tôi hiểu ý của các anh, làm ăn trong hòa bình là tốt, điều này tôi cũng đồng ý, không phải đã nói đợi đến khi Samsung đưa ra cành ô liu cho chúng ta sao, tại sao chúng ta lại phải chủ động?"

"Lão Tào."

Trần Hán Thăng có vẻ mặt không vui lắm: "Thời điểm đầu năm, tôi đã nhiều lần nhấn mạnh nhắc đi nhắc lại, nhất định phải chờ đối phương chủ động chịu thua, có phải cuộc họp trước kia anh không tập trung hay không?"

"Không, không có…"

Tào Kiến Đức bị nói đến mức không được tự nhiên.

"Vậy việc này cứ như bàn bạc lúc đầu đi."

Trần Hán Thăng phất phất tay: "Các anh các chị ai nhớ kỹ nội dung buổi họp hôm ấy tôi nói, thì nhắc lại cho giám đốc Tào nghe một chút, tôi không muốn phải nhắc lại lần thứ hai nữa, đề tài này đến đây là kết thúc."

Tào Kiến Đức có hơi buồn bực một chút, giám đốc kinh doanh Thôi Chí Phong ngồi ở bên cạnh nhếch miệng cười

cười.

Thôi Chí Phong cũng không phải là cười trên nỗi đau của người khác, anh ta và Tào Kiến Đức đều từng làm ở bên Tân Thế Kỷ, chẳng qua anh ta cảm thấy hôm nay lão Tần có chút đui mù, rõ ràng hôm nay cảm xúc của ông chủ lớn không tốt, anh ta lại còn xung phong làm chim đầu đàn chịu trận.

"Nghiên cứu phát minh QvodPlayer của Quả Xác đã hoàn tất."

Lúc này, Hoàng Lập Khiêm ở phòng mạng đưa ra đề tài thảo luận thứ hai: "Chủ tịch Trần, khi nào chúng ta tung lên mạng."

"Cái này càng nhanh càng tốt, đầu tiên tuyên truyền trước cho nóng một chút, sau đó tổ chức một buổi trình diễn thời trang đi, việc này giao cho Vương Hưng, cho anh ta làm người phụ trách hạng mục này."

Đối với chuyện này ngược lại Trần Hán Thăng lại tỏ ra tương đối vui mừng: "Từ điện thoại đến cộng đồng Qủa Xác, lại từ cộng đồng Quả Xác đến Trung tâm mua sắm Quả Xác, bây giờ tung ra Video Player, chuỗi sinh thái Quả Xác đang dần dần được hoàn thiện hơn…đúng rồi, mọi người đối với chuỗi sinh thái này hiểu rõ thế nào, đây là nhiệm vụ chủ yếu mấy năm gần đây của điện tử Quả Xác, có ai có gì thắc mắc không?"

Trong phòng họp yên tĩnh, vừa rồi Tào Kiến Đức không cẩn thận làm chim đầu đàn, kết quả lại bị phê bình, nên bây giờ không ai dám nói chuyện.

"Giỏi quá nhỉ, tôi đối với chuỗi sinh thái có khi còn chưa hoàn toàn hiểu rõ, mọi người cái gì cũng hiểu rõ sao?"

Trần Hán Thăng liếc nhìn một vòng: "Lão Thôi, anh vừa mới cười sao, vậy anh thử nói chuyện liên quan đến chuỗi sinh

thái của điện tử Quả Xác đi.”

“Cái gì.”

Thôi Chí Phong sửng sốt một lát, vừa rồi anh ta còn chế nhạo lão Tào là chim đầu đàn, không nghĩ tới nháy mắt lại đến lượt mình.

Nhưng chẳng qua Thôi Chí Phong là người phụ trách một nghiệp vụ hành chính, tập trung vào một bộ phận cụ thể, đối với mấy cái kinh nghiệm bề ngoài về nguyên lý siêu hình trừu tượng phát triển mạch suy nghĩ này anh ta lại không hiểu lắm, quanh co nửa ngày cũng chỉ nói sơ qua đại khái.

“Các anh đấy, lúc cần hỏi thì không ai thắc mắc gì, đến lúc không nên hỏi thì lại hỏi.”

Trần Hán Thăng có chút tức giận: “Chuỗi sinh thái là đề tài thảo luận tốt biết bao chứ, vậy mà không ai có câu hỏi gì?”

“Tại sao mấy lời này lại nghe quen quen nhỉ.”

Nhiếp Tiểu Vũ sợ mình bị tai bay vạ gió, cho nên không dám ngước đầu lên, nhưng tâm tư đã sớm bay tới những nơi xa xôi khác, sau đó cô lờ mờ cảm thấy, hóa ra đây là lời mà chủ nhiệm lớp trung học thường hay nói.

Sau khi cuộc hội nghị buổi sáng kết thúc, Trần Hán Thăng là người rời khỏi phòng họp đầu tiên, sau đó những người khác mới dám đứng lên thu dọn rồi rời đi.

Thật là giống vừa kết thúc một tiết học, giáo viên rời khỏi lớp học, đám học sinh mới tốp năm tụm ba tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, một màn này đúng là giống nhau như đúc.

“Tiểu Vũ.”

Tào Kiến Đức mặt mày ủ rũ đi tới: “Lần sau tâm trạng ông chủ lớn mà không tốt, cô có thể nhắc trước với tôi một tiếng

hay không, tôi sợ lại đụng phải họng súng lần thứ hai, chủ tịch Trần lại thẳng tay xử tôi mất."

"Ha ha…"

Nhiếp Tiểu Vũ cười nhỏ hai tiếng, cô là người luôn theo sát bên ông chủ lớn, biết được thật ra địa vị của Tào Kiến Đức rất vững chắc.

"Nghe nói anh Tào sẽ đi công tác bên Ấn Độ?"

Thư ký nhỏ hỏi.

"Ừm ~"

Tào Kiến Đức gật gật đầu: "Thị Trường bên A Tam kia rất lớn, một trăm triệu đơn đặt hàng giai đoạn trước đã tiêu thụ hết, bây giờ lại hối thúc hàng tiếp, tôi và lão Thôi chuẩn bị bay qua đó, tranh thủ đàm phán một hợp đồng năm trăm triệu trở lên."

"Vậy anh cầm giúp cho tôi mô hình Figure Nữ đế của "One Piece" nhé, trong nước không mua được."

Nhiếp Tiểu Vũ nói: "Sau này nếu tôi có nắm bắt được tình hình gì, thì sẽ báo trước cho anh một chút về tâm trạng của chủ tịch Trần trước cuộc họp."

"Cái này không thành vấn đề."

Tào Kiến Đức nghĩ thầm cô gái nhỏ này cũng thật là đơn thuần, chỉ một món đồ chơi mô hình nhỏ là có thể thu mua được.

Lão Tào còn coi Figure chính là một đồ chơi nhỏ cơ, anh ta còn cố ý hỏi thêm một câu: "Đồ chơi kia bao nhiêu tiền một cái vậy, cô muốn lớn hay nhỏ, tôi mang cho cô mấy cái."

"Mười nghìn hai."

Thư ký nhỏ trả lời giòn giã.

“Bao nhiêu cơ?”

Tào Kiến Đức còn tưởng là mình nghe lầm.

“Mười nghìn hai nha.”

Nhiếp Tiểu Vũ vô tội nháy mắt mấy cái: “Đây là bản số lượng giới hạn.”

Tào Kiến Đức nghẹn họng trân trối mà nhìn cô: “Bà mẹ nó, bản số lượng giới hạn là phải đắt như vậy sao?”

“Anh Tào à, cái này anh không hiểu rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ lấy ngón tay vân vê một lọn tóc ngắn: “Bên trong cái vòng này của tôi có lưu truyền một câu nói như vậy, một bức tường figure, bằng một căn phòng Kiến Nghiệp-Cảng Thành đấy, cảm ơn anh Tào nha~”

…

Trần Hán Thăng còn không biết thư ký nhỏ nhà mình, cứ thế mà lừa bịp một giám đốc lấy một figure số lượng phiên bản có hạn, sau khi hắn trở lại văn phòng, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Trần Lam, không nghĩ tới Trương Vệ Vũ lại liên hệ với mình trước một bước.

“Chủ tịch Trần!”

Trương Vệ Vũ dường như có chút kích động: “Thành công, William tố cáo Hoàng Tuệ, Hoàng Tuệ đã bị tóm rồi.”

“Thật sao?”

Trần Hán Thăng hơi kinh ngạc, nghĩ thầm hạ dao cũng thật nhanh nha, chưa được bao lâu tên người nước ngoài đã tố cáo bạn gái người Trung của mình.

“Không chỉ như vậy.”

Trương Vệ Vũ tiếp tục nói: “William không chỉ tố cáo Hoàng Tuệ liên quan đến việc sử dụng chất cấm, còn tố cáo

lúc Hoàng Tuệ làm quản lý tài vụ tại công ty thương mại điện tử ở Hàng Châu, tay chân có chút không sạch sẽ, đều bị William nói ra rạch ròi."

"Trâu bò thật đấy!"

Trần Hán Thăng cảm thấy cái này không chỉ là hạ dao nhanh nữa, vẫn là lòng người độc ác hơn nhiều.

Chương 875: Không phải cậu ta cố tình lấy đồ của mày, mà là dùng đồ của mày, để giải quyết chuyện của mày đấy

Hoàng Tuệ bị bắt, lại chính là bị người bạn trai ngoại quốc "cao quý" tự tay tố cáo, đáng tiếc duy nhất chính là, Trần Hán Thăng không thể nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc, hoảng hốt đến sợ hãi của chị ta… những biểu cảm này có thể khiến cho người ta vui vẻ cả về thể xác lẫn tinh thần đấy.

"Nhưng mà…"

Trương Vệ Vũ dừng một chút rồi nói: "Sau khi William tố cáo xong, gã vô cùng phấn khởi đi về Giang Lăng, dự định đòi năm mươi nghìn phần thù lao còn lại và tấm hộ chiếu, tôi đã làm theo yêu cầu của ngài, đặt bẫy định đưa cả gã vào tròng, chỉ là lại bị gã phát hiện, bây giờ William đang cầu xin tôi tha thứ."

"Gã nói từ khi sang Trung Quốc chưa từng làm qua chuyện gì xấu, cho dù là yêu đương cũng chưa từng ép buộc người ta, hy vọng có thể mở cho gã một con đường sống, ngoài ra tiền cũng có thể không cần."

Trương Vệ Vũ đại khái cũng có chút mềm lòng, cho nên mới nói qua để xin phép Trần Hán Thăng một chút: "Chủ tịch Trần, ngài thấy thế nào?"

Việc này đối với Trần Hán Thăng căn bản cũng không quan trọng lắm: "Loại người râu ria này cậu xem mà xử lý cho tốt,

tóm được Hoàng Tuệ vào tròng là được rồi, các cậu vẫn đang ở chỗ Giang Lăng kia sao?"

"Chúng tôi vẫn đang ở chỗ thanh bar này, tổng giám đốc Kim cũng đang ở đây chơi." Trương Vệ Vũ nói.

*Thanh bar: loại hình bar chủ yếu tập trung vào nhạc nhẹ , tương đối yên tĩnh và không có DJ hay các vũ công nóng bỏng.

"Vậy sao, vậy để tôi qua đó tìm cậu ta chém gió."

Hai tuần rồi Trần Hán Thăng chưa gặp cậu ấy, đúng là có chút nhớ.

…

Quán bar này nằm ở trên đoạn đường hoàng kim, nơi này miễn cưỡng được coi như là dải đất trung tâm ở khu Lăng Giang, nhưng mà nó cũng có hai chỗ tốt, thứ nhất là nơi này cách khu đại học trong nội thành không xa, từ Đại học Tài chính đi xe buýt chỉ mười lăm phút là có thể đến, tiếp theo ở gần đây có một đường phụ nữ.

Giống như mỗi thành phố đều có một cái gọi là "Phố phụ nữ", tất nhiên cũng không phải chỉ để phục vụ phụ nữ, đại khái là ở đây như một kinh đô thời trang dễ dàng hơn cho việc mua sắm của phái nữ, tóm lại là vô cùng náo nhiệt.

Thanh bar mở ở chỗ này, việc làm ăn buôn bán cũng không tệ lắm, địa bàn này là Kim Dương Minh chọn, tiền vốn là do Trần Hán Thăng cho mượn, có thể nói đây là một cuộc hợp tác buôn bán làm ăn vô cùng lớn giữa Kim Long cùng với phượng hoàng.

Sau khi Trần Hán Thăng đi tới phố phụ nữ, lập tức nhìn thấy "Quán bar CoCo" tuy chưa khai trương, nhưng nội thất bên trong đã hoàn thiện rồi.

“Chủ tịch Trần.”

Trương Vệ Vũ đã sớm đứng chờ ở bên ngoài.

“Tiểu Kim đâu?”

Trần Hán Thăng mở miệng đã hỏi về người bạn cùng phòng.

“Tổng giám đốc Kim đang chơi điện thoại ở bên trong.”

Trương Vệ Vũ vừa đi theo hắn vào quán bar, vừa nói: “William cũng đang ở bên trong.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Suýt nữa quên mất, còn có tên ngốc này nữa.”

…

Cách trang trí quán bar “Coco” này, cũng như cái tên của nó không giống như những trào lưu đang lưu hành bấy giờ, Trần Hán Thăng xem xét một lúc đã không có hứng thú.

Mấy người làm ở đó đều chào hỏi lễ phép với Trần Hán Thăng, những người này đều là bạn bè của Trương Vệ Vũ, đều là những nhân viên cũ từ nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, sau khi Tân Thế Kỷ biến thành công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật điện tử Xiaomi, bọn họ đều nhảy qua bên đây lập nghiệp.

Tuy nhiên đối với nhân vật làm mưa làm gió Trần Hán Thăng này, bọn họ vẫn vô cùng tôn trọng, lúc trước đi đến nhà họ Ninh ở Dương Châu, cũng là mấy người này tiếp đón.

Trần Hán Thăng không có vẻ gì gọi là kiêu ngạo, chân tơ kẽ tóc đều như một người Trung Hoa bình thường, sau đó đi đến bên cạnh Kim Dương Minh, cười hì hì hỏi: “Tổng giám đốc Kim, gần đây bận việc gì đấy?”

Kim Dương Minh nhún nhún vai: “Còn có thể bận việc gì nữa, bây giờ cũng không đến lớp, tao chỉ chơi đùa một chút, đánh bóng rổ, không thì lại hẹn Đông Nhi dạo phố, hoặc là đến quán bar chỉ đạo trang trí một chút.”

“Với cái kỹ thuật bóng rổ của mày, chơi bóng cùng các em khóa dưới, khác mẹ gì tự làm xấu mặt.”

Trần Hán Thăng khoa khoa tay chỉ vào đầu Kim Dương Minh nói.

“Sợ cái gì.”

Kim Dương Minh nói cho Trần Hán Thăng hiểu rõ: “Tao là đàn anh, sinh viên năm bốn, lại nói lý do cũng có cả một rổ, ném không tới thì nói là gió lớn, bị thủng lưới thì hô phạm quy, thua thì nói đã lâu quá không chơi nên hơi thiếu cảm xúc, nói tóm lại…”

“Tóm lại không bao giờ chịu cõng nồi.”

Trần Hán Thăng nói bổ sung nốt câu trả lời, Kim Dương Minh khẽ vuốt cằm, cảm giác cùng chung chí hướng lại xuất hiện lần nữa.

Kim Dương Minh và Trần Hán Thăng là bạn cùng phòng bốn năm, hai người không có chút xa cách nào, lúc đang nói chuyện cậu ta còn chú tâm trò chuyện với bạn trên mạng qua QQ.

Trần Hán Thăng cũng không để ý, còn thò đầu qua nhìn, phát hiện tên nick QQ của Kim Dương Minh đã đổi thành “Người đàn ông đánh bại Samsung Hàn Quốc”.

“Con mẹ nó…”

Vậy mà trong chốc lát Trần Hán Thăng không thể nào phản bác lại được, bởi vì danh tiếng của Samsung đi xuống, chính là

bắt đầu từ lần thứ nhất Tiểu Kim nằm trên giường bệnh, giả bộ làm người bị hại.

"Tứ ca."

Kim Dương Minh nhớ tới một sự việc, thế nên thu lại điện thoại nói: "Mày chỉ toàn tâm toàn ý với Thẩm Ấu Sở thôi, lại còn đi trêu chọc Tiểu Dung Ngư làm cái gì, mặc dù người ta đã đi khắp nơi giải thích đó chỉ là hiểu lầm, thế nhưng sau khi tao nhìn qua mấy bức ảnh trên mạng của Tiểu Dung Ngư, cũng thấy được đây nhất định không phải hiểu lầm, chắc chắn là mày đang bắt cá hai tay."

"Mày không hiểu."

Trần Hán Thăng không muốn nói về cái chủ đề phiền lòng này nữa, quay ra hỏi Trương Vệ Vũ: "Cái tên William kia đâu, tôi đến xem cái người nước ngoài đó để giải sầu một chút."

"Ở phía sau đây."

Trương Vệ Vũ dẫn Trần Hán Thăng đi về hướng phòng bếp, Tiểu Kim ở phía sau khinh bỉ lắc đầu: "Tao làm sao lại không hiểu cơ chứ, chính là gặp sắc nảy lòng tham còn gì."

…

Phòng bếp của quán bar mới sửa sang lắp đặt lại xong, quả nhiên trông thấy William đang hồn bay phách lạc ngồi dưới đất, sau khi gã nhìn thấy Trần Hán Thăng, có lẽ cũng đã nhận ra đây chính là người có thể đưa ra quyết định, nên vội tranh thủ thời gian xông tới bày tỏ thái độ.

"Tôi không cần tiền, cầu xin các người đừng báo cảnh sát."

"Ở Trung Quốc tôi chưa từng làm chuyện gì xấu cả."

"Theo như yêu cầu của mấy người, tôi cũng đã tố cáo Hoàng Tuệ rồi."

…

“Mày nói chuyện thì về kia nói chuyện, cách xa tao ra một chút.”

Trần Hán Thăng vô cùng ghét bỏ mà đẩy gã ta ra một cái, lúc này tuy khá bận mà vẫn ung dung nói ra: “Mày tố cáo Hoàng Tuệ, đây là đã làm theo trách nhiệm, bởi vì cô ta phạm pháp, vốn dĩ không nên đòi tiền, thế nhưng lúc trước mày cũng đã lấy của tao năm mươi nghìn.”

Nghe thấy được lời ám chỉ này của Trần Hán Thăng, William hơi do dự một chút, sau đó lấy balo đeo trên vai xuống, móc từ bên trong ra mấy tập trăm tệ tiền giấy: “Đây là tiền các anh cho tôi, tôi chỉ lấy ba nghìn tệ còn lại…”

“Còn cần ba nghìn tệ nữa sao, vậy thì đừng có nói chuyện.”

Trần Hán Thăng lập tức đứng lên muốn rời đi, đồng thời phân phó cho Trương Vệ Vũ: “Gọi điện thoại báo cảnh sát, nói cái tên chó hoang này xúi giục người ta vi phạm xử dụng chất cấm, để bắt nó lại giam mấy năm.”

“Đừng đừng đừng…”

Không đợi Trương Vệ Vũ trả lời, William đã bị dọa đến hồn bay phách tán, lại rút từ trong túi ra số tiền tích góp được, khả năng tổng cộng lại cũng chỉ đến bốn nghìn tệ.

“Chỉ có chút ấy thôi sao.”

Trần Hán Thăng lại dò xét William thêm một chút, đột nhiên lại quay đầu nói với Trương Vệ Vũ: “Làm sao mà tôi biết được gã ta đeo đồng hồ của loại nhãn hiệu nào chứ, ông mày đâu có hiểu rõ về cái này!”

“Cái gì?”

Khuôn mặt Trương Vệ Vũ mờ mịt, nghĩ thầm vừa rồi tôi cũng chưa nói gì nha.

Chẳng qua lời nói đó lại như thể nhắc nhở William, gã nhìn chiếc đồng hồ Rolex đang đeo trên cổ tay, cắn răng rồi cởi xuống.

Trên người William chỉ có hộ chiếu và chiếc đồng hồ này là thật, những cái khác đều là giả, gã ở Trung Quốc tán gái, là dựa vào hai thứ bảo bối này cộng thêm gương mặt của người ngoại quốc.

"Đây là của cha tôi cho tôi…"

William còn định kể lại một chút lịch sử của chiếc đồng hồ này và giá trị của nó, Trần Hán Thăng nào còn có tâm trạng để nghe nữa, lập tức lấy ném tới cho Trương Vệ Vũ, bên miệng lại trách móc nói: "Tôi nói anh quá đáng thật chứ, đồng hồ cũng không để lại cho người ta, cái này hơi quá phận một chút nhé, may mắn William tương đối tốt tính, nhìn thấy cậu thích, nên đưa cho cậu đấy."

"Vâng vâng vâng."

Trương Vệ Vũ giống như thật sự đã làm sai mà tiếp nhận lời phê bình này.

"Thật ra cũng không phải Trương Vệ Vũ muốn cướp đồ vật của mày đâu, tóm lại là mày đã làm sai chuyện, cho nên anh ta phải nghĩ biện pháp để móc nối quan hệ, cố gắng tẩy trắng cho mày."

Trần Hán Thăng lại tiếp tục "an ủi" William: "Nhưng bây giờ tìm quan hệ đều phải tốn tiền, cho nên không phải anh ta cố tình lấy đồ của mày, mà là dùng đồ của mày, để giải quyết chuyện của mày đấy."

William liên tục gật gật đầu, dường như đã bị cảm hóa bởi chiêu "Lấy đức phục người" của Trần Hán Thăng rồi.

Chương 876: Quả Xác, vĩnh viễn là Thần

Sau khi chơi đùa xong, Trần Hán Thăng cùng Kim Dương Minh đi ăn và nói chuyện với nhau rất lâu.

Hiện tại trong phòng 602 của kí túc xá chỉ có Lý Quyến Nam thường ở đó. Cậu ta cũng được xem như là trạm gác cuối cùng của Hỏa Tiễn 101, chỉ có điều Trần Hán Thăng đã giữ cho cậu ta một vị trí trong điện tử Quả Xác rồi.

Người Kiến Nghiệp bản địa như Kim Dương Minh cứ ở kí túc xá hai ngày lại về nhà ở hai ngày, với lại tâm trạng tiểu Kim gần đây khá bập bõm.

Sinh viên năm tư luôn có một loại cảm xúc lưu luyến không quên đối với trường đại học. Kim Dương Minh quan sát mấy sinh viên năm nhất, năm hai cứ tan học hoặc là chạy như bay tới quán nét giành giật chỗ ngồi, hoặc là vì công việc ở Hội sinh viên mà bận rộn chạy tới chạy lui, thậm chí ngay cả cơm tối cũng không kịp ăn mà cảm thấy có chút quen thuộc. Một số thứ là chuyện cậu đã từng trải qua, một số khác là do bạn cùng lớp của cậu từng trải qua. Bây giờ, những đàn em khóa dưới của cậu đang trải qua điều đó. Cuộc sống sinh viên tựa như một vòng tuần hoàn, cứ lặp đi lặp lại.

“Trần ca, bốn năm đại học nhanh quá.”

Kim Dương Minh nói: “Tao có cảm giác bản thân có chút trưởng thành hơn, nhưng lại có cảm giác chẳng khác gì so với hồi học Trung học. Nhưng sau khi nhìn đám nhóc năm nhất,

đứa nào cũng mang vẻ mặt tươi cười chất phác, tao khẳng định bản thân đúng là đã trưởng thành rồi.”

“Chẳng thuận miệng xíu nào.”

Trần Hán Thăng cười, giơ ly trà lên: “Để chúc mừng cho Kim tổng, nhà giàu mới nổi đã tổng kết được triết lý nhân sinh, dô.”

“Làm chút rượu không?”

Kim Dương Minh ngó vào ly trà, nói. Hồi năm nhất mới đi báo danh, lúc đó bản thân còn chưa biết hút thuốc, ngay cả khi uống rượu cũng phải dùng chút mánh khóe. Vậy mà 4 năm qua đi, mặc dù chưa đến mức độ nghiện nhưng việc hút thuốc, uống rượu cũng đã trở nên lão luyện, thuần thục rồi.

“Buổi chiều tao còn cả đống việc.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Đợi đến tháng sáu, Lão Dương, Lão Đới với Tiểu Cường trở về trường chụp ảnh tốt nghiệp và bảo vệ luận án chúng ta lại dành ra vài ngày uống rượu với nhau.”

Buổi chiều Trần Hán Thăng thực sự là có chút bận bởi vì QvodPlayer Quả Xác cần phải thúc đẩy phát triển rồi.

“QvodPlayer Quả Xác” là một mắt xích quan trọng của chuỗi sinh thái, công ty đẩy mạnh tuyên truyền quảng bá kết hợp với tiếng tăm vốn có của Quả Xác nên ba tháng sau khi sản phẩm ra mắt vẫn còn thu hút được không ít sự chú ý.

Dù sao thì đến khoản video truyền thông còn phải cố ý tổ chức họp báo, điều này đúng là hiếm thấy.

Vương Hưng, kỹ thuật viên trong đội nghiên cứu và phát triển sản phẩm, trong buổi họp báo có giới thiệu ưu điểm của QvodPlayer Quả Xác:

1, Hỗ trợ rmvb, wmv, avi, mpg, mp4, và hơn bốn trăm loại định dạng khác.

2, Hỗ trợ kéo thả tùy ý khi sử dụng công nghệ truyền phát P2P, hỗ trợ kiểm soát số liệu Internet.

3, Phần mềm nhỏ gọn và tinh tế, dung lượng cài đặt chỉ vỏn vẹn 30M, chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong tài nguyên hệ thống.

4, Ngoài ra còn có một số lượng lớn phim điện ảnh có bản quyền, sau khi đăng ký thành viên xong là có thể xem miễn phí, tài khoản hội viên của cộng đồng Quả Xác cùng trung tâm mua sắm Quả Xác đều sử dụng được.

……

Tiểu Âu, sinh viên năm hai của Đại học Hà Hải đồng thời là fan trung thành của Quả Xác, cậu ta theo Quả Xác từ sản phẩm MP4, ngay cái nhìn đầu tiên đã bị vẻ ngoài xinh xắn hấp dẫn rồi.

Đợi đến lúc điện thoại Quả Xác ra mắt, cậu ta không chút do dự quăng chiếc Nokia của mình đi, ngay lập tức thay thế bằng điện thoại Quả Xác, dùng hành động để chứng minh bản thân là một fan của Quả Xác.

Sau khi gia nhập vào cộng đồng Quả Xác, Tiểu Âu đặc biệt tích cực đăng bài và ủng hộ, cuối cùng còn được bổ nhiệm làm mod nhỏ cho chuyên mục đời sống hàng ngày.

Điều này đã khiến cho động lực của Tiểu Âu càng thêm mãnh liệt, cho nên cậu ta đương nhiên vô cùng nhiệt tình đi cổ động buổi họp báo của QvodPlayer Quả Xác, nhưng kết quả lại có chút thất vọng.

Thứ nhất, không có Trần Hán Thăng. Đừng nghĩ Trần Hán Thăng lớn lên không có Quan Hi và Văn Nhạc Suất, người ta tuy còn trẻ nhưng đã là tỷ phú, có vài chàng trai, cô gái hâm

mộ âu cũng là chuyện bình thường, bọn họ còn thân thiết gọi Trần Hán Thăng là "Lão đại".

Thứ hai, về khâu sản phẩm của QvodPlayer Quả Xác nhìn qua rất bình thường, không thỏa mãn được cảm giác chờ mong trong lòng.

Thứ ba, ở trong buổi họp báo, Vương Hưng tỏ vẻ Quả Xác đã tiêu không ít tiền để mua bản quyền các bộ phim của Châu Tinh Trì, Lưu Đức Hoa, Thành Long.

Tiểu Âu cảm thấy làm như vậy hoàn toàn là điều thừa thãi, lên Baidu tùy tiện tìm kiếm cũng tìm ra được, cần gì phải tiêu tốn tiền như vậy chứ.

Cũng có phóng viên đề ra câu hỏi này nhưng Vương Hưng không trực tiếp trả lời mà còn tạo ra nút thắt:

"Đợi thêm mười năm nữa rồi xem, tôi cảm thấy ý thức bản quyền trong nước sẽ không mỏng manh như vậy. Khi đó nếu còn muốn mua nhiều bản quyền điện ảnh như vậy phỏng chừng phải tăng giá trị lên khoảng một trăm lần, đây là nhận thức chung của Trần đổng và tôi."

"Xì, chuyện mười năm sau, ai mà biết được."

Tiểu Âu bất mãn nói thầm một tiếng: "Còn kéo Lão đại xuống cùng nhau cõng nồi nữa."

Tiểu Âu rất bất mãn với Vương Hưng. Hơn nữa, sau khi buổi họp báo kết thúc, trên mạng cũng tràn ra một số bình luận tiêu cực. Bọn họ cảm thấy Quả Xác đã hết thời rồi, không còn cảm giác kinh diễm như trước nữa, còn tuyên truyền cái gì mà "VideoPlayer vượt thời đại", kết quả là nhìn thôi cũng thấy phổ thông, không có gì mới lạ.

Tiểu Âu tức giận đại chiến năm trăm hiệp với lũ trẻ trâu đó. Mặc dù cậu ta cũng không mấy coi trọng sản phẩm này nhưng cũng không hề nản lòng thoái chí mà vẫn trước sau như một

ủng hộ Quả Xác. Bởi phía sau còn có một phần mềm âm thanh "Quả Xác Cloud", còn có điện thoại di động đời thứ hai của Quả Xác.

Tiểu Âu luôn tin rằng logo "K??" sẽ thay thế cho "Nokia và Motorola" để trở thành bá chủ của các sản phẩm điện tử trong nước. Còn như Samsung thì bởi vì điện thoại di động bùng nổ mạnh nên ở trong nước dần dần chìm xuống.

Sau khi trở về kí túc xá, Tiểu Âu tải xuống QvodPlayer Quả Xác, nhưng không ngờ hình ảnh tương đối rõ ràng, cảm giác xem phim cũng rất tốt, còn một điều đó là tìm kiếm phim đã xem ở trong kho phim Quả Xác rất thuận tiện.

Nhưng như vậy thì đã sao? Window cũng có trình phát viedeo player mà, nếu không có chức năng đặc biệt gì thì ai lại muốn tốn công tốn sức tải xuống một phần mềm, thậm chí còn phải đăng ký tài khoản thành viên.

Hôm sau là cuối tuần, bạn cùng phòng đều đi chơi với bạn gái, một con cẩu độc thân như Tiểu Âu ở trong ký túc xá ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh. Kéo rèm cửa sổ ra, nhìn ánh mặt trời chiếu soi cả nền đất, lại quay đầu nhìn kí túc xá trống rỗng, cơ thể Tiểu Âu đột nhiên có một loại xúc động kì quái.

Bây giờ chính xác đang là mùa xuân, là thời điểm vạn vật sinh sôi, sinh viên đại học với tinh lực tràn đầy có cảm giác xúc động như vậy cũng là chuyện bình thường. Tiểu Âu cũng giống như thường ngày, theo thói quen mở máy tính vào vagaa và XNET, đây chính là "Công cụ gây án" mà cẩu độc thân nào cũng có.

Có điều Internet ở trường có một đặc điểm đó có cứ mỗi khi đến hai ngày nghỉ thì tốc độ mạng sẽ lag vô cùng, bởi vì sinh viên lên mạng tương đối nhiều. Tiểu Âu nhìn tốc độ download 32kb/s mà trong lòng cực kì sốt ruột.

Tốc độ download chậm là một chuyện, còn có một loại tình huống là vất vả cực khổ download cả nửa ngày, kết quả lại không thể mở ra được.

“Cái người tên Vương Hưng nói Quả Xác cũng có công năng download, không biết có tải xuống được những bộ phim này hay không.”

Tiểu Âu ôm ý nghĩ thử xem, kéo liên kết vào thanh download của Quả Xác sau đó đi tắm.

Nếu như bình thường thì tốc độ download một bộ phim giáo dục như này cần ít nhất năm tiếng đồng hồ, Tiểu Âu quyết định sau khi tắm rửa xong sẽ đi thư viện, buổi chiều sẽ quay về kí túc xá, thuận tiện nhìn xem QvodPlayer Quả Xác với XNET tốc độ bên nào nhanh hơn.

Cậu ta nghĩ nếu như tốc độ tải của QvodPlayer mà xấp xỉ so với XNET thì đó cũng tính là một sản phẩm không tệ, không làm mất mặt Quả Xác. Mười lăm phút sau, Tiểu Âu từ trong phòng tắm bước ra, cậu ta theo thứ tự lau tóc, mặc quần áo, thu dọn sách vở, thẳng đến lúc trước khi đi, cậu ta mới chuẩn bị tắt màn hình máy tính.

Đây là mánh khóe mà sinh viên thường hay dùng. Máy chủ không tắt nhưng sẽ tắt màn hình đi để tránh cho bạn cùng phòng nhìn thấy.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc màn hình tắt đi, trong một nháy mắt đó Tiểu Âu cảm thấy không thích hợp. Tốc độ download của XNET vẫn như cũ rất chậm, còn đang dao động ở mức 30 kb/s, nhưng mà giao diện QvodPlayer Quả Xác ở một bên khác đã vô thanh vô thức hiển thị tới hơn 200 kb/s.

“Cái……”

Tiểu Âu kinh hô một tiếng, 200 kb/s tuy rằng không nhanh nhưng đây đang là Internet trong trường đó! Còn là cuối tuần

nữa chứ! Cái tốc độ này đủ để lên Qzone khoe khoang một hồi rồi.

Tiểu Âu ném sách vở trên tay "Rầm" một cái lên bàn, ngồi vào máy tính nghiên cứu phần mềm này lại lần nữa.

"Vương Hưng hình như có nói qua, có thể vừa tải vừa xem……"

Lúc trước Tiểu Âu không mấy để tâm lời nói của Vương Hưng, hiện giờ mới nhớ tới, cậu ta kìm lòng không đặng nuốt nước bọt, cầm lấy con chuột nhấp vào thanh tiến độ phim đang download, nhẹ nhàng kéo ra sau một chút.

"Yamete!"

Một câu tiếng Nhật quen thuộc phát ra từ máy tính, trên giao diện của Quả Xác cũng xuất hiện một vài hình ảnh động nhiều màu sắc.

"Mẹ kiếp!"

Tiểu Âu hoảng sợ, tay chân luống cuống vội vàng cắm tai nghe vào sau đó nhìn màn hình máy tính, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

"Thì ra còn có thể làm như vậy. Đây chính là nguyên lý của cái gọi là kỹ thuật P2P sao?"

Tiểu Âu cảm giác như mình vừa mở ra một cánh cửa đến thể giới mới. Thì ra QvodPlayer Quả Xác không chỉ là phần mềm VideoPlayer mà còn là một công cụ download siêu cấp trâu bò, riêng cái chức năng "vừa tải vừa xem" của nó thôi cũng đủ ăn đứt các phần mềm video khác.

Tiểu Âu nhanh chóng đăng nhập vào cộng đồng Quả Xác, đang định đăng bài công bố tin vui quan trọng này thì phát hiện khắp nơi đều là bài post tương tự.

Công năng ẩn giấu của QvodPlayer Quả Xác, các anh em đã phát hiện ra chưa?

“Đây không phải là công năng ẩn giấu được không hả! Kỹ sư Vương thực ra đã giải thích rất rõ ràng, anh ấy cũng không thể nào trước mặt nhiều phóng viên truyền thông ở buổi họp báo như vậy, nói thẳng cho mọi người biết có thể download thể loại phim đó chứ.”

Không cần nhiều lời, Vương tổng trâu bò!

Quả Xác, vĩnh viễn là thần!

……

Tiểu Âu vừa nhìn những bài post này, trong lòng cũng dâng lên cảm giác kiêu ngạo. Cậu ta là fan trung thành, sản phẩm của Quả Xác càng lợi hại, câu ta lại càng cảm thấy vinh dự.

Cũng có một số cư dân mạng không phát hiện ra chức năng này, sau đó mới biết được là chưa đăng ký hội viên.

Nếu không đăng ký hội viên thì QvodPlayer Quả Xác chỉ là một phần mềm VideoPlayer bình thường mà thôi, nhưng sau khi đăng kí hội viên, nó có thể thăng cấp trở thành một công cụ download.

“Đã từng tự trải nghiệm, tốc độ download còn nhanh hơn XNET chứ đừng nói đến vagaa và FireWall.”

Tiểu Âu cùng với những fan khác tận lực hết sức giúp đỡ tuyên truyền và đẩy mạnh tiêu thụ:

“Mọi người nhanh chóng đăng ký hội viên, hai mươi giây là có thể xong chuyện rồi. Tài khoản hội viên ở trung tâm mua sắm Quả Xác và cộng đồng Quả Xác đều có thể sử dụng. Sau này ra mắt Cloud Quả Xác cũng có thể sử dụng ở đó luôn.”

Không quá hai ngày, các nam sinh đại học thường xuyên lên mạng đều biết được QvodPlayer Quả Xác có công năng

tiên tiến này. Ngay cả bạn cùng phòng của Tiểu Âu cũng đã bắt đầu hỏi thăm cậu ta cách đăng ký tài khoản Quả Xác.

Tiểu Âu vô cùng vui vẻ, cậu ta cảm thấy mình bỏ ra một phần công sức rất lớn lại hoàn toàn không nghĩ tới có thể có được sức ảnh hưởng lớn như vậy. Thực ra là công lao của phòng Mạng của Quả Xác, đã xây dựng đội thủy quân hùng hậu.

Thế nên là sau khi QvodPlayer Quả Xác ra mắt, trong khoảng thời gian ngắn như vậy bình luận lội ngược dòng hai lần, người dùng bình thường cũng không để tâm nhiều. Tóm lại download là miễn phí, đăng kí cũng là miễn phí, hơn nữa một tài khoản có thể dùng cho tất cả sản phẩm của Quả Xác, có thể nói là vô cùng tiện lợi.

Có điều dưới góc độ của đông đảo các xí nghiệp, bọn họ phát hiện điện tử Quả Xác đã phát triển, có dấu hiệu trở thành một con quái vật lớn. Hiện tại Quả Xác có sản phẩm thực thể, có trung tâm thương mại, có nền tảng tương tác, có sản phẩm giải trí và còn cùng các công ty trò chơi hợp tác.

Nếu không phải là hàng hóa trong trung tâm mua sắm Quả Xác chưa có nhiều thì quả thực có thể hình dung như vậy. Một người trẻ tuổi mặc, dùng, chơi đều có thể giải quyết trong khuôn viên hệ thống Quả Xác.

Đây là một điều vô cùng khủng bố, từ số người dùng đăng kí QvodPlayer Quả Xác có thể thấy được, nếu cứ để mặc bọn họ phát triển thì sức hấp dẫn của các sản phẩm tương tự khác sẽ giảm bớt.

Dưới sự thúc đẩy của lợi ích, một số công ty VideoPlayer cũng bắt đầu nương theo Quả Xác nhưng đều không thành công.

Thứ nhất, do kỹ thuật P2P không hề đơn giản, đây là thành quả Vương Hưng và đoàn đội nghiên cứu rất lâu.

Thứ hai, do đã xin bằng sáng chế kỹ thuật, từ ngữ cảnh cáo của Quả Xác vô cùng nghiêm khắc. Nếu anh cảm thấy mình so với Samsung mạnh nhất thế giới còn lợi hại hơn, lớn hơn thì có thể thử xem!

Lúc này mọi người mới nhớ ra, điện tử Quả Xác từ khi mới thành lập đã không hề sợ hãi, giai đoạn trước đấu với Tân Thế Kỷ, kết quả Tân Thế Kỷ không còn nữa; hiện tại đấu với Samsung, giá cổ phiếu của Samsung sụt giảm, danh tiếng sản phẩm cũng đứng trên nguy cơ bị đóng băng.

Nhất là người sáng lập Trần Hán Thăng, vừa nhìn qua đã thấy bộ dáng ngang ngược. Mọi người cân nhắc trong lòng, ngay cả Samsung cũng không ngăn cản nổi công kích điên cuồng của "Trần Quả Xác", mình chỉ là một con tôm tép sẽ có kết cục đẹp được sao?

Samsung đại khái cũng không lường được chính mình trở thành "đá kê chân" để Trần Hán Thăng hù dọa người khác. Có điều đây đúng là sự thật, xí nghiệp trong nước nhiều như vậy nhưng chân chính cùng Samsung đấu bất phân thắng bại cũng chỉ có điện tử Quả Xác của Kiến Nghiệp mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, Trần Hán Thăng và Hội đồng quản trị điện tử Quả Xác vẫn duy trì hạng mục QvodPlayer Quả Xác đưa vào hoạt động, đợi sau khi hoàn toàn ổn định thì đã là đầu tháng tư.

Thành tích đương nhiên là đặc biệt xuất sắc. Trong vòng một tuần tăng thêm hơn sáu trăm nghìn người sử dụng đăng ký, người sử dụng nổi bật cũng có hơn hai trăm nghìn, chức danh kỹ thuật của người phụ trách dự án-Vương Hưng-từ P6 tăng lên thành P7.

Nếu QvodPlayer Quả Xác đã duy trì sự tăng trưởng ổn định về mặt người sử dụng, Vương Hưng có thể được thăng chức thành P8 trong tương lai không xa. Nên biết rằng trong hệ thống cấu trúc của điện tử Quả Xác, cấp P9 trở lên như Lý Tiểu Giai, Hoàng Lập Khiêm và nhà khoa học hàng đầu của Viện Nghiên cứu liên hợp Quả Mễ -Phùng Nam Khởi, bọn họ đều là thành viên trong hội đồng quản trị.

Cho nên Vương Hưng ở vị trí P7, đã xem như là lãnh đạo cao cấp của công ty.

Bận rộn xong chuyện này, Trần Hán Thăng còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bên kia đại dương ngoài vạn dặm lại truyền về một tin tức.

Tiểu Ngư Nhi dự định về nước!

Kỳ thật đối với Trần Hán Thăng mà nói, việc riêng về mặt tình cảm so với công việc càng khó giải quyết hơn. Sau khi phần mềm được công bố, điện tử Quả Xác cũng được xem như "Uy danh hiển hách", "Trần Quả Xác" càng chắc chắn sẽ có tên trong vị trí bảng xếp hạng phú hào Hồ Nhuận cuối năm.

Nhưng đây là chuyện tương lai, mấy ngày nay hắn chỉ dám thừa dịp buổi tối rảnh rỗi, lái xe đi tới dưới lầu tiểu khu Thiên Cảnh Sơn, nhìn cái cửa sổ lầu hai ngẩn ngơ không nói.

Nếu như chỉ là cãi nhau, Trần Hán Thăng có thể mặt dày mày dạn tiếp cận Thẩm Ấu Sở. Có điều dựa theo tình huống hiện tại, vạn nhất sau khi gặp mặt, Hồ Lâm Ngữ thình lình thốt ra một câu: "Trần Hán Thăng, lần đầu tiên làm cha cảm giác thế nào?"

Theo tính cách của Hồ Lâm Ngữ, quả thật là sẽ nói được những điều như vậy, khi đó Trần Hán Thăng làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ còn có thể trả lời: "Cảm giác làm cha cũng bình thường, dù sao năm nhất đại học tớ cũng đã thu nhận một đứa

con gái xinh đẹp lại phong tao” sao?”

Chương 877: Gián điệp hai mang Trần Lam

Tiểu Ngư Nhi sắp về nước, sau khi Trần Hán Thăng hết bận công việc trong công ty, tự mình lái xe quay về Cảng Thành một chuyến, chuẩn bị đi đón cha mẹ.

Đây cũng là yêu cầu của Lương Mỹ Quyên, kể từ khi biết Tiểu Ngư Nhi mang thai, trong lòng Lương thái hậu nôn nóng như mèo cào vậy, còn cố ý tới phòng dịch vụ di động để đăng ký dịch vụ "Hệ thống thông tin di động toàn cầu", chính là để đặc biệt gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư.

Cho nên khi Tiểu Ngư Nhi về nước, Lương thái hậu nhất định phải phải tới sân bay đón người, ai bảo trong bụng của cô có bé con Tiểu Ngư Nhi chứ.

Đến dưới lầu khu dân cư Đạt Nghiệp, hai người lão Trần đã chuẩn bị xong xuôi, sau khi lên xe Lương Mỹ Quyên còn không yên tâm hỏi: "Nhà đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đã chuẩn bị xong rồi."

Trần Hán Thăng đáp: "Có ông chủ của một công ty bất động sản, ông ta nghe nói con đang tìm nhà, nên cho con mượn miễn phí một căn hộ năm phòng ba phòng ngủ đã trang hoàng xong để dùng."

"Tại sao lại phải miễn phí?"

Lương Mỹ Quyên nghĩ nghĩ, nghi ngờ hỏi: "Vị trí chỗ đó không tốt sao?"

“Vị trí và điều kiện xung quanh đều rất tốt, ông ấy là ông chủ của Đức Cơ Plaza, nên không để ý chút tiền lẻ này.”

Trần Hán Thăng giải thích rõ ràng một chút: “Mọi người đều lăn lộn ở Kiến Nghiệp, giúp đỡ lẫn nhau một chút mà thôi, con trai của mẹ bây giờ rất lợi hại đấy, cuối năm mà trong bảng xếp hạng 500 người giàu nhất trong nước của Hồ Nhuận, chắc chắn sẽ có tên Trần Hán Thăng.”

“Đừng có mà đắc ý, tập trung lái xe đi!”

Mẹ ruột đánh một cái vào vai của Trần Hán Thăng, tháng trước sau khi QvodPlayer Quả Xác được ra mắt, rất nhiều người trẻ tuổi ở Cảng Thành đều tải xuống sử dụng, lại còn không ngừng khen ngợi Trần Hán Thăng ở trước mặt Lương Mỹ Quyên.

Lương thái hậu hiện giờ đã thích ứng với kiểu tâng bốc này rồi, chỉ là trong lòng vẫn còn có chút mất tự nhiên, các bậc cha mẹ truyền thống Trung Quốc, bọn họ hi vọng người khác khen con cái nhà mình, có điều tốt nhất vẫn là mấy câu kiểu:

“Con nhà chị lại thi đứng thứ nhất lớp rồi!”

“Con nhà chị thi đại học được 650 điểm sao, vậy là có thể vào 985 rồi!”

“Con nhà chị sau khi tốt nghiệp thi đậu công chức vào các bộ ngành và uỷ ban trung ương sao! Nếu vậy thì thật là có tiền đồ, từ nhỏ đã nhìn ra rồi.”

…

Kiểu học sinh thường xuyên chạy đến quán net chơi game như Trần Hán Thăng, chắc chắn là không được hưởng thụ những lời khen ngợi giống vậy rồi, có điều hắn “đi theo lối đi riêng” khởi nghiệp trở thành ông chủ lớn từ hai bàn tay trắng, người khác đều chỉ là khen hắn “Có tiền và đầu óc dễ sử dụng” .

Đương nhiên cũng có chua chát tỏ vẻ "Thành tích của con trai của tôi năm đó tốt hơn Trần Hán Thăng rất nhiều, chỉ là lòng dạ quá lương thiện, không thích hợp để làm kinh doanh, trái lại kiểu người không tim không phổi như Trần Hán Thăng này lại rất thích hợp, như con trai nhà tôi tìm một công việc trong một công ty nhà nước kìa, như vậy sẽ ổn định hơn một chút."

Lương thái hậu nghe xong rất tức giận, nhưng cũng cảm thấy đối phương giống như đang nói thay lòng mình, cái tư tưởng "Sĩ nông công thương" đã lưu truyền mấy ngàn năm này, đừng nói là đời này của Lương Mỹ Quyên, cho dù là 15 năm sau cũng sẽ rất có thị trường như vậy.

Cho nên, Lương Mỹ Quyên quyết định sẽ bồi dưỡng Tiểu Tiểu Ngư Nhi thành một học sinh tốt tài đức vẹn toàn, nếu đã không có nhận được khen ngợi từ trên người con trai, thì nhất định phải nghe được từ trên người cháu gái!

"Năm phòng, có ba phòng ngủ cũng không nhỏ, mình cũng có thể đến ở … "

Lương Mỹ Quyên lầu bà lầu bầu nói, hai ngày trước bà cũng đã tức tốc làm thủ tục thôi việc.

Mặc dù Trần Hán Thăng đã giải thích người làm đã đầy đủ lần nữa rồi, có điều Lương thái hậu vẫn cảm thấy giúp việc chăm sóc sao có thể cẩn thận chăm sóc như mình được, nên vẫn kiên quyết xin nghỉ.

Không giống như nhà máy cung cấp điện của Lữ Ngọc Thanh, đơn vị của Lương Mỹ Quyên chỉ là một đơn vị có phúc lợi thấp mà thôi, hơn nữa hệ thống cung cấp điện vẫn là một ngành được chính quyền tỉnh quản lý, Lữ Ngọc Thanh lại còn là lãnh đạo, cho nên thủ tục khá là phức tạp.

Còn Lương Mỹ Quyên bên này thì vô cùng nhanh chóng, bên này bà vừa mới nộp đơn, cục trưởng đã lập tức tổ chức một cuộc họp đảng ủy trong cục để nghiên cứu, mọi người đều biết đây chỉ là hình thức, con trai nhà người ta kiếm được nhiều tiền như vậy, đây là muốn đón mẹ đến Kiến Nghiệp hưởng phúc rồi.

"Đúng rồi."

Lương Mỹ Quyên lại nghĩ tới một chuyện: "Lúc nào lão Tiêu đến Kiến Nghiệp vậy, con gái về nước, ông ấy nhất định sẽ đến sân bay đón người đúng không."

"Vâng."

Trần Hán Thăng nói: "Con đã gọi điện thoại tới hỏi, ngày hôm nay chú ấy có mấy vụ án trong cục, chú Tiêu sẽ tự mình lái xe đến Kiến Nghiệp muộn một chút."

"Ừ! "

Lương Mỹ Quyên gật đầu một cái, sau khi xe chạy lên đường cao tốc, bà cũng học chồng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc hai mẹ con đang nói chuyện về chuyện gia đình kiểu này, lão Trần cũng không chen mồm vào một câu nào, ông hiểu khá rõ con trai mình, Trần Hán Thăng không cần lo lắng về sự nghiệp, cứ để cho nó tự làm tự khổ là được.

Các hạng mục công tác chuẩn bị sau khi Tiểu Ngư Nhi về nước, cũng không cần lo lắng, dựa vào năng lực và các mối quan hệ của Trần Hán Thăng, nhất định có thể sắp xếp tất cả mọi chuyện ổn thỏa.

…

Đường cao tốc của tỉnh Tô Đông đang ở trong tình trạng rất tốt, dưới tình huống không bị kẹt xe, chiếc Porsche chỉ mất ba tiếng rưỡi là đã đến Kiến Nghiệp.

Lương Mỹ Quyên ở phía sau ngáp một cái, dáng vẻ cảm giác trông như vừa mới tỉnh dậy, lúc đi qua cầu sông Trường Giang, bà nhìn mặt sông trắng xóa, trong đầu ngây ra một chút, đột nhiên rầu rĩ nói: "Lần trước đi ngang qua nơi này, là lần cùng đón Tết với Ấu Sở đúng không."

Trần Hán Thăng liếc một cái qua kính chiếu hậu, không có lên tiếng.

Lão Trần lại mở mắt ra, cau mày nói: "Ở nhà cũng đã nói xong rồi, sau khi đến Kiến Nghiệp sẽ không đề cập tới Thẩm Ấu Sở nữa, nếu như không cẩn thận bị Tiểu Ngư Nhi, hoặc là lão Tiêu hoặc là Lữ Ngọc Thanh nghe thấy, mâu thuẫn sẽ lại xảy ra mất."

"Tôi biết rồi, đây không phải là vẫn chưa gặp mặt sao."

Lương Mỹ Quyên lẩm bẩm nói, quay đầu nhìn dòng xe cộ đang không ngừng đi lại bên ngoài cửa sổ, dường như có chút không phục.

Trần Triệu Quân không nhịn được xoa xoa huyệt thái dương, vợ mình tuy thích Tiểu Ngư Nhi, nhưng chắc chắn cũng không buông bỏ được Thẩm Ấu Sở, chỉ là tình hình hiện giờ như này, bà đã không còn lựa chọn nào nữa, nhất định phải quyết đoán từ bỏ cô gái Xuyên Du kia.

Trần Hán Thăng rất có kinh nghiệm, yên lặng lái xe dù một câu cũng không nói, thậm chí hô hấp cũng cố gắng càng nhỏ càng tốt.

Đây thật giống như khi còn bé, trời mưa mà quên thu quần áo vậy, vốn dĩ cha mẹ còn đang chỉ trích lẫn nhau ở bên kia, nhưng lúc đó Trần Hán Thăng phát ra chút động tĩnh nào, cho dù chỉ là nuốt ngụm nước "ực" một tiếng thôi, lửa giận sẽ ngay lập tức dời tới đây.

Huống chi chuyện này vốn dĩ là Trần Hán Thăng sai, mãi đến tận sau khi bước vào căn hộ, Vương Tử Bác, Biên Thi Thi, Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Lam đang ở bên trong quét dọn vệ sinh, những người trẻ tuổi này tụ tập tại một chỗ nên khá là náo nhiệt, hòa tan bầu không khí vừa rồi, Trần Hán Thăng mới dám nói chuyện.

"Đệm giường, tủ lạnh, máy giặt, những đồ vật lớn này, con đều đã sắp xếp xong xuôi rồi."

Trần Hán Thăng dẫn cha mẹ đi một vòng trong căn hộ: "Mấy người Vương Tử Bác tới đây chính là để trang trí một chút, để trong này có thêm cảm giác gia đình."

Trần Triệu Quân khẽ vuốt cằm, ông đi một vòng từ trong ra ngoài, phát hiện điều kiện xung quanh đúng là không tệ, toà nhà cao 12 tầng, tầm nhìn và ánh sáng đều rất đầy đủ, tuy rằng cách nội thành tận mười mấy cây số, nhưng được cái lợi là khá yên tĩnh.

Nói chung Tiểu Ngư Nhi có xe của mình, thực sự không được thì Trần Hán Thăng cũng có thể sắp xếp tài xế đưa đón.

"Bác cả! Bác gái! "

Những người khác đều gọi "chú Trần dì Lương", chỉ có Trần Lam chạy tới chào hỏi như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Lão Trần quan sát cháu gái một chút, phát hiện con bé vẫn trắng nõn nà như trước đây, ánh mắt cũng rất sinh động, gật đầu "Ừ" một tiếng rồi cho qua.

Lương Mỹ Quyên ôm vai A Lam, tính toán xem nơi này còn thiếu dụng cụ gia đình gì không, để lát nữa sẽ tới siêu thị mua.

"Dì Lương, để cháu đi cho."

Vương Tử Bác đi tới nói, từ nhỏ đến lớn cậu ấy chính là một người như vậy, nhìn thấy Lương Mỹ Quyên và Trần Lam muốn đi mua đồ, lo lắng hai người xách đồ không nổi, nên chuẩn bị qua đó hỗ trợ.

"Sao chỗ nào cũng có mày thế."

Có điều Trần Hán Thăng rất không cảm kích: "Trong lúc này rồi mày cũng đừng có thể hiện nữa, người ta là hai thím cháu tâm sự bày tỏ tình cảm với nhau, mày thật đúng là không tinh mắt chút nào."

Trần Hán Thăng vừa nói, vừa nháy mắt về phía Trần Lam, A Lam cười hì hì ra dấu "OK".

Vương Tử Bác cũng không để ý, nói chung cậu ấy cũng đã quen rồi, lại đi vào phòng ngủ giúp lau chân giường.

"Chờ đến khi Tiểu Ngư Nhi về nước, tớ muốn cáo trạng với cậu ấy, nói bạn trai cậu ấy cả ngày chỉ chăm chăm bắt nạt bạn trai tớ!"

Biên Thi Thi nhìn thấy bạn trai mồ hôi đầu đầy, một bên đưa khăn giấy, một bên nói đùa một chút.

"Tiểu Trần nhỏ tuổi hơn so với tớ."

Vương Tử Bác cười ha hả nói: "Từ nhỏ tớ đã luôn nhường nó, không tính toán với nó."

Biên Thi Thi cũng há miệng uống hai ngụm nước khoáng, tâm tình của cô bây giờ là vui vẻ nhất, bạn thân sắp về nước rồi, cũng được hạnh phúc rồi, những điều không vui trước đây đều đã qua rồi.

Vừa nghĩ tới việc bản thân sắp được làm dì, Biên Thi Thi liền không kiềm chế được: "Tử Bác, cậu nói xem ngoại hình của bé Tiểu Ngư Nhi sẽ như thế nào đây, tớ thật muốn ôm cô bé vào trong ngực mà hôn đấy."

Nhìn thấy bạn gái mong chờ như vậy, trong lòng Vương Tử Bác đột nhiên nhảy ra một câu nói —— Nếu cậu thích, thì cũng có thể tự sinh mà.

Có điều câu nói này quá lưu manh rồi, Vương Tử Bác vội vàng lắc đầu một cái, có thể chỉ có Tiểu Trần mới dám nói như vậy thôi.

“Cậu lắc đầu làm gì hả?”

Biên Thi Thi phát hiện Vương Tử Bác có cái gì đó không đúng lắm.

“Không có không có … “

Vương Tử Bác lên tiếng phủ nhận, lúc Biên Thi Thi đang muốn ép hỏi, đột nhiên vang lên “Uỳnh” một tiếng, hóa ra là Trần Lam lúc đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa phát ra âm thanh quá lớn.

“Con bé ngốc này thật giống Trần Hán Thăng.”

Biên Thi Thi bĩu môi bất đắc dĩ nói, tiếp tục khom lưng quét dọn vệ sinh.

Ngoài cửa Lương Mỹ Quyên cũng đang trách cứ cháu gái: “Cháu nhẹ nhàng một chút đi, sức lực lớn như vậy làm cái gì chứ.”

“Là gió ngoài hành lang quá lớn ấy chứ ạ! “

Trần Lam tìm một lý do chống chế, sau đó lại thân thiết kéo cánh tay Lương Mỹ Quyên: “Bác gái, cháu biết lý do thực sự anh muốn cháu và bác rời đi là gì không?”

“Không phải muốn cho chúng ta tâm sự với nhau sao?”

Lương thái hậu ngây ngô vẫn chưa hiểu được.

“Không phải đâu ạ … “

A Lam hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói: “Gần đây mỗi ngày cháu đều tới nhà chị dâu Ấu Sở ăn chực, đối với tình hình của chị ấy biết rất rõ ràng, bác muốn nghe không?”

“Muốn!”

Lương thái hậu trả lời rất thẳng thắn.

…

Chương 878: Con muốn khiến cho các người nếm thử cảm giác mất đi người thân là như thế nào!

Trong siêu thị Tô Quả dưới lầu của căn hộ, Trần Lam cùng với Lương thái hậu, vừa đi dạo quanh các quầy hàng rực rỡ sắc màu, vừa tự thuật lại tình trạng trong nhà Thẩm Ấu Sở gần đây.

"Ngoại trừ Hồ mập ra, bên phía khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, không có ai biết chuyện của anh cháu và chị dâu Ấu Sở cả."

Trần Lam nói: "Vào ban ngày, chị dâu Ấu Sở gần như vẫn giống dáng vẻ trước đây, nấu cơm, quét dọn vệ sinh hoặc là dạy A Ninh học bài."

"Thẩm Ấu Sở không muốn để cho mọi người lo lắng đây mà, dù sao trong nhà cũng có già, trẻ."

Lương Mỹ Quyên đương nhiên có thể hiểu được: "Vậy còn buổi tối thì sao?"

"Buổi tối chị ấy sẽ ngẩn người ra, có một lần nửa đêm cháu dậy uống nước, nhìn thấy chị dâu Ấu Sở ngây ngốc ngồi trên ghế salon trong phòng khách."

Trần Lam dẩu miệng nói: "Chị ấy vốn dĩ rất ngốc mà, những lúc ngẩn người lực chú ý cũng vô cùng tập trung, cháu đã đi tới bên người rồi, mà chị ấy vẫn không phát hiện ra."

“Ấu Sở khóc sao?”

Lương Mỹ Quyên hỏi.

“Chắc chắn rồi.”

Trần Lam đại khái là đang nhớ tới tình cảnh lúc đó, trên mặt cũng trở nên suy sụp một chút: “Đây vẫn là lần đầu tiên cháu biết được, hoá ra là còn có thể không một tiếng động mà rơi nước mắt, chị dâu vừa khóc, vừa nhẹ nhàng vuốt ve sô pha.”

“Tại sao … “

Lương Mỹ Quyên hỏi một nửa đột nhiên ngậm miệng không nói, bởi vì bà cũng phản ứng lại, trước đây lúc Trần Hán Thăng ở tại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, bởi vì không có đủ phòng, nên hắn thường xuyên ngủ ở trên ghế salon.

Nói cách khác, trên ghế salon có lưu giữ mùi hương của Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở đây là đang hoài niệm mà.

“Haizz!”

Ngay cả khi là mẹ ruột của Trần Hán Thăng, Lương Mỹ Quyên cũng phải thở dài một hơi: “Đứa nhỏ ngốc đứa nhỏ ngốc này, hà tất gì phải vì tên khốn kia mà thành ra như vậy chứ, không đáng chút nào.”

“Bác gái! “

Trần Lam nhìn chung quanh một chút, đột nhiên đến gần nói: “Ngược lại thời gian bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta gọi xe tới khu dân cư Thiên Cảnh Sơn thăm chị dâu Ấu Sở đi, chị ấy thật đáng thương, mỗi ngày đều phải giả bộ kiên cường trước mặt bà và em gái, buổi tối mới dám lén lút khổ sở, đôi mắt hoa đào xinh đẹp như vậy mà cũng đã tiều tụy rồi.”

Tính cách của A Lam và Trần Hán Thăng rất giống nhau, hoặc là nói chính bởi vì có anh trai làm chỗ dựa, cho nên làm

việc cũng thường xuyên hành động theo cảm tính.

Lương thái hậu nghe xong đầu tiên là mắt sáng lên, dường như cảm thấy rất hứng thú đối với lời đề nghị này.

Nhưng chỉ một lát sau, bà nhìn những món đồ gia dụng cần thiết bên trong chiếc xe đẩy nhỏ một chút, thì do dự rất lâu, cuối cùng vẻ mặt buồn bã mà lắc đầu một cái nói: "Không đi, Tiểu Ngư Nhi sắp về nước rồi, dì muốn nhanh chóng về trông nom nhà cửa một chút."

Biểu hiện này của Lương Mỹ Quyên, dường như đã lựa chọn Tiểu Ngư Nhi giữa hai người.

"Tại sao ạ?"

Trần Lam sửng sốt một chút: "Anh cháu nói bác cả rất thích chị dâu Tiểu Ngư Nhi, còn bác thì thích chị dâu Ấu Sở hơn, hiện giờ chính là lúc chị ấy cần bác nhất mà."

"Làm gì có chuyện thích ai hơn ai chứ, bác đều thích hết."

Lương thái hậu sờ sờ tóc cháu gái, giấu đi một chút nước mắt bên trong khóe mắt: "Tiểu Ngư Nhi đang mang thai đó, bây giờ mà bác đi tìm Ấu Sở, chắc chắn cũng chỉ có thể khóc cùng con bé, không có cách nào khác cả, trừ khi … "

"Trừ khi gì ạ?"

Trần Lam ngẩng đầu lên.

"Trừ khi."

Lương Mỹ Quyên yên lặng nói: "Tiểu Ngư Nhi và Ấu Sở có thể tiếp nhận lẫn nhau … "

"Không thể nào."

Trần Lam trực tiếp phủ định, trước tiên chưa nói tới chị dâu Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo như thế nào, chị dâu Ấu Sở cũng sẽ không thể nào.

Dựa vào tính cách của các cô mà nói, anh trai sẽ phải lựa chọn một trong hai người, người còn lại cho dù tình nguyện cả đời này không kết hôn, cũng sẽ không thể nào tiếp tục qua lại với Trần Hán Thăng được.

…

Sau khi mua xong đồ đạc rồi quay lại lên lầu, tuy bởi vì mối quan hệ với Tiêu Dung Ngư, Lương Mỹ Quyên không có tới tìm Thẩm Ấu Sở, nhưng bà lại đổ hết mọi sự tức giận này phát tiết trên người con trai.

Cho nên Trần Hán Thăng ở nhà ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, ngay cả khi nói chuyện cười đùa với Vương Tử Bác, cũng bị Lương Mỹ Quyên lạnh lùng trừng mắt một cái.

"Mình cũng không có đắc tội với mẹ mà."

Trần Hán Thăng không dám nhe răng trợn mắt với Lương thái hậu, lặng lẽ chạy tới tìm em gái hỏi: "Anh ám chỉ em nói về tình trạng của Thẩm Ấu Sở gần đây một chút, em không nói lung tung mấy chuyện khác đấy chứ."

"Anh đã không tin em, vậy thì cũng đừng mong em làm gián điệp nữa!"

Trần Lam khịt cái mũi nhỏ một cái, quay đầu bước đi.

Cô sẽ không thừa nhận chuyện giựt giây bác gái đi tìm Thẩm Ấu Sở, nếu không tiền tiêu vặt sau này đều sẽ bị anh trai cắt mất.

Buổi tối lúc ăn cơm, lão Tiêu cũng từ Cảng Thành chạy tới, ông ấy cũng tương đối hài lòng đối với căn nhà này, nó chứng tỏ Trần Hán Thăng quả thực đúng là rất dụng tâm.

Trần Triệu Quân còn cố ý mở một bình rượu ngũ lương ra, để tiếp Tiêu Hoành Vĩ uống vài chén.

Đầu năm lúc Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư mới vừa chia tay, lão Tiêu có đụng phải Trần Triệu Quân ở khu chính phủ, ông ấy cũng đều trực tiếp không phản ứng lại, quan hệ giữa hai nhà rơi vào thời kỳ đóng băng.

Mãi đến tận khi Tiểu Ngư Nhi mang thai, hai người cha mới một lần nữa ngồi xuống nói chuyện.

Hiện tại cuối cùng Tiểu Ngư Nhi cũng sắp về nước rồi, Trần Hán Thăng cũng coi như là "cải tà quy chính", nhớ lại quãng thời gian đầy sóng gió dồn dập trước kia, lão Trần bưng chén rượu lên, trăm mối cảm xúc ngổn ngang nói: "Lão Tiêu, muốn làm tốt một việc phải qua nhiều khó khăn vất vả."

Tiêu Hoành Vĩ cũng cảm khái tương tự, ông nhìn khuôn mặt Trần Triệu Quân một chút, đối phương cũng giống như bản thân, khóe mắt cũng có những nếp nhăn rất sâu.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bốn năm trước bọn nhỏ mới vừa lên đại học, sau đó mỗi giây phút dường như chỉ trong "tích tắc", mà bọn họ cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi.

"Muốn làm tốt một việc phải qua nhiều khó khăn vất vả, muốn làm tốt một việc phải qua nhiều khó khăn vất vả."

Lão Tiêu bưng chén rượu lên, cũng cụng ly với Trần Triệu Quân một cái, hai người cha không nói thêm gì, tất cả đều ở trong rượu rồi.

Sau khi Trần Hán Thăng lấp đầy bụng, ngậm cây tăm trong miệng, cười vui vẻ nhìn hai ông già uống rượu, đối với hắn mà nói như vậy đã là thành thật rồi, chỉ là không biết tại sao, Lương thái hậu vẫn cứ bới lông tìm vết.

"Con có thể quy củ một chút được không hả."

Lương thái hậu cũng không để ý Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều đang ở trên bàn, rất không khách khí chỉ trích: "Ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, cắn tăm là hành

động của mấy tên côn đồ, Trần Hán Thăng con là một tên côn đồ sao, mẹ hỏi con có đúng không, có đúng không hả … “

“Tiêu rồi, chạm phải thuốc súng rồi.”

Trong lòng Trần Hán Thăng đang nói thầm, có điều hắn cũng không dám cãi nhau với Lương thái hậu, đó là vì khi còn bé bị đánh đến nỗi tạo thành bóng ma, trên thế giới này người dám không kiêng kỵ mà mắng Trần Hán Thăng như vậy, cũng chỉ có mẹ ruột Lương Mỹ Quyên mà thôi.

Những người khác cũng là biết điểm này, hơn nữa “tiếng tăm” của Trần Hán Thăng quá kém, những người bạn bè thân thiết không một ai nguyện ý giúp hắn giảng hoà, đáng giận nhất chính là, hai ông già cũng giả bộ như không nghe thấy, vẫn cứ phối hợp cụng ly uống rượu với nhau.

“Được được được, con không xỉa răng nữa.”

Trần Hán Thăng nhổ cây tăm ra, bĩu môi chuẩn bị đi ra phòng khách xem ti vi.

Nào ngờ đâu Lương thái hậu vẫn không hài lòng: “Không cho xem, mau tới rửa chén đi!”

“Con … “

Trần Hán Thăng cảm thấy ngày hôm nay là bị nhắm vào, hắn tức nổ phổi đi tới cửa sổ trước mặt, đẩy ra “rầm” một tiếng nói: “Mẹ, nếu như mẹ còn cứ nhằm vào con như vậy nữa, có tin con sẽ để cho các người nếm thử cảm giác mất đi người thân là như thế nào không.”

Trên bàn cơm không có động tĩnh gì, mọi người vẫn nên làm gì thì làm đó, nếu như có ai tin Trần Hán Thăng sẽ tự sát, vậy thì đúng là một kẻ đần độn thuần túy rồi.

Mẹ ruột Lương Mỹ Quyên lại càng hừ lạnh một tiếng, căn bản không thèm nhìn về phía cửa sổ bên này nhiều.

“Được.”

Trần Hán Thăng thở phì phò nói: “Các người đều cảm thấy con đang khoác lác, đều cho rằng con không có bản lĩnh này sao?”

Sau một khắc, Trần Hán Thăng đột nhiên chặn ngang ôm lấy em gái Trần Lam, kéo cô đi về phía cửa sổ.

“Bác trai, bác gái cứu mạng!”

Trần Lam sửng sốt một chút bèn phản ứng lại: “Anh cháu nói sẽ để cho các người nếm thử cảm giác mất đi người thân là như thế nào, không phải anh ấy muốn tự mình nhảy lầu tự sát, mà muốn ném cháu xuống, cứu mạng cứu mạng … “

…

Chương 879: Tiền cũng khó mua được lòng người

Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ không ném Trần Lam xuống, hắn chỉ đang lợi dụng em gái để thúc đẩy bầu không khí một chút thôi, thuận tiện dời sự chú ý bản thân bị nhằm vào một chút.

Sau khi mọi người đều đã cơm nước xong xuôi, A Lam ầm ĩ đòi phải về trường học, lão Trần có chút kỳ quái: "Chỗ này cũng đủ chỗ ở, cháu còn đòi về trường học làm cái gì, ngày mai lại phải chạy tới chạy lui."

"Cháu và nhóm học sinh năm tư sắp tốt nghiệp này không giống nhau đâu."

Trần Lam không nghe khuyên bảo: "Cháu vẫn là ma mới năm nhất, sau khi trở về còn phải ôn thi tiếng Anh cấp bốn đấy, hơn nữa buổi tối hội học sinh sẽ đi kiểm tra phòng ngủ, cháu cũng không muốn bị công khai phê bình đi cả đêm không về, mà bạn trai cũng không có thì thực sự đúng là quá thiệt thòi rồi."

"Vậy mau đi về đi."

Lão Trần vừa nghe cháu gái nói "phải thi tiếng Anh cấp bốn", cũng không tiếp tục giữ lại nữa.

Điều này đối với người lớn đều rất tốt, chỉ cần nghe thấy các con cháu muốn học tập, đều là sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ.

Nhưng Biên Thi Thi có chút kỳ quái, con bé Trần Lam này thích nhất là đi chơi mà, Tết Nguyên đán còn kiên quyết đi

theo Tiểu Ngư Nhi về ký túc xá, khi đó cô ấy cũng không sợ bị kiểm tra phòng sao?

"Để cháu đưa A Lam về trường, mọi người cứ ở đây nói chuyện phiếm đi."

Trần Hán Thăng không cho người khác có cơ hội "nghi ngờ", trực tiếp ôm em gái xuống lầu.

Có điều sau khi ngồi lên chiếc xe Porsche, Trần Hán Thăng vừa khởi động chân ga, vừa nói: "Hai ngày nay, Thẩm Ấu Sở còn nửa đêm lén lút dậy khóc nữa không?"

Hoá ra tình hình của Thẩm khờ khạo bên kia, Trần Lam cũng đã sớm báo cáo cho anh trai rồi.

"Hiện giờ thì không còn nữa."

Trần Lam phồng má trống quai hàm đáp: "Mỗi đêm em đều quấn lấy chị dâu Ấu Sở ngủ cùng em, A Ninh ngủ bên trái, em ngủ bên phải, chị dâu lo lắng sẽ làm ồn đến bọn em, nên buổi tối không dám tạo ra động tĩnh gì nữa."

"Ừm."

Trần Hán Thăng trầm mặc một hồi ở trong buồng xe tối đen như mực, sau đó nhéo nhéo gương mặt của em gái: "Cảm ơn em."

"Cảm ơn em làm cái gì chứ ."

Trần Lam hạ ghế xuống thấp một chút, ngả người ở trên đó nghỉ ngơi thoải mái, trong miệng còn ở nhắc tới: "Bọn anh quan tâm hơn một chút đi, cứ luôn để cho một cô gái chưa đầy 20 tuổi như em lo lắng suốt thôi."

Trần Hán Thăng cười không ra tiếng, đưa em gái đến dưới lầu khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, nhìn theo cô "bịch bịch bịch" chạy lên, đợi sau nghe được một tiếng đóng cửa vô cùng quen

vang lên, ban đầu phòng khách 201 có hơi vắng vẻ, đột nhiên có bóng người lay động làm náo nhiệt hẳn lên.

Trần Hán Thăng ở dưới lầu, dường như cũng có thể nghe được tiếng cười khoa trương của Trần Lam.

"Rốt cuộc cũng là em gái mình mà."

Trần Hán Thăng đánh tay lái rời đi, những lúc hắn không thể tới được, cô em gái vừa hiếu động vừa cơ trí, đã truyền cho Thiên Cảnh Sơn bên này rất nhiều nguyên tố vui vẻ.

…

Có điều, Trần Lam cũng không phải hoàn toàn thiên vị Thẩm Ấu Sở.

Hai ngày sau khi Tiêu Dung Ngư từ Mỹ trở về Kiến Nghiệp, khi máy bay vừa đáp xuống sân bay, Trần Lam vẫn là người đầu tiên chạy lên, ôm ấp Tiểu Ngư Nhi thật chặt, ngẩng đầu lên và dịu dàng nói trong nước mắt: "Chị dâu, em rất nhớ chị đấy, sau này chị đã có bé Tiểu Ngư Nhi, có thể đừng không thương em nữa được không."

Trần Hán Thăng nhìn thấy cũng âm thầm cảm thán, là sóng trước của nhà họ Trần, chỉ cần hơi không cẩn thận, liền sẽ bị sóng sau đập chết ở trên bờ cát.

"Sao có thể như vậy được chứ."

Tiêu Dung Ngư bị sự nhiệt tình của Trần Lam làm cho xúc động, nâng khuôn mặt của cô lên, sủng nịch nói: "Đợi đến khi sinh em bé ra, chúng ta vẫn sẽ giống như trước đây, cùng nhau đi dạo và ăn uống khắp nơi."

"Đây chính là em gái của Hán Thăng đúng không."

Lữ Ngọc Thanh ở bên cạnh cười nói: "Lần này Tiểu Ngư Nhi trở về, không mang theo quá nhiều đồ đạc, nhưng vẫn

luôn mang theo cho cháu không ít quà tặng, có mỹ phẩm có đồ ăn vặt còn có cả mấy bộ váy nữa đấy."

"Cảm ơn chị dâu, em yêu chị dâu nhất, bác, anh, mau tới giúp dì cầm hành lý đi, quà của em tự em cầm là được rồi."

Trần Lam cảm động khịt khịt mũi, còn không quên dặn dò anh Tử Bác tới làm cu li.

Đuổi Trần Lam đi xong, tiếp theo chính là "nghi thức đón máy bay" chính thức.

Người từ nước Mỹ trở về có không ít, Tiểu Ngư Nhi, Lữ Ngọc Thanh, giáo sư Tôn, còn có cả dì Lâm giúp việc.

Người đến đón máy bay lại càng nhiều hơn, Trần Hán Thăng, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, Tiêu Hoành Vĩ, Trần Lam, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, Nhiếp Tiểu Vũ.

Cục trưởng Tiêu nhìn thấy vợ và con gái, ông cũng không giống như Trần Lam thích diễn trò, nhưng viền mắt lão Tiêu thật sự ươn ướt, có điều ông ấy làm cha nên trong trường hợp này khá là rụt rè, nên chỉ cùng lão Trần chắp hai tay ở sau lưng, nhìn những người khác lần lượt từng người ôm ấp và thể hiện tình cảm với Tiểu Ngư Nhi.

"Tiểu Ngư Nhi, đứa nhỏ ngốc này, có em bé tại sao lại không nói cho dì biết, lại còn chạy tới Mỹ nữa chứ."

Lương Mỹ Quyên chan chứa nước mắt, trong giọng nói có ba phần trách cứ, sáu phần cao hứng, còn có một phần phức tạp không nói rõ được cũng không miêu tả rõ ràng được.

"Dì Lương … "

Tiểu Ngư Nhi cũng không biết phải trả lời thế nào, trên hàng lông mi dài cũng dính chút nước mắt óng ánh.

"Sau này không được làm như vậy nữa đâu nhé."

Lương Mỹ Quyên giúp Tiểu Ngư Nhi lau nước mắt, lôi kéo bàn tay của cô nói: "Chúng ta về nhà trước, ngày hôm qua dì giặt sạch đệm chăn mới mua rồi phơi khô rồi, bảo đảm cháu ngủ sẽ rất thoải mái."

"Dì Lương? Nhanh thôi, cậu sẽ không thể gọi là 'dì' được nữa rồi."

Biên Thi Thi góp vui thích thú nói: "Bởi vì sắp có thêm một người gọi cậu là 'mẹ' rồi."

Câu nói này khiến Tiêu Dung Ngư thấy rất xấu hổ, thực ra thì Trần Hán Thăng vẫn còn đang trong kỳ khảo sát.

Có điều, ngay cả Lữ Ngọc Thanh cũng cảm thấy dựa vào trí thông minh của Trần Hán Thăng, khoảng thời gian này tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

"Đúng vậy, đợi thêm mấy ngày nữa đến quốc khánh."

Lương Mỹ Quyên nhìn trông rất cao hứng: "Dì còn muốn làm bà nội của bé Tiểu Ngư Nhi đây, dì và lão Trần đều nằm mơ, đó là một cô bé gái Tiểu Ngư Nhi đấy."

"Ha ha ha … "

Mọi người cười phá lên, chờ đến khi tất cả mọi người đều đã chào hỏi Tiểu Ngư Nhi xong, cuối cùng chỉ còn lại một mình Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều là nhân vật của công chúng, cho nên bọn họ đều đội mũ và đeo khẩu trang.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau từ xa một hồi, Trần Hán Thăng chủ động nói: "Đi về trước đi, bây giờ anh cũng có thể so với minh tinh rồi, ở lại chỗ này quá lâu, không lâu sau sẽ có fans tới vây quanh, như vậy sẽ quấy rầy đến trật tự ở sân bay."

"Hừ! "

Tiêu Dung Ngư kéo vành mũ xuống, kéo cánh tay Lương Mỹ Quyên rời khỏi sân bay, chỉ chừa cho Trần Hán Thăng một cái đuôi ngựa đang vểnh cao lắc lư.

…

Sau khi đến căn hộ, dì Lâm quan sát một chút thì có chút buồn bực, con gái đã từng phổ cập qua về thân phận của Trần Hán Thăng cho bà, tuy rằng tài sản hiện tại của Chủ tịch Trần vẫn chưa sánh bằng được với chủ tịch Trình Đức Quân của Thâm Thông, nhưng sản nghiệp trong tay hắn đều là những kỹ thuật công nghệ cao mới.

Hạn mức tối đa của công ty đã phát triển vượt xa cả chuyển phát nhanh Thâm Thông, đây là sự thật mà Trình Đức Quân cũng đã thừa nhận.

Nhưng một ông chủ lớn như vậy, tại sao lại ở trong một căn hộ năm phòng ba phòng ngủ trong nước chứ, quá không phù hợp với thân phận của hắn rồi.

Rất nhanh, có một chuyện đã làm thay đổi cái nhìn của dì Lâm, không lâu sau khi Tiểu Ngư Nhi về đến nhà, tiếng chuông cửa đột nhiên "đinh đoong" vang lên.

Nhiếp Tiểu Vũ đi ra mở cửa, người đi vào một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt hiền lành, rất có khí chất, qua sự giới thiệu của Trần Hán Thăng mới biết đây là giáo sư chủ nhiệm khoa phụ sản của bệnh viện nhân dân số một tỉnh Tô Đông.

"Tôi lo lắng sau khi Tiểu Ngư Nhi mang thai mà đi máy bay, thân thể sẽ không thoải mái."

Trần Hán Thăng thản nhiên nói: "Nên cố ý xin mời giáo sư Cao tới đây kiểm tra một chút, bình thường giáo sư Cao đều trị liệu cho người nhà của các lãnh đạo của tỉnh, lần này tranh thủ tới đây, thực sự là rất cảm ơn."

“Tiểu Trần lại đang tinh tướng rồi.”

Vương Tử Bác nhìn thấy vẻ mặt này của bạn thân, lập tức biết Trần Hán Thăng đang cố gắng kiềm chế tâm tư muốn khoe khoang.

Chẳng qua đây cũng đúng là có tư cách khoe khoang, người bình thường khám bệnh đều phải tự mình tới bệnh viện, còn thường xuyên hẹn mới may mắn gặp chuyên gia, Trần Hán Thăng lại có thể trực tiếp mời chuyên gia đến nhà, nếu như không tiền không có người quen, căn bản không làm được chuyện như vậy.

“Ôi ôi! “

Giáo sư Cao cười một tiếng, ôn hòa nói: “Chủ tịch Trần quá khách khí rồi, vị nào là phụ nữ có thai vậy, có cảm giác buồn nôn hay không … “

Nói xong, giáo sư Cao lấy ống nghe và các loại thiết bị khám bệnh khác ra, kiểm tra cẩn thận cho Tiểu Ngư Nhi một lần, mãi đến tận khi xác định được không có vấn đề gì, mới căn dặn một chút thông tin quan trọng, ví dụ như có thể ăn cái gì, không thể ăn cái gì, cần làm cái gì, không cần làm cái gì …

Hai người cha đều yên tĩnh nghe, Lữ Ngọc Thanh cũng hai tay ôm ngực, yên lặng ghi nhớ trong lòng, chỉ có Lương thái hậu ngây ngô, cố ý tìm một quyển sổ ghi lại từng điều.

Có lúc giáo sư Cao nói có hơi nhanh, Lương Mỹ Quyên còn vô cùng gấp gáp nói: “Chậm một chút chậm một chút, điều trước tôi không có nghe rõ.”

“Đây là mẹ tôi.”

Trần Hán Thăng cười giải thích về thân phận của Lương thái hậu một chút.

Nghe thấy đây là mẹ của Chủ tịch Trần, giáo sư Cao vừa cố gắng thả chậm tốc độ nói, trước khi đi còn cố ý lưu lại số điện thoại, tỉ vẻ nếu có chuyện gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện.

Trần Hán Thăng nháy mắt về phía Nhiếp Tiểu Vũ, Nhiếp Tiểu Vũ hiểu ý cầm lấy một bao lì xì đi theo giáo sư Cao xuống lầu, đây chính là tiền thù lao.

Dì Lâm quan sát độ dày của bao lì xì một chút, suy đoán lần này giáo sư người ta đến nhà khám bệnh, cao hơn bao nhiêu so với mình một tháng tiền lương.

"Đây chính là gia đình giàu có chân chính sao?"

Trong lòng dì Lâm cảm thán, có điều Chủ tịch Trần thật sự rất quan tâm tới Tiêu Dung Ngư, chu đáo không có bỏ sót chút nào.

Đây là suy nghĩ trong nội tâm của rất nhiều người, ngay cả lúc hai mẹ con Lữ Ngọc Thanh và Tiểu Ngư Nhi ở trong phòng ngủ, Lữ Ngọc Thanh cũng nói: "Chúng ta ở Cảng Thành cũng coi như là giàu có, nhưng cũng không thể gọi bác sĩ giỏi nhất ở bệnh viện nhân dân thành phố đến nhà khám bệnh được đâu."

"Tiểu Ngư Nhi."

Lữ Ngọc Thanh khuyên nhủ: "Hán Thăng thật sự rất để tâm đến con, con có muốn cân nhắc rút ngắn kỳ khảo sát một chút hay không, nhanh chóng lĩnh chứng kết hôn một chút, mọi người đều đang chờ đấy."

"Mẹ, mẹ không hiểu Tiểu Trần đâu … "

Tiểu Ngư Nhi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là một nhánh của sông Trường Giang mênh mông, gió êm sóng lặng nước rợn không dồn dập, cảnh sắc hết sức tuyệt đẹp.

“Đối với Tiểu Trần mà nói, anh ấy có thể cho con tất cả mọi thứ ngoại trừ một tình cảm hoàn chỉnh.”

Tiêu Dung Ngư yên lặng suy nghĩ, nhưng mình căn bản không thèm để ý đến những thứ này, mình chỉ cần một đoạn tình cảm hoàn chỉnh mà thôi!

Chương 880: Mấy nam cặn bã đều là chuyên gia tâm lý học

Căn hộ năm phòng ngủ ba phòng khách này có hai phòng ngủ chính, phòng ngủ chính đều có phòng tắm và nhà vệ sinh, diện tích cũng khá lớn, nên càng ở sẽ càng thoải mái hơn.

Tiểu Ngư Nhi nhất định sẽ ở trong một phòng ngủ chính, còn một phòng còn lại, vốn dĩ định cho giáo sư Tôn Bích Dư ở.

Có điều bà cụ luôn một mực từ chối, sau khi cơm nước xong xuôi bà sẽ về nhà, cuối cùng chỉ có thể để Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh nhường nhịn lẫn nhau.

Lương Mỹ Quyên: Chị đã ở Mỹ chăm sóc Tiểu Ngư Nhi cực khổ rồi, căn phòng ngủ chính nhất định phải để cho chị.

Lữ Ngọc Thanh: Không hề cực khổ chút nào, dì Lâm đã hỗ trợ tôi làm rất nhiều việc, hơn nữa đây còn là nhà mà Hán Thăng tìm, chị mới nên ở trong phòng chính mới đúng.

Lương Mỹ Quyên: Ai tìm không quan trọng, chị là bà ngoại của Tiểu Tiểu Ngư Nhi, phòng chính chỉ có thể để dành cho chị ở.

Lữ Ngọc Thanh: Đâu ra đạo lý như vậy chứ, chị cũng là bà nội của Tiểu Tiểu Ngư Nhi mà.

…

Hai người phụ nữ trung niên tranh chấp mãi không xong, cuối cùng Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ đều tham gia

khuyên bảo.

Trần Triệu Quân: Lão Lữ, một căn phòng thì có cái gì tốt mà tranh nhau chứ, anh cứ vào ở lại, thu thập một lát rồi chuẩn bị ăn cơm, đừng để mọi người phải đợi quá lâu.

Tiêu Hoành Vĩ: Vẫn nên để cho lão Lương ở lại đi, hai ngày nữa Lữ Ngọc Thanh còn phải về nhà lấy quần áo, khoảng thời gian này phải nhờ Lương Mỹ Quyên vất vả chăm sóc rồi.

Tình huống như thế có chút kỳ quái và hài hước, có điều lại vô cùng phổ biến trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của người Trung Quốc, giống như đều tình nguyện để bản thân mình "chịu thiệt một chút", tặng những thứ càng tốt hơn cho đối phương, duy trì một mối quan hệ hoà thuận.

Bởi vì đây là chuyện giữa những người trong hai nhà Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, những người khác chỉ có thể ở bên cạnh nhìn xem, cũng không có cách nào xen mồm vào được.

"Tớ cảm thấy như vậy rất tốt."

Vương Tử Bác xem một hồi, đột nhiên ấp úng nói.

"Có ý gì?"

Biên Thi Thi hỏi.

"Trước đây ở Qzone tớ từng nhìn thấy một bài văn thơ, tác giả nói trẻ em Trung Quốc không bằng trẻ em nước Mỹ, bởi vì trẻ em nước Mỹ có ý thức cạnh tranh, còn trẻ em Trung Quốc thì bởi vì sự ảnh hưởng của gia đình, ngược lại lại quá để ý tình cảm trói buộc giữa các bạn bè đồng trang lứa."

Vương Tử Bác gãi đầu một cái: "Lúc vừa mới bắt đầu, tớ còn cảm thấy rất đúng, bây giờ suy nghĩ một chút mới thấy đây chỉ là một khái niệm mơ hồ, cậu xem lúc dì Lương từ chối

dì Lữ, trên mặt các dì ấy đều kèm theo nụ cười, cũng không có cảm giác là mình chịu thiệt mà.”

“Cho nên … “

Vương Tử Bác dừng một chút rồi tổng kết nói: “Tại sao chúng ta lại phải chạy theo nước ngoài chứ, người Trung Quốc truyền thống vốn dĩ rất khiêm tốn hoà ái mà, một môi trường giàu tình cảm, so với một môi trường lạnh như băng chỉ biết cạnh tranh lẫn nhau thì càng thoải mái hơn chứ.”

Giáo sư Tôn Bích Dư hơi kinh ngạc, bà vẫn luôn có phần bỏ quên cái tên nhóc da đen này, không ngờ thằng bé lại có thể nói ra những lời nói này.

Chú ý tới ánh mắt của giáo sư Tôn, Vương Tử Bác mất tự nhiên vặn vẹo cái mông: “Đây cũng là Tiểu Trần gợi ý cho em, cậu ấy nói hiện giờ trên mạng có rất nhiều chó gà … khụ, rất nhiều thứ tiêu cực, để em chú ý phân biệt không nên bị tẩy não.”

“Ừm, không sai.”

Giáo sư Tôn Bích Dư nhàn nhạt trả lời một câu, kỳ thực bà cũng phát hiện tình huống này, đang chuẩn bị vạch ra các bản luật dự thảo liên quan, để truy cứu trách nhiệm pháp lý đối với việc phát tán những dư luận này với ý đồ khác trên mạng.

Có lẽ trước mắt mà nói, hiệu quả không tốt như vậy, có điều bà cụ cảm thấy, bản thân rất nhanh sẽ có một ngày đi không nổi nữa, cho nên muốn nhân lúc thân thể vẫn còn khoẻ mạnh, cố gắng tận lực hoàn thiện các thể chế pháp luật, cố gắng cống hiến sức lực nhiều nhất có thể, để dân tộc thường xuyên gặp khó khăn này có thể sớm được phục hồi.

“Bà cụ rất ít khen ngợi người khác, hiện nay chỉ có mỗi Tiểu Ngư Nhi là có thể hưởng thụ đãi ngộ này.”

Biên Thi Thi vui mừng rạo rực cười cong mắt, ghé vào bên tai Vương Tử Bác nói: "Tớ cảm thấy rất tự hào về cậu đấy."

Cảm nhận được hơi thở vừa ẩm ướt vừa ngứa ngứa ngáy bên tai, hầu kết Vương Tử Bác lăn lộn "ừng ực" một cái: "Tớ vào nhà bếp nhìn xem, xem có gì có thể giúp được không."

Sau đó, Vương Tử Bác vừa lắc mông, vừa bưng đồ ăn từ trong phòng bếp đi ra, nhìn qua giống như đang diễn xiếc đùa nghịch vậy.

…

Căn phòng chính kia cuối cùng vẫn là Lương Mỹ Quyên ở lại, bởi vì Lữ Ngọc Thanh rất kiên trì, bà ấy thậm chí còn xách cả hành lý của mình tới phòng ngủ thường rồi.

Có điều cũng đúng như những gì Vương Tử Bác nói, đây chính là biểu hiện khiêm tốn hữu ái biểu hiện, Lữ Ngọc Thanh nhìn qua trông như "bị thất thế", nhưng Lương Mỹ Quyên cũng sẽ đáp lại gấp bội, khiến quan hệ hai nhà sẽ càng ngày càng tốt, Tiểu Ngư Nhi ở "nhà chồng" cũng sẽ càng ngày càng thoải mái.

Lúc ăn cơm tối, ánh đèn trong phòng khách sáng rực mà ấm áp, cửa kính ban công bên cạnh mở ra, một chút gió xuân buổi đêm chậm rãi thổi tới, nếu lỗ tai nhạy cảm một chút, còn có thể nghe thấy tiếng thuỷ triều ngoài bờ sông đánh vào bờ đê "ào ào".

Mười mấy người ngồi xung quanh cái bàn tròn, nâng ly cạn chén, cười nói vui vẻ.

Không có ai nhắc tới những chuyện đã xảy ra trong ba tháng qua, chuyện này đối với Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh mà nói, dường như là một khổ nạn không muốn nhớ lại, cho nên lúc chúc rượu mọi người đều hoà ái nói "muốn làm tốt một việc phải qua nhiều gian nan vất vả."

Tuy gặp phải "nhiều gian nan vất vả", có điều chung quy lại vẫn thành "việc tốt".

Tiêu Dung Ngư cũng không có ngồi cùng một chỗ với Trần Hán Thăng, có điều trên mặt cô cũng có chút ý cười nhàn nhạt, khóe miệng đã lâu không xuất hiện lúm đồng tiền, nay lại bắt đầu lộ ra từng chút từng chút một.

Điều không được hoàn hảo chính là, chức vụ xã hội của rất nhiều người trên bàn đều khá bận rộn, đừng nói đến Trần Hán Thăng, giáo sư Tôn, lão Tiêu, lão Trần, Nhiếp Tiểu Vũ cũng đều thường xuyên có người gọi điện thoại tới.

Ngay cả Vương Tử Bác hiện giờ chỉ mở một công ty nhỏ, thỉnh thoảng cũng đều phải trả lời hai tin nhắn.

"Reng reng reng! "

Điện thoại của Trần Hán Thăng lại vang lên nữa rồi.

Hắn lấy điện thoại di động ra tùy ý liếc mắt nhìn thoáng qua màn hình, đột nhiên, mí mắt không dễ chênh lệch lại giật nảy lên một cái, bởi vì trên màn hình điện thoại đang hiện lên ba chữ "Thẩm Ấu Sở".

Thời điểm như thế này là không thể hoang mang được, đặc biệt là bây giờ bản thân vẫn còn đang ở trong kỳ khảo sát, ngay trong 0.001 giây, trong đầu Trần Hán Thăng hiện lên N tâm tư trong nháy mắt, đồng thời đưa ra lựa chọn tối ưu nhất cực nhanh.

Thứ nhất, Thẩm Ấu Sở không thể tùy tiện gọi điện thoại tới đây được, cô hẳn là vẫn còn có việc, cho nên cuộc điện thoại này có thể nhận.

Thứ hai, ngàn vạn lần không thể ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dung Ngư được, như vậy sẽ giống như là đang gian lận trong một cuộc thi vậy, lén lén lút lút gian lận có thể không

vấn đề gì, nhưng một khi đối mặt với ánh mắt của thầy giám thị, bọn họ sẽ tập trung chú ý đến mình.

Thứ ba, còn cần một người giúp mình che giấu.

Bên trái Trần Hán Thăng là Vương Tử Bác, bên phải là Nhiếp Tiểu Vũ, hắn không chút do dự lựa chọn cô thư ký nhỏ.

"Khụ! "

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, ngoài mặt thì cầm lấy khăn tay giả vờ lau miệng, ngón tay cũng đang định ấn vào nút nhận điện thoại, tất cả đều làm như trình tự bình thường.

Có điều dưới gầm bàn, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng đụng vào Nhiếp Tiểu Vũ một cái.

Năng lực phản ứng của cô thư ký nhỏ chắc chắn phải vượt qua tên đầu gỗ Vương Tử Bác này, nếu như là Vương Tử Bác, cậu ấy rất có thể sẽ ngu ngốc hỏi: "Tiểu Trần, sao thế?"

Có điều Nhiếp Tiểu Vũ chỉ liếc mắt nhìn màn hình di động một cái, cô sẽ ngay lập tức nói: "Ai ya, Chủ tịch Ngô tìm cậu kìa, nếu vậy thì có lẽ là có việc gì đó, cậu vẫn nên tìm chỗ nào yên tĩnh mà nhận điện thoại đi, không chừng ông ấy có vụ hợp tác muốn bàn đấy."

"Cũng đúng, dù sao người ta cho thuê căn hộ này mà còn không lấy tiền đấy."

Trần Hán Thăng đứng lên, lẩm bẩm lầu bầu nói thầm một câu, thực ra câu này là nói cho người khác (đặc biệt là Tiểu Ngư Nhi) nghe, tương đương với một lời giải thích.

Lúc này, thời khắc quan trọng nhất xuất hiện rồi.

Những cuộc điện thoại vừa rồi của Trần Hán Thăng, tất cả hắn đều nhận điện thoại ở trên bàn cơm, hiện giờ muốn nói chuyện với một "nhân vật quan trọng", nếu như cố ý trốn vào trong phòng, vậy thì trông có vẻ hơi lén la lén lút.

Cho nên Trần Hán Thăng cũng là người tài cao gan lớn, lại trực tiếp đi ra ngoài ban công, để mọi người trên bàn cơm (đặc biệt là Tiểu Ngư Nhi), nhìn thấy bóng lưng của chính mình.

"Trốn đi nghe điện thoại" và "nghe điện thoại ngay trước mặt" là hai hành động hoàn toàn khác nhau, đối với người đứng xem mà nói cảm giác cũng là không giống nhau, Trần Hán Thăng lại như một chuyên gia tâm lý học, có thể phát giác được suy nghĩ trong lòng của tất cả mọi người.

"Alo! "

Trần Hán Thăng tuỳ tiện nhận điện thoại, có điều hắn giống như đã quên mất chuyện Tiểu Ngư Nhi đang mang thai, lúc ở ban công, lại lôi một điếu thuốc ra ngậm vào miệng.

"Hút, hút, hút, cả ngày chỉ biết hút thuốc, cha con cũng đã cai thuốc rồi, con còn không chịu cai đi!"

Lương thái hậu nhìn thấy thì rất tức giận, nhân lúc Trần Hán Thăng vẫn còn chưa châm lửa, thì đi tới đóng chặt cửa ban công lại "cạch" một tiếng.

Ngăn cách mùi khói thuốc lá, cũng ngăn cách tất cả âm thanh.

Trần Hán Thăng cười một tiếng, lại thu hồi lại cái bật lửa, hắn vốn dĩ không có ý định hút thuốc, có điều phản ứng của mẹ ruột, cũng đã nằm trong dự liệu của hắn.

…

Chương 881: Anh trai, anh không cần bọn em nữa sao?

“Alo?”

Trần Hán Thăng dùng một loạt thủ đoạn mánh khoé, cuối cùng cũng có thể thoải mái nhận điện thoại của Thẩm Ấu Sở rồi, nhưng điều kỳ lạ chính là, trong ống nghe lại vô cùng yên tĩnh.

“Alo? Có ở đây không? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Trần Hán Thăng liền hỏi vài câu, Thẩm Ấu Sở vẫn không có trả lời, trái tim của hắn cũng không nhịn được mà nhảy lên rồi.

Nghe điện thoại đều có “hai điều sợ hãi” :

Một là lúc nửa đêm, cha mẹ đột nhiên gọi đến, khi đó tiếng chuông giống như là đang đòi mạng vậy, dù buồn ngủ cũng trực tiếp bị doạ đến không còn.

Hai là sau khi nghe điện thoại, đối phương lại không có chút tiếng động nào, lúc này khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ lung tung.

“Anh trai! “

Một lát sau, cuối cùng cũng có người nói chuyện, yếu ớt gọi một tiếng Trần Hán Thăng.

“A Ninh?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, liền vội vàng hỏi: “Chị của em đâu?”

“Chị đang tắm.”

Thẩm Ninh Ninh nhỏ giọng trả lời.

“Cuộc điện thoại này … “

Trần Hán Thăng phản ứng lại: “Là em gọi cho anh sao?”

“Ừm.”

A Ninh dịu dàng trả lời, cô bé không chỉ rất giống Thẩm Ấu Sở, ngay cả giọng điệu gọi điện thoại cũng rất giống, chỉ là có thêm một chút đáng yêu trong giọng nói của con nít.

Trần Hán Thăng có chút không biết nên khóc hay nên cười, hóa ra là A Ninh cầm điện thoại di động của chị, tự ý gọi điện thoại cho mình.

Có điều nghe được Thẩm Ấu Sở đang tắm, trái tim của Trần Hán Thăng cũng buông xuống, bên phía khu dân cư Thiên Cảnh Sơn cũng không có vấn đề gì.

“Em gọi cho anh, là có chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng hỏi.

A Ninh bên kia lại im lặng, Trần Hán Thăng cũng không giục, còn phất tay một cái với đám người Tiểu Ngư Nhi trong phòng khách qua tấm kính thuỷ tinh trong suốt, giống như bản thân đang thực sự nói chuyện làm ăn với một người bạn trong giới làm ăn vậy.

“Anh trai.”

Một lúc lâu sau, cô bé cuối cùng cũng nói chuyện, chỉ là giọng điệu lại rất oan ức, còn thút tha thút thít giống như đang khóc vậy.

“Anh, anh đã lâu lắm rồi không về nhà ăn cơm, em có hỏi chị, chị không nói cho em biết, chỉ biết ôm em khóc.”

“Em có hỏi chị Lâm Ngữ, chị Lâm Ngữ bảo em đừng nhớ tới anh nữa, chị ấy nói cứ coi như anh không ở đây.”

“Anh trai … “

Nói tới đây, A Ninh cuối cùng cũng khóc thành tiếng: “Anh, anh có phải không cần bọn em nữa không?”

Thực ra A Ninh rất ỷ lại vào Trần Hán Thăng, bởi vì lúc trước chính là hắn, ôm một cô bé còn chưa tới 6 tuổi đi ra khỏi vùng núi, không để ý đến tiếng khóc đau lòng của mẹ A Ninh đang giữ lại phía sau.

Từ một mức độ khác mà nói, tuy Trần Hán Thăng chưa từng làm cha, nhưng ở trong lòng A Ninh, đại khái đã sớm xem anh trai và chị gái như là ba mẹ mà đối đãi rồi.

Trần Hán Thăng nghe xong đương nhiên rất xót xa, hắn đã gặp dáng vẻ khi khóc của cô bé rồi, một mình chạy vào căn phòng tối đen như mực, trốn bên trong góc tường, đôi tay nhỏ gầy gầy vách tường, đôi mắt to “chớp” một lát, thì một hàng nước mắt trong suốt, tội nghiệp đặc biệt khiến cho người ta phải đau lòng.

“Em đừng nghe Hồ Lâm Ngữ thả rắm chó!”

Trên mặt Trần Hán Thăng vẫn mang theo nụ cười mỉm, đây là thể hiện cho đám người trong phòng khách kia xem, có điều giọng nói lại rất tức giận: “Sao anh lại không ở đó được, anh cũng chưa từng nói không cần em nữa mà, đợi đến khi các em sắp đi báo danh trường tiểu học, đến lúc đó anh cũng sẽ tới.”

Tin tức này là “gián điệp hai mang” Trần Lam tiết lộ cho, Trường tiểu học Lang Gia Road là một trường học nổi tiếng hàng đầu ở Kiến Nghiệp, tính cạnh tranh còn rất cao, trước khi chính thức báo danh còn phải tiến hành đăng ký báo danh trước, khả năng là xem xem phụ huynh của đứa bé làm cái gì.

Năm 2006 này đây được xem như là một việc làm rất bình thường, trước đây lúc Trần Hán Thăng còn đi học, giáo viên còn đặc biệt phát một tấm bảng, rồi bảo học sinh điền nghề nghiệp của cha mẹ và người thân vào.

“Thứ ba tuần sau bọn em sẽ đi đăng ký báo danh trước.”

Thẩm Ninh Ninh khịt mũi một cái trả lời.

“Yên tâm, đến lúc đó anh nhất định sẽ đến!”

Trần Hán Thăng chém đinh chặt sắt bảo đảm.

Cân nhắc đến việc cô bé có chút thông minh, cho nên Trần Hán Thăng vẫn giải thích với cô bé một hồi: “Tình huống giữa anh và chị có chút đặc biệt, có điều chuyện này không có liên quan gì với em cả, em chỉ cần hưởng thụ cuộc sống tuổi ấu thơ cho tốt, vui vẻ hạnh phúc là được rồi, anh trai chắc chắn sẽ không bỏ rơi em.”

“Vâng, chị tắm xong rồi, em phải cúp máy đây.”

A Ninh ngoan ngoãn nói.

“Nào, tới hôn anh trai một cái đi.”

Trần Hán Thăng dụ dỗ nói.

“Moa! “

Thẩm Ninh Ninh đáng yêu hôn Trần Hán Thăng một cái qua ống nghe, sau đó cẩn thận từng li từng tí cúp điện thoại.

Những ngọn đèn câu cá bên bờ sông, còn có một vầng trăng khuyết phản chiếu trên mặt nước, đây vốn dĩ là một khung cảnh thảnh thơi, có điều trong lòng Trần Hán Thăng lại có chút nặng nề, bởi vì những lời vừa nói kia, không phải là lúc cha mẹ ly hôn, người ba đang an ủi đứa con sao?

“Mình vẫn còn chưa làm cha, nhưng những lời kịch này đã thuộc làu làu rồi.”

Trần Hán Thăng không nhịn được vỗ đầu một cái: “Con mẹ nó, ông đây rốt cuộc là đã xem bao nhiêu bộ phim truyền hình lúc tám giờ rồi chứ!”

…

Sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng đưa giáo sư Tôn, Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ đi về, còn Biên Thi Thi thì ở lại đây.

Bởi vì Tiểu Ngư Nhi mới vừa trở về, dựa trên lý thuyết “nước trong một chén thẳng băng”, cho nên tối nay Trần Lam cũng sẽ ở lại.

Cũng may có năm phòng khách ba phòng ngủ cũng không chật chội lắm, Tiểu Ngư Nhi ở một phòng, hai vợ chồng lão Trần ở một phòng, hai vợ chồng lão Tiêu ở một phòng, giúp việc ở một căn phòng nhỏ, Trần Lam và Biên Thi Thi ở một phòng, chỉ là nếu như Trần Hán Thăng mà tới, hắn chỉ có thể tiếp tục ngủ ở phòng khách làm “trưởng phòng”.

Sau khi đưa giáo sư Tôn và Vương Tử Bác về, lúc đi tới Giang Lăng trên xe chỉ còn lại Trần Hán Thăng và Nhiếp Tiểu Vũ, cũng không đợi cô thư ký nhỏ đặt câu hỏi, Trần Hán Thăng đã chủ động khai báo tất cả.

Ví dụ như cuộc điện thoại vừa nãy là A Ninh gọi tới, cô bé nhớ mình, có điều hiện tại vẫn còn đang ở trong kỳ “khảo sát” của Tiểu Ngư Nhi, thực sự là xoắn xuýt đủ điều …

Nhiếp Tiểu Vũ nghe xong thì phải tiêu hóa rất lâu, sau đó thực sự khẩn cầu nói: “Bộ trưởng Trần, không còn cách nào khác, hiện giờ cậu chỉ có thể lựa chọn một người, và từ bỏ người còn lại, tôi biết cậu chắc chắn rất đau lòng, nhưng biện pháp chu toàn cả hai bên căn bản không thực tế … “

Cô thư ký nhỏ nói liên miên cằn nhằn suốt cả dọc đường, Trần Hán Thăng cũng không lên tiếng, chờ đến khi tới bãi đậu

xe của điện tử Quả Xác, Nhiếp Tiểu Vũ mới lễ phép nói: "Tôi về phòng làm việc tăng ca, bộ trưởng Trần ngủ ngon."

"Chờ đã."

Trần Hán Thăng đột nhiên gọi cô lại.

"Chuyện gì?"

Cô thư ký nhỏ đến gần một chút, còn tưởng rằng ông chủ có việc gì đó muốn căn dặn mình.

Không ngờ Trần Hán Thăng búng trán cô "bốp" một cái: "Cô cũng đã trưởng thành rồi, đừng có suốt ngày ảo tưởng thành thật nữa, ít nhất phải đi học lái xe đi, nếu không thì hai chúng ta đi công tác tôi còn phải lái xe thay cô sao, vậy rốt cuộc ai con mẹ nó mới là ông chủ chứ hả?"

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng liền bước nhanh đi về ký túc xá.

"Đau quá! "

Cô thư ký nhỏ ôm đầu, giậm chân oán giận về phía Trần Hán Thăng: "Cậu chính là cố ý tìm một lý do để gõ trán tôi mà thôi, bởi vì tôi không cẩn thận nói ra mấy lời sự thật, biện pháp chu toàn hai bên vốn dĩ không thực tế mà!"

…

Sau đó một tuần, trên phương diện làm ăn cũng không có quá nhiều khó khăn, QvodPlayer Quả Xác nhờ có hiệu suất tính năng cao, mà được truyền bá vô cùng nhanh chóng.

Sau khi được lan truyền rộng rãi trong đám sinh viên đại học, rất nhanh sẽ tới các nhóm nghiệp vụ, đám đàn ông thì tải xuống để ôn lại một chút "thủ nghệ truyền thống" thuận tiện hơn, phụ nữ thì tải xuống đơn giản là để xem phim, dù sao ở đây cũng là bản điện ảnh, độ phân giải cao hơn rất nhiều.

Cuối cùng thì sẽ hot tới mức độ nào đây, dưới tình huống Quả Xác không trả một đồng tiền phí quảng cáo nào, trong nước hầu như quán net nào cũng đều tải xuống phần mềm này rồi.

Bởi vì căn bản không ngăn được, sau khi những dân mạng thức suốt đêm kia bật máy tính lên, chuyện đầu tiên chính là tải xuống QvodPlayer Quả Xác trước, có mấy người còn tải nhầm, tải xuống một đống lớn mã code và virus.

Ông chủ của các quán net cũng hết cách rồi, chỉ có thể chủ động cài QvodPlayer Quả Xác, còn cố ý đặt icon ở nơi bắt mắt nhất trên màn hình, để thuận tiện cho những dân mạng thức suốt đêm tự tìm niềm vui sau nửa đêm.

Loại này xu thế không chỉ kéo QvodPlayer Quả Xác lên, mà còn kéo theo cả cộng đồng Quả Xác, trung tâm mua sắm và tất cả các loại sản phẩm thuộc Quả Xác, lúc này, Trần Hán Thăng cũng nhận được lời mời tham gia Hiệp hội Doanh nhân tỉnh Tô Đông.

Thực ra điện tử Quả Xác đã sớm nhận được rồi, chẳng qua là khi đó Trần Hán Thăng vừa mở miệng đã muốn làm "Phó hội trưởng đơn vị", thư ký hiệp hội trả lời cần phải thương lượng một chút, kết quả là bặt vô âm tín.

Thư mời lần này, vậy mà lại viết rất rõ ràng "Chân trọng kính mời điện tử Quả Xác trở thành phó hội trưởng đơn vị của Hiệp hội Doanh nhân tỉnh Tô Đông."

Tỉnh Tô Đông là một tỉnh mạnh về kinh tế, cho nên hội trưởng đơn vị của Hiệp hội Doanh nhân là tập đoàn Từ Công tiếng tăm lừng lẫy, phó hội trưởng đơn vị có Tô Ninh, Tiểu Thiên Nga, Chính Đại Thiên Tình, quảng trường Đức Cơ … vân vân.

Hiện tại, vừa có thêm một điện tử Quả Xác của Kiến Nghiệp.

Lần này cùng nhập hội với Quả Xác còn có không ít công ty, có tiếng hơn cả chính là Hải Lan Chi Gia, có điều bọn họ hiện giờ vẫn còn là một chuỗi thương hiệu nhỏ, cũng chỉ là một hội viên bình thường, lúc tổ chức hội đồng biểu quyết, ông chủ của Hải Lan Chi Gia cầm danh thiếp đi phát khắp nơi.

Trong hội trường mọi người đều rất khách khí, không có gặp phải loại người ngu ngốc "nhìn thấy Trần Hán Thăng tuổi còn trẻ, mà cố ý sỉ nhục" kia, mọi người đều là người làm ăn lớn, ai không có chuyện gì thì khiêu khích ai.

Hơn nữa, "Quả Xác họ Trần" đó còn có thể tùy tiện nhào nặn sao, hiện giờ trên mạng cũng có một loại ngôn luận, bên trong vụ việc điện thoại di động Samsung bị nổ tung còn có bóng dáng của Quả Xác, nhưng vậy thì thế nào chứ, Trần Hán Thăng vẫn cười híp mắt trở thành phó hội trưởng của Hiệp hội Doanh nhân tỉnh Tô Đông đó thôi.

Trần Hán Thăng cũng kết được không ít bạn bè, có thể tạm thời không có giúp đỡ được gì trong việc kinh doanh, có điều nhân mạch quan hệ được mở rộng rất nhiều.

Đương nhiên cái đó và tính cách của hắn cũng có liên quan rất lớn, những cuộc tụ họp của các doanh nhân này đơn giản chỉ là tiệc tùng ăn uống, chém gió ra vẻ, rồi chọn một quán KTV tới hát vài bào, đối với Trần Hán Thăng mà nói, đây chính là đúng lúc đụng phải lĩnh vực mà bản thân hắn am hiểu nhất.

…

Chương 882: Học sinh tiểu học Thẩm Ninh Ninh

“Chủ tịch Trần, anh không uống, thực sự không uống được nữa.”

“Mới uống một chút vậy mà đã không uống được nữa rồi sao?”

“Lớn tuổi rồi, anh thật sự không uống được nữa.”

“Đàn ông sao có thể nói ra những lời này chứ, uống hết một ly cuối cùng này đi.”

“Anh đây thực sự không uống được nữa, em trai Trần, hôm nào anh lại tới Quả Xác thăm hỏi một chút, anh cảm giác giữa hai nhà chúng ta tồn tại một không gian hợp tác to lớn đấy.”

“Không dám không dám, vậy anh Trương đi thong thả.”

…

Những lúc cuộc tụ họp của các doanh nhân, thường xuyên có mấy ông chú trung niên hơn bốn mươi tuổi bị trút đến say mèm, sau đó được thư ký và tài xế đưa đi.

Những người này ở công ty của mình chính là ông chủ nói một không ai dám nói hai, hoặc là một ông chủ uy nghiêm nghiêm túc thận trọng, có điều dưới tình huống ở trong vòng những người có địa vị ngang nhau này, mọi người đều là khách khí xưng anh gọi em.

Sau khi bữa tiệc tối nay kết thúc, tài xế của Quả Xác cũng đã sớm chờ ở dưới lầu rồi.

“Tới căn hộ bên bờ sông.”

Sau khi Trần Hán Thăng lên xe thì phân phó một tiếng, sau đó bèn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tài xế gật đầu, khởi động chân ga rời đi.

Ban đầu những tài xế trong nhà máy đều rất muốn làm "tài xế riêng" của ông chủ, sau đó thay đổi theo thời gian, mọi người phát hiện chủ tịch Trần có lẽ do còn rất trẻ tuổi, thích tự mình lái xe hơn, nên cơ hội phục vụ có hạn. Trong trường hợp hiếm hoi ấy, bọn họ cố gắng phục vụ hết mình.

Khoảng tầm 11 giờ, Trần Hán Thăng tới căn hộ bên bờ sông, sau khi gõ cửa "cốc cốc cốc", Lương thái hậu ra mở cửa, khịt khịt mũi tức giận nói: "Mỗi ngày đều mang theo một thân toàn mùi rượu về nhà, không cần con kích thích Tiểu Ngư Nhi đâu."

"Con biết rồi, không từ chối được mấy bữa tiệc mà."

Trần Hán Thăng bị mẹ ruột nói dông dài, cũng có chút không nhịn được.

Hiện tại số người trong căn hộ có hơi vắng vẻ một chút, hai người cha đều đã quay về Cảng Thành đi làm, có điều tâm tư của bọn họ rõ ràng đều ở chỗ này, ngoại trừ mỗi ngày đều cố định gọi điện thoại tới đây, thỉnh thoảng nghe được cách nào đó có ích với việc an thai, cũng sẽ nhanh chóng báo lại.

Còn Lữ Ngọc Thanh sau khi quay về Cảng Thành thu thập quần áo, thì cũng rất nhanh chóng trở lại, cho nên hiện giờ chính là "mẹ chồng" và "mẹ vợ" đang chăm sóc Tiểu Ngư Nhi, ngược lại dì Lâm lại khá nhàn nhã, mỗi ngày đều đi mua vài món ăn, xem TV, đến buổi chiều còn có thể ra bờ sông đi dạo một vòng, còn kém việc ôm con Corgi ra ban công tắm nắng nữa thôi.

"Hôm nay Tiểu Ngư Nhi có chút phản ứng nôn nghén, cho nên đã nghỉ ngơi từ rất sớm rồi."

Biên Thi Thi đi tới nói.

Bạn học Thi Thi tối nay cũng ở đây, nếu như nói Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh là bảo mẫu bên cạnh, thì Biên Thi Thi và Trần Lam chính là "người công cụ hàng ngày" bên cạnh Tiểu Ngư Nhi .

Có điều Trần Lam lại có tác dụng nghiêng về phía "vui vẻ" hơn, Biên Thi Thi còn có thể ở bên cạnh nói chuyện phiếm giải sầu, giúp Tiểu Ngư Nhi làm quen với tình hình hiện tại của công ty luật.

Hai ngày nữa Tiêu Dung Ngư dự định sẽ tới công ty luật xem một chút, chưa chắc sẽ vẫn còn giống như trước đây đi làm, có điều cũng hy vọng có thể chia sẻ một chút nhiệm vụ.

Điều này từng gây ra mấy cuộc thảo luận ở trong nhà, Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên đều không đồng ý, dựa vào tiếng tăm hiện tại của công ty luật, sau khi giám đốc Tiêu Dung Ngư đi làm, nhất định sẽ có ký giả truyền thông tới cửa phỏng vấn, như vậy có thể sẽ ảnh hưởng tới em bé.

Ngược lại sau khi lão Trần và lão Tiêu cùng nhau thương lượng thì đều cảm thấy có thể được, bây giờ Tiểu Ngư Nhi mới mang thai được hơn ba tháng, bụng cũng chưa có lộ ra chút vẻ đang có thai nào, hơn nữa nếu cứ vẫn luôn buồn bực ở nhà cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng.

Vì thế mà bốn người trung niên còn ầm ĩ một trận, cuối cùng Trần Hán Thăng đã gọi cho giáo sư Cao của bệnh viện nhân dân số một để hỏi, giáo sư Cao nói không cần lo lắng quá mức, dưới tình huống bình thường người mang thai bảy tháng cũng có thể đi làm, mang thai ba tháng thì sợ cái gì chứ.

"Nghỉ ngơi cũng không sao đâu, con nhất định sẽ chăm sóc cho cô ấy."

Trần Hán Thăng cười nói, hắn thay giày xong thì rón ra rón rén đi tới phòng ngủ chính, mở cửa "cạch" một tiếng.

Hắn còn chưa mở đèn trên tường lên, nhưng đèn trong phòng khách đã rất sáng rồi, cũng có mấy ánh đèn yên tĩnh chiếu vào, làm nổi bật ra gương mặt trái xoan tinh xảo kia.

"Phù!, phù!, phù! "

Có lẽ là do phụ nữ có thai tương đối ham ngủ, nên Tiểu Ngư Nhi không nhận ra động tĩnh gì, tính cách của cô vốn vui tươi, ngay cả trong hô hấp cũng đều có hương vị ngọt ngào.

Trần Hán Thăng cứ như vậy mà yên lặng ngắm nhìn, tâm tư cũng đã bay đi rất xa.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang nói rằng "muốn làm việc tốt phải gặp nhiều khó khăn", bởi vì giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đã xảy ra rất nhiều chuyện, thật ra thì bọn họ đâu có biết rằng, đối với Trần Hán Thăng mà nói, những "khó khăn" này có thể nói hắn đã trải qua hai đời rồi.

"Nếu như cứ phát triển như bình thường, em vì không đợi được đến khi anh thổ lộ, hoặc là nghe được từ trong miệng bạn học những chuyện phong lưu của anh, nên bây giờ đang thất vọng chuẩn bị ra nước ngoài du học đúng không."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ trong lòng, đời trước Tiêu Dung Ngư là trực tiếp ra nước ngoài sau khi tốt nghiệp, cũng rất nhiều năm sau đó hai người mới có thể gặp lại nhau, có điều cuối cùng vẫn là đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian.

Đời này, Tiêu Dung Ngư cũng thất vọng ra nước ngoài, nhưng hiện tại lại trở về, trong bụng còn có một bé Tiểu Ngư Nhi.

Trần Hán Thăng chưa từng làm cha, cái cảm giác "huyết mạch tương liên" huyền diệu khó hiểu này, cũng chỉ từng thấy ở trên TV hoặc trong phim.

Có điều bây giờ hắn cũng có một cảm giác xúc động, đó chính là cho dù công việc bận rộn, phải đi xã giao về rất trễ, thì vẫn luôn muốn tới đây thăm Tiêu Dung Ngư một chút, như vậy trong lòng mới có thể yên tâm.

Cho dù Tiểu Ngư Nhi đã nghỉ ngơi, hay là không phản ứng với hắn, Trần Hán Thăng cũng đều không để ý.

"Mỹ Quyên, tôi cảm thấy Hán Thăng đã trưởng thành rồi."

Trần Hán Thăng nhìn Tiểu Ngư Nhi chăm chú, phía sau cũng có ba người đang chăm chú nhìn Trần Hán Thăng.

Lữ Ngọc Thanh, Lương Mỹ Quyên và Biên Thi Thi đứng song song một chỗ, Lữ Ngọc Thanh có thể cảm nhận được từ trên nét mặt của Trần Hán Thăng, tình yêu của hắn đối với Tiểu Ngư Nhi.

"Cũng đã sắp làm cha rồi, cũng nên trưởng thành thôi."

Mũi Lương Mỹ Quyên có chút cay cay, thằng bé này từ nhỏ đã nghịch ngợm, làm việc cũng không tuân theo quy củ, cho dù chuyện làm ăn càng làm càng lớn, trên người hắn cũng không có cái cảm giác kia trên người lão Trần … Cảm giác chứng chạc.

Có điều biểu hiện của Trần Hán Thăng gần nhất, tất cả mọi người đều nhìn ở trong mắt, hơn nữa còn đánh giá rất cao.

Điều này khiến cho Lương Mỹ Quyên rất vui mừng, cũng cảm giác trước đây mình nhận định quá chính xác, chỉ đến khi Trần Hán Thăng làm cha, thì cái ý thức trách nhiệm kia mới có thể thúc đẩy hắn nhanh chóng trở nên chín chắn.

"A! "

Lúc này, có lẽ là động tĩnh có hơi lớn, Tiểu Ngư Nhi trên giường đột nhiên nhíu mày, Lương Mỹ Quyên nhanh chóng đi

lên đóng cửa lại: "Được rồi được rồi, đừng đánh thức Tiểu Ngư Nhi."

"Vậy con về ký túc xá của nhà máy đây."

Trần Hán Thăng lưu luyến nói.

"Con có muốn nằm tạm trên ghế salông một hôm không?"

Lương thái hậu nói: "Hơn nữa buổi đêm lái xe cũng không an toàn."

"Vẫn là nên bỏ đi."

Trần Hán Thăng do dự một chút rồi vẫn từ bỏ: "Trên người con toàn mùi rượu, đến lúc đó sẽ ám vào ghế salông, Tiểu Ngư Nhi ngửi thấy sẽ không thoải mái, người lái xe giúp con là bác tài xế trong nhà máy, mẹ không cần lo lắng đâu."

Nhìn thấy trong lòng Trần Hán Thăng đều nghĩ cho Tiêu Dung Ngư, trong lòng Biên Thi Thi thật sự cảm thấy vui mừng thay cho bạn thân, còn quyết định đến sáng sớm ngày mai, phải nói với cô ấy chuyện tối nay Trần Hán Thăng tới đây mới được, để cho Tiểu Ngư Nhi cũng vui vẻ một chút.

"Vậy được, về sớm một chút tắm rửa nghỉ ngơi đi."

Lương Mỹ Quyên đưa Trần Hán Thăng đi ra ngoài thang máy.

Mấy ngày này mỗi lần xuống lầu, Lương thái hậu đều muốn tiễn ra ngoài một đoạn, lúc trước Trần Hán Thăng cũng không có phát hiện ra, bây giờ phản ứng lại cũng có chút "vô cùng lo sợ", thậm chí còn lo lắng bản thân có phải làm sai ở chỗ nào không.

"Mẹ, quay về đi, đừng tiễn nữa."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười cười: "Con đã cảm nhận được tình thương nồng đậm của mẹ rồi."

“Mới vừa khen xong lại bắt đầu không đứng đắn rồi.”

Lương thái hậu trừng mắt nhìn con trai một cái, rồi tiếp tục nhìn con số trong thang máy nhảy xuống từng tầng lầu.

“Hay là nói … “

Trần Hán Thăng cũng rất thông minh: “Mẹ có chuyện gì muốn căn dặn con sao?”

“Không có!”

Lương thái hậu cau mày khoát khoát tay.

Trần Hán Thăng bĩu môi, chờ sau khi thang máy “ting” một tiếng, Lương Mỹ Quyên mới dặn dò không được chơi máy tính với điện thoại nữa, sau đó đưa mắt nhìn thang máy từ từ đóng cửa.

Sau khi Trần Hán Thăng xuống lầu lên xe, lúc chiếc xe Porsche đi qua khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, hắn đột nhiên vỗ trán “bốp” một cái.

Lương thái hậu cứ do do dự dự, nhưng thực ra là muốn hỏi chuyện Thẩm Ấu Sở đúng không, chẳng qua là tình hình hiện tại không cho phép, cho nên bà ấy chỉ có thể mạnh mẽ giấu ở trong lòng.

“Haizz! “

Trần Hán Thăng thở dài một hơi: “Cũng khó quá đi.”

…

Sau mấy ngày, thời gian tiến vào trung tuần tháng tư.

Tháng tư nhân gian hương tàn mất, hoa đào chùa núi mới nở rộ, hoa đào ở Kiến Nghiệp cũng không nhiều, có điều trong cái thời tiết này hoa đào ở Kê Minh Tự lại vô cùng rực rỡ.

Buổi sáng thứ ba, trong phòng khách của phòng 201 ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn lại náo nhiệt dị thường, không chỉ có

Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ ở đây, ngay cả Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng quay về.

Có điều hôm nay nhân vật chính không phải những người lớn này, mà là Tiểu A Ninh đáng yêu, cô bé phải tới trường học đăng ký báo danh trước rồi.

Hồ Lâm Ngữ vẫn luôn luôn so sánh keo kiệt, vì hoạt động đăng ký lần này, còn cố ý chạy tới bách hóa Kim Ưng mua cho A Ninh một bộ váy nhỏ xinh đẹp.

Đương nhiên, sau khi trở về cô bèn oán giận, tại sao quần áo của mấy bạn nhỏ lại đắt hơn so với của người lớn nhiều như vậy.

Thẩm Ấu Sở đã sớm chuẩn bị cho A Ninh một đôi giày da màu trắng nhỏ, bên trên con nạm một con bươm bướm nhỏ rất sinh động, khi đi sẽ vỗ cánh vô cùng đáng yêu.

Về phần Phùng Quý và Thẩm Như Ý, bọn họ mua một cái cặp sách nhỏ xinh đẹp, bà nội còn buộc một sợi dây đỏ lên trên cổ tay cho A Ninh.

Đây chỉ là một sợi dây đỏ bình thường, có điều nó lại thể hiện cho sự cầu nguyện và chúc phúc của bà nội, năm đó lúc Thẩm Ấu Sở đến Kiến Nghiệp học đại học, bà nội cũng buộc cho cô một cái.

Tuy rằng A Ninh không có cha mẹ làm bạn, có điều cô bé ở trong ngôi nhà này, cũng luôn là cô công chúa nhỏ được tất cả mọi người thương yêu.

“A Ninh nhà chúng ta.”

Thẩm Ấu Sở ngồi xổm xuống, dịu dàng nói: “Sau này chính là học sinh tiểu học rồi.”

A Ninh có chút ngượng ngùng, có điều trong đôi mắt to cũng rất mong đợi cuộc sống của một học sinh tiểu học sắp

tới.

Còn có một chút cảm giác chờ mong không giải thích được, bởi vì cô bé thường xuyên ngẩn người nhìn ra cửa, mọi người đều cho rằng cô bé là muốn sớm tới trường học báo danh một chút.

“Dù muốn sớm thế nào thì cũng phải đi từng bước mà.”

Hồ Lâm Ngữ thu xếp nói: “Nhiều người như vậy thì dứt khoát đừng ngồi xe bus nữa, lát nữa Phùng Quý đi bắt một chiếc taxi, chúng ta cũng nên xa xỉ một lần!”

“Thực ra thì chị Lâm Ngữ cũng có thể mua xe mà.”

Phùng Quý cười nói: “Cửa hàng Tân Nhai Khẩu làm ăn tốt như vậy, những người ngồi trong văn phòng kia cũng cực kỳ thích uống trà sữa của chúng ta, em đoán không chừng đến cuối năm là có thể hoàn vốn rồi.”

Chi nhánh thứ năm của quán trà sữa “Ngộ Kiến” ở Tân Nhai Khẩu đã chính thức khai trương rồi, Trần Hán Thăng còn cung cấp không ít ý kiến, khi đó tình cảm giữa hắn và Thẩm Ấu Sở vẫn còn rất tốt.

“Bíp bíp bíp! “

Lúc đang nói, thì dưới lầu truyền đến một trận tiếng còi ô tô, chắc là đang nhắc nhở người khác chú ý xe cộ.

Ngay sau đó trong hành lang vang lên tiếng bước chân “bịch bịch bịch”, bước chân nghe vừa vội vàng vừa mạnh mẽ, có lẽ là một người trẻ tuổi.

Cuối cùng, cửa chống trộm vang lên “đing đoong” một tiếng.

Ánh mắt A Ninh sáng lên, nhanh chóng chạy tới mở cửa: “A … Anh Tử Bác.”

Hoá ra, ngoài cửa không phải Trần Hán Thăng, mà là Vương Tử Bác.

A Ninh đột nhiên rất ủ rũ.

“A Ninh hôm nay thật là xinh đẹp.”

Vương Tử Bác cũng không phát hiện ra sắc mặt A Ninh biến hóa, cậu ấy còn muốn ôm em gái một cái, có điều bị Hồ Lâm Ngữ cản lại: “A Ninh đã lên tiểu học rồi, hiện giờ chính là một cô gái nhỏ đường đường chính chính rồi, sau này các cậu chỉ có thể dắt tay, không được phép ôm em ấy nữa.”

“Ừ ừ ừ.”

Vương Tử Bác hì hục gật đầu, trong lòng cậu ấy có chút tiếc nuối, tuy rằng thường xuyên sang đây xem A Ninh, nhưng cũng không ngờ chỉ trong thời gian chớp mắt một cái, A Ninh đã trở thành một học sinh tiểu học rồi, thời gian trôi qua thực sự quá là nhanh …

“Cậu tới đây làm cái gì?”

Vương Tử Bác không có cảm khái quá lâu, Hồ Lâm Ngữ đã ở bên cạnh trừng mắt mà hỏi.

Ở trong lòng thư ký Hồ, Vương Tử Bác chính là người của Trần Hán Thăng bên kia, Trần Hán Thăng lại là người của Tiêu Dung Ngư bên kia.

Bởi vậy nên có thể chứng tỏ, Vương Tử Bác cũng là người của Tiêu Dung Ngư bên kia .

“A Ninh tới trường tiểu học báo danh.”

Vương Tử Bác giải thích: “Tớ lái xe tới đây đưa đi một chút.”

“Cần xe của cậu à?”

Hồ Lâm Ngữ không khách khí mà oán hận nói: “Chắc chắn cái con bé ngốc Trần Lam kia đã nói ra, tớ cũng đã sớm nói con bé là gián điệp rồi, lần sau tới đây sẽ không cho nó ăn cơm nữa!”

Tiểu Hồ ngay cả Trần Hán Thăng cũng dám mắng, giáo huấn Vương Tử Bác lại càng không có một chút gánh nặng nào trong lòng.

Tính khí Vương Tử Bác cũng tốt hơn so với Trần Hán Thăng lắm rồi, có thể trong lòng đang nói thầm “Hồ mập”, có điều trên mặt cũng sẽ không tính toán.

Trên thực tế, mặc dù tin tức là do Trần Lam tiết lộ, nhưng tới đón A Ninh là do Vương Tử Bác chủ động yêu cầu, bởi vì cậu ấy thật rất yêu thương cô bé.

…

Đây là một chiếc xe Buick năm chỗ bình thường, là xe thương vụ thường dùng trong nhà máy điện tử Quả Xác, Vương Tử Bác là tài xế, Phùng Quý ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Thẩm Ấu Sở, Thẩm Như Ý và Hồ Lâm Ngữ, các cô dẫn theo A Ninh ngồi ở hàng sau.

Chỉ là cảm xúc của A Ninh rất không vui, rúc vào người của chị, nhìn khu dân cư qua cửa sổ xe càng ngày càng xa, hai viên nho đen trong đôi mắt to dường như đã chứa đầy nước mắt.

“Mới vừa rồi còn muốn đi báo danh, kết quả lúc ở trên đường đi, em lại sợ nữa sao?”

Hồ Lâm Ngữ hiểu lầm, còn tưởng rằng A Ninh không muốn đi đến trường, bèn pha trò an ủi: “Không cần sợ, sau này trong lớp đều là những bạn nhỏ xấp xỉ với em, em sẽ làm quen được rất nhiều người bạn tốt.”

“… Anh trai đã đồng ý sẽ tới rồi!”

A Ninh đột nhiên nhỏ giọng nói một câu, sau đó khổ sở vùi vào trong ngực Thẩm Ấu Sở.

Hồ Lâm Ngữ không nghe thấy, nhưng Thẩm Ấu Sở lại nghe rất rõ ràng, bờ vai của cô đột nhiên lung lay một chút, cũng chậm rãi cúi đầu.

Trường tiểu học Lang Gia Road tọa lạc ở trên đường Lang Gia của khu vực Tần Hoài, sau khi Vương Tử Bác lái xe đến đó, phát hiện toàn bộ đường đi đều đã bị tắc đến mức vô cùng nghiêm trọng.

Ngày hôm nay là ngày đăng ký báo danh trước, các vị phụ huynh đều đưa theo con mình tới, có một vài bậc cha mẹ vì muốn khoe khoang một chút, cố ý lấy ra chiếc xe đáng tiền nhất trong nhà, cho nên chiếc Buick này có vẻ rất tầm thường.

Bảo vệ trường học đang đứng dưới ánh mặt trời điều tiết giao thông, có điều vẫn rất tắc nghẽn, đầu óc Phùng Quý cơ trí, anh ta kéo kính xe xuống hỏi một bảo vệ bên cạnh: “Xin chào, xin hỏi chúng tôi còn phải xếp hàng bao lâu nữa?”

Bảo vệ đánh giá dáng vẻ của Phùng Quý một chút, rồi lại xem xét biển số của chiếc xe Buick, lúc này mới miễn cưỡng cưỡng đáp: “Chờ một chút đi, bây giờ ai cũng không nói chắc được.”

Lang Gia Road là ngôi trường nổi tiếng hàng đầu, các vị phụ huynh đều lấy hết bản lĩnh của mình để đưa con mình vào, cho nên trong một lớp học, phụ huynh của một bạn nhỏ nào đó chính là trưởng phòng của chính quyền tỉnh, hoặc là doanh nhân xuất thân tiền tỷ, thật sự là quá bình thường, ngay cả bảo vệ cũng đã nhìn mãi thành quen rồi.

“À à! “

Phùng Quý nhìn thấy thái độ này của bảo vệ, rất biết điều móc ra một điếu Trung Hoa đưa tới, trong miệng lại bắt chuyện nói: "Anh cũng đã đủ vất vả rồi, mặt trời tháng tư rất hại đấy."

Nhìn thấy phụ huynh học sinh khách khí như vậy, bảo vệ tuy không tiếp nhận, có điều cũng "chỉ điểm" thêm vài câu: "Nhìn bộ dáng của các anh, chắc là báo danh nhập học chính quy đúng không, như vậy thì học sinh ngược lại cũng không nhiều."

"Để tôi nói cho các anh nghe."

Bảo vệ chống nạnh, phảng phất giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay: "Bây giờ làm gì cũng phải dựa vào quan hệ, con cái đi học cũng giống như vậy, những gia đình giống như các anh này chỉ có thể xếp hàng chờ, các phụ huynh hơi có chút quan hệ đều có giáo viên chủ nhiệm tiếp đón, quan hệ sâu hơn một chút, thì là phó hiệu trưởng tiếp đón."

"Khủng bố nhất chính là một nhóm phụ huynh kia."

Bảo vệ dựng đứng ngón tay cái: "Hiệu trưởng của chúng tôi tự mình tiếp đón, có điều số lượng rất ít, một lớp cũng là hơn mười người, cán bộ từ cấp quận trở xuống cũng không tư cách này, làm ăn nếu như không có hơn một tỷ, cũng không được … "

"Reng reng reng! "

Đến khi bảo vệ ba hoa chích choè thổi bay cả chứng nhận bảo vệ, thì điện thoại di động của Vương Tử Bác đột nhiên vang lên.

"Bọn mày tới chỗ nào rồi?"

Một giọng nói quen thuộc xuất hiện ở trong ống nghe, chính là Trần Hán Thăng gọi tới.

Bảo vệ cũng rất hiểu lễ nghi, nhìn thấy có điện thoại thì tạm thời không thổi phồng nữa, đợi đến khi cuộc điện thoại kết thúc, mới tiếp tục hăng hái thổi phồng tiếp.

Bởi vì ông phát hiện hang ghế sau có hai đại mỹ nữ siêu cấp xinh đẹp đang ngồi, tuy rằng có hơi không thấy rõ lắm, có điều thỉnh thoảng cũng nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, vậy là đã vô cùng kinh diễm rồi.

"Tao đến cổng rồi."

Vương Tử Bác vội vàng đáp: "Nhưng mà đang có chút kẹt xe xếp hàng, mày đang ở đâu?"

"Mày xếp hàng cái đb à."

Trần Hán Thăng yên lặng nói: "Tao đang ở phòng làm việc của hiệu trưởng, nước trà cũng đã con mẹ nó uống mấy ấm rồi, nhanh nhanh đến đây đi!"

"Cái đó … "

Sau khi cúp điện thoại, Vương Tử Bác nhìn thấy bảo vệ đang ngẩn người: "Phòng làm việc của hiệu trưởng ở chỗ nào vậy?"

…

Chương 883: Trần Hán Thăng: Tại sao cậu cứ gặp người khác là lại nói tớ đã chết rồi?

“Mấy người quen hiệu trưởng à?”

Bảo vệ vốn đang định tỏ ra hung dữ một phen liền giật mình nhìn Vương Tử Bác bằng ánh mắt ngờ vực.

“Đầu giây bên kia vừa rồi nói to như thế.”

Vương Tử Bác giơ điện thoại lên: “Hẳn là anh cũng nghe thấy rồi đấy.”

“Tôi…”

Bảo vệ thoáng nghẹn lời. Vừa rồi đúng là anh ta có nghe được một chút nhưng vẫn không tin nổi đối phương lại có quen biết với một “nhân vật tai to mặt lớn” như hiệu trưởng.

Đừng thấy chỉ là hiệu trưởng của trường tiểu học mà coi thường, chỉ cần tạo mối quan hệ một chút là hiệu trưởng có thể lợi dụng được nguồn lực xã hội của phụ huynh học sinh, nhất là dạng trường tiểu học như Lang Gia Road, có rất nhiều phụ huynh học sinh là người giàu có, quyền lực. Để con trẻ được trưởng thành tốt hơn, bọn họ rất sẵn sàng đầu tư.

Như Trần Hán Thăng chẳng hạn, nếu như hiệu trưởng quan tâm A Ninh thật chu đáo, chẳng hạn như luôn cho cô bé được ngồi ở bàn dãy giữa gần bảng, xung quanh toàn là học sinh

ngoan ngoãn hiếu học, lại còn được bầu làm cán bộ lớp… Vân vân.

Chắc chắn Trần Hán Thăng sẽ ghi nhớ chuyện này, nếu một ngày nào đó hiệu trưởng gọi điện thoại tới nói "Chủ tịch Trần, thật ngại quá, tôi có chút chuyện nhỏ muốn nhờ anh giúp đỡ một chút."

Chẳng lẽ Trần Hán Thăng lại có thể từ chối hay sao. Bản thân hắn thì chẳng có gì phải sợ nhưng sợ là sợ A Ninh chịu thiệt thòi ở trường, cho dù không thể dằn mặt trực tiếp thì cũng khó tránh khỏi bị gây khó dễ một chút.

Trần Hán Thăng thương A Ninh như vậy, sao nỡ để cô bé chịu ấm ức chứ.

Đây chính là hiện thực trần trụi, không có yêu hay hận nào là tự dưng mà ra. Cho nên đừng thấy chức vụ hiệu trưởng không cao mà nhầm, mạng lưới quan hệ của hiệu trưởng khá rộng.

"Alo, đội trưởng à, cho tôi hỏi một chút, giờ ai đang ở trong văn phòng của hiệu trưởng vậy?"

Bảo vệ rất có tinh thần trách nhiệm, cố ý liên lạc bằng bộ đàm, hỏi thăm thử xem hôm nay có "khách quý" nào ghé thăm hiệu trưởng, không ngờ nghe xong anh ta lại càng thêm ngờ vực: "Mấy người có quan hệ gì với chủ tịch Trần của Điện tử Quả Xác vậy?"

"Chú ơi, đó là anh cháu!"

Thẩm Ninh Ninh vẫn luôn nghe người lớn nói chuyện từ nãy đến giờ thò đầu lại, trả lời khe khẽ.

Bảo vệ thoáng do dự nhìn A Ninh đáng yêu, sau đó chỉ đường cho xe Buick tới chỗ đỗ xe, rồi dẫn họ tới phòng làm việc của hiệu trưởng.

Bảo vệ vừa đi vừa quan sát, thấy mấy người này không hề chột dạ chút nào, chứng tỏ điều họ nói chắc hẳn là sự thực.

"Giờ bọn lừa đảo to gan lớn mật lắm, lần trước tôi đọc báo thấy có người giả mạo là lãnh đạo xuống thị sát tình hình, hết ăn lại uống, làm xằng làm bậy ở địa phương…"

Bảo vệ tìm cơ hội cố ý giải thích một chút, tỏ ý không phải anh ta cố ý gây khó dễ mà là do sợ gặp phải lừa đảo.

"Không sao, anh đi làm việc đi, cảm ơn anh."

Vương Tử Bác cười ha ha đáp, bốn năm ở đại học đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cậu ấy không hận đời như trước kia nữa, trái lại còn rất thấu hiểu tâm sự của của anh bảo vệ.

Đến cửa phòng hiệu trưởng, thấy trên sô pha có ba người đang ngồi. Một người phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi đeo một chiếc kính gọng vàng, mặc áo khoác đơn giản, trông có phần nghiêm túc nhưng nói chuyện lại dịu dàng, tình cảm. Người này là Tôn Vận Đông, hiệu trưởng của trường tiểu học Lang Gia Road.

Một người phụ nữ khác trẻ hơn một chút, khoảng chừng ba mươi, mặc một chiếc váy kẻ sọc ca-rô cao cấp, phong thái nhã nhặn, vẻ mặt đoan trang, người này thấy Thẩm Ninh Ninh tới bèn nở nụ cười ấm áp với A Ninh, thái độ rất nhiệt tình.

Người đàn ông trẻ tuổi còn lại ngồi vắt chéo chân đầy thoải mái, nói chuyện trời đất, mặt mày hớn hở có phần ngả ngớn. Tuy nhiên, thỉnh thoảng mỗi khi hắn dừng lời, có thể nhìn ra sự thâm trầm trong ánh mắt của người đàn ông này. Người này đương nhiên chính là ông chủ của Điện tử Quả Xác Trần Hán Thăng.

"Anh!"

Trẻ con không biết giấu giếm tình cảm, A Ninh vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng, lập tức phấn khích gọi đầy vui vẻ.

“Hiệu trưởng Tôn, cô giáo Dương.”

Trần Hán Thăng cười to “ha ha ha”, bước tới kéo A Ninh lại, nói: “Đây chính là em gái của tôi, Thẩm Ninh Ninh. Nói ra không sợ mọi người cười chê, tuy tiếng là em gái nhưng thực ra tôi coi cô bé như con gái nuôi, cực kỳ yêu thương.”

Hắn và Thẩm Ấu Sở chạm mặt nhau nhưng Thẩm Ấu Sở không nói gì, cũng không hề nhìn thẳng vào mắt hắn, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình.

Thẩm khờ khạo chuẩn bị cho em gái một đôi giày da có chiếc nơ bướm nho nhỏ xinh xắn, còn cô thì đi giày trắng bình thường.

“Điều này chứng tỏ chủ tịch Trần sống rất tình cảm.”

Hiệu trưởng Tôn cười gật đầu, vừa rồi bà ấy mới trò chuyện với Trần Hán Thăng một lát, hoàn toàn không nhìn thấu nổi chàng thanh niên trẻ giàu có này.

Kiểu người kiêu ngạo, phách lối này thường sẽ gặt hái được thành công hơi muộn một chút, thế nhưng Trần Hán Thăng mới hơn hai mươi tuổi thôi, thật là lạ.

Tuy nhiên, tình cảm chủ tịch Trần dành cho cô em gái này chắc hẳn là chân thật, vậy thì dễ rồi.

“A Ninh, đây là giáo viên chủ nhiệm sau này của em, cô giáo Dương.”

Trần Hán Thăng chỉ vào người phụ nữ mặc váy ca-rô ngoài ba mươi tuổi, nói với A Ninh: “Em mau chào cô giáo Dương đi.”

“Cô giáo Dương!”

Tiếng phổ thông của Thẩm Ninh Ninh pha lẫn một chút giọng Tứ Xuyên khiến hai cô giáo vui vẻ nở nụ cười. Hiệu trưởng Tôn cố ý giới thiệu: “Cô giáo Dương là giáo viên xuất

sắc của trường chúng tôi, vinh dự được sở giáo dục tỉnh tặng XXX, phòng giáo dục thành phố tặng XXX, phòng giáo dục quận tặng XXX… Phải nói rằng cô ấy là giáo viên trẻ giỏi nhất của trường chúng tôi."

Tóm lại là một tràng giới thiệu các chức danh, Trần Hán Thăng cũng lười nhớ, có điều trong lòng hắn hiểu đây là một dạng tỏ thái độ lấy lòng.

Bọn họ tiếp tục trò chuyện xoay quanh chủ đề "giáo dục học sinh tiểu học" thêm nửa tiếng đồng hồ, chờ A Ninh quen với cô giáo Dương rồi, Trần Hán Thăng đứng dậy xin phép ra về.

"Đây là số điện thoại của tôi."

Trần Hán Thăng đứng dậy lấy ra hai tấm danh thiếp, lần lượt đưa cho hiệu trưởng Tôn và cô giáo Dương: "Sau này nếu hai cô giáo có cần gì thì có thể liên lạc với tôi bất kỳ lúc nào, cá nhân tôi luôn hết sức ủng hộ sự nghiệp giáo dục."

"Vậy thì cảm ơn chủ tịch Trần."

Hiệu trưởng Tôn cười, nhận lấy tấm danh thiếp, sau đó kẹp vào trong một chiếc ví đựng danh thiếp đẹp mắt, các danh thiếp trong này đều là của những nhân vật có máu mặt ở các ngành nghề khác nhau.

…

Sau khi họ rời khỏi văn phòng, nhóm người xếp hàng báo danh bên ngoài vẫn rất đông. Có một số người là phụ huynh thực sự vào được đây nhờ bốc thăm số, mặc kệ mặt đã phơi nắng chảy mồ hôi mồ kê bóng nhẫy, thế nhưng họ vẫn vừa che ô cho con vừa lịch sự xin tư vấn của giáo viên ở chỗ tuyển sinh.

Trần Hán Thăng yên lặng nhìn một hồi, lấy kính râm ra đeo vào, xoa đầu A Ninh hỏi: "Đeo cặp vậy có nặng không, hay là

anh bế em đi nhé?”

“Không!”

A Ninh lắc đầu, bàn tay nhỏ nắm chặt ngón tay cái của Trần Hán Thăng, bước từng bậc thang một đi xuống dưới.

Suốt quãng đường đi từ văn phòng ra tới bãi đỗ xe, không có ai nói chuyện. Thực ra vừa rồi nói chuyện với hiệu trưởng Tôn cũng hầu như chỉ có mình Trần Hán Thăng tiếp chuyện.

Những người còn lại có người khá hướng nội, có người lại sợ nói sai làm ảnh hưởng tới hình ảnh của phụ huynh trong mắt giáo viên. Thế nhưng, bầu không khí lúc này kỳ quặc hơn thế nhiều. Phùng Quý chạm nhẹ vào cánh tay của Thẩm Như Ý, đôi vợ chồng trẻ trao đổi với nhau bằng mắt, cả hai đều có phần lo lắng.

Hơn chục ngày rồi, “anh rể” không về nhà ăn cơm. Mặc dù chị không giải thích gì nhưng họ vẫn nhận ra đã xảy ra chuyện, chỉ có điều vì bối phận nên họ không dám hỏi nhiều.

Vương Tử Bác thì hiểu tất cả, trong lòng cậu ấy cũng đang thở dài thở ngắn, nghĩ thầm lúc này chắc hẳn cậu bạn nối khố của cậu ấy đang khó chịu lắm.

Đương nhiên là Trần Hán Thăng đang thấy khó chịu, hắn có rất nhiều lời muốn nói với Thẩm Ấu Sở nhưng “Tiểu Ngư Nhi có thai” giống như câu chú kim cô siết chặt khiến hắn không biết phải mở miệng như thế nào.

Tuy vậy, sau khi tới bãi đỗ xe, Hồ Lâm Ngữ chuẩn bị tinh thần một lúc lâu, cuối cùng cũng hành động.

Thực ra từ lúc chạm mặt Trần Hán Thăng ở văn phòng của hiệu trưởng, nếu không phải vì tình huống không cho phép thì Hồ Lâm Ngữ đã nhào tới đấm túi bụi rồi.

Tên khốn này chẳng thiếu tiền, cũng chẳng thiếu phụ nữ, tại sao lại còn muốn hãm hại Thẩm Ấu Sở khờ khạo nhưng bướng bỉnh này chứ?

Vì cô đẹp đúng không?

Hơn nữa, lúc Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư hạnh phúc bên nhau liệu có biết đó là do Thẩm Ấu Sở hy sinh mình tác thành cho bọn họ không?

"Trần Hán Thăng!"

Tiểu Hồ đột nhiên quát to một tiếng.

Trần Hán Thăng giật thót trong lòng nhưng hắn phản ứng rất nhanh, biết rằng lúc này cần phải đánh đòn phủ đầu, không được để Tiểu Hồ chiếm thế thượng phong, nếu không sẽ bị khống chế.

"Hồ Lâm Ngữ!"

Trần Hán Thăng cũng lập tức quay đầu lại, nổi giận đùng đùng chỉ vào Hồ Lâm Ngữ: "Cậu không nói gì còn đỡ, cậu vừa mở miệng là tớ lại thấy bực cả mình, mẹ kiếp, rốt cuộc giữa chúng ta có thù oán gì mà tại sao cậu cứ gặp người khác là lại bảo tớ đã chết rồi vậy!"

…

Chương 884: Muốn có tiền không? Hiến tế tình cảm đổi lấy đi!

"Hả…"

Hồ Lâm Ngữ chớp mắt mấy cái, quả thực dạo này đúng là cô ấy đã đi khắp nơi loan tin Trần Hán Thăng "đã chết rồi".

Chẳng hạn như trong nhóm QQ của lớp, các bạn học thảo luận xem năm nay đi đâu chụp ảnh tốt nghiệp, có người nói muốn đi núi Tử Kim, có người đề nghị đi Chiêm Viên, cũng có người quen miệng bảo "để đợi xem lớp trưởng Trần quyết định thế nào".

Những lúc như vậy, Hồ Lâm Ngữ sẽ chêm vào một câu "Khỏi đợi, Trần Hán Thăng chết rồi".

Ban đầu mọi người đều nghĩ cô ấy nói đùa, sau đó Hồ Lâm Ngữ thường xuyên nói như vậy, thành ra có bạn học cũng lo là thật, Đàm Mẫn là đồng hương Cảng Thành với Trần Hán Thăng còn thử liên lạc với Trần Hán Thăng kiểm tra xem là thật hay đùa.

Trần Hán Thăng cũng không thể làm gì được, thầm nghĩ Hồ béo đúng là ác độc, ông đây đã sắp làm cha rồi, cậu còn rủa tớ chết.

"Hồ Lâm Ngữ, may cho cậu là hôm nay tớ có chút việc gấp."

Trần Hán Thăng nói hùng hồn: "Nếu không nhất định tớ phải nói cho ra nhẽ!"

Nói xong, Trần Hán Thăng định lái xe của mình rời đi. Hôm nay hắn tới đây một là để báo danh giúp A Ninh, hai là để quan sát thử trạng thái của Thẩm Ấu Sở.

Đúng như Trần Lam miêu tả, Thẩm Ấu Sở không quá tiều tụy, mặc dù có thể nhận thấy tinh thần của cô không được tốt nhưng cằm vẫn trắng trẻo đầy đặn như trước đây.

"Bởi vì có bà và A Ninh nên chị dâu không thể để bọn họ lo lắng cho mình, mỗi bữa cơm đều ăn cùng mọi người một chút, vậy nên không quá gầy."

Đây là kết luận "gián điệp kỳ cựu" Trần Lâm đóng quân trường kỳ ở Thiên Cảnh Sơn rút ra sau khi đã phân tích cặn kẽ.

Còn về chuyện trao đổi với Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng không biết phải mở miệng như thế nào, hiện giờ chỉ có thể vội vã rời đi.

"Anh ơi…"

Tuy nhiên, lúc hắn đang định đóng cửa xe thì sau lưng bỗng vang lên giọng nói nghẹn ngào của A Ninh.

Trần Hán Thăng quay đầu, trông thấy khuôn mặt nhỏ của A Ninh rưng rưng nước mắt, cô bé đang cố gắng kéo tay Thẩm Ấu Sở để hai anh chị đứng cùng với nhau.

Thế nhưng Thẩm Ấu Sở không chịu bước lại, Trần Hán Thăng cũng lòng dạ sắt đá nhấn chân ga, chiếc Porsche chạy xa dần. Trong gương chiếu hậu, Trần Hán Thăng vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ A Ninh gào khóc.

"Chắc hẳn cô bé rất thất vọng về mình."

Trần Hán Thăng cảm thấy trong lòng hết sức nặng nề, không khỏi rút một điếu thuốc ra hút.

Hai tiếng sau, điện thoại đổ chuông "reng reng reng", Vương Tử Bác gọi tới.

“Tiểu Trần, mày đang ở đâu?”

Vương Tử Bác hỏi.

“Ngồi hút thuốc ở bờ sông.”

Trần Hán Thăng đáp, tiếng khàn khàn hơi sung huyết.

Vương Tử Bác cảm nhận được điều ấy, cậu ấy không nói gì nữa nhưng cũng không cúp điện thoại. Xem ra Vương Tử Bác có điều gì đó rất muốn nói nhưng thấy ông bạn nối khố đang như vậy nên lại hơi không đành lòng.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng phải chủ động hỏi: “Thế nào, mày đưa bọn họ về nhà chưa?”

“Đưa thì đưa về rồi…”

Vương Tử Bác chần chừ một lát, cuối cùng ăn ngay nói thật: “Tiểu Trần, sau khi xe của mày đi khỏi, Thẩm Ấu Sở cũng khóc, chắc hẳn cô ấy đã chịu đựng rất lâu để không thể hiện ra ngay trước mặt mày.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng đáp khẽ.

“A Ninh rất hiểu chuyện, cô bé vừa khóc vừa dỗ dành Thẩm Ấu Sở.”

Dù sao cũng đã nói rồi, Vương Tử Bác bèn nói lại toàn bộ những chuyện mình chứng kiến cho Trần Hán Thăng biết:

“Đây là lần đầu tiên tao thấy có người khóc không phát ra một chút tiếng động nào. Thẩm Ấu Sở khóc như vậy đấy.”

“Xem ra, lúc ở nhà chắc hẳn cô ấy cũng đã lén lút buồn khổ không ít.”

“Hồ Lâm Ngữ rất tức giận, cô ấy nói đàn ông trên đời này đã chết hết rồi hay sao, sao cứ nhất định phải xoay quanh mày, Hồ Lâm Ngữ có vẻ rất bất mãn với Tiểu Ngư Nhi, cho rằng

Tiểu Ngư Nhi nẫng tay trên, cướp mất hạnh phúc đáng ra là của Thẩm Ấu Sở."

"Phùng Quý và Thẩm Như Ý hẳn là cũng biết chuyện của hai người. Ban đầu bọn họ vốn định ở với Thẩm Ấu Sở đến chiều nhưng lúc tới dưới lầu, Thẩm Ấu Sở lại đuổi hết mọi người về, không muốn bọn tao làm gì khác thường khiến bà cũng lo lắng theo."

…

Vương Tử Bác kể xong câu chuyện dài dòng văn tự của mình, cuối cùng cảm thán một câu từ tận đáy lòng: "Tiểu Trần này, Thẩm Ấu Sở thực sự rất khổ, bề ngoài trông cô ấy rất yếu đuối nhưng thực ra tính cách cực kỳ cứng cỏi."

"Mẹ kiếp, mày ấm đầu à!"

Trần Hán Thăng nghe xong lại trở mặt nổi giận với Vương Tử Bác: "Mày không biết tình hình lúc này của tao thế nào sao, sao còn nói mấy lời vô dụng nhảm nhí ấy với tao, đúng là thằng ngu…"

Vương Tử Bác biết mình bị giận cá chém thớt nhưng cậu ấy cũng không giận. Một là cậu ấy đã quen với loại tính cách chó má của Trần Hán Thăng rồi, hai là lúc này chắc hẳn tâm trạng của cậu bạn nối khố đang rất tệ, cậu ấy là anh em thì nên lặng lẽ làm bạn với người ta.

Trần Hán Thăng mắng một hồi xong kể ra cũng có chút tác dụng, cơn bực dọc trong lòng dần tan biến, giọng điệu cũng thoải mái trở lại.

"Giờ Tiểu Ngư Nhi đang mang thai, trước mắt việc ổn định tinh thần cho cô ấy quan trọng hơn."

Trần Hán Thăng nói chuyện với Vương Tử Bác, đồng thời cũng là bố trí cương lĩnh hành động cho bản thân trong thời gian tới: "Tao đoán bao giờ cô ấy đi làm trở lại ở công ty luật

thì thời kỳ quan sát của tao cũng sẽ kết thúc. Đến lúc đó tao sẽ dành một phần tâm trí để giải quyết vấn đề với Thẩm Ấu Sở. Giờ tao chỉ hy vọng đừng xảy ra thêm chuyện gì ngoài ý muốn nữa."

Bắt đầu từ lễ Giáng Sinh năm ngoái đến giờ, những chuyện ngoài ý muốn liên tục kéo tới khiến cuộc sống của Trần Hán Thăng trở nên rối loạn. Thế nhưng, kể cũng lạ, về mặt sự nghiệp thì hắn lại cực kỳ thuận lợi, Điện tử Quả Xác phát triển thay da đổi thịt từng ngày, như thể sự thịnh vượng ấy là nhờ hiến tế tình cảm đổi lấy vậy.

"Trong lòng mày hiểu tất cả là được rồi."

Vương Tử Bác nhắc nhở: "Nhớ che giấu cảm xúc, đợi bay hết mùi thuốc lá rồi hẵng qua bên chỗ Tiểu Ngư Nhi."

"Biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng bỏ áo khoác của mình lại xe rồi rửa mặt bằng nước khoáng, còn mua kẹo cao su Doublemint để nhai.

Sau khi tất thảy đều đã được làm đâu ra đấy, Trần Hán Thăng xoay khớp vai đi lên trên tầng. Lúc đứng trong thang máy, hắn còn soi mặt vào mặt tường inox luyện cười mấy lần. Tới khi hắn bước ra khỏi thang máy, biểu cảm của hắn hoàn toàn không có gì khác so với lúc bình thường, hắn gõ cửa chống trộm "cốc cốc cốc".

"Mẹ, con trai yêu quý nhất của mẹ tới rồi đây!"

…

Mấy ngày sau, Tiêu Dung Ngư dần quen với chênh lệch múi giờ, chuẩn bị đi làm trở lại ở công ty luật.

Thực ra, thay vì nói là quen với chênh lệch múi giờ, chẳng bằng nói là quen với sự tồn tại của vị "cha tốt" Trần Hán

Thăng, nhất là dạo này Trần Hán Thăng tỏ ra rất biết điều, hằng ngày bất kể muộn thế nào cũng phải tới đây một chuyến, thỉnh thoảng Tiêu Dung Ngư đã ngủ rồi, hắn vẫn phải mở cửa ra lặng lẽ nhìn một lát.

Biểu hiện này cho thấy hắn hết sức tập trung, không chỉ được Biên Thi Thi khen mà ngay cả "mẹ vợ" Lữ Ngọc Thanh cũng rất hài lòng.

Thế nên, ở trong lòng Tiểu Ngư Nhi, thời gian của "thời kỳ quan sát" cũng được rút ngắn lại, cuối cùng không ngoài dự đoán của Trần Hán Thăng, sau khi Tiêu Dung Ngư quyết định đi làm lại thì thời kỳ quan sát cũng chính thức kết thúc.

Tin tức giám đốc Tiêu Dung Ngư của công ty luật Dung Thăng đột nhiên xuất hiện ở văn phòng bị truyền thông đánh hơi được.

Hồi tháng hai, vụ kiện tranh chấp hôn nhân ở Mỹ mà công ty luật Dung Thăng giành chiến thắng có sức ảnh hưởng rất rộng, thế nhưng nhân vật chủ chốt biện hộ trên tòa là giáo sư Tôn Bích Dư và giám đốc Tiêu Dung Ngư đều chưa về nước khiến mọi người hơi thất vọng.

Tháng trước, việc riêng của chủ tịch Trần của Điện tử Quả Xác liên lụy tới giám đốc Tiêu, nhưng giám đốc Tiêu đã nhanh chóng đăng bài phủ nhận.

Hiện tại Tiêu Dung Ngư về nước, xem như đi làm ngày đầu tiên, lập tức có rất nhiều cuộc phỏng vấn hẹn trước, có một số phóng viên còn tới thẳng văn phòng.

Dù sao ngoài chức vụ ở công ty luật, Tiêu Dung Ngư còn là hoa khôi của trường Đại học Đông Nam.

Buổi tối, hình ảnh Tiêu Dung Ngư nhận phỏng vấn xuất hiện trên bản tin của đài truyền hình Kiến Nghiệp, bởi vì vụ

kiện tranh chấp hôn nhân này rất đáng được cổ vũ và tuyên dương, hơn nữa còn do cả tầm ảnh hưởng của giáo sư Tôn.

Thế nhưng, bên phía khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, sau khi Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy bản tin, cô ấy lập tức tắt xoẹt ti-vi.

“Không phải nghe bảo cô ấy ở nước ngoài sao, giờ về đi làm rồi à?”

…

Chương 885: Lại là hai vạch đỏ rõ ràng

Động tác của Hồ Lâm Ngữ quá đột ngột khiến bà nội đang xem tivi giật nảy mình.

Tuy vậy, vì biết tính Tiểu Hồ nên bà chỉ quay đầu nhìn cô ấy một cái, sau đó lại yên lặng nhìn chằm chằm màn hình tivi đen ngòm in bóng các thành viên trong gia đình.

Dù sao người như giáo sư Tôn Bích Dư cũng chỉ là thiểu số, phần đa người cao tuổi của Trung Quốc qua tuổi bảy mươi đều tương đối ít nói, có lẽ là do không có tinh thần và sức lực để nói hoặc là do muốn tiết kiệm năng lượng.

Bà nội cũng vậy. Hồi ở trên núi, bà thích ngồi trên ghế ngước nhìn trời xanh mây trắng lững lờ trôi từ lúc mặt trời mới mọc cho đến lúc mặt trời lặn.

Giờ tới Kiến Nghiệp, bà vẫn giữ thói quen ấy, hoặc là ngồi ở phòng khách, phòng ngủ, hoặc là ngồi trên ghế dài trong khu dân cư, cụp mí mắt nhìn đăm đăm hàng xóm đi qua đi lại trước mặt.

Bà nội lúc nào cũng lặng lẽ như vậy, như thể thoải mái không mở miệng nói câu nào suốt cả ngày, mọi người cũng đã quen với việc "quan tâm nhưng lại không để ý" tới bà.

Điều này không hề mâu thuẫn với nhau. Quan tâm thể hiện ở việc: Nấu thức ăn ưu tiên cân nhắc tới bà, thời tiết thay đổi sẽ nghĩ tới bà đầu tiên, mỗi tối Thẩm Ấu Sở đều ngâm chân cho bà.

Tóm lại chính là giúp bà có một cuộc sống thoải mái, dễ chịu.

Còn không để ý thể hiện ở chỗ: Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều không có bất kỳ ai thương lượng với bà, cho nên bà không can thiệp nhiều vào gia đình này.

Chẳng hạn như chuyện A Ninh đi học, cuối cùng khi mọi chuyện đều đã xong xuôi rồi, mọi người mới nói với bà rằng Thẩm Ninh Ninh sắp trở thành học sinh tiểu học.

Chẳng hạn như vấn đề tình cảm giữa Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đã kéo dài hơn nửa tháng rồi nhưng Thẩm Ấu Sở cũng không hề nói với bà.

"Bà ơi, ăn cơm thôi ạ!"

Giờ thời sự buổi tối cũng là giờ cơm tối ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn. Đông Nhi đã múc sẵn đồ ăn, đợi đồ ăn nguội vừa phải rồi, Thẩm Ấu Sở mới dìu bà ngồi vào bàn.

Trong lúc ăn cơm, Hồ Lâm Ngữ là người nói nhiều nhất, lúc thì nói chuyện làm ăn của quán trà sữa, lúc lại nói chuyện chuẩn bị cho A Ninh đi học. Cũng may là có cô ấy nên bàn ăn mới hơi sôi nổi một chút.

Có điều, sôi nổi thì sôi nổi đấy nhưng rõ ràng khá thiếu sức sống, ánh mắt A Ninh không hoạt bát như trước, Đông Nhi cũng đã ít nhiều nhận ra được đôi điều, không dám mở miệng dò hỏi lung tung.

Chỉ có Thẩm Ấu Sở là dường như không thay đổi chút nào, vừa gắp thức ăn cho bà và em gái vừa nhỏ nhẹ đáp lại các vấn đề của Hồ Lâm Ngữ, thỉnh thoảng còn nhắc nhở Đông Nhi đừng quên đóng tiền điện nước tháng này.

"Dạ vâng! Chị Ấu Sở cũng ăn nhiều thêm một chút đi ạ."

Đông Nhi vội vàng gật đầu, chỉ khi nào thấy Thẩm Ấu Sở nói chuyện, Đông Nhi mới yên lòng được một chút, cô ấy rất sợ gia đình này sẽ đổ vỡ.

Năm xưa, lúc mẹ cô ấy bị bệnh, cần tiền gấp, có người đồng hương định rủ Đông Nhi đi tới miền Nam để "phát tài", người đó nói Đông Nhi chỉ cần ăn diện lên một chút là sẽ thành mỹ nữ ngay, kiếm tiền ở miền Nam rất dễ.

Đông Nhi suýt nữa đã định đi rồi, may là cô ấy nói chuyện này với Kim Dương Minh, Tiểu Kim "nghe nhiều biết rộng" đương nhiên biết đi vào Nam làm nghề gì có thể nhanh chóng phát tài, lập tức can ngăn cô ấy, hơn nữa còn hứa sẽ tìm việc cho cô ấy ở Kiến Nghiệp.

Thế là, ôm sự tín nhiệm với anh sinh viên Tiểu Kim, Đông Nhi một mình tới Kiến Nghiệp, sau đó được "anh Tiểu Trần" sắp xếp công việc cho.

Trong khoảng thời gian hơn một năm ở Kiến Nghiệp, thỉnh thoảng Đông Nhi lại nghĩ bản thân mình thật may mắn, xã hội thực tế rất phức tạp nhưng cô ấy lại gặp được nhiều người tốt tới vậy.

Nhất là chị Ấu Sở hiền lành, cô hoàn toàn không coi Đông Nhi là giúp việc mà cư xử cứ như thể có thêm một cô em gái.

Đông Nhi biết chắc hẳn là chuyện tình cảm giữa anh Tiểu Trần và chị Ấu Sở đã xảy ra trục trặc, bởi vì đây là lần đầu tiên Trần Hán Thăng không về nhà lâu như vậy.

Thế nhưng, nếu anh Tiểu Trần không tới thì dù ngôi nhà thiếu sức sống nhưng vẫn còn có thể duy trì được nguyên trạng, còn nếu như chị Ấu Sở ngã xuống thì cái nhà này sẽ biến mất.

Dạo này chị Ấu Sở ăn ít cơm hơn, dường như là không muốn bà nội và em gái lo lắng nên mới miễn cưỡng ăn vài

miếng.

Đông Nhi âm thầm sốt ruột, cô ấy hy vọng tất cả vấn đề có thể nhanh chóng được giải quyết, chị Ấu Sở có thể có được hạnh phúc.

Sau khi ăn xong, Hồ Lâm Ngữ chuẩn bị dẫn A Ninh xuống dưới nhà đi dạo vài vòng. Vì Trần Hán Thăng "tuyệt tình bỏ đi" nên mấy hôm nay cô bé vẫn luôn buồn bực khổ sở ở trong nhà.

"Đông Nhi cũng đi ra ngoài đi dạo một chút đi em."

Thẩm Ấu Sở nói: "Chị ngồi ăn cùng với bà."

Răng miệng của bà nội không được khỏe nên ăn cơm rất chậm, nhưng lần nào Thẩm Ấu Sở cũng đều ngồi ăn cùng với bà.

"Em không cần đi dạo đâu."

Đông Nhi xua tay, ngượng ngùng nói: "Em không thích vận động một chút nào."

"Em tưởng em là Thẩm Ấu Sở chắc."

Hồ Lâm Ngữ không cho Đông Nhi phân bua, kéo cô ấy đi luôn: "Thẩm Ấu Sở không tập thể dục cũng không lo béo, không ăn thịt cũng không bị gầy, nhưng chúng ta thì không làm vậy được. Nếu em không chú ý kiểm soát vóc dáng, coi chừng Kim Dương Minh chê em đấy."

Đông Nhi nghe vậy đỏ mặt. Sau khi ba người đi xuống dưới tầng, phòng khách yên tĩnh trở lại, thỉnh thoảng mới có tiếng đũa chạm lách cách vào đĩa sứ, càng làm bật lên sự cô quạnh ở nơi đây.

Thực ra Thẩm Ấu Sở ăn uống khá gượng ép, dạo này ngực cô thường xuyên cảm thấy buồn nôn nhưng cô đều cố nhịn, không thể hiện ra.

Hồ Lâm Ngữ không phát hiện ra, A Ninh không phát hiện ra, Thẩm Ấu Sở cho là mọi người không có một ai phát hiện ra.

Đợi bà nội ăn xong, Thẩm Ấu Sở bắt đầu thu dọn bát đũa, bà nội vẫn ngồi trên sô pha như thường ngày, chuyển mắt nhìn theo bước chân của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở dọn dẹp sạch sẽ xong, đang định đi trải chăn đệm cho bà nội thì đúng lúc này, bà nội đột nhiên gõ cây gậy chống xuống nền nhà kêu "cộc cộc cộc", gọi bằng giọng Xuyên Du: "Bé ơi, lại đây…"

Thẩm Ấu Sở hơi ngạc nhiên, bình thường bà rất hiếm khi nói gì. Cô vội vàng đi ra phòng khách, cứ tưởng là bà muốn xem tivi.

"Bà à, bà muốn xem ti-vi phải không?"

Thẩm Ấu Sở ngồi xổm xuống, ngẩng mặt lên hỏi bà.

Bà nhắm mắt lại, lắc đầu, một lúc lâu sau, bà đưa bàn tay phải gầy còm nắm lấy cánh tay của Thẩm Ấu Sở, bà nói không rõ âm tiết nhưng nội dung được biểu đạt rất rõ ràng: "Có phải cháu với Hán Thăng chia tay rồi phải không?"

Thẩm Ấu Sở thoáng sửng sốt, không ngờ bà cao tuổi vậy rồi mà vẫn nhìn ra dấu hiệu.

Có điều cô cũng không biết trả lời bà như thế nào. Về lý mà nói thì cô và Tiểu Trần không nên ở bên nhau nữa nhưng cô lại rất không nỡ.

"Bà…"

Thẩm Ấu Sở vừa mới mở miệng, nước mắt đã như nước hồ tràn bờ, rơi từng giọt từng giọt xuống vạt áo, xuống quần và nền nhà.

Vốn dĩ cô giấu giếm cảm xúc là vì muốn giấu bà, kết quả bà đã biết rồi, lúc này, rốt cuộc Thẩm Ấu Sở không kìm nén nổi nữa.

"Bé ơi, đừng khóc, đừng khóc…"

Bà đưa ngón tay lau nước mắt cho cô cháu gái, ngón tay bà lao động quanh năm suốt tháng nên da đã nứt nẻ thành rãnh, nó và lưng còng là những thứ dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không thể chữa hết.

Cho nên, lúc nước mắt chảy vào rãnh nứt của ngón tay thực ra hơi xót, nhưng bà không nói gì, bà chỉ rất thương cô cháu gái xinh đẹp này.

Thẩm Ấu Sở rất đẹp, đẹp đến mức lúc đi học đại học xa nhà, bà phải căn dặn cô bình thường không được phép ngẩng đầu, chính là vì lo cô bị người xấu để mắt tới.

Đời này, bà chưa từng rời khỏi vùng núi nhưng trong lòng bà hiểu rõ, lá bài xinh đẹp này, nếu chỉ có mình nó thì rất yếu, chỉ khi có thêm những lá bài khác như gia đình, học vấn, chỗ dựa làm hậu thuẫn thì đẹp mới thực sự là một ưu điểm đích thực.

Thật không ngờ, cô vẫn bị người khác để mắt tới.

May là Trần Hán Thăng tỏ ra là người rất có trách nhiệm, hiếu thuận với bà, quan tâm A Ninh, cũng thực sự che chở cho Thẩm Ấu Sở, quan trọng nhất là còn khiến Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu.

Theo kế hoạch thì chắc hẳn hai người sẽ kết hôn sau khi tốt nghiệp. Thế nhưng tại sao họ lại chia tay?

Bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Thẩm Ấu Sở. Thẩm Ấu Sở dịu dàng ngoan ngoãn gối đầu lên đùi bà giống như một chú mèo con.

Trời tối dần, phòng khách không bật đèn cứ thế chìm vào tĩnh lặng như ở trong môi trường chân không.

Không biết bao lâu sau, bà nội lại nói: "Bé à, cháu không thể chia tay hắn được."

"Dạ?"

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu nhưng tối quá, cô không nhìn thấy rõ vẻ mặt của bà.

"Bởi vì."

Bà chậm rãi nói ra: "Cháu có con với hắn rồi."

…

Khoảng chín giờ tối, Hồ Lâm Ngữ dẫn theo Đông Nhi và A Ninh về nhà, nhưng kỳ lạ là toàn bộ đèn trong nhà đều tắt.

"Ấu Sở với bà đâu rồi, họ cũng đi dạo rồi sao, sao lại không gặp nhau nhỉ."

Hồ Lâm Ngữ vừa lẩm bẩm vừa bật "tách" đèn trần trong phòng khách lên. Có điều, cô ấy nhanh chóng nhận ra không phải vậy, bởi vì bà đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ.

Đúng lúc này, A Ninh cũng trông thấy chị gái, Thẩm Ấu Sở đang đứng ngẩn người ngoài ban công của phòng ngủ.

Hồ Lâm Ngữ thở dài một tiếng, không cần phải bàn, chắc chắn cô nàng khờ khạo này lại nghĩ tới tên khốn Trần Hán Thăng kia rồi nên mới không muốn bật đèn, dù sao thì xung quanh tối om không nhìn thấy gì cũng dễ khiến người ta thấy xúc động.

"Đông Nhi đi tắm cho A Ninh đi em, con bé toát mồ hôi khắp cả người rồi."

Hồ Lâm Ngữ dặn dò một tiếng, sau đó qua ban công tìm Thẩm Ấu Sở, không quên thuận tay đóng cửa lại.

Quả nhiên, Thẩm Ấu Sở đỏ hoe mắt, nhìn là biết vừa mới khóc xong.

Có điều tình trạng của cô ấy có vẻ như không phải chỉ là vì buồn khổ, hai bàn tay đặt trên khung cửa sổ ngoài ban công, nắm tay nhỏ siết chặt, dường như đang băn khoăn điều gì đó rất mâu thuẫn.

Hồ Lâm Ngữ không nhận ra động tác nhỏ này, vẫn khuyên nhủ về phương diện tình cảm: "Vốn dĩ tớ không muốn nói những lời này ra sớm nhưng giờ tớ thấy đã tới lúc nên giúp cậu nhận thức rõ sự thật. Ấu Sở à, chuyện của cậu và Trần Hán Thăng đã chấm hết rồi. Bởi vì giữa hai người không còn bất kỳ liên hệ hay dây dưa gì nữa."

"Đôi khi tình cảm sâu nặng cũng chẳng có nghĩa lý gì, hiện thực tàn nhẫn như vậy đấy. Vì sao hôm đó Biên Thi Thi dám tới đại học Tài chính, thực ra là vì có chỗ dựa, vì Tiêu Dung Ngư có thai."

Cho tới tận giờ, nhớ lại hành vi tới đại học tài chính tuyên bố chủ quyền của Biên Thi Thi, Hồ Lâm Ngữ vẫn cảm thấy không nuốt trôi nổi cục tức này.

Dựa vào gì mà dám làm vậy chứ?

Lúc chiều tối nghe tin Tiêu Dung Ngư đi làm trở lại trên ti-vi, Tiểu Hồ thực sự muốn lập tức tiến hành "ăn miếng trả miếng", sau đó lại nghĩ bên phe mình chẳng có gì làm chỗ dựa.

Người ta có con của Trần Hán Thăng làm chỗ dựa nên bạn thân người ta mới có thể ngang nhiên như thế.

"Cho nên mới nói chung quy là cậu với Trần Hán Thăng có duyên nhưng không có phận."

Hồ Lâm Ngữ liếc nhìn cô bạn thân, quả đúng là bất kể ngắm nhìn từ góc nào, Thẩm Ấu Sở cũng đều đẹp.

Nói câu đó xong, Hồ Lâm Ngữ lập tức nghĩ xem lát nữa Thẩm Ấu Sở khóc thì nên an ủi như thế nào.

"Đếm tới ba chắc chắn sẽ khóc, vì câu này chẳng khác gì chọc thủng ảo tưởng của Ấu Sở."

Tiểu Hồ lặng lẽ đếm ngược: "1, 2… 2.1, 2.2, 2.3…"

Thế nhưng chờ một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng Thẩm Ấu Sở khóc. Hồ Lâm Ngữ cực kỳ ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ cô nàng khờ khạo bướng bỉnh này đã không còn tình cảm gì với Trần Hán Thăng nữa rồi sao?

"Chẳng lẽ đã buông bỏ thật rồi sao?"

Hồ Lâm Ngữ ngẩn người, thăm dò thử: "Ấu Sở, sau này hãy quên Trần Hán Thăng đi. Với điều kiện của cậu, chẳng phải số bạn nam theo đuổi cậu còn nhiều…"

"Lâm Ngữ, có khi… tớ có thai rồi."

Để ngăn Hồ Lâm Ngữ tiếp tục nói hươu nói vượn, cũng là để thương lượng với cô bạn thân, Thẩm Ấu Sở thẳng thắn nói ra sự thật.

"Tớ biết mà."

Hồ Lâm Ngữ không kịp hiểu, vẫn tiếp tục thở dài nói: "Tiêu Dung Ngư không "có khi" có thai đâu mà là "chắc chắn" có thai rồi… Ấy không phải, cậu vừa bảo gì cơ?"

"Cậu có thai rồi sao?"

"Trần Hán Thăng lại làm cha nữa à?"

"Hồ Lâm Ngữ tớ cũng sắp được làm dì rồi sao?"

Hồ Lâm Ngữ mở to mắt, tiếng nói càng ngày càng cất cao, âm điệu càng ngày càng run rẩy.

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

“Ôi trời!”

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên thấy hơi ngạt thở, nếu như không có sự hiện diện của Tiêu Dung Ngư thì đây chắc chắn là một tin vui khủng khiếp, nhưng giờ thì phải làm thế nào đây?

Vừa rồi còn bảo là không có bất kỳ liên hệ hay dính dáng gì, hay lắm, giờ thì có “gắn bó máu thịt” luôn rồi. Trần Hán Thăng, cậu được lắm!

“Sao cậu biết?”

Để đảm bảo, Hồ Lâm Ngữ vẫn phải xác nhận lại một chút.

“Bà nội nói.”

Thẩm Ấu Sở cúi đầu, ngón tay vô thức bấu vào khung cửa sổ inox: “Bà nói dạo gần đây tớ thường xuyên buồn nôn, lại là nôn khan, thích ngủ, rất giống dấu hiệu có em bé, chẳng qua không rõ ràng mà thôi.”

“Bà nói à.”

Hồ Lâm Ngữ đã tin chắc quá nửa, bởi vì bà đã sinh hai người con, chắc chắn hiểu chuyện này rất rõ.

“Thế…”

Ban đầu Hồ Lâm Ngữ định nói “Cậu muốn phá à?”, sau đó lại nghĩ sao có thể có chuyện như vậy được, Thẩm Ấu Sở lương thiện như vậy, sao cô lại chọn phá thai chứ.

“Thế cậu định sinh bé ra à?”

Hồ Lâm Ngữ đổi cách hỏi khác.

“Ừm.”

Quả nhiên, Thẩm Ấu Sở gật đầu.

Hồ Lâm Ngữ nuốt nước bọt đánh “ực”, rõ ràng là bạn thân có em bé, tại sao cô ấy lại căng thẳng nuốt nước bọt vậy chứ.

“Thế…”

Hồ Lâm Ngữ bỗng không biết phải nói gì, bất ngờ đẩy Thẩm Ấu Sở trở về phòng ngủ: “Giờ mới tháng tư thôi, coi chừng bị lạnh. Ở chỗ tớ, phụ nữ có thai đều phải giữ ấm. Từ giờ trở đi, cậu không được để hai tay chạm vào nước lạnh nữa.”

Buổi tối hôm đó là một buổi tối khá lạ lùng. Trước đây toàn là Thẩm Ấu Sở dẫn A Ninh đi ngủ, Đông Nhi và Hồ Lâm Ngữ ngủ chung một giường. Thế nhưng, đêm nay, Hồ Lâm Ngữ chiếm mất chỗ của A Ninh.

Đêm tối yên tĩnh, phòng ngủ im phăng phắc, Hồ Lâm Ngữ nhìn bầu trời đêm bên ngoài, mặt trăng dường như đã trốn vào trong mây đi ngủ nhưng những vì sao vẫn sáng lấp lánh như cũ.

Thỉnh thoảng, có một ngôi sao băng kéo vệt đuôi dài vạch một đường cong trên bầu trời đêm rồi biến mất như thiên thần giáng xuống trần.

Ro… Ro… Ro!”

Thế nhưng, tiếng ve vẫn kêu ầm ĩ khắp khu dân cư, Hồ Lâm Ngữ nghe nhiều phát bực, trở mình quay người về phía Thẩm Ấu Sở.

“Ấu Sở, cậu ngủ chưa?”

Hồ Lâm Ngữ hỏi.

“Chưa.”

Không có gì bất ngờ, Thẩm khờ khạo cũng không ngủ nổi.

“Cậu nói xem!”

Tiểu Hồ nhích lại gần hơn một chút, thì thầm to nhỏ: “Liệu bé con sẽ giống ai hơn?”

Không đợi Thẩm Ấu Sở trả lời, Hồ Lâm Ngữ lại lập tức lắc đầu: "Sao tớ lại hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn như vậy chứ, nhất định phải giống cậu, nếu giống Trần Hán Thăng thì nguy."

Một lát sau.

"Ấu Sở, cậu ngủ chưa?"

Hồ Lâm Ngữ lại hỏi.

"Chưa."

Lúc nào Thẩm Ấu Sở cũng kiên nhẫn như vậy.

"Tớ cảm thấy đàn ông chẳng có ai ra gì."

Hồ Lâm Ngữ nói đầy trông mong: "Nếu có thể không cần đàn ông mà vẫn sinh được con thì tốt biết bao."

Lại một lát sau.

"Ấu Sở, cậu ngủ chưa?"

"Chưa."

"Ngày mai tớ đi mua mấy que thử về, kiểm tra lại xem sao."

"Ừm, cám ơn Lâm Ngữ."

Lúc ba giờ sáng.

"Ấu…"

"Tớ chưa ngủ."

"Cậu sẽ nói chuyện này cho Trần Hán Thăng biết chứ?"

"…"

Lần này, Thẩm Ấu Sở đột nhiên im lặng.

"Có phải cậu lại mềm lòng rồi không? Không muốn khiến hắn rơi vào thế khó xử nên định làm mẹ đơn thân phải không?"

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấu suy nghĩ của Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở vẫn im lặng, còn xoay người lại, đưa lưng về phía Hồ Lâm Ngữ.

“Hừ!”

Hồ Lâm Ngữ thầm hừ lạnh một tiếng, đừng hòng, Trần Hán Thăng nhất định phải chịu trách nhiệm!

Sáng hôm sau, Hồ Lâm Ngữ thức trắng cả đêm lạch bạch chạy xuống hiệu thuốc dưới tầng, nhưng vì xuống sớm quá nên hiệu thuốc chưa mở cửa.

Hơn tám giờ, cuối cùng Hồ Lâm Ngữ cũng mua được que thử. Chỉ một lát sau, Hồ Lâm Ngữ rốt cuộc cũng được nhìn thấy hai vạch đỏ rõ ràng.

“Có, có, Ấu Sở cậu có thật rồi, ha ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha ha ha…”

Hồ Lâm Ngữ kích động chống hai tay vào hông.

Biên Thi Thi, còn nhớ trận chiến ở cửa hàng trà sữa kia chứ, hôm nay tôi sẽ phục thù!

…

Chương 886: Từ "mãn hạn tù" biến thành "tù (vợ) vô thời hạn"

Tiểu Hồ hưng phấn một cách bất thường, ngay cả đương sự Thẩm Ấu Sở cũng không hiểu nổi. Hiện tại, đầu óc Thẩm Ấu Sở đang rối bời, vừa lo lắng bất an, lại vừa cảm nhận được trách nhiệm khi lần đầu làm mẹ.

Tình thương của mẹ có lẽ là thứ ăn sâu vào xương tủy của mỗi người phụ nữ. Trước đó, khi Tiểu Ngư Nhi mới vừa biết tin mình mang thai, cô đã bất giác che bụng dưới. Còn Thẩm Ấu Sở, sau khi xác nhận tin tức này, toàn bộ thể xác và tinh thần cô dâng trào suy nghĩ muốn che gió che mưa cho con.

Thế nhưng:

Phía Tiểu Trần phải làm sao bây giờ, hiện giờ tình cảm của hắn và Tiêu Dung Ngư đang rất ổn định.

Bà đã biết rồi, còn phải lựa cơ hội giải thích với em gái một chút. A Ninh mới vừa báo danh vào tiểu học, không ngờ đã sắp làm dì rồi.

Còn về việc học, có lẽ phải sang năm mới có thể học cao học, chắc là phải làm sao đó xin thầy hướng dẫn và nhà trường cho nghỉ.

…

Đối diện với những vấn đề rối bời nhưng lại thực sự tồn tại này, Hồ Lâm Ngữ hoàn toàn không coi nó là vấn đề.

“A Ninh giống cậu mà, vừa lương thiện lại vừa hiểu chuyện, cô bé nhất định sẽ rất vui vì được làm dì. còn về phía nhà trường thì hơi khó khăn một chút nhưng chỉ cần Trần Hán Thăng ra tay thì chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ.”

Hồ Lâm Ngữ hướng dẫn từng bước như một người thầy: “Cho nên vấn đề là chuyện quan trọng nhất chúng ta phải làm ngay lúc này là gì?”

“Ồ?”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu, ngơ ngác hỏi: “Là gì?”

“Ôi… Ngoài mặt mũi đẹp, vóc dáng đẹp, học tập giỏi ra, cậu chẳng còn ưu điểm gì nữa, hy vọng sau này bé con sẽ thông minh giống dì Hồ, nhất định không được vừa khờ vừa ngốc giống mẹ cháu.”

Hồ Lâm Ngữ bất đắc dĩ nói: “Điều cấp thiết nhất chúng ta cần làm lúc này chính là cho Trần Hán Thăng biết hắn lại làm cha nữa rồi, đây là nghĩa vụ hắn cần gánh vác, không thể trốn tránh.”

“Ồ.”

Thẩm Ấu Sở nghe xong, chầm chậm gục đầu xuống nhìn phần bụng dưới phẳng lì của mình chằm chằm, im lặng không nói gì.

Hồ Lâm Ngữ thấy thái độ của Thẩm Ấu Sở như vậy thì biết ngay cô không có ý định cạnh tranh, điều này khiến bí thư Hồ cảm thấy lo lắng, sốt ruột mắng: “Sao cậu kém cỏi vậy, cậu quên Biên Thi Thi đã tới ra oai thế nào rồi sao?”

“Vì Tiêu Dung Ngư có thai nên…”

Thẩm Ấu Sở vẫn định giải thích thay cho Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi. Hồ Lâm Ngữ “nản cả nải”, không buồn thảo luận nữa, xua tay nói: “Thôi, cậu không cần phải lăn tăn

chuyện này, yên tâm ở nhà dưỡng thai đi, tớ qua cửa hàng một lát, đợi về rồi bàn tiếp nhé.”

Ngoài trời nắng chói chang, hương xuân dạt dào, cây xanh bừng bừng sức sống, Hồ Lâm Ngữ hít sâu một hơi, trong không khí có mùi hương của loài hoa nào đó không biết tên, bất giác khiến tinh thần con người ta trở nên thoải mái, toàn thân căng tràn nhiệt huyết nóng lòng muốn đọ sức.

“Bác lái xe, tới Tân Nhai Khẩu!”

Hồ Lâm Ngữ bắt một chiếc taxi. Hóa ra Tiểu Hồ không tới cửa hàng, hay phải nói là cô ấy không chỉ tới mình cửa hàng.

Lúc trước, Biên Thi Thi “cậy” Tiêu Dung Ngư mang thai, tới nói thẳng mọi chuyện với Thẩm Ấu Sở. Giờ Thẩm Ấu Sở cũng mang thai, Hồ Lâm Ngữ cảm thấy nhất định phải báo tin tức tốt lành này cho Tiêu Dung Ngư biết. Đây mới là sự giao lưu hài hòa “giữa hai phe phái”.

…

Sau khi tới Tân Nhai Khẩu, trước tiên, Hồ Lâm Ngữ đi thăm cửa hàng một lượt.

Đây là chi nhánh thứ năm của cửa hàng trà sữa “Ngộ Kiến” cũng là chi nhánh có quy mô lớn nhất, tổng vốn đầu tư trên tám trăm nghìn tệ. Số tiền này đủ để mua một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách ở những khu dân cư tốt nhất hiện tại của Kiến Nghiệp.

Đầu tư vào đây nhiều tiền như vậy, đương nhiên quy mô của chi nhánh này cực kỳ ấn tượng, tổng diện tích hơn ba trăm mét vuông, gần kề trạm tàu và trạm xe buýt của Tân Nhai Khẩu, được vây quanh bởi những trung tâm thương mại, cao ốc văn phòng như tòa nhà Trung tâm thương mại quốc tế, tòa nhà Thiên An, tòa nhà Kiến Hoa,…

Mỗi ngày, bắt đầu từ mười giờ sáng, khách hàng xếp hàng nối đuôi nhau không ngớt, tới tầm trưa còn đông hơn nữa.

Có một số cô nàng làm văn phòng đang giảm béo nên bỏ ăn cơm trưa, họ thích gọi một cốc trà sữa, ngồi trong cửa hàng sang chảnh, nghe tiếng nhạc êm dịu, phơi mình dưới ánh nắng chiếu xuyên qua tấm kính thủy tinh, thỉnh thoảng chụp vài tấm ảnh đăng lên Qzone bày tỏ thái độ sống tích cực.

Cho nên, đây là cửa hàng đồ uống đắt khách nhất ở Tân Nhai Khẩu. Lúc khai trương, Trần Hán Thăng nói rằng cửa hàng trà sữa "Ngộ Kiến" đã đặt được nền móng vững chắc, "Mật Tuyết Băng Thành" ở miền Bắc muốn tranh giành thị trường ở Kiến Nghiệp cũng có phần khó khăn.

Bởi vì giá cả của cả hai cửa hàng đều xấp xỉ nhau nhưng cửa hàng trà sữa "Ngộ Kiến" có không gian và chất lượng phục vụ đẳng cấp hơn nhiều, hơn nữa đây còn là doanh nghiệp địa phương, thế hệ trẻ ở Kiến Nghiệp đều quen thuộc với thương hiệu này hơn.

"Giám đốc Hồ, quản lý Hồ, sếp Hồ…"

Sau khi Hồ Lâm Ngữ bước vào cửa hàng, tiếng chào vang lên liên tục. Từ những cách xưng hô này, có thể nhận thấy cửa hàng trà sữa đang phát triển theo hướng chuyên nghiệp hóa, doanh nghiệp hóa, không còn là việc làm ăn cò con trong trường như trước đây nữa.

Phần lớn việc này là nhờ công lao của Phùng Quý. Dưới sự ủng hộ của Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, một tay anh ta thành lập "phòng đào tạo kỹ năng" để đào tạo nhân viên theo kế hoạch, đồng thời đặt ra các quy định trong công ty.

"Mọi người vất vả rồi."

Tiểu Hồ kiểm tra từ trong ra ngoài một lượt như một vị thủ trưởng thực thụ, sau đó ngồi xuống chỗ ngồi gần cửa sổ, nhìn

tòa nhà Trung tâm thương mại quốc tế bên kia đường, tầng mười tám của nó chính là nơi đặt trụ sở của công ty luật Dung Thăng.

Hôm nay Tiêu Dung Ngư có đi làm, bởi vì bên dưới tòa nhà Trung tâm thương mại quốc tế có đậu không ít xe tới lấy tin tức.

"Hừ hừ."

Hồ Lâm Ngữ cười gằn một tiếng, gọi cô thợ pha chế có tay nghề giỏi nhất trong cửa hàng tới: "Cô làm giúp tôi một cốc trà sữa nhé, lát nữa tôi muốn tặng nó cho người ta."

"Giám đốc Hồ muốn làm vị gì ạ?"

Cô thợ pha chế hỏi.

"Hơi chua một chút, đừng cho thêm đá, làm loại nào ấm áp, ủ ấm dạ dày ấy."

Hồ Lâm Ngữ ngẫm nghĩ rồi đáp, đây là đồ uống nóng mà phụ nữ có thai có thể uống.

"Vậy thì trà bưởi mật ong được không ạ, chua chua ngòn ngọt, khá thích hợp."

Cô thợ pha chế đưa ra gợi ý.

Năm phút sau, Hồ Lâm Ngữ mang theo túi hàng của cửa hàng trà sữa "Ngộ Kiến" hiên ngang oai phong đi về phía tòa nhà Trung tâm thương mại quốc tế.

Cốc trà sữa này chính là "đòn đánh" phát động tiến công của tư lệnh Hồ.

…

Kể ra làm bảo vệ cho tòa nhà Trung tâm thương mại quốc tế cũng thật vất vả. Tháng trước, sau khi công ty luật Dung Thăng giành thắng lợi trong vụ kiện tranh chấp hôn nhân, các

phóng viên "lũ lượt" chạy tới tầng mười tám xin phỏng vấn, khí thế như thể không phải đánh thắng một vụ kiện mà là công ty luật giành được giải thưởng lớn nào đó của Hollywood.

Hiện giờ, giám đốc Tiêu Dung Ngư của công ty luật vừa trở về, đám phóng viên đáng ghét ấy lại xuất hiện.

Có điều chuyện này cũng góp phần gián tiếp làm tăng tiếng tăm của tòa nhà Trung tâm thương mại quốc tế, cho nên quản lý tòa nhà luôn cố gắng điều phối, chẳng hạn như mở thêm thang máy dự phòng để tránh ảnh hưởng tới hoạt động của những công ty khác.

"Chà, náo nhiệt thật."

Tới cửa chính của công ty luật, Hồ Lâm Ngữ không khỏi ồ lên một tiếng.

Công ty luật được thành lập cách đây hai năm, lúc đó không hề lường được có ngày họ sẽ có tầm ảnh hưởng như thế này, cho nên bên trong có vẻ hơi chật chội, không chỉ khu tiếp khách đã ngồi kín người mà ngay cả ngoài hành lang cũng có vài người đang đứng.

Tuy vậy, không hề có ai hút thuốc, bởi vì đã có một biển cấm hút thuốc được gắn ở vị trí dễ thấy.

Vài người có đeo thẻ "thực tập" trên ngực đi qua đi lại trong đám đông, thỉnh thoảng quay sang hỏi thăm mục đích tới đây của khách hoặc bưng trà nóng tới.

Còn nhân viên chính thức của công ty luật thì đều ở trong phòng làm việc biệt lập. Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy Biên Thi Thi trước tiên.

Biên Thi Thi đang tiếp khách, thỉnh thoảng cúi đầu ghi chép tình tiết vụ việc, không hề để ý bên ngoài.

Hồ Lâm Ngữ đi vào trong thì nhìn thấy Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư đang nhận phỏng vấn, cô mặc một bộ âu phục kiểu nữ rất nghiêm túc, đi một đôi giày da đế bằng, khuôn mặt trái xoan nở nụ cười tự tin, mái tóc dài không cột đuôi ngựa như bình thường mà búi thành búi giống tiếp viên hàng không.

Tiêu Dung Ngư như thế này trông bớt trẻ trung hơn, có phong thái của phụ nữ chốn công sở hơn, ngoài ra còn có nét đằm thắm khó tả, có điều do có má lúm đồng tiền ở hai bên má nên từng cái nhíu mày hay mỗi nụ cười vẫn ngọt ngào như trước.

Điều duy nhất lạc quẻ chính là Tiêu Dung Ngư khoác thêm bên ngoài âu phục một chiếc áo khoác dáng dài rộng rãi.

Mọi người cho rằng giám đốc Tiêu sợ lạnh, chỉ có Hồ Lâm Ngữ biết, chắc hẳn là Tiêu Dung Ngư muốn giấu bụng.

"Xin chào, xin hỏi em là nhân viên giao trà sữa à?"

Lúc này, một cô gái đeo thẻ "thực tập" tới khách sáo nói với Hồ Lâm Ngữ.

"Em nhân viên giao trà sữa?"

Hồ Lâm Ngữ thoáng sửng sốt, lập tức giận tím mặt, phong thái này của tôi mà giống nhân viên giao trà sữa sao? Rõ ràng là giám đốc đa mưu túc trí!

"Hừ!"

Hồ Lâm Ngữ hừ một tiếng đầy xem thường bằng đường lỗ mũi: "Em nhân viên giao trà sữa thì sao? Không thua kém thực tập sinh công ty luật như cô đâu phải không, cô học trường nào thế?"

"Tôi đang học nghiên cứu sinh năm hai của Học viện Pháp luật thuộc Đại học Đông Đại."

Cô thực tập sinh lịch sự đáp: “Trong trường học, tôi được xem như là đàn chị của giám đốc Tiêu, có điều ở công ty luật thì giám đốc Tiêu là sếp của tôi.”

“Ồ, hóa ra là nghiên cứu sinh trường 985 à, vậy thì không sao.”

Hồ Lâm Ngữ bỏ qua đề tài này, bĩu môi về phía Tiêu Dung Ngư: “Cốc trà sữa này là của cô ấy.”

“Giám đốc Tiêu đang nhận phỏng vấn, lát nữa tôi sẽ đưa cho cô ấy.”

Thực tập sinh định nhận cốc trà sữa nhưng Hồ Lâm Ngữ từ chối: “Công ty của chúng tôi có quy định nhất định phải giao tận tay khách mới được.”

“Vậy à…”

Cô thực tập sinh nhìn đồng hồ: “Chắc cuộc phỏng vấn này cũng sắp kết thúc rồi, tranh thủ trước khi cuộc phỏng vấn tiếp theo bắt đầu thì cô mang vào nhé.”

Khoảng mười lăm phút sau, chuyến thăm của kênh Đời sống Kiến Nghiệp kết thúc, Tiêu Dung Ngư thở phào một hơi.

Hôm qua lúc mới tới văn phòng, thực ra cô vẫn còn không quen lắm, có điều hôm nay rõ ràng trạng thái đã khá hơn nhiều, hơn nữa cũng dễ chịu hơn so với lúc ru rú ở trong nhà.

Tiêu Dung Ngư uống vài ngụm nước ấm để nhuận giọng, lấy điện thoại ra xem thử, quả nhiên có tin nhắn của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng: Đừng làm việc mệt quá nhé, buổi tối em muốn ăn gì, để anh nhờ mẹ chúng ta và mẹ anh đi mua.

Nhìn thấy xưng hô kỳ lạ “mẹ chúng ta và mẹ anh”, Tiểu Ngư Nhi hé môi cười, đôi mắt cong như vầng trăng khuyết.

Dạo này biểu hiện của Trần Hán Thăng đều được mọi người công nhận. Tiểu Ngư Nhi định cuối tuần sẽ nghiêm túc nói chuyện với Trần Hán Thăng, sau đó chính thức tuyên bố kết thúc giai đoạn quan sát, tiếp theo sẽ kết hôn và sinh bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ.

Thực ra Tiêu Dung Ngư cảm thấy kể từ khi có bé Tiểu Ngư Nhi, dường như cô đã dồn toàn bộ sự chú ý cho thiên thần nhỏ này.

Nhất là khi dấu hiệu sống của bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ càng ngày càng rõ ràng, chẳng hạn như cựa mình, đạp chân, lăn lộn,… Mỗi lần như vậy, Tiêu Dung Ngư đều cảm thấy trong lòng xúc động khó tả, có khi còn vô cớ rơm rớm nước mắt.

Lữ Ngọc Thanh nói thứ này được gọi là "tình thương của mẹ", đây là tình cảm vĩ đại nhất trên thế gian.

"Cộc cộc cộc!"

Tiêu Dung Ngư đang tưởng tượng ra dáng vẻ của bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ thì bỗng nhiên có một cô gái trẻ đi từ ngoài vào, vóc dáng không cao, trắng trẻo, mập mạp.

Tiêu Dung Ngư nhận ra đối phương, lần sự cố hồi năm nhất đại học, cô gái này đi cùng Thẩm Ấu Sở.

Lần sự cố thứ hai ở lễ Giáng Sinh năm ngoái, cô gái này cũng có mặt.

Xem ra, chắc hẳn cô ấy là người quen hoặc bạn thân của Thẩm Ấu Sở.

"Xin chào, có chuyện gì không?"

Tiêu Dung Ngư chần chừ hỏi, vì không biết đối phương có ý đồ gì nên không khỏi gia tăng cảnh giác.

Đồng thời, trong lòng trở nên u ám.

Cảm giác này thật quen thuộc. Năm ngoái, sau khi nhận được cuộc gọi của "nhân viên Samsung", trên đường Tiêu Dung Ngư lái xe tới khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, trong lòng cô cũng có cảm giác như vậy.

Phải miêu tả nó thế nào đây, giống như là khi chuyện tốt đẹp sắp bị phá hỏng nhưng chính cô cũng không ngăn lại, bởi vì đối với Tiêu Dung Ngư, chân tướng cũng hết sức quan trọng.

Tuy nhiên, vì mấy tháng qua đã trải qua rất nhiều chuyện, nhất là hiện giờ lại có thêm chức trách làm mẹ nên Tiêu Dung Ngư không còn hoảng hốt như trước nữa. Để bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ có thể lớn lên khỏe mạnh, dù là nước mắt cô cũng có thể khiến nó ngừng rơi.

"Tiêu Dung Ngư, chào cô, tôi là Hồ Lâm Ngữ."

Hồ Lâm Ngữ chào xong, tiện thể giới thiệu bản thân.

Tiểu Hồ không giống Biên Thi Thi, lúc đó Biên Thi Thi cực kỳ áy náy, còn hiện tại Hồ Lâm Ngữ đang đứng ra đại diện cho "phe Ấu Sở" để phản công, cho nên Hồ Lâm Ngữ hoàn toàn là "vừa cứng rắn vừa hung ác".

"Mang cho cô một cốc trà sữa."

Hồ Lâm Ngữ chơi chiêu tiên lễ hậu binh, để túi hàng xuống bàn.

"Xin lỗi."

Tiêu Dung Ngư nhìn thấy logo "Trà sữa Ngộ Kiến", chớp hàng mi dài mảnh: "Xưa giờ tôi không uống đồ uống của thương hiệu này."

"Lợi hại!"

Tiểu Hồ nghĩ thầm, đúng là giám đốc của công ty luật được muôn người chú ý, xem đi, thái độ kiêu ngạo biết bao, tôi

không thích cô, ngay cả trà sữa của nhà cô tôi cũng sẽ không thích!

Sao Thẩm Ấu Sở khờ khạo rõ ràng cũng xinh đẹp như vậy mà lại mềm yếu chứ.

"Xin hỏi cô còn có việc gì không?"

Tiêu Dung Ngư tiếp tục hỏi, hoàn toàn không vội đuổi Hồ Lâm Ngữ ra ngoài, cho dù có thực tập sinh của công ty luật cảm thấy có vấn đề nên gõ cửa hỏi xem có chuyện gì không, Tiêu Dung Ngư vẫn đáp không có chuyện gì.

"Tiêu Dung Ngư, tôi muốn nói cho cô biết một chuyện."

Hồ Lâm Ngữ nói ngắn gọn: "Thẩm Ấu Sở cũng có thai rồi, cha của đứa bé cũng là Trần Hán Thăng. Không phải tôi tiểu nhân châm ngòi ly gián hai người mà là tại cô bạn thân Biên Thi Thi của cô tới tìm Thẩm Ấu Sở nói ra chuyện cô có thai trước, cho nên tôi làm thế này chẳng qua là có qua có lại mà thôi."

"Thẩm Ấu Sở không định nói cho Trần Hán Thăng biết, cô ấy quá ngu ngốc, đã thế này rồi còn không muốn khiến Trần Hán Thăng rơi vào thế khó xử."

Mặc kệ biểu cảm dần đổi khác của Tiêu Dung Ngư, Hồ Lâm Ngữ tiếp tục nói rõ ràng: "Sau này cô có thể tiếp tục ở bên Trần Hán Thăng nhưng đừng quên đó là nhờ Thẩm Ấu Sở tác thành cho cô!"

Sau khi nói xong, Hồ Lâm Ngữ cầm cốc trà sữa lên, xoay người định bỏ đi, nhưng chưa đi tới cửa, sau lưng đã vang lên tiếng của Tiêu Dung Ngư.

"Thẩm Ấu Sở mang thai bao lâu rồi?"

Tiêu Dung Ngư lạnh lùng hỏi: "Hai tuần nay Trần Hán Thăng có tới tìm cô ấy không?"

“Không!”

Hồ Lâm Ngữ cũng là người phụ nữ hào sảng, đường hoàng, không hề hãm hại Trần Hán Thăng: “Kể từ sau khi biết cô có thai, Trần Hán Thăng không hề tới Thiên Cảnh Sơn.”

“Ừm…”

Tiêu Dung Ngư gật đầu, điều này chứng tỏ trong thời gian thử thách, Trần Hán Thăng thực sự đã ngoan ngoãn.

“Mặt khác.”

Tiêu Dung Ngư nhìn chằm chằm Hồ Lâm Ngữ, cho dù mắt rưng rưng lệ nhưng cằm vẫn ngẩng cao: “Cô chuyển lời của tôi cho Thẩm Ấu Sở, tôi không cần cô ấy tác thành cho tôi, người cô ấy không muốn thì tôi cũng không cần!”

Trước đây, Hồ Lâm Ngữ không quen biết Tiêu Dung Ngư. Tuy vậy, chỉ sau một lát “giao chiến” ngắn ngủi này, cô ấy đã biết rõ, hóa ra nội tâm của cô hoa khôi trường Đại học Đông Đại có rất nhiều ưu điểm này lại kiêu ngạo như vậy.

Có vẻ như cô đã trưởng thành hơn rất nhiều so với năm ngoái. Hay tin Thẩm Ấu Sở mang thai, không ngờ cô lại có thể nén được nước mắt, đây chính là sự thay đổi sau khi làm mẹ sao?

Sau khi Hồ Lâm Ngữ ra về, Tiêu Dung Ngư đột nhiên tuyên bố hủy bỏ toàn bộ các cuộc phỏng vấn trong ngày hôm nay. Biên Thi Thi biết tin, vội vàng ra khỏi phòng làm việc của mình.

“Sao vậy?”

Biên Thi Thi lo lắng hỏi: “Nghe nói vừa rồi có một cô gái trẻ vào gặp cậu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

Tiêu Dung Ngư vẫn cười với Biên Thi Thi: “Không cần lo lắng, tớ về nhà một chuyến đã, buổi tối tớ sẽ kể với cậu sau.”

…

“Reng reng reng!”

Lúc hơn một giờ chiều, Trần Hán Thăng nhận được cuộc gọi của Tiêu Dung Ngư gọi hắn về nhà một chuyến.

“Em ở nhà à?”

Trần Hán Thăng lấy làm lạ: “Tan làm sớm vậy có phải là do cơ thể có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không, em có chút chuyện muốn nói với anh.”

Tiêu Dung Ngư bình tĩnh nói.

“Chút chuyện?”

Trần Hán Thăng lập tức vui mừng nhướng mày, ha ha, giai đoạn quan sát của hắn sắp kết thúc rồi sao?

Tuyệt vời, tự do muôn năm!

Trần Hán Thăng lập tức lái xe tới chung cư ven sông, Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh đang nghỉ trưa, dì Lâm giúp việc cũng đang ở trong phòng, ngoài phòng khách chỉ có một mình Tiêu Dung Ngư.

“Ten tèn ten tèn ten!”

Trần Hán Thăng lấy ra từ sau lưng một bó hoa tươi như thể dâng tặng một món quà quý giá. Trên đường tới đây ngang qua cửa hàng hoa, hắn cố ý mua nó để chúc mừng bản thân được “mãn hạn tù”.

Thế nhưng Tiêu Dung Ngư hoàn toàn không vui vẻ như hắn tưởng, cô thậm chí không nhận hoa, chỉ nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng rất lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Trần, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

“Cái gì cơ?”

Trần Hán Thăng thoáng sửng sốt, đầu óc chìm trong ngơ ngác.

Mẹ kiếp, không phải là mãn hạn tù sao, sao lại biến thành ở tù chung thân rồi?

…

Chương 887: Bắt đầu trở thành người giàu nhất nhờ vào việc thất tình

“Vì sao lại không gặp nhau nữa?”

“Anh lại làm sai điều gì sao?”

“Em nói cho anh biết đi, anh sửa là được chứ gì, hay là trên người anh có chỗ nào khiến em khó chịu thì để anh chặt nó vứt đi nhé!”

…

Trong phòng khách trong chung cư, Trần Hán Thăng gằn từng chữ.

“Anh bình tĩnh trước đi đã, nghe em nói hết này.”

Lần này Tiêu Dung Ngư bình tĩnh lạ thường, bác sĩ nói khóc sẽ ảnh hưởng tới con nên cô cố gắng hết sức không khóc, tóm lại tất cả đều là vì bé Tiểu Ngư Nhi.

“Anh không thể bình tĩnh được!”

Trần Hán Thăng biến thành một thằng ngốc phát rồ, không hề có chút dáng vẻ nào của một vị tỷ phủ.

Bởi vì hắn cảm thấy quá tủi thân. Suốt thời gian vừa qua, ngoại trừ phòng làm việc, hắn chỉ về chung cư ven sông, không hề bí mật tới thăm Thẩm Ấu Sở, cho dù A Ninh đi báo danh nhập học tiểu học, hai người cũng chỉ gặp mặt một lần, không hề nói với nhau câu nào.

Thế nhưng Tiểu Ngư Nhi vẫn muốn chia tay. Cho dù thời tiết ở Kiến Nghiệp đã bước sang tháng tư, Trần Hán Thăng vẫn tức tới rét run người.

Xã hội này có còn bình thường nữa không, rốt cuộc lãng tử quay đầu phải sống thế nào thì các người mới hài lòng, quốc gia này đâu đâu cũng ngập tràn sự bức bách và xem thường đối với chúng tôi, đàn ông từng phạm sai lầm biết đến bao giờ mới có thể thực sự đứng dậy đây?

Trần Hán Thăng diễn như vậy mấy phút vẫn không hề được Tiểu Ngư Nhi an ủi, trái lại, cô chỉ yên lặng ngồi bên cạnh nhìn Trần Hán Thăng như đang xem một vở kịch.

"Chẳng lẽ thực sự xảy ra vấn đề rồi sao?"

Trần Hán Thăng thót tim, bỗng dưng thấy khủng hoảng kỳ lạ.

Hay là trình độ diễn xuất của mình sụt giảm rồi chăng?

Dù sao cảm xúc phẫn nộ giả dối này được dân trong nghề gọi là "diễn không có vật thật", đòi hỏi trình độ diễn xuất của diễn viên phải rất giỏi. Hạng diễn viên không chính quy chỉ dựa vào đời thực tôi luyện như Trần Hán Thăng có lẽ sẽ vẫn có sơ suất ở đâu đó.

Cuối cùng, Trần Hán Thăng vuốt mặt, khịt mũi một cái, ra vẻ vừa rồi mình thực sự kích động, sau đó trầm giọng xuống, nói: "Cho anh một lý do đi."

"Thẩm Ấu Sở có thai rồi."

Mặc dù Tiểu Ngư Nhi cố gắng hết sức trần thuật bằng giọng bình tĩnh nhất nhưng ở góc mà Trần Hán Thăng không nhìn thấy, móng của ngón tay cái của cô đã cắm hằn vào đốt ngón tay.

"Thẩm Ấu Sở có thai?"

Năng lực phản ứng của Trần Hán Thăng tốt hơn hẳn lần đầu tiên nghe tin này từ Hồ Lâm Ngữ.

Đầu tiên, hắn thử phán đoán xem liệu đây có phải là một bài thử thách mà nếu vượt qua nó thì sẽ chính thức đặt dấu chấm kết thúc cho thời kỳ quan sát hay không..

Tuy nhiên, giả thuyết này nhanh chóng bị loại bỏ, Tiểu Ngư Nhi đã làm mẹ rồi, cô sẽ không đem chuyện con cái ra để thử thách.

Vậy có nghĩa là Thẩm Ấu Sở có thai thật rồi sao?

Ôi trời, sao lại bất ngờ như vậy chứ, bên phía Tiểu Ngư Nhi đang sắp sửa thuận lợi qua ải rồi thì lại có một "niềm vui ngoài ý muốn".

Ông trời ơi, tại sao lúc nào ông cũng muốn tra tấn người tốt như tôi vậy!

"Khụ…"

Trần Hán Thăng nghĩ ngợi, quyết định trước tiên phải trấn an bên phía Tiêu Dung Ngư xong đã, rồi sẽ qua bên Thẩm Ấu Sở xác định thực hư sau.

"Tin tức này…"

Trần Hán Thăng đang định nói là hắn cũng không biết, có lẽ là lời đồn bậy ở đâu ra thì sao, thế nhưng Tiểu Ngư Nhi bị lừa nhiều nên đã có kinh nghiệm, cô thẳng thừng ngắt lời hắn: "Sáng nay Hồ Lâm Ngữ tới phòng làm việc của em, chính miệng cô ấy nói ra chuyện này, cô ấy là bạn của Thẩm Ấu Sở, chắc hẳn không nói dối."

"Đù!"

Trái tim Trần Hán Thăng thắt lại, vì sao chuyện như thế này mà hắn là cha lại chẳng bao giờ được là người đầu tiên biết tin vậy?

Khó chịu hơn nữa là, tin tức Tiêu Dung Ngư mang thai thực ra là Biên Thi Thi nói với Thẩm Ấu Sở trước, sau đó Thẩm Ấu Sở mới nói lại cho hắn biết.

Tương tự, tin tức Thẩm Ấu Sở mang thai là Hồ Lâm Ngữ nói cho Tiêu Dung Ngư biết, sau đó Tiêu Dung Ngư nói lại cho hắn biết.

Mẹ kiếp, có giỏi thì mấy người tự sinh đi, tại sao lại cứ xen vào chuyện của "gia đình năm người" chúng tôi?

Cho nên lần nào Trần Hán Thăng cũng cực kỳ bị động, cuối cùng đều phải dè chừng sắc mặt của người khác.

Hiện giờ, hắn đang quan sát thái độ của Tiêu Dung Ngư.

Có lẽ khó khăn thật sự có thể mài dũa tính cách của một người, Tiểu Ngư Nhi đã trưởng thành hơn rất nhiều. Hồi năm nhất đại học, ở khu Đại học Đông Đại Giang Lăng, cô còn từng xảy ra mâu thuẫn với bạn cùng phòng.

Thế nhưng, sau lần sự cố đầu tiên, lúc cô chuyển tới khu đại học Tiên Ninh thì đã biết cách sống chung với tập thể, làm quen được một người bạn thân có thói quen tính cách rất giống mình.

Ở lần sự cố thứ hai vào lễ Giáng Sinh năm ngoái, cảm xúc của Tiểu Ngư Nhi suy sụp ngay lập tức, không ngờ mấy tháng sau, cô đã có thể "thản nhiên" nói với Trần Hán Thăng rằng: "Thẩm Ấu Sở có thai rồi."

"Tiểu Trần, thực ra em chỉ có một nguyện vọng thôi."

Tiêu Dung Ngư thấy Trần Hán Thăng cúi đầu không nói gì thì nói tiếp: "Em chỉ cần bé Tiểu Ngư Nhi có thể khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên, em không muốn cho con biết con còn có một người anh chị em cùng cha khác mẹ, như vậy sẽ khiến con bối rối. Vậy nên sau này anh đừng đến đây nữa."

“Coi như em xin anh đấy.”

Tiêu Dung Ngư nói thê lương mà đầy kiên định: “Hãy cho em và con một không gian riêng nhé.”

“Em đừng nói như vậy.”

Trần Hán Thăng nghe vậy thấy cực kỳ khó chịu, hắn vốn cảm thấy với da mặt của mình thì có thể tung hoành ngang dọc trên đời không gì cản nổi, không ngờ bé Tiểu Ngư Nhi con lại trở thành một điểm yếu của hắn.

“Em không đùa với anh đâu, Tiểu Trần.”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: “Hồi đầu em vốn định một mình nuôi con khôn lớn, không ngờ Thi Thi lại nói hết cho anh biết, chuyện này vốn nằm ngoài kế hoạch của em.”

“Em lại định ra nước ngoài à?”

Trần Hán Thăng giật mình.

Tiêu Dung Ngư ngoảnh mặt đi, không muốn trả lời, thái độ rất rõ ràng, bất kể có ra nước ngoài hay không, cô đều không muốn tiết lộ.

Xem ra, lần này cô đã hạ quyết tâm kiên quyết không cho Trần Hán Thăng được tiếp xúc với bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ nữa rồi.

Tuy nhiên, vào lúc này, Trần Hán Thăng lại chợt nảy ra một ý nghĩ khác. Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều có em bé, vậy thì chưa biết chừng sau này hắn lại được “cha sướng nhờ con”, thực hiện được “kế sách vẹn cả đôi đường” thì sao?

Nghĩ vậy, vẻ mặt Trần Hán Thăng thoáng thả lỏng.

Tiêu Dung Ngư hình như nhìn thấu suy nghĩ của Trần Hán Thăng, lần cuối cùng nói chuyện này, cô quyết định nói rõ

ràng: “Tiểu Trần, anh chớ nghĩ xa xôi, em sẽ không chấp nhận Thẩm Ấu Sở đâu, mãi mãi không bao giờ!”

Nói xong, Tiêu Dung Ngư đi thẳng vào phòng ngủ, bỏ Trần Hán Thăng lại ngồi ngẩn người một mình trong phòng khách, im lặng nhìn bó hoa tươi trên bàn trà.

“Khốn kiếp, mình mua hoa này để làm hoa tang cho mình hay sao?”

…

Không lâu sau, một cánh cửa phòng ngủ mở ra, Lương Mỹ Quyên khoác áo khoác đi ra ngoài.

“Con với Tiểu Ngư Nhi ngồi thì thà thì thầm với nhau trong phong khách, hai đứa nói những gì vậy?”

Lương Mỹ Quyên tưởng rằng thời kỳ quan sát của con trai đã kết thúc, bà mừng khấp khởi nói: “Hôm qua bọn mẹ đi siêu âm với Tiểu Ngư Nhi, bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ cực kỳ đáng yêu, giơ nắm tay nhỏ nằm ngủ.”

“Với điều kiện của con và Tiểu Ngư Nhi, mẹ thấy nhất định phải sinh lấy hai đứa.”

Lương Thái hậu nói liến thoắng: “Chỉ có một con thì cô độc quá, cha con là cán bộ nên hồi trẻ cha mẹ không dám sinh nhiều, nếu không sẽ bị mất việc. Con và Tiểu Ngư Nhi không có gì ngăn cản thì cứ sinh thêm một bé em Tiểu Ngư Nhi nhỏ nữa để bé chơi với bé Tiểu Ngư Nhi.”

Lương Mỹ Quyên không thấy cách gọi của mình thật rối não, tưởng tượng ra cảnh hai đứa bé mập mạp, một đứa bên trái, một đứa bên phải, khuôn mặt không nén nổi nở nụ cười “như một người bà”.

“Mẹ…”

Trần Hán Thăng mấp máy môi.

“Sao?”

Lương Mỹ Quyên thấy sắc mặt con trai là lạ, chần chà chần chừ như thể có lời gì khó nói.

“… Không có gì.”

Trần Hán Thăng nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn không nói ra sự thực này ở đây, hắn định qua Thiên Cảnh Sơn trước, xác nhận lại tin tức mang thai đã.

“Đừng có suốt cả ngày cứ nhấp nha nhấp nhổm thế.”

Lương Mỹ Quyên tưởng Trần Hán Thăng lại đang sốt ruột, nói chuyện với con trai nên bà không cần phải khách sáo: “Nghe lời khuyên của những người lớn tuổi như bọn mẹ đi con, sinh hai con không nên kéo dài lâu, tốt nhất là tuổi của hai đứa bé nên xấp xỉ nhau, như vậy mới có thể chơi với nhau được.”

“Ở văn phòng vẫn còn một chút công chuyện, con đi đây.”

Trần Hán Thăng không dám ngồi thêm nữa, hắn có cảm giác mỗi lời nói vô tình của Lương Thái hậu như một con dao được ném trúng phóc vào hồng tâm.

…

Trên đường từ chung cư ven sông tới khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng vẫn luôn mặt nhăn mày nhó. Tiểu Ngư Nhi đã thể hiện thái độ rõ ràng sẽ không bao giờ chấp nhận Thẩm Ấu Sở rồi, vấn đề khó này tạm thời không nghĩ ra được cách nào giải quyết.

Ngoài ra, nếu Lão Tiêu và dì Lữ biết chuyện, quan hệ giữa hai nhà chắc sẽ tan tành.

“Reng reng reng!”

Đúng lúc này, đột nhiên Nhiếp Tiểu Vũ gọi điện tới.

Mới đầu Trần Hán Thăng không có lòng dạ nào nghe điện thoại nhưng rồi nghĩ lại, có khi công ty có việc gì gấp nên đành phải miễn cưỡng cầm điện thoại lên: "Sao thế?"

Thư ký nhỏ giật mình trước giọng điệu cứng rắn của Trần Hán Thăng, thầm nghĩ không biết ai đã chọc giận bộ trưởng Trần, mở miệng giải thích: "Có một công ty internet thành lập tháng mười hai năm ngoái. Thông qua Cửu Du, bọn họ biết được cậu là ông chủ đứng sau Hạt Giống Tư Bản đang định rót vốn vào "Audition Online" nên bọn họ cũng muốn xin đầu tư, cậu có thời gian gặp bọn họ một lần không?"

Đúng là lúc Cửu Du thiếu tiền, Trần Hán Thăng đã rót vốn ba triệu đầu tư vào họ, hơn nữa trước nay chưa từng can thiệp vào chuyện quản lý doanh nghiệp, để mặc cấp quản lý của Cửu Du tự do hành động.

Cho nên tiếng tăm của hắn cực kỳ tốt đẹp. Bởi rất nhiều nhà đầu tư cho công ty khởi nghiệp cảm thấy mình chi tiền thì mình là thánh tướng, đưa ra rất nhiều ý kiến thiếu tính chuyên môn can thiệp vào việc vận hành của doanh nghiệp.

Có điều, hiện tại Trần Hán Thăng không có tâm trí đâu lo chuyện này, hắn to tiếng mắng thư ký nhỏ: "Cô đúng là không có đầu óc, Cửu Du là dự án chắc chắn sẽ sinh lời nên tôi mới đầu tư, đâu phải chó mèo gì tới xin đầu tư cũng đều có thể đồng ý chứ!"

"Ồ!"

Thư ký nhỏ không vui vì bị mắng, buồn bã nói: "Tại tôi thấy thái độ của đối phương khá chân thành, tên công ty cũng thú vị nữa, tên là 58.com, cho nên tôi mới gọi điện hỏi thử ý cậu xem sao."

"Vậy à…"

Trần Hán Thăng ở đầu dây bên kia im lặng một lát: "Vậy nể mặt cô vậy, chúng ta gặp bọn họ một lần, cô dẫn họ sang phòng hội nghị ngồi chờ một lát, mài dũa bớt khí thế của bọn họ đi."

Đây là một thủ đoạn thường được các nhà đầu tư cho công ty khởi nghiệp sử dụng, chẳng hạn như rõ ràng đang rất rảnh nhưng lại bắt đối phương phải chờ hai tiếng đồng hồ, hoặc nói thẳng "tôi chỉ rảnh mười phút, trong vòng mười phút, hãy nói cho tôi biết lý do có thể thuyết phục được tôi"..

Mục đích là để áp đặt cảm giác thứ bậc "tôn ti trật tự", tiện cho việc giành được nhiều lợi ích hơn trên bàn đàm phán.

Nhiếp Tiểu Vũ không biết sau này 58.com sẽ phát triển tới quy mô như thế nào, cô ấy chỉ cảm thấy tên công ty này thật thú vị, có đôi chút tương tự với "Quả Xác" hay "Alibaba", rất giống một công ty internet của thời đại mới nên mới báo cáo lại với Trần Hán Thăng.

Có điều nghe bộ trưởng Trần bảo "nể mặt mình" nên mới đồng ý gặp họ, Nhiếp Tiểu Vũ lập tức phủi bỏ trách nhiệm: "Tuyệt đối đừng nể mặt tôi! Nếu cậu không hứng thú thì để tôi từ chối bọn họ vậy."

"Không được!"

Trần Hán Thăng bực dọc nói: "Tôi đã nể mặt cô rồi, cô lại dám từ chối không nhận sao?"

"Vậy nếu cậu đầu tư thua lỗ thì chớ có cáu với tôi."

Thư ký nhỏ rào trước.

"Hừ!"

Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng cúp điện thoại, đầu tư vào 58.com ở thời điểm hiện tại không đời nào thua lỗ được.

Sự nghiệp của Trần Hán Thăng được chia làm ba nhánh là thực thể, mạng và đầu tư cho công ty khởi nghiệp. Hiện tại điện thoại và MP4 của Điện tử Quả Xác đang đem lại hiệu quả lợi nhuận cực kỳ khả quan, cộng đồng Quả Xác, cửa hàng trực tuyến, QvodPlayer cũng càng ngày càng có tầm ảnh hưởng, chỉ có việc đầu tư cho các công ty khởi nghiệp là trì trệ, không có nhiều tiến triển.

Khổng Tĩnh cảm thấy là do Trần Hán Thăng không có sức để tiến hành khảo sát, thực ra là do Trần Hán Thăng chỉ rót vốn vào những dự án có lời, hơn nữa hắn cũng không tham lam, không chỉ không nhúng tay vào việc vận hành của doanh nghiệp mà ngay cả quyền kiểm soát cổ phần cũng không tranh giành, giống như việc nhận mười phần trăm lợi nhuận của Cửu Du vậy, việc đầu tư cho các doanh nghiệp khác cũng đều dựa theo quy tắc này.

Mặc dù 10% cổ phần không nhiều lắm, rất dễ bị pha loãng cổ phần nhưng chỉ cần Điện tử Quả Xác luôn luôn lớn mạnh như hiện tại thì sẽ không có tên ngốc nào làm chuyện đó.

Mặt khác, từ sau khi 58.com bắt đầu huy động vốn, càng ngày càng có nhiều doanh nghiệp internet giàu tính sáng tạo mọc lên như nấm sau mưa, chẳng hạn như Meituan, Ele.me, Didi, DouYu,…

Đây là một thời đại hoàn toàn mới, cũng là thời đại mà giá cả bất động sản bắt đầu tăng chóng mặt, có điều có thể khẳng định rằng, Hạt Giống Tư Bản có không gian cực kỳ lớn để phát triển, nó sẽ kín đáo đứng sau lưng những công ty kiểu mới này.

Nếu không có cuộc nói chuyện vừa rồi với Tiêu Dung Ngư thì chắc hẳn Trần Hán Thăng sẽ cực kỳ vui vẻ. Giờ đầu tư cho họ vài triệu đô, sau này sẽ thu được hàng chục, thậm chí hàng

trăm triệu đô. Thế nhưng, hiện tại hắn vẫn cảm thấy lồng ngực nặng nề như cũ.

"Đúng là khốn nạn lạ lùng."

Trước đó Trần Hán Thăng đã có cảm tưởng như vậy rồi, chuyện tình cảm càng trục trặc to thì sự nghiệp lại càng thuận lợi, hôm nay là một minh chứng cực kỳ rõ nét, buổi trưa mới vừa bị Tiểu Ngư Nhi "đá" thì 58.com lập tức tới "an ủi" hắn.

"Liệu có khi nào có ngày ông đây nghèo đến mức chỉ còn lại tiền thôi không, bắt đầu trở thành người giàu nhất nhờ vào việc thất tình?"

Đến bên dưới tòa nhà của khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng nghĩ tới việc mình lại làm cha, tay chân hơi run rẩy.

"Cốc cốc cốc", sau khi hắn gõ cửa, A Ninh chạy ra mở cửa, thấy Trần Hán Thăng về, vẻ mặt của A Ninh chuyển từ ngạc nhiên sang mừng rỡ, sau đó lại cực kỳ tủi thân, tội nghiệp gọi: "Anh!"

Trần Hán Thăng thương cô bé, nhẹ nhàng ôm A Ninh: "Đừng khóc, đừng khóc, chị em đâu rồi?"

"Chị đang trong phòng ngủ, chị Lâm Ngữ cũng đang ở đây."

A Ninh nhích lại gần tai Trần Hán Thăng, buồn rầu nói: "Anh ơi, sáng nay chị khóc suốt cả buổi sáng."

"Không sao đâu."

Trần Hán Thăng lau khô nước mắt cho cô bé: "Em học tập thật chăm chỉ là được, đừng lo lắng chuyện của người lớn, tóm lại em chỉ cần nhớ rằng anh chị sẽ không rời xa em."

Trần Hán Thăng dỗ A Ninh một chút rồi chào hỏi bà nội, bà cụp mắt không nói gì, vẫn là một "người ngoài cuộc" giống

hệt như trước đây.

Có điều lúc Trần Hán Thăng vào phòng ngủ gặp Thẩm Ấu Sở, bà nội đi ra khỏi phòng của bà, chống gậy lặng lẽ ngồi trên sô pha phòng khách.

Giống như đang xem ti-vi, lại như đang ngẩn người.

"Sao cậu lại tới đây?"

Trong phòng ngủ, Thẩm Ấu Sở đang ngồi trên giường, đôi mắt đào hoa vốn ngây thơ đơn thuần giờ này vừa đỏ vừa sưng, Hồ Lâm Ngữ thì nhe răng trợn mắt quát Trần Hán Thăng.

Thấy Hồ Lâm Ngữ tỏ thái độ như vậy, Trần Hán Thăng thực sự rất muốn dùng "Last Breath + Máy Chém Noxus"(*) tống tiễn đồ ngốc Tiểu Hồ này đi.

(*) Các skill trong game Liên Minh Huyền Thoại

Thế nhưng, cũng tương tự như Biên Thi Thi, Hồ Lâm Ngữ làm vậy vốn không phải để gây hấn với hắn mà chỉ là vì xả giận và bênh vực kẻ yếu thay cho Thẩm Ấu Sở.

"Tớ không muốn nói chuyện với đứa lỗ mãng như cậu."

Trần Hán Thăng không để ý tới Hồ Lâm Ngữ, ngồi xuống cạnh Thẩm Ấu Sở, trong lòng đang nghĩ xem phải mở lời như thế nào, không ngờ bỗng nhiên một cuộc điện thoại lại gọi tới.

Đó là thành viên ban giám đốc của Quả Xác Tào Kiến Đức, mấy ngày nay anh ta tới Ấn Đồ bàn chuyện làm ăn, còn bị Nhiếp Tiểu Vũ lừa mất figure Boa Hancock trong "One Piece", anh ta gọi tới vào lúc này chắc là để báo cáo kết quả hợp tác với Trần Hán Thăng.

"Làm gì đó có ích một chút đi Lão Tào, làm gì đó có ích một chút đi Lão Tào."

Trần Hán Thăng thầm khấn trong lòng, nhất định không được là tin tốt trong chuyện làm ăn.

Mỗi khi sự nghiệp gặt hái được thành công, chắc chắn chuyện tình cảm sẽ chịu tổn thất nặng nề, Trần Hán Thăng hy vọng lần này Tào Kiến Đức đàm phán thất bại với nhà phân phối trung gian của Ấn Độ, tốt nhất là phải đánh một trận, như vậy chưa biết chừng sẽ có ích cho chuyện tình cảm.

Thế nhưng vừa nghe máy, đầu kia liền vang lên tiếng cười hớn hở của Tào Kiến Đức: "Chủ tịch Trần, nhờ đơn hàng lần trước bên thị trường Ấn Độ có phản ứng rất tích cực nên hiện tại nhu cầu của bọn họ cực kỳ lớn, lần này tôi đã đàm phán thành công đơn hàng trị giá tám trăm triệu… Tút tút tút…"

Tào Kiến Đức mới nói được một nửa, Trần Hán Thăng đã cúp máy, hại anh ta còn buồn bực nghĩ không biết có phải là do tín hiệu không tốt không.

"Ôi…"

Trần Hán Thăng hít sâu một hơi, nghĩ thầm đây chỉ là chuyện mê tín, chuyện mê tín không có căn cứ khoa học.

Đâu ngờ khi hắn ngồi xuống lại, còn chưa kịp sắp xếp xong câu từ thì đôi mắt đào hoa của Thẩm Ấu Sở đã rưng rưng lệ, cô chậm rãi nói: "Tiểu Trần, vừa rồi em nghe Lâm Ngữ nói cô ấy tới gặp Tiêu Dung Ngư, cô ấy làm vậy là không nên."

"Anh về nói xin lỗi Tiêu Dung Ngư đi, sau đó kết hôn với cô ấy, chăm sóc gia đình thật tốt."

Mặc dù giọng Thẩm Ấu Sở vẫn mềm yếu, thậm chí lúc này rồi vẫn còn cân nhắc cho hạnh phúc của Trần Hán Thăng nhưng cũng bày tỏ ý từ chối: "Sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa."

"Nghĩa là sao?"

Trần Hán Thăng ngẩn người: “Anh lại bị đá nữa rồi sao?”

…

Chương 888: Hai cô bạn thân bị "chém"

Có lẽ Trần Hán Thăng cũng không ngờ được rằng mình lại bị đá hai lần trong vòng một ngày.

Tuy nhiên, tổng kết lại, Tiêu Dung Ngư là nản lòng với Trần Hán Thăng, sau khi biết tin Thẩm Ấu Sở mang thai, Tiểu Ngư Nhi cảm thấy dạng "quan hệ tay ba" này thực sự quá phức tạp, thà rằng để bé Tiểu Ngư Nhi không có cha còn hơn phải rơi vào mớ lộn xộn này.

Lựa chọn này cực kỳ đậm chất "Tiểu Ngư Nhi".

Còn Thẩm Ấu Sở, cô không biết nội dung cuộc nói chuyện ban nãy của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư nên lo lắng hành động của Hồ Lâm Ngữ gây ảnh hưởng tới tình cảm hiện đã ổn định giữa Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư.

Thẩm khờ khạo quá lương thiện, không có ý định cạnh tranh, lúc nào cũng tình nguyện nghĩ cho người khác.

Hồ Lâm Ngữ rất giận, tại sao vẫn phải nhường nữa chứ, đây là cơ hội mà khó lắm mới "kiếm" được, dù Thẩm Ấu Sở nhà cậu không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho con một chút chứ.

Trần Hán Thăng thực ra là người khổ nhất vì hiện tại hắn không thể nói với Thẩm Ấu Sở rằng Tiêu Dung Ngư vừa đá hắn rồi.

Nếu không rất có khả năng Hồ Lâm Ngữ sẽ lớn tiếng chất vấn: "Vì cậu bị Tiêu Dung Ngư đá nên mới tới tìm Ấu Sở phải không?"

Ba người cứ thế giằng co với nhau. Ánh nắng lọt qua cửa sổ thủy tinh, nhẹ nhàng hắt vào phòng, không khí thơm thoang thoảng mùi bột giặt tỏa ra từ những hạt lưu hương còn bám lại trên lớp vải của chăn đệm, mùi rất giống mùi nắng.

Vốn là một ngày xuân tươi đẹp nhưng hiện tại đành phải lãng phí một cách đáng tiếc.

Một lát sau, Trần Hán Thăng quyết định tạm thời không xoắn xuýt vấn đề này nữa, chuyển sang quan tâm một chuyện thực tế hơn, quan trọng hơn: "Chuyện có thai… Phát hiện bao giờ vậy?"

"Buổi sáng."

Hồ Lâm Ngữ đáp, đồng thời liếc nhìn que thử trên bàn.

Trần Hán Thăng cầm lên, trên que thử có hai gạch đỏ rõ ràng.

Lần trước Tiểu Ngư Nhi có thai cũng có hai gạch đỏ, giờ vẫn là hai gạch đỏ, Trần Hán Thăng cảm thấy mình đã thành "thiếu niên bốn gạch".

Trong hệ thống cấp bậc của đội thiếu niên tiền phong, một gạch đỏ là tiểu đội trưởng, hai gạch đỏ là trung đội trưởng, ba gạch đỏ là đại đội trưởng, bốn gạch đỏ hẳn là có thể được trao cho chức vụ ảo tưởng như "chính ủy đội thiếu niên tiền phong toàn quốc" chẳng hạn.

"Ôi!"

Trong lòng lặng lẽ tự giễu xong, Trần Hán Thăng thở dài một tiếng, cảm giác làm cha "hai lần vào tù" thật đúng là vừa mừng vừa sợ, vừa sầu vừa lo, muôn vàn cảm xúc không biết phải hình dung như thế nào, chỉ rất muốn tìm một nơi nào đó ngồi yên lặng một lúc hoặc là giải tỏa ra.

Mẹ kiếp, sao càng có tiền thì cuộc sống lại càng khó chịu vậy chứ!

“Anh tới văn phòng trước đã, bên đó có khách đang chờ.”

Trần Hán Thăng không hề nói dối, đội ngũ của 58.com vẫn đang chờ được rót vốn, có điều trước khi đi, vì hiểu rõ tính Thẩm Ấu Sở nên hắn nghiêm túc “cảnh cáo” mấy câu:

“Em đừng nghĩ đến chuyện lén lút bỏ đi nhé, A Ninh đã nhập học tiểu học rồi, quan hệ của anh với chủ nhiệm lớp cũng không tồi, em không thể vì trốn tránh anh mà làm trễ nãi chuyện học hành của A Ninh được.”

“Mặc dù sức khỏe của bà đang khá ổn nhưng dù sao cũng đã cao tuổi, nguồn lực khám chữa bệnh ở Kiến Nghiệp phong phú hơn, em không thể dẫn theo bà rời khỏi đây được.”

“Hơn nữa, với nguồn lực xã hội hiện giờ anh đang nắm trong tay, muốn tìm ra một người chỉ là chuyện nhỏ, nếu như em nhất định muốn làm như vậy…”

Trần Hán Thăng vốn định cười một tiếng thật “ngang ngược cuốn hút” nhưng nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác và bất lực của Thẩm khờ khạo, Trần Hán Thăng mềm lòng, tiếng cười gằn chuyển thành cười khổ: “Nếu như em nhất định muốn làm như vậy, chắc mẹ anh sẽ đập chết anh.”

…

Trần Hán Thăng không hề nói đùa, nếu Lương Thái hậu biết Thẩm Ấu Sở có thai nhưng lại mang con đi mất, rất có khả năng Trần Hán Thăng sẽ bị mẹ ruột đập chết bẹp.

Nếu là trong truyện thì có khi sẽ được viết tiếp là sau này hai đứa trẻ lớn lên tình cờ gặp mặt nhau, thế nhưng với điều kiện thực tế vào năm 2006, Trần Hán Thăng có thể dễ dàng tìm ra Thẩm Ấu Sở, cho nên chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra.

Sau khi quay lại Điện tử Quả Xác, Trần Hán Thăng không tới phòng hội nghị ngay mà về phòng làm việc ngồi một lát, sau đó mở két sắt lấy ra tờ "bài thuốc gia truyền để có bầu".

Bài thuốc này đã mang đến cho Trần Hán Thăng quá nhiều điều tai hại, vốn hắn chuẩn bị nó để dùng với Tiểu Ngư Nhi, kết quả còn chưa kịp dùng thì sự cố đã xảy ra.

Bất ngờ hơn là Tiểu Ngư Nhi đã có thai từ trước khi xảy ra sự cố.

Sau đó, Trần Hán Thăng coi bài thuốc này như thuốc bổ cho sức khỏe, hồi đầu năm có uống vài lần, có lẽ chính vì mấy lần uống đó mà xảy ra chuyện, thời điểm Thẩm Ấu Sở đậu thai khoảng chừng là vào khoảng thời gian đó.

"Mẹ kiếp, lúc cần thì không có tác dụng gì, lúc không cần có tác dụng thì lại làm loạn lên."

Trần Hán Thăng vốn định xé bài thuốc này đi nhưng sau đó do dự một chút lại thôi, vo nó thành một cục, ném lại vào két sắt.

Sau đó, việc đàm phán với 58.com thuận lợi một cách lạ lùng, một lần nữa tuân theo quy luật "đen tình, đỏ nghiệp", Hạt Giống Tư Bản sẽ chi năm triệu đô để mua 9% cổ phần ban đầu của 58.com.

Đây là một khoản đầu tư rất lớn nhưng Trần Hán Thăng quyết định hết sức dứt khoát, không cần ký "thỏa thuận đánh cược".

Nói trắng ra, "thỏa thuận đánh cược" là trò chơi bẩn của các nhà đầu tư với những công ty khởi nghiệp. Chẳng hạn như hiện tại Hạt Giống Tư Bản muốn ký thỏa thuận đánh cược, yêu cầu trong vòng năm năm, 58.com phải thu được lợi nhuận đạt đến một mốc nào đó.

Nếu không làm được, Hạt Giống Tư Bản có quyền mua lại hơn năm mươi phần trăm cổ phần của 58.com.

Những người đang sục sôi tinh thần khởi nghiệp biết rõ đây là bẫy và có rất nhiều người cuối cùng đã thua đau.

Trần Hán Thăng không cần thỏa thuận đánh cược, chứng tỏ hắn chỉ cần lợi nhuận, không quan tâm chuyện nắm quyền kiểm soát doanh nghiệp, cho nên người sáng lập 58.com Diêu Kim Ba hết sức ngạc nhiên: "Chủ tịch Trần rất tin tưởng vào tương lai của công ty chúng tôi hay sao?"

"À… Cũng không phải."

Trần Hán Thăng ngừng lơ đễnh mất tập trung, hoàn hồn lại, thuận miệng nói trơn tuột mấy câu làm màu: "Tôi đầu tư không quan tâm dự án, chỉ quan tâm người làm dự án đó, tôi đánh giá rất cao giám đốc Diêu nên mới đầu tư, không có lý do gì khác, các thủ tục tiếp theo sẽ do tổng giám đốc Khổng xử lý, xin thứ lỗi vì tôi không thể tiếp đãi các vị thêm nữa."

Nói xong, Trần Hán Thăng cứ thế ra khỏi phòng họp, bỏ lại sau lưng nhóm Diêu Kim Ba ngơ ngác nhìn nhau và Khổng Tĩnh đã quen với chuyện này.

Năm xưa, khi Điện tử Quả Xác còn chưa tung ra được sản phẩm điện thoại hái ra tiền như hiện tại, Trần Hán Thăng còn có thể vung tay đầu tư cho Cửu Du ba triệu đô. Hiện tại hắn có tiền bạc rủng rỉnh, đầu tư năm triệu đô cũng chẳng có gì lạ.

Đương nhiên, hiện tại khoản tiền ba triệu đô kia đã nhân lên gấp bội, quan trọng hơn hết là nó cũng giúp Trần Hán Thăng gây dựng được danh tiếng tốt đẹp trong giới đầu tư. Đây là uy tín mà dù có bao nhiêu tiền cũng không thể mua được với giới tư bản.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ thương lượng, đội ngũ của 58.com đặt bút ký kết thỏa thuận sơ bộ với Hạt Giống Tư Bản.

Lúc đi ra khỏi cửa chính của Điện tử Quả Xác, bọn họ đều choáng váng.

Có một người cộng sự còn nói: "Tôi không biết phải đánh giá như thế nào về chủ tịch Trần nữa, rốt cuộc hắn là một tên ngốc lắm tiền hay thực sự có ánh mắt tinh tường đây?"

"Anh nhìn xung quanh xem đây là gì?"

Diêu Kim Ba đang độ tuổi xây dựng sự nghiệp ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm của ngoại ô Giang Lăng, cười to hỏi đồng nghiệp.

"Là Điện tử Quả Xác."

Đồng nghiệp nhìn trái nhìn phải, trả lời mà chẳng hiểu ra sao.

"Còn gì nữa?"

Diêu Kim Ba hỏi tiếp.

"Còn…"

Đồng nghiệp cẩn thận nhìn tiếp, xung quanh nơi này hình như chỉ có một mình Điện tử Quả Xác thôi mà.

"Tầm nhìn của anh như vậy là hơi thiển cận rồi đấy, còn có sự ủng hộ của chính quyền nữa chứ sao."

Diêu Kim Ba chỉ vào công trường đang ồn ào gần đó: "Ban đầu Quả Xác chỉ có diện tích bốn trăm tám mươi mẫu, giờ đã lặng lẽ mở rộng thêm hai trăm mẫu nữa. Các công ty kinh doanh địa ốc cũng đã bắt tay vào xây dựng công trình rồi, tôi đoán trong vòng chưa đầy hai năm nữa, xung quanh Điện tử Quả Xác sẽ hình thành một khu thương mại và khu dân cư quy mô nhỏ."

"Nơi này vốn là một khu công nghiệp cằn cỗi nhưng chỉ với sức một mình mình, hắn đã làm thay đổi điều kiện sinh

thái của nơi này, người như vậy sao có thể chỉ là một tên ngốc lắm tiền được chứ?"

Diêu Kim Ba nhìn chằm chằm vào logo "K?" to khổng lồ của Quả Xác, kính trọng nói: "Hiện tại có rất nhiều công ty đi thuê vài tầng của một tòa nhà văn phòng, rồi lắp đặt vài server, dùng trò bịp bợm xào xáo một chút để chuẩn bị lên sàn, thực chất chỉ là phường lừa đảo. Phải như Quả Xác mới thực sự là công thương nghiệp, cho nên chính quyền cực kỳ ủng hộ."

"Ở nước ta, chỉ cần là thứ được nhà nước ủng hộ thì chắc chắn sẽ càng ngày càng ăn nên làm ra!"

Diêu Kim Ba cười, nói: "Đợi đấy rồi xem, tới lúc Quả Xác lên sàn, chắc chắn sẽ là một con cá mập lớn, tiếc là tỉnh Tô Đông thực sự có quá nhiều doanh nghiệp lớn, chủ tịch Trần muốn trở thành người giàu nhất tỉnh thì vẫn còn một chặng đường dài."

…

Ấy vậy mà chủ tịch Trần được Diêu Kim Ba kỳ vọng sẽ trở thành "người giàu nhất tỉnh" bàn chuyện làm ăn xong lại lặn mất tăm.

Không chỉ thư ký Nhiếp Tiểu Vũ luôn đi theo hắn không tìm được hắn mà ngay cả mẹ ruột Lương Mỹ Quyên cũng không tìm ra hắn, cuối cùng người tìm được Trần Hán Thăng là cậu bạn Vương Tử Bác.

"Tiểu Trần, mày đang đâu đấy?"

Mãi điện thoại mới được nghe máy, Vương Tử Bác nói: "Dì Lương gọi mày về ăn cơm kìa."

"Xin lỗi, tôi không phải chủ tịch Trần."

Trong điện thoại vang lên một giọng nam hơi quen tai: "Chủ tịch Trần đang trong phòng tập thể hình, không cầm điện

thoại di động theo, cuộc gọi này là chủ tịch Trần bảo tôi nghe hộ.”

“Tập thể hình?”

Vương Tử Bác thoáng sửng sốt, lúc này cậu ấy đã nghe ra giọng người này, anh ta là Trương Vệ Vũ, đồng hương Cảng Thành.

Vương Tử Bác có biết Trương Vệ Vũ nhưng không thân quen. Hồi đi học, Vương Tử Bác là một học sinh ngoan, mặc dù không sợ dạng lưu manh ngoài trường như Trương Vệ Vũ nhưng bình thường cũng cố cách thật xa.

Tuy vậy, Vương Tử Bác cũng biết hiện tại Trương Vệ Vũ đang đi theo Trần Hán Thăng, đôi khi Trần Hán Thăng gặp phải vấn đề không tiện xử lý công khai thì thường sẽ nhờ Trương Vệ Vũ đi giải quyết.

“Tiểu Trần đang ở đâu vậy? Để tôi qua đó.”

Vương Tử Bác không yên tâm nên hỏi.

Cậu bạn nối khố mất liên lạc một lúc lâu. Mặc dù tính Trần Hán Thăng nhanh nhẹn và dũng mãnh, chắc hẳn hắn sẽ không xảy ra chuyện gì nhưng Vương Tử Bác vốn tính cẩn thận nên vẫn muốn xác nhận lại xem sao.

Một tiếng sau, Vương Tử Bác xuất hiện ở “phòng gym Cự Thạch” trên đường Thượng Nguyên, khu Giang Lăng.

Năm 2006, số lượng phòng gym vẫn còn khá ít ỏi. Có lẽ là do quan niệm chưa thay đổi, ngay cả sinh viên trẻ tuổi cũng có nhiều người cảm thấy có nhiều cơ bắp thì không đẹp.

Thế nên hiện tại, hội viên của các phòng gym chủ yếu là dân văn phòng của doanh nghiệp nước ngoài hoặc là du học sinh về nước. Mặc dù Vương Tử Bác đã là sinh viên năm tư nhưng đây là lần đầu tiên cậu ấy tới phòng gym.

Trước đây chị Tiểu Tuệ hay tới mấy nơi "cao cấp" thế này, đối với cô ta, "Starbucks, phòng gym và xa xỉ phẩm" chính là ba thứ cần thiết để làm màu.

Vương Tử Bác không hiểu nổi, cậu ấy không hề có khái niệm về khoa học trong thể hình, cứ nghĩ muốn rèn luyện cơ bắp thì ra sân thể dục tập xà đơn xà kép là được, vừa đơn giản lại vừa tiết kiệm, đâu cần phải tốn mấy ngàn tệ làm một tấm thẻ.

Bước vào phòng tập, Vương Tử Bác hơi đỏ mặt vì đối diện cậu ấy có một người đẹp mặc đồ bó sát, thân hình chữ S, mặt mướt mồ hôi, trông cuốn hút lạ thường.

Vương Tử Bác cúi vội đầu xuống, đi qua một đống thiết bị thể hình không biết gọi là gì, cuối cùng tìm ra bạn mình trong một căn phòng nhỏ.

Trương Vệ Vũ đứng ở cửa ra vào như một gã vệ sĩ, sau khi trông thấy Vương Tử Bác tới, anh ta còn chào hỏi khách sáo.

Vương Tử Bác cũng gật đầu đáp lại. Trong căn phòng nhỏ này hoàn toàn không có thiết bị tập thể hình nào, chỉ có hai người gỗ và một con dao gỗ, cứ như thể phòng gym chuẩn bị riêng gian phòng này cho vị tỷ phú đây.

Một trong hai người gỗ đã bị đánh nát, người gỗ còn lại cũng đã bị đánh tả tơi. Trần Hán Thăng ngồi dưới đất thở hồng hộc, con dao gỗ hắn cầm cũng đã bị mẻ.

"Sao vậy?"

Vương Tử Bác hỏi, rõ ràng cậu bạn nối khố của cậu ấy đang trút hết lửa giận lên chúng.

Trần Hán Thăng không nói gì, ngửa mặt lên tu nước ừng ực, hất cằm về phía người gỗ, ra hiệu Vương Tử Bác lại mà xem.

“Ôi chao…”

Vương Tử Bác đến gần hơn một chút, không khỏi xuýt xoa một tiếng, hóa ra trên mình người gỗ bị đánh nát kia có dán ba chữ “Hồ Lâm Ngữ”.

“Tao hiểu rồi!”

Vương Tử Bác lắc đầu, chắc chắn là Hồ Lâm Ngữ làm gì đó chọc giận cậu bạn nối khố này nhưng cô ấy lại là bạn thân nhất của Thẩm Ấu Sở, cũng không hề tư lợi một chút nào nên dù là lưu manh nóng tính như Trần Hán Thăng cũng không thể ra tay trị cô ấy được, cuối cùng đành ấm ức trút giận lên người nộm.

“Được rồi.”

Vương Tử Bác ngồi xuống cạnh Trần Hán Thăng, an ủi bảo: “Không phải mày vẫn hay mắng cô ấy ngu hay sao, thế thì còn chấp làm gì, thực ra Hồ Lâm Ngữ không có ý gì xấu, chỉ là tính cách hơi lỗ mãng một chút thôi.”

“Chuyện dài dòng lắm, mày cũng đi chém mấy nhát đi.”

Trần Hán Thăng không muốn giải thích, đưa dao gỗ cho Vương Tử Bác.

“Được thôi.”

Vương Tử Bác thấy thương thay cho cậu bạn nối khố của mình. Nếu so ra thì Hồ Lâm Ngữ cũng giống như Biên Thi Thi ở bên cạnh Tiêu Dung Ngư vậy.

Nếu như ngày nào đó Biên Thi Thi đắc tội Tiểu Trần thì chắc hẳn hắn cũng chỉ có thể giải tỏa bằng cách này.

“A! Hây! Chết này!”

Vương Tử Bác ôm suy nghĩ xả hận thay cho bạn thân, chém người nộm “Hồ Lâm Ngữ” một cái thật mạnh, không

ngờ chém một hồi lại phát hiện ra cũng thú vị, hóa ra làm như vậy thực sự có thể giải tỏa hết sự khó chịu trong lòng.

"Đồ ngốc, chơi vui không?"

Trần Hán Thăng đứng đằng sau hỏi.

"Ừm, vui phết."

Vương Tử Bác toét miệng cười hề hề ngây ngô: "Lần sau nếu tao gặp phải chuyện gì khó chịu, tao cũng phải tới đây chém mấy nhát. Người nộm bên cạnh đó là ai vậy? Cũng là Hồ Lâm Ngữ sao?"

Vương Tử Bác vừa nói vừa lại gần xem thử rồi đột ngột há hốc mồm, có vẻ còn giật mình hơn lúc nãy.

"Đây, đây…"

Vương Tử Bác quay đầu nhìn Trần Hán Thăng, nghẹn họng nhìn trân trối, hỏi: "Tiểu Trần, vì sao đây lại là Biên Thi Thi vậy?"

…

Chương 889: Tưởng nhớ quá khứ, hướng tới tương lai

“Tại sao lại là cô ấy thì mày phải về hỏi thử Biên Thi Thi ấy!”

Trần Hán Thăng gắt lên, đứng dậy đi ra khỏi phòng tập.

Hắn không ghé lại quầy tính tiền vì Trương Vệ Vũ có quen biết với chủ phòng gym này, hai người còn đang bắt tay nhau chào tạm biệt.

Xem ra sở dĩ Trần Hán Thăng được hưởng đãi ngộ một mình một phòng ở phòng gym này thì ngoài lý do hắn là ông chủ của Điện tử Quả Xác ra, Trương Vệ Vũ cũng là một phần nguyên nhân.

Đây đại khái chính là “mạng lưới quan hệ” của mỗi tầng lớp trong cuộc sống hiện thực.

Chẳng hạn như bạn bè hiện tại mà Trần Hán Thăng quen biết hầu như đều là dạng tổng giám đốc doanh nghiệp hoặc thành viên ban giám đốc.

Còn Trương Vệ Vũ mở quán bar nên tự nhiên dễ tiếp cận với các chủ phòng gym, sòng bài, quán mát xa.

Dạng sinh viên đi học như Vương Tử Bác thì sau này bạn bè của họ sẽ thay đổi theo môi trường làm việc và vị trí chức vụ, không ngừng làm quen thêm những người bạn mới.

Tuy nhiên, đối với Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng mãi mãi là người anh em tốt nhất trong đời.

“Tiểu Trần, Biên Thi Thi làm gì chọc giận mày vậy?”

Trần Hán Thăng đi đằng trước, Vương Tử Bác đi theo đằng sau, hỏi: "Cô ấy không phải kiểu người hay gay gắt với người khác, có khi nào là hiểu lầm không…"

Trần Hán Thăng không nói gì, Vương Tử Bác luống cuống, nói chuyện ngắc nga ngắc ngứ không trôi chảy.

Giống như mười mấy năm trước, Trần Hán Thăng học tiểu học đi đánh nhau với người ngoài bị thua lại quay ra chỉ trích Vương Tử Bác đánh không đủ mạnh, làm hắn mất mặt.

Khi đó, Vương Tử Bác vác khuôn mặt sưng vù chẳng hiểu ra sao, vừa nén nước mắt vừa an ủi cậu bạn nối khố đang nổi cáu.

…

Sau khi họ rời khỏi phòng gym, lúc này đã hơn bảy giờ tối, nhiều quán nướng trên đường đã lặng lẽ bày ra.

Gió đêm tháng tư đã bắt đầu có hương vị của mùa hè, cuốn theo cả mùi hạt thì là và hạt tiêu bắc. Trần Hán Thăng hít mũi ngửi thử, vào một cửa hàng, hô to với bà chủ quán: "Cho một phòng riêng, mang lên hai két bia, xiên nướng các thứ thì tùy, tóm lại cứ làm sao để ăn thật đã là được."

Hôm nay Trần Hán Thăng không đeo khẩu trang. Bà chủ quán lập tức nhận ra hắn, thấy hôm nay có khách quý tới quán của mình nên bà chủ phấn khởi tặng thêm cho họ vài đĩa đồ nhắm.

Trần Hán Thăng uống hết hai chai bia ướp lạnh mới bình tĩnh lại một chút, cuối cùng cũng giải thích nguyên nhân cho Vương Tử Bác biết.

Hắn bắt đầu kể từ chuyện buổi sáng Hồ Lâm Ngữ tới gặp Tiêu Dung Ngư, sau đó là cuộc nói chuyện giữa hắn và Tiểu Ngư Nhi, rồi chuyện hắn tới Thiên Cảnh Sơn xác nhận tin tức có thai.

Trong quá trình hắn kể lại mọi chuyện, thường xuyên nghe thấy tiếng Vương Tử Bác ố á ngạc nhiên.

“Cái gì?”

“Lần này nguy rồi!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

…

Trong phòng chẳng mấy chốc chỉ còn lại tiếng uống bia, Vương Tử Bác vốn không khéo ăn nói, giờ Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều có bầu, đối mặt với tình huống phức tạp như thế, cậu ấy lại càng không biết phải nói như thế nào.

“Chẳng trách hôm nay Tiểu Trần lại phải giải tỏa cảm xúc.”

Giờ thì Vương Tử Bác hiểu rồi.

Ban đầu chỉ có mình Tiêu Dung Ngư có bầu, tình hình đã khó xử lý rồi, giờ Thẩm Ấu Sở cũng có bầu, có thể đoán ra Trần Hán Thăng phải đối mặt với áp lực lớn thế nào.

Thế nhưng chuyện này thì liên quan gì tới Biên Thi Thi?

Vương Tử Bác thắc mắc trong lòng nhưng không dám hỏi vì sợ Trần Hán Thăng lại dở cái tính chó má của hắn ra: “Ông đây đã thê thảm thế này rồi, mày còn lo cho Biên Thi Thi, tao chỉ chém người nộm của cô ấy thôi thì có làm sao?”

Có điều Trần Hán Thăng vẫn “có lòng tốt” chủ động giải đáp vấn đề này.

“Mày đoán xem làm thế nào mà Thẩm Ấu Sở lại biết chuyện Tiêu Dung Ngư mang thai?”

Trần Hán Thăng thở ra mùi rượu nồng nặc, nói: “Chính là nhờ Biên Thi Thi “tháo vát” đấy, cô ấy không muốn để Tiểu

Ngư Nhi khổ sở nên cố ý chạy tới trường tài chính nói cho Thẩm Ấu Sở biết.”

“Hả?!!!”

Vương Tử Bác biết chân tướng xong, sửng sốt tận năm phút, sau đó mới nói với Trần Hán Thăng: “Sao mày không bảo tao sớm?”

“Mày làm tao cười chết mất, nói với mày thì ích gì?”

Trần Hán Thăng hỏi vặn lại, hắn chợt nghĩ tới Hoàng Tuệ, nghĩ thầm chuyện mày không biết còn nhiều lắm đấy, lại còn không biết xấu hổ đi chê Hồ Lâm Ngữ ngu.

“Tiểu Trần, tao, Biên Thi Thi, cô ấy…”

Vương Tử Bác hiểu ra, lắp ba lắp bắp rất muốn giải thích nhưng nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp.

Nếu chuyện là như vậy thì Biên Thi Thi chẳng khác gì là người khởi xướng “sự cố lần hai”. Với tính cách của Trần Hán Thăng, chỉ chém người gỗ mấy nhát đã là rất độ lượng rồi.

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng hiểu Vương Tử Bác rất rõ, phẩy tay bảo: “Tao cũng không trách gì Biên Thi Thi cả, có lẽ tất cả đều là số mệnh cả rồi, số khổ sao có thể trách chính quyền, gặp xui xẻo sao có thể đổ lỗi cho xã hội được.”

“Tiểu Trần…”

Vương Tử Bác cực kỳ áy náy, cậu ấy thậm chí còn nghĩ không biết có nên bảo Biên Thi Thi xin lỗi không, mặc dù chuyện này rất khó có thể thực hiện được.

Cuối cùng cậu ấy cũng hiểu vì sao đợt tháng hai sau khi Biên Thi Thi đi Mỹ về lại hỏi “nếu như tớ với Trần Hán Thăng cãi nhau thì cậu về phe ai?”

Vương Tử Bác rất buồn rầu, trong lòng cậu ấy thiên vị Trần Hán Thăng hơn nhưng Biên Thi Thi chắc hẳn cũng cho rằng bản thân không làm gì sai cả.

Thật không ngờ Tiểu Trần lại tha thứ cho Biên Thi Thi.

"Tao không trách cô ấy nhưng mày về cũng phải nhớ nói với Biên Thi Thi một chút."

Trần Hán Thăng nói tiếp: "Sau đó chia tay cô ấy đi."

"Gì cơ?"

Vương Tử Bác tỏ ra khó xử, lắp bắp nói: "Không, không phải mày tha thứ cho cô ấy rồi sao."

"Tao tha thứ cho Biên Thi Thi là vì cô ấy vẫn đang là bạn gái của mày."

Trần Hán Thăng tận tình khuyên nhủ: "Đợi bao giờ Biên Thi Thi không còn là bạn gái của mày nữa thì tao có thể đổ tội cho cô ấy, vừa hay cả Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều đá tao rồi, mày còn yêu đương cái đếch gì nữa, hai anh em chúng ta phải cùng nhau làm đàn ông độc thân vui vẻ chứ."

"Tao, tao không muốn chia tay."

Vương Tử Bác cố nhịn một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói thật lòng.

"Bộp!"

Trần Hán Thăng đập bàn một cái thật mạnh: "Đồ chó, mày có phải là anh em của tao nữa không, chẳng lẽ lúc ông đây đang cô đơn, mày lại muốn anh anh em em với bạn gái hả?"

"Nếu mày không tìm ra được lý do thì tao có thể gợi ý cho mày."

Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng: "Mày từng vào khách sạn với Hoàng Tuệ…"

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác tưởng Trần Hán Thăng nói thật, nôn nóng suýt khóc: “Tao thực sự rất thích Biên Thi Thi, tao không muốn chia tay cô ấy, mày đổi hình phạt khác đi được không?”

Thấy khuôn mặt ngăm đen của Vương Tử Bác hiện rõ vẻ lo âu và đôi mắt rưng rưng ánh nước, Trần Hán Thăng không đùa cậu bạn thật thà, phúc hậu này nữa, thở dài một tiếng, bảo: “Chẳng biết ông đây đã gây nên tội lỗi gì mà rõ ràng là người xấu hạng nhất lại có đám bạn vừa ngu vừa ngốc như thế này. Ra ngoài kia xách mấy chai rượu trắng vào đây đi.”

Vương Tử Bác nghe Trần Hán Thăng nói vậy thì biết cậu bạn nối khố đã bỏ qua chủ đề Biên Thi Thi, vui vẻ chùi nước mắt, lúc sắp đi ra khỏi phòng lại quay qua quan tâm Trần Hán Thăng.

“Tiểu Trần, uống lẫn lộn rượu trắng với bia dễ say đấy.” Vương Tử Bác nói.

“Tao đang muốn say đây, say xong đánh một giấc ngủ thật ngon lành.”

Trần Hán Thăng nói khẽ: “Ngày mai bão tố tới rồi.”

Vương Tử Bác gật đầu, cuối cùng cũng không thể né tránh được, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Vương Tử Bác quyết định đêm nay phải cùng uống với cậu bạn thân nhưng mình không được uống say, nếu không thì không thể chăm sóc cho Trần Hán Thăng.

Sau khi đi lấy hai chai rượu trắng quay về, Vương Tử Bác không tiếp tục bàn tới rắc rối trong chuyện tình cảm nữa, chuyển sang trò chuyện những chủ đề khác để phân tán sự chú ý.

“Tiểu Trần?”

“Ừm?”

“Mày có cảm thấy học tới năm tư, sắp tốt nghiệp đại học rồi, bỗng nhiên lại thấy quý trọng quãng thời gian còn lại của thời sinh viên không?”

“Tao sắp thành cha của hai đứa con rồi, không còn là thanh niên mơ mộng nữa.”

“… Tao nói nghiêm túc đấy, trước đây hằng năm cứ tới hè là lại được nghỉ hè, bắt đầu từ năm nay, sau này tới hè sẽ không còn được nghỉ nữa.”

Vương Tử Bác cũng hơi ngà ngà say, dựa vào bức tường của phòng bao, thì thầm hoài niệm:

“Tao nhớ nhất là mùa hè năm chuyển cấp từ cấp hai lên cấp ba, đúng là dài tới độ làm người ta sốt cả ruột.”

“Đợt đó kênh nào cũng phát “Tây Du Ký”, nhạc phim đấy cũng hay phết.”

“Còn cả dưa hấu ngâm nước giếng nữa, man mát lành lạnh, rõ ngon, chỉ có điều lần nào mẹ tao thái dưa hấu cũng có mùi tỏi, hình như dì Lương cũng như vậy.”

“Thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt đã sắp tốt nghiệp đại học rồi, sau này chúng ta không có nghỉ hè nữa, chỉ còn lại những ngày nóng kêu trời thôi.”

“Tiểu Trần, mày ngủ chưa?”

“Khò khò khò…”

…

Chương 890: Anh ơi, nhà chúng ta có tiền

Sáng hôm sau, Trần Hán Thăng ôm cái đầu đau nhức tỉnh dậy, phát hiện ra mình đang nằm trên giường trong ký túc xá công ty.

Hắn cố gắng nhớ lại xem tối qua đã xảy ra chuyện gì, hình như lúc ăn đồ nướng, hắn muốn say nên cố ý trộn bia với rượu trắng để uống, cuối cùng gục xuống bàn ngủ thiếp đi giữa tiếng hoài niệm tuổi trẻ của Vương Tử Bác.

"Đúng là chỉ muốn ngủ mãi không tỉnh thôi."

Trần Hán Thăng nhìn tia nắng chiếu vào qua khe rèm cửa, lề mề một lúc lâu, cuối cùng vẫn rời giường.

Vương Tử Bác đang ngồi ở ngoài xem ti-vi, thấy cậu bạn thân đi ra, cậu ấy giơ điện thoại của Trần Hán Thăng lên nói: "Dì Lương đang tìm mày này, A Lam cũng đang tìm mày đấy, lát nữa cô ấy sẽ đến đây."

"Ồ…"

Trần Hán Thăng đáp không tập trung, nhìn chằm chằm một thứ kỳ lạ ở phòng khách.

Đó là một cái giá gỗ có cắm rất nhiều xiên kẹo hồ lô, Trần Hán Thăng không biết vì sao cái thứ này lại xuất hiện trong phòng mình.

"Tối qua mày uống quá chén."

Vương Tử Bác giải thích: "Tao dìu mày về, trên đường đi có người bán kẹo hồ lô, mày nói là Tiểu Ngư Nhi thích ăn

những thứ đồ ngọt như thế này, khăng khăng đòi mua cho cô ấy.”

“Sau đó thì sao?”

Trần Hán Thăng vẫn chưa hiểu: “Cái giá gỗ này là thế nào?”

“Tao bảo mua một xiên là được nhưng mày la lên bảo “lấy tất”, còn nói đi nói lại “lấy tất” rất nhiều lần.”

Vương Tử Bác nói: “Cuối cùng mày mua luôn cả quầy hàng của người ta.”

“Đù!”

Trần Hán Thăng sờ cái giá gỗ cắm kẹo hồ lô: “Chưa kịp chuẩn bị gì đã sắp phải mở cửa hàng rồi.”

“Cốc cốc cốc!”

Đang nói chuyện thì Trần Lam đứng ở bên ngoài gõ cửa thật mạnh: “Ban ngày ban mặt, hai tên đàn ông núp trong phòng làm cái gì thế?”

Vương Tử Bác ra mở cửa, còn vỗ nhẹ đầu Trần Lam một cái: “Con bé này nói linh tinh gì đấy, hôm nay không đi học à?”

“Hôm nay học Đại cương Mao Trạch Đông, em nghe mệt quá nên chuồn.”

Trần Lam thấy Trần Hán Thăng khiêng giá kẹo hồ lô, buồn bực hỏi: “Anh định làm gì vậy?”

“Anh đang xem xét mở cửa hàng làm buôn bán nhỏ, nếu không thì chẳng nuôi nổi em.”

Trần Hán Thăng đáp linh tinh.

Trần Lam cũng rất thích diễn, lập tức kéo cánh tay Trần Hán Thăng, mắt rưng rưng lệ: “Anh ơi, nhà chúng ta có tiền,

anh không cần phải cực khổ đi bán hàng như vậy…”

“Mau biến đi, thích diễn như thế sao không học Học viện Nghệ thuật Kiến Nghiệp đi.”

Trần Hán Thăng gạt tay em gái ra, ném giá kẹo hồ lô qua một bên, gọi điện lại cho cho Lương Thái hậu.

“Sao tối qua con không tới ăn cơm cũng không qua thăm Tiểu Ngư Nhi?”

Lương Mỹ Quyên bất mãn nói: “Tại con nên tối qua tinh thần của Tiểu Ngư Nhi rất sa sút.”

“Ôi!”

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng, Lương Mỹ Quyên tưởng Tiểu Ngư Nhi không ăn tối là vì con trai mình không tới.

Thế nhưng tin tức “Thẩm Ấu Sở mang thai” chắc chắn không thể thảo luận ở căn hộ ven sông nên Trần Hán Thăng ngẫm nghĩ rồi nói: “Mẹ tới Kiến Nghiệp lâu như vậy rồi còn chưa tới tham quan ký túc xá công ty con lần nào nhỉ, trưa nay con đón mẹ qua đây xem nhé.”

“Mẹ không đi.”

Lương Mỹ Quyên từ chối thẳng thừng: “Mẹ còn đang bận chăm sóc cho Tiểu Ngư Nhi, hôm nay con bé không đi làm, cứ nằm trên giường suốt.”

“Có dì Lữ và dì giúp việc ở đó là đủ rồi.”

Trần Hán Thăng hơi mất kiên nhẫn: “Con có chuyện rất quan trọng phải bàn bạc với mẹ, tới giờ con sẽ qua đó đón mẹ.”

Nói xong Trần Hán Thăng cúp luôn điện thoại, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Màn "thu dọn" này của hắn rất thú vị, hắn cố ý cất hết những vật cứng có góc nhọn như giá áo, cốc thủy tinh, dây lưng kim loại đi, trái lại, bày những thứ mềm như dép bông đi trong nhà, khăn mặt, giấy tờ ở chỗ dễ nhìn thấy trên bàn trà.

Vương Tử Bác lấy làm lạ nhưng Trần Lam hiểu ra rất nhanh: "Anh đang chuẩn bị sẵn sàng để bị đánh à?"

"Ờ."

Trần Hán Thăng cũng không phủ nhận.

"Ôi chao…"

Vương Tử Bác cực kỳ kinh ngạc: "A Lam, sao em đoán ra vậy?"

"Rất đơn giản."

Trần Lam nhún vai: "Cất các vật cứng đi là vì sợ đau, lấy những thứ mềm như khăn mặt ra là để lát nữa bác có giận thì tiện tay cầm chúng lên đánh cũng tiện, kết quả là bác thì xả được giận còn anh em lại cũng không bị đau."

"Ồ!"

Vương Tử Bác cuối cùng cũng hiểu.

"Ồ?"

Trần Lam lại thấy lạ: "Anh em nói hồi nhỏ anh cũng thường hay bị đánh mà, sao anh chẳng rút ra được chút kinh nghiệm nào vậy?"

"Đừng nghe hắn nói lung tung, hồi nhỏ anh học giỏi, cha mẹ không đánh anh."

Khuôn mặt rám đen của Vương Tử Bác ửng đỏ, thực ra hồi nhỏ cậu ấy cũng thường hay bị đánh, hơn nữa cha mẹ còn vớ được cái gì là đánh bằng cái ấy.

“Tiểu Trần chó thật, đúc rút ra được kinh nghiệm như vậy mà không nói gì với mình!”

Vương Tử Bác nói thầm trong lòng. Trần Hán Thăng chuẩn bị ổn thỏa xong, định qua chung cư bờ sông đón Lương Mỹ Quyên tới.

“Anh, em cũng muốn đi!”

Trần Lam có tính tò mò, cô ấy muốn tranh thủ lúc đi đường nghe ngóng xem anh trai lại phạm phải “tội lớn tày đình” gì.

“Em đi làm chó gì, ở lại đây bảo Vương Tử Bác kể cho mà nghe.”

Trần Hán Thăng nói xong đi luôn.

Kết quả Trần Hán Thăng mới xuống tới dưới tầng đã nghe thấy âm thanh “phẫn nộ” của Trần Lam vọng xuống: “Sao lại có rồi, vốn là tình yêu chia đôi, giờ biến thành chia ba rồi!”

Hôm nay lại thêm một ngày địa vị của trưởng công chúa của Quả Xác bị giáng cấp.

…

Tới bên dưới căn hộ ven sông, Trần Hán Thăng nghĩ nếu hắn đi lên đó sẽ lại kích thích Tiểu Ngư Nhi nên gọi điện thoại kêu Lương Thái hậu xuống.

“Chuyện quan trọng gì thế.”

Lương Thái hậu bất đắc dĩ phải đi xuống, cau mày nói: “Dù trời có sập xuống cũng không quan trọng bằng bé Tiểu Ngư Nhi.”

“Vâng vâng vâng, mẹ nói rất đúng.”

Trần Hán Thăng không phản bác, thắt dây an toàn cho mẹ, nhấn ga đi về Điện tử Quả Xác.

Trên đường đi, Trần Hán Thăng còn thử thăm dò: "Mẹ, hôm qua mẹ nói với con là chỉ có một con thì bé rất cô đơn, con cảm thấy câu này rất đúng."

"Đương nhiên."

Chẳng mấy khi con trai mới nghe lời, Lương Mỹ Quyên rất vui mừng: "Bọn mẹ trải đời hơn con nhiều, chỉ có một con thì đứa bé cô đơn lắm. Giờ mẹ rất hối hận, nếu có thêm một cô con gái thì bình thường đã chẳng bị con chọc tức chết."

"Được rồi được rồi, lần nào tán gẫu mẹ cũng nói chệch chủ đề."

Trần Hán Thăng bĩu môi, chở mẹ ruột về ký túc xá công ty.

Sau khi mở cửa ra, Lương Mỹ Quyên hơi sửng sốt, ban đầu bà tưởng là con trai lười nhác bảo mình tới quét dọn vệ sinh giúp, nhưng Vương Tử Bác và Trần Lam đều ở đây, tình hình có vẻ không phải vậy.

"Mẹ ngồi xuống trước đi."

Trần Hán Thăng đỡ Lương Thái hậu ngồi xuống sô pha. Lương Mỹ Quyên hết sức thắc mắc, ngó nghiêng nhìn quanh, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, hỏi: "Có chuyện gì quan trọng vậy? Mẹ còn phải về nấu cháo cho Tiểu Ngư Nhi nữa."

"Ừm…"

Trần Hán Thăng mím môi một cái, cuối cùng kề sát tai Lương Thái hậu nói: "Om mani padme hum."

"Hum hum cái gì đấy? Còn giả thần giả quỷ nữa là mẹ đánh cho đấy."

Ở đây có con trai, cháu gái và Vương Tử Bác mà bà đã chứng kiến quá trình trưởng thành từ nhỏ tới lớn, Lương Mỹ Quyên thích đánh ai cũng được.

Lần này Trần Hán Thăng không dám đùa nữa, nhích lại gần mẹ, nói: “Chuyện là… Thẩm Ấu Sở có bầu rồi.”

“Cái gì? Con nói lại lần nữa xem?”

Lương Thái hậu lập tức nói to.

…

Chương 891: Con trai thì không cần cũng được, quan trọng là cháu gái!

“Thẩm Ấu Sở cũng có bầu rồi.”

Trần Hán Thăng nói lại một lần nữa, nói xong hắn lập tức giơ hai tay lên ôm đầu, chuẩn bị sẵn sàng ăn đòn của mẹ.

Thế nhưng chờ một lúc, xung quanh vẫn không có động tĩnh gì, Trần Hán Thăng nhìn trộm qua kẽ hở giữa hai cánh tay, thấy Lương Thái hậu đang ngẩn người, ngơ ngác nhìn bàn trà, môi run run như đang lẩm bẩm gì đó.

Xem ra, Lương Mỹ Quyên cũng sốc trước tin này.

“Mẹ…”

Trần Hán Thăng hơi áy náy, muốn an ủi mẹ một chút, nhưng ngay khi hắn bỏ tay xuống, dường như Lương Thái hậu sực hiểu ra, lập tức vớ lấy chiếc khăn mặt ở bên cạnh, quất mạnh vào người Trần Hán Thăng.

“Cái thằng tồi này, tại sao Ấu Sở cũng mang thai hả?”

“Con không thể nghĩ cho mẹ và cha con một chút được sao, cha con đi làm ba mươi năm mới có một chút thanh danh tốt đẹp ở Cảng Thành, thế mà tất cả đều bị con chà đạp mất sạch!”

“Làm sao bây giờ, mẹ hỏi con làm sao bây giờ hả? Tiểu Ngư Nhi có em bé, Ấu Sở cũng có em bé, con định xử lý thế nào đây?”

“Mẹ mặc kệ, mẹ mặc kệ thật đấy, giờ mẹ sẽ gói ghém đồ đạc về Cảng Thành, nộp đơn lên tòa án xin chấm dứt quan hệ mẹ con với con, còn làm mẹ con nữa thì mẹ đến tức chết mất thôi!”

…

Lương Mỹ Quyên mắng rất dữ, tay đập lia lịa, khăn mặt quất kêu phạch phạch, Vương Tử Bác nhìn mà sợ run.

May là đã có chuẩn bị trước, nếu đây mà là dây lưng thì e là lát nữa sẽ phải vào bệnh viện mất thôi.

Dì Lương thật quá lợi hại, đúng là “siêu nhân” duy nhất trên đời này có thể trị được Tiểu Trần.

Lương Thái hậu thực sự rất bực mình, cứ tưởng Tiêu Dung Ngư có bầu thì cuối cùng cuộc sống cũng ổn định được rồi, nên dù rất nhớ Thẩm Ấu Sở khờ khạo, Lương Mỹ Quyên vẫn kiên quyết không qua gặp cô bé.

Thật không ngờ, cậu con trai Trần Hán Thăng chẳng giúp người ta bớt lo chút nào này cuối cùng không để mọi người phải “thất vọng”, tiếp tục gây ra cú sốc này.

Thực ra Trần Hán Thăng cũng rất phiền muộn, hắn vốn đã che chắn cẩn thận rồi nhưng vì mềm lòng định an ủi Lương Thái hậu một chút nên để lộ sơ hở, bị quất mấy cái vào mặt và đầu.

Mặc dù không đau nhưng mấy sợi bông đó cũng khá đáng ghét. Trần Hán Thăng không dám đấu khẩu với Lương Thái hậu nhưng có thể giở thói mặt dày, lợn chết không thèm sợ nước sôi.

Hắn bèn nằm luôn ra sô pha, ra vẻ mặc người thích chém giết thế nào thì tùy: “Tới đi, mẹ đánh chết con đi, con cũng chẳng biết phải làm gì bây giờ, vậy mặc kệ luôn, tóm lại không có khó khăn nào là con không đánh bại được.”

“Không có khó khăn nào là con không đánh bại được…”

Trần Lam bĩu môi, quả nhiên là anh trai mình, lời mặt dày như vậy cũng nói ra được.

Suy cho cùng Lương Mỹ Quyên cũng đã gần năm mươi tuổi, đánh một lúc, tay cũng không còn sức nữa, hơn nữa trong đầu lúc nào cũng canh cánh chuyện hai cô gái mang thai, cuối cùng bà vứt khăn mặt đi, khoanh hai tay lại, tựa lưng vào sô pha, từ từ nhắm mắt như đang nghỉ ngơi, dường như đã nguôi giận.

Phòng khách cũng dần yên ắng, chỉ còn nghe thấy tiếng thở phì phò của Lương Thái hậu, Trần Hán Thăng biết sự việc lần này rất nghiêm trọng, chắc nó là sự việc khó giải quyết hậu quả nhất trong số tất cả những họa mà hắn từng gây ra.

Từ thái độ của Lương Mỹ Quyên có thể đoán được, dù Trần Hán Thăng có an ủi thế nào, thậm chí kéo cả em gái Trần Lam cùng an ủi, Lương Mỹ Quyên cũng sẽ không hé răng nói gì, không hề phản ứng lại, giống như một nhà sư đang ngồi thiền.

“Không phải là mẹ muốn con quỳ xuống đấy chứ…”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, thực ra quỳ lạy cha mẹ cũng chẳng có vấn đề gì nhưng trước tiên cần phải đuổi hai vật chướng mắt là Vương Tử Bác và Trần Lam về đã.

“Alo, Lão Trần.”

Trần Hán Thăng đang ngẫm nghĩ thì Lương Mỹ Quyên có hành động, bà gọi điện cho chồng.

Vào những lúc thế này, bà chỉ còn có thể dựa vào người chồng nhã nhặn thông minh là trụ cột của gia đình đã bên bà ba mươi năm.

“Tôi nói ông nghe chuyện này, Thẩm Ấu Sở cũng có bầu rồi.”

Lúc này, giọng điệu của Lương Mỹ Quyên cũng bình tĩnh trở lại: “Chiều nay ông xin nghỉ rồi tới Kiến Nghiệp một chuyến nhé.”

“…”

Trần Hán Thăng ghé sát lại gần, nghe thấy trong điện thoại im lặng một lúc lâu, sau đó Lão Trần mới từ tốn hỏi: “Tiểu Ngư Nhi có biết chuyện này không?”

Lương Mỹ Quyên sửng sốt, vừa rồi bà chỉ lo nổi giận, hoàn toàn chưa nghĩ đến chuyện này.

“Hôm qua cô ấy biết rồi.”

Trần Hán Thăng cúi đầu trả lời.

“Tiểu Ngư Nhi cũng biết rồi à?!”

Lương Thái hậu lại sắp sửa nổi cơn tam bành, thảo nào tối qua Tiểu Ngư Nhi không ăn cơm, còn nằm mãi trên giường, hóa ra là vì chuyện này.

“Bà khoan hẵng nổi giận.”

Trần Triệu Quân nhận ra vợ mình sắp nổi giận bèn khuyên: “Sớm muộn gì Tiểu Ngư Nhi cũng biết, trên đường đi, tôi sẽ suy nghĩ xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.”

Thái độ trầm tĩnh của chồng khiến Lương Mỹ Quyên yên lòng hơn, bà ngồi trên sô pha một lát rồi đứng dậy.

“Mẹ định đi đâu vậy?”

Trần Hán Thăng vội vàng hỏi.

“Mẹ muốn qua thăm Ấu Sở một chút.”

Lương Mỹ Quyên lạnh giọng trả lời, lúc trước bà không dám gặp Thẩm Ấu Sở là lo sẽ ảnh hưởng tới Tiểu Ngư Nhi, giờ tình hình như vậy, Lương Thái hậu cũng kệ luôn, có gì thì chờ Lão Trần tới rồi nói sau.

"Bác, cháu cũng muốn đi!"

Trần Lam giơ tay, đừng thấy cô ấy phàn nàn về chuyện có thêm một đứa bé nữa mà nhầm, thực ra trong lòng A Lam cũng thấy khoảng thời gian vừa rồi chị dâu Ấu Sở rất đáng thương.

Giờ Thẩm Ấu Sở cũng có thai rồi, cuối cùng lại quay về xử sự công bằng được rồi, còn ảnh hưởng sau này thế nào thì không liên quan gì tới trưởng công chúa của Quả Xác, tóm lại hai chị dâu cứ mau mau sinh em bé ra cho em chơi đi.

Trần Hán Thăng chở mọi người tới dưới tòa nhà của khu dân cư Thiên Cảnh Sơn nhưng không xuống xe, đưa mắt nhìn Lương Thái hậu và Trần Lam đi lên tầng.

"Mày không lên à?"

Vương Tử Bác thắc mắc.

"Mẹ tao gặp Thẩm Ấu Sở chắc chắn sẽ khóc."

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Tao lên đó cũng chẳng ích gì, ở dưới đây phơi nắng một lát vậy."

"Vậy tao thì sao? Tao lên đó hay ở dưới đây với mày?"

Vương Tử Bác ngu ngơ hỏi.

"Đương nhiên là mày phải về trường chia tay với Biên Thi Thi rồi."

Trần Hán Thăng vẫn không quên chủ đề này, tiếp tục xúi giục.

"Tiểu Trần…"

Vương Tử Bác lại tỏ ra xoắn xuýt.

“Được rồi được rồi, xem mày nhát cáy kìa.”

Trần Hán Thăng đưa cho cậu ấy một điếu thuốc Trung Hoa: “Đứng đây hút thuốc với tao thôi.”

Hôm nay nhiệt độ dễ chịu, trong khu dân cư có rất nhiều người già dẫn trẻ con đi dạo, đài phun nước giữa sân cũng được mở, bọn trẻ nghịch ngợm khoát nước, vang lên tiếng cười trong trẻo của trẻ con.

Cảnh tượng này thật êm đềm nhưng Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đều không có lòng dạ nào thưởng thức, hai người mặt mày rầu rĩ ngồi bên cạnh bồn hoa, mặc cho nắng càng ngày càng cháy da đầu.

Giữa chừng, Trần Hán Thăng nhận vài cuộc điện thoại của công ty nhưng hắn đều giao hết việc cho những giám đốc khác làm. Đây chính là lợi ích của việc thành lập ban giám đốc, gánh nặng Trần Hán Thăng phải đảm đương được san sẻ rất nhiều.

Hắn cứ thế ngồi tới hơn ba giờ chiều, dưới chân rơi đầy tàn thuốc, cuối cùng Lương Mỹ Quyên cũng đi xuống, không có gì bất ngờ, khóe mắt bà đỏ hoe.

“A Lam ở lại với Ấu Sở, cha con sắp tới cầu lớn Trường Giang rồi.”

Lương Mỹ Quyên nói: “Giờ chúng ta đi đón ông ấy.”

Các xe khách muốn tới Kiến Nghiệp đều phải đi qua cầu lớn Trường Giang, sau đó hai mươi phút sẽ tới được bến xe trung tâm.

Vương Tử Bác đang định theo đuôi lên xe thì Trần Hán Thăng ngăn lại: “Mày về làm nghề sở trường cũ của mày đi,

qua bên chỗ Biên Thi Thi hỏi thăm xem cảm xúc của Tiểu Ngư Nhi thế nào rồi.”

“Ồ.”

Vương Tử Bác ngoan ngoãn nghe theo, đợi Trần Hán Thăng lái chiếc Porsche đi rồi, cậu ấy đứng dậy, lắc hông, xoay bả vai, cúi xuống quét sạch tàn thuốc, sau đó mới cúi đầu ra bến xe bắt xe buýt.

Vương Tử Bác chính là một thanh niên bình thường như vậy, không hề thu hút ánh nhìn của mọi người như cậu bạn thân nhưng cậu ấy cũng có rất nhiều ưu điểm, thật thà, ngoan ngoãn, vô tư giúp đỡ bạn bè không cần được báo đáp.

Không ít bạn học cấp ba cảm thấy Vương Tử Bác may mắn khi chơi thân với Trần Hán Thăng, giờ chắc chắn không thiếu tiền.

Thực ra ngoài dạo “yêu đương” với Hoàng Tuệ là Vương Tử Bác từng mượn tiền của bạn thân thì sau đó cậu ấy vẫn luôn hết sức độc lập về kinh tế.

Đương nhiên hiện tại cậu ấy cũng rất hối hận, không ngờ cậu ấy lại vay tiền vì Hoàng Tuệ, thật không thể tưởng tượng nổi, sau này tuyệt đối không được làm như vậy nữa!

…

Khu dân cư Thiên Cảnh Sơn Giang Lăng cách bến xe khoảng nửa tiếng, lúc Trần Hán Thăng tới nơi thì Trần Triệu Quân cũng vừa mới ra khỏi bến.

Lão Trần mặc một chiếc áo khoác gió kiểu trung niên, xách một chiếc cặp công tác màu đen, kiên nhẫn đứng ở chỗ thoáng mát của cửa ra vào.

“Phong thái của Lão Trần.”

Trần Hán Thăng quay đầu nói với Lương Mỹ Quyên: "Nhìn là biết ngay là cán bộ kỳ cựu."

"Già hơn nhiều so với hồi con mới vào đại học rồi đấy."

Lương Mỹ Quyên cũng nhìn chồng mình chăm chú, bùi ngùi bảo: "Bốn năm trước sống lưng cha con còn thẳng tắp, giờ đã hơi còng rồi, thực ra cha mẹ không hề đòi hỏi cuộc sống phải đẳng cấp thế nào hay hy vọng xa vời về giàu sang phú quý, chỉ cần con bớt gây chuyện một chút là được."

"Mẹ, chuyện này là chuyện cuối cùng rồi."

Trần Hán Thăng thành khẩn nói: "Đợi giải quyết xong chuyện này, sau này cha mẹ có thể yên tâm hưởng phúc được rồi."

"Ai thèm tin mấy lời hoang đường của con!"

Lương Mỹ Quyên mắng: "Chuyện này thì biết giải quyết thế nào được chứ?"

"Không gì là không thể ạ."

Trần Hán Thăng lẩm bẩm khe khẽ, hai mẹ con đang tranh cãi thì Lão Trần leo lên xe, trước tiên ông nhìn Trần Hán Thăng, sau đó hỏi Lương Mỹ Quyên: "Tình hình Thẩm Ấu Sở thế nào?"

"Còn thế nào nữa."

Lương Mỹ Quyên thở dài thở ngắn: "Tiểu Ngư Nhi còn có cha mẹ làm chỗ dựa chứ nhà Thẩm Ấu Sở chỉ có bà nội và em gái, con bé chỉ còn cách một mình đối mặt…"

"Ý tôi là."

Lão Trần nói cụ thể hơn: "Con bé có kiên định chuyện giữ đứa bé này lại không?"

"Trần Triệu Quân, ý ông là sao?"

Lương Mỹ Quyên lập tức trở mặt: "Dòng giống nhà họ Trần của ông neo người như thế nào ông không tự biết hay sao, chưa kể tới Ấu Sở vốn rất kiên định giữ đứa bé này thì tôi cũng không đồng ý chuyện phá thai!"

"Ừm."

Lão Trần gật nhẹ đầu, thực ra ông chỉ xác nhận lại một chút thái độ của Thẩm Ấu Sở, hoàn toàn không có ý bảo phải phá thai.

Trần Triệu Quân là người có thể nán lại trong cửa hàng mẹ và bé tới hơn hai mươi phút, ông rất thích có đứa bé kháu khỉnh gọi mình là "ông nội".

"Đúng rồi!"

Lương Mỹ Quyên mắng chồng xong lại đánh Trần Hán Thăng một cái: "Con phải kiếm phòng mới cho Ấu Sở đi, phòng đang ở nhỏ quá, sau này mẹ có muốn qua chăm cũng không có chỗ mà ở."

"Chuyện này dễ thôi."

Trần Hán Thăng lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi vài cuộc điện thoại là đã giải quyết xong: "Bạn con có một căn hộ bốn phòng ngủ hai phòng khách, từ lúc sửa sang lại tới giờ vẫn chưa hề tới ở, nghe nói con cần nên cho mượn."

Điện tử Quả Xác là đơn vị phó hội trưởng hiệp hội doanh nghiệp tỉnh Tô Đông, Trần Hán Thăng có quen biết không ít ông chủ kinh doanh địa ốc, có thể dễ dàng thuê được một căn.

Thế nhưng Lương Mỹ Quyên lại không hài lòng, cau mày bảo: "Căn của Tiểu Ngư Nhi là năm phòng ngủ ba phòng khách, tại sao của Ấu Sở chỉ có bốn phòng ngủ hai phòng khách?"

“Hay lắm, đây chính là nghệ thuật cân bằng của mẹ ruột sao, xem ra đúng là gen di truyền rồi.”

Trần Hán Thăng không nhiều lời, nhanh chóng kiếm được một căn năm phòng ngủ ba phòng khách, sắc mặt Lương Thái hậu lúc này mới khá hơn một chút.

Hiện tại không có người ngoài, trên đường từ bến xe trung tâm trở về, ba người trong nhà cuối cùng có thể mở lòng trao đổi thoải mái với nhau.

Trần Hán Thăng vừa lái xe, vừa nói rõ toàn bộ chân tướng, bắt đầu từ chuyện Biên Thi Thi và Hồ Lâm Ngữ công kích lẫn nhau, có điều nghe thấy cách dùng từ “phe Tiểu Ngư” và “phe Ấu Sở”, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên bất giác nhìn nhau.

Nếu thực sự phải chia ra thì hai vợ chồng họ, một người là “phe Tiểu Ngư”, một người là “phe Ấu Sở”.

Sau đó, Trần Hán Thăng tiếp tục khai thật chuyện Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở định “đá” hắn.

“Tiểu Ngư Nhi nản lòng với con còn Ấu Sở là hiểu lầm, cô ấy nghĩ chuyện tình cảm giữa con và Tiểu Ngư Nhi vẫn đang rất ổn định.”

Lương Mỹ Quyên giải thích.

“Nghe ý bà thì chừng nào hết hiểu lầm sẽ cho Hán Thăng lấy Thẩm Ấu Sở hả?”

Lão Trần đột nhiên hỏi.

“Tôi…”

Lương Mỹ Quyên mấp máy môi.

Thực ra khi Lương Thái hậu mới biết tin Thẩm Ấu Sở có thai, trong lòng bà cực kỳ tức giận nhưng một lát sau, trong

đầu bà lại xuất hiện một suy nghĩ: "Ấu Sở có thai, vậy thì sau này con bé sẽ không bỏ đi, vẫn là con dâu của mình."

Ý nghĩ này rất ích kỷ, rất bất công với Thẩm Ấu Sở nên Lương Mỹ Quyên không nói ra.

Giờ nghe nói Tiêu Dung Ngư muốn rút khỏi mối quan hệ lộn xộn này, Lương Mỹ Quyên bất giác cho rằng Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở lại có cơ hội thành đôi.

"Có lẽ tôi thương tính cách của Ấu Sở hơn."

Lương Mỹ Quyên trầm tư một hồi, nghiêm túc nói: "Nhưng tôi cũng thích Tiểu Ngư Nhi, con nào cũng là con, tôi không nỡ bỏ đứa nào cả."

"Đây mới là mấu chốt để xử lý vấn đề."

Lão Trần tỏ vẻ rất nghiêm túc: "Tôi nhắc nhở bà, nếu như Hán Thăng định cưới Thẩm Ấu Sở, một khi tin này truyền tới tai Tiêu Dung Ngư, sau này có lẽ bà sẽ không gặp được cháu gái Tiểu Ngư Nhi bé nhỏ nữa đâu."

"Đúng vậy."

Lương Mỹ Quyên ngẩn người: "Đến lúc đó thì Tiểu Ngư Nhi sẽ không còn lưu luyến gì nữa, chưa biết chừng sẽ lại ra nước ngoài."

"Cho nên."

Trần Triệu Quân từ tốn nói: "Tôi thấy chúng ta phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng."

"Thứ nhất, tạm thời không được bàn tới chuyện kết hôn, ít nhất phải chờ hai đứa bé chào đời đã."

"Thứ hai, chúng ta phải tới gặp và xin lỗi gia đình Lão Tiêu, may là năm ngoái lúc Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi cãi

nhau đòi chia tay, chúng ta đã tới xin lỗi rồi, giờ tới thêm lần nữa cũng không khó.”

“Thứ ba, hiện tại Tiểu Ngư Nhi và Ấu Sở đều không muốn gặp lại Hán Thăng, chúng ta không thể phản đối, trước mắt phải chiều theo ý của hai đứa, như vậy mới tốt cho thai nhi, nếu cần, chúng ta có thể tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con, mẹ con với Hán Thăng.”

“Ôi trời! Ác vậy?”

Trần Hán Thăng giật nảy mình.

“Đây gọi là lùi một bước để tiến hai bước.”

Trần Triệu Quân nói khẽ: “Bên phía Ấu Sở chắc sẽ dễ thương lượng hơn một chút, còn phía Tiểu Ngư Nhi sẽ phản đối rất gắt, chỉ có làm như vậy, con bé mới có thể đồng ý cho cha mẹ tới chăm nom.”

Trần Hán Thăng không nói gì nữa, mặc dù Lão Trần nói nhiều như vậy nhưng tổng kết lại thì chỉ có một câu thôi: Con trai không quan trọng bằng cháu gái nên phải hy sinh con trai để đổi lấy cơ hội được gần gũi cháu gái.

…

Đêm đến, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên ngủ trong ký túc xá ba phòng ngủ một phòng khách của Trần Hán Thăng.

Nơi này là chung cư của cấp quản lý của công ty, trang trí rất đẳng cấp, có thể nhìn thấy “Đế quốc Quả Xác” sáng rực đèn từ ban công.

Lúc khoảng một, hai giờ sáng, Trần Hán Thăng không ngủ được, ngồi xem ti-vi trong phòng khách, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cũng trằn trọc mất ngủ trong phòng ngủ.

“Lão Trần.”

Lương Mỹ Quyên đột nhiên xoay người, đẩy cánh tay chồng.

“Ừm.”

Trần Triệu Quân đáp.

“Ông bảo, nếu là ở xã hội phong kiến.”

Lương Mỹ Quyên hỏi: “Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, ai làm vợ cả, ai làm vợ bé?”

…

Chương 892: Trần Hán Thăng "mồ côi"

"Bà đã bao nhiêu tuổi rồi, sao còn nằm đây nghĩ lung tung, mau ngủ đi!"

Lão Trần cũng xoay người, không thèm để ý tới bà vợ "thiếu đứng đắn".

"Tôi chỉ hỏi thử một chút thôi mà…"

Lương Thái hậu bất mãn lẩm bẩm một câu, thấy chồng đưa lưng về phía mình, bà không vui, đẩy mạnh Lão Trần: "Ông nằm dịch ra kia đi, tôi sắp rơi xuống rồi!"

Lão Trần không cãi lại, nghe lời dịch người chừa chỗ cho Đại Ma Vương nhà mình.

"Hừ!"

Lương Thái hậu giành "thắng lợi", hừ lạnh một tiếng. Trước mặt con trai và các con dâu, bà là một người mẹ, nhưng trước mặt chồng, bà vẫn là một người phụ nữ bé bỏng.

Tuy vậy, cả hai vợ chồng vẫn không ngủ được. Mặc dù Lương Mỹ Quyên chiếm được khoảnh giường rộng nhưng cũng chỉ nằm ngẩn người nhìn trần nhà tối om.

Còn Lão Trần, ông nằm nghiêng người bên giường, mở to mắt nhìn sàn nhà, thực ra trong đầu cũng đang tự hỏi: "Rốt cuộc là ai làm vợ cả, ai làm vợ bé nhỉ?"

…

Sáng hôm sau, thư ký nhỏ mua bữa sáng ở căn-tin mang tới từ rất sớm.

Hai vợ chồng Lão Trần rất thân thuộc với Nhiếp Tiểu Vũ, họ biết đây là thư ký nhỏ mà Trần Hán Thăng tín nhiệm nhất ở Điện tử Quả Xác.

"Hôm nay tôi có lịch trình gì không? Có nhiều việc không?"

Trần Hán Thăng ăn sáng xong hỏi.

"Việc thì chẳng bao giờ hết."

Nhiếp Tiểu Vũ nhún vai: "Nếu cậu ở văn phòng thì có khi chẳng có cả thời gian để uống cốc nước, còn nếu cậu không ở văn phòng thì hình như cũng không có ảnh hưởng gì."

Trần Hán Thăng nghe vậy thì biết không có tài liệu gì bắt buộc cần mình ký tên hoặc là các giám đốc khác có thể xử lý ổn thỏa.

Lúc ăn sáng xong đi xuống dưới tầng, hắn chạm mặt Khổng ngự tỷ ở căn hộ đối diện cũng đang chuẩn bị tới phòng làm việc.

Khổng Tĩnh có căn hộ ở trong nội thành của Kiến Nghiệp nhưng để tiện xử lý công việc hơn, hầu như cô đều ở lại ký túc xá của công ty.

"Chủ nhiệm Trần, cô Lương, chào buổi sáng."

Khổng Tĩnh lịch sự chào hỏi.

Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đều cười vui vẻ chào lại. Lối chào hỏi của Khổng ngự tỷ rất đặc biệt. Nhiếp Tiểu Vũ thường chào thẳng là "chú Trần, dì Lương", nghe vừa thân thiện vừa hoạt bát, lại thể hiện được mối quan hệ với gia đình sếp.

Khổng Tĩnh chào Trần Triệu Quân là "chủ nhiệm Trần" theo chức vụ trong công việc, chào Lương Mỹ Quyên là "cô

Lương”, đây là lối gọi nửa lạ nửa quen nhưng phù hợp với tuổi tác và địa vị hiện tại của cô ở Điện tử Quả Xác.

Dù sao Khổng ngự tỷ cũng là người có chức vụ cao thứ hai trong doanh nghiệp, không phải dạng thiếu nữ dễ thương thích truyện tranh như Nhiếp Tiểu Vũ.

Tới khi Khổng Tĩnh qua bên tòa nhà văn phòng, nhóm Trần Hán Thăng kéo tới bãi đỗ xe, Lương Mỹ Quyên mới đột nhiên lo lắng nói: “Hán Thăng ở đối diện phòng của Tiểu Khổng, tôi cứ thấy hơi thiếu yên tâm.”

Trần Hán Thăng sửng sốt, còn chưa kịp làm sáng tỏ, không ngờ thư ký nhỏ đã tỏ thái độ không vui ngay.

“Dì Lương nói gì vậy ạ.”

Nhiếp Tiểu Vũ phồng má: “Cháu thân với bộ trường Trần hơn nhiều, có khi hắn còn mặc đồ ngủ chạy tới ký túc của cháu để bàn công việc nữa, sao dì không lo ạ?”

“Cháu ấy à.”

Lương Mỹ Quyên cẩn thận quan sát thư ký nhỏ mấy lượt, thong thả nói: “Dì tin tưởng cháu.”

“Cháu không cần sự tin tưởng kiểu này, cháu muốn mọi người nghi ngờ cháu, hức hức…”

Thư ký nhỏ tức dậm chân dậm cẳng, ý của dì Lương là ngoại hình của cô ấy khá an toàn!

“Cháu không thể làm yêu tinh quyến rũ được sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ lấy điện thoại di động ra, mở camera ra soi một hồi, trên màn hình là một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú.

“Ôi!”

Thư ký nhỏ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cô ấy thực sự không hợp làm yêu tinh quyến rũ.

Có điều ngoại trừ trên màn ảnh, người thực sự có phong cách "yêu tinh quyến rũ" ngoài đời thực hình như chỉ có mình Thương Nghiên Nghiên cùng lớp với bộ trưởng Trần mà thôi.

…

Sau khi chiếc Porsche rời khỏi nhà máy điện tử, biểu cảm của Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên dần trở nên nghiêm túc, nhất là lúc đi qua khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng không dám thở mạnh tiếng nào.

Hôm nay chính là lúc ngả bài với nhà Lão Tiêu, trong lòng Trần Hán Thăng thực sự hơi bất an.

Sau khi tới chỗ căn hộ ven sông, Trần Hán Thăng đang định đi lên trên đó thì hình như Lão Trần nghĩ tới chuyện gì đó, lại bảo Trần Hán Thăng quay trở lại xe.

"Con đừng đi cùng."

Trần Triệu Quân nói: "Tránh kích thích Tiểu Ngư Nhi, không tốt cho đứa bé, nhưng mà cũng đừng đi đâu xa, kẻo tới lúc cha mẹ tìm lại không thấy con đâu."

"Biết rồi."

Trần Hán Thăng nghĩ thầm mình đã biến thành người khi nào cần thì mới được vẫy tới rồi, địa vị cũng bị giáng cấp thua bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ còn chưa chào đời.

"Mặt khác."

Trần Triệu Quân lấy trong túi ra hai tờ A4, trong đó một tờ viết "Bản tuyên bố chấm dứt quan hệ cha con giữa Trần Triệu Quân và Trần Hán Thăng", cách trình bày cực kỳ nghiêm chỉnh.

Bên A: Trần Triệu Quân, nam, dân tộc Hán, giấy căn cước số: 320703195806148022

Bên B: Trần Hán Thăng, nam, dân tộc Hán, giấy căn cước số: 320703198410254613

Do các nguyên nhân không hợp về tính cách, khác biệt về quan điểm, tình cha con giữa bên A và bên B đã sụp đổ, hai bên không thể tiếp tục chung sống với nhau, trải qua thương lượng, quyết định chấm dứt quan hệ cha con.

"Đù!"

Trần Hán Thăng váng đầu: "Cha làm thật sao, Lão Trần."

"Chứ không thì sao?"

Trần Triệu Quân không ngẩng đầu lên, đưa bút bi cho hắn: "Ký tên đi."

"Mẹ!"

Trần Hán Thăng không muốn ký, nhìn về phía Lương Mỹ Quyên như thể cầu cứu.

Lương Mỹ Quyên cũng không biết chồng mình đã quyết định chuyện này từ khi nào, chắc chắn là bà không nỡ từ bỏ Trần Hán Thăng rồi, đây là người con duy nhất của bà.

Thế nhưng, khi Lương Mỹ Quyên đang định lên tiếng thì đột nhiên Lão Trần nhìn bà một cái, lắc đầu khe khẽ.

Làm vợ chồng ba chục năm, Lương Mỹ Quyên lập tức hiểu ý chồng, giật lấy tờ giấy còn lại trong tay Lão Trần, lạnh lùng giục: "Đừng nói nhảm nữa, ký nhanh lên, ký xong tờ đó thì ký tiếp tờ này, mẹ không cần con từ lâu rồi!"

Khỏi phải nói, tờ vừa rồi là "Bản tuyên bố chấm dứt quan hệ cha con", chắc chắn tờ này là "Bản tuyên bố chấm dứt quan hệ mẹ con".

"Phải diễn như vậy thật sao?"

Trần Hán Thăng nhấn mạnh chữ "diễn", cố ý chỉ ra đây chỉ là diễn, không phải là thật.

Lão Trần cười thầm, thằng bé ngu ngốc này cũng có lúc biết sợ cơ đấy, có điều ông không thể hiện ra, tiếp tục giục: "Ký cả hai tờ đi, sau đó đi đâu đó quanh đây chờ."

"Roẹt roẹt, roẹt roẹt!"

Trần Hán Thăng đành phải ký tên, trong lòng thấy hơi lạnh giá.

Rốt cuộc mình sống như thế nào vậy, đến cha mẹ cũng không cần mình nữa rồi, mình thành trẻ mồ côi thật rồi sao?

…

Lão Trần cất hai bản tuyên bố đã ký đi, dẫn Lương Mỹ Quyên vào thang máy, chờ thang máy đi lên rồi, Lương Mỹ Quyên mới hỏi: "Không phải là thằng bé hư hỏng đấy sẽ không còn quan hệ gì với chúng ta nữa thật đấy chứ?"

"Sao vậy được, tôi chỉ có mỗi một đứa con trai là nó."

Lão Trần phẩy tay: "Tôi làm như vậy một mặt là để giải quyết vấn đề, tỏ rõ thái độ của chúng ta. một mặt là dọa hắn một chút. Pháp luật nước ta không cho phép chấm dứt quan hệ cha con và mẹ con, Trần Hán Thăng đi học chắc còn không nghiêm túc nghe giảng, sao biết những thường thức cơ bản này được."

"Vậy là tốt rồi!"

Lương Mỹ Quyên thở dài một tiếng, lại hỏi: "Ông viết khi nào vậy mà sao tôi chẳng thấy?"

"Khoảng năm giờ sáng."

Trần Triệu Quân nói: "Lúc đó bà đang ngủ, tôi thức trắng đêm nghĩ xem phải chuẩn bị làm những gì."

“Vất vả cho ông.”

Lương Mỹ Quyên bóp vai chồng, xót ruột nói.

“Nói thật, tôi cảm thấy con trai là món nợ từ kiếp trước của mình.”

Lão Trần Khổ cười hai tiếng: “Giờ chỉ mong hai đứa bé đều là con gái thì tốt.”

…

“Cốc cốc cốc”, sau khi họ gõ cửa, Lữ Ngọc Thanh đi ra mở cửa, trông thấy Trần Triệu Quân, bà kinh ngạc hỏi: “Ôi chao, sao Lão Trần lại tới đây?”

Hôm qua Lương Mỹ Quyên đi qua chỗ Trần Hán Thăng, mọi người không ai thấy có gì lạ, dù sao người ta cũng là mẹ ruột, đi thăm con là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng Lão Trần xuất hiện ở đây thì rất lạ lùng vì hôm nay không phải ngày nghỉ lễ, Lão Trần có nhớ cháu gái thì cũng không cần tới vào hôm nay.

“Chú Trần, dì Lương.”

Tiêu Dung Ngư nghe tiếng, đi từ phòng ngủ ra.

“Ôi chao gái yêu của tôi ơi, sao mắt lại có quầng thâm thế này.”

Không gặp mặt hai tối, sắc mặt Tiểu Ngư Nhi trông tiều tụy thêm một chút, khóe mắt Lương Mỹ Quyên cay cay, nước mắt bất giác trào ra.

Đúng như Lương Thái hậu nói, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư con nào cũng đều là con, bà thực sự không nỡ buông bỏ, sự thay đổi cảm xúc của hai cô gái đều có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của Lương Mỹ Quyên.

“Không biết là xảy ra chuyện gì nữa.”

Lữ Ngọc Thanh cũng sầu lo ra mặt: "Đột nhiên bắt đầu từ tối hôm trước kêu không muốn ăn cơm, tôi muốn đưa con bé đi bệnh viện kiểm tra, nó cũng không chịu đi."

"Dì Lương, dì đừng khóc."

Tiêu Dung Ngư lau nước mắt cho Lương Mỹ Quyên và lau cả nước mắt của chính mình.

Mặc dù lúc nói chuyện với Trần Hán Thăng, cô tỏ ra rất cương quyết, nào là "sau này chúng ta đừng gặp mặt nữa", nào là "em sẽ không bao giờ chấp nhận Thẩm Ấu Sở", nhưng thực ra hai ngày nay Tiểu Ngư Nhi cũng rất khổ sở.

Cứ tưởng có thể thuận lợi thông qua thời kỳ quan sát, cứ tưởng khoảng thời gian khó khăn "muốn việc tốt đẹp đến thì phải chịu nhiều trắc trở" đã kết thúc, không ngờ cuối cùng vẫn buồn bã chia tay.

Có điều như thế này cũng tốt, mình cô sẽ dành trọn tâm sức để dõi theo quá trình trưởng thành của bé Tiểu Ngư Nhi, đây là lý do mà Tiêu Dung Ngư dùng để an ủi bản thân.

Lữ Ngọc Thanh đang định lại an ủi thì Trần Triệu Quân đột nhiên gọi bà lại: "Bà Lữ, tôi và Mỹ Quyên có chút chuyện muốn thưa với anh chị."

Lữ Ngọc Thanh cũng là cán bộ nhà nước, nghe thấy "chút chuyện muốn thưa" là bà lập tức hiểu ngay "lại có rắc rối" rồi.

"Sao vậy?"

Lữ Ngọc Thanh quay đầu lại, tập trung nhìn Trần Triệu Quân, trái tim không khỏi đập thình thịch.

Con gái lại tiều tụy trở lại, Trần Triệu Quân thì chạy từ Cảnh Thành tới, chắc chắn đây không phải vấn đề nhỏ.

"Hôm qua chúng tôi mới biết tin, Tiểu Thẩm cũng có thai rồi."

Trần Triệu Quân cúi đầu, chậm rãi nói.

Thực ra việc nói câu này ra hết sức khó khăn nhưng Trần Triệu Quân là trụ cột của gia đình nên ông vẫn phải thành khẩn nói chuyện này ra.

Đúng là trong chuyện làm ăn, Trần Triệu Quân không có ánh mắt tinh tường và nhiều thủ đoạn như Trần Hán Thăng nhưng ông lại khéo hiểu lòng người, giỏi xử lý quan hệ giữa các gia đình với nhau, về mặt này chưa chắc Trần Hán Thăng đã thông minh bằng cha mình.

Nếu như bây giờ không nói thật, sau này Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh biết Trần Hán Thăng còn có một đứa con khác, bọn họ sẽ cảm thấy mình bị lừa dối khủng khiếp, Lão Trần lo rằng họ sẽ không được gặp lại bé Tiểu Ngư Nhi nữa.

Mặt khác, cho dù Tiểu Ngư Nhi muốn giữ bí mật giúp cũng khó, cô đã mang thai bốn tháng, mọi chuyện đều đang phát triển đúng hướng, kết quả đột nhiên lại đòi chia tay, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh nhất định sẽ kiên quyết hỏi tới cùng.

Cho nên chuyện này không thể nói dối được, kế sách của Trần Triệu Quân là "bán con trai" Trần Hán Thăng để giữ quyền thăm nom chăm sóc bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ.

"Mang thai, đó là… của Trần Hán Thăng à?"

Giọng Lữ Ngọc Thanh run run, thực ra trong lòng bà đã đoán ra nhưng vẫn không cam lòng, phải xác nhận lại một lần nữa.

"Ừm…"

Lão Trần gật đầu.

Sau lời khẳng định này, phòng khách chìm vào yên tĩnh, bầu không khí dần dần trở nên nặng nề.

Nếu như không khí có thể vật thể hóa thì chắc hiện tại nó đã biến thành một tảng đá lớn, nện rầm xuống sàn nhà, kéo theo bụi bay mù mịt.

Lương Thái hậu cũng ngừng khóc, nắm chặt cánh tay Tiểu Ngư Nhi như thể sợ cô sẽ chạy mất.

"Ôi…"

Một lúc lâu sau, Lữ Ngọc Thanh thở hắt ra một hơi từ trong lồng ngực, bà cũng giống Lương Mỹ Quyên hôm qua, vừa sốc vừa giận, vừa thất vọng lại lo lắng.

"Cho nên?"

Lữ Ngọc Thanh lên tiếng trở lại bằng thái độ lạnh lùng như đối đãi với người ngoài: "Mọi người định sẽ kết thúc cuộc hôn nhân này à?"

"Không phải chú Trần và dì Lương muốn kết thúc."

Tiêu Dung Ngư nói, khuôn mặt trái xoan long lanh nước mắt nhưng vẫn ngẩng cao cằm: "Mà là con không muốn gặp lại Trần Hán Thăng nữa, con không muốn bé Tiểu Ngư Nhi sau này lớn lên phải đối mặt với những điều phức tạp này, cũng không muốn tiếp tục ở bên Trần Hán Thăng nữa."

"Tiểu Ngư Nhi, con đã có em bé rồi."

Lữ Ngọc Thanh nghẹn ngào nói: "Chẳng lẽ con thực sự muốn làm một bà mẹ đơn thân hay sao?"

"Con vốn định làm vậy mà."

Tiểu Ngư Nhi lau nước mắt: "Giờ chẳng qua là khôi phục lại kế hoạch cũ mà thôi."

"Thế nhưng, thế nhưng…"

Nhất thời, Lữ Ngọc Thanh cũng không biết nên khuyên can hay ủng hộ.

Nếu như khuyên can thì không có đủ lý do, trừ phi ép cô gái họ Thẩm kia phá thai, nếu không cuối cùng thì Trần Hán Thăng vẫn là cha của một đứa bé khác.

"Bà Lữ…"

Lương Mỹ Quyên cũng muốn nói chút gì đó nhưng Lữ Ngọc Thanh hoàn toàn không lắng nghe, bà kích động nói: "Lương Mỹ Quyên! Trần Hán Thăng nhà chị thật coi thường người khác quá đáng, tưởng rằng nhà chúng tôi không nuôi nổi bé Tiểu Ngư Nhi sao, sau này nó đừng hòng gặp được cô con gái này nữa!"

Đây vốn là lời hùng hồn chặt đứt quan hệ giữa hai nhà, không ngờ Trần Triệu Quân lại nhân câu nói này, lấy ra hai bản tuyên bố, bày ra trước mặt.

"Bà Lữ, không giấu gì chị, chúng tôi cũng không cần đứa con trai này nữa."

Trần Triệu Quân thành khẩn nói: "Tôi đã bàn với Lương Mỹ Quyên rồi, chúng tôi dự định sẽ chấm dứt quan hệ thân nhân với Trần Hán Thăng, mặc dù pháp luật không cho phép nhưng chúng tôi đã thực sự ký thỏa thuận này rồi, sau này chuyện sinh lão bệnh tử của tôi và Lương Mỹ Quyên không cần thằng nhóc kia lo."

"Hy vọng duy nhất của chúng tôi."

Lão Trần nhìn Lữ Ngọc Thanh rồi chuyển qua nhìn Tiêu Dung Ngư, sau đó xúc động nói: "Chính là mong được chăm sóc cho cháu, nhìn cháu lớn lên khỏe mạnh, bởi vì chúng tôi cũng là người ông người bà."

"Chuyện này…"

Lữ Ngọc Thanh ngẩn người, bà vốn định cương quyết không cho nhà Trần Hán Thăng thăm nom bé Tiểu Ngư Nhi,

không ngờ Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên lại mạnh tay như vậy, lập luôn bản tuyên bố từ mặt con trai.

Vậy, vậy rốt cuộc bọn họ về phe ai?

"Chú Trần, dì Lương…"

Tiểu Ngư Nhi là nghiên cứu sinh Học viện Pháp luật, cô chỉ cần nhìn một cái là đã biết bản tuyên bố này không có hiệu lực pháp lý rồi, tuy nhiên tâm tư và thái độ đối với chuyện này của đôi vợ chồng cộng lại đã gần trăm tuổi này lại thật "đáng thương".

Để được ở lại gần gũi với bé Tiểu Ngư Nhi mà họ có thể sút phăng con trai đi không chút chần chừ.

Trong "Tây Du Ký" có "ba lần đánh Bạch Cốt Tinh", giờ có "ba lần đá Trần Hán Thăng".

Đầu tiên là Tiêu Dung Ngư đá, sau đó tới Thẩm Ấu Sở đá, cuối cùng là cha mẹ ruột đá.

Hiện tại, ngoài tiền ra, phú ông tiền tỷ Trần Hán Thăng chẳng còn gì nữa.

Chương 893: Cuộc sống bi thảm “0 bạn gái mới, 0 bạn gái thực sự, N

bạn gái mập mờ”

Con người Lão Trần, ngoại trừ không có quá nhiều chí tiến thủ khiến giấc mộng “Thiếu gia nhà phó thị trưởng Trần” của Trần Hán Thăng tan biến ra thì gần như không còn bất cứ khuyết điểm nào khác. Ông yêu thương bà xã, biết làm việc nhà, giỏi thuyết phục con cái, mặc dù ngày thường im hơi lặng tiếng, nhưng mỗi khi trong nhà xảy ra chuyện, ông vẫn luôn bụng làm dạ chịu đứng ra chịu trách nhiệm.

Ngoài ra, Lão Trần luôn có thể xử lý vấn đề một cách có lợi, có lễ nghĩa và có sự nhạy bén, ví dụ như khi Lữ Ngọc Thanh đang định giận chó đánh mèo lên Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên vì mối quan hệ của Trần Hán Thăng thì Lão Trần đã vứt bỏ đứa con trai này trước. Chỉ cần chúng tôi không có bất cứ quan hệ gì với Trần Hán Thăng nữa thì bà không thể nào giận chó đánh mèo với chúng tôi.

Hành động này thoạt nhìn có vẻ “vô lại” nhưng thực ra cũng có một chút hương vị “không thể làm gì khác”, thực sự không còn cách nào, chúng tôi chỉ muốn làm ông nội bà nội của Bé Tiểu Ngư Nhi mà thôi.

“Tôi đi gọi điện thoại cho Lão Tiêu, để ông ấy đến đây nói chuyện đi.”

Lữ Ngọc Thanh cố nén nước mắt liên lạc với Tiêu Hoành Vĩ, sau đó kéo Tiểu

Ngư Nhi vào phòng ngủ, cuối cùng trong phòng khách chỉ còn lại hai vợ chồng Lão Trần.

Thực ra trong nhà còn có một người giúp việc dì Lâm nữa, nhưng sau khi nghe thấy động tĩnh bên ngoài, bà ấy lập tức trốn trong phòng bếp không dám xuất hiện, chờ đến khi hai bên bình tĩnh lại một chút, bà ấy mới rón ra rón rén đi ra rót hai ly trà nóng. Thành thật mà nói, dì Lâm thích mẹ của Trần Hán Thăng hơn, bởi vì từng lời nói cử chỉ của Lương Mỹ Quyên dân dã hơn, thỉnh thoảng còn có thể trò chuyện về một số chuyện tầm phào trong nhà. Mặc dù Lữ Ngọc Thanh xinh đẹp hơn, cũng có khí chất hơn, nhưng trên người bà luôn có một chút cảm giác xa cách, chứ đừng nói đến chuyện tán gẫu mấy chuyện vặt vãnh.

Cũng may tính cách của Tiểu Ngư Nhi giống cha mình hơn, người đàn ông trung niên đẹp trai đã ngoài năm mươi kia. Dì Lâm vừa suy nghĩ về những thành viên trong hai gia đình "Trần Tiêu" vừa nấu cơm ở trong phòng bếp, nhưng khi cơm trưa đã chuẩn bị xong, cũng không có ai ngồi xuống bàn ăn, mọi người đều không có tâm trạng ăn uống.

"Bà đi múc một chén canh bưng đến cho Tiểu Ngư Nhi đi."

Lão Trần nói với bà xã của mình: "Chúng ta không ăn một hai bữa cũng không sao cả, nhưng con bé không thể như vậy."

"Được."

Lương thái hậu đứng dậy từ trên ghế sô pha, tối hôm qua không được nghỉ ngơi tốt, lúc nãy bà đã vô thức ngủ lúc nào không hay biết.

"Khoan đã."

Lương Mỹ Quyên đang định đi thì Lão Trần đứng sau lưng đột nhiên gọi bà lại, hoá ra lúc nãy bà ngủ say quá, một số lọn tóc rối bời dính ở trên mặt.

“Chờ đến khi giải quyết xong mọi chuyện.”

Trần Triệu Quân đưa tay ra giúp bà xã sửa sang lại mái tóc, động tác này vô cùng tự nhiên, giọng điệu của ông cũng rất bình thản: “Tôi cũng đã muốn nghỉ hưu lâu lắm rồi, đưa bà đi đây đó để tận hưởng cuộc sống hoàng hôn đỏ.”

“Được rồi được rồi.”

Dì Lâm có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, Lương thái hậu lại cảm thấy hơi xấu hổ: “Chờ đến lúc đó hẵng nói, tôi phải chăm sóc hai đứa nhỏ lớn lên đã.”

Những người phụ nữ trung niên ở độ tuổi của Lương Mỹ Quyên dường như không có quá nhiều “tự do cá nhân”, đầu tiên là chăm sóc con trai con gái, sau đó là chăm sóc cháu trai cháu gái, chờ đến khi đời thứ ba đã trưởng thành, lúc này bọn họ đang định nghỉ ngơi một chút thì đột nhiên phát hiện đã không thể đi lại được nữa rồi.

Thoạt nghe có vẻ là một chuyện rất đáng buồn, nhưng đối với các bà mà nói, thực ra trong lòng lại vô cùng dào dạt và viên mãn, bởi vì đã nuôi dưỡng và chứng kiến sự trưởng thành của cả hai thế kệ.

Nhưng cùng với sự phát triển không ngừng của xã hội, cách sống tự giam cầm bản thân này sẽ giảm bớt đi đôi chút, những người già có thói quen để lại một phần tiền cho thế hệ sau, số còn lại để mình sống một cuộc sống đầy đủ khi về hưu.

…

Suy nghĩ của Lương thái hậu vẫn không hề thay đổi, trong lòng bà, chăm sóc cháu gái chính là trách nhiệm và nghĩa vụ của mình, không thể trốn tránh, cũng không thể cướp đoạt của bà.

Bà múc một chén canh gà bưng vào phòng ngủ, chẳng bao lâu sau trong phòng đã vang lên tiếng khóc nức nở trầm thấp,

chắc chắn lại nói đến những chuyện đau lòng, ba người "mẹ con" "mẹ chồng nàng dâu lại không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

Vào khoảng hai giờ chiều, cuối cùng Lão Tiêu cũng đã đến, trong mấy tiếng đồng hồ lái xe từ Cảng Thành đến Kiến Nghiệp, cảm xúc của ông cũng đã trải qua những khúc ngoặt "từ trên xuống dưới".

Lúc mới bắt đầu nghe nói chắc chắn là giận tím mặt, mắng Trần Hán Thăng "chó không thể thay đổi được chuyện ăn phân". Sau đó khi nghe thấy hai vợ chồng Trần Triệu Quân và Trần Hán Thăng đã viết một tờ giấy, tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ huyết thống, Lão Tiêu lại rơi vào im lặng; Chờ đến khi gặp được Trần Triệu Quân, nhìn thấy vẻ mặt áy náy của ông, cục trưởng Tiêu không cố ý tình tỏ ra lạnh nhạt nhưng cũng không bắt tay chào hỏi.

"Bây giờ trong lòng tôi đang rất hối hận."

Lão Tiêu nhìn chằm chằm vào Trần Triệu Quân nói: "Lúc trước con gái không muốn có bất cứ liên quan gì đến Trần Hán Thăng, tôi nên hoàn toàn ủng hộ mới phải, nếu thế thì bây giờ đã bớt đi một lần tổn thương rồi."

"Lão Tiêu là…Xin lỗi, Tiểu Ngư Nhi đau lòng, tôi và Mỹ Quyên cũng đau lòng theo…"

Đáng thương cho tấm lòng của các bậc cha mẹ trong thiên hạ, Trần Triệu Quân vì con trai nhà mình mà thành thật giải thích và xin lỗi với Lão Tiêu.

Ánh nắng buổi chiều rất tốt, lúc Lão Trần cúi đầu hay ngẩng đầu, thỉnh thoảng còn để lộ ra vài sợi tóc bạc, Tiêu Hoành Vĩ nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng không dễ chịu lắm.

Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên chắc chắn là "cha chồng và mẹ chồng" đủ tư cách, đồng thời cũng là "ông nội và bà nội đủ tư cách", nếu đổ hết toàn bộ lỗi lầm của chuyện này lên trên người bọn họ thì thực sự không có đạo lý lắm.

"Lúc đi qua cầu Trường Giang, tôi đã nghĩ thông suốt rồi, có lẽ đây chính là có duyên không phận."

Lão Tiêu thở dài một hơi: "Lúc đầu tôi có ý định để cô gái nhỏ họ Thẩm kia phá bỏ cái thai, nhưng sau khi suy nghĩ lại, dù sao đó cũng là một sinh mệnh, Tiểu Ngư Nhi chắc chắn sẽ không đồng ý, nhà chúng tôi cũng không có tư cách yêu cầu người khác làm như vậy."

Trần Triệu Quân không nói gì, phá bỏ cái thai đúng là một cách đơn giản để giải quyết vấn đề, nhưng bước này lại không thể thực hiện được. Đâu chỉ Tiêu Dung Ngư không đồng ý, bản thân Thẩm Ấu Sở cũng không đồng ý, mình và Lương Mỹ Quyên càng không đồng ý.

"Còn về phần Bé Tiểu Ngư Nhi, tôi hoàn toàn nghe theo con gái."

Lão Tiêu nói: "Sau này nếu con bé cho anh chị thăm cháu gái, chúng tôi sẽ không ngăn cản, con bé không cho anh chị thăm, chúng tôi cũng sẽ không khuyên nhủ giúp."

"Nhưng!"

Giọng điệu Lão Tiêu đột nhiên tăng lên: "Trần Hán Thăng tuyệt đối không được đến đây, bây giờ cậu ta cứng cáp rồi, nghe nói còn đăng ký tên ở bộ Công nghệ và Thông tin nữa, nhưng thân là một người cha, tôi thực sự muốn kéo cậu ta lên bia bắn."

Đang nói chuyện, đám người Tiêu Dung Ngư cũng bước ra từ trong phòng ngủ, giữa trưa hôm nay cô đã ăn một chén canh

gà, lại ngủ thêm một lát, lúc này tinh thần mới phục hồi không ít.

“Cha…”

Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy người cha yêu thương mình nhất, nước mắt ấm ức lại trào dâng trong hốc mắt một lần nữa.

“Con gái à…”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Tiểu Ngư Nhi, trong lòng Lão Tiêu cũng đau thắt từng cơn, Trần Triệu Quân tiếp đón Lương Mỹ Quyên: “Nếu Lão Tiêu đã đến đây rồi, chúng ta đi trước đi.”

Một nhà ba người nhà người ta chắc chắn muốn nói chuyện riêng, Lão Trần không muốn ở đây cản trở. Chỉ là Lương Mỹ Quyên vẫn lưu luyến, lúc đi đến cửa, bà không nhịn được quay đầu lại: “Tiểu Ngư Nhi, ngày mai dì Lương sẽ đến nữa.”

Tiêu Hoành Vỹ và Lữ Ngọc Thanh đều không nói gì, Tiểu Ngư Nhi nghĩ đến “bức thư tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ kia”, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng “vâng” một tiếng.

Trái tim Trần Triệu Quân buông lỏng, đây là một dấu hiệu tốt, chỉ cần Trần Hán Thăng không đến gây mâu thuẫn nữa, sau này mình và Lương Mỹ Quyên đều có thể gặp được Bé Tiểu Ngư Nhi.

…

Sau khi đi thang máy xuống dưới lầu, Trần Triệu Quân gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng đến, Lương Mỹ Quyên vừa mới ngồi lên xe đã phát hoả với con trai, vừa tát vừa mắng, Trần Hán Thăng cúi đầu không phản kháng.

“Được rồi.”

Chờ đến khi bàn tay phải của Lương thái hậu đánh đến đau nhức, lúc này Lão Trần mới nói: “Tôi có mấy câu muốn dặn

dò một chút.”

“Cha, cha nói đi.”

Trần Hán Thăng cũng hiếm khi ngoan ngoãn.

“Thứ nhất, về vấn đề nhà ở.”

Trần Triệu Quân vừa suy nghĩ vừa nói: “Với tình hình hiện tại, mẹ con không thích hợp sống ở căn chung cư ven sông nữa, con định làm gì bây giờ?”

“Cái này dễ giải quyết thôi.”

Trần Hán Thăng lập tức nói: “Còn tìm thêm một căn nhà mới nữa là được.”

“Không cần phiền phức như vậy.”

Lão Trần suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiểu Thẩm cũng cần phải dọn đến nơi khác đúng không, dứt khoát để mẹ con ở trong căn hộ ở Thiên Cảnh Sơn kia đi.”

Lương Mỹ Quyên cũng hiểu rõ ý tứ của chồng mình, với thân phận của bà bây giờ không thể sống chung một chỗ với bất cứ người con dâu nào, nhất định phải xử lý sự việc này công bằng một chút, cho nên chỉ có thể ở một mình bên ngoài.

“Thứ hai, về phương diện giao thông đi lại.”

Lão Trần tiếp tục nói: “Sau này mẹ con sẽ ở lại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, cho dù bà ấy đi đâu chăng nữa cũng phải ngồi xe…”

“Con sẽ sắp xếp một chiếc xe đặc biệt phục vụ riêng cho thái hậu.”

Đối với Trần Hán Thăng mà nói chuyện này cũng không phải là vấn đề nan giải, hắn còn bổ sung thêm một câu: “Đến lúc đó con sẽ tìm thêm cho mẹ một dì giúp việc.”

“Mẹ vẫn có thể di chuyển đi lại, cần gì phải cần giúp việc.”

Lương Mỹ Quyên trực tiếp từ chối.

Có điều Lão Trần cũng đồng ý với ý kiến này: "Bây giờ em không thấy mệt, nhưng chờ đến khi thực sự chạy qua chạy lại, cơ thể không thể chịu được, có một giúp việc làm việc vặt vãnh để giảm bớt gánh nặng."

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng hào phóng nói: "Mẹ, mẹ không cần phải tiết kiệm tiền cho con trai đâu, bây giờ tài sản của con tiêu mấy đời cũng không hết."

"Lại khoe khoang."

Lương Mỹ Quyên tức giận nói: "Mẹ chỉ ngại phiền phức thôi, một nhà ba người phải ở ba nơi riêng biệt."

Trần Hán Thăng hơi xấu hổ, một nhà ba người trong miệng Lương thái hậu là chỉ bà, Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, hoàn toàn không tính đứa con trai này vào.

Trần Triệu Quân xoa xoa huyệt thái dương, bởi vì Trần Hán Thăng thành công trong sự nghiệp nên gần như toàn bộ điều kiện về vật chất đều có thể thoả mãn, đây có lẽ là "vạn hạnh trong bất hạnh".

Nếu không có nền tảng kinh tế này, nếu Trần Hán Thăng vẫn bắt cá hai tay, tình hình sẽ càng phức tạp hơn so với hiện tại. Nhưng nói cách khác, nếu Trần Hán Thăng không phải có nhiều tiền như vậy, hắn còn dám bắt cá hai tay sao?

Đây là một câu hỏi triết học phức tạp, Lão Trần không suy nghĩ sâu xa về nó, thay vào đó là nói đến vấn đề cuối cùng cũng là vấn đề quan trọng nhất.

"Con có thể ngấm ngầm hỏi thăm, cũng có thể bảo mẹ con nói cho con biết."

Trần Triệu Quân nghiêm túc nói với Trần Hán Thăng: "Nhưng tuyệt đối không được đi tìm Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, trong khoảng thời gian này, con hãy coi như mình đang độc thân đi, tập trung tinh thần phát triển điện tử Qủa Xác một chút."

"Vâng."

Trần Hán Thăng bình tĩnh gật đầu, nhưng trong đầu đột nhiên loé lên hình ảnh tiểu sư muội cố chấp và một "cô con gái quyến rũ" thích trang điểm đậm.

"… Hay tâm sự với cô bạn thân, chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ."

Trong lòng Trần Hán Thăng lặng lẽ nói.

….

Khi đến dưới lầu của khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, chỉ mới hơn ba giờ chiều. Hiện tại chỉ mới phá vỡ được phía bên Tiểu Ngư Nhi, hai vợ chồng còn phải xử lý vấn đề ở phía Thẩm Ấu Sở, mục đích chính là để có thể chăm sóc và được thân thiết với hai đứa nhỏ chưa chào đời.

"Lão Trần."

Lúc xuống xe, Lương Mỹ Quyên do dự nói: "Cái bức thư tuyên bố cắt đứt quan hệ kia, đừng đưa nó cho Ấu Sở đọc, Tiểu Ngư Nhi còn có cha mẹ để dựa vào, đứa nhỏ khờ khạo Thẩm Ấu Sở này lẻ loi hiu quạnh, nói không chừng còn tưởng là thật."

"Vậy không cho nó xem."

Sắc mặt Lão Trần bình tĩnh, một lúc lâu sau còn bổ sung thêm: "Tiểu Thẩm cũng không phải không có cha mẹ, sau này chúng ta chính là cha mẹ của con bé."

Lương thái hậu ngẩn ra một chút, rất nhiều cảm xúc trào dâng trong lòng. Lúc trước bởi vì mối quan hệ với Tiểu Ngư Nhi nên Lão Trần vẫn luôn không chấp nhận Thẩm Ấu Sở, bây giờ vì đứa nhỏ, Lão Trần đã bắt đầu từ từ thay đổi.

“Thái độ của chúng ta không phải là điều quan trọng nhất.”

Lương Mỹ Quyên thầm nghĩ, chỉ khi thái độ của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở thay đổi, toàn bộ sự việc mới có thể thay đổi. Nhưng điều này thực sự quá khó, một người có tính cách kiêu ngạo như Tiểu Ngư Nhi sao có thể chấp nhận Thẩm Ấu Sở chứ?

…

Sau khi gõ cửa, người chạy ra mở cửa chính là Thẩm Ninh Ninh, Lương Mỹ Quyên thực sự rất thích cô bé này. Nếu cháu gái bà cũng trông như thế này, Lương Mỹ Quyên ôm vào lồng ngực cũng không nỡ buông xuống.

Bà nội vẫn ngồi trên ghế sô pha phơi nắng giống như thường ngày, hình như bà ấy không biết rõ chuyện gì đã xảy ra trong hai ngày qua, hoặc là, mọi người đều không để cho bà biết.

Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đều đang ở trong phòng ngủ, có vẻ như Tiểu Hồ đang khuyên bảo cô bạn tốt, nhìn thấy cha mẹ của Trần Hán Thăng đến đây, Hồ Lâm Ngữ chào hỏi một tiếng rồi rời khỏi phòng ngủ, chừa không

gian lại cho “người một nhà” này.

Xem ra, Hồ Lâm Ngữ cũng không phải là cô gái hung dữ 100%, cô ấy biết Lương Mỹ Quyên rất yêu thương Thẩm Ấu Sở nên thái độ đối với hai vợ chồng Lão Trần vẫn luôn rất lịch sự.

Trong lòng bí thư Hồ, Trần Hán Thăng không những không xứng với Thẩm Ấu Sở, mà còn không xứng với bậc cha mẹ

thiện lương như vậy, thậm chí không xứng sống trên thế giới này.

“Ấu Sở.”

Lương Mỹ Quyên ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ấu Sở, ôm lấy bả vai cô gái nhỏ khờ khạo này.

Trần Triệu Quân không ngồi xuống giường, ông cố ý chuyển một cái ghế dựa sang một bên, làm như vậy sẽ tạo thành một khoảng cách, sẽ không trực tiếp gây thêm áp lực cho Thẩm Ấu Sở.

“Vâng.”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, trên hàng lông mi thật dài dính vài giọt nước mắt, khờ khạo gọi một tiếng: “Dì Lương.”

“Sao lại khóc rồi, làm thế này không tốt cho đứa nhỏ đâu.”

Sau khi nói xong, Lương Mỹ Quyên đột nhiên ngẩn người, bởi vì những lời này bà cũng đã nói với Tiểu Ngư Nhi.

“Cảm giác thật kỳ quái, chẳng lẽ cùng là một câu, sau này đều phải lặp đi lặp lại hai lần sao?”

Lương Mỹ Quyên lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ này, giúp Thẩm Ấu Sở lau nước mắt.

Làn da của Thẩm Ấu Sở rất tốt, vừa trắng vừa trơn bóng, cũng rất săn chắc, Lương thái hậu yêu thích không buông tay giống như đang vuốt ve thạch trái cây, điều quan trọng nhất là Thẩm khờ khạo không hề phản kháng dù chỉ một chút, cô chỉ ngây ngốc để mặc “mẹ chồng” chà đạp.

“Khụ khụ.”

Lão Trần không thể nhìn được nữa, ho khan một tiếng: “Tiểu Thẩm, trưa nay con đã ăn gì chưa?”

“Chưa, chưa ăn…”

Thẩm Ấu Sở thành thật nói.

Bữa cơm nào Đông Nhi cũng chuẩn bị thịnh soạn, chỉ là Thẩm Ấu Sở không muốn ăn.

"Ồ."

Trần Triệu Quân gật đầu: "Chú và dì Lương của con suốt cả buổi sáng phải ra ngoài làm việc, bận rộn đến tận bây giờ, vẫn chưa ăn gì, con ăn cùng chúng ta một chút đi."

"Nếu con không ăn, dì cũng không ăn, đói chết thì thôi."

Lương Mỹ Quyên lại tăng thêm một chút phân lượng, rõ ràng là đang ép buộc Thẩm Ấu Sở ăn chút gì đó.

"… Vâng."

Đôi mắt hoa đào của Thẩm Ấu Sở đỏ bừng, nhưng vẫn chu môi đồng ý.

Lương Mỹ Quyên và Trần Triệu Quân đưa mắt nhìn nhau, cô gái nhỏ vùng Xuyên Du này dễ dỗ dành hơn Tiểu Ngư Nhi nhiều.

Sau khi Thẩm Ấu Sở đồng ý, cô còn có ý định đi vào phòng bếp hâm nóng bữa ăn, nhưng những chuyện này sao có thể để cô làm? Nghe nói chị Ấu Sở muốn ăn cơm, Đông Nhi lập tức ngồi bật dậy từ trên ghế sô pha, nhanh chóng đi vào trong phòng bếp lo liệu.

Chờ đến lúc ăn cơm, Lương Mỹ Quyên còn nói thêm: "Ấu Sở à, chỗ này quá nhỏ, mấy ngày nữa chúng ta chuyển nhà đi, như vậy cũng sẽ gần nơi A Ninh học tiểu học hơn một chút."

"Không sao đâu ạ."

Thẩm Ấu Sở đang định yếu ớt phản đối thì Lương thái hậu lại "không vui" cắt ngang: "Sao lại không có gì được chứ, lúc

dì đến đây chăm sóc con, chẳng lẽ buổi tối phải ngủ trong phòng khách sao, như vậy cũng được, lạnh chết thì thôi.”

Lão Trần hơi đau đầu, không nên hơi một tí là “đói chết” hoặc “lạnh chết”, những “chiêu thức lớn” như thế này, nếu thường xuyên nói sẽ thực sự giống như câu chuyện sói đến vậy, không có chút tác dụng nào.

Nhưng Lão Trần đã “đánh giá quá cao” Thẩm khờ khạo, nghe thấy những lời đáng sợ đó, cô lại gật chiếc cằm trơn bóng đồng ý.

Lương thái hậu vô cùng vui vẻ, Lão Trần có chút lo lắng, “mẹ chồng và nàng dâu” đúng là ngốc như nhau.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lương Mỹ Quyên nhìn một chút nước canh còn sót lại, ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Trần Triệu Quân biết, bà xã của mình đang nhớ đến chuyện con trai cũng chưa ăn cơm trưa, trong lòng hơi lo lắng.

“Tinh…”

Lão Trần gửi cho Lương thái hậu một tin nhắn: Đó là con trai của bà, bà còn không hiểu rõ con người của nó sao, đói bụng đương nhiên sẽ tự tìm đồ ăn rồi.

Lương Mỹ Quyên bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra, cho nên suốt cả chiều hôm đó không hề nghĩ đến chuyện này nữa.

Trên thực tế, Trần Hán Thăng đúng là không ăn trưa, hắn hút thuốc quá nhiều đến mức không muốn ăn, khoảng năm giờ chiều, cuối cùng cha mẹ cũng xuống lầu.

“Thế nào?”

Trần Hán Thăng không đầu không đuổi hỏi.

“Cũng ổn.”

Lão Trần nói: “Tính cách của Ấu Sở thiên về truyền thống nhiều hơn, mẹ con lấy khí thế của một trưởng bối ra, bình thường con bé sẽ không phản đối, điều kiện tiên quyết là không được nhắc đến con, bây giờ con bé vẫn rất muốnmtránh con.”

Đây là một tin tức nửa vui nửa buồn, “vui” chính là phía bên Thẩm Ấu Sở cũng đã được giải quyết.

Quả nhiên, bạn vĩnh viễn có thể tin tưởng Lão Trần.

“Buồn” chính là, cho dù là Thẩm Ấu Sở hay Tiểu Ngư Nhi, các cô ấy đều không muốn có liên quan gì đến mình nữa.

…

Tối hôm đó sau khi trở về ký túc xá công ty, Trần Hán Thăng bắt đầu sắp xếp nhà ở, tài xế và người giúp việc. Có lẽ là sức mạnh của đồng tiền, chuyện này nghe có vẻ phức tạp, nhưng Trần Hán Thăng chỉ cần mấy cuộc điện thoại là có thể giải quyết. Thậm chí hắn không cần phải đích thân đi lấy chìa khóa, người bạn làm bất động sản đã trực tiếp cho nhân viên công ty đưa chìa khoá đến đây. Người bạn làm bên chăm sóc nội trợ cũng đặc biệt tìm một người giúp việc cho hộ khẩu ở Tô Bắc đến, chính là vì có thể giao tiếp thuận tiện với Lương Mỹ Quyên. Nhưng điều đó có ích lợi gì đâu, những chuyện này đều là vấn đề nhỏ râu ria.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hán Thăng tỉnh dậy, nhìn thời gian trên điện thoại di động, đột nhiên thở dài một hơi:

Ngày 26 tháng 4 năm 2006, hôm nay 0 bạn gái mới, 0 bạn gái chính thức, N bạn gái mập mờ, bị đồn là tra nam lần thứ 9527.

Con mẹ nó, cái gì cũng không ổn!

Chương 894: Chủ đề của điện thoại di động thế hệ thứ hai: Bạch nguyệt quang và bảo bối

"Trần Hán Thăng, nếu con đã dậy rồi thì mau rời giường đi, hôm nay có rất nhiều chuyện phải giải quyết."

Trần Hán Thăng thậm chí còn chưa kịp cảm khái xong thì bên ngoài đã vang lên tiếng hét của Lương Mỹ Quyên.

"Con nghe rồi."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn lên tiếng, xoa xoa mồ hôi sau lưng chiếc áo ngủ ngắn tay, đi về phía phòng khách oán giận với Lương thái hậu: "Mẹ, có phải tối qua mẹ lại tắt điều hoà của con không?"

"Đúng thế, sao vậy?"

Lương Mỹ Quyên không hề bất ngờ chút nào, như thể bà rất có lý vậy: "Bây giờ còn chưa đến tháng 5, sao có thể bật điều hoà suốt đêm được, làm như vậy không tốt cho sức khoẻ, cũng phải để điều hoà nghỉ ngơi một chút chứ?"

"… Mẹ nó, điều hoà còn phải nghỉ ngơi cái búa ấy!"

Trần Hán Thăng dậm chân, không nói nên lời đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Chuyện này quả thực là "tái hiện ngày hôm qua", khi Trần Hán Thăng học cấp hai, điều kiện kinh tế trong nhà cũng dần

dần được cải thiện, trong các phòng ngủ cũng được lắp điều hoà.

Vào mùa hè trước khi đi ngủ, Trần Hán Thăng nhớ rõ mình đã bật điều hoà, kết quả khi ngủ dậy thì cả người đều toát cả mồ hôi, hỏi ra mới biết mẹ ruột của mình nửa đêm đi vào tắt nó.

Lúc ấy Trần Hán Thăng không có năng lực tài chính, câu nói của Lương thái hậu chính là thánh chỉ, lúc đó bà còn đặt ra rất nhiều quy củ, ví dụ như TV không được tắt bật liên tục, tay ướt không được chạm vào ổ điện, lúc ăn cơm chỉ có thể gắp thức ăn ở trước mặt mình…

Khi đó, ước mơ lớn nhất của Trần Hán Thăng chính là được bật điều hoà ở nhiệt độ thấp nhất- 18 độ, có thể tuỳ tiện mở bất cứ chương trình nào trong TV, còn mình thì quấn chăn ngủ trên giường.

Sau khi tỉnh ngủ, làn da trên mặt lạnh như một khối băng, mũi cũng bị lạnh đến mức hít thở không thông, có âm thanh phát ra từ TV cũng sẽ không cảm thấy cô đơn, cảm giác này thực sự vô cùng sảng khoái.

“Haiz, Lương thái hậu quản mình đã trở thành một thói quen rồi.”

Trần Hán Thăng cũng không dám tranh luận với mẹ ruột của mình, trong lòng chỉ có thể chửi thầm vài câu, sau khi ăn sáng xong, hắn bắt đầu sắp xếp các công việc liên quan.

Công việc chủ yếu hôm nay là giúp Thẩm Ấu Sở chuyển từ nhà cũ sang nhà mới, Trần Hán Thăng cảm thấy rất đơn giản, nhưng là trong tiềm thức của Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, bọn họ cảm thấy chuyển nhà là một chuyện vô cùng phức tạp.

Nhất là khi Lương thái hậu còn phải đi thăm Tiểu Ngư Nhi, cho nên thời gian có vẻ vô cùng eo hẹp.

"Mẹ, mẹ đừng gấp gáp được không?"

Trần Hán Thăng không nhanh không chậm nói: "Chúng ta có thể quản lý thời gian, chỉ cần mẹ học được cách lợi dụng…"

"Bốp!"

Sau gáy trực tiếp bị tát một cái, âm thanh trong trẻo vang vọng ở trong phòng khách, Trần Hán Thăng cũng không giả vờ nữa, thành thật và dứt khoát giải quyết vấn đề.

Đầu tiên hắn tìm một người bạn, nhờ liên lạc với một công ty chuyển nhà ở Kiến Nghiệp, sau đó gọi Vương Tử Bác đến, yêu cầu cậu ấy chịu trách nhiệm giám sát công việc chuyển nhà;

Ngay sau đó lại gọi điện thoại cho Trần Lam, bảo cô ấy ra ngoài tản bộ cùng với Thẩm Ấu Sở và bà nội, chuyện chuyển nhà không cần các cô ấy phải quan tâm;

Cuối cùng là đưa thông tin liên lạc của tài xế trong nhà máy cho Lương Mỹ Quyên, khi nào bà muốn đến chỗ của Tiểu Ngư Nhi thì có thể nói tài xế đưa đến.

"Chỉ vậy thôi sao?"

Lương Mỹ Quyên chớp chớp mắt: "Con không làm gì cả, chỉ cần mở miệng thôi à?"

"Sao con lại không làm gì được chứ?"

Trần Hán Thăng hợp tình hợp lý nói: "Mẹ cho rằng con chỉ cần tuỳ tiện một chút là đã nhận được căn nhà năm phòng ngủ một phòng khách này sao? Chuyện này đều nhờ vào mạng lưới quan hệ mà con từng kinh doanh trước kia đấy, lát nữa con sẽ đi xem xét hoàn cảnh của căn nhà mới kia."

Lương Mỹ Quyên nghẹn họng, bà đang dần hiểu cái gọi là "quản lý thời gian" của Trần Hán Thăng rồi, rõ ràng có rất nhiều chuyện cần phải sắp xếp, cả người và việc, kết quả hắn chỉ cần vài phút đã sắp xếp xong xuôi, thậm chí còn chừa ra cho mình rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

"Như vậy khá tốt mà, bây giờ Hán Thăng phải giống như một người trong suốt, không thể xen vào cuộc sống hàng ngày của Tiểu Thẩm và Tiểu Ngư Nhi."

Trần Triệu Quân khẽ gật đầu, đối với năng lực của con trai, ông chưa bao giờ nghi ngờ.

Lão Trần cũng không lười biếng, ông chủ động xin ra trận giúp Vương Tử Bác cùng giám sát quá trình chuyển nhà.

"Chúng ta cứ làm thế đi, tiến lên!"

Trần Hán Thăng huýt sáo một tiếng, lập tức lái xe đi tìm Trần Lam.

"Cảm thấy làm thế này quá vô dụng."

Sau khi con trai rời đi, Lương Mỹ Quyên lo lắng nói với chồng.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của bà, sáng sớm hôm nay bà sẽ đến chỗ Thẩm Ấu Sở giúp cô sắp xếp đồ đạc trước, sau đó giúp chuyển nhà, bận rộn đến tận chiều, bà lại phải vội vàng đến chung cư ven sông thăm Tiểu Ngư Nhi.

Chạy tới chạy lui, không rảnh tay rảnh chân, trong quá trình đó có lẽ không kịp uống miếng nước, Lương Mỹ Quyên đã đoán trước được khó khăn.

Nhưng nhờ có sự sắp xếp của Trần Hán Thăng, Lương thái hậu chỉ cần đi tìm Tiểu Ngư Nhi là được, hơn nữa còn có một chiếc xe con có thể nghe theo sắp xếp bất cứ lúc nào.

Phải miêu tả loại cảm giác này như thế nào nhỉ? Giống như bọn họ đã chuẩn bị năm mươi tấn súng ống đạn dược để đánh một trận ác liệt, kết quả lại phát hiện kẻ địch chỉ là một con muỗi.

“Tại sao lại vô dụng chứ?”

Trần Triệu Quân vô cùng yên tâm, còn khuyên bà xã không cần phải căng thẳng: “Hán Thăng làm ăn buôn bán, gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, chúng ta thoạt nhìn giống như đang ở trong một sợi chỉ rối, nhưng nó lại có năng lực nhanh chóng tìm được điểm đầu cuối.”

Nói đến đây, giọng điệu của Lão Trần cũng có chút kiêu ngạo: “Việc bồi dưỡng ra năng lực này, không thể tách rời tôi… Chúng ta được.”

…

Trước cổng đại học Y Kiến Nghiệp, Trần Hán Thăng đi đón cô em gái Trần Lam.

Trần Lam vừa nghe nói lại phải làm “Người công cụ” cái miệng vễnh lên rất cao: “Anh, sau này anh có con rồi, anh vẫn sẽ yêu thương em giống như trước sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng loa qua có lệ đáp.

“Ừm…”

A Lam hít hít cái mũi nhỏ: “Vậy nếu có một miếng bánh kem, cả em và đứa nhỏ đều muốn ăn, anh sẽ cho ai?”

Trần Hán Thăng không trả lời, ngược lại còn liếc mắt nhìn em gái một cái: “Em coi anh là anh trai của mình không?”

“Có chứ?”

Trần Lam lập tức nói.

“Nếu coi anh là anh trai của em, đừng bao giờ hỏi những câu ngu ngốc như vậy nữa.”

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói.

“Vậy không coi anh là anh trai của em.”

Trần Lam lập tức thay đổi câu trả lời.”

“Nếu em đã không coi anh là anh trai.”

Trần Hán Thăng nhướn mày: “Vậy tại sao còn phải đưa bánh kem cho em ăn.”

“…”

Trần Lam ngẩn người, đột nhiên lăn qua lăn lại ở trên ghế phụ, tức giận hét lên: “Anh đang chơi xấu, anh đang chơi xấu, sau khi hai chị dâu có hai đứa nhỏ xong, anh sẽ càng ngày càng qua loa có lệ với em.”

Trần Hán Thăng cũng không an ủi, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn dù chỉ một cái, thuận miệng qua loa có lệ nói: “Không thể nào, em suy nghĩ nhiều rồi, đừng đoán mò.”

“Em không đoán mò!”

A Lam thở hổn hển nói: “Bây giờ anh nói chuyện với em cũng chỉ thốt ra ba chữ, không hề chân thành chút nào.”

“Ừm…”

Trần Hán Thăng tạm dừng một chút, ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, hắn lấy ra một tấm thẻ ngân hàng từ trong ví đựng thẻ: “Tuỳ tiện quẹt.”

“Anh, anh muốn em dẫn chị dâu đi đâu?”

Trần Lam lập tức ngồi thẳng người, không ngừng đưa ra những đề nghị tốt nhất giống như một hướng dẫn viên du lịch: “Hôm nay cảnh xuân tươi đẹp, em đưa chị dâu đến núi Tử

Kim một chuyến nhé, đạp thanh ngắm cảnh, vô cùng vui vẻ…”

“Đi đâu cũng được.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Chỉ cần đừng đi đến công viên bờ sông là được.”

“Vâng vâng.”

Trong lòng Trần Lam hiểu rõ, chị dâu Tiểu Ngư Nhi đang ở trong chung cư ven sông, hai vị chị dâu tuyệt đối không thể chạm mặt.

Bây giờ cô ấy cũng không chê anh trai qua loa có lệ nữa, xem ra câu nói “Tuỳ tiện quẹt” kia thực sự là một trong những câu có trọng lượng nhất ở trong Tam Tự Kinh.

…

Sau khi đưa Trần Lam đến dưới lầu khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng lại đi đến căn nhà mới phía bên kia đi dạo một vòng.

Căn nhà mới nằm ngay dưới chân núi Tử Kim, tiếp giáp với hồ Bạch Mã và rừng hoa đào, cũng giống như căn hộ ven sông kia, phong cảnh xinh đẹp, rất thích hợp để sống.

Trần Hán Thăng đi dạo xem xét hai vòng, phát hiện căn nhà sớm đã được người ta quét dọn tỉ mỉ một lần.

Đây thực sự là một người bạn rất biết cách đối nhân xử thế, chỉ cần cho mượn một căn hộ đã đổi được ân huệ với ông chủ lớn của điện tử Qủa Xác, đây là một cuộc mua bán vô cùng có lời.

Sau khi rời khỏi căn nhà mới ở bên hồ Bạch Mã, Trần Hán Thăng ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của cha mẹ, không đến tìm Thẩm Ấu Sở hay Tiêu Dung Ngư, hắn trở lại văn

phòng điện tử Qủa Xác, bắt đầu xử lý một số công việc hàng ngày.

Mặc dù về phương diện tình cảm, Trần Hán Thăng đang sứt đầu mẻ trán, thậm chí còn bị Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở "đá" cùng một lúc, nhưng về phương diện công việc lại không hề giảm sút, đương nhiên các hạng mục cũng rất cố gắng, gần như không có vấn đề gì khiến người khác bận tâm.

Tào Khiến Đức và Thôi Chí Phong đã đàm phán thành công một đơn đặt hàng trị giá tám trăm triệu tệ ở Ấn Độ, bao gồm cả mp4, điện thoại di động Qủa Xác thế hệ thứ nhất, và cả điện thoại di động thế hệ thứ hai sắp được ra mắt.

Bởi vì có chức năng dẫn đầu trong so với các phần mềm trình chiếu khác, Qvodplayer Qủa Xác càng ngày càng có nhiều người đăng ký, đồng thời cũng bắt đầu phản hồi lại các sản phẩm khác của Qủa Xác, Cộng đồng Qủa Xác đã loáng thoáng có thể cạnh tranh với Baidu Tieba.

Về phương diện trải nghiệm người dùng, thực ra Cộng động đã vượt qua Tieba, còn thường xuyên có những nhân vật lão làng trong ngành sản xuất đứng ra phân tích vấn đề nào đó, về khía cạnh "cool ngầu" hình như cũng cao hơn một chút.

Còn về phần Tianya và Mop.com, bởi vì không có tư bản ở phía sau ủng hộ nên tốc độ phát triển đã sớm bị Cộng đồng Qủa Xác ngăn chặn.

Hiện giờ, một số doanh nghiệp lớn, thậm chí còn có các công ty sản xuất đồ thể thao quốc tế đang rất sẵn lòng hợp tác với Cộng đồng Qủa Xác.

Hình thức hợp tác chính là mua lại một khu vực nhỏ trong Cộng động Qủa Xác, đính kèm liên kết dẫn đến các sản phẩm của công ty, nhưng Trần Hán Thăng chào giá rất cao, "Trăm

triệu" là đơn vị cơ bản nhất, hơn nữa chỉ có thể ký hợp đồng một năm một lần.

Điều kiện hà khắc này khiến một số công ty sợ hãi, nhưng nghe nói Nike đang trong quá trình đánh giá, bọn họ thực sự đánh giá cao nền tảng thông tin có đông đảo người trẻ tuổi tham gia này.

Xét từ góc độ này, "Chuỗi sinh thái Qủa Xác" của Trần Hán Thăng bước đầu đã đạt được hiệu quả, dù sao cũng chỉ cần một tài khoản là có thể xem phim điện ảnh, download, khoác lác trên mạng, mua sắm… Cư dân mạng thực sự rất lười biếng, nhà nào khiến bọn họ bớt việc thì bọn họ sẽ lựa chọn nhà đó.

Dần dần, điều này sẽ biến thành một vòng tuần hoàn tích cực, cuối cùng sẽ tạo thành một "sự phụ thuộc" đối với Qủa Xác.

…

Khoảng chừng mười giờ, kỹ sư trưởng của bộ phận mạng Hoàng Lập Khiêm dẫn nheo nhóm nghiên cứu và phát minh "Qủa Xác Cloud" đến đây để báo cáo tình hình.

Xét từ mức độ khó khăn trong việc nghiên cứu phát minh, Qủa Xác Cloud đơn giản hơn Qvodplayer Qủa Xác rất nhiều, chỉ là chủ tịch Trần từ lâu đã đưa ra một yêu cầu, mỗi bài hát đều phải có phần bình luận để người nghe có thể ghi lại cảm nhận về nó.

Đây là mệnh lệnh của ông chủ lớn, mọi người chỉ có thể tuân theo vô điều kiện, sau khi trải qua N lần sửa đổi và hoàn thiện, cuối cùng Hoàng Lập Khiêm cũng cảm thấy có thể phát hành.

"Tốc độ nhanh đấy."

Trần Hán Thăng thích thú nói: "Đi xem hiệu quả nào."

Sau khi đi vào phòng thí nghiệm nghiên cứu phát minh của bộ phận mạng, Trần Hán Thăng đeo tai nghe lên và thử hiệu ứng âm thanh trước, trưởng nhóm dự án đứng bên cạnh giải thích ưu điểm của phần mềm này so với "Thiên Thiên Tĩnh Thính."

Trần Hán Thăng vừa ậm ừ đáp lại vừa tuỳ tiện tìm kiếm mấy bài hát, đồng thời thử nghiệm chức năng bình luận ở bên dưới.

Ví dụ như, khi nghe những bài hát của Châu Kiệt Luân, Trần anh tuấn để lại lời nhắn: Những người yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên sẽ không cam tâm làm bạn bè.

Khi nghe những bài hát của Lâm Tuấn Kiệt, Trần anh tuấn để lại lời nhắn: Hôm nay mây rất đẹp, tôi muốn chụp lại cho em xem, nhưng lại nghĩ đến chuyện đã lâu lắm rồi chúng ta không liên lạc với nhau, đột nhiên cảm thấy mây cũng không đẹp đến thế.

Lúc nghe radio, Trần anh tuấn nhắn lại: Tôi lưu tên em là mười hai, mười hai hình ảnh bạn bè, mười hai hình ảnh người yêu, mười hai hình ảnh cho người mình thích, mười hai hình ảnh người nhà, cho nên cái tên mười hai thật khó quên.

…

"Mẹ kiếp!"

Hoàng Lập Khiêm thực sự không thể chịu đựng được nữa, nếu không biết thì thôi đi, nhưng trên thực tế, chủ tịch Trần vừa mở miệng là "thứ chó má", câm miệng là "con mẹ nó", sao có thể viết ra những lời văn sến súa này.

Trần Hán Thăng hoàn toàn không phát hiện ra, hắn vẫn còn đang đắc ý nhìn xung quanh: "Hành văn của ông đây như thế nào?"

“Tươi mới thoát tục, khiến người khác yêu thích không thôi.”

Hoàng Lập Khiêm giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt khen ngợi kia vô cùng chân thành.

“Ha ha ha, Lão Hoàng, con người anh quá thành thật, lúc nào cũng thích nói thật.”

Trần Hán Thăng chống nạnh cười một lát: “Chắc chắn các anh đều đang cảm thấy tò mò tại sao Qảu Xác Cloud lại cung cấp dịch vụ để lại lời nhắn này đúng không? Thiên Thiên Tĩnh Thính gì đó cũng không có, bình thường rất nổi tiếng mà.”

“Thực sự đã từng nghĩ đến, nhưng chưa từng suy nghĩ cẩn thận.”

Hoàng Lập Khiêm gãi đầu: “Có lẽ không thể nào nhìn xa trông rộng giống như chủ tịch Trần được.”

“Được rồi, được rồi, Lão Hoàng, anh nghỉ ngơi đi.”

Trần Hán Thăng xua tay, nhìn vào giao diện của Videoplayer Cloud của Qủa Xác, nghiêm túc nói: “Còn tôi à, có ba lý do.”

Hoàng Lập Khiêm lập tức bày ra tư thế nghiêm túc nghe giảng, anh ta đã “đánh cược” với Thôi Chí Phong ở bộ phận kinh doanh, lãnh đạo bộ phận nào mới là người có lợi nhuận cao nhất trong điện tử Qủa Xác.

Trong sáu tháng vừa qua, doanh thu của bộ phận mạng càng ngày càng ít hơn so với bộ phận kinh doanh, kết quả Thôi Chí Phong trực tiếp đàm phán thành công một đơn hàng trị giá 800 triệu, khoảng cách lại bị nới rộng ra một lần nữa.

Lão Hoàng chỉ có thể tiếp tục ôm chặt đùi Trần Hán Thăng, đồng thời mang theo cấp dưới chinh phục từng dự án.

“Thứ nhất, cách hiểu của mỗi người về bài hát là khác nhau.”

Trần Hán Thăng nói: “Ví dụ bài Thiết huyết lòng son của Anh hùng xạ điêu, có người cảm thấy hào hùng, có người lại cảm nhận được sự bi thương, nếu bình luận như thế này, có thể giao lưu tâm trạng của nhau một chút.”

“Thứ hai, thời gian nghe nhạc của mỗi người mỗi khác.”

Trần Hán Thăng lại tiếp tục nói: “Lại đưa ra một ví dụ tiếp, “Trời nắng” của Châu Kiệt Luân, có người nghe bài hát này vào năm 2006, nhưng cũng có người mãi đến năm 2016 mới nghe, như vậy người nghe vào năm 2016 bọn họ có thể cảm nhận được xu thế âm nhạc vào mười năm trước, thậm chí là hình ảnh thu nhỏ của thời đại và xã hội vào thời điểm ấy qua những bình luận chi chít đó.”

“Điều thứ ba…”

Nói tới đây, Trần Hán Thăng dừng lại một chút, nhìn lên trần nhà một góc 45 độ: “Chính là tạo ra không gian cho một người thiếu niên u sầu lai láng văn chương này để tỏ vẻ.”

“Oẹ…”

Trong lòng Hoàng Lập Khiêm đã sông cuộn biển gầm muốn phun, nhưng ông chủ lớn không bắt bẻ, điều đó có nghĩa là sản phẩm “Qủa Xác Cloud” có thể cân nhắc đến chuyện được tung ra trên toàn bộ giới internet.

“Chờ đến khi điện thoại di động đời thứ hai được tung ra thị trường, chúng ta sẽ cùng giới thiệu Qủa Xác Cloud ở trên buổi ra mắt luôn.”

Trần Hán Thăng đưa ra một mốc thời gian.

“Vâng.”

Hoàng Lập Khiêm vội vàng hỏi: “Chủ đề của điện thoại di động đời thứ hai của chúng ta vẫn chưa được quyết định.”

“Nó sẽ được quyết định ngay bây giờ.”

Trên khuôn mặt Trần Hán Thăng đột nhiên trào dâng một chút dịu dàng, ngay sau đó lại che giấu, buồn bã mất mát nói: “Bởi vì nó có hai tông màu chủ đạo, cái màu trắng được gọi là “bạch nguyệt quang”, cái màu lam gọi là “bảo bối”, chủ đề điện thoại di động đời thứ hai tên là “Bạch nguyệt quang và bảo bối”.

Chương 895: Cái chết của Hoàng Tuệ

"Bạch nguyệt quang và bảo bối?"

Nghe thấy cái tên này, Hoàng Lập Khiêm vô cùng nghi hoặc, điện thoại di động Qủa Xác đời thứ nhất có chủ đề là "Định nghĩa lại điện thoại di động", đây là một cái tên khí phách và kiêu ngạo đến nhường nào, nó vẫn còn được thảo luận sôi nổi trên các phương tiện truyền thông đấy.

Nhưng rốt cuộc "Bạch nguyệt quang và bảo bối" có ý nghĩa gì chứ?

Lão Hoàng cũng không dám hỏi sâu, chỉ thầm tiết lộ tin tức này cho Nhiếp Tiểu Vũ, lừa gạt cô thư ký nhỏ qua đó thám thính một chút.

Sau khi nghe thấy cái tên này, Nhiếp Tiểu Vũ cũng sửng sốt một lúc lâu, sau đó vội vàng chạy tới văn phòng của bộ trưởng Trần.

Nhiếp Tiểu Vũ chỉ biết chuyện Tiêu Dung Ngư mang thai, chuyện Thẩm Ấu Sở có em bé, và Trần Hán Thăng bị đá một cách thê thảm, cô ấy tạm thời vẫn chưa hay biết.

Nhưng Trần Hán Thăng cũng không lừa gạt cô thư ký nhỏ bên cạnh mình, một năm một mười nói rõ toàn bộ tình hình hiện tại cho cô ấy nghe.

Cánh cửa văn phòng của Trần Hán Thăng đang đóng chặt, nhưng ngay cả trong hành lang cũng có thể nghe thấy âm thanh lúc hoảng hốt lúc gào rống của Nhiếp Tiểu Vũ, ngay cả những ngôn ngữ trong thế giới giả tưởng cũng thốt ra ngoài.

“Mẹ nó?”

“Chết tiệt!”

“Trời ơi!”

Một lúc lâu sau, Nhiếp Tiểu Vũ bước ra khỏi văn phòng, vừa đi vừa lắc đầu.

Hoàng Lập Khiêm đang đứng chờ ở trong góc tường, vội vàng chạy đến dò hỏi: “Chủ tịch Trần nói thế nào, chủ đề của điện thoại di động đời thứ hai có ý nghĩa sâu xa gì không, bộ phận mạng của chúng tôi phải phối hợp tuyên truyền như thế nào?”

“Đúng là tạo nghiệt!”

Nhiếp Tiểu Vũ ngước đôi mắt xám xịt lên, bất lực trả lời một câu, sau đó lại than ngắn thở dài quay trở về văn phòng, chỉ để lại một mình Lão Hoàng miên man suy nghĩ tại chỗ.

Tạo nghiệt?

Bạch nguyệt quang và bảo bối, chẳng lẽ là tội nghiệt mà chủ tịch Trần phạm phải sao?

…

Nhưng cho dù nói thế nào đi chăng nữa, chủ đề của điện thoại di động đời thứ hai xem như đã được quyết định, Trần Hán Thăng có quyền phát ngôn tuyệt đối ở điện tử Qủa Xác, cho nêndù có người không hiểu rõ ý nghĩa của chủ đề, bọn họ cũng sẽ không nghi ngờ.

Chỉ là lúc họp báo ra mắt điện thoại, có lẽ cánh phóng viên sẽ đặt ra câu hỏi từ những góc độ khác nhau, chỉ cần nghĩ xem nên trả lời như thế nào là được.

Có vẻ như ban quản lý của Qủa Xác đều đã xem nhẹ sự thông minh của các cư dân mạng, vào giữa trưa, khi bộ phận

tuyên truyền của Qủa Xác công bố chủ đề của điện thoại di động đời thứ 2, cư dân mạng ngay lập tức nổ tung, không ngừng đăng tải các bài thảo luận ở Cộng đồng.

Chí khí không ở trong bánh gạo: Chỉ vậy thôi? Tôi đã đợi suốt ba tháng, kết quả chỉ chờ được chủ đề chết tiệt này sao? Chủ tịch Trần, ngài mau tỉnh táo một chút đi, đây không phải là phong cách của anh, cầu xin anh mau mau tỏ vẻ cool ngầu đi!

Thiếu nữ hoài xuân: Ồn ào cái gì chứ, chủ đề này khá ổn mà, tôi vẫn luôn cảm thấy điện thoại di động đời thứ nhất quá sắc bén, lần này nghe có vẻ vô cùng dịu dàng, tôi sẽ đến trung tâm thương mại đặt mua một bạch nguyệt quang trước.

Tôi cứu tôi trước năm 36 tuổi: Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng tôi dự định sẽ mua màu xanh lam bảo bối, tôi có cảm giác giống như chiếc điện thoại di động này sẽ phát sáng lung linh vào ban đêm.

Chu Kiệt Côn: Phát sáng lung linh… Em gái 36 thật đáng yêu, xin hỏi em đã có bạn trai chưa?

Lỗ Tấn phiêu lưu ký: Tôi là một fans lão làng của Qủa Xác ở nước ngoài, vẫn luôn mong chờ ánh sáng của các dòng điện thoại di động trong nước, cố lên!

…

Đây chỉ là những cuộc thảo luận vô cùng bình thường, có cảm thán cũng có yêu thích, nhưng đến chiều, có một cư dân mạng rảnh rỗi đến đau trứng nào đó bắt đầu "tìm lỗi".

Thám tử nổi tiếng Triệu Tư: Tôi đột nhiên phát hiện, chủ đề của điện thoại di động đời thứ hai này thực sự có ý nghĩa vô cùng sâu sắc. Các bạn còn nhớ tin tức chủ tịch Trần bắt cá hai tay được vạch trần trước đây không? Lúc đó tất cả chúng ta đều biết, Tiêu Dung Ngư của đại học Đông Đại chính là bạn

học cấp ba của chủ tịch Trần, người này có thể coi là Bạch nguyệt quang chăng? Thẩm Ấu Sở của đại học Tài chính là bạn học đại học của chủ tịch Trần, người này có thể coi là bảo bối được khai quật chăng?

Một khi đã Fuk thì không thể kiểm soát: Mẹ nó… Nếu nghĩ theo cách này thì càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, chủ tịch Trần đã chơi một ván cờ lớn đấy! Dùng tình yêu để đặt tên cho hai chiếc điện thoại di động, gắn chặt tình yêu và sự nghiệp lại với nhau, con mẹ nó tôi phục rồi.

Người tốt cả đời ngực phẳng: Tôi vốn định chờ xem một chút, nhưng bây giờ đã quyết định tăng thêm một chút lãng mạn cho chủ tịch Trần của chúng ta.

Phong ấn của tôi là chăn: Có hơi cặn bã, hai cô gái đấy.

Cơm ngon quá đi: Nếu có người đàn ông nào có thể bày tỏ tình yêu đối với tôi một cách phô trương như vậy, cho dù đứa nhỏ đó không phải là tôi, tôi cũng coi nó như ruột thịt mà nuôi nấng.

…

"Chủ tịch Trần, có muốn xoá bỏ các bài đăng kia không?"

Người của bộ phận mạng sớm đã chú ý đến hướng đi này, Hoàng Lập Khiêm lập tức chạy xuống xin chỉ thị: "Không chỉ cộng đồng Qủa Xác mà các nền tảng khác cũng có các bài viết tương tự, có muốn huy động dư luận viên tiến hành che giấu không?"

"Thôi bỏ đi."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Bọn họ nói không sai, bản thân tôi chính là một người đàn ông thâm tình và lãng mạn như vậy đấy, nếu cư dân mạng đã nhìn thấy khuôn mặt thật này của tôi, vậy không cần phải ngụy trang nữa."

“Tôi…”

Hoàng Lập Khiêm sửng sốt khoảng chừng ba giây, sau đó mới bắt kịp tư duy của Trần Hán Thăng: “Nếu đã nói như vậy, chúng ta huy động dư luận viên thúc đẩy thêm một chút?”

“Cũng không cần thiết phải làm thế, đây đã là tin tức nóng hổi rồi, không cần phải thúc đẩy.”

Trần Hán Thăng nảy ra một ý tưởng mới: “Hãy thử xem xét từ một góc độ khác, để dư luận viên đăng tải bài viết ở khắp mọi nơi, so sánh ưu điểm của điện thoại samsung và điện thoại Qủa Xác, ví dụ như giá cả Samsung đắt đỏ, dễ lag dễ nổ, càng nên ủng hộ các sản phẩm trong nước gì đó, v.v…”

“Biết rồi.”

Hoàng Lập Khiêm gật đầu, chỉ muốn nói Samsung cũng đủ thảm, khoảng thời gian này bọn họ chỉ muốn hành quân lặng lẽ, nhưng không ngờ chủ tịch Trần vẫn muốn quất xác hàng ngày.

Sau khi Lão Hoàng rời đi, Lý Tiểu Giai- Chỉ huy thứ ba của điện tử Qủa Xác, người chịu trách nhiệm nghiên cứu, phát minh và sản xuất điện thoại di động đời thứ hai cũng đến đây thảo luận chi tiết về cuộc họp báo, cứ thế bận rộn cho đến khi tan làm, Trần Hán Thăng gọi điện thoại cho Vương Tử Bác: “Việc chuyển nhà như thế nào rồi?”

“Sắp xong rồi.”

Vương Tử Bác nói: “A Lam mạnh mẽ lôi kéo đám người Thẩm Ấu Sở đi dạo ở núi Tử Kim, bây giờ vừa mới trở về để sắp xếp đồ đạc.”

“Ồ.”

Trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, đang định cúp máy.

“Tiểu Trần, chờ một chút!”

Vương Tử Bác đột nhiên gọi lại một tiếng.

“Có chuyện gì?”

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên.

“Ừ thì… Chuyện là…”

Chỉ cần Vương Tử Bác có phản ứng này thì chắc chắn cậu ấy có chuyện muốn nói, cứ thế chần chừ vài giây, cậu ấy mới ấp a ấp úng nói: “Hôm nay Biên Thi Thi đến chỗ của Tiểu Ngư Nhi, cô ấy cũng biết chuyện Thẩm Ấu Sở mang thai rồi.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói: “Biên Thi Thi chắc chắn đã mắng tao.”

“Cũng… Cũng không mắng nhiều lắm.”

Vương Tử Bác còn giúp bọn họ giảng hoà.

“Chậc!”

Trần Hán Thăng hoàn toàn không tin: “Người nói dối thì sẽ phải nuốt một ngàn trứng dái gà.”

“Biên Thi Thi mắng mày một trận thật dữ dội.”

Vương Tử Bác lập tức ăn ngay nói thật: “Nói mày không có trách nhiệm, nói mắt mù nhìn lầm mày rồi, nói mày không xứng là cha của bé Tiểu Ngư Nhi…”

“Chửi hay lắm.”

Trần Hán Thăng nhún vai, với lập trường của Biên Thi Thi thì đây mới là phản ứng bình thường.

“Sau đó, sau đó…”

Vương Tử Bác hạ thấp giọng một chút: “Dì Mạc Kha cũng đến đây, bây giờ dì ấy đang ở trong phòng khách, chú Trần đang tiếp.”

“Mẹ hai Mạc có phản ứng như thế nào?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ cũng may Lương thái hậu đang ở chỗ Tiểu Ngư Nhi, nếu không sẽ lại thêm chuyện.

“Lúc đầu dì Mạc không biết nguyên nhân chuyển nhà, sau khi nghe được chân tướng sự viện, dì ấy cũng vô cùng tức giận.”

Vương Tử Bác giống như một tên gián điệp, báo cáo những gì cậu ấy nghe thấy: Nhưng dưới sự khuyên bảo của chú Trần, lúc này dì ấy mới bình tĩnh một chút.

Nói ra cũng cảm thấy kỳ quặc, Lương thái hậu và mẹ hai Mạc đều là “phe Ấu Sở”, chẳng qua bây giờ Lương thái hậu đang có chút tham lam, bởi vì bà không nỡ từ bỏ Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ngư Nhi, bắt đầu làm phản và hướng đến “phe muốn cả.

Ngược lại, Mạc Kha thì đơn giản hơn, bà ta cũng giống như giáo sư Tôn Bích Dư, bởi vì không quen biết một cô gái khác nên tâm tư bênh vực người nhà gần như không thể che giấu được.

“Không có việc gì, nếu Lão Trần có mặt ở đó, tao cũng không cần phải lo lắng.

Trần Hán Thăng vô cùng yên tâm với năng lực của cha, tin rằng ông có thể trấn an được mẹ hai Mạc, ngược lại hỏi Vương Tử Bác: “Mày còn có chuyện gì đúng không, nói hết đi.”

Hai người quen biết nhau nhiều năm như vậy, có thể nói Vương Tử Bác vừa mới vặn mông, Trần Hán Thăng đã biết trong lòng cậu bạn từ nhỏ đến lớn đang suy nghĩ chuyện gì. Dáng vẻ ấp úng của Vương Tử Bác này, chắc có còn có lý do gì khó nói khác.

Quả nhiên, Vương Tử Bác do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Tiểu Trần, Hoàng Tuệ liên lạc với tao."

"Hoàng Tuệ?"

Trần Hán Thăng gần như không thể phản ứng lại, chị tiểu Tuệ bị mình chính đưa vào tù, còn có thể gọi điện thoại liên lạc với Vương Tử Bác, chẳng lẽ cô ta vượt ngục?

"Bây giờ tao mới biết, hoá ra Hoàng Tuệ đã ngồi tù."

Vương Tử Bác đơn thuần giống như một tờ giấy trắng, kể lại những gì Hoàng Tuệ đã trải qua ở trước mặt người thực sự hạ độc thủ phía sau.

Trần Hán Thăng lặng lẽ lắng nghe, nhìn xem chị tiểu Tuệ còn có thể giở trò mới gì nữa."

"Số phận của Hoàng Tuệ cũng rất thảm, năm ngoái sau khi rời khỏi Kiến Nghiệp, chị ta hẹn hò với một người đàn ông ngoại quốc ở Hàng Châu."

Vương Tử Bác hậm hực nói: "Sau đó người bạn trai kia xúi giục chị ta đụng vào mấy thứ đồ cấm vi phạm pháp luật, không ngờ tên người nước ngoài kia lại tố cáo Hoàng Tuệ, cho nên chị ta bị lĩnh án hai năm ba tháng."

"Vậy sao?"

Thực ra Trần Hán Thăng biết rõ những chuyện này, nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên: "Đúng là bất ngờ, hy vọng người không sao cả."

Nghe vậy, Vương Tử Bác cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cậu ấy cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục nói: "Kết quả trước khi vào tù, chị ta đi kiểm tra sức khoẻ, kiểm tra ra được bệnh nặng nên dùng điện thoại của bệnh viện tìm tao."

"HIV à?"

Trần Hán Thăng suýt chút nữa đã biểu hiện cảm giác sung sướng khi thấy người gặp hoạ ra ngoài: "Rất nhiều người nước ngoài đều mang trong mình loại virus này, Hoàng Tuệ đã từng hẹn hò với người nước ngoài, rất có khả năng bị nhiễm bệnh."

"Không phải HIV."

Vương Tử Bác thở dài một hơi: "Là bệnh bạch cầu cấp tính, hơn nữa lúc phát hiện tương đối muộn."

Vào năm 2006, bệnh bạch cầu cấp thành vẫn rất đáng sợ, tỷ lệ tử vong cũng cao, đặc biệt là nếu không kịp thời ghép tuỷ phù hợp, về cơ bản chỉ là con đường chết.

"Chậc chậc, trời xanh có mắt mà."

Trần Hán Thăng nghe thấy tin tức này, cảm giác còn sung sướng hơn cả khi biết "Qủa Xác Cloud" đã nghiên cứu phát minh thành công.

"Tiểu Trần!"

Vương Tử Bác có chút bất mãn: "Cho dù lúc trước Hoàng Tuệ khiến mày không thoải mái đi nữa, nhưng chị ta cũng đã rời khỏi Kiến Nghiệp, còn mắc phải một căn bệnh nghiêm trọng như vậy, mày đừng chế giễu người ta nữa."

"Ha ha ha ha."

Trần Hán Thăng cười lạnh hai tiếng, "ân oán tình thù giữa mình và Hoàng Tuệ đâu phải là điều mà tên ngốc này có thể hiểu được.

Nếu không phải cô ta đâm thủng Tu La tràng, mình sẽ phải sống kiếp sống như chuột chạy qua đường thế này sao?

Hoàng Tuệ phải nên cảm ơn pháp luật, nếu không kết cục của cô ta sẽ còn thảm thương hơn nhiều.

Nhưng Trần Hán Thăng không muốn tranh cãi với Vương Tử Bác, qua loa có lệ nói: "Đó chính là trời xanh không có mắt, lại chỉ khiến Hoàng Tuệ bị bệnh bạch cầu, ung thư gì đó mau vào người cô ta đi."

"…"

Vương Tử Bác biết tính tình của cậu bạn thân, không thể phân biệt phải trái đúng sai, nhưng Trần Hán Thăng cũng khá tò mò, Hoàng Tuệ tìm đến Vương Tử Bác vào lúc này, rốt cuộc cô ta có ý gì?

Sau khi Trần Hán Thăng hỏi ra nghi vấn này, Vương Tử Bác cũng không giấu diếm, nói rõ rành mạch: "Hoàng Tuệ không có tiền tiết kiệm, điều kiện kinh tế trong nhà cũng bình thường, cho nên thể kiếm đâu ra khoản chi phí chữa bệnh khổng lồ cho căn bệnh này, chị ta nói mình không muốn chết, hy vọng tao có thể cho mượn chút tiền để cứu chị ta, ít nhất có thể giúp chị ta kéo dài cuộc sống cũng được."

"Không phải mày đồng ý rồi đấy chứ?"

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nói: "Con người cho dù ngu ngốc đến nhường nào đi chăng nữa cũng không thể mắc cùng một lỗi hai lần, lúc trước mày đưa tiền cho Hoàng Tuệ còn ít sao, nhưng nhận được cái gì nào?"

"Tao… Tao vẫn chưa đồng ý."

Vương Tử Bác im lặng một chút rồi nói.

"Vậy thì tốt rồi."

Trần Hán Thăng nói một cách chắc chắn: "Trước khoan hẵng thảo luận đến chuyện có phải tiêu tiền cho căn bệnh này không, chỉ đơn giản nói về con người Hoàng Tuệ, mày tin không, sau khi mày vay tiền giúp cô ta chữa bệnh khỏi, cô ta có thể vỗ mông chạy lấy người, nói không chừng sau đó còn trách mày vay tiền không đủ nhanh chóng."

Vương Tử Bác không lên tiếng cãi lại, điều này chứng tỏ cậu ấy hiểu rõ đây là chuyện có thể xảy ra.

“Mày cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi, nếu không được thì dùng Qvodplayer Qủa Xác tải xuống hai bộ phim tự mình vui vẻ đi.”

Trần Hán Thăng nói: “Điện thoại di động Qủa Xác thế hệ thứ hai sắp được ra mắt, tao phải đi đến nhà máy kiểm tra một vòng.”

Trần Hán Thăng vừa nói xong đã cúp máy, nhưng Vương Tử Bác vẫn rất mâu thuẫn, chiều hôm nay sau khi nhận được cuộc điện thoại này, trong lòng cậu ấy có hai suy nghĩ không ngừng va chạm vào nhau.

Một suy nghĩ chính là mặc kệ không hỏi, cùng với việc sắp tốt nghiệp, khoảng thời gian này Vương Tử Bác thường xuyên nghĩ đến những mảnh vụn vặt trong suốt bốn năm đại học, Hoàng Tuệ đương nhiên là một ký ức không thể tránh khỏi.

Vương Tử Bác càng nghĩ càng hối hận, tại sao lúc trước mình lại tiêu tốn nhiều tiền như vậy ở trên người Hoàng Tuệ chứ, cho nên những gì cô ta gặp phải bây giờ thực sự không đáng đồng tình.

Một loại suy nghĩ khác chính là có xu hướng muốn giúp đỡ Hoàng Tuệ.

Tính tình Vương Tử Bác thuần phác, những người như thế này bình thường đều tương đối mềm lòng, cộng thêm Hoàng Tuệ là người phụ nữ đầu tiên của mình, đặc biệt bây giờ khi đối mặt với vấn đề sinh tử này, Vương Tử Bác cảm thấy không thể nào giả vờ như không biết gì được.

Vì thế cậu ấy mới muốn thương lượng một chút với cậu bạn nối khố, nhưng thái độ của Trần Hán Thăng cũng không nằm ngoài dự đoán.

Vương Tử Bác chỉ có thể thở dài một hơi, tiếp tục giúp đỡ thu dọn đồ đạc rồi trở về trường học.

Buổi tối, Mạc Kha cũng rời khỏi căn phòng mới này, chẳng bao lâu sau, Lương Mỹ Quyên cũng đến đây từ chỗ của Tiểu Ngư Nhi, dẫn Lão Trần quay trở về ký túc xá của điện tử Qủa Xác.

Một nhà ba người lại gặp nhau một lần nữa, Lương thái hậu cũng nói lại tình hình của Tiểu Ngư Nhi phía bên kia, Lão Trần lại kể về tình hình chuyển nhà của Thẩm Ấu Sở.

Chuyện mẹ hai Mạc đi đến thăm nhà mới, Trần Triệu Quân cũng thuận miệng đề cập đến, bởi vì đây là chuyện không thể giấu được.

Cũng may bây giờ có rất nhiều chuyện, Lương Mỹ Quyên không đặt sự chú ý của mình lên trên người "mối tình đầu" của chồng, bà đang suy nghĩ xem nên "quản lý thời gian" như thế nào.

Bây giờ Lương thái hậu rất cần khoá học này, bởi vì trong vòng mấy tháng tới, bà đều phải phân chia thời gian đồng đều cho Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, không ai được nhiều hơn ai, không ai được ít hơn ai.

Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đau đầu, không biết lúc trước Trần Hán Thăng xử lý cục diện này như thế nào, đặc biệt là khi hắn còn cùng lúc xây dựng sự nghiệp và học đại học.

Có lẽ ngày mai ngày mốt Lão Trần sẽ trở về Cảng Thành, ông còn có công việc ở đó, cho dù muốn nghỉ hưu đi chăng nữa thì cũng phải từng bước từng bước bàn giao công việc và xử lý ổn thoả các mối quan hệ trong nhà.

Kiếp trước Trần Hán Thăng không ngừng mời mọc, nhưng Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đều không đến Kiến

Nghiệp, bởi vì bọn họ cảm thấy không có cháu trai cháu gái để chăm sóc, ở thành phố còn không bằng ở quê hương.

Bây giờ có hai đứa trẻ sắp chào đời, vợ chồng Lão Trần không cần phải nhắc nhở cũng đã bắt đầu từng bước từng bước chuyển trọng tâm cuộc sống đến Kiến Nghiệp.

Đây là ông bà nội kiểu mẫu ở Trung Quốc, đối với mức độ coi trọng việc nối dõi tông đường, không một quốc gia nào có thể so sánh được với bọn họ.

…

Sáng hôm sau thức dậy, Trần Hán Thăng ăn sáng xong đi đến văn phòng, sáng sớm hôm nay có một cuộc họp để thảo luận các công việc liên quan đến điện thoại di động đời thứ hai.

Nhưng, đúng vào lúc này, Vương Tử Bác lại gọi điện thoại đến.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác ấp úng nói: "Tối hôm qua tao đã suy nghĩ một đêm, không thể bỏ mặc được, mày có thể… Có thể cho tao mượn năm trăm ngàn được không?"

"Không!"

Trần Hán Thăng từ chối một cách gọn gàng dứt khoát.

Vương Tử Bác lập tức im lặng, nhưng cũng không cúp máy.

Trần Hán Thăng lắc đầu, hơi bực bội nhưng lại có chút bất đắc dĩ nói: "Đối với tao mà nói năm trăm ngàn chẳng là gì cả, nhưng không cần thiết phải cứu loại người như Hoàng Tuệ."

"Tử Bác!"

Trần Hán Thăng kiềm chế lửa giận, dùng một chút kiên nhẫn còn sót lại nói: "Nếu mày kết hôn và muốn mua nhà, tao không nói một lời lập tức đưa cho mày và Biên Thi Thi năm triệu tệ, chỉ vì khi còn đi học, dì Lục thường xuyên dùng trứng gà mà nhà mày bán để lấy tiền cho tao ăn, trong lòng tao điều đó không chỉ năm triệu tệ."

"Nhưng vấn đề là thực sự không cần thiết."

Trần Hán Thăng đã mất hết kiên nhẫn: "Hoàng Tuệ không đáng."

"Nhưng…"

Vương Tử Bác cũng không biết nên giải thích sự vướng mắc trong lòng mình như thế nào với cậu bạn nối khố.

"Con mẹ nó mày đừng nói nữa!"

Trần Hán Thăng trực tiếp cắt ngang: "Mày đi hỏi Biên Thi Thi đi, nếu Biên Thi Thi đồng ý thì tao sẽ cho mày mượn tiền."

Thực ra đây chỉ là một cái cớ, Trần Hán Thăng cảm thấy Vương Tử Bác yêu Biên Thi Thi như vậy, cho dù cậu ấy là một kẻ ngốc, cũng sẽ không nói chuyện của bạn gái cũ ở trước mặt bạn gái mới đúng không?

Còn về phần Hoàng Tuệ, chết thì chết đi.

Có người đã nên chết từ lễ giáng sinh năm ngoái, ngày mùng một tháng năm năm nay mới được chôn cất.

Chương 896: Giúp hay không giúp?

Sau khi Vương Tử Bác bị Trần Hán Thăng từ chối không chút khách khí, cậu ấy cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì cậu bạn từ nhỏ là người như vậy.

Thực ra với tính cách của Vương Tử Bác, những chuyện như kết hôn mua phòng kia, ngược lại cậu ấy sẽ không mở miệng với Trần Hán Thăng, trên người có bao nhiêu tiền tiết kiệm, mua căn nhà lớn đến chừng nào, nếu vượt quá khả năng chi trả của bản thân, Vương Tử Bác sẽ không tham lam suy nghĩ đến.

Nhưng khi đề cập đến những vấn đề liên quan đến sống chết này, nếu không biết thì sẽ quên đi, nhưng người khác đã yêu cầu ngay trước mặt mình, như vậy còn có thể giả vờ như không biết thì cậu ấy không còn là Vương Tử Bác nữa.

Trên thực tế có một loại người như vậy, khi bọn họ nảy sinh mâu thuẫn với người khác, hoặc bị người khác lừa gạt, trong lòng cũng đã từng căm hận, cũng đã từng chảy nước mắt, nói không chừng còn thề nhất định sẽ báo thù.

Nhưng sau một thời gian dài, bọn họ dần dần phai nhạt, lúc này người đã từng lừa gạt mình kia đột nhiên xuất hiện, thậm chí còn khóc lóc cầu xin giúp đỡ, rất có thể bọn họ sẽ quên mất những điều tồi tệ mình đã gặp phải trước đó, trong đầu chỉ nhớ những ký ức tốt đẹp.

Vương Tử Bác chính là loại người này, thực ra hầu hết mọi người đều thuộc về kiểu người này, người có trái tim sắt đá

như Trần Hán Thăng chỉ là số ít.

"Tút tút tút…"

Nghe thấy âm thanh trong micro, Vương Tử Bác cũng thở dài cúp máy, đi vào văn phòng xây dựng sự nghiệp của mình ở trong đại học Lý Công Kiến Nghiệp.

Văn phòng này là nơi nhà trường hỗ trợ và giúp đỡ những sinh viên gây dựng sự nghiệp giống như Vương Tử Bác, "Công ty phần mềm internet Trí Bác" ở bên ngoài không có tầm ảnh hưởng gì, nhưng ở trong đại học Kiến Nghiệp, Vương Tử Bác vẫn có chút danh tiếng.

Dù sao lúc trước cậu ấy cũng đã từng làm trong đại lý Hoả Tiễn 101, bây giờ lại thành lập một công ty, hơn nữa còn tiếp quản các hạng mục bảo trì thiết bị máy tính trong trường học, nghe nói giá trị con người cũng có mấy trăm ngàn tệ đấy.

"Vương sư huynh, chào buổi sáng."

Một sư đệ năm ba ngành quang điện đến đây chào hỏi một tiếng, Vương Tử Bác cũng lễ phép gật đầu.

Tử Bác là một người hiền lành thật thà, đối với những sư huynh sư đệ có gia cảnh bình thường đến đây làm thêm, Vương Tử Bác đều tiếp nhận.

Cho nên cũng như đánh giá của Trần Hán Thăng trước đây, Vương Tử Bác hoàn toàn không có năng lực trở thành một ông chủ lớn, cậu ấy không thể nào đổ một bát canh gà lên đầu cấp dưới, cũng không có da mặt dày để nghiên cứu và nịnh nọt tiến về phía trước, làm ông chủ của một công ty nhỏ đã là tốt lắm rồi.

"Sư huynh, tay anh bị sao vậy?"

Sư đệ làm thêm phát hiện trên mu bàn tay Vương Tử Bác rách một mảnh da, để lộ lớp thịt non màu hồng bên trong.

“Không có chuyện gì cả, hôm qua tôi giúp người nhà chuyển nhà nên không cẩn thận bị va vào thôi.”

Vương Tử Bác bình thản nói: “Em đi làm việc đi, nhớ đến phòng máy tính để cài đặt hệ thống.”

Ngày hôm qua khi Vương Tử Bác đến giúp đỡ chuyển nhà, mặc dù Trần Hán Thăng giao cho cậu ấy nhiệm vụ “giám sát”, nhưng Vương Tử Bác vẫn ra tay giúp đỡ một chút.

Bởi vì làm như thế có thể đẩy nhanh tốc độ, buổi tối Tiểu A Ninh có thể ăn cơm tối ở nhà mới đúng giờ.

Trong quá trình này, tay cậu ấy bị cọ xát mất một mảnh da, nhưng Vương Tử Bác không nói với Trần Triệu Quân, cũng không nói cho Trần Hán Thăng.

Mất một mảnh da thôi mà, có gì đáng nói chứ.

“Sư huynh cũng có người nhà ở Kiến Nghiệp sao, trước kia chưa từng nghe anh nói đến.”

Sư đệ năm ba vừa nói chuyện vừa cầm lấy đĩa CD đi vào phòng máy tính, Vương Tử Bác cong môi mỉm cười, Tiểu Trần chính là người thân của mình, A Ninh, Thẩm Ấu Sở cũng vậy.

Hồ Lâm Ngữ không phải, cô ấy quá hung dữ.

…

Bận rộn ở văn phòng đến tận giữa trưa, Vương Tử Bác cầm lấy điện thoại di động lướt Cộng đồng Qủa Xác.

Lúc trước Trần Hán Thăng đã nói rằng, Cộng đồng Qủa Xác cần sức nóng và lượng truy cập nên Vương Tử Bác chưa bao giờ truy cập vào các trang web khác, tiền lưu lượng hàng tháng đều dùng cho cộng đồng Qủa Xác.

Mặc dù bây giờ Cộng động Qủa Xác không thiếu những cú nhấp chuột của Vương Tử Bác, nhưng cậu ấy vẫn sẽ lướt xem và phát hiểu, cống hiến một chút cho sự phát triển sự nghiệp của cậu bạn nối khố.

Bên trongCộng đồng đang tràn ngập các cuộc thảo luận về "điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai", đối với chủ đề "Bạch nguyệt quang và bảo bối" mà nói, cư dân mạng có thể tưởng tượng ra được mấy trăm ý nghĩa khác nhau, một số cư dân mạng đã bắt đầu dùng "cơ học lượng tử" để phân tích "Bạch nguyệt quang như thế nào", "Bảo bối" như thế nào.

"Điêu khắc cát đúng là thú vị."

Vương Tử Bác lắc đầu, cậu ấy vừa mới nhìn thoáng qua một cái đã hiểu rõ ý nghĩa thực sự của nó, Tiểu Trần đang "ngã bài" mà, nhân danh tình yêu chỉ là ý nghĩa bên ngoài, trên thực tế, hắn đang thể hiện ý tứ "Tôi muốn tất cả" một cách trần trụi.

"Không biết Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở có thể đọc hiểu được không, khi nào rảnh mình hỏi thăm Biên Thi Thi một chút vậy."

Khi Vương Tử Bác đang tự lẩm bẩm thì bạn gái Biên Thi Thi cũng đã gọi điện thoại đến.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Biên Thi Thi hỏi.

Vương Tử Bác đã từng nghe Trần Hán Thăng phân tích, "Cậu đang làm gì vậy = Tớ nhớ cậu", đây là một loại nhớ nhung tương đối hàm súc.

Lúc trước khi Tiểu Ngư Nhi hỏi Trần Hán Thăng như vậy, hắn đều trực tiếp trả lời "Tớ đang nhớ cậu", ngoài miệng Tiểu Ngư Nhi nói "Tớ không tin" nhưng trong giọng điệu đều tràn ngập sự ngọt ngào vui mừng.

Nhưng cho dù Vương Tử Bác hiểu rõ trong lòng đi nữa, cậu ấy cũng ngại trả lời như vậy, quy củ trả lời: "Tớ đang ở trong văn phòng làm việc, lúc nãy mới viết xong báo cáo bảo trì."

"Ừ."

Biên Thi Thi đương nhiên hiểu rõ bạn trai mình, cho nên cũng không cảm thấy Vương Tử Bác không hiểu phong tình, cô ấy chỉ muốn nói chuyện với Vương Tử Bác, lắng nghe giọng nói của tên ngốc này.

Chủ đề trò chuyện của hai người hầu hết đều liên quan đến Tiểu Ngư Nhi, ngày hôm qua Biên Thi Thi mới biết được toàn bộ chân tướng sự thật, nếu lúc đó Trần Hán Thăng đang ở ngay trước mặt, cô ấy chắc chắn sẽ không chút do dự cho hắn một cái tát.

"Tớ cảnh cáo cậu."

Giọng điệu của Biên Thi Thi vô cùng nghiêm túc: "Hành động của Trần Hán Thăng khiến tớ vô cùng tức giận, tớ biết tình cảm giữa hai người các cậu, ngăn cấm hai người liên lạc với nhau chắc chắn là điều không thực tế, nhưng cậu không thể nhắc đến cậu ta ở trước mặt tớ, cũng không được nhắc đến ở trước mặt Tiểu Ngư Nhi, cứ coi cậu ta như một người vô hình đi!"

"Tớ hiểu rồi."

Vương Tử Bác đáp lời, bạn học Thi Thi không hề bá đạo như vậy, dù sao Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác cũng là bạn nối khố với nhau suốt hai mươi năm, về cơ bản chính là người thân.

"Tớ đi ăn cơm với Tiểu Ngư Nhi đây."

Biên Thi Thi đau lòng nói: "Hai ngày nay cậu ấy đã gầy đi rất nhiều, dì Lương cũng vất vả lắm rồi, hôm nay dì ấy lại đưa

canh đến đây, chú Trần và dì Lương tốt bụng như vậy, tại sao Trân Hán Thăng lại tệ đến thế chứ?"

Vương Tử Bác cũng không biết nên trả lời như thế nào, nhưng Biên Thi Thi cũng chỉ cảm thán mà thôi, sau khi cảm thán xong, đang định cúp máy thì điện thoại di động lại vang lên giọng nói của Vương Tử Bác: "Chuyện là… Chờ một chút."

"Có chuyện gì vậy?"

Biên Thi Thi hỏi.

"Ừ thì… À… Ờ…"

Vương Tử Bác ấp úng một lát, cuối cùng hàm hồ nói: "Mấy ngày nữa điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai sẽ được ra mắt, có lẽ tớ sẽ đến nơi tổ chức cuộc họp báo."

"Chuyện này sao?"

Biên Thi Thi còn tưởng rằng là chuyện lớn gì chứ, hoá ra là Vương Tử Bác muốn xin chỉ thị xem có thể đến nơi tổ chức buổi họp báo ra mắt điện thoại di động không.

"Cậu muốn đi thì đi."

Biên Thi Thi vô cùng hào phóng phê chuẩn, đương nhiên cô ấy còn khinh thường bổ sung thêm một câu: "Hai chiếc điện thoại kia, tớ cũng đã nhìn thấy trên mạng rồi, tâm tư của Trần Hán Thăng đúng là trận trụi lộ liễu, cho nên cậu cũng đừng ngại chuyển lời với cậu ta, đừng có nằm mơ!"

"Được, tớ sẽ chuyển lời với cậu ấy.

Vương Tử Bác vô cùng thành thật trả lời.

Thực ra lúc nãy Vương Tử Bác muốn nói không phải là có thể đến hiện trường của buổi họp báo ra mắt điện thoại di động

Qủa Xác đời thứ hai không, mà là muốn thương lượng với Biên Thi Thi một chút, có nên giúp đỡ Hoàng Tuệ không.

Nhưng lời nói vừa đến bên miệng, cậu ấy lại do dự.

Đây cũng là chuyện thường tình, Vương Tử Bác chỉ mềm lòng chứ không phải không biết phân biệt nặng nhẹ, sau khi nói ra những lời đó, Biên Thi Thi chắc chắn sẽ tức giận.

Cứ thế mấy ngày sau, tất cả mọi thứ dường như đã bước vào thời kỳ tĩnh lặng.

Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi đang tự bồi bổ cơ thể, Lương thái hậu bận rộn "quản lý thời gian", Vương Tử Bác mang theo tâm sự nặng nề, Trần Hán Thăng đang tập trung vào công việc…

Ngày mùng 4 tháng 5, dưới sự mong chờ và chú ý của các fans, Qủa Xác đã tổ chức một cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động đời thứ hai.

Chương 897: Chủ tịch Trần, ngài thích Bạch nguyệt quang hay là bảo bối?

Cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động lần thứ hai vẫn diễn ra ở trung tâm triển lãm quốc tế Kim Lăng, cộng thêm kinh nghiệm lần trước, bây giờ có thể nói là quen tay hay việc.

Trước tiên là sắp xếp sân khấu, chuẩn bị PPT sẵn sàng, mời một số lãnh đạo tham gia, đương nhiên người chủ trì vẫn là người sáng lập điện tử Qủa Xác- Trần Hán Thăng.

Bắt đầu từ 8 giờ sáng, đã có một số fans Qủa Xác tụ tập ở trước lối vào của trung tâm triển lãm, có một số người vô cùng tích cực, ví dụ như Tiểu Âu ở đại học Hà Hải kia, cậu ta thậm chí còn tự làm một bộ khẩu hiệu quảng cáo, thu hút sự chú ý của Trần Hán Thăng.

Khoảng tám rưỡi, các phương tiện truyền thông lần lượt tiến vào, Qủa Xác của bây giờ so với Qủa Xác trước đó, sức ảnh hưởng hoàn toàn không giống nhau.

Năm ngoái khi Qủa Xác mở cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động, cánh truyền thông chỉ tò mò thận phận sinh viên vẫn còn đi học của Trần Hán Thăng, hành động mới mẻ độc đáo của cuộc họp báo ra mắt điện thoại, và cả chủ đề mánh lời "Định nghĩa lại điện thoại di động".

Nếu không có những thứ này, tâm điểm của sự chú ý có lẽ sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng, trong khoảng sáu tháng trở lại đây, điện tử Qủa Xác mang đến nhiều điều bất ngờ cho mọi người, mạnh mẽ đấu với Samsung, dựa vào Cộng động Qủa Xác để tăng nhanh lượng người hâm mộ, tháng trước còn tung ra trình phát video trâu bò nhất hiện tại- Qvodplayer Qủa Xác.

Bây giờ ấn tượng Qủa Xác mang đến cho người ta đã thay đổi, châm ngôn của nó không còn là "Hiệu quả chi phí cao", hoặc "Lợi nhuận nhỏ nhưng tiêu thụ mạnh", châm ngôn bây giờ là "Ánh sáng điện thoại di động trong nước", "50 công ty có tiềm lực phát triển lớn nhất", "Một trong những công ty được các sinh viên tốt nghiệp đại học mong được làm việc nhất".

Nói một cách dễ hiểu, chỉ cần có năng lực, bất cứ vinh dự gì cũng có thể nhận được.

Các phóng viên truyền thông đã đặt camera của bọn họ ở vị trí, đang trò chuyện với nhau về những tin tức bát quái của điện tử Qủa Xác.

"Các bạn có nghe nói đến một chuyện không?"

Phóng viên của "Thời báo Bắc Kinh" nói: "Chủ tịch Trần cũng là ông chủ đứng phía sau của công ty tư nhân Hạt Giống Tư Bản, hai năm trước, công ty tư nhân Hạt Giống Tư Bản đã đầu tư vào công ty Cửu Du, dựa vào "Audition Online" mà đạt được lợi nhuận khổng lồ, tháng trước lại đầu tư vào 58.com- Một công ty mới thành lập, không biết ánh mắt lần này như thế nào?"

"Tại sao chuyện này không có trong bản tin tài chính?"

Phóng viên của "Thời báo đô thị Phương Nam" nói: "Nhưng chuyện này cũng bình thường thôi, Lôi tổng của Kim Sơn cũng là bậc thầy đầu tư mà, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả."

“Điều này đúng là không có gì đáng ngạc nhiên.”

Phóng viên “Tuần san tin tức điện tử” nói: “Điều khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là, sự phát triển của điện tử Qủa Xác gần như không hề đi đường vòng, hơn nữa nó cũng không giống với các công ty kỹ thuật máy tính như Alibaba, Tencent, hay Net Ease, Qủa Xác vừa là công ty sản xuất công nghiệp thực thể mang tính truyền thống, nhưng cũng không hề che giấu dã tâm về phương diện internet.”

“Tuần san tin tức điện tử” là phương tiện truyền thông trong ngành sản xuất sản phẩm điện tử, cho nên càng hiểu rõ sâu sắc hơn một chút, nhưng sâu hơn nữa thì không bằng “Bản tin buổi tối Dương Tử”, bởi vì “Bản tin buổi tối Dương Tử” chính là toà soạn bản địa ở Kiến Nghiệp.

“Chủ tịch Trần không chỉ có dã tâm, mà lòng hiếu thắng cũng rất mạnh.”

Phóng viên “Bản tin buổi tối Dương Tử” còn kể một câu chuyện cười: “Nghe nói trong phạm vi trực thuộc khu vực Giang Lăng, nếu một doanh nghiệp nhỏ chạm vào ranh giới đỏ thì doanh nghiệp đó sẽ biến mất ngay lập tức, nhưng khi Qủa Xác chạm vào ranh giới đó, kết quả ranh giới đỏ biến mất.”

“Ha ha ha…”

Mấy phóng viên khác đều ngầm hiểu nở nụ cười, đây là quy tắc chính quy, phía bên Thâm Thanh Nam Sơn còn có một xí nghiệp lợi hại hơn cơ.

Chẳng bao lâu sau, các nhân viên bộ phận hành chính của điện tử Qủa Xác xách theo một số túi đi vào, vừa phân phát cho các phóng viên vừa nói: “Các bạn phóng viên vất vả rồi, đây là một số vật kỷ niệm của Qủa Xác, cảm ơn mọi người.”

Các phóng viên nhận lấy, cúi đầu liếc nhìn đồ vật trong túi, khi nhìn thấy có một phong bì kẹp bên trong, mọi người đều

ngầm hiểu đưa mắt nhìn nhau.

Quả Xác, xứng đáng để kiếm tiền cho bạn!

…

Lúc chín giờ, cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động chính thức bắt đầu. Giữa những ánh đèn flash lập loè và tiếng vỗ tay, chủ tịch kiêm người chủ trì Trần Hán Thăng xuất hiện với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Cách ăn mặc của hắn vẫn rất đơn giản, có lẽ là vì thời tiết càng ngày càng nóng, nửa người trên Trần Hán Thăng chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay màu đen đơn giản, nửa người dưới là quần jean và đi giày bệt màu nâu, là tạo hình điển hình của sinh viên.

Trên tay hắn còn cầm hai chiếc hộp, một cái màu trắng, một cái màu xanh lam, vẻ ngoài đều là hình vuông bẹp bẹp.

Trần Hán Thăng thậm chí còn không tự giới thiệu bản thân, hắn trực tiếp giơ chiếc hộp lên nói: "Đoán xem đây là cái gì?"

Thực ra vừa nhìn thấy màu sắc chiếc hộp, rất nhiều fans đã đoán rằng đây là điện thoại di động thế hệ thứ hai, nhưng kiểu dáng của chiếc hộp đóng gói lại khiến bọn họ hơi nghi ngờ.

Bởi vì hộp của các dòng điện thoại bây giờ đều là kiểu dài và hẹp, hộp đựng giống như hộp đựng giày thu nhỏ này càng giống bàn cờ hình vuông hơn.

"Là điện thoại di động sao?"

Vẫn có fans hỏi.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng gật đầu, cao giọng nói: "Có lẽ các bạn đang cảm thấy tò mò tại sao hộp đóng gói của nó lại là kiểu dáng này, đây chính là ý tưởng của bộ phận thiết kế, bọn họ

cảm thấy nếu Qủa Xác đã là điện thoại di động của Trung Quốc thì không cần thiết phải bắt chước các dòng điện thoại của nước ngoài, cho nên chúng tôi sử dụng "trời tròn đất vuông" để tôn sùng truyền thống văn hoá của đất nước chúng ta."

"Hay lắm!"

"Vốn dĩ không nên bắt chước, phải có sự đặc sắc của quốc gia chúng ta."

"Qủa Xác quả không hổ là ánh sáng của điện thoại di động trong nước, làm tốt lắm!"

…

Sau khi Trần Hán Thăng nói xong, có một nhóm người bên dưới lập tức vỗ tay cổ vũ, có người thật lòng, cũng có người đã được "nhờ vả" từ trước.

Vai trò của "nhờ vả" giống như một vai diễn phụ, trong chương trình Xuân Vãn cũng có những người chuyên vỗ tay chuyên nghiệp như thế này, bọn họ sắp xếp mấy người trong cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động cũng không quá đáng.

Trần Hán Thăng cũng rất giỏi trong việc duy trì bầu không khí, ngay khi tiếng vỗ tay vừa mới dừng lại, hắn đã lấy ra một con dao nhỏ, trực tiếp cắt bỏ lớp đóng gói bên ngoài hộp, mở ra ngay tại chỗ để giới truyền thông và các fans thưởng thức cho đã mắt.

Đây là một hành động khiến tất cả mọi người sôi trào, rất nhiều người trực tiếp đứng dậy từ trên ghế.

"Cạch…"

Trần Hán Thăng chậm rãi mở một chiếc hộp trong số đó ra, đây là chiếc điện thoại di động phiên bản màu xanh lam, mặc dù hình dáng của nó đã sớm được công khai trên mạng, nhưng

khi được tận mắt nhìn thấy vật thật, rất nhiều fans Qủa Xác đều vô cùng kích động.

"Đây là bảo bối của ngài sao, chủ tịch Trần?"

Có fans Qủa Xác lớn tiếng hỏi.

Trần Hán Thăng hơi sửng sốt một chút, giọng điệu đột nhiên trở nên dịu dàng: "Đúng vậy, đây là bảo bối của tôi."

Để các khán giả bên dưới nhìn thấy rõ, Trần Hán Thăng thậm chí còn bước xuống sân khấu, nâng chiếc hộp lên lướt ngang qua hàng ghế đầu một vòng.

Các fans đã từng xem qua một lần gần như đều thốt lên tiếng cảm thán "wow".

Bởi vì nó thực sự quá xinh đẹp, chắc chắn Qủa Xác đã tiêu tốn rất nhiều tâm tư cho khâu thiết kế, ngoại trừ màu xanh da trời bên ngoài của chiếc điện thoại di động ra, ở giữa còn được khảm từng viên pha lê màu xanh lam, sâu thẳm thâm thuý như bầu trời đầy sao lộng lẫy, có lẽ đây chính là lý do mà cư dân mạng cảm thấy nó sẽ "toả sáng rực rỡ" vào buổi tối.

Ngoại trừ điều này ra, bộ sạc điện thoại và tai nghe cũng cùng màu sắc, chúng được đặt ngay ngắn trong hộp, nếu chỉ nhìn thoáng qua, căn bản không giống một sản phẩm điện tử, càng giống châu báu và phỉ thuý hơn.

Chờ đến khi Trần Hán Thăng đi lên sân khấu một lần nữa, đóng "cạch" chiếc hộp lại, bên dưới thốt lên tiếng thở dài "haiz", giống như chưa xem đủ vậy.

Một số phóng viên truyền thông trong ngành sản xuất điện tử đã dự đoán rằng, dựa vào dòng điện thoại này, điện tử Qủa Xác có lẽ sẽ vượt qua hạn mức cao nhất của các nhãn hiệu điện thoại OEM như TCL, Lenovo và Haier, thực sự dấn thân vào con đường cạnh tranh với các dòng điện thoại nước ngoài.

“Tiếp theo.”

Giọng điệu Trần Hán Thăng vẫn vô cùng dịu dàng, cầm lấy một chiếc hộp khác: “Đây là Bạch nguyệt quang của tôi.”

“Hôm nay chủ tịch Trần quá dịu dàng đúng không, không giống với ông chủ lớn kiêu căng bá đạo trước kia.”

Có một số fans Qủa Xác đã phát hiện ra điều này.

“Có lẽ là…”

Một số fans Qủa Xác khác suy đoán: “Những lời đồn đại lan truyền trên mạng kia chính là sự thật, chủ đề lần này có lẽ liên quan đến hai cô gái kia.”

Lúc này Trần Hán Thăng đã mở chiếc hộp đóng gói “Bạch nguyệt quang” kia ra.

Màu trắng của chiếc điện thoại di động này cũng không phải là màu thuần trắng giống như trong ảnh, nó càng thiên về “màu trắng lạnh” như ánh trăng chiếu rọi xuống hơn, bộ sạc và tai nghe cũng được đựng trong hộp, thực sự tinh xảo và tinh tế giống như ngà voi.

Điều hiếm thấy nhất chính là, hình dạng camera của chiếc điện thoại di động này chính là hình trăng lưỡi liềm? Thiết kế sáng tạo độc đáo nhưng bám sát vào chủ đề này khiến một số fans đã không nhịn được muốn tranh cướp.

Càng có nhiều fans lại đang do dự, rốt cuộc là chọn “Bảo bối” hay “Bạch nguyệt quang” đây, bọn họ đều rất thích hai kiểu này.

Trần Hán Thăng vô cùng hài lòng với phản ứng của các fans, khi hắn đang thầm ước tính trong lòng xem trong ngày đầu tiên có thể bán ra ngoài bao nhiêu thì đột nhiên nghe thấy có khán giả bên dưới gọi mình.

“Ông chủ!”

Một fan đưa hai tay lên tạo thành hình chiếc loa nhỏ, khàn giọng hét lên: “Tôi khó chọn quá, cho nên muốn nghe ý kiến của ngài một chút, ngài thích Bạch nguyệt quang hay Bảo bối hơn?”

Chương 898: Cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động 99,5 điểm

Đối với câu hỏi này của fans, nếu được đưa ra vào một năm trước, có lẽ Trần Hán Thăng sẽ qua quýt lừa gạt một chút.

Nhưng bây giờ Tu La tràng đã bùng nổ, Trần Hán Thăng của lúc này hoàn toàn không chút do dự, nói thẳng: "Nếu quá khó khăn để lựa chọn, vậy thì hãy mua cả hai cái đi."

"Làm ơn đi, chúng ta đều là người trưởng thành cả rồi."

Trần Hán Thăng vừa nói vừa giơ tay phải nên, ở trước mắt bao người, năm ngón tay siết chặt thành nắm đấm: "Chỉ có trẻ con mới làm những câu hỏi trắc nghiệm, người trưởng thành đương nhiên muốn toàn bộ rồi."

"Chủ tịch Trần quả nhiên là chủ tịch Trần, anh ấy vẫn luôn dũng cảm như vậy…"

Nghe thấy câu trả lời này của Trần Hán Thăng, trong lòng các phóng viên truyền thông bên dưới khán đài đều thốt lên một câu như vậy.

Thực ra câu hỏi này có hơi "hai nghĩa", có lẽ bản thân người hâm mộ kia cũng không nhận ra, nhưng câu trả lời của Trần Hán Thăng, nếu nghiêm túc ngẫm nghĩ thì cũng là "hai nghĩa".

Suy đoán về việc chủ tịch Trần "nhân danh tình yêu" khi tung ra chủ đề của điện thoại di động đời thứ hai sớm đã ồn ào lan truyền trên mạng, mặc dù phía điện tử Qủa Xác chưa từng

thừa nhận, nhưng cũng không hề đưa ra thông báo cấm lan truyền tin đồn.

Cộng thêm câu trả lời mập mờ không rõ của hắn hôm nay, thực sự khiến người ta phải suy nghĩ miên man.

Nhưng người hâm mộ lại vô cùng phấn khích, tác phong kiêu ngạo không tuân thủ kia mới là thần tượng đối đầu với Samsung Hàn Quốc chứ?

Trần Hán Thăng cũng không dây dưa với vấn đề này quá lâu, có một số việc nếu nói quá rõ ràng thì không còn ý nghĩa gì nữa, giữ lại một chút không gian mới có thể tăng thêm sức nóng và tính phỏng đoán trong cuộc thảo luận."

"Tiếp theo đây tôi xin giới thiệu một chút về tính năng của điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai."

Trần Hán Thăng nhấn điều khiển từ xa trong tay, màn hình trắng cực lớn sau lưng hắn lập tức xuất hiện một trang ppt với hình ảnh rực rỡ màu sắc.

Hệ điều hành của điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai cũng không có quá nhiều thay đổi lớn, đây là yêu cầu của Trần Hán Thăng, bởi vì khoảng một năm sau, hệ điều hành Android sẽ được phát hành, hệ điều hành Symbian hiện giờ sớm muộn gì cũng sẽ bị thay thế.

Trong sự thay đổi khoa học kỹ thuật chấn động địa cầu đó, Nokia và Motorola không theo kịp bước chân thì sẽ từ từ bị đào thải khỏi đường đua.

Sau khi Nokia và Motorola rời khỏi, chắc chắn sẽ để lại rất nhiều chỗ trống trên thị trường, ý tưởng của Trần Hán Thăng chính là nắm bắt phần thị trường này, lúc đó điện tử Qủa Xác có thể sẽ phát triển đến một quy mô đáng sợ.

Nhưng vẫn chưa thể vui mừng quá sớm, bởi vì từ sau năm 2010, toàn thế giới sẽ chuẩn bị nghênh đón hành động đi trước

thời đại của Apple.

Vào thời điểm đó, có lẽ Trần Hán Thăng đã trở thành "ông trùm" thực thụ, có lẽ còn được xưng là "Steve Jobs Trung Quốc", đương nhiên cũng có thể là Steve Jobs bị xưng là "Trần Hán Thăng nước Mỹ", tóm lại chính là một loạt đánh giá "ta với ta".

Cho nên điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai không tối ưu hoá hệ thống, mà tạo ra những thay đổi đáng kể về độ dày, độ phân giải màn hình, mức độ rõ ràng của loa và dung lượng bộ nhớ của điện thoại di động.

Ngoài ra còn có một điểm tương đối quan trọng, đó chính là dung lượng pin cũng tăng lên.

Đây chính là công nghệ do các kỹ sư của Samsung cung cấp, sau khi được viện nghiên cứu Qủa Mễ tiêu hoá, cuối cùng nó đã được sử dụng trên điện thoại Qủa Xác đời thứ hai.

"Về vấn đề dung lượng pin."

Trần Hán Thăng vốn dĩ đã rất giỏi khoe khoang khoác lác, cho dù phải đối mặt với nhiều âm thanh "lách tách lách tách" của camera như vậy, hắn cũng có thể hùng hồn nói: "Tôi cảm thấy đây chính là điều quan trọng nhất, lúc trước khi tôi sử dụng trong lúc đi vệ sinh, điện thoại thường xuyên đột nhiên hết pin."

"Chuyện này thực sự quá khó khăn."

Trần Hán Thăng cười nói: "Chỉ có thể mở một bản tin đọc tới đọc lui mấy lần, chết tiệt, ngay cả quảng cáo ở giữa cũng không buông tha."

"Ha ha…" Đã có người xem nở nụ cười, điều này chứng tỏ bọn họ cũng tràn ngập sự đồng cảm.

Nhìn thấy phản ứng tích cực bên dưới khán đài, Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Có báo chí thực sự là một điều may mắn, đôi khi mấy tờ báo cũ bị mẹ tôi vứt đi. Còn tôi chỉ có thể cầm lấy sữa tắm nghiên cứu một lần, nhìn xem thành phần hoá học của nó là gì."

"Ha ha…"

Lần này tất cả mọi người đều không nhịn được nữa, đại sảnh phòng triển lãm bắt đầu cười phá lên.

Hoá ra loại chuyện này không chỉ có mình trải qua, mà ngay cả chủ tịch Trần cũng vậy.

Bên dưới sân khấu không chỉ có khán giả và còn có các quản lý cao cấp của điện tử Qủa Xác, Lý Tiểu Giai không nhịn được cảm thán: "Đây chính là chủ tịch Trần đấy, tôi không thể nào thoải mái phát huy trong những trường hợp như thế này, nhất định phải nghiêm túc đưa ra báo cáo, khán giả chắc chắn cũng không mấy hứng thú, sao có thể có được bầu không khí náo nhiệt này."

Khổng Tĩnh cũng mỉm cười gật đầu, tính cách và sở trường đặc biệt của mỗi người không giống nhau, có lẽ Trần Hán Thăng thuộc về loại tuyển thủ "phát huy", bối cảnh càng lớn, hắn càng phát huy tốt hơn nữa, những từ ngữ như "lo lắng và sợ hãi" hoàn toàn không xuất hiện trong tâm thái.

"Cho dù bộ trưởng Trần không thành lập Qủa Xác đi nữa, cậu ấy vẫn có thể tham ra buổi diễn tấu trong nhà hát."

Cô thư ký nhỏ kiêu ngạo nói.

Chờ đến khi bên dưới sân khấu yên tĩnh hơn một chút, Trần Hán Thăng lại lên tiếng: "Một chiếc điện thoại di động như thế này, giá cả của nó…"

Lúc nói đến đây, Trần Hán Thăng cố ý tạm dừng một chút, trong đại sảnh trung tâm triển lãm cũng yên tĩnh theo, giống

như toàn bộ bầu không khí ngay lập tức bị rút ra, cảm giác căng thẳng vào lặng lẽ lan tràn.

Bởi vì nếu giá cả thực sự rất đắt, cho dù điện thoại di động hoàn hảo đến mấy, bản thân mình yêu thích đến đâu, thì hiện tại vẫn không thể mua nổi, như vậy thật đáng tiếc biết bao.

Điện thoại di động đời thứ nhất của Qủa Xác có giá 2988 tệ, sau khi xem xong sản phẩm thực tế của điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai, trong lòng mọi người đều mong muốn giá cả sẽ từ 3600 đến 3700 tệ.

Có một số fans Qủa Xác dư dả hơn, bọn họ cảm thấy nếu trên 4000 tệ thì cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng nhiều hơn hết vẫn là các sinh viên và người trẻ tuổi bình thường, bọn họ đều hy vọng Trần Hán Thăng sẽ không tăng giá quá cao.

"Giá cả của nó…"

Ánh mắt Trần Hán Thăng chậm rãi nhìn lướt qua một vọng, hội trường lặng ngắt như tờ, đã có cảm giác "trái tim treo lên tận cổ họng".

"Tôi nói lâu như vậy rồi, miệng hơi khát, để tôi uống chút nước trước đã."

Trần Hán Thăng đột nhiên cười nói.

"Phù…"

"Haiz…"

"Đừng nhử như vậy chứ, trái tim tôi thực sự không tốt lắm chủ tịch à."

Có không ít âm thanh oán giận bên dưới khán đài, Trần Hán Thăng uống "ừng ực ừng ực" mấy ngụm nước, sau đó lau miệng, nói tiếp: "Giá cả của nó…"

Hội trường lại trở nên yên tĩnh một lần nữa, mọi người đều nhìn vào miệng của Trần Hán Thăng, nhìn xem con số nào có thể thốt ra từ giữa hai cánh môi koa.

Không ngờ Trần Hán Thăng lại bật cười ha hả một tiếng, khán giả cho rằng chủ tịch Trần lại muốn "đùa giỡn lòng người", không ngờ Trần Hán Thăng lại đột nhiên chỉ tay vào màn hình lớn, quát to: "Hãy thể hiện bản thân đi, bảo bối!"

"Lách tách, lách tách, lách tách!"

Đột nhiên, toàn bộ ánh đèn trong đại sảnh trung tâm triển lãm đều phụt tắt, nhưng tấm màn màu trắng trên sân khấu đột nhiên nhảy ra một con số.

3088.

Lúc đầu, tất cả mọi người đều chưa thể phản ứng lại, sau đó mới dần dần nhận ra rằng đây chính là giả của điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai.

"Oa, tôi yêu anh, chủ tịch Trần."

Cũng không biết là ai đã hét lên đầu tiên, sau đó phía dưới lập tức trở nên hỗn loạn, mặc dù tối đen như mực không rõ mặt người, nhưng những người đó đầu tiên là nhảy cẫng lên, đây chính là biểu hiện vui vẻ của các fans.

Thực sự không thể tưởng tượng được rằng, điện thoại di động đời thứ hai chỉ có 3088 tệ, sau này nếu còn ai đồn bậy về điện tử Qủa Xác, ông đây sẽ đi lên cho một ghế!

Các nhân viên bảo vệ của trung tâm triển lãm là người căng thẳng nhất, bọn họ sợ sẽ xảy ra hiện tượng giẫm đạp nhau, có lẽ Trần Hán Thăng cũng lo lắng đến chuyện này, ra hiệu cho những người điều khiển đèn đó bật "lách tách lách tách" lên một lần nữa.

Nhiếp Tiểu Vũ quay đầu lại nhìn, lặng lẽ nói với Khổng Tĩnh: "Chị Tĩnh, em nhìn thấy có người hâm mộ đang bật khóc, thực sự cảm động như vậy sao?"

"Thứ nhất là vì giá cả động lòng người, thứ hai là vì chủ tịch Trần giỏi nắm bắt tiết tấu, cho nên mới đẩy bầu không khí của buổi họp báo lên cao trào."

Khổng ngự tỷ vén những sợi tóc ra sau lỗ tai, cô mặc một bộ đồ vest nhỏ màu trắng nghiêm túc, vốn dĩ không có cảm giác gì, nhưng màn "xao động" lúc nãy đã khiến nhiệt độ trong hội trường tăng lên không ít.

Trần Hán Thăng dừng lại lần thứ hai, mỉm cười tủm tỉm chờ khán giả ổn định lại cảm xúc, tiếp tục nói: "Từ 2988 lên 3088, vẫn đắt hơn 100 tệ, 100 tệ này là để thưởng cho các đồng nghiệp trong bộ phận nghiên cứu và phát minh, bọn họ thực sự đã rất vất vả."

Thực ra đối với người hâm mộ mà nói, giá cả này đã là con số không thể hài lòng hơn được nữa, được cải tiến nhiều như vậy nhưng chỉ đắt hơn 100 tệ, còn muốn xe đạp gì nữa?

"Anh Giai là sếp lớn của bộ phận nghiên cứu phát minh, đồng thời cũng là tổng phụ trách của điện thoại di động đời thứ hai."

Trần Hán Thăng kể chuyện cười, giúp mọi người bình phục lại cảm xúc một chút: "Có một tối, tôi đi đến phóng ký túc xá của anh ấy bàn bạc công việc, kết quả đã quá muộn nên muốn nhân tiện tắm rửa một chút, nhưng khi xả nước mới phát hiện không có dầu gội đầu, tôi khó hiểu đi hỏi."

"Kết quả."

Trần Hán Thăng bậy bạ nói: "Anh Giai chỉ vào đầu của mình, anh ấy nói dáng vẻ hiện tại của tôi vẫn còn cần dầu gội sao?"

Trong lúc Trần Hán Thăng đang nói chuyện, dưới sự chỉ đạo của nhân viên Qủa Xác, máy quay cũng chuyển đến trên người Lý Tiểu Giai.

Lúc này mọi người mới hiểu rõ tại sao Lý tổng không cần dầu gội, hoá ra là vì mái tóc của anh ta đã rụng hết do sử dụng não quá nhiều.

Đối mặt với ống kính máy quay đột nhiên chĩa về phía mình, Lý Tiểu Giai chỉ có thể cười khổ một tiếng, vẫy tay chào hỏi với mọi người.

Anh ta mở miệng muốn nói gì đó, nhưng hiện trường quá ầm ĩ, mặc dù có nhân viên hành chính ngay lập tức chạy đi lấy micro, nhưng Trần Hán Thăng cách anh ta gần hơn, hắn tự mình đưa cho Lý Tiểu Giai.

“Cảm ơn.”

Lý Tiểu Giai vỗ vào micro, vô cùng chân thành nói: “Thực ra, lúc đầu chúng tôi định đưa ra giá cả cao hơn 3088 tệ, hội đồng quản trị cũng đã từng tranh luận với nhau về chuyện này, nhưng sau đó trong lúc đi tản bộ sau bữa ăn, tôi bắt gặp một công nhân bình thường của điện tử Qủa Xác, có lẽ cô ấy đang gọi điện thoại cho bạn mình nên không hề chú ý đến tôi.”

“Cô ấy đang cảm thán cuộc sống sau khi tốt nghiệp.”

Lý Tiểu Giai cười nói: “Có một câu nói khiến tôi nhớ rõ nhất, cô ấy nói mình rất nghèo, nhưng công việc cũng ổn; Nếu nói giàu thì tiền trong túi sẽ hết lúc nào không hay biết; Nếu nói lười thì ngày nào cũng đi sớm về trễ; Nếu nói ngốc nghếch, nhưng ông chủ và sếp cũng không chê bai, cuộc sống như thế này chẳng phải quá nhàm chán rồi sao?”

Đối với câu nói này, rất nhiều sinh viên đang đi học bên dưới sân khấu không hiểu rõ lắm, nhưng đối với những sinh

viên vừa mới tốt nghiệp được một hai năm, bọn họ cảm thấy đây mới là cuộc sống thực tế của mình.

"Cho nên…"

Lý Tiểu Giai kết luận "Tôi đã thương lượng một chút với Khổng tổng và chủ tịch Trần đây, quyết định giá cả của điện thoại di động đời thứ hai là 3088 tệ đi, nó tiện cho người bình thường, phục vụ người bình thường, bởi vì chúng ta đều là người bình thường."

"Bốp bốp bốp."

Sau khi Lý Tiểu Giai nói xong, các khán giả bên dưới đồng loạt vỗ tay, nếu nói chủ tịch Trần đã kéo bầu không khí của cuộc họp báo lên cao thì Lý Tiểu Giai chính là người khiến cuộc họp báo này trở nên ấm áp.

Bây giờ đúng là thời điểm mọi người đang tập trung sự chú ý cao độ nhất, Trần Hán Thăng nhân cơ hội này đẩy "Qủa Xác Cloud" ra.

"Cái này thoạt nhìn trông giống như một chiếc máy nghe nhạc, nhưng thực chất nó giống một cộng động giao lưu âm nhạc hơn."

Trần Hán Thăng chỉ vào màn hình ppt, trên đó là giao diện màu đỏ của "Qủa Xác cloud", còn có logo "K??" nổi bật.

"So với các trình phát nhạc khác, Qủa Xác cloud" đã tăng thêm chức năng "bình luận" vào."

Trần Hán Thăng giới thiệu: "Bởi vì chúng tôi cảm thấy, âm nhạc không chỉ là một bài hát, nó phải trở thành một sợi dây cảm xúc, cho nên hoan nghênh mọi người đến bình luận, hoặc thích những câu chuyện của người khác."

"Qủa Xác cloud" là phần mềm được Qủa Xác giới thiệu vào vào cuối năm ngoái, không ngờ mãi cho đến tháng 5 năm

sau, nó mới thực sự được tuyên bố rộng rãi trên internet.

Nhưng bởi vì hạt ngọc châu "Qvodplayer Qủa Xác" trước đó, nên mọi người đều có chút mong chờ.

Phần cuối cùng của cuộc họp báo chính là thời gian cho những câu hỏi tự do và trả lời, mấy câu hỏi đầu của fans đều là "nhờ vả", các câu hỏi được đưa ra đề là những vấn đề tầm thường.

Ví dụ như: Chủ tịch Trần, kỳ vọng doanh số của ngài đối với điện thoại di động đời thứ hai là bao nhiêu? Liệu sau này Qủa Xác cloud có thể đạt được tầm ảnh hưởng giống như Qvodplayer không? Năm nay quý công ty còn có kế hoạch nào khác không?

Đương nhiên những câu hỏi này không thể khiến người hâm mộ và bạn bè truyền thông hài lòng, đặc biệt là khi đã gần 11 giờ trưa, tranh thủ trước khi cuộc họp báo kết thúc phải hỏi thêm mấy vấn đề "mẫn cảm", chẳng lẽ còn chờ chủ tịch Trần trả lời trên Cộng đồng Qủa Xác sao?

Cho nên có người hâm mộ nhanh chóng đoạt lấy micro, thấy không thể ngăn cản được, Trần Hán Thăng dứt khoát đưa ra một tiền đề: "Không được hỏi các câu hỏi liên quan đến phương diện tình cảm riêng tư, tóm lại những thứ cần hiểu đã hiểu rồi, nếu không hiểu thì cũng không hiểu, cho nên đừng hỏi nữa."

"Ồ."

Bên dưới khán đài vang lên từng đợt tiếng thở dài tiếc nuối, mặc dù chủ tịch Trần đã mơ hồ ám chỉ, nhưng chỉ cần hắn không chính miệng thừa nhận, vẫn có rất nhiều không gian để giải thích,

"Chủ tịch Trần."

Mặc dù vấn đề liên quan đến tình cảm cá nhân bị cấm, nhưng người hâm mộ vẫn có các câu hỏi nghi vấn khác, một sinh viên nữ đại học đứng lên hỏi: "Sau này Qủa Xác không có ý định thuê người phát ngôn hình ảnh sao? Ngay cả Xiaomi cũng đã mời Song Hye Kyo rồi."

Câu hỏi này rất có tính tiêu biểu, Qủa Xác đã tung ra rất nhiều chuỗi sản phẩm như vậy, nhưng vẫn không có người phát ngôn, gần như chỉ dựa vào bản thân để tăng thêm tính chủ đề.

"Không."

Trần Hán Thăng không hề giấu diếm, thẳng thắn nói: "Tốc độ phát triển của Qủa Xác quá nhanh, trước mắt vẫn chưa thể chọn ra được người phát ngôn hình ảnh thích hợp, nhưng mọi người đã đề xuất, chúng tôi cũng sẽ tiến hành một bài khảo sát trắc nghiệm trên Cộng đồng Qủa Xác, các vị muốn chúng tôi mời vị minh tinh nào làm người phát ngôn hình ảnh nhất, Qủa Xác sẽ mời người đó."

Câu trả lời này đề lộ hơi thở của cường hào phú hộ, hình như hoàn toàn không lo lắng không thể book được, hơn nữa những bài khảo sát trắc nghiệm này có thể tăng mức độ phổ biến cho Cộng đồng Qủa Xác, có thể coi là một công đôi việc.

"Vậy Samsung thì sao?"

Người hâm mộ thứ hai đứng lên, đây là một học sinh nam đeo mắt kính: "Chủ tịch Trần, trên mạng đang lưu truyền tin tức điện thoại di động samsung nổ tung thực chất là âm mưu phía sau của Qủa Xác, xin hỏi đây là thật sao?"

Đây là một vấn đề nhạy cảm, đã có nhân viên hiện trường chuẩn bị cắt ngang.

"100% là giả."

Trần Hán Thăng không chút do dự phủ nhân: "Qủa Xác là một doanh nghiệp tuân thủ luật phát, không bao giờ dùng những thủ đoạn này, vấn đề của Samsung là bọn họ không hề tôn trọng người tiêu dùng Trung Quốc, đây cũng chính là vấn đề chung của các công ty nước ngoài."

"Lách tách lách tách."

Các phóng viên đúng lúc chụp được cảnh tượng này, chuyện chủ tịch Trần nã pháo vào Samsung và các doanh nghiệp nước ngoài không phải là lần đầu tiên.

"Vậy thì, tôi đây muốn hỏi một chút."

Người thứ ba đoạt lấy micro là một cô gái khoảng 25-26 tuổi, ăn mặc thoạt nhìn tương đối xa hoa, nói chuyện cũng là tiếng Trung pha lẫn tiếng Anh: "Chủ tịch Trần hình như có thành kiến với các doanh nghiệp nước ngoài, là vì thấm nhuần như tư tưởng ích khỉ được dạy dỗ trong quá trình trưởng thành sao?"

Trần Hán Thăng đánh giá một chút, hỏi ngược lại: "Cô là fans Qủa Xác sao?"

"No."

Cô gái kia lắc đầu: "Tôi là một sinh viên du học về nước, đang định tìm việc ở Kiến Nghiệp, nghe nói Qủa Xác là một doanh nghiệp rất có tiềm lực phát triển, cho nên muốn đến nghe một chút, nhưng today, sau khi nghe xong những gì chủ tịch Trần nói, nói thật, tôi cảm thấy hơi thất vọng."

Vào năm 2006, giá trị con người của "hải ngoại trở về" vẫn rất cao, cho nên sau khi chứng minh thân phận của mình, ánh mắt mọi người đều có chút khác biệt.

Nhưng điều này không có bất cứ ảnh hưởng gì đến Trần Hán Thăng, hắn thầm nghĩ con mẹ cô thất vọng cái búa, thực sự coi mình là cọng hành mà.

“Vậy cô có ý gì?”

Trần Hán Thăng hỏi, giọng điệu hơi kéo dài âm cuối.

“Tôi cảm thấy, phương Tây đang đi trước Trung Quốc về mọi thứ.”

“Cô gái từ hải ngoại trở về” kia có lẽ vô cùng hưởng thụ cảm giác được công khai cảm nhận và suy nghĩ của bản thân trong những trường hợp công cộng như vậy, vẻ mặt cũng vô cùng tự đắc: “Ngay cả những món ăn vô cùng nổi tiếng của Trung Quốc, thực chất cũng không bổ dưỡng bằng đồ ăn Tây, bởi vì người nước ngoài ăn đồ ăn phương Tây nên dáng dấp bọn họ đều rất cao to…”

“Vậy tôi đề nghị cô nên ăn cỏ nhiều hơn một chút.”

Trần Hán Thăng không thể nghe tiếp được nữa, trực tiếp cắt ngang: “Voi và tê giác đều là động vật ăn cỏ, chúng to và đều rất cao, cho nên sau này cô cũng ăn cỏ đi.”

Trần Hán Thăng đáp trả không chút khách khí, rất nhiều khán giả đều cảm thấy vô cùng hả dạ, nở một nụ cười trào phúng về phía cô gái từ hải ngoại trở về kia.

Cô gái từ hải ngoại trở về kia đỏ bừng mặt vì bị châm chọc, không chỉ như thế, sau khi Trần Hán Thăng trả lời xong vấn đề này, cuộc họp báo cũng gần kết thúc, sau khi hắn tạm biệt với lãnh đạo, giới truyền thông và người hâm mộ, không biết có phải đã quên tắt micro không, sau khi đi vào cánh gà, mọi người vẫn có thể nghe thấy giọng nói của hắn.

“Sau này chú ý một chút, đừng để những kẻ ngốc này đi vào, một cuộc họp báo vốn dĩ 100 điểm, cuối cùng bởi vì một con rùa biển mà biến thành 99.5.”

Chương 899: Khen thưởng cho người cha tốt

Trần Hán Thăng cố ý nói như vậy đấy, hắn đang cảm thấy ghê tởm "cô gái từ hải ngoại trở về" tự cao tự đại một cách mù quáng kia, đồng thời cũng tăng thêm một chút thú vị vào cuối buổi họp báo.

Tổng thể mà nói, cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai vẫn vô cùng thành công, điều này có thể nhìn ra được từ doanh số bán hàng.

Ngày hôm sau, mùng năm tháng năm, khi các quản lý cấp cao của điện tử Qủa Xác tổ chức một cuộc họp buổi sáng, Thôi Chí Phong- Người chịu trách nhiệm bộ phận kinh doanh đã báo cáo với hội đồng quản trị về các số liệu liên quan: "Kể từ cuộc họp báo ngày hôm qua đến bây giờ, tất cả các siêu thị và nền tảng lớn trên cả nước về cơ bản đều hết hàng, căn cứ vào bảng thống kê chưa đầy đủ, chúng ta đã bán ra được khoảng bốn mươi ngàn chiếc điện thoại di động đời thứ hai."

Sau khi báo cao xong, Thôi Chí Phong liếc mắt nhìn người phụ trách bộ phận mạng- Hoàng Lập Khiêm một cái.

Hoàng Lập Khiêm không chút hoang mang cầm kết quả báo cáo trong tay, ho khan một tiếng rồi nói: "Phía bên trung tâm mua sắm Qủa Xác đã nhận được hơn hai mươi ngàn đơn đặt hàng, đương nhiên con số này đang không ngừng tăng lên."

"Chà, một ngày sáu mươi ngàn chiếc."

Trần Hán Thăng nghiêng đầu nói với Khổng Tĩnh: "Nếu có thể duy trì được mức độ này, thì một tháng chúng ta sẽ bán được 1,8 triệu, một năm hơn hai mươi triệu chiếc, gần như có thể sánh ngang với Nokia rồi."

"Ha ha ha…"

Sau khi nghe xong, thành viên ban quản trị đều nở nụ cười, sao có thể vẫn luôn duy trì được mức độ này chứ, chờ đến khi nhiệt độ từ từ biến mất, nếu một năm có thể bán được tám triệu chiếc thì đã trở thành vương giả của ngành sản xuất điện thoại trong nước rồi, lượng tiêu thụ của điện thoại di động Samsung ở trong nước cũng chưa đầy mười triệu chiếc.

"Lần này tất cả mọi người đều vất vả rồi, đặc biệt là bộ phận nghiên cứu phát minh và bộ phận sản xuất."

Trần Hán Thăng nói với Hứa Nguyệt Mai: "Chị Hứa mau thống kê một chút, những người nên cất nhắc thì cất nhắc, nên được thưởng thì phát tiền thưởng, đừng để mọi người chờ lâu."

Lúc trước Hứa Nguyệt Mai từng là ban quản lý của Tân Thế Kỷ, sau đó có ý kiến bất đồng với Hồng Sĩ Dũng nên đi ăn máng khác chuyển đến điện tử Qủa Xác, trở thành người phụ trách phương diện nhân sự hành chính.

Cô ấy là người ít có tiếng nói nhất trong ban quản trị, nhưng cũng tương đối siêng năng trong công việc, nghe thấy lời dặn dò của Trần Hán Thăng, Hứa Nguyệt Mai thành thật ghi vào trong notebook, chuẩn bị sắp xếp ngay lập tức sau khi tan họp.

"Chuyện thứ hai."

Trần Hán Thăng còn nói thêm: "Có lẽ mọi người đều đã biết, trước khi thành lập điện tử Qủa Xác, tôi đã mua một mảnh đất rộng khoảng chừng 300 mẫu ở Thượng Hải."

Lúc nói đến đây, Trần Hán Thăng cố ý tạm dừng một chút, nhìn Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm.

Thôi Chí Phong- giám đốc bộ phận kinh doanh và Hoàng Lập Khiêm, giám đốc bộ phận internet, giữa hai người này có đánh cuộc, gần như đã là bí mật công khai.

Chuyện này phải ngược dòng thời gian trở về thời điểm điện thoại di động Qủa Xác ra mắt điện thoại di động đời thứ nhất vào năm ngoái, Hoàng Lập Khiêm cho rằng theo thời gian, lợi nhuận của bộ phận internet sẽ vượt qua lợi nhuận của bộ phận kinh doanh.

Thôi Chí Phong cảm thấy Lão Hoàng đang khoác lác, vô cùng khinh thường châm chọc vài câu.

Cuối cùng vẫn là Trần Hán Thăng "có ý tốt" điều chỉnh, đồng thời đưa ra một quy tắc cạnh tranh cho cả hai, cuối năm người của bộ phận nào kiếm được nhiều tiền nhất thì người đó sẽ đến Thường Hải chuẩn bị cho việc xây dựng nhà máy mới.

Đãi ngộ này hoàn toàn khác so với Lý Tiểu Giai, Lý Tiểu Giai đã bị "ràng buộc" với nhà máy Qủa Xác ở Giang Lăng này, nhà máy kiếm được bao nhiêu tiền lời, anh ta có thể rút ra được một tỷ lệ phần trăm tiền lãi nhất định trong đó.

Tiền lãi này hoàn toàn độc lập với tiền thưởng và thu nhập bình thường, cho nên thu nhập hàng năm của vị kỹ sư không tóc này đã lặng lẽ vượt qua con số hàng chục triệu.

Với mức thu nhập hàng năm lên đến hàng chục triệu tệ vào năm 2006, ngoại trừ Khổng Tĩnh và Nhiếp Tiểu Vũ ra, có ai trong hội đồng quản trị không hâm mộ chứ?

Khổng Tĩnh không hâm mộ, đó là vì thu nhập của cô còn cao hơn cả Lý Tiểu Giai.

Cô thư ký nhỏ không hâm mộ, đó là vì cô ấy chỉ cần có thể giới giả tưởng và người trong sách là được, tiền nhiều thì có

ích lợi gì chứ, bạn có sở hữu phiên bản giới hạn không?

Cho nên khi Trần Hán Thăng đột nhiên nhắc đến mảnh đất này, Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm đều trở nên căng thẳng.

Nhưng trong lòng Lão Hoàng vẫn có chút thất vọng, anh ta cảm thấy xét theo tình hình hiện tại, mình không còn hy vọng gì nữa rồi.

Mức phí quảng cáo giữa Cộng đồng Qủa Xác và Nike, trước mắt vẫn đang ở trong quá trình đàm phán.

Qvodplayer Qủa Xác mới được tung ra ngoài vào tháng trước, sức ảnh hưởng vẫn chưa đạt đến đỉnh cao, trước mắt cũng chỉ là một phần mềm miễn phí đơn thuần.

Quả Xác cloud càng không cần phải nói, hôm qua vừa mới được chào đời, giai đoạn đầu tiên cũng phải dựa vào việc miễn phí để thu hút người dùng.

Nếu chỉ dựa vào trung tâm mua sắm Qủa Xác thì không thể so sánh được với bộ phận kinh doanh, nhưng đến cuối năm Lão Hoàng chắc chắn có đủ tự tin để so sánh.

“Kế hoạch không bắt kịp những thay đổi.”

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng vẫn nói một cách chắc nịch: “Lão Thôi và Lão Hoàng tạm thời đứng đi, các anh vẫn còn có rất nhiều chuyện.”

Bước tiếp theo có lẽ Qủa Xác sẽ mở một cửa hàng ngoại tuyến thực tế, điều này liên quan đến tất cả các phương diện của công việc, ngoại trừ Thôi Chí Phong ra, Trần Hán Thăng cũng không yên tâm giao cho người khác.

Hoàng Lập Khiêm càng không thể đi được, Cộng đồng Qủa Xác, trung tâm mua sắm Qủa Xác, Qvodplayer Qủa Xác, Qủa Xác Cloud, có cái nào không cần phải duy trì đâu? Ngay

cả "dư luận viên Qủa Xác" cũng cần có một người lãnh đạo quen thuộc.

Nếu chủ tịch Trần đã nói như vậy, Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm đều biết mình không thể đi được, nhưng tin tức tốt chính là đối phương cũng không được đi.

Sau đó, Trần Hán Thăng bắt đầu quét mắt nhìn một vòng, mọi người đều biết Trần Hán Thăng sẽ dùng người quan trọng, vị nào may mắn được bổ nhiệm đến Thượng Hải làm giám đốc chi nhánh nhà máy Thượng Hải đây?

Trần Hán Thăng trực tiếp bỏ qua Khổng Tĩnh, Khổng ngự tỷ tương đương với một chân của mình, nếu cô rời đi, mình sẽ bận rộn đến hộc máu.

Anh Giai cũng không được, chuyên ngành của anh ta là nghiên cứu phát minh, không am hiểu giải quyết những vấn đề vụn vặt.

Với lý do tương tự, Phùng Nam Khởi- Viện trưởng viện nghiên cứu Qủa Mễ cũng không được, bọn họ đều thích hợp với việc chờ kết quả ở trong phòng thí nghiệm.

"Hứa Nguyệt Mai, chị ấy không thể chịu được cảm giác khổ cực đó."

Ánh mắt Trần Hán Thăng chuyển đến trên người Nhiếp Tiểu Vũ đang ngồi bên cạnh Hứa Nguyệt Mai, cô ngốc này đang ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi thẳng tắp, trong mắt loé lên thứ ánh sáng rạng ngời, có lẽ là đang chờ được uỷ nhiệm.

"Con mẹ nó cô đi cái búa!"

Trong lòng Trần Hán Thăng mắng một tiếng, còn trừng mắt nhìn cô thư ký nhỏ một cái.

Nhiếp Tiểu Vũ nhìn thấy vẻ mặt này của bộ trưởng Trần, lập tức biết mình không còn gặp may nữa, bả vai sụp xuống có

chút không vui.

Thành viên cuối cùng trong hội đồng quản trị chỉ còn một mình Tào Kiến Đức, nhưng anh ta cũng không nóng lòng muốn thử giống như Nhiếp Tiểu Vũ, ngược lại cúi đầu nhìn notebook trước mắt, cố ý không nhìn thẳng vào chủ tịch Trần.

Nhưng ánh mắt của Trần Hán Thăng lại dừng trên người Tào Kiến Đức lâu nhất, cuối cùng ho khan một tiếng: "Lão Tào…"

"Haiz…"

Tào Kiến Đức thở dài một hơi, bản thân anh ta không thể trốn thoát được.

Thực ra Tào Kiến Đức không muốn đi lắm, bởi vì anh ta muốn dành nhiều thời gian hơn cho con gái mỗi ngày, mặc dù Thượng Hải cách Kiến Nghiệp không xa lắm, nhưng tóm lại cũng không tiện.

"Lão Tào."

Trần Hán Thăng nói: "Lần này vất vả cho anh một chút rồi."

Tào Kiến Đức cũng đến đây từ Tân Thế Kỷ, dây chuyền sản xuất của nhà máy hiện tại cũng là do một tay anh ta gây dựng lên, anh ta cũng là người có trách nhiệm, Tết Âm lịch còn đích thân đến đây trực ban, cho nên Trần Hán Thăng tương đối yên tâm khi trọng dụng.

Đây có lẽ cũng là "vận mệnh" của những nhân viên ưu tú, bởi vì hiểu hiện của bọn họ quá xuất sắc, có năng lực nên mỗi lần doanh nghiệp yêu cầu "lính cứu hoả", người đầu tiên lãnh đạo nghĩ đến chính là bọn họ.

Tào Kiến Đức chưa chắc đã là người có năng lực mạnh nhất trong hội đồng quản trị, nhưng anh ta là người thích hợp

nhất.

Cũng may Trần Hán Thăng không phải là loại ông chủ "chỉ cho ngựa chạy, không có ngựa ăn cỏ", việc đi đến Thượng Hải mở nhà máy, cho dù là tăng thu nhập hay cải thiện địa vị, thực ra vẫn quá rõ ràng.

"Chủ tịch Trần, tôi muốn xin nghỉ phép ba ngày."

Nếu đã không thể tránh thoát, Tào Kiến Đức dứt khoát nói ra điều kiện của mình, anh ta không cầu tiền bạc hay chức vị, chỉ đưa ra một yêu cầu đơn giản.

"Lúc trước con gái tôi thi được nhất lớp, tôi đã hứa với con bé sẽ dẫn nó đi ra ngoài du lịch lâu lắm rồi, kết quả lúc nào cũng bận rộn đến mức không có thời gian rảnh, con bé đã có ý kiến rồi."

Lão Tào cười khổ hai tiếng: "Lần này đi đến Thượng Hải xây dựng nhà máy, có lẽ là mười ngày nửa tháng mới có thể trở về một lần, tôi muốn hoàn thành lời hứa với con bé trước."

Không hiểu tại sao, khi nghe được câu chuyện giữa Lão Tào và con gái, Trần Hán Thăng đột nhiên nghĩ đến mình và Bé Tiểu Ngư Nhi.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, cũng là lần đầu tiên trong cả kiếp trước và kiếp này, giống như một chỗ nào đó trong lòng đột nhiên bị xúc động.

"Ba ngày làm sao có thể đủ được, cho anh nghỉ một tuần."

Trần Hán Thăng nở nụ cười dịu dàng: "Ngoài ra, toàn bộ chi phí ăn ở, xe cộ đi lại trong chuyến đi, tôi sẽ chi trả, nếu không còn chuyện gì nữa thì tan họp đi."

Nói xong, Trần Hán Thăng cầm lấy notebook rời khỏi phòng họp đầu tiên.

Những người khác đều khách khí chúc mừng Tào Kiến Đức, chúc anh ta cố gắng trong cương vị mới, đạt được nhiều thành tích xuất sắc hơn nữa.

Nhưng bản thân Lão Tào vẫn cảm thấy rất khó hiểu, anh ta lén lút chạy đến hỏi Nhiếp Tiểu Vũ: "Chủ tịch Trần chi trả chi phí giúp tôi, chuyện này không có gì ngạc nhiên cả, bởi vì ông chủ vẫn luôn hào phòng, nhưng ngài ấy cho tôi nghỉ thêm bốn ngày, chuyện này rất lạ."

"Ừm…"

Có lẽ cô thư ký nhỏ có thể đoán ra được lý do, mỉm cười nói: "Đại khái là ngài ấy cảm thấy anh là một người cha tốt nên cố ý khen thưởng cho anh."

Chương 900: Anh em tốt là phải cùng nhau độc thân

Cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động kết thúc một cách hoàn mỹ, phản ứng của thị trường trong ngày đầu tiên rất tốt, nếu là trước kia, Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ tìm đến Tiêu Dung Ngư hoặc Thẩm Ấu Sở khoe khoang một phen.

Nhưng bây giờ đã không còn tư cách này nữa, điều duy nhất có thể an ủi chính là, hắn không cần phải lo lắng tình huống của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, bởi vì Lương thái hậu đang tiến hành "quản lý thời gian".

Lương Mỹ Quyên cứ cách một ngày lại đi thăm một người con dâu, bởi vì Trần Hán Thăng cố ý sắp xếp một người tài xế nên Lương thái hậu gió mặc gió, mưa mặc mưa, đương nhiên cũng không hề bất công.

Thậm chí sau khi chạy đi chạy lại nhiều lần, dần dần quen thuộc với tuyến đường, Lương Mỹ Quyên cảm thấy Kiếm Nghiệp cũng không còn lớn như vậy nữa.

Trần Hán Thăng không thể đi quấy rầy Thẩm khờ khạo và Tiểu Ngư Nhi, La Tuyền đang ở Hàn Quốc, Thương Nghiên Nghiên đang ở Thượng Hải chăm sóc mẹ, còn cô bạn thân Trịnh đang ở ngay bên cạnh, có lẽ cô ấy cũng chú ý đến tình hình của điện thoại di động đời thứ hai của Qủa Xác.

Sau khi mở cuộc họp vào buổi sáng và buổi chiều xử lý công việc xong, Trần Hán Thăng đang định gọi điện thoại cho cô bạn thân Trịnh, bảo cô mời mình đi ăn khuya, hai người

vừa tận hưởng cơn gió mùa hè vừa tâm sự cũng là một chuyện khá sảng khoái.

Không ngờ Vương Tử Bác lại gọi điện thoại đến trước một bước.

"Reng reng reng…"

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua màn hình rồi lại thả xuống.

"Reng reng reng…"

Di động vẫn đang không thuận theo không buông tha vang lên.

"A lô, có chuyện gì sao?"

Trần Hán Thăng chỉ có thể bắt máy, lớn giọng hỏi.

"À… Không có chuyện gì."

Trong lòng Vương Tử Bác có "quỷ" nên lúc nói chuyện vô cùng mất tự nhiên: "Tao cảm thấy biểu hiện hôm nay của mày ở trong buổi họp báo không tồi, vừa dí dỏm vừa hài hước."

"Được rồi được rồi, ông đây không cần mày nịnh nọt, khô khốc không có nghệ thuật chút nào."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn cắt ngang: "Nếu không có chuyện gì thì tao cúp máy đây."

"Chuyện là… Tao qua đó tìm mày nhé."

Vương Tử Bác vội vàng nói: "Cuộc họp báo vô cùng viên mãn, có lẽ nên chúc mừng một chút."

Trần Hán Thăng không nói nên lời lắc đầu, hai người làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, Vương Tử Bác đang nghĩ gì, trong lòng Trần Hán Thăng thực sự giống như gương sáng.

Thằng nhãi này chắc chắn lại muốn làm người hiền lành, quên mất đi sự lừa gạt và tổn thương của Hoàng Tuệ trong quá khứ, bây giờ nhìn thấy cô ta bệnh nặng đến mức sắp chết, lại ngo ngoe rục rịch muốn đi cứu.

Lúc trước Vương Tử Bác đã từng như vậy, vào năm lớp 1 tiểu học, Trần Hán Thăng có một "đối thủ một mất một còn" ở trong trường, hai người thường xuyên đánh lộn, thậm chí còn gọi bạn bè kéo bè kéo lũ đánh nhau, Vương Tử Bác cũng đã từng tham gia.

Sau đó, cha của "đối thủ một mất một còn" kia đột ngột qua đời, trong trường kêu gọi mọi người quyên góp giúp đỡ, Trần Hán Thăng vô cùng phản cảm với hành vi cưỡng ép này, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể quyên góp năm hào.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên chính là Vương Tử Bác lại quyên góp năm tệ.

Năm tệ vào thời học tiểu học gần như đã là tiền tiêu vặt một tháng, hơn nữa điều kiện gia đình của Vương Tử Bác kém xa so với nhà Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng hỏi cậu ấy, tại sao lại muốn quyên góp nhiều như vậy.

Vương Tử Bác nói người ta không có cha, cuộc sống chắc chắn sẽ rất vất vả, cho nên muốn giúp đỡ nhiều hơn một chút.

Trần Hán Thăng không thể nào hiểu được, nếu quan hệ tốt thì thôi đi, đằng này là "kẻ thù" đánh nhau mỗi ngày, giúp đỡ gì chứ?

Nhưng Vương Tử Bác rất kiên trì, Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, chỉ có thể nói để tao giúp mày đi quyên góp.

Bởi vì khoản quyên góp này có thể nặc danh hoặc thật danh, Trần Hán Thăng mặc danh quyên góp năm tệ này, sau đó lại dùng cái tên Vương Tử Bác quyên góp một hào.

Chờ đến khi danh sách quyên góp trong trường được đưa ra, Vương Tử Bác nhìn số tiền quyên góp một hào của mình, lập tức đuổi giết Trần Hán Thăng hai con phố.

"Vậy được rồi, mày muốn đến chúc mừng cũng được, chúng ta đi ăn nướng BBQ đi."

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói, hắn quyết định trị "trái tim thánh mẫu" này của Vương Tử Bác.

…

Sau khi Vương Tử Bác đi đến, Trần Hán Thăng cũng không lái xe mà đi bộ vào khu vực ăn uống ở "phố quý cô".

Mùa hè đang đến gần, nhiệt độ không khí cũng đang dần tăng lên, có thể thấy điều này từ trang phục của các cô gái đi dạo phố, từ quần bông mùa đông đã đổi thành váy dài, bên dưới làn láy để lộ bắp chân vừa trắng vừa thon, thể hiện hơi thở thanh xuân nên có ở độ tuổi này.

Sau khi gọi bia và đồ nướng BBQ, hai người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng Trần Hán Thăng bị nhận ra, hắn cũng chỉ mỉm cười gật đầu chào hỏi.

Lúc này mọi người mới nhận ra rằng, chủ tịch Trần tiếng tăm lừng lẫy thực ra vẫn còn là sinh viên năm bốn chưa tốt nghiệp, nên vẫn có thể coi là sinh viên đại học.

"Ừng ực ừng ực."

Trần Hán Thăng uống hết một ly bia lạnh như băng, Vương Tử Bác lập tức rót đầu giúp hắn.

Thực ra đã mấy lần Vương Tử Bác muốn mở miệng, nhưng Trần Hán Thăng đều cố ý giả vờ không thấy, cuối cùng Vương

Tử Bác thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể nói bóng nói gió hỏi: “Tiểu Trần à, mày nói xem làm thế nào mới có thể nhanh chóng kiếm được năm trăm ngàn tệ?”

“Đi xem sổ tay hình sự đi.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Bên trong đó miêu tả chi tiết về các kiểu làm giàu nhanh chóng, nhưng còn phải xem mày có gan không đã.”

“Hả?”

Vương Tử Bác gãi đậu: “Vậy không phạm pháp thì sao?”

“Cũng có đấy.”

Giọng điệu Trần Hán Thăng vẫn nhàn nhạt như thế: “Nếu mày gửi ba mươi triệu tệ vào ngân hàng thì một năm mày sẽ có lãi năm trăm ngàn tệ.”

“Mẹ nó, nếu tao có ba mươi triệu thì còn cần phải hỏi mày sao?”

Vương Tử Bác gằn giọng trả lời.

“Đừng sốt ruột được không?”

Trần Hán Thăng uống nửa ly bia, nhướn mày nói: “Thực ra tao cũng có cách kiếm được ba mươi triệu một cách hợp pháp.”

“Cách gì?”

Vương Tử Bác rất tò mò.

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Mày gửi 2,5 tỷ vào ngân hàng trước, tiền lãi sẽ là ba mươi triệu.”

“Đệt mịa!”

Vương Tử Bác buồn bực giậm chân, cậu ấy cũng biết sự chênh lệch giữa mình và cậu bạn nối khố, nếu cứ vòng vo như

vậy, Trần Hán Thăng có thể vòng vo đến tận sáng hôm sau.

"Tiểu Trần."

Cuối cùng Vương Tử Bác cũng phá vỡ lớp giấy kia, nhỏ giọng nói: "Hình như Hoàng Tuệ sắp không thể chịu được nữa rồi, ngày hôm qua khi gọi điện thoại đến đây, giọng nói đã yếu ớt hơn rất nhiều."

"Ồ…"

Trần Hán Thăng nuốt miếng thịt dê nóng hổi ngập dầu xuống bụng, thản nhiên giống như có người đến đây chào hỏi hắn, hắn chỉ tuỳ tiện đáp lại một chút.

"Mấy ngày hôm nay tao đã suy nghĩ thật kỹ rồi, cảm thấy mình không còn tình cảm gì với Hoàng Tuệ nữa, nhưng thấy chị ta gặp chuyện như vậy, lại cố tình tìm đến tao, tao thực sự không thể thờ ơ được."

Vương Tử Bác thở dài một hơi, trên mặt hiện lên vẻ cô đơn: "Nếu tao không làm gì cả, nửa đời sau khi nhớ đến chuyện này, tao chắc chắn sẽ tự trách và áy náy."

"Cạch…"

Sau khi ăn uống no say xong, Trần Hán Thăng châm một điếu thuốc Trung Hoa chậm rãi hút.

Bóng đêm càng ngày càng nặng nề, dòng người đổ về các quán ăn cũng càng ngày càng nhiều, hương vị của bánh trứng, xiên mực, đậu hủ thối xen lẫn với nhau, trên mỗi bàn đều có tiếng chạm cốc, ánh đèn nhân gian, vô cùng náo nhiệt.

Vương Tử Bác ngắt quãng nói rất nhiều, Trần Hán Thăng cũng bỏ lỡ rất nhiều, cảm giác này thực sự rất giống như lãnh đạo tìm đến nhân viên rót canh gà hoặc vẽ một chiếc bánh nướng lớn, nhân viên ngoài mặt gật đầu bảo vâng, nhưng thực

ra trong lòng đã nghĩ xem tối nay về nhà mình nên chơi game trước hay ăn cơm trước.

Mãi đến khi Vương Tử Bác nói mình đã gửi bốn mươi ngàn tiền tiết kiệm của bản thân cho Hoàng Tuệ dùng trước, lúc này Trần Hán Thăng mới nhảy dựng lên: "Con mẹ nó mày điên rồi đúng không, không sợ người khác lừa gạt sao?"

"Tao đã gọi điện thoại đến bệnh viện tư kia hỏi qua rồi."

Vương Tử Bác giải thích: "Bọn họ thực sự có một người bệnh tên là Hoàng Tuệ, tuổi tác cũng giống nhau, là bệnh bạch cầu cấp tính chưa tìm được tuỷ thích hợp."

"Thực sự không nên cứu, chắc chắn lại bị lừa."

Trần Hán Thăng lập tức đứng lên: "Mày đừng năn nỉ nữa, trừ phi Biên Thi Thi đồng ý, nếu không tao sẽ không cho mày vay tiền đâu."

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng lập tức rời khỏi quán nướng, hắn vẫn nghi ngờ Hoàng Tuệ đang lừa gạt người khác, nhưng cho dù không lừa gạt đi nữa, hắn cũng sẽ không quan tâm.

Vào khoảng hai giờ đêm hôm đó, Trần Hán Thăng đang ngủ ngon lành trong ký túc xá thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" bên ngoài.

"Con mẹ nó, thật kỳ quái."

Trần Hán Thăng dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, thầm nghĩ đây là địa bàn của ông đây, ai có năng lực lớn như vậy, có thể chạy tới đập cửa mà không hề bị cản trở?

Tiếng "kẽo kẹt" vang lên, sau khi mở cửa ra, người đầu tiên Trần Hán Thăng nhìn thấy chính là Vương Tử Bác.

Thằng nhóc này là "khách quen", ngay cả nhân viên bảo vệ cũng biết là cậu bạn nối khố của mình.

Nhưng phía sau Vương Tử Bác vẫn còn một người, thế là lại là Biên Thi Thi với hốc mắt sưng đỏ.

Trần Hán Thăng không nhịn được bật cười thành tiếng, tên ngốc Vương Tử Bác này, chẳng lẽ cậu ta đã nói thật sao?

Quả nhiên là một người anh em đủ nghĩa khí, biết hắn đang độc thân nên cậu ấy cũng muốn chia tay để làm bạn.

Chương 901: Nhân sinh giống như lần đầu gặp gỡ

“Có chuyện gì vậy?”

Rõ ràng Trần Hán Thăng đã đoán được chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn vẫn giả vờ không biết, cười hì hì nói: “Hai vợ chồng các cậu nửa đêm chạy tới đây là để xem tư thế vễnh mông lên ngủ sao?”

“Trần Hán Thăng, cậu nghiêm túc một chút đi.”

Biên Thi Thi đẩy bạn trai ra, ngước khuôn mặt xinh đẹp đi về phía trước, dưới sự phản chiếu của ánh đèn, chóp mũi của bạn học Thi Thi càng đỏ hơn nữa, xem ra đã khóc khá lâu.

“Chuyện bạn gái cũ của Vương Tử Bác, cậu muốn cho mượn tiền thì cho mượn, không muốn cho thì không cho.”

Biên Thi Thi chất vấn nói: “Tại sao còn muốn kéo tớ xuống nước, còn nói cái gì mà nhất định phải được tớ đồng ý mới cho mượn, cậu bảo tớ phải làm sao bây giờ?”

“Mẹ nó, Vương Tử Bác thực sự đã nói ra.”

Trần Hán Thăng không nhịn được dựng ngón tay cái lên: “Thật trâu bò.”

Biên Thi Thi không muốn quan tâm đến dáng vẻ cà lơ phất phơ của Trần Hán Thăng, quay đầu vào vách tường.

Vương Tử Bác cúi đầu xuống, đứng ở bên cạnh giống như cái hũ nút.

“Như vậy đi.”

Trần Hán Thăng tốt bụng đề nghị: “Hai cậu có muốn vào trong trước không, hoặc là Vương Tử Bác, mày lên tiếng nói gì đi cũng được, nếu không đồng nghiệp của tao sẽ nghĩ rằng có một người phụ nữ đêm khuya thanh vắng chạy đến trước cửa ký túc xá của tao gây chuyện, con người của tao khá coi trọng thanh danh, không thể chịu được những tin đồn vớ vẩn này.”

“Phi!”

Cuối cùng vẫn là Biên Thi Thi da mặt mỏng, ngại lúc nào cũng đứng trên hành lang cãi cọ, đi vào ký túc xá đầu tiên.

Vương Tử Bác đang định đi theo vào thì Trần Hán Thăng đứng bên cạnh vỗ vỗ vào bả vai cậu ấy, nhỏ giọng nói: “Người anh em tốt, tao biết mày không nỡ để tao độc thân một mình nên muốn đá bay Biên Thi Thi ở cùng tao mà.”

“Tao không có!”

Vương Tử Bác vừa nghe đã cảm thấy sốt ruột, cậu ấy nào có tâm tư như vậy.

“Chậc chậc, vẫn là một anh chàng dễ thương khẩu thị tâm phi.”

Trần Hán Thăng ôm lấy Vương Tử Bác: “Mày yên tâm đi, Anh Tuấn ca ca không biết làm gì khác, nhưng chuyện chia cắt uyên ương thì làm khá trôi chảy đấy.”

Vương Tử Bác sốt ruột giải thích, nhưng dừng lại trong mắt Biên Thi Thi lại là cảnh tượng hai người đang kề vai sát cánh, cô ấy lạnh lùng phỉ nhổ: “Cá mè một lứa.”

Vương Tử Bác lại cúi đầu xuống, giống như chuyện cá mè một lứa với Trần Hán Thăng là một chuyện vô cùng xấu hổ vậy.

Ngược lại, Trần Hán Thăng lại hi hi ha ha rót hai cốc nước ấm, nhân tiện tìm hiểu tình hình một phen.

Hoá ra sau khi Vương Tử Bác ăn khuya ở bên Giang Lăng này xong và trở về đại học Lý Công Kiến Nghiệp, suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định thẳng thắn nói chuyện với Biên Thi Thi.

Thứ nhất, chuyện này đã khiến cậu ấy khó xử lâu lắm rồi, đặc biệt là khi cậu bạn nối khố kiên quyết phản đối, cho nên muốn nhận được sự đồng cảm của bạn gái.

Thứ hai, chỉ có khi Biên Thi Thi thấu hiểu và đồng ý, Trần Hán Thăng mới đồng ý cho vay tiền.

Hôm nay Biên Thi Thi ở với Tiểu Ngư Nhi ở chung cư bên bờ sông, lúc đầu cô ấy định ngủ lại đó, nhưng sau khi nghe nói Vương Tử Bác muốn tìm mình, nghĩ đến chuyện đã hai ngày rồi không gặp mặt bạn trai, Biên Thi Thi vui vẻ trở về trường học.

Bạn học Thi Thi vốn tưởng rằng đó sẽ là một buổi hẹn hò ngọt ngào, không ngờ sau khi đến, Vương Tử Bác vừa mở miệng đã ném ra một quả bom khổng lồ, cậu ấy lại muốn mượn tiền đi cứu bạn gái cũ Hoàng Tuệ.

Hoàng Tuệ là người như thế nào? Biên Thi Thi không chỉ nghe qua một số tin đồn, mà còn tận mắt nhìn thấy Hoàng Tuệ bảo vệ tên nước ngoài người Úc kia như thế nào, làm hại buổi hẹn hò đầu tiên của cô và Vương Tử Bác phải đến đồn công an. Cho dù lui một vạn bước mà nói đi chăng nữa, Vương Tử Bác, cậu muốn giúp đỡ Hoàng Tuệ cũng được, đừng để tớ biết là được mà, tại sao lại muốn nói với tớ chứ?

Đương nhiên chuyện này không thể thoát được liên quan với Trần Hán Thăng, ai bảo hắn đưa ra một điều kiện như vậy chứ?

Sau khi biết được toàn bộ chân tướng sự thật, cô gái Tương Nam này tức giận đến bốc hoả, không quan tâm đến giờ giấc, lập tức kéo Vương Tử Bác đến vùng ngoại thành Giang Lăng từ khu đại học Tiên Ninh, nhất định phải tìm Trần Hán Thăng đưa ra lời giải thích rõ ràng.

"Chuyện này cũng không thể trách tớ được."

Trần Hán Thăng vô cùng ấm ức: "Ý định ban đầu của tớ cũng chỉ muốn tìm một lý do từ chối thôi, ai ngờ Vương Tử Bác là người trực tràng thông đến đại não…"

Trần Hán Thăng cũng không khách khí trách mắng cậu bạn nối khố, không ngờ lại bị Biên Thi Thi trừng mắt lườm một cái.

"Tức giận thế này rồi, nhưng khi nghe thấy tớ mắng bạn trai mình còn không vui."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, giọng điệu của hắn cũng dịu đi, thậm chí trở nên dịu dàng.

"Thi Thi à, cậu cũng bớt giận đi, Tử Bác thực sự đã sai rồi, nếu tớ là cậu ấy, tuyệt đối sẽ không nói với bạn gái những chuyện như thế này."

"Thực ra, với điều kiện của cậu hoàn toàn có thể tìm được một người bạn trai tốt hơn nữa, mặc dù tớ là anh em của Tử Bác, nhưng cũng phải nói sự thật. Tớ còn tưởng rằng một khi tìm được cô bạn gái như cậu, cậu ấy có thể thay đổi một chút chứ, không ngờ vẫn là dáng vẻ như trước."

…

Nghe thấy những lời an ủi tràn ngập "trà ngôn trà ngữ" này, Vương Tử Bác trừng to mắt, nhìn dáng vẻ giống như muốn nhào đến đấm Trần Hán Thăng một trận.

Nhưng Biên Thi Thi- Một người thẳng thắn bộc trực càng mất kiên nhẫn, cô ấy vỗ vào bàn trà một "bốp": "Trần Hán Thăng, cậu có bệnh đúng không, tớ đến tìm cậu để giải quyết vấn đề chứ không phải nghe mấy mấy lời kỹ nữ của cậu."

"Sao có thể là những lời kỹ nữ chứ, chẳng lẽ vừa mới tỉnh ngủ, không thể giả vờ thành ánh mắt vô tội được sao?"

Trần Hán Thăng nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, sau đó mới khôi phục lại bình thường: "Tớ cũng không có cách giải quyết, bạn trai của cậu cậu hiểu rõ đúng không, tính tình lương thiện thành thật, ngày thường không tức giận cũng rất dễ nói chuyện, nhưng một khi trở nên cố chấp, cũng có thể khiến người khác lo lắng muốn chết."

Đây là sự thật, người thành thật bình thường không tranh không giành, cũng bằng lòng cống hiến và nhường nhịn, nhưng khi gặp phải một số chuyện lại giống như rúc vào sừng trâu, dễ dàng rơi vào mà không thể nhổ ra được.

"Vậy cậu đồng ý cho mượn?"

Biên Thi Thi tức giận hỏi.

"Chắc chắn là không đồng ý rồi, đến bây giờ tớ vẫn đang cảm thấy Hoàng Tuệ đang lừa gạt người khác đấy."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Nhưng với sự hiểu biết của tớ đối với Vương Tử Bác, nếu cậu ấy đã dám mở miệng với cậu, nhất định đã hạ quyết tâm rất lớn."

Biên Thi Thi cũng im lặng, cô ấy đương nhiên hiểu rõ đây là sự thật.

"Cho nên, hai người cứ tự bàn bạc với nhau đi."

Trần Hán Thăng cầm lấy điếu thuốc và bật lửa đi ra ngoài ban công, ngoài miệng còn nhắc nhở: "Các cậu bàn bạc ra kết quả gì cũng được, nhưng tốt nhất không nên đánh nhau."

“Nếu thực sự muốn đánh nhau.”

Trần Hán Thăng chỉ vào những đồ trang trí trên bàn: “Có một số là quà tặng mà đồng nghiệp đi công tác ở nước ngoài tặng cho tớ, đừng đập vỡ chúng, còn có bản CD chiếu rạp của “Hoàng tử Tennis” kia nữa, đừng động vào, đó là mạng sống của Nhiếp Tiểu Vũ đấy, còn về phần TV, máy tính điều hoà gì đó, cậu cứ tuỳ tiện đập.”

Sau khi dặn dò xong, Trần Hán Thăng bình thản đi ra ngoài ban công hút thuốc, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía phòng khác, Vương Tử Bác vẫn bày ra dáng vẻ “không có tiền đồ” kia, ngoài miệng lo sợ bất an muốn nói điều gì đó, nhưng lại vô cùng do dự ngập ngừng.

Biên Thi Thi vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp, thậm chí còn không liếc nhìn bạn trai.

Lại hút thêm hai điếu thuốc, Trần Hán Thăng nhìn về phía phòng khách một lần nữa, hai người đã nói chuyện với nhau rồi.

Đương nhiên chắc chắn là Biên Thi Thi đang “giáo dục”, Vương Tử Bác im lặng không lên tiếng “tiếp nhận sự giáo dục”, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên đáp trả một vài câu.

Chờ đến khi nhìn về phía phòng khách lần thứ hai, động tác của hai người đã thay đổi, Biên Thi Thi vốn dĩ đã ngừng khóc lại mắt đầu thút tha thút thít bật khóc một lần nữa.

Vương Tử Bác ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay ra muốn lau nước mắt, nhưng ngón tay vừa mới chạm vào gò má Biên Thi Thi, lại bị cô ấy dùng sức đẩy ra.

Lần thứ tư, cảm xúc của hai người đã khôi phục lại sự bình tĩnh một lần nữa, nhưng không ai nói chuyện với ai.

Mặc dù Trần Hán Thăng đang ở ngoài ban công cách một lớp cửa kính, nhưng năng lực quan sát của hắn rất mạnh, từ chi

tiết của những động tác không ngừng thay đổi này, có lẽ có thể đoán được nội dung nói chuyện phiếm của hai người.

Lúc mới bắt đầu, Biên Thi Thi vẫn chưa hết tức giận, Vương Tử Bác sợ hãi.

Sau đó Biên Thi Thi trách mắng bạn trai, Vương Tử Bác vừa tiếp nhận vừa giải thích động cơ của mình trong chuyện này, có lẽ chính là mấy câu đại loại như "Nếu không làm gì cả, có lẽ sau này mình sẽ tự trách".

Ngay sau đó, Biên Thi Thi khóc, điều đó chứng tỏ cô ấy đã mềm lòng, cũng đồng ý với "yêu cầu vô lý" này của bạn trai.

Dù sao Thi Thi cũng là một cô gái ngoan, cô ấy cũng thực sự rất thích Vương Tử Bác.

Cuối cùng, hai người khôi phục lại sự bình tĩnh một lần nữa, đây là phản ứng bình thường sau khi đưa ra một quyết định quan trọng.

"Xem ra."

Trần Hán Thăng dập tắt điếu thuốc: "Ông đây phải lên sân khấu rồi."

"Lạch cạch."

Trần Hán Thăng mở cửa kính ban công ra, phá vỡ sự im lặng trong phòng khác, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt hình như có chuyện gì đó.

"Các cậu không cần phải nói, tớ đã biết kết quả rồi."

Trần Hán Thăng xua tay, đi vào trong phòng ngủ lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho Vương Tử Bác nói: "Trong này có hơn năm trăm ngàn, mày cầm đi dùng đi."

"Tiểu Trần à…"

Vương Tử Bác không biết phải nói gì mới phải, hốc mắt cũng đỏ lên.

Thực ra bây giờ trong lòng cậu ấy đang tràn ngập áy náy, đặc biệt là khi Biên Thi Thi khóc, Vương Tử Bác vừa buồn bã vừa đau lòng, loại cảm giác này giống như cảm giác nghẹt thở sau khi trái tim bị móc rồi rồi đặt lên bàn giặt quần áo, ra sức chà mạnh.

"Con mẹ nó mày khóc cái shit gì chứ?"

Trần Hán Thăng nhét thẻ ngân hàng vào trong túi của Vương Tử Bác, tiện tay vỗ vào gáy cậu ấy, thở dài một hơi nói: "Mày thực sự quá ngốc, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải mày ngốc thế này, hai chúng ta cũng không thể trở thành anh em."

Những lời này của Trần Hán Thăng rất thú vị, tất cả mọi người đều không muốn trở thành người lương thiện, nhưng lại bằng lòng làm bạn với những người lương thiện, ngay cả một kẻ vô lại như Trần Hán Thăng cũng không ngoại lệ.

Thực ra, nếu xét tỉ mỉ, trong vòng bạn bè thực sự của Trần Hán Thăng, có rất nhiều "kẻ ngốc" và "kẻ mạnh", nhưng người có bộ óc tốt nhất chính là bản thân hắn.

"Tao sẽ viết cho mày một cái giấy nợ."

Vương Tử Bác qua quýt lau nước mắt nói.

"Tao muốn cái này làm gì?"

Trần Hán Thăng ngáp một cái nói: "Lát bữa Biên Thi Thi đi đến phòng ngủ bên cạnh nghỉ ngơi đi, đó là phòng mẹ mình đã từng ngủ, giường đệm vô cùng sạch sẽ."

"Nếu đã vay tiền rồi thì phải viết giấy nợ!"

Không ngờ Biên Thi Thi cũng có loại thái độ này.

“Đúng là phiền muốn chết.”

Trần Hán Thăng mất hết kiên nhẫn đi vào phòng ngủ, chẳng bao lâu sau, phòng ngủ bên cạnh cũng vang lên tiếng đóng cửa cái “cạch”, còn về phần Vương Tử Bác, có lẽ cậu ấy ngủ trên ghế sô pha.

…

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, trong phòng khách chỉ có Biên Thi Thi, trước mắt cô ấy còn đặt một tờ “giấy nợ” có lẽ là Vương Tử Bác đã viết vào tối qua, trên đó còn có một dấu tay màu đỏ.

“Chậc.”

Trần Hán Thăng cầm lên đọc, khẽ cười một tiếng hỏi: “Vương Tử Bác đâu rồi, chuồn nhanh như vậy sao?”

“Không.”

Sắc mặt Biên Thi Thi có hơi ngây dại, ngơ ngác nói: “Cậu ấy đi nhà ăn lấy cơm.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng móc bật lửa ra, Biên Thi Thi cho rằng cậu ấy lại muốn hút thuốc, thế là nhíu mày nói: “Cậu bớt hút thuốc đi, tháng mười này Bé Tiểu Ngư Nhi sẽ chào đời, đến lúc đó cậu định mang theo cả người mùi khói thuốc đi gặp con bé sao?”

“Tiểu Ngư Nhi cho tớ gặp sao?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

Biên Thi Thi không nói gì, lúc nãy cô đã vô tình để lộ ra chút gì đó.

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng mỉm cười, tiếp tục kích thích bánh răng bật lửa, nhưng không phải hút thuốc, mà là đốt tờ giấy nợ kia.

"Cậu làm gì vậy?"

Biên Thi Thi đang định cướp lại thì bị Trần Hán Thăng đưa tay ra ngăn cản.

"Nếu để mẹ tớ biết được tớ nhận giấy nợ của Tử Bác, bà ấy sẽ chỉ thẳng vào mũi tớ mà mắng, sau này tớ không dám ăn một miếng đồ ăn nào do dì Lục làm nữa."

Trần Hán Thăng híp mắt, nhìn giấy nợ bập bùng ánh lửa, biến thành tro tàn và từ từ rơi vào trong gạt tàn, sau đó dội nước dập tắt, năm trăm ngàn tệ cứ thế biến mất không còn dấu vết.

"Cậu có muốn qua đó cùng xem không?"

Trần Hán Thăng xử lý xong giấy nợ, đột nhiên hỏi.

"Tớ…"

Biên Thi Thi lập tức nghẹn một chút, cô thực sự có suy nghĩ này.

Cũng may Biên Thi Thi đã quá quen thuộc với Trần Hán Thăng, biết hắn là một người vô cùng thông minh, rất nhiều chuyện không cần phải nói ra, Trần Hán Thăng vừa liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân hắn có thể thành lập điện tử Qủa Xác, có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân trước đó hắn một chân đứng hai thuyền.

"Nếu tớ là cậu, sẽ cùng qua đó xem sao?"

Trần Hán Thăng chậm rãi nói: "Đầu tiên là xác nhận một chút tính chân thật của bệnh tình Hoàng Tuệ, tớ vẫn luôn cảm thấy cô ta đang lừa gạt người khác. Thứ hai, cậu ở lại Kiến

Nghiệp có lẽ cũng thấp thỏm không yên, vậy chi bằng cứ đi theo qua đó, như vậy không chỉ cậu mà trong lòng Tử Bác cũng thêm phần cứng rắn."

"Biết rồi."

Biên Thi Thi suy nghĩ một chút rồi chậm rãi gật đầu.

Thực ra cô ấy vẫn luôn nghĩ rằng, nếu Trần Hán Thăng không trăng hoa thì thật tốt biết bao, như vậy hắn sẽ là người giỏi giang nhất trong số bạn bè của mình, mọi người có bất cứ vấn đề gì cũng có thể tìm hắn bàn bạc.

Nhưng bây giờ, lại có thêm một cô gái nhỏ chia sẻ cuộc sống hạnh phục vốn chỉ thuộc về Tiểu Ngư Nhi.

Khi Biên Thi Thi đang cảm khái thì Vương Tử Bác cũng đã mua đồ ăn sáng ở nhà ăn trở về, cậu ấy không dám nói chuyện với Biên Thi Thi, nhưng vẫn chu đáo phục vụ cơm cháo đầy đủ.

"Biên Thi Thi mới nói."

Trần Hán Thăng ăn xong bữa sáng, trước khi đi đến văn phòng, hắn còn giúp đỡ phá vỡ sự xấu hổ: "Cậu ấy lo lắng mày và Hoàng Tuệ nối lại tình xưa nên muốn cùng đi đến Hàng Châu, nhớ phải chăm sóc em gái Thi Thi thật tốt trên đường đi đấy."

"Hả?"

Vương Tử Bác ngẩn người, khó có thể tin được nhìn về phía Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn cháo.

Thực ra Trần Hán Thăng là người nhỏ tuổi nhất trong số những người trong đây, nhưng cậu ấy lại thích gọi người khác là "em gái", nếu không phải Hồ Lâm Ngữ quá hung dữ, nói

không chừng Trần Hán Thăng cũng gọi cô ấy là "Em gái Tiểu Hồ."

Sau khi ăn sáng xong, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi lại dọn dẹp ký túc xá của Trần Hán Thăng một chút, Biên Thi Thi còn phơi nắng giường đệm một chút, quét tước vệ sinh đơn giản một chút.

Mặc dù từ đầu đến cuối Biên Thi Thi vẫn không quan tâm đến Vương Tử Bác, nhưng lúc đi ra ngoài, cô vẫn đi theo cậu ấy đến bến xe Trung Ương Môn.

Vương Tử Bác vừa vui vẻ vừa có chút căng thẳng, còn có một chút nghi hoặc mơ hồ, sao Tiểu Trần lại biết Hoàng Tuệ đang ở Hàng Châu?

…

Đương nhiên Trần Hán Thăng biết rõ, bởi vì Hoàng Tuệ là do hắn lập mưu đưa vào trong đó, bởi vì việc khám sức khoẻ trước khi vào tù xuất hiện vấn đề nên có lẽ bây giờ người đang ở trong bệnh viện Hàng Châu.

Kiến Nghiệp và Hàng Châu cách nhau khoảng bốn tiếng đồng hồ lái xe, hai người Vương Tử Bác xuất phát vào buổi sáng, hơn hai giờ chiều đã đến trước cổng bệnh viện của Hoàng Tuệ.

"Cậu đói bụng không?"

Vương Tử Bác dè dặt hỏi: "Chúng ta ăn một chút gì đó trước nhé?"

"Không cần."

Biên Thi Thi khoát tay, lập tức đi vào trong bệnh viện.

Phòng bệnh của Hoàng Tuệ cũng không khó tìm, bệnh bạch cầu chứ không phải là cảm lạnh, trong bệnh viện này không nhiều ca bệnh này lắm, chỉ cần hỏi thăm một chút ở

trạm y tá là được, nhưng trước cửa phòng bệnh lại có không ít người tụ tập, có cảnh sát trực ban của cục cảnh sát, còn có một số hình như là người thân của Hoàng Tuệ.

Trên khuôn mặt những người thân đều là vẻ mặt đau thương, có một bà cụ còn yếu ớt hơn, phải dựa vào bả vai người khác mới có thể ngồi yên ổn.

"Tớ đi đến đó hỏi một câu?"

Vương Tử Bác xin ý kiến của Biên Thi Thi.

"Cùng nhau đi!"

Biên Thi Thi rũ mắt xuống, cứng nhắc nặn ra một câu.

Hai người đi đến cửa, Vương Tử Bác lịch sự hỏi một chị gái hơn ba mươi tuổi: "Xin chào, xin hỏi Hoàng Tuệ ở phòng bệnh này sao?"

"Cậu là ai?"

Chị gái kia đánh giá nhìn Vương Tử Bác một chút, cô ta đột nhiên phản ứng lại, hét lớn: "Cậu là Vương Tử Bác, cậu là Vương Tử Bác đúng không, mẹ, mẹ mau đến đây đi, Vương Tử Bác đến rồi…"

Cô ta vừa hét lên như vậy, tất cả mọi người đều hoảng hốt, bà cụ kia càng đau đớn hét lên một tiếng: "Vương Tử Bác, sao bây giờ cậu mới đến, Tiểu Tuệ sắp không thể chịu đựng được nữa rồi, sao bây giờ cậu mới đến, con bé sắp không thể chịu được nữa rồi…"

Bà cụ vừa khóc vừa nói, đám người nhà kia trực tiếp bao vây xung quanh Vương Tử Bác và Biên Thi Thi.

Vương Tử Bác không biết tình hình cụ thể, cậu ấy hơi hoảng loạn, nhưng vẫn không quên nắm chặt lấy cánh tay Biên Thi Thi còn dùng cơ thể che chắn trước mặt cô.

Biên Thi Thi vốn dĩ muốn hất đi, nhưng lại phát hiện sự chú ý của Vương Tử Bác căn bản không đặt ở chỗ này, sự "bảo vệ" này của cậu ấy chỉ đơn giản là hành động theo bản năng, hai hàng lông mày vẫn luôn nhíu chặt của Biên Thi Thi từ từ giãn ra, cuối cùng cũng để mặc Vương Tử Bác nắm lấy.

Sau khi người nhà bao vây xung quanh, nhưng người phụ nữ kia trực tiếp bật khóc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Sao bây giờ cậu mới đến, sao bây giờ cậu mới đến…"

Vương Tử Bác còn tưởng rằng bọn họ cần tiền gấp nên lắp bắp nói: "Có phải… Có phải không đủ tiền không?"

"Chuyện này không liên quan đến tiền bạc, lát nữa tôi sẽ nói cụ thể với cậu."

Chị gái hơn ba mươi tuổi lúc nãy vội vàng đẩy Vương Tử Bác đi vào trong phòng bệnh, nhưng khi đến cửa, bên trong đột nhiên vang lên một giọng nói yếu ớt: "Chờ một chút."

Vương Tử Bác có thể nghe ra được, đúng là Hoàng Tuệ.

Nhưng giọng nói lúc của Hoàng Tuệ trước đây trong trẻo nhu mỳ, mang theo một chút tự tin, bây giờ cho dù cô ta dùng sức hét lên đi chăng nữa thì trong âm thanh cũng có một cảm giác hơi thở mong manh, giống như ngọn nến trong gió, có thể phụt tắt bất cứ lúc nào.

Không hiểu tại sao trong lòng Vương Tử Bác trở nên lạnh lẽo, sao lại biến thành dáng vẻ này.

Sau khi nghe thấy âm thanh của Hoàng Tuệ, bà chị cả kia bảo Vương Tử Bác chờ trước cửa một chút, mình đi vào trong nghe yêu cầu của em gái.

Trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc khử trùng, ánh mặt trời sau buổi trưa vô cùng chói chang, chiếu rọi lên chiếc giường màu trắng, để lại từng đốm sáng chói mắt.

Nhưng người trên giường bệnh vô cùng gầy yếu, trên mặt không chút huyết sắc, tóc tai phờ phạc, phải cẩn thận phân biệt rõ mới có thể nhận ra được dáng vẻ ban đầu của Hoàng Tuệ.

Không ngờ căn bệnh này là có thật, Trần Hán Thăng đã đoán sai rồi.

"Chị, giúp em đưa bộ denim kia đến đây."

Hoàng Tuệ duỗi cánh tay nổi đầy gân xanh ra, chỉ vào tủ quần áo trong phòng bệnh nói.

"Em còn muốn thay quần áo sao?"

Nước mắt của chị gái đã lăn dài.

"Vâng."

Hoàng Tuệ thở dốc mấy hơi rồi tiếp tục nói: "Bộ… Bộ quần áo kia là bộ em mặc khi lần đầu tiên gặp Vương Tử Bác trên xe lửa vào ba năm trước, cậu ấy nói với em rằng đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, em muốn để cậu ấy nhìn mình với dáng vẻ ban đầu."

"Được, chị thay giúp em."

Chị gái kìm nước mắt, giúp Hoàng Tuệ thay bộ denim kia.

Hoàng Tuệ gầy hơn nhiều so với lúc trước, khi mặc bộ quần áo cũ này lên người, thực sự rất giống một đứa trẻ mặc quần áo của người lớn, vừa có vẻ buồn cười vừa chua xót.

Chị gái càng nhìn càng cảm thấy khó chịu, nhưng Hoàng Tuệ vẫn còn có một yêu cầu khác, cô ta cố gắng hết sức nói: "Phiền chị tìm cho em một cái gương, em nhớ rõ lần đó gặp nhau, mình đã để tóc mái bay."

Bây giờ Hoàng Tuệ đã không còn sức lực để cầm lược, chị gái ngồi trên mép giường giúp em gái chải đầu, nhưng với tình

hình bây giờ của Hoàng Tuệ, tóc của cô ta đã không thể nào chải thành tóc mái bay được nữa.

"Hu hu hu…"

Cuối cùng chị gái cũng không thể nhịn được nữa, nhào vào trên giường gào khóc.

"Chị…"

Hoàng Tuệ muốn an ủi người thân một chút, nhưng phát hiện cánh tay đã không còn sức lực nữa, chỉ có thể run rẩy đôi môi tím tái của mình hỏi: "Lúc trước Vương Tử Bác gửi đến bốn mươi ngàn tệ, các chị không động vào đúng không?"

"Không."

Chị gái ngẩng đầu lên: "Em nói không được động vào, bọn chị đều giữ nguyên vẹn."

"Vâng."

Hoàng Tuệ hít một hơi thật sâu, cố gắng xốc lại tinh thần một chút: "Vậy chị kêu Vương Tử Bác vào đi."

"Tiểu Tuệ."

Chị gái đầm đìa nước mắt hỏi: "Cậu ấy quan trọng với em như thế sao?"

"Đúng vậy."

Hoàng Tuệ nhìn hàng cây xanh tốt bên ngoài cửa sổ, giọng nói hơi mờ mịt: "Càng gặp nhiều người, càng hiểu rõ ai thật lòng với mình nhất, bây giờ em chỉ muốn được gặp Vương Tử Bác, sau đó… Không còn tiếc nuối gì nữa."

Chương 902: Người đi đèn tắt, những gì đã xảy ra trở thành quá khứ

Chị gái của Hoàng Tuệ nghe thấy yêu cầu của em gái, đi ra phòng bệnh đang định gọi Vương Tử Bác, lúc này cô ta mới phát hiện ra, hoá ra bên cạnh Vương Tử Bác còn có một cô gái cao gầy, hai người tay trong tay vô cùng thân mật.

"Người này là…"

Chị gái Hoàng Tuệ do dự hỏi.

"Bạn gái của tôi."

Vương Tử Bác trả lời một cách khẳng định.

"Ồ."

Mí mắt chị gái Hoàng Tuệ giật giật, lúc đầu cô ta cho rằng mối quan hệ giữa Hoàng Tuệ và Vương Tử Bác là bạn trai bạn gái mập mờ, nhưng Vương Tử Bác lại dẫn theo một người bạn gái đến đây, cô ta không hiểu thao tác này lắm.

Chị gái của Hoàng Tuệ chỉ là một người phụ nữ bình thường trong một thị trấn nhỏ, đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn chưa đặt chân đến tỉnh lỵ Dung Thành, cô ta đã quen với việc ngủ vào lúc mười giờ tối nên hoàn toàn không biết giờ đó cuộc sống về đêm xa hoa truỵ lạc ở các thành phố lớn chỉ mới bắt đầu.

"Chị, tôi có thể đi vào được chưa?"

Vương Tử Bác thấy chị gái của Hoàng Tuệ hình như hơi ngơ ngác, không nhịn được hỏi một câu.

"Ồ ồ ồ…"

Ngoài miệng chị gái của Hoàng Tuệ đồng ý, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thi Thi, bước chân cũng không nhúc nhích.

Có lẽ Biên Thi Thi hiểu được hàm nghĩa của ánh mắt này, bây giờ cô ấy cũng đã nhìn ra được đại khái Hoàng Tuệ thực sự bệnh nặng, hơn nữa bên ngoài phòng bệnh còn có đồng chí cảnh sát đang trông chừng đấy.

Nói như vậy, hình như mình không nên đi vào.

"Nhưng…"

Trong lòng Biên Thi Thi hơi xoắn xuýt, cô ấy không muốn lừa mình dối người, thực chất vẫn muốn ở bên cạnh Vương Tử Bác.

Ngộ nhỡ thực sự giống như những gì Trần Hán Thăng nói, Vương Tử Bác và Hoàng Tuệ nối lại tình xưa thì sao?

"Chuyện là…"

Vương Tử Bác mở miệng, chị gái của Hoàng Tuệ biểu hiện rõ ràng như vậy, ngay cả cậu ấy cũng đã nhìn ra được.

Vương Tử Bác không cảm thấy đây là một câu hỏi trắc nghiệm, mặc dù giọng điệu của cậu ấy vẫn kiểu lẩm bẩm lẩm bẩm, nhưng ý tứ muốn biểu đạt vẫn vô cùng rõ ràng và thẳng thắn: "Lần này tôi đến thăm Hoàng Tuệ là vì nhận được sự cho đồng ý của bạn gái, cho nên chúng tôi không thể tách ra, hơn nữa, hơn nữa…"

Biên Thi Thi đứng ở phía sau, nghe thấy "những lời âu yếm của thẳng nam" mà Vương Tử Bác nói, trong lòng không

khỏi cảm thấy ngọt ngào, nhưng cũng khó hiểu tại sao bạn trai lại trở nên thông suốt như vậy.

Nhưng tóm lại những lời âu yếm vẫn rất ngọt ngào, Biên Thi Thi siết chặt tay Vương Tử Bác, cho dù bởi vì trời hơi nóng nên đổ chút mồ hôi, nhưng cô ấy vẫn dùng sức nắm chặt một chút.

"Hơn nữa…"

Vương Tử Bác tiếp tục hậm hực nói: "Ngay cả cậu bạn nối khố cũng nhắc nhở tôi rồi, trên đường đi phải chăm sóc bạn gái thật tốt."

"Heo vẫn là heo, vĩnh viễn không thể thông suốt được."

Biên Thi Thi bĩu môi, chuyện này thì liên quan gì đến Trần Hán Thăng chứ, cậu cứ đường đường chính chính nói với mọi người rằng tớ là người quan trọng nhất trong lòng cậu là được mà.

Nghĩ đến đây, Biên Thi Thi lại dùng móng tay không nặng không nhẹ bấm Vương Tử Bác một cái.

Vương Tử Bác quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc.

Biên Thi Thi có chuyện gì vậy, lúc thì nắm chặt tay, lúc lại dùng móng tay bấm người, chẳng lẽ mình lại nói sai gì rồi sao?

…

Người thân của Hoàng Tuệ cũng không hề hay biết rằng cặp đôi này, bởi vì một chi tiết đang làm tăng thêm tình cảm của hai người bọn họ.

Thực ra giữa những người yêu nhau là vậy, ngay cả Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư cũng sẽ thỉnh thoảng cãi nhau,

có lẽ cũng chỉ có cô ngốc nhỏ như Thẩm Ấu Sở mới có thể nghe theo Trần Hán Thăng vô điều kiện.

Nhưng sự khác biệt này cũng không đáng sợ, cãi nhau cũng là một phương thức giao lưu, trong quá trình này, chỉ cần để đối phương mình mình rất để ý đến cô ấy (anh ấy), như vậy sau khi giải quyết vấn đề, mối quan hệ giữa hai người có lẽ càng thêm hoà hợp.

Cho nên một số cặp vợ chồng đã kết hôn nhiều năm, mặc dù bọn họ cãi nhau mỗi ngày, nhưng thực chất không ai rời bỏ ai.

"Vậy sao?"

Nghe thấy những lời giải thích của Vương Tử Bác, mặc dù chị gái của Hoàng Tuệ cảm thấy không mấy thích hợp, nhưng cũng không thể cưỡng ép chia rẽ Vương Tử Bác và Biên Thi Thi được, chỉ có thể dẫn hai người bọn họ đi vào phòng bệnh.

Hoàng Tuệ ngồi ở trên giường, cô ta đã chuẩn bị sẵn sàng dùng "dáng vẻ ban đầu" của mình để đi gặp Vương Tử Bác, không ngờ sau khi cánh cửa được đẩy ra, bên cạnh Vương Tử Bác còn dẫn theo một cô gái.

Trên mặt Hoàng Tuệ loé lên một tia kinh ngạc, nụ cười rạng rỡ vừa mới được tích cóp cũng dần dần biến mất.

Cô ấy quen biết Biên Thi Thi, một trong bốn đoá hoa vàng ở công ty luật Dung Thăng trong trung tâm thương mại quốc tế, hơn nữa còn là sinh viên hàng đầu của học viện pháp luật đại học Đông Đại.

"Bằng cấp cao hơn mình, ngoại hình xinh đẹp hơn mình, ừm, còn đang nắm tay nhau nữa, Tử Bác thật hạnh phúc."

Hoàng Tuệ nhàn nhạt nghĩ.

Nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng Tuệ, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều hoảng sợ.

Bởi vì Hoàng Tuệ hoàn toàn khác so với năm ngoái, ngoại hình gầy hơn rất nhiều, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc, thái dương vẫn còn rịn mồ hôi, giống như việc gắng gượng ngồi thẳng người đã tiêu tao toàn bộ sức lực của cô ta.

Biên Thi Thi cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao Hoàng Tuệ lại mặc một bộ denim như vậy, hoàn toàn không thể chịu được mà.

Vương Tử Bác cũng chú ý đến bộ quần áo này, đầu tiên cậu ấy sửng sốt một chút, giống như ngay lập tức bị cuốn vào hồi ức nào đó, chờ đến khi phản ứng lại, trên khuôn mặt Vương Tử Bác đều tràn ngập thổn thức.

“Chị đi ra ngoài trước đi.”

Hoàng Tuệ nói với chị gái: “Em muốn nói chuyện riêng với bạn… Nói chuyện riêng với người quen của mình một lúc.”

Lúc đầu Hoàng Tuệ muốn nói “bạn bè”, nhưng lại đổi thành “người quen”, nhưng cô ta cũng biết rằng bạn bè cũng không thích hợp để miêu tả mối quan hệ giữa mình và Vương Tử Bác.

“Được, nhưng đừng trò chuyện lâu quá.”

Chị gái không yên tâm dặn dò một tiếng, sau đó đóng cửa lại đi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người, bầu không khí vừa xấu hổ vừa quẫn bách, mùi nước sát trùng tràn ngập.

Vương Tử Bác hơi muốn vặn vẹo mông, nhưng trên tay lại truyền đến một sức lực, đây là Biên Thi Thi đang nhắc nhở cậu ấy chú ý hình tượng.

“Đó là chị gái của tôi.”

Cuối cùng vẫn là Hoàng Tuệ mở miệng đầu tiên, cô ta đang giới thiệu người phụ nữ lúc nãy.

Sau khi giới thiệu xong, cô ta lại tự giễu bổ sung thêm một câu: "Chị gái ruột, lúc trước tôi rất xem thường chị ấy, không ngờ vào lúc này, chỉ có người nhà đến đưa tôi một đoạn đường cuối cùng."

"Chị, chi đừng bi quan như vậy, tiền, tôi… Chúng tôi đã đưa đến rồi."

Vương Tử Bác giật giật khoé môi, khô khốc nói.

"Tôi" và "Chúng tôi" là hai chủ ngữ hoàn toàn khác nhau, Hoàng Tuệ và Biên Thi Thi đều chú ý đến.

Hoàng Tuệ cúi đầu không nói gì.

Biên Thi Thi duỗi ngón tay ra, không dễ phát hiện gõ gõ vào mu bàn tay Vương Tử Bác, cô bạn học Thi Thi đáng yêu thông qua động tác nhỏ này để truyền đạt những tâm trạng khác nhau.

Trong phòng bệnh lại yên tĩnh một lần nữa, chỉ có hành lang vẫn ồn ào ầm ĩ như vậy.

Một lúc lâu sau, lại là Hoàng Tuệ chủ động nói chuyện, nhưng cô ta lại hỏi một câu hỏi không thể hiểu được: "Tử Bác, cậu đã từng hận vì tôi không?"

Vương Tử Bác giật mình, người thành thật như cậu ấy cũng biết vấn đề này không thích hợp, cho nên Vương Tử Bác không muốn đáp lại, nhưng Hoàng Tuệ ở trên giường bệnh lại vô cùng mong chờ câu trả lời.

Vương Tử Bác do dự một chút, ngay khi đang định trả lời thì đột nhiên cảm thấy một móng tay dài nhòn nhọn đang ấn vào mu bàn tay mình, giống như một khi cậu ấy nói sai, móng tay kia sẽ cắm sâu vào.

Vương Tử Bác biết Biên Thi Thi đang nhắc nhở mình nói năng cẩn thận, nhưng cậu ấy lại không có năng lực nói năng ngọt xớt như Trần Hán Thăng, những gì cậu ấy thốt ra khi căng thẳng đều là sự thật.

"Ừm…"

Vương Tử Bác lắp bắp nói: "Lúc mới bắt đầu, tôi cũng khá hận, bởi vì lúc ấy chị toàn lừa gạt tôi, thậm chí vì chị, tôi còn cãi nhau với Tiểu Trần…"

Nói tới đây, Vương Tử Bác cảm nhận được móng tay trên mu bàn tay đã cắm vào, cậu ấy liếc mắt nhìn sang Biên Thi Thi một chút.

Sắc mặt Biên Thi Thi vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn vô tội liếc mắt nhìn Vương Tử Bác một cái, giống như người đang dùng sức không phải là cô ấy vậy.

"Sau đó, sau đó."

Vương Tử Bác cũng không dám rút mạnh tay về, đứt quãng nói: "Sau đó theo thời gian, nhờ được Tiểu Trần khai sáng, thực ra tôi đã không còn hận chị nữa rồi, sau đó lại quen biết Thi Thi, lúc đó tôi rất hạnh phúc, gần như… Gần như quên mất chị."

Đây là một lời nói thật thoạt nhìn có vẻ vô cùng bình thường, nhưng trong lúc vô tình lại để lộ một sự thật, cậu ấy không hận Hoàng Tuệ nữa, sau đó mới yêu Biên Thi Thi.

Chứ không phải yêu Biên Thi Thi rồi mới không còn hận Hoàng Tuệ nữa.

Có lẽ hai hành động này không ảnh hưởng lớn đến kết quả lắm, nhưng trong lòng Biên Thi Thi vẫn rất vui vẻ, dù sao không ai hy vọng trở thành người thay thế hoặc để xua tan đi sự thù hận.

Biên Thi Thi lập tức thu hồi móng tay nhòn nhọn, ngược lại còn vuốt ve dấu vết móng tay trên mu bàn tay, giống như đang tự an ủi và khen ngợi cậu ấy.

Hoàng Tuệ im lặng một lúc lâu, mặt trời từ từ lặn xuống phía tây, ánh mặt trời cũng từ nóng bỏng sang ấm áp, những đốm sáng từ từ di chuyển đến bên cạnh Hoàng Tuệ, cô ta híp mắt phơi nắng một hồi, rất có tinh thần giống như hồi quang phản chiếu.

"Vậy thì tốt rồi."

Hoàng Tuệ chậm rãi nói: "Chúc mừng cậu vẫn còn có năng lực yêu thích người khác, thực ra lúc tôi và cậu quen biết nhau, tôi đã không còn loại năng lực này, trong đầu chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân mình."

"Xin lỗi cậu, Tử Bác."

Hiếm khi, bất ngờ, Hoàng Tuệ lại đột nhiên nói lời xin lỗi.

"Ha hả… Thực ra cũng không có gì."

Vương Tử Bác lại bắt đầu luống cuống tay chân, trong trí nhớ của cậu ấy, đây là lần đầu tiên Hoàng Tuệ nhận lỗi với mình.

Hoàng Tuệ lại nhìn về phía Biên Thi Thi, người phụ nữ này cho dù bất cứ phương diện phẩm hạnh hay đạo đức đi chăng nữa đều vượt qua mình.

Biên Thi Thi cũng hất cằm lên, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Hoàng Tuệ.

Hoàng Tuệ có thể cảm nhận được sự thù địch, còn có một chút dấm chua, cô ta không nhịn được khẽ mỉm cười: "Tôi và bạn trai của cô nói những lời như vậy, cô có ghen không?"

"Ghen."

Biên Thi Thi không chút do dự, Vương Tử Bác ở bên cạnh bất an vặn mông.

“Nhưng mà!”

Biên Thi Thi lại mở miệng nói, trong giọng nói mang theo sự ngọt ngào tự tin: “Tôi bằng lòng hiểu rõ và tôn trọng quyết định của cậu ấy, hơn nữa cũng sẽ gánh vác mọi hậu quả cùng với Tử Bác.”

Hốc mắt Vương Tử Bác hơi nóng lên, cậu ấy không nhịn được nắm bàn tay Biên Thi Thi.

“Hừ.”

Biên Thi Thi rầm rì một tiếng, kiêu ngạo không nhìn bạn trai, nhưng bàn tay cũng dùng sức, giống như đang đáp lại sự cảm động của Vương Tử Bác.

Hoàng Tuệ lặng lẽ nhìn, ánh mặt trời buổi chiều lặn rất nhanh, chẳng bao lâu sau, trong phòng bệnh đã tràn ngập bóng tối nhá nhem.

“Cốc cốc cốc.”

Chị gái Hoàng Tuệ cũng gõ cửa, nhắc nhở Hoàng Tuệ phải chú ý nghỉ ngơi.

Một lát sau, khi căn phòng bệnh này cuối cùng không thể nhìn thấy dấu vết của tia nắng mặt trời nữa, Hoàng Tuệ khẽ thở dài một hơi: “Được rồi, hai người về đi. Cảm ơn Tử Bác, cảm ơn cậu có thể đến đây thăm tôi, tôi đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi, không còn tiếc nuối gì nữa.”

“Vậy chúng tôi đi đấy, số tiền này.”

Vương Tử Bác móc thẻ ngân hàng từ trong túi ra, cậu ấy đang định đưa cho Hoàng Tuệ thì lại bị Biên Thi Thi giật lấy.

“Chị ấy không còn sức để cầm nữa đâu, chúng ta đi ra ngoài đưa cho chị gái đi.”

Biên Thi Thi cầm lấy thẻ ngân hàng, tìm chị gái của Hoàng Tuệ nói: “Chị à, số tiền trong tấm thẻ này, các chị cứ xài đi, việc chữa bệnh quan trọng hơn tất cả, không cần trả vội, không cần trả vội, không cần trả vội…”

Biên Thi Thi lặp đi lặp lại chuyện này rất nhiều lần, mãi đến khi chú cảnh sát đứng gác cửa chú ý đến, lúc này Biên Thi Thi mới chính thức đưa thẻ ngân hàng vào tay của chị gái Hoàng Tuệ.

Hoàng Tuệ nhìn thấy rõ ràng, nỉ non nói: “Rất thông minh, còn biết để cảnh sát làm chứng, cô gái này rất thích hợp với Tử Bác.”

…

Trên chuyến xe khách từ Hàng Châu trở về Kiến Nghiệp, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng “vô duyên vô cớ” làm lành với nhau.

Biên Thi Thi dựa vào bả vai Vương Tử Bác, vừa trò chuyện vừa nhìn ra ngoài cửa sổ xe nhìn cảnh đêm đầy sao.

Đối với hai người này mà nói, “bạn gái cũ” Hoàng Tuệ có lẽ chính là một điểm không thể vượt qua, lần này bởi vì vấn đề mượn tiền chữa bệnh, giống như có rất nhiều chuyện đã được giải thích trực tiếp.

Ít nhất thì trong lòng Biên Thi Thi cũng được thả lỏng, thậm chí cô ấy còn cảm thấy phản ứng của mình vào tối hôm qua có chút dữ dội, hơn nữa sau khi trải qua chuyện này, cô ấy còn cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Vương Tử Bác càng bền chặt hơn trước.

Điều duy nhất cần suy xét chính là hơn năm trăm ngàn tệ của của Trần Hán Thăng, mặc dù hắn đã đốt bỏ giấy nợ, nhưng

Biên Thi Thi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện quỵt nợ.

Công ty luật Dung Thăng đang đi vào quỹ đạo, thu nhập hàng năm của bạn học Thi Thi rất cao, có lẽ mất khoảng hai năm là trả hết số tiền này.

Đương nhiên, nếu thực sự gấp gáp, cô ấy còn có thể mượn của Tiểu Ngư Nhi một chút, nhưng điều này có vẻ hơi kỳ quái, mượn tiền của Tiêu Dung Ngư để trả cho Trần Hán Thăng, có lẽ điều này còn dư thừa hơn cả việc cởi quần đánh rắm.

"Tử Bác."

Bây giờ Biên Thi Thi đã có thể nhắc đến Hoàng Tuệ một cách thoải mái và phóng khoáng, không giống như trước kia, cô ấy luôn cảm thấy đây là "từ cấm" ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người.

"Có chuyện gì vậy?"

Vương Tử Bác hỏi.

"Cậu có cảm thấy không?"

Biên Thi Thi ngẩng đầu lên: "Hình như hôm nay Hoàng Tuệ chỉ muốn gặp mặt cậu một lần, hình như cũng không ham muốn mãnh liệt với việc chữa bệnh."

"Có như vậy sao?"

Vương Tử Bác gãi gãi đầu: "Tớ không phát hiện."

"Heo!"

Biên Thi Thi cũng không suy nghĩ sâu xa, thúc vào bả vai bạn trai một cái: "Ngồi yên một chút đi, tối hôm qua tớ không ngủ ngon, bây giờ phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Ồ."

Vương Tử Bác ngoan ngoãn để bả vai đến một vị trí thích hợp nhất, để Biên Thi Thi có thể gối đầu ngủ thoải mái hơn

nữa.

Biên Thi Thi cũng thực sự mệt mỏi, chẳng bao lâu sau đã vang lên tiếng ngáy nho nhỏ, Vương Tử Bác ngửi mùi hương trên tóc bạn gái, trong lòng vừa dịu dàng vừa bình thản.

…

Hơn một tuần sau, vào giữa tháng năm, Vương Tử Bác đang ở trong phòng làm việc thì đột nhiên nhận được một bức thư.

Cậu ấy cảm thấy hơi kỳ quái, bây giờ có điện thoại và QQ tiện như vậy, việc viết thư cũng trở lên hiếm thấy.

Sau khi mở ra, hai chiếc thẻ ngân hàng rớt cái "cạch" ra khỏi phong thư, một trong số đó chính là cái mà mình đã để lại bệnh viện Hàng Châu ngày hôm đó.

Trái tim Vương Tử Bác đột nhiên trở nên căng thẳng, bên trong còn có một bức thư viết tay, cậu ấy vội vàng mở ra đọc.

Tử Bác:

Thấy chữ như thấy mặt, tôi là Hoàng Tuệ, đây là những gì tôi nói, chị gái giúp tôi viết ra.

Khi cậu nhìn thấy bức thư này, có lẽ tôi đã không còn ở trên thế giới này nữa rồi, tôi cũng không biết mình sẽ đi đến đâu, thiên đường hay là địa ngục, tôi tồi tệ như thế này, có lẽ sẽ phải xuống địa ngục đúng không?

Thực ra căn bệnh này của tôi không thể chữa khỏi được, bác sĩ nói là một loại bệnh bạch cầu cấp tính dòng tủy M7 tương đối hiếm thấy, cho dù tìm được tủy thích hợp cũng không có hy vọng gì, huống chi trong khoảng thời gian ngắn như vậy căn bản không thể tìm thấy.

Cho nên tôi lại lừa cậu nữa rồi, bởi vì ngay từ lúc bắt đầu, tôi không hề có ý định cần tiền của cậu, chiếc thẻ cậu để lại tôi

không hề động vào, một tấm thẻ khác là hơn bốn mươi ngàn tệ cậu gửi trước đó, mật mã là ngày sinh nhật của cậu.

Thực ra tôi chỉ muốn gặp cậu, lo lắng cậu không đến đây nên tôi mới nói như vậy, suốt hai mươi năm qua, ngoại trừ cha tôi, cậu là người đàn ông đối xử tốt với tôi nhất, cho nên tôi muốn gặp cậu một lần cuối cùng, cũng cảm ơn cậu đã giúp tôi thành toàn.

Mặc dù cậu có dẫn theo bạn gái, nhưng tôi cảm thấy hai người thực sự rất xứng đôi, tiếc nuối duy nhất nhất chính là cậu đã không còn gọi tôi một tiếng "chị tiểu Tuệ" nữa rồi."

Tử Bác, thực ra ban đầu tôi cũng không hư hỏng như vậy, tôi nhớ rõ, tình yêu mà tôi khát khao nhất vào thời cấp ba chính là được ngồi sau xe đạp của bạn trai, vô tư hóng gió bên bờ sông, mái tóc dài phất phơ trên mặt, dựa trên áo sơ mi của người đó, cùng nhau chờ đợi ngôi sao và ánh trăng xuất hiện.

Tôi cũng không biết tại sao mình lại trở nên như vậy, nếu có thể quay ngược lại thời gian, tôi hy vọng mình có thể trở về chuyến tàu đi đến Xuyên Du kia, cậu và tôi bèo nước gặp nhau rồi vội vàng ra đi, từ đó không còn tin tức gì nữa.

Nói như vậy, có lẽ trong đầu cậu đều là những ấn tượng tốt đẹp của tôi đúng không?

Tử Bác, gặp lại.

Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ.

Nhân tiện, giúp tôi chuyển đến Trần Hán Thăng một câu "xin lỗi" nhé.

…

Sau khi Vương Tử Bác đọc xong bức thư này, nước mắt giàn giụa, lồng ngực ngột ngạt muốn chết, hít thở không thông

giống như ngộp thở đến nơi, cầm điện thoại di động gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng.

Hôm nay Trần Hán Thăng không ở Kiến Nghiệp, điện tử Qủa Xác sắp mở một phân xưởng ở quận Thanh Phổ Thượng Hải, trước khi chính thức khởi công, hắn chắc chắn phải đến đó đi dạo một vòng.

"Reng reng reng…"

Trần Hán Thăng đang nói chuyện với lãnh đạo địa phương thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

"A lô?"

Trần Hán Thăng đi xa cách đó vài bước, bắt máy hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Tiểu Trần à…"

Giọng điệu của Vương Tử Bác vừa nghẹn ngào vừa đau lòng: "Hoàng Tuệ đi rồi?"

"Đi rồi?"

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi bất ngờ, mấy ngày nay hắn không có thời gian để hỏi thăm chuyện của Hoàng Tuệ.

"Cô ấy gửi cho tao một bức thư."

Vương Tử Bác vừa khóc vừa kể cho Trần Hán Thăng nghe nội dung của bức thư, cuối cùng khó khăn lắm mới có thể kiềm chế được cảm xúc: "Cô ấy nói chuyển lời xin lỗi đến mày."

"Biết rồi."

Trần Hán Thăng ở bên kia im lặng một chút: "Người chết như đèn tắt, chuyện cũ không cần nhắc lại nữa, nếu mày đến nhà tang lễ đưa tiễn, nhớ gửi giúp tao một vòng hoa đến đó."

"Được."

Vương Tử Bác dừng lại một chút, hít mũi nói: “Lúc nào mày về Kiến Nghiệp, tao trả thẻ ngân hàng lại cho mày.”

“Không cần đâu.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Ngày hôm đó sau khi tan làm tao mới phát hiện, thực ra tao đưa nhầm thẻ ngân hàng rồi, trong tấm thẻ ngân hàng kia không có tiền đâu?”

“Thật hay giả vậy?”

Vương Tử Bác bị Trần Hán Thăng doạ cho sửng sốt.

“Mày đã trải qua sinh tử rồi mà còn ấu trĩ như vậy, không thể tự đi kiểm tra một chút được sao?”

Trần Hán Thăng tức giận cúp máy.

Giống như một kẻ ngốc, không hài hước chút nào.

Trần Hán Thăng không bị tin tức này ảnh hưởng đến tâm trạng, sau khi cất điện thoại di động đi thì ngước mắt nhìn xung quanh một vòng, xung quanh công trường đều là đàn ông, chỉ có một bóng người vô cùng độc đáo.

Đó là một cô gái mặc chiếc váy ngắn liền thân, để lộ cánh tay và bắp đùi trắng nõn dưới ánh mặt trời, dưới chân đi đôi giày xăng đan pha lê trong suốt, ngón chân sơn màu móng đỏ tươi, mái tóc dài nhuộm màu đỏ rượu buông xoã trên vai, mặc dù ngũ quan không phải tuyệt mỹ, nhưng lớp trang điểm đậm trông rất trêu chọc lòng người.

Cô đang nở một nụ cười quyến rũ với Trần Hán Thăng.

Chương 903: “Trao đổi” của Thương Nghiên Nghiên

Cô gái này đương nhiên là Thương Nghiên, kể từ tháng hai năm nay, cô vẫn luôn ở nhà chăm sóc mẹ bị sái chân, thỉnh thoảng cũng sẽ gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng, chú ý đến những xáo trộn khác nhau ở Kiến Nghiệp của người tình mà mình đã thèm nhỏ dãi từ lâu này.

Khi Trần Hán Thăng đến Thượng Hải để thị sát nhà máy mới, Thương Nghiên Nghiên đương nhiên sẽ xuất hiện, bởi vì nhà máy này nằm gần nhà cô, mảnh đất rộng ba trăm mẫu này còn là do cha của Thương Nghiên Nghiên- Thương Phú Vinh giúp hắn giành được.

Hôm nay Lão Thương cũng vô cùng bận rộn, giúp đỡ tiếp đón lãnh đạo, tiếp đón khách qua lại, xử lý những việc vụn vặt ở hiện trường, còn chu đáo hơn cả chuyện làm ăn buôn bán của nhà mình.

“Ôi trời.”

Trần Hán Thăng đẩy kính râm lên trán, cợt nhã đi đến trước mặt Thương Nghiên Nghiên: “Em gái này ngoại hình không tồi, có số QQ không, thêm bạn đi.”

“Thật ngại quá, tôi đã có người đàn ông mình thích rồi.”

Thương Nghiên Nghiên cũng rất phối hợp, giả vờ như không quen biết Trần Hán Thăng.

“Em không nói cho cậu ấy là được.”

Trần Hán Thăng cợt nhã huýt sáo một tiếng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta vụng trộm với nhau, chẳng phải như vậy càng kích thích hơn sao?"

"Ồ ồ ồ…"

Thương Nghiên Nghiên không nhịn được bật cười thành tiếng.

Lúc này, lại có một lãnh đạo địa phương đến đây bắt tay chào hỏi với Trần Hán Thăng.

Quả Xác từ Kiến Nghiệp chạy đến Thượng Hải, động thái này mang đến ý nghĩa rất lớn, ngoại trừ mở rộng quy mô ra thì còn có nghĩa là điện tử Qủa Xác đã "đăng ký hộ khẩu" tại trung tâm tài chính quốc tế Thượng Hải này.

Sau này khi tỏ vẻ cool ngầu, Trần Hán Thẳng có thể thẳng eo kiên cường hơn một chút rồi.

Lãnh đạo quận mỉm cười rạng rỡ nói chuyện với Trần Hán Thăng, giới thiệu ưu thế về địa lý vào chính sách ưu đãi của quận Thanh Phổ, với quy mô hiện tại của điện tử Qủa Xác, nếu như đi đến một thành phố bình thường để đầu tư xây dựng nhà máy, đặc biệt là khi Trần Hán Thăng đích thân đi đến, về cơ bản sẽ là phó giám đốc sở chịu trách nhiệm quản lý kinh tế ra mặt.

Nhưng dù sao Thượng Hải cũng là một thành phố trực thuộc trung ương, nên chỉ có chủ tịch quận đến đây có mặt một chút, thay mặt cho chính phủ bày tỏ sự quan tâm chân thành, đồng thời hứa hẹn quyết tâm giúp đỡ sự phát triển của doanh nghiệp.

Thương Nghiên Nghiên đứng ở bên cạnh, lợi dụng khoảng trống này nghiêm túc đánh giá Trần Hán Thăng, mấy tháng không gặp, lớp trưởng vẫn trông như trước, ngoại trừ vóc dáng

cao ráo ra, gần như không có chỗ nào liên quan đến hai chữ "soái ca".

Nhưng trên người hắn luôn có hơi thở lưu manh toả ra xung quanh, vừa nhìn đã biết người này vừa thú vị vừa hoạt bát;

Ngoài ra khi nói chuyện cùng với các lãnh đạo chính phủ, Trần Hán Thăng lại trở nên vô cùng trưởng thành, hai loại khí chất này tổng hợp với nhau khiến Thương Nghiên Nghiên trầm mê trong đó không thể tự thoát ra được.

Hai người đã không gặp nhau lâu như vậy, đôi khi trong những giấc mơ buổi tối, cô sẽ nằm mơ thấy Trần Hán Thăng, trong hoàn cảnh hư ảo như vậy, Thương Nghiên Nghiên có thể tuỳ ý nghiền nát Trần Hán Thăng trong cơ thể mình…

"Đang nghĩ gì vậy, ánh mắt của cậu không đúng lắm."

Ngay khi Thương Nghiên Nghiên đang thất thần thì bên trai đột nhiên vang lên giọng nói của Trần Hán Thăng.

Hoá ra cuộc trò chuyện giữa Trần Hán Thăng và lãnh đạo quận đã kết thúc, thân là chủ nhà, lãnh đạo quận nhiệt tình mời chủ tịch và ban quản lý của điện tử Qủa Xác ăn một bữa cơm xoàng, bọn họ đã đi chuẩn bị trước rồi.

Bây giờ xung quanh không còn người nào khác, Trần Hán Thăng nói năng mạnh dạn hơn rất nhiều: "Dáng vẻ lúc nãy của cậu hơi giống một quý cô háo sắc đấy."

"Chậc."

Thương Nghiên Nghiên không hề phủ nhận, dùng ngón tay vén những sợi tóc lên, nhanh chóng chớp chớp mắt nhìn về phía Trần Hán Thăng: "Cho nên cậu phải cẩn thận đấy, đừng để bị bỏ lại một mình."

…

Bữa cơm trưa này, Thương Phú Vinh không có đủ tư cách để tham gia, mặc dù ông ấy cũng là một người sở hữu khối tài sản vài triệu tệ, đồng thời cũng là một doanh nhân có tiếng ở trấn.

Nhưng ở trước mặt lãnh đạo quận, một chút tài sản này không đáng được để mắt đến, cũng may Trần Hán Thăng hét lên một câu "Chú Thương, lại đây nghe chỉ thị của các lãnh đạo đi", lúc này Lão Thương mới có thể ở lại.

Trong lúc dùng cơm, Trần Hán Thăng tập trung giới thiệu giám đốc của nhà máy mới- Tào Kiến Đức. Tất cả mọi người đều biết rằng Trần Hán Thăng không thể nào ở lại bên này, Kiến Nghiệp mới là trụ sở chính của điện tử Qủa Xác, nhân vật giao tiếp sau này chính là vị giám đốc hơn ba mươi tuổi của Qủa Xác này.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng cũng không còn việc gì ở trong nhà máy nữa, thế là hắn đi theo Lão Thương về nhà thăm mẹ của Thương Nghiên Nghiên một chút.

Xưởng may của nhà Thương Nghiên Nghiên hiện tại đã hồi phục lại, thứ nhất là do toàn bộ thị trường đang từ từ phục hồi, thứ hai là một số lượng lớn xưởng may ở quận Thanh Phổ đã đóng cửa, Thương Phú Vinh dựa vào số tiền ba triệu mượn từ Trần Hán Thăng, cố gắng sống sót qua thời kỳ gian nan nhất, bây giờ căn bản không thiếu các đơn đặt hàng của khách hàng.

"Chú Thương, ở đây có hơn một trăm công nhân đúng không?"

Trần Hán Thăng vừa đánh giá công xưởng náo nhiệt vừa hỏi.

"Gần đến."

Trưa nay Thương Phú Vinh đã uống không ít rượu, lúc nói chuyện mồm miệng tràn ngập mùi rượu: "Nhưng đối với cháu mà nói đây chỉ là chuyện vặt vãnh, chỗ chú đều là những lao động lặp đi lặp lại một cách máy móc, hoàn toàn không thể so sánh với một doanh nghiệp có trình độ khoa học kỹ thuật cao như điện tử Qủa Xác được."

"Đó là đương nhiên rồi, có lẽ chú Thương còn chưa biết, cháu đã được nhận làm nghiên cứu sinh rồi."

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói: "Những sinh viên vừa có tư chất vừa xuất sắc như cháu, công ty do cháu thành lập nhất định phải có một chút hàm lường kỹ thuật, như thế mới không phụ lòng mình chăm chỉ vất vả học tập."

Thương Phú Vinh ngây ngẩn cả người, điểm toán của Trần Hán Thăng năm lớp 12 không phải là bí mật, hơn nữa mọi người đều là người nhà, không cần phải khoe khoang như vậy đúng không?

"Khụ khụ!"

Lão Thương ho khan hai tiếng rồi lại kéo chủ đề sang những phương diện khác, sau khi đi qua khu vực nhà máy mới đi đến toà nhà nhỏ năm tầng.

Đây là nhà riêng của gia đình Thương Nghiên Nghiên, ký túc xá của công nhân đều ở phía trước, Trần Hán Thăng liếc nhìn hai vòng, phát hiện có một chiếc BMW đang dừng trước cửa.

Lúc trước khi dây chuyền tài chính bị gián đoạn, Lão Thương đã bán chiếc BMW trong nhà đi, bây giờ tính hình tài chính đã trở nên khá hơn, xem ra ông ấy lại mua một chiếc khác rồi.

"Đây là ngoài mặt mà, không thể thiếu được."

Lão Thương vỗ vào mui xe BMW, Trần Hán Thăng cũng cười theo.

Trên thực tế, lúc trước Thương Phú Vinh cũng là một lão trung niên ăn chơi sống tạm bợ, hơi giống "Chung Kiến Thành của quận Thanh Phổ", nhưng bây giờ Lão Thương có tiền hơn, dáng vẻ cũng đẹp trai hơn.

Sau khi phá sản một lần, có lẽ Thương Phú Vinh đã nhìn thấu một số thứ, mặc dù vẫn thích tỏ vẻ cool ngầu, đầu bóng chải thẳng nếp, nhưng đã không còn đến các câu lạc bộ nữa.

"Hán Thăng đến à, bên kia xong việc rồi sao?"

Sau khi lên lầu, mẹ của Thương Nghiên Nghiên với chiếc chân quấn đồ bảo hộ ngồi trên ghế mềm chào hỏi.

Vợ của Thương Phú Vinh cũng không giống vợ của Chung Kiến Thanh, chị dâu Chung là người nhà quê ít hiểu biết, mẹ của Thương Nghiên Nghiên lại thuộc kiểu phụ nữ biết làm ăn buôn bán.

Cho dù Lão Thương mặc kệ không quan tâm, có lẽ bà ấy cũng có thể khởi động lại xưởng may.

Thương Nghiên Nghiên đang ngồi bên cạnh cắt dưa hấu, có lẽ là cố ý dành riêng cho cha và Trần Hán Thăng giải rượu.

"Gần xong hết rồi, chân của dì thế nào rồi?"

Trần Hán Thăng cũng không khách khí, cầm một miếng dưa hấu nhai nhồm nhoàm.

"Thương gân động cốt một trăm ngày, bây giờ đã hơn 120 ngày rồi, cơ bản đã có thể xuống đất đi lại."

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên nhìn thoáng qua con gái: "Nhưng Nghiên Nghiên cứ khăng khăng muốn đích thân chăm sóc dì, có lẽ đã ảnh hưởng đến thời gian của con bé rồi."

“Con gái hiểu chuyện mà.”

Thương Phú Vinh muốn thân mật vỗ đầu Thương Nghiên Nghiên, nhưng lại bị Thương Nghiên Nghiên nghiêng đầu né tránh, Lão Thương ngại ngùng mỉm cười, cũng không để tâm.

Mối quan hệ giữa Tiêu Dung Ngư và Tiêu Hoành Vĩ được bồi dưỡng từ nhỏ, lúc trước Lão Thương ngoại trừ đưa tiền ra thì rất ít khi quan tâm đến chuyện học tập và cuộc sống của Thương Nghiên Nghiên, cho dù bây giờ muốn cố gắng vãn hồi, nhưng vẫn luôn có một khoảng cách không thể vượt qua được.

Thực ra, kiểu quan hệ gia đình này, bao gồm cả mối quan hệ gia đình giống như nhà Vương Tử Bác, ngược lại càng phổ biến ở Trung Quốc, giữa cha mẹ và con cái luôn có một khoảng cách, nhưng cũng có tình thương, chỉ là không bao giờ trở thành bạn bè.

Trần Hán Thăng nói chuyện một lúc, cảm thấy rượu trắng đã từ từ nổi lên tác dụng, hắn dựa vào ghế sô pha nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thương Nghiên Nghiên lo lắng Trần Hán Thăng bị cảm, đỡ hắn đi lên trong trên lầu nghỉ ngơi, dọc theo đường đi còn không ngừng đụng chạm.

Trần Hán Thăng bị cọ xát đến mất kiên nhẫn, không nhịn được lẩm bẩm hai tiếng, khiến Thương Nghiên Nghiên bật cười ha ha.

Hai vợ chồng Thương Phú Vinh ở trong phòng khách nghe vậy, Lão Thương cười nói: “Hôm nay Trần Hán Thăng là nhân vật chính, nó đã uống ít nhất một cân rưỡi rượu trắng.”

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên không tiếp những lời này, bà ấy đột nhiên hỏi: “Lão Thương, nếu sau này con gái ông muốn làm tình nhân của người khác, anh sẽ đồng ý sao?”

“Tôi…”

Lão Thương giật mình, ngay sau đó xua tay nói: “Bây giờ Hán Thăng vẫn chưa kết hôn, Nghiên Nghiên cũng chưa có bạn trai, em đừng suy nghĩ bậy bạ.”

Lão Thương khuyên bà xã đừng suy nghĩ bậy bạ, nhưng bản thân mình lại rút điếu thuốc ra, hút “phì phèo”.

Hai người đều không phải là kẻ ngốc, Trần Hán Thăng hoàn toàn không thừa nhận thân phận của Thương Nghiên Nghiên, nhưng Thương Nghiên Nghiên lại không ngại chút nào, vẫn bằng lòng gần gũi với Trần Hán Thăng không chút do dự, cách làm này đã quá rõ ràng.

“Thực ra chân của em không nghiêm trọng như vậy.”

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên chỉ vào lớp băng bảo vệ trên chân mình, nói: “Mời một người giúp việc cũng được, nhưng Nghiên Nghiên lại cố chấp ở lại chăm sóc, chuyện này không đơn giản chỉ là hiếu thảo và hiểu chuyện, mà nó càng giống như một loại trao đổi hơn.”

“Em có ý gì?”

Lão Thương có phần hiểu, nhưng lại không rõ lắm.

“Em cũng không thể giải thích rõ ràng, có lẽ trong lòng con bé đã nghĩ như thế này, nếu em và anh xảy ra chuyện gì, con bé sẽ đến chăm sóc và làm bạn.”

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên thở dài một hơi: “Chờ đến khi chúng ta không còn chuyện gì nữa, con bé lại muốn theo đuổi cuộc sống của mình, đổi lại, chúng ta cũng không thể can thiệp.”

“Như vậy sao?”

Trong lỗ mũi Lão Thương phun ra hai sợi khói trắng, rũ mắt xuống nhìn chằm chằm vào sàn nhà.

“Anh xem đi.”

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên nói: “Bây giờ chân cẳng của em gần như đã bình phục rồi, lần này con bé chắc chắn sẽ đi theo Trần Hán Thăng trở về Kiến Nghiệp.”

Vừa dứt lời, Thương Nghiên Nghiên đã từ trên lầu chạy xuống, trong miệng còn lẩm bẩm: “Vali đựng quần áo của con đâu ạ, con muốn thu dọn đồ đạc trở về trường học.”

Chương 904: Thương Nghiên Nghiên: Tớ muốn giúp cậu nuôi dạy con cái!

"Qủa nhiên không ngoài dự đoán, nó thực sự muốn rời đi cùng với Trần Hán Thăng."

Thương Phú Vinh và bà xã nhìn thấy hành động của con gái, liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nhưng bọn họ cũng không ngăn cản, bởi vì bây giờ đã là giữa tháng năm, tháng sáu cô sẽ phải trở về trường học để bảo vệ luận án và lấy bằng tốt nghiệp.

Ngoài ra, hai vợ chồng Thương Phú Vinh đều cảm thấy mình không thể ngăn cản được cô con gái này.

Chờ đến khi Thương Nghiên Nghiên thu dọn đồ đạc ở trong phòng, Lão Thương chậm rãi nói: "Tôi đã đến quán cà phê 1206 xem qua rồi, cách trang trí và cơ sở vật chất tương đối xa hoa, cuộc sống của Nghiên Nghiên cũng tương đối thoải mái, con bé muốn mở cửa hàng thì mở cửa hàng, không muốn mở thì ngủ, môi trường sống ở khu đại học Giang Lăng cũng tương đối đơn thuần, và…"

Lão Thương tạm dừng một chút: "Còn rất gần với công ty của Trần Hán Thăng."

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên không nói gì, những lời này của chồng mình giống như đang tự an ủi bản thân, đồng thời cũng cố gắng tìm kiếm một lý do để chấp nhận.

Sau độ tuổi trung niên, về cơ bản con người sẽ nghĩ đến những hành động đã làm trong nửa đời trước, Thương Phú Vinh và bà xã đều thường xuyên hối hận, nếu lúc trước bọn họ không liều mạng kiếm tiền, hoặc quan tâm với con gái thêm một chút, chứ không phải lúc nào cũng dùng tiền tài để thoả mãn, thì có lẽ đã không đi đến nông nỗi này.

"Haiz…"

Mẹ của Thương Nghiên Nghiên yếu ớt thở dài một hơi, bà ấy cũng hiểu rõ con gái mình.

Thành tích của Thương Nghiên Nghiên không tốt, tính cách của con bé cũng không thích hợp với công việc sáng đi chiều về, cho nên sau khi tốt nghiệp sẽ không ra ngoài tìm việc làm.

Cô lại không có hứng thú với buôn bán, cũng sẽ không tiếp quản xưởng may trong nhà.

Nếu vẫn luôn ru rú trong nhà, nói không chừng sẽ bị những chị em trước kia rủ đi ca hát chơi đùa, như vậy tình hình có lẽ sẽ càng tệ hơn bây giờ.

Cho nên, phải có một nơi để cô ở, có một môi trường sống phù hợp với cô, và cả một người đàn ông cô thích, hơn nữa người đàn ông này còn có thể quản lý được cô, nhìn chung, đó chính là công việc làm tình nhân của Trần Hán Thăng.

Sau khi đi đến kết luận như vậy, mẹ của Thương Nghiên Nghiên cũng sửng sốt, thực ra trong lòng bà ấy, nếu Trần Hán Thăng có thể kết hôn với Thương Nghiên Nghiên thì tốt biết bao.

Nhưng Trần Hán Thăng sớm đã nói rằng mình đã có bạn gái, Thương Nghiên Nghiên cũng nói cô gái kia vô cùng xinh đẹp, hơn nữa bản thân cô cũng không có ý định kết hôn.

Nghĩ đến tương lai không chắc chắn ấy, Thương Phú Vinh và bà xã cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, cuối cùng vẫy tay với Lão Thương: "Cứ xem trước sao đã."

Đối mặt với những tranh luận tạm thời không có cách giải quyết, "Cứ xem trước sao đã" có lẽ là một biện pháp đối phó tốt nhất, nhưng mẹ của Thương Nghiên Nghiên lại không hài lòng: "Sau này anh bớt nói "Thành ngữ bốn chữ" đi, nhất là Tết nhất, sáng sớm, giữa trưa, nghe xong chỉ cảm thấy tức chết."

Lão Thương cũng vô cùng bất đắc dĩ, loại chuyện này còn có thể làm gì bây giờ?

Khoảng chừng năm giờ chiều, sau khi Trần Hán Thăng thức dậy, lúc đầu hắn muốn trực tiếp trở về Kiến Nghiệp, nhưng cả nhà Thương Nghiên Nghiên đều giữ lại, thậm chí Lão Thương còn rót rượu ra.

Thịnh tình không thể chối từ, Trần Hán Thăng chỉ có thể đồng ý: "Cũng đã đến đây rồi, vậy uống một chút đi."

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Hán Thăng lái xe từ Thượng Hải trở về Kiến Nghiệp, Thương Nghiên Nghiên ngồi trên ghế phụ.

Nhưng vừa mới lên cao tốc, bà mẹ ruột Lương Mỹ Quyên đã gọi điện thoại đến, bà hùng hổ chất vấn: "Trần Hán Thăng, tối qua con đi đâu?"

Tối hôm qua, khi Trần Hán Thăng đang uống rượu khoác lác với Lão Thương, Lương thái hậu gọi một cuộc điện thoại đến, nhưng sau hai hồi chuông không thấy bắt máy, bà đã chủ động tắt, Trần Hán Thăng đoán có lẽ không phải chuyện lớn gì nên cũng không trả lời.

Không ngờ, qua một đêm, Lương thái hậu vẫn còn nhớ đến chuyện này.

"Con sao?"

Trần Hán Thăng cũng không dám nói đang ở trong nhà của một người phụ nữ khác uống rượu, nên thuận miệng bịa ra một lý do: "Lúc đó con đang xã giao nên không nghe điện thoại được, có chuyện gì vậy ạ?"

"Cái rắm!"

Lương Mỹ Quyên thở hổn hển mắng: "Con là miếng thịt rớt từ trên người mẹ xuống, mẹ còn không thể hiểu rõ con sao? Có phải lại chơi bời lêu lổng với phụ nữ khác không?"

"Không phải, mẹ đừng suy đoán lung tung!"

Trần Hán Thăng thề thốt nói: "Chắc chắn là xã giao, tối nay con sẽ sang thăm mẹ."

"Mẹ đâu cần con thăm hỏi!"

Lương Mỹ Quyên không cảm kích chút nào, còn nghiêm túc cảnh cáo, nói: "Con không được gây ra bất cứ phiền phức nào cho mẹ nữa, ngoại trừ Tiểu Ngư Nhi và Ấu Sở ra, mẹ tuyệt đối sẽ không thừa nhận thêm bất cứ người con dâu nào nữa đâu, đây là vấn đề nguyên tắc."

"Vâng vâng, con đảm bảo sẽ không phá vỡ nguyên tắc của mẹ."

Trần Hán Thăng dỗ dành mẹ ruột rồi cúp máy, sau đó lắc đầu nói: "Cha mẹ đúng là một sinh vật thần kỳ, bất cứ lời đồn đãi nào cũng có thể tin, nhưng chỉ cần tớ bịa ra một câu nói dối, bọn họ vừa liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được là giả."

"Cha mẹ tớ cũng như thế."

Thương Nghiên Nghiên đáp lại với sự đồng cảm giống như bản thân mình cũng từng bị, nhưng cô cảm thấy rất khó hiểu: "Dì quản lý rất nghiêm khắc với chuyện cậu không về nhà ngủ đấy, theo lý mà nói chuyện này không nên, dù sao cậu cũng đã lớn thế này rồi."

Nội dung cuộc trò chuyện giữa Trần Hán Thăng và Lương Mỹ Quyên lúc nãy, mặc dù Thương Nghiên Nghiên không hoàn toàn nghe rõ, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự kiểm soát hành tung của bà mẹ với con trai mình.

"Chắc chắn là có nguyên do nào đó."

Trần Hán Thăng nhìn đường cao tốc trước mặt, nhàn nhạt nói.

"Nguyên nhân gì được chứ?"

Thương Nghiên Nghiên hỏi.

"Ừm…"

Bởi vì nhiệt độ càng ngày càng cao, ánh mặt trời càng ngày càng nóng, nóng đến mức bầu không khí cũng xuất hiện sự bóp méo, vài con đường thoạt nhìn giống như bị bao phủ bởi một tầng hơi nước.

Để đề phòng hơi nước phản quang, Trần Hán Thăng lấy kính râm ra, Thương Nghiên Nghiên ở bên cạnh cũng đưa tay ra giúp hắn đeo vào.

Hôm nay Thương Nghiên Nghiên mặc một chiếc áo thun ngắn tay rộng thùng thình, lúc cúi người xuống, cổ áo lập tức đung đưa trước mắt, trong mũi còn có thể ngửi được mùi nước hoa nồng nặc trên người cô, nhưng bọn họ đang ở trên đường cao tốc, Trần Hán Thăng cũng không dám phân tâm, ho khan một tiếng nói: "Thẩm Ấu Sở đã mang thai."

"Hả?"

Thương Nghiên Nghiên ngây ngẩn cả người, nhưng cô không hề ghen tị, cũng chưa từng có ý định muốn chiếm đoạt vị trí của cô ấy, chỉ cần Trần Hán Thăng có thể chia sẻ một chút quan tâm về phía mình ở giữa khoảng trống yêu thương Thẩm Ấu Sở, Thương Nghiên Nghiên đã thoả mãn lắm rồi.

Chỉ là tin tức này đến quá đột ngột, Thương Nghiên Nghiên im lặng ngồi đó một lúc, mới bắt đầu chậm rãi chấp nhận.

Thực ra Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đã quen biết với nhau một thời gian dài, có con cũng là chuyện bình thường đúng không?

"Vậy hai người định khi nào kết hôn?"

Bây giờ Thương Nghiên Nghiên đã có thể hiểu được tại sao mẹ của Trần Hán Thăng lại quản lý nghiêm khắc như vậy, có lẽ bà đang lo lắng Trần Hán Thăng ở bên ngoài làm xằng làm bậy trước khi kết hôn.

"Cậu biết Tiêu Dung Ngư không?"

Trần Hán Thăng không trả lời, ngược lại hỏi một câu.

"Biết chứ."

Thương Nghiên Nghiên nhún vai: "Lúc trước chẳng phải Samsung đã vạch trần cậu có mối quan hệ tình cảm với hoa khôi học đường trường đại học Đông Đại sao? Tớ hỏi cậu nhưng cậu trả lời đó chỉ là hiểu nhầm."

Trần Hán Thăng cười khổ một tiếng, lúc ấy để giảm thiểu ảnh hưởng, hắn đều giải thích "chỉ là hiểu nhầm" với tất cả mọi người.

"Có chuyện gì vậy?"

Thương Nghiên Nghiên đương nhiên biết Trần Hán Thăng trăng hoa, đặc biệt là bây giờ hắn lại phản ứng như vậy, vì thế

do dự hỏi: “Chẳng lẽ không phải hiểu nhầm sao?”

“Không phải hiểu nhầm.”

Trần Hán Thăng chậc miệng, giống như khi nhắc đến chuyện này, hắn cũng rất đau răng: “Bởi vì Tiêu Dung Ngư cũng mang thai.”

“Mẹ… Mẹ nó!”

Một lúc lâu sau, Thương Nghiên Nghiên giống như một thợ lặn nín thở một thời gian dài ở dưới đáy nước, sửng sốt thốt ra câu cảm thán này, sau đó cả người ngơ ngác ngồi trên ghế, hàng câu bên ngoài cửa sổ không ngừng “vù vù” lùi lại phía sau, hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt ngây dại của Thương Nghiên Nghiên.

Một tĩnh một động, rất có cảm giác hình ảnh.

Trần Hán Thăng tập trung lái xe, nếu ai biết được chân tướng sự thật như vậy, có lẽ cũng cần chút thời gian để tiêu hoá.

Nhưng Thương Nghiên Nghiên chính là Thương Nghiên Nghiên, sau khi Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ biết được chuyện này, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là: “Tiểu Trần (Bộ trưởng Trần), sau này phải làm sao bây giờ?”

Sau khi Thương Nghiên Nghiên phản ứng lại, cô vỗ ngực, vô cùng nghĩa khí nói: “Lúc năm nhất, tớ đã nói sau này sẽ giúp cậu nuôi dưỡng con cái, lời hứa này vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Chương 905: Chờ đợi một hồi "mưa bão"

Khi còn là sinh viên năm nhất, Thương Nghiên Nghiên đã nói rằng, với tác phong của lớp trưởng, sau này chắc chắn sẽ có con ngoài ý muốn, bản thân cô ấy sợ đau không muốn sinh con, đúng lúc có thể thuận lý thành chương trở thành mẹ nuôi.

Lúc trước Trần Hán Thăng chỉ coi đó là một trò cười, không ngờ thế sự khó lường, ba năm sau, quay đi quẩn lại thực sự có xu hướng như vậy.

"Tâm ý của cậu tớ nhận."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Nhưng lần này có lẽ không có cơ hội nào nữa rồi, Tiêu Dung Ngư có cha mẹ của mình, mẹ tớ cũng đang chờ để chăm sóc cháu, cậu không thể đoạt lại với bọn họ đâu."

"Vậy sao?"

Thương Nghiên Nghiên hơi chán nản: "Lớp trưởng, nếu sau này có những cơ hội như vậy, cậu nhất định phải nghĩ đến tớ, tớ là người hẹn trước đấy."

"Không thành vấn đề."

Trần Hán Thăng khẽ cắn môi nói: "Tớ sẽ cố gắng một chút, không phụ hy vọng tha thiết của bạn học Thương."

"Ha ha ha…"

Sau khi Trần Hán Thăng nói xong, cả hai người đều bật cười ha ha, trên đường đi, Trần Hán Thăng lại kể cho Thương

Nghiên Nghiên nghe những "câu chuyện đau thương" xảy ra trên người mình mấy tháng nay.

Lúc trước Thương Nghiên Nghiên cũng có thể coi là từng trải việc đời, nhưng nào có ly kỳ quanh co như câu chuyện của lớp trưởng, hành trình ba tiếng lái xe vô thức đến nơi lúc nào không hay biết, sau khi đến cửa quán cà phê 1206, Thương Nghiên Nghiên vẫn còn ngồi trên ghế phụ suy ngẫm một lúc lâu.

Trong khoảng thời gian Thương Nghiên Nghiên ở nhà chăm sóc mẹ, quán cà phê vẫn luôn được cô bạn thân Tiểu Trì kinh doanh, bởi vì không có áp lực về lợi nhuận, nên ngoại trừ cảm thấy hơi cô đơn ra, cuộc sống của Tiểu Trì cũng vô cùng nhẹ nhàng và thoải mái.

Nhưng theo sự quan sát của em gái Trần Hán thì chuyện làm ăn buôn bán ở bên ngày lại rất tốt, dù sao Tiểu Trì cũng là một mỹ nhân, thuận tiện kế thừa thành công tên tuổi "Bà chủ quán cà phê xinh đẹp".

"Chủ tịch Trần, chào ngài."

Tiểu Trì nhìn thấy chiếc Porsche, cô ta chạy ra trước chào hỏi với Trần Hán Thăng một tiếng, sau đó kéo tay Thương Nghiên Nghiên nói: "Ngày hôm qua sau khi biết cậu sắp về, tớ vui đến mức cả đêm không ngủ được, cuối cùng cũng có người nói chuyện phiếm rồi."

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười vỗ tay cô bạn thân, lại quay đầu hỏi Trần Hán Thăng: "Cậu có muốn ăn chút gì đó trước không?"

Trần Hán Thăng lắc đầu: "Tớ không đói lắm, về văn phòng trước đây."

Thương Nghiên Nghiên cũng không miễn cưỡng, nhưng trước khi xuống xe, Trần Hán Thăng đột nhiên gọi cô lại.

“Chuyện là…”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào búp đùi thon dài và tròn trịa bên dưới quần đùi của Thương Nghiên Nghiên: “Sắp đến mùa mưa bão ở Kiến Nghiệp rồi, cậu đưa chìa khoá quán cà phê cho tớ đi, đặc biệt là căn phòng ngủ nơi tầng hai, lúc mưa to gió lớn, tớ có thể đến đây xem một chút.”

“Hả?”

Thương Nghiên Nghiên sửng sốt một chút, nhanh chóng lấy chìa khoá từ trong túi ra nhét vào trong tay Trần Hán Thăng: “Nếu lớp trưởng không nhắc nhở, tớ cũng quên mất mình sợ sấm sét.”

Tiểu Trì khẽ cười một tiếng rồi đi vào quán cà phê, không ở đây làm bóng đèn vướng bận nữa.

Đôi cẩu nam nữ này rõ ràng là muốn làm chuyện xấu, kết quả người này lại biết giả vờ hơn người kia.

Đương nhiên Tiểu Trì cũng biết rõ “chí hướng” muốn trở thành tình nhân của chủ tịch Trần trong đầu Thương Nghiên Nghiên, nhưng bên cạnh Trần Hán Thăng chưa bao giờ thiếu các cô gái xinh đẹp, đặc biệt là cô Thẩm Ấu Sở kia, ngũ quan dáng người đều vượt trội hơn Thương Nghiên Nghiên, cho nên bạn thân của cô ta chưa bao giờ có cơ hội.

Không ngờ hôm nay chủ tịch Trần lại chủ động muốn chìa khoá, Tiểu Trì cảm thấy trận “mưa bão” kia có lẽ sắp ập đến rồi.

…

Trần Hán Thăng làm ra vẻ đạo mạo muốn chìa khoá phòng của Thương Nghiên Nghiên, hắn cũng không còn cách nào khác, bây giờ cả Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi đều không muốn gặp mình, vậy thì cho Thương Nghiên Nghiên một cơ hội đi, dù sao người ta cũng chờ lâu như vậy rồi.

“Anh Tuấn ơi là Anh Tuấn.”

Trong lòng Trần Hán Thăng vẫn còn đang cảm thán: “Con người mày đúng là quá lương thiện, đừng lúc nào cũng tuỳ tiện đáp ứng yêu cầu của người khác được không, sau này mày phải sửa tật xấu này đi.”

Trên đường từ quán cà phê trở về điện tử Qủa Xác, Trần Hán Thăng nhìn thấy không ít người trẻ tuổi mặc vest lần lượt đi về phía các trường đại học khác nhau ở khu đại học.

Cách ăn mặc của bọn họ còn chững chạc hơn các sinh viên năm hai năm ba, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có mấy người nở nụ cười ngây ngốc, lộ ra một chút ngây thơ của tuổi dậy thì.

Những người đó đều là sinh viên năm cuối đang thực tập bên ngoài, bởi vì thời gian tốt nghiệp của mỗi trường mỗi khoa mỗi khác, nên bọn họ đều lần lượt trở về bảo vệ luận án, trong khoảnh khắc cầm lấy tấm bằng tốt nghiệp kia, cũng có nghĩa là thanh xuân đã chính thức khép lại.

“Đám người Lão Dương, Lão Đới và Thiếu Cường cũng sắp trở lại rồi.”

Lúc này Trần Hán Thăng mới sực nhớ ra mình còn chưa động bút viết luận văn tốt nghiệp.

“Mẹ nó…”

Phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng chính là nhờ người khác viết cho mình, hơn nữa còn không thể công khai, nếu không để trên mạng lan truyền tin đồn “Luận văn tốt nghiệp đại học của chủ tịch Qủa Xác tìm người viết thuê” thì sẽ ảnh hưởng không tốt.

Trước mắt mà nói, ứng cử viên thích hợp nhất được chọn chính là cô thư ký nhỏ.

Cho nên sau khi trở về văn phòng, việc đầu tiên Trần Hán Thăng làm chính là lục tìm chủ đề luận văn của mình ở trong nhóm QQ.

"Mẹ nó."

Một người gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, thành lập hai công ty, thậm chí thay đổi hai ngành sản xuất như Trần Hán Thăng, hắn không dám nói rằng mình có thể cải thiện chuyên ngành hiện tại của mình, trường học yêu cầu một sinh viên bình thường khiêu chiến với mấy bài luận văn này thì có thể tạo ra được thành quả nghiên cứu gì chứ?

"Tiểu Vũ."

Trần Hán Thăng gọi cô thư ký nhỏ vào, hắn đầu tiên là nói một chút về chuyện công việc, sau đó mới vờ như vô tình hỏi: "Chuyện là… Luận văn tốt nghiệp của cô viết như thế nào rồi?"

Lúc đầu vẻ mặt của cô thư ký nhỏ tương đối thả lỏng, nhưng vừa mới nghe đến bốn chữ "luận văn tốt nghiệp", cô ấy lập tức cảnh giác nhìn chằm chằm vào bộ trưởng Trần, trong miệng cũng gằn từng chữ nói: "Tôi còn chưa động bút, thầy giáo có nhắn tin nhắc nhở nhưng không có thời gian rảnh."

"Ồ, vậy sao?"

"Trần Hán Thăng xoa cằm, cô nhóc Nhiếp Tiểu Vũ này, bây giờ đã bị lừa đến mức rút ra được kinh nghiệm, có lẽ đoán được mình muốn cô ấy giúp đỡ viết luận văn nên đã lấy lý do trước.

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng vốn đang biếng nhác dựa lưng vào thành ghế, bây giờ lại ngồi thẳng người, vận động bả vai nói với cô thư ký nhỏ: "Tuần trước Vương Tử Bác và bạn gái đến tìm tôi lúc nửa đêm, cô có biết không?"

“Biết chứ, hình như bọn họ còn cãi nhau.”

Trong lòng Nhiếp Tiểu Vũ còn đang cảm thấy khó hiểu, tại sao bộ trưởng Trần vẫn chưa đưa ra yêu cầu, chẳng lẽ hắn đã thay đổi tính tình, da mặt trở nên mỏng hơn sao?

“Đâu chỉ cãi nhau, con mẹ nó còn đánh nhau to.”

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt tò mò: “Thậm chí đập vỡ không ít đồ đạc trong phòng tôi, TV, máy sấy, còn có một đĩa phim CD gì đó…”

“Khoan đã!”

Quả nhiên, Nhiếp Tiểu Vũ đứng bật dậy cái “rầm”, hoàng mang ngắt lời: “Đập vỡ đĩa CD nào?”

Ngày hôm đó khi Vương Tử Bác và Biên Thi Thi giận dỗi nhau, Trần Hán Thăng thực sự đã nhắc nhở bọn họ đừng đụng vào đĩa CD ở trên bàn, đó là “mạng sống” của Nhiếp Tiểu Vũ.

Về phần tại sao nó là mạng sống, bởi vì trên đĩa CD đó có chữ ký của tác giả truyện tranh Hứa Phỉ Cương.

Thực ra Vương Tử Bác và Biên Thi Thi hoàn toàn không đập vỡ đồ đạc, tất cả đều là Trần Hán Thăng đang bịa chuyện, mục đích chính đương nhiên là uy hiếp cô thư ký nhỏ rồi.

“Cũng không hẳn là đập vỡ, nhưng tôi tìm không thấy.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, cảm khái nói: “Cho nên, giữa các cặp đôi với nhau đừng bao giờ cãi nhau, à phải rồi, lúc nãy chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ, luận văn đúng không, tôi cũng chưa viết luận văn đâu, he he, he he, he he…”

Trần Hán Thăng cười gượng, cô thư ký nhỏ mở to đôi mắt tròn xoe, trừng mắt nhìn bộ trưởng Trần.

Trần Hán Thăng giả vờ như không nhìn thấy, còn đang cảm thán tính phi lý của bài luận văn này.

“Nếu tôi giúp cậu viết xong luận văn.”

Một lúc lâu sau, cô thư ký nhỏ vẫn tiếc nuối đĩa CD, ấm ức nói: “Cậu có thể tìm lại đĩa CD giúp tôi được không?”

“Chuyện này, ha ha, ha ha ha… Không hứa chắc được.”

Vẻ mặt Trần Hán Thăng giống như sắp bật cười thành tiếng, lập tức cam đoan: “Sau khi trở về tôi sẽ cẩn thận tìm lại một lần nữa, cô yên tâm đi, nếu không tìm thấy, tôi sẽ trói Hứa Phỉ Cương từ Nhật Bản đến đây.”

“Hừ!”

Cô thư ký nhỏ không muốn quan tâm đến ông chủ vô sỉ này nữa, đóng cửa cái “sầm” rồi rời đi.

“Tính tình của cô nhóc này vẫn nóng nảy như vậy.”

Trần Hán Thăng chậm rãi đóng cửa lại, nhưng bởi vì đã giải quyết được vấn đề luận văn, trong lòng hắn vẫn cảm thấy vui vẻ.

Suốt cả buổi chiều ngồi trong văn phòng xử lý một số thư từ, hơn bảy giờ tối, Trần Hán Thăng đang định đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn thăm mẹ ruột Lương thái hậu của mình.

Khi đi ngang qua văn phòng của Nhiếp Tiểu Vũ, cô ấy đang tươi cười nói chuyện với cấp dưới, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô thư ký nhỏ cố tình quay mặt sang chỗ khác, thể hiện sự bất mãn trong lòng.

“Ôi trời, ai chọc cô thư ký chủ tịch của chúng ta không vui vậy.”

Trần Hán Thăng cười hì hì hỏi, trong phòng còn có thư ký Thư Viện Viện của Nhiếp Tiểu Vũ.

Thư Viện Viện chính là thư ký nhỏ của cô thư ký nhỏ, cô ấy lớn hơn Nhiếp Tiểu Vũ hai tuổi, là sinh viên tốt nghiệp

trường đại học Sư phạm Kiến Nghiệp.

“Chủ tịch Trần.”

Thư Viện Viện cung kính chào hỏi một tiếng, Trần Hán Thăng tuỳ ý gật đầu đáp lại, nhưng Nhiếp Tiểu Vũ vẫn đang tức giận, nhìn chằm chằm vào máy tính không nói lời nào.

Trần Hán Thăng cũng không ngại, hắn dứt khoát đi đến phía sau Nhiếp Tiểu Vũ, đưa hai tay che đầu cô thư ký nhỏ, vừa vuốt ve vừa lẩm bẩm: “Chạm vào đầu, đầu dưa hấu, đầu của cô, giống bóng cao su…”

Nghe thấy bài đồng dao của trẻ con này, cô thư ký nhỏ không nhịn được nữa, cuối cùng cũng bật cười thành tiếng.

Thư Viện Viện ở bên cạnh nhìn thấy mà hâm mộ không thôi, thành thật mà nói, mặc dù năng lực của cấp trên mình rất xuất sắc, nhưng vẫn chưa đủ để trở thành thư ký chủ tịch của một doanh nghiệp lớn giống như điện tử Qủa Xác.

Nhưng, địa vị của người ta lại rất vững chắc, bởi vì ông chủ yêu thương cô ấy giống như em gái.

Chương 906: Cặp chị em gái "song sinh" vs La Tuyền.

Hiện giờ cô thư ký nhỏ cũng chưa nói chuyện yêu đương, thời gian cá nhân ít ỏi của cô ấy gần như đều cống hiến cho nhân vật trong truyện, cho nên rất dễ dỗ dành, chỉ cần sờ đầu một chút là có thể nguôi giận.

"Bộ trưởng Trần, anh đừng quên sáng ngày mai sẽ có một buổi phỏng vấn đấy, nếu có thời gian rảnh thì đọc kịch bản trước đi."

Trước khi Trần Hán Thăng rời đi, Nhiếp Tiểu Vũ vẫn còn làm tròn trách nhiệm nhắc nhở một chút.

"Biết rồi biết rồi."

Trần Hán Thăng vẫy tay nói, cùng với sự việc buổi ra mắt đầy mạnh mẽ của điện thoại di động thế hệ thứ hai, đủ loại lời mời của rất nhiều buổi phỏng vấn, diễn thuyết, cuộc họp… Về cơ bản chưa từng gián đoạn.

Nhưng bây giờ "địa vị" của chủ tịch Trần đã được nâng cao, các đài truyền hình bình thường đã không thể mời được, đương nhiên những mối quan hệ bạn bè như Diệp Khởi sư tỷ này lại là chuyện khác.

Buổi phỏng vấn ngày mai là tổ chuyên mục của CCTV, dù sao cũng là đài truyền hình thủ đô, sau lưng có lẽ có mối quan hệ gì đó cũng nên, cho dù là một "Pizza Hut Giang Lăng" như Trần Hán Thăng cũng sẽ không tuỳ tiện từ chối.

Lái xe ra khỏi nhà máy, chẳng bao lâu sau đã đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, sáng sớm hôm nay hắn đã hứa với Lương

thái hậu tối nay sẽ đến.

Khu dân cư này vẫn náo nhiệt như thế, đặc biệt là khi mùa hè đến gần, càng ngày càng có nhiều hàng xóm xuống dưới tản bộ và hóng mát sau bữa tối, sau khi Trần Hán Thăng lái xe vào khu dân cư, còn phải bật đèn flash đôi nhấp nháy từ từ lái đi, bởi vì có một số trẻ con thích chạy theo xe ô tô.

Sau khi lên lầu, thực ra ghế sô pha, TV và bàn ăn trong phòng khách về cơ bản đều không có gì thay đổi, chỉ là bầu không khí vắng vẻ hơn không ít.

Lúc trước bên này có Tiểu A Ninh, có Đông Nhi, còn có tiểu Hồ suốt ngày cãi cọ ầm ĩ, bây giờ chỉ có Lương thái hậu mà cô dì giúp việc đến từ Cảng Thành.

Cứ cách một ngày Lương Mỹ Quyên sẽ đi thăm một cô "con dâu", mặc dù Trần Hán Thăng đã sắp xếp xe chuyên dụng, nhưng hắn vẫn sợ mẹ mệt nên cố ý tìm một dì giúp việc người Cảng Thành.

Còn về phần tại sao lại tìm người Cảng Thành, Trần Hán Thăng nghĩ ngôn ngữ ở cùng một địa phương sẽ có phần giống nhau, thỉnh thoảng có thể giúp Lương thái hậu giải sầu.

Mặc dù Trần Hán Thăng hái hoa ngắt cỏ về phương diện tình cảm, nhưng hắn thực sự rất hiếu thảo.

"Chủ tịch Trần, chào anh."

Thấy Trần Hán Thăng đến đây, người giúp việc dì Diệp dùng giọng địa phương chào hỏi.

"Vâng."

Trần Hán Thăng vốn mang theo vẻ mặt tươi cười đến đây, nhưng sau khi nhìn thấy dì Diệp, hắn lại sa sầm mặt mày lên tiếng.

Dì Diệp đã ngoài bốn mươi tuổi, phát hiện phản ứng của Trần Hán Thăng có hơi hờ hững, bà ấy luống cuống tay chân lau vài cái trên tạp dề.

Thân phận của Trần Hán Thăng cũng không có gì bí mật đối với bà ấy, nghe nói tài sản của chàng trai trẻ tuổi này thuộc hàng giàu có số một số hai Cảng Thành, cha mẹ cũng làm quan chức ở Cảng Thành, có khá nhiều bà con bạn bè, tóm lại thuộc về kiểu vô cùng có thế lực.

Trước mắt dì Diệp và Trần Hán Thăng vẫn chưa quen thuộc, cho nên bà ấy khá lo lắng và sợ hãi.

Lương Mỹ Quyên đang ở trong phòng ngủ nghe thấy động tĩnh, bà cũng không khách khí với con trai, đầu tiên là nhăn mũi, vây quanh bên cạnh Trần Hán Thăng ngửi ngửi.

“Hỏng rồi.”

Trần Hán Thăng giật mình, ngày hôm qua hắn ngủ ở trong nhà Thương Nghiên Nghiên, hôm nay lại trở về Kiến Nghiệp cùng với cô ấy, không thể nào tránh được việc nhiễm nước hoa trên người Thương Nghiên Nghiên.

Thẩm Ấu Sở chưa bao giờ xịt nước hoa, Tiêu Dung Ngư đang mang thai nên cũng không sử dụng những mỹ phẩm này, Trần Lam thỉnh thoảng cũng xịt một chút, nhưng không thể nồng nặc như vậy, Lương Mỹ Quyên đã tưởng tượng ra cảnh tối hôm qua Trần Hán Thăng ôm ấp một người phụ nữ quyến rũ nào đó.

“Trước đó mẹ đã bảo thế nào hả? Không được gây ra chuyện xấu nữa!”

Lương Mỹ Quyên vung nắm đấm lên đánh mạnh vào bả vai Trần Hán Thăng một chút: “Nhìn cái mùi thối hoắc ở trên quần áo của con đi, Trần Hán Thăng, con rảnh rỗi lắm đúng

không, mẹ mới không đánh con mấy ngày, con lại chơi mấy trò này?"

Trần Hán Thăng cũng không biết nên giải thích như thế nào, hắn đang định nói cha mẹ của Thương Nghiên Nghiên cũng ở trong nhà, bản thân mình tối qua chỉ ngủ "đơn thuần? Có lẽ nói ra còn bị đánh nhiều thêm mấy cái. Cho nên hắn dứt khoát ôm lấy bả vai của mẹ ruột, tuỳ tiện nói: "Con đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể khiến mẹ rảnh rỗi nên mới tự mình dâng tới cửa để mẹ hoạt động gân cốt một chút."

"Trần Hán Thăng, sao da mặt của con có thể dày như vậy được chứ?"

Đối với con trai dầu muối không ăn, dường như Lương Mỹ Quên cũng không còn cách nào khác.

Lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng vẫn không mấy nhiệt tình với dì Diệp, Lương Mỹ Quyên chú ý đến điểm này nên đã cố ý khen ngợi tay nghề của giúp việc vài câu.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng cùng Lương thái hậu đi dạo dưới lầu, Lương Mỹ Quyên vừa đi vừa kể lại tình hình hiện giờ của hai cô con dâu, bởi vì không bị Trần Hán Thăng quấy rầy, nên trước mắt cảm xúc của bọn họ về cơ bản đều tương đối ổn định.

Thời gian Thẩm Ấu Sở mang thai cũng đã điều tra ra được, có lẽ là vào đầu tháng một, Tiêu Dung Ngư là đêm Bình An năm ngoái, tính toán như thế này thì thời gian hai đứa nhỏ sinh ra cũng gần như cùng một lúc.

"Còn một bé chưa biết giới tính sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Vốn dĩ các bác sĩ khoa sản không được phép tiết lộ giới tính của thai nhi, chủ yếu là lo lắng có một số phụ huynh "trọng nam khinh nữ" hoặc là "trọng nữ khinh nam", cho dù

thời điểm này việc kỳ thị giới tính ấy đã giảm bớt đi rất nhiều, nhưng bác sĩ vẫn không trực tiếp tiết lộ.

Có lẽ bọn họ sẽ khéo léo ám chỉ một chút, nếu là con gái, bác sĩ siêu âm B sẽ nói rằng "đứa nhỏ mặc váy chắc chắn sẽ rất xinh đẹp", nếu là con trai, bác sĩ siêu âm B sẽ nói "Sau này lớn lên chắc chắn sẽ rất nghịch ngợm".

Một gia đình như Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ không trọng nam khinh nữ, giáo sư Cao- Bác sĩ khoa Sản của bệnh viện nhân dân số 1 đích thân đến tận nhà làm kiểm tra cho Tiểu Ngư Nhi đã từng hỏi Trần Hán Thăng: "Chủ tịch Trần, sau này ngài muốn con trai hay con gái?"

"Đương nhiên là con gái rồi."

Lúc đó Trần Hán Thăng không chút do dự nói.

Sau khi nghe xong, giáo sư Cao chỉ cười không nói, mãi đến khi trước khi ra về, bà ấy mới nhỏ giọng nói với Trần Hán Thăng: "Vận may của chủ tịch Trần tương đối tốt, lúc nào cũng có thể đạt được ý nguyện."

Câu ám chỉ này đã vô cùng rõ ràng, nhưng trước khi giáo sư Cao xác nhận, mọi người đều biết đó là Bé Tiểu Ngư Nhi.

Bởi vì thực sự có quá nhiều người nằm mơ, cũng không biết tại sao, hình như khi trong nhà có người mang thai, những bậc phụ huynh có quan hệ huyết thống đều có thể nằm mơ thấy đứa nhỏ.

Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh, Trần Triệu Quân, Lương Mỹ Quyên đều có những giấc mơ giống nhau, chính là cảnh tượng sau khi Bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, mọi người sẽ ôm cô bé vào lòng.

Xét từ góc độ khoa học mà nói, đây có lẽ là chuyện "ban ngày nghĩ gì, ban đêm sẽ nằm mơ thấy nó", nhưng điều kỳ lạ

chính là, giới tính của đứa nhỏ trong giấc mơ lại là giới tính thực tế, rất ít khi xuất hiện sai lầm.

Bởi vì đã xác nhận được thân phận của bé Tiểu Ngư Nhi, cho nên Trần Hán Thăng cũng muốn biết đứa còn lại là Tiểu Anh Tuấn hay là Tiểu Ấu Sở.

"Lúc đầu mẹ định giữ lại một chút cảm giác bí mật, không sốt ruột hỏi bác sĩ."

Lương Mỹ Quyên cười nói: "Nhưng hôm nay bà nội nói với mẹ rằng bà mơ thấy một cô bé nhỏ, ngoại hình xinh đẹp giống như mẹ mình, nhưng cũng hơi ngốc nghếch."

Đừng nhìn hai chữ "ngốc nghếch" mà Lương thái hậu nói, trên thực tế, giữa hai hàng lông mày của bà không thể che giấu được sự thích thú.

Ngốc nghếch thì sao chứ, cha của con bé chính là Trần Hán Thăng đấy, ai dám bắt nạt con bé.

Cho nên trong lòng Lương Mỹ Quyên vô cùng vui vẻ, bởi vì trong lòng một người bà nội như bà, đây là một cặp chị em song sinh chào đời vào năm 2006 đấy.

"Sáng sớm hôm nay khi biết được tin tức này, mẹ kích động đến mức không thể kìm nén được nước mắt."

Nói đến đây, Lương thái hậu lại không nhịn được mắng Trần Hán Thăng một câu: "Kết quả gọi điện thoại cho con, con lại chơi bời lêu lổng cùng với một người phụ nữ khác, phổi mẹ suýt chút nữa đã tức giận đến bùng nổ rồi."

"Xin bớt giận, xin bớt giận."

Trần Hán Thăng cong môi nói, trong đầu hắn đã tua nhanh đến ba năm sau, tưởng tượng đến cảnh bản thân mình tay trái ôm Bé Tiểu Ngư Nhi, tay phải ôm bé Tiểu Ấu Sở, hai cô con

gái một đứa ngọt ngào, một đứa ngốc nghếch dễ thương, lanh lảnh gọi cha.

"Con đừng mừng vội."

Lương Mỹ Quyên nhìn thoáng qua con trai, tạt một gáo nước lạnh nói: "Trước hết phải nghĩ cách xử lý sự thù địch của Tiểu Ngư Nhi đối với Thẩm Ấu Sở đi, bây giờ mẹ vẫn luôn lo lắng rằng, để tránh xa mối quan hệ phức tạp này, sau này Tiểu Ngư Nhi sẽ đưa Bé Tiểu Ngư Nhi đến Mỹ."

"Bây giờ con không có cách nào cả."

Trần Hán Thăng lưu manh nói: "Chỉ có thể xem trước rồi nói."

"Xem trước rồi nói…"

Lương Mỹ Quyên chế giễu con trai: "Con thì có ích lợi gì chứ?"

Trần Hán Thăng nhún vai, không tranh cãi với mẹ.

Sau khi đi dạo xong, Trần Hán Thăng đang định trở về thì Lương Mỹ Quyên đột nhiên hỏi: "Có phải con không hài lòng với Tiểu Diệp không?"

"Hả?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: "Không đâu."

"Mẹ thấy thái độ của con đối với cô ấy tương đối hờ hững."

Lương Mỹ Quyên nói: "Thực ra Tiểu Diệp có thể nấu cơm, có thể quét tước vệ sinh, còn có thể nấu canh giúp mẹ, nếu không một mình mẹ chắc chắn sẽ mệt đến chết, cho nên con hãy cười nhiều hơn với người khác đi, Tiểu Diệp vốn dĩ đã hơi câu nệ, con xụ mặt thế này có lẽ sẽ doạ đến cô ấy."

"Chuyện này à, con biết rồi."

Trần Hán Thăng cười vài tiếng, Lương thái hậu chính là người miệng dao găm tâm đậu hủ, bà ấy không thể nhìn người khác bị ức hiếp, trong xương cốt vẫn có tinh thần trượng nghĩa.

"Mẹ, mẹ không hiểu đâu, dì Diệp đến đây đi làm, trước đó cũng chưa từng được điều tra kỹ càng."

Trần Hán Thăng giải thích: "Cho nên con hung dữ với dì ấy một chút, mẹ đối xử với dì ấy nhẹ nhàng một chút, như vậy dì Diệp sẽ sợ con, không dám có ý xấu gì, nhưng sẽ vô thức thân thiết với mẹ, điều này càng có lợi cho việc ngày thường mẹ sai bảo dì ấy làm việc."

"Đây là công thức cân bằng trong việc quản lý."

Trần Hán Thăng xoa eo nói: "Bình thường mẹ cũng nên đọc sách nhiều hơn nữa, đừng tưởng về hưu rồi không cần phải học nữa, nếu không con đăng ký cho mẹ đi học một trường đại học dành cho người già nhé, nếu thành tích quá kém, giáo viên sẽ gọi điện cho con cái…"

"Bốp!"

Sau một tiếng vang trong trẻo, những lời xằng bậy của Trần Hán Thăng cũng đột nhiên im bặt, một lúc lâu sau mới bày ra vẻ mặt đau khổ, xoa sau gáy lái xe rời đi.

…

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng ở trong phòng làm việc tiếp nhận cuộc phỏng vấn của kênh tài chính kinh tế CCTV.

Thực ra Trần Hán Thăng cũng không mấy xa lạ với kênh truyền hình này, bây giờ chỉ cần nhắc đến ngành sản xuất điện thoại trong nước, điện tử Qủa Xác chính là đối tượng nghiên cứu không thể tránh khỏi, chưa kể đến tin tức Hoả Tiễn 101 phá sản, thực ra nó cũng được tiết lộ ra ngoài qua chuyên mục "Doanh nhân" của kênh tài chính kinh tế này.

Nhưng hôm nay là chuyên mục "Đối thoại" khác, người dẫn chương trình là một thanh niên khoảng chừng ba mươi tuổi, ngoại hình đẹp trai, giọng nói vô cùng cuốn hút.

Sau khi hai người bắt tay trò chuyện, nhân viên đi theo đang định mở camera ra thì người dẫn chương trình đột nhiên xua xua tay: "Chờ một lát, tôi và chủ tịch Trần trò chuyện chút việc nhà."

Chuyện này cũng tương đối phổ biến, lần đầu tiên gặp nhau khó tránh khỏi cảm giác xa lạ, tán gẫu chút chuyện nhà có thể cải thiện một chút mối quan hệ, để bầu không khí trong buổi phỏng vấn chính thức sẽ trở nên tốt đẹp.

Trần Hán Thăng cũng có thể coi là "Cao nhân nhỏ được phỏng vấn", biết trình tự như vậy rất phổ biến.

"Chủ tịch Trần."

Người dẫn chương trình mở miệng thương, nói bằng thứ tiếng phổ thông duyên dáng: "Không biết trước đây ngài đã biết đến tôi chưa, tôi đã từng thực hiện các cuộc phỏng vấn độc quyền với nhiều nhà lãnh đạo nổi tiếng trong giới kinh doanh quốc tế, học thuật kinh tế và chính trị, bao gồm cả Bill Gates, người sáng lập Microsoft, Stuart- Chủ tịch công ty dầu khí đa quốc gia Hà Lan, Horst Köhler- Chủ tịch quỹ Tiền tệ Quốc tế, và Vogel- Người đoạt giải Nobel kinh tế… Hơn nữa còn trở thành bạn bè thân thiết với bọn họ."

"Anh đang có ý gì?"

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi khó hiểu, thầm nghĩ người này thật ngông cuồng, đã nói trò chuyện chút việc nhà, kết quả lại khoác lác.

Nhưng dù sao người ta cũng là khách đến từ thủ đô, trong lúc nhất thời Trần Hán Thăng không thể hiểu được dụng ý của

đối phương, cho nên ngoài mặt vẫn mỉm cười trả lời: "Hy vọng sau này chúng ta cũng có thể trở thành bạn tốt."

"Đương nhiên là có thể rồi."

Người dẫn chương trình tự tin gật đầu, ngay sau đó lại kể đến một số giai thoại khi phỏng vấn mấy danh nhân này.

Một câu nói khiến Trần Hán Thăng có ấn tượng vô cùng sâu sắc, cũng không biết đang nói đến chủ đề gì, người kia đột nhiên nói: "Đúng như một người bạn rất thân của tôi, cựu tổng thống Clinton Hoa Kỳ đã từng nói…"

Ánh mắt của Trần Hán Thăng đã thay đổi, nhìn chằm chằm vào đối phương đánh giá một lúc lâu, người dẫn chương trình còn tưởng rằng mình đã khiến Trần Hán Thăng sợ hãi, trên mặt có chút tự đắc.

Lúc đầu anh ta và Trần Hán Thăng ngồi trên hai ghế sô pha khác nhau, bây giờ còn cố ý ghé sát đến gần, nhỏ giọng nói: "Chủ tịch Trần, tôi cũng có một số người bạn thân ở bên Samsung Hàn Quốc, thỉnh thoảng lúc ăn cơm, còn nghe bọn họ nói rằng có hơi hối hận vì đã triển khai cạnh tranh cùng với Qủa Xác."

"Ồ."

Cuối cùng Trần Hán Thăng cũng hiểu rõ, hoá ra người này đến đây làm thuyết khách, có lẽ là muốn mượn danh nghĩa của cuộc phỏng vấn để giúp Samsung truyền đạt một số thái độ.

Kể từ khi "sóng gió điện thoại nổ tung", ngoại trừ cổ phiếu của Samsung giảm mạnh ra, doanh số bán sản phẩm ở Trung Quốc cũng giảm xuống rõ rệt đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thị trường mà bọn họ rút khỏi đã bị các hãng điện thoại di động trong và ngoài nước như Nokia, Motorola, Qủa Xác, Bird, Haier… Gì đó chiếm lấy.

Bởi vì vừa mới cho ra mắt dòng điện thoại di động đời thứ hai nên sức xâm chiếm của nó dữ dội nhất, nếu dùng " kết quả" để suy luận thì điện tử Qủa Xác chính là độc thủ phía sau chuyện này.

Nhưng Qủa Xác ở trong nước lại có đủ loại bùa hộ mệnh thêm vào, Samsung thực sự không còn cách nào khác với loại công ty vô lại này, hơn nữa cũng lo lắng nếu tiếp tục đấu đá, không biết Trần Hán Thăng lại dùng thủ đoạn nham hiểm nào nữa.

"Vậy sao? Anh đây có cao kiến gì không?"

Trần Hán Thăng không trả lời, mỉm cười hỏi lại.

"Tôi cảm thấy nếu đấu nữa thì sẽ lưỡng bại câu thương, chi bằng có lợi trong hoà bình đi."

Người dẫn chương trình đã chờ sẵn đế đưa ra suy luận của mình, lập tức nói: "Samsung là một doanh nghiệp nổi tiếng thế giới, Qủa Xác cũng là một nhà sản xuất sản phẩm điện tử số một ở Trung Quốc, hai bên vốn nên có một không gian hợp tác rất lớn, có câu không đánh không quen nhau, hai nhà nên ngồi lại kết bạn với nhau thì hơn."

Thực ra Trần Hán Thăng chưa từng nghĩ đến chuyện muốn gây chiến với Samsung, vào đầu năm, sách lược hắn đưa ra chính là đánh cho Samsung sợ hãi trước, khiến bọn họ chủ động cầu hoà, như thế sẽ tiện cho mình chiếm được thế chủ động trong các cuộc đàm phán sau này.

Bây giờ Samsung đã có ý định ngày, thậm chí "ống loa" cũng được chọn lựa gãi đúng chỗ ngứa, Trần Hán Thăng cũng lập lờ đáp lại: "Làm hoà cũng được thôi, nhưng phải bồi thường tổn thất cho Qủa Xác, nếu không cứ tiếp tục đấu đá với nhau đi."

"Được, tôi sẽ thử thuyết phục một chút."

Mục đích của người dẫn chương trình đã thực hiện được, còn về phần phương thức đàm phán cụ thể, anh ta không quản được.

Tiếp theo chính là thời gian phỏng vấn chính thức, nhưng thứ đó đều đã có kịch bản, cũng không khó khăn gì.

Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, Trần Hán Thăng mời người dẫn chương trình ăn một bữa cơm trưa phong phú, kết thúc buổi xã giao, cô thư ký nhỏ cùng tham gia bữa tiệc nhíu mày nói: "Bộ trưởng Trần, người này cũng biết khoác lác quá đi, mở miệng ngậm miệng là tổng thống của một nước nào đó, thực sự giỏi như vậy sao?"

"Chỉ là một kẻ ngốc mà thôi."

Trần Hán Thăng khẽ mỉm cười một tiếng: "Anh ta chẳng có chút năng lực nào, nhưng lại không ngừng nhảy đi nhảy lại giữa các tư bản, sớm muộn gì cũng có một ngày bị dìm xuống."

Nhiếp Tiểu Vũ bĩu môi: "Thế mà cậu còn trò chuyện với anh ta rất vui vẻ."

"Có giống nhau sao?"

Trần Hán Thăng đưa ra một ví dụ: "Trong hiệp hội doanh nhân tỉnh Tô Đông, cũng có rất nhiều ông chủ tôi không thích, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện mọi người uống rượu khoác lác."

Sau khi chương trình "Đối thoại" này được phát sóng, chẳng bao lâu sau, phía bên Samsung đã gửi đến một thiệp mời, trịnh trọng mời chủ tịch của điện tử Qủa Xác- Ngài Trần Hán Thăng đi đến trụ sở chính của Samsung để thảo luận về các vấn đề hợp tác.

"Phải sang Hàn sao?"

Phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng không phải là vấn đề công việc của công ty, mà là tiểu sư muội cố chấp kia.

“Nếu như cô ấy biết mình đã làm cha.”

Trần Hán Thăng lặng lẽ tính toán, với tính cách của La Tuyền, cô ấy sẽ nghĩ như thế nào nhỉ?

Chương 907: "Lời thề độc" của Trần Hán Thăng

Lời mời của Samsung là vấn đề của công ty, Trần Hán Thăng nhắc đến chuyện này trước hội đồng quản trị, đồng thời tham khảo ý kiến của những người khác.

Các thành viên của hội đồng quản trị về cơ bản đều là những người tinh anh của xã hội, có người bằng cấp cao, có người giỏi về quản lý, có người giỏi về giao tiếp… Đối với cành oliu mà Samsung đưa đến, mọi người đều tỏ vẻ đồng ý.

Dù sao đây là kinh doanh chứ không phải chiến tranh, cho dù là chiến tranh đi chăng nữa, cũng phải có lợi mới có thể phát động.

Với quy mô và tầm ảnh hưởng của Qủa Xác hiện tại, nếu tiếp tục tấn công Samsung, hiệu quả sẽ không còn rõ ràng như trước đó nữa.

Ngoài ra cũng không có cách nào hoàn toàn đánh sập Samsung, dù sao đối phương cũng là một tập đoàn tài chính mang tính tổng hợp, thị trường Trung Quốc có thể khiến nó tổn thất nặng nề, cũng vẫn chưa đạt đến trình độ thương gân động cốt.

Đàm phán lúc này mới thực sự là thời cơ thích hợp nhất, thuộc về kiểu vừa có mặt mũi vừa có lớp lót bên trong.

Mặt mũi là để người bình thường xem, bọn họ sẽ không miệt mài theo đuổi chi tiết của sự việc, chỉ cảm thấy doanh nghiệp quốc dân Qủa Xác đã "đánh bại" Samsung, cho nên

Samsung không thể không ăn nói khép nép cầu hoà, quả không hổ danh là ánh sáng của sản phẩm di động trong nước.

Áo trong chính là Trần Hán Thăng có ý định lợi dùng cuộc đàm phán lần này để đưa ra một số điều kiện nhằm gia tăng tích luỹ có liên quan cho việc nghiên cứu và phát minh Qủa Xác 3.

Với sự ra mắt của điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai, khi một số phương tiện truyền thông miêu tả lại, bọn họ thường gọi tắt dòng điện thoại này là "Qủa Xác 2", sau này khi đời thứ ba ra mắt, nó sẽ được gọi là "Qủa Xác 3".

Đương nhiên Qủa Xác 3 không phải là điểm kết thúc, sau này còn sẽ có Qủa Xác 4, Qủa Xác 5, thậm chí là Qủa Xác 12, ở giữa đó có lẽ sẽ có những model phái sinh như Qủa Xác 6plus, Qủa Xác 8Pro… Tóm lại sẽ có nhiều phong cách khác nhau để đặt tên.

Sau khi lắng nghe ý kiến của cấp dưới, Trần Hán Thăng tổng kết nói: "Ý kiến của tôi cũng đồng nhất với các vị, đàm phán thì có thể đàm phán, nhưng chúng ta phải làm giá một chút, Lưu Bị còn đến mời Gia Cát Lượng ba lần đấy, chúng ta cũng phải chờ đến khi Samsung mời thêm vài lần nữa, đến lúc đó mới suy nghĩ đến chuyện bay đến Hàn Quốc."

"Ha ha ha…"

Các đồng nghiệp đều mỉm cười, cách làm này thực sự rất phù hợp với phong cách trước sau như một của Trần Hán Thăng.

Sau khi hội nghị kết thúc, Trần Hán Thăng đã quay trở lại văn phòng, sau khi ngồi yên lặng một lát, hắn đột nhiên lấy điện thoại di động ra gọi cho La Tuyền.

"Trần sư huynh!"

Điện thoại vừa mới được kết nối, giọng nói vừa bá đạo vừa quen thuộc của La Tuyền lập tức vang lên: "Anh đã không gọi điện thoại cho em 36 tiếng 40 phút rồi, em cũng nhớ anh 36 tiếng 40 phút, lần sau việc gián đoạn liên lạc không thể quá 24 tiếng."

"Phụ nữ các em đúng là phiền phức, nếu em nhớ anh…"

Trần Hán Thăng vắt hai chân lên bàn, lười biếng nói: "Cũng có thể gọi điện thoại cho anh mà, anh sẽ không từ chối đâu."

"Chuyện đó đều không được."

La Tuyền nói một cách hùng hồn và đầy lý lẽ: "Ngày thường anh đều ở bên cạnh Tiêu sư tỷ và Thẩm sư tỷ, em cách xa như vậy, đương nhiên phải đòi thêm một chút mới công bằng chứ."

Hình như La Tuyền đã đặt mình ngang hàng với vị trí với hai người còn lại, cho nên mới yêu cầu Trần Hán Thăng không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

Trần Hán Thăng cũng không biết tiểu sư muội lấy đâu ra sự tự tin u mê này, hắn không nhịn được thở dài một tiếng: "Ôi trời, em đúng là một kẻ cứng đầu."

Tính tình La Tuyền rất xấu, tính cách cũng không tốt lắm, nhưng đã nhiều năm trôi qua từ cấp ba đến nay, một cô gái có thể làm ra nhiều chuyện cố chấp như vậy về cơ bản đều muốn thu hút sự chú ý của Trần Hán Thăng.

Kiểu suy nghĩ này giống như khi còn học tiểu học, cậu bé cố ý nắm bím tóc của cô bé, mục đích không phải để chọc cô bé khóc, mà là muốn cô bé kia phải nhớ kỹ mình.

Logic của La Tuyền cũng là kiểu như vậy, hơn nữa "triệu chứng còn rất sâu", một khi đã chui vào cũng không biết hối cải.

“Sư huynh, anh làm sao vậy?”

La Tuyền nghe thấy tiếng thở dài của Trần Hán Thăng, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Cô đương nhiên biết Trần Hán Thăng thích Tiêu sư tỷ và Thẩm sư tỷ nhiều hơn, chỉ là trong lòng không muốn chịu thua cho nên thỉnh thoảng cũng mặt dày yêu cầu Trần sư huynh, bảo hắn cũng đối xử với mình giống như đối xử với Thẩm Ấu Sở.

Nhưng dù sao những thứ này cũng là ép buộc, thỉnh thoảng tâm trạng Trần Hán Thăng tốt, có lẽ hắn sẽ dỗ dành một chút, La Tuyền cũng có thể vui vẻ đến mức cả đêm không ngủ được;

Nếu tâm trạng của Trần Hán Thăng không tốt thì sẽ trực tiếp cúp máy, La Tuyền không thể giở trò giận dỗi giống như một người bạn gái thực thụ, mà thay vào đó là thấp thỏm lo lắng liệu Trần sư huynh có phớt lờ mình không?

Lần trước, khi chuyện Trần Hán Thăng “bắt cá hai tay” lan truyền ra ngoài, La Tuyền đương nhiên cũng đã nhìn thấy ở trên mạng, lúc đó cô còn hỏi thăm chân tướng sự thật với Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng phiền não không muốn giải thích.

La Tuyền cũng không giận dỗi hắn, cô chỉ cảm thấy hai vị sư tỷ này không hiểu chuyện rồi, Trần sư huynh bận rộn như vậy, các chị có thể ngừng nghỉ một chút được không?

Nếu không thể chịu được thì chia tay đi, nhanh chóng nhường lại vị trí này đi.

Cho nên vụ bê bối của Trần Hán Thăng càng lớn, trong lòng La Tuyền càng vui vẻ, nguyện vọng năm mới của cô chính là Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều rời khỏi Trần Hán Thăng, vĩnh viễn không quay lại.

Nhưng sau đó lại xảy ra một chuyện khiến cô đau lòng, chủ đề của dòng điện thoại di động thứ hai của Qủa Xác có tên là "Bạch nguyệt quang và bảo bối", La Tuyền thông qua kiểu dáng, vừa liếc mắt nhìn một cái đã có thể hiểu được chúng tượng trương cho Tiêu sư tỷ và Thẩm sư tỷ.

"Còn em thì sao?"

Lúc đó La Tuyền đã hung ác mắng bộ phận nghiên cứu và phát minh của điện tử Qủa Xác một trận, cầm trong tay tiền lương cao như vậy, tại sao không thể thiết kế thêm một mẫu điện thoại khác chứ.

Còn về phần Trần sư huynh, hắn chắc chắn không có lỗi, người có lỗi nhất định là người khác!

Đây là quan điểm tình yêu của một cô gái cố chấp, dục vọng kiểm soát và dục vọng chiếm hữu lớn đến thái quá, nhưng cũng thiên vị người yêu thái quá, cả đời này của Trần Hán Thăng đã rất nhiều lần muốn từ bỏ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể buông tay.

"Không có gì."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Em vẫn luôn oán giận chủ đề của điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai, nhưng bây giờ đã không còn cách nào thay đổi nữa, tuy nhiên anh có ý định chọn người phát ngôn cho một sản phẩm, để em lựa chọn đi, coi như là một sự bồi thường."

"Tuyệt quá."

Đầu dây bên kia vang lên tiếng hoan hô nhảy nhót của La Tuyền: "Em biết Trần sư huynh yêu em nhất mà, Ngũ Nguyệt Thiên có thể chứ?"

Thực ra theo suy nghĩ của Trần Hán Thăng, khả năng cao thì Châu Kiệt Luân sẽ được lựa chọn, trước mắt trong bảng

khảo sát ở Cộng đồng Qủa Xác, số phiếu của Châu Kiệt Luân cũng cao nhất

Nhưng chuyện này cũng không sao cả, có thể để cho Châu Kiệt Luân làm người phát ngôn của "điện tử Qủa Xác", Ngũ Nguyệt Thiên làm người phát ngôn của "điện thoại Qủa Xác đời thứ hai", doanh nghiệp có tiền ngang tàn như vậy đấy."

Ngay khi La Tuyền đang nhận được niềm vui bất ngờ thứ nhất, còn chưa kịp tiêu hoá thì Trần Hán Thăng lại mang đến cho cô bất ngờ thứ hai.

"Nửa đầu năm nay tương đối nhiều chuyện, bây giờ khó khăn mới mới rảnh rỗi một chút."

Trần Hán Thăng nói: "Sắp tới anh sẽ đến Hàn Quốc thăm em."

"Thật… Thật thế sao?"

La Tuyền khó có thể tin được hỏi, chẳng lẽ hôm nay là ngày lành, cho nên tin tức tốt cứ thế nối tiếp nhau kéo đến.

Cô biết Trần Hán Thăng tương đối bận rộn, hơn nữa Kiến Nghiệp còn có Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, Trần sư huynh chắc chắn sẽ không dễ dàng xuất ngoại.

Ngoài ra, đối với La Tuyền mà nói, bởi vì mẹ Hoàng Tiểu Hà trông coi gắt gao nên cô cũng không có cơ hội rời khỏi Hàn Quốc, chỉ có thể dành chút thời gian chênh lệch múi giờ để gặp Trần Hán Thăng trong kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè.

"Đương nhiên là thật rồi."

Trần Hán Thăng sẽ không nói mình đi Hàn Quốc, mục đích hàng đầu chính là thảo luận vấn đề kinh doanh với Samsung, chỉ nói mình tạm thời có thời gian rảnh rỗi, cho nên mới đi đến Hàn Quốc thăm La Tuyền.

Để nhấn mạnh tính xác thực, Trần Hán Thăng còn bảo đảm một cách chắc chắn: "Nếu anh lừa em, thì anh sẽ bị Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đá cùng một lúc!"

La Tuyền lập tức tin, bởi vì câu nói này đối với Trần sư huynh mà nói chính là một lời thề độc.

Chương 908: Lặng lẽ thăm con gái (1)

Trần Hán Thăng dỗ dành La Tuyền xong, lại gọi điện thoại cho mẹ ruột Lương Mỹ Quyên.

Nhưng Lương thái hậu đang ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở, hoàn toàn không cần đứa con trai này, vừa mới nói hai ba câu đã vội vã cúp máy.

Ngay khi Trần Hán Thăng đang chuẩn bị đi đến nhà ăn thì Vương Tử Bác đã đến đây.

Nơi khoé mắt của Vương Tử Bác mang theo một chút uể oải và mệt mỏi, giống như vừa phải trải qua một hành trình dài ngày, râu dài râu ngắn không đồng đều mọc ra, điều đó chứng tỏ suốt hai ngày qua cậu ấy không có thời gian chỉnh sửa lại bề ngoài của mình.

Trần Hán Thăng biết cậu bạn nối khố đã đến tiễn Hoàng Tuệ đoạn đường cuối cùng, với tính cách của cậu ấy chắc chắn đã giúp đỡ không ít chuyện, bây giờ vừa mới trở về.

“Cạch.”

Trần Hán Thăng không nói gì cả, ném cho cậu ấy một điếu thuốc, Vương Tử Bác lặng lẽ nhặt lên, hai người không nói một lời cứ thế hút thuốc.

Đây là chỗ thông minh và thoải mái của Trần Hán Thăng, nếu Hoàng Tuệ đã qua đời, ân oán tình thù gì đó cũng đều tiêu tan, cho dù hỏi về quá trình cũng không có ý nghĩa gì, chỉ biết khiến Vương Tử Bác đau lòng hơn nữa.

Sau khi hút xong một điếu thuốc, Trần Hán Thăng nói: "Đi thôi, đến nhà ăn ăn cơm."

Vương Tử Bác ừ một tiếng, Trần Hán Thăng quan sát một chút, đối với hắn mà nói, chuyện này nhẹ bẫng giống như nước chảy mây trôi, về mặt cảm xúc không hề dao động.

Nhưng đối với Vương Tử Bác mà nói, từ chuyện nửa đêm vay tiền chạy đến bệnh viện thăm hỏi, gồm cả việc tiễn đoạn đường cuối cùng, ở giữa còn xen lẫn với quan điểm của bạn gái hiện tại Biên Thi Thi và những lời tuyệt bút tràn ngập sự hối hận của Hoàng Tuệ, tất cả những chuyện đó đều đang mài giũa cậu ấy.

Trên đường đi đến nhà ăn, đúng lúc trời đang về chiều, sau khi một tia sáng cuối cùng của ánh mặt trời nhàn nhạt mờ đi, nó mới không cam lòng chìm xuống đáy biển, cơn gió lúc này cũng mang theo cảm giác sảng khoái thoải mái, ánh hoàng hôn rực rỡ, các công nhân của điện tử Qủa Xác cũng chen chúc nhau đi về phía nhà ăn, tiếng người cười nói cãi cọ ầm ĩ.

Nhìn thấy cảnh tượng thân thuộc này, hai hàng chân mày vẫn luôn nhíu chặt của Vương Tử Bác mới chậm rãi giãn ra.

"Biên Thi Thi biết không?"

Lúc này Trần Hán Thăng mới hỏi câu đầu tiên.

"Biết."

Vương Tử Bác trả lời: "Trước khi đi, tao đã hỏi ý kiến của Biên Thi Thi rồi, cô ấy cũng đồng ý."

"Biên Thi Thi đúng là một cô gái ngoan."

Trần Hán Thăng vỗ đầu cậu bạn nối khố: "Không phải cô ấy rộng lượng, cô ấy thích mày nên mới rộng lượng đấy."

"Tao biết."

Vương Tử Bác gật đầu một cái thật mạnh.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Vương Tử Bác móc tấm thẻ ngân hàng kia ra: "Tao đã kiểm tra rồi, hoá ra trong đó có 1, 8 triệu tệ, thế mà mày còn gạt tao không có tiền, nhưng tao đã quét 20 tệ giúp mày mua một vòng hoa rồi."

Dựa theo phong tục ở Cảng Thành, việc hiếu hỉ, việc tang lễ gì đó không thể thanh toán nợ.

Trần Hán Thăng nhờ Vương Tử Bác gửi vòng hoa giúp, cho dù đó chỉ là số tiền ít ỏi đi chăng nữa, cũng nhất định phải tiêu tiền của Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác ở trong văn phòng của Trần Hán Thăng đến hơn tám giờ, trước khi rời đi, cậu ấy giống như vừa mới hoàn toàn thích nghi với môi trường sống ở Kiến Nghiệp, cảm thán nói: "Tiểu Trần à, cuộc sống này đúng là quá khó khăn, nó luôn vừa cầm dao không ngừng đâm thọc vào mày, vừa trách cứ tại sao mày không luyện thành khả năng đao thương bất nhập."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng mỉm cười, vô cùng hứng thú quan sát cậu bạn nối khố.

"Có chuyện gì vậy?"

Vương Tử Bác có chút không hiểu: "Tao đã nói sai gì rồi sao?"

"Không, mày nói rất đúng, cuộc sống chính là thứ vừa dịu dàng vừa tàn khốc."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: "Chỉ là lúc nãy khi mày tỏ vẻ cảm khái lại không vặn mông, đây là lần đầu tao nhìn thấy, có cảm giác giống như ông cha già nhìn thấy con cái trưởng thành vậy."

“Thằng chó lại đang nói hươu nói vượn rồi!”

Vương Tử Bác bất mãn lẩm bẩm một câu.

Cái tên “Hoàng Tuệ” này rõ ràng đã trở thành một ký ức mà Vương Tử Bác vĩnh viễn không bao giờ quên được, cô ta dạy một người thiếu niên ngây thơ biết được tình đầu sơ khai, sau đó không ngừng làm tổn thương người thiếu niên ấy, cuối cùng cô ta lại dùng chính tính mạng của mình để nói rõ cái gì gọi là “Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ”.”

“Ngay cả bản thân Tử Bác cũng không nhận ra được thực ra bốn năm đại học của cậu ấy đã xuất sắc hơn nhiều so với phần lớn các bạn cùng lứa tuổi.”

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Mày trở về gặp Tiểu Ngư Nhi thì hãy chuyển lời một chút, tao muốn đi thăm Tiểu Ngư Nhi.”

“Bây giờ mày không thể gặp…”

Vương Tử Bác cũng biết đó là vùng cấm địa của Trần Hán Thăng.

“Tao sẽ không gặp mặt trực tiếp đâu.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Mày bảo Biên Thi Thi đưa Tiểu Ngư Nhi xuống lầu một chút, tao lẻn vào trong phòng ngủ cảm nhận hơi thở của Tiểu Ngư Nhi và đứa nhỏ, tao thực sự rất nhớ hai người bọn họ.”

Vương Tử Bác nhìn nụ cười bất đắc dĩ trên mặt Trần Hán Thăng, hậm hực đồng ý.

…

Lần này Trần Hán Thăng không nói dối, hắn thực sự rất nhớ Bé Tiểu Ngư Nhi và bé tiểu Ấu Sở, cho nên sau khi Biên Thi Thi đồng ý giúp đỡ, Trần Hán Thăng lại liên lạc với Hồ Lâm Ngữ, hy vọng thư ký Hồ có thể giúp đỡ tạo ra cơ hội.

“Không được.”

Hồ Lâm Ngữ vẫn luôn cứng rắn, bây giờ là thời điểm Ấu Sở đang tập trung dưỡng thai, người đàn ông cặn bã này còn muốn quấy rầy sao?

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, chỉ là hơi tiếc nuối nói: “Tôi đây chỉ có thể đi đến chỗ của Tiêu Dung Ngư để thăm hai mẹ con cô ấy…”

“Khoan đã.”

Trần Hán Thăng còn chưa dứt lời, Hồ Lâm Ngữ đã cắt ngang, cuộc điện thoại lại rơi vào sự im lặng.

Trần Hán Thăng nhún vai, đây là hốt thuốc đúng bệnh.

Giữa Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, xét đến cùng chỉ là mâu thuẫn bên trong, nói không chừng một ngày nào đó có thể tái hợp lại;

Nhưng giữa Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư lại là mâu thuẫn bên ngoài, vĩnh viễn không thể nào hoà giải được.

Một người đã từng là bí thư chi đoàn, bây giờ là lớp trưởng, vô cùng nhạy cảm với chính trị như Hồ Lâm Ngữ sao có thể không hiểu được chứ?

Cho nên một lúc sau, Hồ Lâm Ngữ mới chậm rãi nói: “Chiều nào chúng tôi cũng sẽ đi tản bộ ở hồ Bạch Mã, lúc đó cậu hãy đến đây đi.”

“Được.”

Trần Hán Thăng vô cùng cảm kích: “Tiểu Hồ à, nếu cậu muốn tin bạn trai, tớ có thể sắp xếp giúp cậu, trong viện nghiên cứu Qủa Mễ đều là các soái ca có bằng cấp cao, nếu cậu muốn đổi người hàng ngày cũng được… Tút tút tút…”

Hồ Lâm Ngữ trực tiếp cúp máy, Trần Hán Thăng bĩu môi: "Không hổ là tiểu Hồ, mấy điều kiện mê người này cũng có thể từ chối."

…

Sáng sớm hôm nay, Trần Hán Thăng đi đến lân cận chung cư ven sông trước, chẳng bao lâu đã nhận được tin nhắn của Biên Thi Thi, cô ấy đã cùng với Lữ Ngọc Thanh và Tiểu Ngư Nhi đi ra ngoài phơi nắng.

Trần Hán Thăng vội vàng đi lên lầu, sau khi gõ cửa "cốc cốc cốc", giúp việc dì Lâm thấy là Trần Hán Thăng, ngạc nhiên không biết có nên mở cửa không.

Đối với những chuyện xảy ra trong nhà, dì Lâm cũng dần dẫn hiểu rõ trong lòng, bà ấy vô cùng đồng tình với Tiểu Ngư Nhi, cũng không thể ngờ được rằng chủ tịch Trần lại là loại người này, chỉ có thể ngày ngày nấu một chút đồ ăn bổ dưỡng và ngon miệng mà không lặp đi lặp lại, hoàn toàn trách nhiệm của mình.

"Đừng ngây người ở đó nữa."

Trần Hán Thăng dường như đã nhìn thấy suy nghĩ trong lòng dì Lâm, chỉ vào khoá cửa nói: "Dì Lâm, dì phải đưa ra lập trường rõ ràng chứ, tiền lương của dì là tôi trả, ông chủ Trình Đức Quân của con gái dì cũng là một trong những người bạn tốt nhất của tôi trên thương trường."

"Lạch cạch."

Nhưng lời này ngay lập tức có tác dụng, khoá cửa lập tức mở ra.

Đối mặt với "thế lực tàn ác mạnh mẽ" Trần Hán Thăng, dì Lâm cũng chỉ là một người giúp việc trung niên bình thường.

“Lát nữa Tiểu Ngư Nhi trở về, dì đừng để lộ ra tôi đã đến đây.”

Trần Hán Thăng dặn dò một câu, thay giày rồi đi vào phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi.

Vừa mới bước vào phòng, vẻ mặt của Trần Hán Thăng lập tức trở nên dịu dàng, cho dù Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ngư Nhi không có ở đây, Trần Hán Thăng vẫn lo lắng hơi thở lỗ mảng của mình sẽ doạ đến đứa nhỏ.

Cũng không biết Tiểu Ngư Nhi ăn cái gì, hay là con người cô vốn dĩ đã như vậy mà trong phòng lúc nào cũng toả ra mùi sữa ngọt ngào, Trần Hán Thăng đi đến trước giường, nhìn thấy trên tủ thấp có đặt mấy quyển chăm sóc thai nhi thật dày.

Trần Hán Thăng có thể tưởng tượng ra được hình ảnh ấm áp Tiểu Ngư Nhi dựa vào đầu giường, vừa ôm bụng vừa nhẹ giọng kể chuyện cổ tích cho Bé Tiểu Ngư Nhi.

Cứ thế lưu luyến đứng đó một lúc lâu, Trần Hán Thăng biết mình không thể ở lâu, nhưng trước khi ra ngoài, hắn đột nhiên phát hiện điện thoại của Tiêu Dung Ngư đang đặt trên mặt đá cẩm thạch của ô cửa sổ lồi.

Đây là chiếc “Bạch nguyệt quang” của Qủa Xác 2, Trần Hán Thăng có chút ngạc nhiên, Tiểu Ngư Nhi đổi thành chiếc điện thoại này, cô ấy đã biết ý nghĩa rồi sao?

“Tinh…”

Trần Hán Thăng ấn nút #, màn hình điện thoại hiện lên hai người tuyết.

Đêm Bình An năm ngoái, Trần Hán Thăng đã đích thân đắp người tuyết ở tầng dưới ký túc xá nữ của đại học Đông Đại.

Một lớn một nhỏ, một cái ngoài miệng ngậm thuốc lá, trên cổ quấn một chiếc khăn lụa, chúng nó đều "?" mỉm cười nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Chương 909: Lặng lẽ thăm con gái (2)

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào bức ảnh màn hình khoá một lúc lâu mới thở dài rời khỏi chung cư ven sông.

"Tiểu Ngư Nhi thiết lập màn hình khoá như vậy, lại sử dụng điện thoại di động "Bạch nguyệt quang", chứng tỏ tình cảm cô ấy dành cho mình thực chất không hề thay đổi."

Trần Hán Thăng lặng lẽ suy nghĩ, bây giờ điểm mấu chốt của mâu thuẫn chính là Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều không chấp nhận lẫn nhau, hơn nữa thái độ đều tương đối kiên quyết.

Đặc biệt là Tiểu Ngư Nhi, cô ấy thậm chí còn chia "mang thai" và "kết hôn" thành hai sự kiện độc lập.

Nói một cách đơn giản, mặc dù Trần Hán Thăng là cha của đứa nhỏ, nhưng chỉ cần hắn vẫn còn có chút tình cảm với Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư sẽ không bao giờ quan tâm đến hắn.

"Làm thế nào mới có thể vẹn cả đôi đường mà không thay đổi quốc tịch, không thay đổi pháp luật đây?"

Trần Hán Thăng xoa huyệt thái dương, hành động này thực sự khó như lên trời.

Trưa hôm đó, Trần Hán Thăng lại đi đến khu vực xung quanh chung cư gần hồ Bạch Mã từ sớm, khi Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở xuống lầu đi tản bộ, Trần Hán Thăng cũng nhân cơ hội này đi lên gõ cửa.

“Anh Tiểu Trần.”

Dù sao Đông Nhi cũng là cô em gái đã sống với mình một thời gian dài, cô ấy sẽ không do dự giống như dì Lâm, thấy Trần Hán Thăng lại đây, cô ấy vội vàng mở cửa chào đón.

“Chị Ấu Sở, chị Lâm Ngữ và A Ninh vừa mới đi xuống, bà nội đang ngủ.”

Lúc Trần Hán Thăng thay giày, Đông Nhi ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

“Tôi biết.”

Trần Hán Thăng gật đầu, sau khi thay giày xong đi vào phòng khác quả nhiên nhìn thấy bà nội đang nằm trên chiếc ghế mềm nghỉ ngơi, trên bụng còn đắp một chiếc chăn lông hơi mỏng.

Theo hơi thở của bà nội, chiếc ghế mềm cũng chậm rãi lay động, bên ngoài cửa sổ là bầu trời xanh thẳm, thỉnh thoảng có mấy đám mây dương dương tự đắc trôi qua, mấy tia nắng khẽ lướt qua người bà nội, hình như đó là dấu hết năm tháng.

Trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên loé lên một tia áy náy, cả gia đình bà nội đều là người thành thật ở trong núi, bọn họ không có tiền tài, không có quan hệ, cũng không có nhân mạch.

Lúc Thẩm Ấu Sở ra ngoài đi học, trong lòng bà nội lo lắng đến nhường nào, nhưng năng lực của bà thực sự quá yếu, hoàn toàn không có cách nào bảo vệ đứa cháu ngốc nghếch này, cho nên chỉ có thể cưỡng ép Thẩm khờ khạo cúi đầu xuống.

Sau đó lại gặp Trần Hán Thăng, lúc đầu bà còn tưởng rằng hắn sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cháu gái nhà mình, không ngờ hắn lại là người bắt nạt tàn nhẫn nhất.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ có lẽ bà nội nhìn thấy cục diện này, trong lòng chắc chắn vừa đau lòng vừa thất vọng.

"Haiz."

Trần Hán Thăng cúi người nắm một góc chăn, giúp bà nội kéo kín mít nên một lần nữa, sau đó quay đầu lại dặn dò Đông Nhi: "Khoảng thời gian này anh không thể đến đây thường xuyên, nếu trong nhà có chuyện gì nhất định phải gọi điện thoại cho anh kịp thời, hơn nữa phải chú ý đến tình hình sức khoẻ của bà."

"Vâng…"

Đông Nhi bĩu môi, do dự một chút rồi nói: "Anh Tiểu Trần, thực ra chúng em đều rất nhớ anh, anh hãy về đi."

"Anh sẽ cố gắng."

Trần Hán Thăng mỉm cười xoa đầu Đông Nhi, sau đó đi vào phòng ngủ của Thẩm Ấu Sở.

Thực ra hắn cũng rất muốn trở về, nhưng bây giờ không thể, trước khi có cách nào vẹn cả đôi đường, không chỉ Trần Hán Thăng, mà ngay cả Lão Trần và Lương Mỹ Quên cũng chỉ có thể duy trì sự trung lập.

…

Trong phòng Thẩm Ấu Sở cũng có một mùi hương thanh mát nhàn nhạt, cô ấy chưa bao giờ dùng đồ trang điểm, cho nên có lẽ là mùi hương dầu gội đầu.

Trần Hán Thăng chạm vào đầu gối và áo gối trước, phát hiện tương đối khô ráo, trong lòng mới hơi yên tâm.

Lúc trước khi Thẩm khờ khạo phải chịu ấm ức, để không khiến bà nội và A Ninh lo lắng, cho nên cô ấy đều lén lút nghiêng người rơi lệ vào lúc nửa đêm.

Bây giờ để đứa nhỏ khoẻ mạnh, Thẩm Ấu Sở cũng học được cách kiểm soát cảm xúc.

Trên tủ đầu giường cũng đặt mấy cuốn sách dạy mang thai, còn có một bộ áo len chưa đan xong.

Trần Hán Thăng thích thú cầm lên, rõ ràng là quần áo trẻ con, chiều dài của tay áo còn chưa dài bằng ngón tay của một người trưởng thành, cầm ở trong lòng bàn tay giống như cầm một chiếc áo khoác búp bê, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Tính toán thời gian, có lẽ đứa nhỏ sẽ chào đời sau lễ Quốc Khánh, lúc đó ở Kiến Nghiệp đã là mùa đông, Thẩm Ấu Sở đang chuẩn bị trước.

Thực ra với tài sản của Trần Hán Thăng, không có bộ quần áo nào không mua được, sao có thể để con gái của hắn bị cảm lạnh chứ, nhưng đối với Thẩm Ấu Sở mà nói, đích thân đan quần áo có lẽ chứa đựng thâm ý khác.

Nán lại ở trong phòng ngủ một lúc lâu, Trần Hán Thăng lưu luyến không muốn rời đi, hắn đưa chiếc áo len lên sống mũi hút một hơi thật sâu, dường như có thể tưởng tượng được cảm giác khi đứa nhỏ đá loạn bàn chân nhỏ nhắn rồi đá vào mặt mình.

…

Sau khi thăm Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ngư Nhi, Thẩm Ấu Sở và bé tiểu Ấu Sở xong, Trần Hán Thăng được tận mắt nhìn thấy tình hình hiện tại của bọn họ, tâm trạng lập tức trở nên tốt đẹp hơn không ít.

Phản ứng này rõ ràng nhất ở trong môi trường công sở, đã có cấp dưới khẽ xì xào bàn tán:

“Hình như khoảng thời gian này chủ tịch Trần trở nên dịu dàng hơn.”

“Đúng rồi, lúc nãy trong lúc báo cáo tôi xảy ra chút sai nhỏ nhỏ, đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần bị mắng, không ngừng lại được bỏ qua.”

“Cậu cũng như vậy sao, thống kê tiền thưởng của bộ phận nghiên cứu phát minh bị tôi chậm trễ một ngày, nhưng chủ tịch Trần cũng chỉ nhắc nhở một chút, nếu là lúc trước, nói không chừng còn bị vỗ bàn vài cái rồi đấy.”

…

Trong ban quản lý cao cấp ở điện tử Qủa Xác, ngoại trừ Khổng Tĩnh và Lý Tiểu Giai ra, nếu bất cứ người nào không hoàn thành quy định do Trần Hán Thăng bố trí dựa theo quy định, hắn rất hiếm khi tiến hành trừng phạt kinh tế, mà là sự châm chọc mỉa mai còn khó chịu hơn cả trừ tiền.

Nhưng hai ngày nay cũng rất lạ, chủ tịch Trần đột nhiên trở nên “rộng lượng.”

Cuối cùng, nga 8my m cô thư ký nhỏ suốt ngày bị mắng cũng cảm thấy kỳ quái, chạy tới hỏi nguyên nhân.

“Chuyện này sao?”

Trần Hán Thăng cũng không dấu diếm chuyện gì với cô thư ký nhỏ bên cạnh mình, mỉm cười giải thích: “Tuần trước tôi đi thăm hai cô con gái, bây giờ thường xuyên tưởng tượng đến dáng vẻ đáng yêu của bọn chúng, trong lòng vô thức cảm thấy vui vẻ nên cũng lười so do với một chút sai lầm nhỏ này.”

“Ồ, hoá ra là nể mặt mũi ở hai đứa nhỏ.”

Nhiếp Tiểu Vũ đã hiểu rõ, cô ấy không nhịn được cảm khái: “Trẻ con thực sự là sinh vật ấm áp nhất trên thế giới này, thế mà cũng có thể hoà tan được trái tim lạnh lùng kia của bộ trưởng Trần.”

“Chuyện này rất bình thường đúng không?”

Trần Hán Thăng cười xuỳ một tiếng: "Vào thời cổ đại, những hoàng thượng sinh được công chúa đều phải đại xá thiên hạ."

"Này, Đại Thanh bị diệt vong cũng sắp 100 năm rồi."

Cô thư ký nhỏ bĩu môi, nhưng lại cảm thấy vô cùng hài lòng với hiện tượng này, tràn ngập hứng thú xúi giục: "Bộ trưởng Trần, nếu sau này cậu muốn mắng người, hãy nhanh chóng đi thăm cục cưng đi, để cục cưng nạp điện giúp cậu, khôi phục lại tâm trạng tốt đẹp."

"Tình hình của tôi cô cũng biết rồi đây, cơ hội như vậy rất ít."

Trần Hán Thăng đang định oán giận, đột nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng sấm "đùng", ngay sau đó nước mưa "lách tách lách tách" rơi xuống, trời đất lập tức trở nên xám xịt.

Nhiếp Tiểu Vũ đi đến bên cửa sổ, nhìn màn nước trên tấm thuỷ tinh trong suốt, ngơ ngác nói: "Mùa mưa bão ở Kiến Nghiệp sắp đến rồi."

"Đúng vậy."

Không biết Trần Hán Thăng nhớ đến chuyện gì, hắn cũng ngơ ngác lẩm bẩm: "Tôi nhớ ra rồi, ngoại trừ Bé Tiểu Ngư Nhi và bé tiểu Ấu Sở ra, hình như ở Kiến Nghiệp này tôi còn có một cô con gái nuôi…"

Trận mưa bão này rất lớn, có lẽ rơi cả ngày cũng không ngừng lại, chưa đầy sáu giờ, Trần Hán Thăng đã bảo Nhiếp Tiểu Vũ đến đây giúp đỡ dọn dẹp văn phòng.

"Bộ trưởng Trần muốn đi ra ngoài sao?"

Cô thư ký nhỏ hỏi.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng nhếch miệng nói: “Mặc dù không thể gặp được con gái ruột thịt, nhưng tôi vẫn còn một cô con gái nuôi, tôi đang có ý định lắng nghe ý kiến của con bé, đêm nay tìm con bé ấy nạp điện.”

“Cái gì?”

Cô thư ký nghi hoặc nghiêng đầu, bộ trưởng Trần có thêm một cô con gái nuôi từ lúc nào vậy?

…

Lái xe đi vào quán cà phê 1206, từ xa Trần Hán Thăng đã nhìn thấy trên then cửa treo một tấm biển gỗ, trên đó dùng cọ màu viết mấy chữ:

Hôm nay đóng cửa.

Chương 910: Đó là một đoá hoa kiều diễm.

"Hôm nay đóng cửa…"

Trần Hán Thăng cầm tấm biển gỗ lên nhìn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm một câu: "Khá thú vị đấy."

Nhưng khi bước lên bậc thang, ánh mắt Trần Hán Thăng chợt loé lên, đột nhiên nhìn thấy một đoá hoa nhỏ màu đỏ mọc ra từ trong vết nứt trên tường.

Quán cà phê hoa này không chỉ bán cà phê mà còn bán một ít hoa tươi và đồ trang trí, đây có lẽ là hạt giống hoa mà Thương Nghiên Nghiên vô tình đánh rơi, sau đó tự mình mọc lên.

Cơn mưa bên ngoài khá lớn, những bông hoa nhỏ này thường xuyên bị gió lạnh quất vào, nhưng càng may mắn hơn cả có một nóc nhà khổng lồ đang che chở cho nó.

"Đinh đinh đang đang…"

Trần Hán Thăng không để ý đến bông hoa nhỏ kia, đẩy cửa chắn gió của quán cà phê ra, tiếng chuông gió theo đó phát ra một đợt tiếng vang trong trẻo.

Quả nhiên bên trong không có khách hàng nào cả, chỉ có tiếng dương cầm dịu dàng phát ra từ máy phát.

"Chủ tịch đến rồi sao?"

Tiểu Trì từ quầy bar đi tới, mỉm cười chào hỏi một tiếng, đồng thời tìm một chiếc khăn lông màu trắng đưa đến để Trần Hán Thăng chà lau nước mưa trên cánh tay.

“Đến rồi.”

Trần Hán Thăng luôn cảm thấy nụ cười này của Tiểu Trì có chút khó hiểu, dường như biết rõ mục đích đến đây của mình là “nạp điện”, hắn mất tự nhiên kho khan hai tiếng, chuyển chủ đề đến trên thời tiết: “Cơn mưa này không biết kéo dài đến bao giờ, hy vọng con đường ở Giang Lăng sẽ không bị ngập.”

“Ngài đúng là buồn lo vô cớ.”

Tiểu Trì che miệng cười nói: “Tôi cảm thấy một đêm là được, nếu kéo dài hai ngày hai đêm liên tục, cơ thể của chủ tịch Trần đây sẽ không chịu được đâu.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng nghe thấy ám chỉ trong đó, không phủ nhận mà chỉ cười gượng theo hai tiếng.

Thực ra lúc trước Tiểu Trì rất sợ Trần Hán Thăng, ngoại trừ thân phận hiển hách của hắn ra, còn có khi bọn họ gặp nhau ở Thượng Hải, ấn tượng Trần Hán Thăng để lại chính là nhanh nhẹn, dũng mãnh và lạnh lùng.

Nhanh nhẹn dũng mãnh là để doạ sợ bạn trai cũ lưu manh của Tiểu Trì, không dám lừa bịp tống tiền hai người ngoài cuộc là Trần Hán Thăng và Trần Thiêm Dụ nữa.

Lạnh lùng là lúc ấy Tiểu Trì cũng nhảy ra, muốn hai người bọn họ giúp đỡ cứu mình ra khỏi biển khổ, nhưng Trần Hán Thăng hoàn toàn không quan tâm, cuối cùng Trần Thiêm Dụ bởi vì đồng cảm nên mới nhét một chút tiền.

Nhưng bây giờ bọn họ đã ở bên cạnh nhau nhiều đến quen thuộc, Tiểu Trì phát hiện thực ra Trần Hán Thăng cũng có tình thương, bởi vì Trần Lam thường xuyên đến bên này chơi, cô ấy có thể giày vò giận dỗi không chút kiêng nể ở trước mặt anh trai, Trần Hán Thăng lúc nào cũng bày ra dáng vẻ vừa ghét bỏ vừa bất đắc dĩ.

“Thương Nghiên Nghiên đâu?”

Trần Hán Thăng không biết trong lòng Tiểu Trì đang nghĩ gì, sau khi lau tay xong thì thuận miệng hỏi.

“Đang trang điểm ở trên lầu đấy.”

Tiểu Trì chỉ vào phòng ngủ ở trên lầu hai, tinh nghịch nói: “Vì ngày hôm nay, cậu ấy còn cố ý mua một chiếc váy dài gợi cảm.”

Sau khi nói xong, cô ta cũng lấy một chiếc váy bó sát từ trong túi xách phía dưới quầy ra, bung dù chuẩn bị trở về căn nhà thuê của mình.

Trần Hán Thăng biết rõ Tiểu Trì cố ý chừa không gian cho hai người, hắn còn giả mù sa mưa ồn ào vài câu: “Trời mưa lớn như vậy, nếu không từ từ hẵng đi…”

“Không đâu.”

Tiểu Trì cười “ha ha”: “Nếu còn ở đây thêm nữa, bà chủ Thương sẽ chê tôi vướng bận mất, có ý định sa thải tôi.”

…

Trước khi rời đi, Tiểu Trì còn cố ý kéo cửa cuốn xuống một nửa để biểu hiện “đóng cửa” càng rõ ràng hơn một chút, trong tiếng mưa rơi “lộp bộp lộp bộp”, Trần Hán Thăng nhẹ nhàng bước lên cầu thang.

Nhưng điều kỳ quặc chính là Thương Nghiên Nghiên cũng không ở trong phòng ngủ, tuy nhiên bầu không khí nơi đây tràn ngập mùi nước hoa nồng nặc, không gian được ánh đèn bàn mờ ảo làm nền, khiến vô tình có cảm giác giống như tình tố đang chảy xuôi.

Trên bàn trang điểm đặt một cây son, bởi vì quá vội vàng bên không kịp cất đi.

Trên giường cũng trống rỗng, còn lãng mạn rãi một ít cánh hoa, điều này chứng tỏ Thương Nghiên Nghiên thực sự đã chuẩn bị tỉ mỉ.

"Người đâu rồi?"

Trần Hán Thăng ngó nghiêng xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy một góc váy đỏ chưa được che giấu kỹ ở phía sau cánh cửa gỗ.

"Hoá ra trốn ở sau lưng cánh cửa."

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ, hắn giả vờ không phát hiện ra, đang định lặng lẽ xốc chăn lên.

Đột nhiên, sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập, dáng vẻ giống như có người đang định nhào về phía này.

Nhưng động tác của Trần Hán Thăng càng nhanh hơn nữa, hắn nghiêng người sang bên cạnh, chỉ nghe thấy một tiếng "phịch", Thương Nghiên Nghiên mặc chiếc váy đỏ trực tiếp ngã nhào lên giường.

Có lẽ cô cũng không thể ngờ rằng Trần Hán Thăng sẽ né tránh, quay đầu lại ai oán nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia.

"Bất cẩn như vậy sao?"

Trần Hán Thăng duỗi tay ra kéo Thương Nghiên Nghiên lên, cười hì hì nói: "Suýt chút nữa đã bị thương rồi."

"Đúng vậy."

Thương Nghiên Nghiên cũng vô cùng ấm ức: "Cũng may chỗ này có giường."

"Không phải."

Trần Hán Thăng chỉ vào chóp mũi của mình: "Tớ nói tớ, suýt chút nữa đã bị cậu đâm bị thương rồi."

"…"

Thương Nghiên Nghiên sửng sốt một lúc lâu, khi nhìn thấy biểu cảm hài hước trên mặt Trần Hán Thăng, cô mới làm nũng rên rỉ một tiếng, nhào đến ôm lấy Trần Hán Thăng một lần nữa.

Bây giờ khoảng cách gần như vậy, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng không thể nào né tránh, hoặc nói là hắn cũng không có ý định làm như thế, yên tĩnh hưởng thụ cảm giác mềm mại thơm ngát như ngọc.

Bên ngoài sấm sét ầm ầm, trong phòng ngủ kiều diễm ướt át, cũng không biết Thương Nghiên Nghiên lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy, cô giống như muốn "nuốt chửng" cả người Trần Hán Thăng vào trong cơ thể mình, ngoài miệng vẫn còn nhẹ nhàng nỉ non: "Bốn năm, cuối cùng em cũng có được anh rồi, lúc trước khi nhìn thấy anh và Thẩm Ấu Sở đi dạo ở sân thể dục, em không ghen tị, nhưng lại rất hâm mộ, vừa hâm mộ vừa tự ti vừa khát vọng…"

"Bây giờ… Chẳng phải anh đã là dê trong miệng cọp rồi sao?"

Trần Hán Thăng làm ra vẻ ngạc nhiên nói.

"Anh nói xem?"

Thương Nghiên Nghiên cười duyên một tiếng, sau đó lùi ra phía sau vài bước, tạo dáng với Trần Hán Thăng, nói: "Lớp trưởng, hôm nay em xinh đẹp không?"

Hôm nay Thương Nghiên Nghiên mặc một chiếc váy dài đỏ rực, chất liệu vải có lẽ là lụa tơ tằm tinh xảo, tơ bóng gợn xong, bả vai trắng như tuyết và xương quai xanh để lộ ra bên ngoài.

Có lẽ đây chính là chiếc váy dài mà Thương Nghiên Nghiên cố ý mua, dưới chân cô đi một đôi giày xăng đan cao

gót màu đen, hai dây giày bắt chéo buộc vào mắt cá chân mảnh khảnh, móng chân được sơn bằng sơn móng tay màu đỏ tươi, tia sáng kiều diễm toả ra xung quanh, ăn mặc giống như một nữ minh tinh đang bước đi trên thảm đỏ Liên hoan phim.

Lớp trang điểm cũng đậm giống như trước, phấn đánh mắt màu tím sẫm, hàng mi dài cong vút.

Bên dưới sống mũi cao thẳng là bờ môi được phác hoạ rõ ràng, mái tóc dài được nhuộm màu đỏ rượu rũ ở bên tai, dưới ánh đèn càng thêm mông lung kiều diễm trêu chọc lòng người.

"Xinh đẹp thì xinh đẹp đấy."

Trần Hán Thăng cũng không tiếc lời khen ngợi: "Nhưng lúc nãy em nói sai rồi."

"Hả?"

Thương Nghiên Nghiên không biết làm ăn buôn bán, cũng không giỏi học hành, nhưng vẫn có thể nghiền ngẫm ra được tâm tư của người đàn ông mình thích, cô ấy nhanh chóng phản ứng lại, hỏi dò: "Em phải nói "Daddy, hôm nay con xinh đẹp không" sao?"

"Vẫn không đúng."

Trần Hán Thăng tiếp tục lắc đầu.

"Vậy thì…"

Ánh mắt Thương Nghiên Nghiên xoay chuyển: "Daddy, hôm nay con lẳng lơ không?"

"100 điểm!"

Cuối cùng Trần Hán Thăng cũng hài lòng, còn không nhịn được dựng ngón tay cái lên.

"Ha ha ha…"

Thương Nghiên Nghiên ngây ngốc mỉm cười, ánh mắt ngập nước giống như bao phủ một lớp sương mù.

Lúc này, lại là một tiếng sấm "ầm ầm" vang lên, giống như kíp nổ của pháo đốt, vừa giống như tiếng súng lệnh trước chiến tranh, Thương Nghiên Nghiên không hề do dự, cô duỗi đôi chân dài ra đá mạnh cánh cửa phòng ngủ cái "sầm".

"Daddy, con đến đây!"

…

Đêm nay, cơn mưa xối xả ở Giang Lăng gần như không hề ngừng lại, những cây hoa sinh trưởng ở bên ngoài kia gần như đều bị dội lên.

Đặc biệt là cây hoa nhỏ trong kẽ hở kia, nó phải chịu đựng cơn mưa vô tình quất qua không chút thương tiếc suốt đêm, nó vừa cầu xin tha thứ vừa khát vọng, nhiều lần nụ hoa yếu ớt rũ xuống, nhưng sáng sớm hôm sau, cây hoa nhỏ lại bất ngờ thức tỉnh.

Những cánh hoa màu đỏ tươi, lá cây xanh biếc, giống như càng xinh đẹp hơn so với trước kia.

Chương 911: Những năm tháng đó, phòng chúng ta đã ở cùng nhau

Các nhân viên quản lý cấp trung và cấp cao của điện tử Qủa Xác phát hiện, tâm trạng tốt đẹp của chủ tịch Trần vẫn đang tiếp tục.

Không ai biết nguyên nhân cụ thể, ngay cả cô thư ký nhỏ bên cạnh cũng không hiểu rõ, cô ấy mơ hồ suy đoán có lẽ chuyện này có liên quan đến "con gái nuôi".

Lúc đầu Nhiếp Tiểu Vũ nghi ngờ Vương Tử Bác và Biên Thi Thi có con trai, với mối quan hệ giữa bộ trưởng Trần và cậu bạn nối khố Vương Tử Bác, đương nhiên sẽ làm cha nuôi của đứa nhỏ, nhưng lần trước gặp mặt Biên Thi Thi, chiếc bụng nhỏ của cô ấy vẫn ở trạng thái bình thường mà.

Cho nên cô ấy lại nghi ngờ đó là bạn cùng phòng nào đó của bộ trưởng Trần, bởi vì có con ngoài ý muốn nên nhận Trần Hán Thăng làm cha nuôi.

Suy luận này vẫn rất có thể xảy ra, trong phòng ký túc xá 602, ngoại trừ Trần Hán Thăng, Kim Dương Minh và Lý Quyến Nam vẫn ở Kiến Nghiệp ra, ba người khác đều đã về quê làm việc.

Nhóm người về quê làm việc sau khi tốt nghiệp đại học kia đều có ba đặc điểm: Kết hôn sớm, sinh con sớm, sinh con thứ hai sớm.

Bởi vì ở quê sau 11 giờ đêm sẽ không còn cuộc sống về đêm nữa, cho nên chỉ có thể tắm rửa lôi kéo người yêu đi ngủ sớm một chút (sinh con).

Nhưng vào đầu tháng sáu, Nhiếp Tiểu Vũ lại phủ định suy đoán này, bởi vì Dương Thế Siêu, Quách Thiếu Cường và Đới Chấn Hữu đã lần lượt quay trở lại, bọn họ không hề có dáng vẻ của một ông bố chút nào.

"Vậy cô con gái nuôi kia là ai chứ?"

Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy rất khó hiểu, cô thấy hoàn toàn không thể ngờ được rằng "con gái nuôi" kia lại là bạn cùng lứa tuổi, hơn nữa còn học chung một trường.

…

Dương Thế Siêu, Quách Thiếu Cường và Lão Đới trở về để bảo vệ luận án tốt nghiệp và chụp ảnh tốt nghiệp, chờ đến khi cầm được bằng tốt nghiệp, lúc đó mới có thể coi là thực sự tốt nghiệp đại học.

Dương Thế Siêu đang làm việc trong ngân hàng là người đầu tiên trở về trường học, ngân hàng vào năm 2006 vẫn nằm trong nhóm công ăn việc làm ổn định, sau khi Lão Dương nhận được giấy chứng nhận biên chế, cậu ấy trực tiếp xin nghỉ phép một tháng.

Dù sao cũng gần nửa năm không gặp các anh em trong ký túc xá, Trần Hán Thăng dẫn theo Kim Dương Minh và Lý Quyến Nam cùng đi đến nhà ga đón người.

Vừa mới gặp nhau, Trần Hán Thăng đã mỉm cười đi đến: "Quản lý ngân hàng Dương, đã lâu không gặp, ngài có muốn đưa ra một chút chỉ thị về tình hình kinh tế năm nay, hoặc tiết lộ một số thông tin nội bộ xem chúng tao nên mua loại cổ phiếu nào không?"

Đây là cách xưng hô trêu đùa giữa bạn cùng phòng với nhau, người làm việc trong ngân hàng gọi là quản lý ngân hàng, người làm nhân viên hành chính thì gọi là trưởng phòng, người kinh doanh trực tiếp gọi là ông chủ… Hầu hết là trêu chọc, đương nhiên cũng có cái tên xứng đáng với nhân vật trâu bò.

Ví dụ như ngài Trần nào đó gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng và sáng lập điện tử Qủa Xác.

Chàng trai Liêu Bắc Dương Thế Siêu cũng không hề kém cạnh, trực tiếp đáp trả bằng việc trả lại toàn bộ số tiền ban đầu.

“Tôi đề nghị nên tiết kiệm tiền trước, chờ đến khi điện tử Qủa Xác được đưa ra thị trường rồi mua toàn bộ cổ phiếu của công ty này.

“Vẫn là Kim tổng trâu bỏ, ngay cả nick name tên QQ cũng là “Người đàn ông đã lật đổ Samsung”, khí phách tuyệt trần, dương cao oai phong của đất nước ta, xét về việc giả vờ thì không ai có thể sánh bằng!”

“Lúc nào Lý tổng kết hôn với bạn gái đây, đến lúc đó phải nói một tiếng đấy, tao sẽ đến đây uống vài chén rượu.”

Mấy câu nói của Lão Dương gần như đã khái quát đặc điểm của mỗi người, đám người Trần Hán Thăng lần lượt ôm Dương Thế Siêu một chút, sau đó lên xe trở về trường học.

Dọc theo đường đi, đương nhiên sẽ vô cùng náo nhiệt, mọi người đều đang bàn luận xem nửa năm nay đã xảy ra những chuyện gì ở trên người mình.

Cảm giác này vô cùng kỳ quái, lúc trước khi còn ở trong ký túc xá, con mẹ nó có người nào bằng lòng nghe những lời vô nghĩa này đâu, nói không chừng còn vì một chút chuyện nhỏ mà thỉnh thoảng lời qua tiếng lại với nhau.

Nhưng bây giờ chỉ muốn nghe câu chuyện của đối phương từ trong miệng bọn họ, Lão Dương nói làm giao dịch viên ở ngân hàng vô cùng vất vả, giữa ngân hàng và xí nghiệp luôn tồn tại những quy tắc bất thành văn, hơn nữa khi người nhà buộc cậu ấy đi xem lắm, còn gặp được những đối tượng kỳ quái.

Có lẽ vốn dĩ cũng không kỳ quái như vậy, nhưng để thể hiện "tính nghệ thuật", lúc này cậu ấy mới cố ý dùng những từ ngữ ví von để miêu tả.

Lý Quyến Nam kể lại quá trình làm thêm của mình, còn mẹ của bạn gái đã đến Kiến Nghiệp một lần, lần đầu tiên hai bên gặp nhau đã vô cùng căng thẳng và thấp thỏm.

Có rất nhiều chuyện xảy ra trên người Kim Dương Minh, tình yêu giữa cậu ấy và Đông Nhi đã phát triển, việc giúp đỡ Trần Hán Thăng đối phó với Samsung, Trương Vệ Vũ lôi kéo cậu ấy tham gia cổ phần quán bar… Con người Tiểu Kim lại rất biết khoác lác, mỗi một chuyện cậu ấy nhắc đến đều có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết chương hồi.

Lão Dương và Lý Quyến Nam nghe đến say sưa mê mẩn, lúc đi đến cửa khách sạn nơi nhà hàng, Kim Dương Minh mới chưa đã thèm nói: "Ăn cơm trước đi, lát nữa vừa nói vừa ăn, chỉ là tao đã vô tình chiếm dụng thời gian của Tứ ca rồi, cậu ta còn chưa nói gì đâu."

"Không sao."

Trần Hán Thăng hờ hững nhún vai: "Những gì tao trải qua vô cùng bình thường, chỉ là nửa năm kiếm một tỷ tiền lời, hoàn toàn không đáng nhắc đến."

"…"

Tiểu Kim rầm rì một tiếng, không vui đi vào phòng riêng của nhà hàng.

Cậu ấy nói đến miệng khô lưỡi khô họng nửa tiếng đồng hồ, Trần Hán Thăng chỉ cần dùng một câu đã có thể áp đảo.

Nếu phòng 602 không có Trần tứ ca thì thật tốt biết bao, như vậy Kim Dương Minh mình có thể làm lãnh tụ đứng đầu.

…

Trong quá trình ăn cơm, trọng tâm của chủ đề vẫn quay trở lại trên người Trần Hán Thăng, thực ra hắn nói nửa năm kiếm lời một tỷ, có lẽ giá trị của điện tử Qủa Xác đã hơn một tỷ.

Trước mắt các sản phẩm của điện tử Qủa Xác vẫn chưa thể kiếm được nhiều lợi nhuận như vậy, nhưng nhờ có sức ảnh hưởng của Cộng đồng Qủa Xác, Qvodplayer Qủa Xác, Qủa Xác Cloud, trung tâm mua sắm Qủa Xác và điện thoại di động Qủa Xác đời thứ hai rất lớn, cho nên giá trị thương hiệu vẫn luôn tăng lên.

Chờ đến khi Qủa Xác được đưa ra thị trường, lúc đó IPO chỉ cần gây quỹ quyên tiền công khai là được.

Dương Thế Siêu nói vài câu chuyên ngành trong "lĩnh vực ngân hàng": "Có lẽ Lão Tứ đủ để cạnh tranh được với vị trí người giàu nhất tỉnh Tô Đông."

"Ai có thể ngờ được."

Lý Quyến Nam tiếp nhận chủ đề, cười nói: "Trong ký túc xá của chúng ta có thể tạo ra một nhân vật như vậy."

"Chúng ta đâu phải là ký túc xá bình thường."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Với tài năng của Lão Dương, chẳng lẽ không thể làm quản lý của một ngân hàng tỉnh sao? Còn về phần Tiểu Kim, sau này cậu ấy chính là ông trùm giải trí và Hoàng đế ngầm ở Kiến Nghiệp đấy, chỉ cần ra lệnh một tiếng, sẽ có vô số ngựa con hội tụ; Lý Quyến Nam ngủ đông trong điện tử Qủa Xác trước hai năm, sau này tìm

một cơ hội nào đó, một bước lên trời trở thành ông trùm trong giới tài chính."

"Ha ha ha ha ha…"

Mọi người đều cong môi bật cười, nâng cốc bia lên cụng mạnh vào nhau.

"Lão Tứ."

Sau khi uống một cốc bia lạnh sảng khoái, Dương Thế Siêu đột nhiên nhớ đến một chuyện, trực tiếp hỏi: "Mày và Thẩm Ấu Sở thế nào rồi, lúc trước tại sao lại xảy ra tai tiếng tình cảm với hoa khôi đại học Đông Đại kia vậy, tao gửi tin nhắn trên QQ cho mày, mày cũng chỉ trả lời rất qua loa có lệ."

"Haiz, cũng không có gì để nói cả, chỉ là một sự hiểu nhầm mà thôi."

Trần Hán Thăng lau miệng, tạm thời vẫn chưa thể nói tin tức mang thai cho đám bạn cùng phòng biết được, cho nên vẫn tương đối qua loa có lệ.

"Được rồi."

Dương Thế Siêu đã nhìn ra được một chút manh mối, cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ không yên tâm dặn dò: "Thẩm Ấu Sở là người phù hợp nhất với tính cách của mày, có hiểu nhầm gì thì mau chóng giải quyết đi."

"Khó lắm."

Tiểu Kim bĩu môi nói: "Chúng mày không nhìn thấy sao? Tên QQ của tứ ca đã đổi thành "đã hắc hoá" rồi, cái biệt danh QQ vừa ghê tởm vừa ấu trĩ này, không biết làm sao tứ ca có thể nghĩ ra được."

"Liên quan gì đến mày."

Trần Hán Thăng bất mãn vỗ Tiểu Kim một cái.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng đã uống rượu nên không thể lái xe, bốn người bọn họ dứt khoát giống như trước kia, chạy tới khu Thương mại Nghĩa Ô một lưới bắt hết lên mạng.

Nhưng sau khi đăng nhập QQ, Trần Hán Thăng mới bỗng nhiên phát hiện biệt danh QQ của Tiểu Kim không biết đã đổi thành "Đang hắc hoá" từ lúc nào, lại phối hợp với tên QQ "澕綳ヤ Kim", thực sự có một cảm giác thú vị trào lưu quê cha đất tổ năm 2006.

"Con chó Kim Dương Minh."

Trong lòng Trần Hán Thăng mắng một câu, ngay sau đó mở nền tảng chiến đấu Hạo Phương ra, đánh CS với mấy người bạn cùng phòng trên đó.

Nhưng sau khi chơi được một lúc, mọi người bắt đầu "ngán" Trần Hán Thăng, bởi vì con người này thực sự quá đáng ghét, đánh thắng thì nói mình là carry đẫm máu, đánh thua thì nói một nhóm rác rưởi, ngay cả ông đây cũng không gánh được, tóm lại là không muốn đội nồi.

…

Lão Dương đã trở lại, Trần Hán Thăng vô cùng quý trọng khoảng thời gian ở chung này, hắn cũng dọn về ký túc xá trường học.

Mặc dù Trần Hán Thăng vẫn phải học nghiên cứu sinh ở đại học tài chính, nhưng mọi người đều biết đó chỉ là làm bộ làm tịch, thứ thực sự có thể đại diện cho ký ức thanh xuân chính là bạn cùng phòng ở thời đại học.

Hai ngày sau, Quách Thiếu Cường cũng đã trở lại, Trần Hán Thăng tiếp tục đến nhà ga đón người, sau đó lại là quá trình vui vẻ "Uống rượu, khoác lác, lên mạng".

Nhưng Đới Chấn Hữu lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bởi vì nhóc này hoàn toàn không thông báo với Trần Hán Thăng, không nói một lời trực tiếp trở về phòng ký túc xá 602.

Trần Hán Thăng hỏi nguyên nhân, Lão Đới lạnh lùng nói: "Đâu phải không tìm được chỗ, tao cũng không phải là đứa nhỏ ba tuổi, ai cần mày đi đón chứ?"

Một câu nói của Lão Đới đã khiến sắc mặt Dương Thế Siêu và Quách Thiếu Cường đỏ bừng, bởi vì bọn họ đều được Trần Hán Thăng đi đón.

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy thú vị, hắn ném cho Lão Đới một điếu thuốc, cười hì hì nói: "Nửa năm không gặp, chúng ta ít nhiều đều trưởng thành hơn một chút, chỉ có thứ chó má nhà mày vẫn dậm chân tại chỗ."

Chương 912: Tra nam chính là ngày hôm sau lập tức vỗ mông chạy lấy người!

“Cũng chỉ nửa năm thôi mà, trưởng thành cũng có hữu hạn, hầu hết đều là giả vờ.”

Đới Chấn Hữu cầm lấy điếu thuốc của Trần Hán Thăng, trong miệng còn lẩm bẩm một câu.

“Ha ha ha…”

Trần Hán Thăng nghe xong, lập tức không tim không phổi cười rộn lên: “Bất cứ lúc nào đi chăng nữa, Lão Đới cũng chỉ chơi đồ thật.”

Thực ra Đới Chấn Hữu cũng nói không sai, thời gian nửa năm vẫn chưa đủ để nhóm sinh viên thực tập này thay đổi quá nhiều, tính cách về cơ bản vẫn giống như trước đây.

Nhưng trong lòng bọn họ lại cảm thấy, tốt xấu gì cũng đã ra ngoài làm việc, cho nên vẫn phải biểu hiện ra cái gì đó khác với trước đây, để làm nổi bật bản thân mình đã trải nhiều việc đời hơn nữa.

Chỉ là do không nắm được chừng mực nên ít nhiều cũng có hơi quá mức, khó tránh khỏi tạo cho người ta cảm giác “giả vờ”.

Loại hiện tượng này không chỉ được thể hiện ở trên người Lão Dương và Thiếu Cường, mà hầu hết các sinh viên lớp hai hành chính công sau khi quay trở lại trường học đều có một chút, nhưng chuyện này cũng rất bình thường, mọi người đều

chính trực phong nhã hào hoa, có người trẻ tuổi nào không thay đổi thế giới tâm hồn của mình?

Chỉ có Lão Đới là không "thông đồng làm bậy", cậu ta không những thẳng thắn mà còn không chút lưu tình vạch mặt những gương mặt "giả dối" kia.

"Lão Đới đâu chỉ chơi đồ thật, ngay cả ăn phân cũng thật."

Kim Dương Minh- Người lúc nào cũng có mâu thuẫn với Đới Chấn Hữu lập tức bới móc những bê bối trước đó.

Lão Đới liếc xéo nhìn Kim Dương Minh một chút, Tiểu Kim đang thử mặc một bộ âu phục, đây chính là trang phục cậu ấy cố ý mua để chụp ảnh tốt nghiệp.

"Chậc."

Đới Chấn Hữu hừ lạnh một tiếng trong lỗ mũi: "Mua một bộ trang phục lông gà, đều là bạn học mặc lông gà."

"Con mẹ mày Đới Chấn Hữu."

Kim Dương Minh cảm thấy mình đã bị sỉ nhục, thả âu phục xuống muốn nhào qua, nhưng Trần Hán Thăng và Dương Thế Siêu đã ngăn cản ở giữa: "Được rồi, sắp tốt nghiệp rồi còn cãi nhau cái mịa gì nữa chứ?"

Mặc dù đã xảy ra một trò khôi hài nhỏ, nhưng nó cũng có một chỗ tốt, đó chính là các bạn cùng phòng 602 đều đã vứt bỏ chút dối trá giả tạo này, bầu không khí lại trở nên náo nhiệt và chân thật giống như năm ngoái, trước khi đi ngủ còn mở một "bữa tiệc trà khuya".

Năm đó khi còn là sinh viên năm nhất, bởi vì các thành viên trong ký túc xá vẫn chưa quen thuộc lẫn nhau, nên vào buổi tối thường xuyên mở "tiệc trà" suốt đêm, sáng sớm ngày hôm sau lại mơ mơ màng màng đến lớp.

Vào năm hai và năm ba, mọi người gần như đã biết hết dài ngắn nông sâu của đối phương, hơn nữa bởi vì thói quen khác biệt nên khó tránh khỏi sẽ có chút tranh cãi nhỏ, "Tiệc trà" phải lâu lắm mới được tổ chức một lần.

Chờ đến khi thực tập năm cuối trở về, cũng có thể là tò mò, cũng có thể là trân trọng, tóm lại, không biết ai đã bắt đầu, mọi người đều tham gia vào cuộc thảo luận một cách tự nhiên.

Trong ký túc xá tối đen như mực, không ai thấy rõ mặt ai, cứ thế nhìn chằm chằm vào vách tường, nói vu vơ không mục tiêu về lý tưởng và tương lai của mình.

Trần Hán Thăng là người thoải mái nhất, cho dù bây giờ hắn không làm việc đi chăng nữa thì số tiền kiếm được cũng đã đủ để tự do về tài chính.

Tiểu Kim là người bản địa Kiến Nghiệp, vừa biết ăn nói vừa giỏi diễn xuất, điều kiện gia đình cũng không tệ, cho dù không có công việc kinh doanh trong quán bar của Trương Vệ Vũ, có lẽ cuộc sống sau này cũng không tệ.

Sau khi tốt nghiệp, Lý Quyến Nam sẽ vào điện tử Qủa Xác, nhưng có thể trở thành "ông trùm blockchain hay không, còn phải xem cơ hội của cậu ấy.

Lão Dương là nhân viên ngân hàng, còn Quách Thiếu Cường tham gia vào bộ phận mua sắm vật tư nhà nước ở địa phương, quê hương của Đới Chấn Hữu là giao lộ đường giao thông chín tỉnh, ở đó có rất nhiều đường sắt, anh ta "con kế nghiệp cha" tìm kiếm một công việc trong hệ thống đường sắt.

Nghiêm túc mà nói, công việc của mọi người gần như đều không liên quan gì đến chuyên ngành của bọn họ, đây cũng chính là điều bị cảm thán nhiều nhất.

Một chuyện bị cảm thán khác chính là cựu hội trưởng hội học sinh không học vấn không nghề nghiệp Trần Hán Thăng

này, thế mà lại được học nghiên cứu sinh một cách khó hiểu, kết hợp với một số hiện tượng mà nhóm bạn cùng phòng chứng kiến tại nơi làm việc, bọn họ đều ai oán xã hội đen tối.

"Nói nhao nhao gì vậy, nếu khó chịu thì tao sẽ mời bọn mày đi ăn khuya."

Trần Hán Thăng nhìn vào màn hình điện thoại di động, bây giờ đã là 1 giờ sáng, vẫn chưa tính là quá muộn.

Đề nghị này được mọi người đồng ý, Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, còn nhớ khi đó vừa mới đăng ký nhập học vào năm nhất, hắn cũng mời đi ăn khuya, nhưng kết quả đám ngốc này còn do dự một lúc lâu.

Tình huống bây giờ lại là những người khác đều đã chuẩn bị sẵn sàng, còn đang thúc giục Trần Hán Thăng nhanh lên một chút.

Nếu phải nói trong suốt bốn năm đại học, bọn họ đã hình thành một thói quen tốt nào, thì đó chính là vào đêm khuya không hẹn mà cũng chạy ra ngoài trước học ăn xiên uống rượu.

…

Sau khi xuống lầu, cửa kính ký túc xá đã bị khoá trái, Trần Hán Thăng vừa mới chào hỏi một tiếng, dì quản lý đã đi ra mở cửa.

Không chỉ bởi vì thân phận của Trần Hán Thăng, mà còn bởi vì chưa đầy mấy ngày nữa, nhóm người này sẽ phải tốt nghiệp.

Vào thời điểm này không thể chọc vào các sinh viên năm bốn, tâm trạng vừa kích động vừa phấn khích, nếu cứ khăng khăng không buông tha, có lẽ bọn họ sẽ trèo tường đi ra ngoài, cho nên dì quản lý chỉ dặn dò vài câu chú ý an toàn, uống ít rượu thôi và đừng gây rắc rối.

Đám người Trần Hán Thăng hi hi ha ha đồng ý, lúc đi ngang qua bóng cây trước cửa ký túc xá, vừa khéo vô tình nhìn thấy mấy học đệ đang đứng dưới đó, trên mặt tràn ngập sự do dự.

Có lẽ bọn họ đi chơi nét khuya về muộn, nếu bây giờ trở về ký túc xá, chắc chắn sẽ bị dì quản lý phê bình;

Nếu không trở về ký túc xá, có lẽ sẽ bị học trưởng đi kiểm tra phòng ngủ ghi lại và báo cáo với bộ phận sinh hoạt, nói không chừng sẽ bị thông báo trước toàn trường.

Ngay khi nhóm học đệ đang cân nhắc thiệt hơn thì đột nhiên nhìn thấy một nhóm học sinh đang thoải mái tự nhiên đi ra khỏi ký túc xá vào hơn nửa đêm, tất cả bọn họ đều bị doạ cho ngây người, không ngừng nghi ngờ đánh giá trên dưới.

"Nhìn cái gì mà nhìn?"

Quách Thiếu Cường đắc ý vỗ ngực: "Chờ đến khi các cậu lên năm cuối thì sẽ có loại đãi ngộ này."

Nghe nói hoá ra là các học trưởng năm tư, cuối cùng nhóm học đệ cũng hiểu được, trên mặt lộ ra biểu cảm ghen tị.

Bởi vì sự khác biệt về thân phận, nên đưa đến những kết quả hoàn toàn khác nhau, mấy viên kim cương lớn của phòng 602 còn rất tự hào, đặc biệt cơn gió mùa hè vào tháng 6 rất dễ chịu, khuôn viên trường ồn ào ban ngày bây giờ vắng tanh, mọi người hít thở khí trời, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Nhưng vừa mới đi đến trước cổng trường, Lý Quyến Nam đột nhiên cảm khái nói: "Thực ra tao cũng rất hâm mộ bọn họ, chúng ta sắp phải đi rồi, các học đệ vẫn có thể tiếp tục ở lại trường học, mãi đến khi sắp rời đi, tao mới cảm thấy lúc trước số lần đi siêu thị thực sự quá ít."

Những lời này lập tức kéo mọi người quay trở về với thực tại, đúng vậy! Còn có gì có thể tự hào chứ?

Dì quản lý ký túc thả cho đi, nguyên nhân lớn nhất là không muốn quản chúng ta đúng không?

“Không nói những chuyện này nữa, uống rượu trước đã, mượn rượu giải sầu.”

Trần Hán Thăng lấy thuốc ra đưa cho từng người một, mọi người cùng cản gió châm thuốc cho nhau, sau đó đi dọc theo con đường nhỏ chạy về phía khu Thương mại Nghĩa Ô.

…

Mỗi khi đến mùa tốt nghiệp hoặc mùa khai giảng, công việc kinh doanh của các quán ăn khuya ở khu Thương mại Nghĩa Ô sẽ trở nên rất tốt, đám người Trần Hán Thăng tìm thấy một cửa hàng quen thuộc, gọi chút đồ ăn rồi ngồi xuống tiếp tục khoác lác.

Xung quanh hầu như đều là các sinh viên năm tư, bởi vì bọn họ đang nói đến những chủ đề thường thấy sau khi tốt nghiệp như “ông chủ quá keo kiệt, đồng nghiệp chết tiệt, sau khi tốt nghiệp sẽ chia tay”.

Chiếc quạt gió của cửa hàng ăn khuya thổi “vù vù”, thổi bùng ngọn lửa trong bếp lên rất cao, đầu bếp xào đi xào lại một đĩa trứng tiêu xanh bình thường trong chảo, giống như đang thể hiện tài nghệ của mình, bên tai không ngừng vang lên âm thanh chạm cốc “cạch cạch cạch”, thỉnh thoảng trên bàn nào đó sẽ phát ra một tràng cười vang dội, ngay sau đó lại im lặng không nói gì.

Nhóm sinh viên tốt nghiệp sắp rời khỏi trường đại học, sắp phải lao vào cuộc sống bon chen ngoài xã hội, như đang tụ tập lại với nhau sưởi ấm ở chỗ này, cùng nhau hoài niệm bốn năm thanh xuân.

Tối nay các thành viên ký túc xá 602 uống hết hai két kia, cuối cùng cũng không biết trở về từ lúc nào, tóm lại nơi chân

trời đã nổi bụng cá trắng.

Thực ra hai két cũng không nhiều lắm, dường như không có ai uống say cả, chờ đến khi tham gia vào buổi tụ tập cuối cùng của lớp, đến khi đó cảm xúc vừa dâng trào, có lẽ sẽ có mấy người gục xuống.

Sau khi trở lại ký túc xá, Trần Hán Thăng ngủ luôn đến tận giữa trưa mới tỉnh lại, vừa mới mở mắt ra, bên ngoài đã là một khoảng không trắng xoá rực rỡ ánh mặt trời, tiếng ve kêu râm ran giống như không muốn sống nữa, chỉ nghe thôi đã cảm nhận được cảm giác khô nóng.

Gần như tất cả mọi người đều đã tỉnh, chỉ là không muốn rời giường, Lý Quyến Nam thành thật nhất đang quét dọn vệ sinh, Kim Dương Minh ngồi trước máy tính lên mạng.

Cậu ấy cũng là một người lười biếng, chưa bao giờ biết giúp đỡ người khác.

"Tứ ca, anh cũng tỉnh rồi sao?"

Lý Quyến Nam thấy Trần Hán Thăng ngồi dậy, mỉm cười chào hỏi một tiếng.

"Ừ."

Trần Hán Thăng dùng giọng mũi rầu rĩ nói: "Lúc nãy tao vừa mới nằm mơ, mơ thấy vợ trước dẫn theo con trai của tao bỏ chạy, trong số chúng mày có người nào tốt bụng giả vờ làm con trai tao trò chuyện với tao để giảm bớt sự bi thương của tao được không?"

"Mịa."

"Này."

"Chậc."

Trong ký túc xá lập tức vang lên tiếng hít hà, Dương Thế Siêu ngôi trên giường hét lên: “Lão Tứ, mày xem nhóm QQ đi, Hồ Lâm Ngữ vừa mới hỏi ý kiến của chúng ta nên chụp ảnh tốt nghiệp ở đâu.”

Trần Hán Thăng mở QQ trong điện thoại di động ra, hoá ra trong group chat QQ tương đối quạnh quẽ đã có hơn “99+” tin nhắn chưa đọc, ngoại trừ Hồ Lâm Ngữ ra, chỉ có Kim Dương Minh là người tích cực nhất.

…

Hồ Lâm Ngữ: Mọi người hãy đưa ra ý kiến đi, quỹ lớp vẫn còn 3253 tệ chưa tiêu xài đấy.

Đàm Mẫn: Sao vẫn còn thừa nhiều như vậy, lớp chúng ta là lớp tổ chức nhiều hoạt động nhất trường đúng không?

Kim Dương Minh: Đàm Mẫn, cậu không biết sao, những hoạt động đó không lấy kinh phí từ quỹ lớp đâu.

Đàm Mẫn: Đúng vậy, về cơ bản đều là do đồng hương của tớ bỏ tiền.

Hồ Lâm Ngữ: Khoan hẵng nói đến những chuyện đó, bây giờ có ba ý kiến, một là đến trường, hai là đến Chiêm viên và hồ Huyền Vũ, còn có một ý kiến là đi đến Tân Nhai Khẩu và miếu Phu Tử.

Bạch Vịnh San: Có nên hỏi ý kiến của lớp trưởng trước không?

Hồ Lâm Ngữ: …

Kim Dương Minh: Nhưng, bây giờ Hồ Lâm Ngữ là lớp trưởng lớp mình mà?

Bạch Vịnh San: Lâm Ngữ, xin lỗi, tớ nhớ nhầm.

Trần Hán Thăng: Những chuyện như thế này không cần phải thảo luận trên QQ, tớ đề nghị khi trời nhá nhem tối mát mẻ hơn một chút, chúng ta chọn một nơi nào đó tán gẫu, bởi vì mọi người đã lâu không gặp nhau nên có thể làm quen một chút.

Chu Thành Long: Lớp trưởng đến rồi, lớp trưởng đến rồi, vậy cậu quyết định đi, tớ nghe theo cậu."

Đổng Tú Tú: Lớp trưởng, chào cậu."

Trương Tiểu Nhàn: Hì hì, tớ cũng nghe theo chỉ thị của lớp trưởng.

…

"Phù!"

Hồ Lâm Ngữ đọc được những tin nhắn này, cô ấy đột nhiên cảm thấy vô cùng nhụt chí, thực ra Trần Hán Thăng đã không làm lớp trưởng hơn một năm rồi, bây giờ lớp trưởng là Hồ Lâm Ngữ mình mà.

Người giúp các cậu chạy trước chạy sau cũng là Hồ Lâm Ngữ tớ mà.

Hao tâm tổn chí vì các cậu cũng là Hồ Lâm Ngữ tớ mà!

Nhưng cũng chả làm được cái mẹ gì cả, chức lớp trưởng này của Trần Hán Thăng thực sự đã ăn sâu bén rễ, giống như trong công ty, mặc dù người nào đó không còn là sếp, nhưng cấp dưới vẫn xem anh ta như là sếp.

Hồ Lâm Ngữ chỉ có thể tiếp tục đọc tin nhắn QQ, dự định sẽ chịu trách nhiệm hoạt động cuối cùng của lớp.

Bởi vì có sự xuất hiện của Trần Hán Thăng, rất nhiều "người chết" đã lặn xuống nước trong group QQ đều bị nổ tung ra ngoài, ví dụ như Thương Nghiên Nghiên, trước kia cô

rất ít khi lên tiếng, nhưng sau khi thấy Trần Hán Thăng xuất hiện, cô cũng lập tức lên tiếng ủng hộ.

Thương Nghiên Nghiên: Địa điểm ở ngay trong quán cà phê của mình đi, dù sao cũng cách gần, đêm nay mình mời mọi người uống cà phê, vừa uống vừa thảo luận xem nên chụp ảnh tốt nghiệp ở đâu.

Trần Hán Thăng: Cũng được, vậy thì làm phiền bạn học Thương Nghiên Nghiên rồi.

Thương Nghiên Nghiên: Đừng khách khí.

Cuối cùng địa điểm cũng đã được quyết định, nhưng các bạn đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hai người này nói chuyện khách khí như vậy sao?

Chuyện "Thương Nghiên Nghiên thèm nhỏ dãi lớp trưởng" đã không còn là bí mật, nhưng bởi vì có sự tồn tại của Thẩm Ấu Sở nên Thương Nghiên Nghiên vẫn luôn không thực hiện được.

"Chẳng lẽ?"

Hồ Lâm Ngữ cũng lẩm bẩm lầu bầu: "Bởi vì sắp tốt nghiệp rồi nên Thương Nghiên Nghiên thất vọng từ bỏ sao? Như thế cũng là một chuyện tốt, có một hồ ly tinh ngày ngày ở bên cạnh quyến rũ, với phong cách tra nam của Trần Hán Thăng, ngoại tình cũng là chuyện sớm hay muộn!"

Tiểu Hồ vô cùng yên tâm, như vậy Ấu Sở có thể bớt đi một người phụ nữ cần phải đề phòng, cô ấy lại cầm điện thoại gửi tin nhắn QQ cho Trần Hán Thăng.

Hồ Lâm Ngữ: Ấu Sở không thể chụp ảnh tốt nghiệp, cũng như không thể đi bảo vệ luận văn, về phía trường học, cậu tự giải quyết ổn thoả đi.

Trần Hán Thăng: Biết rồi, tớ sẽ đi ngay bây giờ.

Hồ Lâm Ngữ: Cậu đã huỷ hoại cơ hội được mặc đồng phục cử nhân của Ấu Sở!

Trần Hán Thăng: Không sao cả, dù sao cũng còn đồng phục thạc sĩ.

Hồ Lâm Ngữ: Trần Hán Thăng, cậu thực sự quá quá quá quá không biết xấu hổ!

Trần Hán Thăng: Tớ yêu cậu.

Hồ Lâm Ngữ: Cút con mẹ cậu đi!

…

Thực ra không chỉ có Thẩm Ấu Sở, mà Tiểu Ngư Nhi đang mang thai cũng không thể bảo vệ luận văn, cho dù giáo sư Tôn Bích Dư chắc chắn sẽ chào hỏi, nhưng Trần Hán Thăng có ý định đích thân xuất mã, bởi vì Tiểu Ngư Nhi còn phải học nghiên cứu sinh ở đại học Đông Đại.

Phía bên đại học Tài chính dễ sắp xếp, nhưng hiệu trưởng của đại học Đông Đại là cấp thứ trưởng, đương nhiên chuyện này cũng không cần hiệu trưởng ra mặt, Trần Hán Thăng trực tiếp tìm đến viện trưởng Chu Dũng cấp sở của học viện Pháp luật.

Trần Hán Thăng vốn dĩ cũng không quen biết với Chu Dũng, nhưng rất nhiều bạn bè kinh doanh của hắn đều quen biết ông ta, cho nên Trần Hán Thăng mời một người có thân phận tương đối hiển hách để giật dây bắc cầu, dễ dàng gặp được ông ta ở trong văn phòng.

Sau khi hai người trò chuyện một lúc, Trần Hán Thăng đã lấy lý do “cơ thể không khoẻ” để đưa ra yêu cầu muốn được miễn bảo vệ luận án và chụp ảnh tốt nghiệp của Tiêu Dung Ngư.

Quả nhiên, Chu Dũng thẳng thắn nói rằng giáo sư Tôn đã đề cập đến chuyện này, trong viện không có bất cứ dị nghị gì, đương nhiên cũng sắp xếp ổn thoả.

"Đây đúng là một quyết định mang tính nhân văn, thực sự phải cảm ơn viện trưởng Chu rồi."

Trần Hán Thăng mỉm cười nói cảm ơn.

Chu Dũng vừa khách khí vừa đánh giá tỷ phú đột nhiên quật khởi trong gần hai năm qua này.

Viện trưởng Chu là một lãnh đạo trường đại học thâm niên, có tình huống nào trong trường đại học mà chưa từng gặp qua, khi giáo sư Tôn giúp Tiêu Dung Ngư được miễn bảo vệ luận văn, ông ta đã đoán được rằng có lẽ cô hoa khôi học đường trường đại học Đông Đại này đang mang thai.

Còn về phần cha của đứa trẻ, tám chính phần chính là chàng trai đầy tai tiếng này- Trần Hán Thăng- Người gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập ra điện tử Qủa Xác.

Việc Trần Hán Thăng cố ý tìm đến đây hôm nay càng xác định suy đoán này của ông ta, nhưng tố chất của viện trưởng Chu rất tốt, chỉ cần trong lòng hiểu rõ bí mật này là được rồi, nói ra ngoài chắc chắn sẽ đắc tội với người khác.

Trần Hán Thăng lại trò chuyện với Chu Dũng thêm một lát nữa, trước khi rời đi, hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp điện thoại di động: "Một chút quà nhỏ, hy vọng viện trưởng Chu có thể thích."

Chu Dũng vừa mới cầm lấy đã cảm thấy không thích hợp, bởi vì điện thoại di động bình thường tuyệt đối không nặng như vậy, sau khi mở nắp hộp ra, bên trong là một mô hình điện thoại di động Qủa Xác thế hệ thứ hai màu vàng rực rỡ.

Với thân phận và địa vị của Trần Hán Thăng, món quà mà hắn trịnh trọng gửi đến chắc chắn không phải làm bằng đồng,

vì thế chất liệu của điện thoại di động này không cần nói cũng biết.

"Chủ tịch Trần, chuyện này…"

Chu Dũng đang định nói chuyện thì đã bị Trần Hán Thăng cắt ngang: "Viện trưởng Chu, đây là mẫu máy mô hình được điện tử Qủa Xác đặc biệt sản xuất để kỷ niệm dòng máy điện thoại di động đời thứ hai, tôi chỉ tặng nó cho bạn bè đùa nghịch, Trương tổng của Tô Ninh một cái, Ngô tổng của Đức Cơ một cái, Trình tổng của Thâm Thông một cái…"

Trần Hán Thăng một hơi nhắc đến mười mấy người, toàn bộ đều là những thương nhân có tiếng ở vùng Giang Tô, Chiết Giang và Thượng Hải, ngụ ý của Trần Hán Thăng là hắn cũng đã coi viện trưởng Chu trở thành bạn bè.

Chu Dũng không tiện từ chối, suy nghĩ một chút rồi nói: "Mô hình này bao nhiêu tiền, tôi bỏ tiền ra mua lại."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng mỉm cười: "Cho dù ngài muốn mua, tôi cũng không tiện bán, bởi vì thứ đồ này hoàn toàn không được lưu hành trên thị trường, cho nên tôi thực sự không biết giá cả."

"Vậy…"

Chu Dũng nghẹn họng một chút, tận dụng khoảng trống này, Trần Hán Thăng đứng lên nói: "Tối nay tôi còn có chút chuyện, không quấy rầy viện trưởng Chu nữa, hôm nào đó rủ ra chủ tịch Tôn cùng nhau tụ tập một bữa."

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng lập tức rời đi, chờ đến khi Chu Dũng đuổi ra đến tận cửa, Trần Hán Thăng đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Haiz…"

Viện trưởng Chu quay trở lại trên ghế, nhìn mô hình điện thoại di động đang toả sáng lấp lánh, không nhịn được thở dài một hơi: "Đúng là một người tài năng, ngay cả việc tặng quà cũng khiến người khác không thể từ chối."

…

Sau khi trở lại Giang Lăng, Trần Hán Thăng đi đến văn phòng dạo quanh một vòng trước, lúc chạng vạng mới đi đến quán cà phê 1206, gần như các bạn học đã đến đông đủ.

Cả đám người thoạt nhìn vừa mới lạ vừa quen thuộc, nhìn thấy Trần Hán Thăng đến đây, mọi người đều bao vây xung quanh đùa giỡn chào hỏi.

Hồ Lâm Ngữ đặc biệt chú ý đến Thương Nghiên Nghiên, phát hiện cô chỉ liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái rồi tiếp tục trò chuyện với cô bạn bên cạnh.

"Xem ra, đôi cẩu nam nữ này hoàn toàn không có cơ hội."

Hồ Lâm Ngữ hoàn toàn thả lỏng.

Các bạn học tụ tập lại với nhau, việc thảo luận một chuyện nào đó cực kỳ có hiệu quả, chẳng bao lâu sau đã đưa ra quyết định về phương thức chụp ảnh tốt nghiệp, trước tiên là lấy bối cảnh trong trường học, sau đó đi nhờ chiếc xe do Trần Hán Thăng cung cấp lần lượt chụp ảnh ở Tan Nhai Khẩu và miếu Phu Tử- Hai công trình mang tính biểu tượng ở Kiến Nghiệp, buổi tối lại trở về Giang Lăng uống say một phen.

Sau khi quyết định xong, mọi người chia thành tốp năm tốp ba giải tán, có người tiếp tục ở lại quán cà phê, có người đi đến khu Thương mại Nghĩa Ô mua sắm, Trần Hán Thăng cũng thu dọn một chút, không quay đầu lại trực tiếp rời đi.

Điều này khiến Tiểu Trì cảm thấy vô cùng kỳ quái, cô ta tìm một cơ hội lặng lẽ nói với Thương Nghiên Nghiên: "Hôm

nay chủ tịch Trần không giống như hôm trước, sao lại vỗ mông rời đi rồi?"

"Để tránh tị hiềm đấy."

Thương Nghiên Nghiên lại hiểu rất rõ: "Những khi anh ấy qua đêm ở bên này, sáng sớm ngày hôm sau thức dậy cũng vỗ mông rồi rời đi."

"Hả?"

Tiểu Trì liếc mắt nhìn Thương Nghiên Nghiên một cái: "Cậu không tức giận sao?"

"Không đâu."

Thương Nghiên Nghiên nhún vai: "Bởi vì anh ấy vỗ mông tớ."

Tiểu Trì: …

Chương 913: Bức ảnh chụp tốt nghiệp vắng mặt hai người.

Sau đó Tiểu Trì mới biết rằng, Trần Hán Thăng và Thương Nghiên Nghiên đang chơi trò "Minh tu sạn đạo, ám độ Trần thương*" ngoài mặt thì có vẻ khách khách khí khí nhưng bên trong lại nóng như lửa đốt, cho nên Hồ Lâm Ngữ- Người không có bất cứ kinh nghiệm yêu đương (ngoại tình) nào rất dễ dàng bị lừa gạt.

(*Minh tu Sạn Đạo, ám độ Trần thương - Công khai cho sửa chữa sạn đạo, nhưng bí mật tiến quân theo đường Trần thương.)

Đương nhiên bây giờ cô bí thư nhỏ cũng không có quá nhiều tinh lực để nghiêm túc phân tích, bởi vì sau khi các bạn cùng lớp trở về, nhiệm vụ của cô ấy càng nhiều thêm.

Đây là điều khiến Tiểu Hồ cảm thấy ấm ức nhất, khi các bạn cần nộp "Đơn đăng ký xét tốt nghiệp đại học", "Hợp đồng tuyển dụng tam phương", "Địa chỉ gửi hồ sơ", mọi người đều nhớ tới Hồ Lâm Ngữ chính là lớp trưởng.

Chờ đến khi bận rộn xong những chuyện này, bọn họ lại giống như bị mắc chứng mất trí nhớ, bao vây xung quanh Trần Hán Thăng không ngừng gọi "Lớp trưởng dài, lớp trưởng ngắn".

Thời gian bảo vệ luận văn của học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn được sắp xếp vào giữa tháng sáu, thời gian chụp ảnh tốt nghiệp vào ngày mùng 10 tháng sáu.

Thông thường, khi chụp ảnh tốt nghiệp, nếu cha mẹ có thời gian thì bọn họ sẽ đến, dù sao đây cũng là một kỷ niệm đáng nhớ, đại diện cho cuộc sống học tập mười mấy năm đã kết thúc.

Nếu cha mẹ không tiện thì anh chị em gái, bạn trai bạn gái cũng sẽ đến tham gia.

Thực ra Trần Hán Thăng không muốn để Lão Trần và Lương thái hậu đến đây, nhưng cô em gái Trần Lam lại nhanh mồm nhanh miệng, lúc đầu cô ấy muốn đến xem náo nhiệt, kết quả bị Trần Hán Thăng không chút lưu tình từ chối, Trần Lam lại chạy đến làm công tác tư tưởng cho Lương thái hậu.

Ý kiến của cô nhóc này rất hay, một khi Lương Mỹ Quyên qua đó, cô ấy cũng có thể đi theo chụp ảnh tốt nghiệp cùng.

Cho nên vào đêm ngày mùng tám, khi Trần Hán Thăng đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn ăn cơm thì Lương Mỹ Quyên đã nhắc đến vấn đề này, nói rằng ngày mùng 10 bà và Lão Trần sẽ đến đại học Tài chính tham dự.

"Có gì hay ho đâu mà đi."

Vừa mới nghe vậy, Trần Hán Thăng chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc: "Chỉ là chụp mấy bức ảnh thôi mà, hơn nữa lúc trước mẹ cũng đã từng đến trường học rồi, Tân Nhai Khẩu và miếu Phu Tử cũng không xa lạ, cho nên mẹ nên làm gì thì làm cái đó đi."

"Sao vậy?"

Lương thái hậu không vui: "Chê mẹ và cha con khiến con xấu hổ sao?"

"Thực ra… Cha con đi là được rồi."

Trần Hán Thăng rầu rĩ nói.

"Bốp!"

Bởi vì cái miệng rẻ tiền của mình, không có bất ngờ gì xảy ra, Trần Hán Thăng lại bị tát một cái.

"Cứ quyết định như vậy đi."

Lương Mỹ Quyên khí phách nói: "Mẹ sẽ gọi điện thoại cho cha con, bảo ông ấy ngày mai đến Kiến Nghiệp, ngày kia sẽ đến trường học của con đi dạo một vòng."

Lương thái hậu chính là kiểu người có tư duy truyền thống này, hơn nữa tư duy kiểu này cũng không hiếm thấy ở các bậc phụ huynh trung niên.

Bọn họ không hề keo kiệt với con cái, thậm chí còn chấp nhận rằng toàn bộ nhà cửa và tiền tiết kiệm của mình cuối cùng cũng sẽ để lại cho con cái.

Nhưng ngược lại, những bậc cha mẹ này cũng muốn "kiểm soát" quỹ đạo trưởng thành của con cái, nếu con cái không nghe lời, bọn họ sẽ tức giận, người có tính tình nóng nảy thậm chí còn đánh đập mắng chửi.

Trần Hán Thăng chính là người bị mẹ ruột của mình đánh từ nhỏ đến lớn, cũng may trụ cột của gia đình Trần Triệu Quân không hề tức giận, Lão Trần thông minh chất phác giống như Định Hải Thần Châm, kiểm soát chặt chẽ bầu không khí và mối quan hệ trong nhà.

"A lô, Lão Trần à…"

Lương Mỹ Quyên gọi điện thoại cho ông chồng, Trần Hán Thăng ở bên cạnh vểnh tai lên lắng nghe, hy vọng Lão Trần-Người từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh đừng đến đây.

"Được chứ? Vậy ngày mai tôi qua đó nhé? Nhân tiện đi thăm Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở."

Không ngờ Lão Trần lại đồng ý rồi? Nhưng cũng không phải vì Trần Hán Thăng, mà là vì hai cô cháu gái.

Trần Hán Thăng thấy tình hình sắp không thể ngăn cản được nữa, cướp lấy điện thoại di động cáo trạng: "Cha, nếu có người đánh vào đầu dưa của con trai cha thì phải làm sao bây giờ?"

"Vậy sao?"

Lão Trần dừng lại một chút, bình tĩnh nói: "Nếu có người nào dám đánh vào đầu con trai cha, cha sẽ đánh vào đầu con trai bà ấy."

"Ồ, vậy thì không sao đâu."

Trần Hán Thăng ngượng ngùng mỉm cười, quay đi quay lại chẳng phải đều là đánh mình sao?

…

Ngày mùng 9 tháng sáu, Trần Hán Thăng cử một người tài xế đi đón cha mình đến đây, Lão Trần không chỉ đi thăm Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, mà còn đi đến căn biệt thự ở khu dân cư Kim Cơ Đường Thành và ngự đình viên Kim Lăng thị sát một vòng.

Nửa năm trở lại đây, việc trang trí hai căn biệt thự gần như đã cơ bản hoàn thành, bây giờ ngày nào cũng tiến hành thông gió đối lưu mạnh. Trần Hán Thăng cũng không có ý định vào ở trong năm nay, những mùi hương còn sót lại có lẽ không ảnh hưởng gì đối với người lớn, nhưng hệ miễn dịch của trẻ con quá yếu, Trần Hán Thăng dự định để biệt thự ở đó sang năm hẵng tính.

Tối hôm đó Trần Hán Thăng lấy lý do "phải trở về trường học để thương lượng các bước chụp ảnh tốt nghiệp", không ở lại khu dân cư Thiên Cảnh Sơn nghe Lương thái hậu lải nhải, sáng sớm ngày hôm sau, hắn đến đây đón cha mẹ.

Quả nhiên Trần Lam cũng đang ở đây, Trần Hán Thăng đang định răn dạy em gái, ai bảo cô ấy xúi giục và khuyến

khích ở trước mặt Lương thái hậu.

Nhìn thấy dáng vẻ nhíu mày của anh trai, cô vội vàng đánh đòn phủ đầu.

"Anh!"

Trần Lam bước đến bên tai Trần Hán Thăng, lặng lẽ nói: "Sao trên người của anh lại có mùi nước hoa của con gái vậy?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, thực ra tối hôm qua hắn không hề trở về ký túc xá của trường học.

Bởi vì mọi chuyện về cơ bản đã được bàn bạc xong xuôi, Trần Hán Thăng chỉ cần cung cấp một chiếc xe khách là được, cho nên hắn đã nghỉ ngơi ở quán cà phê hoa 1206, trên người có dính mùi nước hoa của Thương Nghiên Nghiên cũng là chuyện bình thường.

"Khụ khụ…"

Ngay khi Trần Hán Thăng đang định tìm lý do phản bác thì Trần Lam lại nhăn mũi ngửi ngửi, giả vờ như bừng tỉnh hiểu ra nói: "Cũng có thể là của chị dâu Ấu Sở, mặc dù chị ấy đã dọn ra khỏi đây, nhưng mùi hương vẫn còn sót lại, có muốn để bác gái đến đây nghiệm chứng một chút không?"

"Đó là của Thẩm Ấu Sở."

Trần Hán Thăng xua tay nói: "Đừng để mẹ anh đến đây, bà đang nấu bữa sáng với dì Diệp đấy."

"Vâng ạ."

Trần Lam nghe lời khoác lấy bả vai và cánh tay của anh trai, mặc kệ Trần Hán Thăng ghét đến mức nào đi chăng nữa, cô ấy cũng cười hì hì không buông ra.

Trần Lam có cái mũi giống như mũi chó, chắc chắn đã ngửi ra được hương vị thuộc về Thương Nghiên Nghiên ở trên người Trần Hán Thăng, cho nên cô ấy mới dùng cách này để uy hiếp anh trai, buộc hắn không được mắng mình.

Khi cả nhà ăn sáng xong, mặt trời bắt đầu từ từ nhô lên cao, những ngày nắng chói chang như thế này lại rất thích hợp để chụp ảnh tốt nghiệp.

Trần Hán Thăng chở cha mẹ và Trần Lam đi đến trường học, điểm tập trung của lớp là ở trước cửa thư viện đại học Tài chính, ở đây đã tụ tập không ít phụ huynh và bạn học, phụ đạo viên Lão Quách cũng xuất hiện, Tiểu Hồ ăn mặc tri thức đang đầm đìa mồ hôi điểm danh.

"Ha ha, hoá ra Trương Tiểu Nhàn đã có bạn trai rồi, mình vẫn luôn nghĩ rằng cậu ấy độc thân chứ. Mẹ nó, đó chẳng phải là bạn gái của Chu Thành Long sao, cậu ta hẹn hò từ lúc nào vậy; Con mẹ nó, tại sao Lý Quyến Nam cũng… À phải rồi, cậu ta vốn dĩ đã có bạn gái mà."

Trần Hán Thăng vừa liếc mắt nhìn, trong miệng ngạc nhiên cảm thán.

Đây cũng là hiện tượng bình thường, hàng năm khi chụp ảnh tốt nghiệp, có một số bạn học mà mọi người đều nhất trí cho rằng là cẩu độc thân, thực ra đã sớm có bạn trai bạn gái, chỉ là không công khai mà thôi.

Sau khi xuống xe, bởi vì thân phận đặc biệt của Trần Hán Thăng nên đã thu hút không ít sự chú ý, ngay cả Lão Trần và Lương Mỹ Quyên cũng trở thành tâm điểm của đám đông, không ít phụ huynh đang vây xung quanh Lương thái hậu nói chuyện.

Hoàn toàn không thể ngờ được rằng, khi sắp tốt nghiệp đại học, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng làm "con nhà người ta"

một lần.

Trần Lam đã quá quen thuộc với Thương Nghiên Nghiên, cô ấy đang định chạy tới chào hỏi, kết quả nửa đường lại bị Hồ Lâm Ngữ cản lại.

"Em đi tìm cô ta làm gì?"

Hồ Lâm Ngữ ân cần giáo dục nói: "Để chị giới thiệu Bạch Vịnh San cho em, nếu không có chị dâu của em, cô ấy chính là hoa khôi số một trong lớp bọn chị đấy, em phải qua lại với những người như thế này, khai quật một chút điểm sáng từ trên người bọn họ."

Trần Lam bất đắc dĩ nhìn về phía anh trai, Trần Hán Thăng nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không còn cách nào khác.

Mặc dù Tiểu Hồ rất hung dữ, còn thích lên mặt dạy đời, nhưng thực sự không phải là người xấu.

Trần Lam là em gái của Trần Hán Thăng, cũng chính là em gái của Thẩm Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ cảm thấy mình nên có trách nhiệm, không thể để Trần Lam và "học sinh giỏi" chơi đùa cùng với nhau.

"Em nhìn cô ấy đi, mới học đại học đã nhuộm tóc đỏ, mặc bộ đồng phục cử nhân nghiêm túc nhưng vẫn để lộ đùi, đúng là không có quy củ gì cả…"

Hồ Lâm Ngữ lải nhải quở trách Thương Nghiên Nghiên, đột nhiên quay đầu nhìn lại thì phát hiện Trần Hán Thăng cũng chỉ mặc thường phục.

"Đồng phục cử nhân của cậu đâu?"

Tiểu Hồ hỏi.

"Ở trên xe."

Trần Hán Thăng bĩu môi trả lời.

“Mau mặc vào đi chứ!”

Hồ Lâm Ngữ thúc giục nói: “Sau khi chụp xong ở đây, chúng ta còn phải chạy đến Tân Nhai Khẩu đấy.”

“Không sao đâu.”

Trần Hán Thăng chớp mắt nhìn về phía Tiểu Hồ: “Tớ không chụp.”

“Tại… Tại sao chứ?”

Hồ Lâm Ngữ không thể hiểu được.

Thẩm Ấu Sở cũng không chụp mà.

Trần Hán Thăng híp mắt nhìn ánh mặt trời, cười nói: “Nếu tớ cũng chụp, vậy chẳng khác nào bỏ rơi cô ấy rồi, cho nên tớ cũng không chụp, sau này khi Thẩm khờ khạo nhìn thấy ảnh chụp tốt nghiệp của lớp, cô ấy sẽ không cảm thấy cô đơn.”

“Hả?”

Sau khi nghe xong lý do này, Hồ Lâm Ngữ ngơ ngẩn, nói: “Trần Hán Thăng, con người của cậu, những lúc cặn bã thì khiến người ta căm hận, những lúc thâm tình lại rất đáng thương, nếu thời gian quay trở lại bốn năm trước, tớ chắc chắn sẽ kiên quyết ngăn cản Ấu Sở quen biết với cậu.”

Chương 914: Bảo kiếm chưa đeo lên, ra ngoài là giang hồ

“Cái gì gọi là những lúc cặn bã thì khiến người ta căm hận, những lúc thâm tình lại rất đáng thương chứ?”

Trần Hán Thăng nhìn Hồ Lâm Ngữ: “Mồm miệng lúc nào cũng tươn tướt, cậu muốn thi lên thạc sĩ không?”

“Cút cút cút…”

Hồ Lâm Ngữ mất kiên nhẫn xua tay, còn tưởng rằng người này tốt nghiệp rồi nên lương tâm trỗi dậy, ai ngờ vẫn là dáng vẻ cà lơ phất phơ như vậy.

Trong khi Trần Hán Thăng và Hồ Lâm Ngữ đang nói chuyện với nhau, lại một nhóm sinh viên tốt nghiệp mặc đồng phục cử nhân đi đến từ cách đó không xa.

Chụp ảnh tốt nghiệp trong trường học, thực ra cũng chỉ có một số địa điểm đơn giản như thư viện, toà nhà dạy học, địa điểm mang tính biểu tượng của trường v.v… Nhưng ý nghĩa của nó rất hay, hơn nữa cầu thang cũng thích hợp cho việc chụp ảnh, rất nhiều lớp đều chọn nơi này.

Một số lớp trưởng lúc trước cũng từng là cán bộ của hội học sinh của trường, nhìn thấy cựu hội trưởng hội học sinh Trần Hán Thăng, bọn họ đều mỉm cười đến đây chào hỏi: “Hội trưởng Trần, lớp các cậu đến trước, sao vẫn chưa chụp?”

“Chờ một chút.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Tôi đã đặt một số hoa tươi để phát cho các bạn trong lớp mỗi người một bó, sau đó sẽ ôm

hoa chụp.”

“Ồ…”

Có màn so sánh này, các lớp trưởng khác đều hơi chán nản.

Lớp hai hành chính công tương đối nổi tiếng trong toàn trường đại học Tài chính, bởi vì ngoài nhân vật phong vân là Trần Hán Thăng ra, còn có hoa khôi khờ khạo Thẩm Ấu Sở, ngoài ra còn một điểm nữa là sự đoàn kết của lớp rất tốt, thường xuyên tổ chức một số hoạt động tập thể.

Thực ra, quỹ lớp bình thường nào có dư dả như vậy, nhưng lớp người ta có Trần Hán Thăng mà, nghe nói tài chính của các hoạt động đó đều do hắn ủng hộ, ngay cả hoa tươi khi tốt nghiệp cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Chẳng bao lâu sau, một chiếc xe khách chậm rãi lái tơi đây, các bạn học lớp hai hành chính công nhìn thấy trên xe có in logo “K??” của Qủa Xác, thì biết đó là phương tiện đi lại của mình, nên lập tức hoan hô chào đó.

Sau khi nhận được hoa tươi, mọi người bắt đầu xếp hàng và sửa sang lại quần áo, Trần Hán Thăng đứng ở phía trước, cầm máy ảnh SLR hướng dẫn vị trí đứng.

“Này, lớp trưởng, cậu không vào hàng sao?”

“Cậu mau thay quần áo đi chứ?”

“Nhờ một người nào đó đến đây chụp là được rồi.”

…

Thấy Trần Hán Thăng lại có ý định làm nhiếp ảnh gia, các bọn học vội vàng gọi hắn đứng vào hàng ngũ.

“Tay nghề của người khác không bằng tớ đâu.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Không thể chụp được vẻ đẹp tươi trẻ của các cậu, cho nên tớ sẽ đích thân chụp, sau này

hãy gọi tớ là nhiếp ảnh gia Trần.”

Đương nhiên lý do này không đủ thuyết phục, cuối cùng vẫn là Hồ Lâm Ngữ lớn tiếng nói: “Ấu Sở xin nghỉ nên Trần Hán Thăng cũng không chụp, cậu ấy đã theo vợ, các cậu nhanh đứng vào hàng ngũ dựa theo chiều cao của mình đi, còn có các lớp khác đang đợi phía sau đấy.”

“Ồ.”

Lúc này các bạn học khác mới bừng tỉnh hiểu ra, trong mắt Thương Nghiên Nghiên có chút hâm mộ, ngay sau đó là thoải mái, mỉm cười kéo Trần Lam đứng bên cạnh mình: “Nếu anh của em không ở đây, vậy em giả mạo một chút đi, ai bảo các người đều họ Trần chứ.”

“Được ạ.”

Trần Lam vui vẻ nắm lấy cánh tay của Thương Nghiên Nghiên, vui vẻ giơ ngón tay thành chữ V.

Đây cũng là tư thế chụp ảnh của hầu hết các bạn học, nhưng Trần Hán Thăng chú ý một chút, phát hiện tư thế tay của Kim Dương Minh tương đối đặc biệt.

Có lẽ tên chó này đã đặc biệt nghiên cứu tư thế chụp ảnh của minh tinh Hồng Kông Trần Quán Hy, cậu ấy nghiêng đầu, gục bả vai xuống, vẻ mặt vô cùng khinh thường, tay phải vắt ngang trên ngực, thoạt nhìn có vẻ miễn cưỡng.

“Tiểu Kim, tạo hình này của mày là muốn quay Vô Gian Đạo sao?”

Trần Hán Thăng đặt máy ảnh xuống, dùng giọng nói của Đài Loan học được trên mạng nói: “Tư thế này của mày rất giống đầu máy, shit thật!”

Kim Dương Minh không còn cách nào khác, tạo hình cướp đoạt ống kính đã bị ngăn cản, cậu ấy chỉ có thể thành thật tạo

hình theo đám đông.

“Chúng ta chụp thêm mấy bức nữa đi.”

Trần Hán Thăng đứng ở phía trước nói: “Mấy bức phía trước tương đối bình thường, những bức phía sau mọi người có thể ném cao mũ cử nhân, sau đó có thể hài hước hơn một chút, con gái thì vén áo khoác cử nhân lên để lộ đùi, con trai có thể khoe cơ ngực…”

Các bạn học nữ trong lớp đều che miệng người khúc khích, Hồ Lâm Ngữ càng bất mãn oán giận, năm 2006, hầu hết các cô gái đều tương đối rụt rè, tất cả đều không thể tiếp thu được những bức ảnh hơi thời thượng một chút.

Cùng với âm thanh “lách tách”, Trần Hán Thăng đã chụp bức ảnh tốt nghiệp trong trường xong, chừa lại 30 phút cho các bạn học tự do chụp ảnh với phụ huynh.

Dựa theo kế hoạch, tiếp theo sẽ đi đến Tân Nhai Khẩu và miếu Phu Tử, lần này phụ huynh sẽ không đi theo nữa, các bạn học như bầy ong vỡ tổ lên xe, đuổi nhau đùa giỡn, vô cùng náo nhiệt.

Sau khi để lại rất nhiều bức ảnh vừa nghịch ngợm vừa tràn ngập kỷ niệm ở Tân Nhai Khẩu và miếu Phu Tử, hơn bốn giờ chiều, cuối cùng chiếc xe cũng bắt đầu trở về trường.

Trên mặt mỗi một người bạn học đều nở nụ cười vui vẻ và thoả mãn, có người cười nói: “Nghe nói các học tỷ học trưởng tốt nghiệp đều sẽ khóc, tớ cảm thấy quá khoa trương rồi, hay là tố chất tâm lý của bọn họ không được?”

Những lời này khiến rất nhiều người cảm thấy đồng tình, với bầu không khí hiện tại, cũng không biết tại sao những học trưởng học tỷ đó lại khóc.

“Vậy sao?”

Phụ đạo viên Quách Trung Vân phía trước quay đầu lại nhìn, dùng ngón trỏ đẩy gọng kính vàng, trên mặt kính cũng đột nhiên loé lên một vệt ánh sáng trắng chói mắt.

Trần Hán Thăng bĩu môi, Lão Quách đang muốn giở trò, lát bữa trên bữa tiệc rượu tốt nghiệp, nói một cách khiêm tốn thì có lẽ hơn 80% sẽ phải "bỏ mình".

…

Sau khi trở lại trường học, lúc này đã chạng vạng, ráng đỏ mờ nhạt lặng lẽ bao phủ lên toàn bộ Giang ăng, ánh mặt trời giương nanh múa vuốt cả ngày cũng héo rũ, nhưng vẫn đang cố gắng thiêu đốt trái đất, trong không khí có loại cảm giác khô nóng hít thở không thông.

Không chỉ có các sinh viên đã tốt nghiệp mặc đồng phục cử nhân đi trong khuôn viên trường, mà còn có nhiều học đệ học muội mặc thường phục hơn nữa, bọn họ chỉ tò tò liếc nhìn vài lần, sau đó lại kề vai sát cánh cùng với bạn bè đi đến căng tin ăn cơm, trong miệng vẫn đang thảo luận xem đêm nay sẽ đi đến quán nét nào suốt đêm.

Mỗi một người bạn học lớp hai hành chính công vừa bước xuống xe, sau khi nhìn thấy hoàng hôn, bọn họ đều sửng sốt một chút, đặc biệt là những sinh viên tốt nghiệp mặc đồng phục cử nhân trước mắt, tốp năm tốp ba đứng dưới ánh mặt trời thoạt nhìn có vẻ vô cùng cô độc.

Mãi đến lúc này, mọi người mới chợt bừng tỉnh hiểu ra.

Hoá ra, mình sắp tốt nghiệp rồi.

Hoá ra, mình sắp phải vĩnh viễn rời khỏi nơi này!

Hoá ra, bốn năm của mình đã trôi qua như vậy!

Trong lòng mọi người tràn ngập cảm giác mờ mịt đột ngột, ngay sau đó chợt phát hiện mỗi một ngọn cây ngọn cỏ trong

trường dường như xinh đẹp lạ thường.

Thật kỳ quái, sao lúc trước bọn họ không chú ý đến nhỉ?

Đám người vừa mới cười nhạo sư huynh sư tỷ kia, lúc này cũng im lặng, vô thức đắm chìm trong cảm xúc ly biệt.

"Được rồi, mọi người đừng buồn bã nữa."

Trần Hán Thăng vỗ vỗ tay nói: "Đi về tắm rửa thay quần áo trước đi, đúng sáu giờ tối tập hợp ở khu Thương mại Nghĩa Ô, lúc đó mọi người tha hồ mà khóc."

Bầu không khí vốn dĩ có chút bi thương bị những lời này của Trần Hán Thăng xua tan đi, các bạn học đều nhanh chóng trở về chuẩn bị, mọi người đều ý thức được rằng đây chính là buổi tụ tập cuối cùng của lớp, nên người nào người nấy đều trang điểm xinh đẹp mặc quần áo lộng lẫy tham dự.

…

Khoảng sáu giờ, các bạn học lấy ký túc xá làm đơn vị, lần lượt đi vào nhà hàng, Trần Hán Thăng đứng trước cửa đích thân nghênh đón, hắn còn trêu chọc vài câu với từng người một.

Tranh thủ khoảng thời gian rảnh rỗi, không biết Trần Hán Thăng nhớ đến chuyện gì mà đốt một điếu thuốc, phiền muội hít mây nhả khói.

"Có chuyện gì vậy?"

"Con gái" tri kỷ Thương Nghiên Nghiên phát hiện có gì đó không thích hợp, cố ý đi ra hỏi.

"Anh đang nghĩ."

Trần Hán Thăng búng tàn thuốc: "Lớp chúng ta có cô gái nào như thế này không, suốt bốn năm đại học vẫn không có gì thu hút người khác, khiêm tốn đến mức gần như trong suốt,

cho đến buổi tốt nghiệp ngày hôm nay mới phát hiện ra, thực ra cô ấy rất xinh đẹp.”

“Ừm…”

Thương Nghiên Nghiên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu Ấu Sở không yêu đương với anh, có lẽ cô ấy chính là người như vậy chăng?”

“Cũng có lý.”

Trần Hán Thăng mỉm cười không còn thảo luận về chủ đề này nữa, quay đầu lại đánh giá Thương Nghiên Nghiên một chút.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy ngắn trễ ngực bó sát người, nơi cổ để lộ ra một mảnh da thịt trắng như tuyết, chất vải bó sát người làm tôn lên dáng người lồi lõm quyến rũ, dưới chân đi một đôi boot màu đen với gót cao bằng kim loại, khiến ánh mắt của những người qua đường không ngừng nhìn về phía này.

Thấy Trần Hán Thăng cũng nhìn xuống hai chân trắng nõn của mình, Thương Nghiên Nghiên cố ý cúi người túm lấy vạt váy ngắn, dường như đang cố gắng hết sức che đi cặp đùi lộ ra ngoài, thực ra cũng chẳng có tác dụng gì cả, nhưng động tác này lại vô cùng mê người.

“Anh yên tâm đi.”

Thương Nghiên Nghiên cắn môi, cũng không sợ lem son: “Em có mặc quần bảo hộ bên trong.”

“Lẳng lơ!”

Trần Hán Thăng không nhịn được mắng.

“Cứ thích lẳng lơ với anh đấy.”

Thương Nghiên Nghiên đáp trả bằng một ánh mắt quyến rũ.

Khi càng ngày càng nhiều bạn học đến đây, đặc biệt Hồ Lâm Ngữ cũng xuất hiện, Thương Nghiên Nghiên lại chủ động trở về bàn tiệc nhà hàng.

Khoảng sáu giờ rưỡi, toàn bộ bạn học đã đến đông đủ, phụ đạo viên Quách Trung Vân cũng ngồi xuống ghế, vốn dĩ là Hồ Lâm Ngữ cầm mic sắp xếp chỗ ngồi, nhưng vào thời điểm cuối cùng, cô ấy do dự một chút rồi đưa mic cho Trần Hán Thăng: "Cậu đến chủ trì đi, coi như cũng làm chức lớp trưởng này đến nơi đến chốn."

Trần Hán Thăng cũng không từ chối nhiều, nhưng có phụ đạo viên Quách Trung Vân ở đây, nên phải là hắn nhắc đến chuyện nâng cốc chúc mừng, vì thế Trần Hán Thăng cầm mic đi về phía phụ đạo viên: "Thầy Quách, thầy có muốn nói vài câu trước không?"

"Thầy sẽ không nói bây giờ."

Lão Quách thế mà lại từ chối, dựa theo trình tự bình thường, thầy ấy phải nên bày tỏ tình cảm của mình đối với lớp học này, cũng như những kỳ vọng và lời chúc phúc sau khi tốt nghiệp trước.

"Hôm nay bôn ba cả ngày rồi."

Quách Trung Vân đứng dậy, cười ha hả nói với các bạn trong lớp: "Chúng ta ăn chút gì đó lót dạ trước đi, thầy sẽ uống ba chén trước, mọi người nếu uống cũng có thể uống ba ly, nếu không uống cũng không miễn cưỡng."

"Vâng ạ."

Phía dưới vang lên một loạt náo động, còn có tiếng vỗ tay vui vẻ.

Trần Hán Thăng thầm nghĩ các bạn đã quá đơn thuần rồi, chẳng lẽ không thể nhìn ra được "ý đồ hiểm ác" của Lão Quách sao?

Nếu phụ đạo viên phát biểu trước, dưới tình huống chưa uống rượu thì hiệu quả sẽ bị hạn chế. Chờ đến khi mọi người đã uống rượu xong, Quách Trung Vân lại hơi lừa tình một chút, nước mắt sẽ không nhịn được chảy xuống.

…

Ngày hôm nay tương đối đặc biệt, có một số cô gái không biết uống rượu cũng sẽ uống mấy chén, các chàng trai đều rót đầy ba ly bia, chẳng bao lâu sau, mặt mũi người nào người nấy đều đã đỏ bừng.

Bầu không khí cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt, mọi người cụng ly với bạn cùng phòng xong, bọn họ lại bắt đầu đi kính rượu, dáng người lắc lư, trong đại sảnh nhà hàng đều tràn ngập những câu danh ngôn như "chúng mày sau này giàu rồi đừng quên nhau".

Tửu lượng của Trần Hán Thăng vốn dĩ rất tốt, nhưng cũng không chịu được việc có quá nhiều người kính rượu, trong các hoạt động của lớp như thế này, hắn và Lão Quách chắc chắn là người được chăm sóc nhiều nhất.

Trần Hán Thăng uống một hơi mười mấy ly, hắn mượn cớ "đi tiểu" để vào nhà vệ sinh, sau khi ra ngoài lập tức đi đến trước mặt phụ đạo viên Quách Trung Vân: "Thầy, đã đến lúc rồi đúng không, cảm xúc đều đong đầy cả rồi."

Lão Quách ngẩng đầu lên nhìn, một số cô gái đã ôm chầm lấy nhau, sắc mặt các chàng trai đỏ bừng, gào thét nâng chén ồn ào.

"Đúng là đến lúc rồi."

Quách Trung Vân đứng dậy, vỗ vào mic phát ra tiếng "ù ù" để lấn át tiếng ồn ào trong đại sảnh.

Các bạn học thấy phụ đạo viên đã đứng ở phía trước, mọi người đều dần dần yên tĩnh lại, nhưng bầu không khí náo nhiệt lúc nãy vẫn chưa tan đi.

"Khụ khụ…"

Lão Quách ho khan một tiếng trước, nói với người phục vụ trong nhà hàng: "Có thể cho thêm chút âm nhạc được không, chẳng có không khí gì cả."

Dưới khán đài vang lên tiếng cười vang, người phục vụ nhanh chóng bật loa lên, bài hát "Chúc bạn thuận buồm xuôi gió" của Ngô Kỳ Long cũng vang lên:

Nếu một ngày nào đó biết bạn phải đi

Chúng ta không nói gì dù chỉ một câu

Tiếng chuông nửa đêm gõ vào cánh cửa trái tim ly biệt

Cũng không thể mở ra được sự im lặng sâu thẳm của bạn

…

"Khoan đã."

Quách Trung Vân rất không hài lòng: "Đây là ca khúc của thời đại nào vậy, đây là ca khúc mà chúng tôi dùng khi tốt nghiệp đấy, cậu mở bài hát "Con đường có hoa phượng hoàng nở" kia đi, đây mới là bài hát tốt nghiệp của thiên niên kỷ mới."

Người phục vụ với khuôn mặt đỏ bừng đi đến trước máy tính, tìm kiếm một lúc mới nói: "Ngại quá, không thể tìm thấy bài hát này trên Thiên Thiên Tĩnh Thính…"

"Qủa Xác cloud đâu?"

Trần Hán Thăng ngắt lời nói: “Tại sao các cậu không mở Qủa Xác cloud tìm kiếm một chút.”

Người phục vụ lại cúi đầu, hình như cô ấy còn đặc biệt tải phần phềm Qủa Xác cloud xuống, nhưng chẳng bao lâu sau, trong loa đã vang lên tiếng ca trong trẻo mang tính biểu tượng kia của Lâm Chí Huyền đã vang lên:

Lại là một mùa hoa phượng hoàng nở

Tôi lại nhớ những người bạn cũ đã lâu không gặp

…

“Chủ tịch Trần trâu bò! Qủa Xác trâu bò!”

Các bạn học dưới sân khấu lại đồng loạt vỗ tay, Trần Hán Thăng đắc ý mỉm cười, trước mắt Thiên Thiên Tĩnh Thính chỉ là một phần mềm phát nhạc đơn thuần, người sáng lập cũng chỉ đang làm tốt công việc duy trì việc sử dụng bình thường của phần mềm này mà thôi.

Nhưng bên trong “nhóm nhỏ dự án “Qủa Xác cloud”, lại có chuyên gia đang phân loại và quy nạp thuộc tính của những ca khúc này để người dùng phương tiện có được những trải nghiệm tốt hơn.

Dòng sông thời gian chảy ra biển cả.

Cuối cùng chúng ta cũng lần lượt rời đi.

Không dừng lại ở bến cảng nào vĩnh viễn

Trong đầu giống như có một con đường hoa phượng hoàng nở rộ.

Có những người bạn mà tôi yêu quý nhất.

…

Bài hát “Con đường có hoa phượng hoàng nở” kia vẫn đang vang lên, đệm theo giai điệu bài hát, phụ đạo viên Quách

Trung Vân chậm rãi nói: "Lúc trước thầy đã từng dẫn dắt rất nhiều sinh viên đại học, thông thường mà nói, sau khi tốt nghiệp, có lẽ các em sẽ không liên quan gì đến nhau nữa, thậm chí có một số người cả đời này sẽ không gặp lại nhau."

Lão Quách vừa mở miệng đã thốt ra "những lời tàn nhẫn" kia, tất cả các sinh viên phía dưới đều sửng sốt, trong đại sảnh ngoại trừ tiếng ca ra còn có đồ ăn nóng hổi đang bốc hơi trắng, không một ai đang thì thầm nói chuyện.

"Bởi vì sau khi tốt nghiệp, các em sẽ phải đi làm và sinh sống."

Quách Trung Vân vẫn chưa hài lòng, vẫn còn muốn dùng sự thật để xé nát trái tim của sinh viên: "Lúc đó các em sẽ quen biết thêm nhiều người bạn mới, cũng nhanh chóng chịu áp lực cuộc sống, dần dần bớt liên lạc với các bạn cũ thời đại học, cuối cùng hoàn toàn cắt đứt."

Hốc mắt và khuôn mặt của các cô gái đỏ bừng, các chàng trai cũng im lặng không nói gì, trong miệng tràn ngập mùi rượu, lúc nãy còn hứa hẹn sẽ cùng nhau chơi game, sẽ cùng nhau du lịch, cùng nhau "chúng mày sau này giàu rồi đừng quên nhau" đấy.

"Nhưng!"

Quách Trung Vân đột nhiên nhấn mạnh giọng điệu, một số bạn học đã cúi đầu xuống lại ngước mắt lên nhìn.

"Chúng ta vẫn phải cảm ơn sự gặp gỡ này."

Lão Quách cảm động nói: "Thầy biết suốt bốn năm qua không phải lúc nào cũng hoà thuận, có lẽ các em đã từng xảy ra tranh chấp, đã từng cãi vã, thậm chí phát sinh chiến tranh lạnh. Nhưng đồng thời cũng phải suy nghĩ lại, các em cũng đã từng đưa bữa sáng cho nhau, khi cơ thể không thoải mái, cũng

có người hỏi một câu "cậu sao vậy?", khi các em bị ức hiếp, vẫn là các bạn cùng lớp ra mặt giúp các em!"

Nghe đến đây, Thương Nghiên Nghiên đột nhiên xoay người lại nhìn thoáng qua Hồ Lâm Ngữ.

Tiểu Hồ run chân mất tự nhiên, xoa sống mũi không nói gì.

Trong mấy ngày đầu huấn luyện quân sự, Hồ Lâm Ngữ luôn cảm thấy khó chịu khi nhìn Thương Nghiên Nghiên, nhưng khi có người đến trường học tìm Thương Nghiên Nghiên gây rắc rối, ngược lại là Hồ Lâm Ngữ tìm Trần Hán Thăng đến đây với tốc độ nhanh nhất.

Những gì phụ đạo viên nói rất đúng, không có bất cứ mối quan hệ nào trong ký túc xá thuận buồm xuôi gió cả, ngay cả trong ký túc xá của Trần Hán Thăng cũng có những mạch nước ngầm nho nhỏ.

"Cho nên!"

Quách Trung Vân rất biết khơi dậy cảm xúc, ông ấy gân cổ lên nói: "Giữa các bạn cùng phòng ký túc xá nhất định phải uống thêm mấy chén với nhau, chờ đến khi sau này các em ngủ trên giường, nghe thấy tiếng ngáy của các bạn cùng phòng càng ngày càng xa, lại nhìn ký túc xá trống rỗng, các em chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng không nỡ.

Lúc này đã có một số nữ sinh nhỏ giọng khóc nức nở, các học sinh nam vẫn đang cố kìm nén nước mắt, nhưng tất cả đều đang vỗ ngực thúc vai nhau, dùng hành động này để bày tỏ sự quý trọng trong lòng.

"Thành thật mà nói."

Bản thân Lão Quách cũng xúc động, rõ ràng khoé mắt rưng rưng nước mắt: "Các em là những sinh viên đoàn kết nhất mà tôi đã từng dẫn dắt, về phương diện này đương nhiên cũng là nhờ vào người có năng lực kêu gọi và cá tính thu hút nhất…"

Khi nhắc đến "năng lực kêu gọi", rất nhiều bạn học đều nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng đắc ý ngồi trên ghế, ngón tay kẹp điếu thuốc, trên mặt nở nụ cười, lỗ mũi phun ra hai làn khói trắng, vẻ mặt vừa bình thản vừa ung dung.

Trong lòng mọi người đều âm thầm cảm thấy may mắn, cũng may mình đã bầu chọn chức lớp trưởng cho Trần Hán Thăng vào bốn năm trước, nên mới có lớp hai hành chính công giống như bây giờ.

"… Thầy cũng không nỡ xa mọi người."

Quách Trung Vân vẫn còn tiếp tục diễn thuyết, nhưng sắp tiến vào thời điểm kết thúc, chỉ còn một đợt cao trào, nên giọng nói của ông ấy cũng dần lớn hơn.

"Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy căng tin ở đại học Tài chính không ngon, thư viện cũng không đủ rộng rãi, cảnh sắc nhân tạo không đủ đẹp, nhưng thầy có thể nói với các em rằng, đại học Tài chính chắc chắn là sự nghiệp hạnh phúc nhất trong cuộc đời mỗi người, các em không cần phải lo lắng về chuyện tiền lương, muốn trốn học đi chơi thì đi, muốn làm biếng ngủ thì ngủ, muốn đi du lịch thì đã có kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè, muốn tham gia câu lạc bộ, muốn đến thư viện ngẫm nghĩ qua đêm, muốn làm như thế nào cũng được!"

"Một số người sẽ tiếc nuối khoảng thời gian đã lãng phí ở trường đại học, không sao cả, đại học chỉ là một giai đoạn của cuộc đời, còn có rất nhiều cơ hội để tiếp tục cố gắng."

"Cũng có người thích một cô gái, bởi vì nhiều lý do mà đến tận bây giờ vẫn chưa tỏ tình, sau này sẽ không còn cơ hội để tỏ tình nữa, nhưng không sao cả, tiếc nuối mới là thái độ bình thường của cuộc sống!"

Lúc này, các bạn học trong lớp đều đã vô thức đứng dậy, mọi người đều ngân ngấn nước mắt, chờ đến khi Lão Quách nói xong mới khóc một trận đã đời.

“Cuộc đời con người, thực ra chỉ là dòng suối trong tĩnh lặng.”

Lão Quách dùng sức lớn đến mức vỡ âm, nhưng ông ấy vẫn nghẹn ngào nói hết một câu cuối cùng: “Muốn tạo ra một chút gợn sóng thì hãy tự mình đi làm hòn đá kia, bảo kiếm chưa đeo lên, ra ngoài chính là giang hồ, mong các em trải qua muôn ngàn sóng gió, trở về vẫn là thiếu niên!”

Lão Quách thở phào nhẹ nhõm một hơi, Trần Hán Thăng vỗ tay hét lên đúng lúc: “Hay lắm!”

Dưới sân khấu lập tức vang lên tiếng vỗ tay, cảm xúc đang dâng trào của các bạn học đã có thể phóng thích, trong đại sảnh nhà hàng cũng ầm ĩ tiếng khóc, lồng ngực Trần Hán Thăng sớm đã ướt đẫm, đây không phải nước mắt của hắn, mà là rất nhiều bạn học nữ đầm đìa nước mắt đi đến, nhào vào lồng ngực Trần Hán Thăng khóc lớn.

Trần Hán Thăng cũng không biết mình đã tiễn đi bao nhiêu người, sau đó thấy Tiểu Hồ khóc sướt mướt đi đến.

“Mẹ nó!”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói: “Chúng ta thì không cần thiết đâu đúng không Hồ Lâm Ngữ, con mẹ nó cậu đang ở nhà tớ, có thể nhìn thấy nhau bất cứ lúc nào, có phải cậu muốn lén lút ôm tớ một cái sau lưng Thẩm Ấu Sở không?”

“Cậu đừng đánh rắm nữa.”

Tiểu Hồ lau nước mắt nói: “Chu Thành Long và Dương Thế Siêu đang đua nhau uống rượu, Dương Thế Siêu còn vừa nôn vừa uống, cậu đi quản một chút đi.”

“Quản gì chứ?”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Sau này chưa chắc đã có cơ hội như vậy, có phải cậu đang đau lòng cho Lão Dương không, tớ tác hợp cho hai người nhé…”

Trần Hán Thăng còn chưa kịp nói xong thì Hồ Lâm Ngữ đã ném một ánh mắt khinh thường rời đi.

Tửu lượng của Dương Thế Siêu không tồi, ngay cả cậu ấy cũng bị uống đến nôn ra, vậy thì gần như các học sinh nam trong lớp đã đổ gục, Tiểu Kim nằm trên nền gạch trên mặt đất ngủ khò khò, trên trang phục lông gà đều là nước canh.

Con gái cũng có hơn một nửa đã uống say, Thương Nghiên Nghiên- Người có tửu lượng tốt nhất đang an ủi từng người một.

Phụ đạo viên Lão Quách ngả người trên ghế, há miệng thở hổn hển, tràn ngập mùi rượu, Trần Hán Thăng đi đến xoa bả vai giúp ông ấy, cười hì hì nói: “Thầy Quách, sao rồi, có muốn uống thêm hai ly nữa không?”

“Hừ…”

Lão Quách nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, thấy sắc mặt của hắn đã từ màu đỏ rượu lúc nãy chuyển sang màu sắc bình thường, biết năng lực giải rượu của học sinh này rất giỏi, lắc đầu cười khổ nói: “Những người trẻ tuổi như các cậu, uống rượu cũng không khí phách rồi.”

Chương 915: “Bạn cùng phòng của chủ tịch”

Trong bữa tiệc tốt nghiệp này, gần như các bạn học lớp hai hành chính công đều say khướt một phen, sau khi tỉnh lại, trải qua một thời gian ngắn thích ứng, về mặt tâm lý, hầu hết mọi người đã chấp nhận thân phận “sinh viên tốt nghiệp” của mình.

Tiếp theo sẽ là chuẩn bị cho buổi bảo vệ luận văn vào ngày 16 tháng 6, luận văn của Trần Hán Thăng được cô thư ký nhỏ viết giùm, mặc dù cô ấy đã hoàn thành từ lâu, nhưng mãi đến tối ngày 15, Trần Hán Thăng mới lật được vài tờ.

Trần Hán Thăng biết mình chắc chắn sẽ được đậu tự động, cho nên thực sự lười đọc thuộc.

Không ngoài dự kiến, khi Trần Hán Thăng đến tham gia bảo vệ luận văn vào buổi sáng ngày 16, mấy giảng viên nhìn thấy “người này”, bọn họ đưa mắt nhìn nhau một cái, nghe Trần Hán Thăng nói bậy nói bạ trên sân khấu một hồi, sau đó tuỳ tiện hỏi mấy câu đơn giản rồi cho qua.

Sau khi buổi bảo vệ luận văn kết thúc, các bạn học bắt đầu lần lượt rời khỏi trường học, còn về phần lễ tốt nghiệp, tháng sau ai có thời gian thì quay trở về tham gia, nếu không thể trở về thì có thể gửi bằng tốt nghiệp đến bằng chuyển phát nhanh.

Tối ngày 17, phòng ký túc xá 602 lại say một trận, sáng sớm hôm sau, Trần Hán Thăng lái xe, Kim Dương Minh dành được ghế phụ, hàng ghế sau có Dương Thế Siêu, Quách Thiếu Cường, Đới Chấn Hữu và Lý Quyến Nam.

Ba người ở lại Kiến Nghiệp đang đặc biệt đưa tiễn ba người rời khỏi Kiến Nghiệp.

Trước cổng ga tàu hỏa Trung Ương Môn, mấy người bạn cùng phòng ở chung suốt bốn năm luân phiên ôm lấy nhau, ngay cả Đới Chấn Hữu và Kim Dương Minh cũng vỗ vai với nhau, lần ly biệt này, nói không chừng lần sau gặp lại chính là trong hôn lễ của một người bạn cùng phòng nào đó.

"Các anh em, tôi đi đây."

Dương Thế Siêu là người quyết đoán nhất, cậu ấy xách hành lý lên nói với mọi người: "Có thời gian rảnh thì đến tìm tôi uống rượu, ở chỗ chúng tôi có rất nhiều của ngon vật lạ mà người phương bam các cậu chưa từng nhìn thấy trước đây."

"Tao đến từ Tô Bắc, Thiếu Cường là người Dương Châu, Tiểu Kim ở Kiến Nghiệp, bọn tao đều không thể coi là người phương nam."

Trần Hán Thăng vừa bắt tay tạm biệt với Dương Thế Siêu vừa mỉm cười phản bác.

"Cũng thế thôi."

Dương Thế Siêu không hề để ý nói: "Trong mắt người Đông Bắc chúng tao, ngoại trừ ba tỉnh Đông Bắc ra, những người khác đều gọi là người phương nam."

"Trong mắt người phía đông Lưỡng Quảng bọn tao."

Lý Quyến Nam cũng mỉm cười ha ha nói tiếp: "Trên bản đồ, ngoại trừ Quảng Đông ra, những nơi khác đều là phương bắc."

"Ha ha ha, A Nam cũng học được cách hài hước rồi."

"Các anh em, giữ gìn sức khoẻ nhé!"

"Chúng mày cũng giữ gìn sức khoẻ!"

…

Rượu cũng đã uống, khóc cũng khóc rồi, lúc chia ly thực sự lại tương đối bình tĩnh, sau khi Lão Dương, Thiếu Cường và Lão Đới rời đi hết, Trần Hán Thăng lại chở Tiểu Kim và Lý Quyến Nam trở về ký túc xá.

Trên dọc đường đi tương đối yên tĩnh, ngay cả Kim Dương Minh cũng không lấy điện thoại ra tỏ vẻ với bạn bè.

Sau khi đến trường học Trần Hán Thăng quay đầu lại nói với Lý Quyến Nam: "Mày thu dọn hành lý một chút, lát nữa tao trở về nhà máy, nhân tiện dẫn mày qua đó."

"Cảm ơn Trần…"

Lý Quyến Nam đang định gọi "Trần ca", nhưng sau đó sực nhớ ra mình đã tốt nghiệp, sau này là nhân viên của điện tử Qủa Xác, phải xưng hô "chủ tịch Trần" thì hơn.

"A Nam, mày tuỳ tiện gọi cái gì cũng được."

Trần Hán Thăng an ủi nói: "Đừng quá căng thẳng, điện tử Qủa Xác chỉ là công việc đầu tiên của mày, nói không chừng sau này còn có sự phát triển tốt hơn nữa, trước tiên hãy học hỏi một số thứ để tích lũy kinh nghiệm, tao đang định sắp xếp mày vào một vị trí phức tạp nhưng có thể rèn luyện bản thân."

"Ừ, cảm ơn Trần ca."

Lý Quyến Nam gật đầu thật mạnh, lại xưng hô giống thời đại học.

Sau khi trở lại ký túc xá, Lý Quyến Nam vùi đầu vào thu dọn đồ đạc, chẳng bao lâu sau bạn gái từ thời năm nhất của cậu ấy- Tô Tĩnh cũng đến đây.

Bây giờ đang mùa tốt nghiệp, các cô gái chỉ cần chào hỏi một tiếng với dì quản lý ký túc, về cơ bản đều có thể vào ký túc xá nam để giúp đỡ.

Những lúc thế này, các sinh viên có bạn gái đến giúp đỡ đều rất có thể diện, mỗi lần Lý Quyến Nam xách đồ xuống lầu, Tô Tĩnh cũng đi theo phía sau, những người quen biết và những người không quen biết đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh đứng trên ban công hút thuốc, Tiểu Kim là người gốc Kiến Nghiệp, cậu ta có thể ở trong ký túc xá cho đến khi bộ phận hậu cần đến cưỡng chế rời đi.

"Haiz."

Kim Dương Minh ghé vào trên song sắt lan can, nhìn các sinh viên tốt nghiệp xách balo rời đi ở tầng dưới, thở dài nói: "Đúng là có hơi luyến tiếc."

"Ừ."

Trần Hán Thăng nhàn nhạt lên tiếng, hắn cũng có chút luyến tiếc, có thể nói rằng sự nghiệp của hắn bắt đầu từ hai căn phòng học bỏ hoang 101, 102 ở toà nhà F của khu dạy học kia, nếu không có sự ủng hộ hết mình từ phía nhà trường, có lẽ khoảng thời gian đầu càng khó khăn hơn nữa.

Đây có lẽ là miêu tả chân thật cho việc gây dựng sự nghiệp, kiếm được một triệu tệ đầu tiên là điều vô cùng khó khăn, những khổ cực mà mình đã trải qua đều có thể nhớ rõ ràng.

Nhưng sau khi có được một triệu tệ, từ một triệu tệ lên đến mười triệu tệ dường như trở nên rất dễ dàng, trong quá trình này gần như không phải chịu vất vả gì.

Trong quá trình tích luỹ từ mười triệu đến một trăm triệu, ngoại trừ Hồng Sĩ Dũng đưa đến áp lực cạnh tranh ra, có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

"Trần ca."

Ngay khi Trần Hán Thăng đang cảm khái thì Kim Dương Minh ở bên cạnh đột nhiên nói: "Lúc nãy tao mới nhớ lại cuộc sống mười mấy năm đi học của mình, bỗng phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái."

"Hiện tượng gì?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Các giáo viên tiếng Anh đều rất biết trang điểm."

Kim Dương Minh nghi hoặc nói: "Giáo viên tiếng Anh năm nhất và năm hai, còn có giáo viên tiếng Anh năm cấp hai và cấp ba của tao nữa, hình như các cô ấy ngày nào cũng đổi một bộ quần áo mới, rất ít khi lặp lại, mày đã từng để ý đến chuyện này chưa."

"Hình như cũng đúng."

Có sự nhắc nhở của Tiểu Kim, Trần Hán Thăng cũng nhớ ra chính xác là như vậy.

"Có lẽ giáo viên tiếng Anh là một công việc thần kỳ chăng?"

Trần Hán Thăng nói: "Nếu không phải là gia đình giàu có thì chắc cũng là lấy được ông chồng có tiền."

"Ừm…"

Kim Dương Minh âm thầm chấp nhận.

Ngoạ long và phượng sồ thảo luận một số vấn đề cuộc sống nhàm chán, chờ đến khi Lý Quyến Nam và Tô Tĩnh thu dọn toàn bộ đồ đạc xong xuôi, Trần Hán Thăng đưa hai người bọn họ đến điện tử Qủa Xác.

"A Nam, vị trí của này ở trong bộ phận hành chính của viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ."

Ở trên xe, Trần Hán Thăng nói đến tính chất công việc của Lý Quyến Nam: "Viện nghiên cứu này không phải là tổ chức chỉ thuộc về điện tử Qủa Xác, mà điện tử Xiaomi ở bên cạnh cũng tham gia, các nhiệm vụ nghiên cứu phát minh thường ngày rất nặng nề, cho nên giữa các nhóm dự án khác nhau thường xuyên xảy ra tranh chấp, bộ phận hành chính vừa phục vụ bọn họ vừa phải cố gắng điều hoà những mâu thuẫn đó."

"Cho nên."

Trần Hán Thăng tổng kết: "Đây là một bộ phận toàn diện cực kỳ khảo nghiệm "kỹ năng cân bằng". A Nam, mày có thể xuất sư từ chỗ này, sau này làm bất cứ công việc gì đi chăng nữa cũng không thành vấn đề."

Nghe thấy công việc đầu tiên của mình là tiếp xúc với nhiệm vụ với độ khó cao như vậy, cơ bắp trên mặt Lý Quyến Nam căng chặt.

Nhưng cậu ấy cũng có thể nhìn ra được, Trần ca đang cố tình rèn luyện mình.

Sau khi đến điện tử Qủa Xác, lúc đầu Trần Hán Thăng định dẫn theo Lý Quyến Nam và Tô Tĩnh tham quan toà nhà của viện nghiên cứu Qủa Mễ một chút, nhưng lại phát hiện một chiếc xe thể thao màu đỏ rượu quen thuộc ở trước cửa.

"Cô bạn thân Trịnh đã trở về rồi sao?"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một tiếng.

Khác với hướng đi của Qủa Xác là hình thức "chuỗi sinh thái sản phẩm", điện tử Xiaomi dưới sự lãnh đạo của Trịnh Quan Đề lại "kiếm đi nét bút nghiêng", trực tiếp tấn công vào tất cả các cửa hàng bán hàng ngoại tuyến.

Bước đi này thoạt nhìn có vẻ táo bạo, nhưng lại mang đến hiệu quả rất tốt, sau khi điện thoại di động Qủa Xác được ra mắt, dưới tình huống doanh số bán hàng tăng mạnh, điện thoại

di động Xiaomi vẫn có thể không nhanh không chậm đi theo ở phía sau, tất cả đều nhờ vào các cửa hàng flagship* thật khổng lồ đó.

(*Những sản phẩm chủ chốt của cửa hàng.)

Suốt hai tháng qua, Trịnh Quan Đề đều chạy lòng vòng qua các thành phố khác nhau, không ngờ hôm nay lại quay trở lại Kiến Nghiệp.

Trần Hán Thăng gọi phó bộ trưởng phòng hành chính của viện nghiên cứu Qủa Mễ đến, bảo ông ta dẫn theo Lý Quyến Nam đi thăm thú một chút, Trần Hán Thăng tự mình đi tìm Trịnh Quan Đề.

Nhưng khi đang lên cầu thang, phó bộ trưởng lại gọi điện thoại đến.

"Chủ tịch Trần."

Phó bộ trưởng nói: "Lần này còn có một nhóm sinh viên mới tốt nghiệp vào bộ phận hành chính của viện nghiên cứu, để tiện cho việc thống nhất quản lý, tôi muốn bổ nhiệm một tổ trưởng nhỏ, ngài cảm thấy Lý Quyến Nam phù hợp không?"

Có lẽ phó bộ trưởng kia đang muốn nịnh nọt, nhưng Trần Hán Thăng hoàn toàn không cho ông ta cơ hội này, nói một cách chính đáng: "Lý Quyến Nam là bạn cùng phòng đại học của tôi, mặc dù chức vụ này không quan trọng lắm, nhưng tôi vẫn phải tránh tị hiềm, các anh tự mình quyết định là được rồi."

"Vâng."

Phó bộ trưởng sửng sốt một chút, ngay sau đó gật đầu, trong giọng nói mang theo sự bừng tỉnh hiểu ra.

Mười phút sau, Trần Hán Thăng nhận được tin nhắn của Lý Quyến Nam gửi đến.

“Tiểu Trần, tao được phó bộ trưởng bổ nhiệm làm tổ trưởng nhỏ.”

Chương 916: Phương thức bí truyền mang thai kia, cậu còn nhớ rõ không?

Nhìn thấy sự sắp xếp của phó bộ trưởng bộ phận hành chính kia, Trần Hán Thăng đã biết ông ta nghe hiểu ẩn ý của mình, "bạn cùng phòng của chủ tịch" tôi và "Người cha quận trưởng của tôi" đều có ý nghĩa như nhau.

Cất điện thoại đi, Trần Hán Thăng lại đi đến bên cạnh Trịnh Quan Đề, cô đang dẫn một số chuyên gia và giáo sư của viện Khoa học Trung Quốc đi tham quan những thành tựu công nghệ mới nhất của viện nghiên cứu Qủa Mễ.

Các chuyên gia giáo sư cũng được chia thành nhiều loại, một số không màng đến thế sự chỉ chuyên tâm nghiên cứu, một số cũng lợi dụng các hạng mục nghiên cứu khoa học để tăng thu nhập kinh tế, cải thiện chất lượng cuộc sống.

Cho nên rất nhiều công ty đều sẵn lòng hợp tác với các trường đại học hàng đầu, thậm chí còn có cơ chế trao đổi thạc sĩ và nghiên cứu sinh xuất sắc, mặc dù làm như vậy sẽ khiến một số giáo sư vào học giả bị tiền tài thu hút lăn lộn vào thế tục cuồn cuộn, nhưng vẫn lợi nhiều hơn hại.

Không có tư bản đầu tư thì làm sao có được sự tiến bộ toàn thể của ngành sản xuất, đặc biệt bây giờ đã là năm 2006, không thể lừa dối người khác bằng những khẩu hiệu nhiệt huyết sôi trào nữa, nhất định phải thỏa mãn được chất lượng cuộc sống của các nhân viên nghiên cứu, bọn họ mới có thể thành thật nghiên cứu.

Đây là điều mà Qủa Xác đã làm rất tốt, sau khi điện thoại di động đời thứ hai được ra mắt, số tiền thưởng đã trực tiếp tạo ra một số triệu phú trẻ tuổi, mặc dù Trần Hán Thăng không thích học, nhưng hắn ủng hộ "Lý luận sự hữu dụng của tri thức" bằng hành động thực tế.

"… Việc nghiên cứu và phát triển dòng điện thoại đời thứ hai của Xiaomi đang được tiến hành, hy vọng cũng có thể đóng góp một viên gạch vào ngành sản xuất điện tử trong nước cùng với các vị giáo sư đây."

Cô bạn thân Trịnh vẫn đang đĩnh đạc nói chuyện.

Trần Hán Thăng đứng ở trong đám người, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Trịnh Quan Đề một cái, cô đang mặc một bộ đồ vest màu trắng nghiêm túc, bộ đồ vừa người làm tôn lên vòng eo thon thả, bắp chân cân đối được bọc trong đôi tất chân màu da, giọng nói bình tĩnh và tự tin, lúc nói chuyện thỉnh thoảng sẽ đi kèm với thủ thế, thể hiện một năng lực kiểm soát cục diện.

"Cô bạn thân Trịnh chính là một người phụ nữ như vậy."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, cô sẽ không thuần phục với gia đình, sẽ không thuần phục trước đàn ông, làm một bạn thân thì tốt rồi.

Nếu có thể ngủ một giấc thì càng tốt hơn nữa.

Sau khi xem xong thành quả mới nhất, mọi người lại cùng nhau đi ăn cơm, với thân phận của Trần Hán Thăng, hắn nhất định phải có mặt, hơn nữa ở trên bàn cơm, các giáo sư cũng đang thảo luận về hai "ánh sáng điện thoại di động trong nước" là Qủa Xác và Xiaomi, ưu thế và nhược điểm của mỗi loại trên con đường phát triển.

Thực ra trên thị trường điện thoại bây giờ đang có rất nhiều nhãn điện thoại di động trong nước, ngoại trừ các doanh nghiệp nhà nước đầu tư như Haier, Lenovo, TCL ra thì còn có

các doanh nghiệp tư nhân như BBK, Nietzsche, Bird, Capitel, v.v…

Nhưng các giáo sư đều biết rằng, các hãng máy OEM mang nhãn hiệu Trung Quốc chỉ để kiếm tiền nhanh một chút, nên sự chú ý của bọn họ cũng không nằm ở đây.

Còn về phần những nhà sản xuất doanh nghiệp tư nhân, thực sự là không biết nên cảm thán như thế nào, ngay cả việc lắp ráp hoàn chỉnh bọn họ cũng không thể làm được, chỉ dựa vào sức tưởng tượng lắp ráp lung tung một phen, một số sản phẩm điện thoại trong nước chẳng khác nào một chiếc radio thì thôi đi, quá đáng nhất là còn thêm cả chức năng cạo râu vào.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong thì nhân tiện cạo râu một chút?

“Sao bọn họ không lắp thêm hai chiếc đũa nữa, như vậy việc ra ngoài ăn cơm càng tiện hơn.”

Có một vị giảng viên hướng dẫn tiến sĩ tại một trường đại học tức giận nói: “Nếu dựa vào những kẻ ngu ngốc này, cho dù mười ngàn năm sau đó chăng nữa cũng không thể đuổi kịp các công ty nước ngoài.

Cho nên trước mắt, ở trong nước chỉ có Qủa Xác và Xiaomi là nghiêm túc sản xuất điện thoại di động, đương nhiên Huawei cũng rất giỏi, nhưng thị trường chủ yếu của bọn họ là thiết bị liên lạc toàn cầu, trước mắt vẫn chưa đặt chân vào ngành sản xuất điện thoại di động.

Nhưng nếu chỉ so sánh giữa Qủa Xác và Xiaomi mà nói thì Xiaomi có vẻ càng vững chắc hơn.

Tìm kiếm người phát ngôn, ra mắt thế hệ điện thoại di động thứ nhất, mở cửa hàng flagship kỳ ngoại tuyến, nghiên cứu điện thoại di động đời thứ hai… Khiêm tốn nhưng phát

triển vững mạnh, đây mới là con đường bình thường của một xí nghiệp kinh doanh lớn.

Còn Qủa Xác thì sao?

Nếu không phải đánh nhau với Samsung thì cũng là đang trong quá trình đánh nhau với Samsung.

Khó khăn lắm với có thể rảnh rỗi, bọn họ còn mày mò ra những thứ kỳ quái như Cộng động Qủa Xác, Qvodplayer Qủa Xác, Qủa Xác Cloud, v.v… Các giáo sư ở viện Khoa học Trung Quốc có chút lo lắng, điện tử Qủa Xác có điều kiện khởi đầu tốt như vậy, tuyệt đối không thể bị lãng phí vì chân trong chân ngoài.

“Qủa Xác đã là nhà máy sản xuất điện thoại di động, nhưng không chỉ là nhà máy sản xuất điện thoại di động.”

Đối mặt với một số nghi ngờ, Trần Hán Thăng nói: “Bây giờ các dòng điện thoại di động trong nước không có cốt lõi kỹ thuật cứng để làm hào bảo vệ, cho nên Qủa Xác chỉ có thể nâng cao năng lực mềm của nó, dùng các sản phẩm như Cộng đồng và Qvodplayer để mang đến cho người dùng một lối sống tích hợp hoàn chỉnh, nâng cao khả năng cạnh tranh một cách toàn diện, gia tăng cốt lõi văn hoá của điện tử Qủa Xác…”

Nói đến kỹ thuật, Trần Hán Thăng chắc chắn không bằng những chuyên gia này, nhưng khi nói đến mô hình và hướng phát triển của ngành sản xuất, Trần Hán Thăng đã vượt xa bọn họ.

Sau khi bữa tiệc kết thúc và các chuyên gia giáo sư rời đi, hai người trở lại văn phòng của Trịnh Quan Đề, cô cũng tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của Trần Hán Thăng.

“Dưới tình huống các kỹ thuật tiên tiến đang bị phong toả.”

Cô bạn thân Trịnh lắc đầu nói: "Chênh lệch trong ngành sản xuất điện thoại di động là rất lớn, năng lực đột phá của năng lực cứng trong nước ít nhất phải mất hai mươi năm nữa."

Trần Hán Thăng tính toán thời gian, đó là vào năm 2026.

Cho nên cuối cùng là Trịnh Quan Đề, bởi vì doanh số của điện thoại di động Qủa Xác đang bùng nổ và dần dần bắt kịp Samsung, cho nên một số phương tiện truyền thông đã thổi phồng và nịnh nọt, ngay cả ban quản lý Qủa Xác cũng tin tưởng.

Trên thực tế, chênh lệch giữa Qủa Xác và Samsung vẫn rất lớn, Samsung chỉ là không thể cạnh tranh được với Qủa Xác trong thị trường Trung Quốc mà thôi.

"Có lẽ là vậy."

Trần Hán Thăng cũng không thể xác định: "Chờ đến năm 2026, có lẽ một số kỹ thuật công nghệ nào đó của chúng ta đã có thể sánh ngang với các nhà sản xuất nước ngoài."

Hai người lại nói đến một số chuyện công, bao gồm cả công việc kinh doanh của các cửa hàng flagship, và cả nguyên nhân các chuyên gia của viện Khoa học Trung Quốc đến đây.

"Xiaomi muốn đăng ký một số bằng sáng chế nên đã mời các giáo sư đến đây xem một chút để gia tăng mối quan hệ, đến lúc đó càng tiện cho việc thông qua kiểm định."

Trịnh Quan Đề giải thích: "Hơn nữa lúc trước tôi cũng đã nói với cậu rồi, phía bên Hồng Kông có người đến đây, nên tôi tạm thời phải trở về."

"Ừ."

Trần Hán Thăng gật đầu.

Mấy tháng trước Trịnh Quan Đề đã nhắc đến chuyện này, nhà họ Trịnh ở Hồng Kông muốn đến Kiến Nghiệp xem xét

một chút, Trần Hán Thăng cùng đã tỏ thái độ muốn được gặp lại người bạn cũ Hồng Sĩ Dũng.

"Bọn họ bay vào lúc nào?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Có lẽ hai ngày này."

Sau khi trả lời xong, Trịnh Quan Đề lại hỏi thăm tình hình gần đây của Trần Hán Thăng, trong giọng điệu mang theo chút giễu cợt: "Cậu sao vậy, bản ghi chép về cuộc sống ở thế kỷ 21 của tổng tài bá đạo và hai cô vợ trẻ?"

"Haiz…"

Trần Hán Thăng thở dài, đang định nói chuyện thì Trịnh Quan Đề đột nhiên nhấc tay lên cắt ngang: "Chờ một chút, tôi đi pha một ly cà phê trước."

Sau đó dưới cái nhìn chằm chằm của Trần Hán Thăng, cô bạn thân Trịnh cởi áo khoác tây trang bên ngoài ra, chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay bó sát, đồng thời tuỳ tiện đá bay giày cao gót, thay bằng một chiếc dép lê thoải mái, nhẹ nhàng bước đi đến bên cạnh chiếc máy pha cà phê.

"Cô đang làm gì vậy?"

Trần Hán Thăng bất mãn nói: "Giống như trước khi xem phim, lần nào tôi cũng phải chuẩn bị sẵn sàng những đồ ăn vặt như que cay, chân gà và coca vậy."

"Cũng gần như là thế."

Trịnh Quan Đề cười nói: "Nhưng câu chuyện của cậu còn đặc sắc hơn nhiều so với phim ảnh, nhất định phải ngồi xuống từ từ thưởng thức, lần trước trong quá trình khảo sát thị trường ở bên ngoài vẫn tương đối vất vả, không ngờ vừa mới trở về đã có thể thả lỏng một chút."

“Ồ.”

Trịnh Quan Đề cũng pha giúp Trần Hán Thăng một ly, sau đó nhanh chóng ngồi lại chỗ ngồi, trong căn phòng nồng nặc mùi cà phê, cô bạn thân Trịnh đưa hai tay chống cằm, vẻ mặt mong chờ Trần Hán Thăng mở miệng.

“Mẹ nó…”

Đối mặt với trận thế này, Trần Hán Thăng thực sự không biết phải mở miệng như thế nào, sau khi cân nhắc một lúc lâu mới nói: “Cô còn nhớ rõ phương thức bí truyền mang thai lúc trước không?”

Chương 917: Cô bạn thân Trịnh không đủ nghĩa khí

"Phương thức bí truyền" kia là do một nữ công nhân trong nhà máy cống hiến lên trên khi Trịnh Quan Đề giả mang thai để trêu chọc Trần Hán Thăng năm đó.

Nghe nói cái này có thể khiến người ta nhanh chóng mang thai, Trịnh Quan Đề không để tâm đến, hoàn toàn không thể ngờ được rằng Trần Hán Thăng lại nhắc đến vào lúc này.

"Cậu…"

Trịnh Quan Đề sửng sốt một chút, không chắc chắn hỏi: "Đã dùng phương thức bí truyền kia rồi?"

"Ừ thì…"

Trần Hán Thăng gãi đầu, ậm ừ nói: "Tôi nói tôi là cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh, cô có tin không?"

"Đừng vòng vo nữa."

Trong mắt Trịnh Quan Đề đều tràn ngập ánh sáng tò mò, cô dứt khoát khoanh chân lên trên ghế, không hề có chút phong thái nào của một nữ cường nhân trên thương trường, gấp gáp không thể chờ nổi truy hỏi: "Mau nói rõ chi tiết đi, cô gái ở đại học Đông Đại và đại học Tài chính, người nào mang thai?"

Trần Hán Thăng cúi đầu xuống, không nói gì.

Trịnh Quan Đề thông minh đến nhường nào, từ trong vẻ mặt ủ rũ cụp đuôi này của Trần Hán Thăng, cô đã loáng thoáng đoán ra được: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ cả hai đều có?"

“Haiz.”

Trần Hán Thăng lại thở dài một hơi: “Đúng là làm bậy mà.”

“Xì…”

Sau khi xác nhận tin tức này, Trịnh Quan Đề đầu tiên là khẽ cười một tiếng, sau đó dường như không thể khống chế được nữa, tiếng cười càng ngày càng lớn, suýt chút nữa đã va đổ ly cà phê trên bàn.

Lúc mới bắt đầu, Trần Hán Thăng cảm thấy rất khó chịu, có phải là bạn thân nữa không vậy, ông đây thảm thương như vậy, thế mà cậu vẫn còn không tim không phổi cười ha ha?

Nhưng sau đó hắn không còn tức giận nữa, bởi vì khi Trịnh Quan Đề cúi người xuống ôm bụng cười, đã vô tình khiến cổ áo ngắn tay chĩa thẳng vào Trần Hán Thăng, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng phong cảnh bên trong.

“Cô xem trò cười của ông đây, ông đây sẽ ngắm cơ thể của cô.”

Trần Hán Thăng oán hận suy nghĩ, tóm lại cũng không thiệt thòi gì.

Thực ra với mối quan hệ giữa Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng, bọn họ đã từng ôm nhau, ôm chầm lấy nhau, Trần Hán Thăng cũng đã từng nhìn thấy dáng vẻ lúc mặc áo ngủ của cô bạn thân Trịnh, nếu bình thường, có lẽ phải dần dần phát triển thành một cặp đôi mới đúng.

Tình hình thực tế là xung quanh Trần Hán Thăng căn bản không thiếu các cô gái xinh đẹp, sự quan tâm đến sự nghiệp của Trịnh Quan Đề đã vượt quá khát vọng về tình yêu.

Hiện giờ, mỗi khi có việc, cả hai người đều ai bận việc nấy, những lúc rảnh rỗi lại ngồi xuống tâm sự, hoặc đi ra ngoài ăn

chút đồ ăn khuya, càng ngày càng giống một "cặp bạn thân".

Nhưng đối với Trịnh Quan Đề mà nói, trạng thái ở bên cạnh nhau như thế này là thoải mái nhất, thỉnh thoảng trong lòng cũng nhớ đến Trần Hán Thăng, nhưng không cần phải vướng vào những mâu thuẫn tình cảm lộn xộn của tên tra nam này, có thể tập trung vào đối phó với các vấn đề kinh doanh bất cứ lúc nào.

Tóm lại chỉ trong một câu, cô chỉ coi ông bạn thân này là "lốp xe dự phòng tình cảm", nhưng Trịnh Quan Đề cũng không phải là tra nữ, bởi vì cô chỉ có một lốp xe dự phòng này mà thôi.

"Cậu đang xem cái gì vậy?"

Trịnh Quan Đề cười một lúc, đột nhiên phát hiện ánh mắt của Trần Hán Thăng có gì đó không đúng lắm? Lập tức che ngực ngồi thẳng người lại.

"Không có gì?"

Trần Hán Thăng cười ngây ngô hai tiếng, bưng cà phê lên nhấp hai hớp: "Cà phê này trắng quá… Đắng quá."

"Chậc."

Cô bạn thân Trịnh cười xuỳ một tiếng: "Đã là cha của hai đứa nhỏ rồi còn háo sắc như vậy?"

"Đừng trách anh em không phải là người, chỉ trách cô bạn thân quá mê người."

Nếu đã bị phát hiện ra rồi, Trần Hán Thăng cũng dứt khoát thừa nhận, thậm chí còn trả đũa: "Hơn nữa lúc nãy cô cũng đang cười nhạo tôi mà, bạn cùng phòng ký túc xá của tôi còn đủ nghĩa khí hơn cả cô."

"Ồ?"

Trần Quan Đề hỏi: “Bọn họ tuỳ tiện để cho cậu xem sao?”

“Đương nhiên không rồi.”

Trần Hán Thăng bịa chuyện nói: “Nhưng có một người bạn cùng phòng nói nếu một buổi sáng nào đó tỉnh dậy phát hiện mình biến thành con gái, chuyện đầu tiên cậu ta làm chính là để các anh em sảng khoái, chẳng lẽ chuyện này vẫn chưa đủ nghĩa khí sao?”

“Phi, khụ khụ…”

Trịnh Quan Đề đang uống cà phê cười sặc lên, Trần Hán Thăng đi đến vỗ vào phía sau lưng giúp cô, đây vốn là một hành động bình thường, nhưng cái vỗ của Trần Hán Thăng chính là lòng bàn tay đang xoa bóp ở sau lưng cô bạn thân Trịnh.

Trịnh Quan Đề không nói lời nào, chỉ kéo ngăn kéo ra cái “cạch”, bên trong đặt một cây cung nỏ phát ra ánh sáng lạnh lùng.

“Ha ha…”

Đối mặt với lời cảnh cáo thầm lặng này, Trần Hán Thăng cười mỉm quay trở lại sô pha ngồi xuống, sau đó dưới sự hỏi han của Trịnh Quan Đề, hắn chậm rãi kể lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Năng lực biểu đạt của Trần Hán Thăng vốn đã xuất sắc, cộng thêm đây là câu chuyện có thật xảy ra ở trên người hắn, cho nên cảm giác chìm đắm của Trịnh Quan Đề rất mạnh, sắc mặt lúc thì tiếc nuối, lúc thì buồn cười, lúc thì im lặng không nói gì.

Thời gian cả buổi chiều cứ thế trôi qua, mãi cho đến khi cô thư ký của Trịnh Quan Đề gõ cửa “cốc cốc cốc” vào lúc chạng vạng, hoá ra là trưởng bộ phận sản phẩm của công ty đã đến đây vài lần, chỉ là không dám quấy rầy hai ông chủ.

Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề đóng cửa hàn huyên mấy tiếng đồng hồ, cấp dưới đều đang suy đoán có lẽ Qủa Xác và Xiaomi muốn tổ chức một hoạt động quan trọng nào đó.

"Đi đây."

Trần Hán Thăng đứng dậy chuẩn bị rời đi: "Tóm lại mọi chuyện chính là như vậy, bây giờ tôi là một con chó không ai quan tâm, ai cũng ghét bỏ."

"Sau này tôi cũng phải cách xa cậu một chút."

Trịnh Quan Đề chỉ nói đùa một chút, sau đó nghiêm túc nói: "Rắc rối cậu gây ra lần này sẽ kéo dài cả đời, nếu đổi lại là tôi, tôi cũng không thể nghĩ ra cách nào khiến hai người bọn họ chấp nhận lẫn nhau."

"Ai nói không có chứ?"

Trần Hán Thăng xoa huyệt thái dương, nhưng trước khi rời đi, hắn lại nghĩ tới một chuyện, đột nhiên quay đầu lại nói: "Chuyện là… Nếu cô cũng muốn sướng, nhớ gọi điện thoại cho tôi đấy, dù sao thì nước phù sa cũng không chảy ra ruộng ngoài mà…"

"Rầm."

Thấy Trịnh Quan Đề lại muốn mở ngăn kéo cung nỏ ra, Trần Hán Thăng cười hì hì vội vàng rời đi.

Vị trí văn phòng làm việc của Trịnh Quan Đề là một trong những căn phòng có vị trí tốt nhất trong toà nhà hành chính, không chỉ có thể quan sát toàn bộ nhà máy mà còn có thể nhìn thấy nhân viên ra vào toà nhà hành chính.

Đợi khoảng mấy chục giây, quả nhiên Trần Hán Thăng nghênh ngang rời đi, không hề kiềm chế hay khiêm tốn chút nào.

Trịnh Quan Đề khoanh hai tay trước ngực đứng trước cửa sổ, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Trần Hán Thăng đến ngẩn người.

Lúc nãy cho dù là Trần Hán Thăng giở trò ở sau lưng hay nhìn lén từ cổ áo, những hành động đó thức chất đều vô cùng thân thật, nhưng trong lòng Trịnh Quan Đề đều không cảm thấy phản cảm chút nào, điều đó chứng tỏ hắn đã phá vỡ phòng tuyến khi ở chung bình thường.

Đối với sự phát hiện mối quan hệ giữa hai người trong tương lai, Trịnh Quan Đề suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn kiên định nói: "Giữ nguyên như bây giờ là được rồi, không cần thiết phải cố tình thay đổi, nếu thực sự có một ngày như vậy…"

Trịnh Quan Đề lắc đầu không nói nhiều thêm nữa, lại mặc áo khoác tây trang vào một lần nữa, lấy gương trang điểm ra nhìn, mãi cho đến khi toàn bộ ý cười lúc này biến mất, cô mới nói với thư ký bên ngoài: "Tiểu Vân, mời trưởng bộ phận sản phẩm vào đi."

…

Trong hai ngày tiếp theo, các phương diện đều tương đối bình tĩnh, nhưng Samsung lại gửi thư mời lần thứ hai, mời Trần Hán Thăng đến trụ sở chính của Hàn Quốc để trao đổi khảo sát, giải quyết hoà bình mối quan hệ giữa hai công ty.

Điều này có vẻ chân thành, Trần Hán Thăng đang định chờ bọn họ gửi lá thư mời thứ ba đến, lúc đó mới nhích người đi đến Hàn Quốc trước.

Có lẽ khi đó La Tuyền đang trong kỳ nghỉ hè, không cần phải ở trong trường đại học nữ sinh với kỷ luật vô cùng nghiêm khắc nữa, như vậy mới có thời gian gặp mặt ăn cơm.

Giữa trưa thứ bảy, Trần Hán Thăng nhận được điện thoại của cô bạn thân Trịnh, khách mời bên Hồng Kông sắp đến, bảo hắn đến phòng họp của điện tử Xiaomi một chuyến.

Trần Hán Thăng xách theo một chiếc túi đi đến, Trịnh Quan Đề khá ngạc nhiên: "Bên trong là cái gì vậy?"

"Trung Hoa."

Trần Hán Thăng nói: "Đã lâu không gặp lão Hồng, đưa cho ông ấy chút quà mọn."

Hồng Sĩ Dũng cũng là một người nghiện thuốc, nhưng anh ta càng thích hút xì gà hơn.

"Không thể nhìn ra được."

Trịnh Quan Đề bĩu môi: "Tình cảm của hai người cũng sâu sắc đấy nhỉ, không đánh không quen nhau sao?"

Trần Hán Thăng mỉm cười không trả lời.

Chẳng bao lâu sau, sau khi Hồng Sĩ Dũng và nhóm người của mình đến, anh ta nhìn thấy quà tặng Trần Hán Thăng đưa, trên mặt cũng xuất hiện vẻ mặt thụ sủng nhược kinh: "Chủ tịch Trần quá khách khí rồi, tôi, tôi… Mẹ nó, kem đánh răng Trung Hoa cũng có thể coi là Trung Hoa sao?"

Chương 918: Bí mật của những gia tộc quyền thế ở Hồng Kông

"Tôi đâu nói là thuốc lá Trung Hoa, kem đánh răng Trung Hoa thì không thể gọi tắt là Trung Hoa sao?"

Trần Hán Thăng mỉm cười tủm tỉm nói: "Sau khi về hưu, Lão Hồng không còn hài hước như trước nữa rồi."

"Nhưng chủ tịch Trần vẫn giống như trước đây, lúc nào cũng thích trêu chọc người khác."

Hồng Sĩ Dũng bất đắc dĩ lắc đầu, nọng cằm cũng đong đưa theo.

Lão Hồng oán giận một phen, sau đó ở trước mặt Trần Hán Thăng, trịnh trọng xách kem đánh răng Trung Hoa ở trên tay.

Trần Hán Thăng nhếch môi, vỗ vào bả vai Hồng Sĩ Dũng, không nói thêm những lời cợt nhả nào nữa.

Ý nghĩa trong hành động này của Lão Hồng chính là, cho dù Trần Hán Thăng tặng thứ gì đi chăng nữa, anh ta cũng sẽ vô cùng quý trọng.

Đương nhiên, có lẽ trong lòng anh ta sẽ có những suy nghĩ khác, nhưng ý nghĩa được truyền đạt ra ngoài vô cùng thân thiện, như vậy cũng đã đủ rồi.

"Lão Hồng vẫn rất có bản lĩnh, cho dù là thủ đoạn làm ăn buôn bán hay quy tắc làm người, thực chất đều không thể bới móc ra quá nhiều tật xấu."

Trong lòng Trần Hán Thăng âm thầm suy nghĩ.

Ngoài ra phong độ của Hồng Sĩ Dũng cũng không tồi, sau khi thất bại trong cuộc cạnh tranh giữa Tân Thế Kỷ và Qủa Xác, trước khi rời khỏi Kiến Nghiệp, anh ta còn cố ý tìm đến tìm Trần Hán Thăng tâm sự, giữa hai người không thể coi là đánh giá cao lẫn nhau, nhưng có thể chắc chắn sẽ hoá thù thành bạn.

Tuy nhiên, lần này trong số những vị khách Hồng Không, Hồng Sĩ Dũng không phải là nhân vật chính.

Người đảm nhận vị trí trung tâm là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, dáng người trung bình, tướng mạo vô cùng anh tuấn, có thể nhìn ra được nét phóng khoáng phong lưu hồi còn trẻ, mái tóc chải chuốt đến bóng mượt, mặc một bộ âu phục xa hoa được thiết kế đặc biệt, rất có phong thái của một luật sư tinh anh trong phim Hồng Kông.

Nhưng người này không phải là luật sư, mà là bác hai của Trịnh Quan Đề.

Lúc trước chính ông ta đã phái Hồng Sĩ Dũng đến để tranh giành quyền lãnh đạo của Tân Thế Kỷ.

“Trịnh tổng.”

Hồng Sĩ Dũng đứng ở giữa giới thiệu: “Người này chính là chủ tịch của điện tử Qủa Xác- Trần Hán Thăng, lúc trước tôi đã nhắc đến cậu ấy với ngài rất nhiều lần. Chủ tịch Trần, người này chính là ngài Trịnh Quang Dụ, tổng giám đốc của công ty trách nhiệm hữu hạn Du lịch và Giải trí Bồ Kinh.”

“Tôi biết chứ.”

Trần Hán Thăng cười ha hả đưa tay ra: “Trịnh nhị công tử mà, con người tôi rất thích xem những tin tức giải trí, biết vướng mắc tình cảm giữa ngài đây với các chị gái Hồng Kông kia.”

Nghe thấy sự trêu chọc không chút che giấu của Trần Hán Thăng, Trịnh Quang Dụ vốn dĩ đang mỉm cười, sắc mặt lập tức trở nên ngưng động, vẻ mặt tuỳ tiện của Hồng Sĩ Dung và mấy người khác cũng hơi cứng đờ.

Cách xưng hô "Trịnh nhị công tử" này thực chất là biệt danh mà các tay săn ảnh Hồng Kông đã cố ý đặt cho Trịnh Quang Dụ khi còn trẻ, nó vừa thể hiện sự tôn quý của danh môn thế gia vừa tô đậm thói quen phong lưu của đối phương.

Trịnh Quang Dụ khi còn trẻ thực sự đã bị lan truyền không ít tai tiếng, chỉ là bây giờ ông ta đã sắp năm mươi tuổi, nếu còn gọi cái danh hiệu mỹ miều "Trịnh nhị công tử này", ngoại trừ việc miêu tả ông ta là một tay lão luyện trong việc chơi đùa phụ nữ ra thì thực sự chẳng có gì để thể hiện nữa."

"Nếu đã quen biết nhau, chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện đi."

Cuối cùng vẫn là Hồng Sĩ Dung vội vàng chuyển chủ đề.

Trần Hán Thăng nể mặt mũi của Lão Hồng nên cũng chỉ cười ha ha một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh Trịnh Quan Đề.

Trịnh Quan Đề quay lại nhìn hắn một cái, Trần Hán Thăng khẽ nhướn mày không dễ phát hiện, hai người đều có một cảm giác ăn ý "tâm đầu ý hợp".

Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề quen biết nhau lâu như vậy, ngày thường khi nói chuyện phiếm hay trong lúc ăn khuya, Trịnh Quan Đề đã kể rất nhiều bí mật về những danh môn ở Hồng Kông.

Những bí mật kia không thể tìm thấy trên baidu, hoặc đại chúng xã hội cũng chỉ cái biết cái không, chỉ những người trong giới như Trịnh Quan Đề mới có thể hiểu rõ.

Từ trong những lời kể này, Trần Hán Thăng đã biết ông cụ nhà họ Trịnh kia đã hơn 80 tuổi, mặc dù ông thành lập ra một

đế chế kinh doanh bao gồm trang sức, khách sạn, trung tâm thương mại, giao thông… Là một doanh nhân lớn được mọi người tôn trọng.

Nhưng trong đời sống riêng tư, ông lại là một người vô cùng hà khắc và cứng nhắc, hơn nữa cũng tương đối cổ hủ, có tư tưởng "Truyền cho con trai không truyền cho con gái, truyền lớn không truyền nhỏ" đối với tài sản của mình, dưới tình huống ông cụ không còn đủ sức lực, con trai cả Trịnh Quang Thanh dần dần tiếp nhận công việc kinh doanh cốt lõi.

Còn về phần đứa con thứ hai Trịnh Quang Dụ và đứa con thứ ba Trịnh Quang Thuần, bọn họ chỉ có thể nắm giữ một số cổ phần để ăn lợi nhuận.

Trịnh Quang Thuần chính là cha ruột của Trịnh Quan Đề, nhưng mẹ của cô không phải là vợ hiện tại của Trịnh Quang Thuần, nếu cứ phải hình dung thì ở thời cổ đại có một từ gọi là "thứ nữ".

Địa vị của Trịnh Quang Thuần ở nhà họ Trịnh vốn dĩ đã không cao chứ đừng nói là Trịnh Quan Đề, cho nên lúc trước khi vừa mới quen biết nhau, Trần Hán Thăng nịnh nọt gọi Trịnh Quan Đề một tiếng "công chúa", cô bạn thân Trịnh lại tự giễu nói "công chúa gặp nạn".

Cho nên mặc dù nhà họ Trịnh rất giàu có, nhưng toàn bộ tài sản đều tập trung vào tay ông cụ Trịnh và con trai cả Trịnh Quang Thanh, số tài sản mà hai người em trai có thể nắm giữ bây giờ cũng không nhiều lắm, vì thế lúc trước, sau khi đầu tư thất bại ở Đông Nam Á, Trịnh Quang Dụ mới nảy ra ý tưởng dùng nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ để lấp đầy lỗ hổng một chút.

Đương nhiên hai người con trai này cũng không cần phải lo lắng, một khi ông cụ Trịnh qua đời, mặc dù bọn họ không được chia cổ phần cốt lõi của công ty, nhưng ít nhất cũng nhận

được vài tỷ tiền thừa kế, vào năm 2006, số tiền này có thể ngay lập tức khiến bọn họ lọt vào bảng xếp hạng top ba mươi tỷ phú đại lục.

Nhưng đối với Trần Hán Thăng mà nói, càng hiểu rõ những nội tình này, những gia tộc quyền thế trong truyền thuyết kia cũng đang chậm rãi cởi bỏ khăn che mặt ra.

Chỉ có khoảng cách mới tạo ra vẻ đẹp, chờ đến khi Trần Hán Thăng hoàn toàn hiểu rõ, cuối cùng hắn cũng bành trướng, cảm thấy bản thân mình nên được so sánh ngang bằng với ông cụ Trịnh, người cũng gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, ba người con trai này không đáng để so sánh.

Cho nên lúc nãy Trần Hán Thăng trào phúng Trịnh Quang Dụ một chút, thứ nhất là giúp cô bạn thân Trịnh báo thù, thứ hai là trong lòng hắn cũng không sợ hãi chút nào.

Chờ đến khi Trịnh Quang Dụ được thừa hưởng khối tài sản vài tỷ, nói không chừng Trần Hán Thăng có thể tăng gấp đôi khối tài sản của mình nhờ vào sự phổ biến của hệ điều hành Android vào năm 2008.

Phòng hội nghị của Xiaomi rất rộng rãi, sau khi phân chia khách mời và gia chủ ngồi xuống, hai hàng lông mày của Trịnh Quang Dụ vẫn nhíu chặt.

Nguyên nhân chính đương nhiên là Trần Hán Thăng- Chủ tịch của điện tử Qủa Xác với vẻ mặt đầy kiêu ngạo ngang ngược này. Thực ra lúc trước khi Tân Thế Kỷ đấu đá với Qủa Xác, Hồng Sĩ Dũng cũng đã đưa ra các báo cáo liên quan rồi.

Nhưng lúc đó Trần Hán Thăng vẫn đang học năm ba đại học, cho dù có chút nổi tiếng ở đại lục đi chăng nữa, nhưng cũng không đến mức đáng để Trịnh Quang Dụ nhìn vào trong mắt.

Không ngờ, chẳng bao lâu sau, toàn bộ Tân Thế Kỷ đã bị Trần Hán Thăng rút củi dưới đáy nồi đào rỗng.

Càng không ngờ được chính là, Tân Thế Kỷ vốn dĩ đã trở thành một cái vỏ rỗng, sau khi được Trịnh Quan Đề sửa tên thành "Xiaomi", nó lại hồi sinh một lần nữa.

Cho nên ngoại trừ Trần Hán Thăng ra, cô cháu gái Trịnh Quan Đề cũng là nguyên nhân thứ hai khiến Trịnh Quang Dụ cảm thấy mất tự nhiên trong lòng.

Bình thường Trịnh Quang Dụ và Trịnh Quan Đề rất ít khi gặp nhau, lúc trước Trịnh Quan Đề nếu không đi du học ở Mỹ, thì khi ở Hồng Kông, cô lúc nào cũng lặng lẽ ngồi trong phòng của mình, đến cả chuyện ăn cơm cũng là người giúp việc Philippine giúp đỡ đưa lên.

Trịnh Quang Dụ chỉ biết em trai có một cô con gái ngoài giá thú, trong ấn tượng, cô cháu gái này rất xinh đẹp, chỉ là tính cách có hơi "khiêm tốn".

Bây giờ ông ta mới hiểu được rằng, Trịnh Quan Đề không hề khiêm tốn chút nào, cô chỉ là không muốn tiêu hao quá nhiều tinh lực ở Hồng Kông, đại lục mới là sân khấu càng rộng lớn hơn nữa.

Trịnh Quan Đề của hiện tại, dưới cái tên điện tử Xiaomi, nó đã là một trong những nhà sản xuất sản phẩm điện tử nổi tiếng nhất ở Trung Quốc và điện thoại di động Xiaomi cũng đã được bán ở Hồng Kông.

Nghĩ tới đây, Trịnh Quang Dụ không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn người ở phía đối diện một cái.

Trần Hán Thăng không biết từ đâu lấy ra một chiếc bấm móng tay, vừa bình thản bấm móng tay vừa nhẹ nhàng bâng quơ thổi "phù phù", tựa như không một ai được hắn để ý vào trong mắt.

Nhưng Trịnh Quan Đề lại lịch sự ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt mang theo ý cười, nhưng Trịnh Quang Dụ cũng biết cô cháu gái này rất khó đối phó.

Lúc nãy khi Trần Hán Thăng trêu chọc ông ta là "Trịnh nhị công tử", Trịnh Quan Đề chỉ đặt mông ngồi trên ghế, gần như không hề nhúc nhích, giống như muốn trơ mắt nhìn bác hai của mình xấu hổ.

"Khụ khụ"

Trịnh Quang Dụ ho khan vài tiếng, đưa mắt ra hiệu nhìn về phía Hồng Sĩ Dũng.

Trịnh Quang Dụ ngại mặt mũi nên không muốn đích thân mở miệng, chỉ có thể để Hồng Sĩ Dung trung thành và tận tâm phá vỡ.

"Trịnh tổng, chủ tịch Trần."

Hồng Sĩ Dũng vừa mới gọi tên thì đã nghe thấy Trần Hán Thăng cười khẽ một tiếng, lẩm bẩm lầu bầu nói "Thật phiền mà, con mẹ nó đều do Lão Hồng."

Chương 919: Gia phả

"Hả…"

Hồng Sĩ Dũng sửng sốt một chút, thực ra "con mẹ nó đều do Hồng Sĩ Dũng" đã vô cùng phổ biến trong giới bạn bè của Trần Hán Thăng, năm đó khi Qủa Xác chiến đấu với Tân Thế Kỷ, bất kể là đang mắng ai đi chăng nữa, Trần Hán Thăng vừa mở miệng đã nói câu cửa miệng "Hồng Sĩ Dũng" này.

Ngay cả Thẩm Ninh Ninh trước đây khi làm sai bài toán, cô bé cũng vểnh môi lên, dùng giọng nói trẻ con lẩm bẩm: "Đều tại Hồng Sĩ Dũng."

Nhưng bản thân Hồng Sĩ Dũng lại hoàn toàn không hay biết gì cả, cho nên khi đột nhiên nghe thấy câu danh ngôn này, sắc mặt ngay lập tức trở nên cứng đờ.

Cũng may tố chất tâm lý của Lão Hồng không tồi, nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, cười ha hả nói: "Chủ tịch Trần, nói không chừng đây không phải là một sự phiền phức, mà là một cơ hội hợp tác hai bên cùng có lợi."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng ngoài cười nhưng trong không người đáp lại một chút, đương nhiên hắn không nhằm về phía Hồng Sĩ Dũng, mà là đối với bác hai của Trịnh Quan Đề- Trịnh Quang Dụ.

Trịnh Quang Dụ giả vờ như không nhìn thấy, Hồng Sĩ Dũng cũng lo lắng Trần Hán Thăng lại khiêu khích, vì thế lập tức nói: "Chuyện là như thế này, trong tay chúng tôi cũng có một khoản tiền nhàn rỗi, thầm nghĩ nếu bỏ vào trong ngân

hàng thì thật lãng phí, nếu tương lai của thị trường sản phẩm trong nước rạng ngời như vậy, thà rằng đầu tư cho người thân của mình còn hơn, chúng ta có thể tận dụng lợi thế về vị trí địa lý và thuế má của Hồng Không để đẩy bán điện thoại di động ra nước ngoài…"

"Chậc."

Trần Hán Thăng khinh thường cười nhạo một tiếng: "Qủa Xác không hề thiếu tiền."

"Tôi đâu kiến nghị điều này với ngài, chủ tịch Trần."

Hồng Sĩ Dũng cười gượng: "Tôi đang kiến nghị với Trịnh tổng, nếu điện thoại di động Xiaomi muốn giao hàng đến khu vực Đông Nam Á, chúng tôi cũng có tài nguyên để giúp đỡ."

"Con mẹ nó…"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ thứ chó má Hồng Sĩ Dũng này, năng lực vả mặt vẫn như trước.

Lão Hồng không hề nói sai, Trịnh Quan Đề mới là người thân thực sự, thân phận của Trần Hán Thăng thực chất chỉ là người qua đường A quăng tám sào cũng không đến.

"Nhưng mà…"

Hồng Sĩ Dũng cũng rất tinh mắt, nhìn thấy đuôi lông mày Trần Hán Thăng nhướn lên, anh ta lập tức bổ sung thêm một câu: "Nếu ngài và Trịnh tổng kết hôn, chúng ta đương nhiên cũng là người một nhà."

"Ông chú này, rất biết nói chuyện."

Lúc này Trần Hán Thăng mới chuyển giận sang vui, những lời này nghe thật thoải mái, xem ra Hồng Sĩ Dũng tu dưỡng hơn một năm ở nước Anh, đầu óc đã không còn bị bơ sữa bao phủ kín mít rồi.

Trần Hán Thăng không hề có ý định kết hôn với Trịnh Quan Đề, có lẽ Đề ca cũng không có suy nghĩ này, hai người đều vô cùng ăn ý lựa chọn tiếp tục mối quan hệ "bạn thân trai gái" này.

Chỉ là Trịnh Quang Dụ vô cùng ngạc nhiên, trước đó ông ta không hề biết biết rằng giữa Trịnh Quan Đề và Trần Hán Thăng còn có vương mắc tình cảm. Nhưng điều này cũng có thể giải thích tại sao Trần Hán Thăng có thể thoải mái ngồi ở trong căn phòng hội nghị này.

"Chẳng phải mấy tháng trước còn có tin tức vạch trần Trần Hán Thăng qua lại với hai người bạn gái sao?"

Trịnh Quan Dụ thầm nghĩ, ông ta sinh ra trong một gia đình giàu có, đã quen với cuộc sống ăn chơi đàng điếm, đương nhiên cũng không cảm thấy Trần Hán Thăng trăng hoa gì đó.

Trong phòng hội nghị còn có cô thư ký nhỏ bên người Trịnh Quan Đề- Tưởng Vân Vân, cô ta mất tự nhiên kiễng mũi chân, Tưởng Vân Vân là người hiểu rõ nhất mối quan hệ giữa Trịnh tổng và chủ tịch Trần, có lẽ trước mắt vẫn chưa tiến hành "một bước" kia, nhưng tình cảm tích tụ đã rất sâu, có thể xảy ra "bước kia" bất cứ lúc nào.

Nhưng bọn họ lại rất lý trí, thận phận của đối phương cũng vô cùng hiển hách, đặc biệt là khi chủ tịch Trần còn có Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.

Cho nên Tưởng Vân Vân suy đoán, cho dù nước chảy thành sông xảy ra chuyện gì đó đi chăng nữa, sáng sớm ngày hôm sau, có lẽ bọn họ vẫn có thể nhẹ nhàng đối mặt với nhau, một người thản nhiên mặc quần áo rời đi, một người rửa mặt trang điểm đi đến văn phòng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Giống như một cơn mưa phùn, chỉ lặng lẽ thấm nước sương, không một tiếng động thấm ướt vạn vật.

Tưởng Vân Vân nhìn về phía bà chủ nhà mình, Trịnh Quan Đề không hề bị ảnh hưởng bởi "chủ đề kết hôn" của Hồng Sĩ Dũng, vừa chính xác vừa trực tiếp nói: "Xin lỗi, tôi không chấp nhận khoản đầu tư này."

Trong đầu Trịnh nhị công tưởng đang tưởng tượng đến câu chuyện giữa Trần Hán Thăng và cháu gái nhà mình, đột nhiên lại từ chối, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Hồng Sĩ Dũng- Người quản lý chuyên nghiệp và đủ tư cách tiếp nhận chủ đề, trầm giọng hỏi: "Tôi có thể nghe lý do của Trịnh tổng được không?"

"Được chứ."

Trịnh Quan Đề đan chéo hai tay với nhau, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt bàn, ánh mắt nhàn nhạt, giọng điệu tự nhiên, thể hiện sự tự tin có thể kiểm soát được mọi chuyện.

"Thứ nhất, trước mắt Xiaomi không hề có kế hoạch thâm nhập vào thị trường nước ngoài, trước mắt hãng điện thoại di động trong nước có năng lực này chỉ có Qủa Xác."

Trịnh Quan Đề bình tĩnh nói: "Thứ hai, Xiaomi là công ty sở hữu duy nhất của riêng tôi, tôi sẽ không chấp nhận bất cứ khoản đầu tư rót vốn nào; Thứ ba, nếu doanh nghiệp thực sự xuất hiện vấn đề liên quan đến tài chính…"

"Chủ tịch Trần."

Trịnh Quan Đề quay sang nhìn Trần Hán Thăng: "Qủa Xác có thể cho mượn chút tiền được không?"

"Đương nhiên rồi."

Trần Hán Thăng nhún vai, vô cùng sảng khoái đồng ý.

“Cho nên cảm ơn các ngài đã xem trọng Xiaomi.”

Trịnh Quan Đề tổng kết nói: “Nhưng tôi không có nhu cầu về phương diện này, nếu thực sự có ý định đầu tư, ngài có thể thử đầu tư vào viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng, viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ chính là một “cỗ máy nuốt vàng”, cho dù bỏ ra hàng trăm triệu tệ cũng chưa chắc đã tạo ra được thành quả trọng đại gì, ngay cả năng lực lợi nhuận của Qủa Xác và Xiaomi cũng suýt chút nữa không thể chống đỡ được.

Cho nên Trịnh Quan Đề mới lựa chọn hợp tác với viện Khoa học Trung Quốc, phòng thí nghiệm điện tử của các trường đại học lớn trong nước, năm bảy xưởng thuộc bộ Công nghệ và Thông tin, hợp tác với các tổ chức nghiên cứu khoa học lớn để thực hiện sự chia sẻ bảo mật trong nghiên cứu khoa học.

Trịnh Quang Dụ vô cùng thất vọng, trước khi được thừa kế tài sản, cuộc sống chỉ dựa vào lợi nhuận cổ phần không được tốt lắm, cho nên ông ta mới đi theo cách tìm kiếm đầu tư ở khắp nơi, tranh thủ các khoản lợi nhuận ngắn hạn.

Điện tử Xiaomi của cháu gái là một hướng đầu tư tốt, đáng tiếc người ta hoàn toàn không đồng ý.

Còn về phần viện nghiên cứu Qủa Mễ, Trịnh Quang Dụ không phải là kẻ ngốc, nếu ông ta ném hơn 80 triệu vào trong đó, cùng lắm cũng chỉ có thể khiến loa của điện thoại di động nghe rõ hơn một chút, một giọt nước cũng không dính.

“Nếu đã như vậy.”

Trịnh Quang Dụ lập tức đứng lên: “Chúng tôi xin cáo từ.”

Trịnh nhị công tử nói muốn đi, Hồng Sĩ Dũng thậm chí còn không có thời gian để phản ứng, mặc dù với tác phong của Trịnh Quan Đề, những quyết định trong công việc kinh doanh

của cô đều khá chín nhắn, nhưng cũng không thể mất kiên nhẫn như vậy chứ.

Hồng Sĩ Dũng hiểu rất rõ về Trịnh Quang Dụ, thậm chí là quen thuộc với toàn bộ nhà họ Trịnh, ông cụ Trịnh đời thứ nhất rất giỏi, thế hệ thứ hai chỉ có con trai cả Trịnh Quang Thanh miễn cưỡng được việc, thế hệ thứ ba ngoại trừ Trịnh Quan Đề ra, mặc dù những người khác không thể coi là quá sa đọa, nhưng ánh mắt và thủ đoạn kém hơn rất nhiều.

Trịnh Quang Dụ cũng không có thiên phú làm ăn buôn bán, nếu không lúc trước cũng không thua lỗ nhiều tiền như vậy trong các khoản đầu tư.

"Chúng tôi vẫn sẽ ở lại Kiến Nghiệp mấy ngày."

Hồng Sĩ Dũng cố gắng hết sức giảng hoà: "Có thời gian vẫn sẽ hẹn Trịnh tổng ăn cơm, cũng hy vọng chủ tịch Trần sẽ đến."

Trịnh Quang Dụ không để ý đến mấy thứ này, nhưng khi đi đến cửa, ông ta đột nhiên xoay người lại nói với Trịnh Quan Đề: "Ông cụ sắp không xong rồi, về vấn đề có để cháu vào gia phả không, trước mắt vẫn chưa được quyết định, cháu tự xem đi."

Sau khi nói xong, Trịnh Quang Dụ cất bước đi ra khỏi phòng họp, những người tuỳ tùng khác cũng lần lượt đuổi theo sau.

"Cuối cùng kẻ ngốc cũng đã đi rồi."

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng huýt sáo, nhưng khi hắn thu dọn móng tay đã cắt đi, lại thấy cô bạn thân Trịnh đang ngơ ngác.

"Sao vậy?"

Trần Hán Thăng đưa tay khua khua trước mặt Trịnh Quan Đề: “Người Hồng Kông các cô thực sự rất coi trọng vấn đề gia phả sao?”

Chương 920: Silicon giả nhân tạo và bán vĩnh cửu Hàn Quốc

“Không có, đến nhà ăn ăn cơm thôi.”

Sắc mặt Trịnh Quan Đề giản ra cười một tiếng, dẫm lên chiếc giày cao gót “lộc cộc” rời đi.

Nhưng ở phía bên kia, Trịnh Quang Dụ vừa mới bước ra khỏi phòng họp của Xiaomi đã bày ra vẻ mặt phẫn nộ: “Nhìn dáng vẻ kia của Trịnh Quan Đề kìa, ở trước mặt nhiều người như vậy lại trực tiếp từ chối yêu cầu của ông bác là tôi đây, nó còn coi mình là con cháu nhà họ Trịnh nữa không?”

“Trịnh tổng đúng là hơi quá đáng, nhưng cũng không phải không còn cơ hội hợp tác nữa, chúng ta có thể ghé thăm thêm vài lần nữa.”

Ngoài mặt Hồng Sĩ Dũng đang an ủi, nhưng trong lòng lại đang âm thầm bội phục, rốt cuộc Trịnh Quan Đề vẫn là Trịnh Quan Đề, từ chối vô cùng dứt khoát lưu loát, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội ảo tưởng.

“Còn phải đi nữa sao?”

Trịnh Quang Dụ liên tục lắc đầu: “Tôi từng tuổi này rồi còn phải ép dạ cầu toàn đi thăm cháu gái của mình sao, nói ra thực sự quá xấu hổ, tôi còn có mấy người bạn khác ở Kiến Nghiệp, có lẽ bọn họ cũng có kênh đầu từ khác, nói tóm lại, sau này tôi sẽ không ủng hộ mẹ của Trịnh Quan Đề vào gia phả.”

“Haiz.”

Hồng Sĩ Dũng hơi thất vọng một chút, trên người Trịnh Quang Dụ hoàn toàn không có phẩm chất của một doanh nhân xuất sắc, ví dụ như cứng cỏi và kiên nhẫn.

Ở đại lục này có rất nhiều ông chủ tay không gây dựng sự nghiệp, trong giai đoạn tích luỹ đầu tiên của bọn họ vô cùng vất vả, ngay cả Trần Hán Thăng cũng thường xuyên khoe khoang rằng, trong đợt bùng phát dịch SARS vào năm 2002, chính hắn đã anh dũng không sợ "liều chết" giành được đơn đặt hàng chuyển phát nhanh của điện tử Tân Thế Kỷ, lúc này mới giành được sự đánh giá cao của lãnh đạo công ty chi nhánh chuyển phát nhanh Thâm Thông ở Kiến Nghiệp, từ đó một bước lên mây.

Ngược lại, Trịnh Quang Dụ vừa mới chịu thất bại một chút đã lùi bước, còn dùng mấy chuyện như vào gia phả để uy hiếp.

Một số người siêu giàu ở Hồng Kông đều có nguồn gốc từ Triều Sán, ở đó rất coi trọng quan niệm gia phả, cho nên ông cụ Trịnh mới vô cùng truyền thống, coi trọng con trai cả, cháu đích tôn nhất.

Cô con gái ngoài giá thú của đứa con trai thứ ba như Trịnh Quan Đề, mặc dù cũng được hưởng thụ việc ăn mặc, ở, đi lại do nhà họ Trịnh cung cấp, nhưng mẹ của cô từ đầu đến cuối vẫn chưa được ghi vào gia phả.

Trịnh Quang Thuần đã nhắc đến chuyện này vài lần, còn xúi giục anh hai Trịnh Quang Dụ mở miệng nói giúp, nhưng ông cụ Trịnh không hề quan tâm, anh trai cả Trịnh Quang Thanh cũng không đưa ra ý kiến, một khi ông cụ Trịnh qua đời, sau khi chia nhà, mẹ của Trịnh Quan Đề muốn ghi vào gia phả gần như là chuyện không thể nào.

Cứ thế mấy ngày sau, Trịnh Quang Dụ đã gặp được rất nhiều bạn bè, cũng cùng chăn cùng gối với không ít phụ nữ, một số người còn là những người mẫu trẻ nổi tiếng ở đại lục,

thứ người ta coi trọng chính là nhãn hiệu vàng "Trịnh nhị công tử", hy vọng có thể mượn nhân mạch của ông ta để mở rộng tài nguyên làm việc ở Hồng Kông.

Chỉ là phương diện đầu tư không hề có tin tức tốt, rất nhiều thứ gọi là "hạng mục tốt", Hồng Sĩ Dũng vừa nghe đã biết rõ ràng đang lừa gạt người khác.

Những dự án lớn thực sự, động một chút là tiêu tốn hàng chục tỷ, trước khi chưa nhận được di sản thừa kế, Trịnh Quang Dụ cũng không có năng lực tham dự, cho nên sau khi nghĩ đi nghĩ lại, dự án thích hợp nhất vẫn là nhà máy điện tử Qủa Xác.

Vì thế dưới sự khuyên bảo của Hồng Sĩ Dũng, cuối cùng Trịnh Quang Dụ vẫn có ý định mời Trịnh Quan Đề ra ngoài ăn tối, trong khoảng thời gian này, không nên nói chuyện hợp tác mà chỉ nói về tình thân, làm như vậy có lẽ còn có chút cơ hội.

"Có lẽ Trần Hán Thăng cũng sẽ có mặt."

Trần Quang Dụ nói: "Chúng ta tìm một nhà hàng nổi tiếng nào đó đi."

"Sai rồi."

Hồng Sĩ Dũng giống như một con bò già, cần cù chăm chỉ sửa lại lỗi sai: "Lúc trước chủ tịch Trần và Trịnh tổng thích ăn thịt dê xiên ở trong các quán ăn khuya nhất, tôi cảm thấy có lẽ bọn họ sẽ không có hứng thú với các nhà hàng xa hoa, các quán ăn ven đường tràn ngập hơi thở nhân gian ngược lại sẽ có tác dụng hơn."

"Như vậy sao?"

Trịnh Quang Dụ hơi do dự, bây giờ là đang là cuối tháng sáu mùa hè, việc để cánh tay trần trụi, mồ hôi ướt đẫm ngồi ở trong quán ăn khuya thực sự là một khảo nghiệm đối với Trịnh nhị công tử đã quen với khí lạnh của điều hoà.

“Thử xem sao?”

Hồng Sĩ Dũng khuyên nhủ.

“Được rồi.”

Trịnh Quang Dụ nghiến răng nghiến lợi, khó nhọc đồng ý.

Quả nhiên, khi Trịnh Quang Dụ liên lạc với Trịnh Quan Đề, lúc đầu ông ta không trực tiếp đề cập đến địa điểm ăn uống, Trịnh Quan Đề tìm một lý do từ chối, nhưng sau đó khi ông ta tỏ vẻ tuỳ tiện tìm một quán ăn khuya nào đó ở Giang Lăng ngồi xuống, Trịnh Quan Đề do dự một chút, lúc này mới đồng ý.

…

Khoảng năm giờ chiều, trong một quán đồ nướng trên phố Quý Cô ở Giang Lăng, Trịnh Quang Dụ và Hồng Sĩ Dũng dẫn theo mấy người tuỳ tùng ngồi xung quanh một chiếc bàn.

Nhưng khác với lần trước chính là, lần này có thêm một người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi.

Bây giờ đang là mùa tốt nghiệp, các bàn xung quanh có không ít sinh viên đang liên hoan, bọn họ vẫn luôn nhìn về phía này, thỉnh thoảng còn cúi đầu khẽ thì thầm gì đó.

Bởi vì người phụ nữ kia có thể coi là một cô minh tinh hạng C hoặc D gì đó, bây giờ cô ta đang là “trợ lý” và được một người bạn ở Kiến Nghiệp giới thiệu đến đây, giá trị nhan sắc hay dáng người đều không tồi, tính cách cũng tương đối ngoan ngoãn.

Bản thân Trịnh Quang Dụ tương đối yêu thích, ông ta đang định sau khi trở về Hồng Kông sẽ tìm ông chủ của một công ty điện ảnh nào đó, để xem có vai phụ khá quan trọng trong một bộ phim nào không rồi nhét vào đó, hơi nâng lên một chút.

“Sao vẫn chưa đến vậy?”

Lại chờ thêm 20 phút nữa, Trịnh Quang Dụ lau mồ hôi oán giận: "Sắp nửa tiếng đồng hồ rồi, nào có người nào để trưởng bối chờ lâu như vậy chứ?"

Hồng Sĩ Dũng vốn đang thích thú thưởng thức cảnh tượng các sinh viên tốt nghiệp, những người trẻ tuổi có khóc có cười, có những giọt nước mắt không nỡ, như vậy mới là cuộc sống chân thực chứ.

Nghe thấy những lời oán giận của Trịnh Quang Dụ, Hồng Sĩ Dũng cũng không không ngại mặt mũi nói ra mấy lời thật lòng.

Bây giờ điện tử Qủa Xác có hai chi nhánh, tổng số nhân viên có lẽ hơn hai ngàn người; Một số cửa hàng flagship của Xiaomi, cộng thêm nhà máy tại trụ sở chính, ít nhất cũng có hơn 1000 người, ngay cả khi Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề không phải quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt, thì còn có rất nhiều giấy tờ cần bọn họ ký tên xác nhận, sao có thể có nhiều thời gian như chúng ta được.

"Có lẽ chậm trễ một chút chăng?"

Hồng Sĩ Dũng vẫn vô cùng kiên nhẫn như cũ: "Chúng ta chờ thêm một chút nữa, hoặc ăn một chút gì đó lót dạ cũng được."

"Dầu mỡ."

Trịnh Quang Dụ nhíu mày: "Ở Hồng Kông, chỉ có những tên giang hồ mới thích ăn mấy thứ này thôi."

Hồng Sĩ Dũng mỉm cười không nói gì, tự cầm một xiên thịt dê chậm rãi nhấm nháp, lại hớp một ngụm bia lạnh sảng khoái, hoàng hôn dần dần buông xuống, xung quanh đều là tiếng cười nói vui vẻ, trong lòng Lão Hồng cũng vô cùng thoải mái.

Một lát sau, Trịnh Quan Đề đến trước, các sinh viên đại học xung quanh nhìn thấy bà chủ xinh đẹp của Xiaomi xuất

hiện, không nhịn được phát ra từng đột reo hò.

Trong cảm nhận của giới trẻ, hình tượng của Trịnh Quan Đề rất tốt, dù sao đây cũng là bà chủ thứ hai tổ chức buổi họp báo ra mắt sản phẩm sau chủ tịch Trần của điện tử Qủa Xác.

"Xin lỗi."

Trịnh Quan Đề lịch sự nói lời xin lỗi trước: "Công ty có chút việc, Trần Hán Thăng cũng đang từ viện Sức khoẻ phụ nữ và trẻ em đến đây, có lẽ cũng sắp tới rồi."

"Không sao đâu."

Hồng Sĩ Dũng không trả lời, anh ta cũng không thể không biết xấu hổ hỏi Trần Hán Thăng đến viện Sức khoẻ phụ nữ và trẻ em làm gì? Chẳng lẽ hắn có người nhà sắp sinh con sao?

Nữ minh tinh hạng D nhìn thấy Trịnh Quan Đề thì chủ động rót một cốc bia, bộ phim cô ta đang đóng hiện tại cũng chỉ có thù lao mấy trăm ngàn tệ, nghe nói lợi nhuận một ngày trong cửa hàng flagship của Xiaomi lnene đến hàng trăm ngàn, hoàn toàn không thể so sánh được.

Khoảng chừng sáu giờ, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng khoan thai tới muộn.

Sự xuất hiện của hắn càng mang đến nhiều tiếng hoan hô hơn nữa, thực ra các sinh viên khu đại học Giang Lăng đều biết Trần Hán Thăng thường xuyên ra ngoài ăn khuya cùng với các bạn học, tuỳ tiện đi đến đâu cũng có thể tình cờ gặp mặt.

Hắn cũng không bày ra cái giá gì cả, ngoại trừ chữ xấu không ký tên ra thì lúc nào cũng thích chụp ảnh chung với các sinh viên nữ xinh đẹp.

"Mẹ nó."

Sau khi ngồi xuống, Trần Hán Thăng không hề có chút tự giác nào của việc đến trễ, kéo quần đùi lên phía trên, tuỳ tiện vỗ đùi: "Thời tiết này thực sự quá nóng."

"Đúng vậy, đúng vậy…"

Cô minh tinh nhìn thấy người đến là Trần Hán Thăng- Con người sở hữu hàng trăm triệu tệ, trong lòng càng thêm phấn khích, lại vội vàng rót bia một lần nữa, mỉm cười nói: "Thời tiết ở Kiến Nghiệp vốn dĩ nóng bức như vậy."

"Hả?"

Lúc này Trần Hán Thăng mới phát hiện có thêm một người lạ, liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới một vòng, trực tiếp hỏi: "Cô là ai?"

Nữ minh tinh không hề cảm thấy xấu hổ, khách khí tự mình giới thiệu bản thân, thậm chí còn kể ra mình đã từng diễn bộ phim nào trước đây.

"Bạn của tôi."

Trịnh Quang Dụ cảm thấy hơi dong dài, vì thế ngồi bên cạnh trả lời một câu, cũng coi như đang giải thích xem tại sao cô minh tinh này lại đến đây.

"Được đấy, Trịnh nhị công tử."

Trần Hán Thăng bừng tỉnh hiểu ra: "Mới có mấy ngày thôi mà ông đã tìm được một silicon giả nhân tạo và bán vĩnh cửu Hàn Quốc rồi."

Chương 921: Chỉ cần ngài biết ăn thịt xiên, chúng ta chính là bạn tốt!

“Chủ tịch Trần, vậy thì ngài không hiểu rồi.”

Cho dù bị Trần Hán Thăng trêu chọc, cô minh tinh hạng D đã từng diễn vai phụ trong mấy bộ phim truyền hình này lại không hề tức giận, vẫn mở nụ cười rạng rỡ nói: “Silicon giả nhân tạo và bán vĩnh cửu Hàn Quốc đều là sản phẩm khoa học đấy, chúng có thể làm tôn lên vẻ đẹp của những đường cong, có người nào mà không thích đâu?”

“Vậy sao?”

Trần Hán Thăng bĩu môi nhìn về phía Trịnh Quan Đề, ý bảo cô không có những thứ đó.

“Ôi trời, tôi sao có thể so sánh được với Trịnh tổng chứ, Trịnh tổng trời sinh xinh đẹp rồi.”

Dù sao cũng là người lăn lộn trong giới giải trí, cô minh tinh kia phản ứng rất nhanh, lập tức bịt kín lỗ hổng trong câu nói của mình, chủ động rót một cốc bia: “Lúc nãy đã nói sai rồi, kính mọi người một cốc.”

Nhưng trên bàn chỉ có cô bạn thân trịnh hơi chạm vào một chút, còn những người khác, bao gồm cả Hồng Sĩ Dũng- Nhân vật đóng vai trò làm “người hoà giải” cũng lười nâng cốc.

Ba mươi năm trước, Lão Hồng đã làm việc trong công ty của nhà họ Trịnh, anh ta đã từng tận mắt chứng kiến dáng vẻ nơm nớp lo sợ của các minh tinh quá nổi tiếng ở châu Á khi

đứng trước những kẻ có tiền, cho nên anh ta tôn trọng Trịnh Quan Đề, bởi vì người ta đã tạo nên một Xiaomi thanh danh lừng lẫy dựa trên một Tân Thế Kỷ rỗng vỏ.

Cho nên anh ta cũng kính nể Trần Hán Thăng, mặc dù hắn đã hao hết tâm tư đào rỗng Tân Thế Kỷ, nhưng Qủa Xác của bây giờ vừa có tiền, vừa có dũng khí, có can đảm để đấu đá với Samsung, người cầm lái hiện tại của nhà họ Trịnh là Trịnh Quang Thanh cũng không dám làm như vậy.

Trong mắt "người quản lý chuyên nghiệp Hồng Kông kiểu cũ này", phân lượng của cô minh tinh kia vẫn tương đối thấp, sự khinh bỉ của giới tư bản đối với những người hoạt động trong ngành giải trí nghiêm trọng như vậy đấy.

Sau khi tất cả mọi người đến đông đủ, mọi người vừa ăn xiên nướng vừa tuỳ tiện nói chuyện phiếm.

Lúc đầu Trịnh Quang Dụ cũng không muốn ăn mấy thứ này, trong ấn tượng của ông ta về đàm phán thương nghiệp, phải là chọn một phòng trà có khung cảnh tao nhã nhất, mọi người đều mang theo "nữ trợ lý" của mình đến tham gia.

Trợ lý châm trà rót nước, bản thân đàm phán hợp đồng mấy chục triệu, vừa có nhã hứng hồng tụ thêm hương vừa có dũng khí chỉ điểm giang sơn.

Nhưng Trần Hán Thăng, Hồng Sĩ Dũng và Trịnh Quan Đề đều ăn vô cùng ngon miệng, đặc biệt là Trần Hán Thăng, hắn tiện tay cầm một xiên thịt trực tiếp nhét vào trong miệng, hàm răng cắn miếng thịt dê được rắc tiêu lên đó, mồm miệng dính dầu, sau đó ngẩng đầu lên uống "ừng ực" một hớp bia.

Khoé miệng Trịnh Quang Dụ giật giật, ông ta rất muốn nhắc nhở Trần Hán Thăng, cậu đã có nhiều tiền như vậy rồi, có thể chú ý vệ sinh một chút được không?

Điện tử Qủa Xác vẫn chưa được đưa ra thị trường nên vẫn chưa biết giá trị thị trường của có, nhưng các tổ chức tài chính khác nhau sớm đã tiến hành đánh giá, hiện tại Qủa Xác có nhiều sản phẩm nổi tiếng như vậy, cho dù chỉ đơn độc đóng gói và niêm yết một mình "Cộng đồng Qủa Xác" ra thị trường đi chăng nữa, giá trị con người của Trần Hán Thăng sẽ tăng lên rất nhiều lần.

Nhưng Trần Hán Thăng hoàn toàn không để ý đến những thứ này, thỉnh thoảng sẽ kể vài câu chuyện cười khiêu dâm, Trịnh Quan Đề mím môi không nói lời nào, Lão Hồng cũng chỉ hứng thú thêm mắm thêm muối miêu tả một chút.

Thay vào đó là cô minh tinh kia lần nào cũng cười ha hả, thậm chí còn sặc đến mức không thể kiềm chế được, giống như Trần Hán Thăng và Hồng Sĩ Dũng thực sự khá hài hước và thú vị.

Cứ như thế, có vẻ như Trịnh Quang Dụ không thể tham gia vào nội dung của cuộc trò chuyện, cũng không biết ăn thịt xiên uống bia, có vẻ không hợp nhau rồi.

"Vứt bỏ bà mẹ già của mày đi, sau này giá trị con người của Trần Hán Thăng đương nhiên sẽ đột phá giới hạn chục tỷ, ngay cả hắn cũng không sợ bẩn không sợ chết, mày còn sợ cái gì?"

Cho nên cuối cùng, Trịnh Quang Dụ nghiến răng nghiến lợi căn một miếng, cũng cầm lấy một xiên thịt nước lên ăn.

Lão Hồng nhìn thấy ông chủ của mình đã buông bỏ cái giá xuống, anh ta vẫn rất ngạc nhiên, nhưng cũng mở một chai bia đưa đến.

"Không cần cốc sao?"

Trịnh Quang Dụ hỏi.

“Ngài đâu phải là con gái, trực tiếp ngậm miệng chai là được rồi.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói, hắn một tay cầm thịt dê nướng, một tay cầm chai bia, trong miệng còn ngậm thuốc lá.

Trong lúc nói chuyện, khói bụi bay lả tả, Trịnh Quang Dụ lo lắng sẽ dính vào trên xiên thịt dê nướng, nhưng Trần Hán Thăng hoàn toàn không để ý đến những thứ đó, “phụt” một tiếng nhổ bay mẩu thuốc lá, sau đó há miệng hưởng thụ.

“Ăn thì ăn thôi.”

Trịnh Quang Dụ không hề do dự nữa, cắn một miếng thịt dê nướng mà mình tưởng rằng nó rất dầu mỡ, nhưng không ngờ khi cho vào trong miệng lại phát hiện hương vị thực sự không tồi, mặc dù không thể nào tinh tế tỉ mỉ, nhưng trong bầu không khí náo nhiệt này, Trịnh nhị công tử cũng dần dần hoà nhập vào trong đó.

Thành thật mà nói, mặc dù Trịnh Quang Dụ không biết nói chuyện làm ăn buôn bán, nhưng ông ta đã nhìn thấy rất nhiều việc đời, Trần Hán Thăng lại vô cùng lưu manh, đặc biệt dò hỏi một số tin tức riêng tư của các nữ minh tinh Hồng Kông.

Trịnh Quang Dụ thậm chí đã ăn đồ ăn ở quán ven đường, còn có chuyện gì không thể nói nữa? Vì thế ông ta dứt khoát nói ra rất nhiều câu chuyện hái hoa bắt bướm, Trần Hán Thăng nghe vậy chỉ hét lên “Hay lắm, sau đó thì sao, nói nhanh lên đi…”

Thỉnh thoảng khi nói đến những tình tiết “tuyệt vời không thể tả được kia”, Trần Hán Thăng còn nở một nụ cười dâm đãng, cười ha ha chủ động nâng ly chạm cốc với Trịnh Quang Dụ.

Hồng Sĩ Dũng ở bên cạnh lặng lẽ quan sát, thỉnh thoảng khi cúi đầu uống bia, ông ta cũng nghĩ thầm, nếu ông chủ nhà

mình gặp Trần Hán Thăng sớm hơn hai mươi năm thì tốt rồi, có lẽ tính cách côn đồ của chủ tịch Trần đủ để kích thích đến Trịnh Quang Dụ.

Cứ thế mãi cho đến hơn chín giờ tối, mặc dù màn đêm đã buông xuống, nhưng lượng người đổ về con phố ăn vặt này càng ngày càng nhiều, Trần Hán Thăng và Trịnh Quang Dụ nói chuyện với nhau về chủ đề sắc tình vô cùng ăn ý, đã trở thành một cặp "bạn thân nhiều năm".

Trịnh Quang Dụ mời Trần Hán Thăng đi đến Hồng Kông, tỏ vẻ muốn giới thiệu một số ông chủ sản xuất điện tử cho hắn làm quen.

Trần Hán Thăng vô cùng khinh thường từ chối, tuyên bố rằng những người đó phải chủ động đến đại học lục hắn mới phải, nếu không trong nhiều nhất là ba năm, hắn sẽ trở thành "baba" của bọn họ.

Nữ minh tinh và Trịnh Quan Đề cũng trao đổi phương thức liên lạc với nhau, cô minh tinh kia lợi dụng cảm giác chuếnh choáng say, kể về những mảng tối trong giới giải trí, yếu ớt đáng thương cầu xin Trịnh tổng ủng hộ mình nhiều hơn một chút.

Trịnh Quan Đề tỏ vẻ tài nguyên của mình trong giới giải trí tương đối ít, nhưng Trần Hán Thăng lại có rất nhiều bạn bè ở vùng Tô Chiết, hơn nữa còn là phó hội trưởng hiệp hội doanh nhân tỉnh Tô Đông, những chuyện như thế này chỉ cần hắn mở miệng một chút, nói không chừng sẽ có công ty điện ảnh bằng lòng hỗ trợ.

Nhưng cô bạn thân Trịnh cũng nhắc nhở, có lẽ "Mỹ nhân kế" sẽ không có tác dụng với Trần Hán Thăng lắm, nói không chừng còn bị hắn trào phúng và đả kích.

"Tại sao?"

Nữ minh tinh tưởng rằng chủ tịch Trần không thích phụ nữ, những chuyện này ở trong giới giải trí cũng không hiếm thấy.

Trịnh Quan Đề móc điện thoại di động ra, tìm "Tiêu Dung Ngư- Giám đốc công ty luật Dung Thăng", sau đó đưa ảnh chụp qua: "Cô cảm thấy mình có thể đẹp hơn cô ấy không?"

"Hoá ra là giám đốc Tiêu sao? Tôi sao có thể xinh đẹp và kiêu ngạo bằng cô ấy được."

Cô minh tinh thành thật nói.

"Chính là vậy đấy."

Trịnh Quan Đề khẽ gật đầu, ngụ ý đã vô cùng rõ ràng.

Cô minh tinh thở dài một hơi, lúc nãy mình muốn số điện thoại của Trần Hán Thăng, đã bị hắn trực tiếp từ chối, cho nên vẫn nên thành thật tóm lấy Trịnh nhị công tử đi, có lẽ sẽ có thêm một số cơ hội ở Hồng Kông.

"Bán dưa hấu đây, ai muốn ăn dưa hấu không?"

Khoảng hơn mười giờ, có một người đàn ông trung niên đẩy xe ba gác, trên đó chất đống khoảng chừng hơn hai mươi trái dưa hấu vỏ xanh, ông ấy vừa hét lớn vừa dùng chiếc khăn lông trên cổ lau mồ hôi.

Có một số người trẻ tuổi cảm thấy càng uống bia càng khát nên dứt khoát mua một trái dưa hấu nếm thử.

Lúc đầu Trần Hán Thăng không để ý lắm, nhưng khi chiếc xe đẩy sắp đi ngang qua, hắn phát hiện có một cô bé đang đi theo bên cạnh người đàn ông trung niên.

Cùng lắm chỉ hơn 4,5 tuổi, lúc đầu bởi vì dáng người quá thấp lùn nên không ai chú ý đến, cô bé bện hai bím tóc sừng dê, mặc một bộ quần áo nhỏ bẩn thỉu, nhưng trên đường đi vẫn vui vẻ nhảy nót, thỉnh thoảng sẽ nhìn những món ăn ngon ven đường bằng ánh mắt hâm mộ.

“Này, chú bán dưa hấu.”

Trần Hán Thăng đột nhiên hét lên một tiếng.

Trịnh Quang Dụ hơi sửng sốt, ông ta đang nói đến mức nước miếng bay tứ tung, mỗi một chi tiết đều được miêu tả tỉ mỉ, kết quả Trần Hán Thăng “rầm” một tiếng, đứng bật dậy đi về phía đường lớn.

“Cậu ta sao vậy?”

Trịnh nhị công tử cũng nghi hoặc.

“Để tôi đi xem sao?”

Cô bạn thân Trịnh cũng quan tâm đến Trần Hán Thăng, cầm điện thoại di động đi theo.

Trần Hán Thăng đang vỗ dưa hấu “bộp bộp bộp”, thậm chí còn ghé sát xuống lắng nghe một chút, Trịnh Quan Đề cảm thấy rất thú vị: “Này tra nam, cậu cũng biết chọn dưa sao?”

“Không biết.”

Trần Hán Thăng hợp tình hợp lý nói: “Nhưng chẳng phải trong lúc mua dưa hấu mùa hè, người Trung Quốc của mình cũng sẽ làm bộ làm tịch gõ vài cái sao? Sau đó chọn trái nào vừa mắt nhất.”

Chương 922: Nhìn cốt cách đáng kinh ngạc của bác, vừa nhìn đã biết làm chuyện lớn

“Được rồi, cậu lại vô tình tổng kết ra một thói quen sinh hoạt nhỏ.”

Trịnh Quan Đề vỗ vào bả vai Trần Hán Thăng, rất giống với biểu hiện thân mật giữa những người bạn với nhau.

Trên thực tế, mọi người đều biết rằng Qủa Xác và Xiaomi là đối tác của nhau, dù sao “viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mẽ” cũng đứng giữa hai doanh nghiệp này đấy.

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng lên tiếng, làm mặt quỷ với cô bé còn không cao bằng bánh xe kia.

Nhưng hình tượng bây giờ của hắn quá lôi thôi lếch thếch, miệng ngậm thuốc lá, cả người nồng nặc mùi rượu, trên cánh tay chỉ thiếu một hình xăm nữa thôi thì sẽ trở thành kẻ giang hồ, cho nên cô bé kia hơi sợ hãi, rụt người vào trong chiếc xe ba gác.

Nhưng xuyên thấu qua kẽ hở giữa hai tấm ván gỗ, cô bé vẫn lén lút nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Những người bạn nhỏ đáng yêu như vậy đấy, cô bé cho rằng chỉ cần mình trốn đi thì người khác sẽ không nhìn thấy mình.

“Đây là cháu gái của chú sao?”

Trần Hán Thăng nói với người đàn ông trung niên bán dưa hấu.

“Đúng vậy.”

Ông chú trung niên này có nước da ngăm đen, vừa cầm cân cân trọng lượng vừa nói chuyện với Trần Hán Thăng: “Cha mẹ con bé đều phải làm ca đêm, tôi để con bé ở nhà một mình cũng không yên tâm, nên nhân tiên dẫn theo nó đi bán dưa cùng.”

“Con bé thoạt nhìn có vẻ ngoan ngoãn.”

Trần Hán Thăng tiếp tục bắt chuyện: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bốn tuổi rưỡi.”

Nói đến cháu gái mình, nụ cười trên mặt ông chú cũng rạng rỡ hơn một chút: “Cũng hơi nghịch ngợm, nhưng cũng biết yêu thương người khác thỉnh thoảng khi tôi mệt mỏi, con bé cũng sẽ giúp tôi lau mồ hôi.”

Trần Hán Thăng gật đầu, trong miệng huýt vài tiếng sao, lại kêu “meo meo meo” giống như đang gọi một con mèo nhỏ, nhưng cô bé vẫn đứng nấp dưới chiếc xe ba gác không chịu ra, cơ thể nhỏ nhắn hơi gầy yếu.”

Người đàn ông trung niên bán dưa cũng không thúc giục, cười ha hả nhìn Trần Hán Thăng trêu chọc cháu gái nhà mình, sau đó đưa dưa hấu cho Trịnh Quan Đề, tổng cộng là 9 tệ 8, cô chú đưa cho tôi 9 tệ 5 là được rồi.”

“Chú bán cho cháu toàn bộ số dưa hấu này đi.”

Trần Hán Thăng vẫn đang huýt sáo, nhưng những gì hắn nói lại khiến người đàn ông trung niên sửng sốt.

Trịnh Quan Đề nhìn Trần tra nam, lại nhìn cô bé kia, dường như hiểu rõ điều gì đó, ánh mắt bên dưới hàng lông mi thật dày loé lên một chút dịu dàng.

“Cháu nói bán cho cháu toàn bộ dưa hấu này đi, sau đó chú trở về sớm một chút, bọn nhỏ vẫn nên đi ngủ sớm.”

Trần Hán Thăng lặp lại một lần nữa.

“Nhưng, nhưng mà…”

Ông chú trung niên bán dưa tương đối thuần phác, mặc dù rất vui khi gặp được một người khách sộp, nhưng vẫn nhắc nhở: “Nhiều dưa thế này, nếu không ăn hết thì sẽ hỏng đấy.”

“Chú lo gì chứ? Ở đây nhiều người như vậy, cháu đưa cho mỗi bàn mỗi trái là được.”

Trần Hán Thăng búng bay tàn thuốc, động tác vô cùng hào sảng, nhưng động tác lưu manh này lại doạ cô bé kia rụt người vào bên trong một chút.

Mãi đến lúc này, ông chú trung niên bán dưa mới hiểu ra rằng đối phương không phải thực sự muốn mua dưa, mà chỉ muốn cho cháu gái mình có thể nghỉ ngơi sớm một chút.

“Vậy thì cảm ơn, cảm ơn cậu..”

Ông chú trung niên kia vội vàng nói cảm ơn, còn lôi cháu gái ra cùng cảm ơn, nhưng cô bé kia vẫn rất sợ hãi Trần Hán Thăng, rúc ở sau lưng ông nội chỉ để lộ đôi mắt vào hai bím tóc.

“Được rồi, được rồi, chú đừng cân nữa, cưa dựa theo giá cả một trái dưa hấu 30 tệ rồi nhân lên đi.”

Trần Hán Thăng gọi ông chủ quán đồ nướng đến đây chuyển dưa hấu, ngoài ra các khách hàng trên mỗi bạn nghe thấy chủ tịch Trần mời khách ăn dưa, những sinh viên tràn đầy tinh lực đó đều giơ chai bia lên hét “Chủ tịch Trần, chủ tịch Trần, chủ tịch Trần…”

Trên xe tổng cộng có 25 quả dưa hấu, Trần Hán Thăng trực tiếp trả 800 tệ, ông chú trung niên bán dưa liên cục cúi người.

Trần Hán Thăng căn bản không quan tâm đến những chuyện này, chỉ lo "biu biu biu" trêu chọc cô bé.

"Thẩm Ấu Sở có một cô em gái."

Sau khi hai ông cháu rời khỏi phố ăn vặt, Trần Hán Thăng cũng không quay trở lại bàn ăn ngay mà châm một điếu thuốc khác, giống như đang giải thích cho hành động của mình, cũng giống như đang lẩm bẩm lầu bầu.

"Lần đầu tiên tôi gặp em ấy, cũng khoảng chừng bốn tuổi, lớn bằng cô bé lúc nãy, bây giờ em ấy đã sắp học tiểu học rồi, mấy năm nay tôi đều đối xử với em ấy giống như con gái."

Trần Hán Thăng búng tàn thuốc nói.

"Cho nên?"

Trịnh Quan Đề nhướn mày, mơ hồ lóe lên một chút ý cười.

"Khoảng thời gian này không được gặp con bé, tôi hơi nhớ nó rồi."

Trong mũi Trần Hán Thăng phun ra một luồng khói trắng thẳng tắp: "Hơn nữa hai đứa bé của tôi cũng là con gái, cho nên cảm thấy hơi đau lòng thay cho cô gái nhỏ lúc nãy."

"Ồ…"

Cô bạn thân Trịnh hơi hếch cằm lên, vẻ mặt loé lên một chút tinh nghịch hiếm có: "Trần tra nam, con gái đã khiến cậu thay đổi rồi."

"Trở nên có tình cảm, một tên lưu manh động tình, cho dù cầm dao cũng không cầm nổi."

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười nói: "Lúc trước tôi đều chém giết lung tung."

"Chậc."

Cô bạn thân Trịnh phỉ nhổ một tiếng, nhưng trước khi xoay người lại trở về, cô cũng đột nhiên nói: "Tôi quen biết cậu được ba năm rưỡi, cậu đã thực sự thay đổi rồi, bây giờ cậu hơi đáng yêu một chút."

"Đáng yêu, thế có muốn X không?"

"Không muốn."

…

Trên bàn ăn của cửa hàng thịt nướng, kể từ khi Trần Hán Thăng đi ra ngoài, Trịnh Quang Dụ và Hồng Sĩ Dũng vẫn luôn quan sát.

Nhìn thấy hắn mua dưa rồi tặng cho các khách hàng khác, Trịnh Quang Dụ hỏi: "Trần Hán Thăng đang mua tiếng tăm sao?"

"Không phải, cậu ta không cần."

Hồng Sĩ Dũng không chút do dự lập tức phủ nhận: "Những chuyện mua danh tiếng này tương đối hữu dụng ở Hồng Kông, nhưng ở đại lục lại rất phô trương, mấy chục trái dưa hấu thì có thể có tác dụng gì chứ, với sự hiểu biết của tôi với chủ tịch Trần, có lẽ cậu ta đang làm việc theo cảm tính."

Trịnh Quang Dụ trầm ngâm suy nghĩ một lúc, ông ta cũng thừa nhận: "Trần Hán Thăng thực sự vừa bướng bỉnh vừa thoải mái, còn vô cùng thông minh."

"Thêm một chuyện nữa."

Hồng Sĩ Dũng nhắc nhở: "Lúc nãy khi đang ăn, có lẽ là mẹ của chủ tịch Trần gọi điện thoại đến, cậu ta đã phản ứng như thế nào?"

"Ngay lập tức ưỡn ngực, cầm điện thoại di động che mic lại, lúc nói chuyện đều cúi người khom lưng…"

Trịnh Quang Dụ ngay lập tức hiểu ra: "Trần Hán Thăng… Rất sợ mẹ mình?"

Lão Hồng vỗ vỗ cái bụng phình lên, cười ha hả nói: "Ai có thể ngờ được rằng một nhân vật như chủ tịch Trần lại sợ mẹ chứ?"

Trịnh Quang Dụ cũng cười gượng hai tiếng, hai thuộc tính "sợ mẹ" và "sợ vợ" gần như không khác nhau là mấy, người đàn ông dù hung dữ như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần bị gắn nhãn mác này, mọi người đều cảm thấy hắn vẫn tồn tại một phương diện hiền hậu, cảm giác khoảng cách cũng lập tức bị rút ngắn hơn rất nhiều.

"Cho nên."

Hồng Sĩ Dũng rèn sắt khi còn nóng nói: "Tôi đề nghị ngài sau khi trở về Hồng Kông, lập tức ủng hộ để mẹ Trịnh Quan Đề ghi vào gia phả nhà họ Trịnh đi."

"Bọn họ còn chưa đồng ý hợp tác mà."

Trịnh Quang Dụ không hiểu rõ bước cờ này lắm.

"Chúng ta phải nghĩ mọi chuyện theo cách này."

Một người quản lý chuyên nghiệp lão làng như Hồng Sĩ Dũng vừa trung thành vừa có kiên nhẫn, cho dù ông chủ nhất thời không thể hiểu được, anh ta cũng sẽ cố gắng giải thích một cách đơn giản nhất: "Ủng hộ mẹ Trịnh Quan Đề vào gia phả thực ra cũng không khó lắm, chỉ cần ngài và Trịnh tam gia cùng nhau cố gắng, có lẽ Trịnh đại gia cũng không phản đối."

Trịnh Quang Dụ cẩn thận lắng nghe, năng lực của Lão Hồng là điều không thể nghi ngờ, lúc trước thất bại dưới tay Trần Hán Thăng cũng không hoàn toàn là lỗi của anh ta.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, nhìn vào quy mô hiện tại của điện tử Qủa Xác, thất bại dưới tay Trần Hán Thăng là

chuyện mất mặt lắm sao?”

“Sau khi vào gia phả thành công…”

Hồng Sĩ Dũng vẫn đang cẩn thận lên kế hoạch: “Nếu Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề tỏ vẻ gì đó, chẳng phải chúng ta có lợi rồi sao?”

“Còn nếu không tỏ vẻ gì…”

Trịnh Quang Dụ đang định nói chuyện.

“Nếu không có gì.”

Hồng Sĩ Dũng lập tức cắt ngang: “Ngài đã trả giá nhiều lắm sao? Chẳng qua chỉ là một chút nước bọt để tranh cãi mà thôi, hơn nữa sức khoẻ của ông cụ sắp không xong rồi, nói không chừng trước khi qua đời, ngài ấy muốn trực tiếp giải quyết chuyện này, vậy thì sẽ không có cơ hội lấy lòng nữa.”

“Đây chính là một cơ hội tốt dùng vốn nhỏ để đánh cuộc to đấy.”

Lão Hồng khuyên nhủ, hy vọng Trịnh Nhị gia có thể hiểu rõ.

“Ồ…”

Trịnh Quang Dụ tính toán một hồi, tán thành với ý kiến của Hồng Sĩ Dũng: “Lão Hồng, ông có ánh mắt nhìn xa trông rộng đấy, phân tích lợi hại thiệt hơn cũng rất rõ ràng, tôi đây cứ thử xem sao.”

Vì thế, khoảng chừng 12h, khi chuẩn bị rời khỏi quán thịt nước, trước khi lên xe, Trịnh Quang Dụ dường như sực nhớ ra chuyện gì đó, xoay người lại nói với Trịnh Quan Đề: “Lần trước bác nhắc đến vấn đề gia phả, có lẽ trong lúc nhất thời không nói rõ ràng, ý của bác là, nếu sức khoẻ của ông cụ sắp không được nữa, vậy thì nhất định phải tranh thủ khoảng thời

gian này để mẹ cháu ghi vào trong gia phả, nếu không đêm dài lắm mộng.”

“Bác định về trước thử giúp đỡ một chút.”

Trịnh Quang Dụ tích cực nói: “Nếu có hiệu quả, bác sẽ bảo cháu trở về, cháu cảm thấy thế nào?”

“Tôi…”

Đây là điều mà Trịnh Quan Đề hoàn toàn không thể ngờ được, cô ngước mắt nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không hiểu.

Nhưng tóm lại đây là một chuyện tốt, cô bạn thân Trịnh lập tức nói: “Mặc dù tình cảm giữa cháu và mẹ tương đối lãnh đạm, nhưng cũng biết bà ấy rất muốn được vào gia phả, vậy làm phiền bác hai rồi.”

“Chuyện nhỏ, chúng ta là người một nhà mà.”

Trịnh Quang Dụ lại bắt tay tạm biệt với Trần Hán Thăng, lần này Trần Hán Thăng không nói những lời trào phúng nữa, nghiêm túc nói: “Bác hai Trịnh, thực ra ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy bác, tôi đã phát hiện bác là người mi thanh mục tú, cốt cách đáng kinh ngạc, chắc chắn là người có thể làm nên chuyện lớn.”

“… Được rồi.”

Trịnh Quang Dụ bất đắc dĩ lắc đầu, dẫn theo cô minh tinh kia đi đến khách sạn.

Sau đó Trần Hán Thăng lại đưa Trịnh Quan Đề trở về, trên đường đi, hình như cô bạn thân Trịnh cũng không muốn nói chuyện, chỉ tháo bỏ dải ruy băng buộc mái tóc dài của mình, để mặc gió đêm thổi quét.

Trần Hán Thăng suy đoán có lẽ cô đang cảm khái những chuyện vụn vặt trong nhà kia, nên cũng không lên tiếng quấy rầy, không xa không gần đi ở phía sau cô, trong mũi có thể ngửi được hương sữa thuần khiết trên mái tóc cô.

Khi đến trước cổng nhà máy điện tử Xiaomi, Trịnh Quan Đề lặng lẽ nhìn Trần Hán Thăng.

"Nếu cô muốn cảm ơn."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Chi bằng để cho tôi ngủ một lần đi."

"Được thôi."

Cô bạn thân Trịnh thế mà lại nửa thật nửa giả đồng ý: "Khi mẹ tôi vào gia phả, có lẽ tôi phải trở về một chuyến, sau khi trở về từ Hồng Kông, tôi sẽ để cho cậu một lần."

"Nếu gạt tôi thì sẽ không còn mẹ nữa!"

Trần Hán Thăng hếch mũi lên mặt, lập tức thề muốn xác nhận lời hứa này.

"Nói năng thô tục thật khó nghe, ha ha ha…"

Trịnh Quan Đề hất mái tóc dài, để lại một tràng cười sảng khoái đi vào trong nhà máy điện tử Qủa Xác.

…

Cho dù có lẽ cô bạn thân Trịnh lại viết một tờ ngân phiếu trống, nhưng Trần Hán Thăng cũng không thèm để ý, sau khi trở lại điện tử Qủa Xác ở bên cạnh, hắn lập tức gọi cô thư ký nhỏ đang ngủ mơ màng đến văn phòng.

"Cô ghi chép lại một chút, ngày mai để Lão Thôi ở bộ phận kinh doanh chuẩn bị trù tính mở một cửa hàng ngoại tuyến vào ngày mai."

Trần Hán Thăng ra lệnh nói.

“Hả?”

Nhiếp Tiểu Vũ vốn dĩ đang mơ mơ màng màng, nghe thấy câu nói này lập tức tỉnh táo lại: “Chẳng phải trước đó đã nói không mở sao, làm như vậy sẽ nảy sinh xung đột với Xiaomi.”

Kiểu dáng của điện thoại di động đời thứ hai của Qủa Xác vốn dĩ đã tương tự với điện thoại di động Xiaomi, chỉ riêng chuyện này thôi đã khiến cô bạn thân Trịnh mắng vài câu, nếu bây giờ mở cửa hàng ngoại tuyến, có lẽ cô bạn thân Trịnh sẽ phải chất vấn Trần Hán Thăng có phải có ý định cạnh tranh ác ý không?

“Chẳng phải cô cũng đã nói đó là trước đây sao?”

Trần Hán Thăng dựa vào ghế sô pha, kể lại những chuyện đã xảy ra tối nay một lần, hơn nữa còn phân tích: “Tôi đoán rằng việc mẹ của Đề ca vào gia phả, tám chín phần có thể thành công, Trịnh Quang Dụ một phần là nể mặt mũi của tôi, để trả phần ân tình này, tôi quyết định mở cửa hàng ngoại tuyến đầu tiên bằng số tiền ông ta đầu tư vào, khiến phú nhị đại của Hồng Kông này cảm nhận một chút tiềm lực thị trường của đại lục.”

“Nói như vậy…”

Nhiếp Tiểu Vũ đã đi theo Trần Hán Thăng một thời gian dài, bây giờ cô ấy cũng có thể coi là miễn cưỡng nhìn thấu ý đồ của bộ trưởng Trần: “Bác hai Trịnh sẽ cảm ơn cậu vì cậu dẫn dắt ông ta kiếm tiền; Trịnh tổng của Xiaomi cũng sẽ không trách cậu, bởi vì cửa hàng ngoại tuyến này có sự đầu tư của bác hai Trịnh, mà bác hai Trịnh là một nhân vật mấu chốt đã giúp đỡ mẹ cô ấy vào gia phả.”

“Không sai.”

Trần Hán Thăng tự đắc nói: “Nếu Đề ca trách tôi, tôi trực tiếp đẩy chuyện này cho Trịnh Quang Dụ là được, hơn nữa

Qủa Xác có ý định mở cửa hàng ngoại tuyến chứ không phải là cửa hàng flagship di động, thực ra tính cạnh tranh với Xiaomi rất nhỏ."

"Nói như vậy, chúng ta không phải trả tiền cho việc mở cửa hàng."

Cô thư ký nhỏ đưa ra kết luận: "Ngoài ra vừa trả được nhân tình vừa không đắc tội với Trịnh tổng của Xiaomi."

"Cho nên…"

Trần Hán Thăng xoa xoa mũi: "Tôi thấy Trịnh nhị công tử mi thanh mục tú, cốt cách đáng kinh ngạc, vừa nhìn đã biết có thể giúp ông đây giải quyết vấn đề."

Chương 923: Em rất thích nhà của anh, anh có thể dọn ra ngoài được không?

Ngày hôm sau sau ngày ăn nướng BBQ, vừa khéo là ngày 30 tháng 6, Trịnh Quang Dụ cũng chuẩn bị trở về Hồng Kông.

Ngày hôm sau sau khi nghe xong lời khuyên bảo của Hồng Sĩ Dũng, Trịnh Quang Dụ càng nghĩ càng cảm thấy có lý, xét từ góc độ đầu tư mà nói đây có thể là một thương vụ mua bán một vốn bốn lời, cho nên nhất định phải tranh giành xử lý chuyện này trước ông cụ Trịnh, sớm tạo ra ân tình.

Thực ra vốn dĩ cũng không cần gấp gáp đến thế, nhưng con người chính là vậy đấy, giống như nhìn thấy một sản phẩm mình cực kỳ yêu thích trong cửa hàng, có lẽ sản phẩm này từ trước đến nay chưa có ai hỏi thăm, nhưng sau khi yêu thích, trong lòng luôn có cảm giác lo lắng nó đột nhiên bị người khác mua đi.

Tuy nhiên, bởi vì đã thay đổi kế hoạch nên Trịnh Quan Đề không thể nào đến sân bay tiễn người, sáng nay có một lãnh đạo tỉnh đến tham quan nhà máy điện tử Xiaomi, cô phải giới thiệu vào giải thích toàn bộ quá trình.

Cuối cùng chỉ có thể nhờ Trần Hán Thăng giúp đỡ để làm trọn chút lễ nghĩa, Trần Hán Thăng cũng đồng ý.

Xem ra, sau khi Trịnh Quang Dụ thay đổi suy nghĩ khác biệt trước đây, giữa ông bác và cô cháu gái này cũng có một chút hương vị người thân.

Tại điểm kiểm tra an ninh trong sảnh khởi hành ở sân bay Lộc Khẩu Kiến Nghiệp, Trịnh Quang Dụ bắt tay tạm biệt với Trần Hán Thăng: "Chủ tịch Trần, cảm ơn đã đưa tiễn, hy vọng sau này chúng ta có thể thực hiện sự hợp tác đôi bên cùng có lợi."

"Đó là điều đương nhiên rồi."

Trần Hán Thăng cười ha ha.

Trịnh nhị công tử vẫn chưa biết được kế hoạch của Trần Hán Thăng, còn về phần "đôi bên cùng có lợi" sao? Trần Hán Thăng cảm thấy mình thắng hai lần cũng như vậy thôi.

"Lão Hồng, lần sau gặp lại."

Trần Hán Thăng và Hồng Sĩ Dũng thân thiết với nhau hơn rất nhiều, còn "bá đạo" kéo Lão Hồng vào trong lồng ngực.

Dáng người Hồng Sĩ Dũng thấp lè tè, chiều cao chỉ đến ngực Trần Hán Thăng, sau khi vẻnh mông phản kháng một lúc lâu, cuối cùng mới giãy giụa ra được từ trong lồng ngực Trần Hán Thăng.

"Gặp lại thì gặp lại, cậu ôm tôi làm gì?"

Lão Hồng buồn bực nói.

"Nhìn dáng vẻ này của anh này, còn ngại ngùng gì chứ, tạm biệt."

Trần Hán Thăng cười hì hì vẫy tay, xoay người lại sải bước rời khỏi cửa kiểm tra an ninh.

Cô minh tinh nhỏ đã chuẩn bị vài câu tạm biệt vừa nội hàm vừa giàu triết lý, kết quả trong mắt Trần Hán Thăng hoàn toàn không có sự tồn tại của cô ta.

Thực ra nghĩ lại cũng đúng thôi, tối hôm qua ở trên giường, cô ta đã nghe Trịnh Quang Dụ đánh giá, chủ tịch Trần chắc

chắn không phải là người đại học đầu tiên lọt vào danh sách giá trị con người hàng chục tỷ tệ, nhưng chắc chắn thuộc nhóm đầu tiên đạt đến ngưỡng này.

Bây giờ chỉ thiếu mất một nguồn gió, các cơ quan tài chính Hồng Công đang dự đoán rằng nguồn gió này chính là thế vận hội Olympic vào năm 2008, sau thế vận hội Olympic, trong nước sẽ sản sinh ra rất nhiều người giàu "chục tỷ".

"Tỷ phú chục tỷ, có kiểu phụ nữ gì mà không có được chứ?"

Trong lòng cô minh tinh lặng lẽ suy nghĩ.

…

Nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược, bây giờ trên thế giới này thực sự có hai người phụ nữ mà Trần Hán Thăng ngay cả nằm mơ cũng muốn gặp, nhưng không dám gặp.

"Nếu Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở cãi nhau."

Trên đường lái xe trở về từ sân bay, Trần Hán Thăng vô cùng nhàm chán miên man suy nghĩ: "Như vậy có thể tính là bọn họ đánh nhau hội đồng không, nếu thai phụ đánh nhau, có thể coi là đánh nhau quần thể không?"

"Reng reng reng…"

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, hoá ra là La Tuyền gọi đến đây, sau khi bắt máy, La Tuyền vừa vui vẻ vừa phấn khích nói: "Trần sư huynh! Anh đoán xem em đang làm gì?"

"Đang… Ị phân?"

Trần Hán Thăng suy đoán hoàn toàn dựa theo suy nghĩ của mình, mỗi lần gọi điện thoại trong lúc đang ngồi xổm bồn cầu, hắn muốn cảm thấy tiết kiệm rất nhiều thời gian.

"Không! Không! Em không có!"

La Tuyền làm nũng nói: “Em đang nói chuyện phiếm với người đàn ông em yêu thích nhất.”

“Vậy các em nói chuyện đi.”

Trần Hán Thăng “hậm hực” nói: “Khoe khoang với anh làm gì?”

“…”

Trần Hán Thăng không nói theo kịch bản như vậy, La Tuyền ở trong điện thoại rõ ràng sửng sốt một chút, sau đó tính tình thối bắt đầu phát tác, cứ khăng khăng muốn Trần Hán Thăng phải thừa nhận, nếu cô nói chuyện với người đàn ông khác, Trần Hán Thăng sẽ ghen.

“Chỉ là nói chuyện thôi mà, anh đây ghen làm gì?”

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: “Em ra ngoài ăn cơm, nếu người phục vụ là nam, các em nói chuyện với nhau, anh nhất định phải ghen tị sao?”

“Cũng phải ha…”

La Tuyền lại tưởng tượng ra một cảnh tượng dữ dội hơn nữa: “Nếu em ăn cơm với một người đàn ông khác, anh nhất định phải ghen, thậm chí là tức giận mắng và động thủ đánh anh ta.”

“Vậy cũng không cần phải ghen mà.”

Trần Hán Thăng cũng ti tiện, biết rõ La Tuyền cố chấp nhưng vẫn muốn cười ha hả trêu đùa: “Anh tìm một người con gái khác cùng ăn cơm với nhau là được, để cô ấy đút cho anh bằng miệng, như vậy anh có thể đáp trả em rồi.”

“Không được, anh không thể làm như vậy!”

Quả nhiên La Tuyền đã tức giận: “Ngoại trừ Thẩm sư tỷ và Tiêu sư tỷ ra, anh không thể ăn cơm với bất cứ người phụ nữ

nào khác nữa, em không cho phép anh làm như vậy.”

“Mẹ nó, rõ ràng là em giả tưởng mấy cảnh kia trước, sao đến lượt anh thì lại không được.”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Hơn nữa chỉ ăn thôi chứ không chơi mà!”

“Em không cần biết, chỉ là không cho phép anh tìm người phụ nữ khác.”

La Tuyền hét chói tai: “Hơn nữa anh phải đến Hàn Quốc sớm hơn một chút, nội trong vòng một tuần phải lại đây.”

“Trong vòng một tuần, có lẽ thời gian hơi eo hẹp.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói, hắn dự định chờ đến khi Samsung gửi thiệp mời đến đây một lần nữa rồi mới sắp xếp kế hoạch đến Hàn Quốc.

“Hy vọng sau khi anh đến Hàn Quốc, vĩnh viễn không trở về nữa.”

La Tuyền tức giận nói.

“Được được được, không trở về, vĩnh viễn không trở về.”

Ngoài miệng Trần Hán Thăng dỗ dành tiểu sư muội, nhưng trong lòng lại nghĩ nằm mơ đi, hai cô con gái của hắn đều chào đời vào tháng mười, cho dù như thế nào đi chăng nữa hắn cũng phải về nước.

Sau khi đến khu đại học Giang Lăng, Trần Hán Thăng bất đắc dĩ phải giảm tốc độ lái xe, bởi vì hai bên đường có rất nhiều sinh viên đang trong kỳ nghỉ hè, bọn họ có người đi đến nhà ga, có người đi đến khách sạn, có người đi tiệm nét, dù sao thì vào mỗi kỳ nghỉ, đều có dòng người như thế này.

“Khuôn viên trường đại học sẽ vắng vẻ, nhưng chỉ hai tháng sau thôi, lại một đám người mang theo khuôn mặt ngây

ngô, trong lòng ôm khát khao mong chờ đối với đại học, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp nhất trong cuộc đời… Không đúng, Trần Lam cũng đã nghỉ rồi.”

Lúc này Trần Hán Thăng mới đột nhiên nhớ ra, “cô em gái ruột” của mình cũng là sinh viên năm nhất.

Mặc dù Trần Hán Thăng và Trần Lam chỉ là anh em họ, nhưng bọn họ đều là con một, tình cảm giữa hai người lại rất tốt, cũng không khác gì mấy so với anh em ruột.

Nhưng khoảng thời gian này Trần Hán Thăng có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ nên đã cố tình quên mất cô nhóc này.

Cũng may tính độc lập của Trần Lam rất mạnh, có lẽ không cần phải quá lo lắng, Trần Hán Thăng gọi cho em gái một cuộc điện thoại, trực tiếp hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Em đang chơi ở chỗ của chị Nghiên Nghiên.”

Trong lúc Trần Lam đang nói chuyện, Trần Hán Thăng cũng nghe thấy tiếng nhạc du dương trong quán cà phê thông qua micro.

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Nghỉ hè em có về Dương Châu không, anh làm tài xế đưa em…”

“Chắc chắn là không về rồi.”

A Lam trực tiếp từ chối, nói năng một cách hùng hồn và đầy lý lẽ: “Em có một cái nhà ở điện tử Qủa Xác, có một cái nhà ở điện tử Xiaomi, có một cái nhà ở quán cà phê hoa, có một nhà ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, có một nhà ở chung cư bên bờ sông, có một nhà ở chung cư núi Tử Kim, nếu thực sự không được còn có thể trở về ký túc xá, tại sao lại phải về Dương Châu?”

“Ha ha ha…”

Trong điện thoại vang lên tiếng cười của hai người phụ nữ khác, có lẽ là của Thương Nghiên Nghiên và Tiểu Trì, màn đấu võ mồm giữa hai anh em Trần Lam và Trần Hán Thăng vẫn luôn rất thú vị.

"Đó đều là nhà của anh."

Trần Hán Thăng nói: "Liên quan gì đến em đâu?"

"Em rất thích nhà của anh."

Năng lực phản ứng và da mặt của Trần Lam hoàn toàn không hề thua kém anh trai: "Xin hỏi anh có thể dọn ra ngoài được không?"

Chương 924: Sinh viên diễn xuất trong trường đại học Tài chính Kinh Tế

Thấy em gái vẫn nói chuyện bướng bình như vậy, Trần Hán Thăng biết cuộc sống của cô hiện giờ rất tốt.

Thực ra nghĩ lại cũng đúng thôi, trong kỳ nghỉ hè, căn tin của trường đại học vẫn giữ lại một hai cửa, việc ăn ngủ hoàn toàn không thành vấn đề, hơn nữa ở Kiến Nghiệp này, Trần Lam có nhiều nơi có thể đi dạo như vậy, trở về Dương Châu bị mẹ mình một ngày đánh một trận đòn là nhẹ, cho nên cô ấy chắc chắn sẽ ăn vạ bên này.

"Vậy được rồi."

Trần Hán Thăng nói: "Ngày mai anh sẽ dẫn A Ninh đi dạo một vòng, em cũng đến đây đi."

"Vâng."

A Lam vui vẻ đồng ý, "đi dạo" có nghĩa là đi mua sắm, hơn nữa đi theo anh trai sẽ không phải tự mình thanh toán.

Sau khi Trần Hán Thăng trở lại văn phòng, Thôi Chí Phong của bộ phận kinh doanh đã chờ ở cửa, anh ta nhận được thông báo từ cô thư ký chủ tịch Nhiếp Tiểu Vũ, ông chủ lớn đang có ý định xoay xở để mở một cửa hàng ngoại tuyến.

Lão Thôi đương nhiên vui vẻ, bởi vì doanh thu của cửa hàng ngoại tuyến chính là doanh thu của bộ phận kinh doanh, hơn nữa chắc chắn 100% rằng cửa hàng ngoại tuyến Qủa Xác có thể kiếm ra tiền.

Lúc trước Thôi Chí Phong đã từng đưa ra đề xuất này, nhưng lúc đó lại bị Trần Hán Thăng phủ quyết, lý do là có thể sẽ khiến Trịnh tổng của Xiaomi bất mãn.

Quả Xác và Xiaomi hiện đang là kiểu "Đối tác hợp tác chiến lược sâu sắc", thậm chí còn có tin đồn thất thiệt rằng hai công ty này sớm muộn gì cũng thuộc họ "Trần", Lão Thôi đương nhiên không dám đắc tội với Trịnh Quan Đề, ngoại trừ hơi tiếc nuối khi phải từ bỏ cửa hàng ngoại tuyến.

Mặc dù không biết ông chủ lớn đã sắp xếp với Trịnh tổng như thế nào, nhưng Thôi Chí Phong cũng không quan tâm đến những chuyện này, mông đặt trên ghế sô pha còn chưa kịp nóng đã lập tức mở miệng nói: "Chủ tịch Trần, về cửa hàng flagship của Qủa Xác."

"Cửa hàng đời sống!"

Trần Hán Thăng đang pha trà, cố ý ngẩng đầu lên sửa đúng: "Chúng ta là cửa hàng đời sống, không chỉ bán những thiết bị điện tử chủ chốt mà Qủa Xác cloud, Qvodplayer Qủa Xác, Cộng đồng Qủa Xác, thậm chí là gia dụng, tạp hoá, đồ dùng nhà bếp… Bất cứ sản phẩm nào liên quan đến Qủa Xác đều có thể trưng bày trong cửa hàng."

"Ngoài ra."

Trần Hán Thăng lại cúi đầu pha trà, khoé miệng nhếch lên thành nụ cười: "Nếu nói là cửa hàng đời sống, Trịnh tổng sẽ không tức giận lắm."

"Đúng đúng đúng, cửa hàng đời sống!"

Thôi Chí Phong liên tục gật đầu, hơn nữa trong lòng lại nhớ kỹ cách nói này một lần nữa, tính tình của Trần Hán Thăng vốn dĩ không được tốt lắm, nếu để hắn nhấn mạnh vài lần một vấn đề nhỏ, có thể hắn sẽ mắng chửi người.

Tên đầy đủ của "Cửa hàng đời sống" có lẽ được gọi là "Cửa hàng trải nghiệm đời sống Qủa Xác", cái này vừa khéo trùng khớp với khái niệm "Chuỗi sinh thái Qủa Xác".

Sau đó hai người thương lượng về kế hoạch dự tính mở cửa hàng đời sống ngoại tuyến đầu tiên của Qủa Xác, bao gồm vị trí địa lý, diện tích bao nhiêu, còn có cả các tác động có thể xảy ra, sau khi xác định được đại cương ban đầu, Thôi Chí Phong lập tức trở về tiến hành hoàn thiện cùng với đoàn đội, chuẩn bị đưa lên hội đồng quản trị trong thời gian tới.

Sau khi Lão Thôi rời đi, Trần Hán Thăng xử lý thêm một số vấn đề công việc, vừa nhìn thời gian thì đã là chạng vạng.

Kể từ khi thành lập hội đồng quản trị, gánh nặng trên vai Trần Hán Thăng giảm bớt đi rất nhiều, cách miêu tả của cô thư ký nhỏ rất hay:

Nếu bộ trưởng Trần muốn làm chuyện gì đó, hắn có thể bận rộn đến mức không có thời gian đi WC;

Nếu là chuyện hắn không muốn làm, cho dù không ở trong văn phòng cũng không sao cả, chỉ cần ký tên xét duyệt đúng giờ là được.

Mấy kiểu như ký tên này, người khác không thể nào làm thay được, mặc dù trong tình huống bình thường sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng một khi xảy ra vấn đề, ai sẽ đến đội nồi đây?

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư lại có thể như vậy đấy, bởi vì sau khi các cô ấy ký tên, cho dù là lỗ hay lãi, Trần Hán Thăng đều sẽ chấp nhận.

…

Khoảng chừng sáu rưỡi, khi các nhân viên của Qủa Xác chuẩn bị đến nhà ăn ăn cơm thì Trần Hán Thăng lại lái xe trở

về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, hắn muốn ăn cơm cùng với mẹ ruột Lương Mỹ Quyên của mình.

Bây giờ Lương thái hậu đã thích nghi với nhịp sống bận rộn, hơn nữa cũng dần dần tìm được bản chất của việc "xử lý công việc công bằng".

Ví dụ như ngày hôm nay bà đi kiểm tra cùng với Tiểu Ngư Nhi thì ngày hôm sau chắc chắn sẽ kéo Thẩm khờ khạo đi đến bệnh viện, hoặc hôm nay mua cho Thẩm Ấu Sở một bộ đồ ngủ thì ngày hôm sau một bộ đồ ngủ màu khác chắc chắn cũng sẽ xuất hiện ở trong nhà Tiêu Dung Ngư.

Hai mẹ con cũng thường xuyên gặp nhau, Lương Mỹ Quyên tiết lộ trạng thái của hai người cho Trần Hán Thăng nghe, nhưng điều tiếc nuối chính là hai cô con dâu vẫn không tha thứ cho Trần Hán Thăng.

"Lần sau hai cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, con muốn nhìn từ xa một chút."

Lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng đưa ra một yêu cầu.

Người giúp việc dì Diệp rũ mắt xuống, cái miệng nhỏ ăn một miếng thức ăn.

Bây giờ dì Diệp về cơ bản đã biết tình hình của nhà họ Trần, Lương Mỹ Quyên thỉnh thoảng cũng sẽ chủ động trò chuyện một chút, nhưng bởi vì Trần Hán Thăng cố ý tỏ ra lạnh lùng và nghiêm túc nên dì Diệp vẫn tương đối sợ hắn.

"Không được."

Lương thái hậu dứt khoát từ chối: "Bây giờ đã là tháng bảy rồi, mặc dù tình trạng của hai đứa bé rất tốt, nhưng cũng không thể lơ là, con đừng đi quấy rầy người một nhà chúng ta… Người hai nhà."

"Được rồi."

Trần Hán Thăng thở dài: "Sắp tới đây con sẽ phải đi Hàn Quốc bàn chuyện làm ăn, mặc dù đi đi về về chưa quá hai tuần, nhưng cũng muốn nhìn thấy các cô ấy trước khi rời đi."

"Vậy sao?"

Lương thái hậu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý: "Vậy con phải đi tìm Thi Thi và Tiểu Hồ giúp đỡ, bảo họ yểm hộ một chút."

Trong khoảng thời gian này, mỗi lần Trần Hán Thăng đi cảm nhận hơi thở của Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Ấu Sở, toàn bộ đều nhờ vào sự giúp đỡ của Biên Thi Thi và Hồ Lâm Ngữ, có lẽ Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đã nhận ra một chút gì đó, nhưng các cô ấy đều không vạch trần, điều này tương đương với việc mặc kệ loại hành vi này.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Trần Hán Thăng lặng lẽ ấp ủ cảm xúc trước một chút, sau đó gọi điện thoại cho Biên Thi Thi.

Phải đợi một lúc lâu sau Biên Thi Thi mới bắt máy, hình như đang che miệng nói chuyện: "Alô, tớ đang ở bên cạnh Tiểu Ngư Nhi, có chuyện gì sao?"

"Khụ khụ."

Trần Hán Thăng sửa giọng nói, dùng một loại giọng điệu thâm trầm u uất nói: "Tớ muốn gặp Tiểu Ngư Nhi."

"Không được!"

Biên Thi Thi cũng trực tiếp phủ nhận, lý do giống hệt với Lương thái hậu, còn hơn ba tháng nữa là đứa nhỏ đã chào đời rồi, bây giờ đang là thời khắc mấu chốt.

"Thi Thi."

Trần Hán Thăng dạt dào cảm xúc, thậm chí còn xen lẫn với chút nghẹn ngào, nói: "Cậu không cần phải lo lắng, tớ sẽ đứng

từ xa.”

“Vậy thì…”

Biên Thi Thi do dự một chút: “Vậy thì phải nghe theo sự sắp xếp của tớ, có cơ hội thích hợp mới có thể.”

“Được được, cảm ơn Thi Thi tốt nhất thế giới.”

…

Ngay sau đó lại liên lạc với Hồ Lâm Ngữ.

“Tiểu Hồ, tớ muốn gặp Thẩm khờ khạo một chút.”

“Không được!”

“Cậu không cần phải lo lắng, tớ có thể đứng từ rất xa.”

“Vậy thì phải nghe theo sự sắp xếp của tớ, có cơ hội thích hợp mới có thể.”

“Được được, cảm ơn Tiểu Hồ tốt nhất thế giới.”

…

Sau khi cúp máy, Trần Hán Thăng nhướn máy, nhẹ nhàng phở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng vừa mới quay đầu lại đã nhìn thấy Lương thái hậu đang ngồi bên cạnh mình, vẻ mặt tràn ngập khinh bỉ.

“Mẹ.”

Trần Hán Thăng chớp chớp đôi mắt: “Nói ra có lẽ mẹ không tin, những lời nói lúc nãy là miệng con tự động nói ra, thực ra không liên quan gì đến con cả.”

“Ồ.”

Lương Mỹ Quyên không cho ý kiến.

“À thì…”

Trần Hán Thăng mím môi: “Có muốn con gọi cha con đến không, người già rồi nhưng vẫn có chút quyến rũ, con cảm thấy trong khu dân cư này có ít nhất vài ba bác gái đang thèm nhỏ dãi.”

Lương Mỹ Quyên hờ hững nói: “Mẹ có hai cô cháu gái rồi, chồng và con trai đều có thể không cần, con không cần phải nói sang chuyện khác.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng đứng lên: “Vậy con về trước đây, công ty có việc.”

“Trần Hán Thăng à.”

Lúc đi tới cửa, Lương thái hậu đột nhiên đứng sau lưng nói: “Rõ ràng con học trường đại học Tài chính Kinh tế, tại sao kỹ năng diễn xuất còn xuất sắc hơn cả những sinh viên nghệ thuật dùng diễn xuất để kiếm sống vậy?”

Chương 925: Năm 2020, có những chàng trai theo đuổi Thẩm Ninh Ninh thì phải làm sao bây giờ?

"Nơi khởi nguồn của diễn xuất chính là cuộc sống, trong cuộc sống của con không có diễn tập nên kỹ năng diễn xuất đều được mài giũa trong cuộc sống…"

Trần Hán Thăng còn chưa kết thúc bài "phát biểu cảm nghĩ nhân giải" thì đã bị Lương Mỹ Quyên đuổi ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng "báo cáo" với cô thư ký nhỏ một tiếng, tỏ vẻ hôm nay mình không có mặt ở trong văn phòng, có chuyện gì thì liên lạc qua điện thoại.

Bởi vì hôm trước tình cờ gặp phải cô bé bán dưa hấu trong lúc ăn khuya, Trần Hán Thăng có hơi nhớ A Ninh, nhân tiện muốn dẫn theo em gái Trần Lam, đưa hai người đi dạo phố, mua sắm chút gì đó.

Nhưng hắn không thể nào đích thân đi đón A Ninh nên đã nhờ Vương Tử Bác ôm cô bé ra ngoài, địa điểm gặp nhau chính là chi nhánh của quán trà sữa "Ngộ Kiến" ở Tân Nhai Khẩu.

Đến đại học y Kiến Nghiệp vào khoảng chín giờ, Trần Lam đã chờ sẵn ở cửa, có một số bạn học đi ngang qua chào hỏi với cô ấy, Trần Lam cũng mỉm cười trầm ngâm vẫy tay.

Nhưng vừa mới lên xe, Trần Lam lập tức hiện nguyên hình, không ngừng oán giận Trần Hán Thăng đến muộn để mình

phơi nắng thêm năm phút, lúc mua sắm phải được mua thêm một thứ gì đó có giá năm trăm tệ.

“Em chính là một kẻ vô dụng chỉ biết ức hiếp người nhà.”

Trần Hán Thăng vừa giúp em gái thắt dây an toàn vừa nói: “Chỉ biết hung dữ với người trong nhà, có bản lĩnh thì đối đầu với hội trưởng hội học sinh của các em đi, từ năm nhất, anh đã công khai trở mặt với phó hội trưởng rồi.”

“A lô, bác gái à, anh trai cháu nói cháu là rác rưởi và phế vật, nói cháu hoàn toàn vô dụng, chỉ biết ăn mà không làm…”

Nếu là trước đây, có lẽ Lương Mỹ Quyên sẽ mắng con trai vài câu, nhưng bây giờ trong lòng bà chỉ có hai cô con dâu và hai cháu gái, chỉ cần Trần Hán Thăng và Trần Lam đừng phá huỷ việc quản gia thì Lương Mỹ Quyên thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái.

Hai anh em cãi nhau suốt cả dọc đường, chẳng mấy chốc đã đến trước quán trà sữa ở Tân Nhai Khẩu.

Từ trên xe nhìn xuống, còn chưa đến mười giờ nhưng công việc kinh doanh của quán trà sữa đã rất tốt, không ít người trẻ tuổi mặc áo vest đi giày da, có người đi làm ở CBD, có người làm môi giới bất động sản ở gần đây, có người đang ngái ngủ, cũng có các sinh viên vừa mới tốt nghiệp vẫn chưa làm quen với việc đi làm trong kỳ nghỉ hè.

Vương Tử Bác đang ngồi dưới một chiếc ô che nắng, A Ninh mặc một chiếc váy hoa xinh đẹp, đầu bện tóc đuôi ngựa nho nhỏ, đứng trước mặt Vương Tử Bác giống như đang đọc thơ cổ.

“Đã cao như vậy rồi.”

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nói.

Ba năm rưỡi trước khi lần đầu tiên nhìn thấy A Ninh, cô nhóc này vừa gầy gò vừa nhát gan, Vương Tử Bác ngồi trên ghế, dáng người của A Ninh chỉ có thể cao đến ngực cậu ấy.

Nhưng bây giờ thì sao? Vương Tử Bác vẫn ngồi trên ghế dựa, nhưng dáng người của A Ninh đã cao đến cổ cậu ấy.

Có lẽ là đã đọc xong một bài thơ cổ, Vương Tử Bác giơ ngón tay cái lên khen ngợi vài câu, A Ninh có chút xấu hổ, Vương Tử Bác nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bé, trên khuôn mặt ngăm đen lộ ra nụ cười rạng rỡ của người cha già.

"Anh, A Ninh càng ngày càng giống chị dâu."

Trần Lam nghiêng đầu nói: "Sau này lớn lên chắc chắn sẽ vô cùng xinh đẹp? Cô bé sinh năm 1998, lúc tốt nghiệp đại học là năm 2020 đúng không? Lúc đó nếu có chàng trai nào theo đuổi em ấy thì phải làm sao bây giờ?"

"Ừm…"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Muốn làm con rể của anh à? Không dễ đâu đấy. Sau này nếu em tìm bạn trai thì cũng sẽ như vậy."

"He he…"

Trần Lam lè lưỡi cười hì hì, thực ra đàn ông cũng không nhất định phải đánh thắng anh trai, chỉ cần giống như Quách Tĩnh khi luận kiến Hoa Sơn là được rồi, có thể kiên trì chống đỡ được ba mươi năm mươi chiêu thức của anh trai, về cơ bản đều có thể thông qua.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trần Hán Thăng đối đầu với Samsung thậm chí còn không cần dùng đến mười chiêu, nếu chống đỡ qua ba mươi năm mươi chiêu của anh trai, có lẽ người đàn ông kia cũng đã bị lột một lớp da rồi, cũng không biết sau này Thẩm Ninh Ninh lớn lên, ai sẽ "vừa may mắn vừa bất hạnh" như vậy chứ?

…

“Anh!”

Trần Hán Thăng vừa xuống xe, A Ninh vốn dĩ đã ngại ngùng cũng không nhịn được hét lên một tiếng.

Bởi vì đã lâu lắm rồi không được gặp anh trai mà, lúc trước gần như ngày nào Thẩm Ninh Ninh cũng có thể nhìn thấy anh trai, bây giờ hai ba tuần mới có thể gặp một lần, hơn nữa thời gian cũng không cố định.

Cho nên đương nhiên A Ninh rất nhớ nhung, đôi mắt to tròn thậm chí còn lấp lánh ánh nước, cô bé vẫn chưa thể hiểu được những chuyện xảy ra giữa người lớn với nhau, chỉ là chị Lâm Ngữ đã từng dặn dò rằng, ở nhà không được nhắc đến “anh trai”, nếu không sẽ không tốt cho em bé.

Tháng 9 năm nay A Ninh mới bắt đầu học tiểu học, không ngờ lại sắp được làm dì, trong lòng cô bé vô cùng mong chờ, thậm chí còn có một chút thấp thỏm không thể nói thành lời.

“Hôm nay A Ninh nhà mình quá xinh đẹp.”

Trần Hán Thăng đi đến, lập tức bế A Ninh lên, còn “mua” một tiếng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

A Ninh càng xấu hổ hơn nữa, cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy cổ Trần Hán Thăng, rũ đầu trên vai hắn.

Đi đến dưới chiếc ô che nắng, Trần Hán Thăng gật đầu với Vương Tử Bác một cái, đặt cô bé lên ngồi lên đùi mình, cười ha hả hỏi: “Hôm nay ai buộc tóc giúp em vậy?”

“Chị ạ.”

A Ninh nhỏ giọng nói.

Lúc trước cô bé đều bện sừng dê, nhưng sắp học tiểu học rồi, cho nên Thẩm Ấu Sở lại đổi thành buộc tóc đuôi ngựa,

làm như vậy sẽ tiện cho Thẩm Ninh Ninh tự sửa sang lại mái tóc khi ở trong trường học.

"Không tồi."

Trần Hán Thăng gật đầu, câu được câu không trò chuyện cùng với Vương Tử Bác.

Hai người bọn họ ngược lại có rất nhiều cơ hội gặp nhau, tóm lại còn một tiếng nữa xe buýt sẽ đến, sắp tới công ty phần mềm internet Trí Bác của Vương Tử Bác sẽ tiếp nhận một "công việc không nhân tình".

Cái gọi là công việc "không nhân tình" chính là không dựa vào sự giới thiệu của Trần Hán Thăng, không dựa vào sự ủng hộ của trường học, đối phương dựa vào danh tiếng tìm đến và yêu cầu hợp tác, mặc dù lợi nhuận không cao nhưng Vương Tử Bác vô cùng vui vẻ, cậu ấy cảm thấy cách xưng hô "Vương tổng" này lúc này mới thực sự kiên định.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Phùng Quý đang bận rộng trong cửa hàng cũng ra ngoài chào hỏi.

Lúc đầu Phùng Quý làm việc trong cửa hàng ở cầu Sử Tử kia, nhưng sau đó khi cửa hàng ở Tân Nhai Khẩu với sức đầu tư và năng lực ảnh hưởng lớn hơn được khai trương, cửa hàng ở cầu Sư Tử được giao cho một cấp dưới trầm ổn quản lý, Phùng Quý sang bên này trông coi.

Phùng Quý khác với Thẩm Ninh Ninh, ở độ tuổi này, anh ta đã biết trong nhà xảy ra chuyện gì, nhưng lại không biết nên giải quyết như thế nào, một người là chị Thẩm Ấu Sở, một người là Trần Hán Thăng- Anh đại học đã đưa anh ta ra khỏi núi, mối quan hệ phức tạp này còn khó hơn cả kinh doanh.

"Như Ý đâu?"

Trần Hán Thăng chủ động mở miệng.

“Cô ấy đang ở cùng với chị.”

Phùng Quý gãi đầu: “Còn ba tháng nữa em bé sẽ chào đời, chúng em cảm thấy người nhiều thì sẽ nhiều sức, tóm lại kinh doanh lúc nào cũng có thể làm, cho nên Như Ý sẽ ở bên cạnh chị ấy đến cuối năm.”

“Ha ha, vẫn còn quá sớm.”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Hơn nữa mẹ tôi cũng đang ở đấy, Đông Nhi cũng biết chăm sóc, đủ người rồi, nhưng vẫn cảm ơn các cậu.”

“Đâu… Đâu cần phải cảm ơn.”

Phùng Quý liên tục xua tay, chân thành nói: “Chúng ta là người một nhà mà.”

“Đương nhiên là người một nhà rồi.”

Trần Hán Thăng đứng dậy, vỗ vào bả vai Phùng Quý: “Mãi mãi là người một nhà, bọn anh đưa A Ninh ra ngoài đi dạo trước đây.”

Hắn có thể nhìn ra được Phùng Qúy hơi mất tự nhiên, cho nên cũng không có ý định ở lâu bên này.

Sau khi Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác, Trần Lam và A Ninh rời khỏi quán trà sữa, Vương Tử Bác quay đầu lại nhìn một cái, thấy Phùng Quý vẫn còn đứng ở cửa, có chút không đành lòng nói: “Có lẽ trong lòng Tiểu Phùng có rất nhiều lời muốn nói.”

“Con mẹ nó chỉ có mày thông minh thôi sao? Tu vi của tao còn thâm sâu hơn mày rất nhiều, chẳng lẽ không thể nhìn ra được sao?”

Trần Hán Thăng không kiên nhẫn nói, người này ngay cả đạo lý “nhìn thấu nhưng không nói toạc ra” cũng không hiểu.

“Còn có tu vi nữa sao?”

Vương Tử Bác lẩm bẩm nói: “Như thể mày đang luyện tuyệt thế võ công vậy.”

“Bây giờ thì tao không biết.”

Nghe thấy câu nói này, Trần Hán Thăng nhếch miệng cười toe toét: “Nhưng khi còn nhỏ thì tao biết, lúc trước vẫn có một kẻ ngốc nào đó thường xuyên quấn lấy tao, năn nỉ tao truyền thụ võ công “Hàng Long Thập Bát Chưởng”, “Cửu Âm Chân Kinh”, “Dịch Chân kinh” cho cậu ta đấy.”

“Không thể nào.”

Trần Lam Cũng đang cười nhạo: “Lúc còn nhỏ em cũng đã từng gặp hai người đàn ông truyền thụ võ công cho nhau bằng cách chống tay sau lưng đối phương đấy, thực sự có kẻ ngốc nào thực sự tin sao?”

“Trời nóng quá, bọn tao đi trước đây.”

Cũng không biết tại sao, Vương Tử Bác ở bên cạnh đột nhiên bế Tiểu A Ninh lên, bước nhanh rời khỏi Trần Hán Thăng và Trần Lam.

Chương 926: Hành trình đến Hàn Quốc tràn ngập "nguy hiểm"?

"Chẳng lẽ tên ngốc kia là anh Tử Bác?"

Trần Lam nhìn theo bóng lưng của Vương Tử Bác, ngơ ngác hỏi Trần Hán Thăng.

"Còn có thể là ai nữa chứ?"

Trần Hán Thăng mỉm cười nhớ lại: "Năm đó vì muốn học được "Hàng Long Thập Bát Chưởng" nên Vương Tử Bác đã giúp anh sao chép toàn bộ bài tập trong vòng nửa tháng, sau khi anh dạy cho cậu ta, cậu ta còn hỏi tại sao không thể tạo ra một con rồng vàng lượn vòng tròn trên trời giống như trong TV."

"Ha ha ha…"

Trần Lam cũng bật cười thành tiếng: "Vậy anh trả lời như thế nào?"

"Anh nói bây giờ nội lực của mày không đủ."

Trần Hán Thăng nói: "Nếu mày giúp tao chép bài tập thêm một tháng nữa thì tao sẽ truyền thụ toàn bộ nội công của mình cho mày, khi đó sẽ có rồng vàng."

"Anh Tử Bác thực sự quá thật thà."

Trần Lam khoác tay Trần Hán Thăng, vui vẻ đi theo anh trai mua sắm.

Đương nhiên, với tính cách của Trần Hán Thăng và Trần Lam, cảnh tượng "anh em hoà thuận" này không thể kéo dài suốt 24 giờ, buổi tối sau khi trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Lam lập tức cáo trạng với Lương thái hậu, hôm nay mình bị anh trai đánh trong lúc đi dạo phố.

Bây giờ Lương thái hậu nào có sức lực lo mấy chuyện này, cau mày nói: "Hai đứa có thể một ngày không cãi nhau được không, có thể nói là đánh nhau từ sáng sớm đến hoàng hôn. Trần Lam, cháu cũng thật là, biết anh trai cháu là một người cà lơ phất lơ, nhưng vẫn thích đi theo mông nó chơi đùa."

"Còn con nữa Trần Hán Thăng."

Lương thái hậu nói Trần Lam xong, lại đi mắng Trần Hán Thăng đang cười trộm: "Con đã chừng này tuổi rồi, suốt ngày đánh nhau với em gái, không cảm thấy xấu hổ sao?"

"Trời ạ."

Trần Hán Thăng cảm thấy vô cùng oan uổng: "Sao mẹ không hỏi em ấy xem tại sao con lại đánh em ấy, mẹ biết hôm nay em ấy mua thứ gì không?"

"Em mua gì nào?"

Trần Lam giải thích một cách hùng hồn và đầy lý lẽ: "Ngoại trừ cặp sách và văn phòng phẩm của A Ninh ra, em chỉ mua 9 thứ, nhưng quần áo và giày dép của em chỉ chiếm 2/9, ngoài ra đều là của anh mà."

"Em nói cũng hay quá nhỉ."

Nói đến đây, Trần Hán Thăng lại muốn động thủ: "Chín thứ này tổng cộng là 1500 tệ, nhưng quần áo và giày dép của em đã chiếm hơn 1300 tệ, chỉ mua cho anh mấy cái linh tinh như móc khoá, nhãn dán ảnh, kẹp danh thiếp gì đó đúng không?"

“He he he….”

Trần Lam vốn dĩ đang bày ra vẻ mặt đưa đám, nhưng sau khi nghe thấy những lời này cũng nhếch miệng bật cười, trên mông cũng bị Lương thái hậu không nặng không nhẹ vỗ một cái.

…

Tối hôm đó sau khi đưa Trần Lam trở về trường học, Trần Hán Thăng cũng không đi đến ký túc nhà của nhà máy mà đi đến quán cà phê hoa 1206.

Bắt đầu từ kỳ nghỉ hè, hoạt động kinh doanh của quán cà phê hoa có hơi vắng vẻ, chỉ có những nhân viên văn phòng từ khu khoa học và công nghệ gần đó sang nhấm nháp một chút, nhưng Thương Nghiên Nghiên mở cửa hàng này không quan tâm đến lợi nhuận, những lúc bừng bừng hứng thú, cô còn thường xuyên đóng cửa, kéo Tiểu Trì đi đến cửa hàng nail làm móng.

Có lẽ đây chính là cuộc sống mà Thương Nghiên Nghiên mong chờ nhất, không có áp lực kinh tế, không có áp lực hôn nhân, mỗi lần Trần Hán Thăng đến đây là một bất ngờ nho nhỏ, tham gia vào cuộc sống của người đàn ông mình thích nhưng lại không cần phải gánh vác trách nhiệm của hai vị trí quan trọng là “vợ và mẹ”, Thương Nghiên Nghiên cảm thấy cuộc sống này rất phù hợp với mình.

“Lớp trưởng đến rồi sao?”

Thương Nghiên Nghiên đang nói chuyện với Tiểu Trì, sau khi thấy Trần Hán Thăng, cô mỉm cười bước ra quầy tính tiền nghênh đón.

Tiểu Trì cũng vô cùng tự giác, mím môi thu dọn đồ đạc rời đi.

“Bọn em đang nói chuyện gì vậy?”

Trần Hán Thăng đánh giá Thương Nghiên Nghiên một chút, hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay rộng thùng thình, chẳng qua là quá rộng nên chỉ cần chuyển động đầu vai một chút là có thể nhìn thấy xương quai xanh gợi cảm.

Nửa người dưới mặc một chiếc quần sooc denim, ở dưới ống quần được cố ý làm rách theo trào lưu hiện giờ, để lộ làm da trắng nõn trên phần đùi, đôi mắt ngấn nước thấp thoáng bên dưới hàng lông mi dài, đôi môi màu đỏ tươi lộ ra vẻ đa tình và gợi cảm, có lẽ chỉ số thông minh của Thương Nghiên Nghiên không cao, nhưng EQ tốt, rất biết cách thể hiện sức quyến rũ của một người phụ nữ.

"Tiểu Trì nói cậu ấy rất ghen tị với em."

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười trầm ngâm nói: "Còn bảo em tìm cậu hỏi thăm một chút xem còn có ông chủ trẻ tuổi nào có tình có nghĩa giống như anh không?"

"Đừng nói bậy thế chứ, anh đâu phải là tú bà."

Trần Hán Thăng đánh cái "bốp" lên trên eo Thương Nghiên Nghiên.

"Ưm? Có thể dùng sức lớn hơn một chút nữa…"

Thương Nghiên Nghiên vặn vẹo vòng eo tinh tế, khẽ dùng răng cắn môi, nhướn mày nhìn về phía Trần Hán Thăng.

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng hơi tức giận dậm chân, lại nhìn đồng hồ nói: "Đã tám rưỡi rồi sao? Lúc này nên nghỉ ngơi rồi nhỉ? Cẩn thận đừng để chết đột ngột."

"Được thôi."

Thương Nghiên Nghiên nở một nụ cười ái muội? Cô đương nhiên biết "nghỉ ngơi" là có ý gì.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng lại "vỗ mông" chạy lấy người, mặc dù hôm nay không nhiều việc lắm, nhưng lại nhận được hai cuộc điện thoại quan trọng.

Cuộc gọi đầu tiên là của Trịnh Quang Dụ gọi đến, Trịnh nhị công tử phấn kích tỏ vẻ, dưới sự mưu đồ, mượn sức và khuyên nhủ cả ngày lẫn đêm của ông ta, mẹ của Trịnh Quan Đề đã được phép ghi vào gia phả.

Trần Hán Thăng tin lời ông ta, bởi vì Trịnh Quang Dụ chỉ mới rời khỏi Kiến Nghiệp chưa đầy mấy ngày, chắc chắn là lập tức bắt tay vào xử lý chuyện này sau khi trở về.

"Nếu bác hai Trịnh rảnh rỗi thì có thể đến Kiến Nghiệp một lần."

Trần Hán Thăng biết điều nói: "Lần trước thời gian quá gấp gáp, tôi sực nhớ ra Qủa Xác đang có một hạng mục thực sự rất thích hợp để bác hai Trịnh đầu tư, chúng ta có thể gặp mặt để nói chuyện chi tiết."

"Được."

Trịnh Quang Dụ vô cùng vui vẻ cúp máy, chẳng bao lâu sau, cô bạn thân Trịnh cũng liên lạc với Trần Hán Thăng, nói rằng mình sắp phải về Hồng Kông.

"Khi nào bay?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Sáng sớm hôm nay tôi sẽ sắp xếp công việc một chút, chiều nay lập tức trở về."

Trịnh Quan Đề giải thích: "Để tránh đêm dài lắm mộng lặp lại, phải sớm hoàn thành thôi, coi như tôi cũng giảm bớt một nỗi lo lắng."

“Chiều nay tôi sẽ đến tiễn cô.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Nhân tiện nhắc nhở cô một chút, đừng quên lời thề sau khi trở về Hồng Kông đấy.”

Cô bạn thân Trịnh mỉm cười không nói gì, giống như đang đồng ý, nhưng cũng giống như không đồng ý, để lại một không gian tiến lùi.

…

Cuộc điện thoại thứ hai là do người tổng phụ trách của Samsung (Trung Quốc) gọi tới, ông ta đại diện cho trụ sở chính của Samsung một lần nữa mời chủ tịch của điện tử Qủa Xác đến Hàn Quốc tham quan và để thảo luận giải quyết những mâu thuẫn liên quan tại thị trường Trung Quốc.

Đếm cả hai tấm thiệp mời trước đó, đây đã là “lần thứ ba mời đến thăm” của Samsung, chiều hôm đó trên đường đưa cô bạn thân Trịnh đến sân bay, Trần Hán Thăng cũng nhắc đến kế hoạch đi công tác ở Hàn Quốc.

“Bọn họ tương đối thành ý.”

Trịnh Quan Đề suy nghĩ một chút rồi phân tích: “Tôi đoán có lẽ Samsung không muốn làm ầm lên nữa, nhưng chưa chắc bọn họ đã cam tâm tình nguyện chịu tổn thất, khả năng lớn nhất có lẽ là hợp tác với Qủa Xác để tiêu diệt các dòng điện thoại hạng hai và hạng ba ở trong nước, theo cách này, lợi ích của bọn họ sẽ không bị hao tổn mà Qủa Xác cũng có thể kiếm được tiền.”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, hội đồng quản trị và ban quản lý cấp cao của Qủa Xác cũng đã suy đoán về khả năng này.

Quá trình thực hiện vấn đề này cũng đơn giản, chỉ cần Samsung mở ra một bộ phận tích luỹ công nghệ kỹ thuật để

giảm thiểu chi phí sản xuất điện thoại của Qủa Xác, làm như thế có thể giảm giá bán lẻ của điện thoại di động Qủa Xác.

Giá cả hiện tại của điện thoại di động Qủa Xác là 3088 tệ, nếu Trần Hán Thăng có thể giảm giá bán lẻ xuống còn 2688 tệ, ngoại trừ chia sẻ kỹ thuật với Xiaomi ra, rất nhiều nhà sản xuất điện thoại trong nước sẽ phải đóng cửa, như thế Qủa Xác vẫn có thể kiếm được rất nhiều tiền.

"Sớm muộn gì điện thoại di động cũng sẽ giảm giá, nhưng tôi không cần thiết phải đồng ý với yêu cầu này của Hàn Quốc."

Nghe giọng điệu của Trần Hán Thăng vẫn tràn ngập khinh bỉ với người Hàn Quốc: "Ngoài ra Qủa Xác cũng sẽ bắt đầu tạo ra một dòng điện thoại hoàn toàn cao cấp, ví dụ như gọi là Qủa Xác Vinh Diệu, Qủa Xác Mate, đặc biệt bán với giá 5000 tệ trở lên."

"Cũng hay đấy, nếu không nhìn xa trông rộng thì chắc chắn có nỗi lo lắng gần."

Trịnh Quan Đề rất tán thành với nước đi này, hỏi tiếp: "Cậu định khi nào qua đó."

"Hai ngày nữa Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều phải đi khám định kỳ."

Trần Hán Thăng hiếm khi cảm thấy xấu hổ: "Tôi muốn nhìn hai cô ấy xong rồi mới đi."

"Cũng không đến mức như vậy mà."

Trịnh Quan Đề chỉ đùa một chút: "Hàn Quốc rất gần, hơn nữa cậu đi công tác cũng chỉ một hai tuần thôi đúng không? Giống như thể bị cưỡng ép không thể quay về được nữa vậy."

Thực ra cô bạn thân Trịnh cũng chỉ tuỳ tiện nói như vậy thôi, nhưng trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy ớn

lạnh.

Cũng là một nhà sản xuất điện thoại di động, cũng là một nhãn hiệu nổi tiếng trong nước, cũng là đi công tác bị giam giữ một cách trơ trẽn, Trần Hán Thăng cảm thấy những chuyện này thực sự giống như một bộ phim.

"Đừng lo lắng, từ trước đến nay chưa từng có tiền lệ."

Cô bạn thân Trịnh nhìn thấy vẻ mặt của Trần Hán Thăng hơi khựng lại một chút, còn an ủi nói: "Hơn nữa sau khi những chuyện như thế này xảy ra, có lẽ sẽ liên quan đến mối quan hệ ngoại giao, sức ảnh hưởng thực sự quá ác liệt, các doanh nghiệp Hàn Quốc còn muốn làm ăn buôn bán với đại lục nữa không?"

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng bình thản mỉm cười, đúng là trước đây chưa từng có tiền lệ, nhưng 12 năm sau sẽ có "tiền lệ" mà, cho nên vẫn phải sắp xếp một chút.

Chương 927: Sắp xếp trước khi đi (1)

Trịnh Quan Đề hoàn toàn không tin Samsung sẽ thực hiện bất kỳ động thái nhỏ nào, hơn nữa cô "gián điệp" Nhan Ninh cũng không gửi về tín hiệu nguy hiểm nào, Trần Hán Thăng cũng không giải thích nhiều, sau khi trở về văn phòng bắt đầu âm thầm sắp xếp.

Đầu tiên, hắn gọi cô thư ký nhỏ đến, nói ra những băn khoăn lo lắng của mình cho Nhiếp Tiểu Vũ nghe.

Sau khi nghe xong, Nhiếp Tiểu Vũ cũng tỏ vẻ điều này là không thể nào, hai nước chiến tranh còn không chém sứ thần mà, hai bên chỉ cạnh tranh thương mại với nhau, Samsung sao có thể giam cầm bộ trưởng Trần được?"

"Nói giam giữ thì khoa trương qua, có lẽ bọn họ sẽ tuỳ tiện tìm một lý do nào đó để trì hoãn việc tôi trở về nước."

Trần Hán Thăng nhìn về phía nội thành xa xăm qua cửa kính một lúc: "Mặc dù đó là một chuyện với xác suất xảy ra cực nhỏ, nhưng hai cô con gái của tôi sẽ chào đời vào tháng mười, cho nên vẫn phải cố gắng hết sức suy xét chu toàn, không thể bỏ lỡ giờ sinh của Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Ấu Sở được."

"Cũng đúng."

Lúc này Nhiếp Tiểu Vũ mới phản ứng lại, nếu là vì hai đứa bé đáng yêu, cho dù lên kế hoạch xa vời như thế nào đi chăng nữa cũng không quá.

"Lúc đầu tôi định đưa cô đi Hàn Quốc công tác."

Trần Hán Thăng nói: “Bây giờ xem ra, cô ở lại Kiến Nghiệp sẽ có tác dụng lớn hơn nữa, cô tìm cho tôi một cô thư ký tạm thời ở bộ phận hành chính đi.”

“Có yêu cầu gì không?”

Cô thư ký nhỏ vừa mở notebook ra “lách tách” ghi chép vừa hỏi.

Trần Hán Thăng trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu rồi đưa ra ba yêu cầu:

Thứ nhất, kín miệng là điều quan trọng nhất.

Lần này đi Hàn Quốc, chắc chắn một 100% sẽ đi gặp La Tuyền, sau khi trở về, nếu nhân viên đi theo nói bậy bạ linh tinh thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Trần Hán Thăng.

Thứ hai, phải đủ trung thành.

Trung thành này không phải là cố gắng quên mình đỡ đạn thay cho ông chủ, mà là không thể bị Samsung thu mua rồi tiết lộ bí mật của Qủa Xác.

Thứ ba, ngoại hình không cần phải quá xinh đẹp, tốt nhất là phụ nữ đã kết hôn và có con.

Thực ra không phải khẩu vị của Trần Hán Thăng đã thay đổi từ người phụ nữ nhẹ nhàng thành thục sang người phụ nữ trưởng thành, mà là nếu dẫn theo một cô thư ký như vậy, chắc chắn sẽ không có những lời đàm tiếu.

Nhiếp Tiểu Vũ làm thư ký riêng của Trần Hán Thăng lâu như vậy, Trần Hán Thăng còn thường xuyên cốc đầu, hoặc là thân mật xoa tóc cô ấy, nhưng gần như không có tai tiếng gì.

Ngay cả mẹ ruột Lương Mỹ Quyên cũng không tin, đương nhiên lý do của Lương thái hậu là giá trị nhan sắc của cô thư ký nhỏ không đạt tiêu chuẩn, trên thực tế, mọi người đều có thể nhìn ra được tình cảm của Trần Hán Thăng dành cho

Nhiếp Tiểu Vũ càng giống như "anh trai đối với em gái" hơn, khá dung túng và yêu thương.

"Với những điều kiện như thế này, tôi sực nhớ có một người vô cùng thích hợp, lát nữa tôi sẽ gửi thông tin của cô ấy cho cậu."

Nhiếp Tiểu Vũ cắn đầu bút bi, tiếp tục hỏi: "Ngoại trừ thư ký đi theo ra, còn gì nữa không?"

Trần Hán Thăng thầm mỉm cười trong lòng, năng lực nghiệp vụ của Nhiếp Tiểu Vũ vẫn rất mạnh, mình vừa mới đưa ra yêu cầu, cô đã có thể xác định được ứng viên ngay lập tức, điều này chứng tỏ sao khi tan tầm, cô thư ký nhỏ cũng không phải hoàn toàn biếng nhác trong thế giới giả tưởng 2D.

"Chuyện thứ hai…"

Trần Hán Thăng vốn dĩ đang dựa lưng vào thành ghế ông chủ, bây giờ đột nhiên ngồi thẳng người, hơi cúi người về phía trước nhìn chằm chằm vào Nhiếp Tiểu Vũ.

Cô thư ký nhỏ đã quen với việc đội nồi, vừa nhìn thấy vẻ mặt này của bộ trưởng Trần, cô ấy đã không nhịn được nâng cao cảnh giác.

"Nếu tôi đi công tác, có một số văn kiện cần tôi phải ký tên, kéo dài một thời gian ngắn thì không sao cả."

Trần Hán Thăng hỏi với ánh mắt sáng ngời: "Nhưng ngộ nhỡ tôi bị trì hoãn thời gian về nước, vậy ai sẽ ký tên đây?"

"Chị Tĩnh…"

Nhiếp Tiểu Vũ buột miệng thốt ra, nhưng lại nhanh chóng tự mình lắc đầu: "Chị Tĩnh không thích hợp, bởi vì trách nhiệm này quá trọng đại, anh Giai cũng không thích hợp, quản lý Tào và giám đốc Hoàng cũng vậy, giám đốc Thôi thì phải theo cậu đi công tác."

“Bộ trưởng Trần.”

Nhiếp Tiểu Vũ ngơ ngác ngẩng đầu lên: “Không phải cậu bảo tôi ký tên đấy chứ?”

“Vậy cô dám ký không?”

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là không dám rồi.”

Nhiếp Tiểu Vũ bĩu môi trả lời, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, cô ấy cảm thấy cho dù bán mình cũng không thể bồi thường được, cô thư ký nhỏ sắp thành “nô lệ nhỏ” rồi.

“Cho nên…”

Lúc này Trần Hán Thăng mới chậm rãi nói: “Tôi sẽ viết một tờ uỷ nhiệm nói rõ rằng trong khoảng thời gian tôi đi công tác, tất cả những tài liệu cần tôi ký tên, Tiêu Dung Ngư hoặc Thẩm Ấu Sở ký thay cũng được, bởi vì tất cả hậu quả tôi sẽ tự mình gánh vác.”

“Nhưng…”

Nhiếp Tiểu Vũ nghi hoặc hỏi: “Bây giờ Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi đều không muốn gặp cậu mà? Cậu có thể thuyết phục bọn họ bằng cách nào… Tôi sao? Mẹ nó, bộ trưởng Trần, tại sao cậu lại nhìn tôi như vậy chứ? Tôi chỉ là một cô thư ký nhỏ thôi, không thể đảm đương được công việc thuyết khách đâu.”

“Đây là nhiệm vụ tổ chức giao cho cô, nếu cô không đi thì thực sự không có ai làm được nữa.”

Sau khi nói xong, bản thân Trần Hán Thăng cũng sửng sốt một chút, giống như vào một thời điểm nào đó trước đây, mình cũng đã từng lừa cô thư ký nhỏ như thế này.

Bởi vì số lần thực sự quá nhiều, bản thân Trần Hán Thăng cũng không thể nhớ được nữa.

“Bộ trưởng Trần, cậu hoàn toàn không phải muốn ký tên.”

Bây giờ Nhiếp Tiểu Vũ cũng đã hiểu ra, ồn ào nói: “Bản thân cậu cũng muốn tìm cơ hội để nối gần khoảng cách với hai người bọn họ mà thôi, khoảng thời gian này tôi cũng đã đọc sách tâm lý, đừng hòng lừa gạt tôi nữa.”

“Vậy cô nói xem, ngoại trừ Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư ra, còn có ai dám động vào một đơn hàng có giá mấy chục triệu chứ?”

Trần Hán Thăng cười nói, cũng cung cấp cho cô thư ký nhỏ hai người để giúp đỡ: “Vương Tử Bác và Trần Lam cũng là người của phe trung lập, cô có thể tìm bọn họ để giúp đỡ cùng nhau khuyên bảo.”

“Hai người này sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ hất mái tóc ngắn, không ngừng lắc đầu: “Vốn dĩ với trí tuệ và tài năng của tôi, cũng miễn cưỡng có thể khuyên bảo Tiểu Ngư Nhi đồng ý, nhưng nếu cộng thêm bọn họ thì tỷ lệ thành công bằng không.”

“Cũng đúng.”

Thế mà Trần Hán Thăng cũng tán thành: “Bọn họ chỉ là thứ đồ vô dụng gây thêm rắc rối, vậy thì không cần sử dụng.”

“Hừ!”

Nhiếp Tiểu Vũ trợn trắng mắt, người thích đào hố nhất chính là bộ trưởng Trần, đáng thương cho cô thư ký nhỏ xinh đẹp dễ thương, lần nào cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đội nồi.

…

Mặc dù trong lòng cô thư ký nhỏ vô cùng bất mãn, nhưng sắp xếp mọi chuyện cũng vô cùng nhanh nhẹn, chẳng bao lâu sau đã đưa thông tin cá nhân của cô thư ký đi theo đến đây.

Trần Hán Thăng nhìn một chút, tên thường gọi là "Đàm Anh", ngoại hình trên ảnh cũng vô cùng nghiêm túc, năm nay 34 tuổi, tốt nghiệp trường đại học Công nghệ Thông tin Kiến Nghiệp, hiện đang làm việc trong nhóm xét duyệt dự án thuộc bộ phận hành chính.

Trong điện tử Qủa Xác có rất nhiều hạng mục, "Qvodplayer Qủa Xác" và "Qủa Xác cloud" chỉ là những sản phẩm đã thành công, vẫn có những sản phẩm chưa thành công cần sự ủng hộ về tài chính và nhân sự, vai trò của nhóm xét duyệt chính là căn cứ vào tiến độ của dự án để phán đoán mức độ chi ngân sách, sau đó trình lên ban quản lý để quyết định.

Dù sao cũng phải nói đây là một bộ phận tương đối quan trọng, các nhân viên về cơ bản đều là sinh viên tốt nghiệp các trường kỹ thuật.

Ấn tượng đầu tiên của Trần Hán Thăng đối với Đàm Anh thực sự không tồi, sau khi Nhiếp Tiểu Vũ xác định thái độ, cô ấy lại dẫn theo Đàm Anh đến đây "phỏng vấn".

Ngoài đời Đàm Anh nhìn trẻ hơn một chút so với trong ảnh, đương nhiên cũng không thuộc về phạm trù xinh đẹp, khuôn mặt chữ điền thoạt nhìn có hơi truyền thống, mặc một bộ vest công sở màu trắng.

Trang phục của Khổng ngự tỷ tương đối nghiêm túc, cho nên trên làm dưới theo, các nhân viên nữ cấp cao trong điện tử Qủa Xác về cơ bản đều ăn mặc như thế này.

Ngoại trừ Nhiếp Tiểu Vũ ra, cô ấy có đặc quyền mặc thường phục.

"Mục đích tôi tìm cô…"

Trần Hán Thăng hỏi Đàm Anh: "Cô có biết không?"

"Lúc nãy thư ký Nhiếp đã nói sơ qua với tôi rồi."

Đàm Anh liếc mắt nhìn Nhiếp Tiểu Vũ một cái, cô vẫn có chút căng thẳng, hai nhà máy của điện tử Qủa Xác có hơn hai ngàn nhân viên, có bao nhiêu người có thể đi công tác cùng với ông chủ chứ."

"Ha ha."

Trần Hán Thăng tuỳ ý mỉm cười: "Cô cứ thả lỏng đi, Nhiếp Tiểu Vũ còn có nhiệm vụ khác nên không thể đi được, nếu như thời gian của cô cho phép, vậy thì hãy đi cùng tôi đến Hàn Quốc một chuyến."

"Vâng."

Đàm Anh bình tĩnh đáp, lợi dụng hơi thở ra từ lỗ mũi, để hai vị lãnh đạo này không nhìn thấy tâm trạng kích động của mình.

"Được rồi."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Nhiếp Tiểu Vũ sẽ nói cho cô biết những thông tin liên quan, cô sắp xếp chuyện trong nhà một chút, tôi thấy trên thông tin của cô có ghi cô có một con trai một con gái, hai đứa trẻ có người chăm sóc đúng không?"

"Hả?"

Có lẽ Đàm Anh không thể ngờ được rằng ông chủ lại quan tâm đến gia đình của mình như vậy, cô sửng sốt một chút rồi nói: "Chồng tôi là giáo viên tiểu học, thời gian của anh ấy tương đối ổn định, nên chuyện đi công tác không thành vấn đề."

"Vậy thì đường rồi, bây giờ cô đang là P5 đúng không, thăng lên làm P6 trước đi."

Buổi phỏng vấn của Đàm Anh về cơ bản đã được thông qua, Trần Hán Thăng cũng không có ý kiến nào khác, chủ động cất nhắc lên một bậc.

“P1-P9” chính là chức vụ của hệ thống kỹ thuật Qủa Xác, thực ra từ P5 lên đến P6 vô cùng phức tạp, người sáng lập “Qvodplayer Qủa Xác” giống như Vương Hưng trước mắt cũng chỉ đến P7 mà thôi, mặc dù anh ta sớm đã được định sẽ thăng lên P8.

Nhưng bây giờ chỉ cần theo ông chủ đi công tác một chuyến đã được đề bạt lên P6, sau khi rời khỏi văn phòng của Trần Hán Thăng, Đàm Anh lại cảm ơn Nhiếp Tiểu Vũ một lần nữa.

Thực ra cô thư ký cũng không quan tâm lắm, cô ấy chỉ lựa chọn theo lẽ công bằng mà thôi, nếu thực sự muốn cảm ơn, Đàm Anh phải nên cảm ơn bản thân mình thường ngày nhất.

Cô cố gắng hết sức làm việc và có trách nhiệm như vậy, chỉ cần lãnh đạo không phải người mù thì trong lòng chắc chắn hiểu rõ.

Chương 928: Sắp xếp trước khi đi (2)

Sau khi thay thế thư ký đi theo, còn chuyển quyền ký tên đến cho Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng lại triệu tập ban quản lý mở một cuộc họp.

Trong cuộc họp công khai lần này, sắc mặt của Trần Hán Thăng vẫn như thường lệ, lắng nghe báo cáo tiến độ công việc của các bộ phận, nhưng khi cuộc họp kết thúc, Trần Hán Thưng vừa thu dọn notebook vừa hờ hững mở miệng.

"Có lẽ mọi người đều đã biết hết rồi đúng không? Hai ngày nữa tôi sẽ phải đi Hàn Quốc công tác."

Trần Hán Thăng mỉm cười nói với Khổng Tĩnh: "Đến lúc đó làm phiền chị Tĩnh chịu trách nhiệm mọi việc một chút."

"Biết rồi."

Khổng ngự tỷ nở một nụ cười xinh đẹp, bản thân cô không quan tâm lắm, có phải trước kia Trần Hán Thăng chưa từng đi công tác đâu? Sẽ không có chuyện gì quá lớn đâu.

Các ban quản lý khác cũng không để ý, chỉ có trong lòng Nhiếp Tiểu Vũ hiểu rõ, bộ trưởng Trần đang lặng lẽ xác định "quyền quản lý tạm thời".

Ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, mọi người có thể có một người tâm phúc.

Sau khi hội nghị kết thúc, Trần Hán Thăng lại đơn độc gọi kỹ sư trưởng bộ phận mạng Hoàng Lập Khiêm đến, bảo trong khoảng thời gian tới anh ta hãy thu thập thêm các tài khoản

trên mấy nền tảng truyền thông lớn, gia tăng quy mô của đội dư luận viên.

Trong cuộc tranh chấp giữa Qủa Xác và Samsung, "đội dư luận viên" đã phát huy tác dụng quan trọng, Hoàng Lập Khiêm cho rằng ông chủ muốn làm chuyện lớn, kết quả Trần Hán Thăng chỉ xua tay, nói rằng thế giới internet thiên biến vạn hoá, việc "chạy đua vũ trang" thoả đáng của Qủa Xác có lợi cho việc bảo vệ sự ổn định và phồn vinh của bản thân.

Lão Hoàng với vẻ mặt ngơ ngác bị lừa gạt rời đi, vào buổi tối sau khi tan sở, Trần Hán Thăng lại tìm đến Trương Vệ Vũ đang ở trong quán bar mới mở.

Cuộc sống hiện giờ của Trương Vệ Vũ đang rất sảng khoái, dưới sự quan tâm của "Pizza Hut Giang Lăng" Trần Hán Thăng, các thủ tục của quán bar đều không gặp phải bất cứ trở ngại nào, có thể dựa lưng vào cây đại thụ lớn Qủa Xác này, hơn nữa tính cách của bản thân Trương Vệ Vũ cũng tương đối hào sảng, trong ngoài kết giao không ít bạn bè.

"Chủ tịch Trần."

Trương Vệ Vũ chú ý đến Trần Hán Thăng, bảo bartender đi đến chỗ khác phục vụ, gã đích thân đến đây tiếp đón.

"Có vẻ anh rất nhàn rỗi nhỉ?"

Trần Hán Thăng tuỳ tiện kéo một chiếc ghế dựa, thản nhiên ngồi xuống.

"Bây giờ vẫn chưa đến giờ bận."

Trương Vệ Vũ cười theo nói: "Sau tám giờ tối, lượng người sẽ càng ngày càng nhiều, nhưng nói thật, công việc này thực sự cũng không mệt lắm."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng ngước mắt lên đánh giá một chút: "Tiểu Kim không ở đây à?"

"Kim tổng rất ít khi làm việc đúng giờ, thực ra cũng không cần thiết."

Trương Vệ Vũ giải thích nói: "Cậu ấy chỉ cần đưa ra một ý kiến phù hợp khi chúng tôi đang do dự là được rồi."

"Chân ái của tên chó kia chính là lười biếng, lúc trước khi còn ở trong ký túc xá cũng không thích quét dọn vệ sinh."

Trần Hán Thăng đưa cho Trương Vệ Vũ một điếu thuốc, Trương Vệ Vũ châm lửa giúp Trần Hán Thăng, sau đó hai người không nhanh không chậm hút.

Chờ đến khi hút xong một điếu thuốc, lúc này Trần Hán Thăng mới giao nhiệm vụ cho người bạn đồng hương Cảng Thành này.

Một người bạn giang hồ hào sảng như Trương Vệ Vũ này, Trần Hán Thăng cũng không giải thích tỉ mỉ, chỉ dặn dò trong khoảng thời gian tới anh ta hãy chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ sẽ phải tạo thêm mấy vụ nổ điện thoại di động Samsung nữa, những chuyện còn lại nghe theo điện thoại của chỉ huy.

Trương Vệ Vũ hơi sửng sốt, gã tưởng rằng mâu thuẫn giữa Qủa Xác và Samsung đã lắng xuống rồi, không ngờ chủ tịch Trần lại nổi lên "sát tâm".

Màn đêm dần dần buông xuống, những ngọn đèn nhiều màu trong quán bar xoay chuyển, mang theo từng tia sáng rực rỡ lung linh, Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ chuẩn bị rời đi, Trương Vệ Vũ cũng đứng dậy tiễn người.

"Ngoài ra, anh nhàn rỗi thế này cũng không phải là cách hay."

Lúc đi đến cửa, Trần Hán Thăng đột nhiên vỗ vào bả vai Trương Vệ Vũ: "Chờ đến khi tôi đi công tác trở về, tôi sẽ tìm cho anh chút việc làm, ví dụ như cho anh vay tiền để mở thêm một quán bar ầm ĩ nữa, như vậy anh sẽ không còn nhàn rỗi."

"Chuyện này…"

Trương Vệ Vũ ngẩn ra một chút, sau khi phản ứng lại mới kích động nói: "Cảm ơn chủ tịch Trần, cảm ơn chủ tịch Trần."

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng mỉm cười, ngậm thuốc lá rời khỏi phố quán bar.

…

Đến lúc này, Trần Hán Thăng gần như đã sắp xếp tất cả các biện pháp đối phó xong xuôi rồi, chỉ còn lại một chuyện chính là gặp Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

Nhưng việc khám thai định kỳ trong khoảng thời gian mang thai này thực sự không thể nói trước được, Trần Hán Thăng cũng không thể thúc giục, cứ thế sau ba ngày chờ đợi, Lương thái hậu và Biên Thi Thi đều truyền tin tức đến, ngày mai Tiểu Ngư Nhi sẽ đi đến bệnh viện Nhân dân số 1 của tỉnh để kiểm tra.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hán Thăng không lái xe Land Rover hay Porsche phô trương nữa mà tuỳ tiện tìm một chiếc Santana bình thường trong nhà máy, chờ ở trước cổng bệnh viện từ sớm.

Khoảng chín rưỡi, một chiếc xe thương vị bảy chỗ rộng rãi từ từ dừng lại nơi bậc thang cuối cùng, ngay sau đó là mấy khuôn mặt quen thuộc từ trên xe bước xuống.

Người ra đầu tiên chính là Biên Thi Thi, sau đó là Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh, người xuống cuối cùng chính

là Tiêu Dung Ngư.

Bởi vì khoảng cách khá xa, lại có thân xe chống đỡ, Trần Hán Thăng chỉ có thể nhìn thấy từ phía bên phần cổ của Tiểu Ngư Nhi, cô đội một chiếc mũ ngư dân màu hồng cam nhạt, vành nón thấp che khuất đôi mắt, mái tóc dài thẳng không buộc đuôi ngựa cao nữa mà để buông xoã trên vai.

"Tình yêu của Tiểu Ngư Nhi dành cho đứa nhỏ là trên hết, cô ấy sợ cột tóc cao khiến khí huyết lưu thông ổn định, nên kể từ khi mang thai vẫn luôn xoã ra."

Những lời mà Biên Thi Thi đã từng nói lúc trước lại hiện lên trong đầu Trần Hán Thăng một lần nữa, Trần Hán Thăng hơi hé cửa sổ xuống, châm một điếu thuốc để giải toả sự hậm hực tích tụ trong lồng ngực.

Khoảng thời gian xuất hiện của Tiểu Ngư Nhi thực sự rất ngắn, sau đó lập tức đi vào bệnh viện dưới sự vây quanh của mọi người, Lương thái hậu còn quay đầu lại liếc nhìn một cái, có lẽ đang muốn tìm vị trí của Trần Hán Thăng.

Khoảng thời gian mang thai của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở cách nhau không xa lắm, cho nên việc kiểm tra sức khoẻ của hai người cùng gần như cùng một lúc, thỉnh thoảng có trước có sau, ví dụ như hôm nay Tiểu Ngư Nhi kiểm tra xong, chưa đầy hai ngày nữa sẽ đến lượt Thẩm Ấu Sở.

Thực ra quá trình cũng gần như nhau, chỉ là bệnh viện thay đổi, người bên cạnh cũng thay đổi thành Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Như Ý, chỉ có "mẹ chồng" Lương Mỹ Quyên là không thay đổi.

Thẩm Ấu Sở cũng đội một chiếc mũ, sau khi xuống xe đi được vài bước, cô hình như cảm nhận được điều gì đó, hơi nghi hoặc nhìn về phía sau, chỉ là không phát hiện ra điều gì cả.

Lương thái hậu có chút lo lắng, ở bên cạnh không ngừng khuyên bảo, Tiểu ngốc nghếch này lại ngoan ngoãn xoay người lại.

"Phù!"

Trần Hán Thăng thờ phào một hơi, cảm giác gần trong gang tấc nhưng lại không dám nhìn nhận này thực sự rối rắm như cào xé tim gan.

Cũng may trong thời điểm khó khăn nhất của cuộc đời này, Trần Hán Thăng cũng không ở lại Kiến Nghiệp lâu, dẫn theo "thư ký mới" Đàm Anh và người phụ trách bộ phận kinh doanh Thôi Chí Phong và một số cấp dưới khác, bước lên máy bay đi Hàn Quốc.

Khoảng cách từ Kiến Nghiệp đến Seoul thực sự rất gần, chỉ hơn hai giờ sau, máy bay đã hạ cánh xuống sân bay quốc tế Incheon.

Trần Hán Thăng xuyên qua cửa sổ máy bay nhìn xuống, nói với Đàm Anh ở bên cạnh bằng giọng điệu trào phúng: "Hai năm trước thủ đô của Khương Tử còn gọi là Hán Thành, bây giờ đã đổi thành Seoul, đúng là trăm phương ngàn kế muốn "tiêu diệt Trung Quốc hoá" mà, con mẹ nó!"

"A… Hả?"

Đàm Anh nhỏ giọng lẩm bẩm một chút, hơi không biết nên trả lời như thế nào, cô vẫn chưa thể tìm được phương thức hoà hợp sống chung với ông chủ, hoặc nói là không thể thích ứng được với tính cách độc ương ngạnh kiêu ngạo này của Trần Hán Thăng.

Sau khi xuống máy bay, Trần Hán Thăng đeo chiếc kính râm đen như mực lên trên mặt, vừa thưởng thức khuôn mặt nhân tạo của mấy cô em gái Hàn Quốc vừa đi dọc theo hành lang đến đại sảnh.

Thôi Chí Phong ở bên cạnh thường xuyên nói chuyện với Đàm Anh, nhắc nhở cô lấy những tài liệu cần chuẩn bị ra, các nhân viên trẻ tuổi khác kéo vali hành lý, trên mặt kèm theo sự phấn khích khi được đi công tác.

Lúc gần đến lối ra, Trần Hán Thăng đã nhìn thấy một biểu ngữ tiếng Trung có nội dung "Nhiệt liệt chào mừng chủ tịch Trần Hán Thăng và các nhân viên đi cùng của điện tử Qủa Xác" từ xa, mấy danh nhân mặc vest đi giày da đứng dưới biểu ngữ, có lẽ đây chính là đoàn người Samsung cố ý phái đến để đón máy bay.

Đối với lòng thành của Samsung, Trần Hán Thăng chỉ liếc mắt đảo qua, ngược lại dừng lại rất lâu trên một lá cờ nhỏ giữa đám đông đón khách ở sân bay.

Trên lá cờ cũng viết một hàng chữ tiếng Trung.

Ánh trăng rất sáng, sáng cũng vô dụng, vô dụng cũng sáng;

Em thích anh, thích cũng vô dụng, vô dụng cũng thích.

Chương 929: La sư muội- Không chấp nhận nhưng cũng không từ bỏ

Trần Hán Thăng đã quá quen thuộc với câu nói này, kiếp này hắn tìm được Tiêu Dung Ngư, khai quật Thẩm Ấu Sở, cho nên không muốn tiếp tục yêu đương với La Tuyền giống như kiếp trước nữa.

Bởi vì ở kiếp trước, việc hẹn hò với La sư muội thực sự là một loại tra tấn đối với Trần Hán Thăng, phương thức hẹn hò của cô thực sự quá ngột ngạt, ngày ngày lật xem kiểm tra điện thoại của Trần Hán Thăng, nghiêm cấm Trần Hán Thăng nói chuyện với con gái, còn phải tìm được Trần Hán Thăng ở mọi lúc mọi nơi.

Một người có tính cách như Trần Hán Thăng làm sao có thể chịu được sự quản thúc này, vì thế chia tay.

Nhưng không bao lâu sau khi chia tay, La Tuyền lại dùng dùng đủ loại thủ đoạn kịch liệt để yêu cầu tái hợp, ví dụ như doạ cắt cổ tay, nhảy cầu, uống thuốc ngủ, Trần Hán Thăng thực sự không thể không trở lại bên cạnh cô ấy, nhưng chẳng bao lâu sau lại chia tay.

Kiếp này Trần Hán Thăng vốn dĩ đã hạ quyết tâm không dây dưa với La Tuyền nữa, cho dù hắn cũng rất mê luyến thân hình của cô, nhưng vẫn luôn kiên quyết từ chối.

Sau khi bị từ chối, La Tuyền vẫn luôn thích lẩm bẩm câu nói "Ánh trăng rất sáng, sáng cũng vô dụng, vô dụng cũng sáng" này một cách ấm ức.

Đương nhiên, cuối cùng Trần Hán Thăng hoàn toàn không chống cự được, vẫn "lật xe" ở trên người La Tuyền, sự kiện mang tính chất tiêu biểu chính là khi La Tuyền sang Hàn Quốc du học, Trần Hán Thăng lo lắng cô bị bạn học khinh bỉ nên cố ý tặng một chiếc BMW.

Trong mắt mẹ Hoàng Tiểu Hà của La Tuyền, Trần Hán Thăng đang biểu hiện cụ thể cho việc "không chấp nhận nhưng cũng không tử bỏ".

Nói một cách ngắn gọn thì là- Tra nam.

"Chờ một chút."

Trần Hán Thăng xác định La Tuyền cũng đến đón người, hắn đột nhiên dừng bước.

Thư ký Đàm Anh, sếp lớn của bộ phận kinh doanh Thôi Chí Phong và những nhân

viên đi theo khác cũng không biết tâm tư của ông chủ lớn, cũng dừng bước theo.

"Thấy không?"

Trần Hán Thăng bĩu môi nhìn về phía biểu ngữ chào đón đang giương cao của Samsung.

"Ồ, thấy."

Thôi Chí Phong suy đoán tâm tư của ông chủ: "Điều này chứng tỏ Samsung tương đối chân thành đối với chúng ta, tôi rất tin tưởng vào kết quả của cuộc đàm phán lần này, dưới sự dẫn dắt của chủ tịch Trần, Qủa Xác và Samsung chắc chắn sẽ khiến cuộc hợp tác hai bên cùng có lợi này trở nên chặt chẽ và có chiều sâu trong các lĩnh vực khác nhau."

"Con mẹ nó tôi bảo anh đọc bản tin thời sự sao?"

Trần Hán Thăng không vui ngắt lời nói: "Ý của tôi là, Samsung hoàn toàn không hiểu rõ về tôi!"

Sự chú ý của Đàm Anh đang tập trung cao độ, rõ ràng đây là lúc chủ tịch Trần thể hiện sở thích cá nhân của mình, thân làm thư ký, cô nhất định phải ghi tạc trong lòng.

"Tôi là người thích phô trương như vậy sao?"

Trần Hán Thăng chỉ vào tấm biểu ngữ kia, nhíu mày nói: "Lúc ở trong nước, tôi hận không thể ước rằng không ai biết đến Trần Hán Thăng này, mọi người chỉ cần coi Trần Hán Thăng như một người bình thường là tốt rồi, ai ngờ Samsung lại phô trương như thế này, tôi quên dặn dò " giản lược tất cả mọi thứ, chớ làm phiền đến mọi người" rồi sao?"

"Ha ha, ha ha, ha ha…"

Thôi Chí Phong xấu hổ mỉm cười, việc chủ tịch Trần nói mình không phô trương thực sự giống như đang nghe chuyện thần thoại xưa vậy.

Đàm Anh tỉnh táo lại từ trong cảm giác sửng sốt, ánh mắt nhìn ông chủ lớn cũng có gì đó không thích hợp.

"Cho nên."

Đây chính là ưu thế của da mặt dày, cho dù biết rõ mình đang nói bậy nói bạ, nhưng Trần Hán Thăng cũng có thể diễn xuất ra hình ra dáng, hắn dặn dò Thôi Chí Phong: "Tôi không có ý định hiện thân, cứ nói tôi bắt chuyến máy bay muộn hơn đến đây đi, Lão Thôi, anh hãy gặp mặt bọn họ đi, tôi và Đàm Anh sẽ tìm anh sau."

"Vậy… Được rồi."

Thôi Chí Phong có thể trở thành giám đốc của Qủa Xác, năng lực phản ứng đương nhiên không bình thường, trong lòng anh ta đã sớm nhận ra có lẽ ông chủ có một "lý do khó nói"

nào khác, cho nên cũng không nói nhảm nhiều: “Vậy ngài chú ý an toàn, tôi đi đối phó một chút, đến lúc đó sẽ báo cáo lại với ngài.”

“Đi đi, đi đi.”

Trần Hán Thăng tuỳ tiện xua tay, lại một lần nữa sải bước đi về phía sau.

Đàm Anh khó hiểu đi theo sau lưng hắn, Trần Hán Thăng đi đến khu vực hút thuốc bên cạnh nhà vệ sinh, tự mình hít mây nhả khói.

Trong quá trình này, có thể nghe thấy một tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên ở lối ra, có lẽ là phía bên Samsung đã nhận ra được Thôi Chí Phong, điện thoại di động của Trần Hán Thăng cũng vang lên reng reng, người gọi đến hiển thị trên màn hình chính là La Tuyền.

Trần Hán Thăng không bắt máy, chờ đến khi hút xong hai điếu thuốc, tiếng nói chuyện bên ngoài cũng dần biến mất, lúc này Trần Hán Thăng mới gọi Đàm Anh đi ra ngoài.

“Cô có biết tại sao tôi lại làm như vậy không?”

“Ngài nói là, ngài nói là quá phô trương…”

Đàm Anh lắp bắp trả lời.

“Cô tin à?”

Trần Hán Thăng hỏi.

Đàm Anh do dự một chút, cuối cùng vẫn thành thật lắc đầu.

Trần Hán Thăng mỉm cười, Đàm Anh vẫn tương đối thành thật.

“Lát nữa tôi sẽ gặp một người.”

Trần Hán Thăng cũng không hề giấu giếm: "Nhưng không muốn để cho người khác biết, cho nên mới tách đám người Lão Thôi đi trước, sau khi trở về, cô không được tuỳ tiện tiết lộ ra."

"Vâng!"

Sắc mặt Đàm Anh trở nên nghiêm túc, dứt khoát nói.

Ý của ông chủ là, hắn không tin tưởng giám đốc Thôi, nhưng tin tưởng mình hơn, trong lòng Đàm Anh bỗng trào dâng một cảm giác trách nhiệm nặng nề.

Khi đi đến đại sảnh một lần nữa, đã không còn nhân viên của Samsung đứng chặn ở lối ra, Trần Hán Thăng vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy La Tuyền.

La Tuyền đang nhón mũi chân tìm kiếm khắp nơi xung quanh, trong tay còn cầm điện thoại di động, có lẽ bây giờ cô đang rất khó hiểu, tại sao người của Qủa Xác đã đến nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của Trần sư huynh đâu cả.

"Bíp."

Trần Hán Thăng nhấn nút trò chuyện, giọng nói dồn dập của La Tuyền lập tức vang lên: "Trần sư huynh, anh đang ở đâu vậy, lạc đường sao? Anh miêu tả cảnh vật xung quanh cho em biết đi, em sẽ đi tìm anh."

"Em nhìn sang bên phải đi."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

La Tuyền vừa mới quay đầu lại, một người đàn ông với thân hình cao lớn, mặc thường phục, trên mặt đeo một chiếc kính râm thật lớn đang đi về phía này từ bên phải, khoé miệng còn cong lên giống như đang huýt sáo, cả người tràn ngập hương vị không thể kiềm chế được.

Nếu không phải là người đàn ông phụ lòng trong mơ kia, thì còn có thể là ai được nữa?

“Trần sư huynh!”

La Tuyền hét lên một tiếng rồi chạy tới, ôm chặt lấy Trần Hán Thăng, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Sân bay vốn dĩ là nơi chào đón và đưa tiễn, hai người trẻ tuổi đang ôm chầm lấy nhau hoàn toàn không thu hút sự chú ý, Trần Hán Thăng đẩy kính râm lên trên một chút, cẩn thận đánh giá La Tuyền.

Tiểu sư muội không thay đổi nhiều lắm, vẫn là người con gái mắt to một mí và làn da trắng nõn kia.

Mắt một mí của La Tuyền khác với mắt một mí bình thường, mí mắt trên của cô rất mỏng, đồng tử to tròn sáng ngời, đuôi mắt có xu hướng nhếch về phía trước, đây là một đôi mắt vừa lạnh lùng vừa cố chấp, có cá tính mạnh mẽ.

“Trần sư huynh, em rất nhớ anh, nhưng anh lại không đến thăm em, em…”

La Tuyền đang bày tỏ nỗi nhớ của mình ở trong lồng ngực Trần Hán Thăng, đột nhiên chú ý đến còn có một người phụ nữ đang đứng phía sau Trần Hán Thăng, vẻ mặt cô ngay lập tức thay đổi, cảnh giác nói: “Đây là ai vậy?”

“À.”

Trần Hán Thăng giải thích: “Tiểu Vũ có chút chuyện nên không rảnh đến đây, đây là thư ký mới của anh- Đàm Anh, em gọi chị Anh là được.”

“Không dám không dám.”

Đàm Anh vội vàng xua tay: “Cứ gọi tôi Tiểu Đàm là được rồi.”

Bây giờ cuối cùng Đàm Anh cũng hiểu rõ tại sao chủ tịch Trần lại không muốn để đám người Thôi Chí Phong nhìn thấy, hoá ra là có một cô gái xinh đẹp đang chờ.

Nhưng lúc trước cô đã từng nghe tin đồn, hoa khôi học đường của đại học Tài chính Thẩm Ấu Sở và hoa khôi học đường đại học Đông Đại Tiêu Dung Ngư đều là đối tượng hẹn hò trong vụ tai tiếng của chủ tịch Trần.

"Đàm Anh à Đàm Anh, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói…"

Trong lòng Đàm Anh đang lặng lẽ nhắc nhở bản thân: "Có một số chuyện, nhất định phải thối rữa ở trong bụng."

Chương 930: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn

Đàm Anh- Thư ký mới của Trần Hán Thăng tạm thời phát hiện ra bí mật của ông chủ, hơn nữa còn âm thầm nhắc nhở bản thân, nhất định phải học được cách làm một người mù.

Nhưng La Tuyền lại không buông tha cho Đàm Anh, hoặc có thể nói, đối với tất cả những người phụ nữ không cùng huyết thống xuất hiện bên cạnh Trần Hán Thăng, La sư muội đều mang theo cảm giác căm thù mãnh liệt.

"Ồ, thư ký mới đấy."

Ngoài mặt La Tuyền nói như vậy, nhưng trong mắt vẫn mang theo sự nghi kỵ nồng đậm.

Nhìn thấy dáng vẻ này của La Tuyền, Trần Hán Thăng lập tức biết căn bệnh đa nghi của cô lại tái phát, bất đắc dĩ chuyển chủ đề: "Dì Hoàng có ở nhà không?"

"Có."

Lúc này La Tuyền mới chuyển dời ánh mắt khỏi người Đàm Anh: "Mẹ em biết anh sắp đến đây nên hôm nay không đến công ty."

"Dì Hoàng mở công ty rồi sao?"

Trần Hán Thăng hơi ngạc nhiên, xem ra công việc kinh doanh làm đại lý mỹ phẩm ở Hàn Quốc không tồi, bà đã chính thức mở công ty rồi.

"Vâng."

La Tuyền kéo tay Trần Hán Thăng đi về phía bãi đậu xe: "Danh tiếng của các nhà phân phối trong nước khá thấp, bọn họ cảm thấy một công ty được đăng ký ở Hàn Quốc sẽ thuyết phục hơn, bởi vì bây giờ trên thị trường càng ngày càng có nhiều mỹ phẩm mang thương hiệu Hàn Quốc, cho nên nhất định phải đi trên con đường chính thức hoá trước."

Trần Hán Thăng khẽ gật đầu, thực ra một mỹ phẩm nước ngoài muốn kéo dài thời kỳ đỉnh cao của mình, đặc biệt là trong mấy năm trở lại đây, bọn họ chỉ cần gắn mác những thương hiệu đến từ "Âu Mỹ" hoặc "Hàn Nhật" là có thể kiếm được tiền ở Trung Quốc."

Bởi vì vào năm 2006, không có nhiều mỹ phẩm phù hợp với dân chúng bình thường lắm, năm Trần Hán Thăng học cấp ba, kem bôi vào mùa đông cũng chí có kem Dabo bôi mặt, năm cấp hai và năm tiểu học vẫn là Bách Tước Linh, khi những thương hiệu nước ngoài vừa mới mẻ vừa rẻ xuất hiện, nó gần như thực sự khiến "giới mỹ phẩm" điên đảo một phen.

Mẹ của La Tuyền là Hoàng Tiểu Hà đăng ký mở công ty, điều đó có nghĩa là đã rất có quy mô, không biết mấy năm về sau, Logo ở trong nước liệu có đăng ảnh "Chúc mừng X tổng đã nhắc đến Maserati, tay trái sự nghiệp, tay phải gia đình, một khi đã gia nhập vào nhóm của chúng tôi thì đã trở thành người một nhà tương thân tương ái…" trong vòng bạn bè hay không?

"Trần sư huynh, anh đang cười sao?"

La Tuyền đang nói chuyện thì phát hiện sắc mặt của Trần sư huynh hơi kỳ quái."

"Không có gì."

Trần Hán Thăng lấy ra một điếu thuốc Trung Hoa: "Trên máy bay anh đã nhịn lâu lắm rồi, anh hút điếu thuốc trước đã, các em lên xe đi."

“Được.”

La Tuyền mở chiếc xe BMW màu bạc ra, tự mình ngồi vào ghế lái, Đàm Anh cũng ngồi vào hàng ghế sau.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, chỉ là trên không trung thường xuyên có một chiếc máy bay thật lớn gào thét lướt qua, sau đó dần dần yên tĩnh lại.

Đàm Anh hơi mất tự nhiên dịch chuyển mông một chút, bởi vì cô phát hiện cô gái nhỏ xinh đẹp với làn da trắng nõn mềm mại này đang đánh giá mình thông qua kính chiếu hậu.

Không cần phải lo lắng, cũng không cần phải hoảng loạn.

Trong lòng Đàm Anh thầm nghĩ, được thăng chức từ P5 lên P6, không chỉ có nghĩa là đãi ngộ và địa vị tăng lên, mà chắc chắn còn có thêm rất nhiều trách nhiệm và nghĩa vụ, nếu không xử lý tốt thì trong công ty có một đống người tài đang nhắm đến vị trí này.

“Chào em, em là du học sinh Hàn Quốc sao?”

Nghĩ đến đây, Đàm Anh chủ động bắt chuyện với La Tuyền, cô cố gắng hết sức để giải quyết cảm giác thù địch một cách khó hiểu này.

“Chị trở thành thư ký của Trần sư huynh từ lúc nào vậy?”

Không ngờ La Tuyền hoàn toàn không muốn trả lời, trực tiếp ngơ ngác hỏi ra câu hỏi của mình.

“Hơn một tuần trước.”

Đàm Anh cũng không giấu diếm: “Thư ký Nhiếp có một số chuyện không đến Hàn Quốc được nên cô ấy đã cử tôi đến đây.”

“Ồ.”

La Tuyền không bày tỏ ý kiến gật đầu.

Thực ra nếu Nhiếp Tiểu Vũ đi cùng, trong lòng La Tuyền vẫn sẽ không thoải mái, nhưng cũng không miên man suy nghĩ, bởi vì La Tuyền quen biết Nhiếp Tiểu Vũ hai năm, dựa vào quan sát của cô, giữa Nhiếp Tiểu Vũ và Trần sư huynh có lẽ trong sạch.

Còn về phần Đàm Anh, bây giờ La Tuyền chỉ có một lo lắng, có phải khẩu vị của Trần sư huynh đã thay đổi rồi không? Đột nhiên không thích các cô gái nhỏ xinh đẹp nữa, ngược lại cảm thấy hứng thú với kiểu chị gái này.

Điều này thực sự không thể chắc chắn được, dù sao một khi người ta đã có tiền, những sở thích cũng có thể thay đổi.

La Tuyền là một cô gái với tính cách cung Bọ Cạp điển hình, đa nghi, không chịu thua, cố chấp, còn có một chút tinh nghịch.

"Lúc trước chị ở bộ phận nào, ngày thường quen biết với Trần sư huynh không? Cảm giác khi được làm thư ký của anh ấy như thế nào?"

Không chờ Đàm Anh sắp xếp lại những suy nghĩ của mình, La Tuyền đã hỏi lại giống như "Thiểm Điện Ngũ Liên Tiên".

"Tôi…"

Đàm Anh đang định trả lời thì ghế phụ "cạch" một tiếng bị mở ra, Trần Hán Thăng hút thuốc xong đã quay trở lại.

Đàm Anh lập tức im lặng, La Tuyền cũng nở một nụ cười rạng rỡ, nụ cười của cô không hề giả tạo, mà chỉ cần vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng, trong lòng La Tuyền đã có một cảm giác vui vẻ khó có thể kiềm chế.

Nếu là trong phim truyền hình, có lẽ Trần Hán Thăng sẽ bị lừa gạt cho qua, nhưng trên thực tế, Trần Hán Thăng vừa đặt mông ngồi lên ghế đã cảm nhận được một mùi hương không giống bình thường.

Hắn nhìn La Tuyền đang lái xe, lại liếc mắt nhìn Đàm Anh đang co quắp ở hàng ghế sau một chút, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đàm Anh, cô đến Hàn Quốc rồi mà không gọi điện thoại báo bình an cho con trai con gái của mình sao?"

"Không sao, tối nay gọi về cũng được."

Đàm Anh vẫn là một người chuyên nghiệp, cô cảm thấy bây giờ đang là thời gian làm việc, không nên gọi điện thoại cá nhân.

"Vẫn nên gọi một chút đi, đừng để người nhà lo lắng."

Trần Hán Thăng vẫn rất kiên quyết.

Mặc dù Đàm Anh hơi không hiểu lắm, nhưng vẫn lấy điện thoại di động ra, điện thoại của Trần Hán Thăng và những người khác đều đã được xử lý dịch vụ liên lạc toàn cầu, nên việc gọi điện thoại ra nước ngoài hoàn toàn không có bất cứ hạn chế nào.

"A lô."

Đàm Anh cố gắng hạ thấp giọng, nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự dịu dàng của người mẹ trong giọng điệu của mình: "Hôm nay con làm gì, có làm bài tập hè không, em trai và cha đang làm gì vậy?"

Nghe thấy cuộc điện thoại này, sự đề phòng trên mặt La Tuyền- Người đang lái xe càng ngày càng ít.

Lúc nãy sau khi biết Đàm Anh đã có con xong, hai hàng chân mày cô từ từ buông lỏng, bây giờ lại nhìn thấy biểu hiện khi người ta gọi điện thoại, cuối cùng cũng kéo Đàm Anh vô tội ra khỏi "danh sách đen".

Chờ đến khi Đàm Anh nói chuyện điện thoại xong, La Tuyền lại mỉm cười trầm ngâm quay đầu lại: "Chị Anh, Hàn

Quốc có rất nhiều đồ chơi thú vị, đến lúc đó em sẽ mua một số cho con trai và con gái của chị."

"Hả?"

Đàm Anh cho rằng mình nghe nhầm, thái độ của La Tuyền thay đổi quá nhanh, tính cách của Đàm Anh vốn dĩ thuộc về kiểu ổn định và nghiêm túc, trong lúc nhất thời không thể phản ứng lại.

"Chị làm thư ký cho Trần sư huynh chắc chắn sẽ vô cùng vất vả."

La Tuyền tiếp tục nói: "Coi như em đang cảm tạ tâm ý."

Đàm Anh đang định tiếp tục từ chối thì Trần Hán Thăng xua tay nói: "Cho cô thì cô cứ nhận lấy đi, cũng tiết kiệm cho tôi."

"Vậy thì cảm ơn chủ tịch Trần, cảm ơn cô La."

Lúc này Đàm Anh mới đồng ý, nhưng trong lòng vẫn vô cùng khó hiểu.

Sau khi đi đến dưới lầu của một chung cư xa hoa, Đàm Anh kéo vali hành lý đi ấn thang máy trước, lại loáng thoáng nghe thấy ông chủ đang chửi ầm lên.

"Con mẹ nó em có bệnh rồi đúng không, cái gì cũng nghi ngờ sao? Anh hỏi em, còn có thể thay đổi không, nếu không thể thay đổi thì thôi đi."

"Nếu còn tiếp tục suy nghĩ lung tung, ông đây sẽ đoạn tuyệt quan hệ với em."

…

Đàm Anh lặng lẽ nhìn thoáng qua, La Tuyền trước đó còn vênh váo tự đắc nhìn mình bây giờ lại rụt cổ cúi đầu, hai ngón

tay lo lắng xoắn xuýt với nhau, giống như một con chim cút nhỏ đáng thương.

“Haiza.”

Đàm Anh thở dài: “Chủ tịch Trần thật giỏi, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.”

Chương 931: Trưởng công chúa Samsung, bông hoa phú quý của trần gian

Đương nhiên Trần Hán Thăng vô cùng tức giận, cũng may Đàm Anh vẫn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra, nếu không mối quan hệ giữa ông chủ và thư ký sẽ kết thúc, nếu không kết thúc thì ở chung như thế này thực sự quá xấu hổ.

Khi mọi chuyện kết thúc, La Tuyền thề sẽ không bao giờ nghi ngờ và ghen tuông nữa.

"Em cho rằng anh sẽ tin sao?"

Trần Hán Thăng đã từng có kinh nghiệm thực tế, hừ lạnh một tiếng rồi đi về phía thang máy.

"Không phải chỉ là nghi ngờ không vô cớ sao, chuyện gì có gì khó khăn chứ!"

La Tuyền không chịu thua nghĩ.

Khi đến trước cửa nhà, mẹ của La Tuyền là Hoàng Tiểu Hà mở cửa chào đón.

Thực ra Hoàng Tiểu Hà có suy nghĩ vô cùng phức tạp với Trần Hán Thăng, nếu Trần Hán Thăng bằng lòng hẹn hò với La Tuyền, cho dù bà nằm ngủ cũng có thể cười tỉnh.

Đầu tiên, cha mẹ của Trần Hán Thăng đều là những người lương thiện có công ăn việc làm đàng hoàng, Hoàng Tiểu Hà quen biết với bọn họ, điều này có thể coi là hiểu tận gốc rễ.

Không thể không nói, mặc dù bối cảnh gia đình của Trần Hán Thăng không phải đại phú đại quý, nhưng lại thể hiện sự hòa thuận và ổn định ở mọi phương diện, đây là một sức hấp dẫn không thể bỏ qua.

Thứ hai, mặc dù con người Trần Hán Thăng lưu manh không đứng đắn, nhưng lúc trước Hoàng Tiểu Hà đã từng lênh đênh trên thuyền với chồng cũ, nên ngược lại cảm thấy người đàn ông nên có tính cách rộng rãi cởi mở như vậy.

Điều quan trọng nhất chính là La Tuyền một mực cố chấp với Trần Hán Thăng, trong mắt cô không thể chứa chấp được những người khác nữa, chỉ cần là những gì Trần Hán Thăng nói, La Tuyền cố chấp mới có thể nghiêm túc lắng nghe.

Còn về phần tài sản và địa vị xã hội của Trần Hán Thăng, trong mắt Hoàng TIểu Hà- Người không thiếu tiền, những thứ đó chỉ là dệt hoa trên gấm, cũng không thể đóng vai trò quyết định.

Nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc, năm ngoái Trần Hán Thăng đã xác định quan hệ với Tiêu Dung Ngư, mặc dù sau đó chia tay không rõ lý do, nhưng hắn vẫn không chấp nhận La Tuyền, chỉ có cô con gái ngốc này của bà vẫn còn cố gắng quên mình lao vào trong đó.

“Ôi trời, dì Hoàng càng ngày càng xinh đẹp.”

Trần Hán Thăng vừa mở miệng đã giống như mật ong: “Lúc trước nhìn dì xấp xỉ tuổi mẹ con, nhưng bây giờ thoạt nhìn thì ít nhất phải trẻ hơn 8 tuổi, chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của sự nghiệp thành công sao?”

Một câu nói của Trần Hán Thăng đã vỗ hai mông ngựa, một là khen Hoàng Tiểu Hà ngày càng trẻ ra, hai là sự nghiệp của bà thăng hoa.

Xinh đẹp trẻ tuổi vẫn bình thường, nhưng điểm mấu chốt là phương diện sự nghiệp đúng lúc gãi vào trái tim của Hoàng Tiểu Hà.

Năm đó sau khi ly hôn với La Hải Bình, bà đã quyết tâm đến Hàn Quốc kinh doanh mỹ phẩm, rất nhiều bà con họ hàng đều cảm thấy đây là một nước cờ dở, tiền tiết kiệm trong người sớm muộn gì cũng ném đá trên sông.

Nhưng Hoàng Tiểu Hà không những không thất bại mà bây giờ còn càng ngày càng thành công, máy bà con họ hàng vẫn ghen ghét tỏ vẻ không có tương lai, nhưng Trần Hán Thăng trực tiếp đưa ra câu khẳng định.

Trần Hán Thăng là ai chứ? Cho dù hắn là một kẻ cặn bã và không có trách nhiệm về phương diện tình cảm, nhưng cũng là người sáng lập của điện tử Qủa Xác, cho nên lời khen ngợi này rất có trọng lượng.

"Chẳng trách La Tuyền lại yêu thích như vậy, thực sự rất biết ăn nói."

Trong lòng Hoàng Tiểu Hà thở dài một hơi, khách khí nói: "Tôi nào đâu được hưởng phúc như mẹ cậu? Nghe nói bà ấy đã nghỉ hưu đến Kiến Nghiệp chăm sóc cậu?"

"À… Đúng vậy."

Trần Hán Thăng không chút hoang mang tìm thấy một lý do: "Con cảm thấy công việc của con quá mệt mỏi, làm việc và nghỉ ngơi không đúng quy luật, cho nên đến Kiến Nghiệp chăm sóc con, dì cũng biết rồi đấy, con sợ mẹ con nhất."

"Chuyện này đâu chỉ tôi biết, mà rất nhiều người đều biết."

Hoàng Tiểu Hà cười một tiếng, cười xong mới cảm thấy có gì đó không đúng, mình còn chưa nói được ba câu thì sự đề phòng đối với Trần Hán Thăng đã yếu đi rất nhiều.

La Tuyền nhìn thấy cảnh tượng hài hoà này, trong lòng vô cùng vui vẻ, vốn dĩ mẹ mình không muốn Trần Hán Thăng đến đây, nhưng cô đã cố gắng thuyết phục từ nhiều phương diện, thậm chí còn đề cập đến mối quan hệ hai nhà, lúc này Hoàng Tiểu Hà mới miễn cưỡng đồng ý gặp mặt một lần.

Không ngờ vẫn là Trần sư huynh lợi hai, vừa mới gặp nhau đã có thể làm băng tan chảy.

La Tuyền lôi kéo Trần Hán Thăng ngồi vào ghế sô pha, Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên đánh giá một phen, căn chung cư này có cấu trúc thông hai tầng, ánh sáng nơi phòng khách vô cùng đầy đủ, chỉ là phía bên cầu thang hình như vẫn còn một người đang quét dọn vệ sinh.

"À…"

La Tuyền nói: "Đó là người giúp việc mà mẹ em đã thuê, lúc trước bà ấy cũng đã từng làm việc cho một gia đình người Trung Quốc nên tiếng phổ thông cũng không tệ lắm, về mặt giao tiếp không hề có trở ngại."

Trần Hán Thăng hiểu rõ, lại giới thiệu cho Hoàng Tiểu Hà thân phận của Đàm Anh.

Khi mấy người vừa ngồi xuống nói chuyện, người giúp việc nghe thấy có khách đến, vội vàng buông đồ đạc trong tay xuống đi rót nước.

Trần Hán Thăng liếc nhìn một cái, đối phương khoảng chừng 30 tuổi, dáng người vô cùng tinh tế, ngũ quan tương đối thanh tú, tóm lại chỉ cần vừa nhìn một cái đã nhìn ra được là người Hàn Quốc hoặc Triều Tiên.

"Khụ khụ…"

Lúc này bên cạnh truyền đến một tiếng ho khan, đây là của La Tuyền.

Mười phút trước, cô vừa mới đảm bảo với Trần Hán Thăng mình sẽ không còn nghi ngờ vô cứ nữa, nhưng chỉ cần Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn người phụ nữ khác một cái, trong lòng La Tuyền lại không thể kiềm chế được cảm giác căng thẳng.

"Đàm Anh có con rồi không thể nào, nhưng thiếu phụ giúp việc này thì sao?"

"Trong phim truyền hình Hàn Quốc thường xuyên có mấy kiểu tình yêu giữa người giúp việc thấp kém và tổng tài bá đạo mà."

"Ánh mắt lúc nãy của Trần sư huynh liệu có phải là coi trọng người ta không?"

…

Những suy nghĩ như thế đang tràn ngập trong đầu La Tuyền, cũng may người giúp việc rót trà nước xong thì lập tức rời đi, lúc này La Tuyền mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Trần sư huynh, trong tủ lạnh có dưa hấu, anh muốn ăn không?"

La Tuyền cũng không cần người giúp việc giúp đỡ: "Em đi cắt giúp các anh."

"Được rồi."

Trần Hán Thăng chậc miệng: "Tháng bảy ở Hàn Quốc cũng bắt đầu nóng lên rồi, làm chút dưa hấu đến đây đi."

"Vâng."

La Tuyền vui vẻ chạy vào trong phòng bếp, nhưng sau khi cắt xong dưa hấu, cô lại phát hiện Trần Hán Thăng đã biến mất.

“Cậu ấy nói muốn lên tầng hai để đi dạo một vòng, để xem căn hộ thông tầng của người Hàn Quốc như thế nào?”

Hoàng Tiểu Hà bĩu môi nói.

Lúc này trên cửa cầu thang cũng vang lên cuộc trò chuyện giữa Trần Hán Thăng và người giúp việc.

Người giúp việc: Ngài vào trước đi tôi sẽ lau.

Trần Hán Thăng: Không sao, cô cứ lau trước đi rồi tôi sẽ lên.

Người giúp việc: Ngài đi trước đi.

Trần Hán Thăng: Ừm… Như thế này đi, cô vừa lau tôi vừa lên.

“Lại cởi quần áo à, lại muốn lên, bọn họ muốn làm gì vậy?”

La Tuyền đặt dưa hấu xuống “thịch thịch thịch” chạy lên, kết quả nhìn thấy người giúp việc đang lau cầu thang, Trần Hán Thăng đang định chờ cô ấy lau xong mới đi lên.

“Hoá ra là lau này, chứ không phải là “cởi” kia.”

La Tuyền lè lưỡi, lại kéo người giúp việc ra khỏi danh sách đen.

Trần Hán Thăng ở đây đến tận năm giờ chiều, Hoàng Tiểu Hà vốn định đích thân nấu cơm, nhưng lại bị Trần Hán Thăng từ chối.

“Tối nay phía bên Samsung còn có một bữa tiệc chiêu đãi, con phải đi qua đó một chút.” Trần Hán Thăng giải thích.

“Vậy cũng được.”

Hoàng Tiểu Hà thở phào nhẹ nhõm một hơi, Trần Hán Thăng đi rồi cũng tốt, mình không cần phải tiếp tục đề phòng nữa.

“Sau khi tiệc rượu kết thúc.”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Con sẽ đến đây ngủ, ở trong khách sạn con không quen, ở chỗ của dì Hoàng có cảm giác như ở nhà hơn.”

“Cái gì?”

Hoàng Tiểu Hà sửng sốt một chút, hắn vẫn muốn ở chỗ này?

“Vậy con đi trước nhé.”

Trần Hán Thăng chỉ vào hành lý: “Lát nữa phiền dì Hoàng giúp con đưa vào trong phòng nhé.”

“Nhưng, nhưng…”

Hoàng Tiểu Hà không biết phải mở miệng như thế nào, bước chân cũng theo bản năng đi theo Trần Hán Thăng ra ngoài.

“Ôi trời, dì Hoàng, dì còn tiễn con làm gì cứ, có phải con không trở về đâu.”

Trần Hán Thăng “trách cứ” nói: “Biết ngài thương con, nhưng tuyệt đối đừng đưa tiễn.”

“Dì dì…”

Hoàng Tiểu Hà lắp bắp một lúc lâu, chờ đến khi Trần Hán Thăng và Đàm Anh đi thang máy xuống lầu, bà mới vỗ đùi nói: “Da mặt của người này thực sự quá dày.”

“He he he…”

Phía sau vang lên tiếng cười vui vẻ của La Tuyền.

…

Trần Hán Thăng và Đàm Anh ra khỏi chung cư, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến khách sạn để tụ hội cùng với Thôi Chí

Phong.

Đàm Anh lấy trong túi ra những tờ won Hàn Quốc đã chuẩn bị trước đó, thỉnh thoảng còn nói chuyện phiếm vài câu với tài xế.

“Cô cũng biết nói Hàn Quốc.”

Trần Hán Thăng cũng giật mình, trong sơ yếu lý lịch của Đàm Anh không hề nhắc đến chuyện này.

“Lúc trước thì không.”

Đàm Anh hơi xấu hổ nói: “Sau đó nghe nói sẽ phải theo ngài đến Hàn Quốc đi công tác nên tôi tạm thời đăng ký học lớp tiếng Hàn trong vòng một tuần, hy vọng có thể có ích một chút.”

“Ừ…”

Trần Hán Thăng cũng không nói gì.

Nếu Trần Hán Thăng là đồng nghiệp của Đàm Anh, chắc chắn sẽ cảm thấy người này thích thể hiện, cướp đoạt sự nổi bật, lòng dạ vô cùng thâm sâu;

Nhưng đứng ở góc độ của Trần Hán Thăng, hắn cảm thấy Đàm Anh nghiêm túc chịu trách nhiệm, thích học hỏi và có kế hoạch, là một nhân tài dám nghĩ dám làm.

Ai bảo hắn là ông chủ chứ, chỉ biết nhìn kết quả, còn quá trình thì liên quan gì đến mình đâu.

“Chủ tịch Trần.”

Lúc sắp đến khách sạn, Đàm Anh phát hiện sắc mặt của Trần Hán Thăng vô cùng hưng phấn, tò mò hỏi nguyên nhân một chút.

“Tôi đang rất mong chờ.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Nghe nói trưởng công chúa Samsung là đoá hoa phú quý của nhân gian, không biết lần này có thể gặp mặt được không?”

Chương 932: Trần Hán Thăng: Chỉ cần La Tuyền kiềm chế tính tình một chút, có lẽ kiếp trước tôi đã kết hôn với cô ấy rồi.

“Trưởng công chúa Samsung?”

Ánh mắt Đàm Anh hơi kinh ngạc, bây giờ cô chỉ biết trưởng công chúa Qủa Xác là Trần Lam, chứ không biết trưởng công chúa Samsung là người nào.

Điều này cũng có thể hiểu được, dù sao internet trong nước vào năm 2006 vẫn chưa phát triển lắm, việc dùng VPN để “vượt tường lửa” càng hiếm thấy, đám cưới của Lee Boo- Jin đã làm rung chuyển cả đất nước Hàn Quốc, nhưng phản ứng của nhân dân Trung Quốc lại rất bình thường.

Ngược lại, khi năm đầu cãi nhau ly hôn vào năm 2017, mạng xã hội đã trở nên quen thuộc lại khiến “màn kịch mãn nhãn” này trở lên ồn ào náo động, cuối cùng cũng đã thoả mãn những câu nói phổ biến như “Hào môn, bảo vệ người ở rể, ly hôn, bồi thường một khoản kếch xù.”

“Tôi cũng chỉ phóng túng một chút mà thôi.”

Trần Hán Thăng cũng không giải thích quá nhiều, chỉ nói một câu đầy ẩn ý: “Nếu một người Hàn Quốc sống tạm bợ nào đó vô tình trọng sinh, con đường để thăng tiến nhanh nhất chính là làm bảo vệ ở Samsung.”

…

Địa điểm được Samsung sắp xếp là khách sạn Shilla ở đường Dongho, Jung-gu, sau khi nhận được tin nhắn, Thôi Chí Phong đã sớm đứng trước cửa chào đón.

“Bữa tiệc tối sẽ bắt đầu vào lúc bảy giờ, lúc nãy một quản lý của điện tử Samsung đã đến đây, chúng tôi trò chuyện một lúc, cảm giác tổng thể cũng không tồi lắm…”

Thôi Chí Phong dẫn Trần Hán Thăng đi về phía thang máy, đồng thời báo cáo kết luận của mình.

Tập đoàn Samsung rất lớn, bao gồm hơn ba mươi công ty độc lập như Samsung SDI, Samsung SDS, Samsung Electro-Mechanics, Samsung Life, Samsung C&T… Điện tử Samsung chỉ là một trong những công ty cốt lõi nhất của tập đoàn.

Sau “vụ nổ điện thoại di động” xảy ra, cổ phiếu giảm giá về cơ bản đều thuộc về điện tử Samsung, bao gồm cả mâu thuẫn trong một thời gian dài giữa Qủa Xác và Samsung, những người bọn họ đã từng tiếp xúc như Nhan Ninh, Park Jung- Soo, Kim Jaegwon đều là nhân viên của điện tử Samsung.

Chỉ là ở trong nước, mọi người đều đã quen với việc coi “điện tử Samsung” trở thành toàn bộ tập đoàn Samsung.

Nhóm người của Qủa Xác ở trong khách sạn cho đến hơn sáu rưỡi, chủ yếu là Trần Hán Thăng và Thôi Chí Phong đang phân tích thảo luận, Đàm Anh chịu trách nhiệm ghi chép, những nhân viên đi theo khác liên tục gật đầu học tập.

Mãi cho đến khi có người ở phía bên Samsung gọi điện thoại đến, tỏ vẻ tiệc rượu chiêu đãi đã chuẩn bị sẵn sàng, mười lăm phút sau sẽ đích thân đến mời.”

“Khương Tử này đúng là rất khách khí, chúng ta trực tiếp đi xuống đi, đâu phải không tìm thấy đường đâu.”

Trần Hán Thăng đứng dậy lắc bả vai chuẩn bị mở cửa ra.

"Chờ một chút."

Đàm Anh ở sau lưng gọi một tiếng, cô lấy từ trong túi ra một bộ âu phục đã được xếp gọn chỉnh tề: "Chủ tịch Trần, lần này là giao lưu liên quan đến ngoại giao, tôi cảm thấy ngài mặc tây trang thì thích hợp hơn."

Từ trên xuống dưới Qủa Xác đều biết rằng ông chủ lớn thích mặc những bộ trang phục thoải mái, rất ít khi mặc tây trang nghiêm túc, ngay cả trong cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động trước mặt truyền thông cả nước cũng chỉ tuỳ tiện làm.

Nhưng đề nghị của Đàm Anh cũng rất có lý, người Hàn Quốc và Nhật Bản tương đối coi trọng về phương diện này.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi chủ động cầm vest đến đây: "Có đúng kích cỡ không vậy?"

"Vâng, tôi đã xác nhận với thư ký Nhiếp trước đó rồi."

Đàm Anh giúp Trần Hán Thăng mặc áo khoác vào, hơn nữa còn cẩn thận vuốt phẳng nếp nhăn trên vai.

Thực ra Trần Hán Thăng mặc âu phục cũng không tệ lắm, dáng người cao lớn có thể chống đỡ được kiểu dáng dày nặng này, chỉ là hắn có thói quen tuỳ tiện, trực tiếp cởi bỏ hai cúc áo trên cùng của chiếc áo sơ mi trắng ra, vừa nghiêm túc vừa mang theo phong cách không chút kiêng kỵ.

Sau khi Trần Hán Thăng mặc vào, phát hiện kích cỡ quả nhiên vừa vặn, có lẽ Đàm Anh đã tìm hiểu trước đó, hắn không nhịn được chống nạnh khoe khoang với mọi người vài câu: "Dáng người của tôi chính là giá treo quần áo, mặc gì cũng đẹp."

Thôi Chí Phong vừa mỉm cười phụ hoạ vừa đánh giá Đàm Anh, trong mắt loé lên một chút trịnh trọng.

Lúc xuống lầu, Trần Hán Thăng xung phong dẫn đầu đi ở phía trước một cách tự nhiên, ở phía sau, Thôi Chí Phong và Đàm Anh đang trò chuyện với nhau: "Thư ký Đàm, tôi đã sửa lại bản thảo bài phát biểu của chủ tịch Trần một lần, gửi ở trong hòm thư, cô đã xem chưa?"

"Thật ngại quá, giám đốc Thôi."

Lúc nãy Đàm Anh vẫn luôn ở chỗ của La Tuyền, nào có thời gian xem tài liệu, vội vàng cúi đầu xin lỗi: "Lúc nãy tôi không có thời gian mở máy tính, sau khi tiệc rượu kết thúc, trở về tôi sẽ xem ngay."

"Không sao đâu."

Thôi Chí Phong nở một nụ cười hoà nhã: "Chúng ta sẽ không ngồi trên bàn đàm phán ngay từ đầu, chắc chắn Samsung sẽ kéo chúng ta đi tham quan khắp nơi để thể hiện một chút sức mạnh cứng rắn của mình, cô chỉ cần giao nó cho chủ tịch Trần trước khi đàm phán là được."

Sau khi nói xong, Lão Thôi dẫm lên gạch sàn nhà trơn bóng, "lạch cạch" đuổi theo Trần Hán Thăng.

Đàm Anh đang đi thì đột nhiên phản ứng lại, lần này giám đốc thôi gọi mình là "thư ký Đàm", lúc trước anh ta đều gọi "Tiểu Đàm" hoặc "Đàm Anh."

"Quan thất phẩm trước cửa tể tướng mà."

Đàm Anh không nhịn được cảm thán, chẳng trách trên quan trường, "đảng thư ký" được thăng chức nhanh nhất.

Bản thân chức vụ thư ký cũng không cao lắm, nhưng chỉ cần được chứng mình thì cô có thể có quyền lên tiếng ở trước mặt đối tượng được phục vụ, vì thế ngay cả người đồng nghiệp

quyền cao chức trọng như Thôi Chí Phong này, thái độ của anh ta cũng dần dần thay đổi.

…

Bữa tiệc chào mừng được tổ chức tại một nhà hàng buffet cao cấp ở trong khách sạn Shilla, mặc dù các gia đình bình thường ở Hàn Quốc chỉ ăn kim chi và rau muối cả ngày, nhưng những trường hợp như thế này đương nhiên phải là đồ ăn cấp Michelin.

Phía bên điện tử Samsung có một quản lý thường trực tham dự, mặc dù Qủa Xác đã khuấy động Samsung đến long trời lở đất, cổ phiếu rớt xuống gần mười tỷ đô la, nhưng trên thực tế, việc một quản lý thường trực ra mặt tiếp đãi cũng tương đối bình đẳng.

Sau khi giới thiệu và làm quen với nhau, tiệc rượu diễn ra không bầu không khí tự do, yên tĩnh và hoà bình, Trần Hán Thăng và Thôi Chí Phong lần lượt nâng ly chạm cốc với các quản lý cấp cao khác của đối phương, Đàm Anh đi theo phía sau.

Các nhân viên đi theo khác đều tương đối trẻ tuổi, bọn họ không ngừng chụp lại các món ăn tinh xảo, có thể là muốn khoe khoang một chút trên Qzone.

“Cô ở đây chờ một chút.”

Trần Hán Thăng đột nhiên nói với Đàm Anh một câu, sau đó một mình đi về phía một nữ nhân viên của Samsung.

Đàm Anh quen biết với nữ nhân viên này, là phó trưởng phòng bộ phận quan hệ công chúng của Samsung- Nhan Ninh, lúc trước cô ta thường xuyên đến điện tử Qủa Xác thăm hỏi.

Thực ra bây giờ Nhan Ninh đã tiếp nhận chức trưởng phòng của Park Jung- Soo.

“Trưởng phòng Nhan.”

Trần Hán Thăng nâng ly rượu đi đến, Nhan Ninh không ngờ Trần Hán Thăng sẽ đi đến, trên mặt chợt loé lên một tia hoảng loạn.

“Đừng lo lắng.”

Trần Hán Thăng nhấp một ly rượu vang đỏ, bình thản nói: “Lúc trước tôi và cô đã từng quen biết với nhau, nếu bây giờ không nói vài câu, ngược lại không hợp với lẽ thường.”

“Phù, cũng đúng.”

Nhan Ninh phản ứng lại, hơi điều chỉnh một chút rồi khôi phục lại bình thường, chủ động kính Trần Hán Thăng một chút.

Hai người nói về ý nghĩa của cuộc hội đàm lần này, trước mắt mà nói vẫn vô cùng tích cực, những thông tin mà Nhan Ninh nhận được cũng vậy.

“À phải rồi.”

Năm phút sau, khi Trần Hán Thăng đang định rời đi, hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Trịnh tổng của Xiaomi nhờ tôi hỏi một câu, sau khi được thăng chức, trưởng phòng Nhan đây còn bằng lòng đến Xiaomi chịu thiệt không, nếu cô không còn suy nghĩ này, mong hãy nói sớm một chút.”

“Chủ tịch Trần.”

Nhan Ninh không phải là kẻ ngốc, lập tức hiểu được hàm nghĩa thực sự của Trần Hán Thăng, nở một nụ cười gượng gạo nói: “Ngài không cần phải thử nghiệm, cha tôi đã phát hiện ra bệnh cao huyết áp khi đi kiểm tra sức khoẻ, bây giờ nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là muốn được về nước làm việc, như vậy sẽ tiện chăm sóc hơn nữa, tôi chỉ chờ khi nào ngài bảo

tôi kết thúc hành động gián điệp thương mại vô cùng áp lực này.”

“Sẽ nhanh thôi.”

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: “Nếu lần này đàm phán thành công, cô có thể từ chức.”

…

Sau khi bữa tiệc kết thúc, hai bên bắt tay nhau tạm biệt, hơn nữa còn thống nhất hành trình ngày mai.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên Samsung sắp xếp đám người Trần Hán Thăng đi thăm viện nghiên cứu thông tin và phòng thí nghiệm sản phẩm trước, sau đó Thôi Chí Phong ở lại nghỉ ngơi trong khách sạn Shilla, Trần Hán Thăng và Đàm Anh đi đến chung cư nhà La Tuyền trước.

“Trần sư huynh.”

Thấy Trần Hán Thăng trở về, La Tuyền đứng phắt dậy từ trên sàn nhà gỗ, ôm lấy cánh tay của Trần Hán Thăng thân thiết lắc lư.

Hoàng Tiểu Hà nhắm mắt lại hít vài hơi thật sâu, lúc này mới kìm nén được xúc động muốn mắng La Tuyền.

“Em muốn đi ra ngoài sao?”

Trần Hán Thăng phát hiện La Tuyền không mặc áo ngủ ở nhà mà là một chiếc váy hoa nhỏ thanh lịch quyến rũ.

“Đúng vậy.”

La Tuyền chớp mắt: “Em muốn đi dạo bộ.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, đang định đi vòng qua La Tuyền đến ghế sô pha nghỉ ngơi, nhưng La Tuyền lại nắm lấy cánh tay hắn: “Đi nào.”

“Em muốn đi dạo cùng với anh?”

Trần Hán Thăng chỉ vào mũi mình.

“Còn có thể là ai nữa chứ?”

La Tuyền lôi kéo Trần Hán Thăng đi ra ngoài, Trần Hán Thăng lập tức từ chối: “Hôm nay anh vừa phải ngồi máy bay vừa phải đi xã giao, cơ thể thực sự rất mệt mỏi, tuổi lớn rồi, không tràn ngập sức sống giống như những người trẻ tuổi các em nữa… Được rồi được rồi, vậy em đừng kéo nữa, kéo nữa thì tay áo của anh sẽ đứt đấy.”

Dưới sự nài ép lôi kéo của La Tuyền, Trần Hán Thăng chỉ có thể không tình nguyện đi đến dưới lầu, vừa chạm vào túi đã phát hiện không còn thuốc.

“Anh đứng ở chỗ này chờ một chút, em đi lên lấy.”

La Tuyền không nói một lời, lại chạy “thịch thịch thịch” đi lên lầu.

Khoé miệng Trần Hán Thăng giật giật, hắn nhớ tới kiếp trước khi hẹn hò với La Tuyền, bản thân hắn lười không muốn mang dù, lần nào cũng là do La Tuyền chạy trở về ký túc xá không chút do dự, chưa từng để Trần Hán Thăng chạy việc vặt.

“Chỉ cần có thể kiềm chế tính tình một chút, có lẽ kiếp trước mình đã kết hôn với cô ấy rồi.”

Tràn Hán Thăng sâu kín suy nghĩ.

Chưa đầy hai phút sau, La Tuyền lại đi thang máy xuống dưới, trong tay cầm một bao thuốc Trung Hoa và bật lửa.

“Đây.”

La Tuyền đưa thuốc cho Trần Hán Thăng.

“Vất vả không?”

Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi một câu không thể hiểu được.

“Hả?”

La Tuyền nghiêng đầu, chỉ là đi lấy một bao thuốc thôi mà, tại sao lại vất vả chứ?

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng không nói gì, chủ động đưa tay về phía La Tuyền, ánh mắt La Tuyền sáng rực lên, vui vẻ nắm lấy.

…

Căn hộ mà Hoàng Tiểu Hà thuê nằm ở quận Gangnam của Seoul, chính là Gangnam trong “Gangnam Style” kia, Trần Hán Thăng cũng không có quá nhiều cảm xúc, hắn cảm thấy chỗ này chẳng khác Tân Nhai Khẩu, Tân Thành Giang Châu, Lục Gia Chuỷ kia là mấy, tóm lại đều là những thành phố với những toà nhà cao tầng san sát nhau.

Muốn náo nhiệt có náo nhiệt, muốn cửa hàng có cửa hàng, biển quảng cáo cửa hàng, quán bar, còn có đám người chen chúc, đường xá đang được thi công và những chiếc xe đậu không có quy tắc, trong lúc hoảng hốt, Trần Hán Thăng còn tưởng rằng mình đang dẫn La Tuyền đi đạo phố trên con đường Trung Sơn Nam.

“Muốn ăn bánh gạo chiên không?”

Trần Hán Thăng chỉ vào một quán ăn vặt nói, có lẽ tay nghề của nhà hàng này không tồi, chỉ đứng ở bên ngoài thôi đã có thể ngửi thấy mùi tương ớt ngọt ngào, không ít người Hàn Quốc đều đứng bên ngoài xếp hàng.

“Trần sư huynh, anh muốn ăn sao?”

La Tuyền: “Để em đi mua cho anh, anh đứng chờ ở đây.”

Nói xong, La Tuyền lại "vứt bỏ" Trần Hán Thăng ngay tại chỗ, còn mình đi xếp hàng.

"Chậc chậc."

Trần Hán Thăng chậc miệng, những thứ đó đều là hành động theo bản năng của La Tuyền, trong lòng cô không hề muốn Trần Hán Thăng phải chịu mệt chút nào.

"Bốp!"

Trong lúc đang xếp hàng, La Tuyền đột nhiên cảm thấy một bàn tay đang đặt trên vai mình, vừa ngẩng đầu lên đã thấy hoá ra là Trần sư huynh.

"Hả? Sao anh lại ở đây?"

La Tuyền còn chưa nói xong thì Trần Hán Thăng đã dùng sức nơi cổ tay, ôm chặt La Tuyền hơn nữa, cười hì hì nói: "Cùng nhau xếp hàng đi, anh đẹp trai thế này, ngộ nhớ có người phụ nữ háo sắc Hàn Quốc nào đó bắt cóc anh thì phải làm sao bây giờ?"

La Tuyền đang muốn cười, nhưng không biết nhớ tới điều gì đó, lại bĩu môi cúi đầu.

"Có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng nghi hoặc hỏi.

"Chỉ có khi ở Hàn Quốc, anh mới có thể đối xử với em tốt thế này."

Đôi mắt to tròn của La Tuyền hơi đỏ lên, dưới ánh đèn lập loè xung quanh, đôi mắt kia giống như được bao phủ bởi một lớp màng trong suốt: "Lúc còn ở Kiến Nghiệp, anh làm gì cũng phải duy trì khoảng cách với em, ngay cả hôn môi cũng phải dẫn em chui vào rừng cây nhỏ."

"Nhìn em xem, cách cục nhỏ hơn rồi này."

Tóm lại, Trần Hán Thăng có thể tìm được lý do: “Chỉ có tình cảm chân thật giữa hai chúng ta, cần gì phải bận tâm là ở Hàn Quốc hay Kiến Nghiệp chứ? Chỉ cần ở trên trái đất này, có gì khác nhau đâu, người trẻ tuổi chắc chắn phải có cả vũ trụ trong lòng, không cần để ý đến những chi tiết này.”

“Phi!”

Trên khuôn mặt trắng nõn của La Tuyền vẫn còn đọng nước mắt, ấm ức nói: “Anh lo sẽ khiến Thẩm sư tỷ và Tiêu sư tỷ hiểu nhầm, cái gì mà có cả vũ trụ trong lòng chứ?”

“Sắp đến lượt chúng ta rồi, em đưa tiền theo chứ? Ví tiền của anh ném trong vali rồi.”

Trần Hán Thăng vội vàng dùng chuyện mua bánh gạo để chuyển chủ đề, La Tuyền vẫn rất dễ dỗ dành, nhưng trong quá trình đi dạo phố tiếp theo, cô thường xuyên hỏi Trần Hán Thăng:

Rốt cuộc anh và Tiêu sư tỷ đã chia tay chưa?

Lúc nào anh mới chia tay với Thẩm sư tỷ?

Trần Hán Thăng cũng rất khó trả lời, bây giờ trạng thái cảm xúc của hắn rất kỳ quái, vẫn chưa nghĩ xem nên thẳng thắn thành thật nói rõ với La Tuyền như thế nào, cho nên chỉ có thể qua quýt vài câu kết thúc.

Nhưng đêm nay La Tuyền vẫn rất vui vẻ, cô được đi dạo phố cùng với Trần sư huynh giống như một cặp đôi, ăn đồ ăn vặt ven đường, mua quần áo, cuối cùng nguyện vọng này cũng đã thực hiện được.

….

Trong ba ngày tiếp theo, Trần Hán Thăng và đám người Thôi Chí Phong đi tham quan viện nghiên cứu thông tin và phòng thí nghiệm sản phẩm, cho dù trong lòng Trần Hán

Thăng vẫn vô cùng xem thường bản tính của Khương Tử, nhưng vẫn rất bội phục với kinh nghiệm kỹ thuật của Samsung.

Viện nghiên cứu Qủa Mễ vốn đã là một tổ chức nghiên cứu phát minh không tồi ở trong nước, không chỉ được hỗ trợ tài chính mà còn tiến hành hợp tác chặt chẽ với các trường đại học trong nước, nhưng nếu so sánh thì vẫn còn kém rất xa.

Ngoại trừ chênh lệch về phần cứng ra, ngay cả phần mềm cũng thiếu sót, ví dụ như trong một số phòng thí nghiệm của điện tử Samsung đặc biệt nghiên cứu về tuổi thọ của sản phẩm ở trong môi trường nhiệt độ cao, môi trường ẩm ướt, va đập và xóc nảy.

Đàm Anh đã ghi lại tất cả theo lời dặn dò của Trần Hán Thăng, sau khi trở về Kiến Nghiệp sẽ tiến thành những cải tiến liên quan.

Tham quan là nhiệm vụ của ban ngày, buổi tối, ngoại trừ xã giao ra, Trần Hán Thăng sẽ đi dạo bộ, xem phim, ăn khuya cùng với La Tuyền… Ở những địa phương như Itaewon và Myeongdong đều có tiếng cười nói vui vẻ của hai người.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, sau khi chuyến tham quan kết thúc, Qủa Xác sẽ phải lên bàn đàm phán với Samsung.

Dựa theo kế hoạch, sau khi đàm phán xong, cho dù kết quả như thế nào đi chăng nữa, Trần Hán Thăng cũng sẽ trở về Kiến Nghiệp, đương nhiên La Tuyền rất không muốn, bởi vì chỉ có khi ở Hàn Quốc, Trần sư huynh mới thuộc về cô, ở Kiến Nghiệp, hắn sẽ thuộc về Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.

Những chiêu trò như tức giận, nổi nóng, giả vờ đáng thương gì đó đều không thể thay đổi được quyết định của Trần

Hán Thăng, sau đó La Tuyền đột nhiên không quan tâm đến hắn.

Chương 933: La Tuyền: Em sinh cho anh một đứa con nhé!

“Chủ tịch Trần, hộ chiếu của tôi vẫn còn ở đây.”

Đàm Anh lại giải thích rõ ràng một chút: “Nhưng hộ chiếu của ngài đã biến mất rồi.”

“Kỳ quái như vậy sao?”

Những giấy tờ thân phận của Trần Hán Thăng đều giao cho Đàm Anh quản lý, với những gì hắn quan sát được khoảng thời gian này, Đàm Anh không phải là người bất cẩn đến mức có thể đánh mất hộ chiếu.

“Ừm…”

Đàm Anh vừa quan sát sắc mặt của Trần Hán Thăng vừa nói: “Tôi cũng không chú ý lắm, trực tiếp đặt hộ chiếu ở trên bàn trong phòng ngủ…”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Trần Hán Thăng lập tức hiểu rõ.

Trong căn hộ này chỉ có mấy người, không thể nào là Hoàng Tiểu Hà lấy, người giúp việc cũng không cần thiết, lại liên tưởng đến thái độ của La Tuyền, ai chính là người đã giấu hộ chiếu đi không cần nói cũng rõ ràng.

“Tính tình của La Tuyền là vậy đó.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ lắc đầu, cô không nỡ để mình đi, thế mà lại giấu hộ chiếu đi.

Cũng may mình không ở trong khách sạn Shilla, nếu không chắc chắn sẽ nghi ngờ đám người điện tử Samsung, tuỳ tiện phát động "hành động chém đầu" nhằm vào sản phẩm của Samsung ở trong nước, vậy thì bọn họ sẽ oan uổng đến nhường nào.

"Dì Hoàng."

Trần Hán Thăng đi ra ngoài hỏi: "La Tuyền đâu rồi ạ?"

"Sang nay con bé phải trở về trường học có chút chuyện."

Hoàng Tiểu Hà nói: "Sao hôm nay cậu không đi đến phòng thí nghiệm của Samsung?"

"Đã tham quan xong rồi ạ."

Trần Hán Thăng vừa đi đến phòng của La Tuyền vừa giải thích với Hoàng Tiểu Hà: "Hôm nay chính thức đàm phán nên không cần phải qua đó sớm."

"Ồ."

Hoàng Tiểu Hà gật đầu, bà không hề đề phòng trước hành động Trần Hán Thăng đi vào phòng của La Tuyền, tóm lại La Tuyền cũng không ở đây.

Trần Hán Thăng ở đây, thành thật mà nói cũng là một loại tra tấn với Hoàng Tiểu Hà, bởi vì bà phải đề phòng con heo Trần Hán Thăng này sẽ lén lút chạm vào củ cải trắng nhà mình.

Mặc dù nói ra có hơi mất mặt, củ cải trắng này đã sớm tràn ngập mong chờ tên heo này chạm vào mình.

Nhưng Hoàng Tiểu Hà không thể đồng ý được, không danh không phận, bình thường ôm ôm ấp ấp có thể coi như mù không nhìn thấy, nhưng chỉ cần dám vượt qua Lôi Trì, Hoàng Tiểu Hà sẽ nhảy vào ngăn cản.

…

Phòng ngủ của La sư muội tương đối bừa bộn, không phải là căn phòng màu hồng nhạt tràn ngập tâm tư thiếu nữ giống như của Tiểu Ngư Nhi, cũng không ngăn nắp sạch sẽ bằng phòng ngủ của Thẩm Ấu Sở, áo ngủ ném lung tung trên giường, trên bàn cũng vương vãi mấy quyển tạp chí giới giải trí.

Trần Hán Thăng cầm áo ngủ lên ngửi, trong mũi có một mùi hương thoang thoảng, giống hệt với mùi vị trên người La Tuyền, mãi đến khi hắn ý thức được hành động này hơi biến thái, lúc này mới đặt áo ngủ xuống.

"Để ở đâu được nhỉ?"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một tiếng, dựa theo tính cách lấp liếm điều sai trái của La Tuyền, có lẽ cô sẽ giấu hộ chiếu ở một nơi tương đối bí mật.

Cho nên Trần Hán Thăng cũng không đi lục lọi ngăn kéo mà trực tiếp tìm các đồ vật có khoá, chẳng bao lâu đã tìm được một tủ sắt nhỏ ở trong tủ quần áo.

"Đơn giản!"

Trần Hán Thăng đắc ý cười một tiếng, hắn thực sự quá hiểu rõ La Tuyền.

Trên tủ sắt có mật mã sáu chữ số, Trần Hán Thăng trầm ngâm suy nghĩ một chút, trực tiếp sử dụng sinh nhật của mình, chỉ nghe một tiếng "lạch cạch", cánh cửa tủ sắt được mở ra.

"Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay mình, ngay cả mật mã cũng không cần thử lần thứ hai."

Trần Hán Thăng cúi xuống nhìn, quả nhiên nhìn thấy một cuốn hộ chiếu màu đỏ.

Bên dưới hộ chiếu còn có một số đồ vật, Trần Hán Thăng không hề có ý thức "không nhìn trộm đời tư của người khác, cô ấy đã dùng sinh nhật của mình làm mật mã rồi, mình nhìn thì có sao chứ?

Trần Hán Thăng lấy ra xem một chút, phát hiện là một cuốn notebook và một bức ảnh.

Cuốn sổ có hơi cũ kỹ, ngay cả trang tiêu đề cũng bắt đầu ố vàng, Trần Hán Thăng mở trang đầu tiên ra, ánh mắt lập tức không thể chuyển dời đi được, bởi vì trên đó viết về những thứ của mình, kỹ càng tỉ mỉ giống như hồ sơ vậy.

Chiều cao, cân nặng, tuổi tác, địa chỉ gia đình, cung hoàng đạo, món ăn yêu thích…

Còn có cảnh tượng hai người gặp nhau lần đầu tiên, thời gian nắm tay lần đầu tiên, lần đầu tiên động lòng hôn môi, còn có cả lần đầu tiên bị Trần Hán Thăng lừa gạt đến đau lòng.

Còn có mấy thứ như tuổi tác và chiều cao, chúng càng không ngừng thay đổi, La Tuyền vẫn liên tục chỉnh sửa, từ chữ viết có thể nhìn ra được màu sắc của ngòi bút không giống nhau. Trần Hán Thăng lật ra phía sau, những chuyện được ghi chép lại càng ngày càng gần, ký ức cũng càng ngày càng rõ ràng.

"Đồ ngốc."

Trần Hán Thăng đột nhiên mắng một câu, sau đó lại nhìn bức ảnh kia, thế mà lại là ảnh tốt nghiệp cấp ba của mình.

Trần Hán Thăng cũng không biết La Tuyền lấy nó từ đâu, hắn nhớ mang máng lúc đó là mỗi bạn chụp một bức, không hề có số lượng dư thừa.

Trần Hán Thăng trên ảnh đứng ở hàng sau cùng, một tay giơ cao lên làm ký hiệu của thần, một tay khác đặt lên trên đầu

Vương Tử Bác, Vương Tử Bác buồn bực đang định phản kháng thì đã bị chụp lại trong khoảnh khắc này.

Tủ sắt to như vậy chỉ giữ notebook và ảnh chụp, nhưng hai thứ này đã có từ lâu lắm rồi, thậm chí còn được La Tuyền mang từ Trung Quốc ra nước ngoài.

"Haiza."

Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy mình không thể trực tiếp lấy hộ chiếu đi như thế này được, điều đó chắc chắn sẽ khiến La Tuyền đau lòng.

Nhưng nếu không có hộ chiếu thì không thể nào về nước.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, đột nhiên sải bước đi ra khỏi phòng ngủ, lúc trở về, trên tay có thêm một tấm thẻ ngân hàng, hắn không những không lấy hộ chiếu đi mà còn thả thẻ ngân hàng vào trong tủ sắt, sau khi khoá lại còn để lại chỗ cũ.

"Ngài đã tìm được hộ chiếu chưa?"

Sau khi Trần Hán Thăng đi ra khỏi phòng, Đàm Anh ở phía sau hỏi.

Chắc chắn là do La Tuyền đã giấu đi, nhưng mối quan hệ giữa La Tuyền và ông chủ vô cùng phức tạp, Đàm Anh không dám nói quá rõ ràng.

"Không tìm thấy."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Nhưng chắc chắn tối nay nó sẽ tự xuất hiện, sắp đến giờ rồi, đi đàm phán với Khưởng Tử thôi."

…

Chuyện "mất hộ chiếu" chỉ có thể coi là một khúc nhạc đệm trong cuộc sống, mục đích thực sự khi Trần Hán Thăng

đến Hàn Quốc vẫn là đàm phán với Samsung, chỉ là ngày đầu tiên không hề thuận lợi.

Bởi vì điều kiện hai bên đưa ra đều tương đối quá đáng, Samsung vẫn hy vọng Qủa Xác rời khỏi thị trường Ấn Độ, sau đó sẽ phân chia một khoảng không giá cả ở đại lục để tránh hai doanh nghiệp cạnh tranh trực tiếp với nhau.

Trần Hán Thăng không chút do dự lập tức từ chối, bọn họ không thể rút khỏi thị trường Ấn Độ, việc đặt lại khoảng không giá cả cũng không thể thực hiện được, nhưng Qủa Xác có thể càn quét sạch sẽ thị trường OEM, như vậy chẳng khác nào tăng thị trường của Samsung một cách biến tướng.

Ngoài ra, Trần Hán Thăng cũng đảm bảo rằng sẽ không công kích Samsung nữa, hơn nữa có thể ưu tiên mua sắm sản phẩm của Samsung, nhưng nếu làm như vậy, Samsung sẽ phải chuyển giao một phần công nghệ cho Qủa Xác với giá rẻ, thậm chí là miễn phí.

Samsung cũng không đồng ý, việc Qủa Xác trỗi dậy vốn dĩ đã làm giảm không gian sống của những chiếc máy OEM đó, đương nhiên cũng không thể nào gia tăng thị trường của Samsung một cách biến tướng.

Còn về phần đảm bảo ưu tiên mua sắm sản phẩm của Samsung, điều này cũng không có ý nghĩa lắm, Samsung có loại màn hình tốt nhất thế giới, chỉ cần điện thoại di động muốn tiến thêm một bước nữa, cuối cùng vẫn không thể tránh được Samsung.

Hai bên thương lượng cả ngày cũng không có kết quả gì, đương nhiên việc đàm phán thương mại chính là vậy, chiêu thức sư tử ngoạm chỉ là bước đầu tiên, sau đó sẽ từ từ hạ thấp tiêu chuẩn, cuối cùng là tìm được một phương án hài lòng cả hai bên.

Sau bữa tiệc tối buffet, Tràn Hán Thăng vừa mới trở về chung cư, La Tuyền đã chạy lon ton đến đây, nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Trần sư huynh, có phải anh đã làm rơi thẻ ngân hàng rồi không, còn có tấm hộ chiếu này nữa, có lẽ cũng cùng bị rớt."

"Đúng rồi… Cảm ơn em nhé, he he ha ha…"

Khi Trần Hán Thăng cầm lấy thẻ ngân hàng và hộ chiếu, hắn vẫn không thể kìm được, không nhịn được cười ha ha.

La Tuyền nhìn thấy phản ứng này của Trần Hán Thăng, cô cũng rất ngại ngùng, giống như làm "chuyện xấu" bị vạch mặt trực tiếp, lập tức nhào vào trong lòng ngực Trần Hán Thăng, nhỏ giọng hỏi: "Trần sư huynh, có phải anh đã đọc được notebook của em rồi không?"

"Đọc rồi."

Trần Hán Thăng sảng khoái thừa nhận, nếu hắn nói chưa đọc, có lẽ La Tuyền cũng không tin.

"Hừ!"

La Tuyền bày ra vẻ mặt "quả nhiên là thế", tức giận đấm vào lồng ngực Trần Hán Thăng.

"Em đứng dậy trước đi."

Trần Hán Thăng ôm một lát, sau đó vỗ vào vòng eo nhỏ nhắn của La Tuyền: "Lát nữa để dì Hoàng nhìn thấy, có lẽ sẽ đuổi anh ra ngoài đấy."

"Kệ bà ấy."

La Tuyền lại dựa vào người Trần Hán Thăng: "Khi em trở về trường học, nhìn thấy tấm thẻ ngân hàng ở trong tủ sắt, thực ra em đã hiểu ra mọi chuyện, chiều nay em đã suy nghĩ rất lâu, chuẩn bị đưa ra quyết định."

“Quyết định gì?”

Trần Hán Thăng cảnh giác hỏi, quyết định của La Tuyền không phải là chuyện tốt gì.

“Nếu cấp ba em bị thất bại dưới tay Tiêu sư tỷ, đại học lại bại trước Thẩm sư tỷ.”

La Tuyền ghé sát vào lỗ tai Trần Hán Thăng: “Vậy em dứt khoát sinh cho anh một đứa con đi, như vậy sẽ có thứ gì đó dẫn đầu hai người bọn họ.”

Chương 934: Cố vấn khó hiểu của Samsung

"Không được."

Nghe thấy hai chữ "sinh con", cả người Trần Hán Thăng giống như bị điện giật, trực tiếp đẩy La Tuyền sang một bên.

La Tuyền có thể đưa ra bất cứ yêu cầu nào, chỉ có chuyện này là không thể, bây giờ "Hán Sở tranh hùng" đã đủ đau đầu lắm rồi, nếu lại thêm "Thế chân vạc Tam Quốc" nữa, Trần Hán Thăng cảm thấy mình sẽ nhảy xuống từ Trung tâm thương mại quốc tế.

"Trần sư huynh, anh sao vậy?"

La Tuyền rất bất ngờ trước phản ứng kịch liệt của Trần Hán Thăng.

"Em còn không biết xấu hổ mà hỏi anh có chuyện gì vậy?"

Sắc mặt của Trần Hán Thăng trở nên rối rắm, phun nước miếng nói: "Có lẽ em nên tự hỏi lại bản thân mình đi, em là một sinh viên đại học đàng hoàng, tại sao lại có những suy nghĩ bậy bạ như vậy chứ?"

"Sinh viên cũng có thể sinh con mà."

La Tuyền nói có sách mách có chứng phản bác: "Tạm thời nghỉ học một năm, trong trường cũng có quy định như vậy."

"Đó là chuyện của các em."

Trần Hán Thăng từ chối vô cùng dứt khoát, kiên quyết nói: "Dù sao một người có tư tưởng tương đối truyền thống như anh nhất định sẽ không chấp nhận."

“Em không cần biết.”

La Tuyền không hề hay biết rằng, người đàn ông “ra vẻ đạo mạo” trước mắt này thực chất sắp làm cha của hai đứa trẻ, tính tình bướng bỉnh của cô cũng nổi lên, quay đầu lại nói: “Em cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể vượt qua được Thẩm sư tỷ và Tiêu sư tỷ, nếu anh không đồng ý, sau này em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng chớp mắt: “Em nói có giữ lời không?”

“Hả?”

La Tuyền ngẩn người, đột nhiên nhào vào trên người Trần Hán Thăng: “Trần sư huynh, anh quá nhẫn tâm rồi, sau này không cho phép anh nói những lời chọc giận em như thế này nữa, tóm lại anh muốn sinh cũng phải sinh, không sinh cũng phải sinh, bây giờ anh không muốn sinh với em, nhưng cũng không thể để các chị ấy sinh.”

“Được rồi được rồi.”

Hoàng Tiểu Hà làm nước mơ chua đá để giúp Trần Hán Thăng giải rượu, từ trong phòng bếp đi ra lại thấy hai người kia dính chặt vào nhau, tức giận nói: “Thời tiết nóng nực thế này, các con lại giống như hai miếng thịt dính vào nhau, không cảm thấy nóng nực sao?”

“Không nóng, con rất vui.”

La Tuyền phản bác lại mẹ, đưa tay lên chải chuốt tóc mái rối mù, phồng miệng ngồi thẳng người trên ghế sô pha.

Trần Hán Thăng và Hoàng Tiểu Hà đều không quan tâm đến cô ấy, một người xem phim Hàn, một người uống nước mơ chua, bản thân La Tuyền cũng cảm thấy mất tự nhiên với

trò náo loạn của mình, sau đó nhìn mẹ bên trái, nhìn người yêu bên phải, không hiểu tại sao lại bỗng trở nên vui vẻ.

…

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng tiếp tục đến điện tử Samsung tiến hành đàm phán, mặc dù vẫn không có kết quả, nhưng hai bên đã bắt đầu nhượng bộ lẫn nhau, điều đó chứng tỏ rằng đã có một số tiến triển tích cực.

Buổi tối khi trở về, Trần Hán Thăng mở hòm thư ra, thấy Nhiếp Tiểu Vũ gửi tới hai tập tài liệu tài chính, toàn bộ đều yêu cầu Trần Hán Thăng ký tên xác nhận, cô thư ký nhỏ muốn xin chỉ thị xem có cần hắn về rồi mới xử lý không?

Trần Hán Thăng nhìn liếc qua một lần, bản thân tài liệu không có vấn đề gì lớn, thực ra Khổng ngự tỷ hoặc Lý Tiểu Giai có thể ký được, nhưng nói không chừng nếu sau này xảy ra vấn đề gì, bọn họ sẽ phải chịu trách nhiệm toàn bộ, nên chỉ có thể là Trần Hán Thăng hoặc đại diện được hắn uỷ nhiệm ký tên.

“Lách tách lách tách…”

Trần Hán Thăng trả lời email này.

Trần anh tuấn: Đừng chờ tôi về, cô vẫn nên lần lượt đi tìm Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đi, việc ký tên chỉ là cái cớ, quan sát thái độ của hai người bọn họ vẫn là điều quan trọng nhất.

Nhiếp Tiểu Vũ: ?

Cô thư ký nhỏ đã dùng biểu cảm “?” để biểu đạt một cách sinh động nội tâm của mình, bởi vì vòng qua vòng lại, cuối cùng vẫn là mình đội nồi và lấp hố.

Ngày thứ ba, cuộc đàm phán giữa Qủa Xác và Samsung trở nên hài hoà hơn rất nhiều, bởi vì ý định ban đầu của hai doanh

nghiệp chính là giải quyết vấn đề, cho nên hai bên nhanh chóng đạt được sự thống nhất về các vấn đề ngoài nguyên tắc, điều này có quan hệ rất lớn đến bài phát biểu của Trần Hán Thăng.

Bài phát biểu này là do Thôi Chí Phong chủ bút, trải qua sự chau chuốt của Đàm Anh, cuối cùng được Trần Hán Thăng thể hiện một cách sống động.

Ý chính là bây giờ rất khó có thể đạt được việc độc quyền toàn diện trong ngành sản xuất, cho dù mối quan hệ tốt như thế nào đi chăng nữa cũng khó có thể tránh được việc cạnh tranh, Qủa Xác và Xiaomi thân thiết như vậy nhưng cũng không thể nào "nước sông không phạm nước giếng", vẫn luôn có chỗ không thể không cọ xát một chút.

Cho nên nhất định phải nhận thức rõ sự cạnh tranh giữa Qủa Xác và Samsung ở Trung Quốc, Ấn Độ, thậm chí là các quốc gia khác, Samsung cũng không nên bám lấy Qủa Xác không buông, cho dù không có Qủa Xác đi chăng nữa, trong thời đại toàn cầu hoá này, cũng sẽ có các doanh nghiệp "Vỏ trái cây" "hột" "Vụn quả" xuất hiện.

Cho nên có lẽ Samsung nên duy trì những lợi thế vốn có của mình, đồng thời cố gắng khiêu chiến với Nokia và Motorola, hơn nữa với tư cách là một tập đoàn quốc tế hoá, tầm nhìn không chỉ tập trung vào thị trường Trung Quốc, mà các đối thủ châu Âu và Mỹ cũng đang càng ngày càng mạnh.

Điều quan trọng nhất là, dưới hệ thống chính trị của Trung Quốc, cho dù Samsung và Qủa Xác đánh nhau một trăm lần, Qủa Xác chưa chắc đã thắng, nhưng chắc chắn cũng không thể thua dù chỉ một lần, cùng lắm chỉ hoà mà thôi.

Những lãnh đạo hiện tại của bộ Công nghệ và Thông tin cũng không muốn nhìn thấy Qủa Xác và Samsung đánh nhau,

miếng bánh kem khổng lồ này, cùng nhau thúc đẩy sự phát triển của ngành sản xuất mới là chuyện có ý nghĩa nhất.

Năng lực biểu đạt của Trần Hán Thăng vốn đã xuất sắc, trình độ của bài phát biểu cũng rất cao, dưới cách diễn đạt và dào dạt cảm xúc, quan điểm giữa hai bên dần dần nhất trí lại với nhau, khuôn khổ của cuộc đàm phán cũng dần được vạch rõ.

Cùng lúc đó, buổi tối Nhiếp Tiểu Vũ cũng gọi điện thoại đến, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều đã ký tên.

"Phản ứng của hai người bọn họ như thế nào?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Ấu Sở tương đối dễ nói chuyện."

Nhiếp Tiểu Vũ nói: "Tôi nói trước khi đi Hàn Quốc công tác, bộ trưởng Trần đã cố ý để lại một tờ uỷ nhiệm và chuyển quyền ký tên vào các tài liệu quan trọng cho cô, sau khi đọc tài liệu xong, Thẩm Ấu Sở hỏi nếu chờ cậu trở về mới ký tên liệu có tạo thành ảnh hưởng quan trọng gì không?"

"Cô trả lời như thế nào?"

Trần Hán Thăng mỉm cười, cô thư ký nhỏ thông minh có lẽ sẽ tô thêm vài nét.

Quả nhiên, Nhiếp Tiểu Vũ hít hít mũi, vô cùng bất đắc dĩ nói: "Tôi chỉ có thể làm trái với lương tâm tỏ vẻ, nếu Ấu Sở cô không ký tên, nhà máy sẽ không thể chi trả tiền lương được, sau khi nghe xong, Ấu Sở vội vàng ký tên, tôi cảm thấy lừa gạt một người như Ấu Sở, thực sự rất áy náy."

"Không tồi."

Trần Hán Thăng cũng không quan tâm đến sự áy náy của cô thư ký nhỏ, còn hài lòng khen ngợi một câu, tiếp tục hỏi: "Vậy Tiểu Ngư Nhi thì sao?'

“Tiểu Ngư Nhi vô cùng nhiệt tình với tôi, nhưng sau khi tôi giải thích mục đích đến đây của mình, cô ấy tương đối lạnh nhạt với chuyện này, đọc xong tài liệu thì mặt không cảm xúc đặt ở trên bàn.”

Nhiếp Tiểu Vũ thở dài một hơi: “Lúc đầu tôi nghĩ rằng sẽ phải thất bại, nhưng khi cơm nước xong xuôi trở về, lúc này mới phát hiện không biết Tiểu Ngư Nhi đã ký tên vào lúc nào, một người kiêu ngạo khẩu thị tâm phi giống như cô ấy thực sự khiến người khác đau lòng.”

“Thôi đi, cô vừa áy náy vừa đau lòng.”

Trần Hán Thăng xì một tiếng: “Sao không đáng thương cho tôi chút nào vậy?”

“Bộ trưởng Trần, anh có gì đáng thương chứ?”

Nhiếp Tiểu Vũ không chút do dự vạch trần: “Đừng tưởng rằng tôi không biết La Tuyền đang ở Hàn Quốc, tôi đoán có lẽ hai người đã gặp nhau rồi.”

“Nói bậy bạ gì vậy?”

Khuôn mặt già nua của Trần Hán Thăng đỏ lên: “Tôi đến đây để nói chuyện làm ăn, không phải để yêu đương, cúp máy đi, trình độ của trạm phát sóng của Khương Tử bên này quá kém, điện thoại di động của ông đây không có tín hiệu.”

….

Biết Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều bằng lòng ký tên, Trần Hán Thăng cảm thấy lần thử nghiệm này vẫn rất thành công, có lẽ trong lòng các cô ấy cũng từng do dự, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là bằng lòng giúp mình.

Đến ngày thứ tư, cuộc đàm phán càng trở nên thuận lợi, về cơ bản là thảo luận nội dung cụ thể của bản hợp đồng, nếu

không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ ngày mai chính là ngày đàm phán cuối cùng.

Trần Hán Thăng và Đàm Anh càng thoải mái thì La Tuyền càng không nỡ, sau khi kết thúc công việc làm ăn, có nghĩa là Trần sư huynh thực sự phải về nước.

Cô thử năm nỉ muốn cùng nhau trở về Kiến Nghiệp, đương nhiên bị Hoàng Tiểu Hà vô tình từ chối, hơn nữa càng về cuối, tâm lý đề phòng của Hoàng Tiểu Hà càng nặng, tuyệt đối không thể để Trần Hán Thăng chạm vào "củ cải trắng" ngay dưới mí mắt của mình.

Cho nên Hoàng Tiểu Hà thậm chí còn cấm bọn họ đi dạo phố tản bộ, ép hai người trẻ tuổi cùng ngồi xem bộ phim Hàn quốc "Tôi là Kim Sam Soon" với mình.

"Tinh"

Khoảng hơn 9h, Trần Hán Thăng đột nhiên nhận được một tin nhắn, trưởng phòng bộ phận quan hệ công chúng đương nhiệm của điện tử Samsung- Nhan Ninh gửi đến đây.

"Tinh…"

Nhan Ninh: Chủ tịch Trần, trong buổi lễ ký hợp đồng vào ngày mai, sẽ có một người cố vấn đề về hưu của điện tử Samsung sẽ tham dự.

Trần Hán Thăng: Có chuyện gì vậy, một người cố vấn tham dự cũng là chuyện bình thường mà.

Nhan Ninh: Không bình thường, ông ta tương đối phản Trung.

Chương 935: Không sợ thì cứ làm, người nào sợ là rùa rụt đầu

“Phản Trung chính là căm thù người Trung Quốc mà.”

Trần Hán Thăng đọc tin nhắn, trong miệng lẩm bẩm một câu.

“Anh đang nói chuyện với ai vậy?”

La Tuyền ở bên cạnh nghe thấy, vội vàng ghé sát đến gần xem một chút, sau khi phát hiện là Nhan Ninh thì vô cùng kinh ngạc: “Trần sư huynh, sao anh lại quen biết Nhan Ninh vậy, chị ấy là học tỷ đại học của em, lúc trước em còn muốn giới thiệu hai người quen biết nhau đấy.”

“Vậy sao?”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười.

Trần Hán Thăng cười là vì có hai nguyên nhân, lúc nãy La Tuyền nghi ngờ mình đang nói chuyện với cô gái nào nên mới chạy đến nhìn xem.

Thực ra với trình độ của Trần Hán Thăng, nếu thực sự có tình huống này, làm sao La Tuyền có thể phát hiện được.

Thứ hai, năm ngoái hắn và Nhan Ninh đã quen biết nhau, La Tuyền còn “cứu” cả nhà Nhan Ninh một lần đấy.

Nhưng những chuyện như thế này không cần phải giải thích tỉ mỉ, Trần Hán Thăng tìm một lý do quan hệ công việc

nào đó để qua loa có lệ giải thích, sau đó gọi điện thoại cho Nhan Ninh để tìm hiểu tình hình thực thế một chút.

"Chuyện là… Tại sao người nọ lại phản Trung?"

Trần Hán Thăng tuỳ tiện nói: "Chẳng lẽ là người Trung Quốc của chúng ta đã giết tổ tiên ông ta?"

"Ừm…"

Nhan Ninh dừng lại một chút: "Cha của ông ta đã từng tham gia chiến tranh Nam Bắc triều tiên, nghe nói lúc đầu còn rất vẻ vang, nhưng sau đó nước mình tham gia chiến tranh… Cha ông ta đã hy sinh."

"Ồ."

Trần Hán Thăng gật đầu, đúng là đã giết tổ tiên của ông ta.

"Cho nên."

Trần Hán Thăng cũng hiểu rõ: "Ông ta có thái độ không thân thiện với các doanh nghiệp Trung Quốc."

"Hình như vẫn luôn không thân thiện."

Nhan Ninh nói: "Tôi chỉ hiểu rõ một chút, lúc trước ông ta đã từng đưa ra đề nghị trước hội đồng bán sản phẩm đầu tiên cho Trung Quốc. Lúc trước khi ông ta làm cố vấn, mỗi khi có các doanh nghiệp trong nước đến đây tham quan đàm phán chuyện làm ăn, ông ta cũng phải châm chọc mỉa mai hoặc bố trí chướng ngại một phen."

Trần Hán Thăng gật đầu, chuyện này tương đối phiền phức rồi đây.

"Nhưng cũng không liên quan lắm."

Nhan Ninh cũng đưa ra quan điểm của mình: "Lần này Qủa Xác và Samsung hợp tác dựa trên tinh thần có lợi cho cả hai

bên, ông ta sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với kết quả, đến lúc đó ngài chỉ cần nhẫn nhịn một chút là được…"

"Con mẹ nó tại sao tôi lại phải nhẫn nhịn?"

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Ông ta không trêu chọc tôi, tôi cũng sẽ không gây sự với ông ta, nhưng nếu ông ta chọc vào tôi, tôi sẽ không sợ hãi đâu, con mẹ nó chơi chết Khương Tử chó má!"

'"Tút tút tút…"

Nhan Ninh còn chưa kịp nói chuyện thì trong ống nghe đang vang lên một loạt tiếng tút tút, lúc này cô ta mới sực nhớ ra Trần Hán Thăng không giống với các doanh nhân bình thường.

Trước đây trong nước có rất nhiều doanh nhân vì lợi ích kinh tế nên phải chịu nhục một chút ở bên ngoài cũng không sao cả, thực ra đây cũng là chuyện bình thường, kiếm tiền nào đâu dễ dàng như vậy.

Nhưng trong quá trình Trần Hán Thăng làm giàu, hắn dám nhắm vào Samsung để lăng xê, bây giờ Qủa Xác đã tạo được quy mô như thế này, Trần Hán Thăng sao có thể tiếp tục nén giận chứ?

"Hy vọng ngày mai sẽ không xảy ra xung đột."

Nhan Ninh âm thầm cầu nguyện, bởi vì nếu xảy ra xung đột thì kế hoạch về nước của mình sẽ phải trì hoãn một lần nữa.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người Trần Hán Thăng và Thôi Chí Phong đi đến phòng họp của Samsung đúng giờ, người tổng phụ trách của đối phương vẫn là phó giám đốc điều hành Kim Jae Hwan.

Phó giám đốc Kim là giám đốc điều hành du học từ nước ngoài trở về, có lẽ trong lòng anh ta cũng không coi trọng các doanh nghiệp Trung Quốc lắm, nhưng đó không phải là vấn đề lớn, bởi vì Trần Hán Thăng thường xuyên có ý xấu với "đoá hoa phú quý của nhân dân, chỉ cần không gặp vấn đề về mặt mũi trong lúc giao tiếp là được.

Cho nên trong hơn một tuần ở đây, Trần Hán Thăng và Kim Jae Hwan ở chung cũng ổn, đặc biệt là khi hai bên dần dần đạt được sự thỏa thuận, thậm chí có thể nói trở thành "bạn tốt".

Điều khác biệt duy nhất chính là hôm nay còn có một người đàn ông xa lạ ngồi bên cạnh Kim Jae Hwan, mặc tây trang thẳng tắp, mái tóc hoa râm nhưng được chải chuốt gọn gàng, hai tay chống gậy, ánh mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm vào đám người Trần Hán Thăng.

Từ vị trí chỗ ngồi, có thể suy đoán được đây có lẽ là nhà cố vấn kia.

"Đồ chó già."

Trần Hán Thăng mắng một câu, sau đó thoải mái ngồi xuống.

Ông chủ lớn đột nhiên mắng chửi người, không chỉ có Thôi Chí Phong và Đàm Anh cảm thấy khó hiểu trong lòng mà phiên dịch cũng bày ra vẻ mặt hoảng sợ.

Khi Trần Hán Thăng và Kim Jae Hwan bàn chuyện làm ăn, bởi vì ngôn ngữ không thông thạo nên bình thường sẽ có phiên dịch Trung Hàn tham gia, phiên dịch viên nghe hiểu được Trần Hán Thăng đang mắng chửi người.

Nhưng người phiên dịch trẻ tuổi cũng không chọc thủng, có lẽ anh ta cảm thấy nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt

thêm một chuyện, hơn nữa Trầm Hán Thăng cũng không chỉ tên nói họ, cho nên dứt khoát vờ như không nghe thấy.

Sau khi hai bên ngồi xuống, quả nhiên Kim Jae Hwan giới thiệu thân phận của ông già kia trước.

Người nọ tên là Trịnh Bảo Húc, lúc trước đã từng là cố vấn kinh doanh của điện tử Samsung, nhưng bây giờ đã trở thành chuyên gia mời trở lại, trong một xã hội coi trọng những người lớn tuổi như Hàn Quốc, mặc dù Trịnh Bảo Húc đã về hưu, tuy nhiên địa vị vẫn khá cao.

Lúc mới bắt đầu đương nhiên là phó giám đốc Kim nói chuyện, trước tiên, anh ta đánh giá cao ý nghĩa tích cực của chuyến đi này của Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng cũng khách khí đáp lại một phen, sau đó hai bên lại tiếp tục tiến hành thảo luận nghiên cứu về nội dung của bản hiệp ước, cố gắng ký được hợp đồng trong buổi sáng ngày hôm nay.

Hai tiếng sau, bản nghiệp nghị về cơ bản đã nhận được sự nhất trí của cả hai bên, cũng quy định quyền lợi và nghĩa vụ của từng bên:

1, Samsung (Trung Quốc) và điện tử Qủa Xác chính thức trở thành đối tác hợp tác, hai bên sẽ thúc đẩy sự phát triển ngành sản xuất thông tin của Trung Quốc dựa trên cơ thể trung thành và hỗ trợ lẫn nhau.

2, Sau khi hoàn thành hợp đồng với màn hình Sony, Qủa Xác sẽ phải quay sang mua sắm màn hinh do Samsung cung cấp.

3, Samsung sẽ mở ra một hạn chế kỹ thuật, đồng thời không can thiệp vào việc Qủa Xác mở rộng thị trường Ấn Độ;

…

Những thứ này đều là kết quả sau những cuộc thảo luận nghiêm túc, về cơ bản đều không có bất cứ vấn đề gì lớn,

nhưng khi hai bên đang định hoàn tất việc ký kết thì Trịnh Bảo Húc- Người vẫn luôn híp mắt ngủ say, thậm chí còn không thèm nhìn vào điện tử Qủa Xác, nghiêng đầu dùng tiếng Hàn Quốc giao tiếp với Kim Jae Hwan.

Trịnh Bảo Húc không hề hạ giọng, giọng điệu của tràn ngập năng lượng, nhưng sau khi nghe một lúc thì Kim Jae Hwan lại nhíu mày.

"Bọn họ đang nói gì vậy?"

Trần Hán Thăng hỏi phiên dịch.

"Đang nói, đang nói…"

Người phiên dịch lắp bắp, không biết nên trả lời như thế nào.

"Người cố vấn này nói người Trung Quốc đều là một lũ khốn nạn."

Lúc này, Đàm Anh- Người trước khi đi công tác đã từng tham gia một lớp đào tạo tiếng Hàn cấp tốc, sau khi đến Hàn Quốc vẫn luôn học hỏi với La Tuyền, cuối cùng cũng có ích.

Đàm Anh cũng không nghe hiểu hoàn toàn, nhưng về cơ bản vẫn có thể phán đoán chính xác cho dù chỉ suy đoán, cô tức giận báo cáo lại với Trần Hán Thăng: "Trịnh Bảo Húc nói Samsung bị bắt nạt ở Trung Quốc, không nên buông tha cho bọn họ dễ dàng như vậy, cho dù không thể trừng phạt, nhưng khi hợp tác cũng nhất định phải chiếm sự chủ động, không cần phải giao tiếp bình đẳng, bởi vì người Trung Quốc đều là một lũ khốn nạn."

"Ông ta còn nói rằng Qủa Xác vẫn nợ Samsung một số tiền chưa trả."

Đàm Anh nhìn thoáng qua ông chủ lớn: "Trịnh Bảo Húc đề nghị Kim Jae Hwan đòi tiền chúng ta trước."

“Con mẹ nó.”

Trần Hán Thăng “chậc” một tiếng, số tiền này có lẽ là chi phí các kỹ sư của Samsung đến đây hỗ trợ vào đầu năm.

Lúc đó Trần Hán Thăng cho rằng Samsung đã phá vỡ Tu La Tràng, nên đã không cho công ty chi nhánh của Samsung ở Kiến Nghiệp thêm một chút khói lửa, đơn giản là vì người trực ban trong tết Âm Lịch đều là người Trung Quốc, có rất ít lãnh đạo Hàn Quốc nên Trần Hán Thăng không muốn gây khó dễ cho đồng bào của mình.

“Cô phiên dịch qua đi.”

Trần Hán Thăng nói với Đàm Anh: “Nói rằng chúng ta vẫn luôn thành thật và đáng tin, nếu trên hợp đồng nói cuối tháng một trả tiền thì chúng ta sẽ thanh toán vào cuối tháng, nếu đến cuối tháng mà vẫn chưa thanh toán thì sẽ không bao giờ thanh toán nữa, lúc này mới gọi là tuân thủ hợp đồng.”

Đàm Anh hơi ngạc nhiên, những lời này mang theo sự khiêu khích nghiêm trọng.

“Phiên dịch đi chứ?”

Trần Hán Thăng trừng mắt nói.

Đàm Anh không hề do dự, sau khi “bô bô” một loạt tiếng Hàn, Kim Jae Hwan và Trịnh Bảo Húc đều nhìn về phía Trần Hán Thăng, có lẽ đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy một logic cảm động như vậy.

Kim Jae Hwan còn chưa kịp phản ứng gì thì Trịnh Bảo Húc đã nện cây gậy xuống đất “thình thịch thình thịch”, tức giận thốt ra một câu tiếng Hàn.

“Ông ta nói rằng đây là Đại Hàn dân quốc chứ không phải một vùng nông thôn như Trung Quốc, hy vọng chúng ta để ý đến quy tắc một chút.”

Đàm Anh ngồi bên cạnh nói.

“Cô dịch lại đi.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng mỉm cười: “Cứ nói cho dù ở Hàn Quốc cũng không có gì ghê gớm cả, ông nội trồng trọt ở nông thôn của tôi đã từng đến đây, nhưng là lái xe tăng đến đây nghiền nát vào năm 1951.”

Những lời này thực sự đã chọc trúng nỗi đau của Trịnh Bảo Húc, ông ta không nhịn được giơ gậy lên muốn đánh Trần Hán Thăng, cũng may được đám người Kim Jae Hwan ngăn cản lại, nhưng vẫn không nhịn được lớn tiếng chửi bởi: “Mẹ nó mẹ nó…”

“Ông ta nói thằng nhóc không biết trời cao đất dày này, mấy người đừng hòng về nước.”

Đàm Anh hơi do dự, giống như không thể tin được: “Ông ta muốn giam giữ mình ở Hàn Quốc sao?”

Chương 936: Đoạn phim trị giá 2 tỷ

“Cái gì? Giam giữ ở Hàn Quốc?”

Người phản ứng đầu tiên chính là Thôi Chí Phong, anh ta còn tưởng bản thân đã nghe lầm.

Cạnh tranh thì cạnh tranh, đàm phán thì đàm phán, cho dù cãi nhau cũng là một phần của đàm phán, một câu không hợp đã muốn giam giữ người ta lại, thế kỷ 21 rồi còn có hành vi thô lỗ không biết xấu hổ này nữa sao?

“Trịnh Bảo Húc thực sự là không biết lựa lời mà nói, ông ta không biết Samsung ở Trung Quốc được đầu tư bao nhiêu tiền sao?”

Thôi Chí Phong nói với Trần Hán Thăng: “Nếu như chơi một chiêu này, chưa nói đến chuyện mặt mũi của Samsung sẽ mất hết, mà sẽ còn liên lụy đến tất cả các công ty Hàn Quốc ở Trung Quốc.”

Thực ra phản ứng của Trần Hán Thăng còn nhanh hơn cả Thôi Chí Phong, hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn các biện pháp để đối phó với tình huống như thế này rồi, có điều nhìn Trịnh Bảo Húc đang gào thét, trong đầu Trần Hán Thăng lóe lên một ánh sáng thần kỳ, nhanh chóng nói với Thôi Chí Phong và Đàm Anh: “Các cậu lấy điện thoại di động ra quay lại đoạn này đi.”

“Đúng đúng đúng, quay lại rồi ném cho các lãnh đạo của Samsung xem một chút, chúng ta được mời đến làm khách mà lại bị sỉ nhục như vậy đây.”

Thôi Chí Phong còn tưởng rằng sau này khi thương lượng với Samsung, sẽ lấy ra để kể lại oan ức.

"Bố cục" của lão Thôi này đương nhiên là rất nhỏ, anh chưa từng trải qua cái gì gọi là "công khai xử phạt" và "tính tử vong xã hội", nếu như việc Trịnh Bảo Húc nhục mạ người Trung Quốc bị đăng tải lên mạng, bảo thủ một chút mà nói, giá trị thị trường của Samsung sẽ lại bốc hơi thêm 10 tỷ nữa.

Đám người Thôi Chí Phong đều lấy điện thoại di động ra quay video, những hội nghị thương mại kiểu như này đều không có bảo vệ, toàn bộ là những vị quản lý cùng thư ký luôn ngồi văn phòng, có mấy người ý thức được quay video như vậy là không được, chạy tới khuyên can cũng không có hiệu quả.

Lão đầu Trịnh Bảo Húc này cũng rất "có lực", ông ta bị câu nói "năm 1951 năm bị xe tăng cán qua" kia của Trần Hán Thăng kích thích trực tiếp mất đi lý trí, tiếng nói chửi ầm lên cũng khá là kịch liệt, ví dụ như:

"Trung Quốc nên cầu xin chúng tôi tới đầu tư, thái độ nhất định phải hèn mọn cung kính."

"Quả Xác đều là lũ khốn kiếp, Trần Hán Thăng lại càng là một tên khốn nạn hơn cả ác ma."

"Chỉ bằng những sai lầm các cậu đã phạm phải với Samsung, chắc chắn cả đời sẽ phải ngồi xổm ở trong ngục giam, các cậu đừng có mong được rời khỏi Hàn Quốc!"

…

Tuy Thôi Chí Phong và Đàm Anh không thể nghe hiểu hoàn toàn, có điều đều biết chắc chắn Trịnh Bảo Húc đang mắng người, cũng đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xông vào bên trong màn hình điện thoại di động.

Chính là chủ tịch của điện tử Quả Xác, phó hội trưởng Hiệp hội Doanh nhân tỉnh Tô Đông , đại biểu sinh viên đại học xuất sắc toàn quốc Trần Hán Thăng!

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, hăng hái, lớn tiếng quát: "Đủ rồi!"

Câu này là phát ra từ trong lồng ngực, trực tiếp áp chế giọng nói già nua cồng kềnh của Trịnh Bảo Húc, thậm chí trong phòng họp còn xuất hiện tiếng vọng lại "ầm ầm", đồng thời cũng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Lúc này Trần Hán Thăng, không có ngang ngược ngông cuồng và kiêu căng khó thuần như thường ngày nữa, gương mặt cương nghị chính trực, còn có một vẻ mặt quang minh lẫm liệt và không sợ cường quyền.

"Các ông có thể sỉ nhục Trần Hán Thăng tôi, nhưng không được phép sỉ nhục tổ quốc của tôi, đây là giới hạn cuối cùng của tôi, cũng là giới hạn cuối cùng của Quả Xác, cho nên xin thứ lỗi cho tôi không thể tiếp tục hợp tác với Samsung nữa rồi, khoản mua bán 2 tỷ này, đến đây coi như không có gì nữa!"

Trần Hán Thăng nói xong, trước mắt bao nhiêu nhân viên của Điện tử Samsung, cầm túi xách lên rồi ngang nhiên ra khỏi phòng họp.

Thôi Chí Phong và Đàm Anh cũng ngay lập tức đuổi theo, lúc xuống lầu, đúng lúc đi sượt qua người những nhân viên bảo vệ nhận được mệnh lệnh chạy tới.

…

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, vì vậy cho nên đầu của phó giám đốc điều hành Kim Jae Hwan cũng rất hỗn loạn, vốn dĩ cũng sắp đạt được sự hợp tác rồi, mà Trịnh Bảo Húc còn nói chuyện rất khó nghe? Trần Hán Thăng cũng không chịu thua, hai bên trực tiếp cãi nhau mà trở mặt.

Trong lòng Kim Jae Hwan tràn ngập oán giận đối với Trịnh Bảo Húc, bây giờ cũng đã là năm 2006 rồi, nền kinh tế Trung Quốc đã sớm hồi phục và thăng trưởng từ lâu rồi đó? Vậy mà vẫn còn dùng quan niệm từ thập niên 80 và thập niên 90 để nhìn Trung Quốc, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị thiệt thòi lớn.

Có điều thâm niên của Trịnh Bảo Húc cũng rất dày dặn, Kim Jae Hwan cũng không có cách nào công khai chỉ trích được? Chỉ có thể để cấp dưới thu dọn lại phòng họp một lần nữa? Còn bản thân sẽ liên hệ lại lần hai với Trần Hán Thăng, hi vọng hai bên có thể ngồi xuống, ký kết hợp đồng một lần nữa.

Nhưng mà, Trần Hán Thăng căn bản không thèm nghe điện thoại.

"Đây là ý gì?"

Trong lòng Kim Jae Hwan nổi lên một dự cảm không lành.

Cũng đúng lúc này, có người chạy tới báo cáo: "Đám người Chủ tịch Trần của Quả Xác cũng không có về khách sạn, mà gọi xe tới thẳng sân bay."

"Tới sân bay làm cái gì?"

Kim Jae Hwan vô cùng buồn bực, chẳng lẽ Trần Hán Thăng thật tin tưởng Trịnh Bảo Húc, cho rằng Samsung muốn giam giữ bọn họ lại sao ?

Samsung sẽ không thiển cận như vậy, hoặc nói đơn giản hơn thì, Hàn Quốc đang nằm trong tầm ngắm của tên lửa đạn đạo của Trung Quốc.

Trần Hán Thăng cũng không phải người nhát gan, dễ dàng bị làm cho sợ hãi đến mức như chim sợ cành cong như vậy.

"Không đúng, video!"

Kim Jae Hwan chợt tỉnh ngộ, vừa nãy trong trận hỗn loạn kia, đám người Thôi Chí Phong đều dùng điện thoại di động quay lại video.

Nếu như bị cư dân mạng Trung Quốc nhìn thấy, cố vấn Trịnh Bảo Húc của Samsung nói ra những lời này …

Cả hồn phách của Kim Jae Hwan đều rùng mình một cái, anh ta lớn tiếng dặn dò cấp dưới: "Lập tức! Lập tức! Nhanh chóng ngăn cản đám người Quả Xác ở sân bay kia lại, đặc biệt là điện thoại di động, nhất định phải kiểm tra điện thoại di động một lần."

"Nên làm như vậy!"

Trịnh Bảo Húc cho rằng Kim Jae Hwan là đang ủng hộ quyết định của mình, gõ cây gậy "cộp cộp cộp" lớn tiếng khen hay: "Chí ít phải giam giữ bọn họ lại nửa năm gì đó, Trần Hán Thăng phải trực tiếp bị giam vào trong ngục mới được!"

"Tôi … "

Kim Jae Hwan thật sự rất muốn hung hăng vung một cái tát vào Trịnh Bảo Húc, ông ta cũng không biết bản thân mình đã gây ra bao nhiêu mối họa!

Cuộc thương lượng lần này căn bản không có số tiền hợp đồng cụ thể, còn tại sao cuối cùng Trần Hán Thăng lại nói "vụ mua bán 2 tỷ", Kim Jae Hwan cảm thấy nếu mình đoán không sai, thì Trần Hán Thăng đây là đang ám chỉ với Samsung, rằng giá trị của đoạn video kia là 2 tỷ.

Mà đơn vị của 2 tỷ này, tuyệt đối không thể là won được.

"Năng lực phản ứng thật đúng là đáng sợ."

Khoé miệng Kim Jae Hwan giật giật, vội vàng quay trở lại phòng làm việc báo cáo lại với cấp trên.

…

Suy đoán của Kim Jae Hwan không hề sai một chút nào, Trần Hán Thăng chính là đang nghĩ như vậy, cho nên mới gọi xe đi thẳng tới sân bay, lúc ở trên đường, bọn họ đã gửi video cho đồng nghiệp ở bộ phận mạng của Quả Xác qua QQ rồi.

Thế nên khoa học kỹ thuật tiên tiến chính là tốt nhất, điều này cũng là được lợi từ mạng lưới 4G của Hàn Quốc, video mấy phút có thể gửi đi rất nhanh.

Sau khi xác nhận nhân viên của bộ phận mạng đã nhận được, trong lòng Trần Hán Thăng lúc này mới an tâm.

2 tỷ nhân dân tệ này cơ bản đã rơi vào trong túi tiền rồi, giai đoạn sau này còn phải xem xem sau khi cò kè mặc cả, Samsung sẽ dùng cách gì để gọi tới đây.

Trong lòng Trần Hán Thăng đã rõ ràng, có điều Thôi Chí Phong và Đàm Anh đều mơ mơ màng màng, cho dù không nói chuyện, vậy thì cũng phải về khách sạn thu dọn hành lý một chút chứ.

Trần Hán Thăng tạm thời không rảnh để giải thích, trước tiên hắn gọi cho Hoàng Lập Khiêm, căn dặn bộ phận mạng phải giữ gìn thật kỹ những video này, tạm thời không cần tung ra ngoài.

Tiếp theo lại gọi cho La Tuyền một cuộc điện thoại, biểu thị bản thân phải về nước trước một chuyến, không cần lo lắng mình.

Hai cuộc điện thoại còn chưa gọi xong, thì đã đến sân bay quốc tế Incheon rồi.

“Seoul thật sự đúng là quá nhỏ, thời gian ông đây đi ị là đã có thể vòng quanh hai vòng rưỡi rồi.”

Trần Hán Thăng chỉ có thể cúp điện thoại, nhưng khi bọn họ vừa bước vào sân bay, trước mặt liền có một đám người trẻ tuổi mặc âu phục trên người đi đến.

Người thủ lĩnh cúi đầu chào Trần Hán Thăng một cái, dùng một tiếng Trung mới lạ lễ phép nói: "Tôi là nhân viên bộ phận quan hệ công chúng của Điện tử Samsung, thật ngại quá Chủ tịch Trần, vừa rồi đã khiến ngài sợ hãi rồi, giám đốc Kim hi vọng ngài có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, quay lại công ty tiếp tục ký hợp đồng."

"Các anh con mẹ nó đang quay phim truyền hình đấy à, cút đi!"

Trần Hán Thăng không thèm nhìn đám người ngu ngốc, trực tiếp đi về phía cửa kiểm tra an ninh.

Đám người Samsung này cũng dời bước, tiếp tục chặn trước mặt.

Giọng điệu của người dẫn đầu vẫn rất khách khí như cũ: "Chủ tịch Trần, chúng tôi cũng là phụng mệnh làm việc, hay là ngài lấy điện thoại di động ra đây, để chúng tôi kiểm tra một chút."

"Đcm đấy!"

Lại thêm một câu nói thơm tho khác.

Người dẫn đầu không còn cách nào khác, chỉ có thể gọi điện thoại xin chỉ thị của cấp trên, sau đó quay lại vung tay với đám người trẻ tuổi kia: "Lấy điện thoại di động tới đây, chú ý đừng làm tổn thương đến bọn họ."

Hai đám người cứ giằng co như vậy, đã sớm thu hút một nhóm người lớn tới vây xem, hơn nữa trong quá trình "lấy điện thoại di động ra", tuy phía Samsung bên này đã cố gắng thu lại, có điều vẫn không cẩn thận đẩy Đàm Anh ngã xuống đất.

"Đm mày!"

Trần Hán Thăng tức giận chửi ầm lên, nhưng chính hắn cũng không thể động đậy được.

Đám người Samsung này biết đại khái thân phận của Trần Hán Thăng khá là cao quý, cho nên đã lựa chọn một "chiến thuật vây quanh", một người ôm lấy cánh tay trái của Trần Hán Thăng, một người ôm lấy cánh tay phải của Trần Hán Thăng, còn hai người khác thì dứt khoát ngồi xuống khoá hai chân của Trần Hán Thăng lại, có thể nói là toàn thân đều bám đầy một đám người đàn ông vạm vỡ.

Hơn nữa đám người cao to này cũng rất hiểu quy củ, mặc cho Trần Hán Thăng có đấm mấy đấm vào người, nhưng vẫn cúi đầu không đánh trả.

Thôi Chí Phong và mấy nhân viên khác không có mạnh mẽ như Trần Hán Thăng, căn bản đều bị 2 vs 1 chế ngự rồi, ngoan ngoãn nhìn điện thoại di động bị cướp đi.

"Ấy! đây không phải là Trần Hán Thăng sao?"

Tuy năm 2006 số người trong nước tới Hàn Quốc du lịch không nhiều như 10 năm sau, thế nhưng cũng không hề ít, ngày hôm nay Trần Hán Thăng không đội mũ cũng không đeo kính râm, nên rất nhanh chóng đã bị người Trung Quốc nhận ra.

"Những người này là ai đây?"

"Tại sao bọn họ muốn bắt giữ Trần Hán Thăng chứ?"

"Tôi đi gọi cảnh sát sân bay, cậu chụp lại những hình ảnh này đi, đến lúc đó gửi về cho mấy bạn học trong group chat QQ, nói hôm nay nhìn thấy tin tức lớn … "

Thực ra cũng không cần cố ý báo cảnh sát, động tĩnh của nơi này đã sớm bị cảnh sát sân bay chú ý tới rồi, bọn họ vì không muốn làm ảnh hưởng đến trật tự của sân bay, nên trực

tiếp đưa cả hai nhóm người Quả Xác và Samsung, đương nhiên những chuyện này cũng được ghi lại toàn bộ.

Chỉ từ những đoạn video do người qua đường quay lại mà đưa ra phán đoán, vậy thì chính là chủ tịch Trần Hán Thăng của điện tử Quả Xác và cấp dưới, bị cảnh sát ở sân bay Incheon Hàn Quốc đưa đi.

Cho nên nói, ở trong thế giới trên mạng, những gì nhìn thấy bằng mắt cũng chưa chắc đã là sự thật.

…

"May quá!"

Kim Jae Hwan nghe được tin Trần Hán Thăng đã kịp thời bị cản lại, trong lòng cuối cùng cũng thở ra một hơi.

Anh ta không có dự định sẽ giam giữ Trần Hán Thăng, thế nhưng nếu như để cho Trần Hán Thăng cầm theo những đoạn video này về nước, vậy thì so với "thả hổ về rừng" còn kinh khủng hơn, Samsung không còn cách nào khác nữa cả.

Trần Hán Thăng ở lại Hàn Quốc, cho dù hắn đã gửi video cho những người khác, Kim Jae Hwan cảm thấy có thể thương lượng giải quyết được.

Ý tứ của cấp trên cũng là ý này, Kim Jae Hwan là một trong các giám đốc cấp cao của Điện tử Samsung, cấp trên của anh ta chính là chủ tịch của Samsung, còn có cả cha con nhà họ Lee nắm cổ phần khống chế.

"Alo, Chủ tịch Trần."

Kim Jae Hwan liên hệ lại với Trần Hán Thăng lần hai, lần này Trần Hán Thăng cuối cùng cũng nghe máy rồi, hai người bắt đầu nói chuyện với nhau thông qua phiên dịch viên.

"Lá gan của các anh cũng lớn thật đấy."

Trần Hán Thăng cười lạnh một tiếng: "Vô cớ giam giữ công dân của nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa, anh là cảm thấy đại sứ quán Trung Quốc ở Hàn Quốc không có đủ sức mạnh, nên cảm thấy J7 không bay qua được Biển Hoàng Hải sao?"

"Chủ tịch Trần nói quá lời rồi."

Kim Jae Hwan cười gượng hai tiếng: "Samsung tuyệt đối không có ý định giam giữ, hơn nữa tranh chấp giữa hai công ty tư nhân, thực sự cũng không cần thiết phải kinh động đến đại sứ quán, chủ yếu là Chủ tịch Trần rời đi quá đột ngột, chúng tôi chẳng qua chỉ muốn hỏi một câu, có phải có chỗ nào chiêu đãi không chu đáo không?"

"Hừ hừ."

Trần Hán Thăng nghe thấy Kim Jae Hwan miễn cưỡng tìm một lý do, hắn cũng không có vạch trần, trái lại còn vòng vèo theo: "Ban đầu tôi đến Hàn Quốc là để chuẩn bị đàm phán một đơn hàng làm ăn trị giá 2 tỷ nhân dân tệ, nhưng bởi cố vấn Trịnh Bảo Húc gây khó khăn, nên đơn hàng làm ăn này cứ như vậy mà không còn nữa, cho nên mới dứt khoát quay về nước, nếu không phải vậy các anh muốn bồi thường cho tôi sao?"

"Không có không có, chuyện làm ăn vẫn có thể đàm phán."

Kim Jae Hwan xác nhận ý tứ ngoài lời nói của Trần Hán Thăng —— dùng 2 tỷ đổi lấy những đoạn video này.

Nhưng điều khiến Kim Jae Hwan lo lắng chính là:

Thứ nhất, cái giá 2 tỷ thực sự quá cao, cho dù Samsung cũng không thiếu tiền, nhưng bị lừa mất 2 tỷ nhân dân tệ tương đương với hơn 300 tỷ won một cách trắng trợn như vậy, thực sự là quá thiệt thòi;

Thứ hai, lui mười nghìn bước mà nói, nếu Trần Hán Thăng có được số tiền kia, hắn có thể tuân thủ lời hứa tiêu hủy vĩnh

viễn những đoạn video kia hay không;

Thứ ba, dùng phương thức hỗ trợ kỹ thuật để tiến hành bồi thường 2 tỷ, không biết Quả Xác có thể tiếp nhận được không, nhưng phía Samsung bên này nhất định sẽ càng dễ dàng thông qua.

…

Mọi việc như trong suy nghĩ đều cần được quyết định sau khi thương nghị, cho nên Kim Jae Hwan tiếp tục trấn an Trần Hán Thăng: "Chủ tịch Trần, trước tiên làm phiền ngài hãy ở Seoul ở thêm hai ngày, ý kiến của ngài chúng tôi đều sẽ thảo luận."

"Vậy các anh phải nhanh lên một chút mới được, ai biết sau này sẽ xảy ra tình huống thế nào chứ."

Sau khi Trần Hán Thăng cúp điện thoại, nhìn thấy mấy người đồng nghiệp đều đang nhìn mình, hiện giờ bọn họ vẫn còn ở trong phòng hoà giải của sân bay Incheon, có điều điện thoại di động đã được lấy lại rồi, đồng thời cũng có thể rời đi bất cứ lúc nào.

"Thân thể cô thế nào rồi."

Trần Hán Thăng cũng không biết phải nói cái gì, chỉ có thể quan tâm đến Đàm Anh một chút trước: "Tôi thấy cô bị ngã một cái ở bên ngoài."

"Cảm ơn Chủ tịch Trần đã quan tâm, tôi không sao."

Đàm Anh lắc đầu một cái: "Bây giờ chúng ta nên đi đâu đây?"

"Còn con mẹ nó có thể đi đâu được chứ."

Trần Hán Thăng mắng chửi một câu: "Vừa nãy chúng ta chưa kịp đi, hiện giờ chắc chắn cũng đi không được. Lão Thôi, anh về khách sạn nghỉ ngơi đi, chuyện ngày hôm nay tất cả

mọi người đều phải chú ý giữ bí mật, đợi ông đây nắm được 2 tỷ trong tay, rồi sẽ chào hỏi Bổng Tử thật tốt.”

Hiện giờ Thôi Chí Phong có lẽ cũng đã hiểu rõ phần nào, mấy đoạn video kia đã sản sinh ra giá trị, nhưng điều càng đáng giá khâm phục hơn là, quyết định “quay video và rời đi” kịp thời dứt khoát của chủ tịch Trần .

“Về muộn hai, ba ngày cũng không có vấn đề gì cho lắm.”

Thôi Chí Phong biết Trần Hán Thăng có chỗ ở ở Hàn Quốc, căn dặn Đàm Anh hai câu phải chăm sóc tốt cho ông chủ, rồi cùng hai cấp dưới khác gọi xe về khách sạn Shilla.

Trần Hán Thăng tiếp tục trở về căn hộ của La Tuyền, lúc nhấn chuông “ding dong, ding dong” ở cửa, La Tuyền đang ngồi trên ghế salông trong phòng khách, dường như không có nghe thấy gì hết.

“Cái con bé này, tai không tốt sao?”

Hoàng Tiểu Hà đi từ trong phòng ra: “Không biết ngày hôm nay giúp việc xin nghỉ hay sao.”

La Tuyền vẫn không lên tiếng như cũ, đôi mắt yên lặng xem ti vi.

“Hán Thăng cũng không phải mẹ đuổi đi, con phát cái tính khí gì thế hả.”

Hoàng Tiểu Hà vừa mở cửa ra, miệng vừa nói dông dài: “Có thể là Tiêu Dung Ngư đột nhiên có việc gấp tới tìm hắn đấy … “

“Rầm!”

La Tuyền nghe thấy lời của mẹ ruột, vỗ mạnh chiếc điều khiển từ xa lên bàn, pin cũng bay ra ngoài hai cái.

Nếu như bình thường Hoàng Tiểu Hà đã sớm mắng người, có điều hiện tại lại làm bộ không thấy, thậm chí còn lén lút cong cong khóe miệng.

Lúc Trần Hán Thăng rời khỏi Hàn Quốc, Hoàng Tiểu Hà khỏi phải nói là đã cao hứng như thế nào, bà cảm thấy Trần Hán Thăng mà ở lại nữa, hai người trẻ tuổi này sớm muộn gì cũng xảy ra một vài chuyện.

“Ken két ! “

Tâm tình của Hoàng Tiểu Hà ung dung mở cửa chống trộm ra, sắc mặt trong nháy mắt liền dại ra.

“Hán, Hán Thăng à, tại sao cậu lại quay về rồi?”

Hoàng Tiểu Hà lắp ba lắp bắp nói: “Quần áo tôi có thể gửi cho các cậu, cậu vẫn nên về nước trước đi, tránh cho mẹ cậu nhớ cậu.”

…

Chương 937: 'Nữ sát thủ' Trần Hán Thăng đánh lén ban đêm

“Dì Hoàng.”

Trần Hán Thăng da mặt dày, sẽ không có chuyện hắn không vào được cửa, cười hì hì nói với Hoàng Tiểu Hà: “Dì cứ khách khí như vậy đi, ở Trung Quốc, mẹ con là Lương Mỹ Quyên, nhưng ở Hàn Quốc, dì chính là mẹ con.”

“Tôi … “

Hoàng Tiểu Hà im lặng một hồi, chẳng trách Lương Mỹ Quyên thường xuyên oán giận, trước đây số lần đánh Trần Hán Thăng quá ít, cho nên sau khi hắn lớn lên, muốn động thủ tiếp thì đã không đuổi kịp thằng quỷ này nữa rồi.

“Trần sư huynh!”

La Tuyền trên ghế salông nghe thấy động tĩnh, ban đầu còn không thể tin được, đi từ từ tới cửa, sau khi xác định là Trần Hán Thăng, liền hô to một tiếng rồi nhào tới.

Đang lúc ở ngay trước mặt Hoàng Tiểu Hà, hai người lại chăm chú ôm nhau.

“Haizz!”

Hoàng Tiểu Hà nghĩ thầm nếu như tôi đã làm sai cái gì, pháp luật có thể trừng phạt tôi, tại sao tôi lại sinh một đứa con gái ngốc nghếch như vậy chứ?

Hơn nữa, tố chất trong lòng Trần Hán Thăng này rốt cuộc là đã tu luyện như thế nào vậy?

“Mẹ ! “

Sau khi Trần Hán Thăng bước vào trong nhà, còn hét lên với Hoàng Tiểu Hà: “Đóng cửa lại đi, người một nhà chúng ta cùng trò chuyện.”

“Aizz! Chết tiệt … “

Hoàng Tiểu Hà cúi thấp đầu, thở dài một hơi.

May mà tính cách của thư ký Đàm Anh đi theo tương đối nghiêm túc, bình thường cũng không thích nói cười, nếu như đây mà đổi lại là Nhiếp Tiểu Vũ, cô ấy đã sớm cười lên “ha ha ha” rồi.

Ngồi lại trên ghế salông lần nữa, xưng hô của Trần Hán Thăng mới khôi phục bình thường, cũng kể lại chuyện đã xảy ra hôm nay.

Đối với hành động nhục mạ người Trung Quốc của Trịnh Bảo Húc ở trong hội nghị, Hoàng Tiểu Hà và La Tuyền cũng không ngoài ý muốn, lúc Hoàng Tiểu Hà vừa tới Hàn Quốc, ban đầu cũng phải chịu sự bài xích.

Có điều bà cũng có một ưu thế, đó chính là một nửa tài sản của La Hải Bình được chia cho lúc ly hôn, sức mạnh của tiền tài lớn hơn rất nhiều so với ấn tượng về quốc tịch, hơn nữa việc kinh doanh mỹ phẩm của Hoàng Tiểu Hà vô cùng thành công, rất nhanh bà đã trở thành “người vượt trội” ở nơi đất khách quê người .

La Tuyền ngược lại lại không có trải nghiệm tương tự, trái lại bởi vì Trần Hán Thăng đã đưa cho cô một chiếc BMW series 5, mà có rất nhiều nữ sinh Hàn Quốc tình nguyện làm bạn với La Tuyền.

Có điều những người Trung Quốc khác lại không có may mắn như vậy, cho dù trong Đại học Nữ sinh Ewha, những du học sinh Trung Quốc bình thường cũng sẽ phải chịu sự lạnh nhạt và kỳ thị.

Bởi vì hôm nay giúp việc người Hàn Quốc xin nghỉ, nơi này không có một người ngoài nào, Trần Hán Thăng kể lại vô cùng tỉ mỉ, ban đầu còn là những lời lẽ chính đáng giận dỗi Trịnh Bảo Húc, sau đó nhanh chóng chạy tới sân bay, kết quả lại bị Samsung cản lại, cuối cùng tung ra điều kiện trao đổi là 2 tỷ.

Hoàng Tiểu Hà và La Tuyền bây giờ mới hiểu được, tại sao Trần Hán Thăng không kịp chào tạm biệt đã phải quay về nước, bởi vì chỉ có ở quốc gia của mình, Trần Hán Thăng mới có thể chân chính nắm giữ quyền chủ động.

Thời điểm ở Hàn Quốc, tuy rằng sự an toàn cá nhân của Trần Hán Thăng sẽ không có vấn đề gì, nhưng sẽ có rất nhiều chỗ phải chịu sự kiềm chế.

Ví dụ như đoạn video trong điện thoại di động đã bị xóa bỏ, may là đã sớm gửi cho bộ phận mạng của điện tử Quả Xác.

“Vậy hiện giờ cậu định làm thế nào?”

Hoàng Tiểu Hà đúng là cũng có chút bận tâm, bà không phải không thích Trần Hán Thăng, chỉ là cái đứa nhỏ ngốc La Tuyền thực sự đã hãm quá sâu rồi.

Mặt khác, thế lực của Samsung ở Hàn Quốc vô cùng to lớn, có câu nói để hình dung như này, người Hàn Quốc không thể tránh khỏi ba thứ —— tử vong, nộp thuế và Samsung.

Hiện tại bên trong căn hộ này, nhà sản xuất của các đồ dùng trong nhà, thiết bị điện tử, bát tủ, thậm chí cả nhà phát triển căn hộ này, thực ra đều là các công ty con của Samsung.

“Đợi xem xem, xem kết quả bên phía Kim Jae Hwan xem, tất cả vẫn còn đang nằm trong tầm tay.”

Trần Hán Thăng nhìn thấy rất rõ ràng, còn không quên thổi phồng thêm hai câu: “Cháu sẽ không có vấn đề lớn lao gì, chẳng qua là quyền chủ động không ở trong tay, nếu như đang ở trong nước, Thái tử Lee Jae-yong của Samsung cũng phải đích thân gọi điện thoại tới. Cháu còn phải xem tâm tình xem có muốn nhận điện thoại hay không đây.”

Lee Jae Yong là chủ tịch đời tiếp theo của tập đoàn Samsung, theo một ý nghĩa nào đó mà nói còn có quyền lực lớn hơn so với cả tổng thống của Hàn Quốc, cái tên khoác loác Trần Hán Thăng này, tóm lại Hoàng Tiểu Hà cũng sẽ không tin tưởng.

Có điều cũng có một người ngốc nghếch bằng lòng tin tưởng, ví dụ như một nữ sinh cố chấp có đôi mắt một mí to tròn nào đó.

…

Buổi chiều Trần Hán Thăng đang xem ti vi ở bên trong căn hộ, thỉnh thoảng còn gọi điện thoại, tâm sự về nội dung mới nhất của bộ phim <Vua hải tặc> với Vương Tử Bác, tâm tình trông tương đối thoải mái.

Ở trong nước ngoại trừ Hoàng Lập Khiêm ra, những người khác đều không biết cảnh ngộ của Trần Hán Thăng, cho nên vẫn là một cục diện sóng yên biển lặng.

Trần Hán Thăng cũng sẽ thảo luận với Đàm Anh một chút, hai người đều cảm thấy Samsung sẽ không bởi vì việc nhỏ mà đánh mất việc lớn, Trịnh Bảo Húc là người khởi xướng gây sự trước, xét cho cùng thì đó là sơ suất bên phía Samsung, cho nên phải trả một cái giá lớn cũng là chuyện đương nhiên.

Chẳng lẽ sau khi bị lão già đó mắng, còn có thể giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao?

Buổi chiều Kim Jae Hwan cũng không có liên hệ với Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng đoán rằng anh ta đang mở cuộc họp thảo luận, xem những đoạn video kia có đáng giá 2 tỷ hay không.

Trần Hán Thăng hài lòng thì vẫn hài lòng, có điều lại càng "vui mừng trong đau khổ" nhiều hơn, trước khi chưa bàn bạc xong xuôi, Samsung chắc hẳn sẽ không để cho mình rời đi.

Có điều La Tuyền thì thực sự vui mừng, cô thậm chí còn có chút cảm kích đám "người hảo tâm" Samsung kia, nếu không nhờ sự giúp đỡ của bọn họ, thì sao Trần sư huynh đi rồi mà lại quay lại chứ.

"Đáng tiếc cùng lắm chỉ ở lại một hai ngày thôi."

La Tuyền lại cảm thấy rất đáng tiếc, nếu như Trần sư huynh có thể ở lại nhiều hơn một tháng, cả năm, cả đời vậy thì tốt.

Cho nên La Tuyền rất quý trọng thời khắc gần gũi Trần sư huynh ở Hàn Quốc, Trần Hán Thăng bất kể là đang gọi điện thoại, hay là đang tán gẫu về truyện tranh manga với Vương Tử Bác, thì La Tuyền đều sẽ dính ở bên người.

Vào buổi tối, Hoàng Tiểu Hà ngoài miệng thì ghét bỏ Trần Hán Thăng, nhưng trên thực tế lại cố ý xào mấy món ăn Hoài Dương, khao cái bụng đã bị rượu lấp đầy của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng rời khỏi Kiến Nghiệp vào ngày 14 tháng 7, đã ở Hàn Quốc tham quan và đàm phán hơn một tuần lễ rồi, khoảng thời gian này cũng chưa từng được ngửi thấy mùi vị món ăn quê hương, cho nên nhìn thấy món thịt viên sốt tương đỏ, nước miếng trong miệng hắn trong nháy mắt đã nuốt xuống mấy ngụm rồi.

La Tuyền lấy ra mấy lon bia muốn chúc mừng một chút, có điều bị Hoàng Tiểu Hà trừng mắt nhìn lại.

Lý do ăn mừng là cái gì chứ?

Trần Hán Thăng bị Samsung giữ lại không về được sao?

Thật đúng là vớ vẩn!

Không uống được rượu, trong lòng Trần Hán Thăng cũng có chút tiếc nuối, cũng may bữa cơm này rất hài lòng.

Sau khi ăn xong Trần Hán Thăng lại đi xem chương trình tạp kỹ của Hàn Quốc, bây giờ hình như <Running man> vẫn chưa xuất hiện, hiện tại chương trình hot nhất đang là <Thử Thách Cực Đại>, người dẫn chương trình vẫn là Yoo Jae Suk.

Trần Hán Thăng vui cười hớn hở xem được hai tập, trước mắt hắn vẫn chưa có tâm trí để nhúng tay vào giới giải trí, đúng là Nhiếp Tiểu Vũ hăng hái bừng bừng muốn tổ chức một vài chương trình tạp kỹ để ủng hộ truyện tranh manga trong nước tương tự như <Hoạ sĩ truyện tranh Trung Quốc>, <Thế giới 2D đi đâu rồi>, <Những người giấy hạnh phúc>.

Đây cũng không phải chỉ là nói suông, trong số những sản phẩm dưới trướng Quả Xác hiện tại, chỉ cần có hai sản phẩm được đóng gói và tung ra thị trường, cô thư ký nhỏ là thư ký của chủ tịch điện tử Quả Xác, cô lập tức sẽ có tư cách chuẩn bị một chương trình rồi.

Thủ tục cũng không khó một chút nào, dựa vào quan hệ tốt đẹp của Quả Xác và Truyền hình Tô Đông, chỉ cần nguồn tài trợ có thể theo kịp, sau này <Nếu bạn là người duy nhất> cũng có thể đặc biệt mở một buổi biểu diễn "điện tử Quả Xác" riêng.

Lúc hơn mười hai giờ, dưới sự "cầm gậy đánh uyên ương" của Hoàng Tiểu Hà, Trần Hán Thăng và La Tuyền chỉ có thể chia ra trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, Đàm Anh vẫn đang học

tập ở trong phòng ngủ, tuy cô thư ký này không quá thú vị, nhưng lòng trung thành và trách nhiệm cũng không tệ lắm.

Trần Hán Thăng cũng không có lập tức ngủ, hắn vẫn luôn có thói quen thức đêm, hơn nữa còn có "chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế" .

Ví dụ như lúc lên giường phải là 12 giờ 20 phút, Trần Hán Thăng sẽ phải chơi điện thoại di động đến 12 giờ 30 phút, sau đó mới chuẩn bị để điện thoại di động xuống đi ngủ.

Nếu như không cẩn thận chơi đến 12 giờ 32 phút, vậy thì sẽ dứt khoát để đến 12h giờ 40 phút mới đi ngủ, đến 12 giờ 40 phút, sẽ do dự một chút vẫn cảm thấy 1 giờ đi ngủ sẽ càng say giấc hơn.

Cứ như vậy có thể sẽ kéo dài đến rạng sáng khoảng 2 giờ, mí mắt không chống đỡ nổi nữa mới chính thức đi ngủ.

Cho nên, những fans Quả Xác kia nào có ai có thể ngờ được rằng, tỷ phú trẻ tuổi Trần Hán Thăng, lại bí mật có cùng tập tính giống với bọn họ chứ.

Đêm nay Trần Hán Thăng đi ngủ tương đối sớm, bởi vì hắn dự liệu được ngày mai Samsung sẽ có kết quả, cho nên cuối cùng đến lúc khoảng 1 giờ, đã ép buộc bản thân nhắm mắt lại.

Nhưng không bao lâu sau, lại đột nhiên nghe thấy cửa phòng ngủ có một tiếng vang "cốc cốc" nhỏ, sau đó bỗng cảm giác hơi lạnh của điều hòa đang tràn vào phòng khách.

Rất rõ ràng, có người mở cửa đi vào.

"Nếu như là nữ sát thủ của Samsung thì hay rồi."

Trần Hán Thăng không có mở mắt, trong lòng yên lặng nghĩ.

Trong phim thường xuyên có cảnh tượng này, sát thủ che mặt bằng một tấm vải đen đi vào nhà, kết quả bị nam chính

phát hiện, qua một trận tranh đấu không có một tiếng động, nam chính anh hùng "hừ" một tiếng kéo khăn che mặt của sát thủ ra, phát hiện hoá ra là công chúa điện hạ.

Sau đó, nam chính hành động tương ái tương sát với công chúa điện hạ, không biết xấu hổ không nóng nảy, long trời lở đất …

Nếu so với tình cảnh hiện tại, thì Trần Hán Thăng đương nhiên chính là chàng nam chính kia, nữ sát thủ chính là trưởng công chúa của Samsung, thỏa mãn ý nghĩ vớ vẩn trong lòng mình một chút.

Có điều tình huống thực tế là, Trần Hán Thăng không cần mở mắt cũng biết là ai, bất đắc dĩ nói: "Sao em lại vào đây?"

Trần Hán Thăng chuẩn bị đưa tay bật đèn lên, nhưng ngay lập tức bị "Nữ sát thủ" ngăn lại: "Trần sư huynh, mở đèn khác đi!"

Không phải La Tuyền thì còn có thể là ai?

"Hơn nửa đêm hôm khuya khoắt xông vào phòng ngủ của anh … A … "

Trần Hán Thăng mới vừa lầm bầm một nửa, lập tức cảm giác đầu lưỡi bị ngăn chặn, miệng La Tuyền rất mềm, còn mang theo một chút mùi hương thơm ngát của kem đánh răng, cô gái nhỏ chắc hẳn là vừa rửa mặt không lâu, lén lút chạy tới đây hôn môi.

Hai người cũng không phải là lần đầu tiên hôn môi, hai ngày trước lúc đi dạo phố đều sẽ lén lút "moa" một chút, chỉ là đêm nay La Tuyền khá là điên cuồng, một hơi hôn đại khái khoảng 5 phút, lúc này mới thẳng người lên thở dốc.

"Vù vù vù … "

Gió lạnh từ điều hòa vô cùng mạnh mẽ, rất nhanh đã thổi đi cảm giác khô nóng vừa mới dâng lên, ở trong hoàn cảnh tối đen như mực, La Tuyền yên tĩnh nhìn Trần Hán Thăng một hồi, sau đó lại cúi người xuống nằm nhoài trên ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập "thịch thịch thịch".

Tay của người đàn ông đều thích tác quai tác quái, Trần Hán Thăng vén vạt áo ngủ của La Tuyền lên một cách tự nhiên, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng.

Có lẽ là vì nguyên nhân La Tuyền vừa chảy mồ hôi, lúc ngón tay trượt qua có một loại xúc cảm hơi trơn nháp.

"Cái đó … "

Trần Hán Thăng hưởng thụ một hồi, rồi ấp a ấp úng nói: "Lát nữa nếu như dì Hoàng mắng anh, vậy cũng nên giải thích rõ ràng, đêm nay là củ cải trắng em đây chủ động, con lợn anh đây hoàn toàn là bị động ứng đối."

"Vậy anh mau tay rút ra!"

La Tuyền tức giận nói.

"Ha ha ! "

Trần Hán Thăng cười hai tiếng, đương nhiên tay cũng không có rút ra rồi.

"Trần sư huynh … "

Một lát sau, La Tuyền đột ngột nói: "Anh đã chia tay với Thẩm sư tỷ rồi đúng không?"

"Lộp bộp!"

Trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên nhảy một cái, miệng theo bản năng phủ nhận: "Em nghe ai nói linh tinh thế, không có chuyện này."

“Em không có nói linh tinh, hành vi của anh đã bị bại lộ rồi, chỉ là bản thân anh không có phát hiện ra thôi.”

La Tuyền sâu sa nói: “Lúc em còn ở Kiến Nghiệp, mỗi lần anh đi hẹn hò với em, tất cả điện thoại di động đều ở trạng thái yên lặng, có lúc còn có thể giả vờ đi nhà vệ sinh để lén lén lút lút gọi điện thoại, nhưng ở Hàn Quốc này hơn một tuần lễ, anh gọi điện thoại hay gửi tin nhắn đều chưa từng gạt em … “

“Đây chỉ có thể chứng minh rằng anh thẳng thắn vô tư.”

Trần Hán Thăng mạnh mẽ biện bạch.

“Thôi đi ! “

La Tuyền hừ lạnh một tiếng: “Trần sư huynh, anh ngoại trừ những lúc mở họp và đàm phán, thời gian còn lại đều ở cùng với em, cho dù anh không cho Thẩm Ấu Sở gọi điện thoại, nhưng với tính cách của cô ấy, lẽ nào có thể lâu như vậy rồi mà không liên hệ gì với anh sao?”

Trần Hán Thăng nhất thời á khẩu không trả lời được, năng lực quan sát của La Tuyền từ khi nào lại trở nên tinh vi như vậy chứ, nếu như sau này Thẩm khờ khạo cũng thông minh như vậy, đội ngũ này còn có thể mang theo thế nào đây?

“Cho nên, chân tướng chỉ có một.”

La Tuyền vẫn còn đang phân tích, đồng thời còn rất khẳng định nói: “Anh và Thẩm sư tỷ đã chia tay, hơn nữa còn không dễ dàng hoà thuận!”

“Nếu Conan quay tập tiếp theo, mà không tìm em làm diễn viên chính, anh chắc chắn sẽ không xem.”

Một lúc lâu sau, Trần Hán Thăng chậm chạp nói.

“Không cần nói sang chuyện khác!”

La Tuyền cũng là bị Trần Hán Thăng lừa dối quá nhiều lần, cô chỉ vào trái tim Trần Hán Thăng nói: "Thân thể sẽ không lừa được người khác, vừa nãy em vẫn đang đếm xem, lúc anh nghe thấy chuyện chia tay, trái tim đột nhiên tăng tốc đập nhanh lên, chứng tỏ anh hoảng rồi."

"Khá lắm."

Trần Hán Thăng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của La Tuyền: "Anh còn cho rằng em là đến tìm sự an ủi, làm sao mà biết được lại dùng máy phát hiện nói dối thô sơ nhất tới thăm dò chứ, đã từng được FBI huấn luyện rồi sao?"

"Đừng chối nữa! Anh nói xem đúng không hả!"

La Tuyền ngước đầu hỏi.

"Ừ … "

Trần Hán Thăng trầm ngâm nửa ngày, gật đầu thừa nhận: "Không sai, nhưng mà … "

"Yes!"

"Quá tốt rồi!"

"Nguyện vọng của em hồi tết cuối cùng cũng được thực hiện rồi!"

Sau khi La Tuyền xác nhận tin tức này, mừng rỡ nắm chặt hai nắm đấm, tuy rằng Trần Hán Thăng không thấy rõ vẻ mặt của cô, có điều từ độ mạnh yếu của cái vung tay hoan hô kia, cũng có thể đoán được trạng thái kích động khác thường trong lòng La Tuyền.

Bởi vậy, khóe miệng Trần Hán Thăng giật giật, câu nói phía sau câu "nhưng mà" kia lại không có ý định nói nữa rồi.

Trần Hán Thăng vốn dĩ dự định kể ra toàn bộ câu chuyện, bao gồm nguyên nhân chia tay, còn có tình cảnh tiến thoái

lưỡng nan hiện tại, nhưng nếu bây giờ để cho La Tuyền biết được, nguyên nhân chia tay thực ra là do bản thân đã làm cha rồi, còn là cha của hai đứa trẻ, Trần Hán Thăng lo lắng sự xoay chuyển mãnh liệt này sẽ kích thích đến tiểu sư muội.

Điều con người sợ nhất là cái gì, hi vọng mới vừa dấy lên còn chưa kịp hâm nóng, kết quả là bị dội xuống một gáo nước lạnh.

"Trần sư huynh, vừa nãy anh muốn nói gì, còn có tin tức gì tốt sao?"

La Tuyền đúng là chưa quên chuyện Trần Hán Thăng muốn nói lại thôi, hơi khôi phục tâm tình lại một chút rồi tiếp tục hỏi thăm.

"À, không có gì."

Trần Hán Thăng yên lặng lắc đầu.

"La Tuyền, La Tuyền, La Tuyền … "

Lúc này, trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng nói của Hoàng Tiểu Hà: "Ly uống trà của mẹ ở chỗ nào rồi, con có nhìn thấy không?"

"Trước tiên đừng phản ứng."

Trần Hán Thăng lặng lẽ nói: "Cứ coi như em đã ngủ rồi, dì Hoàng gọi một lúc rồi cũng sẽ trở về thôi."

Trần Hán Thăng cảm thấy hành vi hẹn hò lúc nửa đêm này của hai người, vẫn đừng nên để cho dì Hoàng biết, kết quả La Tuyền rất buồn bực nói: "Trần sư huynh anh không hiểu đâu, bình thường mẹ em đều dùng bát để uống nước, bà ấy căn bản không có ly uống trà, đây chính là đang nhắc nhở em quay về phòng của mình đấy."

"À … Là như vậy à."

Trần Hán Thăng cũng có chút lúng túng.

“Không có chuyện gì đâu.”

Trước khi La Tuyền rời đi, lại hôn Trần Hán Thăng một cái: “Ngày hôm nay là ngày hạnh phúc nhất từ hồi cấp ba tới nay, em sẽ còn tới tìm anh đó.”

Sau khi La Tuyền đóng cửa rời khỏi đây, Trần Hán Thăng quả nhiên nghe thấy tiếng Hoàng Tiểu Hà đang thấp giọng quát mắng: “Con bé ngốc này, Trần Hán Thăng da mặt dày, con cũng học theo à, hơn nửa đêm các con còn muốn làm gì?”

Trần Hán Thăng: ORZ…

“Cốc cốc cốc! “

Cũng không biết lúc mấy giờ, Trần Hán Thăng đang trong giấc mộng lại bị tiếng gõ cửa gấp gáp đánh thức lần hai.

Hắn cho rằng lại là La Tuyền, không nhịn được lầm bầm lầu bầu nói: “Thật đúng là một quỷ háo sắc mà, cứ muốn có được thân thể của mình như vậy sao?”

Có điều sau khi mở cửa ra, lại là Đàm Anh một mặt lo lắng đang đứng trước cửa.

Trần Hán Thăng buồn ngủ trong nháy mắt đã tỉnh một nửa, Đàm Anh đã từng kết hôn có con, phong cách làm việc có thiên hướng thận trọng, không có trăm nghìn chuyện khẩn cấp, cô ấy sẽ không tùy tiện đánh thức mình.

“Chủ tịch Trần, trong nước có chút chuyện xảy ra.”

Đàm Anh cắn trắng bệch môi: “Chủ tịch Thôi đang bắt xe tới đây.”

“Tôi biết rồi.”

Trần Hán Thăng nhấc điện thoại di động lên, vừa nãy hắn muốn nhìn một chút xem mấy giờ rồi, kết quả trên điện thoại

di động có mười mấy cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều là Khổng Tĩnh, Hoàng Lập Khiêm, Lý Tiểu Giai những người này gọi tới.

Ngày hôm qua vẫn còn rất tốt, kết quả chỉ trong một đêm lại xuất hiện tình huống như này, vậy chỉ có thể nói, có một Trần Hán Thăng cũng không dự liệu được bất ngờ gì sắp xảy ra.

…

Chương 938: Thế cục rất phức tạp, sư muội rất dám yêu

Tiếng đập cửa của Đàm Anh đánh thức cả hai mẹ con Hoàng Tiểu Hà và La Tuyền dậy. Họ mặc đồ ngủ kẻ sọc ca-rô, dụi đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ, ngơ ngác đứng trong phòng khách.

Đuôi lông mày của Hoàng Tiểu Hà còn chất chứa đôi phần căng thẳng, có lẽ là do đã từng ly hôn, phụ nữ đã ly hôn sợ nhất là cuộc điện thoại hay tiếng đập cửa vào lúc đêm khuya như thế này.

Trong lòng Trần Hán Thăng hơi băn khoăn, không ngờ chuyện này lại làm hai người lớn lo lắng, hắn nghiêm giọng hỏi Đàm Anh: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Cậu chờ một chút."

Đàm Anh chạy về phòng lấy máy tính, La Tuyền xõa mái tóc dài rối bù chầm chậm đi tới trước mặt Trần Hán Thăng, mơ màng gọi: "Sư huynh Trần…"

"Ừm ừ…"

Trần Hán Thăng cà lơ phất phơ đáp một tiếng, bóp mặt La Tuyền như một tên lưu manh: "Em đi thay bộ độ khác trước đi đã, lát nữa sẽ có đồng nghiệp nam tới."

"Ừm."

La Tuyền ngoan ngoãn về phòng thay quần áo. Hoàng Tiểu Hà thấy Trần Hán Thăng tỏ ra thong dong như thế thì cơ mặt

căng thẳng cũng từ từ thả lỏng, bà cũng về phòng ngủ thay quần áo.

Đợi dì Hoàng và bé sư muội đi rồi, Trần Hán Thăng mới trở mặt, chống hai tay vào hông, gắt khẽ một câu: "Mẹ kiếp, lại xảy ra chuyện gì nữa?"

Có nhiều quản lý cấp cao gọi điện tới như vậy, đương nhiên Điện tử Quả Xác đã xảy ra chuyện rồi.

"Chủ tịch Trần."

Lúc này, Đàm Anh mang máy tính ra, trên màn hình hiển thị website của cộng đồng Quả Xác.

Đương nhiên đây không phải là vấn đề chính, vấn đề chính là một bài đăng có đính kèm video.

Trong video, Trần Hán Thăng, Thôi Chí Phong, Đàm Anh và hai nhân viên của Điện tử Quả Xác đi theo tháp tùng bị vài người thanh niên mặc tây trang trói gô lại ở sân bay, một lát sau, cảnh sát mặc đồng phục tới, áp giải họ đưa về thẩm vấn.

Hiện tại, độ phân giải của video quay bằng điện thoại không cao, sân bay có nhiều tạp âm, người quay video còn giật mình la lên: "Sao chủ tịch Trần lại bị bắt giữ ở sân bay thế này, hắn phạm tội gì rồi sao?"

"Mẹ nhà nó."

Trần Hán Thăng quay qua nói với Đàm Anh: "Đây chẳng phải là chuyện ở sân bay hồi trưa sao?"

"Đúng vậy."

Đàm Anh lau mồ hôi lấm tấm rịn ra ở cánh mũi: "Dựa theo hình ảnh thì chắc là du khách hoặc du học sinh người Trung Quốc quay lại được. Nghe nói ban đầu video này được đăng trong nhóm QQ nhưng không điều tra ra được nguồn gốc, hiện tại đã bị đăng tràn lan sang các nền tảng có tương tác người

dùng như Tieba, Tianya, Mop.com. Phòng Mạng còn báo cáo, lúc ban ngày, một số đơn vị truyền thông cũng định đưa tin về video này."

"Ồ…"

Trần Hán Thăng gật nhẹ đầu, nhìn chằm chằm máy tính, thứ thu hút sự chú ý của hắn không phải là video mà là phần bình luận càng ngày càng lố bịch ở bên dưới video.

Dạng video không đầu không đuôi chỉ quay một nửa thế này rất dễ lập lờ đánh lừa được cư dân mạng, nhất là câu cảm thán "hắn phạm tội gì rồi sao" của người đứng xem quay video. Ngay cả ở cộng đồng Quả Xác cũng có những bình luận tương tự:

A: Không phải là ăn trộm ở Hàn Quốc nên bị bắt giữ đấy chứ? Về lý thì chủ tịch Trần có tiền tới vậy cơ mà phải không? Không đến nông nỗi ấy chứ.

B: Cảnh sát tới luôn rồi kìa! Tôi thấy chắc chắn là phạm tội lớn gì đấy rồi, chưa hẳn đã là ăn trộm đâu, có khi là làm chuyện gì đó quá đáng hơn thế nữa kia.

C: Khó tin thật đấy, tôi và bạn gái còn vừa mới mua chiếc điện thoại thế hệ thứ hai của Quả Xác để làm điện thoại đôi. Nếu vậy thì mai tôi phải trả hàng thôi.

…

Cộng đồng Quả Xác vẫn còn được coi là trụ sở của quân ta, những người bình luận ở đây hầu hết đều là fan Quả Xác hoặc là fan của Quả Xác QvodPlayer. Cho dù có một số bình luận tương đối quá đà nhưng phần lớn cư dân mạng vẫn tin tưởng Trần Hán Thăng, tin rằng hắn không đời nào phạm pháp ở nước ngoài.

Thế nhưng, mở các nền tảng có tương tác người dùng khác ra xem mới thấy các bình luận không có chừng mực tới mức

độ nào, thậm chí có thể nói là thâm độc.

Bản thân Trần Hán Thăng là một doanh nhân trẻ tuổi rất thu hút sự bàn tán của mọi người, cộng đồng fan và antifan đều rất đông, giờ cuối cùng nhóm antifan cũng tìm ra được một cơ hội, bắt đầu trắng trợn bình luận bôi nhọ.

Lố bịch nhất là ngay cả chuyện hồi năm nhất đại học, Trần Hán Thăng có xảy ra mâu thuẫn với phó bộ trưởng ban đối ngoại Chu Hiểu cũng bị đào lên để nói, cuối cùng rút ra kết luận "chính xác" rằng hắn là một kẻ có máu ngỗ ngược! Ắt sẽ gây ra họa!

"Xùy xùy…"

Chính Trần Hán Thăng cũng không nhịn được cười. Bọn antifan chó má này! Tung tin đồn nhảm cũng có trình độ ra trò.

"Chủ tịch Trần…"

Đàm Anh ở bên cạnh gọi nhỏ một tiếng.

Đây không chỉ là một câu gọi bình thường mà còn chứa đựng cả ý hỏi hắn. Đàm Anh muốn biết sếp lớn đọc những tin tức trái chiều này xong, trạng thái tinh thần như thế nào, liệu có thể tỉnh táo xử lý sự việc hay không, đây là kỹ năng mà một thư ký đi theo sát bên cạnh sếp nhất định phải có.

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua Đàm Anh, gật đầu nói: "Tôi không sao."

Đàm Anh "ừm" một tiếng, không nói gì nữa.

Trần Hán Thăng vừa đọc bình luận vừa suy nghĩ xem phải giải quyết sự việc này như thế nào. Hoàng Tiểu Hà và La Tuyền thay quần áo xong đi ra, thấy Trần Hán Thăng đang ngồi cau mày trước máy tính.

Hiện tại mới chỉ năm giờ sáng, ngoài trời vẫn tối om như mực, phòng khách lại không bật đèn, ánh đèn huỳnh quang hắt

sáng từ màn hình máy tính lên mặt Trần Hán Thăng, đôi mắt hắn ánh lên sự chần chừ và do dự, đôi lúc lại có đôi chút tàn nhẫn và hung ác giống như một con mãnh thú sắp bắt đầu chuyến săn đêm.

Thực ra muốn giải quyết sự việc này cũng không có gì khó, phòng Mạng của Quả Xác có một đoạn video khác.

Trong video đó, cựu cố vấn của Samsung Trịnh Bảo Húc nhục mạ người Trung Quốc, hơn nữa còn đe dọa sẽ tạm giam nhân viên của Quả Xác ở lại Hàn Quốc. Trần Hán Thăng đứng ra tuyên bố đanh thép thà từ bỏ thương vụ làm ăn trị giá hai tỷ tệ cũng phải bảo vệ danh dự của tổ quốc.

Nếu như tung đoạn video này ra, liên hệ hai video với nhau, tình hình sẽ cơ bản được làm sáng tỏ nguyên nhân, chủ tịch Trần không phạm pháp mà là vì không chịu khom lưng uốn gối, đắc tội lãnh đạo cấp cao của Samsung nên mới bị cưỡng chế bắt tạm giam ở sân bay.

Từ đó, mọi lời đồn đều sẽ tự động sụp đổ, Trần Hán Thăng còn có thêm tiếng thơm.

Tuy nhiên, hiện thực không hề đơn giản như vậy. Sau khi tung video đó ra, mất hai tỷ thì cũng được thôi nhưng thẻ bài Samsung coi như sẽ bị vô hiệu hóa ở Trung Quốc, chắc hẳn Lee Kun Hee và Lee Jae Yong sẽ hận tới độ muốn giết hắn.

Nhất là hiện tại Trần Hán Thăng lại đang ở trên đất Hàn Quốc, ngoại trừ cân nhắc tới tương lai phát triển của doanh nghiệp, hắn cũng cần phải cân nhắc đến vấn đề an toàn của bản thân và những người xung quanh.

“Phải làm thế nào để vừa không làm mất lòng Samsung lại vừa có thể gặt hái được nhiều tiếng thơm, đồng thời kiếm được lợi cho Quả Xác đây?”

Trần Hán Thăng tham lam nghĩ chưa biết chừng chuyện này có lẽ sẽ nâng tầm tới quy mô đàm phán giữa hai quốc gia.

Đứng giữa thế cục rắc rối phức tạp này, Trần Hán Thăng chính là thuyền trưởng của Điện tử Quả Xác, phải vừa thận trọng nhưng đồng thời cũng cần phải mạnh bạo, quả cảm, chỉ khi kết hợp được cả hai yếu tố này thì mới có thể thành công lèo lái con thuyền băng qua muôn trùng sóng dữ và dòng chảy ngầm cuồn cuộn.

"Sư…"

La Tuyền cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt trong phòng khách, cô đang định lại an ủi sư huynh Trần nhưng Hoàng Tiểu Hà kéo cô lại, lắc đầu ra hiệu không nên quấy rầy.

"Kính coong…"

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên phá tan sự tĩnh lặng trong căn phòng, Thôi Chí Phong ở tại khách sạn Shilla bắt xe đi tới đây.

Lão Thôi cũng bị đồng nghiệp ở Kiến Nghiệp đánh thức lúc nửa đêm. Sau khi nghe nói tình hình, anh ta lập tức ý thức ngay được độ nghiêm trọng và tính chất phức tạp của vấn đề, lập tức liên hệ với Đàm Anh, anh ta cần đích thân báo cáo chuyện này với chủ tịch Trần.

Sau khi mở cửa ra, Thôi Chí Phong phát hiện ra trong căn hộ này còn có hai người lạ mặt, không cần nói cũng biết chắc chắn là người có quan hệ rất thân thiết với chủ tịch Trần. Thôi Chí Phong gật đầu chào hỏi khách sáo.

"Đây là một bậc bề trên của tôi ở quê."

Trần Hán Thăng chỉ vào Hoàng Tiểu Hà, giới thiệu bà, sau đó nhìn về phía La Tuyền: "Đây là… Ừm… Một sư muội của tôi…"

“Em là bạn gái của anh!”

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong đã bị La Tuyền hùng hồn ngắt lời.

…

Chương 939: Thời gian sẽ cho bạn câu trả lời

Sau khi La Tuyền thở hổn hển công khai quan hệ với Trần Hán Thăng, phòng khách bỗng nhiên yên lặng trong thoáng chốc. Thôi Chí Phong nhìn về phía Đàm Anh, Đàm Anh lắc đầu tỏ ý bản thân cô cũng không biết gì cả.

Hoàng Tiểu Hà ôm đầu, trong lòng có lẽ cũng vô cùng bất đắc dĩ.

"Khụ…"

Cuối cùng, Trần Hán Thăng phải hắng giọng một tiếng, gượng gạo đổi chủ đề: "Lão Thôi tới à, vất vả quá."

"À… Có gì vất vả đâu, có gì vất vả đâu."

Thôi Chí Phong là sếp phòng kinh doanh nên rất linh hoạt, anh ta cũng không lằng nhằng ở chủ đề này lâu, thay giày xong thì lại ngồi cạnh Trần Hán Thăng, chăm chú xem video và bình luận.

"Hừ!"

La Tuyền bất mãn bĩu môi, vừa rồi cô công khai rõ ràng thân phận của mình như thế, vậy mà không hiểu sao lại giống như ném tõm một hòn đá xuống ao nước, ngoài một chút gợn sóng lúc viên đá rơi xuống ao ra thì chẳng mấy chốc đã chìm nghỉm.

"Đừng thẹn thùng cũng đừng nóng vội con ơi."

Bà mẹ Hoàng Tiểu Hà lại gần, thì thầm kề tai La Tuyền mắng mỏ: "Con đừng làm phiền bọn họ, vào bếp nấu cơm với

mẹ.”

“Con không biết nấu!”

La Tuyền ngoảnh mặt đi.

“Trần Hán Thăng cũng muốn ăn.”

Hoàng Tiểu Hà nhẹ nhàng nói.

“Con không biết nấu nhưng con có thể thái rau giúp mẹ!”

La Tuyền lập tức đứng dậy, đi theo ồn ào sau mông Hoàng Tiểu Hà.

…

Sau khi La Tuyền và Hoàng Tiểu Hà đi rồi, Thôi Chí Phong lập tức sắp xếp lại mạch suy nghĩ, nói ra cách nhìn của bản thân đối với sự việc lần này.

“Chủ tịch Trần, vừa rồi ngồi trên xe taxi tôi đã suy nghĩ.”

Thôi Chí Phong nói: “Sau đó nhận ra vấn đề mấu chốt của sự việc này có thể quy nạp lại thành một vấn đề duy nhất, đó chính là sau khi chúng ta tung video ghi lại đoạn nói chuyện ở phòng họp ra thì phải xử lý quan hệ với Samsung như thế nào.”

“Phải tung đoạn video đó ra thật à?”

Trần Hán Thăng cười, đưa cho Thôi Chí Phong một điếu thuốc: “Tôi vẫn còn chưa cân nhắc xong.”

“Lời đồn trên mạng đã khá là điên rồ rồi, hơn nữa còn có người cho rằng chúng ta buôn lậu thuốc phiện ở Hàn Quốc nên mới bị tóm cổ. Quả Xác không việc gì phải gánh tội thay cho Samsung cả.”

Thôi Chí Phong kiên định nói: “Chủ tịch Trần, việc sống chết của nhà hàng xóm chẳng liên quan gì tới chúng ta.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, không phát biểu ý kiến, phòng khách lập tức không còn tiếng người nói chuyện, chỉ có tiếng “xèo xèo” của tàn thuốc.

Đàm Anh ở bên cạnh yên lặng quan sát, suy cho cùng giám đốc Thôi cũng là lãnh đạo cấp cao, mỗi năm nhận hơn một triệu tệ tiền lương, không phải là dạng kẻ a dua phụ họa chỉ biết nói “ừm, ờ, phải”. Khi gặp phải sự việc bất ngờ, anh ta đưa ra quyết định rất dứt khoát và kiên quyết.

“Ò ò ò…”

Chiếc điện thoại để trên bàn lại rung lên một lần nữa. Trần Hán Thăng cầm lên xem thử, hóa ra là Hoàng Lập Khiêm gọi, hắn để điện thoại xuống, không nghe máy.

“Reng reng reng…”

Hoàng Lập Khiêm gọi cho Trần Hán Thăng không được, Lý Tiểu Giai lập tức gọi ngay cho Thôi Chí Phong, Thôi Chí Phong nhíu mày, anh ta cũng không nghe máy.

Cuộc điện thoại thứ ba là Khổng Tĩnh gọi thẳng tới số điện thoại của Đàm Anh. Đàm Anh không có quyền cao chức trọng như Trần Hán Thăng và Thôi Chí Phong nên sắc mặt cô khá khó xử: “Chủ tịch Trần, giám đốc Thôi…”

“Cô nói chuyện với bọn họ đi.”

Trần Hán Thăng búng tàn thuốc: “Bên phía chúng ta vẫn chưa đưa ra được phương án, dặn bên Kiến Nghiệp đừng hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên hãy chờ tôi nghĩ ra phương hướng giải quyết đã.”

“Dạ.”

Đàm Anh cầm điện thoại di động đi ra ban công nghe máy.

Nguyên nhân Trần Hán Thăng và Thôi Chí Phong không nghe điện thoại là bởi mặc dù bọn họ đang ở "chiến trường tuyến đầu" nhưng trước mắt bọn họ vẫn chưa thống nhất được tư tưởng, bên phía Kiến Nghiệp lại càng không thể giúp được gì, nói chuyện điện thoại chỉ làm tăng thêm phiền não và lãng phí thời gian.

"Chủ tịch Trần."

Thôi Chí Phong lại tiếp tục nói: "Sau khi trời sáng, bên phía Samsung cũng sẽ biết chuyện này, cho nên chúng ta cần phải ra tay trước, không thể để đối phương dắt mũi chúng ta được."

"Tôi biết."

Trần Hán Thăng trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên dụi điếu thuốc vào gạt tàn, có lẽ là dụi quá mạnh tay nên một vài đốm lửa bay lên, bắn trúng cánh tay Trần Hán Thăng.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng cũng chẳng để ý, nghiêm mặt, hung hăng nói: "Lão Thôi nói đúng lắm, chúng ta chẳng việc gì phải chịu tội thay cho Samsung, nhất định phải tung đoạn video kia ra."

Thôi Chí Phong thở phào một hơi, đây mới đúng là ông chủ lớn tàn nhẫn quyết đoán.

"Tuy nhiên, chúng ta không được tung ra ngay bây giờ."

Trần Hán Thăng bất ngờ bổ sung.

"Vì sao?"

Lão Thôi sửng sốt: "Hiện tại dư luận trong nước đang dậy sóng, đợi tới khi cánh truyền thông cũng đăng tải video chúng ta bị bắt giam ở sân bay thì lúc đó sẽ còn bị hiểu lầm nhiều hơn."

"Vậy thì đã sao, có mất miếng thịt nào không?"

Trần Hán Thăng không coi đó là vấn đề, hắn nói: "Đừng thấy hiện tại antifan tung tin đồn nhảm sướng miệng như vậy mà nhầm, sau khi đoạn video này được tung ra, bọn họ sẽ bị tát nôn ra máu ngay. Tuy nhiên, tôi cho rằng, để giáng cho bọn họ một cú vả đau điếng nhất thì cần phải tung video ra khi sự việc đã bị đẩy lên tới đỉnh điểm, có vậy thì hiệu quả thu được mới là mạnh nhất, pha lội ngược dòng này mới gây được tiếng vang lớn nhất, tạo được sức lan tỏa mạnh mẽ nhất."

"Tôi biết rồi."

Thôi Chí Phong vốn quản lý cả phòng quan hệ doanh nghiệp, Trần Hán Thăng chỉ cần gợi ý một chút là anh ta lập tức hiểu ngay chủ tịch Trần muốn lợi dụng cơ hội này để tạo một tiếng vang thật lớn.

Ông chủ lớn đúng là lợi hại!

"Bên phía Samsung…"

Thôi Chí Phong nhìn về phía Trần Hán Thăng, đây là một vấn đề mấu chốt khác.

"Lão Thôi, có lẽ phải nhờ nhà nước hỗ trợ thôi."

Trần Hán Thăng chỉ tay về phía đại sứ quán Trung Quốc tại Hàn Quốc: "Quả Xác khác Samsung, chúng ta không phải chaebol(tài phiệt), chúng ta lớn mạnh sẽ giúp phát triển kinh tế của khu vực. Samsung là chaebol có tầm ảnh hướng tới chính trị, là đối tượng chịu đòn răn đe của tổng thống đương nhiệm, ông ta từng hơn một lần công khai đòi hỏi phải làm suy yếu sức mạnh của chaebol."

"Ý của anh là chúng ta có chính phủ chống lưng còn Samsung thì không."

Thôi Chí Phong nói đến đây, giọng hơi run run, chiến tranh thương mại lại kéo cả chính phủ vào cuộc, chỉ cần chính phủ giúp cho một chút xíu thôi cũng đã đủ sức để che cả bầu trời.

“Thế nào, anh sợ à?”

Ánh mắt Trần Hán Thăng rực sáng.

“Hơi hơi.”

Thôi Chí Phong nuốt ực một ngụm nước bọt: “Có điều tôi cũng muốn kệ mẹ nó, làm một phát cùng với chủ tịch Trần!”

“Vậy thì OK rồi.”

Trần Hán Thăng vỗ vai Thôi Chí Phong: “Sống là người hào kiệt, chết làm ma anh hùng(*), Lão Thôi được lắm!”

(*)Trích bài “Hạ nhật tuyệt cú” của Lý Thanh Chiếu, ca ngợi Hạng Vũ thua Lưu Bang, thà chết không về Giang Đông.

“Ơ?”

Thôi Chí Phong vội xua tay: “Chủ tịch Trần đừng dọa tôi, đúng là tôi muốn vang danh nhưng tôi cũng không muốn chết đâu.”

“Ngại quá, tôi đọc nhầm thơ.”

Trần Hán Thăng cười xấu hổ: “Ý tôi là, ngã tự hoành đao hướng thiên tiếu,

khứ lưu can đảm lưỡng Côn Lôn!(*)”

(*)Trích bài “Ngục trung đề bích” của Đàm Tự Đồng thời nhà Thanh, người bị Từ Hy thái hậu sát hại sau khi cuộc cải cách Duy Tân thất bại. Hai câu này nghĩa là: Ta tự vung đao ngửa mặt lên trời nở nụ cười, người có tài chống trời thì dù đi hay ở cũng luôn can đảm.

“Gì cơ?”

Thôi Chí Phong suýt rớt cả tròng mắt ra ngoài: “Bài thơ này vẫn là một bài ngập tràn ý chí quyết tử mà.”

“Vậy à?”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên: “Thế còn câu “Thử hỏi xưa nay ai chẳng chết, Giữ lại lòng son rạng sử xanh” thì sao?”

“Chủ tịch Trần.”

Thôi Chí Phong sắp khóc: “Van xin cậu đừng đọc nữa, còn đọc nữa tôi cảm giác mình phải đi viết di chúc mất thôi.”

Trần Hán Thăng móc ruột móc gan ra nghĩ một hồi, vỗ đùi nói: “Thịt nát xương tan không sợ hãi, Lưu lòng thanh bạch lại nhân gian… Ôi trời, Lão Thôi, sao thế, tỉnh táo chút đi, sao cuộc chiến còn chưa bắt đầu mà anh đã run chân rồi.”

…

Bên phía Trần Hán Thăng quyết định được sách lược cốt lõi xong, hắn lập tức gọi điện cho trụ sở chính ở Kiến Nghiệp, nói ngắn gọn súc tích biểu đạt suy nghĩ của mình: Đây là thách thức cũng là cơ hội, chỉ có điều tôi đang rất bận, không có thời gian để giải thích, tóm lại tất cả cứ nghe lệnh tôi là được.

Bọn Khổng Tĩnh cực kỳ thắc mắc, Trần Hán Thăng vốn chính là ông chủ mà, chắc chắn là phải nghe lệnh hắn để hành động rồi.

Tuy nhiên, khi Trần Hán Thăng tung ra mệnh lệnh đầu tiên, rốt cuộc Khổng ngự tỷ cũng hiểu vì sao Trần Hán Thăng lại phải nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại về tính kỷ luật.

“Lão Hoàng.”

Mệnh lệnh đầu tiên của Trần Hán Thăng là dành cho Hoàng Lập Khiêm phòng Mạng: “Trước khi tôi tới Hàn Quốc đã yêu cầu phải tăng quy mô của đội dư luận viên rồi đúng không?”

“Chủ tịch Trần! Tôi đã chuẩn bị xong toàn bộ rồi!”

Hoàng Lập Khiêm nói dõng dạc: “Chỉ chờ anh ra lệnh một câu thôi là chúng tôi sẽ lập tức đại chiến năm trăm hiệp với

đám antifan kia.”

“Hiện tại không được chiến đấu.”

Trần Hán Thăng nói: “Trái lại còn phải để một phần đội dư luận viên đóng giả là antifan ra sức tung tin đồn nhảm trên mạng, nhanh chóng mở rộng tầm ảnh hưởng của vụ việc lần này.”

“Gì cơ?”

Hoàng Lập Khiêm còn tưởng mình nghe lầm, đây là thao tác phản công thần kỳ gì vậy, giờ đáng lẽ ra nên thanh minh cho mình mới phải, tại sao lại cố ý bôi nhọ mình chứ?

“Không hiểu được thì cứ từ từ rồi tự khắc sẽ hiểu.”

Trần Hán Thăng không giải thích, ra mệnh lệnh thứ hai dành cho Khổng Tĩnh: “Tạm thời không được tung video làm sáng tỏ chân tướng sự việc kia ra, bao giờ mới được tung nó ra thì phải nghe theo tôi sắp xếp.”

Trong phòng họp của Điện tử Quả Xác tại Kiến Nghiệp, mấy người trong ban giám đốc liếc nhìn nhau, vừa rồi suýt nữa bọn họ đã tung nó ra rồi.

“Điều thứ ba.”

Trần Hán Thăng mặc kệ những thắc mắc của đồng nghiệp, tiếp tục nói: “Kênh phát ngôn chính thức của Quả Xác không được đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, im lặng không nói gì để đối phó với sóng gió sắp tới.”

Lúc này, có một số quản lý cấp cao có tốc độ phản ứng nhanh nhạy như Tào Kiến Đức đã đoán ra được ý đồ thật của Trần Hán Thăng từ những mệnh lệnh này.

Tuy nhiên cũng có người chỉ chuyên tâm nghiên cứu kỹ thuật như Lý Tiểu Giai vẫn không hiểu nổi sự lắt léo này, anh

ấy xoa chiếc trán hói nói: “Vậy chúng ta sẽ bị chết đuối trong nước bọt của mọi người mất.”

“Không sao.”

Thái độ của Trần Hán Thăng đối với người cùng đồng hành trưởng thành với cộng đồng Quả Xác như Lý Tiểu Giai ôn hòa hơn rất nhiều: “Anh Giai, hiện tại cư dân mạng vẫn còn non nớt, chúng ta phải dùng hành động thực tế dạy cho họ một bài học, thế nào là thời gian sẽ cho bạn câu trả lời!”

…

Chương 940: Mình mặc giáp vàng nhà trời, chân cưỡi mây lành bảy màu, mang tới vinh quang vô tận!

"Trần sư huynh, ăn cơm thôi, em làm bữa sáng cho anh đây!"

Trần Hán Thăng mới vừa trao đổi với đồng nghiệp ở Kiến Nghiệp xong thì La Tuyền bưng bữa sáng ra.

Người nấu chính chắc chắn là Hoàng Tiểu Hà, La Tuyền chỉ đứng hỗ trợ một chút nhưng cuối cùng lại chiếm "thành quả lao động" cho mình.

"Vậy ăn cơm trước đã."

Trần Hán Thăng định đi rửa mặt, quay đầu thấy Thôi Chí Phong và Đàm Anh đều đứng tại chỗ không nhúc nhích, bọn họ vẫn còn khá lúng túng khi ở đây, hoặc là cảm thấy thời điểm hiện tại không hợp để yên tâm ngồi ăn sáng.

"Sao thế?"

Trần Hán Thăng thắc mắc hỏi: "Mọi người định tuyệt thực làm thân tiền hay định không rửa tay đã ngồi xuống ăn cơm thế?"

"Chúng tôi…"

Lão Thôi và Đàm Anh bị trêu chọc, đánh mắt nhìn nhau, ngoan ngoãn đi rửa tay, ngồi vào bàn cơm.

Hoàng Tiểu Hà biết khẩu vị của bọn Trần Hán Thăng không ăn quen bữa sáng kiểu Hàn nên cố ý hấp màn thầu và nấu cháo, ngoài ra còn xào thêm hai đĩa đồ ăn kèm cầu kỳ, cộng với một đĩa trứng rán nát vụn.

Đĩa trứng rán này rõ ràng không cùng đẳng cấp với những món ăn khác, Trần Hán Thăng liếc nhìn La Tuyền, phát hiện ra cô vừa ăn cháo vừa quan sát xem đũa của hắn gắp những món nào ăn.

Rõ ràng đĩa trứng rán đấy chính là kiệt tác của La Tuyền.

Trần Hán Thăng thầm lắc đầu trong lòng, giả vờ như không biết gì hết, đột nhiên cầm đĩa trứng rán lên, thoải mái nói: "Lạ thật, hôm nay tôi cực kỳ muốn ăn món này, mọi người đừng tranh với tôi nhé."

Nói xong, Trần Hán Thăng và vài miếng, ăn sạch đĩa trứng trán, ngoài hơi mặn ra thì hương vị cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

"Ôi đúng là chậm một bước."

Thôi Chí Phong nói góp vui: "Tôi cũng đang định gạt hết vào bát của mình."

"Hương vị đồ ăn đều rất ngon."

Đàm Anh cũng khen ngợi: "Không ngờ lại được ăn một bữa sáng ngon miệng như vậy ở Hàn Quốc, cảm ơn dì Hoàng và La Tuyền nhé."

"Hì…"

La Tuyền quan sát thấy hết toàn bộ phản ứng của mọi người, cô vui vẻ huých nhẹ cánh tay Hoàng Tiểu Hà, đắc ý nhướng mày với bà.

"Đồ đần!"

Hoàng Tiểu Hà trợn mắt một cái, cả bàn này, ngoài con gái của bà ra thì toàn là cáo già cả.

Đừng thấy Thôi Chí Phong và Đàm Anh nói vậy mà nhầm, thực ra bọn họ vốn không hề động tới đĩa trứng rán đó, thực ra tất cả mọi người đều đã nhận ra, chỉ có điều bọn họ ăn ý với nhau "lấy lòng" La Tuyền mà thôi.

Còn nguyên nhân thì khỏi phải bàn, chắc chắn hoàn toàn là do Trần Hán Thăng.

"Sớm biết vậy."

Hoàng Tiểu Hà kín đáo nghĩ: "Năm đó đã không cho La Tuyền học cấp ba ở Nhất Trung Cảng Thành rồi, nếu vậy thì đã chẳng gặp phải Trần Hán Thăng…"

"Dì Hoàng."

Trần Hán Thăng ăn xong, nói với Hoàng Tiểu Hà còn đang hối hận: "Con có một đề nghị thế này, hai người thu dọn một chút đi, chúng ta đừng ở lại Hàn Quốc nữa."

"Cái gì?"

Hoàng Tiểu Hà chớp mắt mấy cái, không hiểu ý Trần Hán Thăng.

"Trước đó con đã vơ vét được của Samsung hai tỷ tệ, nhà đó có quy mô rất lớn nhưng vì sự ổn định ở thị trường Trung Quốc nên bọn họ không dám đắc tội thẳng mặt con."

Trần Hán Thăng nghiến răng, vung vẩy hai tay, nói: "Nhưng chuyện tiếp theo mà Quả Xác sẽ làm chắc chắn sẽ khoét mất của Samsung một miếng thịt, bọn họ không dám làm gì con nhưng dì và La Tuyền ở Hàn Quốc, con lo hai người sẽ gặp phải nguy hiểm, dù sao thì với thế lực của Samsung, chỉ cần bọn họ muốn điều tra thì rất dễ điều tra ra con từng ở đây."

“Nghiêm trọng vậy sao?”

Hoàng Tiểu Hà có vẻ chần chừ, việc buôn bán mỹ phẩm của bà chỉ vừa mới khởi sắc, giờ mà đi khỏi đây thì tiếc quá.

Trần Hán Thăng nhìn thấu sự do dự của Hoàng Tiểu Hà, hắn tiếp tục khuyên nhủ: “Con nghe La Tuyền nói, dì Hoàng mới thành lập một công ty mới, thực ra đối với sự nghiệp của dì thì phía Hàn Quốc cũng chỉ là một nhà kho mà thôi, nơi thực sự mang về lợi nhuận cho dì là đại lục. Cho nên, dì chỉ cần thuê hai cấp dưới thường trú ở Hàn Quốc là được, dì nên về khai thác thị trường trong nước mới phải.”

“Vậy à?”

Hoàng Tiểu Hà nhíu mày, Trần Hán Thăng nói cũng khá có lý.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

La Tuyền nghe thấy nhắc chuyện về nước, lập tức cổ vũ: “Mẹ, về nhé, con chẳng thích Hàn Quốc chút nào, người ở đây vừa tự cao tự đại lại còn tự cho mình hơn người, cũng chẳng có món gì ngon, con thích Kiến Nghiệp hơn…”

“Ngậm miệng!”

Hoàng Tiểu Hà lườm con gái: “Con đừng cho là mẹ không biết con nghĩ gì, con còn một năm đại học nữa chưa học xong, cho dù về nước cũng sẽ không học đại học ở Kiến Nghiệp.”

“Ôi ôi…”

Trần Hán Thăng cười xấu hổ, mục đích về nước thực sự của La Tuyền thực sự quá rõ ràng.

“Hán Thăng.”

Hoàng Tiểu Hà mắng La Tuyền xong lại nói với Trần Hán Thăng: “Samsung sẽ bị ăn đòn đau lắm hả, đến mức khiến bọn

họ bất chấp mặt mũi để đối phó với tôi hay sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng đứng dậy, kéo soạt rèm cửa sổ ra.

Lúc này mặt trời vừa mới mọc, những tia nắng vàng từ từ chiếu lên sàn nhà gỗ, Trần Hán Thăng ngắm nhìn bầu trời màu xanh nhạt, thở dài một tiếng, nói: “Bởi vì nếu Samsung không bị đau thì kẻ bị đau sẽ là Quả Xác.”

…

Múi giờ ở Hàn Quốc sớm hơn ở Trung Quốc một tiếng đồng hồ. Bên Trần Hán Thăng là bảy giờ hơn, bên Trung Quốc mới chỉ sáu giờ hơn.

Cho dù đang kỳ nghỉ hè thì vẫn có ba loại người đã dậy:

Một là học sinh lớp chín và học sinh lớp mười hai phải đi học thêm ở trường và cha mẹ của họ.

Hai là dân đi làm ở cách xa công ty, sáng ra phải dậy sớm, chen chúc trên xe buýt để đi làm.

Ba là các ông các bà dậy sớm tập thể dục ở công viên.

Cho nên, khi cha mẹ các học sinh cấp ba đang vừa nấu cơm vừa xem điện thoại giết thời gian thì bỗng nhiên một tin tức nhảy ra:

“Chủ tịch Trần Hán Thăng và quản lý cấp cao Thôi Chí Phong của Điện tử Quả Xác bị bắt giữ tại Hàn Quốc không rõ nguyên nhân!”

Lúc dân đi làm ngồi trên xe buýt, mở QQ ra nói chuyện phiếm thì bỗng nhiên phát hiện ra một video lan truyền khắp các nhóm QQ:

Người sáng lập Điện tử Quả Xác Trần Hán Thăng bị cảnh sát bắt giữ ở sân bay Incheon!

Các ông các bà thì không theo dõi các kênh này nhưng khi đồng hồ ở Trung Quốc điểm tám giờ, các sinh viên đang nghỉ hè được người nhà gọi dậy ăn sáng, lúc này rất nhiều người mới phát hiện ra, chỉ sau một đêm, dường như đã xảy ra chuyện lớn.

"Biết gì chưa, hình như Trần Hán Thăng bị Hàn Quốc bắt rồi thì phải?"

"Trần Hán Thăng nào cơ?"

"Cậu là lợn đấy à, Trần Hán Thăng của Điện tử Quả Xác ấy!"

…

"Ôi trời, bà đã xem tin tức chưa?"

"Đương nhiên là xem rồi, bà nghĩ là tại sao? Nghe nói là buôn lậu thuốc phiện đấy, tôi thấy đúng là nói linh tinh."

"Cảnh sát tới bắt thì dù sao cũng chẳng phải là chuyện tử tế gì đâu."

…

"Tiểu Âu, tớ nhớ cậu là fan của Quả Xác đúng không?"

"Tớ biết cậu muốn nói gì, tớ không bao giờ tin những lời đồn ngu xuẩn ấy đâu, chủ tịch Trần có giá trị con người lên tới cả tỷ tệ, sao hắn lại đi ăn trộm được chứ?"

"Cậu đừng căng thẳng mà, tớ cũng thấy khó có khả năng đó, trước tiên cứ chờ thông báo của công ty Quả Xác đã."

…

Thời đại mạng lưới tin tức tiện lợi, các cuộc nói chuyện với đủ dạng sắc thái nổ ra, nhất là các tin bài đưa tin ngày càng nhiều, dư luận về sự kiện này cũng càng ngày càng lớn dần.

Thế nhưng, lạ một điều là, Điện tử Quả Xác xưa nay luôn phản ứng rất nhanh nhạy, lần này bọn họ lại như bị mù bị điếc hết rồi vậy, không hề quan tâm tới thông tin trên mạng.

Điều lạ lùng hơn nữa là không biết ở đâu ra rất nhiều "antifan" của Điện tử Quả Xác.

Bọn họ điên cuồng định hướng dư luận, chẳng hạn như:

Không ngờ hắn lại bị cảnh sát gô cổ! Mất mặt quá! Mất mặt với cả nước ngoài luôn rồi!

Gieo gió gặt bão, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng bị vào tù rồi.

Không phải bạo lực thì là gái gú, tính cách Trần Hán Thăng kiêu ngạo như thế, chắc chắn là đánh người nên bị bắt giam rồi.

…

Những bình luận này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cư dân mạng, bọn họ đua nhau đăng bài hỏi nguyên nhân ở cộng đồng Quả Xác, đồng thời "tranh chấp" với các fan cứng của Quả Xác, đến mức server lớn có thể chịu tải được năm triệu người cùng online một lúc cũng đã sập tận hai lần trong sáng nay, khi còn chưa tới chín giờ sáng.

Nếu chuyện này xảy ra lúc bình thường thì hôm sau Hoàng Lập Khiêm sẽ tuyên bố ngay rằng cộng đồng Quả Xác đã đạt cột mốc năm triệu người sử dụng có hoạt động hằng ngày, đứng đầu châu Á, đứng thứ ba thế giới trong số các nền tảng có tương tác người dùng.

Những cuộc tranh cãi này không chỉ xảy ra ở cộng đồng Quả Xác, mà còn xảy ra ở những nền tảng như Tieba, Tianya, NetEase. Trong thoáng chốc, toàn bộ yêu ma quỷ quái đều đổ bộ lên internet.

“Reng reng reng…”

Lương Mỹ Quyên đang chuẩn bị đi ra ngoài thì bỗng nhiên nhận được cuộc gọi của con trai.

Mới đầu Lương Thái hậu còn không định nghe máy, bởi bà biết Trần Hán Thăng đi Hàn Quốc bàn chuyện làm ăn mà điện thoại di động của bà thì không đăng ký các dịch vụ trời đất này nọ gì cả nên nhận cuộc gọi từ nước ngoài sẽ bị mất phí.

Tuy nhiên, thấy con trai có vẻ khăng khăng phải gọi cho bằng được nên Lương Mỹ Quyên đành phải sốt ruột nghe điện thoại: “Con có chuyện gì thì nói nhanh lên, đừng làm phiền mẹ đi chăm cháu gái của mẹ!”

“Ôi chao…”

Trần Hán Thăng giả vờ ghen: “Có cháu gái là mẹ quên con trai mẹ rồi à, ngày xưa lúc ngắm sao, mẹ còn gọi con là con ngoan, giờ thì gọi con…”

“Con có thôi đi không?”

Lương Mỹ Quyên định cúp máy: “Rảnh thế thì nhanh về nước đi, đã sắp tháng tám rồi, Tiểu Ngư Nhi và Ấu Sở sẽ sinh em bé vào khoảng cuối tháng chín hoặc là đầu tháng mười đấy, con còn lang thang ở nước ngoài làm cái gì?”

“Con bận chút việc ạ.”

Trần Hán Thăng cười hề hề nói: “Con gặp chút rắc rối nhỏ ở bên Hàn Quốc nhưng mẹ đừng lo, chuyện sẽ sớm được giải quyết thôi.”

“Mẹ thèm vào lo.”

Lương Mỹ Quyên không lên mạng nên vẫn chưa biết chuyện xảy ra với cậu con trai duy nhất của bà, nhưng nghe giọng điệu hiện tại của Trần Hán Thăng thì có lẽ chỉ ăn một bữa cơm là sẽ giải quyết xong thôi.

“Vậy là đúng đó, mẹ đừng lo lắng linh tinh nhé.”

Trần Hán Thăng vẫn nói năng cợt nhả y như trước: “Mẹ, từ nhỏ đến lớn con toàn gây ra phiền toái cho cha mẹ, nhưng con đảm bảo, sớm muộn gì rồi cũng sẽ có ngày trước sự chú ý của muôn người, con mặc giáp vàng nhà trời trên mình, chân cưỡi mây lành bảy màu, mang vinh quang vô tận về cho mẹ và cha con!”

Chương 941: Lão Trần, trụ cột gia đình!

"Mẹ với cha con cần thế chắc!"

Lương Mỹ Quyên làu bàu một câu: "Con đừng chọc tức cha mẹ là được rồi!"

Trần Hán Thăng chẳng mấy khi mới phát biểu một câu đầy nhiệt huyết, không ngờ mẹ ruột hoàn toàn không cảm động, Trần Hán Thăng cười hì hì cũng không để tâm, còn cố ý ba hoa mấy câu nữa rồi mới cúp máy, sau đó gọi tiếp cho cha Trần Triệu Quân.

Điện thoại của Lão Trần còn chưa có người nghe máy thì Đàm Anh đã vội vàng tới báo cáo: "Chủ tịch Trần, quản lý Kim Jae Hwan của Điện tử Samsung gọi điện tới."

Hiện tại ở Hàn Quốc đã chín giờ hơn, chắc chắn Kim Jae Hwan đã biết tin đoạn video người qua đường tình cờ ghi lại được kia đã gây nên một cơn phong ba lớn ở Trung Quốc.

Tuy nhiên, anh ta vẫn chậm một bước, Trần Hán Thăng đã quyết định tung đoạn video thứ hai ra rồi, lúc này cuộc điện thoại của Kim Jae Hwan không có nhiều ý nghĩa nữa.

"Cứ để anh ta nóng ruột một lúc đi."

Trần Hán Thăng đi ra ban công: "Tôi nói chuyện điện thoại với cha."

"Alo…"

Điện thoại được kết nối, giọng Trần Triệu Quân thong thả bình thản.

Bình thường ở độ tuổi của Lão Trần, người ta thường nói "a lô" hụt hơi thành "a lồ" nhưng Lão Trần thì vẫn nói "a lô" sang sảng như gió táp thẳng vào mặt khiến người ta bất giác thấy yên tâm.

"Cha lên mạng đọc tin tức chưa?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Chưa."

Lão Trần nói: "Cha mới đi từ căn-tin ra, sao thế?"

"Chưa đọc cũng tốt ạ, tin tức trên mạng đều sai hết."

Trần Hán Thăng thoáng dừng lời, thuật sơ lược lại tình hình từ hôm qua tới giờ và cả những chuyện tiếp theo mình định làm.

"Con định mượn Samsung làm bàn đạp để kiếm tiếng thơm cho mình đồng thời đánh cược rằng chính phủ Hàn quốc sẽ không ra mặt điều đình giúp Samsung, nhưng con tin rằng nước ta chắc chắn sẽ giúp đỡ Quả Xác…"

Trong lúc Trần Hán Thăng nói chuyện, hắn nghe thấy tiếng bật lửa bật lách cách vang lên trong loa.

Vốn vì cháu gái yêu quý, Lão Trần đã cai hẳn thuốc lá rồi nhưng nghe tin con trai duy nhất của mình bị bắt ở Hàn Quốc, ông lại châm một điếu.

Con đi ngàn dặm, mẹ lo lắng thì cha cũng lo lắng lắm chứ. Trần Hán Thăng học đại học ở Kiến Nghiệp, tối nào Lão Trần xem dự báo thời tiết cũng phải xem thêm dự báo thời tiết ở Kiến Nghiệp.

Nhưng tình cha bao giờ cũng kín đáo, trước khi tính cách Trần Hán Thăng trở nên trầm ổn, Lão Trần vẫn luôn chống đỡ ngôi nhà này như một trụ cột gia đình.

“Cha.”

Trần Hán Thăng cảm nhận được tâm trạng của cha, hắn nói như một lời hứa hẹn: “Con tính kỹ rồi, không có sơ suất gì đâu.”

Lão Trần không nói gì, Trần Hán Thăng ở tha hương nơi đất khách quê người, sao có thể không có chút rủi ro nào được, nhưng ông không nói nỗi lo của bản thân ra, im lặng nửa phút rồi chậm rãi nói: “Cha sẽ ổn định tinh thần cho mẹ con trước, bên phía con phải nhanh chóng có kết quả rõ ràng đấy.”

“Đến tối là xong.”

Trần Hán Thăng khẳng định.

Trần Triệu Quân không chỉ vẽ gì về chuyện này vì ông không nắm rõ toàn bộ tình hình, đề nghị lung tung chỉ làm Trần Hán Thăng rối trí thêm, hơn nữa thực ra con trai ông cũng cực kỳ giỏi giang, nếu như Trần Hán Thăng không giải quyết được thì Lão Trần cảm thấy mình cũng không kham nổi.

Cho nên Lão Trần chỉ khuyên bảo Trần Hán Thăng bằng một thân phận khác: “Con cũng sắp làm cha rồi, hy vọng sau này con sẽ trầm ổn hơn, con cũng đã kiếm được đủ nhiều tiền rồi.”

“Dạ.”

Trần Hán Thăng cúi đầu đồng ý.

“Mặt khác.”

Lão Trần tiếp tục nói: “Con phải nhớ chuyện cha làm vì con không phải để con cảm kích cha mà là để sau này khi con của con lớn khôn, con cũng phải giúp bọn nó giải quyết những vấn đề tương lai của bọn nó, đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của một người cha.”

“Con biết rồi, thưa cha.”

Trần Hán Thăng nghiêm giọng đáp.

“Vậy con mau lên đi.”

Lão Trần thở dài một tiếng: “Tóm lại, nếu con mà có mệnh hệ gì thì cuộc đời của mẹ con và cha cũng chấm hết.”

…

Trần Triệu Quân biết tình trạng hiện giờ của Trần Hán Thăng xong, vừa lo lắng lại vừa phải trấn an vợ.

Nhưng giờ này, chắc là Lương Mỹ Quyên đã qua chỗ của một trong hai cô con dâu rồi, cho nên Lão Trần không gọi điện nữa, vợ ông hơi say xe. Ông lo Lương Mỹ Quyên nghe điện thoại trên xe sẽ thấy không thoải mái.

Trần Triệu Quân tính toán không sai chút nào. Sau khi Lương Mỹ Quyên nói chuyện điện thoại với Trần Hán Thăng xong, bà xách canh bổ nấu cho Tiểu Ngư Nhi đi xuống dưới nhà.

Lái xe đã đợi sẵn dưới tầng, anh lái xe họ Dương này là người lái xe chắc tay nhất trong đội ngũ các lái xe của Điện tử Quả Xác. Kể từ lúc được giao cho nhiệm vụ đưa đón mẹ của ông chủ, anh ta biết rằng mình sắp được thăng tiến rồi.

Ở chỗ làm, hoàn thành công việc là nghĩa vụ nhưng giúp lãnh đạo xử lý việc riêng một cách thỏa đáng thì lại là cơ hội để được mang ơn.

Cho nên bất kể mưa gió thế nào, lái xe Dương cũng đều cực kỳ đúng giờ, hơn nữa còn rất kín miệng, ngay cả vợ mình có tình cờ nghe ngóng, anh ta cũng sẽ mắng cho một trận.

Tuy nhiên, hôm nay sau khi Lương Mỹ Quyên lên xe, bà phát hiện ra lái xe Dương thường xuyên nhìn vào gương chiếu hậu quan sát mình, dường như có lời gì muốn nói.

“Tiểu Dương.”

Lương Mỹ Quyên lấy làm lạ. Xưa nay bà chỉ không khách sáo với con trai ruột của mình chứ đối với những người khác thì thái độ của bà cũng không tồi: "Nhà cháu có chuyện gì à?"

Lương Thái hậu hiểu lầm, tưởng rằng nhà của anh lái xe này có chuyện gì nên đang chần chừ định xin mình cho nghỉ phép.

"Không có, không có ạ."

Lái xe Dương nhanh chóng lắc đầu: "Chủ nhiệm Lương, nhà cháu vẫn bình thường ạ."

Lúc Lương Mỹ Quyên xin nghỉ hưu non, nể mặt Trần Triệu Quân và Trần Hán Thăng, sau khi đã cân nhắc cẩn thận, tổ chức vốn định trao cho bà một chức vụ danh dự là "chủ nhiệm viên" để bà được hưởng đãi ngộ của lãnh đạo cấp khu khi về hưu.

Thế nhưng Trần Triệu Quân không đồng ý, ông tới gặp trực tiếp trưởng ban tổ chức cán bộ của khu, thành khẩn giải thích một lúc lâu mới giáng được chức của vợ từ "chủ nhiệm viên" xuống "phó chủ nhiệm viên".

Lương Thái hậu đáng thương không hề biết nội tình lắt léo ra sao, bà chỉ biết mình được về hưu với chức danh phó chủ nhiệm cho nên vui mừng suốt một thời gian dài.

Vậy nên, lái xe Dương tuổi ngoài tứ tuần không dám gọi Lương Mỹ Quyên là "chị Lương", gọi là "dì Lương" lại càng không được, "chủ nhiệm Lương" là cách gọi kiểu quan cách chuẩn xác nhất.

"Vậy có chuyện gì thì cháu cứ nói thẳng đi."

Lương Mỹ Quyên cũng không cố ép, nghĩ thầm đợi bao giờ con trai về nước, bà phải bảo với con tăng thêm chút phụ cấp cho lái xe Tiểu Dương.

Đến chung cư ven sông, Lương Mỹ Quyên xách hộp giữ nhiệt đi lên tầng trên, trong khoảng thời gian này lái xe Dương được tự do, anh ta chỉ cần đợi ở dưới tầng đúng giờ trước khi Lương Thái hậu về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn là được.

"Ôi…"

Nhìn theo bóng lưng của Lương Mỹ Quyên, lái xe Dương lắc đầu, xem ra chủ nhiệm Lương vẫn chưa biết chuyện của chủ tịch Trần.

"Bọn khốn nạn, không ngờ bọn chúng lại vô duyên vô cớ bắt giam chủ tịch Trần, hi vọng chủ tịch Trần được trời cao phù hộ, có thể an toàn về nước."

Lái xe Dương âm thầm cầu nguyện.

Đừng thấy Trần Hán Thăng hung thần ác sát, gặp đâu mắng đó mà lầm, tiếng tăm của hắn trong nội bộ Quả Xác khá tốt, đãi ngộ phúc lợi bảo hiểm không thiếu gì, nếu dự án có lợi nhuận thì còn thưởng thêm lương, cho nên nhân viên càng ở tầng lớp dưới lại càng thích một ông chủ như vậy.

…

"Bành Hồ Loan ơi Bành Hồ Loan, bà nội Bành Hồ Loan, cho cháu rất nhiều tưởng tượng tuổi thơ…"

Trong thang máy, Lương Mỹ Quyên vui vẻ ngân nga bài "Bành Hồ Loan", còn đổi lời bài hát từ "bà ngoại Bành Hồ Loan" thành "bà nội Bành Hồ Loan", bởi vì bà là bà nội.

"Hôm trước lúc kiểm tra thân thể, bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ hơi nghịch ngợm."

Lương Thái hậu đắc ý nghĩ: "Tính cách của cháu cả nhà mình hơi giống mẹ, ngọt ngào mà hoạt bát."

Sau khi tới cửa, Lương Mỹ Quyên lấy chìa khóa ra mở cửa, thấy Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi đều ngồi ở sô pha, hình

như đang bàn bạc chuyện gì đó, biểu cảm nghiêm túc và nặng nề tới lạ.

Nhất là Biên Thi Thi, cô ấy vội vã khóa màn hình điện thoại đang sáng lại, trên màn hình hình như là giao diện của một trang tin tức trên mạng.

"Sao thế?"

Lương Mỹ Quyên nghĩ ngay đến con dâu trước tiên: "Tiểu Ngư Nhi dậy rồi à? Thân thể không sao chứ, bé con thì sao?"

"Dì Lương, Tiểu Ngư Nhi không sao, chắc là vẫn chưa dậy đâu ạ."

Phụ nữ mang thai ở giai đoạn này đều khá ham ngủ, không chỉ Tiểu Ngư Nhi như vậy mà cả Thẩm khờ khạo cũng vậy.

Lữ Ngọc Thanh kéo Lương Mỹ Quyên ngồi xuống, dường như đang nghĩ xem nên mở lời thế nào.

"Rốt cuộc là sao vậy?"

Lương Mỹ Quyên hơi hoảng hốt, trong đầu bà nghĩ ngợi, tối qua bà mới vừa gọi điện cho chồng, mọi chuyện của ông ấy ở Cảng Thành đều tốt đẹp cả.

Vừa rồi bà cũng đã nói chuyện với con trai mấy câu, con trai vẫn ba hoa như vậy, chẳng qua chỉ là về muộn mấy ngày mà thôi.

Trong chớp mắt ấy, trong đầu Lương Mỹ Quyên chỉ nghĩ đến chồng và con trai, xác định cả hai người đều không sao, Lương Mỹ Quyên mới lo lắng tới sức khỏe của cha mẹ nhưng người thân ở quê cũng hoàn toàn không gọi điện tới.

"Dì Lương…"

Biên Thi Thi cảm thấy phải nói thật với Lương Thái hậu bởi vì chuyện Trần Hán Thăng bị Hàn Quốc bắt giữ chắc chắn

không thể lừa dối được.

"Reng reng reng…"

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại di động chói tai vang lên trong túi xách của Lương Mỹ Quyên, Lão Trần gọi tới.

"Hôm nay đúng là lạ, cả hai cha con đều rất chủ động."

Lương Mỹ Quyên cũng nhận ra có chuyện gì đó: "Có phải mọi người có chuyện gì giấu tôi không?"

"Đâu có."

Giọng điệu của Lão Trần trong điện thoại có vẻ còn thoải mái hơn cả Trần Hán Thăng, ông bật cười nói: "Vừa rồi Hán Thăng gọi điện cho tôi, nói là xảy ra chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, hôm qua xảy ra tranh chấp với người ta ở sân bay, kinh động tới cả cảnh sát Hàn Quốc."

"Chẳng trách thấy bảo về muộn mấy hôm."

Lương Mỹ Quyên ngẫm nghĩ rồi hỏi chồng: "Lão Trần, chuyện này có nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng chút nào."

Lão Trần ôn hòa nói: "Trước đây con trai đánh nhau còn ít lắm hay sao, cùng lắm là bị phê bình giáo dục mấy câu thôi, bà đừng lo quá, cứ giữ liên lạc với Hán Thăng là được, tôi còn phải tiếp tục làm việc, nãy giờ chạy ra hành lang gọi điện cho bà đấy…"

"Ồ…"

Thái độ của Trần Triệu Quân khiến Lương Thái hậu cực kỳ yên tâm, Biên Thi Thi và Lữ Ngọc Thanh liếc nhìn nhau, chắc chắn Lão Trần biết rõ toàn bộ sự việc nhưng cố ý đơn giản hóa vấn đề để tránh làm vợ lo lắng.

“Chẳng trách Tử Bác nói không muốn trở thành Trần Hán Thăng, chỉ muốn cố gắng trở thành một người đàn ông như chú Trần.”

Biên Thi Thi lặng lẽ nghĩ thầm.

“Ôi chao!”

Lữ Ngọc Thanh nhìn đồng hồ treo tường, đột nhiên giật mình la lên, bởi vì bình thường tới giờ này là Tiểu Ngư Nhi đã sắp dậy rồi.

Nếu Tiểu Ngư Nhi lên mạng nhìn thấy tin tức này, làm ảnh hưởng tới đứa bé thì sao?

Lữ Ngọc Thanh vội vàng chạy tới phòng ngủ của con gái, định mượn cớ “bức xạ” để tịch thu điện thoại của con. Lương Mỹ Quyên và Biên Thi Thi cũng đi theo sau lưng nhưng sau khi thận trọng vặn tay nắm cửa ra, mọi người đều ngẩn người.

Không biết Tiểu Ngư Nhi đã dậy từ bao giờ, cô đang nói chuyện điện thoại, trông thấy ba người đứng ở cửa, Tiêu Dung Ngư cố ý bật loa ngoài.

“Tin nhắn anh gửi em đã xem rồi.”

Tiêu Dung Ngư nhìn chăm chú người liên lạc “Tiểu Trần” trong màn hình điện thoại di động: “Ngày sinh dự tính là cuối tháng chín, lúc đó anh đã về được chưa?”

…

Chương 942: Trần Hán Thăng không làm theo luật chơi

“Bây giờ vẫn còn chưa đến tháng tám mà.”

Trong chiếc điện thoại bật loa ngoài của Tiêu Dung Ngư vang lên giọng của Trần Hán Thăng: “Cuối tháng chín chắc chắn là anh về được, anh muốn mình là người đầu tiên ôm bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ.”

“Được, em chờ…”

Tiêu Dung Ngư suýt nữa thì nói ra chữ “anh”, Biên Thi Thi đứng ở cửa ra vào không khỏi siết chặt nắm đấm, Trần Hán Thăng bị bắt ở Hàn Quốc, lúc này Tiểu Ngư Nhi nói “em chờ anh” thật khiến người ta muốn rơi lệ.

Tiếc là Thẩm Ấu Sở mãi mãi là một bức rào chắn không thể vượt qua.

Cho nên ngay giây cuối cùng, Tiêu Dung Ngư đột nhiên đổi thành: “Em chờ Tiểu Vũ tới, hôm qua cô ấy lại đưa tới một xấp tài liệu cần ký tên.”

“Ờm.”

Trần Hán Thăng cũng có phần tiếc nuối, có lẽ hắn cũng muốn được nghe câu “em chờ anh”.

Lúc này, thư ký Đàm Anh lại tới một lần nữa, ra hiệu quản lý của Điện tử Samsung Kim Jae Hwan lại gọi điện thoại tới.

“Anh đi xử lý công việc trước đi.”

Tiêu Dung Ngư biết hiện tại Trần Hán Thăng đang bộn bề nhiều việc, chần chừ một chút vẫn nói: "Bao giờ hết bận thì báo tin cho em, muộn cỡ nào cũng được."

"Được!"

Trần Hán Thăng lập tức phấn chấn tinh thần, muộn cỡ nào cũng được tương đương là em chờ anh.

Hừ, quả nhiên là Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo!

"Tạm thời cứ mặc kệ Kim Jae Hwan đi, vẫn chưa tới lúc đâu."

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng dặn dò Đàm Anh.

Hiện tại Trần Hán Thăng không chỉ có một số điện thoại, các cuộc gọi liên quan tới xã giao, làm ăn chủ yếu do thư ký nghe, trước đây Nhiếp Tiểu Vũ cũng như vậy, họ sẽ căn cứ vào suy nghĩ của Trần Hán Thăng để chọn xem nên đáp lại bằng phương thức gì.

"Vậy tôi sẽ nói là hiện tại ngài đang xác minh các thông tin liên quan nên không có thời gian rảnh."

Đàm Anh tìm ra một lý do thích hợp.

"Tùy."

Trần Hán Thăng đứng ngoài ban công phẩy tay: "Cô đi ứng phó đi, tôi còn phải gọi điện thoại tiếp."

Trần Hán Thăng sợ Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư nhìn thấy tin tức đưa tin xong sẽ suy nghĩ lung tung nên sáng nay hắn đã lần lượt gửi hai tin nhắn, tỏ ý mình vẫn ổn, đừng để bị cư dân mạng dắt mũi.

Tiểu Ngư Nhi dậy sớm hơn, cô mở tin tức ra xem, biết đã xảy ra chuyện gì, lập tức nhắn lại cho Trần Hán Thăng, nhờ vậy mới có cuộc điện thoại vừa rồi.

Trần Hán Thăng đoán có lẽ Thẩm Ấu Sở cũng đã sắp dậy rồi, hắn phải trấn an cô nàng khờ khạo này một chút.

Còn cô bạn thân Trịnh thì chắc giờ này đang bận rộn ở Hồng Kông lo chuyện ghi tên mẹ mình vào gia phả, có lẽ sẽ biết tin tức muộn một chút.

Trước nay Thương Nghiên Nghiên đều ngủ tới tận trưa mới dậy, nếu cô có muốn liên lạc với hắn thì chắc chắn cũng phải giờ đó mới liên lạc.

Còn Vương Tử Bác và Trần Lam, Trần Hán Thăng không có hơi sức đâu đi giải thích, bảo bọn họ đi hỏi Nhiếp Tiểu Vũ, tóm lại cả ba người này đều là "phe Trần".

"Ting!"

Trần Hán Thăng chưa hút hết điếu thuốc, điện thoại đã nhận được tin nhắn.

Thẩm Ấu Sở: Anh đang ở đâu? Có thể trả lời tin nhắn của em không?

"Ôi ôi…"

Trần Hán Thăng cười, hắn có thể tưởng tượng ra Thẩm Ấu Sở bĩu khuôn mặt nhỏ ấn phím, hắn lập tức gọi lại ngay.

Điện thoại lập tức được kết nối, nhưng Trần Hán Thăng không mở miệng nói trước, đầu bên kia cũng không có ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ nhẹ nhàng truyền đến.

"Sao em không nói gì?"

Trần Hán Thăng giả giọng dọa nạt hỏi.

"Em, em không biết nên nói gì."

Giọng nói yếu ớt của Thẩm Ấu Sở vang lên, Trần Hán Thăng đột nhiên hơi hoảng hốt.

Thực ra giống như với Tiểu Ngư Nhi, Trần Hán Thăng cũng đã mấy tháng rồi không liên lạc với Thẩm Ấu Sở, ngoài việc sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của các cô ấy ra, nguyên nhân quan trọng nhất là Tiểu Ngư Nhi và Thẩm khờ khạo đều đang có bầu nên có nói lời âu yếm hay dối trá gì cũng đều chẳng có ý nghĩa gì cả.

Trừ phi có một chuyện gì đó ngoài sức tưởng tượng có thể làm cho hai người chấp nhận đối phương. Trước mắt, mặc dù Trần Hán Thăng bị bắt giữ ở Hàn Quốc, nhưng cục diện này còn lâu mới đạt ngưỡng có thể làm tan băng.

"Vậy em nói chuyện với anh một chút đi, bé con thế nào rồi?"

Lúc Trần Hán Thăng nói chuyện, hắn cố ý liếc nhìn La Tuyền một cái như thể có gì đó phải đề phòng. Cô đang ngồi ở phòng khách xem diễn đàn trong nước, tức giậm chân giậm cẳng khi đọc bình luận của các antifan.

"Bé con vẫn rất ít khi chuyển động."

Nói tới bé con, giọng Thẩm Ấu Sở dịu dàng hơn: "Bà và dì Lương đều nói bé con rất giống em, em hy vọng bé con sẽ thông minh một chút…"

"Khờ một chút cũng tốt mà, nuôi cho thật bụ bẫm rồi ôm vào lòng toàn là mùi sữa thơm, ha ha ha…"

Ở vào tình thế như hiện tại mà nụ cười của Trần Hán Thăng vẫn còn tươi tỉnh như thế, điều này khiến Thôi Chí Phong đang chuẩn bị đi vào báo cáo tình hình công việc phải sửng sốt một chút.

Lão Thôi quen biết Trần Hán Thăng khi còn làm việc ở Tân Thế Kỷ, bao nhiêu lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh ta thấy ông chủ vui vẻ như thế, rốt cuộc là ai có sức mạnh nhiệm màu lớn tới vậy nhỉ?

“Anh có chút chuyện, buổi tối anh sẽ nhắn tin cho em.”

Thôi Chí Phong tới đây thì chắc chắn là có việc gấp, Trần Hán Thăng lưu luyến nhưng vẫn vội vàng cúp điện thoại, khoảnh khắc ngẩng đầu lên, mặt mày của hắn bộc lộ rõ sự kiêu ngạo và u ám: “Sao vậy?”

“Lãnh đạo bộ Công nghệ và Thông tin tìm ngài…”

Thôi Chí Phong đưa di động qua cho hắn.

Trần Hán Thăng gật đầu, đóng cửa lại, nhận cuộc điện thoại này.

Mười lăm phút sau, Trần Hán Thăng dẫn theo Thôi Chí Phong và Đàm Anh rời khỏi chung cư nhưng không tới thẳng trụ sở chính của Điện tử Samsung mà tới trước một công trình kiến trúc có cắm lá cờ đỏ năm sao trên đường Myeong-dong ở Seoul.

Nửa giờ sau, họ mới tiếp tục lên đường nhưng từ nhóm ba người biến thành nhóm bốn người, bên cạnh Trần Hán Thăng đột nhiên có thêm một thanh niên khoảng ba mươi tuổi có khuôn mặt cương nghị.

…

Lần này Trần Hán Thăng không đi lòng vòng đâu nữa mà tới thẳng trụ sở chính của Điện tử Samsung, phó giám đốc điều hành Kim Jae Hwan nghe tin nhóm người của Quả Xác đến, lập tức chạy vội xuống dưới tầng đích thân tiếp đón.

“Chủ tịch Trần!”

Hai tay Kim Jae Hwan bắt chặt tay Trần Hán Thăng, nóng ruột hỏi: “Sao cậu không nghe điện thoại vậy?!”

“Xảy ra chuyện như vậy, đầu óc tôi cũng rối bời.”

Trần Hán Thăng giải thích thành khẩn ra mặt: "Vất vả lắm mới làm rõ được sự việc, sợ rằng không thể nói rõ được sự việc qua điện thoại nên mới trực tiếp gặp mặt để trao đổi."

"Được được."

Kim Jae Hwan mời Trần Hán Thăng vào phòng họp nhưng lúc ở cửa ra vào, Đàm Anh lại nhắc nhỏ: "Chủ tịch Trần, lần này họ có bảo vệ."

Trần Hán Thăng quan sát thử, quả nhiên trong phòng họp có vài tay bảo vệ đang đứng, mấy hôm trước mở cuộc họp không hề có "đãi ngộ" cỡ này.

"Không sao, bọn họ có bảo vệ, chúng ta có chiến lang."

Trần Hán Thăng nhìn người thanh niên đứng bên cạnh mình, cười hì hì nói.

Song phương mới vừa ngồi xuống phòng họp, Kim Jae Hwan lập tức đẩy một tấm séc trị giá ba trăm triệu đô la sang: "Chủ tịch Trần, điều kiện mà hôm qua ngài nói, chúng tôi quyết định đồng ý nhưng hai trăm năm mươi triệu đô la Mỹ thì quá ít, chưa đủ để thể hiện thành ý của chúng tôi, cho nên chúng tôi tăng lên ba trăm triệu đô la Mỹ."

Nếu Trần Hán Thăng không được huấn luyện thì suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng rồi.

Hiện tại Điện tử Samsung lại rõ là hào phóng, bọn họ sợ Quả Xác tung video Trịnh Bảo Húc nhục mạ người Trung Quốc ra ngoài nên hoàn toàn không dám bàn điều kiện, còn "tự ý" nâng giá.

Hai trăm năm mươi triệu đô la Mỹ tương đương hai tỷ nhân dân tệ, ba trăm triệu đô la Mỹ tương đương khoảng hai phẩy năm tỷ nhân dân tệ, Điện tử Samsung muốn tăng thêm năm trăm triệu tệ để "đền bù" cho Quả Xác.

Có điều sao Trần Hán Thăng có thể đồng ý được, hai phẩy năm tỷ tệ thì đúng là hấp dẫn thật nhưng chuyện mà Trần Hán Thăng định làm đâu chỉ là chút tiền mọn này.

"Xin lỗi."

Trần Hán Thăng từ chối thẳng thừng: "Tin rằng quản lý Kim cũng đã biết chuyện rồi, hiện tại dư luận về chúng tôi ở trên mạng internet trong nước cực kỳ tệ hại, video đó chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, nhưng vì vậy mà Quả Xác phải gánh chịu áp lực rất lớn, cho nên tôi định sẽ tung đoạn video của cố vấn Trịnh Bảo Húc ra để rửa sạch nỗi oan khuất này."

"Hả?"

Đây là chuyện mà Kim Jae Hwan lo sợ nhất, một khi video bị tung ra, sản phẩm của Samsung ở thị trường Trung Quốc hầu như không còn tương lai gì nữa.

"Chủ tịch Trần."

Kim Jae Hwan vẫn tốn công tốn sức khuyên nhủ: "Chỉ cần hai công ty chúng ta cùng bắt tay đưa ra một tuyên bố chung cho biết đây chỉ là một hiểu lầm là được rồi mà."

"Vậy còn thể diện của tôi thì sao?"

Trần Hán Thăng cười nhạo: "Vô duyên vô cớ bị Samsung các ông bắt ở sân bay, cuối cùng chỉ nhận lại được một bản tuyên bố thôi sao? Không chỉ bản thân tôi cảm thấy mất mặt mà ngay cả fan Quả Xác cũng cảm thấy mất mặt."

"Vậy chúng tôi có thể nâng mức đền bù…"

Kim Jae Hwan đình dùng tiền để đàm phán, Trần Hán Thăng phẩy tay ngắt lời: "Quản lý Kim, vì trước đây chúng ta đàm phán với nhau rất vui vẻ cho nên xuất phát từ góc độ bạn làm ăn, tôi chỉ muốn nói trước một tiếng, Quả Xác quyết định sẽ tung video kia ra, mong quý công ty thấu hiểu sự khó xử

của chúng tôi, cũng mong các ông lập tức chuẩn bị xử lý quan hệ xã hội.”

Trần Hán Thăng nói xong xin phép ra về, Kim Jae Hwan đưa tay ngăn lại: “Chờ một chút…”

Sau câu này, mấy tên bảo vệ đột nhiên cản đường, Kim Jae Hwan không tiếp tục ra lệnh mà vẫn thuyết phục: “Chủ tịch Trần, chỉ cần không tung video đó ra, điều kiện gì cũng có thể thương lượng được.”

“Cho công chúa của các ông tới hòa thân có được không?”

Trần Hán Thăng nói thầm trong lòng như vậy. Tuy nhiên, câu này không thể nói ra miệng được, hắn cũng không nóng nảy như lúc ở sân bay, trái lại còn thong thả lùi lại vài bước, nhường người thanh niên khôi ngô tiến lên phía trước.

“Ý gì đây?”

Kim Jae Hwan còn tưởng rằng Trần Hán Thăng thuê một tay vệ sĩ, nhưng đây là trụ sở chính của Điện tử Samsung, dù có là Thành Long tới cũng không thể đột phá được vòng vây.

Tuy nhiên, người thanh niên này không hề định phát sinh xung đột, anh ta chậm rãi lấy từ trong túi ra một quyển sổ đỏ.

Kim Jae Hwan nhìn thấy hình quốc huy bắt mắt in trên quyển sổ đỏ, mí mắt anh ta đột nhiên giật một cái. Mẹ kiếp, Trần Hán Thăng không tuân theo luật chơi, hai doanh nghiệp tranh chấp với nhau, không ngờ hắn lại chạy về nhà gọi “mẹ” tổ quốc ra giúp đỡ!

“Quả nhiên!”

Kim Jae Hwan mở quyển sổ đỏ ra, tình hình đúng là như vậy, trái tim ông ta bỗng chốc trĩu nặng.

Không thể động vào Trần Hán Thăng được, nếu động vào sẽ gây ra tranh chấp về ngoại giao.

Trần Hán Thăng cố ý tới đây, hắn hoàn toàn không muốn gặp mặt nói chuyện mà mục đích của hắn chính là "khoe khoang" chống lưng của mình.

Samsung mạnh hơn Quả Xác về mọi mặt nhưng riêng chuyện này thì thua Quả Xác, bởi vì hiện tại Samsung đang bị Nhà Xanh điều tra, trông chờ chính phủ ra mặt giúp bọn họ là một chuyện viển vông.

Kim Jae Hwan phẩy tay, bảo bọn bảo vệ nhường đường. Trước khi đi, Trần Hán Thăng chân thành nói: "Chuyện ra nông nỗi này, tôi thấy thực sự rất đáng tiếc, hi vọng Samsung có thể sớm có phương án chuẩn bị, cố gắng hết sức giảm thiểu tối đa tổn thất."

Kim Jae Hwan cụp mắt không nói gì, đợi nhóm Trần Hán Thăng đi ra khỏi phòng họp rồi, Kim Jae Hwan đứng lặng một lúc, sau đó đột ngột gọi thư ký của mình tới: "Cậu đi tìm cố vấn Trịnh Bảo Húc một chuyến, hỏi xem ông ta còn có tâm nguyện hay yêu cầu gì không."

Thư ký sửng sốt, Kim Jae Hwan thở dài: "Để cứu vãn danh dự của Samsung, bảo ông ta hãy chuẩn bị tâm lý sẵn sàng."

Chương 943: Ánh sáng của "K" mãi mãi không bao giờ tắt!

Dạng hành vi này của Trần Hán Thăng quả thực khá khốn nạn. Nó giống như chuyện hồi nhỏ đi đánh nhau ở ngoài, thực ra còn chưa động thủ thật, chỉ mới so vóc người xem ai to hơn mà thôi, hắn đã chạy về nhà gọi người lớn ở nhà ra, chỉ vào đối phương rồi nói: "Xin hãy tẩn cho nó một trận đi ạ!"

Đương nhiên, "người lớn" cũng rất có phong độ, chỉ vung nắm đấm lên dọa một chút rồi đi về.

Thanh niên tùy viên quân sự hiên ngang cương nghị này chính là đại diện của nắm đấm người lớn.

Cho nên lúc dừng xe trước đại sứ quán ở đường Myeong-dong, Trần Hán Thăng làm động tác chào người thanh niên này, cho dù động tác không đúng chuẩn lắm nhưng nó đại biểu cho lòng cảm ơn của Trần Hán Thăng.

"Không cần phải khách sáo, đây là chức trách."

Người thanh niên không nói gì thêm, bước đều nhịp quay trở về.

"Chậc chậc."

Trần Hán Thăng cảm thán, quay về xe, quay sang nói với Thôi Chí Phong: "Thấy chưa, có đứa con của mẹ được coi như là báu vật còn Samsung là một đứa con bất hiếu, Lão Roh chỉ hận không thể xẻ nhỏ tập đoàn Samsung ra, giảm thiểu ảnh hưởng của nó về mặt kinh tế - chính trị đối với Hàn Quốc."

Thôi Chí Phong cười nhếch miệng, người ta đường đường là tổng thống nhưng qua miệng ông chủ của anh ta lại biến thành "Lão Roh"(*), có điều hẳn là Nhà Xanh cũng không bận tâm chuyện này.

(*)Tổng thống Roh Moo Hyun

Giờ nghĩ lại thực sự có cảm giác như được trải qua cuộc biến thiên sóng gió trên trường quốc tế vậy.

"Tôi vẫn chưa thấy hả giận."

Thôi Chí Phong nói: "Đáng lẽ nên nhận tấm séc ba trăm triệu đô la kia, sau đó tìm đại một lý do giả vờ video bị rò rỉ cho Samsung tức sôi máu một phen."

"Chuyến này làm mất lòng Samsung, tôi cố ý báo trước cho Kim Jae Hwan biết chính là để sau này chạm mặt, vẫn còn cơ hội nói chuyện."

Trần Hán Thăng phân tích: "Ngoài ra, hành vi nhận tiền của chúng ta còn có thể bị Samsung tiết lộ, vậy thì chẳng khác gì để bọn họ nắm được đằng chuôi, hết sức không đáng."

Đàm Anh vẫn luôn bận rộn không có thời gian tham gia vào cuộc nói chuyện, bởi vì cô phải ngăn cản rất nhiều cuộc điện thoại làm phiền thay cho Trần Hán Thăng.

Có phóng viên truyền thông, có bạn làm ăn trong giới kinh doanh, có cả một số người bạn mà Trần Hán Thăng chẳng nhớ nổi tên, tóm lại chỉ cần Trần Hán Thăng lắc đầu thì Đàm Anh sẽ phải tìm lý do đáp quấy quá cho qua chuyện với bọn họ. Thực ra, từ tần suất liên lạc tới tấp như thế này, có thể tưởng tượng ra chắc chắn tình hình trên internet trong nước đang trời long đất lở thế nào.

Buổi trưa, mọi người quay lại căn chung cư của nhà La Tuyền. Cuộc điện thoại của Trịnh Quan Đề tới đúng như dự tính.

“Cậu thế nào rồi?”

Cô bạn thân Trịnh vội vàng hỏi: “Tôi ở trong từ đường cả sáng nay, lúc cầm tới điện thoại mới biết được tình hình cụ thể, tại sao Hàn Quốc lại bắt giam cậu vậy?”

“Đây không phải là hành động của chính phủ.”

Trần Hán Thăng đi ra ban công nói: “Điện tử Samsung cản chúng tôi lại, cảnh sát không muốn chúng tôi gây rối an ninh sân bay thôi. Thế nhưng trong video của người qua đường quay lại được thì trông giống như thể tôi và Lão Thôi bị cảnh sát bắt đi vậy.”

“Thì ra là thế.”

Trịnh Quan Đề sực hiểu ra: “Có phải cậu nắm giữ một số bí mật nên Samsung mới không thả cho các cậu đi phải không?”

“Lợi hại!”

Trần Hán Thăng bĩu môi, quả nhiên là cô bạn thân Trịnh, cô hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của cư dân mạng, bất kể lúc nào cũng giữ được tư duy logic tỉnh táo.

“Buổi tối cô để ý xem tuyên bố của cộng đồng Quả Xác nhé.”

Trần Hán Thăng còn cố ý gây tò mò.

“Vậy an toàn của cậu không thành vấn đề phải không?”

Trịnh Quan Đề vẫn không yên tâm, cô biết rất rõ tầm ảnh hưởng của Samsung ở Hàn Quốc.

“Tôi đã tới gặp đại sứ quán rồi, an toàn đã được đảm bảo.”

Trần Hán Thăng trả lời thẳng thắn.

“À…”

Trịnh Quan Đề nghẹn lời, thật không hổ là Trần Hán Thăng, còn có thể đường hoàng xin giúp đỡ như vậy.

“Vậy được rồi.”

Nhà nước đã nhúng tay vào rồi thì Trần Hán Thăng hầu như không còn gì đáng lo nữa, lúc này Trịnh Quan Đề mới tỏ ra hung dữ nói: “Có việc gì thì gọi điện cho tôi nhé, tôi phải đi gặp bác sĩ đây.”

“Sao thế?”

Trần Hán Thăng thắc mắc hỏi: “Chẳng lẽ là do quỳ ở từ đường lâu quá à?”

Mặc dù Trần Hán Thăng không biết quy trình cụ thể để được nhập vào gia phả ở Hồng Kông nhưng chắc chắn không thể thiếu bước quỳ lạy được.

“Không phải!”

Trịnh Quan Đề tức giận nói: “Tín hiệu ở từ đường không được tốt, vừa rồi tôi cầm điện thoại đi khắp nơi bắt sóng, bị ngã một phát, đầu gối bị xước da.”

“Hóa ra là vậy…”

Trần Hán Thăng hơi cảm động, hắn hiểu rằng để có thể sớm liên lạc được với hắn, Đề ca nhất thời hốt hoảng nên mới bị ngã.

“Đợi bao giờ tôi về nước, nhất định sẽ lấy thân báo đáp…”

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong, ở đầu bên kia, Trịnh Quan Đề đã bật cười cúp điện thoại.

“Xem ra, sóng gió lần này không chỉ giúp gia tăng danh tiếng mà còn có tác dụng ngoài lề không nhỏ.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm: “Vừa có lý do để nói chuyện với Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở lại rút ngắn khoảng cách với cô

bạn thân Trịnh, ngoài ra…”

“Sư huynh Trần, anh đang nói chuyện điện thoại với ai vậy?”

La Tuyền đột nhiên xuất hiện ở sau lưng ngắt ngang màn tự sướng của Trần Hán Thăng.

“Một người bạn làm ăn thôi.”

Trần Hán Thăng quay người lại, biểu cảm thoắt cái chuyển từ ngả ngớn sang “lo nước thương dân”, hắn cau mày nói với La Tuyền: “Dù sao ở trong nước, anh cũng có chút tiếng tăm nho nhỏ, mọi người rất quan tâm tới anh, đây âu cũng là chuyện thường tình.”

“Vậy à?”

La Tuyền nhìn Trần Hán Thăng, đôi mắt to trong veo ngập tràn hoài nghi: “Vậy sao anh không nói chuyện điện thoại trong phòng khách, em nghi ngờ là người phụ nữ nào đó gọi điện cho anh.”

“Ôi tính em đúng là chẳng có chút ý thức nào về đại cục cả.”

Trần Hán Thăng giả vờ giận: “Vào thời điểm then chốt thế này, em còn so đo chuyện giới tính nhỏ nhặt…”

Trần Hán Thăng vừa nói vừa nhanh chân đi vào phòng khách. Nếu có thể dễ dàng qua mặt được La Tuyền như vậy thì chắc kiếp trước Trần Hán Thăng đã chẳng chia tay cô.

Quả nhiên, La Tuyền định cướp điện thoại của Trần Hán Thăng từ sau lưng, Trần Hán Thăng đã đề phòng sẵn từ trước, bỏ điện thoại vào trong ngực, hai người tranh giành nhau trên sô pha.

Thôi Chí Phong và Đàm Anh ngồi trong phòng khách đưa mắt nhìn nhau, Thôi Chí Phong đột nhiên cầm điện thoại di

động lên, chẳng buồn bấm số đã áp luôn lên tai nói: "Giám đốc Chu à, cảm ơn anh đã quan tâm, chúng tôi ở đây vẫn ổn…"

Lão Thôi vừa nói vừa đi vào bếp, Đàm Anh da mặt mỏng nên gọi điện cho chồng mình thật: "Hôm nay bận gì vậy, con đã làm xong bài tập hè chưa…"

Đàm Anh cũng vừa nói vừa đi vào phòng vệ sinh, hai người này đều không phải kẻ ngốc, cảnh ông chủ ghẹo gái thì không nên tùy tiện nhìn.

La Tuyền đâu thèm quan tâm ánh nhìn của bọn họ nhưng cô không khỏe bằng Trần Hán Thăng, loay hoay một lúc lâu vẫn không mò được điện thoại, đành phải thở hổn hển nói: "Tóm lại sư tỷ Thẩm và sư tỷ Tiêu đều đã chia tay với anh rồi, giờ em muốn xem xem có cô bé lẳng lơ nào dám quyến rũ anh."

La Tuyền vừa mới nói xong thì có cuộc gọi đến, cô cảnh giác như một chú báo săn nhỏ, nhìn chằm chằm điện thoại của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng liếc nhìn màn hình điện thoại, thấy tên người gọi là "Nhan Ninh" mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nhan Ninh."

Trần Hán Thăng giơ điện thoại lên lắc qua lắc lại.

Sắc mặt La Tuyền từ từ thả lỏng, sư tỷ Nhan không đủ xinh đẹp, chắc chắn sư huynh Trần không vừa mắt.

"Chuyện gì thế?"

Trần Hán Thăng hỏi, chắc hẳn Nhan Ninh có tin tức quan trọng muốn báo.

"Chủ tịch Trần, sau khi mọi người tới trụ sở chính bày tỏ thái độ vào buổi trưa."

Nhan Ninh nói nhỏ: “Tôi nhận được nhiệm vụ bố trí một buổi họp báo quy mô lớn, phó trưởng bộ phận còn đi gặp Trịnh Bảo Húc.”

Họp báo thì có thể hiểu được, sau khi đoạn video kia bị tung ra, chắc chắn Điện tử Samsung sẽ phải thanh minh và xin lỗi.

Còn đi gặp Trịnh Bảo Húc là để làm gì?

Để ông ta quỳ xuống công khai xin lỗi hay sao?

“Chẳng lẽ là… Lấy cái chết để tạ tội?”

Trần Hán Thăng đột nhiên nghĩ ra.

“Chắc là vậy rồi.”

Nhan Ninh thở dài: “Thể chế ở Hàn Quốc khá nghiêm ngặt về tôn ti trật tự, chuyện ồn ào tới mức này, e là cố vấn Trịnh không có lựa chọn nào khác.”

“Ừm…”

Trần Hán Thăng gật đầu, hắn không hề thấy buồn trước sự ra đi của Trịnh Bảo Húc, trái lại hắn còn cảm thấy đây là ví dụ điển hình cho cái gọi là không tìm đường chết thì đã không phải chết, sau đó hắn hỏi tiếp: “Thái độ của Điện tử Samsung đối với chúng tôi thế nào?”

“Theo những gì tôi quan sát và hiểu được thì hẳn là chủ yếu là tiếc nuối.”

Nhan Ninh ngẫm nghĩ rồi nói: “Hoàn toàn không thấy thù hằn là bao. Trái lại, vì ngài báo trước cho họ nên bên phía trụ sở chính còn có đủ thời gian để chuẩn bị và tiến hành quan hệ xã hội.”

“Vậy là tốt rồi, không làm mất lòng.”

Trần Hán Thăng nói chuyện với Nhan Ninh thêm mấy câu rồi mới cúp điện thoại, sau đó lên mặt với La Tuyền: "Thấy chưa, không phải bạn làm ăn thì là bạn bè, em thật hẹp hòi…"

"Reng reng reng…"

Còn chưa bốc phét xong thì điện thoại đã đổ chuông tiếp một lần nữa, hơn nữa ba chữ "Thương Nghiên Nghiên" trên màn hình thực sự khá là chói mắt.

"Mẹ kiếp, ông đây đã gặp khó khăn rồi còn phải trải qua một lần ngã ngựa nữa sao?"

Trần Hán Thăng mắng thầm trong lòng một câu, hắn vốn không định nghe máy nhưng Thương Nghiên Nghiên cứ kiên nhẫn gọi hết lần này tới lần khác.

"Nghe máy đi!"

La Tuyền trợn mắt nói.

"Khụ…"

Trần Hán Thăng hắng giọng một tiếng: "Đây là một người bạn học của anh, chắc em cũng biết đấy, anh rất có uy tín ở lớp, mọi người đều rất quan tâm anh, chuyện này cũng là bình thường thôi mà."

"Anh không nghe máy thì để đó em nghe máy!"

La Tuyền hoàn toàn không chịu nghe những lời nói nhảm của Trần Hán Thăng, định cướp lấy điện thoại, Trần Hán Thăng không còn cách nào khác ngoài ấn nút nghe máy: "Alo…"

"Lớp trưởng!"

Thương Nghiên Nghiên gọi mãi mới được, chắc hẳn cô vừa mới ngủ dậy, giọng mũi vẫn còn khá nặng nhưng sự quan tâm

trong giọng nói thì không thể nào giấu nổi: “Giờ cậu thế nào rồi, tớ mới xem được video và những bình luận kia nữa…”

Thương Nghiên Nghiên nói một hồi rồi bật khóc, về bản chất cô vẫn chỉ là một nữ sinh viên bình thường, không có năng lực có thể nhanh chóng nhìn thấu vấn đề như Trịnh Quan Đề, chỉ có điều lại lẳng lơ hơn một chút, quyến rũ hơn một chút, to gan hơn một chút, hơn nữa còn một lòng chỉ muốn làm tình nhân của Trần Hán Thăng.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa.”

Trần Hán Thăng liếc nhìn La Tuyền ở bên cạnh, cô bé này đã bắt đầu ghen rồi, hắn đành phải bất chấp tất cả an ủi: “Những tin tức trên mạng đều là giả thôi, mọi chuyện cứ lấy cuộc nói chuyện qua điện thoại giữa tớ và cậu làm chuẩn nhé.”

“Cậu, cậu thực sự không sao chứ?”

Thương Nghiên Nghiên thút tha thút thít hỏi.

“Không sao hết!”

Trần Hán Thăng đáp chắc nịch: “Cậu đừng bận lòng.”

“Vậy tớ bay qua đó ngủ …”

Thương Nghiên Nghiên suýt nữa thì nói ra cụm từ “ngủ với cậu một giấc” thì đột nhiên nghe thấy Trần Hán Thăng nói trong điện thoại: “Em đừng kề sát gần anh như vậy, trời nóng dính nhớp nháp.”

“Vậy tớ bay qua đó thuyết phục chính phủ Hàn quốc cùng với cậu nhé, dù sao trước đây tớ cũng từng làm ở trạm phát thanh, tài ăn nói cũng không tồi, thường xuyên xem phim Hàn, nghe hiểu được một chút tiếng Hàn.”

Thương Nghiên Nghiên phản ứng rất nhanh nhạy, lập tức ý thức được bên cạnh Trần Hán Thăng đang có người nên đổi từ “ngủ” sang “thuyết phục”.

“Ngôn ngữ là vũ khí kém sức nặng nhất trong khi giải quyết tranh chấp, suy cho cùng vẫn phải xem thực lực mạnh yếu thế nào.”

Trần Hán Thăng từ chối ý tốt của Thương Nghiên Nghiên: “Có điều vẫn cảm ơn bạn học Nghiên Nghiên, tớ còn bận chút việc, lát nữa tớ liên lạc lại với cậu sau.”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hán Thăng nhún vai với La Tuyền: “Mối quan hệ với lớp quá tốt là vậy đấy.”

“Hứ!”

La Tuyền gắt lên: “Em cũng từng học ở Đại học Tài chính hai năm, con đĩ Thương Nghiên Nghiên này có tình cảm thế nào với anh, tưởng em thực sự không biết à, anh lập tức cho cô ta vào danh sách đen ngay đi!”

“Anh thề với trời, bọn anh trong sạch!”

“Không được, nhất định phải cho vào danh sách đen!”

“Em còn cướp điện thoại của anh nữa, anh tét mông em đó.”

“Anh tét đi, tóm lại em nhất định phải cho cô ta vào danh sách đen!”

…

Trong lúc hai người lại bắt đầu cãi nhau, Đàm Anh đi ra khỏi phòng vệ sinh báo cáo công việc. Thực ra cô khá cảm khái, bởi vì ở trong nước đã loạn nháo nhào lên như vậy rồi nhưng người trong cuộc thì vẫn còn tâm trạng ngồi đây trêu ghẹo sư muội, tố chất tâm lý đúng là mạnh mẽ biết bao.

Chẳng trách mình chỉ là thư ký, còn chủ tịch Trần thì thành chủ tịch Trần.

“Tổng biên tập Lưu của tờ “Dương Tử buổi chiều”.”

Đàm Anh che loa của điện thoại lại, nói nhỏ với Trần Hán Thăng: "Ông ấy muốn nói chuyện với ngài một chút."

"Dương Tử buổi chiều" là tờ báo có lượng phát hành lớn nhất tỉnh Tô Đông, trực thuộc ban Tuyên giáo của tỉnh. Xuất phát từ tính kịp thời của truyền thông, chắc hẳn tin tức "Trần Hán Thăng bị cảnh sát Hàn Quốc bắt giữ" đã được đăng tải.

Dù sao thì rất nhiều kênh truyền thông của các tỉnh khác cũng đều đã đăng, để thu hút người đọc, các báo giật tít theo đủ kiểu khác nhau.

"Buôn lậu thuốc phiện? Trộm cướp? Bạo lực? Chủ tịch Quả Xác Trần Hán Thăng bị rơi vào vòng lao lý!"

"Tỷ phú trẻ tuổi Trần Hán Thăng bị cảnh sát bắt giữ ở sân bay Incheon, video bắt giữ được tiết lộ"

"Ngang ngược phô trương không phải là sai nhưng ở nước ngoài thì nên khiêm tốn một chút nhé, chủ tịch Trần!"

…

Cánh truyền thông đúng là bậc thầy trong việc châm ngòi thổi gió, "Dương Tử buổi chiều" không thể làm như vậy, bởi vì họ cùng nằm chung trong một mạng lưới các mối quan hệ của ba tỉnh Tô Đông – Chiết Giang – Thượng Hải, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu cũng gặp, sao có thể làm trò tát nước theo mưa được.

Hơn nữa, ban Tuyên giáo cũng không phê duyệt cho đăng.

Vậy nên tổng biên tập Lưu muốn được nghe ý kiến của chính Trần Hán Thăng, xem nên đưa tin này như thế nào, hoặc là chỉ rõ ra cho ông ấy một phương hướng.

Sau khi biết mục đích cuộc gọi của tổng biên tập Lưu, Trần Hán Thăng nêu ý kiến: "Hay là gọi là "Loạt bài dài kỳ: Ghi

chép cuộc sống của chủ tịch Trần khi bị Hàn Quốc bắt giữ ngày đầu tiên" đi."

"Nghĩa là sao?"

Năng lực mổ xẻ vấn đề của cánh nhà báo hay dân làm truyền thông đều rất mạnh, ông ấy nhanh chóng hiểu được ba ý:

Một là Trần Hán Thăng sẽ không về nước ngay.

Hai là có vẻ như Trần Hán Thăng nắm quyền tự do nhất định, thậm chí là quyền chủ động.

Ba là đằng sau sự việc này còn có những tình tiết chưa được biết tới.

"Tổng biên tập Lưu thử viết như vậy xem sao."

Trần Hán Thăng cười nói: "Có lẽ chưa biết chừng có thể trở thành trang báo nóng nhất cũng nên."

"Được, tôi sẽ cho đăng như vậy, xin được giữ liên lạc với chủ tịch Trần."

Tổng biên tập Lưu không hề do dự, Trần Hán Thăng ngang ngược nhưng không ngu, hắn sẽ không nói đùa với ông ấy về chuyện này.

"Chủ tịch Trần, chúng ta không về nước sao?"

Đàm Anh nghe được nội dung cuộc nói chuyện giữa Trần Hán Thăng và tổng biên tập Lưu thì giật mình hỏi.

Cô vốn tưởng tối nay công bố chân tướng sự việc ra, rửa sách nỗi oan khuất cho Quả Xác, giáng một cú tát mạnh vào antifan và cánh truyền thông đồng thời giúp nâng cao danh tiếng cho chủ tịch Trần xong thì ngày mai hoặc ngày kia sẽ về nước.

“Mọi người có thể về nhưng tôi còn phải ở lại một thời gian.”

Tới tận lúc này, Trần Hán Thăng mới nói ra ý đồ thực sự của mình: “Nếu như mai về, có lẽ mọi người sẽ nhanh chóng quên lãng chuyện này, cho nên tôi muốn cố ý dựng nên chuyện tôi bị giam giữ… Một tháng đi, giả vờ như tôi bị giam một tháng, như vậy sẽ có sức nặng hơn.”

Thôi Chí Phong cũng đi vào và nghe được ý đồ của Trần Hán Thăng.

“Mọi người nghe nói sự tích Tô Vũ chăn cừu(*) rồi chứ?”

Trần Hán Thăng giơ hai tay lên, hưng phấn khoa tay múa chân nói: “Tôi học Toán và Anh thì đều ngủ gật nhưng chỉ riêng học Lịch Sử là tỉnh như sáo, bởi vì giáo viên lịch sử rất thích chém gió nên ngày xưa lúc nghe thầy kể sự tích này, tôi lập tức ghi lòng tạc dạ.”

“Tôi muốn trở thành một Tô Vũ thời bình.”

(*)sự tích Tô Vũ chăn cừu: Thời Tây Hán, Hán Vũ Đế phái đại thần Tô Vũ đi sứ ở Tây Vực để hàn gắn mối quan hệ với Thiền Vu Hung Nô nhưng một vị tướng nhà Hán đã quy hàng lại bất ngờ làm phản khiến Thiền Vu nổi giận, giam nhóm Tô Vũ lại, khuyên họ đầu hàng. Tô Vũ thà chết chứ quyết không đầu hàng nên bị ép làm nô lệ chăn cừu cho Hung Nô giữa thảo nguyên mênh mông, mãi mười chín năm sau mới được trở về đất Hán.

Trần Hán Thăng càng nói càng hưng phấn: “Kịch bản là thế này. Trong khi đi công tác ở Hàn Quốc, do cố vấn của Samsung Trịnh Bảo Húc nhục mạ tổ quốc nên tôi phẫn nộ bỏ về, kết quả bị đối phương cản lại ở sân bay, đồng thời giam giữ một tháng, khi về nước, tôi sẽ thu được rất nhiều danh

tiếng và vinh quang, cuối cùng trở thành người giành thắng lợi thực sự sau cơn phong ba này.”

“Thế nhưng… Liệu Samsung có chịu không?”

Thôi Chí Phong đưa ra câu hỏi đầu tiên: “Bọn họ thực sự sẽ tình nguyện trở thành công cụ để ngài kiếm tiếng tăm chứ?”

“Nếu không thì làm được gì?”

Trần Hán Thăng xòe tay: “Bọn họ đâu có quyền trục xuất tôi, chính phủ Hàn Quốc thì có thể đấy nhưng Nhà Xanh lại đang mong Samsung gặp xui xẻo.”

“Nhưng Điện tử Samsung cũng có thể đăng thông cáo mà.”

Đàm Anh đặt ra câu hỏi thứ hai: “Bọn họ sẽ nói mình không hề giam giữ ngài, là ngài chủ động ở lại Hàn Quốc.”

“Ai tin?”

Trần Hán Thăng chỉ vào những bài viết mỉa mai, trào phúng, bôi nhọ Quả Xác và hắn trên Baidu, Tieba rồi nói: “Chẳng lẽ mọi người không nhận ra sao, cư dân mạng rất dễ bị dắt mũi, chỉ cần bản thân chúng ta không thừa nhận, cũng không phủ nhận thì chắc chắn trăm phần trăm bọn họ sẽ cho rằng tôi đang bị giam giữ ở Hàn quốc, những gì Samsung nói chỉ là lời dối trá hòng che giấu.”

“Ồ!”

Đàm Anh sực hiểu ra: “Chẳng trách ngài lại đề nghị tờ “Dương Tử buổi chiều” làm một loạt bài dài kỳ, mục đích chính là để ghi chép trạng thái của mình khi bị “giam giữ”.”

“Đây cũng là một thủ đoạn để duy trì sức nóng của vụ việc.”

Trần Hán Thăng hỏi ý kiến của Thôi Chí Phong: “Lão Thôi thấy sao?”

“Vậy… Liệu Samsung có nổi giận không?”

Thôi Chí Phong sờ cằm, đưa ra câu hỏi cuối cùng.

“Tôi đoán chắc hẳn phần nhiều sẽ là bất đắc dĩ.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Thực ra nói trắng ra thì lần này rất có thể là ba phe cùng vô tình liên thủ với nhau đưa Samsung vào tròng, đương nhiên xét kỹ ngọn nguồn thì cũng là do bọn họ tự chuốc lấy.”

“Ba phe nào?”

La Tuyền ngồi nghe nãy giờ chẳng khác gì như đi lạc giữa sương mù, không nhịn được hỏi xen ngang.

“Trung, Hàn, Quả.”

Lúc nói đến “Quả”, Trần Hán Thăng chỉ vào mũi mình.

…

Khoảng bảy giờ tối, chính là lúc mọi người ăn xong ngồi nghỉ ngơi, uống trà nói chuyện, sinh viên nghỉ hè vừa đi dạo với cha mẹ vừa nghịch điện thoại.

Kiểu gì cha mẹ cũng sẽ trách móc mấy câu, con thích điện thoại như thế thì sống với điện thoại luôn đi.

Các sinh viên đại học chỉ giả mù giả điếc khi nghe những câu kiểu như vậy, vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm trên QQ, ngoại trừ phàn nàn với bạn bè cuộc sống trong kỳ nghỉ chán như thế nào ra, còn thảo luận về chủ tịch Trần của Điện tử Quả Xác rốt cuộc vì sao lại bị bắt.

“Bất kể thế nào, kiểu gì công ty Quả Xác cũng phải đứng ra tỏ thái độ gì đó chứ.”

Tiểu Âu, fan cứng của Quả Xác, sinh viên sắp lên năm ba của Đại học Hà Hải, rầu rĩ không vui đi bên cạnh cha mẹ, lồng ngực giống như bị mối tảng đá đè nặng.

Tiểu Âu thích Quả Xác biết nhường nào, bất kỳ sự kiện công khai nào của Quả Xác, cậu ấy cũng chưa từng bỏ lỡ.

Hễ là sản phẩm do Quả Xác bán ra, chỉ cần có logo "K", nhất định Tiểu Âu sẽ mua một món, ngoài vì ủng hộ ra thì chất lượng sản phẩm của Quả Xác cũng rất đáng đồng tiền bát gạo.

Tiểu Âu còn là một moderator ở cộng đồng Quả Xác, đến mức Trần Hán Thăng cũng biết cậu fan cuồng nhiệt nhỏ tuổi hơn hắn này.

Thế nhưng, kể từ sáng nay tới giờ, tinh thần của Tiểu Âu cực kỳ sa sút, bởi vì hôm qua ông anh lớn Trần Hán Thăng đã bị cảnh sát Hàn Quốc áp giải đi.

Dư luận trên mạng cũng cực kỳ tiêu cực, bôi nhọ, nói xấu đầy rẫy khắp nơi. Tiểu Âu chiến với antifan ở rất nhiều nền tảng như Tieba, Tianya, cộng đồng Quả Xác… nhưng đối phương thực sự quá đông.

Ngay cả trong nhóm QQ của lớp cũng có mấy tên khốn biết cậu ấy là fan Quả Xác nên cố ý đem chuyện này ra trêu. Tiểu Âu thực sự chỉ muốn đấm cho bọn họ mấy phát.

Vậy cũng chưa là gì, điều làm Tiểu Âu buồn nhất chính là công ty Quả Xác mãi không hề lên tiếng, thái độ này cứ như thể ngầm thừa nhận những lời đồn ấy là đúng, Tiểu Âu cảm thấy cuộc sống của mình gần như sắp bị antifan của Quả Xác chiếm giữ.

"Nhanh chân lên một chút."

Mẹ thấy Tiểu Âu đứng ngẩn người ở đằng sau, không khỏi gọi cậu ấy một tiếng.

"Biết rồi ạ."

Tiểu Âu lẩm bẩm đáp, sau đó lại cúi đầu nhìn quần và áo phông của mình, trên đó đều có logo "K", đây là trang phục

mua ở Trung tâm mua sắm Quả Xác.

Trước đây, Tiểu Âu cực kỳ tự hào khi mặc nó, cậu ấy muốn cho cả thế giới đều biết mình là fan Quả Xác. Thế nhưng hôm nay đi ở ven đường, Tiểu Âu cảm thấy hơi mất tự nhiên, dường như người đi đường đều nhìn cậu ấy bằng ánh mắt khác thường.

"Đây là ảo giác do tâm lý tạo ra thôi, thực ra mọi người chỉ đang đi lại bình thường."

Tiểu Âu nhủ thầm: "Mình không nên nghi ngờ chất vấn thân phận fan Quả Xác, đáng ra mình nên mãi mãi tin tưởng người anh lớn của mình, tin tưởng vào Lão Thôi, tin tưởng mọi người của Điện tử Quả Xác,… Mình quyết định mai mình sẽ quay lại Kiến Nghiệp!"

Tiểu Âu đột nhiên đưa ra một quyết định táo bạo, cậu ấy không muốn tiếp tục chờ đợi nữa, cậu ấy muốn tới nhà máy Điện tử Quả Xác ở Giang Lăng, nhất định phải điều tra chuyện này rõ ràng.

"Quả Xác mãi mãi là thần!"

Tiểu Âu nhẩm khẩu hiệu mấy lần xong, xua tan sự dao động trong lòng, sau đó bước nhanh đến dưới ngọn đèn trước cửa siêu thị Sogou, ngẩng đầu ưỡn ngực để mọi người đều nhìn thấy rõ logo "K" trên ngực mình.

"Đứa nhỏ này làm gì mà điên khùng vậy."

Cha mẹ Tiểu Âu nhíu mày nói.

"Ai làm gì điên khùng đâu, hồi nhỏ cha không nghịch ngợm sao?"

Mẹ Tiểu Âu khó chịu nói: "Nhà mình hình như hết dầu rồi, chúng ta đi mua chai mới đi."

Cha mẹ Tiểu Âu đi vào siêu thị, Tiểu Âu vẫn quật cường đứng tại chỗ.

Mới đầu, cậu ấy còn thấy hơi ngại ngùng.

Nhưng chẳng mấy chốc, Tiểu Âu đột nhiên phát hiện ra bên cạnh mình có thêm một bạn nam trông vẻ ngoài giống như một sinh viên đại học.

Ngoại hình của người này bình thường, tính cách cũng khá nhút nhát, chỉ gật đầu với Tiểu Âu rồi lại cúi đầu xuống tiếp tục chơi điện thoại di động.

Hóa ra người anh em này cũng là fan Quả Xác, điện thoại di động của cậu ta là của Quả Xác, bên hông còn đeo một chiếc MP4 của Quả Xác.

"Cậu tới ủng hộ tôi à?"

Trong lòng Tiểu Âu dâng lên một luồng sức mạnh ấm nồng.

Sau một lát, một anh chàng nhuộm tóc xanh đỏ tới nhìn hai người mấy lượt rồi cởi chiếc áo cộc tay đang mặc ra, châm thuốc lên hút.

Tiểu Âu tưởng đối phương định giở trò lưu manh, nhưng sau đó cậu ấy mới phát hiện ra sau lưng người này xăm hình "K".

"Sau này mình sẽ không coi thường mấy người tóc điện giật nữa!"

Tiểu Âu suýt thì rơm rớm nước mắt.

Hai phút sau, một bạn nữ nhỏ nhắn đi từ trong siêu thị ra, cô ấy nhìn nhóm ba người của Tiểu Âu một chút, sau đó cầm túi mua sắm lại gần.

Cô ấy không đứng gần lắm, trông như chỉ đang chờ ai đó, nhưng Tiểu Âu nhìn thấy rõ cô bạn xinh đẹp này dùng chiếc điện thoại di động thế hệ thứ hai của Quả Xác "Bạch Nguyệt Quang".

Đây cũng là một fan hâm mộ của Quả Xác.

"Đêm nay mình phải tới Điện tử Quả Xác!"

Rốt cuộc Tiểu Âu không cầm nổi nước mắt, cậu ấy muốn tới hỏi chị Tĩnh xinh đẹp xem vì sao có những fan cứng như họ mà các chị vẫn không đứng ra phản công.

Phản công!

Phản công!

Nhất định phải phản công!

Chỉ cần các anh chị nói một câu thôi, người sử dụng Quả Xác đông như vậy nhất định có thể đánh đuổi toàn bộ antifan!

"Này…"

Đúng lúc Tiểu Âu đang gào thét trong lòng thì bạn nam rụt rè chạy tới ủng hộ đầu tiên đột nhiên giơ điện thoại lên nói: "Hình như admin của cộng đồng Quả Xác mới vừa đăng một tin tức."

"Cái gì?"

Tiểu Âu vội vàng lấy điện thoại ra, anh chàng tóc nhuộm và bạn nữ xinh đẹp cũng mở trang web ra, đúng là một phút trước, cộng đồng Quả Xác mới đăng một bài mới.

Tiêu đề là:

"Tuy biết mọi người sẽ vĩnh viễn không rời bỏ nhưng chúng tôi vẫn tới muộn, rất xin lỗi, đồng thời cảm ơn các bạn!"

Tiểu Âu vẫn chưa nhấp vào xem, mắt đã nhòe đi.

Anh lớn, sao anh biết bọn em sẽ không đi mất?

Quả Xác, tại sao mãi giờ mới đăng bài?

“Samsung, đéo mẹ mày!”

Câu này không phải do Tiểu Âu nói mà là anh chàng tóc nhuộm đã xem hết bài đăng, vứt đầu mẩu thuốc xuống đất, bực bội hét lên.

Trong bài đăng có một đoạn video, video không hề dài, bởi vì trong đó chỉ có hai người.

Một người là một ông già nói chuyện bằng tiếng Hàn, Tiểu Âu không biết tiếng Hàn nhưng video đã được “chu đáo” chèn thêm dòng phụ đề.

“Người Trung Quốc đáng ra nên tỏ thái độ cung kính cầu xin Samsung chúng tôi tới đầu tư!”

“Quả Xác đúng là khốn nạn, Trần Hán Thăng lại càng khốn nạn hơn!”

“Các người đừng hòng mơ tới chuyện rời khỏi Hàn Quốc, tôi sẽ giam các người lại Hàn Quốc!”

Sau đó, xuất hiện người thứ hai, đó chính là chủ tịch Trần Hán Thăng của Điện tử Quả Xác.

Hắn chỉ nói ngắn gọn vài câu nhưng giọng điệu đầy lẫm liệt.

“Các ông có thể vũ nhục Trần Hán Thăng này nhưng không được vũ nhục tổ quốc của tôi!”

“Đây là ranh giới cuối cùng của tôi, cũng là ranh giới cuối cùng của Quả Xác!”

“Xin phép không thể tiếp tục hợp tác với Samsung được nữa, hợp đồng hai tỷ này coi như chấm hết!”

Sau đó, Trần Hán Thăng ngông nghênh rời khỏi phòng họp.

Video vẫn chưa kết thúc, bởi vì vẫn còn một trang lời tâm sự:

Chúng tôi đã nhận được video này từ trước nhưng vì an toàn của chủ tịch Trần và những đồng nghiệp khác, chúng tôi mới không tung ra. Tuy nhiên, được sự bảo vệ của đại sứ quán Trung Quốc tại Hàn Quốc, hiện chủ tịch Trần đã được an toàn nên chúng tôi mới có thể đăng tải nó.

Tuy biết mọi người sẽ vĩnh viễn không rời bỏ nhưng chúng tôi vẫn tới muộn, rất xin lỗi, đồng thời cảm ơn các bạn!

Không trải qua mưa gió, sao có được cầu vồng xinh đẹp.

… Toàn thể nhân viên Quả Xác K kính đăng.

"Cho nên…"

Tiểu Âu khụt khịt mũi một cái thật mạnh, nhìn sang mấy người fan Quả Xác khác: "Anh lớn hoàn toàn không ăn trộm hay buôn lậu thuốc phiện, hắn không chịu khom lưng uốn gối với chaebol Hàn Quốc cho nên mới bị bắt giam!"

"Cậu tin mấy lời vớ vẩn trên mạng đấy à?"

Anh chàng tóc nhuộm tỏ ra xem thường, vắt áo lên vai, nghênh ngang rời đi.

Bạn nữ xinh đẹp cũng hé môi cười, xách túi mua sắm bỏ đi.

Bạn nam nhút nhát hô khẽ một câu khẩu hiệu với Tiểu Âu trước khi đi khỏi: "Quả Xác mãi mãi là thần!"

Giờ khắc này, trong lòng Tiểu Âu như thể có triệu triệu ngọn lửa đang bùng cháy, phải siết chặt nắm đấm để kìm nén sự hưng phấn, hiện tại Tiểu Âu không dám mở miệng, bởi vì

hắn rất muốn ngửa mặt lên trời, hét lên một tiếng như thể xả ra hết toàn bộ cảm xúc.

Cha mẹ xách dầu ô liu đi từ trong siêu thị ra thấy con trai đứng khom lưng dồn sức như thể nếu dưới chân mà có Phong Hỏa Luân thì Tiểu Âu có thể bay thẳng đến Nam Thiên Môn vậy.

"Đứa nhỏ này."

Mẹ Tiểu Âu ấp úng nói: "Chẳng lẽ bị hâm thật rồi sao."

…

Chương 944: Khen đi, ra sức khen chủ tịch Trần đi cho tôi!

Tâm lý của cha mẹ tuổi trung niên bận rộn lo lắng chuyện củi gạo mắm muối, không còn sức lực để đu idol nên rất khó có thể hiểu được các "fan nhiệt thành" kiểu này, cho nên họ rất buồn bực về hành vi của con trai.

Hiện tại Tiểu Âu cũng không có thời gian giải thích với cha mẹ. Mãi mới bình tĩnh lại được, cậu ấy lập tức chạy dọc theo lối đi bộ, ra tới bờ sông yên tĩnh.

Nơi này ngoài những người lớn tuổi đi dạo ra còn có những cặp đôi yêu nhau, nước sông in bóng ánh đèn của muôn nhà ven sông, thỉnh thoảng lại có một chiếc thuyền du lịch nhỏ kéo còi đi ngang qua, làm dềnh lên những con sóng đập òm ọp vào thân đê.

Gió hè pha lẫn mùi bia, Tiểu Âu đột nhiên cảm thấy cảnh sắc đêm nay thật quá cuốn hút.

Kỳ lạ thật, sao ban nãy cậu ấy không nhận ra nhỉ?

Thế nhưng, dù cảnh sắc có đẹp tới độ nào đi nữa cũng vẫn thua xa cảm xúc vui sướng được chia sẻ giữa "các fan Quả Xác" với nhau.

Tiểu Âu lập tức mở cộng đồng Quả Xác ra, quả nhiên, mười phút trước vẫn còn là một loạt bài đăng một chiều chất vấn Trần Hán Thăng thì hiện tại đã bị ùn ùn những bài đăng khen ngợi thế chỗ:

“Chủ tịch Trần giỏi quá, thật không hổ là thần tượng của tôi!”

“Giọng nói dõng dạc của chủ tịch Trần khiến tôi dâng trào cảm xúc, một ngày là fan Quả Xác, cả đời là fan Quả Xác!”

“Tôi xem đi xem lại đoạn video này hai chục lượt rồi, mọi người thì sao?”

“Hơn ba mươi lần rồi nhé.”

…

Đây là những bài đăng tán thành đứng đắn, đương nhiên cũng có một số “bậc hiền triết” “mọi người đều say chỉ có mình ta là tỉnh, mọi người đều bẩn thỉu, chỉ có mình ta là thanh cao”:

“Chẳng hiểu nổi mọi người đang kích động vớ vẩn cái gì nữa, từ trước tới nay tôi chưa từng nghi ngờ một lần nào luôn.”

“Tôi cũng vậy, vẫn ăn vẫn chơi như thường, tôi chưa từng để tâm mớ tin rác kia luôn.”

“Cho nên mới nói, chân lý luôn nằm trong tay thiểu số, mọi người mau mau thoát fan đi, thật chẳng xứng làm fan hâm mộ của Quả Xác chút nào!”

…

Còn có một bộ phận không thể thiếu là những người sám hối:

“Tôi từng chất vấn chủ tịch Trần, hiện tại xin được chân thành xin lỗi, rất xin lỗi.”

“Hôm nay tôi cũng từng đăng bài chất vấn Quả Xác và chủ tịch Trần, xin lỗi +1.”

“Bài này tôi đăng lúc bờ mi đang hoen đỏ, tôi vẫn còn là học sinh cấp ba nên không có nhiều tiền tiêu vặt, đợi bao giờ lên đại học, tôi nhất định sẽ mua một chiếc điện thoại Quả Xác để ủng hộ.”

“Học sinh cấp ba thì đừng lén lút lên mạng, mau biến về lớp tự học buổi tối đi!”

…

Cuối cùng, còn có một bài đăng siêu ngớ ngẩn.

Lượng người sử dụng có hoạt động hằng ngày của cộng đồng Quả Xác lớn như vậy, thường hay có những bài đăng kiểu như “chọn năm người bất kỳ của Barca đi đá thì liệu có thể thắng nổi đội tuyển bóng đá trường của chúng tôi không?” Hay “luyện quyền ba năm, cảm giác Lý Tiểu Long cũng chẳng phải là đối thủ của tôi”.

Cuối cùng, những bài đăng này kiểu gì cũng sẽ thu hút được hơn chục nghìn lượt bình luận, trở thành linh vật kinh điển của cộng đồng Quả Xác.

Hôm nay lại xuất hiện thêm một bài nữa, tên bài chỉ có hai chữ: “Gọi cha”.

Nội dung như sau:

Chủ tịch Trần bị bắt ở Hàn Quốc, tôi cho là chủ tịch Trần phạm tội ở Hàn Quốc, bạn cùng phòng của tôi trước sau đều rất tin tưởng chủ tịch Trần, cho nên chúng tôi mới đánh cược với nhau, người nào thua sẽ phải đăng bài ở cộng đồng Quả Xác, phản hồi lại tất cả các bình luận của cư dân mạng bên dưới bài đăng, gọi mọi người là “cha”.

Cho dù tôi thua tâm phục khẩu phục kết quả này, chủ tịch Trần giỏi lắm! Trung Quốc hãy mạnh mẽ lên!

Nhưng tôi vẫn hy vọng bài đăng này sẽ flop.

Kết quả cuối cùng, chủ post chẳng thể được toại nguyện, bởi vì chưa đầy nửa tiếng, bài này đã biến thành hot topic với hơn bốn nghìn bình luận.

Tính cách của chủ post này cũng rất khẳng khái, thực sự trả lời lần lượt các bình luận, gọi mọi người là "cha".

"Tên ngốc này!"

Tiểu Âu cười sắp phì cả bong bóng nước mũi, đương nhiên cậu ấy cũng để lại bình luận bên dưới bài đăng đó.

Đều là người trẻ tuổi, có ai không muốn có thêm một cậu con trai chứ?

Thế nhưng, cười xong rồi, Tiểu Âu đột nhiên phát hiện ra giao diện trang cộng đồng Quả Xác chớp mấy cái rồi trắng tinh.

"Lại sập rồi!"

Tiểu Âu rầu rĩ gãi đầu, đây không phải là lần đầu tiên cộng đồng Quả Xác bị sập. Lần này là vì video kia, cư dân mạng nghe tin nên nhấp vào xem, thành ra bị sập.

"Hoàng béo làm gì vậy nhỉ."

Tiểu Âu thầm trách móc kỹ sư trưởng của phòng Mạng, Hoàng Lập Khiêm: "Còn sập thêm mấy lần nữa, khéo người ta cho là chất lượng của Quả Xác chúng ta thực sự không ổn mất!"

Giờ này khắc này, Tiểu Âu dường như trở thành giám đốc của Điện tử Quả Xác giúp Trần Hán Thăng khiển trách Hoàng Lập Khiêm.

Thực ra chuyện này cũng không thể trách Lão Hoàng, hiện tại cư dân mạng Trung Quốc có tổng cộng chưa đầy sáu mươi triệu người. Về lý thuyết, server có thể chịu tải năm triệu

người cùng online một lúc chắc chắn là đủ, đâu ai ngờ được rằng lại xảy ra sự việc như lần này đâu.

Trước mắt cũng chỉ có trang web tra cứu điểm thi đại học mới có được "đãi ngộ" như thế này.

"Bộp!"

Tiểu Âu đánh chết một con muỗi hút máu, trên đùi dần dần sưng lên một cục u nhỏ nhưng cậu ấy hoàn toàn không để tâm, vẫn liên tục lướt trang cộng đồng Quả Xác.

Phải miêu tả tâm trạng này như thế nào đây, nếu như ví nó với cuộc thi LOL mười năm sau thì chuyện này chính là team yêu thích của mình giành được thành tích tốt trên trường quốc tế, hoặc là tuyển thủ mình thích lập được một cú pentakill trong khi thi đấu.

Lúc này, với tư cách là fan hâm mộ, không chỉ bản thân mình muốn khen ngợi họ mà còn muốn tìm một nơi để xem người khác khen ngợi họ.

Người khác khen ngợi càng mạnh miệng, trong lòng Tiểu Âu càng vui vẻ, cho nên vừa rồi bài đăng ở cộng đồng Quả Xác tăng thêm nhiều như vậy, Tiểu Âu đều cố gắng phản hồi lại một biểu cảm "(*^▽^*)" ở mỗi bài.

Thế nhưng, giờ trang web sập mất rồi, chắc có nhanh cũng phải mười phút nữa mới khôi phục lại được, Tiểu Âu đành phải sang Baidu, Tieba xem thử.

Kết quả không xem còn đỡ, xem xong Tiểu Âu rất tức giận.

Bởi vì ở mấy bài Tieba lớn, có một số cư dân mạng không chỉ không khen ngợi Trần Hán Thăng mà còn đưa ra những chất vấn nghi ngờ:

A: Tôi mới xem video, tôi nghi video này là do Điện tử Quả Xác làm giả.

B: Người anh em à, tôi cũng nghĩ như vậy nhưng hễ chất vấn dù chỉ một câu ở cộng đồng Quả Xác thôi, lập tức sẽ có fan cuồng lao vào phản bác.

C: Cộng đồng Quả Xác cũng coi như là lãnh thổ của Quả Xác, chấp làm gì.

…

Đương nhiên không phải ai cũng nói như vậy, bởi vì cũng có fan hâm mộ của Quả Xác ở bên Tieba hoặc cho dù không phải fan hâm mộ của Quả Xác nhưng cũng rất khó chịu với những câu nói kiểu này của bọn họ.

"Đây là video đăng công khai, sao có thể là giả được?"

"Tôi đã điều tra rồi, đúng là Samsung có một cố vấn kinh doanh tên là Trịnh Bảo Húc, ảnh chụp của ông này giống hệt hình ảnh trong video."

"Trong số các bình luận ở trên có một số người thực sự quá hèn, cộng đồng Quả Xác chính là nơi hội tụ của fan Quả Xác, hiện tại chúng tôi đều đang rất kích động, thế mà các anh còn chạy tới chất vấn vào đúng lúc này, không phải các anh không cần liêm sỉ đâu mà là các anh làm gì có chút liêm sỉ nào!"

…

"Nói hay lắm!"

Tiểu Âu không khỏi siết chặt nắm đấm.

Tiểu Âu không biết mắng nhau với người khác nhưng nghe người khác mắng chửi, cậu ấy thấy rất hả dạ, nhất là ông anh lớn hài hước hào sảng Trần Hán Thăng, mỗi buổi lễ giới thiệu sản phẩm mới của hắn, Tiểu Âu đều cảm thấy như đang đi nghe tấu nói.

"Baidu sớm muộn gì cũng tèo."

Tiểu Âu tắt Tieba đi, âm thầm rút ra kết luận.

Không chỉ cư dân mạng ở Tieba nói xấu Trần Hán Thăng mà Tiểu Âu cảm thấy công tác quản lý ở Baidu cũng làm quá lỏng lẻo, không có định hướng đúng đắn cho cách nhìn nhận vấn đề của cư dân mạng. Mặc dù hiện tại ba công ty lớn hàng đầu là "BAT" nhưng nếu cứ tiếp tục đà này thì sớm muộn gì cũng sẽ bị thay thế.

*BAT: Baidu – Alibaba - Tencent

"Nếu là Quả Xác thế chân thì tốt, vậy sẽ gọi là GAT!"

*Quả Xác: GuoKe

Trong lúc Tiểu Âu đang nghĩ ngợi lung tung thì cộng đồng Quả Xác đã khôi phục lại bình thường, Tiểu Âu một lần nữa đắm chìm trong niềm sướng vui và thỏa mãn khi "xem người khác khen ngợi Quả Xác".

…

Nếu như nói đây chỉ là một góc trên internet, vậy thì ở thế giới hiện thực, trang nhất đầu đề của tờ báo lớn "Dương Tử buổi chiều" tung ra chậm một tiếng đồng hồ so với thường lệ in rõ tiêu đề "Ghi chép cuộc sống của chủ tịch Trần khi bị Hàn Quốc bắt giữ ngày đầu tiên".

Tác giả bài viết này chính là tổng biên tập Lưu Hoa. Dù sao ông ấy cũng là một người làm công tác văn hoá, trình độ ngòi bút ở một đẳng cấp khác hẳn, còn phảng phất nét văn học thời kỳ Dân Quốc:

Tôi quen biết ông Trần ở một bữa tiệc. Lúc đó thế hệ điện thoại đầu tiên của Quả Xác vừa mới được tung ra. Ông Trần rất hài lòng, cầm ly thủy tinh đi mời rượu khắp lượt mọi người.

Tôi không giỏi uống rượu nhưng cũng rất mừng khi được nhìn thấy cảnh này, thanh niên giỏi thì nước giỏi, thanh niên giàu thì nước giàu, thanh niên mạnh thì nước mạnh. Ông Trần có được thành tựu khi tuổi đời còn trẻ cho thấy khả năng dung nạp mạnh mẽ của xã hội chúng ta.

Quả thật, ông Trần phóng túng và ngông nghênh nhưng tính cách này của ông càng chứng tỏ ông không đời nào ăn trộm ở Hàn Quốc.

Tôi tin rằng chân tướng chắc chắn sẽ lộ ra manh mối, chúc ông Trần mọi sự mạnh giỏi.

Đây là thái độ của chính quyền tỉnh Tô Đông. Rất nhiều người ngửi mùi thơm của mực báo, từ từ ngẫm ra ẩn ý đằng sau bài viết này.

Ngoài ra, những cư dân mạng chất vấn đoạn video đó là giả cũng bị một sự việc "ngoài ý muốn" dọa sợ không còn dám lên tiếng nữa.

Khoảng chín giờ tối giờ Hàn Quốc, một trong những nhân vật chính của đoạn video, cựu cố vấn của Samsung Trịnh Bảo Húc tự vẫn ở cầu Hangang.

Trước di thể có để lại một bản di thư xin lỗi.

…

Chương 945: Samsung, bao giờ các ông mới thả chủ tịch Trần của chúng tôi ra đây?

Có lẽ trên thế giới luôn có những sự việc "trùng hợp" như vậy. Cựu cố vấn của Samsung Trịnh Bảo Húc tự vẫn ở cầu Hangang lại vừa hay được phóng viên đài truyền hình KBS Hàn Quốc đi ngang qua phát hiện ra, cho nên bức di thư cũng được công khai.

Trong bức thư cuối cùng này, ông ta thừa nhận ba điều:

Một, việc nhục mạ người Trung Quốc trong cuộc họp là hành vi nhất thời quá khích của ông ta, ông ta cảm thấy áy náy và nhục nhã vì đã có hành vi phá hoại mối quan hệ hữu nghị chân thành giữa Điện tử Samsung và nhân dân Trung Quốc.

Hai, chuyện ngăn cản Trần Hán Thăng của Quả Xác ở sân bay cũng là do ông ta ra lệnh vượt quyền ban giám đốc của Điện tử Samsung.

Ba, hiện tại ông ta đã rơi vào vực sâu không thể làm gì khác, chỉ mong có thể dùng cái chết để rửa sạch vết nhơ này.

Chẳng bao lâu sau, phó giám đốc điều hành của Điện tử Samsung Kim Jae Hwan "vội vàng" chạy tới hiện trường.

Kim Jae Hwan đau đớn bày tỏ bản thân không hề biết gì về nguyên nhân cố vấn Trịnh Bảo Húc tự sát, bởi vì trước đó không hề thấy ông ta có khuynh hướng gì liên quan tới chuyện này.

“Tuy nhiên, chúng tôi sẽ nghiêm túc điều tra làm sáng tỏ, đồng thời trấn an quả phụ của cố vấn Trịnh.”

Ánh mắt Kim Jae Hwan đầy bi thương: “Sáng mai chúng tôi sẽ tổ chức họp báo ở khách sạn Shilla, công khai chân tướng sự việc.”

Lời giải thích và cách sắp xếp này điêu luyện và đúng mực cứ như thể đã biết trước chuyện Trịnh Bảo Húc nhảy lầu tự vẫn vậy.

Ngay cả Trần Hán Thăng cũng phải âm thầm cảm thán, đúng là chaebol tàn nhẫn.

Chiêu liên hoàn này đã trút toàn bộ trách nhiệm lên đầu Trịnh Bảo Húc, việc ngăn cản ở sân bay cũng biến thành mệnh lệnh của ông ta.

Quả nhiên, người chết mới là người không thể nói.

Có điều hắn cũng có một “thu hoạch” ngoài ý muốn, Hoàng Tiểu Hà hạ quyết tâm rời Hàn Quốc.

Vốn dĩ bà còn rất do dự, mặc dù Trần Hán Thăng nói có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng bà cảm thấy ngoại trừ buổi sáng Trần Hán Thăng có đi ra ngoài một chuyến thì cả ngày còn lại chỉ gọi điện thoại và cãi nhau với La Tuyền, ung dung tự tại, không có vẻ gì là nguy hiểm đang tới gần.

Kết quả Trịnh Bảo Húc chết, Hoàng Tiểu Hà lập tức hiểu ra, bên dưới mặt biển phẳng lặng là những dòng chảy ngầm cuồn cuộn không nhìn thấy được.

…

Giữa Trung Quốc và Hàn Quốc không có kết nối mạng, cánh truyền thông cũng không hề liên hệ, tin tức Trịnh Bảo Húc tự sát và nội dung bức di thư trên lý thuyết sẽ không bị cư dân mạng Trung Quốc nhìn thấy.

Thế nhưng không biết là nhờ bàn tay ai trên mạng giúp đỡ, tóm lại mọi người chẳng mấy chốc đã biết được tin này. Tốc độ lan truyền này giống như lần điện thoại Samsung phát nổ vậy, nhanh chóng lan ra khắp mọi nơi trên mạng.

Rõ ràng là phải có người đứng sau giật dây.

Nhưng lúc này chuyện này không quan trọng. Việc Trịnh Bảo Húc tự sát và bức di thư đã khẳng định tính chân thực của video do cộng đồng Quả Xác đăng tải.

Bởi vì suy cho cùng cũng không thể làm giả được, những kỹ sư không muốn tiết lộ danh tính thuộc phòng Mạng của Quả Xác đã tìm ra một lượng lớn chứng cứ, chẳng hạn như Trịnh Bảo Húc tham gia sự kiện dự án nào đó hoặc ảnh chụp khi tham dự một hội nghị nào đó.

Chỉ cần so sánh một chút là sẽ biết Trịnh Bảo Húc chính là ông cụ trong video nhục mạ người Trung Quốc.

Cho nên Trịnh Bảo Húc chết "rất đúng thời điểm", bởi vì ông ta đã lặng lẽ nhảy sông trước khi cư dân mạng Trung Quốc nổi giận.

Người Trung Quốc coi trọng nguyên tắc "người chết là hết" cho nên thực sự không biết làm sao xả được lửa giận này, hiện tại chỉ còn đợi ngày mai xem họp báo của Samsung.

Đồng thời, Quả Xác và Trần Hán Thăng được hoàn toàn "rửa sạch vết nhơ", hay phải nói rằng sự việc này vốn dĩ là những lời đồn đại bôi nhọ tung tin đồn nhảm, đánh giá ở trên mạng về Trần Hán Thăng đột nhiên đảo chiều:

"Tôi đã bảo rồi mà, đây chỉ là hiểu nhầm thôi. Trần Hán Thăng có tiền như vậy, có cần phải phạm tội ở Hàn Quốc không?"

"Đâu chỉ vậy, chủ tịch Trần còn đang ở nơi đất khách quê người, an toàn của bản thân không được đảm bảo nhưng vẫn

cố gắng bảo vệ danh dự của tổ quốc, đúng là tinh thần bất khuất.”

“Tiếc là Trịnh Bảo Húc đã chết rồi, nếu không ông đây nhất định phải chửi ông ta tới chết mới thôi. Nếu hiểu lầm đã được gỡ bỏ rồi thì mấy nữa chủ tịch Trần về nước, mọi người có ra sân bay Lộc Khẩu đón anh hùng khải hoàn không?”

“Lập nhóm đi, +1.”

“+2, thêm tôi với.”

…

Lúc này, người cảm thấy nở mày nở mặt nhất chính là fan Quả Xác và những người thân bạn bè vốn ủng hộ Trần Hán Thăng.

Điện tử Quả Xác đương nhiên không cần phải bàn, tất cả chi nhánh của cửa hàng trà sữa “Ngộ Kiến” đều treo băng rôn ủng hộ Trần Hán Thăng ở cửa.

Ở công ty luật Dung Thăng, nếu không phải Tiêu Dung Ngư tạm thời ngăn cản thì Cao Văn đã lên kế hoạch thực hiện vụ kiện xuyên quốc gia thứ hai rồi.

Công ty luật của họ đã giành được rất nhiều lợi ích từ vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia đầu tiên, sư tỷ Cao nếm được trái ngọt một lần nên rất muốn có được một vụ kiện xuyên quốc gia nữa thu hút sự chú ý của mọi người.

Bởi vì quy mô của Điện tử Xiaomi quá lớn mà sếp Trịnh Quan Đề thì vẫn còn đang ở Hồng Kông, cho nên không kịp có hành động gì. Nơi thú vị nhất là ở trường cũ của Trần Hán Thăng đại học Kinh tế Tài chính Kiến Nghiệp.

Ban ngày, lúc hiểu lầm lên tới đỉnh điểm, các antifan không vào được forum nội bộ của đại học Tài chính nên để lại bình luận ở “Khu vực góp ý” của website chính thức của đại học

Tài chính, đề nghị đại học Tài chính nhanh chóng khai trừ tên khốn Trần Hán Thăng làm chuyện mất thể diện ở nước ngoài.

Kết quả phản ứng của đại học Tài chính là cho nhân viên kỹ thuật khóa "khu vực góp ý", hơn nữa còn tung ra hình ảnh năm ngoái Trần Hán Thăng trúng cử chức chủ tịch hội sinh viên của trường, đăng ở nơi bắt mắt nhất trên trang web chính thức.

Thái độ này khiến các antifan bực tức nhưng lại không thể làm gì. Đại học Tài chính là đơn vị trực thuộc sở, anh hùng bàn phím lải nhải trên mạng thì được nhưng nếu bảo bọn họ tới tấn công trường ngoài đời thực thì có cho bọn họ mượn mấy lá gan, bọn họ cũng không dám.

Tới khi chân tướng rõ như ban ngày, đại học Tài chính lại gỡ bỏ bức ảnh, bình thản như thể không hề có chuyện gì xảy ra.

Ngoài ra còn có tờ báo cấp tỉnh "Dương Tử buổi chiều".

Bởi vì trong vụ việc lần này, bọn họ chọn tin tưởng Trần Hán Thăng, ngoại trừ không bị tát cho một cú đau điếng như các đơn vị truyền thông khác ra, trong vòng một tháng tiếp theo loạt bài dưới dạng nhật ký thời Dân Quốc với tiêu đề "Ghi chép cuộc sống của chủ tịch Trần khi bị Hàn Quốc bắt giữ ngày thứ N" còn mang đến sức nóng rất lớn cho tờ báo.

…

Trần Hán Thăng vừa tận hưởng niềm vui thắng lợi vừa gọi điện thoại cho Lương Thái hậu và Lão Trần, Thẩm khờ khạo và Tiểu Ngư Nhi, Trịnh Quan Đề, Thương Nghiên Nghiên… Lần lượt gọi cho mỗi người một cuộc điện thoại ngắn báo bình an.

Thái độ của Lão Trần vẫn bình tĩnh y như trước, ông biết Trần Hán Thăng còn phải tiếp tục ở lại Hàn Quốc một tháng

nữa nên đưa ra quy định:

Hằng ngày, Trần Hán Thăng đều phải gọi điện cho ông, dù chỉ gọi nói xem buổi tối ăn gì cũng được.

Còn Lương Mỹ Quyên, vì bà không lướt mạng trên điện thoại nên vẫn luôn bị mọi người bưng bít.

Mặc dù Lương Thái hậu có nhận ra có điều bất thường nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

Bởi vì buổi trưa, Vương Tử Bác và Trần Lam đều cố ý chạy tới, bọn họ chỉ tới để xác định tinh thần của Lương Thái hậu, sau đó lại đi thăm Thẩm Ấu Sở. Hiện tại phe trung lập đã học được cách "xử lý sự việc một cách công bằng".

Chín giờ sáng hôm sau, Điện tử Samsung tổ chức họp báo ở khách sạn Shilla.

Không chỉ có đài truyền hình Hàn Quốc có mặt mà còn có cả phóng viên được các đơn vị truyền thông của Trung Quốc cử ra nước ngoài. Đối mặt với rừng ống kính máy quay, Kim Jae Hwan nói ra "tình hình thực tế".

Chủ tịch Điện tử Quả Xác dẫn người tới khảo sát Điện tử Samsung, kết quả cố vấn Trịnh tham gia dự thính buổi họp nhớ tới người thân đã mất trong chiến tranh, nhất thời không kiềm chế được cảm xúc cho nên nảy sinh xung đột với chủ tịch Quả Xác, ông Trần Hán Thăng.

Sau khi ông Trần Hán Thăng phẫn nộ bỏ về, cố vấn Trịnh vẫn chưa nguôi giận, cho người cản chủ tịch Trần ở sân bay Incheon, nhưng không hề to tiếng nữa.

Tuy nhiên, sau khi xảy ra sự việc, cố vấn Trịnh Bảo Húc nhanh chóng ý thức được chuyện mình đã làm gây tổn hại tới tình hữu nghị giữa Điện tử Samsung và nhân dân Trung Quốc nên trong phút vô cùng hối hận, không thể tha thứ cho bản

thân, ông ta đã chọn kết thúc sinh mệnh của mình ở cầu Hangang.

Lời này của Kim Jae Hwan tránh nặng tìm nhẹ, hoàn toàn không kể vì sao Trần Hán Thăng lại phát sinh xung đột với Trịnh Bảo Húc, nghe giống như thể đôi bên cùng có lỗi, hơn nữa phía Samsung còn có người chết, hy vọng có thể coi đây là câu trả lời đối với người tiêu dùng Trung Quốc.

Các phóng viên Trung Quốc liếc nhìn nhau, tỏ vẻ bất đắc dĩ "dù sao người cũng đã chết rồi, chuyện thế nào chẳng phải tùy ông nói sao cũng được sao".

Ngay sau đó, Kim Jae Hwan lại gập người chín mươi độ: "Từ sự việc lần này, chúng tôi nhận ra văn hóa doanh nghiệp của mình vẫn còn có chỗ thiếu sót, hy vọng được mọi người giám sát, chúng tôi sẽ tiếp tục sáng tạo ra dịch vụ tốt nhất, cống hiến vì xã hội loài người…"

"Quản lý Kim."

Kim Jae Hwan còn chưa kết thúc màn biểu diễn thì có một phóng viên không nhịn được đặt câu hỏi: "Vừa rồi ngài phát biểu lâu như vậy nhưng vẫn chưa nói bao giờ chủ tịch Trần của chúng tôi có thể về nước."

"Gì cơ?"

Sau khi nghe phiên dịch dịch sang tiếng Hàn, Kim Jae Hwan hết sức khó hiểu.

Trần Hán Thăng bao giờ về nước thì biết thế mẹ nào được chứ?

…

Chương 946: “Chị dâu” chín ép không ngọt

Quản lý Kim Jae Hwan cảm thấy câu hỏi phóng viên đưa ra rất ngớ ngẩn, hiện tại Samsung không hề có dây dưa gì với Quả Xác.

Bởi vì video đã được tung ra, Trần Hán Thăng chắc hẳn đã thu được sự tôn trọng và danh tiếng như mong muốn.

Còn Samsung, bởi vì đã đổ hết toàn bộ tội lỗi lên đầu Trịnh Bảo Húc nên cho dù đoạn video đó sẽ ảnh hưởng tới thị trường sản phẩm ở Trung Quốc nhưng Trịnh Bảo Húc cũng đã tự vẫn vì chuyện này, cho nên sự việc vẫn chưa đến mức “thảm họa”.

Dù sao người Trung Quốc cũng rất lương thiện, tin rằng người chết là hết.

Các phóng viên Trung Quốc quan sát thấy phản ứng của Kim Jae Hwan, mọi người đều tin là thật, cho rằng chủ tịch Trần đã được an toàn.

Tuy nhiên sau một ngày, hai ngày, ba ngày… Sau gần một tuần, từ tháng bảy chuyển sang tháng tám, Trần Hán Thăng vẫn chưa thấy về nước.

Những fan hâm mộ hào hứng chuẩn bị đón máy bay là những người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường.

Ở thời kỳ mà việc vận hành vẫn còn nhiều mù mờ này, độ sát sao của “fan Quả Xác” thậm chí còn cao hơn cả fan hâm mộ của các ngôi sao, đương nhiên điều này cũng là do Quả Xác và chủ tịch Trần rất cầu tiến, không phụ sự tin tưởng của mọi người.

Bọn họ đã mua xong hoa tươi, đặt xong băng rôn, ngay cả nghi thức chào đón cũng đã tập dượt trên mạng một lượt rồi nhưng vẫn chưa thấy người về.

Thực ra người vẫn đang ở Hàn Quốc, bởi vì loạt bài nhật ký phong cách Dân Quốc "Ghi chép cuộc sống của chủ tịch Trần khi bị Hàn Quốc bắt giữ ngày thứ N" vẫn còn đang tiếp tục.

Trước mắt đã ra tới kỳ thứ bảy, kỳ báo lần này đăng tải hình ảnh Trần Hán Thăng đứng chắp tay sau lưng trước cửa sổ.

Toàn bộ ảnh chụp ở dạng đen trắng, hiếm hoi lắm mới thấy Trần Hán Thăng mặc vest một lần nhưng lại đứng khuất sáng, ở trong bóng tối, không nhìn rõ được mặt mũi, chỉ có thể dựa góc nghiêng của hàng mày loáng thoáng nhận ra vẻ lo nước thương dân.

Bên dưới là lời tâm sự giản dị của tổng biên tập Lưu Hoa: Ông Trần, rốt cuộc ông đang suy nghĩ điều gì?

Ảnh chụp đi kèm với lời tâm sự đậm nét văn chương của Quỳnh Dao, kết hợp với bộ phim đề tài Dân Quốc "Kinh hoa yên vân" có sự tham gia của các diễn viên như Triệu Vy, Trần Bảo Quốc, Phan Việt Minh đang rất hot ở thời điểm này càng tô đậm thêm bầu không khí.

Cho nên sức nóng của vụ việc này mãi không hạ nhiệt. Nhờ vậy, Trần Hán Thăng có thêm rất nhiều fan hâm mộ, lượng tiêu thụ điện thoại Quả Xác tăng liên tục, số lượng người sử dụng đăng ký tài khoản ở cộng đồng Quả Xác dần dà tăng gấp đôi, lượng tiêu thụ của "Dương Tử buổi chiều" cũng phá kỷ lục trước đó của tờ báo.

Thậm chí có công ty âm nhạc có ý định ké fame, muốn viết một bài hát khích lệ mọi người dựa trên hình tượng của Trần

Hán Thăng…

Xem chừng Trần Hán Thăng chỉ cần sơ ý một chút là sẽ lao vào giới giải trí.

Thế nhưng…

Chủ tịch Trần không về, nhật ký vẫn tiếp tục loạt bài dài kỳ, thế chẳng phải chứng tỏ chủ tịch Trần vẫn đang ở Hàn Quốc sao?

"Samsung có ý gì vậy, không phải bọn họ đã nói sẽ thả người rồi sao?"

"Lúc trước vì người đã chết rồi nên chúng ta không muốn tính toán làm gì nhưng giờ lại vẫn bắt giam chủ tịch Trần, Samsung thích lật lọng vậy phải không?"

"Có phải bọn họ cho rằng có tiền thì thích làm gì cũng được phải không?"

…

Ban đầu vì Trịnh Bảo Húc nhảy sông tự sát nên Samsung tạm thời thoát được kiếp nạn, thế nhưng hiện giờ chẳng hiểu sao lại trở thành "tiêu điểm" một lần nữa.

Tới tận giờ Kim Jae Hwan mới biết, hóa ra Trần Hán Thăng vẫn chưa hề đi khỏi Hàn Quốc.

"Aiss!"

Kim Jae Hwan suy sụp đến nơi rồi, anh ta nhanh chóng tìm tới chung cư hiện tại Trần Hán Thăng đang ở.

Trần Hán Thăng không hề cảm thấy bất ngờ, Seoul không lớn, hắn đã ở đây gần hai mươi ngày, chắc chắn Samsung có thể tìm ra hắn.

"Chủ tịch Trần."

Kim Jae Hwan gặp Trần Hán Thăng bên dưới nơi ở tạm thời, lập tức thắc mắc hỏi: "Sự việc đã xong xuôi rồi, vì sao cậu không về nước chứ?"

"Tôi có quen một vài người bạn mới ở đây là tùy viên quân sự bên đại sứ quán nên muốn ở lại Hàn Quốc thêm một thời gian."

Trần Hán Thăng nghiêng đầu, nói với giọng dễ thương: "Không được sao?"

"Tôi…"

Mí mắt Kim Jae Hwan giật một cái, lại đem đại sứ quán ra dọa, có giỏi thì đừng có mách mẹ, Samsung vs Quả Xác đấu một chọi một!

"Bên phía Trung Quốc có rất nhiều người đang chờ ngài."

Kim Jae Hwan gào thét trong lòng nhưng giọng điệu lại từ từ thả lỏng, chân thành tha thiết khuyên nhủ: "Cho nên ngài nên về nước sớm một chút để mọi người được yên tâm."

"Tại sao lại cần yên tâm chứ?"

Trần Hán Thăng tỏ ra không hiểu: "Chẳng lẽ có người muốn gây bất lợi cho tôi sao? Không thể nào! Giữa ban ngày ban mặt, bản thân tôi cũng rất hiền lành, không làm hại gì ai, hơn nữa còn có đối tác là Điện tử Samsung, ai dám gây bất lợi cho tôi chứ?"

"Ôi…"

Kim Jae Hwan thở dài, ép mình phải tỉnh táo, tên khốn này nói chuyện móc mỉa, châm chọc khiến anh ta thấy tức ngực.

"Chủ tịch Trần."

Kim Jae Hwan trầm ngâm một lúc lâu, quyết định không vòng vo, nói thẳng ra: "Nếu cậu không về nước, dân chúng và

cư dân mạng Trung Quốc sẽ cho rằng Samsung đang tạm giam ngài, hiểu lầm này sẽ ảnh hưởng tới danh dự của công ty ở quý quốc."

"Chuyện này sao có thể trách tôi được."

Trần Hán Thăng nhún vai: "Tuần trước tôi muốn về nước, các ông cương quyết giữ tôi lại, giờ…"

"Đó là mệnh lệnh của cố vấn Trịnh."

Kim Jae Hwan đang định lên tiếng thì Trần Hán Thăng phẩy tay ngắt lời, giọng nói cực kỳ khó chịu: "Quản lý Kim đẩy một người chết ra chịu tội thay có gì hay chứ?"

Kim Jae Hwan đột nhiên im lặng, trong lúc đang nói trắng ra như thế này, quả thực không nên nói dối Trần Hán Thăng như thể đối xử với một thằng ngốc.

"Lúc trước tôi muốn về, các ông ngăn cản; hiện tại tôi muốn ở, các ông lại muốn tôi về."

Trần Hán Thăng khinh thường, mắng: "Mẹ kiếp, rốt cuộc ông muốn sao đây, cho rằng Quả Xác là doanh nghiệp dưới quyền Samsung hay sao? Hay cho rằng Samsung là hoàng đế của Hàn Quốc, tổng thống Roh đã vung thanh đao lên rồi, chỉ chờ các ông phạm sai lầm là sẽ chém ngay!"

Kim Jae Hwan dẫn theo người phiên dịch đi cùng. Lúc người phiên dịch dịch câu này sang tiếng Hàn, giọng anh ta run lên.

Có nhiều khi biết là một chuyện nhưng nói ra lại là chuyện khác. Ông chủ trẻ tuổi này của Quả Xác trông dường như là một kẻ ngông cuồng không chịu trói buộc không có đầu óc nhưng thực ra trong lòng hắn hiểu hết tất cả.

"Vậy… Ý chủ tịch Trần thế nào?"

Kim Jae Hwan càng ngày càng bình tĩnh, quan hệ giữa tập đoàn Samsung và chính phủ rất phức tạp, có nói ba ngày ba đêm cũng không hết nhưng đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là ý định của Trần Hán Thăng.

Cần tiền, cần kỹ thuật hay cần gì?

Tóm lại chuyện gì cũng có thể thương lượng được.

"Tôi định ở lại đây đến tháng mười, chờ kiếm đủ danh tiếng đã."

Trần Hán Thăng đưa ra một mốc thời gian: "Tới lúc đó tôi sẽ tự về nước. Trong thời gian này sẽ có bạn bè người thân tới Hàn Quốc thăm tôi. Nếu như họ gặp chuyện gì ngoài ý muốn khi đi dạo phố, tôi sẽ quy trách nhiệm cho quản lý Kim và tiến hành trả đũa."

"Còn 2 tháng…"

Kim Jae Hwan lẩm bẩm nhắc lại một lần: "Tôi về thương lượng một chút, ngoài ra xin chủ tịch Trần yên tâm, Quả Xác và Samsung đã so chiêu với nhau gần một năm, chúng tôi hiểu rõ tính cách và tác phong của chủ tịch Trần, sẽ không làm những chuyện ngu ngốc khiến đôi bên cùng lưỡng bại câu thương."

Sau khi Kim Jae Hwan đi khỏi, Trần Hán Thăng thong thả hút một điếu thuốc ở dưới tầng, Đàm Anh đi cùng thấy hơi khó hiểu: "Chủ tịch Trần, không phải kế hoạch của ngài là đầu tháng chín sẽ về sao?"

"Lừa anh ta một chút."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Đợi bọn họ năn nỉ tôi về, tôi sẽ thuận đà về sớm một tháng, chưa biết chừng lại kiếm được món lợi nào đó. Đàm phán kinh doanh phải thật giả lẫn lộn như thế, chứ ai lại nói thật mẹ ra chứ."

Đầu tháng chín, chắc chắn Trần Hán Thăng sẽ phải về, bởi vì cuối tháng chín, bé Tiểu Ngư Nhi nhỏ sẽ chào đời.

Thế nhưng, khi trở lại cửa căn hộ chung cư, trước khi mở cửa ra, Trần Hán Thăng bỗng nhiên hơi do dự: "Vẫn đang đánh nhau à?"

"Ừm…"

Nghe vậy, khuôn mặt vốn nghiêm túc của Đàm Anh đột nhiên nở nụ cười, dường như trong phòng có chuyện gì đó khá buồn cười.

"Ôi…"

Trần Hán Thăng cũng thở dài, lắc đầu đi vào, lập tức nghe thấy tiếng gào như sói tru ma khóc của Trần Lam: "Cô có ép thế nào tôi cũng không gọi đâu!"

"Vậy tôi sẽ ép cô tiếp, mau gọi chị dâu đi!"

Đây là tiếng của La Tuyền.

"Tôi cứ không gọi đấy!"

Trần Lam chẳng mấy khi mới kiên quyết một lần: "Tiểu La, tôi bảo cô này, "chị dâu" chín ép không ngọt đâu!"

Chương 947: Khi La Tuyền biết chuyện có thai

“Cái gì? Cô còn dám gọi tôi là Tiểu La à!”

Cũng không biết La Tuyền dùng chiêu gì mà Trần Lam lại vừa khóc vừa cười ầm ĩ một lần nữa.

Trần Hán Thăng nhìn thử thăm dò, Trần Lam bị đè xuống giường, La Tuyền vừa bóp cổ cô ấy vừa cù lét.

Trần Lam sợ nhột liên tục giãy giụa, La Tuyền đè chặt lại, giường đệm rối tung, hai người vật nhau trong phòng bật điều hòa mà sống mũi và trán vẫn đổ mồ hôi.

Lúc này, một người đi từ sau lưng tới, bĩu môi chê: “Tôi chịu phục rồi đó, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn đánh nhau, không thể yên lặng xem tập mới của anime sao…”

“Cô nói vậy mà không thấy ngại à?”

Trần Hán Thăng xoay người, búng đầu đối phương một cái: “Nếu cô không dẫn Trần Lam theo thì con bé dám tới Hàn Quốc chắc?”

“Nhưng cô ấy cứ năn nỉ tôi mãi, tôi biết làm sao được chứ…”

Nhiếp Tiểu Vũ ôm đầu, ấm ức phản bác.

Làm sao Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Lam lại tới Hàn Quốc? Sau khi Trần Hán Thăng quen với cuộc sống “cầm tù”, để tránh những người thân bạn bè thực sự quan tâm hắn phải lo lắng, hắn vẫn tiết lộ một chút mục đích “kiếm tiếng tăm”.

Đương nhiên phạm vi này rất nhỏ, chỉ giới hạn trong nhóm Lão Trần và Lương Thái hậu, Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, Trịnh Quan Đề và Thương Nghiên Nghiên, Trần Lam, Vương Tử Bác, Biên Thi Thi, Hồ Lâm Ngữ… và cả cấp quản lý Điện tử Quả Xác do Khổng ngự tỷ đứng đầu.

Có người đã biết trước, có người nghe nói sau không nhịn được chửi ầm lên, có người bĩu khuôn mặt nhỏ bắt đầu lo nghĩ, có người nhìn hình người tuyết trên màn hình khóa của điện thoại, ngẩn người không nói gì… Riêng chỉ có em gái Trần Lam là biết tin xong, lập tức ồn ào đòi tới Hàn Quốc "chăm sóc" anh trai.

Đương nhiên Lương Mỹ Quyên không đồng ý, dù sao tính hai anh em nhà này thế nào, Lương Thái hậu biết quá rõ.

Trần Lam đành phải nghĩ cách khác. Thế nhưng, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đang mang thai, Trịnh Quan Đề đang ở Hồng Kông, Thương Nghiên Nghiên quá nghe lời anh trai, cho nên không thể trông cậy được gì ở các chị dâu.

Anh Tử Bác cũng không được. Với tính cách chín chắn của anh ấy thì càng không đời nào chịu mang cô ấy tới Hàn Quốc, cho nên Trần Lam tính toán rất lâu, chỉ có chị Tiểu Vũ là tương đối phù hợp.

Mặc dù thân phận của Nhiếp Tiểu Vũ là thư ký trưởng nhưng mọi người đều biết Trần Hán Thăng coi cô ấy như em gái, bình thường quát mắng không nể nang nhưng lúc gia đình liên hoan, Trần Hán Thăng vẫn thường xuyên gọi thư ký nhỏ tới ăn cùng.

Hai người ăn ý với nhau, một người muốn tới Hàn Quốc mua sắm, một người muốn đi mua figure và truyện tranh limited, hai người quyết định không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng, bay thẳng từ Kiến Nghiệp tới Seoul.

Hai người Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Lam đều rất lém lỉnh, sau khi hai người tay trong tay tới được sân bay Incheon rồi, họ mới gọi điện thoại khai thật với Trần Hán Thăng.

Ban đầu Trần Hán Thăng tưởng họ đùa, sau khi biết tin này là thật, hắn sợ toát mồ hôi lạnh, vội vàng lái xe đi đón hai bà cô tổ này về.

Dọc đường đi, thư ký nhỏ bị mắng xối xả, Trần Lam biết kiểu gì cũng không tránh khỏi bị mắng một trận nên rụt cổ lại, không dám lên tiếng.

Trong lòng Trần Hán Thăng vẫn còn vui mừng vì em gái đã trưởng thành rồi. Thế nhưng, vừa tới chung cư, Trần Lam lại lập tức mâu thuẫn với La Tuyền.

Trước đây, Trần Lam và La Tuyền từng gặp nhau rồi, hôm sinh nhật hai mươi tuổi của Trần Hán Thăng, La Tuyền tới tặng thiệp chúc mừng, tình cờ chạm mặt Trần Lam đang ở nhà.

Lúc ấy Trần Lam đang học cấp ba, cô ấy không để ý gì cả, tới khi cô ấy lên đại học thì La Tuyền đã đi du học Hàn Quốc, Trần Lam không hề biết "nhóm chị dâu" của mình còn có người này.

Ban đầu Trần Lam không thích chị dâu này, một là vì La Tuyền chỉ lớn hơn mình chưa đầy hai tuổi, hai là La Tuyền thường xuyên ông cụ non bắt cô ấy gọi mình là chị dâu.

Thực ra đối với A Lam, "gọi chị dâu" chỉ là chuyện rất nhỏ, chỉ tốn công khép mở môi một cái mà thôi, dù sao có vấn đề gì đi nữa thì cũng là nợ phong lưu của anh trai, có liên quan gì với Trần Lam này đâu chứ?

Thế nhưng trước đây chị dâu Ấu Sở và chị dâu Tiểu Ngư Nhi hoặc là chị dâu Quan Đề cá tính, với cả chị dâu Nghiên Nghiên quyến rũ biết cách ăn mặc, họ đều cho cô ấy rất nhiều lợi lộc.

La Tuyền ngay cả bao lì xì cũng không cho, vậy mà đòi làm chị dâu của cô ấy sao?

Thế nhưng sư muội La rất cố chấp, phải gọi là chị dâu trước thì cô mới nghĩ tới chuyện mua quần áo cho.

Cho nên từ lúc hai người gặp nhau đến giờ vẫn thường xuyên đánh nhau, vì vóc người A Lam thấp hơn La Tuyền một đoạn nên thường xuyên bị đè xuống giường chà đạp.

"Anh, anh, mau cứu em đi!"

Trần Lam nhìn thấy Trần Hán Thăng đứng ở cửa ra vào, vội vàng kêu cứu.

"Nằm mơ đi!"

La Tuyền cưỡi trên người La Tuyền, cốc đầu cô ấy, nói: "Tôi là chị dâu của cô, dạy cô là chuyện nên làm."

Nói xong, La Tuyền lại cù tiếp, Trần Lam lại tiếp tục vặn vẹo co người cười "hắc hắc hắc" trên giường.

"Mẹ kiếp… Giờ đáng ra phải là trạng thái bị cầm tù mới đúng, tại sao lại trông giống như gia đình đi nghỉ thế này chứ."

Trần Hán Thăng hết sức bất đắc dĩ, hắn đối mặt với Kim Jae Hwan còn chẳng buồn phiền như vậy.

Cuối cùng Hoàng Tiểu Hà phải ra tay, trong phòng ngủ vang lên một chuỗi tiếng đánh đòn "bộp bộp", hai người La Tuyền và Trần Lam chỉnh trang lại tóc tai đi ra ngoài.

"Hừ!"

Trần Lam chạy tới chỗ ghế sô pha, ôm cánh tay Trần Hán Thăng, quay về phía La Tuyền lè lưỡi "ple ple" như thể khoe khoang.

"Chụt!"

La Tuyền không chút khách sáo hôn ngay lên mặt Trần Hán Thăng, nói như thể khiêu khích: “Dám không?”

“Chuyện này…”

Trần Lam hơi chần chừ, thực ra em gái thơm anh trai cũng chẳng sao nhưng giờ đã lớn rồi, không hợp thân mật như thế nữa.

Thế nhưng chuyện này chẳng làm khó nổi Trần Lam, nhân lúc Trần Hán Thăng không chú ý, cô ấy đột nhiên “bốp” một tiếng, vỗ má anh trai một cái rồi vội vàng chạy ra thật xa, đắc ý chống nạnh nói: “Tiểu La, cô dám không?”

“Trần Lam, em muốn chết đúng không!”

Trần Hán Thăng mắng em gái, La Tuyền thấy người trong lòng bị đánh, thở phì phò đuổi theo báo thù, tầng trên nhanh chóng vang lên tiếng đùa giỡn ầm ĩ.

“Lão Thôi rất trung thành, anh ta ở đây với tôi một tuần, chắc là đã chán ở khách sạn rồi.”

Trần Hán Thăng nói với Nhiếp Tiểu Vũ: “Tôi bảo anh ta mấy hôm tới về nước, bên Kiến Nghiệp có rất nhiều chuyện, hai người lăn về cùng với anh ta luôn đi.”

“Thế…”

Nhiếp Tiểu Vũ phồng má, có vẻ không thích lắm: “Tôi vẫn chưa mua được figure.”

“Mẹ kiếp… Không có đứa nào là bớt đau đầu!”

Trần Hán Thăng thở dài, nghĩ ngợi rồi nói với Nhiếp Tiểu Vũ: “Để đến tối tôi nói với La Tuyền một tiếng, bảo cô ấy mai đi dạo với mọi người một vòng, cô ấy là người quen thuộc Seoul nhất.”

“Hay quá!”

Thư ký nhỏ nghe tin được đi mua figure, lập tức gật đầu, ánh mắt sáng lấp lánh.

Đàm Anh ở bên cạnh hơi bùi ngùi, chuyện này đúng là có ước ao cũng không thể được, dù sao lúc ông chủ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, giám đốc Nhiếp đã đi theo bên cạnh rồi.

Nghe nói, giám đốc Nhiếp còn rất thân thiết với người nhà của ông chủ, chẳng trách lại được yêu chiều như vậy.

…

Buổi tối lúc ăn cơm, để sớm ngày tống tiễn được Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Lam về, quả nhiên Trần Hán Thăng nhờ La Tuyền dẫn hai người họ đi mua sắm.

“Nếu sư huynh Trần đã có lời vậy rồi thì em phải nể mặt thôi nhưng mà…”

La Tuyền bất ngờ “nhưng mà” một tiếng, sau đó kề tai thì thầm mấy câu.

Trần Hán Thăng nghe xong, cắn môi do dự một chút, cuối cùng vẫn chấp nhận số phận, đồng ý.

Nhiếp Tiểu Vũ và La Tuyền liếc nhau, nhất định phải quý trọng cơ hội được đi dạo phố ở Seoul lần này vì nó là do chủ tịch Trần (anh trai) hi sinh thân mình đổi lấy.

Quả nhiên, khoảng mười hai giờ, Trần Hán Thăng đang nằm trên giường nghịch điện thoại thì khóa cửa đột nhiên kêu “rắc” một tiếng, Trần Hán Thăng biết là ai tới, hắn để điện thoại di động xuống, nằm ngửa người: “Xin hãy làm nhanh một chút…”

“Lần nào cũng chỉ hôn môi thôi.”

La Tuyền đi vào phòng, buồn rầu nói: “Sư huynh Trần, trước đây anh chui vào rừng cây nhỏ còn nồng nhiệt hơn thế

này nhiều, ở nhà không tiện, chúng ta đi thuê phòng đi.”

“Đi thuê phòng? Hiện tại anh đang trong trạng thái bị cầm tù mà!”

Trần Hán Thăng không nhịn được vỗ đầu một cái: “Em không biết sự tích Tô Vũ chăn cừu sao? Nếu Tô Vũ mà sống như anh chắc đã bị Hung Nô chém từ lâu rồi.”

“Vậy được thôi, lần này em muốn hôn lưỡi.”

La Tuyền lùi một bước, đổi nguyện vọng khác.

Nửa giờ sau, trong phòng khách vang lên tiếng Hoàng Tiểu Hà: “La Tuyền, La Tuyền, cốc uống nước của mẹ ở đâu rồi…”

Hiện tại Trần Hán Thăng đã biết dì Hoàng uống nước bằng bát, câu này là một dạng ám chỉ uyển chuyển, nhắc nhở hai người đừng thân mật.

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng lau miệng: “Đừng quên ngày mai dẫn nhóm Trần Lam đi dạo phố đấy…”

Bởi vì Trần Hán Thăng rất phối hợp, cho nên La Tuyền dẫn Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ đi dạo phố nguyên một ngày, tới tận khuya mới về nhà, Trần Lam xách túi đầy cả tay trái lẫn tay phải, miệng đã chuyển sang gọi “chị dâu Tuyền à, chị dâu Tuyền ơi” rồi.

Trần Hán Thăng không thấy có gì lạ, đây là kỹ năng cơ bản của thế hệ con cháu nhà họ Trần.

Thực ra La Tuyền rất hào phóng, chỉ cần là người cô ưng ý thì cô sẵn lòng chi tiền không có giới hạn.

Lúc trước, khi Hỏa Tiễn 101 phá sản giả, La Tuyền đưa cho Trần Hán Thăng phiếu ăn nạp sẵn mười nghìn tệ, tới tận giờ, phiếu ăn ấy vẫn chưa được dùng hết.

Có thể nhìn thấy rất nhiều bóng dáng của Trần Hán Thăng ở Trần Lam, mặc dù La Tuyền đánh nhau với Trần Lam nhưng trong lòng cô rất thích cô em gái này, "mua mua mua" hoàn toàn không cần nhìn giá.

Tình cảm "chị dâu – em chồng" nhanh chóng ấm lên, tiếc là hôm sau, sau khi Thôi Chí Phong tới, Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ sẽ phải về nước.

"Chị dâu Tuyền."

Trần Lam lưu luyến không nỡ xa, nói: "Em sắp phải về nước rồi."

"Về đi."

La Tuyền rất ra dáng chị dâu, hào phóng phẩy tay: "Chị ở đây với anh em, chờ bao giờ anh em về nước thì chúng ta lại gặp lại nhau."

"Ờm…"

Trần Lam cũng cảm thấy rất thích La Tuyền, các chị dâu khác đều coi cô ấy như một đứa trẻ, chỉ có La Tuyền là đánh nhau với cô ấy.

"Chị dâu Tuyền."

Trần Lam nhìn quà cáp xếp đầy va li, nhất thời xúc động, không nhịn được nói: "Hi vọng chị cũng giống chị dâu Ấu Sở và chị dâu Tiểu Ngư Nhi, sớm sinh một em bé, như thế tình cảm sẽ ổn định hơn."

"Em bảo gì?"

Chỉ nghe "cạch" một tiếng, điện thoại trượt khỏi lòng bàn tay La Tuyền, pin bung ra ngoài.

Trong phòng cũng bỗng chốc im lặng, Thôi Chí Phong muốn móc điện thoại ra mà không móc ra được, thấy trên bàn

có một chiếc cốc dùng một lần, bèn cầm luôn lấy, úp lên tai, vừa đi về phía phòng bếp vừa nói: "Alo, khoảng tầm trưa là anh về tới Kiến Nghiệp rồi, anh sẽ về thẳng nhà cha mẹ…"

"Giám đốc Thôi, tôi có chuyện này muốn báo cáo với anh."

Đàm Anh cũng lập tức đuổi theo.

Hoàng Tiểu Hà còn tưởng rằng mình nghe nhầm, định hỏi lại Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ.

"Đi nhanh lên, sắp không kịp máy bay rồi."

Nhiếp Tiểu Vũ thấy tình hình không ổn, lập tức kéo Trần Lam, chạy "bạch bạch bạch" ra tới thang máy.

Chỉ còn mình La Tuyền ngơ ngác đứng tại chỗ, trong lòng quanh quẩn một câu:

Thẩm Ấu Sở mang thai, Tiêu Dung Ngư cũng mang thai, mình thua hẳn rồi…

…

Chương 948: Trần Hán Thăng: Anh muốn trả lại cho em một ngôi nhà

“Tiểu Đàm, tình hình bên ngoài như thế nào rồi, cô ra xem đi.”

Trong phòng bếp ở căn chung cư, Thôi Chí Phong chậm rãi đặt cốc giấy dùng một lần trong tay xuống.

Đàm Anh không thể không bội phục, dù sao cũng là giám đốc Thôi mà, vào thời khắc mấu chốt có thể biến bất cứ thứ gì thành đạo cụ, khả năng diễn kịch thực sự không hề bị hạn chế trong một khuôn mẫu.

Đồng thời còn có thể núp ở sau lưng đối phương, chỉ huy cấp dưới đi liều chết tìm hiểu tình hình quân sự.

Đàm Anh u oán nhìn thoáng qua Thôi Chí Phong, nhưng đây là mệnh lệnh của cấp trên, cô chỉ có thể vươn đầu nhìn xung quanh một chút.

“Sao rồi?”

Thôi Chí Phong hạ giọng hỏi.

“La Tuyền đang đứng trước cửa, mặc dù không nói gì nhưng xét từ bả vai đang run rẩy của cô ấy mà nói, có lẽ cô ấy đang khóc.”

Đàm Anh thở dài một hơi: “Haiza, cho dù là ai nghe thấy tin tức này…”

“Cô nghe được cái gì?”

Thôi Chí Phong nhanh chóng cắt ngang: "Tôi chưa nghe được gì đâu nhé, thính giác của cô nhanh nhạy là vấn đề của cô, đừng kéo tôi xuống nước."

"Tôi…"

Đàm Anh nhất thời nghẹn họng một chút.

Đây là ông chủ của bộ phận kinh doanh tại điện tử Qủa Xác sao?

Đây là tầng lớp cấp cao trong hội đồng quản trị điện tử Qủa Xác sao?

Đây là người đàn ông có thể thảo luận về phương hướng phát triển của doanh nghiệp với ông chủ lớn sao?

"Mình và những người siêu cấp tinh anh đó vẫn có sự chênh lệch rất lớn mà."

Đàm Anh bất đắc dĩ lắc đầu.

Thôi Chí Phong vẫn không hề hay biết hình tượng huy hoàng của mình đã "tan biến", anh ta nhíu mày lẩm bẩm nói: "Bây giờ vẫn không có động tĩnh gì, điều đó chứng tỏ đối phương đang đè nén cảm xúc của mình, chờ đến khi thực sự bật khóc thành tiếng, mình đây đi ra cũng không được, mà không đi cũng không xong…"

"Cho nên…"

Thôi Chí Phong nhanh chóng đưa ra quyết định, anh ta dự định nhân nhân lúc vẫn chưa làm lớn chuyện, giả vờ như không biết gì cả và rời đi.

Lão Thôi cũng là một người có kinh nghiệm trong xã hội, chờ đến khi La Tuyền thực sự bật khóc thành tiếng, nếu khi đó mới rời đi thì thực sự quá máu lạnh, nhưng nếu ở lại thì phải nghe thấy chuyện riêng tư của ông chủ lớn, một người lọc lõi

khôn khéo như Thôi Chí Phong sẽ không phạm vào sự kiêng kỵ này đâu.

"Giám đốc Thôi…"

Thấy Thôi Chí Phong muốn chuồn lẹ, Đàm Anh không nhịn được hỏi: "Còn tôi thì sao?"

"Cô là thư ký riêng bên cạnh, đương nhiên phải ở lại đây rồi."

Thôi Chí Phong lập tức xụ mặt, nghiêm túc dặn dò: "Ông chủ đã nói với tôi rồi, anh ấy vô cùng hài lòng với thái độ làm việc của cô, cho dù gặp phải chuyện gì đi chăng nữa cũng đừng hoảng hốt, tóm lại chỉ cần nhớ kỹ một câu, toàn tâm toàn ý phục vụ ông chủ lớn, thư ký Nhiếp hôm nay chính là cô ngày mai đấy."

Thôi Chí Phong vẽ xong một chiếc bánh nướng lớn, còn giơ nắm tay lên qua loa có lệ cổ vũ một chút, sau đó kéo vali hành lý chạy ra bên ngoài.

"Chủ tịch Trần, thời gian hơi gấp gáp, tôi…"

Khi đi ngang qua bên cạnh Trần Hán Thăng, Thôi Chí Phong còn giả vờ hỏi xem có nên ở lại không?

"Anh về nước trước đi, khoảng thời gian này vất vả cho anh rồi."

Trần Hán Thăng cũng không làm khó cho Lão Thôi.

Hai hàng chân mày Thôi Chí Phong rõ ràng thả lỏng một chút, nhưng La Tuyền đang đứng trước cửa chống trộm, cơ thể chiếm hơn một nửa.

Lão Thôi cũng không dám nói với La Tuyền gì mà "Phiền cô nhường đường một chút", thậm chí hoàn toàn không dám đối mặt với cô.

Bởi vì anh ta sợ trong khoảnh khắc đối mặt với cô, La Tuyền sẽ đột nhiên bật khóc thành tiếng.

Cho nên Thôi Chí Phong dứt khoát nhấc vali hành lý lên, hóp bụng nín thở, vô cùng cẩn thận lách ngang qua người La Tuyền rời đi, Đàm Anh ở trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này, đột nhiên không còn trách cứ giám đốc Thôi "không có nghĩa khí" chạy trốn nữa.

Mọi người đều là người làm công cả mà, chẳng qua Thôi Chí Phong là nhân viên cấp cao, còn một thư ký riêng như mình chỉ là nhân viên cấp thấp mà thôi.

…

Mãi cho đến khi Thôi Chí Phong và hai cô gái ồn ào kia rời đi, trong nhà chỉ còn lại bốn người, lần lượt là:

Trần Hán Thăng muốn nói lại thôi;

Thư ký Đàm Anh đang lo lắng bất an;

La Tuyền không ngừng rơi nước mắt giống như những hạt châu bị vỡ;

Còn có Hoàng Tiểu Hà- Người muốn cười nhưng lại ngại cười thành tiếng.

Còn về phần người giúp việc có dáng người không tồi trước đó, bởi vì Hoàng Tiểu Hà có ý định về nước nên đã cho thôi việc trước.

Đương nhiên lúc này dì Hoàng đã rất muốn cười, kể từ khi Trần Hán Thăng đến Hàn Quốc, bà đã có thêm một nhiệm vụ hàng đầu chính là "Đề phòng La Tuyền và Trần Hán Thăng đạp hư lẫn nhau".

Nửa đêm, chỉ cần La Tuyền không ở trong phòng ngủ, Hoàng Tiểu Hà nhất định phải ở trong phòng khách tìm chén

trà uống nước, nói tóm lại là không cho đoạn nghiệt duyên này có cơ hội phát sinh.

Với độ tuổi và kinh nghiêm của Hoàng Tiểu Hà, bà hiểu quá rõ nếu để La Tuyền đi theo Trần Hán Thăng, không danh không phận ở bên cạnh hắn thì sẽ không có kết quả gì, đúng là Hoàng Tiểu Hà thích chàng trai trẻ giống như Trần Hán Thăng, nhưng bà cũng không có ý định để con gái đi làm "vợ nhỏ".

Nhưng cô gái ngốc nghếch La Tuyền này lại cố chấp chui vào sừng trâu, nhưng bây giờ Trần Hán Thăng đã có con rồi, La Tuyền nên tỉnh ngộ đi.

"Hán Thăng à."

Trong lòng Hoàng Tiểu Hà tràn ngập tinh thần buôn chuyện của một người phụ nữ trung niên: "Có lẽ lúc nãy dì nghe nhầm rồi, sao có thể nghe ra được hai người đang mang thai chứ? Còn nữa cha mẹ cậu đã biết chuyện này chưa? Chẳng trách đầu năm nay cục trưởng Lữ đột nhiên từ chức, là để chăm sóc Tiểu Ngư Nhi đúng không?"

"Dì Hoàng…"

Trần Hán Thăng hoàn toàn không có muốn trả lời, bĩu môi về phía La Tuyền, ra hiệu cô ấy vẫn còn đang khóc đấy.

"Không sao đâu."

Hoàng Tiểu Hà cũng là mẹ ruột của La Tuyền, tuỳ tiện xua tay nói: "Đừng quan tâm đến con bé, khóc một trận thì sẽ tốt hơn thôi."

Khóc là một hiện tượng bình thường, điều đó chứng tỏ cuối cùng La Tuyền cũng nhận ra rằng giữa cô và Trần Hán Thăng là chuyện không thể, cho nên đau lòng cũng là điều có thể hiểu được.

Đàm Anh phát huy trách nhiệm của một thư ký riêng, nếu lúc này cô cũng ngồi trên ghế sô pha nghe chuyện, hoặc tiếp tục hoang mang trốn ở trong phòng bếp thì có lẽ ngày mai Trần Hán Thăng sẽ thay thế cô mất.

"Tiểu Tuyền à, lau nước mắt đi."

Đàm Anh đưa một gói khăn giấy qua, đưa cho La Tuyền.

"Tránh ra!"

La Tuyền vung tay, "bộp" một tiếng, trực tiếp hất bay khăn giấy.

Sắc mặt Đàm Anh cũng không thay đổi nhiều, cô đến Hàn Quốc đã gần một tháng, cũng đã đoán ra được tính tình của La Tuyền.

Đây là một cô gái nhỏ với bản chất lương thiện nhưng lại cố chấp quá mức, những lúc tâm trạng của La Tuyền tốt, cho dù là dạy tiếng Hàn hay nói đùa, cô đều bày ra dáng vẻ hoà đồng vui vẻ.

Nhưng nếu tâm trạng không tốt thì sẽ rất khó sống chung, thậm chí còn hơi xấu xa.

Đương nhiên, người có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của La Tuyền, chỉ có ông chủ Trần Hán Thăng.

Đàm Anh ngồi xổm người xuống nhặt khăn giấy lên, ngay khi cô đang định chủ động lau nước mắt giúp La Tuyền thì Trần Hán Thăng ở sau lưng đột nhiên nói: "Để tôi đi."

Đàm Anh đưa khăn giấy cho ông chủ lớn, còn mình thì lặng lẽ trở lại trong phòng ngủ, cô ta có thể đoán trước được tiếp theo sẽ xảy ra một trận va chạm kịch liệt về phương diện tình cảm, lúc này mình không tiện chứng kiến trực tiếp.

Cho nên nói, mặc dù chức vụ thư ký này thăng tiến nhanh nhất, nhưng thực chất không phải ai cũng có thể đảm đương

được công việc này.

Quả nhiên, khi Đàm Anh trở lại phòng đang định đúng cửa lại thì nghe thấy La Tuyền lớn tiếng chất vấn: "Anh là một kẻ lừa đảo, anh ngủ với hai người bọn họ thì thôi đi, tại sao còn để hai người bọn họ sinh con, tại sao chứ?"

"Bởi vì mối quan hệ tình cảm này nước chảy thành sông mà."

Đàm Anh thầm trả lời trong lòng.

Bản thân cô đã là mẹ của hai đứa nhỏ, đương nhiên có thể hiểu được cảm giác này.

Nhưng trong lúc đóng cửa, Đàm Anh cố ý chậm lại một chút, cô muốn nghe câu trả lời của ông chủ.

"Bởi vì…"

Trần Hán Thăng hơi xấu hổ, lắp bắp nói: "Bởi vì lúc đó anh không thể nhịn được."

"Phụt…"

Đàm Anh suýt chút nữa hộc máu, sao lại có một câu trả lời lưu manh như vậy chứ, nhưng thực ra điều này cũng phù hợp với cá tính của ông chủ.

Nhưng còn La Tuyền thì sao, phản ứng của cô ấy sau khi nghe xong…

"Choang!"

Dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng thuỷ tinh vỡ vụn trên mặt đất, còn có tiếng hét chói tai của Hoàng Tiểu Hà: "La Tuyền, con điên rồi đúng không, tại sao lại muốn đập vỡ bình hoa, con có gan thì chuyển đến TV xem nào."

Thứ này giống như đang trả lời câu hỏi của Đàm Anh, thư ký Đàm không dám nghe tiếp nữa, lặng lẽ đóng cửa lại, cô

định chờ đến khi động tĩnh lặng xuống sẽ đi xuống thu dọn.

…

Trong phòng khách dưới lầu sớm đã trở nên hỗn loạn, bình hoa xinh đẹp vỡ tung thành từng mảnh, những đoá hoa hồng ướt đẫm nằm trên mặt đất, vừa có vẻ cô độc vừa tán loạn.

La Tuyền giống như phát điên, cô vừa khóc vừa định đi đến đá TV, Hoàng Tiểu Hà căn bản không thể ngăn cản được, cuối cùng vẫn là Trần Hán Thăng ôm La Tuyền vào trong lồng ngực mới có thể bình tĩnh lại.

La sư muội thực sự quá đau lòng, lúc học cấp ba, cô bại dưới tay Tiêu Dung Ngư, lên đại học lại bại bởi Thẩm Ấu Sở.

Nhưng không hiểu tại sao, La Tuyền luôn có cảm giác rằng nếu Trần sư huynh không yêu đương cùng với hai người kia, hắn nhất định sẽ là bạn trai của mình.

Không thể nghi ngờ gì nữa!

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao cô vẫn quá yêu Trần Hán Thăng, mặc dù La Tuyền đã tạm thời "chấp nhận" Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, nhưng trong lòng vẫn chưa bao giờ từ bỏ ý định so sánh.

Đặc biệt là sau khi phân tích ra được hai cô gái kia đều đã chia tay với Trần Hán Thăng, La Tuyền cảm thấy bầu trời trở nên trong trẻo, nước trở nên xanh hơn, thế giới càng trở nên tốt đẹp.

Nhưng trong lòng cô vẫn có chút khó chịu, bởi vì Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đã cướp đoạt người đàn ông của mình, cho nên nhất định phải làm chuyện gì đó để xoa dịu sự đau xót này, La Tuyền suy nghĩ một chút, dưới tình huống cả giá trị nhan sắc và dáng người không thể giành chiến thắng, "sinh con" chính là một sự lựa chọn thích hợp.

Nó không chỉ dẫn đầu hai vị sư tỷ mà còn có thể gia tăng tình cảm với Trần sư huynh, vốn dĩ La Tuyền đã lên kế hoạch rất tốt, nhưng bởi vì mẹ ruột Hoàng Tiểu Hà theo dõi quá gắt gao nên vẫn không có thời gian thực hiện.

Kết quả, ngay hôm nay, một tin dữ truyền đến từ trong miệng Trần Lam, cả Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều đồng thời mang thai…

Vậy chẳng phải mọi phương diện cô đều chậm hơn một bước sao, chẳng trách lúc trước Trần sư huynh thích chui vào trong rừng cây nhỏ như vậy, bây giờ đến cả hôn môi cũng tương đối chính trực, có lẽ là lo lắng có thêm một đứa nhỏ đúng không?

"Anh buông em ra, buông em ra!"

La Tuyền càng nghĩ càng đau lòng, hai chân không ngừng đấm đá lung tung.

Nhưng sức lực của Trần Hán Thăng rất lớn, La Tuyền hoàn toàn không thể tránh thoát được, cô nhìn thấy cổ tay của Trần Hán Thăng đang ở ngay trước mắt, thật lòng muốn cắn mạnh xuống một cái, nhất định phải cắn đến chảy máu, còn phải cắm hàm răng vào trong da thịt.

Nhưng vào phút chót, La Tuyền vẫn không đành lòng.

La sư muội chính là người như vậy, cô có thể tổn thương toàn bộ thế giới, nhưng chắc chắn sẽ không làm tổn thương đến Trần Hán Thăng, chờ đến khi cô kiệt sức, chỉ có thể dựa vào lồng ngực Trần Hán Thăng khóc nức nở: "… Tại sao anh lại sinh con cùng với hai người kia, có phải anh muốn cả đời em đều thất bại dưới tay các chị ấy không, em có chỗ nào không bằng các chị ấy… Hu hu hu…"

Trần Hán Thăng không nói gì, lòng hiếu thắng của tiểu sư muội quá nặng, ngay cả sinh con cũng so sánh.

Nhưng nếu đã không thể đổ lỗi cho Trần sư huynh, vậy thì chỉ có thể giận chó đánh mèo lên Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.

"Trần sư huynh…"

Nước mắt La Tuyền quá nhiều, cho dù Trần Hán Thăng giúp cô lau như thế nào đi chăng nữa thì vẫn có những giọt nước mắt trào ra ngoài giống như vỡ đê.

La Tuyền không quan tâm, ngẩng đầu lên nói với Trần Hán Thăng: "Anh… Anh bảo các chị ấy phá thai đi, anh đừng sinh con với các chị ấy, anh sinh con với em được không?"

"Không được."

Trần Hán Thăng duỗi tay ra sửa sang lại mái tóc giúp La Tuyền, nhưng ý tứ từ chối vẫn chắc nịch như vậy.

Tháng sau Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở sẽ chào đời, đây không chỉ là hai mạng sống, mà xét từ tâm huyết của Tiểu Ngư Nhi và Thẩm khờ khạo dành cho hai đứa nhỏ, nếu thực sự phá thai, nói không chừng hai người bọn họ cũng sẽ trực tiếp đi theo.

Thậm chí còn có Lương thái hậu, Lão Trần, Lữ Ngọc Thanh, Lão Tiêu…

"Tại sao chứ?"

La Tuyền sẽ không nghĩ nhiều như vậy, trong lòng cô chỉ có Trần sư huynh.

Sau khi Trần Hán Thăng từ chối, La Tuyền lại không nghe theo, không buông tha, bắt đầu "phát điên", thậm chí có một lần nhân lúc Trần Hán Thăng sơ suất, cô còn có ý định trực tiếp lao thẳng về phía ban công.

Cũng may Trần Hán Thăng phản ứng nhanh, nửa đường chặn cô lại.

Bọn họ đang ở tầng 12 đấy, Hoàng Tiểu Hà vốn dĩ chỉ lo quát mắng La Tuyền, hai chân cũng ngay lập tức bị doạ cho mềm nhũn.

Con gái của bà thì bà hiểu chứ, bây giờ La Tuyền lao về phía ban công, chắc chắn không phải là dùng tự sát để ép buộc Trần Hán Thăng, nếu xử lý không tốt, cô thực sự dám nhảy xuống.

"Điên rồi, điên rồi, đứa nhỏ này điên rồi."

Hoàng Tiểu Hà run rẩy lấy điện thoại di động ra, gọi vào một số điện thoại đã lâu lắm rồi không liên lạc: "La Hải Bình, con gái của ông muốn tự sát, ông có quan tâm không?"

…

La Hải Bình đang bàn chuyện làm ăn với người ta ở Thượng Hải, sau khi nghe thấy tin tức này, rượu cũng không uống, hát cũng không thèm hát, ngay cả chuyện làm ăn cũng không bàn nữa, trực tiếp mua vé máy bay để bay đến Seoul nhanh nhất.

Từ Thượng Hải đến Seoul mất chưa đầy hai tiếng đồng hồ, Hoàng Tiểu Hà gọi điện thoại vào giữa trưa, hơn bốn giờ tối, La Hải Bình đã đến trước cửa chung cư.

"La Tuyền đâu rồi?"

Lão La thở hổn hển, câu đầu tiên chính là hỏi thăm tin tức của con gái.

"Gây chuyện đủ rồi, đang nghỉ ngơi."

Hoàng Tiểu Hà nhỏ giọng nói.

"Phù…"

La Hải Bình thở dài một hơi thật sâu, để ý đến vợ cũ đang nhìn chằm chằm vào cổ áo của mình, lúc này ông mới phát

hiện mình đã cài sai cúc áo.

“Lúc đó tôi đang uống rượu.”

La Hải Bình giải thích nói: “Bà gọi điện thoại cho tôi, đã thế còn khóc nức nở, tôi cho rằng bà và La Tuyền bị người khác bắt nạt, vội vàng mặc áo rồi chạy đến sân bay, trên đường đi cũng không có tâm trạng quan tâm đến những thứ này.”

“Ồ.”

Hoàng Tiểu Hà rũ mắt xuống, giấu đi một chút dịu dàng.

La Hải Bình không phải là một người chồng tốt, nhưng chắc chắn là một người cha tốt.

“Tôi muốn đi thăm La Tuyền.”

La Hải Bình nhỏ giọng hỏi ý kiến.

“Đi đi.”

Hoàng Tiểu Hà gật đầu: “Hán Thăng đang ở cùng con bé.”

Khi cặp vợ chồng đã ly hôn cùng đến cửa phòng ngủ, có lẽ La Tuyền đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cô đang mơ mơ màng màng nói chuyện với Trần Hán Thăng.

“Trần sư huynh, anh còn nhớ lúc trước em đã gấp ngôi sao nhỏ giúp anh không?”

“Nhớ chứ.”

Đây là giọng nói của Trần Hán Thăng.

“Lúc đó em vì muốn gấp 999 ngôi sao nhỏ nên thành tích học tâm đã giảm xuống.”

La Tuyền mỉm cười: “Em nói cho anh biết một bí mật, thực ra lúc đó em cũng biết Tiêu sư tỷ gấp giúp anh, vì thế em cố ý tặng cho anh trước, quả nhiên chị ấy đã tức giận.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng cũng khẽ cười hai tiếng, hắn đã biết chuyện này lâu lắm rồi.

…

Lại một lát sau.

“Trần sư huynh.”

La Tuyền hình như đang trở mình: “Em thường xuyên nằm trên chiếc giường này chờ anh trả lời tin nhắn, sau đó lại không cẩn thận ngủ thiếp đi, kết quả trong mơ thấy anh trả lời em, em sẽ theo bản năng tỉnh lại, vội vàng cầm điện thoại đến đây.”

“Xin lỗi.”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng nói.

…

Trong phòng ngủ lại im lặng thêm một lát nữa, giọng nói của La Tuyền lại nghẹn ngào: “Trần sư huynh, anh có biết em rất yêu anh không?”

“Biết.”

Giọng điệu Trần Hán Thăng hơi nặng nề.

“Trần sư huynh.”

La Tuyền dừng lại một chút rồi nói: “Em rất muốn kết hôn với anh, không có tiền cũng kết hôn, chúng bạn xa lánh cũng kết hôn, kết hôn rồi lại ly hôn cũng muốn kết hôn, cho dù sẽ hối hận về việc kết hôn cũng muốn kết hôn.”

“Xin lỗi.”

Trần Hán Thăng- Người vẫn luôn giỏi ăn nói, dường như lúc này cũng chỉ biết nói “xin lỗi”.

…

Cuộc trò chuyện giữa Trần Hán Thăng và La Tuyền vẫn còn tiếp tục, nhưng La Hải Tuyền ở bên ngoài cửa đã không thể nhịn được nữa.

Người đàn ông đến từ Tô Bắc làm giàu bằng cách chạy thuyền, lênh đênh trên biển ấy giờ đây đã nước mắt lưng tròng, ông đau lòng thay cho con gái của mình.

Tại sao lại vì tình yêu mà trở nên hèn mòn như vậy chứ?

La Hải Bình lo lắng sẽ làm phiền con gái nên vẫn luôn kìm nén cho đến khi chạy vào nhà vệ sinh mới lặng lẽ bật khóc, vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện bên cạnh có người đưa khăn giấy, hoá ra là cô vợ cũ cũng đang đỏ bừng hốc mắt.

La Hải Bình tuỳ tiện lau nước mắt, sau đó đi đến sô pha hút thuốc.

Hơn hai mươi phút sau, Trần Hán Thăng bước ra từ trong phòng ngủ, nhìn thấy La Hải Bình, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, chủ động chào hỏi: "Chú La."

"Ừ."

La Hải Bình đánh giá Trần Hán Thăng một chút, lại tiếc nuối cúi đầu, đời này Trần Hán Thăng không thể làm con rể của mình.

"La Tuyền lại ngủ rồi."

Trần Hán Thăng cũng tìm ghế ngồi xuống, cũng châm một điếu thuốc, trong lúc nhất thời, trong phòng khách chỉ có tiếng kim giây chạy "lách tách lách tách".

"Chú La."

Trần Hán Thăng đột nhiên nhìn thấy những sợi tóc bạc ở thái dương La Hải Bình, vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta chỉ mới hơn bảy tháng không gặp nhau, sao chú trông già đi nhiều như vậy?"

“Chú sao?”

La Hải Bình hít một hơi thuốc thật to sau hi híp mắt chậm rãi phun ra, lúc này mới nói: “Khoảng thời gian này nghỉ ngơi không tốt, có lần chú cãi nhau với Tiểu Kỳ, chú không nhịn được mắng cô ta vài câu, kết quả vào nửa đêm, đột nhiên phát hiện có người đứng ở trên đầu giường mình.”

“Con trai của cô ta?”

Bà Tiểu Kỳ này chính là người phụ nữ La Hải Bình quen biết sau khi ly hôn, vào tết Âm Lịch năm kia Trần Hán Thăng còn gặp bà ta, con trai của bà ta là một học sinh cấp ba đeo kính cận, thoạt nhìn có vẻ nho nhã thư sinh, nhưng trong lòng lại có khuynh hướng bạo lực.

Trần Hán Thăng đã từng vì La Tuyền mà bị tên học sinh cấp ba này đánh cho một gậy.

“Đúng vậy! Con trai của cô ta.”

La Hải Bình phỉ nhổ: “Thằng chó má kia lặng lẽ đứng ở đầu giường, cho rằng ông đây không biết nó muốn làm gì sao? Đổi lại là 15 năm trước, ông đây đã trói nó lại cho cá ăn rồi.”

Trần Hán Thăng búng tàn thuốc, lúc nãy Lão La đã không thành thật, có lẽ ông không chỉ mắng tình nhân kia mà còn động thủ, con trai của tình nhân đứng ở đầu giường, có lẽ là đang do dự xem có nên trả thù hay không?

Lần trước có lẽ chưa nghĩ ra, nhưng lần sau thì khó nói, trong lòng La Hải Bình cũng nên hiểu rõ.

“Cho nên khoảng thời gian này chú rất ít khi về nhà.”

La Hải Bình xoa huyệt thái dương: “Nghỉ ngơi không tốt cộng thêm tuổi tác đã cao, khó tránh khỏi việc có tóc bạc.”

Hoàng Tiểu Hà cũng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, nhưng không nói gì.

Trần Hán Thăng giật mình, La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà đã ly hôn từ đâu, từ tước đến nay La Tuyền đều sống với mẹ mình.

"Kiếp trước kiếp này, mình đều không thể cho La sư muội một căn nhà, chi bằng đưa đến cho cô ấy một mái nhà đi."

Trong lòng Trần Hán Thăng tính toán một lát, đột nhiên hỏi La Hải Bình: "Chú La, chú đã từng xem "Hiếu trang bí sử" chưa, bộ phim do Ninh Tịnh và Mã Cảnh Đào làm diễn viên chính ấy."

"Hả?"

La Hải Bình ngẩn ra một chút, thầm nghĩ sao Trần Hán Thăng lại đưa ra câu hỏi này, nhưng ông thực sự đã từng xem bộ phim nổi tiếng này, vì thế gật đầu.

"Chú còn nhớ kết cục của Đa Nhĩ Cổn không?"

Trần Hán Thăng nói: "Trước khi chết, ông ta giỏi giang như thế nào, ngay cả Thuận Trị cũng phải gọi là cha, kết quả sau khi ông ta chết, ngay lập tức bị Thuận Trị kéo ra ngoài đánh roi, chú biết điều này có nghĩa là gì không?"

"Có nghĩa là gì?"

La Hải Bình cái hiểu cái không hỏi.

"Chứng tỏ đứa nhỏ không phải là con ruột, từ đầu đến cuối không thể nào toàn tâm toàn ý đối xử tốt với chú được."

Trần Hán Thăng đứng dậy châm lửa giúp La Hải Bình: "Chú thử nghĩ mà xem, ngay cả Đa Nhĩ Cổn cũng không thể trị được một người phụ nữ có con, chú La, có cảm thấy mình có thể sao?"

"Con nói bừa gì vậy, chú không coi con trai của Tiểu Kỳ là con trai ruột của mình."

Lúc này La Hải Bình mới hiểu rõ hàm nghĩa của việc Trần Hán Thăng đi lòng vòng.

“Cháu không nói bừa.”

Trần Hán Thăng nhìn La Hải Bình, lại nhìn về phía Hoàng Tiểu Hà, đột nhiên nói: “Chú La, dì Hoàng, chi bằng hai người phục hôn đi.”

Chương 949: Một La sư muội vừa đi, lại đến một cô bạn thân Trịnh

“Phục hôn?”

La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà đều sửng sốt một chút, bọn họ đã ly hôn hai năm rồi, trong khoảng thời gian này cả hai bên đều không hề nghĩ đến chuyện phục hôn.

Bởi vì lúc trước bọn họ cãi nhau đến mức không thể chịu được nữa, thậm chí còn động thủ, hơn nữa La Tuyền cũng đã lên đại học nên dứt khoát phân chia tài sản chính thức ly hôn.

Bây giờ Trần Hán Thăng đột nhiên nhắc đến, hai người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

Chủ yếu là Trần Hán Thăng là một vãn bối, đây là chuyện mà các bà cụ nông thôn thích dàn xếp mới đúng.

Nhưng Trần Hán Thăng cảm thấy chẳng thành vấn đề, dù sao chỉ cần mình không xấu hổ thì người xấu hổ sẽ là người khác.

“Dì Hoàng.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói với Hoàng Tiểu Hà: “Dì ở Hàn Quốc làm ăn buôn bán, thực ra cũng chịu không ít khổ cực, sau này trên con đường trở về nước mở rộng thị trường, chắc chắn không thể tránh được mấy chuyện xã giao, tính cách chú La thoải mái hào phóng, mấy công việc đối ngoại này có thể giao cho chú ấy.”

Hoàng Tiểu Hà không tỏ ý kiến lắc đầu, không đưa ra bất cứ thái độ gì.

“Chú La.”

Trần Hán Thăng lại chuyển hướng sang La Hải Bình: “Con biết trên người chú có tiền, hơn nữa cũng không yên tâm đối với những người khác, nhưng chú sẽ không đề phòng dì Hoàng và La Tuyền đấy chứ?”

“Sao chú có thể đề phòng La Tuyền được?”

La Hải Bình phun ra một làn khói trắng từ trong lỗ mũi, trầm giọng nói: “Tiền của chú, người khác chỉ có thể liếc nhìn một cái, muốn dùng bao nhiêu còn phải xem tâm trạng của chú; La Tuyền thì khác, chú còn sợ con bé không cần đấy, nói một câu không dễ nghe thì sau này khi chú nằm trong quan tài rồi, người đốt vàng mã và dập đầu trước mộ, ngoại trừ La Tuyền ra thì còn có ai?”

“Haha.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, La Hải Bình có phần tương tự với Chung Kiến Thành, mặc dù chưa từng đọc sách, nói năng cũng khá thô tục, nhưng trong lòng đều hiểu rất rõ.

Gần như đã từng lên giường với tất cả các em gái trong trung tâm mát xa ở khu vực Giang Lăng, nhưng chưa từng nghe nói anh ta có tình cảm thực sự với cô gái nào.

“Cho nên…”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: “Lúc trước ly hôn có lý do của ly hôn, nhưng đã lâu như vậy rồi, hơn nữa hai người đã trải qua rất nhiều chuyện, có phải cảm thấy rượu chỉ là hương cũ, người cũng đã cũ…”

“Nói bậy bạ gì vậy?”

Trần Hán Thăng còn chưa kịp nói xong thì Hoàng Tiểu Hà đã hơi xấu hổ cắt ngang, còn duỗi tay ra đánh vào cánh tay Trần Hán Thăng vài cái, thực chất là đang nhân tiện giúp hắn phủi khói bụi nơi cổ áo.

Lương thái hậu cũng thường xuyên làm hành động này, thoạt nhìn như đang đánh chửi, thực chất là phủ bay vết bụi do Trần Hán Thăng cọ vào vách tường mà có.

"Con đang đưa ra lời khuyên thôi."

Trần Hán Thăng cũng không đi sâu vào khuyên nhủ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nói ra, có lẽ chú La và dì Hoàng cần có thời gian để tiêu hoá và suy ngẫm, nhưng vẫn còn có một nguyên nhân quan trọng nhất.

"Chú dì cũng phải suy nghĩ đến La Tuyền, cô ấy vốn dĩ đã cố chấp, có lẽ một gia đình hoàn chỉnh có thể mang đến cho cô ấy nhiều ấm áp hơn nữa."

Trần Hán Thăng nói xong cũng lặng lẽ thở dài một hơi: "Con người con không sợ trời không sợ đất, cũng chỉ đối với La Tuyền mới bó tay không còn cách nào khác, không nỡ mắng, cũng không đành lòng rời đi, nhưng cũng hoàn toàn không thể ở lại."

Cả La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà đều có thể cảm nhận được đây là những lời nói thật lòng của Trần Hán Thăng, hơn nữa trong giọng điệu cũng tràn ngập rối rắm và mâu thuẫn.

Không nỡ mắng, chứng tỏ trong lòng Trần Hán Thăng cũng có vị trí dành cho La Tuyền.

Không đành lòng rời đi, điều đó chứng tỏ hắn cũng bằng lòng chăm sóc La Tuyền cả đời;

Nhưng không thể hoàn toàn ở lại, chứng tỏ ngay cả bản thân hắn cũng không thể hoàn toàn thuộc về La Tuyền.

“Cái này làm sao có thể!”

Trong lòng Hoàng Tiểu Hà không đồng ý, bây giờ đã là thời đại nào rồi mà Trần Hán Thăng còn muốn hưởng hạnh phúc khi có được mọi người?

Nhưng trong chuyện này, Trần Hán Thăng cũng có thể được coi là một trong những “người bị hại”, nghĩ đến biểu hiện của La Tuyền chiều nay, trên cổ tay Trần Hán Thăng còn bị móng tay cào ra vài vệt đỏ, Hoàng Tiểu Hà lại có chút đồng cảm.

Trong phòng khách lại rơi vào yên tĩnh một lần nữa, ánh chiều tà phản chiếu từ ngoài cửa sổ, nhưng dưới tác dụng của điều hoà, lại không hề có cảm giác khô nóng.

Đàm Anh bước ra từ trong phòng ngủ, rót trà nước cho bọn họ, sau đó lại biết điều quay trở về phòng ngủ.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng Tiểu Hà và La Hải Bình đã từng đưa mắt nhìn nhau vài lần, mặc dù ngoài mặt bọn họ không nói lời nào, nhưng dường như vẫn có thể cảm nhận được tâm tư của nhau.

Dù sao cũng là cặp vợ chồng đã kết hôn hai mươi năm, cho dù giai đoạn sau này thường xuyên cãi vã, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thói quen đã được hình thành khi cùng nhau chung sống, đặc biệt là khi nhắc đến La Tuyền, hai vợ chồng đã ly hôn này càng không có bất cứ ngăn cách nào.

“Khụ khụ…”

Khi La Hải Bình nâng chung trà lên giải khát, Hoàng Tiểu Hà giống như nhận được “tín hiệu”, bà mở miệng đầu tiên.

“Hán Thăng à.”

Hoàng Tiểu Hà nói với Trần Hán Thăng: “Lúc đầu dì muốn chờ ở đây rồi cùng về nước với cháu, làm như vậy cũng có thể

coi là giúp cha mẹ cháu chăm sóc một chút, nhưng bây giờ không thích hợp, dì muốn đưa La Tuyền rời đi trước, mong cháu có thể hiểu được nỗi khó xử của dì."

Nếu Trần Hán Thăng đã có con, vậy thì khả năng hắn và La Tuyền có thể ở bên nhau cực kỳ mong manh, để ngăn La Tuyền tiếp tục nổi điên, Hoàng Tiểu Hà quyết định dẫn La Tuyền về nước trước.

Nghĩ lại cũng thật thú vị, khi Trần Hán Thăng đang đi học ở Kiến Nghiệp, La Tuyền cũng đi theo đến đó;

Chờ đến khi La Tuyền sang Hàn Quốc, Trần Hán Thăng thế mà cũng đến đây, giữa hai người dường như có một mối "nghiệt duyên" vô hình.

Trong lòng La Hải Bình cảm thấy hơi xấu hổ, cho dù nghe vợ cũ nói Trần Hán Thăng tự nguyện bị giam lỏng ở bên này, nhưng thân là trưởng bối, những lúc như thế này lại "bỏ rơi" Trần Hán Thăng thực sự cũng không nghĩa khí.

Nhưng Trần Hán Thăng cũng không quan tâm, hắn còn rất hiểu tâm trạng của các bậc làm cha mẹ của La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà, vì thế chủ động hỏi: "Dì Hoàng, La Tuyền sẽ đi theo dì sao?"

"Chuyện này…"

Hoàng Tiểu Hà sửng sốt một chút, thực ra đây mới là vấn đề, Trần Hán Thăng còn ở lại Hàn Quốc, La Tuyền sẽ dễ dàng bị đưa đi như vậy sao?"

"Cháu sẽ đi khuyên nhủ một chuyến."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, chủ động nhận trách nhiệm này.

Lần này ngay cả Hoàng Tiểu Hà cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng không còn cách nào khác, với tính tình của La

Tuyền, đúng là chỉ có Trần Hán Thăng mới có thể thuyết phục.

Không chỉ vậy, Trần Hán Thăng còn quan tâm đến một chuyện khác: "Sau khi La Tuyền về nước, cô ấy đã chọn được trường đại học nào chưa?"

Hoàng Tiểu Hà lắc đầu nói: "Về nước trước rồi hẵng nói, cùng lắm thì tốn chút tiền."

Thực ra lựa chọn tốt nhất chính là đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp, bởi vì đây là trường học cũ của La Tuyền, nhưng Trần Hán Thăng là thổ địa ở khu vực Giang Lăng, Hoàng Tiểu Hà sẽ không để La Tuyền về đó.

"Năm nhất và năm hai đại học La Tuyền đều học chuyên ngành kế toán, vào năm ba lại được đào tạo chuyên sâu ở trường đại học Nữ sinh Ewha, vẫn nên chọn một trường đại học tốt thì hơn."

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra, cũng không né tránh Hoàng Tiểu Hà và La Hải Bình, trực tiếp gọi điện thoại cho chủ tịch công ty Chuyển phát nhanh Thâm Thông- Trình Đức Quân.

"A lô, Trình ca, tôi là Hán Thăng đây…"

"Cảm ơn đã quan tâm, tôi ở Hàn Quốc vẫn rất tốt, đám người này cùng lắm chỉ có thể giam giữ thể xác của tôi, không thể giữ được linh hồn tự do của tôi…"

"Tôi có chuyện muốn nhờ một chút, ngài có quen biết với lãnh đạo nào ở trường đại học Tài chính Kinh tế Thượng Hải không? Tôi có… Một người bạn rất thân, cô ấy muốn vào đó học một năm…"

Trong lúc Trần Hán Thăng nói chuyện, Hoàng Tiểu Hà lập tức lên Baidu tìm kiếm "Đại học Tài chính Kinh tế Thượng Hải" một chút, phát hiện trường học này thế mà lại là trần nhà của các trường đại học cao đẳng quản lý tài chính trong nước.

Hoàng Tiểu Hà khẽ chạm vào chồng cũ một cái, đưa điện thoại cho ông, La Hải Bình liếc mắt nhìn màn hình hai lần, ra hiệu mình đã biết.

Lão La cũng rất cảm khái, với tình hình của Trần Hán Thăng và La Tuyền, nếu không phải là con gái nhà mình, có lẽ La Hải Bình cũng sẽ khuyên nhủ như thế này: "Con cái đều có phúc của con cái, một chàng trai xuất sắc thế này, con gái lại yêu hắn đến thế, cho dù sau này không kết hôn đi chăng nữa, chẳng lẽ còn khiến bên nhà gái thiệt thòi sao?"

Nhưng khi mọi chuyện đặt nhầm vị trí lên trên người con gái nhà mình, Lão La sẽ không nói ra những lời này, có lẽ đây chính là tâm lý xem náo nhiệt chăng?

Chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng đã kết thúc cuộc gọi, mỉm cười nói với Hoàng Tiểu Hà: "Trình Đức Quân vẫn có chút ảnh hưởng ở Thượng Hải, để ông ấy ra mặt chào hỏi có lẽ sẽ không thành vấn đề, đến lúc đó dì cứ chờ tin tức tốt của con là được."

"Ừ."

Hoàng Tiểu Hà gật đầu, khoé miệng mấp máy giống như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

"Có lẽ La Tuyền sắp tỉnh rồi, để con đi xem cô ấy."

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ rồi đi về phía phòng của La Tuyền.

Chờ đến khi Trần Hán Thăng đóng cửa lại, La Hải Bình không nhịn được nói: "Nếu Hán Thăng có thể làm con rể của tôi, bảo tôi chết đi ngay lập tức cũng được, chỉ cần con gái có thể vui vẻ."

"Đừng nói bậy."

Hoàng Tiểu Hà trợn mắt nhìn chồng cũ một cái, Trần Hán Thăng thực sự rất tốt, ngoại trừ tình yêu và hôn nhân nát bét ra, nhưng điều kiện khác gần như đều có thể thoả mãn.

Nhưng như thế thì có ích lợi gì chứ, tóm lại dù thế nào đi chăng nữa, Hoàng Tiểu Hà cũng sẽ không đồng ý.

…

Trong phòng ngủ của La Tuyền, quả nhiên cô đã thức dậy, hình như cũng nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài.

Sau khi Trần Hán Thăng đi vào, La Tuyền khàn giọng hỏi: "Trần sư huynh, ai đang ở bên ngoài vậy?"

Giọng nói này là do buổi chiều cãi vã ồn ào một lúc lâu, Trần Hán Thăng nhìn vào mí mắt sưng đỏ của La Tuyền, bất đắc dĩ nói: "Cha em đến."

"Ồ."

La Tuyền gần như không có phản ứng gì đối với sự xuất hiện của cha ruột mình.

"Có lẽ bọn họ sẽ phục hôn?"

Trần Hán Thăng lại bổ sung thêm một câu.

"Cái gì?"

Cuối cùng lần này La Tuyền cũng có động tĩnh, dường như không thể tin được.

"Sao vậy?"

Trần Hán Thăng nhún vai: "Em không muốn sao?"

"Muốn đương nhiên là muốn rồi."

Ở trước mặt Trần Hán Thăng, La Tuyền có thể nói ra những lời trong lòng mình: "Bình thường ở bên ngoài, em đều không muốn nói với người khác rằng cha mẹ đã ly hôn, nhưng

sau khi phục hôn, nếu bọn họ vẫn còn thường xuyên cãi nhau, em cảm thấy chi bằng tách ra thì hơn.”

“Điều này còn phải phụ thuộc vào em đấy.”

Trần Hán Thăng nắm tay La Tuyền: “Anh thấy chú La đã có chút hối cải, nếu em có thể đứng ở giữa hoà giải và điều hoà, anh đoán rất có khả năng sẽ phục hôn, em có thể thử một chút xem sao?”

“Trần sư huynh nói thế nào thì em sẽ làm thế đó.”

La Tuyền vô cùng dứt khoát nói.

“Được.”

Trần Hán Thăng khẽ gật đầu, hắn còn muốn khuyên nhủ La Tuyền về nước trước, nhưng nếu trực tiếp nói thẳng ra, có lẽ La Tuyền sẽ không vui.

Cho nên Trần Hán Thăng đã thay đổi cách khác.

“Chờ đến khi anh ở bên này tròn một tháng, sau khi các em về nước cùng với anh, em định học trường đại học nào?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Em không rõ nữa, nhưng mẹ em chắc chắn sẽ không cho phép em ở Kiến Nghiệp.”

Bản thân La Tuyền cũng biết sự thật này.

“Ừm…”

Trần Hán Thăng giả vờ trầm tư suy nghĩ, sau đó đột nhiên búng tay một cái: “Chi bằng như vậy đi, anh sẽ sắp xếp cho em một trường học nào đó trước, cách Kiến Nghiệp tương đối gần, như vậy cũng tiện cho chúng ta gặp mặt nhau.”

“Anh đã có con rồi.”

Nhắc đến chuyện này, La Tuyền lại hơi muốn khóc: "Còn gặp lại em sao?"

"Con cái là con cái, sư muội là sư muội, tình cảm giữa hai cái này không giống nhau."

Trần Hán Thăng suýt chút nữa đã nói ra câu danh ngôn "Con cái là con cái, bảo bối là bảo bối", hắn bày ra vẻ mặt bực bội nói: "Nếu em không muốn gặp, vậy anh đây cũng không thèm sắp xếp."

"Gặp gặp gặp…"

La Tuyền lập tức giữ chặt Trần Hán Thăng, ấm ức nói: "Sư huynh, em rất muốn gặp anh."

"Vậy thì được rồi."

Trần Hán Thăng giúp La Tuyền lau khô nước mắt, ngoài miệng nói: "Anh thấy Thượng Hải không tồi, việc xây dựng các đường cao tốc cũng rất thuận tiện, Qủa Xác còn có một phân xưởng ở Thượng Hải, nghe nói sau này sẽ còn xây đường sắt cao tốc nữa, như vậy sẽ càng nhanh hơn."

"Em nghe anh hết."

La Tuyền vừa mới tỉnh ngủ, dịu dàng giống như một con thỏ con ở trước mặt Trần Hán Thăng.

"Nhưng vẫn còn một chướng ngại nữa."

Trần Hán Thăng giống như sực nhớ ra điều gì đó, đột nhiên do dự một chút.

"Chuyện gì?"

La Tuyền mở to đôi mắt xinh đẹp và cá tính, nghi hoặc hỏi.

"Nếu chúng ta cùng nhau về nước, mà dì Hoàng không thích trường đại học anh sắp xếp thì phải làm sao bây giờ?"

Trần Hán Thăng nhíu mày nói.

“Vậy thì em đây sẽ không đi học!”

Tính cách của La Tuyền vĩnh viễn đơn giản và dứt khoát như vậy.

“Học thì vẫn phải học.”

Trần Hán Thăng hướng dẫn từng bước nói: “Chi bằng em trở về trước hoàn thành thủ tục đi, chờ đến lúc nhập học mới báo tin, như vậy dì Hoàng cũng không có lý do gì.”

“Ý này hay…”

Trên mặt La Tuyền nở một nụ cười, nhưng lại nhanh chóng biến mất: “Vậy thì anh phải ở Hàn Quốc một mình rồi.”

“Chuyện này không có gì phải lo lắng cả.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Đâu phải em không biết mức độ nổi tiếng của anh, hơn nữa ngày nào Đại sứ quán cũng gọi điện thoại cho anh, nói anh có thể trở về vào tháng 9.”

“Nhưng mà… Nhưng mà…”

La Tuyền luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Không nhưng nhị gì cả.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng vỗ vào lưng La Tuyền: “Không phải em vẫn còn nghi ngờ Đàm Anh đấy chứ, cô ấy là thứ ký đấy…”

“Không, chị ấy đã vượt qua bài kiểm tra ba vòng của em, em có thể chắc chắn giữa hai người không có vấn đề gì.”

La Tuyền nói một cách chắc nịch, Trần Hán Thăng chậc miệng, con mẹ nó thế mà còn có bài kiểm tra ba vòng.

“Vậy được rồi, em sẽ về nước làm thủ tục trước.”

Để sau này còn có thể gặp lại nhau, cuối cùng La Tuyền vẫn đồng ý, đồng thời còn cổ vũ Trần Hán Thăng: “Trần sư

huynh, anh đừng sợ hãi đám người Hàn Quốc đó, cho dù toàn bộ thế giới này đối địch với anh, em cũng sẽ đứng về phía anh."

"Chuyện này…"

Trần Hán Thăng gãi đầu: "Anh không có chuyện gì, tại sao lại phải đối địch với toàn bộ thế giới chứ?"

…

Sau khi La Tuyền ra khỏi phòng ngủ, cô đã chủ động đưa ra đề nghị muốn về nước trước, điều này khiến La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà lại phải cảm thán một lần nữa, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn mà.

Nếu La Tuyền đã được thuyết phục, Hoàng Tiểu Hà lo lắng đêm dài lắm mộng, vì thế thu dọn đồ đạc hành lý xong xuôi ngay trong đêm đó, những đồ dùng gia đình này cũng không mang đi, dù sao sau này công ty còn phái người đến đây, nơi này có thể trở thành ký túc xá.

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đi đến sân bay đưa tiễn, sau khi lưu luyến ôm nhau, La Tuyền và cha mẹ đi vào cổng soát vé.

Trần Hán Thăng nhìn theo bóng lưng của một nhà ba người, đột nhiên cảm thấy hơi buồn bã mất mát, còn hơn hai mươi ngày, mình sẽ phải vượt qua cùng với thư ký.

Nhưng sau khi trở lại chung cư, Trần Hán Thăng đột nhiên phát hiện, trong phòng khách ngoại trừ Đàm Anh ra còn có thêm một người phụ nữ cao gầy khác.

Dáng người cao khoảng chừng 1m7, mặc một chiếc áo sơ mi voan và quần jean xa xỉ, dưới chân đi một đôi giày cao gót nhỏ màu đen, mái tóc màu cà phê phát ra tầng tầng lớp lớp ánh sáng.

Cô đang đứng nên Đàm Anh cũng không dám ngồi xuống, chắp tay lễ phép đứng ở bên cạnh.

“Đề ca.”

Trần Hán Thăng vô cùng ngạc nhiên: “Sao cô lại đến đây?”

“Sao nào?”

Trịnh Quan Đề tao nhã xoay người lại: “Tôi không thể đến sao?”

“Không phải.”

Tâm trạng của Trần Hán Thăng đột nhiên trở nên tốt đẹp: “Ý của tôi là sao bây giờ cô mới đến?”

Chương 950: Tại sao chúng ta không đi khách sạn chứ?

"Hừ! Coi như cậu phản ứng nhanh!"

Đôi mắt xinh đẹp của cô bạn thân Trịnh đảo quanh, cười như không cười trừng mắt liếc nhìn Trần Hán Thăng một cái.

"He he…"

Trần Hán Thăng vô cùng phấn khích xoa tay: "Cô từ đâu đến đây vậy?"

"Hồng Kông."

Trịnh Quan Đề vén bả vai của chiếc áo sơ mi voan lên, sau đó ngồi lên trên ghế sô pha mềm mại, nhưng vòng eo cô vẫn luôn thẳng tắp, hai bắp chân tinh tế bắt chéo, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước.

Tư thế này kết hợp với khí chất của Trịnh Quan Đề, rất có hương vị "khí chất cường giả", ngay cả Đàm Anh cũng vô thức lùi về phía sau một bước.

Có lẽ đây chính là "khí chất cường giả" trong truyền thuyết, dù sao thì bây giờ bản thân cô bạn thân Trịnh cũng là triệu phú hàng thật giá thật, hơn nữa còn là người đại diện pháp lý của "Viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mẽ".

Nhưng Trần Hán Thăng không mảy may bị ảnh hưởng, bọn họ là "bạn thân" thường xuyên hẹn nhau ăn nướng BBQ, hơn nữa "khí chất cường giả" cũng có thể bị "tác phong lưu manh" triệt tiêu.

Cho nên Trần Hán Thăng cũng tuỳ tiện ngồi xuống khiến chiếc sô pha bọc da phát ra tiếng "kẽo kẹt kẽo kẹt", cả người ghé sát đến gần cô bạn thân Trịnh, cánh tay còn làm như cố ý vô tình vắt trên bả vai Trịnh Quan Đề.

"Bốp!"

Trịnh Quan Đề nhướn mày đẩy ra, Đàm Anh còn đứng bên cạnh đấy.

"Chủ tịch Trần, chủ tịch Trịnh, tôi còn có một bản báo cáo vẫn chưa làm xong, hai người có việc gì thì cứ gọi tôi."

Đàm Anh vô cùng nhạy cảm, lập tức tìm lý do trở về phòng ngủ trên lầu.

Thư ký Đàm đi công tác nhiều ngày như vậy, về năng lực nghiệp vụ có lẽ không tiến bộ bao nhiêu, nhưng khả năng nhìn mặt đoán ý chắc chắn tiến bộ rất nhiều.

"Đây là thư ký mới sao?"

Trịnh Quan Đề hỏi.

"Tiểu Vũ có việc phải làm, tôi tạm thời tìm một cấp dưới đã kết hôn và có con rồi để thay thế."

Trần Hán Thăng buông tay ra: "Nếu không chắc chắn sẽ gây ra scandal."

"Cậu cũng thông minh nhỉ."

Trịnh Quan Đề mỉm cười nói: "Nhắc đến Nhiếp Tiểu Vũ, tôi phải hỏi cô ấy địa chỉ ở bên này đấy."

Hoá ra sau khi xử lý xong chuyện mẹ ruột nhập vào gia phả, Trịnh Quan Đề không bay thẳng đến Kiến Nghiệp, mà bay một vòng tới Seoul để nhìn xem "anh bạn thân" như thế nào rồi.

Xuất phát điểm của hành động này đương nhiên là quan tâm đến Trần Hán Thăng, trong lòng Trần Hán Thăng cũng hiểu rõ, nhưng cả hai người đều không nói ra, bởi vì nếu Đề ca gặp phải tình huống tương tự, Trần Hán Thăng cũng sẽ làm như vậy.

Hai người chỉ trò chuyện về một số chuyện vặt vãnh, ví dụ như trình tự nhập gia phả, bao gồm cả chuyện bác hai Trịnh Quang Dụ vô cùng lo lắng Trần Hán Thăng sẽ chết ở Hàn Quốc, như vậy ông ta sẽ không còn chỗ nào để đầu tư nữa.

Còn có thị trường ở đại lục, Samsung đang bị đặt trên lò nướng, doanh số sản phẩm sụt giảm đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trần Hán Thăng còn tiết lộ một số tin tức, theo báo cáo của Nhan Ninh, bên trong điện tử Samsung đã có người đề nghị từ bỏ thị trường điện thoại di động ở Trung Quốc, sau này tập trung vào sản xuất và nghiên cứu chuỗi cung ứng thiết bị điện tử chủ chốt.

Bởi vì hiện giờ danh tiếng của Samsung đã vỡ vụn trên mặt đất, nếu muốn cứu vãn một lần nữa không biết sẽ phải trả giá bao nhiêu, ngoài ra phía chính phủ Hàn Quốc cũng giống như hổ rình mồi, có tin tức xác thực rằng viện kiểm soát đang định ra tay…

Nếu chuyển đến phía sau hậu trường, cố gắng tăng cường phát triển những thành phần thiết yếu của sản phẩm điện tử như chất bán dẫn, màn hình, bộ nhớ thì cũng có thể kiếm đủ tiền.

“Nếu Samsung thực sự rút lui, vậy thì phần lớn thị trường điện thoại di động còn trống sẽ rơi vào tay điện tử Qủa Xác đúng không?”

Trịnh Quan Đề đánh giá.

“Một chiếc bánh kem lớn thế này, chắc chắn Qủa Xác không thể nuốt trôi được.”

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Xiaomi của các cô cũng có rất nhiều phần, Nokia và Motorola cũng có thể được chia lợi nhuận, chỉ là bây giờ Huawei vẫn chưa sản xuất điện thoại di động, nếu không cũng có thể lôi kéo bọn họ đến đây chia một bát canh.”

“Huawei?”

Trịnh Quan Đề cảm thấy hơi khó hiểu, tại sao Trần Hán Thăng lại nhắc đến nhà sản xuất thiết bị viễn thông ở phía Nam này, Huawei và Qủa Xác thực chất là hai doanh nghiệp hoàn toàn khác nhau.

“Không có gì cả.”

Trần Hán Thăng cũng không giải thích quá nhiều, lại chuyển sang chủ đề khác: “À phải rồi, cô đã nghe nói đến cái gì mà “Hội liên minh cộng tề kháng Hàn cứu Trần” chưa?”

“Ha ha ha…”

Nhắc đến chuyện này, cô bạn thân Trịnh đột nhiên không nhịn được bật cười.

Trần Hán Thăng vì muốn giữ gìn danh dự cho đất nước nên bị “giam” ở Hàn Quốc, loại năng lượng tích cực này đã khiến danh tiếng của hắn tăng vọt ở trong nước, rất nhiều fans của Qủa Xác tự phát thành lập rất nhiều nhóm liên minh, ví dụ như:

Hội liên minh cộng tề kháng Hàn cứu Trần;

Đội hành động đột kích Qủa Xác;

Fan club toàn cầu của Trần Hán Thăng.

…

Những cái tên hoa hoè loè loẹt gì cũng có, ngay cả một số anti- fan cũng công khai tuyên bố, bởi vì tinh thần không biết sợ của chủ tịch Trần nên bọn họ quyết định "không bôi đen" chủ tịch Trần cho đến cuối năm 2007.

Có nghĩa là, từ giờ cho đến cuối năm 2007, cho dù Trần Hán Thăng làm ra những chuyện đáng sợ như thế nào đi chăng nữa, chắc chắn sẽ không bôi đen hắn.

Đương nhiên những lời như thế này chỉ nghe một chút thì thôi, phẩm hạnh và hành vi thường ngày của các anh hùng bàn phím này gần như cùng một trình độ với Trần Hán Thăng, nhưng những nhóm fans đó là có thật, thậm chí còn có tiêu chuẩn "gia nhập nhóm", nhất định phải mua sắm sản phẩm của Qủa Xác mới đủ điều kiện.

Trần Hán Thăng bắt đầu hoảng sợ, bởi vì đây không phải là hành động của phía Qủa Xác official, các tinh anh xã hội trong ban quản lý cấp cao đó cũng sẽ không có ánh mắt thiển cận như thế này, đơn giản mà nói, điều này chẳng khác nào "rau hẹ chia tách fans", có lẽ trong khoảng thời gian ngắn sẽ khiến doanh số sản phẩm tăng đột biến, nhưng hậu quả của nó lại đáng sợ.

Trần Hán Thăng không phải là streamer bán hàng của mười mấy năm sau, sử dụng một chút thủ đoạn để lừa tiền fans rồi chạy trốn, hắn thậm chí còn ghét bỏ cả 500 triệu usd của Samsung, sao có thể vắt óc bày mưu tính kế chỉ vì lợi nhuận trước mắt?

Cho nên Trần Hán Thăng đã thảo luận với các quản lý cấp cao của điện tử Qủa Xác suốt đêm, cuối cùng vẫn là phía offical ra tay hạ nhiệt lần này.

Đầu tiên bộ phận mạng tìm đến người khởi xướng của những nhóm fans này, nói chuyện làm rõ, sau đó lại đưa ra một lời giải thích của bên official: Không ủng hộ, không

khuyến nghị cũng như không tán thành việc các nhóm fans thiết lập tiêu chuẩn, chỉ cần có id của Cộng đồng Qủa Xác thì tất cả mọi người đều có thể trở thành thành viên của "Hội liên minh cộng tề kháng Hàn cứu Trần."

Một loạt hành động này lại vô tình khiến mọi chuyện trở nên phổ biến trở lại, những "người qua đường" vốn dĩ đang thờ ơ lạnh nhạt đều cảm thấy điện tử Qủa Xác rất có lương tâm, đặc biệt sau khi hạ thấp tiêu chuẩn, bọn họ cũng đăng ký id của Cộng đồng Qủa Xác.

Cũng trong khoảng thời gian này, Cộng đồng Qủa Xác chính thức áp đảo Tieba, trở thành nền tảng tương tác xã hội hàng ngày phổ biến nhất ở trong nước, "Trần Hán Thăng, điện tử Qủa Xác, con mẹ mày Bổng Tử" đều là những từ khoá hot trên mạng.

…

Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề trò chuyện từ suốt buổi sáng đến tận hai giờ chiều, trong khoảng thời gian đó không ai cảm thấy đói, cuối cùng vẫn là Đàm Anh cầm máy ảnh SLR đi xuống, lúc này mới quấy nhiễu đến hai người.

"Chủ tịch Trần."

Đàm Anh giơ camera lên: "Chụp ảnh thôi."

"Suýt chút nữa đã quên mất chuyện này."

Trần Hán Thăng vỗ trán đi vào trong phòng ngủ, hắn vốn dĩ chỉ mặc một chiếc áo quần đùi thoải mái và áo sơ mi, nhưng khi đi ra ngoài một lần nữa, nửa người trên đã đổi thành áo sơ mi trắng và tây trang, còn làm bộ làm tịch đeo một chiếc kính đen hình tròn, thoạt nhìn rất có tri thức.

"Ngài không mặc quần dài trang trọng sao?"

Đàm Anh chỉ vào nửa người dưới của Trần Hán Thăng.

“Không mặc.”

Trần Hán Thăng hờ hững nói: “Cô đừng chụp nửa người dưới chẳng phải là được rồi sao?”

Nói xong, Trần Hán Thăng mặc một bộ trang phục chẳng ra gì cả, tuỳ tiện cầm một quyển sách nào đó đi đến bên cạnh bàn sách, một tay đỡ mắt kính, một tay lật trang sách, ánh mặt trời lưu luyến, thời gian dịu dàng…

Chỉ nghe thấy một tiếng “click”, một bức ảnh rất có phong cách quốc dân đã được chụp lại.

“Cho nên…”

Trịnh Quan Đề sửng sốt một lúc lâu, cuối cùng cũng phản ứng lại: “Tất cả những ảnh chụp trong nhật ký nhiều kỳ của bản tin buổi tối Dương Tử kia đều là do các cậu cung cấp?”

“Nếu không thì sao?”

Trần Hán Thăng vô cùng đắc ý nói: “Ông đây tốt xấu gì cũng là nghiên cứu sinh, khí chất của một người giàu có và học thức, nếu tôi sinh ra ở thời kỳ dân quốc, ít nhất cũng là một tài tử phong lưu đúng không?”

“Oẹ…”

Cô bạn thân Trịnh nghịch ngợm thè lưỡi: “Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy cách xưng hô này của “Trần quân”, ghê tởm đến mức ngay cả da gà cũng rơi xuống.”

“Không có ánh mắt thưởng thức chút nào.”

Trần Hán Thăng lại cởi âu phục ra thay bằng áo ngắn tay, nhân tiện đeo khẩu trang và đội mũ lên: “Đi thôi, đi ra ngoài ăn một chút gì đó đi.”

Lúc xuống lầu, Trịnh Quan Đề nhìn thấy Trần Hán Thăng không trực tiếp xuống lầu, mà dừng thang máy ở tầng hai, sau

đó thông qua cầu thang thoát hiểm trốn đi từ cửa sau, Trịnh Quan Đề vừa nhìn đã biết trong lòng Trần Hán Thăng vẫn có sự đề phòng.

Đây không phải là đề phòng sát thủ của Samsung, mà là đề phòng những phóng viên kia chụp lén.

Sau khi ra khỏi cửa chung cư, Trịnh Quan Đề phát hiện có hai chiếc xe từ đầu đến cuối vẫn luôn đi theo sau mình, không đợi cô hỏi gì, Trần Hán Thăng đã giải thích: "Một chiếc là của đại sứ quán, một chiếc là của Nhà Xanh, bọn họ cũng không hy vọng tôi xảy ra vấn đề gì."

Trịnh Quan Đề gật đầu, Trần Hán Thăng lôi kéo Samsung xuống nước, nhưng bên phía chính phủ vẫn phải bảo vệ Trần Hán Thăng, trong chuyện này chắc chắn có liên quan đến các cuộc đàm phán chính trị phức tạp, đã vượt xa mức độ đấu tranh của các doanh nghiệp.

"Trưởng thành quá nhanh mà."

Cô bạn thân Trịnh liếc nhìn Trần Hán Thăng, tên tra nam này mặc dù đã đeo khẩu trang, nhưng ánh mắt vẫn không thành thật, dọc theo đường đi thường xuyên nhìn trộm đùi của các cô gái đi ngang qua.

Có một số cô gái mạnh dạn hơn một chút, thoải mái phóng khoáng vứt một ánh mắt quyến rũ cho Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng vẫn luôn cười hì hì giơ ngón tay cái lên: "Samida, beautiful!"

Có một số cô gái lại ghét bỏ ánh mắt dâm đãng này, ghê tởm tăng nhanh tốc độ, Trần Hán Thăng đứng sau lưng nhất định sẽ tức giận: "Ba ka!"

"Sao cậu lại nói tiếng Nhật?"

Trịnh Quan Đề hỏi.

“Bởi vì làm như thế bọn họ sẽ tưởng rằng kẻ háo sắc này là người Nhật Bản!”

Trần Hán Thăng ân cần dạy dỗ: “Người đang ở nước ngoài, nhất định lúc nào cũng phải giữ gìn hình ảnh của tổ quốc…”

Trịnh Quan Đề: …

Sau khi ăn cơm trưa xong thì đã hơn 4 giờ, cô bạn thân Trịnh dự định sẽ ra sân bay trở về nước, Trần Hán Thăng làm sao có thể cho phép, liên tục tung ta “chân ngôn bốn chữ: “Đến cũng đến rồi! Ở lại một đêm! Không nể mặt mũi! Đi thử xem nào?”

“Chỉ có vậy thôi sao?”

Trịnh Quan Đề tay phải cầm vali, cô cũng không sốt ruột rời đi, cười ha ha nói: “Mấy kiểu câu bốn chữ này không có bất cứ năng lực lay chuyển nào.”

“Năng lực rung chuyển thì có đấy.”

Trần Hán Thăng cướp đoạt vali hành lý ra phía sau, nhếch miệng nói: “Nếu cô nghe những câu này một lần nữa, CCTV cho ra ánh sáng, sẽ khiến người trong nước sợ hãi, phương Tây kinh hoàng, nước Mỹ rung chuyển…”

“Ha ha ha… Cảm ơn, có chút buồn cười rồi.”

Trịnh Quan Đề lại ôm bụng cười phá lên một lần nữa, mặc dù Trần Hán Thăng cặn bã, nhưng cũng thực sự rất thú vị.

Nhưng khi nhìn thấy Trần Hán Thăng đẩy vali hành lý vào trong phòng ngủ, Trịnh Quan Đề khịt mũi, đột nhiên thở dài.

Mục đích thực sự khi tra nam này bảo mình ở lại, thực sự nghĩ rằng mình không biết sao?

…

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, sau khi ăn tối xong, còn chưa xem xong một chương trình tạp kỹ, Trần Hán Thăng đã thúc giục Trịnh Quan Đề nhanh chóng đi nghỉ ngơi.

Căn phòng ngủ dành cho khách kia của Đàm Anh không có nhà vệ sinh, nhưng cô cũng nhận ra được bầu không khí vi diệu và đặc biệt, nên hạ quyết tâm cho dù tối nay bị nước tiểu làm cho nghẹn chết, cũng tuyệt đối không thể bước ra phòng ngủ dù chỉ một bước.

Khoảng chừng 11h, Trịnh Quan Đề đang nằm trên giường thì nhận được tin nhắn của Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng: Ngủ rồi sao?

Trịnh Quan Đề: ?

Trần Hán Thăng: Cô còn nhớ rõ trước khi trở về Hồng Kông đã đồng ý với tôi chuyện gì không?

Trịnh Quan Đề: Buồn ngủ quá nên không nhớ rõ, ngủ ngon.

Trần Hán Thăng không trả lời, nhưng chẳng bao lâu sau, Trịnh Quan Đề đã nghe thấy tiếng có người gõ cửa "cốc cốc cốc" ở bên ngoài.

"Đúng là một kẻ háo sắc!"

Trịnh Quan Đề không còn cách nào khác, chỉ có thể đi mở cửa.

"Đề ca, có phải cô muốn mất mẹ không?"

Trần Hán Thăng vừa chen vào phòng ngủ vừa hung ác hỏi.

Trước khi Trịnh Quan Đề đi Hồng Kông, Trần Hán Thăng đã từng tự đưa ra quyết định rằng, nếu sau khi cô bạn thân Trịnh quay trở về từ Hồng Kông mà không để mình tra một lần, thì cô sẽ không có mẹ nữa.

“Mặc dù tình cảm giữa tôi và mẹ tương đối lạnh nhạt, nhưng cũng không muốn mất bà ấy.”

Trịnh Quan Đề không hề tức giận chút nào, trên khuôn mặt bình tĩnh còn mang theo một chút giảo hoạt: “Nhưng mẹ tôi cũng sẽ không mất đi vì lời nguyền rủa của cậu, cho dù cậu thích hay không thích thì bà ấy vẫn ở đó.”

“Hay lắm, Thương Ương Gia Thố cũng lôi ra rồi.”

Trần Hán Thăng đóng cửa lại cái cạch, ngang ngược nói: “Tóm lại cô phải để tôi… một lần.”

“Tôi…”

Cô bạn thân Trịnh đang định nói đạo lý với Trần Hán Thăng, kết quả lại cảm thấy trên môi nóng lên, hoá ra Trần Hán Thăng đã dùng miệng lấp kín.

Cơ thể Trịnh Quan Đề đột nhiên trở nên cứng đờ, đồng tử trong mắt cũng ngay lập tức phóng đại, cô đang định đẩy Trần Hán Thăng ra, nhưng kinh nghiệm của Trần Hán Thăng quá phong phú, cho dù đang nhắm chặt mắt vẫn có thể nắm giữ lấy hai cổ tay của cô bạn thân Trịnh một cách chuẩn xác.

Trịnh Quan Đề không thể tránh thoát được, chỉ có thể lùi về phía sau một bước, bắp chân đột nhiên đụng phải mép giường, cả người theo bản năng ngả về phía sau.

Cô cho rằng Trần Hán Thăng cũng sẽ anh hùng cứu mỹ nhân ôm lấy mình giống như trong phim truyền hình, nhưng khi thấy Trịnh Quan Đề ngã xuống trên giường, vẻ mặt của Trần Hán Thăng càng thêm phấn khích, thế mà cũng bổ nhào lên theo.

“Không cần…”

Trịnh Quan Đề vô lực nhắm mắt lại, sau đó cảm thấy trên người mình bị một cơ thể nặng nề đè xuống, lồng ngực vốn đã

căng thẳng càng thêm ngột ngạt, không nhịn được rên rỉ một tiếng, hơi nóng lập tức phả vào trên mặt Trần Hán Thăng.

Hai người cứ thế đối mặt nhìn nhau ở dưới ánh đèn mờ ảo, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, trên miệng Trần Hán Thăng còn dính son môi của cô bạn thân Trịnh.

Thời gian trong những lúc như thế này luôn trôi rất chậm, nhưng Trịnh Quan Đề- Người từ trước đến nay vẫn luôn thông minh tự tin, lúc này lại có chút ấm ức, càng không thể chịu được ánh mắt hùng hổ doạ người của Trần Hán Thăng, không nhịn được nghiêng đầu sang một bên: "Hoá ra nước miếng đàn ông lại thối như vậy."

Trần Hán Thăng cười "ha ha", từ lâu lắm rồi qua các cuộc trò chuyện hắn đã biết cô bạn thân Trịnh chưa từng nói chuyện yêu đương, cũng chưa từng hôn môi.

"Hôn nhiều lần thì sẽ quen thôi."

Trần Hán Thăng quay đầu cô bạn thân Trịnh lại, đang định hôn xuống một lần nữa thì Trịnh Quan Đề lại liều mạng lắc đầu giãy giụa.

Nhưng những người đàn ông có kinh nghiệm tương tự đều biết rằng, dưới tình huống như thế này, sức lực của bọn họ đều rất lớn, cho nên chẳng bao lâu sau, miệng của Trịnh Quan Đề lại bị lấp kín một lần nữa.

Nhưng ngay khi Trần Hán Thăng đang định cởi bỏ quần jean của Trịnh Quan Đề, thì Trịnh Quan Đề đột nhiên đè tay Trần Hán Thăng lại, thở hổn hển nói: "Trần Hán Thăng, cậu cảm thấy giữa hai chúng ta có tình yêu không?"

"Tình yêu?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, những từ ngữ như thế này này thực sự rất ít khi xuất hiện ở trên người mình.

“Đề ca, tôi đã nói với cô rồi, tình yêu chính là thứ không đáng tin cậy nhất.”

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Hôm nay người đàn ông vì tình yêu là lựa chọn người phụ nữ này, sau này cũng sẽ vì một đoạn tình yêu khác mà vứt bỏ người kia.”

“Tôi suýt chút nữa đã tin vào chuyện ma quỷ của cậu.”

Trịnh Quan Đề không nhịn được bật cười, chỉ là tư thế hiện tại của cô có chút đặc biệt, lúc bật cười sẽ phải ưỡn thẳng eo.

Sau đó, Trần Hán Thăng đang nằm bên trên càng trở nên phấn khích.

“Chờ một chút.”

Trịnh Quan Đề vội vàng ngăn cản Trần Hán Thăng sắp rơi vào trạng thái điên cuồng: “Cậu biết không, thực chất lần này tôi đến Hàn Quốc không chỉ để gặp cậu, mà còn có ý định thực hiện lời hứa “trả một lần” kia, bởi vì bây giờ sự nghiệp của tôi đang đi theo chiều hướng ổn định, mẹ cũng đã vào gia phả, có thể nghĩ đến những chuyện này.”

“Tôi không muốn nghe về “nhưng mà” ở phía sau.”

Trần Hán Thăng lập tức cắt ngang.

“Nhưng mà…”

Trịnh Quan Đề do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra: “Cậu thử ngửi xem, có thể ngửi ra được mùi gì không?”

“Mùi gì?”

Trần Hán Thăng đã quen với bầu không khí trong chung cư, không nhận ra có gì đặc biệt.

“Mùi hương trên người một cô gái.”

Trịnh Quan Đề nhẹ giọng nói: “Trong phòng khách, nhà vệ sinh, phòng bếp, chỗ nào cũng có, đây có lẽ cũng là cô gái

thích cậu đúng không?”

Mí mắt Trần Hán Thăng giật giật, có lẽ đó là do La Tuyền để lại.

“Tra nam.”

Trịnh Quan Đề ngẩng đầu lên, chủ động hôn môi Trần Hán Thăng: “Tôi thực sự không muốn ở đây, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, trở về Kiến Nghiệp rồi làm được không?”

“Cô nói như vậy, nhưng thực rất có lý.”

Trần Hán Thăng hiếm khi chu đáo, trong lòng Trịnh Quan Đề vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, Trần Hán Thăng lại tiếp tục nói: “Tại sao chúng ta không đến khách sạn chứ?”

Chương 951: Cô bạn thân thỉnh thoảng cũng chu đáo

"Đến khách sạn?"

Trịnh Quan Đề sửng sốt một chút, lập tức lắc đầu: "Tôi không mang theo chứng minh thư."

"Chậc, cô đang xem thường ai vậy?"

Trần Hán Thăng vừa nói vừa ôm cô bạn thân Trịnh đi ra ngoài: "Một người với cấp bậc như tôi ở khách sạn mà còn cần chứng minh thư của mình sao? Làm thư ký chỉ để ăn không rảnh rỗi thôi à?"

"Vậy thì cậu coi chừng bị phóng viên nhìn thấy, chẳng phải cậu muốn làm "Tô Vũ chăn dê" thời hiện đại sao?"

Trịnh Quan Đề bám chặt lấy tủ đầu giường không buông tay.

"Nhìn thấy thì sao chứ? Dù sao tôi cũng không biết xấu hổ."

Trần Hán Thăng gỡ tay cô bạn thân Trịnh ra, hầm hừ cười lạnh một tiếng: "Đề ca, chứng tỏ bình thường cô không đọc lịch sử đúng không, mặc dù Tô Vũ bị bỏ tù 19 năm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện anh ta cưới vợ sinh con ở Hung Nô, tôi con mẹ nó đặt phòng thì sao chứ?"

"Không được, không thể, tôi muốn hét lên!"

Cô bạn thân Trịnh gần như bị Trần Hán Thăng ôm ra khỏi phòng.

"Cô gọi đi."

Trần Hán Thăng giống như khiêu khích nói: “Có hét rách cả cổ họng cũng không có ai để ý đến cô đâu, ngược lại cô càng hét, tôi càng phấn khích.”

“Tra nam, thực ra tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng!”

Trịnh Quan Đề bất đắc dĩ nói, cuối cùng cũng nói thật.

“Ha ha…”

Lúc này Trần Hán Thăng mới dừng động tác lại: “Vậy lúc nãy cô giở thủ đoạn gì vậy? Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, thực sự cho rằng cô có thể giấu được sao?”

“Mịa.”

Cô bạn thân Trịnh không nhịn được bật cười thành tiếng: “Không ngờ đã bị cậu nhìn ra.”

Trịnh Quan Đề có thể xây dựng lại điện tử Xiaomi dựa trên đống đổ nát của Tân Thế Kỷ, hơn nữa còn từng bước đưa điện thoại Xiaomi lên vị trí thứ hai các sản phẩm trong nước, hơn nữa còn trở thành nhà sản xuất điện thoại đầu tiên mở cửa hàng flagship ngoại tuyến, cô chắc chắn là một người phụ nữ có thủ đoạn để va chạm với Trần Hán Thăng.

Cho nên sau khi Trần Hán Thăng xông vào phòng ngủ, cô bạn thân Trịnh chỉ cần đánh giá một chút sự chênh lệch về “giá trị vũ lực” của hai bên, sau đó lập tức nói rằng mình vốn dĩ cũng có ý định “tra một lần”, có lẽ là muốn xoa dịu Trần Hán Thăng.

Sau đó lại nói trong phòng ngủ có hơi thở của một cô gái khác là để đánh vào bài tình cảm, khiến dục vọng đang dâng trào của Trần Hán Thăng dịu đi một chút.

Cũng may loại tra nam như Trần Hán Thăng cũng có kinh nghiệm phong phú, trực tiếp dùng “đặt phòng khách sạn” để phá vỡ cục diện.

“Đưa ví tiền đến đây.”

Trần Hán Thăng cầm chiếc túi nhỏ LV của cô bạn thân Trịnh: “Tiền đặt phòng và tiền Durex đêm nay sẽ do cô trả.”

“Phi!”

Trịnh Quan Đề phỉ nhổ, đang định quay trở lại phòng ngủ thì cửa phòng đã bị Trần Hán Thăng khoá lại.

…

Nghe thấy âm thanh vang lên bên ngoài, Đàm Anh đang ở trong phòng ngủ bên cạnh run lên bần bật, mặc dù cô có thể nghe khá rõ nhưng lại không dám có bất cứ tâm tư tò mò nào, sợ phá vỡ chuyện riêng tư của hai ông chủ lớn là chủ tịch Trần và chủ tịch Trịnh.

“Đàm Anh, mày phải nhớ kỹ, bây giờ mày đang ở P6, nếu muốn lên đến P7 thì nhất định phải làm nhiều, nói ít hơn, còn phải học được cách làm người mù và người điếc.”

Đàm Anh đang tự cảnh cáo bản thân mình thì đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc”.

“Có lẽ là chủ tịch Trần nhờ mình đi đặt phòng khách sạn cũng nên.”

Trong lòng Đàm Anh suy đoán.

Quả nhiên, sau khi mở cửa, Trần Hán Thăng nhàn nhạt bỏ xuống một câu: “Chuẩn bị một chút đi, lát nữa đi ra ngoài.”

Đàm Anh tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc “không hỏi nhiều”, tóm lại tất cả mọi chuyện đều nghe theo ông chủ lớn dặn dò, cô cất mấy thứ như hộ chiếu giấy tờ xong, xuyên qua khe hở thang máy ở tầng dưới nhìn thoáng qua Trịnh Quan Đề.

Hình như vị tổng giám đốc xinh đẹp nổi tiếng ở trong nước này hơi phiền muộn? Hai ngón tay đang quấn chặt lấy nhau đã

để lộ một chút thấp thỏm bất an.

"Có lẽ chủ tịch Trịnh thực sự chưa chuẩn bị sẵn sàng chăng?"

Đàm Anh lặng lẽ suy nghĩ: "Chủ tịch Trần đúng là sốt ruột mà, chờ thêm một chút có sao đâu."

Mặc dù địa vị xã hội của Đàm Anh và Trịnh Quan Đề có sự chênh lệch rất lớn, nhưng cả hai đều là phụ nữ, hình như cô có thể cảm nhận được bây giờ chủ tịch Trịnh đang ở trong trạng thái "Không muốn đồng ý nhưng lại không thể tìm thấy lý do gì để từ chối".

Đàm Anh cảm thấy nếu ông chủ có thể buông tha cho chủ tịch Trịnh lần này thì có lẽ sẽ thích hợp hơn.

Bởi vì nhìn vào biểu cảm của chủ tịch Trịnh, sớm muộn gì cô ấy cũng không thể chạy thoát được.

"Đáng tiếc."

Đàm Anh bĩu môi, những lúc như thế này đàn ông đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

"Tinh…"

Cửa thang máy đột nhiên mở ra, nhưng Đàm Anh vừa mới đi ra ngoài đã phát hiện có gì đó không đúng. Hoá ra Trần Hán Thăng không hề dừng lại ở tầng hai, sau đó đi ra ngoài cửa lối thoát hiểm phía sau giống như bình thường.

Lần này hắn lại dừng lại ở lối vào chính của tầng một, còn đeo khẩu trang và đội mũ lên.

"Chủ tịch Trần…"

Đàm Anh đang định nhắc nhở phía trước sẽ có phóng viên mai phục.

Nhưng cũng đã quá chậm rồi, chỉ nghe thấy một loạt tiếng chụp ảnh "lách tách lách tách" vang lên, ánh đèn flash ở dưới bóng cây trong khu vườn chung cư không ngừng loé lên.

"Xong rồi."

Trong lòng Đàm Anh chợt trở nên lạnh lẽo, hành tung của ông chủ đã bị bại lộ, nếu để dư luận trong nước biết chủ tịch Trần và chủ tịch Trịnh đến khách sạn đặt phòng, chắc chắn sẽ lật trời.

Trong đầu cô bạn thân Trịnh vốn dĩ cũng đã có chuyện phải suy nghĩ nên không chú ý đến chuyện thang máy trực tiếp đi đến tầng một, cô cũng vô cùng ngạc nhiên khi đột nhiên phải đối mặt với tình huống này.

Nhưng Trịnh Quan Đề vẫn phản ứng rất nhanh, nhanh chóng tỉnh táo lại từ trong cảm giác kinh ngạc, cô ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái, thấy trên khuôn mặt hắn nở một nụ cười rạng rỡ, còn giơ tay lên chào hỏi với những phóng viên kia.

"Tên tra nam này…"

Ánh mắt cô bạn thân Trịnh đong đưa vài cái, không nhịn được "mắng" một câu.

Mặc dù mắng là "tra nam", nhưng trên mặt lại hiện lên một chút vui mừng và nhẹ nhõm giống như trút được gánh nặng, sau đó thở phào một hơi, nụ cười tự tin và cơ trí lại hiện lên một lần nữa.

"Cộc cộc cộc."

Dưới ánh đèn flash nhấp nháy, Trịnh Quan Đề đi đôi giày da mũi nhọn, nhanh chóng bước vài bước để đuổi kịp Trần Hán Thăng.

Hai người đứng cách nhau không xa không gần, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của nhau, nhưng cũng không tỏ vẻ quá thân mật, vô cùng phù hợp với hình ảnh tình bạn bền chặt của Xiaomi và Qủa Xác.

“Cảm ơn cậu.”

Ánh mắt Trịnh Quan Đề nhìn chằm chằm vào phía trước, đột nhiên nói một câu cảm ơn không thể giải thích được.

“Cảm ơn tôi làm gì?”

Trần Hán Thăng giả vờ không biết.

“Hừ.”

Nếu không phải ở đây có quá nhiều người, Trịnh Quan Đề thực sự rất muốn hôn tên cặn bã này một cái.

Rõ ràng Trần Hán Thăng cũng không thực sự muốn đi đặt phòng khách sạn lắm, nhưng cuối cùng hắn vẫn tôn trọng quyết định của Trịnh Quan Đề, hoặc nói hắn rất tự tin, cô bạn thân Trịnh sẽ không chạy thoát.

Trên lưu manh Trần Hán Thăng có thể làm được đến mức độ này, trong lòng Trịnh Quang Đề vô cùng cảm động, thực ra nói cũng kỳ quái, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, giữa cô và Trần Hán Thăng đã nảy sinh một mối quan hệ vô cùng độc đáo.

Mặc dù ngoài mặt vẫn là bạn thân thiết của nhau, nhưng trong lòng đối phương đều hiểu rõ, “tra một lần” có lẽ là chuyện không thể tránh được.

Trịnh Quan Đề không phải là kiểu người làm theo cảm tính, cô đã từng vô cùng lý trí suy nghĩ rằng, rốt cuộc “tình bạn thân thiết” này đã biến chất từ lúc nào, nhưng thực sự không thể nghĩ ra được.

Có lẽ trong số số bữa ăn khuya và nhậu nhẹt, cả hai người đều đã bộc lộ ra những lý tưởng chân thật nhất của mình.

Có lẽ là khi mang theo thân xác mệt mỏi trở về từ Hồng Kông, Trần Hán Thăng đã đích thân dẫn cô đi ăn bát tiết canh vịt nóng hổi ấm áp vừa mới làm kia;

Có lẽ là khi phía bên nhà chính ở Hồng Kông không nói đạo lý cướp đoạt tài sản của Tân Thế Kỷ, người đứng bên cạnh giúp đỡ bày mưu tính kế vẫn là Trần Hán Thăng.

…

Có rất nhiều kỷ niệm, nhưng người ở bên cạnh vẫn luôn là Trần Hán Thăng.

Nếu đã không thể tránh được, thực ra lúc nãy Trịnh Quan Đề đã từ bỏ, đặc biệt là diễn xuất vừa rồi của Trần Hán Thăng thực sự quá chân thật, lúc bước ra thang máy, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: "Hôm nay thì hôm nay đi, tóm lại như nhau cả thôi."

Cho dù trong lòng cô hơi tiếc nuối vì thiếu một chút lửa nóng, nhưng nếu cố gắng tỏ ra "tự nhiên" một chút thì sẽ tốt thôi.

Ví dụ như vào một ngày mùa thu lạnh lẽo, cô và Trần Hán Thăng ở bên ngoài ăn thịt dê hầm, còn uống chút rượu, sau khi say khướt trở về nhà, trong cảm xúc vừa mông lung vừa tỉnh táo bộc phát, tất cả mọi chuyện nên xảy ra đều sẽ xảy ra.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, tất cả mọi chuyện lại khôi phục lại sự bình lặng, hai người vẫn là bạn thân.

Trịnh Quan Đề không có ý định chen chân vào những tranh chấp tình cảm của Trần Hán Thăng, phần lớn tinh lực của cô vẫn luôn dành cho sự nghiệp, cô cũng cho rằng "đối tác kinh doanh: càng thú vị hơn nhiều so với "bạn đời".

Còn về phần mối quan hệ "bạn thân khác giới" này, Trịnh Quan Đề sớm đã nhìn thấy, đây là cái cớ mà Trần Hán Thăng đưa ra cho sự cặn bã của mình.

Giữa nam nữ với nhau nào có tình bạn đơn thuần, chỉ là cả hai bên đều cố ý giả vờ không chọc thủng mà thôi.

…

Trịnh Quan Đề sớm đã nhận ra Trần Hán Thăng hoàn toàn không có ý định đến khách sạn, nhưng mãi đến khi Trần Hán Thăng đi vào một nhà hàng ven đường, Đàm Anh mới nhận ra rằng ông chủ không thể ngủ với chủ tịch Trịnh.

Bởi vì bên ngoài chật kín phóng viên, nên nhất cử nhất động của Trần Hán Thăng đều lọt vào ánh đèn flash, bên ngoài còn có hai chiếc xe ô tô bảo vệ Trần Hán Thăng của phía chính phủ Hàn Quốc và đại sứ quán.

Đây là lần đầu tiên Trần Hán Thăng công khai xuất hiện sau khi bị "cầm tù", nếu trước đó không trở thành thư ký, có lẽ đầu óc Đàm Anh vẫn còn đang choáng váng, không thể theo kịp tiết tấu của Trần Hán Thăng.

Rõ ràng đã nói sẽ đến khách sạn, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện công khai.

Xuất hiện công khai thì thôi đi, còn phải đi vào nhà hàng ăn cơm.

Nhưng sau khi trở thành thư ký, trải qua nhiều ngày rèn luyện như vậy, Đàm Anh cảm thấy giác quan nào đó trong đầu mình đột nhiên bị đả thông.

Cô có một dự cảm mãnh liệt rằng, ông chủ làm như vậy có lẽ không phải là làm theo bản tính, chắc chắn là có ý tứ sâu xa khác.

Cho nên sợi dây cung trong lòng Đàm Anh từ đầu đến cuối vẫn luôn căng chặt, quả nhiên không ngoài dự liệu, sau khi Trần Hán Thăng gọi xong đồ ăn, hắn đột nhiên đứng dậy, đi thẳng về phía hai chiếc xe bảo vệ bên ngoài.

Đàm Anh lập tức đi theo phía sau, Trần Hán Thăng đi đến chiếc xe đại diện cho chính phủ Hàn Quốc trước, gõ vào cửa sổ xe hàng phía sau, chỉ vào nhà hàng: "Xin chào, cùng nhau ăn nhé?"

Ba người Hàn Quốc ngồi trong xe đưa mắt nhìn nhau, một là vì trình độ tiếng Hàn của Trần Hán Thăng quá tệ; Hai là bọn họ chỉ nhận được nhiệm vụ, không hề có bất cứ lời giải thích nào khác.

Cũng may lúc này, Đàm Anh- Người đã đạt được một số thành tựu trong tiếng Hàn đi đến bổ sung, dùng cử chỉ và ngôn ngữ lịch sự truyền đạt chính xác ý của ông chủ nhà mình.

Những người Hàn Quốc trong xe nghe vậy đều rất do dự, nhưng Trần Hán Thăng đã mất kiên nhẫn, "cạch" một tiếng mở cửa xe ra: "Đi thôi! Be quick!"

Nếu đã đến mức độ này rồi, ba người Hàn Quốc bàn bạc với nhau một chút, quyết định để một người trong xe, hai người khác đi theo vào nhà hàng.

Sau khi giải quyết xong bên này, Trần Hán Thăng lại đi mời đồng hương ở đại sứ quán của mình.

Chuyện này cũng không có gì đáng nói, mọi người đều cho "Trần Qủa Xác" mặt mũi, ngoại trừ vẫn giữ lại một người canh giữ trên xe ra thì những người khác đều đi theo vào nhà hàng.

Nhưng khi đến cửa, bước chân Trần Hán Thăng đột nhiên dừng lại một chút, quay đầu lại nói với Đàm Anh: "Làm không tồi, tiếp tục cố gắng nhé!"

Câu này giống như một lời cổ vũ qua loa có lệ, nhưng lại khiến sống mũi Đàm Anh chua xót.

Công bằng mà nói, vị chủ tịch Trần này vẫn tương đối dễ phục vụ, bởi vì hắn không có bất cứ thói quen khó chiều nào, buổi tối lúc đói, chỉ cần một bát mì gói là có thể giải quyết.

Nhưng vấn đề của hắn nằm ở chỗ, tính tình thỉnh thoảng vui buồn thất thường, hơn nữa tư duy nhảy vọt rất nhanh, nếu không thể bắt kịp thì có lẽ sẽ bị mắng.

Đàm Anh biết mình không thể sánh được với Nhiếp Tiểu Vũ, cho dù Nhiếp Tiểu Vũ bị mắng nhiều như thế nào đi nữa thì cô ấy cũng không cần lo lắng bị thay thế; Nhưng nếu mình khiến Trần Hán Thăng cảm thấy mệt mỏi hết lần này đến lần khác, có thể sẽ bị đổi người bất cứ lúc nào.

Đây là một vị trí có hàm lượng vàng cao, đồng thời cũng là một chức vụ khiến người ta nơm nớp lo sợ, nhưng với sự bình tĩnh, tích cực, cẩn thận và cố gắng của Đàm Anh, cuối cùng cũng đã nhận được lòng tin của Trần Hán Thăng.

Sau này, có lẽ cô sẽ phải đảm nhận nhiều nhiệm vụ quan trọng hơn nữa.

…

Bây giờ số lượng người trong bàn đã tăng lên, cho dù việc giao tiếp tiếng Trung Hàn không được lưu loát lắm, những nhân viên đang chấp hành nhiệm vụ kia cũng tương đối câu nệ và chú trọng kỷ luật, cho nên về cơ bản đều là Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề nói chuyện với nhau.

Nhưng sau khi ăn xong bữa khuya này, ánh mắt mọi người nhìn về phía Trần Hán Thăng đã có thêm một chút nhân tính và dịu dàng.

Quan trọng hơn cả là, hành động này của Trần Hán Thăng mang đến rất nhiều ý nghĩa tích cực:

Thứ nhất, hắn ở Hàn Quốc tương đối an toàn, mong rằng những fans Qủa Xác ở trong nước hãy yên tâm;

Thứ hai, tinh thần thoạt nhìn không tồi, còn có thể cùng với bạn bè ra ngoài ăn khuya;

Thứ ba, lòng dạ rộng lượng, chủ động mời người Hàn Quốc ăn cùng, cũng có thể coi là một việc làm xoa dịu tâm lý phản Hàn trong nước, không cần thiết phải tạo ra sự đối lập mạnh mẽ như vậy.

Thứ tư, hành vi thoải mái ăn khuya này mang đến một tín hiệu mạnh mẽ, chuyện về nước đã có chuyển biến tích cực.

…

Trịnh Quan Đề cắn từng miếng nhỏ bánh gạo chiên, trong lòng cũng đang cảm khái, bây giờ từng nhất cử nhất động của Trần Hán Thăng trong các trường hợp công khai đều có thể thu hút rất nhiều sự chú ý, điều đó có nghĩa là việc "tạo danh tiếng" đã thành công.

Chờ đến khi hắn trở về nước, không chỉ là một doanh nhân của nhân dân nữa mà sẽ chính thức bước vào hàng ngũ "lão làng".

Nói một cách đơn giản, nó có nghĩa là khi mở cuộc họp sẽ được ngồi trên ghế chủ tịch cao nhất, trong lúc gắp đồ ăn không ai dám chuyển đĩa trong các cuộc xã giao, lúc nói chuyện khoác lác, người khác cũng có thể coi là sự thật… Nếu viết thành một cuốn sách dựa trên những gì đã xảy ra, tên gọi có thể sẽ là "Hành trình trở thành lão đại bắt đầu từ khi bị giam."

Sau khi ăn xong đã là hơn 1 giờ rưỡi, nhưng trong ngoài nhà hàng vẫn vô cùng náo nhiều, rất nhiều phóng viên nhận được tin đều đã kéo đến đây, tiêu đề của bản tin ngày mai chắc chắn sẽ có:

“Trần Hán Thăng của Qủa Xác đêm khuya hẹn bạn bè đi ăn, vẻ mặt thoải mái, phải chăng chuyện về nước đã là chuyện được định sẵn?”

Sau khi trở lại chung cư dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của bao người, Đàm Anh vô cùng tự giác trở về phòng ngủ, cô cho rằng hai ông chủ bà chủ chắc chắn có gì đó muốn nói.

Nhưng lần này thư ký Đàm đã đoán sai rồi, Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề đều rất thông minh, giữa “bạn thân” cũng vô cùng ăn ý, Trần Hán Thăng không khoe khoang sự chu đáo của mình, cô bạn thân Trịnh cũng không cảm ơn vì sự tôn trọng của Trần Hán Thăng.

Nhưng khi Trịnh Quan Đề sắp nghỉ ngơi, Trần Hán Thăng nghiêng người dựa vào khung cửa: “Lần sau sẽ không có cơ hội này nữa đâu.”

Sau khi nghe xong, Trịnh Quan Đề còn thong thả bình tĩnh nhìn Trần Hán Thăng.

Khí chất của cô bạn thân Trịnh không thể ảnh hưởng đến Trần Hán Thăng, hắn còn lưu mạnh huýt sáo một tiếng: “Đề ca, tôi thấy cô tư sắc không tồi, cho cô một cơ hội được lên giường cùng với tôi, hy vọng cô đừng không biết tốt xấu.”

Lúc trước có lẽ Trịnh Quan Đề sẽ bị chọc cho bật cười, nhưng bây giờ cô vẫn rất yên tĩnh, một lúc lâu sau, cô đột nhiên vươn bàn tay trắng nõn ra, giúp Trần Hán Thăng vuốt phẳng nếp nhăn nơi ngực áo sơ mi.

“Cậu yên tâm đi, tôi đã cho cậu hôn nhiều lần như vậy, đó là tiền đặt cọc.”

Trịnh Quan Đề hiếm khi vừa dịu dàng vừa chắc chắn nói.

…

Ngày hôm sau, ngày mùng 10 tháng 8, cô bạn thân Trịnh rời khỏi Hàn Quốc, vẫn là Trần Hán Thăng đưa tiễn.

Những ngày tháng còn lại, Trần Hán Thăng cũng không hoàn toàn cô độc, bởi vì không chỉ có người trong nước đến đây thăm hắn.

Ngoài những người quen trong kinh doanh ra, ngay cả Vương Tử Bác và Kim Dương Minh đều đến đây một chuyến, thực ra không chỉ có hai người bọn họ, nếu không phải Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư sắp sinh em bé, Biên Thi Thi và Hồ Lâm Ngữ cũng muốn đến Hàn Quốc an ủi (mua sắm).

Ngày mùng 2 tháng 9, "bản tin buổi tối Dương Tử"- Tờ báo vốn dĩ vẫn luôn đăng tải nhiều kỳ về tình hình của Trần Hán Thăng ở Hàn Quốc theo phong cách dân quốc, hôm nay đột nhiên thay đổi phong cách, trên chuyên mục chỉ có bốn chữ:

"Ngày mai, về nước!"

Lúc đầu, rất nhiều độc giả vẫn không hiểu, sau đó lại đăng nhập vào cộng đồng Qủa Xác mới biết được, sau một cuộc đàm phán và thương lượng nghiêm túc, Trần Hán Thăng của điện tử Qủa Xác- Người để giữ gìn danh dự của Hàn Quốc mà vẫn luôn bị Samsung giam giữ, cuối cùng cũng được về nước.

Chương 952: Nhân gian chợt muộn, núi sông đã vào thu

Mười giờ sáng ngày mùng 3 tháng 9, bầu trời cao rộng mở, ánh mặt trời trắng xoá trút xuống mặt đất, hơi chói mắt nhưng không hề bụi bặm, cứ thế dùng sự trong trẻo sưởi ấm con người.

Trong lối ra A của sảnh đến ở sân bay Lộc Khẩu Kiến Nghiệp đã được bao quanh chặt chẽ ba tầng trong ba tầng ngoài.

Các nhân viên sân bay mặc đồng phục màu xanh trắng cũng không nhiều lắm, hơn nữa bọn họ còn có chút căng thẳng, thỉnh thoảng chỉnh sửa lại vạt áo trước ngực, sợ khi các phóng viên chụp ảnh, mình sẽ vô tình lọt vào ống kính, nhưng lại là đồng phục không chỉnh tề.

Đúng vậy, ở đây có phóng viên.

Gần như tất cả các phương tiện truyền thông có sức ảnh hưởng trong nước đều đã đến đông đủ, bọn họ chen chúc nhau ở vị trí thuận lợi nhất với các phương tiện truyền thông của Kiến Nghiệp.

Nhưng, "vị trí có lợi nhất" chứ không phải là "vị trí tốt nhất", người đứng ở vị trí tốt nhất chính là một cặp vợ chồng trung niên, thoạt nhìn khoảng chừng 50 tuổi, khí chất của người đàn ông trung niên kia rất tốt, trên mặt nở nụ cười khiêm tốn, vừa trầm ổn vừa yên tĩnh.

Người phụ nữ trung niên ăn mặc tương đối đơn giản, trên cổ tay ngoại trừ một chiếc vòng bạc ra, còn có một chiếc nhẫn

vàng trên ngón áp út, ngoài ra không còn bất cứ đồ trang trí nào khác.

Chiếc nhẫn vàng đã hơi sờn một chút, có thể nhìn ra được có lẽ là kiểu dáng khi bọn họ kết hôn nhiều năm trước.

Cặp vợ chồng trung niên này không có gì đặc biệt, nhưng bọn họ cứ thế bình thản đứng ở vị trí C, xung quanh có rất nhiều quan chức trông như lãnh đạo, bọn họ đều mỉm cười không tranh không đoạt.

Bởi vì hôm nay chính là ngày chủ tịch Trần Hán Thăng của Qủa Xác trở về nước, cặp vợ chồng này chính là Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, ai có thể cướp được vị trí của bọn họ?

"Lão Trần, sao vẫn chưa hạ cánh vậy?"

Lương thái hậu nhìn thời gian trên điện thoại di động, nhỏ giọng nói với chồng.

"Thời gian vẫn chưa đến mà."

Trần Triệu Quân thoải mái an ủi: "Trước khi lên máy bay nó cũng đã gọi điện thoại cho chúng ta rồi mà, đừng lo lắng."

"Tôi không hề lo lắng, vốn dĩ mọi chuyện là giả, Vương Tử Bác từ Hàn Quốc trở về cũng nói nó béo hơn một chút."

Lương Mỹ Quyên tức giận nói: "Nhưng liên luỵ đến Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở cũng lo lắng theo, cũng may không xảy ra vấn đề gì, nếu không nó ở lại Hàn Quốc luôn đi, đừng trở về nữa."

"Haiz…"

Trần Triệu Quân nhìn trái nhìn phải, những người thân bạn bè của Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở không một ai đến đây.

Có lẽ cả hai bên đều lo lắng sẽ chạm mặt nhau nên dứt khoát không đến đón Trần Hán Thăng.

Ngược lại, những người ở đảng trung lập như Trần Lam, Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ đều xuất hiện, còn có một cô gái trang điểm hoa hoè lộng lẫy, cả người toả ra mùi nước hoa nồng nặc, nghe nói cô là bạn học của Trần Hán Thăng, tên là Thương Nghiên Nghiên.

Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đều không quen biết cô gái tên là Thương Nghiên Nghiên này, nhưng hình như mối quan hệ giữa cô và Trần Lam rất tốt, Trần Triệu Quân cũng không để trong lòng.

Thực ra nhắc đến Trần Lam, Lão Trần cũng cảm thấy hơi kỳ quái, cô gái này trước đây thích náo nhiệt nhất, bất cứ chuyện gì cũng phải xông lên dẫn đầu, hôm nay lại luôn rúc sau lưng người khác, giống như rất sợ nhìn thấy anh trai mình vậy.

"Vù vù…"

Lúc này, một chiếc máy bay đột nhiên lướt ngang qua không trung, đám người lập tức xôn xao.

"Có phải chiếc này không? Có phải chiếc này không?

"Đừng sốt ruột, vẫn còn hơn mười phút nữa mà."

"Ồ, tôi cảm thấy hơi tê tay khi cầm đàn violin, cậu giúp tôi cầm một lúc."

….

Ngoại trừ người thân và bạn bè của Trần Hán Thăng ra, còn có nhân viên của điện tử Qủa Xác, các phóng viên truyền thông, quan chức chính phủ, thực chất, số lượng đông nhất vẫn là fans Qủa Xác.

Kể từ khi biết Trần Hán Thăng sắp về nước, những Hội liên minh cộng tề kháng Hàn cứu Trần; Đội hành động đột kích Qủa Xác; Fan club toàn cầu của Trần Hán Thăng… Gì đó lập tức tổ chức các fans tập duyệt nghi lễ chào đón.

Hầu hết các fans Qủa Xác đều là người trẻ tuổi, bọn họ thuộc thành phần ba nhiều "nhiều tinh lực, nhiều thời gian và nhiều kỹ năng", ngoại trừ chuẩn bị những thứ cần thiết như hoa tươi, biểu ngữ gì đó ra, còn tự phát tạo thành một ban nhạc nhỏ khoảng chừng ba mươi người.

Vĩ cầm, đàn ghita, đàn cello, trống Jazz… Cái gì cũng có, bây giờ bọn họ đều cầm theo nhạc cụ của riêng mình, chuẩn bị diễn tấu ca khúc "Trái tim Trung Quốc của tôi" trong khoảnh khắc Trần Hán Thăng vừa bước ra ngoài.

Đây vẫn là kết quả của việc phía bên official Qủa Xác cố gắng hết sức đàm phán, nếu không các fan còn tổ chức thành một buổi hoà nhạc nhỏ ở sân bay Lộc Khẩu.

"Vù vù vù…"

Lại một chiếc máy bay gào thét lướt qua, đám đông đang chờ đợi bên ngoài vẫn đang trò chuyện với nhau.

Đột nhiên, một nhân viên trực sân bay cầm máy bộ đàm lên nghe vài câu, sau đó thương lượng với các đồng nghiệp một lúc rồi cầm loa lên nói: "Tất cả quý khách đang chờ máy bay, căn cứ vào tin tức từ tràm kiểm soát truyền đến, chiếc máy bay mang số hiệu MU850 chở chủ tịch Trần đã thuận lợi hạ cánh, mọi người vui lòng giữ trật tự khi đón người, chớ giẫm đạp lên nhau…"

"Ôi! Oa! Ha…"

Nhân viên trực ban còn chưa nói xong thì đã bị tiếng hoan hô của các fans đang nóng lòng chờ đợi cắt ngang, nhân viên

an ninh sân bay nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức gọi càng nhiều đồng nghiệp đến đây duy trì trật tự hơn nữa.

Nhưng, từ lúc máy bay hạ cánh đến khi bước ra khỏi cửa cũng mất một khoảng thời gian, lúc đầu mọi người không xác định rõ thời gian nên cũng không mấy sốt ruột, bây giờ biết Trần Hán Thăng sắp xuất hiện, hơn một ngàn đôi mắt nhìn chằm chằm vào lối ra.

Cảnh tượng này khiến các chị gái ở sân bay sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên, bởi vì có một số fans Qủa Xác hơi háo sắc, ngoài mặt thì chờ chủ tịch Trần, nhưng thực chất đang nhìn chằm chằm vào các cô đánh giá.

5 phút qua đi…

10 phút qua đi…

12 phút qua đi…

Thực ra chỉ mới hơn mười phút trôi qua, nhưng mọi người đều cảm thấy giống như đã qua mười mấy năm, ngay cả Lương Mỹ Quyên cũng không nhịn được nhẹ nhàng dậm chân vài cái, sao bà có thể không quan tâm đến con trai ruột thịt của mình chứ?

Đột nhiên, một bóng người bước vào hành lang phía sau lối ra, ngay sau đó chính là một nhóm hành khách kéo hành lý của mình ra ngoài.

“Đến rồi đến rồi, có lẽ chủ tịch Trần đang ở bên trong.

“Kéo biểu ngữ lên, nhất định phải để chủ tịch Trần nhìn thấy.”

“Ban nhạc nhìn tín hiệu của tôi, khi tôi vung tay lên thì bắt đầu biểu diễn nhé.”

…

Khi đám đông đến gần hơn, đã có fans tinh mắt nhìn thấy Trần Hán Thăng với dáng người cao lớn ở bên trong.

"Chủ tịch Trần!"

Không biết là ai đã gọi câu đầu tiên trước, sau đó các fans Qủa Xác giống như đã được chỉ dẫn trước đó, vô cùng có tiết tấu hét lên: "Chủ tịch Trần, chủ tịch Trần, chủ tịch Trần…"

Bởi vì Trần Lam không cẩn thận tiết lộ sự thật về việc Trần Hán Thăng sắp làm cha trước mặt La Tuyền, nên sau khi về nước cũng không dám liên lạc với anh trai, lúc đầu cũng không dám đứng ở phía trước đám đông.

Nhưng khi bầu không khí bắt đầu dâng cao, Trần Lam bị lây nhiễm nên cũng quên đi cảm giác sợ hãi, chen chúc vào vị trí chính giữa Lương Mỹ Quyên và Lão Trần, từ phía sau hét lên một tiếng "chủ tịch Trần", cô ấy còn định giơ tay lên gọi một tiếng "là anh trai của em", còn muốn lôi kéo Thương Nghiên Nghiên cùng nhau nhảy nhót.

Âm thanh ầm ĩ che trời lấp đất, còn có đám đông đen nghìn nghịt đã doạ đến những hành khách khác, bọn họ đều dừng bước nhường cho Trần Hán Thăng đi ra ngoài trước.

Mặc dù trước đó Trần Hán Thăng đã biết sẽ có fans đến sân bay đón, nhưng hắn cũng không ngờ lại có nhiều người như vậy, nhìn từ bên trong nhìn ra, ngay cả ở phía xa đại sảnh đón người cũng có biểu ngữ in logo "K?" được căng ra

Nhưng người đầu tiên lọt vào mi mắt Trần Hán Thăng chính là cha mẹ của mình, và cô em gái bị cố tình phớt lờ kia.

Hơn một tháng không gặp Trần Hán Thăng, mặc dù ngoại miệng Lương thái hậu vẫn vô cùng ghét bỏ, nhưng trên thực tế hốc mắt đã có nước mắt ngấn lệ rõ ràng.

Lão Trần kiềm chế cảm xúc rất tốt, ông cẩn thận đánh giá con trai một chút, sau khi xác định Trần Hán Thăng vẫn còn

nguyên vẹn không khuyết thiếu gì, trên mặt lúc này mới nở một nụ cười hài lòng.

Đứa con trai từ nhỏ đã bướng bỉnh này, thực sự đang mặc thánh ý giáp vàng, dưới chân đạp lên đám mây thất sắc dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, mang đến vinh quang vô hạn cho mình và bà xã.

"Chủ tịch Trần, chào ngài."

Trước khi Trần Hán Thăng đi ra ngoài, còn xảy ra một khúc nhạc đệm nho nhỏ.

Hoá ra phía bên sân bay Lộc Khẩu cũng thể hiện thái độ, một nữ nhân viên mặt đất ôm bó hoa tươi đi đến: "Tôi đại diện cho cục quản lý hàng không Hoa Đông bày tỏ sự thành kính cao quý đối với hành động của ngài ở nước ngoài, nhiệt liệt hoan nghênh ngài trở về."

"Cảm ơn, cảm ơn."

Trần Hán Thăng cầm lấy bó hoa, còn muốn ôm chị gái nhỏ xinh đẹp này, kết quả người ta vừa đưa hoa xong đã cúi đầu chạy mất.

"Cô gái nhỏ này, sức nóng của mình cao như vậy mà không biết cọ một chút sao?"

Trong lòng Trần Hán Thăng lẩm bẩm một tiếng, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc này, âm thanh núi gào biển gọi này bao phủ toàn bộ sảnh đón người, mấy chục nhân viên an ninh sân bay nắm tay nhau tạo thành một bức tường thịt đứng ở phía trước, đề phòng sự việc dẫm đạp xảy ra.

Từ sự kiện này có thể thấy, trên mảnh đất Trung Quốc này, địa vị của anh hùng vẫn vượt xa các minh tinh, bởi vì nhân viên sân bay sẽ không giúp minh tinh duy trì trật tự.

Các lãnh đạo chính phủ cũng không thể nào đặc biệt đến cổng đăng ký để chào đón một minh tinh nào đó, các phóng viên đều giơ máy ảnh chất lượng cao lên, ống kính nhắm thẳng vào mặt Trần Hán Thăng, chờ đợi xem chủ tịch Trần sẽ nói câu gì đầu tiên.

"Các bạn vất vả rồi" hoặc là "cảm ơn mọi người", có lẽ sẽ lựa chọn một trong hai câu này, nhưng Trần Hán Thăng còn chưa kịp mở miệng thì đột nhiên nghe thấy một dàn hợp xuống đàn hát vang lên:

Non sông chỉ ở trong giấc mơ của tôi

Tổ quốc nhiều năm chưa được gần

Nhưng dù thế nào cũng không thể thay đổi được

Trái tim Trung Quốc ở trong tim ta.

…

Trần Hán Thăng nhìn về phía phát ra âm thành, thì phát hiện một đám fans mặc áo sơ mi của Qủa Xác đang dõng dạc hùng hồn diễn tấu "Trái tim Trung Quốc của tôi" trước mắt bao người.

"Mẹ…Mẹ nó!"

Trần Hán Thăng kìm nén một lúc lâu, cuối cùng vẫn thốt ra từ cảm thán kinh ngạc này.

"Khụ khụ…"

Các phóng viên đều xấu hổ ho khan một tiếng, bởi bọn họ có thể đoán ra hai từ 'mẹ nó' này, cũng may tiếp theo Trần Hán Thăng đã thực sự nói "cảm ơn", sau khi các đại biểu của fans Qủa Xác bước đến tặng hoa, Trần Hán Thăng lại cúi người về bốn phía tỏ vẻ cảm tạ.

Các bước tiếp theo đều rất có trình tự, tương đương với việc tổ chức một buổi họp báo với các phóng viên ngay tại sân bay.

Đầu tiên là bài phát biểu của lãnh đạo.

Lần này sở Thông tin và Truyền thông của tỉnh và một số lãnh đạo thành phố Kiến Nghiệp đã đến đón máy bay, bọn họ đồng loạt tán dương hành động bảo vệ danh dự tổ quốc của Trần Hán Thăng, cũng như sự đóng góp xuất sắc của điện tử Qủa Xác cho sự phát triển kinh tế khu vực và thúc đẩy ngành sản xuất phát triển.

Mặc dù những lời nói này khá nhàm chán, nhưng lại là điều không thể thiếu, điều này tương đương với việc bên phía chính phủ đang khẳng định hành động của Trần Hán Thăng.

Tiếp theo vốn dĩ là mời Lão Trần hoặc Lương thái hậu nói vài câu, đại khái là thể hiện một phương diện ấm áp, nhưng Lương thái hậu tán gẫu trong khu dân cư thì được, còn về những bài phát biểu trong loại trường hợp này lại không có kinh nghiệm.

Nhưng Lão Trần có năng lực này, ông rất khiêm tốn, không muốn phô trương nên cũng lịch sự từ chối.

Người dẫn chương trình không biết tìm đến từ đâu này hơi ngơ ngác, Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đều không muốn, nhưng cô ta vẫn đưa micro qua đó, cuối cùng vẫn là Trần Hán Thăng giành lấy micro, nói: “Để cho tôi đi, dù sao cũng chỉ là mấy vấn đề thời gian, chẳng lẽ tôi không hấp dẫn bằng cha mẹ tôi sao?”

“Ha ha…”

Một trận cười vang lên bên dưới, Trần Hán Thăng vừa nói như vậy, tương đương với việc bỏ qua bước thứ hai, trực tiếp bước vào màn giao lưu tương tác, những hoạt động có chính

phủ tham gia này, để không xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, ngay cả câu hỏi cũng được sắp xếp từ trước.

Còn về phần phải trả lời như thế nào, bọn họ đều rất tin tưởng năng lực của Trần Hán Thăng.

"Chủ tịch Trần, chào ngài, tôi là phóng viên của "bản tin buổi tối Dương Tử".

Ngay sau đó, một nữ phóng viên đầu tiên đứng dậy, đây là đơn vị truyền thông bản địa ở Kiến Nghiệp.

"Lúc ấy khi cố vấn của Samsung cố ý hạ thấp người Trung Quốc, tại sao ngài có thể lớn tiếng tức giận mắng mỏ và chất vấn khi đang ở nước ngoài và trên địa bàn của người khác?"

Phóng viên hỏi.

"Bởi vì… Tôi đã nghe xong bài "Dũng khí" của Lương Tĩnh Như."

Trần Hán Thăng nhướn mày, cười hì hì nói.

"Hả?"

Phóng viên sửng sốt một chút.

Bình thường mà nói, đáng lẽ chủ tịch Trần nên trả lời những lý do đường hoàng như "Bởi vì từ nhỏ tôi đã được tiếp thu nền giáo dục tinh thần yêu nước, cho nên không thể chịu được có người nào đó sỉ nhục đất nước mình, lúc đó sớm đã không quan tâm đến sống chết".

Nhưng, những quản lý cấp cao như Hoàng Lập Khiêm và Khổng Tĩnh có mặt ở đây đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu chủ tịch Trần trả lời đứng đắn như vậy, thì "hình tượng lưu manh" trước đó sẽ phải vứt bỏ, điều này sẽ ảnh hưởng phần nào đến hình ảnh của sản phẩm Qủa Xác.

Bởi vì khách hàng của sản phẩm Qủa Xác chủ yếu vẫn là những người trẻ tuổi, bọn họ căn bản không thích những bài phát biểu "kiểu cán bộ kỳ cựu", câu trả lời nghịch ngợm của Trần Hán Thăng mới thực sự ăn khớp cùng với hình tượng trước sau như một.

Quả nhiên, các fans Xác bên dưới nghe xong đều không hẹn và cùng đồng loạt vỗ tay.

Nữ phóng viên của "Bản tin buổi tối Dương Tử" nhìn Trần Hán Thăng giống như đang ai oán, câu trả lời này không thể nói là sai, nhưng luôn cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó.

"Chủ tịch Trần."

Nam phóng viên của "Nhật báo Phương Nam" đứng dậy, anh ta dựa theo câu hỏi đã sắp xếp hỏi: "Trước mắt, chúng ta có thể thấy rằng thị trường của điện thoại di động trong nước đang có một số thay đổi, lần này sau khi về nước, ngài có dự định để các lãnh đạo điện tử Qủa Xác thực hiện những thay đổi và cải tiến gì không?"

"Tạm thời không biết."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Thực ra tôi cũng không có quá nhiều tình cảm mãnh liệt với điện tử Qủa Xác."

"Cái gì?"

Trong lòng phóng viên "Nhật báo Phương Nam" nhảy dựng lên, thầm nghĩ có phải câu hỏi này của mình đã dẫm phải mìn rồi không?

"Bởi vì với quy mô hiện tại của điện tử Qủa Xác, tốc độ tăng trưởng về sau sẽ tương đối chậm."

Trần Hán Thăng chân thành nói: "Cho nên tôi vẫn khá hâm mộ những doanh nghiệp nhỏ đó, bởi vì các ông chủ đó có thể

thường xuyên cảm nhận được sự phát triển và tiến bộ của doanh nghiệp mình, càng có hứng thú làm việc hơn nữa.”

Phóng viên “Nhật báo Phương Nam: …

Đối với câu trả lời “ra vẻ” này, bên dưới càng có nhiều tiếng cười vang hơn nữa, ngay cả Thương Nghiên Nghiên cũng ghé sát vào tai Trần Lam nói: “Anh trai của em càng ngày càng bịp bợm.”

“Đúng vậy, thực sự quá bịp bợm!”

Trần Lam ưỡn ngực ngẩng đầu, giống như việc anh trai “bịp bợm” là một chuyện đáng tự hào lắm vậy.

Các fans Qủa Xác thậm chí còn vỗ tay cho nhau: “Nhìn thấy chủ tịch Trần vẫn mặt dày như thế này, cuối cùng chúng ta cũng yên tâm, chủ tịch Trần thực sự đã trở về rồi.”

Trong một khúc quanh nào đó ở đại sảnh đón người, có hai mẹ con đã ngồi đó.

Người mẹ nghe thấy câu trả lời của Trần Hán Thăng, bà đang định cười một cái, đột nhiên kìm nén trở về, thay vào đó là cảnh cáo cô con gái bên cạnh: “Mẹ nhắc nhở con, lần này là do cha con nói giúp nên mẹ mới đưa con đến đây, sau khi xem xong rồi thì quay trở lại đại học Tài chính Thượng Hải nhập học, không được gây ra bất cứ rắc rối nào cho mẹ nữa.”

“Con biết rồi.”

Cô con gái hừ một tiếng, sau đó lại tiếp tục nhìn Trần Hán Thăng, ánh mắt xinh đẹp vẫn có những ánh sao kiên cường như thế.

“Chủ tịch Trần.”

Người thứ ba đặt câu hỏi là phóng viên đến từ hãng quyền thông nặng ký “Nhật báo Nhân dân”, người phóng viên này cũng là một người đàn ông hơn 40 tuổi, giọng nói ông ta bình

tĩnh và chuẩn mực: "Ngài ở Hàn Quốc hơn một tháng rồi, cuối cùng cũng được về nước, bây giờ tâm trạng của ngài như thế nào?"

"Tôi…"

Trần Hán Thăng nhíu mày, giống như đang trầm tư suy nghĩ.

Mọi người đều cho rằng chủ tịch Trần đang nghĩ đến những câu nói dí dỏm nào đó, nhưng hơn 20 giây sau, Trần Hán Thăng vẫn không mở miệng, hơn nữa vẻ mặt càng ngày càng trở nên nghiêm túc.

Đại sảnh đón người vốn dĩ đang lộn xộn cũng dần yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời ở một góc 45 độ, chờ đến khi tư thế đủ u sầu rồi, lúc này hắn mới nhẹ nhàng nói: "Đây là một câu hỏi hay đấy, bây giờ tâm trạng của tôi như thế nào sao? Có lẽ là nhân gian chợt muộn, núi sông đã vào thu."

"Câu nói này có nghĩa là gì vậy?"

Đầu tiên, mọi người đều sửng sốt trong chốc lát, chủ tịch Trần đột nhiên văn thơ lai láng, đúng là không quen chút nào.

Nhưng khi ngẫm nghĩ kỹ càng lại, đột nhiên cảm thấy câu nói này đúng là tài tình.

Trần Hán Thăng đi Hàn Quốc vào tháng 7, khi đó vẫn là mùa hè, sau khi về nước đã là tháng 9, mặc dù thời tiết vẫn còn nóng bức, nhưng xét theo mùa mà nói, thực sự đã vào thu.

Câu nói "nhân gian chợt muộn, núi sông đã vào thu" này, ẩn chứa một loại bi thương "Cảm giác sâu sắc những ngày tháng bị cầm chân nơi đất khách quê người, thời gian trôi

nhanh, núi sông nhân gian cũng đã thay hình đổi dạng, cỏ cây điêu tàn, ánh hoàng hôn hiu quạnh, trong lòng thương cảm".

Một số fans Qủa Xác vô cùng mẫn cảm với con chữ đã không nhịn được che miệng lại, hai mắt đẫm lệ nhìn Trần Hán Thăng.

Chỉ có Vương Tử Bác- Người bạn thân cùng nhau lớn lên với hắn mới biết rằng cậu bạn nối khố lại đang tỏ vẻ, nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Dựa vào hai câu thơ ngắn không biết đạo văn từ đâu này, Trần Hán Thăng đã trực tiếp lấp đầy bữa tiệc chào mừng nhiệt liệt này!

Chương 953: Thủ đoạn giải quyết Tu La Tràng

Tháng chín là thời điểm nhập học của các sinh viên, tài nguyên giáo dục ở Kiến Nghiệp lại vô cùng phong phú, cho nên hàng năm bắt đầu từ ngày 1 tháng 9, ở bến xe Trung Ương Môn sẽ đột nhiên náo nhiệt.

Một đám sinh viên năm nhất với khí chất vô cùng ngây ngô, bên cạnh có phụ huynh đưa đi từ nhà. Bọn họ vừa phấn khích vừa thấp thỏm đặt chân lên mảnh đất cố đô Lục triều này.

"Đừng thất thần nữa! Vào đại học rồi mà vẫn sơ ý như vậy!"

Các bậc phụ huynh chưa ý thức được rằng con cái của mình đã trưởng thành, vẫn mắng mỏ và răn dạy giống như trước, sau đó chỉ vào một chiếc ô che nắng cách đó không xa, nói: "Đó có phải là quầy tiếp đón mà trường đại học đặt ở nhà ga không?"

"Để con xem nào, đúng là thật rồi."

Các sinh viên năm nhất tương lai đã tìm được trường đại học của mình, ngay lập tức kéo vali chạy về phía đó.

"Đây là đại học Kiểm toán Kiến Nghiệp…"

"Đây là đại học sư phạm Kiến Nghiệp…"

"Cha, đại học Tài chính Kiến Nghiệp ở đây này."

Một cô bé với nét mặt ngây thơ phát hiện ra tấm biển ghi "Đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp", lập tức gọi cha mẹ

đến đây.

Các bậc cha mẹ luôn trầm ổn hơn một chút, bọn họ đi theo sau con gái, dùng thái độ dò xét đánh giá quầy tiếp đón ở nhà ga của đại học Tài chính.

Mấy trường đại học như đại học Tài chính Kiến Nghiệp này tương đối đặc thù, những năm trước nó còn được gọi là "Học viện Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp", hai năm trước đã biến thành "đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp", vào tháng 6 năm nay còn được thăng cấp từ trường đại học hạng hai lên hạng một, tốc độ thăng cấp này có thể so sánh với tốc độ tên lửa.

Tương tự, số điểm xét tuyển của đại học Tài chính năm nay cũng cao hơn không ít so với các năm trước, lúc trước, với mức điểm 560, có lẽ đã đủ để vào ngành kế toán tốt nhất của đại học tài chính, nhưng năm nay chỉ vừa đủ để vượt qua điểm sàn đầu vào.

"Nếu thi được hơn 80 điểm nữa thì tốt biết bao."

Người cha vẫn không cam lòng nghĩ, bởi vì ông ấy đã nhìn thấy quầy tiếp đón của các trường thuộc 985 là trường đại học Kiến Nghiệp và đại học Đông Đại. Năm cấp ba, con gái ông ấy vẫn là hạt giống của đại học Thanh Hoa, năm lớp mười thi thử còn có thể miễn cưỡng thi đại học Đông Đại, sao bây giờ đến năm 12 lại phải đong đưa ở một trưởng mới thăng hạng chứ?

Có lẽ đây chính là căn bệnh chung của hầu hết các bậc phụ huynh, sau khi có kết quả thi đại học, bọn họ đều cảm thấy con cái nhà mình đã thi trượt, nếu có thể cẩn thận hơn một chút thì ít nhất thêm 30 điểm nữa cũng không thành vấn đề.

Nhưng các sinh viên ở quầy tiếp đón của đại học Tài chính vẫn rất nhiệt tình, có lẽ bọn họ đều là cán bộ của hội học sinh,

trên ngực của chiếc áo sơ mi hội học sinh của sinh viên đại học Tài chính còn có một logo "K?".

Người cha của cô bé có khuôn mặt ngây thơ kia nhận ra logo này, đó là của điện tử Qủa Xác, đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp chính là trường học cũ của chủ tịch Qủa Xác.

Nhắc đến Trần Hán Thăng, đây thực sự là một sinh viên đại học huyền thoại, cuối cùng người cha cũng đồng ý cho con gái nhập học vào đại học Tài chính Kiến Nghiệp, chính là vì nghĩ đến chuyện sau này tốt nghiệp, con gái ông đến điện tử Qủa Xác phỏng vấn, đàn anh lớp lớn Trần Hán Thăng có thể quan tâm đến sư muội cùng trường một chút.

Nhưng điều khiến ông bố này cảm thấy kỳ quái chính là, rõ ràng nơi này có năm người, nhưng chỉ có ba sinh viên đang bận rộn tiếp đãi, hai sinh viên khác đội mũ lưỡi trai, cúi đầu rảnh rỗi nói chuyện phiếm.

"Có lẽ là kiểu gì đó giống như hội trưởng hội sinh viên cũng nên."

Trong lòng người cha thở dài một hơi, từ lâu đã có báo chí viết rằng, rất nhiều hội học sinh sinh viên có thể so sánh với quan trường, chức quan lớn hơn một chút sẽ chèn ép người đến chết, sau này mình nhất định không cho phép con gái tham gia vào hội.

"Đây là thủ tục nhập học, đây là bản đồ Kiến Nghiệp, chú dì có thể đi dạo một vòng ở Kiến Nghiệp."

Sư tỷ đưa một chiếc túi nhỏ xinh cho sư muội có khuôn mặt non nớt kia, còn chỉ vào một hướng nào đó rồi nói: "Xe của trường chúng ta nằm ở bên phải."

Người cha nhìn thoáng qua chiếc túi nhỏ, phát hiện cũng là do công ty Qủa Xác cung cấp, ngay cả trên xe đưa đón cũng

có logo của Qủa Xác, xem ra đại học Tài chính và Qủa Xác thực sự đã trói buộc lại với nhau.

Nhưng, một nhà ba người này còn chưa đi được mấy bước thì đột nhiên nghe thấy có người phía sau hét lên: "Chờ một chút, mất điện thoại rồi."

"Điện thoại di động Qủa Xác mẹ mới mua cho con đâu?"

Người mẹ lập tức hỏi con gái.

Cô bé kia sờ túi, le lưỡi nói: "Lúc nãy trong lúc điền tư liệu, con để quên ở trên bàn rồi."

Cũng may có người cố ý đưa đến đây, hắn chính là "cán bộ hội học sinh" đội mũ cúi đầu lúc nãy.

"Sư muội, điện thoại di động đẹp thế này, nhất định phải giữ gìn cẩn thận đấy."

Giọng điệu lưu manh của người này có chút không đứng đắn, ngũ quan khi ngẩng đầu lên cũng không thể coi là đặc biệt đẹp trai, nhưng khoé miệng lại nở một nụ cười tà ác không kiêng dè.

"Chủ, chủ tịch Trần…"

Cô bé với khuôn mặt non nớt kia đã quá quen thuộc với nụ cười này, thế mà lại là chủ tịch của điện tử Qủa Xác, một nhân vật gương mẫu của đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp- Trần Hán Thăng.

Cha mẹ nhà kia cũng có chút kinh ngạc, một nhân vật lớn như Trần Hán Thăng thế mà lại tiếp đón ở nhà ga?

"Chủ tịch."

Cô gái với khuôn mặt non nớt kia đã kích động đến sắp khóc, nói năng lộn xộn: "Em… Em, bắt đầu từ năm lớp 11 đã là fans của Qủa Xác, hai ngày trước em ngủ quên nên không

thể đi đón anh được, nhưng câu nói "Nhân gian chợt muộn, núi sông đã vào thu" kia của anh bây giờ đã là tên QQ của em rồi, nếu không tin em có thể cho anh xem."

Cô bé với khuôn mặt non nớt kia mở QQ trên điện thoại di động ra, Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Anh tin mà, bởi vì em đáng yêu như vậy, chắc chắn là một fan Qủa Xác rồi."

Câu nói này khiến cô gái với khuôn mặt non nớt đỏ bừng mặt, cái đầu nhỏ rối rắm không biết nên trả lời như thế nào.

Trần Hán Thăng đã nhìn mãi thành quen với biểu cảm này, chỉ cần hắn để lộ mặt, các cô gái đều cư xử như vậy.

Trần Hán Thăng lại đưa cho bọn họ ba bình nước khoáng, tiễn một nhà ba người lên xe rồi mới trở lại quầy tiếp đón.

"Tỉnh táo lại đi."

Người cha vỗ vào sau gáy cô bé với khuôn mặt non nớt kia: "Trên mạng đều nói chủ tịch Trần đã có bạn gái rồi, cha không ngăn cản con tìm bạn trai ở đại học, nhưng hy vọng con có thể có tầm nhìn lâu dài một chút, đối diện với đại học Tài chính chính là Đông Đại 985 đấy…"

"Con không muốn."

Cô gái với khuôn mặt non nớt kia giận dỗi nói: "Đại học Tài chính không được sao? Nói không chừng sau này bạn trai con cũng xuất sắc giống như chủ tịch Trần."

Người cha nhếch miệng cười, bà mẹ có chút oán trách đánh ông chồng một cái, con cái cũng đã lên đại học rồi, sao vẫn còn trêu chọc con bé giống như khi còn nhỏ vậy.

Cô gái với khuôn mặt non nớt kia giận dỗi xong, cũng nằm nhoài bên cạnh cửa sổ xe, ngây ngốc nhìn Trần Hán Thăng tiếp tục đùa giỡn với người đàn ông đội mũ khác.

…

“Tứ ca.”

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai còn lại thế mà lại là Kim Dương Minh.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cậu ấy, đã là đàn anh của đại học Tài chính nhưng vẫn cảm thấy nhàm chán và buồn bực, nên mới có tinh lực chạy đến điểm đón tân sinh viên.

“Hay là mày tìm một miếng vải nào đó che mặt lại đi.”

Tiểu Kim bất mãn nói: “Mỗi lần chỉ cần mày lộ mặt thì ánh mắt của các em gái đều đặt ở trên người của mày, còn tao đi đường xa đến đây, kết quả chỉ là một vật trang trí bằng thịt?”

“Đây là tình huống đột phát mà.”

Trần Hán Thăng cũng rất vô tội: “Trước đó chúng ta đều đã nói rồi, chỉ cần là các sư muội đi cùng với phụ huynh đến đây thì chúng ta đều không quan tâm mà.”

Nếu để người cha của cô gái với khuôn mặt non nớt kia nghe thấy, ông ấy có thể hiểu được tại sao lúc nãy Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh lại thờ ơ như vậy, bởi vì có cha mẹ ở bên cạnh, Kim Dương Minh và Trần Hán Thăng đều ngại đi đến gần.

“Vậy mày có thể trở về văn phòng.”

Kim Dương Minh cố gắng khuyên bảo, cậu ấy cảm thấy Trần Hán Thăng đã cướp đoạt sự nổi bật của mình: “Mới trở về từ Hàn Quốc, chẳng lẽ không có một đống chuyện phải xử lý sao?”

Tất cả mọi người đều cho rằng sau khi Trần Hán Thăng về nước sẽ phải bận rộn đến tối tăm mặt mũi, nhưng thực chất hoàn toàn không phải như vậy. Sau khi Trần Hán Thăng trở về Kiến Nghiệp vào ngày mùng 3, hắn chỉ triệu tập một cuộc họp hội đồng quản trị vào ngày mùng 4, hơn nữa còn uỷ thác Thẩm

Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư ký tên giúp, cho nên các tài liệu cần hắn ký bổ sung cũng không có.

Cho nên hôm nay vào ngày mùng 5, Trần Hán Thăng rảnh rỗi kéo Kim Dương Minh đi đến bến xe chào đón tân sinh viên, cuộc sống tự do tự tại.

"Kim tổng, đây không phải là đạo lý làm ăn buôn bán đâu."

Trần Hán Thăng cười he he: "Tao ở Hàn Quốc lâu như vậy, nhưng kết quả tháng trước lại là tháng mà điện tử Qủa Xác có doanh số bán hàng tăng mạnh nhất kể từ khi nó được thành lập đến nay, điều đó chứng tỏ rằng cách vận hành của doanh nghiệp đã rất trật tự, tao không cần phải tuỳ tiện thay đổi gì."

Đây chính là tốc độ tăng trưởng nằm trong dự kiến, công ty Baidu đã từng gửi một phần số liệu thống kê đến điện tử Qủa Xác, những từ khoá nóng được tìm kiếm nhiều nhất trên Baidu vào tháng tám là "Quán quân World Cup 2006, điện thoại di động Qủa Xác, Trần Hán Thăng, sự đối lập quân sự giữa Hàn Quốc và Trung Quốc."

Hành động bảo vệ danh dự tổ quốc của Trần Hán Thăng đã khiến hình tượng của Qủa Xác tăng lên rất nhiều, không ít phụ huynh để khen thưởng con cái thi đậu đại học, đã lựa chọn điện thoại di động Qủa Xác giữa đông đảo các thương hiệu.

Khi thị phần của điện thoại di động Samsung giảm xuống, doanh số của điện thoại di động Qủa Xác tăng lên, bên này giảm, bên kia tăng, Qủa Xác cũng lần đầu tiên lọt vào top 3 trên thị trường điện thoại Trung Quốc.

Thứ nhất và thứ hai đương nhiên là Nokia và Motorola, Trần Hán Thăng cũng không sốt ruột, chỉ cần duy trì được thị phần này, chờ đến khi hệ thống Android được ra đời vào năm 2008, có thể lợi dụng cơn gió này để vượt qua hai gã khổng lồ kia.

“Dù sao ngày mai tao cũng không đi cùng mày nữa, một mình tao đến trường học đón tân sinh viên.”

Nhưng, cho dù Trần Hán Thăng giải thích như thế nào đi chăng nữa, Kim Dương Minh vẫn rầu rĩ không vui.

Cậu ấy vừa dứt lời, một cô gái có dáng người cao gầy đột nhiên xuất hiện trước mắt, cô ta ăn một chiếc áo sơ mi giống như vải đũi màu đỏ và quần đùi, để lộ cặp đùi trắng đến phát sáng dưới ánh mặt trời, mái tóc dài tung bay, ngoại hình tương đối xinh đẹp.

“Trần ca.”

Kim Dương Minh lập tức buông bỏ khúc mắc, nhỏ giọng nói Trần Hán Thăng: “Người này cũng 7.5 điểm đúng không?”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng cũng gật đầu: “Cơ hội không tồi.”

“Cơ hội không tồi” là vì cô gái này đến đây nhập học một mình, hơn nữa cô ta còn đang cố gắng kéo một chiếc vali lớn, rất phù hợp với tất cả các điều kiện “Anh hùng cứu mỹ nhân”, xung quanh đã có các chàng trai khác ngo ngoe rục rịch muốn giúp đỡ.

“Cái này nhất định phải nhường cho tao, Tứ ca, mày không được nói chuyện với cô ấy.”

Kim Dương Minh lập tức đứng lên, cậu ấy sợ sau khi cô em này phát hiện ra thân phận của Trần Hán Thăng, trong mắt lại quên mất đàn anh Kim.

“Này!”

Trần Hán Thăng kéo Kim Dương Minh lại: “Cô ấy còn chưa đi về phía chúng ta mà, có lẽ không phải là đại học Tài chính.”

“Trần ca.”

Kim Dương Minh lời lẽ chính đáng nói: “Mày có tinh thần lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui không vậy, cô em này đi dưới ánh mặt trời trong một ngày nóng bức như vậy, chẳng lẽ mày cứ nhẫn tâm nhìn thế sao?”

“Xin lỗi, cảnh giới tư tưởng của tao không cao bằng Kim tổng, tao sai rồi.”

Trần Hán Thăng lập tức “chân thành” xin lỗi, lúc này Kim Dương Minh mới phất tay áo, ngẩng đầu đi về phía cô gái kia.

“Mẹ nó, vẫn là Kiến Nghiệp thú vị nhất.”

Sau khi Kim Dương Minh rời đi, Trần Hán Thăng hút một điếu thuốc, nhàn nhã dựa vào thành ghế lắc lư.

Thực ra trong khoảng thời gian ở Hàn Quốc, mặc dù trong lòng Trần Hán Thăng phân tích rằng có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn, ngoài mặt cũng tương đối thoải mái, nhưng thực chất trong nội tâm ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở sắp chào đời rồi đấy!

Ngày dự sinh của Tiêu Dung Ngư là cuối tháng này, ngày sự sinh của Thẩm Ấu Sở là vào đầu tháng sau.

Trần Hán Thăng còn nghiêm túc hỏi một số giáo sư khoa sản, liệu hai đứa nhỏ có chào đời cùng một ngày hay không, nếu trong quá trình sinh nở mà xảy ra “Tu La tràng”, Trần Hán Thăng cảm thấy con mẹ nó cũng quá bi thương rồi.

Loại câu hỏi ngớ ngẩn này, nếu đổi lại là một người khác, các giáo sư khác sẽ không muốn quan tâm, nhưng đây lại là chủ tịch Trần thương xuyên tặng bao lì xì lớn, nên bọn họ vẫn nghiêm túc tính toán ngày tháng, cẩn thận suy đoán rằng có lẽ

sẽ không cùng một ngày, nhưng thời gian chào đời giữa hai chị em cũng rất ngắn.

"Mái tóc em như tuyết, nước mắt bay tán loạn, anh chờ đợi người xưa…"

Trần Hán Thăng vừa ngâm nga ca khúc "Mái tóc như tuyết" vừa lấy điện thoại ra, trên đó có tin nhắn của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

Có thể là lo lắng chạm mặt đối phương, cũng có thể là cơ thể không khoẻ nên vào ngày mùng 3 hôm đó, các cô ấy đều không đến sân bay đón người, nhưng lại đồng thời gửi tin nhắn đến cho Trần Hán Thăng, nội dung tin nhắn đều rất giống với tính cách của hai người.

Tiêu Dung Ngư: Tôi đã ký tên lên những tài liệu đó rồi, anh nghỉ ngơi thật tốt rồi kiểm tra lại cho kỹ, để tránh xuất hiện vấn đề, còn nữa, tháng này đừng đi ra ngoài.

Thực ra nửa vế đầu thuộc về nội dung "vô nghĩa", bởi vì tất cả các tài liệu đều đã trải qua tầng tầng lớp lớp xét duyệt, cuối cùng chỉ cần một chữ ký mà thôi.

Tiểu Ngư Nhi gửi tin nhắn này đến chỉ là muốn nhắc nhở Trần Hán Thăng rằng tháng này đừng đi ra ngoài, bởi vì Bé Tiểu Ngư Nhi sắp chào đời rồi.

Chỉ là nếu gửi một mình nội dung ấy thì giống như đã tha thứ cho Trần Hán Thăng, nên dứt khoát tìm một lý do nào đó để che giấu.

Nhưng Trần Hán Thăng vẫn có thể hiểu, bởi vì Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo như vậy đấy.

Còn về phần tin nhắn của Thẩm Ấu Sở, nó là như thế này: Chú Trần và dì Lương đều rất lo lắng cho anh, khoảng thời gian này dì Lương đều mất ngủ, đã lâu lắm rồi A Ninh không được gặp anh trai, con bé cũng lén lút khóc rất lâu, anh chăm

sóc sức khoẻ thật tốt, tạm thời đừng đi xã giao, còn nữa, tình hình của đứa bé rất tốt, đừng lo lắng.

Trong tin nhắn của Thẩm Ấu Sở, cô ấy lo lắng cho Trần Hán Thăng, nhắc đến hai vợ chồng Lão Trần, A Ninh và đứa nhỏ, chỉ duy nhất không muốn nhắc đến chính cô ấy, đây cũng chính là tác phong thường ngày của Thẩm khờ khạo.

"Hừ…"

Trần Hán Thăng lại đọc lại tin nhắn một lần nữa, thở ra một khàn khói thật dài, ánh mắt dưới vành mũ có chút thâm thuý.

"Ở Hàn Quốc, ngoại trừ tạo danh tiếng ra, cũng không phải mình không làm gì cả."

Trên thực tế, trong khoảng thời gian ở Hàn Quốc, Trần Hán Thăng đã nghĩ ra một biện pháp khả thi có thể giải quyết "Tu La tràng", nhưng lúc mới bắt đầu tương đối nhẫn tâm, cho nên hắn không muốn tiết lộ với bất cứ ai cả.

Cha mẹ không biết, bởi vì có lẽ bọn họ thà để Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư như thế này cả đời, cũng không muốn nhìn thấy các cô ấy đau lòng rơi lệ;

Cậu bạn nối khố Vương Tử Bác không biết, anh chàng này dễ mềm lòng, không thích hợp thương lượng những chuyện này.

Ngay cả cô thư ký nhỏ trung thành và tận tâm cũng không biết, bởi vì tình cảm của Nhiếp Tiểu Vũ dành cho Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều không tồi, nếu cô ấy nghe nói đến kế hoạch "mất hết nhân tính" của Trần Hán Thăng, không những từ chối giúp đỡ mà thậm chí còn ngăn cản thêm.

Nhưng trong chuyến công tác lần này đã đạo tạo ra được một ứng cử viên mới, lúc trước mối quan hệ cá nhân giữa Đàm Anh và Trần Hán Thăng không thân, cô ấy chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của ông chủ.

“Sầm!”

Ngay khi Trần Hán Thăng đang âm thầm cân nhắc thì có người đột nhiên dùng chân đá bàn một cái, hoá ra là Kim Dương Minh vừa nãy đã chạy đi “lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui” quay trở lại.

“Có chuyện gì vậy, Kim tổng?”

Sắc mặt Trần Hán Thăng khôi phục lại như thường, nghi hoặc hỏi: “Cô em gái kia chưa cho mày số QQ sao?”

“Cho tao cũng không cần!”

Kim Dương Minh lau mồ hôi trên trán, xem ra vali hành lý của em gái kia thực sự khá nặng.

Cậu ta “ừng ực ừng ực” một hơi uống cạn chai nước khoáng, lúc này mới nói với Trần Hán Thăng: “Đó là em gái ở học viện Truyền thông, sau khi tao giúp cô ta tìm được xe buýt của trường Truyền thông, còn hậm hực giúp cô ta xách hành lý đến…”

“Sau đó thì sao?”

Trần Hán Thăng đúng lúc đặt câu hỏi.

“Sau đó tao vô tình hỏi một câu, sư muội, em mang nhiều quần áo như vậy sao? Kết quả cô ta nói rằng trong vali không chỉ có quần áo của một mình cô ta mà còn có của bạn trai cô ta nữa.”

Nói đến đây, Kim Dương Minh đột nhiên đập bàn một cái nữa: “Con mẹ nó! Sớm biết cô ta đã có bạn trai thì ông đây không thèm tiếp cận đâu.”

“Ha ha ha…”

Trần Hán Thăng không nhịn được bật cười ha ha, Kiến Nghiệp có gì thú vị, ngoại trừ đây chính là sân nhà của mình

ra, thì cũng có rất nhiều kẻ ngốc.

“Các em gái bên giờ đẳng cấp cao thật đấy.”

Sau khi cười xong, Trần Hán Thăng còn cảm khái: “Thế mà có thể khiến phượng sồ của phòng 602 của chúng ta chịu khổ.”

“Chịu khổ?”

Kim Dương Minh cười lạnh một tiếng: “Thực ra cũng không đúng, sau khi nghe nói cô ta đã có bạn trai, tao thà chịu mệt thêm một chút, con mẹ nó lại kéo hành lý trở về.”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy em gái kia đứng ở vị trí ban đầu, vẻ mặt ngơ ngác đứng trong gió.

Chương 954: Tên của Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở?

“Kim tổng, trâu bò lắm!”

Trần Hán Thăng nhìn thấy một loạt động tác bịp bợm của Kim Dương Minh, ngay cả hắn cũng không nhịn được vỗ tay bốp bốp: “Có lẽ cô em gái Truyền thông kia chưa bao giờ gặp phải một người đàn ông như Kim Tổng, sau này trong lòng sẽ nhớ kỹ mày, hành động này của Kim tổng gọi là lạt mềm buộc chặt, Trần mỗ bội phục, bằng lòng nhường danh xưng “kẻ phóng hoả trái tim” này lại cho mày.”

“Tứ ca quá khen rồi.”

Kim Dương Minh hào phóng vung cánh tay lên: “Tình cảm giữa tao và Đông Nhi đang rất vững chắc, kẻ phóng hoả trái tim không thích hợp với tao, tao vẫn nên là “Người thông minh ở đại học Tài chính Kinh tế” thì hơn.”

Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh trao đổi một trận thổi phồng mang tính chất thương nghiệp cho nhau, đương nhiên Trần Hán Thăng cũng không đi giúp cô em gái Tuyền thông kia, bởi vì lại có một người đàn ông khác xung phong thể hiện khí chất anh hùng của mình.

Nói không chừng sau khi trở về ký túc xá, người đàn ông này cũng khoe khoang với người bạn cùng phòng của mình, hôm nay tao gặp được một em gái xinh đẹp ở bến xe Trung Ương Môn, còn thu dọn hành lý giúp cô ấy…

Hơn bốn giờ chiều, các thành viên của hội sinh viên tại quầy tiếp đón đại học Tài chính vẫn bám trụ với vị trí của mình, chỉ có hai đàn anh già Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh đã chuồn trước, một người trở về nhà máy, một người đi dạo một vòng quán bar.

Trần Hán Thăng đưa Kim Dương Minh về quán bar trước, nhưng khi dừng xe trước cửa, Kim Dương Minh đột nhiên hỏi: "Tứ ca, mày nói thật với tao đi, có phải Thẩm Ấu Sở có chuyện gì không? Tao cảm thấy hai tháng này Đông Nhi cực kỳ bận, cuối tuần cũng không gặp mặt."

"Không có mà."

Trần Hán Thăng vô cùng nghiêm túc suy nghĩ: "Có lẽ là Đông Nhi đã có bạn trai mới, không muốn quan tâm đến mày thì sao?"

"Cái rắm!"

Kim Dương Minh vừa nhìn thấy Trần Hán Thăng đang giả vờ hồ đồ, cậu ta thừa biết chắc chắn mình không thể hỏi ra được, chỉ có thể thốt ra một câu: "Đông Nhi không phải là người như vậy đâu."

"He he…"

Lúc này Trần Hán Thăng mới vỗ vỗ vai Kim Dương Minh, nói: "Yên tâm đi, Đông Nhi đi theo Thẩm Ấu Sở, sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Chuyện này thì tao không lo lắng lắm."

Kim Dương Minh vô cùng tin tưởng nói: "Nếu Đông Nhi đi theo mày, nếu một ngày không bắt máy, tao chắc chắn sẽ báo cảnh sát. Nhưng cô ấy ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở, trong vòng một tuần không có tin tức gì, tao cũng không lo lắng lắm."

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng nở một nụ cười dịu dàng: “Con mẹ mày.”

…

Sau khi trở về công ty, Nhiếp Tiểu Vũ vẫn đưa đến một đống tài liệu cần phê duyệt giống như thường lệ.

Bây giờ hệ thống công việc trong điện tử Qủa Xác đang rất ổn định, tất cả những gì Trần Hán Thăng phải làm chính là đưa ra ý kiến.

Ví dụ như khi Lý Tiểu Giai đề nghị nhanh chóng tiến hành nghiên cứu “điện thoại di động Qủa Xác” đời thứ ba, thì ý kiến trả lời của Trần Hán Thăng sẽ là “được”.

Điện thoại di động đời thứ ba của Qủa Xác có lẽ sẽ được ra mắt vào tháng 8 năm sau, cũng đã lên kế hoạch là hai sim hai sóng, chỉ cần Trần Hán Thăng đưa ra ý kiến, Lý Tiểu Giai có thể điều động tài nguyên sức người sức của để phát triển.

Hoàng Lập Khiêm ở bộ phận mạng cũng đề nghị, anh ra xin chỉ thị có cần thuê một toà nhà ở bên ngoài hay không?

Bởi vì bộ phận mạng là một bộ phận vô cùng đặc thù, các cấp dưới của nó bao gồm Cộng đồng Qủa Xác, trung tâm mua sắm Qủa Xác, Qủa Xác Qvodplayer và Qủa Xác cloud, những thứ đó đều là các dự án mạng kiểu mới, phương thực kinh doanh của nó cũng không giống với những sản phẩm thực thể giống như điện thoại di động.

Hoàng Lập Khiêm đề nghị thuê một toà nhà lớn ở trung tâm thương mại CBD Kiến Nghiệp, như vậy có thể vừa tiến hành triển lãm khoa học kỹ thuật vừa cải tiến.

Sau khi đọc xong, ý kiến trả lời của Trần Hán Thăng chỉ là một chữ “duyệt”, cách nói không đồng ý nhưng cũng không từ chối này có nghĩa là phải chờ thêm một thời gian nữa.

Ý kiến của Lão Hoàng xuất phát từ góc độ phát triển kinh doanh, có ý định thuê một toà nhà lớn ở bên ngoài cũng không thành vấn đề, nhưng anh ta đã không suy xét toàn bộ.

Sau này Quả Xác Qvodplayer, Qủa Xác cloud, Cộng động Qủa Xác đều là những dự án có thể được đóng gói và niêm yết đưa ra thị trường độc lập trong tương lai, nếu số tài sản khổng lồ này đi đóng thuế ở khu vực khác, trong lòng các lãnh đạo ở Giang Lăng chắc chắn sẽ có ý kiến.

Cho dù không bộc phát, nhưng cũng chưa chắc đã hỗ trợ hết mình giống như trước.

Từ trước đến nay mối quan hệ giữa chính quyền khu vực Giang Lăng và Qủa Xác vẫn luôn rất tốt, hai bên đã từng phối hợp ăn ý hoàn thành rất nhiều chuyện, Trần Hán Thăng không muốn phá vỡ mối quan hệ này, bởi vì "Pizza Hut Giang Lăng" vẫn còn có rất nhiều tiền lãi âm thầm.

Cũng may phía chính quyền khu vực Giang Lăng sớm đã xây dựng vòng thương mại kinh doanh sản xuất công nghiệp xung quanh Qủa Xác và Xiaomi, cách tốt nhất bây giờ chính là thúc giục chính quyền tăng tốc hiệu quả, chờ đến khi hoàn thành, bộ phận mạng internet có thể trực tiếp thuê một toà nhà trong khu công nghiệp.

Đến lúc đó mọi người không cần phải tranh giành nhau, một dự án một toà nhà riêng, phía bên nhà xưởng cũ để lại hết cho phương diện kinh doanh điện thoại di động, đó mới thực sự là xa xỉ chân chính.

Sau khi Trần Hán Thăng đọc xong tài liệu, Nhiếp Tiểu Vũ thu dọn xong xuôi nhưng cũng không rời đi, mà lắp bắp muốn nói gì đó.

Trần Hán Thăng cũng không quan tâm, cam tâm tình nguyện chơi một trận đấu địa chủ trên QQ.

Hắn đang cố ý phớt lờ một chút, cô nhóc xấu xa này lá gan quá lớn, thế mà lại dám cùng với Trần Lam chạy sang Hàn Quốc mà không nói một lời.

Như vậy thì thôi đi, chỉ cần không xảy ra chuyện gì là được, nhưng điều quan trọng nhất là Trần Lam lại tiết lộ tin tức Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư cùng mang thai ra ngoài, khiến Trần Hán Thăng phải tiêu tốn rất nhiều công sức mới có thể trấn an được La Tuyền, sau khi trở về, đương nhiên hắn phải trừng trị một phen.

Trần Lam khôn ngoan hơn một chút, hai ngày nay đều trốn ở trong ký túc xá không dám đi tìm anh trai.

Nhưng cô thư ký nhỏ không còn cách nào khác, cô ấy muốn trốn cũng không thể trốn được.

"Ừm…"

Cuối cùng, cô thư ký nhỏ vẫn chậm rãi nói: "Xin lỗi, bộ trưởng Trần, tôi không nên đến Hàn Quốc."

"Ồ, không sao cả."

Trần Hán Thăng thế mà lại không tức giận, bình tĩnh nói: "Mọi chuyện đã qua rồi, không cần phải nhắc lại, cô đã sắp xếp Đàm Anh ở đâu rồi?"

Bây giờ Đàm Anh đang ở cấp bậc P6, nhưng bộ phận ban đầu của cô ấy vốn dĩ chỉ P5, cho nên chắc chắn không thể quay về bộ phận cũ, sau khi xin chỉ thị của Khổng Tĩnh, Nhiếp Tiểu Vũ đã sắp xếp Đàm Anh làm phó giám sát trong văn phòng tổng giám đốc.

Văn phòng tổng giám đốc là bộ phận cấp hai gần quản lý cấp cao nhất, người phụ trách chính là do Nhiếp Tiểu Vũ kiêm nghiệm, Đàm Anh trở thành phó giám sát của bộ phận này, những người sáng suốt đều biết cô đang một bước lên trời.

Nhưng sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng lại nhíu mày: "Nhân lực trong văn phòng tổng giám đốc đủ rồi đúng không, chúng ta nên tiết kiệm tài nguyên nhân lực một chút?"

"Hả?"

Nhiếp Tiểu Vũ cho rằng bộ trưởng Trần có ý kiến với Đàm Anh, nhưng không đúng lắm, căn cứ vào các miêu tả của giám đốc Thôi thì ông chủ vô cùng hài lòng với biểu hiện của Đàm Anh mà.

"Vậy thì… Đàm Anh đến đâu là thích hợp?"

Nhiếp Tiểu Vũ thử hỏi.

Cô thư ký nhỏ đang định giúp Đàm Anh nói những lời hay ý đẹp, dù sao người ta cũng bỏ mặc gia đình đi công tác một thời gian dài như vậy, nhất định phải khen ngợi.

"Cô nhiều nhầm ý của tôi rồi."

Trần Hán Thăng giải thích rõ ràng hơn một chút: "Việc Đàm Anh vào văn phòng tổng giám đốc không thành vấn đề, nhưng số nhân viên không cần phải tăng thêm nữa, nếu không cô tốt bụng một chút, tối nay nộp một đơn xin từ chức, như vậy nhân số vừa khéo đã đủ…"

"Không được, không thể! Tôi không đi!"

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong thì đã bị cô thư ký nhỏ tức giận cắt ngang.

"Hừ."

Trần Hán Thăng lạnh lùng mỉm cười, tiếp tục chơi đấu địa chủ.

Chỉ là chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng lại nghe thấy tiếng nức nở hít mũi, hắn ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, cô

thư ký nhỏ đang một tay lau nước mắt, một tay siết chặt vào tấm thảm cao su trên bàn làm việc.

Trần Hán Thăng vừa đau lòng vừa buồn cười, đau lòng chính là, lúc trước khi hắn tức giận mắng Nhiếp Tiểu Vũ, Nhiếp Tiểu Vũ cũng ấm ức khóc lóc như thế này.

Buồn cười chính là, cô ấy đã khóc như thế này rồi, ngón tay vẫn không thành thật.

"Được rồi, được rồi."

Trần Hán Thăng vẫn xụ mặt, sau đó ném một gói khăn giấy qua đó: "Không từ chức thì không từ chức, tôi cũng chỉ nói như vậy thôi mà, nếu cô không muốn làm người tốt bụng cũng được, làm như ai có thể ép cô được vậy."

"Tóm lại… Tóm lại không được đuổi tôi đi."

Cô thư ký nhỏ bĩu môi nói: "Tôi đến muộn cũng không được đuổi, đọc truyện tranh cũng không được đuổi, ăn đồ ăn vặt cũng không cho đuổi, nếu không tôi sẽ đi ăn vạ Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi."

"Sao cô lại giống Trần Lam như vậy?"

Trần Hán Thăng cười hai tiếng, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ: "Tối nay có muốn theo tôi về nhà ăn cơm không?"

Trong toàn bộ điện tử Qủa Xác này, cũng chỉ có Nhiếp Tiểu Vũ mới có thể thường xuyên đến nhà ông chủ ăn cơm, vốn dĩ Khổng ngự tỷ cũng có tư cách này, nhưng hình như cô ấy thích hưởng thụ sự bình yên hơn.

"Không đi."

Nhiếp Tiểu Vũ lắc đầu: "Tôi còn phải đi tăng ca."

"Vậy được rồi."

Trần Hán Thăng đứng dậy, vỗ vào đầu cô thư ký nhỏ, cười hì hì đi ra ngoài.

…

Nếu như Nhiếp Tiểu Vũ có thể dùng biện pháp "hù doạ" để trừng phạt, vậy thì đối với cô em gái Trần Lam, Trần Hán Thăng phải đích thân động thủ.

Trần Hán Thăng đi vào khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, mẹ Lương Mỹ Quyên cũng đã quay về từ chỗ của Thẩm Ấu Sở.

Một cặp cháu gái "song sinh" sắp chào đời khoẻ mạnh, khoảng thời gian này tâm trạng của Lương thái hậu rất tốt, hai bộ đồ ngủ trẻ con có cùng kích cỡ nhưng màu sắc khác nhau đang được đặt ngay ngắn trên ghế sô pha trong phòng khách.

Trong miệng Lương Mỹ Quyên ngâm nga một ca khúc, nhẹ nhàng vuốt ve bộ quần áo kia, tưởng tượng ra dáng vẻ đáng yêu của hai đứa nhỏ sau khi mặc những bộ quần áo này, sự hiền từ trong mắt như sắp tràn ra ngoài.

"Mẹ."

Sau khi vào nhà, Trần Hán Thăng tuỳ tiện chào hỏi.

"Có chuyện gì?"

Lương Mỹ Quyên lập tức nhíu mày, giống như sự hiền từ lúc nãy chỉ dành cho cháu gái, còn đứa con trai không nghe lời này không xứng nhìn đến.

"Không có gì."

Trần Hán Thăng ngại ngùng mỉm cười, đang định ngồi xuống trên ghế sô pha, không ngờ lại bị mẹ ruột chặn lại: "Đừng làm bẩn áo của hai cục cưng."

"Mẹ kiếp!"

Trần Hán Thăng cảm thấy hơi mất mặt, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Kiểu này giống như mình được nhặt về vậy."

"Con không phải nhặt được."

Không ngờ lại bị Lương Mỹ Quyên nghe thấy, bà quay đầu lại nhìn về phía con trai, nói: "Nhưng cũng chỉ là một người giao hàng, sau này mẹ có hai cô cháu gái, lại có hai đứa con dâu, có con hay không có thì cũng giống nhau thôi."

"Chậc."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ cũng không biết là người phụ nữ trung niên nào, khi mình bị giam lỏng ở Hàn Quốc đã lo lắng đến mất ăn mất ngủ vậy? Đã hơn 50 tuổi rồi học theo Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo như vậy.

Người giúp việc dì Diệp ở bên cạnh cảm thấy hơi buồn cười, nếu không phải đang giúp việc ở trong nhà chủ tịch Trần, bà ấy đâu biết rằng một nhân vật như hắn lại sợ mẹ.

Trần Hán Thăng tuỳ tiện kéo một chiếc ghế ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Lam, trong ống nghe vang lên nhạc chuông "Hi Bá Bá".

"Mong bạn hãy cầm của tôi đưa về cho tôi, ăn của tôi, nhổ ra cho tôi, ghi lại trong những ngôi sao đỏ lấp lánh."

Lúc mới bắt đầu không có ai bắt máy, nhưng Trần Hán Thăng rất kiên nhẫn, khi tiếng chuông điện thoại vang lên lần thứ hai, cuối cùng điện thoại cũng được kết nối, chỉ là phía bên kia vô cùng yên tĩnh.

"Trần Lam, em giả chết có thể giả cả đời được sao?"

Trần Hán Thăng lập tức tung ra chiêu thức: "Cho em thời gian ba mươi phút, lập tức từ đại học Y trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn."

"Anh, em còn phải học bài."

Trần Lam yếu ớt nói.

“Trần Lam, em nói dối có chuẩn bị bản nháp không vậy?”

Trần Hán Thăng trào phúng nói: “Còn nói muốn học bài… Em thực sự đã dùng toàn bộ chút ít chỉ số thông minh còn sót lại để lừa dối ông anh trai đang ở trên con đường chính đạo này của em sao?”

Trần Lam không nói gì.

“Anh cảnh cáo một lần cuối cùng.”

Trần Hán Thăng trực tiếp uy hiếp nói: “Đừng ép anh phải đến trường học của em động thủ, như vậy mấy năm còn lại của em sẽ hoàn toàn mất đi quyền lợi hẹn hò.”

“Hừ.”

Trần Lam lẩm bẩm một tiếng rồi cúp máy, nhưng cô ấy cũng biết rõ tính cách không kiêng kỵ gì của anh trai mình, thực sự có thể làm ra bất cứ chuyện gì, cho nên nửa tiếng sau, cô ấy vẫn xuất hiện trước cổng khu dân cư Thiên Cảnh Sơn.

Nghe thấy tiếng gõ cửa “cốc cốc”, dì Diệp giúp việc đi ra mở cửa, Trần Hán Thăng tìm thấy một cây chày cán bột ở trong phòng bếp.

“Ôi má của con ơi!”

Trần Lam nhìn thấy chày cán bột, sợ tới mức không nói một lời đã chuẩn bị rời đi, nhưng Trần Hán Thăng đã sớm có sự đề phòng, túm lấy cổ áo của em gái giống như túm một con gà nhỏ, trực tiếp kéo vào trong phòng ngủ.

“Bác gái, cứu con, dì Diệp, cứu cháu với, mau gọi 110, không được, 120 cũng được…”

Trần Lam giãy dụa nói bậy, nhưng Lương thái hậu sớm đã quá quen thuộc với cảnh tượng hai anh em nhà này đánh nhau,

hoàn toàn không muốn quan tâm;

Dì Diệp cũng chỉ bất lực cười khổ, trơ mắt nhìn Trần Lam bị đè ở trên giường phòng ngủ.

"Anh…"

Thấy không có ai bằng lòng giúp đỡ, Trần Lam chỉ có thể tỏ ra đáng thương cầu xin tha thứ trước khi Trần Hán Thăng động thủ: "Em sai rồi, em thực sự sai rồi, lần sau em đảm bảo sẽ nghe lời."

"Đã muộn rồi, nếu xin lỗi hữu dụng thì còn cần cảnh sát để làm gì?"

Trần Hán Thăng không chấp nhận lời xin lỗi, hắn còn làm ra đủ tư thế, trước khi động thủ còn dùng gậy vỗ vỗ vào lòng bàn tay hai cái.

"Anh…"

Đầu óc Trần Lam nhanh nhạy, vẫn đang tiếp tục tìm lý do cầu xin: "Bây giờ đã nghiêm cấm dùng các biện pháp về thể xác để xử phạt con cái rồi, các chuyên gia giáo dục đều nói, phải thay thế giáo dục roi vọt bằng giáo dục sách vở, anh vẫn nên nói đạo lý với em thì hơn."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: "Các chuyên gia giáo dục thực sự nói như vậy à?"

"Vâng."

Trần Lam gật đầu: "Những người trẻ tuổi như chúng ta tương đối kháng cự với giáo dục, anh đổi thành giáo dục sách vở được không?"

Năm phút sau, trong phòng ngủ vẫn vang lên tiếng kêu rên của Trần Lam, còn kèm theo tiếng đập "bốp bốp bốp".

Lương thái hậu vờ như không nghe thấy, thong thả gấp bộ quần áo trẻ con lại. Ngược lại dì Diệp không yên tâm, lặng lẽ đi đến xem sao?

Nhìn thấy chủ tịch Trần đang cầm trong tay một cuốn sách, vừa đánh vào mông em gái, trong miệng vừa lẩm bẩm: "Các chuyên gia giáo dục quả nhiên rất giỏi, biết chày cán bột sẽ cấn tay đau, đổi thành sách quả nhiên thoải mái hơn nhiều…"

…

Đương nhiên Trần Hán Thăng cũng không thể nào dùng sức quá mạnh, nhưng sau khi đánh xong, trên mặt Trần Lam vẫn đầm đìa nước mắt, xoa mông đi từ trong phòng ngủ ra ngoài, giống như vừa phải chịu khổ hình gì vậy.

Trần Hán Thăng đã sớm ngồi trong phòng khách nghịch điện thoại di động, Trần Lam đi đến bên cạnh, đá vào cẳng chân anh trai nói: "Cho em tiền, tuần sau em muốn tham gia bữa tiệc sinh nhật của bạn học."

"Nước mắt còn chưa lau khô đã đòi tiền, ném chết người."

Trần Hán Thăng lấy ví từ trong túi quần ra, ném cái bộp trên bàn.

Trần Lam cầm túi tiền, mở ra nhìn thoáng qua: "Chỉ thế này thôi sao?"

"Tiền mặt ít nhất cũng có hai ngàn tệ đúng không? Vẫn chưa đủ sao?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Sao vậy? Bạn học em muốn mở tiệc ở ICU sao?"

Thực ra Trần Lam chỉ đang bới móc thôi, bới móc đến quen miệng, cô ấy cũng chỉ cầm 300 tệ nhét vào trong túi, sau đó lại đi quấy rối anh trai: "Eo em bị anh đánh gãy rồi, anh bóp giúp em đi."

“Cút cút cút…”

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn đẩy ra.

“Em học y nên biết đã bị gãy rồi, anh đền eo cho em.”

Trần Lam vẫn không thuận theo không buông tha dây dưa.

Khi hai anh em lại muốn cãi nhau một lần nữa, Lương Mỹ Quyên thực sự không thể nhìn được: “Hai đứa có sức lực này, không thể nghĩ đến việc đặt trên cho hai đứa nhỏ được à? Sau này đi học không thể cứ gọi là Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở được đúng không? Phiền hai đứa có trách nhiệm của một người làm cha và làm cô đi.”

“Tên rất đơn giản.”

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: “Nhất định phải đặt một cái tên khiến người khác không thể quên được, ví dụ như Trần Ngư Lạc Nhạn?”

“Hoặc là Trần Niên Cựu Trướng*?”

(*Món nợ cũ năm xưa.)

Trần Lam cũng quên mất chuyện mình vừa mới đi đánh, thấy chuyện thú vị lập tức tham dự.

“Chi bằng cứ đặt tên là Trần Cát Tư Hãn.”

Trần Hán Thăng cũng không chịu thua.

“Trần Mặc Sơn Dương thì sao?”

Trần Lam phấn khích đề nghị: “Anh, cái tên năm chữ hay hơn.”

“Im miệng! Mẹ bảo hai đứa đặt tên, hai đứa lại giỡn mặt với mẹ phải không?”

Lương Mỹ Quyên giận sôi máu, bà nhanh chóng vọt vào phòng bếp, lúc đi ra ngoài thì trong tay đã có thêm một chiếc

chày cán bột.

Trần Hán Thăng bỏ chạy, Lương thái hậu đuổi theo phía sau, chỉ có tên "Hán gian" Trần Lam là vui mừng nhất, vội vàng cuộn sách lại nhét vào trong tay Lương thái hậu: "Bác gái, bác dùng cái này đánh đi, không cấn vào lòng bàn tay đâu, thoải mái lắm…"

Chương 955: Trần Hán Thăng đột nhiên thay đổi

“Còn đưa vũ khí cho bác? Vậy con cũng không phải là thứ tốt đẹp gì!”

Lương Mỹ Quyên cầm lấy quyển sách trong tay cháu gái, xoay người lại đánh vào mông Trần Lam một cái bốp trước, sau đó mới tiếp tục đuổi theo con trai.

“Chẳng phải con vì muốn ngài đánh thuận tay hơn thôi sao?”

Trần Lam xoa mông lẩm bẩm một câu, mắt thấy Trần Hán Thăng muốn chạy ra khỏi cửa, cô ấy lại nhanh chóng xông lên chặn lại.

Đầu óc của Trần Lam vẫn rất tỉnh táo, cô ấy không thể làm gì được anh trai, cho nên để báo thù, nhất định phải ôm chặt lấy đùi Lương thái hậu.

Cuối cùng Trần Hán Thăng ôm đầu bị đánh vài cái, Trần Lam ở bên cạnh chống nạnh cười “ha ha”, nhưng cô nhóc này sau khi cười xong mới phát hiện không thể đắc tội quá mức với anh trai, nếu không sẽ không có tiền tiêu vặt, thế là lại chạy tới giúp Trần Hán Thăng xoa bóp bả vai giống như chó săn.

“Anh, lúc nãy em thông minh không?”

Trần Lam bày ra vẻ mặt thành khẩn nói: “Không nỡ để bác gái dùng chày cán bột đánh anh nên cố ý đổi thành sách, đến cả em cũng vạ lây bị đánh một cái đây.”

“Mẹ kiếp A Lam…”

Sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng im lặng một lúc lâu, giống như cảm khái nói: “Lúc anh bằng tuổi em, da mặt cũng chưa dày bằng em đâu, chi bằng em chuyển sang trường quản lý tài chính đi, anh sẽ cho em mười triệu quỹ đầu tư mạo hiểm, bởi vì với da mặt này của em, không làm ăn buôn bán thì thực sự quá đáng tiếc.”

“He he he…”

Đối mặt với sự trào phúng của anh trai, Trần Lam cười hì hì giả vờ như không thể nghe hiểu.

Sau khi cơm nước xong xuôi ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Trần Hán Thăng đưa em gái trở về trường học, trên đường đi, hắn hỏi Trần Lam về tình hình sau khi khai giảng, nghỉ hè năm nay có về Dương Châu thăm cha mẹ không, công việc của chú hai thím hai thế nào rồi…”

Thực ra đó đều là những vấn đề bình thường, ngày thường Trần Hán Thăng cũng sẽ quan tâm, nhưng bây giờ Trần Lam đang nói chuyện với bạn học ở trên QQ, sau khi thất thần trả lời vài câu, cô ấy bắt đầu có chút mất kiên nhẫn.

“Anh, anh có cảm thấy bây giờ anh trở nên dong dài lắm rồi không, chẳng lẽ là vì sắp làm cha sao?”

Trần Lam nghiêm túc nói.

“Có à?”

Trần Hán Thăng chớp chớp mắt, hắn chẳng cảm thấy gì cả.

“Có!”

Trần Lam vô cùng khẳng định nói, trước khi xuống xe, cô ấy còn làm bộ làm tịch thở dài một hơi: “Nếu ngay cả anh trai em cũng trở nên dịu dàng, chẳng phải thế giới này sẽ nhàm chán lắm sao?”

Trần Lam cũng chỉ nói bậy bạ vài câu, nhưng lại vô tình nhắc nhở Trần Hán Thăng.

"Nếu muốn thực thi kế hoạch đó, đúng là mình cần thay đổi một chút, như vậy mọi người mới có thể buông lỏng cảnh giác…"

Trần Hán Thăng lặng lẽ ngồi trong xe một lúc, sau đó trượt chiếc bật lửa kim loại vang lên cái "tách", lặng lẽ hút điếu thuốc.

Trong xe không bật đèn, chỉ có ánh lửa chậm rãi thiêu đốt trong bóng đêm, trước cổng đại học liên tục có sinh viên ra ra vào vào, rất nhiều chàng trai đều vô cùng tò mò với chiếc Porsche trị giá hơn một triệu tệ này, thỉnh thoảng còn ghé vào cửa sổ nhìn xung quanh một chút.

Mãi đến khi phát hiện trên ghế điều khiển bên trong có người, bọn họ mới ngại ngùng mỉm cười rời đi với nhóm bạn cùng phòng.

…

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng không tiếp tục đến Trung Ương Môn đón tân sinh viên nữa, cho nên rất nhiều tân sinh viên đến nhập học vào ngày mùng 6 vô cùng hối hận, sớm biết như vậy đã đến sớm hơn một ngày.

Hắn bận rộn ở trong văn phòng đến hơn hai giờ chiều, sau đó lái xe đi đến trường trước trường tiểu học Lang Gia Road đón A Ninh tan học.

Trần Lam có thể coi là em gái ruột, cho dù ghét bỏ đi nữa cũng phải nhịn;

Mặc dù Thẩm Ninh Ninh không có quan hệ huyết thống, nhưng cô bé là do Trần Hán Thăng đích thân ôm ra từ trong núi, nuôi nâng ở bên cạnh mình lâu như vậy, Trần Hán Thăng

luôn trực tiếp nói với người khác rằng đây chính là cô bé mà hắn nuôi dạy như con gái mình.

Thẩm Ấu Sở cũng đã từng tiết lộ một chuyện, khi Trần Hán Thăng bị giam lỏng ở Hàn Quốc, bởi vì lo lắng cho anh trai nên A Ninh đã lén lút khóc một mình thật lâu, nhìn xem cô nhóc này khiến người khác đau lòng đến nhường nào.

Trên đường đi đến trường tiểu học Lang Gia road, Trần Hán Thăng gọi điện thoại cho Vương Tử Bác, bảo cậu ta cùng nhau đến đây.

"Thời gian tao dành cho A Ninh còn nhiều hơn cả mày đấy, vào ngày mùng 1 khi cô bé chính thức khai giảng, chính tao là người đưa em ấy đến đấy."

Có lẽ vừa khéo Vương Tử Bác còn có việc bận trong tay, nên không có ý định đến đây.

"Mày giả vờ cái mịa gì chứ…"

Trần Hán Thăng đang định mồm miệng phun hương thơm giống như trước đây thì lại đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, cưỡng ép thay đổi chủ đề: "Tao sẽ tự mình đi đón, mày có chuyện gì thì cứ xử lý đi, tao không sốt ruột."

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng đã cúp máy, nhưng chẳng bao lâu sau, Vương Tử Bác lại chủ động gọi đến đây.

"Tiểu Trần?"

Vương Tử Bác nhỏ giọng hỏi: "Dì Lương đang ở bên cạnh sao?"

"Làm gì có."

Trần Hán Thăng cũng hơi sửng sốt.

"Vậy thì bên cạnh mày có trưởng bối hoặc lãnh đạo nào đó?"

Vương Tử Bác tiếp tục hỏi.

Bởi vì Vương Tử Bác đang cảm thấy rất khó hiểu, với tính tình khốn khiếp nóng nảy của cậu bạn nối khố, lúc nãy khi mình từ chối yêu cầu của hắn, hắn lại không nổi nóng?

Không nổi nóng thì thôi đi, thế mà còn có thể nói chuyện đàng hoàng?

"Tao đang lái xe một mình."

Nhưng điều khiến Vương Tử Bác ngạc nhiên chính là giọng điệu của Trần Hán Thăng vẫn vô cùng bình thản: "Nếu mày bận thì thôi, lát nữa tao sẽ dẫn A Ninh đi ăn KFC gì đó."

"Ồ ồ ồ."

Vương Tử Bác bán tín bán nghi cúp máy, nhìn vào điện thoại di động vẫn cảm thấy hoang mang hoảng hốt.

"Chẳng lẽ hắn trúng vé số năm triệu tệ, cho nên tâm trạng rất tốt?"

Một trong những giả thiết phổ biến nhất hiện lên trong đầu Vương Tử Bác, nhưng chẳng bao lâu sau lại tự mình phản bác.

Trần Hán Thăng không phải là người bình thường, tài sản của hắn đã vượt qua con số một tỷ, năm triệu tệ đối với hắn mà nói chẳng có ý nghĩa gì cả.

"Chẳng lẽ là kìm nén đến ngột ngạt?"

Vương Tử Bác suy nghĩ một lát cũng cảm thấy không thể nào, bên cạnh Tiểu Trần có lẽ không bao giờ thiếu các cô gái xinh đẹp, Thương Nghiên Nghiên với cách trang điểm khá đậm khi đón người ngày hôm đó chính là đối tượng khả nghi.

"Không được, mình phải đi xem cậu ta."

Vương Tử Bác vốn đang code một chương trình trên máy tính, bây giờ càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, bởi vì

Trần Hán Thăng đột nhiên không mắng chửi người khác, ngay cả Vương Tử Bác cũng cảm thấy khó thích ứng…

…

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ kiếp!”

“Hoá ra không chửi thề lại ngột ngạt như vậy!”

Nhưng ở phía bên kia, sau khi nhấn nút tắt máy, Trần Hán Thăng vỗ vào tay lái một cái thật mạnh cho hả giận, bây giờ hắn đang giả vờ nho nhã hiền lành, nếu đổi lại là trước kia, hắn đã sớm cáu kỉnh với Vương Tử Bác rồi.

“Tất cả là vì giải quyết Tu La tràng, tất cả đều là vì sự hoà bình của thế giới…”

Trong lòng Trần Hán Thăng lặp đi lặp lại vài câu, lúc này lửa giận trong lòng mới từ từ biến mất.

Sau khi đến trước cửa trường tiểu học Lang Gia road, Trần Hán Thăng gọi điện thoại cho Đông Nhi, tỏ vẻ hôm nay mình đến đón A Ninh, để cô ấy không cần đến đây.

Đông Nhi đương nhiên đồng ý, có lẽ anh Tiểu Trần chân trong chân ngoài trong tình yêu, nhưng đối với A Ninh, rõ ràng hắn có một sự quan tâm giống như bảo vệ nghé con.

Lớp 1 của trường tiểu học Lang Gia road kết thúc vào lúc ba giờ rưỡi, khi Trần Hán Thăng tìm được chỗ đậu xe mới ba giờ đúng, hắn dứt khoát đeo kính râm xuống xe, móc điếu thuốc Trung Hoa ra dự định giết thời gian một chút.

Nhưng khi mẫu thuốc lá đã ngậm ở trong miệng, Trần Hán Thăng lại do dự một chút, hàm răng nhanh chóng cắn nát đầu thuốc lá bằng xốp, cuối cùng hắn vẫn thở dài một hơi, lấy điếu thuốc xuống vò nát, tuỳ tiện tìm một thùng rác nào đó ném vào, sau đó cúi đầu quay trở lại trong xe.

Mặt trời sắp lặn xuống núi, từ phía sau phản chiếu lên trên người Trần Hán Thăng, tạo thành một bóng lưng cô đơn trên mặt đất.

Bởi vì cả Tiểu Ngư Nhi và Thẩm khờ khạo đều đã từng khuyên nhủ Trần Hán Thăng cai thuốc, nhưng Trần Hán Thăng rất ít khi nghe lời, nhưng bây giờ để thay đổi hình tượng, để giải quyết Tu La tràng, hắn quyết định tạm thời che giấu thói quen này.

Khi cánh cửa xe "kẽo kẹt" mở ra, Trần Hán Thăng đột nhiên xoay người lại, một lần nữa đi đến trước mặt thùng rác, trực tiếp ném toàn bộ gói thuốc Trung Hoa vừa mới xé mở vào trong.

Nghe thấy âm thanh hộp thuốc lá "bộp bộp" va chạm với vách thùng rác, Trần Hán Thăng âm thầm thề, vào ngày Tu La tràng được giải quyết, hắn nhất định sẽ mua sạch toàn bộ thuốc Trung Hoa ở Kiến Nghiệp để hút.

Đương nhiên, hắn hoàn toàn không nghĩ đến một loại khả năng khác, đây chính là bước đầu tiên trong quá trình cai thuốc của mình.

"Reng reng reng…"

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên một lần nữa, vẫn là Vương Tử Bác gọi điện thoại đến.

"Tại sao lại gọi điện? Sao mình lại có một thằng bạn nối khố ngu ngốc như thế này chứ?"

Trần Hán Thăng lắc đầu, nhưng trong khoảnh khắc nhấn nút bắt máy, giọng điệu của hắn đã khôi phục lại bình thường: "Tử Bác à, có chuyện gì vậy?"

"Tiểu Trần, quả nhiên mày có gì đó không thích hợp."

Hình như Vương Tử Bác đang chạy vội, thở hổn hển nói: “Lúc trước kiểu điện thoại như thế này mày không thèm bắt máy, cho dù bắt máy đi nữa mày cũng sẽ mắng mỏ nửa phút, bây giờ tao đang ngồi xe đến Lang Gia road để xem xem có phải có người nào đó cầm súng ép mày thay đổi không?

Chương 956: Một căn nhà từ trên trời rơi xuống

Khoảng cách từ đại học Lý công Kiến Nghiệp đến trường tiểu học Lang Gia road không thể coi là quá gần, nhưng Vương Tử Bác lại bắt xe đến đây, hơn nữa "trình tự tan học" của các bạn nhỏ lớp 1 cũng tương đối phức tạp, chủ nhiệm lớp phải xác định cha mẹ hay người lớn trong nhà đến đây rồi mới bằng lòng cho về.

Trần Hán Thăng cũng giống như các bậc phụ huynh khác, mỉm cười ha ha vây xung quanh giáo viên chủ nhiệm bắt chuyện vài câu, ngoài miệng nói gì những câu như "Hôm nay Thẩm Ninh Ninh có bướng bỉnh không, Quách Giai Tuệ có khóc không, vất vả cho cô giáo rồi.

Cô bé mập Quách Giai Tuệ- Con gái của phụ đạo viên đại học của Trần Hán Thăng cũng được sắp xếp vào trường tiểu học Lang Gia road, hơn nữa cô bé và Thẩm Ninh Ninh học cùng một lớp, hôm nay Trần Hán Thăng dứt khoát đón cô bé đi cùng luôn.

Sau một khoảng thời gian trì hoãn lung tung như vậy, khi Vương Tử Bác đuổi đến đây thì Trần Hán Thăng vừa mới chào tạm biệt xong với giáo viên chủ nhiệm.

"Cô nhóc béo này là ai vậy?"

Vương Tử Bác chỉ vào Quách Giai Tuệ.

Quách Giai Tuệ và Thẩm Ninh Ninh có dáng người khác biệt nhau, A Ninh giống với chị gái Thẩm Ấu Sở của mình

hơn, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng tỷ lệ dáng người rất tốt, sau khi lớn lên, chiều cao cơ bản sẽ là 1m68.

Mặc dù Quách Giai Tuệ cao hơn một chút so với bốn năm trước, nhưng cũng béo hơn không ít, chỉ cần dùng ngón tay lướt qua gò má cô bé một cái, phần thịt có thể lắc lư trên dưới.

"Em không béo."

Rõ ràng Quách Giai Tuệ vô cùng nhạy cảm với từ "béo" này, thở hổn hển nói: "Em chỉ là to lên đáng yêu thôi."

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng, câu nói này rõ ràng là Lão Quách và cô Quách dạy cho con gái nhà mình, để tránh những người bạn nhỏ khác trong trường học nói cô bé béo, Quách Giai Tuệ có thể phản kích một cách "ưu nhã" như vậy.

Vương Tử Bác nhéo vào khuôn mặt mập mạp của Quách Giai Tuệ, sau đó dẫn A Ninh đi, cẩn thận hỏi thăm nội dung thầy cô giáo dạy hôm nay, chơi trò chơi gì, có thể kể lại cho anh Tử Bác một lần hay không… Cậu ấy đang dùng cách này để rèn luyện trí nhớ của A Ninh.

Bên cạnh là người qua đường vội vã đi ngang qua, nhưng Vương Tử Bác hỏi rất chăm chú, A Ninh cũng trả lời vô cùng cẩn thận, thỉnh thoảng cô bé còn đọc thuộc một bài thơ cổ hoàn chính, Vương Tử Bác còn đập tay chúc mừng một cái.

Trần Hán Thăng đi ở phía sau nhìn, thầm nghĩ tên ngốc nghếch Vương Tử Bác này, mặc dù thỉnh thoảng sẽ khiến mọi chuyện rối tung lên, đã thế về phương diện tình cảm cũng thường xuyên bối rối không rõ, nhưng sau này cậu ấy chắc chắn là một người cha tốt.

Trần Hán Thăng cảm thấy mình thực sự không đủ kiên nhẫn để thực hiện những biện pháp bồi dưỡng hứng thú học tập của bọn trẻ như thế này, hắn chỉ biết cúi đầu nhìn Quách

Giai Tuệ: “Cô nhóc béo, nếu em thi được hai điểm một trăm trong kỳ thi, anh sẽ mua cho em một con búp bê.”

“Hừ.”

Không ngờ Quách Giai Tuệ không những không cảm kích mà còn lắc mông nói: “Vậy em vĩnh viễn không thể chơi búp bê được rồi.”

“Tuyệt lắm.”

Trần Hán Thăng thực sự rất muốn dựng ngón tay cái lên, đây là một thế hệ còn mạnh hơn cả thế hệ trước, mãi đến năm lớp 4, hắn mới phát hiện ra mình không có thiên phú học tập, không ngờ Quách Giai Tuệ vừa mới bắt đầu học tiểu học đã có nhận thức sâu sắc như vậy.

…

Sau khi rời khỏi trường tiểu học Lang Gia road, Trần Hán Thăng dự định sẽ đưa hai cô nhóc đi đến McDonald, nhưng Vương Tử Bác leo lên ngồi trên ghế phụ theo.

“Bây giờ mày hãy xem đi, có ai ép ông đây… Ép tao thay đổi không?”

Trong lúc lái xe, Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi Vương Tử Bác.

“À… Không, không có.”

Vương Tử Bác cảm thấy hơi xấu hổ, cậu ấy vẫn không thể hiểu được, khi Trần Hán Thăng trở về nước vào ngày mùng 3, trong lúc ăn cơm vẫn còn kiêu ngạo khoác lác ở trên bàn ăn, sao lại đột nhiên trở nên ôn tồn lễ độ như vậy?

“Tao sẽ nói nguyên nhân cho mày biết.”

Trần Hán Thăng vừa nhìn con đường phía trước vừa sâu kín nói: “Đêm qua tao mất ngủ, nằm ở trên giường lặng lẽ suy

nghĩ về nửa đời trước của mình, sâu sắc cảm thấy mình đã làm sai rất nhiều chuyện, nếu không phải cha mẹ tao đã lớn tuổi, còn có hai cô con gái sắp sinh ra, tao thực sự rất muốn quy y cửa phật.”

“Cái gì?”

Lúc mới bắt đầu, Vương Tử Bác không tin, nhưng khi Trần Hán Thăng trực tiếp đưa chiếc bật lửa zippo của mình qua cho cậu ấy: “Sau này tao sẽ yêu cầu bản thân mình theo tiêu chuẩn của hoà thượng, cũng không có ý định hút thuốc nữa, phiên bản giới hạn được mua ở Hồng Kông này tặng lại cho mày.”

“Thật hay giả?”

Vương Tử Bác chạm vào mặt ngoài kim loại lạnh lẽo, thực sự đã bị doạ một chút.

“Lừa mày làm gì?”

Khi Trần Hán Thăng đang định bịa chuyện tiếp thì Biên Thi Thi đột nhiên gọi điện thoại đến cho Vương Tử Bác.

“A lô, anh không viết code ở trong văn phòng nữa, đang ở bên cạnh Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác đang báo cáo vị trí của mình cho bạn gái, Trần Hán Thăng vô cùng chu đáo giảm âm lượng của dàn nhạc trong xe xuống một chút.

Vương Tử Bác khó có thể tin được liếc mắt nhìn cậu bạn thân một cái, sau khi cúp điện thoại mới nói: “Biên Thi Thi trở về văn phòng luật lấy một số tài liệu, cô ấy nói ngày mùng ba không đi đón mày được, tối nay cô ấy mời mày ăn cơm.”

“Được chứ.”

Trần Hán Thăng nói: “Vậy chúng ta trực tiếp đến cửa hàng McDonald ở Tân Nhai Khẩu đi, mất công Biên Thi Thi chạy tới.”

“Chậc chậc.”

Vương Tử Bác giống như lần đầu tiên quen biết Trần Hán Thăng, thứ chó má này bằng lòng suy nghĩ cho người khác từ khi nào vậy?

…

Sau khi đến McDonald ở Tân Nhai Khẩu, Biên Thi Thi đã chờ ở trước cửa.

Bạn học Biên Thi Thi đã tốt nghiệp đại học, cô ấy không có ý định thi lên thạc sĩ, hơn nữa bản thân cô ấy cũng đang là nhân viên của công ty luật Dung Thăng, khởi điểm đã cao lắm rồi.

Bây giờ ngay cả cách ăn mặc cũng đã thiên về phong cách trí thức, chỉ là vẫn búi tóc đuôi ngựa cao năng động hoạt bát, trên vai đeo một chiếc túi nhỏ tinh xảo, xinh đẹp trẻ trung xen lẫn với khí chất thư hương.

Từ rất lâu trước kia, Trần Hán Thăng đã đoán trước được rằng, một cô gái như Biên Thi Thi chỉ cần tốt nghiệp, thì người đàn ông theo đuổi cô ấy sẽ không ít hơn một lớp, cũng chỉ có Vương Tử Bác nhặt được món hời, xác định ngay mối quan hệ nam nữ khi còn ở trong khuôn viên trường đại học đơn thuần nhất.

Đương nhiên Vương Tử Bác cũng là một người không có “cốt khí”, cậu ấy vừa nhìn thấy bóng dáng của bạn gái, nụ cười ngây ngô trên mặt đã không thể giấu được.

“Đã lâu không gặp, đại luật sư Biên.”

Trần Hán Thăng xuống xe, cười hì hì chào hỏi một cái.

“Đã lâu không gặp, bây giờ chủ tịch Trần đã trở thành anh hùng dân tộc rồi.”

Biên Thi Thi cũng trêu chọc một câu.

Biên Thi Thi và Hồ Lâm Ngữ đều là những người bạn mà Trần Hán Thăng quen biết thời chưa nổi lên, các cô ấy còn là bạn thân của Tiểu Ngư Nhi và Thẩm khờ khạo, đương nhiên có thể tuỳ tiện trêu chọc Trần Hán Thăng.

Nhưng chờ đến khi Trần Hán Thăng ôm A Ninh xuống xe, sắc mặt Biên Thi Thi ngay lập tức thay đổi, quay đầu lại nhìn về phía Vương Tử Bác.

"Em gái của Thẩm Ấu Sở."

Vương Tử Bác nhẹ giọng giải thích.

"Đã nhìn ra được, xinh đẹp giống như chị gái của mình."

Biên Thi Thi "ừ" một tiếng: "Ngay cả cảm giác ngại ngùng cũng có chút giống, chỉ thiếu một đôi mắt hoa đào mà thôi."

"Vậy em có thể đừng ghét con bé được không?"

Mãi đến lúc này, Vương Tử Bác mới sực nhớ ra, A Ninh dù nhỏ nhưng cũng là "Phe Thẩm", Biên Thi Thi lại là "Phe Tiểu Ngư" trung thành, cậu ấy vô cùng căng thẳng nói: "Anh và Tiểu Trần đều rất yêu thương cô bé này, đối xử với cô bé như con gái nhà mình vậy…"

"Anh có biết xấu hổ hay không vậy, bản thân còn chưa kết hôn mà đã coi người khác là con gái."

Biên Thi Thi hừ lạnh một tiếng, sau đó "phịch phịch phịch" đi vào trong cửa hàng MacDonald.

Trần Hán Thăng dẫn theo hai đứa nhỏ đến quầy phía trước mua đồ ăn, Vương Tử Bác giải thích với Biên Thi Thi, Thẩm Ấu Sở là Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ninh Ninh là Thẩm Ninh Ninh, cuộc tranh chấp giữa người lớn không nên liên luỵ đến trẻ con…

Biên Thi Thi lạnh mặt không nói một lời, mãi đến khi nhìn thấy Trần Hán Thăng đang xếp hàng, hắn nhường vị trí của

mình cho một bà cụ có đang dẫn theo cháu trai.

"Trần Hán Thăng ở Hàn Quốc hơn một tháng, đã đổi tính rồi sao?"

"Hình như là vậy."

Khi nhắc đến chuyện của người khác, Vương Tử Bác sẽ không vặn vẹo mông, vẻ mặt cũng không còn co quắp, còn nói đến cái gọi là lý do thoái thác "Đêm khuya hối hận, có ý định đi vào cửa Phật làm hoà thượng" của Trần Hán Thăng cho Biên Thi Thi nghe.

Biên Thi Thi không nhịn được trợn tròn mắt, trong lúc nói chuyện, vẻ mặt của Vương Tử Bác vô cùng nghiêm túc, hình như thực sự tin vào chuyện ma quỷ này.

Chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng đã bưng hai ly coca, khoai tây chiên và cánh gà về phía này, cô nhóc béo Quách Giai Tuệ sớm đã không nhịn được nữa, cầm một cái đùi gà lên gặm.

Thẩm Ninh Ninh ngoan ngoãn hơn một chút, cô bé cầm lấy một cọng khoai tây chiên, chấm một ít tương cà rồi đưa đến bên miệng Trần Hán Thăng trước, nũng nịu nói: "Anh ăn trước đi."

Sau khi Trần Hán Thăng ăn xong, A Ninh lại đưa một miếng khác cho Vương Tử Bác, Vương Tử Bác há to miệng ăn xong, biểu cảm trên mặt thoả mãn giống như một người cha già.

"Chị."

Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên chính là, A Ninh lại giơ cánh tay nhỏ nhắn lên, đưa một miếng cho Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi cũng sửng sốt một chút, đây là lần đầu tiên cô ấy và A Ninh gặp nhau, đặc biệt cô nhóc này còn là em gái của Thẩm Ấu Sở.

Nhưng A Ninh không hiểu những gút mắt phức tạp đó, cô bé chỉ được chị gái và chị Lâm Ngữ giáo dục rằng, khi ăn bất cứ thứ gì đó thì nhất định phải hỏi người lớn trước, như vậy mới là một đứa trẻ lễ phép, cho nên A Ninh vẫn luôn làm như vậy.

Bản thân Thẩm Ninh Ninh cũng là một người có tính cách tương đối nhút nhát, cô bé nhìn thấy Biên Thi Thi không có phản ứng gì, bàn tay nhỏ nhắn giơ lên rụt về phía sau một chút, ánh mắt cũng có chút bất lực.

Trái tim Vương Tử Bác đột nhiên siết chặt, cậu ấy đã từng nghĩ đến khi Biên Thi Thi xảy ra xung đột với người của "phe Thẩm' bản thân mình nên làm như thế nào.

Nhưng đối tượng của cuộc xung đột kia là Hồ Lâm Ngữ, A Ninh vẫn còn là một đứa trẻ.

"Cổ họng của chị Thi Thi bị viê,, không nên ăn…"

Trần Hán Thăng phản ứng nhanh hơn nữa, hắn đã tìm được một lý do vừa không khiến Biên Thi Thi khó xử vừa không khiến A Ninh đau lòng.

Nhưng không ngờ Biên Thi Thi lại đột nhiên đứng dậy, "a" một tiếng rồi nuốt hết miếng khoai tây chiên kia vào trong miệng, sau đó mỉm cười ngọt ngào với A Ninh, đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết.

A Ninh cũng vui vẻ đáp lại, Vương Tử Bác thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đưa coca đến, dặn dò A Ninh đừng ăn vội vàng.

Thực ra bản thân cô bạn học Biên Thi Thi cũng là một cô gái lương thiện, trong lòng cô ấy cũng mang theo một chút

đồng cảm với Thẩm Ấu Sở, chỉ là không nói ra mà thôi.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người A Ninh, điều này khiến Quách Giai Tuệ không vui.

Cô nhóc béo cũng không quan tâm đến việc trên tay đầy dầu mỡ, tức giận ôm ngực: "Các anh các chị đều thích các bạn học xinh đẹp, cô giáo cũng vậy, các bạn nam trong lớp cũng như thế, hôm nay Hứa Dương cho chị Ninh một cái kẹo, em cũng xin cậu ta, nhưng Hứa Dương nói hết rồi."

Mặc dù cô nhóc béo miêu tả lung tung rối loạn cả lên, nhưng mọi người đều có thể nghe hiểu, bởi vì Thẩm Ninh Ninh xinh đẹp hơn nên không chỉ có thầy cô giáo thiên vị mà ngay cả các học sinh nam trong lớp cũng bằng lòng đối xử tốt với cô bé.

Cho nên Quách Giai Tuệ ghen tị.

"Nhưng…"

Thẩm Ninh Ninh cũng chu cái miệng nhỏ nhắn kia lên: "Cuối cùng miếng kẹo kia vẫn là em ăn mà."

"Đó là em xin chị, không phải do bạn nam kia chủ động cho em!"

Quách Giai Tuệ vẫn căm giận bất bình.

"Ha ha ha…"

Cuộc trò chuyện giữa hai cô nhóc khiến Biên Thi Thi cười phá lên, không ngờ bây giờ bọn trẻ lại trưởng thành sớm như vậy.

Ba người cứ thế trò chuyện ở McDonald, đương nhiên bọn họ đều cẩn thận né tránh những chữ như "mang thai, em bé, ngày dự sinh", bởi vì nếu nhắc đến Tiểu Ngư Nhi thì cũng không thể tránh được Thẩm Ấu Sở.

Cho nên bọn họ chỉ trò chuyện về một số chủ đề kinh doanh và cuộc sống, Vương Tử Bác còn nhắc đến chuyện cha mẹ hai bên có ý định gặp nhau.

“Mẹ… Mẹ nó! Có ý định gặp mặt cha mẹ nhanh như vậy sao?”

Trần Hán Thăng thực sự đã bị doạ cho nhảy dựng lên, hắn nhìn Vương Tử Bác, lại nhìn về phía Biên Thi Thi, đột nhiên đuổi A Ninh và Quách Giai Tuệ đến khu thiếu nhi chơi đùa, lúc này mới hỏi: “Chuyện là… Hai người đã lên giường với nhau chưa?”

“Cái rắm!”

“Cút đi!”

Không ngoài dự kiến, hắn đã bị Vương Tử Bác và Biên Thi Thi liên hợp lại với nhau mắng một trận.

Sau đó Trần Hán Thăng mới biết được kế hoạch này đã được lên từ trước, bởi vì trong kỳ nghỉ hè năm ngoái, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều đã gặp cha mẹ của Biên Thi Thi, Vương Tử Bác vì muốn tham gia vào trại huấn luyện của bộ phận mạng điện tử Qủa Xác nên không đi đến Tương Nam cùng chơi.

Tình yêu giữa hai người bước ra từ vườn trường, vô cùng trong sáng, sau khi cha mẹ hai bên biết chuyện cũng tỏ vẻ đồng ý, đặc biệt là mẹ của Vương Tử Bác- Lục Ngọc Trân, bà sợ bỏ lỡ Biên Thi Thi nhất.

“Chú dì đến đây, vậy bọn họ sẽ ở đâu?”

Trần Hán Thăng hỏi một câu.

“Ở khách sạn thôi.”

Biên Thi Thi thuận miệng trả lời, cũng không để trong lòng.

Bây giờ hai người bọn họ đều đã tốt nghiệp, đã dọn ra khỏi ký túc xá đại học, nhưng hiện giờ Biên Thi Thi còn phải chăm sóc Tiểu Ngư Nhi nên cùng sống chung ở chung cư bên bờ sông;

Vương Tử Bác càng đơn giản, cậu ấy đặt một chiếc giường ở trong văn phòng, như vậy làm việc càng tiện hơn.

"Ồ."

Trần Hán Thăng gật đầu, không tiếp tục dây dưa chủ đề này nữa.

…

Tối nay Biên Thi Thi mời cơm khách nên Trần Hán Thăng cũng không từ chối.

Sau khi ăn xong, Trần Hán Thăng cũng không có ý định quấy rầy thời gian hẹn hò của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi nên chủ động dẫn theo hai cô nhóc rời đi trước, hắn đưa hai cô nhóc về nhà trước, chỉ là khi trở về điện tử Qủa Xác, hắn lấy điện thoại ra gọi cho giám đốc kinh doanh của Kim Cơ Đường Thành.

Kim Cơ Đường Thành hiện đang là một khu dân cư cao cấp ở Kiến Nghiệp, được chia thành nhà ở bình thường và khu biệt thự.

Có một căn biệt thự là "phòng tân hôn" của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, tuy sau đó lại trải qua nhiều khúc rẽ như vậy, nhưng Trần Hán Thăng không hề tạm dừng việc trang trí và đã được hoàn thành trước khi hắn đi Hàn Quốc, bây giờ đang được thông gió.

"A lô!"

Giám đốc kinh doanh nhận được điện thoại của Trần Hán Thăng, ra sức "suỵt suỵt suỵt" ra hiệu, mãi đến khi xung

quanh hoàn toàn yên tĩnh lại, cô ta mới lịch sự nói: "Có yêu cầu gì cần tôi sao, chủ tịch Trần?"

"Tôi muốn mua thêm một căn nhà bốn phòng ngủ khác."

Trần Hán Thăng nói một cách đơn giản và rõ ràng.

"Ngài có ý định tặng cho người khác sao?"

Giám đốc kinh doanh nhanh chóng nhận ra.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng hơi gật đầu: "Cô hãy chọn một căn hộ có kiểu dáng và kích thước tốt một chút, tôi sẽ gửi cho cô bản sao chứng minh thư của người mua và phương thức liên lạc, nhờ cô làm thủ tục."

"Không thành vấn đề, có thể làm thủ tục ngay trong đêm nay…"

Giám đốc kinh doanh của Kim Cơ Đường Thành liên tục đồng ý, không ngờ đêm hôm khuya khoắt rồi còn nhận được một mối làm ăn lớn, những người có tiền kia đúng là hào phóng, mua nhà mà giống như mua đồ ăn vậy.

Nhưng ở Kiến Nghiệp nhiều căn hộ như vậy, tại sao Trần Hán Thăng lại chọn mua ở Kim Cơ Đường Thành?

Khoảng thời gian này môi trường ở đó thực sự không tồi;

Thứ hai là vì con gái nhà mình;

Sau này Bé Tiểu Ngư Nhi có thể đến nhà cha nuôi mẹ nuôi ăn cơm chùa, chỉ cần đi lại là được, ngay cả cổng lớn khu dân cư cũng không cần phải ra.

…

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi hoàn toàn không biết rằng đang có một căn hộ từ trên trời rơi xuống, sau khi ra khỏi nhà

hàng, hai người cũng giống như các cặp đôi bình thường, xem một bộ phim, sau đó đi tản bộ bên bờ sông.

Buổi tối tháng 9 ở Kiến Nghiệp đã có chút lạnh lẽo, nhưng cảnh sắc lại rất đẹp.

Những ngôi sao lộng lẫy giống như những hạt cát mịn dày đặc rải đầy trên trời cao, trên mặt sông phản chiếu những toà nhà cao tầng ở hai bên, theo sóng biển dập dềnh từng lớp từng lớp.

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi tay trong tay đi dưới ánh đèn đường sáng ngời, thỉnh thoảng sẽ có người chạy bộ chạy ngang qua bọn họ, bây giờ chủ đề nói chuyện của hai người về cơ bản đều tập trung ở trên người Bé Tiểu Ngư Nhi , bởi vì tháng này nhóc con sẽ chào đời.

Chỉ là hình như tâm trạng của Vương Tử Bác không được tốt lắm, thoạt nhìn tương đối nặng nề.

“Có chuyện gì vậy?”

Biên Thi Thi quan tâm hỏi.

“Không, không có việc gì.”

Vương Tử Bác xua tay, dù sao cậu ấy cũng không thể che giấu được tâm sự.

“Không được, mau nói!”

Biên Thi Thi dang tay ra, bá đạo ngăn cản ở phía trước.

“Anh cảm thấy, anh cảm thấy…”

Dưới cái nhìn chằm chằm của Biên Thi Thi, Vương Tử Bác vặn mông, ngoan ngoãn nói thật: “Lúc nãy trong lúc vô tình Tiểu Trần có nói một câu mà anh cảm thấy rất có lý.”

“Câu gì?”

Biên Thi Thi căn bản không thể nghĩ ra, bởi vì cô không để ý.

Vương Tử Bác gãi đầu: "Cậu ấy vừa nói như vậy, anh cũng cảm thấy rất nhiều chỗ mình vẫn chưa chuẩn bị tốt, không chỉ là vấn đề chỗ ở mà còn không có chỗ nấu cơm, nếu muốn ra ngoài đi dạo, anh cũng không có xe."

Sau khi nói xong, Vương Tử Bác phát hiện Biên Thi Thi không có bất cứ động tĩnh gì, đang định thấp thỏm ngẩng đầu lên thì đột nhiên cảm thấy lỗ tai tê rần, hoá ra là bị Biên Thi Thi véo.

"Vương Tử Bác, có phải anh không muốn em nữa nên cố ý tìm ra những lý do này không?"

Trong khoảnh khắc này, cô em gái Tương Nam Biên Thi Thi giống như một quả ớt cay nhỏ, rực cháy hết mình dưới ánh trăng quyến rũ.

"Về vấn đề chỗ ở, chẳng lẽ khách sạn không thể ở được sao?"

"Ăn cơm thì chúng ta ra ngoài ăn, chẳng lẽ canh tiết vịt đắt lắm sao?"

"Nếu muốn ra ngoài đi dạo, chúng ta sẽ bắt tàu điện ngầm hoặc xe buýt, chẳng lẽ những thứ đó không phải là phương tiện giao thông sao?"

Biên Thi Thi lớn tiếng nói xong một hơi, sức lực trên tay càng ngày càng lớn: "Anh và em quen biết với nhau lâu như vậy, chẳng lẽ không biết em là người như thế nào sao?"

"Anh không có ý đó."

Mặc dù Vương Tử Bác bị xoắn tai, nhưng cậu ấy cũng không dám giãy giụa, chỉ hầm hừ giải thích: "Anh chỉ cảm thấy em quá tốt, còn anh quá kém…"

“Đó là do anh không có tự tin, tóm lại em chưa bao giờ nghĩ như vậy.”

Biên Thi Thi hít cái mũi nhỏ: “Anh chỉ mới 23 tuổi thôi mà, chúng ta là một gia đình bình thường, chẳng lẽ phải yêu cầu anh vừa mới tốt nghiệp đã mua xe mua nhà ở Kiến Nghiệp sao?”

“Reng reng reng…”

Điện thoại di động của Vương Tử Bác đột nhiên vang lên, là một dãy số xa lạ.

“Có… Có lẽ là công việc công ty.”

Vương Tử Bác giơ điện thoại lên.

“Hừ!”

Lúc này Biên Thi Thi mới buông tay ra, hai tay chống nạnh đứng bên cạnh, chuẩn bị chờ bạn trai nói chuyện điện thoại xong sẽ chỉnh cậu ấy một trận.

“A lô, xin hỏi là anh Vương đúng không?”

Giọng nữ trong điện thoại dịu dàng dễ nghe, còn vô cùng lịch sự: “Tôi là giám đốc bộ phận kinh doanh của Kim Cơ Đường Thành, thật xin lỗi vì đã làm phiền ngài, lúc nào ngài có thời gian rảnh thì đến đây nhận căn phòng vừa mua nhé.”

Chương 957: Biên Thi Thi giống như thiên sứ

“Thật ngại quá, cô gọi nhầm số rồi.”

Vừa nghe thấy chuyện “mua nhà”, Vương Tử Bác lại nghĩ rằng đối phương gọi nhầm số, nếu không thì cũng là người môi giới đang muốn đẩy mạnh tiêu thụ nhà ở cho mình, tiện tay cúp máy.

Biên Thi Thi cũng không để ý, xắn tay áo lên tiếng tục công việc “dạy chồng”, nhưng chưa đầy hai phút sau, điện thoại di động của Vương Tử Bác lại vang lên một lần nữa.

“A lô, anh Vương, tôi là giám đốc kinh doanh…”

Vẫn là cuộc điện thoại lúc nãy.

“Tôi đã nói cô gọi nhầm số rồi.”

Liên tục bị quấy rầy hai lần, ngay cả người tốt tính như Vương Tử Bác cũng có chút mất kiên nhẫn, nhưng sau khi cúp máy, cậu ấy ngẩng đầu lên, đột nhiên sửng sốt một chút.

Bởi vì Biên Thi Thi đang nhìn mình bằng ánh mắt soi xét.

“Vương Tử Bác, đối phương không phải là một ả tiểu tam nào đấy chứ?”

Trong mắt Biên Thi Thi loé lên sự tinh ranh và nghi ngờ: “Bây giờ có một số người đàn ông, đã có bạn gái đường hoàng nhưng vẫn còn lăng nhăng chơi đùa, hơn nữa còn ước định với tiểu tam một số kịch bản, ví dụ như khi liên lạc thì giả vờ làm nhân viên bất động sản, giả vờ làm dịch vụ chăm sóc khách hàng 10086, làm vờ làm nhân viên công ty vay vốn…”

“Ừm…”

Vương Tử Bác vặn mông: “Một số người đàn ông mà em nói có phải đang chỉ Tiểu Trần không?”

“Hừ!”

Biên Thi Thi không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Còn có một câu tục ngữ như thế này, gần mực thì đen gần đèn thì sáng.”

“Ừm…”

Vương Tử Bác lại vặn mông: “Có phải em muốn nói, anh đi theo Tiểu Trần học thói hư tật xấu không?”

“Đó là suy nghĩ của anh, tóm lại em không có ý này.”

Cô bạn Thi Thi đã biểu đạt xong toàn bộ cảm xúc, bây giờ lại quay ngược lại không thừa nhận, Vương Tử Bác chỉ có thể lặng lẽ thở dài một hơi, có lẽ tất cả các cô gái đáng yêu đều như vậy đúng không?

“Rẹng reng reng…”

Lúc này điện thoại lại vang lên lần thứ ba, vẫn là số điện thoại lúc nãy.

Vương Tử Bác thực sự đã tức giận, cậu ấy chưa bao giờ gặp phải một người môi giới bất động sản như thế này, thực sự rất muốn nói đạo lý với cô ta một chút.

“Để em nói chuyện.”

Biên Thi Thi nhanh chóng giật lấy điện thoại, sau khi điện thoại được kết nối, cô ấy áp sát vào tai, có ý định giải mã Morse giữa Vương Tử Bác và “tiểu tam” đang sử dụng.

“Anh Vương, có lẽ lúc nãy tôi chưa nói rõ ràng.”

Cho dù bị cúp máy hai lần liên tục, giọng điệu của nữ giám đốc bộ phận kinh doanh của Kim Cơ Đường Thành vẫn vô

cùng lịch sự: “Chủ tịch Trần của điện tử Qủa Xác đã mua cho ngài một căn nhà.”

“Vương Tử Bác, anh giỏi lắm, thế mà còn có thể kéo Trần Hán Thăng xuống làm bình phong.”

Biên Thi Thi trừng mắt liếc nhìn bạn trai một cái, thậm chí còn không cho Vương Tử Bác cơ hội đưa ra ám chỉ, cô ấy còn cố ý đưa điện thoại ra xa một chút.

Vương Tử Bác lắc đầu ngồi xổm trên mặt đất, với tình trạng hiện giờ của mình, ngoại trừ mẹ ruột Lục Ngọc Trân ra, cũng chỉ có Biên Thi Thi coi là bánh trái thơm lừng.

Nhưng Biên Thi Thi nghe phía bên kia nghe điện thoại một lát, vẻ mặt của cô ấy bắt đầu trở nên không đúng.

Từ nghi ngờ đến kinh ngạc, từ kinh ngạc đến nghiêm túc, cuối cùng cô ngơ ngác đưa điện thoại cho bạn trai: “Tử Bác, có lẽ Trần Hán Thăng thực sự mua cho anh một căn nhà, vị trí nằm trong Kim Cơ Đường Thành…”

“Cái gì?”

Vương Tử Bác đứng bật dậy, giám đốc bộ phận kinh doanh ở đầu dây bên kia điện thoại vẫn đang đĩnh đạc nói: “Căn nhà này có tổng diện tích 143 mét vuông, được thiết kế theo kiểu khép kín bốn phòng ngủ hai phòng khách, cho dù cha mẹ và trưởng bối trong nhà đến đây vẫn có thể ở được…”

“Chuyện này xảy ra từ lúc nào vậy?”

Vương Tử Bác nghẹn họng trân trối nhìn một lúc lâu, sau đó mới lúng ta lúng túng hỏi.

“Nó vừa mới được quyết định xong.”

Giám đốc kinh doanh cười nói: “Còn về phần giá cả, ngài không cần phải lo lắng, chủ tịch Trần đã giải quyết xong.”

“143 mét vuông… Là bao nhiêu tiền?”

Lúc này phản ứng của Vương Tử Bác lại vô cùng bình thường, đầu tiên là quan tâm đến giá cả.”

“Gía gốc của nó là 1.550.000 tệ, nhưng chủ tịch Trần là khách hàng cũ nên chúng tôi làm tròn thành 1 triệu rưỡi tệ, còn tặng kèm một dàn âm thanh gia đình với chất lượng nghe nhìn tốt nhất.”

Giám đốc bộ phận kinh doanh vẫn còn đang mời mọc: “Lúc nào ngài có thời gian rảnh rỗi thì đến xem nhà, nếu ngài không hài lòng, chúng tôi vẫn còn có các căn hộ khác để ngài chọn…”

“Cô có thể trả tiền lại được không? Tôi không cần cậu ấy tặng.”

Sau khi nghe xong giá cả, Vương Tử Bác đột nhiên sửng sốt cắt ngang.

“Cái gì?”

Giám đốc bộ phận kinh doanh thầm nghĩ người này là kẻ ngốc đúng không? Nhà ở Kim Cơ Đường Thành có giá một triệu rưỡi đấy!

Một triệu rưỡi tệ vào năm 2006 đã đủ để một người bình thường với mức lương ba ngàn tệ không ăn không uống tiết kiệm trong vòng 40 năm, bây giờ một người trẻ tuổi tên là Vương Tử Bác này lại bảo không cần?

“Có phải bị doạ cho choáng váng rồi không?”

Giám đốc kinh doanh cho rằng Vương Tử Bác vẫn chưa biết vị trí của Kim Cơ Đường Thành tốt như thế nào, lại giới thiệu một lần nữa: “Anh Vương, chỗ của chúng tôi ở cạnh hồ Mạc Sầu, môi trường yên tĩnh tuyệt đẹp, nhưng cách trung tâm

thành phố Tân Nhai Khẩu chỉ chừng 4km, còn có bằng cấp tỉnh… Tút tút tút…”

Giám đốc kinh doanh vẫn chưa nói hết thì đã nghe thấy một loạt âm thành mù mịt, khi gọi lại một lần nữa thì đối phương đang ở trong một cuộc trò chuyện khác.

“Tiểu Trần, mày đang làm gì vậy?”

Vương Tử Bác đã gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng.

“Mày đang nói đến chuyện nhà ở sao?”

Trần Hán Thăng ở trong điện thoại cũng không hề kiêng dè, thoải mái nói: “Môi trường ở Kim Cơ không tồi, vị trí ở đó cũng rất tốt, đừng nhìn bây giờ chỉ có giá một triệu rưỡi tệ, nói không chừng mười năm sau chỗ đó sẽ có giá bảy triệu tệ đấy, chẳng lẽ mày không muốn làm hàng xóm với tao sao?”

“Tao không muốn.”

Vương Tử Bác dứt khoát từ chối: “Mày đừng đưa ra quyết định thay cho tao, mày mau trả lại căn nhà đó ngay đi.”

Phản ứng của Vương Tử Bác cũng nằm trong dự kiến, anh chàng thậm chí còn từ chối mức lương mười ngàn tệ tiền làm thêm ở Hoả Tiễn 101, sao có thể nhận một ngôi nhà trị giá 1 triệu rưỡi tệ chứ.

“Không cần thì thôi đi.”

Trần Hán Thăng thế mà lại không ép buộc, chỉ nhàn nhạt nói: “Vậy mày không cần quan tâm nhiều.”

“Không được!”

Vương Tử Bác vẫn không hài lòng: “Mày nhất định phải trả phòng!”

“Ha ha ha…”

Trần Hán Thăng không nhịn được cười: "Mày đừng dở hơi, mày đừng ỷ vào mình có ngoại hình đẹp trai thì có thể không nói đạo lý nhé, tao có tiền muốn mua mấy căn nhà thì mua, mày có thể làm gì được nào?"

"Tao…"

Vương Tử Bác nghẹn họng một chút, cậu ấy thực sự không thể làm gì được cả.

Trần Hán Thăng ở đầu dây bên kia cười hì hì cúp máy, chỉ để lại Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đưa mắt nhìn nhau ở bờ sông.

"Với tính tình của Tiểu Trần."

Một lúc lâu sau, Vương Tử Bác rầu rĩ nói: "Cuối cùng cậu ấy chắc chắn sẽ mua."

Biên Thi Thi gật đầu, Trần Hán Thăng vẫn là phong cách không nói lý này.

"Vậy chúng ta sẽ không vào ở."

Biên Thi Thi suy nghĩ một chút rồi nói.

Sở dĩ Vương Tử Bác và Biên Thi Thi có thể trở thành người yêu của nhau, có lẽ không liên quan gì đến giá trị nhan sắc, bởi vì Vương Tử Bác không có giá trị nhan sắc;

Cũng không liên quan gì đến "tâm hồn thú vị", Trần Hán Thăng mới có thể coi là thú vị, con người Vương Tử Bác nhiều lúc nói chuyện cũng phải rặn ra.

Càng không liên quan gì đến tiền tài, có lẽ sau này Vương Tử Bác sẽ giàu có, nhưng bây giờ cậu ấy chỉ là một sinh viên tốt nghiệp vừa mới bước ra xã hội.

Hai người có thể tiếp tục mối quan hệ, nhiều hơn cả vẫn là quan niệm sống của nhau tương đối phù hợp, ví dụ như

chuyện Trần Hán Thăng "tặng nhà" này, Vương Tử Bác kiên quyết từ chối, Biên Thi Thi cũng không ở sau lưng xúi giục cậu ấy nhận lấy, cũng đang nghĩ cách từ chối.

"Có chút khó khăn."

Vương Tử Bác bất lực nói: "Nếu Tiểu Trần đã mua rồi, chắc chắn sẽ có cách khiến chúng ta dọn vào ở, mặc dù ngay cả anh cũng không biết cậu ta sẽ dùng cách gì."

Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng là bạn nối khố của nhau gần hai mươi năm, cậu quá hiểu rõ cậu bạn thân này, thông minh, nhưng da mặt còn dày hơn, ngay cả khi mình chủ động không đồng ý, hắn cũng có cách đạt được ý định.

Ngay cả trận Tu La tràng không có chút khả năng xoay chuyển này, Vương Tử Bác cũng suy đoán, cảm thấy Trần Hán Thăng đang cất giấu chiêu thức gì đó, chờ thực hiện bước ngoặt.

Biên Thi Thi nhìn bạn trai nhà mình, cậu ấy vịn tay vào lan can bằng đá cẩm thạch bên bờ sông, trên mặt tràn ngập sự buồn bực, vô cùng bất mãn đối với hành động tự chủ trương này của Trần Hán Thăng.

"Được rồi, mua thì mua thôi."

Biên Thi Thi vỗ vào bả vai Vương Tử Bác, mái tóc dài bị cơn gió đêm thổi tung, nhẹ nhàng cọ vào cổ Vương Tử Bác, mang theo một mùi hương thoang thoảng dễ ngửi.

"Chẳng phải Trần Hán Thăng nói giá trị của căn hộ kia sẽ còn tăng lên sao? Cậu ta quen biết nhiều bạn bè làm lĩnh vực bất động sản và lãnh đạo chính phủ như vậy, tin tức chắc chắn rất chuẩn xác và tinh thông, cứ coi như chúng ta đang đầu tư đi."

Biên Thi Thi an ủi Vương Tử Bác: "Cứ coi như chúng ta đang vay cậu ta một triệu rưỡi tệ này đi, viết giấy nợ…"

Biên Thi Thi nhớ đến sự việc của Hoàng Tuệ trước đó, Trần Hán Thăng trực tiếp đốt giấy nợ năm trăm ngàn tệ, cô ấy cũng thở dài: "Thôi đừng viết giấy nợ, nếu không sẽ bị đốt một lần nữa."

"Cũng không phải không thể, chỉ là hơi đắt một chút."

Vương Tử Bác lẩm bẩm một câu.

Thực ra làm hàng xóm với cậu bạn nối khố cũng rất tốt, nếu sau này có con, nếu mình và Biên Thi Thi quá bận rộn với công việc, đứa nhỏ có thể trực tiếp đến nhà cha mẹ nuôi ăn cơm chùa, tóm lại Trần Hán Thăng chắc chắn sẽ thuê một người giúp việc.

Thậm chí còn không cần phải ra khỏi khu dân cư, thực sự quá tiện.

"Không đắt mà…"

Với tính cách hoạt bát của Biên Thi Thi, chẳng mấy chốc cô ấy đã bước ra khỏi cảm giác buồn bực "khi được người khác vô duyên vô cơ tặng một căn nhà", cô ấy bẻ ngón tay tính toán với Vương Tử Bác: "Bởi vì đầu năm nay giải quyết xong vụ kiện xuyên quốc gia, nên công việc kinh doanh của công ty luật đột nhiên tăng lên, phần trăm hoa hồng của em cũng tăng lên, khoảng chừng có hơn hai trăm ngàn tệ, anh có thể bỏ ra bao nhiêu?"

"Có lẽ sau mấy hạng mục, anh có hơn một trăm ngàn tệ."

Vương Tử Bác cảm thấy hơi xấu hổ, cậu ấy không thể ăn cay bằng bạn gái, không ngờ ngay cả thu nhập cũng không theo kịp.

"Nhìn xem, đã có hơn ba trăm ngàn rồi."

Biên Thi Thi cổ vũ nói: "Nếu thực sự không được thì em sẽ đi mượn Tiểu Ngư Nhi… Thôi quên đi, hình như chẳng cần

thiết lắm.”

Mượn tiền của Tiêu Dung Ngư đi trả cho Trần Hán Thăng, hành động này có thể nói là vô cùng nhàm chán.

“Cho dù thu nhập của chúng ta không tăng lên.”

Biên Thi Thi cũng không nhắc đến suy nghĩ bông đùa vay tiền của Tiểu Ngư Nhi nữa, nhưng cô ấy vẫn rất lạc quan: “Cũng chỉ năm sáu năm thôi mà, cùng lắm thì bình thường ăn mặc tiết kiệm hơn một chút, em ăn đồ ăn vặt ít đi, còn anh à…”

Biên Thi Thi nhéo khuôn mặt to của Vương Tử Bác, lúc này mới nhận ra bạn trai không thích uống rượu, không thích đi câu lạc bộ, cũng không nghiện hút thuốc, gần như không có sở thích tốn tiền nào.

“Anh thì cứ tiếp tục giữ như bây giờ đi!”

Biên Thi Thi nghịch ngợm nói.

“Sau này anh cũng sẽ cai thuốc.”

Vương Tử Bác lập tức nói: “Số tiền tiết kiệm được sẽ mua đồ ngọt cho em.”

“Vâng…”

Biên Thi Thi nghiêng đầu suy nghĩ: “Anh cũng không cần cai, ở chỗ Trần Hán Thăng chắc chắn tích trữ rất nhiều, anh có thể bỏ ra hai tệ để đi xe buýt đến hút thuốc của cậu ta, sau đó bỏ ra hai tệ để bắt xe buýt trở về he he he…”

“Ha ha ha…”

Vương Tử Bác bị Biên Thi Thi cảm nhiễm, tâm trạng cũng không còn nặng nề như trước nữa, cậu ấy nhìn cô gái với má lúm đồng tiền như hoa trước mắt mình, trong lòng tràn ngập xúc động.

Với điều kiện và nền tảng của Biên Thi Thi, có lẽ cô thoải mái tìm được một người bạn trai tốt hơn đúng không? Nhưng cô lại bằng lòng cùng mình sống một cuộc sống tính toán tỉ mỉ này.

"Cô ấy là thiên sứ chăng?"

Nghĩ đến đây, Vương Tử Bác đột nhiên, đột ngột, bất ngờ nói: "Anh yêu em, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em."

Biên Thi Thi vốn dĩ đang bật cười sảng khoái, bất ngờ nghe Vương Tử Bác tỏ tình như vậy, cô ấy đột nhiên sửng sốt một chút, trên má từ từ dâng lên hai rặng mây đỏ.

Nhưng quả ớt nhỏ kiêu ngạo này, ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận mình rất thích, vừa xoay người đi về phía toà nhà chung cư vừa "tức giận" nói: "Mặc dù không phải là lần đầu tiên tỏ tình, nhưng dù sao cũng phải có một chút cảm giác nghi thức chứ? Cho dù chỉ là một bông hoa cũng được mà, quả nhiên không hiểu lãng mạn, hừ!"

Lúc nãy Vương Tử Bác chỉ là tình cảm dâng trào, cho nên hoàn toàn không có sự chuẩn bị, bây giờ tỉnh táo lại, trong lòng lại có chút xấu hổ không thể giải thích được, cự nự đi theo phía sau.

Lúc chờ thang máy ở tầng dưới, Biên Thi Thi vẫn ngẩng cằm lên, nhiều lần Vương Tử Bác muốn mở miệng, nhưng lại lo lắng những lời đó không phù hợp nên vẫn luôn do dự cho đến khi thang máy đã mở ra, cậu ấy vẫn không biết nên nói gì.

"Haiza…"

Vương Tử Bác chán nản gục đầu xuống, lúc nào cậu ấy có thể dỗ dành con gái vui vẻ giống như cậu bạn nối khố thì thật tốt biết bao.

Nhưng điều khiến cậu ấy cảm thấy khó hiểu chính là Biên Thi Thi lại không đi vào thang máy này, cô ấy giống như đang

lẩm bẩm giải thích: “Thang máy này xấu quá, em muốn đi thang máy số 2.”

Nhưng chờ đến khi thang máy số 2 cũng đi xuống, bạn học Thi Thi vẫn không đi lên: “Số hai cũng không ổn, em muốn đi cái số 3.”

Ngay khi thang máy số ba từ tầng mười chậm rãi đi xuống, cùng với đèn chỉ thị “10, 9, 8, 7…” không ngừng thay đổi, cuối cùng Biên Thi Thi cũng không nhịn được nữa, “hung dữ” véo vào vòng eo của người bạn trai: “Vương Tử Bác, anh là đầu gỗ sao? Anh không thể nhìn ra được em đang chờ anh nói một số lời ngon tiếng ngọt à, cho dù anh chỉ nói em uống nhiều nước ấm hơn một chút cũng được mà!”

“Vậy thì… Em nhớ phải uống nhiều nước ấm hơn đấy.”

Vương Tử Bác căng thẳng, ngoan ngoãn nghe lời thuật lại một lần.

“Phù…”

Biên Thi Thi thở phào nhẹ nhõm mọt hơi, giống như đang bình ổn cảm xúc trong lòng, chờ đến khi cửa thang máy “đinh” một tiếng mở ra, cô ấy “cạch cạch cạch” đi vào trong.

“Ít nhất cũng phải một tuần… Năm ngày… Ba ngày… Một ngày, ít nhất cũng phải một ngày không để ý đến anh ấy.”

Cô bạn học Thi Thi đang yêu tự mình trả giá, cuối cùng hạ khoảng thời gian không quan tâm đến bạn trai từ “một tuần” xuống “một ngày.”

Nhưng khi thang máy đang định đi lên thì cánh cửa lại mở ra một lần nữa, Vương Tử Bác chậm rãi đi vào, nhưng cậu ấy vẫn hơi sợ bạn gái nên luôn rúc trong một góc.

“Anh muốn làm gì?”

Biên Thi Thi xụ mặt hỏi.

“Anh… Anh cảm thấy nếu cứ tách ra như vậy, em chắc chắn sẽ tức giận, anh cũng sẽ lo lắng cả đêm.”

Vương Tử Bác sẽ không nói dối, ăn ngay nói thật: “Cho nên cứ thế vô thức bước vào, bởi vì chỉ cần nhìn thấy em, trong lòng sẽ cảm thấy yên tâm hơn.”

Kim loại của những loại thang máy này giống như một tấm kính trong suốt, Biên Thi Thi nghe thấy những lời này, lúc đầu còn có thể nhìn thấy ý cười hiện lên trong ánh mắt cô ấy trước, sau đó mới che miệng để che giấu sự vui sướng của mình.

Chờ đến khi thang máy đến trước tầng 18 và mở ra, cô ấy bật cười thành tiếng, dùng ngón tay chọc vào lồng ngực Vương Tử Bác một chút: “Không thể nhìn ra được, Vương tổng cũng biết nói lời âu yếm sao?”

“Hả?”

Vương Tử Bác không tự chủ được vặn vẹo mông, mình chỉ nói lời thật lòng thôi mà.

“Đi thôi.”

Biên Thi Thi cảm thấy mỹ mãn móc chìa khoá ra chuẩn bị mở cửa, nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, xoay người lại kéo bạn trai đi đến cửa cầu thang, hạ giọng nói: “Tử Bác, bởi vì căn hộ ở Kim Cơ Đường Thành kia nên em cũng nhớ đến một chuyện lạ khác.”

“Cái gì?”

Nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Biên Thi Thi, Vương Tử Bác cũng nâng cao sự chú ý.

“Mấy ngày nay ngoại trừ xem sách chăm sóc trẻ em ra, Tiểu Ngư Nhi còn tìm kiếm nhà ở Mỹ trên mạng.”

Biên Thi Thi lo lắng nói: “Có phải cậu ấy có ý định ra nước ngoài định cư sau khi sinh con xong không?”

Chương 958: Bạn trai cũ của Khổng ngự tỷ

“Tiểu Ngư Nhi muốn ra nước ngoài định cư?”

Vương Tử Bác sửng sốt một chút, vội vàng hỏi: “Em chắc chắn không?”

“Không.”

Biên Thi Thi lắc đầu nói: “Đứa bé sắp chào đời rồi, em lo lắng nếu hỏi sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Tiểu Ngư Nhi, nhưng cậu ấy sẽ không vô duyên vô cớ xem nhà ở nước ngoài đúng không?”

Vương Tử Bác cũng yên tĩnh lại, hai người đang đứng nói chuyện ở lối vào hành lang có tiếng vọng lại, cả hai im lặng một lúc, Vương Tử Bác mới nhỏ giọng nói: “Tình huống này, anh muốn nói với Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác vẫn quá thành thật, trước khi tiết lộ còn phải báo cáo với Biên Thi Thi một chút, Biên Thi Thi không đưa ra ý kiến “đồng ý” hay “từ chối”, chỉ nhẹ nhàng nói: “Tiểu Tiểu Ngư Nhi là con gái lớn, cho dù nói như thế nào đi chăng nữa, muốn đi thì cũng không phải là con bé đi.”

Sau khi nói xong, Biên Thi Thi lập tức quay trở về, nhưng những lời này lại “đọng” trong lòng Vương Tử Bác một lúc lâu, mãi đến khi xuống lầu đến bến xe công cộng, cậu ấy mới hiểu được hoá ra Biên Thi Thi đồng ý cho mình nói với Trần Hán Thăng.

“Mặc dù Thi Thi cũng đồng cảm với Thẩm Ấu Sở, nhưng trong những vấn đề quan trọng như thế này, cô ấy vĩnh viễn

đứng về phía Tiểu Ngư Nhi.”

Vương Tử Bác thở dài một hơi.

Xe buýt vào ca đêm rất khó chờ, toàn bộ bến xe vắng vẻ không một bóng người, Vương Tử Bác ngơ ngác nhìn chằm chằm lên không trung để mặc cơn gió đêm bên bờ sông càng ngày càng lạnh.

Hôm nay thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là Trần Hán Thăng tỏ vẻ muốn thay đổi “quy y cửa phật”, sau đó trên người mình vô duyên vô cớ có thêm một căn nhà, nhưng trên lưng cũng đèo bồng món nợ một triệu rưỡi, cuối cùng là Tiểu Ngư Nhi có thể sẽ ôm theo đứa nhỏ xuất ngoại.

“Không biết Tiểu Trần sẽ giải quyết như thế nào đây.”

Vương Tử Bác sâu kín nghĩ, cậu ấy là “phe Trần” trung thành, chắc chắn hy vọng mọi chuyện sẽ có một kết thúc “trọn cả đôi đường”.

“Bíp bíp…”

Lúc này, một chiếc xe buýt với ánh đèn lập lòe lớn từ xa chạy tới, Vương Tử Bác vội vàng vẫy tay.

Bởi vì các tài xế xe buýt ca đêm nếu không nhìn thấy người thì đối phương sẽ không dừng xe, khoảng 30 phút sau mới có chuyến mới đến Tân Nhai Khẩu, nhưng Vương Tử Bác không đi đến bến xe buýt ở làng đại học Tiên Ninh mà trực tiếp đến Giang Lăng.

Khi cậu ấy gõ cửa chống trộm ký túc xá của Trần Hán Thăng vào lúc hơn 12 giờ đêm, Trần Hán Thăng cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Sao vậy, bởi vì đưa cho mày một căn nhà một triệu rưỡi tệ…”

Trần Hán Thăng cười hì hì trêu chọc: "Cho nên hơn nửa đêm đến đây cảm ơn à, mày đã tắm rửa sạch sẽ chưa, anh trai đây chưa từng nếm thử loại bọ hung đen thui như mày…"

"Cút, ông đây có chuyện gấp muốn nói với mày."

Vương Tử Bác đẩy Trần Hán Thăng ra, tự mình ngồi xuống ghế sô pha: "Tao nghe Biên Thi Thi nói sau này Tiểu Ngư Nhi muốn ôm theo bé Tiểu Ngư Nhi ra nước ngoài, cô ấy đang tìm hiểu giá nhà ở bên Mỹ rồi."

"Ồ."

Vẻ mặt Trần Hán Thăng khựng lại một chút, nhưng nhìn chung vẫn khá bình tĩnh, không hề xuất hiện biểu cảm hoảng hốt rối bời giống như trong tưởng tượng của Vương Tử Bác.

"Sao mày có vẻ không thèm để ý chút nào vậy?"

Vương Tử Bác ngạc nhiên hỏi.

"Tao để ý thì có ích lợi gì đâu?"

Trần Hán Thăng nhún vai: "Để ý thì Tiểu Ngư Nhi sẽ nghe lời tao nói sao? Tao đã về nước được mấy ngày rồi, nhưng vẫn không được phép đến thăm Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, điều này chứng tỏ các cô ấy vẫn chưa tha thứ cho tao."

"Vậy thì mày cũng phải nghĩ cách giữ Tiểu Ngư Nhi lại chứ?"

Ngược lại, Vương Tử Bác lại là người sốt ruột trước: "Mày không thể để chú Trần và dì Lương bắt máy bay đi thăm cháu gái đúng không?"

"Đâu phải không thể bắt máy bay, khoảng thời gian này có một số người bạn doanh nhân muốn mua máy bay tư nhân, hỏi tao xem có muốn tham gia vào chuyện này không?"

Trần Hán Thăng xé một gói thuốc Trung Hoa, nhưng hắn không hút mà ném toàn bộ cho Vương Tử Bác: "Tao cũng có ý định mua một cái."

"Cái gì?"

Vương Tử Bác bị doạ cho nhảy dựng lên: "Mẹ nó, có phải mày rảnh rỗi đến rối bời rồi không, máy bay đắt đến nhường nào chứ?"

"Có lẽ khoảng chừng hai trăm triệu, hơn nữa toàn bộ hội động quản trị cũng có thể sử dụng mà."

Trần Hán Thăng phổ cập cho Vương Tử Bác nghe quy trình và mục đích sử dụng khi mua máy bay tư nhân, bao gồm cả chi phí bảo trì hàng năm được uỷ thác cho công ty hàng không dân dụng, kể cả sự tiện lợi trong việc nhanh chóng và tiết kiệm thời gian.

Các thành viên trong hội đồng quản trị thường xuyên phải bay đến các nước trên thế giới, có máy bay tư nhân sẽ tiện hơn rất nhiều.

"Sau này khi hai nhà chúng ta muốn đi du lịch, cũng không cần phải chờ đợi máy bay ở sân bay Lộc Khẩu nữa."

Trần Hán Thăng nói: "Chỉ cần qua kiểm tra an ninh là có thể đi rồi."

"Thôi bỏ đi, ông đây còn chưa mua xe ô tô mà mày đã mua được máy bay rồi, chờ đến khi tao mua được xe, có phải thứ chó má nhà mày sẽ cưỡi tên lửa đi vòng vòng không?"

Thực ra Vương Tử Bác cũng không ghen tị gì lắm, ngược lại cậu ấy còn cảm thấy cậu bạn nối khố quá phô trương, còn vui sướng khi thấy người khác gặp hoạ nói: "Nếu để dì Lương biết mày tiêu tốn hai trăm triệu, chắc chắn sẽ đánh gãy chân mày."

“Tao chắc chắn không thể nói thật với mẹ tao được rồi.”

Trần Hán Thăng đích thân pha trà cho Vương Tử Bác, trong miệng con nói: “Nếu bà ấy hỏi thì tao sẽ nói chỉ có giá hai triệu, Lương thái hậu rất dễ lừa gạt, Lão Trần vì sự hoà thuận gia đình, cho dù biết được chân tướng sự thật cũng sẽ không đâm thủng, đến lúc đó mày đừng lỡ miệng là được.”

“Tao không thèm quan tâm.”

Vương Tử Bác lẩm bẩm một câu, nhưng cậu bạn nối khố có thể tiêu tốn hai trăm triệu tệ mua máy bay tư nhân, điều đó chứng tỏ khả năng kiếm tiền của các sản phẩm Qủa Xác đã vô cùng đáng sợ, quả nhiên sau khi có được danh tiếng đầy đủ ở Hà Quốc, vừa mới về nước, Tiểu Trần đã bước sang một trang mới.

Nhưng như vậy thì sao chứ, Tiểu Ngư Nhi vẫn muốn dẫn theo bé Tiểu Ngư Nhi ra nước ngoài.

Vương Tử Bác tiếp tục rối rắm về vấn đề này, Trần Hán Thăng lại vô cùng chăm chú nghịch bộ dụng cụ pha trà: “Đi thì đi thôi, nếu không thì có thể làm sao bây giờ, tao còn có thể giam giữ cô ấy lại sao?”

“Không đúng!”

Vương Tử Bác đang định nổi giận, nhưng cậu ấy đột nhiên phản ứng lại, hai tay chống lên bàn trà, từ từ ghé sát vào người Trần Hán Thăng: “Tao và mày đã làm anh em với nhau gần hai mươi năm rồi, cho dù tao ngu ngốc thế nào đi nữa cũng có thể đoán được một chút suy nghĩ giải quyết vấn đề của mày, với biểu hiện bây giờ của mày, trong lòng chắc chắn đã sớm có phương án giải quyết, có phải không?”

Lúc này Trần Hán Thăng mới ngẩng đầu lên, nhìn Vương Tử Bác đang hùng hổ doạ người, chỉ mỉm cười không trả lời.

“Có phải không?”

Vương Tử Bác vẫn đang hỏi.

“Chắc chắn là không có rồi.”

Trần Hán Thăng hoàn toàn không thừa nhận: “Điều quan trọng nhất của phương án giải quyết là cần Tiểu Ngư Nhi chấp nhận Thẩm Ấu Sở, cũng cần Thẩm Ấu Sở chấp nhận Tiểu Ngư Nhi, nếu tao có thể giải quyết chuyện này, con mẹ nó tao đã đi giảng hoà chiến tranh vùng vịnh rồi, còn cần chiến đấu nữa sao?”

“Đúng là cái gì cũng lôi vào được.”

Vương Tử Bác khinh thường phun ra một câu, nhận lấy nước trà Trần Hán Thăng đưa qua chậm rãi nhấp một ngụm, đêm nay cậu ấy nhất định phải ở lại chỗ của cậu bạn nối khố, dự định sẽ nói chuyện đến khi nào mệt nhọc rồi đi ngủ giống như trước.

Nhưng tối nay Trần Hán Thăng lại không có hứng thú trò chuyện, mở kênh tài chính của CCTV 2 ra xem chương trình được phát sóng lại có tên là “Chiến thắng ở Trung Quốc”.

Vương Tử Bác cảm thấy rất khó hiểu, bởi vì trước kia Trần Hán Thăng rất ít khi xem TV, cho dù xem đi nữa thì cũng thích một số bộ phim đạo đức chảy nước miếng, một người phàm trần như hắn sao có thể xem các chương trình nghiêm túc này.

Nhưng sau khi chăm chú xem, cuối cùng Vương Tử Bác cũng hiểu rõ, hoá ra trên đó có thành viên hội đồng quản trị của điện tử Qủa Xác- Tào Kiến Đức.

“Chiến thắng ở Trung Quốc” có thể coi là một chương trình tìm kiếm tài năng, nơi rất nhiều tinh anh trong giới kinh doanh không phân biệt tuổi tác, giới tính, bằng cấp, quê quán sẽ cung cấp một số ý tưởng và sáng tạo xuất sắc, sau khi nhận được sự ưu ái từ ban giám khảo, bọn họ có thể nhận được hơn một triệu tệ tiền tài trợ tài chính để gây dựng sự nghiệp.

Từ vòng sàng lọc, phỏng vấn, vòng sơ loại, thi vòng hai, lọt vào top 10… Cuối cùng sẽ quyết định nhà vô địch, cùng với việc cải tiến hệ thống, thân phận của các giám khảo cũng càng ngày càng quan trọng, các ban quản lý cấp cao của Alibaba, Tân Phương Đông, Mông Ngưu, SoftBank, Lenovo… đều lần lượt xuất hiện.

Tối nay là cuộc thi "5 chọi 2", ban tổ chức đã mời điện tử Qủa Xác tham gia.

Dù sao đây cũng là chương trình do CCTV tổ chức, ở một mức độ nào đó vẫn đại diện cho xu hướng của chính phủ, cho nên vẫn phải cho người ta mặt mũi, phía bên Qủa Xác cử Tào Kiến Đức- Một thành viên của hội đồng quản trị tham gia.

"Mày muốn xem biểu hiện của giám đốc Tào à?"

Vương Tử Bác cho rằng Trần Hán Thăng có suy nghĩ này.

"Tao quen biết lão Tào đã nhiều năm, năng lực của anh ta như thế nào tao hiểu rất rõ, có gì hay ho chứ?"

Trần Hán Thăng cười nói: "Tao muốn xem người khác cơ, nghe nói trong tập phát sóng đầu tiên, có một người tên là Trương Hướng Đông đã phản bác HC International, một người tên là Tả Dương phản bác Qủa Xác, cho nên tao muốn xem thử."

"Chẳng phải mày nói cả ngày sao?"

Vương Tử Bác vẫn cảm thấy khó hiểu: "Có rất nhiều người ghét Qủa Xác, những người không đủ tư cách phải xếp hàng hẹn trước."

"Nhưng thân phận của Tả Dương tương đối đặc biệt."

Trần Hán Thăng nở nụ cười đầy ẩn ý: "Anh ta là bạn trai thời đại học của chị Tĩnh."

Chương 959: Cậu có tin rằng trên thế giới này có Ultraman không?

“Bạn trai của chị Tĩnh?”

Vương Tử Bác vừa nghe nói đến bạn trai cũ của Khổng Tĩnh, sự chú ý lập tức chuyển từ “Phương án giải quyết Tu La tràng của Tiểu Trần” biến thành “Bạn trai cũ của chị Tĩnh là thần thành phương nào?”.

Lúc trước Vương Tử Bác đã từng làm thêm ở Hoả Tiễn 101, lúc ấy Khổng ngự tỷ đang là phó lãnh đạo của Hoả Tiễn 101, dẫn dắt một nhóm ở bên ngoài khai thác thị trường đại học, có thể nói sự thành công của Hoả Tiễn 101 không thể tách rời sự cống hiến hết mình của Khổng Tĩnh.

Cho nên những cấp dưới như Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ đều vô cùng tôn trọng Khổng ngự tỷ, vừa hâm mộ năng lực, cách ăn nói vừa hâm mộ khí chất và vẻ đẹp của cô.

Cho nên mặc dù Hoả Tiễn 101 đã được chuyển nhượng cho Chuyển phát nhanh Thâm Thông lâu như vậy, nhưng những sinh viên đại học lúc trước đã từng làm thêm ở Hoả Tiễn 101 còn đặc biệt đăng tải bài viết ở Cộng đồng Qủa Xác, tuyên bố lúc trước mình chịu đi theo Hoả Tiễn 101 chính là vì chị gái xinh đẹp giám đốc Khổng này.

Sau khi chương trình “Chiến thắng ở Trung Quốc” được phát sóng, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đều tạm dừng nói chuyện phiếm, nghiêm túc xem chương trình tìm kiếm tài năng dành cho các doanh nhân này.

Công bằng mà nói, chất lượng của chương trình này vẫn rất cao, những người xây dựng sự nghiệp đó đều vô cùng xuất sắc, có người tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài, có người vốn dĩ là quản lý tầng trung của doanh nghiệp, dưới tình huống đã có chút thành tựu trong sự nghiệp, nhưng bọn họ quyết định vứt bỏ tất cả để theo đuổi giấc mơ.

Bản thân Vương Tử Bác cũng là một người gây dựng sự nghiệp, rất nhiều kinh nghiệm có thể mang đến cho cậu ấy sự đồng cảm, cậu ấy cảm thấy hơi hối hận vì bây giờ mới xem chương trình này.

Nhưng các thí sinh "5 chọi 2" lần này không chỉ có Trương Hướng Đông và Tả Dương giống như Trần Hán Thăng nói, mà thay vào đó là các khán giả đặt câu hỏi, người dẫn chương trình trao cơ hội cho một thanh niên khoảng chừng 30 tuổi.

"Người này chính là Trương Hướng Đông, tốt nghiệp đại học Thanh Hoa."

Trần Hán Thăng vẫn luôn biếng nhác nằm nhoài trên ghế sô pha đột nhiên nhắc nhở một câu.

Vương Tử Bác gật đầu, nghiêng người về phía trước tập trung sự chú ý.

Trương Hướng Đông đứng dậy, dùng tiếng phổ thông không được chuẩn lắm trình bày ba quan điểm.

Thứ nhất, bản thân anh ta cũng thành lập một doanh nghiệp tên là "Vạn võng", hy vọng nhà đầu tư có thể đầu tư vào công ty này;

Thứ hai, trong ngành thương mại điện tử sau này, chỉ có Alibaba có thể làm tốt nhất;

Thứ ba, Alibaba sớm muộn gì cũng sẽ xử lý HC International.

HC International là một sàn thương mại điện tử, đối tượng phục vụ đều là các công ty doanh nghiệp, bình thường không có nhiều liên quan với người dân bình thường, nên không mấy người nghe nói đến nó.

Nhưng hôm nay CE0 của HC International- Quách Phàm Sinh là một trong những khách mời hôm nay, đương nhiên anh ta không được vui lắm, dùng một câu "Tôi đã thành công như thế này rồi mà cậu còn không tin tưởng tôi, thì dựa vào cái gì mà để mọi người đầu tư vào Vạn võng của cậu? Con nữa, tôi nói cho cậu biết, những ý tưởng hay chưa bao giờ thiếu tiền, bây giờ cậu cần tiền, điều đó chứng tỏ Vạn võng là một phương hướng sai lầm."

Quách Phàm Sinh- Người đã đạt được thành công và danh tiếng nhận được một tràng vỗ tay thật lớn để ủng hộ, còn Trương Hướng Đông- Người vẫn chưa đạt được thành tựu nào lại không có cơ hội lên tiếng.

"Chậc chậc."

Trần Hán Thăng bưng tách trà lên nhấp mấy hớp, trên mặt loé lên sự chế giễu.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác ở bên cạnh nói: "Mày cảm thấy suy đoán của Trương Hướng Đông có chính xác không?"

"Sao tao biết được?"

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Nhưng mà nói cũng đúng, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng kinh thường những thiếu niên nghèo."

Sau khi phần khán giả đặt câu hỏi kết thúc, tiếp theo vẫn là một màn thi đấu tuyệt vời, trong cuộc thảo luận lần thứ hai của khán giả, micro được chuyển vào tay một người đàn ông với tướng mạo vô cùng đẹp trai, khoảng chừng 30 tuổi.

“Xin chào mọi người, tôi tên là Tả Dương…”

Người này vừa mới giới thiệu tên họ, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đã đưa mắt nhìn nhau, hai người đều ngồi thẳng dậy.

“Trước khi về nước, tôi đã từng làm việc cho một công ty chứng khoán ở Wall Street, Mỹ với chức vụ giám đốc bộ phận hành chính.”

Tiếng phổ thông của Tả Dương rất chuẩn, lại là “rùa biển”, bộ vest giày da của anh ta dễ dàng nhận được thiện cảm hơn so với Trương Hướng Đông lúc nãy.

Người dẫn chương trình hỏi: “Lần này anh tham gia vào chương trình của chúng tôi là muốn xin việc hay muốn giới thiệu về công ty của mình.”

“Tất cả đều không phải.”

Trên mặt Tả Dương nở một nụ cười: “Tôi có một quan điểm muốn thảo luận với mọi người một chút, về điện tử Qủa Xác- Doanh nghiệp đang có tiếng tăm vang dội nhất trong nước hiện nay, còn muốn nhắc đến chủ tịch Trần đang ở Hàn Quốc xa xôi, không biết chủ tịch Tào có ý kiến gì không?”

Khi chương trình này được ghi hình, thực ra Trần Hán Thăng vẫn đang ở Hàn Quốc chưa trở về, nên Tả Dương mới nói như vậy.

Con người Tào Kiến Đức hơi an phận hiền lành, thực ra anh ta cũng không muốn đi công tác khắp nơi, thời gian sau giờ làm việc chỉ muốn ở nhà với con gái, nhưng năng lực toàn diện của anh ta tương đối xuất sắc, cho nên cho dù là mở thêm xưởng hay cơ hội thể hiện hình ảnh của điện tử Qủa Xác, tất cả đều được giao phó cho anh ta.

Lão Tào đang thong thả nghịch ngợm chiếc bút bi, đột nhiên nghe thấy chủ đề liên quan đến công ty nhà mình, anh ta

hơi ngạc nhiên, khẽ gật đầu về phía Tả Dương.

"Tôi vô cùng kính trọng chủ tịch Trần của Qủa Xác, cũng đánh giá cao hành động không màng đến nguy hiểm cá nhân mà giữ gìn danh dự của tổ quốc ở Hàn Quốc của ngài ấy."

Tả Dương khen ngợi Trần Hán Thăng vài câu trước, nhưng sắc mặt của Tào Kiến Đức cũng dần dần trở nên nghiêm túc, trong những trường hợp phát biểu trước công chúng như thế này là một ví dụ điển hình của việc "khen trước chê sau", trước khen ngợi vài câu không đau không ngứa, nội dung phía sau mới là điều quan trọng nhất.

Quả nhiên, Tả Dương lập tức xoay chuyển: "Nhưng hôm nay chúng ta không nói đến vấn đề nhân phẩm, chỉ nói đến việc phát triển doanh nghiệp, vậy nên xin thứ cho tôi nói thẳng, tôi cảm thấy mô hình của Qủa Xác có thể được lại cải tiến, chủ tịch Trần chỉ là vô tình đi trên một con đường đúng đắn, không ngoa khi nói rằng, hầu hết những người ngồi ở đây đều có thể trở thành chủ tịch Trần."

Sau khi Tả Dương nói xong câu này, trường quay lập tức trở nên yên tĩnh trong chốc lát, bởi vì lòng lòng mọi người đều hiểu rõ bây giờ điện tử Qủa Xác đang có quy mô như thế nào:

Doanh số của điện thoại di động Qủa Xác vừa mới vượt qua Samsung, trở thành sản phẩm điện thoại trong nước hoàn toàn xứng đáng với nhãn hiệu;

Cộng động Qủa Xác hiện đang là một nền tảng mạng cộng đồng lớn nhất Trung Quốc với số lượng online hàng ngày đông đảo;

Bởi vì sử hữu kỹ thuật p2p độc đáo nên số thành viên đăng ký của Qvodplayer đã vượt qua con số một trăm triệu, theo thống kê, hiện cũng chỉ có hơn tám mươi triệu người dùng mạng đang hoạt động ở Trung Quốc.

Nói cách khác, có một số người lên mạng không vì cái gì khác ngoài việc dùng Qvodplayer Qủa Xác để tải các bộ phim.

Phần mềm âm nhạc như Qủa Xác cloud, bất cứ ai đã dùng qua đều phải thốt lên một tiếng "thật tuyệt", thậm chí nó còn trở thành nơi làm tổ cho những ai yêu thích âm nhạc.

Ngoài ra còn có "viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ", một trong những nơi có phòng thí nghiệm điện tử hàng đầu trong nước, và có hơn 5000 bằng sáng chế.

Nhưng sự phát triển của trung tâm mua sắm Qủa Xác tương đối thong thả, bởi vì đã có hạt ngọc Taobao trước đó, nhưng với sự hỗ trợ của các nguồn lực khác, sau này chỉ cần được đầu tư đúng chỗ, ai nói nó không thể cạnh tranh được với Taobao?

Hơn nữa đây còn là kết quả của việc chưa đưa ra thị trường, chờ đến khi điện tử Qủa Xác được tung ra thị trường, việc định giá tài sản của chủ tịch Trần sẽ đạt đến một con số vô cùng khoa trương.

Bây giờ có người nhảy ra nói rằng mình có thể sao chép quỹ đạo của Trần Hán Thăng, ngay cả người dẫn chương trình cũng có chút kinh ngạc, hiện giờ chủ tịch Trần đang rất được chú ý, việc công kích Trần Hán Thăng liệu có phù hợp không?

Người dẫn chương trình dùng tai nghe nói chuyện với đạo diễn chương trình một chút, nhưng đại diễn cảm thấy xem trước hẵng tính, nếu không thích hợp thì phần hậu kỳ có thể cắt bỏ.

Người dẫn chương trình chỉ có thể đồng ý, Tả Dương vẫn đang ngồi đó bốc phét.

"Tôi biết các vị sẽ không tin, nhưng tôi có thể phân tích."

Tả Dương nói: "Đầu tiên, con đường dẫn đến sự phát tài của chủ tịch Trần chính là chuyển phát nhanh đúng không?

Chuyển phát nhanh là một ngành sản xuất không có tiêu chuẩn, nếu có đủ nhân lực và tài nguyên thì có thể thực hiện được; Tiếp theo là MP4, sản phẩm này hết sức đơn giản, trừ phi có thể đạt được trình độ kỹ thuật giống như Sony, nếu không thì cũng bình thường thôi; Cuối cùng là điện thoại di động, không có điều tra thì không có quyền lên tiếng, tôi đã cố ý mua hai chiếc điện thoại di động Qủa Xác, cảm giác trải nghiệm rất bình thường, nếu không có lăng xê và quảng cáo, tôi cảm thấy nó sẽ bị nhấn chìm trong thị trường điện thoại khổng lồ này."

"Cho nên…"

Cuối cùng Tả Dương còn đưa ra một lời tổng kết: "Quỹ đạo phát triển của chủ tịch Trần chỉ có thể nói là tương đối phức tạp, nhưng còn lâu mới đạt đến ngưỡng đáng kinh ngạc, hơn nữa quỹ đạo này thực sự có thể bắt chước, nếu tôi cùng học đại học với chủ tịch Trần, nói không chừng còn có thể tạo ra được một điện tử Qủa Xác lớn hơn nữa."

Tả Dương vừa nói xong, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Tào Kiến Đức.

Kẻ lười như Lão Tào cười khổ đùa nghịch micro hai lần, đột nhiên nói với người dẫn chương trình: "Chuyện này không phải do chương trình của các anh sắp xếp đúng không, cố ý nói như vậy để tăng tính chủ đề và ratings, tôi quen biết một số giám đốc đài truyền hình."

"Không có, không có, tuyệt đối không có."

Người dẫn chương trình vội vàng phủ nhận: "Chúng tôi sản xuất dựa theo nguyên tắc công bằng công chính, sẽ không dùng loại thủ đoạn này."

"Vậy thì tốt rồi."

Tào Kiến Đức không tiếp tục truy cứu, đồng thời chuyển ánh mắt về phía Tả Dương, đánh giá một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Nói thật, tôi cũng không biết tại sao cậu lại nhằm về phía Qủa Xác, trong chuyện này chắc hẳn có một số nguyên nhân, có lẽ là muốn nổi tiếng."

"Tôi không…"

Tả Dương đang định giải thích, nhưng Tào Kiến Đức lại xua tay: "Xin hãy để tôi nói hết."

Lúc này Tả Dương mới ngậm miệng lại, trong lòng suy ngẫm xem lát nữa nên phản bác lại như thế nào?

"Nhưng, tôi sẽ không cho cậu cơ hội này đâu."

Tào Kiến Đức nở một nụ cười hơi vô lại: "Chuyện này tôi sẽ không báo cáo với hội đồng quản trị và chủ tịch Trần, sau này khi bọn họ xem chương trình, tôi nhớ ra rồi đi giải thích một chút là được."

Vẻ mặt Tả Dương hơi ngạc nhiên một chút, Vương Tử Bác ngồi trước TV nói với Trần Hán Thăng: "Tính cách biếng nhác này của giám đốc Tào ngược lại có phần giống với mày đấy."

"Còn về phần những phân tích lúc nãy của cậu, tôi cảm thấy cậu nói như rồng leo, làm như mèo nửa, nhưng như vậy cũng xúc phạm những thành ngữ này."

Tào Kiến Đức nhàn nhạt nói: "Bởi vì cho dù là làm chuyển phát nhanh hay làm mp4, bao gồm cả điện thoại di động, chúng tôi đều gặp phải những thách thức rất lớn, nhưng vẫn có thể khắc phục được, bởi vì trong lòng chúng tôi có một tín ngưỡng như vậy, còn cậu thì không?"

"Sau giám đốc Tào biết tôi không có?"

Tả Dương bình tĩnh trả lời.

"Vậy tôi hỏi cậu nhé?"

Sắc mặt của Tào Kiến Đức hơi nghiêm nghị, Tả Dương tập trung tinh thần, đang định tìm kiếm lỗ hổng trong câu nói của Tào Kiến Đức.

“Cậu có tin trên thế giới này có Ultraman không?”

Tào Kiến Đức đột nhiên hỏi.

“Cái gì?”

Tả Dương đột nhiên mở to mắt, đây là chuyện quỷ quái gì vậy?

“Nhìn dáng vẻ này của cậu, tôi đã biết cậu không tin vào sự tồn tại của Ultraman hoang dại rồi.”

Tào Kiến Đức nở một nụ cười trêu chọc: “Điện tử Qủa Xác chúng tôi từ trên xuống dưới đều tin vào điều này, cho nên mới thành công.”

“Ha ha ha…”

Trong trường quay từ người dẫn chương trình đến ban giám khảo, từ thí sinh dự thi đến người xem, tất cả mọi người đều bật cười, có thể pha trò không đâu vào đâu trong những trường hợp công khai như thế này, Tào Kiến Đức thực sự có hương vị trêu chọc bất hảo của chủ tịch Trần.

Nhưng sắc mặt của Tả Dương hơi thâm trầm, nhìn chằm chằm vào Tào Kiến Đức nói: “Chủ tịch Tào đang đùa cợt tôi sao?”

“Không không không.”

Ngoài miệng Tào Kiến Đức nói “không có”, nhưng hai tay ôm trước ngực dựa lưng vào thành ghế, rõ ràng là dáng vẻ “tôi đang đùa cợt cậu đấy, cậu có thể làm gì được tôi nào?”.

“Được rồi, phần đặt câu hỏi của khán giả đến đây kết thúc, chúng ta sẽ chuyển sang phần tiếp theo.”

Người dẫn chương trình vội vàng kiểm soát hiện trường, để chương trình khôi phục lại bình thường.

“Gã bạn trai này của chị Tĩnh đúng là chí lớn nhưng tài mọn.”

Vương Tử Bác cũng đang đánh giá: “Hiện giờ chị Tĩnh thế nào đi nữa thì giá trị con người cũng cao hơn anh ta đúng không?”

“Cho nên mới trở thành bạn trai cũ, nhưng chuyện trùng hợp trên thế giới này không chỉ như vậy, mày xem cái này đi.”

Trần Hán Thăng đi đến phòng ngủ lấy ra một phần tài liệu, ném cho Vương Tử Bác.

Vương Tử Bác lật xem, đây là một doanh nghiệp vừa và nhỏ đang xin hỗ trợ tài chính từ “Công ty hạt giống Tư Bản”, công ty hạt giống Tư Bản cũng giống như các công ty đầu tư khác, website official được công khai với bên ngoài.

Bất cứ doanh nghiệp nào đạt đến một ngưỡng cửa nhất định nào đó đều có thể đăng tải kế hoạch kinh doanh lên trang web chính thức của công ty đầu tư, sau khi trải qua xét duyệt, nếu có tiềm năng nhất định thì sẽ tiến vào quá trình xem xét và phỏng vấn.

Hiện giờ công ty Hạt giống Tư Bản có một nhóm nhỏ đánh giá chuyên nghiệp, sau khi xét duyệt chéo lẫn nhau, sẽ trình kết quả lên cho Nhiếp Tiểu Vũ, Nhiếp Tiểu Vũ lại giao cho Trần Hán Thăng.

Cuối cùng Vương Tử Bác nhìn thấy một cái tên được khoanh tròn trong bản danh sách này, chính là “Tả Dương”.

“Có phải cùng một người không?”

Vương Tử Bác không biết nên khóc hay nên cười.

“Nhiếp Tiểu Vũ đã xem qua sơ yếu lý lịch của người đăng ký rồi, đúng là cùng một người.”

Trần Hán Thăng nhún vai nói: “Trong giới đầu tư, có một số người biết người đứng sau công ty Hạt Giống Tư Bản là tao, nhưng Tả Dương vừa mới về nước nên vẫn chưa biết chuyện này, vì thế anh ta mới đánh bậy đánh bạ xin nhầm.”

“Vậy mày định làm gì?”

Vương Tử Bác suy nghĩ ra một biện pháp “ác độc”: “Đầu tiên để anh ta tiến vào vòng phỏng vấn, sau đó lại từ chối anh ta, khiến anh ta nhận lấy thất vọng trong kỳ vọng?”

“Làm vậy liệu có ác độc quá không?”

Trần Hán Thăng giả vờ suy tư một lát: “Chi bằng trước tiên để anh ta tiến vào phỏng vấn, sau đó tao sẽ cho nghỉ phép, yêu cầu chị Tĩnh đến hỗ trợ phỏng vấn một chút, như vậy liệu có nhẹ nhàng hơn không?”

“Vậy thì xong rồi.”

Vương Tử Bác thử tưởng tượng ra hình ảnh kia một chút, ngay cả cậu ấy cũng cảm thấy hơi tàn nhẫn: “Lúc nãy Tả Dương vừa mới công kích Qủa Xác, bây giờ lại là chị Tĩnh phỏng vấn, có lẽ anh ta sẽ sụp đổ mất.”

“Vậy thì cũng không còn cách nào khác.”

Trần Hán Thăng vô tội nhún vai: “Ai bảo anh ta không tin trên thế giới này có Ultraman chứ?”

Chương 960: Khổng ngự tỷ: Bát nước đổ đi khó hốt lại

"Còn gặp Tiga gì đó nữa! Qủa Xác của chúng mày đều là những người thích khoác lác như vậy sao?"

Vương Tử Bác ném xuống một câu, tự mình đi tắm rửa, Trần Hán Thăng lại nhìn chằm chằm vào tài liệu của Tả Dương, sau đó cầm bút viết lên tờ giấy con số "200000000".

"Con gái à, cha con vì giải quyết Tu La tràng mà phải thêm hai trăm triệu tệ đấy."

Trong phòng khách yên tĩnh, Trần Hán Thăng thở dài một hơi thật sâu.

Vương Tử Bác hoàn toàn không thể ngờ được rằng, chuyện cậu bạn nối khố mua máy bay tư nhân còn dự định sử dụng để giải quyết Tu La Tràng, bởi vì hai chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

Có lẽ đây chính là "sắp đặt" chăng, năm đó Trần Hán Thăng làm Hoả Tiễn 101, không ai có thể tưởng tượng được rằng hắn vừa mới thành lập đã nghĩ đến chuyện bán nó đi.

Khi còn làm việc bán thời gian ở trong nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, Trần Hán Thăng đã nghĩ đến chuyện đào rỗng nhà máy này.

Bây giờ đứa nhỏ còn chưa chào đời, nhưng hắn đã suy nghĩ đến vai trò của máy bay tư nhân.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau sau khi thức dậy, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đụng phải

Khổng Tĩnh khi xuống lầu.

Các quản lý cấp cao của Qủa Xác đều là hàng xóm với nhau trong một toà nhà, thời gian đi làm lại thống nhất nên thường xuyên gặp nhau vào buổi sáng, Lý Tiểu Giai và Thôi Chí Phong đi ở phía trước đang thảo luận một số vấn đề.

Trần Hán Thăng gật đầu với Khổng Tĩnh, Vương Tử Bác lại lễ phép chào hỏi một tiếng.

"Tử Bác hôm qua tới sao?"

Khổng ngự tỷ nở một nụ cười trầm ngâm, cô mặc một bộ đồ vest màu trắng khéo léo tinh xảo, mái tóc búi cao thoạt nhìn có vẻ vừa gọn gàng vừa trầm ổn, nhưng đôi giày cao gót màu trắng dẫm "lộc cộc lộc cộc" trên mặt đất lại toát ra vẻ giỏi giang khí chất.

Vừa mới đi ra khỏi hành lang, đối mặt với ánh mặt trời hơi chói mắt, Khổng Tĩnh khẽ giơ tay lên che chắn một chút, sau đó nhẹ nhàng buông xuống, đôi tất chân màu da bó sát lấy bắp chân tinh tế, sức quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành được thể hiện trong từng động tác nhỏ nhặt.

Ba người cùng nhau đi về phía nhà ăn, thực chất chủ yếu vẫn là Trần Hán Thăng nói chuyện với Khổng Tĩnh, Vương Tử Bác ở bên cạnh làm một nhân vật trong suốt, thỉnh thoảng còn nghe bọn họ nói những câu như "60 triệu, một trăm triệu, thị trưởng muốn đến đây kiểm tra", Vương Tử Bác chỉ có một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Xa lạ chính là nội dung công việc của bọn họ thực sự giống như một bộ phim truyền hình vậy;

Quen thuộc chính là, hai người này đều rất quen thuộc với mình trong hiện thực.

Loại tương phản này sẽ mang đến một cảm giác tách rời mạnh mẽ, Vương Tử Bác luôn cảm thấy linh hồn của mình

giống như đã xuất ra khỏi cơ thể, còn cơ thể đang đi theo bọn họ về phía nhà ăn ăn cơm.

Lượng cơm Khổng Tĩnh ăn rất nhỏ, cho nên sau khi ăn xong cô đi đến văn phòng trước, hai thùng cơm lớn với sức ăn lớn như Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác vẫn đang nhai nuốt bánh bao.

"Tiểu Trần."

Lúc này Vương Tử Bác mới hỏi: "Có phải tối qua chị Tĩnh không xem được chương trình kia không, tao quan sát thấy chị ấy không có chút bất thường nào."

"Nếu mày có thể quan sát được sự bất thường của chị Tĩnh…"

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Vậy chứng tỏ mày cách vị trí của chị ấy cũng không còn xa nữa, bây giờ chị ấy đang là phó lãnh đạo của điện tử Qủa Xác, nếu thể hiện toàn bộ cảm xúc của mình ở trên khuôn mặt thì sao có thể lãnh đạo được một đội ngũ?"

"Vậy ý của mày là…"

Vương Tử Bác hiểu ra: "Chị Tĩnh đang giả vờ?"

"Ừ."

Trần Hán Thăng đáp lời.

Ngày hôm qua Nhiếp Tiểu Vũ đã nhắn tin nhắc nhở trong group chat rằng lần này giám đốc Tào đã xuất hiện trên chương trình "Chiến thắng ở Trung Quốc' sau này nếu có các trường hợp tương tự, thì có lẽ sẽ đến lượt các đồng nghiệp khác, cho nên mọi người có thể xem một chút để chuẩn bị sẵn sàng.

Một người có thái độ làm việc nghiêm túc và trách nhiệm như Khổng ngự tỷ, cô chắc chắn sẽ xem tv, cũng nhất định

nhìn thấy Tả Dương.

Nhưng cô cho rằng, các đồng nghiệp khác không hề hay biết người đang công kích điện tử Qủa Xác kia chính là bạn trai cũ thời đại học của mình.

Trên thực tế, Trần Hán Thăng đã biết, lúc trước hắn đã từng nghe nói đến cái tên "Tả Dương" hai lần.

Một lần là do Ôn Linh tiết lộ; Một lần là khi bọn họ đang đi công tác ở Thâm Thành, Tả Dương gọi điện thoại đến đây, Trần Hán Thăng cố ý gây hiểu nhầm Khổng Tĩnh đã có chồng, Tả Dương đang ở nước Mỹ tức giận đến mức nổi trận lôi đình.

"Vậy tại sao lúc nãy mày không để chị Tĩnh thay thế mày đi phỏng vấn?"

Vương Tử Bác nhắc nhở nói: "Mày quên à?"

"Đầu óc mày đúng là ngu ngốc."

Trần Hán Thăng ăn uống no say, lau miệng mắng: "Nếu tao nói ngay bây giờ, chị Tĩnh chắc chắn sẽ muốn xem hồ sơ của các ứng viên trước, như vậy nói không chừng chị ấy sẽ tìm lý do thoái thác, chẳng lẽ mày không muốn nhìn thấy anh Dương đeo lên lớp mặt nạ đau khổ sao?"

…

Trần Hán Thăng đoán không sai, tối hôm qua Khổng Tĩnh thực sự đã xem chương trình kia, đặc biệt là khi Tả Dương bước ra, cô còn nghĩ rằng mình đã hoa mắt.

Còn về lý do Tả Dương công kích Qủa Xác, đại khái Khổng Tĩnh cũng có thể đoán được, có lẽ đây chính là một cảm xúc phức tạp hỗn loạn "ghen ghét, phẫn hận, không cam lòng".

Lúc trước khi Tả Dương đang làm việc ở Phố Wall, điều kiện thực sự không tồi, từng trải việc đời, mức lương không

tồi, cách nói năng không tầm thường…

Bản thân Tả Dương cũng rất tự tin, với điều kiện hiện tại của anh ta, sau khi về nước chắc chắn sẽ tìm được một công việc lương cao, nhất định có thể trở thành một nhân vật trâu bò trong mắt các bạn học, hơn nữa… Nhất định có thể cứu vãn người bạn gái cũ đã từng từ bỏ.

Trong khoảng thời gian này, Tả Dương cũng từng nghe thấy một số tin tức, bạn gái thời đại học Khổng Tĩnh đã từ chức ở công ty chuyển phát nhanh Thâm Thông, trở thành phó tổng giám đốc của một công ty khoa học kỹ thuật.

Cũng chính vào lúc đó, Tả Dương biết đến cái tên "Qủa Xác".

Nhưng vào thời điểm đó, Qủa Xác chưa có danh tiếng, Tả Dương cho rằng đó cũng chỉ là nhảy việc bình thường, dù sao thì Khổng Tĩnh- Người chỉ có bằng cử nhân đại học làm sao có thể tìm được một công việc tốt như vậy chứ, có lẽ cả đời này sẽ chỉ lăn lộn trong một số doanh nghiệp cấp thấp mà thôi.

Cho nên Tả Dương đã đẩy nhanh thủ tục ly hôn cùng với cô vợ ngoại quốc của mình, anh ta nghĩ như thế này, lúc trước việc mình vứt bỏ Khổng Tĩnh thực sự không đúng, nhưng sau khi về nước, anh ta chỉ cần tuỳ tiện là có thể dẫn cô vượt qua các tầng lớp xã hội, có lẽ sẽ đền bù được những sai lầm của mình năm đó, đúng không?

Nhưng chờ đến khi Tả Dương từ chức và hoàn tất toàn bộ thủ tục ly hôn thì lại phát hiện tình hình có gì đó không đúng, Qủa Xác thế mà lại bán điện thoại di động?

Hơn nữa doanh số còn tốt như vậy?

Sau đó, chuỗi sản phẩm Qủa Xác rối bù, Cộng đồng Qủa Xác, Qvodplayer Qủa Xác, Qủa Xác cloud… Định giá giá trị thị trường của điện tử Qủa Xác đã bay thẳng lên đến hàng

chục tỷ, bạn gái cũ Khổng Tĩnh vẫn là phó lãnh đạo của Qủa Xác như cũ, nhưng điều khác biệt chính là, cô đã rất rất có tiền.

Nghe nói vào cuối năm nay, trong bảng xếp hạng nữ doanh nhân Hồ Nhuận trong nước, Khổng Tĩnh đã chắc suất chiếm một vị trí.

Những người bạn học đại học đã từng khuyên Khổng Tĩnh và Tả Dương nối lại tình xưa trước đó hiện giờ không còn ai lên tiếng nữa, hoặc là chỉ im lặng chế giễu, Tả Dương cũng trở thành chủ đề trà dư tửu hậu:

Bạn học A:

Lớp chúng ta đã từng có một cặp tình nhân, trai xinh gái đẹp, hồi đại học có thể nói là kim đồng ngọc nữ.

Sau đó người con trai xuất ngoại, bởi vì không thể lăn lộn được nên đã tìm một người phụ nữ nước ngoài để kết hôn, người con gái quá đau lòng nên đã từ bỏ công việc ổn định ở ngân hàng, trực tiếp từ chức để làm việc trong một công ty tư nhân.

Bây giờ người con trai đang làm quản lý nhỏ trong một công ty chứng khoán, các bạn đoán xem người con gái kia hiện giờ thế nào?

Người qua đường B:

Như thế nào rồi?

Bạn học A:

Nghe nói giá trị con người của cậu ấy đã lên đến hàng trăm triệu, hàng ngày thường xuyên tiếp xúc với các lãnh đạo cấp cao của tỉnh, thành phố, cậu ấy chính là tổng giám đốc của điện tử Qủa Xác, Khổng Tĩnh, không thể tưởng tượng được rằng cậu ấy chính là bạn đại học của chúng ta đúng không?

Lần trước khi tớ đến Kiến Nghiệp, cậu ấy không có thời gian gặp tớ, nhưng đã sắp xếp cho tớ ở trong khách sạn quốc tế Kim Lăng, giá một đêm hơn 1000 tệ đấy, tương đương với gần nửa tháng lương của tớ đấy!

Người qua đường B:

Mẹ nó, hoá ra là Khổng tổng à? Chẳng phải người con trai kia hối hận đến chết rồi không?

Người bạn học A:

Ai nói không phải đâu, nghe nói người đàn ông kia còn muốn nối lại tình xưa, nhưng nếu tớ là Khổng Tĩnh, thậm chí còn không thèm ngước mí mắt lên nhìn.

…

Khi những lời này lọt vào lỗ tai Tả Dương, anh ta vừa xấu hổ vừa tức giận, thậm chí còn có chút ghen tị, vốn dĩ còn có ý định khoa trương trở về nước, đồng thời mở tiệc chiêu đãi các bạn học ăn một bữa, lớn tiếng tuyên bố "I'm Back!"

Bây giờ lại đổi thành kẹp chặt đuôi lặng lẽ trở về. Nhưng khi ở trong nước, Tả Dương càng cảm nhận sâu sắc sức ảnh hưởng của chuỗi sản phẩm điện tử Qủa Xác, nhưng càng như vậy, anh ta càng có một cảm giác vô lực, điều đó có nghĩa là mình đang cách Khổng Tĩnh rất xa rất xa.

Cho nên cuối cùng, Tả Dương lại rất căm hận điện tử Qủa Xác, tại sao lại phát triển nhanh như vậy, tại sao lại phát triển tốt như vậy?

Còn mẹ nó tại sao chúng mày không phá sản đi?

Còn nữa Trần Hán Thăng, cầu xin mày hãy nhanh làm một loạt hành động ngu ngốc đi, đừng lúc nào cũng kiếm được tiền như vậy!

Nhưng Tả Dương cũng biết, cho dù than vãn như vậy cũng chẳng có ích lợi gì, nếu một sinh viên như Trần Hán Thăng cũng có thể thành lập điện tử Qủa Xác, chẳng lẽ một du học sinh như mình không thể sao?

Tả Dương nghiêm túc nghiên cứu quá trình phất lên của Trần Hán Thăng, phát hiện mỗi một bước đi của hắn đều vô cùng tầm thường, thực sự chỉ là vận may tương đối tốt, nếu đổi vị trí với nhau, anh ta làm chắc chắn sẽ không thua kém Trần Hán Thăng.

Nhưng năm đó Trần Hán Thăng xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, Tả Dương cảm thấy đó là một cách tương đối ngu ngốc, anh ta đã từng làm việc ở phố Wall nên biết công ty tư bản mới là cách nhanh nhất để làm giàu.

Vì thế anh ta đã gửi bản kế hoạch đầu tư kinh doanh vào nhiều tổ chức tài chính khác nhau, dựa vào lý lịch không tồi để trở thành người chơi của "Chiến thắng Trung Quốc'. Trong lúc phát hiểu, Tả Dương có ý định dùng thái độ ôn hoà để công kích Trần Hán Thăng và Qủa Xác một chút.

Kết quả Tào Kiến Đức căn bản không cho cơ hội, ngay cả sức nóng cũng không cho tăng lên, còn trêu chọc Tả Dương một phen ở trước mặt khán giả TV cả nước.

"Cần gì phải làm như vậy chứ? Tự rước lấy nhục."

Trong văn phòng của điện tử Qủa Xác, Khổng ngự tỷ lặng lẽ thở dài một hơi, Tào Kiến Đức là người dễ chọc lắm sao? Vị trí của anh ta ở trong hội đồng quản trị thậm chí còn ở phía trước Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm.

Cứ thế một thời gian yên tĩnh trôi qua, vào một ngày giữa tháng chín, Trần Hán Thăng đột nhiên gõ cửa văn phòng của Khổng Tĩnh, trong tay còn cầm một tập tư liệu: "Chị Tĩnh, hôm nay là thời gian phỏng vấn các ứng viên của công ty Hạt

Giống Tư Bản, tôi phải đến sân bay đón một vị khách quý, phiền chị giúp tôi một chút.”

“Được, cậu đặt tư liệu xuống đi.”

Khổng Tĩnh không để bụng, những tình huống này thường xuyên xảy ra.

Sau khi xử lý xong công việc trong tay, Khổng Tĩnh cầm lấy tập tài liệu đi đến một toà nhà văn phòng, sau khi đi đến một căn phòng chuyên dành cho các cuộc phỏng vấn, những người phụ trách khác của công ty Hạt Giống Tư bản đã chờ sẵn ở đó.

Khổng Tĩnh ngồi ở vị trí chính giữa, uống trà nóng do thư ký chuẩn bị sẵn, cẩn thận lật xem hồ sơ của các ứng viên, cố gắng không bỏ lỡ bất cứ một ý tưởng có giá trị nào.

“Rầm!”

Cũng không biết đã nhìn thấy thứ gì, cổ tay Khổng Tĩnh đột nhiên run lên một chút, vô tình hắt nước trà ra ngoài, thấm ướt tài liệu làm bằng giấy trước mắt.

Cô thư ký vội vàng đến đây dọn sạch, đang chuẩn bị đổi một tập tài liệu mới thì Khổng Tĩnh lại lắc đầu từ chối, cô giống như đang lẩm bẩm cảm khái: “Nước đã hắt ra ngoài rồi, làm sao có thể lấy lại được.”

Chương 961: Cuộc gặp gỡ xấu hổ nhất thế giới

"Tại sao địa chỉ phỏng vấn của công ty Hạt Giống Tư Bản lại đặt ở điện tử Qủa Xác chứ?"

Ngay khi Khổng ngự tỷ đang lặng lẽ chờ ở trong phòng phỏng vấn, Tả Dương cũng đi đến trước cổng điện tử Qủa Xác.

Anh ta dựa theo địa chỉ đã cho đến đây, hoàn toàn không thể ngờ được rằng, vừa mới xuống xe, đập vào mắt đầu tiên chính là logo to lớn bằng kim loại "K?"

"Có phải là cho sai địa chỉ rồi không?"

Tả Dương không bước vào cổng lớn của điện tử Qủa Xác, mà gọi điện cho nhân viên của công ty Hạt Giống Tư Bản xác nhận lại một chút.

"Xin chào, tôi là Tả Dương, tôi muốn hỏi một chút, địa chỉ phỏng vấn của quý công ty có phải là trong nhà máy điện tử Qủa Xác ở đại lộ công nghiệp khu vực Giang Lăng không?"

Lúc Tả Dương nói chuyện, thực ra đã cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Nhân viên làm việc phải bất cẩn như thế nào mới có thể cung cấp sai địa chỉ phỏng vấn chứ?

Nếu không sai, vậy chỉ có thể chứng tỏ rằng công ty Hạt Giống Tư Bản có quan hệ với điện tử Qủa Xác.

"Đúng vậy."

Nhân viên làm việc lạnh lùng trả lời: “Anh cứ đi theo hướng dẫn vào tầng tám là được.”

Sau khi nói xong, nhân viên làm việc lập tức cúp máy, Tả Dương cũng không thể làm gì được trước thái độ này, đây chính là thái độ của một công ty đầu tư thiên sứ nên có, mặc dù ý tưởng sáng tạo khó tìm, nhưng kim chủ lại càng khó tìm hơn nữa.

“Có lẽ chỉ có chút liên quan, có lẽ chỉ là mượn toà nhà hành chính của điện tử Qủa Xác, có lẽ đối phương chưa xem chương trình kia thì sao?”

Trong đầu Tả Dương loé lên rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng dứt khoát đi vào trong nhà máy điện tử Qủa Xác.

Sau khi nhân viên bảo vệ kiểm tra chứng minh thư xong, Tả Dương đi trên vỉa hè bằng phẳng của khu vực nhà xưởng, đánh giá nhìn xung quanh một vòng, phát hiện bản thiết kế quy hoạch của điện tử Qủa Xác thực sự rất đẹp.

Có lẽ là vì diện tích quá lớn, cho nên khắp nơi đều có bảng hướng dẫn, hơn nữa còn tiến hành phân luồng cho người và xe, trong những khoảng trống dưới tán cây rậm rạp, có thể nhìn thấy những toà nhà văn phòng ẩn mình sau lưng không cao lớn lắm, nhưng được sắp xếp rất có quy tắc.

Lại nhìn đến các nhân viên của điện tử Qủa Xác, tạm thời sẽ không đi sâu vào chi tiết về phương diện tinh thần, bởi vì bất cứ công ty nào cũng có một số nhân viên thích tạo nét, nhưng các công nhân bình thường sẽ mặc đồng phục đi làm, các lãnh đạo tầng trung trở lên về cơ bản sẽ mặc vest, trước ngực mỗi người đều có bảng tên, có lẽ đây chính là quy định về trang phục của công ty, thoạt nhìn khá bắt mắt giống như duyệt binh.

Hơn mười phút sau, cuối cùng Tả Dương cũng đã đến tầng 8, toà nhà này không còn náo nhiệt giống như những toà nhà văn phòng anh ta vừa đi qua, nhưng tấm thẻ treo trước cửa lại ghi rõ ràng "Công ty Hạt Giống Tư Bản?"

Dấu "?" có lẽ tượng trưng cho sự tự tin rằng khoản đầu tư sẽ thành công, Tả Dương chống nạnh im lặng một lúc, trên đường đi tới đây, anh ta đột nhiên cảm thấy việc bắt kịp điện tử Qủa Xác dường như là một điều không mấy thực tế.

Dáng vẻ mà Qủa Xác phô bày ra bây giờ không phải là một nhà xưởng địa phương, mà là một gã khổng lồ đã hình thành quy mô, hoàn toàn xứng đáng với địa vị của nó ở trong nước.

"Nghe nói còn mở một phân xưởng nữa ở Thượng Hải."

Khoé miệng Tả Dương giật giật, đi về phía văn phòng phỏng vấn.

…

Tả Dương là người cuối cùng, bảy người phỏng vấn khác cũng đã đến, mọi người đang trò chuyện chào hỏi nhau.

Dù sao bọn họ cũng có thể coi là đồng nghiệp của nhau trên con đường gây dựng sự nghiệp, nói không chừng một lúc nào đó đối phương sẽ thành công, hơn nữa trước mắt công ty Hạt Giống Tư Bản chỉ mới khởi động hai khoản đầu tư, một là Cửu Du, hai là 58.com.

Cửu Du đã được chứng minh là một khoản đầu tư siêu chất lượng, có lẽ 58.com cũng không kém, bởi vì hai công ty này đã nhận được sự góp vốn thêm của Softbank và Tencent, tỷ suất sinh lợi chắc chắn sẽ không tồi.

Cho nên nếu ai trở thành đối tác đầu tư thứ ba của công ty Hạt Giống Tư Bản, về cơ bản có thể kết luận đó là một hạng mục tốt.

Tả Dương cũng tham gia vào bầu không khí giới thiệu lẫn nhau, nhưng có người nhìn chằm chằm vào Tả Dương một lúc rồi đột nhiên hỏi: "Tả tổng, có phải mấy ngày hôm trước anh đã tham gia một chương trình không?"

Tả Dương vẫn chưa nghĩ xem nên giải thích như thế nào, thì đã có một người phỏng vấn khác trả lời: "Có phải là "Chiến thắng Trung Quốc" không? Tôi cũng đã xem rồi."

Mấy người phỏng vấn khác cũng đưa mắt nhìn nhau, xem ra tất cả mọi người đều đã nhận ra, chỉ là ngại mặt mũi không hỏi mà thôi.

"Đúng vậy, tôi đã tham gia chương trình đó."

Tả Dương cân nhắc một chút rồi nói: "Hơn nữa còn có một chút ý kiến nho nhỏ đối với chủ tịch Trần và điện tử Qủa Xác."

"Vậy cậu biết mối quan hệ giữa điện tử Qủa Xác và công ty Hạt Giống Tư Bản không?"

Một người phỏng vấn hơn 40 tuổi hỏi.

"Không biết rõ lắm, lúc trước tôi làm việc ở nước ngoài, sau khi về nước cũng không có hiểu biết thấu đáo về vòng đầu tư trong nước."

Tả Dương quyết định ăn ngay nói thật, bởi vì anh ta cũng muốn đưa ra nghi vấn của mình: "Các anh biết được tin tức gì sao?"

"Chúng tôi cũng chỉ nghe nói, nhưng chưa từng có ai đích thân nghiệm chứng…"

Mặc dù những người gây dựng sự nghiệp này về cơ bản đều có thể xác định Trần Hán Thăng chính là ông chủ phía sau công ty Hạt Giống Tư Bản, nhưng mọi người đều không chọn cách nói ra tình hình thực tế.

Tả Dương công kích điện tử Qủa Xác ở trong chương trình, kết quả còn được chọn vào vòng phỏng vấn, toàn bộ sự kiện này lộ ra một chút kỳ quặc, vì thế không cần phải vì tên ngốc này mà chậm trễ kế hoạch kinh doanh của mình.

Bầu không khí trong hành lang bỗng trở nên xấu hổ lạ thường, Tả Dương cũng không biết tại sao lại đột nhiên trở nên như vậy, chẳng lẽ công ty tư nhân Chung Tử và điện tử Qủa Xác thực sự có mối liên hệ dây mơ rễ má với nhau?

"Trần Hán Thăng sẽ không ngồi bên trong đó đấy chứ?

Trong lòng Tả Dương dần hiện lên một suy nghĩ "táo bạo".

Chẳng bao lâu sau, nhân viên làm việc của công ty Hạt Giống Tư Bản đã ra ngoài, còn cố ý sắp xếp những người được phỏng vấn theo thứ tự, cũng không biết là trùng hợp hay có người cố ý sai bảo, Tả Dương vừa khéo là người cuối cùng.

Người cuối cùng cũng có cái lợi của người cuối cùng, có nhiều thời gian chuẩn bị hơn một chút, đặc biệt là khi người khác tiến vào phòng, trong khoảnh khắc mở cửa và đóng cửa, Tả Dương còn giả vờ đứng lên liếc mắt nhìn một cái.

"Người phỏng vấn chính không phải Trần Hán Thăng, cũng không phải Tào Kiến Đức, hình như là nữ!"

Tả Dương thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không nhìn rõ dung mạo, nhưng từ cách ăn mặc có thể thấy người phỏng vấn chính là nữ.

Như vậy áp lực trong lòng anh ta sẽ giảm bớt hơn một chút, giữa những người khác giới có thể dễ giao tiếp hơn nữa, Tả Dương cởi bỏ cúc áo sơ mi ở cổ, sau khi suy nghĩ một chút lại cài cúc lại.

Hành động nhỏ nhặt vô thức này vẫn để lộ tâm trạng căng thẳng của Tả Dương.

Cùng với việc những người được phỏng vấn không ngừng tiến vào và rời đi, chẳng bao lâu sau hành lang chỉ còn lại một mình Tả Dương, anh ta lặng lẽ đến gần cửa, muốn nghe xem bên trong đang nói cái gì.

"Chúng tôi đã xem kế hoạch kinh doanh của ngài rồi, vừa sáng tạo vừa có tính khả thi, trong quá trình tiếp xúc, chúng tôi cũng cảm thấy ngài rất có tinh thần cạnh tranh, cho nên cho dù kết quả cuối cùng như thế nào đi nữa, chúng tôi cũng sẽ liên hệ trực tiếp với ngài…"

Giọng nữ nhẹ nhàng điềm tĩnh, lại ẩn chứa sự dày dặn kinh nghiệm và trưởng thành, Tả Dương âm thầm suy đoán, có lẽ người phỏng vấn này chắc chắn rất có khí chất, có nên khen ngợi cô ấy xinh đẹp hay không nhỉ?

"Tả Dương!"

Sau khi người được phỏng vấn thứ bảy rời đi, cuối cùng cũng gọi đến cái tên cuối cùng.

Tả Dương hít một hơi thật sâu, giật mạnh cổ tay áo vest, sau đó "kẽo kẹt" một tiếng đẩy cửa ra, vẻ mặt tràn ngập ý cười nói: "Chào buổi sáng, tục ngữ nói người cuối cùng bước lên sân khấu là người cốt lõi, tôi rất vinh hạnh được đảm nhận trọng trách này, kính trọng người, người, người…"

Tả Dương không thể thốt lên cách xưng hô đơn giản "người phỏng vấn chính" này, anh ta nghẹn họng trân trối đứng tại chỗ, hai chân giống như đổ chì, không còn cách nào tiến thêm một bước.

Vẻ mặt tràn ngập sự tự tin đã biến mất, bây giờ Tả Dương ngoại trừ khiếp sợ ra, còn có một cảm giác xấu hổ khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, anh ta chưa từng nghĩ đến mình sẽ gặp lại Khổng Tĩnh trong hoàn cảnh như vậy.

Cô vẫn xinh đẹp như thế, nhưng còn đoan trang hơn hồi còn học đại học, cũng nghiêm túc hơn khi còn học ở Thuỵ Điển.

Dù sao cô cũng nằm trong ban quản lý ở điện tử Qủa Xác, hơn nữa còn là người phỏng vấn chính, mà mình chỉ là một tên vô danh tiểu tốt đang xin đầu tư.

Đã gần giữa trưa, ánh mặt trời vô cùng gay gắt, nhưng Tả Dương lại giống như rơi vào hầm băng, anh ta cảm thấy căn phòng phỏng vấn này giống như một vách đá, bản thân mình cô độc đứng bên cạnh vực thẳm, dưới chân núi đều là những âm thanh đang cười nhạo mình.

Ngay khi Tả Dương đang muốn nhảy xuống thì một tiếng thở dài sâu kín nhẹ nhàng quanh quần ở trong phòng, Tả Dương lập tức "tỉnh táo" lại, lúc nãy anh ta suýt chút nữa đã té xỉu ở trên mặt đất.

"Mình thế mà lại vứt bỏ một người phụ nữ như vậy."

Trong lòng Tả Dương bắt đầu quặn đau.

"Anh Tả."

Khổng Tĩnh thở dài xong, chỉ vào chiếc ghế dựa trước bàn phỏng vấn nói: "Mời anh ngồi xuống."

Chương 962: Em định làm việc cho Trần Hán Thăng cả đời sao?

Tả Dương giống như không nghe thấy yêu cầu bảo mình ngồi xuống, vẫn ngơ ngác nhìn chằm chằm vào người phỏng vấn chính- Khổng Tĩnh.

“Anh Tả, mong anh hãy chú ý đến hành vi cử chỉ của mình…”

Người phụ trách nhóm xét duyệt của công ty Hạt Giống Tư Bản hơi khó chịu, đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải một người phỏng vấn bất lịch sự như thế này, những người khác không nói cung kính, nhưng ở trên người bọn họ vẫn có thể nhìn thấy được những tố chất cơ bản của một người gây dựng sự nghiệp nên có.

“Không sao đâu.”

Khổng Tĩnh cũng không so đo, ngược lại nhàn nhạt nói: “Sầm Hiểu ở lại, các cậu đi ra ngoài trước đi.”

Sầm Hiểu là thư ký riêng của Khổng Tĩnh, Ôn Linh sớm đã được thả ra đi làm quản lý trung tầng, nghe thấy dặn dò của Khổng tổng, mấy cấp dưới của công ty Hạt Giống Tư Bản đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó lập tức thu dọn đồ đạc rời đi, ngay cả việc đóng cửa cũng vô cùng nhẹ nhàng “lạch cạch” một tiếng.

Rõ ràng, Khổng tổng và người phỏng vấn tên “Tả Dương” này có lẽ quen biết nhau.

Trong căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại ba người, thư ký Sầm Hiểu cúi đầu ngồi ở phía sau, nếu Khổng ngự tỷ không dặn dò, có lẽ cô ấy có thể hoà cùng một thể với chiếc ghế gỗ, ngay cả hơi thở cũng thả chậm tiết tấu, chỉ muốn làm một nhóm không khí hình người.

"Về từ lúc nào vậy?"

Một lát sau, Khổng Tĩnh mở miệng phá vỡ sự im lặng.

"Anh…. Khụ, về nước từ đầu năm."

Tả Dương phát ra một tiếng lẩm bẩm từ trong cổ họng, sự khiếp sợ trong mắt chậm rãi biến mất, nhưng thứ loé lên ngoại trừ chật vật ra, còn có nỗi thất vọng cực lớn.

Chật vật chính là, bây giờ cuối cùng anh ta cũng đã hoàn toàn hiểu rõ, điện tử Qủa Xác và công ty Hạt Giống Tư Bản có lẽ là một thể, nghĩ lại cũng thật buồn cười, chân trước vừa mới đáp trả người ta, phía sau đã chạy đến cầu xin người ta đầu tư.

Thất vọng chính là, câu nói nhạt nhẽo "Về từ lúc nào vậy?" của Khổng Tĩnh thực sự chỉ coi Tả Dương như một người bạn học bình thường mà thôi.

"Cô ấy thậm chí còn không muốn nói "Đã lâu không gặp"."

Tả Dương lặng lẽ suy nghĩ, lồng ngực đau đớn đã ảnh hưởng đến hô hấp của mình.

"Đầu năm về nước, cũng lâu lắm rồi nhỉ."

Khổng Tĩnh gật đầu, mở tài liệu ra nói: "Kế hoạch kinh doanh mà cậu trình lên, tôi sẽ đại diện cho công ty Hạt Giống Tư Bản đáp lại một chút, bởi vì tồn tại một số vấn đề nên có lẽ công ty sẽ không rót vốn."

"Ồ, được."

Tả Dương tuỳ tiện trả lời một tiếng, hình như bây giờ anh ta không mấy quan tâm đến bản kế hoạch kinh doanh này.

Căn phòng lại yên tĩnh một lần nữa, Sầm Hiểu vốn đang viết 1, 2, 3, 4… Ở trên notebook, đột nhiên không nghe thấy có người nói chuyện, cô ấy vội vàng dừng lại, sợ âm thanh ngòi bút trượt trên giấy quá ồn ào.

"Bởi vì…"

Khổng Tĩnh do dự một chút rồi mở miệng một lần nữa, chủ đề vẫn là "bản kế hoạch kinh doanh".

"Bởi vì khuyết thiếu khả năng vận hành nhất định, trên thực tế, kinh doanh là một bộ môn với kiến thức vô cùng phức tạp, có lẽ quỹ đạo của những người thành công đó thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng lại bị giới hạn trong tính cách của người gây dựng sự nghiệp, mức độ làm việc nhóm, bao gồm cả nhu cầu của xã hội lúc đó, thực ra nó rất khó có thể sao chép."

Khổng Tĩnh giống như đang giải thích lý do, nhưng cũng giống như đang khuyên nhủ: "Tự tin là chuyện tốt, nhưng nhất định phải làm đến nơi đến chốn."

Tả Dương chậm rãi ngẩng đầu lên, hình như Khổng Tĩnh đang nhân cơ hội này để nhắc nhở anh ta rằng, cách trình bày và phân tích "Mô phỏng quỹ đạo thành công của Trần Hán Thăng" trong chương trình lần trước thực chất rất thiếu hiểu biết.

"Em đang quan tâm đến anh sao?"

Tả Dương đột nhiên hỏi.

"Cậu là bạn học đại học của tôi, đương nhiên tôi sẽ đưa ra một số nhắc nhở thích hợp."

Lúc Khổng Tĩnh trả lời, biểu cảm không có bất cứ gợn sóng nào.

“Chỉ là bạn học thôi sao?”

Tả Dương không nhịn được đi về phía trước một bước.

“Rầm!”

Thư ký Sầm Hiểu- Người đã hoà cùng một thể với ghế gỗ đột nhiên lại “sống”, đứng lên lạnh lùng trừng mắt nhìn Tả Dương.

Chỉ cần anh ta tiến thêm một bước nữa, Sầm Hiểu sẽ liên lạc với nhân viên bảo vệ ngay lập tức.

“Cô gái nhỏ, cô đang lo lắng chuyện gì vậy? Cô biết mối quan hệ giữa tôi và Khổng Tĩnh không? Tôi không thể nào làm tổn thương đến cô ấy.”

Tả Dương chân thành giải thích, nhưng bởi vì kích động quá mức, ngược lại càng rối rắm hỗn loạn.

Sầm Hiểu không trả lời, tóm lại chỉ cần Tả Dương đến gần hơn một chút nữa, để bảo vệ sự an toàn của bà chủ, cô ấy sẽ lập tức xử trí.

“Haiz…”

Khổng Tĩnh lắc đầu, đứng lên bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Những gì nên nói tôi đã nói hết rồi, cậu hãy suy nghĩ kỹ càng một chút đi.”

Cảnh tượng hôm nay đã đả kích sâu sắc đến Tả Dương, cho nên cảm xúc của anh ta hơi mất kiểm soát, Khổng Tĩnh lo lắng xảy ra vấn đề, cầm tài liệu chuẩn bị rời đi.

Tả Dương cứ thế nhìn Khổng Tĩnh lướt ngang qua nhau, anh ta rất muốn túm chặt cánh tay Khổng Tĩnh, lớn tiếng nói với cô bạn gái cũ thời đại học này: “Anh chưa từng quên em, anh vẫn còn yêu em, em biết không?”

Nếu Khổng Tĩnh còn là một giám đốc chi nhánh công ty Chuyển phát nhanh Thâm Thông ở Kiến Nghiệp, sau khi trở về nước, Tả Dương chắc chắn sẽ làm như vậy.

Bởi vì lúc ấy Tả Dương có thể từ trên cao nhìn xuống Khổng Tĩnh, cảm giác vượt trội về thân phận đã mang đến cho anh ta dũng khí chơi xấu, thậm chí có thể lớn tiếng nói: "Đừng làm trong công ty Chuyển phát nhanh không có hàm lượng kỹ thuật gì đó nữa, anh có thể dẫn em tìm một cuộc sống khác."

Nếu nói như vậy, không cần biết Khổng Tĩnh từ chối hay đồng ý, anh ta vẫn có thể thoả mãn lòng tự trọng và hư vinh của một người đàn ông.

Nhưng bây giờ Khổng Tĩnh đang là tổng giám đốc của điện tử Qủa Xác, là một nữ doanh nhân nổi tiếng khắp Trung Quốc, cho nên Tả Dương phải lùi bước, không những không dám giở trò này, ngay cả việc tỏ tình một lần nữa cũng không có dũng khí.

Anh ta thực sự lo lắng sẽ bị bảo vệ vặn tay sau lưng đưa đến cục cảnh sát, như vậy sẽ càng mất mặt hơn nữa.

"Chờ một chút…"

Ngay khi Khổng Tĩnh đang kẽo kẹt mở cửa một tiếng thì Tả Dương ở phía sau đột nhiên gọi cô lại.

Khổng ngự tỷ quay đầu lại, Sầm Hiểu càng cảnh giác che chắn ở phía trước.

"Trưa nay, cũng nhau ra ngoài ăn một bữa đi."

Đây là yêu cầu cuối cùng của Tả Dương, sau "cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn" ngày hôm nay, anh ta đã không hy vọng xa vời có thể quay lại với Khổng Tĩnh, cũng từ bỏ ý định sao chép quỹ đạo của Trần Hán Thăng.

Bây giờ anh ta chỉ muốn ăn một bữa cơm với Khổng Tĩnh, sau đó hoàn toàn buông bỏ mối tình đại học say đắm đã không còn hiện thực này.

“Thôi quên đi.”

Nhưng Khổng Tĩnh không đồng ý, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi thích hương vị ở nhà ăn hơn.”

“Một lần cuối cùng.”

Tả Dương vẫn cứ kiên trì: “Sau khi ăn xong, anh sẽ trở về Lưỡng Quảng miền Đông, nhắc nhở của em cực kỳ chính xác, anh không thích hợp gây dựng sự nghiệp, anh muốn trở về xem ở công ty chứng khoán Việt Phát có vị trí thích hợp nào không?”

Tả Dương và Khổng Tĩnh đều là người Lưỡng Quảng miền Đông, trường học cũ của bọn họ chính là học viện Tài chính Lưỡng Quảng miền Đông hiện tại.

Sau khi nghe những lời này, cuối cùng Khổng ngự tỷ cũng dừng bước, nghiêm túc đánh giá Tả Dương một lát.

Tả Dương nè nén cảm xúc phập phồng, cũng bình tĩnh đối mặt.

“Ở xa tới là khách, vậy để tôi mời cậu, ở nhà ăn của công ty đi.”

Khổng Tĩnh cười nói.

Nụ cười dịu dàng dừng lại ở trong mắt Tả Dương, sống mũi anh ta đột nhiên hơi chua xót.

Tại sao lúc trước lại muốn xuất ngoại chứ?

Hoặc là vào thời điểm khó khăn lại cắn răng kiên trì một chút, tại sao lại ở bên cạnh người phụ nữ nước ngoài đó chứ?

Nếu là như vậy, chúng ta vẫn là cặp tình nhân hoàn mỹ nhất trong mắt các bạn học đúng không?

…

Điện tử Qủa Xác hiện đang có ba nhà ăn, hai nhà ăn cho công nhân, và một cái cho các nhân viên quản lý từ p7 trở lên. P7 trở lên đều là những tầng lớp quản lý cấp trung và cấp cao với thu nhập hàng trăm ngàn tệ trở lên, mọi người cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy Tả Dương ở bên cạnh Khổng tổng.

Nhưng trong ánh mắt Tả Dương lại tràn ngập hoài niệm, anh ta ngước nhìn bàn đồ ăn trước mặt, nói: "Lúc nãy khi xếp hàng gọi cơm, em đứng bên cạnh anh, anh có một cảm giác như trở về thời đại học."

Khổng Tĩnh mỉm cười không nói gì, sau khi cơm nước xong xuôi, cô lại dẫn theo thư ký Sầm Hiểu, đích thân đưa Tả Dương rời khỏi điện tử Qủa Xác.

Sắp đến giờ ly biệt, trong lòng Tả Dương giống như có một cục đá đè nặng, nhưng biểu cảm trên mặt lại cố gắng hết sức giả vờ nhẹ nhàng thoải mái nhất, lúc này Sầm Hiểu lại cảm thấy Tả Dương hơi đáng thương, bởi vì xét từ biểu hiện này, có lẽ cả đời này anh ta cũng không thể buông bỏ được.

"Phù…"

Bên dưới logo "K?" trước cửa, Tả Dương thở phào một hơi, đang định giang hai tay ra muốn nói gì đó thì Khổng Tĩnh đang vươn tay ra trước: "Sau này còn gặp lại."

Tả Dương sửng sốt một chút, kìm nén câu nói "Ôm một chút" kia ở trong lòng, cũng lịch sự chạm vào ngón tay Khổng Tĩnh: "Sau này còn gặp lại."

Mặc dù không có "Đã lâu không gặp", nhưng có "sau này còn gặp lại", mối tình thời đại học đã tan thành mây khói khi Tả Dương kết hôn.

Trong lúc chờ xe taxi, Tả Dương đang định hỏi điều gì đó, nhưng lại do dự không biết nên mở miệng như thế nào, mắt thấy taxi sắp đến, cuối cùng anh ta cũng hạ quyết tâm.

“Em định lúc nào tìm đối tượng hẹn hò.”

Hình như anh ta không ngại hỏi: “Chẳng lẽ định làm việc cho Trần Hán Thăng cả đời sao?”

Chương 963: Cửa hàng flagship của Xiaomi va chạm với cửa hàng đời sống Qủa Xác

“Chuyện này thực sự không chắc lắm, ông chủ Trần cũng không tệ, nói không chừng tôi thực sự làm cho cậu ta cả đời.”

Khổng Tĩnh cũng chỉ bông đùa một chút, không trực tiếp trả lời chủ đề “tìm đối tượng hẹn hò”.

Sau khi taxi dừng lại, Tả Dương ngồi vào rồi hạ cửa kính xuống, lại thâm tình nhìn chằm chằm vào Khổng Tĩnh một lần nữa: “Sau khi trở về Việt Thành nhớ tìm anh, anh… Mẹ nó! Ông đây vẫn chưa nói hết mà.”

Vốn dĩ Tả Dương còn muốn dặn dò vài câu, kết quả tài xế taxi đã lập tức dẫm chân ga rời đi.

“Cái gì.”

Tài xế cũng hơi ngại ngùng: “Xin lỗi anh trai, lúc trước tôi lái xe buýt, theo thói quen người lên rồi sẽ lái xe.”

“Biết rồi.”

Tả Dương tức giận đáp trả một câu, sau khi về nước, thời gian anh ta ở Kiến Nghiệp cũng không nhiều lắm, vẫn chưa trải nghiệm hết tốc độ lái xe của các tài xế xe buýt ở Kiến Nghiệp.

Trước cửa điện tử Qủa Xác, Khổng Tĩnh nhìn chiếc taxi càng ngày càng xa, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Tình yêu thời đại học đơn thuần nhất, nhưng cũng để lại nhiều tiếc nuối nhất, để rồi nhiều năm sau, ai nghe "Sau đó" mà không nhớ lại chuyện "đã qua".

Hơn nữa, những gì Tả Dương nói lúc này rất có lý, lúc nào mình mới tìm đối tượng hẹn hò đây?

Thực ra Khổng ngự tỷ vẫn luôn cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt, ngoại trừ những lúc bận rộn với công việc ra, khoảng thời gian rảnh rỗi còn có thể đọc sách, trồng hoa, nghe nhạc, cuộc sống quá sinh động, mặc dù đôi khi sẽ cảm thấy cô đơn, nhưng sẽ không cô độc.

Người cô cảm thấy áy náy nhất chính là cha mẹ, bọn họ vẫn luôn lo lắng, nhưng cha mẹ đã không còn giới thiệu đối tượng xem mắt nữa, bởi vì điều kiện của con gái thực sự quá tốt.

Nói chung, đàn ông Trung Quốc tìm đối tượng hẹn hò thường có xu hướng ngang hàng lẫn nhau, nếu địa vị xã hội của vợ càng cao, rất nhiều người đàn ông sẽ cảm thấy khó chịu.

Với điều kiện hiện giờ của Khổng Tĩnh, hầu hết người đàn ông xứng đôi đã kết hôn, thỉnh thoảng cũng có người chưa lập gia đình, nhưng thực chất đã có rất nhiều bạn gái.

"Xem ra."

Khổng Tĩnh thầm nghĩ: "Cuối cùng mình cũng trở thành gái ế lớn tuổi."

Khổng Tĩnh cười khổ, nhưng biểu cảm của cô thư ký nhỏ Sầm Hiểu lại có gì đó không đúng lắm.

Sầm Hiểu tốt nghiệp thạc sĩ học viện Kiểm toán Kiến Nghiệp, tuổi tác cũng không lớn, là người được Khổng Tĩnh chọn lựa kỹ càng để làm thư ký riêng.

Nhìn thấy Nhiếp Tiểu Vũ có thể tức giận ngay trước mặt Trần Hán Thăng, nhưng Trần Hán Thăng lại không thèm để ý chút nào, vậy mới biết mối quan hệ giữa thư ký riêng và ông chủ vô cùng thân mật.

"Cô làm sao vậy?"

Khổng Tĩnh hỏi.

"Dạ…"

Sầm Hiểu không dám giấu giếm, thành thật nói: "Lúc nãy câu nói kia của anh Tả, thực ra… Thực ra có nghĩa khác."

"Câu nói nào?"

Khổng Tĩnh đã quên mất, hoặc nói cô hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của người trẻ tuổi hiện giờ lại "xấu xa" như vậy.

"Chính là câu nói em định làm việc cho chủ tịch Trần cả đời kia…"

Sầm Hiểu vừa quan sát sắc mặt của Khổng Tĩnh vừa sợ hãi rụt rè trả lời.

"Câu này thì có gì kỳ quái?"

Khổng ngự tỷ đầu tiên là sửng sốt một chút, chờ đến khi phản ứng lại, trên mặt đột nhiên nổi lên hai rặng mây đỏ, duỗi tay ra gõ vào đầu Sầm Hiểu cái "cốp": "Cô suốt ngày đi theo Nhiếp Tiểu Vũ, tốt không học, lại học một đống mấy thứ linh tinh."

Nhiếp Tiểu Vũ là thư ký của ông chủ lớn, bản thân cô ấy cũng là thư ký hội đồng quản trị, nên có thể coi là đại ca của "phòng thư ký" ở trong điện tử Qủa Xác, thậm chí có thể dùng một danh từ riêng để miêu tả lãnh đạo trẻ tuổi.

"Thư ký Nhiếp không nói sai mà."

Sầm Hiểu ôm đầu, lẩm bẩm nói: "Đám ông chủ đều thích gõ đầu thư ký."

"Còn nữa…"

Khổng Tĩnh đi được vài bước, đột nhiên xoay người lại hỏi Sầm Hiểu: "Hôm nay chủ tịch Trần thực sự đi đến sân bay đón khách quý sao?"

"Hình như là vậy, có lẽ là vì chuẩn bị khai trương cửa hàng đời sống, giám đốc Thôi cũng đi cùng."

Sầm Hiểu hỏi: "Chị Tĩnh tìm ngài ấy có chuyện gì sao?"

"Có chứ."

Khổng ngự tỷ- Người từ trước đến nay vẫn luôn hào phóng kiềm chế, lúc này cũng cười lạnh một tiếng: "Tôi rất muốn hỏi chủ tịch Trần một chút, rốt cuộc ai có quyền lực lớn đến mức có thể thiết kế cục diện ngày hôm nay."

Sau khi Tả Dương công kích điện tử Qủa Xác ở trong chương trình, kết quả lại có thể đi thẳng đến buổi phỏng vấn mà không gặp bất cứ trở ngại nào, vừa khéo Khổng Tĩnh còn là người phỏng vấn chính, trong chuyện này có quá nhiều sự trùng hợp.

Người có thể sắp xếp sự trùng hợp này một cách hợp tình hợp lý, cũng chỉ có ông chủ của điện tử Qủa Xác và công ty Hạt Giống Tư Bản mà thôi.

Sau khi nghe xong, Sầm Hiểu chỉ lè lưỡi, nhắc đến cuộc "đấu tranh" giữa hai ông chủ, mình vẫn nên tiếp tục làm một người câm thì hơn.

…

Vị khách quý mà Trần Hán Thăng tiếp đón hôm nay chính là "Trịnh nhị công tử" Trịnh Quang Dụ, khi Trần Hán Thăng

bị giam lỏng ở Hàn Quốc, bác hai Trịnh sợ hắn chết ở Hàn Quốc, như vậy kế hoạch đầu tư lại thất bại.

Cũng may, Trần Hán Thăng không những trở về nguyên vẹn mà danh tiếng còn nâng lên một tầm cao mới.

Điều quan trọng nhất chính là, Trần Hán Thăng về nước không lâu, đã lập tức mời Trịnh Quang Dụ đến Kiến Nghiệp làm khách, tuyên bố rằng lần trước chỉ hận gặp nhau quá muộn với bác hai Trịnh, bác hai Trịnh có kiến thức rộng rãi, khiến một người khát vọng hiếu học như hắn đạt được thoả mãn.

Ngoài ra, phía bên Qủa Xác cũng đang có một hạng mục không tồi, bác hai Trịnh có thể đến đây tìm hiểu một chút.

Trịnh Quang Dụ trực tiếp phớt lờ nửa câu trước của hắn, lần trước ông ta nói chuyện nhiều nhất với Trần Hán Thăng chính là những tin tức riêng tư của các minh tinh đất cảng, bởi vì lòng khát khao hiếu học của tên chó Trần Hán Thăng này đều tập trung vào chuyện đó.

Điều thu hút Trịnh Quang Dụ chính là hạng mục "không tồi" kia, sau khi thương lượng với Hồng Sĩ Dũng, ông ta lập tức bay đến đây, còn mang theo cô minh tinh tuyến bốn ngoan ngoan nghe lời kia.

Trần Hán Thăng thực sự không lừa gạt người khác, không chỉ một vị giám đốc Thôi Chí Phong đi cùng mà còn đích thân giải thích về triển vọng của cửa hàng cuộc sống đời sống ngoại tuyến của Qủa Xác, hơn nữa còn mang theo Trịnh Quang Dụ đi đến Tân Nhai Khẩu, tỏ vẻ trước cuối năm nay sẽ có một cửa hàng đời sống Qủa Xác đột ngột nhô lên khỏi mặt đất.

Trịnh Quang Dụ không hiểu lắm về những thứ này, ông ta chỉ quan tâm tiền lời một năm sẽ nhận được bao nhiêu, nhưng

cũng không quan trọng, đã có Lão Hồng cẩn thận, trung thành và tận tâm giúp đỡ kiểm tra.

"Chủ tịch Trần."

Hồng Sĩ Dũng đứng trên đường Trung Sơn Nam náo nhiệt, chỉ vào một cửa hàng thật với quy mô lớn ở phía đối diện, hỏi: "Đó là cửa hàng flagship di động của Xiaomi, liệu điều này có hình thành mối quan hệ cạnh tranh không?"

"Sao có thể có mối quan hệ cạnh tranh được."

Trần Hán Thăng mỉm cười nói: "Chúng ta là cửa hàng đời sống, Xiaomi là cửa hàng flagship điện thoại di động, sản phẩm của chúng ta nhiều hơn, ngài tin không, ngay cả bao cao su chúng ta cũng sẽ bày ra được."

Lúc đầu Trịnh Quang Dụ và Hồng Sĩ Dũng còn tưởng rằng đây chỉ là những lời nói nhảm nhí, nhưng không ngờ Thôi Chí Phong ở bên cạnh còn nghiêm túc giải thích: "Sau này thực sự có thể."

"Khoa trương như vậy sao?"

Trịnh Quang Dụ nghi hoặc hỏi: "Đây chẳng phải giống với siêu thị Đại Nhuận Phát sao?"

"Đại Nhuận Phát bán đủ loại nhãn hiệu đúng không?"

Trần Hán Thăng vẽ một biểu tượng ở giữa không khí: "Nhưng trong cửa hàng đời sống, ngài chỉ có thể nhìn thấy logo "K?" mà thôi."

Hồng Sĩ Dũng dần hiểu ra sách lược kinh doanh của Trần Hán Thăng, Trịnh Quang Dụ vẫn cảm thấy không an toàn, nhưng ông ta lại không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này, hai người vừa đi vừa thương lượng, hình như Hồng Sĩ Dũng đang khuyên bảo Trịnh Quang Dụ đưa ra quyết định.

Nếu muốn đầu tư, vậy thì phải tin tưởng Trần Hán Thăng, không cần lo hắn hoạt động như thế nào.

Nếu không đầu tư, vậy vui vẻ chơi một trận rồi quay trở về Hồng Kông.

Nhưng tuyệt đối đừng đầu tư năm triệu hay mười triệu, làm như vậy chỉ khiến Trần Hán Thăng xem thường, khi một kẻ lưu manh như hắn bùng phát, ánh mắt có thể ngay lập tức nuốt chửng số tiền này vào túi.

Trần Hán Thăng và Thôi Chí Phong cũng không khuyên nhủ, sau khi nghiên cứu thị trường nghiêm ngặt, cửa hàng đời sống đương nhiên sẽ kiếm được rất nhiều tiền, nếu không phải cần Trịnh Quang Dụ để chống lại áp lực phía bên Đề ca, Trần Hán Thăng cũng không muốn dẫn ông ta chơi.

Lúc ăn cơm ở nhà hàng vào giữa trưa, hình như Trịnh Quang Dụ đã bị Hồng Sĩ Dũng thuyết phục, gắn từng chữ nói với Trần Hán Thăng: "Chủ tịch Trần, tôi dự định sẽ đầu tư cho cậu sáu mươi triệu."

Trước khi ông cụ Trịnh chưa qua đời và chưa chia tài sản, số tiền mà Trịnh Quang Dụ có thể vận dùng có lẽ cũng chỉ một trăm triệu, hành động này đã cho thấy vô cùng tin tưởng ánh mắt của Trần Hán Thăng.

"Lão Thôi, sáu mươi triệu?"

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn về phía Thôi Chí Phong.

"Vâng…"

Thôi Chí Phong tính toán một chút, nói ra điều kiện của mình: "Không chiếm cổ phần, không quan tâm đến phương thức kinh doanh, vào cuối năm 2007, dựa trên cơ sở sáu mươi triệu, chúng tôi trả lại cho ngài mười hai triệu tiền lãi, có muốn tiếp tục đầu tư hay không còn phải xem hoàn cảnh khi đó."

Nếu quy đổi thành quỹ, con số này tương đương với tỷ suất sinh lợi hàng năm là 20%, vốn dĩ đã cao lắm rồi, nhưng Trịnh Quang Dụ vẫn không mấy hài lòng: "Nếu tôi quăng số tiền này vào bất động sản…"

"Thì chẳng chiếm được gì cả."

Thôi Chí Phong cắt ngang tiếp lời: "Nói thật Trịnh nhị gia à, tôi cũng quen biết vài người bạn là trùm bất động sản, nếu quăng sáu mươi triệu vào nhà cửa thì ngài sẽ phải dùng cả đời để đi cùng, nếu ngài có sáu trăm triệu thì may ra có thể khai phá một toà nhà."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại."

Thôi Chí Phong cười ha hả nói: "Qủa Xác của chúng tôi cũng có một hạng mục đầu tư trị giá sáu trăm triệu tệ, nếu ngài đầu tư vào đó, đến lúc đó chúng tôi sẽ trả lại cho ngài một tỷ."

"Thôi quên đi."

Trịnh Quang Dụ xua tay: "Bỏ ra sáu mươi triệu này, tôi đã còn không nhiều tiền nữa rồi."

Cứ thế, khoản đầu tư của Trịnh Quang Dụ đã rất đúng chỗ, chiều hôm đó ông ta còn đi đến nhà máy điện tử Qủa Xác "thị sát" một lần, đến tối lại cùng ăn cơm với Trịnh Quan Đề.

Trong quá trình này, Trần Hán Thăng lặng lẽ gọi điện thoại cho Trịnh Quan Đề "tố khổ": "Đề ca à, Trịnh nhị bá vẫn muốn đầu tư ở Kiến Nghiệp, tôi nghĩ đến chuyện ông ấy đã giúp mẹ cô nhập vào gia phả, nếu từ chối cũng không hay lắm, cho nên muốn để ông ấy tham gia vào một kế hoạch mở rộng của Qủa Xác."

"Không sao, tôi vẫn luôn muốn tìm cơ hội cảm ơn bác ấy đây."

Trịnh Quan Đề còn tò mò hỏi: “Các cậu lại có hành động gì mới à?”

“Mở một cửa hàng đời sống cho điện tử Qủa Xác ở đối diện cửa hàng flagship của Xiaomi các cô.”

Chương 964: Đêm nay có phải nên mong chờ điều gì không?

"Chúc mừng, hoá ra Qủa Xác cũng muốn mở một cửa hàng ngoại tuyến."

Ngoài miệng Trịnh Quan Đề nói "chúc mừng", nhưng trong giọng điệu không hề có chút hương vị chúc mừng chút nào: "Hơn nữa còn ở ngay đối diện Xiaomi của chúng tôi, chậc chậc, quả không hổ là chủ tịch Trần, sợ chuyện làm ăn của Xiaomi chúng tôi phát đạt sẽ nảy sinh cảm xúc kiêu ngạo, nên cố ý gây cho chúng tôi áp lực, cảm ơn cậu."

"Nói cảm ơn thì khách khí quá."

Trần Hán Thăng giả vờ không hiểu sự trào phúng của cô bạn thân Trịnh, thành thật nói: "Chúng ta nên thúc đẩy lẫn nhau, là tình bạn thân thiết cùng nhau tiến bộ, hơn nữa KFC và McDonald's cũng cách nhau rất gần mà, nhưng không hề ảnh hưởng đến chuyện kinh doanh của đối phương."

"Ha ha…"

Trịnh Quan Đề cười lạnh một tiếng: "Chủ tịch Trần, có phải cậu cảm thấy mình rất hài hước không?"

"Hài hước vẫn luôn là thiên phú của tôi."

Trần Hán Thăng không biết xấu hổ nói.

"Phi!"

Trịnh Quan Đề phỉ nhổ một tiếng: “Lớn lên hài hước thì không tính đâu, chủ tịch Trần!”

Trần Hán Thăng nhếch miệng, hắn đã đoán trước cô bạn thân Trịnh sẽ không vui.

Xiaomi là nhà sản xuất điện thoại di động đầu tiên trong nước mở cửa hàng flagship ngoại tuyến, lúc mới bắt đầu, một số người trong nghề cũng không mấy xem trọng, dù sao cũng có những chuỗi cửa hàng đồ điện gia dụng như Quốc Mỹ và Tô Ninh ở đó, cửa hàng flagship ngoại tuyến của Xiaomi thực sự có thể kinh doanh được sao?

Nhưng dưới sự ủng hộ của Trần Hán Thăng, sau khi Trịnh Quan Đề khảo sát và nghiên cứu, cô cũng chống đỡ áp lực khởi động dự án này.

Cho nên bắt đầu từ năm nay, khi Qủa Xác tung ra các sản phẩm như Qvodplayer để xây dựng một chuỗi sinh thái, Xiaomi đã chi một số tiền vốn khổng lồ để khai trương một số cửa hàng flagship quy mô lớn ở Tân Nhai Khẩu Kiến Nghiệp, Từ Gia Hối Thượng Hải, Sports West Quảng Đông…

Điều này tương đương với một số cửa hàng ngoại tuyến chính hãng, không chỉ giá cả thấp hơn một chút, mà còn có thể đảm bảo hàng thật tuyệt đối, điều quan trọng hơn cả là còn có một loạt dịch vụ sau khi mua hàng, hơn nữa tất cả đều nằm ở khu thương mại sầm uất nhất ở các thành phố cấp một, cho nên thương hiệu của Xiaomi không ngừng tăng lên, doanh số thậm chí còn vững vàng theo sát điện thoại di động Qủa Xác.

Bây giờ Qủa Xác cũng muốn mổ xẻ khối thị trường này, cho dù Trần Hán Thăng nói ba hoa chích choè, nhưng cạnh tranh chắc chắn cũng sẽ tồn tại.

“Hay là như vậy đi?

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi sẽ nói với bác hai Trịnh một tiếng, nói là cô không cho phép hạng mục này tồn tại, cho nên các khoản đầu tư đã thoả thuận sẽ trở nên vô hiệu."

"Cậu lừa gạt như vậy thú vị lắm sao?"

Trịnh Quan Đề thông minh đến nhường nào, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy ý đồ muốn đẩy Trịnh Quang Dụ ra làm bia chắn của Trần Hán Thăng: "Cậu cứ chờ đi, cậu cho tôi một bất ngờ, tôi cũng sẽ trả lại cho cậu một bất ngờ."

"Sao vậy?"

Trần Hán Thăng lại trở nên không đứng đắn: "Chẳng lẽ cô có ý định cho tôi đội nón xanh sao?"

"Ha ha ha…"

Sau khi nghe xong, Trịnh Quan Đề cười trước một hồi, sau đó "chậc" một tiếng nói: "Nếu dựa theo logic này, chủ tịch Trần đã đội cho tôi vài nón xanh rồi đúng không?"

Sau khi nói xong, cô bạn thân Trịnh lập tức cúp máy, Trần Hán Thăng cũng không để trong lòng, nón xanh chắc chắn là chuyện không thể, bởi vì Đề ca hoàn toàn không có tâm tư và thời gian để làm chuyện đó.

Còn về phần cửa hàng chính hãng ngoại tuyến, Trịnh Quang Dụ giúp đỡ mẹ của Đề ca vào gia phả, cô ấy chắc hẳn sẽ không đưa ra ý kiến phản đối về cửa hàng chính hãng ngoại tuyến.

"Có thể có bất ngờ gì nhỉ?"

Trần Hán Thăng không muốn suy nghĩ cẩn thận.

Khoảng chừng chín giờ tối, phía bên Xiaomi đột nhiên đưa ra một tin tức, tuyên bố sẽ mở một cuộc họp báo về việc ra mắt điện thoại di động đời thứ hai trong kỳ nghỉ lễ Quốc

Khánh vào tháng mười, ra mắt dòng điện thoại nắp trượt với ba gam màu "hồng, trắng, bạc", đồng thời tuyên bố Rain sẽ là người phát ngôn hình ảnh của điện thoại di động đời thứ hai.

"Xem ra đây là bất ngờ kia, cô bạn thân Trịnh đúng là trâu bò."

Trần Hán Thăng ở trong ký túc xá nghe thấy Hoàng Lập Khiêm gọi điện báo cáo, cũng ngẩn người một lát.

Điện thoại di động đời thứ hai Qủa Xác được ra mắt vào ngày Thanh niên 5.4, Xiaomi làm việc từ tốn và tỉ mỉ, thời gian trì hoãn khoảng chừng năm tháng.

Nhưng hiệu quả cũng vô cùng rõ ràng, bọn họ không chỉ tiếp thu phản hồi của thị trường về điện thoại di động thứ nhất của Xiaomi, mà còn cả của điện thoại di động đời thứ hai của Qủa Xác, đồng thời táo bạo dùng kiểu dáng nắp trượt và xin bằng sáng chế độc quyền cho riêng mình với các thiết kế liên quan.

Những điều này chẳng là gì cả, Trần Hán Thăng sớm đã biết đến kiểu dáng của điện thoại di động thế hệ thứ hai của Xiaomi, điều duy nhất không ngờ đến chính là Trịnh Quan Đề lại mời Rain để làm người phát ngôn hình ảnh,

Bi Rain nổi tiếng khắp toàn bộ châu Á nhờ bộ phim "Full house", hiện tại đang ở trên đỉnh cao của sự nghiệp, điều trùng hợp là nữ chính Song Hye Kyo của "Full house" cũng là người phát ngôn hình ảnh điện thoại di động của Xiaomi, điều này tương đương với việc CP Full house lại một lần nữa tái hợp ở Xiaomi.

Bộ phận điều hành của Xiaomi chắc chắn sẽ không bỏ qua chủ đề này, mặc dù điện thoại di động thế hệ thứ hai tháng mười mới chính thức bán ra, nhưng bây giờ Trần Hán Thăng cũng có thể đưa ra kết luận, chắc chắn sẽ là bùng nổ doanh số.

“Không được.”

Trần Hán Thăng cũng cảm thấy hơi lo lắng: “Không thể để cô bạn thân Trịnh vượt qua như vậy được, thế này thì mình làm sao có thể không biết xấu hổ tra cô ấy?”

Vì thế hắn mở cửa đi đến đối diện, định tìm Khổng Tĩnh thương lượng một chút.

Bởi vì Trần Hán Thăng là ông chủ lớn, hắn có quyền lực lớn nhất ở trong điện tử Qủa Xác, thỉnh thoảng khi trong đầu đột nhiên nhảy ra một ý nghĩ mới nào đó, hắn có thể tìm đến một giám đốc hội đồng quản trị cấp cao nào đó để thảo luận vào đêm hôm khuya khoắt, mọi người đã quá quen với chuyện này.

Chỉ là Nhiếp Tiểu Vũ tương đối đặc biệt, Trần Hán Thăng đi đến nhà cô ấy xem manga anime tương đối nhiều, còn muốn cướp đoạt khoai tây chiên và coca lạnh của cô ấy.

“Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc…”

Điều kỳ quái chính là, tối nay Trần Hán Thăng gõ cửa một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì, nhưng rõ ràng trong phòng khách đang mở bài “Trái cây mùa hè” của Mạc Văn Uý mà.

Mãi cho đến khi hắn đang định gọi điện thoại thì Khổng Tĩnh mới mở cửa ra, vui vẻ hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“À…”

Trần Hán Thăng chớp chớp mắt, nghĩ thầm giọng điệu của chị Tĩnh không hề bình thường, bởi vì có chuyện của điện thoại di động đời thứ hai Xiaomi cắt ngang, nên hắn đã quên mất chuyện mình sắp xếp Khổng Tĩnh làm người phỏng vấn chính của công ty Hạt Giống Tư Bản sáng nay.

“Ừ thì… Thực ra cũng không có chuyện lớn gì.”

Trần Hán Thăng cũng đê tiên, còn cố ý nhìn vào phòng ngủ của Khổng Tĩnh, sau đó nhỏ giọng nói: "Chị Tĩnh, nếu trong phòng ngủ có người, chúng ta có thể nói chuyện vào ngày mai."

Khổng Tĩnh vốn có chút tức giận, không có ý định để Trần Hán Thăng vào, kết quả lại bị "vu khống" như vậy, cô ngược lại lại thoải mái mở cửa ra: "Không có ai cả, cậu vào trong nói chuyện đi."

"Được rồi."

Trần Hán Thăng cười ha hả nói, khi đi ngang qua bên người Khổng ngự tỷ, hắn ngửi được một mùi hương sữa tắm, xem ra cô vừa mới tắm xong chưa được bao lâu.

"Cô định uống chút rượu vang đỏ à?"

Trần Hán Thăng ngồi vào trên ghế sô pha, nhìn thấy một chiếc ly chân dài đặt trên bàn cơm, bên cạnh có một bình rượu vang đỏ đều là tiếng Anh trên đó.

Khổng Tĩnh có chút sở thích lãng mạn nghệ thuật, nhưng thu nhập của cô ấy hoàn toàn có thể chịu được loại tiêu pha này.

"Đúng vậy."

Khổng Tĩnh ngồi ở đầu kia của chiếc ghế sô pha, cách Trần Hán Thăng một khoảng, vừa thưởng thức rượu vang đỏ vừa nghe hắn giải thích về những áp lực mà điện thoại di động Xiaomi có thể mang đến.

Trần Hán Thăng nói được một nửa, phát hiện mồn miệng có hơi khô khốc, lúc này Khổng ngự tỷ mới ý thức được, bởi vì chuyện lúc sáng mà mình đã tức giận đến mức quên đổ nước.

"Có muốn nếm thử một chút không?"

Khổng Tĩnh lấy một chiếc ly chân dài, hỏi Trần Hán Thăng giống như một người bạn.

Mối quan hệ giữa hai người bọn họ, đầu tiên có lẽ là đồng nghiệp, lại biến thành bạn bè, cuối cùng là đồng nghiệp và bạn bè.

Nhưng "đồng nghiệp" thứ nhất là ở công ty chuyển phát nhanh Thâm Thông, lúc đó Khổng Tĩnh là cấp trên của Trần Hán Thăng; "Đồng nghiệp" thứ hai là ở điện tử Qủa Xác, bây giờ Trần Hán

Thăng là cấp trên của Khổng Tĩnh, điều duy nhất không thay đổi chính là mối quan hệ bạn bè.

"Được chứ."

Trần Hán Thăng tuỳ ý nói.

Lúc đầu hắn không có bất cứ tâm tư nào khác, nhưng khi Khổng Tĩnh đang tìm ly rót rượu, Trần Hán Thăng đột nhiên phát hiện bóng dáng của Khổng Tĩnh khá mê người.

Mặc dù dáng người của Khổng ngự tỷ chưa cao tới 1m68 hay 1m7, nhưng phía sau lưng lại lộ ra sự mượt mà yêu kiều của độ tuổi cô, trên người mặc một chiếc váy ngủ màu xanh nước biển, làn váy vượt qua đầu gối, nhưng vẫn chưa đến mắt cá chân, cho nên có thể nhìn thấy bắp chân tròn trịa thẳng tắp, phản chiếu giao hoà cùng với sàn nhà gạch trắng tinh.

Mái tóc búi cao lỏng lẻo, một chiếc trâm cài thuỷ tinh xuyên qua mái tóc màu lam, cánh tay giơ lên khi rót rượu trắng nõn mịn màng, trên mặt còn có chút ửng đỏ nhàn nhạt.

Trần Hán Thăng nhìn theo bóng lưng của Khổng ngự tỷ, lại nhìn ly rượu; Nhìn ly rượu rồi lại nhìn theo bóng lưng của Khổng ngự tỷ.

"Con mẹ nó."

Trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên nổi lên ý dâm: “Có phải đêm nay nên mong chờ chút gì không?”

Chương 965: Một đêm khiến lòng người hỗn loạn

“Những người khác đều có thể, nhưng chị Tĩnh thì không được.”

Mặc dù âm thầm nổi lên ý dâm, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến trận chiến giữa trời vào người của Trần Hán Thăng, trong đầu cũng nhảy ra hai tiểu nhân “Một chính một tà”.

Tiểu nhân háo sắc:

Không sao đâu, mượn rượu thì tất cả mọi chuyện nên xảy ra đều có thể xảy ra, chẳng phải mày thường xuyên xem những trang web nhỏ kia sao, clip cấp trên và cấp dưới kích thích đến nhường nào.

Tiểu nhân chính trực anh minh:

Cái rắm! Điều đó sao có thể giống được, chị Tĩnh là đồng nghiệp hợp tác cùng nhau gây dựng sự nghiệp đấy!

Nếu thực sự có những hành vi khác người, chắc chắn không thể làm đồng nghiệp được nữa, những ảnh hưởng tiêu cực phải xử lý như thế nào?

Cho nên đừng uống rượu, duy trì sự tỉnh táo đi.

Nghĩ đến đây, trong cuộc đời Trần Hán Thăng hiếm khi ủng hộ “tiểu nhân chính trực anh minh”, một chân dẫm chết “tiểu nhân háo sắc”, sau đó ngẩng đầu lên nói với Khổng Tĩnh: “Chị Tĩnh, tôi không uống rượu đâu.”

Không Tĩnh không hề hay biết những suy nghĩ dâm tà và rối rắm của Trần Hán Thăng.

“Chuyện là…”

Trần Hán Thăng tuỳ tiện tìm cái cớ: “Tôi lo lắng lát nữa sẽ có việc muốn đi ra ngoài.”

“Ồ, nếu cậu muốn lái xe thì đừng uống.”

Khổng Tĩnh cũng không thuyết phục thêm nữ, đổ phần rượu đã chuẩn bị cho Trần Hán Thăng vào ly chân dài của mình, lại pha cho Trần Hán Thăng một tách trà nóng.

Sau đó, Trần Hán Thăng lại trò chuyện với Khổng Tĩnh về mối đe doạ cho điện tử Xiaomi mang đến, cũng không hiểu tại sao ánh mắt của Trần Hán Thăng giống như không thể kiểm soát được, thỉnh thoảng lại dán lên lồng ngực Khổng Tĩnh.

Thực ra chiếc váy ngủ của Khổng Tĩnh là kiểu dáng tương đối bảo thủ, phần da thịt lộ ra ngoài cũng không nhiều lắm, nhưng càng là như vậy, Trần Hán Thăng càng có một xúc động muốn xé rách nó.

Sự quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành nhẹ nhàng giống như một viên ngọc trai đã được năm tháng mài giũa, một vẻ đẹp rất tinh tế.

“Cậu không sao đấy chứ?”

Khổng Tĩnh cũng phát hiện Trần Hán Thăng không bình thường, Trần Hán Thăng không uống rượu, sắc mặt càng đỏ bừng hơn cả mình- Người đã uống rượu.

“Không có việc gì, tôi sực nhớ ra vẫn còn một email quan trọng chưa phản hồi, về trả lời trước đây.”

Trần Hán Thăng quyết định không ở lại đây nữa, trạng thái của mình có chút không thích hợp, không hiểu tại sao tim đập nhanh dữ dội, “tiểu nhân háo sắc” trong đầu sắp sống lại rồi.

“Ồ, được.”

Khổng Tĩnh có thể nhìn ra được có lẽ Trần Hán Thăng đang mượn cớ rời đi, nhưng cô cũng không dò hỏi nguyên nhân.

Nhưng khi Trần Hán Thăng đang chuẩn bị mở cửa thì đột nhiên nghe thấy Khổng ngự tỷ đang ở phía sau nói: “Hán Thăng, chờ một chút.”

“Phù…”

Trần Hán Thăng chậm rãi hít một hơi thật sâu, tự hỏi nếu chị Tĩnh yêu cầu mình đừng đi tối nay thì phải làm sao bây giờ.

“Vậy thì không đi thôi.”

Trần Hán Thăng nhắm mắt lại, hắn quyết định quyên hết tất cả phiền não trong sự dịu dàng của ngự tỷ.

“Sáng sớm hôm nay, Tả Dương.”

Đáng tiếc, Khổng Tĩnh lại chắc đến một chuyện khác: “Thực ra là do cậu bỏ vào đúng không?”

“Hả… Khụ khụ…”

Nghe nói đến chuyện này, Trần Hán Thăng lại có chút thất vọng, hắn thở dài một hơi nói: “Thực ra đó đều là chủ ý của Nhiếp Tiểu Vũ, cô ấy nói làm như thế là để trừng phạt Tả Dương đã công kích` Qủa Xác ở trong chương trình, cũng để Tả Dương tỉnh táo nhận ra rằng giữa hai người không thể nào được nữa.”

“Thật sao?”

Khổng Tĩnh căn bản không tin, khoanh tay trước ngực nhìn Trần Hán Thăng.

Động tác trong lúc vô tình này đã không cẩn thận chen chúc cổ áo ngủ lên, dáng người Trần Hán Thăng lại cao rao, cảnh tượng hắn nhìn thấy cũng có chút khác thường.

"Hoàn toàn là thật, chính là chủ ý của Nhiếp Tiểu Vũ."

Trần Hán Thăng vô cùng khẳng định nói: "Lúc đầu tôi cũng không đồng ý, nhưng Nhiếp Tiểu Vũ nói bất cứ ai xúc phạm đến Qủa Xác nhà mình, dù xa cũng phải chém! Không thể chém được thì lừa đến chém, cho nên mới xảy ra chuyện như vậy, ngày mai tôi sẽ dạy dỗ lại cô ấy."

Sau khi nói xong, Trần Hán Thăng không dám ở lại đây nữa, "sầm" một tiếng rồi đóng cửa rời đi.

Khổng Tĩnh đứng ở trong phòng khách, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng trộm im lặng một lúc lâu, đột nhiên búng tay một cái giòn giã: "Vậy thì cảm ơn mấy người!"

Sau khi búng tay, Khổng Tĩnh giống như đã hoàn toàn kết thúc với mối tình thời đại học của mình, tâm trạng cũng trở nên thoải mái một cách khó hiểu, ngay cả âm nhạc cũng chuyển từ "Trái cây giữa mùa hè" trở thành "Superstar".

"Hắt xì, hắt xì…"

Chỉ có Nhiếp Tiểu Vũ ở dưới lầu vô duyên vô cớ hắt xì hai cái, xoa xoa sống mũi lẩm bẩm: "Ai lại nói xấu sau lưng mình vậy?"

…

Sau khi trở về ký túc xá, Trần Hán Thăng liên tục dùng nước lạnh rửa mặt vài lần, "tiểu nhân háo sắc" trong lòng cuối cùng cũng chậm rãi biến mất.

Hình như đàn ông đều có loại xúc động này, từ lúc học cấp ba, Trần Hán Thăng đã bắt đầu nổi lên ý dâm với giáo viên tiếng Anh của lớp, hắn cũng đã từng hỏi Vương Tử Bác,

không ngờ gã mắt to mày rậm Vương Tử Bác này lại thành thật giống như một đứa trẻ.

Điều kỳ quái chính là, tần suốt trái tim đập đêm nay vẫn rất nhanh, cuối cùng thậm chí hơi hoảng hốt.

"Đêm nay sao thế này."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho La Tuyền.

Bởi vì trong tất cả người thân và người yêu, tính tình của tiểu sư muội cố chấp nhất, hơn nữa cô ấy vừa mới chuyển đến đại học Tài chính Thượng Hải, hơn nữa trong lòng cô vẫn còn canh cánh về chuyện Trần sư huynh đột nhiên làm cha.

Trần Hán Thăng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy lo lắng, cũng may sau hai tiếng chuông trong trẻo vang lên, La Tuyền đã bắt máy.

"A lô, Trần sư huynh."

Quả nhiên giọng điệu của La Tuyền có chút sa sút: "Chẳng phải hôm trước mới gọi điện thoại cho em sao? Sao bây giờ lại gọi tới?"

"Tâm trạng không tốt sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Cũng ổn."

La Tuyền bĩu môi nói: "Chỉ là cảm thấy hơi khó chịu, bởi vì em không quen thuộc với các bạn trong phòng ký túc xá, hơn nữa bây giờ cũng năm bốn rồi, em cũng lười đi giao lưu, cho nên hôm nay những người khác cùng đi dạo phố, bọn họ không gọi em."

"Đây là chuyện bình thường mà, em thuộc về lực lượng nhảy dù."

Trần Hán Thăng an ủi nói: “Dù sao cũng chỉ còn một học kỳ nữa mà thôi, học kỳ sau em đã tốt nghiệp rồi.”

“Em biết.”

La Tuyền hừ một tiếng: “Dù sao em cũng không muốn quan tâm đến bọn họ, thực ra em không muốn quan tâm đến bất cứ ai cả, chỉ muốn ở bên cạnh Trần sư huynh mà thôi.”

“Còn có Trần Lam.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Con bé rất nhớ em, thường xuyên ầm ĩ muốn đi đến trường học của em chơi.”

“Nha đầu chết tiệt kia.”

“Trần Lam” chắc chắn là cái tên tự mang theo cảm giác vui mừng, giọng điệu của La Tuyền đã khác: “Em hận chết con bé, không muốn để em ấy lại đây chút nào, nếu không phải nể mặt mũi Trần sư huynh thì em đã sớm xoá phương thức liên lạc của con bé rồi.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng mỉm cười, La Tuyền đã nói như vậy thì chứng tỏ bản thân cô ấy cũng không có vấn đề gì, vậy cảm giác hoảng hốt kia đến từ đâu?

Loại cảm giác này vẫn luôn đi theo Trần Hán Thăng cho đến khi hắn nằm trên giường, trước khi đi ngủ, hắn còn cố ý kiểm tra điện thoại vài lần, xác định không để im lặng mới nhắm mắt lại.

Nửa đêm, cũng không biết mấy giờ, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên reng reng reng.

“Thực sự có chuyện.”

Trần Hán Thăng không kịp bật đèn, cầm điện thoại di động nhìn thoáng qua, là mẹ ruột Lương Mỹ Quyên, trái tim bắt đầu

vô thức đập “thình thịch thình thích”.

“Mẹ.”

Trần Hán Thăng vừa ngắn gọn vừa súc tích nói.

“Đến khu dân cư đón mẹ đến bệnh viện!”

Lương thái hậu cũng ngắn gọn nói.

“Tiểu Ngư Nhi?”

Trần Hán Thăng vừa mặc xong quần áo đã chạy ra bên ngoài, ngay cả giày cũng không kịp thay.

“Ừ.”

Giọng nói của Lương Mỹ Quyên cũng đang run rẩy: “Chưa chắc là đêm nay, nhưng cũng sắp rồi, Hán Thăng, bé Tiểu Ngư Nhi của chúng ta sắp chào đời rồi.”

Chương 966: Giao phong: Trần Hán Thăng và phe Tiểu Ngư

Lúc Trần Hán Thăng đi ra ngoài đã là hơn hai giờ rưỡi sáng, trong lúc vô tình, hắn còn liếc nhìn về phía đối diện, thầm nghĩ cũng may đêm nay không uống rượu, vào thời khắc quan trọng nhất vẫn là "linh hồn anh minh chính trực" đáng tin.

Lúc đi "cộc cộc cộc" lên tầng ba, Trần Hán Thăng lại gõ cửa chống trộm phòng cô thư ký nhỏ.

Nhiếp Tiểu Vũ vẫn còn ngái ngủ đang định oán giận, nhưng Trần Hán Thăng cũng không có thời gian để nói nhảm, trực tiếp nói: "Cho cô thời gian ba phút, rửa mặt xong rồi lấy từ trong két sắt ra hai trăm ngàn tệ và hai mươi ngàn usd."

Mặc dù bây giờ việc quét thẻ ngân hàng đã tương đối thuận tiện, nhưng nhiều lúc vẫn cần dùng đến tiền mặt, Nhiếp Tiểu Vũ làm thư ký riêng nên trong văn phòng và két sắt ký túc xá của cô đều giữ mấy trăm ngàn tệ tiền mặt để đề phòng đột nhiên cần dùng gấp.

Nhìn thấy bộ trưởng Trần nghiêm túc như vậy, Nhiếp Tiểu Vũ lập tức hiểu rõ "đã xảy ra chuyện", cô dứt khoát không rửa mặt, dựa theo yêu cầu của bộ trưởng Trần lấy tiền ra, còn cố ý lấy nhiều thêm năm mươi ngàn tệ.

Đây chính là kỹ năng cơ bản của một người thư ký, trong bất cứ trường hợp nào đi chăng nữa cũng phải "đề phòng chu

đáo", nhưng đối với Nhiếp Tiểu Vũ đáng thương mà nói, đây chính là kinh nghiệm tạo thành sau những lần bị mắng.

Bây giờ đã hơn ba giờ sáng, bầu trời bên ngoài vẫn tối đen như mực, bãi đỗ xe vô cùng náo nhiệt vào ban ngày lúc này cũng không một bóng người, thỉnh thoảng vài con mèo hoang nhỏ chạy ra khỏi bụi rậm, dưới ánh đèn mờ nhạt làm ánh mắt của chúng phản chiếu ra thứ ánh sáng màu xanh giống như những quả cầu thuỷ tinh, thoạt nhìn có vẻ rợn người.

Cũng may còn có nhân viên bảo vệ tuần tra vào ban đêm, bọn họ phát hiện là ông chủ lớn và thư ký Nhiếp nên vội vàng chạy đến lễ phép chào hỏi, sau đó nhìn chằm chằm vào đèn hậu nhấp nháy của chiếc Porsche đang rời đi, cảm thán hoá ra làm ông chủ cũng rất vất vả.

"Tiêu Dung Ngư đến bệnh viện rồi, tôi đoán có lẽ trong vài ngày tới Bé Tiểu Ngư Nhi sẽ chào đời."

Lúc ở trên xe, Trần Hán Thăng giải thích với Nhiếp Tiểu Vũ: "Nhân dân tệ là cho y tá, usd là cho bác sĩ và giáo sư, cô đừng quên dặn dò từng người một một chút."

Nhiếp Tiểu Vũ nghiêm túc gật đầu, "dặn dò từng người một" chính là hy vọng những bác sĩ và chị gái y tá đó giữ bí mật, cho nên số tiền này ngoại trừ phí vất vả ra, còn có tác dụng là phí bịt miệng.

Ở trước cửa tiểu khu Thiên Cảnh Sơn, Lương Mỹ Quyên kéo theo cơn gió lạnh lên xe, bà không né tránh Nhiếp Tiểu Vũ, kể lại những gì đã xảy ra vào tối nay.

Ngày dự sinh của Tiểu Ngư Nhi là vào khoảng ngày 25 tháng 9, hôm nay mới ngày 16, lúc đầu cô dự định sẽ nhập viện vào ngày 18, kết quả đêm nay lại đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, Lữ Ngọc Thanh quá lo lắng nên trực tiếp đưa đến bệnh viện kiểm tra rồi.

Phía bên Lữ Ngọc Thanh vừa có động tĩnh, gần như toàn bộ "phe Tiểu Ngư" đều bị kinh động.

Không chỉ Trần Hán Thăng, Lương Mỹ Quyên vội vàng chạy đến bệnh viện mà ngay cả hai ông cha già ở Cảng Thành bây giờ cũng chạy suốt đêm đến đây.

Biên Thi Thi cũng gọi điện thoại đánh thức Vương Tử Bác, như vậy nhiều người sẽ càng nhiều sức mạnh.

"Có lẽ đêm nay sẽ không có việc gì đâu, ban ngày mẹ mới từ chỗ của Tiểu Ngư Nhi trở về mà."

Lương Mỹ Quyên nói: "Có lẽ dì Lữ của con quá căng thẳng, nhưng cũng không thể trách được, nếu là mẹ mẹ cũng lo lắng, cũng may bà ấy còn biết lái xe, nếu là mẹ, mẹ chỉ có thể sốt ruột đến mức gọi điện thoại cho con."

Lương thái hậu đã từng có kinh nghiệm sinh con, lại là bà nội của đứa bé, nếu bà đã phân tích như vậy, điều đó chứng tỏ tình hình không quá tồi tệ, trái tim vẫn luôn treo cao của Trần Hán Thăng mới thoáng buông xuống.

"Chỉ cần thời gian này kết thúc, sau này sẽ nhàn rỗi hơn."

Trần Hán Thăng thả lỏng tinh thần, đang định nói chút chuyện nhà để giảm bớt sự lo lắng của mẹ ruột: "Mẹ cũng học lái xe đi, đến lúc đó con sẽ mua cho mẹ một chiếc Rolls-Royce, mẹ dùng nó đi mua thức ăn cho thoải mái."

"Rolls- Royce?"

Lương thái hậu ghét bỏ nói: "Cái tên gì mà khó nghe quá vậy, Hồng Kỳ không dễ nghe hơn sao? Sau này nếu mua xe mẹ sẽ mua Hồng Kỳ, ủng hộ sản phẩm trong nước!"

"Được, vậy thì Hồng Kỳ."

Trần Hán Thăng cười nói: "Đến lúc đó sẽ thuê một tài xế, lúc mẹ đi mua đồ ăn tuyệt đối đừng ngồi, cứ đứng trong xe

giống như duyệt binh, lúc đi qua những quầy bán thức ăn đó hãy nhớ hét lên thật to "một cân cà chua, hai cân xương sườn, ba củ khoai tây…"

Hai mẹ con nói chuyện suốt cả dọc đường, cho đến khi tới toà nhà cao cấp của bệnh viện nhân dân số 1 của tỉnh, hầu như ba bệnh viện hàng đầu đều có một nơi như vậy, trước cửa còn có một nhân viên bảo vệ trẻ tuổi đang trực ban.

Lúc xuống xe, Trần Hán Thăng lấy từ trong cốp xe ra hai gói thuốc Trung Hoa, đích thân đưa tận tay nhân viên bảo vệ: "Đêm hôm khuya khoắt, vất vả rồi."

Nhân viên bảo vệ đương nhiên từ chối, nhưng Trần Hán Thăng vô cùng kiên trì, hai người lại tranh luận một phen.

Lương thái hậu đứng bên cạnh chờ, đứa con trai này mặc dù lưu manh, nhưng những lúc cần hắn lên tiếng, hắn chưa bao giờ ngậm miệng không nói gì;

Còn Nhiếp Tiểu Vũ thì sao, cô ấy đang ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng treo trên không trung, cơn gió đêm lạnh buốt, cô ấy không khỏi nhớ tới Thẩm Ấu Sở.

"Cũng không hiểu sao này Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Ấu Sở có thể sống chung hoà thuận được không, hai nhóc là chị em gái mà."

Nhiếp Tiểu Vũ hít mũi, trong lòng thầm nghĩ.

…

Cuối cùng, bởi vì thái độ cứng rắn của Trần Hán Thăng, nhân viên bảo vệ không thể không nhận lấy hai gói thuốc Trung Hoa kia.

Thực ra đây chỉ mới là bắt đầu, sau này Trần Hán Thăng thỉnh thoảng cũng sẽ nhét một số thứ, hoặc là bớt chút thời gian khoe khoang khoác lác, chờ đến khi Tiêu Dung Ngư xuất

viện, hắn đã có thể khiến các nhân viên trực ca và nhân viên dọn dẹp trong toà nhà cao cấp nhớ đến nhân tình của "chủ tịch Trần".

Phòng bệnh của Tiêu Dung Ngư nằm ở tầng hai, Nhiếp Tiểu Vũ lặng lẽ đi theo ở phía sau, trong ấn tượng của cô, bệnh viện là một nơi ồn ào và hỗn loạn, trên hành lang thỉnh thoảng còn có người nhà đi đi lại lại, có cả những người bệnh khiêng cáng vội vàng đi ngang qua nhau.

Nhưng toà nhà cao cấp lại vô cùng yên tĩnh, thái độ của y tá trước quầy lễ tân cũng rất thân thiện, không có sự tức giận khi bị đánh thức vào giữa đêm khuya.

Trần Hán Thăng đi đến trước cửa phòng bệnh của Tiêu Dung Ngư, nghe thấy bên trong vang lên một số giọng nói trò chuyện.

"Đừng quá lo lắng, vừa mới kiểm tra một chút, tất cả vẫn ổn."

Đây là bác sĩ đang an ủi.

"Haiz, tôi đã gọi cả Lão Tiêu và Lão Trần đến đây rồi, hai người bọn họ cộng lại cũng hơn một trăm tuổi rồi, thức đêm lái xe đã đủ cho bọn họ khó chịu."

Đây là Lữ Ngọc Thanh đang hối hận.

"Lát nữa Vương Tử Bác cũng sẽ đến đây, đến lúc đó nhờ anh ấy mua bữa sáng, chạy chân gì đó."

Đây là giọng nói của Biên Thi Thi.

"Giáo sư Tôn, ngài trở về nghỉ ngơi trước đi."

Đây là Tiểu Ngư Nhi đang nói chuyện.

"Mẹ nó! Ngay cả bà cụ này cũng đến."

Trần Hán Thăng âm thầm cứng lưỡi, hắn có một sự tôn trọng xuất phát từ tận đáy lòng đối với giáo sư Tôn, ngày thường bị giáo sư Tôn mắng mấy câu cũng không dám cãi lại.

Những tình huống giống như tối hôm nay, trong khi Tiểu Ngư Nhi mang thai, Thẩm Ấu Sở cũng đang mang thai, đối mặt với toàn bộ áp lực của các thành viên "phe Tiểu Ngư", Trần Hán Thăng cảm thấy tình cảnh của mình sẽ vô cùng gian nan.

"Tôi không về đâu."

Giáo sư Tôn trầm giọng nói: "Chờ Trần Hán Thăng đến đây, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu ta."

Loại nói chuyện này đương nhiên không phải là cuộc trò chuyện thân thiện giữa trưởng bối và vãn bối, Trần Hán Thăng cách một cánh cửa cũng có thể cảm nhận được sự tức giận của bà cụ.

"Phù."

Hắn hít một hơi thật sâu, biện pháp tốt nhất để chiến thắng sợ hãi chính là đối mặt với sợ hãi, bây giờ ngoại trừ "Cố lên" ra thì muốn trốn cũng không thể trốn được.

Nhưng, khi hắn đang muốn vào phòng "nhận cái chết" thì Lương thái hậu đột nhiên kéo hắn lại, nhỏ giọng nói: "Con ở bên ngoài chờ đi."

"Hả?… Cảm ơn mẹ, nhưng con sớm muộn gì cũng phải đối mặt."

Trần Hán Thăng có chút cảm động, hắn còn tưởng Lương thái hậu không nỡ để con trai bị mắng.

"Cái gì?"

Lương Mỹ Quyên ngẩn người: "Con đừng hiểu nhầm, ý của mẹ khi bảo còn đứng chờ ở bên ngoài là hy vọng lát nữa

khi Tôn giáo sư dạy dỗ con sẽ không ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của Tiểu Ngư Nhi ở trong phòng bệnh.”

Trần Hán Thăng: …

Lương Mỹ Quyên nói xong, lập tức đi vào, cô thư ký nhỏ để lại một ánh mắt đồng tình rồi cũng nhún vai đuổi theo.

Toàn bộ hành lang chỉ còn lại một mình Trần Hán Thăng, mặc dù mẹ ruột không đứng bên cạnh mình, nhưng hắn không hề cảm thấy chán nản chút nào, vẫn lặng lẽ lắng nghe động tĩnh bên trọng.

Sự xuất hiện của Lương Mỹ Quyên lại khơi lên một đợt trò chuyện khác, Lữ Ngọc Thanh ngại ngùng nói: “Chỉ là thai động một chút mà thôi, người làm mẹ như tôi quá căng thẳng, kết quả lại đánh thức mọi người.”

“Có gì đâu chứ.”

Lương Mỹ Quyên an ủi nói: “Nói thật, ở lại bệnh viện tôi mới yên tâm, nếu không lúc nào cũng lo lắng sốt ruột, dù sao bác sĩ y tá cũng giỏi hơn chúng ta đúng không?”

“Ha ha ha…”

Một bác sĩ trưởng, một phó chủ nhiệm và mấy y tá đều đang khách sáo khiêm tốn, số người trong phòng càng nhiều lại càng thêm phần náo nhiệt.

Trong khi mọi người có mặt ở đây đang thảo luận và nói chuyện thì đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút lạnh lùng vang lên:

“Dì Lương, Trần Hán Thăng đâu rồi?”

Tiểu Ngư Nhi mở miệng hỏi, hơn nữa người cô hỏi lại là Trần Hán Thăng.

Căn phòng bệnh hơi ồn ào náo nhiệt ngay lập tức yên tĩnh lại, ngay cả những bác sĩ y tá không biết rõ đầu đuôi ngọn ngành kia dường như cũng cảm nhận được bầu không khí có gì đó không đúng, cẩn thận ngậm miệng không nói.

"Nó đang ở bên ngoài."

Lương Mỹ Quyên nói: "Dì lo lắng nó sẽ làm phiền đến cháu nên không cho nó vào, đừng quan tâm đến nó."

"Vâng."

Một lúc lâu sau, Tiểu Ngư Nhi lại nhẹ nhàng lên tiếng.

Sau đó, bên trong lại không có động tĩnh gì nữa, Trần Hán Thăng lặng lẽ cong môi, hắn có thể tượng tượng được cảnh tượng mọi người nhìn nhau không nói gì.

"Khụ!"

Cuối cùng vẫn là giáo sư Tôn ho khan một tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, trò nghỉ ngơi trước đi, tôi đi ra ngoài một chút."

"Xong rồi."

Trần Hán Thăng lập tức nhận ra bà cụ kia đang muốn tìm mình nói chuyện.

Đương nhiên bây giờ không thể chạy trốn, nhưng Trần Hán Thăng vẫn rất thông minh, sau khi bình tĩnh lại suy nghĩ một chút, đột nhiên cởi chiếc áo sơ mi ngắn tay ra, cố ý mặc ngược lại.

Tiếp theo lại đá một chiếc dép lê xuống dưới gầm ghế, còn cố ý làm tối mái tóc của mình.

"Kẽo kẹt"

Cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra, không chỉ có giáo sư Tôn ra ngoài, mà ngay cả Lữ Ngọc Thanh cũng ở phía sau, Bé Tiểu

Ngư Nhi sắp chào đời, bà có mấy lời muốn "nói chuyện" với Trần Hán Thăng.

Nhưng điều khiến các bà ngạc nhiên chính là hình tượng của Trần Hán Thăng ở trước cửa vô cùng khoa trương, không chỉ mặc ngược áo, mà dép cũng chỉ đi một chiếc, tóc tai rối bù giống như vừa mới ngủ dậy.

Trần Hán Thăng đang sốt ruột đi tới đi lui trước cửa, hơn nữa bởi vì thiếu một chiếc dép nên bước chân khập khiễng, điều này hoàn toàn khác biệt so với dáng vẻ khí phách hăng hái của hắn ở nơi công cộng.

"Giáo sư Tôn, dì Lữ!"

Trần Hán Thăng giống như vừa mới phát hiện ra giáo sư Tôn và Lữ Ngọc Thanh, thậm chí không đợi các bà mở miệng, hắn đã nói trước: "Tiểu Ngư Nhi thế nào rồi, có nguy hiểm gì không, đứa nhỏ đâu…"

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt Trần Hán Thăng vẫn nhìn chằm chằm bất động, hai tay siết chặt thành nắm đấm, dường như đã lo lắng đến mức không thể kiểm soát được cơ thể của mình.

"Tiểu Ngư Nhi… Tiểu Ngư Nhi không sao cả."

Cho dù đã là cán bộ cấp phó, lúc này Lữ Ngọc Thanh cũng bị màn diễn xuất của "con rể ảnh đế" che mắt.

"Thật tốt quá!"

Trần Hán Thăng nghe xong lập tức vỗ ngực "bộp bộp bộp", trong ánh mắt giống như có một tầng nước mắt chớp động, như thể nghe thấy Tiểu Ngư Nhi không sao cả, hắn vui vẻ đến mức sắp khóc thành tiếng.

Hai cô gái trẻ tuổi Biên Thi Thi và Nhiếp Tiểu Vũ đều tương đối tò mò, theo lý mà nói bên ngoài phải vang lên tiếng

dạy dỗ giống như bão tố mới phải, sao lâu rồi mà vẫn không có động tĩnh gì vậy?

Chẳng lẽ giáo sự Tôn và dì Lữ dùng chiêu thức ở trong game offline?

Vì thế, hai người thò đầu ra ngoài nhìn một chút, đúng lúc chứng kiến cảnh tượng như thế này.

Trần Hán Thăng lôi thôi lếch thếch đang nhẹ nhàng lau nước mắt, giáo sư Tôn và dì Lữ lại đưa mắt nhìn nhau, các bà vẫn giữ sự tức giận sắp bộc phát, nhưng lại không tìm được con đường để phát tiết.

Trong lòng Nhiếp Tiểu Vũ cảm thấy khó hiểu, cô ấy đi đến đây cùng với bộ trưởng Trần, rõ ràng lúc nãy hắn không phải là dáng vẻ này mà.

Nhưng Biên Thi Thi không biết đầu đuôi, cô ấy cũng bị bộ dạng của Trần Hán Thăng làm cho hoảng hốt, chỉ vào dưới chân Trần Hán Thăng hỏi: "Bên dép còn lại của cậu đâu rồi?"

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt nghi hoặc: "Dép gì?"

Lúc này mới có thể thấy được sự khác biệt giữa ảnh đế và diễn viên bình thường, nhất định phải giả vờ như mình đã vô thức đánh mất dép, càng có thể thể hiện rõ ràng sự lo lắng và sốt ruột trong lòng mình.

"Tớ nói dép bên chân phải của cậu đấy."

Biên Thi Thi không nhịn được nâng cao âm lượng của mình lên một chút.

"Biên Thi Thi tuyệt lắm, vai diễn phụ đêm nay của cậu rất tốt, căn nhà một triệu rưỡi tệ kia đáng giá!"

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm khen ngợi một câu, lúc này mới bằng lòng cúi đầu xuống nhìn thoáng qua, hơi sửng sốt một chút, ngay sau đó không sao cả nói: "Có lẽ là mất ở đâu đó, đừng quan tâm."

"Chuyện này không thể được, đây là bệnh viện, ngộ nhỡ có kim tiêm đâm vào da thì phải làm sao?"

Bây giờ Lữ Ngọc Thanh lại trở nên quan tâm.

Dù thế nào đi chăng nữa thì Trần Hán Thăng cũng là cha của bé Tiểu Ngư Nhi, bản thân mình làm trưởng bối có thể đánh có thể mắng, nhưng cũng không muốn để hắn phải chịu tổn thương.

"Không sao đâu ạ, không sao đâu ạ."

Trần Hán Thăng vẫn bất chấp xua tay, mãi đến khi giáo sư Tôn Bích Dư hơi tức giận: "Sao có thể không sao được chứ, ngộ nhỡ có tình huống gì cần cậu phải ra mặt, cậu cứ thế đi một bên dép thế này sao? Mau tìm chiếc còn lại đi."

"Vậy cháu sẽ nghe lời lão phu nhân!"

Trần Hán Thăng giống như một đứa trẻ nghe lời, nên nói với Nhiếp Tiểu Vũ: "Trong cốp xe có một đôi giày thể thao, phiền cô đi lấy giúp tôi."

"Còn có áo sơ mi nữa."

Lữ Ngọc Thanh bổ sung nói: "Cậu không nhận ra mình đã mặc ngược rồi sao, không thể bẻ cổ lại được à?"

"Áo sơ mi?"

Trần Hán Thăng nhíu mày, sờ soạng cổ áo một chút rồi mới xin lỗi nói: "Lúc nhận được điện thoại, con quá sốt ruột, trên đường đi vẫn luôn lo lắng cho Tiểu Ngư Nhi nên hoàn toàn không phát hiện ra."

“Thay giày đi, đổi áo sơ mi lại, còn đầu óc cũng sửa sang lại một chút, sắp làm cha rồi sao vẫn bừa bãi như thế chứ?”

Lữ Ngọc Thanh ném xuống một câu, lại đỡ giáo sư Tôn vào phòng bệnh.

Còn về việc răn dạy Trần Hán Thăng?

Hắn vì lo lắng cho Tiểu Ngư Nhi đến mức ngay cả dép cũng vứt mất, đêm nay bỏ qua trước đã, không đành lòng.

Cuối cùng trên hành lang chỉ còn lại Trần Hán Thăng và Nhiếp Tiểu Vũ, cô thư ký nhỏ không phải là kẻ ngốc, cô ấy đã nhận ra được đây chính là “khổ nhục kế mà ông chủ tự biên tự diễn.

“Bộ trưởng Trần, diễn xuất của cậu quá…”

Nhiếp Tiểu Vũ đang định cảm thán vài câu.

“Câm miệng!”

Trần Hán Thăng trừng mắt nhìn cô thư ký nhỏ nhà mình một cái, “hung ác” uy hiếp nói: “Nếu dám nói ra ngoài, tôi sẽ giết cô đấy!”

Chương 967: “Họng súng quảng đời còn lại” của Trần Hán Thăng

“Hừ! Ở trước mặt giáo sư Tôn thì giả vờ giống như một con cừu nhỏ, chỉ biết đe doạ cô thư ký nhỏ đáng yêu là tôi.”

Đối mặt với sự uy hiếp của ông chủ vô lương tâm, Nhiếp Tiểu Vũ mặc dù bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể ấm ức chạy xuống lầu.

Đương nhiên, Trần Hán Thăng cũng không quên lấy dép lê giấu dưới ghế dựa ra, nhân tiện để cô thư ký nhỏ mang về trong xe, để tránh sáng sớm ngày hôm sau bị phát hiện.

Chờ đến khi trên hành lang chỉ còn lại một mình hắn, Trần Hán Thăng lại lặng lẽ ghé sát vào phòng bệnh, nghe xem bên trong đang nói gì.

“Tối nay Hán Thăng cũng bị doạ không nhẹ, ngay cả quần áo mặc ngược cũng không phát hiện.”

“Còn nữa Mỹ Quyên, người làm mẹ như chị sao lại không chú ý chút nào vậy?”

“Trần Hán Thăng thậm chí còn đánh rơi cả dép, bệnh viện khác với những nơi khác, ngộ nhỡ có kim tiêm bị vứt ở đâu đó thì sao?”

…

“Mẹ vợ” Lữ Ngọc Thanh đang dong dài, thậm chí còn oán trách Lương Mỹ Quên một chút.

“Cái gì?”

Đây là giọng nói hoang mang của Lương thái hậu, bà chắc chắn nhớ rõ rằng quần áo của Trần Hán Thăng có mặc ngược đâu, cũng làm gì có chuyện mất dép, bà thông gia đang nói cái gì vậy?

“Chị xem, đến bây giờ vẫn chưa phát hiện.”

Lữ Ngọc Thanh chỉ có thể bất đắc dĩ nhắc nhở: “Mặc dù bé Tiểu Ngư Nhi chào đời cũng rất quan trọng, nhưng các chị cũng phải chú ý nhiều hơn chứ, sớm biết thế này đêm nay tôi đã không nói, người nào người nấy đều cẩu thả như vậy.”

“… Ồ?”

Một lát sau, Lương thái hậu mới ngây ngô trả lời.

Từ đầu đến cuối, cuộc trò chuyện của hai bà mẹ vẫn không cùng một tần số.

“Hì hì…”

Trần Hán Thăng ở bên ngoài che miệng cười trộm, chẳng bao lâu sau Nhiếp Tiểu Vũ đã xách theo giày thể thao đến đây, theo sau còn có Vương Tử Bác đang thở hổn hển.

“Nhiếp Tiểu Vũ nói không có chuyện gì lớn lắm.”

Vương Tử Bác vỗ vào bả vai Trần Hán Thăng an ủi: “Mày không cần phải lo lắng.”

“Đó không phải là điều khiến tao lo lắng.”

Trần Hán Thăng lắc đầu, sáng sớm ngày mai Lão Tiêu cũng sẽ xuất hiện, bản thân mình lúc nào cũng bị bao vây trong hoàn cảnh “nước sôi lửa bỏng” của phe Tiểu Ngư thế này, mức độ khó chịu có thể so sánh với chết vì nhục.

Nhưng như thế thì sao chứ, mình tự gây nghiệt chướng, dù thế nào cũng phải đối mặt.

Vương Tử Bác biết mình không tiện đi vào phòng bệnh nên dứt khoát ở lại bên ngoài cùng với Trần Hán Thăng. Chẳng bao lâu sau, sức khoẻ của bé Tiểu Ngư Nhi không thể chống đỡ được nữa, hơi mệt mỏi chuẩn bị đi nghỉ ngơi, các bác sĩ y tá cũng lần lượt đi ra ngoài.

Thực ra các bác sĩ y tá đều đã sớm được thông báo rằng, Tiêu Dung Ngư là bệnh nhân cần chăm sóc đặc biệt, bản thân cô ấy không chỉ là giám đốc văn phòng luật Dung Thăng, mà mối quan hệ phía sau cũng vô cùng mạnh.

Vừa có giáo sư kỳ cựu Tôn Bích Dư, vừa có "Trần Qủa Xác" danh tiếng lừng lẫy.

Về phần cha của đứa nhỏ sắp chào đời, thực ra trong lòng mỗi người đều biết rõ.

Trần Hán Thăng mỉm cười ha hả chào hỏi với bác sĩ phó chủ nhiệm, các bác sĩ chủ nhiệm ở ba bệnh viện hàng đầu về cơ bản đều là giáo sư, tuổi tác cũng khá lớn, nói năng chậm rãi thong thả rất có trình độ.

Còn các y tá trẻ tuổi hơn một chút, trong đó có một số là fan của Qủa Xác, bọn họ đều rất tò mò đối với người sáng lập điện tử Qủa Xác- Trần Hán Thăng mà mình đang được tiếp xúc trực tiếp.

Sau một hồi chào hỏi và giao lưu ngắn gọn, các y tá còn chu đáo sắp xếp chỗ nghỉ cho những người nhà đi cùng đêm nay. Chờ đến khi các cô ấy rời đi, Trần Hán Thăng mới nháy mắt về phía Nhiếp Tiểu Vũ, cô thư ký nhỏ xách theo một chiếc cặp công văn lặng lẽ đuổi theo.

Nếu là hai năm trước, Vương Tử Bác chắc chắn sẽ ngơ ngác hỏi: "Nhiếp Tiểu Vũ định làm gì vậy?"

Nhưng bây giờ cậu ấy đã hiểu rõ, Nhiếp Tiểu Vũ đang đi đưa phong bì.

“Tiểu Trần, tao đi giúp một chút nhé?”

Vương Tử Bác nhìn thấy hình như Nhiếp Tiểu Vũ đang phải cố gắng hết sức xách cặp công văn.

“Mày có bệnh đúng không?”

Không ngờ lại bị cậu bạn nối khố mắng một câu, Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn giải thích: “Những chuyện như tặng phong bì, đương nhiên phải càng ít người càng tốt, mày và Nhiếp Tiểu Vũ cùng đi đến đó, trong lòng những người nhận quà sẽ cảm thấy áp lực, biết chưa?”

“Hoá ra còn có chuyện như vậy.”

Vương Tử Bác suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất có lý, mối quan hệ giữa người với người trong cuộc sống, một khi vạch trần sẽ cảm thấy nên như vậy.

Nhưng nếu không có ai giúp đỡ vạch trần, rất có thể sẽ tiếp tục sai lầm.

Hơn mười phút sau, Nhiếp Tiểu Vũ đã nhảy nhót trở lại, nhìn từ bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển của cô ấy thì có thể biết toàn bộ số tiền kia đều đã được phân tán.

“Không quên dặn dò một chút đúng không?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Không quên.”

Nhiếp Tiểu Vũ nghiêng đầu nói: “Giáo sư còn đặc biệt đảm bảo rằng tất cả các y tá có thể làm việc trong toà nhà cao cấp đều là những người cầm cờ đỏ hơn 38 lần, tính kỷ luật chính trị tuyệt đối đáng tin cậy.”

“Tốt.”

Trần Hán Thăng khẽ gật đầu, chỉ vào căn phòng bên cạnh nói: “Cô đi nghỉ ngơi trước đi, Biên Thi Thi cũng đang ở đó,

có lẽ ngày mai tôi còn ở đây, về chuyện công việc nhớ phải sắp xếp một chút.”

“Bộ trưởng Trần, cậu ngủ ở đâu?”

Cô thư ký vẫn không quên quan tâm đến ông chủ của mình một chút.

“Tôi thì đơn giản thôi.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười nói: “Nếu thực sự không có chỗ ở, đành phải chen chúc trong ổ chăn của các chị gái hộ sĩ một chút.”

“Chậc chậc.”

Nhiếp Tiểu Vũ chỉ vào phòng Tiểu Ngư Nhi, giơ nắm đấm lên giống như một lời cảnh cáo.

Chờ đến khi những người khác đều đã đi nghỉ ngơi, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác cũng chưa buồn ngủ, hai người cứ thế ngồi trên ghế nói chuyện phiếm.

Trần Hán Thăng lúc thì nói rằng mình phải tìm được một cách nào đó để Lão Tiêu không thể nào trách mắng mình. Lúc lại mặc sức tưởng tượng dáng vẻ bé Tiểu Ngư Nhi khi lớn lên, mình phải đem lại cho con bé một cuộc sống giống như công chúa.

Lúc đầu Vương Tử Bác muốn nhắc nhở cậu bạn nối khố một lần nữa, rất có thể Tiểu Ngư Nhi sẽ dẫn theo con gái ra nước ngoài, nhưng khi nhìn thấy nụ cười thoả mãn trên mặt Trần Hán Thăng, cậu ấy không đành lòng, ngược lại nhắc đến kế hoạch cha mẹ mình và cha mẹ Biên Thi Thi gặp nhau vào dịp tết Âm Lịch.

Hai người đều nói chuyện riêng của mình, giống như không ai quan tâm đến ai, nhưng cũng giống như người nào

cũng nghe thấy, có lẽ đây chính là tình cảm tốt nhất giữa bạn bè chân chính.

Nói gì không quan trọng, quan trọng là có người có thể chia sẻ.

Khoảng hơn 7 giờ sáng, trước khi phó chủ nhiệm trực đêm tan tầm, ông ta còn cố ý đến đây xem tình hình của Tiểu Ngư Nhi một chút, sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới yên tâm rời đi.

"Bác sĩ rất có trách nhiệm."

Vương Tử Bác đánh giá.

"Trách nhiệm thì trách nhiệm, nhưng tao cũng đã đưa tiền rồi, đây chính là sự trao đổi có qua có lại."

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn cậu bạn nối khố một cái.

"Cho bao nhiêu?"

Vương Tử Bác tò mò hỏi.

"Mười ngàn."

Trần Hán Thăng nói ra.

"Cũng không nhiều lắm mà."

Vương Tử Bác không nhịn được gãi đầu: "Đối với mày mà nói nó cũng nằm trong tiêu chuẩn đúng không?"

"Nếu đơn vị là đô la thì sao?"

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói.

Vương Tử Bác: …

Khoảng chừng bảy rưỡi, mọi người lần lượt tỉnh dậy, Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân cũng mệt mỏi phong trần chạy tới.

Lão Tiêu cũng không có quá nhiều kiêng kỵ, sau khi gõ cửa lập tức vào thăm con gái, Lão Trần đứng trong hành lang, nghe vợ giải thích lại chuyện tối hôm qua.

Một lát sau, Lão Tiêu biết Tiểu Ngư Nhi không xảy ra vấn đề gì to tát, vẻ mặt nghiêm túc hơi thả lỏng một chút, nhưng sau khi đi ra phòng bệnh nhìn thấy Trần Hán Thăng, hai hàng chân mày lại nhíu chặt một lần nữa, bàn tay theo bản năng chạm vào bên hông.

"Con đi mua bữa sáng!"

Trần Hán Thăng phát hiện có gì đó không đúng, chỉ có thể dùng chiêu thức này để tạm thời né tránh.

Nhưng rõ ràng đây không phải là kế lâu dài, Vương Tử Bác cũng không biết làm gì, chỉ đành lẽo đẽo theo sau.

Sau khi đến căng tin bệnh viện mua bánh quẩy, sữa đậu nành và bánh bao, Vương Tử Bác đang định trở về thì đột nhiên nhìn thấy Trần Hán Thăng đang ngồi ăn một mình.

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác ngơ ngác hỏi: "Không quay về cũng ăn sao?"

"Mày đừng động vào tao."

Trần Hán Thăng xua tay, rồi ăn uống no đủ còn ợ hai tiếng vang dội, lúc đầu Vương Tử Bác không biết Trần Hán Thăng muốn làm gì, mãi đến khi trở về trong phòng bệnh, cuối cùng cậu ấy cũng hiểu rõ.

Bởi vì Trần Hán Thăng chia đều bữa sáng cho tất cả mọi người xong, chỉ "thiếu" mất một phần của hắn.

"Hán Thăng, cậu không ăn sao?"

Lữ Ngọc Thanh ngạc nhiên hỏi.

“Dì Lữ, con không có tâm trạng ăn uống.”

Trần Hán Thăng nhỏ giọng đáp lại.

Lần này ngay cả Lương thái hậu cũng bị doạ tới, bà đi đến hỏi: “Tối hôm qua con thức cả đêm không ngủ, không ăn không uống không ngủ, con đang định tu tiên sao?”

“Chỉ là ăn không vô, trong lòng vô cùng khó chịu.”

Trần Hán Thăng vẫn từ chối: “Mọi người mau ăn đi, tối hôm qua mọi người đều vất vả rồi.”

Lúc nói chuyện, hắn còn cố ý nhấn mạnh vào ba chữ “tối hôm qua”, giống như sợ mọi người quên mất những chuyện đã xảy ra với mình.

“Haiz.”

Lữ Ngọc Thanh thở dài một hơi, xoay người lại nói với Lão Tiêu: “Tối hôm qua lúc Trần Hán Thăng đến đây, gấp gáp đến mức làm rơi cả dép, đi chân trần chạy tới chạy lui trong bệnh viện, ông xem như thế này nguy hiểm đến nhường nào. Hôm nay lại ăn không ngon, tại sao một người thành lập ra một công ty lớn, nhưng năng lực chịu áp lực lại yếu như vậy chứ?”

“Vậy sao?”

Lão Tiêu đánh giá Trần Hán Thăng- Người suốt đêm không nghỉ ngơi, cơm sáng ăn không vô, sắc mặt mất tinh thần, quầng thâm dưới mắt, cuối cùng quyết định chờ đến khi bé Tiểu Ngư Nhi chào đời mới từ từ “nói chuyện” với Trần Hán Thăng.

Chương 968: Cân bằng quản lý thời gian của "bé Tiểu Ngư Nhi và bé Tiểu Ấu Sở"

"Tiểu Trần đúng là quá lợi hại."

Mặc dù đã từng nhiều lần chứng kiến những chiêu trò bịp bợm của Trần Hán Thăng, nhưng Vương Tử Bác vẫn cảm thấy "dư vị vô hạn" bởi vì với năng lực phản ứng của cậu ấy, chắc chắn không thể nghĩ ra những cách thức lộn xộn nhưng lại thiết thực này.

Sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người bắt đầu sắp xếp "lịch trực ban".

Mắt thấy bé Tiểu Ngư Nhi sắp chào đời, tất cả mọi người đều muốn là người đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ, nhưng thời gian lại không thể xác định đến XX: XX, cho nên người lớn tuổi như giáo sư Tôn thực sự không cần thiết phải dày vò theo.

Bà cụ đã gần 70 rồi, cho dù sức khoẻ tốt như thế nào đi chăng nữa, mọi người cũng không thể để bà thức đêm.

Hai vợ chồng Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, vợ chồng Tiêu Hoành Vỹ và Lữ Ngọc Thanh, bọn họ cùng nhau thương lượng một chút, đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có một cặp vợ chồng ở trong bệnh viện.

Biên Thi Thi đang định trở về cầm laptop đến đây, vừa làm việc vừa ở bên cạnh cô bạn thân.

Vương Tử Bác thuộc về nhân viên lưu động, những lúc không có việc gì thì quanh quẩn ở bên này, một từ miêu tả dễ

nghe hơn một chút chính là "chờ đợi sai phái."

Nhiếp Tiểu Vũ không cần phải ở đây, cô ấy phải giúp đỡ Trần Hán Thăng giải quyết các vấn đề công việc.

Không một ai nhắc đến Trần Hán Thăng, bởi vì hắn là cha của bé Tiểu Ngư Nhi, nhất định phải ở đây suốt 24 giờ.

"Tao sẽ tìm cho mày một chiếc xe."

Trần Hán Thăng nói với Vương Tử Bác: " Những lúc ba mẹ tao, dì Lữ chú Tiêu, hoặc Biên Thi Thi muốn trở về, mày giúp bọn họ một chút."

"Ừ."

Vương Tử Bác không chút do dự gật đầu.

"Tôi cũng lái xe đến đây."

Lão Tiêu lạnh lùng xen vào một câu, ngụ ý là ông cũng có thể làm tài xế.

Cục trưởng Tiêu vẫn có thành kiến rất lớn đối với Trần Hán Thăng, nhưng cũng sẽ không làm chậm trễ chuyện chính.

"Sao có thể được!"

Trần Hán Thăng lấy lòng nói: "Chú Tiêu, chú nghỉ ngơi là chính, hoặc là tâm sự cùng với Tiểu Ngư Nhi, những chuyện hao phí tinh thần này không cần chú phải nhọc lòng."

"Hừ."

"Ngô Ngạn Tổ phiên bản trung niên ở Cảng Thành" ngẩng cằm lên, nhẹ nhàng "hừ" một tiếng: "Lời hay ý đẹp thì dễ nghe lắm, lúc trước Tiểu Ngư Nhi bị cậu lừa gạt như vậy đúng không?"

"Khụ khụ."

Trần Hán Thăng xấu hổ ho khan một tiếng, cũng may lúc này, từ cuối cầu thang vang lên tiếng bước chân "thịch thịch thịch".

Hay lắm, Trần Lam cũng không biết nhận được tin tức từ đâu mà vác theo cặp sách nhỏ chạy tới.

"Cô nói à?"

Trần Hán Thăng hỏi Nhiếp Tiểu Vũ.

"Tôi vừa mới tỉnh ngủ, còn chưa xem điện thoại di động đâu."

Cô thư ký nhỏ lắc đầu.

"Mẹ nói."

Lương thái hậu bất đắc dĩ nói: "Sáng nay con bé gọi điện thoại cho mẹ nói muốn ăn ngó sen kẹp nhưng căng tin không có, bảo mẹ làm cho con bé ăn, nhưng hôm nay mẹ nào có thời gian rảnh rỗi, nên nói chị dâu Tiểu Ngư Nhi của con đang ở bệnh viện, bảo con bé khoảng thời gian này đừng gây chuyện, không ngờ con bé lại trực tiếp đến đây."

"Trần Lam ngay cả Hàn Quốc cũng dám đi, cho dù trái đất có đôi cánh cũng không thể chạy thoát được con bé."

Trần Hán Thăng bĩu môi nói.

Nhưng Trần Lam đến đây cũng có cái lợi, bởi vì con bé là "Trần đảng", cho dù không đáng tin cậy giống như Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ, nhưng chỉ cần nhận được một số lợi lộc thì sẽ dày mặt đứng về phía bà chị dâu đó, tóm lại vẫn có chút tác dụng.

Ví dụ như hiện tại, thành công giúp anh trai giảm bớt sự xấu hổ.

Những người này đều quen biết Trần Lam, Trần Lam chính là một kẻ sống tạm bợ điển hình, mang theo ngọn cờ của Trần Hán Thăng đi ăn chùa uống chực khắp nơi, nhưng mọi người đều không ghét cô ấy.

"Giáo sư Tôn, bác trai, bác gái, chú Tiêu, dì Lữ, anh Tử Bác, chị Tiểu Vũ…"

Trần Lam ngọt ngào chào hỏi từng người một ngoại trừ Trần Hán Thăng, sau đó trực tiếp ném cặp sách cho anh trai, chuẩn bị đi tìm chị dâu Tiểu Ngư Nhi.

"Em chờ một chút."

Trần Hán Thăng đứng sau lưng gọi cô ấy lại: "Trong cặp sách của em có máy tính thì thôi đi, quần áo tắm rửa anh cũng nhịn, nhưng đồ trang điểm là sao? Ngay cả y tá ở đây cũng là các chị gái nhỏ, em trang điểm cho ai xem chứ?"

"Cho em bé xem."

Trần Lam quay đầu lại, thản nhiên nói: "Ở quê chúng em có một phong tục, em bé mới chào đời nhìn thấy ai đầu tiên thì sau này lớn lên sẽ giống người đó, anh, không thể để em bé lớn lên giống anh được đúng không?"

"Anh…"

Trần Hán Thăng nghẹn họng một chút.

"Cho nên…"

Trần Lam nhún vai: "Chỉ có thể là người cô như em hy sinh một chút sắc đẹp."

"Ừ."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: "Tôi rất cảm kích nỗi khổ và tấm lòng của cô Trần đây, nhưng tại sao em bé lớn lên

không thể giống mẹ chứ, nếu lớn lên giống cô của nó, cũng đâu tính là đẹp."

Trần Lam chớp mắt, đột nhiên tức giận đẩy cửa ra, ngay cả trong hành lang cũng có thể nghe thấy tiếng oán giận của cô ấy: "Chị dâu, mới sáng sớm anh trai em đã mắng em xấu, thực ra trong cả gia đình bọn em, chỉ có anh ấy xấu nhất."

Sự xuất hiện của A Lam khiến bầu không khí tràn ngập hương vị tươi trẻ. Mọi người cùng dựa theo sắp xếp lúc nãy, có người trở về nghỉ ngơi, có người trở về lấy quần áo, có người gọi điện thoại để giúp việc nấu canh.

Dựa theo kế hoạch thì Lương Mỹ Quyên phải nên trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn trước, kết quả bà do dự một chút, cuối cùng vẫn kéo chồng và con trai sang một bên, nhỏ giọng nói: "Hôm nay tôi phải đến chỗ của Thẩm Ấu Sở, phải làm sao bây giờ?"

Bé Tiểu Ngư Nhi sắp chào đời, điều đó chứng tỏ bé Tiểu Ấu Sở cũng nhanh thôi, căn cứ vào dự báo trước đó thì thời gian chênh lệch giữa hai chị em không thể vượt quá mười lăm ngày.

Phía bên Thẩm Ấu Sở khác với Tiểu Ngư Nhi, cô không có cha mẹ giống như Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh.

Chân cẳng của bà nội cũng không tiện.

Mặc dù bí thư Hồ rất có trách nhiệm, nhưng lại không có kinh nghiệm.

Đông Nhi và Thẩm Như Ý cũng là hai cô gái trẻ, huống chi còn cần phải chăm sóc A Ninh chứ?

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là trước khi bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, Lương Mỹ Quyên không thể nào thường xuyên đến chăm sóc Thẩm Ấu Sở giống như trước kia nữa.

“Cả hai đều là cháu gái nhà mình, nếu mẹ có thể phân thân ra thì thật tốt biết bao.”

Lương Mỹ Quyên sốt ruột dậm chân, sau đó mở to mắt nhìn Trần Triệu Quân và Trần Hán Thăng: “Hai người, một người ngày thường tự xưng là trụ cột trong nhà, một người ở bên ngoài muốn mưa được mưa, muốn gió được gió, bây giờ phải nghĩ cách giúp tôi giải quyết vấn đề này.

Thực ra đối với Lão Trần và Trần Hán Thăng mà nói, vấn đề này cũng không khó lắm.

Chẳng phải chỉ là tìm một người đến giúp đỡ chăm sóc một chút thôi sao, mặc dù cần phải thoả mãn các điều kiện hà khắc sau đây:

Toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Thẩm Ấu Sở;

Tốt nhất là người phụ nữ trung niên có kinh nghiệm sống;

Quan trọng nhất chính là, con người Thẩm Ấu Sở ngại ngùng ngây thơ, cho nên bình thường người này phải rất quen thuộc với cô ấy.

Chẳng phải mẹ hai Mạc chính là một ứng cử viên có sẵn rồi sao? Cho nên vấn đề này khó nằm ở chỗ, phải mở miệng như thế nào ở trước mặt Lương thái hậu.

“Trần Hán Thăng, con làm mặt quỷ với mẹ làm gì?”

Đột nhiên, Lão Trần từ trước đến nay vẫn luôn ngoan ngoãn bình thản, cũng có chút tức giận: “Có suy nghĩ gì thì cứ nói với mẹ con đi chứ?”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: “Lúc nãy con vẫn luôn cúi đầu, làm mặt quỷ khi nào?”

“Cha con không biết nói dối người khác, ông ấy nói con làm mặt quỷ thì rõ ràng là con làm mặt quỷ.”

Lương thái hậu nhìn chằm chằm vào con trai nhà mình: “Con không được diễn kịch với mẹ, thành thật nói ra suy nghĩ ở trong lòng!”

“Con…”

Trần Hán Thăng thực sự là khổ không nói nên lời, lúc nãy hắn thực sự cúi đầu, trong lòng cũng đang tính toán xem làm thế nào để Lão Trần ra mặt, không ngờ lại bị cha ruột của mình “đâm” một phát.

“Con cảm thấy, con cảm thấy…”

Trần Hán Thăng không còn cách nào khác, chỉ có thể căng da đầu nói: “Dì Mạc có thể giúp đỡ chăm sóc.”

“Đừng nói bậy.”

Mặc dù trong lòng Lão Trần rất tán thành, nhưng ngoài miệng lại cố tình không đồng ý: “Sao bà ấy có thể phù hợp được!”

“Sao bà ấy lại không thích hợp?”

Không ngờ Lương Mỹ Quyên lại đồng ý: “Lúc nãy mẹ không nghĩ đến bà ấy, bây giờ lại cảm thấy Mạc Kha đúng là ứng cử viên thích hợp nhất.”

“Chậc chậc…”

Trần Hán Thăng rất bội phục kỹ năng diễn xuất của cha ruột mình, đúng là bình thường không phát huy, thỉnh thoảng làm khách mời một chút mà đã có thể có được kỹ năng của “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, không chỉ giải quyết vấn đề một cách hợp tình hợp lý mà còn không dẫn lửa đến trên người mình.

Vì thế, Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra nói: "Vậy con sẽ gọi điện thoại cho dì Mạc, nhờ dì giúp đỡ một chút."

"… Vẫn nên để mẹ đi."

Lương Mỹ Quyên trầm ngâm một chút, đột nhiên cầm lấy điện thoại: "Như vậy trang trọng hơn một chút, cũng chân thành hơn một chút."

Trần Hán Thăng giật mình, người gọi điện thoại khác nhau, đại diện cho ý nghĩa khác nhau.

Trần Hán Thăng gọi điện thoại cho Mạc Kha, đó là yêu cầu của vãn bối đối với trưởng bối, mặc dù Mạc Kha rất thương yêu Thẩm Ấu Sở, nhưng bà ta vẫn phải nghĩ đến thái độ của Lương Mỹ Quyên, đôi khi không thể nào buông tay buông chân để chăm sóc được, ví dụ như buổi tối ở lại chỗ của Thẩm Ấu Sở.

Lương Mỹ Quyên gọi điện thoại cho Mạc Kha, điều đó đại biểu cho yêu cầu của cả gia đình, Mạc Kha không những có thể thoải mái ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở, mà thậm chí sâu xa hơn, Lương thái hậu còn có ý "hoà giải".

"Mẹ còn thực sự không khờ chút nào."

Trần Hán Thăng cảm thán nói: "Con cảm thấy cần phải nhận định lại cha và mẹ một lần nữa."

"Con chỉ cần làm quen với mẹ con là được rồi."

Lão Trần khiêm tốn xua tay: "Cha đâu có gì nổi bật."

"Cha, cha cũng dám nói như vậy sao?"

Trần Hán Thăng cười lạnh một tiếng: "Con đang tự hỏi xem tại sao kỹ năng diễn xuất của mình lại tốt như vậy, hoá ra là có di truyền."

Chương 969: Cha và cha

Cuộc gọi này của Lương Mỹ Quyên kéo dài khoảng mười mấy phút, vẻ mặt của bà cũng thay đổi rất nhiều lần, thỉnh thoảng sẽ nhỏ giọng cảm khái, thỉnh thoảng sẽ lộ ra ý cười hiểu rõ, đôi khi còn tức giận liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái…

Hai cha con Lão Trần đều là người tinh anh, đại khái có thể dựa vào sự thay đổi trên nét mặt của Lương thái hậu, miễn cưỡng đoán ra được nội dung nói chuyện, ví dụ như khi bà trừng mắt nhìn, chắc chắn là đang nói đến chuyện Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đồng thời mang thai.

Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, nhờ có sự ra tay giúp đỡ của mẹ hai Mạc, vấn đề chăm sóc Thẩm Ấu Sở cuối cùng cũng đã được giải quyết, Lương Mỹ Quyên cũng có thể yên tâm ở đây chờ bé Tiểu Ngư Nhi chào đời.

Trong hai ngày tiếp theo, mọi người đều từ từ thích ứng với cuộc sống này.

Tóm lại Trần Hán Thăng một ngày 24 giờ đều ở trong bệnh viện, thỉnh thoảng có tài liệu gì cần thẩm duyệt, Nhiếp Tiểu Vũ cũng cố ý đưa đến đây.

Lúc đầu bốn bậc phụ huynh đã nói là sẽ thay phiên nhau chăm sóc, nhưng thực ra bọn họ đều không muốn rời đi, giống như chỉ có ở lại bệnh viện mới có thể khiến bọn họ yên tâm.

Trần Lam là người có tinh lực tràn đầy nhất, Tiểu Ngư Nhi tỉnh ngủ, cô ấy sẽ nói chuyện với chị dâu Tiểu Ngư Nhi; Lúc Tiểu Ngư Nhi nghỉ ngơi, cô ấy hoặc chơi điện thoại di động,

hoặc nói chuyện phiếm với Biên Thi Thi, tóm lại cái miệng không hề dừng lại dù chỉ một khắc.

"Con suốt ngày ở đây, không cần đến trường đi học sao?"

Cuối cùng Lão Trần cũng không nhịn được hỏi.

"Kiến thức có thể bổ sung thêm, nhưng nếu bỏ lỡ khoảnh khắc bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, các bác ai có thể đền bù cho con."

Trần Lam phản bác một cách hùng hồn và đầy lý lẽ.

"Còn chuyện kiểm tra thì sao?"

Trần Triệu Quân lườm Trần Hán Thăng: "Lúc trước điểm môn Toán cao nhất của anh trai con là 12, con đường phá kỷ lục của nó đấy."

"Con sẽ không đâu."

Trần Lam siết chặt lòng bàn tay, "hung dữ" nói: "Con đã nói với bạn cùng phòng của mình rồi, nếu con trượt một môn thì sẽ giết một người bạn cùng phòng, nếu còn muốn tồn tại trên thế giới tươi đẹp này, hai tuần trước khi diễn ra kỳ thi, bọn họ nhất định phải nghĩ cách giúp con đạt tiêu chuẩn."

"Hay lắm."

Trần Hán Thăng ở bên cạnh châm chọc nói: "Chẳng phải ký túc xá của em có tám người sao, anh đoán không đủ để em giết đâu."

Các bác sĩ y tá trong toà nhà cao cấp nghe thấy hai anh em đấu võ mồm cãi nhau, cũng không nhịn được che miệng cười khẽ.

Hoá ra chủ tịch Trần lại hài hước như vậy, không phải là hình tượng mà hắn cố tình tỏ vẻ trong các trường hợp công khai, hơn nữa hắn nói năng cũng không hề thể hiện địa vị của

mình, còn chủ động nói rằng ở trong điện tử Qủa Xác có rất nhiều thanh niên chưa có đôi, nên tích cực "mai mối" giúp các y tá.

Lúc đầu mọi người còn tưởng rằng chủ tịch Trần đang nói đùa, kết quả hắn thực sự gửi ảnh chụp của các kỹ sư "bằng cấp cao, thu nhập cao, lại chưa mảnh tình vắt vai" đến đây, vung tay lên bảo các chị gái y tá hãy tự mình chọn lựa.

Hành động này đối với Trần Hán Thăng mà nói chẳng có tổn thất gì, dù sao cũng chỉ giết thời gian, chưa kể trong lòng những nhân viên ý tế đó, hình tượng của chủ tịch Trần đã nâng lên vô hạn.

Vừa có thể hào phóng tặng phong bì, lúc nói chuyện lại bình dị gần gũi, gần như mọi người đều đã quên mất thân phận của Trần Hán Thăng.

Nhưng chờ đến buổi tối, khi phó viện trưởng đích thân đến đây mời Trần Hán Thăng ăn một bữa cơm, các nhân viên ý tế mới sực nhớ ra rằng đây chính là "Trần Qủa Xác" của Kiến Nghiệp tiếng tăm lừng lẫy.

Trong lúc xã giao không thể tránh thoát được, Trấn Hán Thăng uống hai ly rượu Mao Đài, có lẽ là khoảng thời gian này tinh thần căng thẳng quá mức, lúc trở lại toà nhà cao cấp, hắn đột nhiên cảm thấy hơi buồn ngủ, nên chợp mắt một lát trong phòng nghỉ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, hình như hắn còn mơ thấy một giấc mơ.

Trong mơ, hắn đang đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây xanh ngắt, ánh mặt trời rực rỡ và ấm áp, hình như đây là khu biệt thự ở Kim Cơ Đường Thành.

Trên đường còn có một cô bé nhỏ, thoạt nhìn khoảng chừng mười một mười hai tuổi, buộc mái tóc đuôi ngựa cao,

mặc một chiếc váy nhỏ màu hồng, tung tăng nhảy nhót trông vô cùng hoạt bát, thỉnh thoảng còn nghịch ngợm đuổi theo những con bướm đang bay lượn.

Trần Hán Thăng cảm thấy cô bé này đi đường quá chậm, hắn không muốn chậm rãi đi theo phía sau, cho nên muốn thúc giục một chút.

Nhưng một chuyện kỳ quái đã xảy ra, rõ ràng trong lòng Trần Hán Thăng muốn nói "Cô bé, nhường đường một chút" nhưng khi thốt ra thành câu lại biến thành: "Cẩn thận một chút, đừng ngã."

"Mẹ nó!"

Trong lòng Trần Hán Thăng nhảy dựng lên, tại sao mình lại nói như vậy chứ?

"Vâng ạ."

Càng kỳ quái hơn nữa chính là, cô bé kia còn ngoan ngoãn đáp lại, giọng nói vừa ngọt ngào vừa giòn tan, Trần Hán Thăng mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc.

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, suy nghĩ một chút rồi hỏi thêm một lần nữa: "Cô bé, con tên là gì?"

Nhưng lời nói thốt ra từ trong miệng lại thay đổi, ngay cả giọng điệu cũng vô cùng cưng chiều: "Muốn ăn đồ ngọt không, mẹ con không cho con ăn, lát nữa chúng ta lén lút đi ra ngoài ăn nhé!"

"Mình… Mình bị bệnh sao?"

Trần Hán Thăng không nhịn được muốn sờ môi, lúc này mới nhận ra trên cánh tay mình đang treo một thứ đồ, cúi đầu nhìn xuống, thế mà lại là cặp sách.

Cặp sách cũng là màu hồng nhạt, trên móc khoá kéo còn có treo một chú gấu búp bê dễ thương.

“Đây là cặp sách của ai?”

Trần Hán Thăng nhíu mày hỏi.

Không có gì bất ngờ xảy ra, câu nói của hắn lại biến thành: “Trường học các con suốt ngày kêu giảm tải giảm tải, nhưng sao cặp sách vẫn còn nặng như vậy, lần sau nếu gặp bạn bè bên bộ giáo dục, cha nhất định sẽ đưa ra ý kiến.”

“Tại sao mình lúc nào cũng nghĩ một đằng nói một nẻo vậy?”

Trần Hán Thăng vô cùng buồn bực nói.

Nhưng ngay sau đó, cô bé đang đi ở phía trước quay đầu lại, nghiêng đầu nói: “Cặp sách vốn dĩ đã nặng như vậy mà, của em gái cũng nặng lắm, đêm nay chúng ta đi ăn đồ ngọt đi, cha…”

“Con gọi tôi là gì?”

Trần Hán Thăng chấn động, lúc này hắn mới phát hiện ra cô bé trước mắt mình lại gần như giống hệt với Tiêu Dung Ngư khi còn nhỏ.

Cũng buộc mái tóc đuôi ngựa cao, cũng khuôn mặt trái xoan, cũng má lúm đồng tiền, ngay cả giọng nói cũng rất giống, chẳng trách lúc nãy lại cảm thấy quen tai.

“Đây là… Đây là bé Tiểu Ngư Nhi của nhà mình mà.”

Cuối cùng Trần Hán Thăng cũng bừng tỉnh hiểu ra, sau đó nước mắt không thể kiềm chế được, lập tức chảy xuống.

“Cha, sao cha lại khóc?”

Cô bé kia vội vàng duỗi tay ra giúp hắn lau nước mắt, trong lúc đang lau, Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy hơi choáng

đầu, môi trường xung quanh tai dường như cũng đã thay đổi, càng ngày càng chân thật, càng ngày càng rõ nét, càng ngày càng ồn ào, cuối cùng cũng có người lắc lắc đánh thức mình dậy.

"Mau dậy đi! Mau dậy đi!"

Đây là giọng nói của mẹ ruột Lương Mỹ Quyên, bà nhìn thấy trên mặt Trần Hán Thăng đầm đìa nước mắt, rõ ràng sửng sốt một chút, nhưng lúc này cũng không kịp hỏi nhiều, Lương thái hậu chỉ vội vàng ném xuống một câu: "Lập tức đi giày vào, Tiểu Ngư Nhi vào phòng sinh rồi."

Sau khi nói xong, Lương thái hậu lập tức chạy ra ngoài, Trần Hán Thăng ngồi im lặng năm giây, mười giây, hai mươi giây… Sau ba mươi giây, hắn đột nhiên mở cửa xông ra ngoài.

"Bé Tiểu Ngư Nhi nhà mình sắp chào đời, bé Tiểu Ngư Nhi nhà mình sắp chào đời, bé Tiểu Ngư Nhi nhà mình sắp chào đời…"

Vào lúc này, trong đầu Trần Hán Thăng chỉ có một suy nghĩ như vậy, còn có cô bé gọi mình là "cha" trong giấc mơ kia.

Một nhóm người đông đảo đã tụ tập trước cửa phòng phẫu thuật, có Tiêu Hoành Vĩ đi qua đi lại, Lữ Ngọc Thanh đang căng thẳng lau nước mắt, có Lương Mỹ Quyên vẫn luôn nhắm mắt cầu nguyện…

"Cha…"

Trần Hán Thăng đột nhiên gọi một tiếng.

"Cha con đang đi rửa mặt, sẽ đến đây nhanh thôi."

Lương Mỹ Quyên mở mắt ra trả lời.

"Cha…"

Trần Hán Thăng giống như không nghe thấy, lại gọi một tiếng.

Lúc này mọi người mới nhận ra, hoá ra Trần Hán Thăng đang nói với Tiêu Hoành Vĩ.

Lúc mới bắt đầu Lão Tiêu cũng cho rằng Trần Hán Thăng đang gọi Trần Triệu Quân, chờ đến khi phát hiện tiếng "cha" đó lại là đang gọi mình, ông ấy cảm thấy có chút hoảng loạn khi chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc mua "phòng tân hôn" ở Kim Cơ Đường Thành, Trần Hán Thăng không gọi Tiêu Hoành Vĩ là cha;

Khi cùng nhau về quê thăm họ hàng, Trần Hán Thăng không gọi Tiêu Hoành Vĩ là cha;

nhưng khi bé Tiểu Ngư Nhi sắp chào đời, Trần Hán Thăng đột nhiên ngân ngấn nước mắt gọi "cha"!

Bởi vì cuối cùng hắn cũng có thể cảm nhận được tình yêu của một người cha dành cho con gái mình.

"Lão Tiêu."

Lữ Ngọc Thanh vội vàng nhắc nhở: "Hán Thăng đang gọi ông đó."

"Ừm… Thì…"

Tiêu Hoành Vĩ quay đầu lại, giống như có gì đó chặn lại nơi cổ họng, lẩm bẩm trả lời: "Tôi nghe thấy rồi."

Chương 970: Bé Tiểu Ngư Nhi nặng sáu cân*

(1 cân ở Trung Quốc = ½ cân Việt Nam.)

Trần Triệu Quân cũng bị đánh thức vào nửa đêm, nhưng ông cảm thấy hơi choáng váng đầu óc, cho nên vội vàng đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, chờ đến khi tỉnh táo quay trở lại bên ngoài phòng sinh, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Bởi vì Trần Hán Thăng đang nói chuyện với Lữ Ngọc Thanh.

Mặc dù hai ngày nay Trần Hán Thăng và hai vợ chồng Lão Tiêu có thể gặp nhau mọi lúc mọi nơi, nhưng bọn họ rất ít khi nói chuyện với nhau.

Hay nói chính xác hơn, thực ra Trần Hán Thăng rất muốn bắt chuyện, nhưng Lão Tiêu vẫn chưa nguôi giận, không muốn quan tâm đến hắn; Lữ Ngọc Thanh nể mặt mũi bé Tiểu Ngư Nhi, cũng chỉ khi ăn cơm mới gọi một tiếng.

“Lúc nãy Hán Thăng đã gọi Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh là cha mẹ.”

Lương Mỹ Quyên hạ giọng lặng lẽ nói với chồng.

“Ồ.”

Cuối cùng Trần Triệu Quân cũng đã hiểu rõ.

Thực ra Lão Trần đã có ý nghĩ này từ lâu, nhưng ông ấy định chờ bé Tiểu Ngư Nhi chào đời rồi mới kiên nhẫn khuyên

nhủ Trần Hán Thăng sửa miệng, như vậy may ra có thể cải thiện mối quan hệ với Tiêu Hoành Vĩ.

Không ngờ cậu con trai từ trước đến nay vẫn luôn bước bỉnh đột nhiên trở nên trưởng thành, nếu cẩn thận suy ngẫm lại, thời điểm này ngược lại càng thích hợp hơn nữa, thay đổi cách xưng hô trước khi bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, tất cả đều hợp tình hợp lý.

"Lúc nãy ông không nhìn thấy dáng vẻ của Lão Tiêu đâu."

Lương Mỹ Quyên vừa lo lắng cho cô con dâu Tiêu Dung Ngư vừa nhiều chuyện: "Nghẹn ngào sắp bật khóc luôn."

"Con rể có thể coi là một nửa con trai mà, khó tránh khỏi sẽ cảm động."

Lão Trần lặng lẽ gật đầu, thầm nghĩ hai cháu gái nhà mình thực sự là ngôi sao may mắn.

Bé Tiểu Ngư Nhi xuất hiện khiến Lão Tiêu không còn hận Trần Hán Thăng như vậy nữa;

Bé Tiểu Ấu Sở xuất hiện khiến vợ ông không còn ghen tuông với Mạc Kha nữa.

Chỉ là mâu thuẫn giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, rốt cuộc phải giải quyết như thế nào đây, chẳng lẽ lại muốn dựa vào bé Tiểu Ngư Nhi và bé Tiểu Ấu Sở sao?

Nghĩ đến đây, hai hàng lông mày vừa mới thả lỏng lại nhíu chặt một lần nữa.

"Kẽo kẹt…"

Lúc này, một cô y tá bước ra từ trong phòng sinh, có lẽ cô ấy định lấy một ít đồ, nhưng những người đang chờ đợi trước cửa lại vội vàng bao vây lấy cô ấy.

Cô ý tá đã quá quen thuộc với cảnh tượng này, đối mặt với ánh mắt vừa lo lắng vừa khát vọng của nhóm người nhà, cô ấy cũng biết mọi người đang mong mỏi điều gì nhất.

“Chủ tịch Trần, các chú các dì.”

Cô y tá lịch sự và ân cần nói: “Mong các ngài cứ yên tâm, bởi vì trong khoảng thời gian mang thai được chăm sóc rất tốt nên tình trạng của giám đốc Tiêu rất tốt. Chủ nhiệm và phó chủ nhiệm của chúng tôi đều là những bác sĩ khoa sản có kinh nghiệm vô cùng phong phú, tôi đề nghị các chú các dì có thể nghỉ ngơi trước một chút, sáng sớm ngày mai là có thể nhìn thấy cô công chúa nhỏ của cả nhà rồi.”

“Phù…’

Tin tức này giống như một liều thuốc an thần, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vào thời điểm này, không có chủ tịch của điện tử Qủa Xác, cũng không có phó cục trưởng thường vụ cục Công an thành phố Cảng Thành, cũng không có chủ nhiệm khu vực… Bây giờ mọi người đều chỉ muốn bé Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Ngư Nhi ‘mẹ tròn con vuông’.

Nhưng y tá khuyên nhủ bốn bậc cha mẹ nên đi nghỉ ngơi trước, bọn họ cũng không thể nghe theo, vẫn chấp nhận quá trình chờ đời vô cùng gian nan. Lúc mới bắt đầu, mấy người đàn ông đều đi qua đi lại giải quyết nỗi lo lắng trong lòng, sau đó Lão Trần và Lão Tiêu không còn sức lực, chỉ có Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác vẫn còn có thể đứng thẳng.

Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên đều nhím môi, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng sinh không chớp mắt, chỉ cần một khi cánh cửa được mở ra, các cô ấy sẽ lập tức nhào đến hỏi thăm, cho dù lần nào cũng nhận được câu trả lời là “Các dì

không cần phải lo lắng, tình hình của giám đốc Tiêu đang rất tốt.”

Trần Lam cũng không có tinh thần vui đùa ầm ĩ, dựa vào lồng ngực Biên Thi Thi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoạt nhìn có chút ngây dại và bất lực.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời vô thức trở nên sáng ngời, Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, đã sắp sáu giờ rồi.

Tiểu Ngư Nhi vào phòng sinh lúc hơn hai giờ sáng, cho dù Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh đều nói việc sinh con kéo dài mấy tiếng đồng hồ là chuyện bình thường, nhưng Trần Hán Thăng cũng bắt đầu nôn nóng.

Hắn không ngừng đi đi lại lại trong hành lang, bởi vì thực sự không thể ngồi yên được, trong đầu lúc nào cũng không kiểm soát được nghĩ đến những tình tiết cẩu huyết “kiểu băng huyết” trong phim truyền hình, trái tim cũng không ngừng co rút.

Ngay khi Trần Hán Thăng không biết đã đi được bao nhiêu bước, phòng sinh lại bị đẩy ra “kẽo kẹt” một lần nữa, mọi người lập tức đứng phắt dậy.

Bởi vì lần này không chỉ ý tá đi ra ngoài mà còn có chủ nhiệm khoa sản- giáo sư Cao, điều quan trọng nhất là trên tay bà ấy còn ôm một đứa bé, đứng ở trước cửa giống như một anh hùng.

Ít nhất đối với những người thân đang đứng trước cửa đó mà nói, lúc này giáo sư Cao chính là anh hùng.

“Oa oa oa…”

Tiếng khóc nỉ non vang dội của trẻ con vang lên, cùng với những tia nắng chói chang xuyên thấu qua cửa sổ, mọi người đều cảm thấy thế giới đột nhiên trở nên tốt đẹp.

“Mỹ Quyên, đây là bé Tiểu Ngư Nhi đấy!”

Lữ Ngọc Thanh lôi kéo Lương Mỹ Quyên đi đến trước cửa.

“Khoan đã, con bé phải được gặp cô nó đầu tiên!”

Động tác của Trần Lam cũng không chậm, còn bá đạo không muốn để người khác tranh giành với cô ấy.

Nhưng tốc độ nhanh nhất vẫn là Lão Tiêu- Cảnh sát mà, còn có cả Trần Hán Thăng- Người rõ ràng đang đứng ở một khoảng cách rất xa, nhưng không biết như thế nào lại cất bước xông tới.

“Chủ tịch Trần, chúc mừng, là thiên kim.”

Giáo sư Cao cười ha hả nói: “Không hơn không kém, vừa tròn sáu cân…”

Mặc dù đã sớm biết giới tính của đứa nhỏ, nhưng giáo sư Cao vẫn theo thường lệ thông báo cho mọi người.

“Tiểu Ngư Nhi thì sao?”

Mặc dù Trần Hán Thăng kích động đến miệng đắng lưỡi khô, nhưng trong những thời khắc quan trọng này, hắn vẫn không phạm sai làm.

“Chủ tịch Trần thật tinh tế.”

Giáo sư Cao còn cố ý khen ngợi Trần Hán Thăng một câu, sau đó trao đứa nhỏ lại cho Trần Hán Thăng: “Mẹ tròn con vuông, chủ tịch Trần có thể vào thăm giám đốc Tiêu.”

Ở trước mặt bao người, Trần Hán Thăng trước dùng tay trái nâng xương cổ của bé Tiểu Ngư Nhi, lại dùng tay phải nâng xương mông của bé Tiểu Ngư Nhi, sau đó vô cùng cẩn thận bế đến gần người mình.

Trong quá trình này, tất cả mọi người đều vô thức há miệng, đặc biệt là ông bà nội, ông bà ngoại của đứa nhỏ.

Đôi mắt bọn họ mở to, sợ Trần Hán Thăng không cẩn thận lỡ tay làm rơi bé Tiểu Ngư Nhi, hoặc sức lực quá lớn đè mạnh vào cơ thể đứa bé.

Mãi cho đến khi phát hiện ra tư thế ôm trẻ con của Trần Hán Thăng rất tiêu chuẩn, bọn họ mới thả lỏng trái tim.

"Đã từng luyện rồi, đã từng luyện rồi."

Trần Hán Thăng khiêm tốn mỉm cười, sau đó hỏi Tiểu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh: "Cha mẹ, con có thể vào thăm Tiểu Ngư Nhi được không?"

"Con vào thì vào đi, còn xin cái quái gì nữa, đúng là dông dài!"

Lão Tiêu kiêu ngạo lắc đầu, đi vào thăm con gái trước.

Trần Hán Thăng ôm bé Tiểu Ngư Nhi vẫn còn đang khóc, dưới sự vây quanh của mọi người đi vào phòng sinh, Tiêu Dung Ngư yên tĩnh nằm trên giường bệnh, có lẽ cô ấy đã nghe thấy nội dung câu chuyện trước cửa.

"Con gái của mẹ."

Lữ Ngọc Thanh đau lòng thay cho con gái, là người đầu tiên ngồi xuống mép giường nắm lấy tay Tiêu Dung Ngư, nước mắt loạch xoạch rơi xuống: "Vất vả cho con rồi."

"Không vất vả."

Giọng nói của Tiêu Dung Ngư hơi yếu ớt, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào bé Tiểu Ngư Nhi ở trong lồng ngực Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng đã làm cha, có thể hiểu được tình cảm của người mẹ dành cho đứa trẻ, hắn đi về phía trước vài bước, nhẹ nhàng đặt con gái lên giường.

Ánh ánh Tiêu Dung Ngư từ đầu đến cuối vẫn không rời đi, cô vuốt ve khăn quấn trên người bé Tiểu Ngư Nhi, còn cố ý nói đùa: "Ôi trời, sao đứa nhỏ lại nhăn nheo thế này chứ."

"Con đang nói bậy gì vậy?"

Ông ngoại Tiêu Hoành Vĩ không vui: "Đứa nhỏ mới chào đời đều như vậy cả, hơn nữa chỉ dựa vào cha mẹ con bé… Khụ khụ, chỉ dựa vào dung mạo của mẹ con bé, không thể nào xấu được!"

"Bé Tiểu Ngư Nhi khi trưởng thành rất giống em."

Trần Hán Thăng ngồi xổm xuống mép giường, kể lại hình ảnh trong mơ của mình cho Tiêu Dung Ngư nghe: "Con bé giống hệt như ảnh chụp năm cấp hai của em, khuôn mặt trái xoan, má lúm đồng tiền, còn thích lén lút ăn đồ ngọt."

"Đó là đương nhiên rồi."

Tiêu Dung Ngư hít mũi, hất cằm lên nói: "Con gái của em mà, chắc chắn sẽ rất xinh đẹp!"

Chương 971: Tiêu Dung Ngư: Thẩm Ấu Sở càng cần anh hơn em

“Bảo bối, cô là cô của con này.”

“Cười cho cô một cái nào!”

“Cười một cái rồi cô sẽ đưa con ra ngoài chơi!”

…

Vào lúc bảy giờ sáng ngày 19 tháng 9 năm 2006, sau khi chào đời, Bé Tiểu Ngư Nhi lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người, Trần Lam lúc nào cũng ghé sát vào người cháu gái lẩm bẩm.

Nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi không quan tâm đến người cô này, vẫn luôn ngủ rất say, Trần Lam cũng có chút tức giận, không nhịn được oán giận với Lương Mỹ Quyên ở bên cạnh: “Sao đứa bé ngủ suốt vậy, không thú vị chút nào?”

“Con bé chưa đi học, lại không cần làm việc, không ngủ thì còn có thể làm gì nữa?”

Trần Hán Thăng đi đến, vỗ vào sau gáy em gái nói: “Nhưng em thì phải trở về trường học đấy.”

“Em không đi.”

Khó khăn lắm Trần Lam mới có thể tìm được lý do trốn học, sao cô ấy có thể đồng ý được: “Em muốn ở chỗ này cho đến khi đứa nhỏ được về nhà, nếu không sao có thể yên tâm được.”

“Vậy thì cũng không lâu lắm đâu.”

Lương Mỹ Quyên dịch chiếc chăn nhỏ của cháu gái: “Bác sĩ nói tình hình sức khoẻ của hai mẹ con đều rất tốt, chưa đầy một tuần nữa là có thể xuất viện.”

Tiểu Ngư Nhi đã chuyển từ phòng sinh sang một phòng bệnh điều dưỡng rộng rãi hơn, tối hôm qua Lữ Ngọc Thanh đã dặn dò bảo mẫu nấu một nồi canh gà, bà đang đút cho con gái từng muỗng từng muỗng.

Biên Thi Thi cũng ngồi trên mép giường, vừa nói chuyện với Tiêu Dung Ngư vừa mong chờ dáng vẻ đáng yêu sau khi lớn lên của Bé Tiểu Ngư Nhi, còn nói muốn mặc đồ cho con gái nuôi của mình trở thành công chúa nhỏ xinh đẹp nhất trên thế giới.

Ở trước cửa phòng bệnh, hai người cha đang thảo luận tên của Bé Tiểu Ngư Nhi với nụ cười nhẹ nhàng trên mặt.

Mối quan hệ giữa hai nhà vốn dĩ đã rạn nứt, cho dù khi chạm mặt nhau ở trong các cuộc họp ở Cảng Thành, Lão Tiêu cũng lạnh lùng không quan tâm.

Hôm nay lại vì Bé Tiểu Ngư Nhi, cộng thêm tiếng “cha” kia của Trần Hán Thăng, mối quan hệ giữa hai người lại “khôi phục” một lần nữa.

Tất cả mọi thứ thoạt nhìn có vẻ tốt đẹp và hài hoà như vậy, nếu Trần Hán Thăng không có một cô con gái khác sắp chào đời, có lẽ loại tốt đẹp sẽ tiếp tục tồn tại mãi mãi.

Nhưng phía bên Thẩm Ấu Sở cũng có một đứa nhỏ đấy, đây là chuyện mà trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, cho nên sau khi quan sát cẩn thận, thực ra vẫn có chút manh mối.

Ví dụ như mặc dù Tiêu Dung Ngư mỉm cười nói chuyện với Biên Thi Thi, nhưng vẻ mặt thỉnh thoảng vẫn khựng lại một chút, ngẩn người nhìn con gái đang ngủ say không nói gì;

Lương Mỹ Quyên hận không thể ngậm cháu gái ở trong miệng bảo vệ, nhưng thỉnh thoảng trên mặt cũng loé lên một chút lo lắng nhàn nhạt, Tiêu Dung Ngư và Bé Tiểu Ngư Nhi đã chắc chắn không còn nguy hiểm gì, bà lại bắt đầu lo lắng cho Thẩm Ấu Sở và Bé Tiểu Ấu Sở.

Ngay cả Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân đang nói chuyện với nhau ngoài cửa cũng sẽ đột nhiên thở dài một hơi, sau đó rơi vào trạng thái yên lặng không thể hiểu được.

Trần Hán Thăng nhìn thấu tất cả những thứ này vào trong mắt, hắn biết chỉ cần một ngày Tu La tràng chưa được giải quyết thì cảm giác tốt đẹp này cũng chỉ là ngoài mặt.

"Thịch thịch thịch…"

Trên hành lang lại vang lên một loạt tiếng bước chân, Lão Trần và Lão Tiêu đều cúi người đi nghênh đón, hoá ra là giáo sư Tôn Bích Dư được đón đến.

Tài xế là cậu bạn nối khố Vương Tử Bác, trong những lúc như thế này, cậu ấy là ứng cử viên tốt nhất.

Giáo sư Tôn vào cửa không nói không cười, mọi người nhất thời không thể hiểu được ý tứ của bà cụ, mãi cho đến khi bà ấy cúi người xuống nhìn chằm chằm vào Bé Tiểu Ngư Nhi quan sát một lúc lâu, trên khuôn mặt nghiêm túc mới tràn ngập ý cười: "Giống mẹ nó!"

"Ồ."

Lúc này mọi người mới hiểu ra, hoá ra bà cụ đang lo lắng đứa nhỏ sẽ giống cha nó.

Sau đó giáo sư Tôn cảm thấy nói như vậy không ổn lắm, dù sao cha mẹ Trần Hán Thăng cũng đang ở đây, vì thế bà lập tức khéo léo sửa miệng: "Cũng có một số giống cha, ví dụ như vóc dáng cao lớn."

Trần Hán Thăng: …

“Sau đó… Còn có cái này nữa.”

Giáo sư Tôn vừa nói vừa lấy từ trong chiếc túi màu đen đã hơi sờn ra một chiếc hộp gỗ đàn hương bẹp.

Viền mép chiếc hộp đã được mài mòn, thoạt nhìn trông có vẻ mượt mà trong suốt giống như hổ phách, điều đó chứng tỏ niên đại của nó đã rất lâu, nhưng điều quan trọng nhất không phải chiếc hộp này, mà là chiếc vòng tay màu xanh biếc đặt ở bên trong sau khi mở ra.

“Mặc dù với tài lực hiện tại của Trần Hán Thăng, trên thế giới này có lẽ không có đồ trang sức nào mà cậu ta không thể mua được.”

Bà cụ lưu luyến vuốt ve chiếc hộp đàn hương một lúc, sau đó nhẹ nhàng đặt bên cạnh gối đầu của Bé Tiểu Ngư Nhi, nhẹ giọng nói: “Nhưng chiếc vòng tay này có tiền cũng không thể mua được, bởi vì nó đã có lịch sử nhiều năm lắm rồi.”

Giáo sư Tôn Bích Dư sinh ra trong một gia đình giàu có ở thời kỳ Trung Hoa dân quốc, bà nói đã có lịch sử nhiều năm, vậy thì có thể là ngược dòng thời gian đến triều Thanh, thậm chí xa hơn, rất có thể là được truyền từ thế hệ này đến thế hệ khác.

Bà ấy thế mà lại đưa thứ đồ quý trọng như vậy cho Bé Tiểu Ngư Nhi?

Đám người Trần Hán Thăng đương nhiên không chịu nhận lấy, nhưng tính cách giáo sư Tôn lại kiên quyết như vậy, bà cụ lắc lư mái tóc bạc phơ, dứt khoát nói: “Chiếc vòng dù quý giá như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một đồ vật, nếu không có ai đeo nó, bản chất của nó chỉ là một cục đá mà thôi. Lúc đầu tôi định để lại nó cho Tôn Đường Đường, nhưng đôi mắt màu xanh lam của con bé thực sự không phù hợp với thứ

này, cho nên tôi sẽ để lại cho Bé Tiểu Ngư Nhi, hy vọng cho dù con bé ở đâu đi chăng nữa cũng không thể quên được gốc gác của mình."

Mọi người nghe xong đều nở nụ cười, cho dù lời chúc phúc tha thiết của bà cụ có vẻ hơi kỳ quái.

Nhưng sau khi Biên Thi Thi nghe thấy, trong lòng cô ấy lại rùng mình một cái, cô ấy nhìn Tiêu Dung Ngư, lông mi Tiểu Ngư Nhi buông rũ xuống, giống như đang nhìn chằm chằm vào đứa nhỏ; Trần Hán Thăng hình như chưa nhận ra được điều gì, cũng cười ngây ngô theo.

Nếu mẹ con Tiểu Ngư Nhi đã bình an, giáo sư Tôn dùng xong cơm trưa ở đây, buổi chiều chuẩn bị trở về trường học, Vương Tử Bác vẫn là tài xế đón đưa, nhưng Trần Hán Thăng cố ý tiễn xuống lầu.

"Lão phu nhân."

Mãi cho đến khi rời khỏi phòng bệnh thật xa, Trần Hán Thăng nói nhỏ giọng nói: "Có phải lúc nãy ngài muốn ám chỉ tôi điều gì không?"

"Tôi có nhiều việc phải làm như vậy, còn có tinh lực này sao?"

Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng: "Nếu tôi muốn ám chỉ điều gì, chi bằng trực tiếp nói với cậu rằng, Tiểu Ngư Nhi đang định mua nhà ở nước Mỹ!"

Lúc này, Vương Tử Bác vững vàng đậu xe ở bên cạnh, bà cụ mở cửa cái "cạch", không thèm quay đầu lại ngồi vào xe.

"Tiểu Trần, đi đây."

Vương Tử Bác chào hỏi một tiếng.

Trần Hán Thăng không có bất cứ phản ứng gì, Vương Tử Bác gãi đầu dẫm chân ga rời đi, không biết đã qua bao lâu,

giống như đọng lại một tiếng thở dài của Trần Hán Thăng: "Giáo sư Tôn đáng yêu, Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo, Tu La tràng rối rắm, Trần Anh Tuấn đáng thương."

…

Sau khi Trần Hán Thăng quay trở lại phòng bệnh, Tiêu Dung Ngư liếc mắt nhìn hắn một cái, không nói gì.

Từ ngày 19 đến ngày 22, mọi người vẫn luôn ở trong bệnh viện, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ và chu đáo, Tiêu Dung Ngư sớm đã có thể xuống giường đi lại, nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi vẫn ăn ngủ, ngủ ăn, nếu không thì là khóc lóc ầm ĩ.

Lúc này Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên đã bộc phát những thuộc tính độc đáo chỉ có ở "người già Trung Quốc, cẩn thận chăm sóc cháu gái, dường như hai người bọn họ không cảm thấy mệt, còn thường xuyên khuyên bảo đối phương đi nghỉ ngơi trước, có thể giao đứa nhỏ cho mình chăm sóc.

Giữa trưa ngày 22, giáo sư Cao của khoa phụ sản kiểm tra như thường lệ xong, cố ý nói với đám người Trần Hán Thăng: "Giám đốc Tiêu có thể xuất viện rồi, ở nhà tĩnh dưỡng ngược lại sẽ thuận tiện hơn, nếu có bất cứ tình huống gì, cứ trực tiếp liên lạc với tôi."

Nhóm cha mẹ nghe xong đều rất vui vẻ, cho dù toà nhà cao cấp vô cùng yên tĩnh, nhưng làm sao có thể thoải mái bằng ở nhà, cho dù là trung tâm ở cữ cũng không bằng, đặc biệt trong nhà sớm đã chuẩn bị sẵn chiếc giường nhỏ của trẻ em, quần áo trẻ em, thậm chí còn có một số món đồ chơi nhỏ.

Cho nên buổi chiều một số người ở đây thu dọn, một số người quay trở lại chung cư bên bờ sông dọn dẹp, chuẩn bị sáng sớm ngày 23 chính thức xuất viện.

Khoảng hơn bốn giờ, hai vợ chồng Lão Tiêu đang nói chuyện với Tiêu Dung Ngư, sau khi gõ cửa cốc cốc cốc, Trần

Hán Thăng cười ha hả nói: “Cha mẹ, con muốn trò chuyện riêng với Tiểu Ngư Nhi.”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đưa mắt nhìn nhau, nhường không gian cho bọn họ.

“Lão Tiêu.”

Trên hành lang, Lữ Ngọc Thanh không nhịn được hỏi ông chồng: “Ông nói xem, chuyện này rốt cuộc nên giải quyết sao đây?”

Hai mẹ con Tiểu Ngư Nhi bình an xuất viện là chuyện tốt, nhưng ngay sau đó lại gặp phải một vấn đề nan giải khác, cô gái tên Thẩm Ấu Sở kia thì phải làm sao bây giờ, cô ấy cũng đang mang thai.

Mối quan hệ hai nhà hình như lại bắt đầu thay đổi, bởi vì đối với Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh mà nói, đương nhiên bọn họ hy vọng cả gia đình Trần Hán Thăng sẽ đặt toàn bộ sự chú ý lên trên người Bé Tiểu Ngư Nhi.

Nhưng đối với Lương Mỹ Quyên và Trần Triệu Quân mà nói, Bé Tiểu Ấu Sở cũng là cháu gái nhà mình.

“Tôi cũng không biết nữa.”

Tiêu Hoành Vĩ nhìn về phía trước, chậm rãi nói: “Nhưng Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đúng là ông bà nội có trách nhiệm.”

Lữ Ngọc Thanh ngẩng đầu lên nhìn, hoá ra sau khi giặt sạch quần áo của đứa nhỏ xong, Lương Mỹ Quyên phát hiện trong nhà không có nắng, bà dứt khoát đi đến một chỗ trong hành lang đứng dưới ánh mặt trời, giơ cao quần áo lên để phơi nắng.

Tay phải mỏi thì đổi sang tay trái, tay trái mỏi thì đổi sang tay phải, điều quan trọng nhất là bà còn chê người khác không

sạch sẽ, cứ khăng khăng phải là mình giơ mới yên tâm.

“Ừ…”

Lữ Ngọc Thanh cũng thừa nhận, chuyện này không thể nghi ngờ gì nữa.

“Cho nên…”

Lão Tiêu xoa huyệt Thái Dương, giọng điệu mang theo chút mệt mỏi: “Nhìn xem Tiểu Ngư Nhi và Trần Hán Thăng thương lượng như thế nào đi, Tiểu Ngư Nhi đã làm mẹ rồi, chúng ta phải tin tưởng và ủng hộ quyết định của con bé.”

…

Hiệu quả cách âm trong phòng bệnh của toà nhà cao cấp vô cùng hiệu quả, cho dù bên ngoài có chút ầm ĩ, nhưng bên trong vô cùng yên tĩnh, Bé Tiểu Ngư Nhi đang ngủ say.

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh con gái mình, mỗi ngày trôi qua Bé Tiểu Ngư Nhi lại có sự thay đổi nào đó.

Lúc mới chào đời, Trần Hán Thăng còn từng nghi hoặc, mười mấy năm sau thực sự có thể trở thành dáng vẻ như trong giấc mơ kia sao?

Nhưng lúc này mới chưa được bao lâu, ngay cả y tá kiểm tra phòng cũng sẽ ngạc nhiên thốt lên: “Chủ tịch Trần, cô nhóc này sau khi lớn lên chắc chắn sẽ rất xinh đẹp, bởi vì ngay từ bây giờ, con bé đã có thể nhìn ra được má lúm đồng tiền nhỏ, thực sự rất giống mẹ.”

“Trong cuộc sống của mình lại có thêm một cô bé nho nhỏ này.”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói: “Sau này lúc nào cũng phải lo lắng con bé ăn no hay chưa, quan tâm con bé có lạnh không, nhất cử nhất động của con bé đều khởi dậy cảm xúc của chúng ta, thật thú vị.”

“Đúng vậy.”

Tiêu Dung Ngư cũng đi đến ngồi xổm xuống, kể từ khi xảy ra Tu La tràng cho đến nay, hai người đã lâu lắm rồi không gần nhau như vậy.

“Con bé là thiên sứ của em.”

Tiêu Dung Ngư đặt ngón trỏ vào lòng bàn tay con gái, có lẽ trẻ con đều có phản ứng theo bản năng này, Bé Tiểu Ngư Nhi đang say giấc lập tức nắm chặt lấy ngón trỏ kia.

Nhưng bàn tay của đứa bé thực sự quá nhỏ, cho dù dùng hết toàn bộ sức lực đi nữa cũng chỉ có thể nắm lấy móng tay của mẹ.

“Bé Tiểu Ngư Nhi ngồi trên đám mây nghiêm túc chọn lựa, sau đó vứt bỏ toàn bộ châu báu, cơ thể trần trụi giống như một đứa trẻ ăn xin đi đến bên cạnh em.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng nói: “Cho nên em nhất định phải chăm sóc con bé thật tốt, không để con bé gặp chút phiền não nào.”

Trần Hán Thăng quay đầu lại, nhan sắc đỉnh cao này của Tiêu Dung Ngư thực sự không thể “kháng cự” được, cho dù đã sinh con, khuôn mặt trái xoan vẫn rất tinh xảo, chỉ là giữa khuôn mặt ngọt ngào hoạt bát vô thức mang theo một chút dịu dàng.

“Anh sẽ chăm sóc các em thật tốt.”

Trần Hán Thăng vươn tay ra, đồng thời ôm lấy cả Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ngư Nhi.

Tiêu Dung Ngư không né tránh, chỉ yên tĩnh nhìn chằm chằm một lúc, đột nhiên hỏi: “Lão phu nhân đã nói hết với anh rồi đúng không?”

“Nói rồi.”

Trần Hán Thăng gật đầu, hắn vốn dĩ muốn nói đến vấn đề này.

"Hừ!"

Tiêu Dung Ngư vẫn giống như trước, không nhịn được cong môi: "Anh đúng là có bản lĩnh, người ở bên cạnh tôi hình như đều đã bị anh xã giao hết rồi."

"Thực ra cũng không dễ dàng gì."

Trần Hán Thăng cười nói.

Thực ra không chỉ phe Tiểu Ngư mà phía bên phe Ấu Sở cũng đều là người thấy tiền không thèm chớp mắt, cho nên cho dù Trần Hán Thăng kiếm được nhiều bao nhiêu cũng vô dụng.

Ví dụ như "bậc thầy nữ quyền" Hồ Lâm Ngữ, Trần Hán Thăng đập cho cô ấy mười triệu, chỉ có thể nhận được càng nhiều sự khinh bỉ.

Ngược lại nếu dùng nhưng kiểu lý do "người cha muốn gặp đứa con gái chưa sinh ra" để kích thích sự đồng cảm trong lòng Tiểu Hồ, ngược lại có thể dần dần thành công.

Phía bên Biên Thi Thi cũng không khác mấy, đặc biệt còn có Vương Tử Bác, người đã không tiếc công sức để nói tốt cho bạn bè mình.

"Tiểu Trần, em dự định năm sau sẽ dẫn Bé Tiểu Ngư Nhi đi đến nước Mỹ."

Tiêu Dung Ngư gọi cách xưng hô "Tiểu Trần" trước kia, nhưng trong miệng lại nói ra những lời chia tay: "Anh không cần phải khuyên nhủ thêm nữa, đây là quyết định em đã đưa ra trước khi Bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, thậm chí là trước khi anh đi Hàn Quốc."

Từ những lời này, hình như Tiêu Dung Ngư muốn đặt toàn bộ trọng tâm cuộc sống lên trên người con gái.

Trần Hán Thăng không nói gì, chỉ nắm bàn tay phải trắng nõn và mềm mại của Tiêu Dung Ngư chặt hơn một chút.

“Em không muốn sau này Bé Tiểu Ngư Nhi sẽ cảm thấy hoang mang.”

Tiêu Dung Ngư lặng lẽ nói: “Tại sao còn có một người bạn nhỏ cướp đoạt cha với con chứ?”

Có lẽ việc sinh con đã làm tăng lên hào quang của người mẹ đối với Tiểu Ngư Nhi, nhưng cũng không thể thay đổi được tính cách chân thật của cô, cô vẫn sẽ không chấp nhận Thẩm Ấu Sở.

Có lẽ Trần Hán Thăng cũng biết mình không thể nào thay đổi, cho nên trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Chuyện nhà ở nước Mỹ, cứ để anh mua đi.”

“Về chuyện này em không cần phải tranh cướp với anh, đây là quà anh tặng cho con gái, ngoài ra anh còn mua một chiếc máy bay tư nhân, lúc em đi Mỹ anh sẽ tiễn em đi.”

Trong lúc nói chuyện, trong mắt Trần Hán Thăng đột nhiên loé lên một chút quyết đoán, điều này không phù hợp với cảnh tượng ấm áp như vậy, nhưng ngay sau đó lại lập tức giấu đi và biến mất.

Tiêu Dung Ngư không phát hiện, cô cho rằng mình đã thuyết phục được Trần Hán Thăng.

“Chờ ngày mai em về nhà, anh đừng đến đây nữa.”

Tiêu Dung Ngư nói: “Lần đó khi Hồ Lâm Ngữ đến tìm em, trong lúc vô tình đã tiết lộ thời gian mang thai của Thẩm Ấu Sở cũng không cách em là mấy, anh đến ở bên cạnh cô ấy đi.”

“Bé Tiểu Ngư Nhi đã chào đời rồi.”

Tiêu Dung Ngư hít một hơi thật sâu, rút tay phải ra khỏi lòng bàn tay Trần Hán Thăng, gạt bỏ mọi cảm xúc, nhàn nhạt

nói: “Có lẽ bây giờ cô ấy cần anh hơn em.”

Chương 972: Sau khi chị gái chào đời, còn một em gái nữa

Những người bên ngoài không biết nội dung trò chuyện giữa Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng, tóm lại sau khi Trần Hán Thăng ra ngoài chưa được bao lâu, hắn đứng trên hành lang ngắm nhìn vào phương xa một lúc lâu.

Không hiểu tại sao Lữ Ngọc Thanh lại có chút lo lắng, đi vào phòng bệnh hỏi Tiểu Ngư Nhi: "Các con vừa mới nói gì vậy?"

"Không nói gì cả."

Tiểu Ngư Nhi đang vuốt ve con gái, sắc mặt như thường đáp: "Chỉ nói một số việc cần chú ý khi về nhà tĩnh dưỡng thôi."

"Thật sao?"

Lữ Ngọc Thanh không tin lắm: "Sắc mặt của Hán Thăng hơi nặng nề một chút, có phải các con có ý kiến gì khác biệt không?"

"Không có, con chỉ đề nghị tuần sau để dì Lương nghỉ ngơi một chút thôi."

Tiêu Dung Ngư cười nói: "Bởi vì kể từ khi con mang thai đến bây giờ, dì Lương vẫn luôn chạy tới chạy lui, tuần này lại phải thức đêm chăm sóc đứa nhỏ, con lo cơ thể dì ấy quá mệt mỏi."

Thực ra đề nghị này lại khá hợp tình hợp lý, bởi vì Lương Mỹ Quyên thực sự quá vất vả, mặc dù lần nào cũng có tài xế

đưa đón, nhưng suốt mấy tháng qua, bất kể mưa gió, buổi tối còn rất ít khi ngủ lại ở chung cư bên bờ sông, Lữ Ngọc Thanh đã khuyên nhủ rất nhiều lần nhưng cũng không có tác dụng.

"Chỉ sợ dì Lương của con sẽ không đồng ý."

Lữ Ngọc Thanh suy nghĩ một chút rồi nói: "Tình thương của bà ấy đối với Bé Tiểu Ngư Nhi, đâu phải con không thể nhìn ra được?"

"Con sẽ khuyên bảo một chút."

Tiêu Dung Ngư cúi người xuống, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Bé Tiểu Ngư Nhi: "Bởi vì chúng ta phải ngoan, không thể khiến bà nội khó xử được."

Lữ Ngọc Thanh nghe xong cũng nhíu mày, bà cũng không biết ngày dự sinh cụ thể của Thẩm Ấu Sở, chỉ cảm thấy hình như trong lời nói của Tiểu Ngư Nhi có ẩn ý gì đó.

…

Đêm hôm đó, khi mọi người đều đang ngủ say, y tá trực ban phát hiện Trần Hán Thăng đang ngồi một mình trên ghế, giống như một tượng đá đang trong trạng thái tĩnh.

Cô y tá không hiểu lắm, tại sao chủ tịch Trần lại mất ngủ chứ, chẳng lẽ là có con gái nên phấn khích không thể ngủ được sao?

Nhưng các cô ấy cũng không quấy rầy, tâm sự của những nhân vật lớn như vậy vẫn luôn rất khó đoán.

Sáng ngày hôm sau, ngày 23, Trần Hán Thăng lại khôi phục lại tinh thần và sức sống trước đây, vừa cười hi hi ha ha tạm biệt với giáo sư Cao và các nhân viên y tế, vừa thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Số người có mặt ở đây vẫn không ít, kế hoạch ban đầu là như thế này, gia đình Trần Hán Thăng một xe, Tiêu Dung Ngư

ôm đưa bé ngồi cùng một xe với cha mẹ, Vương Tử Bác chở Biên Thi Thi và Trần Lam.

Chỉ là mười lăm phút trước khi lên xe, Tiêu Dung Ngư tạm thời thay đổi ý định, cô giao Bé Tiểu Ngư Nhi cho Lữ Ngọc Thanh ôm, bản thân ngồi lên chiếc xe gia đình của Trần Hán Thăng.

Trong mắt mọi người mà nói, điều này dường như mang đến một tín hiệu tích cực, chỉ có biểu cảm của Trần Hán Thăng rất thờ ơ.

Sau khi chiếc Porsche chậm rãi lái ra khỏi toà nhà cao cấp, nó vững vàng đi trên con đường cao tốc Hoàn Thị, Tiêu Dung Ngư ngồi trên ghế phụ đột nhiên quay đầu lại: "Mẹ, con muốn nói với mẹ một chuyện."

Lương Mỹ Quyên đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng bà đã nhìn thấy hình ảnh Trần Hán Thăng gọi Tiêu Hoành Vĩ là "cha" nên cũng vội vàng gật đầu nói: "Ôi ôi ôi, mẹ đây, mẹ đây."

Trên mặt Lương thái hậu tươi cười giống như một đoá hoa, một người phụ nữ trung niên trong một thành thị nhỏ giống như bà cũng không mong chờ ông chồng sẽ làm quan lớn, cũng không chờ con trai kiếm được nhiều tiền, chỉ hy vọng người một nhà bình an, có cô con dâu gọi mình là "mẹ", còn có mấy cháu trai cháu gái gọi mình "bà nội" là được.

"Trưa hôm nay sau khi cơm nước xong xuôi, mẹ trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn nghỉ ngơi vài tuần đi."

Tiêu Dung Ngư nói: "Mấy tháng nay mẹ đã vất vả lắm rồi, chỗ con không có vấn đề gì đâu."

"Chuyện này sao có thể được…"

Phản ứng đầu tiên của Lương Mỹ Quyên chính là từ chối, bây giờ bà một ngày không nhìn thấy Bé Tiểu Ngư Nhi, trong

lòng khó chịu giống như không được ăn cơm vậy.

Nhưng mặt khác, sợi dây trong lòng Lương Mỹ Quyên cũng bị kích thích một chút, nếu như vậy, có phải mình sẽ có thời gian trông chừng cô cháu gái còn lại chào đời không?

Thời gian sinh nở của Thẩm Ấu Sở càng ngày càng gần, hơn nữa cô không có cha mẹ ở bên cạnh, bà nội cũng đã lớn tuổi, Mạc Kha rất có thể sẽ không chăm sóc được, cho nên Lương Mỹ Quyên giống như một "đội viên cứu hoả" cam tâm tình nguyện, cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ qua đó.

Nhưng Tiểu Ngư Nhi phải làm sao bây giờ, Lương Mỹ Quyên không thể ăn ngay nói thật đúng không? Điều này gần như là một vấn đề nan giải, kết quả Tiểu Ngư Nhi lại chủ động đưa cây thang đến.

"Không sao đâu."

Tiêu Dung Ngư vẫn khuyên nhủ: "Bây giờ con đã cơ bản khôi phục rồi, phần còn lại cũng chỉ ở nhà tĩnh dưỡng, chờ sức khoẻ của ngài hồi phục hẳng đến đây."

"Ừ… À…"

Lương thái hậu rơi vào trong mâu thuẫn, xét theo tình hình hiện tại mà nói, mình thực sự nên đến chăm sóc Thẩm Ấu Sở, nhưng liệu Tiểu Ngư Nhi có phát hiện ra không, dù sao vào thời điểm này biến mất một hai tuần thì có vẻ không hợp thời.

Lương Mỹ Quyên đưa mắt nhìn về phía ông xã và con trai, trong lòng Lão Trần thở dài một hơi, vợ quan tâm đến một cô cháu gái khác chưa chào đời, cho nên hoàn toàn không hề nghĩ đến ý nghĩa sâu xa trong ý kiến mà Tiểu Ngư Nhi đưa ra.

Nếu muốn thực sự nghỉ ngơi, hoàn toàn không cần thiết phải trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, căn hộ năm phòng ngủ bên bờ sông rộng như vậy, có lẽ Tiêu Dung Ngư đã biết

thời gian mang thai của Thẩm Ấu Sở nên đang cố ý giúp đỡ Lương thái hậu tìm được một lý do đường hoàng rời đi.

"Mẹ."

Lúc này, Trần Hán Thăng đang lái xe lại mở miệng: "Nếu Tiểu Ngư Nhi đau lòng cho mẹ, vậy mẹ đồng ý đi, nghỉ ngơi ở Thiên Cảnh Sơn thật tốt."

Trần Hán Thăng biết rõ mọi tình huống, cũng hiểu rõ sự do dự vào lúc này của mẹ, nên dứt khoát làm một người ác giúp đưa ra quyết định.

"Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi, bà cũng không thể quá nhàn rỗi."

Cuối cùng Trần Triệu Quân lại bổ sung thêm một câu: "Có thể học kỹ thuật mát xa gì đó, đến lúc đó giúp đỡ Tiểu Ngư Nhi xoa bóp cơ thể."

Trần Triệu Quân nói như vậy có thể khiến toàn bộ sự việc trở nên mượt mà hơn một chút, ít nhất sau khi Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh nhận ra, cũng sẽ không trách cứ nhà mình bất công.

"Không thành vấn đề, tôi sẽ lập tức đi học."

Lương Mỹ Quyên đồng ý, chỉ cần có thể để bà đi trông chừng một cô cháu gái khác chào đời, đừng nói là kỹ năng mát xa, cho dù là tiếng Anh bà cũng bằng lòng đi học.

"Vậy thì cảm ơn cha mẹ."

Tiêu Dung Ngư ngọt ngào mỉm cười.

Trong lòng Trần Triệu Quân lại buồn bực nặng nề, Tiểu Ngư Nhi đúng là một đứa con dâu thật tốt, về các phương diện không có bất cứ khuyết điểm gì, còn có thể hiểu rõ sự lo lắng trong lòng Lương Mỹ Quyên.

Nghĩ đến đây, Trần Triệu Quân, người chưa từng đánh con trai mình cũng không nhịn được muốn dạy cho hắn một bài học, tại sao lại cứ khăng khăng trêu chọc hai cô gái như, hắn thực sự có thể dàn xếp ổn thoả được sao?

…

Sau khi trở lại chung cư bên bờ sông, ngày hôm qua, nơi này đã được Vương Tử Bác và Biên Thi Thi trang trí giống như một thế giới cổ tích, hơn nữa bây giờ Bé Tiểu Ngư Nhi vẫn còn quá nhỏ, không thể ngủ riêng trên chiếc giường em bé được.

Nhưng bầu không khí vẫn rất náo nhiệt, mọi người vừa cười vừa nói dùng bữa xong, sau đó bắt đầu "đường ai nấy đi".

Trần Hán Thăng phải về công ty đi dạo một vòng, xử lý chút chuyện;

Cho dù Trần Lam không muốn quay trở lại lớp học, bây giờ cũng không tìm lấy lý do;

Biên Thi Thi vẫn tiếp tục ở lại chỗ này, Trần Hán Thăng đề nghị chờ đến khi căn nhà ở Kim Cơ Đường Thành được trang trí hoàn thiện và bàn giao, cô ấy và Vương Tử Bác có thể trực tiếp dọn qua đó, đỡ phải thuê nhà bên ngoài.

Những lời này khiến bạn học Thi Thi mặt mày đỏ bừng, mặc dù tình cảm giữa cô và Vương Tử Bác rất sâu sắc, nhưng nếu trực tiếp tiến tới bước "ở chung" này, dương như đã bỏ qua một số quá trình.

Lương Mỹ Quyên muốn "nghỉ ngơi" ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, lúc đầu Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cho rằng chỉ nghỉ ngơi một hai ngày, bọn họ đều có thể thấu hiểu, bởi vì người bà nội này thực sự đã quá vất vả.

Vì thế bắt đầu từ chiều ngày 23, "trọng tâm công việc" của nhà Lão Trần bắt đầu chuyển hướng sang một cô cháu gái

khác, chào đón em gái chào đời.

Chương 973: “Cuộc đấu tranh đảng phái” giữa Biên Thi Thi và Vương Tử Bác

Sau khi rời khỏi chung cư bên cạnh bờ sông, Trần Hán Thăng trở về văn phòng của điện tử Qủa Xác một chuyến, hắn đến bệnh viện vào rạng sáng ngày 16, mặc dù người vẫn ở trong Kiến Nghiệp nhưng suốt cả tuần nay không hề đến nhà máy.

Nhưng ban quản lý và công nhân đều đã quá quen với việc này, ông chủ còn từng bị giam lỏng ở Hàn Quốc một tháng trời đấy, lần này cũng không tệ, bởi vì Nhiếp Tiểu Vũ có thể đưa tài liệu qua đó ký tên, điều đó chứng tỏ chủ tịch Trần cũng không biến mất ở trần gian.

Các dự án công việc đều tiến hành đâu vào đấy, chỉ là có người trong hội đồng quản trị nói đùa rằng ông chủ lớn không hề có ý định tấn công vào vị trí tỷ phú giàu nhất trong nước, nếu không hắn sẽ không lười biếng như vậy.

Với quy mô và sức ảnh hưởng hiện tại của Qủa Xác, Trần Hán Thăng muốn tấn công vào vị trí tỷ phú giàu nhất trong nước là chuyện rất có khả năng, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra được, Trần Hán Thăng khá kiêng kỵ danh hiệu này.

Hắn có thể chấp nhận danh xưng “doanh nhân thanh niên, doanh nhân dân tộc, thủ lĩnh ngành sản xuất trong nước”, nhưng tỷ phú giàu nhất lại không cảm thấy hứng thú.

“Bộ trưởng Trần, ngài có cảm thấy thế giới này rất kỳ diệu không?”

Khi Trần Hán Thăng đang giải quyết công việc, cô thư ký nhỏ đứng bên cạnh nhìn một lúc lâu, đột nhiên cảm khái một câu.

Nhiếp Tiểu Vũ thường xuyên đi đến bệnh viện, cô ấy cũng đã từng nhìn thấy Bé Tiểu Ngư Nhi, lúc ấy cô ấy chỉ lo trêu chọc đứa nhỏ chứ không hề phát hiện, bây giờ Trần Hán Thăng đang ngồi trong văn phòng rộng rãi và trang trọng, cô thư ký nhỏ mới có một "cảm giác không ổn".

"Kỳ diệu ở đâu?"

Trần Hán Thăng tiếp tục đọc tài liệu.

"Chính là, chính là…"

Nhiếp Tiểu Vũ cố gắng diễn tả loại cảm xúc đó bằng ngôn ngữ: "Tôi cảm thấy một người như bộ trưởng Trần phải có con muộn mới đúng."

Sau khi nghe xong, động tác ký tên của Trần Hán Thăng tạm dừng một chút, vô cùng đắc ý nói: "Nhưng anh đây sắp có hai cô con gái rồi, nhân tiện nói thêm, ngày mai tôi phải đến bệnh viện Cổ Lâu cùng với Thẩm Ấu Sở, cô nhớ hãy đưa tài liệu đến đó."

"Ồ."

Cô thư ký nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, còn đề nghị nói: "Cậu ở đó cùng với cô ấy liệu có cảm thấy nhàm chán không, hay là để tôi tìm cho cậu vài ba bộ phim truyền hình nhé, đúng lúc có thể giết thời gian."

"Thôi khỏi."

Trần Hán Thăng lắc đầu, rất có nề nếp nói: "Tôi khoe khoang khoác lác với Vương Tử Bác, hoặc là trêu chọc các cô ý tá nhỏ, nói chung cũng không nhàm chán."

"Cái gì?"

Nhiếp Tiểu Vũ sửng sốt một chút, chẳng lẽ lúc Tiêu Dung Ngư đang sinh con, bộ trưởng Trần lại đang tán gái?

"Chỉ đùa một chút thôi."

Trần Hán Thăng nhìn thấy cô thư ký nhỏ thì rất ngạc nhiên, cười ha hả nói: "Sao cô có thể coi là thật chứ?"

"Phù…"

Nhiếp Tiểu Vũ thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Mặc dù bộ trưởng Trần rất hư, nhưng cũng không thể làm ra loại chuyện này được."

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng xử lý xong công việc, trước khi đi còn vỗ vào đầu cô thư ký nhỏ: "Cô hãy suy nghĩ lại đi, sao tôi có thể khoác lác với Vương Tử Bác được?"

Nhiếp Tiểu Vũ: …

…

Trần Hán Thăng đương nhiên là đang lừa gạt cô thư ký nhỏ đáng yêu, trước khoan hẵng nói đến chuyện hắn có tâm tư này không, trong bệnh viện còn có nhiều ánh mắt của "phe Tiểu Ngư" như vậy mà.

Sau khi từ văn phòng trở lại ký túc xá, Trần Hán Thăng đầu tiên là sảng khoái tắm rửa một cái, sau đó yên tĩnh nằm ở trên giường ngơ ngác nhìn trần nhà.

Nhiếp Tiểu Vũ nói không sai, thỉnh thoảng Trần Hán Thăng cũng cảm thấy rất thú vị, đứa nhỏ chỉ biết ngủ và uống sữa kia chính là cô con gái có cùng huyết thống với mình, từ nay về sau trong lòng sẽ có thêm một người để nhớ mong.

Bây giờ Trần Hán Thăng chỉ cần nghĩ đến Bé Tiểu Ngư Nhi, đã không thể nhịn được lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu

Dung Ngư.

“A lô…”

Tiêu Dung Ngư bắt máy, giọng nói rất nhỏ, có lẽ là sợ làm ồn đến Bé Tiểu Ngư Nhi.

“Con gái đâu?”

Trần Hán Thăng cũng đè âm lượng xuống, gọi “con gái” vô cùng thuận miệng, trong lòng còn có một cảm giác thoả mãn không thể diễn tả thành lời.

“Vừa mới ăn no xong lại ngủ rồi.”

Tiêu Dung Ngư khẽ mỉm cười một tiếng: “Giống như heo vậy.”

“Anh muốn nghe tiếng thở của con bé.”

Trần Hán Thăng đưa ra yêu cầu nói.

Thực ra đứa bé sơ sinh mấy ngày tuổi lúc ngủ sẽ không có động tĩnh gì, nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn đưa điện thoại qua, một lát sau lại hỏi: “Nghe thấy không?”

“Nghe được một chút xíu.”

Thực ra trong ống nghe chỉ có một chút tạp âm, rõ ràng không phải là tiếng thở của Bé Tiểu Ngư Nhi, nhưng Trần Hán Thăng vẫn cố chấp cho rằng mình đã nghe thấy, cho dù trong đầu nghĩ ra cũng có thể coi là nghe thấy.

“Đừng nói nữa, đừng đánh thức con bé.”

Tiêu Dung Ngư nói xong bèn cẩn thận cúp máy, Trần Hán Thăng lại lặng lẽ suy nghĩ, dường như có thể ngửi được mùi sữa trên người đứa nhỏ.

Khoảng chừng sáu giờ tối, Trần Hán Thăng đi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn trước, cha mẹ đều đang ở đó chờ mình đến

ăn cơm, nhân tiện lên kế hoạch đưa Thẩm Ấu Sở đến bệnh viện vào ngày mai.

Nhưng trên đường đi, Trần Hán Thăng lại gọi điện thoại cho Hứa Nguyệt Mai- Thành viên của hội đồng quản trị, người phụ trách bộ phận tài chính, bảo cô ấy chuyển cho mỗi một công nhân của điện tử Qủa Xác sáu trăm tệ tiền trợ cấp vào ngày mai.

“Chủ tịch Trần, phải giải thích nguyên nhân như thế nào đây?”

Hứa Nguyệt Mai có trách nhiệm hỏi.

Bây giờ hai nhà máy có khoảng chừng ba ngàn công nhân, mỗi người sáu trăm tệ chẳng qua cũng chỉ mới 1,8 triệu tệ, con số này đối với điện tử Qủa Xác mà nói chỉ là chín trâu mất sợi lông, nhưng khoảng thời gian này không có ngày lễ tết, đột nhiên phát tiền thưởng thì tương đối kỳ quái.

“Ừ thì…”

Trần Hán Thăng nghẹn họng một chút, hắn khó có thể nói rằng mình đã sinh được một cô con gái nặng sáu cân nên mới phát chút tiền cho mọi người để chung vui.

“Nguyên nhân là…”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, những đám mây giống như vừa mới lén lút uống hết rượu mạnh của thế gian, cuối cùng nhuộm thành ánh nắng chiều rực rỡ, kiều diễm treo ở trên bầu trời xa xôi.

“Nguyên nhân là chiều nay gió lớn, ánh nắng chiều vô cùng xinh đẹp, thế gian rất đáng giá, cho nên tôi hứng thú phát tiền thưởng.”

Trần Hán Thăng văn thơ lai láng nói.

Nhưng điều khiến Trần Hán Thăng khó chịu chính là hắn không hề nghe thấy cấp dưới nịnh nọt, mà thay vào đó Hứa Minh Nguyệt còn do dự nói: "Ngài là chủ tịch Trần sao, phiền ngài cho tôi biết ID cộng đồng Qủa Xác của ngài…"

"Mẹ nó!"

Trần Hán Thăng hơi tức giận: "Tôi con mẹ nó không thể nho nhã một chút được sao?"

"Được, chủ tịch Trần."

Nghe thấy giọng điệu quen thuộc này, Hứa Nguyệt Mai không nói một lời lập tức đồng ý: "Trước giữa trưa ngày mai, sáu trăm tệ sẽ được gửi vào tài khoản của các công nhân."

…

Khi đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, Lương thái hậu cũng vừa mới thức dậy, đang ngồi trên ghế sô pha hưởng thụ cảm giác được ông chồng mát xa.

Trong khoảng thời gian này Lương Mỹ Quyên thực sự rất mệt mỏi, nhưng bà cũng rất tận hưởng loại cảm giác bận rộn này, giống như một cây ăn quả được tưới nước vài tháng, cuối cùng cũng đã kết quả, đương nhiên phải cẩn thận bảo vệ rồi.

"Cha, để con đi."

Trần Hán Thăng xắn tay áo đi đến, xoa bóp cổ và vai mẹ giống như một thợ lành nghề, Lão Trần ngồi sang bên cạnh, yên tĩnh xem tin tức trên đài truyền hình Kiến Nghiệp.

Người giúp việc dì Diệp đã làm xong đồ ăn ở bên cạnh chờ, trên mặt có chút hâm mộ, bầu không khí gia đình của nhà họ Trần thực sự rất tuyệt.

Lương thái hậu nhắm mắt, vừa thản nhiên hưởng thụ sự phục vụ của con trai vừa nói: "Sáng sớm ngày mai con đến

bệnh viện Cổ Lâu sắp xếp thủ tục nhập viện đi, mẹ và cha con sẽ đến chỗ của Tiểu Ngư Nhi thu dọn đồ đạc."

"Đến lúc đó để Tử Bác cũng qua đó một chút đi."

Lão Trần nhắc nhở: "Nó thực sự đã giúp đỡ không ít khi còn ở chỗ Tiểu Ngư Nhi."

"Vâng."

Trần Hán Thăng lần lượt đồng ý với từng người một, còn gửi tin nhắn cho Vương Tử Bác, dặn dò cậu ấy một số nhiệm vụ.

Chỉ một lát sau, Vương Tử Bác đột nhiên gọi điện thoại đến, điều quan trọng nhất là cậu ấy vẫn không nói gì.

"Có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng quan tâm hỏi: "Mày quên đeo dây thanh quản sao?"

"Mẹ nó, đều tại mày."

Lúc này Vương Tử Bác với hơi ấm ức nói: "Nghe thấy tao muốn đi đến chỗ Thẩm Ấu Sở giúp đỡ, Biên Thi Thi nói tư tưởng phe phái giữa bọn tao không nhất quán, để tránh sau này bùng nổ những cuộc đấu tranh đảng phái nghiêm trọng hơn nữa, cô ấy bảo tao sau này đừng tìm cô ấy nữa."

Chương 974: Mẹ Trần và mẹ Thẩm

“Vậy sao? Ha ha ha…”

Nghe thấy giữa Vương Tử Bác và Biên Thi Thi xảy ra mâu thuẫn, Trần Hán Thăng đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó vô tâm vô phế cười ha ha.

Đây là chuyện nằm trong dự kiến, bởi vì Vương Tử Bác hoàn toàn không phải là “phe Tiểu Ngư”, cậu ấy thuộc về phe Trần “muốn cả hai”, lúc trước chưa bùng nổ là vì chưa có mồi lửa khiến “mâu thuẫn phe phái” trở nên gay gắt.

Bây giờ có Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở, hai đứa nhỏ rất có thể chính là mồi lửa kia.

“Mày cười cái rắm!”

Vương Tử Bác ảo não nói: “Ngày hôm qua mẹ tao còn gọi điện thoại cho tao, dặn dò tao không được cãi nhau với Thi Thi, bất cứ chuyện gì cũng phải nhường nhịn cô ấy.”

“Chuyện này không phải là lỗi của mày.”

Trần Hán Thăng chậm rãi nói: “Rõ ràng chính là đồng chí Thi Thi không có ánh mắt chính trị, quan niệm đảng phái khác nhau là chuyện vô cùng bình thường mà, tao đề nghị phải thực hiện chế độ hiệp thương nhiều đảng, về vấn đề Tu La tràng, phe Tiểu Ngư, phe Ấu Sở, và phe Trần có lẽ sẽ tồn tại trường kỳ, giám sát lẫn nhau… Tút tút tút…”

Trần Hán Thăng còn chưa kịp khoác lác xong thì Vương Tử Bác đã tức giận cúp máy.

“Mẹ nó, nếu mày dám phản bội đảng, ông đây sẽ nói tin tức mày không phải là xử nam cho Biên Thi Thi nghe.”

Trần Hán Thăng lặng lẽ suy nghĩ.

…

Vào sáng ngày 24 hôm sau, dựa theo kế hoạch, Trần Hán Thăng sẽ đến bệnh viện Cổ Lâu xử lý thủ tục nằm viện trước, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đến chỗ của Thẩm Ấu Sở giúp đỡ thu dọn đồ đạc.

Sau khi đến bệnh viện, Trần Hán Thăng cũng không thực sự đi xếp hàng, ngộ nhỡ trong lúc hỗn loạn và xô đẩy bùng nổ một cuộc xung đột nhỏ, Trần Hán Thăng bất đắc dĩ “để lộ” thân phận, đối phương và bệnh viện lại lo lắng xin lỗi, mấy “cốt truyện quân vương đô thị” ngu ngốc này chỉ có trên phim truyền hình mới xuất hiện thôi.

Ở trong thế giới hiện thực, Trần Hán Thăng trực tiếp tìm đến văn phòng của phó viện trưởng bệnh viện Cổ Lâu, hai người vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, phía dưới có người giúp đỡ chạy vặt và sắp xếp.

Phó viện trưởng họ Tào, hơn nữa còn là đồng hương Cảng Thành, chủ đề câu chuyện nhanh chóng chuyển đến trên người Tôn Phiêu Dương- Nhà giàu số một đất Cảng Thành.

Mặc dù bây giờ Trần Hán Thăng có rất nhiều tiền, nhưng hắn không phải là người giàu số một Cảng Thành, bởi vì ở Cảng Thành còn có một hãng sản xuất dược phẩm Hằng Thuỵ vô cùng trâu bò, chủ tịch Tôn chính là ông chủ của hãng dược phẩm Hằng Thuỵ.

Giá trị thị trường thực sự của công ty này, nếu vắt hết nước mà nói, có lẽ có thể mua được vài Tô Ninh.

“Chủ tịch Tôn và chủ tịch Trần đây đều là niềm tự hào của Cảng Thành chúng ta.”

Phó viện trưởng Tào hỏi: “Hai người quen biết nhau không?”

“Có chứ.”

Trần Hán Thăng gật đầu: “Những lúc đến Kiến Nghiệp công tác, chủ tịch Tôn thỉnh thoảng cũng sẽ đến điện tử Qủa Xác ngồi chơi, để xem giữa Hằng Thuỵ và Qủa Xác có bất kỳ cơ hội hợp tác nào về thiết bị điện tử y tế không?”

“Cái này không tồi.”

Phó viện trưởng Tào nói: “Bây giờ các thiết bị y tế đã phát triển theo hướng thông minh hoá, Qủa Xác lại là một doanh nghiệp hàng đầu trong lĩnh vực sản xuất điện tử, các ngài có thể tăng cường hợp tác với nhau đúng không?”

“Đúng là có rất nhiều cơ hội để hợp tác, nhưng tôi lại quá lười.”

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: “Cho nên mới không đồng ý.”

“Vậy sao?”

Phó viện trưởng Tào vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối.

Thực ra nguyên nhân Trần Hán Thăng từ chối hợp tác chủ yếu là sợ các lãnh đạo phía trên sẽ có ý kiến.

Trên thế giới này có rất nhiều dự án kiếm tiền, một doanh nhân với thực lực hùng hậu giống như Trần Hán Thăng nếu thấy loại nào kiếm được tiền thì đi làm loại đó, không những sẽ phá hỏng trật tự vốn có của ngành sản xuất mà còn khiến rất nhiều dân chúng bình thường mất đi bát cơm.

Có lẽ ngoài mặt rất tươi sáng, nhưng thực chất cũng không tồn tại được lâu, mà Trần Hán Thăng tập trung vào nghiên cứu và phát triển các sản phẩm điện tử, chỉ cần hắn không đưa

ngành sản xuất này vào mương rãnh, phía bên chính phủ sẽ giúp đỡ đến cùng.

Phó viện trưởng Tào sẽ không thể hiểu được những đạo lý này, Trần Hán Thăng cũng không có ý định giải thích, chẳng bao lâu sau, Lương Mỹ Quyên đã gọi điện thoại đến: "Ấu Sở đã vào phòng bệnh rồi, con đang ở đâu?"

Lúc này Trần Hán Thăng mới cáo từ rời đi, phó viện trưởng Tào cũng tỏ vẻ tối nay ông ấy mời khách, mời cả gia đình chủ nhiệm Trần, chủ nhiệm Lương và chủ tịch Trần ăn cơm.

…

Sau khi đi vào tòa nhà cao cấp của bệnh viện khu vực Cổ Lâu, Trần Hán Thăng cũng gặp được những thành viên thuộc "phe Thẩm."

"Bà nội."

Trần Hán Thăng cúi người chào hỏi với bà nội.

Bà nội liếc nhìn Trần Hán Thăng vài lần, vờ như không quen biết người này, rũ mắt xuống không quan tâm.

"Haiz."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, lại chào hỏi với Mạc Kha.

Mạc Kha đang nói chuyện với Lương thái hậu về tình hình sức khoẻ của Thẩm Ấu Sở mấy ngày nay, chỉ đơn giản gật đầu đáp lại.

Trần Hán Thăng vô cùng bất đắc dĩ, áp lực do "phe Ấu Sở" mang đến không hề thua kém "phe Tiểu Ngư", tóm lại tình cảnh cũng rất gian nan.

Nhưng hắn lại tỏ vẻ nghi ngờ về sự "nhiệt tình" giữa mẹ hai Mạc và Lương thái hậu, giữa hai người này có lẽ vẫn còn

có một chút ngăn cách, cho nên mới không ngừng trò chuyện về Thẩm Ấu Sở, như vậy có thể tránh được sự xấu hổ khi ở bên cạnh nhau.

Bên cạnh Mạc Kha chính là Hồ Lâm Ngữ, Tiểu Hồ đã bày ra sẵn tư thế chiến đấu, ưỡn ngực nắm chặt tay, biểu cảm mang theo sự châm chọc, chỉ chờ cho gã đàn ông cặn bã Trần Hán Thăng này một đòn trúng tim.

"Phùng Quý, Như Ý, Đông Nhi, vất vả rồi…"

Cho nên Trần Hán Thăng dứt khoát bỏ qua Hồ Lâm Ngữ, lập tức chào hỏi cùng với những người khác.

Thân phận của ba người này đều thấp hơn Trần Hán Thăng, cho nên tất cả đều lịch sự đáp lại, lúc này mới khiến Trần Hán Thăng cảm thấy an ủi một chút.

"Phi! Có gan ở Hàn Quốc đấu đá với Samsung, lại không có gan nghe tớ nói thật sao? Qúa chột dạ rồi đấy!"

Thấy Trần Hán Thăng không dám đối mặt với mình, Hồ Lâm Ngữ khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Trần Hán Thăng giả vờ như không nghe thấy, Tiểu Hồ cũng là một trong những "nữ hiệp sĩ" ít ỏi dám trực diện chỉ trích Trần Hán Thăng.

Chẳng bao lâu sau, Vương Tử Bác cũng đỗ xe đi lên lầu, mặc dù bạn gái tức giận, nhưng cậu ấy vẫn đến sớm lái xe đón đưa giúp.

Lý do rất đơn giản, bởi vì cậu bạn nối khố cần mình.

"Anh Cổ gà."

Trần Hán Thăng cợt nhã ôm lấy bả vai Vương Tử Bác: "Biết ngay mày đứng về phía tao mà.'

"Cút đi, phiền muốn chết."

Vương Tử Bác lẩm bẩm hất cánh tay Trần Hán Thăng ra, cậu ấy giúp đỡ thì giúp đỡ, nhưng cũng không muốn quan tâm đến cậu bạn thân không biết xấu hổ này.

Cho nên Trần Hán Thăng rơi vào tình huống sự có mặt bản thân hơi dư thừa, tất cả mọi người đều bao vây xung quanh bên cạnh Lương Mỹ Quyên và Mạc Kha, nghiêm túc nghe các bà phân công nhiệm vụ.

"Lát nữa Tử Bác đưa bà nội về đi, bà nội lớn tuổi rồi, không cần phải ở đây thức đêm."

Lương Mỹ Quyên nói.

"Con biết rồi, dì Lương."

Vương Tử Bác nghiêm túc đồng ý.

"Đông Nhi cũng phải trở về."

Mạc Kha bổ sung thêm: "Trở về chăm sóc bà nội, còn phải đón A Ninh tan học."

"Cháu còn có thể nấu canh giúp chị Ấu Sở."

Lúc đầu Đông Nhi cũng muốn ở lại bệnh viện, nhưng tình hình thực tế buộc cô ấy phải về nhà, cho nên Đông Nhi muốn cố gắng hết sức làm nhiều việc hơn một chút.

"Cảm ơn Đông Nhi."

Mạc Kha dịu dàng nói: "Nhiệm vụ của cháu chính là chăm sóc tốt bà nội và A Ninh, như vậy chúng tôi mới có thể yên tâm, còn về phần canh dinh dưỡng của Ấu Sở…"

Mặc dù bệnh viện cũng cung cấp, nhưng sao có thể ngon bằng nhà mình nấu."

Lương Mỹ Quyên đi lên nói: "Tôi sẽ nhờ chị Diệp giúp việc ở nhà hầm một chút, đến lúc đó đưa đến đây là được."

"Ừ, như vậy là tốt nhất."

Mạc Kha hơi gật đầu, sau đó đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, không nhịn được đưa mắt nhìn Lương Mỹ Quyên một cái.

Lương thái hậu cũng có cảm nhận như vậy, bà cảm thấy hình như mình phối hợp với Mạc Kha… Rất ăn ý.

Ngay cả y tá đi ngang qua cũng bông đùa: "Tôi làm việc ở khoa phụ sản lâu như vậy nhưng rất ít khi nhìn thấy mối quan hệ thông gia hoà thuận như thế này, mẹ Trần không hề tỏ ra cao cao tại thượng, mẹ Thẩm cũng rất có khí chất, chẳng trách con gái của ngài ấy lại xinh đẹp như vậy."

Y tá biết thân phận của Trần Hán Thăng, vốn dĩ muốn vỗ mông ngựa, nhưng mọi người nghe xong đều sửng sốt một chút.

Lương Mỹ Quyên là mẹ Trần, nhưng Mạc Kha không phải là mẹ Thẩm mà.

"Khụ khụ…"

Nhưng điều càng khiến mọi người ngạc nhiên chính là Mạc Kha lại ho khan một tiếng: "Cảm ơn."

"Được rồi, lát nữa tôi sẽ quay lại đo huyết áp cho con gái của ngài."

Cô y tá nhỏ tung tăng nhảy nhót đi về phía quầy y tá, hoàn toàn không biết lúc nãy mình vừa mới tạo ra một điều mới mẻ.

Trong suốt quá trình này, Lương thái hậu chỉ chớp mắt, không nói lời nào.

Có một số người tương đối trẻ tuổi, ví dụ như Đông Nhi và Thẩm Như Ý, các cô ấy vẫn chưa thể hiểu thấu đáo về loại tình cảm giữa người với người này, biểu cảm trên mặt đều rất nghi hoặc.

"Tử Bác."

Trần Hán Thăng đột nhiên mở miệng: "Cũng muộn rồi, mày đưa bà nội và Đông Nhi về nhà đi; Phùng Quý cũng đến cửa hàng, chờ đến khi nào cần thì cậu hẵng quay lại đây; Tiểu Hồ và Như Ý đi vào phòng bệnh với Thẩm Ấu Sở đi."

Ánh mắt của Trần Hán Thăng vẫn rất linh hoạt, hắn biết có lẽ lúc này mẹ hai Mạc sẽ cảm thấy hơi ngại ngùng, vì thế tống cổ sạch sẽ tất cả mọi người, bản thân hắn và Lão Trần cũng đi đến cuối hành lang nói chuyện phiếm, chẳng mấy chốc trên hành lang chỉ còn lại Lương Mỹ Quyên và Mạc Kha.

Sự xấu hổ, cuối cùng vẫn xuất hiện.

"Chuyện là…"

Một lúc lâu sau, Mạc Kha do dự một chút rồi nói: "Lúc nãy tôi nhận, chủ yếu là vì lo lắng nếu để nhân viên y tế biết Ấu Sở không có cha mẹ, có lẽ… Có lẽ sẽ không tận tâm…"

Nói xong những lời cuối cùng, giọng nói của mẹ hai Mạc cũng càng ngày càng nhỏ, những lời này ngay cả chính bà cũng không tin.

Trước không nói đây là khu phòng bệnh cao cấp, điều kiện chữa bệnh và chăm sóc thuộc loại cao cấp nhất, chỉ dựa vào thân phận của Trần Hán Thăng, ai dám không tận tâm chứ?

"Ừ… Ừ…"

Lương Mỹ Quyên thật thà "ừ" một tiếng, bà có thể hiểu được sự lúng túng của Mạc Kha lúc này, bao gồm cả tâm lý của Mạc Kha khi đồng ý cách nói "mẹ Thẩm" kia nữa.

Chỉ là mồm miệng Lương thái hậu quá vụng về không biết an ủi như thế nào, cuối cùng chỉ có thể vỗ vào mu bàn tay Mạc Kha, dứt khoát cho thấy thái độ của mình: "Cô bé ngốc như Thẩm Ấu Sở, có thêm một người mẹ như chị, không biết tôi yên tâm đến nhường nào đâu?"

“Chị không để ý sao?”

Mạc Kha nhìn về phía Lương Mỹ Quyên.

“Sao có thể như vậy được?”

Lương thái hậu dũng cảm nói: “Chị có muốn con trai không, tôi có thể cho chị mua một tặng một.”

“Ha ha…”

Mạc Kha không nhịn được cười một tiếng, im lặng một lúc lâu, sau đó sâu kín nói: “Lúc còn trẻ tuổi tôi và chồng đều thích yên tĩnh, hơn nữa càng chú trọng hơn đến phát triển sự nghiệp, cho nên không muốn có con nhỏ, dự định sau khi về hưu sẽ ở trong một viện dưỡng lão cao cấp một chút cũng tốt.”

“Nhưng mấy năm trước, tôi đã từng đi thăm hỏi một vị lãnh đạo già.”

Mạc Kha đẩy mắt kính: “Bà ấy cũng không có con, sau khi về hưu cứ thế ở trong viện dưỡng lão, tôi hỏi bà ấy cảm thấy như thế nào, bà ấy nói mặc dù cô độc nhưng vẫn có thể chịu đựng được, chỉ là có một số điều dưỡng biết mình không có con, có lẽ sẽ âm thầm cắt xén một chút.”

Lương Mỹ Quyên yên tĩnh lắng nghe, loại tình huống này không thể xảy ra ở trên người bà, nhưng nếu đổi vị trí suy ngẫm một chút cũng cảm thấy đáng thương.

“Thực ra việc cắt xén chút tiền ấy cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, chỉ là trong lòng có chút khó chịu mà thôi.”

Mạc Kha thở dài: “Lúc ấy tôi đã hơi hối hận, nhưng đây là con đường mình đã chọn, cũng không thể nào thay đổi. Mãi cho đến khi gặp được Thẩm Ấu Sở, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghĩ rằng trên thế giới này lại có một cô gái khờ khạo như vậy, tính tình vừa đơn thuần vừa cứng cỏi, tôi đã yêu thích ngay lập tức.”

Mạc Kha chưa bao giờ thổ lộ những suy nghĩ này, trong mắt những người khác, thậm chí là chồng, giáo sư Mạc, viện trưởng Mạc, phó trưởng phòng Mạc là một người phụ nữ trung niên rất có năng lực, rất có học thức, rất có khí chất, rất đàng hoàng.

Thực ra trong lòng bà cũng từng có rất nhiều thay đổi, chỉ là không nói cho người khác biết, hoặc không thể tìm được người thích hợp lắng nghe.

Hôm nay, dưới nhiều sự trùng hợp, vừa khéo để Lương thái hậu nghe thấy.

"Sau khi Thẩm Ấu Sở mang thai, thực ra tôi rất muốn chăm sóc con bé."

Mạc Kha tiếp tục nói: "Nhưng lại sợ chị không vui, sau đó chị đã cho tôi cơ hội này, chị không biết trong lòng tôi đã vui đến nhường nào đâu."

"Haiz…"

Lương thái hậu hơi đỏ mặt: "Thực ra tôi đã sớm biết giữa chị và Lão Trần không có gì, nhưng thỉnh thoảng trong lòng sẽ nghẹn một chút mà thôi."

Mãi đến lúc này, khoảng cách giữa Lương Mỹ Quyên và Mạc Kha mới chậm rãi biến mất.

"Đúng vậy."

Nhắc đến chuyện này, Mạc Kha cũng rất buồn bực: "Mỹ Quyên, sao chị cứ nhìn chằm chằm vào tôi chứ, tôi không phải là bạn nữ duy nhất viết thư cho Lão Trần vào thời cấp hai đâu."

"Cái gì?"

Lương Mỹ Quyên đột nhiên mở to mắt.

“Lão Trần không nói với chị sao?”

Mạc Kha nhớ lại: “Lúc học cấp ba, thầy giáo yêu cầu chúng tôi viết thư cho nhau để nâng cao kỹ năng viết, lúc ấy Lão Trần là đại diện của tiết Ngữ văn, tính tình ông ấy trầm ổn, không nghịch ngợm giống như các học sinh nam khác, hơn nữa dáng người cũng cao lớn, cho nên rất nhiều bạn gái trong lớp chúng tôi viết thư cho ông ấy.”

“Nói như vậy, chị không phải là người duy nhất gửi thư cho ông ấy?”

Lúc nãy Lương thái hậu còn đồng cảm với Mạc Kha, bây giờ mới biết được hoá ra Mạc Kha không phải là người viết thư duy nhất, bà chỉ là người duy nhất mình phát hiện ra mà thôi.

Còn những người chưa phát hiện ra thì sao?

Tôi đã nói thằng nhóc con Trần Hán Thăng này học được đủ trò mưu ma chước quỷ từ đâu, hoá ra còn có một người cha thâm tàng bất lộ!

“Mỹ Quyên!”

Mạc Kha nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Lương Mỹ Quyên, bà ta cũng vội vàng giải thích: “Chúng tôi thực sự chỉ viết thư cho nhau để cải thiện trình độ viết văn mà thôi, sau đó tôi cũng không liên lạc với những bạn học nữ đó, sau khi gặp được Trần Hán Thăng, tôi cũng chỉ nhìn thấy được bóng dáng của Lão Trần từ trên người nó mà thôi.”

“Không sao, không sao, đã nhiều năm vậy rồi, tôi sẽ không để trong lòng.”

Lương Mỹ Quyên không chút để ý xua tay, sau đó lại chỉ vào quầy y tá nói: “Cô gái y tá kia đã nhìn về phía chúng ta mấy lần rồi, chị có muốn qua đi nhìn xem không, tôi có chuyện muốn dặn dò với Lão Trần một chút.”

“Thực sự chị không để trong lòng?”

Mạc Kha cảm thấy không đáng tin lắm.

“Tôi giống loại người sẽ ăn giấm lắm sao?”

Lương Mỹ Quyên lớn tiếng hỏi lại.

…

Thực ra, khi Mạc Kha và Lương Mỹ Quyên đang nói chuyện với nhau, Trần Hán Thăng cũng đang cảm thán với Lão Trần ở cuối hành lang: “Không ngờ mẹ của con lại có nhiều tiếng nói chung với mẹ hai Mạc như vậy, đây là tình bạn giữa những người phụ nữ trung niên sao?”

“Nhưng sao cha lại cảm thấy trong lòng hơi hoảng hốt vậy?”

Lão Trần nhíu mày.

“Cha và mẹ hai Mạc đâu có chuyện gì?”

Trần Hán Thăng bình thản nói: “Mặc kệ hai người bọn họ nói chuyện đi, trừ phi cha còn có chuyện gì gạt mẹ con.”

“Đừng nói bừa! Cha không có! Cẩn thận cha đánh con đấy!”

Lão Trần nghiêm túc khoa tay múa chân một chút, nhưng không thực sự động thủ.

“Không có thì không có, cha kích động như vậy làm gì?”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một tiếng, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy mẹ ruột đang vẫy tay, rồi cùng Lão Trần quay trở về.

Chẳng bao lâu sau, Mạc Kha- Người đang đứng trước quầy y tá đột nhiên nghe thấy hình như Lương Mỹ Quyên đang đâm chọc Trần Triệu Quân.

Một số lý do chỉ đơn giản là bới lông tìm vết, ngay cả Trần Hán Thăng cũng không thể nhìn được nữa, nói gì mà "có thể cho Hán Thăng mặt mũi được không…"

Mãi cho đến khi nhận được một cái tát chắc nịch, Trần Hán Thăng cứ thế ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất không dám lên tiếng.

…

Mạc Kha thè lưỡi, hình như mình đã vô tình nói ra "bí mật" của Lão Trần rồi.

"Mẹ Thẩm."

Lúc này, y tá ở quầy y tá lấy ra một số tài liệu, lịch sự nói: "Tôi cũng đang định đi tìm ngài đây, chỗ này có phần chữ ký của người nhà, phiền ngài ký một chút."

"Được."

Mạc Kha "xoạch xoạch xoạch" ký vào, lúc trước bà ta đã từng là viện trưởng kiêm giáo sư của học viện Khoa học xã hội và Nhân văn, chữ ký nét nghiêng rất đẹp, ngay cả y tá cũng không nhịn được khen ngợi: "Mẹ Thẩm, chữ viết của ngài thật đẹp."

"Cảm ơn."

Mạc Kha đặt bút xuống đang định rời đi thì đột nhiên xoay người lại: "Lúc nãy cô gọi tôi là gì?"

"Mẹ Thẩm?"

Y tá không hiểu lặp lại một lần nữa.

"Ừ!"

Mạc Kha cong mắt, trong trẻo đáp lại một tiếng.

Chương 975: Bé Tiểu Ấu Sở sáu cân sáu

Mặc dù một chút "chuyện phong lưu" ở trường cấp ba của Lão Trần bị vạch trần, nhưng đổi lại là khoảng cách giữa Lương Mỹ Quyên và Mạc Kha đã tiêu tan, mãi đến bây giờ Lương thái hậu mới phát hiện hoá ra mình đã trách oan Mạc Kha nhiều năm như vậy.

Sau khi hai người phụ nữ trung niên này giảng hoà, năng lực bùng nổ cực lớn, ngoại trừ một số chuyện nhà không thể kể hết ra, còn sắp xếp mọi chuyện trong bệnh viện vô cùng ổn thoả.

Trần Hán Thăng cũng đã tích luỹ được kinh nghiệm sau khi Bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, hắn không còn lo lắng như vậy nữa, tối hôm đó còn có thể xã giao với đồng hương Cảng Thành là phó viện trưởng Tào một phen.

Sau khi từ bàn tiệc trở về toà nhà cao cấp chưa được bao lâu, hầu hết mọi người đều đang ở trong phòng bệnh với Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng ở bên ngoài hành lang cũng có thể nghe thấy tiếng kêu gào của Trần Lam.

Cô nhóc này đến gần như trùng khớp với thời gian chào đời của bé Tiêu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở, ngày hôm qua sau khi trở về ký túc xá ngủ một giấc, hôm nay con bé lại xách cặp xách đựng đồ trang điểm đến đây.

Bởi vì về phía Bé Tiểu Ngư Nhi, Trần Lam cảm thấy đứa bé không thể nhìn thấy mình đầu tiên nên vẫn luôn canh cánh

trong lòng, cũng may bên này còn có một cô cháu gái khác, cho nên tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Lão Trần và Vương Tử Bác đang nói chuyện ở trong phòng nghỉ bên cạnh, trước mặt Vương Tử Bác còn đặt một chiếc laptop, có lẽ cậu ấy đã chuyển công việc của mình đến đây.

Còn Lão Trần thì sao, ông đang giảng giải một số triết lý đối nhân xử thế, còn chia sẻ một số kinh nghiệm trong công việc, hy vọng có thể truyền cảm hứng cho sự nghiệp của Vương Tử Bác.

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác là bạn bè từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hai vợ chồng Lão Trần cũng đối xử với cậu ấy giống như con cháu trong nhà, bình thường gặp mặt cũng sẽ quan tâm đến trạng thái công việc của cậu bé đen này.

Quả nhiên Vương Tử Bác vô cùng thích thú lắng nghe, trên mặt còn thường xuyên để lộ một chút vẻ mặt sùng bái.

Từ nhỏ cậu ấy đã rất hâm mộ cậu bạn nối khố có một người cha thông minh thâm hậu như thế này, gặp bất cứ chuyện gì cũng không bao giờ nổi nóng, có chuyện có thể thương lượng với con cái, Vương Tử Bác hy vọng mình cũng có thể trở thành một trụ cột gia đình giống như Lão Trần.

“Hai người này cũng hợp nhau đấy nhỉ.”

Trần Hán Thăng mỉm cười cũng không quấy rầy, thay vào đó là đi đến băng ghế dài bên ngoài hành lang.

Bởi vì Lương thái hậu đang ngồi trên đó một mình, ngẩn ngơ cầm điện thoại di động.

“Mẹ.”

Trần Hán Thăng xoa bóp bả vai giúp mẹ ruột: “Sao vậy, tại sao lại ở đây suy nghĩ nhiều chuyện một mình.”

“Ai cho con uống rượu?”

Lương thái hậu nhíu mày, đầu tiên là ném ra một câu chất vấn "theo kiểu của mẹ".

"Viện trưởng Tào là đồng hương mà."

Trần Hán Thăng hợp tình hợp lý nói: "Tối nay người ta mời khách ăn cơm, mẹ và cha không muốn đi, con chỉ có thể thay hai người uống nhiều thêm vài ly, dù sao Thẩm Ấu Sở đang ở trong bệnh viện, vẫn phải cho người ta mặt mũi chứ."

Nghe ra thì có vẻ có lợi cho Thẩm Ấu Sở, hơn nữa Trần Hán Thăng cũng không phải là kiểu người ma men, lúc này Lương Mỹ Quyên mới không so đo thêm nữa, thở dài một hơi nói: "Lúc nãy mẹ vừa gọi điện cho Tiểu Ngư Nhi để hỏi thăm tình hình của đứa nhỏ."

"Đứa nhỏ thế nào rồi."

Trần Hán Thăng hỏi, hắn biết tình hình của Bé Tiểu Ngư Nhi rất tốt, trên đường trở về hắn cũng đã gọi hỏi thăm.

"Đứa bé ăn ngon ngủ ngoan."

Lương Mỹ Quyên sầu não nói: "Nhưng Tiểu Ngư Nhi vẫn luôn hỏi mẹ nghỉ ngơi thế nào rồi, hình như con bé biết mẹ đang chăm sóc cho Ấu Sở nên cố tình né tránh."

Trần Hán Thăng không nói gì, chắc chắn trong lòng Tiểu Ngư Nhi biết rõ mọi chuyện, cho nên cô ấy mới không hỏi gì, như vậy Lương thái hậu cũng không cần phải đối phó.

Hai mẹ con cứ thế im lặng một lúc lâu, mãi đến khi bên tai truyền đến tiếng ồn ào của Hồ Lâm Ngữ và Trần Lam đang chê bai nhau, Lương Mỹ Quyên mới lắc đầu nói: "Trước khoan hẵng nói đến những chuyện này, việc cấp bách bây giờ chính là chờ Bé Tiểu Ấu Sở chào đời, nhân tiện mẹ sẽ học kỹ năng mát xa, đến lúc đó sẽ xoa bóp cơ thể giúp Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở."

Chuyện cả gia đình Trần Triệu Quân đến đây chăm sóc Thẩm Ấu Sở, sớm muộn gì Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cũng sẽ phản ứng lại, cho nên Lương Mỹ Quyên quyết định nghe theo kiến nghị của ông chồng, cố gắng hết sức bồi thường cho Tiểu Ngư Nhi về mọi mặt, giảm bớt sự oán giận của Lão Tiêu, giữ được mối quan hệ cân bằng giữa hai bên.

Không thể không nói, bây giờ Lương thái hậu càng ngày càng thành thục trong các thao tác "xử lý mọi việc một cách công bằng".

"Mẹ không cần học thật đâu."

Trần Hán Thăng đau lòng thay cho mẹ mình, cười nói: "Đến lúc đó mời một bác sĩ nữ từ phòng khám y học cổ truyền đến nhà là được."

"Sao có thể giống nhau được?"

Lương Mỹ Quyên trừng mắt nhìn con trai một cái: "Mức độ chăm sóc tận tình không giống nhau thì hiệu quả cũng khác, con nhanh đi tắm rửa một chút đi, đừng để mùi rượu ảnh hưởng đến Bé Tiểu Ấu Sở của mẹ."

Sau khi Trần Hán Thăng bị đuổi đi, Lương thái hậu điều chỉnh cảm xúc một chút, sau đó mới bày ra vẻ mặt tươi cười đi đến gần phòng bệnh.

…

Thẩm Ấu Sở nhập viện vào ngày 24, có lẽ là do hơi sớm, hoặc có thể là do Bé Tiểu Ấu Sở không muốn sinh cùng tháng với chị gái nhà mình, rất nhiều lần chỉ có chút động tĩnh, cuối cùng cũng chỉ sợ bóng sợ gió một phen.

Nhưng Trần Hán Thăng đã dần dần làm quen với "Phe Ấu Sở", ngoại trừ Hồ Lâm Ngữ vẫn lạnh lùng trừng mắt ra, bởi vì Trần Hán Thăng ngày đêm túc trực ở bệnh viện nên thái độ của Mạc Kha đối với hắn đã tốt hơn không ít.

Đương nhiên Trần Hán Thăng chắc chắn phải có yếu tố diễn xuất, ví dụ như cố ý gọi điện thoại cho cấp dưới thảo luận vấn đề công việc khi có mặt nhiều người, hoặc chọn giờ ăn để thẩm duyệt tài liệu Nhiếp Tiểu Vũ đưa đến, mãi đến khi mọi người đều đã ăn xong hết rồi, hắn mới đi đến tuỳ tiện ăn vài miếng.

Sự thật chứng minh khổ nhục kế vẫn rất hữu ích, khoa trương nhất chính là vào ngày 27, trời đổ cơn mưa lớn, lúc Trần Hán Thăng đi mua bữa sáng, cố ý dẫm vào vũng nước trên đường một cái, dẫn đến việc dày và vớ đều ướt đẫm, sau đó mới "chật vật" trở về phòng bệnh ở toà nhà cao cấp.

Vương Tử Bác đi cùng đã nhìn thấy quá nhiều màn diễn xuất nên cũng trở nên thờ ơ.

"Con trai à, mẹ bảo con đi mua bữa sáng chứ đâu bảo con đi bơi?"

Lương Mỹ Quên nhìn nói.

Lương thái hậu cũng không để ở trong lòng, từ nhỏ con trai đã khoẻ mạnh rắn chắc, giày vớ ướt chỉ là vấn đề nhỏ nhặt.

"Con giúp đỡ một bà cụ qua đường nên không cẩn thận dẫm vào vũng nước, mọi người ăn trước đi."

Trần Hán Thăng bịa chuyện vài câu, cởi giày vớ ra phơi, bản thân mình chân trần ngồi trên ghế chơi điện thoại di động.

Chẳng bao lâu sau, trước mắt đột nhiên có một bóng đen xuất hiện, Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, hoá ra là Tiểu Hồ.

"Hồ tổng có gì chỉ bảo?"

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong, Hồ Lâm Ngữ đã ném xuống cái "phịch" một đôi vớ trắng sạch sẽ.

"Tuyệt lắm!"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ cái này gọi là chân thành đến mức sắt đá cũng mòn, ngay cả võ sĩ Hồ cũng đã bị mình làm cho cảm động, thật lo lắng sau này cô ấy sẽ yêu mình.

Trần Hán Thăng cười hì hì cầm lấy vớ, ngoài miệng còn cố ý không thành thật lải nhải: "Tiểu Hồ, cậu không bị nấm chân đấy chứ?"

"Cậu đánh rắm!"

Hồ Lâm Ngữ tức đến dậm chân: "Đó là vớ của Thẩm Ấu Sở, cô ấy lo lắng cơn mưa thu quá lạnh, cậu sẽ bị cảm nên mới bảo tớ đưa vớ cho cậu, Trần hán Thăng, loại người như cậu có thể gặp được Thẩm Ấu Sở, tớ thực sự cảm thấy thế giới này quá bất công."

Lúc này Trần Hán Thăng mới bừng tỉnh hiểu ra, hoá ra không phải Tiểu Hồ sửa lại tính nết, mà là người quan tâm mình kia vẫn luôn quan tâm đến chính mình.

"Cậu biết ngày thường khi Thẩm Ấu Sở dưỡng thai, ngoại trừ đọc sách ra, cậu ấy còn làm gì nữa không?"

Nếu hôm nay đã nhắc đến nó, Hồ Lâm Ngữ dứt khoát nói cho sảng khoái: "Cậu ấy đan áo đấy, nay cả quần áo của Bé Tiểu Ấu Sở trước hai tuổi cũng đã có rồi, cậu đoán xem cậu ấy còn đan cho ai nữa nào?"

Trần Hán Thăng không nói gì, Thẩm Ấu Sở chắc chắn vẫn giống như các năm trước, đan quần áo giúp cả nhà mình.

"Trần Hán Thăng, cậu cho rằng có tiền thì ghê gớm lắm sao?"

Tiểu Hồ bày ra sắc mặt lạnh lùng, căm giận nói: "Kể từ khi cậu trở về từ Hàn Quốc, các bạn học đều gọi điện chúc mừng, nhưng Ấu Sở cũng không quan tâm lắm."

“Tớ hỏi cậu ấy nguyên nhân, dù sao cậu cũng nhận được rất nhiều lời khen ngợi như vậy, theo lý mà nói phải cảm thấy tự hào mới phải chứ?”

Hồ Lâm Ngữ gằn từng chữ một nói: “Nhưng Ấu Sở nói, cho dù nhiều vinh quang như thế nào đi chăng nữa cũng không thể sánh được với những cử chỉ thường ngày, Trần Hán Thăng, cậu từ từ nghĩ lại đi.”

…

Câu nói này của Tiểu Hồ khiến Trần Hán Thăng thành thật hơn rất nhiều, những ngày sau đó hắn đã cố ý giảm bớt các yếu tố diễn xuất, cho dù thân phận của hắn vẫn có chút xấu hổ.

Ví dụ như khi mọi người đang nói chuyện ở trong phòng bệnh, nếu Trần Hán Thăng đột nhiên xuất hiện ở cửa, căn phòng sẽ đột nhiên yên tĩnh lại.

Thẩm Ấu Sở cũng nghiêm mặt, lặng lẽ cúi đầu nhìn ngón tay, Trần Hán Thăng chỉ có thể bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Nhưng loại tình hình này sẽ không kéo dài bao lâu, ví dụ như sau khi Bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, Tiêu Dung Ngư bắt đầu quan tâm đến Trần Hán Thăng; Sau khi Bé Tiểu Ấu Sở chào đời, hắn cũng có thể hoà nhập một cách tự nhiên.

Chiều ngày ba mươi, Trần Hán Thăng cố ý đến trường tiểu học Lang Gia road đón A Ninh đến đây, Quốc Khánh được nghỉ bảy ngày, A Ninh không cần phải đến trường.

Lúc đầu Hồ Lâm Ngữ không đồng ý, cô ấy cảm thấy mấy người bạn nhỏ phải nên ở nhà chăm chỉ học tập, không cần xen vào chuyện của người lớn.

Nhưng Lão Trần lại ủng hộ cách làm của Trần Hán Thăng, quan niệm giáo dục của ông vẫn không hề thay đổi, bây giờ là thời điểm những người bạn nhỏ đang tò mò nhất, cần phải hướng dẫn bồi dưỡng năng lực quan sát và năng lực thực hành.

Mạc Kha cũng ủng hộ, bà là lãnh đạo phòng giáo dục, nên ý kiến đưa ra càng chân thật hơn nữa.

Mẹ hai Mạc cho rằng điểm số ở trường tiểu học cũng chẳng có tác dụng gì, điểm số cũng chỉ là "đồ chơi làm bằng đường để dỗ dành phụ huynh vui vẻ" mà thôi, thời điểm thực sự tạo thành chênh lệch chính là mấy năm cấp hai và cấp ba kia, học sinh tiểu học nên kết hợp giữa việc học tập và nghỉ ngơi, không nên bị các bài kiểm tra trói buộc.

Dưới tình huống mấy vị trưởng bối đều ủng hộ, Trần Hán Thăng thuận lợi đón A Ninh đến đây, sau đó xin nghỉ một ngày với Lương Mỹ Quyên, nói rằng sáng sớm ngày mai mình phải đi ra ngoài một chút.

Cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động đời thứ hai của Xiaomi được tổ chức vào ngày mùng 1 tháng 10, Trần Hán Thăng cảm thấy mình nên ra mặt để giúp đỡ Trịnh Quan Đề một chút.

"Ngộ nhỡ Bé Tiểu Ấu Sở chào đời thì phải làm sao?"

Lương Mỹ Quyên hỏi.

"Chắc không trùng hợp như vậy đâu."

Trần Hán Thăng không tin lắm: "Con chỉ đi tham gia hội nghị thôi, trưa nay sẽ quay lại."

Lương thái hậu suy nghĩ một chút cùng đồng ý, tóm lại cũng đi ra ngoài không lâu lắm.

…

Cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động đời thứ hai của Xiaomi nằm ở trung tâm hội nghị quốc tế Kim Lăng, đây cũng là địa điểm Qủa Xác tổ chức cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động đời thứ hai.

Sáng ngày mùng 1 tháng 10, chỗ này đã tụ tập rất nhiều fans của Xiaomi, còn có fans của Bi Rain và Song Hye Kyo, bọn họ giơ tao tấm biển đèn led, chờ được vào hội trường buổi họp báo.

Sự xuất hiện của Trần Hán Thăng mang đến một trận hoan hô, tất cả mọi người đều biết điện tử Xiaomi và điện tử Qủa Xác có mối quan hệ rất tốt, huống chi bây giờ thân phận của chủ tịch Trần đã khác với ngày xưa.

Có một số phóng viên muốn đi đến phỏng vấn, nhưng đều bị Trần Hán Thăng cười ha ha từ chối.

Sau khi đi vào hậu trường, cô bạn thân Trịnh đang chuẩn bị bản thảo phát biểu, nhìn thấy Trần Hán Thăng, cô cũng không cảm thấy bất ngờ, nhướn mày nói: "Khoảng thời gian này đang bận rộn cái gì vậy, thường xuyên không ở văn phòng."

"Khoảng thời gian này ở trong viện tương đối nhiều."

Trần Hán Thăng đọc bản PPT phát biểu của Trịnh Quan Đề, thuận miệng đáp.

Trịnh Quan Đề sửng sốt một chút: "Cậu không khoẻ chỗ nào sao?"

"Không."

Trần Hán Thăng nhìn xung quanh, lúc này mới hạ giọng nói: "Con gái tôi chào đời."

"Cậu đã làm cha rồi?"

Cô bạn thân Trịnh cũng giật mình, mặc dù cô biết Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư mang thai, nhưng không ngờ sẽ đến nhanh như vậy.

"Rất ngạc nhiên đúng không?"

Trần Hán Thăng đang định khoác lác mấy câu với cô bạn thân Trịnh, nhưng xung quanh đều là nhân viên của điện tử Xiaomi, Trần Hán Thăng chỉ có thể xua tay nói: "Chờ cô bận xong rồi hẵng nói, đừng quên tặng lì xì đấy."

"Hai cái!"

Trần Hán Thăng còn đặc biệt nhấn mạnh dựng hai ngón tay lên.

"Tôi…"

Lúc này Trịnh Quan Đề mới hiểu rõ, hoá ra hai cô con gái của Trần Hán Thăng sắp chào đời.

…

Sau khi cuộc họp báo ra mắt điện thoại bắt đầu, Trần Hán Thăng ngồi ở hàng ghế đầu bắt đầu xem sự quyến rũ trên sân khấu của cô bạn thân Trịnh, không thể không nói fans của Đề ca cũng không ít, dù sao khí chất và sự xinh đẹp trẻ trung của cô bạn thân Trịnh vẫn rất nổi bật, giống hệt như hình tượng "mỹ nữ tổng tài".

Nhưng đỉnh điểm của cuộc họp báo chính là khi Song Hye Kyo và Rain trong "Full house" xuất hiện, những tiếng hét chói tai kia gần như muốn thổi bay cả nóc nhà, cuộc họp báo ra mắt điện thoại suýt chút nữa đã biến thành buổi họp fans.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trần Hán Thăng cũng rất có cảm xúc, chờ đến khi Bé Tiểu Ấu Sở chào đời, mình cũng phải nhanh chóng triển khai hoạt động ký hợp đồng làm người phát ngôn hình tượng với Châu Kiệt Luân và Ngũ Nguyệt Thiên.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ linh tinh thì điện thoại di động trong túi rung lên "ù ù ù".

Không hiểu sao Trần Hán Thăng lại cảm thấy hoảng hốt, thầm nghĩ sẽ không trùng hợp như vậy đúng không, Bé Tiểu

Ấu Sở chào đời vào ngày Quốc Khánh?

Vậy thì việc đặt tên cũng dễ rồi, trực tiếp gọi "Trần Quốc Khánh" là xong việc.

Trần Hán Thăng lấy điện thoại di động ra, đúng là mẹ ruột gọi đến đây.

"Về đi!"

Lương thái hậu chỉ kịp nói ra hai chữ rồi vội vàng cúp máy.

Trần Hán Thăng lập tức đứng dậy chạy về phía cửa, hắn vốn dĩ đã là một nhân vật nhận được sự chú ý, hành động này lập tức khiến cho các fans và phóng viên truyền thông cảm thấy tò mò.

"Ha ha…"

Trịnh Quan Đề ở trên sân khấu trêu chọc một câu: "Chủ tịch Trần chạy gấp như vậy, có thể là đứa nhỏ sắp chào đời rồi."

Bên dưới cười vang, tất cả mọi người đều cho rằng đây chỉ là những lời nói giỡn, nhưng Trần Hán Thăng nghe thấy lại suýt chút nữa đã té ngã một cái.

…

Sau khi trở lại bệnh viện Cố Lâu, mọi người đều canh giữ ở trước cửa phòng sinh, Lương Mỹ Quyên giải thích: "Lúc nãy Ấu Sở đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, chủ nhiệm không dám qua loa, quyết định cho vào phòng sinh sẽ an toàn hơn."

"Vâng…"

Trần Hán Thăng cho rằng mình sẽ không căng thẳng nữa, nhưng cổ họng và miệng lưỡi vẫn không tự chủ được trở nên khô khốc.

“Không sao, bây giờ y học phát triển như vậy, chị không cần phải lo lắng.”

Bên này, Lương Mỹ Quyên nói với Trần Hán Thăng xong, lại xoay người đi an ủi Mạc Kha.

Mẹ hai Mạc lo lắng gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cánh cửa cách ly của phòng sinh.

Các tình tiết cẩu huyết trong thế giới hiện thực vẫn tương đối ít, đặc biệt là khi có một giáo sư chủ nhiệm hàng đầu nhìn chằm chằm, khoảng hơn hai giờ chiều, phòng sinh đột nhiên bị đẩy ra.

Chủ nhiệm ôm một đứa nhỏ đang khóc nỉ non, tươi cười thân thiết đứng trước cửa, tất cả mọi người đều nhanh chóng bao vây lấy.

Lúc đầu Trần Lam định dựa vào sức trẻ của mình để giành là người thứ nhất, nhưng bây giờ cô ấy mới nhận ra rằng mình hoàn toàn không thể tranh giành được với những người phụ nữ trung niên kia.

“Chủ tịch Trần, mẹ Trần, mẹ Thẩm…”

Bác sĩ cười nói: “Mẹ con bình an, đứa nhỏ vừa khéo tròn ba ký ba, là một búp bê vô cùng khoẻ mạnh, đôi mắt còn rất xinh đẹp, chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?”

Trần Hán Thăng vội vàng hỏi, Lương thái hậu và mẹ hai Mạc nghe thấy hai chữ “chỉ là…”, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

“Chỉ là quá khờ.”

Chủ nhiệm vô cùng cẩn thận đưa đứa nhỏ cho Trần Hán Thăng, vừa âu yếm vừa đáng thương nói: “Lúc nãy vừa mới chào đời đứa nhỏ này thậm chí còn quên khóc, cuối cùng vẫn

là chúng tôi vỗ vào mông nhỏ của cô bé, cô bé mới bật khóc oa oa…”

Chương 976: Chuyện thoả mãn nhất trên thế giới này chính là sinh được hai cô con gái

Chương 976: Chuyện thoả mãn nhất trên thế giới này chính là sinh được hai cô con gái

Tháng 12 ở Kiến Nghiệp vẫn có sự khác biệt rất lớn so với tháng 10 ở Kiến Nghiệp

Tháng 10 ở Kiến Nghiệp vừa mới nhập thu, những dây leo bám vào bức tường thành đang chậm rãi khô héo.

Nhưng những chiếc lá phong trên núi Tê Hà đang dần dần trở nên lộng lẫy, đỏ rực như lửa, còn phía dưới là gạch xanh tường trắng càng làm tôn lên vẻ chói mắt rực rỡ.

Còn có những chiếc lá vàng của cây bạch quả rực rỡ lấp lánh trên chùa Linh Cốc, từ xa nhìn lại, giống như một vỉ pha màu màu vàng kim bị đánh nghiêng.

…

Mùa thu ở Kiến Nghiệp có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi, không cần phải trèo đèo lội suối mới có thể cảm nhận được sự quyến rũ của cố đô Lục triều, nhưng cảnh sắc như vậy chỉ kéo dài hai tháng, Kiến Nghiệp tháng 12 đã bắt đầu vào đông.

Tất cả những màu sắc sặc sỡ của mùa thu đều sẽ biến mất, trong bầu không khí lạnh buốt, dưới sự mong chờ tuyết rơi bất

cứ lúc nào, giữa những khẩu hiệu "Giáng sinh vui vẻ, chúc mừng năm mới" tràn ngập, Kiến Nghiệp lại thể hiện một phương diện náo nhiệt và sống động khác.

Từ tháng 10 đến tháng 12 trôi qua trong nháy mắt, cuộc sống của hầu hết mọi người vẫn như cũ, thành phố Kiến Nghiệp này cũng vậy, nếu nói có một sự thay đổi rất nhỏ nào đó thì chính là cửa hàng đời sống quy mô lớn đầu tiên của điện tử Qủa Xác được khai trương ở Tân Nhai Khẩu- khu phố náo nhiệt sầm uất nhất.

Vào năm 2006, "cửa hàng đời sống" vẫn là một danh từ vô cùng mới mẻ, trong đó ngoại trừ các sản phẩm điện tử thuộc Qủa Xác ra thì còn có rất nhiều đồ dùng sinh hoạt.

Thoạt nhìn có vẻ giống như một siêu thị, nhưng toàn bộ sản phẩm ở đây đều được đóng dấu logo "K?", các chuyên gia kinh tế mô tả rằng điện tử Qủa Xác đang buôn bán "quan niệm doanh nghiệp", đây chính là một chiến lược bán hàng cao cấp nhất.

Người bình thường không thể nghe hiểu được những thứ vô nghĩa thần bí này, tóm lại mọi người rất thích các trung tâm mua sắm rực rỡ ánh đèn, vừa bình dân vừa sống động này.

Các cặp đôi sinh viên trẻ tuổi cũng rất thích đến đây đi dạo, mua một số đồ dùng nhỏ có giá cao hơn một chút so với bình thường, phô trương thân phận fan Quả Xác của mình.

Cửa hàng đời sống này vừa mới khai trương đã vô cùng náo nhiệt, chủ tịch Trần mời rất nhiều bạn bè trong giới kinh doanh đến đây, có chủ tịch Trịnh của điện tử Xiaomi, có chủ tịch Trình của Chuyển phát nhanh Thâm Thông, còn có chủ tịch Tôn của hãng dược Hằng Thuỵ…

Điều quan trọng nhất chính là, Châu Kiệt Luân và Ngũ Nguyệt Thiên đã trở thành người phát ngôn hình ảnh của

“chuỗi sinh thái Qủa Xác”, điều này thu hút rất nhiều người trẻ tuổi gia nhập vào đội ngũ fan Xác.

Ngoài ra, nhà máy mới của Qủa Xác ở Thượng Hải cũng chính thức đi vào sản xuất, Qvodplayer Qủa Xác, Cộng động Qủa Xác, Qủa Xác cloud cũng đã phát triển thành những sản phẩm hàng đầu về mức độ tuổi tiếng và tính thực tiễn, đối mặt với trạng thái phát triển dâng trào như thế, chủ tịch Trần nghe xong cũng cảm thấy rất vui, gửi rất nhiều lần tiền thưởng và trợ cấp.

Nhưng điều khiến các công nhân nghi ngờ và khó hiểu chính là mức thưởng lần lượt là 600 tệ và 660 tệ, bọn họ không hiểu rốt cuộc là mang ý nghĩ “lộc lộc” hay là còn có hàm ý đặc biệt nào khác.

Đương nhiên cô thư ký nhỏ hiểu rõ, nhưng cô ấy không dám nói.

Còn một điều có thể chắc chắn chính là chủ tịch Trần thực sự đã tiến vào bảng xếp hạng tỷ phú Hồ Nhuận, nghe nói thứ hạng còn tương đối cao, nhưng bản thân hắn không hề để ý, thậm chí còn từ chối bữa tiệc tối từ thiện của Hồ Nhuận, nhưng vẫn phô trương tham gia các hoạt động do các cơ quan chính phủ tổ chức.

…

Trong một căn chung cư năm phòng ngủ một phòng khách ở gần nùi Tử Kim, cho dù thời tiết bên ngoài lạnh đến mức ảm đạm, thì bên trong nhờ có tác dụng của điều hoà không khí và máy sưởi, nhiệt độ không khí ở trong nhà vẫn vừa phải, còn chiếc TV vẫn vang lên giọng cô biên tập.

Trong phòng khách có một cô gái trẻ tuổi khoảng hơn hai mươi tuổi, cô ngại nóng nên cởi chiếc áo lông vũ ra, bên dưới chiếc váy len mỏng bó sát người chính là một thân hình quyến

rũ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, để lộ xương quai xanh quyến rũ.

Nhưng cô không hề để ý đến điều đó, chỉ trêu chọc một đứa nhỏ đáng yêu.

"Gọi dì đi nào!"

"Tử Bội gọi dì nào?"

"Nhóc con à, sao con lại khờ như vậy chứ?"

…

Cô vừa cười vừa "mua" một cái hôn lên khuôn mặt đứa nhỏ.

Đứa bé kia khoảng chừng hai tháng tuổi, cơ thể nhỏ nhắn được đặt trên chiếc giường em bé, khuôn mặt mũm mĩm vừa trắng nõn vừa mềm mại, đặc biệt là đôi mắt long lanh giống như quả nho đen.

Chỉ là thoạt nhìn có chút khờ khạo, rõ ràng cô bé đã bị hôn một cái, nhưng phải một lúc lâu sau mới phản ứng lại, sau đó quay đầu lại không khóc không ầm ĩ nhìn chằm chằm vào người dì này.

"Nhìn cái gì mà nhìn, dì lại muốn hôn cháu một cái rồi."

Vì thế, một bên má khác của đứa nhỏ lại bị "mua" một chút.

Lần này, sắc mặt của đứa nhỏ cuối cùng cũng đã thay đổi, cái miệng nhỏ nhắn há thành hình như O, phun ra bong bóng.

"Ha ha ha…"

Khi người phụ nữ sở hữu nụ cười hơi quyến rũ này đang định cúi người xuống hôn một lần nữa, thì Hồ Lâm Ngữ đã không nhịn được ngăn cản: "Thương Nghiên Nghiên, cậu

đừng dày vò đứa nhỏ như vậy nữa, con bé đã chảy nước mắt rồi.”

Hoá ra, chung cư này chính là nơi ở của Thẩm Ấu Sở, còn về phần đứa nhỏ kia, không thể nghi ngờ chính là Bé Tiểu Ấu Sở của Thẩm Ấu Sở.

Còn về phần người phụ nữ vẫn luôn “giày vò” Bé Tiểu Ấu Sở này, thế mà lại là Thương Nghiên Nghiên.

“Tại tớ thích con bé quá thôi mà.”

Thương Nghiên Nghiên cũng hơi xấu hổ.

“Đứa nhỏ đáng yêu như thế này, ai mà không thích chứ.’

Hồ Lâm Ngữ lẩm bẩm một tiếng, bản thân cũng trêu chọc Bé Tiểu Ấu Sở.

Có thể nói “yêu hận tình thù” giữa Hồ Lâm Ngữ và Thương Nghiên Nghiên bắt đầu từ năm nhất đại học, lúc đó mọi người đều trẻ tuổi và tràn ngập tinh thần, không hề che giấu sự chán ghét lẫn nhau.

Hồ Lâm Ngữ cảm thấy Thương Nghiên Nghiên vừa nhuộm tóc vừa trang điểm đậm, phong cách không giống một sinh viên chút nào.

Thương Nghiên Nghiên cảm thấy Hồ Lâm Ngữ vừa quê mùa vừa dữ dằn, cả người không có chút quyến rũ của phụ nữ nào.

Vốn dĩ, sau khi tốt nghiệp, hai người bọn họ có lẽ sẽ ở trong trạng thái “nước sông không phạm nước giếng”, kết quả vào một ngày tháng 11, Thương Nghiên Nghiên đột nhiên muốn đến nhà làm khách, điều quan trọng nhất là Trần Hán Thăng còn đồng ý.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Thương Nghiên Nghiên đã vô cùng yêu thích Bé Tiểu Ấu Sở, thường xuyên ném quán cà phê

hoa cho Tiểu Trì, còn mình chạy đến thăm Bé Tiểu Ấu Sở.

Cô thực sự rất chu đáo, mỗi lần đến đây bế đứa nhỏ, để tránh những hoá chất gây hại cho em bé, cô tô son cũng không thoa phấn nền, về cơ bản đều ra ngoài với mặt mộc.

Đối với một người thích trang điểm như Thương Nghiên Nghiên mà nói chuyện này thực sự không dễ dàng gì, vì nghĩ đến điều này nên Hồ Lâm Ngữ mới cảm thấy con người Thương Nghiên Nghiên miễn cưỡng có thể kết bạn.

"Trần Tử Bội, sao con lại khờ như vậy chứ?"

Hồ Lâm Ngữ ngậm bàn tay của đứa nhỏ vào trong miệng, âu yếm nói: "Đói bụng không khóc, đái dầm không khóc, đúng là giống hệt mẹ con, lúc nào cũng sợ gây phiền phức cho người khác."

Tên "Trần Tử Bội" của Bé Tiểu Ấu Sở là do ông nội Trần Triệu Quân đặt ra, ở đây không có mấy ai thất học, nên về cơ bản đều biết rõ nó xuất phát từ "Trịnh Phong trong Kinh Thi":

Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm, túng ngã bất vãng, tử ninh bất tự âm?

Thanh thanh tử bội, du du ngã tư, túng ngã bất vãng, tử ninh bất lai*.

(*Dịch: Áo chàng bâu vải xanh xanh, nhớ chàng em lại nghĩ quanh xa vời, ví bằng em chẳng đến chơi, sao chàng chẳng gửi vài lời viếng thăm?

Chàng đeo dây ngọc xanh xanh, lòng em cứ nghĩ loanh loanh bồi hồi, nếu em không đến chàng chơi, chàng sao lại chẳng đến nơi em mời?)

Cho nên nếu đoán không sai, có lẽ Bé Tiểu Ấu Sở còn có một người chị gái tên là "Trần Tử Khâm", cô bé là con gái của Tiêu Dung Ngư.

Đây là một bí mật tất cả mọi người đều biết, nhưng lại không ai nói ra.

“Giống mẹ cũng tốt mà.”

Thương Nghiên Nghiên cũng nhìn chằm chằm vào đứa nhỏ nói: “Dù sao mẹ nó cũng rất xinh đẹp.”

“Ừ.”

Hồ Lâm Ngữ gật đầu, khi Bé Tiểu Ấu Sở chào đời vào ngày Quốc Khánh hôm đó, mọi người một mặt lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mặt khác chính là lo lắng con bé sẽ giống cha.

Cũng may ông trời phù hộ, Bé Tiểu Ấu Sở thực sự là “một khuôn đúc ra” với Thẩm Ấu Sở, không nói đến tính cách, mà còn có đôi mắt hòa đào kia cũng giống hệt.

“Theo tin tức mới nhất từ đài chúng tôi, hội nghị thượng đỉnh các ngân hàng châu Á đã được tổ chức thành công vào sáng nay ở Thượng Hải. Mục đích chính của hội nghị thượng đỉnh lần này chính là làm thế nào để tìm kiếm cơ hội trong nghịch cảnh và tìm kiếm sự phát triển trong những thay đổi, thông qua khả năng mở rộng đối ngoại, và cải tiến sáng tạo khoa học kỹ thuật, thúc đẩy ngành sản xuất phát triển ổn định và vững chắc, CEO kiêm chủ tịch Mã của Ali, CEO kiêm chủ tịch Trương của Sohu, CEO kiêm chủ tịch Trần của Qủa Xác và những doanh nhân khác đều tham dự…”

Đây chỉ là một tin tức bình thường, ống kính máy quay cũng chỉ lướt qua trên người các doanh nhân Trung Quốc, nhưng Thương Nghiên Nghiên nghe thấy, lập tức bế Bé Tiểu Ấu Sở lên cười nói: “Bảo bối, lúc nãy là ai nhỉ, có phải là cha không, cha đang ở trên TV đấy…”

Bé Tiểu Ấu Sở bị ôm vào trong lồng ngực sờ mó, nhưng vẻ mặt cô bé vẫn luôn ngơ ngác, yên tĩnh nhìn Thương Nghiên

Nghiên, trong miệng thỉnh thoảng phun ra bong bóng.

“Con bé mới hai tháng thôi…”

Hồ Lâm Ngữ lắc đầu nói: “Bây giờ mắt vẫn chưa thể nhìn thấy rõ, hơn nữa Trần Hán Thăng…”

Tiểu Hồ nhìn TV, Trần Hán Thăng thực sự xuất hiện trên TV, nhưng hắn đang cười ha ha khoác lác với những doanh nhân khác, từ khẩu mình miệng có thể nhìn ra là “mẹ nó”.

“Đã làm cha rồi còn thô tục như thế.”

Hồ Lâm Ngữ phỉ nhổ một tiếng, sau đó hét lên: “Ấu Sở, mau ra ngoài cho con gái cậu bú sữa.”

Chẳng bao lâu sau, một bóng người cao gầy đi ra từ trong phòng ngủ, dáng người của Thương Nghiên Nghiên đã đủ đẹp, nhưng đường cong của người này càng nổi bật hơn.

Chỉ là, từ trước đến nay hình như cô ấy không hề để ý đến những chuyện này, trên mặc một chiếc áo len màu đen được đan tay, mái tóc dài hơi xoăn được buộc bằng một sợi dây thun bình thường, mềm mại buông rũ trên vai, đôi mắt hoa đào vốn nên quyến rũ kiều mỵ lại trong suốt bình lặng, đây chính là Thẩm Ấu Sở- mẹ của Bé Tiểu Ấu Sở.

Sau khi nhìn thấy con gái, ánh mắt của Thẩm Ấu Sở càng trở nên dịu dàng, thực sự giống như một dòng suối ấm áp tuôn chảy, đây là tình yêu thương chỉ thuộc về người mẹ.

“Có lẽ bất cứ người đàn ông nào cũng muốn kết hôn sinh con với Thẩm Ấu Sở đúng không?”

Trong lòng Thương Nghiên Nghiên lặng lẽ suy nghĩ.

Chờ đến khi Thẩm Ấu Sở ôm lấy đứa nhỏ từ trong tay Thương Nghiên Nghiên, có lẽ cảm nhận được hương vị của mẹ, ngay cả Bé Tiểu Ấu Sở lúc nào cũng ngơ ngác cũng không nhịn được chuyển động, dùng sức giơ cánh tay nhỏ ngắn ngủn

mập mạp lên, dùng nắm tay nhỏ nhắn nắm chặt những sợi tóc rũ xuống hai bên thái dương của Thẩm Ấu Sở.

"Đúng là một thiên sứ."

Có lẽ đã được lây nhiễm, trong ánh mắt Thương Nghiên Nghiên cũng tràn ngập dịu dàng.

Hồ Lâm Ngữ giật giật khoé miệng, cô ấy cũng đang định nói ra câu nói này, nhưng lại miễn cưỡng phải nuốt xuống.

Cô ấy không muốn nói cùng một câu với Thương Nghiên Nghiên.

"Ăn cơm thôi."

Lúc này, cánh cửa phòng bếp được mở ra, Lương Mỹ Quyên và Đông Nhi bưng đồ ăn nóng hổi từ trong phòng bếp đi ra.

Nhìn thấy cháu gái, đương nhiên Lương thái hậu cũng vui mừng khôn xiết, bây giờ trong lòng bà chỉ có hai cô cháu gái, bọn họ quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

"Ôi trời."

Niềm vui trên khuôn mặt Lương Mỹ Quyên như muốn bay lên, động tác của bà càng "thô lỗ" hơn nữa, đầu tiên là hôn lên trán đứa nhỏ, khuôn mặt, cánh tay, ngay cả mông nhỏ mũm mĩm cũng muốn hôn một cái.

Có lẽ người già yêu thương trẻ nhỏ như vậy, trong lòng bọn họ thực sự không ghét bỏ chút nào.

Nhưng Bé Tiểu Ấu Sở cảm thấy trên mông đột nhiên lạnh lẽo, không nhịn được cong mông rụt vào lòng mẹ, hành động này lại khiến Lương thái hậu hôn thêm mấy cái, lúc này với nói với Thẩm Ấu Sở: "Cho bú sữa xong thì ra ăn cơm."

"Con biết rồi, mẹ."

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn lên tiếng, sau đó ôm con gái đi vào trong phòng ngủ.

“Haiz…”

Lương Mỹ Quyên nhìn mà chỉ biết thở dài: “Đúng là Tiểu ngốc nghếch và Bé tiểu khờ khạo, hai mẹ con đều khờ như nhau.”

Nhưng Lương thái hậu đã hoàn toàn quên mất rằng, thỉnh thoảng trong mắt con trai và chồng, thực ra bà cũng khờ khạo một cách đáng yêu.

…

Thượng Hải, trong hội trường diễn ra hội nghị thượng đỉnh Ngân hàng châu Á.

Cuộc hội nghị này là do bộ Tài chính đứng sau tổ chức, nếu không Trần Hán Thăng căn bản sẽ không tham dự, nhưng hắn cũng đang có ý định rời đi ngay khi hội nghị kết thúc.

“Chủ tịch Trần, gấp cái gì chứ?”

Vài người bạn quen biết với Trần Hán Thăng thực sự cảm thấy khó hiểu, tác phong “Ngoan ngoan về nhà sau khi tan làm” này không hề giống chủ tịch Trần chút nào.

Ai cũng biết rằng, “Trần Qủa Xác” có một số đặc điểm nổi bật.

Đầu tiên là trẻ tuổi, có lẽ chính vì nguyên nhân này cho nên hắn mới có thể hiểu rõ nhu cầu và thị hiếu cả các bạn bè đồng trang lứa, sáng tạo ra nhiều sản phẩm phù hợp với gu thẩm mỹ của giới trẻ như vậy.

Thậm chí Qvodplayer còn khiến rất nhiều người trung niên trở thành người dùng trung thành nhất của chuỗi Qủa Xác, dù sao thì dâm tà cũng không phân biệt tuổi tác.

Thứ hai là sự can đảm, công khai đối đầu với một tập đoàn khổng lồ như Samsung, điều quan trọng nhất là hắn đã thành công, điện thoại di động Samsung đã hoàn toàn rút khỏi thị trường đại lục, danh dưng "Trần Qủa Xác" sớm đã ầm ĩ bên ngoài phạm vi doanh nghiệp.

Thứ ba là ham chơi.

Lúc trước khi Trần Hán Thăng mới tiến vào hiệp hội doanh nghiệp tỉnh Tô Đông, chỗ nào có cơm ăn uống rượu ca hát thì hắn sẵn sàng đến đó xem náo nhiệt, điều quan trọng nhất là năng lực của hắn rất mạnh mẽ, ngoài mặt người khác không thể nào ghét bỏ hắn được.

Trước cuộc họp hôm nay, các doanh nhân bên Thượng Hải đã giao hẹn trước tối nay sẽ uống chút rượu rồi hò hét vài câu, nhân tiện tìm một câu lạc bộ cao cấp nhất nào đó để ngâm mình trong suối nước nóng, tâm sức các tin tức trong giới.

Kết quả Trần Hán Thăng ham chơi lại không tham gia.

"Ngâm suối nước nóng cùng với một đám già thì có gì thú vị chứ."

Trần Hán Thăng nhếch miệng nói: "Hơn nữa tôi cũng là vì muốn tốt cho mọi người thôi, nếu không khi cởi sạch quần áo xuống nước, mọi người đều phải tự ti lau nước mắt.

"Chậc…"

"Chậc…"

"Xì…"

Các tỷ phú đều thốt ra một loạt tiếng cảm thán khinh bỉ, nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, có lẽ Trần Hán Thăng trở về Kiến Nghiệp là vì có chuyện…

…

Đương nhiên Trần Hán Thăng phải trở về Kiến Nghiệp, kể từ khi hai cô con gái chào đời, hắn bỗng cảm thấy thời gian của mình không đủ xài, thỉnh thoảng thực sự muốn một ngày của mình có 48 tiếng đồng hồ, như vậy có thể có đủ thời gian ở bên cạnh Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở hơn nữa.

Tính cách của hai cô con gái hoàn toàn khác biệt nhau, cô em gái thuộc về kiểu vừa khờ khạo vừa đáng yêu, thỉnh thoảng bị đói đến tỉnh giấc cũng không khóc không nháo, mở đôi mắt hoa đào to đen như mực, không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Tính cách của cô chị thì hoạt bát hơn nhiều, đặc biệt còn rất thích cười, chỉ cần hơi trêu chọc một chút là cô bé sẽ quơ tay quơ chân ầm ĩ theo.

Hơn tám giờ tối, lúc Trần Hán Thăng trở lại chung cư bên bờ sông thì nhìn thấy bà ngoại Lữ Ngọc Thanh đang ôm Bé Tiểu Ngư Nhi, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng đứa nhỏ, bà đang định dỗ con bé ngủ.

Nhưng tinh thần của Bé Tiểu Ngư Nhi đang rất tốt, trên mặt không có chút buồn ngủ nào, đặc biệt là sau khi Trần Hán Thăng đến gần, có lẽ là cảm nhận được mùi hương trên người cha, Bé Tiểu Ngư Nhi còn nở một nụ cười, má lúm đồng tiền hai bên sườn mặt như ẩn như hiện, xinh đẹp giống hệt mẹ mình.

“Con đã về rồi.”

Lữ Ngọc Thành nhìn Trần Hán Thăng giống như nhìn thấy “cứu tinh”, vội vàng giao đứa nhỏ cho Trần Hán Thăng: “Mẹ và mẹ nó, còn cả Thi Thi nữa đã dỗ dành hai tiếng đồng hồ rồi, nhưng Trần Tử Khâm vẫn chưa chịu ngủ.”

Tên của Bé Tiểu Ngư Nhi quả nhiên là “Trần Tử Khâm”, lúc trước khi Lão Trần đưa ra ý kiến này, Tiểu Ngư Nhi cũng

không phản đối.

Tiêu Dung Ngư biết nếu đã đặt tên như thế này đương nhiên sẽ còn một cô em gái tên là "Trần Tử Bội, nhưng việc cô không phản đối cũng là kết quả sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng, bởi vì năm sau mình sẽ đưa con gái ra nước ngoài, như vậy ông bà nội con bé chắc chắn sẽ rất buồn, vì thế giữ lại cái tên này để trong lòng hai ông bà được thoải mái hơn một chút.

Trần Hán Thăng cười hì hì ôm lấy con gái, đặt ở trong khuỷu tay lắc lư chưa đầy hai mươi giây, tóm lại Lữu Ngọc Thanh vừa mới đi rót chén nước, lúc quay lại đã thấy Bé Tiểu Ngư Nhi nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ bừng tỏ vẻ mình đang ngủ rất thoải mái.

"Cũng thật kỳ quái."

Lữ Ngọc Thanh nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được, sau khi chào đời, bé Tiểu Ngư Nhi đã không thích ngủ, ai dỗ dành cũng không có tác dụng, chỉ có vào tay cha Trần Hán Thăng, chỉ cần lắc lư vài cái là có thể dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Lúc mới bắt đầu, mọi người còn tưởng rằng kỹ năng của Trần Hán Thăng khá tốt, sau đó phát hiện hắn cũng chỉ tuỳ tiện làm, nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi lại thích kiểu này, cuối cùng chỉ có thể quy tội cho mối quan hệ huyết thống giữa "cha ruột và con gái ruột".

"Mẹ."

Trần Hán Thăng hỏi: "Tiêu Dung Ngư đâu?"

"Đang ở trong phòng ngủ an ủi Thi Thi đấy."

Lữ Ngọc Thanh lắc đầu: "Hình như Tử Bác lại nói sai gì rồi."

Trần Hán Thăng nghe xong chỉ biết phì cười, đôi oan gia này đã xảy ra tranh cãi chỉ vì "Quan niệm đảng không thống nhất" sau khi Bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, kết quả đã hơn hai tháng mà vẫn chưa hoàn toàn làm lành.

Bởi vì Biên Thi Thi luôn muốn thuyết phục Vương Tử Bác gia nhập "đảng Tiểu Ngư", nhưng Vương Tử Bác lại là "phe Trần", hơn nữa Bé Tiểu Ấu Sở cũng khiến người ta yêu thích như vậy, thế là Vương Tử Bác không đồng ý, cho nên giữa hai người thường xuyên giận dỗi vì một câu nói không hợp ý.

"Cha mẹ hai bên đã sắp gặp nhau rồi, thế mà bọn họ vẫn không hiểu chuyện như vậy."

Trần Hán Thăng dường như đã quên mất mình chính là ngòi nổ mâu thuẫn của hai người bọn họ, còn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Lúc nào mới có thể hiểu chuyện giống như mình đây?"

"Con gái mà."

Trần Hán Thăng nâng mông Bé Tiểu Ngư Nhi đang ngủ say: "Chúng ta đi giúp bác Tử Bác và dì Thi Thi giải quyết mâu thuẫn nhé?"

Chương 977: Trần Hán Thăng vọng tưởng được ngủ cùng với Tiêu Dung Ngư

"Kẽo kẹt"

Trần Hán Thăng vừa ôm Bé Tiểu Ngư Nhi vừa vặn mở khóa cửa phòng ngủ ra, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi đang ngồi bên mép giường thì thầm to nhỏ.

Hốc mắt bạn học Thi Thi đỏ bừng, Tiêu Dung Ngư đang chậm rãi nhỏ nhẹ khuyên nhủ, hai người nhìn thấy Trần Hán Thăng xông vào đều không hẹn mà cùng nhíu mày: "Đừng đánh thức đứa nhỏ."

"Không sao đâu, con gái ngủ rất say đấy."

Ngoài miệng Trần Hán Thăng nói không ngại, nhưng thực ra động tác lại rất cẩn thận, nhẹ nhàng đặt Bé Tiểu Ngư Nhi ở giữa giường.

Rời khỏi vòng tay của cha, Bé Tiểu Ngư Nhi không quen vặn vẹo hai cái, sau đó lại nắm bàn tay nhỏ nhắn tiếp tục ngủ.

Đứa nhỏ ngủ rất say, khuôn mặt béo mũm mĩm hiện kèm theo màu đỏ ửng khoẻ mạnh, hàng lông mi vừa dài vừa cong giống như mẹ mình, thỉnh thoảng còn khẽ rung lên một chút, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào mím chặt, hơi thở đều đều từng tiếng.

Những đứa trẻ trên thế gian thực sự quá đáng yêu, cho nên lúc nãy Biên Thi Thi vẫn còn oán giận cũng không nói gì, chỉ lo nhìn đứa bé, trên mặt tràn ngập yêu thương.

Tiêu Dung Ngư sờ bàn chân nhỏ bé của con gái, phát hiện cách một lớp vớ vẫn còn ấm áp, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Có lẽ Bé Tiểu Ngư Nhi có một loại "ma lực", cho dù cô bé đang ngủ say nhưng vẫn có thể thu hút ánh mắt của ba người lớn, mọi người đều không nói lời nào, trong mắt chỉ có đứa trẻ bé nhỏ này.

Không biết thời gian đã tí tách trôi qua bao lâu, Trần Hán Thăng mới mở miệng phá vỡ sự im lặng này: "Vương Tử Bác lại chọc cậu tức giận?"

"Đúng vậy."

Biên Thi Thi lưu luyến chuyển dời tâm mắt từ trên người đứa nhỏ: "Chẳng phải gia đình hai bên dự định sẽ gặp mặt vào tết Nguyên Đán sao, đến lúc đó chắc chắn các cậu cũng sẽ đến đây liên hoan, nhiều người thế này, tớ muốn mua một chiếc tủ lạnh hai cánh, như vậy có thể đựng càng nhiều đồ hơn nữa."

"Vương Tử Bác cho rằng tủ lạnh đơn đã đủ dùng rồi."

Biên Thi Thi bĩu môi: "Anh ấy nói trời lạnh như thế này đồ ăn đặt ở bên ngoài cũng không hư, thực ra cửa hai cánh ở cửa hàng bách hoá Đại Dương sẽ được giảm giá vào dịp tết Nguyên Đán, người này chẳng biết sống chút nào cả."

Trần Hán Thăng cười cười, nghe giọng điệu của Biên Thi Thi giống như cô ấy và Vương Tử Bác đã kết hôn vậy.

Thực ra bây giờ Biên Thi Thi vẫn sống ở chung cư bên cạnh bờ sông, Trần Hán Thăng cũng đã từng hỏi Vương Tử Bác rồi, bọn họ vẫn chưa đột phá mối quan hệ kia.

Chỉ là theo quan niệm truyền thống, nếu cha mẹ hai bên sắp gặp mặt, mặc dù nhà ở là do Trần Hán Thăng ép buộc tặng cho, nhưng tóm lại vẫn có một căn nhà ở Kiến Nghiệp, hơn nữa vẫn đang từ từ bổ sung gia dụng.

Dưới tình huống như vậy, Biên Thi Thi đã nhận định Vương Tử Bác là chồng rồi.

Đương nhiên nhận định thì nhận định, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải nổi cáu một chút, ai bảo Vương Tử Bác vẫn luôn không chịu tham gia "phe Tiểu Ngư" chứ.

"Cậu phải hiểu rõ chuyện này một chút."

Trần Hán Thăng cười nói: "Lúc chúng ta còn nhỏ, thực ra tủ lạnh là một thứ đồ hiếm có, ngoại trừ nhà Tiểu Ngư Nhi đã mua từ lâu ra, ngay cả nhà chúng tớ cũng chỉ mới mua khi tớ học cấp hai, lúc trước đồ ăn thức uống đều đặt ở bên ngoài, ăn vào cũng không gặp vấn đề gì cả mà."

"Thời đại bây giờ đã khác rồi."

Tiêu Dung Ngư còn nói giúp cô bạn thân: "Lúc trước tủ lạnh rất đắt, bây giờ càng ngày càng rẻ, hơn nữa mua một chiếc tủ lạnh hai cánh về, sau này không cần phải đổi nữa…"

Ba người ở đây tuỳ tiện nói chuyện, chẳng bao lâu sau dì Lâm giúp việc đưa hai ly sữa bò và một chén trà nóng đến, sữa bò là của Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi, trà nóng là của Trần Hán Thăng.

Dưới cơn gió ấm áp của điều hoà, nhấm nháp một ly đồ uống thoải mái, cửa kính ngăn cách bầu không khí lạnh buốt bên ngoài, đặc biệt ở giữa còn có một em bé, dưới sự che chở của cha mẹ và dì, yên tâm làm một thiên sứ.

Cảm giác này nếu có thể dùng một câu thơ để diễn tả thì đó sẽ là "Rượu ngon mới cất mồ vò, đất nung màu đỏ hoả lò sẵn kia, tối ngày tuyết xuống bất kỳ, uống chơi đã vậy, chén thì có đâu?", trong lòng tràn ngập cảm giác thoả mãn.

Đặc biệt đối với đàn ông mà nói, hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời chính là bạch nguyệt quang trong ký ức cuối cùng cũng đã trở thành mẹ của con mình.

Nếu còn có gì tiếc nuối thì đó là khung cảnh ấm áp này, có lẽ năm sau sẽ không được nhìn thấy nữa.

“Ngày mai anh định ra sân bay một chuyến.”

Trần Hán Thăng hỏi Tiêu Dung Ngư: “Gulfstream G550 đã đến sân bay Lộc Khẩu rồi, em có muốn cùng đi xem không?”

Biên Thi Thi đã biết chuyện Trần Hán Thăng muốn mua một chiếc máy bay tư nhân, đương nhiên ý kiến của cô ấy cũng giống như Vương Tử Bác, đó là nhiều tiền rảnh rỗi đến vớ vẩn.

“Không đi.”

Tiêu Dung Ngư lắc đầu: “Ngày mai em phải đến trường học một chuyến để nộp báo cáo nghiên cứu của học kỳ này.”

Tiêu Dung Ngư vẫn là nghiên cứu sinh, chỉ là Trần Hán Thăng đã đích thân đến tìm viện trưởng của đại học Đông Đại, hơn nữa cộng thêm mối quan hệ với giáo sư Tôn Bích Dư, bản thân Tiêu Dung Ngư lại là giám đốc của công ty luật Dung Thăng, cô có thể không cần đến trường đi học, cuối kỳ chỉ cần nộp một bản nghiên cứu và bài báo liên quan là được.

Đối với Tiểu Ngư Nhi mà nói điều này cũng không khó khăn gì, chưa kể vụ kiện tụng hôn nhân xuyên quốc gia đã được ghi vào sách giáo khoa, công ty luật Dung Thăng có nhiều vụ kiện thực tế như vậy, tuỳ tiện tìm một vụ án nào đó cũng có thể làm đối tượng nghiên cứu.

“Còn anh thì sao?”

Tiêu Dung Ngư cũng hỏi một câu.

“Anh gì cơ?”

Lúc này Trần Hán Thăng mới sực nhớ ra, hình như mình cũng là nghiên cứu sinh.

Thực ra đại học Tài chính cũng có một số hoạt động công khai yêu cầu Trần Hán Thăng tham dự, Trần Hán Thăng cũng rất nể tình trình diện, chỉ là hiệu trưởng Lục Cung Siêu và các lãnh đạo khác của trường căn bản không ai nhắc nhở chuyện đi học nghiên cứu sinh này.

Giống như Trần Hán Thăng chỉ cần yên ổn làm tốt công việc kinh doanh thì đó đã là phần thưởng lớn nhất dành cho trường cũ rồi.

"Việc học nghiên cứu sinh của anh chỉ là học trong im lặng."

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, đây cũng là câu nói thật.

Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư nghe xong đều bật cười thành tiếng, Trần Hán Thăng lại ở bên cạnh "tham lam" đánh giá.

Hai tháng sau khi sinh con, dáng người Tiểu Ngư Nhi đã khôi phục lại sự yêu kiều lúc đầu, trong nhà lại không có người ngoài nên cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu trắng rộng thùng thình, đăng ten trên cổ áo dán vào làn da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan cổ điển vẫn vô cùng tinh xảo, nhưng có thêm một chút phong tình khác với trước đây.

Nhưng tâm tư thiếu nữ vẫn được giữ lại nguyên vẹn, cô dùng một chiếc buộc tóc hình nơ con bướm để buộc mái tóc dài của mình lên, thoạt nhìn vừa tuỳ ý vừa dịu dàng, quả nhiên tâm tư thiếu nữ chính là thứ cả đời.

Tiêu Dung Ngư chú ý đến ánh mắt khác thường của người đàn ông bên cạnh mình, sửa sang lại cổ áo một chút rồi thu lại ý cười, nói: "Đã khá trễ rồi, anh không quay về sao?"

"À… Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, bẽn lẽn ngượng ngùng hỏi: "Chuyện là… Anh có thể ngủ lại được không?"

“Cái gì? Không, không được…”

Biên Thi Thi ngạc nhiên đến rớt cằm, suýt chút nữa cô ấy đã nói ra mấy chữ “không biết xấu hổ” này.

Trên thế giới này còn có gì mà Trần Hán Thăng biết xấu hổ khi nói ra không? Người đàn ông không biết xấu hổ này, có phải hắn cảm thấy sau khi có con rồi thì có thể không chút kiêng nể đưa ra yêu cầu đúng không?

Làm ơn tỉnh táo lại đi, Trần Hán Thăng, cậu cùng lắm cũng chỉ là một “người giao hàng”, cảm ơn cậu đã đưa Bé Tiểu Ngư Nhi đến cho chúng tôi.

Trừ cái này ra, cậu chẳng có giá trị sử dụng nào nữa cả.

“Được chứ.”

Rõ ràng Tiêu Dung Ngư càng hiểu rõ Trần Hán Thăng hơn nữa, biện pháp đối phó của cô cũng càng nhiều, chỉ vào bên ngoài nói: “Vẫn còn một phòng ngủ trống, em đi tìm chăn sạch cho anh.”

“Ý anh không phải như vậy.”

Trần Hán Thăng si tình nói: “Ý của anh là… Một nhà ba người chúng ta cùng ngủ.”

Biên Thi Thi trợn mắt há hốc mồm, Tu La tràng vẫn chưa được giải quyết mà Trần Hán Thăng đã dám đưa ra yêu cầu này, bạn học Thi Thi cũng không biết nên cảm thán người đàn ông không biết xấu hổ này như thế nào nữa.

“Vậy thì không được.”

Tiểu Ngư Nhi mỉm cười, bế con gái lên nói: “Bé Tiểu Ngư Nhi ngủ không ngon, ba người không thể chen chúc được.”

Nói xong, Tiểu Ngư Nhi lập tức trở về phòng ngủ của mình, Biên Thi Thi dường như đã tức giận đến mức cả người

run rẩy, cô ấy chỉ vào Trần Hán Thăng run rẩy một lúc lâu, cuối cùng mới dậm chân mắng: “Cậu đúng là không biết xấu hổ!”

Chương 978: Thật sao? Tự sướng

“Mình muốn ngủ cùng với Tiểu Ngư Nhi cũng không biết xấu hổ à?”

Chờ đến khi Biên Thi Thi cũng tức giận rời đi, Trần Hán Thăng lặng lẽ lẩm bẩm một câu: “Vậy thì sao này cậu đừng ngủ với Vương Tử Bác!”

Nhưng Tiểu Ngư Nhi đã từ chối rõ ràng như vậy, Trần Hán Thăng cũng không có ý định tiếp tục ở lại, bởi vì ngày mai hắn phải đi thăm cô con gái nhỏ của mình, chính là Bé Tiểu Ấu Sở đói bụng cũng không biết khóc kia.

Chỉ là vừa mới đi đến phòng khách thì lại chào đón một bà cụ đang đi về phía này.

Bà trạc tuổi với giáo sư Tôn Bích Dư, nhưng thái độ của Trần Hán Thăng với bà càng cung kính thêm nữa: “Bà nội, chào buổi tối.”

Bà cụ quay mặt sang chỗ khác, lạnh lùng hừ một tiếng.

Đây là bà nội của Tiêu Dung Ngư, lúc Tiêu Dung Ngư mang thai, mọi người đều không dám nói với bà cụ, bởi vì bà cụ chắc chắn sẽ hỏi, nếu đã mang thai rồi, tại sao vẫn chưa kết hôn.

Mãi đến khi Bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, Tiêu Hoành Vĩ mới dám từng chút từng chút tiết lộ sự thật.

Sau khi biết chuyện, bà nội đương nhiên không thể ngồi yên được, trực tiếp từ Cảng Thành đến Kiến Nghiệp, một là

muốn thăm cháu gái và chắt nữ, hai là muốn cầm gậy đánh Trần Hán Thăng một trận, tại sao lại đối xử với cháu gái bà như vậy.

Nhưng da thịt Trần Hán Thăng rắn chắc, cho dù bị đánh vài cái cũng không đau không ngứa, hơn nữa Tiêu Dung Ngư cũng không ngăn cản Trần Hán Thăng đi thăm con gái, cho nên lần nào bà nội cũng chỉ có thể lạnh lùng không quan tâm.

Thực ra về chuyện này, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thành cũng đã từng nghi ngờ về chuyện này, theo lý mà nói, với tính tình của Tiêu Dung Ngư, dưới tình huống Trần Hán Thăng vẫn còn một cô con gái khác, cô ấy có thể trực tiếp cắt đứt mong muốn muốn thân thiết với Bé Tiểu Ngư Nhi của Trần Hán Thăng, càng không kể đến để Bé Tiểu Ngư Nhi đặt tên là "Trần Tử Khâm".

Bởi vì hai vợ chồng Lão Tiêu cũng không biết rằng năm sau Tiểu Ngư Nhi dự định sẽ dẫn theo con gái ra nước ngoài, bây giờ để Trần Hán Thăng thân thiết một chút, sau này gặp lại có thể sẽ khó.

Đây là suy nghĩ trong lòng Tiêu Dung Ngư, nhưng cũng không có nghĩa rằng Trần Hán Thăng nhất định sẽ nghe theo.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hán Thăng xuất phát từ nhà máy điện tử Qủa Xác đến sân bay Lộc Khẩu, nhân tiện còn đến đại học Y khoa Kiến Nghiệp đón Trần Lam.

"Chị Tiểu Vũ, chị Đàm."

Trần Lam ngồi vào ghế phụ, phát hiện phía sau còn có Nhiếp Tiểu Vũ và Đàm Anh.

Trong lòng A Lam cảm thấy khó hiểu, chị Tiểu Vũ ngồi ở hàng ghế sau là chuyện bình thường, bởi vì cô ấy có thể coi là người trong nhà.

Nhưng tại sao Đàm Anh cũng ở đây, sau khi từ Hàn Quốc trở về, không phải anh trai cần thêm cô thư ký thứ hai đấy chứ.

"Trần Lam!"

Vừa mới nhìn thấy Trần Lam, Nhiếp Tiểu Vũ đột nhiên nhào người về phía trước bóp chặt lấy cổ cô ấy: "Mau trả lại bản "Inuyasha" có chữ ký của Takahashi Rumiko cho chị, em phải xem xong vào tuần trước rồi."

"Tuần trước em bận rộn với hội học sinh quá nên chưa kịp xem."

Trần Lam đương nhiên không đồng ý, cô ấy cũng quay đầu lại nhéo cổ Nhiếp Tiểu Vũ, hai cô gái cứ thế hi hi ha ha đùa giỡn trên xe.

Trần Hán Thăng hoàn toàn không quan tâm, chỉ cần không ảnh hưởng đến chuyện mình lái xe là được.

Đương nhiên Đàm Anh cũng sẽ không tham gia, thực ra trong lòng cô cũng đang cảm thấy khó hiểu, theo lý mà nói những chuyện như khoe khoang máy bay tư nhân này, chủ tịch Trần hoàn toàn không cần phải đưa mình đi theo.

Đàm Anh luôn là một người có trách nhiệm, nếu không cũng sẽ không tạm thời học một lớp tiếng Hàn cấp tốc trước khi đi Hàn Quốc, cho nên trong thâm tâm của cô có một cảm giác, có lẽ chủ tịch Trần cần mình gánh vác một số nhiệm vụ.

Nhiệm vụ này, có lẽ phải bỏ qua Nhiếp Tiểu Vũ.

"Ngay cả thư ký Nhiếp cũng bỏ qua."

Trong lòng Đàm Anh nhảy dựng lên, đây là một nhiệm vụ bí mật đến nhường nào.

…

Sau khi đến sân bay Lộc Khẩu, Vương Tử Bác đã chờ ở bãi đậu xe.

Vương Tử Bác cũng lái một chiếc xe, mặc dù chỉ là một chiếc Buick Regal đã qua sử dụng, nhưng toàn thân đều được lau chùi sạch sẽ, bề mặt xe đen bóng phản chiếu thứ ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Khi Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở chào đời, để có thêm tài xé đưa đón nên Trần Hán Thăng đã lấy một chiếc xe Buick từ trong nhà máy đưa cho Vương Tử Bác sử dụng.

Sau khi tình tình của hai đứa nhỏ ổn định, Vương Tử Bác đang định trả xe thì Trần Hán Thăng biết cuối năm nay mẹ của Vương Tử Bác sẽ đến đây nên dứt khoát bán chiếc Regal này lại cho cậu ấy, như vậy cậu ấy có thể chở dì Lục và chú Vương đi dạo khắp nơi.

Năm 2006, một chiếc Buick Regal vẫn rất đắt, cho dù không phải xe mới thì giá thị trường của một chiếc xe cũ cũng hơn 150 ngàn tệ.

Nhưng Trần Hán Thăng chỉ nhận hơn năm mươi ngàn tệ, sau đó còn bị Lương Mỹ Quyên mắng một trận, nói hắn chui vào lỗ đồng tiền đúng không, lúc Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội chào đời, Vương Tử Bác đã buông bỏ mọi công việc đến đây giúp đỡ.

Trần Hán Thăng cũng không giải thích, nếu mình không nhận năm mươi ngàn tệ này thì Vương Tử Bác chắc chắn sẽ không muốn chiếc xe kia, đến lúc đó người phải chịu đựng trời đông giá rét vẫn là dì Lục.

“Ha ha, anh Tử Bác tuyệt lắm.”

Trần Lam đeo kính râm của Trần Hán Thăng, giống như một nữ lưu manh đi đến đó, vỗ bộp bộp bộp vào mui xe Buick:

“Lái chiếc xe con này, càng ngày càng có phong thái của Vương tổng.”

“Đi đi, đi đi.”

Vương Tử Bác vội vàng đuổi Trần Lam đi, còn đau lòng phủi mui xe chỗ vừa bị Trần Lam vỗ vào.

Chiếc xe đầu tiên của một người đàn ông có ý nghĩa không hề thua kém mối tình đầu của người đó.

“Ha ha ha…”

Trần Lam cũng nghịch ngợm, càng nhìn thấy sự nâng niu khoa trương của Vương Tử Bác, cô càng cố ý vỗ vài cái, điều này khiến Vương Tử Bác tức giận đến mức đuổi theo cô gái xấu xa này khắp nơi.

Trần Hán Thăng liên lạc với người chịu trách nhiệm của công ty Hàng không Phương Nam ở sân bay Lộc Khẩu, chẳng bao lâu sau đã có một người phụ nữ chuyên nghiệp khoảng chừng 35 tuổi chạy chậm đến đây.

Dung mạo của người phụ nữ này tương đối xinh đẹp, dáng người cao thẳng, lúc nói chuyện trên mặt luôn mang theo nụ cười, nói không chừng lúc còn trẻ đã từng là một tiếp viên hàng không.

“Chủ tịch Trần, chào ngài, tôi là Uông Minh Xuân của công ty Hàng không Phương Nam, ngài cứ gọi tôi “Tiểu Uông là được rồi.”

Mặc dù Uông Xuân Minh lớn tuổi hơn, nhưng cô vừa mở miệng đã tự xưng là “Tiểu Uông”, không hề khách khí với Trần Hán Thăng chút nào.

Trần Hán Thăng bắt tay, cũng không giới thiệu thân phận của những người phía sau. Sau khi trải qua kiểm tra an ninh

đơn giản, chẳng bao lâu sau đã được đưa vào sân bay Lộc Khẩu qua một cánh cổng khác.

Việc mua bán máy bay tư nhân thoạt nghe có vẻ phức tạp, nhưng tất cả đều có thể hoàn thành thông qua công ty Hàng Không, bao gồm cả việc quản lý bảo trì sau này, sắp xếp cơ trưởng và tiếp viên, bao gồm cả việc xin đường bay… Hàng loạt thủ tục rườm rà này có thể uỷ nhiệm toàn bộ cho công ty Hàng Không.

Đương nhiên, giá cả cũng vô cùng đắt đỏ, Trần Hán Thăng tốn khoảng chừng hai trăm triệu để mua máy bay, nhưng chi phí bảo trì hàng năm cũng mất khoảng vài trăm triệu.

Cho nên đối với công ty hàng không này mà nói, Trần Hán Thăng là một khách hàng lớn, hơn nữa cũng là một khách hàng chất lượng cao, "Trần Qủa Xác" tuỳ tiện giới thiệu mấy người bạn bè đến đây, thì đó sẽ là mối làm ăn lớn.

Vì thế Uông Xuân Minh đến sân bay Lộc Khẩu, ngoại trừ chịu trách nhiệm điều phối một số công việc cụ thể của công ty Hàng không Phương Nam ra, còn có một việc phải làm chính là thoả mãn nhu cầu khác nhau của chủ tịch Trần, bởi vì năm 2006 người mua máy bay tư nhân cũng không nhiều lắm.

"Ánh mắt của chủ tịch Trần rất tốt, mặc dù Gulfstream 550 đắt hơn một chút so với các máy bay tư nhân bình thường, nhưng đắt đỏ cũng có cái giá của đắt đỏ."

Uông Minh Xuân vừa đi ở phía trước dẫn đường vừa cười nói: "Nhưng ưu điểm của nó cũng rất nổi bật, đây chính là một trong những chiếc máy bay thương gia hạng sang có tầm bay xa nhất, cabin rộng rãi nhất, tiện nghi tốt nhất thế giới, ngay cả các vấn đề như độ cao so với mặt nước biệt, thời tiết đặc biệt như mưa to gió lớn gì đó cũng rất hiếm khi ảnh hưởng đến G550…"

“Đúng vậy, lúc trước tôi chọn nó…”

Trần Hán Thăng cũng đưa ra lý do của bản thân: “Chính là vì sự an toàn và ổn định, có thể giảm xóc, bởi vì sau này sẽ có một đứa nhỏ mấy tháng tuổi ngồi máy bay.”

“Chuyện này thì ngài không cần phải lo lắng.”

Uống Minh Xuân giải thích: “Hàng không dân dụng quy định trẻ sơ sinh khoẻ mạnh bình thường 14 ngày tuổi có thể đi máy bay chở khách thông thường, việc đứa trẻ vài tháng tuổi đi máy bay tư nhân xa hoa vẫn là chuyện thường thấy trên thế giới.”

“Ừm.”

Trần Hán Thăng gật đầu, sau khi rời khỏi đại sảnh sân bay, bên ngoài chính là đường băng, ngày thường có đủ loại máy bay cất cánh hạ cánh trên đầu.

Cuối cùng, trên một mảnh rộng rãi thoáng đáng, Uông Minh Xuân chỉ vào một chiếc máy bay màu trắng dài khoảng hơn bốn mươi mét, nhưng nhỏ hơn một chút so với các máy bay thương mại bình thường nói: “Đây là Gulfstream G550 của ngài.”

Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ đang nắm tay nhau, lập tức chạy “thịch thịch thịch” lên cầu thang, sau đó trên kia lập tức vang lên tiếng hét “oa oa oa” của hai người bọn họ, rõ ràng đã bị nội thất xa hoa bên trong làm cho kinh ngạc.

Trần Hán Thăng lại không vội, hắn khoanh tay đi vòng quanh máy bay tư nhân vài vòng, cuối cùng cũng vỗ bộp bộp bộp vào thân máy bay rồi quay sang nói với Vương Tử Bác: “Con mẹ nó cuối cùng ông đây cũng có được một chiếc máy bay thực sự rồi.”

Chương 979: “Mở bài” của việc giải quyết Tu La tràng

“Mày đang nói gì vậy?”

Vương Tử Bác bất mãn lẩm bẩm một tiếng, những lời này nói ở nơi riêng tư là chuyện vô cùng bình thường, nhưng bây giờ bên cạnh còn có những người khác đấy.

Đặc biệt đây là lần đầu tiên gặp mặt Uông Xuân Minh, nếu Khổng Tĩnh là một người phụ nữ trưởng thành ôn hoà thì Uông Xuân Minh là một người phụ nữ trưởng thành thực thụ, Vương Tử Bác nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp rực rỡ như thế này, bình thường sẽ kìm nén không dám giao tiếp.

Uông Xuân Minh chỉ mím môi cười khẽ, còn đong đưa ánh mắt liếc nhìn Trần Hán Thăng một cái, có lẽ cô ấy cho rằng Trần Hán Thăng đang nói những lời thô tục mục đích là để đùa giỡn mình.

Những ông chủ có tiền như thế này, không cần biết bao nhiêu tuổi, đại khái đều thích giọng điệu này.

Tuy nhiên, hôm nay Trần Hán Thăng chỉ dẫn theo vài người đến đây, Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ đều thuộc về kiểu “trẻ trâu”, Đàm Anh càng có thiên hướng nghiêm túc và đoan trang, trong lòng Uông Minh Xuân hơi kiêu ngạo, cảm thấy người phụ nữ bên cạnh của anh chàng tỷ phú này chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi.

Cứ thế sau khi suy nghĩ theo hướng này, thái độ của Uông Minh Xuân càng thêm tích cực, đặc biệt là sau khi đi cầu

thang lên máy bay, cô ta cũng bắt đầu thể hiện kiến thức chuyên nghiệp của mình, giới thiệu nội thất trên máy bay.

"Chủ tịch Trần, những bộ bàn ghế da này hoàn toàn tự động, có thể tự do điều chỉnh vị trí, để mở rộng không gian cử động chân."

"Nơi này là khu vực hội nghị, có thể chứa được sáu hành khách cho các cuộc họp, có thể vừa ăn vừa bàn bạc, còn có màn hình theo kiểu bật lên để ngài tiện sử dụng cho công việc."

Đây là phòng bếp nhỏ và quầy bar, ngài có thể thưởng thức đồ ăn bất cứ lúc nào ở độ cao sáu ngàn feet."

"Đây là phòng nghỉ, bên trong đặt một chiếc giường đôi thoải mái…"

Uông Minh Xuân nhẹ nhàng đẩy cảnh cửa ra, dẫn mọi người đi vào một phòng nghỉ bên trong, giọng điệu đột nhiên khựng lại một chút.

Bởi vì Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ đang nằm trên giường hưởng thụ, Uông Minh Xuân quan sát vẻ mặt của Trần Hán Thăng, phát hiện hắn không hề khó chịu thì biết ở trong lòng Trần Hán Thăng, hai cô gái này còn quan trọng hơn nhiều so với chiếc Gulfstream G550.

Vương Tử Bác cũng đang quan sát xung quanh, nội thất bên trong thực sự quá xa xỉ, những chiếc bàn bằng gỗ với độ bóng cực cao, chiếc thảm tinh xảo, còn có rất nhiều chức năng khác mà cậu ấy không thể hiểu được, quả nhiên đây là một chiếc máy bay tư nhân trị giá hai trăm triệu.

Nhưng điều khiến cậu ấy cảm thấy hứng thú hơn cả là khoang điều khiển, ghé sát đến gần nhìn các nút đồng hồ điện và cần điều khiển, thử tưởng tượng ra dáng vẻ cool ngầu của mình khi lái chiếc máy bay này.

“Ngài có muốn mở cửa khoang điều khiển để vào xem một chút không?”

Không biết Uông Minh Xuân đã đi đến bên cạnh từ lúc nào, lễ phép nói với Vương Tử Bác.

“À… Không cần phải phiền phức… Không cần phải phiền phức.”

Vương Tử Bác đỏ mặt, vội vàng xua tay từ chối.

“Được, nếu ngài có yêu cầu gì thì cứ nói với tôi.”

Uông Minh Xuân dặn dò một câu rồi xoay người lại đi cùng với Trần Hán Thăng.

Vương Tử Bác ngửi thấy mùi nước hoa mà Uông Minh Xuân đưa đến, đột nhiên cảm thấy hơi buồn bã.

Nguyên nhân cậu ấy buồn bã không phải là vì người phụ nữ trưởng thành này, mà là rõ ràng mình đã tốt nghiệp mở công ty, nhưng hình như tính cách vẫn chưa thực sự thay đổi, rõ ràng lúc nãy mình muốn đi chạm vào những dụng cụ đó, nhưng người khác vừa hỏi, cậu ấy lại có chút ngại ngùng từ chối.

Vương Tử Bác thở dài một hơi, nếu có thể giống như Tiểu Trần thì thật tốt biết bao, nếu Trần Hán Thăng muốn xem khoang điều khiển, không cần biết hắn có tiền hay không, hắn đều sẽ thử để người khác mở cửa.

Trong khi suy nghĩ của mình lại là “Thực ra không xem cũng không sao cả, như vậy người khác sẽ không chú ý đến mình”, nhưng chờ đến khi thực sự bỏ lỡ, trong lòng lại vô cùng hối hận.

Cảm giác này thực sự giống như đang chen chúc trên một chiếc xe buýt, rõ ràng mình đã đến bến, nhưng bởi vì đông đúc

không thể xuống xe nên tình nguyện ngồi thêm mấy trạm cũng không muốn lớn tiếng hét lên để tài xế dừng một chút.

"Anh Tử Bác, chúng ta đi thôi."

Khi Vương Tử Bác đang lặng lẽ "tỉnh lại" thì bên tai nghe thấy tiếng Trần Lam hét lên, hoá ra Trần Hán Thăng đã xem xong và chuẩn bị trở về.

"Ồ, đến đây."

Vương Tử Bác lắc đầu vứt bỏ những suy nghĩ đó, nhưng cũng không biết còn phải mất bao lâu nữa mình mới có thể đạt đến cảnh giới "bình thản từ chối yêu cầu của người khác" và "can đảm nói ra yêu cầu trong lòng mình".

…

Sau khi đến bãi đỗ xe, Vương Tử Bác mới phát hiện trong đội ngũ thiếu một người, thế là hỏi: "Chị Đàm đâu rồi?"

"Tao để chị ấy ở lại một chút."

Trần Hán Thăng sắc mặt bình tĩnh: "Máy bay tư nhân cần thêm một số thủ tục móc nối."

"Ồ."

Vương Tử Bác cũng không cảm thấy có gì bất thường, thực ra mọi người đều cảm thấy rất bình thường.

Mấy chuyện "móc nối" này Nhiếp Tiểu Vũ và Đàm Anh đều có thể làm, nhưng Nhiếp Tiểu Vũ có quan hệ thân thiết hơn, giữa trưa còn có ý định đến chỗ Thẩm Ấu Sở ăn cơm, cho nên để Đàm Anh phụ trách.

Lúc này bên trong cabin của chiếc Gulfstream 550, Uông Minh Xuân cũng có chút nghi hoặc nhìn Đàm Anh: "Xin hỏi, ngài còn có chuyện gì sao?"

Thực ra các thủ tục liên quan sớm đã được hoàn thành, cũng không có yêu cầu gì cần phải móc nối.

“Tôi là phó quản lý văn phòng tổng giám đốc của điện tử Qủa Xác.”

Đàm Anh vừa tự giới thiệu bản thân vừa đưa danh thiếp đến.

“Chào cô.”

Uông Xuân Minh khó hiểu nhận lấy danh thiếp, chức vụ này chắc hẳn rất quan trọng đúng không, nếu là phó quản lý văn phòng tổng giám đốc của Hàng không Phương Nam thì chính là lãnh đạo cấp trung đúng nghĩa đấy.

Đàm Anh có thể nhìn ra được sự nghi hoặc trên mặt Uông Minh Xuân, lại mỉm cười bổ sung thêm một câu: “Lúc trước khi chủ tịch Trần bị giam lỏng ở Hàn Quốc, tôi chính là thư ký riêng của ngài ấy.”

“Ồ.”

Thái độ của Uông Minh Xuân ngay lập tức thay đổi, ý của Đàm Anh muốn biểu đạt chính là cô ấy là cấp dưới mà Trần Hán Thăng vô cùng tin tưởng.

“Chủ tịch Trần có chỉ thị gì sao?”

Cuối cùng Uông Minh Xuân cũng phản ứng lại.

Đàm Anh gật đầu, sáng nay cô đoán không sai, trước khi rời đi, ông chủ thực sự đã kéo cô đến bên cạnh dặn dò một số nhiệm vụ đặc biệt.

“Chỉ thị của chủ tịch Trần…”

Uông Minh Xuân đang định đặt câu hỏi thì Đàm Anh lại nhìn đồng hồ, chủ động mời: “Cô Uông, trưa nay cô có thời

gian rảnh không, tôi có thể mời cô ăn một bữa cơm xoàng được không, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

…

Mối quan hệ giữa Đàm Anh và Uông Minh Xuân, ngoại trừ Trần Hán Thăng ra thì không còn ai biết nữa, nhưng ngoài mặt hắn cũng không biểu lộ ra ngoài, ngay khi Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ đang ríu rít thảo luận truyện tranh, Trần Hán Thăng làm fan cứng của “Viên ngọc rồng, One Piece và Naruto”, cũng nghiêm túc tham gia vào.

Nếu một chút khôn khéo này Trần Hán Thăng cũng không có thì làm sao có thể cầm lái được con thuyền lớn điện tử Qủa Xác, làm sao có thể giải quyết được “Tu La tràng” mà ngay cả thần tiên cũng không thể giải quyết được này.

Vương Tử Bác lái xe theo ở phía sau, trưa nay cậu ấy cũng muốn đi ăn cơm chùa.

Vừa về đến nhà và mở cửa ra, ập vào chính là làn gió ấm áp của điều hoà, còn có Bé Tiểu Ấu Sở mũm mĩm đang dựa vào ghế sô pha.

Nhưng tại sao lại là “dựa” chứ, bởi vì đứa nhỏ chỉ mới hai tháng, cô bé vẫn chưa thể ngồi thẳng người nên chỉ có thể bị đặt ở trên ghế sô pha giống như một món đồ chơi, bà nội Lương thái hậu đang ở bên cạnh sửa sang lại giường em bé.

“Cô đến rồi này, bảo bối nhớ cô không?

Trần Lam là người đầu tiên cởi giày, vội vàng chạy về phía cháu gái.

Thực ra Bé Tiểu Ấu Sở vô cùng điềm tĩnh, bất kể ai bế cô bé đi chăng nữa, cô bé cũng sẽ không khóc không ầm ĩ, cùng lắm chỉ là phun bong bóng như muốn thể hiện điều gì đó mà thôi.

Nhưng khi Trần Lam bế cô bé lên, khuôn mặt mũm mĩm của Bé Tiểu Ấu Sở cũng trở nên rối rắm, cánh tay nhỏ nhắn vô lực muốn đẩy cô bé ra, bĩu môi thoạt nhìn giống như muốn khóc.

Một đứa nhỏ chỉ mới hơn hai tháng nhưng đã có loại phản ứng căng thẳng theo bản năng này, có thể thấy được ngày thường Trần Lam giày vò nhiều đến nhường nào.

Trần Hán Thăng cười hì hì nhìn, thực ra Trần Lam cũng không có động tác gì lớn, nhưng lại quá ồn ào quá nhiều chuyện, cuối cùng vẫn là Lương Mỹ Quyên đưa chân đá vào mông Trần Lam, cướp đoạt cháu gái vào tay mình, mắng: "Ngay cả một đứa nhỏ hơn bảy mươi ngày tuổi cũng ghét con, với tính tình của con, sau này gả chồng phải làm sao đây?"

"Gả không được thì cứ để anh con nuôi con."

Trần Lam xoa xoa mông, ôm chặt lấy cánh tay Trần Hán Thăng nói.

"Thẩm Ấu Sở đâu rồi?"

Trần Hán Thăng búng vào đầu em gái một cái, ai bảo cô ấy "bắt nạt" con gái nhà mình.

"Đang viết báo cáo cuối kỳ ở trong phòng ngủ, hình như là nhà trường yêu cầu."

Lương Mỹ Quyên bĩu môi nói: "Dì Mạc của con đang hướng dẫn."

Trần Hán Thăng ồ một tiếng, mẹ hai Mạc ở đây là chuyện bình thường, nếu không phải bây giờ Bé Tiểu Ấu Sở không thể xa mẹ thì Mạc Kha thậm chí còn muốn trực tiếp ôm về nhà.

Việc học nghiên cứu sinh của Thẩm Ấu Sở, cũng không khác mấy so với Tiêu Dung Ngư, dưới tác dụng của mối quan hệ của Mạc Kha và Trần Hán Thăng, phía bên trường học

cũng không yêu cầu Thẩm Ấu Sở đi học, chỉ cần mỗi học kỳ có thể nộp lên một bài luận văn vượt qua yêu cầu là được.

Chuyên ngành của Thẩm khờ khạo là ứng dụng kinh tế học, quán trà sữa "Ngộ Kiến" chính là một đối tượng nghiên cứu rất tốt, hơn nữa từ tốc độ phát triển cho đến số liệu chi tiết, còn ai có thể hiểu rõ hơn bà chủ Thẩm Ấu Sở đây chứ?

"Mấy người các con."

Lương Mỹ Quyên thả cháu gái trở lại giường em bé, nhìn lướt qua một vòng hỏi: "Sáng sớm hôm nay đi đâu chơi?"

"Con đi mua một chiếc máy bay, chúng con đi xem một chút."

Trần Hán Thăng biết không thể giấu được, nhưng cũng cố gắng nhẹ nhàng bâng quơ nhất.

"Mua máy bay?"

Lương thái hậu còn tưởng rằng mình nghe nhầm, bà biết con trai nhà mình có tiền, mua xe mua nhà mùa toà nhà cũng không có gì lạ, nhưng mua máy bay là cái quái gì?

"Máy bay bao nhiêu tiền?"

Lương Mỹ Quyên hỏi ra điểm mấu chốt nhất.

"Hơn hai triệu chăng?"

Trần Hán Thăng chớp chớp mắt nói.

Chương 980: Huyết mạch Xuyên Du của Bé Tiểu Ấu Sở

“Hai triệu tệ?”

Lương Mỹ Quyên đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó nhìn vẻ mặt kỳ quái của Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ, lại nhớ đến những gì mình biết, xoay người lại muốn đi vào phòng bếp.

Trần Hán Thăng vừa nhìn thấy dáng vẻ này của mẹ ruột, chắc chắn 100% là muốn dùng cây cán bột để tra khảo mình, vội vàng ngăn cản nói: “Hơn hai triệu đô la Mỹ, đơn vị là usd, quy đổi ra nhân dân tệ thì khoảng hai mươi triệu tệ.”

Con số hai mươi triệu có phần đáng tin hơn, dù sao thì khoảng mười mấy năm về sau, con số này có thể mua được một chiếc máy bay tư nhân đơn giản nhất.

“Con chi nhiều tiền như vậy để mua máy bay làm gì?”

Lương thái hậu hoàn toàn không hiểu, hai mươi triệu làm gì không làm, hỗ trợ cho mấy đứa nhỏ vùng núi không được sao?

Trung Quốc có rất nhiều địa phương nghèo khổ như Lương Sơn, cũng may Thẩm Ấu Sở thi đậu đại học bước ra ngoài, nếu không làm sao có thể gặp được Trần Hán Thăng?

Lương thái hậu là người tương đối thẳng thắn, bà cảm thấy mình có thể có một cô con dâu như Thẩm Ấu Sở và cháu gái như Bé Tiểu Ấu Sở, tất cả đều là món quà của ông trời, Trần Hán Thăng phải mạnh mẽ ủng hộ và trả lại cho Lương Sơn mới đúng.

“Mẹ…”

Trần Hán Thăng chân thành giải thích: “Con mua máy bay tư nhân không phải để giải trí, chuyện này có lợi cho sự phát triển của công ty.

“Thứ nhất, máy bay có thể đưa vào sổ cái của công ty dưới dạng tài sản cố định, điều này có thể làm tăng giá trị chung của công ty.”

“Thứ hai, nó có thể thể hiện sức mạnh hùng hậu với các đối tác, người ta thấy Qủa Xác có một phương tiện giao thông trị giá hai trăm triệu… Hai triệu, có phải rất trâu bò không?”

“Còn thứ ba thì sao, để tiện cho các tầng lớp quản lý cấp cao đi ra ngoài, tầng lớp quản lý cấp cao của Qủa Xác đi công tác đề đặt vé máy bay hạng nhất hoặc hạng thương gia, một năm cũng tiêu tốn không ít tiền.”

“Thứ tư, khấu hao tài sản cũng có thể trừ thuế.”

“Còn thứ năm…”

Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ đưa mắt nhìn nhau, hai người đều không nhịn được dựng thẳng ngón tay cái, quả nhiên là Tiểu Trần (bộ trưởng Trần), không chỉ phản ứng nhanh mà còn có thể nhanh chóng quy đổi “hai trăm triệu” thành “hai cái một triệu”.

Còn có thể đưa ra nhiều lý do chính đáng như vậy, cho dù là suy nghĩ thực sự của hắn là gì đi chăng nữa, bề ngoài của chúng hoàn toàn hợp lý.

Cho nên mới nói, thành công thực sự không phải là điều ngẫu nhiên.

“Còn về quỹ từ thiện mà mẹ nói.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi nói: “Thực ra Qủa Xác đã thành lập một quỹ đặc biệt, nhưng nước chảy bên trong từ

thiện quá sâu, con thà thông qua quán trà sữa của Thẩm Ấu Sở quyên góp nhiều hơn một chút, cũng không muốn điện tử Qủa Xác quá nổi bật về phương diện này, như vậy xã hội sẽ gán cho con một cái mác "người tốt", con không muốn nhãn mác này."

Lương thái hậu im lặng một lúc, thế mà cũng không phản bác, xoay người đi vào phòng bếp nấu cơm cùng với Đông Nhi.

"Vẫn là làm người xấu tự do tự tại hơn, ông đây muốn làm gì thì làm, không muốn làm thì không làm, con mẹ nó ai cũng không dám ép buộc gì."

Trần Hán Thăng bế con gái lên, "hung hăng" hôn hai cái, nhỏ giọng nói: "Cũng chỉ làm người xấu mới có thể bảo vệ được bốn mẹ con các con."

Bé Tiểu Ấu Sở không biết cha mình đang nói gì, mở to đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng nhìn một lát rồi lại phun bong bóng.

…

Giữa trưa, lúc ăn cơm, mọi người ngồi xuống quanh một chiếc bàn ăn hình vuông, mặc dù diện tích phòng ăn không nhỏ nhưng người cũng tương đối nhiều, hơn nữa Lão Trần đang ở Cảng Thành, Hồ Lâm Ngữ đến quán trà sữa thị sát công việc, Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng không đến.

Chờ đến tết Âm Lịch, chỗ này chắc chắn có nhiều người hơn nữa.

"Biệt thự Ngự Đình Viên thế nào rồi, lúc nào mới có thể vào ở?"

Lương Mỹ Quyên không nhịn được hỏi.

“Vẫn đang mở cửa sổ thông gió, thực ra người lớn đã có thể vào ở rồi.”

Trần Hán Thăng nói: “Nhưng trẻ con có lẽ vẫn chưa được, để đảm bảo an toàn, có lẽ phải chờ đến tháng hai năm sau.”

“Vậy thì đợi đến giữa năm sau đi.”

Vì sức khoẻ của cháu gái, Lương Mỹ Quyên lại lùi thêm vài tháng, nhưng bà không hề hài lòng với cách trang trí của Ngự Đình Viên, bao gồm cả Kim Cơ Đường Thành, luôn cảm thấy đó không phải là phong cách của mình.

“Lúc trước khi trang trí, nên để mẹ và cha con giám sát mới phải.”

Lương Mỹ Quyên tiếc nuối nói.

“Mẹ thì thôi đi.”

Trần Hán Thăng nói hơi thẳng: “Nếu thực sự nghe theo ý kiến của mẹ, thì khi mở cánh cửa biệt thự ra sẽ thấy một bức bình phong hoa khai phú quý, ngẩng đầu lên sẽ là bức ảnh tám con chiến mã, nói không chừng mẹ còn muốn treo một bộ tranh chữ thập “gia hoà vạn sự hưng” ở tên trường…”

Nhìn thấy con trai giễu cợt gu thẩm mỹ của mình như vậy, Lương thái hậu đang muốn bộc phát thì Trần Hán Thăng vội vàng cười hì hì phủi bỏ trách nhiệm: “Thực ra con và Thẩm Ấu Sở đều không sao cả, chỉ là lo lắng sau này cháu gái của mẹ không muốn dẫn bạn về nhà chơi thôi.”

Thẩm Ấu Sở đang từng miếng từng miếng ăn cơm, không ngờ chủ đề đột nhiên chuyển đến trên người mình, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng.

Cho dù đã làm mẹ nhưng Thẩm Ấu Sở vẫn giữ nguyên khí chất ngây thơ, giống như người thiếu nữ vừa mới lên đại học

thì bị Trần Hán Thăng ép buộc mời khách ăn lẩu vào mấy năm trước.

“Thời gian trôi qua thật nhanh…”

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng đột nhiên duỗi tay ra nhéo vào khuôn mặt Thẩm Ấu Sở một cái.

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở ngơ ngác lên tiếng, đôi mắt hoa đào tràn ngập nghi hoặc.

Hành động này không chỉ khiến Thẩm Ấu Sở không ngờ tới mà những người khác cũng rất khó hiểu, Trần Hán Thăng chỉ có thể cười vài tiếng: “Tình yêu chợt dâng trào, tình yêu chợt dâng trào, mong mọi người thông cảm.”

Có lẽ mẹ hai Mạc đã thực sự nhập tâm vào nhân vật “mẹ Mạc”, cảnh cáo Trần Hán Thăng với giọng điệu ôn hoà: “Cậu đừng quấy rầy nữa, Ấu Sở ăn xong còn phải dỗ dành bảo bối đấy.”

Mặc dù Bé Tiểu Ấu Sở ngoan ngoãn không quấy khóc, nhưng cô bé cũng có cá tính của mình, trước mắt chỉ thân thiết với mẹ ruột Thẩm Ấu Sở và dì nhỏ Thẩm Ninh Ninh.

Những người khác, cho dù là cha ruột Trần Hán Thăng hay ông bà nội, hoặc mẹ hai Mạc, cô bé vẫn luôn đáp lại khá ‘thờ ơ’.

“Cho nên Lão Trần có thể kết luận rằng, sau này cô cháu gái của ông khi lớn lên chắc chắn có thể ăn cay, hơn nữa là kiểu ăn cay trong yên lặng, bởi vì trong huyết mạch cô bé có mùi vị Xuyên Du.

…

Sau khi cơm nước xong xuôi, đám người Vương Tử Bác, Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ đều trở về, Trần Hán Thăng vẫn ở

đây trêu chọc con gái. Nếu không thì cũng là đi quấy rầy Thẩm Ấu Sở đang viết luận văn một chút, nhưng chẳng mấy chốc đã bị mẹ hai Mạc đuổi ra ngoài.

Hơn ba giờ chiều, Trần Hán Thăng đi đến trường tiểu học Lang Gia road đón A Ninh tan học, nhân tiện đến quán trà sữa ở Tân Nhai Khẩu đón Hồ Lâm Ngữ.

Từ trước đến nay Tiểu Hồ vẫn luôn nghiêm khắc với A Ninh, vừa mới lên xe đã bắt đầu hỏi xem hôm nay A Ninh đã học được kiến thức gì, bài thơ cổ học thuộc từ tuần trước còn nhớ được bao nhiêu.

Thẩm Ninh Ninh cũng hơi sợ hãi chị gái này, thỉnh thoảng còn nói lắp, cô bé không nhịn được nhìn về phía anh trai.

"Tiểu Hồ…"

Trần Hán Thăng đương nhiên vô cùng phản cảm với kiểu giáo dục thiên về thi cử này, cho nên muốn khéo léo khuyên nhủ vài câu.

Kết quả vừa mới mở miệng đã lập tức bị Hồ Lâm Ngữ đáp trả.

"Cậu đừng nói gì."

Hồ Lâm Ngữ không vui nói: "A Ninh sắp thi cuối kỳ rồi, mong cậu đến đây thì đừng giả vờ làm người tốt."

Trần Hán Thăng lập tức á khẩu không trả lời được gì, thực ra trong tính cách của những người như Tiểu Hồ có chút nhiệt tình, điều này được thể hiện ở rất nhiều phương diện.

Ví dụ như, lúc trước giúp đỡ phụ đạo viên Quách Trung Vân đăng ký khi khai giảng.

Lúc cô ấy làm bí thư chi đoán, lạ gặp phải một người làm lớp trưởng lười biếng như Trần Hán Thăng, cũng là Hồ Lâm Ngữ đứng ở phía sau xử lý những chuyện lặt vặt trong lớp.

Còn về việc dạy kèm A Ninh học tập, cũng là Hồ Lâm Ngữ tự nguyện gánh vác.

Hồ Lâm Ngữ thật lòng muốn tốt cho cô bé, cô ấy thường xuyên hoàn thành xong công việc sổ sách của quán trà sữa, còn muốn đích thân ra đề, mức độ chu đáo còn vượt qua chị gái như Thẩm Ấu Sở.

Theo phân tích của Trần Hán Thăng, một người thông minh và dễ uốn nắn như A Ninh có thể đáp ứng đầy đủ sự nhiệt tình quá mức "thích lên mặt dạy đời" này của Hồ Lâm Ngữ.

Trần Hán Thăng đã nhiều lần đưa ra ý kiến, nhưng Hồ Lâm Ngữ cũng không nghe lọt tai, cô ấy cảm thấy phương pháp giáo dục của mình tuyệt đối chính xác, còn tỏ vẻ sau này muốn làm gia sư cho Bé Tiểu Ấu Sở.

"Sớm muộn gì cũng xảy ra chút vấn đề, Tiểu Hồ mới có thể hiểu rõ làm như vậy là sai lầm."

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ.

Chương 981: A Ninh biến mất

Thẩm Ninh Ninh cứ thế bị tính toán suốt cả dọc đường trở về, nhưng sau khi về nhà, Bé Tiểu Ấu Sở đúng lúc tỉnh lại, A Ninh hơi sợ hãi, đồng thời mang theo chút mong chờ nhìn về phía Hồ Lâm Ngữ.

Hồ Lâm Ngữ đương nhiên biết A Ninh muốn đi chơi đùa với đứa nhỏ, thực ra trong lòng cô ấy cũng không muốn đồng ý, bởi vì sắp đến cuối kỳ rồi.

“Chơi nửa tiếng đồng hồ, sau đó đi làm bài tập.”

Trần Hán Thăng giả vờ như không chú ý đến sự do dự của Hồ Lâm Ngữ, vỗ vào đầu A Ninh nhỏ giọng nói.

Thẩm Ninh Ninh không dám di chuyển bước chân, từ nhỏ anh trai và anh Tử Bác đã rất nuông chiều cô bé, người nghiêm khắc nhất trong nhà chính là chị gái Tiểu Hồ.

“Vậy thì nửa tiếng đi.”

Cuối cùng Hồ Lâm Ngữ vẫn thoả hiệp, nhưng còn bổ sung thêm một câu: “Nhưng thời gian xem hoạt hình vào buổi tối sẽ ít hơn nửa tiếng.”

“Cảm ơn chị Lâm Ngữ.”

A Ninh vui vẻ thả cặp sách xuống, rửa tay sạch sẽ rồi bế em bé ở trên giường nhỏ.

Bé Tiểu Ấu Sở rất hợp với cô dì nhỏ này, người khác ôm cô bé, cô bé toàn kiểu hờ hững ngơ ngác.

Thẩm Ninh Ninh ôm cô bé, cô bé sẽ dùng bàn tay mập mạp nhỏ túm lấy khăn quàng đỏ của dì nhỏ, thỉnh thoảng còn phát ra vài giọng sữa hiếm thấy.

Người lớn làm chuyện của riêng mình, nhưng chỉ cần đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy A Ninh bảy tuổi đang chơi đùa với cháu gái hơn hai tháng tuổi, trên mặt đều không khỏi mỉm cười.

Ngay cả bà nội đang ngồi trên ghế sô pha, trong ánh mắt vẩn đục cũng hiện lên một chút vui mừng, năm đó khi Thẩm Ninh Ninh còn rất nhỏ, Thẩm Ấu Sở cũng đã chăm sóc cô bé thế này.

Chỉ là khi đó điều kiện gia đình khổ hơn bây giờ rất nhiều, Thẩm Ấu Sở vừa chăm sóc em gái vừa phải học tập, thỉnh thoảng còn phải lên rừng đốn củi và nấu cơm.

Bây giờ điều kiện đã tốt hơn nhiều, nhưng Ấu Sở có hạnh phúc không?

Nghĩ đến đây, bà nội quay đầu lại nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng đang tuỳ ý ngồi xếp bằng trên sàn nhà bằng gỗ, hai tay cầm tờ báo, trong miệng không đứng đắn cắn gốc tăm xỉa răng, khi tờ báo được lật sang, trên mặt lộ ra biểu cảm khinh thường hoặc là khịt mũi khinh thường.

"Haiz…"

Bà nội thở dài, hạnh phúc hay không thì chỉ có trong lòng Ấu Sở biết.

…

"Bảng xếp hạng tỷ phú năm 2006 đã được công bố, bà Trương của công ty giấy Cửu Long với khối tài sản 27 tỷ đã trở thành người phụ nữ giàu có nhất Trung Quốc đầu tiên…"

Đây là nội dung của tờ báo mà Trần Hán Thăng đang đọc, năm nay không có bất ngờ gì xảy ra, hắn đã lọt vào danh sách, thứ hạng tương đối cao.

Trong danh sách 500 tỷ phú hàng đầu do Hồ Nhuận công bố, Trần Hán Thăng xếp hạng thứ 145 với tài sản ước tính là 2,1 tỷ tệ, đồng hạng với hắn còn có Lưu Trường Nhạc của truyền hình Phượng Hoàng Tuyền, Lương Khánh Đức của Glanz, và Chu Diệu Đình của Hồng Đậu.

Trịnh Quan Đề đứng thứ 307 với khối tài sản ước tính là 1,1 tỷ tệ, dù sao trước mắt Xiaomi chỉ có điện thoại di động và cửa hàng flagship, sản phẩm của điện tử Qủa Xác đa dạng hơn nhiều.

Trần Hán Thăng nhìn lướt qua vài lần, 500 người đứng đầu này phần lớn là nam giới, hơn nữa hầu hết đều tập trung từ độ tuổi 40 đến 50, điều này phù hợp với quy luật phát triển của xã hội, độ tuổi này đúng là thời điểm để công thành danh toại.

Nhưng từ 30 đến 40 tuổi cũng không ít, hơn nữa những người trẻ tuổi này gần như đều là các doanh nghiệp mới cùng một màu sắc, ví dụ như trò chơi, thương mại điện tử, đầu tư, v.v…

Từ độ tuổi 20 đến 30 chỉ có Trịnh Quan Đề và hắn, nhưng so với cô bạn thân Trịnh khiêm tốn ít nói thì giới truyền thông đương nhiên thích "Trần Qủa Xác"- Người vừa có cá tính mạnh mẽ, kinh nghiệm từng trải mang tính huyền thoại vừa có sức ảnh hưởng lớn hơn.

Cho nên báo chí đặc biệt mời bình luận viên "Ca ca ca" phân tích một phen, cuối cùng tỏ vẻ thứ hạng của chủ tịch Trần thấp, nguyên nhân chủ ý là vì từ trước đến nay điện tử Qủa Xác vẫn chưa đưa ra thị trường, chờ đến khi điện tử Qủa Xác được đưa ra thị trường, chủ tịch Trần ít nhất cũng phải lọt vào top 50.

Lý do Trần Hán Thăng khinh thường chính là gan chó của những chuyên gia kinh tế học này thật lớn, không cần biết tình hình nhưng cũng dám phân tích về điện tử Qủa Xác.

“Reng reng reng…”

Điện thoại Trần Hán Thăng đột nhiên vang lên, hoá ra là Trình Đức Quân của chuyển phát nhanh Thâm Thông gọi điện thoại đến.

“Hán Thăng, cậu đã nhìn thấy bảng xếp hạng Hồ Nhuận kia chưa? Bây giờ thứ tự của cậu còn cao hơn cả tôi đấy!”

Trần Đức Quân cũng nhắc đến chuyện này.

“Hồ Nhuận ngu ngốc này… Con mẹ nó… Đúng là ăn no rửng mỡ.”

Có lẽ Trần Hán Thăng muốn mắng chửi thô tục, nhưng để không ảnh hưởng đến A Ninh và Bé Tiểu Ấu Sở, hắn đi đến ban công trò chuyện với bạn tốt.

“Đúng là Hồ Nhuận là một kẻ ngốc, nhưng từ trong bảng xếp hạng lần này, chúng ta có thể nhìn ra được một số thứ.”

Trình Đức Quân nói: “Trong top 10 bảng xếp hạng, bất động sản chiếm đến bốn người, tôi đoán có lẽ giá nhà đất sẽ tăng lên.”

“Đây đâu phải là tin tức mới mẻ gì.”

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: “Khi tôi ăn cơm cùng với Ngô Tổng của Đức Cơ Nghiễm Trường, ông ấy còn lôi kéo tôi đi mua cổ phiếu đấy.”

“Vậy cậu có đồng ý không?” Trình Đức Quân hỏi.

Trần Hán Thăng lắc đầu: “Tôi đương nhiên là không rồi, nếu anh Trình có hứng thú, tôi có thể giới thiệu hai người quen biết nhau.”

…

Trần Hán Thăng chỉ mặc một chiếc áo len dệt kim mỏng, bị gió thổi "vù vù" ở ngoài ban công, nhưng lại cảm thấy cả người sảng khoái sung sướng, tiếc nuối duy nhất chính là mình đã cai thuốc, nếu không ngậm một điếu Trung Hoa càng tuyệt vời hơn nữa.

"Hán Thăng."

Trình Đức Quân tiếp tục nói: "Sang năm điện tử Qủa Xác sẽ kỷ niệm ba năm thành lập, nếu phù hợp với điều kiện thì có thể lên kế hoạch đưa ra thị trường.

"Tôi…"

Trần Hán Thăng đang định trả lời thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi "A" vang lên ở trong phòng khách, sau đó là tiếng khóc nỉ non của đứa trẻ, ngay sau đó chính là tiếng bước chân "xôn xao" từ trong phòng bếp và phòng ngủ lao ra, thậm chí còn có tiếng ngã lăn trên mặt đất.

Trần Hán Thăng vội vàng quay trở lại phòng khách, nhìn thấy con gái nhà mình đang nằm ngã trên sàn nhà, A Ninh định bế lên, nhưng cô bé cũng bị doạ sợ tới mức không còn sức lực.

Người vừa mới té ngã chính là Thẩm Ấu Sở, có lẽ là vì cô ấy lo lắng quá mức, cuối cùng vẫn là Lương thái hậu chạy tới đầu tiên, ôm cháu gái ở trong lòng vừa sờ soạng vừa dỗ dành.

Có lẽ là khi A Ninh đang chơi đùa với cháu gái, bởi vì Bé Tiểu Ấu Sở khá mũm mĩm nên không cẩn thận trượt từ trong tay dì nhỏ ngã ngồi trên mặt đất.

Mặc dù Bé Tiểu Ấu Sở ngày thường ngơ ngác, nhưng khi bị ngã cũng biết khóc, bây giờ con bé đang là tâm can bảo bối của mọi người, tất cả đều vây xung quanh cô bé dỗ dành chơi đùa.

Chỉ có A Ninh luống cuống tay chân đứng đó, vừa lau nước mắt vừa nhỏ giọng nói xin lỗi.

Thực ra cô bé cũng không biết phải xin lỗi ai, tóm lại đang lẩm bẩm không ngừng lặp đi lặp lại "Xin lỗi, em không cố ý…", nhưng bây giờ sự chú ý của mọi người đều đang tập trung vào đứa nhỏ, nên trong lúc nhất thời không ai đáp lại cô bé.

Vóc dáng nhỏ nhắn của A Ninh đứng bên ngoài vòng vây, thoạt nhìn có vẻ hơi bất lực.

"Có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút không?"

Mạc Kha nắm tay đứa nhỏ hỏi.

"Không ngã đập đầu, chỉ là trượt mông thôi."

Lương Mỹ Quyên lắc đầu: "Có lẽ không cần đâu."

"Mẹ, để con ôm đi."

Lúc này, Thẩm Ấu Sở mới khập khiễng đi đến.

Lúc nãy tất cả mọi người đều xem đưa bé, Trần Hán Thăng đoán không có vấn đề gì lớn nên chạy đến đỡ Thẩm Ấu Sở đứng dậy.

"Con thế nào rồi?"

Lương thái hậu cảm thấy lúc nãy Thẩm Ấu Sở ngã không hề nhẹ, tiếng "bịch" vang lên rất vang.

"Không, không sao cả."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

"Trần Hán Thăng, con xem thử đi."

Lương Mỹ Quyên không yên tâm dặn dò: "Thẩm Ấu Sở nhà con rất biết nhẫn nhịn, chờ đến khi con bé nói có sao, có lẽ sẽ phải nhập viện rồi."

Câu nói có vẻ như lời đùa giợn của Lương thái hậu, nhưng thực chất đã tóm tắt chính xác tính cách của Thẩm Ấu Sở.

"Vâng ạ."

Vừa nhận được "ý chỉ của thái hậu", Trần Hán Thăng lập tức có chỗ dựa, đột nhiên cúi người xuống bế ngang Thẩm Ấu Sở lên trước mắt bao người.

Bản thân Thẩm khờ khạo cũng bị doạ cho giật mình, đỏ mặt muốn nhảy xuống, nhưng Trần Hán Thăng cố ý nắm chặt cổ tay, ngược lại thúc giục Thẩm Ấu Sở ôm lấy con gái: "Đừng giãy giụa, con đang chờ em ôm đấy."

Bé Tiểu Ấu Sở vốn dĩ đang khóc lớn, nhìn thấy động tác kỳ quái ấy của cha mẹ, có lẽ con bé cảm thấy thú vị nên chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm, trên khuôn mặt vừa trắng vừa mềm còn treo những giọt nước mắt trong suốt.

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy cháu gái không còn khóc nữa, biết vấn đề không lớn nên cười ha ha đưa cho Thẩm Ấu Sở.

Vì thế gia đình này là ba ôm mẹ, mẹ ông con gái, cứ thế ôm nhau đi vào trong phòng ngủ.

Đương nhiên, động tác của Trần Hán Thăng chưa dừng lại ở đó, hắn lại ngồi xổm xuống, chuẩn bị xắn ống quần của Thẩm Ấu Sở lên.

"Anh, anh làm gì vậy?"

Thẩm khờ khạo rụt chân về phía sau một chút.

"Nhìn xem đầu gối của em thế nào rồi."

Trần Hán Thăng ngẩng đầu: "Sao vậy, em còn giữ bí mật với anh sao?"

"Đừng nhìn… Hừ…"

Thẩm Ấu Sở đang định từ chối, không ngờ Trần Hán Thăng đã xắn ống quần của cô lên, cô chỉ có thể hừ một tiếng giống như túi trút giận.

“Chậc chậc, còn nói không sao.”

Trần Hán Thăng nhìn thấy đầu gối của Thẩm Ấu Sở đã đỏ bừng, mặc dù vẫn chưa sưng lên, nhưng tóm lại vẫn có chút đau đớn, hắn xoay người lại đi ra ngoài cầm chiếc bình dầu hoa hồng, đổ vào lòng bàn tay, sau đó xoa bóp ở nơi Thẩm Ấu Sở ngã xuống.

Thẩm Ấu Sở ôm con gái nhìn một lúc, đôi mắt hoa đào đột nhiên trở nên dịu dàng.

Vào một buổi trưa mấy năm trước, cũng có một chàng trai giống như lưu manh, bá đạo đổ nước hoa hồng lên cánh tay của mình.

Thực ra ngày đó thời tiết hơi lạnh, nhưng mỗi khi nghĩ đến, trong lòng Thẩm Ấu Sở luôn giống như có một dòng nước ấm chảy qua.

“Thực ra, đó đều là những niềm hạnh phúc nhỏ của mình.

Thẩm Ấu Sở lặng lẽ suy nghĩ, chàng trai giống như lưu manh kia, bây giờ đã trở thành cha của con gái mình.

Bé Tiểu Ấu Sở không biết cha mẹ đang làm gì, cô bé mở to “đôi mắt hoa đào nhỏ” long lanh của mình nhìn chằm chằm vào cha, lại nhìn sang mẹ, cuối cùng cảm thấy hương vị dầu hoa hồng quá gay mũi, dùng sức lao vào vòng tay ấm áp của mẹ.

Trần Hán Thăng nhận thấy hành động của con gái, chỉ bông đùa một chút: “Trần Tử Bội vốn dĩ đã khờ khạo giống như mẹ nó, bây giờ lại bị ngã, liệu sau này có biến thành một quả dưa ngốc không?”

“Bọn em không ngốc.”

Thẩm Ấu Sở chu môi, giống như muốn đá Trần Hán Thăng, nhẹ nhàng đung đưa đôi chân thon dài trắng nõn.

“Ha ha ha…”

Trần Hán Thăng bôi nước hoa hồng xong, biết Thẩm Ấu Sở phải cho con gái bú sữa, nếu hắn ở trong phòng ngủ thì có lẽ Thẩm Ấu Sở không thể làm được, vì thế đẩy cửa đi ra ngoài.

Kết quả vừa mới đi ngang qua thư phòng thì lại nghe thấy Hồ Lâm Ngữ đang dạy dỗ A Ninh ở bên trong: “Sau này sau khi về nhà thì trực tiếp làm bài tập, hôm nay không nên để em trêu chọc con bé, cũng may không xảy ra chuyện gì.”

Trần Hán Thăng nhíu mày, A Ninh là một cô bé vô cùng thông minh, lần này rõ ràng là một chuyện ngoài ý muốn, lần sau cô bé chắc chắn sẽ chú ý.

Hơn nữa, ngay cả hai người già như Lương Mỹ Quyên và Mạc Kha cũng không trách A Ninh, Tiểu Hồ xuất phát từ ý tốt, nhưng lại có chút bắt chó đi cày xen vào chuyện của người khác.

“Tiểu Hồ.”

Trần Hán Thăng ở bên ngoài nói: “Đưa giấy tờ khoảng thời gian này của quán trà sữa các cậu đến đây, hôm nay anh đây rảnh, có thể giúp các cậu phân tích một chút.”

Lúc trước Hồ Lâm Ngữ đã từng nhờ Trần Hán Thăng vài lần, nhờ hắn phân tích giúp phương hướng phát triển của quán trà sữa, nhưng Trần Hán Thăng không muốn quan tâm, không ngờ hôm nay hắn lại chủ động như vậy.

Sau khi đuổi Hồ Lâm Ngữ đi, Trần Hán Thăng lại đứng ở cửa xem, Tiểu A Ninh đang ngồi ngay ngắn làm bài tập, hắn cho rằng chuyện này cứ thế kết thúc.

Nào ngờ buổi chiều ngày hôm sau, khi Trần Hán Thăng đang xem tài liệu ở trong văn phòng thì đột nhiên nhận được cuộc điện thoại hoảng hốt từ Đông Nhi: "Anh Tiểu Trần, không thấy A Ninh đâu cả!"

"Cái gì?"

Trong lòng Trần Hán Thăng hoảng hốt: "Cô đừng vội, từ từ nói rõ với tôi xem nào."

Kể từ khi Thẩm Ấu Sở mang thai, bình thường đều là Đông Nhi đi đón A Ninh tan học, những người khác giống như Trần Hán Thăng hay Vương Tử Bác cũng sẽ đón, những lúc Trần Lam đến đây ăn cơm chùa, hoặc Mạc Kha đến thăm Thẩm Ấu Sở, hoặc Phùng Quý và Thẩm Như Ý, tóm lại mọi người ai rảnh cũng sẽ đi đón.

Cho nên lần nào cũng không xảy ra vấn đề gì, A Ninh vẫn có thể thuận lợi về nhà, nhưng tại sao lần này lại xảy ra vấn đề chứ?

"Mấy người Thẩm Ấu Sở đã biết chưa?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi hỏi.

"Em… Em vẫn chưa nói."

Giọng nói của Đông Nhi đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Khoảng bốn giờ chiều, khi tất cả các bạn học đều đã đi về hết, Đông Nhi vẫn không tìm thấy A Ninh, cô ấy lại nói chuyện với cô giáo Dương chủ nhiệm lớp một chút, lúc này mới xác nhận Thẩm Ninh Ninh thực sự mất tích, dưới tình thế cấp bách trực tiếp báo cáo với Trần Hán Thăng.

"Bây giờ tôi đi qua đó ngay, cô cứ canh giữ ở cổng trường, không được rời khỏi dù chỉ nửa bước."

Trần Hán Thăng vừa cầm chìa khoá xe vừa chạy vào bãi đỗ xe.

Trên đường đi đến trường tiểu học Lang Gia road, Trần Hán Thăng trực tiếp gọi điện thoại cho hiệu trưởng Tôn, có lẽ bà ấy cũng đã biết chuyện này, đang thở hổn hển tìm người khắp nơi.

"Chủ tịch Trần."

Hiệu trưởng Tôn vô cùng chắc chắn nói: "Chúng tôi đã xem camera theo dõi rồi, chỉ nhìn thấy bạn học Thẩm Ninh Ninh buổi sáng được đưa vào trường học, nhưng không nhìn thấy cô bé đi ra khỏi cổng trường, rất có thể cô bé vẫn đang ở trong trường học, chúng tôi đã dặn dò bảo vệ tìm kiếm dưới hồ nước, đáy công trình và miếng giếng, cống thoát nước…"

Nghe ý của hiệu trưởng Tôn, bà ấy đang lo lắng A Ninh vô tình rơi vào chỗ nào đó.

Trần Hán Thăng cảm thấy khả năng này rất khó xảy ra, A Ninh ngoại trừ hơi mẫn cảm ra thì cô bé thông minh hơn nhiều so với những người bạn cùng tuổi khác, bình thường sẽ không đến gần những nơi nguy hiểm đó.

"Tâm trạng đến lớp hôm nay của Thẩm Ninh Ninh như thế nào?"

Trần Hán Thăng tiếp tục hỏi.

"Chủ tịch Trần, chào ngài."

Bên trong ống nghe vang lên một giọng nói khác, có lẽ là chủ nhiệm lớp bắt máy: "Thẩm Ninh Ninh bình thường vô cùng ngoan ngoãn, nhưng hôm nay lại có chút ủ rủ, hỏi cô bé nguyên nhân cô bé cũng không nói, còn lén lút khóc một lúc."

"Ồ."

Trần Hán Thăng gật đầu, trong lòng hắn cơ bản đã hiểu rõ, hắn lấy điện thoại ra và chỉ gọi điện thoại cho Hồ Lâm Ngữ, bảo cô ấy đến trường tiểu học Lang Gia road một chuyến.

Hồ Lâm Ngữ đang mở cuộc họp ở quán trà sữa, nếu là nguyên nhân khác, có lẽ cô ấy sẽ không quan tâm, nhưng bởi vì liên quan đến A Ninh, Hồ Lâm Ngữ vẫn đến.

"Cuộc họp phụ huynh đã được tổ chức trước đó mà."

Sau khi đến nơi, Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp đều ở đây, cô ấy còn tưởng rằng nhà trường đang nói chuyện với phụ huynh.

"Không phải họp phụ huynh, A Ninh mất tích rồi."

Trần Hán Thăng nhàn nhạt nói.

"Cái gì?"

Hồ Lâm Ngữ cho rằng mình nghe nhầm, cô ấy lại nhìn về phía những người khác, ngoại trừ Trần Hán Thăng ra, quả nhiên trên mặt những người khác đều loé lên sự lo lắng, bên dưới mí mắt Đông Nhi còn đọng hai lại giọt nước mắt chưa khô.

Hon nữa, còn có một nhóm nhân viên bảo vệ đang tụ tập trước cửa, thực sự không giống một cuộc họp phụ huynh.

"A Ninh, thực sự biến mất?"

Đầu óc Hồ Lâm Ngữ ngay lập tức trở nên trống rỗng.

Chương 982: Trần Hán Thăng: Tiểu Hồ, mời cậu rời khỏi căn nhà này

Mối quan hệ giữa Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ninh Ninh vừa đơn giản vừa phức tạp.

Đơn giản chỉ đề cập đến phương diện tình cảm, rõ ràng Hồ Lâm Ngữ rất yêu thương A Ninh, đưa ra một ví dụ không thoả đáng, nếu phải tiến hành chọn một người giữa Bé Tiểu Ấu Sở và A Ninh, có lẽ Hồ Lâm Ngữ sẽ không chút do dự lựa chọn A Ninh.

Còn về phần phức tạp thì sao, Hồ Lâm Ngữ thực chất chỉ là bạn học của Thẩm Ấu Sở, nhưng cách làm của cô ấy càng giống "mẹ" của A Ninh hơn, hao tâm tổn sức hy vọng cô bé có thể nên người thành tài.

Mấy năm trước, khi A Ninh vừa mới từ trong núi đến Kiến Nghiệp, nền tảng văn hoá của cô bé có thể bắt kịp các bạn cùng trang lứa trong thành phố, có thể nói cô giáo Hồ là đệ nhất công thần.

Nhưng bây giờ, khi độ tuổi Thẩm Ninh Ninh tăng lên, hơn nữa các thành viên trong gia đình cũng tăng lên, đặc biệt sau này Lão Trần và Lương thái hậu cũng định cư ở Kiến Nghiệp, rất nhiều cách làm của Hồ Lâm Ngữ không quá phù hợp.

Trần Hán Thăng đã muốn nói chuyện với cô từ lâu, chỉ là cơ hội không tốt, lần này nhân chuyện "A Ninh mất tích", Trần Hán Thăng quyết định phải nói chuyện với Tiểu Hồ một chút.

Về sự phát triển cá nhân.

Về phương pháp giáo dục của A Ninh.

Về sự thống nhất đối lập giữ tra nam và bậc thầy nữ quyền.

…

“A lô, 110 sao?”

Ngay khi Trần Hán Thăng đang miên man suy nghĩ thì Hồ Lâm Ngũ cũng đã phản ứng lại từ trong thất thần, không nói một lời chuẩn bị báo cảnh sát, chỉ là bị Trần Hán Thăng ngăn cản lại.

“Cậu làm gì vậy?”

Hồ Lâm Ngữ ngơ ngác hỏi: “A Ninh mất tích, cậu không báo cảnh sát sao?”

“Chưa đầy 48 tiếng.”

Trần Hán Thăng chỉ vào đồng hồ: “Không thể coi là người mất tích.”

“Cậu…”

Hình như Hồ Lâm Ngữ không thể tin được rằng đây chính là những gì Trần Hán Thăng nói, đứa nhỏ không thấy đâu cả, thế mà hắn vẫn còn tính toán xem đã đầy 48 giờ chưa?

Dưới sự xen lẫn của nhiều loại cảm xúc sợ hãi, lo lắng, tức giận, Hồ Lâm Ngữ lập tức bùng nổ, chỉ vào Trần Hán Thăng quát: “A Ninh đã mất tích rồi, thế mà cậu vẫn còn quan tâm đến mấy thứ này, với địa vị của cậu hiện giờ, chẳng lẽ cảnh sát sẽ không giúp đỡ tìm kiếm sao?”

“Tớ biết ngay mà… Tớ biết ngay mà… Tớ biết…”

Sau khi gào rống xong, Hồ Lâm Ngữ lại tự lẩm bẩm nói.

Trần Hán Thăng thông minh đến nhường nào, hắn biết câu nói tiếp theo của Tiểu Hồ có lẽ là "tớ biết ngay mà, sau khi có con gái, cậu sẽ không yêu thương A Ninh nữa."

"Tình cảm của tớ đối với A Ninh chưa bao giờ thay đổi."

Trần Hán Thăng vẫn bình tĩnh: "Thay vào đó là cậu đã thay đổi không ít, hôm nay A Ninh tan học không muốn về nhà, cậu phải chịu phần lớn trách nhiệm."

"Bá!"

Hồ Lâm Ngữ vội vàng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt cô sớm đã đong đầy nước mắt, nhưng vẫn có thể hiểu được những gì Trần Hán Thăng nói, hình như A Ninh không mất tích, cô bé vẫn còn ở trong trường học.

Trần Hán Thăng không quan tâm đến Hồ Lâm Ngữ mà quay sang hỏi hiệu trưởng Tôn: "Trong trường có góc xó xỉnh nào kiểu tối đen như mực, bình thường rất ít người lui tới không?"

"Chuyện này…"

Hiệu trưởng Tôn thực sự đã bị làm khó, từ trước đến nay những gì cô ta bận tâm chính là vinh quang "to lớn tráng lệ", làm sao có thể biết được những chỗ như vậy.

Cũng may chỗ này còn có nhân viên bảo vệ, ngày nào bọn họ cũng đi tuần tra, nên mồm năm miệng mười thực sự nói đúng ra mấy vị trí.

"Dẫn đường đi."

Trần Hán Thăng vô cùng dứt khoát nói.

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, A Ninh có một thói quen, mỗi khi ấm ức hoặc nhớ mẹ, cô bé sẽ trốn đến sau cánh cửa hoặc một góc tường nào đó mà người khác không thể nhìn thấy để rơi những hạt đậu vàng.

Lúc trước khi còn ở khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, khi đó còn ít người, A Ninh thường xuyên làm như vậy.

Bây giờ đã dọn đến chung cư mới, mặc dù chỗ ở lớn hơn, nhưng người cũng nhiều hơn, đặc biệt ánh sáng trong mỗi phòng ngủ đều rất tốt, A Ninh không thể tìm thấy địa điểm thích hợp để giải phóng cảm xúc nhỏ của mình.

"Đúng vậy."

Hồ Lâm Ngữ chậm rãi thả lỏng tinh thần, lúc nãy chủ nhiệm lớp cũng nói đã kiểm tra camera, không phát hiện A Ninh đi ra khỏi trường, bảo vệ cũng đã tìm kiếm những chỗ nguy hiểm đó, nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng của cô bé, rất có thể là đang tự giấu mình ở một nơi nào đó.

"Cô nhóc này."

Nghĩ đến đây, Hồ Lâm Ngữ lại trào dâng một cỗ tức giận giống như thường ngày, nhưng khi nhìn thấy bóng lưng của Trần Hán Thăng, cô đột nhiên im lặng.

…

Nói chung, các góc xó xỉnh của trường học chẳng qua chỉ là nhà vệ sinh đã bị bịt kín, phòng đặt các dụng cụ vệ sinh, hoặc là bên dưới gầm cầu thang nào đó, trường tiểu học Lang Gia road cũng không lớn lắm, nếu chậm rãi tìm kiếm thì có thể tìm được.

"Lạ thật, tôi nhớ chỗ này đóng cửa mà."

Khi đi đến bên ngoài một căn phòng đựng đồ lặt vặt ở phía sau sân vận động, một nhân viên bảo vệ gãi đầu nói.

"Đây là chỗ nào?"

Trần Hán Thăng tiến về phía trước vài bước.

“Sân vận động được xây lại vào năm ngoái nên chỗ này tạm thời đựng một số đồ.”

Hiệu trưởng Tôn giải thích nói.

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, đặt tay lên then cài cửa, dùng sức “kẽo kẹt” một tiếng rồi đẩy cửa ra.

Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi căng thẳng siết chặt hai tay, thực ra lúc nãy đã tìm kiếm không ít chỗ, nhưng lần nào cũng mang theo thất vọng rời đi, trái tim Hồ Lâm Ngữ lại đập thình thịch một lần nữa.

Nhưng lần này, khi Trần Hán Thăng hoàn toàn đẩy cánh cửa gỗ ra, cùng với ánh sáng bên ngoài phản chiếu vào, một bóng người nhỏ nhắn mặc đồng phục học sinh cũng bất thình lình xuất hiện, chính là Thẩm Ninh Ninh đã biến mất sau khi tan học.

“Phù…”

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, hiệu trưởng Tôn càng không ngừng vỗ ngực.

Các phụ huynh ở trường tiểu học Lang Gia road không phú cũng quý, mặc dù làm hiệu trưởng thì có thể mở rộng các mối quan hệ, nhưng điều này phải dựa trên cơ sở là hai bên yên ổn không có vấn đề gì.

Nếu những bạn học quý giá này xảy ra một chút vấn đề, các phụ huynh “phú quý” này sẽ chuyển qua đối phó với mình.

Có lẽ A Ninh không thể ngờ được rằng các người lớn sẽ đột nhiên xuất hiện, cô bé đang ngồi xổm trên mặt đất, một tay cầm hòn đá vẽ tung tung, một tay lau nước mắt, cũng không biết cô bé đã khóc bao lâu rồi, tóm lại trên đất ướt dầm ướt dề một mảnh.

“Anh…”

Khi A Ninh nhìn thấy Trần Hán Thăng đến, câu đầu tiên không phải là gì khác, mà nghẹn ngào nói: “Ngày hôm qua, em… Em thực sự không cố ý…”

Nghe thấy những lời này, lồng ngực Trần Hán Thăng cũng nghẹn lại, lúc nãy hắn còn dạy dỗ Hồ Lâm Ngữ, nhưng thực ra mình cũng có lỗi.

Biết rõ A Ninh nhạy cảm, tại sao ngày hôm qua lại quên nói với cô bé một tiếng “không sao đâu” chứ?

“Cô nhóc này, em muốn hù chết bọn chị sao?”

Trần Hán Thăng còn chưa kịp nói gì thì Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi đã đi đến ôm chầm lấy A Ninh, vừa hối hận vừa kèm theo sự trách mắng.

Trước sự bộc phát cảm xúc này, Trần Hán Thăng ra ngoài lần lượt nói cảm ơn với hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm và các nhân viên bảo vệ trong trường học.

Chú ý đến mồ hôi trên trán hiệu trưởng, Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: “Sang năm, để mở rộng hiệu ứng và tầm ảnh hưởng của thương hiệu, tôi định tổ chức cuộc thi năng lực thực hành dành cho các học sinh tiểu học “Qủa Xác cup” vào mùa xuân và mùa thu, nếu hiệu trưởng Tôn không chê phiền thì cứ tổ chức ở trường tiểu học Lang Gia road đi.”

“Hả?”

Hiệu trưởng Tôn đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng sau đó lại nhanh chóng đồng ý, rõ ràng rành mạch nói: “Đây là cơ hội tốt để bồi dưỡng năng lực thực hành và sáng tạo của trẻ nhỏ, sao có thể phiền phức được chứ?”

Giáo viên Dương chủ nhiệm lớp ở bên cạnh không nói gì, những doanh nghiệp lớn như Qủa Xác, một lần tài trợ ít nhất

cũng hai trăm ngàn tệ đúng không, hai mươi ngàn tệ cũng đã quá đủ để một lần tổ chức thi đấu trong trường học, số tiền còn lại, chủ tịch Trần sẽ dùng một cách thức hợp lý nhất để gửi cho hiệu trưởng và giáo viên.

"Qủa không hổ là chủ tịch Trần."

Chủ nhiệm lớp lặng lẽ suy nghĩ.

Hôm nay Thẩm Ninh Ninh gây ra một chút rắc rối nhỏ cho trường học, Trần Hán Thăng thân là phụ huynh, ngoại trừ cảm ơn ngoài miệng ra, còn dùng một phương thức mà mọi người đều thích để đền bù.

Quan trọng nhất là phương pháp này cũng thể hiện thực lực của hắn, hy vọng trường học tiếp tục đối xử bình đẳng với Thẩm Ninh Ninh.

Đây là EQ của một ông chủ hơn hai tỷ tệ sao?

…

Chờ đến khi cảm xúc của Hồ Lâm Ngữ ổn định một chút, Trần Hán Thăng lái xe chở các cô ấy trở về, trên đường đi, Trần Hán Thăng tươi cười trò chuyện với A Ninh, nhưng không hề đề cập đến chuyện vừa xảy ra dù chỉ một câu.

Đông Nhi cũng đang nói chuyện cùng, năm nay cô ấy chỉ mới hơn hai mươi tuổi, ra ngoài làm việc không phải chịu bất cứ khổ cực nào, Tiểu Kim cũng rất bảo vệ bạn gái, cho nên Đông Nhi có thể nghiêm túc trò chuyện phim hoạt hình với A Ninh.

Chỉ là Hồ Lâm Ngữ không giống như trước đây, hôm nay cô ấy không hề nhắc đến tình hình học tập của A Ninh, trên đường đi đều vô cùng yên tĩnh.

Sau khi đến dưới lầu chung cư, Trần Hán Thăng nói với Đông Nhi: "Cô đưa A Ninh lên trước đi, nhớ đừng nói chuyện

này với Thẩm Ấu Sở, tôi có chuyện muốn nói với Hồ Lâm Ngữ."

Hồ Lâm Ngữ đang định xuống xe, nghe vậy lại ngồi xuống trở lại.

"Vâng ạ."

Đông Nhi gật đầu đồng ý, dẫn A Ninh đi vào trong thang máy.

A Ninh quay đầu lại rất nhiều lần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng có thể nhìn thấy sự quan tâm đối với chị Lâm Ngữ.

"Một cô bé hiểu chuyện thế này…"

Trần Hán Thăng cảm khái nói: "Sao tớ có thể vì đã sinh con gái mà không còn yêu thương em ấy nữa chứ?"

"Lúc A Ninh còn nhỏ như thế này."

Trần Hán Thăng khua tay múa chân diễn tả độ cao, nói: "Chính tay tớ đã đích ôm từ trong núi ra, nuôi nấng em ấy như con gái."

Hồ Lâm Ngữ cũng biết mình đã hiểu nhầm Trần Hán Thăng, hiếm khi không tranh luận.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, nhưng theo thời gian trôi qua, cảm giác lạnh lẽo âm thầm rơi xuống, ngăn kết thành một tầng sương mù hơi mỏng trên cửa sổ xe.

"Tiểu Hồ à."

Cứ thế một lúc lâu sau, Trần Hán Thăng chậm rãi nói: "Cậu không thích hợp ở cùng với chúng tôi nữa, chờ đến khi chúng tớ dọn đến biệt thự Ngự Đình Viên…"

"Tớ sẽ dọn ra ngoài!"

Hồ Lâm Ngữ kìm nén nước mắt, cắt ngang lời hắn.

“Ừ…”

Trần Hán Thăng khẽ gật đầu: “Nhưng phía bên Thẩm Ấu Sở không dễ nói chuyện, cô ấy cho rằng hai người sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nhau.”

“Tớ sẽ khuyên nhủ cậu ấy.”

Hồ Lâm Ngữ cười khổ một tiếng.

Công bằng mà nói, Tiểu Hồ có thể nói là vì nhà họ Trần mà “dầu sôi nước bỏng cũng không ngại”.

Lúc còn ở trong trường học, cô ấy giống như một con gà chọi bảo vệ Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh mình.

Chờ đến khi A Ninh đến đây, lúc đó cơ sở văn hoá của cô bé không tốt, là đồng chí Hồ Lâm Ngữ đã dốc hết tâm huyết dạy thêm cho A Ninh.

Bây giờ Bé Tiểu Ấu Sở chào đời, Hồ Lâm Ngữ vẫn quan tâm chăm sóc, ban ngày cùng đến bệnh viện kiểm tra sức khoẻ, ban đêm thay tã giúp.

Có thể nói cô ấy đã “phục vụ” ba thế hệ, kết quả cuối cùng vẫn bị Trần Hán Thăng vô tình đuổi đi.

“Tiểu Hồ, cậu cũng không thể trách tớ được.”

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng: “Tin rằng cậu cũng có thể hiểu được nỗi khó xử của tớ.”

“Có lẽ cha mẹ tớ sẽ ở lại Kiến Nghiệp, cậu tiếp tục ở lại nhà, có lẽ sẽ có một chút bất tiện.”

“Tiếp nữa, cha tớ là một cao thủ trong việc giáo dục con cái, cậu nhìn tớ xuất sắc như thế này thì biết, hơn nữa còn có mẹ hai Mạc mà, tin rằng về phương diện giáo dục A Ninh sẽ không thành vấn đề.”

“Còn có sự phát triển cá nhân của cậu.”

Nói đến đây, Trần Hán Thăng cố ý quay đầu lại, nghiêm túc thành khẩn nói: "Đây là điều mà tớ lo lắng nhất, cậu ở chung một chỗ với chúng tớ, toàn bộ tinh lực đều đặt lên người Thẩm Ấu Sở, A Ninh và Trần Tử Bội, cậu đã bao giờ nghĩ đến bản thân mình chưa, chẳng lẽ không muốn ngọt ngào yêu đương sao?"

"Không cần cậu quan tâm!"

Hồ Lâm Ngữ quay đầu sang chỗ khác, cô ấy cảm thấy Trần Hán Thăng đang nước mắt cá sấu, dù sao tên tra nam này giỏi nhất là diễn xuất.

"Được rồi."

Trần Hán Thăng hơi bất đắc dĩ: "Tóm lại cậu chỉ cần hiểu rằng, mặc dù tớ là tra nam, cậu là nữ quyền, nhưng chúng ta vẫn là bạn bè."

"Còn có việc gì nữa không?"

Hồ Lâm Ngữ không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với Trần Hán Thăng, lau nước mắt chuẩn bị xuống xe.

"Còn một chuyện nữa."

Trần Hán Thăng hỏi: "Sau này Thẩm Ấu Sở muốn gặp cậu thì phải làm sao bây giờ, cậu là bạn tốt nhất của cô ấy. A Ninh nhớ cậu thì phải làm sao bây giờ, con bé có tình cảm rất sâu với cậu. Hơn nữa, Trần Tử Bội thiếu bảo mẫu thì phải làm sao bây giờ?"

Vốn dĩ hai câu trước đã khiến sống mũi Hồ Lâm Ngữ chua xót, nhưng sau khi nghe thấy câu cuối cùng, cô ấy mắng: "Con bé còn thiếu bảo mẫu sao? Còn về phần Ấu Sở và A Ninh, nếu có thời gian rảnh, tớ sẽ đến thăm hai người."

Nói xong, Hồ Lâm Ngữ "cạch" một tiếng mở cửa xe, nhưng Trần Hán Thăng ở phía sau lại gọi cô ấy lại: "Nếu cách

nhau không xa, cũng không cần thiết phải có thời gian rảnh mới đến thăm mà.”

Trong lúc nói chuyện, Trần Hán Thăng móc ra một cuốn sổ màu đỏ hơi mỏng ném về phía đó.

“Cái gì vậy?”

Hồ Lâm Ngữ mất kiên nhẫn cầm lấy, phát hiện trên cuốn sổ đỏ kia có mấy chữ mạ vàng “Giấy chứng nhận quyền sở hữu đất ở thành phố Kiến Nghiệp”.

Hồ Lâm Ngữ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, cảm thấy tra nam này đang dùng ngón tay cào cào máy tóc dài, tỏ vẻ cool ngầu.

Hồ Lâm Ngữ không muốn nhìn thấy hình ảnh này, tiếp tục mở bìa giấy chứng nhận quyền sở hữu đất ra, bất ngờ phát hiện:

Chủ sở hữu tài sản nhà ở: Hồ Lâm Ngữ.

Địa chỉ: Phòng 301, toà 8, Ngự Đình Viên Kim Lăng số 67 đường Mục Túc Viên, thành phố Kiến Nghiệp.

Diện tích: 116 mét vuông

“Đây là, đây là…”

Hồ Lâm Ngữ đương nhiên biết Ngự Đình Viên Kim Lăng có hai kiểu nhà ở và biệt thự, hơn nữa ở trong cùng một khu dân cư, cách nhau không xa.

Chẳng lẽ Trần Hán Thăng đã tự lấy danh nghĩa của cô ấy mua một căn nhà mà chưa có sự đồng ý của cô ấy?

“Tớ chỉ nói không thích hợp ở chung với nhau.”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, cười hì hì nói: “Chứ đâu nói chúng ta phải cách xa nhau ra.”

“Ai bảo cậu mua nhà cho tớ!”

Hồ Lâm Ngữ đương nhiên không chịu nhận, thân là một người đại diện cho nữ quyền độc lập, sao có thể cần nhà ở của đàn ông chứ?

Cô suýt chút nữa đã ném cuốn sổ đỏ trên đất, nhưng lúc giơ tay lên lại đột nhiên nhớ đến giá nhà ở Ngự Đình Viên, do dự một chút rồi ném cho Trần Hán Thăng.

"Tớ không cần."

Cô bạn học trắng trẻo mập mạp quyết đoán xoay người rời đi.

"Con mẹ nó đúng là chuyện lạ."

Trần Hán Thăng nhặt giấy chứng nhận bất động sản lên, thầm nghĩ thế giới này sao vậy, tặng nhà cũng không cần, chẳng lẽ muốn mình quỳ xuống cầu xin bọn họ nhận lấy sao?

Nhưng Trần Hán Thăng cũng không vội, lúc đầu Vương Tử Bác cũng như thế này, bây giờ đã ngoan ngoãn trang hoàng nội thất, mình sẽ có cách khiến Tiểu Hồ ngoan ngoãn vào đó ở.

Sau khi về đến nhà, bầu không khí vô cùng náo nhiệt cũng không có gì thay đổi, khúc nhạc đệm nhỏ vào buổi chiều không ảnh hưởng đến mọi người.

Chỉ là Hồ Lâm Ngữ cảm thấy hơi ngại ngùng khi phải đối mặt với Trần Hán Thăng, điều này khiến Trần Hán Thăng vô cùng sợ hãi, không phải Tiểu Hồ sẽ yêu mình đấy chứ?

Hôm nay Lương thái hậu đi thăm Bé Tiểu Ngư Nhi, mẹ hai Mạc đang trông chừng Bé Tiểu Ấu Sở, Trần Hán Thăng trêu chọc con gái vài cái, đột nhiên hét lên: "A Ninh, A Ninh…"

Thẩm Ninh Ninh đi ra từ trong thư phòng, cô bé đang làm bài tập.

“Bình thường em về nhà đều sẽ chơi đùa với Trần Tử Bội một lát.”

Trần Hán Thăng hỏi: “Sao hôm nay lại không chơi?”

“Em…”

A Ninh vặn vẹo cơ thể, ngày hôm qua cô bé không cẩn thận làm ngã đứa nhỏ, cho dù hôm nay rất muốn chơi với cháu gái, nhưng cũng không dám đến gần.

“Lại đây nào.”

Trần Hán Thăng bế Bé Tiểu Ấu Sở trên tay: “Sau này khi bọn anh đều bận, phải nhờ dì nhỏ là em trông chừng cháu bé đấy.”

Nhận được sự cổ vũ từ anh trai, lúc này A Ninh mới đi đến, nhưng khi ôm lấy đứa bé, Trần Hán Thăng và mẹ hai Mạc đều có thể nhìn ra được A Ninh đã dùng hết sức lực cả người, sợ lại làm ngã cô bé một lần nữa.

Nhưng Bé Tiểu Ấu Sở lại không biết, có lẽ cô bé đã quên mất ngày hôm qua bị trượt mông, nhìn thấy dì nhỏ vẫn vô cùng vui vẻ, vươn cánh tay nhỏ nhắn béo mập ra.

“Hi hi hi…”

A Ninh cũng rất vui vẻ, trong quá trình trêu chọc đứa bé, hai tay cô bé vẫn ôm chặt lấy eo và sau cổ Bé Tiểu Ấu Sở, dường như đã tìm được bí quyết bế đứa bé.

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không nhịn được cảm khái, năng lực xử lý mấy chuyện này của Trần Hán Thăng thực sự ở một tầng khác biệt.

Ngày hôm qua Bé Tiểu Ấu Sở vừa mới bị ngã một chút, Hồ Lâm Ngữ đã cấm Thẩm Ninh Ninh không được trêu đùa, điều này khiến A Ninh nhạy cảm vô cùng đau lòng, nhất thời không muốn về nhà.

Trần Hán Thăng lại khuyến khích A Ninh bế một lần nữa, điều này không chỉ có thể khắc phục nỗi sợ hãi về mặt tâm lý, mà còn có thể càng thêm thuần thục việc bế trẻ con.

Nếu muốn nói khuyết điểm duy nhất chính là hơi thiệt cho con gái.

Bé Tiểu Ấu Sở chắc chắn không thể biết rằng, cô bé mới hơn hai tháng tuổi, nhưng đã bị người cha không đáng tin của mình biến thành "người công cụ" một lần nữa.

Chương 983: Một năm mới, bình an vui vẻ

Buổi tối lúc ăn cơm, Trần Hán Thăng chú ý quan sát cảm xúc của Hồ Lâm Ngữ một chút, phát hiện mặc dù đã trải qua chuyện buổi chiều, nhưng ngoài mặt Tiểu Hồ vẫn không thể nhìn ra được nhiều sự thay đổi.

Khi hắn đang lái xe trên đường trở về, đột nhiên nhận được điện thoại Thẩm Ấu Sở gọi tới.

Sau khi hai đứa bé chào đời, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều chủ động gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng, nhưng thường cũng chỉ khi có việc mới liên lạc, không còn làm nũng hoặc chúc "ngủ ngon" giống như trước nữa.

"Có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng mở loa hỏi.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, cái gọi là "đợt không khí lạnh trăm năm một lần" mà dự báo thời tiết nói đã đến Kiến Nghiệp, đối với những mánh lời "trăm năm một lần hay năm trăm năm một lần" này, Trần Hán Thăng đã trở thành chuyên gia nói nhảm, nhưng nhiệt độ không khí thực sự đã giảm xuống rõ rệt.

Trong xe bật máy sưởi, do sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày giữa lạnh và nóng, trên cửa sổ đều là sương trắng, Trần Hán Thăng mở cần gạt nước ra quét qua quét lại, tốc độ lái xe đêm nay tương đối chậm, ngã tư đường Trung Hoa Môn còn tắc một lúc lâu.

"Phù…"

Trong ống nghe vang lên tiếng hít thở dịu dàng của Thẩm Ấu Sở, còn có tiếng "y y a a" trong trẻo của Bé Tiểu Ấu Sở, Trần Hán Thăng có thể tưởng tượng đến cảnh tượng này:

Dưới ánh đèn yên tĩnh, Thẩm Ấu Sở mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, cầm điện thoại di động nhỏ giọng nói chuyện, đứa nhỏ nằm ở trên giường, khua tay múa chân tự chơi một mình.

"Lúc nãy Lâm Ngữ nói, anh lấy danh nghĩa của cô ấy mua một căn nhà."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói.

Xem ra Hồ Lâm Ngữ đã nói chuyện này cho Thẩm Ấu Sở nghe.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng không hề phủ nhận: "Nằm trong khu nhà ở Ngự Đình Viên, anh mua một căn ba phòng ngủ hai sảnh."

"Lâm Ngữ nói không cần."

Thẩm Ấu Sở dịu dàng nói: "Cậu ấy khi vọng anh có thể trả lại căn hộ kia."

"Ừ."

Trần Hán Thăng lên tiếng, hỏi ngược lại: "Ý của em thì sao?"

"Em…"

Thẩm khờ khạo do dự một chút, chậm rãi nói: "Lâm Ngữ là bạn tốt của em, cậu ấy cũng là người tốt…"

"Chậc… Trong lòng em đâu có người xấu."

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng nói: "Hồ Lâm Ngữ không thích hợp ở cùng với chúng ta, như vậy cô ấy sẽ không có cuộc sống của riêng mình, toàn bộ trong tâm đều đặt ở trên người A Ninh và Trần Tử Bội, điều này đối với Tiểu Hồ mà

nói rất không công bằng, nhưng cũng không cần phải ở quá xa, giống như Biên… Khụ khụ khụ…”

Trần Hán Thăng suýt chút nữa đã nói “cũng giống như Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư”, cũng may ngừng lại kịp thời.

Thẩm khờ khạo không ý thức được, cô ấy cũng cho rằng cách làm của Trần Hán Thăng rất hợp lý, như vậy cô bạn thân vừa có cuộc sống của mình, hơn nữa mọi người cũng không cách nhau quá xa, khó khăn duy nhất chính là Hồ Lâm Ngữ sẽ không chấp nhận căn hộ này.

“Không cần trả lại căn hộ này, coi như chúng ta cho cô ấy mượn đi.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Công việc làm ăn của quán trà sữa rất tốt, với cổ phần của Hồ Lâm Ngữ mà nói, chỉ vài năm nữa đã có thể tiết kiệm được 1, 1.5 triệu tệ để mua nhà, có lẽ lúc đó giá nhà đã tăng lên đến hơn ba triệu tệ, coi như chúng ta đang giúp cô ấy đầu tư đi.”

Trần Hán Thăng mở miệng đều sử dụng chủ ngữ “chúng ta”, kiểu nói chuyện giống như vô tình này có thể xoa dịu mối quan hệ, kéo gần khoảng cách một cách hiệu quả.

“Vậy… Vậy thì em sẽ khuyên nhủ cậu ấy thêm.”

Thẩm Ấu Sở ngoan ngoãn nói.

Sau khi nói xong chuyện chính, Trần Hán Thăng lại đưa ra yêu cầu: “Đưa điện thoại đến bên cạnh con gái đi, anh muốn nghe thấy giọng nói của con bé.”

Thẩm Ấu Sở cũng làm theo, chẳng bao lâu sau, tiếng trẻ con “ê a ê a” càng ngày càng rõ ràng, thỉnh thoảng còn có tiếng “cạch cạch” ồn ào, có lẽ là Bé Tiểu Ấu Sở muốn cướp điện thoại di động.

Trần Hán Thăng nghe mà cảm thấy thoả mãn trong lòng, dặn dò Thẩm Ấu Sở: "Mấy ngày nay trời trở lạnh, có lẽ sẽ có tuyết rơi."

Vừa mới dứt lời, Trần Hán Thăng đột nhiên chú ý đến một bông tuyết nho nhỏ đang bay lả tả rồi dừng lại trên cửa sổ xe.

Hoá ra tuyết đã rơi rồi.

…

Trận tuyết này rơi thật lâu, mãi đến giáng sinh vẫn chưa dừng lại.

Vào ngày 25 tháng 12 kia, trong các siêu thị lớn, khu phố thương mại ở Kiến Nghiệp, ngay cả cửa hàng đời sống Qủa Xác cũng trang trí ông già Noel màu đỏ, từng cặp từng cặp đôi sinh viên nắm tay nhau dưới ô, ngọt ngào đi dạo phố.

Trong nội thành tương đối náo nhiệt, nhưng bên bờ sông lại quạnh quẽ hơn nhiều.

Trong một căn phòng ở tầng 18 của chung cư bên bờ sông, hơi ấm điều hoà đang lặng lẽ thổi, Tiêu Dung Ngư ôm Bé Tiểu Ngư Nhi, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào những bông tuyết thưa thớt bên ngoài, phần mềm Qvodplayer trên máy tính đang phát "Tuyết chân thật" của Tiết Chi Khiêm.

Sao tuyết rơi dày đến thế, chân thật đến như vậy

Phản chiếu vết thương lòng tôi nằm giữa tuyết kia

Tôi không quan tâm tận cùng vết thương này sẽ đau thế nào

Nhưng tôi lo rằng từ này về sau ai ở bên em.

…

Bé Tiểu Ngư Nhi đã được hơn ba tháng tuổi, bây giờ cô bé đã có thể nghe hiểu âm nhạc, cũng có thể nhìn thấy người mẹ

xinh đẹp, thấy vóc dáng cao lớn của cha, thấy rõ bà ngoại hiền từ, thấy rõ dì Thi Thi hoạt bát…

Còn có thể nhìn thấy những tinh thể băng mỏng trắng phiêu bồng trên cửa sổ, nhưng chẳng mấy chốc đã hoà tan.

Bé Tiểu Ngư Nhi may mắn hơn rất nhiều so với nhiều người ở Lưỡng Quảng khu đông, chỉ mới hơn ba tháng đã có thể nhìn thấy tuyết, có một số người già ở Lưỡng Quảng khu đông đã hơn chín mươi tuổi nhưng vẫn chưa nhìn thấy tuyết thực thụ.

“A…”

Bé Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa biết nói nên chỉ có thể dùng sức mở to đôi mắt giơ bàn tay mập mạp về phía cửa sổ, giống như đang nói với mẹ rằng hôm nay bên ngoài đều là màu trắng.

“Mẹ biết rồi, mẹ biết rồi…”

Tiêu Dung Ngư hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của con gái.

“A…”

Bé Tiểu Ngư Nhi lại kêu lên một tiếng, thế mà cô bé lại cố gắng hết sức muốn chạm vào cửa sổ, Tiêu Dung Ngư lo lắng thuỷ tinh lạnh, đương nhiên sẽ không để con gái như ý nguyện.

Nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi khá quyết tâm, không ngừng giãy dụa vùng vẫy ở trong lòng mẹ, nhưng cơ thể cô bé thực sự quá nhỏ, vẫn không thể đến gần cửa sổ.

“Sao con suốt ngày trêu chọc con bé vậy?”

Lữ Ngọc Thanh đi đến, trách cứ nói.

“Trêu nó vui mà!”

Tiêu Dung Ngư mỉm cười ngọt ngào, Lữ Ngọc Thanh nhẹ nhàng vỗ vào mông con gái: “Đã làm mẹ rồi còn nghịch ngợm

như thế, hôm nay là giáng Sinh, con và Thi Thi ra ngoài dạo phố đi, mẹ ở nhà trông chừng đứa nhỏ cho.”

Sau khi sinh con, Tiêu Dung Ngư rất ít khi đi ra ngoài, Lữ Ngọc Thanh muốn khuyên nhủ cô đi một chút để thư giãn tâm trạng.

“Hôm nay sao?”

Tiêu Dung Ngư khựng lại một chút, lắc đầu nói: “Hôm nay thì thôi, con không thích giáng Sinh, đặc biệt là giáng Sinh có tuyết rơi.”

Tiểu Ngư Nhi nói xong bèn trở về phòng ngủ, Lữ Ngọc Thanh có chút nghi hoặc, bởi vì bà cũng không biết lễ giáng Sinh năm ngoái đã xảy ra Tu La tràng.

Tu La tràng lần này hoàn toàn không thể xoay chuyển, cho dù là Trần Hán Thăng cũng không có cách nào giải quyết, vẫn luôn bế tắc cho đến bây giờ.

Trong phòng ngủ sáng ngời.

Bé Tiểu Ngư Nhi đang ngủ ở trên giường em bé, nhìn thấy mẹ đột nhiên mở cửa tủ quần áo ra, lấy ra một chiếc đèn bàn nhỏ màu hồng phấn từ bên trong.

Kiểu dáng của chiếc đèn bàn tương đối cũ, có hơi phai màu, hình như là sản phẩm từ mấy năm trước.

Tiêu Dung Ngư nhìn một lát, rồi lại cẩn thận đặt chiếc đèn bàn vào tủ quần áo, ngồi bên mép giường bình phục cảm xúc một chút, sau đó cúi người trêu chọc với con gái.

Nhưng đang trêu chọc, nước mắt đột nhiên “tí tách” dựng lại trên đệm giường của Tiểu Ngư Nhi, đứa nhỏ không biết tại sao mẹ lại khóc, nhưng mẹ con liền tâm, cô bé cùng gào khóc theo.

Trong phòng khách vẫn vang lên ca khúc “Tuyết chân thật”:

Yêu chân thật đến thế sâu đậm đến như vậy…

…

Lễ giáng Sinh năm nay, Trần Hán Thăng cũng trải qua một mình, hắn không ở bên cạnh ai cả, thậm chí hy vọng vĩnh viễn không có ngày hội này.

Đáng tiếc, Trần Hán Thăng không có năng lực bỏ lễ giáng Sinh.

Nhưng về phương diện khác, Trần Hán Thăng là ông chủ lớn của điện tử Qủa Xác, trực tiếp lấy lý do “Phát huy mạnh mẽ và kế thừa văn hoá truyền thống của dân tộc Trung Hoa”, cấm các bộ phận khác nhau của điện tử Qủa Xác tổ chức lễ giáng Sinh công khai.

Ngụ ý rất đơn giản, các cô các cậu có thể ăn mừng riêng tư, nhưng đừng báo hoá đơn lên, tự mình tiêu tiền ăn uống đi.

Lý do này của chủ tịch Trần chẳng đâu vào đâu cả, nhưng hắn là ông chủ lớn, mặc dù các nhân viên không phục lắm, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tiến hành các hoạt động giáng Sinh.

Nhưng chẳng bao lâu sau, phía bên văn phòng tổng giám đốc lại ra thông báo, vào tết Dương lịch, hoá đơn bữa tiệc của các bộ phận đều được thành toán đầy đủ.

Hiện giờ hai nhà máy của điện tử Qủa Xác có hơn ba ngàn người, căn bản không thể nào tổ chức tất niên cùng nhau, chỉ có thể tự bộ phận cấp hai, bộ phận cấp ba, thậm chí bộ phận cấp bốn tự tổ chức tất niên với nhau.

Các nhân viên đọc được thông báo mới, tâm trạng lại trở nên vui vẻ, tết Dương lịch cách giáng Sinh chỉ mấy ngày, hơn

nữa lại là chi trả toàn bộ, cùng lắm là chuyển hoạt động giáng Sinh đến tết Dương lịch là được, tóm lại cũng giống nhau.

Các nhân viên cảm thấy mình không chịu thiệt, Trần Hán Thăng cũng cảm thấy mình không thiệt, hình như đây đã là một kết cục có hậu.

Về tin tức Trần Hán Thăng nghiêm cấm toàn bộ nhà máy tổ chức lễ giáng Sinh, đã có không ít phương tiện truyền thông đưa tin, điều này đã dấy lên sự chú ý và thảo luận rộng khắp trong xã hội.

Có người cảm thấy chủ tịch Trần quả không hổ là doanh nhân dân tộc, cách làm như vậy chẳng có gì sai cả.

Có người lại cảm thấy đây là biểu hiện của sự không tự tin, một quốc gia lớn nên có tâm thế chấp nhận mọi thứ, lòng dạ của chủ tịch Trần quá nhỏ nhen.

Chỉ có thư ký Nhiếp sâu kín thở dài một hơi, đây là một vấn đề búa rìu "lề lối", bộ trưởng Trần "căm hận" lễ giáng Sinh như vậy, là vì hắn đã bị lật xe vào ngày hôm đó!

…

Một tuần sau, ngày 31 tháng 12, tết Dương lịch đã đến.

Hôm nay đối với Trần Hán Thăng mà nói thực sự vô cùng khó xử, bởi vì hắn không biết rốt cuộc nên đi đâu, hơn nữa không thể vi phạm nguyên tắc "xử lý sự việc công bằng".

Cho nên sau khi suy nghĩ một lúc, cuối cùng hắn gọi điện thoại cho La Tuyền.

"A lô."

Cảm xúc của Trần Hán Thăng tăng vọt: "Nói cho em một tin tức tốt, đêm nay anh sẽ đến Thương Hải đón năm mới với em!"

“Trần sư huynh!”

La Tuyền cảm động đến mức sắp bật khóc, nhưng cô còn chưa kịp nói hết thì điện thoại di động đã bị Hoàng Tiểu Hà cướp đoạt: “Hán Thăng à, tuyết lớn thế này cậu không cần phải đến đây đâu, giao thông cũng không thuận tiện, cậu không cần phải lo lắng cho La Tuyền, tôi và cha con bé đang ở bên cạnh nó.”

“Chúc mừng năm mới, bình an vui vẻ.”

Hoàng Tiểu Hà khách khí cúp điện thoại, ở giữa còn vang lên tiếng động muốn cướp điện thoại cho La Tuyền.

“Chán thật!”

Trần Hán Thăng vỗ đầu, lúc đầu hắn có ý định không đi đâu cả, chuẩn bị đón năm mới cùng tiểu sư muội, kết quả dì Hoàng sớm đã đoán trước được, nhìn chằm chằm vào La Tuyền đấy.

“A lô.”

Trần Hán Thăng lại gọi điện thoại cho Trịnh Quan Đề: “Bạn thân à, đêm nay cô định trải qua thế nào, vậy thì tôi đây dứt khoát huỷ bỏ tất cả cuộc hẹn hò, đón năm mới cùng cô nhé!”

“Tôi là người đầu tiên cậu gọi điện thoại sao?”

Trịnh Quan Đề hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng nói một cách hùng hồn đầy lý lẽ: “Cô có thể đi kiểm tra lịch sử trò chuyện của tôi, tôi vừa mới cầm điện thoại lên đã nhớ đến cô đấy.”

“Cảm ơn.”

Trịnh Quan Đề cười duyên một tiếng, nhưng cũng từ chối: "Tối nay công ty chúng tôi liên hoan, chúc mừng điện thoại di động đời thứ hai của Xiaomi bán thành công, nếu cậu không có chỗ nào để đi tôi có thể cho cậu mượn một chiếc ghế dựa."

"Cô đang khinh thường ai vậy?"

Trần Hán Thăng phỉ nhổ: "Tôi mà không có chỗ nào để đi sao? Tôi chỉ muốn tối nay cô được hời một chút, kết quả cô không quý trọng cơ hội được muôn vàn thiếu nữ hâm mộ này, tạm biệt!"

"Trần tra nam…"

Trịnh Quan Đề hiếm khi dịu dàng một chút: "Năm mới vui vẻ, bình an nhé."

"Hừ hừ hừ! Hừ hừ hừ!"

Trần Hán Thăng vừa cười lạnh vừa lục danh bạ một lần nữa, dừng lại một chút trên cái tên "Thương Nghiên Nghiên", nhưng lại nhanh chóng trượt đi.

Tối nay Thương Nghiên Nghiên dự định sẽ đón năm mới cùng với Thẩm Ấu Sở, cô đã nói từ lâu rồi.

"Cũng may còn có Trần Lam…"

Trần Hán Thăng lại gọi điện thoại cho em gái: "A lô, đêm nay em đón năm mới thế nào?"

"Em đón cùng với bạn cùng phòng, sao vậy?"

Phía bên Trần Lam đang cười nói ồn ào, còn có tiếng cười đùa của các cô gái.

"Khụ… Khụ…"

Khuôn mặt già của Trần Hán Thăng đỏ lên, hắn đang định hỏi tổng cộng có mấy người, có thể thêm một anh chàng đẹp trai giàu có được không?

Nhưng Trần Lam quá thông minh, hình như cô ấy đã đoán trước được mục đích của cuộc gọi này từ anh trai, hỏi dò: "Anh, tối nay anh không có chỗ nào để đi sao?"

"Hả… Không, không."

Trần Hán Thăng thề thốt phủ nhận: "Anh chỉ muốn nhắc nhở em một chút, không được uống rượu, rượu trái cây cũng không được, biết chưa?"

Sau khi nói xong câu cuối cùng, Trần Hán Thăng đã bày ra dáng vẻ của một "anh trai".

"Hiểu rồi."

Trần Lam cảm thấy dong dài nên muốn cúp máy, nhưng cũng không quên chúc phúc một câu: "Anh, bình an vui vẻ."

Sau khi kết thúc cuộc gọi với em gái, Trần Hán Thăng nhìn màn hình điện thoại di động chậm rãi biến thành màu đen, đột nhiên tát mình một cái: "Lúc này rồi mày còn mạnh miệng gì chứ, chẳng lẽ các em gái ở đại học Y không ngon sao?"

Nhưng cũng đã cúp máy rồi, nếu còn hỏi lại Trần Lam, chắc chắn sẽ bị em gái cười nhạo thật lâu.

Mặt mũi này, không thể vứt!

Cho nên Trần Hán Thăng suy nghĩ một lúc rồi gọi điện thoại cho Vương Tử Bác.

"Đêm nay mày thực sự đến chỗ của Tiểu Ngư Nhi sao?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Đón năm mới cùng với Biên Thi Thi?"

"Đúng vậy."

Vương Tử Bác cười nói: "Chẳng phải hôm qua tao đã nói với mày rồi sao, nhưng mày không đến."

Từ trong giọng điệu của cậu bạn nối khố còn có thể cảm nhận được sự mong chờ và vui vẻ mãnh liệt, Trần Hán Thăng đoán nếu để tên chó này đến với mình là điều không thực tế, cho nên chỉ nhàn nhạt nói: "Vậy chúng mày nói nhỏ một chút, đừng làm ồn đến đứa nhỏ."

"Không đâu."

Vương Tử Bác không cảm nhận được sự lạnh lùng của Trần Hán Thăng, còn giải thích: "Chúng tao chỉ cùng nhau đếm ngược vào lúc 12h mà thôi, Tiểu Trần, mày đi đâu chơi vậy, nếu không có chỗ nào đi, hay là…"

"Thôi quên đi."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói: "Còn một khối người đang mời tao đi đón năm mới đấy, tao chỉ hỏi một chút mà thôi."

"Cũng đúng."

Vương Tử Bác thành thật nói: "Cho dù không đến chỗ của Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, thì mày cũng có thể tuỳ tiện tìm được một nơi nào đó, tao rất tin vào chuyện này… Tút tút tút…"

Vương Tử Bác chỉ mới nói được một nửa, Trần Hán Thăng đã trực tiếp cúp máy.

"Mình đã nói sai chỗ nào rồi à?"

Vương Tử Bác lẩm bẩm nói, nhưng chẳng bao lâu sau đã bị Biên Thi Thi gọi đến đi trang trí phòng khách, đêm nay bọn họ muốn tổ chức một party "phe Tiểu Ngư".

Nhưng phía bên Trần Hán Thăng, hắn thực sự quá bi thảm, bởi vì không ai đón năm mới cùng với hắn.

Ngay cả mẹ ruột cũng đi đến chỗ của Thẩm Ấu Sở, Lương thái hậu rất thông minh, bà không cần biết là tết Dương lịch

hay âm lịch, ngày 30 tháng 12 đến chỗ của Tiểu Ngư Nhi, ngày 31 tháng 12 sẽ ở chỗ Thẩm Ấu Sở.

Còn về phần đón năm mới, không còn cách nào khác, ở chỗ nào thì đón chỗ đó thôi.

"Wao wao…"

Đột nhiên, từng đợt tiếng hoan hô vang lên dưới lầu phá vỡ suy nghĩ của Trần Hán Thăng, hoá ra, các bộ phận đã bắt đầu chúc mừng.

Bởi vì không có quy định về địa điểm liên quan nên có một số bộ phận trực tiếp mang bếp từ, thịt cừu đông lạnh, rau dưa… Đến văn phòng làm việc, một đám người vô cùng náo nhiệt ăn hết nồi lẩu.

Tiếng cười nói vui vẻ vô cùng náo nhiệt.

Có một số bộ phận liên quan bên ngoài, lãnh đạo lái xe, nhân viên đi nhờ xe, tất cả đều vui vẻ đi ra ngoài.

"Cốc cốc cốc"

Sau khi gõ cửa, Nhiếp Tiểu Vũ thò đầu vào thăm dò: "Ôi trời, bộ trưởng Trần vẫn chưa đi sao? Buổi nay cậu có hoạt động gì không?"

"Tôi còn có chút chuyện, lát nữa sẽ đi ra ngoài."

Trần Hán Thăng không chút hoang mang hỏi: "Còn cô thì sao?"

"Chị Tĩnh dẫn đầu, bộ phận hành chính liên hoan."

Nhiếp Tiểu Vũ nghiêng đầu nói: "Vậy chúng tôi đi đây, bộ trưởng Trần, năm mới bình an vui vẻ!"

Nói xong, cô thư ký nhỏ đóng sầm cửa một tiếng rồi rời đi, thậm chí còn không nghe thấy câu nói "khoan đã" của Trần Hán Thăng.

“Cô nhóc này không biết mời mình một tiếng.”

Trần Hán Thăng buồn bực nói.

Thực ra cũng không thể trách được cô thư ký nhỏ, ai có thể ngờ được chủ tịch Trần lại không có nơi nào để đi trong đêm giao thừa chứ?

Thời gian cứ thế trôi qua, từ 6: 30 đến 7 giờ, lại từ 7 giờ đến 8 giờ, Trần Hán Thăng vẫn chưa thể nghĩ ra nên đi đâu, bây giờ tâm trạng của hắn đang rất mâu thuẫn.

Trực tiếp trở về ký túc xá thì rất không cam lòng;

Nếu không trở về ký túc xá, ở lại văn phòng hình như cũng chỉ có thể xem Qvodplayer Qủa Xác.

“Mẹ nó…”

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ thực sự phải xem JAV để đón năm mới sao?”

“Tinh…”

Lúc này Vương Tử Bác gửi một tin nhắn đến.

Đó là một bức ảnh, trong bức ảnh, Tiêu Dung Ngư ôm Bé Tiểu Ngư Nhi ngồi ở vị trí chính giữa, bên trái là bà nội Tiêu, bên phải là giáo sư Tôn Bích Dư, sau đó theo thứ tự là Lữ Ngọc Thanh, Vương Tử Bác, Biên Thi Thi, Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường.

Má lúm đồng tiền của Tiêu Dung Ngư như hoa, có lẽ Bé Tiểu Ngư Nhi chưa từng thấy máy ảnh, ngơ ngác nhìn vào màn hình.

Nhìn thấy hai mẹ con này, Trần Hán Thăng cũng nở một nụ cười theo.

Không lâu sau, Thương Nghiên Nghiên cũng gửi một tin nhắn đến.

Vẫn là một bức ảnh chụp, Thẩm Ấu Sở ôm Bé Tiểu Ấu Sở ngồi ở chính giữa, bên trái là Lương thái hậu, bên phải là bà nội, sau đó theo thứ tự là mẹ hai Mạc, Hồ Lâm Ngữ, Kim Dương Minh và Đông Nhi, Phùng Quý và Thẩm Như Ý.

Thương Nghiên Nghiên ngồi ở phía trước Bé Tiểu Ấu Sở, đưa tay về phía máy ảnh.

Bé Tiểu Ấu Sở ngơ ngác, phun bong bóng đối với máy ảnh.

Nhìn thấy hai nhóm người này đều hạnh phúc như vậy, Trần Hán Thăng cảm thấy loại hạnh phúc này cũng giống như lây nhiễm sang mình, hắn đột nhiên cảm thấy không còn để ý mình đón năm mới như thế nào nữa.

Một mình thì sao chứ?

Vui vẻ là được rồi.

Sau khi lách tách tắt đèn tường trong văn phòng, Trần Hán Thăng đi ra khỏi toà nhà văn phòng, những bông tuyết bên ngoài vẫn đang rơi, lạnh lẽo dừng lại trên làn da, Trần Hán Thăng híp mắt đánh giá xung quanh một chút.

Rõ ràng hôm nay trong nhà máy vắng vẻ hơn nhiều, ngay cả phòng bảo vệ cũng chỉ có một người.

“Kẽo kẹt, kẽo kẹt”

Trần Hán Thăng không bung dù, dẫm lên mặt tuyết đi về phía phòng bảo vệ, một nhân viên bảo vệ khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc đồng phục đang trực ban bên trong.

“Cuối cùng mình cũng gặp được một người cô đơn.”

Trần Hán Thăng thầm mỉm cười trong lòng, hắn quyết định mời “người may mắn” này ăn một bữa tối, coi như là món quà năm mới của mình.

Sau khi gõ cánh cửa sổ "cốc cốc cốc", anh nhân viên bảo vệ không thể ngờ được rằng chủ tịch Trần sẽ đến đây, bàn tay câu nệ không biết đặt ở đâu.

"Không cần phải căng thẳng."

Trần Hán Thăng xua tay: "Sao chỉ có một mình anh trực ban, những người khác đâu?"

"Bọn họ, bọn họ…"

Anh nhân viên bảo vệ lắp bắp, không biết có nên nói thật không?

"Bọn họ đi rồi đúng không, đừng tưởng rằng tôi không biết gì."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tết nhất có người trực ban là tốt rồi."

"Bọn họ ăn xong sẽ đến đây thay ca."

Nhân viên bảo vệ gãi đầu, giải thích thay cho đồng nghiệp.

"Được."

Trần Hán Thăng nở nụ cười: "Sau khi tan tầm, anh chuẩn bị đi đâu?"

Trần Hán Thăng cho rằng anh ta sẽ nói trở về ký túc xá, không ngờ anh nhân viên bảo vệ nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Tôi sẽ đón năm mới cùng với vợ và con trai nhỏ, bọn họ đều đang chờ tôi ở bên ngoài."

"Cái gì?"

Sắc mặt Trần Hán Thăng thay đổi một chút, nhìn theo ánh mắt của nhân viên bảo vệ qua đó, quả nhiên có hai bóng người một cao một thấp đứng dưới tấm điêu khắc khổng lồ "K?".

Có lẽ đã phải chờ một lúc lâu, trên người bọn họ đều là tuyết.

“Sao anh không cho bọn họ vào trong?”

Trần Hán Thăng đẩy cửa sổ ra, đón hai mẹ con kia vào.

“Dựa theo quy định….”

Anh nhân viên bảo vệ kia vẫn còn đang do dự: “Người ngoài không thể vào, như vậy sẽ bị phạt tiền lương.”

“Không sao đâu.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Người là do tôi gọi vào, muốn phạt thì phạt tôi.”

Trần Hán Thăng cũng xảo quyệt, hắn cũng không dùng quyền của mình để vi phạm quy định, chỉ là cũng chấp nhận hình phạt mà thôi.

Sau khi hai mẹ con kia đi vào, đối mặt với ông chủ lớn của điện tử Qủa Xác, bọn họ cũng câu nệ không dám ngồi xuống, nhưng Trần Hán Thăng cũng không bày ra cái giá gì, chẳng bao lâu sau đã hỏi ra được người vợ đang làm việc trong một nhà máy sản xuất gần đây, con trai đang học trường nội trú cấp hai ở Giang Lăng, bình thường cơ hội gặp mặt của một nhà ba người này cũng không nhiều lắm.

Tranh thủ tết Dương Lịch này, bọn họ đã hẹn cùng nhau ăn cơm, chỉ là nhân viên bảo vệ còn có nhiệm vụ trực ban.

Trần Hán Thăng cười ha hả lăng nghe, thỉnh thoảng hỏi nhân viên bảo vệ về thành tích của con trai, chỉ là không nhắc đến chuyện muốn mời anh ta ăn cơm.

Một người ngoài như mình đừng nên quấy rầy cuộc đoàn tụ khó khăn lắm mới có được của người ta thì hơn.

Khoảng chừng chín rưỡi, một anh nhân viên bảo vệ trẻ tuổi khác đến đây thay ca, anh ta nhìn thấy ông chủ lớn thế mà lại ở đây, cũng bị doạ không dám nhúc nhích.

Nhưng Trần Hán Thăng không ngửi thấy mùi rượu, biết cấp dưới không uống rượu, xem ra vẫn biết nặng nhẹ.

"Chủ tịch Trần, chúng tôi đi đây."

Anh nhân viên bảo vệ cúi đầu chào tạm biệt, có lẽ là cảm ơn Trần Hán Thăng đã để vợ con anh ta vào tránh tuyết.

"Khoan đã."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, đột nhiên gọi anh ta lại: "Tôi cũng muốn đi ra ngoài một chuyến, nhân tiện đưa các anh đi."

Có lẽ vào giờ này, hơn nữa có tuyết rơi dày đặc, không biết bao lâu sau mới có thể đợi được một chuyến xe buýt, không hiểu đêm nay Trần Hán Thăng có chuyện gì, cứ thích nhìn những cảnh đoàn viên.

Nhân viên bảo vệ không biết thật hay giả, anh ta còn tưởng rằng chủ tịch Trần thực sự muốn đi ra ngoài, chờ đến khi một nhà ba người lên xe, Trần Hán Thăng dẫm chân ga chậm rãi lái khỏi nhà máy điện tử Qủa Xác.

Hình như những bông tuyết càng ngày càng lớn, nhưng trong xe vừa ấm áp vừa yên tĩnh, Trần Hán Thăng không mở miệng, một nhà ba người nhân viên bảo vệ cũng không dám nói chuyện.

"Chuyện là… Nguyện vọng cho năm mới của anh là gì?"

Một lát sau, có lẽ Trần Hán Thăng muốn tâm sự nên mở miệng phá vỡ sự im lặng.

"Tôi sao?"

Hình như đối với nhân viên bảo vệ mà nói, câu hỏi này cũng có chút khó khăn, thực ra anh ta làm gì có nguyện vọng nào, chỉ là muốn gia đình bình an vô sự mà thôi, ấp úng một

lúc lâu sau mới nói: “Năm mới, mọi người đều có thể bình an vui vẻ.”

“Ha ha ha…”

Sau khi nghe xong, Trần Hán Thăng cười ha ha.

Bình an vui vẻ, câu chúc mộc mạc và chân thành tha thiết nhất.

“Nguyện vọng năm mới của tôi…”

Trần Hán Thăng cười xong, cũng nhẹ nhàng nói: “Chẳng qua cũng là bình an vui vẻ mà thôi.”

Chương 984: Phong lưu và cool ngầu đều là chuyện cả đời (1)

Nói chung, sau kỳ nghỉ tết Dương lịch, cũng cách tết Nguyên Đán không còn xa nữa, cho dù năm nay tương đối đặc biệt, thực ra tết Nguyên Đán trúng ngày 18 tháng 2.

Tóm lại sau ngày mùng 1 tháng 1, về cơ bản các công ty sẽ bước vào giai đoạn tổng kết cuối năm, các trường đại học cao đẳng cũng sẽ dán thông báo thi cử, các cơ quan chính phủ cũng bắt đầu tiến hành các hội nghị khen thưởng.

Với sự mở rộng quy mô và tầm ảnh hưởng của điện tử Qủa Xác, tiêu chuẩn khen ngợi cũng dần dần tăng lên.

Giấy chứng nhận và danh hiệu của khu vực Giang Lăng đã bị "khinh thường", dù sao thì mối quan hệ giữa hai bên cũng rất tốt, các lãnh đạo khu vực đã thay đổi vài lần, nhưng mức độ ủng hộ của bọn họ đối với điện tử Qủa Xác chưa bao giờ giảm bớt, danh hiệu "Pizza Hut Giang Lăng" cũng được xác thực.

Giấy khen từ toà thị chính Kiến Nghiệp cũng cầm đến mỏi tay, ngay cả khi đó là hội nghị do bộ Công nghệ và Thông tin tỉnh Tô Đông tổ chức, phía bên điện tử Qủa Xác cũng chỉ là Tào Kiến Đức hoặc Thôi Chí Phong ra mặt.

Khi nào Trần Hán Thăng sẽ đích thân tham dự, đó là khi hội trường có các lãnh đạo của tỉnh, Trần Hán Thăng sẽ hi hi ha ha xuất hiện trên hàng ghế đầu.

Đây đều là những quy tắc bất thành văn trong việc ứng xử, muốn làm xáo trộn cũng không được.

Vào giữa tháng 1, điện tử Qủa Xác nhận được một lời mời từ bộ Công nghệ và Thông tin tham dự vào các cuộc họp liên quan vào cuối năm.

Với địa vị dẫn đầu ngành sản xuất điện thoại trong nước của điện tử Qủa Xác, chuyện này chẳng có gì ngạc nhiên cả, ngay cả Trịnh Quan Đề của Xiaomi cũng nhận được thư mời.

Các lãnh đạo hy vọng có thể nghe được quan điểm của đám người Trần Hán Thăng về sự phát triển của ngành sản xuất, sau khi tổng hợp ý kiến của bọn họ, sẽ xây dựng một số chính sách để thúc đẩy công nghệ và phát triển thị trường.

Bởi vì phải đi tham dự cuộc họp cùng với cô bạn thân Trịnh nên Trần Hán Thăng đã dẫn theo Hoàng Lập Khiêm và Đàm Anh, còn có hai người trợ lý từ văn phòng tổng giám đốc.

Lão Hoàng không phải là "người cũ" của nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ nên lúc đối mặt với Trịnh Quan Đề sẽ không cảm thấy xấu hổ, hơn nữa anh ta cũng am hiểu kỹ thuật và tương đối khéo léo, nên vẫn là người chịu trách nhiệm bộ phận mạng của điện tử Qủa Xác.

Trần Hán Thăng hy vọng anh ta có thể nói về ứng dụng của các phần mềm như Cộng đồng Qủa Xác, Qvodplayer Qủa Xác, trung tâm mua sắm Qủa Xác ở trước mặt ban lãnh đạo, bây giờ một doanh nghiệp hiện đại hoá muốn phát triển toàn diện thì kinh tế thực thể và kinh tế mạng thực sự là những thứ không thể thiếu.

Kinh tế thực thể là nền tảng, kinh tế mạng có thể kéo lên đến mức cao nhất, với địa vị hiện tại của điện tử Qủa Xác, lãnh đạo của bộ chắc chắn có thể nghe lọt tai.

Còn về phần Đàm Anh sao, Trần Hán Thăng có việc muốn dặn dò cô về vấn đề giải quyết "Tu La tràng".

Phía bên Trịnh Quan Đề ngoại trừ thư ký và trợ thủ ra, còn mang theo phó viện trưởng kỹ thuật của viện nghiên cứu liên hợp Qủa Xác.

Thực ra phó viện trưởng công nghệ đi theo cũng là chuyện bình thường, bởi vì Trịnh Quan Đề không biết nhiều về công nghệ, hơn nữa còn để quảng bá cho viện nghiên cứu Liên hợp Qủa Mễ, hy vọng các lãnh đạo của bộ có thể nhìn thấy được mức độ coi trọng của các công ty tư nhân đối với việc nghiên cứu phát minh khoa học kỹ thuật.

Với địa vị hiện tại của Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề, đặc biệt là trong những bài phát biểu ở các trường hợp công khai, rất nhiều lúc đều mang theo ý nghĩa sâu xa.

Còn về phần Nhan Ninh, đó là người quen cũ.

Sau khi Trần Hán Thăng an toàn trở về từ Hàn Quốc, Nhan Ninh cũng "công thành lui thân" từ Samsung, đi vào điện tử Xiaomi đảm nhận chức vụ phó tổ trưởng của "nhóm lãnh đạo hợp tác liên ngành."

Hiện giờ điện tử Xiaomi cũng càng ngày càng lớn mạnh, đặc biệt còn có một số cửa hàng thật ngoại tuyến, chắc chắn có không ít những chuyện như mâu thuẫn cãi cọ giữa các bộ phận với nhau, Nhan Ninh vừa khoé có thể sử dụng sở trường đặc biệt trong lĩnh vực quan hệ công chúng của cô ta, chuyên môn giải quyết những mâu thuẫn này.

"Chủ tịch Trần."

Lúc chạm mặt ở sân bay Lộc Khẩu, Nhan Ninh lịch sự chào hỏi một tiếng.

"Chúc mừng năm mới nhé."

Trần Hán Thăng cười hì hì lên tiếng.

Sự hiểu nhầm giữa Trần Hán Thăng và Nhan Ninh đã tiêu tan cùng với cái chết của Hoàng Tuệ, hắn hào phóng khí khái vung tay lên với mọi người: "Các bạn đã từng ngồi Đại Bôn, ngồi BMW, đã từng ngồi máy bay Boeing, nhưng đã bao giờ ngồi máy bay tư nhân chưa?"

"Hôm nay anh, Anh Tuấn sẽ cho các bạn thêm kiến thức."

Trần Hán Thăng đắc ý xoa eo: "Hãy đảm bảo điện thoại di động đầy pin, chụp nhiều thêm mấy tấm ảnh đăng tải lên Qzone, đảm bảo có thể khoe khoang suốt một năm."

"Phụt!"

Cô thư ký riêng Tưởng Vân Vân của Trịnh Quan Đề không nhịn được bật cười thành tiếng, ghé sát đến gần nói với bà chủ: "Sang năm mới rồi, nhưng chủ tịch Trần vẫn còn phong lưu như vậy."

"Đã thành tính rồi."

Trịnh Quan Đề ưu nhã đẩy kính râm lên: "Có lẽ cả đời này cũng sẽ như vậy chăng?"

…

Mặc dù giọng điệu của Trần Hán Thăng rất lớn nhưng hắn không hề khoác lác chút nào.

Việc kiểm tra an ninh của máy bay tư nhân là một lối đi VIP, đối với những ban quản lý cấp cao thường xuyên ngồi khoang hạng nhất giống như Hoàng Lập Khiêm và Nhan Ninh mà nói, bọn họ về cơ bản đã quen, nhưng rất nhiều người trong số những trợ thủ trẻ tuổi đi theo kia đều là lần đầu tiên đi vào phòng nghỉ VIP của sân bay.

Đặc biệt là ở trong phòng ngủ, bọn họ còn nhìn thấy một nữ minh tinh thường xuyên xuất hiện trên màn hình, không

nhịn được phấn khích nói nhỏ:

“Nhìn thấy không, chân cô ấy còn đẹp hơn cả trong TV.”

“Tôi còn là fans của cô ấy đấy, lát nữa muốn đi đến đó ký tên.”

“Như vậy liệu có quấy rầy người ta không, có lẽ sẽ bị từ chối.”

…

Phòng nghỉ tương đối yên tĩnh, những lời nói thì thầm này cũng đã bị cô minh tinh nghe thấy, cô ta đang uống ly nước người đại diện đưa đến, cho rằng lại là fans qua đường nào đó nên lạnh lùng liếc nhìn một chút.

“Khụ khụ…”

Vừa mới liếc mắt nhìn một cái, cô minh tinh kia đột nhiên sặc một ngụm, chỉ vào Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề, không nhịn được nhìn về phía người đại diện.

Người đại diện khẽ gật đầu, xác nhận thân phận của hai người này.

“Chủ tịch Trần, chủ tịch Trịnh, trùng hợp vậy sao?”

Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề vừa mới ngồi xuống, đột nhiên nghe thấy một tiếng chào hỏi quyến rũ, hoá ra là cô minh tinh kia đi đến.

Bây giờ cô ta lại tươi cười thân thiết, thậm chí còn mang theo một chút lấy lòng.

“Chào cô.”

Trịnh Quan Đề khách khí đáp lại một tiếng.

Trần Hán Thăng không nói gì, ánh mắt mang theo nghi vấn, giống như đang hỏi cô ta muốn làm gì.

“Tôi là fan của Qủa Xác và Xiaomi, cho nên cảm thấy vô cùng vui vẻ khi gặp được chủ tịch Trần và chủ tịch Trịnh.”

Phản ứng của cô nữ minh tinh kia cũng rất nhanh, lúc nói chuyện còn biết giấu chiếc điện thoại Nokia kia đi.

Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề đều là những nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, biết rõ ý định của cô minh tinh này, cùng với việc bảng xếp hạng tỷ phú Hồ Nhuận được công bố, một số nam nữ minh tinh trong giới giải trí liên tục phát ra tín hiệu bằng lòng “thị tẩm”.

Chuyện này có lẽ là một hành động bình thường trong giới tư bản, mấy người bạn bè giới tính nam trong giới thương trường của Trần Hán Thăng mỗi lần ra ngoài xã giao đều dẫn theo một nữ minh tinh, hơn nữa còn thuộc hạng hai trở nên.

Có một số nữ diễn viên còn là idol của Vương Tử Bác hồi cấp hai, Trần Hán Thăng quay về nói với cậu bạn nối khố, nhưng Vương Tử Bác cứ khăng khăng không tin, hình tượng trong phim truyền hình thuần khiết như vậy, cuộc sống hiện thực sao có thể hỗn loạn được chứ.

“Thật ngại quá.”

Đàm Anh vô cùng chu đáo, đi đến ngăn cản nói: “Chủ tịch Trần và chủ tịch Trịnh muốn nghỉ ngơi, lát nữa còn phải đi máy bay.”

“Phải, phải rồi.”

Cô minh tinh biết ý tứ của Đàm Anh, cười nói: “Tôi đến đây chào hỏi một tiếng, nhân tiện hỏi xem các chị chuyến nào, có lẽ cùng một chuyến bay cũng nên.”

“Thật ngại quá, chúng tôi không thể bay cùng chuyến được.”

Đàm Anh đã hơi mất kiên nhẫn.

“Chậc chậc.”

Hoàng Lập Khiêm ở bên cạnh thảnh thơi đọc báo, thầm nghĩ chẳng trách Đàm Anh có thể thăng lên P6 nhanh như vậy, còn trở thành phó quản lý của văn phòng tổng giám đốc.

Một cô thư ký đủ tư cách, năng lực hàng đầu chính là nắm bắt tâm tư của lãnh đạo một cách chuẩn xác, sau đó tự mình biểu đạt ra ngoài những cảm xúc là lãnh đạo không tiện biểu đạt.

Bây giờ Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề chỉ muốn trò chuyện uống cà phê, không muốn giao lưu với những minh tinh này, nhưng trực tiếp trở mặt hình như cũng không tốt lắm, cho nên Đàm Anh đã đứng dậy.

“Trong phòng nghỉ không nhiều người lắm, nói không chừng chính là trùng hợp như vậy.”

Cô minh tinh cảm nhận được sự phản cảm của Đàm Anh, nhưng vẫn không từ bỏ.

Trần Hán Thăng sở hữu khối tài sản 2,1 tỷ tệ, Trịnh Quan Đề 1,1 tỷ tệ, nghe nói đây còn là giá trị tài sản khi doanh nghiệp chưa đưa ra thị trường, một khi Qủa Xác hoặc Xiaomi đưa ra thị trường , khối tài sản của bọn họ sẽ gia tăng gấp đôi.

Cho nên khó khăn lắm mới có thể đụng đến hai người này, nhất định phải nỗ lực bắt lất, còn về mấy thứ như tôn nghiêm gì đó, một vai nữ chính trong một bộ phim có đáng không?

“Chúng tôi thực sự không thể đi cùng chuyến.”

Đàm Anh gằn từng chữ nói: “Bởi vì chúng tôi đi máy bay tư nhân.”

Chương 985: Phong lưu và cool ngầu đều là chuyện cả đời (2)

“Máy bay tư nhân?”

Cô minh tinh nghe xong thì sửng sốt một chút, sau đó trong mắt mang theo sự hâm mộ, ngại ngùng quay trở về chỗ ngồi ban đầu.

Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề đều không để ở trong lòng, tiếp tục thảo luận về những chủ đề sẽ phát biểu trước bộ Công nghệ và Thông tin, nhưng những người trợ lý trẻ tuổi đi cùng đó, bọn họ cùng im lặng lúc, khi nói chuyện một lần nữa đột nhiên mang theo rất nhiều cảm thán.

“Chuyện là… Cậu còn muốn xin chữ ký nữa không?”

“Từ bỏ, tôi cảm thấy rất không thú vị.”

“Đúng vậy, vẫn nên nghiêm túc làm việc thì hơn, cho dù không thể trở thành chủ tịch Trần thì cũng phải cố gắng trở thành một quản lý cấp cao giống như giám đốc Hoàng, có lẽ cô minh tinh kia cũng không còn cao cao tại thượng như vậy nữa.”

…

“Haiz…”

Hoàng Lập Khiêm lắc đầu thở dài, giọng điệu của những người trẻ tuổi hiện giờ thật lớn, giống như cấp bậc của mình hiện tại dễ đạt đến lắm vậy.

Lão Hoàng đang là P9 của điện tử Qủa Xác, có rất ít quản lý cấp cao cùng bậc trong nhà máy, thu nhập hàng năm, tính cả tiền chia hoa hồng sản phẩm lên đến mười triệu tệ, là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm trong ngành.

Chờ đến khi điện tử Qủa Xác lên thị trường, địa vị của Hoàng Lập Khiêm sẽ còn tiếp tục tăng lên, nếu so sánh với Tencent thì có lẽ anh ta sẽ vượt qua Trương Tiểu Long.

Nhưng tính tình của Lão Hoàng không tồi, văn phòng tổng giám đốc cũng không phải là cấp dưới trực tiếp của hắn nên tiếp tục cười ha ha lật báo.

Khoảng chừng mười giờ rưỡi sáng, Uông Minh Xuân của Hàng không Phương Nam mặc đồng phục tiếp viên hàng không màu trắng xanh mỉm cười đến đây đón người.

Máy bay tư nhân có lợi thế như vậy đấy, Trần Hán Thăng tỏ vẻ muốn đi vào lúc 11 giờ thì phía bên Hàng không Phương Nam sẽ phối hợp sắp xếp, bảo đảm máy bay có thể cất cánh đúng mười một giờ, rất ít khi xuất hiện tình huống chậm trễ.

“Chủ tịch Trần, mời bên này.”

Uông Minh Xuân lại đến chào hỏi với Trịnh Quan Đề: “Chủ tịch Trịnh, chào ngài.”

Trịnh Quan Đề khẽ gật đầu, đoàn người vừa nói vừa cười rời khỏi phòng nghỉ VIP, chỉ để lại cô minh tinh với vẻ mặt tràn ngập khát vọng.

“Đừng nghĩ nhiều nữa.”

Người đại diện nói: “Ánh mắt của Trần Hán Thăng rất cao, chỉ cần hắn có ý tứ này thì học viện Sân khấu Thượng Hải cũng có thể xếp hàng dài đến Kiến Nghiệp, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghe nói có người nào trong giới được Trần Hán Thăng ưu ái.

“Ồ.”

Cô minh tinh tiếc nuối gật đầu.

“Trần Qủa Xác” là một miếng thịt Đường Tăng, có tiền, thế lực lớn, điều quan trọng nhất là còn trẻ, không giống như những gã đàn ông trung niên bụng phệ đầy dầu mỡ hơn năm tuổi kia.

Ngay khi cô ta đang miên man suy nghĩ thì vừa khéo có một kim chủ gọi điện thoại đến, cô minh tinh nhanh chóng điều chỉnh tốt cảm xúc, mang theo một chút nũng nịu bắt máy: “Anh Vương, người ta vẫn chưa đăng ký đâu, lúc nào ngài có thể mua máy bay tư nhân vậy, như thế em đi gặp anh cũng có thể tiết kiệm chút thời gian.”

…

Vào năm 2007, máy bay tư nhân thực sự rất hiếm thấy, đặc biệt còn là Gulfstream 550 cao cấp.

Cho nên sau khi bước lên máy bay, ngoại trừ Trịnh Quan Đề ra, ngay cả Hoàng Lập Khiêm cũng bị nội thất xa hoa bên trong làm cho choáng váng, mọi người sờ soạng vào ghế dựa bằng da thật, gõ vào bàn gỗ đỏ, đồng thời đánh giá quầy bar nhỏ và phòng bếp, khiếp sợ trước áp lực của tiền tài, đám người không ai nói với ai câu gì.

Còn về phần phòng nghỉ ngơi trong cùng, cho dù trong lòng tò mò như thế nào đi chăng nữa cũng không có ai ngu ngốc đẩy ra, rõ ràng trong đó là không gian riêng tư của chủ tịch Trần.

“Các quý cô và quý ngài, hoan nghênh quý khách lên máy bay đến Bắc Kinh lần này, tôi là tiếp viên hàng không của các vị- Uông Minh Xuân.”

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía trước, hoá ra là Uông Minh Xuân dẫn theo một tiếp viên hàng

không khác, còn có cơ trưởng, cơ phó tự giới thiệu bản thân.

Hành động này là thủ tục thông thường trên các chuyến bay bình thường, nhưng ở trên máy bay tư nhân, mọi người đều có chút mất tự nhiên, dù sao cũng có ít người.

Ngay cả Trần Hán Thăng cũng đã suy nghĩ xem sau này có nên lược bỏ bước này không, chào hỏi một tiếng là được rồi, nghiêm túc giới thiệu thực sự có cảm giác ngại ngùng sâu sắc.

Cũng may phần giới thiệu đã kết thúc, sau khi cất cánh đúng 11 giờ, lại trải qua một trận ngạc nhiên và ồn ào nữa, chiếc Gulfstream 550 cuối cùng cũng được chậm rãi tiếp thu.

Các trợ lý trẻ tuổi đều đang "lách tách lách tách" chụp ảnh, bởi vì bọn họ thực sự không cần phải làm gì cả, các tiếp viên hàng không chu đáo đã làm việc đó rồi.

Trịnh Quan Đề và Hoàng Lập Khiêm đang thảo luận về phần mềm Qvodplayer và Qủa Xác cloud, xem ra sau khi bố trí các cửa hàng ngoại tuyến, cô bạn thân Trịnh cũng đang có ý định đưa Xiaomi tiến quân vào internet.

Trần Hán Thăng bật màn hình tivi trên máy bay ra, cười ha hả xem "Võ Lâm ngoại truyện".

Đây là một bộ phim truyền hình được phát sóng vào năm ngoái, lúc trước khi Trần Hán Thăng nhìn thấy "Bạch Triển Đường và Đồng Tương Ngọc" trên màn hình, hắn còn ngẩn người một lúc lâu, bởi vì hắn theo bản năng cảm thấy bộ phim này được sản xuất sau năm 2015.

Xem ra những bộ phim truyền hình kinh điển này có ma lực rút ngắn thời gian, hơn nữa điều kỳ lạ chính là, cho dù Trần Hán Thăng đã biết các tình tiết câu chuyện tiếp theo, nhưng vẫn có thể xem một cách ngon lành.

Tương tự còn có "Lượng Kiếm" phiên bản Lý Ấu Bân, mặc dù không cố ý tìm kiếm, nhưng chỉ cần được phát sóng

trên TV, hắn vẫn có thể yên tĩnh xem xong một tập.

Đàm Anh đang nói chuyện với Uông Minh Xuân, thoạt nhìn mối quan hệ giữa hai người bọn họ có vẻ không tồi, ánh mắt Trần Hán Thăng thỉnh thoảng lướt qua, vẻ mặt cũng không có quá nhiều sự thay đổi.

Tưởng Vân Vân cũng đang xem "Võ Lâm ngoại truyện", thỉnh thoảng tiếng cười còn lớn hơn cả Trần Hán Thăng.

"Bà chủ của cô đang nói chuyện đấy."

Trần Hán Thăng chê cô ta ồn ào, quay đầu lại nói: "Cô làm thư ký không nên ghi chép gì đó sao? Nếu đổi lại thành Nhiếp Tiểu Vũ, tôi không…"

"Nếu đổi lại là Nhiếp Tiểu Vũ thì sao?"

Tương Vân Vẫn chớp mắt hỏi.

Nhà máy của hai bên là hàng xóm, ai cũng biết mối quan hệ giữa chủ tịch Trần và thư ký Nhiếp không bình thường.

Cái "không bình thường" này không phải là trai gái, mà càng giống tình cảm giữa anh trai em gái hơn, cho nên Tưởng Vân Vân không tin Trần Hán Thăng sẽ trách phạt Nhiếp Tiểu Vũ.

"Nếu đổi lại là cô ấy…"

Quả nhiên Trần Hán Thăng thở dài, dịch mông ngồi sang bên cạnh: "Tôi sẽ để cô ấy ngồi xuống, từ từ xem."

"Ha ha ha…"

Tưởng Vân Vân cũng là người có tính tình hoạt bát, che miệng mỉm cười.

Từ Kiến Nghiệp bay đến thủ đô cũng chỉ mất hai tiếng đồng hồ, hơn một giờ chiều đã đến sân bay quốc tế Bắc Kinh, rõ ràng thời tiết ở đây khác với Kiến Nghiệp, bầu không khí

lạnh lẽo ở Kiến Nghiệp lúc nào cũng ẩm ướt, trong khi bầu không khí ở thủ đô lại khô ráo và giá rét, còn kèm theo một chút hương vị gió cát.

Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề đều có bạn bè trên thương trường ở thủ đô, nhưng bọn họ không liên lạc với ai, một đám người tự bắt xe đến khách sạn năm sao đã đặt trước.

Khách sạn này cách phố Trường An không xa, con phố Trường An về cơ bản đều là trụ sở của các bộ và ban ngành lớn, cho nên Trần Hán Thăng luôn nghi thần nghi quỷ, nhìn bất cứ ai bên ngoài khách sạn cũng giống cảnh sát mặc thường phục.

Sau khi cất hành lý, bởi vì ngày mai mới tham gia hội nghị nên mọi người tụ tập lại với nhau thương lượng xem tối nay sẽ đi dạo ở đâu, thưởng thức sự uy nghiêm của Tử Cấm Thành.

Thực ra, trong lòng Trần Hán Thăng rất muốn đi đến "Thiên đường trái đất", nhưng bây giờ chắc chắn không phải thời cơ phù hợp, dù sao cô bạn thân Trịnh cũng đang ở đây mà.

Đám người Tưởng Vân Vân mồm năm miệng mười đưa ra rất nhiều ý kiến, cái gì mà cố cung, thiên đàn, Vạn Lý Trường Thành… Tất cả đều được liệt kê, đương nhiên cũng có người muốn đến quán bar Công Thể trong truyền thuyết.

"Tôi muốn đến đại học Thanh Hoa."

Hoàng Lập Khiêm đưa ra một địa danh không thể tưởng tượng được.

"Tại sao?"

Trần Hán Thăng cảm thấy rất kỳ quái: "Lão Hoàng, anh là cử nhân, thạc sĩ tiến sĩ của đại học Phục Đán mà, đại học Thanh Hoa có liên quan gì đến anh."

“Lúc còn đi học, thành tích của tôi rất tốt, lúc đó cả cha mẹ và thầy cô giáo đều cảm thấy tôi có thể thi đậu vào Thanh Hoa.”

Hoàng Lập Khiêm nói: “Kết quả năm đó không làm tốt, tổng điểm thấp hơn vài điểm nên trong lòng tôi vẫn luôn cảm thấy hơi tiếc nuối, sau này mỗi lần đến thủ đô công tác, tôi đều đến đại học Thanh Hoa đi dạo một vòng để trải nghiệm tiếc nuối của thanh xuân.”

“Ồ.”

Mọi người đều bừng tỉnh hiểu ra, Trịnh Quan Đề cũng gật đầu: “Vậy đến đại học Thanh Hoa đi, tôi cũng đã từng đi đến trường đại học một lần.”

“Sao vậy?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Cô cũng có “ước mơ từ nhỏ” sao? Lúc nhỏ muốn được vào Thanh Hoa?”

“Tôi đơn giản chỉ là tò mò thôi.”

Trịnh Quan Đề nhún vai: “Trường đại học của tôi còn cao hơn nhiều so với Thanh Hoa trên bảng xếp hạng các trường đại học trên thế giới.”

Thấy cô bạn thân Trịnh và Hoàng Lập Khiêm đều đến Thanh Hoa, ngoại trừ thiên đường trái đất ra, Trần Hán Thăng đi đâu cũng được, vì thế dứt khoát gật đầu nói: “Được rồi, vậy đến Thanh Hoa.”

“Hả?”

Lần này tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Hán Thăng, giống như vô cùng ngạc nhiên trước sự lựa chọn này của hắn vậy?

Từ lúc nào chủ tịch Trần đã có hứng thú với ngôi trường hàng đầu này?

“Thực ra…”

Đối mặt với những ánh mắt nghi ngờ này, Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, giọng điệu đột nhiên trở nên trầm thấp: “Năm tôi học cấp ba, Thanh Hoa có gửi cho trường chúng tôi hai suất tuyển thẳng, nhưng tôi không chọn đi đến đó, một mặt là vì tôi không thích khí hậu thủ đô lắm, mặt khác…”

Lúc nói đến đây, Trần Hán Thăng còn cố ý dừng lại một chút.

Hoàng Lập Khiêm chỉ biết lên đại học chủ tịch Trần không học hành nghiêm túc, nhưng không biết gì về mấy chuyện vào thời cấp ba của hắn, cho rằng thực sự đã xảy ra chuyện gì đó nên anh ta hỏi: “Về phương diện khác thì sao?”

“Mặt khác…”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Người được tuyển thẳng không phải là tôi, ông đây còn đi cái búa!”

“Chậc.”

Mọi người đều nhàm chán xua tay, lại bị hớ một lần nữa.

Trịnh Quan Đề mím môi mỉm cười, quả nhiên người này không có ngày nào không lảm nhảm.

Chương 986: Tự mình làm nhà cái của mình

Trường đại học Thanh Hoa nằm trên đường Hải Điến quận Song Thanh, Hoàng Lập Khiêm quen thuộc giống như trở về trường học cũ, vừa đi vừa giải thích đây là cổng lớn Thanh Hoa, đây là sảnh chính, đây là đồng hồ mặt trời…

Trần Hán Thăng nhìn dáng vẻ nhiệt tình của Lão Hoàng, hài hước hỏi: "Học viện Máy tính của Thanh Hoa đã từng mời anh đến làm giảng viên dự thính chưa?"

"Chưa."

Hoàng Lập Khiêm lắc đầu, nhưng anh ta lại nhanh chóng bổ sung, nói: "Nhưng Phục Đán thì có mời."

"Sao tôi chưa nghe nói đến chuyện này."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, trong những tình huống bình thường, những việc như thế này cần phải báo cáo lên công ty.

"Bởi vì tôi đã từ chối."

Lão Hoàng nở nụ cười hiền hậu: "Tôi vẫn một lòng chờ lời mời của Thanh Hoa."

"Phi!"

Trần Hán Thăng phỉ nhổ, ngay cả trường học cũ cũng từ chối, con mẹ nó đúng là Đán gian.

Nhưng trong lúc đi dạo trong trường đại học, Lão Hoàng nói đến một số chuyện lý thú của mình, lúc này mọi người mới

hiểu được tại sao giám đốc Hoàng lại canh cánh trong lòng với Thanh Hoa.

Rất nhiều năm về trước, vào lần đầu tiên Lão Hoàng đi đến đại học Thanh Hoa, bởi vì trường học quá lớn nên đã lạc đường, đêm hôm khuya khoắt rồi vẫn không tìm ra được, ông trời cũng không có ý tốt đổ xuống cơn mưa, cuối cùng anh ta chỉ có thể chạy đến trú mưa dưới một toà nhà thí nghiệm.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, lúc đó Hoàng Lập Khiêm còn nhỏ tuổi nên rất ngại hỏi đường các bạn học đi ngang qua.

"Ngay khi tôi đang do dự và sốt ruột thì có một người phụ nữ mặc váy hoa, hình như đã nhìn thấy sự bối rối của tôi."

Nói đến đây, ngay cả vẻ mặt Hoàng Lập Khiêm cũng trở nên dịu dàng: "Cô ấy chủ động đi đến hỏi, bạn học, có phải bạn bị lạc đường không?"

"Tôi vội vàng nói đúng vậy."

Lão Hoàng ngại ngùng mỉm cười: "Sau đó cô ấy bung dù đưa tôi đi đến cổng trường, trên đường đi, cô ấy hỏi tôi học trường nào, tôi trả lời là đại học Phục Đán, cô ấy nói cũng được."

"Lúc đến cổng."

Hoàng Lập Khiêm nói: "Tôi lấy hết can đảm hỏi một câu, sư tỷ, chị là sinh viên khoa nào của trường Thanh Hoa."

Những câu chuyện như thế này lúc nào cũng thu hút người khác, mọi người đều tập trung tinh thần lắng nghe, hơn nữa trong lòng đều mong chờ có một kết cục tốt đẹp.

Chỉ là Trần Hán Thăng cảm thấy khó hiểu, người yêu của Hoàng Lập Khiêm hình như không phải tốt nghiệp đại học Thanh Hoa.

“Lúc ấy tôi là nghiên cứu sinh năm nhất, thầm nghĩ nếu chênh lệch tuổi tác không lớn lắm thì tôi sẽ xin số QQ của cô ấy, kết quả…”

Nói đến đây, Lão Hoàng đột nhiên thở dài, dừng lại trong khoảnh khắc mấy chốt này, tất cả mọi người đều không nhịn được nhíu mày.

“Kết quả cô ấy nói cô ấy là giảng viên trường đại học Thanh Hoa, không phải sinh viên.”

Hoàng Lập Khiêm cười khổ một tiếng: “Sau khi nghe nói cô ấy là giảng viên, tôi hoàn toàn không dám xin QQ nữa, kết quả suốt bao nhiêu năm qua, trong đầu tôi chỉ có thể nhớ rõ chiếc váy hoa trong mưa kia…”

“Haiza…”

Câu chuyện cứ thế kết thúc ở đây, người kể chuyện cảm thấy phiền muộn, người nghe chuyện cảm thấy chưa đã thèm, đồng loạt phê bình Lão Hoàng non, giảng viên thì sao chứ?

Chỉ cần lá gan đủ lớn thì giảng viên cũng nghỉ sinh!

Mồm miệng khoác lác không mất phí, nếu thực sự đổi ngược lại vị trí, có lẽ chỉ có Trần Hán Thăng mới dám xin QQ trong tình huống như vậy.

Nhưng nhờ có câu chuyện này của Hoàng Lập Khiêm đã lập tức kéo gần khoảng cách giữa mọi người, bởi vì mọi người đều phát hiện ra rằng những quản lý cấp cao thu nhập một năm chục triệu tệ đó, thực chất cũng sẽ có lúc “yêu mà không có được”.

Vì thế, những trợ lý trẻ tuổi của văn phòng tổng giám đốc kia đồng loạt nói đến những tiếc nuối trong quá khứ của mình, Trịnh Quan Đề lắng nghe được một lúc, đột nhiên hỏi Trần Hán Thăng: “Chủ tịch Trần thì sao? Suốt bao nhiêu năm qua, cậu có tiếc nuối gì không?”

“Có.”

Trần Hán Thăng gật đầu.

Nhóm người này lập tức yên tĩnh lại, cơ hội có thể nghe thấy bí mật của chủ tịch Trần không nhiều lắm đâu.

“Vào một đêm ở Hàn Quốc.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói: “Có lẽ tôi nên đến khách sạn, đến nay nhớ lại vẫn cảm thấy hối hận.”

“Cái gì?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chủ tịch Trần nói không đầu không đuôi, “Hàn Quốc, khách sạn, ngủ” rốt cuộc là có ý gì?

Bọn họ cho rằng chủ tịch Trịnh có thể hiểu được, kết quả phát hiện cô ấy cũng bày ra vẻ mặt ngơ ngác.

Chỉ có thư ký nhỏ bên cạnh cô bạn thân Trịnh phát hiện bà chủ không bình thường.

Cho dù chủ tịch Trịnh bày ra dáng vẻ không hiểu gì, nhưng bên dưới những sợi tóc hai bên thái dương đã lặng lẽ nhuộm đỏ.

…

Bọn họ đi dạo ở đại học Thanh Hoa đến hơn sáu giờ, trong khoảng thời gian đó có không ít bạn bè liên lạc với Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề, tỏ vẻ muốn làm chủ nhà mời khách, nhưng đều bị bọn họ tìm lý do từ chối.

Buổi tối hôm đó, người của hai công ty đi đến Toàn Tụ Đức để ăn vịt quay, sau đó chụp ảnh ở quảng trường Thăng Kỳ, cuối cùng đám người lần lượt trở về khách sạn, mỗi người đều chuẩn bị tài liệu cho cuộc hội nghị ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, trong phòng họp lớn của bộ Công nghệ và Thông tin, Trần Hán Thăng gặp gỡ các công ty hàng đầu

trong ngành sản xuất điện tử và thương mại điện tử ở nhiều tỉnh thành khác nhau.

Đương nhiên, trong lòng những người khác, "Trần Qủa Xác" cũng là bá chủ một phương, chỗ ngồi cũng được sắp xếp ở vị trí thứ nhất.

Không thể không nói, trong phòng họp này, các doanh nghiệp ở thủ đô có năng lực mạnh nhất, Sohu, Lenovo, Baidu, 360…, bao gồm cả JD. Com sau này, tất cả bọn họ đều khởi bước từ Trung Quan Thôn, là "giới Bắc Kinh" chính gốc.

Nếu so sánh, tỉnh Tô Đông ngoại trừ Qủa Xác và Xiaomi ra thì cũng chỉ có Tô Ninh có thể miễn cưỡng đánh, Tiểu Thiên Nga chỉ chuyên về sản xuất máy giặt đã không còn nằm trên con thuyền lớn của thế giới mới này nữa rồi.

Các doanh nghiệp ở Chiết Trung cũng không nhiều lắm, ngoại trừ Alibaba ra, những công ty khác đều là hai hoặc ba con cá lớn nhỏ;

Trong khu vực châu thổ sông Châu Giang, bỗng nhiên nổi lên rất nhiều gã khổng lồ, Tencent, Huawei, Gree, Midea…

Nhưng không phải tất cả công ty ở cùng một chỗ đều đoàn kết, dựa vào tin tức mà Trần Hán Thăng biết được, cho dù là giới Bắc Kinh hay giới Châu Giang, trên thực tế, các cuộc đấu đá nội bộ tương đối khốc liệt, thậm chí còn sẽ mượn sức các công ty khác để củng cố sức mạnh của mình.

"Đã là nhà thứ ba rồi."

Trịnh Quan Đề đi đến bên cạnh Trần Hán Thăng, xoè lòng bàn tay có ba tấm danh thiếp ra: "Hội nghị còn chưa bắt đầu, nhưng đã có ba người tìm đến tôi, hy vọng Xiaomi có thể hợp tác với bọn họ để tạo ra một liên minh tư bản mạnh mẽ."

"Cô trả lời như thế nào?"

Trần Hán Thăng bĩu môi hỏi.

“Tôi nói Xiaomi chỉ là một công ty mới.”

Cô bạn thân Trịnh nở một nụ cười giảo hoạt: “Không phải là con dê đầu đàn ở Kiến Nghiệp, chi bằng các anh đến hỏi Trần Qủa Xác một chút đi, bây giờ anh ta là nhân vật lão làng.”

“Chẳng trách…”

Trần Hán Thăng lấy từ trong túi ra một xấp danh thiếp, khoảng hơn chục tấm.

“Ha ha…”

Trịnh Quan Đề vui sướng khi thấy người khác gặp hoạ nói: “Cậu định làm gì đây, đơn đả độc đấu hay là ôm thành đoàn.”

“Lúc trước Trình Đức Quân của Thâm Thông bảo tôi gia nhập vào trận địa của bọn họ.”

Trần Hán Thăng không trả lời, ngược lại nhắc đến một chuyện lúc trước: “Trước kia Lão Trình muốn tự làm ông chủ, bây giờ bởi vì lý do kinh doanh, Thâm Thông và Ali qua lại rất thân thiết, bọn họ có thể coi là cùng một nhóm.”

“Nhưng mà.”

Trần Hán Thăng còn nói thêm: “Mối quan hệ giữa Qủa Xác và Tencent cũng không tồi, bây giờ Qzone vẫn đang hợp tác, bọn họ cũng vươn một cành oliu với tôi.”

“Ừ.”

Trịnh Quan Đề nhìn về phía Trần Hán Thăng, chờ hắn đưa ra ý kiến.

“Thực ra tôi không muốn tham gia vào bên nào cả.”

Trần Hán Thăng cắn môi nói: “Chúng ta dứt khoát lấy Qủa Xác và Xiaomi làm nền tảng, dựa vào tài nguyên của Kiến

Nghiệp, Thượng Hải và những giáo sư nhân tài đại học Khoa học và Công nghệ Trung Quốc đó để từ từ phát triển thực lực của mình.”

Trịnh Quan Đề gật đầu, xem ra Trần Hán Thăng không có ý định tham gia vào cuộc tranh đấu trong giới tư bản giữa “Nhị Mã”, “Sohu và Net ease”, “Kim Sơn và 360”, có ý định tự làm nhà cái của riêng mình.

Như vậy vừa có lợi vừa có hại, nhưng cô bạn thân Trịnh vẫn chưa hiểu rõ lắm “Đại học Khoa học và Công nghệ Trung Quốc đến từ An Huy đúng không, bọn họ có thể đồng ý làm trung tâm dự trữ nhân tài cho Qủa Xác sao?”

“Chuyện này cô không hiểu đâu.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Kiến Nghiệp trên danh nghĩa là thuộc tỉnh Tô Đông, thực chất lại là tỉnh An Huy, đồng hương An Huy chưa chắc đã thích Hợp Phì, nhưng chắc chắn thích Kiến Nghiệp.”

Chương 987: Bỗng nhiên quay đầu lại, Đề ca đang ở đó, nơi ngọn đèn dầu rã rời

Trịnh Quan Đề là người Hồng Kông, mặc dù đã đến Kiến Nghiệp nhiều năm, tiếng phổ thông còn tốt hơn người dân bản xứ rất nhiều, nhưng vẫn không thể nào hiểu được "yêu hận tình thù" giữa các tỉnh đại lục, cô đã từng hỏi Trần Hán Thăng, tại sao tỉnh Tô Đông lại được gọi là "tỉnh nội đấu", tại sao Lưỡng Quảng khu đông lại gọi là "tỉnh ăn nhiều".

Trần Hán Thăng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ nói qua loa tỏ vẻ các cư dân mạng thực sự rất có tài, ngay cả tên hiệu cũng có thể gọi một cách chuẩn xác như vậy.

Chẳng bao lâu sau, mấy vị lãnh đạo đi vào trong phòng họp, trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, cuộc hội nghị thường niên chính thức bắt đầu.

Hội nghị lần này sẽ kéo dài liên tục trong hai ngày, quy trình cũng giống như những cuộc hội nghị trước.

Sáng ngày đầu tiên là các lãnh đạo phát biểu, sau đó tiến hành tổng kết và nhận xét công tác toàn bộ ngành sản xuất.

Buổi chiều là lễ trao giải, trao thưởng cho các công ty doanh nghiệp có đóng góp xuất sắc hàng năm, mặc dù đây là lần đầu tiên tham gia vào cuộc hội nghị của bộ Công nghệ và Thông tin, nhưng Qủa Xác vẫn nhận được bằng khen.

Sáng sớm ngày hôm sau, các công ty xuất sắc sẽ được sắp xếp để phát biểu.

Hoàng Lập Khiêm sẽ đại diện cho điện tử Qủa Xác phát biểu một bản báo cáo, giải thích kỹ càng tỉ mỉ tầm quan trọng của Qvodplayer Qủa Xác, Cộng đồng Qủa Xác, Qủa Xác cloud đối với điện tử Qủa Xác, bao gồm cả các tác động liên quan.

Mọi người đều có thể nghe ra được, vị quản lý cấp cao của hội đồng quản trị Qủa Xác này đang muốn biểu đạt hai ý tứ.

Thứ nhất, hy vọng lãnh đạo bộ coi trọng kinh tế internet và nhìn nhận đúng đắn các phần mềm ứng dụng này.

Thứ hai, giống như còn mang theo một chút hương vị cảnh cáo, tuyên bố rằng "Từ trước đến nay Qvodplayer chính là một phần không thể tách rời của điện tử Qủa Xác, nghiêm cấm các thế lực bên ngoài nhúng tay vào miếng bánh kem này".

Các ông chủ bên dưới giống như đang trầm tư suy nghĩ gì đó, trên thế giới này không có bức tường nào không lọt gió, có một số việc đã không phải là bí mật.

Tất cả mọi người đều biết rằng chức năng của Qvodplayer Qủa Xác rất nổi bật, số thành viên đăng ký trong nước đã vượt quá con số một trăm triệu, cho dù con số thống kê này còn nhiều hơn khoảng mười triệu so với số lượng cư dân mạng Trung Quốc.

Cho dù có người dùng đăng ký nhiều lần đi chăng nữa thì chắc chắn vẫn có những kẻ háo sắc lên mạng chỉ để xem phim.

Bây giờ phần mềm tiêu chuẩn để lên mạng chính là dùng tài khoản của QQ và Qvodplayer, có một số quán cà phê internet nhỏ, bởi vì máy tính quá chậm thà gỡ QQ, cũng muốn để Qvodplayer Qủa Xác ở trên máy tính để bàn.

Mặc dù Qvodplayer Qủa Xác hoàn toàn miễn phí, nhưng lượng truy cập của nhiều người như vậy cũng có tiền mà, còn có thể phản hồi lại cho các sản phẩm khác của Qủa Xác.

Thương hiệu thể thao nổi tiếng Nike vừa mới đạt được thoả thuận hợp tác với Cộng đồng Qủa Xác, ký bản hợp đồng một mục quảng cáo trên một góc nho nhỏ trên giao diện Cộng đồng với mức giá 380 triệu một năm.

Lúc đầu Nike có ý định ký một bản hợp đồng mười năm, nhưng bộ phận mạng của Qủa Xác ngang ngược tỏ vẻ hợp đồng ký một năm một lần, sang năm còn phải đấu thầu với giá khác.

Cộng đồng Qủa Xác căn bản không thiếu khách hàng, Nike không muốn, Adidas lập tức nhảy vào tiếp quản.

Chỉ với một đối tác đã đóng góp gần bốn trăm triệu, ai mà không ghen tị chứ, một số doanh nghiệp có chút thế lực muốn sao chép thành một loại máy trình phát tương tự, nhưng bọn họ lo lắng sẽ khiến Trần Hán Thăng phát bực nên đầu tiên sẽ quạt gió thêm củi ở trên mạng, tuyên truyền nhen nhóm dư luận như "Qvodplayer ảnh hưởng đến sức khoẻ và sự phát triển của thanh thiếu niên".

Không hề khoa trương khi nói rằng, nếu ông chủ của "Qvodplayer" vẫn là Vương Hưng, có lẽ anh ta sẽ bị giới tư bản liên hợp lại chèn ép.

Lúc Hoàng Lập Khiêm phát biểu, nhóm lãnh đạo đều đang cúi đầu ghi chép, điều đó chứng tỏ sức nặng của điện tử Qủa Xác ở trong lòng mọi người cũng không nhẹ.

Vào buổi chiều của ngày cuối cùng, sẽ sắp xếp phần hỏi đáp tự do.

Phó viện trưởng công nghệ đi cùng với Trịnh Quan Đề kia đã giới thiệu những đột phá và bằng sáng chế độc quyền của viện nghiên cứu Liên hợp Qủa Mễ, cũng mong các nhà lãnh đạo có chính sách ủng hộ liên quan, có thể để họ đuổi kịp những đối tác nước ngoài đó nhanh hơn nữa.

Nói tóm lại, cuộc hội nghị có thể coi là kết thúc viên mãn, tối ngày cuối cùng sẽ có một bữa tiệc, các lãnh đạo bộ cũng sẽ tham gia.

Đây là những trình tự thông thường do chính phủ thiết lập khi tổ chức các cuộc hội nghị.

…

Vào khoảng sáu giờ tối, Trần Hán Thăng, Trịnh Quan Đề và Hoàng Lập Khiêm đi vào khách sạn dự tiệc.

Những buổi xã giao cấp bậc như thế này, Nhan Ninh và Đàm Anh đều không có tư cách tham dự, nhưng các cô cũng không muốn tham gia chút nào, dẫn theo những trợ lý trẻ tuổi đó đi dạo phố mua sắm còn hơn.

Trần Hán Thăng được sắp xếp ở bàn chính, Trịnh Quan Đề ngồi ở bàn bình thường, thực ra "bàn bình thường" này cũng không bình thường, tất cả đều là những ông chủ với khối tài sản hàng trăm triệu, chỉ là bọn họ không phải là những người đầu đàn trong ngành sản xuất giống như phía bên bàn chính mà thôi.

Sau khi các nhà lãnh đạo đến, bữa tiệc tối chính thức bắt đầu, người có tiền cũng là người, uống rượu Mao Đài cũng sẽ đỏ mặt như nhau, sau khi sôi nổi chúc vài vòng rượu, tất cả mọi người đều nâng chén rượu lên, lắc lư đi tìm người quen chạm cốc.

Trần Hán Thăng cũng đi đến bên cạnh Trịnh Quan Đề, trao đổi danh thiếp, khoác lác với các doanh nhân trong bàn đó.

Tối nay cô bạn thân Trịnh cũng đã uống hai ly, ánh mắt ngấn nước động lòng người, trên chén rượu còn in dấu son môi mờ nhạt, thoạt nhìn có vẻ quyến rũ.

Trần Hán Thăng đang định mở miệng đùa giỡn vài câu thì trong mí mắt đột nhiên lóe lên một bóng người màu đen, một

người phụ nữ xinh đẹp mặc một chiếc váy lụa màu đen đi đến.

Trong tay người phụ nữ xinh đẹp cầm một ly rượu vang đỏ, bên dưới chiếc váy ngắn là bắp chân tròn trịa được bao bọc bởi quần tất màu đen, mái tóc xoăn dài buông xoã trên vai, đôi mắt hạnh ẩn tình nhìn xung quanh, thỉnh thoảng còn phóng ra dòng điện quyến rũ mị hoặc.

“Chủ tịch Trần, chào anh, lần đầu tiên gặp nhau, tôi tên là Nhiêu Mạn Mạn.”

Người phụ nữ này chủ động tìm đến Trần Hán Thăng, hơn nữa còn là phó tổng giám đốc của một công ty đã được đưa ra thị trường.

Điều thú vị chính là, công ty này chính là một trong những người đề xuất kế hoạch phát triển “Qvodplayer Qủa Xác fake”.

Trần Hán Thăng có chút khó hiểu, bọn họ phái người phụ nữ này đến đây làm gì, chuẩn bị cắt đất bồi thường hoà thân sao?

Trần Hán Thăng cũng không coi trọng vị “phó tổng giám đốc” này, danh xưng này không đáng giá, không địa vị, không cổ phần, chỉ có một chức vụ hữu danh vô thực, đó là vị trí tốt nhất để sắp xếp người tình vào.

Cô bạn thân Trịnh thích thú uống một hớp trà, đêm nay thực sự rất thú vị.

Cừu con lại đến thử sói xám?

Rốt cuộc đây là suy nghĩ riêng của Nhiêu Mạn Mạn, hay là “nhiệm vụ của chủ nhân” trong truyền thuyết?

“Chào cô.”

Trần Hán Thăng vẫn bình tĩnh, mỉm cười chào hỏi.

“Chuyện là… Tôi có thể ngồi xuống được không?”

Nhiêu Mạn Mạn chỉ vào chiếc ghế dựa trống bên cạnh.

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng còn ân cần kéo ghế dựa ra ngoài một chút.

“Cảm ơn…”

Lúc Nhiêu Mạn Mạn ngồi xuống, giống như sợ bị lộ, còn cố ý dùng tay che phần đùi của chiếc váy ngắn lại.

Nhưng động tác giấu đầu lòi đuôi này lại càng giống như đang nhắc nhở đàn ông- Mở to mắt ra mà nhìn!

“Tôi khâm phục nhất là những anh hùng thiếu niên như chủ tịch Trần.”

Nhiêu Mạn Mạn nâng ly rượu vang đỏ lên, nũng nịu nói: “Gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay tay trắng và thành lập điện tử Qủa Xác, còn có thể giữ gìn danh dự tổ quốc ở trụ sở chính của Samsung, cho nên tôi muốn kính chủ tịch Trần một ly.”

“Hảo hán không đề cập đến những chuyện năm xưa.”

Trần Hán Thăng xua tay nói: “Nếu quý cô đây đã kính rượu, tôi sẽ gọi người phục vụ đưa một chiếc ly đế cao đến đây.”

“Được.”

Nhiêu Mạn Mạn cho rằng Trần Hán Thăng đang muốn thể hiện tửu lượng ở trước mặt mình.

Trong quá trình này, Nhiêu Mạn Mạn vô tình đưa mắt liếc nhìn Trịnh Quan Đề một cái, phát hiện cô tổng tài xinh đẹp này đang khoanh tay trước ngựa dựa lưng vào thành ghế giống như đang xem một vở kịch, trong ánh mắt còn có một chút giễu cợt trào phúng.

Không hiểu tại sao, trong lòng Nhiêu Mạn Mạn đột nhiên "lộp bộp" một chút.

Chờ đến khi người phục vụ đưa chiếc ly lớn đến đây, Trần Hán Thăng vừa ừng ực ừng ực rót rượu trắng vừa nói: "Thực ra, lúc nãy ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô Nhiêu đây, tôi đã cảm thấy chúng ta rất có duyên."

"Ồ?"

Nhiêu Mạn Mạn lộ ra vẻ ngây thơ tò mò: "Tại sao?"

Tuổi thật của Nhiêu Mạn Mạn có lẽ khoảng chừng ba mươi, nhưng được bảo dưỡng không tồi, lúc giả vờ thuần khiết rực rỡ vừa có sự thanh thuần của người thiếu nữ vừa có sự quyến rũ của một người phụ nữ, kỹ năng diễn xuất thực sự rất đúng chỗ.

"Bởi vì cô rất giống bạn gái cũ của tôi."

Trần Hán Thăng nghiêm túc nói.

"Hả?"

Nhiêu Mạn Mạn sửng sốt một chút, sau đó lại ngại ngùng cúi đầu.

Mấy kiểu như "cô rất giống bạn gái cũ của tôi" này thường là cái cớ để người đàn ông tiến thêm một bước, thậm chí là khẩu hiệu trước khi tung ra một cuộc tấn công tình cảm.

"Vậy tôi có thể hỏi một chút không?"

Nhiêu Mạn Mạn cũng là một vai diễn phụ rất tròn vai, nói theo chủ đề này: "Tại sao chủ tịch Trần và bạn gái cũ lại chia tay?"

"Bởi vì cô ta quá xấu!"

Nói xong, Trần Hán Thăng "cạch" một tiếng đặt ly rượu Mao Đài đầy tràn đến trước mặt đối phương, trên mặt không

còn sự "nhu tình mật ngữ" lúc nãy nữa, vừa lạnh lùng vừa mang theo mệnh lệnh nói: "Nếu muốn kính rượu, hãy uống hết ly này đi."

"Cái gì?"

Lúc đầu Nhiêu Mạn Mạn chưa thể phản ứng lại, người đàn ông này vui buồn thất thường quá đi, hoặc là lúc nãy hắn chỉ đang trêu chọc mình?

Nhưng Nhiêu Mạn Mạn lại không muốn uống ly rượu trắng này, bởi vì cô ta tin rằng sau lưng mình còn có ông chủ lớn, thầm nghĩ trong những trường hợp công khai như thế này, có lẽ Trần Hán Thăng sẽ kiêng kỵ thân phận một chút đúng không?

"Chủ tịch Trần có hơi say rồi."

Nhiêu Mạn Mạn chuẩn bị đứng dậy rời đi: "Tôi đây về trước."

"Chuyện này không thể được."

Nhưng vẫn bị Trần Hán Thăng ngăn cản, hắn gõ gõ vào chén rượu giống như một tên lưu manh, phát ra tiếng "leng ka leng keng" dễ nghe: "Dẫu đã biết rõ tôi là ai, nhưng vẫn còn dám đến thử, cô khá can đảm đấy, uống hết ly này tôi sẽ thả cô trở về."

"Nếu không uống…"

Trần Hán Thăng gằn từng câu từng chữ nói: "Ông đây sẽ bóp miệng cô rót hết vào trong, mẹ kiếp!"

Lúc mắng chửi người, giọng nói của Trần Hán Thăng cũng nâng tông, các doanh nhân ở các bàn xung quanh đều nhìn về phía này.

Nhưng không một ai dám đứng ra hoà giải, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau.

“Chuyện này…”

Nhiêu Mạn Mạn từ lâu đã nghe nói Trần Hán Thăng là một kẻ vô lại, không ngờ hắn lại dám dở trò ác ý như thế này, hoàn toàn không nể mặt mũi thế lực sau lưng của mình.

Đặc biệt là tiếng thì thầm khe khẽ xung quanh càng ngày càng nhiều, nhưng về cơ bản đều là nhìn Nhiêu Mạn Mạn chê cười.

“Nếu chủ tịch Trần yêu cầu, tôi đây uống hết là được chứ gì.”

Nhiêu Mạn Mạn biết, nếu càng tiếp tục thì mình càng bất lợi.

Xét cho cùng, bản thân mình cũng chỉ là một bình hoa, còn Trần Hán Thăng lại là một doanh nhân người thật việc thật, hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, cho nên cô ta bưng ly rượu lên nghiến răng uống hết sách một hơi, sau đó chịu đựng cảm giác chất cồn đang gầm gào khó chịu trong dạ dày, lạnh lùng nói: “Được chưa?”

“Chưa được.”

Trần Hán Thăng cũng không đồng ý, lại “ừng ực ừng ực” rót thêm một ly đầy nữa: “Tôi không thích vẻ mặt hiện tại của cô, cô phải vừa cười vừa uống mới được.”

“Xì xào…”

Có người ồ lên thành tiếng, “Trần Qủa Xác” thực sự là nổi tiếng không bằng gặp mặt, một khi đã trở mặt thì thực sự rất hung ác ngang ngược.

Trịnh Quan Đề cảm thấy cũng đã đủ rồi, đang định lên tiếng ngăn cản, nhưng sau khi nhận được ánh mắt của Trần Hán Thăng, suy đoán một chút rồi không nói gì nữa.

Lúc này, cuối cùng Trần Hán Thăng cũng đã được tận mắt chứng kiến sự ương ngạnh của Trần Hán Thăng, nếu ở thời cổ đại, hắn chính là một kẻ ác bá "chuyên ép người lành làm gái".

Khi Nhiêu Mạn Mạn nghĩ như vậy, cô ta đã hoàn toàn quên mất mình không phải là một người phụ nữ đàng hoàng.

Ngoài ra, chuyện đã xảy ra lâu như vậy nhưng cũng không ai ngăn cản, ngay cả thế lực đứng sau mình cũng không ra mặt giải vây, điều này chứng tỏ mọi người đều không muốn công khai đắc tội với Trần Hán Thăng.

"Cảm ơn chủ tịch Trần đã rót rượu."

Cuối cùng, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nhiêu Mạn Mạn cũng nặn ra một nụ cười, chỉ là trong mắt lại lấp lánh ánh lệ, thoạt nhìn có chút đáng thương, nhưng khi cô ta bưng ly rượu lên, Trần Hán Thăng vẫn không hài lòng: "Nụ cười quá miễn cưỡng, trong lòng tôi không thoải mái."

"Cảm ơn chủ tịch Trần đã rót rượu!"

Lần này Nhiêu Mạn Mạn đã tăng thêm giọng điệu, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

"Không tồi, cảm xúc rất rốt."

Lúc này Trần Hán Thăng mới gật đầu: "Uống đi."

Nhiêu Mạn Mạn bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, chiếc váy ngắn cúp ngực sớm đã bị rượu trắng thấm ướt, thoạt nhìn có vẻ hơi chật vật, nhưng nụ cười trên mặt cô ta không hề dám thu hồi dù chỉ một phút, uống xong còn lịch sự hỏi: "Chủ tịch Trần, tôi có thể đi được chưa?"

"Trở về chuyển lời với ông chủ của cô."

Không biết Trần Hán Thăng đang nói cho Nhiêu Mạn Mạn nghe, hay là đang cảnh cáo mọi người: "Hai tháng trước tôi

quá bận, biết mấy người đang có ý đồ với Qvodplayer Qủa Xác, nhưng không có thời gian để đối phó."

Lúc đó Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở mới chào đời, toàn bộ tinh thần và sức lực của Trần Hán Thăng đều đặt ở trên người hai đứa nhỏ, hơn nữa đối phương cũng chưa thực hiện nên hắn chưa thực thi hành động.

"Nhưng bây giờ tôi đã có thời gian rồi."

Trần Hán Thăng không chút lưu tình nói: "Ở trước mặt mọi người ở đây, tôi cũng xin để lại một câu, trước 12h đêm nay, nếu không nhận được lời giải thích từ ông chủ của cô, tôi cũng sẽ làm giống như những gì đã làm với Samsung, phá đổ công ty của anh ta."

Xung quanh rõ ràng yên tĩnh hơn một chút, Trần Hán Thăng đang công khai uy hiếp, hơn nữa hắn cũng có một chút "chiến tích" chân thật để chống đỡ.

Kể từ khi Trần Hán Thăng "xuất đạo" đến nay, hắn đã chơi hai "trận đánh kinh doanh".

Đối thủ đầu tiên là nhà máy điện tử Tân Thế Kỷ, kết quả Tân Thế Kỷ biến mất.

Đối thủ thứ hai là Samsung, kết quả điện thoại di động Samsung biến mất ở đại lục.

Hai hai lần đều "KO", đối thủ phải đeo lớp mặt nạ đau khổ rời đi, không hề yên bình chút nào.

"Biết rồi."

Nhiêu Mạn Mạn cũng không tỏ vẻ tiểu thư nữa, ngoan ngoãn đáp lời, chờ đến khi Trần Hán Thăng không còn dặn dò gì thêm nữa, lúc này mới vội vàng chạy về phía nhà vệ sinh nôn mửa.

Một lát sau, đại sảnh lại một lần nữa khôi phục lại sự náo nhiệt, chỉ là ánh mắt mọi người nhìn về phía "Trần Qủa Xác" vô thức đã thêm một chút kiêng kỵ.

Khắp nơi trên thế giới này đều là cơ hội kiếm tiền, cần gì phải cướp đoạt miếng bánh kem của một tên ác bá cứ, còn phải xem có người lương thiện nào dễ bị bắt nạt không?

…

Sau khi tiệc rượu kết thúc, trên đường trở về khách sạn, Trần Hán Thăng phát hiện cô bạn thân Trịnh vẫn luôn nhíu mày, hắn nhếch miệng nói: "Đề ca mà tôi quen biết không phải là kỹ nữ thánh mẫu, đừng thấy Nhiêu Mạn Mạn uống hết hai ly rượu trắng, chẳng bao lâu sau cô ta có thể nhận được hai trăm ngàn tiền bồi thường."

"Sao tôi có thể xương xót cho Nhiêu Mạn Mạn được?"

Trịnh Quan Đề lắc đầu nói: "Cô ta đến chỉ để thử nghiệm thôi, nếu lần này cậu không cứng rắn một chút, có lẽ bọn họ sẽ trực tiếp làm nhái Qvodplayer Qủa Xác, đến lúc đó ai sẽ thương xót cho những kỹ thuật viên cực khổ nghiên cứu phát minh của bộ phận mạng Qủa Xác?"

Trần Hán Thăng khẽ gật đầu, bản thân mình và Đề ca có thể trở thành bạn bè thân thiết, phần lớn là do "quan điểm về kẻ thù" có phần tương tự nhau.

"Tôi chỉ đang suy nghĩ."

Trịnh Quan Đề nói: "Trước lợi ích khổng lồ, có người ngay cả lông dê của cậu cũng dám kéo, bây giờ thương hiệu của Xiaomi cũng rất có giá, liệu có thế lực nào động lòng không?"

"Vốn dĩ sẽ có."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng lần này chiêu thức gõ sơn chấn hổ của tôi đã có chút tác dụng, tất cả

mọi người đều biết chúng ta là Thần Điêu Hiệp Lữ ở Kiến Nghiệp, trước khi động vào Xiaomi, có lẽ sẽ phải suy nghĩ đến ý kiến của tôi."

"Reng reng reng…"

Hắn đang nói chuyện thì có người gọi điện thoại đến đây.

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua, cũng không kiêng dè cô bạn thân Trịnh, nhưng giọng điệu luôn giấu dao kẹp kiếm:

"Thực sự có ý định từ bỏ sao? Qvodplayer Qủa Xác kiếm được rất nhiều tiền, các anh cứ thế không làm nữa?"

"Hôm nay tôi uống hơi nhiều nên nói hơi khó nghe mà thôi."

"Qúa đáng tiếc, Tân Thế Kỷ sụp đổ, Samsung cũng đi rồi, tôi tìm khắp nơi cũng không thấy đối thủ để var chút, vốn dĩ còn cho rằng các anh có thể khiến tôi giải sầu chứ?".

…

Trịnh Quan Đề biết là ông chủ kia gọi điện thoại đến giải thích, xem ra bọn họ có ý định từ bỏ, có lẽ thực sự lo lắng một người lưu manh như Trần Hán Thăng sẽ giở trò sau lưng.

"Làm ăn buôn bán cũng không dễ dàng gì."

Trịnh Quan Đề lẩm bẩm lầu bầu nói, sau khi tạo ra một miếng bánh kem lớn, còn phải có năng lực và thủ đoạn bảo vệ miếng bánh kem kia.

Nói như vậy, Trần Hán Thăng thực sự rất thích hợp kinh doanh.

"Cô đang nói cái gì nhỉ?"

Trần Hán Thăng vừa mới cúp máy, không thể nghe rõ tiếng cảm khái của cô bạn thân Trịnh.

"Không có gì."

Trịnh Quan Đề dừng lại một chút: “Tôi nói lúc nãy bị cắt ngang, còn chưa uống rượu đã thèm, chi bằng chúng ta mua một chút rượu rồi trở về khách sạn uống đi.”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng bỗng nhiên quay đầu lại, Đề ca đang đứng dưới ánh đèn đường mờ ảo, mỉm cười với mình.

Chương 988: Giữa chúng ta chỉ là giao dịch tiền bạc mà thôi

Trịnh Quan Đề vẫn luôn biết, "Tra một lần" mà Trần Hán Thăng suốt ngày treo ngoài miệng không phải là lời nói đùa.

Lần trước khi ở Hàn Quốc, suýt chút nữa đã để hắn thực hiện được, bản thân Trịnh Quan Đề cũng đã chấp nhận số phận, chỉ là trong lòng có hơi tiếc nuối.

Bởi vì cô hy vọng khi "ngày đó" xảy ra, về phương diện tình cảm có thể càng tự nhiên hơn nữa, hai người uống chút rượu tâm sự, trong cảm giác mơ màng say khướt sẽ xảy ra chuyện nên xảy ra.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Trần Hán Thăng vẫn là chủ tịch của điện tử Qủa Xác, mình vẫn là chủ tịch của điện tử Xiaomi, hai người vẫn là bạn thân và bạn bè, không có bất cứ điều gì thay đổi, tất cả đều bình lặng như vậy.

Đáng tiếc "ngày hôm đó" không biết là khi nào, ngay cả Trần Hán Thăng cũng chưa từng xác định thời gian, thậm chí trước khi đến Bắc Kinh tham dự cuộc họp, Trần Hán Thăng cũng không muốn tra cô bạn thân Trịnh.

Nhưng cũng chính vì không biết khi nào nên có nghĩa là có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Tình huống vào tối hôm nay vô cùng phù hợp, trong lúc xã giao vốn dĩ phải uống chút rượu, trong yến hội còn xảy ra chút

chuyện ngoài ý muốn, trong lòng mọi người cũng có chút xúc động.

Ngoài ra, khi lãnh đạo các bộ ngành trung ương kết thúc bài phát biểu, cũng đã để lộ rất nhiều tin tức quan trọng, chúng cần được thảo luận một chút, cho nên Trần Hán Thăng đã mua một chút rượu vang đỏ và rượu tây, sau khi trở lại khách sạn lại yêu cầu người phục vụ đưa một ít đá đến.

Khi tiếng đá va chạm vào cốc thuỷ tinh phát ra tiếng "leng keng";

Khi mày rượu vang đỏ thẫm phản chiếu ánh đèn tường mờ nhạt;

Khi hai vị tỷ phú trẻ tuổi ngồi trên mặt đất tuỳ ý bàn luận về chính sách và cuộc sống hàng ngày.

Tất cả, đều đến tự nhiên như vậy.

Tầng lớp mỏng manh lừa mình dối người giữa hai người bạn thân khác giới cứ thế bị chọc thủng.

…

Sáng ngày hôm sau, khi Trần Hán Thăng tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường hỗn loạn, trên người còn không mặc quần áo.

Hắn vô thức cảm thấy hoảng hốt, vội vàng chạm vào mông của mình.

"Không đau, may quá."

Trần Hán Thăng thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó nhớ lại tại sao mình không mặc quần áo.

"Tối hôm qua… Hình như mình uống rượu trong phòng cùng với cô bạn thân Trịnh, uống vào cảm thấy hơi nóng, sau

đó mình cởi áo khoác ra, còn động tay động chân muốn cởi quần áo giúp Đề ca.”

Trần Hán Thăng dường như chỉ nhớ được đến đây, mọi chuyện xảy ra sau khi cởi quần áo hoàn toàn là do chất cồn kiểm soát, mình thực sự không thể nhớ rõ.

“Rào rào…”

Lúc này, trong phòng vệ sinh vang lên tiếng rửa tay, một bóng người đang đong đưa ở phía sau tấm kính mờ ảo, Trần Hán Thăng thầm nghĩ có lẽ mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng Đề ca quấn khăn tắm.

Nhưng sau khi bóng người kia đi ra ngoài, Trần Hán Thăng hơi sửng sốt.

Mặc dù đúng là cô bạn thân Trịnh, nhưng cô ấy đã mặc xong quần áo, trang điểm xong xuôi, ngay cả giày da cũng đã đi vào, có lẽ lúc nãy cô ấy chỉ đơn thuần là rửa tay mà thôi.

“Cô… Tôi…”

Trần hán Thăng chỉ vào Trịnh Quang Đề gọn gàng ngay ngắn, lại chỉ vào bản thân mình đang trần truồng không mảnh vải che thân, trong lúc nhất thời không thể phản ứng lại.

“Cái gì mà cô tôi, chưa tỉnh rượu sao?”

Cô bạn thân Trịnh cười một tiếng, cầm lấy túi xách chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút, chotto matte (chờ một chút)!”

Trần Hán Thăng vội vàng gọi Trịnh Quan Đề lại, xoa cổ họng hơi khô khốc hỏi: “Đêm qua…”

“Tối hôm qua… Thật ngại quá, tôi suýt chút nữa đã quên mất.”

Trịnh Quan Đề bừng tỉnh hiểu ra, cúi đầu tìm kiếm một chút ở trong túi xách, sau đó lấy ra một xấp tiền một trăm tệ ném lên giường: "Vất vả rồi, đây là phí phục vụ của cậu."

Đồng nhân dân tệ màu đỏ vô cùng bắt mắt trên tấm chăn màu trắng, Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào nó bằng ánh mắt phức tạp một lúc, sau đó ngẩng đầu lên: "Chỉ vậy thôi sao?"

"Cậu còn muốn thế nào nữa?"

Trịnh Quan Đề vỗ đầu: "Chỉ trách tôi chưa nói rõ ràng, những chuyện xảy ra giữa hai chúng ta chỉ đơn thuần là giao dịch tiền bạc, không liên quan đến những chuyện khác, do you understand?"

Trần Hán Thăng tiếp tục ngơ ngác, không thể bắt kịp tư duy của Trịnh Quan Đề.

"Haiza."

Nhìn thấy "tình trạng thảm hại" này của cậu bạn thân, cuối cùng Trịnh Quan Đề cũng không đành lòng, lên tiếng an ủi: "Yên tâm đi, tôi sẽ không nợ tiền đâu, trả từng lần một, sẽ không nợ, cậu cũng không dễ dàng gì, đã là cha của hai đứa nhỏ rồi còn làm ra loại chuyện này, muốn trách chỉ có thể trách xã hội lạnh lùng này…"

"Không phải…"

Trần Hán Thăng dần dần hiểu rõ, tối hôm qua chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng trong mắt cô bạn thân Trịnh, đây chỉ là một "khoản giao dịch" mà thôi.

Cô là bên A trả tiền, còn mình là bên B bán sức lao động.

Nghĩ lại cũng cảm thấy hơi buồn cười, bản thân mình là một tỷ phú, là nhân vật nằm trong bảng xếp hạng tỷ phú, nhưng tối hôm qua lại bị mộng xuân?

Nhưng Trần Hán Thăng cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Trịnh Quan Đề, cô không muốn tham gia vào những tranh cãi tình cảm phức tạp ấy, cho nên mới dùng cách thức biểu đạt hài hước này để biểu đạt.

Đương nhiên, cô bạn thân Trịnh nhất định phải là bên trả tiền, như vậy trong lòng cô sẽ thoải mái hơn một chút.

"Đi thôi, cậu nên dậy sớm tắm rửa đi."

Những gì cần nói Trịnh Quan Đề cũng đã nói xong rồi, thoải mái quay đầu lại, trong miệng còn lẩm bẩm: "Tôi cảm thấy chuyện này không thú vị chút nào, thực sự còn không thú vị bằng công việc."

"Chuyện là… Bà chủ Trịnh."

Trần Hán Thăng đột nhiên ngồi bật dậy ở trên giường.

"Cái gì."

Cô bạn thân Trịnh không quay đầu lại, cô biết lúc này Trần Hán Thăng chắc chắn đang trần truồng.

"Tôi đề nghị cô nên đăng ký một tấm thẻ hàng năm, không giới hạn số lần, kêu đến thì đến, còn có thể cosplay nhân vật manga anime mà cô thích."

Trần Hán Thăng nghiêm túc hỏi: "Cô thích khẩu vị như thế nào, Fuji Shusuke, hay là Sakata Gintoki? Kiểu Trung Quốc cũng có, cảnh sát trưởng Mèo Đen hoặc búp bê hồ lô tôi cũng có thể làm được, đơn giản hơn thì còn có Haier Brothers…"

"Sầm!"

Trịnh Quan Đề thực sự không thể nghe nổi được nữa, đóng sầm cửa lại mạnh mẽ rời đi.

Sau đó, trên hành lang khách sạn im lặng, cô bạn thân Trịnh lặng lẽ đứng một lúc lâu, trên mặt còn nở nụ cười dịu

dàng.

Biểu cảm thấy khá hiếm thấy trên người cô bạn thân Trịnh, nhưng cũng nhanh chóng biến bất, chờ đến khi cô cất bước đi một lần nữa, đã trở thành nữ tổng tài xinh đẹp nóng bỏng của điện tử Xiaomi.

…

Sau khi Trần Hán Thăng tắm rửa và thu dọn đồ đạc xong xuôi đi xuống lầu, đã là hơn 11 giờ, cấp dưới cũng không biết chuyện giữa hai ông chủ.

Bởi vì Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề ở trong phòng tổng thống khách sạn năm sao, hai người bọn họ không ở cùng một tầng với những người khác.

"Trịnh Quan Đề đâu?"

Sau khi xuống dưới, Trần Hán Thăng không nhìn thấy bóng dáng của cô bạn thân Trịnh đâu cả.

"Chủ tịch Trịnh dẫn theo Tưởng Vân Vân đi trước rồi, cô ấy nói mình sẽ về muộn hơn hai ngày, cô ấy muốn gặp hai người bạn nữ ở thủ đô này."

Thư ký Đàm Anh báo cáo.

"Ồ…"

Trần Hán Thăng gật đầu, có lẽ cô bạn thân Trịnh cần chút thời gian để giảm xóc.

"Bên phía máy bay sao rồi?"

Trần Hán Thăng lại hỏi.

"Tôi đã liên lạc rồi."

Đàm Anh nói: "Đang chờ ở sân bay quốc tế."

"Ok, về nhà thôi!"

Trần Hán Thăng vung tay lên, cũng lười ăn buffet buổi sáng, trực tiếp chạy về phía sân bay.

Hôm nay ánh nắng ở thủ đô rất đẹp, vung vẫy khắp nơi, bao phủ lên những toà kiến trúc nguy nga tráng lệ đó một lớp ánh sáng ấm áp, khiến lòng người ấm áp dễ chịu.

Lúc ở trong xe, Trần Hán Thăng híp mắt hưởng thụ một phen, đột nhiên sực nhớ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi Hoàng Lập Khiêm: "Tối hôm qua các anh làm gì vậy?"

"Chúng tôi sao?"

Lão Hoàng và những người khác đưa mắt nhìn nhau, cười ha hả nói: "Tối hôm qua chúng tôi đã mưu đồ xem làm thế nào để lật đổ địa chủ bóc lột, tạo ra một môi trường xã hội bình đẳng và hài hoà."

"Đấu địa chủ suốt một đêm?"

Trần Hán Thăng lập tức phản ứng lại.

Mọi người đều mỉm cười gật đầu, Trần Hán Thăng căn bản không quan tâm đến những chuyện vặt vãnh này, còn thích thú hỏi xem ai thắng ai thua, còn có ý định dạy mấy tuyệt kỹ đấu địa chủ "trộm bài đổi bài".

Mọi người cười nói vui vẻ trên đường đi đến sân bay, Lão Hoàng có chút không nỡ nhìn về phía đại học Thanh Hoa, cuối cùng cũng hài lòng nói: "Lần này đến Bắc Kinh, thu hoạch vẫn không nhỏ."

Ý của Hoàng Lập Khiêm là, điện tử Qủa Xác đã nhận được sự khen ngợi của bộ Công nghệ và Thông tin, đồng thời còn khiến những kẻ cướp muốn đánh chủ ý đến Qvodplayer đó.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng cũng ý vị thâm trường gật đầu nói: "Thu hoạch thực sự không nhỏ."

Chương 989: “Nô lệ của con gái”- Trần Hán Thăng

Sau khi đến sân bay quốc tế Bắc Kinh, tiếp viên hàng không Uông Minh Xuyên trưởng thành thục nữ đã chờ ở trong phòng nghỉ VIP.

“Chủ tịch Trần.”

Uông Minh Xuân lễ phép nói: “Chào mừng ngài trở về.”

“Cảm ơn.”

Trần Hán Thăng đáp lại, đúng là một tiếp viên hàng không đã được huấn luyện chuyên nghiệp, cái miệng cũng rất biết nói chuyện.

Máy bay cất cánh đúng giờ, ngay khi nó đang bay với tốc độ không đổi trong tầng bình lưu, hành động của mỗi người trong cabin cũng không giống nhau.

Hoàng Lập Khiêm đang dựa lưng vào chiếc ghế sô pha bọc da êm ái, bắt chéo chân đọc báo, lại nhấp hai hớp đồ uống do tiếp viên hàng không đưa đến, vui vẻ nói vài câu tiếng Anh.

Bởi vì những bài báo và tạp chí anh ta đang đọc đều viết bằng tiếng Anh, đúng là hành động chứng tỏ trình độ và kiến thức.

Các trợ lý của văn phòng tổng giám đốc đi cùng đó đều đang điên cuồng chụp ảnh.

Bởi vì bọn họ đã ý thức được rằng, lần công tác tiếp theo chưa chắc đã đến lượt mình, nói không chừng chủ tịch Trần sẽ

ban mưa xuống đồng đều cho những kẻ đê tiện quyến rũ khác trong văn phòng.

Còn về phần Trần Hán Thăng, hắn gọi Đàm Anh vào trong phòng nghỉ, hơn nữa còn "lạch cạch" khoá trái cửa lại.

Mọi người cũng không để ý, đó là vì ông chủ lớn có chuyện muốn dặn dò thư ký riêng của mình, điều khác thường duy nhất chính là thời gian hơi lâu, mãi đến khi Uông Minh Xuân nhắc nhở máy bay sắp hạ cánh, Đàm Anh mới từ trong phòng nghỉ đi ra.

Hoàng Lập Khiêm liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt Đàm Anh tràn ngập vẻ khó tin, còn có một chút thâm trầm.

"Không biết chủ tịch Trần đã nói với cô ấy chuyện không thể tưởng tượng gì?"

Trong lòng Hoàng Lập Khiêm thầm nghĩ, nhưng anh ta sẽ không tò mò, chỉ có kẻ ngốc mới hỏi thăm về bí mật của ông chủ.

Sau khi chiếc Gulfstream 550 hạ cánh xuống máy bay Lộc Khẩu, mọi người đều ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người ấy, chỉ trong vòng hai ngày, câu chuyện về hành vi ngông cuồng của Trần Qủa Xác ở thủ đô đã từ từ lan truyền.

Thực ra đây cũng là chuyện bình thường, lúc đó trong đại sảnh bữa tiệc có hơn 200 người đấy, câu chuyện siêu cấp tầm phào này lan truyền rất nhanh.

Phiên bản ban đầu còn tương đối bình thường, về cơ bản giống như sự thật, Trần Hán Thăng gõ sơn chấn hổ, cảnh cáo những người có ý đồ với Qvodplayer Qủa Xác.

Sau đó nó dần dần trở nên méo mó, cái gì mà "Trong lúc ăn cơm, chủ tịch Trần uống rượu đua với người ta, uống hai cân rượu Mao Đài trong một hơi, trực tiếp khiến người uống phải nhập viện", hoặc là "Chủ tịch Trần xảy ra xung đột với người

khác, dưới sự giận dữ đã vung đòn tấn công, đánh đối phương đến máu me đầy mặt.”

Điều kỳ quái nhất chính là “chủ tịch Trần tranh giành một em gái ở KTV, điều động hai tiểu đoàn quân bao vây và trấn áp đối thủ”, lập tức miêu tả Trần Hán Thăng giống như một vị “binh vương xuất ngũ”.

Những lời đồn nhảm nhí vô căn cứ này cũng được bịa ra hình ra dáng, thậm chí còn có mấy người bạn làm ăn gọi điện đến quan tâm.

Mãi đến cuối tháng 1, nhưng luồng dư luận này mới dần dần lắng xuống, Trần Hán Thăng cũng đơn phương biết được, ông chủ đứng sau Nhiêu Mạn Mạn thực sự đã từ bỏ ý tưởng bắt chước Qvodplayer Qủa Xác.

Điều này chỉ có thể nói lên một vấn đề, khinh yếu sợ ác đúng là bản năng của con người.

…

Những ngày tháng tiếp theo cũng không có quá nhiều xáo động, bắt đầu từ tháng hai, điện tử Qủa Xác bước vào quá trình tổng kết cuối năm và bố trí các nhân viên có liên quan trực ban.

Bây giờ quy mô của điện tử Qủa Xác quá lớn, đã không thể nào bao trọn khách sạn để tiến hành ăn cơm tập thể, nên chỉ có thể được tổ chức tự do từ các bộ phận thứ cấp.

Nhưng giữa các bộ phận với các bộ phận cũng có sự khác biệt, ví dụ như nhóm dự án Cộng đồng Qủa Xác, bọn họ muốn tổ chức một chuyến du lịch bảy ngày đến Đông Nam Á trong dịp tết âm Lịch.

Khi báo cáo được gửi đến chỗ Trần Hán Thăng, nó bị trực tiếp phủ quyết, căn cứ vào miêu tả của cô thư ký nhỏ đáng yêu nhất của điện tử Qủa Xác- Nhiếp Tiểu Vũ, lúc đó bộ trưởng

Trần chỉ hận rèn sắt không thành thép mắng: "Đông Nam Á cái búa, du lịch châu u mười ngày không tốt hơn sao?"

Còn về phần nhóm nghiên cứu và phát minh điện thoại di động Qủa Xác và Qvodplayer Qủa Xác, phần thưởng và kỳ nghỉ cuối năm của bọn họ càng khoa trương hơn nữa.

Ngày 10 tháng 2, điện tử Qủa Xác chính thức bước vào chương trình nghỉ lễ, các công nhân của dây chuyền sản xuất nhận được tiền lương và tiền thưởng hậu hĩnh, cười ha ha bước lên xe buýt của điện tử Qủa Xác, công ty thống nhất đưa bọn họ ra ga tàu và bến xe.

Đối với Trần Hán Thăng mà nói cách làm này còn đơn giản hơn cả chớp mắt, nhưng đối với một công nhân bình thường mà nói, thực ra đã tiết kiệm rất nhiều công sức.

Điện tử Qủa Xác không phải là công ty trâu bò với sức mạnh toàn diện nhất cô đố Lục triều này, nhưng lại là công ty khiến người lao động hài lòng nhất, bởi vì Qủa Xác bằng lòng nâng cao tiêu chuẩn về các phương diện mềm như ký túc xá, căng tin, nhà vệ sinh.

Thực ra số tiền bỏ ra không nhiều lắm, Trần Hán Thăng không cũng không thể hiểu được, những ông chủ cùng sở hữu khối tài sản như mình, keo kiệt tiết kiệm chút tiền ấy là định mang vào quan tài sao?

…

Vào chiều ngày 13 tháng 2, tức ngày 26 âm lịch, Trần Hán Thăng ở bên cạnh Bé Tiểu Ngư Nhi ở chung cư bên bờ sông.

Bây giờ cô chị sắp năm tháng rồi, cơ thể khoẻ khoắn, dáng vẻ đáng yêu, hơn nữa vừa nhìn đã biết là người có tính tình hoạt bát, người lớn chỉ cần trêu chọc một chút, cô bé sẽ mỉm cười theo.

Trên khuôn mặt mũm mĩm còn có hai má lúm đồng tiền to như hạt gạo, ai nhìn vào cũng không nhịn được muốn "mua" một chút.

Nhưng cũng chính vì quá hoạt bát nên kể từ khi được bà ngoại ôm ra ngoài phơi nắng, bởi vì đã được nhìn thấy cây, thấy hoa, thấy nước, còn thấy các anh trai chị gái không ngừng chạy nhảy xung quanh, cô bé không muốn ở trong nhà nữa.

Tóm lại, bất cứ ai đi ra ngoài, chỉ cần không ôm cô bé theo, Bé Tiểu Ngư Nhi sẽ nhoài người đòi theo, bây giờ ngay cả dì Lâm giúp việc đi mua đồ ăn cũng phải cẩn thận đóng cửa.

Trần Hán Thăng ngồi ở bên cạnh giường em bé, Bé Tiểu Ngư Nhi ôm bàn tay rộng lớn của cha, đang tò mò nghiên cứu.

Hôm nay Tiêu Dung Ngư đến công ty luật, sắp cuối năm rồi, công ty nào cũng đang tiến hành tổng kết, bây giờ công ty luật Dung Thăng không chỉ có bốn đoá hoa vàng, Tiêu Dung Ngư thân làm giám đốc, đương nhiên phải ra mặt phát biểu và phát tiền thưởng.

Khoảng chừng bốn giờ chiều, Trần Hán Thăng hôn lên khuôn mặt mập mạp của con gái một chút, sau đó nói với Lữ Ngọc Thanh: "Mẹ, con phải đến bến xe một chút, mẹ của Vương Tử Bác đến đây, hôm nay cậu ấy và Biên Thi Thi đều bận nên con sẽ đi đón."

"Được."

Lữ Ngọc Thanh nói: "Con trực tiếp đưa mẹ của Tử Bác đến đây đi, tối nay chúng ta cùng ăn cơm."

Lúc trước khi còn ở Cảng Thành, Lữ Ngọc Thanh và mẹ của Vương Tử Bác cũng không thân thiết với nhau, bởi vì hoàn cảnh sống của hai người có chút chênh lệch, nhưng khoảng thời gian Bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, Vương Tử Bác

chịu thương chịu khó bận rộn lâu như vậy, Lữ Ngọc Thanh vẫn luôn nhớ rõ chuyện này.

"Không cần phiền phức."

Trần Hán Thăng cười nói: "Con trực tiếp đón người đến nhà mới ở Kim Cơ Đường Thành là được rồi."

Lữ Ngọc Thanh cũng không cưỡng ép, gia đình Vương Tử Bác và Biên Thi Thi sẽ ăn tết ở Kiến Nghiệp, cho nên chắc chắn có thể gặp được, đến lúc đó sẽ trực tiếp cảm ơn.

Nhưng khi Trần Hán Thăng vừa mới mở cửa ra, Bé Tiểu Ngư Nhi đang nằm trên giường em bé nghe thấy động tĩnh, lập tức "oa oa" bật khóc.

"Xong rồi."

Lữ Ngọc Thanh thở dài một hơi: "Quên mất tiểu tổ tông này."

Vì thế sự việc đóng băng ở chỗ này, nếu Trần Hán Thăng đi ra ngoài, con gái sẽ khóc, hắn cũng rối rắm theo;

Nếu không đi, mặc dù có thể cho tài xế đến đón người, nhưng lúc trước dì Lục đối xử tốt với mình như vậy, Trần Hán Thăng cảm thấy không hay lắm.

Cho nên Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, dứt khoát để tài xế lái xe đến đây, còn hắn ôm con gái đến bên xe Trung Ương Môn.

"Như vậy liệu có ổn không?"

Lữ Ngọc Thanh do dự một chút, thực ra Bé Tiểu Ngư Nhi sớm đã có thể ngồi xe, thỉnh thoảng còn phải đến bệnh viện tiêm phòng mà.

"Không sao đâu."

Trần Hán Thăng nói: “Dì Lục là người nhà, sớm muộn gì cũng sẽ gặp Bé Tiểu Ngư Nhi.”

“Vậy được rồi.”

Lữ Ngọc Thanh thấy Bé Tiểu Ngư Nhi vừa nằm trong lồng ngực cha đã không ầm ĩ nữa, trên hàng lông mi dài vẫn còn đọng nước mắt đấy, cuối cùng chỉ có thể đồng ý.

Sau khi tài xế đến, Trần Hán Thăng giống như một con chuột túi cha, nhét con gái của mình vào trong áo lông, chỉ để lộ cái đầu nho nhỏ, sau đó vui vẻ đi về phía thang máy, trên hành lang còn đọng lại tiếng cười khanh khách của đứa nhỏ.

“Haiza.”

Lữ Ngọc Thanh đứng ở cửa, giống như sực nhớ ra chuyện gì đó, thở dài nói: “Lại là một nô tỳ của con gái.”

Chương 990: Vương Tử Bác và Biên Thi đăng ký kết hôn trước năm mới

Trên đường đi đến bến xe Trung Ương Môn, Trần Hán Thăng phát hiện số lượng xe cộ trong nội thành rõ ràng ít hơn rất nhiều, con đường Trung Sơn Lục vốn dĩ luôn tắc nghẽn cũng không còn đông đúc, sự trống vắng này lại khiến Trần Hán Thăng không quen lắm.

Thực ra đây là hiện tượng bình thường ở các thành phố lớn, hôm nay chỉ mới ngày 26 của năm mới, hai ngày nữa sẽ càng ít hơn, Trần Hán Thăng không tự mình lái xe mà ngồi ở hàng ghế sau ôm Bé Tiểu Ngư Nhi.

"A…"

Mỗi khi đi quan một toà nhà cao tầng, Bé Tiểu Ngư Nhi hoạt bát sẽ giơ cánh tay nhỏ nhắn lên, giống như đang muốn nhắc nhở cha rằng con chưa bao giờ nhìn thấy chỗ này, cha mau đưa con đi đi.

"Chị em thực sự không giống nhau lắm."

Trong lòng Trần Hán Thăng yêu thích không thôi, Bé Tiểu Ấu Sở yên tĩnh hơn chị gái rất nhiều, những lúc được cha ôm vào trong lồng ngực, cô bé lúc nào cũng không ồn ào không quậy phá nằm đó, thỉnh thoảng Trần Hán Thăng cho rằng cô bé đã ngủ rồi, kết quả vừa cúi đầu xuống đã nhìn thấy con gái đang mở to đôi mắt hoa đào nhỏ đen như mực, ngơ ngác giống như đang tự hỏi về nguồn gốc nhân sinh.

“Mua!”

Trần Hán Thăng lại “cắn” con gái một cái, khiến trên gò má mũm mĩm mềm mại của cô bé đều là nước miếng.

Mặc dù Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên đã nói không biết bao nhiêu lần rằng đứa nhỏ không thể hôn như vậy, nhưng Trần Hán Thăng không thể kiểm soát được bản thân, thậm chí còn cố ý chọc Bé Tiểu Ấu Sở và Bé Tiểu Ngư Nhi khóc, sau đó lại cười hì hì dỗ dành.

Cách làm đê tiện này không biết đã bị Lương thái hậu nện bao nhiêu lần.

Tài xế lái xe là tổ trưởng tổ tài xế của Qủa Xác, hơn bốn mươi tuổi và có một người con đang học cấp hai, tính tình vô cùng trầm ổn, nhìn thấy chủ tịch Trần đang ôm một đứa nhỏ trong tay, tốc độ về cơ bản đã kiểm soát từ 40 đến 60km/h.

Trần Hán Thăng rất thích dùng những người như thế này, độ tuổi này trên có già dưới có trẻ, cho nên vô cùng quý trọng công việc hiện tại, trong lòng cũng cảm kích.

Sau khi đến bến xe Trung Ương Môn, mẹ của Vương Tử Bác- Lục Ngọc Trân đã chờ ở cửa, dưới chân đặt một chiếc bao tải da rắn, góc lộ ra bên ngoài cho thấy bên trong là cải trắng.

Lục Ngọc Trân không giống như Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh, lúc trước vì muốn tiết kiệm tiền, bà ấy rất ít khi rời khỏi Cảng Thành.

Cho dù bây giờ điều kiện kinh tế tốt hơn rất nhiều, nhưng thói quen đó vẫn còn được giữ lại, ví dụ như đã nói chẳng mấy khi đến Kiến Nghiệp một lần, nhất định phải mang toàn bộ đồ ăn ngon trong nhà đến, như vậy mới không có cảm giác lỗ vốn khi mất tiền mua vé xe.

“Dì Lục.”

Sau khi bước xuống xe, Trần Hán Thăng bĩu môi nói: "Đã nói với dì không cần đưa nhiều đồ như vậy rồi, trong siêu thị Tô Qủa có gì mà không mua được chứ, chú Vương đâu rồi?"

"Đồ trong siêu thị sao có thể ngon bằng đồ nhà trồng được, chú Vương của con ngày 28 sẽ đến đây, trong nhà có chút chuyện."

Lục Ngọc Trần vừa mới nói được vài câu thì thấy có một người đàn ông lặng lẽ nhặt bao tải lên trên xe.

"Này này này…"

Dì Lục đang định đi giúp đỡ, nhưng lại bị Trần Hán Thăng ngăn cản, cười hì hì nói: "Đây là đồng nghiệp của con, thích nhất là kính già yêu trẻ, dì đừng ngăn cản anh ấy làm chuyện tốt."

"Vậy sao."

Lục Ngọc Trân tin là thật, tài xế trung niên nghe xong những gì Trần Hán Thăng nói, tinh thần rõ ràng chấn động, eo cũng cố gắng dựng thẳng.

"Đây là tài xế của con" và "Đây là đồng nghiệp của con" có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt, đương sự nghe xong cũng có cảm giác hoàn toàn khác biệt, Trần Hán Thăng- Người một chân đạp hai thuyền suốt nhiều năm mới bị lật xe vẫn rất chú ý đến những chi tiết này.

"Mấy tháng không gặp, hình như con béo lên."

Trong khi tài xế đang chuyển đồ, Lục Ngọc Trân đánh giá thằng nhóc bướng bỉnh mà mình nhìn từ nhỏ đến lớn, nghe nói đã vô cùng có tiền này.

"Không mà."

Trần Hán Thăng cũng khó hiểu, cân nặng của mình vẫn tương đối ổn định.

“Còn nói không có.”

Lục Ngọc Trần cũng không khách khí với Trần Hán Thăng, duỗi ta ấn vào bụng hắn một cái: “Nhìn xem bụng phình ra rồi kia, dì… Ôi trời ơi!”

Lúc Lục Ngọc Trân ấn vào mới cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì phần “bụng” của Trần Hán Thăng vô cùng kỳ quái, sao có thể nhúc nhích thành từng cục được chứ?

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng cười, kéo khoá kéo áo lông ra một chút, từ bên trong lập tức thò ra một cái đầu nhỏ của em bé.

Lúc nãy Bé Tiểu Ngư Nhi vừa bị ấn một chút, vừa mới thò đầu ra đã “a” một tiếng.

Cũng không còn cách nào khác, chỉ cần cô bé có học mẫu giáo thì có thể tức giận hỏi: “Lúc nãy là ai đã ấn con?”

Nhưng bây giờ cô bé còn chưa đủ năm tháng, chỉ có thể “a a a” tỏ vẻ tò mò và bất mãn.

“Ôi.”

Lục Ngọc Trân vừa nhìn thấy Bé Tiểu Ngư Nhi, đầu tiên là rất ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng yêu thích đứa nhỏ mũm mĩm này, cười hỏi: “Hán Thăng, đây là cháu gái của con sao, xinh đẹp quá đi.”

Lục Ngọc Trân vẫn chưa biết chuyện Trần Hán Thăng có con gái, công tác giữ bí mật của Vương Tử Bác rất tốt.

“Chúng ta lên xe trước rồi hẵng nói.”

Trần Hán Thăng lo lắng bên ngoài quá lạnh, lại nhét Bé Tiểu Ngư Nhi vào trong, quay lại vào trong xe ấm áp rồi mới thả ra.

Lục Ngọc Trân muốn chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, nhưng lại lo lắng làn da nơi lòng bàn tay mình quá thô ráp, cho nên chỉ nắm lấy bàn tay mũm mĩm của Bé Tiểu Ngư Nhi thường thức, ngoài miệng hỏi: "Đây là con cái nhà ai vậy, cha mẹ nó chắc chắn rất xinh đẹp đúng không, khoé miệng còn có má lúm đồng tiền này."

"Là con gái của con."

Trần Hán Thăng cười đáp.

"Hán Thăng, con đã là ông chủ lớn của một công ty rồi, sao vẫn thích nói xằng nói bậy giống như khi còn nhỏ vậy."

Lục Ngọc Trân căn bản không tin, còn chỉ vào Bé Tiểu Ngư Nhi nói: "Con xem con bé có giống con ở điểm nào đâu, người ta xinh đẹp thế này mà."

"Con…"

Trần Hán Thăng đột nhiên nghẹn một chút, hắn biết tính tình dì Lục tương đối thẳng, thỉnh thoảng Vương Tử Bác cũng chê bai mẹ mình, cảm thấy bà ấy không biết nói chuyện.

Nhưng đây chỉ là nguyên nhân khách quan, xét về yếu tố chủ quan, Bé Tiểu Ngư Nhi thực sự giống mẹ hơn.

Ngay cả Bé Tiểu Ấu Sở cũng vậy, thực sự là "cùng một khuôn đúc ra với Thẩm Ấu Sở" ở ngay trước mắt.

Thực ra Trần Hán Thăng cũng không hiểu rõ lắm, một tên lưu manh không kiêng nể như mình, tại sao nhiễm sắc thể lại yếu ớt như vậy chứ, không thể thắng được Tiểu Ngư Nhi thì thôi đi, kết quả ngay cả Thẩm khờ khạo cũng không thể thắng được, thực sự hơi mất mặt.

Chờ sau này có con trai rồi, có lẽ sẽ giống mình hơn đúng không.

“Dì Lục đúng là tinh tường, đứa bé này thực sự không phải là con gái con.”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi thừa nhận, sau đó bày ra dáng vẻ “muốn nói lại không dám nói, cuối cùng không thể không nói”, nhỏ giọng giải thích: “Thực ra… Đây là con của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi.”

“Cái gì?”

Lục Ngọc Trân bị doạ cho giật mình, mở to mắt lắp bắp nói: “Thật, thật sao?”

Thỉnh thoảng con người rất kỳ quái, rõ ràng đã nói với bọn họ sự thật, bọn họ căn bản không tin. Nhưng bịa ra một chút lời nói dối, bọn họ lại bán tín bán nghi.

“Đương nhiên rồi.”

Lúc Trần Hán Thăng lừa gạt người khác, kịch bản lúc nào cũng thuận miệng như vậy: “Vương Tử Bác đã nói với dì chuyện cậu ấy vay tiền con mua nhà chưa?”

“Nói rồi.”

Lục Ngọc Trân gật đầu: “Vào cuối tháng chín năm ngoái.”

“Vậy sao dì không thử suy nghĩ một chút.”

Trần Hán Thăng rung đùi đắc ý phân tích: “Một sinh viên mới tốt nghiệp như Vương Tử Bác tại sao lại gấp gáp muốn mua nhà ở Kiến Nghiệp như vậy chứ? Hoàn toàn không phù hợp với quy luật phát triển của sự việc, nếu bình thường, cậu ấy nên tiết kiệm mấy năm sau đó mới gom góp tiền mua một căn nhà nhỏ.”

“Lúc đó dì cũng phản đối.”

Lục Ngọc Trân vỗ đùi: “Nhưng nó nói con đã chi trả toàn bộ, cho nên sẽ vào ở trước, chờ đến khi tiết kiệm đủ sẽ trả cho

con.”

“Chuyện này không sai, nhưng nguyên nhân kết quả sai rồi.”

Trần Hán Thăng xua tay nói: “Không phải vì con đã trả đủ bọn họ mới ở, mà là vì bọn họ đã có con nên mới vội vàng vào ở, vì thế con mới giúp đỡ thanh toán toàn bộ.”

Lục Ngọc Trân sửng sốt, hình như cách nói này cũng có lý, nếu không phải muốn cho đứa nhỏ một ngôi nhà, thì có sinh viên mới tốt nghiệp nào sẽ vội vàng mua nhà chứ?

“Còn nữa…”

Trần Hán Thăng tiếp tục nói bậy bạ: “Dì biết tại sao hôm nay Vương Tử Bác không đến bến xe không?”

“Nó nói trong công ty có một số chuyện, bên hậu cần của đại học Công Nghệ đột nhiên có việc.”

Lục Ngọc Trân lẩm bẩm nói.

Trên thực tế, đây là sự thật, công ty của Vương Tử Bác đảm nhận công việc bảo trì phần mềm cho đại học Công nghệ Kiến Nghiệp, nhân lúc đang kỳ nghỉ, học sinh không dùng đến lớp, nhà trường có ý định thăng cấp hệ thống phòng truyền thông và thư viện một chút.

Nhưng chuyện này ở trong miệng Trần Hán Thăng lại thay đổi hương vị, hắn lắc đầu nói: “Trường học đã nghỉ hết rồi, sinh viên đã về quê ăn tết, còn có công việc gì nữa chứ? Cậu ấy chưa nghĩ ra nên giải thích như thế nào với dì nên mới trốn tránh đấy.”

“Ôi trời, Vương Tử Bác cũng học được cách nói dối rồi!”

Lục Ngọc Trân lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Vương Tử Bác, từng chuyện từng chuyện Trần Hán Thăng kể ra đã thuyết phục bà ấy 60%.

“Dì đừng vội…”

Trần Hán Thăng ngăn cản dì Lục lại: “Tối nay bọn họ đều trở về ăn cơm, đến lúc đó dì hẵng hỏi chuyện, còn nữa lần này cha mẹ hai bên gặp mặt, dì không cảm thấy quá nhanh sao?”

“Đây là chuyện đã được thống nhất từ năm ngoái rồi mà.”

Lần này, Lục Ngọc Trân hơi phản bác một chút.

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng mỉm cười, không chút hoang mang nói: “Mang thai cần mười tháng cơ mà, khi thống nhất chuyện này vào năm ngoái, Biên Thi Thi vừa mới phát hiện ra mình đã mang thai.”

“Dì biết rồi.”

Lục Ngọc Trân không còn nghi vấn nào nữa, bởi vì Trần Hán Thăng nói thực sự quá kín kẽ, logic còn phù hợp hơn so với hiện thực.

Bé Tiểu Ngư Nhi ngồi trên đùi cha, nhìn người bà xa lạ này lúc mới bắt đầu thì vui vẻ trêu chọc mình, sau đó lại hai mắt đẫm lệ mông lung muốn ôm mình.

Bé Tiểu Ngư Nhi hơi sợ hãi, vung đầu chui vào trong lồng ngực của cha.

“Chuyện này…”

Bé Tiểu Ngư Nhi không nể mặt mũi của “bà nội” như vậy, Trần Hán Thăng cười nói: “Mặc dù chưa đầy năm tháng, nhưng con bé còn nhỏ tuổi, năng lực tự bảo vệ bản thân đã rất cao, chờ đến khi quen rồi thì con bé sẽ cho dì ôm.”

“Không sao đâu.”

Lục Ngọc Trân lau nước mắt: “Không thể trách đứa nhỏ, dì trách Vương Tử Bác, chuyện lớn thế này mà không nói với

chú dì, trong mắt nó còn có cha mẹ nữa không?"

"Chuyện là… Dì Lục à."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Thực ra đứa nhỏ không giống Vương Tử Bác mà, người ta xinh đẹp thế này."

"Hán Thăng à, con chưa làm cha nên có một số chuyện không biết."

Lục Ngọc Trân giải thích: "Có một số đứa bé giống mẹ, con xem ngũ quan của đứa nhỏ ngọt ngào đến nhường nào, rất giống Biên Thi Thi, không đúng, dì cảm thấy còn đẹp hơn cả Thi Thi…"

"Mẹ nó!"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ thực sự quá "thiên vị" rồi, con trai dì có thể sinh ra con gái xinh đẹp, còn con thì không sao?

…

Trên đường không có nhiều xe, chẳng bao lâu sau đã đến khu dân cư Kim Cơ Đường Thành, căn hộ của Vương Tử Bác vốn dĩ đã được trang hoàng, nội thất cũng được đặt mua trọn bộ từ lâu, Lục Ngọc Trân không ngờ khu dân cư này lại xa hoa như vậy, trước cửa có nhân viên bảo vệ mặc đồng phục, chính giữa có đài phun nước."

"Căn hộ này có thể mua được mười căn nhà ở quê mình đúng không?"

Lục Ngọc Trân vô cùng cẩn thận dẫm lên những viên gạch lát sàn sạch sẽ, đi xuyên qua căn hộ bốn phòng ngủ hai phòng khách.

"Dì Lục cứ tự nhiên."

Trần Hán Thăng khuyên nhủ: "Bây giờ nó là nhà của Vương Tử Bác, cũng chính là nhà của dì, mẹ con ở đây cũng

không khách khí chút nào.”

“Sau khi đến Kiến Nghiệp, sức khoẻ bây giờ của mẹ con thế nào rồi, hình như ngày thường bà ấy rất bận, gọi điện thoại chưa nói được vài câu đã cúp máy.”

Mối quan hệ giữa Lục Ngọc Trân và Lương thái hậu rất tốt, thực ra mối quan hệ giữa hai nhà cũng không tề, lúc học cấp ba, điều kiện gia đình của Vương Tử Bác đã được cải thiện, nhiều lúc đều là Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên giúp bọn họ giới thiệu một số cơ hội kiếm tiền.

Còn về phần Lương thái hậu, tại sao chưa nói được vài câu đã phải cúp máy, chắc chắn là vì bà ấy bận chăm sóc đứa nhỏ rồi.

“Mẹ con rất tốt, có thể ăn, có thể ngủ, còn có thể đánh con.”

Trần Hán Thăng cười ha hả nói.

“Con để mẹ con kiếm việc gì đó để làm đi, như thế bà ấy sẽ không có thời gian đánh con nữa.”

Lục Ngọc Trân còn giúp đỡ đưa ra một chủ ý: “Con và Tiêu Dung Ngư thế nào rồi, cô gái kia xinh đẹp đến nhường nào, chi bằng ổn định với con bé đi, kết hôn sớm một chút, cũng sinh ra một đứa nhỏ đáng yêu như vậy.”

Trong lúc nói chuyện, Lục Ngọc Trân còn nhẹ nhàng chọc vào khuôn mặt béo của Bé Tiểu Ngư Nhi một chút.

Bé Tiểu Ngư Nhi bị trêu chọc đến mức không ngừng cười “hi hi”, nhưng vẫn quay người lại nằm nhoài trên người cha mình, điều này khiến Lục Ngọc Trân hơi lo lắng, tại sao con của Tử Bác và Thi Thi lại thân thiết với Hán Thăng như vậy chứ?

…

Trong tủ lạnh sớm đã chuẩn bị sẵn rau dưa, Lục Ngọc Trân cũng là một người nhanh nhẹn, trực tiếp bắt tay vào bếp nấu cơm, còn bảo Trần Hán Thăng gọi Lương Mỹ Quyên đến đây ăn cơm cùng.

Chỉ là nhiều lần, Lục Ngọc Trân đang định nói với chồng rằng ông ấy đã làm ông nội, nhưng đều bị Trần Hán Thăng ngăn cản, nói rằng những chuyện như thế này chờ đến khi Vương Tử Bác và Biên Thi Thi về nhà thương lượng một chút rồi hẵng nói.

Khoảng sáu giờ, Vương Tử Bác bận rộn xong công việc, lái chiếc Regal đã qua sử dụng về nhà, lúc đi ngang qua Tân Nhai Khẩu thì đón Biên Thi Thi, hai người lần lượt kể lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, giống như một cặp vợ chồng thực sự.

Thực ra bọn họ cũng không ở cùng nhau, ngay cả căn hộ bốn phòng ngủ hai phòng khách kia cũng được sắp xếp như thế này, hai người mỗi người một phòng, cha mẹ hai bên mỗi bên một phòng, đúng là không lãng phí chút nào.

Bởi vì cả Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đều không biết nên thực hiện bước kia như thế nào, cho nên dứt khoát không phá vỡ.

Sau khi mở cửa ra, bọn họ phát hiện Lục Ngọc Trân đã chuẩn bị sẵn đồ ăn đặt trên bàn cơm, nhưng bản thân Lục Ngọc Trân lại vô cùng nghiêm túc, sa sầm mặt mày không nói một lời ngồi ở đó, giống như cố ý bày ra tư thế để thẩm vấn.

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, trong phòng khách còn có Trần Hán Thăng và Bé Tiểu Ngư Nhi, Bé Tiểu Ngư Nhi thấy dì Thi Thi quen thuộc, giơ cánh tay nhỏ nhắn muốn ôm một cái.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Lục Ngọc Trân mới thoáng hoà hoãn một chút, đứa bé và "mẹ" vẫn rất thân thiết.

Nghĩ đến đây, Lục Ngọc Trân quyết định nể mặt mũi của đứa nhỏ, không còn so đo chuyện giấu diếm nữa.

"Chuyện đã thế này rồi."

Lục Ngọc Trân thở dài một hơi: "Mẹ cũng không nói gì cả, các con đăng ký kết hôn trước năm mới đi."

"Cái gì?"

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi còn tưởng rằng mình nghe nhầm, mặc dù lần này cha mẹ hai bên gặp mặt, vốn dĩ là để thương lượng chuyện đăng ký kết hôn, nhưng cũng không cần thiết phải vội vàng trước năm mà.

Trần Hán Thăng càng ngạc nhiên hơn, xong rồi sao?

Chẳng lẽ không bên tát "bạch bạch" vào cái miệng của Vương Tử Bác hai cái, còn mình sẽ giả vờ làm người tốt ở giữa hoà giải, cuối cùng mới phát hiện ra chỉ là một trận hiểu nhầm, mọi người mỉm cười cho qua, chỉ có Vương Tử Bác ôm mặt oán giận.

Lúc nhỏ đều là trình tự này mà, sao lần này dì Lục không tức giận chứ?

Chương 991: “Cái nắm tay thế kỷ” của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội

“Bộp!”

Trong toà nhà khu dân cư Kim Cơ Đường Thành, Lục Ngọc Trân có chút phẫn nộ vỗ bàn một cái, bà ấy cảm thấy con cũng đã có rồi, mà sao Vương Tử Bác và Biên Thi Thi dường như vẫn chưa có ý định lĩnh chứng kết hôn vậy chứ.

Hai người kia lại càng thêm buồn bực, liền nhìn về phía Trần Hán Thăng người duy nhất biết chuyện trong phòng khách.

Thực ra còn có một người khác biết chuyện —— Bé Tiểu Ngư Nhi, nhưng cô bé còn quá nhỏ, nên nói cũng như không nói, chỉ có thể núp trong ngực dì Thi Thi, cảm nhận thế giới phức tạp của người lớn.

“Khụ … “

Trần Hán Thăng nhìn ánh mắt hoang mang của Vương Tử Bác, trong lòng còn có chút tiếc nuối vì bạn thân không có bị một đòn “Giáng Long Quyền” .

Trước đây sau khi Trần Hán Thăng khiến Vương Tử Bác gặp phải rắc rối, mí mắt Trần Hán Thăng trở nên linh hoạt, khi nhìn thấy tình hình có gì không đúng cơ bản đều sẽ chạy trốn, Vương Tử Bác thì lại quá thành thật, ở nguyên tại chỗ để cho cha mẹ thoải mái đánh đôi hỗn hợp.

Sau khi ăn đánh xong, cậu ấy chuẩn bị tìm Trần Hán Thăng "báo thù", Trần Hán Thăng lập tức giải thích rằng thật ra bản thân hắn đi tìm viện binh, sau đó lại mời Vương Tử Bác ăn cây kem giá 2 hào, chuyện cứ như vậy mà xoay chuyển.

Đợi đến khi lại gặp rắc rối lần nữa, Trần Hán Thăng tiếp tục chạy, Vương Tử Bác tiếp tục vác nồi, mãi cho đến khi học cấp hai, Vương Tử Bác mới phản ứng được, hoá ra lần nào cũng là bản thân mình bị đánh.

"Dì Lục."

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: "Đây thật ra là con gái của con, không phải của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đâu, vừa nãy cháu chỉ đùa một chút thôi."

"Con gái của cháu?"

Lục Ngọc Trân hoàn toàn mông lung, may là trong nhà còn có bạn học Thi Thi thông minh lanh lợi, cô ấy nhìn Trần Hán Thăng, lại nhìn nhìn dì Lục, rất nhanh liền hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Vì thế cái miệng nhỏ liền "bla bla" giải thích một trận, còn lấy bức ảnh của Tiêu Dung Ngư.

Bức ảnh là bằng chứng chân thật nhất, Bé Tiểu Ngư Nhi nhìn thật sự giống như "phiên bản thu nhỏ của Tiêu Dung Ngư" vậy, Lục Ngọc Trân cuối cùng cũng chịu tin.

"Vậy thì ăn cơm đi."

Lục Ngọc Trân và tất cả những người mẹ trên đời này đều giống nhau, khi các bà ấy phát hiện mình đã sai, vĩnh viễn sẽ không chịu nói xin lỗi, chỉ có thể nói "thức ăn sắp nguội rồi, mau chóng tới ăn cơm đi" .

Trần Hán Thăng ngượng ngùng cười, thực ra vừa nãy dì Lục bên ngoài thì tức giận, nhưng trong lòng khả năng vẫn rất

cao hứng, thế hệ này của Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác vừa đúng lúc đụng phải "chính sách kế hoạch hoá gia đình", trên căn bản mỗi nhà đều chỉ có một con, cho nên cha mẹ nằm mơ cũng muốn được ôm cháu trai và cháu gái.

"Tiểu Trần mày bị bệnh à!"

Sau khi Vương Tử Bác hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, tức giận đè Trần Hán Thăng trên ghế salông, hai tay bóp lấy cổ của hắn, nhưng không có thật sự dùng sức.

"Con gái ! "

Trần Hán Thăng cũng không giãy dụa, chỉ là cười hì hì chào hỏi Bé Tiểu Ngư Nhi: "Có người muốn giết ba, 18 năm sau con nhớ tới báo thù cho ba nhé."

Bé Tiểu Ngư Nhi bị Biên Thi Thi ôm ở trên tay, cô bé nào có hiểu được chuyện gì đang xảy ra, còn cảm thấy thú vị cười một tiếng "ha ha ha".

"Đồ chó chết!"

Vương Tử Bác thật sự không có cách nào với thằng bạn thân không biết xấu hổ này, chỉ có thể oán hận đấm đá mấy cái, rồi lại kéo hắn tới nói: "Mày gọi điện thoại cho dì Lương, xem dì ấy có muốn tới dùng cơm hay không."

"Alo, mẹ … "

Trần Hán Thăng sửa sang lại quần áo một chút rồi gọi điện thoại cho Lương Mỹ Quyên, có điều Lương thái hậu muốn tới thăm Lục Ngọc Trân sau khi ăn xong.

"Cũng được."

Lúc Trần Hán Thăng sắp cúp điện thoại, dư quang trong mắt liếc về phía bóng người của Bé Tiểu Ngư Nhi, suy nghĩ một chút rồi nói: "Mẹ, lúc mẹ tới, dứt khoát ôm cả Trần Tử Bội tới đi, dì Lục muốn nhìn cháu gái của mẹ một chút."

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi liếc mắt nhìn nhau, Lục Ngọc Trân căn bản không ý tứ này, đây là ý tứ của Trần Hán Thăng.

Vẻ mặt của Biên Thi Thi bắt đầu trở nên phức tạp, Trần Hán Thăng đây là dự định nhân lúc Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở không có mặt, để cho hai chị em gặp mặt sao?

Trong lòng Biên Thi Thi do dự xem có nên ngăn cản hay không, nhưng lại không biết phải dùng lý do gì để ngăn cản, người ta quả thật là chị em, có quan hệ máu mủ tình thâm.

Ban đầu Lương thái hậu còn cảm thấy có chút phiền phức, có điều Trần Hán Thăng miệng lưỡi lươn lẹo, rất nhanh đã thuyết phục được mẹ ruột, đồng thời dặn dò không cần đưa theo Thẩm Ấu Sở đến đây.

Dì Lục ở bên cạnh một câu cũng không dám hỏi nhiều, hiện tại bà ấy là đang hoàn toàn bị hồ đồ rồi.

"Ở đây không phải đã có một đứa bé rồi sao?"

"Theo ý của bọn họ, hình như có một đứa bé khác?"

"Lẽ nào Tiêu Dung Ngư là sinh đôi sao?"

"Mỹ Quyên thật có phúc nha, con trai không chỉ có sự nghiệp ưu tú, sinh em bé cũng nhanh hơn hẳn so với Vương Tử Bác nhà chúng ta."

…

Lúc ăn cơm, Lục Ngọc Trân có lẽ là bị kích thích, cứ luôn lơ đãng tung một vài câu nói "giục kết hôn sinh con" đơn giản nhưng lại rất phổ biến:

Vương Tử Bác, mấy ngày trước mẹ có đụng phải một người bạn học thời tiểu học của con ở trên đường, mẹ còn chưa kịp nhận ra là ai, kết quả bạn đó nói quen biết mẹ, nói

mình đi mua cho bé lớn trong nhà một cái túi sách, bởi vì sang năm phải đi nhà trẻ rồi;

Thân thể này của mẹ đây, khi còn trẻ cực khổ nên mắc phải nhiều bệnh tật, hiện tại nhân lúc vẫn còn có thể đi lại được, còn có năng lực làm chút chuyện cho các con;

Năm ngoái mẹ và cha con, đã chi hàng chục nghìn để lì xì, kiểu gì cũng phải đẻ, thì cố gắng đẻ nhanh đẻ nhiều còn kiếm lại

Con và Hán Thăng là cùng nhau chơi đùa mà lớn lên, nếu như … Mẹ nói là nếu như, con của các con cũng cùng nhau lớn lên, đây chính là duyên phận trời ban đấy.

…

Biên Thi Thi đỏ cả mặt, ăn vài miếng đã lấy lý do phải chăm sóc cho đứa bé mà rời bàn, Vương Tử Bác bất mãn lầm bầm nói: "Mẹ, mẹ nói cái gì vậy?"

"Mẹ cũng không nói sai, con nhìn Hán Thăng một chút xem."

Lục Ngọc Trân trừng mắt nhìn một cái, Trần Hán Thăng cũng không ngờ đối với việc này, bản thân mình cũng có thể trở thành "con nhà người ta" .

"Con và Biên Thi Thi còn chưa có … "

Vương Tử Bác vặn vẹo cái mông, muốn nói cái gì đó nhưng lại nuốt vào.

Cũng không lâu sau tiếng chuông cửa vang lên, Lương Mỹ Quyên ôm một cái bọc nhỏ, vừa vào cửa đã mắng Trần Hán Thăng: "Con cũng toàn nghĩ ra mấy ý tưởng xấu, tối rồi mà còn bảo mẹ đưa Bé Tiểu Ấu Sở … Ai nha, tâm can bảo bối, sao cháu cũng ở đây vậy."

Lương Mỹ Quyên còn chưa kịp mắng xong, liền nhìn thấy Bé Tiểu Ngư Nhi trên tay Biên Thi Thi, bà vui sướng ôm lấy một đứa cháu gái khác, mỗi tay ôm một đứa ngồi ở trên ghế salông, trên mặt đã cười nở hoa.

"Sao con có thể nghĩ ra toàn ý xấu được chứ."

Trần Hán Thăng tranh công nói: "Nếu không nói như vậy, Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở có thể gặp mặt sao?"

Đáng tiếc không ai phản ứng với hắn, Lục Ngọc Trân cũng ngồi xuống bên cạnh, vừa hâm mộ vừa cao hứng nói: "Mỹ Quyên, cuộc đời của chị bây giờ đã viên mãn rồi, con trai ưu tú, con dâu xinh đẹp, còn có một cặp cháu gái song sinh nữa … Ấy sao hai đứa bé này lại không giống nhau lắm nhỉ."

Cũng khó trách Lục Ngọc Trân sẽ kinh ngạc, tuy rằng Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở đều rất xinh đẹp, nhưng tướng mạo lại hoàn toàn khác nhau, một đứa thì có gương mặt trái xoan hoạt bát cùng lúm đồng tiền nhỏ, một đứa thì có cặp mắt hoa đào nhỏ ngơ ngác, thỉnh thoảng lại thở ra một quả bong bóng.

"Cuộc đời viên mãn?"

Lương thái hậu cười khổ một tiếng, thở ra một hơi thật dài: "Ngọc Trân à tôi nói chị này, tôi vốn dĩ có thể sống tới 80 tuổi, có điều bởi vì thằng con trai này, bị làm cho tức đến mức giảm mất 30 năm tuổi thọ rồi."

"Cũng còn may là."

Lương Mỹ Quyên rung rung bắp đùi, gương mặt bụ bẫm của hai đứa cháu gái bị rung lên một cái: "Còn có hai bảo bối này, hai đứa mỗi người lại cho tôi thêm 10 năm."

Sau đó, Lương Mỹ Quyên kể lại 'lai lịch' của hai đứa cháu gái cho Lục Ngọc Trân nghe, còn có những chuyện đã xảy ra trong nhà trong một năm qua, những tình tiết này còn ly kỳ

phức tạp hơn cả trên TV, khiến người phụ nữ trung niên chưa từng va chạm với xã hội như Lục Ngọc Trân này bị doạ sợ đến nói chuyện cũng không được lưu loát.

"… Mọi chuyện chính là như vậy đấy, chị còn nói tôi là cuộc đời viên mãn, tôi … "

Lương Mỹ Quyên đang nói thì đột nhiên ngừng lại, không chỉ có bà, tất cả mọi người trong phòng khách cũng đều yên tĩnh lại.

Bởi vì Bé Tiểu Ngư Nhi đang ngồi ở trên chân trái của bà nội, có lẽ là bởi vì hiếu kỳ, hoặc là bởi vì được huyết thống dẫn dắt, cô bé đột nhiên đưa bàn tay nhỏ mập mạp ra, chậm rãi đưa tới chỗ em gái.

Bé Tiểu Ấu Sở bình thường ngay vả khóc cũng lười lên tiếng, lần này cũng ngoại lệ giơ bàn tay nhỏ lên, dường như cũng muốn bắt lấy chị gái.

Một màn này đối với Lương Mỹ Quyên, đối với Trần Hán Thăng, đối với Biên Thi Thi và Vương Tử Bác những người biết "Tu La tràng" khốc liệt mà nói, thật sự không thua gì một cái "nắm tay thế kỷ", mọi người đều nín thở, chỉ lo sợ sẽ doạ sợ các bé thu tay lại.

Chuyện này đối với hai chị em nhỏ cũng rất không chịu thua kém, bàn tay nhỏ vẫn còn đang chầm chậm tới gần, Trần Hán Thăng cũng ra sức nắm chặt nắm đấm, cắn chặt răng, nhe răng trợn mắt muốn cho các bé thêm chút sức.

Dưới cái nhìn chăm chú của năm cặp mắt, hai bàn tay giống như bánh màn thầu nhỏ, cuối cùng, cuối cùng, cuối cùng cũng chạm vào nhau.

Những người lớn đều hít sâu thở ra một hơi thật dài, giống như đã trôi qua một thế kỷ vậy.

Không chỉ có như vậy, sau khi hai chị em nhỏ dắt tay, từng người còn duỗi một ngón tay ra, móc lấy lẫn nhau.

Có thể những đứa nhỏ chỉ làm điều đó trong vô thức, nhưng rơi vào trong mắt của người bà nội Lương thái hậu này, bà không nhịn được nữa, mũi đau xót đột nhiên khóc lên.

…

Chương 992: Mẹ

“Mẹ, mẹ khóc cái gì.”

Trần Hán Thăng muốn giúp mẹ ruột lau nước mắt.

“Dì Lương, dì đừng khóc nữa.”

Biên Thi Thi nhanh chóng đưa khăn giấy tới.

“Mỹ Quyên à ! “

Có điều Lục Ngọc Trân có chút tủi thân: “Ít nhất chị còn có hai cô cháu gái xinh đẹp đây, như vậy mà chị còn khóc, nếu là tôi sẽ trực tiếp tìm sợi dây thừng thắt cổ đấy.”

…

Mọi người mồm năm miệng mười tranh nhau an ủi, Lương Mỹ Quyên nhận lấy khăn giấy mà Biên Thi Thi đưa cho, cũng tiếp nhận lời khuyên bảo của Lục Ngọc Trân, nhưng lại hất cánh tay của con trai ra một phát.

Trần Hán Thăng phẫn nộ cười một tiếng, tâm tư của Lương thái hậu rất dễ đoán, hai đứa cháu gái đều đáng yêu như vậy, hai người “con dâu” cũng hoàn mỹ như vậy, vậy mà hết lần này tới lần khác các cô lại không thể tiếp nhận lẫn nhau.

Thực ra điều Lương Mỹ Quyên lo lắng nhất chính là, sau khi hai bảo bối này lớn lên sẽ như nước với lửa giống nhau, các bé chính là chị em ruột mà, Lương thái hậu nghĩ tới khả năng này, thường âm thầm rơi nước mắt.

“Oa … “

Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở nhìn thấy bà nội khóc, cũng đồng thời khóc oà lên theo, lúc này Lương Mỹ Quyên

đau lòng cháu gái mới dấu đi vẻ ưu tư, còn cẩn thận dỗ dành hai tâm can bảo bối.

"Nên đi về đi về thôi, Tiểu Ngư Nhi về nhà mà không nhìn thấy con gái, có lẽ sẽ rất sốt ruột."

Lương Mỹ Quyên khịt mũi một cái, sau đó một tay ôm một đứa cháu gái xuống lầu, còn quay đầu căn dặn Lục Ngọc Trân: "Ngọc Trân, chị bên này ổn định là được rồi, đến lúc đó muốn đi … đi đâu thì đều có thể đi được, chúng ta lại tán gẫu cẩn thận một hồi sau."

"Được."

Lục Ngọc Trân đưa bọn họ xuống dưới lầu, Biên Thi Thi cũng xin tạm biệt: "Dì Lục, hiện giờ con đang ở cùng với Tiểu Ngư Nhi bên kia, đợi đến khi cha mẹ con tới đây, con sẽ lại đến nha."

"Ừ ừ ừ."

Trong giọng nói của Lục Ngọc Trân khó nén khỏi sự thất vọng, chờ sau khi đám người Trần Hán Thăng rời đi, Lục Ngọc Trân đột nhiên đá Vương Tử Bác một cước.

"Mẹ làm gì vậy?"

Vương Tử Bác gãi đầu một cái, không hiểu rõ cho lắm mà hỏi.

"Sao sự chênh lệch giữa con và Hán Thăng lại lớn như vậy chứ?"

Lục Ngọc Trân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà mắng: "Hai đứa cùng nhau vào nhà trẻ, cùng nhau vào cấp hai, cùng nhau vào đại học, kết quả Hán Thăng vừa tốt nghiệp đại học đã có hai đứa con gái, con tốt nghiệp đại học xong thì ngay cả bạn gái cũng không dám mạnh mẽ giữ lại, vừa nãy lúc dì

Lương của con ôm hai đứa cháu gái, trong lòng mẹ cũng đều thèm muốn chết rồi!"

"Mẹ đây là đang cổ vũ con làm cặn bã nam sao?"

Vương Tử Bác nhỏ giọng thầm thì một câu, sau đó đúng lúc đang chuẩn bị lên lầu thì lại gọi Lục Ngọc Trân lại: "Mẹ, con có một chuyện muốn nói cho mẹ nghe một chút."

"Chuyện gì?"

Lục Ngọc Trân xoay người hỏi.

"À … à … à thì … "

Xem ra chuyện này khá là rắc rồi, Vương Tử Bác nói vòng vo rất lâu.

"Con có thể dứt khoát một chút không hả?"

Đây nếu như không phải là con trai mình, Lục Ngọc Trân cũng cảm thấy cậu ấy không xứng với một cô gái tốt như Thi Thi chút nào.

"Cái đó … con và Biên Thi Thi đã thương lượng qua rồi."

Vương Tử Bác ngập ngừng nói: "Sau này chỉ muốn lĩnh chứng, không có dự định tổ chức hôn lễ."

"Tại sao?"

Lục Ngọc Trân đương nhiên không đồng ý: "Không tổ chức hôn lễ, vậy làm sao thu lại được những phần tiền mừng kia?"

"Bởi vì, bởi vì … "

Nếu đã nói ra, Vương Tử Bác dứt khoát không giấu giếm nữa: "Mẹ cũng biết tất cả những tình huống vừa nãy rồi đấy, Tiểu Trần và Tiểu Ngư Nhi là sẽ không tổ chức hôn lễ, nếu như chúng ta công khai tổ chức tiệc rượu, Biên Thi Thi nói Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy sẽ rất khổ sở, cho nên bọn con lặng lẽ

đi lĩnh chứng một cái là được rồi, hôn lễ gì đó cũng không quan trọng nữa.”

Vương Tử Bác ấp a ấp úng nói xong, ngẩng đầu lên quan sát vẻ mặt của mẹ một chút.

Cậu ấy biết điều kiện gia đình mình không tốt lắm, có điều ân tình qua lại hàng năm thì lại ắt không thể thiếu, cho nên trước đây Lục Ngọc Trân thường hay lải nhải, lúc Vương Tử Bác kết hôn nhất định phải làm lớn một phen, như vậy mới có thể thu hồi lại toàn bộ tiền mừng.

Nếu như dựa theo kế hoạch này, những phần tiền mừng này nhất định sẽ là một phương diện phải chi ra.

Lục Ngọc Trân không nói gì, thực ra đây không chỉ là vấn đề về phương diện tiền mừng, bà chỉ có một đứa con trai này, nếu như kết hôn cũng không thể làm lớn, thực sự là một điều tiếc nuối.

“Mẹ … “

Vương Tử Bác vẫn còn muốn tiếp tục khuyên nhủ một chút, có điều bị Lục Ngọc Trân mất kiên nhẫn cắt ngang: “Không làm thì không làm nữa, thực ra mẹ cũng cảm thấy phiền phức, đến lúc đó còn phải thông báo tới từng nhà, bây giờ đúng lúc bớt đi một việc!”

Tính tình Lục Ngọc Trân vốn vẫn luôn rất hấp tấp, sau khi nói như pháo đốt “đùng đùng” xong, lại thả ra một câu: “Con cũng phải cố gắng giải thích với cha mẹ Thi Thi đi, mẹ và cha con có thể đồng ý, nhưng người ta gả con gái đi, không tổ chức hôn lễ có thể cảm thấy chúng ta không đủ tôn trọng hay không?”

“Con biết rồi, mẹ.”

Vương Tử Bác đột nhiên cảm thấy, tuy rằng giọng điệu của mẹ mình rất lớn, cũng chưa từng được học hành gì, nhưng

thực ra chỉ cần kiên nhẫn thuyết phục, như vậy là đã có thể giải quyết vấn đề.

Trước đây xảy ra nhiều trận cãi vã như vậy, có thể là do cách thuyết phục không đúng, hoặc là nói thực ra là do từ tận đáy lòng mình không muốn thuyết phục cha mẹ.

Có một câu nói, sự trưởng thành của con người đều chỉ trong nháy mắt, nhưng thực ra cách nói này lại có chút không hợp lý.

Hiện thực không phải tiểu thuyết võ hiệp, không thể sau khi mở ra hai mạch nhâm đốc, thực lực lập tức tăng nhanh như gió được.

Nhưng có thể sau khi trải qua rất nhiều chuyện, cùng với sự không ngừng tự hỏi và lắng đọng, khi sự tích luỹ của bản thân cuối cùng đã đạt đến điểm giới hạn, cuối cùng vào một thời khắc nào đó tại một thời điểm nào đó trong một ngày nào đó, đột nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều đạo lý, lúc này mới gọi là trưởng thành "trong nháy mắt".

Những năm qua Vương Tử Bác đã từng theo đuổi nữ sinh, cũng đã từng bị lừa dối tình cảm, còn từng làm việc bán thời gian ở Hỏa Tiễn 101, cuối cùng lại tự mình gây dựng sự nghiệp, năm ngoái lại tự mình trải qua sự sống chết của Hoàng Tuệ, cuối cùng cũng thu được một tình yêu ngọt ngào.

Vương Tử Bác từ đầu đến cuối đều chưa từng thay đổi, vẫn thuần phác, thiện lương, đồng thời vĩnh viễn đáng để tín nhiệm như cũ.

Nhưng cậu ấy dường như cũng đã trưởng thành, có thể hiểu được dưới điều kiện gia đình như vậy, cha mẹ đã phải khó khăn như thế nào mới bồi dưỡng được một sinh viên đại học.

Cậu ấy cuối cùng cũng nhớ tới, khi bản thân quay về nói với mẹ về những toà nhà cao tầng ở Kiến Nghiệp, cuộc sống

rực rỡ trong trường đại học, tàu điện ngầm còn có thể chạy dưới lòng đất, trong mắt mẹ toả ra ánh sáng và ước mơ.

Chỉ là cuối cùng, ánh sáng đó lại từ từ biến thành một ngày ba bữa cùng củi gạo dầu muối.

Người mẹ trung niên đã vì cái nhà này, mà thực tế đã phải từ bỏ rất nhiều lý tưởng cuộc sống.

Nghĩ tới đây ngực Vương Tử Bác có chút dâng trào, cậu ấy muốn lớn tiếng nói cho mẹ biết, bản thân mình rất yêu bà, nhưng thứ tình cảm này thực sự khó có thể mở miệng, Vương Tử Bác cuối cùng cũng chỉ có thể vặn vẹo cái mông: "Cảm … cảm ơn mẹ."

Bước chân đang lên lầu của Lục Ngọc Trân hơi ngừng lại, dường như bà cũng không quá thích ứng với việc con trai như vậy, im lặng một hồi rồi lại nói: "Đừng gọi mẹ là mẹ, mẹ cũng không muốn bị mấy đứa chọc tức mà hao tổn mất 30 năm tuổi thọ đâu!"

Giọng nói vẫn rất lớn như cũ, nhưng Vương Tử Bác đã không có chút ghét bỏ nào nữa.

…

Thời điểm Vương Tử Bác trưởng thành "trong nháy mắt", Trần Hán Thăng đã đưa Biên Thi Thi và Bé Tiểu Ngư Nhi đến căn hộ bên bờ sông, sau đó lại đưa Bé Tiểu Ấu Sở trở lại phía Thẩm Ấu Sở bên kia.

Biên Thi Thi ôm em bé về đến nhà, Tiêu Dung Ngư bận rộn một ngày ở trong công ty luật, cười mỉm một cái ôm lấy con gái, trong miệng nói đùa: "Tử Khâm, hôm nay con đi đón bà nội Lục hả, lợi hại như vậy sao, bà nội Lục có khen con rất xinh đẹp hay không hả … "

"Ưm ưm ưm … "

Bé Tiểu Ngư Nhi ra sức muốn ôm lấy mẹ, chỉ tiếc cánh tay nhỏ quá ngắn.

“Đợi đến khi chú Biên và dì Trương tới đây, chúng ta cùng đi đón bọn họ, hôm nay lúc tan tầm tớ có đi ngang qua Bách hoá Đại Dương, có mua cho dì Lục và dì Trương mấy cái áo lông, ánh mắt hai bọn mình cũng không khác nhau lắm, nên chắc cũng sẽ thích.”

Tiêu Dung Ngư vừa lau mặt cho con gái, vừa nói với Biên Thi Thi.

“Ừ ! “

Biên Thi Thi gật đầu một cái.

“Dì Lục” chính là Lục Ngọc Trân, “chú Biên và dì Trương” chính là cha mẹ của Biên Thi Thi, Tiểu Ngư Nhi đã trải qua hai lần Tu La tràng, cách thể hiện vô tình được đề cao lên.

Quan hệ của cô và Biên Thi Thi rất tốt, đây là một chuyện.

Từ khi Tiêu Dung Ngư mang thai và sinh em bé tới nay, Biên Thi Thi vẫn luôn ở bênh cạnh bạn tốt, Biên Thi Thi cũng chưa từng nghĩ tới việc báo đáp.

Nhưng mà, nếu như Tiêu Dung Ngư đối xử với cha mẹ của Biên Thi Thi, một cách tự nhiên, nhiệt tình, vừa có lễ phép, trong lòng Thi Thi sẽ cảm thấy tất cả đều là đáng giá.

Chung đụng giữa người với người thực ra cũng không khó, bạn tốt với tôi, sau đó tôi lại tốt với bạn, như vậy sẽ tốt càng thêm tốt.

Biên Thi Thi ngồi ở bên cạnh, ánh mắt khẽ lay động, thực ra cô đang suy nghĩ có nên nói cho Tiểu Ngư Nhi biết, ngày hôm nay Trần Tử Khâm đã gặp mặt em gái Trần Tử Bội hay không.

“Nếu như mình nói, sau này Tiểu Ngư Nhi không cho con gái đi ra ngoài thì sao, hôm nay dì Lương nhìn thấy hai đứa cháu gái nắm tay nhau, trong lòng bà lại càng hài lòng.”

Biên Thi Thi nhớ tới dáng vẻ vừa nãy của Lương thái hậu, quyết định không chủ động nói ra.

Cái gì gọi là “Không chủ động nói ra”, nếu như Tiêu Dung Ngư hỏi đến, vậy thì thẳng thắn nói hết chi tiết.

Nếu như Tiêu Dung Ngư không hỏi đến, vậy mình cứ giả vờ như không nhìn thấy đi.

“Trừ phi … Bé Tiểu Ngư Nhi cáo trạng.”

Bạn học Thi Thi liếc em bé mập mạp chỉ có thể “ưm ưm ưm” một cái, cúi người xuống hôn “moaz” một cái: “Thật ngoan!”

Về phần Trần Tử Bội, cô bé sẽ càng không “cáo trạng”.

Về đến nhà liền gục ở trên bụng Thẩm Ấu Sở, thân thể bé nhỏ phập phồng theo hô hấp một cao một thấp của mẹ, trợn tròn mắt không ngủ cũng không khóc, giống như đang yên lặng suy nghĩ chuyện gì đó, “phe Ấu Sở” cũng đang lo lắng lắc đầu.

Bé con đúng là quá ngốc mà!

…

Chương 993: Tiêu Dung Ngư: Thẩm Ấu Sở, trước tết có thể gặp mặt một lần không?

Mẹ của Vương Tử Bác tới vào ngày 26 âm lịch, đến ngày thứ hai, Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ sắp xếp công việc riêng của mình ổn thoả, từ chối đề nghị phái xe về đón của Trần Hán Thăng, hai người cha cùng nhau lái xe tới đây.

Trần Triệu Quân đã xác định sang năm sẽ nghỉ việc, thực ra các cấp dưới đều rất không nỡ bỏ vị chủ nhiệm này.

Tính cách Lão Trần hiền hậu, quan hệ cũng rộng, cấp dưới gặp phải khó khăn tới tìm ông xin giúp đỡ, bình thường đều có thể được nhận được câu trả lời tích cực.

Có điều Trần Triệu Quân đã quyết định sẽ đi, ông vốn dĩ không có quá nhiều tham vọng trong sự nghiệp, nếu không với năng lực tổng hợp của ông, Trần Hán Thăng nói không chừng thật sự có thể hoà làm một với cái danh hiệu "con Phó thị trưởng" rồi.

Bởi vì lão Trần muốn chăm sóc cháu gái, trong lòng ông cũng đã lên kế hoạch rồi, đến hai tuổi sẽ dạy các bé học thơ cổ, nghe không hiểu cũng không sao hết, tạm thời bồi dưỡng cảm quan ngôn ngữ trước;

Tuổi lớn hơn một chút, sẽ cho các bé học một môn sở trường, những thứ như đàn piano này, đàn violin này, đàn tranh này cũng có thể.

Đợi đến khi hai chị em được 5, 6 tuổi, còn muốn đưa các bé đến nhà trẻ, sau đó sẽ đón các bé tan học thật sớm.

…

Nghĩ tới những chuyện vụn vặt này, người ông nội như Trần Triệu Quân này, ngủ cũng có thể cười mỉm.

Có điều Cục trưởng Tiêu lại không may mắn như vậy, ông vốn dĩ cũng muốn nghỉ việc, có điều bị Cơ quan Tổ chức từ chối, còn tỏ vẻ năm sau có thể sẽ có thêm nhiều trọng trách.

Tiêu Hoành Vĩ đã là Thường Vụ Phó cục trưởng Cục Cảnh sát rồi, lại thêm trọng trách là lên tới cục trưởng rồi, nói không chừng còn muốn kiêm thêm chức vụ phía bên chính quyền, như phó chủ tịch chẳng hạn.

Tiêu Hoành Vĩ cũng rất buồn bực, tại sao Trần Triệu Quân lại có thể nghỉ hưu sớm, còn mình thì lại không được?

Người ta đã trả lời ông như này, chủ nhiệm Trần có thể nghỉ việc, bởi vì con trai của ông ấy là Trần Hán Thăng, các bí thư trong thành phố đều đã đặc biệt phê duyệt rồi, trước khi về hưu phải thăng lên chức vụ Phó Cục trưởng nhàn nhã qua một thời gian, cuối cùng lấy đãi ngộ cấp Cục trưởng mà về hưu.

Bởi vì Cảng Thành muốn "vượt qua khúc cua" phát triển, chắc chắn không thể rời bỏ sự dốc sức ủng hộ của những người như Trần Hán Thăng này.

Nhưng lão Tiêu đây, ông chỉ có một đứa con gái thôi.

Chúng tôi đều biết con gái ông rất đẹp, nhưng mà xinh đẹp không thể tăng trưởng GDP được, hoặc là nói con gái ông là phu nhân của Chủ tịch Trần, như vậy nói không chừng còn có thể đối xử đặc biệt.

Tiêu Hoành Vĩ nghe xong im lặng rất lâu, không nói tiếng nào rời đi.

Cho nên này trên lộ trình hơn 300 cây số này, tâm tình lão Tiêu có chút trầm thấp, cũng may Trần Triệu Quân nhạy cảm ý thức được, chưa bao giờ khoe khoang về dự định sau khi về hưu của mình, cũng không đề cập tới Thẩm Ấu Sở và Bé Tiểu Ấu Sở, chỉ là nói đến Bé Tiểu Ngư Nhi.

Lương Mỹ Quyên thường xuyên gọi điện thoại với lão Trần, một là quan tâm cuộc sống một mình của ông ra sao, hai là kể vài câu chuyện thú vị của các cháu gái cho ông nghe, cho nên lão Trần có thể kể về những chuyện hàng ngày của Bé Tiểu Ngư Nhi sinh động như thật.

Sau khi đến Kiến Nghiệp, đường xá không có gì bất ngờ đã xảy ra, các tuyến đường đều vắng vẻ, có điều bên trong thương trường lại rất náo nhiệt, khắp nơi đều có thể nhìn thấy đèn lồng màu đỏ treo trên cao, dưới gốc cây còn có hội viên của "Hiệp hội các nhà thư pháp XXX" đang viết câu đối miễn phí, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng pháo nổ lẻ tà lẻ tẻ.

Thành phố lớn cấp năm đương nhiên không theo kịp loại địa phương nhỏ như Cảng Thành, có điều bởi vì năm nay có đặc biệt nhiều người đến Kiến Nghiệp, dù sao cũng ít nhiều có phần cảm giác.

Đương nhiên, có người tới thì cũng có người đi.

Hồ Lâm Ngữ dự định sáng sớm hôm nay sẽ về nhà, thời gian này cô ấy mới trở về, chủ yếu là bởi vì quán trà sữa muốn hạch toán sổ sách hàng năm.

Hiện tại quán trà sữa "Ngộ Kiến" ở Kiến Nghiệp đã lên tới bảy chi nhánh, rải rác khắp khu vực nội thành và hai khu đại học, thậm chí còn có chi nhánh ở cấp Tân Nhai Khẩu và cầu Sư Tử.

Không ngoa mà nói, "Ngộ Kiến" đã trở thành trà sữa quốc dân ở Kiến Nghiệp.

Nói không chừng đợi một thời gian nữa, sẽ có một vài người ham ăn cố ý tới Kiến Nghiệp, chỉ vì có thể uống một ly trà sữa "Ngộ Kiến", sau đó chụp ảnh check-in ở Qzone một cái, chứng minh bản thân đã từng tới nơi này cà thẻ.

Với tình hình làm ăn tốt như vậy, Hồ Lâm Ngữ làm tổng giám đốc, một năm này cộng thêm tiền thưởng cơ phần ước chừng phải kiếm được 300 nghìn, như vậy tính ra mà nói, một ngôi nhà ở Ngự đình viên Kim Lăng kia dường như cũng không phải quá đắt.

Kể từ tháng 1 năm nay, khắp nơi đều đồn rằng giá nhà sắp tăng lên rồi, đương nhiên năm ngoái Trần Hán Thăng đã biết rồi, thậm chí hắn còn biết rõ như ban ngày mảnh đất nào ở Kiến Nghiệp sẽ tăng lên trước.

Có điều tin tức của người dân bình thường đều hơi lạc hậu, cho nên nếu mí mắt linh hoạt, vẫn có thể đi theo chính sách và tư bản phía sau thu được chút lợi nhuận; do dự không quyết định, chỉ có thể nhìn giá phòng tăng lên từng ngày từng ngày đến mức muốn mua cũng mua không nổi.

Giá phòng muốn tăng, hơn nữa khu vực Ngự đình viên Kim Lăng quả thực rất tốt, đặc biệt là còn cùng một khu dân cư với Thẩm Ấu Sở, A Ninh, Bé Tiểu Ấu Sở, cho dù là phương diện nào cũng đều rất hoàn mỹ.

Trong lòng Tiểu Hồ thì có chút dao động, chỉ cần đến lúc đó đưa tiền trả lại cho Trần Hán Thăng là được rồi.

Cho nên không thể không nói, Trần Hán Thăng là một tên cặn bã nam không sai, nhưng hắn chu đáo và tâm lý cực kỳ, ngay cả chiếc xe đưa Tiểu Hồ về quê, hắn cũng đã sắp xếp ổn thoả từ rất sớm rồi.

Hồ Lâm Ngữ kéo một đống hành lý lớn xuống lầu, Thẩm Ấu Sở và A Ninh bế theo Bé Tiểu Ấu Sở đi tiễn, Tiểu Hồ và

Thẩm Ấu Sở ôm lấy nhau rất lâu, lại hôn Bé Tiểu Ấu Sở một cái, cuối cùng cúi người xuống căn dặn Thẩm Ninh Ninh học tập vài câu, lúc sắp lên xe, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng còi "tít tít tít".

Hóa ra là Trần Hán Thăng, hắn chuẩn bị một ít sản phẩm dinh dưỡng đắt tiền cho mấy người lớn tuổi.

"Ba mẹ tớ đều là dân quê."

Hồ Lâm Ngữ cau mày nói: "Uống không quen mấy món đồ tinh xảo này đâu, không cần tốn tiền vô ích."

"Không vô ích, tặng quà chẳng qua chỉ là tượng trưng thôi."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Tớ chỉ muốn cảm ơn Hồ tổng một chút, cho nên bọn họ có thích hay không không sao cả, chỉ cần Hồ tổng nhìn thấy giá cả nhãn hiệu là được."

"Tớ … "

Ngực Hồ Lâm Ngữ cũng có chút khó chịu, có lúc đụng phải loại người vô lại trần trụi, thực sự là không có quá nhiều cách đối phó.

"Còn có cái này cho em trai cậu."

Trần Hán Thăng lại đưa một hộp sản phẩm điện tử tới, Hồ Lâm Ngữ cho rằng là điện thoại di động và MP4, bĩu môi nói: "Đừng đi gieo hoạ cho nó, nó vẫn còn chưa học đại học, hiện giờ không thể chơi điện thoại di động được."

"Không phải điện thoại di động."

Trần Hán Thăng cười ha hả nói: "Đây là một quyển từ điển điện tử mà Quả Xác nghiên cứu phát minh ra trong lúc vô tình, các kỹ sư nói đã cất toàn bộ từ điển Oxford vào đây rồi."

"Nghiên cứu phát minh ra trong lúc vô tình … Hừ!"

Hồ Lâm Ngữ cho rằng Trần Hán Thăng đang nói hưu nói vượn, mục đích là để khoe mẽ.

Thực ra lần này Trần Hán Thăng thật sự không khoác lác, Viện nghiên cứu Quả Mễ có một kỹ sư P7, hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi kiểm tra cho con trai bài tập tiếng Anh, phát hiện có vài chỗ bị sai.

Truy hỏi bên dưới mới biết hóa ra là từ điển điện tử bị sai, điều này đã chọc tức ông ta, ông mắng chửi những tên gian thương này, đã ăn mòn chốn bồng lai của giáo dục.

Vì thế, kỹ sư P7 nhân dịp cuối năm công việc không nhiều, dùng mấy buổi tối thiết kế ra một quyển từ điển điện tử.

Một là từ điển điện tử không có chứa lượng kỹ thuật gì, thứ hai tuy rằng Viện nghiên cứu Quả Mễ không sánh được với các công ty lớn nước ngoài, nhưng nắm giữ vị trí phòng thí nghiệm điện tử hàng đầu trong nước; thứ ba thì, chỉ có thể nói kỹ sư P7 của Quả Xác thật sự rất lợi hại.

Tổ trưởng tổ hạng mục "Quả Xác QvodPlayer" Vương Hưng cuối năm vừa mới nâng cấp lên P8, hiện giờ hội viên đăng ký QvodPlayer đã nhiều hơn cả hội viên của QQ, nhưng Vương Hưng cũng chỉ mới là P8, có thể thấy được P7 trở lên đều là những tình nhuệ trong ngành điện tử của Quả Xác.

Ban đầu Lý Tiểu Giai không hứng thú gì đối với loại sản phẩm nhỏ như từ điển điện tử này, anh ấy càng quan tâm đến điện thoại di động Quả Xác thế hệ 3 năm nay hơn, chỉ là không cưỡng lại được thỉnh cầu của cấp dưới, cho nên mới đệ trình cho hội đồng quản trị xét duyệt.

Hội đồng quản trị cũng cảm thấy nên có thêm một vài sản phẩm để làm phong phú thêm cho kệ hàng của "Cửa hàng đời sống Quả Xác", lúc này mới có "từ điển điện tử Quả Xác" ngày hôm nay.

Với sức ảnh hưởng của điện tử Quả Xác hiện tại, một khi là sản phẩm từ điển điện tử, trên căn bản sẽ không có công chuyện của mấy công ty Văn Khúc Tinh, Điện tử BBK và Ho YiTong này.

Đây thuộc về tiền tốt đuổi tiền xấu, "K" sản xuất sản phẩm, giá trị và chất lượng tuyệt đối đều là đẳng cấp.

"Vậy thì thay ba mẹ tớ và em trai cám ơn cậu."

Hồ Lâm Ngữ nhận lấy quà của Trần Hán Thăng, sau khi tạm biệt Thẩm Ấu Sở lần nữa, lúc này mới lưu luyến ngồi lên xe.

"Cô Trần Lam nghỉ đông nên về Dương Châu rồi, hiện tại dì Tiểu Hồ cũng đi rồi."

Trần Hán Thăng xoay người nhào nặn khuôn mặt của con gái: "Con có nhớ các cô ấy không hả?"

Hắn không có dùng sức, nhưng Bé Tiểu Ấu Sở giống như mẹ mình lúc trước vậy, cũng không biết né tránh, chỉ ngây ngốc nhìn ba, mãi đến tận khi khóe miệng có giọt nước miếng chảy xuống.

"Đừng nắn nữa."

Thẩm khờ khạo đau lòng con gái, ôm Bé Tiểu Ấu Sở chuyển sang một hướng khác.

"Vậy anh nắn em."

Trần Hán Thăng xoè bàn tay về phía Thẩm Ấu Sở.

"Em cũng không cho nắn!"

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng chống cự, rồi dắt lấy tay A Ninh lên lầu.

"Haiz!"

Trần Hán Thăng buồn bã mất mát, trước đây Thẩm khờ khạo đều sẽ không từ chối mình, nhưng từ khi Tu La tràng bạo phát tới nay, lúc cô mang thai không muốn gặp mình, sau khi sinh Trần Tử Bội, cô cũng không có thân cận như trước đây.

Điều này chứng tỏ thực ra Thẩm Ấu Sở cũng chưa có tha thứ cho Trần Hán Thăng, chỉ là tính cách cô quá dịu dàng, cho nên mới không có biểu hiện rõ ràng như vậy.

"Năm sau nhất định phải giải quyết xong, tan nát cõi lòng cũng phải giải quyết!"

Trần Hán Thăng xoa xoa cằm, sau đó xoay người rời đi.

Ngày hôm nay cũng là thời điểm Trịnh Quan Đề về Hương Cảng, Trần Hán Thăng nhất định phải đưa người đến sân bay Lộc Khẩu.

…

Sau khi Thẩm Ấu Sở về đến nhà, đặt con gái lên giường em bé xong, dì nhỏ Thẩm Ninh Ninh ở bên cạnh chăm sóc, cô đang định tới nhà bếp giúp đỡ Đông Nhi một chút.

Tết Nguyên Đán, Phan Đông Nhi không có về nhà, cô ấy biết tết đến sẽ khá bận rộn, cho nên rất thông cảm cho chị Ấu Sở, trên căn bản sau Tết Nguyên Đán một tháng mới về thăm nhà một chút, cô gái nhỏ vô cùng khéo léo.

"Reng ! "

Lúc đang thái rau, điện thoại di động trong túi Thẩm Ấu Sở đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Cô có chút kỳ quái, bởi vì bản thân cô ấy cũng không có nhiều người liên hệ trong tay, hơn nữa các trưởng bối đều thích trực tiếp gọi điện thoại, trong nhóm người cùng thế hệ cũng chỉ có Hồ Lâm Ngữ mới gửi tin nhắn.

"Lẽ nào là Lâm Ngữ để quên đồ gì?"

Thẩm Ấu Sở rửa tay một cái, lấy điện thoại điện thoại di động ra mới phát hiện là một số điện thoại lạ, sau khi mở ra thì chỉ có một tin nhắn đơn giản:

Chúc mừng năm mới, sáng ngày mốt có rảnh không, tôi muốn hẹn cô ngồi nói chuyện một chút, Tiêu Dung Ngư.

Hô hấp của Thẩm Ấu Sở, đột nhiên trở nên gấp gáp.

…

Chương 994: 'Nguyên tắc' Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp mặt!

Căn hộ này của Thẩm Ấu Sở tiếp giáp với Tử Kim Sơn, tầm nhìn vô cùng rộng rãi, ánh mặt trời màu đông thưa thớt chiếu xuyên qua tấm cửa sổ bằng kính, rơi trên sàn gỗ một cách ấm áp.

Ở trong phòng ngủ chính, Thẩm Ấu Sở ngồi ở trên giường, yên lặng chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại di động.

Cô không để ý tại sao Tiêu Dung Ngư lại có số điện thoại di động của mình, bởi vì nếu như Thẩm Ấu Sở muốn, cũng có thể có được phương thức liên lạc của Tiêu Dung Ngư.

“Lạch cạch ! “

Trong phòng khách truyền đến tiếng cửa chống trộm bị mở ra, ngay sau đó khi Mạc Kha nhìn thấy Bé Tiểu Ấu Sở, thì cao hứng nói chuyện: “Ai nha, cục cưng đang làm cái gì vậy, lại đang phun bong bóng sao, ngày hôm nay cháu có lật người không vậy … “

Bé Tiểu Ấu Sở đã hơn bốn tháng tuổi rồi, mà đến giờ vẫn còn chưa học được cách lật người, so với người chị gái hơn ba tháng tuổi đã có thể tự mình lật người rồi.

Sau khi bệnh viện kiểm tra thì thân thể không có bất cứ vấn đề gì, nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của bác sĩ chủ trị, mọi

người đều hiểu, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do bản thân cục cưng quá ngốc.

“Mẹ đâu rồi, chúng ta đi tìm xem mẹ ở đâu nào … “

Lúc này Mạc Kha ôm lấy Trần Tử Bội, một bên đùa nghịch, một bên đi tìm mẹ.

Hiện giờ mẹ hai Mạc càng ngày càng giống “bà ngoại”, bà cũng rất cưng chiều Trần Tử Bội, một viên chức cấp giáo sư với khí chất trang nhã, đã quen ăn chay, có tôn chỉ yêu thích sự sạch sẽ mãnh liệt như vậy, mà lại có thể kiên nhẫn thay tã cho cục cưng.

Điều này chứng tỏ Trần Tử Bội ở trong lòng Mạc Kha, đã vượt qua tín ngưỡng và thói quen mà bà đã kiên trì cho tới nay.

“Hoá ra mẹ đang gửi nhắn tin sao, vậy thì không quấy rầy mẹ nữa vậy … “

Đứng ở cửa phòng ngủ nhìn thấy Thẩm Ấu Sở, Mạc Kha lại thân mật ôm Bé Tiểu Ấu Sở rời đi.

Mạc Kha cho rằng Thẩm Ấu Sở chỉ là đang gửi tin nhắn bình thường, cho nên không có để ý, bà ta nào có biết tin nhắn này đã kích động đến Thẩm Ấu Sở, đặc biệt là cái tên “Tiêu Dung Ngư” được ký ở đó.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Dung Ngư, vẫn đang trong thời gian năm thứ nhất đại học, Trần Hán Thăng bị cách ly ở bên trong nhà máy Tân Thế Kỷ, Thẩm Ấu Sở mới hiểu được hoá ra bên cạnh hắn còn có một cô gái xinh đẹp kiêu ngạo như vậy.

Sau đó dưới sự giải thích và che giấu của Trần Hán Thăng, cái tên “Tiêu Dung Ngư” này dần dần bị lãng quên trong cuộc sống.

Thỉnh thoảng lơ đãng nhớ lại, Thẩm Ấu Sở chỉ có thể chăm chú nhìn ánh chiều tà đỏ rực nơi chân trời, chậm rãi chớp chớp

cặp mắt hoa đào.

Lần thứ hai nhìn thấy Tiêu Dung Ngư, khi đó đã là năm tư, cô ấy khóc lóc lấy đi cái đèn bàn kia.

Thẩm Ấu Sở nghĩ thầm, có lẽ cái đèn bàn kia rất quan trọng với Tiêu Dung Ngư.

Đến lần thứ ba cũng chưa có nhìn thấy Tiêu Dung Ngư, có điều bạn tốt của cô ấy là Biên Thi Thi đã tới đây, Biên Thi Thi đích thân nói với mình rằng, Tiêu Dung Ngư đang mang thai, cha của đứa bé là Trần Hán Thăng.

Khoảnh khắc đó đối với Thẩm Ấu Sở mà nói là trời đất sụp đổ, thương tâm, khổ sở, tan vỡ … nhưng cô chưa từng hận bất kỳ người nào, chẳng qua là cảm thấy bản thân mình cần phải thoát ra, bởi vì Tiêu Dung Ngư có em bé mà.

Rồi sau đó … chính mình cũng mang thai.

Thẩm Ấu Sở chưa từng nghĩ tới việc bỏ đứa bé đi, điều này ngay cả Hồ Lâm Ngữ cũng biết, cho nên Tiểu Hồ căn bản chưa từng khuyên nhủ gì, sau khi sinh con gái xong, Thẩm Ấu Sở cũng không có ngăn cản Trần Hán Thăng gặp mặt cục cưng, bởi vì đây là cha con thực sự.

Nhưng mà đối với tình cảm của mình và Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở đã không còn mong đợi gì nữa, Bé Tiểu Ấu Sở giống như thiên sứ, đã đủ để bù đắp tất cả những tiếc nuối của cô rồi.

Chuyện cũ tựa như một bộ phim điện ảnh, từng khung cảnh nhảy ra ở trong đầu, Thẩm Ấu Sở suy tư rất lâu, cuối cùng vẫn trả lời tin nhắn.

Thẩm Ấu Sở: Có chuyện rất quan trọng sao?

“Ting ! “

Tiêu Dung Ngư trả lời tin nhắn rất nhanh, hai người cứ như vậy mà trao đổi với nhau.

Tiêu Dung Ngư: Cụ thể thì chỉ có một chuyện, buổi tối ngày 30 tết đó, chú Trần và dì Lương nên ở bên nào, tôi đoán có lẽ bọn họ cũng sẽ khó xử, cho nên muốn trao đổi với cô một chút.

Vấn đề này quả thực đúng là sự thật, cho dù có nghiên cứu lý thuyết "xử lý mọi chuyện một cách công bằng" kỹ lưỡng đến đâu, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên trước sau gì cũng vẫn phải đối mặt.

"Ba mẹ … "

Thẩm Ấu Sở vừa muốn gõ ra "Ba mẹ ở bên nào cũng được", sau đó lại cảm thấy không thích hợp, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên chính là "ba mẹ" của mình, nhưng thực ra cũng cùng là "ba mẹ" của Tiêu Dung Ngư.

Không biết lúc Tiêu Dung Ngư gửi tin nhắn vừa nãy, có gặp phải vấn đề như vậy hay không, cho nên mới đổi thành "chú Trần và dì Lương" .

Bởi vậy, Thẩm Ấu Sở cũng đổi xưng hô giống vậy.

Thẩm Ấu Sở: Chú Trần và dì Lương ở bên nào cũng được hết, tôi không có ý kiến.

Tiêu Dung Ngư: Vậy cứ như vậy đi, buổi tối ngày 30 tết, chú Trần và dì Lương sẽ ở bên kia của cô, buổi sáng ngày mùng một đầu năm sẽ đến bên này của tôi, đây là lần đoàn tụ cuối cùng trong Tết Nguyên Đán, tôi hi vọng mọi người đều có thể vui vẻ một chút.

Thẩm Ấu Sở nhíu nhíu mày, bên trong tin nhắn này của Tiêu Dung Ngư, dường như ẩn chứa sự ly biệt.

"Tạch tạch tạch … "

Có lẽ là bởi vì sự lương thiện, cũng có lẽ là vì một nguyên nhân khác, Thẩm Ấu Sở vẫn hỏi: Cô làm sao vậy?

Tiêu Dung Ngư: Sang năm tôi dự định sẽ ra nước ngoài, mang theo cả Bé Tiểu Ngư Nhi đi cùng, đây cũng là nguyên nhân tôi muốn gặp cô, bởi vì tôi đột nhiên nhớ ra, giữa chúng ta xưa nay đều chưa từng trao đổi với nhau.

Cũng không lâu lắm, Thẩm Ấu Sở đã trả lời lại, chỉ có một chữ:

Được.

…

Cuộc gặp mặt và trao đổi lần này của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng hoàn toàn không hề hay biết, hắn còn đang đi tới nhà máy điện tử Xiaomi để chuẩn bị tiễn Trịnh Quan Đề.

Mẹ của bạn thân Trịnh năm nay đã vào gia phả, cho nên về tình về lý cô cũng phải về Hương Cảng, mặt khác Trịnh lão gia tử đại khái là đã biết chuyện trong mấy tháng nay rồi, thuộc vào tình huống gặp một lần là ít đi một lần.

Lúc đi qua quán cà phê hoa 1206, Trần Hán Thăng theo bản năng đánh mắt nhìn qua, cửa đóng chặt, có điều lại dán một thông cáo viết thời gian khai trương sang năm.

Thương Nghiên Nghiên và Tiểu Trì đều đã về Thượng Hải, Thương Phú Vinh sau khi trải qua lần phá sản đó, ông ấy đã trở nên đặc biệt quý trọng mối quan hệ trong gia đình, dựa vào miêu tả của Thương Nghiên Nghiên, thẻ hội viên VIP trung tâm tắm rửa của lão Thương đã đóng bụi từ lâu rồi.

Đối với mối quan hệ giữa Thương Nghiên Nghiên và Trần Hán Thăng, Thương Phú Vinh khôn khéo dường như đã đoán được, nhưng ông ấy cũng không mở miệng hỏi, bởi vì trạng

thái cuộc sống hiện tại của Thương Nghiên Nghiên so với ngày trước đều thoả mãn hơn bao giờ hết.

Bởi vì cô cái gì cũng không thiếu, ngay cả trong lòng cũng không tiếp tục mê man nữa, chỉ là cả ngày nghĩ đến việc làm video máy tính với Thẩm Ấu Sở, nhìn Bé Tiểu Ấu Sở ngốc nghếch một chút.

Ở cửa nhà máy điện tử Xiaomi, Trần Hán Thăng nhìn thấy Trịnh Quan Đề.

Bạn thân Trịnh một thân mặc một chiếc áo gió màu đen xa hoa, đôi boot ôm lấy đôi chân tinh tế, mái tóc màu cà phê toả ánh sáng lộng lẫy dưới ánh mặt trời, trên mặt đeo một cái kính râm đổi màu, có vẻ vô cùng thời thượng.

Bên người cô còn có Tưởng Vân Vân đang đứng, xem ra cô thư ký nhỏ này cũng phải về Hương Cảng theo.

“Vất vả cho Chủ tịch Trần rồi ! “

Tưởng Vân Vân nhìn thấy chiếc xe Porsche đang chậm rãi chạy đến, một bên xách hành lý lên, một bên cười hì hì nói: “Lại có thể khiến cho Chủ tịch Trần làm tài xế, tôi đây là được dính chút hào quang của bà chủ đây mà.”

Tưởng Vân Vân là thư ký thân cận, quan hệ của cô ấy và Trịnh Quan Đề, cũng gần giống như quan hệ của Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Hán Thăng, cho nên Tưởng Vân Vân có thể ý thức được, giữa hai ông chủ này đã xảy ra chút chuyện gì đó.

Đây cũng không có bất ngờ chút nào, giữa nam nữ làm gì có quan hệ bạn bè chân chính chứ, cái gọi là thuyền tình hữu nghị thuần khiết giữa hai người khác phái, cuối cùng cũng chỉ có hai khả năng.

Nếu không bay lên cao, thì là chìm xuống đáy.

Rất hiển nhiên Chủ tịch Trần và Chủ tịch Trịnh chắc hẳn là "bay lên cao" rồi, chỉ là bọn họ xử lý rất tốt, mặt ngoài vẫn bình thường.

"Năm nay công ty của các cậu để vị giám đốc nào trực ban vậy?"

Sau khi lên xe, Trịnh Quan Đề hỏi.

"Lão Tào đó, còn có thể là ai được chứ."

Trần Hán Thăng đáp lại.

"Ừm."

Trịnh Quan Đề không có gì bất ngờ gật đầu một cái, thực ra trong điện tử Quả Xác có công việc vất vả mệt nhọc dơ bẩn gì cũng đều không cần hỏi nhiều, cơ bản đều là do Tào Kiến Đức phụ trách.

Mặt khác hơn hết, lão Tào cũng quen thuộc với rất nhiều nghiệp vụ, tham gia việc lập kế hoạch xây dựng lại nhà máy cũ, vừa tự mình phụ trách nhà máy mới tại quận Thanh Phổ của Thượng Hải, quen thuộc với sự phát triển kinh tế Internet, cũng thông thạo nghiệp vụ tiêu thụ thực tế, rõ ràng là được đào tạo dựa theo cách bồi dưỡng "người nối nghiệp" đời tiếp theo.

Sau khi Quả Xác được đưa ra thị trường, hẳn là muốn tiến hành cải cách cơ cấu càng triệt để hơn, vào lúc ấy đại khái sẽ phải bố trí "CEO, COO" và các chức vụ khác, CEO vốn dĩ sẽ là vị trí của Khổng Tĩnh, nhưng cô ấy dường như lại càng hy vọng được lui về vị trí thứ hai hơn.

"Đợi đến khi Quả Xác được đưa ra thị trường, trọng trách của tôi coi như đã hoàn thành, hy vọng có thể tới trường đại học giảng dạy."

Không biết bắt đầu từ khi nào, Khổng Tĩnh thường xuyên treo câu nói này ở trên miệng.

Lúc trước Khổng Tĩnh từ chức ở chuyển phát nhanh Thâm Thông, đã từng đùa rằng muốn tới trường đại học làm một nữ đầu bếp cầm thìa, sau đó lại bị Trần Hán Thăng "ba lần đến mời" mời ra ngoài, thế nhưng vẫn luôn hướng về khung cảnh bên trong tháp ngà như trước.

Đương nhiên nếu cô ấy tới trường đại học, vậy thì chắc chắn sẽ không phải là một nữ đầu bếp rồi, rất nhiều khoa kinh tế học của các trường đại học trong 985 và 211, đồng ý mời cô tới làm giáo sư danh dự.

Sau khi Khổng Tĩnh lui về vị trí thứ hai, cổ phần cũng sẽ không ít, hàng năm cô có thể nhận được một lượng lớn tiền lợi nhuận, đồng thời cũng có thể làm chuyện mà mình thích.

Trần Hán Thăng cảm thấy không thể tiếp tục cố chấp giữ lại nữa, Khổng ngự tỷ đã hết lòng rồi, hơn nữa sau khi hắn và cô không còn là quan hệ cấp trên cấp dưới nữa, có thể ở bênh cạnh nhau càng thoải mái hơn.

Cho nên, lão Tào chính là "lốp xe dự phòng" mà Trần Hán Thăng bồi dưỡng .

Lốp xe dự phòng là ý tứ gì đây, nói một cách đơn giản, nếu như Khổng Tĩnh lui đi, Tào Kiến Đức có hi vọng trở thành CEO;

Nếu như đến lúc đó Khổng Tĩnh thay đổi suy nghĩ, vẫn hy vọng hưởng thụ hào quang và sự tán dương ở trước màn hình, vậy thì chỉ có thể để lão Tào tiếp tục oan ức làm "Thái tử" thôi.

Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề cứ như vậy mà nói chuyện phiếm đến tận khi tới sân bay Lộc Khẩu, lúc ở trước cửa kiểm tra an ninh, Trần Hán Thăng dang hai tay ra: "Lên đường bình an, năm mới vui vẻ."

Đây là ý tứ muốn ôm một cái, bạn thân Trịnh cũng không có từ chối, có điều sau khi ôm một cái lịch sự, Trịnh Quan Đề rút ra vài tờ tiền giấy từ trong ví tiền, cười đưa cho Trần Hán Thăng: "Tôi đã nói rồi, giữa hai chúng ta chỉ có giao dịch tiền tài, đây là tiền boa lúc ôm."

"Được!"

Trần Hán Thăng không khách khí nhận lấy: "Cảm ơn Chủ tịch Trịnh đã ban thưởng!"

"Hừ ! "

Trịnh Quan Đề kéo kính râm xuống dưới mũi, lộ ra một đôi mắt xinh đẹp mà nghịch ngợm, cô nhìn Trần Hán Thăng một cách quyến rũ , sau đó lại đây kính râm lên, tiêu sái đi vào sân bay.

"Chậc chậc ! "

Trần Hán Thăng không nhịn được chép miệng một cái, sau buổi tối hôm đó, bạn thân Trịnh dường như đã khai phá ra thuộc tính "phong tình" này.

…

Từ sân bay trở lại căn hộ bên bờ sông, đúng lúc lão Trần cũng vừa mới đến, ông đang vui vẻ chơi đùa với Bé Tiểu Ngư Nhi, căn bản không thèm phản ứng lại con trai.

Ngày hôm sau là ngày 28 tết, cha của Vương Tử Bác và cha mẹ của Biên Thi Thi đều tới đây, tất cả các gia đình đến Kiến Nghiệp đón tết đều đã đến đông đủ.

Quy trình tiếp theo, chính là một đám người đã sớm quen biết, mới quen, tuổi trẻ, tuổi già cùng nhau tụ tập ăn cơm, dán câu đối mua hàng tết, rất náo nhiệt.

Buổi sáng ngày 29 tết, Trần Hán Thăng đang chơi đùa với Bé Tiểu Ấu Sở, đột nhiên nhận được điện thoại của Lương Mỹ

Quyên: “Đang làm gì thế?”

“Đang cầu xin cháu gái của mẹ lật người đây.”

Trần Hán Thăng ảo não hỏi: “Mẹ, khi còn nhỏ con có ngốc như thế này không, hơn 4 tháng tuổi mà vẫn chưa biết lật, chỉ biết thổi bong bóng.”

“Con gấp cái gì chứ.”

Lương thái hậu không vui: “Châm ngôn nói rất đúng, con cái lật người muộn, sau này đều sẽ có tiền đồ lớn.”

“Vậy Trần Tử Khâm thì sao?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Con bé lật người sớm, mới ba tháng tuổi đã biết lật người rồi.”

“Đây là chuyện tốt mà.”

Lương thái hậu vẫn rất vui vẻ: “Châm ngôn nói rất đúng, con cái lật người sớm, đầu óc sẽ càng thông minh.”

“Con … “

Trần Hán Thăng nghĩ thầm ở trong lòng mẹ ruột, hai đứa cháu gái cục cưng này ngay cả tóc cũng đều quý giá, không có bất kỳ khuyết điểm nào.

“Ấu Sở đâu?”

Lương Mỹ Quyên nói tới chính sự: “Tiểu Ngư Nhi vừa đi ra ngoài, con bé nói phải mấy tiếng nữa mới có thể trở về, con có muốn tìm một lý do hay không … “

Trần Hán Thăng lập tức hiểu rõ, bà ngoại lại muốn nhìn thấy hình ảnh hai người cháu gái dắt tay nhau đây mà, bèn nói: “Thẩm Ấu Sở cũng đi ra ngoài rồi, hiện giờ con sẽ mang theo Bé Tiểu Ấu Sở qua đó ngay.”

“Đây cũng quá khéo rồi.”

Lương Mỹ Quyên vui mừng rạo rực nói: “Con mau tới đây đi, bây giờ chúng ta phải bồi dưỡng tình cảm cho cặp chị em nhỏ này, không thể để cho các đứa giống mẹ như vậy được, vĩnh viễn không được gặp mặt nhau.”

…

Lần này Lương thái hậu tính sai rồi, hai người mẹ cũng không thật sự vĩnh viễn không thấy mặt nhau, hơn nữa từng người các cô đi ra ngoài, thực ra chính là ngồi một chút như đã hẹn.

Trong một cửa hàng đồ ngọt bên cạnh thư viện Kiến Nghiệp, cửa kính đột nhiên bị đẩy ra “Leng keng” một tiếng, một dòng nước lạnh lẽo cũng thuận thế tràn vào theo.

Khách hàng bên trong cửa hàng đồ ngọt bị đông cứng một chút, còn phát ra một vài thái độ ghét bỏ, biểu đạt sự bất mãn của bản thân, bất quá bọn họ mới vừa mở miệng, những điều muốn nói kia lại nhất thời bị nuốt xuống, bởi vì lần này người tiến vào là hai mỹ nữ.

Mặc dù một người đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt; một người khác lại đội một cái mũ ngư dân, cúi đầu yên tĩnh đi theo sau lưng, có điều mọi người đều biết đây chính là mỹ nữ.

Chiều cao của hai người này đều từ 1m68 trở lên, cho dù đang mặc một cái áo lông mập mạp, cũng vẫn không ngăn được dáng người yểu điệu.

Đợi sau khi các cô tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, một người tháo khẩu trang xuống, lộ ra một khuôn mặt trái xoan tinh xảo tự tin;

Một người khác thì gỡ xuống mũ ngư dân xuống, dường như không quá quen với việc ngẩng đầu lên, chẳng qua lúc đang gọi món, mới lay động đôi mắt hoa đào trong suốt một chút.

Mẹ kiếp!

Xinh đẹp như vậy sao!

Thật tốt!

Bầu không khí bên trong cửa hàng đồ ngọt đột nhiên trở nên sinh động, tuy rằng không ai lớn tiếng ồn ào, cũng không ai cố ý đi lại, có điều đều có thể cảm giác được.

Đây giống như là trong lớp có một học sinh xinh đẹp mới chuyển đến, mặc dù mọi người không ai quen biết cô ấy, cũng không dám qua bắt chuyện, nhưng trong lớp luôn có một cảm giác hưng phấn khác thường.

Có điều nếu như người khác nghe thấy cuộc đối thoại của các cô, không chừng sẽ phải tan nát cõi lòng đầy đất, hoá ra các cô đều đã làm mẹ rồi.

…

Đây là lần đầu tiên Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư mặt đối mặt ngồi xuống như vậy, hai người dường như cũng không biết phải mở miệng như thế nào, từng người ngồi quầy đồ uống trước mặt mình.

Một lúc lâu sau, Tiêu Dung Ngư cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, bắt đầu từ việc con cái, chính thức bắt đầu cuộc nói chuyện lần này: “Con gái cô tên là Trần Tử Bội đúng không.”

“Tử Khâm Tử Bội” rõ ràng là phạm vi đặt tên cho cặp sinh đôi, ông nội Trần Triệu Quân đặt tên cho hai cháu gái như vậy, ngoại trừ ngụ ý xinh đẹp bên ngoài của nó, còn bao hàm cả hy vọng chị em nhỏ tương thân tương ái.

“Đúng ! “

Thẩm Ấu Sở gật đầu một cái.

Trước đây lúc Lương Mỹ Quyên mang theo đứa bé, thỉnh thoảng sẽ gọi sai, ví dụ như rõ ràng muốn gọi "Trần Tử Khâm", kết quả lại gọi thành "Trần Tử Bội", cuối cùng Trần Hán Thăng tìm cho bà một cách, thực sự không được thì gọi là "tâm can cục cưng" hoặc là "cháu gái ngoan" đi, trực tiếp xong chuyện.

Có điều Tiêu Dung Ngư vẫn biết được, hoá ra Thẩm Ấu Sở cũng sinh con gái, chỉ muộn hơn mấy ngày so với Bé Tiểu Ngư Nhi.

"Tôi không có đưa Trần Tử Khâm tới."

Tiêu Dung Ngư nhẹ giọng nói: "Sau này cũng không có ý định nói cho con gái biết, con bé còn có một người em gái, tôi hi vọng cuộc sống của con bé có thể đơn giản một chút."

"Ừ ! "

Thẩm Ấu Sở cũng làm mẹ, vô cùng hiểu rõ suy nghĩ của Tiêu Dung Ngư, cô trầm mặc một lúc cũng nói: "Tôi cũng sẽ không nói cho Tử Bội biết, con bé còn có một người chị gái."

Sau đó hai người lại lâm vào một trận im lặng, lần nói chuyện này mới đầu đã đặt ra một nguyên tắc "lãnh khốc":

Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở, vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp mặt.

…

Đương nhiên, cái nguyên tắc này tuyệt đối không thể thực hiện được, thậm chí rất có hiệu ứng hài hước.

Bởi vì trên một chiếc xe Porsche ở dưới cầu căn hộ bên bờ sông, hai cục cưng "vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt" này đang ôm nhau chơi đùa đây.

Bé Tiểu Ngư Nhi 5 tháng tuổi dường như muốn mọc răng rồi, ra sức gặm gương mặt mập mạp của em gái.

Bé Tiểu Ấu Sở lúc này cũng không bình tĩnh nữa, dùng sức muốn đẩy chị gái ra, cặp mắt hoa đào nhỏ nước mắt lưng tròng rất đáng thương.

Ba Trần Hán Thăng cười hì hì che chở ở bên cạnh, thỉnh thoảng còn so sánh hai cái đầu nhỏ của hai cô con gái.

"Không xê xích bao nhiêu, bên ngoài còn bọc chăn bông, nên chắc không nhìn thấy được."

Trần Hán Thăng thoáng nghĩ.

…

Chương 995: Một cuộc nói chuyện xa lạ mà vô vị

“Con đang làm gì vậy?”

Lương Mỹ Quyên phát hiện hành động của Trần Hán Thăng rất kỳ lạ, giống như đang so sánh cân nặng thể trọng của hai đứa cháu gái.

“Không có gì.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Lỡ như công ty kinh doanh không tốt bị phá sản, có thể bán hai cô bé mập này đi gán nợ, con xem thử bao nhiêu cân trước.”

“Được đó, nhìn xem hai khối xương già như cha con và mẹ con đây trị giá bao nhiêu tiền một chút, cũng bán cùng luôn đi.”

Lương Mỹ Quyên đạp vào mông con trai một cước, ôm chặt Bé Tiểu Ngư Nhi vào trong ngực: “Cháu cũng đừng cắn nữa, em gái vốn dĩ thành thật, cháu còn bắt nạt em ấy.”

“A!”

Bé Tiểu Ngư Nhi không gặm được khuôn mặt em gái, còn giống như rất tức giận, “a a a” oán giận với bà nội.

Trần Hán Thăng cũng giúp Bé Tiểu Ấu Sở lau nước miếng, hắn là sau khi làm ba ba, mới biết khuôn mặt vô cùng chân thực của Shin cậu bé bút chì, em bé mới được mấy tháng tuổi chính là mũm mĩm như vậy.

“Có chuyện muốn nói với con một chút, tối hôm qua mẹ có thương lượng với cha con một đêm.”

Lương Mỹ Quyên nhìn về phía Trần Hán Thăng: “Buổi tối ngày 30 tết, chúng ta nên đi sang bên nào đây?”

“Đi sang bên nào ư … “

Đây thật sự cũng là một vấn đề, Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút: “Không được thì cứ để cho ông trời quyết định đi, tung tiền xu mặt ngửa thì sang bên Tiểu Ngư Nhi, mặt úp thì sang bên Thẩm Ấu Sở … “

“Bốp!”

Đừng thấy Lương thái hậu đang ôm cháu gái, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến việc bà đánh con trai, đánh xong còn oán giận nói: “Nhìn xem con có tích sự gì không, lần nào cũng để cho mẹ và cha con tới chùi đít, nếu không phải nể mặt hai cục cưng, thật sự muốn đuổi con về ký túc xá đến tết, cũng bớt khiến bọn ta thấy phiền lòng!”

Lúc hai mẹ con bên này đang nói chuyện phiếm, hai chị em nhỏ không biết có phải là ràng buộc huyết thống hay không, hay là hiếu kỳ với những người bạn cùng lứa tuổi, các bé lại duỗi cánh tay nhỏ ra chậm rãi đến gần.

Lương Mỹ Quyên và Trần Hán Thăng đều yên tĩnh lại, nhìn hai chị em nhỏ cố gắng nắm tay nhau, còn thay nhau dùng ngón tay mập mạp giữ lấy lòng bàn tay của đối phương.

“Haizz ! “

Lại thấy cảnh này, trong lòng Lương Mỹ Quyên là tám phần cao hứng, hai phần khổ sở, cuối cùng thở dài một hơi nói: “Năm mới mẹ cũng không nguyện vọng gì, chỉ hi vọng cặp chị em nhỏ này có thể cùng nhau lớn lên, cùng nhau chơi đùa.”

Tuy lời nói ra là như vậy, nhưng Lương thái hậu biết hầu như không thể thực hiện được, mức độ lớn nhất chỉ có thể lén lút mang theo gặp nhau như vậy.

Trần Hán Thăng không có hé răng, chỉ nhìn chằm chằm hai đứa con gái chăm chú nắm lấy ngón tay nhau, trong ánh mắt chứa đựng sự âm trầm kiên định.

…

Ngay lúc Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đang ôm nhau chơi đùa, mẹ của các bé cũng đang ngồi ở trong quán đồ uống, cuộc nói chuyện vẫn còn tiếp tục.

“Tách ! “

Tiêu Dung Ngư bỏ thêm một khối đường vuông vào trong cốc cà phê, cục đường đụng vào thành cốc, phát ra vài tiếng trầm đục.

“Cô có muốn không?”

Tiêu Dung Ngư hỏi: “Cà phê ở đây có hơi đắng.”

“Không cần, cám ơn ! “

Thẩm Ấu Sở lễ phép nói cảm ơn, tấm kính trên mặt bàn có thể phản chiếu, phản chiếu lại tướng mạo ngũ quan của Tiêu Dung Ngư.

Tự tin, xinh đẹp, ngọt ngào, sáng sủa, còn là giám đốc một công ty luật lớn …

“Có thể thân phận của cô ấy như vậy, mới tương xứng với Tiểu Trần.”

Thẩm Ấu Sở yên lặng nghĩ.

Có điều ở một góc độ khác, lúc Tiêu Dung Ngư bưng lên cà phê thưởng thức, cũng đang quan sát Thẩm Ấu Sở.

Dịu dàng, săn sóc, ngoan ngoãn, còn có tay nghề đan áo lông …

“Có thể đàn ông đều yêu thích tính cách như vậy.”

Trong lòng Tiêu Dung Ngư đang lẩm bà lẩm bẩm.

“Cô … “

Thẩm Ấu Sở đột nhiên mở miệng, cô ấy hiếm thấy khi chủ động.

“Tôi …”

Chẳng qua là có hơi trùng hợp, cũng đụng phải đúng lúc Tiêu Dung Ngư đang chuẩn bị nói chuyện.

Hai người đồng thời sửng sốt một chút, Thẩm Ấu Sở vội vàng khoát khoát tay, nhỏ giọng nói: “Cô nói trước đi.”

“Tôi chỉ muốn hỏi một chút.”

Tiêu Dung Ngư đặt cốc cà phê xuống: “Lúc cô mang thai, có từng nghĩ tới việc nếu như không gặp phải Trần Hán Thăng, cuộc sống sẽ là như thế nào hay chưa?”

“Thực ra … lúc tôi mới vừa quen biết anh ấy.”

Thẩm Ấu Sở có chút ngượng ngùng nói: “Có chút sợ anh ấy.”

“Anh ấy là một học sinh bất hảo mà, lúc học cấp ba chúng tôi đều đang nghiêm túc đọc sách, anh ấy thường xuyên chạy ra ngoài với đám thanh niên bỏ học đánh bi-a ở ngoài trường học.”

Hai tay Tiêu Dung Ngư đặt ở trên mặt bàn, bày ra một tư thái đang nghe chuyện xưa.

Sau tết cô muốn rời khỏi Kiến Nghiệp, nói lời tạm biệt với tất cả mọi thứ ở nơi này, nên tâm tính đã điều chỉnh vô cùng ôn hòa, nếu không phải vậy cũng sẽ không hẹn Thẩm Ấu Sở ra gặp mặt.

“Đợi đến lúc sau khi quen nhau, mới xảy ra rất nhiều chuyện, xin trợ cấp cho học sinh nghèo khó vượt khó, hoạt

động chiếu phim của lớp, còn có giúp đỡ khi Hoả Tiễn 101 khai trương …”

Ánh mắt Thẩm Ấu Sở hơi lộ ra vẻ mơ hồ: “Con người của tôi tính cách khá bị động, thực ra xác định quan hệ như thế nào cũng không biết rõ, con gái cũng giống tôi, khờ khạo chỉ có thể thổi bong bóng.”

Tiêu Dung Ngư cười một tiếng, thực ra Bé Tiểu Ngư Nhi cũng giống như cô vậy.

“Nếu như không có gặp phải Tiểu Trần …”

Thẩm Ấu Sở dừng lại một chút, chậm rãi nói: “Tôi có lẽ sẽ làm thêm ở trong nhà ăn, thỉnh thoảng những lúc rảnh rỗi, cầm theo một cái bình giữ nhiệt học tập cả ngày ở trong thư viện.”

Đây là cuộc sống bình thường của một sinh viên đại học nghèo khó, từ trong đoạn đối thoại này, Tiêu Dung Ngư biết Thẩm Ấu Sở thuộc về kiểu người không biết nói dối thế nào, bèn hỏi: “Cô … có hận Tiểu Trần không?”

“Không hận.”

Giọng điệu Thẩm Ấu Sở dịu dàng, nhưng cũng rất chắc chắn: “Tôi có bé cưng, trong lòng đã vô cùng thỏa mãn.”

Tiêu Dung Ngư khẽ vuốt cằm, Thẩm Ấu Sở cũng giống như bản thân cô vậy, nguyện ý vì cục cưng mà trả giá tất cả.

“Cô thì sao?”

Sau khi Thẩm Ấu Sở nói xong, cũng hỏi Tiêu Dung Ngư.

“Tôi?”

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Tôi và Tiểu Trần đã quen nhau rất lâu, bởi vì cha mẹ hai bên cũng xem như là bạn bè, sau khi lên cấp ba lại trở thành bạn học trong cùng một lớp, cho nên vô cùng quen thuộc với nhau.”

“Chỉ là có chút không ngờ tới.”

Tiêu Dung Ngư dùng ngón tay tinh tế quấy quấy thìa cà phê, nhẹ nhàng nói: “Thực ra hồi cấp ba tôi đã thích Tiểu Trần rồi, nhìn thấy anh ấy hút thuốc tôi sẽ không vui, nhìn thấy La Tuyền đưa ngôi sao nhỏ cho anh ấy cũng sẽ không vui, tôi mang bánh rán cho anh ấy, anh ấy lại đưa cho Vương Tử Bác tôi cũng sẽ không vui … Chỉ là lúc đó cũng không có ý thức này, còn từ chối lời thổ lộ của anh ấy lúc nghỉ hè.”

“A …Vậy thì cô thật là lợi hại.”

Thẩm Ấu Sở có chút sững sờ, bản thân mình lúc đó cũng không dám từ chối.

“Tôi lợi hại chỗ nào, người thật sự lợi hại phải là Tiểu Trần mới đúng.”

Tiêu Dung Ngư cảm thán một câu, sau đó nhìn thẳng vào Thẩm Ấu Sở nói: “Sau khi tôi đi Mỹ, cô hãy kết hôn với anh ấy đi.”

“Không kết hôn.”

Thẩm Ấu Sở nhắm mắt lại lắc đầu, lông mi thật dài bao trùm ở trên mí mắt: “Nếu như cô không xuất ngoại, có thể ở lại kết hôn với Tiểu Trần.”

“Không kết hôn.”

Tiêu Dung Ngư cũng có phản ứng này, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung một lúc, dường như cũng có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Đã từng, hy vọng to lớn nhất của các cô chính là tạo thành một gia đình với Trần Hán Thăng, rồi sinh một bảo bối đáng yêu.

Bây giờ thứ tự lại ngược lại, trước có cục cưng, hơn nữa Trần Hán Thăng còn là cha của một đứa bé khác, cuộc hôn

nhân này có kết hay không dường như cũng không quan trọng nữa.

Cuộc nói chuyện lại rơi vào im lặng một lần nữa, một lát sau, hai người tính tiền rời đi.

Nhìn chung cuộc nói chuyện lần này tương đối xa lạ, có điều cũng không có giương cung bạt kiếm đối địch, ngược lại bởi vì đều làm mẹ rồi, nên trong lòng Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều có một ít sự đồng cảm không có nói ra.

Đương nhiên, sự "hoà giải" này còn cách sự kỳ vọng của Trần Hán Thăng, thực ra vẫn còn một chặng đường rất xa.

Theo sự rời đi của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, trong cửa hàng đồ uống xảy ra từng trận tiếc hận không hề có một tiếng động, lúc ở cửa, Tiêu Dung Ngư nói với Thẩm Ấu Sở rằng: "Tôi lái xe tới đây, có cần đưa cô về không?"

"Cám ơn, tôi tự đi về được rồi."

Thẩm Ấu Sở vẫn lễ phép từ chối như cũ, cô đội mũ lên rồi quàng chặt khăn quàng cổ, gió lạnh thổi vào đuôi tóc thoáng uốn lượn, lắc lư trái phải.

Tiêu Dung Ngư cũng không có tiếp tục giữ lại nữa, sau khi lên xe cũng khởi động chân ga rời đi.

Có điều trong nháy mắt người qua đường, dường như cũng có cảm giác giống vậy, Thẩm Ấu Sở dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía ven đường;

Tiêu Dung Ngư cũng quay cửa xe xuống, trong ánh mắt tìm kiếm bóng người ở phía sau kia, tiếp theo hai người đều biến mất trong dòng người mênh mông.

Các cô đều cảm thấy, đây là lần gặp mặt cuối cùng trong đời này.

Chương 996: Trong kỳ Tết Nguyên Đán, cách chính xác nhất để kéo bầu không khí trong gia đình

Sau khi Tiêu Dung Ngư trở về nhà từ quán đồ uống, phát hiện con gái không có ở nhà, dì Lâm giúp việc nói bà nội đã đưa xuống lầu tản bộ rồi.

Tiêu Dung Ngư lúc này mới yên tâm, trên thế giới này ngoại trừ mình ra, trong số những vị trưởng bối nguyện ý dùng tính mạng để bảo vệ cục cưng, nhất định là có Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên.

Cũng không bao lâu sau, Lương Mỹ Quyên cũng ôm cháu gái trở về, Bé Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy mẹ, lập tức giang hai cánh tay ra muốn ôm một cái.

“Ngày hôm nay đi đâu chơi vậy, có nghe lời bà nội nói không hả, nhìn thấy đồ chơi gì vui không … “

Tiêu Dung Ngư chơi đùa với con gái, đây là cách tương tác để dẫn dắt năng lực suy nghĩ của trẻ.

“A!”

Bé Tiểu Ngư Nhi nhìn chằm chằm vào đôi mắt tròn vo, lớn tiếng kêu một câu.

“A, bà nội dẫn con đi công viên sao.”

Tiêu Dung Ngư gật đầu một cái, giống như nghe hiểu những gì bé nói.

Bình thường lúc đi tản bộ, Lương Mỹ Quyên đều thích đưa cháu gái tới công viên bên bờ sông đi dạo, Tiêu Dung Ngư cho rằng hôm nay cũng đi qua bên đó.

“A!”

Bé Tiểu Ngư Nhi dường như cảm thấy mình bị hiểu lầm, lắc lư đôi chân ngắn nhỏ gọi lại một tiếng.

“Còn nhìn thấy các anh trai chị gái nữa sao.”

Tiêu Dung Ngư phối hợp bổ não.

“Khụ … “

Lương thái hậu ho khan một cái, có chút ngượng ngùng đi xem ti vi.

Hết cách rồi, đây cũng là đang bắt nạt Bé Tiểu Ngư Nhi hiện giờ vẫn chưa biết nói chuyện, nếu không cô bé nhất định sẽ hô lớn “bà nội dẫn con đi gặp em gái!”

Sau khi Tiêu Dung Ngư hoàn toàn không biết chuyện gì về phòng ngủ thay quần áo ngủ, cũng ngồi xuống bên cạnh Lương Mỹ Quyên, nhẹ giọng nói: “Mẹ, có chuyện này con muốn thương lượng với mẹ một chút.”

“Chuyện gì?”

Lương Mỹ Quyên nghiêng đầu qua chỗ khác.

Bởi vì trên ghế sa lông còn có Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh, Tiêu Dung Ngư kéo cổ tay của Lương Mỹ Quyên đi tới phòng ngủ, sau khi đóng cửa mới nói: “Tết năm nay, mẹ và ba định sắp xếp như thế nào?”

“Mẹ … “

Lương Mỹ Quyên nghẹn một hồi, bà vừa rồi còn cùng Trần Hán Thăng thảo luận chuyện này đây, nhưng cũng không có

kết quả rõ ràng nào, nói không chừng cuối cùng thực sự vẫn phải dựa vào "mặt trước sau của tiền xu" để quyết định.

"Mẹ xem như vậy có được không."

Tiêu Dung Ngư nhìn ra vẻ mặt do dự của Lương thái hậu, liền đề nghị: "Buổi sáng mùng một mẹ và ba, còn có Tiểu Trần hãy lại đây, chúng ta cùng nhau vui vẻ náo nhiệt làm sủi cảo ăn bánh trôi."

"Vậy còn ngày 30 tết … "

Lương thái hậu ngay thẳng suýt chút nữa muốn hỏi thành lời, sau đó mới phản ứng được, Tiểu Ngư Nhi nói như vậy, là cô ấy cố ý để lại đêm ngày 30 tết.

Dụng ý không cần nói cũng biết, như vậy mình và lão Trần sẽ không cần phải khó xử nữa.

Lương Mỹ Quyên ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Tiểu Ngư Nhi, nhìn cô gái nhỏ vui tươi buộc tóc đuôi ngựa năm đó, hiện giờ lại là "con dâu" đã vì gia đình lão Trần mà hạ sinh một cô cháu gái.

"Con gái à … "

Lương thái hậu nắm lấy tay của Tiêu Dung Ngư, yết hầu bà chuyển động muốn nói lời cảm ơn, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

Những lời nói kia mà nói ra, thì chính là tương đương với việc thừa nhận sự tồn tại của "Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Bội".

Có một vài lời nói dối chính là như vậy, cho dù mỗi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng lại không thể làm rõ, đối với việc này Lương Mỹ Quyên càng cần giả ngu, như vậy bà mới có thể tiếp tục đến thăm hai người cháu gái.

Vì thế cho nên, Lương thái hậu chỉ có thể ôm chặt Tiêu Dung Ngư vào trong lồng ngực, nhỏ giọng nức nở.

Bên trong viền mắt của Tiêu Dung Ngư cũng có nước mắt sắp lăn xuống, nhưng cô ngẩng cổ lên để không cho nước mắt rơi xuống, khịt khịt mũi an ủi: "Mẹ, mẹ đừng khóc, thu thập một chút rồi tiếp tục đi xem ti vi đi, đến lúc mùng một đầu năm, cục cưng còn muốn cúi lạy ông bà đấy."

"Mẹ phải nhét cho tâm can bảo bối một cái bao lì xì lớn!"

Lương Mỹ Quyên thu lại tâm tình một chút, đóng cửa lại đi ra ngoài, lúc phòng ngủ chỉ còn dư lại một mình Tiêu Dung Ngư, cô tự lẩm bẩm nói: "Mẹ, hy vọng mẹ sau này, đừng trách con đem cục cưng đi."

…

Ngày hôm sau là ngày 30 tết, từng nhà đều giăng đèn kết hoa chào đón năm mới đến.

Buổi sáng trước khi đi Trần Hán Thăng đã dạo qua một vòng trong nhà máy, nói vài câu khen ngợi những nhân viên giữ vững chức vụ trực ban, bởi vì Quả Xác đã sắp xếp gấp ba tiền lương cho những nhân viên trực ban ngày, buổi tối bọn họ còn có thể tổ chức cùng nhau xem đại hội liên hoan mừng Tết Nguyên Đán, sáng sớm ngày mai nhà ăn sẽ cung cấp sủi cảo và bánh trôi.

Những đãi ngộ này, cơ bản đã sánh ngang với các nhà máy của các công ty nhà nước rồi.

Sau khi xác định trong nhà máy không có vấn đề, hắn lại cầm một bình rượu mao đài và một cây thuốc lá Trung Hoa từ trong nhà máy ra, chạy xe tới khu dân cư Kim Cơ Đường Thành.

Sau khi gõ cửa, Vương Tử Bác còn có chút không vui: "Sao lại mang theo nhiều đồ vậy chứ."

"Cũng không phải cho mày."

Trần Hán Thăng ném cho bạn thân một câu, nhìn thấy cha mẹ của Vương Tử Bác và cha mẹ của Biên Thi Thi, Trần Hán Thăng mới tuỳ tiện nói: "Chú Vương dì Lục, chú Biên dì Trương, Tết năm nay ở lại đây chơi nhiều hơn mấy ngày đi, cần cái gì thì cứ trực tiếp nói với cháu."

Cha mẹ Biên Thi Thi là ngày hôm trước mới đến, Trần Hán Thăng cũng tới đây ăn bữa cơm, lúc đang giới thiệu thân phận của bản thân, cha mẹ của Biên Thi Thi rõ ràng đã bị doạ sợ, ở trong lòng bọn họ, Trần Hán Thăng chắc hẳn nên thuộc về một nhân vật lớn đã đứng vững trên mây.

"Đừng đem đồ vật sang bên này nữa."

Lục Ngọc Trân và Trần Hán Thăng có quen biết, cũng đang trách cứ hắn: "Tiểu Ngư Nhi đã đưa áo lông cho chúng ta rồi, ngày hôm nay cháu lại tới đây đưa thuốc đưa rượu, các cháu cho rằng dì Lục mua không nổi những thứ này đúng không."

"Xem dì nói kìa."

Trần Hán Thăng cười hì hì đặt rượu thuốc xuống: "Những thứ này đều là đặc sản của đất Kiến Nghiệp, không có gì đáng tiền cả."

Lục Ngọc Trân lắc đầu một cái, có thể nói Mao Đài và Trung Hoa thành "đặc sản", có lẽ cũng chỉ có Trần Hán Thăng cà lơ phất phơ này thôi.

"Rột roạt! "

Lúc Trần Hán Thăng nói chuyện, vừa trực tiếp xé một gói thuốc lá Trung Hoa ra, tự mình châm thuốc giúp cha của Vương Tử Bác và cha của Biên Thi Thi.

Cha của Vương Tử Bác cũng không có gánh nặng gì trong lòng, đây chính là thằng nhóc thối mình nhìn lớn lên từ nhỏ;

Cha của Biên Thi Thi vẫn còn có chút mất tự nhiên, khom người, cong thắt lưng sát lại gần châm thuốc.

Người tôn trọng một phần rất lớn và rất biết ơn Trần Hán Thăng "hạ mình cầu hiền" như vậy, chính là Biên Thi Thi, ngẫm lại thì một ông chủ sở hữu mấy tỷ, lại nguyện ý châm thuốc cho một người đàn ông trung niên bình thường mới gặp mặt lần thứ hai, vậy thì chính là nể mặt Biên Thi Thi mà làm.

Nếu như chỉ vẻn vẹn là cha vợ của Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng sẽ không cung kính như vậy.

Cha của Vương Tử Bác và cha của Biên Thi Thi đều không giỏi ăn nói, Vương Tử Bác cũng không phải người rất biết tìm đề tài, trước khi Trần Hán Thăng chưa có tới, ba người đàn ông chỉ là ngồi ở trong phòng khách xem trận bóng rổ NBA, vừa lẻ loi vừa có chút vắng vẻ.

Sau khi Trần Hán Thăng đến thì lập tức không giống như vậy nữa, hắn việc trâu bò nào cũng chém gió được, kiểu trâu bò gì cũng dám khoác loác.

Từ chiến tranh vùng vịnh đến bí ẩn trong cuộc tuyển cử tổng thống của nước Mỹ, từ cải cách mở ra tin tức bên lề trong giới giải trí, nói nhảm đó là ba hoa chích choè, mấu chốt là hai ông lão còn nghe rất nghiêm túc lại vừa mê ly, có đôi lúc còn căng thẳng cãi vã vài câu, náo nhiệt giống như đang chơi mạt chược vậy.

Biên Thi Thi thở dài trong phòng bếp, năng lực lôi kéo bầu không khí của Vương Tử Bác này, còn cần phải theo Trần Hán Thăng học hỏi nhiều một chút.

Sắp tới buổi trưa, Trần Hán Thăng xem thời gian thấy không có khác biệt gì lắm, đứng lên đến chuẩn bị cáo từ: "Chú Vương, chú Biên, cháu xin phép đi trước."

"Lúc này đã phải đi rồi à, ở lại ăn cơm đi."

Hai ông lão còn rất không nỡ.

“Phải đi phải đi rồi, ngày hôm nay còn phải về nhà ăn cơm.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Đợi đến mùng hai đầu năm, cháu đưa con gái tới đây xin bao lì xì, mọi người đến lúc đó tự động lấy ra nha, không cần đợi đến lúc cháu nhắc nhở.”

“Chờ một chút.”

Lục Ngọc Trân ở sau lưng gọi Trần Hán Thăng lại: “Dì có làm chút bánh ngó sen, cháu mang hết về đi, tiết kiệm thời gian cho mẹ cháu một chút.”

“Được!”

Trần Hán Thăng dứt khoát đồng ý, trước khi cầm theo một túi bánh ngó sen xuống lầu, còn nhỏ giọng nhắc nhở Vương Tử Bác: “Bao lì xì của mày và Biên Thi Thi, nhớ đưa hai phần nha.”

“Biết rồi.”

Vương Tử Bác lầu bầu một tiếng, cậu ấy hiểu rõ ý của bạn mình, bao lì xì không phải mấu chốt, “hai phần” mới là mấu chốt.

“Bản mo-rát, còn cảm thấy phiền.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng: “Cuộc sống bây giờ của mày chính là gia đình hoà thuận, có người đẹp làm bạn, buổi tối động tĩnh nhỏ một chút, đừng chọc cho bốn vị trưởng bối có ý kiến, haizz … không nguyện làm uyên ương cũng không làm tiên, chỉ nguyện làm Vương tổng mỗi ngày.”

“Rầm!”

Vương Tử Bác đóng cửa chống trộm, mình và Biên Thi Thi vẫn luôn phân phòng ngủ, tên chó này cố ý trào phúng

mình đây mà.

Có điều sau khi Vương Tử Bác trở lại phòng khách, bầu không khí lại lần nữa khôi phục sự lạnh lẽo, Biên Thi Thi nhân lúc đi ra châm trà, nháy mắt về phía bạn trai, để cậu ấy mở đầu cuộc nói chuyện.

"Cái đó … "

Vương Tử Bác nhớ lại cách Trần Hán Thăng khơi dậy đề tài một chút, hỏi cha rằng: "Ba, ba có ý kiến gì với chiến tranh giữa Li Băng và Israel năm ngoái không?"

"Cái nhìn của ba sao?"

Ba của Vương Tử Bác sửng sốt một chút, lập tức khiển trách: "Con quan tâm những chuyện này làm cái gì, có thể làm đến nơi đến chốn một chút được không hả, trước tiên sống cuộc sống của bản thân cho tốt đi!"

Vương Tử Bác ngạc nhiên.

Biên Thi Thi ở bên cạnh trợn trắng mắt, đây là nói chuyện phiếm cũng không phải phỏng vấn, ngẫm lại cách Trần Hán Thăng vừa nãy mở đầu như thế nào đi.

Lúc nói đến vận mệnh thế giới, một người bạn tốt của cháu, đúng lúc đang làm ăn ở bên đó khi chiến tranh vùng vịnh …

Lúc nói đến chuyện dân gian xưa, một người bạn tốt của cháu, thể chất âm dương, từ nhỏ đã có thể nhìn thấy quỷ …

Lúc nói đến bí ẩn trong quan trường, một người bạn tốt của cháu, trước đây là thư ký của chính quyền thành phố …

….

Chương 997: Cha ôm đứa bé, còn sống là tốt rồi

Bây giờ Vương Tử Bác vẫn chưa ý thức được, lúc khoác lác còn nói thêm một câu "Series bạn bè của tôi", lại cộng thêm vẻ mặt thành khẩn, có thể nâng cao tính chân thật của câu chuyện và chìm đắm trong cảm xúc của người xem một cách hữu hiệu.

Nhưng cũng không thể trách được Vương Tử Bác, ngoại trừ lúc nói chuyện với Trần Hán Thăng ra, cậu ấy thỉnh thoảng cũng có thể khoác lác vài câu, còn lại hoàn toàn không có kỹ năng giao tiếp với người khác, bao gồm cả người lớn tuổi.

Sau khi rời khỏi Kim Cơ Đường Thành, Trần Hán Thăng trực tiếp đi đến chỗ của Thẩm Ấu Sở ăn cơm tối.

Hôm nay là giữa trưa ngày 30, nhưng "phe Ấu Sở" cũng không đến đầy đủ, Phùng Quý và Thẩm Như Ý vẫn đang làm việc trong quán trà sữa.

Bởi vì thời điểm này có rất nhiều người đi dạo phố, công việc kinh doanh rất tốt, hơn nữa có một số nhân viên của quán trà sữa đã về quê nên chỉ có thể là Phùng Quý và Thẩm Như Ý đích thân ra mặt.

Mẹ hai Mạc cũng lái xe trở về Cảng Thành, bà phải về thăm người thân trưởng bối, nếu không phải bây giờ Trần Tử Bội vẫn chưa thể tách khỏi mẹ, có lẽ Mạc Kha cũng muốn trộm ôm đi.

Nhưng vẫn có rất nhiều người ở đây, Lão Trần, Lương thái hậu, bà nội, Đông Nhi, A Ninh, còn có Thẩm Ấu Sở và Bé

Tiểu Ấu Sở.

Trên TV đang trình chiếu ba bộ "Phiên bản đặc biệt Tết Âm Lịch Tinh Quang đại đạo", Lương Mỹ Quyên rất thích xem chương trình đó, sau khi bữa cơm vô cùng náo nhiệt kết thúc, nhân lúc Thẩm Ấu Sở đang cho con gái bú, Trần Hán Thăng lặng lẽ hỏi mẹ ruột: "Tối nay sắp xếp như thế nào? Bên kia?"

"Không có sắp xếp gì cả!"

Lương thái hậu trừng mắt liếc nhìn con trai một cái, nếu không phải vì thứ chó má này, mình làm sao phải rơi vào cảnh khó xử này.

"Tiểu Ngư Nhi đề nghị, bảo cha mẹ đón giao thừa ngày 30 ở bên này, ngày mai hẵng đi đến chỗ con bé."

Cuối cùng bà vẫn nói ra tình hình thực tế.

"Tiểu Ngư Nhi…"

Trần Hán Thăng nhíu mày, nếu đây là sắp xếp của Lương thái hậu, đương nhiên không có vấn đề gì cả, nhưng đây lại là đề nghị của Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp lắm.

Làm sao hắn có thể đoán được rằng, thực chất đây chính là quyết định của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư sau khi thương lượng với nhau.

"Cũng không sao cả."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ, năm sau mình đã giải quyết được Tu La tràng rồi, hôm nay ngày mai ăn tết ở đâu quan trọng lắm sao?

…

Buổi chiều, mọi người bắt đầu tổng vệ sinh, Trần Hán Thăng biếng nhác không muốn làm, mượn cớ "chăm sóc con gái" vừa cắn hạt dưa vừa cười ha hả xem TV.

Những người khác cũng lười quan tâm đến hắn, dù sao cũng chỉ quét nhà, lau bàn, rửa bát gì đó, công việc không nặng nhọc lắm, nhưng Lương Mỹ Quyên không thể chịu đựng được nữa.

Lương thái hậu bưng ra một chồng ly, đặt "phần phật" ở trước mặt Trần Hán Thăng, cùng giọng điệu ra lệnh nói: "Rửa hết cho mẹ."

"Không phải con không muốn rửa."

Trần Hán Thăng cầm lên một cái ly, thoải thác nói: "Nhưng miệng ly này quá nhỏ, con thậm chí còn không thể đút ngón tay vào, rửa thế nào được?"

"Đâu phải con không thể tìm được công cụ?"

Lương Mỹ Quyên giơ tay lên, uy hiếp nói: "Đừng ép mẹ ra tay vào ngày 30 tết."

"Mẹ, để con làm cho."

Thẩm Ấu Sở đang dọn dẹp lại tủ lạnh cúi đầu đi đến, chuẩn bị cầm lấy chồng ly.

"Con đừng chiều nó, chúng ta cùng đi dọn dẹp tủ lạnh."

Lương Mỹ Quyên ngăn cản Thẩm Ấu Sở, nhận tiện quay đầu lại cảnh cáo Trần Hán Thăng: "Trước ba giờ phải rửa xong hết!"

"Vâng ạ."

Trần Hán Thăng buồn bực bưng chồng ly vào nhà vệ sinh, khoa tay múa chân vài lần nhưng thực sự chỉ có thể nhét hai ngón tay vào, nhét thêm một cái cũng cảm thấy chật chội.

“Có dụng cụ gì thích hợp chứ?”

Trần Hán Thăng nhìn trái nhìn phải, đột nhiên vỗ đùi: “Suýt chút nữa đã quên mất, có một dụng cụ có sẵn mà!”

…

Chẳng bao lâu sau, Lương Mỹ Quyên và Thẩm Ấu Sở đã dọn dẹp xong tủ lạnh, đi ra nhìn thấy Trần Hán Thăng thực sự không lười biếng, đang thành thật rửa ly ở trong nhà vệ sinh.

Hình như tâm trạng của hắn đang rất vui vẻ, trong miệng còn hát “ba vòng bên trái, ba vòng bên phải, vặn cổ, lắc mông…”

“Cũng không tệ lắm.”

Lương Mỹ Quyên vui vẻ gật đầu, nhưng, ngay khi bà đang định hôn Bé Tiểu Ấu Sở một cái thì đột nhiên phát hiện cháu gái không ở trên giường em bé.

“Chẳng lẽ được đưa ra ngoài đi dạo rồi sao?”

Lương thái hậu lắc đầu, lúc nãy không có ai đi ra ngoài mà.

Bà tìm từ phòng khách ra đến ban công, lại từ ban công đến phòng ngủ, cuối cùng cũng tìm thấy ở trong nhà vệ sinh.

Tên khốn khiếp Trần Hán Thăng này đang ôm con gái ruột của mình vào trong lồng ngực, dùng bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm của cô bé thấm nước ấm rửa ly thuỷ tinh.

Thực ra, bàn tay đứa nhỏ vừa khéo có thể cho vào trong miệng ly thuỷ tinh, trong nhà vệ sinh đang mở điều hoà nên không lạnh chút nào, ngay cả Bé Tiểu Ấu Sở ngốc nghếch cũng đang vui vẻ đạp đôi chân ngắn nhỏ.

Nhưng cảnh tượng này dừng ở trong mắt bà nội, bà chỉ cảm thấy huyết áp tăng vọt, đây là tâm can bảo bối mà mình

ngậm trong miệng cũng sợ tan, còn nhỏ như vậy đã bị "bóc lột sức lao động "?

Trần Hán Thăng đang đưa lưng về phía cửa nên hoàn toàn không phát hiện ra điều gì bất thường, thỉnh thoảng còn cúi người nói với con gái: "Cha đang giáo dục con, trên thế giới này không có ngụm sữa nào là miễn phí!"

"Lạch cạch!"

Lương Mỹ Quyên xoay người xông thẳng vào phòng bếp, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng hét ngạc nhiên của Lão Trần: "Bà lấy dao phay làm gì?"

"Tôi chỉ hận không thể xách được một trăm thanh đao lớn."

Lương thái hậu lớn tiếng mắng: "Nếu không sẽ một đao chém chết thứ chó má này, ông đừng ngăn cản tôi…"

Trần Hán Thăng nghe thấy động tĩnh thì sợ tới mức hồn bay phách tán, nhưng hắn còn chưa kịp khoá cửa thì Lương Mỹ Quyên đã xông đến, tuy nhiên, trong tay bà đang cầm một móc treo quần áo, xem ra con dao phay đã được khuyên nhủ thả xuống.

"Đưa cháu gái cho mẹ!"

Lương thái hậu kìm nén lửa giận nói.

Trần Hán Thăng không dám dùng đứa nhỏ làm "con tin", chỉ có thể ngoan ngoãn giao con gái ra, nhưng Bé Tiểu Ấu Sở vẫn rất thích hoạt động giải trí lúc nãy, chỉ vào ly thuỷ tinh kêu ô ô a a.

"Mẹ, mẹ nhìn xem."

Trước khi bị tử hình, Trần Hán Thăng vẫn còn muốn giãy giụa một chút: "Đây là bản thân Trần Tự Bội muốn làm chút chuyện gì đó cho gia đình, không ai ép buộc con bé cả!"

“Bốp!”

“Không ai ép buộc cả mà!”

“Bốp!”

“Con thử nói lại một lần nữa xem?”

“Bốp!”

“Mẹ đã nói rồi, 30 tết mẹ không muốn động thủ, tại sao con cứ phải ép mẹ!”

…

“Bốp” là tiếng móc áo đánh vào trên áo lông của Trần Hán Thăng.

Còn lại đều là âm thanh Lương Mỹ Quyên dạy dỗ con trai.

Trần Hán Thăng da dày thịt béo, lại còn mặc quần áo dày, mặc dù không đau nhưng hắn luôn có một loại “cảm giác khuất nhục”, vội vàng cầu cứu Thẩm Ấu Sở: “Em mau đến đây cản mẹ lại đi, gậy gộc không lưu tình, anh sắp bị đánh chết rồi!”

Lương thái hậu đang nổi cơn tam bành, ngay cả lời nói của Lão Trần cũng không có tác dụng, hơn nữa Trần Triệu Quân cũng đã biết chuyện xảy ra lúc nãy, ông nhìn con trai bị đánh, trên mặt cũng là biểu cảm sảng khoái.

Cho nên Trần Hán Thăng chỉ có thể tìm Thẩm Ấu Sở giúp đỡ.

Nếu là ngày thường, Thẩm khờ khạo chắc chắn sẽ đến khuyên nhủ, nhưng lúc nãy chuyện Trần Hán Thăng làm ra thực sự quá đáng, Thẩm Ấu Sở tay trái ôm con gái, tay phải nắm tay em gái, khuôn mặt nhỏ nhắn không vui, “cạch” một tiếng đi vào trong phòng ngủ đóng cửa lại.

“Mẹ nó!”

Trần Hán Thăng chỉ có thể chấp nhận số phận cúi đầu xuống.

Mười năm phút sau, Trần Hán Thăng xoa mông đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Hắn bị đánh suốt 15 phút, không phải vì Lương thái hậu chỉ đánh 15 phút, mà là thể lực của bà chỉ có thể kiên trì được 15 phút.

Trong suốt quá trình này, mí mắt của bà thậm chí còn không nhúc nhích, Đông Nhi cũng chỉ chạy đến xem một chút, sau đó lại thè lưỡi rời đi làm việc, Lão Trần nhàn nhã ngồi trên ghế sô pha, liếc mắt nhìn con trai một cái, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Chậc."

Trần Hán Thăng vẫn rất không phục: "Rõ ràng hai cha con chúng con đang chơi rất vui vẻ, không hiểu tại sao lại bị đánh."

"Ha ha."

Lão Trần mỉm cười, ông cũng nhớ đến thật lâu trước kia, lúc mình đang trông chừng Trần Hán Thăng.

Có lẽ đây chính là cách một người cha trông chừng con cái, những lúc không có nguy hiểm, cha chính là mối nguy hiểm lớn nhất. Những lúc có nguy hiểm, cha chính là chỗ dựa vững chắc nhất.

Tổng hết lại một câu, cha ôm đứa bé, còn sống là tốt rồi.

Chương 998: Tra nam có thể có ý xấu gì chứ?

Trần Hán Thăng bị dạy dỗ một phen, mặc dù vẫn bày ra dáng vẻ hi hi ha ha, nhưng không còn dám dở trò quái gở nữa.

Lúc chạng vạng, hắn còn giúp Bé Tiểu Ấu Sở tắm rửa một phen.

Đứa nhỏ từ lúc ba tháng đến hai tuổi có lẽ là khoảng thời gian chơi đùa thú vị nhất, đặc biệt là một em bé mập mạp như Bé Tiểu Ấu Sở, cởi sạch ngồi trong chậu nước, đáng yêu giống như một con búp bê củ sen.

Vì thế mỗi khi cô bé tắm rửa, mọi người đều bao vây xung quanh xem náo nhiệt, ngay cả bà nội cũng muốn chống gậy đứng trong nhà tắm nhìn chắt ngoại mũm mĩm, trên mặt nở một nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Những đứa trẻ bình thường đều tương đối kháng cự với việc tắm rửa, nhưng Bé Tiểu Ấu Sở khá yên tĩnh, hơn nữa trong bồn tắm còn thả một số đồ chơi nhỏ như vịt con và bóng cao su nhỏ gì đó, sự chú ý của cô bé đều bị chúng thu hút nên tuỳ tiện để bà nội, cha mẹ đổ nước trên người.

“Hôm nay thế thôi, vốn dĩ cũng không bẩn chút nào.”

Nửa tiếng sau, Trần Hán Thăng cảm thấy đã đủ rồi.

“Nhưng người ta đang tắm vui vẻ mà.”

Lương Mỹ Quyên cảm thấy vẫn nên tắm thêm một lát nữa, sạch sẽ để chào đón năm mới.

“Con thì không sao, chỉ sợ con bé không thể uống nổi nữa.”

Trần Hán Thăng bất đắc dĩ nói: “Tưới nước từ trên đầu xuống, con bé cứ phải nếm thử hai miếng, đúng là khờ muốn chết.”

“Ha ha ha…”

Mọi người trong phòng đều bật cười ha hả, Lương thái hậu cũng mỉm cười đá con trai một cái.

Thẩm Ấu Sở cảm thấy hơi xấu hổ, Trần Hán Thăng thông minh là điều đã được công nhận, nên đứa nhỏ khờ khạo chỉ có thể là di truyền từ mình.

Chờ đến khi Bé Tiểu Ấu Sở lau khô người, lại mặc chiếc áo khoác nhỏ mà bà nội đặc biệt mua cho mình, vừa trắng vừa mềm vừa tràn ngập vui vẻ, Lương Mỹ Quyên ôm vào lòng vừa hôn vừa hít, hoàn toàn không nỡ buông tay.

Thực ra chiếc áo bông màu đỏ này, Lương Mỹ Quyên đã mua hai cái cùng một kiểu, của Tiểu Tiểu Ngư Nhi đã đưa đến trước, bà luôn đối xử bình đẳng với hai chị em này, hoặc là cả hai đều không có, hoặc là tất cả đều có.

…

Khoảng sáu giờ tối, màn đêm chậm rãi buông xuống, trong khu dân cư thỉnh thoảng cũng vang lên tiếng sáo, thỉnh thoảng còn có những tràng pháo hoa mang theo chiếc đuôi đủ loại màu sắc, “biu” một tiếng bay vút lên không trung tạo thành những đốm hoa nhỏ màu bạc.

Pháo hoa pháo trúc đã bị nghiêm cấm ở Kiến Nghiệp, cho nên chỉ có thể lén lút vui đùa một chút, nếu ở Cảng Thành, tiếng “đoàng đoàng” có thể kéo dài đến tận hai giờ sáng.

Nhưng đối với Bé Tiểu Ấu Sở mà nói như thế này đã đủ rồi, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô bé được nhìn thấy pháo hoa xinh đẹp, ở trong lồng ngực ông nội nhìn chằm chằm không chớp mắt ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau khi pháo hoa đã ngừng bắn, Trần Tử Bội chớp chớp đôi mắt hoa đào nhỏ nhắn xinh đẹp, quay đầu lại yên tĩnh nằm nhoài trên vai ông nội, cứ thế không khóc không ầm ĩ tiếp tục nhìn.

"Cháu gái nhỏ nhà mình đúng là có nét đẹp nội tâm."

Trong lòng Lão Trần thầm nghĩ.

Nửa tiếng sau, Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng đã trở lại, nghe nói hôm nay cửa hàng ở Tân Nhai khẩu có doanh thu vài chục ngàn tệ. Trong bữa ăn chính thức, Trần Triệu Quân muốn nhường vị trí chủ vị cho bà nội, nhưng bà nội lại từ chối.

Mặc dù bà nội ít nói, nhưng trong lòng bà lại hiểu rõ mọi chuyện.

Cho nên cuối cùng vẫn là Trần Triệu Quân ngồi trên chủ vị, đây là một chiếc bàn hình chữ nhật, bên trái Lão Trần là Lương Mỹ Quyên, Thẩm Ấu Sở và A Ninh, bên phải là bà nội, Phùng Quý, Thẩm Như Ý và Đông Nhi.

Trần Hán Thăng ngồi ở đối diện Lão Trần, hai cha con một đầu một đuôi, cảm giác giống như đang chống đỡ cho gia đình này.

"Năm mới rồi, chúc bảo bối sẽ khoẻ mạnh trưởng thành, bà nội mạnh mẽ sống lâu trăm tuổi, tất cả mọi người đều có thể bình an vui vẻ."

Trước khi động đũa, Lão Trần nâng cốc nói vài câu chúc mừng, không khoa trương loè loẹt như trên quan trường, không thao thao bất tuyệt giống như khi xã giao, chỉ là lời chúc phúc vô cùng đơn giản, bình thường.

“Lão Trần cũng già rồi.”

Trần Hán Thăng nhìn vào khuôn mặt cha mình, trong đầu loé lên một suy nghĩ như vậy.

Thực ra tuổi tác của Trần Triệu Quân cũng không thể coi là quá lớn, tâm thái ngày thường của ông lại rất tốt, cho nên thoạt nhìn vẫn tương đối trẻ tuổi, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện ông đã lên chức ông nội, hắn lại vô thức quy hoạch ông thuộc thành phần người già “cần được nhường chỗ khi tham gia giao thông công cộng”, cũng thật kỳ quái.

“Cha, con kính cha một ly.”

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng nâng cốc lên nói.

“Keng.”

Hai cha con chạm ly một chút, không ai nói với nhau câu gì.

Cơm nước xong xuôi, Gala Tết Nguyên Đán cũng đã bắt đầu, tất cả mọi người đều ngồi quây quần trên ghế sô pha, trong phòng khách mở điều hoà ấm áp, mọi người vừa gửi tin nhắn chúc tết vừa xem TV, thực sự có một cảm giác đoàn viên dưới ánh đèn của vạn nhà.

Nhưng Trần Hán Thăng lại nhanh chóng cảm thấy không thú vị, cảm thán nói: “Có phải các tiểu phẩm tấu nói thời đại này đều có vấn đề không, tại sao ngay cả kết cục cũng phải lừa tình như vậy chứ? Giống như nếu không có bất cứ ý nghĩa giáo dục nào, không đạt đến một mức độ nào đó thì tiểu phẩm kia sẽ không thể coi là thành công vậy.”

Lúc đầu mọi người đều đang vui cười sảng khoái nên không ý thức được vấn đề này, nhưng sau khi nghe Trần Hán Thăng chỉ ra một cách sắc bén như vậy, lúc này bọn họ mới phát hiện hình như đúng là như thế.

Dường như các tiểu phẩm tấu nói Xuân Vãn đều có khuyết điểm này, kết cục gượng gạo chỉ để làm nổi bật chủ đề chính, điều quan trọng nhất là rất nhiều thời điểm chưa đạt đến sự thăng hoa cảm xúc, thoạt nhìn có vẻ lúng túng.

"Con muốn xem thì xem, không muốn thì đừng xem, suốt ngày đánh giá cái này, đánh giá cái nọ."

Lương Mỹ Quyên có chút không vui, không nói ra thì thôi, nói ra rồi, lại xem những tiểu phẩm đó, thực sự rất tuột mood.

"Con đâu có nói sai gì đâu."

Trần Hán Thăng không dám đấu võ mồm với mẹ ruột, nên chuyển sang châm chọc đạo diễn Xuân Vãn: "Nếu vẫn tiếp tục như thế này thì hơn mười năm nữa, những người trẻ tuổi sẽ không tiếp tục xem Xuân vãn nữa đâu, những người dân bình thường chúng ta chỉ muốn cười ngây ngô một chút, nếu thực sự muốn tiếp thu giáo dục thì còn xem Xuân vãn làm gì nữa chứ, trực tiếp xem bản tin thời sự cho rồi."

"Được rồi, được rồi."

Lão Trần vỗ vào bả vai con trai: "Nếu con không thích xem thì cũng đừng ảnh hưởng đến người khác, ra ban công gọi điện thoại đi.

"Vâng ạ."

Trần Hán Thăng chỉ có thể nhún vai đi đến ban công, nhưng cuộc điện thoại đầu tiên hắn không gọi điện cho Tiêu Dung Ngư, mà mở cửa ra gọi điện cho Vương Tử Bác.

"Tiểu Trần, chúc mừng năm mới, chúc mày một năm mới vạn sự như ý, từng bước leo cao."

Sau khi nhận được điện thoại, Vương Tử Bác mỉm cười gửi lời chúc đến cậu bạn nối khố.

"Chúc mừng năm mới."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Tao chúc Vương tổng sớm ngày được ngủ chung trong cùng một ổ chăn với bạn học Thi Thi."

"Mày nói nhỏ một chút đi."

Vương Tử Bác vội vàng ngăn cản, cả gia đình cậu ấy đang ăn cơm, trong ống nghe còn vang lên tiếng chạm cốc "leng keng leng keng".

"Cha mày và cha vợ mày cũng biết uống rượu đấy."

Trần Hán Thăng trêu chọc nói.

"Sau khi làm quen với nhau nên uống chút rượu, có thể nói chuyện với nhau nhiều hơn."

Nhắc đến rượu, Vương Tử Bác lại nghĩ đến một chuyện: "Mẹ tao bảo tao trả tiền rượu Mao Đài và thuốc Trung Hoa cho mày, bà nói cho dù là anh em tốt với nhau đi nữa cũng phải tiền nong rõ ràng, không thể cứ vô duyên vô cớ tặng quà như vậy."

"Dì Lục cũng thật là."

Trần Hán Thăng lắc đầu nói: "Lúc còn nhỏ tao đã ăn của nhà mày bao nhiêu trứng gà rồi, hơn nữa tết nhất nhắc nhiều đến tiền nong cũng không tốt, nói đến duyên phận là được rồi."

"Duyên phận?"

Vương Tử Bác gãi đầu, ý của Tiểu Trần là duyên phận của hai nhà quá sâu sắc nên kiên trì không nhận tiền sao?

"Đúng vậy, nói đến duyên phận."

Trần Hán Thăng gật đầu: "Thuốc lá và rượu cộng lại khoảng hơn ba mươi ngàn tệ, Vương tổng quét thẻ hay chuyển khoản?"

“Tao…”

Vương Tử Bác nghẹn họng một chút, đã ba mươi tết rồi mà vẫn bị gài bẫy một phen.

Lúc này, tất cả mọi người trong phòng khách đều nghe thấy Trần Hán Thăng đang nói chuyện với bạn bè nên hắn với giả vờ “vô tình” đóng cửa kính ban công lại.

“Không nói nữa.”

Trần Hán Thăng hạ giọng nói, đang chuẩn bị cúp máy: “Tao đang ở bên nhà Thẩm Ấu Sở, bây giờ phải gọi điện thoại cho Tiểu Ngư Nhi, có chuyện gì cứ gửi tin nhắn.”

“Mày cũng vất vả quá đi.”

Vương Tử Bác cảm khái nói, ngay cả năm mới cũng không yên ổn.

“Haiza…”

Trần Hán Thăng cũng thở dài một hơi: “Trần Anh Tuấn có thể có ý đồ xấu xa gì được chứ, tao chỉ là đang xử lý mọi chuyện một cách công bằng mà thôi.”

Chương 999: Đêm giao thừa viên mãn

Trần Hán Thăng lợi dụng việc gọi điện thoại cho Vương Tử Bác làm cờ hiệu, sau đó nhân cơ hội gọi điện cho Tiêu Dung Ngư, kế hoạch được thực hiện vô cùng thuận lợi, trong ống nghe chẳng mấy chốc đã vang lên tiếng chuông của Tiêu Dng Ngư:

"Trong đầu chỉ có bạn, trong lòng chỉ có bạn , tình yêu nhỏ bé ngọt ngào giữa thành phố lớn, những suy nghĩ đều là bạn, tất cả đều là bạn, tình yêu nhỏ bé chỉ dành cho bạn giữa thành phố lớn…"

Đây là ca khúc "Thành phố lớn, tình yêu nhỏ" của Vương Lực Hoành, Trần Hán Thăng biết ý nghĩa của lời bài hát, đối tượng "Trong đầu chỉ có bạn, trong lòng chỉ có bạn" không phải hắn, mà là cô con gái Tiểu Tiểu Ngư Nhi.

"A lô."

Chẳng bao lâu sau, giọng nói ngọt ngào thanh thuý của Tiểu Tiểu Ngư Nhi đã vang lên: "Chúc mừng năm mới."

Trong giọng nói của Tiêu Dung Ngư tràn ngập nỗi niềm hạnh phúc và đoàn viên, Trần Hán Thăng nghe xong cũng bị lây nhiễm, cười nói: "Chúc mừng năm mới."

"Lúc nãy mẹ cũng đã gửi tin nhắn cho em."

Lúc Tiêu Dung Ngư nói chuyện, âm thanh ồn ào náo động bên cô cũng dần dần nhỏ lại, có lẽ cô cũng đã đi đến ban công.

Đương nhiên, "mẹ" ở đây không phải Lữ Ngọc Thanh, mà là Lương Mỹ Quyên.

"Tối nay giáo sư Tôn cũng qua đó chứ?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Ừ."

Tiêu Dung Ngư nhẹ giọng nói: "Chị Ngô và Đường Đường cũng đang ở đây, tối nay em định để các chị ấy ngủ lại, nếu không phía bên trường học không có ai cả, mặc dù ngoại miệng giáo sư Tôn không nói, nhưng bà ấy rất vui vẻ."

"Cũng tốt, vậy… Con gái của anh đâu?"

Việc Trần Hán Thăng thay đổi chủ đề có hơi gượng gạo, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác.

Bởi vì trong những tình huống như đêm nay, tuyệt đối không thể để cục diện câu chuyện "rơi vào ngõ cụt" xuất hiện, chỉ cần tạm dừng một chút thì cả hai người đều sẽ nhớ đến tình hình thực tế:

Tu La tràng vẫn còn nằm ở giữa.

Thẩm Ấu Sở cũng có con.

Tiêu Dung Ngư chuẩn bị đưa con gái ra nước ngoài.

…

Cho nên Trần Hán Thăng chỉ có thể lần lượt đưa ra từng chủ đề một với từng người riêng biệt, không cho phép khoảng thời gian xấu hổ và khoảng trống xuất hiện trong cuộc trò chuyện.

Điều này cũng nhờ vào hắn, da mặt đủ dày, hơn nữa còn tự mang buff khởi động hiện trường.

"Tiểu Tiểu Ngư Nhi đang nằm trong lòng bà ngoại ở bên ngoài."

Tiêu Dung Ngư cũng nói theo: "Đêm nay con bé được nhìn thấy pháo hoa nên có chút phấn khích, ầm ĩ muốn xuống lầu chơi đùa."

"Trời lạnh rồi, đừng đi xuống."

Trần Hán Thăng nói tiếp: "Ngày mai ngày mốt anh rảnh, sẽ ôm con gái đến ngoại thành khu vực Giang Lăng, mua 100 hộp pháo đến bắn cho con bé xem."

"Được."

Tiêu Dung Ngư đột nhiên mỉm cười, như thể có chút thổn thức.

Trần Hán Thăng phản ứng nhanh nhạy, hắn lập tức nhớ đến mấy năm trước, mình cũng đã từng ôm lấy hộp pháo hoa đến dưới ký túc xá nữ của đại học Đồng Đại bật lửa chỉ để dỗ dành Tiểu Ngư Nhi vui vẻ.

Mặc dù cuối cùng vẫn bị bảo vệ của đại học Đông Đại bắt lại, nhưng từng đóm sáng rực rỡ kia vẫn luôn dừng lại ở trong lòng Bạch Nguyệt Quang Tiêu Dung Ngư.

"Còn tại sao lại bắn pháo hoa ở Giang Lăng chứ? Anh có quen biết với mấy người lãnh đạo bên kia, năm ngoái cùng ăn cơm với nhau đấy."

Trần Hán Thăng bẻ ngoặt sang một góc, lại chuyển chủ đề đến trên người Tiêu Hoành Vĩ: "Mặc dù quen biết nhiều quan chức nhà nước như vậy, nhưng người mà anh kính nể nhất vẫn là cha mình, năng lực nghiệp vụ thực sự đã vượt qua rất nhiều thử thách, chức chủ nhiệm văn phòng kia của Lão Trần, thực chất chính là vị trí người vạn năng đấy."

"Sao có thể nói như vậy được chứ?"

Tiêu Dung Ngư lập tức bảo vệ ông nội của con gái mình, bỏ qua chủ đề "pháo hoa" nhạy cảm kia.

Hai người cứ thế nói chuyện với nhau một lúc, cuối cùng vui vẻ cúp máy, vô cùng phù hợp với bầu không khí tốt đẹp vào đêm giao thừa.

"Phù…"

Nhưng Trần Hán Thăng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, lẩm bẩm lầu bầu nói: "Có bao nhiêu người ý thức được rằng, nói năng vô nghĩa cũng là một năng lực chứ?"

…

Lúc nãy trong điện thoại, Trần Hán Thăng không để Tiêu Dung Ngư ôm con gái mình nói chuyện, bởi vì làm như vậy sẽ khiến các thành viên của "phe Tiểu Ngư" ở trong phòng khách biết được đó là cuộc điện thoại cho Trần Hán Thăng.

Sau đó sẽ có một vấn đề nảy sinh, đêm nay Trần Hán Thăng không đến đây, có lẽ là đang ở "bên kia" chăng?

Cứ thế trong lòng bọn họ chắc chắn sẽ không thoải mái, tết nhất vẫn nên tránh những tình huống như vậy xuất hiện.

Cuộc điện thoại thứ hai của Trần Hán Thăng vẫn chưa kịp gọi cho người khác thì Thương Nghiên Nghiên đã chủ động gọi đến đây.

"Lớp trưởng, chúc mừng năm mới, chúc anh vĩnh viễn đều tài mạo song toàn, ngọc thụ lâm phong, tươi trẻ anh tuấn, chính trực như trời xanh, cứu người chữa bệnh…"

Thương Nghiên Nghiên cười duyên thốt ra một tràng thành ngữ thật dài.

"Anh đây cũng chúc em trần ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa, khuynh quốc khuynh thành, ừm… à… Õng ẹo tạo dáng."

Vốn dĩ Trần Hán Thăng cũng muốn lịch sự đáp trả một chút, nhưng vốn thành ngữ của hắn thực sự rất ít ỏi, lại còn thêm vào "õng ẹo tạo dáng" chẳng ra gì cả.

“Ha ha ha…”

Thương Nghiên Nghiên hoàn toàn không ngại, ngược lại còn khiêu khích một chút: “Lớp trưởng muốn em làm như thế nào thì em sẽ làm thế đó!”

Trần Hán Thăng nghe thấy Thương Nghiên Nghiên gọi “lớp trưởng” chứ không gọi cách xưng hô khác, hiểu rõ cha mẹ cô cũng đang ở bên cạnh mình, vì thế cũng chúc mừng năm mới hai vợ chồng Lão Thương.

Sau đó Trần Hán Thăng đang định gọi điện thoại cho La Tuyền thì phát hiện điện thoại cô đang bận.

“Vậy hỏi xem cô bạn thân Trịnh đang làm gì nào.”

Trần Hán Thăng lại gọi điện thoại cho Trịnh Quan Đề, nhưng lại bị cô trực tiếp cúp máy, năm phút sau, cô gửi đến một tin nhắn.

Trịnh Quan Đề: Ông cụ sắp không xong rồi, đang ở bệnh viện.

“Thì ra là vậy.”

Trần Hán Thăng gật đầu, mặc dù hắn và Trịnh Quan Đề là “bạn thân”, nhưng cũng không có nhiều qua lại với nhà họ Trịnh ở Hồng Kông, hơn nữa bản thân Trịnh Quan Đề cũng không có bất cứ lòng trung thành gì với nhà họ Trịnh.

Cho nên Trần Hán Thăng ngay cả một câu “xin chia buồn” cũng không gửi, trực tiếp trả lời “giữ gìn sức khoẻ”.

Trịnh Quan Đề: Biết rồi, tôi cũng chúc dì Lương dồi dào sức khoẻ, chúc đồng chí tra nam năm mới tiếp tục có thêm nhân khẩu.

Giữa Trịnh Quan Đề và Lương thái hậu từng có một đoạn “duyên phận mẹ chồng nàng dâu”, mặc dù hai bên không

thường xuyên liên lạc nhưng vẫn thuộc về kiểu quan tâm và nhớ đến đối phương.

Còn về phần "năm mới tiếp tục có thêm nhân khẩu", đây là cô bạn thân Trịnh cố ý đùa giỡn.

Lần này lại gọi điện cho La Tuyền một lần nữa, cuối cùng cũng bắt máy.

"Trần sư huynh, năm nay em ở lại Thượng Hải ăn tết nên bà ngoại gọi điện thoại đến."

La Tuyền bĩu môi giải thích, nói: "Bà cụ rất dông dài, mẹ em lại không cho em cúp máy nên em chỉ có thể căng da đầu nói chuyện vài câu."

Giọng nói của mỗi người đều tương ứng với tính cách, Thẩm Ấu Sở dịu dàng nên giọng nói của cô cũng rất nhẹ nhàng; Tiêu Dung Ngư xinh đẹp ngọt ngào nên giọng nói mang theo sự hoạt bát; La Tuyền cố chấp nên giọng nói của cô ấy rất đáng yêu, nhưng vẫn luôn có một sự chiếm hữu trần trụi.

"Cái gì là căng da đầu chứ? Bà ấy là bà ngoại của con, cũng là mẹ của mẹ, con ngoại trừ Trần Hán Thăng ra, còn đặt ai vào lòng nữa không hả?"

Đây là giọng nói của Hoàng Tiểu Hà, bà đang dạy dỗ La Tuyền.

"Cả nhà các em đều đang ở Thượng Hải sao?"

Trần Hán Thăng cười hỏi.

"Cái gì là người một nhà chứ? La Hải Bình và mẹ em đã ly hôn rồi."

La Tuyền không hề khách khí chút nào: "Đêm nay La Hải Bình ăn vạ ở chỗ này."

“Cô nhóc thối, không hề tôn trọng cha già của mình chút nào…”

La Hải Bình cười mắng La Tuyền, xem ra Lão La và Hoàng Tiểu Hà đang ở bên cạnh nhau.

Có vẻ tình cảm của gia đình này rất tốt, dù sao cũng là một “gia đình vừa mới lắp ráp xong”, La Tuyền không thể nào cầm dao phay đứng trước giường của La Hải Bình được, cho dù cô có ý định làm như vậy đi chăng nữa, nói không chừng La Hải Bình sẽ chỉ lo lắng La Tuyền làm bị thương đến mình.

“Vậy được rồi.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Cha mẹ em không thích anh lắm, cho nên nhờ em chuyển lời một chút, chúc bọn họ năm mới vui vẻ, cuộc sống càng ngày càng hoà hợp.”

“Trần sư huynh.”

La Tuyền lưu luyến nói: “Cứ cúp máy như vậy sao?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ cha mẹ em đang đề phòng anh giống như đề phòng cướp, sợ nhổ cây củ cải trắng là em, chúng ta càng trò chuyện thân thiết, bọn họ càng hoảng hốt, cho nên ngoài mặt vẫn phải lạnh nhạt một chút, nhưng ngấm ngầm tiếp tục lửa nóng là được.

Tiểu sư muội học kế toán, thế mà chút đạo lý này không thể tính toán được sao?

“Cúp máy đây.”

Trần Hán Thăng hét lên: “Anh phải đi gặp con gái anh.”

“Vâng.”

La Tuyền chỉ có thể ủ rũ cúp máy, mặc dù đã vài tháng trôi qua, nhưng cô vẫn không thể tin được Trần sư huynh đã có con.

Hơn nữa còn là hai đứa bé, chúng giống như được chui ra từ trong khe đá, thực sự quá đột ngột!

"Khụ…"

Mặc dù Hoàng Tiểu Hà có thể nhìn ra được La Tuyền không vui lắm, nhưng bà vẫn hỏi: "Tết Âm Lịch này, Hán Thăng muốn đến Thượng Hải tìm con sao?"

"Liên quan gì đến mẹ?"

La Tuyền trút giận lên người mẹ mình.

Nhưng khi nhìn thấy phản ứng này của con gái, trong lòng Hoàng Tiểu Hà vẫn rất vui vẻ, điều này chứng tỏ tết năm nay Trần Hán Thăng không đến.

"Có lẽ là phải trông con."

Hoàng Tiểu Hà cố ý kích thích con gái: "Dù sao Hán Thăng cũng làm cha rồi, tóm lại vẫn phải thu hồi tâm tư của mình."

Lúc đầu bà tưởng rằng Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư sinh con, sau đó mới biết được, hoá ra Trần Hán Thăng cũng có một đứa con với khoa hôi đại học Tài chính kia.

Vừa nghe đến chuyện này Hoàng Tiểu Hà vẫn cảm thấy lo lắng, cho dù La Tuyền có thể đạt được như ước nguyện kết hôn với Trần Hán Thăng, chẳng lẽ vừa mới lấy chồng đã phải làm mẹ kế của hai đứa nhỏ sao?

Cho nên sau khi trở về từ Hàn Quốc, Hoàng Tiểu Hà có thể nói là canh phòng nghiêm ngặt, kiên quyết không cho Trần Hán Thăng là La Tuyền gặp nhau.

"Thực ra Hán Thăng vẫn rất giỏi."

La Hải Bình lại đánh giá rất cao Trần Hán Thăng, cũng cảm thấy hơi tiếc nuối với việc hắn không thể làm con rể của

mình: "Gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng và sáng lập một doanh nghiệp lớn hơn ba ngàn người, tôi…"

Đột nhiên, một ánh mắt quét đến từ bên cạnh, đó là của vợ trước Hoàng Tiểu Hà.

"Nhưng tôi vẫn rất muốn mắng cậu ta."

La Hải Bình không chút hoang mang búng khói thuốc lá: "Chẳng lẽ La Tuyền của nhà chúng ta không thể so sánh được với Tiêu Dung Ngư sao?"

"Được rồi."

La Tuyền hừ lạnh một tiếng, nói: "Dù sao Trần sư huynh cũng không đến tìm con, nhà chúng ta dứt khoát ra ngoài đi chơi hai ngày đi."

"Ý này hay đấy."

Chỉ cần Trần Hán Thăng không đến, Hoàng Tiểu Hà có thể đồng ý bất cứ chuyện gì: "Con muốn đi chơi ở đây, Nhĩ Hải? Quế Lâm? Cửu Trại Câu? Con gái, con có thể đưa ra một cái tên bất kỳ."

"Những danh lam thắng cảnh đó thì có gì thú vị chứ?"

La Tuyền lắc đầu: "Con đề nghị vẫn nên đi đến một thành phố nào đó tràn ngập hơi thở nhân văn, ẩn chứa bề dày lịch sử."

"Cũng có lý."

La Hải Bình nịnh nọt con gái, dựng ngón tay cái lên nói: "Dù sao cũng là người đã từng học đại học, cảnh giới tư tưởng không giống bình thường."

"Vậy thì… Lạc Dương hay là Tây An?"

Hoàng Tiểu Hà hỏi, bà chưa bao giờ đến hai thành phố này, vừa khéo có thể tranh thủ dịp tết Âm Lịch qua đó thăm thú.

“Hai thành phố kia quá xa.”

La Tuyền tiếp tục bới móc.

“Ngoại trừ Lạc Dương và Tây An ra, trong nước còn có nơi nào mang đậm dấu ấn lịch sử nữa chứ?”

La Hải Bình gãi đầu hỏi, ông ấy không đọc sách nhiều nên trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra được.

“Kiến Nghiệp, cố đô lục triều, thành phố nổi tiếng ngàn năm, cha mẹ không thể vì con đã từng đi học ở nơi đó hai năm mà quên mất đúng không?”

La Tuyền nghiêm túc nói.

“Cha…”

La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nói: “Không được!”

…

Khi La Tuyền đang đấu trí đấu dũng với cha mẹ mình thì Trần Hán Thăng ở phía bên kia đang tiến hành chúc tết với Khổng ngự tỷ và đồng nghiệp, còn có các lãnh đạo chính phủ, cũng như những người bạn trên thương trường.

Nhưng khi đang chuẩn bị trở về thì Trần Hán Thăng đột nhiên dừng lại một chút, nếu cứ cầm điện thoại đi ra ngoài ở trước mặt bao người như thế này chắc chắn sẽ thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người trong phòng khách.

Chuyện này giống như lúc còn nhỏ, những bà con họ hàng đến nhà chơi, mình đang ở trong phòng ngủ, cha mẹ ở bên ngoài nói chuyện.

Sau khi tỉnh ngủ, vừa mới đi vào trong phòng khách, chắc chắn sẽ ngay lập tức trở thành tiêu điểm.

Trần Hán Thăng gọi điện thoại của đám người Tiêu Dung Ngư, chuyện này có thể coi là làm chuyện trái với lương tâm, chắc chắn không muốn trở thành tiêu điểm vào lúc này.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi đột nhiên la lớn: "Đông Nhi, Đông Nhi."

Chẳng bao lâu sau, Đông Nhi mở cửa ra cái "cạch", thò đầu ra hỏi: "Anh Tiểu Trần, có chuyện gì vậy?"

"Lúc nãy anh nói nhiều quá, cảm thấy yết hầu hơi khô khốc."

Trần Hán Thăng bình tĩnh nói: "Phiền em rót cho anh một ly nước ấm đến đây, cảm ơn."

"Vâng."

Đông Nhi lập tức đi rót nước.

Đông Nhi ngây thơ không hề hay biết rằng Trần Hán Thăng chỉ đang "lợi dụng" cô ấy để mở cánh cửa ban công ra mà thôi.

Chờ lát nữa khi Trần Hán Thăng đi ra ngoài, thì sẽ không thu hút sự chú ý như vậy nữa.

Những tips nhỏ nhặt như thế này của tra nam nhiều như lông trâu.

Đông Nhi nhanh chóng rót nước ấm đến đây, Trần Hán Thăng tươi cười thân thiết nhận lấy, uống hai ngụm nước ấm, ngắm nhìn hình dáng hùng vĩ của núi Tử Kim cách đó không xa, cơn gió đêm lạnh lẽo quét qua khuôn mặt, giống như còn kèm theo một chút hương vị của khói thuốc súng pháo hoa.

"Tất cả đều có thể coi mà viên mãn, mình đúng là…"

Trần Hán Thăng xoa eo, nhàn nhạt nghĩ: "Trâu bò."

…

Quả nhiên, chờ đến khi Trần Hán Thăng bưng chén trà từ ban công đi đến phòng khách, dường như tất cả mọi người đều biết hắn sắp đi ra ngoài nên cũng không lấy làm ngạc nhiên quá nhiều.

"Tâm can bảo bối."

Trần Hán Thăng lại đi bế Bé Tiểu Ấu Sở lên, lợi dụng con gái "công cụ người" để hoàn toàn xâm nhập vào đám người đang xem Xuân Vãn.

Đương nhiên điện thoại của hắn vẫn không ngừng vang lên, nhưng không cần thiết phải né tránh Thẩm Ấu Sở nữa, lúc Kim Dương Minh gọi điện thoại đến chúc tết, Trần Hán Thăng còn cố ý hỏi thêm một câu: "Tao nghe Đông Nhi nói, người nhà mày muốn gặp cô ấy trong tết Âm Lịch này?"

"Đúng vậy."

Kim Dương Minh gật đầu: "Các căn phòng lớn trong khách sạn Kim Lăng cũng đã đặt hết rồi."

"Sẽ không xuất hiện kiểu tình huống như thế này đúng không?"

Trần Hán Thăng nhắc nhở nói: "Người nhà mày xem thường Đông Nhi, nói không chừng sẽ có mấy bà chị họ hoặc chị dâu thích giàu chê nghèo gì đó cố ý bắt nạt Tiểu Đông Nhi, cuối cùng buộc tao ra mặt, sau đó chị họ chị dâu mày mới hẹn mọn xin lỗi?"

Sự lo lắng của Trần Hán Thăng cũng có lý, lúc trước khi Tiểu Kim nhắc đến Đông Nhi với mẹ mình, chỉ nói cô ấy là một cô gái nông thôn làm công nhân ở Kiến Nghiệp, nhưng đã bị mẹ cậu ấy trực tiếp không đồng ý.

Dù sao Tiểu Kim cũng là sinh viên đại học, hơn nữa còn có hộ khẩu ở bản địa Kiến Nghiệp.

Sau đó Trần Hán Thăng lại hướng dẫn một chút, bảo Kim Dương Minh giới thiệu Đông Nhi thành "Trợ lý tổng giám đốc quán trà sữa, lương tháng hơn mười ngàn tệ, giá trị nhan sắc bảy phần, nhận được đánh giá cao của ông chủ Thẩm và tổng giám đốc Hồ của quán trà sữa".

Đương nhiên bây giờ có thể thể thêm rằng Đồng Nhi thường xuyên ngồi ăn cơm uống trà chung với ông chủ của điện tử Qủa Xác Trần Hán Thăng.

Những lời này thoạt nghe có vẻ giống như đang khoác lác, thực ra không hề sai chút nào, Đông Nhi vốn dĩ thường xuyên ăn cơm với Trần Hán Thăng mà.

Có lẽ có thể tương tự với các kiểu câu như "Tôi có các mối làm ăn với tứ đại ngân hàng lớn, duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp lâu dài với các công ty lớn như China telecom, China Unicom, Sinopec… Sử dụng phương tiện giao thông hàng triệu đồng, còn chưa bao giờ tự mình lái xe".

Cho nên vừa nói như vậy, quả nhiên mẹ của Kim Dương Minh đã đồng ý, còn yêu cầu được gặp mặt vào dịp tết Nguyên Đán này.

"Tứ ca!"

Nhưng Kim Dương Minh rất không vui, thở hổn hển nói: "Những tình tiết mà mày nói có thể xảy ra ở trên người những ngoạ long phượng sồ như chúng ta được sao?"

"Tình huống của mày là khúc rẽ trong tiểu thuyết binh vương xuất ngũ."

Tiểu Kim buồn nôn một tiếng: "Tao chưa bao giờ đọc loại tiểu thuyết đó, không có chút EQ hay IQ nào cả, gặp chuyện gì chỉ biết dựa vào nắm đấm để nói chuyện, đây chẳng phải là Dương Thế Siêu khi chưa học đại học sao?"

"Mẹ nó…"

Trần Hán Thăng không nhịn được cười một tiếng, thứ chó má này thế mà còn bôi đen Lão Dương một phen.

“Yên tâm đi, người nhà tao chỉ muốn gặp một mình Đông Nhi thôi.”

Kim Dương Minh vô cùng khẳng định nói: “Chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì, tao thích Đông Nhi nhiều năm rồi, sao có thể để cô ấy chịu ấm ức được.”

Thực ra Trần Hán Thăng cũng khá yên tâm với Tiểu Kim, đây chính là người đàn ông đã từng cùng mình kéo Samsung xuống.

“Tiểu Kim, tao biết mày thực sự thích Đông Nhi, cả gia đình tao cũng rất yêu quý Đông Nhi.”

Trước khi cúp máy, Trần Hán Thăng đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Trong lần đầu gặp mặt này, nếu nhà mày có thể chấp nhận, sang năm Đông Nhi sẽ chuyển sang làm trợ lý cho Hồ Lâm Ngữ ở quán trà sữa; Nếu người nhà mày không chấp nhận, vậy Đông Nhi vẫn ở lại nhà tao, nấu cơm giữ trẻ cho chúng tao, tao chắc chắn sẽ tìm cho cô ấy một đối tượng đáng tin tưởng.”

“Tứ ca, mày chứ nhìn đi.”

Kim Dương Minh lời thề son sắt nói.

“Anh Tiểu Trần, chị Ấu Sở…”

Đông Nhi cảm động đến lệ nóng quanh tròng.

“Không sao đâu, nơi này vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc nhất của em, biệt thự ngự đình viên Kim Lăng cũng vĩnh viễn chừa lại cho em một phòng.”

Trần Hán Thăng vỗ đầu Đông Nhi: “Còn nữa, nhớ năm giờ rưỡi sáng mai thức dậy nấu bánh trôi và sủi cảo nhé?”

“Vâng.”

Đông Nhi lau nước mắt gật đầu, bây giờ bảo cô ấy nấu sủi cảo suốt đêm cũng được.

Lương Mỹ Quyên cảm thấy hơi khó hiểu, tại sao lại phải thức dậy nấu sủi cảo vào lúc năm rưỡi, cuối cùng vẫn là ông chồng lặng lẽ giải thích rõ ràng.

“Ngày mai bà không thể vừa mở mắt đã đến chỗ của Tiểu Ngư Nhi đúng không?”

Lão Trần nói rõ: “Năm giờ rưỡi nấu sủi cảo, bảy giờ là có thể ăn ở đây xong rồi, tám giờ có thể đến chỗ của Tiểu Ngư Nhi, thời gian vô cùng thích hợp.”

“Ồ.”

Lương Mỹ Quyên bừng tỉnh hiểu ra: “Đúng là không nghiêng không lệch, ngay cả một giọt nước cũng không lọt được, nhưng… Ngày mai chúng ta phải ăn hai lần bữa sáng?”

“Đúng vậy.”

Trần Triệu Quân bĩu môi: “Bà không phát hiện ra sao, đêm nay con trai của bà không hề ăn vặt, nó đã sớm để bụng đói rồi đấy.”

Lương thái hậu vừa xem Xuân vãn vừa vui vẻ nhai Sachima lập tức rơi vào trong ngây dại.

Chương 1000: Cuộc đàm phán vào ngày mùng 1 tết

Ngày mùng 1 tết Nguyên Đán, đón mới tống cũ, vạn vật đổi mới.

Người Trung Quốc đã có quá nhiều những lời chúc tốt đẹp dành cho hôm nay, thực ra nhắc đến cũng thật kỳ quái, hình như mọi người đều cảm thấy suốt một năm qua không được suôn sẻ nên đều hy vọng năm mới có thể làm ăn phát đạt, vạn sự như ý.

Ngay cả Trần Hán Thăng cũng như vậy, mặc dù quy mô của điện tử Qủa Xác đã mở rộng hơn rất nhiều, giá trị tài sản của hắn cũng đã lọt vào danh sách tỷ phú Hồ Nhuận, nhưng hình như Trần Hán Thăng đã quên mất những điều này, hắn chỉ nhớ rõ năm ngoái xảy ra Tu La tràng, cuộc sống của mình suốt một năm nay vô cùng khổ sở thê thảm.

Khoảng sáu giờ sáng, Trần Hán Thăng mơ mơ màng màng tỉnh lại, không phải hắn bị tiếng pháo nổ rải rác bên ngoài đánh thức, mà luôn cảm thấy có thứ gì đó đang đá vào mặt mình, lúc mở mắt ra thì phát hiện đó là một bàn chân nhỏ nhắn mặc vớ đang ngơ ngác gác ngang ở trên mặt mình.

Bàn chân này thậm chí còn không dài bằng ngón tay của một người trưởng thành, nhưng lại có thể nghênh ngang gác ở trên mặt Trần Hán Thăng, chọc vào mắt Trần Hán Thăng, đá vào lỗ mũi Trần Hán Thăng.

Nhưng điều quan trọng nhất là Trần Hán Thăng không hề tức giận chút nào, còn cười hì hì bế chủ nhân của bàn chân nhỏ

nhắn kia "mua" hôn một cái: "Con gái, ai đặt con ở đây vậy, bà nội sao?"

Buổi tối, bình thường Trần Tử Bội sẽ ngủ cùng với mẹ, thỉnh thoảng cũng sẽ ngủ cùng với bà nội, nhưng người có thể đặt cô bé ở đây để đánh thức Trần Hán Thăng, có lẽ cũng chỉ có Lương thái hậu.

"Ba…"

Trần Tử Bội mặc một chiếc áo bông màu đỏ, ngồi ở trên đùi cha mình, thổi bong bóng với Trần Hán Thăng.

"Mau rời giường đi, mọi người đang đợi một mình con đấy."

Lương Mỹ Quyên nghe thấy động tĩnh, đi đến trước cửa phòng ngủ hét lên: "Trên bàn có bánh, nhớ ăn một miếng."

"Ăn bánh" vào ngày mùng 1 tết là phong tục ở phía bên Tô Bắc, bởi vì "bánh" và "cao" đồng âm với nhau, ngày mùng 1 tết ăn bánh, ngụ ý sang năm sẽ tiếp tục thăng chức.

Thực ra có rất nhiều phong tục và những điều kiêng kỵ tương tự như thế, ví dụ vào ngày mùng 1 không được quét rác, bởi vì sẽ quét hết "tài lộc" đi. Không thể uống thuốc, bởi vì có nghĩa là năm mới sẽ sinh bệnh. Lương Mỹ Quyên còn cố ý đưa ra một quy định, không cho phép Trần Hán Thăng mắng chửi thô tục vào ngày đầu năm mới.

Sau khi mặc quần áo đứng dậy, Trần Hán Thăng quả nhiên nhìn thấy trên bàn đặt một chồng bánh ngọt, A Ninh cũng mặc một bộ quần áo mới xinh đẹp, đang ngồi trước TV, cái miệng nhỏ nhắn nhấm nháp bánh ngọt.

"Anh trai, chúc mừng năm mới."

Hôm nay A Ninh cũng rất vui vẻ, những đứa nhỏ thường mong chờ tết Nguyên Đán hơn người trưởng thành, bởi vì bọn

nó không có những phiền não khác.

“Chúc mừng năm mới.”

Trần Hán Thăng cũng đáp một tiếng vang dội, còn chưa đánh răng đã trực tiếp cầm một miếng bánh ngọt nóng hổi nhét vào trong miệng.

Nhưng khi hắn đang nhai, Bé Tiểu Ấu Sở ở trong lồng ngực cũng nhìn đến xuất thần, đôi mắt hoa đào nhỏ nhắn vừa đen vừa láng nhìn chằm chằm không chớp mắt vào cái miệng của cha.

“Muốn ăn sao?”

Trần Hán Thăng mở miệng, phát ra tiếng “a”.

Một đứa bé năm tháng tuổi đã có năng lực học hỏi, Trần Tử Bội cũng học theo mở cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu.

Trần Hán Thăng lại cầm một miếng bánh nóng hổi, ngay khi sắp đưa đến trước mặt con gái thì lại đột nhiên quay vòng lại bỏ vào trong miệng mình.

Hiện giờ Trần Tử Bội thậm chí còn chưa mọc răng sữa nên đương nhiên không thể ăn đồ ăn, nhưng tính tình của Bé Tiểu Ấu Sở thực sự rất tốt, cho dù bị cha ruột trêu chọc cũng không khóc không nháo, còn ngậm miệng lại nhai không khí mang tính tượng trưng, lại quay đầu lại nhìn các người lớn trong phòng bếp.

Trong phòng bếp đều là sương mù nóng hầm hập, đó là hơi nước bốc ra ngoài khi luộc sôi sủi cảo.

Lúc còn nhỏ, Trần Hán Thăng rất thích chơi đùa trong tình huống này, thật sự giống như trở thành thần tiên vậy.

“Này!”

Lúc ở trong nhà, chỉ cần Trần Hán Thăng không gọi tên, đương nhiên đang nói chuyện với Thẩm Ấu Sở.

"Bao lì xì cho tết Âm Lịch, em đã chuẩn bị giúp anh chưa?"

Nhân lúc Thẩm Ấu Sở bưng sủi cảo ra ngoài, Trần Hán Thăng nhỏ giọng nói.

"Rồi."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng đáp lại, xoay người đi vào trong phòng ngủ, Trần Hán Thăng cũng ôm con gái đi theo ở phía sau.

Thẩm Ấu Sở ở trong phòng ngủ chính, diện tích khá lớn, bởi vì nơi này vốn được thiết kế cho một nhà ba người ở, chỉ là bây giờ Trần Hán Thăng không có tư cách ngủ ở đây.

"Cạch."

Thẩm Ấu Sở lấy ra một xấp bao lì xì từ trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, đưa đến trước mặt Trần Hán Thăng nói: "Đây là của A Ninh, đây là của Đông Nhi, còn có mấy bao lì xì cất trong người, nếu gặp những người bạn nhỏ khác có thể tặng…"

Có lẽ cô biết Trần Hán Thăng tương đối lười biếng nên đã sớm chuẩn bị xong xuôi.

Để làm việc nhà vào buổi sáng, nên Thẩm Ấu Sở đã buộc mái tóc đuôi ngựa của mình thành một búi tròn, để lộ vầng trán trơn bóng và khuôn mặt dịu dàng, hai hàng lông mi dài che đi đôi mắt đào hoa trong veo, trên sống mũi cao thẳng dính một chút một mì, có lẽ là không cẩn thận chạm vào khi đang làm sủi cảo.

Trong lòng Trần Hán Thăng có chút bất đắc dĩ, có lẽ tính cách hiền thục và cần mẫn của Thẩm khờ khạo sẽ theo sát cô

cả đời cũng nên.

"Còn nữa…"

Thẩm Ấu Sở phát hiện ra Trần Hán Thăng vẫn luôn cúi đầu nhìn chằm chằm vào mình, cô hơi mất tự nhiên chuyển hướng tầm mắt, nắm lấy bàn tay con gái nói: "Sau khi cơm nước và chúc mừng năm mới xong, em sẽ đưa con đi ra ngoài leo núi, ngày hôm qua đã hẹn với Như Ý rồi."

Ánh mắt Trần Hán Thăng loé lên, không nói gì.

Ý của Thẩm Ấu Sở càng giống như đang cố ý "chế tạo bằng chứng ngoại phạm", chờ đến khi mấy người Trần Hán Thăng đi đến chỗ của Tiêu Dung Ngư, không cần phải bịa ra mấy lời nói dối và lý do.

Trần Hán Thăng càng ngày càng cảm thấy, đêm ba mươi Thẩm Ấu Sở, ngày mùng một đầu năm Tiêu Dung Ngư, hình như các cô ấy đã hẹn trước với nhau, mỗi người đều dành thời gian cho đối phương.

"Ăn cơm thôi!"

Lúc này, trong phòng khách truyền ra tiếng hét của Lương Mỹ Quyên, Trần Hán Thăng đè xuống sự nghi hoặc trong lòng, cầm lấy xấp bao lì xì đi ra ngoài.

Mọi người cùng nhau vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên vào ngày đầu năm mới, điều hơi khác thường duy nhất chính là hai vợ chồng Lão Trần ăn ít cơm hơn so với ngày thường một chút.

Đương nhiên chuyện này cũng không quan trọng, nếu không quan sát kỹ càng thì không ai có thể nhìn ra được.

Sau khi cơm nước xong xuôi, tiếp theo sẽ là chúc tết các bạn nhỏ.

Người nhỏ tuổi nhất chính là Bé Tiểu Ấu Sở, lúc đầu Lương Mỹ Quyên và Trần Triệu Quân đều nói không cần phải dập đầu, nhưng Trần Hán Thăng không đồng ý, bởi vì không chỉ là cha và con, mà còn là cháu nội và cháu ngoại.

Lúc còn nhỏ, khi ông bà nội và ông bà ngoại nhìn thấy mình cúi đầu chúc tết, bọn họ đều cười rất vui vẻ đấy.

Cho nên Trần Hán Thăng đầu tiên là để bà nội- Người có vai vế cao nhất ngồi trên ghế sô pha, đỡ lấy cơ thể nhỏ nhắn của Trần Tử Bội, để cái trán của cô bé nhẹ nhàng chạm vào mặt đất một chút.

Bé Tiểu Ấu Sở không biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn cha rồi lại nhìn những người lớn đang vui vẻ xung quanh, vươn cánh tay nhỏ nhắn ra muốn mẹ ôm.

“Gấp cái gì chứ?”

Trần Hán Thăng vỗ vào mông nhỏ của con gái: “Lát nữa quỳ chúc mừng ông bà nội một cái và xin hai người một phong bao thật lớn.”

Cả Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đều mỉm cười, Lương thái hậu còn chà xát tay, không thể che giấu được cảm giác mong chờ này.

Đây là đứa bé kéo dài huyết mạch của mình đấy, có người trưởng bối nào không vui vẻ chứ?

Bà nội càng kích động hơn nữa, có lẽ từ trước đến nay bà không thể ngờ được rằng mình lại có thể nhìn thấy con gái của cháu gái chúc tết cho mình, cơ thể gầy yếu hơi run rẩy, bà cẩn thận móc ra một chiếc khăn vải từ trong túi của mình.

Những cụ già nông thôn bảy tám chục tuổi hình như đều thích cất tiền theo cách này, nhưng sau khi bà nội mở từng lớp từng lớp khăn vải ra, nụ cười trên mặt mọi người dần dần biến mất.

Bởi vì những tờ tiền trong khăn tay vô cùng cũ kỹ, tờ 100 tệ vốn dĩ màu xanh nước biển kia, nhưng bởi vì đã bị đè ép trong một thời gian dài và đủ loại nguyên nhân khác nên chúng nhăn nhó không đẹp chút nào, hình như cũng không thích hợp để làm tiền mừng tuổi vào dịp Tết Nguyên Đán.

Nhưng Trần Hán Thăng lại biết, đây mới là tiền của bà nội, bà không sử dụng tiền mà Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở báo hiếu cho mình để tặng lại cho con cái của hai người, tiền mừng tuổi bà nội cho Bé Tiểu Ấu Sở chính là số tiền mà bà thắt lưng buộc bụng tiết kiệm từng chút từng chút một khi cuộc sống còn khó khăn.

Ánh mắt của bà nội không được tốt lắm, điện thoại di động cũng không sử dụng nhanh nhẹn, thấm một chút nước miếng, rút ra hai tờ tiền một trăm tệ.

Trần Hán Thăng nhìn, chỉ còn lại một tờ một trăm tệ, có lẽ là của A Ninh.

"Đứa nhỏ út nhà mình, chúc mừng năm mới."

Giọng nói chuyện của bà nội mang theo hương vị Xuyên Du nồng đậm.

"Cảm ơn bà cố ngoại, chúng con chúc bà năm mới mạnh khỏe, vạn sự như ý."

Trần Hán Thăng thay con gái cầm lấy tiền mừng tuổi của bà nội, cũng thay thế con gái vẫn còn chưa biết nói gửi những lời chúc phúc tốt đẹp và chân thành nhất đến bà nội.

Tiếp theo là ông nội bà nội, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên mỗi người cầm trong tay một bao lì xì ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha, khi cái trái của Trần Tử Bội vừa mới chạm vào mặt đất, Lương thái hậu đã vội vàng đứng dậy, đau lòng ôm lấy cháu gái: "Được rồi, được rồi, bà nội ôm nào, bà nội rất yêu con…"

Bao lì xì của ông nội và bà nội đều rất lớn, Trần Hán Thăng vừa chạm vào độ dày đã biết có lẽ là 6666.

“Hay lắm.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ ông bà nội nhà này đúng là chịu chơi, lúc trước số tiền mừng tuổi Lương thái hậu cho mình nếu vượt qua sáu trăm tệ đã là kếch xù lắm rồi, sau đó còn tìm một cơ hội dùng lý do “giúp con tiết kiệm cưới vợ” để lấy lại một nửa.

Bây giờ lại trực tiếp cho cháu gái 6666, không hề hàm hồ chút nào.

Bé Tiểu Ấu Sở chúc Tết xong, tiếp theo sẽ là A Ninh, A Ninh chỉ cần dập đầu với bà nội là được, sau đó cúi người chúc tết với hai vợ chồng Lão Trần.

Đông Nhi lại càng đơn giản hơn, chỉ cần ngọt ngào nói một tiếng “chúc mừng năm mới”, mọi người sẽ đưa bao lì xì cho cô ấy.

Đây chỉ đơn giản là chúc mừng nhau, cũng nhân cơ hội này cảm ơn những cố gắng của Đông Nhi.

Còn về phần Phùng Quý và Thẩm Như Ý, những người đã kết hôn như bọn họ sẽ không có bao lì xì nào cả.

Sau khi chúc tết xong, ngay khi Lương Mỹ Quyên đang suy nghĩ xem tiếp theo sẽ phải lấy lý do gì để rời đi thì Thẩm Ấu Sở đã chủ động muốn đưa bà nội, con gái và hai người Phùng Quý, Thẩm Như Ý đến dưới chân núi đi dạo một chút.

Lương Mỹ Quyên có chút sửng sốt, cuối cùng vẫn là Lão Trần bình tĩnh dặn dò bọn họ chú ý an toàn.

Chờ đến khi Thẩm Ấu Sở rời đi, ngôi nhà năm phòng ba sảnh lập tức trở nên trống vắng, mặc dù cái đầu của Lương Mỹ

Quyên không sử dụng tốt bằng chồng và con trai, nhưng bà cũng đã nhìn ra được hình như Thẩm Ấu Sở đang cố ý.

"Mẹ…"

Vốn dĩ Lương Mỹ Quyên định không màng đến ngày mùng 1 tết mà mắng Trần hán Thăng một trận, bởi vì hắn là người khởi xướng tất cả chuyện này.

"Đi đến chỗ của Tiểu Ngư Nhi thôi."

Lão Trần luôn lấy đại cục làm trọng nhìn đồng hồ: "Không thể chậm trễ chuyện chính."

"Haiz!"

Lương Mỹ Quyên thở dài một hơi, tết Âm Lịch năm nay đúng là vừa vui vẻ vừa lo lắng.

Vui vẻ chính là mình có thể đón năm mới cùng với hai cháu gái.

Lo lắng chính là hai cô cháu gái này không cùng một mẹ.

…

Lúc trước khi đi từ chỗ của Thẩm Ấu Sở đến chung cư bên bờ sông này, có lẽ cần khoảng một tiếng đồng hồ, nhưng trong những ngày nghỉ lễ, số lượng xe cộ trên đường rất ít, vì thế chưa đến 8 giờ Trần Hán Thăng đã đến nơi.

Ở bên này, mọi người đang vui vẻ nấu sủi cảo, thực ra đây mới là thời gian ăn sáng bình thường vào ngày đầu năm mới.

"Quy trình" tiếp theo cũng không khác mấy so với bên Thẩm Ấu Sở, ăn sủi cảo trước, sau đó mới chúc Tết, chỉ là lúc dọn đồ ăn ra, rõ ràng Lương Mỹ Quyên khó có thể nuốt xuống.

"Mỹ Quyên."

Lữ Ngọc Thanh phát hiện ra manh mối, quan tâm hỏi: "Nhân bánh không hợp khẩu vị với chị sao?"

"Không phải không phải…"

Lương Mỹ Quyên vội vàng phủ nhận, Trần Hán Thăng cũng đang lặng lẽ giải thích: "Có lẽ khi con lái xe đến đây quá nhanh nên hơi say xe một chút."

"Ồ."

Lữ Ngọc Thanh cũng không nghĩ nhiều, bà nào biết đâu rằng sáng nay cả nhà Trần Hán Thăng đã ăn hai bữa sủi cảo.

Có lẽ Tiểu Ngư Nhi đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng cô cũng chỉ nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng rồi lại tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn xong vào khoảng chín giờ, Trần Hán Thăng lại tiếp tục bế Bé Tiểu Ngư Nhi chúc tết với các trưởng bối.

Nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi tương đối hoạt bát, mỗi khi bên ngoài có tiếng pháo nổ, Trần Tử Khâm đang dập đầu lập tức xoay người lại, chỉ vào cửa sổ hét lớn ê a cùng với Trần Hán Thăng.

Đôi mắt tròn xoe mở to, vẻ mặt này giống như đang muốn nói với cha mình rằng thứ này có thể phát nổ thành những đóa hoa xinh đẹp vào buổi tối.

"Lần sau cha sẽ dẫn con đi bắn pháo hoa, chúng ta đi chúc tết trước được không?"

Trần Hán Thăng "thương lượng" với con gái.

Nhưng rõ ràng Bé Tiểu Ngư Nhi không cho cha ruột mình mặt mũi, cũng không quan tâm người lớn cho mình bao lì xì lớn đến nhường nào, chỉ cần dưới lầu có động tĩnh, cô bé đều phấn khích chỉ vào cửa sổ, hơn nữa còn thỉnh thoảng nhìn về phía cửa sổ, hy vọng sẽ có người đưa mình xuống.

“Tử Khâm thông minh lắm.”

Trần Triệu Quân nói với Tiêu Hoành Vĩ: “Con bé mới năm tháng tuổi nhưng đã ý thức được rằng ngoài cửa vui hơn nhiều.”

“Đúng vậy.”

Lão Tiêu mỉm cười gật đầu, nếu Bé Tiểu Ngư Nhi có ngoại hình giống mẹ, còn có thể kế thừa chỉ số thông minh của cha mình, đồng thời chậm rãi bồi dưỡng tính cách điềm tĩnh trầm ổn cho cô bé, thì đó sẽ là điều hoàn mỹ nhất.

“Hình như cũng không cần phải hà khắc như vậy.”

Tiêu Hoành Vĩ đột nhiên lắc đầu, bản thân mình chỉ có một cô con gái là Tiểu Ngư Nhi, sau này toàn bộ tài sản đều để lại cho hai mẹ con nhà này, điều kiện sống chắc chắn sẽ không tệ.

Ngoài ra…

Lão Tiêu nhìn về phía “con rể”, bởi vì thực sự không thể lay chuyển được con gái nên Trần Hán Thăng trực tiếp gọi điện thoại cho cấp dưới của mình ở điện tử Qủa Xác, bảo bọn họ chuẩn bị một dàn pháo hoa trước bảy giờ tối, dự định sẽ bắn cho Bé Tiểu Ngư Nhi xem.

“Mặc dù thằng nhóc này không chung thuỷ trong tình yêu, nhưng cũng là một người yêu chiều con gái chân chính.”

Trong lòng Tiêu Hoành Vĩ thầm nghĩ.

Bản thân Lão Tiêu cũng là một nô bộc chính hiệu cho nên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được, khi Trần Hán Thăng nhìn Trần Tử Khâm, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương và trân quý.

Những cảm xúc chân thật này không thể diễn xuất được, Tiêu Hoành Vĩ hoàn toàn tin rằng Trần Hán Thăng có thể làm

bất cứ chuyện gì cho con gái mình, bao gồm cả hy sinh mạng sống.

Chỉ là loại trả giá này, còn có một em bé khác cũng có thể hưởng thụ.

"Tạm thời đừng nghĩ nhiều như vậy, đón năm mới cái đã!"

Tiêu Hoành Vĩ thở dài.

Vì thế suốt cả ngày hôm đó, Trần Hán Thăng đều ở chung cư bên bờ sông này, Bé Tiểu Ngư Nhi ngủ, hắn sẽ tụ tập mọi người lại đánh bài, nếu Bé Tiểu Ngư Nhi tỉnh, hắn sẽ đặt bài xuống trêu chọc con gái.

Tối hôm đó khoảng sáu giờ, Trần Hán Thăng ôm con gái đi xuống lầu, hắn dự định sẽ đến Giang Lăng đốt pháo hoa cho con gái xem.

"Khoan đã."

Tiêu Dung Ngư đang đọc sách ở trên ghế sô pha đột nhiên thay áo khoác nói: "Em cũng muốn đi xem."

"Hả?"

Trần Hán Thăng ngẩn người, thực ra hắn còn có kế hoạch đi đón Bé Tiểu Ấu Sở, để hai chị em nhà này cũng vui vẻ.

"Sao vậy, không chào đón sao?"

Tiêu Dung Ngư nghiêng đầu hỏi.

"Sao có thể."

Trần Hán Thăng phản ứng rất nhanh: "Vốn dĩ là chuẩn bị cho hai mẹ con các em mà."

"Cảm ơn."

Tiêu Dung Ngư không bày tỏ ý kiến, vui vẻ bế con gái xuống lầu.

Trần Hán Thăng thậm chí đã gọi cả tài xế đến đây, bây giờ chỉ có thể đích thân lái xe, thầm nghĩ chỉ có thể lần sau đi đón Trần Tử Bội một mình.

…

Địa điểm bắn pháo hoa cách nhà máy điện tử Qủa Xác cũng không xa lắm, lúc Trần Hán Thăng đến nơi, cấp dưới sớm đã mua pháo hoa xong xuôi và đặt chúng ngay ngắn trên mặt đất.

Trần Hán Thăng vẫy tay, ra hiệu cho bọn họ đi về trước, lúc này trời đã tối mịt.

Bé Tiểu Ngư Nhi được mẹ ôm vào trong lồng ngực, cô bé cũng không hiểu rốt cuộc đang làm gì, nhưng chỉ cần có cha mẹ ở bên cạnh, cho dù chỉ là một đứa nhỏ mấy tháng tuổi cũng có thể cảm nhận được sự an toàn.

“Bảo bối, cha bắn pháo hoa cho con nhé.”

Trần Hán Thăng hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của con gái, sau đó xuống xe đốt một hơi năm hộp pháo hoa.

Trong nháy mắt, toàn bộ Giang Lăng giống như đều được chiếu sáng, từng tia lửa cắt ngang qua bầu trời đêm, khi đạt đến đỉnh cao nhất, chúng chợt nổ tung giống như một bông hoa hình dù khổng lồ, bầu trời giống như được bao phủ bởi bột phấn màu đỏ, màu vàng, màu cam và màu xanh lơ, cuối cùng biến thành từng dải bạc, chậm rãi rơi xuống.

Chờ đến khi Trần Hán Thăng trở lại trong xe, Bé Tiểu Ngư Nhi xuyên thấu qua cửa kính chắn gió, ngơ ngác nhìn cảnh tượng như vậy, chăm chú đến mức ngay cả tiếng “ê a” cũng không kêu.

“Khi con gái trưởng thành.”

Trần Hán Thăng cảm khái nói: “Con bé chắc chắn cũng sẽ thích lãng mạn giống như em.”

“Vậy sao?”

Tiêu Dung Ngư ngẩng khuôn mặt trái xoan tinh xảo của mình lên, trong mắt phản chiếu những chùm pháo hoa đủ màu sắc, lộng lẫy sáng ngời.

“Em lại hy vọng con bé đừng quá lãng mạn.”

Một lúc lâu sau, Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng nói: “Qúa lãng mạn dễ dàng đánh mất lý trí, dễ dàng bị người khác lừa.”

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua Tiêu Dung Ngư, Tiêu Dung Ngư không có bất cứ động tác gì, hình như cô đang lẩm bẩm lầu bầu.

“Tiểu Trần.”

Nửa tiếng sau, Tiêu Dung Ngư đột nhiên nói: “Em dự định tháng tư năm sau sẽ đến Mỹ.”

Mặc dù đã không còn cách nào thay đổi chuyện này, nhưng Trần Hán Thăng vẫn muốn cố gắng một chút: “Không đi không được sao?”

Trần Hán Thăng vừa nói vừa nắm lấy bàn tay Tiểu Ngư Nhi, vẫn mịn màng non mềm như vậy.

“Không được.”

Tiêu Dung Ngư vô cùng kiên quyết lắc đầu: “Em đi theo ra ngoài chính là muốn nói với anh một chuyện, hy vọng anh sau này đừng tìm tôi nữa.”

“Cho nên, em đang đàm phán với anh sao?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Lý do là gì?”

“Lý do…”

Tiêu Dung Ngư rút bàn tay trái của mình ra khỏi tay lòng bàn tay Trần Hán Thăng, nhăn mũi nói: "Em cảm thấy em không còn thích anh nữa rồi."

"Đoàng!"

Lại thêm vài chùm pháo hoa nối đuôi nhau bay vút lên trời, vừa giống hoa cúc vàng nở rộ, vừa giống mẫu đơn khoe sắc. Lúc thì giống như tia lửa rực rỡ, lúc lại là cầu vồng nhảy múa trên thế gian này, giống như đang chiếu rọi lương tâm của tất cả mọi người trên thế gian.

"Ha ha…"

Nghe thấy lý do này, Trần Hán Thăng không nhịn được bật cười thành tiếng, tiếng động có hơi lớn, ngay cả Bé Tiểu Ngư Nhi cũng bị giật mình.

Cô bé quay đầu lại nhìn cha mẹ, cuối cùng vẫn chuyển sự chú ý lên pháo hoa rực rỡ.

"Anh cười cái gì?"

Tiêu Dung Ngư cảm thấy mình đang bị "khinh thường": "Anh không tin sao?"

"Tin!"

Trần Hán Thăng chống hai tay lên vô lăng, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào bạch nguyệt quang của mình: "Nhưng lý do này không có giá trị, bởi vì em vẫn là dáng vẻ anh thích, cho nên tìm hay không tìm em, em nói không tính, lời của anh mới tính."

Chương 1001: Mấy người làm mùng một, đừng trách tôi làm mười lăm!

“Em không nói đùa với anh.”

Đối mặt với câu trả lời vô lại không nói lý của Trần Hán Thăng, vẻ mặt Tiêu Dung Ngư rất nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc: “Em đã nói rồi, em không muốn sau này Bé Tiểu Ngư Nhi cảm thấy hoang mang, chỉ muốn con bé được lớn lên trong một môi trường đơn thuần nhất.”

“Chậc.”

Trần hán Thăng cười lạnh một tiếng: “Vậy sau này con bé chắc chắn sẽ hỏi, cha đang ở đâu?”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dung Ngư và Trần Hán Thăng tiến hành thương lượng về vấn đề “xuất ngoại”, nhưng thông tin mà hai người bọn họ nắm giữ không giống nhau.

Tiêu Dung Ngư chỉ muốn dẫn theo con gái rời khỏi môi trường hỗn loạn ở Kiến Nghiệp này.

Thên thực tế, Trần Hán Thăng đã làm tốt mọi công tác chuẩn bị, thậm chí có thể nói là đan sẵn một cái lưới thật lớn, vào ngày Tiểu Ngư Nhi rời đi chính là ngày hắn giải quyết “Tu La tràng”.

“Tu La tràng” cực kỳ khó giải quyết, “các biện pháp song toàn” càng gần như không có khả năng, nhưng Trần Hán Thăng dám làm như vậy, một là vì bây giờ hắn có đủ tài chính, có thể mua được một chiếc máy bay tư nhân, còn có thư ký

riêng trung thành tận tụy, có năng lực sắp xếp ổn thoả trước rất nhiều chuyện;

Hai là, hắn hiểu rất rõ tính cách của mỗi người, hơn nữa hắn cũng đủ tàn nhẫn.

“Nếu con gái hỏi, em sẽ tìm một lý do qua loa có lệ nào đó.”

Tiêu Dung Ngư bình tĩnh nói: “Nhưng mà anh yên tâm, em sẽ không ngăn cản cha mẹ đi thăm con bé, hai người vĩnh viễn là ông nội bà nội của Bé Tiểu Ngư Nhi.”

“Em tìm lý do gì để qua loa có lệ?”

Trần Hán Thăng hỏi: “Em định tìm cha dượng cho con gái của anh sao?”

“Nói bậy nói bạ gì đó!”

Tiêu Dung Ngư cảm thấy hơi tức giận: “Cả đời này em chỉ có một người đàn ông là anh, sau này toàn bộ sự chú ý sẽ đặt lên trên người con gái, anh cho rằng ai cũng không có giới hạn cuối cùng giống như anh sao?”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng mỉm cười, hắn thực sự là không có giới hạn cuối cùng, Tiêu Dung Ngư không có ý định tìm cha dượng cho Trần Tử Khâm, nhưng hắn lại có ý định tìm mẹ kế cho Trần Tử Khâm đấy.

“A!”

Lúc này, Bé Tiểu Ngư Nhi lại đột nhiên chỉ ra bên ngoài hét lên một tiếng, hoá ra số pháo hoa lúc nãy đã bắn xong rồi.

“Cha lại đi đốt cho con một lần nữa!”

Trước khi xuống xe, Trần Hán Thăng còn nói với giọng điệu kẹp dao giấu kiếm: “Cha không giống với một số người

phụ nữ, có thể nhẫn tâm không cho cha ruột thăm con gái.”

Chờ đến khi Trần Hán Thăng “cạch” một tiếng đóng cửa sổ xe lại, bật lửa đốt hết số pháo hoa còn lại, Tiêu Dung Ngư ngồi trên ghế phụ hôn con gái hai cái: “Mẹ cũng không giống một số người đàn ông nào đó, ở bên ngoài sinh cho con một đứa em gái.”

Chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng lại quay trở về, Bé Tiểu Ngư Nhi tiếp tục bị pháo hoa rực rỡ hỗn loạn bên ngoài thu hút sự chú ý, nhưng cha mẹ cô bé bởi vì vẫn chưa thống nhất ý kiến nên cả hai người đều không hề lên tiếng.

Cảm giác này giống như cha mẹ trước khi ly hôn, đã hẹn với con cái sẽ đến công viên trò chơi một lần, đứa nhỏ chơi rất vui vẻ, nhưng cha me lại không còn gì để nói với nhau.

Khoảng hơn tám giờ tối, đợt pháo thứ hai lại kết thúc, Bé Tiểu Ngư Nhi đợi một lúc lâu, phát hiện cảnh sắc xinh đẹp lại biến mất một lần nữa, thế là “ê ê a a” náo loạn một hồi, kết quả bị mẹ ruột vỗ vào bờ mông nhỏ: “Đã xem hơn một tiếng đồng hồ rồi, đúng là lòng tham không đáy!”

Trần Tử Khâm mím môi một cái rồi “oa oa” bật khóc thành tiếng, vừa nãy Tiêu Dung Ngư căn bản không dùng chút sức lực nào, Trần Tử Khâm chỉ muốn xem pháo hoa, khóc lóc là muốn hy vọng cha có thể thoả mãn nhu cầu của mình.

Một đứa trẻ nhỏ như vậy, nhưng đã biết khóc lóc với ai sẽ có hiệu quả nhất.

Ông nội, bà nội và ông ngoại, bà ngoại là hạng nhất, đối với bọn họ mà nói, cho dù Bé Tiểu Ngư Nhi muốn sao muốn trăng, bốn vị trưởng bối cũng phải thử nghiệm một lần.

Cha là người thứ hai, bởi vì hắn tương đối kỳ quái, những chuyện vặt vãnh sẽ lười quan tâm, nhưng ngược lại, những

hành động như đi ra vùng ngoại thành đốt pháo hoa này, cha có thể làm được.

Mặc dù mẹ là người xinh đẹp nhất, nhưng cô cũng là người "vô tình" nhất, sẽ không chiều chuộng mình chút nào, nếu yêu cầu của mình vô lý, cho dù khóc to hơn nữa cũng vô ích.

Quả nhiên, Trần Hán Thăng thấy con gái khóc, khó xử nói: "Hay là anh đi mua thêm một ít nữa để con bé nhìn một lần đến tận hứng."

"Con bé phải về nhà ngủ."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu nói: "Anh không thể nuông chiều hư con bé như vậy, dần dần có thể sẽ tạo thành một thói quen không tốt, con bé sẽ cảm thấy trong bất cứ chuyện gì, chỉ cần khóc một chút là có thể thoả mãn."

"Con bé còn nhỏ mà."

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một câu, nhưng hắn cũng không kiên trì thêm nữa, bình thường vào giờ này, Trần Tử Khâm thực sự nên đi ngủ rồi, hắn nói với Tiêu Dung Ngư: "Em lái xe đi, anh đi dỗ dành con gái."

Bé Tiểu Ngư Nhi và cha vẫn rất thân thiết với nhau, cô bé nằm trong lồng ngực Trần Hán Thăng, lắng nghe những câu chuyện cổ tích mà cha bịa đặt linh tính, ví dụ như gì mà "Công chúa Bạch Tuyết bán diêm", "Cô bé quàng khăn đỏ và bảy chú lùn", "A- la- đanh và con vịt xấu xí"…

Cộng thêm vừa xem pháo hoa, lại khóc lóc náo loạn một hồi, tinh lực đã tiêu hao không ít, Trần Tử Khâm nhanh chóng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lúc Tiêu Dung Ngư lái xe, khoé mắt thỉnh thoảng liếc nhìn hai cha con bên cạnh, cô nhận ra được một chi tiết nho nhỏ.

Mỗi khi có một chiếc xe chạy ngược chiều về phía này, Trần Hán Thăng lập tức che kín hai mắt con gái, không cho đèn xe làm giật mình đến Bé Tiểu Ngư Nhi đang ngủ say.

Rất khó có thể tưởng tượng được rằng đây chính là hành động của Trần Hán Thăng, nhãn mác gắn trên người hắn nhiều nhất chính là lưu manh, vô lại, kiêu ngạo, bá đạo, hung ác… Không ngờ hắn lại dịu dàng và kiên nhẫn đến cực điểm với con gái của mình.

Tiêu Dung Ngư nắm chặt tay lái, nhìn chằm chằm vào con đường phía trước, trong lòng cũng nhớ đến rất nhiều người xung quanh đã thay đổi đánh giá về Trần Hán Thăng.

Đầu tiên là cai thuốc, việc cai thuốc này thực hiện vô cùng triệt để, cũng không phải là kiểu "cai thuốc giả" trước mặt không hút, ngấm ngầm sẽ hít mây nhả khói kia.

Thứ hai, hắn đã học được cách pha sữa và một số đồ ăn dặm cho con.

Thứ ba, Trần Hán Thăng không còn mắng chửi nhiều nữa, có lẽ trong những trường hợp khác, hắn vẫn còn tức giận, nhưng tuyệt đối không bao giờ mắng chửi thô tục ở trước mặt con gái.

…

Thực ra Tiêu Dung Ngư cũng có thể nhìn ra được sự thay đổi trên người Trần Hán Thăng, nếu không có Thẩm Ấu Sở, tất cả mọi thứ trong cuộc sống đều tốt đẹp giống như những gì mình tưởng tượng.

Đáng tiếc.

Khoảng chín giờ tối, bọn họ quay trở lại căn hộ bên bờ sông, nhưng trước khi xuống xe, Trần Hán Thăng đột nhiên cởi áo lông của mình ra, cẩn thận bọc lấy Bé Tiểu Ngư Nhi.

“Ban đêm có gió, đừng để con bé bị gió thổi vào người.”

Trần Hán Thăng giải thích.

“Che ở trong ngực là được rồi.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng nói.

“Con gái đã ngủ rồi, nếu che ở trong ngực, có lẽ sẽ bị ngạt thở.”

Sau khi che chắn cho con gái xong, Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên mỉm cười với Tiêu Dung Ngư, sau đó bế Bé Tiểu Ngư Nhi lên, chạy một mạch đến trước cửa thang máy trong khi chỉ mặc một chiếc áo len ở nhiệt độ khoảng 0 độ bên ngoài trời.

Sau đó, chuyện đầu tiên hắn làm không phải mặc áo khoác vào, mà là nhìn con gái, sợ cô bé bị đánh thức.

Nhưng khuôn mặt Bé Tiểu Ngư Nhi hồng hào, hơi thở đều đặn nhẹ nhàng, ngủ vô cùng thoải mái, lúc này Trần Hán Thăng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tiêu Dung Ngư vẫn luôn im lặng nhìn, khi thang máy đi lên, cô nhỏ giọng nói: “Trước tháng tư, anh lại đây dành nhiều thời gian cho con gái đi.”

“Nếu có thời gian, anh chắc chắn sẽ đến.”

Trần Hán Thăng nói: “Nhà cửa bên Mỹ anh cũng sẽ sắp xếp tốt, đến lúc đó sẽ dùng máy bay tư nhân đưa các em xuất ngoại.”

“Ừ.”

Tiêu Dung Ngư gật đầu, cho dù Trần Hán Thăng thay đổi lớn đến nhường nào đi chăng nữa, tóm lại cũng không thể tránh được sự chia ly.

“Anh có một nghi hoặc…”

Nhưng trước khi ra ngoài, Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi: "Có phải em đã ngấm ngầm liên lạc với Thẩm Ấu Sở, để tránh Lão Trần và Lương thái hậu khó xử nên mới cố ý tách đêm giao thừa và mùng một năm mới ra, mỗi người chiếm một ngày."

"Đúng vậy."

Tiêu Dung Ngư không hề phủ nhận: "Em nghĩ đây là cái tết Nguyên Đán đoàn viên cuối cùng, nên hy vọng tất cả mọi người đều có thể vui vẻ một chút."

"Ồ, không sao cả."

Trần Hán Thăng thầm nghĩ hai người thế mà lại ngấm ngầm liên lạc với nhau, còn mình trở thành "người bị hại" bị giấu diếm đúng không?

Trần Hán Thăng cưỡng ép đặt mình lên vị trí của "một người bị hại", như thế mới có thể yên tâm và thoải mái cho rằng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư làm mùng một, mình có thể làm mười lăm.

Chương 1002: La Tuyền và Bé Tiểu Ấu Sở

Cái gọi là "làm mười lăm" của Trần Hán Thăng không phải là ngày mười lăm tháng giêng sẽ bắt đầu hành động, lúc ấy mới đầu tháng ba, Tiêu Dung Ngư vẫn đang ở Kiến Nghiệp mà.

Nhưng đối với Trần Hán Thăng mà nói, năm nay thực sự có thể coi là tương đối viên mãn, với tình hình trước mắt, hắn cũng không thể yêu cầu quá cao.

Vào ngày mùng hai tết, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư bế theo con gái đến nhà của Vương Tử Bác chúc tết.

Trong trường hợp này, chỉ có thể là Trần Tử Khâm tham gia, mặc dù Vương Tử Bác là "phe Trần", nhưng Biên Thi Thi là "phe Tiểu Ngư", cho nên chỉ có thể là Trần Tử Khâm đi theo cha mẹ qua đó ăn uống.

Lục Ngọc Trân đối với Trần Tử Khâm đương nhiên không có gì để chê, không những chuẩn bị bao lì xì mà còn mua quần áo mới, ngay cả Vương Tử Bác cũng có chút ghen tị, bĩu môi nói với Trần Hán Thăng: "Tao lớn đến chừng này rồi, nhưng mẹ tao chưa từng mua cho tao quần áo đắt đỏ như vậy đâu."

"Mày và Biên Thi Thi đã có con đâu."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Nên dì Lục chỉ có thể di chuyển tình yêu thương cháu gái còn chưa xuất hiện, đến trên người con gái của tao thôi."

"Haiz…"

Vương Tử Bác lắc đầu, cậu ấy và Biên Thi Thi vẫn là mỗi người ở riêng một phòng, giống như các bạn ở chung một nhà vậy.

Nhưng sau khi kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán kết thúc và cha mẹ hai bên về nhà, Biên Thi Thi không cần thiết tiếp tục ở lại chung cư bên bờ sông nữa, Vương Tử Bác cũng không cần ở trong văn phòng, hai người cùng sống chung dưới một mái hiên, Trần Hán Thăng cảm thấy rất nhiều chuyện sẽ nước chảy thành sông.

"Thực ra, thứ chó má nhà mày mới là người chiến thắng cuộc sống này."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, đột nhiên mắng Vương Tử Bác một câu.

Bây giờ Vương Tử Bác có thể nói là có nhà có xe, mặc dù sự nghiệp không thể coi là phát đạt, nhưng cũng có thể coi là càng ngày càng thăng tiến, bạn gái xinh đẹp ngọt ngào, hơn nữa còn tốt nghiệp từ trường đại học 985, cha mẹ hai bên đã gặp mặt nhau, chuyện kết hôn về cơ bản đã là ván đóng thuyền.

Cuộc sống cứ thế băng băng theo quỹ đạo tiến về phía trước, ngay cả Trần Hán Thăng cũng cảm thấy vui mừng thay cho cậu bạn hễ căng thẳng là vặn mông này.

Nhưng nói cách khách, ngay cả Vương Tử Bác cuối cùng cũng đã gặt hái được thành công, Trần Hán Thăng cảm thấy mình tuyệt đối không thể để Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư tiếp tục giằng co ở chỗ này được.

"Reng reng reng…"

Lúc đang ăn cơm, điện thoại di động của Trần Hán Thăng đột nhiên vang lên, thế mà lại là Lương Mỹ Quyên gọi đến đây.

Hôm nay hai vợ chồng Lão Trần đi chăm sóc cô cháu gái nhỏ, Trần Hán Thăng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Con mời con bé La Tuyền đến đây chơi sao?”

Giọng điệu Lương Mỹ Quyên tràn ngập sự khó hiểu: “Con bé đột nhiên liên lạc với mẹ, nói rằng một nhà ba người muốn đến đây chúc tết, bây giờ chiếc xe đã xuống đường cao tốc rồi.”

Trong mắt Lương thái hậu, hình như La Tuyền nhỏ tuổi hơn con trai mình một lứa, nên bà theo thói quen gọi là “Tiểu La Tuyền”.

“Không có mà.”

Trần Hán Thăng cũng không biết La Tuyền đã đến Kiến Nghiệp.

Đương nhiên, đây là La Tuyền thích làm theo cảm tính, nên cô có làm bất cứ chuyện gì cũng bình thường mà thôi.

“Tiểu La Tuyền là đàn em của con, La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà cũng là đồng hương Cảng Thành nên mẹ đã mời bọn họ vào nhà chơi rồi.”

Lương Mỹ Quyên nói.

Lương thái hậu cũng không biết tính cách điên cuồng của La Tuyền, Trần Hán Thăng cảm thấy có chút không ổn, nhưng nghĩ đến chú La và dì Hoàng đều đang ở bên cạnh, có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu.

“Được chứ.”

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn Tiêu Dung Ngư một cái, cô đang nói chuyện với Biên Thi Thi, lúc này mình cũng không

tiện rời đi, cho nên dặn dò nói: "Nếu có chuyện gì thì mẹ cứ gọi cho con, con đang ăn cơm ở nhà Vương Tử Bác."

"Có thể xảy ra chuyện gì được chứ?"

Lương Mỹ Quyên lẩm bẩm cúp máy, chẳng bao lâu sau, tiếng chuông cửa đã vang lên, một nhà ba người La Hải Bình đang cười rạng rỡ đứng trước cửa.

"Chú Trần, dì Lương, chúc mừng năm mới."

Giọng chúc tết trong trẻo của La Tuyền với Lão Trần và Lương thái hậu vang lên, ở trước mặt cha mẹ của Trần Hán Thăng, cô luôn bày ra dáng vẻ "thục nữ ngoan ngoãn".

"Chủ nhiệm Trần, chủ nhiệm Lương."

La Hải Bình cũng khách khí chào hỏi, ông ấy và Trần Triệu Quân đã từng gặp mặt nhau trong một bữa tiệc tối nào đó, nhưng hai người không ở trong một tầng lớp.

Hoàng Tiểu Hà và Lương Mỹ Quyên lại tương đối quen thuộc với nhau, chỉ là Lương thái hậu cảm thấy hơi khó hiểu, chẳng phải La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà đã ly hôn rồi sao, chẳng lẽ lại tái hợp rồi?

Trên thực tế, Hoàng Tiểu Hà và La Hải Bình không muốn đến Kiến Nghiệp chút nào, lúc đầu bọn họ dự định sẽ chọn một "thành phố có hơi thở nhân văn, mang nặng bề dày lịch sử" để đi du lịch, không ngờ La Tuyền lại sống chết muốn đến Kiến Nghiệp.

Cô tỏ vẻ lúc trước khi còn học đại học, bởi vì lúc nào cũng chỉ vùi đầu vào việc học, không có thời gian đi dạo, bây giờ muốn tranh thủ kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán để đến chùa Tê Hà thắp hương và cầu nguyện cùng với bố mẹ.

La Tuyền cố chấp đến nhường nào, những thứ cô muốn thì cô sẽ cố gắng đạt cho bằng được, cuối cùng La Hải Bình và

Hoàng Tiểu Hà không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa ra một quy ước, đến Kiến Nghiệp cũng được, nhưng không thể liên lạc với Trần Hán Thăng.

La Tuyền thực sự đã làm được, trên đường đi, cô không liên lạc với Trần Hán Thăng, nhưng lại liên lạc với Lương Mỹ Quyên, chờ đến khi tới Kiến Nghiệp rồi mới nói thật với cha mẹ.

Chuyện này khiến Hoàng Tiểu Hà tức muốn chết, còn có chuyện âm thầm đánh tráo khái niệm như vậy sao?

Nhưng La Tuyền đã hẹn với Lương Mỹ Quyên, La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà cũng chỉ có thể mua một chút quà đến nhà thăm hỏi, nhưng điều may mắn chính là Trần Hán Thăng không ở nhà.

"Hán Thăng đến nhà một người bạn ăn cơm rồi."

Lão Trần vừa pha trà vừa giải thích.

"Vậy chị Thẩm đâu ạ?"

La Tuyền ngó nghiêng xung quanh, trong nhà ngoại trừ chú Trần và dì Lương ra, còn có một bà cụ tuổi tác đã cao và một cô bé khoảng chừng tám tuổi, một thiếu nữ với bím tóc dài, không hề có bóng dáng của Thẩm Ấu Sở.

"Ấu Sở đến quán trà sữa giúp đỡ rồi."

Lương Mỹ Quyên nói: "Hôm nay quán trà sữa khai trương, rất nhiều nhân viên vẫn chưa quay lại nên Ấu Sở đến đó phụ giúp một chút."

"Vất vả như vậy sao?"

La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đương nhiên biết Thẩm Ấu Sở đã sinh cho Trần Hán Thăng một cô con gái, theo lý mà nói với tài sản của Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở vẫn phải xuất đầu lộ diện làm việc sao?"

“Con bé từ nhỏ đã tạo thành thói quen thích làm việc rồi.”

Lương Mỹ Quyên cũng thở dài: “Sửa mãi không được.”

La Tuyền đương nhiên hiểu rõ Thẩm Ấu Sở, mặc dù không muốn khen ngợi “tình dịch” này, nhưng cũng không thể không thừa nhận, chị Thẩm thực sự không phải là loại người quen với việc hưởng thụ.

Nhưng như vậy thì sao chứ, chỉ cần một câu nói của Trần sư huynh, mình cũng có thể cùng phấn đấu với hắn.

Chỉ là Trần sư huynh quá nghịch thiên, sau khi Hoả Tiễn 101 thất bại, chưa đầy nửa năm sau đã xây dựng nên một điện tử Qủa Xác, hơn nữa còn dần dần phát triển cho đến quy mô ngày hôm nay.

Trong lòng La Tuyền vừa kiêu ngạo vừa tiếc nuối.

Kiêu ngạo chính là người đàn ông mình coi trọng lại xuất sắc như vậy!

Tiếc nuối chính là, bản thân cô vẫn chưa kịp thể hiện ra tinh thần kiên trì không bỏ của mình thì Trần sư huynh đã thành công một lần nữa.

“Dì Lương, con của chị Thẩm đâu ạ?”

La Tuyền ngây thơ hỏi, nếu Thẩm Ấu Sở đi giúp đỡ, cô ấy không thể nào đưa đứa nhỏ đi cùng được.

“Tử Bội sao?”

Lương Mỹ Quyên trả lời: “Đang ở trong phòng ngủ đấy, không biết đã tỉnh dậy hay chưa, đứa nhỏ này hơi khờ, không thích khóc cũng không thích quậy phá.”

“Con muốn đi xem con bé.”

La Tuyền cười nói: “Con rất thích trẻ con.”

“Đi thôi đi thôi.”

Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cũng không để ý, vốn dĩ Bé Tiểu Ấu Sở đáng yêu thế này, ai nhìn thấy có lẽ cũng sẽ yêu thích, đặc biệt Tiểu La Tuyền thoạt nhìn cũng là một đứa bé ngoan.

La Tuyền nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy Bé Tiểu Ấu Sở đang nằm trên giường em bé, đó là con của Trần sư huynh và Thẩm Ấu Sở.

"Đứa con đầu tiên của Trần sư huynh phải là do mình sinh mới đúng."

Nhưng lúc này trong phòng ngủ vẫn còn một người nữa, chính là cô bé bảy tám tuổi kia, thoạt nhìn có chút tương tự với Thẩm Ấu Sở, có lẽ là em gái của cô.

Cô bé kia đương nhiên chính là Thẩm Ninh Ninh, cô bé vừa đọc truyện cổ tích có tranh minh hoạ vừa chơi với cháu gái nhỏ của mình, sau khi nhìn thấy La Tuyền, cô bé còn lễ phép chào hỏi: "Chị, chúc mừng năm mới."

"Ồ."

La Tuyền lạnh nhạt đáp lại, chậm rãi đi đến bên cạnh giường em bé.

Đứa nhỏ đang ngủ, cơ thể nhỏ nhắn chỉ dài bằng cánh tay, khuôn mặt bụ bẫm giống như một quả táo nhỏ, hàng lông mi cong vút giống như cái quạt, thỉnh thoảng hơi giật mình một cái, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

La Tuyền lặng lẽ nhìn một chút, đột nhiên nói với A Ninh: "Cô nhóc, em ra ngoài trước một chút đi."

Chương 1003: La Tuyền: Em đã được định sẵn sẽ có một đứa con trai!

"Vâng?" Thẩm Ninh Ninh cũng không biết nguyên nhân tại sao chị gái xinh đẹp có làn da trắng đến toả sáng này lại muốn mình đi ra ngoài chứ?

"Chị à, chị muốn chơi với em bé sao? Nhưng bà nói em bé ngủ rồi, không thể đánh thức em ấy."

Tiếng phổ thông của A Ninh thỉnh thoảng cũng sẽ xen lẫn với giọng nói Xuyên Du, bởi vì Trần Hán Thăng rất thích ngôn ngữ địa phương ở đó nên còn bảo Thẩm Ninh Ninh dạy mình nói tiếng Xuyên Du.

Nhưng La Tuyền lại cảm thấy cô bé này hơi phiền, bản thân cô bé chỉ mới là học sinh tiểu học thôi đúng không, thế mà lại đi dạy dỗ một người lớn cách chăm sóc đứa nhỏ.

Thực ra Thẩm Ninh Ninh có tình cảm rất sâu sắc với Trần Tử Bội, hoặc nói đây là một truyền thống.

Năm đó Thẩm Ấu Sở đang còn học cấp hai vừa phải đọc sách vừa chăm sóc em gái; Sau này em gái lớn lên, cô bé cũng quay ngược lại chăm sóc con của chị gái, thực hiện đầy đủ trách nhiệm của một người dì nhỏ.

Nhưng bởi vì Lão Trần và Lương Mỹ Quyên vẫn còn ở trong phòng khách nên La Tuyền không thể quát mắng Thẩm Ninh Ninh được, chỉ có thể tuỳ tiện tìm một lý do để đuổi cô

bé đi: “Ý của chị là, chị hơi khát nước, em có thể ra ngoài giúp chị rót ly nước được không?”

A Ninh nhìn La Tuyền, lại nhìn cháu gái, cuối cùng vẫn gật đầu: “Vâng.”

Sau khi Thẩm Ninh Ninh đi ra ngoài, sự chú ý của La Tuyền lại đặt lên trên người Bé Tiểu Ấu Sở đang ngủ say, khoé miệng nở một nụ cười lạnh: “Cô bé mập, hôm nay con rơi vào trong tay cô…”

La Tuyền vừa lẩm bẩm vừa xắn tay áo lên, cánh tay đang định duỗi về phía Trần Tử Bội thì ngoài cửa đột nhiên có người gọi: “Chị à.”

“Trời ạ.”

La Tuyền sợ tới mức giật mình một cái, quay đầu lại phát hiện vẫn là cô bé lúc nãy.

“Chẳng phải bảo em đi rót nước sao?”

La Tuyền nhíu mày: “Tại sao lại quay lại rồi?”

“Lúc nãy em quên hỏi…”

Thẩm Ninh Ninh lén lút liếc mắt nhìn cháu gái một cái, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Chị muốn uống coca hay là nước sôi để nguội?”

“Sao cũng được, coca đi.”

La Tuyền không nói nên lời, câu hỏi ngu ngốc này có đáng để quay lại hỏi thêm một lần không?

“Vâng ạ.”

A Ninh gật đầu rời đi.

“Cả nhà chị Thẩm đều khờ khạo như vậy sao?”

La Tuyền lắc đầu, đang định duỗi tay về phía Bé Tiểu Ấu Sở lần thứ hai thì cánh cửa lại vang lên âm thanh lúc nãy: "Chị à?"

"Cái gì vậy!"

La Tuyền hít một hơi thật sâu, không có bất ngờ gì xảy ra, đương nhiên vẫn là Tiểu A Ninh.

"Em! Lại! Sao! Nữa!"

Hai lần liên tục bị quấy rầy, La Tuyền kìm nén sự tức giận của mình, gằn từng chữ hỏi.

"Coca của chị…"

Thẩm Ninh Ninh cũng nhận ra được bà chị này đã tức giận, cô bé không dám nhìn nhiều, cúi đầu nói: "Muốn đá hay không đá."

"Chị…"

Lại là kiểu câu hỏi nhàm chán này, lồng ngực La Tuyền giống như có một tảng đá lớn chặn lại, nhìn chằm chằm vào A Ninh thật lâu, sau đó mới trả lời: "Đá."

"Vâng ạ."

Tiểu A Ninh gật đầu, lại nghe lời rời đi một lần nữa.

Nhưng lần thứ ba, La Tuyền đã không đặt mục tiêu ở trên người Trần Tử Bội nữa, cô lặng lẽ đi đến trước cửa, trong lòng thầm đếm 1,2, 3… Khi đếm đến số "6", một cái đầu nhỏ lặng lẽ thò từ ngoài cửa vào.

Chủ nhân của cái đầu nhỏ hoàn toàn không ý thức được rằng mình đã lọt vào "mai phục", chỉ vừa mới thò đầu ra đã lập tức cảm nhận được một bóng người đột nhiên lao về phía mình, sau đó cả người bị xách vào trong phòng ngủ.

Không cần phải nói, chủ nhân của cái đầu nhỏ kia chính là Thẩm Ninh Ninh.

“Giỏi lắm, em đúng là một tiểu quỷ nhỏ nhắn đáng yêu, thế mà lại dám chơi chị?”

Trong phòng ngủ, La Tuyền đang ép hỏi Thẩm Ninh Ninh: “Em không đi rót nước, trốn ở bên ngoài làm gì?”

“Em, em…”

Trên thực tế, Thẩm Ninh Ninh không giỏi giao tiếp với người lạ, đặc biệt là một chị gái hung dữ như La Tuyền, nhất là lúc này còn bị hoảng sợ như vậy, đôi mắt to tròn bao phủ một lớp sương mù, nói chuyện cũng lắp bắp không lưu loát.

“Không được khóc!”

La Tuyền siết chặt tay thành nắm đấm, đặt ở trước mắt A Ninh uy hiếp: “Rốt cuộc em muốn làm gì?”

“Em… Em bé đang ngủ…”

A Ninh vừa sụt sịt mũi vừa khuyên La Tuyền: “Chị đừng quấy rầy em bé, được không?”

La Tuyền nghẹn một chút, hoá ra cô nhóc này lo lắng mình sẽ đánh thức đứa nhỏ, không yên tâm nên vẫn luôn trông chừng.

“Em là gì của con bé?”

La Tuyền bĩu môi về phía chiếc giường em bé.

“Em là dì nhỏ của nó.”

Thẩm Ninh Ninh thành thật trả lời, giọng nói vừa kèm theo tiếng khóc nức nở vừa pha lẫn giọng Xuyên Du, nên vừa đáng thương lại pha chút ấm ức.

“Chị là mẹ kế của con bé đấy!”

La Tuyền đá A Ninh ra ngoài một cách vô lý, còn "lạch cạch" một tiếng khoá cửa lại, lần này không có ai đến cắt ngang nữa rồi.

Cho nên lần thứ ba đưa tay ra, cuối cùng La Tuyền cũng đã chạm được vào Bé Tiểu Ấu Sở, Trần Tử Bội có thể coi là "phiên bản trẻ con 3D" của Thẩm Ấu Sở, đương nhiên khắp mọi nơi giữa mi mũi đều tràn ngập dấu vết của mẹ mình.

"Đây là con của Thẩm Ấu Sở và Trần sư huynh…"

La Tuyền vừa hâm mộ vừa ghen ghét, ngón tay đột nhiên sử dụng chút sức lực, nhéo vào khuôn mặt bụ bẫm của Bé Tiểu Ấu Sở.

Mặc dù sức lực của La Tuyền không lớn lắm, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng chăm sóc trẻ nhỏ nên không thể kiểm soát được nặng nhẹ, lập tức véo Trần Tử Bội tỉnh giấc.

"Xong rồi, xong rồi."

Lúc đầu La Tuyền cũng có chút hoảng hốt, cô cũng không có ý định làm ra những chuyện thương thiên hại lý gì đối với Trần Tử Bội, thực sự chỉ muốn chà đạp một chút, trút bỏ hành động "trả thù" ở trong lòng.

Nhưng La Tuyền chờ đợi một lúc, thế mà lại không nghe thấy tiếng khóc đinh tai nhức óc của trẻ con vang lên, lúc này mới sực nhớ đến những gì dì Lương đã nói, đứa nhỏ này không thích khóc không thích ầm ĩ, tương đối yên tĩnh.

"Thực sự rất yên tĩnh."

La Tuyền nhìn xuống giường em bé, Trần Tử Bội đang chớp chớp đôi mắt hoa đào nhỏ, vừa ngơ ngác vừa đơn thuần nhìn người dì trước mắt.

"Con tên là Trần Tử Bội sao?"

Sau khi phát hiện Bé Tiểu Ấu Sở không thích khóc lóc ầm ĩ, lá gan của La Tuyền đột nhiên lớn lên, lúc thì véo vào cái mũi nhỏ nhắn của Trần Tử Bội, lúc lại xoa cái bụng nhỏ nhắn của cô bé, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

"Vậy thì hai ta tính sổ với nhau đi, mẹ Thẩm Ấu Sở của con cướp đoạt người đàn ông của dì!"

"Còn con nữa, lúc chào đời đã nhận được sự đồng ý của dì chưa?"

"Chưa nhận được sự đồng ý của dì đã chào đời, cho nên cũng đừng trách dì bắt nạt con, hơn nữa, dì bắt nạt con thì sao chứ?"

…

Kể từ khi chào đời cho đến tận bây giờ, Bé Tiểu Ấu Sở vẫn luôn là một bảo bối được đặt ở trong vòng tay yêu thương, ngoại trừ người cha không đáng nhắc đến kia, chưa từng có ai dám đối xử với cô bé như vậy.

Hơn nữa, cho dù là Trần Hán Thăng, hắn cũng không đùa giỡn con gái mình như vậy.

Một khi La Tuyền đã trở nên ương bướng thì cô thực sự không quan tâm đến cảm xúc của người khác, hành động theo bản năng càng lúc càng lớn, cơ thể nhỏ nhắn của Trần Tử Bội, La Tuyền chỉ cần hất nhẹ một cái đã lật người lại.

Trẻ con bốn tháng tuổi thực sự không thích nằm sấp trên giường lắm, Bé Tiểu Ấu Sở cảm thấy không thoải mái, thế là căng chân, mông nhỏ, ngay cả cái đầu nhỏ nhắn cũng cố gắng, cuối cùng cũng có thể lật ngửa mình trở lại.

"Ha ha, cũng giỏi đấy."

La Tuyền lặp lại trò cũ của mình, hất Trần Tử Bội một lần nữa.

Trần Tử Bội lại dùng hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, khó nhọc lật ngửa trở lại.

“Chậc…”

La Tuyền khinh thường cười nhạt một tiếng, giống như Phật Tổ Như Lai trấn áp Tôn Ngộ Không, một tay cô có thể dễ dàng lật Trần Tử Bội lăn long lóc.

Cứ thể lặp đi lặp lại vài lần, có thể là do Bé Tiểu Ấu Sở đã mất hết sức lực, cũng có thể là cuối cùng cũng cáu kỉnh, cuối cùng cô bé “oa oa” một tiếng bật khóc.

“Không đúng, chẳng phải đã nói con không thích khóc sao? Sao lại nói mà không giữ lời vậy?”

La Tuyền vội vàng muốn dỗ dành Trần Tử Bội, nhưng lúc này đã muộn, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên vô cùng nhạy cảm với tiếng khóc của trẻ con, Trần Tử Bội vừa mới thức dậy, ông nội bà nội ở bên ngoài đã chạy tới, vỗ “bộp bộp bộp” vào cửa phòng.

“Tiểu La Tuyền, sao con lại khoá cửa, đứa bé đã tỉnh dậy rồi sao?”

Lương Mỹ Quyên sốt ruột gọi.

“Xong rồi!”

Mình sẽ bị mắng đến chết!

“Liệu có vì chuyện này mà Trần sư huynh không để ý đến mình không?”

La Tuyền giống như một đứa trẻ nghịch ngợm không cẩn thận đốt cháy nhà, gấp gáp giống như con kiến bò trên chảo nóng.

Nhưng tiếng gõ cửa bên ngoài càng lúc càng lớn, giống như La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà cũng đã chạy đến, La

Tuyền không dám trì hoãn thêm nữa, sợ hãi rụt rè mở khoá: "Dì Lương, xin lỗi, con chỉ muốn…"

La Tuyền muốn giải thích nguyên nhân một chút, nhưng điều khiến cô cảm thấy bất ngờ chính là, Lương Mỹ Quyên hoàn toàn không nghe lọt tai, thậm chí còn không mở miệng trách cứ, mà nhìn chằm chằm vào chiếc giường em bé, "suỵt" một tiếng nói: "Khoan đã."

Hoá ra, lúc này Trần Tử Bội đang cong đít dùng sức lật người lại.

Chị gái Trần Tử Khâm ba tháng tuổi đã có thể tự lật người lại, nhưng bây giờ cô em chỉ biết phun bong bóng, vì thế bọn họ thậm chí còn đến bệnh viện, tuy nhiên, sau khi kiểm tra, bác sĩ cũng nói rằng cơ thể không có bất cứ vấn đề gì, đừng quá căng thẳng, chỉ là quá lười mà thôi.

Nhưng Lương thái hậu vẫn rất lo lắng, đối với một gia đình có trẻ con mà nói, những người lớn đều rất quan tâm đến ba sự kiện:

Lật người, bước đi và kêu "mẹ".

Trần Tử Bội lúc nãy vừa mới trải qua sự khích lệ và rèn luyện của "cô Tuyền- Chuyên gia chăm sóc trẻ sơ sinh", cô bé đã quen tay hay việc, dưới cái nhìn chằm chằm của ông bà nội, thuận lợi biểu diễn cú lật người đầu tiên trong cuộc đời.

"Ôi trời! Lão Trần, ông xem, Lão Trần, ông xem, đứa nhỏ biết tự xoay người rồi."

Trong khoảnh khắc mông của Trần Tự Bội đáp xuống mặt giường, Lương Mỹ Quyên không nhịn được reo lên, đây thực sự là món quà năm mới tuyệt vời nhất.

Khi Trung Quốc giành quyền đăng cai Thế vận hội Olympic thành công, Lương thái hậu cũng không vui vẻ giống như bây giờ, đó là những chuyện mà các lãnh đạo quốc gia

phải lo lắng, đối với một người bà nội mà nói, các cháu có thể khoẻ mạnh chính là toàn bộ hy vọng của bà.

"Tiểu La Tuyền, cảm ơn con."

Lương Mỹ Quyên vui vẻ rạo rực nói: "Sao con có thể làm được vậy?"

"Con…"

La Tuyền lập tức nghẹn họng, cô cũng không thể nào trả lời rằng lúc đầu mình chỉ muốn ngược đãi Trần Tử Bội một chút, nào ngờ trong lúc vô tình đã giúp đỡ con bé.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, La Tuyền đã nhận được "đãi ngộ của anh hùng" từ nhà họ Trần, Lương thái hậu một tay ôm cháu gái, một tay lôi kéo La Tuyền ngồi xuống trên ghế sô pha, nhiệt tình nói tiếng địa phương.

Rõ ràng La Tuyền vẫn chưa hoàn toàn phản ứng lại, cái miệng nhỏ nhắn đang nhấp từng ngụm trà để bình tĩnh lại, chẳng bao lâu sau, cánh cửa phòng trộm vang lên tiếng "lạch cạch", Trần Hán Thăng đi ra ngoài đã trở về.

Hoá ra hắn cảm thấy La sư muội không chào không hỏi đã đến đây, từ đầu đến cuối vẫn cảm thấy không ổn, cho nên sau khi ăn cơm trưa xong ở nhà Vương Tử Bác, hắn lập tức tìm một lý do nào rời đi.

"Hán Thăng à."

Lương Mỹ Quyên ôm Bé Tiểu Ấu Sở, sự vui vẻ bộc lộ ra ngoài: "Lúc nãy Tiểu La Tuyền vừa mới dạy Trần Tử Bội lật người, con phải cảm ơn người ta đấy."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng nghi ngờ đánh giá La Tuyền một chút, cô La sư muội mà hắn biết tuyệt đối không phải là người có kiên nhẫn như vậy.

Lúc đầu La Tuyền không muốn "mạo muội lĩnh quân công", nhưng đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Trần Hán Thăng, cô ngược lại lại oán hận nhắc nhở: "Đúng vậy, Trần sư huynh, em đã dạy cho con gái của anh lật người, anh phải cảm ơn em như thế nào đây?"

"Đây mới là La Tuyền thực sự."

Con người khó tránh khỏi sẽ cảm thấy không thích ứng đối với sự thay đổi đột ngột của một thứ gì đó, nhìn thấy La Tuyền vẫn là giọng điệu "có lý không buông tha cho người khác, vô lý mạnh mẽ hơn ba phần", lúc này Trần Hán Thăng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười hì hì nói: "Anh đâu bảo em giúp, đây hoàn toàn là chuyện em tự nguyện, sao lại không biết xấu hổ muốn được cảm ơn chứ?"

"Phi!"

La Tuyền quay đầu sang chỗ khác, cô cùng lắm cũng chỉ là không có lý mạnh mẽ hơn ba phần, Trần sư huynh mới là hoàn toàn không nói lý.

Nhưng không hiểu tại sao, La Tuyền lại thích phong cách này của Trần Hán Thăng, hơn nữa cô cho rằng các cô gái khác sẽ rất ghét điều này, nào ngờ một hoa khôi học đường cấp ba ở Cảng Thành năm đó như Tiểu Dung Ngư thế mà cũng thích kiểu vô lại này.

Hoa khôi học đường không thích các học bá, thay vào đó lại thích lưu manh;

Các học bá không thể tán tỉnh được hoa khôi học đường, cho nên chỉ có thể tìm những cô gái thoạt nhìn vô cùng bình thường để yêu đương.

Hoá ra những tình tiết trong phim truyền hình đều dựa trên cơ sở thực tế.

Ngay khi La Tuyền đang âm thầm cảm thán thì Trần Hán Thăng đã bắt đầu trò chuyện với hai vợ chồng La Hải Bình, từ công việc kinh doanh mỹ phẩm đến sự phát triển của điện tử Qủa Xác, lại chuyển đến những lời đàm tiếu và tin đồn ở quê Cảng Thành… Tóm lại những nơi có Trần Hán Thăng đều rất náo nhiệt.

Nghe thấy chủ đề mà mình cảm thấy hứng thú, Lương Mỹ Quyên cũng tham gia vào.

Lúc này Trần Triệu Quân lại tương đối yên tĩnh, nhưng lúc nãy khi Trần Hán Thăng chưa về nhà, chính Lão Trần đã nói chuyện phiếm với La Hải Bình nên bầu không khí chưa từng hạ xuống.

Tuy nhiên, khoảng chừng hơn bốn giờ chiều, khi Đông Nhi đang chuẩn bị đi siêu thị mua đồ ăn thì La Hải Bình lại đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Thái độ của Lão La vô cùng kiên quyết, cho dù cả nhà Trần Hán Thăng giữ lại như thế nào đi nữa, ông vẫn mang theo vợ con đến khách sạn.

“Với quan hệ của hai nhà chúng ta, ăn một bữa cơm xoàng cũng không sao mà?”

Lúc ở trên xe, Hoàng Tiểu Hà hỏi chồng cũ.

“La Tuyền.”

La Hải Bình không trả lời câu hỏi này, ngược lại quay đầu lại hỏi con gái: “Có phải lúc chiều con đóng cửa lại là đang giày vò con gái của Trần Hán Thăng không?”

“Con không giày vò.”

La Tuyền mạnh miệng nói: “Dì Lương cũng đã nói con là công thần giúp đứa bé lật người mà.”

“Tính tình Lương Mỹ Quyên ngay thẳng, bà ấy trực tiếp đi vào trước nên là chủ, vậy còn Trần Triệu Quân thì sao?”

La Hải Bình trừng mắt nhìn La Tuyền một cái: “Ông ấy không dễ bị lừa gạt, con thử nghĩ lại xem, với thành tựu hiện giờ của Trần Hán Thăng, chắc chắn không thể tránh khỏi liên quan đến sự bồi dưỡng của người cha này, ánh mắt của Trần Triệu Quân rất sắc bén đấy.”

“Phải rồi.”

La Tuyền sực nhớ ra, lúc nãy là dì Lương vẫn luôn cảm ơn mình, còn chú Trần chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt, không hề nói dù chỉ một câu.

“Chú Trần sẽ nói với Trần sư huynh chứ?”

La Tuyền lo lắng hỏi, bây giờ cô cũng không phủ nhận.

“Dựa vào những gì cha quan sát lúc nãy và những thông tin biết được lúc trước, Trần chủ nhiệm không phải là loại người sẽ lựa chọn cách ly gián, nếu cháu gái không có chuyện gì, có lẽ ông ấy cũng sẽ không gia tăng mâu thuẫn.”

La Hải Bình nói: “Nhưng chúng ta cũng đừng nên ở lại ăn tối, để tránh tiếp tục khiến người khác cảm thấy phiền.”

“Con cũng thật là.”

Nghe thấy những lời nói này, Hoàng Tiểu Hà cũng dạy dỗ con gái: “Đứa nhỏ kia đáng yêu đến nhường nào, sao con lại giày vò con bé chứ?”

“Trong lòng con không thoải mái, được chưa?”

Tính tình cố chấp của La Tuyền lại bộc phát, lớn tiếng nói: “Trần sư huynh phải sinh con với con mới đúng, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều là kẻ trộm, các cô ấy trộm thời gian thuộc về con!”

“Con điên rồi!”

Hoàng Tiểu Hà cảm thấy thực sự không thể nói lý, vốn dĩ còn tưởng rằng suốt nửa năm nay không gặp Trần Hán Thăng, La Tuyền có thể buông bỏ chấp niệm đối với Trần Hán Thăng, không ngờ không hề có chút hiệu quả nào.

“Con gái à, con đừng chờ đợi nữa!”

Hoàng Tiểu Hà tận tình khuyên nhủ: “Trần Hán Thăng đã là cha của hai đứa nhỏ rồi, giữa con và cậu ta hoàn toàn không có khả năng.”

“Con không đợi anh ấy.”

Có lẽ những lời này đã khiến La Tuyền xúc động, cô quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ xe, im lặng một lúc rồi nói: “Con không chờ Trần sư huynh, con chỉ là không thích nổi những người khác mà thôi.”

La Hải Bình đang lái xe nhìn thoáng qua con gái từ kính chiếu hậu, khoé miệng mấp máy, nhưng lại không nói gì.

“Hơn nữa, Trần sư huynh làm cha thì sao chứ?”

Nhưng La Tuyền lại nhanh chóng tỉnh táo lại, hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ anh ấy chỉ có hai đứa con gái, con đã coi bói ở trên Baidu rồi, vận mệnh của con đã định sẵn sẽ có một đứa con trai.”

Chương 1004: Khoảng cách xa nhất giữa hai người

“La Tuyền, con chắc chắn như vậy sao? Con của con là con trai của Trần Hán Thăng sao?”

Đối với những chuyện chưa xảy ra trong tương lai, La Hải Bình cũng không quan tâm lắm, đặc biệt cái gọi là “bói toán Baidu” kia chỉ đơn thuần là lừa gạt người khác.

Cho nên, cho dù La Hải Bình tương đối mê tín, cũng không nhịn được mỉm cười trêu chọc vài câu.

Lúc còn trẻ, Lão La đã lênh đênh trên biển, tận sâu trong xương cốt đã có một sự thoải mái, nhanh nhẹn và dũng mãnh trời sinh, cho nên ông ấy rất thích những người có tính cách tương tự như Trần Hán Thăng, nhưng Hoàng Tiểu Hà nghe vậy lại không vui lắm : “Ông đang nói gì vậy? Con gái La Tuyền nhà mình giống như một đoá hoa cúc lớn, ngoại hình cũng xinh đẹp, còn sợ không tìm được đối tượng hẹn hò sao?”

“Nhưng vẫn phải nói, những người đàn ông tốt hơn Trần Hán Thăng trên thế giới này, không có một trăm triệu thì cũng có tám trăm ngàn.”

La Hải Bình cong môi, tiếp tục nói theo giọng điệu của vợ cũ.

La Tuyền hừ lạnh một tiếng, cô không thèm cãi cọ.

Sau khi trở về khách sạn, một nhà ba người lại tìm chỗ ăn cơm, sau đó đến miếu Phu Tử và sông Tần Hoài đi dạo, cho dù La Tuyền không có hứng thú với những chuyện này lắm,

nhưng La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà đều có một cảm giác gia đình ấm áp đã lâu không có.

Nhắc đến chuyện này cũng phải cảm ơn Trần Hán Thăng, mặc dù Hoàng Tiểu Hà vẫn chưa chính thức đồng ý đề nghị "phục hôn" này, nhưng bà đã dao động.

….

Sáng sớm hôm sau, La Tuyền vừa mới rời giường, lại phát hiện Trần sư huynh đang chờ trước cửa khách sạn.

Đối với ánh mắt nghi hoặc của cả gia đình này, Trần Hán Thăng cười nói: "Chú La và dì Hoàng khó khăn lắm mới có thể đến Kiến Nghiệp một chuyến, tối hôm qua lại không ở nhà ăn cơm, hôm nay con sẽ đưa hai người đi dạo một vòng, vừa khéo có thể cảm ơn chuyện La Tuyền đã giúp Trần Tử Bội lật người."

"Được chứ."

La Tuyền kích động đến mức muốn khoác lấy cánh tay của Trần Hán Thăng, nhưng lại bị Hoàng Tiểu Hà ngăn cản, bà bước về phía trước một bước ôm lấy bả vai La Tuyền, khách khí nói: "Thật ngại quá, nếu cậu bận quá thì thôi đi."

"Hôm nay con không có chuyện gì làm cả."

Trần Hán Thăng cười một tiếng, ngón tay tiêu sái xoay chuyển chìa khoá xe: "Đây cũng là ý của cha mẹ con, chú La muốn đi đâu?"

Nghe thấy trong chuyện này cũng có thái độ của Lão Trần, La Hải Bình cũng đồng ý: "Gia đình chú muốn đến chùa cổ Tê Hà dâng hương, chú cảm thấy năm ngoái cũng không dễ dàng lắm."

Thực ra đối với cả nhà La Tuyền mà nói, năm ngoái cũng không xảy ra chuyện trọng đại gì, cả gia đình khoẻ mạnh, tiền

cũng kiếm được không ít, hơn nữa Hoàng Tiểu Hà và La Tuyền còn trở về từ Hàn Quốc.

Nhưng mọi người đều như vậy đấy, luôn cảm thấy năm ngoái của mình có rất nhiều tiếc nuối, hy vọng có thể thay đổi vận khí trong năm mới.

"Vậy thì đi thôi."

Trần Hán Thăng huýt sáo một tiếng, dùng chiếc Porsche chờ cả nhà La Tuyền đi đến núi Tê Hà trước.

…

Đang trong kỳ nghỉ tết Nguyên Đán nên trên núi có rất nhiều người, vừa mới đến giữa sườn núi, Trần Hán Thăng đã ngửi thấy mùi hương gỗ đàn hương nồng nặc, chờ đến khi tới cổng chùa, lại càng là sương khói lượn lờ, đặc biệt hôm nay mặt trời vẫn rất chói chang, chẳng mấy chốc trán đã đổ mồ hôi.

Nhưng, trong những chuyện như thế này, La Hải Bình lại tương đối nghiêm túc, về mặt lễ tiết vô cùng trang trọng, cung kính quỳ xuống trên đệm hương bồ, mỗi một cái dập đầu trước tượng phật đều không hề cẩu thả.

"Những người ở trong ngành như bọn họ đều khá tin vào chuyện này."

Hoàng Tiểu Hà lo lắng Trần Hán Thăng chờ đến sốt ruột nên cố ý giải thích một chút.

"Không sao ạ, nhiệm vụ của con hôm nay chính là đi cùng các dì."

Trần Hán Thăng bình thản nói.

Tranh thủ khoảng thời gian này, La Tuyền lặng lẽ khoác lấy cánh tay Trần Hán Thăng, thân mật giống như một cặp tình nhân đến chùa cầu nhân duyên.

Hoàng Tiểu Hà trừng mắt nhìn một cái, nhưng sau khi bị phát hiện, La Tuyền cũng không nhúc nhích, bà cũng không có mặt mũi mà cãi nhau ở chỗ này.

Trần Hán Thăng đương nhiên cũng không né tránh, mỉm cười tủm tỉm để mặc La Tuyền khoác lấy, bên dưới lớp kính râm để lộ hàm răng trắng muốt.

Chờ đến khi La Hải Bình kính vái xong toàn bộ thì đã gần trưa, bốn người tuỳ tiện ăn chút cơm trưa, lại đi dạo quanh một vòng những danh lam thắng cảnh khác trên núi, chờ đến khi xuống núi thì đã sẩm tối.

"Hán Thăng, ngày mai chúng tôi định trở về, hôm nay cám ơn cậu đã đi cùng chúng tôi."

Buổi tối, Trần Hán Thăng nấu cơm mời khách, nhưng khi ở trên bàn cơm, Hoàng Tiểu Hà nhìn con gái càng ngày càng không thích hợp, nên có ý định trở về Thượng Hải trước dự kiến, để cắt đứt Trần Hán Thăng và cô tiếp tục gặp mặt.

"Con không về…"

La Tuyền đang định từ chối, nhưng Hoàng Tiểu Hà sớm đã có sự chuẩn bị, lập tức cắt ngang nói: "Nếu con không đi theo cha mẹ trở về, mẹ vĩnh viễn sẽ không phục hôn với cha con."

"Không cần kéo thêm nữa!"

La Tuyền thở hổn hển nói: "Làm như con cầu xin hai người phục hôn vậy, nếu không phải Trần sư huynh thúc đẩy, con cũng không thèm quan tâm."

Thấy hai mẹ con lại tiếp tục giằng co với nhau, La Hải Bình biết ở trong lòng La Tuyền, câu nói của "cha" chắc chắn không có sức nặng bằng "Trần sư huynh", vì thế dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Trần Hán Thăng.

"Dì Hoàng."

Trần Hán Thăng gật đầu, đầu tiên là giúp Hoàng Tiểu Hà rót một ly nước.

Thỉnh thoảng khi xảy ra mâu thuẫn trong lời nói, nếu cứ trực tiếp mở miệng khuyên nhủ thì có lẽ sẽ hơi cứng nhắc, nên có thể rót một ly trà hoặc đưa một điếu thuốc, dùng một vài động tác để giảm bớt bầu không khí căng thẳng.

"Ừ?"

Hoàng Tiểu Hà đáp lời, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, sắc mặt vốn dĩ đang căng thẳng quả nhiên hơi thả lỏng một chút.

"Cháu cảm thấy đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, việc La Tuyền có trở về hay không thực chất cũng không ảnh hưởng đến chuyện dì và chú La phục hôn, không thể cứ trói buộc chúng lại với nhau được, nếu không sẽ dễ dàng xảy ra mâu thuẫn gia đình."

Đầu tiên Trần Hán Thăng nói một chút đạo lý với Hoàng Tiểu Hà trước, lại khuyên nhủ La Tuyền: "Ngày kia anh phải trở về công ty, cũng không có thời gian ở bên cạnh em, em cứ nghe lời trở về Thượng Hải trước."

"Vậy sao?'

La Tuyền bĩu môi, mặc dù cô cố chấp, nhưng rất ít khi phản bác lại đề nghị của Trần Hán Thăng.

"Sang năm lúc nào anh mới có thể bận rộn xong?"

La Tuyền muốn Trần Hán Thăng đến thăm mình.

"Nửa năm đầu anh có rất ít thời gian rảnh, có một vấn đề rất khó giải quyết cần phải xử lý."

Trần Hán Thăng cũng không nói mình sẽ giải quyết Tu La tràng, nhưng từ vẻ mặt nghiêm túc của anh khi nhắc đến

chuyện này, La Tuyền biết chuyện này chắc chắn phải rất khó khăn.

La Tuyền cũng không hỏi chuyện cụ thể, ngay cả Trần sư huynh cũng cảm thấy khó giải quyết, bản thân mình chắc chắn không thể giúp được gì, chỉ dặn dò nói: "Lúc anh đang giải quyết, nhớ phải liên lạc với em nhiều hơn nữa đấy."

"Yên tâm đi."

Trần Hán Thăng không cẩn thận nói lỡ miệng: "Bình thường chúng ta cũng liên lạc với nhau không ít mà."

"Vẫn chưa đủ."

La Tuyền ấm ức nói: "Năm nay nhiều lần em gửi tin nhắn cho anh, nhưng anh không hề trả lời kịp thời."

"Anh bận…"

Trần Hán Thăng mở miệng muốn giải thích, La Tuyền lại tiếp tục nói: "Em biết anh bận, nhưng Trần sư huynh à, anh biết không, đôi khi em cảm thấy anh cách em rất xa xôi, anh biết đó là lúc nào không?"

"Khi anh đang làm việc hoặc là xã giao?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi nói.

"Không phải."

La Tuyền lắc đầu: "Những lúc anh xã giao hay đi làm việc, tất cả những gì anh phải đối mặt đều là những người xa lạ em không quen biết, nên em không cảm thấy cô độc chút nào."

"Điều khiến em đau lòng nhất chính là…."

La Tuyền nhìn về phía Trần Hán Thăng: "Rõ ràng là biết tin tức về anh, nhưng em lại phải nhận được từ trong miệng người khác. Hoặc là anh Tử Bác, hay những người bạn mà em cũng rất quen thuộc, nhưng em lại không biết các anh đang

làm gì, trong khoảnh khắc ấy, em lại cảm thấy mình đang bị anh vứt bỏ.”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống.

“Ừng ực…”

Nhưng La Hải Bình ngồi ở phía đối diện lại bưng chén rượu lên, rót từng ngụm vào trong miệng, rõ ràng là Ngũ Lương Dịch thơm lương tinh khiết nhưng ông ấy lại nếm được vị đắng chát.

Chương 1005: Trần Hán Thăng: Tôi không có hứng thú với tiền!

Ngày hôm sau, ngày mùng bốn tháng giêng, La Tuyền đi theo cha mẹ trở về Thượng Hải, Trần Hán Thăng cũng thực sự quay trở lại văn phòng.

Các nhân viên bình thường vẫn chưa trở về cương vị làm việc, nhưng các ban quản lý cấp cao gần như đã trở lại, bọn họ được hưởng lương nhiều, đương nhiên trả giá cũng phải khác.

Trần Hán Thăng mở một cuộc họp hội ý với mọi người, nhưng cũng không sắp xếp nhiệm vụ cụ thể, chỉ nói chuyện phiếm một lúc về chuyện nhà mà thôi.

Tầng lớp quản lý cấp cao cũng là người, quay lại sau một kỳ nghỉ dài hạn chắc chắn vẫn chưa thể lấy lại tinh thần, nếu trực tiếp sắp xếp công việc, không những không đạt hiệu quả cao mà con sinh ra một cảm giác gấp gáp không cần thiết.

Đương nhiên, sở dĩ các tầng lớp cấp cao là tầng lớp cấp cao, năng lực tự làm chủ của bọn họ đều rất cao, cùng lắm chỉ một hai ngày là có thể từ từ thích ứng với tiết tấu đi làm.

Cuộc họp đơn giản kết thúc, Trần Hán Thăng lại đi đến dây chuyền sản xuất trực ban, phát quà năm mới cho các nhân viên ở lại làm tết.

Dù sao thì điện thoại di động của Qủa Xác vẫn đang được tiêu thụ trên thị trường, hơn nữa doanh số bán hàng cũng có một làn sóng tăng cao nên dây chuyền sản xuất không thể

nhưng lại được, đương nhiên các công nhân trực tết cũng không phải chịu thiệt thòi quá nhiều, không những sau này sẽ được nghỉ thêm mà tiền lương cũng gấp ba ngày bình thường.

Sau khi hoàn tất quá trình này, các nhân viên trực tết nhận được bao lì xì vui vẻ, mà Trần Hán Thăng bày trò cũng rất vui vẻ, đồng thời còn gửi đi một tin tức rất quan trọng: Ông chủ lớn đã trở về đi làm.

Điều này tương đương với một cái chong chóng đo chiều gió, giống như vào vài ngày trước khi khi khai giảng, chủ nhiệm lớp đã đến phòng họp trước, mặc dù không hề thúc giục các học sinh phải quay trở lại trường, nhưng có thể uy hiếp những học sinh có ý định xin nghỉ thêm để chơi đùa.

Đúng là một nhà tư bản gian xảo.

Cho nên bắt đầu từ ngày mùng sáu tháng giêng, đã có các công nhân lần lượt trở về nhà máy, ngày mùng bảy càng tấp nập hơn nữa, phía bên bộ phận hành chính và bộ phận hậu cần cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, không những tổ chức nhân thủ quét dọn mặt đường mà còn cắm cờ sặc sỡ màu sắc ở hai bên.

Những lá cờ đủ màu sắc tung bay trong gió, các nhân viên thoạt nhìn cũng rất hào hứng, sau khi biết tin, đài truyền hình Giang Lăng còn đặc biệt đến đây chụp vài bức ảnh, có lẽ là dùng tư liệu đăng tin tức.

Điện tử Qủa Xác chậm rãi bước vào nhịp điệu làm việc, những người thân bạn bè đến Kiến Nghiệp ăn tết cũng chuẩn bị về nhà.

Trần Triệu Quân dự định sẽ làm thủ tục nghỉ hưu, Lão Tiêu còn muốn tiếp tục vì nhân dân phục vụ, cha mẹ của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi cũng lần lượt trở về, thực ra bọn họ cũng muốn học theo Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh ở lại Kiến Nghiệp giúp đỡ chăm sóc cháu chắt.

Nhưng một mặt, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi vẫn chưa có con;

Ngoài ra, Trần Hán Thăng có đủ điều kiện để cha mẹ nghỉ ngơi dưỡng già, Vương Tử Bác còn lâu mới có thể đạt đến điều kiện này, nên các trưởng bối muốn nhân lúc còn trẻ kiếm nhiều tiền hơn một chút để giảm bớt gánh nặng cho con trai con gái.

Nhưng dù sao cũng phải nói, tết Nguyên Đán năm nay mọi người đều vui vẻ đoàn viên, Trần Hán Thăng cũng rất nể mặt, lúc cha mẹ Biên Thi Thi rời đi, hắn còn cố ý dành thời gian rảnh đi đến đưa tiễn.

Vương Tử Bác cũng đã làm tròn trách nhiệm của một người con rể, không những mua vé tàu trước mà còn chuẩn bị đồ ăn trên tàu, thậm chí còn có mấy hộp não bạch kim vô dụng.

Tranh thủ lúc ít người, Trần Hán Thăng lén lút vỗ tay "bốp bốp bốp" ở trước mặt Vương Tử Bác, nhướn mày hỏi: "Thành công chưa?"

"Thành công cái gì?"

Trong lúc nhất thời, Vương Tử Bác không hiểu được.

"Chậc!"

Trần Hán Thăng chậc miệng có chút không hài lòng, lại vỗ tay "bốp bốp bốp" một lần nữa: "Chẳng phải mày là người dùng trung thành của Qvodplayer Qủa Xác sao? Mày không hiểu hay là giả vờ không hiểu?"

"À…"

Lúc này Vương Tử Bác mới phản ứng lại, nhìn thoáng qua Biên Thi Thi cách đó không xa, lắc mông trả lời: "Không có,

mày đừng nghĩ linh tinh, giữa hai chúng tao vẫn chưa đi đến bước đó.”

“Mẹ nó! Vậy mày bận rộn suốt nửa ngày là vì cái gì?”

Trần Hán Thăng khinh bỉ phỉ nhổ rồi nghênh ngang rời đi.

…

Bắt đầu từ ngày mùng tám tháng giêng âm lịch, các cơ quan chính phủ và hầu hết các doanh nghiệp chính thức mở cửa trở lại, nhưng bởi vì năm nay Tết Nguyên Đán tương đối trễ nên đã là cuối tháng ba rồi, tháng 4 Tiêu Dung Ngư sẽ rời đi, chỉ còn một tháng nữa.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng không hề biểu lộ sự hoảng loạn chút nào, trong khoảng thời gian này, sự chú ý của hắn đều tập trung vào công ty, bởi vì vào đầu năm mới, điện tử Qủa Xác sẽ có hai sự kiện lớn.

Đầu tiên chính là có một công ty khoa học kỹ thuật ở Thâm Thành thực sự quá cứng đầu, thấy sức ảnh hưởng của Qvodplayer Qủa Xác thực sự quá lớn nên cũng mô phỏng một trình phát video tên là “Máy chiếu nhanh”.

Nhưng bọn họ không có cách nào để làm chủ công nghệ cốt lõi P2P của Qvodplayer Qủa Xác, chỉ có thể fake thiết kế bên ngoài của Qvodplayer Qủa Xác, còn xương cốt của nó vẫn là Windowplayer đi kèm với máy tính.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào vẻ ngoài của điện tử Qủa Xác, chỉ trong vòng hai tuần, bọn họ đã lừa gạt được hàng trăm ngàn lượt tải xuống.

Sau khi sự việc này được phanh phui ra ngoài, mọi người đều biết Qvodplayer Qủa Xác chính là vảy ngược của Trần Qủa Xác, bất cứ ai có chủ ý này, gã lưu manh kia chắc chắn sẽ liều mạng đến cùng, cho nên ngay cả luật sư đại diện cho Qủa Xác cũng đã chuẩn bị lên sân khấu.

Không ngờ vào thời điểm này, điện tử Qủa Xác hoàn toàn không áp dụng theo cách này, ngày mùng hai tháng 3 lộ ra chuyện "Trình phát video máy chiếu nhanh" bị vạch trần, ngày mùng 4 tháng ba, người phụ trách của doanh nghiệp kia đã bị toà án khu vực Giang Lăng trực tiếp bế đi.

Từ Giang Lăng đến Thâm Thành cách nhau hơn 1800km, ưmmmmm…

Tóm lại, những người trong ngành đồng loạt ồ lên.

Ngoài ra, bởi vì bằng chứng vô cùng xác thực, nên ngày mùng 10 tháng ba đã bị tuyên án, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra được doanh nghiệp này đã được "hưởng thụ" phục vụ VIP, thậm chí những tội liên đới cũng nhảy vào hàng ngũ trước.

Quả không hổ là "Pizza Hut của Giang Lăng", lời cảnh cáo gõ sơn chấn hổ của Trần Hán Thăng khi hắn tham gia vào một cuộc hội nghị ở thủ đô vào năm ngoái lại được đào lại một lần nữa, lúc này có người mới cảm thấy cũng may lúc đó mình đã nhận sai, nếu không người mất mặt sẽ là mình.

Thực ra chuyện này cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, cùng lắm cũng chỉ là thể hiện thái độ bảo vệ của Qủa Xác đối với công việc kinh doanh Qvodplayer.

Chuyện thứ hai mới thu hút sự chú ý của đông đảo tư bản.

Ngày 20 tháng 3, điện tử Qủa Xác đột nhiên tuyên bố rằng "bộ phận mạng Qủa Xác" sẽ tách ra độc lập với tập đoàn, được nâng cấp thành "Công ty trách nhiệm hữu hạn Internet điện tử Qủa Xác".

Đương nhiên, hoạt động kinh doanh vẫn không thay đổi, công ty trách nhiệm hữu hạn Internet điện tử Qủa Xác" sẽ sở hữu Cộng đồng Qủa Xác, Qvodplayer Qủa Xác, Qủa Xác Cloud, trung tâm mua sắm Qủa Xác và các sản phẩm đang

nghiên cứu phát minh khác, Hoàng Lập Khiêm- Người vốn dĩ là kỹ sư trưởng sẽ đảm nhận chức vụ chủ tịch của công ty mới.

Nhưng "độc lập" lần này không chỉ độc lập về bản sắc mà còn độc lập về không gian.

Khu công nghiệp mà khu vực Giang Lăng phát triển với trung tâm là "Qủa Xác và Xiaomi" đã xây dựng xong, điện tử Qủa Xác một lúc mua 12 toà nhà văn phòng, trong đó có tám toà nhà được trao cho "Công ty trách nhiệm hữu hạn Internet điện tử Qủa Xác", bốn toà nhà còn lại cho viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ.

Mặc dù toà nhà cao nhất trong số những toà nhà kia chưa đầy mười tầng, nhưng 12 toà nhà cũng không rẻ chút nào.

Trời ơi! Thân là KPI tài chính lớn nhất của khu vực Giang Lăng, chỉ riêng điện tử Qủa Xác đã ôm đồm phần lớn, chẳng trách khi hợp tác với nhau lại suôn sẻ như vậy.

Còn đối với trụ sở ban đầu của điện tử Qủa Xác, nó sẽ hoàn toàn dành riêng cho các sản phẩm thực thể, bao gồm cả điện thoại di động thế hệ thứ nhất và thế hệ thứ hai, còn có điện thoại di động thế hệ thứ ba sắp bước vào quá trình thử nghiệm, MP4, từ điển điện tử, v.v…

Ngoài ra, trong đợt tuyển dùng đầu năm vừa rồi đã bổ sung thêm một số sinh viên và công nhân trong dây chuyền sản xuất, hiện giờ điện tử Qủa Xác đã thành lập hai nhà máy, cộng thêm một công ty kỹ thuật internet, tông nhân lực đã tăng từ hơn 3600 người của năm ngoái thành hơn 4000 người.

Một doanh nghiệp lớn cung cấp ngành nghề cho hơn bốn ngàn người, hơn nữa còn không phải là những doanh nghiệp sử dụng nhiều lao động như nhà máy dệt, may. Nên các lãnh đạo thành phố Kiến Nghiệp đương nhiên sẽ coi nó như bảo bối mà quan tâm chăm sóc.

Muốn gì cấp đó!

Không muốn cũng buộc phải đưa ra!

Điều quan trọng nhất chính là, mục đích khi Qủa Xác chia ra "Công ty trách nhiệm hữu hạn Internet điện tử Qủa Xác" là gì, chắc chắn là đưa ra thị trường rồi!

Hình như Trần Qủa Xác đang lên kế hoạch ổn định doanh nghiệp thực thụ trước, và chỉ có ý định đưa công ty internet này ra thị trường, chẳng mấy chốc đã có các chuyên gia chứng khoán đã phân tích ưu nhược điểm của cách làm này, cuối cùng đưa ra một quyết định thống nhất: Chủ tịch Trần trâu bò, sẽ không đặt tất cả trứng gà vào trong rổ.

Vì một số người cho rằng nền kinh tế internet là bọt biển, nên tôi đây sẽ đưa công ty xây bằng bọt biển lên thị trường chứng khoán, nhưng không động chạm đến thị trường cơ bản của các doanh nghiệp thực.

Đây là là một bàn tay lưu manh, nhưng cũng là một bàn tay vững chắc, chủ tịch Trần cao minh.

Đương nhiên, những chuyên gia ngu ngốc và làm theo phong trào này tương đối nhiều, với sức ảnh hưởng hiện tại của điện tử Qủa Xác, cho dù Trần Hán Thăng ăn phân đi chăng nữa, bọn họ cũng cảm thấy có ý tứ sâu xa.

Nhưng việc đưa ra thị trường lại là chính xác, Qủa Xác cũng không hề che giấu ý định của mình về phương diện này, sau đó thành viên của hội đồng quản trị- Tào Kiến Đức đã đi đến Hồng Kông trước, thông qua sự giới thiệu của Trịnh nhị công tử nhà họ Trịnh để thảo luận về quy trình cụ thể của việc mượn xác đưa ra thị trường.

Cái gì gọi là "mượn xác đưa ra thị trường", nói một cách đơn giản, bởi vì doanh nghiệp muốn đưa ra thị trường thì cần phải có các điều kiện nhất định, ví dụ như thành lập ba năm

trở lên, hàng năm đều có lợi nhuận, rõ ràng "Công ty trách nhiệm hữu hạn Internet điện tử Qủa Xác" không đáp ứng được điều kiện này.

Cho nên lúc này sẽ cần một công ty nào đó đã đủ tư cách để đưa ra thị trường, mua nó 100% hoặc sau khi có số lượng cổ quyền nào đó nhất định trở lên, có thể sử dụng chiếc "vỏ" mới này để đưa ra thị trường.

Đương nhiên, cách này cũng tiêu tốn rất nhiều tiền, nhưng việc trực tiếp đưa ra thị trường này cũng giống như vượt qua cửa ải trò chơi, sau khi tiêu tiền xong chưa chắc đã thành công, bởi vì đội hình IPO cần rất nhiều thời gian.

Việc mượn xác đưa ra thị trường giống như mua một thiết bị bằng vàng Krypton, mặc dù tiêu khá nhiều tiền, nhưng cũng không có quá nhiều chiết khấu, rất thích hợp với một thổ hào giống như điện tử Qủa Xác, rất nhiều người đại diện ở Hồng Kông chuyên kinh doanh loại hình này.

Sau khi tin tức này truyền đi, điện thoại của Trần Hán Thăng gần như sắp nổ tung.

Trình Đức Quân của chuyển phát nhanh Thâm Thông-Người đã từng là đại ca cũ, bây giờ là bạn bè tốt còn "trách cứ" Trần Hán Thăng: "Chẳng trách năm ngoái hỏi cậu, lúc nào điện tử Qủa Xác đưa ra thị trường, cậu còn nói gần nói xa, hoá ra là sớm đã có sự chuẩn bị."

"Haiz!"

Trần Hán Thăng nửa thật nửa giả nói: "Lúc đó còn chưa có ý định đưa ra thị trường, nên chỉ có thể nói là kế hoạch không thể sánh được với thay đổi."

"Chậc…"

Quả nhiên Trình Đức Quân không tin, từ tốc độ chia nhà của điện tử Qủa Xác mà nói, Hoàng Lập Khiêm chắc chắn đã

sớm chuẩn bị.

“Chuyến này chắc chắn sẽ tạo ra rất nhiều tỷ phú.”

Trình Đức Quân cảm thán nói: “Sau khi đưa ra thị trường, có lẽ giá trị tài sản của cậu sẽ nằm trong top 50, nếu tính cả hạng mục điện thoại di động của cậu vào trong đó, có lẽ sẽ tiến vào top 10.”

“Trình ca, chúng ta đã quen biết với nhau nhiều năm như vậy…”

Trần Hán Thăng đau lòng nói: “Có lẽ anh nên hiểu rõ về tôi, con người của tôi không có hứng thú với tiền bạc, nếu cho tôi một cơ hội khác để lựa chọn, chắc chắn sẽ không tạo ra điện tử Qủa Xác, nhất định sẽ chăm chỉ học hành, sảng khoái hưởng thụ cuộc sống đại học.”

“Ha ha…”

Trình Đức Quân cười nói: “Tôi còn có một cuộc họp, nói chuyện sau nhé.”

Chương 1006: Tiêu Dung Ngư sắp rời đi

Trình Đức Quân bận rộn như vậy, làm gì có thời gian rảnh rỗi nghe Trần Hán Thăng tỏ vẻ, cho nên trực tiếp đi "mở cuộc họp", nhưng những người rảnh rỗi lại không ít, bên cạnh Trần Hán Thăng còn có một người trói chặt không thể ném được.

"Lạch cạch…"

Khi Trần Hán Thăng đang nói chuyện điện thoại với các đối tác kinh doanh khác, cánh cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Người không gõ cửa mà trực tiếp xông vào như thế này, trên thế giới có lẽ sẽ không quá mười người, nhưng người rảnh rỗi ăn không ngồi rồi vào ban ngày ban mặt như vậy cũng chỉ có Trần Lam.

Trần Hán Thăng nghe thấy tiếng động thì liếc mắt nhìn một cái, quả nhiên nhìn thấy em gái của mình, mí mắt hắn thậm chí còn không thèm rũ xuống, tiếp tục khoanh chân khoác lác.

Trần Lam cũng không quấy rầy anh trai, còn lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, vừa nghe anh trai nói chuyện phiếm vừa ngoan ngoãn mát xa giúp.

"Anh Đinh, cho dù mượn xác thành công đi nữa thì ít nhất cũng mất khoảng nửa năm, có lẽ cuối năm nay em mới có thể được niêm yết trên thị trường chứng khoán Hồng Kông, Netease vẫn là anh cả trong lĩnh vực game, chúng em không có hứng thú với phương diện này…"

Trần Hán Thăng cười ha hả nói, Trần Lam vểnh tai lắng nghe một lát, có lẽ bọn họ đang nói chuyện về chuyện của "Công ty trách nhiệm hữu hạn Internet điện tử Quả Xác".

Chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng nói một câu không có dinh dưỡng kiểu như "có thời gian rảnh thì cùng nhau ăn cơm", rồi đặt điện thoại di động xuống cái "cạch", ngẩng đầu lên đánh giá em gái.

A Lam để kiểu tóc ngắn hoạt bát năng động, trên tóc mái xéo có một chiếc kẹp tóc hình con bướm, đây là món quà nhỏ mà Trịnh Quan Đề mang về từ Hồng Kông, nghe nói giá trị của nó lên đến bốn con số.

"Trưởng công chúa có chỉ thị gì?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Hay là chỉ đơn thuần là thị sát một vòng điện tử Quả Xác?"

Trần Lam bắt đầu đi học vào đầu tháng ba, cô ấy đã phải sống một cuộc sống "hèn mọn" ở Dương Châu, thường xuyên bị thím hai dạy dỗ, nhưng sau khi trở lại Kiến Nghiệp lại trở nên hạnh phúc.

Lúc thì đi trêu chọc hai cô cháu gái đáng yêu, nhân tiện tỏ vẻ dễ thương ở trước mặt hai chị dâu;

Lúc lại đi đến quán cà phê hoa nói chuyện phiếm với Thương Nghiên Nghiên và Tiểu Trì;

Lúc thì đến quán trà sữa ở Tân Nhai Khẩu, trình diễn một màn "hành động cải trang vi hành của trưởng công chúa Qủa Xác".

…

Nếu không phải điện thoại di động thường xuyên xuất hiện tin nhắn nhóm QQ của lớp thì có lẽ cô ấy đã quên mất mình còn phải đến phòng học đi học.

Nhưng dần dần, thân phận của A Lam thực sự đã bị vạch trần, lúc này các bạn học ở trường y Kiến Nghiệp mới biết hoá ra cô ấy chính là em gái của "Trần Qủa Xác".

Trời ạ! Trần Lam thế mà vẫn luôn lấy thân phận của người bình thường ở bên cạnh chúng ta!

"Ha ha, em nào dám thị sát chứ!"

Trần Lam không quan tâm đến việc bị châm chọc chút nào, ngón tay càng mát xa anh trai nhiệt tình hơn nữa: "Anh, ngày hôm qua em nghe các bạn học thảo luận, sau khi công ty kỹ thuật Internet của các anh được đưa ra thị trường, anh sẽ trở thành tỷ phú top 50 trong nước?"

"Top 50 à… Cũng gần như là vậy."

Trần Hán Thăng cũng không khiêm tốn: "Anh cũng xin chúc mừng địa vị xã hội của trưởng công chúa đã tăng lên."

"Chẳng trách hôm nay viện trưởng đến tìm em."

Trần Lam lẩm bẩm nói: "Bà ấy cố ý hỏi thăm xem mối quan hệ giữa bạn bè cùng phòng ký túc xá của em như thế nào, có mâu thuẫn nhỏ thường thấy giữa các cô gái không, còn tỏ vẻ nếu em muốn đi đến chung cư đơn dành cho tiến sĩ thì bà ấy cũng có thể xin giúp cho."

"Vậy em trả lời như thế nào?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Đương nhiên em không đi rồi."

Trần Lam không chút do dự: "Ở trong ký túc xá có thể nhờ các bạn cùng phòng của mình mua cơm giúp em, còn có thể tuỳ tiện bắt nạt các cậu ấy, nếu em muốn ở trong một môi trường xa xỉ hơn, biệt thự ở ngự đình viên Kim Lăng và Kim Cơ Đường Thành em có thể tùy tiện chọn lựa một nơi."

“Đó là biệt thự của anh, liên quan gì đến em?”

Trần Hán Thăng bĩu môi: “Hơn nữa chúng vẫn đang thông gió mà, khoảng tháng sáu mới có thể vào ở.”

Lãnh đạo trường đại học y Kiến Nghiệp muốn giúp Trần Lam đổi ký túc xá, đương nhiên là nể mặt mũi Trần Hán Thăng;

Trần Lam không đồng ý cũng là chuyện bình thường, cô ấy vốn dĩ là người thích náo nhiệt như vậy.

“Nhưng…”

Trần Lam hình như không hài lòng lắm đối với bảng xếp hạng này: “Phạm vi của top 50 quá lớn, đỉnh núi cao nhất thế giới là đỉnh Everest, nhưng đỉnh cao thứ hai thế giới lại rất ít người biết đến, cho nên nếu chúng ta có thể tiến vào top 10 hoặc top 5 thì tốt biết bao.”

“Em nghĩ mình đang mua đồ ăn sao?”

Trần Hán Thăng cười một tiếng: “Ngay cả khi điện tử Qủa Xác đang phát triển đúng hướng thì tài sản của anh ít nhất cũng phải mất mười năm mới có thể tiến vào top 10.”

“Lâu như vậy sao?”

Trần Lam suy nghĩ một chút: “Vậy sau này em sẽ nghiêm túc hơn một chút, ngoan ngoãn học hành để giúp anh chia sẻ công việc, cố gắng thực hiện được mục tiêu này.”

“Đừng quan tâm đến nó.”

Trần Hán Thăng xua tay nói: “Thứ nhất, anh không có hứng thú với bảng xếp hạng… Giết heo này. Thứ hai, một mình anh cố gắng chỉ cần mười năm, nhưng nếu cộng thêm em, chỉ sợ sẽ phải mất ba mươi năm, em bớt mua quần áo và giày dép chính là đang giúp anh rồi.”

“Đó là các chị dâu chủ động mua giúp anh.”

Trần Lam tức giận phản bác một câu, cô nói “các chị dâu”, Trần Hán Thăng cũng không biết cụ thể là chị dâu nào.

Chiều hôm đó, Trần Lam ở đây chơi đùa, cô ấy còn đi tìm Nhiếp Tiểu Vũ, hai cô gái vừa uống trà chiều vừa thảo luận về truyện tranh “One Piece”, đặc biệt là nhân vật “Ace” mới xuất hiện.

“Đừng mê mẫn nhân vật này.”

Trần Hán Thăng không nhịn được xen mồm vào nói: “Năng lực trái cây của anh ta tốt như vậy, có lẽ sau này sẽ chết, nếu không Monkey D. Luffy làm vua hải tặc được cái búa.”

“Chậc! Cậu nghĩ rằng mình là Oda sao?”

Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Lam đều không tin, hình như các nhân vật khí chất hơn người trong “One Piece” vẫn chưa chết.

Trần Hán Thăng thầm thở dài một hơi, thầm nghĩ sẽ có lúc hai người phải khóc.

…

Chạng vạng sau khi tan tầm, Trần Hán Thăng dự định sẽ đưa em gái đến chỗ Thẩm Ấu Sở ăn cơm, hôm nay Đông Nhi đi đến nhà Kim Dương Minh làm khách, cho nên Lương Mỹ Quyên và Mạc Kha sẽ cùng nhau nấu cơm.

Trong kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán, Đông Nhi đã ăn một bữa cơm trong khách sạn với người nhà của Kim Dương Minh, Trần Hán Thăng ở bên cạnh tìm hiểu một chút, mức độ hài lòng của mẹ Tiểu Kim đối với Đông Minh vẫn rất cao, ngoại trừ tóc tết thô và quê mùa kia.

Cho nên sau khi Hồ Lâm Ngữ trở về, Trần Hán Thăng vừa đề nghị đưa Đông Nhi đến quán trà sữa làm trợ lý tổng giám

đốc, ngoài ra còn bảo Tiểu Hồ đổi cho Đông Nhi một bộ tóc mới.

Đông Nhi vốn dĩ đã xinh đẹp, thay đổi tạo hình và thay đổi một công việc mới, quả nhiên giống như đổi thành một người khác.

Cho nên, nếu cha mẹ Kim Dương Minh chê bai người ta, một giây sau, Trần Hán Thăng có thể giúp Đông Nhi tìm được một người bạn trai có điều kiện xuất sắc hơn nữa.

Nhưng trên đường đi, Trần Hán Thăng đột nhiên nhận được điện thoại của Lữ Ngọc Thanh.

"Hán Thăng à!"

Trong giọng nói của Lữ Ngọc Thanh có chút hoảng hốt: "Lúc nãy Tiểu Ngư Nhi đột nhiên nói với mẹ rằng, tháng sau con bé sẽ đến Mỹ, con biết chuyện này không?"

"Cuối cùng…"

Trong lòng Trần Hán Thăng lặng lẽ suy nghĩ: "Chuyện này vẫn đến."

"Mẹ."

Trần Hán Thăng trả lời: "Con biết, con đã mua nhà ở Mỹ cho cô ấy luôn rồi."

"Cái gì?"

Lữ Ngọc Thanh sửng sốt một chút, lúc đầu bà còn tưởng rằng Trần Hán Thăng cũng chẳng hay biết gì, cho nên mọi người phải nhanh chóng thương lượng một chút để đánh tan ý nghĩ này của Tiểu Ngư Nhi.

Không ngờ Trần Hán Thăng cũng là người trong cuộc, thế mà còn giúp Tiểu Ngư Nhi sắp xếp nhà cửa ổn thoả.

Nói như vậy, thực ra hai người đã thương lượng xong xuôi?

“Hán Thăng, có phải đầu óc con hồ đồ rồi không?”

Lữ Ngọc Thanh cố ý nhấn mạnh nói: “Tiểu Ngư Nhi muốn mang theo đứa nhỏ xuất ngoại đấy, con không muốn nhìn thấy con gái của mình nữa sao?”

Đứng từ góc độ của Lữ Ngọc Thanh, bà tuyệt đối không muốn nhìn thấy con gái đến Mỹ một lần nào nữa, bà cũng đã từng ở bên đó mấy tháng, từ ngôn ngữ đến sinh hoạt đều vô cùng bất tiện, thực sự giống như đang chịu khổ, nào có cái gì gọi là “bầu không khí ngọt ngào”.

“Con biết chuyện cô ấy muốn mang theo đứa nhỏ ra nước ngoài.”

Trần Hán Thăng cũng cố ý nói: “Cho nên con đã mua một căn biệt thự, đủ để hai người sinh sống.”

“Con có ý gì?”

Giọng điệu của Lữ Ngọc Thanh đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Hán Thăng, có phải con muốn chờ Tiểu Ngư Nhi xuất ngoại, như vậy con có thể kết hôn với Thẩm Ấu Sở?”

“Mẹ, mẹ hiểu nhầm rồi.”

Trần Hán Thăng thành khẩn nói: “Trong lòng con không muốn Tiểu Ngư Nhi rời đi chút nào, con thực sự không thể thuyết phục cô ấy, hơn nữa cô ấy còn muốn mọi người có thể tận hưởng một cái Tết yên bình nên không cho con nói trước.”

“Ừ…”

Phía bên Lữ Ngọc Thanh đột nhiên im lặng, có lẽ đang suy nghĩ xem nên xử lý chuyện này như thế nào?

Trần Hán Thăng cũng không cúp máy, ánh mắt thâm thuý và bình tĩnh.

Trần Lam đang ăn đồ ăn vặt ở trên ghế phụ, cô cũng ý thức được có gì đó không đúng, ngẩn người nhìn anh trai.

“Thế này đi.”

Một lúc lâu sau, Lữ Ngọc Thanh nói: “Bây giờ con buông bỏ mọi công việc xuống, đến đây một chuyến trước, còn nữa, đưa mẹ con đến cùng.”

“Hai nhà chúng ta…”

Lữ Ngọc Thanh dừng lại một chút rồi nói: “Cần phải ngồi xuống, nghiêm túc nói chuyện.”

Chương 1007: Bạch nguyệt quang và nốt chu sa

“Vâng, bây giờ con sẽ đi đón mẹ con.”

Trần Hán Thăng không nói nhiều, bẻ vô lăng trực tiếp đi đến chỗ Thẩm Ấu Sở, chuẩn bị đón Lương thái hậu.

Tết Nguyên Đán đã qua hơn một tháng, Kiến Nghiệp đã khôi phục lại nhịp điệu sống bình thường lại tắc nghẽn một lần nữa, bên ngoài xe cộ, dòng người như nước, bên trong xe yên tĩnh lạ thường, Trần Hán Thăng chậm rãi đi theo xe phía trước, từng chút từng chút khởi động chân ga.”

Trần Lam ngồi trên ghế lái phụ cất đồ ăn vặt đi, trên mặt cũng không còn nét tinh nghịch như trước, bất an hỏi: “Anh, lúc nãy em nghe thấy, chị dâu Tiểu Ngư Nhi muốn dẫn theo đứa nhỏ đến Mỹ sao?”

“Ừ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, thành thật nói: “Cô ấy dự định sau này sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.”

“Tại sao chứ?”

Sau khi xác nhận tin tức này, Trần Lam buột miệng thốt ra một câu hỏi.

“Không có lý do gì cả.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Bởi vì cô ấy là Tiêu Dung Ngư thôi, đó mới là tính cách chân thật của cô ấy.”

Trần Lam lập tức ngậm miệng, trước đó cô đã nhận ra điều này, mặc dù chị dâu Tiểu Ngư Nhi lúc nào cũng ngọt ngào

hoạt bát, nhưng thỉnh thoảng khi ngẩng đầu lên, phong thái kiêu ngạo kia vẫn lộ ra ngoài.

Chị dâu Ấu Sở cũng vậy, ngày thường có vẻ yếu ớt nhu nhược không nóng nảy, nhưng một khi gặp phải khó khăn, trong đôi mắt hoa đào của bà 'chị dâu' luôn loé lên một chút cứng cỏi và bình tĩnh.

Nhưng Trần Lam là "phe Trần", cho nên đứng ở góc độ của cô ấy, chắc chắn sẽ cảm thấy nếu chị dâu Tiểu Ngư Nhi ở lại Kiến Nghiệp sẽ thích hợp nhất, cho dù hai vị chị dâu không thấy mặt nhau, nhưng tóm lại "một nhà năm người" vẫn rất hoà thuận.

Chờ đến khi hai đứa nhỏ lớn lên một chút, Trần Lam còn dự định mỗi tay sẽ dắt một cô cháu gái, cả ba người đều mặc váy xinh đẹp, đeo kính râm phô trương, ra ra vào vào các trung tâm thương mại lớn ở Kiến Nghiệp, trở thành một phong cảnh tuyệt vời.

Kết quả Trần Tử Khâm mới sáu tháng, chị dâu Tiểu Ngư Nhi đã muốn dẫn con bé rời đi.

"Anh."

Trần Lam rầu rĩ hỏi: "Nếu chị dâu Tiểu Ngư Nhi quyết tâm rời đi, chúng ta không có chút cơ hội nào sao?"

Trần Hán Thăng im lặng một lúc, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói: "Cũng có."

Mặc dù Trần Lam làm việc không đáng tin cậy chút nào, nhưng lại sở hữu chỉ số thông minh cao của "làn sóng hậu duệ nhà họ Trần", lập tức phản ứng lại: "Có liên quan đến bé Tiểu Ngư Nhi, đúng không?"

Trần Hán Thăng không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ nhắc nhở nói: "Lát nữa mẹ anh xuống, em không được nhiều lời."

“Vậy anh nói cho em nghe trước đi!”

Trần Lam đuổi theo hỏi: “Sau này chị dâu Tiểu Ngư Nhi có thể trở về không?”

“Em nói xem?”

Trần Hán Thăng cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: “Anh sẽ trơ mắt nhìn hai mẹ con cô ấy rời đi sao?”

“Vậy là tốt rồi.”

Trần Lam lại cầm lấy đồ ăn vặt một lần nữa, cô ấy vẫn rất yên tâm với thủ đoạn của anh trai, thậm chí còn có chút mong chờ.

Khoảng nửa tiếng sau, khi ở dưới lầu khu dân cư, Lương Mỹ Quyên vội vội vàng vàng xuống dưới, bất mãn nói: “Rốt cuộc có chuyện gì không thể nói trong điện thoại, còn khăng khăng muốn mẹ ra ngoài, mẹ đang cho Bé Tiểu Ấu Sở ăn dặm đấy.”

“Ăn dặm” là một cách làm nhằm cải thiện cân bằng dinh dưỡng và đào thải lượng chất dư thừa của bé từ thức ăn bình thường, hai chị em sáu tháng tuổi đã bắt đầu ăn dặm.

“Mẹ lên xe rồi nói chuyện.”

Trần Hán Thăng mở cửa giúp mẹ.

“Thần bí nhảm nhí.”

Lương Mỹ Quyên ngồi ở hàng ghế sau, nhíu mày nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Tiêu Dung Ngư muốn ra nước ngoài.”

Trần Hán Thăng biết chuyện này không thể giấu được, hắn cũng không muốn giấu diếm nên nói một cách rõ ràng: “Cô ấy dự định sẽ mang theo Bé Tiểu Ngư Nhi đi cùng, dì Lữ nói

chuyện này có ảnh hưởng rất lớn nên cần hai gia đình bàn bạc với nhau.”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng còn chưa nói hết câu thì đã bị Lương Mỹ Quyên cắt ngang, chuyện này đối với bà mà nói giống như một tia sét đánh giữa trời quang, đang yên đang lành tại sao lại muốn rời đi chứ, còn muốn mang theo cháu gái lớn của bà nữa.

Lương Mỹ Quyên lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng cũng lái xe đi về phía căn hộ bên bờ sông, lỗ tai truyền đến tiếng nói chuyện điện thoại của Lương thái hậu:

“Tiểu Ngư Nhi, sao con lại đột nhiên muốn ra nước ngoài chứ, có phải Trần Hán Thăng lại làm sai chuyện gì không?”

“Mẹ bảo nó nhận lỗi với con nhé, hoặc là con đánh nó, mắng nó cũng được, chỉ cầu xin con đừng mang theo đứa nhỏ đi là được.”

“Con gái à, mẹ biết trong lòng con ấm ức, mẹ cũng hiểu được cảm giác của em, nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi chính là mạng sống của mẹ, con đưa con bé đi, cái mạng này của mẹ cũng không còn nữa, hu hu hu….”

Nói đến đây, Lương thái hậu lập tức bật khóc, có người bà nội nào nỡ lòng để cháu gái mình rời đi chứ?

Dù sao Trần Lam cũng chỉ là một cô gái nhỏ, nhìn thấy bác gái khóc, sống mũi cô ấy cũng chua xót rồi khóc nức nở, trong lúc nhất thời, trong xe tràn ngập tiếng khịt nước mũi.

Người “ý chí sắt đá” duy nhất chính là Trần Hán Thăng, hắn bình tĩnh nắm tay lái, ánh mắt sâu thẳm thâm thuý.

Sau khi đến khu chung cư bên bờ sông, ngay khi chiếc Porsche vừa mới dừng lại, Lương Mỹ Quyên đã nhảy xuống, bà không quan tâm đến con trai và cháu gái, chỉ muốn gặp Tiêu Dung Ngư sớm hơn nữa.

Trần Hán Thăng vội vàng đuổi theo, nhưng lại nín thở không dám phát ra tiếng, điều này khiến hắn nhớ đến khi còn học cấp hai, mình bị xách ra ngoài từ trong phòng chơi game, nơm nớp lo sợ đi theo sau mẹ.

Bầu không khí này vẫn luôn kéo dài cho đến khi vào thang máy, thang máy là một không gian độc lập kín mít, cho dù Trần Hán Thăng rất muốn làm một người trong suốt, nhưng Lương thái hậu vẫn chú ý đến hắn.

"Trần Hán Thăng, mẹ nói cho con biết."

Mẹ ruột sao có thể khách khí với con trai được chứ? Bà cũng không quan tâm Trần Hán Thăng có bao nhiêu tiền, cũng không cần biết tài sản của Trần Hán Thăng được xếp thứ bao nhiêu trong bảng xếp hạng tỷ phú, Lương Mỹ Quyên mở to đôi mắt đỏ bừng, trực tiếp nói: "Không cần biết con dùng cách gì, con nhất định phải giữ Bé Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Ngư Nhi lại, nếu bọn họ rời đi, mẹ cũng không thể sống được."

"Mẹ, mẹ đừng gấp gáp."

Trần Hán Thăng an ủi nói: "Mẹ không còn trẻ tuổi nữa, đừng quá kích động, hơn nữa còn có Bé Tiểu Ấu Sở đang chờ mẹ chăm sóc mà."

"Mẹ Biết, nhưng là Tử Khâm và Tử Bội, Tiểu Ngư Nhi và Ấu Sở…"

Lương Mỹ Quyên dâm chân nhấn mạnh nói: "Bọn họ, bất cứ ai cũng không thể thiếu!"

"Tinh!"

Lúc này, thang máy đã đến tầng 18, Lương Mỹ Quyên vội vàng bước đến gõ cửa, Trần Hán Thăng dừng lại trong thang máy thêm vài giây, thầm nghĩ chắc chắn là một người cũng không thể thiếu.

Người đi đến mở cửa là Lữ Ngọc Thanh, đôi mắt bà cũng đỏ bừng, liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái, thái độ lạnh nhạt hơn thường ngày rất nhiều.

Trong phòng khách, TV đang bật một tiết mục vô vị, Tiêu Dung Ngư ngồi trên ghế sô pha, có lẽ lúc nãy cô ấy cũng đã khóc.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lương Mỹ Quyên, Tiểu Ngư Nhi vẫn đứng lên, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Mẹ…"

"Con gái à."

Đối mặt với Tiêu Dung Ngư, Lương Mỹ Quyên lại trở nên xúc động, hai mắt bà đẫm lệ mông lung nắm tay Tiểu Ngư Nhi: "Con có thể nói cho mẹ nghe một câu, đừng rời đi được không, hoặc là con có điều kiện gì thì có thể nói ra."

Tiêu Dung Ngư áy náy lắc đầu, cô ấy biết quyết định này sẽ khiến rất nhiều người tổn thương, nhưng để sau này trưởng thành Bé Tiểu Ngư Nhi không bị hoang mang, mình cũng có thể thoát khỏi đoạn tình cảm không có kết quả này, cô vẫn sẽ không thay đổi quyết định.

"Điều kiện thì có đấy!"

Lữ Ngọc Thanh lên tiếng thay cho con gái: "Bảo Trần Hán Thăng nhà bà lập tức đăng ký kết hôn với Tiểu Ngư Nhi, nói không chừng con bé sẽ không rời đi."

Con gái muốn ra nước ngoài lần thứ hai, Lữ Ngọc Thanh cũng hoảng hốt không thôi, đồng thời còn căm hận cậu con rể này, nếu không phải hắn và Thẩm Ấu Sở cũng đã có con, làm sao có thể ra nông nổi này chứ?

Sau khi Bé Tiểu Ngư Nhi chào đời, bởi vì Trần Hán Thăng bầu bạn và biểu hiện đều rất đủ tư cách, ngoài ra sự chú ý của mọi người đều đặt trên người đứa nhỏ nên dường như đã "quên" mất một số sự thật.

Thực ra không phải quên, chỉ là cố ý tình phớt lờ mà thôi, sau khi Tiểu Ngư Nhi muốn ra nước ngoài, mâu thuẫn vốn đã không thể điều hoà lại trở nên gay gắt một lần nữa.

"Tôi…"

Lương Mỹ Quyên nghe thấy "đăng ký kết hôn", bà không khỏi nghẹn họng một chút, sách lược mà bà và Lão Trần đặt ra chính là không nghiêng không lệch, một khi nhắc đến chuyện kết hôn, chắc chắn sẽ bỏ lỡ người còn lại.

"Mẹ!"

Lữ Ngọc Thanh đang định tiếp tục trào phúng thì Tiểu Ngư Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt trái xoan lấp lánh ánh nước có một cảm giác yếu đuối và bất lực.

Trái tim Lữ Ngọc Thanh tê dại, cuối cùng vẫn nuốt xuống những lời nói khắc nghiệt, quay đầu lại lặng lẽ lau nước mắt.

Trong phòng khách tràn ngập bầu không khí đau thương, nhưng thái độ của Tiêu Dung Ngư vẫn vô cùng kiên định, Lương Mỹ Quyên và Trần Lam thay nhau khuyên nhủ cũng không có tác dụng.

Nhưng biểu hiện của Trần Hán Thăng lại rất "quỷ dị", nếu là bình thường, hắn cũng nên cùng khuyên nhủ, thậm chí nếu hơi khoa trương, sẽ phải quỳ xuống xin lỗi.

Tuy nhiên, hắn lại không làm gì cả, chỉ ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào màn hình TV, giống như một người ngoài cuộc, nhưng khi trong phòng ngủ truyền đến âm thanh khóc nháo của Bé Tiểu Ngư Nhi sau khi tỉnh ngủ, hắn lại là người đầu tiên đi vào, thân mật ôm con gái ra ngoài.

Bé Tiểu Ngư Nhi đã hơn sáu tháng, không những có thể ngồi vững ở trên giường mà còn mọc một chiếc răng sữa.

Thực ra chiếc răng sữa kia vẫn chưa thực sự nhú ra, cần phải quan sát cẩn thận mới có thể nhìn thấy một đốm nhỏ, chỉ là Trần Tử Khâm nhận được quá nhiều sự chú ý nên cơ thể chỉ cần có một chút thay đổi nhỏ nhỏ, mọi người có thể phát hiện ngay lập tức.

Nếu không xảy ra tình huống này, điều đầu tiên mà Lương Mỹ Quyên làm sau khi nhìn thấy cháu gái có lẽ là đẩy cái miệng nhỏ nhắn của cô bé ra, trêu chọc nói: "Bảo bối nhà mình bập bẹ, có gì có thể mọc ra chứ?"

Bây giờ thái hậu Lương chỉ còn đau lòng, chẳng lẽ sau này không thể nào nhìn thấy cháu gái trưởng thành sao? Không thể nghe con bé gọi bà một tiếng "bà nội" sao? Không thể nào chuẩn bị bữa tối sẵn sàng, chờ con bé tan học về nhà sao?

Cảm giác bi thương tràn ngập trong lòng, Lương Mỹ Quyên không nhịn được ôm lấy cháu gái, không thể nhịn được nghẹn ngào nức nở một lần nữa.

Lương Mỹ Quyên đau lòng như vậy, mọi người cũng xúc động, Bé Tiểu Ngư Nhi không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là bà nội, bà ngoại, mẹ và cô đều đang khóc, cái miệng nhỏ nhắn của cô bé cũng vểnh lên, bật khóc "oa oa oa" thật lớn.

Bé Tiểu Ngư Nhi đã khóc, những người lớn ngược lại đều không hẹn mà cùng lau nước mắt, Trần Tử Khâm lại quay trở lại trong lồng ngực Trần Hán Thăng, đôi mắt vừa mới khóc đặc biệt sáng ngời, trên hàng lông mi còn treo một giọt nước mắt trong suốt, nhưng cô bé cũng không để ý đến những thứ này, bàn tay nhỏ nhắn mập mạp nắm lấy lỗ tai cha chơi đùa.

Cô bé vẫn không hề hay biết rằng, bà nội và cô đã không thể thuyết phục được mẹ, tháng sau mình sẽ phải lên máy bay

ra nước ngoài.

Tối hôm đó, người giúp việc dì Lâm đã chuẩn bị cơm canh xong xuôi, nhưng mọi người đều không có tâm trạng ăn cơm, Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh cũng lần lượt gọi điện thoại cho chồng mình.

Tiêu Hoành Vĩ và Trần Triệu Quân lập tức muốn chạy đến đây ngay trong đêm, nhưng lại bị Trần Hán Thăng ngăn cản, hai người đã lớn tuổi rồi, mức độ nguy hiểm khi để Lão Tiêu lái xe suốt đêm cũng tăng lên, nên Trần Hán Thăng cử một người tài xế của nhà máy trở về Cảng Thành, nhưng có lẽ cũng phải rạng sáng mới có thể đến Kiến Nghiệp.

Cùng lúc đó, Trần Hán Thăng cũng gửi tin nhắn cho Biên Thi Thi, chẳng bao lâu, Biên Thi Thi và Vương Tử Bác đã cùng nhau chạy tới.

Thực ra về chuyện "Tiểu Ngư Nhi ra nước ngoài", Biên Thi Thi và giáo sư Tôn Bích Dư đều là đã biết từ trước, các cô cũng đã thông báo cho Trần Hán Thăng bằng nhiều cách khác nhau, hy vọng hắn có thể ngăn cản chuyện này xảy ra.

Nhưng không ngờ, Tiêu Dung Ngư cuối cùng vẫn là Tiêu Dung Ngư, sự kiêu ngạo của cô sẽ không cúi đầu, hoặc có thể nói, ngay cả Trần Hán Thăng cũng không thể khiến cô thay đổi ý định.

Nhưng nói cách khác, nếu ngay cả Trần Hán Thăng cũng không thành công, còn ai có thể đây?

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh sao?

Chỉ sợ bọn họ yêu con gái đến sốt ruột, cuối cùng cũng sẽ ủng hộ quyết định của Tiểu Ngư Nhi.

Đêm nay đã được định sẵn là rất khó khăn, chỉ có Trần Tử Khâm ăn uống no say, dưới cái nhìn chằm chằm của các vị trưởng bối, nắm bàn tay nhỏ nhắn nặng nề chìm vào giấc ngủ.

“Tiểu Trần.”

Khoảng chừng mười giờ tối, khi Trần Hán Thăng đang đứng một mình trên ban công, Vương Tử Bác cũng bước ra từ trong phòng khách.

Trần Hán Thăng không trả lời, tiếp tục nhìn chằm chằm vào ánh trăng trên bầu trời.

“Phù!”

Cho dù tháng ba ở Kiến Nghiệp đã là đầu mùa xuân, nhưng buổi tối vẫn có chút lạnh lẽo, Vương Tử Bác thở ra một hơi trắng, cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Mặc dù tối nay trăng không đủ tròn, nhưng lại đủ sáng, ánh trăng như nước chảy phản chiếu xuống, giống như một chiếc đĩa bạc rơi trên mặt đất, vỡ vụn thành từng mảnh rực rỡ lung linh, tự do tự tại chảy xuôi trong bóng đêm, cuối cùng khắp thành phố đều tràn ngập hơi thở của ánh trăng.

Vương Tử Bác rất bội phục những nhà văn cổ đại đó, bọn họ có thể dung hợp cảnh sắc và tâm trạng lại với nhau để viết thành một bài thơ cổ được lưu truyền qua hàng ngàn năm, tâm trạng bây giờ của Vương Tử Bác cũng rất phức tạp, nhưng lại không có năng lực biểu đạt ra ngoài.

“Tiểu Trần, mày đang suy nghĩ gì vậy?”

Một lát sau, Vương Tử Bác vẫn rất lo lắng cho cậu bạn nối khố, không nhịn được phát vỡ sự cô đơn lạnh lẽo này.

“Tao sao?”

Trần Hán Thăng vẫn nhìn chằm chằm bầu trời cao xanh thẳm: “Tao đã nghĩ trái đất này có lẽ chính là một tế bào tồn tại trong cơ thể của một sinh vật ngoài hành tinh khổng lồ, con người chỉ là một hạt bụi nhỏ hơn cả vi khuẩn, các nền văn

minh cao hơn đang quan sát chúng ta, giống như chúng ta đang nhìn xuống thế giới của một con kiến vậy.”

“Mày đang suy nghĩ những chuyện đó sao?”

Vương Tử Bác lắc đầu, mình còn tưởng rằng cậu bạn nối khố đang lo lắng cho tương lai chứ, không ngờ hắn lại có cả vũ trụ ở trong lòng.

Nhưng suy nghĩ này thực chất lại rất thường thấy, đôi khi Vương Tử Bác cũng sẽ loé lên những suy nghĩ tương tự, đương nhiên cậu ấy có tư duy của một thẳng nam về khoa học, sẽ tưởng tượng trái đất thành một hạt nhân nguyên tử, ánh trăng là một electron quay quanh hạt nhân nguyên tử.

“Cũng không phải là những thứ quỷ quái đó.”

Giọng điệu của Trần Hán Thăng đột nhiên trở nên dịu dàng: “Sau đó tao đã tự hỏi rằng, ánh trăng lúc thì lạnh lùng, lúc thì ngọt ngào, khi lại sáng rực, khi thì đáng yêu, đó chẳng phải là tính cách của Tiểu Ngư Nhi sao?”

So sánh Tiêu Dung Ngư thành “Bạch nguyệt quang”, quả nhiên Trần Hán Thăng vừa mở miệng, mức độ lãng mạn đã ném xa Vương Tử Bác mấy kỷ nguyên.

“Mặc dù Bạch nguyệt là ẩn dụ cho người chỉ có yêu chứ không có được, chỉ có thể giấu ở trong đáy lòng…”

Trần Hán Thăng tự giễu mỉm cười: “Hơn nữa khi tao vừa mới học đại học, bởi vì quá lăng nhăng nên suýt chút nữa đã thực sự mất đi Tiêu Dung Ngư, cũng may sau này đã tìm được trở về.”

“Thẩm Ấu Sở à, có lẽ cô ấy chính là nốt chu sa đi.”

Những cảm xúc dồn nén của Trần Hán Thăng dường như đã được trút bỏ hết vào lúc này, hắn lẩm bẩm nói: “Bởi vì đã nhiều năm qua đi như vậy, tao vẫn có thể nhớ rõ dáng vẻ mơ

màng và ngại ngùng trong bộ đồng phục của cô ấy trong ngày tốt nghiệp hôm đó, đây là ký ức đã khắc sâu vào trong lồng ngực không thể đánh tan.”

“Chẳng phải vì mang thai nên Thẩm Ấu Sở không thể tham gia vào lễ tốt nghiệp sao?”

Vương Tử Bác khó hiểu hỏi.

“Mày không hiểu đâu.”

Trần Hán Thăng thở dài một tiếng, im lặng nhìn ra phương xa.

“Bạch nguyệt quang” và “nốt chu sa” đáng lẽ phải là kẻ thù truyền kiếp, nhưng tiếp theo, những gì hắn phải làm chính là hoá giải ân oán này.

Chương 1008: Mùa hoa rơi ở Kiến Nghiệp

Khoảng một giờ sáng, Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ rốt cuộc đến Kiến Nghiệp, hai người cha vào cửa kèm theo hơi lạnh ban đêm.

Đương nhiên, biểu cảm trên mặt họ càng lạnh lùng hơn, Trần Hán Thăng đứng lên kêu một tiếng "Cha", nhưng không ai đáp lại hắn.

"Tiểu Ngư Nhi đâu?"

Tiêu Hoành Vĩ thay giày xong hỏi Lữ Ngọc Thanh ở trong phòng khách.

"Ở phòng ngủ, có lẽ đã ngủ với Thi Thi."

Lữ Ngọc Thanh vừa nói vừa cùng chồng đi hướng phòng ngủ, trong toàn bộ quá trình Tiêu Hoành Vĩ không thèm nhìn Trần Hán Thăng cái nào.

Cạch!

Hai vợ chồng Lão Tiêu đi vào phòng ngủ, còn thuận tay khóa cửa.

Trong phòng khách còn lại gia đình Trần Hán Thăng, còn có Trần Lam và Vương Tử Bác theo phe Trần. Mấy người ngó nhau, ai đều cảm thụ được sự xa cách rõ rệt từ cục trưởng Tiêu.

"Ài."

Trần Triệu Quân lắc đầu, chậm rãi đi đến sofa ngồi xuống, Trần Hán Thăng ân cần rót ly nước nóng đưa qua:

“Cha, vất vả.”

“Không sợ vất vả.” Lão Trần nhận lấy ly nước, thở dài nói: “Chỉ sợ sự tình không giải quyết được.”

Lương Mỹ Quyên cũng trừng mắt với con trai, Trần Hán Thăng ngượng ngùng cúi đầu. Nhưng Lão Trần rất có cái nhìn đại cục, sẽ không chỉ trích Trần Hán Thăng vào lúc thế này, việc khẩn cấp trước mắt là cố gắng nhanh chóng chỉnh sửa lại vấn đề.

“Trên đường tới đây cha và Lão Tiêu ít giao lưu, nhưng dường như ông ấy không quá ngạc nhiên.”

Trần Triệu Quân nói:

“Cha cẩn thận suy nghĩ một lúc, cái gọi là ‘Biết con gái không ai bằng cha’, Tiểu Ngư Nhi quyết định như vậy chắc không ra ngoài dự đoán của ông ấy.”

“Nhưng mà …”

Lương Mỹ Quyên vội vàng nói: “Tiểu Ngư Nhi định mang theo bé cưng ra nước ngoài!”

“Ưm …”

Trần Triệu Quân trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên nhìn về hướng Trần Hán Thăng: “Có khi nào nếu không khuyên được Tiểu Ngư Nhi thì có thể đổi thành giữ Bé Tiểu Ngư Nhi ở lại trong nước không?”

“Bé Tiểu Ngư Nhi ở lại trong nước?”

Trần Hán Thăng suýt chút bị dọa vã mồ hôi lạnh, còn tưởng đầu Lão Trần nhìn thấu mưu tính của mình, về sau mới phản ứng lại, ý của ta chỉ là đơn thuần giữ lại Trần Tử Khâm.

“Cái này hơi khó.”

Trần Hán Thăng tỉnh táo liền phủ định ý tưởng này:

“Tiêu Dung Ngư vốn muốn mang theo con gái rời đi Kiến Nghiệp, nếu không thấy được con thì sao chịu lên máy bay.”

“Cũng đúng.”

Trần Triệu Quân chỉ thuận miệng đề nghị, ông đổi sang phương án ứng đối khác.

Nhưng trái tim của Trần Hán Thăng thì đập rất nhanh, thật ra Lão Trần vừa rồi đã chạm đến rất gần kế hoạch của hắn, chỉ cách một lớp cửa sổ giấy mỏng.

Chẳng qua nội dung của kế hoạch đó quá mức kinh thế hãi tục, Lão Trần làm người rộng rãi hiền từ tuyệt đối sẽ không suy đoán theo chiều hướng kia.

“Vậy chỉ có thể tạm như vậy.”

Qua một lúc, Lão Trần khẽ thở dài:

“Tạm thời chiều ý Tiểu Ngư Nhi ra nước ngoài, sau đó tìm cách khuyên con bé trở về.”

Kết hôn nhiều năm như vậy, Trần Triệu Quân luôn là trụ cột trong lòng Lương Mỹ Quyên, dù sự tình nguy hiểm, gấp gáp cỡ nào, miễn là Lão Trần chưa làm ra quyết đoán thì Lương Mỹ Quyên luôn cảm thấy còn hy vọng.

Bây giờ chồng bà cũng không có cách nào, Lương Mỹ Quyên thoáng chốc mất hết sức lực, khổ sở nói:

“Vậy có phải là về sau … không được gặp Bé Tiểu Ngư Nhi của nhà chúng ta rồi không?”

“Bà đừng khóc.”

Lão Trần thương vợ, lau nước mắt cho vợ:

“Đây chỉ là kế hoãn binh, lần trước Tiểu Ngư Nhi ra nước ngoài, chẳng phải cuối cùng cũng trở về sao?”

Nghe câu an ủi đó, tâm trạng của Lương thái hậu đỡ hơn chút, giống như nói cho bệnh nhân bị bệnh nặng rằng từng có trường hợp chữa khỏi bệnh, hy vọng của người bệnh còn rất lớn.

"Mẹ, nếu mẹ không nỡ xa Trần Tử Khâm thì cũng ra nước ngoài luôn đi."

Trần Hán Thăng bỗng chen miệng vào:

"Như vậy thì có thể chăm sóc Bé Tiểu Ngư Nhi."

"Mẹ cũng đi nước ngoài?"

Lương Mỹ Quyên chưa từng có ý tưởng như vậy, nhưng bây giờ ngẫm lại thì như có thể tiếp thụ.

"Vậy còn Bé Tiểu Ấu Sở thì sao?"

Lương Mỹ Quyên lập tức nhớ đến cháu gái.

Nhưng so sánh thì Bé Tiểu Ấu Sở ở lại trong nước chắc chắn càng thoải mái hơn, vì điều kiện sinh hoạt ở Mỹ sẽ không bằng trong nước.

Đây là chắc chắn rồi, không chỉ trong 'tin thời sự' của Đài truyền hình Trung ương nói như vậy, giáo sư Tôn Bích Dư đức cao vọng trọng cũng biểu thị người Hoa sẽ bị kỳ thị ở Mỹ, Trần Hán Thăng cũng thường xuyên bay đi nước ngoài.

Qua đầu năm Trần Hán Thăng đã đi Ấn Độ một lần nói chuyện làm ăn, rất thuận lợi, nhưng sau khi về nước thì hắn bị tiêu chảy, mắng 'người Ấn chết tiệt, đi vệ sinh xong không rửa tay, rất ghê tởm!'.

Lâu dần khiến Lương Mỹ Quyên hình thành cảm giác nước ngoài hỗn loạn, ở Trung Quốc thoải mái hơn.

Lương Mỹ Quyên hỏi ý kiến của chồng:

"Lão Trần, ông thấy sao?"

“Cũng có thể.”

Trần Triệu Quân ngẫm nghĩ nói:

“Nhưng Lữ Ngọc Thanh cũng sẽ đi theo, bà có thể giành thắng người ta không?”

…

Như đã đoán trước, gia đình Tiểu Ngư Nhi ở trong phòng ngủ cũng đang bàn bạc vấn đề người cùng đi nước ngoài.

Lữ Ngọc Thanh vốn cho rằng chồng tới đây sẽ giúp đỡ khuyên con gái ở lại, kết quả sau khi Lão Tiêu xác định tâm tư của Tiểu Ngư Nhi thì tỏ vẻ ủng hộ quyết định của cô.

“Tính cách của con gái bà như thế nào chẳng lẽ còn cần tôi nói nhiều sao?”

Tiêu Hoành Vĩ nói:

“Đã vậy còn khuyên làm gì, sau khi vào cửa tôi không mắng Trần Hán Thăng, một là vì tốn nước miếng, con người của thằng đó là thế, mắng cũng vô dụng. Thứ hai là Lão Trần và Lương Mỹ Quyên dù sao đối xử thật lòng với Bé Tiểu Ngư Nhi, lần này em bé đi nước ngoài, phỏng chừng hai người không nỡ xa rời.”

Biên Thi Thi ở bên cạnh không lên tiếng, thật ra từ lúc Tiểu Ngư Nhi tuyên bố chuyện này thì gần như không có đường cứu vãn.

“Về sau sẽ cách xa vạn dặm.”

Biên Thi Thi nhìn bạn tốt nhất cũng là chị em thân thiết của mình, lần trước Tiêu Dung Ngư đi nước Mỹ, có một phần nguyên nhân là vì vụ kiện hôn nhân hai nước, lúc ấy Biên Thi Thi còn ở trường học, có thể luôn ở bên cạnh Tiêu Dung Ngư.

Lần thứ hai lại đi nước Mỹ, Tiêu Dung Ngư không chừng sẽ định cư ở bên kia, Thi Thi cũng có cuộc sống của mình, tự nhiên không thể đi theo bạn.

Tiêu Dung Ngư có thể cảm giác được Biên Thi Thi không nỡ chia xa, mặc dù tinh thần của cô suy sụp nhưng vẫn cố gượng cười:

"Thi Thi, chúng ta có thể call video, sau khi tớ đến Mỹ, mỗi ngày chúng ta sẽ video qua QQ."

"Ưm …"

Tiểu Ngư Nhi càng nói như vậy càng làm Biên Thi Thi bức bối hơn.

Dù gọi video được thì sao? Đâu tiện lợi bằng muốn gặp là gặp, còn phải tính đến lệch múi giờ, Biên Thi Thi có thể tưởng tượng cảnh tượng xót xa kia.

Ngày nào đó, cô ấy ăn một món đồ ngọt rất ngon, đang định hưng phấn lấy điện thoại di động ra chia sẻ với Tiểu Ngư Nhi chợt nhớ ra Tiểu Ngư Nhi đang ở Mỹ, thế là dần hạ cánh tay xuống, nụ cười dần vụt tắt, đồ ngọt cũng tẻ nhạt vô vị.

Nhưng so với tình bạn, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh càng cần suy xét nhiều thứ hơn:

Nhà cửa thì Trần Hán Thăng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bảo mẫu thì sẽ hỏi dì Lâm nhà mình có muốn đi chung không, lần trước bảo mẫu ở Mỹ là dì Lâm, bà ấy biết chút tiếng Anh.

Còn về người đi cùng, Lữ Ngọc Thanh tự nhiên sẽ đi.

Đồ dùng sinh hoạt như quần áo này nọ thì không khó, nhưng còn phải cho họ hàng ở quê Cảng Thành một lời giải thích.

Mãi đến hơn bốn giờ sáng, Tiêu Hoành Vĩ cảm thấy bên mình bàn bạc đủ rồi, chuẩn bị ra ngoài nói với Trần Triệu Quân.

Tuy mâu thuẫn giữa hai nhà lại lộ mặt, nhưng Trần Hán Thăng là cha của Bé Tiểu Ngư Nhi, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên là ông nội bà nội của Bé Tiểu Ngư Nhi, mọi người cần trao đổi ý kiến.

Trong phòng khách không ai ngủ được, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cũng đang nhỏ giọng thương lượng chuyện gì. Trần Hán Thăng nhắm mắt dường như ngủ gật, lại dường như đang suy nghĩ. Vương Tử Bác thường thường than ngắn thở dài.

Trần Lam thì ngồi xiêu vẹo trên sofa cầm di động lướt web và Qzone.

Két két!

Phòng ngủ phát ra tiếng động, người trong phòng khách đều phấn chấn tinh thần.

Lúc Tiêu Dung Ngư đi ra, Trần Lam chu môi kêu một tiếng:

“Chị dâu.”

“Sao còn chưa ngủ?”

Tiêu Dung Ngư sờ đầu của Trần Lam:

“Ngày mai không đi học à?”

“Em không nỡ xa chị.”

Trần Lam rưng rưng nói, có tám phần là tình cảm thật, còn hai phần là đóng kịch.

Tiêu Dung Ngư ngồi xuống cạnh Trần Lam, Trần Lam thuận thế dựa vào ngực chị dâu, vòng tay ôm chặt eo của Tiểu

Ngư Nhi.

Bởi vì chuyện này quá mức nghiêm trọng, nếu Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư chỉ là cặp đôi cãi vã bình thường thì Trần Lam đã giúp anh trai và chị dâu làm huề.

"Lão Trần."

Tiêu Hoành Vĩ dẫn đầu mở miệng, trước tiên dùng ánh mắt nhìn quét một vòng, dừng lại trên người Trần Hán Thăng lâu nhất, cuối cùng nói với Trần Triệu Quân:

"Chúng ta hãy nói thẳng ra với nhau đi, Tiểu Ngư Nhi muốn mang theo Bé Tiểu Ngư Nhi đi nước ngoài, tôi và vợ ủng hộ con bé."

Tuy Lương Mỹ Quyên đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe nói như vậy thì sống mũi vẫn cay cay, đương nhiên không ai có thể thờ ơ, Lữ Ngọc Thanh cũng hít sâu điều chỉnh cảm xúc.

"Tất cả đều là lỗi của Hán Thăng."

Lão Trần nhận tất cả sai lầm, tiếp đó mang theo giọng điệu thương lượng nói:

"Tiểu Ngư Nhi muốn ra nước ngoài, tôi và Lương Mỹ Quyên đều hiểu, nhưng có thể để em bé lại không? Tôi đã làm xong xuôi thủ tục về hưu, có nhiều thời gian chăm cháu gái."

"Em bé còn nhỏ, không xa mẹ được."

Tiêu Hoành Vĩ không đồng ý.

Vẻ mặt của Lão Trần hơi thất vọng, nhưng không dây dưa nhiều.

Không phải vì Trần Triệu Quân không đủ kiên trì, cũng không phải vì ông không yêu Trần Tử Khâm, chủ nhiệm Trần trí tuệ hiểu rõ nếu còn dây dưa rất có thể sẽ vì vấn đề quyền nuôi em bé mà phải lên tòa án.

Nếu thế thì hai nhà hoàn toàn trở mặt, cũng sẽ ảnh hưởng quan hệ của Trần Hán Thăng và Tiểu Ngư Nhi. Trải qua mùa xuân này, ai đều nhìn ra được giữa hai người vẫn còn tình cảm.

Trần Triệu Quân đã đặt ra sách lược là "Kế hoãn binh", nếu trước mắt ngăn không được, vậy thì từ từ giải quyết, luôn có biện pháp 'lừa' hai mẹ con về, cho nên hiện tại không thể sản sinh ngăn cách càng lớn.

Phải công nhận, nếu không phải Trần Hán Thăng đã sớm có bố trí, đây là biện pháp tốt nhất hiện tại.

"Cha, mẹ!"

Tiêu Dung Ngư biết rõ như vậy là cực kỳ không công bằng với Lão Trần và Lương thái hậu, cho nên nhẹ giọng nói:

"Hai người tùy thời đều có thể đi nước Mỹ thăm cháu, nếu tiện thì ở lại lâu cũng được."

Tiểu Ngư Nhi có ý an ủi thôi, bởi vì họ còn một đứa cháu gái ở Kiến Nghiệp, sao có thể ở lại Mỹ lâu dài được.

Nhưng dường như Trần Hán Thăng chỉ chờ câu nói này, lập tức nói:

"Nếu đã vậy thì để mẹ của anh đi theo đến Mỹ đi, đỡ khỏi phải mẹ ở nhà lo âu sốt ruột."

"Cái gì?"

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đều sửng sốt, tại sao Lương Mỹ Quyên phải đi cùng?

Lữ Ngọc Thanh đang định tỏ thái độ, Trần Hán Thăng nửa đùa nửa thật ngắt lời nói: "Yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ nghiêm túc chăm sóc, không cần hoài nghi."

Lữ Ngọc Thanh còn đang choáng, Lương Mỹ Quyên đương nhiên thương Bé Tiểu Ngư Nhi, đó là tình cảm thật

lòng của bà nội đối với cháu gái.

Nhưng nên nói sao đây, cứ cảm thấy có chút không ổn, rồi lại không nói ra được là chỗ nào kỳ.

Trần Triệu Quân cũng nhíu mày, Trần Hán Thăng dường như đặc biệt cố chấp về chuyện này, nhất định phải là Lương Mỹ Quyên đi Mỹ.

Thật ra Lão Trần phân tích còn kém chút, không phải Trần Hán Thăng bắt buộc Lương thái hậu đi nước Mỹ, hắn chỉ cần Lữ Ngọc Thanh ở lại.

Nhưng bây giờ mọi chuyện chưa vạch trần, cho nên mọi người chưa thấy rõ ý đồ thật sự của hắn.

"Sao chúng ta có thể hoài nghi chứ."

Tiêu Hoành Vĩ cũng đoán không ra, nhưng Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên, ai đi theo đều được, ông trầm ngâm một lúc nói: "Nếu đã vậy thì vất vả lão Lương."

"Tôi thì không cực khổ gì."

Lương Mỹ Quyên khoát tay, thật ra bà cũng đang tính toán trong khoảng thời gian còn lại nhất định phải ở chung với Bé Tiểu Ấu Sở nhiều chút, bởi vì lần sau gặp mặt phải là mấy tháng sau.

Tùy theo mùa hè đến gần, bầu trời sáng ngày càng sớm hơn, bất giác đã hơn sáu giờ sáng, nhưng người ở trong phòng không thấy buồn ngủ.

Về quyết định đã bàn bạc đêm qua, mọi người đều cố gắng thuyết phục chính mình tiếp thụ.

Qua mấy ngày, đã quyết định thời gian Tiêu Dung Ngư rời đi là mười hai tháng bốn.

Lúc đó hơi thở mùa xuân đang đỉnh điểm nhất, nguyên thành phố Kiến Nghiệp là ngày hoa nở.

Hồ Nguyệt Nha là hoa đón xuân.

Phường Hạ Mã là lan hồ điệp.

Lăng Tôn Trung Sơn là uất kim hương.

Chùa Kê Minh là anh đào.

Khắp nơi đều là hương hoa chim hót, cây cỏ xanh um tươi tốt.

Lương Mỹ Quyên thường ôm Bé Tiểu Ấu Sở đi dạo trong công viên dưới lầu. Dạo này dường như Trần Hán Thăng rất bận, đôi khi giống như đang ‘dặn dò hậu sự’, quy hoạch tất cả các hạng công việc.

Nhưng mỗi lần hắn tan tầm về nhà luôn thúc giục Lương thái hậu đi thăm Trần Tử Khâm.

Lương Mỹ Quyên cảm thấy con trai bận rộn đến mức mụ đầu, sau này bà đi Mỹ, cháu gái thời gian dài không gặp là Bé Tiểu Ấu Sở chứ không phải Bé Tiểu Ngư Nhi.

Trần Hán Thăng cũng không giải thích, thời gian rất nhanh đến ngày mười tháng bốn.

Chiều hôm nay, Tiêu Dung Ngư đang thu thập đồ đạc, thật ra quần áo và tư liệu công ty luật cơ bản đều chuẩn bị sẵn sàng, nhưng càng đến gần ngày chia tay thì trong lòng cô cứ có cảm giác trống rỗng hụt hẫng, dường như quên mang theo thứ gì.

“Còn thiếu cái gì?”

Tiêu Dung Ngư nhìn thoáng qua con gái đang ngủ say trên giường, đây là ‘vật’ quan trọng nhất, chỉ cần con bé ở bên cạnh cô là được.

Oong!

Đột nhiên di động đặt trên bàn rung lên, dường như có ai gọi điện thoại.

Tiêu Dung Ngư nhìn thoáng qua màn hình, không ngờ là Trần Hán Thăng gọi điện.

“Có đây không?”

Giọng nói của Trần Hán Thăng vẫn hoạt bát như mọi khi:

“Đi ra ngoài chơi không?”

“Hiện tại?”

Tiêu Dung Ngư do dự nói:

“Con gái đang ngủ, có chuyện gì sao?”

“Không có việc lớn gì, là hôm nay ở trong văn phòng thấy công nhân nhà máy quét đường, quét qua một mảng lớn hoa rơi.”

Trần Hán Thăng cười cười: “Cho nên nhớ tới trước kia em nói với anh nếu lại đánh mất em thì nhất định phải tìm về lúc mùa hoa rơi.”

Chương 1009: Hai cái áo bông giống hệt nhau

“Mùa hoa rơi ở Kiến Nghiệp, tìm mình về?”

Tiểu Ngư Nhi về bản chất là một cô gái lãng mạn, dù sắp rời xa nhưng khi nghe thấy những lời này thì cô vẫn mềm lòng.

“Mẹ.”

Tiêu Dung Ngư giao con gái đang ngủ cho Lữ Ngọc Thanh:

“Tiểu Trần kêu con xuống dưới đi dạo.”

“À.”

Lữ Ngọc Thanh không quá để ý chuyện này, gần đây bà băn khoăn một vấn đề khác.

“Tiểu Ngư Nhi!”

Lữ Ngọc Thanh một bên đi theo đến thang máy, một bên nói:

“Mẹ suy nghĩ đã lâu, hay là mẹ đi Mỹ với con, nếu không thì trong lòng cứ luôn băn khoăn.”

“Sao mẹ vẫn cứ rối rắm thế.”

Tiêu Dung Ngư quay đầu: “Chúng ta đã bàn rồi mà, bà nội Tử Khâm cùng đi nước Mỹ.”

“Nhưng mẹ đã về hưu, ở trong nước cũng không có chuyện làm.”

Lữ Ngọc Thanh nói:

“Hơn nữa mẹ và cha của con có cảm giác dường như Trần Hán Thăng cố ý đẩy Lương Mỹ Quyên qua, không lẽ thằng đó có âm mưu gì?”

“Mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi!”

Tiêu Dung Ngư bất đắc dĩ lắc đầu, biểu hiện tối hôm đó của Trần Hán Thăng đúng là hơi khác thường, nhưng có lẽ chỉ là do mệt mỏi hoặc là chán nản.

Còn về “Âm mưu quỷ kế”, mục đích của hắn là gì?

“Hay là … “

Lữ Ngọc Thanh lùi một bước:

“Mẹ và Lương Mỹ Quyên cùng đi Mỹ.”

“Không cần đâu!”

Khi thang máy chậm rãi dâng lên, Tiêu Dung Ngư vươn tay vén tóc của mẹ ra sau, nói đùa:

“Phó cục trưởng Lữ, một năm nay ngài đã cực khổ lắm rồi, vừa lúc thừa dịp trong khoảng thời gian này tạm nghỉ một lúc, tiếp đó về quê một chuyến, thăm họ hàng và chăm sóc cục trưởng Tiêu.”

Trước khi Lữ Ngọc Thanh về hưu là phó cục trưởng của nhà máy cung cấp điện, Tiểu Ngư Nhi gọi ra xưng hô này là muốn làm sống động không khí.

Ting!

Chốc lát sau thang máy đã đến, Tiêu Dung Ngư vào trong thùng thang máy, nghiêng đầu, giơ hai ngón tay với Lữ Ngọc Thanh:

“Con đi đây, bye.”

“Con nhóc này, làm mẹ rồi mà còn lanh chanh lóc chóc.”

Thang máy hạ xuống, Lữ Ngọc Thanh đứng ở trên hành lang, yêu thương thở dài.

Khi Tiêu Dung Ngư ra khỏi nhà thì mặc áo khoác gió có mũ hiệu Nike màu hồng, đi giày thể thao màu trắng, đuôi ngựa cột cao hoạt bát đung đưa sau lưng, lúm đồng tiền ngọt ngào tràn đầy cảm giác thanh xuân, nhưng ai ngờ thiếu nữ xinh đẹp này đã làm mẹ.

Đôi khi Lữ Ngọc Thanh sẽ hoảng hốt nghĩ con gái còn học cấp 3, mãi khi Bé Tiểu Ngư Nhi nằm trong nôi tỉnh ngủ khóc ré lên, nhắc nhở bà rằng: phó cục trưởng Lữ đã làm bà ngoại rồi!

“Mình lại đi làm thủ tục chứng thị thực vậy.”

Lữ Ngọc Thanh vào nhà dỗ cháu gái, lòng thầm tính toán.

Tuy Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều cảm thấy không cần thiết hai bà mẹ đều đi theo, Lương Mỹ Quyên cũng rất đáng tin, nhưng Lữ Ngọc Thanh cứ cảm thấy cần chuẩn bị sẵn sàng.

Lỡ như bên Mỹ xảy ra chuyện gì, hoặc là bà nhớ con gái và cháu gái thì có thể trực tiếp bay qua.

.....

Tiêu Dung Ngư đi tới dưới lầu, thuận tay đội mũ lưỡi trai, Trần Hán Thăng đứng gần đó vẫy tay.

Kiến Nghiệp tháng bốn nhiệt độ rất thoải mái, Trần Hán Thăng cũng mặc áo khoác gió rộng, ngồi trên ghế ở khu dân cư, cúi đầu chơi di động.

Hai người sánh bước bên nhau, về ngoại hình rất giống cặp đôi sinh viên hợp mốt, không ai đoán được một người có số tài sản mấy tỷ, chủ tịch hội đồng quản trị của điện tử Quả Xác, một người là giám đốc của công ty luật nổi tiếng Kiến Nghiệp.

“Mới nãy đi xuống em còn cười mà sao bây giờ hết cười rồi?”

Trần Hán Thăng đánh giá Tiểu Ngư Nhi, hỏi:

“Gai mắt anh đến thế à?”

Tiêu Dung Ngư giải thích: “Mẹ em cứ luôn buồn lo vô cớ, cho nên em cố ý thoải mái một chút chứ thật ra trong lòng không hề thoải mái.”

Hiện giờ quan hệ của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư rất kỳ lạ, có lẽ vì hai ngày sau sẽ ở hai nơi nên không che giấu tâm trạng với đối phương.

Tiêu Dung Ngư hoạt bát trước mặt mẹ mình, nhưng dỡ bỏ ngụy trang khi ở bên Trần Hán Thăng.

“Hay là … đừng đi.”

Trần Hán Thăng vuốt lưng của Tiêu Dung Ngư:

“Ở lại đi.”

Tiêu Dung Ngư giấu dưới mũ lưỡi trai im lặng một lúc, nhẹ giọng nói: “Nếu không có Bé Tiểu Ngư Nhi thì không chừng em sẽ không đi, về sau đặt tinh lực vào sự nghiệp.”

“Ừm.”

Trần Hán Thăng gật đầu, hắn nghe hiểu hàm nghĩa trong câu nói này.

Nếu không có Trần Tử Khâm, dù Tiêu Dung Ngư muốn đi cũng sẽ không đi nước ngoài, tối đa là tránh mặt hắn.

Nhưng sau khi có con gái, bởi vì Trần Hán Thăng quá nổi tiếng trong nước, vì không cho Trần Tử Khâm sau khi lớn lên phát hiện những sự thật hỗn loạn này, với tính cách của Tiêu Dung Ngư tất nhiên sẽ mang theo con gái rời đi.

Nói trắng ra là lấy cớ Bé Tiểu Ngư Nhi không chấp nhận được những sự thật này, xét cho cùng là vì Tiêu Dung Ngư không thể chấp nhận Thẩm Ấu Sở cùng Trần Tử Bội.

Nhưng cũng bình thường, có người phụ nữ nào chịu đựng được?

Hai người lại im lặng, không khí dưới lầu rất náo nhiệt, hay có học sinh tiểu học mới tan trường chạy giỡn, sơ sẩy va vào nụ hoa mới phun nhụy ở ven đường khiến cánh hoa rơi đầy đất.

"Hôm nay không nói những chuyện này."

Tiêu Dung Ngư ngước đầu lên, cô không tát Trần Hán Thăng, thở hắt ra nói:

"Anh nói muốn dẫn em đi dạo, ngắm mùa hoa rơi của Kiến Nghiệp."

"Đúng vậy, hôm nay không nói những chuyện này."

Trần Hán Thăng đứng lên, tự nhiên nắm lấy tay của Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư cũng không có từ chối, cầm đầu ngón tay quen thuộc mà xa lạ, bước chậm theo sau.

Đôi khi bước qua nắp cống ở vỉa hè, Tiêu Dung Ngư sẽ níu cánh tay Trần Hán Thăng nhảy vọt qua, sau đó cười tươi, giống như Tiểu Ngư Nhi sáng sủa hoạt bát lúc chưa bùng nổ chiến tranh.

Trần Hán Thăng lưu manh huýt sáo một tiếng khích lệ, hai người dường như hoàn toàn khôi phục hình thức ở chung lúc trước.

Dưới 'hình thức' này, Trần Hán Thăng dẫn theo Tiêu Dung Ngư đi mấy chỗ thắng cảnh ngắm hoa nổi tiếng nhất Kiến Nghiệp, từ chiều đến tối đi trong biển hoa, không nói về quá

khứ nhấp nhô, không bàn về tương lai khổ sở, chỉ muốn hiện tại biến thành vĩnh hằng.

Buổi tối khoảng chín giờ, bọn họ đến khu đại học Tiên Ninh có Đại học Đông Đại, chỗ này là điểm cuối thanh niên của Tiêu Dung Ngư, cuối cùng đứng ở đây có ý nghĩa đặc biệt.

Trường học cũ trăm năm tràn ngập dấu vết của năm tháng, hàng cây ngô đồng Pháp ở hai bên đường tràn đầy lãng mạn thời dân quốc. Tiếng chuông của chùa Kê Minh xa xa truyền đến, toát ra hơi thở lịch sử của cố đô sáu triều, nhưng 'mì lạnh nướng Đông Bắc' nổi tiếng cạnh tòa nhà dạy học tỏa ra mùi hương kéo mọi người quay về thế kỷ 21.

Một đám sinh viên bu quanh hàng bán mì lạnh, mọi người xếp hàng có trật tự, nhìn chằm chằm vỉ sắt kêu xèo xèo, âm thầm nuốt nước miếng.

Bên người thường có bạn học đánh bóng rổ xong hoặc cảm giác hoạt động hội học sinh lớn tiếng nói chuyện với bạn bè đi qua, chốc lát sau lại có tiếng la 'chủ tịch hội học sinh thích làm màu của chúng ta …'.

Vừa quen thuộc vừa buồn cười, năm đó Trần Hán Thăng ở Đại học Tài chính cũng từng bị chửi lén như vậy.

"Anh muốn ăn không?"

Tiêu Dung Ngư chỉ hướng mì lạnh hỏi, Trần Hán Thăng ăn cái gì không quá rườm rà, đã đói thì thứ gì cũng có thể lấp đầy bụng.

Lúc trước khi còn yêu nhau nồng nàn, Trần Hán Thăng từng cười nói sau khi kết hôn, Tiêu Dung Ngư phải mỗi ngày ba bữa nướng mì lạnh cho mình.

Nhưng Tiểu Ngư Nhi rất kiêu ngạo, quay đầu nói:

"Em không thèm làm mấy thứ này."

Kết quả buổi tối về ký túc xá, Tiêu Dung Ngư tự tay làm mì lạnh nướng, còn thử nghiệm tay nghề với đám bạn cùng phòng, kéo Biên Thi Thi tội nghiệp cùng ăn.

Cuối cùng thành công hành Thi Thi bị tiêu chảy.

Những chuyện này Tiểu Ngư Nhi ngại ngùng nói cho Trần Hán Thăng, hắn vĩnh viễn sẽ không biết từng buột miệng một câu để lại dấu ấn thật sâu trong lòng người khác.

"Thôi đừng ăn."

Trần Hán Thăng khoát tay:

"Phải xếp hàng lâu, anh hơi nhớ con gái."

"Vậy chúng ta về nhà."

Tiêu Dung Ngư không có miễn cưỡng, bởi vì cô cũng nhớ con.

Trên đường về, Trần Hán Thăng lái xe, Tiêu Dung Ngư ngồi ở ghế lái phụ, đèn đường loang lổ vụt qua mặt của hai người, hai người lặng yên.

Cuối cùng vẫn phải đối mặt hiện thực.

Về nhà ở chung cư ven sông, Bé Tiểu Ngư Nhi ăn no lại ngủ, Trần Hán Thăng vui vẻ cúi người hôn lên má con gái.

"Chẹp chẹp!"

Trần Tử Khâm mơ màng bị đánh thức, bẹp miệng nhỏ hồng, trong cơn mơ còn giơ bàn tay nhỏ mũm mĩm dụi mặt mình, chớp chớp rèm mi dài ngủ tiếp, đáng yêu đến nỗi khiến người muốn cắn một miếng.

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đều không thèm để ý Trần Hán Thăng, chỉ lo nói chuyện với Tiểu Ngư Nhi.

Nhưng Trần Hán Thăng luôn có thể chính mình mở ra đề tài:

“Ngày mốt khi đi định để con gái mặc áo khoác nào?”

“Còn chưa quyết định.”

Tiêu Dung Ngư sửng sốt, cô chưa nghĩ tới chuyện này:

“Cái nào mà chẳng được, miễn không bị lạnh trên máy bay là được.”

“Máy bay tư nhân chắc chắn sẽ điều chỉnh nhiệt độ hợp với em bé.”

Trần Hán Thăng cười nói:

“Lúc mùa xuân mẹ anh có mua chiếc áo bông nhỏ màu đỏ may mắn cho em bé, em hãy mặc cho con, đây là cái áo đắt tiền nhất mà Lương thái hậu từng mua.”

“À.”

Tiêu Dung Ngư không có ý kiến, đúng là chiếc áo đó rất đẹp.

Nhưng Tiêu Dung Ngư không ngờ rằng Bé Tiểu Ấu Sở cũng có một chiếc áo bông giống y hệt.

Chương 1010: Tất cả lót đường trước khi thực hiện kế hoạch

Áo khoác bông cho em bé chỉ là một vấn đề nhỏ không đáng nhắc đến, Trần Hán Thăng nói tùy ý, Tiêu Dung Ngư cũng không có đặt trong lòng.

Ở lại chung cư ven sông một lúc, Trần Hán Thăng chuẩn bị rời khỏi, từ biệt Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh:

“Cha, mẹ, con đi trước.”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh ngồi trên sofa xem TV, dường như không nghe thấy, mí mắt không chớp cái nào.

Trần Hán Thăng im lặng, nhẹ nhàng khép cửa chống trộm đi ra ngoài.

Lại qua năm phút, xác định Trần Hán Thăng đi thang máy xuống dưới rồi, Lão Tiêu mới hỏi:

“Con gái đã thu xếp hành lý xong xuôi chưa?”

“Tôi hỏi rồi.”

Lữ Ngọc Thanh trả lời: “Cơ bản đều sửa sang xong hết, nhưng tôi định đi theo đến nước Mỹ, nếu không thì lòng cứ băn khoăn, ông thấy sao?”

“Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Trần … Trần Hán Thăng đã bàn bạc xong hết rồi, kêu bà tạm thời ở lại trong nước dưỡng sức khỏe.”

Tiêu Hoành Vĩ ngẫm nghĩ nói:

“Nhưng chúng ta ở cạnh con gái tự nhiên tốt nhất, hay là bà về Cảng Thành thăm người thân xong trực tiếp bay đi nước Mỹ đi.”

“Tôi cũng tính làm như vậy.”

Lữ Ngọc Thanh nhẹ gật đầu, bà đến Kiến Nghiệp chăm sóc con gái gần một năm, ở quê có tin đồn bà đã lên bàn thờ, phải về lại dọn dẹp cái đã.

Hai vợ chồng thống nhất tư tưởng xong Lữ Ngọc Thanh lại vào phòng ngủ tìm con gái.

Tiêu Dung Ngư đang xem email, Lữ Ngọc Thanh đứng ở phía sau nhìn một lúc, thấy toàn là tiếng Anh xem không hiểu.

Tiêu Dung Ngư cũng có công việc ở Mỹ, công ty luật Dung Thăng đã có nhiều nghiệp vụ ở nước ngoài, đến Mỹ càng tiện giải quyết những vụ án này, ít nhất có thể làm ‘văn phòng đại diện ở nước ngoài’ của công ty luật.

Lữ Ngọc Thanh dời mắt sang vali ở dưới đất, tất cả đều là quần áo Tiêu Dung Ngư định mang đi, bà không có kiêng kỵ, mở ra kiểm tra một lần, trừ sách vở hơi nhiều, còn phát hiện một chiếc đèn bàn nhỏ màu hồng.

Đèn bàn thoạt trông có chút cũ kỹ, nhưng Tiêu Dung Ngư cẩn thận đặt nó ngay ngắn, còn lót khăn lông mềm ở bên dưới.

“Tiểu Ngư Nhi … “

Lữ Ngọc Thanh đang định hỏi thì chợt phản ứng lại, con gái trân trọng thứ này như vậy hẳn là quà do Trần Hán Thăng tặng.

“Ài.”

Lữ Ngọc Thanh thở dài, sắp đèn bàn nhỏ càng vững chắc hơn, tránh cho đi đường bị xóc nảy.

Thật ra Lữ Ngọc Thanh đoán đúng phân nửa, đèn bàn là quà tặng, chẳng qua là Tiêu Dung Ngư tặng cho Trần Hán Thăng.

Đương nhiên không chỉ thế, câu chuyện phát sinh quanh chiếc đèn bàn này phức tạp còn hơn chuyện tình cảm của nhiều người.

…

Ngày hôm sau, cũng là ngày mười một tháng tư, chỉ còn một ngày nữa là tới lúc chia ly.

Ban ngày Trần Hán Thăng vẫn như mọi khi, đi văn phòng, cười tươi mở hội nghị thường kỳ cao tầng. Tào Kiến Đức phụ trách đưa ra thị trường 'CTY TNHH kỹ thuật internet điện tử Quả Xác' và Hoàng Lập Khiêm báo cáo lưu trình tương quan.

Dưới sự phối hợp của 'cậu Hai Trịnh' Trịnh Quang Dụ, lưu trình thu mua một công ty tư nhân đưa ra thị trường bên Hongkong khá thuận lợi, thật ra chỉ cần có đủ tiền thì người đại diện bên Hongkong có thể giải quyết mọi vấn đề về pháp lý.

Một việc khác là chủ đề di động Quả Xác đời thứ ba.

Đám fan gọi tắt di động Quả Xác đời thứ ba là Quả 3, năm ngoái đồng sự đã xác định là di động cảm ứng hai sim hai sóng, dưới sự lãnh đạo của Lý Tiểu Giai, nghiên cứu và phát triển, sản xuất đều được tiến hành theo từng bước.

Nhưng hiện tại chủ đề còn chưa minh xác, "Quả 1" chủ đề là định nghĩa lại di động kiểu mới, "Quả 2" chủ đề là bạch nguyệt quang và bảo bối, hai thế hệ di động đều được nhiều fan thích, cho nên phòng marketing sau khi thảo luận thì ra kết luận "Quả 3" chủ đề vẫn do chủ tịch Trần tự mình đặt tên.

"Mới tháng bốn, phải qua đầu tháng tám mới đưa di động ra bán, chờ thêm chút nữa đi."

Trần Hán Thăng không đưa ra câu trả lời, bởi vì hắn phải xem hiệu quả của biện pháp giải quyết chiến tranh kia, rồi mới đặt tên chủ đề.

Đương nhiên, lựa chọn đầu tháng tám bán di động mới cũng có nguyên nhân riêng, sau khi ra thành tích thi vào trường cao đẳng thì đám chuẩn sinh viên lấy được thư thông báo trúng tuyển sẽ nài nỉ cha mẹ mua di động.

Hiện tại di động không phải thứ hiếm lạ gì, hồi Trần Hán Thăng mới học đại học, Kim Dương Minh có cái Nokia đã tung tăng khoe khoang khắp nơi, từ khi điện thoại di động Quả Xác ngang nhiên ra đời, giá cả thị trường đều bị kéo xuống thấp, dân chúng bình thường trong lòng đều cảm tạ.

Đặc biệt là Quả Xác còn có sản phẩm khác cung cấp sức ảnh hưởng, Trần Hán Thăng lại là nhà xí nghiệp trong nước trứ danh, tuy Quả Xác không bán cái nhãn 'ôm ấp tình yêu nước', nhưng ngồi vững vị trí hạng ba ở thị trường di động trong nước.

Hạng nhất và hai tự nhiên là Nokia cùng Motorola, nhưng Quả Xác đã thu nhỏ chênh lệch rất nhiều.

'Đưa ra thị trường' và 'Quả 3' là hai việc quan trọng nhất của điện tử Quả Xác hiện nay, về công việc khác thì Trần Hán Thăng không cần tự mình làm hết, chỉ cần mỗi ngày xem báo cáo và nhật ký là được.

Sau khi họp xong, Trần Hán Thăng về văn phòng, Nhiếp Tiểu Vũ ôm xấp tài liệu lại đây ký tên.

Trong toàn bộ công ty, chỉ có Nhiếp Tiểu Vũ biết rõ ngày mai Tiêu Dung Ngư sẽ đi Mỹ, cô ấy thường đi thăm Tiểu Ngư Nhi, hơn nữa đứng ở góc độ phe Trần khuyên nhủ, nhưng vô dụng.

Nhiếp Tiểu Vũ nói:

“Bộ trưởng Trần, chiều mai tôi cũng sẽ đi tiễn Tiểu Ngư Nhi.”

“Đi đi.”

Trần Hán Thăng gật đầu, đại khái ở trong lòng mọi người phỏng chừng Tiểu Ngư Nhi một khoảng thời gian dài đều không về được.

Đợi ký hết tất cả văn kiện, cô thư ký nhỏ đang chuẩn bị rời đi thì Trần Hán Thăng bỗng gọi lại:

“À này, lần này tôi đi nước Mỹ dẫn theo Đàm Anh, không dẫn theo cô, chắc Tiểu Vũ sẽ không có ý kiến gì chứ?”

Trần Hán Thăng hơi lo Nhiếp Tiểu Vũ sẽ thấy khó chịu, dù sao lần này việc tư hắn giao hết cho Đàm Anh hỗ trợ.

Không phải vì cô thư ký nhỏ đã mất tín nhiệm của Trần Hán Thăng, chẳng qua Nhiếp Tiểu Vũ là bạn học với Thẩm Ấu Sở, cũng có quan hệ rất tốt với Tiêu Dung Ngư, có lẽ sau khi cô ấy biết chân tướng sẽ không nhẫn tâm mà tiết lộ bí mật.

Đạo lý này cũng áp dụng với Vương Tử Bác, có lẽ cậu ấy cũng khó mà nhẫn tâm.

Đàm Anh không nhận biết Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, chỉ biết vâng theo lệnh của ông chủ.

“Tôi thì có ý gì đâu.”

Nhiếp Tiểu Vũ đáng yêu chưa từng nghĩ như vậy, nghi hoặc hỏi:

“Nguyên nhân cậu không dẫn theo tôi chẳng lẽ không phải bởi vì trong nhà máy có quá nhiều việc quan trọng, cần tôi ở lại trông chừng giúp à?”

“A … “

Trần Hán Thăng ngây ra ba giây đồng hồ, tiếp đó phi thường khẳng định nói:

"Cô biết thì tốt rồi, nhưng đừng nói cho Đàm Anh, miễn cho người ta thấy khó chịu."

"Tất nhiên là tôi biết nhân tình thế sự chứ."

Nhiếp Tiểu Vũ trong trẻo nói, sau đó nhảy nhót đi ra văn phòng.

"Nếu mọi người đều giống như Tiểu Vũ thì làm ông chủ sẽ thoải mái hơn."

Trần Hán Thăng cảm khái một câu, ngay sau thay biểu cảm nghiêm túc gọi điện kêu Đàm Anh đến văn phòng.

Tại sao phải làm người hai mặt? Bởi vì Nhiếp Tiểu Vũ chẳng những là quan hệ đồng nghiệp mà thân thiết hơn, với Đàm Anh thì chỉ có quan hệ đồng nghiệp.

Đàm Anh vào trong văn phòng lập tức đóng cửa lại, cho nên trừ đương sự ra không ai biết nội dung đối thoại của họ, tóm lại sau nửa tiếng thì Đàm Anh trực tiếp đánh dấu thẻ tan tầm.

Đương nhiên không phải thật sự tan tầm, bộ phận nhân sự không dám trừ lương của Đàm Anh, bởi vì cô cầm giấy phép do ông chủ lớn đặc biệt duyệt cho.

…

Buổi tối sau khi tan ca, Trần Hán Thăng đi chỗ Thẩm Ấu Sở, dạo này Lương Mỹ Quyên luôn ở bên Trần Tử Bội, có lẽ trong lòng bà cho rằng đây là bồi thường, bởi vì sắp thật lâu không được nhìn thấy cháu gái bé bỏng.

"Mẹ."

Trần Hán Thăng tìm một cơ hội hỏi nhỏ Lương thái hậu:

“Chắc mẹ sẽ không nói thật với Thẩm Ấu Sở chứ? Cô ấy có biết chúng ta ngày mai sẽ đi nước Mỹ không?”

“Đương nhiên mẹ không nói rồi.”

Lương Mỹ Quyên lườm con trai, cáu kỉnh đáp lại: “Nếu lỡ như Ấu Sở đi sân bay đưa tiễn thì sao? Đến lúc đó mọi người cùng mất thể diện, mẹ định đến Mỹ mới giải thích với Ấu Sở.”

“Chủ nhiệm Lương có khác, nhìn xa trông rộng khiến người bội phục!”

Trần Hán Thăng nịnh hót xong đi phòng khách, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đang thảo luận bước phát triển tiếp theo của quán trà sữa, trong nôi đặt bên cạnh là Bé Tiểu Ấu Sở đang nằm.

“Con gái tỉnh rồi hả.”

Trần Hán Thăng ngồi xếp bằng bên cái nôi, vui vẻ chơi với Bé Tiểu Ấu Sở.

Ngũ quan của Trần Tử Bội rất đẹp, hoàn toàn là bản sao của mẹ, nhưng cô bé đang trong giai đoạn sổ sữa, nên khuôn mặt mũm mĩm, mắt to tròn, sống mũi cao và miệng nhỏ.

Khi rảnh rỗi Trần Hán Thăng rất thích nhéo con gái, bởi vì cô bé sẽ không khóc quấy. Bé Tiểu Ấu Sở nghe giọng của cha thì đảo tròng mắt hoa đào đen như mực liếc qua, lại tiếp tục nhìn chằm chằm đèn treo trên trần nhà.

Mãi khi bị Trần Hán Thăng nhéo mặt mập mới ngơ ngác nhìn cha, nhưng vẫn rất yên lặng.

“Nếu nhéo nữa sẽ chảy nước miếng đó!”

Tiểu Hồ nhìn không được, không kiềm được mở miệng nhắc nhở.

“Khờ quá đi, chụt!”

Trần Hán Thăng cười tủm tỉm hôn con gái, bất mãn nói với Hồ Lâm Ngữ:

“Đã là năm 7002 rồi mà sao cô còn không sửa được tính cách như cảnh sát Thái Bình Dương hả? Tôi có tìm một công ty thiết kế, định ngày mai xem phong cách thiết kế của căn hộ bên Ngự Đình Viên, cô nhớ qua đó xem chừng.”

Hồ Lâm Ngữ tất nhiên từ chối:

“Tôi không đi!”

“Ố ồ ô.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ biết ngay là cô không chịu, thế là nói với Thẩm Ấu Sở:

“Anh đã ký hợp đồng với công ty thiết kế rồi rồi, nếu Hồ Lâm Ngữ không đi thì ngày mai em qua đó xem đi.”

“Mặt khác … “

Trần Hán Thăng lại nói tiếp: “Chúng ta ở nơi đó có một căn biệt thự đã trang trí xong hồi tháng bảy năm ngoái, em tiện thể kiểm tra đã bay mùi này nọ chưa, giữa năm chuẩn bị dọn vào.”

“Ừ.”

Thẩm Ấu Sở lên tiếng, Trần Hán Thăng từng giải thích động cơ ‘mua nhà cho Tiểu Hồ’, cô cũng rất ủng hộ.

“Thôi được, tôi cũng đi.”

Hồ Lâm Ngữ nhìn thấy việc này đã không thể tránh được, rốt cuộc không kiên nhẫn nói:

“Nói rồi nhé, mọi thứ coi như tôi mượn cậu.”

“Được rồi.”

Trần Hán Thăng cười nham nhở nói:

“Ngày mai tôi kêu tài xế đến đón hai người.”

Thẩm Ấu Sở cho rằng đây chỉ là việc nhà bình thường, Hồ Lâm Ngữ cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng hai người đều đi thì trong nhà chỉ có Đông Nhi và bà nội chăm sóc Bé Tiểu Ấu Sở, nếu Trần Hán Thăng muốn làm gì thì cơ hồ không có gì khó khăn.

Chương 1011: Đổi!

Ăn cơm chiều ở chỗ Thẩm Ấu Sở xong Trần Hán Thăng đưa cha mẹ về đến khu dân cư Thiên Cảnh Sơn, bởi vì Lương Mỹ Quyên còn phải sửa sang hành lý.

Bình thường Trần Hán Thăng cũng nên về ký túc xá đóng gói đồ đạc, nhưng hắn không làm như vậy, trực tiếp đi chung cư ven sông.

Tiêu Hoành Vĩ mở cửa nhíu mày hỏi:

"Cậu tới đây làm cái gì?"

"Cha."

Trần Hán Thăng trước tiên lên tiếng chào hỏi, tiếp đó thành khẩn giải thích:

"Con định đêm nay ngủ cùng Trần Tử Khâm, lần sau gặp lại con gái không biết đã là bao nhiêu năm."

"Cái gì?"

Lão Tiêu muốn từ chối, nhưng trong một chốc không có lý do nào, xét cho cùng Trần Hán Thăng và Trần Tử Khâm là cha và con gái ruột.

Thừa dịp thời gian này, Trần Hán Thăng đã thay dép trực tiếp đi hướng phòng ngủ.

"Sao vậy?"

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Dung Ngư đều đi ra.

Từ khi biết Tiểu Ngư Nhi muốn đi nước Mỹ, buổi tối Lữ Ngọc Thanh đều ngủ cùng con gái.

Tiểu Ngư Nhi không chỉ là mẹ của Trần Tử Khâm, cô cũng là con gái của người khác.

“Trần Hán Thăng nói đêm nay muốn ngủ với em bé.”

Tiêu Hoành Vĩ giao quyền quyết định cho Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư nhìn về hướng Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng thản nhiên đối diện, một lúc sau Tiểu Ngư Nhi nhẹ giọng nói: “Con gái nửa đêm tỉnh phải thay tã, đôi khi sẽ phải pha sữa.”

“Anh thay tả, anh cho con bú!”

Trần Hán Thăng dứt khoát nói.

Tiêu Dung Ngư vẫn không đồng ý.

“Cuối cùng một đêm … “

Trong giọng nói của Trần Hán Thăng kèm theo chút năn nỉ.

“Ài.”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh cùng thở dài. Trần Hán Thăng vốn có thể ngang nhiên ngủ trong phòng ngủ chính, tay trái là Tiểu Ngư Nhi xinh đẹp ngọt ngào, tay phải là Trần Tử Khâm thông minh đáng yêu, một gia đình ấm áp biết bao.

Cố tình hắn muốn quậy, bây giờ ra vẻ tội nghiệp, không ai thèm đồng tình!

“Vậy anh ôm đi đi.”

Cuối cùng, Tiêu Dung Ngư vẫn là đồng ý.

Vẫn câu cũ, Trần Hán Thăng dù gì là cha của Bé Tiểu Ngư Nhi.

Hai vợ chồng Lão Tiêu không ngăn trở, Trần Hán Thăng ôm lấy Trần Tử Khâm ngủ say, đứng trước cửa phòng ngủ dành cho khách chào bọn họ:

“Cha mẹ, con và bé ngủ trước.”

Không ai trả lời, Trần Hán Thăng cũng căn bản không quan tâm.

Đêm nay ‘phe Tiểu Ngư’ cơ hồ đều mất ngủ, Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Dung Ngư nửa đêm nghe tiếng Trần Hán Thăng thay tã cho Trần Tử Khâm.

Dường như Bé Tiểu Ngư Nhi rất vui khi ở cùng cha, mấy lần bị chọc cười lớn, tiếng trẻ con vang vọng trong nhà.

Lữ Ngọc Thanh nghe thấy, không kiềm được nói: “Ngủ đi, Trần Hán Thăng rất biết cách chăm con.”

“Dạ.”

Tiêu Dung Ngư khẽ dạ, nhưng nhắm mắt mà không thấy buồn ngủ, cô nghiêng người nhìn cửa sổ, lại là ánh trăng chiếu sáng.

…

Sáng sớm ngày mười hai tháng bốn, sau khi Trần Hán Thăng thức dậy, lặng lẽ mặc chiếc áo bông màu đỏ cho Trần Tử Khâm.

Bắt đầu từ buổi sáng, người bên chung cư ven sông dần nhiều hơn, chẳng những Lão Trần và Lương Mỹ Quyên đi, còn có Trần Lam, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, giáo sư già Tôn Bích Dư, Nhiếp Tiểu Vũ. Lúc sắp đến giữa trưa, ngay cả Cao Văn và Dịch Na cũng tranh thủ chạy tới.

Mọi người đều biết nguyên nhân Tiêu Dung Ngư rời đi, nhưng lúc này không ai nhắc tới làm gì, mọi người mắt đỏ hoe từ biệt Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng luôn ôm con gái không buông phút nào, dù khi đánh răng cũng một tay ôm Trần Tử Khâm.

Đây là biểu hiện không nỡ bỏ, thật ra nói nghiêm túc thì việc này cũng rất tàn nhẫn với Trần Hán Thăng, vì về sau có lẽ hắn sẽ không được gặp con gái ruột nữa.

Nhưng tất cả điều này đều là hắn tự làm tự chịu, quả nhiên người đáng thương tất nhiên có chỗ đáng hận!

"Tiểu Trần, mày cũng đừng buồn quá, chờ Tiểu Ngư Nhi nguôi giận rồi có lẽ sẽ có cơ hội thay đổi."

Vương Tử Bác cố gắng an ủi bạn thân từ nhỏ.

Vương Tử Bác vốn luôn cho rằng Trần Hán Thăng có biện pháp giải quyết cuộc chiến tranh này, nhưng đợi đến hôm nay vẫn chưa thấy gì, vậy chắc là không có.

Bởi vì buổi chiều Tiêu Dung Ngư sẽ bay đi, chẳng lẽ vài tiếng đồng hồ cuối cùng này có thể lật ngược tình thế được sao?

"Chuyện không xác định thì đừng nói."

Trần Hán Thăng lắc đầu, hỏi một câu: "Hiện tại mấy giờ rồi?"

"11g30."

Vương Tử Bác nhìn di động nói: "Còn mấy tiếng nữa."

"À."

Trần Hán Thăng thuận miệng đáp, bọn họ sẽ đi lúc bốn giờ, nhưng bởi vì là máy bay riêng nên 3g30 đến sân bay cũng được.

Vương Tử Bác cảm giác thằng bạn thân hơi kỳ lạ, dì Lương, dì Lữ, Biên Thi Thi, Trần Lam khóc quá trời mà Trần Hán Thăng bình tĩnh đến lạ.

Trong con mắt đều là bình tĩnh!

Trước kia khi đi học, mỗi khi Trần Hán Thăng có ý đồ xấu gì muốn thực hiện dường như cũng có biểu hiện như vậy.

“Đây là yên tĩnh trước cơn bão sao?”

Vương Tử Bác gãi đầu, nhưng ‘việc lớn’ nào sẽ xảy ra được chứ?

…

Khoảng mười hai giờ trưa, dì Lâm nấu một mâm cơm lớn, dì Lâm cũng chuẩn bị đi theo đến nước Mỹ, có rất nhiều nguyên nhân.

Một là vì Trần Hán Thăng cho tiền lương rất cao.

Hai là gia đình Tiêu Dung Ngư đối xử với bà rất tốt, hai bên đều có tình cảm.

Ba là dì Lâm có con gái làm việc trong chuyển phát nhanh Thâm Thông, sau đó được Trần Hán Thăng ‘đào’ đến điện tử Quả Xác.

Chuyển phát nhanh Thâm Thông tuy rằng cũng là công ty lớn, nhưng điện tử Quả Xác là môi trường có nhiều cơ hội hơi, đãi ngộ phúc lợi cũng tăng một mảng lớn, nhiều lý do tổng hợp lại khiến dì Lâm tay chân lanh lẹ trực tiếp đồng ý.

Mọi người chẳng ai còn tâm trạng gì, vali xếp trong phòng khách, trên bàn ăn tràn ngập buồn bã trước khi ly biệt.

Nhưng không thể làm Bé Tiểu Ngư Nhi đói bụng, cho nên Trần Hán Thăng muỗng nhỏ dành cho em bé từng chút một đút cơm cho con gái.

Trần Tử Khâm hoạt bát mỗi khi ăn hai miếng sẽ dùng ngón tay mập mạp chỉ hướng ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, bác dì cô lớn tiếng kêu ‘a’.

Em bé nhìn thấy nhiều người như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Ăn xong mới qua một giờ chiều, vốn định hai giờ xuất phát đi sân bay, nhưng Trần Hán Thăng bỗng nhận được một chiếc điện thoại, bởi vì trong tay ôm con gái, hắn đơn giản trực tiếp mở loa ngoài.

“Alo, chủ tịch Trần … “

Đối phương vừa mở miệng Nhiếp Tiểu Vũ đã nhận ra, đây là Đàm Anh.

Đàm Anh cung kính nói:

“Chủ tịch còn nhớ khách hàng ở Saudi không? Người ta trước khi đi muốn gặp mặt ngài.”

Bởi vì Trần Hán Thăng đang bàn công việc, trong phòng khách bất giác an tĩnh lại, mọi người đều nghe thấy nội dung đối thoại.

“Saudi có một nhà mua hàng đặt mua di động thế hệ thứ hai của chúng ta.”

Nhiếp Tiểu Vũ biết chuyện này, nhỏ giọng giải thích với mọi người:

“Tổng giá trị hơn bốn tỷ, nhưng bộ trưởng Trần chê cuộc mua bán này quá nhỏ, cho nên luôn để Thôi Chí Phong tiếp đãi, bản thân hắn lười ra mặt.”

Cao Văn và Dịch Na nhìn nhau một cái, hợp đồng hơn bốn tỷ mà không được gặp Trần Hán Thăng.

Dịch Na nhìn Trần Hán Thăng, nếu đổi lại là cô ấy thì không chừng không có dũng khí rời khỏi.

“Hiện tại hả? Tôi không rảnh.”

Trần Hán Thăng từ chối:

“Cô đi nhờ chị Tĩnh đi.”

“Khách hàng khăng khăng muốn gặp chủ tịch.”

Đàm Anh nói: “Bọn họ nói nếu thị trường có hiệu quả tốt thì khi Quả Xác phát hành thế hệ thứ 3 bọn họ sẵn sàng đặt mua số lượng gấp đôi, cũng đồng ý hiệp ước nghiên cứu và phát triển tương quan.”

“Vậy à …”

Trần Hán Thăng do dự một chút, ngước đầu lên nhìn về hướng Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư hiểu ý, nói ngay:

“Anh đi trước đi, đến lúc đó sẽ gặp ở sân bay.”

Tiêu Dung Ngư vừa nói vừa định ôm con gái về, nhưng Trần Hán Thăng nghiêng người né, lắc đầu nói:

“Thời gian anh và con gái ở chung mỗi khi qua một phút là ít đi một phút, anh thà không cần cuộc mua bán này cũng muốn ở cùng con lâu hơn.”

“A … “

Tiểu Ngư Nhi cũng ngây ra một lúc, vậy phải làm sao bây giờ?

Trường hợp cứ như thế cứng ngắc, Trần Hán Thăng ở bên ngoài cứng rắn, trong bụng thì đếm thầm “một, hai, ba …”

Trần Hán Thăng định đếm tới sáu sẽ nói ra kế hoạch của mình, nào ngờ mới đếm tới bốn thì Trần Lam lên tiếng:

“Anh, hay là anh ôm Trần Tử Khâm đi gặp khách hàng đi! Dù sao lát nữa mấy người đều phải đăng ký.”

“Em gái ngoan, không hổ là trưởng công chúa của trẫm!”

Trần Hán Thăng trong lòng cảm động rơi lệ đầy mặt, nếu là hắn nói ra kiến nghị này không chừng sẽ có người cảm thấy không ổn, thậm chí sẽ có suy đoán và hoài nghi.

Trần Lam nói ra vẫn sẽ có người cảm thấy không ổn, nhưng lực cản sẽ nhỏ hơn nhiều.

"Vậy hả?"

Trần Hán Thăng lập tức rơi vào "Trầm tư", đương nhiên chỉ là giả vờ, tiếp đó miễn cưỡng gật đầu nói: "Vậy thì anh ôm đi cùng, cho khách hàng Saudi xem công chúa nhỏ của anh."

"Ôi, con mau buông em bé xuống, lát nữa bé còn phải ngủ trưa."

Nào ngờ người phản đối đầu tiên là mẹ ruột Lương thái hậu.

Lương Mỹ Quyên đâu biết kế hoạch của con trai, bà cũng có ý tốt, ai mà mang theo trẻ con đi nói chuyện làm ăn.

"Chủ tịch Trần, tôi cảm thấy mang theo em bé càng tốt."

Đàm Anh luôn không cúp máy lúc này cũng ra tiếng nói: "Nước ngoài khác với chúng ta, đa số đặt gia đình lên hàng đầu, nếu ngài mang theo con gái lại đây thì càng giống cuộc gặp mặt tư nhân giữa bạn bè với nhau, không chừng có thể xúc tiến quan hệ của hai bên."

Lúc này bày ra khả năng linh hoạt của Đàm Anh, bởi vì Lương thái hậu chen ngang, xem như biến cố nhỏ ngoài kế hoạch.

Nhưng nói đi phải nói lại, thế giới mỗi phút giây đều là phát sinh biến động, nếu không thì sao có câu 'người tính không bằng trời tính', nó thử thách năng lực tùy cơ ứng biến.

Năng lực này của Trần Hán Thăng là mười điểm, hắn từng nhiều lần ở bờ vực lật xe, kết quả dựa vào cái khó ló cái khôn,

cuối cùng xảo diệu biến nguy thành an.

“Tôi chỉ muốn ở chung với con gái lâu một chút, sao mấy người cứ cố ý làm khó dễ!”

Trần Hán Thăng bày ra ‘kỹ năng diễn xuất đạt giải thưởng’, trên mặt lộ ba phần tức giận, ba phần tình sâu, bốn phần uất ức, bất bình nói:

“Tôi nói cho mấy người biết, lên máy bay rồi con gái vẫn là của tôi, mấy người đừng hòng cướp đi!”

Trần Hán Thăng nói xong, ôm Trần Tử Khâm rời khỏi, để lại đám người hai mặt nhìn nhau.

Qua cả buổi, Lương Mỹ Quyên thì thào:

“Ai làm khó dễ chứ, thằng nhóc này.”

Lão Trần không lên tiếng, ông cảm thấy cảm xúc của con trai hơi quá kích.

.....

Trần Hán Thăng thành công đi ra ngoài, kích động đến mức hít thở dồn dập, tuy chỉ là bước đầu tiên nhưng cũng là bước then chốt nhất.

Bé Tiểu Ngư Nhi còn không biết phát sinh chuyện gì, nhưng bé thích nhất xuống lầu chơi đùa, vui vẻ lắc mông nhỏ trong ngực cha.

“Con gái.”

Trần Hán Thăng nhéo mặt của con gái cả:

“Bắt đầu từ ngày mai sẽ có mẹ khác chăm sóc cho con, cô ấy cũng đẹp như mẹ vậy, nhưng tính cách dịu dàng hơn nhiều, lòng dạ cũng siêu lương thiện, chắc chắn sẽ chăm sóc con thật tốt, giống như Tiểu Ngư Nhi cuối cùng sẽ chấp nhận em gái …”

“A!”

Trần Tử Khâm nghe không hiểu những lời này, chỉ hướng thang máy đến lầu một, thúc giục cha mau đi ra ngoài.

“Cha yêu con, nhưng hai chị em phải lớn lên cùng nhau!”

Trần Hán Thăng không chút do dự, dứt khoát bước ra chung cư, bên ngoài là ánh nắng xuân rực rỡ mà tốt đẹp.

.....

“Chủ tịch Trần.”

Đàm Anh đã chờ ở dưới lầu, còn có hai chiếc xe MPV của điện tử Quả Xác.

“Để lại đây một chiếc, chốc nữa bọn họ cũng cần đi sân bay.”

Trần Hán Thăng một bên lên xe, một bên dặn:

“Bây giờ đi nhà bên hồ Bạch Mã.”

“Biết!”

Tài xế là người trung niên mà Trần Hán Thăng tín nhiệm nhất, trừ lái xe vững vàng ra, ông ấy còn có gia đình cần nuôi sống.

Trần Tử Khâm mới rồi còn hào hứng, nhưng ở trên xe rung một lúc thì dần buồn ngủ, thiếp ngủ trong ngực của cha.

Đến dưới cổng nhà ở hồ Bạch Mã, Trần Hán Thăng liên hệ với Thẩm Ấu Sở trước, xác định cô và Hồ Lâm Ngữ đều đang ở Ngự đình viên Kim Lăng thì mới ôm Trần Tử Khâm đi lên.

Trong nhà chỉ có bà và Đông Nhi, bà đang ngủ trưa, Đông Nhi đã trở thành trợ lý tổng giám đốc quán trà sữa vẫn chưa chính thức nhậm chức, đang nghiêm túc quen thuộc danh sách.

Trần Hán Thăng mở cửa tiến vào, Đông Nhi giật mình nhìn Trần Tử Khâm, lắp bắp hỏi: "Đây là … đây là … "

"Đây là con gái cả của tôi."

Trần Hán Thăng không có che giấu, nhỏ giọng hỏi: "Tử Bội đâu?"

"Bé mới tỉnh, đang nằm trên giường."

Đông Nhi nhìn thoáng qua Bé Tiểu Ngư Nhi, đây là 'Trần Tử Khâm' trong truyền thuyết sao.

"Tốt!"

Trần Hán Thăng nhẹ gật đầu, trực tiếp đi hướng phòng ngủ, Đông Nhi tất nhiên không ngăn hắn được, chỉ có thể theo ở phía sau cùng nhau đi vào.

Trần Tử Bội đang yên lặng mút đầu ngón tay, nhìn thấy chị gái ở trong ngực cha, tròng mắt đen như mực rõ ràng lóe sáng.

Trần Hán Thăng đặt Trần Tử Khâm trên giường, đại khái bởi vì nơi này cũng có mùi sữa thơm nên Bé Tiểu Ngư Nhi chỉ đá đạp chân ngắn, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

"Cưng quá đi."

Đông Nhi không kiềm được nói, trong mắt sáng lấp lánh.

"Thấy hai đứa giống nhau không?"

Tuy Trần Hán Thăng sốt ruột nhưng trên mặt vẫn bình thản, ung dung bắt chuyện với Đông Nhi.

"Em bé sổ sữa nhìn sơ đều giống nhau."

Đông Nhi thành thật nói.

"Ôi chà!"

Trần Hán Thăng cười nói:

“Chiếc áo bông mùa xuân của Trần Tử Bội đâu? Cô đi lấy cho tôi, mặc vào rồi hai đứa càng giống hơn.”

Đông Nhi rất nhanh liền tìm ra bộ đồ đó, Trần Hán Thăng giúp Trần Tử Bội mặc vào, hai chị em nằm chung với nhau, nếu không nhìn mặt thì thật sự là giống y như đúc.

“Đông Nhi.”

Trần Hán Thăng nhìn chăm chú hai con gái, ôn hòa nói: “Đứng ở góc độ một người cha, tôi hy vọng hai đứa có thể hài hòa ở chung, cô có thể hiểu không?”

“Em …”

Đông Nhi tạm dừng một lúc, không biết nên trả lời như thế nào, dù sao cô ấy cảm thấy hai em bé là vô tội, nhưng vô dụng.

“Cô không cần đứng về phía tôi, chỉ cần thông cảm là được.”

Trần Hán Thăng nói một câu đầy ẩn ý, sau đó sai khiến Đông Nhi đi siêu thị ở bên ngoài khu dân cư mua bó hoa tươi giúp mình.

Tuy Đông Nhi không biết dụng ý nhưng vẫn nghe lời xuống lầu.

Hai phút sau, Trần Hán Thăng cũng xuống lầu, trong ngực vẫn ôm một em bé, vẫn là áo bông nhỏ màu đỏ, dường như không khác gì lúc lên lầu.

“Đi sân bay!”

Trần Hán Thăng lên xe, thản nhiên nói với tài xế.

Trên đường cao tốc đi sân bay, Đàm Anh vô tình nhìn thoáng qua, vừa lúc đối diện cặp mắt hoa đào xinh đẹp.

Chương 1012: Vượt qua vực sâu là tương lai!

Em bé có mắt hoa đào tức là không phải chị gái Trần Tử Khâm, mà là em gái Trần Tử Bội.

Tức là, Trần Hán Thăng đổi con!

Người phát hiện chuyện này sớm nhất kỳ thực là Đông Nhi, cô ấy nghe sai khiến của Trần Hán Thăng xuống lầu mua hoa, kết quả mua hoa về nhưng không thấy người đâu.

"Anh Tiểu Trần!"

Đông Nhi trực tiếp gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng:

"Sao anh không ở nhà? Anh đã ôm Tử Bội đi phải không?"

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng đang ở trên xe bình tĩnh nói:

"Anh ôm Tử Bội xuống lầu phơi nắng, Tử Khâm ngủ nên không đánh thức con bé."

"À."

Đông Nhi không có hoài nghi, một là vì giải thích này hợp lý, không thể vì phơi nắng mà cố ý đánh thức em bé đang ngủ. Thứ hai là dù Đông Nhi nghĩ nát óc cũng tuyệt đối không nghĩ ra kế hoạch của Trần Hán Thăng.

Vậy nên Đông Nhi tốt bụng nhắc nhở một câu:

"Anh cố gắng nhanh chóng đổi lại nhé, vì chạng vạng chị Ấu Sở và chị Lâm Ngữ sẽ về nhà."

"Biết rồi."

Trước khi cúp máy Trần Hán Thăng cố ý nói:

“Hoa kêu cô mua nhớ cắm vào bình đưa cho Thẩm Ấu Sở.”

“Vâng!”

Đông Nhi cười đồng ý, cô ấy cho rằng đây là anh Tiểu Trần muốn bày tỏ tình yêu với chị Ấu Sở, cô ấy đương nhiên không biết kỳ thực là để xin lỗi.

“Vất vả Đông Nhi.”

Trần Hán Thăng cúp máy, nhìn cây cối trên đường cao tốc không ngừng thụt lùi, lặng yên.

Bên Kiến Nghiệp chắc chắn sẽ bị lộ trước, nhưng lúc ấy máy bay đã cất cánh.

Đàm Anh đang chơi với Trần Tử Bội, lần đầu cô ấy gặp con gái nhỏ của ông chủ, không ngờ ngơ ngác đáng yêu như vậy.

Đàm Anh sờ khuôn mặt mập của Trần Tử Bội, bé con không biết tránh né, chỉ chớp chớp mắt nhìn cô ấy chằm chằm.

“Đàm Anh, trước đến giờ chưa đề cập chuyện này với cô.”

Trần Hán Thăng đột nhiên hỏi:

“Cô có cảm thấy tôi sai nhiều không?”

Đàm Anh ngây ra một lúc, lập tức chuyển động tư duy theo kịp tiết tấu của ông chủ lớn.

Đàm Anh là người biết tất cả kế hoạch, Trần Hán Thăng luôn vâng theo tín điều “Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người”, nên từ lúc bắt đầu lên ý tưởng đến kết quả về sau hắn gần như không giấu giếm cấp dưới này.

Nhưng câu hỏi này rất khó trả lời, nói câu công bằng thì chắc chắn ông chủ lớn có lỗi, chính hắn cũng biết, nên mới hỏi

“tôi sai nhiều không”, chứ không hỏi “tôi làm vậy có sai không”.

Nhưng sao Đàm Anh có thể trực tiếp vạch ra, đổi lại là Nhiếp Tiểu Vũ thì nói được, nhưng Đàm Anh biết chính mình không thể làm như vậy.

“Tôi từng đọc một câu rằng, khi bạn nhìn chăm chú vực sâu thì vực sâu cũng đang nhìn bạn.”

Đàm Anh suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Cho nên chúng ta càng là rối rắm về vực sâu thì càng dễ bị nó cuốn lấy, chẳng bằng cứ nhẹ nhàng ra trận y theo kế hoạch, nhanh chóng bước qua vực sâu này, có lẽ đằng trước là tương lai mình mong đợi.”

Đàm Anh nói chuyện rất có trình độ, thoạt nhìn cô ấy không trả lời trực tiếp nhưng đã biểu đạt rõ ý tứ.

Vực sâu tương đương với đổi con, nếu ông chủ lớn cứ rối rắm ảnh hưởng gây ra từ việc đổi con rất có thể rơi vào lo đầu không lo đuôi được, cách tốt nhất là cố gắng nhanh chóng giải quyết chuyện này, có lẽ về sau sẽ vẹn cả đôi đường.

Trong quá trình này, tài xế giống như một pho tượng đá, ngay cả hô hấp đều cố gắng thở thật nhẹ.

“Ôi chà.”

Trần Hán Thăng nghe câu trả lời, cười nói:

“Câu này của chủ quản Đàm có phải tổng kết thành công nói suông lầm quốc, làm thật hưng bang?”

Đàm Anh hiện tại là P6 của Quả Xác, phó chủ quản của ban giám đốc, nên Trần Hán Thăng mới gọi cô ấy là ‘chủ quản Đàm’.

“Không không.”

Đàm Anh nhanh chóng khoát tay, vừa rồi cô ấy cũng sợ vã mồ hôi lạnh, làm thư ký riêng thật khó, đặc biệt là đối diện ông chủ lớn vui buồn thất thường như Trần Hán Thăng.

Một lúc sau, Trần Hán Thăng lại nói chuyện, chẳng qua là sắp xếp công việc:

"Tháng bảy này cô hãy đi phòng Sản xuất hỗ trợ, tháng mười một lại đi giúp bên Hoàng Lập Khiêm."

Đàm Anh chiêm nghiệm kỹ, ngước đầu lên nghiêm túc cảm tạ: "Cảm ơn chủ tịch Trần."

Di động Quả Xác thế hệ thứ ba sẽ bán vào tháng tám, cho Đàm Anh đi phòng Sản xuất hỗ trợ vào tháng bảy là để kiếm kinh nghiệm.

Có kinh nghiệm rồi mới được thăng chức.

Tháng mười một đi chỗ Hoàng Lập Khiêm là vì CTY TNHH kỹ thuật internet điện tử Quả Xác sắp đưa ra thị trường, vào lúc này đi 'giúp đỡ' chẳng những có kinh nghiệm, còn có cổ phần gốc hấp dẫn.

Tuy Trần Hán Thăng là ông chủ vui buồn thất thường, nhưng vẫn có rất nhiều cấp dưới bội phục hắn, bởi vì ông chủ này cực kỳ rộng rãi.

"Bên nước Mỹ đã sắp xếp xong chưa?"

Nhìn đường nét sân bay Lộc Khẩu càng lúc càng gần, Trần Hán Thăng lại hỏi vấn đề cuối cùng.

Đàm Anh điềm tĩnh trả lời:

"Đã sắp xếp nhà cửa đầy đủ, hồi đầu tháng tôi có đi kiểm tra rồi."

"Tốt!"

Trần Hán Thăng lấy sổ hộ khẩu của Trần Tử Bội ra khỏi túi, đưa qua: "Bảo quản cẩn thận, tất cả tư liệu đều phải bảo quản kỹ, không có chỉ thị của tôi thì không được cho bất cứ ai!"

Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đều có sổ hộ khẩu, với người bình thường thì chuyện này không dễ, nhưng với "Trần Quả Xác Kiến Nghiệp" thì nhập hộ khẩu Kiến Nghiệp đâu khó gì.

Có sổ hộ khẩu mới được đi máy bay.

"Biết!"

Đàm Anh biết hộ khẩu vốn cũng là khâu quan trọng của kế hoạch, nghiêm túc nhận lấy.

…

Khoảng ba giờ thì Trần Hán Thăng đến sân bay, nhưng không nói cho Tiêu Dung Ngư, nên khi đám người ôm từ biệt nhau ở sảnh lớn cửa đi thì cũng tiện thể chờ Trần Hán Thăng.

Lúc từ biệt tự nhiên tràn ngập nước mắt và lưu luyến, hai mẹ con Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Dung Ngư ôm chặt nhau. Lão Tiêu ở bên cạnh lặng lẽ lau nước mắt. Biên Thi Thi vùi vào ngực Vương Tử Bác nức nở, giáo sư Tôn vành mắt ửng đỏ.

Chỉ có Lương thái hậu một bên lau nước mắt một bên nhìn quanh:

"Thằng kia đâu? Máy bay không chờ ngươi."

"Bác … bác cả."

Trần Lam vừa khóc vừa đính chính sai lầm của Lương thái hậu:

"Máy bay tư nhân sẽ chờ người, con có tra baidu."

"Được rồi."

Lão Trần kéo cháu gái sang một bên, con bé này đôi khi thật nhàm chán.

Không lâu sau, Đàm Anh và Uông Minh Xuân cùng xuất hiện.

Đàm Anh lễ phép nói:

"Chủ nhiệm Lương, chủ nhiệm Tiêu, sắp tới giờ rồi."

Lương Mỹ Quyên hỏi:

"Trần Hán Thăng đâu?"

"Chủ tịch Trần đã lên máy bay."

Đàm Anh giải thích: "Bởi vì có một số thủ tục cần xử lý, cho nên chủ tịch đi vào trước."

Đây là kế hoạch Trần Hán Thăng sớm đặt ra, hắn sẽ không cùng mọi người từ biệt, tránh cho bị phát hiện trước lúc đăng ký.

"Vậy … vậy …"

Lữ Ngọc Thanh còn muốn gặp Bé Tiểu Ngư Nhi, ngơ ngẩn hỏi:

"Tôi còn có thể đi vào xem không?"

"Ngại quá, dì."

Uông Minh Xuân mặc đồng phục tiếp viên hàng không từ chối khéo:

"Người nhà đưa tiễn không có quyền hạn này."

"Không sao đâu mẹ."

Tiêu Dung Ngư quay đầu an ủi: "Đợi mẹ nghỉ ngơi khỏe rồi tùy thời đều có thể đi nước Mỹ."

Mí mắt Đàm Anh và Uông Minh Xuân rung rung, bọn họ một bên nói chuyện, một bên chủ động giúp đỡ lấy hành lý,

tiếp đó ở đằng trước dẫn đường đi hướng cửa kiểm tra VIP.

Ở đây lại trình diễn màn từ biệt rơi lệ, trong sự chúc phúc của đám người rưng rưng nước mắt, Tiêu Dung Ngư dứt khoát bước lên con đường ‘sinh hoạt mới’.

Chương 1013: Đánh cờ tâm lý rung động mạnh

Tuy năm ngoái Trần Hán Thăng đã mua máy bay tư nhân, nhưng đây là lần đầu Tiểu Ngư Nhi và Lương thái hậu bước lên.

Đặc biệt là Lương Mỹ Quyên, lần đầu bà ngồi máy bay, bởi vì bình thường bà chỉ qua lại giữa 'Cảng Thành – Kiến Nghiệp', đi xe hơi tiện hơn.

Nhưng máy bay tư nhân đúng là khác, dù là cửa kiểm tra VIP cũng rất cao sang, chẳng những có nhân viên phục vụ máy bay xách vali giúp, Uông Minh Xuân còn cố ý nói:

"Dì, giám đốc Tiêu, làm phiền hai người đưa giấy tờ cá nhân cho con, con đăng ký giúp mọi người, như vậy nhanh hơn."

Đối với người bình thường thì tiếp viên hàng không mặc đồng phục màu trắng xanh tương đương với tiếp tân của khách sạn.

Vào khách sạn, tiếp tân đòi đăng ký giấy căn cước là thủ tục rất bình thường.

Nên lúc Uông Minh Xuân đòi lấy giấy tờ thì mọi người đều đưa qua.

"Đây là của tôi."

Tiêu Dung Ngư đưa passport của mình, lại hỏi:

"Còn có một em bé hơn sáu tháng tuổi, nhưng bé đã lên máy bay, các người có lấy không?"

“Lấy chứ.”

Uông Minh Xuân khẳng định gật đầu: “Bởi vì còn phải bổ sung thủ tục.”

“Được rồi.”

Tiêu Dung Ngư lại đưa giấy tờ của Trần Tử Khâm qua.

Nhìn thấy quyển sổ này, mắt Đàm Anh lóe tia sáng.

Giải quyết xong thủ tục tương quan, Uông Minh Xuân không trả lại tư liệu cá nhân của những người này, dịu dàng giải thích:

“Các vị hành khách kính mến, tôi đề nghị tạm thời để tôi bảo quản những giấy tờ này, bởi vì đến Mỹ hay ngừng giữa đường thì máy bay tư nhân có rất nhiều thủ tục cần đăng ký, đợi khi ra sân bay tôi sẽ trả lại đầy đủ cho được không?”

Tiêu Dung Ngư hơi do dự:

“Vậy à.”

“Giấy tờ của chúng tôi cũng đưa rồi.”

Đàm Anh ở bên cạnh nói:

“Cô Uông là tiếp viên trưởng của chuyến bay, cô ấy và chúng ta cùng nhau đi nước Mỹ, không cần lo lắng.”

“Vậy làm phiền cô.”

Cuối cùng Tiêu Dung Ngư vẫn là đồng ý, bởi vì đồng phục tiếp viên hàng không của Uông Minh Xuân rất dễ lấy niềm tin, thứ hai là khuyên bảo của Đàm Anh cũng rất có hiệu quả.

Thứ ba là Tiểu Ngư Nhi hoàn toàn không hay biết gì, nên chẳng hề phòng bị.

Rõ ràng, những tư liệu thân phận này cuối cùng đều sẽ rơi vào tay Đàm Anh, đây cũng là một phần của kế hoạch.

Nếu dùng một câu trong phim Đội bóng thiếu lâm để hình dung thì là: giấy phép, ban tổ chức, trọng tài, cầu thủ đều là người của tôi, mấy người lấy cái gì đấu với tôi?

Trưởng hàng không, tiếp viên hàng không, cơ trưởng, trợ lý, ngay cả máy bay đều là của Trần Hán Thăng, hắn đã từng bước sắp xếp thúc đẩy tất cả kế hoạch.

.....

Cửa kiểm tra cách sân bay không xa, bước lên cầu thang lên máy bay, sự xa hoa của Gulfstream G550 bày ra trước mặt Tiêu Dung Ngư, Lương Mỹ Quyên và dì Lâm.

"Đây là máy bay hai chục triệu sao?"

Lương Mỹ Quyên quan sát xung quanh, có phòng bếp, buồng vệ sinh, quầy bar đủ hết, mé trong cùng còn có một phòng nghỉ.

"Bao nhiêu tiền?"

Uông Minh Xuân tưởng đâu mình nghe lầm, rõ ràng là hai trăm triệu mà sao biến thành hai chục triệu.

"Thì hai chục triệu."

Lương thái hậu nói: "Trần Hán Thăng nói cho tôi, cô không biết sao?"

"Đúng rồi, hai chục triệu, tôi mới nhớ ra."

Uông Minh Xuân cười nói, đây là mẹ của chủ tịch Trần, bà nói bao nhiêu tiền đó là bao nhiêu tiền, nói 2000 tệ cũng được.

Nhưng Tiêu Dung Ngư biết rõ hai chục triệu còn không đủ mua cái động cơ, Tiểu Trần sợ bị mắng nên cố ý nói giá thấp.

Tiểu Ngư Nhi cũng không có vạch trần, ngước đầu lên tìm kiếm bóng dáng của Bé Tiểu Ngư Nhi, rất nhanh thấy em bé trong ngực Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng ngồi bên mép giường phòng nghỉ, đối diện với Tiêu Dung Ngư.

Nhưng ‘Bé Tiểu Ngư Nhi’ mặc áo bông nhỏ màu đỏ đưa lưng về phía ngoài, đưa mặt về hướng cha.

Trần Hán Thăng ôm con gái, nói vài lời với con, ánh mắt bình thản nhìn thẳng Tiêu Dung Ngư.

Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung, ánh mắt của Trần Hán Thăng rất có tính xâm lược, Tiêu Dung Ngư rất nhanh di chuyển tầm mắt, thầm nghĩ Tiểu Trần giống hệt lúc ở nhà, không nỡ rời xa con gái một giây nào.

“Nếu sớm biết như vậy thì ngày xưa cần gì như thế.”

Tiêu Dung Ngư thở dài thườn thượt, con người quả nhiên phải sắp mất đi mới học được quý trọng.

Tiêu Dung Ngư không giành con gái với Trần Hán Thăng, đại khái đây là mười mấy tiếng cuối cùng hai cha con ở cùng nhau.

Nhưng có một câu nên nói thế nào nhỉ, lúc càng sắp thành công thì “Cản trở” đều là người mình, Tiêu Dung Ngư không đi giành em bé, Lương Mỹ Quyên thì từng bước một đi qua, trong miệng còn nói:

“Tử Khâm, qua đây bà nội ôm một cái.”

“Mợ nó!”

Trần Hán Thăng sợ vã mồ hôi lạnh, tim đập muốn nổ lồng ngực.

Trần Hán Thăng mở cửa phòng nghỉ, thậm chí cố ý đối diện Tiêu Dung Ngư là vì khiến hết thảy thoạt trông đều rất bình thường.

Một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, nếu ngay lúc đó là đóng cửa không chừng Tiêu Dung Ngư sẽ sản sinh hoài nghi.

Không ngờ rằng phút trước khi cất cánh bị Lương thái hậu "Quấy rối".

Nếu để Lương Mỹ Quyên thấy hình dáng của em bé, với sự khôn ngoan của bà nhất định sẽ không kiềm được kêu ra tiếng, Tiêu Dung Ngư tất nhiên sẽ lại đây xem xét, vậy mọi thứ trước đó sẽ tan tành.

Nhưng nếu trực tiếp mở miệng ngăn cản thì quá đột ngột.

Cho nên, hiện tại cần một sự kiện để dịu đi, năng lực ứng biến của Trần Hán Thăng lúc này lại được phát huy.

"Mẹ!"

Trần Hán Thăng cau mày, khó chịu nhìn dưới đất:

"Lòng bàn chân của mẹ bẩn thế, thảm mấy trăm nghìn bị đạp dơ rồi."

"Vậy sao?"

Lương Mỹ Quyên sửng sốt, quả nhiên phát hiện dấu giày của mình hơi rõ ràng.

"Ngại quá, tôi quên mất."

Uông Minh Xuân nhanh chóng cầm một đôi dép lại đây, cúi người thay dép giúp Lương Mỹ Quyên.

Trần Hán Thăng thầm xin lỗi: "Xin lỗi mẹ, về sau con sẽ dập đầu nhận sai với mẹ."

Thật ra đừng nói thảm giá mấy trăm nghìn, dù là máy bay giá hai trăm triệu này, nếu Lương thái hậu xem không vừa mắt, Trần Hán Thăng sẽ đập bỏ ngay.

Nhưng trong tình huống hiện tại, Trần Hán Thăng 'soi mói' rất tốt, bởi vì có chuyện này làm cơ hội, tiếp theo 'nổi quạu'

mới hợp lý.

“Mẹ! Mẹ đi xem TV đi, đói khát gì cứ lên tiếng, đừng qua đây quấy rầy giờ phút cuối cùng của con và con gái.”

Trần Hán Thăng chỉ huy Đàm Anh:

“Tiểu Đàm, cô đóng cửa phòng nghỉ chặn hết mấy người không liên quan đi!”

“Vâng!”

Đàm Anh nhanh chóng đi qua, đóng cửa phòng nghỉ, cũng chặn tầm mắt ở bên ngoài.

Toàn bộ quá trình khớp với nhau vô cùng thuận lợi, mỗi một cái động tác đều phù hợp tính cách nhân vật, nên Lương Mỹ Quyên chỉ mắng một câu:

“Thật sự xem mình là vua!”

Tiêu Dung Ngư thì căn bản không suy nghĩ nhiều.

Nếu dùng trò chơi vượt ải để so sánh thì lần này thuận lợi quan cửa, vạch tiến độ từ 70% trực tiếp kéo đến 80%.

Không lâu sau, khi Uông Minh Xuân tuyên bố “Máy bay còn có năm phút sẽ cất cánh”, vạch tiến độ từ 80% kéo đến 90%.

Còn có 10% là thời gian trên máy bay, nhưng chỉ cần máy bay cất cánh là Trần Hán Thăng gần như thành công.

Lúc này, Trần Hán Thăng lấy điện thoại ra nhắn tin cho Trần Triệu Quân, hắn định nói hết sự thật cho cha, cũng muốn Lão Trần giúp đỡ.

Tính cách của Trần Triệu Quân hiền hòa mà trí tuệ, nếu nói sớm chắc chắn Lão Trần sẽ không đồng ý, nếu “Tiền trảm hậu tấu” thì Trần Triệu Quân đành cứng rắn đồng ý.

“Cha.”

Trần Hán Thăng lách cách gửi tin nhắn: “Khi cha nhìn thấy tin nhắn này thì con đã lên trời …”

Chương 1014: Cha, con lại gây họa rồi, cha phải giúp con!

“Phi phi phi! Lên trời gì chứ!”

Trần Hán Thăng phát hiện mình gõ sai, phi vài tiếng, dòng chữ đổi thành: “Cha, khi cha nhìn thấy tin nhắn này thì máy bay đã cất cánh …”

Đây là một đoạn tin nhắn khá dài, nhưng tốc độ đánh chữ của Trần Hán Thăng luôn rất nhanh, rốt cuộc máy bay chậm rãi trượt bánh thì hắn cũng nhấn nút gửi, tiếp đó nhanh chóng tắt máy cài dây an toàn.

Mười bốn tiếng tiếp theo, dù ở Kiến Nghiệp nhấc lên sóng lớn cỡ nào Trần Hán Thăng đều sẽ không biết.

“Chiến tranh trong nước cứ giao cho ông nội và chị gái.”

Trần Hán Thăng hôn con gái nhỏ:

“Chiến tranh ở nước ngoài thì hai cha con mình giải quyết, cố lên!”

Trần Tử Bội lần đầu tiên ngồi máy bay, nhưng biểu cảm không sợ chút nào, dù lúc cất cánh ngã ngửa ra sau nhưng cô bé chỉ yên lặng nằm trong ngực cha, không gào không khóc, nhìn chằm chằm vật kiến trúc càng lúc càng nhỏ ở ngoài cửa sổ.

Mười lăm phút sau, khi máy bay bình ổn trượt đi thì Trần Hán Thăng hoàn toàn thở phào một hơi.

Khi bay trên trời rồi, vạch thành công vượt ải lại dâng cao.

.....

Cùng lúc đó, Trần Triệu Quân mới từ sân bay tiễn người trở về, đang ngồi trong chiếc Buick của Vương Tử Bác.

Dưới tình huống bình thường, Trần Triệu Quân vốn nên ngồi cùng xe với vợ chồng Lão Tiêu, nhưng Tiêu Dung Ngư đi nước ngoài vì Trần Hán Thăng, hiện tại Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đang rất tức giận và khó chịu, nên tốt nhất là hai bên tự bình tĩnh lại.

Tiếc rằng đôi khi đời không như ta muốn.

Ting!

Trần Triệu Quân đột nhiên nhận được một tin nhắn, ông trước tiên theo thói quen nhìn người gửi tin, không ngờ là Trần Hán Thăng.

Lão Trần có chút kỳ lạ, bởi vì Trần Hán Thăng rất ít nhắn tin với ông, hai cha con thường gọi điện thoại hơn, đặc biệt là số chữ tin nhắn hơi nhiều, hai câu mở đầu là như vầy:

Cha, khi cha nhìn thấy tin nhắn này thì máy bay đã cất cánh, con có một bí mật muốn nói cho cha.

Nhưng trước khi thẳng thắn, con muốn biện giải một câu cho sự bất lực của mình, nếu mà phương pháp khác hữu dụng thì con cũng sẽ không làm như vậy …

Trần Triệu Quân đọc đến đây thì nuốt nước miếng cái ực, con trai của mình thì mình biết rõ nết của nó nhất, Trần Hán Thăng mà nói như vậy thì có thể dự kiến tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Quả nhiên, nội dung tin nhắn tiếp theo khiến Lão Trần thấy rộng biết nhiều đều có chút tinh thần hoảng hốt.

Trần Hán Thăng:

… con đổi vị trí của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, thật ra con mang đi nước Mỹ là Trần Tử Bội, ở lại Kiến Nghiệp là Trần Tử Khâm.

Trần Tử Khâm đang ở trong nhà của Thẩm Ấu Sở, chốc nữa cha hãy đi tìm con bé.

Nguyên nhân con làm như vậy, thứ nhất là không muốn khiến Tiêu Dung Ngư mang theo Trần Tử Khâm rời đi, vĩnh viễn không được gặp con gái, con tuyệt đối không chấp nhận.

Thứ hai là muốn giải quyết mâu thuẫn lớn vắt ngang giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

Con biết mình không có tư cách này, nhưng em bé có tư cách đó. Cha là người rất có trí tuệ, chắc cũng nhìn ra thâm ý ẩn sau việc đổi con.

Khi đọc đến đây chắc chắn cha tức giận lắm, nhưng việc thì con đã làm rồi, dù cha giận cũng vô dụng.

Mặt khác còn muốn nói cho cha biết, Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Khâm, Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Bội, giấy tờ thân phận của bọn nó hoặc là bị lừa, hoặc là bị lấy, tóm lại toàn bộ đều nằm trong tay con.

Cho nên bây giờ cha có hai con đường, lựa chọn không giúp con, nhưng con vẫn sẽ kiên định chấp hành không thay đổi.

Lựa chọn giúp con thì chẳng những Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Khâm sẽ về nước, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai cha sẽ trông thấy cảnh Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ấu Sở chơi đùa với nhau, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai cha sẽ trông thấy cảnh Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở cùng ngồi chung một bàn cơm.

Con đã nói xong rồi, xin cha hãy nghĩ kỹ hẵng làm.

Con trai bất hiếu Trần anh tuấn kính gửi.

…

“Thằng khốn này!”

Trần Triệu Quân đọc tin nhắn xong bỗng đấm mạnh ghế.

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi ngồi ở ghế lái phụ giật nảy mình, chuyện gì có thể khiến chú Trần bình thường hiền hòa lại tức giận như thế?

“Chú Trần.”

Vương Tử Bác lập tức hỏi:

“Sao vậy chú?”

“Phù.”

Trần Triệu Quân hít sâu mấy lần, tiếp đó cố gắng hết sức bình tĩnh nói: “Không có việc gì, Tử Bác, con lái tới nhà Thẩm Ấu Sở đi.”

Lão Trần nói xong lại cúi đầu nhìn màn hình di động, ông muốn đọc lại lần nữa, có lẽ ông chỉ là nhìn lầm?

Vương Tử Bác gãi đầu, chẳng lẽ bên Thẩm Ấu Sở xảy ra chuyện gì? Nhưng trông không giống lắm.

Lúc này Thi Thi thông minh lén làm động tác tay, biểu thị chú Trần đọc tin nhắn xong mới đột nhiên tức giận.

“Tin nhắn?”

Vương Tử Bác thầm nghĩ tên khốn kiếp nào gửi tin nhắn chọc tức chú Trần như thế?

Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng làm bạn chơi từ nhỏ đã bao nhiêu năm, hai người thường ăn cơm, ngủ lại nhà của đối

phương, đối với Vương Tử Bác thì Trần Triệu Quân thậm chí có quan hệ thân thiết còn hơn chú bác trong nhà mình.

Chủ nhiệm Trần ngâm mình trong thể chế nhiều năm như vậy, năng lực khống chế rất tốt, cho dù trong lòng có sóng lớn ngập trời, nhưng cảm xúc dần ổn định.

Về tin nhắn này, đừng nhìn Trần Hán Thăng đánh nhiều chữ như vậy, dùng từ dõng dạc, thật ra tổng kết chỉ có một câu:

Cha, con lại gây họa, cha hãy giúp con!

Trần Triệu Quân đã quen việc này, dù sao Trần Hán Thăng từ nhỏ đến lớn luôn gây họa, lúc hắn bị giữ lại ở Hàn Quốc, cũng là Lão Trần trụ cột gia đình ra mặt dàn xếp mọi thứ trong nhà.

Nhưng lần này khó khăn thật sự là quá lớn.

Trần Triệu Quân nhắm mắt lại, hơi mệt mỏi ngửa đầu ra lưng ghế, ông hơi rối loạn, cần chải vuốt suy nghĩ.

Vương Tử Bác lái xe nhanh hơn, Trần Triệu Quân không muốn nói chuyện, cậu ấy không biết làm sao hỏi khéo.

Chốc lát sau đến dưới chung cư, Vương Tử Bác đậu xe, định cùng Lão Trần lên lầu.

“Con không cần đi cùng.”

Trần Triệu Quân khoát tay:

“Lo làm việc của con đi.”

“Nhưng … nhưng mà …”

Vương Tử Bác ăn nói vụng về không biết nói sao, nhưng lộ rõ quan tâm.

“Được rồi được rồi, nếu có chuyện gì chú sẽ gọi điện thoại cho hai đứa.”

Trần Triệu Quân vỗ vai Vương Tử Bác, trước kia ông cảm thấy thằng nhóc đen thui này quá thành thật, nhưng giờ lại cảm thấy như vậy rất tốt, ít nhất không giống Trần Hán Thăng thích gây chuyện thị phi.

"Vậy bọn con nghe theo chú Trần."

Biên Thi Thi kéo lại Vương Tử Bác, nhỏ giọng nói: "Chú Trần rõ ràng có việc tạm thời không muốn nói cho chúng ta, chúng ta đừng đi quấy rầy. Nếu anh vẫn lo lắng thì chúng ta ngồi trong xe chờ hai mươi phút, nếu chú Trần không gọi điện thoại thì mình rời đi cũng không chậm."

Phương pháp này rất tốt, nhưng Vương Tử Bác không nghĩ ra, vì thế không kiềm được cảm tạ:

"Cảm ơn em, Thi Thi."

"Tên ngốc này."

Biên Thi Thi lườm bạn trai, hai người đã sống chung nhà, còn nói cảm tạ cái gì!

…

Trần Triệu Quân sắc mặt âm u lên lầu, mở cửa là Đông Nhi.

Đông Nhi còn trong trạng thái hoảng loạn và sốt ruột, bởi vì chị Ấu Sở và chị Lâm Ngữ sắp trở về, nếu nhìn thấy trên giường nằm là Trần Tử Khâm thì cô ấy biết giải thích thế nào đây.

Đặc biệt là Trần Hán Thăng tắt điện thoại, Đông Nhi nhỏ đáng thương làm công cụ hình người, đâu biết Trần Hán Thăng đã bay đi nước khác rồi.

"Bác Trần."

Đông Nhi không biết làm sao chào một tiếng, nói ngay:

“Bác biết anh Tiểu Trần đi đâu không? Anh ấy ôm em bé đi, lát nữa chị Ấu Sở và chị Lâm Ngữ …”

“Không cần lo lắng.”

Trần Triệu Quân hiền hòa nói:

“Bác đã biết tất cả tình huống, con đi đón A Ninh tan học đi.”

Đông Nhi thế này mới an tâm, đến bây giờ còn chưa ý thức được tình huống phức tạp.

Sau khi Đông Nhi rời đi, Lão Trần không quấy rầy bà, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ chính, thở dài thườn thượt.

Bởi vì ông không còn mang chút xíu tâm lý may mắn nào, đây là cháu gái lớn của mình Trần Tử Khâm.

Trần Hán Thăng thật là “Nói được làm được”!

Trần Triệu Quân sững sờ giây lát, vấn đề bày ra trước mắt Trần Triệu Quân, rốt cuộc ông có đứng chung chiến tuyến với con trai hay không?

Người bình thường không thể ngờ tới thủ đoạn đổi con, nhưng khi sử dụng thì đúng như Trần Hán Thăng nói, Trần Triệu Quân biết ngay thâm ý chất chứa phía sau.

Đơn giản là khiến Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư nuôi con của đối phương, khi đã sản sinh cảm tình không nỡ bỏ thì hai người sẽ chấp nhận được.

Nhưng trong đó có nhiều nhân tố chưa biết, thí dụ như Thẩm Ấu Sở cùng Tiêu Dung Ngư cũng không phải người máy, làm sao có thể tiếp thụ tất cả sắp xếp? Nếu dễ như vậy thì Tiểu Ngư Nhi đã không đi nước ngoài.

Còn Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh nữa, cũng phải tính đến phản ứng của bọn họ.

Đương nhiên mấu chốt nhất là Lão Trần còn chưa có quyết định.

“Chẹp chẹp chẹp.”

Bé Tiểu Ngư Nhi nằm trên giường phát ra tiếng chép miệng.

Trần Triệu Quân quay đầu, cháu gái hẳn là sắp tỉnh rồi, rèm mi dài chớp chớp, miệng nhỏ lầu bầu ngôn ngữ con nít nghe không hiểu, môi hồng đặc biệt đáng yêu.

“Cháu gái đáng yêu như vậy mình còn có một đứa nữa!”

Nhìn Trần Tử Khâm, trong lòng Trần Triệu Quân bỗng xúc động một chút.

Lão Trần đương nhiên muốn đoàn viên, nếu không thì tại sao đặt tên là Tử Khâm và Tử Bội? Vì ông hy vọng hai chị em có thể lớn lên bên nhau.

Két két!

Trong lúc Trần Triệu Quân nghĩ ngợi lung tung thì cửa chống trộm đột nhiên phát ra một tiếng kêu.

Có người về nhà!

Chương 1015: Xin cho Thẩm Ấu Sở một lý do chăm sóc Trần Tử Khâm!

"Ủa, Lão Trần cũng ở đây à?"

May mắn, lần này vào cửa không phải Thẩm Ấu Sở, mà là Mạc Kha.

Mạc Kha nhìn thấy Trần Triệu Quân cũng không sửng sốt, vừa cởi khăn lụa xinh đẹp quấn trên cổ xuống vừa cười nói:

"Hôm nay chính phủ tỉnh có cuộc họp, tôi tham gia xong liền đến."

'Hiểu lầm' giữa hai người đã loại bỏ, hoặc nên nói vốn đã không có hiểu lầm, toàn bộ đều là Lương thái hậu tự ghen với không khí.

Mạc Kha thay dép, trực tiếp đi hướng phòng ngủ xem Bé Tiểu Ấu Sở, còn hỏi:

"Mỹ Quyên đi mua thức ăn rồi hả? Hôm nay em bé có ngoan không?"

Mạc Kha không biết Tiêu Dung Ngư đi nước ngoài, cho rằng mọi thứ như bình thường.

"Mạc Kha …"

Ở cửa phòng ngủ, Trần Triệu Quân hơi nhấc chân chắn đường:

"Thật ra hôm nay phát sinh một ít chuyện ngoài ý muốn."

"Sao vậy?"

Mẹ Hai Mạc cũng là quan trong thể chế, lập tức ý thức được không thích hợp, đánh giá Lão Trần qua mắt kính phản quang.

Mặc dù Trần Triệu Quân chưa làm ra quyết định cuối cùng có nên thống nhất mặt trận với con trai hay không, nhưng trong tình huống này đành đi một bước xem một bước.

"Lão Lương đi nước ngoài, chuyến bay buổi chiều."

Trần Triệu Quân giải thích nguyên nhân Lương Mỹ Quyên đi nước ngoài trước, nghe thấy thì ra là Tiêu Dung Ngư muốn rời đi, cho nên Lương Mỹ Quyên mới đi theo chăm sóc cháu gái thì Mạc Kha khẽ ồ lên.

Mạc Kha là phe Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư dẫn con rời đi, phản ứng đầu tiên của bà ta là tuyệt vời, Ấu Sở có thể kết hôn!

"Không chỉ như vậy, còn có … khụ … khụ … "

Lúc này, Lão Trần mới phát hiện ra chuyện đổi con rất khó nói ra khỏi miệng, không hiểu sao Trần Hán Thăng làm ra được!

"Oe!"

Đột nhiên một tiếng con nít khóc rõ to phát ra từ phòng ngủ, Mạc Kha ngây ra một lúc: "Hôm nay thật là mặt trời mọc từ phía tây, Trần Tử Bội mà cũng làm ầm ĩ?"

Người phe Ấu Sở đều biết đặc tính yên lặng của Bé Tiểu Ấu Sở, lúc cô bé mới sinh ra còn cần bác sĩ vỗ mông nhỏ mới có thể khóc thành tiếng, người lớn chuẩn bị chờ sau này sẽ giễu cợt cô bé chuyện này.

Mạc Kha cảm thấy rất mới lạ, lập tức đi theo hướng phát ra tiếng khóc.

Trần Triệu Quân phát hiện ngăn không được, nhanh chóng giải thích rõ tình huống:

“Hán Thăng cũng đi theo đến nước Mỹ, nhưng không biết nó nghĩ gì mà âm thầm mang đi Trần Tử Bội, hiện tại ở trong nhà là Trần - Tử – Khâm!”

Trần Triệu Quân một hơi nói xong, đúng lúc Mạc Kha đến bên chiếc nôi, nhìn thấy em bé này quả thực không phải Trần Tử Bội.

Trần Tử Bội có mắt hoa đào, khóe mắt hơi cong lên, rất dễ biết, em bé trước mắt tuy trắng mềm đáng yêu, mặc chiếc áo bông nhỏ màu đỏ giống hệt nhưng không phải Trần Tử Bội.

Kết hợp lời Trần Triệu Quân vừa nói, Mạc Kha rốt cuộc đã hiểu, em bé bị Trần Hán Thăng đánh tráo.

“Hắn muốn làm cái gì?”

Mạc Kha trong một chốc không có phản ứng lại, hơi chóng mặt.

Mẹ Hai Mạc thích Thẩm Ấu Sở, đây là chuyện mọi người đều biết, hai tuần đầu Thẩm Ngây Thơ sinh con, đều là Mạc Kha xin phép túc trực trong bệnh viện chăm sóc, thế cho nên y tá đều tưởng bà là mẹ Thẩm.

Sau khi Trần Tử Bội sinh ra, mọi người tự nhiên xem Mạc Kha như ‘bà ngoại’, bà cũng rất thích thú, mặc dù hai bên không có quan hệ huyết thống, nhưng tình cảm cứ thế dần tích lũy.

Mạc Kha có chút hoảng loạn lấy ra điện thoại di động, màn hình điện thoại là Bé Tiểu Ấu Sở.

Không có quan hệ huyết thống thì sao chứ, đây là em bé Mạc Kha chăm lớn, bà ta còn chờ Trần Tử Bội về sau gọi mình một tiếng ‘bà’.

“Xin lỗi, số máy quý khách đang gọi hiện tắt máy …”

Mạc Kha liên tục gọi mấy lần, trong ống nghe đều là giọng máy móc lạnh băng này.

"Trần Triệu Quân!"

Mạc Kha chẳng còn phong độ của giáo sư đại học, hốc mắt ngấn lệ nhưng chính bà ta không phát hiện, chỉ muốn khiếu nại bất công cho Thẩm Ấu Sở:

"Số của Ấu Sở đã bi thảm lắm rồi, con bé từ nhỏ không có tình thân của cha mẹ, hiện tại không còn tình yêu của Trần Hán Thăng, thứ quý giá nhất trong sinh mệnh của con bé là Trần Tử Bội, tại sao các người cướp đi chút niệm tưởng cuối cùng này hả? Không thể khinh người như vậy!"

"Tôi …"

Trần Triệu Quân áy náy cúi đầu, tuy rằng chuyện này không liên quan gì ông, nhưng Trần Hán Thăng là con trai của ông.

Lão Trần còn phải dỗ Bé Tiểu Ngư Nhi mới tỉnh ngủ.

Trần Tử Khâm giống như đa số em bé, tỉnh ngủ sẽ khóc, đói sẽ kêu mẹ, nhưng … mẹ cười lên ngọt ngào đâu rồi?

Bà ở trong phòng ngủ khác nghe thấy động tĩnh, chống gậy đi tới, nhìn Mạc Kha tức giận, Trần Triệu Quân áy náy, em bé gào khóc, toàn bộ trong nhà dường như đều hỗn loạn.

Két két!

Cửa chống trộm lại lần nữa bị mở ra, lần này là Thẩm Ấu Sở trở về.

Cửa còn truyền đến tiếng nói chuyện của Hồ Lâm Ngữ:

"Tớ cảm thấy biệt thự không có mùi gì cả, dù sao cho gió lùa gần chín tháng rồi, nghỉ hè có thể dọn vào … ủa, sao em bé khóc dữ thế?"

Giọng của Tiểu Hồ rất lớn, nhưng người đến trước là Thẩm Ấu Sở, cô nghe tiếng em bé khóc, không kịp thay dép đã vội vàng chạy đi tới.

“Bà, cha, dì Mạc.”

Thẩm Ấu Sở thấy nhiều người đứng trong phòng ngủ thì giật mình.

Trần Triệu Quân và Mạc Kha nhìn thấy Thẩm Ấu Sở thì đều im lặng, chỉ còn tiếng khóc dai dẳng của Bé Tiểu Ngư Nhi.

“Cha, để con ôm cho.”

Thẩm Ấu Sở vươn tay chuẩn bị ôm em bé, nhưng Trần Triệu Quân lắc đầu từ chối, Lão Trần chậm rãi nghiêng người xuống lộ ra em bé khóc ướt mặt.

Em bé khóc đến đau lòng, miệng nhỏ tội nghiệp chu, có thể thấy một chiếc răng nhỏ xíu, nước mắt trong suốt lấp lánh chảy ra từ hốc mắt, hai cánh tay nhỏ huơ lung tung trên vai ông nội.

“Đây là ai?!”

Câu hỏi tùy tiện như vậy khẳng định không phải Thẩm Ấu Sở, mà là Hồ Lâm Ngữ đi theo đến.

Bí thư Hồ nhìn lập tức nhận ra em bé không phải Bé Tiểu Ấu Sở, nhưng thoạt nhìn cỡ tuổi Trần Tử Bội, áo khoác cũng giống hệt.

“Cho nên … “

Tiểu Hồ nghĩ đến một người.

“Đây là Trần Tử Khâm.”

Trần Triệu Quân cay đắng trả lời.

“Tử Bội đâu?”

Thẩm Ấu Sở đột nhiên có một loại linh cảm không may, trái tim bỗng đập rất nhanh.

“Ấu Sở.”

Mạc Kha cực kỳ tức giận, nhưng bà ta biết rõ người bị tổn thương lớn nhất trong chuyện này nhất định là Thẩm Ấu Sở, có lẽ còn có Tiêu Dung Ngư.

Mạc Kha lo lắng Thẩm Ấu Sở không chịu nổi, trước tiên khuyên nhủ:

“Con mới từ bên ngoài trở về, uống miếng nước, ngồi trên sofa tạm nghỉ một lúc, tình huống này rất phức tạp … “

Hiếm thấy là Thẩm Ngây Thơ luôn dịu ngoan đơn thuần lần này không nghe lời.

Có lẽ bị tiếng khóc của Trần Tử Khâm nhuộm đẫm, có lẽ vì thiên tính tình mẹ, Thẩm Ấu Sở thật sự ý thức được cái gì, cho nên cô đứng yên tại chỗ, trong âm thanh đã mang theo nức nở âm rung:

“Cha, Tử Bội ở đâu?”

“Bị Hán Thăng ôm đi.”

Lão Trần không giấu diếm nữa, thật ra cũng giấu không được.

“Vậy Tiểu Trần đâu?”

Thẩm Ấu Sở hơi yên tâm, Trần Hán Thăng là cha, em bé chắc chắn an toàn.

“Hán Thăng … “

Việc đã đến nước này Trần Triệu Quân chỉ có thể cắn răng nói thật:

“Nó đi Mỹ, cũng mang theo Tử Bội, có lẽ con sẽ có một khoảng thời gian không được gặp Tử Bội.”

“Trần Hán Thăng đi nước Mỹ!”

“Cũng mang theo Trần Tử Bội rời đi!”

“Có lẽ con sẽ không gặp con gái một thời gian!”

.....

Những lời này giống như là búa tạ từng chút một gõ vào ngực của Thẩm Ấu Sở.

Cô biết Tiêu Dung Ngư muốn đi nước Mỹ, Trần Hán Thăng đi Mỹ cũng chẳng có gì lạ, nhưng tại sao bọn họ muốn mang Trần Tử Bội đi Mỹ theo?

Đó là con của cô mà!

Thẩm Ngây Thơ nghi hoặc mà buồn bực, hoảng hốt mà khó hiểu, lo lắng, sợ hãi, bất lực, mê mang … trong khoảnh khắc tất cả cảm xúc mặt trái dâng lên, như có sợi thừng thô tròng lên cổ, siết cổ càng lúc càng khó thở, trời đất quay cuồng, toàn thân không còn sức lực.

Có mấy lần suýt xỉu nhưng Thẩm Ấu Sở cứng rắn chống đỡ, lúc này trong lòng của cô chỉ có một niềm tin: Mình không thể gục! Mình muốn tìm về con gái!

Với niềm tin đó chống đỡ, Thẩm Ấu Sở lảo đảo đi lấy túi xách, thậm chí còn chuẩn bị đổi giày xuống lầu.

Từ Kiến Nghiệp đến Mỹ cách hàng chục nghìn cây số, Thẩm Ấu Sở đang trong trạng thái mụ mị, đại khái quên phải cưỡi máy bay, dường như định dựa vào hai chân cũng phải đến Mỹ đòi lại con.

“Ấu Sở!”

Mạc Kha và Hồ Lâm Ngữ giật mình kêu lên một tiếng, nhanh chóng dìu Thẩm Ấu Sở ngồi xuống sofa.

Trong nửa mê nửa tỉnh, Thẩm Ấu Sở dường như nghe thấy Lão Trần giải thích cái gì.

Còn cảm giác bà và dì Mạc Kha dùng khăn lông lạnh lau mặt cho cô.

Có tiếng Hồ Lâm Ngữ nổi khùng tức giận chỉ trích Trần Hán Thăng.

Còn có A Ninh tan học trở về, sợ hãi nhào lên người cô.

Cuối cùng, Thẩm Ấu Sở còn nghe thấy tiếng khóc của em bé, từng âm thanh rõ ràng như bên tai.

“Em bé về rồi sao?”

Thẩm Ấu Sở bỗng rùng mình, từ từ mở mắt ra.

“Ấu Sở, con tỉnh rồi …”

Mạc Kha ở bên cạnh phát hiện được ngay, hỏi dồn:

“Thấy sao rồi? Có muốn đi bệnh viện khám không?”

“Chị …”

Mắt Thẩm Ninh Ninh ướt lệ, cầm bàn tay Thẩm Ấu Sở, cô bé không hiểu gì nhưng biết chắc chắn chị rất khó chịu.

“Con không sao.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, thần chí dần tỉnh táo, cũng phản ứng lại em bé khóc không phải Trần Tử Bội mà là Trần Tử Khâm.

Sau khi Bé Tiểu Ngư Nhi tỉnh ngủ thì luôn khóc quấy đến bây giờ, tuy Lão Trần cố gắng dỗ nhưng không có hiệu quả.

“Cha … “

Thẩm Ấu Sở nhìn chằm chằm một lúc, đột nhiên yếu ớt nói:

“Chắc bé đang đói.”

“Cha biết.”

Lão Trần vừa đau lòng vừa sốt ruột nói:

“Nhưng thức ăn dặm của con bé không ở bên này, vừa rồi chưa được con đồng ý cha đã gọi điện kêu ông bà ngoại của Trần Tử Khâm mang thức ăn lại đây, hy vọng con đừng để bụng.”

Trần Triệu Quân cũng có thể mang theo cháu gái đi chung cư ven sông, nhưng Thẩm Ấu Sở té xỉu, Lão Trần sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên kêu vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ đến.

Sự tình phát sinh đến hiện tại, có thể nói đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Trần Triệu Quân, nó thử thách năng lực tùy cơ ứng biến.

“Không sao.”

Thẩm Ấu Sở trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Nơi này còn có thức ăn dặm của Tử Bội, có thể cho bé ăn một ít, em bé luôn khóc sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“Ấu Sở … “

Hồ Lâm Ngữ rất không vui, dựa vào cái gì đồ của Trần Tử Bội phải đưa cho Trần Tử Khâm ăn.

Phe Ấu Sở không có tình cảm với Trần Tử Khâm, đặc biệt là tính cách như Tiểu Hồ.

“Lâm Ngữ.”

Nước mắt đong đầy hốc mắt Thẩm Ấu Sở, nhẹ giọng nói:

“Lúc Tử Bội đói, tớ cũng hy vọng có ai đút cho bé ăn.”

Hồ Lâm Ngữ không nói nữa, đúng rồi, Trần Tử Bội còn ở trên tay của người ta.

Trần Triệu Quân nghe thấy câu nói này, nhạy bén phát hiện cái gì, thăm dò hỏi Đông Nhi:

“Tiểu Đông Nhi, phiền con trộn ít thức ăn dặm bưng qua đây được không?”

Trần Triệu Quân không nhờ Mạc Kha và Hồ Lâm Ngữ làm, bởi vì bọn họ rất có thể từ chối.

Đông Nhi là giúp việc nhỏ trong nhà, Lão Trần và Lương thái hậu lúc bình thường đối xử với cô ấy rất tốt, nên Tiểu Đông Nhi bất hạnh lại làm công cụ hình người.

“Chị Ấu Sở … “

Đông Nhi nhìn về hướng Thẩm Ấu Sở, nếu đây là Trần Tử Bội thì cô ấy đương nhiên sẽ đi làm ngay, thậm chí cho em bé nhà hàng xóm ăn chút thức ăn dặm cũng được.

Nhưng đây là Trần Tử Khâm, con gái của Tiêu Dung Ngư!

Có lẽ Thẩm Ấu Sở còn đang hồi sức, nhưng cô gật đầu đã biểu lộ thái độ.

Bà, Mạc Kha và Hồ Lâm Ngữ đều không ngăn trở, Đông Nhi không tiếp tục do dự, cầm lấy thức ăn dặm của Bé Tiểu Ấu Sở, rót ít nước khuấy trộn rồi bưng tới cho Bé Tiểu Ngư Nhi ăn.

“Cảm ơn.”

Trần Triệu Quân chân thành cảm tạ, đối với ông nội như ông thì chị gái ăn đồ của em gái đã là một bước dài mang tính lịch sử.

Bé Tiểu Ngư Nhi được cho ăn thức ăn ngon miệng thì không tiếp tục khóc quấy, có khi ăn hai miếng sẽ ngước đầu đột nhiên kêu a với các bà, dì xa lạ với mình.

Mọi người bị động tĩnh của cô bé hấp dẫn, cùng nhìn qua.

“Trần Tử Khâm hơi hoạt bát, tính cách khác với Tử Bội.”

Lão Trần giải thích, không biết ông cố ý hay vô tình mà nhắc tới Trần Tử Bội so sánh, giống như đây là hai chị em thật sự vậy.

“Xì!”

Hồ Lâm Ngữ hừ lạnh một tiếng, ở trong lòng cô thì Thẩm Ấu Sở mới là vợ cả, Tiêu Dung Ngư có hiềm nghi là tiểu tam, cho nên thấy Trần Tử Khâm không đáng yêu bằng Trần Tử Bội.

Không lâu sau, Hồ Lâm Ngữ cảm giác Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh mình có động tĩnh, thì ra sau khi cô hồi sức thì cố gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng.

“Đừng gọi.”

Mạc Kha nói:

“Bây giờ chắc đang ở trên máy bay rồi.”

“À.”

Thẩm Ấu Sở bình tĩnh cất di động, nhưng nước mắt giống như là trân châu đứt dây im lặng rơi xuống, mãi không thể ngừng.

Thẩm Ngây Thơ nhớ con gái, kiểu khóc này rất có tính truyền nhiễm, mọi người cũng lau nước mắt theo.

Thật ra Thẩm Ấu Sở rất có sức nhẫn nhịn, dù trong thời gian chia tay với Trần Hán Thăng cũng chỉ lén làm ướt áo, gối lúc tối ngủ, nay cô khóc ở trước mặt bà và A Ninh vì thật sự đau khổ đến mức không kiềm chế được.

Trần Triệu Quân cũng khóc, ông là người chứ không phải thần, Lão Trần cũng nhớ cháu gái nhỏ của mình.

Cuối cùng là Thẩm Ấu Sở chủ động ngừng lại, bởi vì nếu mọi người cùng khóc thì Trần Tử Khâm cũng sẽ khóc theo, em bé nhỏ như vậy, tiếng khóc đã hơi khàn.

"Bà ơi, đừng khóc."

Thẩm Ấu Sở cầm khăn giấy an ủi bà trước.

"Cháu gái út của bà."

Nước mắt của bà đọng ở nếp nhăn, mắt đục ngầu càng không thấy rõ, nhưng ai đều nhìn ra bà đau lòng cháu gái.

"Chuyện đã làm, con không hối hận."

Thẩm Ấu Sở xịt mũi, nỗ lực không cho nước mắt rơi xuống.

"Trần Hán Thăng trời đánh!"

Hồ Lâm Ngữ nghiến răng nghiến lợi chửi rủa, câu 'con không hối hận', nguyên câu chắc là 'con không hối hận quen Trần Hán Thăng'.

Chờ Thẩm Ấu Sở an ủi mọi người, cô đứng lên đi hướng phòng ngủ.

Mạc Kha lo lắng hỏi:

"Con định làm gì?"

"Con đi tìm giấy căn cước."

Thẩm Ấu Sở hốc mắt sưng đỏ, âm thanh khàn khàn, nhưng ngữ khí rất kiên định:

"Con muốn mua vé máy bay đi Mỹ trong hôm nay, mang em bé về."

"Đi nước ngoài?"

Tiểu Hồ ngây ra một lúc:

"Cậu chưa từng đi nước ngoài, nghe nói bên kia rất loạn."

“Hỏi địa chỉ trước đã.”

Mạc Kha góp ý:

“Có địa chỉ thì dễ làm.”

“Đúng rồi.”

Hồ Lâm Ngữ chợt nhớ ra dì Mạc Kha thường đi nước ngoài học tập, có bà ngoại ra tay thì rất nhanh sẽ giải cứu Trần Tử Bội ra.

Trần Triệu Quân ở bên cạnh không nói chuyện, thật ra Trần Hán Thăng gửi tin nhắn có nói tư liệu thân phận của Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Bội, Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Khâm, mặc kệ bị lừa hay bị trộm đều rơi xuống trong tay của hắn.

Tóm lại trong thời gian ngắn, mặc kệ là xuất phát đi nước Mỹ hay từ Mỹ về đều không được.

Không hiểu sao đối với hành động vô lại này, Trần Hán Thăng đã nói hắn làm thì Trần Triệu Quân tin tưởng trăm phần trăm là hắn làm được, cho nên Thẩm Ấu Sở hẳn là không lục ra giấy chứng nhận được.

Nhưng ‘con dâu’ này cũng bày ra một mặt khác.

Thẩm Ấu Sở lúc bình thường ở trong nhà ít nói, hơn nữa cơ hồ không có chủ ý, bất cứ chuyện gì đều là nghe theo quyết định của Trần Hán Thăng và Lương Mỹ Quyên.

Ngẫu nhiên hỏi ý thì Thẩm Ấu Sở chỉ thẹn thùng nói vài câu, đôi khi chậm chạp còn nói lắp, khiến Lương Mỹ Quyên lén gọi cô là Tiểu Ngốc Nghếch.

Đây là nguyên nhân Trần Tử Bội thường gọi là cô bé ngốc, bởi vì khờ y như mẹ của mình, lật người cũng muộn hơn chị gái một tháng.

Nhưng đó là vì trong nhà chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hiện tại phát sinh biến cố, Thẩm Ấu Sở bày ra lòng cứng cỏi, từ suýt chút ngất xỉu đến bình tĩnh tiếp thụ, hiện tại lại dứt khoát quyết tuyệt đi nước Mỹ tìm về con gái.

"Đơn thuần lương thiện, bên trong lại rất kiên cường."

Lão Trần khẽ thở dài:

"Cả hai đều là cô gái tốt."

…

"Khốn nạn! Tôi tức chết mất! Trên thế giới tại sao sẽ có người như Trần Hán Thăng!"

Năm phút sau, không có gì bất ngờ, trong phòng ngủ truyền đến tiếng rống của Hồ Lâm Ngữ, cô còn chạy ra lớn tiếng oán trách với Trần Triệu Quân:

"Chú Trần, Trần Hán Thăng trộm hộ khẩu, giấy chứng minh của Ấu Sở và Trần Tử Bội rồi!"

"Cái gì?"

Lão Trần nhíu mày hỏi:

"Có chuyện như vậy nữa?"

"Có chứ!"

Hồ Lâm Ngữ giậm chân:

"Phòng tới phòng lui, không ngờ rằng cướp nhà khó phòng, giờ con đã hiểu ý tưởng của Trần Hán Thăng, chắc là để Trần Tử Bội cho Tiêu Dung Ngư, lại để Trần Tử Khâm ở lại đây, hy vọng hai người họ chấp nhận nhau đúng không?"

"Như vậy sao?"

Trên mặt Trần Triệu Quân tràn ngập biểu cảm "Thì ra là vậy", khó tin nói: "Việc này quá khó."

“Không phải quá khó khăn!”

Hồ Lâm Ngữ cực kỳ khinh thường nói:

“Căn bản là không thể nào, tại sao chúng ta phải chấp nhận Trần Tử Khâm? Xin cho Ấu Sở một lý do!”

“Chú …”

Lão Trần đang định nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, xem thời gian thì hẳn là Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh.

“Có lẽ lý do tới rồi.” Trần Triệu Quân thầm nghĩ.

Chương 1016: Sữa mẹ

Đông Nhi mở cửa chống trộm ra thì nhìn thấy ở bên ngoài có hai bóng người quen thuộc, đó chính là Tiêu Hoành Vĩ cùng Lữ Ngọc Thanh.

"Bảo bối, đúng thật là cháu rồi, sao cháu lại không ở cùng mẹ mình…"

Lữ Ngọc Thanh từ phía sau đến gần, phát hiện cháu gái mình đang nằm trong lòng Trần Triệu Quân thì vội vã ôm lấy.

"Lão Trần, đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Hoành Vĩ hoàn toàn không rõ ràng tình huống thế nào, mơ hồ hỏi Trần Triệu Quân.

Vừa nãy, khi nói chuyện ở trong điện thoại Trần Triệu Quân không nói rõ gì hết, chỉ nói là mang thức ăn dặm cho cháu đến, còn nói cái gì mà Bé Tiểu Ngư Nhi cũng ở chỗ này.

Trần Tử Khâm không phải theo cha mẹ mình lên máy bay rồi sao?

Bọn họ cũng thử liên hệ với Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng nhưng kết quả đều như nhau, cả hai người không ai bắt máy, nhưng bởi vì nói đến đứa nhỏ nên ông bà không dám bất cẩn chút nào, vì vậy họ đã lái xe đến đây theo địa chỉ.

Kết quả, Trần Tử Khâm thật sự ở Kiến Nghiệp.

Cái cảm giác này giống như một giấc mơ, thời điểm Lữ Ngọc Thanh ôm đứa bé còn cố ý lắc đầu mấy lần.

Bé Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy bà ngoại quen thuộc thì vui mừng, đôi tay mũm mĩm vuốt ve tai của Lữ Ngọc Thanh.

Ông ngoại Tiêu Hoành Vĩ lau những mẩu vụn ở khóe miệng của đứa bé mà vừa nãy ông vô tình quệt vào khi cho đứa bé ăn.

“Ngồi xuống trước đi.”

Trần Triệu Quân chỉ vào sô pha và nói.

“Lão Trần, đây là nơi nào?”

Lữ Ngọc Thanh nhìn chung quanh một chút, căn phòng này có diện tích rất lớn, trang trí cũng rất tinh xảo, có điều trong phòng khách đều là người xa lạ.

Một cụ bà hơn 70 tuổi, khuôn mặt dãi dầu sương gió, cổ tay gầy guộc chống nạng cho thấy bà đã phải chịu nhiều vất vả khi còn trẻ.

Nếu đổi lại là Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên, thì đến tuổi này xem ra cũng sẽ khá phúc hậu.

Còn có một cô gái mới ngoài hai mươi tuổi, dáng người không cao, hơi mập, ngoại hình chỉ có thể gọi là bình thường.

Lữ Ngọc Thanh khi còn trẻ là một phụ nữ xinh đẹp, con gái lại càng xinh đẹp nên ngưỡng thẩm mỹ của bà rất cao, theo phép lịch sự để đánh giá thì bí thư Hồ chỉ có thể ở mức “trung bình”.

Lữ Ngọc Thanh cũng chú ý tới ánh mắt của cô gái này rất hung hãn, thậm chí cảm giác được mình bị nhìn chằm chằm.

Ngoài ra còn có hai cô gái nhỏ, cô bé quàng khăn đỏ trông vô cùng dễ thương đáng yêu, nhưng trong đôi mắt to đen láy như trái nho cũng không che dấu vẻ đề phòng.

Lữ Ngọc Thanh rất ngạc nhiên, bà vốn không quen những người này.

“Đây là nhà của Thẩm Ấu Sở”

Trần Triệu Quân trầm giọng nói.

“Cái gì?”

Lữ Ngọc Thanh sửng sốt một chút, bà đương nhiên biết Thẩm Ấu Sở là ai.

Giống như trong mắt Hồ Lâm Ngữ, Tiêu Dung Ngư là kẻ thứ ba, thì trong mắt Lữ Ngọc Thanh, Thẩm Ấu Sở mới chính là kẻ thứ ba.

Vào khoảng thời gian trước đó, Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư vốn đã bàn về chuyện hôn nhân nhưng lại đột ngột chia tay, mặc dù Lữ Ngọc Thanh cảm thấy rằng Trần Hán Thăng phải chịu trách nhiệm chính, nhưng Thẩm Ấu Sở đó thật sự vô tội sao?

“Khó trách ánh mắt của bọn họ không mấy thiện cảm…”

Lữ Ngọc Thanh rốt cục hiểu ra, sắc mặt lạnh xuống rồi quay đầu hỏi Trần Triệu Quân: “Tại sao Bé Tiểu Ngư Nhi nhà chúng tôi lại ở đây?”

“Lão Tiêu, lão Lữ, từ từ nghe tôi giải thích.”

Trần Triệu Quân đã nghĩ ra những gì cần nói, nhưng trước tiên phải “rút” mình ra khỏi toàn bộ sự việc.

Tại sao phải “rút” ra ư, bởi vì nếu mọi người đều biết rằng Trần Hán Thăng đã gửi tin nhắn trước để thông báo cho ông, thì bất kể có giải thích thế nào mọi người cũng sẽ coi hai cha con ông là “một nhóm tội phạm”.

Lão Trần không sợ bị oan, nhưng ông lo lắng rằng trong mắt mọi người mình sẽ không còn uy tín nữa.

Không có uy tín thì nhiều việc sẽ không phối hợp được.

Vì vậy, Trần Hán Thăng sẽ là người phải chịu mọi trách nhiệm, vì ngay từ đầu con trai ông chính là người đã làm ra

những điều này.

“Sau khi từ sân bay trở về, tôi cảm thấy ở cùng với các người sẽ rất khó xử nên đã lên xe của Tử Bác.”

Lão Trần nói mấy câu vụn vặt có vẻ không quan trọng.

Tuy nhiên, cả Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đều gật đầu, đúng thật là Trần Triệu Quân đã lên chiếc Buick của Tử Bác vào thời điểm đó.

Đây là kỹ năng giao tiếp mà Giám đốc Trần đã mài giũa trong hệ thống, trước tiên nói về một số tình huống thực tế, sau đó nói về những điều khác sau, những người khác sẽ tin tưởng bản thân chúng ta hơn.

“Dù sao tôi cũng về hưu rồi, một đứa cháu gái của tôi đã ra nước ngoài nên tôi chỉ muốn tới đây để xem cháu gái nhỏ còn lại của mình, kết quả khi tôi đến đây thì nhìn thấy Trần Tử Khâm đang nằm trên giường.”

“Lúc đó tôi cũng hơi bối rối, sau đó Đông Nhi đã nói với tôi rằng Hán Thăng chiều nay đã đến và đưa Trần Tử Bội đi.”

“Lúc này tôi mới biết, đứa bé đã bị đánh tráo”

99% những gì Trần Triệu Quân nói là sự thật, và điều duy nhất không khớp với sự thật là ông đã biết trước rằng Trần Tử Khâm ở nhà.

Trên thực tế, Lão Trần cũng bị lừa vì ông chỉ mới biết được chuyện này vào nửa tiếng trước, nhưng điều này không thể nói ra.

Chắc chắn, sau khi nghe xong lời giải thích này cả Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đều sẽ không nghi ngờ Lão Trần.

Lữ Ngọc Thanh tự hỏi: “Vậy tại sao Trần Hán Thăng lại tráo đổi hai đứa nhỏ?” Tâm trạng của Lữ Ngọc Thanh hiện tương đối ổn định, con gái đang trên máy bay, còn cháu gái thì

trong tay mình nên cũng xem như cả gia đình đều bình an vô sự.

"Một số thủ đoạn nhỏ tự cho mình là đúng."

Cục trưởng Tiêu cười lạnh, ông đã nhìn thấu kế hoạch của Trần Hán Thăng, hoặc có thể nói là kế hoạch của Trần Hán Thăng một khi bị bại lộ sẽ tự động chuyển từ "âm mưu" sang "dương mưu".

Nhưng Tiêu Hoành Vĩ cảm thấy điều này có hơi ngu ngốc, nếu Tiểu Ngư Nhi phát hiện ra con gái bị đánh tráo, sao con bé có thể không quay lại?

Nếu thật sự không quay lại được, Lữ Ngọc Thanh cũng có thể đưa Trần Tử Khâm ra nước ngoài.

Trong khi họ đang nói chuyện, thì có hai người đột nhiên đi ra từ phòng ngủ.

Một người một phụ nữ trung niên khoảng 50 tuổi, mặc một chiếc áo khoác len cao cấp màu xám và đeo một cặp kính gọng vàng, toàn thân toát lên vẻ thư sinh. Tay trái bà đeo một cái nhẫn bảo thạch màu xanh đậm, cổ tay phải một cái vòng tay mã não trắng, những trang sức đắt tiền này cũng lộ ra thân phận không bình thường.

Điều đó cho thấy người này không chỉ đọc sách nhiều mà còn khá giàu có.

Nhưng đây không phải là điểm chính, điều kiện gia đình của Lữ Ngọc Thanh cũng rất tốt, Trần Hán Thăng ra nước ngoài làm ăn, thường mua một số trang sức đắt tiền để lấy lòng "mẹ vợ".

Cánh tay của người phụ nữ trung niên đang đặt trên vai một cô gái.

Lữ Ngọc Thanh cẩn thận nhìn cô gái đấy, cô ấy chắc cùng tuổi với Tiểu Ngư Nhi, vóc dáng thì có lẽ cao hơn một hoặc hai centimet.

Mặc dù có dáng người đẹp nhưng lại mặc quần áo rất đơn giản, chỉ là một chiếc áo khoác bình thường đơn giản và quần jean.

Ngũ quan của cô cũng đặc biệt xinh đẹp, làn da trắng nõn non nớt, dưới ánh đèn phản chiếu một tia sáng mờ như sứ, khuôn mặt trong sáng chói mắt dịu dàng như nước, đôi mắt như cánh hoa đào, sống mũi cao thẳng ẩn hiện một tia cứng rắn, màu đen. Tóc của cô ấy được buộc bằng một sợi dây chun thông thường và chỉ để xõa trên lưng.

Cô gái sau khi chú ý tới ánh mắt của Lữ Ngọc Thanh thì cúi đầu không nhìn nhau, có thể thấy cô khác với cô gái mập lùn kia ở chỗ không hung hăng chút nào.

"Đây là Thẩm Ấu Sở sao, quả nhiên là không tồi, khó trách…"

Lữ Ngọc Thanh không ngừng gật đầu.

Khóe miệng của Tiêu Hoành Vĩ giật giật, ông thực sự muốn nói với vợ mình rằng trước đây đã gặp Thẩm Ấu Sở, khi Trần Hán Thăng bị cách ly vào năm thứ nhất, cô gái này đã đợi bên ngoài ba ngày giống như con gái của chúng ta.

Nhưng Lão Tiêu đã suy nghĩ lại, nếu hiện tại nói ra, ngoại trừ tăng thêm mâu thuẫn, cũng không có lợi gì.

...

"Đây là bạn học cũ Mạc Kha của tôi, hiện đang làm việc ở Sở Giáo dục tỉnh."

Bây giờ, chỉ có "người trung gian" Trần Triệu Quân mới có thể giới thiệu lẫn nhau.

Tuy nhiên, ông ấy không giới thiệu Thẩm Ấu Sở bởi vì điều đấy quá dư thừa.

Với sự xuất hiện của Mạc Kha, tình thế mất cân bằng đã được ổn định ngay lập tức.

Tất nhiên, hai bên rất ít nói chuyện, hoặc có thể nói là không có tiếng nói chung, gần như tất cả đều là nhờ Trần Triệu Quân làm dịu bầu không khí.

Tất nhiên, cũng phải cảm ơn "trợ lý khách mời" Trần Tử Khâm, thỉnh thoảng vẫn nói "u a" hoặc cười một cách khó hiểu.

Nhưng tình huống này cũng không kéo dài lâu, vì Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh sẽ sớm rời đi và Bé Tiểu Ngư Nhi cũng sẽ bị dẫn đi.

Trước khi đi, Lữ Ngọc Thanh lạnh lùng nói với chồng: "Tử Khâm đã ăn đồ ăn của người khác, anh lấy một túi ra trả lại đi "

"Lão Lữ không cần đâu." Trần Triệu Quân nói.

"Bụp!" Lữ Ngọc Thanh dứt khoát tự mình chộp lấy, ném toàn bộ đồ ăn dặm mang theo lên bàn, sau đó trực tiếp đi vào thang máy.

"Các người…" Hồ Lâm Ngữ không nói nên lời, cha mẹ của Tiêu Dung Ngư thoạt nhìn rất có khí chất, làm sao có thể lỗ mãng như vậy.

Nếu không phải chú Trần thỉnh cầu, Ấu Sở có lòng tốt, thì Trần Tử Khâm đã bị đói rồi!

Hồ Lâm Ngữ bất lực nói: "Người hiền dễ bị bắt nạt, đôi khi cần phải cứng rắn hơn. Trần Hán Thăng là một người như vậy, cậu ta luôn tìm lỗi và chọc tức mọi người khi không có việc gì làm, đó cũng là lý do tại sao việc làm ăn của cậu ta càng ngày

càng phát triển, bởi vì không có đối thủ nào nguyện ý dây dưa với loại khốn nạn như vậy.”

Mặc dù Trần Hán Thăng đã lấy đi chứng minh thư, hộ chiếu, nhưng chúng vẫn có thể được cấp lại, chỉ có điều hơi rắc rối.

Tuy nhiên, điều rắc rối nhất là danh tính của Trần Tử Bội, bởi vì Trần Hán Thăng quản lý hộ khẩu của con bé thông qua một mối quan hệ.

Mặc dù Mạc Kha cũng có liên quan, nhưng cô ấy lo lắng rằng Trần Hán Thăng đã cố tình sắp đặt mọi thứ, chẳng hạn như khi đến bệnh viện để làm giấy khai sinh một lần nữa, thì bệnh viện sẽ kiếm cớ.

Nếu không lầm, Trần Hán Thăng có mối quan hệ rất tốt với Phó chủ tịch Cao của bệnh viện Cổ Lâu.

Những điều này đều phải từng bước giải quyết.

.....

Khi Trần Tử Khâm rời đi, ông nội Trần Triệu Quân cũng tự nhiên đi theo.

Trên xe, Lữ Ngọc Thanh ngồi ở ghế phụ lái đột nhiên quay đầu lại và nói: “Lão Trần, tôi chợt hiểu tại sao Trần Hán Thăng lại muốn tôi ở Kiến Nghiệp và để Lương Mỹ Quyên đến Mỹ.”

“Tại sao…”

Ngay khi Trần Triệu Quân định hỏi, ông ấy đã rất nhanh hiểu rõ.

Nếu Lữ Ngọc Thanh theo đến Mỹ bà sẽ không quan tâm đến Trần Tử Bội, nhưng bà nội Lương Mỹ Quyên thì khác, bà sẽ chăm sóc cháu gái của mình rất tốt.

Trần Triệu Quân cười nhạt, không biết nên nói gì.

……

Có điều sau khi về đến nhà, Tiêu Hoành Vĩ mới nghĩ tới một vấn đề nhỏ - Trần Tử Khâm sau khi tắm không có quần áo phù hợp để thay.

Bởi vì phần lớn quần áo đang mặc đều đã bị Tiểu Ngư Nhi mang đi, còn lại đều là quần áo cũ, rất chật.

Đêm nay chỉ có thể tạm chấp nhận, Lữ Ngọc Thanh dự định ngày mai sẽ đi đến cửa hàng mua một ít quần áo mới, nếu như nói quần áo là vấn đề còn tương đối dễ dàng giải quyết thì lại có một vấn đề khác căn bản giải quyết không xong.

Hai giờ sáng Bé Tiểu Ngư Nhi ngủ cùng bà ngoại lại đột nhiên nháo lên, làm cho hai cái gian phòng Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ đều bị đánh thức.

"Xảy ra chuyện gì?"

Lão Tiêu ôm lấy cháu ngoại hỏi.

"Đứa nhỏ đói bụng rồi, ngày hôm nay chỉ ăn chút ít đồ ăn dặm."

Lữ Ngọc Thanh trong tay bưng một cốc sữa thở dài nói: "Đứa nhỏ mới sáu tháng nên vẫn chưa thể hoàn toàn cai sữa, trước đây đều vừa dùng đồ ăn dặm vừa kết hợp uống thêm sữa mẹ, thời gian đủ để cho đứa nhỏ cai sữa cũng phải mười tháng sau."

Trần Triệu Quân cùng Tiêu Hoành Vĩ liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều là người làm cha mẹ nên tự nhiên biết sữa mẹ là tốt nhất.

Vấn đề bây giờ là biết đi đâu tìm sữa mẹ.

Thực vẫn có biện pháp giải quyết, ví dụ như bắt đầu từ bây giờ để cho đứa bé cai sữa, hoặc là chờ khóc mệt mỏi đến tự ngủ, thế nhưng ai lại cam lòng.

Lại nói thêm, cũng không phải không có sữa mẹ.

“Các người ngủ trước đi.”

Trần Triệu Quân trầm mặc một hồi lâu đột nhiên trở về trong phòng thay một cái khoác, sau đó dùng chăn quấn quanh Bé Tiểu Ngư Nhi rồi tiếp đó gọi điện thoại cho tài xế.

“Alo, tiểu Dương…”

Trần Triệu Quân nói: “Đêm khuya quấy rầy rồi, phiền cậu chạy một chuyến tới căn hộ ven sông, càng nhanh càng tốt!”

Chương 1017: Con gái Tiêu Dung Ngư, đói bụng!

“Lão Trần, ông muốn đem đứa nhỏ đi đâu?”

Lữ Ngọc Thanh tuy rằng hỏi như vậy nhưng thực ra bà đã đoán được một chút.

Trần Triệu Quân không trả lời, ôm Trần Tử Khâm đi tới bên cửa sổ ngóng nhìn ra xa ngơ ngác không nói gì, tuy vậy bàn tay vẫn xoa xoa cháu gái.

“Còn có thể đi đâu nữa.”

Tiêu Hoành Vĩ thở dài, ông cũng trở về phòng ngủ muốn lấy áo khoác mặc vào.

“Ông cũng đi sao?” Lữ Ngọc Thanh hỏi, từ câu hỏi có thể nhìn ra bà đã đón được nơi sẽ đến.

“Chờ tài xế đến, sau đó sẽ đi.”

Tiêu Hoành Vĩ giải thích: “Đứa bé khóc càng lúc càng lớn rồi, bà nhẫn tâm sao?”

“Tôi…”

Lữ Ngọc Thanh nghẹn một lúc, cuối cùng cũng đi thay quần áo.

“Nếu như không vui, vậy thì đừng đi.”

Tiêu Hoành Vĩ hiểu rõ tính cách vợ mình, nên nói lời khuyên nhủ.

Ba người lớn tuổi ở đây, một người là cấp trưởng cục, hai người còn lại là cấp phó cục, tất cả gần như đều đã tu luyện

thành hồ ly ngàn năm, tuy trong lòng đều hiểu rõ nhưng vẫn không nói thẳng ra.

Bởi vì nói thẳng ra mọi người đều sẽ lúng túng, mới mấy tiếng trước còn ở trước mặt nhà người kia tỏ ra lạnh lùng vậy mà bây giờ lại muốn đi cầu xin Thẩm Ấu Sở cho Trần Tử Khâm uống sữa, đúng là "nghiệp quật" thật nhanh.

Lại nói thêm, tuy rằng có Trần Triệu Quân đứng ra nói chuyện giúp nhưng cũng không chắc chắn Thẩm Ấu Sở sẽ đồng ý, đến lúc đó cầu xin tự nhiên phải nói mấy lời tốt mà tính cách của Lữ Ngọc Thanh khả năng sẽ không nói ra được.

"Đời này tôi chỉ cúi đầu hai lần, một lần là khi còn trẻ cùng ông cãi nhau suýt chút nữa quên đón Tiểu Ngư Nhi tan học, cuối cùng ở trong trường nhìn thấy con gái ngoan nằm nhoài ở trong phòng học làm bài tập tôi mới nói ra lời thề không cãi nhau cùng ông nữa."

Lữ Ngọc Thanh lạnh lùng trả lời: "Lần này là vì cháu gái nhỏ, mặt mũi của bà già như tôi có tính là gì, cùng lắm thì quỳ xuống cầu xin thôi!"

"Sẽ không đến mức vậy đâu."

Tiêu Hoành Vĩ lắc đầu một cái.

Lão Tiêu làm công tác nhiều năm như vậy, muôn hình muôn vẻ của người đời ông đã gặp rất nhiều, nhìn dáng dấp của Thẩm Ấu Sở có thể đoán ra cô chính là đứa trẻ tốt.

Có điều cục trưởng Tiêu sẽ không nói ra phán đoán của mình.

Tiêu Hoành Vĩ đổi chủ đề: "Tiểu Ngư Nhi buổi sáng phát hiện đứa bé bị đánh tráo, nhanh nhất cũng phải đến ngày kia mới có thể trở về, nếu cháu gái lại muốn uống sữa thì làm sao đây?"

Lữ Ngọc Thanh trầm tư, vấn đề này nhất định phải giải quyết.

“Hay là chúng ta đi bệnh viện hoặc mấy chỗ môi giới trung gian tìm thử đi, xem xem có bà mẹ nào nguyện ý giúp đỡ hay không.”

Tiêu Hoành Vĩ nói tiếp: “Ngày mai tôi sẽ hỏi bên bệnh viện Cảng Thành thử, chúng ta chi ít tiền cảm ơn, tìm một người chia ít sữa cho Bé Tiểu Ngư Nhi.”

“Nhưng mà của người khác… nếu như không được sạch sẽ thì sao?”

Lữ Ngọc Thanh nhíu mày.

Lữ Ngọc Thanh có bệnh thích sạch sẽ khá nghiêm trọng, thói quen này người trong nhà đều biết đến, trước đây Vương Tử Bác đi đến nhà Tiểu Ngư Nhi làm khách cũng không dám ngồi lộn xộn vì sợ giẫm dơ sàn gỗ.

Có điều ở chuyện “cho bú sữa” này Lữ Ngọc Thanh chưa từng hoài nghi Thẩm Ấu Sở, nói cho cùng Thẩm Ấu Sở xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn là mẹ của Trần Tử Bội cho nên cái kia nhất định không có vấn đề!

“Vào lúc này, bà còn lo lắng chuyện đấy để làm gì.”

Tiêu Hoành Vĩ lắc đầu một cái đi tới phòng khách, gọi lão Trần cùng ra ngoài.

“Cân nhắc những vấn đề đấy có gì không đúng sao?”

Lữ Ngọc Thanh không phục phản bác một câu, bà dự định sẽ đi bệnh viện khoa phụ sản hỏi một chút, xem thử xem có thai phụ nào gia đình điều kiện không tệ, học qua đại học hay không.

“Cho dù không sánh được với Tiểu Ngư Nhi, cũng phải miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn của mình.”

Lữ Ngọc Thanh yên lặng nghĩ.

.....

Dưới lầu trăng sáng sao thưa, vắng vẻ đến tĩnh lặng, thỉnh thoảng còn có hai tiếng ếch kêu từ bể nước truyền ra.

Trần Tử Khâm còn tưởng rằng được đi ra ngoài chơi, đôi mắt to xoay tròn nhìn, tạm thời ngừng tiếng khóc.

Trên đường xe cũng rất ít, trong buồng xe rất yên tĩnh, ba người rất ít nói chuyện, chỉ có Bé Tiểu Ngư Nhi tình cờ nhìn thấy xe buýt sượt qua người lớn tiếng "u a" một hồi.

Trần Triệu Quân cũng không quên gọi điện thoại cho tài xế Quả Xác, dặn cậu đi đến căn hộ bên kia của Thẩm Ấu Sở, đêm nay chịu khó chờ đợi đưa bọn họ trở về.

Tài xế tất nhiên không có ý kiến, đây chính là cha mẹ của Trần tổng, biết bao người trầy da tróc vẩy muốn được phục vụ mà còn không được đấy.

"Lão Trần này…"

Lúc sắp đến nơi, Tiêu Hoành Vĩ đột nhiên thở dài nói: "Cuối cùng, chúng ta vẫn là rơi vào bẫy của Trần Hán Thăng."

"Cạm bẫy" của Trần Hán Thăng chính là để cho Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm ở cùng nhau, bây giờ hắn đã làm được.

Có điều, chính vào lần này, đã có vài thứ đang chầm chậm thay đổi, chỉ cần Thẩm Ấu Sở đồng ý giúp đỡ chí ít Lữ Ngọc Thanh sẽ không hận cô nữa.

"Phải xem tiểu Thẩm có đáp ứng hay không."

Trần Triệu Quân không trực tiếp trả lời vào vấn đề, ngay lúc này để đứa nhỏ không bị đói bụng mới là chuyện quan trọng nhất.

.....

Thẩm Ấu Sở ở tầng 15, bình thường 11h sẽ tắt đèn, có điều buổi tối hôm nay tuy đã khuya rồi nhưng cô vẫn chưa chợp mắt.

Lúc trước, Thẩm Ninh Ninh sau khi tan học vừa về nhà thì lập tức chơi đùa một lúc lâu với Trần Tử Bội, dì nhỏ A Ninh luôn ôm em bé mới 6 tháng tuổi kể những câu chuyện ở trường tiểu học.

Tình cảnh này hồn nhiên mà ấm áp biết bao, ngay cả Hồ Lâm Ngữ cũng bất tri bất giác cười lên.

Sau đó A Ninh mới chịu đi làm bài tập.

Mạc Kha cũng giống như vậy, có điều bà rất yêu thích đứa bé nên buổi tối thường ngủ ở nơi này.

Lương Mỹ Quyên càng không cần phải nói, bà rất ổn định cách một ngày tới một lần.

Hiện tại Trần Tử Bội không có ở chỗ này, trong nhà giống như mất đi linh hồn quan trọng nhất, ai cũng không có tinh thần làm việc.

Đêm nay Hồ Lâm Ngữ xung phong nhận việc ngủ cùng với Thẩm Ấu Sở, nhưng có lẽ do buổi chiều bận bịu trang trí quá mệt mỏi nên trong lúc nói chuyện tiểu Hồ đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Thẩm Ấu Sở không hề cảm thấy buồn ngủ một chút nào, ôm đầu gối ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn về phía ánh trăng.

“Kẽo kẹt!”

Thẩm Ấu Sở đột nhiên đi xuống giường, nhẹ nhàng mở tủ đồ ra, bên trong đều là quần áo mà cô đã chuẩn bị kỹ càng cho con của mình.

Làm lại thẻ căn cước phải mất 30 ngày, mặc dù Mạc Kha nhờ vào những mối quan hệ có thể đẩy nhanh quá trình hơn một chút nhưng khó khăn nhất vẫn là việc đăng ký hộ khẩu cho Trần Tử Bội, muốn mang con gái bảo bối về phải làm lại giấy khai sinh mới có thể đăng ký thêm tên Trần Tử Bội vào sổ hộ khẩu một lần nữa.

Bằng không, Thẩm Ấu Sở dù có đặt được vé máy bay đi nước Mỹ cũng chỉ có thể sang gặp con gái, mà không đón được Bé Tiểu Ấu Sở trở về.

Thẩm Ấu Sở xoa xoa mấy bộ quần áo nhỏ, tưởng tượng Trần Tử Bội mặc những bộ đồ này vào sẽ dễ thương biết bao nhiêu, mắt hoa đào không kiềm được mà ửng đỏ dần đọng lại một tầng hơi nước.

"Ting ting!"

Bỗng nhiên, di động đột nhiên vang lên, là Trần Triệu Quân gọi đến.

"Tiểu Thẩm, làm phiền con mở cửa ngoài một chút được không."

Sau tiếng nói của Trần Triệu Quân, còn có tiếng khóc nỉ non của em bé.

Thẩm Ấu Sở không biết xảy ra chuyện gì, vội vã mặc thêm một cái áo khoác đi ra ngoài, không nghĩ tới ở hành lang lại gặp Đông Nhi.

Đông Nhi vuốt mắt: "Chị Ấu Sở, bên ngoài giống như có tiếng trẻ con đang khóc."

"Ừm."

Thẩm Ấu Sở gật gù, sau đó mở cửa.

"Lạch cạch!"

Nghe được động tĩnh, Mạc Kha cũng đeo kính vào rồi đi ra, thuận tiện bật công tắc đèn treo tường lên, trong phòng khách trong nháy mắt sáng rực.

Thẩm thật thà là một người mẹ chu toàn, cô vừa nhìn thấy đứa nhỏ lập tức nhận ra con gái Tiêu Dung Ngư…

Đói bụng!

Chương 1018: Trên thế giới này không có ngụm sữa nào là miễn phí

"Oa oa oa…"

Tiếng khóc của Bé Tiểu Ngư Nhi rất lớn, chẳng bao lâu sau Hồ Lâm Ngữ và bà nội đều đã bị đánh thức, A Ninh cũng thò cái đầu nhỏ nhắn ra ngoài nhìn phòng khách ồn ào.

Tiếng gõ cửa dồn dập vào đêm khuya, tiếng trẻ con đói đến bật khóc, vẻ mặt sốt ruột của ba người trung niên, ánh mắt mang theo sự mong chờ và cầu xin nhìn về phía Thẩm Ấu Sở…

Mạc Kha nhíu mày, bà ta là người có kinh nghiệm xã hội phong phú nhất, tổng hợp những chi tiết này, bà ta nhanh chóng phán đoán ra được mục đích chuyến đi này của Trần Triệu Quân và hai vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ.

"Nếu thực sự muốn nhờ Ấu Sở giúp đỡ cho bú thì thực sự quá buồn cười."

Trong lòng Mạc Kha thầm nghĩ, chiều hôm nay Lữ Ngọc Thanh còn tức giận ném đồ ăn dặm xuống, tỏ vẻ hai bên không ai nợ ai, bây giờ lại kéo mặt xuống cầu xin người ta.

Mẹ hai Mạc cũng không phải là người vô cảm, một đứa nhỏ đáng yêu như thế này gào khóc thực sự vô cùng đáng thương, nhưng cô bé là con gái của Tiêu Dung Ngư đấy, mấy người làm như vậy có suy nghĩ đến cảm xúc của Thẩm Ấu Sở không?

Mạc Kha lặng lẽ đi đến bên cạnh Thẩm Ấu Sở, để biểu đạt ý "mình sẽ chống lưng", cũng muốn nhìn xem ba người đối diện này sẽ đưa ra yêu cầu gì.

"Tiểu Thẩm."

Quả nhiên không ngoài dự kiến, Trần Triệu Quân mở miệng đầu tiên.

Nhưng Trần Triệu Quân cũng không nói rõ tình hình cụ thể, ông chỉ giao Trần Tử Khâm ở trong lồng ngực cho Lữ Ngọc Thanh, sau đó nói: "Bà ngoại của Tử Khâm có một số việc muốn nhờ con giúp đỡ."

Sau khi nói xong, Lão Trần lại đóng sầm cánh cửa chống trộm lại, Tiêu Hoành Vĩ giống như muốn tránh tị hiềm nên không vào nhà.

Không phải Trần Triệu Quân không phối hợp, ông nửa đêm nửa hôm mang theo đứa nhỏ đến đây, thực chất đã biểu lộ rõ thái độ của mình.

Tuy nhiên, có Lữ Ngọc Thanh ở đây nên Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ đều tự giác lảng tránh vấn đề tiếp theo.

Hành lang bên ngoài cửa có chút lạnh lẽo, nửa đêm gió lạnh thổi vù vù, Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ, đồng thời cũng là ông nội và ông ngoại của Trần Tử Khâm, hai người đàn ông trung niên im lặng không nói gì đi đến cầu thang bộ, trong lòng đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

"Lão Trần."

Một lúc lâu sau, Tiêu Hoành Vĩ phá vỡ sự im lặng: "Nếu tối nay tôi ngăn cản ông, không cho ông đưa đứa nhỏ đến đây, ông sẽ làm gì?"

"Vậy thì chỉ có thể chờ con bé khóc đến mệt, sau đó bị động đi ngủ."

Trần Triệu Quân lắc đầu: “Cho nên tôi sẽ không đồng ý, cho dù hai người cũng là ông bà ngoại của Tử Khâm.”

“Ông thực sự sẽ không đồng ý.”

Dưới hành lang đen như mực, Tiêu Hoành Vĩ thâm trầm nói: “Bởi vì ông không chỉ là ông nội của Tử Khâm, mà cũng là cha của Trần Hán Thăng, cho nên suy nghĩ của ông và chúng tôi chắc chắn sẽ không hoàn toàn giống nhau.”

Những lời này của cục trưởng Tiêu chẳng khác nào trực tiếp nói ra rằng Trần Triệu Quân bằng lòng nhìn “Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm gia tăng sự ràng buộc”, đây cũng là kế hoạch của Trần Hán Thăng.

Trần Triệu Quân không đáp lại, lại là một sự yên lặng khiến lòng người hốt hoảng.

Một lát sau, Lão Trần mới thở dài nói: “Thực ra tôi cũng không ích kỷ như vậy, ngày mai tôi cũng sẽ tìm kiếm với hai người, nhìn xem có vú em thích hợp không?”

“Tối nay cứ xem sao trước đã.”

Lão Tiêu nhàn nhạt nói, ông không tiếp tục dây dưa vào vấn đề này nữa, “mối quan hệ huyết thống” chính là kiểu đánh gãy xương thì còn dính gân, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết Trần Triệu Quân rất muốn hai đứa nhỏ lớn lên bên nhau.

“Ừ! Vậy để xem tối nay sao đã!”

Trần Triệu Quân cũng lặp lại câu nói này, giọng điệu có chút khác biệt so với Tiêu Hoành Vĩ, nhưng có thể chắc chắn rằng “đêm nay” và “ngày mai” vô cùng quan trọng, nó quyến định phương hướng phát triển của rất nhiều chuyện.

…

Khác với cuộc trò chuyện đầy ẩn ý giữa Lão Trần và Lão Tiêu, tình tình trong phòng khách căn hộ phức tạp hơn nhiều, bà nội, Mạc Kha, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, Đông Nhi và Thẩm Ninh Ninh, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào Lữ Ngọc Thanh và Trần Tử Khâm.

Trần Tử Khâm đã khóc đến mệt lả, hai hàng lông mi thật dài treo hai giọt nước mắt trong suốt như thuỷ tinh, thỉnh thoảng "khóc" một tiếng tượng trưng, tỏ vẻ mình đang cực kỳ thèm sữa.

Lữ Ngọc Thanh ôm cháu gái, trong ánh mắt tràn ngập sự đau lòng, đôi môi thấp thoáng tơ máu thấm ra ngoài, có lẽ là trong lúc vô tình cắn rách, có thể nhìn ra được sự rối rắm trong lòng.

Trong tính cách của Lữ Ngọc Thanh có rất nhiều "tật xấu", lộ rõ nhất chính là sự thanh cao.

Nhưng ở một thành phố nhỏ như Cảng Thành, bối cảnh gia đình của Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Hoành Vĩ, thu nhập từ công việc, kiến thức và cách nói năng, đặc biệt còn có một cô con gái xinh đẹp ưu tú, những thứ đó đều là vốn liếng cho sự thanh cao của bà.

Thế nên lúc trước mỗi khi đến trường đi họp phụ huynh, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng bao vây xung quanh bà, nhưng Lữ Ngọc Thanh cũng chỉ giao tiếp với một số ít phụ huynh như Lương Mỹ Quyên.

Nhưng tối nay Lữ Ngọc Thanh không phải là phó cục trưởng cục cung cấp điện, cũng không phải là phu nhân của phó cục trưởng cục công an, bà chỉ là một bà ngoại bình thường, một người bà ngoại yêu thương cháu ngoại sâu sắc.

Thực ra chuyện đã đến nước này, không chỉ Mạc Kha hiểu rõ, mà bà nội, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ cũng hiểu rõ suy

nghĩ của Lữ Ngọc Thanh.

Dù sao chuyện này đã quá rõ ràng, ngay cả Trần Tử Khâm cũng ngửi thấy mùi sữa ở trên người Thẩm Ấu Sở, không chút e dè nhìn chằm chằm vào bộ ngực cao ngất của cô, cái miệng nhỏ nhắn lúc đóng lúc mở, thỉnh thoảng còn có nước miếng chảy ra từ khoé miệng.

Thoạt nhìn vô cùng đáng yêu, đồng thời cũng đáng thương vô cùng.

Đối mặt với yêu cầu của hai bà cháu này, mỗi thành viên của "phe Ấu Sở" đều có phản ứng không giống nhau.

Cuối cùng Thẩm Ấu Sở cũng mềm lòng, đặc biệt hành động này của Bé Tiểu Ngư Nhi khiến cô không nhịn được nhớ đến con gái của mình, vẻ mặt vô thức trở nên dịu dàng.

Bà nội và Mạc Kha đều sa sầm mặt mày không nói gì, không nói gì vào lúc này, thực ra cũng có nghĩa là phản đối.

Đông Nhi vẫn còn nhỏ tuổi, cô ấy chưa hoàn toàn hiểu được.

Thẩm Ninh Ninh càng nhỏ tuổi hơn nữa, cô bé ngoại trừ cảnh giác ra thì còn có chút tò mò, cô con gái khác của anh trai không hề giống anh trai chút nào.

Chỉ có Hồ Lâm Ngữ thể hiện sự phản đối rõ ràng nhất, cô ấy vừa thúc giục A Ninh đi ngủ vừa nhìn chằm chằm vào Thẩm Ấu Sở, không bỏ sót khoảnh khắc nào.

Không phải Tiểu Hồ không có ý tốt, mà là vì hành động này thực sự quá đáng, đưa con gái của Tiêu Dung Ngư lại đây xin sữa, đây là ý nghĩ kỳ diệu gì vậy?

Không thể bởi vì Thẩm Ấu Sở đơn thuần mà lúc nào cũng bắt nạt cô ấy được.

Không thể bởi vì Thẩm Ấu Sở lương thiện mà lúc nào cũng áp bức cô ấy được.

Những tháng ngày Thẩm Ấu Sở đau khổ trong âm thầm, trong số các người có ai biết?

"Nghe nói nhà Tiêu Dung Ngư rất giàu có, tại sao không tìm một vú em chứ?"

Hồ Lâm Ngữ hừ lạnh một tiếng, cô ấy vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ kiêu ngạo ngang ngược thể hiện rõ ra mặt của Lữ Ngọc Thanh vào chiều nay.

Tóm lại, bí thư Hồ "ý chí sắt đá" quyết định ngăn cản lòng tốt của Thẩm Ấu Sở, bởi vì có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, đây cũng là cái bẫy mà Trần Hán Thăng cố ý đào.

Cha mẹ của Tiêu Dung Ngư cũng thật "ngu ngốc", biết rõ đây là một cái bẫy mà còn muốn tiến vào? Nếu thực cho cho bú, bú ra tình cảm thì phải làm sao bây giờ?"

"Tối nay…"

Lữ Ngọc Thanh không do dự lâu lắm, nhanh chóng nói: "Chỉ cần tôi có cách nào khác, cũng sẽ không đến đây."

Giọng điệu cầu xin người ta hơi cứng ngắc, điều đó chứng tỏ ngày thường bà thực sự rất ít khi làm loại chuyện này.

"Nhưng đêm hôm khuya khoắt rồi không thể tìm thấy vú em."

Hồ Lâm Ngữ phản ứng lại, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy chuyện bé xé ra to, nếu thực sự không tìm thấy thì có thể cai sữa trước mà.

"Không phải tôi không muốn cai sữa."

Giống như đề phòng sự tồn tại của "kẻ phá hoại" như Tiểu Hồ", câu nói tiếp theo của Lữ Ngọc Thanh đã lấp kín lỗ hổng

này.

“Nhưng đứa nhỏ chỉ mới bảy tháng.”

Lữ Ngọc Thanh lau đi nước miếng trên khoé miệng Trần Tử Khâm, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ lập tức cai sữa mà không có sự chuẩn bị trước, tôi không chỉ có lỗi với đứa bé mà còn có lỗi với Tiêu Dung Ngư, sau này Tiểu Ngư Nhi hỏi tôi tại sao mẹ lại đột nhiên cai sữa cho con gái, tôi phải trả lời như thế nào đây?”

Nói xong câu nói cuối cùng, giọng nói Lữ Ngọc Thanh đã trở nên nghẹn ngào.

Lữ Ngọc Thanh thực sự rất đau lòng, đúng là bà đã từng cân nhắc đến khả năng cai sữa, nhưng cuối cùng vẫn không thể hạ quyết tâm được.

Ngoại trừ việc “cai sữa” cần có kế hoạch khoa học ra, mỗi lần Bé Tiểu Ngư Nhi khóc, trái tim Lữ Ngọc Thanh giống như bị một bàn tay siết chặt lấy, ngột ngạt, gần như không thể thở nổi.

Nhìn thấy Lữ Ngọc Thanh như vậy, bầu không khí trong phòng khách cũng có chút ngưng trọng, cho dù lập trường của hai bên mâu thuẫn với nhau, nhưng bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được tình cảm của Lữ Ngọc Thanh đối với Trần Tử Khâm.

“Cũng tội.”

Mạc Kha lặng lẽ thở dài một tiếng, bà ta cũng rất yêu thương Trần Tử Bội, một người bà ngoại như Lữ Ngọc Thanh có lẽ là một “tấm gương” học tập chăng.

Sắc mặt của Hồ Lâm Ngữ cũng dịu đi, trong lòng cũng không tiếp tục mâu thuẫn nữa.

“Ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện, hơn nữa còn nhờ mối quan hệ khắp nơi để tìm kiếm vú em, đảm bảo trước khi Tiểu Ngư Nhi về nước có thể để đứa nhỏ bú được sữa mẹ.”

Lữ Ngọc Thanh hít hít mũi, ngẩng đầu mở to đôi mắt đỏ bừng, khó nhọc nói với Thẩm Ấu Sở: “Nhưng tối hôm nay, tối hôm nay…”

Lữ Ngọc Thanh vẫn đang do dự, câu nói tiếp theo rốt cuộc là nên dùng “Mong cô giúp đỡ cho Trần Tử Khâm bú sữa” hay là dùng “Cầu xin cô giúp đỡ cho Trần Tử Khâm bú sữa”.

“Không ổn rồi.”

Trong lòng Hồ Lâm Ngữ run lên, ngay cả cô ấy cũng cảm thấy có chút đáng thương, huống chi là Thẩm khờ khạo?

Quả nhiên, không chờ Lữ Ngọc Thanh nói ra hết câu, Thẩm Ấu Sở đã vươn tay ra, dưới cái nhìn chằm chằm của tất cả mọi người, bế lấy Trần Tử Khâm.

“Ấu…”

Hồ Lâm Ngữ đang định ngăn cản, nhưng Lữ Ngọc Thanh đã đứng dậy, run rẩy nói với Thẩm Ấu Sở: “Cảm… Cảm ơn, cảm ơn cô…”

Lữ Ngọc Thanh hoàn toàn không thể ngờ được rằng Thẩm Ấu Sở lại chủ động ôm lấy đứa nhỏ, trong lúc nhất thời, bà cũng hơi ngạc nhiên, cũng có chút căng thẳng và luống cuống tay chân, nhưng nhiều hơn cả vẫn là cảm động.

Có rất nhiều lời muốn nói bị mắc kẹt trong cổ họng, nhưng biểu đạt ra ngoài chỉ có “cảm ơn”.

“Đứa nhỏ cứ khóc mãi sẽ không tốt cho sức khoẻ.”

Thẩm Ấu Sở cũng nghĩ đến con gái của mình, cô ngân ngấn nước mắt nói, giống như một người mẹ thực sự, cứ thế ôm lấy Trần Tử Khâm vào trong phòng ngủ.

Sau khi Thẩm Ấu Sở rời đi, trong phòng khách lập tức trở nên yên tĩnh, chẳng mấy chốc, tiếng khóc của Bé Tiểu Ngư Nhi cũng đã biến mất, có lẽ không còn đói bụng nữa.

Một lát sau, bà nội là người đầu tiên chống gậy trở về phòng ngủ của mình, sau đó Đông Nhi cũng trở về.

Hồ Lâm Ngữ nói một vài câu, ví dụ như "Thực sự không ngờ Ấu Sở sẽ đồng ý, có lẽ cũng chỉ có cô ấy mới tốt bụng như vậy, cuối cùng mưu kế của Trần Hán Thăng vẫn thực hiện được…" để làm tăng thêm khí thế của bên ta.

Nhưng lại bị ánh mắt của Mạc Kha chặn lại, mẹ hai Mạc hiểu rất rõ trình độ của bí thư Hồ, nếu ở cùng lứa tuổi chắc có lẽ sẽ là "một giáo viên giỏi", nhưng muốn giao tiếp với những nhân vật như Lữ Ngọc Thanh, trước mắt vẫn có chút ấu trĩ.

Nếu Ấu Sở đã cho Trần Tử Khâm bú sữa, bây giờ không cần thiết phải làm tăng lên mâu thuẫn giữa hai bên, thực sự chẳng có ý nghĩa gì cả.

"Bà gọi hai người Lão Trần vào đi."

Mạc Kha mở cánh cửa chống trộm ra, đồng thời ôm Hồ Lâm Ngữ đi vào phòng ngủ, chừa không gian lại cho ba người phụ nữ trung niên.

…

"Sao rồi, sao rồi…"

Thực ra, lúc nãy khi cánh cửa phòng trộm với có động tĩnh, Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ đã chạy đến, nhưng chỉ nhìn thấy một căn phòng khách trống vắng, ngoại trừ Lữ Ngọc Thanh đang ngồi đọc sách trên ghế sô pha ra, ánh mắt còn có chút ngây dại, ngoài ra không còn người nào nữa cả.

Lão Trần và Lão Tiêu đều là người thông minh, nếu không nghe thấy tiếng khóc của Bé Tiểu Ngư Nhi, điều đó chứng tỏ

vấn đề đã được giải quyết.

Nói cách khác, Thẩm Ấu Sở đã đồng ý rồi!

"Lão Tiêu…"

Lúc này, Lữ Ngọc Thanh cũng đã điều chỉnh lại cảm xúc, nghiêm túc nói: "Chúng ta phải cảm ơn người ta…"

"Phải, phải, đương nhiên phải cảm ơn rồi."

Tiêu Hoành Vĩ không chút do dự, bởi vì ông đang đặt suy nghĩ của mình vào vị trí của người khác, cho dù Thẩm Ấu Sở đồng ý, thực chất cũng rất ấm ức đúng không?

Nhưng, làm thế nào để cảm ơn người ta đây?

Nếu cảm ơn bằng tiền bạc, thoạt nhìn không thoả đáng lắm.

Thẩm Ấu Sở chính là mẹ của Trần Tử Bội, mà Trần Tử Bội là con gái ruột của Trần Hán Thăng, có lẽ Thẩm Ấu Sở thích tiền, nhưng chắc chắn không thiếu tiền.

Vậy nếu tặng quần áo trẻ con và một số trang sức như vàng bạc thì sao?

Tuy nhiên, ý kiến này lại bị Trần Triệu Quân phủ quyết, nhu cầu đối với phương diện vật chất của Thẩm Ấu Sở cực thấp, từ trước đến nay vẫn có thói quen đan áo len cho người nhà.

Cái này không được, cái kia cũng không xong, hai vợ chồng Lão Tiêu đều rơi vào trầm tư, hình như bọn họ đang gấp gáp muốn thanh toán nợ nần cho hành vi lần này, để hai bên tiếp tục trở thành hai đường thẳng song song vĩnh viễn không giao nhau.

"Khụ khụ…"

Đột nhiên, Trần Triệu Quân hắng giọng nói: "Theo như tôi quan sát, có vẻ như Tiểu Thẩm không hứng thú với những vật

ngoài thân kia, nên để tôi đưa ra một lời đề nghị đi.”

“Ông nói xem.”

Hai vợ chồng Lão Tiêu nhìn về phía Trần Triệu Quân.

“Chỉ còn mấy tiếng nữa là máy bay sẽ hạ cánh.”

Trần Triệu Quân chậm rãi nói: “Chúng ta cũng không biết tình hình trên máy bay, nhưng buổi sáng hôm sau, Tiểu Ngư Nhi chắc chắn sẽ gọi điện thoại về, tôi đang muốn nói, trên máy bay còn có con gái của Thẩm Ấu Sở, Tử Bội còn nhỏ hơn chị gái mấy ngày, con bé vẫn chưa cai sữa…”

Nói tới đây, ý của Lão Trần đã quá rõ ràng.

“Chuyện này…”

Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại cúi đầu không nói gì.

“Mình biết ngay mà.”

Lữ Ngọc Thanh lặng lẽ nhắm mắt lại, trên thế giới này không có ngụm sữa nào miễn phí.

Chương 1019: Máy bay từ từ hạ cánh, sự thật sắp được phơi bày.

Trong phòng khách Trần Triệu Quân và vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ đều đang ngồi không, ba người không giao lưu gì, Lữ Ngọc Thanh còn bất giác xoay xoay chiếc vòng phỉ thúy trên cổ tay, dáng vẻ đầy tâm sự.

Theo lý mà nói Trần Tử Khâm không còn đói bụng nữa, chắc có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, nhưng lại nhớ đến lời vừa rồi của Trần Triệu Quân, lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, Thẩm Ấu Sở bón cho Trần Tử Khâm, vậy Tiểu Ngư Nhi có nên bón cho Trần Tử Bội không?

“Sớm biết vậy còn không bằng cai sữa luôn.”

Lữ Ngọc Thanh ảo não nghĩ.

Bởi vì Trần Tử Khâm không khóc nữa, vì vậy Lữ Ngọc Thanh lại bắt đầu ‘cứng rắn’, thậm chí còn lo được lo mất.

Vì vậy con người ấy à thực ra đều như vậy, may mà Lữ Ngọc Thanh không định bỏ bữa sữa này, bà đang suy nghĩ nên trần thuật việc này với Tiểu Ngư Nhi như nào.

Không giống với bầu không khí ‘kỳ lạ’ bên ngoài, trong phòng ngủ vô cùng ấm áp, Bé Tiểu Ngư Nhi bú sữa mẹ một lúc xong rất nhanh đã ngủ trong lòng Thẩm Ấu Sở, Mạc Kha và Hồ Lâm Ngữ đều ngồi bên giường nhìn.

“Nhóc con này đúng là biết hưởng thụ.”

Hồ Lâm Ngữ vươn tay bẹo khuôn mặt non nớt của Trần Tử Khâm.

“Chậc, chậc, chậc…”

Trần Tử Khâm chẹp miệng, vươn bàn tay múp míp xoa mặt, nhưng mà mắt vẫn nhắm chặt, chìm vào giấc mơ đẹp.

“Đừng làm ồn khiến con bé tỉnh.”

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng nói, còn để tay thẳng ra để Trần Tử Khâm gối được thoải mái hơn.

“Cậu thực sự coi con bé thành con gái ruột à.”

Hồ Lâm Ngữ không phục lầu bầu một câu.

Thẩm Ấu Sở và Mạc Kha đều không đáp lại, Mạc Kha đánh giá cẩn thận Trần Tử Khâm, thực ra con gái lớn của Trần Hán Thăng cũng vô cùng xinh đẹp, lúc con bé mím môi, hai bên má lộ rõ lúm đồng tiền, tướng mạo của hai chị em ai ai cũng có đặc điểm riêng.

“Cũng không biết Trần Tử Bội thế nào rồi.”

Mạc Kha thở dài một hơi, Trần Tử Bội ngốc nghếch, cho dù có đói bụng cũng chưa chắc đã khóc to kêu gào như Trần Tử Khâm, thực sự khiến người ta lo lắng.

Nhắc đến con gái, Thẩm Ấu Sở cũng ngẩng đầu im lặng nhìn chằm chằm vào bầu trời đêm tối đen.

Bây giờ đã sắp bốn giờ sáng, do lệch múi giờ, phía Bắc Mỹ đã khoảng hai giờ chiều, đương nhiên trên máy bay căn bản không thể nào cảm nhận được, bởi vì đa số người đều đang ngủ, dù sao thời gian làm việc và nghỉ ngơi vẫn chưa kịp điều chỉnh lại.

Chỉ là thư ký Đàm Anh vẫn chưa nghỉ ngơi, cô đứng trước cửa phòng nghỉ ngăn lại tất cả ‘người rảnh rỗi’.

Thực ra Đàm Anh biết bí mật này không thể giấu được, máy bay vừa hạ cánh sẽ bại lộ, nhưng chủ tịch Trần từng nói cố gắng đợi sau khi ra khỏi sân bay rồi hẵng thông báo chân tướng, như vậy sẽ không còn một chút khả năng nào để cứu vãn.

Đây là ám thị của ông chủ lớn, mặc dù Trần Hán Thăng biết độ khó tương đối lớn, nên dùng từ ‘cố gắng’, nhưng Đàm Anh vẫn muốn hoàn thành thật xuất sắc.

Cấp bậc trước mắt của cô là P6, trông có vẻ chỉ cách P7 một bước, nhưng thực ra giống như cách một dải ngân hà.

Cho dù có sự giúp đỡ của Trần Hán Thăng, Đàm Anh cảm thấy mình vươn lên P7 vẫn hơi khó, bởi vì P7 của Quả Xác gần như đều là cán bộ dự bị cho tầng quản lý.

Ví dụ giám đốc nghiên cứu của ‘điện thoại Quả Xác đời ba’, người phụ trách hạng mục ‘cộng đồng Quả Xác’, người phụ trách hạng mục ‘Quả Xác drive’, quản lý cửa hàng đầu tiên của ‘cửa hàng Quả Xác’…

Những P7 này đều là nhân vật phong vân nổi tiếng trong ngành.

Người phụ trách ‘Quả Xác QvodPlayer’ Vương Hưng đã được thăng lên làm P8, còn thường xuyên góp mặt trong hội nghị ban giám đốc, gần đây ông chủ lớn hình như lại giao cho Vương Hưng một nhiệm vụ, khai phá phần mềm ứng dụng xã hội ‘Quả Xác Weibo’, học hỏi Twitter của Mỹ.

Có thể dự kiến rằng nếu như ‘Quả Xác Weibo’ có thể thành công như ‘Quả Xác QvodPlayer’, Vương Hưng rất có khả năng sẽ được thăng lên làm P9, trở thành thành viên ban giám đốc.

Đảm Anh nghĩ mình có thể bắt đầu một hạng mục mới như vậy từ ban đầu hay không, để lại dấu ấn của mình trên ‘Quả

Xác Weibo', như vậy thì việc cô trở thành P7 cũng là chuyện thuận lý thành chương, sẽ không có ai trong công ty không phục.

Trong điện tử Quả Xác to lớn, chỉ có một người đi cửa sau 'đường đường chính chính' là Nhiếp Tiểu Vũ.

Nhưng mà thân phận của Nhiếp Tiểu Vũ thì khác, lúc chủ tịch Trần vẫn còn là Tư lệnh một mình một ngựa, cô đã là tiểu lâu la trung thành và tận tụy đi đằng sau lưng hắn, bây giờ đương nhiên có thể đàng hoàng hưởng thụ quả ngọt của sự thắng lợi.

"P8 là cực hạn của tôi."

Đàm Anh là một người hiểu rất rõ, những nhân tài kỹ thuật như Lý Tiểu Giai, Hoàng Lập Khiêm, Vương Hưng đều không thể thay thế, nhưng chức vụ thư ký này của cô tùy tiện có thể tìm được một đống. Vì vậy cho dù phải hoàn thành hết tất cả nhiệm vụ của chủ tịch Trần và không được xảy ra chút sơ sót nào thì cũng phải đến lúc hơn bốn mươi tuổi mới có thể trở thành P8.

Nhưng mà P8 có thể hưởng chia hoa hồng cổ phần, đặc biệt là sau khi Công ty trách nhiệm hữu hạn Internet Quả Xác lên sàn chứng khoán thì sẽ bằng hàng nghìn hàng chục nghìn lần lương hàng năm.

"Kẽo kẹt."

Đột nhiên Lương Mỹ Quyên đang ngủ trên giường lại lật người, tiếng động khiến Đàm Anh giật mình, cô vội vàng vứt bỏ những suy nghĩ lung tung kia đi, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề vào lúc mấu chốt quan trọng này.

Thực ra tình hình trên máy bay không hề an toàn, trong quá trình xuất hiện bốn lần nguy hiểm.

Lần nguy hiểm đầu tiên chính là sau hai tiếng khi cất cánh, Lương Mỹ Quyên chán ngán sự nhàm chán trên máy bay, định ôm ‘Trần Tử Khâm’ ra trêu chọc.

Bây giờ Lương thái hậu vẫn tưởng rằng người trong phòng nghỉ là Bé Tiểu Ngư Nhi, thực ra không phải chỉ bà tưởng như vậy mà cả Tiêu Dung Ngư cũng tưởng như vậy.

Kết quả đương nhiên bị Trần Hán Thăng từ chối, nhưng mà hành trình này cần khoảng mười bốn tiếng đồng hồ, Lương thái hậu sớm muộn sẽ đến xem cháu, nếu như cứ từ chối, không chừng Tiêu Dung Ngư sẽ nghi ngờ.

Vì vậy Trần Hán Thăng bèn tìm cơ hội cãi nhau một trận với mẹ ruột, hai mẹ con vốn cãi nhau như cơm bữa, vì vậy Tiêu Dung Ngư không đặt trong lòng, còn nhỏ giọng an ủi Lương Mỹ Quyên, đương nhiên cũng khiến Lương thái hậu tức đến mức không muốn để ý đến Trần Hán Thăng.

Vấn đề tạm thời giải quyết xong.

Nguy hiểm lần thứ hai là lúc con ăn cơm, nhưng mà cũng bị Trần Hán Thăng miễng cưỡng đánh lừa, trước lúc bón thực phẩm bổ sung, hắn cố ý để Đàm Anh mang thực phẩm bổ sung đi vào, lại còn lớn tiếng trêu đùa với con gái, Lương Mỹ Quyên và Tiêu Dung Ngư nghe thấy tiếng cũng không qua làm phiền.

Nguy hiểm lần thứ ba xuất hiện vào lúc đi ngủ, theo lý mà nói nên nhường phòng nghỉ cho Lương thái hậu, bình thường Trần Hán Thăng có ngủ trên đất cũng không sao, nhưng tối nay hắn chắc chắn sẽ không nhường.

Nhưng Trần Hán Thăng đã sắp đặt sẵn, trên máy bay đã chuẩn bị hai chiếc giường gấp rồi.

Mặc dù không thoải mái như giường nhưng Lương Mỹ Quyên cũng không phải người có tính cách chỉ biết hưởng thụ,

nên đắp chăn xong là ngủ khì.

Tiêu Dung Ngư không hề nằm trên giường, cô lấy ra một chiếc gối cổ mềm mại đeo lên, đọc sách một lúc thì ngửa cổ ra ngủ.

Nhưng mà hơn hai giờ sáng, Tiêu Dung Ngư tự động mở mắt đi qua gõ cửa muốn cho con bú.

Đây là lần nguy hiểm thứ tư, lúc đó bàn tay Đàm Anh đã đổ đầy mồ hôi, nhưng mà Trần Hán Thăng rất bình tĩnh, hắn nằm trong phòng nghỉ nói 'Trần Tử Khâm' đã ngủ, đợi sáng mai rồi nói.

Tiêu Dung Ngư thấy hơi kỳ lạ, bởi vì con gái bình thường lúc này sẽ tỉnh đòi bú sữa, nhưng mà cô không nghe thấy tiếng khóc của con gái như bình thường nên thực sự cho rằng Trần Tử Khâm đang ngủ.

Lúc này không thể không cảm ơn 'sự phối hợp hữu nghị' của tiểu Ngốc Nghếch, cô bé thực sự không thích khóc lóc, cho dù miệng cũng mở ra đóng vào nhớ mong mùi vị của sữa mẹ.

Vượt qua lần nguy hiểm thứ tư, cục diện đã ổn định hơn nhiều, lại qua thêm hai tiếng đồng hồ, Đàm Anh gõ cửa phòng nghỉ: "Chủ tịch Trần, còn khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa chúng ta sẽ hạ cánh."

Một lúc sau trong phòng nghỉ truyền ra tiếng của Trần Hán Thăng: "Biết rồi, nhân viên đón máy bay đã sắp xếp chưa?"

"Đã sắp xếp hết rồi."

Vì kế hoạch lần này, Đàm Anh đã đến nước Mỹ rất nhiều lần mới sắp xếp thỏa đáng tất cả.

"Ừm."

Trần Hán Thăng không nói gì nữa mà vỗ vào mông Trần Tử Bội trong ngực: "Con gái, chúng ta sắp đến rồi."

Bé Tiểu Ngốc Nghếch chẳng thèm quan tâm, cô bé đã ngủ rồi.

Trần Hán Thăng đau lòng hôn lên trán con gái nhỏ, tối qua lúc con gái muốn bú sữa lại kéo áo Trần Hán Thăng vào mồm mút lấy mút để.

Thực ra từ điểm này có thể nhận ra Trần Tử Bội không hề ngu ngốc, chỉ là phần lớn thời gian cô bé kiểu mặc kệ, tính cách thực sự thiên về thuận theo tự nhiên không ép buộc bản thân.

"Quý hành khách xin chú ý, mười lăm phút sau chúng ta sẽ hạ cánh an toàn xuống sân bay quốc tế Kennedy, hành khách vui lòng thắt dây an toàn, nhiệt độ mặt đất hiện nay là mười chín độ C…"

Đây là Uông Minh Xuân đang thông báo, thực ra căn bản không cần thiết, đây có lẽ là cảm giác nghi thức đi.

"Phù!"

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, tâm trạng của hắn cũng hơi căng thẳng, liệu mình có bị Tiểu Ngư Nhi đánh chết không, sắp công bố rồi.

.....

Chương 1020: Bé Ngốc Nghếch ở Mỹ

Khoảng năm giờ thời gian ở San Francisco Mỹ, máy bay số hiệu 550 của hãng Gulfstream ổn định hạ cánh xuống đường băng sân bay, lúc này đang là lúc mặt trời lặn, trong quá trình máy bay trượt tạo thành một bóng đen di động dưới mặt đất phủ đầy ánh nắng vàng.

Trần Tử Bội trong lòng cha, chốc chốc lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cô bé sẽ không như chị gái nhìn thấy thứ gì thích thú sẽ kêu to một tiếng 'òa'.

Cô bé Ngốc Nghếch thường không nói một lời, nếu như cô bé không muốn nhìn cũng chỉ im lặng quay đầu đi, khuôn mặt úp trên vai cha, yên lặng thổi bong bóng.

Nhưng mà vào lúc này nhân vật chính của màn kịch không phải là Trần Tử Bội, cũng chẳng phải Trần Hán Thăng, bởi vì hai cha con căn bản không thể nào đi ra, trước mắt nữ chính số một thực ra là Đàm Anh.

Lúc máy bay dừng lại cửa mở ra, Lương Mỹ Quyên không bất ngờ gì đi qua gọi: "Trần Hán Thăng, con còn định ở trong lò luyện đơn bao nhiêu lâu, mình không ra thì cũng thôi đi, nhanh đưa Bé Tiểu Ngư Nhi cho chúng ta."

Lương thái hậu gọi phòng nghỉ là 'lò luyện đơn' để hình dung việc Trần Hán Thăng trốn trong đó không chịu ra.

"Hầy."

Trần Hán Thăng buồn bực đáp: "Vừa rồi con gái tiểu ra quần, con đang đổi bỉm, hai người xuống trước đi."

Thực ra Tiểu Ngốc Nghếch không hề tiểu ra quần, Trần Hán Thăng chỉ tìm lý do để đẩy đi thôi, bởi vì chân tướng tốt nhất nên nói ra sau khi ra khỏi sân bay.

“Dì Lương, giám đốc Tiêu, chủ tịch Trần còn phải ký một vài thủ tục máy bay tư nhân.”

Đàm Anh bắt đầu phát huy tác dụng, cô ở bên cạnh lễ phép nói: “Chúng ta xuống trước đi, đã có xe đợi rồi, tôi sẽ giới thiệu đồng nghiệp mới cho hai người, cô ấy sẽ thay tôi làm công việc tại Mỹ.”

Trong hành trình mười mấy tiếng đồng hồ, Đàm Anh phục vụ Lương Mỹ Quyên và Tiêu Dung Ngư vô cùng chu đáo, nói chuyện lễ độ, làm gì cũng rất đáng tin, Lương Mỹ Quyên rất hài lòng về Đàm Anh.

Vì vậy nghe thấy Đàm Anh định đi, Lương Mỹ Quyên thấy hơi kỳ lạ: “Tiểu Đàm, cháu định về nước hả?”

“Đúng vậy dì Lương.”

Đàm Anh hơi khom người: “Cháu vẫn còn vài nhiệm vụ khác vì vậy sau này sẽ do đồng nghiệp khác tiếp quản, cô ấy đang ở phía dưới máy bay.”

Đàm Anh mượn lý do ‘giới thiệu đồng nghiệp mới’, giọng điệu truyền ý ‘giục xuống máy bay’, bởi vì Tiêu Dung Ngư đã chuẩn bị mở điện thoại, nếu như mở máy xong gọi điện thoại về nước hoặc là nhận được tin nhắn bên phía Kiến Nghiệp, sự việc sẽ lập tức bại lộ.

Cho dù bây giờ vấn đề của việc bại lộ không quá lớn, nhưng không đúng với kỳ vọng của chủ tịch Trần, Đàm Anh đang cố gắng hoàn thành ý đồ của lãnh đạo.

Mặc dù Lương Mỹ Quyên thẳng tính nhưng rất biết lý lẽ, cũng không ỷ vào việc con trai có tiền, có địa vị mà chỉ tay

năm ngón, nghe thấy có người đang đợi mình, quả nhiên bà không tiếp tục ở lại máy bay nữa mà đi theo thang xuống.

Chỉ có Tiểu Ngư Nhi nhìn cửa gỗ phòng nghỉ cảm thấy hơi không thích hợp.

Cảm giác không thích hợp này rất kỳ lạ, rõ ràng mọi thứ trông có vẻ rất bình thường, nhưng Tiêu Dung Ngư lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

"Giám đốc Tiêu."

Đàm Anh lại dùng lý do khác khuyên bảo: "Chủ tịch Trần có mua biệt thự ở bên này, lúc trước sửa sang lại, tất cả đều do đồng nghiệp của tôi làm, tôi rất lo liệu chị có thích phong cách này không?"

"Không sao đâu."

Tiêu Dung Ngư bị cắt ngang suy nghĩ thì cười cười nói: "Có nơi dừng chân đã tốt lắm rồi, cảm ơn các cô."

"Không cần khách sáo, tất cả đều là điều chúng tôi nên làm."

Đàm Anh vừa nói vừa vươn tay chỉ dẫn Tiêu Dung Ngư xuống máy bay.

Đối với thái độ ân cần này, Tiêu Dung Ngư bỏ dự định gõ cửa phòng nghỉ cũng đi theo xuống máy bay.

.....

Đồng nghiệp của Đàm Anh ở Mỹ tên là Chu Thái Văn, khoảng hai mươi sáu tuổi, lớn tuổi hơn Nhiếp Tiểu Vũ, nhỏ tuổi hơn Đàm Anh, trông có vẻ hoạt bát, vừa gặp đã tự giới thiệu, còn giúp đỡ chuyển hành lý lên xe.

Xe chính là xe chở khách của sân bay, chuyên đưa đón hành khách đến sảnh lớn, đợi sau khi sắp xếp xong, Đàm Anh

đứng bên dưới nói: "Dì Lương, giám đốc Tiêu, chúc hai người sống vui vẻ ở Mỹ, tiểu Chu nhớ phải chăm sóc tốt cho mọi người."

"Yên tâm đi chị Đàm."

Chu Thái Văn xua xua tay sau đó gật đầu với lái xe: "Go."

"Không đợi Trần Hán Thăng sao?"

Lương Mỹ Quyên ngồi ở phía sau hỏi.

"Dì Lương yên tâm."

Chu Thái Văn quay đầu cười hì hì nói: "Xe này gọi sẽ đến bất cứ lúc nào, chúng ta ở cửa sân bay đợi chủ tịch Trần."

"Thì ra là vậy."

Lương Mỹ Quyên đã hiểu, bà hỏi Chu Thái Văn: "Tiểu Chu, cháu cũng là thư ký giống Tiểu Đàm hả?"

"Cháu không phải."

Chu Thái Văn lắc đầu: "Sếp của cháu là giám đốc Tào Tào Kiến Đức, Quả Xác định thành lập văn phòng và trung tâm số liệu ở nước Mỹ, chúng cháu là đoàn đội đi đầu khảo sát."

"Đã làm ăn đến cả nước ngoài rồi à."

Lương Mỹ Quyên lẩm bẩm một tiếng, quy mô kinh doanh của Trần Hán Thăng rốt cuộc lớn như nào, thực ra Lương thái hậu cũng không rõ lắm, nhưng mà dù sao cũng không nhỏ.

Bởi vì bí thư thành phố Cảng Thành muốn tìm Trần Hán Thăng bây giờ đều phải nhờ Trần Triệu Quân hẹn thời gian.

Có thể được lựa chọn thay thế Đàm Anh, năng lực tổng hợp nhất định không kém, lúc Chu Thái Văn nói chuyện, cô ấy thấy Tiêu Dung Ngư liên tục lắc điện thoại thì biết điện thoại chưa bắt được tín hiệu.

“Sân bay Kennedy chính là như vậy, cho dù đăng ký gói quốc tế, tín hiệu vẫn không ổn định.”

Chu Thái Văn đề nghị: “Giám đốc Tiêu, cô khởi động lại điện thoại thử xem.”

“Được, cảm ơn.”

Tiêu Dung Ngư khởi động lại điện thoại, trong quá trình đó cô tùy tiện hỏi: “Cô Chu, giấy tờ thân phận của chúng tôi để ở chỗ tiếp viên hàng không, lúc nào thì trả cho chúng tôi?”

“Vâng?”

Chu Thái Văn ngây người: “Tôi không biết, nhiệm vụ tôi nhận là tiếp đón mọi người, không hề biết về giấy tờ thân phận.”

“Phải không?”

Tiêu Dung Ngư cau mày, cảm giác ‘không đúng lắm’ càng mạnh mẽ hơn.

Quãng đường từ khi xuống máy bay đến sảnh sân bay không hề dài, lúc Tiêu Dung Ngư khởi động lại máy lần thứ hai, bọn họ đã xuống xe rồi.

Vào sân bay cần làm thủ tục vô cùng nghiêm khắc, nhưng ra khỏi sân bay không cần bất cứ giấy chứng nhận nào, thoải mái ra khỏi đường đi, lúc này điện thoại của Tiêu Dung Ngư cũng có tín hiệu điện thoại của hãng Di Động, tin nhắn bắt đầu vang lên ‘tinh tinh tinh’ không ngừng.

Ngoài một vài tin nhắn quảng cáo, trong số người quen có Biên Thi Thi gửi đến ba tin nhắn.

16h30 ngày 11 tháng 4, Biên Thi Thi: Tiểu Ngư Nhi, tớ nhớ cậu quá, nhìn thấy bóng lưng của cậu biến mất sau cửa kiểm soát, nước mắt tớ cứ trào ra.

20h05 ngày 11 tháng 4, Biên Thi Thi: Ăn xong bữa tối xem tivi, tớ vẫn rất nhớ cậu, không thì tớ bay qua đó với cậu nhé.

5h30 ngày 12 tháng 4, Biên Thi Thi: Đến Mỹ chưa? Nhớ gọi điện thoại cho tớ.

Đây là bạn học Thi Thi đang nhớ mong bạn thân, Tiểu Ngư Nhi rất cảm động, nhưng tin nhắn của mẹ cô Lữ Ngọc Thanh lại có đến tận tám tin, hơn nữa theo sự thay đổi của thời gian, cảm xúc trong tin nhắn của bà cũng không ngừng thay đổi.

17h40 ngày 11 tháng 4, Lữ Ngọc Thanh: Con gái, sao lão Trần lại gọi điện thoại cho mẹ bảo Trần Tử Khâm vẫn ở Kiến Nghiệp?

17h55 ngày 11 tháng 4, Lữ Ngọc Thanh: Mẹ và cha con bây giờ đi tìm lão Trần xem rốt cuộc là chuyện gì.

20h30 ngày 11 tháng 4, Lữ Ngọc Thanh: Con gái, bây giờ con thế nào, Bé Tiểu Ngư Nhi thực sự ở Kiến Nghiệp, người theo bọn con lên máy bay là con gái của Thẩm Ấu Sở.

21h20 ngày 11 tháng 4, Lữ Ngọc Thanh: Mẹ đã đưa Trần Tử Khâm về nhà rồi, con không cần lo lắng, sau khi mở máy thì gọi điện cho mẹ.

02h22 ngày 12 tháng 4, Lữ Ngọc Thanh: Bảo bối đói đến phát khóc, con bé muốn bú sữa mẹ, cha mẹ đang đi sang chỗ Thẩm Ấu Sở, hi vọng con đừng trách mẹ.

3h40 ngày 12 tháng 4, Lữ Ngọc Thanh: Bảo bối bú xong ngủ rồi, chúng ta cũng ở lại chỗ Thẩm Ấu Sở nghỉ ngơi, sau khi mở máy gọi điện thoại cho mẹ.

4h50 ngày 12 tháng 4, Lữ Ngọc Thanh: Tiểu Ngư Nhi, đến chưa?

6h20 ngày 12 tháng 4, Lữ Ngọc Thanh: Đến chưa?

“Tuýt!”

Tiêu Dung Ngư xem xong mấy tin nhắn này thì mặt lập tức trắng bệch, cô quay người muốn tìm Trần Hán Thăng xác nhận là sự việc, nhưng đã không đc vào sân bay nữa.

Không mua vé sao được vào chứ?

Nhưng không có chứng minh thư thì mua vé thế nào?

“Tiểu Ngư Nhi, con sao thế?”

Lương Mỹ Quyên buồn bực, nhưng Tiêu Dung Ngư không kịp giải thích, cô vội vàng gọi cho Lữ Ngọc Thanh, lúc điện thoại kết nối giọng nói của Tiểu Ngư Nhi gần như sụp đổ: “Mẹ…mẹ đừng dọa con, Tử Khâm thực sự ở Kiến Nghiệp?”

“Cái gì cơ?”

Lương Mỹ Quyên càng buồn bực hơn, cháu gái lớn rõ ràng vẫn luôn ở chỗ Trần Hán Thăng.

Cũng vào lúc này, Trần Hán Thăng đeo kính râm đã đi ra, trên tay ôm một đứa nhỏ, lần này hắn không trốn tránh nữa mà giống như Tôn đại thánh vừa tu luyện xong ở ‘lò luyện đơn’, chuẩn bị đại náo thiên cung.

Lương Mỹ Quyên chẳng quan tâm Trần Hán Thăng, bà đi qua lướt nhìn đứa trẻ lập tức nhảy dựng lên nói: “Ấy, nhóc Ngốc của bà, sao cháu lại ở đây?”

.....

Chương 1021:。“Cá trốn dưới đáy biển thổi bong bóng” và “Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở’

Lương Thái Hậu đương nhiên rất bất ngờ, sao cháu gái nhỏ Trần Tử Bội lại ở Mỹ chứ? Chẳng nhẽ người ở trên máy bay vẫn luôn là Bé Ngốc Nghếch?

Khoảnh khắc phát hiện ra chân tướng, Lương Mỹ Quyên ngây ra, bởi vì tin tức quá nhiều thực sự không kịp xử lý.

Trần Tử Bội nhìn thấy bà nội quen thuộc lập tức vươn tay ra muốn ôm, mặc dù Lương Mỹ Quyên thấy khó hiểu nhưng vẫn bất giác ôm lấy cháu gái, còn nhẹ nhàng dỗ dành.

Đây đều là thói quen hình thành theo thời gian, nhưng mà bà vẫn hỏi con trai: “Tử Khâm thì sao?”

“Ở Kiến Nghiệp.”

Trần Hán Thăng thẳng thắn nói, hắn đã mang tâm thế ‘lợn chết’, mặc người ta đun nước rồi.

“Ở Kiến Nghiệp?”

Lương thái hậu nhìn Bé Tiểu Ngốc Nghếch, lại nhìn Trần Hán Thăng.

“Bởi vì con đã đổi hai đứa con gái với nhau.”

Trần Hán Thăng nói vô cùng hùng hồn: “Những cái này đều là do con làm, con làm con chịu, hai người cùng lên đi, Trần mỗ con còn gì phải sợ hãi.”

“Con…”

Lương Mỹ Quyên cảm thấy đứa con trai này của mình chắc điên rồi, vì sao lại đổi Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội với nhau, còn nói mấy lời linh tinh gì đây.

Nhưng mà bên phía Tiêu Dung Ngư, cô kết hợp nội dung của tin nhắn và cuộc nói chuyện với mẹ, đặc biệt là Lữ Ngọc Thanh vô cùng chắc chắn nói rằng Trần Tử Khâm ở Kiến Nghiệp, Tiêu Dung Ngư mới từ từ tỉnh ngộ.

Đặc biệt là đứa bé trong lòng Lương Mỹ Quyên, cho dù áo ngoài, dáng người, thậm chí là dáng vẻ đáng yêu đều không khác mấy, nhưng cô bé không phải Bé Tiểu Ngư Nhi.

Tiêu Dung Ngư ngây ra một lúc đột nhiên chạy về phía Trần Hán Thăng, cướp lấy chiếc túi nhỏ của hắn.

Dùng sức quá nhiều không chỉ khiến Trần Hán Thăng suýt nữa ngã sấp, mà dây túi nhỏ cũng ‘phựt’ một tiếng đứt đoạn.

“Tiểu Ngư Nhi, con đừng vội.”

Lương thái hậu thấy con dâu tức giận thì vội vàng chạy qua an ủi.

Sau khi Tiêu Dung Ngư phát hiện chân tướng, phản ứng đầu tiên không phải suy nghĩ ý nghĩa của hành động Trần Hán Thăng làm, lúc này cô chỉ có một suy nghĩ là về Kiến Nghiệp, tìm con gái.

Nhưng về Kiến Nghiệp cần mua vé, tài liệu thân phận của cô và Trần Tử Khâm đều bị tiếp viên hàng không cầm rồi, nếu như tiếp viên hàng không trả về vậy chỉ có thể là trả cho Trần Hán Thăng.

Vì vậy Tiêu Dung Ngư muốn tìm những giấy tờ đó, lập tức trở về đón con gái đến bên cạnh, lần này cô nhất định phải ôm con gái trong tay, không ai được động đến.

Nhưng mà sau khi mở túi ra xong, Tiêu Dung Ngư mang vẻ mặt hoảng loạn, bởi vì bên trong căn bản không có hộ chiếu màu đỏ, bên trong chỉ đơn giản có một cục pin điện thoại, một cục sạc dự phòng, một chiếc laptop in chữ 'K?', còn có một chiếc MP4 Quả Xác, những cái khác đều là dây sạc loạn xì ngầu.

Tiêu Dung Ngư tìm mỗi ngóc ngách trong chiếc túi đầy đồ đó hai lần vẫn không thu hoạch được gì.

Lúc này rốt cuộc cô đã ngẩng đầu lên nhìn trừng trừng Trần Hán Thăng, nhìn người đàn ông tội ác tày trời.

Trần Hán Thăng cũng 'thoải mái' nhìn thẳng, hắn đã chuẩn bị hết tất cả, thậm chí còn suy nghĩ việc có nên tháo kính râm xuống, chốc nữa Tiểu Ngư Nhi tát hắn tránh bị đau bàn tay.

"Xoạt!"

Giày đế bằng của Tiêu Dung Ngư ma sát với đá dưới đất, cô bước nhanh tới đồng thời giơ tay lên.

Trần Hán Thăng từ từ nhắm mắt đợi tiếng tát vang lên, nhưng mà điều khiến hắn thấy kỳ lạ là không thấy cái tát đến mà chỉ thấy một bàn tay lục lọi trên người mình.

Thì ra Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa nản lòng, cô tường rằng giấy tờ đó bị Trần Hán Thăng giấu trên người.

Tiêu Dung Ngư tìm rất kỹ càng, có một số rõ ràng chỉ là túi nhỏ không thể nào đút tài liệu thân phận được, nhưng cô vẫn kiểm tra hai ba lượt, dường như đây chính là hi vọng được nhìn thấy con gái.

Trần Hán Thăng thở dài một hơi, hắn rất phối hợp giơ tay lên mặc Tiêu Dung Ngư kiểm tra, nhưng Trần Hán Thăng phản ứng như vậy càng khiến Tiểu Ngư Nhi tuyệt vọng hơn.

"Đã muộn rồi."

Nhìn vẻ mặt của Tiêu Dung Ngư càng ngày càng sốt ruột, Trần Hán Thăng khẽ nói: "Tất cả giấy tờ thân phận anh đã bảo Đàm Anh đem về nước rồi, không có mệnh lệnh của anh, cô ấy sẽ không trở lại đây."

"Vì sao?"

Lần thứ hai Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu, ánh mắt không còn mơ màng như vừa rồi nữa, còn mang theo cả tức giận, sốt ruột, đau lòng, lo lắng…

"Bởi vì anh không muốn để em đưa Bé Tiểu Ngư Nhi đi."

Trần Hán Thăng bình tĩnh đáp.

Đây có lẽ chính là 'cháy nhà ra mặt chuột' đi, không hề nói dối một lời, cũng không che giấu, nói thẳng: "Việc này là anh làm, muốn về nước thì không được, nhưng muốn mạng anh thì có đây."

"Vì vậy…"

Tiêu Dung Ngư nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng, nước mắt lại kiên quyết giữ lại không chảy xuống: "Anh để con bé lại Kiến Nghiệp, anh có biết con bé mới bảy tháng không? Con bé là con gái ruột của anh anh biết không? Một nửa dòng máu chảy trên người con bé là của anh, anh có biết không?"

"Anh biết."

Trần Anh Tuấn vốn chẳng biết kiêng kị là gì cũng có cảm giác áy náy cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: "Nhưng em không cần lo lắng, nó sẽ được chăm sóc rất tốt."

"Anh đang nói dối."

Tiêu Dung Ngư nghe lời của Trần Hán Thăng xong cô càng tức giận hơn, ngoài mẹ ra ai có thể 'chăm sóc tốt' cho đứa con mới bảy tháng tuổi chứ.

“Dù sao bây giờ em không thể về được.”

Cho dù là nói dối hay là giở trò vô lại, cho dù Trần Hán Thăng cũng vô cùng đau lòng, nhưng đã đi đến bước đường này, hắn đương nhiên không thể nào hối hận vào lúc này.

Lương Mỹ Quyên vẫn đang trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, nhưng Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đang đối chất, không có ai giải thích nguyên nhân cho bà, vì vậy Lương thái hậu chỉ có thể vừa chăm sóc cho cháu gái nhỏ, bừa móc điện thoại ra gọi cho Trần Triệu Quân hỏi quá trình sự việc.

Chỗ này có một người giúp việc là dì Lâm, nhưng bà ấy vốn là giúp việc của nhà Tiêu Dung Ngư, Trần Tử Bội căn bản không biết bà ấy vì vậy cũng không cần dì Lâm ôm mình.

Chu Thái Văn tiếp nhận công việc của Đàm Anh đứng hơi xa, như vậy vừa không nghe thấy cuộc đối thoại riêng tư giữa chủ tịch Trần và giám đốc Tiêu, nhưng vẫn có thể đối phó với tình huống cấp bách bất cứ lúc nào.

Chu Thái Văn đương nhiên từng tìm hiểu Tiêu Dung Ngư, ngoài xinh đẹp, thành tích tốt, sự nghiệp tuyệt vời ra còn là mẹ của con gái chủ tịch Trần.

“Hầy!”

Chu Thái Văn thở dài, rốt cuộc cô ấy vẫn còn trẻ, không thể giống như Đàm Anh coi công việc là trên hết, cho dù cô ấy sẽ hoàn thành hết tất cả nhiệm vụ nhưng về mặt tình cảm cô ấy vẫn đứng về phía Tiêu Dung Ngư.

Vào lúc này Chu Thái Văn nhìn thấy chủ tịch Trần và giám đốc Tiêu lại cãi cọ mấy câu, giám đốc Tiêu lau nước mắt đột nhiên xông về phía cửa kiểm soát sân bay Kennedy.

Chu Thái Văn bị dọa sợ vội vàng định chạy qua ngăn lại, mặc dù nước Mỹ tự xưng là ‘freedom country’ đất nước của tự do, nhưng cảnh sát rút súng ra không phải là chuyện đùa đâu.

Chẳng qua động tác của Trần Hán Thăng nhanh hơn, Tiêu Dung Ngư vừa chạy được hai bước, hắn đã lập tức vòng qua eo ôm cô lên.

"Anh thả em ra, anh thả em ra, em phải về tìm con gái em, em muốn con gái, hu hu hu…"

Lúc Chu Thái Văn chạy đến mới phát hiện Tiêu Dung Ngư đã sụp đổ, mặt cô đầy nước mắt đang giãy giụa.

Nhưng mà Trần Hán Thăng rất khỏe, Tiêu Dung Ngư đương nhiên không giãy ra được, Lương Mỹ Quyên ôm đứa trẻ nên không thể lại gần, Bé Tiểu Ngốc Nghếch vẫn luôn không thích khóc lóc bị dọa sợ, nước mắt như viên đậu không ngừng trào ra khỏi đôi mắt hoa đào.

Trong tình huống hỗn loạn như vậy, Tiêu Dung Ngư đột nhiên nắm một cánh tay Trần Hán Thăng há miệng cắn.

"Shit!"

Trần Hán Thăng đau đến mức hít một ngụm khí lạnh.

Đương nhiên đau thì đau, Trần Hán Thăng vẫn không rút cánh tay lại, nhưng từ cảm giác đau đã có thể phán đoán đã được rằng chảy máu.

Trần Hán Thăng thấy hơi kỳ lạ, mấy năm trước ở sân bay trung tâm của Kiến Nghiệp, hắn cũng từng bị cắn một cái vì trêu chọc Tiêu Dung Ngư, lúc đó hình như không hề rách da, chỉ để lại hai vết răng rất sâu.

Vì sao sau khi Tiểu Ngư Nhi làm mẹ lại cảm giác có vẻ mạnh mẽ hơn trước rồi.

Lương thái hậu vốn định khuyên răn, nhưng mà bị Trần Hán Thăng ngăn lại, bởi vì sau khi cắn một cái Tiểu Ngư Nhi phát tiết được hết sự tức giận, dần dần bình tĩnh lại.

Thực ra vào khoảnh khắc Tiêu Dung Ngư cắn Trần Hán Thăng, vẻ mặt của Chu Thái Văn cũng theo đó mà suýt xoa, cũng giống như ở bệnh viện nhìn thấy tiêm cũng sẽ có cảm giác đầu kim cắm vào mông của mình.

Nhưng mà cô ấy cũng không qua tham dự vào, một là Đàm Anh từng nhắc nhở, vấn đề tình cảm của chủ tịch Trần thì để hắn tự xử lý, lúc đó cứ làm một kẻ mù câm điếc là được.

Thực ra cảnh tượng này đã thu hút sự chú ý của không ít khách du lịch, còn cả cảnh sát chống tay đi đến.

Cho nên, Chu Thái Văn đuổi nhóm người hóng hớt góp vui đi trước, sau đó dùng tiếng Anh giải thích nguyên nhân với cảnh sát, cô ấy nói chỉ là cãi nhau giữa hai vợ chồng sẽ không ảnh hưởng tới trật tự nơi công cộng.

Đồng thời cô ấy còn chú ý đến kính râm của ông chủ lớn có bị rơi xuống đất lúc tranh chấp không, Trần Hán Thăng không có danh tiếng gì ở nước Mỹ nhưng ở trong nước là một nhân vật lớn, bây giờ truyền thông phát triển, chẳng may bị chụp được truyền về trong nước sẽ là một phiền phức lớn.

Sau khi xử lý thỏa đáng những việc này, Chu Thái Văn lại chuyển ánh mắt về ‘hiện trường sự việc’ phát hiện chủ tịch Trần và giám đốc Tiêu đã ngừng chiến.

Giám đốc Tiêu ngồi xổm xuống đất đau lòng khóc lóc, mỗi lần chủ tịch Trần muốn đặt tay lên vai cô đều bị cô đẩy mạnh ra.

“Chủ tịch Trần.”

Đến tận lúc này Chu Thái Văn mới đi qua chào hỏi, cô lặng lẽ liếc nhìn cánh tay của ông chủ lớn, thực sự đã bị cắn đến bật máu.

“Ừm.”

Trần Hán Thăng cũng chẳng quá để tâm, hắn xua tay nói: "Cô và dì Lâm đẩy vali cho lên xe đi, chốc nữa chúng tôi sẽ đến bãi đỗ xe."

Sau khi cấp dưới và giúp việc rời khỏi, Trần Hán Thăng tiếp tục khuyên Tiêu Dung Ngư: "Ở sân bay không phải là cách, em lại không mua được vé, không bằng về nhà ở nước Mỹ trước đã."

"Không cần anh quan tâm."

Quả nhiên sau khi Tiêu Dung Ngư cắn xong, mặc dù cô vẫn tiếp tục khóc nhưng đã tỉnh táo hơn nhiều, cũng không làm hành động xông vào cửa kiểm soát của sân bay nữa.

Thực ra không phải chỉ mỗi mình cô đang khóc mà Lữ Ngọc Thanh vẫn chưa cúp điện thoại cũng đang khóc.

Tiêu Dung Ngư từ nhỏ đến lớn nào có chịu ấm ức như vậy, nhưng Lữ Ngọc Thanh ở cách xa hàng trăm nghìn kilomet thực sự không còn cách nào khác, nếu như được bà thực sự muốn lập tức bay đến nước Mỹ, nhưng vẫn còn Bé Tiểu Ngư Nhi.

Lúc này có thể nhìn ra được sự thông minh của Trần Hán Thăng lúc 'bố trí', hắn giữ Lữ Ngọc Thanh lại trong nước, vậy Trần Tử Khâm nhất định sẽ được chăm sóc tốt. Hắn mua máy bay tư nhân, ngoài dùng cho mục đích thương vụ, khả năng bại lộ việc 'hoán đổi hai đứa trẻ' trên máy bay rất nhỏ.

Bởi vì nếu như là chuyến bay dân dụng bình thường, Tiêu Dung Ngư nhất định sẽ phát hiện.

Cho dù có miễn cưỡng giấu được, Tiêu Dung Ngư cũng có thể lập tức mua vé máy bay bay về nước, chỉ có máy bay tư nhân mới có thể che giấu thỏa đáng sự việc.

"Tiểu Ngư Nhi…"

Lữ Ngọc Thanh khuyên trong điện thoại: “Trần Hán Thăng đồ chó chết này mặc dù đã giấu chứng minh thư và hộ chiếu đi, nhưng con đừng sợ, chúng ta sẽ làm cho con một chứng minh thư mới gửi sang, rất nhanh con sẽ được trở về.”

“Mẹ…”

Tiêu Dung Ngư mặt đầy nước mắt đặt điện thoại bên tay, sụt sịt nói: “Trần, Trần Hán Thăng vì sao cứ bắt nạt con, con đã sinh con cho anh ta rồi, anh ta vẫn, vẫn bắt nạt con, rốt cuộc anh ta muốn con phải như thế nào…”

“Òa…”

Lữ Ngọc Thanh ở đầu dây bên kia không thể nhịn được nữa ôm lấy điện thoại khóc to.

Lương Mỹ Quyên cũng không nhịn được ngồi xổm xuống ôm lấy Tiêu Dung Ngư, xoa khóe mắt nói: “Con gái, mẹ cũng ở bên này, con đừng khóc, chúng ta về trước sau đó lại thương lượng xem làm thế nào để về nước.”

Lương thái hậu nói, Tiểu Ngư Nhi vẫn nghe, nhưng mà lúc cô đứng dậy chân mềm nhũn, Trần Hán Thăng đang định đỡ thì bị đẩy ra.

“Anh đi ra đi.”

Lương Mỹ Quyên trừng mắt với Trần Hán Thăng: “Mẹ và cha con sớm muộn cũng bị con làm tức chết.”

Vừa rồi Trần Triệu Quân đã tiết lộ toàn bộ tình hình với Lương Mỹ Quyên, bao gồm cả ý nghĩa thực sự của việc ‘đổi hai đứa trẻ’.

Lương thái hậu đương nhiên muốn nhìn thấy hai cháu gái cùng lớn lên, nhưng lại không muốn thông qua cách này, nếu như năm đó ai ôm Trần Hán Thăng mới bảy tháng đi, Lương Mỹ Quyên nhất định sẽ liều mạng.

Nhưng điểm chuyển ngoặt của việc này nằm ở việc người chăm sóc Trần Tử Bội là bà nội, chăm sóc Trần Tử Khâm là bà ngoại, bọn họ đều là người chắc chắn sẽ chăm sóc thật tốt cho đứa trẻ.

Đây giống như là may mắn trong bất hạnh, giống một ánh sáng trong bóng tối, khiến người ta vừa hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không nhịn được thở phào một hơi.

Sau khi đến bãi đỗ xe, Chu Thái Văn kiêm chức lái xe đã khởi động sẵn xe, trên đường về biệt thự, Trần Hán Thăng ngồi ở ghế lái phụ im lặng không nói gì, Lương Mỹ Quyên ngồi ở ghế sau ôm cháu gái nhỏ không nói gì, chỉ có Tiêu Dung Ngư luôn nói chuyện với mẹ.

Trần Hán Thăng mơ hồ nghe thấy không ít, Lữ Ngọc Thanh đang nói gì đó "Bé Tiểu Ngư Nhi còn chưa ngủ dậy, hôm nay mẹ đến bệnh viện tìm vú nuôi, còn phải đến trung tâm thương mại mua quần áo cho con bé…"

Lúc gần đến biệt thự, Lữ Ngọc Thanh đột nhiên im lặng, tiếng nói chuyện nhỏ hơn rất nhiều.

Trần Hán Thăng mặc dù nghe không rõ, nhưng sắc mặt của Tiêu Dung Ngư vô cùng kinh ngạc, thậm chí cảm xúc buồn bã cũng bớt đi nhiều.

"Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?"

Trần Hán Thăng cau mày.

.....

Sau khi đến biệt thự, Chu Thái Văn và dì Lâm giúp đỡ xách hành lý, chỗ ở bên này đã được dọn dẹp, vệ sinh, điện nước, mạng đều được lắp đặt đầy đủ, xung quanh đều là biệt thự.

Sau khi xuống xe mọi người đều sửa soạn hành lý, Tiêu Dung Ngư không có nhiều sức lực như vậy chỉ im lặng ngồi trong phòng ngủ ngây ngốc.

"Con có thể dán cái băng cá nhân vào không?"

Lương Mỹ Quyên nhìn vết răng trên tay Trần Hán Thăng lạnh lùng nói.

Mặc dù giọng điệu của Lương thái hậu không quá tốt nhưng đây là mẹ ruột, chắc chắn có quan tâm con trai.

"Mẹ, mẹ không hiểu được."

Trần Hán Thăng nhếch mép nói: "Con cố ý lộ ra vết thương như vậy mỗi lần Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy, hận ý của cô ấy đối với con sẽ càng ngày càng ít, cuối cùng không chừng sẽ thấy áy náy."

"Sao con lại vô liêm sỉ vậy nhỉ."

Lương Mỹ Quyên nhổ một ngụm nước bọt, vốn theo lẽ thường tính, Tiêu Dung Ngư chắc chắn sẽ không để ý đến Trần Hán Thăng, nhưng lần này cô lại nói chuyện, chủ động hỏi: "Trần…Trần Tử Bội đâu?"

"Gì cơ?"

Trần Hán Thăng chớp chớp mắt, hắn thấy hơi bất ngờ, nhưng mà rất nhanh nói: "Mẹ anh đưa đi tắm rồi, mông hơi bẩn."

"Ồ."

Tiêu Dung Ngư lại quay đầu.

Trần Hán Thăng buồn bực một lúc, sau đó nói ra mục đích của mình: "Em muốn gặp con gái của em thì có thể gọi video."

"Đúng nhỉ."

Tiêu Dung Ngư hơi lay động, mặc dù mình ở Mỹ, Bé Tiểu Ngư Nhi ở Trung Quốc, nhưng có thể thông qua gọi video QQ để nhìn thấy con gái mà.

Vừa rồi quá kích động nhất thời không nghĩ ra khoa học kỹ thuật đã phát triển vậy.

Tiêu Dung Ngư lập tức lật người ngồi dậy lấy laptop ra cắm dây mạng vào, còn bảo Lữ Ngọc Thanh lập tức tạo tài khoản QQ.

Trần Hán Thăng cười ha ha dựa vào tường, hắn định đợi sau khi kết thúc cuộc gọi video sẽ gọi điện cho lão Trần hỏi kỹ xem xảy ra chuyện gì.

Hiệu suất bên phía Kiến Nghiệp rất chậm, có lẽ người già không quá quen với việc đăng ký tài khoản QQ, dù sao phải mất một hồi lâu Tiêu Dung Ngư mới thêm được tài khoản QQ.

Nhưng mà QQ không phải là số mới, hơn nữa ảnh đại diện cũng hơi quen thuộc, Trần Hán Thăng vội vàng lại gần xem.

Mẹ!!

Vì sao tên QQ lại là ‘Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở’ chứ?”

Tiêu Dung Ngư lại rất bình tĩnh, trực tiếp ấn vào nút gọi video, trên QQ xuất hiện một tin tức:

“Cá lặn dưới đáy biển thổi bong bóng’ đang gọi video cho ‘Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở’, đợi đối phương đồng ý.

.....

Chương 1022: Kế hoạch đổi ‘bảo bối’ hoàn chỉnh

“Tút….”

“Tút…”

“Tút…”

Đây là tiếng phát ra từ laptop khi gọi video QQ đợi đối phương trả lời.

Tiêu Dung Ngư đang ngồi đối diện với màn hình, Trần Hán Thăng đứng sau ghế, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng gọi video cho Trần Tử Khâm, vì sao lại thêm tài khoản của Thẩm Ấu Sở?

Bình thường người làm việc thẹn với lòng thường hay đa nghi, Trần Hán Thăng tráo đổi hai đứa trẻ, đây không chỉ là việc thẹn với lòng, nghiêm trọng hơn có thể dùng từ ‘trời đánh’.

Vì vậy lập tức trong đầu hắn xuất hiện vô số khả năng, hơn nữa còn vắt óc suy nghĩ cách giải thích hợp lý nhất.

“Hôm qua mình để Trần Tử Khâm ở chỗ Thẩm Ấu Sở, sau đó gửi tin cho cha.”

“Chẳng nhẽ cha không thấy vì vậy Trần Tử Khâm vẫn ở chỗ Thẩm Ấu Sở?”

“Cũng không đúng, vừa rồi Tiểu Ngư Nhi gọi điện thoại, mẹ vợ rõ ràng nói Trần Tử Khâm đang ngủ, trông có vẻ đã ôm con bé về rồi.”

“Mẹ nó, rốt cuộc là sao?”

.....

Trần Hán Thăng buồn bực gãi gãi đầu, người chột dạ chính là như vậy, nhất định phải có một đáp án khiến mình yên tâm, nếu không sẽ thấy không tự tin.

Trần Hán Thăng không phải thần tiên, hắn căn bản không thể ngờ được những việc xảy ra ở Kiến Nghiệp, Trần Triệu Quân cũng không gửi tin nhắn nói kỹ với con trai, dù sao bây giờ ông cũng đang trong trạng thái mơ hồ.

“Đinh.”

Lúc này, phía bên kia đã nghe.

Trần Hán Thăng vội vàng tập trung sự chú ý, ánh mắt sáng rực nhìn màn hình video, ban đầu vì camera chưa chỉnh ngay ngắn nên chỉ quay được vai của đối phương, với cả bố cục của phòng ngủ.

“Ấy…”

Trần Hán Thăng căng chặt yết hầu, từ phòng ngủ và quần áo hắn phán đoán được người này chính là Thẩm Ấu Sở.

Trần Hán Thăng mất tự nhiên hơi run lên, trong lòng nghĩ nhanh như vậy mà ba người đã phải đối mặt đối chất với nhau rồi sao?

Lúc hắn đang suy nghĩ cách đối phó, không ngờ Thẩm Ấu Sở chỉ điều chỉnh lại camera sau đó đứng lên, tiếp đến là Lữ Ngọc Thanh ôm Trần Tử Khâm ngồi xuống.

Cả quá trình, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư không nói một lời.

Cuộc trò chuyện video của “Cá lặn ở đáy biển thổi bong bóng’ và ‘Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở’ dường như cứ như

vậy kết thúc.

Lữ Ngọc Thanh thì vội vàng chào con gái: "Alo, Tiểu Ngư Nhi…"

Trần Hán Thăng khẽ thở phào một tiếng, bây giờ hắn cũng dần dần hiểu được chắc đã xảy ra một vài việc ngoài ý muốn mình không ngờ được, vì vậy Lữ Ngọc Thanh và Trần Tử Khâm mới ở trong nhà Thẩm Ấu Sở.

Trí thông minh của cặn bã nam rất cao, rất nhiều việc chỉ dựa vào suy đoán và phân tích là có thể đoán được tám chín phần sự thật.

Trần Tử Khâm hình như vừa bị làm ồn đến tỉnh, chẳng có tinh thần gì nhìn máy tính, đến mẹ cũng không quan tâm quay người nhào vào lòng bà ngoại ngủ.

"Cháu gái yêu, cháu gái yêu…"

Lữ Ngọc Thanh vỗ mông Trần Tử Khâm, chỉ vào máy tính nói: "Nhìn xem đó là ai, đó là mẹ đấy, chúng ta chào mẹ đi."

Nhưng mà đứa trẻ mới bảy tháng tuổi nào có khả năng tư duy, lúc cô bé đói sẽ khóc lóc, lúc buồn ngủ sẽ nhắm mắt, muốn chơi thì xuống tầng, tất cả dựa vào cảm giác của thân thể.

Vì vậy bà ngoại vỗ mông cô bé, Trần Tử Khâm bĩu môi, phát ra hai tiếng hừ hừ không hài lòng sau đó có lẽ muốn khóc.

"Được rồi, được rồi, mẹ, để con bé ngủ đi."

Tiêu Dung Ngư vội vàng nói, cô có thể nhìn thấy con gái đang rất mãn nguyện, nhìn Trần Tử Khâm trong video đang nhắm mắt, khuôn mặt tròn đáng yêu như vậy, vẻ mặt của Tiêu Dung Ngư bất giác có thêm sự dịu dàng.

"Cái kia…"

Lữ Ngọc Thanh đang định nói chuyện đột nhiên chú ý đến phía sau lưng Tiêu Dung Ngư có bóng dáng của một người đàn ông, có thể đàng hoàng đứng trong phòng ngủ của Tiêu Dung Ngư chỉ có cái tên đàn ông thối tha Trần Hán Thăng.

"Con bảo Trần Hán Thăng ra ngoài đi."

Giọng nói lạnh lùng của Lữ Ngọc Thanh truyền rõ ràng qua loa của laptop.

Tiêu Dung Ngư quay đầu nhìn một cái, mặc dù không nói chuyện nhưng ý nghĩa rất rõ ràng.

"Ra thì ra, hung dữ vậy làm gì…"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm một tiếng, hắn cũng không ở lại khiến người ta ghét bỏ nữa, hắn định ra ngoài gọi điện thoại cho lão Trần tìm hiểu xem bên đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Sau khi Trần Hán Thăng chướng mắt đi khỏi, trong phòng ngủ chỉ còn Tiêu Dung Ngư và mẹ Lữ Ngọc Thanh đang gọi video với nhau, vừa có cảm giác nhớ mong khi từ biệt, cũng có sự thương tiếc đau lòng.

Trước khi nước mắt trào ra, Tiêu Dung Ngư vẫn nhịn được, cô dùng ngón tay thon dài khẽ lau khóe mắt rồi xác nhận lần nữa: "Tối qua con đói là do Thẩm Ấu Sở giúp cho bú sao mẹ?"

Đây chính là bí mật vừa rồi Lữ Ngọc Thanh nói lúc còn ở ngoài biệt thự, vì vậy Tiêu Dung Ngư mới kinh ngạc như thế.

"Ừm."

Lữ Ngọc Thanh gật đầu: "Bây giờ mẹ đang ở chỗ Thẩm Ấu Sở, vừa rồi muốn nhanh gọi video cho con, nhưng lại không biết tạo tài khoản QQ, cũng là Thẩm Ấu Sở chủ động cho mẹ mượn."

"Ồ."

Tiêu Dung Ngư đáp một tiếng cụp mắt không nói gì nữa.

Lữ Ngọc Thanh hơi động miệng dường như muốn nói gì đó, nhưng lại rất do dự, cuối cùng nói đến chuyện khác: "Về vấn đề chứng minh thư, cha con bảo con không cần lo lắng, ông ấy sẽ giúp con làm thật nhanh một cái gửi qua, sau đó con đến đại sứ quán gửi đơn xin làm mất hộ chiếu, chắc là rất nhanh có thể về nước."

"Con biết rồi."

Tiêu Dung Ngư gật đầu, nếu như đợi Trần Hán Thăng chủ động trả giấy tờ thì không biết đợi đến bao giờ, chỉ có thể tự nghĩ cách.

"Sau đó…sau đó…"

Lữ Ngọc Thanh ngập ngừng một lúc lại nói đến chuyện khác: "Về vú nuôi của Trần Tử Khâm, con cũng không cần lo lắng, mẹ đã nhờ quan hệ hỏi thăm các bên rồi, đợi chốc nữa hơn chín giờ mẹ lại đến bệnh viện nhân dân tỉnh hỏi xem."

Bên nước Mỹ bây giờ là buổi tối, nhưng trong nước vừa mới là tám giờ sáng.

"Vâng."

Tiêu Dung Ngư gật đầu với màn hình.

"Còn có cái kia…cái kia…"

Lữ Ngọc Thanh lắp bắp, dường như rất khó xử.

Tiêu Dung Ngư thở dài, cô có thể đoán được mẹ muốn nói gì, cô chủ động nói: "Mẹ nói với Thẩm Ấu Sở, mẹ chồng con đưa Trần Tử Bội đi tắm, đợi tắm xong con sẽ gọi video lại, ngoài ra…"

Tiêu Dung Ngư khựng lại nhìn con gái đang ngủ ngon trên màn hình máy tính bình tĩnh nói: "Thẩm Ấu Sở đã cho con gái

con bú một lần, con cũng cho con gái cô ấy bú một lần, con sẽ không nợ cô ấy.”

“Tiểu Ngư Nhi…”

Đây chính là việc Lữ Ngọc Thanh muốn thương lượng, nhiều lần muốn nói lại thôi, bà không ngờ rằng Tiêu Dung Ngư lại chủ động nói ra, chuyện này không hề bình thường.

Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo chỉ là không muốn nợ ân tình của Thẩm Ấu Sở, hơn nữa cô cũng đã nói rất rõ ràng:

Thẩm Ấu Sở cho bú một lần, vậy cô cũng cho một lần.

Chỉ một lần thôi.

.....

Lúc này ở bên ngoài biệt thự, Trần Hán Thăng đang gọi điện thoại cho Trần Triệu Quân.

Trần Hán Thăng ngồi trên đất nhặt viên đá lên vẽ linh tinh trong sân, buổi tối ở nước Mỹ không hề ồn ào, không có các ông cụ ra ngoài đi dạo, cũng không có các dì nhảy quảng trường, rất lâu mới có một chiếc xe ô tô đi ngang qua cửa biệt thự.

Đến tận bây giờ, Trần Hán Thăng mới biết rằng thì ra tối hôm đó Trần Tử Khâm khóc lóc, lão Trần và hai vợ chồng ông Tiêu lại đưa đến chỗ Thẩm Ấu Sở nhờ cho bú sữa.

“Mọi người cũng quá coi trọng rồi.”

Trần Hán Thăng cười thất thanh: “Một buổi tối không uống sữa mẹ cũng chẳng sao cả, thực ra Trần Tử Bội cũng như vậy cả buổi tối không được uống sữa mẹ mà vẫn ngủ được.”

“Cái gì mà quá coi trọng.”

Trần Triệu Quân vẫn luôn rất hiền hòa không nhịn được nâng cao giọng phản bác: “Một buổi tối không là gì vậy rất

nhiều buổi tối sau này thì sao, chẳng nhẽ con định thực sự cho con bé cai sữa hả?"

"Cha."

Trần Hán Thăng cũng không vội mà ung dung nói: "Vì thực hiện kế hoạch này con đã chuẩn bị mấy tháng liền, đến cả máy bay con cũng mua sao có thể không nghĩ đến vấn đề sữa mẹ chứ, cha nghe con giải thích đã."

"Thứ nhất, ngoài việc sắp xếp thỏa đáng nhà, phương tiện đi lại, nhân viên bảo vệ ở nước Mỹ, con đã liên hệ với hai vú nuôi từ trước rồi, bọn họ đều là người Trung Quốc, chỉ là đến nước Mỹ sinh con, khỏe mạnh không có vấn đề gì."

"Thứ hai, con đã chuẩn bị đầy đủ ở nơi xa xôi này, trong nước đương nhiên cũng sắp xếp xong, đều là hai người mẹ khỏe mạnh."

"Thứ ba, thời gian con hẹn vú nuôi ở Trung Quốc là sáng hôm nay mười giờ, bọn họ sẽ chủ động đến, không ngờ sức nhẫn nại của mấy người già lại kém như vậy, trực tiếp ôm Trần Tử Khâm đến tìm Thẩm Ấu Sở, càng không ngờ rằng cô ấy lại đồng ý."

"Tình hình bây giờ đã thay đổi rồi."

Nói đến đây, Trần Hán Thăng cười hai tiếng: "Vì vậy con phải lập tức thay đổi cho phù hợp với cục diện hiện nay."

"Cũng có nghĩa là con căn bản chưa từng nghĩ đến việc dùng sữa mẹ làm quân cờ?"

Trần Triệu Quân ngây ra hỏi.

"Bởi vì căn bản là vô dụng."

Trần Hán Thăng nhún vai nói: "Cũng chỉ có thể là Thẩm Ấu Sở, cô ấy thật thà như vậy mới đồng ý với mọi người, nếu

như đổi thành Tiêu Dung Ngư, cha xem cô ấy sẽ quan tâm sao?"

"Cũng đúng…"

Lão Trần im lặng một lúc, mình và hai vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ đúng là có cố ý bắt nạt Thẩm Ấu Sở.

"Vậy toàn bộ kế hoạch của con là gì?"

Trần Triệu Quân lại hỏi.

Thực ra lãoTrần cũng rất vô tội, hôm qua Trần Hán Thăng gửi tin nhắn xong thì tắt máy cũng đồng nghĩa so với những người khác, Trần Triệu Quân cũng chẳng nắm được bao nhiên tin tức.

"Con định đánh hạ phía Tiểu Ngư Nhi trước."

Trần Hán Thăng đứng dậy nói: "Tính cách của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư không giống nhau, trong ngày tháng dài sống chung, Tiêu Dung Ngư có thể từ từ tiếp nhận Trần Tử Bội, con lại về nước tăng thêm ràng buộc giữa Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm, như vậy thì sẽ là trước khó sau dễ."

"Thì ra là như vậy…"

Trần Triệu Quân đã hiểu đây là một kế hoạch lâu dài, Trần Hán Thăng định đợi sau khi Tiêu Dung Ngư chấp nhận Trần Tử Bội lại về nước khiến Thẩm Ấu Sở chấp nhận Trần Tử Khâm.

Hai bên thực ra có thời gian chênh lệch, nhưng bởi vì việc xảy ra tối hôm qua dường như làm sự việc phức tạp hơn.

"Vậy sao con không nói với cha."

Trần Triệu Quân trách một câu.

"Nói xong cha sẽ đồng ý sao?"

Trần Hán Thăng cười hì hì hỏi ngược lại.

Trần Triệu Quân không nói gì, nếu như ông ấy biết trước kế hoạch của con trai, không những không đồng ý không chừng còn ngăn cản.

Trong lòng Trần Hán Thăng cũng hiểu rõ vì vậy mới tiền trảm hậu tấu, ép lão Trần giúp đỡ mình, điều duy nhất hắn không ngờ được là năng lực tự phát huy của ba người già quá tốt, đã loại bỏ luôn cảm giác xa lạ của Thẩm Ấu Sở với Trần Tử Khâm.

"Đây cũng không phải chuyện xấu."

Trần Hán Thăng tính toán: "Vậy con sẽ bảo hai vú nuôi ở trong nước không cần đến nữa, tiếp tục để Thẩm Ấu Sở cho Trần Tử Khâm bú, có lần đầu tiên, lần thứ hai sẽ đơn giản hơn."

"Lữ Ngọc thanh đã liên hệ với bên bệnh viện thành phố Cảng rồi."

Từ sau khi Trần Triệu Quân biết cả kế hoạch, trong lòng ông cũng tự tin hơn, ông lắc đầu nói: "Hai hôm nữa vú nuôi sẽ đến."

"Phải không?"

Trần Hán Thăng đùa: "Vậy mọi người bỏ ra bao nhiêu tiền, con trả gấp đôi để bọn họ rời đi."

"Chậc!"

Trong giọng điệu của lão Trần có hơi không hài lòng, lúc nào rồi vẫn còn đùa cợt.

"Thư ký của con Đàm Anh đã về nước rồi."

Trần Hán Thăng suy nghĩ rồi nói: "Con sẽ bảo cô ấy chú ý, với lại mọi người đừng mơ làm lại hộ khẩu cho Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội nữa, bên phía bệnh viện có người của con, ít nhất sẽ phải kéo dài nửa năm."

“Lão Tiêu đã giúp Tiểu Ngư Nhi làm lại chứng minh thư rồi.”

Trần Triệu Quân nhắc nhở: “Ông ấy có người bên công an, làm chứng minh thư vô cùng nhanh, sẽ gửi qua sớm thôi.”

“Cha yên tâm đi, Tiểu Ngư Nhi nhất định không nhận được.”

Trần Hán Thăng vô cùng tự tin nói, hắn cũng không giải thích nguyên nhân, nhưng chắc chắn là ngăn chặn việc gửi đồ thôi.

“Haiz!”

Trần Triệu Quân cũng không biết nên nói gì tiếp, bây giờ ông hi vọng nhanh giải quyết vấn đề này, nếu như cuối cùng hai chị em có thể cùng lớn lên, vậy cũng không uổng công làm ra chuyện gà bay chó chạy này.

“Vậy con cúp máy đây.”

Trần Hán Thăng nhìn về phía phòng ngủ nói: “Mẹ con hình như đang ôm Trần Tử Bội nói chuyện video với Thẩm Ấu Sở, con phải đi qua xem sao.”

“Được.”

Nhưng tước khi cúp điện thoại, Trần Triệu Quân đột nhiên hỏi: “Trong kế hoạch của con có định bao giờ đưa Trần Tử Bội về nước không?”

Trần Tử Bội về nước, thực ra cũng có nghĩa Tiêu Dung Ngư về nước, đồng thời cũng có nghĩa bọn họ đều đã tiếp nhận.

“Ít nhất…”

Trần Hán Thăng trầm ngâm một lúc: “Cũng phải đợi Trần Tử Bội và Trần Tử Khâm đều biết gọi ‘mẹ’.”

Câu này chưa nói hết, thực ra là Trần Tử Khâm gọi Thẩm Ấu Sở là mẹ, Trần Tử Bội gọi Tiêu Dung Ngư là mẹ.

.....

Sau khi cúp điện thoại về biệt thự, Trần Hán Thăng đang định đẩy cửa phòng ngủ, hắn không ngờ rằng nhìn thấy Lương Mỹ Quyên hai tay trống không đi ra, cau chặt mày.

"Gọi video xong rồi hả mẹ?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Ừm, xong rồi."

Lương Mỹ Quyên ngây ra đáp.

"Con đâu mẹ?"

Trần Hán Thăng lại hỏi.

"Trong lòng Tiểu Ngư Nhi."

Đây chính là điều khiến Lương thái hậu khó hiểu: "Nó nói sẽ cho Trần Tử Bội bú một lần."

"Cái này…"

Trần Hán Thăng cũng ngây ra rồi quyết đoán nói: "Vậy cũng tốt, đứa trẻ không biết khóc vận may cũng không quá tệ, Tiêu Dung Ngư đã thích con bé rồi."

"Nhưng Tiểu Ngư Nhi cũng nói."

Lương Mỹ Quyên vẫn rất lo lắng: "Bởi vì Ấu Sở cho Trần Tử Khâm bú một lần vì vậy con bé mới trả một lần, sau này hai bên không nợ nhau, vậy sau này Trần Tử Bội phải làm sao?"

Lương thái hậu không hề biết kế hoạch của Trần Hán Thăng, bà không hề biết bên nước Mỹ cũng có hai vú nuôi.

“Mẹ, vấn đề này phải biết cách phân tích khảo chứng, không thể đi theo tư duy của Tiểu Ngư Nhi.”

Trần Hán Thăng cũng không nói thật, hắn ôm vai Lương thái hậu cười hì hì nói: “Nếu Thẩm Ấu Sở cho bú một lần, cô ấy sẽ trả một lần, vậy chúng ta nghĩ cách để Thẩm Ấu Sở cho bú thêm một lần, Tiểu Ngư Nhi không phải sẽ lại trả một lần sao, cứ tuần hoàn như vậy…”

“Bốp!”

Trần Hán Thăng vỗ tay: “Hai đứa trẻ không đói được, kế hoạch của con cũng có thể thực hiện, quá tuyệt vời!”

“A…”

Lương thái hậu ngây ra gật đầu, bà cảm thấy logic như vậy hình như cũng không sai, nhưng vẫn cảm thấy sai sai ở đâu đó.

Chương 1023: Uống sữa của em, mặc quần áo của con, sau này gọi em là mẹ.

Đối với một người mẹ, cho con của 'tình địch' bú sữa là cảm giác như nào?

Phân vân? Buồn bã? Không cam tâm? Khó chịu?

Bây giờ, Tiêu Dung Ngư đang có cảm xúc như vậy.

Thực ra đánh giá khách quan, Bé Tiểu Ngốc Nghếch bú sữa tương đối yên lặng, Bé Tiểu Ngư Nhi thường xuyên bú được một nửa, nếu như bên ngoài có tiếng động gì, cô bé sẽ lập tức ngẩng đầu muốn quay qua xem.

Bé Tiểu Ngốc Nghếch lại không như vậy, cho dù bà nội đang nói chuyện ở phòng khách, hay là cha đang nói, cô bé đều không quan tâm, khuôn mặt múp míp chăm chú mút, chuyên tâm lấp đầy cái bụng của mình.

Mặc dù Tiêu Dung Ngư ôm Trần Tử Bội, nhưng ánh mắt không nhìn cô bé, thậm chí cố gắng thả lỏng đầu óc không nghĩ đến việc này.

Tiểu Ngư Nhi thực sự coi việc cho bú như một 'nhiệm vụ ngang bằng', chỉ bởi vì Thẩm Ấu Sở cho con gái của cô bú nên cô mới cho con gái của cô ấy bú.

"Khụ! Khụ! Khụ!"

Trẻ con bú sữa thường xuyên xảy ra tình huống như vậy, giúp con vuốt xuôi là được, vì vậy theo thói quen, Tiêu Dung Ngư bất giác vỗ lưng cho Trần Tử Bội.

“Không đúng…đây không phải con gái của mình.”

Sau khi vỗ xong Tiêu Dung Ngư mới đột nhiên phát hiện ra, ánh mắt hơi phức tạp.

May mà Bé Tiểu Ngốc Nghếch bú xong rất nhanh, Tiêu Dung Ngư cũng thở phào một hơi, bây giờ cô ấy không muốn tính toán quá nhiều, cô bỏ áo xuống đi ra.

“Này.”

Tiểu Ngư Nhi đưa Trần Tử Bội cho Trần Hán Thăng như đưa một đồ vật.

“Ấy, con bú xong rồi hả?”

Cũng chỉ có Trần Hán Thăng da mặt dày đến mức coi như chưa có chuyện gì xảy ra, hắn cười ôm lấy trêu chọc con gái: “Con có nói cảm ơn không, nhớ ân tình đút sữa, sau này phải báo đáp biết chưa.”

Tiêu Dung Ngư lười để ý đến loại người vô lại này, cô đang định quay người về phòng ngủ, đột nhiên cảm giác hình như có người bắt lấy vạt áo của mình.

“Đừng động vào tôi.”

Tiêu Dung Ngư bây giờ đang là lúc vô cùng hận Trần Hán Thăng, căn bản không muốn hắn động vào.

“Không phải anh.”

Trần Hán Thăng cũng rất vô tội, bởi vì hắn không hề trêu vào Tiêu Dung Ngư, nhìn qua mới phát hiện thì ra bị Trần Tử Bội túm lấy.

Đây là một hành động thường thấy, trẻ con lúc bú sữa sẽ nắm lấy một vài đồ, nhưng mà Trần Hán Thăng phản ứng rất nhanh, hắn lập tức nói: “Con bé tưởng em là mẹ, vì vậy mới không nỡ rời xa em, em có muốn ôm thêm không?”

“Hừ!”

Tiêu Dung Ngư hừ lạnh một tiếng, đây chính là mục đích Trần Hán Thăng đổi hai đứa trẻ đi, nhưng mà Tiểu Ngư Nhi sao có thể để hắn được như ý nguyện.

Đây là lần cuối cùng cho bú, đợi sau khi nhận được chứng minh thư, cô sẽ lập tức về nước, vì vậy Tiêu Dung Ngư cẩn thận tách bàn tay của Trần Tử Bội ra, ‘tuyệt tình’ về phòng ngủ.

“Oa!”

Bé Tiểu Ngốc Nghếch nhìn bóng lưng của Tiêu Dung Ngư khẽ kêu một tiếng, giọng nói mang âm điệu trẻ con mềm mại, hoàn toàn khác với chị gái hoạt bát.

“Không sao, lần sau cô ấy vẫn sẽ cho con bú, bởi vì cô ấy cũng là mẹ con.”

Trần Hán Thăng thơm má của con gái, ngửi thấy một mùi sữa thơm nồng.

.....

Rất nhanh đã đến giờ ăn bữa tối, Tiêu Dung Ngư vốn chẳng muốn ăn gì, nhưng Lương Mỹ Quyên thương con dâu, bà đặc biệt mang đồ ăn và canh đến phòng ngủ, cùng Tiểu Ngư Nhi ăn cơm.

“Chủ tịch Trần.”

Chu Thái Văn ở trên bàn ăn hỏi: “Hai vú nuôi ở nước Mỹ có cần gọi bọn họ đến nữa không?”

Có thể tiếp nhận công việc thư ký của Đàm Anh vậy chắc chắn có bản lĩnh, Chu Thái Văn vừa rồi trông có vẻ chỉ ở phòng bếp giúp nấu ăn, thực ra không hề quên việc quan sát quỹ đạo hành động của mỗi người.

Cô ấy cũng nhìn thấy Tiêu Dung Ngư cho đứa trẻ bú, vì vậy mới hỏi ông chủ lớn như vậy.

“Không cần đâu.”

Trần Hán Thăng xua tay: “Nhưng vẫn phải duy trì liên hệ, lúc nào tôi cần bọn họ phải lập tức đến, tiền không thành vấn đề, cô cứ dùng thoải mái.”

“Tôi biết rồi.”

Chu Thái Văn gật đầu, thực ra mua nhà và tìm vú nuôi ở nước Mỹ không hề rẻ, nhưng đối với ‘Trần Quả Xác’ quả thực là một món tiền nhỏ, đặc biệt là khi công ty Internet dưới chướng Quả Xác lên thị trường chứng khoán, giá trị con người của Trần Hán Thăng tuyệt đối sẽ lên đến hàng chục tỷ.

Nhưng xu hướng kinh tế năm nay không giống mọi năm, số tài sản này nếu vào năm ngoái có thể nằm trong top mười bảng người giàu Hồ Nhuận, nhưng từ tết năm nay trở đi, giá nhà khắp cả nước đột nhiên tăng nhanh.

Khắp nơi trong Kiến Nghiệp đều thấy bóng dáng người xây dựng, biệt thự Kim Cơ Đường Thành năm ngoái Trần Hán Thăng mua năm triệu, bây giờ đã nhảy lên bảy triệu, hơn nữa giá vẫn tăng tiếp.

Rất nhiều chuyên gia kinh tế đã dự đoán, đến cuối năm có rất nhiều đơn vị khai phá bất động sản sẽ tăng trưởng gấp nhiều lần, thậm chí là gấp mười lần giá trị công ty.

Trước khi Trần Hán Thăng đến nước Mỹ, hội đồng quản trị có người đã đề xuất có cần bỏ ra một phần tiền thành lập ‘Bất động sản Quả Xác’, nhưng lại bị Trần Hán Thăng từ chối.

Lý do của hắn rất đơn giản, giới hạn trên của ngành này quá thấp, hơn nữa khung quá nhiều, chỉ cần thấy không vừa mắt là có thể tùy tiện thay đổi bạn, dù sao đều là xây nhà, có thể có hàm lượng kỹ thuật gì trong đó?

Nhưng sản nghiệp khoa học kỹ thuật lại khác, điện thoại Quả Xác bây giờ là ‘Quả 3’, mười năm nữa sẽ thành ‘Quả 13’, sẽ đại diện bao nhiêu sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật và bản quyền phát minh trong đó.

Ngoài ra đã đến địa vị như Trần Hán Thăng, hai công việc có giá trị như nhau, tất nhiên công ty nghiên cứu phát triển kỹ thuật sẽ cao hơn thương nhân làm bất động sản nhiều.

Không chừng mười năm nữa, lúc Trần Hán Thăng mở hội nghị ở diễn đàn kinh tế thế giới Davos, nhà đầu tư bất động sản lại đang đau khổ suy nghĩ làm thế nào để trả hết khoản nợ của ngân hàng, ngành này nhảy vào rồi trèo ra không phải chỉ đơn giản là lột một tầng da.

“Seven.”

Ăn xong cơm, Trần Hán Thăng dặn dò Chu Thái Văn: “Cô xử lý lại email trong hòm mail, chốc nữa tôi muốn xem.”

Chu Thái Văn còn được gọi là ‘Châu Seven’, đây cũng là nguyên nhân lúc đó Trần Hán Thăng lựa chọn cô ấy, hắn còn được gọi là ‘Trần handsome’, thư ký tên ‘Chu seven’, là tên tốt kết hợp Trung tây.

Có lẽ do đi máy bay quá mệt, rất nhanh mọi người đã về phòng nghỉ ngơi, Bé Tiểu Ngốc Nghếch đương nhiên theo bà nội, Trần Hán Thăng ngồi một mình trong phòng khách vừa uống cà phê vừa phê duyệt email, chốc chốc lại nghĩ về tình hình bên Kiến Nghiệp.

“Bây giờ chắc là hơn chín giờ sáng ở Kiến Nghiệp, chắc chắn lại loạn hết lên.”

Trần Hán Thăng âm thầm nghĩ, hắn lấy điện thoại ra do dự một lúc lại đặt xuống, lúc này không thích hợp gọi điện cho Thẩm Ấu Sở.

“Kẽo kẹt.”

Đột nhiên có cửa phòng ngủ của phòng nào đó mở ra, ánh đèn vàng chiếu xuống hành lang.

Lương Mỹ Quyên vội vàng đi ra vứt bỉm trên tay vào thùng rác, Trần Hán Thăng hiểu chắc là Bé Tiểu Ngốc Nghếch lại tè rồi.

"Đứa nhỏ hết quần áo để mặc rồi."

Lương Thái Hậu cau mày nói.

Nếu như nói Trần Hán Thăng thực sự có điều gì sơ sót vậy chính là không mang theo toàn bộ quần áo của Bé Tiểu Ngốc Nghếch lúc đến nước Mỹ, nhưng mà cũng chẳng sao, bởi vì cách giải quyết vấn đề này đến cả Lương Mỹ Quyên cũng nghĩ đến.

Quần áo của em gái không mang đến, nhưng quần áo của chị gái có mang đến, hai chị em ra đời cách nhau mấy ngày, thân hình cũng gần giống nhau, emmmm…

"Mượn thôi."

Trần Hán Thăng hếch cằm chỉ về phía phòng ngủ của Tiểu Ngư Nhi.

"Thực sự phải mượn sao?"

Lương thái hậu còn chưa quyết định.

"Không mượn cũng chẳng sao."

Trần Hán Thăng vô tâm nói: "Cùng lắm con bé mặc quần ướt hoặc là để trần mông ngủ, chỉ là buổi tối nhiệt độ xuống thấp, con bé có thể sẽ bị cảm…"

Trần Hán Thăng còn chưa nói hết, Lương Mỹ Quyên đã trực tiếp đi qua gõ cửa.

Đối với bà nội, bà thà để mình bị ốm cũng sẽ không để cháu gái nhỏ bị ốm, cắn răng mượn quần áo thì sợ cái gì.

Tiêu Dung Ngư không phản cảm với Lương Mỹ Quyên, không biết hai mẹ con nói gì trong phòng, lúc Lương Mỹ Quyên đi ra, vành mắt hai người đều đỏ.

Nhưng mà!!!

Trong tay Lương Mỹ Quyên cầm một bộ quần áo nhỏ sạch sẽ.

“Chỉ vậy?”

Trần Hán Thăng không hề bất ngờ cười đắc ý: “Bú sữa của em, mặc quần áo của con em, đợi sau này con bé gọi em là ‘mẹ’, anh không tin Tiêu Dung Ngư em có thể nhịn được.”

.....

Chương 1024: Làm cách nào chứng minh con gái mình là của mình?

Lúc bên Trần Tử Bội có vài tiến triển nhỏ, bên Kiến Nghiệp cũng tích cực hành động.

Nhưng mà hành động này là vì ngăn cản 'âm mưu' của Trần Hán Thăng, ví dụ như:

Trần Hán Thăng giấu giấy tờ thân phận của Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Khâm, lão Tiêu định cầm ảnh của con gái về Cảng Thành một chuyến tranh thủ ngày mai làm xong chứng minh thư.

Trần Hán Thăng muốn Thẩm Ấu Sở tiếp tục cho Bé Tiểu Ngư Nhi bú, Lữ Ngọc Thanh quyết định sáng nay đến bệnh viện Kiến Nghiệp hỏi thăm xem có vú nuôi nào phù hợp không, đồng thời nhờ mối quan hệ ở quê tìm kiếm.

Quần áo của Trần Tử Khâm đều bị mang đi hết, nên sắp xếp cho Trần Triệu quân đến trung tâm thương mại mua.

Ba người già ai có nhiệm vụ của người đó, nhưng trước khi 'hành động' lại xuất hiện một vấn đề Trần Tử Khâm phải làm thế nào?

Cũng không thể để Lữ Ngọc Thanh ôm đứa trẻ bảy tháng tuổi ra ra vào vào bệnh viện đúng không, không những đứa trẻ dễ bị nhiễm vi khuẩn, Lữ Ngọc Thanh ôm cũng mệt.

"Nếu không thì…vẫn để ở chỗ Ấu Sở đi."

Lão Trần nghĩ một lúc rồi thương lượng với Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh.

Tiêu Hoành Vĩ nhìn Lữ Ngọc Thanh, lão Tiêu cảm thấy được, Thẩm Ấu Sở là một cô gái lương thiện, Bé Tiểu Ngư Nhi ở chỗ cô sẽ không có vấn đề gì.

Còn về việc có thể làm cho bọn họ thêm ràng buộc, lão Tiêu cảm thấy một hai ngày không thể có tác dụng gì.

Sau khi tìm được vú nuôi, làm lại chứng minh thư xong Tiểu Ngư Nhi có thể về nước, khoảng thời gian này chỉ là 'thời gian đặc biệt' thôi.

Thời gian đặc biệt nên xử lý bằng cách đặc biệt.

"Em thấy sao?"

Tiêu Hoành Vĩ hỏi ý kiến của Lữ Ngọc Thanh, mặc dù ông và Trần Triệu Quân đồng ý nhưng tư duy của đàn ông và phụ nữ khi giải quyết vấn đề khác nhau, phụ nữ cảm tính hơn nhiều.

"Không được."

Quả nhiên là vậy, Lữ Ngọc Thanh lạnh mặt không đồng ý.

Tối qua Thẩm Ấu Sở giúp đỡ cho Trần Tử Khâm bú, Lữ Ngọc Thanh đã cảm thấy rất có lỗi với con gái, bởi vì mình không giữ được 'giới hạn cuối', như vậy khiến Tiêu Dung Ngư ở nước Mỹ vô cùng khó xử, bất đắc dĩ phải cho Trần Tử Bội bú để 'trả ân tình'.

Việc này đối với người kiêu ngạo như Tiểu Ngư Nhi, trong lòng chắc chắn là một loại dày vò.

"Như vậy đi."

Lữ Ngọc Thanh nói: "Lão Trần, ông đến bệnh viện tìm vú nuôi, tôi đưa đứa trẻ đến trung tâm thương mại mua quần áo."

“A…Được!”

Trần Triệu Quân ngây ra, khóe miệng hơi động đậy rồi đồng ý.

“Hầy!”

Tiêu Hoành Vĩ thở dài, phụ nữ có lúc thật hồ đồ.

Trần Triệu Quân là ông nội của Trần Tử Khâm không sai, nhưng đồng thời cũng là ông nội của Trần Tử Bội, trong lòng lão Trần hi vọng biết bao nhiêu hai đứa cháu gái có thể cùng lớn lên.

Lão Tiêu có thể cá cược một trăm lần, Trần Triệu Quân đến bệnh viện chắc chắn sẽ là ‘không tìm được gì’, cuối cùng không thể không cầu xin chỗ Thẩm Ấu Sở, lúc đó càng mất mặt hơn.

“Cứ quyết định vậy đi.”

Lữ Ngọc Thanh ôm cháu ngoại, cảm ơn Thẩm Ấu Sở lần nữa rồi bước nhanh ra khỏi nhà.

Từ dáng vẻ này Lữ Ngọc Thanh có lẽ định không bao giờ trở lại nữa.

“Cảm ơn cháu, cảm ơn…”

Giọng điệu của lão Tiêu hòa nhã hơn nhiều, bởi vì ông biết việc này chắc vẫn chưa xong.

.....

“Ồ, rốt cuộc đi rồi.”

Sau khi mấy người ông Tiêu rời khỏi, Hồ Lâm Ngữ vươn vai một cái, mặc dù Lữ Ngọc Thanh vì cháu gái ăn nói nhỏ nhẹ khiến người ta cảm động, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy tính cách của người phụ nữ trung niên này quá kiêu ngạo.

“Có gì hơn người chứ, Tiêu Dung Ngư nhà mấy người cũng không xinh đẹp hơn Thẩm Ấu Sở.”

Về vấn đề dung mạo, Hồ Lâm Ngữ chưa từng lấy mình ra so sánh, cô ấy luôn lấy Thẩm Ấu Sở ra, chỉ cần Thẩm Ấu Sở thắng, cô ấy sẽ cảm thấy mình không thua.

“Lâm Ngữ….”

Thẩm Ấu Sở không cho bạn tốt tiếp tục nói nữa, bởi vì Lữ Ngọc Thanh buổi sáng có nói Tiêu Dung Ngư cũng cho Bé Tiểu Ngốc Nghếch bú sữa mẹ, điều này đã khiến Thẩm Ấu Sở thấy yên lòng.

Nhưng Thẩm Ấu Sở cũng phải đi làm lại chứng minh thư, còn phải bảo bệnh viện làm một phần giấy chứng sinh cho Trần Tử Bội, như vậy mới có thể làm lại sổ hộ khẩu, cô mới đến nước Mỹ đón con về được.

May mà bên này còn có sự giúp đỡ của mẹ Hai Mạc, trên đường đến đồn công an, Mặc Kha yên lặng lái xe, bà ta đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Ấu Sở, cháu đã hỏi Trần Hán Thăng về sau vấn đề sữa mẹ của Tử Bội định giải quyết như nào chưa?”

“Cháu vừa gửi tin nhắn.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu.

“Cậu ta nói như nào?”

Mạc Kha tiếp tục hỏi.

“Anh ấy nói…”

Thẩm Ấu Sở hơi đỏ mặt lấy điện thoại ra đưa cho Mạc Kha xem tin nhắn.

Thẩm Ấu Sở: Anh, Tử Bội mới hơn sáu tháng, bây giờ vẫn chưa thể cai sữa, anh có thể sắp xếp một vú nuôi cho con bé

không? Với cả có thể cho em địa chỉ của anh không? Em gửi quần áo của Tử Bội qua.

Trần Hán Thăng: Tuyệt với, mới một buổi tối không gặp, Thẩm Ấu Sở? Em đã học cách khéo léo hỏi thăm địa chỉ của anh rồi, cả đêm nghiên cứu binh pháp Tôn Tử sao? Vấn đề sữa mẹ em không cần lo lắng, mấy hôm nay anh đang vê sữa(bà bầu hay xoa bầu vú thì sữa sẽ ra nhiều), chuẩn bị vắt ra cho con gái uống.

"Phi!"

Mẹ Hai Mạc cũng nhổ một tiếng, chẳng trách Thẩm Ấu Sở đỏ mặt.

"Cháu yên tâm."

Mạc Kha an ủi nói: "Trần Hán Thăng mặc dù trông có vẻ không đứng đắn nhưng suy nghĩ vấn đề rất cặn kẽ, dì đoán chắc đã có chuẩn bị từ trước, hơn nữa bà nội của Tử Bội cũng ở bên đó, chỉ cần Trần Tử Bội không thoải mái khóc một tiếng, Lương Mỹ Quyên chắc chắn sẽ tìm Trần Hán Thăng."

"Vâng."

Thẩm Ấu Sở âm thầm đáp.

Thực ra nghĩ kỹ lại thì Trần Tử Bội ở chỗ cha và bà nội chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng là một người mẹ, Thẩm Ấu Sở chắc chắn không thể yên tâm nổi.

Lúc đăng ký làm lại chứng minh thư trong đồn công an, quá trình tương đối thuận lợi, đặc biệt là Mạc Kha nhờ bạn ở đồn công an, người ta gọi một cuộc điện thoại đến, công an làm hộ tịch lập tức nói muộn nhất ba ngày có thể lấy được.

Nhưng mà ở khu văn phòng của bệnh viện, Thẩm Ấu Sở gặp trở ngại.

Thái độ của bên phía bệnh viện rất hòa nhã, chỉ yêu cầu Thẩm Ấu Sở ôm Trần Tử Bội đến đây, lập tức có thể làm lại giấy chứng sinh.

Đây thực sự là 'làm khó người một cách hợp lý', nếu như Trần Tử Bội ở bên mình nào có cần làm lại giấy chứng sinh. Nhưng lý do của bệnh viện cũng rất đầy đủ, nếu như không ôm đứa trẻ đến làm sao chứng minh được Trần Tử Bội là con của cô?

"Làm thế nào để chứng minh con gái tôi là con tôi?"

Đầu có của Thẩm khờ khạo trở nên mông lung, Bé Tiểu Ngốc Nghếch được cô mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, sao có thể sai được chứ.

Nhìn thấy sắp rơi vào 'vòng tuần hoàn ác tính', may mà mẹ Hai Mạc là nhân viên nhà nước trong thể chế, bà hiểu rất rõ cách trả lời nước đôi này, đương nhiên cách phá giải cũng rất đơn giản, chỉ cần tìm cấp trên nói chuyện là được.

Nhưng mà điều khiến Mạc Kha cảm thấy khó hiểu là, bà từ sở ý tế thành phố tìm đến sở y tế tỉnh, toàn bộ đều bị pho viện trưởng Tòa của tòa hành chính phủ nhận, ông ta kiên trì phải làm theo quy định.

Phó viện trưởng Tào là người Cảng Thành, năm ngoài lúc Trần Hán Thăng ở bên này cùng Thẩm Ấu Sở, mấy lần cùng ông ta uống rượu nói chuyện, xưng anh em.

Sau khi tìm hiểu được những tin tức này, Mạc Kha buồn bã thở dài một hơi.

Bây giờ trừ phi có người có địa vị cao hơn Trần Hán Thăng ra mặt, nếu không trăm phần trăm sẽ bị chặn lại đây, hơn nữa phó viện trưởng Tào không hề làm sai quy định.

Ngược lại, nếu như ông ta giúp đỡ làm lại giấy chứng sinh, vậy mới thực sự làm trái quy định.

“Ngăn rất hay.”

Mạc Kha cắn răng, đây cũng như một câu hỏi chứng minh trong đề toán.

Đã biết: Thẩm Ấu Sở là mẹ của Trần Tử Bội.

Cần chứng minh: Trần Tử Bội là con gái của Thẩm Ấu Sở.

Đáp án: Không thể giải.

.....

Chương 1025: Quay đi quẩn lại một vòng, cuối cùng quay về với Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở và Mạc Kha làm việc gặp phải trở ngại, ba người già Trần Triệu Quân, Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh cũng không phải rất thuận lợi.

Làm lại chứng minh thư rất thuận lợi, Tiêu Dung Ngư lúc còn học đại học hộ khẩu chưa chuyển đến Kiến Nghiệp, dù sao Cảng Thành và Kiến Nghiệp nằm cùng một tỉnh, năm kia lúc dùng danh nghĩa Tiêu Dung Ngư mua biệt thự, Kiến Nghiệp vẫn chưa hạn chế hộ tịch.

Nếu như sau này thực sự cần, với điều kiện bản thân của Tiêu Dung Ngư, ngưỡng cửa chuyển khẩu vào Kiến Nghiệp căn bản không thể ngăn được cô.

Hộ khẩu của Thẩm Ấu Sở cũng không phải mình chuyển đến, Trần Hán Thăng cảm thấy Xuyên Du quá xa, đặc biệt là liên quan đến việc đi học của em gái Thẩm Ninh Ninh, hắn dứt khoát tự chủ trương chuyển hộ khẩu của Thẩm Ấu Sở về Kiến Nghiệp.

Vì vậy lúc làm lại chứng minh thư, Thẩm Ấu Sở trực tiếp đến đồn công an xin, Tiêu Hoành Vĩ phải về Cảng Thành.

Nhưng mà lão Tiêu là phó cục trưởng cục công an thành phố, ông giúp con gái làm lại chứng minh thư cũng đơn giản như uống ngụm nước nóng, không những không cần Tiêu Dung Ngư đích thân đến nơi chụp ảnh, công an chuyên làm hộ tịch báo trong ngày là có thể hoàn thành.

Sau đó Tiêu Hoành Vĩ lại về phòng làm việc, sử dụng mối quan hệ của mình và Lữ Ngọc Thanh tìm vú nuôi thích hợp ở Cảng Thành.

Lúc này bỗng xảy ra vấn đề, trước đó không ai ngờ hai đứa trẻ sẽ xuất hiện tình huống 'không có sữa mẹ để bú', bây giờ đột nhiên tìm vú nuôi đúng thật là hơi khó khăn.

Bởi vì có vài mẹ bầu không có sữa, hoặc là có sữa cũng phải cho con mình trước, còn về những người mẹ có điều kiện gia đình không tệ, bọn họ căn bản không muốn trở thành vú nuôi của người khác.

Vú nuôi?

Bây giờ đã là thời đại nào rồi, còn tưởng rằng là xã hội phong kiến hả?

Đến cả Trần Hán Thăng cũng bắt đầu tìm từ rất lâu, bỏ ra rất nhiều công sức cuối cùng mới tìm được người bằng lòng cung cấp nguồn sữa mẹ ở Kiến Nghiệp và nước Mỹ.

Nếu như cho nhiều thời gian hơn Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đại khái cũng có thể tìm được vú nuôi phù hợp, nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi không đợi được, cho dù có thức ăn bổ sung, mỗi ngày cô bé còn phải đảm bảo uống từ 400ml đến 500ml sữa mẹ.

Vì vậy mấy tiếng ban ngày này, lão Tiêu không biết đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, mãi mới tìm được một người miễn cưỡng phù hợp.

Bên phía Trần Triệu Quân càng 'chán hơn', dù sao sau khi lão Trần đến hai bệnh viện, ông thực sự không muốn động đậy nữa, trở về Lữ Ngọc Thanh hỏi nguyên nhân, ông Trần lắp bắp nói: "Một ông già như tôi trong khoa phụ sản ở bệnh viện tìm vú nuôi, người ta đều tưởng rằng tôi là lưu manh già."

"Ông nói rõ ràng không phải được rồi sao?"

Lữ Ngọc Thanh cảm thấy sau khi Trần Triệu Quân nghỉ hưu, năng lực mất quá nhanh, nào có còn dáng vẻ khôn khéo như hồi còn làm chủ nhiệm ở văn phòng.

Sau khi bà nói việc này với Tiêu Hoành Vĩ, lão Tiêu cười lạnh một tiếng: "Hừ hừ! Đây mới là chủ nhiệm Trần, trước mặc kệ ông ta. Tôi đã tìm được một vú nuôi, đưa đến Kiến Nghiệp trước."

"Người ta làm gì? Bao nhiêu tuổi? Có xinh đẹp không?"

Lữ Ngọc Thanh lập tức hỏi một loạt câu hỏi.

"Với tình hình bây giờ, có để uống đã không tệ rồi, bà còn muốn kén cá chọn canh à."

Lão Tiêu không hài lòng nói: "Người ta ban đầu không muốn đến Kiến Nghiệp, tôi phải tìm trưởng trấn ở đó, trưởng trấn lại tìm đến trưởng thôn, cùng nhau khuyên răn mới đồng ý."

"Trưởng thôn…người dưới quê?"

Lữ Ngọc Thanh ngây ra vội vàng nói: "Người ta có báo cáo kiểm tra sức khỏe không?"

"Đây là việc lớn, tôi đương nhiên đã kiểm tra rồi, còn đặc biệt đến hỏi thăm trạm y tế dưới quê."

Tiêu Hoàng Vĩ nói: "Sức khỏe không thành vấn đề, từng sinh một đứa con."

"Lại còn là đứa thứ hai?"

Lữ Ngọc Thanh cau mày càng chặt hơn.

.....

Hơn chín giờ sáng lão Tiêu về đến Cảng Thành, mặc dù có lái xe của nhà máy điện tử Quả Xác đưa đón, nhưng lúc ông lấy được chứng minh thư mới của Tiêu Dung Ngư, mang theo

vú nuôi ở dưới quê, giữa đó còn tham gia hai hội nghị của đơn vị, cuối cùng vào chín giờ tối đến Kiến Nghiệp.

Đẩy cửa lớn của chung cư bên sông, trong phòng khách ngoài Trần Triệu Quân và Lữ Ngọc Thanh còn có Vương Tử Bác và Biên Thi Thi.

Trần Hán Thăng đến nước Mỹ, ngoài việc báo bình an cho bạn chí cốt, hắn thuận tiện nói cả việc đổi con ra, dặn dò Vương Tử Bác chú ý quan sát nhiều hơn, có bất cứ tình huống nào bất thường phải lập tức báo cáo.

Vương Tử Bác nghe xong ngây ra gần nửa tiếng đồng hồ mới nhớ ra việc phải thông báo cho Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi đang đi làm, ban đầu cô ấy còn không tin, đợi đến khi mãi mới gọi được cho Tiêu Dung Ngư xác nhận tin tức xong, Biên Thi Thi vội vàng gọi cho Lữ Ngọc Thanh.

Lữ Ngọc Thanh đang dẫn Trần Tử Khâm đi trung tâm thương mại mua quần áo, sau khi Biên Thi Thi xin nghỉ, hai người gặp mặt xong lại khóc một lúc lâu, vừa mắng Trần Hán Thăng ác độc, cũng thấy đáng thương cho hai đứa trẻ nhỏ như vậy đã phải rời khỏi mẹ.

Tình cảm giữa Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư rất sâu sắc, cô ấy lập tức an ủi Lữ Ngọc Thanh: "Tiểu Ngư Nhi không ở bên này, vậy cháu sẽ là mẹ của con bé."

Lữ Ngọc Thanh vừa cảm ơn vừa liếc ngực của Biên Thi Thi, âm thầm lắc đầu.

Có sữa mới là mẹ.

Không có sữa chỉ có thể là dì.

Nhưng may mắn là buổi sáng Trần Tử Khâm được Thẩm Ấu Sở cho bú, bữa sữa thứ hai của con bé chỉ cần cho vào lúc

hơn hai giờ sáng là được, giữa lúc đó có thể dùng thực phẩm bổ sung để đối phó.

"Đây là cháu Ngụy ở dưới quê, Ngụy Hồng Diễm."

Tiêu Hoành Vĩ giới thiệu đơn giản thân phận của vú nuôi.

Lữ Ngọc Thanh ôm Bé Tiểu Ngư Nhi, đánh giá trên dưới người này.

Ngụy Hồng Diễm đại khái khoảng 27, 28 tuổi, trông đúng dáng vẻ của phụ nữ nông thôn bình thường, thân thể tráng kiện, làn da tương đối thô ráp do phơi nắng gió, hơn nữa bởi vì kết hôn sớm lại từng sinh con nên tính cách đã không còn xấu hổ nữa.

Cô ta thoải mái đi thẳng về phía Bé Tiểu Ngư Nhi, vươn tay chuẩn bị bế: "Đây chính là đứa trẻ đó đúng không, ấy thật là đáng yêu, cũng lớn bằng con thứ nhà tôi."

Ngụy Hồng Diễm vừa nói vừa dùng đầu ngón tay vuốt ve mặt Trần Tử Khâm.

"Oa!"

Bé Tiểu Ngư Nhi bị dọa đến mức giật mình, da mặt cô bé non mềm, thực ra Ngụy Hồng Diễm không dùng quá nhiều sức, nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi vẫn thấy hơi đau.

"Được rồi, được rồi, cô ngồi xuống trước đi."

Lữ Ngọc Thanh đau lòng muốn điên, ấn tượng đầu tiên của bà về Ngụy Hồng Diễm trong điện thoại đã không phải rất tốt, bây giờ lại nhìn thấy hành động này, trong lòng càng không hài lòng.

Biên Thi Thi cũng không phải rất vui vẻ, từ lúc Trần Tử Khâm sinh ra đến bây giờ, ngoài Trần Hán Thăng sẽ 'cắn' con gái đến khóc, những người khác đều cẩn thận dỗ dành.

Ngụy Hồng Diễm bĩu môi ngồi xuống, cô cảm thấy đứa trẻ này quá quý giá, rốt cuộc vẫn là đứa trẻ của người thành phố.

Ngụy Hồng Diễm đương nhiên nhìn ra người nhà này chắc chắn vô cùng phú quý, nhìn nhẫn vàng, vòng tay ngọc trắng ở cổ tay, vòng trân châu trước ngực của người phụ nữ trung niên này, còn cả chiếc phòng khí phái như vậy, chẳng trách có thể khiến trưởng trấn trưởng thôn ra mặt nói chuyện giúp.

"Cho bú sữa xong phải thu thêm chút tiến, ít nhất một lần phải 50…phải 100."

Ngụy Hồng Diễm quyết định.

"Uống cốc nước đi."

Vương Tử Bác lễ phép bê một cốc trà nóng đến, Ngụy Hồng Diễm cũng không nói cảm hơn, uống 'ừng ực' hết luôn.

Cũng không phải do cô ta kiêu ngạo, chỉ là phụ nữ nông thôn đã quen với việc xuồng xã, nhưng mà trong mắt Lữ Ngọc Thanh, bà dần dần thấy buồn bực, chỉ là không thể hiện ra thôi.

"…Cháu Ngụy, cháu từng đi học chưa?"

Đợi sau khi quan sát xong, Lữ Ngọc Thanh lại hòa nhã hỏi.

"Cái gì cơ?"

Ngụy Hồng Diễm nhất thời không thể hiểu nổi, cho đứa trẻ bú mà thôi sao lại liên quan đến vấn đề này.

Tiêu Hoành Vĩ cũng cảm thấy đây là câu hỏi vớ vẩn: "Bà hỏi câu này làm gì…"

Nhưng mà lão Tiêu nói đến một nửa lập tức đón nhận ánh mắt sắc bén của vợ, ông cũng lắc đầu không còn nói gì thuận tiện liếc nhìn Trần Triệu Quân.

Ừm, chủ nhiệm Trần ung dung dường như không hề bất ngờ với cảnh này.

“Cháu đã học hai năm tiểu học, sau đó không đi học nữa.”

Ngụy Hồng Diễm cũng không giấu diếm, thành thực nói.

“Ồ.”

Lữ Ngọc Thanh gật đầu, lại hỏi tình cảnh gia đình của Ngụy Hồng Diễm, tường tận như điều tra hộ khẩu, đến mức Ngụy Hồng Diễm không vui.

“Cho bú thì cho bú, hỏi nhiều như vậy làm gì.”

Ngụy Hồng Diễm trợn trắng mắt: “Chẳng nhẽ con trẻ nhà cô quý giá vậy à, chỉ có nhà cô có tiền chắc, chẳng nhẽ cha con bé có đến trăm triệu?”

Trong mắt người dưới quê ‘trăm triệu’ đã là đơn vị lớn nhất, dù sao trong cuộc sống của Ngụy Hồng Diễm, cô ta chưa từng gặp người giàu có hơn triệu.

Nhà này có lẽ có hơn triệu đi, vì vậy Ngụy Hồng Diễm trực tiếp dùng ‘một trăm triệu’ để trào phúng.

“Khụ…”

Nhưng mà nghe xong câu này người khắp phòng đều không được tự nhiên lắm khụ một tiếng, bọn họ đương nhiên sẽ không khoe khoang trước mặt Ngụy Hồng Diễm, cha của đứa trẻ đâu chỉ trăm triệu.

“Cháu Ngụy, chúng tôi chỉ hỏi thôi, không có suy nghĩ gì khác.”

Trần Triệu Quân cũng mở lời nói thêm vào.

Ngụy Hồng Diễm ‘xì’ một tiếng, trực tiếp vươn tay về phía Lữ Ngọc Thanh: “Đưa đứa trẻ cho tôi, nhưng mà tôi nói trước, một lần cho bú phải một trăm năm mươi tệ.”

Bởi vì thái độ kiêu ngạo vừa rồi của Lữ Ngọc Thanh, Ngụy Hồng Diễm quyết định mỗi lần thu thêm năm mươi tệ.

Nhưng mà căn bản không có người nào quan tâm giá cả này, mọi người đều tập trung nhìn về phía Lữ Ngọc Thanh, bao gồm cả Bé Tiểu Ngư Nhi cũng hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn bà ngoại.

Ánh mắt của Lữ Ngọc Thanh cũng đầy sự do dự và khó xử, bản thân bà cũng tương đối kiêu ngạo, ánh mắt tương đối cao, trước đây tham gia họp phụ huynh, Lữ Ngọc Thanh khinh thường việc giao lưu với cha mẹ gia đình bình thường.

Toàn thế giới bà chỉ không chê hai người, một người là con gái của mình, một người là con gái của con gái của mình.

Thay bỉm, lau mông, tắm rửa…có lúc Lữ Ngọc Thanh còn nghiên cứu phân của Bé Tiểu Ngư Nhi xem tình hình tiêu hóa của dạ dày con bé.

Đến cả lão Tiêu cũng nằm trong phạm vi 'chê bai', ví dụ ông đi xã giao trở về bắt buộc phải tắm rửa đánh răng mới được lên giường, bây giờ để Ngụy Hồng Diễm cho Bé Tiểu Ngư Nhi bú sữa, Lữ Ngọc Thanh không hề vui vẻ.

Nhưng không đồng ý vậy đêm nay phải làm thế nào?

"Cô bế cẩn thận chút, đứa trẻ xương còn yếu."

Lữ Ngọc Thanh do dự rất lâu, cuối cùng đưa Bé Tiểu Ngư Nhi qua.

Hết cách, cũng giống như chồng bà nói, trong khoảng thời gian ngắn có thể tìm được một vú nuôi đã là không dễ dàng gì rồi.

"Tôi biết rồi."

Giọng điệu của Ngụy Hồng Diễm mơ hồ có hơi đắc ý, do dự lâu như vậy cuối cùng chẳng phải vẫn cần mình sao?

Bé Tiểu Ngư Nhi không quen Ngụy Hồng Diễm, cô bé đột nhiên rời khỏi vòng tay của bà ngoại, mồm bẹp ra muốn khóc, tất cả mọi người đều vây lại trêu chọc.

"Có cần thiết không?"

Bởi vì gia đình khác nhau nên Ngụy Hồng Diễm không thể nào hiểu nổi cách làm này, cô ta bật cười nói: "Mùa đông năm ngoái con thứ nhà tôi da bị cước, tôi tùy tiện bôi nước bọt là khỏi rồi."

Lúc Ngụy Hồng Diễm nói chuyện, mùi trong mồm không phải rất dễ ngửi, lại thêm câu nói này nữa, sự buồn bực của Lữ Ngọc Thanh biến thành buồn nôn.

Nhưng mà bà vẫn không thể hiện ra chỉ nhìn cháu gái không cất lời, nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo, Ngụy Hồng Diễm trực tiếp vén áo lên, ôm Trần Tử Khâm về phía ngực.

"Mẹ!"

Vương Tử Bác vội vàng quay đầu, người phụ nữ này sao không biết cố kỵ nhỉ, không biết đi vào phòng ngủ cho bú sao.

Thực ra đây chỉ là vấn đề thói quen, rất nhiều phụ nữ nông thôn đều cho con bú như vậy, con đói trực tiếp vén áo cho con bú ở giữa đồng, nào cần cố kỵ nhiều như vậy.

Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ đều là ông già, mặc dù bọn họ không quay người như Vương Tử Bác nhưng cũng cảm thấy ngại.

"Này thì…chị Ngụy."

Biên Thi Thi hít hít mũi đột nhiên đề nghị: "Chị có cần đi tắm trước không, bây giờ tôi đi xả nước, được không?"

"Đúng đúng đúng, Thi Thi nói rất đúng."

Lữ Ngọc Thanh cũng kịp phản ứng lại, ôm Bé Tiểu Ngư Nhi về, suýt nữa bà quyên việc này, chẳng trách vừa rồi có một mùi mồ hôi nồng nặc.

“Đúng là phục rồi.”

Ngụy Hồng Diễm vừa đi theo Biên Thi Thi về phía phòng tắm vừa lẩm bẩm nói: “Tôi nói cho mấy người, đứa trẻ càng chiều chuộng thì càng khó nuôi, con trai nhỏ của ông Tạ ở thôn chúng tôi bình thường cũng nuôi cẩn thận như vậy, cuối cùng ông trời không nhìn nổi, bệnh một hồi…”

“Câm miệng!”

Lữ Ngọc Thanh đột nhiên lớn tiếng cắt ngang, Bé Tiểu Ngư Nhi chưa từng thấy bà ngoại tức giận như vậy, ‘oa’ một tiếng bị dọa sợ khóc lớn.

Ngụy Hồng Diễm không phát hiện ra mình nói sai, miệng tùy ý nhai nhai, ở nhà cũng như vậy.

Người ở đây đều rất tức giận, người phụ nữ trung niên đeo đầy vàng bạc cực kỳ tức giận, trông có vẻ như muốn nuốt sống Ngụy Hồng Diễm.

“Bỏ đi, con bé cũng không có ác ý.”

Tiêu Hoành Vĩ vỗ lưng vợ an ủi, Trần Triệu Quân ôm cháu gái vào lòng cẩn thận dỗ dành.

“Phù…phù..phù.”

Cách rất xa có thể nghe thấy tiếng Lữ Ngọc Thanh điều chỉnh lại hô hấp, bình thường Lữ Ngọc Thanh sẽ không so đo với loại người như Ngụy Hồng Diễm, hôm nay thực sự chạm vào đến giới hạn của bà.

Lữ Ngọc Thanh bình tĩnh lại cầm túi tiền lên soạt soạt rút ra mấy tờ một trăm lạnh lùng nói: “Cho cô 500, 200 là tiền cho

bú, còn lại là tiền chỗ ngủ đêm nay và tiền xe ngày mai trở về của cô.”

“Không cho bú nữa?”

Ngụy Hồng Diễm đi qua cầm tiền, trong lòng nghĩ nhà này đầu óc có vấn đề, không cho bú còn cho tiền, hơn nữa lại nhiều như vậy.

“Đi đi, đừng hỏi nữa.”

Vương Tử Bác đứng dậy tiễn Ngụy Hồng Diễm đến ngoài cửa.

Tử Bác trưởng thành hơn nhiều, trước đây cậu ấy sẽ không có ý thức này.

Đây cũng chẳng phải có ý xấu, nhưng sau khi vú nuôi đầy vấn đề kia đi xong, trong nhà lại trở về yên lặng, chỉ có Bé Tiểu Ngư Nhi dẫm trên đùi ông nội chốc chốc lại ‘oa’ một tiếng, cánh tay chỉ vào bóng đêm tối đen ngoài cửa sổ, giục mọi người mau đưa mình xuống tầng chơi.

Đứa trẻ đáng thương không biết rằng, ‘bữa đêm’ của mình vừa bị đuổi đi.

“Lão Trần, tối nay…”

Một lúc sau Lữ Ngọc Thanh đột nhiên quay người về phía Trần Triệu Quân há mồm muốn nói lại thôi.

“Tôi biết.”

Trần Triệu Quân hiểu ý của bà gật đầu nói: “Mọi người có muốn cùng qua không?”

.....

Chương 1026: Một lần lạ hai lần quen, cho bú qua lại

“Kính cong, kính cong, kính cong.”

Tiếng chuông cửa giữa ban đêm vẫn luôn rất chói tai, Hồ Lâm Ngữ nghe thấy tiếng đi qua mở cửa, kết quả bị dọa giật mình.

Ồ, một đám người ‘soạt soạt’ đứng trên hành lang, ngoài lão Trần và vợ chồng Tiêu Hoàng Vĩ đêm qua đến một lần, bây giờ lại thêm Vương Tử Bác và Biên Thi Thi.

Đương nhiên, tiêu điểm vẫn là con gái của Tiêu Dung Ngư, Bé Tiểu Ngư Nhi hình như có quen Hồ Lâm Ngữ, còn xông đến vỗ tay Hồ Lâm Ngữ.

“Con bé…lại đến bú sữa?”

Hồ Lâm Ngữ liếc nhìn Trần Tử Khâm hỏi thẳng.

“…”

Mọi người ngoài cửa đều im lặng, Lữ Ngọc Thanh vô cùng xấu hổ, buổi sáng lúc bà đi còn tưởng rằng sẽ không trở lại nữa, không ngờ cuối cùng vẫn không chống lại được hiện thực.

“Ban ngày chúng tôi đã tìm một vú nuôi.”

Ở đây chỉ có Trần Triệu Quân thích hợp giải thích nhất, ông thở dài nói: “Nhưng bởi vì vài nguyên nhân cuối cùng không thành công.”

“Vậy cũng không thể đến tìm Thẩm Ấu Sở, cô ấy lương thiện không sai, nhưng không thể nào ba lần bốn lượt bóc lột

được…”

Hồ Lâm Ngữ đương nhiên không vui, Thẩm Ấu Sở lại không nợ Trần Tử Khâm, dựa vào đâu cứ có khó khăn lại nghĩ đến Thẩm khờ khạo.

“Lâm Ngữ…”

Giọng nói của Thẩm Ấu Sở vang lên sau lưng, cô ngăn cản hành động châm chọc của bạn tốt, cô dịu dàng nói với Lữ Ngọc Thanh: “Đưa đứa trẻ cho cháu.”

“Ấu Sở!”

Hồ Lâm Ngữ không cam tâm tránh ra.

“Cháu đi kiểm tra bài tập của Ninh Ninh xem còn có chỗ nào sai không.”

Mạc Kha tìm lý do đuổi Hồ Lâm Ngữ đi, con nhóc Hồ Lâm Ngữ này đối xử với Thẩm Ấu Sở không có gì phải chê bai, nhưng con bé không nghĩ thông được một việc:

Bé Tiểu Ngốc Nghếch vẫn còn ở bên chỗ Tiêu Dung Ngư, nếu dùng cụm từ ‘ném chuột sợ vỡ bình’ để hình dung có thể không thích hợp lắm, nhưng dùng ‘lấy tấm lòng đổi lấy tấm lòng’ chắc không sai.

Nhưng mà đây cũng là bước từng bước theo kế hoạch của Trần Hán Thăng.

Thẩm Ấu Sở vừa tắm xong trên người còn tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, trong đôi mắt hoa đào là sự bình tĩnh pha chút dịu dàng, Lữ Ngọc Thanh không hề nghi ngờ đưa đứa trẻ qua, căn bản không kén chọn như trước mặt Ngụy Hồng Diễm.

“Đây là chân thật chốn nhân gian.”

Tiêu Hoành Vĩ cảm thán trong lòng.

Sau khi Thẩm Ấu Sở ôm đứa trẻ vào phòng, phòng khách chỉ còn lại bốn người già, Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh, Trần Triệu Quân, Mạc Kha.

Bầu không khí vô cùng gượng gạo, còn về Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, họ đều không ngồi nổi dứt khoát đến thư phòng chỉ dạy cho Ninh Ninh học tập.

"Khụ…"

Lão Trần nghĩ trong đầu không thể tiếp tục như vậy, sau này không chừng còn phải thường xuyên lui tới, vì vậy ông hắng giọng hỏi Mạc Kha: "Hai người hôm nay đi làm thủ tục thế nào?"

"Haiz, đừng nhắc nữa."

Mạc Kha nói: "Làm lại chứng minh thư tương đối thuận lợi, nhưng lúc làm lại giấy chứng sinh, bệnh viện nói nhất định phải có Trần Tử Bội đến mới được, đây không phải là làm khó người ta sao?"

"Nhờ quan hệ chưa?"

Tiêu Hoành Vĩ chen vào một câu, ông cũng không muốn rơi vào trạng thái quẫn bách này, nói chuyện thời gian sẽ trôi nhanh hơn.

"Nhờ rồi nhưng không có tác dụng."

Mạc Kha lắc đầu nói: "Tôi đã nhờ một trưởng ban của sở y tế, phó viện trưởng bệnh viện không hề nể mặt, kiên quyết phải làm theo quy định."

"Bình thường mà nói, phó viện trưởng sẽ không va chạm với trưởng ban của phòng."

Lữ Ngọc Thanh cũng nói chuyện, bà phân tích: "Đây có lẽ có một người địa vị cao hơn cố ý bày chướng ngại."

Bốn người ở đây, một phó phòng, một trưởng phòng, hai phó ban, vô cùng quen thuộc với chế độ nhà nước, lập tức hiểu được chắc là Trần Hán Thăng giở trò.

"Trần Hán Thăng cũng quá xấu xa đi."

Mẹ vợ Lữ Ngọc Thanh khẽ vỗ bàn.

"Thằng nhóc này…"

Bố vợ Tiêu Hoành Vĩ khoanh tay trước ngực, bực bội nói: "Đúng là một tên xấu xa, còn có việc gì không làm nữa chứ."

"Lần đầu tiên gặp cậu ta."

Mạc Kha xoa huyệt thái dương: "Cậu ta vẫn còn là phó chủ tịch hội sinh viên của Đại học Tài Chính, tôi còn tưởng rằng cậu ta là một sinh viên tốt tích cực hướng lên."

"Ai mà ngờ được cậu ta lại trở thành như vậy."

Trần Triệu Quân cũng cau mày gia nhập vào đội ngũ 'chê bai' Trần Hán Thăng.

"Hử?"

"Hử?"

"Hử?"

Ba đôi mắt đồng thời nhìn về phía lãoTrần, bọn họ nói thì nói, ông là cha ruột của Trần Hán Thăng cũng không cần thiết phải vậy chứ.

"Bà Lương thường xuyên than phiền với tôi."

Trần Triệu Quân không nhanh không chậm giải thích: "Năm đó bà ấy không nên sinh đứa con này, sau khi lớn chỉ khiến người ta tức chết, nói thật tôi cũng rất hối hận, nếu như là một đứa con gái thì tốt biết bao."

Lão Trần là chủ nhiệm của phòng này, lúc cần phải đứng về phía đội nào, ông không hề do dự đứng về phía ‘chính nghĩa’, chỉ vì muốn tiếp tục giành được sự tin tưởng của mọi người.

“Haiz!”

Lữ Ngọc Thanh và Mạc Kha đều thở dài, bây giờ nói những điều này có tác dụng gì, hơn nữa Trần Hán Thăng có thể gây trở ngại ở bệnh viện này, chẳng nhẽ bệnh viện nhân dân của tỉnh lại không được?

Không làm được giấy chứng sinh của Trần Tử Bội, có thể dự đoán được, giấy chứng sinh của Trần Tử Khâm chắc chắn cũng không làm được.

Người có năng lực hơn Trần Hán Thăng ở Kiến Nghiệp không phải không có, nhưng bọn họ rất có thể sẽ coi trọng mối quan hệ với Trần Hán Thăng, hơn nữa nhân vật lớn lại chẳng hề thiếu đầu óc, ai sẽ tham dự vào chuyện gia đình của ‘Trần Quả Xác’ chứ?

Đây là chuyện gia đình, chuyện gia đình thuần túy.

Bởi vì có ‘kẻ địch’ Trần Hán Thăng giống nhau, Mạc Kha và Lữ Ngọc Thanh tự nhiên có ‘tình cảm cách mạng’, hơn nữa thân phận và cách ăn nói của đối phương đều tốt, lại là người quê ở Cảng Thành, nên có rất nhiều tiếng nói chung.

Chưa qua bao nhiêu lâu, Thẩm Ấu Sở ôm Trần Tử Khâm đi ra, Lữ Ngọc Thanh ôm cháu gái nhỏ, cảm ơn xong lập tức rời đi, bà vẫn thấy hơi ngượng, cũng không biết nên nói gì với Thẩm Ấu Sở.

Lão Tiêu hơi dừng lại nói với Mạc Kha và Thẩm Ấu Sở: “Hôm nay làm phiền rồi, tôi sẽ nói chuyện này với Tiểu Ngư Nhi để nó xem sao.”

“Để nó xem sao’ chính là ‘trả thêm một lần’, việc này không cần thiết phải nói quá rõ ràng, nếu không thực sự sẽ trở

thành quan hệ ‘hợp tác lâu dài’.

.....

Trên đường về chung cư ven sông, Bé Tiểu Ngư Nhi bú no rồi rất có tinh thần, vui vẻ nhào lộn lật người trong lòng bà ngoại, giọng non nớt đáng yêu vang lên trong xe.

“Ngoan ngoãn chút.”

Lữ Ngọc Thanh khẽ vỗ lên mông cháu gái giả vờ giận nói: “Nếu không phải vì cháu, ta và mẹ cháu sao có thể cúi đầu chứ, sớm biết vậy đã cho cháu cai sữa.”

“Bà nói những điều này có ý nghĩa gì chứ.”

Tiêu Hoành Vĩ vừa bực vừa buồn cười: “Mỗi lần đều là cho bú xong bà mới gây sự nói nên cai sữa, vậy sao trước đó không làm thế?”

“Tôi không nỡ.”

Lữ Ngọc Thanh nói rất hùng hồn.

“Tôi…”

Tiêu Hoành Vĩ nghẹn lại, có lẽ phụ nữ đều như vậy, cho dù trở thành bà ngoại thì sao chứ?

Thực ra Bé Tiểu Ngư Nhi còn mấy ngày nữa mới đủ bảy tháng tuổi, không những Lữ Ngọc Thanh không nỡ, Tiêu Hoành Vĩ cũng không nỡ trực tiếp dùng sữa bột thay thế, quan trọng nhất là lần thứ hai nhờ người khác không khó như lần đầu tiên, lão Tiêu thực sự lo lắng sau này sẽ từ ‘thói quen thành tự nhiên’.

“Ô!”

Bé Tiểu Ngư Nhi cảm nhận được mông mình bị véo một cái, cô bé bất mãn gọi bà ngoại một tiếng.

“Cháu còn dám oán trách à?”

Lữ Ngọc Thanh ‘trút hết’ oán giận lên người Trần Tử Khâm, rồi khẽ véo mông đứa trẻ.

Bé Tiểu Ngư Nhi dứt khoát ôm cổ bà ngoại, há mồm cắn lên mặt Lữ Ngọc Thanh, bây giờ cô bé đã có một chiếc răng rất nhỏ rất nhỏ, cắn lên mặt không hề đau lại còn dính dính ngưa ngứa.

“Xì!”

Lữ Ngọc Thanh rốt cuộc không nhịn được bật cười, bà nào có bao giờ giận cháu gái, bà dùng sức hôn lên khuôn mặt múp míp của Trần Tử Khâm, bất đắc dĩ lại vô cùng mãn nguyện cảm thán: “Cháu gái yêu quý, cháu chính là tính mạng của bà ngoại, vì vậy biết rõ là bẫy bà vẫn bước vào…”

Tiêu Hoành Vĩ đang lái xe không nói một lời, nhất định phải nhanh chóng tìm được vú nuôi thích hợp, nhất định phải kiên trì được đến khi Tiểu Ngư Nhi về nước, để cuộc sống nhanh chóng trở về quỹ đạo bình thường.

Nhưng cùng lúc đó, máy bay số hiệu 550 của hãng Gulfstream từ từ hạ cánh, Đàm Anh đảm nhiệm vô số nhiệm vụ cũng đã từ nước Mỹ về đến nơi.

.....

Chương 1027: Trần Tử Khâm gọi giống từ ‘Mẹ’

Về đến chung cư ven sông, ông ngoại Tiêu Hoành Vĩ tắm rửa cho Bé Tiểu Ngư Nhi, Lữ Ngọc Thanh nhìn thời gian tính toán có lẽ bên nước Mỹ bây giờ là bảy giờ sáng, Tiểu Ngư Nhi đã dậy, bà bèn gửi tin nhắn sang.

Lữ Ngọc Thanh: Con gái, con tỉnh chưa?

Tiêu Dung Ngư: Con tỉnh rồi, có phải con gái xảy ra chuyện gì không?”

Tiêu Dung Ngư gần như là trả lời trong vòng mấy giây, ngoài việc cô quan tâm con gái, còn chứng tỏ một điều rất có thể cả đêm cô không ngủ.

“Alo.”

Lữ Ngọc Thanh trực tiếp gọi điện cho Tiểu Ngư Nhi, không gửi tin nhắn tốc độ chậm chạp kia nữa, sau khi điện thoại kết nối bà lập tức nói: “Có phải tối qua con không ngủ không?”

“Vẫn tốt lắm.”

Tiêu Dung Ngư buồn bực nói: “Có thể vẫn chưa kịp thích ứng nên không ngủ được.”

“Con không cần lo lắng cho Tử Khâm nữa.”

Lữ Ngọc Thanh đương nhiên biết, Tiểu Ngư Nhi nhớ con gái, bà đau lòng nói: “Trần Tử Khâm bây giờ rất tốt, ông ngoại đang tắm cho con bé, nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng tắm chưa, còn hoạt bát hơn lúc con còn nhỏ.”

Lữ Ngọc Thanh đặc biệt đi đến cửa nhà tắm, quả nhiên như vậy, Tiêu Dung Ngư lập tức nghe thấy tiếng con gái vỗ nước ‘bụp bụp bụp’, còn cả tiếng ‘răn dạy’ bất đắc dĩ của ông ngoại Tiêu.

“Mau ngồi cẩn thận, nếu không ông sẽ đánh mông cháu.”

“Đừng vỗ nước, tóc ông ngoại ướt hết rồi.”

“Bộ này ngày mai ông ngoại còn phải mặc đi họp, mau nhắm mắt, ông ngoại dội nước cho cháu.”

.....

Nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi không hề sợ ông ngoại, có lúc còn lớn tiếng cãi một tiếng ‘oa’, có thể thấy tâm trạng vô cùng vui vẻ.

“Sao rồi, không lừa con chứ?”

Lữ Ngọc Thanh cười hỏi, trong nhà có một đứa trẻ thực sự náo nhiệt hơn nhiều.

“Chỉ là nghịch ngợm quá.”

Giọng nói của Tiêu Dung Ngư không còn buồn bực như trước: “Cha mẹ đều không nỡ quản lý con bé, vì vậy đến tắm cũng không yên.”

“Trẻ con nghịch ngợm rất tốt, chốc nữa mẹ gọi video cho con.”

Lữ Ngọc Thanh lại về phòng ngủ cố gắng nói vài tin tức tích cực: “Sáng hôm nay mẹ đi mua quần áo cho Trần Tử Khâm, người bán hàng thấy Bé Tiểu Ngư Nhi nhà chúng ta ai ai cũng muốn qua bế, bọn họ đều nói trẻ con đáng yêu như vậy có thể đi làm người mẫu nhí.”

“Vâng.”

Tiểu Ngư Nhi cười vui vẻ, mặc dù biết đây là thủ đoạn thường dùng khi người bán hàng muốn bán được quần áo, nhưng người đi mua sắm lại rất thích.

Lúc học năm nhất, vì bán hai chiếc áo lông người bán hàng ở trung tâm thương mại nói cô và Trần Hán Thăng mặc giống như mặc đồ đôi, vì vậy cô mua luôn.

Sau khi mua xong mới phát hiện nữ sinh nào đó bên Đại học Tài chính cũng có một chiếc.

"Còn nữa."

Lữ Ngọc Thanh không biết Tiểu Ngư Nhi đang nghĩ gì, bà tiếp tục nói: "Cha con làm lại chứng minh thư cho con xong rồi, ngày mai gửi qua cho con, không chừng trước ngày hai mươi con đã về nước được rồi."

"Ngày hai mươi…"

Tiêu Dung Ngư ngần ngừ một lúc, hôm nay mới mười ba, cách ngày hai mươi còn bảy ngày, hơn nữa nhanh nhất là hai mươi, vậy Bé Tiểu Ngư Nhi phải bú sữa mẹ như nào?

"Mẹ, ban ngày mọi người đã mời được vú nuôi chưa?"

Tiêu Dung Ngư đột nhiên hỏi.

"Mời…thì có mời rồi, nhưng không quá hài lòng."

Lữ Ngọc Thanh biết chủ đề này chắc chắn không tránh được, bà dứt khoát kể hết những mặt không phù hợp của Ngụy Hồng Diễm ra, cuối cùng nói thẳng: "Vì vậy chúng ta lại đến tìm Thẩm Ấu Sở, vừa mới về từ chỗ bên ấy."

Tiêu Dung Ngư nghe tin này xong đầu bên kia điện thoại đột nhiên trở nên im lặng, đến tận khi Lữ Ngọc Thanh bất an gọi mấy tiếng, Tiểu Ngư Nhi mới khẽ thở dài một tiếng: "Con biết rồi."

Vốn dĩ Lữ Ngọc Thanh đã cảm thấy hơi áy náy, vì vậy bà ảo não nói: "Thực ra cái cô Ngụy Hồng Diễm kia cũng được, cũng tại mẹ lắm chuyện, sữa của ai không phải là sữa, ngày mai cho dù tìm được vú nuôi nào, cho dù có què quặt câm điếc, mẹ nhất định sẽ đồng ý."

Lữ Ngọc Thanh lúc này thuộc về 'thời gian hiền nhân', bởi vì Trần Tử Khâm đã bú no, bà nói gì đều rất tự tin.

Đây cũng giống như mỗi lần đàn ông xem xong phim mười tám cộng thì âm thầm thề đây là lần cuối cùng, thậm chí còn thiết kế hai chữ 'cai sắc' thành màn hình điện thoại, mượn đó để nhắc nhở mình.

Kết quả lần sau lúc xúc động nên làm như nào vẫn làm như thế, nghệ thuật truyền thống không thể mất.

"Không sao, con lại cho Trần Tử Bội bú một lần là được."

Tiêu Dung Ngư rất hiểu mẹ mình, vốn dĩ bà có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, với lại Ngụy Hồng Diễm kia ngoài thói quen không tốt, miệng lại lẩm bẩm suốt ngày nói không lựa lời, vì vậy Lữ Ngọc Thanh mới từ chối.

Nhưng mà tình hình vậy chắc là số ít, hơn nữa hôm nay cũng tương đối vội vã, sau này chắc sẽ tìm được người phù hợp hơn.

Nhưng trước khi tìm được người phù hợp…

Tiêu Dung Ngư đột nhiên hơi buồn bực, cô cảm thấy có vài việc không theo khống chế đi đúng hướng của Trần Hán Thăng, may mà lúc này Trần Tử Khâm tắm xong được bọc trong khăn đưa đến tay Lữ Ngọc Thanh.

Tiêu Dung Ngư giúp mẹ đăng ký một tài khoản QQ, sau khi gửi cho Lữ Ngọc Thanh, chưa qua bao lâu đã kết nối video, Tiêu Dung Ngư rốt cuộc nhìn thấy Trần Tử Khâm vừa mới tắm xong.

Nghiêm khắc mà nói thì đây là lần đầu tiên chính thức gọi video giữa hai mẹ con, Trần Tử Khâm nhìn thấy mẹ quen thuộc lại xuất hiện trên màn hình máy tính, trong mắt cô bé đầy khó hiểu ngây ra nhìn chằm chằm camera.

"Đây là mẹ, gọi mẹ đi."

Lữ Ngọc Thanh dỗ dành cháu gái.

Bé Tiểu Ngư Nhi nhìn một lúc, đứa trẻ không biết rằng mẹ đã ở cách xa hàng chục nghìn kilomet, bị người cha ác độc nhốt lại, Bé Tiểu Ngư Nhi vươn bàn tay mập mạp về phía màn hình muốn mẹ ôm.

"Ê a…ê…a…me…"

Trần Tử Khâm bất giác nói 'tiếng của trẻ em', có một âm tiết rất giống 'mẹ', Lữ Ngọc Thanh lập tức hưng phấn gọi: "Tiểu Ngư Nhi con nghe thấy chưa, con bé biết gọi mẹ rồi, ông Tiêu ông mau qua đây, Tử Khâm biết gọi mẹ rồi…"

Tiêu Hoành Vĩ lập tức chạy đến nhưng dưới đôi mắt nhìn chằm chằm của ông bà ngoại, Bé Tiểu Ngư Nhi lại không nói nữa, chỉ nói vài âm tiết khác không rõ ràng.

"Đừng gọi lung tung."

Lão Tiêu nói: "Tử Khâm mới được bao nhiêu tháng, nói gì cũng chỉ là theo bản năng thôi."

Trong quá trình phát triển bình thường của trẻ con, đứa trẻ hai tháng tuổi phát ra âm trong họng, ba bốn tháng tuổi có thể phát ra tiếng ê a và cười thành tiếng, năm sáu tháng tuổi sẽ phát ra âm đơn, bảy đến chín tháng tuổi có thể phát ra âm cha mẹ theo tiềm thức.

Tháng tuổi này của Bé Tiểu Ngư Nhi chỉ là âm đơn trong tiềm thức mà thôi, biết 'gọi mẹ' chuẩn xác có lẽ phải ba tháng sau.

Lúc đó đã là tháng bảy rồi, là thời gian hoa nở khắp nơi.

Nhưng điều này đã đủ khiến Tiêu Dung Ngư cảm động đến mức nước mắt rơi đầy mặt, chỉ có người đã làm mẹ mới biết tiếng ‘mẹ’ có ý nghĩa như nào.

Lại nói chuyện thêm nửa tiếng đồng hồ Trần Tử Khâm ngáp dài, Tiêu Dung Ngư mới bịn rịn tạm biệt cha mẹ và con gái, sau đó xoa nước mắt hít sâu một hơi, ‘roẹt’ một tiếng kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu xuống mặt đất, lại là một buổi sáng tươi đẹp, Lương Mỹ Quyên dậy rất sớm, bà đang ôm cháu gái đi dạo trong sân.

Trần Tử Bội yên lặng nằm bò trên vai bà nội, từ xa nhìn tưởng cô bé đã ngủ, thực ra Bé Tiểu Ngốc Nghếch đang chu môi thổi bong bóng.

“Đây là con gái của Thẩm Ấu Sở sao?”

Tối qua vừa đến nước Mỹ cảm xúc bất ổn, Tiêu Dung Ngư chưa kịp quan sát kỹ Trần Tử Bội, bây giờ đánh giá một lúc, mẹ con bọn họ thực sự rất giống nhau.

“Lúc Thẩm Ấu Sở cho Bé Tiểu Ngư Nhi bú.”

Trong đầu Tiêu Dung Ngư xẹt qua một suy nghĩ: “Cô ấy liệu có nhớ đến mình không?”

.....

Chương 1028: Tiêu Dung Ngư: Mình hận Trần Tử Bội sao?

Trần Tử Khâm rất giống mẹ mình Tiêu Dung Ngư, hoạt bát lại ngọt ngào, hai bên miệng có lúm đồng tiền không sâu.

Trần Tử Bội rất giống mẹ Thẩm Ấu Sở, yên lặng lại dịu dàng, mắt hoa đào sáng như quả nho đen.

Lúc đôi chị em này nằm trong lòng của mẹ đối phương, thậm chí còn bú sữa, trong lòng hai người mẹ có cảm xúc gì?

Tiêu Dung Ngư đột nhiên rất tò mò về việc này, không biết trong quá trình hai lần Thẩm Ấu Sở cho Trần Tử Khâm bú sữa, cô ấy có giống như mình hoàn thành nhiệm vụ một cách máy móc, hay là nhìn khuôn mặt quen thuộc của Bé Tiểu Ngư Nhi, cũng có cảm giác không cam tâm và buồn bã, thậm chí là hận.

“Mình có hận Trần Tử Bội không?”

Tiêu Dung Ngư im lặng tự hỏi trong lòng.

“Chắc là không hận đâu…”

Một lát sau, Tiêu Dung Ngư đánh giá lại lòng mình rồi đáp.

Bởi vì nếu hận tối qua sao cô có thể cho Trần Tử Bội mượn quần áo của Trần Tử Khâm chứ?

Bây giờ em gái đang mặc bộ quần áo màu da cam tươi của chị, bởi vì hai chị em cách nhau mười một ngày, quần áo vốn

đã như nhau, khuôn mặt Trần Tử Bội vừa trắng vừa mềm, mập mạp vô cùng đáng yêu.

"Tiểu Ngư Nhi, con dậy rồi hả."

Lúc này Lương Mỹ Quyên trong sân vừa quay đầu cũng nhìn thấy con dâu đứng bên cửa sổ ngây ra.

"Mẹ."

Tiêu Dung Ngư chào hỏi, cô lắc đầu không suy nghĩ lung tung nữa.

Bé Tiểu Ngư Nhi rất nhanh sẽ tìm được vú nuôi thích hợp, mình nhanh nhất cũng khoảng ngày hai mươi là có thể về nước, khoảng thời gian hỗn loạn này sẽ trôi qua nhanh thôi.

"Mặt con trông hơi mệt mỏi, tối qua có phải không ngủ ngon không?"

Lương Mỹ Quyên quan tâm hỏi.

"Có lẽ chưa kịp điều chỉnh múi giờ, tối quan mẹ ngủ ngon không?"

Tiêu Dung Ngư không muốn khiến Lương Mỹ Quyên lo lắng nên chuyển chủ đề.

Lúc bọn họ nói chuyện, Trần Tử Bội nghe thấy có tiếng nói, cô bé cũng nhìn về phía Tiêu Dung Ngư.

Nhưng đứa trẻ này thực sự quá khờ, nếu như là chị gái Trần Tử Khâm, con bé chắc chắn đã ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía, Bé Tiểu Ngốc Nghếch vẫn nằm bò trên vai bà nội nghiêng đầu nhìn Tiêu Dung Ngư.

Có lúc Lương Mỹ Quyên bất giác chuyển động cơ thể, Trần Tử Bội cũng không gấp gáp không ồn ào, đợi lần sau quay người lại cô bé tiếp tục nhìn Tiêu Dung Ngư, thực sự là một đứa trẻ vừa mềm mại vừa đáng yêu lại hơi lười.

Nếu như không phải là con gái của Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư thực sự muốn bế thơm hai cái, nhưng bây giờ giữa đôi bên chỉ có thể là một cuộc ‘giao dịch’.

“Mẹ.”

Tiêu Dung Ngư khẽ nói: “Mẹ đưa Trần Tử Bội cho con đi, Thẩm Ấu Sở lại cho con gái con bú một lần, con trả cho cô ấy lần nữa.”

“A?…Haiz.”

Lương thái hậu không hề biết bên phía Kiến Nghiệp lại xảy ra chuyện gì, nhưng mà cháu gái lớn và cháu gái nhỏ đều được bú sữa mẹ, mình cũng không cần quá lo lắng.

Ngoài ra tình hình trước mắt hình như đang đi theo hướng kết quả Trần Hán Thăng mong muốn.

Lương Mỹ Quyên cũng chẳng chần chừ, dù sao tối qua Tiêu Dung Ngư đã giúp cho bú một lần, sau khi về đến phòng ngủ bà đưa cháu gái nhỏ qua sau đó đóng cửa, bà không ở lại phòng.

Hai vợ chồng Trần Triệu Quân rất chú trọng lễ nghi, ví dụ như lúc hai đứa con dâu cho bú, Lương Mỹ Quyên chưa từng ở bên cạnh nhìn, bà quan tâm đến việc da mặt người trẻ mỏng, Tiểu Ngư Nhi và Ấu Sở sẽ ngại.

Với lão Trần thì bây giờ Lương Mỹ Quyên và Trần Hán Thăng đều không ở nhà, trừ khi xảy ra tình huống đột xuất nếu không ông sẽ ở khu Thiên Cảnh Sơn nghỉ ngơi.

Nhưng việc đời khó đoán, đôi cha mẹ hiền từ coi trọng lễ nghi gia đình này lại sinh ra một thằng con trai bất chấp tất c.

.....

Lúc Lương Mỹ Quyên ở phòng bếp cùng dì Lâm làm bữa sáng, Tiêu Dung Ngư ngồi bên giường trong tay bế Trần Tử

Bội, ‘hai mẹ con’ yên lặng nhìn nhau.

Bọn họ quả thực là một người mẹ và một cô con gái, chỉ đáng tiếc không phải là ‘nguyên phối’.

“Thực sự giống y hệt.”

Tiêu Dung Ngư cúi đầu nhìn Trần Tử Bội, cô rất tự nhiên nhớ đến đôi mắt đó của Thẩm Ấu Sở.

Lúc này Tiêu Dung Ngư lại nhớ đến vấn đề vừa rồi, lúc Thẩm Ấu Sở cho Trần Tử Khâm bú sữa, cô ấy liệu có nghĩ đến mình không?

Bây giờ đổi vị trí suy nghĩ, Tiêu Dung Ngư rốt cuộc bừng tỉnh, thực ra mình cũng không tránh được, chỉ cần tiếp xúc với Trần Tử Bội, vậy nhất định có thể nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Ấu Sở.

Với Thẩm Ấu Sở cũng vậy, lúc cô đối diện với Trần Tử Khâm, trong lòng nhất định cũng sẽ nhớ đến Tiêu Dung Ngư.

Nhưng mà trong lòng chắc chắn không có hận.

Tiêu Dung Ngư cảm thấy nên hận mới đúng, dù sao đôi mẹ con này cũng coi như là cướp mất hạnh phúc cả đời mình, nhưng ánh mắt của Trần Tử Bội quá trong sáng, không hề có chút tạp chất nào, cũng không có sự phức tạp và hung ác của con người ngoài xã hội.

Cô bé dường như không hiểu gì cả, mặc người lớn muốn làm gì thì làm.

Lại giống như gì cũng hiểu chỉ là chưa biết dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

“Đứa trẻ dù sao cũng là vô tội.”

Tiêu Dung Ngư buồn bã thở dài một hơi, có lẽ đây cũng là suy nghĩ thực sự trong lòng Thẩm Ấu Sở đi.

“Soạt.”

Tiêu Dung Ngư kéo rèm cửa lại, lúc miệng Trần Tử Bội tiếp xúc với da mình, vai Tiêu Dung Ngư vẫn cứng đờ như trước, sau đó mới từ từ thả lỏng.

Hai mươi phút sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa ‘cốc cốc cốc’, Trần Hán Thăng chắc là sau khi tỉnh dậy nghe thấy chuyện này bèn mặc áo ngủ chạy đến.

“Hai người xong chưa, anh có thể vào không?”

Trần Hán Thăng lớn tiếng hỏi.

Trong phòng ngủ không có tiếng đáp, bởi vì Tiêu Dung Ngư chẳng muốn để ý đến Trần Hán Thăng.

Da mặt Trần Hán Thăng dày, cho dù không có ai đáp, hắn vẫn trực tiếp mở cửa đi vào, nhìn thấy con gái nhỏ của mình nằm trên giường đang cắn tay chơi đùa, chốc chốc lại ợ một cái.

Khuôn mặt tròn xoe tinh xảo của Tiêu Dung Ngư lạnh lùng, cô đang tra địa chỉ cửa hàng, chắc định ban ngày sẽ đi mua sách.

“Con gái, bú xong rồi hả.”

Trần Hán Thăng cũng không làm phiền Tiêu Dung Ngư, bởi vì vết cắn trên cánh tay vẫn chưa hết, hắn chỉ cười hì hì cúi người xuống ‘cắn’ mặt Trần Tử Bội một cái.

Đây là cách đôi cha con này chào nhau bình thường, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đều từng bị cắn đến khóc.

Quả nhiên như vậy, đến cả Bé Tiểu Ngốc Nghếch tính cách tốt cũng hơi buồn bực giơ chiếc chân ngắn lên thể hiện sự bất mãn, miệng bẹp ra muốn khóc.

“Ấy, đừng khóc đừng khóc…”

Trần Hán Thăng rất hèn, mỗi lần nhìn thấy con gái sắp khóc thì vội vàng ôm vào lòng dỗ dành một lúc, đợi sau khi đứa trẻ mãi mới bình tĩnh lại, hắn lại đi trêu chọc người ta, lặp lại vòng tuần hoàn 'trêu khóc→an ủi→trêu khóc→an ủi'.

"Sinh con nếu không phải vì chơi đùa thì còn ý nghĩa gì nữa."

Trần Hán Thăng nằm nghiêng trên giường, một cánh tay đỡ sau lưng con gái, điều chỉnh cách ngồi cho cô bé, một tay khác cầm giấy ăn thấm nước bọt dính trên má Bé Tiểu Ngốc Nghếch.

Đứa trẻ hơn sáu tháng tuổi, não vẫn chưa phát triển hoàn toàn, tay và chân đều không thể phối hợp hài hóa, vì vậy với chiếc tờ giấy trên đầu, mặc dù Bé Tiểu Ngốc Nghếch có thể nhìn thấy nhưng cô bé không lấy xuống được.

Cho dù bàn tay múp míp của cô bé có cố gắng với đến mức nào cũng không với tới giấy, cô bé gấp đến mức cánh tay khua khoắng trong không trung, cha ruột Trần Hán Thăng lại ở bên cạnh cười ha ha.

"Trêu con như vậy sau này con có rút ống thở của cha không, tuyệt đối đừng vì một trận ốm nhẹ bình thường đã vội chôn cha luôn, con có quyền ký tên đó."

Trần Hán Thăng vừa lẩm bẩm nói một mình vừa rút điện thoại ra định chụp lại cảnh tượng buồn cười này giữ lại để về sau cho con gái xem.

"Reng."

Nhưng vừa mở camera ra, cấp dưới ở điện tử Quả Xác Hoàng Lập Khiêm đột nhiên gọi điện thoại đến, có lẽ cần bàn bạc và báo cáo công việc.

Trần Hán Thăng đi ra ngoài nghe điện thoại, cùng lắm là tầm một phút đồng hồ, lúc hắn trở lại phòng ngủ, Tiêu Dung

Ngư vẫn lạnh lùng ngồi trước máy tính, Bé Tiểu Ngốc Nghếch vẫn nằm trên giường.

Nhưng tờ giấy trên đầu con bé đã biến mất không thấy đâu.

Chương 1029: Hành trình đi tìm sữa gian khổ

Trần Hán Thăng vừa rồi nghe điện thoại ở ngay ngoài hành lang , trong quá trình này không có ai bước vào phòng ngủ, Trần Tử Bội cũng không thể tự mình gỡ khăn giấy xuống, đáp án duy nhất chính là Tiểu Ngư Nhi đã đứng dậy giúp đỡ.

Có điều hắn cũng quá là đê tiện, rõ ràng đã đoán được là Tiêu Dung Ngư làm, còn cố ý dùng lời nói kích động và trêu chọc: "Ai nha! Con gái, ai giúp con lấy khăn giấy xuống vậy, chẳng lẽ là một tiên nữ xinh đẹp tốt bụng nào đó?"

Bé Tiểu Ngốc Nghếch nháy mắt một cái, ngơ ngác nhìn người cha ruột đang đắm chìm rất sâu vào việc diễn kịch, cô bé cũng không biết nói chuyện, nếu không phải vậy nhất định sẽ muốn mắng một câu "Ba đúng là đồ thần kinh" .

Có điều mặc dù Trần Hán Thăng miệng lưỡi trơn tru ở chỗ này, Tiêu Dung Ngư vẫn cứ mặt không đổi sắc mà nhìn vào máy tính, tay phải nắm chuột, tay trái nắm chặt nắm tay đặt ở trên đùi, lạnh lùng giống như một tảng băng không tan.

"Đến giờ ăn sáng rồi, đi ra rửa tay ăn cơm thôi … "

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng Lương thái hậu gọi to, Trần Hán Thăng lo lắng động tác quá chậm chạp sẽ bị mắng, bèn đưa con gái đã ăn uống no say về giường em bé trước.

Chờ sau khi Trần Hán Thăng rời đi, Tiêu Dung Ngư mới đứng lên đi tới phòng vệ sinh, mở tay trái đang nắm chặt ra, trong lòng bàn tay quả nhiên là một tờ giấy.

Tiêu Dung Ngư cũng không biết vừa nãy lại đi giúp Trần Tử Bội, có thể một khắc đó đã nghĩ đến con gái của mình, có thể chỉ đơn thuần là không muốn nhìn thấy em bé khó chịu.

“Phù ! “

Tiêu Dung Ngư dùng nước lạnh rửa mặt, cô thở một hơi thật dài không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa, nói chung chẳng mấy chốc sẽ về nước thôi.

Sau khi về nước, tất cả đều vẫn sẽ giống như trước đây.

…

Lúc ăn sáng, Tiêu Dung Ngư rất ít nói chuyện, có điều Lương Mỹ Quyên sẽ cố ý tìm chút đề tài, khiến bữa cơm này không đến mức quạnh quẽ như vậy.

“Tiểu Ngư Nhi ! “

Lương thái hậu hỏi: “Lát nữa con chuẩn bị làm những gì vậy?

“Dự định sẽ tới nhà sách một chuyến.”

Tiêu Dung Ngư hồi đáp: “Con đang hoàn thiện đề tài luận văn nghiên cứu sinh, cần phải mua một ít sách tham khảo một chút.”

“Ừ ! “

Lương Mỹ Quyên hình như ngộ ra điều gì đó, lại không quá xác định hỏi Trần Hán Thăng: “Hình như con cũng là nghiên cứu sinh nhỉ?”

“Cái gì gọi là hình như, con chính là nghiên cứu sinh thật sự!”

Trần Hán Thăng bất mãn trả lời một câu, sau đó bày cho Chu Thái Văn một vẻ mặt, bạn học Seven hiểu ý nói: “Giám

đốc Tiêu, lát nữa tôi cũng chuẩn bị đi nhà sách, có muốn đi cùng nhau không?”

Tiêu Dung Ngư liếc mắt nhìn Chu Thái Văn, gật đầu một cái.

Mặc dù Chu Thái Văn là nhân viên của điện tử Quả Xác, nhưng bộ dáng rất thanh tú xinh đẹp, tính cách cũng khá là hoạt bát, nghe nói cô ấy còn là sinh viên tốt nghiệp Học viện Kiểm toán Kiến Nghiệp, Tiêu Dung Ngư sẽ không bởi vì lý do Trần Hán Thăng, mà chán ghét mỗi người của điện tử Quả Xác.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng thuộc Quả Xác đây, sau khi vụ việc Trần Hán Thăng một chân đạp hai thuyền bị bại lộ, thái độ của Tiêu Dung Ngư đối với Nhiếp Tiểu Vũ vẫn không có gì thay đổi.

Ăn sáng xong, Tiêu Dung Ngư và Chu Thái Văn lái xe tới nhà sách, thuận tiện làm quen với hoàn cảnh chung quanh nơi ở, buổi trưa chắc hẳn cũng sẽ không trở về.

Lương Mỹ Quyên ôm cháu gái nhỏ tắm nắng ở bên ngoài, bảo mẫu dì Lâm cũng ở bên cạnh cũng nhau tán gẫu.

Trần Hán Thăng nhìn bưu kiện ở trong thư phòng, lúc này ở trong nước chắc đang là ban đêm, có điều việc những quản lý cấp cao kia thức thâu đêm đã trở thành một thói quen, đặc biệt là khi điện thoại di động Quả Xác thế hệ thứ ba sắp ra mắt, Công ty trách nhiệm hữu hạn Internet Quả Xác đang chuẩn bị được niêm yết trên sàn chứng khoán Hương Cảng, công việc vẫn còn không ít.

Cho nên, nhiều lúc Trần Hán Thăng gọi một cuộc điện thoại mất đến hơn một tiếng đồng hồ, gọi xong hai, ba cuộc điện thoại cũng đã tới giờ ăn cơm trưa.

Thời gian buổi chiều trôi qua càng nhanh hơn, sau khi Bé Tiểu Ngốc Nghếch ngủ trưa dậy, Trần Hán Thăng giúp cô bé ăn một lần thực phẩm bổ sung, rồi thay tã một lần, cũng không chú ý mặt trời đã từ từ lặn xuống rồi.

Ánh chiều tà ở nước Mỹ cũng tràn ngập vẻ sầu bi như vậy, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ một góc trời, chiếu lên mặt đất giống như được phủ lên một lớp ánh sáng màu son đỏ lập loè, gió đêm từ từ thổi tới, những chiếc lá rụng ở bên chân giống như bèo trôi lăn tăn, luôn có một cảm giác trống vắng khó mà nói rõ.

Trần Hán Thăng ngồi ở trong sân, hắn không biết nhớ ra cái gì đó, ánh mắt rời rạc đang ngẩn ngơ.

Trần Tử Bội ngồi ở trên đầu gối ba, hai chân ngắn nhỏ lơ lửng trên không, chu khuôn mặt bụ bẫm đỏ ửng, cũng đang ngây ngốc ngẩn ngơ.

Cha và con gái giống như đã biến thành hai bức tượng đá một lớn một nhỏ, Chu Thái Văn từ bên ngoài trở về nhìn thấy, cô ấy cười thở dài nói: "Lúc Chủ tịch Trần ở công ty, luôn có một dáng vẻ dồi dào tinh lực, nếu không phải là thư ký riêng của ngài ấy, tôi cũng không biết ông chủ cũng sẽ bí mật ngẩn người đấy, đây chính là điều mà đàn ông sau khi làm ba sẽ biến thành sao?"

Tiêu Dung Ngư và Chu Thái Văn ở cùng nhau mấy tiếng, hai người cũng không còn xa lạ như vậy nữa, có điều Tiêu Dung Ngư chỉ cười cười chứ không nói gì.

Cô có thể trả lời như thế nào đây, chẳng lẽ phải nói cho Chu Thái Văn biết, thực ra thấy cảnh này, nội tâm của chính cô cũng có một tia ấm áp chảy qua sao?

Cho nên sau khi xuống xe, Tiêu Dung Ngư thậm chí cũng không có nhìn Trần Hán Thăng và Trần Tử Bội thêm, mà trực

tiếp đi qua từ bên cạnh bọn họ.

Trái lại ánh mắt của Bé Tiểu Ngốc Nghếch vẫn đang đi theo người "mẹ" này, cái cổ cũng di chuyển theo bóng người của Tiêu Dung Ngư, sau khi Tiêu Dung Ngư đi vào trong nhà, cô bé còn ngước đầu nhẹ nhàng "a" một tiếng với ba.

Giống như đang nghi hoặc, tại sao mẹ lại không đến hôn mình một cái chứ?

"Mặc kệ mẹ con, phụ nữ khẩu thị tâm phi!"

Trần Hán Thăng hơi híp mắt, hắn cũng không tin, đối mặt Bé Tiểu Ngốc Nghếch đáng yêu như thế này, Tiêu Dung Ngư sớm muộn cũng sẽ có một ngày không kìm được!

…

Đạo lý tương tự như này cũng được áp dụng với Bé Tiểu Ngư Nhi, chỉ là ông bà ngoại cô bé vẫn luôn không chịu thua, lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh đều tin tưởng có thể tìm được một bà vú thích hợp, đồng thời kiên trì đợi Tiêu Dung Ngư về nước.

Cho nên lúc nước Mỹ bên này từ hoàng hôn tới ban đêm, trong nước bên kia đang là bình minh rực rỡ, lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh cũng bắt đầu di chuyển, hơn nữa là tiến hành hai việc một lúc.

Tiêu Hoành Vĩ trở về Cảng Thành, bởi vì ông ấy vẫn chưa nghỉ việc, công việc của chức vụ cũng tương đối nhiều nhiệm vụ, mặt khác cũng phải tiếp tục sử dụng quan hệ ở quê nhà bên kia tìm kiếm những bà mẹ trẻ bằng lòng cung cấp sữa mẹ.

Lữ Ngọc Thanh nhanh nhẹn lôi kéo Biên Thi Thi, cùng tới từng khoa phụ sản của mỗi cái bệnh viện lớn ở Kiến Nghiệp trưng cầu ý kiến.

Về phần Trần Triệu Quân, vị cựu chủ nhiệm văn phòng hành chính "năng lực giảm sút" này, bèn dứt khoát để ông ấy ở nhà chăm cháu đi!

Hai người Tiêu Hoành Vĩ vốn dĩ cũng hoài nghi lão Trần "không nỗ lực làm việc", ông ấy chính là muốn thấy ràng buộc giữa Trần Tử Khâm và Thẩm Ấu Sở càng thêm sâu sắc, cho nên lúc tìm vú em mới cố ý không để tâm.

Có điều, sau khi Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi tự mình đến hiện trường, đối mặt với một đám phụ nữ trên hành lang tối om của khoa phụ sản, Lữ Ngọc Thanh mới bĩu môi nói: "Không ngờ đã thực sự hiểu lầm lão Trần, quả thực là không dễ dàng gì."

Thử nghĩ xem một bức tranh thế này: Một ông lão đã 50 tuổi, lần lượt hỏi từng người ở đây "Xin lỗi, cho hỏi cô có còn thừa sữa không?", ông ấy không bị bảo vệ của bệnh viện bắt lại, cũng coi như là lão Trần khá thông minh rồi.

Cho nên việc này cần phải để cho phụ nữ ứng phó, sau khi Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi ra tay, rất nhanh sẽ làm quen được với những phụ nữ có thai, những người phụ nữ chuẩn bị có thai, những người mẹ trẻ tuổi này, đương nhiên đây cũng là nhờ khí chất xuất chúng, hơn nữa vừa nhìn là đã biết trong nhà khá có tiền của Lữ Ngọc Thanh.

Tướng mạo Biên Thi Thi ngọt ngào, miệng "bla bla" cũng khá biết nói chuyện, những người phụ nữ này cũng khá nhiều chuyện, ban đầu còn cho rằng đây là mẹ cùng con gái tới đây để kiểm tra thai sản.

Nhưng đợi sau khi Lữ Ngọc Thanh nói ra mục đích thật sự, ánh mắt mọi người bèn trở nên cảnh giác lên một chút, phần lớn các phụ nữ đều xua xua tay bày tỏ không muốn làm vú em cho những em bé khác, còn có một số ít người dứt khoát trực

tiếp rời khỏi chỗ ngồi, các cô trực tiếp coi Lữ Ngọc Thanh là một tên lừa đảo.

Tuy rằng xét thấy "nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện", hiện giờ vẫn chưa có người nào báo cảnh sát, nhưng loại cảm giác bài xích này đã rất rõ ràng.

"Dì Lữ, như vậy không được."

Biên Thi Thi đề nghị: "Chúng ta vẫn là nên tìm đến những người quen trong bệnh viện, nhờ các cô ấy bắc cầu giới thiệu mới có khả năng."

"Người quen ở Kiến Nghiệp tương đối ít, hiện giờ cũng chỉ có một người."

Lữ Ngọc Thanh có chút chần chờ: "Chính là không biết bà ấy có thể giúp đỡ hay không."

"Người quen" ở trong miệng Lữ Ngọc Thanh chính là giáo sư Cao ở khoa phụ sản của bệnh viện nhân dân, lúc trước sau khi Tiêu Dung Ngư mang thai, Trần Hán Thăng đã cố ý mời bà ấy đến đúng giờ tới nhà kiểm tra sức khoẻ.

Đương nhiên số tiền khám này cũng rất cao, mỗi lần lúc giáo sư Cao rời đi, Trần Hán Thăng đều luôn nhét một phong bì dày theo cùng.

Thực ra thu nhập hàng năm của các bác sĩ chủ nhiệm ở bệnh viện hạng ba cũng là rất cao, có thể điều giáo sư Cao coi trọng cũng không phải chút tiền này, mà là mối quan hệ với một doanh nhân thành công như Trần Hán Thăng.

Hiện tại Lữ Ngọc Thanh muốn tìm vú em, vậy thì chính là đang đối nghịch với Trần Hán Thăng, giáo sư Cao còn đồng ý giúp đỡ sao?

"Dù sao cũng phải thử xem."

Biên Thi Thi dẩu miệng nói: "Dù sao cũng hơn hai chúng ta mò mẫm giày vò ở đây."

"Được! Vậy thì thử xem!"

Tiếp theo, Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi lại tới bệnh viện nhân dân số một, giáo sư Cao đương nhiên nhớ mẹ Tiêu, vô cùng nhiệt tình tiếp đón hai người.

Có điều, sau khi giáo sư Cao nghe được yêu cầu của Lữ Ngọc Thanh, bà biểu thị bản thân là một bác sĩ, không có cách nào tiến hành bí mật giới thiệu sữa mẹ, đây là hành động trái với đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ khoa phụ sản, hơn nữa một khi xuất hiện lợi ích kinh tế, loại hành vi này còn xúc phạm các điều lệ quy định liên quan.

Sau khi giáo sư Cao giải thích xong, bà ấy vội vàng chạy đi thực hiện một ca phẫu thuật tiếp theo, để lại Lữ Ngọc Thanh không cam tâm.

"Cái gì gọi là trái với đạo đức nghề nghiệp, cái gì gọi là xúc phạm đến điều lệ quy định chứ."

Lữ Ngọc Thanh lạnh giọng nói: "Năm ngoái lúc bà nhận phong bì, sao không thấy giác ngộ cái tư tưởng này chứ, đây nhất định là Trần Hán Thăng đã đánh tiếng qua, bà ấy chẳng qua là không dám đắc tội tư bản mà thôi."

Có điều Lữ Ngọc Thanh không cam lòng thì vẫn là không cam lòng, nhưng bà ấy căn bản không có cách nào gây khó dễ cho người ta, Lữ Ngọc Thanh ở Cảng Thành là cục phó cục điện lực thành phố, chồng còn là lãnh đạo của cục công an, là gia đình vừa có tiền lại vừa có quyền, làm việc vô cùng nhanh chóng và dễ dàng.

Nhưng ở một thành phố của tỉnh như Kiến Nghiệp này, Lữ Ngọc Thanh hầu như không có sức ảnh hưởng gì, bà cũng không khác gì một người dân bình thường cả.

“Hừ ! “

Trong lòng Lữ Ngọc Thanh có chút tủi thân, gọi điện cho lão Tiêu kể nỗi uất ức này ra, cũng may hiệu suất của cục trưởng Tiêu bên kia cũng không tệ lắm, ông ấy biểu thị đã thông qua quan hệ tìm tới một người phụ nữ trẻ tuổi đang có thai, sau khi tan làm sẽ qua đó xem một chút.

“Cô ấy làm cái gì vậy? Có đẹp không? Bao nhiêu tuổi rồi … “

Lữ Ngọc Thanh vừa muốn quăng ra liên tiếp vài câu hỏi, đột nhiên nhớ tới lời giáo huấn của Ngụy Hồng Diễm ngày hôm qua, còn có quá trình gian khổ đã trải qua ngày hôm nay, lập tức sửa lời nói: “Có sữa là tốt rồi, có sữa là tốt rồi, ông mau nhanh chóng đưa tới đây đi.”

Chương 1030: Vô tâm cắm liễu liễu lại xanh.

“Thi Thi, chú Tiêu của cháu đã tìm được một vú em rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lữ Ngọc Thanh nói: “Lần này cho dù điều kiện của cô ấy còn kém hơn cả Ngụy Hồng Diễm, dì cũng tuyệt đối muốn!”

“Thực ra chỉ cần cục cưng thích là được.”

Biên Thi Thi an ủi nói: “Thẻ căn cước đã gửi cho Tiểu Ngư Nhi rồi, chỉ cần vú em này có thể chống đỡ mấy ngày, kiên trì đến khi Tiểu Ngư Nhi về nước, tất cả mọi chuyện sẽ khôi phục bình thường.”

Có điều Lữ Ngọc Thanh ăn một quả bế môn canh ở chỗ giáo sư Cao, cho nên cả cảm quan đối với bệnh viện nhân dân cũng không tốt, ngay lập tức thương lượng với Biên Thi Thi đi tới một bệnh viện khác trưng cầu ý kiến một chút trước.

Có điều lúc chuẩn bị rời đi, Biên Thi Thi nhìn cuối hành lang của khoa phụ sản, có chút lo lắng nói: “dì Lữ, người phụ nữ kia thật kỳ lạ, lúc chúng ta vừa tới, cô ấy cũng đứng ở chỗ đó, hiện giờ chúng ta đi, cô ấy vẫn đứng ở chỗ đó, nhiều lần còn thò nửa người qua cửa sổ, nhìn rất nguy hiểm.”

“Thật sao?”

Lữ Ngọc Thanh theo ánh mắt nhìn qua, đó là bóng lưng của một người phụ nữ có chút gầy gò, hình như còn tương đối trẻ tuổi, cô ta đúng là thường xuyên kiễng mũi chân nhìn xuống dưới lầu, giống như đang đo độ cao.

Qua một lúc lại rụt người về sau, giống như còn đang do dự, Lữ Ngọc Thanh nhíu mày, người này hình như muốn tự tử.

Khoa Phụ sản của Bệnh viện Nhân dân tỉnh ở tầng 6, nếu thật sự nhảy xuống không chết cũng bị thương nặng, có điều hành lang không những lộn xộn mà còn ầm ĩ nên bác sĩ và y tá đều không chú ý tới cảnh này.

Có một số bệnh nhân ngồi ghế chờ hình như đã phát hiện ra, nhưng không một ai tiến đến để hỏi thăm, hoặc có lẽ bọn họ không nghĩ rằng sẽ có ai đó tự tử trong bệnh viện.

"Đi thôi."

Cuối cùng, Lữ Ngọc Thanh cũng chỉ lắc đầu một cái rồi nói: "Chúng ta còn rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, không cần phải quan tâm đến người khác. "

Nói xong, Lữ Ngọc Thanh bèn khoác cánh tay Biên Thi Thi đi xuống lầu.

"À… "

Biên Thi Thi ngược lại nghĩ có nên đi nhắc nhở bảo vệ của bệnh viện một chút hay không, lỡ như thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong lòng cô ấy cũng sẽ không cảm thấy tội lỗi.

Cho dù người kia không phải muốn tự tử, nhắc nhở một chút cũng không tốn chút công sức gì.

Chỉ là lúc đến lầu một, còn chưa đợi Biên Thi Thi đi tìm bảo vệ thì Lữ Ngọc Thanh đột nhiên thở dài: "Quên đi, chúng ta vẫn nên đi lên hỏi một chút đi. "

"Dạ?"

Biên Thi Thi có chút kinh ngạc, cái này có chút không giống tác phong của dì Lữ nha.

“Nếu đổi lại là trước kia, dì chắc chắn sẽ không nhiều chuyện như vậy, tự sát hay không tự sát cũng không có chút liên quan gì đến mình.”

Lữ Ngọc Thanh thở dài nói: “Nhưng từ sau khi Bé Tiểu Ngư Nhi được sinh ra, dì lo lắng nếu như cứ hờ hững rời đi như vậy thì ông trời sẽ trách tội xuống, một người đã có tuổi như dì thì chả sợ gì cả, nhưng mà dì lo lắng sẽ giận chó đánh mèo liên lụy đến cháu gái nhỏ, cho nên cứ đi xem thử đi, ai bảo tự nhiên chúng ta lại đụng phải chứ. ”

“Vâng ạ!”

Biên Thi Thi cười gật đầu, cô biết đây là lời nói thật lòng.

Lữ Ngọc Thanh thật sự rất yêu thương Trần Tử Khâm, ngay cả cái gọi là “nhân quả báo ứng” không có chứng cứ khoa học gì, nhưng chỉ cần có thể liên quan đến Bé Tiểu Ngư Nhi, thì Lữ Ngọc Thanh mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cũng không muốn để cho những chuyện kia phát sinh.

Cho nên sau khi trở lại tầng 6, Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi đều bước nhanh đến cuối hành lang, sợ trong khoảng thời gian vừa rồi người phụ nữ trẻ kia đã nhảy xuống, vậy thì thật sự là oan nghiệt a.

May mắn thay, cô ta dường như vẫn đang chần chờ.

Lữ Ngọc Thanh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vỗ vỗ bả vai đối phương: “Xin chào.”

Người phụ nữ trẻ tuổi có lẽ không nghĩ tới sẽ có người chào hỏi mình, cô ta có chút kinh ngạc quay đầu, đánh giá Lữ Ngọc Thanh cùng Biên Thi Thi.

“Vẻ ngoài” của Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi vẫn rất đáng tin cậy, cho nên ánh mắt phòng bị của người phụ nữ trẻ hơi giảm một chút, nhưng vẫn cảnh giác hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì.”

Lữ Ngọc Thanh không trực tiếp hỏi “Cô muốn tự sát sao?”, mà uyển chuyển nhắc nhở: “Cô luôn thò người ra khỏi cửa sổ, như vậy quá nguy hiểm. ”

“À.”

Người phụ nữ trẻ tuổi thấp giọng trả lời một câu, ngũ quan vóc dáng cô ta coi như không tệ, hơn nữa trên người có một cỗ khí chất nhàn nhạt của người có tri thức, rất có thể đã học qua đại học.

Chỉ là sắc mặt tương đối tái nhợt, mặt đầy u sầu.

Đối mặt với phản ứng lạnh lùng, Lữ Ngọc Thanh cũng không quá để ý, cười mỉm nói: “Lúc còn trẻ ai cũng sẽ gặp phải một ít khó khăn, lúc mới kết hôn, sau khi tôi cùng chồng mình cãi nhau cũng từng xúc động đến mức nghĩ tới muốn uống thuốc trừ sâu tự tử, hiện tại ngẫm lại thật sự cảm thấy may mắn vì không uống, nếu không tôi làm sao có thể nhìn thấy con gái mình lớn lên từng ngày cơ chứ.”

Người phụ nữ trẻ dường như hiểu được thiện ý trong lời nói của Lữ Ngọc Thanh, cô ta im lặng một lúc rồi nói: “Cám ơn, nhưng mà khó khăn của tôi ngoại trừ quan hệ gia đình, còn thiếu tiền, tôi sắp kiên trì không được nữa rồi, thật sự không bằng nhảy xuống cho thoải mái một chút. ”

Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi liếc nhìn nhau, “tiền” đối với Lữ Ngọc Thanh mà nói, đại khái là chuyện vô nghĩa nhất.

Bản thân Lữ Ngọc Thanh cũng không thiếu tiền, hơn nữa bởi vì bà ấy cùng Lương Mỹ Quyên nghỉ việc để trông cháu nên Trần Hán Thăng còn tặng cho mỗi người một tấm thẻ ngân hàng, hắn cũng không nói bên trong có bao nhiêu tiền nhưng nói chung là có thể “tùy tiện cà thẻ”.

Nhưng mà, Lữ Ngọc Thanh sẽ không tùy ý "khoe giàu" mà bất động thanh sắc nói: "Ai cũng sẽ thiếu tiền, nhưng chỉ cần người còn sống thì tiền vẫn có thể kiếm được, có lẽ cô cũng đã có con rồi, nếu như cô thật sự nhảy xuống thì đứa bé phải làm sao bây giờ?"

Người phụ nữ trẻ nghe thấy "đứa bé", khuôn mặt hiện ra một tia đau buồn, hốc mắt trong nháy mắt đỏ lên.

"Đừng suy nghĩ lung tung nữa, ăn một bữa no rồi nghỉ ngơi một chút đi, trên thế gian này không có khó khăn nào không giải quyết được."

Lữ Ngọc Thanh dặn dò xong liền chuẩn bị rời đi, bà ấy cảm thấy như vậy xem như cũng tạm được rồi, hôm nay xem như đã miễn cưỡng khuyên can được một chuyện tự sát, ông trời có lẽ sẽ không trách tội mình cùng Bé Tiểu Ngư Nhi nữa.

"Dì này…"

Nhưng Lữ Ngọc Thanh vừa mới xoay người, người phụ nữ trẻ ở phía sau đột nhiên nói: "Dì, nhà dì hẳn là rất giàu có, con có thể mượn dì một ít tiền không?"

"Cái gì?"

Lữ Ngọc Thanh thầm nghĩ bà ấy chỉ là khuyên bảo một chút, chứ không có ý định cho vay tiền nha.

"Làm sao cô biết tôi giàu có?"

Lữ Ngọc Thanh hỏi ngược lại.

"Cách ăn mặc, đồ trang sức, và…"

Người phụ nữ trẻ chỉ vào túi nhỏ của Lữ Ngọc Thanh: "Tôi biết thương hiệu này được gọi là Prada, hàng nước ngoài xa xỉ, một túi phải có giá hàng chục ngàn."

Lữ Ngọc Thanh cúi đầu nhìn một chút, đây là do Trần Hán Thăng thường xuyên đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, lúc hắn về nước vì lấy lòng mẹ vợ nên thường xuyên mang theo một chút lễ vật trở về.

Không nghĩ tới sẽ ở chỗ này bại lộ "thân phận", nhưng mà Lữ Ngọc Thanh cùng đối phương không thân không quen cho nên không có ý định cho vay tiền.

"Dì, nếu như không phải dì vừa tới, con thật sự có thể muốn nhảy xuống."

Đôi mắt của người phụ nữ trẻ rơi nước mắt: "Bây giờ tôi đang cần gấp 20 ngàn tệ."

Lữ Ngọc Thanh rất không vui, khó lắm mới nguyện ý mình mới đi quản chuyện của người khác một lần, không nghĩ tới còn bị dựa dẫm vào.

Ngay lúc có chút giằng co, Biên Thi Thi trầm ngâm nửa ngày cuối cùng cũng mở miệng nói: "Chúng tôi và cô cô không quen biết, chỉ là bèo nước gặp nhau, làm sao có thể cho cô vay tiền, hơn nữa 20 ngàn tệ cũng không phải là con số nhỏ, còn có đứa bé nhà cô đã bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hả?"

Người phụ nữ trẻ hơi sửng sốt, sao đột nhiên nói đến đứa bé nhà cô ta, nhưng phản ứng của cô ta cũng coi như nhanh nhẹn lập tức trả lời: "Hơn 4 tháng rồi."

"Sức khỏe cô có tốt không? Sữa mẹ có nhiều hay không?"

Biên Thi Thi tiếp tục hỏi, vẻ mặt Lữ Ngọc Thanh hơi giãn lại, bà ấy hình như đã hiểu được ý nghĩ của Biên Thi Thi.

"Sức khỏe của tôi luôn rất tốt, khi còn học đại học mỗi năm đều tham gia đại hội thể thao, sữa mẹ cũng có đủ."

Người phụ nữ trẻ muốn tự tử này mặc dù không biết mục đích của những câu hỏi kia là gì, nhưng có thể nhận thức ra rằng hai người dường như có nhu cầu về "sữa mẹ".

"Lên xe rồi nói chuyện tiếp."

Lữ Ngọc Thanh dứt khoát vung tay cắt đứt cuộc nói chuyện, lúc đầu bà ấy vốn không nghĩ tới chuyện này, nhưng sau khi nghe được ý nhắc nhở của Biên Thi Thi bà ấy mới chợt phát hiện người trước mắt này tựa hồ rất thích hợp.

Nhìn qua khuôn mặt dáng người, lại thêm qua cuộc trò chuyện biết được cô từng học đại học, còn biết thương hiệu Prada, tuổi chừng 24, 25 nếu có thêm một báo cáo kiểm tra y tế nữa, điều kiện đều xem như đạt mức thỏa mãn.

Cho nên, trong xe buick ở dưới lầu bệnh viện, Lữ Ngọc Thanh rất nghiêm túc hỏi thăm tình hình hiện tại của đối phương.

Người phụ nữ trẻ này tên là Bạch Dụ, tên xem ra vẫn có chút hàm ý, chỉ là mệnh không tốt lắm.

Sau khi Bạch Dụ mang thai sinh con gái, vốn là rất hạnh phúc, chỉ là người nhà chồng vô cùng trọng nam khinh nữ, chẳng những không một lần tới thăm cô ta mà ngay cả chồng cô ta cũng cảm thấy rất mất mặt.

Lúc trước gã ta ở khắp nơi khoe khoang đứa con trong bụng cô ta là con trai, không nghĩ tới Bạch Dụ một chút cũng không hợp tác, chút phản ứng cũng không có.

"Sao lại có thể có loại người như thế chứ!"

Biên Thi Thi tức giận mắng: "Con gái thì không phải con mình sao, thật sự là ngay cả Trần Hán Thăng cũng không bằng! "

Trong lòng bạn học Thi Thi, Trần Hán Thăng đại khái đã trở thành ranh giới cuối cùng của đàn ông, cái tên kia còn không bằng hắn, quả thực không thể gọi là "người" nữa.

"Khụ…"

Mẹ vợ Lữ Ngọc Thanh ho khan một tiếng: "Trần Hán Thăng đối với con gái ruột của mình vẫn rất yêu thương, nó cũng giống như lão Tiêu, đều là kiểu thích gì được nấy. Cái đó . . Tiểu Bạch, còn cha mẹ cô thì sao?"

"Cha tôi qua đời sớm, bởi vì tôi lấy chồng xa đến Kiến Loan nên mẹ tôi vẫn luôn không đồng ý hôn sự của tôi và chồng."

Bạch Dụ cúi đầu nói: "Tôi từng đi tìm bà ấy, nhưng bà ấy ngay cả cửa cũng không cho tôi đi vào."

Nguyên nhân Bạch Dụ vay tiền cũng rất đơn giản, trái tim của con gái cô có chút vấn đề, bác sĩ đề nghị phẫu thuật sớm, sau này con gái mới có thể từ từ khôi phục trong quá trình trưởng thành.

Nếu kéo dài quá lâu rất có thể sẽ trở thành bệnh tim mãn tính, phí phẫu thuật khoảng chừng hơn 30 ngàn tệ, nhưng mà Bạch Dụ sinh con nên từ chức, cho dù gom trái gom phải cũng vẫn còn thiếu 20 ngàn tệ tiền phẫu thuật không tìm đâu bù được.

Vừa rồi bác sĩ đã thông báo cho cô, nếu còn không trả tiền đứa bé sẽ không thể tiếp tục nằm viện.

"Haiz…"

Biên Thi Thi thở dài, "gả xa, trọng nam khinh nữ, mẹ chồng xấu tính, đứa bé sinh bệnh" những cụm từ này thường xuyên xuất hiện trên tạp chí, vậy mà đều rơi trên người của người phụ nữ trẻ trước mặt, khó trách cô ta muốn nhảy lầu.

“Tiểu Bạch.”

Lữ Ngọc Thanh đánh giá Bạch Dụ một lúc lâu sau đó chậm rãi nói: “Cô nói nhiều như vậy rồi, tôi cũng tâm sự chút tình huống nhà chúng tôi gặp phải đi, nếu như thật sự có thể hợp tác, vậy coi như là vô tâm cắm liễu liễu lại xanh. ”

Tiếp theo, Lữ Ngọc Thanh đem chuyện con gái ở nước ngoài, bởi vì có một số việc tạm thời không thể trở về, nhưng cháu gái ngoại của bà còn chưa tới bảy tháng vẫn chưa thể hoàn toàn cai sữa, cả gia đình đều lựa chọn cho bé dùng sữa mẹ cho nên muốn tìm một vú nuôi.

“Dì ơi, con có thể, con có đủ sữa!”

Bạch Dụ vô cùng kích động, nếu như là thứ khác cô ta có thể không lấy ra được, nhưng nếu chỉ là việc cho đứa bé bú sữa thì cô có thể làm được.

“Hiện tại không vội.”

Lữ Ngọc Thanh nhàn nhạt nói: “Thật ra hôm qua đã tìm được một vú nuôi, nhưng bị tôi không mấy vừa ý, nhìn chung điều kiện cơ bản của cô không tệ chỉ là chưa biết tình trạng sức khỏe như thế nào, hiện tại dứt khoát đi rút máu kiểm tra đi, nếu như không có bệnh truyền nhiễm gì cô có thể đến thử việc.”

“Tôi sẽ không có bệnh truyền nhiễm nào đâu!”

Bạch Dụ đối với thân thể của mình rất có tự tin, sau đó lại hy vọng nhìn Lữ Ngọc Thanh: “Dì, vậy…”

“Thù lao, cô không cần lo.”

Lữ Ngọc Thanh dừng một chút nói: “Nếu xác định được không mắc bệnh, chúng ta cũng không cần nói chuyện vòng vo nữa, tóm lại chi phí của con gái cô trong quá trình phẫu thuật, toàn bộ đều do nhà chúng tôi chi trả.”

Thù lao này vượt xa dự đoán của Bạch Dụ, đại khái đây chính là người có tiền hảo tâm đi.

Bạch Dụ cảm động đến mức muốn quỳ xuống, nhưng Lữ Ngọc Thanh đã đỡ lấy cánh tay cô ta nói: "Tôi làm chút chuyện tốt, nếu thật sự có được công đức chỉ hy vọng để lại cho cháu gái ngoại bé nhỏ của mình, không nói chuyện này nữa, chúng ta trước lưu lại số điện thoại của nhau, cô nhân lúc trước khi bệnh viện tan tầm nhanh chóng đi lấy máu đi, ngày mai có kết quả chúng ta lại nói chuyện tiếp."

"Cảm ơn dì!"

Bạch Dụ đem số điện thoại của mình nói cho Lữ Ngọc Thanh, đối với hai bên mà nói đây đều là kết cục đôi bên cùng có lợi.

Bạch Dụ cần tiền chữa bệnh, Lữ Ngọc Thanh cần một vú nuôi có điều kiện không tồi, hơn nữa thuận tiện còn cứu một đứa nhỏ, thật sự là mọi mặt đều vừa vặn phù hợp.

Trên đường Lữ Ngọc Thanh về nhà còn gọi điện thoại nói về "chiến tích" của mình với chồng, lão Tiêu cũng cảm thấy như vậy không tồi, chỉ là hiện tại bỗng thoáng cái có hai vú nuôi.

"Không sao cả."

Lữ Ngọc Thanh tâm tình tốt, có chút đắc ý nói: "Nhiều sự lựa chọn càng tốt, chúng ta để cho cháu gái tự mình chọn. "

"Như vậy đi."

Lão Tiêu suy nghĩ một chút lại nói: "Nếu như vú nuôi ở Cảng Thành thích hợp hơn, chi phí phẫu thuật của đứa bé nhà Bạch Dụ chúng ta cũng chi trả, chỉ là sẽ không lén lút làm mà lấy danh nghĩa điện tử Quả Xác quyên góp, coi như là vì công ty của Trần Hán Thăng quảng bá thêm."

Lữ Ngọc Thanh "chậc chậc" nói: "Ông vẫn còn hướng về Trần Hán Thăng ha."

"Còn có thể làm sao bây giờ, bà không phải cũng giống vậy sao."

Lão Tiêu thở dài: "Dù sao nó cũng là cha của Tử Khâm, nhưng mà chúng ta vẫn không thể cho nó sắc mặt tốt, tôi cũng sẽ lựa một thời điểm để răng đe nó."

"Bao nhiêu tuổi rồi, còn lắm chuyện."

Lữ Ngọc Thanh nói gắt một câu, khi xe tới dưới căn hộ ven sông vừa lúc nhìn thấy Trần Triệu Quân đang ôm Bé Tiểu Ngư Nhi tản bộ.

"Sắc trời sắp tối rồi."

Lữ Ngọc Thanh hỏi: "Sao ông vẫn còn ở bên ngoài, cẩn thận cháu gái bị cảm lạnh đấy."

"Chuyện đấy phải hỏi tiểu ma vương này."

Trần Triệu Quân trưng ra vẻ mặt không thể làm gì được: "Lúc chiều ra ngoài phơi nắng, con bé không chịu trở về, chỉ cần bước vào thang máy là khóc."

Lão Trần vừa nói vừa làm bộ đi về phía thang máy, Trần Tử Khâm vốn đang cười rất vui vẻ với bà ngoại đột nhiên nhìn thấy cách thang máy càng ngày càng gần, cái miệng nhỏ nhắn của cô bé lập tức run rẩy, có thể oà khóc bất kỳ lúc nào.

Khi thang máy "đinh" một tiếng mở cửa, nước mắt Bé Tiểu Ngư Nhi đã đọng trong hốc mắt, mang theo một loại khí thế "Ông dám bước vào thang máy, cháu sẽ khóc cho mọi người xem".

"Sao cháu lại giống cha mình như thế, thích diễn như vậy."

Lữ Ngọc Thanh giả vờ trách mắng, nhưng thật ra lại vui vẻ vỗ vỗ mông cháu gái.

“Các người lên trước đi.”

Trần Triệu Quân kéo chặt cổ áo cháu gái lại: “Tôi với bé con bé đi dạo thêm chút nữa, trời sập tối có lẽ con bé sẽ muốn lên lầu.”

“Vậy ông cũng chú ý sức khỏe đừng quá cố nhé.”

Lữ Ngọc Thanh lắc đầu, trong thang máy thì thầm nói: “Lão Trần đoán chừng đã ôm mấy tiếng đồng hồ rồi, ngày mai cánh tay chắc chắn sẽ rất khó nâng lên.”

“Nuông chiều đứa nhỏ như vậy, về sau không biết ai có thể quản được nó.”

Lữ Ngọc Thanh tuy rằng giọng điệu buồn rầu, nhưng luôn có một loại cảm giác “kiêu hãnh”.

So với cha mẹ chồng Bạch Du thì Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên thương cháu gái nhiều biết bao nhiêu, đây mới là ông bà nội chân chính.

“Không hoàn mỹ nhất chính là, còn có một đứa cháu gái cũng có loại đãi ngộ như vậy.”

Lữ Ngọc Thanh sâu trong thâm tâm suy nghĩ.

Buổi tối lúc ăn cơm Vương Tử Bác cũng tới, bọn họ vừa nghe Lữ Ngọc Thanh kể lại “kỳ ngộ” ở bệnh viện, vừa chờ vú nuôi thứ hai ở Cảng Thành đến.

Những chuyện Bạch Dụ trải qua khiến mọi người thổn thức một trận, đợi đến khi Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi giúp cháu gái nhỏ tắm rửa, Trần Triệu Quân đang xem tin tức mới đột nhiên nói với Vương Tử Bác: “Tử Bác à, cháu đem chuyện của Bạch Dụ nhắn tin nói với Trần Hán Thăng đi, nó cũng nên

biết một chút, tôi đánh chữ chậm, cháu đánh chữ nhanh hơn nên cậu gửi đi ”

“Vâng ạ!”

Vương Tử Bác không nghĩ nhiều, lập tức lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Trần Hán Thăng.

Ở nước Mỹ bên kia hẳn là chỉ mới sáng sớm, nhưng mà Trần Hán Thăng lại trả lời rất nhanh, chỉ có sáu chữ:

[Đã biết, đã được chuyển tiếp.]

“Chuyển tiếp?”

Vương Tử Bác nhìn màn hình điện thoại nghi hoặc, Tiểu Trần muốn chuyển tiếp cho ai?

Chương 1031: Một nhân vật lớn họ Trần, Nhĩ Đông Trần!

Vương Tử Bác cũng không biết mình đã tiết lộ bí mật của tổ chức cho một "kẻ xấu", sau khi gửi tin nhắn xong, cậu ấy còn phấn khích thảo luận với Lão Trần về những thay đổi cơ cấu trong xã hội quốc tế.

Trạch nam cũng có sở thích và hứng thú, ngày thường khi Vương Tử Bác ngồi trước máy tính, ngoại trừ chăm chú viết code ra thì cậu ấy còn xem nhiều tin tức kiểu 'uống nước chè, ăn kẹo lạc, bàn chuyện thế giới'.

Quốc gia nào có vũ khí tiên tiến nào, loại vũ khí đó có tính năng như thế nào, Vương Tử Bác đều có thể nói một cách rõ ràng và logic, thậm chí còn đưa ra ý kiến riêng của mình về sự phát triển của ngành công nghiệp vũ khí Trung Quốc.

Trần Hán Thăng không hứng thú lắm với những thứ này, nhưng Lão Trần cũng biết một vài thứ, cho nên khi Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi tắm rửa cho Bé Tiểu Ngư Nhi xong đi ra ngoài thì nghe thấy hai cha con không có quan hệ huyết thống này đang nghiêm túc thảo luận, "Series Đông Phong" liệu có thể từ lãnh thổ Trung Quốc đánh đến Washington được không?

"Vương tư lệnh, ngài đưa máy sấy đến đây trước được không, lát nữa hẳn ra ngoài thiết lập ý tưởng quân sự của ngài."

Biên Thi Thi cười nói.

"Vâng."

Nghe thấy lời chỉ huy của Biên Thi Thi, "Vương tư lệnh" ngoan ngoãn cầm máy sấy chạy tới.

Lữ Ngọc Thanh đang sấy tóc cho đứa nhỏ, da đầu trẻ con vẫn còn non nớt nên Lữ Ngọc Thanh để rất xa, Bé Tiểu Ngư Nhi chỉ cảm nhận được một chút gió nóng thổi tới, cô bé vừa hưởng thụ sự phục vụ của bà ngoại, dì Thi Thi, bác Tử Bác vừa nghịch đồ chơi trong tay mình.

"Cốc cốc cốc…"

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, vú em thứ hai chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đã đến.

Tối nay cục trưởng Tiêu có một cuộc họp quan trọng nên cô ta được tài xế của điện tử Qủa Xác đưa đến đây, đối mặt với ánh mắt của mọi người trong phòng, vú em thoạt nhìn có vẻ hơi câu nệ.

"Chủ nhiệm Trần, tôi đi xuống trước, ngài có việc gì cứ gọi tôi."

Tài xế vô cùng thức thời, anh ta sẽ không ở đây nghe quá nhiều bí mật, cẩn thận quay lại canh giữ trên xe.

"Cô tên là Bao Tĩnh, đúng không?"

Lữ Ngọc Thanh hỏi, Tiêu Hoành Vĩ sớm đã giới thiệu thân phận của bà vú trước.

Trong nhà Bao Tĩnh làm nghề giết mổ, cuối năm ngoái vừa mới sinh con, tuổi thực của cô ta là 25 tuổi, nhưng bởi vì hơi béo nên thoạt nhìn có vẻ trẻ trung hơn một chút, tóm lại ấn tượng đầu tiên tốt hơn rất nhiều so với Nguỵ Hồng Diễm ngày hôm qua.

Nhưng cô ta trông có vẻ vô cùng căng thẳng, lúc chào hỏi cũng hơi mất tự nhiên: "Cục… Cục trưởng Lữ, chào ngài…"

"Tôi đã nghỉ hưu rồi, cứ gọi tôi dì Lưu là được."

Bởi vì có bài học của Nguỵ Hồng Diễm vào ngày hôm qua, hôm nay Lữ Ngọc Thanh bày ra phong thái rất thấp, bà đánh giá Bao Tĩnh xong, nói một câu đầy ẩn ý: "Cô thế mà lại biết về chức vụ trước khi về hưu của tôi, rất có tâm đấy."

Bao Tĩnh lập tức ngẩn người, đừng thấy Lữ Ngọc Thanh bắt bẻ, thanh cao và không dễ ở chung, thậm chí còn có hơi dong dài ở trước mặt cháu ngoại, nhưng bà ấy thực sự là một cán bộ cấp phó trong hệ thống chính trị nhà nước.

Hầu hết những người trẻ tuổi ở độ tuổi 20 đều đơn thuần giống như một tờ giấy trắng ở trước mặt bà, Lữ Ngọc Thanh có thể khẳng định rằng Tiêu Hoành Vĩ không hề nói với Bao Tĩnh về tình hình trong nhà, những thứ này là do cô ta tự mình tìm hiểu.

"Cô không cần phải sợ hãi, một phó cục trưởng đã nghỉ hưu cũng không đáng sợ lắm đây, bây giờ công việc chính của tôi mỗi ngày chính là hầu hạ cháu gái thật tốt."

Lữ Ngọc Thanh chỉ đùa một chút, bà cũng không dây dưa vào chủ đề lúc nãy lâu lắm.

Nếu Bao Tĩnh trở thành vú em, những thứ đó sẽ không còn là bí mật, bao gồm cả thân phận của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư.

Bao Tĩnh hơi mất tự nhiên gật đầu, Lão Trần khoanh hai tay trước ngực, ông cũng đã nhìn ra được cô Bao Tĩnh này hình như có chút kỳ quái.

Nhưng có lẽ vấn đề cũng không lớn lắm, người này được tìm từ quê hương Cảng Thành, có thể nói hiểu tận gốc rễ.

"Cô có kết quả kiểm tra sức khoẻ không?"

Lữ Ngọc Thanh bắt đầu kiểm tra như thường lệ.

"Có."

Bao Tĩnh đưa kết quả kiểm tra sức khoẻ của mình qua đó, sau khi đọc xong, Lữ Ngọc Thanh khẽ gật đầu, kết quả kiểm tra sức khoẻ này không có vấn đề gì.

“Cô đã từng đọc sách bao giờ chưa?”

Có lẽ là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của chòm sao Xử Nữ, Lữ Ngọc Thanh tương đối chú ý đến vấn đề này.

“Tôi học xong lớp mười một thì bỏ học, sau đó ở nhà giúp việc…”

Tính tình của Bao Tĩnh cũng dễ hoà đồng hơn so với Nguỵ Hồng Diễm vào ngày hôm qua, trong lúc trò chuyện cũng không hề cáu kỉnh, nhưng vẫn rất căng thẳng, không ít lần mở miệng nuốt nước miếng.

Lữ Ngọc Thanh vừa hỏi vừa thầm tính toán ở trong lòng: Học sinh cấp ba, là con đầu lòng, nếu cuối năm ngoái mới có con thì bây giờ chính là thời điểm lượng sữa dồi dào nhất… Cho dù các điều kiện không tốt bằng Bạch Dụ, nhưng tổng thể mà nói cũng không tệ.

“Bảo bối…”

Nghĩ đến đây, Lữ Ngọc Thanh nói với Bé Tiểu Ngư Nhi ở trong lồng ngực của mình: “Từ hôm nay trở đi, dì này sẽ đút sữa cho con được không?”

“Ồ!”

Bé Tiểu Ngư Nhi làm sao có thể nghe hiểu được, cô bé vừa mới tắm rửa xong, cả người vô cùng thoải mái, cánh tay méo mập chỉ ra ngoài ra rửa, ra hiệu cho mọi người mau đưa mình ra ngoài chơi.

“Qúa muộn rồi, bên ngoài có sói xám, chúng ta đừng đi ra ngoài.”

Lữ Ngọc Thanh yêu thương hôn cháu ngoại một cái, sau đó nói với Bao Tĩnh: "Cô có muốn ôm đứa nhỏ một lần không, để làm quen với nhau một chút."

Lữ Ngọc Thanh muốn xem xem khi Trần Tử Khâm ở trong lồng ngực Bao Tĩnh, cô bé có khóc lóc ầm ĩ không?

Nếu không khóc, cứ để Bao Tĩnh tắm rửa rồi đút sữa cho đứa nhỏ, chờ đến ngày mai sẽ so sánh với Bạch Dụ một chút, cuối cùng chọn ra một vú em thích hợp.

Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy bất ngờ chính là Bao Tĩnh không tiếp nhận lấy Trần Tử Khâm, cô ta đứng bất động tại chỗ không nhúc nhích, khoé miệng run rẩy mấp máy giống như muốn nói lại thôi.

Lữ Ngọc Thanh phát hiện có điều gì đó không ổn, theo bản năng bảo vệ Bé Tiểu Ngư Nhi ở trong lồng ngực, sau đó liếc mắt nhìn Trần Triệu Quân.

Lão Trần xua tay ra hiệu không cần phải hoảng sợ, ông quan sát một lát rồi đột nhiên hỏi: "Tiểu Bao, thực ra cô đến đây không phải để làm bảo mẫu đúng không?"

Sắc mặt Bao Tĩnh lập tức trở nên trắng bệch, không ngờ người đàn ông trung niên thoạt nhìn có vẻ ôn hoà trước mắt lại lập tức nhìn thấu suy nghĩ ở trong lòng mình, cho nên cô ta dứt khoát không che giấu nữa, nói ra hết toàn bộ sự việc: "Cục trưởng Lữ, thực ra tôi không có sữa, ngay cả con của tôi cũng uống sữa bột…"

"Cái gì?"

Sắc mặt của Lữ Ngọc Thanh ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, nếu không có sữa mẹ, tại sao cô lại đến đây, đây chẳng phải là trêu chọc người khác sao?

Nhưng Bao Tĩnh đang giải thích lý do, Lữ Ngọc Thanh cũng không cắt ngang, bà rất muốn xem xem trong hồ lô của

Bao Tĩnh đang bán thuốc gì.

Hoá ra, ở chợ rau nơi gia đình Bao Tĩnh đang bán thịt heo lúc nào cũng có một đám côn đồ đi thu phí bảo kê với danh xưng tốt đẹp là "Phí quản lý thị trường", có lẽ sau lưng cũng có chút quan hệ nên công an địa phương đã đến nhiều lần nhưng cũng không làm gì.

Gian hàng của nhà Bao Tĩnh kinh doanh khá tốt, nhưng phí quản lý thị trường cũng bị thu rất nhiều, những người dân bình thường như bọn họ lại không có biện pháp gì, nhưng hôm nay nghe xóm trưởng nói cục trưởng Tiêu của cục công an thành phố đang tìm một vú em cho trẻ con trong nhà.

Mặc dù Lão Tiêu chỉ là một cán bộ cấp trưởng, nhưng những người bình thường thực sự không thể tiếp xúc được.

Ngoài ra, vì muốn hoàn thành nhiệm vụ và để lại ấn tượng tốt trong lòng Tiêu Hoành Vĩ, xóm trưởng còn nói rằng cục trưởng Tiêu rất hào phóng, hơn nữa vợ của ngài ấy còn là phó cục trưởng cục cung cấp điện thành phố, chỉ cần người nào bằng lòng đi làm vú em, thù lao chắc chắn sẽ vô cùng phong phú.

Bao Tĩnh nghe vậy, trong lòng cũng rung động, mặc dù cô ta không có sữa, nhưng vừa mới sinh con xong, sức khoẻ lại khoẻ mạnh, ngưỡng cửa cũng thoả mãn điều kiện, cho nên Bao Tĩnh muốn nhân cơ hội này "cáo trạng" trước mặt lãnh đạo cục trưởng cục công an.

Không ngờ Lão Tiêu chỉ đến đây gặp mặt một chút, sau khi đọc báo cáo kiểm tra sức khoẻ xong, lập tức cho tài xế trực tiếp đưa cô ta đến Kiến Nghiệp, hai người căn bản không có cơ hội tiếp xúc riêng lẻ, cho nên…

"Tiêu Hoành Vĩ!"

Sau khi nghe xong, lồng ngực Lữ Ngọc Thanh tức giận như muốn nổ tung, lập tức quay trở lại phòng ngủ gọi điện thoại cho ông chồng: "Ông có thể làm việc nghiêm túc một chút được không, bảo ông đi tìm vú em cho đứa nhỏ, lần đầu tiên thì thôi đi, lần thứ hai vẫn qua loa có lệ như vậy, ông không thể nghiêm túc hỏi thăm một chút được sao? Cục trưởng Tiêu!"

"Có chuyện gì vậy?"

Lão Tiêu vừa mới bắt máy đã bị xổ một tràng mắng mỏ, ông cũng vô cùng khó hiểu, hơn nữa lần đầu tiên Nguỵ Hồng Diễm, rõ ràng là chính Lữ Ngọc Thanh chê bai mà, bây giờ lại đổ trách nhiệm lên trên người mình?

Chờ đến khi Lữ Ngọc Thanh nguôi giận một chút, bà mới nói rõ đầu đuôi ngọn ngành, Lão Tiêu vừa có một cảm giác bực mình khi bị người khác lừa gạt, vừa có chút ấm ức.

Bao Tĩnh có sữa hay không ông làm sao có thể biết được? Chẳng lẽ còn muốn ghé sát người đến hút một ngụm để nghiệm chứng sao?

Nhưng Lão Tiêu cũng là một cán bộ đảng viên rất có trách nhiệm, ông hiểu rõ chỉ cần dân chúng có những biện pháp khác để thể hiện sự cầu cứu của mình thì cũng sẽ không nghĩ ra những chủ ý tồi tệ này, vì thế trầm giọng nói: "Bà để tài xế Tiểu Dương đưa Bao Tĩnh đến đây đi, tôi ở trong cục chờ cô ta."

"Vậy cháu ngoại của ông thì sao? Con bé uống sữa bằng cách nào đây?"

Nhìn thấy đến lúc này rồi mà ông chồng vẫn còn quan tâm đến người ngoài, Lữ Ngọc Thanh lại nổi giận.

"Nếu là chuyện uống… Uống sữa…"

Tiêu Hoành Vĩ ấp úng nói: “Hai ngày trước… Bú sữa như thế nào thì hôm nay bú sữa như thế đi.”

Hai ngày trước bọn họ đưa Bé Tiểu Ngư Nhi đưa đến chỗ của Thẩm Ấu Sở, Lão Tiêu không dám nói thẳng nên dùng một phương thức uyển chuyển khác để biểu đạt.

“Ông ở Cảng Thành nên nói chuyện không eo đau đúng không?”

Lữ Ngọc Thanh oán giận nói: “Bởi vì người đi cầu xin không phải là ông, đúng không?”

“Bà đừng nói như vậy chứ, nếu không được thì nhờ Trần Triệu Quân qua đó cũng được mà.”

Tiêu Hoành Vĩ thở dài: “Hôm nay chuyện mướn bà vú thất bại, tôi tin rằng ông già kia có thể nhảy một cái cao ba mét, ông ta ngay cả nằm mơ cũng muốn ôm hai cháu gái đấy!”

“Cách làm này của ông là bịt tai trộm chuông, hay là…”

Lữ Ngọc Thanh do dự một chút: “Chúng ta thử cai sữa xem như thế nào, tôi muốn khiêu chiến sự yếu đuối của mình một chút.”

“Đừng mạnh miệng.”

Tiêu Hoành Vĩ trực tiếp phủ định: “Bây giờ bà chỉ mạnh miệng thế thôi, chỉ cần đứa nhỏ vừa mới khóc là bà sẽ mềm lòng ngay lập tức, để Lão Trần đưa qua đó sớm một chút đi, chờ ngày mai có kết quả kiểm tra sức khoẻ của Bạch Dụ, chúng ta sẽ không cần phiền phức như vậy.”

“Ôi trời, được rồi…”

Lữ Ngọc Thanh biết đây là lời nói thật, đầu tiên là đi ra phòng khách để tài xế của điện tử Qủa Xác đưa Bao Tĩnh trở về Cảng Thành trước.

Bao Tĩnh vẫn đang không ngừng xin lỗi, dựa theo tính tình trước đây của Lữ Ngọc Thanh, bà sẽ không quan tâm.

Nhưng, có lẽ Bé Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy người dì đang khóc lóc vô cùng đau lòng này, lúc nằm trong lồng ngực bà ngoại, cô bé nhỏ giọng ê ê a a một tiếng.

Đúng như những gì Tiêu Hoành Vĩ vừa nói, Lữ Ngọc Thanh trực tiếp mềm lòng.

"Lão Tiêu đang ở trong văn phòng chờ cô, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì nhóm người kia sẽ nhanh không còn được thu phí bảo kê nữa."

Lữ Ngọc Thanh dặn dò nói: "Nhưng mà cô cũng phải chú ý giữ bí mật, nếu không sau khi ra ngoài, bọn họ sẽ đến nhà các cô trả thù."

Cục trưởng Tiêu muốn xử lý đám lưu manh nhỏ ở tầng dưới cùng này thực sự là chuyện dễ dàng như trở bàn tay, chỉ cần tuỳ tiện triển khai một hoạt động "đả kích thể lực xã hội đen" gì đó là được.

Nhưng Bao Tĩnh tuyệt đối không thể thổi phồng công lao của mình, làm thế rất dễ bị trả thù.

"Cảm ơn, cảm ơn…"

Bao Tĩnh vẫn còn đang cúi người cảm ơn trước khi rời đi, Lữ Ngọc Thanh vỗ vào mông nhỏ của Bé Tiểu Ngư Nhi, bất đắc dĩ nói: "Cả đời này của bà không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng vì con, ngày hôm qua và ngày hôm nay bà lúc nào cũng lo chuyện bao đồng."

"A!"

Trần Tử Khâm không hiểu những thứ này, cô bé liên tục đung đưa đôi chân ngắn cũn cỡn của mình, tỏ vẻ muốn cùng nhau xuống lầu đi dạo cùng với Bao Tĩnh.

“Đứa nhỏ không có lương tâm này!”

Lữ Ngọc Thanh giả vờ tức giận cắn cháu ngoại một cái, sau đó nói với Trần Triệu Quân: “Lão Trần, tối nay…”

Câu nói này giống như đã vô cùng quen thuộc, Trần Triệu Quân ngầm hiểu đứng dậy: “Bà còn muốn cùng nhau đến đó không?”

“Tôi… Chúng ta đi thôi.”

Lữ Ngọc Thanh thực sự không muốn đi, nhưng sự uy hiếp này thực sự quá “mềm”:

“Vậy thì đi thôi.”

Trần Triệu Quân mặc áo khoác vào, lúc ở trong thang máy, Lữ Ngọc Thanh nhìn vẻ mặt bình tĩnh của ông thông gia, bà đột nhiên hỏi: “Lão Trần, có phải bây giờ ông có thể nhảy cao một cái lên ba mét đúng không?”

“Tôi?”

Trần Triệu Quân vung vẫy tay chân: “Chắc là có thể, có chuyện gì vậy?”

“Ồ, không có gì.”

Lữ Ngọc Thanh mặt không cảm xúc ôm cháu ngoại.

Lão Trần cũng bắt đầu nghi hoặc, chẳng lẽ lúc nãy mình đã nói sai gì sao?

…

“Kính coong…”

Sau khi ấn vang chuông cửa của nhà Thẩm Ấu Sở, Lữ Ngọc Thanh vô cùng lo lắng, ngoại trừ xấu hổ khi phải đối mặt với Thẩm Ấu Sở ra, trong lòng bà còn hơi sợ khi phải đối mặt với cô gái “Hồ Lâm Ngữ” béo lùn kia.

Cô gái béo này nhanh mồm dẻo miệng, những câu nói kẹp dao giấu kiếm của cô ấy vẫn gây tổn thương.

“Kẽo kẹt…”

Nhưng sợ cái gì thì đến cái đó, người mở cửa chính là Hồ Lâm Ngữ.

Lữ Ngọc Thanh đã chuẩn bị sẵn tinh thần để bị châm chọc, nhưng biểu hiện của Tiểu Hồ đêm nay rất kỳ quái, cô ấy chỉ “ờ ha” một tiếng rồi vỗ vào bả vai Đông Nhi, không nói bất cứ câu nói xàm xí nào.

Lữ Ngọc Thanh cũng không biết lý do, chờ đến khi Thẩm Ấu Sở thành thục ôm Trần Tử Khâm trở về phòng ngủ, Lữ Ngọc Thanh mới hỏi Mạc Kha nguyên nhân.

“Chuyện này à…”

Mạc Kha cười nói: “Sau khi ăn cơm xong, lúc nãy hai cô nhóc Hồ Lâm Ngữ và Đông Nhi mới đánh cược với nhau, Lâm Ngữ nói tối nay các chị vẫn còn đến nữa, Đông Nhi nói chuyện gì cũng không thể quá tam ba bận, tuyệt đối không thể nào, sau khi mở cửa…”

Mẹ Hai Mạc vẫn chưa nói hết câu, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng, sắc mặt Lữ Ngọc Thanh càng đen xì, không ngờ vẫn bị cô nhóc béo Hồ kia trào phúng.

“Sớm biết thế này mình nên cai sữa!”

Lữ Ngọc Thanh cũng không biết mình đã “thề” như vậy bao nhiêu lần rồi.

Thực ra Mạc Kha cũng rất khó hiểu, nếu nói lần đầu tiên bú sữa là vì quá đột ngột, lần thứ hai bú sữa là vì điều kiện của đối phương không phù hợp, lần thứ ba lại là vì nguyên nhân gì?

Với tính cách của Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh, theo lý mà nói không nên lúc nào cũng để loại tình huống này xảy ra mới phải.

Lữ Ngọc Thanh cũng không muốn giải thích, bởi vì nếu giải thích tiếp nữa hình như cũng chẳng có ích lợi gì, bà chỉ gọi điện thoại cho Bạch Dụ, một là để hỏi thăm tình hình hiện tại của Bạch Dụ, hai là lo lắng cô ta thay đổi ý định.

"Dì Lữ yên tâm đi, con của cháu phẫu thuật còn cần tiền gấp mà."

Bạch Dụ nhìn con gái trên giường bệnh nói.

Sau khi nói xong vài câu rồi cúp điện thoại, Bạch Dụ ngồi xuống bên mép giường lẳng lặng nhìn đứa con gái vẫn đang ngủ say, trong lòng cô ta âm thầm tự trách, hôm nay mình lại có ý định buông bỏ bản thân mình.

Thực ra, chỉ cần con gái thực hiện phẫu thuật xong, mình lại tìm được một công việc hơi ổn định nào đó thì cuộc sống vẫn rất đáng để mong chờ mà.

"Người nhà của đứa trẻ giường số 4…"

Một người hộ sĩ đẩy cửa tiến vào.

"Có tôi."

Con gái của Bạch Dụ nằm trên giường số 4, cô ta không có năng lực cũng không có điều kiện kinh tế để sắp xếp con gái ở trong phòng bệnh riêng.

"Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Cô y tá kia vẫn luôn bày ra vẻ mặt lạnh lùng giống như bài Poker, nhưng những lời nói của cô ta lại khiến Bạch Dụ vô cùng khiếp sợ: "Chi phí phẫu thuật của con chị đã được thanh toán đầy đủ rồi, ngày mai sẽ sắp xếp phẫu thuật, còn nữa, tối

nay thu dọn một chút, con gái của chị sẽ được chuyển đến phòng bệnh riêng.

“Cái gì?”

Bạch Dụ thực sự không thể tin được vào tai mình, ngơ ngác hỏi: “Tại sao chứ?”

“Tại sao ư?”

Y tá cũng cảm thấy hứng thú: “Chẳng phải cô đã tìm được một nhân vật lớn nào đó sắp xếp giúp rồi sao? Ngày mai người mổ chính là chủ nhiệm Lưu, là con dao đệ nhất trong khoa tim mạch của chúng tôi đấy…”

Cô ý tá vẫn đang lải nhải, Bạch Dụ đột nhiên cắt ngang: “Nhân vật lớn kia… Cô ấy họ Lữ sao?”

“Không!”

Một người phụ nữ khác mặc một bộ vest chuyên nghiệp bước vào cửa, cô sửa đúng lại lời nói của Bạch Dụ: “Nhân vật lớn kia, anh ta họ Trần, Nhĩ Đông Trần!”

Chương 1032: Đúng vậy, tôi có hai đứa con

“Một nhân vật lớn họ Trần.”

Bạch Dụ suy nghĩ một lúc lâu, kể cả những người bạn học và hàng xóm họ “Trần” lúc trước, cô ta đều nhớ lại một phen, nhưng không có ai có thể mời được con dao đệ nhất trong khoa tim mạch của bệnh viện Nhân dân tỉnh đến đây.

“Ha ha…”

Người phụ nữ mặc áo vest chuyên nghiệp kia lấy danh tiếp của mình đưa ra trước: “Chào cô, tôi là Đàm Anh, đến từ văn phòng tổng giám đốc của bộ phận hành chính điện tử Qủa Xác, đồng thời cũng là thư ký riêng của chủ tịch Trần.”

“Điện tử Qủa Xác? Văn phòng tổng giám đốc? Chủ tịch Trần? Cô thư ký riêng?”

Bạch Dụ nhìn vào tấm danh thiếp tinh xảo, trên đó còn in chức danh “phó giám đốc” đấy, cô ta sửng sốt một lúc lâu, sau đó không thể tin được hỏi: “Phó giám đốc Đàm, chủ tịch Trần mà cô nói với chủ tịch Trần mà tôi đang nghĩ đến kia… Anh, anh ta là cùng một người sao?”

“Nếu không thì sao chứ?”

Đàm Anh nghiêng đầu hỏi ngược lại.

“Đúng là Trần Qủa Xác…”

Mặc dù Bạch Dụ không thể coi là fans Quả Xác, nhưng cũng luôn tin dùng phần mềm ma thuật “Qủa Xác cloud”, trong lúc nghe các bài hát, cô ta còn có thể đọc được những

câu chuyện tình cảm và cảm xúc được chia sẻ bởi những người nghe khác, vì thế ca khúc với những nốt nhạc vốn dĩ đã khô cằn càng có hương vị.

Nhưng Bạch Dụ chưa bao giờ nghĩ rằng "Trần Qủa Xác" cao cao tại thượng sẽ tìm đến chính mình, hơn nữa còn giúp đỡ rất nhiều.

Thậm chí Bạch Dụ còn hơi nghi ngờ, liệu cô gái Đàm Anh này có phải là kẻ lừa đảo không?

Lúc này, chị gái y tá lại thúc giục cô ta nhanh chóng đổi sang phòng bệnh mới, Bạch Dụ đang định đi thu dọn đồ đạc thì lại bị Đàm Anh ngăn cản lại.

"Cô chỉ cần ôm con là được."

Đàm Anh mỉm cười dặn dò, sau đó cô gọi điện thoại, chẳng bao lâu sau đã có một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest, lần lượt thu dọn toàn bộ đồ đạc của Bạch Dụ và con gái ngăn nắp gọn gàng dưới sự chỉ huy của Đàm Anh.

"Chuyện này… Chuyện này…"

Bạch Dụ lúng túng không biết phải nói gì mới phải, phương pháp này có lẽ không phải là kẻ lừa đảo đâu đúng không, hơn nữa bản thân mình cũng không có gì giá trị có thể lừa mà.

Chờ đến khi được đổi sang một phòng bệnh riêng và tất cả mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thoả, Đàm Anh mới nói với Bạch Dụ: "Cô Bạch, ra ban công nói chuyện một chút nhé."

"Được!"

Bạch Dụ gật đầu, trong khoảng thời gian này cô ta đã trải qua quá nhiều suy sụp và đau khổ, hiểu rõ trên trời sẽ không có miếng bánh có nhân nào đột nhiên rơi xuống, ông chủ của

điện tử Qủa Xác ra tay giúp đỡ mình, có lẽ hắn cũng có yêu cầu nào đó đúng không?

Cảnh sắc từ ban công của phòng bệnh riêng tốt hơn nhiều, phóng tầm mắt ra xa là một khu vườn nhỏ rậm rạp tươi tốt, trăng đêm lên cao, những ánh sao lấp lan hs, yên tĩnh khiến lòng người cũng trở nên vui vẻ.

"Giá cả của phòng bệnh này không hề đắt đỏ chút nào, một ngày cũng chỉ mất 500 tệ mà thôi."

Đàm Anh giống như đang tự lẩm bẩm: "Nhưng lại khó có thể tìm được giường, phòng bệnh bên trái con gái cô là một cán bộ về hưu từ một bộ phận nào đó của tỉnh, phòng bệnh bên phải là ông chủ sở hữu hàng chục triệu tệ ở Kiến Nghiệp nào đó, chuyện này là do chủ tịch Trần đích thân gọi điện thoại đến để sắp xếp."

"Cảm ơn chủ tịch Trần."

Bạch Dụ nhỏ giọng nói, thực ra năm trăm tệ một ngày đối với cô ta mà nói cũng không đủ sức.

"Cô Bạch, tôi sẽ không vòng vo nữa."

Lúc này, Đàm Anh bình tĩnh nói: "Chủ tịch Trần làm những chuyện này, ngài ấy chỉ có một điều kiện…"

Bạch Dụ đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng, trong đầu loé lên rất nhiều khả năng, thậm chí bao gồm cơ thể mình.

"… Chủ tịch Trần hy vọng ngày mai cô đừng đi làm vú em cho cháu ngoại của dì Lữ."

Nhưng sau khi Đàm Anh nói xong, Bạch Dụ lại ngạc nhiên trợn tròn mắt.

Vừa bỏ tiền vừa bỏ lực, nhưng chỉ hy vọng mình không cần phải cho cháu gái người ta bú sữa, chẳng lẽ đây chính là tư duy của kẻ có tiền sao?

Bạch Dụ âm thầm sắp xếp lại những suy nghĩ của mình, Đàm Anh cũng không quấy rầy, một lúc lâu sau Bạch Dụ mới mở miệng hỏi: "Dì Lữ là một người bà ngoại và trưởng bối tốt, có thể nhìn ra được dì ấy rất yêu thương cháu ngoại của mình, tôi có thể hỏi một câu được không, có phải chủ tịch Trần có thâm cừu đại hận gì với nhà dì ấy, nên mới không muốn tôi đi làm vú em…"

"Cái gì? Ha ha…"

Đàm Dĩnh không nhịn được bật cười thành tiếng, đối với những người trong cuộc như cô mà nói, suy nghĩ này thực sự quá vớ vẩn.

Nhưng đối với những người qua đường như Bạch Dụ, vừa hay lại là lý do hợp lý nhất.

"Trên đường đi đến bệnh viện, tôi đã xin chỉ thị của chủ tịch Trần rồi, ngài ấy cho phép có thể nói ra sự thật vào thời điểm phù hợp nhất."

Sau khi cười xong, sắc mặt Đàm Anh dần trở nên nghiêm túc: "Cô Bạch, gia đình của chủ tịch Trần và nhà di Lữ không những không có thâm cừu đại hận gì mà bọn họ còn là người một nhà, cháu gái của dì Lữ chính là con gái ruột của chủ tịch Trần."

"Cái gì?"

Từ lúc bắt đầu, Bạch Dụ đã vượt qua đủ loại "khiếp sợ", đầu óc sắp bị choáng váng đến hôn mê bất tỉnh rồi, nhưng tin tức này vẫn khiến cổ họng cô ta khô khốc.

Không ngờ chủ tịch Trần đã có con gái!

Hơn nữa bạn gái lại là con gái của dì Lữ?

Nhưng, nào có người cha nào lại ngăn cản con gái uống sữa chứ?

Ngay khi Bạch Dụ hỏi ra nghi vấn này, Đàm Anh bình tĩnh đáp: "Mẹ của đứa nhỏ đã bị mắc kẹt ở Mỹ vài ngày, cô cảm thấy chủ tịch Trần sẽ khiến con gái của mình không có sữa để bú sao? Ngài ấy đã sớm tìm được hai vú em ở Kiến Nghiệp rồi."

"Dì Lữ…"

Bạch Dụ muốn hỏi là, tại sao Lữ Ngọc Thanh lại phải tìm kiếm vú em ở khắp nơi chứ?

"Chuyện này liên quan đến bí mật bên trong gia đình của chủ tịch."

Đàm Anh lắc đầu: "Xin thứ cho tôi không thể nói được."

"Vậy sao?"

Bạch Dụ cũng không tiếp tục hỏi, hiện giờ cô ta đang ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Ban ngày, mình đã đồng ý với dì Lữ sẽ bằng lòng cho cháu ngoại của dì ấy bú sữa, hơn nữa nghiêm khắc mà nói, chính dì Lữ đã "cứu" mình một mạng.

Mặc dù lúc ấy mình chưa chắc đã chảy xuống, nhưng người chủ động hỏi han quan tâm trong tình huống đó cũng chỉ có dì Lữ.

Nhưng chủ tịch Trần đã cho quá nhiều.

Hắn không chỉ thanh toàn toàn bộ chi phí chữa bệnh mà còn giúp đỡ đổi một phòng bệnh mới, đồng thời tìm một bác sĩ tốt, ân tình này cũng rất lớn.

Bạch Dụ cắn môi, đây là mâu thuẫn giữa "lương tâm" và "lợi ích".

"Cô Bạch, nếu cô bằng lòng giúp chúng tôi việc này."

Đàm Anh quan sát vẻ mặt của Bạch Dụ, chậm rãi nói: "Chúng tôi bằng lòng trả thêm cho cô mười ngàn tệ, hơn nữa nếu cô còn muốn tiếp tục tìm việc, chúng tôi cũng bằng lòng giới thiệu giúp cô, hoặc cô muốn một vị trí ở Qủa Xác cũng vậy."

Bạch Dụ vẫn nhíu mày, cho dù là cho thêm mười ngàn tệ hay hỗ trợ tìm việc, những thứ này đều thuộc về phạm trù "lợi ích", lương tâm của mình vẫn rất rối rắm.

"Ôi trời, xem cái đầu gỗ của cô kìa."

Đàm Anh thở dài: "Cô Bạch à, xét đến cùng thì đây là chuyện nhà của chủ tịch Trần, một người ngoài như cô xen vào, cần gì phải thế chứ?"

"Tinh!"

Những lời này giống như xối nước lên đầu, lập tức phát huy tác dụng.

"Đúng vậy."

Trong lòng Bạch Dụ thầm nghĩ, thực ra suy đi tính lại, dù sao đây cũng là chuyện gia đình của chủ tịch Trần, một người ngoài như mình tại sao lại đứng trên phạm trù đạo đức cao siêu để phán xét chứ? Thậm chí còn vì thế mà cảm thấy "Lương tâm bất an."

"Phó giám đốc Đàm, tôi không cần tiền, ngay cả chi phí phẫu thuật của con gái tôi, thì cũng là tôi mượn của chủ tịch Trần."

Sau phi Bạch Dụ nhận ra, cô ta lập tức nói: "Chỉ hy vọng điện tử Qủa Xác có thể dành cho tôi một công việc chính thức, cho dù là công nhân sản xuất hay là quản lý kho, tôi cũng có thể làm được."

Bây giờ internet phát triển như vậy, thanh danh điện tử Qủa Xác "tiền lương cao, phúc lợi tốt" đã sớm lan truyền rộng khắp, Bạch Dụ không biết với tấm bằng đại học chính quy của mình liệu có thể trở thành một nhân viên hành chính không, cho nên mới hạ thấp tiêu chuẩn.

"Dù sao cô Bạch đây cũng là người có học, quả nhiên biết đạo lý "thay vì dạy người lấy cá, chi bằng dạy người câu cá".

Mục đích của Đàm Anh đã đạt được, cô hài lòng nói: "Tôi đảm bảo có thể sắp xếp cho cô một công việc chính thức ở trong hệ thống Qủa Xác, nhưng…"

Nghe thấy chữ "nhưng" nghịch chuyển này, trái tim Bạch Dụ vốn dĩ đã rơi xuống đất lại không nhịn được đập loạn xạ thịch thịch thịch, cô ta cho rằng vẫn còn điều kiện nào khác.

Có lẽ con người chính là như vậy, khi đứng trước lựa chọn thì tiến thoái lưỡng nan, nhưng một khi hạ quyết tâm thì lại sợ lựa chọn này xuất hiện vấn đề gì.

"Chi phí phẫu thuật của con gái cô."

Đàm Anh mỉm cười nói: "Cô không cần phải mượn chủ tịch Trần, sau này cô đã là nhân viên của điện tử Qủa Xác rồi, cứ coi đây là phúc lợi mình được nhận trước đi."

"Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn…"

Bạch Dụ sửng sốt một chút, đột nhiên cúi người chín mươi độ, hôm nay cô ta đã nói quá nhiều lần "cảm ơn" rồi.

"Không cần phải khách khí."

Đàm Anh cầm túi xách lên tạm biệt: "Ngày mai con gái của cô còn phải phẫu thuật, tôi sẽ không ở đây quấy rầy nữa, nếu có bất cứ chuyện gì cũng có thể liên lạc với tôi."

"Được…"

Sau khi Đàm Anh rời đi, Bạch Dụ vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy.

Đột nhiên cô con gái ở trên giường trở mình, giường bệnh phòng đơn tương đối mềm mại, đứa nhỏ thoải mái lẩm bẩm vài câu nói mớ.

Bạch Dụ nhìn đứa nhỏ, từ từ mờ một nụ cười hiền từ và kiên định.

…

"A lô, chủ tịch Trần."

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Đàm Anh gọi điện thoại cho Trần Hán Thăng: "Xin báo cáo với ngài một chút, Bạch Dụ đã đồng ý rồi."

"Ừ."

Trần Hán Thăng cũng không cảm thấy bất ngờ lắm, bản thân mình đã ra điều kiện tốt như vậy, chỉ cần không phải là kẻ ngốc đều biết nên lựa chọn như thế nào.

"Nhưng tôi có chút lo lắng."

Đàm Anh suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu Bạch Dụ không cẩn thận tiết lộ chuyện ngài có đứa nhỏ ra thì phải làm sao bây giờ."

"Chuyện này không thành vấn đề."

Trần Hán Thăng thờ ơ nói: "Vốn dĩ tôi cũng không có ý định giấu diếm chuyện này mà, chờ đến khi vấn đề được giải quyết, tôi sẽ công khai tuyên bố, tôi không định để hai cô con gái lớn lên trong bí mật, ông đây không phải là minh tinh giới giải trí, cùng lắm chỉ là giấu diếm thân phận của mẹ đứa nhỏ thôi."

"…Cũng đúng."

Đàm Anh ngẫm nghĩ lại cũng cảm thấy hợp lý, chủ tịch Trần là một doanh nhân thực sự, không thể vì bản thân hắn có nhiều fans mà đối xử như một minh tinh được.

“Vậy có cần tôi phải chuẩn bị trước không?”

Đàm Anh tận tâm tận tuỵ hỏi.

“Không cần.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười nói: “Tôi chỉ cần đăng tải một bài thanh minh đơn giản trên Cộng đồng Qủa Xác là được, ví dụ như nói “đúng vậy, tôi có hai đứa nhỏ” là được.”

Chương 1033: Hai tháng sau, Bé Tiểu Ngư Nhi sẽ coi Thẩm Ấu Sở là mẹ ruột!

Buổi tối này cứ như vậy vội vàng trôi qua, chẳng qua tâm trạng của mỗi người là không giống nhau.

Bạch Dụ là kích động ngủ không yên. Ban ngày cô ta từng nghĩ quẩn định tự tử, không nghĩ tới, không những tất cả các vấn đề hiện tại đều được giải quyết, mà còn nhận được lời hứa hẹn cho công việc sau này.

Kỳ thật hết thảy mọi chuyện đều phải nhờ ơn dì Lữ kia, nếu không phải dì Lữ trùng hợp tỏ lòng quan tâm thì chủ tịch Trần làm sao có thể "giúp đỡ người nghèo một cách tinh chuẩn" như thế.

Nghĩ tới Lữ Ngọc Thanh, trong lòng Bạch Dụ vẫn gợi lên một tia áy náy, nhưng mà nhìn con gái đang ngủ say bên người, cô ta rất mau lại dùng lý do "đây là chuyện của nhà người khác, ta vốn không nên nhúng tay" để trấn an bản thân.

Trần Hán Thăng tất nhiên là vô cùng đắc ý, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng

"tìm vú em" là một chuyện rất tốn công mất sức, sau năm lần bảy lượt liên tục thất bại, đồng thời Bé Tiểu Ngư Nhi ở bên Thẩm Ấu Sở có thể an ổn bú sữa mẹ, cha mẹ vợ chắc chắn sẽ cảm thấy tinh thần mỏi mệt.

Việc hiện tại Trần Hán Thăng đang làm chính là từng chút một tiêu hao sự nhẫn nại của bọn họ, gia tăng sự mệt mỏi,

khiến cho bọn họ phải dần dần tiếp thu sự thật là Trần Tử Khâm rất thân cận Thẩm Ấu Sở.

Đến nỗi tâm trạng của Lữ Ngọc Thanh, đó chính là vô cùng áy náy.

Đây đã là lần thứ ba phải nhờ Thẩm Ấu Sở cho bú Trần Tử Khâm, Lữ Ngọc Thanh cảm thấy đã phụ lòng tin của con gái, đồng thời cũng có loại cảm giác bực bội không nói thành lời.

Kỳ thật, ba lần ấy không thể toàn trách bà, lần đầu tiên là bởi vì Bé Tiểu Ngư Nhi nửa đêm đói khóc, lúc ấy căn bản không tìm thấy nguồn sữa mẹ khác, lại thêm Trần Triệu Quân ở bên cạnh quạt gió thêm củi, cho nên bà mới nhờ đến Thẩm Ấu Sở.

Lần thứ hai là bởi vì Ngụy Hồng nói sai lời, mà điều kiện của cô ta cũng không tốt lắm, đương nhiên, cũng có liên quan tới yêu cầu quá cao của Lữ Ngọc Thanh.

Lần thứ ba hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, ai có thể nghĩ đến Bao Tĩnh không ra sữa chứ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Thẩm Ấu Sở vẫn là cho Trần Tử Khâm bú, Tiêu Dung Ngư bên kia dù sao cũng phải cho bú "trả lại" một lần chứ.

Lữ Ngọc Thanh cũng không biết nên giải thích như thế nào, buổi tối dứt khoát không gọi video nữa mà nhắn tin kể lại toàn bộ chuyện này cho Tiểu Ngư Nhi.

Thật ra Tiêu Dung Ngư cũng không có ý trách cứ cha mẹ, cô biết cha mẹ cô đã rất nghiêm túc tìm kiếm vú em, chỉ là việc này có chút trắc trở.

Chẳng qua, nếu còn tiếp tục "trắc trở" nữa, có một số tình cảm sẽ thật sự không khống chế được.

Tiêu Dung Ngư không nói cho mẹ, cô đã không đành lòng nhìn Trần Hán Thăng "bắt nạt" Tiểu Tiểu Ham Bao, cho nên mới lặng lẽ gỡ ra cái khăn giấy dán trên đầu đứa nhỏ.

…

Sáng hôm sau, Lữ Ngọc Thanh dậy thay tã giấy và đút món ăn dặm cho cháu ngoại gái xong, bản thân qua loa ăn bữa sáng, sau đó lập tức liên hệ Bạch Dụ, muốn biết kết quả kiểm tra sức khỏe.

Tối hôm qua Lữ Ngọc Thanh không còn mặt mũi nào gọi video cho con gái, bà định chờ giải quyết chuyện ngày hôm nay xong sẽ trực tiếp dẫn Bạch Dụ đi gặp Tiểu Ngư Nhi.

Chẳng qua lại xảy ra chuyện khiến Lữ Ngọc Thanh cảm thấy ngoài ý muốn, khoảng chừng 9 giờ sáng bà gọi điện cho Bạch Dụ, bên kia không có người nghe máy.

Ban đầu Lữ Ngọc Thanh cho rằng Bạch Dụ chưa thức dậy, nửa tiếng sau bà lại gọi điện một lần nữa, vẫn như cũ không có ai nhận cuộc gọi.

"Tiểu Bạch thoạt nhìn không giống một người phụ nữ lười biếng mà?"

Lữ Ngọc Thanh nói thầm một câu. Bà không hiểu được có chút lo lắng, cho nên 10 giờ bà lại gọi điện tiếp, thuận tiện gửi một tin nhắn.

Lữ Ngọc Thanh: "Tiểu Bạch, đã dậy chưa, cháu không có việc gì chứ?"

"Ting!"

Một lát sau, Bạch Dụ trả lời tin nhắn.

Bạch Dụ: "Chào dì Lữ, cháu hết thảy bình thường, chỉ là cháu ngượng ngùng nói với dì mà thôi. Bởi vì cháu không định làm vú em cho cháu ngoại gái của dì, lý do rất phức tạp,

không phải một hai câu có thể giải thích rõ ràng. Tóm lại, cháu rất xin lỗi dì, cũng vô cùng biết ơn dì! Cháu chân thành chúc phúc dì Lữ thân thể khỏe mạnh, cháu ngoại gái của dì vui sướng trưởng thành. Tạm biệt."

"Có ý gì thế?"

Lữ Ngọc Thanh đọc tin nhắn xong vội vàng gọi điện lại, lần này không phải là không có ai nghe máy, mà trực tiếp tắt máy không gọi được.

"Tại sao lại không có tinh thần trách nhiệm như thế chứ!"

Nếu không phải Lữ Ngọc Thanh có chuẩn mực đạo đức cao, bà thật sự muốn chửi bậy, rõ ràng hôm qua đã thương lượng xong, làm sao ngủ một giấc xong lại đổi ý chứ?

Chẳng lẽ Bạch Dụ đã xin quyên góp được đủ tiền phẫu thuật?

Hoặc là nhà mẹ đẻ của Bạch Dụ đã biết chuyện này, cho nên không cho phép?

Bà còn định giới thiệu công tác cho cô ta mà!

…

Các loại ý tưởng xoay quanh trong đầu Lữ Ngọc Thanh, lúc này bà còn chưa nhận ra là Trần Hán Thăng đã nhúng tay vào chuyện này, bà chỉ cảm thấy gần đây mình kém may mắn, vất vả lắm mới tìm được một người vú em có các loại điều kiện đều phù hợp, giây phút cuối cùng lại đổi ý.

"Lão Tiêu…"

Lữ Ngọc Thanh lại gọi điện cho chồng, một là kể lể nỗi ấm ức, hai là để bàn xem tiếp theo nên làm gì bây giờ.

"Cô ta không có lý do gì từ chối chứ."

Tiêu Hoành Vĩ nghe xong, thở dài nói: “Tôi cho rằng Bạch Dụ không thành vấn đề, hơn nữa hôm nay có một hội nghị quan trọng của thành phố, cho nên tôi không tiếp tục nhờ người tìm vú em nữa.”

“Không tiếp tục tìm nữa?”

Lữ Ngọc Thanh cau mày: “Lão Tiêu, có phải ông thấy Thẩm Ấu Sở hỗ trợ cho bú, cho nên trong lòng không coi trọng chuyện này.”

“Sao có thể…”

Tiêu Hoành Vĩ theo bản năng định phản bác, nhưng nghiêm túc tự hỏi một lúc, ông lại im lặng.

Điều kiện của Thẩm Ấu Sở tốt hơn những người khác quá nhiều, gần như có thể coi là “đường lui hoàn mỹ”, nếu không phải đã có Thẩm Ấu Sở, có lẽ vú em đầu tiên Ngụy Hồng đã được nhận làm rồi.

Có lẽ đúng là bởi vì có sự tồn tại của Thẩm Ấu Sở, cho nên Lữ Ngọc Thanh mới yêu cầu quá cao khi chọn vú em, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng đây chính là hiện trạng chân thật nhất.

Hai vợ chồng đều an tĩnh lại, lẳng lặng lắng nghe hô hấp của đối phương ở đầu bên kia điện thoại, cho đến khi Bé Tiểu Ngư Nhi “ê ê a a” làm ầm ĩ trên giường em bé, Lữ Ngọc Thanh mới xoa huyệt Thái Dương, nói: “Ông tiếp tục tìm vú em ở Cảng Thành đi, chẳng qua có một số người không phù hợp thì thôi, miễn cho hai bên chúng ta đều cảm thấy phiền phức.”

“Ừ.”

Lão Tiêu trầm giọng đáp, ông cũng cảm nhận được sự uể oải của vợ. Bạch Dụ có điểm giống “cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà”, vốn dĩ đã kỳ vọng rất nhiều vào cô ta, kết quả

cô ta sau một buổi tối đã từ chối tắt máy chặn số điện thoại, chuyện này khiến Lữ Ngọc Thanh cảm thấy bị đả kích nặng nề.

"Lát nữa tôi lại tới bệnh viện một chuyến, lần này trực tiếp vào khu điều trị nội trú."

Lữ Ngọc Thanh cố gắng phấn chấn tinh thần.

Dù sao Lữ Ngọc Thanh cũng từng làm lãnh đạo, bà rất giỏi tổng kết quy luật, so với chậm chạp dò hỏi ở khu khám bệnh, không bằng tránh đi những trình tự này, trực tiếp vào khu điều trị nội trú của khoa phụ sản để hỏi.

Người bệnh trong khu điều trị nội trú khoa sản đều là sản phụ thật sự, hơn nữa nhận được sự dẫn dắt từ chuyện của Bạch Dụ, Lữ Ngọc Thanh cũng tìm được bí quyết, đó chính là không cần đi quấy rầy sản phụ trẻ tuổi có người nhà chăm sóc bên cạnh, miễn cho bị coi là kẻ lừa đảo.

Ngược lại, những sản phụ lẻ loi một mình nằm trên giường sẽ trở thành "mục tiêu" của Lữ Ngọc Thanh.

Sinh con xong mà vẫn không có người chăm lo ở bên, về căn bản đều là gia đình có vấn đề, như vậy họ sẽ tương đối dễ đồng ý.

Vạch ra kế hoạch xong xuôi, Lữ Ngọc Thanh bảo Trần Triệu Quân tới chăm sóc Trần Tử Khâm, còn bà chuẩn bị đi bệnh viện.

Lão Trần nghe nói Bạch Dụ từ chối làm vú em, ông cũng tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối, đồng thời đề nghị để Vương Tử Bác hoặc là Biên Thi Thi cùng đi bệnh viện với Lữ Ngọc Thanh, nhỡ đâu có tình huống đặc thù, cũng có người để bà thương lượng cùng.

Lữ Ngọc Thanh cảm thấy rất có lý, vì thế kéo theo Biên Thi Thi, hai người dò hỏi khắp bệnh viện cả ngày, cuối cùng

tìm được một người sản phụ tương đối trẻ tuổi.

Đó vẫn là một người sinh viên đang học để thi làm nghiên cứu sinh, chỉ là sau khi mang thai, bạn trai khác trường học trực tiếp chạy trốn, bác sĩ nói nếu phá thai thì sau này không thể sinh nữa, cho nên cô ta chỉ có thể chấp nhận để lại đứa trẻ. Tình huống như vậy, cô ta không dám nói cho gia đình biết.

Lữ Ngọc Thanh tỏ vẻ, chỉ cần thân thể khỏe mạnh hơn nữa đồng ý hỗ trợ cho bú, bà nguyện ý trả thù lao hậu hĩnh.

Trước nay cô ta không nghĩ tới việc đi làm vú em cho người khác, cô ta nói cần phải suy xét một chút, ngày mai sẽ trả lời.

Dù sao, đây cũng là một tín hiệu tích cực.

Chẳng qua, buổi tối Tiêu Hoành Vĩ trở về lại báo một "tin tức xấu", hôm nay ông không tìm được vú em phù hợp.

Lữ Ngọc Thanh nghe thấy vậy, lúc ấy suýt thì cãi nhau với chồng, chẳng qua bị Trần Triệu Quân cản lại.

"Lão Tiêu đã cố gắng hết sức rồi, liên tục tìm hai người vú em, chị cũng thông cảm cho anh ấy một chút."

Lão Trần ôn hòa nói: "Trừ phi sinh hoạt bức bách, nữ tính bình thường đều không muốn cho đứa trẻ xa lạ nào bú sữa mình, ngoại trừ việc người ta sẽ cảm thấy ngại ngùng, còn liên quan tới chồng của người ta có đồng ý hay không."

Giải trừ một cuộc cãi nhau giữa hai người vợ chồng trung niên, Lão Trần lại tỏ vẻ không chút để ý mà hỏi thăm tình huống của cô gái nghiên cứu sinh kia.

Biên Thi Thi không nghĩ nhiều, một năm một mười nói hết tình trạng thực tế của "vú em dự định" kia, Trần Triệu Quân liên tục gật gù, còn nghiêm túc phê bình loại đàn ông từ chối người yêu từ chối đứa trẻ chạy trốn kia.

Lữ Ngọc Thanh ở bên cạnh trợn trắng mắt, điểm duy nhất "đáng giá khen" của Trần Hán Thăng chính là không vứt bỏ vợ con.

Hắn không những không từ chối trách nhiệm, còn dự tính gánh vác tất cả trách nhiệm, cung cấp một gia đình cho tất cả người phụ nữ hắn yêu, như thế còn không bằng vứt bỏ vợ con!

"Ăn cơm thôi."

Lúc này, Vương Tử Bác vẫn luôn ở trong phòng bếp bận việc, bưng mâm cơm ra.

Hiện giờ chung cư ven sông không có bảo mẫu, hôm nay Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi đã đi tìm vú em ở bệnh viện tương đối vất vả, Lão Trần lại ôm cháu gái đi dạo mấy tiếng đồng hồ dưới lầu, Vương Tử Bác tan tầm xong lập tức chạy về nấu cơm.

Cơm nước xong, Lữ Ngọc Thanh và Biên Thi Thi lại giúp đỡ Bé Tiểu Ngư Nhi tắm rửa. Trần Triệu Quân đang xem thời sự, lại dùng một loại ngữ khí bình thường sai bảo Vương Tử Bác: "Tử Bác, cậu đánh máy nhanh, cậu nhắn tin nói chuyện cô gái nghiên cứu sinh kia cho Hán Thăng, nếu người ta thật sự đồng ý làm vú em cho Trần Tử Khâm, bảo Hán Thăng phải cảm ơn người ta nhiều."

"Vâng, chú Trần."

Vương Tử Bác móc di động ra "lạch cạch" nhắn tin gửi đi, không lâu sau Trần Hán Thăng đã trả lời lại.

Trần Hán Thăng: "Đã biết, nhớ ơn mày 2 lần."

"Cái thằng này."

Vương Tử Bác giơ điện thoại ra trước mặt Trần Triệu Quân, cười nói: "Cháu chỉ gửi tin nhắn thôi, Tiểu Trần thế mà nói nhớ ơn cháu, khách sáo chẳng giống cậu ấy tí nào."

“Ha ha.”

Lão Trần cũng cười theo, chẳng qua nhìn có vẻ thông minh hơn Vương Tử Bác nhiều.

Chờ sau khi Trần Tử Khâm tắm rửa xong, cô bé nằm trên giường em bé vui vẻ quơ chân múa tay, hôm nay ra ngoài chơi với ông nội nhìn thấy hoa lá cây cỏ, còn có tàu hàng to lớn bóp còi “u u” bên sông.

Chẳng qua điều khiến Trần Tử Khâm cảm thấy vui vẻ hơn chính là ông nội thế mà còn mặc áo khoác, đội mũ nhỏ và đi tất nhỏ cho cô bé, đây là động tác trước khi chuẩn bị xuống lầu.

“Ờm, Lão Lữ à… Tôi đi trước, hôm nay chị bận rộn mệt mỏi nhiều thì nghỉ ngơi đi.”

Trần Triệu Quân bế cháu gái lên, quay đầu nói với Lữ Ngọc Thanh.

“Ơ… Ờm… Được rồi.”

Lữ Ngọc Thanh ngẩng đầu, bà nhận ra được Trần Triệu Quân và Trần Tử Khâm định đi đâu, nhưng bà không có lý do gì ngăn trở, cuối cùng chỉ có thể ngập ngừng lúng túng tỏ vẻ bản thân đã biết.

“Tử Bác, làm phiền cậu làm tài xế.”

Trần Triệu Quân vỗ vai Vương Tử Bác nói.

“Chú Trần, đi đâu thế?”

Cho tới trước mắt, cũng chỉ có Vương Tử Bác chưa phản ứng lại.

“Ngốc ơi là ngốc, bảo cậu lái xe thì cứ lái xe đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì, lát nữa nhớ quay lại đón tớ.”

Biên Thi Thi liếc nhìn Lữ Ngọc Thanh một cái, vội vã đẩy Vương Tử Bác ra cửa, bản thân cô ấy thì ở lại với Lữ Ngọc Thanh.

Ánh mắt của Lữ Ngọc Thanh vẫn luôn dừng trên người cháu ngoại nữ cho tới khi thang máy chậm rãi đi xuống.

Không có Bé Tiểu Ngư Nhi, trong nhà chợt trở nên vắng lặng.

Lữ Ngọc Thanh ngơ ngẩn ngồi trên sô pha, nhìn chằm chằm chiếc giường em bé trống rỗng, thẫn thờ không nói.

"Dì Lữ…"

Biên Thi Thi có thể thấu hiểu tâm tình của Lữ Ngọc Thanh, ai có thể nghĩ đến Bạch Dụ lại đột nhiên thay đổi chủ ý. Tính cả tối nay, đã là lần thứ tư phải nhờ Thẩm Ấu Sở cho Trần Tử Khâm bú.

Tiếp tục cho bú nữa, sẽ trở thành thói quen mất.

Chẳng qua sự tình còn không chỉ đơn giản như vậy.

Hai tiếng sau, Trần Tử Khâm thế mà vẫn chưa về, Lữ Ngọc Thanh càng thêm lo lắng, bà trực tiếp liên hệ Trần Triệu Quân: "Bé Tiểu Ngư Nhi đâu?"

"Trần Tử Khâm chiều nay ở dưới lầu chơi đùa quá mệt mỏi, cho nên trực tiếp ngủ lại bên Thẩm Ấu Sở rồi."

Lão Trần giải thích nói: "Tôi bèn không đánh thức cháu."

"Vậy à…."

Lữ Ngọc Thanh có chút hối hận, sớm biết như vậy thì vừa rồi bà sẽ đi cùng.

Hiện tại bà chỉ có thể dặn dò nói: "Vậy anh chăm sóc Bé Tiểu Ngư Nhi cho tốt, thuận tiện giúp tôi nói lời cảm ơn với Thẩm Ấu Sở."

“Không phải tôi chăm sóc đứa nhỏ.”

Trần Triệu Quân nói: “Tôi đã trở về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn rồi.”

“Cái gì?”

Lữ Ngọc Thanh “uỵch” một cái đứng lên: “Sao anh có thể để một mình đứa nhỏ ở lại đó, xảy ra chuyện gì thì làm sao…”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Lão Trần không chút hoang mang hỏi lại: “Tôi cảm thấy Trần Tử Khâm ở bên Tiểu Thẩm, ngược lại có thể được chăm sóc càng tốt, ít nhất không cần mỗi ngày qua lại lăn lộn như vậy.”

“Tôi…”

Lữ Ngọc Thanh nghẹn một chút, bà chưa tìm được vú em thích hợp, cho nên mỗi ngày Bé Tiểu Ngư Nhi phải đi tới đi lui bằng xe ô tô hơn hai tiếng đồng hồ.

“Cô Trần Lam cũng ở đó, nếu chị thật sự không yên lòng, hiện tại qua đón cháu về cũng được.”

Trần Triệu Quân nói.

“Không cần, ngày mai chờ tôi thuê được vú em, sẽ đi đón Bé Tiểu Ngư Nhi về.”

Lữ Ngọc Thanh đông cứng cúp điện thoại, sau đó khoanh tay ôm ngực, cứ như vậy lẳng lặng ngồi.

Kỳ thật trong lòng Lữ Ngọc Thanh rất rõ ràng, Trần Tử Khâm ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở chắc chắn không có vấn đề gì, Tiêu Dung Ngư bị kẹt ở Mỹ, nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi cũng không khóc nháo đòi mẹ quá, ngoại trừ bởi vì đứa nhỏ quá nhỏ còn chưa hiểu gì, nguyên nhân quan trọng nhất chính là cô bé

ăn được uống được, có người chăm lo chơi đùa cùng, cho nên không quá nhớ mẹ.

Mà nhân vật mấu chốt giúp Trần Tử Khâm "ăn uống no đủ" chính là Thẩm Ấu Sở. Cho nên hiện tại Bé Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy Thẩm Ấu Sở thì đều sẽ chủ động ôm cổ, vì thế, bà có gì phải lo lắng chứ.

"Phù…"

Lữ Ngọc Thanh thở ra một hơi thật dài, lại rút di động ra nhắn tin cho Tiêu Dung Ngư.

Lữ Ngọc Thanh: "Con gái, mẹ rất xin lỗi con."

Tiêu Dung Ngư: "Lại nhờ Thẩm Ấu Sở cho bú sữa?"

Lữ Ngọc Thanh: "Đúng vậy."

Tiêu Dung Ngư: "Không sao. Vừa rồi con cũng chủ động cho Trần Tử Bội bú sữa, có thể là sáng cô bé bị đói tỉnh, o oe ầm ĩ lắm."

"Chủ động?"

Lữ Ngọc Thanh nhìn chằm chằm màn hình di động có chút thất thần.

Mấy ngày hôm trước Tiêu Dung Ngư vẫn giữ nguyên tắc "một lần trả một lần", Thẩm Ấu Sở không cho đứa bé bú sữa thì cô không "trả", hiện tại đã "phát triển" tới chủ động cho bú sao?

….

"Chú Trần cũng thật là, sao lại ném đứa nhỏ lại ở chỗ Thẩm Ấu Sở như thế."

Trên đường Vương Tử Bác quay lại đón Biên Thi Thi về nhà, Biên Thi Thi oán giận nói: "Biện pháp này thật quá nham

hiểm, nhưng mà trong nhà không có đứa nhỏ, dì Lữ có chút thẫn thờ buồn bã."

"Đấy không phải là ý tưởng của chú Trần."

Vương Tử Bác vừa lái xe vừa nói: "Tiểu Trần gọi điện thoại tới, cậu ấy bảo chú Trần làm như vậy, chẳng qua Tiểu Trần đưa ra lý do là dì Lữ chăm sóc đứa nhỏ quá mệt mỏi, không bằng nhờ Thẩm Ấu Sở hỗ trợ nuôi nấng một khoảng thời gian."

"Một khoảng thời gian?"

Biên Thi Thi ngẩn người: "Một khoảng thời gian là bao lâu, nhiều nhất mấy ngày nữa là Tiểu Ngư Nhi nhận được chứng minh nhân dân, khi đó cậu ấy sẽ trở lại."

"Tớ cũng không biết."

Vương Tử Bác gãi đầu: "Chẳng qua tớ cho rằng một khoảng thời gian này chí ít cũng phải một, hai tháng."

"Một, hai tháng…"

Biên Thi Thi vỗ đầu: "Giằng dai lâu như vậy, Bé Tiểu Ngư Nhi thật sự sẽ coi Thẩm Ấu Sở như mẹ ruột!"

Chương 1034: Cuộc gọi video mang tính lịch sử của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở

Lại là một buổi tối phức tạp trôi qua, có người mất ngủ, có người thức đêm, có người ngủ say… Chẳng qua mặt trời không chịu ảnh hưởng bởi cảm xúc của bất kỳ kẻ nào, thời gian đã tới, sáng sớm hôm sau nó bèn đúng giờ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Khoảng 7 giờ sáng, Thẩm Ấu Sở tỉnh dậy.

"Đã muộn thế này!"

Thẩm Ấu Sở hoảng sợ, hôm nay cô dậy muộn hơn ngày thường khoảng nửa tiếng, lúc này em gái A Ninh khả năng đã phải đi học rồi.

Tuy rằng thời gian hơi gấp gáp, nhưng Thẩm Ấu Sở vẫn nhẹ nhàng cử động, bởi vì trong phòng ngủ còn hai người khác.

Một là đứa nhỏ chưa tới 7 tháng tuổi, cô bé đang nằm trên giường em bé ở bên cạnh, khuôn mặt hồng hào non mịn đáng yêu, hàng lông mi dài che khuất mí mắt, thường thường khẽ khàng rung rung.

Thẩm Ấu Sở yên lặng nhìn chăm chú một lúc, sau đó đi tới lau nước miếng chảy ra khi đứa nhỏ ngủ, vẻ mặt không có một chút ghét bỏ.

Còn có một cô nhóc lớn tướng chừng 20 tuổi, cô ấy nằm dạng tay chân ở bên cạnh Thẩm Ấu Sở, chăn lông đã bị cô ấy

đá tung ra, trong tay còn cầm điện thoại, chứng tỏ tối qua cô ấy chơi điện thoại mệt rồi mới ngủ.

Thẩm Ấu Sở rút điện thoại ra đặt lên bàn, sau đó kéo chăn một lần nữa đắp cho cô ấy, xử lý xong hết thảy, cô mới nhẹ nhàng đóng cửa rời đi.

"Ấu Sở, cậu dậy rồi à?"

Bạn tốt Hồ Lâm Ngữ đã thức dậy trước, đang ở trong phòng vệ sinh đánh răng.

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng đáp, đi đến phòng khách thấy em gái A Ninh đang ăn mì sợi, cô rốt cuộc yên tâm, hẳn là Hồ Lâm Ngữ hoặc là Đông Nhi đã làm cơm sáng cho em gái ăn.

"Tối hôm qua bị hai đứa vướng víu, lại mất ngủ rồi đúng không."

Hồ Lâm Ngữ đánh răng xong đi ra, bĩu môi hướng về phía phòng ngủ ra hiệu, nói.

Cũng không thể trách Tiểu Hồ nói như thế, đứa nhỏ kia chính là Trần Tử Khâm, tuy rằng trông rất đáng yêu, nhưng kỳ thật cô bé là con gái của "kẻ địch".

Cô nhóc lớn tướng thì càng không cần phải nói, em gái của Trần Hán Thăng - "sóng sau xô sóng trước của nhà họ Trần" - Trần Lam, hai anh em nhà này đến chó cũng chê.

Hơn nữa hôm nay Thẩm Ấu Sở còn dậy muộn, nên Hồ Lâm Ngữ tưởng rằng hai đứa làm phiền Thẩm Ấu Sở không ngủ được.

"Không có."

Thẩm Ấu Sở lắc đầu. Cô tìm một dây buộc tóc màu đỏ, ngồi cạnh em gái giúp cô bé buộc tóc.

“Còn nói không có, cậu chính là quá lương thiện!”

Hồ Lâm Ngữ cũng đi theo ngồi xuống: “Đêm qua chú Trần đặt Trần Tử Khâm ở chỗ này, tớ cũng không hiểu tại sao cậu lại nhận, chẳng lẽ là cho bú mấy lần, nên tình cảm dần sâu đậm…”

Bí thư Hồ liên tục lải nhải, Thẩm Ấu Sở hết sức chuyên chú buộc tóc giúp em gái, phương thức hai người ở chung giống như hồi còn học đại học, cứ việc Thẩm Ấu Sở không ủng hộ ý kiến của bạn tốt, nhưng cô không giỏi nói chuyện, trong tình huống không thể phản bác lại thì dứt khoát dùng sự im lặng để phản đối.

Chờ sau khi chải vuốt tóc cho em gái xong, Thẩm Ấu Sở lại giúp Thẩm Ninh Ninh kiểm tra cặp sách, nhìn xem đã mang đủ các thứ như hộp bút, bình nước, sách bài tập hay chưa.

“Tớ thật là chịu cậu rồi!”

Hồ Lâm Ngữ thấy bản thân nói nhiều như thế mà Thẩm Ấu Sở chẳng có một chút phản ứng nào, cô ấy cũng có chút tức giận: “Lần nào tớ nói cậu cũng không nghe, tới lúc ấm ức lại yên lặng rơi nước mắt, sao tớ lại quen biết với loại người như cậu cơ chứ…”

Thẩm Ấu Sở vẫn như cũ không lên tiếng, chẳng qua khi Hồ Lâm Ngữ chuẩn bị đưa A Ninh đến trường, Thẩm Ấu Sở từ tủ giày lấy ra một đôi giày mới tinh, chậm rì rì nói với bạn tốt: “Hôm nọ phát hiện giày của cậu hỏng rồi, tớ mua cho cậu một đôi mới.”

“Tớ…”

Khóe miệng Hồ Lâm Ngữ run run, sau đó hừ một tiếng đi giày mới vào, tay chống nạnh nói: “Đừng tưởng rằng mua đồ cho tớ là có thể khiến tớ không phê bình cậu nữa.”

“Tớ không có ý nghĩ như thế.”

Thẩm Ấu Sở chu miệng trả lời một câu, sau đó sửa sang lại khăn quàng đỏ của em gái, đứng ở cửa nhìn theo Hồ Lâm Ngữ, Đông Nhi và A Ninh rời đi.

Đông Nhi đã chính thức làm việc ở tiệm trà sữa, trở thành trợ lý nhỏ của Hồ Lâm Ngữ, cô ấy cũng phải đi theo đi làm.

Trong lúc chờ thang máy đi xuống, Hồ Lâm Ngữ giẫm lên giày mới ngắm một lượt, nhìn có vẻ rất là vừa lòng.

Đông Nhi cười ha hả nói: "Chị Lâm Ngữ, đôi giày này rất hợp với chị."

"Đó là tất nhiên."

Hồ Lâm Ngữ không ngạc nhiên tí nào: "Thẩm Ấu Sở nhớ kỹ số đo giày dép quần áo của mọi người trong nhà, không có khả năng mua đồ không hợp cỡ. Chì là cô ấy rất ngốc, rất ít khi mua đồ cho bản thân."

"A Ninh."

Hồ Lâm Ngữ xoa đầu Thẩm Ninh Ninh: "Chị gái của em có phải một đứa ngốc hay không?"

"Chị em không ngốc."

Thẩm Ninh Ninh mở to đôi mắt đơn thuần, rất nghiêm túc phản bác nói: "Chị em lương thiện."

"Haiz…"

Hồ Lâm Ngữ thở dài, đối với loại người xấu như Trần Hán Thăng, lương thiện tương đương với ngốc đó.

…

Thẩm Ấu Sở không nghe thấy sự lo lắng của bạn tốt, cô trở lại phòng ngủ gọi Trần Lam dậy ăn cơm sáng.

"A Lam, đừng ngủ nữa, đừng ngủ nữa."

Thẩm Ấu Sở túm vai Trần Lam lắc lắc, giọng nói mang theo một chút giọng Xuyên Du đáng yêu.

"Chị dâu…"

Trần Lam mơ màng mở mắt ra, chờ cô ấy ý thức được nơi này chỉ có chị dâu Thẩm Ấu Sở, cô ấy lại dùng chăn che lại đầu, rầu rĩ nói: "Hai ngày trước em học tập quá mệt mỏi, cần phải ngủ bù nghỉ ngơi một chút, em không ăn sáng đâu, chị dâu đến trưa hãy đánh thức em."

Hôm qua Trần Lam mới biết chuyện anh trai "đổi con", một là mấy ngày hôm trước cô ấy quả thật có kỳ thi ở trường, sinh viên trường y học tám năm thi lên thẳng tiến sĩ luôn nên tất nhiên trải qua rất nhiều cuộc thi.

Vì không muốn trượt môn, Trần Lam ra sân bay tiễn chị dâu Tiểu Ngư Nhi xong bèn về ký túc xá điên cuồng ôn tập.

Hai là căn bản không có ai chủ động nói cho cô ấy biết chuyện này. Có lẽ ở trong mắt mọi người, Trần Lam chính là một cô nhóc "không quan trọng gì". Cô ấy có biết hay không cũng không có ích lợi gì, chẳng lẽ cô ấy còn có thể bảo Trần Hán Thăng đổi lại hai đứa nhỏ hay sao.

Ngày hôm qua Trần Lam thi xong, cô ấy thấy hơi nhớ Trần Tử Bội mũm mĩm đáng yêu, buổi tối chạy tới ăn cơm, lúc này mới hiểu ra thì ra hai đứa trẻ bị đánh tráo, bị để lại Kiến Nghiệp chính là Trần Tử Khâm.

Chẳng qua tố chất tâm lý của "sóng sau nhà họ Trần" vẫn rất cao, Trần Lam chỉ sửng sốt nhiều nhất 5 phút, sau đó cô ấy vô cùng sung sướng bắt đầu chơi đùa với Trần Tử Khâm.

Dù sao đối với "trưởng công chúa" mà nói, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đều là cháu gái của mình, tối hôm qua trước khi Trần Triệu Quân rời đi, ông còn dặn dò người cô không đáng cậy này phải chăm lo cho Trần Tử Khâm.

Kỳ thật Trần Lam làm gì có năng lực chăm sóc cho đứa nhỏ, đứa trẻ vẫn là phải đi theo Thẩm Ấu Sở ngủ, Trần Lam chỉ là da mặt dày chen vào nằm cùng trên một cái giường mà thôi.

Thẩm Ấu Sở gọi Trần Lam không tỉnh, chủ yếu là tính cách của cô tốt quá, cũng tương đối dung túng cô em chồng này, nếu là Lương thái hậu thì đã xốc chăn Trần Lam từ lâu.

Đương nhiên Trần Tử Bội cũng chưa tỉnh dậy, trước mắt Thẩm Ấu Sở còn chưa biết quy luật ngủ nghỉ của đứa nhỏ này.

Trừ bỏ một lớn một nhỏ hai đồ lười này, trong nhà còn có bà nội, Thẩm Ấu Sở chỉ có thể để kệ Trần Lam, đi ra ngoài giúp bà ăn sáng.

Buổi sáng bà nội chỉ uống một chén cháo. Khi Thẩm Ấu Sở ăn cơm cũng không thích nói chuyện, trong phòng khách chỉ có tiếng đũa gỗ đụng chạm chén sứ, phát ra một, hai tiếng "leng keng".

"Bé."

Bà nội ăn một ngụm dưa muối, đột nhiên hỏi: "Đứa nhỏ kia đã dậy chưa?"

Bà không biết nói tiếng phổ thông, giọng nói trộn lẫn tiếng địa phương Xuyên Du đặc trưng.

"Chưa tỉnh."

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, "đứa nhỏ kia" là chỉ Trần Tử Khâm.

Trước kia bà rất ít nói chuyện trong nhà, chẳng qua từ khi hai đứa nhỏ bị đánh tráo tới nay, mỗi ngày bà đều tìm Thẩm Ấu Sở trò chuyện một lúc, dùng đôi mắt già nua nhưng còn chưa mù mờ quan sát trạng thái của cháu gái nhà mình.

"Ừ."

Bà gật đầu, hỏi: “Trong lòng cháu nghĩ sao?”

Mỗi ngày Trần Tử Khâm đều được đưa tới đây để bú sữa, tình cảm giữa cô bé và Thẩm Ấu Sở dù sớm hay muộn thì cũng sẽ “biến chất”, hoặc là nói nó đã biến chất, bởi vì tối qua Thẩm Ấu Sở đã dỗ Trần Tử Khâm đi ngủ.

“Cháu cũng không hiểu được.”

Thẩm Ấu Sở buông chiếc đũa, cúi đầu nhìn chăm chú vào mặt bàn: “Nhưng nhìn thấy đứa nhỏ chơi đùa, cháu sẽ nghĩ đến Trần Tử Bội, trong lòng không nhịn được khổ sở.”

“Nhưng cô bé rốt cuộc không phải con gái của cháu.”

Bà nhắc nhở nói.

Thẩm Ấu Sở không nói tiếp, bà cũng chậm rãi nhắm mắt lại, không khí trên bàn cơm có chút đọng lại.

“Oe oe!”

Lúc này, trong phòng ngủ đột nhiên lại truyền tới một tiếng trẻ con khóc nỉ non, đó là Trần Tử Khâm đã thức dậy, Thẩm Ấu Sở lập tức đứng lên định vào phòng.

“Bé.”

Bà ở sau lưng gọi lại cô: “Chờ cha Trần Hán Thăng tới đây, cháu vẫn là đưa đứa nhỏ trả lại cho ông ấy đi.”

“Ừm.”

Thẩm Ấu Sở trả lời một tiếng, vội vàng đi vào trong phòng ngủ. Không bao lâu sau, tiếng trẻ con khóc bèn ngừng lại, trung gian còn kèm theo tiếng Trần Lam giương nanh múa vuốt kêu to: “Cháu đã đánh thức cô, cô mới thức dậy rất khó chịu đó, cô sẽ phạt cắn cái mông cháu…”

…

Chẳng qua, nằm ngoài dự kiến của bà, Trần Triệu Quân căn bản không quay trở lại đây, thậm chí ông còn không gọi một cuộc điện thoại nào, dường như đã quên mất cháu gái của ông ở nơi này.

Cho nên cả buổi sáng Thẩm Ấu Sở đều ở trong nhà nhìn Trần Tử Khâm, đồng thời còn phải phòng ngừa Trần Lam "bắt nạt" đứa nhỏ.

Kẻ làm cha Trần Hán Thăng thường ngày rất thích chơi nhây chọc khóc con gái, sau đó lại quay ra dỗ dành, kẻ làm cô Trần Lam cũng có sở thích này.

Giữa trưa Thẩm Ấu Sở đang ở phòng bếp nấu cơm, đột nhiên nghe thấy trong phòng khách có tiếng khóc truyền đến, Thẩm Ấu Sở vội vàng chạy ra, phát hiện Trần Tử Khâm ngồi ở trên sô pha gào khóc.

Đứa nhỏ khóc rất thương tâm, nước mắt ào ạt chảy ra từ trong đôi mắt to tròn, từ trên khuôn mặt mũm mĩm lăn xuống cằm rơi trên vạt áo. Cô bé thấy Thẩm Ấu Sở đi ra, còn ấm ức vươn cánh tay bụ bẫm, yêu cầu "mẹ" bế mình lên.

Thẩm Ấu Sở có chút đau lòng, đi tới ôm Trần Tử Khâm. Bé Tiểu Ngư Nhi hay khóc nhưng cũng dễ dỗ, Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô bé vài cái, Trần Tử Khâm bèn ngừng nước mắt, chẳng qua thân mình bé nhỏ vẫn cứ khẽ run run.

"A Lam, làm sao vậy?"

Thẩm Ấu Sở hỏi.

"Đây là cái đứa hay khóc nhè!"

Không nghĩ tới Trần Lam cũng đỏ hốc mắt, giống như đã bị đổ oan vậy. Cô ấy chỉ vào vành tai của mình nói: "Vừa rồi Trần Tử Khâm ghé vào trên người em chơi, tự dưng cắn tai em, em cũng không dám né ra, chờ đến khi con bé buông

miệng, em mới nhẹ nhàng cắn má của bé một chút, cái đứa hay khóc nhè này lập tức gào toáng lên, em không thèm chơi với nó nữa!"

"Cái này…"

Thẩm Ấu Sở không biết nên khóc hay nên cười. Trần Lam có đôi khi nghịch ngợm tinh quái, có đôi khi còn ấu trĩ hơn cả A Ninh. Cô cúi lưng quan sát vành tai của Trần Lam, phát hiện ngoại trừ dính chút nước miếng, cũng không có dấu răng gì, cô biết hẳn là không có vấn đề gì.

"Em ngồi xem tivi một lúc, tẹo nữa là tới giờ ăn cơm trưa rồi."

Thẩm Ấu Sở an ủi Trần Lam một tiếng, sau đó đưa Trần Tử Khâm về phòng ngủ đặt lên giường em bé, để hai đứa tách nhau ra một lúc, mà bản thân cô lại một lần nữa trở lại phòng bếp.

Chỉ là Trần Lam không phục lắm, cô ấy ngồi ở trên sô pha một lát, cũng "cộp cộp" chạy vào trong phòng ngủ.

Trần Tử Khâm đang lăn lộn trên giường em bé, cô bé phát hiện cô Trần Lam tới, trong thời gian ngắn còn chưa phản ứng lại, ngây thơ chớp chớp đôi mắt.

"Hai ta mới quen hơn 6 tháng, kỳ thật cũng không quen thuộc lắm, lại nói cô cũng là lần đầu tiên làm cô, dựa vào cái gì phải nhường cháu chứ, hừ."

Trần Lam "hung dữ" nhìn chằm chằm cháu gái của mình, sau đó một tay kéo xuống cái tất của Trần Tử Khâm, xỏ vào chân của mình.

Bàn chân nhỏ bụ bẫm của Trần Tử Khâm đột nhiên bị lột tất ra, trắng trẻo non mềm như bánh bao sữa.

Cô bé nhìn thấy cô lấy mất tất của mình, vì thế muốn "cướp" lại tất, chẳng qua Trần Tử Khâm còn chưa biết đi, có đôi khi còn ngồi không vững, động tác duỗi tay đều tương đối cố sức, một không cẩn thận ngã vào trên giường, một hồi lâu cũng chưa bò dậy được.

Hơn nữa tất của Trần Tử Khâm nhỏ như vậy, Trần Lam nhiều nhất chỉ nhét vừa hai ngón chân. Nhìn cháu gái ngã vào trên giường, người cô "nhẫn tâm" này còn cười to "ha ha".

Chờ tới khi Thẩm Ấu Sở nấu cơm xong, đi vào phòng ngủ gọi Trần Lam ra ăn cơm mới phát hiện không biết con bé đã ngủ mất từ khi nào. Trần Tử Khâm cũng ghé vào trên bụng người cô, tư thế này tương đối khó chịu, thế mà hai đứa cvẫn ngủ say sưa.

Ánh mắt Thẩm Ấu Sở dịu dàng như nước, bởi vì Trần Hán Thăng cũng thích bế con gái trong lòng để trêu đùa như thế, hai cha con hoà thuận vui vẻ…

Giữa trưa ăn cơm, Trần Triệu Quân vẫn chưa tới, Thẩm Ấu Sở cũng không gọi điện hỏi thăm, hoặc là nói cô đã tìm được cảm giác chăm sóc con gái mình ở trên người Trần Tử Khâm.

Buổi chiều khoảng 3 giờ, trong sự sốt ruột thúc giục của Trần Tử Khâm, Thẩm Ấu Sở và Trần Lam dẫn cô bé xuống lầu phơi nắng.

Chẳng qua hiện tại Trần Tử Khâm đã mặc một bộ quần áo cả ngày, đặc biệt buổi sáng cô bé còn từng khóc nhè một lần. Thẩm Ấu Sở ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên "kẽo kẹt" một tiếng mở ra tủ quần áo, quần áo của Trần Tử Bội được bày chỉnh tề ở bên trong.

"Wow!"

Đây vẫn là lần đầu tiên Trần Lam nhìn thấy nhiều "quần áo bé con" đến thế. Thường ngày quần áo mặc trên người đứa

nhỏ, dường như không cảm giác được nó nhỏ như vậy, hiện tại đơn độc lấy ra, thật giống như quần áo của búp bê vậy.

Thẩm Ấu Sở từ bên trong chọn một cái áo dài tay lót bông và một cái quần dài, lại lo lắng nhiệt độ ngoài trời chưa đủ ấm, còn mang thêm một cái áo ba lỗ dệt tay cho Trần Tử Khâm, trước khi ra cửa lại cầm một cái mũ ngư dân của trẻ con.

Thẩm Ấu Sở cũng đội một chiếc mũ ngư dân, chẳng qua là đó là thói quen không phô trương của cô, ngoài ra, nếu là không che đậy một chút, người qua đường theo bản năng đều sẽ nhìn chăm chú vào cô.

Chuyện này khiến cho Trần Lam vô cùng hâm mộ, cô ấy nghĩ nếu được xinh đẹp như chị dâu Ấu Sở, cô ấy tuyệt đối sẽ không che giấu cái đẹp, chắc chắn sẽ trở thành "yêu tinh nữ" khuynh đảo người đời, khiến cho sinh viên nam theo đuổi cô ấy phủ kín hai khu đại học Kiến Nghiệp.

"Đáng tiếc."

Trong thang máy, Trần Lam dùng vách thang máy kim loại làm gương soi, ra vẻ buồn bã nói: "Sao mình lại có khuôn mặt của thế giới giả tưởng chứ."

Bây giờ đang ở giữa tháng tư, dưới lầu tràn ngập xuân sắc vui vẻ, khắp nơi nơi trong hoa viên đều là hoa đào, hoa lê và hoa hải đường nở rộ, từng chùm từng chùm treo trên đầu cành, màu đỏ như lửa, hồng nhạt như mây, khắp nơi đều là mùi hương thoang thoảng.

Hàng ngày Bé Tiểu Ngư Nhi thường xuyên tản bộ ở chung cư bên bờ sông kia, nhưng căn chung cư này của Thẩm Ấu Sở lại ở cạnh núi Tử Kim nên cảnh sắc có chút khác biệt, cho nên cô bé vẫn luôn mở to đôi mắt tròn xoe, tò mò nhìn xung quanh.

Thỉnh thoảng khi nhìn thấy thứ đồ gì đó thú vị, cô bé sẽ vươn ngón tay ngắn ngủn ra, phấn khích gọi "a" với Thẩm Ấu Sở.

Thỉnh thoảng khi nhìn thấy thứ đồ gì đó mà mình không thể hiểu được, trên mặt Trần Tử Khâm cũng sẽ lộ ra vẻ mặt khó hiểu, trong miệng nhỏ giọng kêu "A!"

Mặc dù đều là từ "a", nhưng một cái là âm thứ tư "wò", một cái khác là âm thứ nhất "wō", Trần Lam tổng kết ra quy luật như thế này, chỉ cần nghe âm điệu của Trần Tử Khâm là có thể hiểu được ý của cô bé.

Thỉnh thoảng đi dạo đến mệt, Thẩm Ấu Sở tìm một cái ghế dựa nghỉ ngơi một lát, Bé Tiểu Ngư Nhi ngồi ở trên đùi cô, trong tay nghịch ngợm những cánh hoa mà mình nhặt được ở trên mặt đất, một khi cô bé định nhét chúng vào trong miệng, lại bị Thẩm Ấu Sở hoặc cô Trần Lam ngăn cản.

Hai người lớn và một đứa bé đang thoả thích tận hưởng khoảng thời gian nhàn nhã trong những ngày xuân, nhưng phía bên Lữ Ngọc Thanh lại đang rơi vào trong tình cảnh khốn khó một lần nữa, bởi vì "Người mẹ nghiên cứu sinh" mà bà tìm được ngày hôm qua cũng vô duyên vô cớ từ chối làm vú em của Trần Tử Khâm.

Có lẽ bởi vì trước đó hai bên không có giao tình gì với nhau, người ta từ chối còn dứt khoát hơn cả Bạch Dụ, nói thẳng ra là không muốn cho đứa nhỏ khác bú sữa.

Lữ Ngọc Thanh cũng không biết nguyên nhân gì, hơn nữa hôm nay bà cũng không thể tìm được vú em nào thích hợp ở trong bệnh viện.

Nhưng so với những chuyện này, điều càng khiến Lữ Ngọc Thanh hoảng hốt hơn cả chính là, bản thân mình phải nên vô cùng chán nản và uể oải mới đúng, nhưng trên thực tế hoàn

toàn không có những cảm xúc này, dường như tận sâu trong lòng biết còn có "một đường lui hoàn mỹ" là Thẩm Ấu Sở nên cho dù thất bại cũng không sao cả.

Lữ Ngọc Thanh gọi điện thoại cho ông chồng tìm kiếm sự an ủi, cũng may phía bên Lão Tiêu lại có sự tiến triển, lần này ông cũng tìm được một bà vú có đủ tư cách, nghe nói còn là một giáo viên tiểu học, ông chồng làm ăn buôn bán thất bại cần tiền mặt gấp để quay vòng, nếu không cũng sẽ không đồng ý.

"Nhưng… Ngày mai cô ấy mới có thể đi đến Kiến Nghiệp."

Lão Tiêu do dự một chút rồi nói.

"Ồ."

Lữ Ngọc Thanh hiểu rõ ý này, đêm nay lại phải đến cầu xin Thẩm Ấu Sở một lần nữa, thực ra bây giờ tâm lý của bà đã vô cùng "bình thản", Lữ Ngọc Thanh thử kích thích lại cảm giác khuất nhục này một lần nữa, nhưng lại bi ai phát hiện ra nó thực sự đã trở thành "thói quen tự nhiên".

"Ngày mai bảo tài xế Tiểu Dương của Qủa Xác đón đến đây đi."

Lữ Ngọc Thanh uể oải nói vài câu, sau đó lại gọi điện thoại cho Trần Triệu Quân để hỏi tình hình của đứa nhỏ.

Bà vẫn luôn cho rằng hôm nay Trần Triệu Quân sẽ ở bên cạnh đứa nhỏ cả ngày, không ngờ sau khi bắt máy, Lão Trần lại nói: "Tôi cũng không biết, hôm nay tôi trở về Cảng Thành, đơn vị có một số thủ tục nghỉ hưu cần phải ký tên xác nhận nên tôi đã quay về."

"Cái gì?"

Lữ Ngọc Thanh- Người vốn dĩ đã "tâm như tro tàn" lại bị những lời này làm cho sợ hãi đến mức đột nhiên xốc dậy tinh thần: "Ông trở về Cảng Thanh, ném đứa nhỏ ở chỗ của Thẩm Ấu Sở sao?"

"Đúng vậy."

Trần Triệu Quân không hề căng thẳng chút nào, giọng điệu bình tĩnh nói: "Tiểu Thẩm có thể trông chừng con bé một buổi tối, trông chừng thêm một ngày thì có vấn đề gì chứ?"

"Sao ông có thể vô trách nhiệm như thế được?"

Lữ Ngọc Thanh tức giận ném xuống một câu, lập tức đi đến chỗ của Thẩm Ấu Sở trước.

Nhưng trong lúc ở trên xe, Lữ Ngọc Thanh dần dần bình tĩnh lại, bà cảm thấy Trần Triệu Quân nói không sai, ngay cả việc ôm Trần Tử Khâm ngủ cùng Thẩm Ấu Sở cũng có thể làm được, trông thêm một ngày thì có gì mà phải làm ầm lên chứ?

Bản thân mình tức giận thực ra chỉ là "lừa mình dối người", hoặc có thể nói là "bất lực phẫn nộ".

"Tất cả đều là do mình và Lão Tiêu không có năng lực, ngay cả vú em cũng không thể tìm được…"

Lồng ngực Lữ Ngọc Thanh vô cùng khó chịu, nhưng sau khi đến dưới lầu nhà Thẩm Ấu Sở, bà càng nhìn thấy một cảnh tượng khó chịu hơn nữa.

Lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, đám mây nơi phía chân trời được nhuốm một màu đỏ bừng, giống như một con cá sắp chìm xuống biển rộng vẫn đang cố gắng vùng vẫy với lớp vảy vàng óng.

Thẩm Ấu Sở ôm Trần Tử Khâm đứng trên lối đi của công viên, cả hai người đều đội một chiếc mũ ngư dân, nhưng dáng

người Thẩm Ấu Sở cao gầy, đuôi tóc dưới vành mũ trông giống như những sợi vàng ròng dưới sự phản chiếu của ráng chiều, Bé Tiểu Ngư Nhi đang chỉ vào núi Tử Kim xa xôi, không biết trong miệng đang nói gì đó.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở không thể nghe hiểu, nhưng cô cũng không cảm thấy phiền chán chút nào, vẫn cứ dịu dàng gật đầu.

Bên cạnh hai người bọn họ là Trần Lam thông minh nhanh nhẹn, con bé đang cầm điện thoại ra quay chụp phong cảnh tuyệt đẹp của hoàng hôn, thỉnh thoảng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Bé Tiểu Ngư Nhi trêu chọc một phen.

Không hiểu tại sao Lữ Ngọc Thanh lại cảm thấy hơi "ghen tị", trong lúc hoảng hốt, bà lại cảm thấy Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm mới là hai mẹ con thực sự, sau khi cố gắng vứt bỏ những suy nghĩ này, Lữ Ngọc Thanh đi đến chào hỏi: "Tiểu Thẩm, Trần Lam, hai đứa đang dạo sao?"

Thẩm Ấu Sở có chút hoảng hốt quay đầu lại, bởi vì cô đột nhiên phát hiện ra mình không biết nên gọi Lữ Ngọc Thanh như thế nào.

Mặc dù đã gặp nhau không ít lần, nhưng lúc đó bên cạnh còn có rất nhiều người, hai người chưa bao giờ đối mặt trực tiếp nói chuyện với nhau như thế này.

"Gọi tôi dì Lữ là được rồi."

Lữ Ngọc Thanh nhìn ra được tâm tư của Thẩm Ấu Sở, đồng thời cũng ngạc nhiên trước đôi mắt hoa đào mông lung kia của cô, không thể không thừa nhận rằng vô cùng xinh đẹp.

"A!"

Trần Tử Khâm nhìn thấy bà ngoại, lập tức chủ động vươn cánh tay nhỏ nhắn muốn bà ngoại bế, điều này khiến cho trái tim Lữ Ngọc Thanh được an ủi không ít.

Ít nhất đứa bé vẫn là của nhà mình.

“Trần Tử Khâm vô cùng nghịch ngợm, hôm nay cô trông chừng một ngày, vất vả rồi…”

Lữ Ngọc Thanh ôm Bé Tiểu Ngư Nhi, nói một vài lời khách sáo xã giao, nếu không bà lo lắng bầu không khí sẽ trở nên ảm đạm.

Thực ra cũng khá thú vị, trước kia trong lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Ấu Sở, Lữ Ngọc Thanh hất cằm rất cao, tư thái bày ra thực sự quá đủ.

Kết quả cháu ngoại chỉ mới uống sữa của người ta mấy lần, loại khí thế này của Lữ Ngọc Thanh lập tức biến mất, có lẽ đây chính là “của cho là của nợ, uống người miệng ngắn” chăng?

Trên đường cùng nhau trở về chung cư, trong lòng Lữ Ngọc Thanh thầm tính toán bây giờ có nên mang theo đứa nhỏ rời đi trước không, nếu không không còn gì để nói thực sự có chút xấu hổ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đêm nay cũng không có vú em nào khác, vú em ở Cảng Thành kia ngày mai mới đến, cho nên vẫn phải dựa vào Thẩm Ấu Sở.

Trong khoảnh khắc đó, Lữ Ngọc Thanh thậm chí còn cảm thấy hơi hối hận vì đã đến đây.

Dù sao Thẩm Ấu Sở chắc chắn cũng sẽ chăm sóc cháu mình rất tốt, nếu mình đến đây, chẳng phải còn phải mở miệng cầu xin Thẩm Ấu Sở một lần nữa sao?

Nhưng nếu không đến, mình lại nhớ đứa nhỏ, chẳng lẽ thực sự phải ném Bé Tiểu Ngư Nhi đến chỗ của Thẩm Ấu Sở sao?

…

Lữ Ngọc Thanh đặt Trần Tử Khâm lên trên ghế sô pha, bà đang định đi ra ban công gọi điện thoại, không ngờ “cô nhóc

phản đồ" không có cốt khí này lại xoay người vươn cánh tay nhỏ nhắn với Thẩm Ấu Sở.

Lữ Ngọc Thanh bất đắc dĩ đi đến ban công, ấn nút nghe nghe máy.

"A lô…"

Giọng nói quen thuộc của Tiểu Ngư Nhi vang lên trong điện thoại di động: "Mẹ, mẹ đã ăn cơm chưa?"

"Ừm… à…"

Lữ Ngọc Thanh ầm ừ hai tiếng, cuối cùng vẫn cắn răng nói: "Mẹ ăn ở chỗ Thẩm Ấu Sở."

Sau khi nghe xong, Tiêu Dung Ngư yên tĩnh một chút, sau đó an ủi mẹ: "Không sao cả, chẳng là chứng minh thư sẽ nhanh được gửi đến thôi, con có thể trở về nước sớm thôi."

Lữ Ngọc Thanh càng thêm áy náy, bây giờ Tiểu Ngư Nhi đã không nhắc đến chuyện "tìm vú em" nữa, nói cách khác, cô đã không còn mong đợi gì nhiều về chuyện này.

"Hôm nay bé con như thế nào?"

Tiêu Dung Ngư lại hỏi.

Bỏ qua chủ đề "vú em" này, trái tim Lữ Ngọc Thanh còn có thể dễ dịu hơn một chút, bà không cố ý phóng đại, cũng không cố ý coi thường, kể rõ về sự phát triển tình cảm giữa Thẩm Ấu Sở và Bé Tiểu Ngư Nhi.

Không ngờ Tiêu Dung Ngư cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, lẩm bẩm cảm khái: "Khó có thể tránh khỏi, bất cứ ai cũng khó có thể tránh khỏi, dù sao cô ấy cũng là mẹ…"

Lữ Ngọc Thanh lại nghe hiểu ra ý tứ khác, nếu Trần Tử Khâm và Thẩm Ấu Sở tương đối thân thiết, Trần Tử Bội và

Tiêu Dung Ngư cũng sẽ không khác nhau là mấy, dù sao Tiểu Ngư Nhi cũng là mẹ.

Trong lúc nhất thời, hai mẹ con đều im lặng, để mặc cơn gió đêm lạnh lẽo thổi vào màng nhĩ.

"Mẹ, con muốn gọi video với đứa nhỏ."

Một lát sau, Tiêu Dung Ngư đột nhiên nói.

"Được."

Lữ Ngọc Thanh không nói một lời, có ý định mượn máy tính của Thẩm Ấu Sở một chút, nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn chưa hỏi hết câu: "Lần này cũng để Thẩm Ấu Sở đến đây đi, lần nào cô ấy cũng tìm cơ hội nói chuyện video với Trần Tử Bội."

Bây giờ cách để Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư có thể gặp được con gái ruột của mình, chỉ có thông qua video QQ, phương thức lần lượt là, Lương Mỹ Quyên ôm Bé Tiểu Ngốc Nghếch nói chuyện với Thẩm Ấu Sở, Lữ Ngọc Thanh ôm Bé Tiểu Ngư Nhi nói chuyện với Tiêu Dung Ngư.

Đêm nay, ý của Tiêu Dung Ngư là, cô ôm Bé Tiểu Ngốc Nghếch -> Thẩm Ấu Sở ôm Bé Tiểu Ngư Nhi.

Trực tiếp bỏ qua "người trung gian" là Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh, hai người sẽ trực tiếp nói chuyện.

"Như vậy liệu có ổn không?"

Lữ Ngọc Thanh luôn cảm thấy không thích hợp lắm, hình như có chút trực tiếp.

"Mẹ hỏi Thẩm Ấu Sở một chút."

Tiêu Dung Ngư nói: "Nếu cô ấy đồng ý thì sẽ thích hợp thôi."

Lữ Ngọc Thanh trở lại phòng khách, sau khi truyền đạt lại ý tứ của Tiêu Dung Ngư, ngay khi Mạc Kha và Hồ Lâm Ngữ vẫn còn đang đưa mắt nhìn nhau thì Thẩm Ấu Sở đã đứng dậy, gật đầu nhẹ giọng nói: "Được."

Trong ngày đầu tiên vừa mới đến Mỹ, "Cá lặn dưới đáy biển thổi bong bóng" đã từng được kết nối với "Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở", nhưng không phải Tiêu Dung Ngư gọi video với Thẩm Ấu Sở, mà là Lữ Ngọc Thanh mượn nick QQ của Thẩm Ấu Sở.

Nhưng lúc này đây, mới là cuộc gọi video thực sự giữa "Cá lặn ở đáy biển thổi bong bóng" và "Thiếu nữ hẻm mèo Thẩm Ấu Sở".

Khi âm thanh cuộc trò chuyện video "tút tút tút" vang lên, Mạc Kha mơ hồ có một cảm giác, dường như toàn bộ mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng sắp đặt của Trần Hán Thăng.

Cuộc gọi video nhanh chóng được kết nối, trong màn hình máy tính của Thẩm Ấu Sở xuất hiện hình ảnh Tiêu Dung Ngư, trong màn hình notebook của Tiêu Dung Ngư cũng xuất hiện hình ảnh Thẩm Ấu Sở.

Thực ra lúc này, phản ứng đầu tiên của các cô không phải là đối phương, mà là lần lượt đi tìm con gái ruột của mình.

Nhưng khi nhìn thấy Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, Tiêu Dung Ngơ và Thẩm Ấu Sở đều sửng sốt, bởi vì các cô phát hiện trên người con gái mình đều đang mặc quần áo của "người khác".

Trần Tử Khâm mặc quần áo của Trần Tử Bội, Trần Tử Bội mặc quần áo của Trần Tử Khâm, cách miêu tả như thế này hình như có hơi khó đọc, hình dung một cách đơn giản chính là: "Chị mặc quần áo của em, em mặc quần áo của chị.

Chỉ là chị gái và em gái, thực ra là cùng cha khác mẹ.

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đột nhiên không biết nên nói gì mới phải, ngược lại là Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội tò mò vươn ngón tay ra, muốn đụng vào mẹ và chị gái (em gái) ở trong màn hình.

"Con gái của cô thực sự rất giống cô, cô bé sở hữu đôi mắt hoa đào nhỏ."

Một lúc lâu sau, trong mắt Tiêu Dung Ngư ngân ngấn nước mắt, trên mặt mang theo nụ cười nói.

"Con gái của cô cũng rất giống cô mà, cô bé có hai má lúm đồng tiền nhỏ."

Thẩm Ấu Sở đã không thể kiềm chế được nước mắt, rào rào rơi xuống, cô không ngừng lau sạch hết lần này đến lần khác.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lữ Ngọc Thanh ở trước cửa là người đầu tiên đỏ hốc mắt, Mạc Kha vỗ vào bả vai bà không ngừng an ủi.

Đây là cái hố mà Trần Hán Thăng đào cho tất cả mọi người, hắn đã nhìn bản chất của mỗi người một cách thấu đáo đến mức cho dù đó là Thẩm Ấu Sở ngây thơ hay là Tiêu Dung Ngư kiêu ngạo, cuối cùng các cô đều phải "khuất phục" trước tình mẫu tử bên trong của mình.

Có lẽ với tính cách của Tiểu Ngư Nhi, có lẽ cô sẽ không tha thứ cho Trần Hán Thăng trong một khoảng thời gian dài, nhưng so với kết quả cuối cùng là "hai cô con gái có thể cùng nhau chơi đùa trưởng thành", Trần Hán Thăng vẫn cảm thấy điều đó có lợi.

"Chúng ta không thể khóc thêm nữa."

Một lát sau, Tiêu Dung Ngư rút khăn giấy ra, quay đầu lại lau khô nước mắt: "Nếu còn khóc nữa, đứa nhỏ cũng sẽ khóc, hơn nữa cảm xúc dao động quá lớn, lát nữa cô không thể nghỉ ngơi, mà tôi cũng sẽ mất ngủ thật lâu."

Thẩm Ấu Sở ngẩn ra một chút, đột nhiên nói: "Sau khi đứa nhỏ đến nước Mỹ, tôi vẫn luôn lo lắng đến mất ngủ, nhưng đêm qua ngủ cùng với Trần Tử Khâm lại ngủ rất sâu, sáng mai còn tỉnh dậy muốn hơn nửa tiếng đồng hồ so với bình thường."

"Vậy sao? Vậy đêm nay tôi cũng ngủ cùng với con bé."

Tiêu Dung Ngư cúi đầu xuống nhìn Bé Tiểu Ngốc Nghếch, lắc lư đùi nói: "Trần Tử Bội, đêm nay con ngủ cùng ta được không?"

Chương 1035: Trong lúc cho bú sữa bị cắn rách da?

“A?”

Trần Tử Bội chỉ mới 6 tháng 16 ngày, đương nhiên không hiểu ý của Tiêu Dung Ngư, nhưng cô bé vẫn có thể nghe rõ câu nói của Tiêu Dung Ngư, vì thế ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn, sau đó bởi vì không thể kiểm soát được cơ thể nhỏ nhắn của mình nên chậm rãi ngả người về phía sau.

Nhưng lại vừa khéo ngã vào vòng tay sớm đã vươn ra của Tiêu Dung Ngư.

“Con gái của tôi hơi khờ, cô chăm sóc con bé vất vả rồi.”

Trong cuộc trò chuyện video, Thẩm Ấu Sở hơi ngại ngùng xin lỗi.

“Những lời này phải là tôi nói mới đúng.”

Tiêu Dung Ngư hít mũi: “Con gái tôi quá hoạt bát, không thích ở trong nhà, cô phải ôm con bé ra ngoài chơi đùa, thực ra càng vất vả hơn nữa.”

“Không vất vả, Tử Khâm rất đáng yêu.”

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, dịu dàng nói.

“Trần Tử Bội cũng rất đáng yêu, tính tình mềm mại.”

Tiêu Dung Ngư cũng thật lòng khen ngợi Bé Tiểu Ngốc Nghếch.

…

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đã "quen biết" với nhau nhiều năm, nhưng lúc trước mỗi lần gặp nhau đều đi cùng với màn lật thuyền của Trần Hán Thăng, một lần tương đối yên bình chính là năm ngoái Tiêu Dung Ngư hẹn với Thẩm Ấu Sở thương lượng xem "làm thế nào để yên tĩnh vượt qua tết Nguyên Đán."

Thực ra một lần kia cũng không thể coi là yên bình thực thụ, ví dụ như:

Đầu tiên, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều xác định một nguyên tắc, cả đời này Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đều không được gặp mặt nhau.

Tiếp theo, các cô ấy đều cho rằng mình cũng sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Cuối cùng, lúc đi ra khỏi quán cà phê, xuất phát từ phép lịch sự, Tiêu Dung Ngư cũng hỏi thăm xem có muốn đưa Thẩm Ấu Sở về không, cũng bị Thẩm Ấu Sở lịch sự từ chối.

Nói như thế nào nhỉ, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là không giương cung bạt kiếm, làm sao có thể hài hoà như khi nói chuyện video thế này chứ?

Người không biết tình hình thực tế còn tưởng rằng hai người bạn tốt đồng thời đã làm mẹ, các cô ấy đang ôm con mình nói chuyện phiếm đấy.

Ngay cả Trần Lam đứng trước cửa cũng không nhịn được lẩm bẩm: "Ngày 16 tháng 4 năm 2007, chị dâu Tiểu Ngư Nhi và chị dâu Ấu Sở đã tổ chức một cuộc họp video, hội nghị xác nhận địa vị cốt lõi của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, khắc định nguyên tắc cơ bản của việc cùng nhau nuôi nấng con gái của đối phương, để cung cấp cơ sở lý thuyết cho việc thực hiện "phương pháp song toàn", có thể nói đây chính là bước ngoặt mang tính sống chết trong Tu La tràng của anh trai

mình, lịch sử gọi là "hội nghị video 416 QQ", từ nay về sau, Tu La tràng chính thức bước vào giai đoạn đếm ngược…"

"A Lam, nếu chị nhớ không nhầm…"

Hồ Lâm Ngữ đứng bên cạnh nghe thấy, trợn mắt cắt ngang: "Đây có lẽ là ý nghĩa lịch sử của hội nghị Tuân Nghĩa đúng không? Có lẽ em học rất giỏi môn lịch sử hiện đại vào năm cấp ba nhỉ?"

"Cũng thường thôi."

Trần Lam có thể nghe hiểu được ý tứ châm chọc của Tiểu Hồ, hỏi ngược lại: "Chị Hồ béo… Lâm Ngữ, chẳng lẽ em nói không đúng sao?"

"Đương nhiên là không đúng rồi."

Hồ Lâm Ngữ nhìn Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, bĩu môi nói: "Đây là kết tủa âm mưu quỷ kế của tên khốn Trần Hán Thăng, cho dù hai bên bởi vì hai đứa nhỏ nên mới tạm thời gác tranh chấp sang một bên, nhưng cũng không thể phủ sạch sai lầm của Trần Hán Thăng được."

"Nếu chị là Tiêu Dung Ngư hoặc Thẩm Ấu Sở, cả đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho Trần Hán Thăng."

Bí thư Hồ còn bổ sung thêm một câu.

"Cũng may chị không phải."

Trong lòng Trần Lam thầm nghĩ, cũng may chị Hồ béo không có địa vị xã hội gì, nếu cô ấy có quyền lực giống như Võ Tắc Thiên, có lẽ bây giờ đã là xã hội nửa phong kiến nửa nữ quyền.

"… Có lẽ trong nước không còn sớm nữa, cô đi nghỉ ngơi trước đi."

Lúc này Tiêu Dung Ngư nhìn thấy Bé Tiểu Ngư Nhi đã ngáp, cũng nghe thấy mẹ chồng Lương Mỹ Quyên ở bên ngoài đang gọi ra ăn sáng, chuẩn bị kết thúc cuộc trò chuyện video lần này.

"Được."

Trên khuôn mặt dịu dàng của Thẩm Ấu Sở tràn ngập sự không nỡ, nhưng vẫn giơ cánh tay nhỏ nhắn của Trần Tử Khâm lên, vẫy vẫy với camera: "Tử Khâm, tạm biệt mẹ đi."

"Tạm biệt, lần sau chúng ta lại nói chuyện."

Tiêu Dung Ngư cố gắng nặn ra một nụ cười, trước khi trước mắt tràn ra ngoài đã nhấn vào nút "kết thúc cuộc gọi", trong khoảnh khắc màn hình notebook trở thành một mảnh đen nhánh, trong phòng ngủ cũng đột nhiên trở nên im lặng.

Bé Tiểu Ngốc Nghếch ngồi trên đùi Tiêu Dung Ngư, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào người "mẹ" khuôn mặt trái xoan này.

Tiêu Dung Ngư một tay ôm eo Trần Tử Bội, một tay nhẹ nhàng lau khoé mắt, mãi đến khi cô đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, lúc này mới hít một hơi thật sâu cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn.

Tiêu Dung Ngư: Mẹ, tối nay mẹ để Bé Tiểu Ngư Nhi ở chỗ Thẩm Ấu Sở đi, để tránh chạy đi chạy lại, lát nữa con cũng sẽ cho Trần Tử Bội bú sữa.

Một lát sau, Lữ Ngọc Thanh đã trả lời tin nhắn.

Lữ Ngọc Thanh: Vậy để lại đây đêm nay đi, ngày mai bà vú đã đến rồi, lần này là một giáo viên tiểu học cha con tìm, mẹ nghĩ sẽ không thành vấn đề.

Tiêu Dung Ngư: Không sao, nếu lần này không thành công thì sau này cũng không cần phải tìm bà vú nữa, sau khi chứng

minh thư đến, con sẽ đi đến đại sứ quán xin cấp lại hộ chiếu và thị thực, có thể về nước nhanh thôi.

Lữ Ngọc Thanh: Đúng vậy, có thể về nước nhanh thôi, đến lúc đó tất cả mọi chuyện vẫn giống như trước đây, đúng không?

Tiêu Dung Ngư: Con đi ăn cơm đây, mẹ, mẹ cũng phải nghỉ ngơi sớm một chút.

Tiêu Dung Ngư không trả lời câu nói này, bởi vì cô không muốn nói dối, cho dù cô có thể về nước ngay bây giờ đi chăng nữa, cảm nhận đối với mẹ con Thẩm Ấu Sở cũng đã có sự khác biệt.

Huống chi, bây giờ căn bản không thể trở về.

…

Sau khi Tiêu Dung Ngư ôm Trần Tử Bội ra ngoài, mọi người đang dọn bàn ăn ăn sáng, Trần Thán Thăng nhìn một chút, đột nhiên ghé sát đến gần nhỏ giọng hỏi: “Lúc nãy khi cho bú sữa, Trần Tử Bội đã cắn em khóc?”

Trần Hán Thăng không biết Tiêu Dung Ngư đã gọi điện video với Thẩm Ấu Sở, hắn còn tưởng rằng Tiêu Dung Ngư ôm Trần Tử Bội đi cho bú sữa, bây giờ nhìn thấy cô đi ra ngoài với hai mắt đỏ bừng, dáng vẻ rõ ràng đã khóc, rất dễ liên tưởng đến chuyện Bé Tiểu Ngốc Nghếch cắn.

Tiêu Dung Ngư không muốn quan tâm đến Trần Hán Thăng, khuôn mặt trái xoan lạnh lùng không nói gì.

“Con gái à, con cũng quá tàn nhẫn rồi.”

Trần Hán Thăng nhéo vào khuôn mặt mũm mĩm của con gái nhỏ, nhân tiện quan sát xem răng của cô bé đã mọc ra hay chưa?

Trần Tử Bội bị cha véo mặt, nước miếng vô thức chảy xuống, Tiêu Dung Ngư nhíu mày, lập tức đẩy Trần Hán Thăng ra, sau đó giúp Bé Tiểu Ngốc Nghếch lau nước miếng.

"Ha ha…"

Trần Hán Thăng mặc dù bị ghét bỏ, nhưng hành động quan tâm đến Trần Tử Bội này của Tiêu Dung Ngư khiến hắn cảm thấy "tương lai rất có hy vọng".

"Lách tách lách tách…"

Trần Hán Thăng cảm thấy mình nên làm chút gì đó, vì thế mở Baidu ra tìm kiếm một chút, sau đó đỡ lấy cánh tay Tiêu Dung Ngư, nói: "Em có muốn bôi chút Erythromycin gì đó không, anh đã tìm được thuốc rồi."

Tiêu Dung Ngư nhìn theo ánh mắt của hắn qua đó thì thấy Trần Hán Thăng đang cầm điện thoại di động tìm kiếm: "Lúc cho con bú bị đứa nhỏ cắn rách da thì phải làm sao bây giờ?"

"Anh có rảnh rỗi không vậy?"

Tiêu Dung Ngư lạnh lùng ném xuống một câu rồi ôm Trần Tử Bội sang bên kia ngồi.

"Mẹ nó!"

Trần Hán Thăng thầm nghĩ cũng không phải là anh cắn, giận cá chém thớt ở trên người anh làm gì chứ?

Sau khi ăn cơm xong, Tiêu Dung Ngư cũng không ra ngoài đi đến thư viện, mà ôm Bé Tiểu Ngốc Nghếch ra ngoài dạo bộ phơi nắng.

"Chủ tịch Trần."

Chu Thái Văn nhìn thấy, lặng lẽ nói: "Anh có phát hiện không, bắt đầu từ ngày hôm qua, giám đốc Tiêu đã chủ động cho đứa nhỏ uống sữa rồi."

“Ừ.”

Trần Hán Thăng nhìn hai mẹ con bên ngoài đình viện, không chút để ý gật đầu.

“Vậy có thể coi là đạt được mục đích chưa?”

Chu Thái Văn hỏi.

“Bây giờ mới là lúc nào chứ?”

Trần Hán Thăng cười nói: “Bây giờ mới có thể coi là đi theo quỹ đạo thôi, phải chờ đến khi hai người bọn họ ở chung với nhau không thể chia xa được, lúc đó mới có thể coi là đạt được mục đích.”

“Còn nữa!”

Giọng điệu của Trần Hán Thăng đột nhiên trở nên thâm trầm: “Sắp tới có thể chứng minh thư của Tiêu Dung Ngư sẽ được gửi đến đây, cần phải ngăn chặn!”

Chương 1036: Tiểu Ngư Nhi và bé tiểu Ngốc Nghếch Trần Tử Bội

“Biết rồi.”

Bạn học Chu Seven vội vàng đáp, bởi vì cô ấy biết, ‘chứng minh thư’ đóng vai trò quan trọng trong toàn bộ kế hoạch của ông chủ lớn.

Thực ra bình thường thì từ nước ngoài nhập cảnh không hề cần chứng minh thư, chỉ cần dùng hộ chiếu hoặc giấy du lịch là được, nhưng vì sao Tiêu Dung Ngư lại cần gấp chứng minh thư, bởi vì hộ chiếu, visa, sổ hộ khẩu của cô đều bị lấy mất rồi.

Bực nhất là, Tiêu Dung Ngư đi máy bay tư nhân đến, đến cả cuống vé máy bay (lịch sử bay) cũng không có, cho dù cô có muốn làm lại hộ chiếu và giấy du lịch ở đại sứ quán, bắt buộc phải có tài liệu chứng minh quốc tịch và thân phận của mình.

Nếu như toàn bộ những cái này đều không có, vậy phải đến cục di dân nước Mỹ xin, xin một phần photo hộ chiếu và visa của mình, sau đó trở về đại sứ quán làm lại giấy du lịch, về nước làm lại hộ chiếu sau.

Tiêu Dung Ngư đã lên mạng tìm hiểu, cục di dân nước Mỹ nhanh nhất cũng phải hơn hai tháng, đặc biệt là người gốc Á sẽ bị làm khó, vì vậy đối với cô mà nói, cách nhanh nhất chính là làm lại chứng minh thư.

Bởi vì lão Tiêu là lãnh đạo của cục công an, làm lại chứng minh thư không hề gặp phải vấn đề gì, vì vậy sẽ làm theo trình tự này: Làm lại chứng minh thư→gửi đến Mỹ→chứng minh thân phận xong làm lại chứng nhận du lịch→về nước.

Nếu đại sứ quán không cố ý gây khó dễ, từ lúc làm xong chứng minh thư thì hơn một tuần là xong.

Đây còn là cách có quan hệ, năm 2007, chính quyền toàn quốc vẫn chưa liên kết internet, có người ở nước ngoài mất giấy tờ không chứng minh được thân phận rồi không đi đâu được, bỗng trở thành người vô gia cư.

Trần Hán Thăng bây giờ muốn ngăn chứng minh thư của Tiểu Ngư Nhi để cô trở thành 'ở lậu' chỉ có thể ở lại nước Mỹ cùng Trần Tử Bội 'ở lậu'.

Theo thời gian dự đoán, chứng minh thư sẽ đến vào khoảng ngày mười chín tháng tư, bên Trần Hán Thăng ngăn lại xong, phản ứng đầu tiên của lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh không phải là có người cố ý gây rối, bọn họ sẽ cảm thấy chắc là do gửi ra nước ngoài, thời gian đến không quá chuẩn xác.

Lại qua thêm một tuần nữa, Tiêu Dung Ngư vẫn chưa nhận được chứng minh thư, lúc đó mọi người mới ý thức được có thể trong quá trình gửi đi bị thất lạc.

Lúc này có hai con đường, một là làm lại một cái, hai là yêu cầu bên bưu điện nghiêm túc tìm kiếm.

Với tính cách của lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh, bọn họ chắc chắn cảm thấy làm lại một cái sẽ nhanh chóng hơn, đợi đến lần thứ hai bị ngăn lại, có lẽ bọn họ sẽ hoài nghi Trần Hán Thăng, hoặc là không.

Nếu như không nghi ngờ, lại gửi tiếp chứng minh thư, Trần Hán Thăng sẽ tiếp tục ngăn lại.

Nếu như nghi ngờ, cách duy nhất chỉ có thể là vòng qua Trần Hán Thăng, ví dụ như cho người đưa đến.

Nhưng mà bây giờ đã là cuối tháng năm, đợi sau khi chọn được người có lẽ đã là đầu tháng sáu.

Trần Hán Thăng đang đợi xem ai đến, bởi vì vai diễn khác nhau, 'chiêu' đối phó của hắn cũng khác.

Trần Hán Thăng đứng dậy đi đến của nhìn cảnh tượng hòa hợp giữa Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội, thuận tiện liếc nhìn biển số ở cửa biệt thự độc lập.

Nếu như không quan sát cẩn thận, căn bản không thể nhìn ra từng bị sửa đổi.

Hay, chẳng trách bạn học Seven tự tin có thể ngăn được chứng minh thư, bởi vì đến địa chỉ cũng sai, ai mà tìm địa chỉ Tiểu Ngư Nhi đưa cho chắc chắn không tìm được, bắt buộc phải cần Trần Hán Thăng đón về.

Trần Hán Thăng đã ra mặt cũng có nghĩa kế hoạch của lão Tiêu thất bại.

Lùi lại mà nói cho dù vất vả đưa giấy tờ đến tay Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng cũng sẽ quan sát tình cảm giữa Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội.

Nếu như Tiêu Dung Ngư đã coi Bé Tiểu Ngốc Nghếch là con gái, tu la tràng gần như đã được giải quyết, Trần Hán Thăng vì sao còn phải ngăn cản chứ?

Nếu như tình cảm của Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội chưa đến bước đó, Trần Hán Thăng 'ông chủ lớn của hệ thống Quả Xác, xí nghiệp dân tộc, thương nhân yêu nước, giá trị con người hàng chục tỉ' nổi tiếng sẽ đích thân đến thăm đại sứ quán nơi đây thương lượng việc 'kéo dài thời gian'.

Thực ra như vậy hơi mặt dày quá, nhưng Trần Hán Thăng đã làm ra được cả việc ‘đổi con’, việc này chẳng hề có gánh nặng tâm lý với hắn.

Với tình hình hiện giờ, Trần Hán Thăng đoán lúc Bé Tiểu Ngốc Nghếch gọi một tiếng ‘mẹ’ cũng là lúc Tiêu Dung Ngư hoàn toàn ‘thất thủ’.

Tiêu Dung Ngư không hề biết vô số thủ đoạn phía sau của Trần Hán Thăng, suy nghĩ bây giờ của cô tương đối đơn giản.

Lúc ở nước mỹ, cho dù là từ từ chấp nhận Trần Tử Bội, hay là vì cảm ơn Thẩm Ấu Sở chăm sóc Trần Tử Khâm, cô đều sẽ dùng trái tim đối xử với con gái của Thẩm Ấu Sở.

Cũng không quá giống với ‘cô cho bú một lần, tôi trả một lần’ trước đây, bất giác đã có cả tình cảm bên trong.

Còn về việc sau khi về nước đối mặt với hai mẹ con Thẩm Ấu Sở như nào, Tiêu Dung Ngư bây giờ chưa từng suy nghĩ, hoặc là nói cô cố ý bỏ qua chuyện này.

Dù sao thì cả ngày hôm nay Tiêu Dung Ngư đều ở cùng Trần Tử Bội, cô dần dần hiểu được vì sao mẹ chồng mình bà Lương Mỹ Quyên lại gọi Trần Tử Bội là ‘Bé Tiểu Ngốc Nghếch nhà chúng ta’.

Không giống với sự hoạt bát ngọt ngào của chị gái, em gái thực sự không thích khóc nháo, lúc cô bé được ôm trong lòng, cằm đặt trên vai Tiêu Dung Ngư, Tiểu Ngư Nhi dạy cô bé đây là cây, đây là hoa, đây là lá…Trần Tử Khâm cũng chẳng có phản ứng gì.

Đến mức Tiêu Dung Ngư tưởng rằng cô bé đã ngủ, vừa cúi đầu đã nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào đen nhánh.

“Con chưa ngủ sao không cất lời.”

Tiêu Dung Ngư khẽ mỉm cười.

Bé Tiểu Ngốc Nghếch nghe không hiểu, cô bé chỉ biết vùi đầu vào trong lòng Tiêu Dung Ngư, còn dùng khuôn mặt vừa tròn vừa mềm cọ trên cổ người mẹ này.

Có lúc Tiêu Dung Ngư cảm giác trái tim mình sắp bị hòa tan.

Trần Hán Thăng vẫn đang làm việc, ban ngày ở nước Mỹ thực ra là buổi tối trong nước, cấp dưới đang làm quen với tiết tấu cuộc sống của ông chủ lớn, nhưng bọn họ không hề chú ý, có vài thành viên của hội đồng quản trị gần đây định qua gặp mặt nói.

Cứ như vậy đến buổi tối lúc ăn cơm, Lương Mỹ Quyên định tắm cho cháu gái nhỏ, Tiêu Dung Ngư do dự một lúc: "Mẹ, con có thể qua giúp không?"

"Được."

Lương Mỹ Quyên cười ha ha nói, lúc vừa đến nước Mỹ, bà vừa lo âu vừa nhớ mong cháu gái lớn.

Bây giờ nghe Trần Hán Thăng nói, Thẩm Ấu Sở ở Kiến Nghiệp giúp cho Trần Tử Khâm bú, tình cảm của Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội càng ngày càng tốt hơn, trong đầu Lương thái hậu lại mơ mộng cảnh hai đứa cháu gái dắt tay nhau cùng đi học.

Bé Tiểu Ngốc Nghếch tắm tương đối yên lặng, cô bé không thích vỗ nước như chị gái, chỉ cần tay có một quả bóng hoặc một con vịt, Trần Tử Bội sẽ mặc cho người lớn tắm cho mình.

Có lúc nước nóng đổ từ trên đỉnh đầu xuống không cẩn thận chảy vào miệng cô bé, Bé Tiểu Ngốc Nghếch cũng là nhổ một nửa uống một nửa, khiến Lương thái hậu vội vàng bóp miệng cháu gái yêu cầu cô bé nhổ ra hết.

Đứa trẻ đáng yêu như vậy ai không thích chứ, đặc biệt là sau khi tắm, Trần Tử Bội mặc quần áo của Trần Tử Khâm, ánh

mắt của Tiêu Dung Ngư thực sự như nhìn con gái ruột của mình.

“Mẹ.”

Tiêu Dung Ngư mở lời: “Tối nay để con cho Tử Bội ngủ đi.”

“A?”

Lương thái hậu ngây ra, đây là lần đầu tiên Tiêu Dung Ngư đưa ra yêu cầu, nhưng Lương thái hậu không quá yên tâm, dù sao không phải là mẹ con thực sự.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt Trần Hán Thăng ở bên cạnh bắn qua, Lương thái hậu vẫn gật đầu: “Vậy tối nay vất vả cho con rồi, nhưng em gái rất dễ ngủ, con không cần quan tâm con bé quá nhiều đâu.”

“Vâng.”

Tiêu Dung Ngư đón lấy Trần Tử Bội đi về phòng ngủ, Trần Hán Thăng ở bên ngoài dặn dò mẹ: “Thẩm Ấu Sở đã cho Trần Tử Khâm ngủ, sau này để Tiểu Ngư Nhi cho Trần Tử Bội ngủ đi, đây là một cách gia tăng tình cảm.”

“Vậy mẹ thì sao?”

Ban đầu Lương thái hậu không đồng ý, chủ yếu là bà không nỡ: “Mẹ còn muốn kể chuyện cho Bé Tiểu Ngốc Nghếch trước khi đi ngủ.”

“Cũng phải…”

Trần Hán Thăng một lòng muốn giải quyết cục diện tu la tràng nên quên mất sự yêu thương của bà nội dành cho đứa trẻ hơn sáu tháng tuổi.

“Mẹ, không thì như vậy đi.”

Trần Hán Thăng trầm ngâm một lúc: “Nếu mẹ không chê thì dứt khoát kể chuyện trước khi đi ngủ cho đứa hơn trai hơn hai trăm tháng đi, con có thể giả vờ lần đầu tiên nghe…mẹ, mẹ cởi giày làm gì, bà Lương con cảnh cáo mẹ, đánh con ở nước Mỹ là phạm pháp đấy…”

.....

Chương 1037: Tiêu Dung Ngư và bé Tiểu Ngốc Nghếch Trần Tử Bội (2)

Lương Mỹ Quyên ở bên ngoài dạy dỗ Trần Hán Thăng, trong phòng ngủ không có tiếng gì quá lớn, dưới ánh đèn vàng ấm áp, Tiêu Dung Ngư mặc đồ ngủ dựa vào đầu giường, một tay ôm Trần Tử Bội, một tay cầm sách, dùng giọng phổ thông tiêu chuẩn đọc thành tiếng.

"Nhất chúc nhất phạn, đương tư lai xứ bất dị, bán ty bán lũ, hằng niệm vật lực duy nan. Câu này cho chúng ta biết phải tiết kiệm lương thực, không được tạo thành thói quen lãng phí, bởi vì tạo thành một hạt gạo một sợi vải đều phải bỏ ra rất nhiều công sức…"

"Nghi vị vũ nhi trù mậu, vô lâm khát nhi quật tỉnh. Câu này nhắc nhở chúng ta phải tu sửa lại nhà cửa trước khi trời mưa, đừng đợi khát rồi mới nhớ đến việc đào giếng lấy nước, việc gì đều phải chuẩn bị trước, phòng việc bất ngờ xảy ra…"

"Thiều hoa bất tái, ngô bối tu đương tích âm, nhật dụng kì trừ, chí sĩ chánh nghi đãi đán. Ý nghĩa của câu này là, khoảng thời gian tươi đẹp không thể nào quay trở lại, chúng ta nên trân trọng nó, thời gian trôi đi, người có chí khí nên cố gắng tiến về phía trước…"

.....

Thực ra những điều này vốn Tiêu Dung Ngư chuẩn bị đọc cho con gái nhà mình nghe, về vấn đề giáo dục tiền tiểu học

của Trần Tử Khâm từng diễn ra một cuộc thảo luận nhỏ trong nhà.

Vì sao chỉ là cuộc ‘thảo luận nhỏ’, bởi vì rất nhanh đã thống nhất.

Năm 2007 chính là năm ‘sính Mỹ, sính Anh, sính Nhật’ tràn lan, trên mạng đều đang khen ngợi ‘cách giáo dục tự do của phương tây’, nhưng ông nội Trần Triệu Quân, ông ngoại Tiêu Hoành Vĩ, với cả lão giáo sư Tôn Bích Dư toàn bộ đều cảm thấy nên dạy vỡ lòng bằng quốc học nước nhà.

Trình độ của lão Trần và lão Tiêu vốn rất cao, lão giáo sư Tôn thì tận mắt tham gia vào sự quật khởi của Trung Quốc mới, những người này có một suy ngẫm nhất định về sự phát triển của xã hội, bọn họ đều dự đoán sau khi Bé Tiểu Ngư Nhi lớn lên, quốc học sẽ từ từ phát triển.

Trần Tử Khâm lúc đó về mặt kiến thức đã bất giác đi trước người cùng tuổi.

Ngoài ra, Tiêu Dung Ngư chuẩn bị đưa con gái ra nước ngoài, dùng quốc học dạy vỡ lòng vẫn mang kỳ vọng ‘hy vọng Bé Tiểu Ngư Nhi không quên mình là người Trung Quốc’.

Không ngờ vì hành động ‘đổi con’ lại khiến em gái được học vỡ lòng quốc học trước.

Cái người cha ruột Trần Hán Thăng này lại vô cùng phật hệ, đừng nói là quốc học, cho dù dùng truyện tranh dạy vỡ lòng cho con cái, còn sợ mình dạy ra một đứa con gái ngốc nghếch.

Nhưng mà quốc học cũng rất tốt, Trần Hán Thăng có thể tưởng tượng được mười năm sau, lúc Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội mặc hán phục tham gia [Đại hội thơ từ Trung Hoa], với ngoại hình tướng mạo của hai đứa chắc chắn sẽ được cộng đồng mạng khen ngợi.

Quan trọng hơn là Trần Hán Thăng lúc đó dù không phải nhà giàu số một, nhưng giá trị con người chắc chắn phải hơn trăm tỷ, hơn nữa có nền móng thực lực hùng hậu, lúc người dẫn chương trình giới thiệu hai chị em này là con gái của "Trần Quả Xác', đại cái có thể chắc chắn sẽ lên hot search của 'Quả Xác Weibo'.

Từ đó trở đi, Trần Hán Thăng sẽ thay thế 'Mã Hàng Châu' trở thành cha của tất cả những thanh niên chưa kết hôn, mỗi lần hắn xuất hiện trên tin tức mới, trên màn hình chắc chắn sẽ là một loạt bình luận 'cha, cha vợ, nhạc phụ'.

Bây giờ Trần Tử Bội vẫn còn nhỏ, cô bé căn bản không hiểu những câu này, thậm chí còn ngáp, nhưng mà dạy vỡ lòng chính là như vậy, bây giờ chỉ là bồi dưỡng ngữ cảm của cô bé với từ ngữ.

"Con muốn ngủ rồi hả?"

Tiêu Dung Ngư gấp sách lại, mình cũng theo Trần Tử Bội nằm xuống, bàn tay khẽ vỗ nhẹ lên người cô bé.

"Y y…nha…"

Đôi mắt hoa đào của Trần Tử Bội trong bầu không khí này vô cùng xinh đẹp, không biết cô bé muốn nói gì, nhưng mở miệng toàn là những tiếng 'y nha' mềm mại, giọng nói non nớt truyền vào trong tai Tiêu Dung Ngư, cô không nhịn được ôm chặt Trần Tử Bội hơn.

"Con gái của mẹ đã trị khỏi chứng mất ngủ của mẹ con rồi."

Tiêu Dung Ngư vỗ mông Trần Tử Bội: "Con có thể giúp mẹ trị khỏi chứng mất ngủ không?"

"Oa."

Trần Tử Bội đang nhìn chằm chằm người mẹ cho mình bú sữa, thổi ra một cái bong bóng buồn chán.

Tiêu Dung Ngư mím môi cười cười, điều khiến cô không ngờ rằng Bé Tiểu Ngốc Nghếch cũng học theo cười một cái.

Trần Tử Bội vốn đã múp míp đáng yêu, lúc cười miệng hơi mở ra, Tiêu Dung Ngư còn nhìn thấy một cái lưỡi nho nhỏ, trong lòng càng đầy tình thương.

"Lúc Thẩm Ấu Sở chăm sóc chị gái con."

Tiêu Dung Ngư giống như đang nói chuyện với Trần Tử Bội: "Cô ấy có lẽ cũng vậy đi, từ bị động ban đầu dần dần chuyển thành chủ động, bởi vì hai đứa đều vô tội…"

Tiêu Dung Ngư dường như đã quên mất 'mục đích thực sự' khi cho Trần Tử Bội ngủ, khoản thời gian này cô đè nén rất nhiều lời, có vài lời không thích hợp nói cho cha mẹ nghe, một đứa trẻ hơn sáu tháng tuổi trở thành người nghe thích hợp nhất.

Chưa qua bao lâu, trời bắt đầu đổ mưa.

Bởi vì kéo rèm, Tiêu Dung Ngư không nhìn thấy cơn mưa bên ngoài, nhưng có lẽ chắc không lớn lắm, nhưng 'hai mẹ con' nằm trên giường không những không cảm thấy ồn ào.

Nhiệt độ cơ thể làm cho chăn lông ấm đến một nhiệt độ nhất định, khẽ cọ qua làn da, cùng với tiếng mưa rơi 'tí tách tí tách', ánh đèn mờ tối xuyên qua rèm cửa chiếu vào, cảm giác an toàn đột nhiên bao vây hết đáy lòng Tiêu Dung Ngư, đồng thời cũng xuất hiện cảm giác buồn ngủ.

Nhưng mà, mỗi lần Tiêu Dung Ngư sắp đi vào giấc ngủ, cô lại nhớ đến bên cạnh mình còn có một đứa trẻ, vì vậy vẫn cố gắng mở hai mắt ra quan sát xem Trần Tử Bội đã ngủ chưa.

Lần đầu tiên nhìn qua, Trần Tử Bội đang ngây ngốc.

Lần thứ hai nhìn qua, Trần Tử Bội vẫn đang ngây ngốc.

Lần thứ ba nhìn qua, Trần Tử Bội vẫn đang ngây ngốc, nhưng Tiêu Dung Ngư sắp ngủ rồi, cô bất giác nỉ non: "Sao con vẫn chưa ngủ, mẹ buồn ngủ quá, sao con vẫn chưa ngủ, mẹ thực sự rất buồn ngủ…"

Đợi lần thứ tư nhìn qua, cảm tạ trời đất Tiểu Ngốc Nghếch rốt cuộc đã nhắm mắt lại, nghe tiếng hô hấp đều đều của Trần Tử Bội, khuôn miệng nửa đóng nửa mở giống như bông hoa sắp nở, Tiêu Dung Ngư rốt cuộc đã yên tâm.

Sợi dây căng thẳng thả lỏng, Tiêu Dung Ngư đã mất ngủ mấy buổi tối chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô tỉnh lại có ý thức, trong phòng khách truyền đến tiếng cười thoải mái lại khoa trương của Trần Hán Thăng, chắc hắn đang gọi điện thoại.

"Bây giờ mấy giờ rồi? Trần Hán Thăng đã thức dậy, vậy chắc hơn chín giờ rồi, mình ngủ lâu vậy rồi sao?"

Tiêu Dung Ngư lẳng lặng nghĩ vậy, cô không biết mình đã ngủ bao nhiêu lâu, nhưng giấc ngủ này rất thoải mái, không mơ không sợ hãi, quét sạch mệt mỏi do mất ngủ mấy ngày trước.

"Không hay rồi."

Lúc Tiêu Dung Ngư đang định nằm thêm một lúc, cô đột nhiên giật mình một cái, cảm giác đó giống như xuống xe buýt không sờ thấy điện thoại, Tiêu Dung Ngư hoảng hốt quay đầu nhìn.

"Phù…"

Nhìn thấy Trần Tử Bội vẫn ở bên cạnh mình, trái tim đập 'thình thịch thình thịch' của Tiêu Dung Ngư mới từ từ chậm lại.

Nhưng Trần Tử Bội đã tỉnh rồi, cô bé dường như bị động tác của Tiêu Dung Ngư dọa giật mình, ngây ngốc nhìn người mẹ này, Tiêu Dung Ngư lắc đầu: "Sao con tỉnh rồi không kêu?"

Tiêu Dung Ngư vừa nói vừa vươn tay sờ bỉm của Trần Tử Bội, quả nhiên ướt rồi.

"Tiểu ra bỉm cũng không khóc, chẳng trách gọi con là Bé Tiểu Ngốc Nghếch."

Tiêu Dung Ngư ngồi dậy, bất đắc dĩ cười cười: "Đợi một lúc, mẹ giúp con… mẹ giúp con đổi bỉm."

Chương 1038: Đứa trẻ vừa không giống cha, lại vừa không giống mẹ

Quá trình thay tã diễn ra rất thuận lợi, chỉ đơn giản là phải dùng nước ấm lau cái mông nhỏ của tiểu Ngốc Nghếch khờ một lát trước, Trần Tử Bội rất hưởng thụ "phục vụ" này, lúc được lau còn vui vẻ đạp bắp chân.

"Ái chà, con còn biết thoải mái cơ à…"

Đại khái do không có những người khác ở trong phòng ngủ nên lúc này Tiêu Dung Ngư quả thực giống như mẹ ruột của Trần Tử Bội. Sau khi thay tã lót xong, Tiêu Dung Ngư còn ngọt ngào cúi người hôn lên mặt cô nhóc một cái.

Mái tóc dài mềm mại của cô theo bả vai rủ xuống, có vài sợi rủ xuống trước mặt Trần Tử Bội.

Trần Tử Bội vươn cánh tay muốn bắt lấy, có lẽ là tóc của "mẹ" quá suôn mượt, hoặc cũng có lẽ là do sức của cô nhóc quá yếu, tóm lại là đã bắt được nhiều lần nhưng không nắm chặt. Cuối cùng chậm rì rì ngẩng đầu nhìn theo Tiêu Dung Ngư, ngây ngô kêu một tiếng "Ô!"

"Thói quen này không tốt, bé ngoan sẽ không túm tóc đâu."

Tiêu Dung Ngư hoàn toàn nhập vai, còn "nghiêm túc" giáo dục Trần Tử Bội một câu, sau đó cầm lấy điện thoại di động mở ra xem, xem xem trong khoảng thời gian mình nghỉ ngơi, trong nước đã xảy ra chuyện gì.

Thời gian ở nước Mỹ và Trung Quốc trái ngược nhau, khi Tiêu Dung Ngư ngủ say trong tiếng mưa rơi thì trong nước đã là ban ngày.

Mẹ Lữ Ngọc Thanh gửi tin nhắn tới, chuyện tìm bảo mẫu lại thất bại.

Cô giáo tiểu học có điều kiện không tệ kia sau khi đến Kiến Nghiệp lập tức thay đổi ý định, tỏ vẻ chồng mình đã xoay sở được tiền cho nên mình cũng không có ý định cho những đứa trẻ khác bú sữa nữa.

Mấy ngày hôm trước lúc vừa đến Mỹ, Tiêu Dung Ngư nhìn thấy những tin tức này còn có thể cau mày, nhưng hiện giờ cô cũng đã quen với điều đó rồi.

Thậm chí, trong nội tâm Tiêu Dung Ngư còn có một chút "vui mừng" không muốn thừa nhận, nếu như cô bảo mẫu này phỏng vấn thành công rồi, sau này Trần Tử Khâm sẽ được uống sữa, vậy Trần Tử Bội phải làm sao bây giờ?

"Giao dịch ngang hàng" giống như một tờ giấy dán cửa, điều này làm cho Tiêu Dung Ngư có thể yên tâm thoải mái nuôi dưỡng cô nhóc ngốc kia, ít nhất khi đối mặt với Trần Hán Thăng, cô có thể bày ra tư thái "Em không muốn nợ Thẩm Ấu Sở".

Một khi lớp giấy dán cửa này bị chọc thủng, Tiêu Dung Ngư nhìn thoáng qua cô nhóc bên cạnh, cô nhóc ngốc nghếch này cũng mở to đôi mắt hoa đào đen như mực, kinh ngạc nhìn về phía mình, trong ánh mắt không có một chút xa lạ và phòng bị nào, đều tràn ngập sự tín nhiệm.

"Haiz……"

Tiêu Dung Ngư thở dài, giúp Trần Tử Bội lau nước miếng vô ý tiết ra rồi tiếp tục lướt xem tin nhắn.

Phần sau chính là phân tích của Lữ Ngọc Thanh, bởi vì năm lần bảy lượt đều xuất hiện loại tình huống như vậy, bảo mẫu vốn đã đàm phán thỏa đáng nhưng đột nhiên lại thay đổi ý định trong phút chót, hai vợ chồng lão Tiêu đều đã ý thức được chuyện này là do có người đang giở trò quỷ.

Đáng nghi nhất chính là Trần Hán Thăng, hắn có động cơ đồng thời cũng có năng lực, nhưng chỉ dựa vào một mình hắn thì vẫn chưa đủ, trong nhà khẳng định còn có "gian tế" mật báo cho hắn.

Lữ Ngọc Thanh nghĩ tới vài người, ví dụ như Trần Triệu Quân, hay ví dụ như Vương Tử Bác hoặc là như Trần Lam, thậm chí còn có thể là do Biên Thi Thi không cẩn thận tiết lộ ra ngoài……

Tiêu Dung Ngư xem xong tin nhắn, một tay ôm lấy bé Ngốc Nghếch, một bên đánh chữ lách cách trả lời tin nhắn của mẹ mình.

Tiêu Dung Ngư: Mẹ, mẹ đã ngủ chưa? Đêm qua con ngủ có chút sâu nên vừa mới tỉnh.

Lữ Ngọc Thanh trả lời rất nhanh, xem ra bà còn chưa đi ngủ.

Lữ Ngọc Thanh: Mẹ vẫn chưa ngủ, có điều bé Tiểu Ngư Nhi vừa uống sữa xong đã ngủ rồi, hôm nay không gọi video được rồi.

Tiêu Dung Ngư: Không sao, chờ con bé thức dậy rồi tính sau, vẫn là Thẩm Ấu Sở ngủ cùng với con bé sao?

Lữ Ngọc Thanh: Đúng vậy, hôm nay cô ấy còn giúp con bé tắm rửa, hai người họ ở cùng nhau rất hòa hợp, mẹ có chút lo lắng Trần Tử Khâm sẽ càng ngày càng ỷ lại Thẩm Ấu Sở.

Sau khi Lữ Ngọc Thanh gửi tin nhắn này đi, một lát sau Tiêu Dung Ngư mới trả lời.

Tiêu Dung Ngư: Suy nghĩ của con bé rất đơn thuần, ai thật lòng tốt với con bé, con bé cảm giác được thì tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại. Còn nữa, nếu lần này bảo mẫu còn không đồng ý làm thì mẹ và cha không cần tìm bảo mẫu nữa đâu, bởi vì con sẽ về nước nhanh thôi.

Lữ Ngọc Thanh: Trước kia con đã nói về chuyện này rồi, cha mẹ biết rồi, thực sự hy vọng con nhanh chóng trở về, kết thúc đoạn thời gian hỗn loạn không thể chịu nổi này.

Tiêu Dung Ngư: Mẹ đi ngủ sớm một chút đi, không cần lo lắng quá nhiều, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Sau khi kết thúc cuộc đối thoại với mẹ mình, Tiêu Dung Ngư yên lặng ngồi một hồi, tuy rằng cô tương đối chắc chắn rằng Thẩm Ấu Sở sẽ chăm sóc tốt cho bé Tiểu Ngư Nhi, nhưng trong lòng vẫn rất nhớ cô nhóc.

"À đúng rồi……"

Tiêu Dung Ngư dường như vừa nhớ ra gì đó, cô đột nhiên đặt bọc chăn nhỏ ngốc ở trên giường, mở camera lên quay thẳng về phía bé Tiểu Ngốc Nghếch kia chụp một tấm "tách tách", sau đó gửi tin nhắn cho Thẩm Ấu Sở.

Đây chỉ là phút hứng khởi nhất thời của Tiểu Ngư Nhi, cô nghĩ, sau khi Thẩm Ấu Sở tỉnh dậy, đập vào mắt đầu tiên chính là ảnh chụp con gái của mình hẳn là rất vui vẻ.

Bạch nguyệt quang vẫn là bạch nguyệt quang ngày nào, cho dù Trần Hán Thăng khiến cho cô chảy rất nhiều nước mắt, nhưng thật ra trong lòng của cô vĩnh viễn ngọt ngào và đáng yêu.

Chỉ là điều khiến cho Tiêu Dung Ngư giật mình đó là không bao lâu sau điện thoại di động của mình cũng "Đinh" một tiếng, hóa ra Thẩm Ấu Sở cũng chưa đi ngủ.

Sau khi Tiêu Dung Ngư mở điện thoại ra, bất ngờ hiện lên một tấm ảnh màu chụp cảnh bé Tiểu Ngư Nhi đang ngủ say.

Bé Tiểu Ngư Nhi ngủ ngon quá, khuôn mặt mập mạp đè lên gối đầu, cái miệng nhỏ nhắn phấn hồng hơi hơi mở ra, hai bàn tay nhỏ bé còn nắm thành hai nắm đấm nhỏ đặt thoải mái ở hai bên đầu.

Tiêu Dung Ngư còn tưởng rằng phải đợi đến khi con gái mình tỉnh dậy mới có thể nhìn thấy, sự ngạc nhiên ngoài ý muốn này khiến cho cô trong nháy mắt nước mắt lưng tròng.

Có điều cùng lúc đó, Trần Tử Bội trong lòng Tiêu Dung Ngư cũng thấy được, cô nhóc cũng chuyên tâm nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động.

"Đây là…… ừm……"

Tiêu Dung Ngư bình ổn tâm trạng một lát, cô đang nghĩ làm thế nào để giới thiệu bé Tiểu Ngư Nhi.

Nếu tính ngày sinh mà nói, Trần Tử Khâm sẽ là chị, thế nhưng trước khi Tiêu Dung Ngư nói lên lời, cô thực sự do dự rất lâu.

"Đây là…… Đây là chị gái đó, Tử Bội gọi chị đi……"

Có điều cuối cùng, Tiêu Dung Ngư vẫn nói ra từ "chị gái".

Trần Tử Bội không hề hiểu được hai từ "chị gái" này, không chỉ bởi vì cô nhóc sinh sau Trần Tử Khâm 11 ngày, mà thực ra còn bao hàm rất nhiều, rất nhiều ý nghĩa phức tạp.

Sau khi tầng gông kìm xiềng xích tâm lý này vô tình bị khơi ra, Tiêu Dung Ngư cũng rất tự nhiên gửi tin nhắn cho Thẩm Ấu Sở.

Tiêu Dung Ngư: Cô còn chưa ngủ sao?

Thẩm Ấu Sở: Ừ…, tôi vừa xem hoá đơn của tiệm trà sữa, xảy ra một chút chuyện.

Tiêu Dung Ngư biết trên danh nghĩa của Thẩm Ấu Sở có một tiệm trà sữa, có điều vì mối quan hệ hiện tại của hai người tạm thời không tiện hỏi đến chuyện khác, cho nên đề tài vẫn cố định ở trên người hai chị em nhóc con này.

Tiêu Dung Ngư: Hôm nay cô mang Trần Tử Khâm đi đâu chơi vậy?

Thẩm Ấu Sở: Vẫn chỉ xuống dưới lầu phơi nắng, Trần Tử Khâm rất ngoan.

Tiêu Dung Ngư: Tôi cảm thấy con bé quá hoạt bát, con gái của cô mới ngoan. Đêm qua tôi dỗ Trần Tử Bội đi ngủ, con bé cả đêm không khóc, sau khi tôi đến Mỹ đây là lần đầu tiên không bị mất ngủ.

Thẩm Ấu Sở: Tôi ngủ cùng với Trần Tử Khâm, nghe tiếng hít thở của con bé, tâm trạng cũng sẽ ổn định hơn.

Tiêu Dung Ngư: Xem ra chúng ta đều giống nhau, hy vọng đêm nay cô vẫn sẽ ngủ ngon. Ngày hôm qua có mưa nhỏ, đã tạnh rồi, không khí rất trong lành, tôi định dẫn Trần Tử Bội đến công viên gần đó đi dạo một chút, ngủ ngon.

Thẩm Ấu Sở: Cảm ơn cô, ngủ ngon.

Đây là một cuộc đối thoại rất bình thường, lúc Tiêu Dung Ngư nói chuyện phiếm cũng không phát hiện ra, cho đến khi đã kết thúc, cô mới bỗng nhiên nhớ tới đối phương là Thẩm Ấu Sở.

“Mình và Thẩm Ấu Sở…”

Tiêu Dung khó có thể tin nổi nói với chính mình: “Đã đến mức chúc nhau ngủ ngon rồi sao?”

“Cốc cốc cốc……”

Suy nghĩ của Tiêu Dung Ngư bị tiếng gõ cửa làm gián đoạn, thì ra là Lương Mỹ Quyên nhắc nhở con dâu ra ngoài ăn sáng.

"Thôi vậy, tạm thời không nên nghĩ tới những chuyện này."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu không hề suy nghĩ sâu thêm, ra khỏi phòng chào hỏi mẹ chồng là Lương Mỹ Quyên, bảo mẫu là dì Lâm và còn Chu Tái Văn, duy chỉ Trần Hán Thăng đến liếc cũng không liếc qua một cái.

Tiêu Dung Ngư có thể tiếp nhận Trần Tử Bội, bởi vì cái bọc chăn nhỏ ngốc kia chỉ có hơn sáu tháng, còn là một đứa bé vô tội, cái gì cũng không biết.

Tiêu Dung Ngư có thể nói chuyện với Thẩm Ấu Sở, bởi vì cô ấy giúp đỡ chăm sóc con gái của mình, hoặc là nói Thẩm Ấu Sở thật ra là một người bị hại.

Thế nhưng, cô không nghĩ đến việc tha thứ cho Trần Hán Thăng, ít nhất là trước mắt chưa từng nghĩ tới.

Trong lòng Trần Hán Thăng cũng biết rõ ràng, cho nên sau khi Tiêu Dung Ngư ra khỏi phòng, hắn chỉ hôn chân nhỏ của con gái rồi sau đó bê máy tính, yên lặng trở về thư phòng.

Kẻ nào đầu têu thì kẻ đó phải chấp nhận những ánh mắt xem thường.

.....

Sau khi ăn sáng xong, Tiêu Dung Ngư thực sự dẫn Trần Tử Bội ra công viên tản bộ, có điều người đồng hành còn có Thái hậu Lương, Chu Thái Văn và dì Lâm.

Lúc Trần Hán Thăng ra ngoài rót trà mới phát hiện mình trở thành "người lẻ loi đơn độc", có điều hắn cũng không nói gì, chỉ cảm khái sâu xa nói: "Chuyện vui vẻ đều là của mọi người, mình cái gì cũng không có."

Có điều cái này còn chưa tính, Lương Mỹ Quyên cùng Tiêu Dung Ngư buổi trưa vậy mà lại không có ý định về nhà ăn cơm, hơn nữa nếu không phải do cấp dưới là Chu Thái Văn vụng trộm thông báo, Trần Hán Thăng vẫn còn đang ngốc nghếch chờ phản đối.

Bạn học Tiểu Chu vẫn rất quan tâm ông chủ của mình, cô ấy len lén thăm dò xem có cần đem chút bánh mì về hay không.

"Không cần."

Trần Hán Thăng trả lời: "Cô phải học cách dung nhập vào nhóm nhỏ của họ, học cách cô lập tôi, tôi không sao cả. Hơn nữa ông chủ của cô tới đây, tôi đang nói chuyện với họ."

"Giám đốc Tào tới rồi sao."

Chu Thái Văn sau khi nghe vậy vẫn rất vui vẻ, cô ấy vốn dĩ là cấp dưới trực tiếp của đoàn đội Tào Kiến Đức, cho nên ông chủ vẫn luôn là Tào Kiến Đức.

Chẳng qua bởi vì bạn học Seven có năng lực nổi bật, trình độ tiếng Anh rất cao, hơn nữa lại tốt nghiệp đại học Kiến Nghiệp, còn cái tên tương tự "Trần handsome", cho nên đã bị điều tới làm thư ký riêng của ông chủ lớn.

Phong cách lãnh đạo của Tào Kiến Đức và Trần Hán Thăng có chút tương đồng, hai người đều tương đối hài hước, có điều Trần Hán Thăng là ông chủ lớn, hắn rất ít khi để ý tới những vấn đề nhỏ, tạm ổn rồi là sẽ OK luôn.

Lão Tào nhiều khi rất chú ý tới phương diện kiểu chi tiết nhỏ, thể hiện ra tố chất của một người quản lý nhân viên chuyên nghiệp nên có.

.....

Hơn ba giờ chiều, bốn người lớn và một bé con đi chơi trở về, mọi người phát hiện trên sô pha ngoại trừ Trần Hán Thăng, còn có hai nam một nữ đang ngồi.

Bọn họ đều khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi, mặc âu phục, đi giày da trông khá nghiêm chỉnh, khí chất bình ổn, thân thiện, dáng người cũng tương đối khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết là quản lý cấp cao của xí nghiệp.

"Mẹ, đây là đồng nghiệp của con, Tào Kiến Đức, Hoàng Lập Khiêm và Hứa Nguyệt Mai."

Trần Hán Thăng giới thiệu qua loa về tên, toàn bộ chức vụ đều dùng "đồng nghiệp" để thay thế, ba người đều khách khí và cung kính nói vài câu với Lương thái hậu.

Trần Hán Thăng không giới thiệu Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội, bọn người lão Tào cũng không dám tùy tiện chào hỏi, có điều trong ánh mắt vẫn mang theo thiện ý và lễ phép, ai nấy đều rất tinh thông lễ nghi xã giao.

"Vừa nãy nói tới đâu rồi?"

Đợi đến khi Lương Mỹ Quyên và Tiêu Dung Ngư việc của ai người nấy làm, Trần Hán Thăng lại tiếp tục đề tài vừa rồi.

"Bàn xong về vấn đề công ty Internet đưa lên sàn chứng khoán."

Hoàng Lập Khiêm vừa cười vừa nói.

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng gật gật đầu: "Chuyện này thì ba người các anh phải giúp đỡ lẫn nhau, lão Hoàng là chủ tịch của chi nhánh công ty Internet, lão Tào là thành viên hội đồng quản trị của trụ sở chính, chị Hứa là tổng quản lý tài chính, không được xảy ra một chút sơ suất, nhân dân cả nước đều đang giám sát đấy."

Ba người đều nghiêm túc đồng ý, thời gian trước bọn họ vẫn ở Hồng Kông lên kế hoạch mua xác công ty, trước khi về nước lại bay qua Mỹ thăm ông chủ lớn, tiện đường báo cáo công tác luôn.

Về phần tại sao Trần Hán Thăng lại nói "Nhân dân cả nước đều đang giám sát" là bởi vì lúc trước công ty trách nhiệm hữu hạn Internet Quả Xác lựa chọn đưa cổ phiếu ra sàn chứng khoán Hồng Kông, có thể nói là ngoài dự liệu của rất nhiều người.

Hiện tại đang trong thời kỳ nóng lên của nền kinh tế Internet, việc rung chuông trên sàn giao dịch chứng khoán NASDAQ của Hoa Kỳ không chỉ trở thành niềm vinh quang lớn nhất của những người sáng lập Internet, mà giá trị thị trường của công ty và tài sản của người sáng lập cũng sẽ tăng lên gấp nhiều lần, dù sao thì đơn vị tính vào thời điểm đó là "đô la Mỹ".

Đặc biệt là trong công ty trách nhiệm hữu hạn Internet Quả Xác bao gồm các sản phẩm Internet hot nhất hiện nay như cộng đồng Quả Xác, Quả Xác QvodPlayer, Quả Xác Drive, trung tâm mua sắm Quả Xác v.v…, tổng số người đăng ký sử dụng là gần 200 triệu, tổng số người đăng kí sử dụng là gần hai triệu, bất kể đưa ra thị trường ở đâu đều sẽ trở thành con cưng truy vốn của tư bản.

Có điều, Trần Hán Thăng có quyền lên tiếng nói một là một, hai là hai ở trong hệ thống Quả Xác, hắn quyết định đưa cổ phiếu lên sàn chứng khoán Hồng Kông, thì phải đưa cổ phiếu lên sàn chứng khoán Hồng Kông, ai không phục người đó lập tức thu dọn đồ đạc rời đi.

Cũng có phóng viên tài chính và kinh tế khi phỏng vấn đã hỏi nguyên nhân, Trần Hán Thăng trả lời mình rất có niềm tin vào sự phát triển của kinh tế quốc nội, theo đuổi sự phát triển

bền vững và lâu dài mới là mục đích cuối cùng của Internet Quả Xác khi đưa lên sàn chứng khoán.

Loại công khai khách sáo này đương nhiên không ai tin cả, Trần Hán Thăng thật ra đã nói thật ở cuộc họp hội đồng quản trị cấp cao rằng có ba nguyên nhân:

Thứ nhất, đưa lên sàn chứng khoán NASDAQ đòi hỏi phải chấp nhận sự thâm nhập trá hình của tư bản nước ngoài, trong thời gian ngắn thì không sao cả, nhưng một thời gian sau sẽ dần dần bị khống chế, từ đó ảnh hưởng đến hoạt động của toàn bộ doanh nghiệp.

Nói cách khác, kiếm tiền thì vẫn kiếm được tiền, nhưng có một số thứ người lập nghiệp cũng không có cách nào khác, điển hình nhất chính là Sina.

Nhìn Sina Weibo 15 năm sau mà xem đã nát thành cái dạng khỉ gì rồi, Trần Hán Thăng bảo Vương Hưng lên kế hoạch cho "Weibo Quả Xác", hắn chính xác là không muốn nhìn thấy một màn ghê tởm kia.

Thứ hai, Trần Hán Thăng thực sự rất tin tưởng vào nền kinh tế trong nước, nhưng lại không tin tưởng nhiều vào các nhà đầu tư nước ngoài, hơn nữa giữa Trung Quốc và Mỹ tất nhiên sẽ có tranh chấp thương mại, đến lúc đó tình hình của những doanh nghiệp tư nhân của Trung Quốc trên sàn chứng khoán NASDAQ sẽ vô cùng khó khăn.

Cho nên 10 năm sau, khi cạnh tranh thương mại mở rộng rồi, các doanh nghiệp Internet lớn trước đây đã đưa lên sàn chứng khoán Mỹ đều sẽ lựa chọn rút khỏi thị trường nước này và sau đó lại đưa lên sàn chứng khoán ở Hồng Kông.

Ba là, Trần Hán Thăng lo lắng các giao dịch của Quả Xác càng ngày càng lớn, khi cuộc sống của 1,4 tỷ người không thể

tách rời khỏi nhãn hiệu "Quả Xác" thì việc đưa cổ phiếu lên sàn chứng khoán Hồng Kông có thể khiến mọi người an tâm.

Bởi vì như vậy có nghĩa là "gốc rễ" vẫn ở trong nước, năm 2007 "di dân" vẫn là một từ ngữ cao cấp, giống như quốc gia bạn đi dân tới sẽ không có cách đối phó với bạn.

Có điều theo xu hướng nhất thể hóa của kinh tế toàn cầu, di dân trông đã rất buồn cười rồi, dựa lưng vào đại thụ mới dễ hóng mát, Trần Hán Thăng đã thực hiện tự do tài chính, nhưng hắn còn phải vì hai tâm can bảo bối là bé Tiểu Ngư Nhi và bé tiểu Ngốc Nghếch này mà suy nghĩ lâu dài mấy chục năm.

Sau khi có con, cho dù là lưu manh không kiêng kỵ điều gì cũng sẽ có những vướng bận không thể làm lơ.

Cho nên Quả Xác mới lựa chọn đưa lên sàn chứng khoán Hồng Kông, ban đầu bán ra đại khái khoảng 500 triệu cổ phiếu, giá khởi điểm mỗi cổ phiếu chắc là tầm 20 đến 30 tệ, giá ổn định chắc tầm 30 đến 40 tệ.

Cổ phiếu của Quả Xác đương nhiên là bị cướp điên cuồng, giống như giá khởi điểm cổ phiếu Hồng Kông của Tencent là 37 tệ một cổ phiếu, tới năm 2021 đã là hơn 700 tệ một cổ phiếu rồi.

Tuy nhiên, bản thân Trần Hán Thăng sẽ sở hữu hơn 250 triệu cổ phiếu, cho dù đưa lên sàn nước nào thì hắn vẫn sẽ nắm chắc quyền khống chế doanh nghiệp.

Bàn xong vấn đề doanh nghiệp đưa lên sàn chứng khoán, bọn Trần Hán Thăng lại nói đến những chuyện khác.

Ví dụ như Hoàng Lập Khiêm lo lắng việc Quả Xác Weibo tách ra từ cộng đồng Quả Xác, Trần Hán Thăng cho biết rằng không có vấn đề gì, hệ thống Quả Xác là một chuỗi sinh thái hoàn chỉnh, dù tách ra thì cũng vẫn ở trong cùng một hệ sinh thái.

Lại ví dụ như Hứa Nguyệt Mai châm chọc ngành bất động sản hiện tại thật sự điên rồ, năm ngoái còn có chuyên gia phê bình tốc độ phát triển của điện tử Quả Xác quá nhanh, căn cơ có thể sẽ không ổn định lắm.

Những nhà phê bình này là không thấy được ngành bất động sản năm nay, ngày hôm qua mới chỉ là một chủ thầu bình thường, hôm nay trong nháy mắt đã trở thành triệu phú, Hứa Nguyệt Mai thực sự cảm khái xã hội này rất không ổn định, dân chúng vất vả cả đời cũng không kiếm nổi một trăm vạn, thương gia bất động sản mua bán đất đai có thể kiếm được mấy nghìn vạn.

Ánh mắt Tào Kiến Đức lại thực tế hơn một chút, anh ta tương đối quan tâm chuyện ông chủ lớn khi nào sẽ quay về Kiến Nghiệp. Dù họp qua video có thuận tiện hơn nữa cũng không thể so được với trực tiếp báo cáo.

"Tôi ấy à……"

Trần Hán Thăng dừng lại một giây, hắn liếc mắt qua phòng bếp, Tiêu Dung Ngư đang ôm Trần Tử Bội ở trong phòng bếp nấu cơm.

Bé Tiểu Ngốc Nghếch thường xuyên bị Lương Mỹ Quyên chọc cho cười rộ lên, âm thanh "Y y a a" ấm áp vọng lại.

Trong con mắt của Trần Hán Thăng hiện lên vẻ dịu dàng, sau đó trả lời: "Đại khái tầm cuối tháng tôi sẽ về Kiến Nghiệp."

Trần Hán Thăng nhất định phải rời khỏi nước Mỹ một đoạn thời gian, bởi vì tình huống bên này đã dần ổn định, quan trọng hơn là, hắn muốn tạo ra một không gian để cho Tiêu Dung Ngư cùng Trần Tử Bội hai "mẹ con" họ ở riêng với nhau.

Trong không gian này, Tiêu Dung Ngư sẽ dần dần coi Trần Tử Bội là con gái ruột, Trần Hán Thăng ở đây ít nhiều vẫn sẽ có chút chướng mắt, bởi vì Tiểu Ngư Nhi mỗi khi nhìn thấy hắn, đều sẽ bị kéo vào một loại cảm giác bị bỏ rơi bởi hiện thực tàn khốc.

"Nếu là cuối tháng thì cũng chỉ còn chừng 10 ngày nữa."

Tào Kiến Đức có chút hưng phấn, cho dù ông chủ lớn ở trong phòng làm việc xem AV cũng khiến lão Tào làm việc đỡ vất vả hơn chút.

.....

Sau khi làm bữa tối xong, Trần Hán Thăng kêu mọi người ở lại cùng nhau ăn cơm, một đám người vẫn nói chuyện thương nghiệp ngày trước, chỉ có điều thoải mái hơn một chút.

Hoàng Lập Khiêm cho biết, ngày càng nhiều ngôi sao bắt đầu post bài trên cộng đồng Quả Xác để tăng thêm độ nổi tiếng, hơn nữa còn chủ động gửi tài liệu đến yêu cầu chứng nhận thân phận.

Đương nhiên, Mayday Rain của Châu Kiệt Luân, Tống Tuệ Kiều, những người đại diện thương hiệu của Xiaomi Quả Xác đã quan tâm từ sớm rồi.

Đây là đôi bên cùng có lợi, minh tinh đưa người dùng đến cho cộng đồng Quả Xác, cộng đồng Quả Xác cung cấp một nền tảng tuyên truyền, nhưng điều lão Hoàng muốn nói là đã có một số minh tinh mới đăng ký rõ ràng đã mua thủy quân.

Một bài post hơn 4.000 người quan tâm.

Hoàng Lập Khiêm nói: "Trước màn hình TV thì rất chính trực, sao lại bí mật mua thủy quân chứ."

"Đây cũng không phải là chuyện gì mới nữa."

Hứa Nguyệt Mai đùa một chút: "Lão Hoàng, cậu cần phải chú ý đấy, cậu là chủ tịch Internet Quả Xác, nắm giữ một nền tảng tài nguyên lớn như vậy, sau khi công ty lên sàn chứng khoán, tài sản cũng đã mấy trăm triệu, không biết bao nhiêu minh tinh muốn yêu thương nhung nhớ đây."

"Tôi không hứng thú với mấy thứ này."

Hoàng Lập Khiêm khoát khoát tay: "Lúc tôi rảnh rỗi sẽ đi viết code, hoặc là tìm lỗi bug trong sản phẩm, thỉnh thoảng cũng sẽ nghiên cứu C++, MFC, PHP, java, actionscript, YUI, DHTML các loại lập trình nhỏ một chút thôi, Nhiếp Tiểu Vũ lúc nào cũng nói tôi giống như một tên trạch nam Nhật Bản, hơ hơ hơ hơ hơ…"

Hứa Nguyệt Mai nhịn không được trợn trắng mắt, trước mắt trong hội đồng quản trị thì Lý Tiểu Giai, Phùng Nam Khởi và Hoàng Lập Khiêm có trình độ học vấn cao nhất, nếu bọn họ muốn khoe khoang thuật ngữ chuyên nghiệp thì những người khác tựa như đang nghe thiên thư.

Hoàng Lập Khiêm tự chê mình "giống trạch nam Nhật Bản", thực ra là đang khoe khoang trước mắt ông chủ lớn.

"Được rồi được rồi, lão Hoàng, anh cũng thật là."

Trần Hán Thăng cũng nhìn không nổi nữa: "Khoác lác cũng không biết phân biệt hoàn cảnh, anh nói mấy thứ này, trên bàn ngoại trừ tôi ra, còn có ai có thể nghe hiểu được đây?"

"Khụ khụ khụ……"

Chu Thái Văn thiếu chút nữa sặc nước trái cây ra ngoài, khá lắm, ông chủ lớn còn không biết xấu hổ nói người khác khoác lác không biết phân biệt hoàn cảnh, hắn là một sinh viên ngành khoa học xã hội của Đại học Tài chính Kiến Nghiệp, làm sao có thể hiểu những thứ này cơ chứ.

Có điều "nhóm người Quả Xác" ở bên này nói chuyện, những người khác đều không có phản ứng gì.

Lực chú ý của Lương thái hậu căn bản không ở chỗ này, bà đang cùng dì Lâm thảo luận giá cả đồ ăn bên Mỹ.

Tiêu Dung Ngư lạnh lùng ăn cơm, cho dù vừa rồi một màn kia tương đối khôi hài, mí mắt của cô ấy chỉ giật nhẹ một cái rất khó phát hiện.

Xem ra cô ấy thật sự vô cùng tức giận, không cho Trần Hán Thăng một chút sắc mặt tốt nào.

Bọn Tào Kiến Đức và Hứa Nguyệt Mai cũng không đáp lời, những người này đều là người tinh ý, dưới tình huống không có phán đoán chuẩn xác, sẽ không tùy tiện mở miệng.

Nói nhiều sai nhiều, không nói sẽ không sai.

Sau khi cơm nước xong, Trần Hán Thăng lại cùng đồng nghiệp nói chuyện một lúc, khoảng 8 giờ tối, mọi người đều đứng dậy xin phép ra về.

"Tôi tiễn mọi người."

Trần Hán Thăng ôm Trần Tử Bội từ trên giường lên, cùng nhau tiễn người tới cửa, hắn nắm cánh tay con gái nhỏ vẫy vẫy: "Tạm biệt bác Tào, tạm biệt bác Hoàng, tạm biệt dì Hứa, chúng ta sau này sẽ gặp lại."

Lúc này, ba người giống như vừa mới nhìn thấy cục cưng này, đi lên trêu chọc một chút mới tạm biệt.

Chỉ là đợi đến khi rời khỏi biệt thự, ba vị quản lý cấp cao của Quả Xác lại đồng loạt lâm vào yên lặng.

Boss lớn là nhân vật như thế nào? Lần đầu tiên sáng lập nên chuyển phát nhanh Hỏa Tiễn 101, thay đổi cục diện chuyển phát nhanh trong nước.

Lần thứ hai thành lập nên điện tử Quả Xác, dám công khai đánh giáp lá cà với Samsung, một số quyết sách của Bộ Công Thương còn đều phải trao đổi với những người như Trần Hán Thăng, cho nên rất nhiều hành động của hắn đều ẩn chứa thâm ý.

Vừa rồi Trần đổng ôm con gái tiễn chúng ta, có phải muốn biểu lộ điều gì đó hay không?

Phản ứng đầu tiên của ba vị quản lý cấp cao của Quả Xác là con gái của ông chủ lớn, bọn họ đều có con, ánh mắt Trần đổng nhìn đứa bé, rất rõ ràng họ chính là cha con.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không nói thẳng, cho nên đại khái là hắn muốn biểu lộ ý tứ như này: Tôi có con gái, trong lòng mọi người biết là tốt rồi, nhưng hiện giờ tôi sẽ không thừa nhận, nên cũng nhờ mọi người phải chú ý giữ bí mật.

Nhìn qua có chút giống vì chuyện vu vơ mà đấu trí đấu dũng, bởi vì hành động của Trần Hán Thăng rất có thể chỉ tùy tiện làm vậy thôi. Nhưng những người này cũng không dám khinh thường, cố gắng hiểu thấu ý đồ của ông chủ lớn.

“Lão Hoàng.”

Sau một lúc lâu, Hứa Nguyệt Mai lơ đãng hỏi Hoàng Lập Khiêm: “Vừa rồi cục cưng kia rất đáng yêu, đôi mắt rất đẹp.”

“Ha ha.”

Hoàng Lập Khiêm cười ha ha: “Chuyện này rất bình thường, trẻ con mấy tháng tuổi đều rất đáng yêu.”

“Psss.”

Hứa Nguyệt Mai bĩu môi, lại nói với Tào Kiến Đức: “Lão Tào vừa rồi rất ân cần, cậu vẫn luôn nói là mình cũng có một cô con gái, cậu thấy thế nào?”

“Đương nhiên là tôi là dùng mắt nhìn rồi.

Tào Kiến Đức đôn hậu cười cười.

Một đám hồ ly già.

Hứa Nguyệt Mai không thăm dò ra được cái gì, có điều cô ấy rất chắc chắn đó chính là con gái của Trần đổng, nói như vậy thì Tiêu Dung Ngư chính là mẹ của con bé?

Công ty luật Dung Thăng chính là cơ quan tư vấn pháp luật của điện tử Quả Xác, hơn nữa bởi vì vụ kiện hôn nhân xuyên quốc gia kia mà Tiêu Dung Ngư rất nổi tiếng. Không chỉ có Hứa Nguyệt Mai, thực ra Tào Kiến Đức và Hoàng Lập Khiêm đều nhận ra, chẳng qua đều cố ý giả ngu mà thôi.

"Nhưng mà……"

Hứa Nguyệt Mai vẫn thấy rất kỳ quái, em bé đáng yêu kia, vì sao vừa không giống cha lại vừa không giống mẹ?

.....

Chương 1039: Cuối cùng trong chuyện xưa, nhân vật phản diện cũng được trân trọng bảo vệ như gấu trúc quý hiếm vậy

Sau khi đám người Tào Kiến Đức tới thăm hỏi, thì cuộc sống của Trần Hán Thăng cũng chầm chậm trở lại như bình thường.

Thực ra thì, cuộc sống của hắn sau khi bình thường hóa, cũng có nghĩa là cả "phe Tiểu Ngư" và "phe Ấu Sở" đều bình tĩnh lại, Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu sở đều đã quen quan tâm đến con của đối phương hơn.

Không chỉ có vậy, hai người các cô còn trong lúc vô thức hình thành một thói quen gửi tin nhắn hoặc gọi video nói chuyện phiếm với nhau.

Lúc đầu chủ đề đều tập trung trên người hai bảo bối, ví dụ như nói: "Hôm nay hai mẹ con cô đi dạo ở đâu vậy, hôm qua khi ngủ con bé đột nhiên nói mớ lúc nửa đêm, nhiệt độ ngoài trời bây giờ không được ổn định, lúc lạnh lúc nóng nên phải chú ý giữ ấm…"

Về sau sự không tự nhiên dần dần được giảm bớt, cũng sẽ vô thức mà trò chuyện đến một chủ đề khác, một lần nào đó lúc Thẩm Ấu Sở viết luận văn, Tiêu Dung Ngư không cẩn thận hỏi một câu: "Luận văn chuyên ngành của các cô có khó không?", sau đó mọi chuyện cứ từ đó mà nói với nhau.

Lữ Ngọc Thanh cũng không còn thu xếp tìm vú nuôi ở khắp nơi nữa, dù sao bà vẫn nghĩ ở trong lòng, Tiểu Ngư Nhi mấy ngày nữa sẽ trở về nước.

Tất cả chuyện này khiến cho Trần Hán Thăng cảm thán thật sâu, nào có cái gì gọi là tháng năm tĩnh lặng chứ, chẳng qua là hai người con gái đang gánh vác thêm sứ mệnh khác tiến về phía trước thôi.

Điều kỳ lạ duy nhất là, Tiêu Dung Ngư vẫn chưa nhận được giấy chứng nhận thân phận mới.

Đáng lý ra sau ngày hai mươi phải đến nước Mỹ rồi mới đúng, tuy nhiên chuyển phát nhanh quốc tế trễ hơn một hai ngày cũng là chuyện có thể hiểu được, thế nhưng từ ngày hai mươi mốt, hai mươi hai, đến hai mươi ba,… cho đến tận ngày hai mươi lăm, chứng nhận thân phận mới vẫn chưa được gửi tới, Tiêu Dung Ngư nhận ra có lẽ đã xuất hiện vấn đề.

Sau khi Lữ Ngọc Thanh nghe vậy đã đến bưu điện hỏi, chẳng qua năm 2007 nghề chuyển phát nhanh chưa thể nào cập nhật tình trạng hàng theo thời gian được, cho nên rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở khâu nào, ngay cả bên bưu điện cũng không thể nói rõ được, dù sao khoảng cách vượt qua đại dương cũng cách cả hàng chục ngàn cây số cơ.

Cho nên, bưu điện chỉ hứa hẹn là sẽ cẩn thận kiểm tra, nếu như không tìm thấy, sẽ dựa theo giấy chứng nhận bồi thường với mức giá cao nhất là một ngàn tệ.

Lúc này Lữ Ngọc Thanh lập tức từ chối, nếu muốn đợi tìm đoán chừng không biết phải kéo dài đến bao giờ, vẫn là nên làm thêm một cái thẻ căn cước có vẻ còn dễ dàng hơn.

Đương nhiên cái "thuận tiện" này vừa vặn nhằm đúng vào điều kiện của gia đình Lữ Ngọc Thanh, pháp luật nước nhà mặc dù không có quy định rõ ràng khoảng thời gian cách nhau

giữa hai lần làm thẻ căn cước, nhưng nếu người bình thường trong nửa tháng lại làm lại thẻ căn cước hai lần, thì cảnh sát bên hộ tịch căn bản sẽ không tạo điều kiện.

Chẳng qua nếu đổi thành người trong nhà cục trưởng, vậy thì mọi chuyện đều dễ nói.

Lúc này mọi người còn không có nghi ngờ gì đến Trần Hán Thăng, một là do trường hợp chuyển phát nhanh làm mất đồ vẫn có xảy ra.

Hai là Tiêu Dung Ngư đã ghi biển số nhà trên địa chỉ giao hàng, Trần Hán Thăng cũng không thể giở trò mánh khóe đi.

Ba là tất cả mọi người còn giữ lại một tia tin tưởng, Trần Hán Thăng thực sự xấu đến mức đó sao?

Tuy nhiên làm xong lại chờ gửi tới phải mất thêm hơn một tuần nữa, cứ như thế không để ý đã đến tháng năm.

“Ai mà biết được đường bưu điện sẽ xảy ra vấn đề đâu.”

Lữ Ngọc Thanh phàn nàn với Tiêu Dung Ngư: “Sớm biết như vậy thì đã chọn SF Express.”

“Không sao.”

Tiêu Dung Ngư an ủi: “Dù sao ngày Bé Tiểu Ngư Nhi tròn bảy tháng, Thẩm Ấu Sở đã chúc mừng con bé rồi.”

Trần Tử Khâm chào đời vào ngày mười chín tháng chín, Tiêu Dung Ngư là một người me rất quan tâm đến nghi thức, mỗi tháng cô đều sẽ kỷ niệm ngày con gái chào đời.

Thật ra cũng vô cùng đơn giản, chỉ là đeo mũ chóp sinh nhật cho con gái, sau đó lại mua một chiếc bánh gato nhỏ, lại chụp thêm mấy tấm ảnh lưu niệm là được rồi, bình thường bánh gato đều do mẹ cùng dì Thi Thi ăn hết giúp.

Tiêu Dung Ngư vốn cho rằng kỷ niệm sinh nhật tháng thứ bảy của Trần Tử Khâm sẽ không tổ chức, không nghĩ là dưới sự giật dây của cô Trần Lam, một người "mẹ" khác là Thẩm Ấu Sở lại tổ chức một bữa tiệc nhỏ cho Trần Tử Khâm như vậy.

Cho nên, ngoài việc rất nhớ con gái nhỏ của mình ra, thì Tiêu Dung Ngư cũng không có quá nhiều tiếc nuối.

Chẳng qua nhắc đến chuyện này, Lữ Ngọc Thanh lại càng cảm thấy phiền muộn: "Con bé còn không hôn mẹ, trước đây nhìn thấy mẹ sẽ đều vươn cánh tay nhỏ ra, bây giờ cả ngày lại đều dính ở trong ngực Tiểu Thẩm…"

Tiêu Dung Ngư ở bên này cũng im lặng một lúc, giọng điệu cũng có chút phức tạp: "Trần Tử Bội cũng như vậy, bây giờ con bé cũng không muốn đi ngủ cùng bà nội Lương…"

"Ai~"

Lữ Ngọc Thanh thở dài, hai Bảo Bảo đều cần mẹ cho bú, nhưng nhìn từ một góc độ khác, thật ra hai người mẹ cũng cần đứa con của mình để an ủi tinh thần, như vậy mới ngày càng hòa hợp.

…

Sau đó mấy ngày đến ngày mồng một tháng năm, là sinh nhật tháng bảy của Trần Tử Bội, Tiêu Dung Ngư cũng tổ chức cho con bé một bữa tiệc nhỏ.

Cũng là mua một cái bánh gato nhỏ như vậy, chẳng qua mũ sinh nhật là do tự tay Tiêu Dung Ngư cắt dán lấy, sau đó mọi người vây quanh Bảo Bảo hát mừng.

Bé Tiểu Ngốc Nghếch ngồi trong ngực bà nội Lương, ngơ ngác nhìn bánh gato ở trên bàn, bên trên bánh gato còn có một ngọn nến nho nhỏ.

Dưới ánh nến, ánh sáng phản chiếu bên trong đôi mắt nhỏ hoa đào xinh đẹp của cô bé, trên mặt cô bé nhỏ là sự hiếu kỳ đối với thế giới bên ngoài, Tiêu Dung Ngư thừa dịp một màn này chụp được mấy tấm ảnh, lập tức gửi cho Thẩm Ấu Sở.

Hình thức nói chuyện này đã thành thói quen thường ngày mà hai bà mẹ đều sẽ làm, khả năng dùng từ "nói chuyện" này để tưởng tượng đã không còn chính xác, nên dùng từ "chia sẻ" thì thích hợp hơn, chẳng qua là Thẩm Ấu Sơ chia sẻ cuộc sống sinh hoạt của Bé Tiểu Ngư Nhi, Tiêu Dung Ngư chia sẻ sinh hoạt của Bé Tiểu Ngốc Nghếch.

Sau khi tổ chức xong sinh nhật cho Trần Tử Bội, Trần Hán Thăng tiếp tục ngồi ở trong thư phòng xem mail công việc, đột nhiên ở bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc".

"Ừm, vào đi!"

Trần Hán Thăng cứ tưởng là mẹ ruột của mình, nghĩ thầm trải qua từng ấy năm, cuối cùng Lương Thái hậu cũng học được cách gõ cửa khi đến thư phòng của con trai.

Có khi tất cả người mẹ trên đất nước này đều giống nhau, trước kia lúc Trần Hán Thăng còn đi học, Lương Mỹ Quyên đi vào phòng hắn trước giờ đều không gõ cửa, bà ấy còn thừa lúc mà Trần Hán Thăng vẫn còn ngủ, đi vào phòng ngủ kéo rèm cửa, lau nhà rồi dọn dẹp quần áo, tóm lại chính là phải "ầm ầm" một trận vang.

Vì chuyện này mà có lần Trần Hán Thăng làm ầm ĩ rời nhà trốn đi, ở nhà Vương Tử Bác ăn ngủ hai ngày, sau đó lại giống như không có việc gì mà quay về.

Tuy nhiên lần này, sau khi của phòng "kẹt kẹt" một tiếng mở ra, vậy mà lại là Tiêu Dung Ngư.

Trần Hán Thăng vô cùng kinh ngạc, từ lúc đi đến nước Mỹ, Tiểu Ngư Nhi nói chuyện cùng mình không bao giờ vượt qua

mười câu, với lại bất cứ lúc nào nhìn thấy mình cũng thể hiện vẻ mặt lạnh lùng như băng.

Thậm chí có lúc, rõ ràng Tiêu Dung ngư đang nói chuyện phiếm rất vui vẻ với người khác, nhưng khi nhìn Trần Hán Thăng đi tới, nét mặt của cô giống như chiếc điều hòa không khí vậy, 'gió nóng' trong nháy mắt lập tức biến thành 'gió lạnh', như muốn đóng Trần Hán Thăng thành một tảng băng, nhưng lại không làm thế nào được.

"Ồ, hóa ra là khách quý ít gặp nha."

Trần Hán Thăng đứng người dậy, cười đùa tí tửng nói: "Giám đốc Tiêu đến thư phòng, là có gì dặn dò hay sao?"

"Hừ!"

Tiêu Dung Ngư không muốn nhìn thấy bộ dáng của người đàn ông này chút nào, dứt khoát quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: "Khi nào thì anh mới cho em về nước?"

"Nói thế nào nhỉ?"

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: "Chân mọc ở trên người của em, em muốn về lúc nào thì về lúc ấy, nói như vậy cứ như là anh kiểm soát em vậy."

Người bình thường có khi sẽ không chịu nổi câu trả lời không biết xấu hổ như vậy, chẳng qua Tiêu Dung Ngư đã vì Trần Hán Thăng mà sinh cho hắn một bé gái cưng, thì phản ứng này của hắn vẫn còn nằm trong dự đoán của cô.

"Được rồi!"

Tiêu Dung Ngư duỗi cánh tay mảnh khảnh ra: "Vậy anh trả lại hộ chiếu và thẻ căn cước của em cho em đi, vậy thì em sẽ lập tức có thể trở về."

"Nói gì vậy?"

Trần Hán Thăng lại cười một tiếng: "Những thứ kia cũng không phải là anh lấy đi, em phải hỏi Đàm Anh chứ, hay là em không có phương thức liên lạc của cô ấy?"

"Như vậy đi,"

Trần Hán Thăng làm bộ lấy điện thoại di động mở danh bạ ra: "Anh sẽ cho em số điện thoại của cô ấy, em nhớ kỹ một chút, 1386666…"

"Không biết xấu hổ!"

Tiêu Dung Ngư gắt lên một tiếng, nhớ kỹ số điện thoại của Đàm Anh làm gì chứ, không có mệnh lệnh của tên khốn kiếp này, làm gì có khả năng Đàm Anh tự đưa giấy tờ tới đây được chứ.

Thật ra hôm nay Tiêu Dung Ngư tìm Trần Hán Thăng là có chuyện khác, đây chỉ là lời mở đầu thôi, đánh vỡ sự xấu hổ do một thời gian dài không nói chuyện với nhau.

"Có phải anh chuẩn bị về nước hay không?"

Tiêu Dung Ngư đột nhiên hỏi.

Vốn Trần Hán Thăng đã có kế hoạch sẽ về nước vào cuối tháng trước hoặc đầu tháng này, Chu Tái Văn đã giúp hắn thu dọn hành lý xong, cho nên cũng thản nhiên trả lời: "Đúng vậy, ngày mai về nước, anh đã đã nói qua với mẹ rồi."

"Hai ngày nữa em cũng muốn về nước."

Tiêu Dung Ngư dự tính là thẻ căn cước thứ hai của mình cũng sắp đến rồi, điều cô lo lắng chính là, sau khi mình về nước, Trần Tử Bội phải làm thế nào bây giờ?

Tháng trước Tiêu Dung Ngư đã muốn nói với Trần Hán Thăng về vấn đề này, chẳng qua khi đó vẫn vô cùng tức giận, lại thêm việc giấy chứng nhận bị thất lạc, cho nên mới trì hoãn đến hôm nay.

“Vấn đề này khó giải quyết này.”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói ra: “Em không về nước không được sao, ở bên này tiếp tục chăm sóc Trần Tử Bội, con bé còn nhỏ ngây thơ khờ khạo như vậy, em nỡ lòng nào mặc kệ bỏ nó lại sao?”

“Em…”

Tiêu Dung Ngư không bao giờ nghĩ tới đây chính là phương án giải quyết của Trần Hán Thăng, định dùng tình cảm bao nhiêu ngày qua ở chung với Bé Tiểu Ngốc Nghếch, mà trói buộc đạo đức với cô hay sao?

“Nếu em không quan tâm thì sao?”

Tiêu Dung Ngư nhìn chằm chằm Trần Hán Thăng nói.

“Vậy lập tức cai sữa!”

Trần Hán Thăng trả lời không chút do dự, hắn sẽ không nói cho Tiêu Dung Ngư biết, là mình đã sớm tìm được hai người vú nuôi ở nước Mỹ rồi.

“Trần Tử Bội mới được bảy tháng, bây giờ dứt sữa thì quá sớm.”

Tiêu Dung Ngư tin là thật, cô nghiêm túc khuyên Trần Hán Thăng: “Đợi lúc em về nước, anh cũng lấy hộ khẩu của con bé ra đi, em muốn dẫn nó cùng về nước, Thẩm Ấu Sở cũng vô cùng nhớ con gái của mình.”

Vẻ mặt Tiêu Dung Ngư vô cùng thành khẩn, tuy nhiên Trần Hán Thăng vẫn lắc đầu: “Hộ khẩu của Trần Tử Bội vốn dĩ cũng ở chỗ của Đàm Anh, anh đưa phương thức liên lạc của cô ấy cho em nhé?”

Lại nghe được mấy loại lời nói này, Tiêu Dung Ngư đã biết Trần Hán Thăng sẽ không đồng ý, ánh mắt của cô lại lạnh lùng xuống, lập tức quay người rời đi.

Trần Hán Thăng thờ ơ, Tiêu Dung Ngư đã có thể vì Trần Tử Bội mà cân nhắc chuyện tương lai, nhưng mà như vậy vẫn chưa đủ.

Cái Trần Hán Thăng muốn chính là, Tiêu Dung Ngư có thể xuất hiện trong tương lai của Trần Tử Bội, mà không chỉ là lo lắng cho tương lai của con bé.

Nhưng đi tới cửa, Tiêu Dung Ngư cũng không quay đầu lại, mà chỉ mở miệng nói: "Cửa hàng trà sữa của Thẩm Ấu Sở xảy ra chuyện, anh có biết không?"

"Biết."

Trần Hán Thăng nhẹ gật đầu.

"Rầm!"

Tiêu Dung Ngư không tiếp tục nhiều lời nữa, dùng sức đóng rầm cửa phòng lại, tạo ra một luồng gió thổi làm giấy tờ trên bàn bay lung tung tứ phía.

Sắc mặt Trần Hán Thăng không thay đổi nhìn về phía cửa, một lát sau hắn mới thở một hơi thật dài, xoay người nhặt giấy tờ dưới đất.

Trong trận đánh giằng co này, thật ra áp lực của Trần Hán Thăng là lớn nhất, chẳng qua cục diện bây giờ càng ngày càng có lợi, nếu đột nhiên xuất hiện một chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn cũng có thể trở thành 'đá mài dao'.

Mà chuyện nhỏ ngoài ý muốn chính là "Tiệm trà sữa Ngộ Kiến" gần đây gặp một hãng nhái lại, tên gọi là "Tiệm trà sữa Gặp Lại Bạn".

Điện tử Quả Xác đã đạt được một số thành tựu, bây giờ nếu như nhà sản xuất điện thoại hay xí nghiệp di động nào dám lấy tên gọi là 'điện tử Quả Bì, điện tử Quả Hạch, thậm chí là điện

tử Mâm Quả…’ thì chưa đến ngày thứ hai Trần Hán Thăng có thể kiện cáo làm cho những xí nghiệp này phá sản.

Thế nhưng tiệm trà sữa thì không như vậy được a, dù sao cũng là một cửa hàng đồ uống từ trà, hơn nữa chuyện làm ăn lại tốt như vậy, tất nhiên là khiến cho người ta ghen tị đỏ mắt rồi.

Cái tiệm tên ‘Gặp Lại Bạn’ này không chỉ có tên gọi gần giống nhau, mà cách trang trí logo cũng tương tự như vậy, rất dễ gây ra nhầm lẫn, thường xuyên xảy ra trường hợp mọi người muốn mua trà sữa ở ‘Ngộ Kiến’, kết quả lại mua nhầm của ‘Gặp Lại Bạn’.

Tất nhiên Hồ Lâm Ngữ sẽ không bỏ qua chuyện này, cô ấy cùng Phùng Quý cố ý tìm đến cửa hàng của đối phương để tranh luận, tuy nhiên chủ tiệm trà sữa này cũng có chút quan hệ, nếu không thì lúc đăng ký kinh doanh tại cục Công Thương sẽ không được duyệt qua, cho nên người ta căn bản không dễ dàng đánh đổ được.

Mẹ Hai Mạc cũng biết chuyện này, nhưng đối phương lại một bên bán trà sữa, một bên vênh váo nói vậy thì đến tòa án kiện bọn tao đi, tóm lại nhất định không chịu đóng cửa.

Đây là hành động điển hình của bọn vô lại, Mạc Kha hỏi thăm một chút mới biết được bối cảnh ở đằng sau đối phương, cũng có chút khó giải quyết.

Trước mắt chỉ có thể đi khởi tố hành vi xâm phạm bản quyền này lên tòa, trước đây Thẩm Ấu Sở cũng đã biết qua loại chuyện như thế này, chỉ có điều lúc đó không dễ dàng hỏi Tiêu Dung Ngư, sau này chậm rãi quen thuộc cô mới hiểu rõ, bây giờ đang chuyển lời đến Trần Hán Thăng.

Thật ra Trần Hán Thăng đã biết sớm hơn rồi, Đại học Kiến Nghiệp cũng có thể coi là căn cứ lớn của hắn, Nhiếp Tiểu Vũ

và Đàm Anh cũng đều đã xin phép qua, liệu có cần Điện tử Quả Xác phải ra mặt chào hỏi một cái hay không.

Hiện tại Đông Nhi là trợ lý của Hồ Lâm Ngữ, 'Người đỡ đầu ngành giải trí Giang Lăng' Kim Dương Minh cũng dự định lôi kéo một đám du côn đến chặn cửa.

Chẳng qua những hành vi này đều bị Trần Hán Thăng kêu dừng lại, thật ra để đối phó với bọn vô lại có 1086 loại chiêu, nhưng lần này hắn lại khăng khăng lựa chọn loại phương án đầy ánh sáng chân lý chói lọi kia– ủng hộ Thẩm Ấu Sở tiến hành tố tụng kiện cáo đưa ra pháp luật.

Không chỉ ủng hộ Thẩm Ấu Sở kiện tụng theo luật pháp, Trần Hán Thăng còn muốn để cho công ty luật Dung Thăng chỗ giám đốc Tiêu ra mặt ở trận kiện cáo này.

Sau khi kiện cáo kết thúc, Tu La tràng cũng nên hạ màn một cách tốt đẹp rồi.

Vì thế, Trần Hán Thăng cố ý cảnh cáo mấy người Trượng Vệ Vũ, các anh con mẹ nhà nó không được đi hù dọa người ta, càng không được nói tên của tôi ra, để tránh việc hù người ta chạy mất.

Thật khó khăn mới nhảy ra một tên nhân vật phản diện, nhất định phải bảo vệ nâng niu như bảo vệ gấu trúc lớn vậy!

…

Chương 1040: Câu chuyện ngọt ngào của Tử Bác và Thi Thi

Sau khi cuộc trò chuyện không mấy thoải mái với Tiêu Dung Ngư kết thúc, chiều ngày 2 tháng 5 hôm sau, Trần Hán Thăng hôn tạm biệt con gái nhỏ Trần Tử Bội, rồi dặn dò vài câu với mẹ Lương Mỹ Quyên, chuẩn bị lên máy bay riêng về nước.

Tiêu Dung Ngư cũng không ra ngoài tiễn, cô lẳng lặng đứng trước cửa sổ phòng ngủ, nhìn xe của Trần Hán Thăng càng lúc càng xa, suy nghĩ hai ngày sau khi nhận được chứng minh thư thì nên xử lý như thế nào…

Nếu trực tiếp rời đi, Trần Tử Bội phải làm sao?

Trần Hán Thăng giống như đã để lại một cục diện "vô trách nhiệm" cho Tiểu Ngư Nhi, còn hắn thoải mái khoát tay áo, không có một chút cảm giác tội lỗi nào.

Ngồi trên máy bay mười mấy giờ đồng hồ, và vì Trung Quốc sớm hơn Mỹ mười mấy giờ, nên lúc hắn đến Kiến Nghiệp ở đã là đêm ngày 3 tháng 5 theo thời gian trong nước rồi.

Chỉ có Vương Tử Bác đến đón, Trần Hàn Thắng lần này trở về Trung Quốc cũng không dám nói cho quá nhiều người biết, bởi vì hắn bây giờ là cái loại bị người người trong "phe Ấu Sở" và "phe Tiểu Ngư" mắng là "chuột chạy qua đường".

Cũng chỉ có người bạn thân đã ở bên nhau gần hai mươi năm này, vẫn không rời không bỏ.

Nhưng mà Trần Hán Thăng cũng không tự ý thức là "chuột qua đường" mấy, vẫn kiêu ngạo đeo chiếc kính râm quá khổ, ngậm một cây tăm trong miệng, chắc là đang ăn hoa quả trước khi xuống máy bay, nên cứ ngắm cây tăm cả đoạn đường ra khỏi sân bay như vậy.

"Kê bột ca!"

Trần Hán Thăng trong nháy mắt đã nhìn thấy Vương Tử Bác, đồng bọn vốn đã tương đối mạnh mẽ, khuôn mặt ngăm đen giản dị trông có vẻ trưởng thành hơn, tính tình cũng ngày càng ổn định.

"Mày đừng gọi bậy."

Vương Tử Bác vặn vẹo mông, bởi vì tiếng "Kê bột ca" này nên mấy người xung quanh nhìn đều nhìn về phía mình.

"Ôi trời, tào lao!"

Trần Hán Thăng thấy Vương Tử Bác vẫn ghét bỏ thích mình, không hài lòng kéo cổ cậu ấy, tra hỏi: "Nói thật đi, mày có nhớ anh tuấn ca không?"

"Nhớ mày cái đầu quỷ ấy!"

Vương Tử Bác vừa bĩu môi giãy dụa, vừa mắng Trần Hán Thăng: "Thằng chó này buông ra, không tao đánh mày đấy…"

"Mày đánh tao thử xem, tao nói ngay cho Biên Thi Thi mày không còn là trai tân nữa."

Trần Hán Thăng không sợ chút nào, ngược lại còn đe dọa bạn thời thơ ấu hiền lành.

Hai người vẫn ầm ĩ cho đến bãi đậu xe, Vương Tử Bác vẫn lái chiếc Buick cũ đó, nhưng nó được bảo trì tốt, trông còn có

vẻ mới hơn trước một chút.

“Tiểu Trần.”

Sau khi lên xe, Vương Tử Bác hỏi Trần Hán Thăng: “Chúng ta đến chỗ của Thẩm Ấu Sở trước gặp Bé Tiểu Ngư Nhi?”

Vương Tử Bác biết Trần Hán Thăng rất nhớ con gái lớn nên đã đề xuất như thế này.

“Trước hết đêm nay không đi.”

Nhưng Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, thở dài nói: “Trần Lam báo là mẹ vợ cũng ở đó. Tao lo là bà ấy sẽ cho tao một cái tát, vẫn nên dành thời gian hai ngày để hòa hoãn đi.”

“Cũng không thể trách dì Lữ tức giận.”

Vương Tử Bác và Trần Hán Thăng nói chuyện đương nhiên không cần giấu diếm, hơn nữa việc “đổi con” này thật sự rất quá đáng, cho nên cậu ấy cũng cằn nhằn: “Lúc đó hai đứa nhóc mới hơn 6 tháng tuổi, sao mày lại bắt chúng rời xa mẹ chứ? Tao biết mày muốn giải quyết vấn đề của Thẩm Ấu Sở và Tiểu Ngư Nhi, nhưng làm như vậy quá tàn nhẫn…”

“Được rồi được rồi.”

Trần Hán Thăng nghe rất sốt ruột: “Không thì mày chỉ tao cách làm sao để bọn họ từng bước chấp nhận nhau?”

“Tao nghĩ không ra.”

Vương Tử Bác trả lời rất rõ ràng: “Nhưng tao cảm thấy không ổn”.

“Cắt!”

Trần Hán Thăng hừ lạnh: “Không ngờ Phật sống lại ở bên cạnh tao. Mẹ nó mày tránh xa ông đây ra một chút, tao sợ mày có mùi xá lợi.”

“Xá lợi chỉ hòa thượng mới có thôi.”

Vương Tử Bác không tức giận khi bị chế giễu, nhưng cậu ấy sợ Trần Hán Thăng sẽ tức giận, vì vậy bèn nhỏ giọng phản bác: “Tao cũng không ăn chay, sao lại có xá lợi được, hơn nữa cho dù ăn chay, cũng không nhất định sẽ có xá lợi…”

“Con mẹ nó.”

Trần Hán Thăng lúc đầu là bất lực, sau đó cũng không nhịn được bật cười.

Nói chung, bạn bè rất tốt có thể được chia thành hai loại:

Một là kiểu tương tự, chẳng hạn như Tiêu Dung Ngư và Biên Thi Thi, cả hai đều có tính cách ngọt ngào và hoạt bát, cũng thích ăn đồ ngọt.

Còn có một loại là bổ sung cho nhau, chẳng hạn như Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ, Thẩm Ấu Sở tinh tế và dịu dàng, bí thư Hồ hung dữ, còn hơi thô lỗ.

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác cũng thuộc kiểu bổ sung cho nhau, hơn nữa hai người còn là đồng bọn cùng nhau lớn lên, Trần Hán Thăng tính tình kiêu ngạo ngang ngược, sau bao nhiêu năm Vương Tử Bác thích nghi, bây giờ cũng chỉ thấy “tàm tạm”.

“Tìm chỗ ăn xiên nướng trước đi, khoe khoang một chút.”

Sau khi xuống đường cao tốc sân bay, Trần Hán Thăng nhìn trung tâm thành phố Kiến Nghiệp sầm uất náo nhiệt nói.

Ở Mỹ tìm chỗ ăn khuya rất khó, ngoại trừ các quán bar trong nội thành, trung tâm mua sắm và khách sạn đóng cửa sớm.

Còn những nơi kiểu quán bar, khi Trần Hán Thăng không dẫn theo vệ sĩ, lại không thể sử dụng thành thạo AK47, có đi cũng chỉ để làm ấm cho người ta.

Ở trong nước vẫn tốt hơn, ít nhất là đối với những người như Trần Hán Thăng, trong nước thoải mái hơn nhiều.

Vương Tử Bác đến một nhà hàng đồ nướng ở khu đại học Tiên Ninh, thời tiết dễ chịu nhất là vào đầu tháng 5, trước cửa đầy những sinh viên đại học trẻ tuổi, tất cả đều nở nụ cười trẻ trung, ăn đồ nướng béo ngậy, nói về chuyện trong ký túc xá, mắng lãnh đạo trường là đồ ngốc, mơ ước về tương lai của chính mình…

Ánh sao sáng rực, gió đêm dìu dịu, tất cả đều quen thuộc dễ chịu như vậy.

Vì vậy, khi Vương Tử Bác đang gọi món, Trần Hán Thăng đã gọi cho Kim Dương Minh: "Tiểu Kim bây giờ có rảnh không? Tao đang ở Trung Quốc, vừa xuống máy bay, ra ngoài hít thở một lát."

Kim Dương Minh sau khi nghe cuộc gọi đã nhanh chóng đến, đây không phải là lần đầu tiên cậu ấy và Vương Tử Bác gặp nhau, sau khi chào hỏi thì ôm Trần Hán Thăng nhiệt liệt: "Tứ ca, mày thật không hổ là gương mặt đại diện của ký túc xá chúng ta. Năm người còn lại chúng tao còn chưa kết hôn, mày đã có hai đứa con rồi, hơn nữa mẹ chúng còn là hai hoa khôi khác nhau của trường…"

"Được rồi được rồi…"

Trần Hán Thăng vội ngắt lời: "Tiểu Kim, mày sùng bái kín đáo một chút đi, chuyện này không thích hợp để công khai đâu."

Thật ra ở Kiến Nghiệp còn có một người bạn cùng phòng khác là Lý Quyến Nam, nhưng Lý Quyến Nam tính tình hơi cứng nhắc, có lẽ khó hiểu được những việc này nên lần ôn chuyện này Trần Hán Thăng không gọi cho cậu ấy.

Về việc tại sao Kim Dương Minh lại biết Trần Hán Thăng, đó là vì cậu ta là bạn trai của Đông Nhi, hơn nữa vào đêm giao thừa ngày 1 tháng 1 năm nay, Tiểu Kim cũng đã sang đón giao thừa cùng với "phe Ấu Sở".

Nếu nới lỏng tiêu chuẩn một chút, Tiểu Kim hẳn là thành viên dự bị của "phe Ấu Sở", khi nào cậu ấy kết hôn với Đông Nhi là có thể trở thành thành viên chính thức.

Đợi khi Kim Dương Minh ngồi xuống, Trần Hán Thăng vẫy tay gọi ông chủ: "Cho hai chai Tuyết Hoa."

Ở Mỹ Trần Hán Thăng bị kìm nén quá lâu nên tối nay đã làm một ít rượu trắng với Vương Tử Bác, nhưng hắn biết tửu lượng của Kim Dương Minh, không thể uống được rượu trắng.

"Ý gì vậy?"

Không ngờ, Tiểu Kim giống như bị sỉ nhục, vẻ mặt không vui: "Tứ ca, Trương Vệ Vũ đã nói với tao rồi, ở quê mày có câu nói "không được thì uống ít rượu đi", thật ra là đang có ý coi thường người ta."

"Mày nghe anh ta nói lung tung làm gì."

Trần Hán Thăng cười nói: "Tử Bác, chỗ chúng ta có cách nói như vậy sao?"

"Làm gì có chứ."

Vương Tử Bác cũng chưa từng nghe nói đến: "Nhưng Trương Vệ Vũ lúc trước là dân anh chị, có lẽ cái đó phổ biến trong giới của bọn họ, chúng ta tùy ý uống là được, không ép rượu."

Nhưng mà càng nói vậy, Kim Dương Minh lại càng kiên trì, Trần Hán Thăng đoán rằng Tiểu Kim hiện đang quản lý hai quán bar, chắc là tửu lượng sẽ tăng lên một chút, cho nên muốn thể hiện.

“Nếu Kim tổng đã nói vậy thì uống một chút đi.”

Trần Hán Thăng tự tay rót cho Tiểu Kim một ly rượu trắng trong suốt, sau đó ba người trò chuyện thoải mái.

Kim Dương Minh khoe khoang lúc chuẩn bị mở quán bar thứ hai, bản thân đã giải quyết được bao nhiêu quan hệ, bước tiếp theo là chuẩn bị tiến quân vào Phố quán Bar 1912. Ngày cậu ấy trở thành hoàng đế ngầm của Kiến Nghiệp đã gần tới rồi.

Vương Tử Bác lại nói về thực tế là thị trường phần mềm máy tính trong nước đang trở nên bão hòa, nhìn vào mặt riêng của hướng nghiên cứu, sau này có thể sẽ bước vào “thời kỳ vạn vật thông minh”.

Trần Hán Thăng không quan tâm đến việc thảo luận về sự nghiệp, việc phát triển Điện tử Quả Xác đã có kế hoạch trước, hắn chỉ nói về món ốc nhồi cay tê, tình cờ hỏi “Tiệm trà sữa Ngộ Kiến” ở chỗ nào.

Một giờ sau, Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác không có cảm giác gì, nhưng Kim Dương Minh đã say, mặc dù tửu lượng của cậu ấy đã tăng lên một chút, nhưng còn lâu mới đạt đến trình độ như Trần Hán Thăng.

Vào khoảng 10 giờ, Trần Hán Thăng gọi một tài xế đến đây, nhờ anh ta lái giúp.

Khi lên xe, men rượu của Tiểu Kim phát tác, gào lên mấy lời say xỉn, chỉ là “Tôi rất hài lòng với cuộc sống của mình, có sự nghiệp, cũng có bạn gái, còn có mấy người anh em tuyệt vời… ·”

“Cậu ấy không sao chứ?”

Vương Tử Bác ngồi trên ghế phụ quay đầu quan tâm hỏi.

Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh cùng nhau ngồi ở hàng ghế sau, hắn quan sát trạng thái của Tiểu Kim rồi nói: "Không có vấn đề gì lớn, không uống được mẹ nó còn thể hiện, giống y như hồi đi học."

"Ai… ai nói tao thể hiện!"

Kim Dương Minh lớn tiếng nói: "Tao chưa bao giờ thể hiện, ngoại trừ có lúc không khống chế được nửa thân dưới của mình thôi…"

"Ồ! Đây là uống vào rồi thì nói lời thật lòng à?"

Vương Tử Bác khá phấn khích, có thể nghe được một ít bí mật nhỏ của người khác, nghe cũng khá thú vị.

"Không phải là uống vào rồi nói lời thật lòng."

Trần Hán Thăng chậm rãi nói: "Ý của Tiểu Kim là vừa rồi cậu ta không kiềm chế được thằng nhỏ, tè lên xe của mày."

"ĐM!"

Vương Tử Bác không quan tâm xe đang chạy, định mở cửa bước xuống xe, nhưng bị Trần Hán Thăng ngăn lại: "Tè cũng đã tè rồi, ngày mai bảo người ta rửa, rồi đổi nội thất."

"Cái ngày chó má gì thế này!"

Vương Tử Bác bực bội phàn nàn.

Sau khi đưa Tiểu Kim về nhà trước, Trần Hán Thăng bảo tài xế ngày mai đi thay nội thất, hắn lấy một bộ quần áo rồi cùng Vương Tử Bác bắt taxi trở về.

Bây giờ Vương Tử Bác cũng có nhà ở Kiến Nghiệp, cho nên họ trực tiếp đến khu dân cư Kim Cơ Đường Thành.

Biên Thi Thi nghe thấy tiếng gõ cửa chạy ra mở, thấy hai người đàn ông nồng nặc mùi rượu, còn mùi nước tiểu nhàn nhạt.

“Em còn tưởng rằng đêm nay anh sẽ đến chỗ Trần Hán Thăng đấy.”

Biên Thi Thi biết rằng hôm nay Trần Hán Thăng sẽ trở lại, nhưng phản ứng đầu tiên cũng là hắn phải đi tìm con gái mình.

Sau đó, trong bữa ăn, Vương Tử Bác đã gửi tin nhắn báo cáo, bạn học Thi Thi mới hiểu Trần Hán Thăng sợ bị ăn tát, định đợi hai ngày rồi mới đi qua.

Nghe có vẻ đáng thương, nhưng nghĩ lại những gì Trần Hán Thăng đã làm, chỉ có thể miêu tả là “đáng đời”.

Vì vậy Biên Thi Thi không hề đồng tình, một tay chống nạnh, chỉ vào Trần Hán Thăng nói: “Tiểu Ngư Nhi không muốn để ý tới cậu nữa, chỉ muốn rời đi thật xa, kết quả cậu còn đem con của cậu ấy đi, thật sự không sợ Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở mắc chứng trầm cảm sau sinh à?”

Biên Thi Thi là con gái Hồ Nam, vừa có một mặt niềm nở ngọt ngào, vừa một mặt mạnh mẽ không sợ cường quyền.

“Tớ cũng sợ họ bị trầm cảm sau sinh mà.”

Trần Hán Thăng “đấu tranh tâm lý” phản bác: “Cho nên đã tìm một đứa con khác cho họ, gửi gắm tình cảm như vậy, cũng sẽ không bị trầm cảm sau sinh”.

“Cái…”

Biên Thi Thi cảm thấy tức ngực, làm sao có thể có cách biện luận bóp méo sự thật như vậy.

“Thi Thi à, dù sao cũng đã như vậy rồi.”

Trần Hán Thăng lúc này mới thuyết phục Biện Thi Thi: “Tớ đề nghị cậu nghĩ thoáng một chút, muốn ăn gì thì ăn muốn uống gì thì uống…”

“Đừng nói nhiều nữa, mau đi tắm đi.”

Vương Tử Bác đẩy Trần Hán Thăng vào phòng tắm, không cho hắn quậy phá ở đây.

“Tao có chuyện muốn hỏi.”

Nhưng mà Trần Hán Thăng không di chuyển, vẻ mặt hắn còn hơi nghiêm túc: “Tớ nghe Tử Bác nói rằng các cậu định âm thầm đi đăng ký kết hôn ngày 20 tháng này, không chuẩn bị tổ chức đám cưới à?”

Ngày 20 tháng này vừa vặn là ngày “520”, chọn ngày này để đăng ký kết hôn chắc là ý tưởng của Biên Thi Thi, nhưng không tổ chức đám cưới nhất định là phải được sự đồng ý của người lớn hai nhà .

Trần Hán Thăng biết rõ nguyên nhân, vì không muốn để hạnh phúc của mình làm tổn thương người bạn thân nên bạn học Thi Thi thà rằng không tổ chức đám cưới này.

“Không làm nữa! Tiệc rượu phiền phức như vậy, lễ nghi cũng rườm rà như vậy, nghĩ cũng đau đầu.”

Biên Thi Thi bĩu môi, ra vẻ “Tôi không muốn tổ chức hôn lễ vì sợ phiền phức”.

Thật ra, sự hy sinh này rất lớn, nhưng Trần Hán Thăng biết rằng Biên Thi Thi đã hạ quyết tâm, vì vậy hắn không thuyết phục nhiều, cũng không nói “cảm ơn”, trực tiếp bỏ qua chuyện này, cười hì hì trêu chọc: “Vậy hai người đăng ký kết hôn xong phải nắm chắc đó. “

“Nắm chắc cái gì?”

Nhất thời Biên Thi Thi phản ứng không kịp.

“Sinh em bé đó.”

Trần Hán Thăng nhướng mày: “Tớ và Vương Tử Bác lớn lên cùng nhau, nếu trẻ con hai nhà chúng ta có thể lớn lên

cùng nhau thì thú vị biết bao, cho nên tốt nhất đừng chênh lệch tuổi tác quá lớn, nếu không sẽ không thể chơi với nhau…"

"Cậu đi tắm đi!"

Biên Thi Thi rất xấu hổ, bây giờ cô ấy và Vương Tử Bác vẫn ở riêng hai phòng đấy.

Khi Trần Hán Thăng đang tắm, Biên Thi Thi dọn giường trong phòng ngủ dành cho khách, sau khi Vương Tử Bác pha một bình trà trong phòng khách, cậu ấy chậm rãi bước đến cửa phòng ngủ dành cho khách, nhìn chằm chằm vào bóng dáng bận rộn duyên dáng của Biên Thi Thi.

"Anh đang làm gì vậy?"

Biên Thi Thi chú ý tới, quay đầu lại hỏi.

"À… ừ…"

Đêm nay, Vương Tử Bác uống rượu quá khích, xấu hổ một lúc cuối cùng cắn răng lợi nói: "Thật ra, anh thích con gái nhất!"

Vương Tử Bác sợ bị mắng nên vội vã chạy vào phòng tắm của phòng ngủ chính để tắm, để lại Biên Thi Thi một mình một lúc lâu, sau đó đỏ mặt phì cười: "Không biết xấu hổ, nhưng mà…"

"Em cũng thích con gái, nếu có thể đáng yêu như Tiểu Ngư Nhi thì tốt biết mấy."

Biên Thi Thi cong đôi mắt như trăng lưỡi liềm, ngọt ngào tưởng tượng.

Chương 1041: Sau khi về nước, đối mặt với Cục trưởng Tiêu và Lữ Ngọc Thanh như thế nào?

Sau khi Trần Hán Thăng tắm rửa xong, hắn lại ngồi trong phòng khách vừa uống trà vừa xem phim cùng Vương Tử Bác, thỉnh thoảng tán gẫu mấy câu về nội dung được phát trên tivi.

Hoặc cho dù không ai nói câu gì, cũng không cảm thấy khó chịu.

Cứ như vậy cho tới hơn hai giờ sáng, Biên Thi Thi thấy trong phòng khách còn sáng đèn, không nhịn được mà đi ra thúc giục hai người họ mau chóng đi ngủ, Trần Hán Thăng lấy tay xoa lên đầu của Vương Tử Bác: "Tới mày mà cũng có được sự quan tâm của bạn nữ xinh đẹp, thanh xuân của ông đây kết thúc rồi."

"Cút cút cút…"

Vương Tử Bác đẩy Trần Hán Thăng ra với vẻ mặt nhăn nhó khó chịu.

Thật ra trong lòng Vương Tử Bác cảm thấy khung cảnh này rất ấm áp, thậm chí cậu ấy còn cảm thấy những khung cảnh tương tự như thế này sẽ thường xuyên xuất hiện trong tương lai, ví dụ như trong mùa World Cup hoặc Thế vận hội Olympic, khi hai nhà cách nhau gần như vậy như vậy, chắc chắn Tiểu Trần sẽ chạy qua đây để xem chung.

Đến khi đó làm thêm chút bia với tôm hùm đất, hai người họ kiềm nén tiếng la hét khi ăn mừng bóng vào, còn Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư thì ở trong phòng ngủ ru con…"

"Mình cũng không có mục tiêu lớn lao nào cả, có thể được như bây giờ cũng đã là một cuộc sống mãn nguyện lắm rồi."

Vương Tử Bác nghĩ thầm trong lòng.

…

Sáng ngày hôm sau, khi Trần Hán Thăng đang say giấc nồng, thì đột nhiên hắn cảm thấy chỗ ngực của mình trở nên nặng, như thể có cái gì đó đè lên.

Hắn mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, thì thấy đứa em gái Trần Lam của mình đang ngồi trên người mình chơi điện thoại.

"Em bị điên à? Nhiều chỗ như vậy thì không ngồi."

Trần Hán Thăng thẳng chân đá một phát vào mông em gái, sau đó kéo chăn lên trùm kín đầu.

"Không đấy, em cứ thích ngồi trên người anh đấy."

Trần Lam giống như một chú cún con quấn người vậy, tiếp tục ngồi lại lên trên người anh trai.

Chuyện anh em đánh nhau, cãi nhau đã là chuyện bình thường như cơm bữa rồi, nhưng lần nào Trần Lam cũng là người gây sự trước, đến cuối cùng người khóc cũng là Trần Lam, cô ấy thuộc kiểu người hay tự ái điển hình.

"Rốt cuộc là em muốn như nào?"

Trần Hán Thăng bị quấy rầy nên không thể ngủ tiếp được, bất lực hỏi em gái.

"Quà của em đâu?"

Trần Lam tức giận hỏi: "Nãy em vào đây có tìm qua một lượt, nhưng không thấy quà đâu."

“Trời má…”

Trần Hán Thăng nghĩ thầm, đợt đi Mỹ này đâu phải là đi công tác hay đi du lịch gì đâu, làm gì có thời gian mà mua quà cho em chứ.

Nhưng Trần Hán Thăng không nói ra sự thật, mà hiện giờ cũng tỉnh ngủ luôn rồi, hắn kiềm nén cơn tức giận mà dạy cho em gái một bài học, cho nên mỉm cười nói: “Sao mà anh quên mua quà được chứ, anh có mua cho em một sợi dây chuyền đấy, tối qua anh sợ Vương Tử Bác lấy trộm trong lúc ngủ nên đã cất nó ở bên cạnh gối rồi.”

“Thật hả!”

Trần Lam vui vẻ nói: “Mau lấy ra đây cho em xem xem.”

“Chiếc vòng cổ này là loại vòng cổ phát sáng, vào ban đêm trông sẽ đẹp hơn nhiều.”

Trần Hán Thăng vẫy vẫy tay: “Em qua đây, ở trong chăn mới có thể thưởng thức được vẻ đẹp của nó.”

“Vâng ạ.”

Trần Lam ngoan ngoãn chui đầu vào trong chăn, nhưng bên trong không hề có đồ vật gì phát sáng cả, khi cô ấy đang định hỏi hắn, thì đột nhiên cảm thấy đầu của mình bị anh trai giữ lại.

Còn chưa đợi cô ấy phản ứng, thì nghe thấy bên trong chăn truyền đến một tràng âm thanh nặng mùi.

Thế giới này, đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Lúc lâu sau, Trần Lam vừa gào khóc vừa đi ra khỏi phòng ngủ, Biên Thi Thi đang nấu cháo ở trong bếp, thấy khuôn mặt xinh đẹp đẫm nước mắt của Trần Lam, nên cô ấy hỏi: “Sao vậy? Lại bị anh trai trêu nữa à, chị đã nói rồi đừng chọc giận anh trai em…”

“Trần Hán Thăng không phải anh trai em!”

Trần Lam tức giận giậm chân nói: “Anh ấy nói là mua cho em một sợi dây chuyền phát sáng xong lừa em chui vào chăn, rồi đánh rắm cho em ngửi, còn giữ đầu em lại không cho em chui ra… huhuhu, làm gì có người anh trai nào như vậy chứ…”

“Hu hu hu.”

Thật ra Biên Thi Thi rất đồng cảm với Trần Lam, nhưng cô ấy vẫn không nhịn được mà cười thành tiếng, Vương Tử Bác đi mua bánh bao và ít bánh quẩy trở về, nghe thấy vậy cũng cười khúc khích.

Trò đùa đê tiện như vậy, đích thị là Tiểu Trần rồi, không thể sai được.

“Em nói xem em có đáng được ăn rắm không.”

Trần Hán Thăng cũng từ trong phòng ngủ đi ra ngoài: “Mới sáng sớm đã đánh thức anh dậy để đòi quà, sau này nếu như có người lạ nào đó tặng quà cho em, nhưng kêu em quay về đánh anh trai mình một cái, liệu em có đánh không?”

“Đương nhiên là không rồi!”

Trần Lam nói trong nước mắt.

“Đứa nhóc này hiểu chuyện rồi đấy.”

Trần Hán Thăng nghe vậy lập tức mềm lòng, dù sao cũng là em gái ruột, vừa nãy cho cô ấy ăn quả rắm, quả thật có hơi quá đáng.

“Bởi vì…”

Thế hệ trẻ của nhà họ Trần sụt sịt mũi: “Ai mua quà cho em, thì đều là anh trai của em, sao em có thể đánh anh trai em được?”

“Khụ…”

Trần Hán Thăng ngây người, quay đầu lại nói với Vương Tử Bác và Biên Thi Thi: “Lát nữa tớ nhấn đầu Trần Lam vào bồn cầu ăn cứt, hai người đừng có cản nha.”

…

Đương nhiên rồi, cuối cùng thì Trần Lam cũng sẽ không ăn được cứt, bởi vì Vương Tử Bác khó khăn lắm mới khuyên người anh em của mình được.

Nhưng từ trước tới giờ giữa Trần Hán Thăng và Trần Lam thì cãi nhau rất nhanh mà làm hòa cũng rất nhanh, khi Trần Lam nín khóc, thì con bé cũng quên mất mình vừa khóc vì cái gì rồi, quấn quýt bên Trần Hán Thăng đòi đi máy bay riêng.

“Lần sau anh đi nước Mỹ, sẽ cho em đi cùng.”

Trần Hán Thăng không còn cách nào khác chỉ có thể đồng ý, nhưng hắn cũng có điều kiện, kêu Trần Lam qua bên Thẩm Ấu Sở ra hiệu cho cô biết là mình đã về nước rồi.

Đồng thời còn phải quan sát phản ứng của mọi người, và đưa ra tin tình báo kịp lúc.

“Vậy thì em muốn thêm một lọ nước hoa nữa.”

Trần Lam nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

“Duyệt!”

Trần Hán Thăng giơ tay tạo chữ “OK”.

Ăn sáng xong mọi người ai làm việc nấy, Trần Hán Thăng quay trở lại văn phòng ở khu vực Giang Lăng, Vương Tử Bác và Biên Thi Thi thì đi làm, Trần Lam trốn học để qua chơi với em bé, đồng thời hoàn thành nhiệm vụ mà lãnh đạo Đảng Trần giao cho.

…

Trần Hán Thăng gọi tài xế của nhà máy đến đón mình, hiện giờ ở Điện tử Quả Xác có hai đội xe gồm hai mươi người, mới đầu nhìn thì thấy số người này khá nhiều, nhưng so với tổng nhân viên trong công ty, thì bình thường vẫn không đủ dùng.

Qủa Xác hiện giờ có hơn bốn ngàn nhân viên, không tính nhân viên ở các chi nhánh tại thành phố Thượng Hải, bên Giang Lăng này cũng có hơn ba ngàn năm trăm nhân viên, đây còn chưa tính mấy kỹ sư ở Viện nghiên cứu Qủa Mễ.

Các tài xế của đội xe không những phải đáp ứng yêu cầu dùng xe như ngày thường của công ty, mà đôi khi có lãnh đạo các cấp đi khảo sát, các công ty có quen biết tới học hỏi, các khách hàng ở nước ngoài tới thăm thì cũng phải tiếp đón họ, Trần Hán Thăng còn đang định kêu phòng Hành Chính tuyển thêm người cho đội xe.

Khi đi ngang qua quán cà phê 1206, Trần Hán Thăng cố ý nhìn qua một lúc, thì thấy quán cà phê này vẫn đang đóng cửa.

"Cuộc sống vẫn rất an nhàn và tự do."

Trần Hán Thăng cười thầm, chắc Thương Nghiên Nghiên vẫn chưa dậy, người ta mở tiệm là vì muốn kiếm tiền, mà Thương Nghiên Nghiên thì chỉ để vun đắp tình cảm.

Thương Nghiên Nghiên biết chuyện tráo đổi đứa bé, nhưng cô là người trong cuộc duy nhất không "dạy dỗ" thẳng mặt Trần Hán Thăng, chỉ nói dặn dò Trần Hán Thăng là nhất định phải chăm sóc tốt cho đứa trẻ Trần Tử Bội ngây thơ đó.

Nhìn cái EQ này xem…

Vừa quyến rũ vừa dẻo miệng, mãi mãi không phải lo sẽ gây ra phiền phức nào, điều quan trọng nhất là còn biết gọi "Daddy", có người đàn ông nào có thể chịu đựng được chứ?

Đi từ quán cà phê đến nhà máy điện tử cũng không quá xa, nhưng dọc đường đi giống như có thêm vài cột đèn giao thông

vậy, khi sắp đến trước cổng khu nhà máy, tài xế lại dừng xe lại một cách cẩn thận .

Trần Hán Thăng đang cúi đầu nhắn tin trên điện thoại, ngẩng đầu lên: "Bên này lại xây thêm cái đèn xanh đèn đỏ nữa à?"

"Đúng vậy, chủ tịch Trần."

Người tài xế này lần đầu tiên được phục vụ sếp lớn, nên giọng điệu có chút lo lắng, nói từng từ từng chữ một: "Do số lượng xe riêng của nhà máy chúng ta và nhà máy Xiaomi quá nhiều, không có đèn giao thông sẽ rất dễ bị tắc đường, cũng rất dễ xảy ra tai nạn giao thông."

"Ồ."

Trần Hán Thăng gật đầu, trước khi hắn đi nước Mỹ, ở đây vẫn chưa có đèn giao thông.

Xe cứ tiếp tục chạy về phía trước một lúc, Trần Hán Thăng lại cau mày, chỉ vào bảng hiệu đồn cảnh sát mới toanh rồi nói: "Tại sao lại có cảnh sát ở đây vậy?"

"Cái này thì tôi cũng không rõ lắm."

Tài xế gãi đầu: "Không lẽ là đặc biệt vì để phục vụ nhà máy chúng ta đó chứ, bởi vì con đường này vào ban đêm có rất nhiều quán ăn nhỏ, đôi khi đông người quá sẽ xảy ra một số mâu thuẫn, cảnh sát có thể giải quyết kịp lúc."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng thản nhiên hỏi thăm: "Gần đây trong nhà máy có tình trạng đánh nhau không?"

"Không phải trong nhà máy chúng ta."

Người tài xế giải thích: "Lần trước, công nhân của Điện tử Xiaomi có xảy ra tranh chấp với người của công ty khác,

nhưng nhà máy chúng ta và nhiều nhân viên trong nhà máy Xiaomi đều là bạn bè thân thích, thế nên đã ra mặt giúp đỡ đánh nhau một trận."

"Kết quả sau cùng ra sao?"

Trần Hán Thăng hỏi.

"Giám đốc Liêu đã đứng ra để giải quyết rồi, chỉ là tốn chút tiền mà thôi, không bị bắt tạm giam."

Tài xế cười nói, nghe giọng điệu của anh ấy, chắc là "Liên quân Quả Mễ Xiaomi" đã giành chiến thắng.

Trần Hán Thăng không biết "Giám đốc Liêu" là ai, chắc là lãnh đạo của bộ phận hậu cần hoặc phòng hành chính nào đó nhỉ, hiện giờ ngoại trừ lãnh đạo của một số phòng ban mà hắn quen biết, còn có một vài nhân viên làm việc tích cực vô cùng tiên tiến trong nhà máy.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, mà là đèn giao thông và đồn cảnh sát mới xây, khiến cho Trần Hán Thăng xúc động nói: "Tôi mới đi có hơn hai mươi ngày, mà sao giống như rời đi tận hai thế kỷ vậy."

"Mọi người đều nói, nơi này đúng là thay đổi từ ngày này sang ngày khác."

Người tài xế cảm thấy chủ tịch Trần là người rất dễ gần, nên suy nghĩ rồi trả lời lại một câu.

"Tốc độ của Trung Quốc mà."

Trần Hán Thăng cũng khẽ tán thành: "Đúng thật là thay đổi từng ngày một."

Năm 2004, khi hắn mới thành lập nên điện tử Qủa Xác, nơi đây là một nơi hoang vu vắng vẻ, cỏ mọc cao hơn người, bởi vì không có công trình kiến trúc nào che chắn vào ban đêm, nên nghe tiếng gió bắc thổi như tiếng sói kêu vậy.

Hiện giờ đã là ba năm trôi qua rồi, khu công nghiệp được xây dựng bao quanh Điện tử Quả Xác và Điện tử Xiaomi đã được hoàn thành, hai nhà máy cộng lại là có hơn sáu ngàn người, cùng với những công ty khác không ngừng được thành lập tại nơi này, dần dần hình thành nên một khu kinh doanh đại diện cho ngành sản xuất điện thoại di động trong nước có trình độ cao cấp nhất.

Kế hoạch của nhà nước chưa bao giờ ngừng lại, ngoại trừ những khu công nghiệp đang không ngừng được hoàn thiện ra, thì đồn cảnh sát mới xây chính là để phụ trách quản lý khu công nghiệp này, đồng thời còn xây thêm vài tuyến đường dành cho xe buýt công cộng, thậm chí còn có cả tuyến đường đi từ cửa chính của Điện tử Qủa Xác đi ra thẳng đến Tân Nhai Khẩu.

Ngoài ra còn bán miếng đất gần đó cho bên bất động sản, để họ xây dựng khu chung cư, đồng thời còn xây dựng các trường học tốt nhất ở Khu vực Giang Lăng.

Ban đầu giá một ngôi nhà ở nơi này cực kỳ thấp, hiện nay giá của một số căn nhà cao cấp đã vượt qua giá nhà ở khu trung tâm của khu vực Giang Lăng, đây chính là hiệu ứng nhà kính của các loại hình doanh nghiệp lớn đối với khu vực kinh tế.

Cuối cùng, liên đoàn Phụ nữ ở Khu vực Giang Lăng cũng thường xuyên tổ chức một buổi mai mối theo định kỳ, để giới thiệu những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp chưa kết hôn trong đơn vị cho các anh kỹ sư trẻ của Điện tử Qủa Xác.

Vì ai cũng biết, lương của kỹ sư ở Qủa Xác rất cao, đãi ngộ cũng rất tốt, đã từng có một kỹ sư P7 ở Qủa Xác gửi phiếu lương của mình cho một người bạn, kết quả lại bị tung lên mạng, khiến cho dư luận được một phen náo động.

Dựa vào cái gì mà mức lương cơ bản của chúng ta chỉ có hơn ba ngàn tệ, mà anh một tháng lại có thể nhận được tám mươi ngàn tệ chứ, với lại đây còn là một P7 rất bình thường, không phải giống như người phụ trách dự án Vương Hưng.

Cho nên mới nói các cô gái à, một người chồng giàu có nhiều tiền còn hiền lành như vậy, các chị em còn không mau ra tay?

Bây giờ điều chính quyền ở khu vực Giang Lăng đang lo lắng nhất, chính là chủ tịch Trần Hán Thăng trẻ tuổi bồng bột, người quyết định của Điện tử Qủa Xác, bị lãnh đạo ở các khu vực khác dụ dỗ, trong lúc đầu óc không được minh mẫn mà quyết định chuyển nhà, đó là chuyện không thể chấp nhận được.

Để ngăn chặn kết quả này xảy ra, Điện tử Qủa Xác ở Giang Lăng bên này rất thuận lợi, muốn so sánh với Tencent ở Nam Sơn, Trần Hán Thăng đã giành được danh hiệu "Pizza Hut" trước.

Nhưng sau khi bước vào nhà máy, mọi thứ vẫn như cũ.

Trần Hán Thăng rời Kiến Nghiệp được hơn hai mươi ngày, nhưng những nhân viên bình thường hoàn toàn không biết, chuyện này giống như hiệu trưởng của một trường học ra ngoài học hỏi, ngoại trừ phó hiệu trưởng, các lãnh đạo, thầy cô chủ nhiệm ra, thì các bạn học sinh đều không biết cũng không quan tâm đến nó.

Nhân viên vẫn đi làm chấm công như bình thường, ăn cơm trong nhà ăn, sau khi tan làm thì đi dạo ở bên ngoài nhà máy, tiện thể ghi nhớ lại giá nhà ở khu chung cư gần đó, tính toán xem khi nào mới góp đủ tiền để đặt cọc nhà.

Tóm lại, chỉ cần công ty có thể phát lương và tiền thưởng đúng thời gian, chủ tịch Trần chính là ông chủ tốt nhất trên thế

giới, đồng thời không chấp nhận ý kiến phản bác!

Hạnh phúc của những người đi làm, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Phản ứng của các lãnh đạo đối với chuyện ông chủ đã quay trở lại cũng rất bình thường. Thứ nhất, mỗi ngày Trần Hán Thăng đều sẽ xem báo cáo công việc được gửi trong mail, hắn có thể sẽ không có ý kiến gì, nhưng nhất định là đã có tính toán sẵn trong đầu.

Thứ hai, Điện tử Quả Xác hiện tại đã đi vào nề nếp, đa số các công việc đều do những nhân viên chuyên nghiệp phụ trách, vận hành cách chuyên nghiệp, "Mã Hàng Châu" cũng thuộc loại hình thức quản lý này.

Mã Hàng Châu vốn chỉ là một giáo viên tiếng Anh không biết gì về công nghệ, nhưng ông ấy có thể đưa Alibaba phát triển lên quy mô đó, chính là nhờ những nhân tài tập hợp lại đó.

…

Nhưng vẫn phải mở cuộc họp hội đồng quản trị, cuộc họp hội đồng quản trị đầu tiên sau khi trở về nước, Trần Hán Thăng đã lắng nghe bản tóm tắt các giai đoạn của mọi người, đồng thời quan sát biểu hiện của cấp dưới.

Bởi vì ở nước Mỹ đã gặp qua Tào Kiến Đức, Hoàng Lập Khiêm và Hứa Nguyệt Mai, nên bọn họ hầu như cũng không thay đổi gì, Lý Tiểu Giai và Thôi Chí Phong bọn họ cũng rất bình thường, người duy nhất có chút khác biệt đó là Khổng ngự tỷ.

Nhìn qua thì thấy sắc mặt của Khổng Tĩnh rất ổn, mặc một bộ vest màu trắng, bên trong mặc thêm một chiếc áo len cổ tròn, trông rất tao nhã và sang trọng, khi nói chuyện rất rõ ràng rành mạch, giọng nói nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn nói thêm

vài câu chuyện gây cười, duy trì bầu không khí thoải mái trong phòng họp.

Trần Hán Thăng cũng đang mỉm cười như những người khác, nhưng trong thâm tâm hắn biết rõ Khổng Tĩnh đã trở thành một vị giáo sư thỉnh giảng tại Đại học Kinh tế và Quản lý Hà Hải, chỉ là cô vẫn chưa công khai chuyện đó, Trần Hán Thăng đã lấy được tin tức đó từ người khác.

Thật ra dựa vào thân phận hiện tại ở Điện tử Qủa Xác, là một thành viên của hội đồng quản trị kiêm luôn giáo sư đại học hoàn toàn dư dả về tiền bạc, bọn họ đều là những người quản lý doanh nghiệp lớn thực thụ, tùy ý lấy ra một vài trường hợp để chia sẻ, cũng đủ để các bạn học sinh mở mang tầm mắt rồi.

Ngược lại, có rất nhiều giáo viên ở trường đại học, ngoại trừ việc học trên sách vở ra thì chỉ biết làm PPT, học sinh khi vô lớp không ngủ thì nghịch điện thoại, bởi vì nghe hay không nghe cũng không mấy quan trọng, trước khi thi học thuộc mấy ý chính là đủ rồi.

Nhưng chị Khổng ngự tỷ đặc biệt ở chỗ, trước kia cô đã từng nói rằng bản thân rất thích cuộc sống ở trường đại học, cho dù có làm cô đầu bếp múc cơm cũng được.

Trần Hán Thăng có linh cảm rằng, mối quan hệ đồng nghiệp giữa hắn và Khổng ngự tỷ đã bắt đầu bước vào thời kỳ đếm ngược rồi, sau này chắc bọn họ chỉ là bạn bè đơn thuần mà thôi.

“Đương nhiên là làm bạn thì càng tốt.”

Trần Hán Thăng thản nhiên nói.

…

Sau khi cuộc họp hội đồng quản trị kết thúc, Trần Hán Thăng mới vừa về đến phòng làm việc được một lúc, thì thư

ký nhỏ đã gõ cửa "cốc cốc cốc" gọi: "Bộ trưởng Trần…"

Mối quan hệ giữa Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Hán Thăng không chỉ là nhân viên và ông chủ bình thường, mà còn giống mối quan hệ tình cảm giữa anh trai và em gái, Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn thư ký nhỏ, thở dài nói: "Tôi biết cô muốn hỏi cái gì, tôi với Tiêu Dung Ngư khi ở nước Mỹ nói chuyện với nhau chưa tới ba mươi câu, trong đó có hai mươi câu là nói trong lúc cãi nhau trước khi về nước, gần như là không nói chuyện với nhau."

"Vậy sao…"

Quả thật Nhiếp Tiểu Vũ đang muốn hỏi, sau khi tráo đổi đứa bé, chuyện gì đã xảy ra với Bộ trưởng Trần và Tiểu Ngư Nhi khi họ ở nước Mỹ.

"Lần này cô cũng rất vất vả rồi."

Trần Hán Thăng khen ngợi: "Thường xuyên đi qua nói chuyện bầu bạn với Thẩm Ấu Sở, đợi lần tới qua nước Mỹ tiếp, nhất định sẽ lựa cho cô con mô hình đắt nhất."

"Không sao, đều do tôi tự chuốc lấy thôi."

Thư ký nhỏ lẩm bẩm nói.

"Cô nói năng kiểu gì thế."

Trần Hán Thăng không vui: "Ông chủ nói với cô là "vất vả rồi", thì cô nên trả lời là "đây là chuyện tôi nên làm", sao lại trả lời là "tự chuốc lấy" chứ."

"Đúng thật là tự chuốc lấy mà."

Thư ký nhỏ bĩu môi nói: "Nhiều lúc Ấu Sở thấy nhớ đứa bé sẽ khóc trông cực kỳ thảm thương, tôi cũng chỉ đành khóc theo cô ấy, đây chính là tự chuốc lấy mà, nếu như mà không quen biết với Bộ trưởng Trần thì tốt biết mấy…"

“Còn than thân trách phận lần nữa là tôi bán luôn cái căn nhà đầy mô hình với toàn bộ truyện tranh của cô đi đấy!”

Trần Hán Thăng đánh vào đầu thư ký nhỏ một cái, đuổi cô ấy ra khỏi phòng làm việc, sau đó cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Trần Lam.

Trần Hán Thăng: Trong nhà thế nào rồi?

Trần Lam: Anh à, anh đừng quay về nữa thì hơn, hôm nay chú Tiêu đang ở đây, đến cả bác cả mà ông ấy còn không để tâm, ông ấy nói sẽ đánh anh đến khi nào anh quỳ xuống xin tha thứ.

Trần Hán Thăng: Mẹ kiếp! Tàn nhẫn như vậy sao?

Trần Lam: Cũng đâu tính là tàn nhẫn đâu, sao anh không thử nhìn lại những gì mình làm xem.

Trần Lam vừa nói chuyện với người lớn, vừa lén lút báo tin cho Trần Hán Thăng, cô ấy đoán chắc là anh trai mình sẽ không dám đến đây đâu. Nếu chú Tiêu thực sự ra tay, một trăm phần trăm là anh trai sẽ không đánh trả lại, nhưng anh trai cũng đâu phải dạng người để yên chịu thiệt, cho nên để hai ngày sau quay lại thì tốt hơn.

Không ngờ một lúc sau, điện thoại “ting” lên một tiếng, Trần Hán Thăng lại nhắn tin đến.

Trần Hán Thăng: A Lam, em có thể giúp anh hỏi xem, nếu như anh chủ động quỳ xuống xin tha thứ trước, thì quá trình bị đánh đó có thể được miễn không?

…

Chương 1042: Một lần nói chuyện giữa cha và con

Sau khi gửi tin nhắn cho em gái Trần Lam, Trần Hán Thăng buồn bã bỏ điện thoại xuống, bố mẹ vợ đã mài đao soàn soạt, bên mình nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài được một, hai ngày mà thôi, duỗi cổ hay rụt cổ thì đều phải chịu một đao cả.

Nhưng Lão Tiêu muốn ra tay thật, có vẻ như tình huống không thích hợp cho lắm.

Trần Hán Thăng tính toán một lúc, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho cha mình.

Lão Trần biết chuyện con trai về nước từ chỗ của Lương Thái Hậu, cho rằng hắn đang ngủ vì lệch múi giờ nên chỉ gửi tin nhắn, sau khi xác nhận Trần Hán Thăng đã an toàn hạ cánh thì không để ý đến nữa.

Nhưng mà bây giờ Lão Trần cũng không ở Kiến Nghiệp, tháng trước ông ấy trở về Cảng Thành xử lý giấy tờ ký tên liên quan đến nghỉ hưu sớm, thật ra vốn chẳng cần gấp gáp như vậy, bởi vì ban tổ chức đã cố ý nói, tất cả đều lấy thời gian của cán bộ, đồng chí lão thành là chủ.

Cho dù là hai ngày nghỉ thì ban tổ chức vẫn có thể đến tăng ca.

Loại đơn vị cường thế này có thể khách khí như vậy thì chắc chắn là được lãnh đạo lớn của thành phố dặn dò, mà những lãnh đạo lớn đó đương nhiên là nể mặt Trần Hán Thăng.

Một là hy vọng Điện Tử Quả Xác có thể trở về quê nhà đầu tư, nâng cao GDP và thành tựu.

Hai là hy vọng gia tăng quan hệ tư nhân với "Trần Quả xác".

Bởi vì có một ít con cháu lãnh đạo không đi con đường làm quan, cũng không có thiên phú làm buôn bán, rất nhiều người đều sang nước ngoài du học rồi về nước làm việc, Quả Xác, Huawei, Alibaba, Tencent… Những xí nghiệp tư nhân lớn có hạn mức tăng trưởng cao, đủ hàm lượng khoa học kỹ thuật, có địa vị xã hội nhất định đều rất được hoan nghênh.

Nhưng dù vậy, Trần Triệu Quân vẫn trở về Cảng Thành, thậm chí sau khi làm xong giấy tờ, ông ấy cũng không lập tức quay lại Kiến Nghiệp.

Bởi vì Lữ Ngọc Thanh, Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm ở chung với nhau khá tốt, cho dù quan hệ có hơi kỳ quái, nhưng xác thực là khá hòa hợp.

Vì không phá hỏng bầu không khí này, lão Trần rất dứt khoát ở luôn tại Cảng Thành, trừ phi nhớ cháu gái lớn thì mới để tài xế của Điện Tử Quả Xác đến đón mình qua nhìn một cái.

"Tút tút tút…"

Sau khi điện thoại vang lên vài tiếng thì Trần Triệu Quân nhấc máy: "Alo…"

"Alo…", Tiếng thứ hai vẫn rất nhẹ nhàng, thật ra ở độ tuổi của lão Trần, có rất nhiều người nhận điện thoại đều dùng thanh điệu bốn.

"Cha, cha đang làm gì đấy?"

Trần Hán Thăng hỏi.

Có lẽ đây chính là mở đầu bình thường khi cha mẹ và con cái gọi điện thoại cho nhau, có thể dò hỏi đối phương đang làm cái gì mà không cần kiêng dè gì cả.

"Đang tưới hoa."

Trần Triệu Quân cũng không cảm thấy dò hỏi như vậy quá đột ngột, ung dung thong thả trả lời lại: "Lúc trước dì Hạ của con dọn vệ sinh, không biết chăm sóc cây nên rất nhiều bồn hoa ở ban công đều khô khốc cả rồi."

Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đến Kiến Nghiệp chăm sóc cháu gái, nên đã để lại một bộ chìa khóa nhà cho hàng xóm ở đối diện, chính là dì béo dông dài lại còn rất thích hóng chuyện, đồng thời cũng làm củ sen kẹp thịt cho Trần Hán Thăng.

Đều là hàng xóm sống chung với nhau rất nhiều năm, đương nhiên là làm như vậy cũng không có vấn đề gì, dì Hạ cũng thường xuyên giúp đỡ dọn dẹp một chút, chẳng qua là bỏ sót bồn hoa ở ban công thôi.

"Ngày tháng bây giờ của cha đúng là nhàn hạ."

Trần Hán Thăng cười nói: "Nếu không phải trồng hoa trồng cỏ thì là đi chơi cờ ở Hiệp hội Thư pháp, uống trà, những đồng nghiệp cũ kia chắc cũng hâm mộ lắm đấy."

"Thật ra thì bọn họ không hâm mộ trạng thái bây giờ của cha đâu, mà chỉ hâm mộ cha có một đứa con trai làm ăn lớn thôi."

Trong giọng nói Trần Triệu Quân kèm theo chút xúc động: "Trước kia khi con còn đi học, người khác đều gọi con là "Con trai của lão Trần chính quyền huyện", bây giờ cha ra ngoài, người khác đều giới thiệu cha là "cha của Trần Hán Thăng Quả Xác", cách gọi ngoài xã hội luôn biến hóa không ngừng."

"Cái đó nói lên con cũng lăn lộn được một chút thành tựu."

Trần Hán Thăng nói: "Chờ sau này đến tuổi của cha, con cũng hy vọng người khác giới thiệu con rằng "Đây là cha của Trần Tử Khâm hoặc là Trần Tử Bội"."

Hai cha con tán gẫu việc nhà một lúc, không khí ấm áp lên không ít, một lát sau, Trần Hán Thăng nói rõ nỗi lo của mình, tỏ vẻ mình cũng không muốn bị cha vợ giáo huấn.

Lúc bắt đầu, Trần Triệu Quân cũng không quá để ý đến: "Con bị mẹ con đánh bao nhiêu lần rồi, để lão Tiêu đánh hai cái thì có làm sao đâu, nếu chỉ cần chịu khổ về gia thịt là có thể qua loa cho xong chuyện thì vẫn có thể tiếp thu được."

Ngay cả khi Trần Triệu Quân là cha của Trần Hán Thăng thì ông cũng cảm thấy chuyện "Đổi con" này cực kì quá đáng, hơn nữa cho dù Tiêu Hoàng Vĩ động tay thật thì có lẽ ông ấy vẫn sẽ có chừng mực, chẳng lẽ còn có thể một đổi một được à?

"Cha à, cái này không giống nhau."

Trần Hán Thăng cười khổ nói: "Con là con ruột của mẹ, cho dù mẹ có đánh gãy chổi thì con vẫn phải mua lại một cái mới cho mẹ, nhưng chỉ cần cha vợ và con rể động tay với nhau thì hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ sinh ra ngăn cách, sau này còn ở chung thế nào nữa?"

Trần Hán Thăng vừa làm rõ ra như vậy thì Trần Triệu Quân cũng phản ứng lại, hóa ra không phải Trần Hán Thăng sợ bị đánh, mà vấn đề là sau khi đánh xong rồi thì phải giải quyết vụ việc như thế nào.

Thật ra quan hệ gia đình bình thường, giữa con rể và cha vợ, con rể và anh (em) vợ nảy sinh mâu thuẫn cũng không phải chuyện hiếm, cho dù là tính cách rộng lượng như Trần Triệu Quân, thì ông ấy cũng chỉ có thể cố gắng giữ quan hệ hòa hợp với các cậu của Trần Hán Thăng mà thôi.

Dù sao thì nhà ai mà chẳng có vài vấn đề xui xẻo chó má đúng không.

Nhưng dù mâu thuẫn có lớn đến cỡ nào thì điểm mấu chốt vẫn là không thể động tay, chỉ cần động tay rồi thì quan hệ này sẽ biến chất.

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều là con một, đương nhiên không có khả năng nảy sinh mâu thuẫn với anh (em) vợ, nhưng nếu lão Tiêu muốn tát Trần Hán Thăng mấy cái thật, dù Trần Hán Thăng không để ý đến thì khi cục trưởng Tiêu nguôi giận cũng sẽ cảm thấy không ổn.

Trần Hán Thăng cũng không phải người thường, bây giờ chính là người có giá trị con người lên tới vài tỷ, chờ sau khi Internet Quả Xác được niêm yết, giá trị con người của hắn sẽ tăng vọt thêm một lần nữa, nhưng mà Tiêu Hoàng Vĩ đã lớn tuổi, dù sớm hay muộn cũng phải về hưu.

Khi địa vị của hai người càng ngày càng xa thì chuyện này ngược lại sẽ càng ngày càng rõ ràng trong đầu lão Tiêu.

Trần Hán Thăng dự định tương lai sẽ để một nhà của Tiêu Dung Ngư ở tại Kim Cơ Đường Thành, một nhà của Thẩm Ấu Sở thì ở tại Ngự đình viên Kim Lăng, có lẽ hai bên sẽ không có tụ hội mang tính chất gia đình gì, nhưng Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở không có mâu thuẫn, hai cục cưng còn có thể cùng đi học, cùng chơi đùa với nhau, hơn nữa có thể tùy tiện ở lại nhà nào cũng được.

Nếu chưa gì đã có ngăn cách với lão Tiêu, thì cuối cùng ông ấy rất có thể sẽ lấy lý do dưỡng lão ở Cảng Thành mà không muốn đến Kiến Nghiệp, kết quả như vậy có chút không hoàn hảo.

Cho nên nỗi lo của Trần Hán Thăng ở chỗ, làm sao để tránh loại tình huống này một cách hợp lý.

Trần Triệu Quân cũng là người thạo việc đối nhân xử thế, sau khi ông hiểu ra thì quyết đoán nói: "Con lái xe đến đây đón cha đi, bây giờ cha đến Kiến Nghiệp khuyên lão Tiêu một tiếng."

"Vâng!"

Trần Hán Thăng chỉ chờ những lời này của ông, thấy cha chủ động gánh vác trách nhiệm, hắn rất cảm kích nói: "Cha, cảm ơn người, từ nhỏ đến lớn lần nào cũng để cha phải chùi đít cho con."

"Giữa cha con với nhau còn cần khách sáo như vậy làm gì."

Lão Trần cười, tỏ vẻ không sao cả, sau khi tiếng cười dừng lại thì hỏi: "Hán thăng, con có biết cha và mẹ con lo lắng điều gì nhất không?"

Trần Hán Thăng suy nghĩ: "Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư không thể chấp nhận đối phương?"

Lão Trần lắc đầu: "Không đúng."

Trần Hán Thăng nói thêm: "Trần Tử Khâm và trần Tử Bội không thể lớn lên cùng nhau?"

Lão Trần tiếp tục lắc đầu: "Vẫn không đúng."

"Vậy thì là cái gì?"

Chính Trần Hán Thăng cũng hồ đồ luôn, ngoại trừ hai vấn đề này thì còn cái gì khiến cha mẹ phải lo lắng nữa?

"Sợ con sống phóng túng quen rồi, không thể ổn định lại được."

Lão Trần thở dài nói: "Chúng ta là người hiểu tính cách của con nhất, mẹ con có thể quản con việc nhỏ, nhưng lại không thể quản được con trong việc lớn, cho nên chúng ta lo lắng con

cứ chơi đùa bên ngoài mãi, nhưng lại không có ý định sinh con, nếu cha và mẹ con hơn 60 tuổi mà vẫn không nhìn thấy cháu trai cháu gái, thật ra trong lòng cũng cảm thấy tẻ nhạt buồn chán, con có hiểu được không?"

"Con…"

Sau khi Trần Hán Thăng nghe xong thì im lặng một lúc lâu, một lần nữa cất giọng nói: "Cảm ơn hai người!"

Tuy rằng lần cảm ơn này chỉ có bốn chữ, nhưng rõ ràng chan chứa tình cảm hơn nhiều so với vừa rồi.

"Làm cha mẹ thì phải có trách nhiệm này."

Trong lời nói của Trần Triệu Quân mang theo một chút cổ vũ: "Sau khi Tử Khâm và Tử Bội sinh ra, chúng ta đều nhìn ra được một số thay đổi của con, về chuyện lén đổi em bé, nếu cha và mẹ con biết từ trước thì chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng bây giờ đã đi đến bước này thì cũng chỉ đành chờ mong cái tương lai theo như lời con nói một chút vậy."

Chương 1043: Quả Xác và Quả Táo sẽ có một trận chiến

Có cha xuất hiện, Trần Hán Thăng cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút, dù sao thì năng lực của Lão Trần chắc chắn có thể tin tưởng được.

Đợi đến giờ ăn trưa, trong đầu của Trần Hán Thăng lại đầy mánh khóe, hắn đi đến điện tử Xiaomi bên cạnh, định đi tìm cô bạn thân Trịnh để cùng ăn tối.

Thật ra, nếu theo lẽ thường, phạm vi kinh doanh của Quả Xác và Xiaomi có sự giao thoa rất lớn, hơn nữa vị trí địa lý rất gần nên chắc chắn có sự cạnh tranh, suy cho cùng thì "một núi không thể chứa hai hổ", Chủ tịch Trần lại là người có phong cách độc đoán và không phân phải trái.

Nhưng mà mối quan hệ giữa hai nhà lại rất tốt, nếu một bên có bên kỳ hoạt động công khai nào thì bên kia nhất định sẽ đứng ra hỗ trợ, hơn nữa ở nơi công khai có thể tương tác vừa đủ.

Ví dụ như điện tử Quả Xác đã thuê Châu Kiệt Luân làm người phát ngôn hình ảnh, chủ đề quay một loạt quảng cáo là "Châu Á chúng ta đã có tiếng nói cuối cùng!"

Không chỉ thể hiện địa vị của Châu Kiệt Luân trong làng giải trí châu Á mà còn ám chỉ tham vọng của điện thoại di động Quả Xác tại thị trường châu Á, việc này đã nhận được hưởng ứng tốt từ thị trường.

Do đó, Xiaomi đã nhanh chóng yêu cầu Rain quay một quảng cáo khác với chủ đề "Các người có tiếng nói cuối cùng

ư? Chúng tôi không đồng ý!”

Năm 2007, mức độ nổi tiếng của Rain đúng thật rất cao, thậm chí còn vượt qua cả Châu Kiệt Luân ở Đông Nam Á, nhưng ai cũng thấy Xiaomi đang giở chiêu trò, không chỉ lợi dụng sự nổi tiếng mà còn quảng bá ngược lại cho điện tử Quả Xác.

Ngoài ra, Quả Xác và Xiaomi cùng nắm giữ cổ phần của Viện nghiên cứu liên hợp Quả Mễ một tổ chức nghiên cứu truyền thông điện tử hàng đầu tại Trung Quốc.

Cả Quả Xác và Xiaomi đều không thiếu tiền, vậy nên viện nghiên cứu đã ăn sâu vào đồng bằng sông Dương Tử, mang đến nhiều cơ hội và trợ cấp trao đổi nghiên cứu khoa học cho các trường đại học như “Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải, Huệ Châu”, trong đó bao gồm Đại học Phúc Đán, Đại học Giao thông, Đại học Kiến Nghiệp, Đại học Khoa học kỹ thuật Trung Quốc liên minh C9 trong tương lai…

Có thể nói là một ngọn núi có thể chứa hai con hổ, miễn là một con đực và một con cái.

Sau khi vào nhà máy Xiaomi, Trần Hán Thăng quen nẻo đi đến văn phòng của Trịnh Quan Đề, dọc đường mọi người không ngừng lễ phép chào hỏi, cảm giác này giống như đang ở trong nhà máy Quả Xác, ngay cả cô thư ký nhỏ Tưởng Vân Vân cũng không ngăn hắn.

“Cộc cộc cộc” sau khi gõ cửa và mở cửa ra, Trần Hán Thăng lập tức ngửi thấy mùi cà phê nồng nặc, cô bạn thân Trịnh thích uống cà phê đắng không đường, ngay cả đám fans của Xiaomi cũng biết thói quen này.

“Ơ, Chủ tịch Trần về nước rồi à.”

Trịnh Quan Đề liếc nhìn Trần Hán Thăng, cười nói.

Hôm nay cô bạn thân Trịnh mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc dọc màu đỏ ở thân trên, tay áo được xắn lên đến khớp, trên cổ tay trắng ngần đeo một chiếc vòng Chanel mỏng bằng vàng, nhìn thoáng qua đã tôn lên vẻ đẹp cánh tay thon thả của người phụ nữ.

Phần thân dưới mặc một chiếc quần ống đứng, để lộ mắt cá chân nhẵn nhụi, chân đi một đôi giày da cao gót nhỏ, nhìn qua như thể không mặc tất.

Thật ra Trịnh Quan Đề đang đi một đôi tất chân màu da, tất mắt cá chân là loại tất chỉ che được lòng bàn chân, lỗ hở của tất nằm ở dưới mắt cá chân.

Nói chung là bộ trang phục này không chỉ tôn lên đường cong tuyệt đẹp của phái nữ mà còn thể hiện sự quyết đoán nhanh gọn của một bà chủ nơi công sở, vốn dĩ cô bạn thân Trịnh đã có khí chất tốt, hơi phối thêm một chút nữa là có thể nói là đẹp mắt.

“Ừ, về rồi.”

Trần Hán Thăng nhìn mắt cá chân của Trịnh Quan Đề, mỉm cười, gật đầu: “Đi đến gặp cô luôn, có cảm động không?”

Khi Trần Hán Thăng đang nói, trong đầu hắn nảy ý dâm, nếu được vuốt ve đôi bàn chân mảnh khảnh đang đi tất mắt cá chân của Đề Ca, thì cảm giác đó chắc chắn sẽ rất tuyệt.

Đàn ông là người dễ thương như vậy, bất kể nó có thực hiện được hay không cũng không ảnh hưởng đến dục vọng.

“Việc này không cần thiệt, thật sự không cần thiết.” “

Trịnh Quan Đề “không cảm động” chút nào, cười nói: “Rõ là Chủ tịch Trần đã đánh giá quá cao mối quan hệ của chúng ta rồi, thực ra chúng ta không thân thiết như vậy, chúng ta chỉ là hợp tác với nhau thôi.”

“Hừ!”

Trần Hán Thăng thực sự muốn nhắc nhở giữa hai người họ vẫn còn một “giao dịch tiền trên thể xác” nhưng vì Tưởng Vân Vân vẫn ở bên cạnh hắn, vậy nên hắn nhịn xuống, bĩu môi nói: “Đi thôi, đến nhà ăn ăn cơm.”

“Được!”

Trịnh Quan Đề nở nụ cười, đứng dậy, vốn dĩ cô đã cao rồi, chiếc quần cắt cúp khiến đôi chân của cô trông càng quyến rũ, Trần Hán Thăng nhếch môi thưởng thức, chẳng trách fans của Xiaomi lại rất trung thành, có lẽ sức hút cá nhân của cô bạn thân Trịnh cũng là một phần trong hình tượng công ty của Xiaomi.

Khi ăn trong nhà ăn dành cho ban quản lý, giám đốc điều hành của Xiaomi không ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Trần Hán Thăng, một số người quen biết với hắn thậm chí còn đến chào hỏi, trong hoàn cảnh này, hai người chỉ thích hợp để nói về tình hình công việc, Trịnh Quan Đề thực sự nghiêm túc muốn thảo luận vài việc với Trần Hán Thăng.

“Có một giáo sư giám sát tiến sĩ từ Đại học Khoa học và Công nghệ Trung Quốc tại Viện nghiên cứu Quả Mễ, ông ta có nhiều bằng sáng chế trong sản xuất linh kiện điện tử, khả năng nghiên cứu và phát triển của ông ta rất mạnh, giúp điện thoại nắp trượt Xiaomi giảm khả năng bị mờ màn hình…”

Trịnh Quan Đề vừa nói, Trần Hán Thăng vừa nghe, tình trạng điện thoại nắp trượt bị mờ màn hình là do hệ thống dây cáp bị mòn, nhưng đây là vấn đề nan giải trên thế giới, có thể giảm xác suất là điều rất tuyệt.

“Vậy thì sao?”

Trần Hán Thăng hỏi, chắc hẳn cô bạn thân Trịnh có ý tưởng của riêng mình.

“Vị giáo sư già này có các dự án ở cả Xunfei và Huawei, nhưng tôi muốn giữ ông ta ở lại Viện nghiên cứu Quả Mễ.”

Trịnh Quan Đề cau mày nói: “Nhưng với trình độ của ông ta thì ông ta không thiếu tiền, địa vị xã hội cũng có, nếu chúng ta muốn giữ người ở lại thì phải cung cấp những thứ quý giá hơn, chẳng hạn như bầu ông ta làm viện sĩ của viện Khoa học Trung Quốc?”

“Cái quỷ gì vậy!”

Trần Hán Thăng hốt hoảng, cố gắng thuyết phục bằng cách nói đùa: “Đề Ca rút tay lại đi, bên ngoài đều có cảnh sát, không dễ gì để trở thành viện sĩ của viện Khoa học Trung Quốc đâu, mỗi năm đều có rất ít vị trí.”

“Vị giáo sư này có đầy đủ tư cách nhưng phía sau lưng không có thế lực mạnh để thúc đẩy.”

Không ngờ rằng Trịnh Quan Đề rất nghiêm túc: “Cả gia đình Xiaomi chưa chắc có khả năng này, nhưng với Quả Xác của cậu, chúng ta sẽ đến thủ đô để tìm những mối quan hệ đó, chắc hẳn sẽ không khác nhau lắm. Nếu một viện sĩ thực sự có thể xuất hiện từ viện nghiên cứu Quả Mễ, nó vẫn sẽ rất hấp dẫn đối với nhiều chuyên gia, suy cho cùng, sự cạnh tranh của các công ty khoa học kỹ thuật phụ thuộc vào việc tích lũy nhân tài mà.”

“Vậy được, để tôi thử xem.”

Mặc dù Trần Hán Thăng là một tên vô lại, nhưng hắn có một sở trường là chắc chắn sẽ lắng nghe những ý kiến hợp lý, tuy nhiên, việc đề cử các viện sĩ thường do Sở Khoa học kỹ thuật Tỉnh hoặc Hiệp hội Khoa học kỹ thuật Tỉnh thực hiện, Trần Hán Thăng vẫn cần phải vượt qua nhiều khớp nối.

Cũng may là đây là một viện sĩ đang chuẩn bị cho năm tới, sau khi Internet Quả Xác ra mắt công chúng vào cuối năm,

Trần Hán Thăng có tài sản hàng chục tỷ sẽ tiếp tục thúc đẩy vấn đề này, độ khó chắc sẽ thấp hơn nhiều.

Sau bữa cơm, Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề trở lại văn phòng, đầu tiên họ tiếp tục trò chuyện về một số vấn đề kinh doanh, các thành viên trong hội đồng quản trị của Xiaomi đã đề xuất từ "phụ tùng gốc", Trịnh Quan Đề còn muốn hỏi ý kiến của Trần Hán Thăng.

Mục đích của phụ tùng gốc là giảm chi phí, nâng cao hiệu quả và sau khi thiết lập tiêu chuẩn sẽ bàn giao sản phẩm cho nhà máy khác sản xuất .

Trên thực tế, đây là một kiểu xu hướng, nhưng trong mắt công chúng, sự tiếp thu của họ đối với các sản phẩm phụ tùng gốc vẫn còn rất thấp.

Nếu mọi người đều biết điện thoại di động của Quả Xác thật ra là do các nhà máy khác sản xuất, không cần nghĩ cũng biết doanh số chắc chắn sẽ giảm mạnh, người trong ngành đều biết không có gì khác biệt nhưng không thể mong dân chúng hiểu được.

Vì vậy, dù một số quyết định kinh doanh rất tích cực nhưng cũng phải tính đến mức độ tiếp thu của toàn xã hội.

Đặc biệt, điện thoại di động thế hệ đầu tiên của Apple đã được ra mắt vào tháng một năm nay, việc nó được đưa vào vào nước trong một hoặc hai năm tới chỉ là vấn đề thời gian, tuy nhiên, Apple khác với Samsung ở chỗ họ không có dây chuyền sản xuất của tiếng, về cơ bản đều do Tập đoàn công nghệ Foxconn gia công thuê tại Đài Loan.

Lúc đầu, Apple đã có thể nhanh chóng giành được chỗ đứng ở Trung Quốc, thứ nhất, hệ thống của chính họ tương đối tiên tiến, thứ hai, nó không gặp phải bất kỳ sự phản kháng nào, thứ ba, thị trường điện thoại di động đại lục đã nóng lên sau

khi trải qua Motorola, Nokia, Samsung và thậm chí nhiều loại điện thoại di động giả mạo khác nhau, đã dễ dàng bị Apple chiếm lĩnh.

Trần Hán Thăng đương nhiên không hài lòng với vẻ trưởng thành hạnh phúc, vì Apple không có dây chuyền sản xuất, với là đã giao nó cho Tập đoàn công nghệ Foxconn ở Đài Loan, Tống thống của Loan Loan bây giờ là một A Biển không nghe lời.

Đây là những lý do rất sắc bén, vậy nên khi Apple thâm nhập vào thị trường Trung Quốc, Internet Quả Xác sẽ sử dụng tiếng nói nền tảng mạnh mẽ của mình để dội một gáo nước lạnh vào đấy, để những người bạn Mỹ cảm nhận được sự nhiệt tình của con rắn địa phương Trung Quốc (hợp tác).

Đó không chỉ vì lợi ích của bản thân Quả Xác mà còn vì lợi ích của tất cả người dân Trung Quốc, bởi chỉ khi gặp phải thách thức lớn, Apple mới có thể thấp hèn hạ cằm và nghiêm túc xem xét nhu cầu của người tiêu dùng ở đại lục.

.....

Chương 1044: Bà chủ quyến rũ trong truyền thuyết

“Vậy là…”

Trịnh Quan Đề gật đầu và hỏi: “Bây giờ cậu có đồng ý tiến hành OEM không?”

“Chắc chắn không đồng ý!”

Trần Hán Thăng vừa giảng giải đạo lý xong, tâm trạng vẫn còn đang kích động, xua tay nói: “Trong mắt người thường, làm phụ tùng gốc tương đương với việc giao con mình cho người khác nuôi, cho dù người khác nuôi nấng nó tốt đến đâu cũng đâu thể sánh được với mẹ ruột chứ… Mà không đúng! Trịnh Quan Đề, cô có chắc là cô không sử dụng “phụ tùng gốc” làm vỏ bọc để nói bóng gió và châm biếm ông đây không đấy?”

Lúc Trần Hán Thăng đang cao hứng lại đột nhiên mắng người, bởi vì hắn phát hiện đi một vòng tròn trở về, cuối cùng lại rơi trên người chính mình.

“Ha ha ha…”

Tuy rằng cô bạn thân Trịnh không có ý định này, nhưng nhìn thấy Trần Hán Thăng tự mình đào hố nhảy vào, cô vẫn cười ngặt nghẽo.

“Trần tra nam, nếu đã nói đến chuyện này, chúng ta cũng nói cho rõ ràng đi.”

Sau khi Trịnh Quan Đề cười xong, cô đứng dậy pha cà phê và nói: “Khi cậu đề cập đến hành động “đổi hai đứa bé” trên

QQ, tôi thực sự nghĩ rằng nó còn thú vị hơn cả phim truyền hình Mỹ của Hollywood. Phản ứng của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư thế nào, người nhà các cậu ấy phản ứng ra sao, rồi cậu đã ứng phó với tình huống bất ngờ như thế nào…"

Vậy nên mới nói phụ nữ đều là những người thích ngồi lê đôi mách, ánh mắt của cô bạn thân Trịnh lúc này còn mong chờ hơn cả khi họ nói về hướng phát triển của Xiaomi vừa rồi.

"Haizz… Nói cũng được thôi."

Trần Hán Thăng thở dài, gần đây hắn chịu rất nhiều áp lực, nói chuyện với bạn thân cũng không sao.

Cả buổi chiều hôm đó, Trần Hán Thăng chậm rãi nói về kế hoạch mà hắn đã nghĩ ra từ năm ngoái và từng bước hoàn thiện nó, chẳng hạn như mua máy bay riêng, khuyến khích hai đứa trẻ mua áo khoác giống nhau, tước tiên đổi số nhà của biệt thự ở Mỹ trước…

Đây không phải trọng điểm, mấu chốt là sau khi đổi con, hắn vẫn cố gắng ngăn cản mẹ vợ tìm vú nuôi, không cho Tiêu Dung Ngư nhận lại chứng minh thư, còn cố ý để Tiêu Dung Ngư phải ra mặt, chống vụ kiện vi phạm quyền lợi của cửa hàng trà sữa cho Thẩm Ấu Sở…

Cho đến nay, hai bà mẹ đã chấp nhận đứa con của nhau, nhưng vấn đề hắn đang gặp phải bây giờ là, Trần Hán Thăng xảy ra bất hòa với cha mẹ vợ, thậm chí còn gọi cha ruột của mình đến biện hộ giúp.

Trịnh Quan Đề cũng phải há hốc mồm trước những phương pháp phức tạp và bất ngờ này, đến mức cô quên cả uống ly cà phê đã nguội lạnh.

Trần Hán Thăng nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào đã hơn 5 giờ chiều, hắn là lão Trần đã đến Kiến nghiệp rồi, lúc này cũng đang thuyết phục cha mẹ vợ.

“Cô thấy thế nào?”

Trần Hán Thăng quay sang Trịnh Quan Đề và hỏi.

Cô bạn thân Trịnh còn đang tiêu hóa nên không trả lời.

Trần Hán Thăng không giục cô, nhấp một ngụm cà phê đã nguội, vị đắng lan tỏa trong miệng.

“Thực ra…”

Một lúc lâu sau, Trịnh Quan Đề cảm động nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ dùng cách phá sản, bị bệnh nặng hoặc bị tai nạn máy bay để cứu vãn, không ngờ cậu lại nghĩ đến việc hoán đổi hai bé cưng.”

“Mấy người cẩu huyết quá.”

Trần Hán Thăng bĩu môi nói: “Mà nếu tôi thật sự chết, ân oán giữa Thẩm Ấu Sơ và Tiêu Dung Ngư sẽ chỉ càng nặng nề thêm, hai chị em đấy cả đời cũng không nhận nhau mất.”

“Ồ…”

Cô bạn thân Trịnh khẽ gật đầu: “Có lẽ đây là cách hợp lý nhất, nhưng cha của Tiêu Dung Ngư tức giận cũng có lý, thực ra cũng khiến người ta ghen tị nữa. Nếu đứa con sau này của tôi bị thay thế bởi người khác, cha tôi có lẽ sẽ không chấp nhận nó đâu.”

“Hả?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc: “Đề ca, tạm thời tôi không định sinh thêm đứa nào nữa đâu. Ít nhất đợi đến khi Tử Khâm với Tử Bội đi nhà trẻ, lúc đó tôi mới có tinh lực, hy vọng cô có thể thông cảm…”

“Phụt!”

Trịnh Quan Đề phỉ nhổ: “Tôi chỉ là ví dụ cho cậu mà thôi. Hơn nữa, con của tôi tại sao sinh cùng cậu? Cậu làm người

đừng quá tự tin như vậy đi, được không?”

“Tự tin không phải tốt hơn sao?”

Trần Hán Thăng mỉm cười: “Nếu tôi còn trẻ, có năng lực và không cảm thấy mình kém cỏi, sẽ có rất nhiều cô em gái vây đến đấy.”

“Hờ hờ… thật không biết xấu hổ.”

Trịnh Quan Đề đã nghe được tất cả những câu chuyện bên trong, sự tò mò của cô đã được thỏa mãn rất nhiều, dường như được “sạc điện” từ câu chuyện này, tinh thần của cô được nâng lên, bắt đầu đuổi Trần Hán Thăng đi: “Được rồi, vì nghe chuyện của cậu mà tôi trễ việc rồi đây này, cậu mau đi đi.”

“Đề ca…”

Trần Hán Thăng rất không hài lòng: “Cô thật tàn nhẫn, cô không thể chỉ quan tâm đến bản thân mình được, phải để ý đến cảm xúc của tôi chứ.”

“Hửm?”

Trịnh Quan Đề ngẩng đầu lên: “Tôi thấy cậu đang nói đùa bậy bạ, nhưng không có chứng cứ gì, nên là cậu vẫn nên rời đi thôi, dù sao tôi cũng là người phụ nữ vô tình vô nghĩa như vậy mà..”

Sau khi nói xong, cô bạn thân Trịnh đã thực sự đuổi Trần Hán Thăng đi.

Thật ra, sau khi Trần Hán Thăng nói những lời này, hắn bất giác cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cà phê đọng lại giữa môi và lưỡi đã lên men, đột nhiên xuất hiện một hương vị ngọt ngào.

“Quả nhiên là cuộc đời, trước đắng sau ngọt.”

Trần Hán Thăng nheo mắt nhìn hoàng hôn đang rực rỡ trên bầu trời, sau đó quay người đi tìm Thương Nghiên Nghiên ăn tối.

Khá thật, sự sắp xếp thời gian liền mạch không có kẽ hở này thực sự rất hợp lý, không có gì bị bỏ sót.

…

Không khí của quán cà phê hoa 1206 rất khác với không khí của nhà máy điện tử Xiaomi. Thời gian Trần Hán Thăng ở trong văn phòng của Trịnh Quan Đề, cấp dưới của cô gần như cứ thỉnh thoảng lại gõ cửa.

Mặc dù đều bị cô bạn thân Trịnh từ chối, nhưng hắn luôn có cảm giác gấp gáp về thời gian.

Tuy nhiên, trong quán cà phê đâu đâu cũng có cảm giác lười biếng, cây cối xanh tươi bên ngoài được sắp xếp tùy ý không có quy luật gì, nhưng mà mỗi cây lại tình cờ nhuốm màu hoàng hôn rực rỡ.

Có một ít bụi bám trên cửa kính, chứng tỏ bà chủ không phải là người chăm chỉ.

Ngay cả sau khi cánh cửa được mở ra, không có người phục vụ nào đến nói "Chào mừng", chỉ có tiếng chuông gió "Ting ting" trong trẻo.

Trong dàn âm thanh nổi, bài "Túy Thanh Phong" của Huyền Tử đang được phát:

Ánh trăng đang mơ hồ

Nâng ly cùng làn gió mát

Quá nhiều bài thơ từ

Say sống, mộng chết, cũng như không

Cơn triền miên lúc say nồng, hẳn chàng vẫn còn nhớ

…

Phong cách âm nhạc nhẹ nhàng và không gian trang trí lãng mạn, như thể thời gian đang trôi chậm lại.

Quán cà phê hoa cũng không có nhiều người ngồi, bởi vì vật giá nơi này tương đối đắt đỏ, một ly cà phê dao động khoảng 30 đến 50 tệ, ở khu vực Giang Lăng này thực sự không bình thường.

Nhưng cho đến nay vẫn chưa có lý do để đóng cửa, một là có người đứng sau quán hoa cà phê này, hai là rất nhiều sinh viên đại học ở thành phố cắn răng cũng muốn ghé qua mua ly uống nóng, rồi quay lại khoe khoang với bạn cùng phòng, rốt cuộc cũng gặp được bà chủ quyến rũ nổi danh kia.

50 tệ, không lỗ!

Bà chủ thật ra cũng không lớn tuổi, nghe nói còn là sinh viên năm cuối của Học viện Tài Chính Kinh Tế Kiến Nghiệp, ngũ quan của bà chủ cũng không phải là đẹp nhất.

Đỉnh cao về độ xinh đẹp có lẽ là cựu hoa khôi, đàn chị Thẩm Ấu Sở, nhưng bà chủ quán cà phê lại rất giỏi trong việc trang điểm cho bản thân, biết cách dùng mỹ phẩm và quần áo để làm nổi bật ưu điểm của bản thân.

Ví dụ, cô ấy hiện đang mặc một chiếc váy đỏ với một chiếc thắt lưng đen mỏng quanh eo, tôn lên dáng người yêu kiều của cô ấy.

Đôi chân thon dài được bọc trong một đôi tất đen, dường như đôi tất này biết đổi màu, đến đầu gối vẫn là màu đen trong mờ, nhưng càng đến gần đùi, màu của tất chân càng đậm, cho đến khi chúng cuối cùng biến mất dưới chiếc váy ngắn.

Trên chân cô ấy là một đôi giày cao gót màu đỏ, nhưng cô ấy không đi vừa vặn mà dùng đầu ngón chân nhấc lên một cách lỏng lẻo, lúc nào cũng móc móc vung vẩy.

Bàn chân đi tất đen nhỏ nhắn tinh xảo, trên thực tế, hành động này của đôi giày cao gót móc vào đâu, rõ ràng là móc vào trái tim người đàn ông.

Bản thân bà chủ cũng không nhận ra, cô ấy cúi đầu như đang đọc báo, thỉnh thoảng lại nhíu đôi lông mày thanh mảnh, cho đến khi một cô gái bên cạnh đẩy nhẹ và cười tươi chỉ tay ra cửa.

Bà chủ nhìn theo ánh mắt của cô ấy, nhìn thấy một bóng người cao lớn đeo kính râm ở cửa, bà chủ lập tức rất vui vẻ, đôi mắt hạnh nhân long lanh của cô ấy lóe lên tia điện trêu ngươi người đàn ông này.

Bà chủ vội vàng đứng dậy chuẩn bị chào hỏi, nhưng vừa đứng dậy, cô ấy đã cố ý dùng bàn tay nhỏ vuốt phẳng vạt váy ngắn như sợ bị lộ.

Đó rõ ràng là một hành động bình thường, nhưng có mùi vị của việc cố gắng che giấu.

“Anh về rồi.”

Bà chủ bước tới nói.

“Ừm.”

Người đàn ông gật đầu: “Anh chỉ đến đây ngồi chút, còn chưa nhìn thấy con gái của mình, buổi tối ngủ ở đây không thích hợp.”

“Không sao hết.”

Bà chủ cũng không để ý chút nào, cười nhạt nói: “Mặc kệ ngồi hay làm gì, em đều có thể làm cùng anh.”

…

Chương 1045: Làm một người tình hiểu chuyện

Bà chủ của quán Cà phê hoa 1206 này đương nhiên là Thương Nghiên Nghiên, bóng người cao lớn vừa bước vào cửa chính là Trần Hán Thăng, nhưng Trần Hán Thăng nghe thấy kiểu ám chỉ "làm thử" này, cười nói: "Lời bà chủ là kỳ lạ thật, chúng ta vẫn còn trẻ, không hẹn trước."

"Ồ!"

Thương Nghiên Nghiên cong đôi môi đỏ mọng xinh đẹp.

Cô vốn muốn nắm lấy cánh tay của Trần Hán Thăng, nhưng lại phát hiện có ánh mắt của khách đang nhìn sang đây, cho nên đã dừng động tác lại, dẫn Trần Hán Thăng đến một vị trí có thể nhìn thấy ánh nắng chiều .

"Em còn tưởng hôm nay anh sẽ khá bận rộn, ngày mai hoặc ngày kia mới đến được."

Thương Nghiên Nghiên cũng ngồi xuống đối diện.

"Vốn là có chút việc, nhưng anh đã lùi lại rồi."

Trần Hán Thăng dùng ngón tay giữa đẩy chiếc kính râm, thẳng thắn nói: "Chủ tịch Trịnh của Nhà máy Điện tử Xiaomi khóc lóc hẹn anh đi ăn tối cùng nhau, anh còn không để ý đến cô ta đấy!"

"Chủ tịch mỹ nữ đó à, cô ta rất đẹp đó."

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười chớp mắt, người đàn ông trước mặt cô rõ ràng đang nói bậy, nhưng Thương Nghiên Nghiên vẫn vui như uống mật.

Bởi vì Trần Hán Thăng sẵn sàng nói dối vì mình, điều đó có nghĩa là mình có một vị trí trong lòng hắn, Thương Nghiên Nghiên cũng không quan tâm vị trí đó lớn hay nhỏ, chỉ quan tâm là có hay không thôi.

Miễn là có, Thương Nghiên Nghiên cũng rất hài lòng.

Logic này có vẻ hơi "kỳ lạ", nhưng trong mối quan hệ giữa hai người lại có vẻ rất thông minh , bởi vì Thương Nghiên Nghiên luôn hiểu rõ về thân phận của mình, hơn nữa chưa bao giờ muốn vượt qua.

Một khi có ý định vượt qua ranh giới đó, Trần Hán Thăng nhất định sẽ cảm thấy áp lực, sự an nhàn thoải mái này cũng lập tức bị phá vỡ.

Thương Nghiên Nghiên rất trân trọng cách hai người ở bên nhau như bây giờ, cũng rất thích nhịp sống hiện tại. Khi còn học đại học, cô đã có thể hiểu rõ về bản thân, đàn ông và xã hội, bây giờ sao có thể chủ động phá vỡ chứ.

"Trịnh Quan Đề cũng khá là xinh đẹp."

Trần Hán Thăng chậm rãi xua tay: "Vậy thì sao chứ, anh vẫn bỏ qua để đến tìm em đây."

"Hơ hơ hơ…"

Thương Nghiên Nghiên không nhịn được cười thành tiếng, bộ ngực cao ngất cũng run lên, ánh mắt của Trần Hán Thăng dừng lại một lúc, sau đó chuyển sang nơi khác.

Sau khi trở về Trung Quốc vẫn chưa có thời gian để gặp con gái, buổi tối nếu ngủ ở đây, trong lòng Trần Hán Thăng luôn có cảm giác khó chịu, cho nên hắn thật sự chỉ ngồi đó mà thôi.

Lúc hai người đang nói chuyện, Tiểu Trì còn bưng bánh ngọt và cà phê tới, lễ phép chào hỏi.

Bây giờ Tiểu Trì không còn sợ Trần Hán Thăng nữa, ngoài lý do của Thương Nghiên Nghiên thì Trần Lam cũng thường đến chơi, biết được rất nhiều chuyện mất mặt của Trần Hán Thăng từ miệng cô bé.

"Trần Quả Xác" sau khi tháo bỏ những hào quang thần bí đó, hóa ra trong cuộc sống cũng vô cùng thú vị.

Trần Hán Thăng gật đầu chào hỏi với Tiểu Trì, đang định tiếp tục nói, đột nhiên cảm thấy trên chân có thứ gì đó lông xù cọ cọ vào người, cúi đầu nhìn xuống, không khỏi ngạc nhiên nói: "Đoàn Viên?"

Đúng vậy, con mèo mướp mũm mĩm dưới chân chính là Đoàn Viên.

Đoàn Viên bây giờ có thể được coi như một thành viên trong gia đình, được Thẩm Ấu Sở nhặt được trong trường học khi còn là sinh viên năm hai, sau đó được nuôi trong tiệm trà sữa, lần lượt tiễn những sinh viên tốt nghiệp rời đi, trở thành vật cưng được yêu thích nhất của trường Đại học Tài chính.

Trần Hán Thăng đã từng đưa Đoàn Viên về khu dân cư Thiên Cảnh Sơn nuôi hai ngày, nhưng đám trẻ trong hội sinh viên quá lo lắng nên đã đi báo cảnh sát, nên hắn không còn cách nào khác đành phải nhân buổi tối đưa nó về.

"Có lúc em muốn nựng mèo, nên đã lặng lẽ ôm nó đến nựng một ngày."

Thương Nghiên Nghiên khom lưng ôm Đoàn Viên vào lòng: "Vốn dĩ, khoảng thời gian này là dành cho Trần Tử Bội, nhưng con bé đã bị anh đưa đến Mỹ, em lại không quen Trần Tử Khâm lắm, hơn nữa bà ngoại con bé cũng khá lạnh lùng, em cũng không dám đến chỗ Ấu Sở nữa."

"Hóa ra là như vậy."

Trần Hán Thăng đưa tay sờ sờ đầu mèo béo, cười nói: "Trần Tử Bội sẽ quay lại sớm thôi, lúc đó em lại đến cũng không muộn."

Khi Trần Hán Thăng đưa tay ra, thật ra không có chạm vào cơ thể của Thương Nghiên Nghiên, nhưng trong mắt Thương Nghiên Nghiên lại có một tia gian xảo, cô hít một hơi thật sâu, cố tình ưỡn ngực.

"Đinh."

Khoảnh khắc Trần Hán Thăng không cẩn thận chạm đến, tâm trí không nhịn được run lên.

"Ôi!"

Trần Hán Thăng thở dài: "Đại tỷ đừng làm vậy, đêm nay thực sự anh sẽ không ở đây."

"Em cũng không có ép anh ở lại."

Thương Nghiên Nghiên mím môi, giả vờ oan ức trả lời.

"Hay thật."

Trần Hán Thăng chỉ có thể thầm niệm 24 chữ giá trị cốt lõi xã hội chủ nghĩa "Giàu mạnh, dân chủ, văn minh, Hòa hợp…" để kiềm chế ngọn lửa nóng trong lòng.

Cũng may là lúc ăn bánh ngọt, Thương Nghiên Nghiên mới ở yên một chút, nói về một vài việc khá bình thường trong ngày.

Ví dụ như gần đây cô ấy định học lái xe, nhờ Trần Hán Thăng tìm giúp một tài xế nữ.

Hay là, cô định nuôi một con chó Alaska, sau khi ăn xong, khi gió đêm thổi, cô sẽ dắt chó đi dạo trên đại lộ Khoa học kỹ thuật, mặc sức tưởng tượng vẻ đẹp của cuộc sống.

Cũng có những sinh viên đại học sau khi tốt nghiệp ở lại Kiến Nghiệp, thường xuyên đến quán cà phê trò chuyện, bởi vì đã đi làm nên dường như mọi người cũng có chút thay đổi, nhưng hình như cũng không có thay đổi gì.

…

Trần Hán Thăng vừa nghe vừa "ừ à à" đáp lại.

Thực ra ban đầu Trần Hán Thăng cũng không biết liệu Thương Nghiên Nghiên có thích hợp làm "người tình" hay không, nhưng khi thấy Thương Nghiên Nghiên có thể từng chút một tìm ra những thứ để làm phong phú thời gian của mình, điều đó cho thấy cô có thể thích nghi, hơn nữa còn rất vui vẻ.

"Không thành vấn đề, anh chọn cho em một tài xế nữ."

Trần Hán Thăng sau khi ăn xong, lại uống thêm vài hớp đồ uống nóng, sau đó đứng dậy nói: "Sau khi em lấy bằng lái xe, anh sẽ cho em một chiếc siêu xe. Em có thể lái ra ngoài dạo chơi, không cần phải lúc nào cũng nhàm chán ở trong quán cà phê. "

Trong mắt Thương Nhan Nghiên thoáng qua một tia cảm động, nhưng rất nhanh đã biến mất, nghiêng đầu nói: "Cám ơn daddy!"

Điều khiến Thương Nghiên Nghiên cảm động không phải là siêu xe, mà là sự thấu hiểu của Trần Hán Thăng.

Thật ra trong lòng Trần Hán Thăng hiểu hết tất cả, vợ chồng Thương Phú Vinh nhất định không đồng ý cho con gái làm người tình, nhưng vì trước đây bọn họ không chăm sóc tốt cho Thương Nghiên Nghiên, bây giờ cảm thấy áy náy, nên chỉ có thể bất lực đứng nhìn, hơn nữa còn phải giả vờ không biết.

Trần Hán Thăng không thể làm được gì nhiều, nhưng có thể giúp thúc đẩy mối quan hệ giữa Thương Nghiên Nghiên và

cha mẹ, đồng thời đảm bảo cuộc sống sung túc và thoải mái của cô.

“Không có gì.”

Trần Hán Thăng phun cây tăm ra, vươn vai rồi nói: “Đi thôi! Ngày mai đi gặp con gái!”

Thương Nghiên Nghiên cũng ra ngoài để tiễn, nhưng cho đến khi chiếc Porsche của Trần Hán Thăng biến mất trong màn đêm, cô vẫn đứng ở hành lang, ngẩn người.

“Nghiên Nghiên.”

Tiểu Trì ôm lấy vai bạn tốt từ phía sau, hơi đau lòng nói: “Làm người tình sẽ hèn mọn như vậy sao?”

“Hả?”

Thương Nghiên Nghiên quay đầu cười nói: “Không phải làm người tình sẽ hèn mọn như vậy, nhưng khi đặc biệt si mê một người, được người đó quan tâm một chút cũng sẽ rất thỏa mãn, như vậy chỉ có thể nói là mình không xứng với người đó mà thôi, đây mới là nguyên do của sự hèn mọn.”

Chương 1046: Lần đầu tiên Thẩm Ấu Sở đánh Trần Hán Thăng!

Khi hắn từ quán cà phê hoa trở về ký túc xá của công ty đã gần 8 giờ tối, trên điện thoại cũng nhận được vài tin nhắn từ "gián điệp" Trần Lam gửi tới.

Trần Lam: Anh, buổi chiều bác cả đến đây, bác ấy đúng là rất giỏi ăn nói, chú Tiêu lúc đầu rất tức giận, nhưng bác cả đã lấy "bạo lực không thể giải quyết mâu thuẫn gia đình" làm chủ đề thảo luận, đưa ra ví dụ, trình bày sự thật, nói chuyện rất lưu loát.

"Kết quả thì sao?"

Trần Hán Thăng "lạch cạch" trả lời, trò chuyện qua lại với em gái.

Trần Lam: Kết quả là chú Tiêu vốn muốn đập chết anh, bây giờ chỉ định đập anh chết một nửa thôi.

Trần Hán Thăng: Con mẹ nó, sao vẫn còn muốn ra tay chứ, ngày mai liệu bọn họ có nguôi giận không?

Trần Lam: Khó nói lắm, nhưng mà em cũng sẽ giúp anh khuyên nhủ, đêm nay mọi người đều nghỉ ngơi ở đây.

Trần Hán Thăng: Được rồi, ngày mai anh qua đó nhận chết, anh nợ em một ân tình, sau này cần gì cứ nói với anh.

Trần Lam: Ừm… ngoại trừ nước hoa, em còn muốn mua một thỏi son.

Trần Hán Thăng: Vậy coi như anh nợ em hai ân tình, sau này cần gì cứ nói với anh.

Trần Lam: (▼へ▼メ)

Trần Hán Thăng: (? ? ? ? ω`? ?)

…

Sau khi bỏ em gái mình qua một cách không thương tiếc, Trần Hán Thăng gọi lại cho cha mình.

Trần Triệu Quân cảm thấy sau sự thuyết phục ngày hôm nay, hẳn là cục trưởng Tiêu sẽ bình tĩnh hơn. Ông ấy bảo Trần Hán Thăng giờ cơm tối ngày mai đến đây, thành khẩn cúi đầu nhận lỗi, còn mình hòa giải theo, chắc là có thể giải quyết được vấn đề.

“Buổi tối con lại không thể làm gì, giống như chỉ đến để ăn mắng, cảm giác hơi xấu hổ.”

Trần Hán Thăng nghĩ nghĩ rồi nói: “Không thì buổi sáng đến, con mua chút bánh bao sữa đậu nành hay gì đó, vừa hay lấy lý do mang bữa sáng đến.”

“Ha ha, vậy cũng được.”

Lão Trần cười cười, đầu óc của đứa con vẫn rất linh hoạt.

Sáng hôm sau bị đồng hồ báo thức gọi dậy, Trần Hán Thăng sờ lên mặt thấy toàn mồ hôi, giật rèm cửa ra một cái “ào”, bên ngoài đã tràn ngập ánh sáng mặt trời trắng lóa, không khỏi cảm thấy khô nóng khắp người.

Rất nhanh thôi sẽ đến mùa mà chỗ ngồi xe đạp nóng phỏng mông.

Sau khi rời giường, Trần Hán Thăng lái xe đến khu dân cư của Thẩm Ấu Sở trước, nhân tiện mua một ít bánh bao hấp ở

tiệm bán đồ ăn sáng ngay cổng, sau khi lấy chìa khóa mở cửa mới khoảng 7 giờ.

Nhưng mà trong phòng khách vô cùng yên lặng, hẳn là mọi người còn chưa tỉnh dậy, lại có một bóng người đang bận rộn ở phòng bếp.

Trần Hán Thăng đoán không phải Thẩm Ấu Sở thì là Đông Nhi, bởi vì Thẩm Ninh Ninh 7 giờ rưỡi phải đi đến trường rồi, nhất định là đã chuẩn bị xong bữa sáng của mình.

"Anh Tiểu Trần…"

Người ở trong phòng bếp cũng nghe thấy tiếng động, quả nhiên là Đông Nhi đi tới.

Đông Nhi hoàn toàn không ngờ Trần Hán Thăng sẽ đột nhiên xuất hiện, ngạc nhiên che miệng không nói nên lời.

"A… cái đó… Good morning, Đông Nhi."

Trần Hán Thăng hơi áy náy, dù sao lần trước mình cũng đã đánh tráo hai đứa nhỏ trước mặt cô ấy.

Nhưng mà da mặt hắn vẫn rất dày, nhanh chóng quên việc mình đã lừa Đông Nhi, để bữa sáng xuống, hỏi: "Thẩm Ấu Sở còn chưa dậy à?"

"Chị Ấu Sở dậy rồi, chắc là đang buộc tóc cho A Ninh."

Đông Nhi ngơ ngác trả lời.

"Được, cô đi làm việc của mình đi."

Trần Hán Thăng sửa vạt áo, nghênh ngang rời đi.

Nhưng mà Trần Hán Thăng không chào hỏi với Thẩm Ấu Sở, bởi vì hắn nghe thấy tiếng động sột soạt trong phòng ngủ, đoán là những người khác cũng sắp dậy rồi.

Trước đó, Trần Hán Thăng định sẽ lấy "kim bài miễn tử" ra trước.

Cho nên hắn trực tiếp bước vào phòng ngủ chính, phòng ngủ chính là phòng của Thẩm Ấu Sở, Trần Tử Khâm ngủ với Thẩm Ấu Sở, nhất định con bé cũng ở bên trong.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong phòng có một cục cưng nằm trong nôi, khoảng chừng hơn bảy tháng tuổi, hai bên khóe miệng có lúm đồng tiền nhỏ, dù đang ngủ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, đó là con gái lớn của Trần Hán Thăng, Trần Tử Khâm.

Thời tiết dần dần nóng hơn, hôm nay Trần Hán Thăng mặc luôn áo ngắn tay, nhưng mà Trần Tử Khâm vẫn mặc một bộ đồ bông dài tay, trên bụng còn đắp một cái chăn mỏng.

Cục cưng ngủ rất ngon, tiếng nói mớ của người cô bên cạnh cũng không đánh thức nổi con bé.

Trần Lam cũng ngủ chung với Thẩm Ấu Sở, chắc là lại thức đêm lướt web, tới gần trưa mới dậy ăn cơm.

"Cô của con quá lười, rõ ràng vẻ ngoài cũng không tệ lắm nhưng bởi vì lười nên lên đại học năm hai cũng chưa có bạn học nam nào theo đuổi, đúng là số khổ…"

Trần Hán Thăng vừa oán thầm với con gái, vừa cẩn thận ôm cô bé ra ngoài, vừa lúc gặp Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ trên hành lang.

Các cô cũng không ngờ Trần Hán Thăng sẽ đột nhiên xuất hiện, hơn nữa hắn còn ôm Trần Tử Khâm đang ngủ say trên tay.

Bộ dạng lén lút, giống như bọn buôn người bắt cóc trẻ em, hơn nữa Trần Hán Thăng còn có tiền án, cho nên Tiểu Hồ nhanh mồm nhanh miệng lập tức quát: "Làm gì đấy? Cậu lại muốn trộm cục cưng đi à?"

Âm thanh này cũng thật lớn, ông nội và ông bà ngoại của Trần Tử Khâm bị dọa cho tỉnh lại ngay tại chỗ, ba người

nhanh chóng khoác áo quần mở cửa ra.

“Mẹ nó!”

Trần Hán Thăng mắng Hồ Lâm Ngữ trong lòng: “Đây là con gái của tôi, tôi còn trộm cái rắm, đợi giải quyết xong Tu La tràng, mặc kệ căn hộ của Tiểu Hồ đã sửa xong hay chưa, ông đây nhất định cũng phải đuổi cô ta đi!”

Nhưng mà, ba vị đại nhân sau khi phát hiện ra Trần Hán Thăng, biểu cảm của bọn họ lại không giống nhau.

Bởi vì trong lòng Lão Trần đều biết cho nên ông tương đối bình tĩnh.

Cha mẹ vợ lại thật sự chuẩn bị ra tay, chỉ thấy Tiêu Hoành Vĩ cởi dép lê ngay tại chỗ, nổi giận đùng đùng đi đến chỗ Trần Hán Thăng.

Lão Tiêu thật sự rất tức giận, năm đó Trần Hán Thăng bắt cá hai tay bị vạch trần, lúc Tiểu Ngư Nhi tỏ ý không muốn kết hôn với Trần Hán Thăng, ông không có đánh Trần Hán Thăng.

Mấy tháng sau, lúc Tiểu Ngư Nhi biết mình mang thai, hơn nữa còn kiên trì muốn sinh, Lão Tiêu cũng không đánh Trần Hán Thăng.

Còn bây giờ Tiểu Ngư Nhi vì không muốn dính dáng vào mối quan hệ phức tạp này, lúc cô chuẩn bị đưa con gái rời đi, Trần Hán Thăng lại đánh tráo đứa nhỏ!

Đây là ý gì?

Chúng tôi không thể chọc vào nên đã muốn trốn đi rồi, Trần Hán Thăng cậu còn không định buông tha, đúng là khinh người quá đáng!

Cho nên, Lão Tiêu thật sự chuẩn bị lấy giày tất cho Trần Hán Thăng mấy phát, đây vẫn là hiệu quả sau khi Lão Trần

khuyên nhủ một ngày, nếu không cục trưởng Tiêu còn định sẽ nện cho hắn mấy cú.

Thấy cha vợ sắp đến gần, Trần Hán Thăng không trốn tránh, chỉ lắc lắc Bé Tiểu Ngư Nhi đang ngủ say, sau đó "dũng cảm" nói: "Cha, con sai rồi, cha đánh chết con đi!"

"Ơ…"

Cục trưởng Tiêu từ trước đến nay vốn chưa từng có, đột nhiên khí thế bị đình trệ: "Cậu buông cục cưng ra trước đã!"

"Không buông!"

Trần Hán Thăng kiên định nói: "Con muốn ôm con gái nhiều hơn trước khi chết."

"Cậu buông ra!"

Lão Tiêu không dám cướp lại, thậm chí còn không dám quát lớn tiếng, bởi vì sợ đánh thức cháu gái bảo bối.

"Không buông!"

Sao Trần Hán Thăng có thể đồng ý, thật ra con gái chính là kim bài miễn tử, khi đã buông xuống nhất định là sẽ bị đánh.

"Buông!"

"Không buông!"

"Buông!"

"Không buông!"

…

Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, Lão Tiêu thở hổn hển, ông quay đầu nhìn Trần Triệu Quân: "Trần Triệu Quân, đây là con trai của ông sao? Lại còn dùng con gái ruột của mình làm lá chắn!"

"Ôi…"

Lão Trần thở dài một hơi, tuy ý tứ sâu xa của Trần Hán Thăng là muốn duy trì quan hệ "cha vợ và con rể", nhưng mà hành động này cũng rất không biết xấu hổ.

Tuy rằng hành động rất mất mặt, nhưng đúng là rất có hiệu quả.

Bởi vì giằng co một lúc như vậy, cuối cùng Lão Tiêu ném dép lê xuống, đối diện với gương mặt đỏ bừng của cháu ngoại, trái tim của cục trưởng Tiêu không có cách nào cứng rắn được.

"Mẹ!"

Trần Hán Thăng được lợi còn khoe mẽ, hắn lại chuyển hướng về phía Lữ Ngọc Thanh: "Hay là mẹ cũng đánh con mấy cái đi, dù sao con đảm bảo sẽ không chạy."

"Cậu ôm Bé Tiểu Ngư Nhi, tôi đánh thế nào được!"

Lữ Ngọc Thanh trừng mắt nhìn Trần Hán Thăng, tức giận nói: "Nếu tôi sớm biết có ngày hôm nay thì hồi trung học đã đưa Tiểu Ngư Nhi chuyển trường học, cho nó cả đời cũng không gặp cậu."

"Phì!"

Hồ Lâm Ngữ còn nhổ nước bọt ngay trước mặt, bày tỏ sự xấu hổ vì hành vi đó.

"Hồ béo thì biết cái gì? Có chút trình độ là có thể làm võ sư à?"

Thật ra Trần Hán Thăng khá đắc ý, chỉ cần thoát được lần này, sau này cha mẹ vợ sẽ không làm gì nữa.

"Mọi thứ đang diễn ra theo chiều hướng thuận lợi…"

Khi Trần Hán Thăng đang cảm thấy phấn chấn trong lòng, trong khóe mắt đột nhiên thấy có một bóng người đang đi tới.

"Chẳng lẽ Lão Tiêu còn tức giận sao?"

Sau khi quay đầu lại, Trần Hán Thăng mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là Thẩm khờ khạo.

Trần Hán Thăng ban đầu cũng không đặt Thẩm Ấu Sở trong lòng, đây là một người phụ nữ hiền thục dịu dàng như nước, cô truyền thống như vậy, lại yêu mình như vậy…

Nhưng mà!

Chính là Thẩm khờ khạo dịu dàng như nước này, cô đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy Trần Tử Khâm từ trong lòng Trần Hán Thăng.

"Hở?"

Trần Hán Thăng chớp mắt, vẻ mặt có vẻ hơi khó hiểu, Thẩm Ấu Sở muốn làm gì?

Ngay sau đó, Trần Hán Thăng phát hiện trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Thẩm Ấu Sở đã ngấn nước mắt, sau đó giơ nắm đấm nhỏ lên đập vào vai hắn.

Trần Hán Thăng sững sờ.

Đây là Thẩm Ấu Sở, cô tình nguyện chịu tủi thân còn hơn là làm cho mình khó xử, hai người quen nhau nhiều năm như vậy, cô chưa từng nặng lời một câu nào.

Nhưng mà hôm nay, sao cô ấy lại đánh mình rồi?

"Sao em lại đánh anh?"

Trần Hán Thăng ngơ ngác hỏi như một kẻ ngốc.

"Anh ôm bé út của em đi rồi…"

Thẩm Ấu Sở vừa đánh Trần Hán Thăng vừa nghẹn ngào lẩm bẩm: "Còn trở về, còn trở về, còn trở về…"

Động tác của Thẩm Ấu Sở thật ra rất nhẹ, nhưng trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, ngay cả trái

tim không biết xấu hổ, không bị trói buộc kia cũng giống như bị thứ gì đó chọc thật mạnh.

Đau nhói.

Chương 1047: Hồ Lâm Ngữ: Thằng hề chính là tôi sao?

Nếu như nói, vết cắn kia của Tiêu Dung Ngư ở sân bay là thương tổn về mặt vật lý, thì cái của Thẩm Ấu Sở chính là một đả kích ma thuật, "phòng thủ về mặt vật lý" của Trần Hán Thăng tương đối cao, cho nên cho dù cánh tay bị chảy máu cũng không coi là chuyện gì đáng kể.

Có điều đối mặt với sự đả kích ma thuật này, trong nháy mắt Trần Hán Thăng đã bị phá vỡ, hắn ngơ ngác nhìn Thẩm khờ khạo đánh bản thân mười mấy lần, cuối cùng vẫn là Tiểu Hồ ra mặt khuyên can Thẩm Ấu Sở dừng lại.

Thực ra thì Hồ Lâm Ngữ cũng rất hoảng sợ, bởi vì tính cách của Thẩm Ấu Sở quá mức dịu dàng ngoan ngoãn, cho nên từ trước tới giờ chính cô ấy vẫn luôn đảm nhiệm nhân vật nữ hiệp "bênh vực kẻ yếu, oán hận những kẻ vô lại", hiện giờ là lần đầu tiên Thẩm Ấu Sở "đánh" Trần Hán Thăng, bí thư Hồ ngược lại lại cảm thấy không nên náo loạn đến mức độ này.

Cho nên mới nói, Tiểu Hồ người này cũng rất thú vị.

Có điều sau khi Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ về phòng ngủ, bầu không khí trong phòng khách đột nhiên trở nên có chút vi diệu.

Vốn dĩ là Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh chuẩn bị mạnh mẽ giáo huấn Trần Hán Thăng một hồi, sau đó tên khốn kiếp này lại ôm lấy con gái làm bia đỡ đạn, hai người lão Tiêu không biện pháp gì, nhưng trong lòng vẫn rất tức giận.

Có điều bây giờ nhìn thấy trạng thái thất thần và mê man của Trần Hán Thăng, bọn họ lại cảm thấy có chút đáng thương, cho nên mới nói châm ngôn vẫn luôn nói rất đúng, người đáng thương tất sẽ có chỗ đáng trách.

"Đi về thay quần áo trước đi."

Lữ Ngọc Thanh vỗ vỗ vai chồng mình, vừa nãy bọn họ đi ra quá vội vàng, trên người vẫn đang mặc áo ngủ.

"Được."

Lão Tiêu cũng gật đầu một cái, hiện tại ông cũng không có ý định tiếp tục giáo huấn Trần Hán Thăng nữa.

Đợi đến khi Đông Nhi cũng kéo A Ninh tới phòng ăn ăn cơm, trong phòng khách chỉ còn lại hai cha con lão Trần.

Trần Triệu Quân đỡ con trai ngồi một chút, quan sát vẻ mặt Trần Hán Thăng chậm rãi khôi phục lại bình thường, lão Trần mới cảm khái nói: "Phụ nữ vốn nhu nhược, nhưng khi làm mẹ thì lại mạnh mẽ, huống hồ Tiểu Thẩm vốn dĩ đã rất cứng cỏi từ trong xương cốt."

"… "

Trần Hán Thăng im lặng không nói lời nào.

Trần Triệu Quân cũng không ngại, tiếp tục hỏi: "Con dự định lúc nào thì đưa Trần Tử Bội trở về đây."

"Lúc nào à?"

Hai tay Trần Hán Thăng không ngừng đan chéo xoa bóp lẫn nhau, chứng tỏ trong lòng hắn cũng đang hết sức xoắn xuýt, một lúc lâu sau vẫn khẽ cắn răng nói: "Vẫn muốn đợi thêm một chút nữa."

"Haizz!"

Trần Triệu Quân không có đánh giá, ông đương nhiên biết hiện giờ thời gian đổi lại càng lâu, tình cảm giữa hai chị em nhỏ và mẹ của hai đứa sẽ càng sâu, hành động Thẩm Ấu Sở ôm lấy Trần Tử Khâm vừa nãy, tự nhiên giống như là con gái của chính mình vậy.

"Nhưng con phải biết rằng."

Lão Trần nhắc nhở: "Thời gian đổi lại càng lâu, Tiểu Thẩm và Tiểu Ngư Nhi có thể sẽ càng tức giận, sau đó con và hai đứa nó phải làm sao bây giờ đây?"

"Làm sao bây giờ ư?"

Trần Hán Thăng tự giễu cười một tiếng, hiện giờ mà hành hạ các cô thì có biết bao nhiêu khổ sở đây, sau này muốn theo đuổi lại thì cũng sẽ có nhiều khó khăn, câu nói "Ngược thê nhất thời sảng, truy thê hỏa táng tràng" có thể không phải chỉ là một lời nói suông.

Có điều hiện giờ cũng không còn cách nào khác, Trần Hán Thăng hít mũi một cái, đột nhiên đứng lên nói: "Dù sao ở lại chỗ này cũng không được chào đón, ba, vậy con đi trước đây."

"Con không ăn sáng sao?"

Lão Trần dù sao cũng là cha ruột, ông vẫn luôn rất quan tâm con trai.

"Không ăn, không thấy ngon miệng."

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn phòng ngủ của Thẩm Ấu Sở, sau đó cúi thấp đầu đi ra ngoài.

"Hiện giờ con đang hồn vía lên mây, đừng nên lái xe."

Lão Trần đi theo tới cửa thang máy, dặn dò: "Để cho tài xế tới đón một chút đi."

"Biết rồi biết rồi."

Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn phất tay một cái: “Cha trở về đi thôi, con đi tản bộ một chút, không được thì sẽ gọi Vương Tử Bác ra đón.”

…

Động tĩnh Trần Hán Thăng rời đi, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh trong phòng ngủ cũng nghe thấy được, Lữ Ngọc Thanh một bên thay quần áo, một bên nói với chồng mình rằng: “Tiểu Thẩm bình thường luôn dịu dàng mềm mại, nói chuyện với tôi mặt đều sẽ đỏ lên, không ngờ vừa rồi con bé đó sẽ đánh Trần Hán Thăng.”

“Tôi cũng có hơi bất ngờ.”

Tiêu Hoành Vĩ nói: “Điều này cũng chứng tỏ một phần hành vi của Trần Hán Thăng tồi tệ như thế nào!”

“Tôi đi khuyên nhủ con bé, nội tâm của đứa nhỏ này đặc biệt chết rồi, khóc nhiều sẽ ăn không ngon, vì Trần Hán Thăng thì không đáng chút nào.”

Sau khi thay quần áo xong xuôi, Lữ Ngọc Thanh trực tiếp đi về phía phòng ngủ chính, để lại một mình lão Tiêu đang sững sờ.

“Vậy mà, cũng đã quan tâm Thẩm Ấu Sở sao?”

Tiêu Hoành Vĩ nhíu mày một cái.

Lão Tiêu vì còn có công việc ở Cảng Thành, cho nên chỉ có thể tới đây một chuyến vào những lúc nghỉ hoặc là cuối tuần, có điều nguyên nhân chính là như vậy, ông có thể cảm nhận được rõ ràng địch ý của vợ mình đối với Thẩm Ấu Sở đang dần dần giảm đi.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, đương nhiên là giúp đỡ Thẩm Ấu Sở chăm sóc Trần Tử Khâm.

Bé Tiểu Ngư Nhi chính là tâm can bảo bối của Lữ Ngọc Thanh, ai đối xử tốt với Bé Tiểu Ngư Nhi, Lữ Ngọc Thanh sẽ nhìn người vừa mắt.

Một nguyên nhân khác, tính cách của Thẩm Ấu Sở cũng thắng được sự ưu ái của Lữ Ngọc Thanh.

Lữ Ngọc Thanh là người có yêu cầu rất cao đối với giá trị nhan sắc, theo thông lệ thì chính là "Hiệp hội ngoại hình", tiêu chuẩn này đối với tư lệnh Hồ mà nói có lẽ là cả đời đều sẽ không vượt qua nổi ngưỡng cửa, nhưng Thẩm Ấu Sở lại dễ dàng đạt đến.

Trong quá trình tiếp xúc sau này, Lữ Ngọc Thanh phát hiện thật ra Thẩm Ấu Sở không phải kiểu "tâm cơ rất sâu, giỏi quyến rũ đàn ông" giống như những gì trong tưởng tượng của mình , đứa nhỏ này đi ra ngoài mua thức ăn cũng có thể nói lắp, có lúc ở nhà nói không lại Hồ Lâm Ngữ hoặc là Trần Lam, cô bèn dứt khoát rầu rĩ không lên tiếng, tùy ý để các cô "bắt nạt" .

Bình thường những lúc đi tản bộ, Thẩm Ấu Sở căn bản sẽ không tụ tập nói chuyện phiếm với hàng xóm, chỉ ôm Trần Tử Khâm đi nhận biết các loại hoa cỏ cây cối; lúc Trần Tử Khâm ngủ, Thẩm Ấu Sở nếu không đọc sách, thì chính là lau lá cây cho mấy cây xanh ngoài ban công, đương nhiên càng nhiều lúc vẫn là nhìn bức ảnh của Trần Tử Bội mà rơi nước mắt.

Bên trong thể chế của cán bộ lãnh đạo cấp phòng như Lữ Ngọc Thanh này, thực ra cá nhân tu luyện vô cùng sâu, người trẻ tuổi ở trước mặt bà căn bản không có cách nào ngụy trang được, sau khi nhận ra được "bộ mặt thật" của Thẩm Ấu Sở, Lữ Ngọc Thanh đầu tiên là buông lỏng cảnh giác, sau đó bèn hình thành một tư duy như vậy:

Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở đều không có sai, người sai chính là Trần Hán Thăng, hai cô gái này đều là người vô tội.

Cái tư duy này vô cùng quan trọng, bởi vì nó không chỉ làm thay đổi thái độ của Lữ Ngọc Thanh đối với Thẩm Ấu Sở, hơn nữa những lúc hai mẹ con Lữ Ngọc Thanh và Tiểu Ngư Nhi cùng tán gẫu với nhau, nó cũng sẽ dẫn dắt xúc tiến mối quan hệ của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở càng ngày càng trở nên hòa hợp.

…

Lữ Ngọc Thanh cũng không biết suy nghĩ trong lòng của chồng mình, sau khi bà gõ của "cốc cốc cốc", Hồ Lâm Ngữ đứng dậy mở cửa ra, nhìn thấy là Lữ Ngọc Thanh thì hơi ngẩn ra.

Bình thường Lữ Ngọc Thanh rất ít khi đến phòng ngủ, không biết bà ấy "tùy tiện quấy rối" là có ý gì.

Thẩm Ấu Sở đang ngồi ở trên mép giường, trên khuôn mặt mang theo hai hàng nước mắt óng ánh, vai vẫn còn đang run run.

Trần Tử Khâm được đặt thoải mái ở trên giường em bé, vẫn đang nhắm mắt lại ngủ say như chết.

"Sao vẫn còn đang khóc vậy, Trần Hán Thăng đã đi rồi."

Lữ Ngọc Thanh đi đến trước mặt cháu gái ngoại, khom lưng nhìn Bé Tiểu Ngư Nhi bụ bẫm một chút, trong ánh mắt đều là sự thỏa mãn và thương yêu, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Lúc Tiểu Ngư Nhi vừa tới nước Mỹ bên kia, con bé cũng thường xuyên khóc, tôi nói với con bé như vậy, con vì Trần Hán Thăng mà lòng đau như cắt thì rất không đáng, nếu như khóc hỏng cả thân thể rồi, thì sau này Trần Tử Khâm phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ con không muốn cùng con bé lớn lên sao … "

"Lữ Ngọc Thanh … Mẹ của Tiêu Dung Ngư … lại đang an ủi Ấu Sở … "

Hồ Lâm Ngữ vô cùng kinh ngạc, có điều nghiêm túc nghĩ lại một chút, thì gần đây mẹ của Tiêu Dung Ngư và Ấu Sở ở chung với nhau dường như thực sự không tồi.

"Lẽ nào giữa hai phe thật sự muốn biến chiến tranh thành tơ lụa ư?"

Tiểu Hồ nói thầm trong lòng: "Đây không phải đúng lúc rơi vào trong kế hoạch của Trần Hán Thăng sao?"

"… Cho nên mới nói, cô và Tiểu Ngư Nhi đều muốn tích cực đối mặt với cuộc sống, không muốn bởi vì Trần Hán Thăng mà làm rối loạn tiết tấu của bản thân."

Lữ Ngọc Thanh không có nói quá nhiều, có điều phương thức nói chuyện rất thân cận, cuối cùng còn giục một câu: "Nhanh chóng đi ra ăn cơm một chút đi, một lát nữa cô còn phải gọi video với Trần Tử Bội đấy. Hôm nay Tiểu Ngư Nhi mang theo Trần Tử Bội tới phố người Hoa chơi đùa, đến lúc đó chúng ta cùng nhau nghe con bé nói về phố người Hoa trong truyền thuyết một chút."

Sau khi nói xong, Lữ Ngọc Thanh mới mỉm cười chuẩn bị đi ra ngoài.

Bởi vì Lữ Ngọc Thanh cố ý tới an ủi Thẩm Ấu Sở, ấn tượng của Hồ Lâm Ngữ đối với bà có chút chuyển biến, cố ý lui ra phía sau hai bước, muốn biểu đạt một sự tôn trọng của vãn bối đối với trưởng bối.

Có điều không ngờ tới là, Lữ Ngọc Thanh chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Hồ mập một chút, lễ phép "Ừ" một tiếng, sau đó mắt nhìn thẳng rời đi.

"Mẹ nó! Ngay cả 'Cám ơn' cũng không nói một tiếng sao?"

Tư lệnh Hồ này bị chọc tức hỏng rồi, hoá ra Lữ Ngọc Thanh chỉ thay đổi thái độ đối với Thẩm Ấu Sở xinh đẹp thôi,

đối với những người không xinh đẹp kia, bà vẫn kiêu ngạo như vậy.

…

Chương 1048: Tôi vì bạn mà đến đây, bởi vì bạn chính là sao trời biển rộng

Lữ Ngọc Thanh khuyên bảo vẫn là có tác dụng, hơn nữa em gái Thẩm Ninh Ninh cũng phải đến trường học, cho nên Thẩm Ấu Sở vẫn xoa xoa nước mắt, từ phòng ngủ đi tới phòng ăn.

A Ninh vừa ăn sáng xong, có điều tóc của cô bé đã được Thẩm Ấu Sở chải kỹ, sách vở đồ dùng học tập trong cặp sách cũng đã được Thẩm Ấu Sở kiểm tra qua, ngay cả bình nước nhỏ mang tới trường học cũng đã được Thẩm Ấu Sở rửa sạch rồi.

Thẩm khờ khạo chính là biết săn sóc như vậy đấy, thế cho nên Lữ Ngọc Thanh cũng từ từ thay đổi cái nhìn, toàn thế giới cũng chỉ còn lại mỗi Trần Hán Thăng là vẫn tiếp tục bắt nạt cô.

Bởi vì cục cưng còn nhỏ, bình thường đều là Đông Nhi hoặc là Hồ Lâm Ngữ đưa A Ninh tới trường học, có điều Thẩm Ấu Sở sẽ cùng em gái đi xuống dưới lầu.

Ngày hôm nay là Đông Nhi đưa A Ninh đi học, lúc ba người ở trong thang máy, Thẩm Ấu Sở giúp A Ninh chỉnh trang lại cổ áo đồng phục học sinh và khăn quàng đỏ, Đông Nhi tránh anh Tiểu Trần, ngược lại nói tới hành vi xâm phạm quyền lợi của "quán trà sữa Ngộ Kiến".

"Chị … "

Có điều, Thẩm Ninh Ninh vẫn không lên tiếng đột nhiên ngẩng đầu lên: "Chị không thích anh trai nữa, cho nên mới đánh anh ấy đúng không."

Thẩm Ấu Sở sửng sốt một chút, không ngờ tới A Ninh cái gì cũng đều đã nhìn thấy, hơn nữa bên trong cặp mắt to xinh đẹp kia của em gái còn có một chút bất lực và hoài nghi, rất giống trạng thái của những người bạn nhỏ sau khi nhìn thấy cha mẹ cãi nhau.

"Chị và anh trai chỉ là đang cãi nhau mà thôi."

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái, nhẹ nhàng ôm lấy vai em gái: "Anh trai là cha của Tử Bội mà, làm sao chị có thể không thích anh ấy chứ."

"Em biết rồi!"

Thẩm Ninh Ninh nhận được đáp án này, gật đầu lia lịa, sự lo lắng trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

"Haizz ! "

Đông Nhi đau lòng xoa xoa đầu A Ninh.

Cha của A Ninh mất sớm, lại còn phải rời khỏi cha mẹ ruột từ rất sớm, anh Tiểu Trần và chị Ấu Sở trong lòng cô bé đại khái chính là nhân vật giống như "ba mẹ" vậy, cho nên khi nhìn thấy bọn họ cãi nhau khó tránh khỏi sẽ cảm thấy bất an.

Có điều về vấn đề này, A Ninh cũng thật sự đúng là một mối lo ngại đây.

Bản thân Đông Nhi cảm thấy, cho dù là chị Ấu Sở hay là Tiêu Dung Ngư kia, các cô ấy chắc hẳn vẫn còn tình cảm rất sâu đậm đối với anh Tiểu Trần, chỉ có điều bây giờ còn có hiểu lầm rất sâu.

Đợi đến khi đổi lại cục cưng rồi, trải qua sự nỗ lực của anh Tiểu Trần, hiểu lầm sớm muộn gì cũng sẽ được từ từ giải trừ.

“Có điều … hiện giờ những người bạn nhỏ đều thật là lợi hại nha.”

Đông Nhi cũng có chút cảm khái, A Ninh năm nay mới lớp một, nhưng dưới sự tuyên truyền khắp đất trời của TV và mạng Internet, cô bé cũng biết đến từ ” thích” này, bản thân mình hình như sau khi lên cấp hai mới hiểu được.

Xuống dưới lầu, Thẩm Ấu Sở căn dặn em gái “cố gắng học tập, nghe lời thầy cô, uống nước không cần nóng quá …” giống như thường ngày, sau đó nhìn theo em gái rời khỏi khu dân cư.

Lúc về đến nhà, Thẩm Ấu Sở đã hoàn toàn khôi phục “bình thường”, cô chỉ lo sẽ chuyển loại tâm tình này sang người bà ngoại, cho nên liền che giấu thật sâu ở trong lòng.

Sau khi ăn sáng xong, hai người cha đều dự định về Cảng Thành, lão Tiêu là bởi vì còn có công việc, lão Trần sau khi thăm cháu gái xong đã thỏa mãn rồi, vẫn quyết định dành thời gian riêng cho “ba đời tổ tôn” Lữ Ngọc Thanh, Thẩm Ấu Sở, Trần Tử Khâm này.

Cũng may ba đời tổ tôn hiện giờ đã có sắp xếp được một thời gian biểu rồi, ví dụ như lúc hơn 9 giờ sáng, vừa đúng lúc thời gian bên nước Mỹ là chạng vạng khoảng 6 giờ, Tiêu Dung Ngư đã chuẩn bị gọi video.

Đây là thời điểm vui vẻ nhất trong mỗi ngày của Lữ Ngọc Thanh, bà ôm lấy Trần Tử Khâm ngồi trước màn hình máy vi tính từ rất sớm, chờ đến khi tiếng cuộc gọi video “tút tút tút …” vang lên, trên màn hình máy vi tính nhảy ra hai bóng người.

Một lớn một nhỏ, người lớn chính là Tiêu Dung Ngư, người nhỏ chính là Trần Tử Bội.

“Con gái!”

Lữ Ngọc Thanh vui mừng kêu lên.

“Mẹ ! “

Tiêu Dung Ngư cũng ngọt ngào chào hỏi.

“Nhìn xem đây là ai nào, đây có phải mẹ không, cục cưng gọi mẹ đi … “

Lữ Ngọc Thanh trêu đùa Bé Tiểu Ngư Nhi trong lồng ngực, hai người hiện giờ gọi video đã không nói chuyện về đề tài “bú sữa” nữa, bởi vì mọi người cũng đã đạt được một loại ăn ý “ước định mà thành”, không cần thêm những câu hỏi này nữa.

Có điều Bé Tiểu Ngư Nhi không có gọi “mẹ”, mà là ngồi ở trên đùi bà ngoại, dùng một giọng sữa nhỏ mơ hồ không rõ nhỏ quay về phía màn hình máy vi tính gọi “Cô ơi cô ơi …”.

Bé Tiểu Ngư Nhi hiện giờ đã được bảy tháng tuổi rưỡi rồi, vào lúc này đã có thể bắt chước nói theo người lớn, đương nhiên cô bé cũng không hiểu rõ ý nghĩa thực sự là gì, có lẽ phải đến sau một tuổi mới có thể hiểu rõ những từ ngữ ba hoặc là mẹ này là chỉ những ai.

Nhưng mà, “Cô ơi cô ơi” là có ý gì đây?

“Mẹ biết rồi.”

Lữ Ngọc Thanh đột nhiên phản ứng lại: “Là Trần Lam! Gần đây con bé đều ôm Bé Tiểu Ngư Nhi cả ngày, ý muốn bảo cục cưng gọi ‘cô ơi’, có lẽ cũng vì từ cô phát âm khá là đơn giản, cho nên cứ luôn gọi như vậy.”

Lữ Ngọc Thanh nói xong còn có chút ảo não: “Con bé ngốc này, không dạy cục cưng gọi ba gọi mẹ, mà gọi cô cái gì chứ.”

“Không có chuyện gì đâu, A Lam vốn dĩ cũng là cô mà.”

Tiêu Dung Ngư cười nói: “Cục cưng lên tiếng là tốt rồi, Trần Tử Bội hiện giờ còn rất ít khi nói chuyện đấy.”

Tính cách của hai chị em nhỏ thực sự là khác biệt, chị gái Trần Tử Khâm đang gọi “Cô ơi cô ơi” loạn lên, thì em gái Trần Tử Bội vẫn đang mở to đôi mắt hoa đào trong suốt, ngơ ngác nhìn vào camera.

“Làm gì có chuyện gọi cô trước chứ.”

Có điều, Lữ Ngọc Thanh đối với phương diện này khá là kiên trì: “Mấy ngày nay mẹ sẽ dạy dỗ cục cưng nhiều, thẻ căn cước cũng sắp tới tay con rồi, đợi con về nước, chuẩn bị nghe Bé Tiểu Ngư Nhi gọi mẹ đi!”

“A … “

Tiêu Dung Ngư nghe thấy “về nước”, sắc mặt hơi hơi thay đổi một chút, có điều rất nhanh đã che giấu đi, hỏi: “Thẩm Ấu Sở đâu, để cho cô ấy tới gặp con gái một chút.”

“Cô ấy đang ở trong phòng khách.”

Lữ Ngọc Thanh nói: “Tính cách Tiểu Thẩm thật tốt, nơi này rõ ràng là nhà của mình, nhưng lúc chúng ta gọi video không gọi cô ấy, cơ bản cô ấy sẽ không lại đây.”

Câu nói này chính là cái gọi là “dẫn dắt xúc tiến mối quan hệ giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở càng ngày càng trở nên hòa hợp”, bởi vì án tượng của Lữ Ngọc Thanh đối với Thẩm Ấu Sở càng cao càng tốt, cho nên thể hiện ở trong hành động cử chỉ hàng ngày.

“Mặt khác, mẹ nói với con một chuyện này.”

Lữ Ngọc Thanh thở dài nói: “Buổi sáng ngày hôm nay Trần Hán Thăng có tới đây, cha con và mẹ vốn dĩ muốn đánh cho hắn một trận, kết quả tên khốn kiếp này núp ở phía sau cục cưng không dám đi ra, ngay lúc chúng ta đang bó tay toàn

tập, Tiểu Thẩm đi tới vừa khóc vừa đánh Trần Hán Thăng, mẹ nhìn còn có chút khó chịu … “

Lữ Ngọc Thanh kể lại chuyện hồi sáng một lần, Tiêu Dung Ngư nghe xong thì gật đầu một cái, biểu thị trong lòng mình đã hiểu rồi.

Sau đó, Lữ Ngọc Thanh lại nói chuyện với con gái một chút, toàn bộ đều là mặc sức tưởng tượng về cuộc sống của Tiêu Dung Ngư sau khi về nước.

Tiểu Ngư Nhi vẫn đang mỉm cười gật đầu, giống như đang đáp lại sự an bài của mẹ vậy.

“Tiểu Thẩm.”

Một lát sau, Lữ Ngọc Thanh đi ra ngoài gọi Thẩm Ấu Sở, cười tủm tỉm nói: “Con gái cô ngày hôm nay đặc biệt chơi rất vui, mau tới nhìn một chút đi.”

Sau khi Thẩm Ấu Sở bước vào thư phòng, phát hiện bé Tiểu Ngốc Nghếch đang mặc một bộ áo khoác gấu nhỏ vàng nhạt, áo khoác phía sau lưng là một chú gấu Pooh đáng yêu, sau đó trên đầu Trần Tử Bội, còn cài một cái nơ bướm hình chuột Mickey mềm mại.

Bé Tiểu Ngốc Nghếch vốn dĩ rất bụ bẫm đáng yêu, ăn mặc như vậy càng làm ngoại hình trông đáng yêu hơn.

Không cần phải nói chắc chắn là Tiêu Dung Ngư ra tay rồi, đối với một người mẹ có tâm tình thiếu nữ như cô ấy mà nói, con gái quả thực chính là một “bản thân” khác.

Cô ấy có thể mua những bộ quần áo đáng yêu kia, dựa theo sự yêu thích của bản thân mà ăn mặc cho cục cưng, nếu như Trần Hán Thăng không có một chân đạp hai thuyền, trong suy nghĩ của Tiểu Ngư Nhi, chắc chắn sẽ có kế hoạch một nhà ba người mặc áo đôi đi dạo phố.

“Thật là đáng yêu ! “

Thẩm Ấu Sở cũng không nhịn được mà khen.

“Đáng yêu đúng không.”

Tiêu Dung Ngư bây giờ trao đổi với Thẩm Ấu Sở đã không còn khúc mắc gì nữa, cô cười nói: “Ngày hôm nay ở phố người Hoa tôi có mua mấy bộ, cũng không biết tại sao, chỉ cần thấy được những bộ áo quần nhỏ kia, tôi liền tưởng tượng đến dáng vẻ con gái mặc ở trên người.”

Lúc Tiêu Dung Ngư nói đến “con gái”, cũng không có nói rõ chính xác là ai, bình thường mà nói hẳn là Trần Tử Khâm, nhưng bây giờ Bé Tiểu Ngư Nhi đang trong nước, cho nên cô rất có thể là đang nói Trần Tử Bội.

Có điều không ai phát hiện ra cái logic sai lầm này, tiếp đó Tiêu Dung Ngư bèn nói với Thẩm Ấu Sở về những chuyện chơi đùa thú vị ở phố người Hoa ngày hôm nay, rất nhiều du khách đều tranh giành nhau muốn chụp ảnh chung với Trần Tử Bội.

“Tôi lo lắng quá không an toàn, cho nên đều từ chối.”

Tiêu Dung Ngư nhấc lên một túi đồ ăn vặt, có chút kiêu ngạo nói: “Có điều bọn họ vẫn rất yêu thích Trần Tử Bội, cứng rắn nhét rất nhiều đồ ăn vặt vào đây.”

Cái thần thái này, quả thực là đang khoe khoang con gái của bản thân mà.

Không lâu sau Lương thái hậu cũng tới đây, bà cũng rất nhớ cháu gái lớn mà, chuyển cái ghế sang cũng tham gia vào.

Bầu không khí giữa sáu người cứ hòa hợp như vậy, mãi đến tận khi bé Tiểu Nghốc Nghếch đã chơi một ngày mệt mỏi bắt đầu ngáp, Bé Tiểu Ngư Nhi cũng giẫy giụa muốn xuống lầu

tắm nắng, mọi người mới lưu luyến không rời chuẩn bị kết thúc.

Nhìn độ dài thời gian dài ngắn, đã bất tri bất giác hàn huyên tận "00: 57: 33", thực sự là một chút cũng không có cảm giác được.

Có điều trước khi cúp máy, Tiêu Dung Ngư đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Vấn đề xâm phạm quyền lợi kia của quán trà sữa, cô dự định giải quyết thế nào?"

"Chúng tôi đã tìm đến rất nhiều lần, nhưng bọn họ đều không nghe, cho nên … "

Thẩm Ấu Sở chu khuôn mặt nhỏ nhắn, dừng một chút rồi nói: "Chúng tôi chuẩn bị thu thập bằng chứng tiến hành thưa kiện."

"Sau khi Trần Hán Thăng về nước, anh ấy cũng không có giúp đỡ gì sao?"

Tiêu Dung Ngư hỏi.

"Tôi không nói cho anh ấy biết."

Thẩm Ấu Sở lắc đầu một cái.

Tiêu Dung Ngư hơi cau mày, trước tiên không nói tới chuyện căn cơ thế lực của Trần Hán Thăng ở Kiến Nghiệp, bản thân cô cũng đã nói với hắn, hơn nữa còn có đám người Vương Tử Bác kia nữa, cho nên Trần Hán Thăng nhất định là đã biết rồi.

"Nhưng mà tại sao anh ấy thờ ơ không động lòng chứ, không giống với tính khí của Tiểu Trần chút nào … "

Tiêu Dung Ngư có chút buồn bực, có điều cô không có lưu lại ở đề tài này quá lâu, sau khi nói thêm hai câu nữa thì kết thúc cuộc gọi video.

…

Sau khi kết thúc cuộc gọi video, Tiêu Dung Ngư và Lương thái hậu đi ăn cơm tối, ăn xong lại cùng nhau giúp Trần Tử Bội tắm rửa, giống như Thẩm Ấu Sở chăm sóc Trần Tử Khâm như vậy, Tiêu Dung Ngư chăm sóc Trần Tử Bội cũng đã thành thói quen rồi.

Ngay cả sau khi tắm xong, cũng là Tiêu Dung Ngư ôm bé Tiểu Nghốc Nghếch thơm ngát đi vào phòng ngủ.

Một là Tiêu Dung Ngư cần cho bú sữa, hai là Lương Mỹ Quyên nghe theo lời dặn dò của Trần Hán Thăng, trận này tuyệt đối không nên cướp cục cưng, thứ ba, hiện giờ bé Tiểu Nghốc Nghếch càng ỷ lại vào Tiêu Dung Ngư, suy cho cùng cũng chỉ mới bảy tháng tuổi, tính ỷ lại của em bé đối với "mẹ" sẽ càng to lớn hơn.

Một buổi tối không nói chuyện, sáng hôm sau Chu Thái Văn có việc phải đi ra ngoài, cô ấy ngoại trừ đảm nhiệm vị trí thư ký thân cận của Trần Hán Thăng ở nước Mỹ ra, thì còn nhiệm vụ công việc nữa.

Hiện tại Trần Hán Thăng đã về nước, cô ấy cũng có thời gian tiến hành khảo sát.

Tiêu Dung Ngư dẫn theo Trần Tử Bội đi tản bộ ở công viên bên cạnh, đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn nhỏ, thì ra là các nhân viên cộng đồng đang kiểm tra sửa chữa đường ống dẫn khí và thiết bị báo khói theo thông lệ, nhưng Lương thái hậu và bảo mẫu đều sẽ không trao đổi.

Sau khi Tiêu Dung Ngư trở về, dùng tiếng Anh thông thạo xử lý chuyện này, công nhân để lại một tấm biên lai rồi rời đi.

"Nước Mỹ bên này thực là kỳ lạ, trong nhà còn có cả thiết bị báo khói nữa."

Lương Mỹ Quyên cũng xem không hiểu tờ biên lai, cho nên ném lại cho Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư cười lấy tới nhìn qua, vẻ mặt "soạt" thay đổi một chút, cô không chút biến sắc nhét tờ biên lai vào túi áo của mình, sau đó đi tới cửa, yên lặng nhìn chằm chằm vào biển số nhà.

Nếu như không cẩn thận quan sát, căn bản sẽ không phát hiện ra dọc theo biển số nhà từng có dấu vết bị cạy động, giống như đã từng bị thay đổi qua vậy.

"Thì ra là như vậy … "

Tiêu Dung Ngư hình như có ngộ ra điều gì đó, chẳng trách bản thân mình lại không thu được thẻ căn cước.

Có điều cô vẫn không trực tiếp kết luận, lúc xế chiều, Tiêu Dung Ngư lại quan sát địa chỉ nhà của những hàng xóm xung quanh một chút như không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng còn tìm một lý do liên hệ với công nhân kiểm tra sửa chữa ngày hôm qua, cuối cùng cũng xác định được vụ "Nhầm lẫn biển số nhà" này.

Lúc này Tiêu Dung Ngư mới lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị nói chuyện này với mẹ, nhưng trước lúc ấn xuống nút gọi, cô lại chậm rãi buông xuống.

Nếu mình về nước, Trần Tử Bội phải làm sao bây giờ?

"Ít nhất phải an bài xong cho con bé, thì mình mới có thể yên tâm quay về … "

Tiêu Dung Ngư dự định trước tiên không nói cho mẹ biết, nếu không trong nước chắc chắn lại "nổ tung", bởi vì đây nhất định là phương pháp xử lí mà Trần Hán Thăng làm ra.

Buổi tối lúc gọi video, Tiêu Dung Ngư quả nhiên không có nói chuyện này với Lữ Ngọc Thanh, thậm chí cô cũng không

có nói cho Lương Mỹ Quyên biết, tất cả đều không có gì khác biệt so với bình thường.

Chỉ là trước khi đi ngủ, lúc trong phòng ngủ chỉ có hai người cô và Bé Tiểu Nghốc Nghếch, Tiêu Dung Ngư một bên kiên trì xoa bóp thân thể cho cục cưng, một bên lầu bà lầu bầu nói: "Ba con nghĩ trăm phương ngàn kế để trói chúng ta cùng ở đây với nhau, con nói xem phải làm sao bây giờ đây?"

"A … Y … A … "

Trần Tử Bội không hiểu ý nghĩa của những câu nói này, nhưng cô bé được xoa bóp rất thoải mái, hài lòng nở nụ cười về phía Tiêu Dung Ngư, lộ ra một chiếc răng sữa nhỏ vừa lộ đầu.

"Con hiện giờ thật thoải mái nha."

Tiêu Dung Ngư cúi đầu, nhìn khuôn mặt vô cùng giống với Thẩm Ấu Sở kia, hỏi ngược lại: "Nhưng mà mẹ đã phát hiện bí mật này, nếu như muốn về nước ba của con chắc chắn sẽ không ngăn được, khi đó ai sẽ chăm sóc con đây?"

"A a a … "

Trần Tử Bội kêu a a a a, cục cưng bảy tháng tuổi đã có thể tương tác cùng với "mẹ".

"Ừ, bà nội sẽ chăm sóc con mà."

Tiêu Dung Ngư giống như nghe hiểu, tự mình nói với mình: "Vậy con muốn bú sữa mẹ thì phải làm sao bây giờ, chị gái còn chưa cai sữa đâu, làm sao con có thể cai sữa trước được đây … "

"Hô ! "

Ngực Tiêu Dung Ngư có chút khó chịu, cô đã thật sự có cảm tình với Trần Tử Bội, nếu không phải vậy nào có sẽ gây khó dễ như vậy chứ.

“Con đi ngủ trước đi, ngủ đi, ngủ đi … Tóm lại sẽ không để cho con chịu đói đâu.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng đặt Bé Tiểu Nghốc Nghếch bên người, trong miệng dụ dỗ cục cưng đi ngủ, trong đầu suy nghĩ xem bản thân nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Cũng không biết qua bao lâu, lúc ngay cả Tiêu Dung Ngư cũng có chút mơ hồ, đột nhiên cảm giác được có món đồ gì đó leo lên trên người mình, vừa mở mắt ra hóa ra là Trần Tử Bội.

Cô bé cũng không biết là đã tỉnh lại từ lúc nào, vẫn luôn không có ngủ, nói chung cứ cọ trên thân thể “mẹ” như thế, dùng chính cánh tay mập của mình làm chống đỡ, lảo đảo leo lên trên.

Đây chỉ là hành động em bé muốn thân cận với mẹ bình thường, nhưng rơi vào trong mắt Tiêu Dung Ngư, cô lại có chút xúc động.

Hoá ra vào đúng lúc này, bản thân mình chính là sao trời biển rộng của cục cưng, cho nên cho dù đi lại tập tễnh, nhưng quá trình bước đến từ đầu đến cuối vẫn kiên định như vậy.

Bé Tiểu Nghốc Nghếch thật vất vả bò đến lên vị trí cổ của Tiêu Dung Ngư, cô bé có lẽ cảm thấy nơi này rất thích hợp, cho nên buông lỏng tay cả người nhào vào trên mặt “mẹ”.

Cảm nhận được hô hấp của “mẹ”, lúc này cục cưng mới an tâm nhắm mắt lại.

Tiêu Dung Ngư đưa tay ôm Trần Tử Bội vào trong ngực, khẽ vuốt phía sau lưng cô bé, một lúc lâu sau, trong phòng truyền đến một tiếng thở dài thật dài.

…

Chương 1049: Tiêu Dung Ngư: Em đã yêu một người không nên yêu

Buổi tối hôm đó Tiêu Dung Ngư lại mất ngủ, từ khi cô ngủ cùng Trần Tử Bội cho tới nay, thực ra đã rất ít xuất hiện tình huống như thế này.

Có điều một đêm không ngủ, Tiểu Ngư Nhi cũng đã suy nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, nói ví dụ như tại sao Trần Hán Thăng không ra mặt giải quyết vấn đề của quán trà sữa.

Trường đại học của Trần Hán Thăng ở Kiến Nghiệp, sự nghiệp phát triển cũng ở Kiến Nghiệp, bản thân lại là người tỉnh Tô Đông, bởi vậy hắn nắm giữ nhân mạch quan hệ vô cùng khổng lồ ở Kiến Nghiệp.

Đối mặt với loại hành vi xâm phạm quyền lợi lộ liễu trắng trợn kia, cho dù Trần Hán Thăng trong tối ngoài sáng thì cũng vẫn có thể khiến cho đối phương không thể làm gì được.

Nhưng mà, hắn lại thờ ơ không chút động lòng hết lần này đến lần khác.

Ngày hôm qua Tiêu Dung Ngư vẫn còn chưa lý giải được, sau khi biết được chuyện biển số nhà bị xoá và sửa lại này, cô cuối cùng cũng phản ứng lại —— Trần Hán Thăng có lẽ là muốn để cho mình đứng ra hỗ trợ kiện lên toà, nếu như vậy, đúng lúc nhân cơ hội này xúc tiến quan hệ giữa mình và Thẩm Ấu Sở.

“Thực sự là không chỗ nào không cần mà … “

Tiêu Dung Ngư thở dài, quay đầu lại nhìn Trần Tử Bội một chút.

Cô bé đúng là ngủ rất say, nghiêng thân thể nhỏ sát bên "mẹ", giữa mỗi lần hít thở, khuôn mặt nhỏ bé mũm mĩm phập phồng một cao một thấp.

Nghĩ đến dáng dấp Trần Tử Bội phấn đấu quên mình mà lao đến chỗ mình tối hôm qua, Tiêu Dung Ngư cảm giác trái tim lại tan chảy một lần nữa.

"Haizz ! "

Tiêu Dung Ngư lấy tay chống đầu, một bên chăm chú nhìn Trần Tử Bội, một bên tự mình nói với mình:

"Cha con đương nhiên rất khó ưa, nhưng mà mẹ cũng rất không có cốt khí … "

"Anh ấy có phải đã đoán chắc được tâm tư của mẹ, biết mẹ sẽ không buông bỏ được con không … "

"Nhưng mà lại rất có lỗi với chị gái, có điều mẹ con Thẩm Ấu Sở chăm sóc cũng rất tốt, cho nên mẹ mới yên tâm … "

"Tiểu Ngư Nhi dậy ăn sáng thôi nào."

Mãi đến tận khi Lương Mỹ Quyên gõ cửa ở bên ngoài gọi to, Tiêu Dung Ngư mới rời giường đi rửa mặt.

Có điều lúc đang chuẩn bị mở cửa, Tiêu Dung Ngư đột nhiên lại đi vòng trở lại, xé nát tờ biên lai kiểm tra sửa chữa trong túi áo kia đi.

"Ào ào ào ! "

Lúc mảnh vỡ xoay tròn bị xoáy vào dòng nước dưới bồn cầu, Tiêu Dung Ngư mới thở ra một hơi thật dài.

Không nhìn thấy tờ biên lai, vậy thì chứng tỏ chưa xảy ra chuyện gì cả, bản thân mình vẫn bị Trần Hán Thăng "giam" ở

nước Mỹ.

Có ý nghĩ lừa mình dối người này, cho dù là chơi đùa với Trần Tử Bội, hay là nói chuyện với Lương thái hậu, thậm chí là trao đổi với Chu Thái Văn, Tiêu Dung Ngư đều sẽ không có biểu hiện ra khác thường nào.

Có điều buổi tối lúc gọi video, vẫn không có tránh thoát được một trận "cuồng oanh loạn tạc" của mẹ Lữ Ngọc Thanh .

Cuộc gọi video vừa mới được thông, câu nói đầu tiên của Lữ Ngọc Thanh chính là: "Con gái, nhận được thẻ căn cước rồi à."

"Ừm … Chưa nhận được."

Tiêu Dung Ngư cười tủm tỉm trả lời.

"Vẫn chưa lấy được sao?"

Lữ Ngọc Thanh nhìn quyển lịch một chút: "Tấm thẻ căn cước thứ hai là mẹ gửi đi vào ngày 26 tháng trước, bình thường mà nói hẳn là đến ngày 3 sẽ nhận được, cho dù chậm một chút cũng sẽ không vượt qua ngày 5, hiện tại đã là ngày 7 rồi mà con vẫn còn chưa nhận được, chẳng lẽ lại đánh mất rồi?"

"Điều này cũng không có gì kỳ lạ, gửi đồ sang nước ngoài bị mất là rất bình thường mà."

Tiêu Dung Ngư theo cái này logic, lại đề nghị lần nữa: "Dứt khoát gửi bù lại một tấm thẻ nữa qua đây đi?"

"Con xem cục cảnh sát là do cha con mở à, chưa tới 30 ngày đã làm bù tới ba tấm thẻ căn cước!"

Lữ Ngọc Thanh không phải là người dễ bị lừa gạt, lúc này liền ngắt lời nói: "Ngày mai mẹ sẽ tới bưu cục hỏi một chút, nếu như ngày 10 mà con vẫn còn chưa nhận được, thì chắc chắn lại là Trần Hán Thăng đang giở trò quỷ."

Trước đây rất nhiều lần tìm vú em không thuận lợi, Lữ Ngọc Thanh đã từng hoài nghi Trần Hán Thăng, lần này thẻ căn cước lại xảy ra vấn đề, Lữ Ngọc Thanh cũng không cần tìm chứng cớ gì, chỉ dựa vào cảm giác liền biết là do Trần Hán Thăng làm ra.

Lúc trước Trần Hán Thăng còn từng ảo tưởng, bố vợ mẹ vợ sẽ không nghi ngờ đến bản thân mình, đây đơn thuần là đánh giá quá cao danh tiếng và uy tín cá nhân.

"Có lẽ không phải đâu… "

Có điều, Tiêu Dung Ngư hết lần này tới lần khác rất thông minh, lúc này lại giống như đã trở nên hồ đồ: "Thẻ căn cước là trực tiếp gửi đến, năng lực của Trần Hán Thăng có lớn hơn nữa, anh ấy cũng không có cách nào chặn được đâu."

"Hắn có tiền như vậy, lại hư hỏng như vậy , tùy tùy tiện tiện cũng có thể."

Lữ Ngọc Thanh ngờ vực nhìn con gái trong video: "Sao con cứ nói gần nói xa vậy, giống như đang bảo vệ Trần Hán Thăng vậy?"

"Không có không có, con là vì muốn tìm ra chân tướng rõ ràng."

Tiêu Dung Ngư thề thốt phủ nhận, vội vàng chuyển đề tài sang trên người Bé Tiểu Ngư Nhi: "Cục cưng ban ngày có ngoan không?"

"Không ngoan lắm."

Lữ Ngọc Thanh bĩu môi, hơi hơi đè thấp giọng nói: "Mẹ và Tiểu Thẩm đưa con bé tới bệnh viện tiêm vắc xin, lúc Trần Tử Khâm khóc rống, không cẩn thận cào cánh tay của Tiểu Thẩm đến chảy cả máu."

"Bây giờ thì sao rồi?"

Tiêu Dung Ngư quan tâm hỏi.

“Vấn đề cũng không phải lớn.”

Lữ Ngọc Thanh có chút bất đắc dĩ: “Chính là lúc bác sĩ cầm cồn sát trùng khử trùng cho Thẩm Ấu Sở, Trần Tử Khâm vẫn còn ôm cô ấy không buông tay, bác sĩ đều nói cục cưng xinh đẹp đúng là xinh đẹp, chỉ là quá dính mẹ … “

“A ! “

Tiêu Dung Ngư rũ mắt xuống, nhất thời im lặng một hồi rồi nói: “Bởi vì đối xử tốt với cục cưng, cục cưng mới có thể dính.”

Đây cũng giống như, Trần Tử Bội và mình bây giờ.

“Tính cách của Tiểu Thẩm rất tốt, chẳng qua chỉ là … “

Khoé miệng Lữ Ngọc Thanh giật giật, tiếp đó bà cũng không có nói ra.

Thực ra trong lòng Tiêu Dung Ngư biết rõ, mẹ là đang lo lắng tình cảm của Trần Tử Khâm và Thẩm Ấu Sở càng ngày càng sâu, cuối cùng quên đi người mẹ ruột là bản thân mình đây.

“Trước tiên không nói đến những chuyện này nữa.”

Tiêu Dung Ngư nói: “Mẹ, mẹ gọi Thẩm Ấu Sở tới đây nhìn Trần Tử Bội đi.”

“Được.”

Lữ Ngọc Thanh đi ra khỏi thư phòng, quy trình sau đó cũng giống như trước đây, vẫn là “người hai nhà” vui vẻ hoà thuận nói chuyện phiếm.

Tiêu Dung Ngư lại hỏi đến tình hình của quán trà sữa, có điều lần này cô là đặc biệt lưu ý một chút, đồng thời vạch ra những tư liệu nào còn cần phải chuẩn bị.

…

Trong thời gian mấy ngày kế tiếp, Tiêu Dung Ngư vẫn chưa nhận được thẻ căn cước như trong dự liệu.

Ngày 10 hôm đó lúc lại gọi điện video với mẹ, Lữ Ngọc Thanh trực tiếp nói: "Ngày hôm nay mẹ đã gọi điện thoại hỏi Trần Hán Thăng, hắn biểu thị đồng ý dùng lương tâm đảm bảo, tuyệt đối không có giở trò với thẻ căn cước, con có tin không?"

"Con … "

Tiêu Dung Ngư cắn răng: "Nếu như anh ấy đã lấy lương tâm ra đảm bảo, nói không chắc vẫn có mấy phần có thể tin … "

"Con gái, con đang suy nghĩ cái gì vậy hả?"

Lữ Ngọc Thanh cũng có chút mơ hồ, sẽ không lại bị Trần Hán Thăng bỏ bùa mê thuốc lú gì chứ?

Có lương tâm mới có thể đảm bảo, tên khốn kiếp Trần Hán Thăng này, xem chừng cũng không có lương tâm.

Lữ Ngọc Thanh cho dù thế nào không ngờ tới chính là, người bỏ bùa mê thuốc lú cho Tiêu Dung Ngư cũng không phải Trần Hán Thăng, mà là một cục cưng ngây ngô còn chưa biết nói, mỗi ngày chỉ có thể thổi bong bóng.

"Chuyện này con cũng không cần quan tâm."

Lữ Ngọc Thanh tiếp tục sắp xếp nói: "Mẹ và cha con sẽ thương lượng một chút, nếu như phương pháp xử lí chọn dùng cách gửi qua đường bưu điện đã có thể bị chặn, nhưng mà cha con cũng không có cách nào ra nước ngoài được, thủ tục kiểm tra hành chính của mẹ vẫn còn đang làm, hơn nữa trong nhà còn có cục cưng, cho nên chúng ta muốn mời giáo sư Tôn giúp một chuyện."

“Giáo sư Tôn?”

Tiêu Dung Ngư không có đồng ý: “Tuy rằng thân thể bà cụ cũng không tệ, nhưng dù sao tuổi cũng đã lớn, đừng khiến bà phải đi đi về về vất vả, huống hồ trong tay bà ấy còn có đề tài quan trọng của quốc gia cần nghiên cứu.”

“Đây là ý tứ của chính bản thân giáo sư Tôn mà.”

Lữ Ngọc Thanh giải thích: “Bà cụ cũng đã hỏi qua nhiều lần, tại sao mà thẻ căn cước vẫn chưa được gửi đến, còn nói chậm chạp như vậy không bằng để bà ấy trực tiếp đưa tới đó. Haizz, mẹ cũng rất hối hận, sớm biết như vậy, mẹ tình nguyện mời người đưa tới.”

Thực ra chuyện này cũng không thể trách Lữ Ngọc Thanh được, lúc đó bất luận là người nào cũng đều sẽ chọn phương thức chuyển phát nhanh thuận tiện nhanh chóng, ai có thể ngờ tới Trần Hán Thăng sẽ thực hiện việc chặn lại chứ.

“Giáo sư Tôn rất thích hợp.”

Lữ Ngọc Thanh nói: “Đầu tiên bà ấy rất quan tâm đến con, thứ hai là người đức cao vọng trọng, Trần Hán Thăng cũng không dám lỗ mãng.”

“Vậy … được rồi.”

Tiêu Dung Ngư lo lắng sẽ dẫn tới sự nghi ngờ, cho nên cũng không có kiên trì từ chối.

Có điều sau khi cuộc gọi video kết thúc, cô đã liên hệ vị giáo sư già Tôn Bích Dư lão.

“Tiểu Ngư Nhi, có chuyện gì sao?”

Giọng nói ôn hoà mang theo sự uy nghiêm của giáo sư Tôn truyền đến, Tiêu Dung Ngư là học sinh mà bà ấy thích nhất, cũng là học sinh hiếu thuận nhất.

Mỗi khi có ngày lễ gì, Tiêu Dung Ngư đều sẽ đón giáo sư Tôn đến nhà, giáo sư Tôn ngoài miệng không nói thậm chí còn cảm thấy tiếng náo động quá ầm ĩ, nhưng trên thực tế lại rất vui vẻ.

“Cô ơi ! “

Có điều, giọng điệu của Tiêu Dung Ngư có chút xuống thấp: “Em muốn trò chuyện với cô.”

“Không cần phải gấp.”

Giáo sư Tôn Bích Dư ý thức được có vấn đề xuất hiện, bà tháo chiếc kính lão xuống “cạch” một tiếng, chậm rãi nói: “Tôi nghe đây.”

“Em dường như đã thích một người, không nên thích … “

Tiêu Dung Ngư nhẹ giọng nói.

…

Chương 1050: Chúng ta cùng nhau về nước gặp chị gái

"Cô bé là con gái của Thẩm Ấu Sở, Trần Tử Bội, hiện giờ đã được bảy tháng lẻ mười ngày tuổi, ban đầu em rất kháng cự việc tiếp xúc với con bé, sau này ở chung với nhau, không ngờ tới lại càng ngày càng thích con bé … "

Tiêu Dung Ngư nói ra thân phận của "người không nên thích kia".

Thực ra cũng không cần suy nghĩ nhiều chắc chắn là Bé Tiểu Nghốc Nghếch, quan hệ của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở vẫn còn chưa đạt tới mức độ này, những người khác lại càng không có khả năng, cho nên chỉ có thể là Trần Tử Bội sớm chiều ở chung.

Giáo sư Tôn Bích Dư yên tĩnh lắng nghe, tuy rằng vừa nãy lúc Tiểu Ngư Nhi hoảng hốt ngắt giữa các câu có chút vấn đề, có điều bà cụ một chút cũng không có hiểu nhầm.

Người học sinh này cũng kiêu ngạo giống như chính bà vậy, thích một người thì chính là chuyện cả một đời, cho dù đã chia tay với Trần Hán Thăng, cô cũng chỉ có thể một mình mang theo bé con chậm rãi chịu đựng cuộc sống.

Những người phụ nữ như vậy có thể không nhiều, nhưng Tiểu Ngư Nhi nhất định chính là một trong số đó.

"Haizz ! "

Giáo sư Tôn không một tiếng động thở dài, bà vốn dĩ cật lực phản đối chuyện Tiêu Dung Ngư đi nước Mỹ, cuộc sống như thế quá mệt mỏi, nhưng mà Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc

Thanh cũng không có cách nào ngăn cản, bản thân bà lại càng là không thể khuyên nổi.

Đương nhiên giáo sư Tôn cũng biết chuyện tráo đổi bé con, đồng thời cũng hiểu rõ mục đích của Trần Hán Thăng khi làm như vậy, có điều điều duy nhất bà không nghĩ tới chính là, gửi thẻ căn cước lại lâu như vậy, dẫn đến bây giờ lại xuất hiện một kết quả như vậy.

Không chỉ có như vậy, ngày hôm nay Tiêu Dung Ngư gọi điện thoại chính là để thẳng thắn nói ra tất cả mọi chuyện, đồng thời hi vọng được giáo sư Tôn hiểu cho.

Cho nên tiếp đó, cô lại nói ra toàn bộ những suy nghĩ "biển số nhà bị bóp méo, Lữ Ngọc Thanh hi vọng mời giáo sư Tôn đứng ra hỗ trợ, nhưng mình lại không nỡ bỏ lại Trần Tử Bội …" này.

"Ý của trò là … "

Giáo sư Tôn dần dần hiểu rõ, trầm ngâm nói: "Hy vọng tôi không đi nước Mỹ?"

"Cô tới đây, em sẽ phải bỏ lại Trần Tử Bội."

Tiêu Dung Ngư thấp giọng nói: "Trước đây Tiểu Trần đã nói, em rời đi anh ấy sẽ cắt sữa, chị gái hiện giờ vẫn còn đang uống sữa mẹ, em gái cai sữa thì quá sớm rồi."

"Thì ra là như vậy."

Giáo sư Tôn không có nói ra ý kiến của bản thân, ngược lại hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, trò hãy thành thật nói cho tôi biết một câu, bây giờ cảm giác của trò đối với Thẩm Ấu Sở là cái gì?"

"Không hận!"

Không chút suy nghĩ, Tiêu Dung Ngư nói ra cảm giác đầu tiên.

Giáo sư Tôn Bích Dư nghe xong, tóc hoa râm dưới ánh mắt khẽ nhúc nhích.

“Còn có cảm kích, bởi vì cô ấy đã giúp em nuôi nấng con gái, hơn nữa … “

Tiêu Dung Ngư nghiêm túc suy nghĩ một lúc, tiếp tục nói: “Hơn nữa hiểu được, khoảng thời gian ở nước Mỹ này em liên tục nhiều lần nhớ lại tất cả mọi chuyện, thực ra Thẩm Ấu Sở cũng là người vô tội, chỉ là Tiểu Trần bình thường che giấu quá tốt, cả em và cô ấy đều không có cảm giác được.”

“A … “

Giáo sư Tôn gật đầu một cái, thực ra lúc Tiểu Ngư Nhi nói “Không hận”, bà lập tức cảm nhận được “cục cưng ngoại giao” của Trần Hán Thăng đã thành công.

Với thân phận của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, hơn nữa hai bên “phe Tiểu Ngư” và “phe Ấu Sở” giương cung bạt kiếm đối đầu, bình thường sau khi Tiểu Ngư Nhi xuất ngoại, cả hai bên lại không liên quan gì đến nhau.

Kết quả bởi vì chuyện tráo đổi bé con, không chỉ có một lần nữa thiết lập liên hệ, hơn nữa còn sản sinh ra tâm tình “cảm kích” và “thấu hiểu” này, sau đó cho dù không thể trở thành bạn bè, nhưng chắc chắn sẽ không có thêm mâu thuẫn nữa.

Đây là một cạm bẫy nhằm vào “những người lương thiện”, cũng chỉ có người lương thiện như Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, đồng thời có tình yêu đối với cuộc sống, mới rơi vào bên trong cạm bẫy này.

“Chỉ là, ba người hắn là đều rất khổ cực.”

Trong lòng giáo sư Tôn thầm nghĩ.

Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở thì không cần nhiều lời, ban đầu các cô chắc chắn là bị động tiếp nhận, sau này bởi vì thương cảm cho con của đối phương, chậm rãi biến thành chủ động, đồng thời lại nhớ tới cục cưng của chính mình, sau lưng nước mắt không biết đã chảy bao nhiêu.

Về phần Trần Hán Thăng, kết cục này mặc dù là điều hắn chờ đợi, Tiêu Dung Ngư về nước, hai chị em nhỏ Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội có thể cùng nhau lớn lên, Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên cuối cùng cũng buông xuống tâm tư kia.

Nhưng đối với cá nhân hắn mà nói, cuộc sống khổ sở khi cùng lúc bị cả hai bên ghét bỏ có thể vừa mới bắt đầu.

“Giáo sư Tôn ····· “

Tiêu Dung Ngư thấy giáo sư bên kia đột nhiên yên lặng, cô có chút thấp thỏm gọi một tiếng.

“Tôi đây.”

Giáo sư Tôn hắng giọng một cái, nhưng lại há miệng không biết phải trả lời như thế nào, cứ nhiều lần do dự như vậy, cuối cùng mới nói: “Lúc tôi đến thăn Trần Tử Khâm, có gặp Thẩm Ấu Sở mấy lần, tính cách con bé cũng khá tốt, cục cưng cũng khá là ỷ lại vào con bé.”

“Vâng.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng đáp.

Tuy rằng giáo sư Tôn không giống như Lữ Ngọc Thanh thái độ thay đổi rõ ràng, có điều tính cách ngay thẳng của bà cụ cũng là không biết nói dối, bà ấy khen Thẩm Ấu Sở, vậy chứng tỏ Thẩm Ấu Sở thật sự rất tốt.

“Nhưng mà.”

Giáo sư Tôn đột nhiên xoay chuyển một cái: “Tôi vẫn phải đi nước Mỹ.”

“Cô ơi … “

Tiểu Ngư Nhi cho rằng giáo sư không đồng ý, cho nên còn muốn tiếp tục trình bày lý do.

“Tiểu Ngư Nhi, trước hết trò nghe tôi nói đã.”

Giáo sư Tôn Bích Dư ôn hòa ngắt lời nói: “Nếu như tôi không đi nước Mỹ, cha mẹ trò nói không chừng còn muốn đi tìm những người khác hỗ trợ, khi đó tình huống chỉ có thể càng thêm phức tạp. Tôi đến nước Mỹ rồi, chúng ta chưa chắc sẽ lập tức trở về nước, hơn nữa tôi có thể cùng mẹ của Trần Hán Thăng chăm sóc trò, còn có cục cưng kia.”

“Giáo sư Tôn, cám ơn cô đã hiểu cho … “

Tiêu Dung Ngư đột nhiên hiểu ra, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Giáo sư Tôn nói không có sai, nếu như cô không đồng ý, Lữ Ngọc Thanh nhất định sẽ tìm người khác hỗ trợ, ngược lại có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn trông nắm chắc được.

“Không cần cám ơn, cũng đừng khóc, thực ra thấu hiểu chỉ là một mặt.”

Giáo sư Tôn sâu xa nói: “Chủ yếu vẫn là đau lòng cho trò, không muốn để trò phải đau khổ lần nữa. Nhưng mà, bây giờ tình cảm của trò và Trần Tử Bội sâu đậm như vậy, Trần Hán Thăng nhận ra được, chẳng mấy chốc sẽ để cho các trò cùng nhau trở về nước thôi.”

“Nhưng mà ở trước mặt anh ấy, cũng không biết phải làm sao, có lúc em còn có thể cố ý giả vờ không phản ứng Trần Tử Bội.”

Tiểu Ngư Nhi khịt khịt mũi, khá là không phục nói.

“Trò đó, chính là quá kiêu ngạo.”

Giáo sư Tôn bất đắc dĩ nói: “Không cần kiêu ngạo như vậy đâu, coi như là vì Trần Tử Khâm, cũng là vì Trần Tử Bội, vẫn nên sớm trở về chút. Cùng lắm chúng ta trước tiên đừng nói cho Trần Hán Thăng biết, xem hắn có phản ứng gì.”

Sau khi hai cô trò quyết định thực hiện kế hoạch “Lừa dối”, thế cục xảy ra một chút biến hóa.

Ban đầu Tiêu Dung Ngư ở tầng thứ nhất, Trần Hán Thăng ở tầng thứ ba.

Hiện tại Tiêu Dung Ngư đang ở tầng thứ năm, Trần Hán Thăng vẫn cứ ở tầng thứ ba, Tiểu Ngư Nhi có thể lẳng lặng nhìn xuống xem màn trình diễn của hắn.

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Dung Ngư nghĩ những gì đã trao đổi với giáo sư Tôn vừa nãy, yên lặng rơi vào im lặng, có điều rất nhanh đã bị Trần Tử Bội ầm ĩ đến.

Bé Tiểu Nghốc Nghếch là một cục cưng rất biết điều, vừa nãy lúc “mẹ” gọi điện thoại, cô bé vẫn luôn ngồi ở trên giường ngây ngốc nhìn, mãi đến tận khi mẹ để điện thoại di động xuống, Trần Tử Bội mới duỗi cánh tay mập mạp ngăn ngắn ra, đòi mẹ ôm một cái.

Tiêu Dung Ngư không động đậy bước chân, chỉ nghiêng đầu, trên mặt có một chút ý cười.

Bé Tiểu Nghốc Nghếch nhìn thấy “Mẹ” không tới đây giống như ngày thường, cho nên đã muốn tự mình qua đó, nhưng hiện giờ cô bé không quá linh hoạt, trọng tâm hơi động đậy, toàn bộ thân thể nhỏ liền chậm rãi ngã ở trên giường, hơn nữa còn là mặt nhỏ “tiếp đất” .

Có điều, cô bé chưa kịp mất công sức xoay người, liền cảm giác mình được ôm lên, trong mũi đều là mùi hương quen thuộc, vừa ngẩng đầu thì chính là “Mẹ”.

“Á ! “

Trần Tử Bội nhẹ nhàng kêu một tiếng, vẻ mặt trên khuôn mặt nhỏ phồng lên, quả thực giống Thẩm Ấu Sở y như đúc.

“Yên tâm đi!”

Tiêu Dung Ngư hôn một cái lên mặt Trần Tử Bội: “Sẽ không bỏ lại con rồi rời đi đâu, chúng ta cùng nhau quay về gặp chị gái!”

…

Chương 1051: Hàm ý trong lời nói của lãnh đạo

Trần Hán Thăng cũng không biết kế hoạch của giáo sư Tôn và Tiêu Dung Ngư, hắn thậm chí cũng không biết rằng Tiểu Ngư Nhi đã phát hiện ra biển số nhà từng bị thay đổi, vẫn tự tin cho rằng đã nắm tất cả trong tay.

Đến ngày 13 tháng 5, hắn còn cùng cấp dưới lên máy bay tư nhân tới Việt Thành mở họp theo lịch trình đã sắp xếp.

Trần Hán Thăng bình thường cũng không thích tới nơi khác mở họp, bình thường đều ở trong vòng luẩn quẩn giữa "Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải", có điều hội nghị các bộ ngành và uỷ ban trung ương của quốc gia, đặc biệt là các hội nghị quan trọng có sự dẫn dắt của các lãnh đạo, Trần Hán Thăng đều sẽ đích thân tham gia.

Tên đầy đủ của hội nghị ở Việt Thành là "Hội nghị Internet công nghiệp toàn quốc lần thứ nhất", tên nghe thì cũng bình thường không có gì kỳ lạ, có điều cấp bậc rất cao, ngoại trừ Bộ Công nghiệp và Công nghệ thông tin ra, còn có một đơn vị siêu cấp lợi hại như Ủy ban Cải cách và Phát triển.

Bởi vì mọi người đều nhận thức được sức mạnh kinh tế mà Internet tạo ra, có điều nguyên nhân vì hiện nay ngành nghề này vẫn còn đang trong thời kỳ phát triển, cục diện xem ra có chút hỗn loạn, hội nghị lần này chính là chính phủ muốn thu thập một chút ý kiến liên quan của những người tham gia hội nghị, để thiết lập ra các điều lệ liên quan.

Hội nghị này nếu như họp vào tháng 5 năm ngoái, thì có lẽ vị trí mà Trần Hán Thăng ngồi cũng sẽ không thể nào gần phía trước như vậy, bởi vì khi đó "Quả Xác QvodPlayer" vẫn chưa có hot, "Quả Xác Drive" cũng chưa được phát hành, Internet Quả Xác chỉ có "Cộng đồng Quả Xác" là đang vác lá cờ lớn.

Có điều chỉ dùng khoảng thời gian hơn một năm, đám háo sắc đăng ký Quả Xác QvodPlayer đã vượt quá một trăm triệu, vượt qua QQ để trở thành phần mềm ứng dụng số một trong nước danh xứng với thực.

Mặt khác "Quả Xác Drive" dưới sự hỗ trợ của công ty mẹ, đã giành chiến thắng trong cuộc cạnh tranh với Baidu, thu mua "Thiên Thiên Tĩnh Thính" .

Vốn dĩ Thiên Thiên Tĩnh Thính là đối thủ lớn nhất của Quả Xác Drive trên thị trường, chỉ có điều dung lượng kỹ thuật của phần mềm âm thanh này thực sự quá thấp, công năng cũng tương đối ít, giao diện thoạt nhìn cũng vô cùng hạn hẹp, còn thường xuyên xuất hiện bug bị đơ.

Những điều này đều không phải trọng điểm, mấu chốt chính là đội kỹ thuật của Thiên Thiên Tĩnh Thính cũng không có ý niệm công ty hóa, để đến lúc cho Baidu và Quả Xác đồng thời tìm tới bọn họ, bọn họ liền trực tiếp đồng ý với Quả Xác ra giá hào phóng nhất, ngay cả người lẫn hàng cũng đều chạy theo Quả Xác.

Đương nhiên Trần Hán Thăng cũng không sợ đắc tội Baidu, bởi vì mối thù giữa hai bên đã sớm kết thành rồi, năm ngoái Cộng đồng Quả Xác đã vượt qua Tieba để trở thành nền tảng giao lưu tương tác tiếng Trung lớn nhất, hai nhà bình thường cũng không ít lần cãi nhau ở trên mạng.

Người thắng chắc chắn đương nhiên là Quả Xác rồi, bởi vì Trần Hán Thăng đã chỉ thị cho thuỷ quân chửi bới Baidu "vì

tiền mà không quan tâm đến lương tâm", chỉ cần có nhiều tiền, tên lừa đảo cũng có thể chiếm cứ vị trí trước nhất.

Nếu không phải bối cảnh rắc rối phức tạp phía sau Baidu, Trần Hán Thăng có chút thế lực cũng không dám đắc tội, nói không chắc còn muốn chèn ép càng ác hơn một chút.

Thế nên ở trong hội trường, Lý tổng phong độ ngời ngời nhìn thấy Trần Hán Thăng cũng không có chào hỏi.

Trần Hán Thăng cười vui vẻ cũng không phản ứng với anh ta, đừng nhìn anh ta bị người khác ghét bỏ ở trong thế giới tình cảm, sống đến "thấp kém" như vậy, nhưng mà dưới góc nhìn của ngoại giới, thì đây chính là "Trần Quả Xác" tuyệt vời đến mức khốn nạn.

…

Cuộc họp này sẽ kéo dài hai ngày, buổi sáng ngày 14 trong lúc nghỉ ngơi giữa bài phát biểu của lãnh đạo, Trần Hán Thăng cùng một vài lãnh đạo các bộ ngành và uỷ ban trung ương, như Mã tổng của Tencent, Đinh tổng của NetEase, Trần tổng của Shanda thổi phồng lẫn nhau.

Tính cách cái gì cũng không quan tâm này của Trần Hán Thăng dù là ở đâu cũng đều có thể hoà đồng cởi mở với mọi người, hơn nữa bản thân hắn tuổi còn trẻ mà đã có thực lực hùng hậu, cho nên kể chuyện cười bình thường cũng khiến người nghe "ha ha" cười to.

Có điều vào lúc này, cũng có một vài người phát hiện quan hệ giữa các ông lớn này có chút vi diệu:

Phàm là chỗ nào có Trần Quả Xác, Lý tổng của Baidu đều sẽ không đi qua đó;

Phàm là chỗ nào có Mã tổng của Tencent, Mã tổng của Alibaba đều sẽ không đi qua đó;

Phàm là chỗ nào có Trương tổng của Sohu, Vương tổng của Sina đều sẽ không đi qua đó;

.....

Những "quy luật" này khiến rất nhiều người tham dự hội nghị thấy hưng phấn, tuy rằng bọn họ không phải là các ông lớn, nhưng có thể phát hiện ra cuộc tranh đấu gay gắt giữa những ông lớn này, đây chính là đề tài nói chuyện sau khi say rượu, đương nhiên cũng chỉ ra những "điều cấm kỵ" cho mọi người.

Ví dụ như, nếu như khích lệ "Trần Quả Xác" trước mặt "Lý Baidu", như vậy cho dù nói chuyện hạng mục gì tiếp theo, nhất định sẽ bị Lý tổng từ chối một cách vô tình.

Có điều giữa ông lớn cũng sẽ không tính toán đến những chuyện này, Trần Hán Thăng bên này ba hoa thổi phồng "Mã Tencent" xong, bên kia còn có thể thảo luận về tương lai phát triển ngành thương mại điện tử với "Mã Alibaba".

Sau khi hội nghị buổi sáng kết thúc, lúc Trần Hán Thăng và Hoàng Lập Khiêm đang ăn cơm ở phòng tiệc buffet của khách sạn, "Mã Tencent" cũng mang theo một người cấp dưới đi tới: "Chủ tịch Trần, buổi tối xã giao với các lãnh đạo xong, đêm tối đi ra ngoài ăn khuya một chút đi, tôi cũng đã hẹn những người khác rồi."

"Mã Tencent" là người Quảng Đông, mở họp ở Việt Thành thì tương đương với việc là sân nhà của anh ta.

"Không thành vấn đề."

Trần Hán Thăng không bao giờ từ chối việc ăn uống vui chơi, còn nửa thật nửa giả đề nghị: "Nếu như buổi xã giao kết thúc sớm, thì tới Đông Hoàn hoặc là Đạm Thủy đi một vòng đi?"

"Bỏ đi bỏ đi."

Mã Tencent biết "Đông Hoàn và Đạm Thủy" là có ý gì, anh ta cười khoát tay áo một cái: "Lần sau rảnh rỗi hẵng nói, chúng ta nói một chút chuyện chính sự trước đã."

"Chuyện chính sự gì?"

Trần Hán Thăng nhíu mày hỏi.

"Đây là phó tổng giám đốc của công ty chúng tôi Lương Trụ."

Mã Tencent giới thiệu: "Phụ trách các nghiệp vụ về QQ."

"Ồ."

Trần Hán Thăng và Hoàng Lập Khiêm liếc mắt nhìn nhau, suy đoán mục đích của Tencent.

"Chủ tịch Trần chào cậu, chủ tịch Hoàng ngưỡng mộ nghe danh đã lâu."

Lương Trụ chào hỏi trước, Hoàng Lập Khiêm hiện giờ đang là chủ tịch của Internet Quả Xác, cho nên cũng có thể gọi là "chủ tịch Hoàng" .

"Chào."

Trần Hán Thăng nhàn nhạt đáp một tiếng, vừa ăn cơm, vừa nghe Lương Trụ nói chuyện.

"Chủ tịch Trần."

Lương Trụ nâng gọng kính mắt màu đen của mình lên: "Quan hệ của Tencent và Quả Xác vẫn luôn không tệ, nhớ lúc đầu khi Quả Xác MP4 lần đầu tiên được bán ra, chúng tôi còn giúp đỡ quảng cáo ở trên Qzone … "

"À à ! "

Trần Hán Thăng nhếch miệng, cười hì hì ngắt lời nói: "Là chúng tôi trả tiền mà."

“À … đúng đúng đúng, là các cậu trả tiền, ý của tôi … ý của tôi là hai nhà chúng ta đã qua lại thân thiết từ xưa đến nay, cảm tình khá là hòa hợp, hơn nữa cũng không xảy ra xung đột trong các nghiệp vụ nòng cốt … “

Lương Trụ có lẽ là nhân viên về mặt kỹ thuật, bị Trần Hán Thăng cố ý quấy nhiễu một hồi, tiết tấu đột nhiên bị loạn mất, nói lắp hai câu mới tìm lại được cảm giác một lần nữa.

“Cho nên, để mở rộng mối quan hệ nghiệp vụ giữa Quả Xác và Tencent, thực hiện việc chia sẻ tài nguyên.”

Lương Trụ lại nâng kính mắt lên, tiếp tục nói: “Tôi đề nghị chủ tịch Trần và chủ tịch Hoàng, thêm một cổng liên kết trên Quả Xác QvodPlayer, chỉ cần dùng tài khoản QQ là có thể trực tiếp đăng ký, như vậy sẽ giúp mọi người tiết kiệm thời gian đăng kí tài khoản … “

Lúc Lương Trụ nói chuyện, “Mã Tencent” vẫn đang dùng cơm, tuy rằng trên mặt mỉm cười nhưng cũng không có nói chen vào.

“Bởi vì bên cạnh tôi có mấy đồng nghiệp như vậy, bởi vì việc đăng kí tài khoản quá phiền phức, cho nên dứt khoát tiếp tục dùng Storm rồi.”

Lương Trụ tiếc nuối nói: “Thực ra chúng tôi đều biết, cho dù là trải nghiệm của người dùng, hay là công năng thì Storm đều kém xa không bằng được Quả Xác QvodPlayer, nếu như có thể dùng tài khoản QQ để trực tiếp đăng ký, nhất định có thể mang đến càng nhiều người sử dụng hơn, chủ tịch Trần cậu cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy à?”

Trần Hán Thăng bưng cốc nước chanh lên nhấp một hụm, trong lòng hắn từ đầu đã muốn từ chối rồi.

Không thể phủ nhận lời đề nghị của Lương Trụ có chút đạo lý, quả thực cũng có thể giúp Quả Xác QvodPlayer tăng thêm một chút lưu lượng, nhưng một khi để Quả Xác QvodPlayer có thể liên kết đăng ký bằng QQ, người sử dụng sẽ không cảm thấy Quả Xác lợi hại, bọn họ sẽ cảm thấy Tencent càng lợi hại hơn.

Điều này tương đương với việc một chiếc chìa khóa mở ra hai ổ khóa, mà sự lợi hại chính là chìa khoá.

Hơn nữa, bên trọng hệ thống Quả Xác vốn dĩ đã có một bộ cơ chế tuần hoàn, bất kỳ tài khoản đăng kí đều có thể đăng ký vào tất cả các sản phẩm thuộc hệ thống Quả Xác, còn chỗ nào cần Tencent tới đây kiếm một chén canh chứ.

Có điều lúc Quả Xác MP4 được bán ra, quả thực Qzone đã giúp đỡ rất lớn, lúc Trần Hán Thăng bị giam ở Hàn Quốc, Tencent bên này cũng từng dốc hết sức lực lên tiếng ủng hộ, nếu như trực tiếp từ chối sẽ rất khó coi.

“Tôi cảm thấy … ý kiến này rất tốt.”

Trần Hán Thăng đặt ly thủy tinh xuống nói.

Lương Trụ hơi kinh ngạc, anh ta có lẽ cũng không ngờ tới sẽ thuận lợi như vậy.

Có điều không đợi Lương Trụ phản ứng lại, Trần Hán Thăng đột nhiên xoay chuyển một cái, hỏi Hoàng Lập Khiêm: “Về mặt kỹ thuật, không biết có thể thực hiện hay không?”

“Ừ ! “

Hoàng Lập Khiêm lập tức hiểu ý.

Điều này giống như việc lãnh đạo phê duyệt công văn vậy, nếu như hắn chỉ phê một chữ “Duyệt”, cấp dưới sẽ hiểu phải dựa theo trình tự bình thường mà làm việc, không cần kịch

liệt, thậm chí còn có thể kéo dài về sau một chút, chỉ cần hoàn thành trong thời gian quy định là được rồi.

Nếu như lãnh đạo phê hai chữ "Đã duyệt", cấp dưới liền biết chuyện này cần phải coi trọng một chút, thuận tiện có thể thực hiện sớm một chút.

Nếu như lãnh đạo phê hàng chữ "Đã duyệt, xin mời nhân viên XXX tiến hành" này, cấp dưới phải lập tức buông xuống tất cả mọi chuyện, cơm cũng không được ăn mà đi xử lý cho tốt.

Tình huống bây giờ cũng giống như vậy, Trần Hán Thăng rõ ràng có thể đơn độc đưa ra quyết định, nhưng hắn hết lần này đến lần khác còn muốn hỏi ý kiến của Hoàng Lập Khiêm, ý tứ đó rất rõ ràng.

"Thật ngại quá, Mã tổng, Lương tổng."

Cho nên, Hoàng Lập Khiêm bày ra vẻ mặt áy náy, vô cùng nghiêm túc nói: "Về mặt kỹ thuật thật sự không thực hiện được."

…

Chương 1052: Thu mua YY Voice, làm phong phú hệ thống sản phẩm của Internet Quả Xác

Chuong 1052: Thu mua YY Voice, làm phong phú hệ thống sản phẩm của Internet Quả Xác

“Không thực hiện được sao? Không thể nào!”

Nghe thấy Hoàng Lập Khiêm nói như vậy, phó tổng giám đốc phụ trách các nghiệp vụ của QQ Lương Trụ lập tức phản bác: “Chỉ là thêm một cổng đăng ký vào mà thôi, bên này chúng tôi có hai kỹ sư là có thể giải quyết được.”

Trần Hán Thăng cũng cười không nói, tiếp tực ăn buffet, tùy ý cho Hoàng Lập Khiêm trả lời.

“Lương tổng, tôi nói không nói về phương diện độ khó kỹ thuật này.”

Hoàng Lập Khiêm trả lời cũng rất thành khẩn: “Bởi vì tất cả các sản phẩm hệ thống Quả Xác đều nằm ở trong một vòng tròn khép kín, hiện giờ đột nhiên thêm vào một cổng kết nối, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tính ổn định trong các hoạt động hằng ngày của sản phẩm, càng có thể bởi vì vậy mà gặp phải sự tấn công của một số virus bên ngoài, chúng ta đã phải trải qua sự kiện ‘Y2K’, cho nên không thể không đề phòng.”

“Mặt khác ! “

Hoàng Lập Khiêm lại đè thấp giọng nói, thần thần bí bí nói: "Tình huống mà hiện giờ Internet Quả Xác đang đối mặt, Mã tổng và Lương tổng hẳn cũng đã biết, công ty sắp niêm yết trên thị trường, nhưng trong nước cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, có mấy người đang đặc biệt chờ để chế giễu …"

Sau khi Hoàng Lập Khiêm nói đến đây, cố ý liếc nhìn sang hướng khác một chút.

Mã tổng và Lương Trụ đều hiểu ý, Quả Xác và Baidu gây lộn cũng không phải ngày một ngày hai, hơn nữa cả hai bên đều là bá chủ đầu ngành trong nước, về phía quốc gia cũng không có cách nào thiên về một bên nào, chỉ có thể thỉnh thoảng điều tiết một chút.

Nếu Hoàng Lập Khiêm đã đều nói đến mức này rồi, Tencent bên kia cũng hiểu rõ trong lòng, Quả Xác chính là không muốn thêm một cổng đăng ký vào, dù sao việc này là sự trợ giúp to lớn nhất đối với Tencent, đối với Quả Xác hầu như cũng không có lợi ích gì.

"Chủ tịch Hoàng nói rất có lý, chúng tôi suy nghĩ quá không chu đáo, chủ yếu là muốn nhanh chóng hợp tác một chút, ha ha ha ····· "

Mã tổng vẫn rất có phong độ, bởi vì Quả Xác và Tencent không có cạnh tranh lợi ích chủ chốt nào, có thể tính là "bạn bè kinh doanh" trong ngành internet rồi.

"Nếu không thì như vậy đi!"

Trần Hán Thăng giống như cảm thấy từ chối một người bạn, khá là không nỡ, cho nên muốn nói: "Lão Hoàng, anh tách Trung tâm mua sắm Quả Xác từ sản nghiệp ra độc lập khỏi chuỗi sản nghiệp đi, chúng ta thêm một cổng đăng ký QQ

vào Trung tâm mua sắm Quả Xác, tài khoản QQ có thể đăng ký liên kết chỉ bằng một cú nhấp.”

“Ừm … “

Hoàng Lập Khiêm hơi trầm tư, lập tức đồng ý: “Cái này cũng có thể, Mã tổng, Lương tổng, các anh có muốn thương lượng kỹ hơn một chút không?”

Từ “Quả Xác QvodPlayer” biến thành “Trung tâm mua sắm Quả Xác”, lần này đổi thành phía Tencent bên kia không đồng ý.

QvodPlayer là sản phẩm hot nhất dưới trướng Internet Quả Xác, số người đăng kí sử dụng đã vượt quá trăm triệu, mà trung tâm mua sắm lại là sản nghiệp yên ắng nhất, bởi vì ngoại trừ các sản phẩm xung quanh hệ thống Quả Xác ra, hầu như không có sự lựa chọn nào khác.

Đây là chiến lược kinh doanh của ban hội đồng quản trị Quả Xác, muốn phát triển mạnh mẽ trong ngành thương mại điện tử cần tiêu tốn rất nhiều tinh lực, như vậy sẽ ảnh hưởng tới bố cục của những phương diện khác, còn không bằng đợi Taobao sưởi ấm lại thị trường thương mại điện tử trước đã.

Chờ đến vào lúc ấy, Quả Xác giàu nứt đố đổ vách trực tiếp đập mấy chục tỷ vào trợ giúp, sẽ trực tiếp vực dậy được Trung tâm mua sắm Quả Xác.

Có điều trước lúc đó, nếu như trung tâm mua sắm có thể cọ được một chút lưu lượng của QQ, Trần Hán Thăng cũng sẽ không từ chối.

Tony Mã đương nhiên không thể đồng ý, nhưng anh ta cũng không trực tiếp cự tuyệt, ngược lại hỏi Lương Trụ: “Ý kiến này rất tốt, về mặt kỹ thuật có thể thực hiện được không?”

Đây là nguyên văn lời vừa rồi của Trần Hán Thăng, một chữ cũng đều chưa từng thay đổi.

“A .. “

Lương Trụ rất nhanh đã đáp lại: “Thật ngại quá, Chủ tịch Trần, Chủ tịch Hoàng, về mặt kỹ thuật thật sự không thực hiện được.”

Cái này cũng là nguyên văn lời vừa rồi của Hoàng Lập Khiêm, cũng là một chữ cũng không đổi như vậy.

“Không sao, có thể hiểu được, có thể hiểu được … “

Trần Hán Thăng cười ha ha, sau đó bàn ăn lại đột nhiên yên tĩnh một hồi, tiếp theo lại bạo phát một cuộc hàn huyên vừa lúng túng vừa không mất lễ phép:

“Tôm của khách sạn này không tệ nha.”

“Cá hồi này cũng rất tươi đấy.”

“Chủ tịch Trần, Mã tổng, các anh muốn hoa quả sao, tôi giúp các anh đi lấy một ít.”

…

Sau khi kết thúc bữa trưa vẫn tính là thân thiết này, Trần Hán Thăng và Hoàng Lập Khiêm về phòng khách sạn nghỉ ngơi trước, Tony Mã và Lương Trụ vẫn ngồi ở vị trí ban đầu, một bên uống trà, một bên tiếp tục tán gẫu.

“Trần Hán Thăng không đồng ý, đúng là có chút đáng tiếc.”

Lương Trụ tiếc nuối nói.

“Không đồng ý thì thôi, cũng không có gì.”

Phong cách nói chuyện của hai vị Mã tổng không giống nhau lắm, tốc độ nói của Mã tổng của Tencent khá là nhanh, mà Mã tổng của Alibaba mở miệng chính là trầm bổng du

dương, có lẽ là có liên quan tới kinh nghiệm từng làm thầy giáo trước khi gây dựng sự nghiệp.

“Chúng ta có cần phục chế một cái không?”

Lương Trụ đề nghị: “Video player Quả Xác QvodPlayer này, chỉ cần tổ chức nhân viên nghiên cứu một chút là được.”

“Không cần, không cần, không cần ····· “

Mã tổng liên tục nói vài câu “Không cần” : “Vậy thì sẽ liên quan đến tranh chấp về lợi ích cốt lõi, chúng ta bên này copy Quả Xác QvodPlayer, Trần Hán Thăng cũng có thể copy QQ của chúng ta dễ như trở bàn tay, chiếc bánh internet lớn như vậy, tạm thời không cần thiết liều mạng với loại người như Trần Hán Thăng, thắng thua khó nói, trong tay hắn còn có nhà máy thật nữa đấy.”

“Cũng đúng.”

Lương Trụ khẽ vuốt cằm, những năm gần đây tranh chấp giữa “nền kinh tế thực” và “Bong bóng dotcom” vẫn luôn bên tai không dứt.

Lấy Baidu làm ví dụ, một công ty mới được thành lập vào năm 2000, đến năm 2005, tài sản ròng của người sáng lập đã lên tới mấy tỷ rồi, xếp hạng cao trong danh sách những người giàu nhất của Hồ Nhuận.

Trong 5 năm liền vượt qua tổng mấy chục năm kinh doanh của những công ty thực trứ danh kia, bởi vậy, rất nhiều nhà kinh tế học đã chỉ trích kinh tế mạng là một khối bong bóng, một khi đâm thủng thì hậu quả khó mà lường trước được.

“Chỗ nào cũng đều có bong bóng cả, ngay cả thực cũng vậy.”

Mã tổng lắc đầu một cái nói: “Ví dụ như điện thoại di động Quả Xác đời đầu, thực ra về bản chất thì có gì khác với điện

thoại nhái của Hoa Cường Bắc đâu, chỉ có điều làm marketing tốt lắm, ngoại hình cũng đẹp, còn dám đụng độ với Samsung, cho nên nhận được sự hâm mộ của mọi người, cũng nhanh chóng thu lại được một số tiền vốn lớn."

"Đợi đến khi điện thoại di động đời thứ hai được ra mắt, các tính năng của nó đã vượt xa các loại điện thoại di động tương tự trong nước, Trần Hán Thăng lại mạ một lớp vàng ở Hàn Quốc, địa vị rõ ràng không giống nhau nữa … "

"Cho nên điện thoại di động thế hệ 3 còn chưa được công bố, nhưng tin tức có giá trị cao đã được truyền ra rồi, thậm chí còn có ý định kéo Nokia và Motorola xuống, nhìn thì như phát triển rất không hợp lý, nhưng thực ra ai cũng có thể nhìn thấy khoản đầu tư vào nghiên cứu phát triển của Quả Xác."

"Chỉ cần đứng trên đầu ngọn gió, thoạt nhìn cái gì cũng giống như là bong bóng vậy."

Mã tổng nói ra một câu chí lý: "Chúng ta hiện giờ phải nghĩ cách ổn định lại, không thể để cho mình bay lên, Trần Hán Thăng muốn hạnh phúc so với chúng ta, bởi vì hắn có thực để ép cán cân."

…

Thực ra những điều này ngược lại cũng không có sai, chính là bởi vì có công ty thực "ép cán cân", Trần Hán Thăng ngược lại lại tích cực tìm kiếm sự phát triển của Internet Quả Xác.

Lúc ở trong thang máy, Trần Hán Thăng cũng hàn huyên về lời đề nghị của Lương Trụ với Hoàng Lập Khiêm một hồi, đồng thời khịt mũi con thường, sau đó lại hỏi: "Cái công ty kia anh đã liên hệ chưa?"

"Liên hệ rồi."

Hoàng Lập Khiêm đáp lại: "Duowan.com mà, có điều tôi nói tôi là Hoàng Lập Khiêm của Quả Xác, đối phương nói anh

ta là Trần Hán Thăng của Quả Xác đây, sau đó liền cúp điện thoại.”

“Hả?”

Trần Hán Thăng nhìn về phía Hoàng Lập Khiêm.

“Rất bình thường mà, cho là chúng ta là bọn lừa đảo.”

Lão Hoàng nhún vai một cái: “Tôi nói nếu như là Lý Học Lâm, thành viên hội đồng quản trị đột nhiên gọi điện thoại đến tìm, tôi cũng sẽ cảm thấy là tên lừa đảo.”

Lý Học Lâm chính là nhà sáng lập Duowan.com, ban đầu anh ta là nhân viên của NetEase, mới đầu sáng tạo Duowan chỉ là để tiện cho fans của World of Warcraft thảo luận về cách phá đảo trò chơi.

Sau này lưu lượng người truy cập càng ngày càng nhiều, đến khi vượt quá mười nghìn người, Lý Học Lâm dứt khoát tự mình gây dựng sự nghiệp, anh ta chuẩn bị xây dựng Douwan thành trang web trò chơi theo đội hàng đầu trong nước, hơn nữa còn được Lôi tổng của Kim Sơn là nhà đầu tư thiên sứ.

Đương nhiên số tiền đầu tư khẳng định càng ít, cho nên loại công ty nhỏ đột nhiên nhận được điện thoại từ Hoàng Lập Khiêm của Quả Xác, nhất định sẽ cho rằng đó là tên lừa đảo.

Tại sao Trần Hán Thăng lại cảm thấy hứng thú với nó như vậy, bởi vì Douwan đang nghiên cứu phát triển một phần mềm tên là “YY Voice”, Internet Quả Xác cũng đang dự định triển khai nghiệp vụ này.

Đây cũng chính là một mục đích khác mà Trần Hán Thăng đến Việt thành, đương nhiên chủ yếu là vì mở họp, thứ hai là để đến Hương Cảng khảo sát tiến độ của “niêm yết của sau”, và cuối cùng chính là vì “YY Voice” .

Quả Xác dự định thu mua đội ngũ kỹ thuật của YY Voice, biến "YY Voice" thành "Quả Xác Voice", từ đó làm phong phú thêm cho hệ thống sản phẩm của Internet Quả Xác, để cho những người trẻ tuổi dùng Cộng đồng Quả Xác để xem qua tin tức và đăng bài viết, dùng Quả Xác QvodPlayer để xem phim, dùng Quả Xác Driver để nghe nhạc, chơi game thì phải đăng ký Quả Xác Voice.

Sau đó, khả năng còn có thể có Quả Xác Weibo, bộ gõ chữ Quả Xác, Quả Xác Video, Quả Xác Livestream … những phần mềm tích hợp toàn diện nhất "phục vụ" cư dân mạng này, sẽ khiến cho logo "K?" này thâm nhập vào cuộc sống của mọi người một cách vô tình.

…

Nửa phần sau của cuộc hội nghị cũng không có vấn đề gì quá lớn, Trần Hán Thăng cũng đưa ra một chút ý kiến đề nghị, đồng thời làm quen với vài tổng biên tập của mấy tờ báo phía nam.

Sau khi hội nghị kết thúc, Trần Hán Thăng và mấy người theo Hoàng Lập Khiêm đích thân tới công ty Duowan.com.

Hiện tại Duowan còn khá là nghèo túng, thoạt nhìn trông giống như một studio trò chơi hơn, mười mấy người nhân viên chen chúc ở trong một văn phòng trong một toà cao ốc phần mềm, trước quầy lễ tân là một nữ sinh khoảng chừng 20 tuổi, nói không chừng còn phải kiêm thêm các công việc hành chính.

Công ty nhỏ chính là như vậy, nói dễ nghe một chút thì gọi là "hành chính", nhưng thực tế thì chính là "làm việc vặt" .

Sau khi Hoàng Lập Khiêm bước vào cửa, anh ta ỷ vào thân phận của mình, dùng một giọng điệu vừa hòa ái, lại có chút

cao cao tại thượng nói: “Tôi là Hoàng Lập Khiêm của Quả Xác, Lý Học Lâm có ở đây không?”

“Cái gì?”

Tuyệt đối không ngờ tới, cô tiếp tân nhỏ căn bản không hề biết đến Hoàng Lập Khiêm, sững sờ hỏi: “Anh là ai, tìm tổng giám đốc của chúng tôi có chuyện gì?”

“Cô không biết tôi là ai sao?”

Hoàng Lập Khiêm cảm thấy rất kinh ngạc, bản thân anh ta là chủ tịch của Internet Quả Xác, là nhân vật phong vân nổi tiếng lẫy lừng trong ngành.

“Không biết.”

Cô tiếp tân đánh giá Hoàng Lập Khiêm vài lần, nghiêm túc lắc đầu một cái.

“Các công ty này của các cô … “

Lão Hoàng có chút bị tổn thương, càu nhàu bực tức một vài câu, có lẽ là ánh mắt nhân viên của Duowan.com quá rõ ràng, không có theo sát thời sự chút nào.

“Lão Hoàng, anh đừng làm khó dễ người ta nữa, bản thân anh cũng không phải rất nổi tiếng mà.”

Trần Hán Thăng không nhìn nổi nữa, đi ra tự tin nói: “Người đẹp, tôi là Trần Hán Thăng, tôi muốn gặp ông chủ Lý Học Lâm của các cô.”

Theo lý thuyết “Trần Quả Xác” nổi tiếng hơn nhiều so với Hoàng Lập Khiêm, bình thường tần suất xuất hiện cũng cao hơn, nào ngờ cô tiếp tân nhỏ này vẫn không thấy quen mặt, cau mày hỏi: “Trần Hán Thăng là ai?”

“Xong rồi xong rồi … “

Trần Hán Thăng nghiêng đầu qua chỗ khác, bi phẫn nói với Hoàng Lập Khiêm: "Khi mà một người trẻ tuổi mà không biết đến các doanh nhân yêu nước, chỉ biết đến một vài minh tinh, đất nước này sẽ không thể cứu được nữa!"

Cuối cùng, có lẽ là bởi vì động tĩnh bên ngoài quá lớn, sau khi Lý Học Lâm đi ra, mới kinh ngạc nghênh đón đám người Trần Hán Thăng vào văn phòng, đồng thời giải thích đây là em họ ở quê nhà, chưa từng được học hành gì cũng là lần đầu tiên đi ra ngoài làm công, cho nên căn bản không quen biết Chủ tịch Trần và Chủ tịch Hoàng.

"À à ! "

Trần Hán Thăng nói đùa vài câu: "Quê nhà của ông là một thôn có nối mạng sao?"

"Không có nối mạng!"

Lý Học Lâm không hiểu được sự thẳng thắn này, nghiêm trang nói: "Quê nhà của tôi khá là nghèo, đâu chỉ riêng việc nối mạng, ngay cả máy tính cũng không thấy được."

"… Lý tổng, lần này chúng tôi tới đây là để nói chuyện hợp tác."

Trần Hán Thăng không xoắn xuýt ở cái đề tài này nữa, ra hiệu cho Hoàng Lập Khiêm nói rõ ý đồ đến đây.

Người em họ ở quầy lễ tân không quen biết "Hoàng Quả Xác", nhưng Lý Học Lâm hiểu rất rõ địa vị của Hoàng Lập Khiêm trong ngành này, trong lòng anh ta vô cùng thấp thỏm, đặc biệt là hai ngày trước còn nhận được một cuộc điện thoại của Hoàng Lập Khiêm, có điều lại bị xem như là một tên lừa đảo mà cúp máy.

"Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, mà Trần Hán Thăng và Hoàng Lập Khiêm lại đến bái phỏng cái miếu nhỏ như mình đây vậy chứ, lẽ nào Quả Xác muốn làm game?"

Lúc Lý Học Lâm đang suy nghĩ lung tung, Hoàng Lập Khiêm đã biểu thị một cách đơn giản và rõ ràng, Quả Xác muốn đào đi tất cả nhân viên trong "tổ hạng mục YY Voice" của Duowan.

Điều này lập tức khiến Lý Học Lâm giật mình, bởi vì cái hạng mục này vẫn còn đang trong quá trình kiểm tra, hiện giờ cũng chỉ được áp dụng với một nhóm nhỏ người chơi <World of Warcraft> này thôi, không ngờ lại khiến hai ông lớn này quan tâm đến.

"Lý tổng muốn bao nhiêu tiền, để có thể chuyển nhượng hạng mục này."

Hoàng Lập Khiêm dựa trên ghế salông, hai tay khoanh lại để trên bụng, đây là biểu hiện cho thấy sự tự tin khi đàm phán thời.

"À … "

Lý Học Lâm khoảng ba mươi tuổi, anh ta cúi đầu nhìn chằm chằm hàng gạch men sứ trên sàn nhà, cảm nhận được áp lực của Quả Xác giàu nứt đố đổ vách.

Trong phòng làm việc có đặt một kệ TV, trên đó đang chiếu một vài chương trình lung ta lung tung, Trần Hán Thăng và Hoàng Lập Khiêm cũng không gấp gáp, một bên xem ti vi, một bên chờ đợi câu trả lờicủa Lý Học Lâm.

"4 triệu."

Lý Học Lâm đưa một con số, sắc mặt của Hoàng Lập Khiêm cũng không hề thay đổi một chút nào, chứng tỏ cái giá này đã ở trong dự đoán của anh ta.

"Có điều."

Lý Học Lâm lại nói: "Hạng mục này là do ba người trong công ty chúng tôi làm ra, còn phải hỏi ý kiến của bọn họ một

chút, xem có đồng ý tới Kiến Nghiệp làm việc hay không.”

“Chuyện này thì đơn giản, cứ gọi bọn họ vào hỏi một chút đi.”

Hoàng Lập Khiêm thản nhiên nói.

Lão Hoàng đã từng tìm hiểu qua, hiện nay YY Voice đã là một phần mềm tương đối hoàn thiện rồi, chỉ cần mua được hạng mục này, những kỹ sư trong phòng mạng cũng có thể tiến hành hoàn thiện thêm.

Đương nhiên, tốt nhất vẫn là người thiết kế ban đầu làm điều đó.

Sau khi ba kỹ sư của Duowan đi vào, bọn họ đều là nhận ra Trần Hán Thăng và Hoàng Lập Khiêm, sau khi nghe được ý định của hai ông lớn này, một kỹ sư tên là “Hà Thiếu Minh” khá là kích động hỏi: “Lẽ nào Chủ tịch Trần và Chủ tịch Hoàng vì chúng ta, mà đặc biệt từ Kiến Nghiệp tới đây sao?”

“A Minh bình thường chính là một fans Quả Xác, nghe nói có cơ hội hợp tác, có lẽ khá là hưng phấn.”

Lý Học Lâm ở bên cạnh giải thích.

“Là vậy à … “

Hoàng Lập Khiêm và Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn nhau, Trần Hán Thăng khẽ gật đầu, lão Hoàng cười nói: “Đương nhiên là vì các anh mà cố ý tới đây rồi, Chủ tịch Trần và tôi vẫn còn có rất nhiều công việc ở Kiến Nghiệp đấy.”

Nghe được lời nói dối có thiện ý này, Hà Thiếu Minh ngay cả tiền lương cũng không cần thảo luận, lúc này biểu thị đồng ý gia nhập Quả Xác.

Hai người khác tuy rằng không phải fans trung thành của Quả Xác, có điều dùng ngón chân để suy nghĩ cũng biết, ở công ty lớn như Quả Xác này tiền đồ sẽ càng rộng lớn.

Có điều để cho an toàn, bọn họ vẫn hỏi về tiền lương một chút.

"Tôi không biết tiền lương của các anh ở Duowan là bao nhiêu."

Hoàng Lập Khiêm tính toán một chút rồi nói: "Có điều sau khi gia nhập điện tử Quả Xác, tất cả đãi ngộ về lương thưởng sẽ được trả theo cấp P6, tiền lương một năm đại khái sẽ khoảng tầm 3 trăm nghìn tệ, nếu như hạng mục có thể phát triển tốt, có thể sớm thăng lên cấp P7, lương bổng ở cấp P7 cũng có tiêu chuẩn tương ứng."

"Đây chính là công ty lớn sao, không nói đến lương một tháng mà nói lương một năm, xem ra không giữ lại được rồi."

Trong lòng Lý Học Lâm cười khổ một tiếng, anh ta cho các lập trình viên cấp dưới lương một tháng khoảng từ 5000 tệ đến 7000 tệ, như này đã được coi là đãi ngộ tương đối không tệ rồi, không ngờ tới chỉ bằng một phần trăm của Quả Xác.

Người đi làm chắc hẳn sẽ không kết thù với tiền tài, tuy rằng Kiến Nghiệp có chút xa, có điều lương một năm 3 trăm nghìn cũng đủ khiến bọn họ quên đi vấn đề về khoảng cách rồi, kế tiếp Hoàng Lập Khiêm lại hàn huyên một hồi với Lý Học Lâm, sau khi chuyển nhượng hạng mục YY Voice, Duowan sẽ không thể nghiên cứu phát triển một phần mềm tương tự trong ít nhất 5 năm.

Đây gần như tương đương với việc bảo vệ quyền sở hữu trí tuệ, Lý Học Lâm không có dị nghị gì, điều duy nhất mà anh ta có chút hối hận chính là, báo giá 4 triệu tệ dường như có hơi ít.

Có điều có thể kết bạn với "Trần Quả Xác", đây lại là một thu hoạch khác, ngược lại tiền tài không thể mua được cơ hội, Lý Học Lâm vừa nghĩ như thế lại từ từ cân bằng lại.

Trần Hán Thăng hành động rất nhanh gọn, bên này hắn vừa đàm luận xong chuyện làm ăn, thì trực tiếp để trợ thủ đưa theo ba kỹ sư kia đến Kiến Nghiệp báo danh, còn hắn và Hoàng Lập Khiêm tiếp tục tới Hương Cảng.

"Chủ tịch Trần, nếu cậu đã đến đây một chuyến giữa lịch trình bận rộn."

Lý Học Lâm sẽ không bỏ qua cơ hội này: "Buổi trưa dứt khoát ở lại ăn bữa cơm đi, tôi có vài vấn đề muốn thỉnh giáo một chút."

"Chuyện này … "

Trần Hán Thăng còn muốn làm ra vẻ đắn đo một chút, trong tivi đột nhiên xuất hiện một tin tức: Hôm qua, Hội nghị Internet công nghiệp toàn quốc lần thứ nhất đã kết thúc tốt đẹp … Hội nghị lần này có ý nghĩa vô cùng quan trọng, vạch rõ hướng phát triển ngành Internet trong nước … chủ tịch Trần Hán Thăng của điện tử Quả Xác đã phát biểu nói … hắn biểu thị rằng hệ thống tên thật nên được thực thi …

Trong phòng làm việc nhỏ đột nhiên yên tĩnh một hồi, Trần Hán Thăng mất tự nhiên run run vai, vừa nãy còn nói đến Việt thành là vì hạng mục và nhân tài, không ngờ lại bị một bản tin ngốc nghếch vạch trần.

"Khụ … "

Lý Học Lâm cũng ho khan một tiếng, "tít" một tiếng tắc TV đi, làm như không có chuyện gì xảy ra nói: "Chủ tịch Trần, thử một chút trà bánh ở Điểm Đô Đức bên này đi, rất nổi tiếng đấy."

"Được rồi!"

Trần Hán Thăng lập tức đồng ý, mọi người giống như cùng nhau bỏ qua tình cảnh vừa rồi, nói nói cười cười ở trong phòng khách.

“Ting ! “

Có điều lúc vừa ăn được một nửa, Trần Hán Thăng đột nhiên nhận được một tin nhắn của em gái Trần Lam.

Trần Lam: Anh, việc lớn không xong rồi, giáo sư Tôn cầm thẻ căn cước đi nước Mỹ rồi!

…

Chương 1053: “Tu La tràng” bại lộ

“Giáo sư Tôn sang Mỹ?”

Trần Hán Thăng nhìn thấy tin tức thì đột nhiên ngây người, lập tức ra ngoài gọi điện cho Trần Lam: “Chuyện khi nào, sao anh lại không hề hay biết thế.”

“Buổi sáng hôm nay.”

Trần Lam thở hồng hộc nói: “Sau khi xác nhận giáo sư Tôn đã lên máy bay thì dì Lữ mới chịu nói ra, bà ấy lo em sẽ làm lộ bí mật nên lúc trước vẫn luôn lén gạt. Thật ra em không phải loại người như vậy, em kín miệng lắm, cũng giữ vững lập trường nữa, sao có thể bị mua chuộc dễ dàng được…”

Trần Hán Thăng không có lòng dạ nào nghe em gái quảng cáo rùm beng bản thân, bây giờ hắn chỉ có loại cảm giác “Tiên đế gây dựng sự nghiệp nhưng chưa được nửa đường thì chết”.

Giáo sư Tôn sang Mỹ, đây cũng nằm trong kế hoạch của Trần Hán Thăng, hơn nữa còn có cả phương pháp ứng đối.

Nhưng mà giáo sư Tôn trộm sang Mỹ, đây lại là việc ngoài dự đoán của Trần Hán Thăng, tình huống quá đột ngột nên không kịp chuẩn bị.

Bây giờ ràng buộc tình cảm giữa Tiêu Dung Ngư và Bé Tiểu Ngốc Nghếch càng ngày càng sâu đậm, chỉ cần chờ thêm một chút, sau khi Trần Tử Bội biết gọi “Mẹ” thì Trần Hán Thăng dự định sẽ để các cô ấy trở về.

Bà cụ không có việc gì làm thì sao không ở nhà mà hưởng phúc, còn dẫm một chân vào làm gì!

“Anh, làm sao đấy.”

Trần Lam lo lắng hỏi, chẳng lẽ còn chưa được mấy ngày mà chị dâu Tiểu Ngư Nhi đã muốn bỏ Trần Tử Bội để trở về rồi à?

“Cũng không biết nữa, anh muốn sang Mỹ xem tình hình như thế nào…”

Trần Hán Thăng chẳng còn hứng thú ăn cơm trưa nữa, sau khi trở về ghế lô thì tùy tiện nghĩ một lý do để qua loa cho có lệ một chút, rồi lại dặn dò Hoàng Lập Khiêm hai câu về chuyện công việc, sau đó bay thẳng từ sân bay Quốc tế Bạch Vân Việt Thành sang Mỹ.

Bởi vì là quyết định đột xuất nên máy bay tư nhân không kịp sắp xếp tuyến đường, lúc chờ máy bay ở sảnh lớn thì Trần Hán Thăng đã liên hệ trước cho Chu Thái Văn hiện đang ở Mỹ.

“Seven, tình huống chỗ cô thế nào rồi?”

Trần Hán Thăng chưa nói thẳng vào vấn đề mà chỉ quan tâm hỏi han như bình thường.

“Tất cả đều khá tốt.”

Giọng điệu của Chu Thái Văn rất thả lỏng: “Ban ngày chúng tôi đưa con bé đến vườn bách thú, bây giờ Giám đốc Tiêu đã cho con bé đi nghỉ ngơi rồi.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, tiếp tục hỏi: “Tiểu Ngư Nhi có hành động nào khác thường không?”

“Hành động khác thường à…”

Chu Tái Văn suy nghĩ: "Hình như là không có, chỉ có điều sáng mai Giám đốc Tiêu muốn ra ngoài, còn mượn xe của tôi nữa."

"Đã biết, có lẽ chiều mai tôi sẽ đến."

Trần Hán Thăng yên lặng bỏ điện thoại xuống, có lẽ Tiểu Ngư Nhi ra ngoài để đi đón giáo sư Tôn, đợi đến khi lấy được chứng minh thư, làm lại thị thực và các thủ tục khác, thì xem ra thao tác "Đổi con" này phải dừng lại tại đây rồi.

Sau đó vì muốn biết được càng nhiều tin tức hơn, Trần Hán Thăng lại gọi cho Biên Thi Thi.

Biên Thi Thi là người bạn tốt nhất của Tiêu Dung Ngư, lại là vợ sắp cưới của Vương Tử Bác, bằng vào tầng quan hệ này, trong tình huống không tiện hỏi thăm người khác thì cô ấy chính là người được chọn tốt nhất.

Điện thoại "Tút tút tút" mấy tiếng rồi nhấc máy, Biên Thi Thi dường như không hề bất ngờ với cuộc điện thoại này của Trần Hán Thăng, bình tĩnh chào hỏi một câu: "Chào buổi trưa…"

"Thi Thi."

Trần Hán Thăng trực tiếp hỏi: "Giáo sư Tôn sang Mỹ đưa chứng minh thư, cậu có biết không?"

"Biết chứ."

Biên Thi Thi thản nhiên trả lời.

"Thế sao cậu lại không nói cho tớ!"

Trần Hán Thăng có chút chán nản, hắn thiếu chút nữa thì quên mất, Biên Thi Thi không phải "Đảng Trần" mà cô ấy chính là "Phe Tiểu Ngư".

"Vì sao tớ lại phải nói cho cậu chứ."

Biên Thi Thi không nhịn được mà bật cười: "Mọi người lo lắng cậu ở giữa làm khó dễ, giáo sư Tôn và dì Lữ bảo tớ đừng nói, vả lại, lát nữa cậu cũng đừng đi trách móc Vương Tử Bác nhà chúng tớ, có một số việc nếu không phải tớ muốn biểu hiện ra thì Tử Bác vốn chẳng phát hiện ra được đâu."

"Hừ!"

Trần Hán Thăng chửi thầm trong lòng một câu, lại còn Vương Tử Bác nhà chúng tớ, thật là chua muốn rụng răng mà.

Nhưng mà sau khi "Tu La tràng" xảy ra, bạn học Thi Thi đúng là có âm thầm truyền lại tin tức thông qua "Người trung gian" Vương Tử Bác, mục đích là hy vọng một nhà ba người Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư, Trần Tử Khâm có thể đoàn tụ.

Ở điểm này, trong lòng Trần Hán Thăng vẫn rất cảm kích, đương nhiên hắn cũng biết rõ tính cách ăn mềm không ăn cứng của em gái Tương Nam, nhỏ giọng nói: "Thi Thi, cậu hiểu lầm rồi, tớ cũng không ép cậu phải nói cho tớ biết, Trần Hán Thăng tớ không phải loại người như vậy, từ trước đến nay đều thấu tình đạt lý, không hề có một chút độc tài nào."

"Ha ha…"

Biên Thi Thi cười một tiếng, người này thật thú vị, vậy mà lại có thể tự lừa gạt chính mình.

"Chỉ là có một chút tiếc nuối thôi."

Trần Hán Thăng thở dài: "Một lát nữa tớ cũng sẽ sang Mỹ, có điều hôm nay đã là ngày 16 rồi, cậu với tử bác định đến "520" sẽ lặng lẽ đi đăng ký kết hôn, vốn dĩ tớ còn muốn chuẩn bị một bất ngờ cho các cậu, xem ra bây giờ không thể thực hiện được rồi."

Tết âm lịch Biên Thi Thi và Vương Tử bác đã ra mắt cha mẹ xong, tình cảm rất sâu đậm, sự nghiệp cũng ổn định, cho

nên quyết định ngày 20 tháng 5 không làm hôn lễ mà chỉ đi đăng ký kết hôn thôi.

"Cậu đừng có gióng trống khua chiêng tuyên dương như thế."

Biên Thi Thi từ chối nói: "Vốn là muốn lừa Tiểu Ngư Nhi, cậu làm ầm ĩ như vậy sẽ khiến cậu ấy biết đấy, thế thì còn ý nghĩa gì nữa."

"Dù sao thì Tử Bác cũng là anh em tốt nhất của tớ…"

Trần Hán Thăng vẫn rất kiên trì.

"Được rồi được rồi, Chủ tịch Trần, cậu đừng lừa tình nữa, tớ thừa nhận mình có chút cảm động."

Biên Thi Thi dừng một chút, châm chước nói: "Tớ không nói cho cậu, bởi vì ngoại trừ việc đám dì Lữ dặn dò thì tớ cũng cảm thấy làm vậy không có ý nghĩa lắm."

"Đương nhiên là cậu cảm thấy không có ý nghĩa lắm rồi."

Trần Hán Thăng cười khổ nói: "Bà cụ rất nhanh sẽ đưa Tiểu Ngư Nhi về, chẳng lẽ tớ dám ngăn cản giáo sư Tôn à?"

Thật ra Trần Hán Thăng chỉ nói miệng như vậy thôi, trong kế hoạch ban đầu của hắn, nếu giáo sư Tôn sang Mỹ thật thì Trần Hán Thăng định trực tiếp đi đến Đại sứ Quán, lợi dụng mạng lưới quan hệ để trì hoãn việc xử lý thủ tục thị thực, đây là biện pháp ứng đối.

Đương nhiên là hắn có thể làm được loại chuyện vô sỉ này, sau khi Thẩm Ấu Sở làm lại chứng minh thư, vốn dĩ cô ấy có thể bay thẳng đến Mỹ, nhưng kết quả vẫn ở lại Kiến Nghiệp.

Thứ nhất là Bé Tiểu Ngư Nhi cần được chăm sóc và cho uống sữa, thứ hai là do Trần Hán Thăng đứng ở giữa gây chuyện, dẫn tới Thẩm Ấu Sở bị từ chối cấp thị thực.

Xác suất bị từ chối cấp thị thực khi sang nước ngoài ở thời điểm bây giờ rất cao, hơn nữa còn không cần lý do, cho dù là Mạc Kha nhờ người dò hỏi thì cũng không có tiến triển gì.

Đối mặt với nụ cười khổ "Yếu thế" của Trần Hán Thăng, nếu là trước đây, Biên Thi Thi đã đồng ý để lộ một chút tin tức nội bộ rồi, nhưng hôm nay cô ấy lại không nói quá nhiều, chỉ để lại mấy câu nói cho Trần Hán Thăng suy ngẫm:

"Tớ cảm thấy không có ý nghĩa gì lắm, bởi vì chưa chắc kết quả sẽ xấu như trong tưởng tượng của cậu đâu."

"Trần Hán Thăng, cậu đừng luôn cho rằng mình khống chế được tất cả mọi thứ, dù là chuyện gì thì cũng đều biến đổi liên tục, chẳng qua Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở quá tốt bụng cho nên mới cam tâm tình nguyện bị cậu lợi dụng mà thôi, các cô ấy thật sự đã vì đứa bé mà hy sinh rất nhiều."

"Có một số việc bây giờ cậu không hiểu, đợi đến sau này sẽ hiểu thôi."

…

"Không phải, cậu nói rõ ràng ra một chút đi chứ!"

Trần Hán Thăng nghe mà không hiểu ra sao, có điều bên Biên Thi Thi đã tắt máy.

"Đệt!"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm cái gì mà "Bây giờ không hiểu, nhưng sau này sẽ hiểu thôi", nghe thì cao thâm nhưng lại có chút quen tai, khá giống với loại phát ngôn ngu ngốc "Nên hiểu thì đều hiểu, không hiểu thì có nói cũng không hiểu được, liên lụy đến lợi ích rất lớn, chỉ có thể nói là nước rất sâu, tư liệu trên mạng cũng bị xóa hết rồi…".

Không lâu sau đã lên máy bay, ngồi trên ghế dựa của khoang hạng nhất, Trần Hán Thăng cũng từ từ nghĩ ra một

chút ý vị.

Kết quả xấu nhất chính là giáo sư Tôn và Tiểu Ngư Nhi về nước, nhưng mà nghe ý của Biên Thi Thi, chẳng lẽ sẽ có cơ hội lội ngược dòng?

Tiếp theo, trong chuyện "Đổi con" này, rất có thể có một số chỗ đã thoát khỏi sự khống chế của mình.

Loại người làm chuyện trái lương tâm như Trần Hán Thăng theo thói quen muốn khống chế toàn cục, nếu không trong lòng sẽ luôn cảm thấy thấp thỏm bất an.

"Cuối cùng thì bị bại lộ ở chỗ nào đây?"

Trần Hán Thăng nhíu chặt mày.

Chương 1054: Đàn ông cặn bã cũng có thể là một người cha tốt

Trải qua mấy giờ bay, Trần Hán Thăng lại lần nữa đặt chân đến nước Mỹ, thật ra hắn không hề thích quốc gia này một chút nào, nếu như thỉnh thoảng đi công tác để bàn chuyện làm ăn thì còn được, nhưng nếu là thường trú thì thật sự rất bất tiện.

Sau khi xuống máy bay, điện thoại lập tức "Tinh tinh tinh" nhận được rất nhiều tin nhắn, có người nhà, bạn bè, cũng có đồng nghiệp, cấp dưới, nhưng chủ yếu vẫn là báo cáo của thư ký bên cạnh mình - Chu Thái Văn.

Giáo sư Tôn đột nhiên đến đây, lúc trước Trần Hán Thăng cũng không nói cho bạn học Seven, Chu Thái Văn nghi hoặc đồng thời cũng có chút áp lực.

Khi Trần Hán Thăng bắt taxi từ sân bay đến đây thì ở biệt thự có một đám người đang nói chuyện phiếm trong phòng khách, bao gồm Lương Mỹ Quyên, Tiêu Dung Ngư, thư ký Chu Thái Văn, dì Lâm, cùng với Giáo sư Tôn Bích Dư đến sớm hơn Trần Hán Thăng.

Mọi người vừa nói vừa cười, bầu không khí rất tốt, Bé Tiểu Ngốc Nghếch được Tiêu Dung Ngư ôm trên đùi, con bé lần đầu tiên nhìn thấy Giáo sư Tôn cho nên đôi mắt hoa đào nhỏ đen láy kia cứ nhìn chằm chằm vào bà cụ.

Cho dù là Giáo sư Tôn nói chuyện hay là Giáo sư Tôn uống nước, tóm lại Trần Tử Bội vẫn cứ nhìn vào bà cụ tóc hoa

râm này.

Cổ của trẻ con rất ngắn, mà Bé Tiểu Ngốc Nghếch bụ bẫm lại càng không nhìn thấy cổ đâu, hơn nữa con bé vốn đã có chút ngốc nghếch, thật đúng là đáng yêu đến nỗi khiến người ta kìm không được.

"Trần Tử Bội, con cứ nhìn ta làm gì thế?"

Bà cụ ra vẻ nghiêm túc hỏi.

Đối mặt với lời "chất vấn" của Giáo sư Tôn, bé con đã bảy tháng dường như có chút sợ hãi, ngẩng cái đầu nhỏ nhìn "Mẹ" mình.

"Cục cưng, đây là bà."

Tiêu Dung Ngư kiên nhẫn dạy Trần Tử Bội: "Là một giảng viên cực kỳ giỏi đấy, sau này khi chúng ta trưởng thành rồi, cũng muốn bà dạy kiến thức cho chúng ta, có được không…"

Tiêu Dung Ngư vừa nói chuyện vừa lau nước miếng chảy ra từ khóe miệng của Trần Tử Bội, động tác cực kỳ tự nhiên và tùy ý.

"Haiz…"

Giáo sư Tôn Bích Dư thở dài một hơi trong lòng, thời gian còn chưa đến hai tháng mà có vẻ như Tiểu Ngư Nhi đã coi Trần Tử Bội trở thành con gái ruột của mình rồi, khó trách rõ ràng con bé có thể về một mình trước, nhưng vẫn kiên trì muốn đưa Trần Tử Bội đi cùng.

Dùng một câu để giải thích thôi, không dứt ra được nữa rồi.

"Kẽo kẹt…"

Có điều cảnh tượng hài hòa này lại bị tiếng mở cửa đánh gãy, khi Trần Hán Thăng đột nhiên xuất hiện, phần lớn mọi người ở đây đều hơi giật mình.

Tiêu Dung Ngư có thể đoán được Trần Hán Thăng sẽ đến, nhưng không nghĩ tới hắn lại hành động nhanh như vậy.

Ánh mắt của Trần Hán Thăng nhìn quét mọi người một lần, nhưng khi thấy Giáo sư Tôn thì hắn giống như có hơi sửng sốt.

"Ôi chao, bà cũng ở đây à."

Trần Hán Thăng giả vờ rất giống, còn dùng loại giọng điệu "Trách móc" nói: "Bà đến Mỹ lúc nào vậy, sao lại không nói với tôi một tiếng, để tôi dùng máy bay tư nhân đưa bà sang đây là được rồi, ngồi máy bay dân dụng mệt lắm đấy!"

Đây là sự khác nhau giữa "EQ Thấp" và "EQ cao".

EQ Thấp: Giáo sư Tôn, ngài lặng lẽ đến đây là muốn mang thêm phiền phức đến cho tôi đấy à?

EQ cao: Giáo sư Tôn, đến Mỹ thì cũng phải báo cho tôi một tiếng chứ, tôi để máy bay tư nhân đưa bà đi!

Có điều Giáo sư Tôn Bích Dư chính là người phụ nữ vĩ đại đã trải qua thời kỳ Dân quốc, chiến tranh và Trung Quốc mới, có lời ngầm nào mà bà không nghe hiểu cơ chứ, cho nên chỉ thản nhiên trả lời: "Tôi lại đây thăm Tiểu Ngư Nhi, nhưng mà động tác này của cậu cũng đâu có chậm, đã vội vàng chạy đến đây rồi."

"… Hơ hơ hơ."

Tuy Trần Hán Thăng bị vạch trần suy nghĩ nhưng hắn cũng không thèm để ý đến, chỉ cười ngây ngô hai tiếng giống như một chàng trai tỏa nắng.

Ngay lúc này, tác dụng của việc trong nhà có trẻ con lập tức được thể hiện ra, Trần Hán Thăng cũng không cần phải nghĩ đề tài để dung nhập vào nữa.

Nếu cuối cùng vẫn không dung nhập vào được, vậy thì chỉ còn lại một đống xấu hổ thôi.

Bây giờ, hắn chỉ cần đi qua bế con gái nhỏ của mình lên, hôn khuôn mặt vừa nhỏ vừa béo của con bé, nói: "Con gái, có nhớ cha hay không?"

Trần Tử Bội vẫn nhớ rõ Trần Hán Thăng, có điều vì biết đây là cha mình nên cũng không quá tò mò, mà ngược lại bởi vì khi Trần Hán Thăng ở trên máy bay chưa cạo sạch râu, nó đâm vào con bé có chút khó chịu, nên vẫn luôn né tránh miệng của cha mình.

"Không được ghét bỏ cha ruột con…"

Trần Hán Thăng cực kỳ thích trêu đùa con gái, cười hì hì cố ý cọ chòm râu lên người con bé.

Đúng là Bé Tiểu Ngốc Nghếch rất ít khi khóc quấy, nhưng mà khi con bé cảm thấy không thoải mái thì vẫn sẽ có phản ứng sinh lý bình thường của trẻ con, cái miệng nhỏ bĩu ra, hốc mắt ngay lập tức bị bao phủ bởi một tầng nước mắt.

Tiêu Dung Ngư đau lòng, đang định ngăn cản thì nắm tay của Lương Thái Hậu đã tới trước, bà "Bịch bịch bịch" đấm đánh bả vai của Trần Hán Thăng: "Con có vấn đề đấy à, lần nào cũng chọc cho con bé khóc, trả con bé lại cho mẹ!"

Bà nội Lương Mỹ Quyên cẩn thận "Đoạt" lại cháu gái, dỗ dành hai cái là nước mắt của Trần Tử Bội cũng dừng.

"Phù…"

Trong lòng Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng thở ra một hơi, còn may có mẹ chồng ở đây, trên thế giới này vẫn còn người có thể dạy dỗ được Trần Hán Thăng vô pháp vô thiên này.

"Con chỉ đùa một chút thôi mà, làm quá lên như vậy làm gì chứ."

Trần Hán Thăng lầu bầu xoa bả vai, lại vỗ tay với Bé Tiểu Ngốc Nghếch: "Nào, cho cha ôm một cái nữa có được

không?”

“Ai cần con đùa như vậy.”

Lương Thái Hậu sẽ không khách sáo với con trai: “Sớm biết như vậy thì lúc con được vài tháng, mẹ đã lấy bàn chải đánh răng để đánh mặt con rồi.”

“Con còn cho rằng người từng làm việc này rồi cơ.”

Trần Hán Thăng cười hì hì: “Nếu không thì sao da mặt của con lại dày thế chứ.”

“Phụt…”

Thấy ông chủ lớn tự giễu như vậy, bạn học Chu Seven không nhịn được mà cười ra tiếng.

“Con đúng là không biết ngại mà…”

Lương Thái Hậu phỉ nhổ, đứa con trai này có thể chọc tức mình đến nỗi giảm thọ hai mươi năm, nhưng may mắn có hai đứa cháu gái, hai con bé đã bù lại hai mươi năm này rồi.

Nhưng điều làm mọi người cạn lời chính là, Trần Tử Bội vừa mới bị chòm râu đâm, nhưng thấy Trần Hán Thăng vỗ tay thì con bé vẫn vươn cánh tay nhỏ của mình ra, đáp lại yêu cầu của cha.

Rõ ràng dưới mi mắt vẫn còn treo hai giọt nước mắt đấy, nhưng mà chỉ giây lát đã quên mất rồi, có lẽ đây chính là quan hệ cha con ruột thịt.

“Cho con, cho con đấy…”

Lương Thái Hậu lắc đầu, trả lại Bé Tiểu Ngốc Nghếch cho Trần Hán Thăng, trong miệng vẫn nhắc mãi: “Rõ ràng là mẹ và Tiểu Ngư Nhi nuôi, kết quả cha nó vẫy tay có một cái là nó đã tung tăng chạy lại rồi, cuối cùng thì vẫn là họ Trần thôi.”

Thật ra ai cũng có thể nghe ra được trong giọng nói của Lương Thái Hậu mang theo chút đắc ý, dù sao thì quan hệ của con trai và cháu gái rất thân thiết, cũng giống như một câu hay nói nhất của cha mẹ của học bá vậy: "Ngày thường chúng tôi cũng không quan tâm con cái học tập thế nào, chúng nó đều tự học hết…"

Trần Tử Bội một lần nữa trở lại trong lòng của Trần Hán Thăng, nghiêng khuôn mặt trắng mềm vừa nhỏ vừa béo, gối lên bả vai dày rộng của cha, một màn này vừa đẹp vừa ngọt ngào.

"Có lẽ tình cảm mà Trần Hán Thăng dành cho con gái chính là thật sự."

Giáo sư Tôn yên lặng nghĩ, Trần Hán Thăng chắc chắn không phải người tốt lành gì, nhưng cũng không có nghĩa hắn là một người cha không có trách nhiệm, dù là những "Vai ác lớn" trên phim truyền hình thì uy hiếp duy nhất của bọn họ cũng là con cái.

"Giáo sư Tôn."

Trần Hán Thăng ôm con gái nhỏ một lúc, sau đó đột nhiên nói: "Quả Xác có một nan đề về phương diện pháp luật, tôi muốn nhờ bà chỉ bảo riêng một chút."

Tiêu Dung Ngư rũ mắt, cô còn cho rằng Trần Hán Thăng sẽ nói chuyện một lúc rồi mới tìm một cơ hội biểu diễn, không nghĩ tới ngay cả màn làm nóng người cũng không có, nhanh như vậy đã tiến vào trạng thái diễn rồi.

Chương 1055: Trước ngày đăng ký kết hôn, tình yêu học đường đi theo hướng viên mãn.

“Được thôi.”

Giáo sư Tôn không từ chối, hay nói cách khác, bà cũng muốn xem xem Trần Hán Thăng có ý đồ gì, gật gật đầu nói: “Tôi cũng muốn nghe xem điện tử Quả Xác của hiện tại còn có thể gặp phải vấn đề tư pháp khó khăn nào.”

“Hì hì”

Trần Hán Thăng cười hì hì, xem ra danh hiệu “Pizza Hut Giang Lăng” đã truyền đến tai giáo sư Tôn, có điều loại xí nghiệp quy mô cỡ lớn này tất nhiên ở trong khu vực sẽ có được đặc quyền nhất định, đây cũng là quy tắc ngầm mà trong lòng tất cả những người hành nghề pháp luật biết rõ ràng.

Cho nên điện tử Quả Xác căn bản không gặp phải vấn đề gì khó khăn, Trần Hán Thăng chỉ muốn tìm một lý do hỏi giáo sư Tôn xem xem kế tiếp bà và Tiểu Ngư Nhi định làm như thế nào và khi nào thì về nước.

Nhưng vì đang ở trong phòng sách, Trần Hán Thăng cũng tiện hỏi thẳng, trước tiên hắn pha cho giáo sư Tôn Bích Dư một tách trà nóng, cười ha hả nói: “Chị Ngô và Đường Đường dạo này có khỏe không? Gần đây tôi bận quá nên không có thời gian quan tâm chú ý.”

Con gái của giáo sư Tôn Bích Dư là Ngô Diệc Mẫn, lúc cô ta mới ly hôn về nước, cuộc sống tương đối khó khăn, thậm chí còn phải ở nhờ nhà mẹ đẻ.

Tôn Đường Đường lại càng không cần phải nói, không có bằng cấp, nói cũng không quá lưu loát, có đôi khi thậm chí còn phải đi làm một lúc nhiều việc kiếm chút tiền tiêu vặt.

Ngô Diệc Mẫn từng nhờ mẹ mình tìm giúp cách kiếm tiền nhưng bị từ chối.

Thứ nhất, giáo sư Tôn vốn thanh cao, không muốn dùng quan hệ để tìm kiếm chuyện này.

Thứ hai, Tôn Bích Dư và Tôn Đường Đường căn bản không có kỹ năng chuyên môn gì, giáo sư Tôn cũng không biết bọn họ có thể làm gì.

Thứ ba, bản thân bà cũng có chút tiền tích góp, tuy rằng bà không thích cặp mắt xanh thẳm kia của Tôn Đường Đường, có điều nuôi dưỡng cô cũng không có vấn đề gì.

Giáo sư Tôn thanh liêm, một đời kiên quyết, thế nhưng trong quần chúng vẫn có người xấu chứ. Trong tay của Trần Hán Thăng nhiều tài nguyên như vậy, căn cứ theo tâm nguyện của Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường lần lượt sắp xếp hợp lý cho bọn họ.

Ngô Diệc Mẫn mở một cơ sở đào tạo tiếng Anh, Tôn Đường Đường trở thành bình hoa của một chương trình truyền hình thuộc đài truyền hình Kiến Nghiệp. Bình thường cô ta cũng không cần nói gì, thỉnh thoảng mở miệng cũng bởi vì nhan sắc lai xinh đẹp, và nói tiếng Trung sứt sẹo nhưng ngược lại rất được người xem hoan nghênh.

Giáo sư Tôn biết cũng không có biện pháp ngăn cản. Đầu tiên, Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường căn bản sẽ nghe không lọt, sau khi Ngô Diệc Mẫn có tiền trong tay, cô ta mang

theo con gái dọn ra khỏi ký túc xá dành cho giáo sư của đại học Đông Đại.

Tiếp theo, sự sắp xếp như vậy thật sự rất tốt, hoàn toàn có thể bộc lộ được ưu thế còn sót lại trên người Ngô Diệc Mẫn và Tôn Đường Đường, thật không hổ danh là thương nhân lớn làm nên sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng của đại học Tài Chính Kiến Nghiệp.

Bây giờ Trần Hán Thăng đột nhiên nhắc tới, hắn đâu phải là "không có thời gian quan tâm chú ý", mà là nhắc nhở giáo sư Tôn, con gái và cháu gái của bà bây giờ có thể sống yên ổn là do Trần mỗ tôi đây đã bỏ ra công sức.

"Sao nào?"

Giáo sư Tôn đương nhiên hiểu được ẩn ý này, cười lạnh một tiếng hỏi: "Cậu dùng bọn họ để uy hiếp tôi sao?"

"Tôi nào có ý như vậy, chỉ đang tán gẫu việc nhà thôi mà."

Trần Hán Thăng vội vàng phủ nhận: "Nói thật là địa vị của bà trong lòng Tiểu Ngư Nhi rất quan trọng, tôi cũng rất tôn trọng nhân cách và học thức của bà, sau này còn muốn hai cô con gái cùng nhau theo bà học hỏi."

Hai chữ "cùng nhau" này, Trần Hán Thăng cố ý nhấn mạnh.

Giáo sư Tôn Bích Dư ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng nói: "Chỉ sợ tôi không sống nổi đến lúc đó."

"Sao có thể chứ, chỉ cần chú ý bảo dưỡng, người như bà nhất định có thể sống đến 150 tuổi."

Trần Hán Thăng kéo chiếc ghế mềm đặt ở sau bàn đọc sách ra, nói như dâng hiến vật quý: "Bà Tôn, bà thử xem cái ghế này đi, căn cứ cơ thể người tỉ mỉ thiết kế đấy, nếu như bà ngồi thấy thoải mái vậy tôi mua cho bà một cái…"

“Không cần.”

Giáo sư Tôn bình tĩnh ngắt lời: “Tôi là người tính tình cứng rắn, cũng quen với ghế gỗ cứng rắn, ghế mềm tôi ngồi không thoải mái.”

Giáo sư Tôn một câu hai nghĩa, Trần Hán Thăng làm như nghe không hiểu, lại mệt bở hơi tai đem ghế đặt lại chỗ cũ, nịnh nọt nói: “Vậy tôi cũng học theo giáo sư Tôn, từ nay về sau không ngồi ghế mềm, đổi thành ngồi ghế gỗ!”

Dáng vẻ hiện tại của Trần Hán Thăng vô cùng “hèn mọn”, hắn sống tới từng này tuổi rồi, ngoại trừ ở trước mặt cha mẹ ruột không có chút tự tôn nào ra, bình thường lúc ở bên ngoài cho tới tận bây giờ đều mang phong cách hoành hành bá đạo.

Hơn nữa bây giờ hắn đã là một doanh nhân thành công, giáo sư Tôn ngay cả khi biết Trần Hán Thăng hành động có chút cố ý khoa trương, nhưng hắn lại nguyện ý cúi đầu vì hai đứa nhỏ nên trong lòng vẫn có chút cảm khái.

“Trần Hán Thăng, cậu đừng tiếp tục thăm dò nữa.”.

Giáo sư Tôn chậm rãi nói: “Lần này tôi tới là để mang theo Tiểu Ngư Nhi về nước.”

“Ra là vậy…”

Khuôn mặt của Trần Hán Thăng mới vừa rồi còn vui vẻ bừng bừng, đột nhiên lại như cha chết mẹ chết, thật lâu sau cổ họng mới gian nan phát ra một câu: “Đã biết.”

“Tôi lại không tin lắm.”

Giáo sư Tôn bĩu môi hỏi: “Chẳng lẽ cậu lại không đoán được tôi sẽ đến đây sao? Không có kế hoạch xử trí trước nào sao?”

“Không có.”

Trần Hán Thăng thấp giọng nói: "Thân phận của bà quá tôn quý, tôi không dám có hành động bất kính với bà."

Đây đại khái là đang biểu diễn "phương pháp hạ mình", rõ ràng đều có dự định móc nối quan hệ để kéo dài thời gian Tiêu Dung Ngư về nước, nhưng Trần Hán Thăng còn cố ý tỏa ra loại cảm xúc bi thương lực bất tòng tâm này, đến độ khiến cho giáo sư Tôn hoài nghi bản thân đã làm sai chỗ nào.

"Hai đứa đều là con gái ruột của Trần Hán Thăng, đặt mình vào hoàn cảnh của cậu ta, cậu ta chỉ hi vọng hai chị em nhỏ có thể cùng nhau trưởng thành."

Giáo sư Tôn kiêu ngạo ngoài lạnh trong nóng, trong lòng âm thầm nghĩ.

"Bà Tôn, thời điểm mọi người trở về."

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, giống như làm như vậy nước mắt cũng sẽ không chảy ra: "Tôi kêu máy bay tư nhân tiễn mọi người rời đi."

Giáo sư Tôn không trả lời mà hỏi ngược lại: "Cậu tính toán thời điểm nào để Tiểu Ngư Nhi và Trần Tử Bội rời đi?"

"Bây giờ nói vấn đề này có ích lợi gì?"

Trần Hán Thăng đau xót nói: "Nói cho bà cũng không sao, ngày Trần Tử Bội biết gọi mẹ."

"Ồ…"

Giáo sư Tôn đã ngộ ra, bà có chút hiểu được suy nghĩ của Trần Hán Thăng, hiện tại tình cảm giữa Tiểu Ngư Nhi và Trần Tử Bội đã không thể cắt dời rồi, đợi đến khi Trần Tử Bội gọi ra tiếng "Mẹ" thì đôi "Mẹ con" này thật sự đã bị ràng buộc chặt chẽ.

Trần Tử Bội hiện tại đã bảy tháng rưỡi, đứa bé bình thường tám tháng là có thể gọi "Mẹ", chỉ có điều đứa bé này có chút

ngốc, không biết bao lâu con bé mới chịu mở miệng.

"Được rồi."

Giáo sư Tôn Bích Dư thở dài một hơi, đứng lên nói: "Đoán chừng cậu cũng không có vấn đề pháp lý gì cần tư vấn, thái độ của tôi đã rất rõ ràng rồi, lần này tới đây chính là để đưa Tiểu Ngư Nhi về nước, cậu chuẩn bị sẵn sàng đi!"

Giáo sư Tôn nói xong thì rời khỏi thư phòng, chỉ còn lại một mình Trần Hán Thăng buồn bực, vừa rồi màn diễn xuất của mình xem như đã ăn sâu vào lòng người, sao bà già đó một chút cũng không cảm động vậy!

Chẳng lẽ là diễn lố quá dẫn đến lộ ra chút sơ hở?

Trần Hán Thăng thắc mắc trăm điều nhưng vẫn không có lời giải, hắn đương nhiên không biết giáo sư Tôn mặc dù tỏ vẻ muốn đưa Tiểu Ngư Nhi về nước, nhưng cũng không đưa ra một kế hoạch cụ thể.

Có thể là ngày mai, có thể là ngày mốt, cũng có thể là sau khi nhóc khờ biết gọi "mẹ".

.....

Tuy nhiên Trần Hán Thăng không dám khinh thường, trước đây khi bị tạm giữ tại Hàn Quốc, hắn đã từng có giao tình với lãnh đạo đại sứ quán Hàn Quốc, hơn nữa với địa vị hiện tại của hắn, chưa đầy hai ngày đã liên lạc được với lãnh đạo đại sứ quán Mỹ.

Đợi đến khi hắn sắp xếp xong xuôi rồi, Trần Hán Thăng mới phát hiện Tiểu Ngư Nhi và giáo sư Tôn có chút kỳ quái, bởi vì bọn họ cũng không có cầm chứng minh thư mới đi làm hộ chiếu, nhịp sống còn có chút giống trước kia.

Ban ngày đưa theo Trần Tử Bội đi ra ngoài tản bộ, hoặc là ở nhà thảo luận một ít vấn đề về học tập, buổi tối thì gọi video

về Kiến Nghiệp bên kia, sau đó bình yên dỗ bé Ngốc Nghếch ngủ.

Nếu Tiểu Ngư Nhi thu dọn đồ đạc hành lý này kia về nước, Trần Hán Thăng có thể dễ dàng tiếp nhận hơn một chút, dù sao hắn đã có chuẩn bị, nhưng đột nhiên cô ấy không làm một cái gì, Trần Hán Thăng ngược lại lo lắng đề phòng.

"Chẳng lẽ thủ đoạn mình tìm đại sứ quán, bị bọn họ đoán được rồi?"

Mấy ngày liền, Trần Hán Thăng đều nghi thần nghi quỷ suy đoán, đợi đến ngày 19 theo giờ trong nước, hôm nay là lễ kỉ niệm tròn 8 tháng tuổi của bé Tiểu Ngư Nhi.

Căn cứ vào thói quen trước kia, Thẩm Ấu Sở lại mua cho Trần Tử Khâm một cái bánh sinh nhật nhỏ để chúc mừng, Lữ Ngọc Thanh còn ôm Trần Tử Khâm được đội mũ sinh nhật đến trước máy tính, để Tiêu Dung Ngư qua gọi video cảm thụ không khí này một chút.

"Cục cưng, chúc mừng sinh nhật con."

Tiêu Dung Ngư nhìn con gái tám tháng tuổi, trong lòng cô vô cùng chua xót, hóa ra không để ý mình đã rời đi gần hai tháng.

Em gái Ngốc Nghếch bây giờ vẫn đi theo con đường ngốc nghếch đáng yêu, cảm giác lớn lên tương đối chậm, có điều chị gái Tiểu Ngư Nhi nhỏ đã từ "Đáng yêu" chuyển sang "Xinh đẹp".

Đôi mắt to trong veo như nước kia khi yên lặng thì trong suốt, lúc chớp mắt lại giống như sao, mỗi khi chớp, lông mi thật dài tựa như cây quạt nhỏ đưa lên hạ xuống, hai bên má còn có má bánh bao nhỏ ngọt ngào.

Trần Tử Khâm cũng rất thích cười, hơn nữa khi cười rộ lên thật sự ngọt ngào giống mẹ, bà ngoại Lữ Ngọc Thanh yêu quý

đến tận xương tủy, nhưng bà cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao Tiểu Ngư Nhi còn không về nước?

Thừa dịp lần này gọi video, Lữ Ngọc Thanh lập tức hỏi: "Giáo sư Tôn ngày 16 đã tới rồi, hôm nay đã là ngày 19 rồi, thủ tục bên đó con vẫn chưa làm xong sao?"

"Dạ…đang trong quá trình xử lý ạ."

Tiêu Dung Ngư không dám nói thật, bởi vì mẹ mình nhất định rất khó hiểu cô ấy thế mà lại có tình cảm với con gái của Thẩm Ấu Sở, còn định đưa theo con bé cùng về nước.

"Sao hiệu suất lại chậm như vậy."

Lữ Ngọc Thanh cau mày nói: "Mẹ quan sát thái độ của Thẩm Ấu Sở, cô ấy quả thực giống như xem Tiểu Ngư Nhi nhỏ như con gái ruột, hơn nữa hôm nay bé con đột nhiên gọi mẹ, chỉ có điều là vô thức gọi thôi, Thẩm Ấu Sở cũng không nghe thấy…"

Nghe ý của Lữ Ngọc Thanh, chắc bà cũng rất lo lắng Thẩm Ấu Sở nghe được tiếng gọi "Mẹ" đầu tiên của Trần Tử Khâm.

"Thật ra…"

Khóe miệng Tiêu Dung Ngư giật giật, cô ấy rất muốn nói cho mẹ mình rằng nếu Thẩm Ấu Sở có thể coi Trần Tử Khâm như con gái ruột, vậy thì đổi vị trí tự hỏi, mình cũng sẽ coi Trần Tử Bội như con gái ruột.

"Có chuyện gì vậy?"

Lữ Ngọc Thanh hỏi.

"····· Không có gì ạ."

Tiêu Dung Ngư nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn không thẳng thắn nói ra, chỉ nói: "Mẹ kêu Thẩm Ấu Sở qua đây đi, về chuyện

thương hiệu của tiệm trà sữa, con có vài lời muốn dặn dò cô ấy.”

Bởi vì Trần Hán Thăng không nhúng tay vào, ông chủ của “Tiệm trà sữa Gặp lại bạn” cũng không xem Hồ Lâm Ngữ và Phùng Quý ra gì, mặc dù Tiểu Hồ đã khiếu nại với tòa án, đối phương vẫn an tâm cọ xát nhiệt độ và thị trường của “Tiệm trà sữa Ngộ Kiến.”

Điều mà ông chủ tiệm này không biết chính là với mức độ tàn nhẫn của Trần Hán Thăng, hiện giờ vui vẻ thêm một ngày thì lúc tính sổ sẽ phải ăn thêm một ngày cơm tù.

Sau khi Thẩm Ấu Sở cầm bút và giấy tới, dưới sự chỉ điểm của Tiêu Dung Ngư, cô ấy ghi nhớ tài liệu cần chuẩn bị tố tụng. Có điều cho tới nay, Tiêu Dung Ngư vẫn không tỏ thái độ muốn hỗ trợ giúp kiện lên tòa, mặc dù Trần Hán Thăng đã ám chỉ rất nhiều lần.

“Cốc cốc cốc…”

Tiêu Dung Ngư vừa kết thúc cuộc trò chuyện với Thẩm Ấu Sở, Trần Hán Thăng đã gõ cửa đi vào, nhưng hắn cũng không nói gì, dựa vào khung cửa không lên tiếng.

Trần Hán Thăng thật sự không kiềm chế được, Tiểu Ngư Nhi không tới đại sứ quán làm lại hộ chiếu, cô ấy rốt cuộc nghĩ như thế nào? Cho dù là chuẩn bị nhập cư trái phép về nước cũng phải cho hắn chút manh mối chứ.

Có điều Trần Hán Thăng không lên tiếng, Tiêu Dung Ngư lại càng thêm kiên nhẫn, cô ấy chỉ quay đầu liếc mắt nhìn người xa lạ mà mình quen thuộc nhất này một cái, sau đó không coi ai ra gì chuẩn bị áo ngủ cho bé Ngốc Nghếch, chút nữa còn phải tắm cho bé con nữa..

“Khi nào em về nước?”

Sau một khoảng trầm lặng ngắn ngủi, Trần Hán Thăng mở miệng hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Dung Ngư lạnh lùng, bình tĩnh hỏi.

“Thu xếp thời gian xong, anh có thể chuẩn bị máy bay riêng cho em.”

Trần Hán Thăng nói dối, hắn căn bản không có ý định thả Tiểu Ngư Nhi về.

“Không cần.”

Không ngờ Tiêu Dung Ngư căn bản không rơi vào bẫy.

Trần Hán Thăng gặp phải ca khó, có điều đây cũng không phải là lần đầu tiên, trong khoảng thời gian này hắn không biết đã ăn bao nhiêu lần từ chối gặp, cho nên chỉ có thể đổi biện pháp trao đổi khác.

“Anh nói cho em biết một bí mật.”

Trần Hán Thăng nói: “Nếu như em cảm thấy giá trị đủ cao, vậy thì nói cho anh nghe dự tính của bọn em, chúng ta trao đổi công bằng.”

Tiêu Dung Ngư một mực im lặng không lên tiếng, ai cũng biết biện pháp của Trần Hán Thăng nhiều, cùng hắn trao đổi, bình thường chịu thiệt đều là bản thân mình.

Có điều lần này Trần Hán Thăng vì cho thấy mình không có ý đùa cợt, chủ động nói: “Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, ngày mai sẽ đăng ký kết hôn.”.

“Rầm!”

Nghe được tin tức này, Tiêu Dung Ngư quả nhiên đột ngột quay đầu, sững sờ nhìn Trần Hán Thăng.

“Nếu như em không tin…”

Trần Hán Thăng nhún nhún vai: “Có thể gọi cho Biên Thi Thi xác nhận lại, ngày mai là ngày 20 tháng 5, bọn họ dự định ngày này đăng ký kết hôn.”

Tiêu Dung Ngư không nói hai lời, lập tức cầm lấy điện thoại di động gọi cho Biên Thi Thi.

Tiếp sau đó hẳn là thời gian nói chuyện phiếm giữa hai cô bạn thân, Trần Hán Thăng đóng cửa lại đi ra ngoài. Thật ra hắn đã suy nghĩ thật lâu, vẫn cảm thấy nên nói cho Tiểu Ngư Nhi.

Dù sao thì Biên Thi Thi cũng là người bạn tốt nhất của cô ấy, “Tu La tràng” sớm muộn gì một ngày nào đó sẽ giải quyết, đợi sau khi Tiêu Dung Ngư về nước, phát hiện Biên Thi Thi và Vương Tử Bác không biết đã đăng ký kết hôn từ thuở nào, như vậy đối với cô ấy cũng là một loại thương tổn.

Có điều Trần Hán Thăng giống như kẻ trộm gà, hắn đem cái tin tức chắc chắn phải nói này trở thành một cuộc trao đổi để lừa dối Tiểu Ngư Nhi.

“Tút…tút…tút…”

Cuộc gọi đầu tiên gọi đi Biên Thi Thi không nghe máy, bởi vì cô ấy đang ở nhà là âu phục cho Vương Tử Bác, chụp ảnh cưới vẫn phải mặc chính trang.

Ngày mai sẽ phải đăng ký kết hôn, thỉnh thoảng Vương Tử Bác có cảm giác mình đang nằm mơ, người như mình mà lại có thể cưới được Biên Thi Thi, bên nhau từ sớm mai cho đến bạc đầu.

“Anh đừng đứng đơ ra đó nữa.”

Biên Thi Thi ngẩng đầu, nói với Vương Tử Bác đứng trước mặt: “Lấy kéo qua đây, cổ tay áo có một sợi chỉ.”

“Được!”

Vương Tử Bác chạy chậm tới lấy kéo ra, sau đó tiếp tục ở bên cạnh Biên Thi Thi, một khắc cũng không muốn rời đi.

Thật ra trong lòng bạn học Thi Thi cũng rất vui vẻ, yêu đương hai năm rưỡi rồi chuẩn bị kết hôn, từ tháp ngà trong sân trường đại học cho tới xã hội thế tục hỗn loạn, những hồi ức tốt đẹp đó đều có chứa người đàn ông này, chưa từng thay đổi thành người khác.

Tiếc nuối duy nhất chính là Tiểu Ngư Nhi không có ở bên cạnh.

"Chúng ta đăng kí kết hôn…"

Biên Thi Thi hỏi Vương Tử Bác: "Nhưng Trần Hán Thăng không có mặt, anh có cảm thấy mất mát không?"

"Vẫn sẽ có."

Vương Tử Bác thở dài nói: "Dù sao cũng là bạn từ nhỏ suốt 20 năm mà, trong lòng tóm lại sẽ có một chút trống rỗng, có điều Tiểu Trần thực sự không sao hết, cậu ta còn nói đùa…"

Vương Tử Bác đang nói đến một nửa, đột nhiên ngậm miệng lại.

"Trần Hán Thăng nói đùa gì vậy?"

Biên Thi Thi tò mò hỏi, nhìn dáng vẻ ấp a ấp úng của Vương Tử Bác, Biên Thi Thi lại "hung dữ" bổ sung một câu: "Không được gạt em!"

"Ừm…"

Vương Tử Bác xoay xoay mông: "Tiểu Trần nói đùa, đợi… đợi lần sau anh kết hôn, cậu ta sẽ tới tham gia…"

"Cái tên miệng chó không phun nổi ngà voi này!"

Biên Thi Thi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lời này nếu đổi lại là người khác nói, bạn học Thi Thi đại khái sẽ trở mặt, có điều đây lại là Trần Hán Thăng, hắn vốn là cái đức hạnh này.

Huống hồ, Trần Hán Thăng có lẽ là một trong những người hy vọng Vương Tử Bác hạnh phúc nhất trên thế giới.

"Được rồi."

Lại một lát sau, Biên Thi Thi đem bộ âu phục đã được ủi thẳng tắp lên, cầm lên nói với Vương Tử Bác: "Mặc vào xem có vừa người không?"

"Ừ!"

Vương Tử Bác vui vẻ mặc vào, Biên Thi Thi đứng đằng sau hỗ trợ chỉnh lại vạt áo, sau đó lại vòng qua phía trước sửa sang lại bả vai, thỉnh thoảng khi ngẩng đầu trong nháy mắt, ánh mắt hai người giao nhau, cả hai nhìn nhau thâm tình.

"Cảm, cảm ơn bà xã."

Vương Tử Bác dũng cảm nói ra cái xưng hô này.

"Hừ! Ngày mai mới đăng ký kết hôn, bây giờ em còn chưa phải vợ anh."

Biên Thi Thi tuy rằng nói như vậy nhưng biểu cảm vừa mừng vừa thẹn lộ rõ trên khuôn mặt đã nói rõ nội tâm sung sướng của cô ấy.

Đợi đến khi trang phục chính thức chuẩn bị xong, Biên Thi Thi chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi, có điều trước khi đi vào phòng tắm, Biên Thi Thi đột nhiên nhớ tới một việc: "Tử Bác, anh ôm gối đầu với chăn đệm của anh vào phòng ngủ chính đi."

"Cái gì?"

Vương Tử Bác cho rằng mình nghe lầm.

"Không nghe được thì thôi, lời hay không nói lần thứ hai!"

Biên Thi Thi bỏ lại một câu, vội vàng đóng cửa kính nhà vệ sinh lại.

Vương Tử Bác đương nhiên nghe thấy, chỉ là có chút không thể tin được mà thôi, hai người trước mắt vẫn phân phòng ngủ, Biên Thi Thi ngủ phòng ngủ chính, bản thân cậu ấy ngủ phòng cho khách.

Vương Tử Bác rất tôn trọng Biên Thi Thi, mặc dù có đôi khi xem phim AV trên Quả Xác QvodPlayer, trong lòng cũng sẽ bùng bùng lửa nóng nhưng cậu ấy vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết.

Không nghĩ tới tại đêm trước khi đăng kí kết hôn, Biên Thi Thi đột nhiên buông thả cái cấm chế này.

Vương Tử Bác vừa khẩn trương vừa hưng phấn, lập tức đem gối của mình đến phòng ngủ chính thơm ngào ngạt, thuận tiện còn xếp chăn gọn gàng, hơi ảo tưởng một chút chuyện lãng mạn vào đêm nay, trái tim bèn "bịch bịch bịch" đập không ngừng.

Biên Thi Thi tắm rửa xong cũng cúi đầu đi ra ngoài. Khi mối quan hệ của hai người sắp đột phá, thực chất con gái càng khẩn trương hơn.

Có điều lúc cầm điện thoại lên, cô ấy phát hiện Tiểu Ngư Nhi gọi cho mình mấy cuộc điện thoại nhỡ.

"Alo, Tiểu Ngư."

Thi Thi lắc đầu: "Vừa rồi tớ vẫn đang tắm."

Vương Tử Bác vốn cũng không mấy để ý, bạn thân mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho nhau, có điều lần này có chút không giống, cũng không lâu sau Biên Thi Thi đột nhiên khóc lên, có vẻ như bên kia Tiểu Ngư Nhi cũng đang khóc.

"Có chuyện gì vậy?"

Vương Tử Bác có chút lo lắng, vì thế đến gần một chút, Biên Thi Thi thấy Vương Tử Bác tới, cô ấy cũng không giấu diếm, lau nước mắt tiếp tục trò chuyện:

"Không ngờ rằng Trần Hán Thăng thế mà lại nói cho cậu biết, vốn dĩ tỡ còn muốn gạt cậu."

.....

"Năm nay tớ không về kịp, hay là để sang năm?"

.....

"Không sao đâu, tớ với Tử Bác bàn bạc là được, tóm lại chỉ là đi đăng kí kết hôn, kể mà có cậu thì nhất định sẽ vui hơn."

.....

Hàn huyên hơn hai mươi phút mới cúp điện thoại, Biên Thi Thi đã khóc ướt nhiều khăn giấy, Vương Tử Bác thật sự là một người chồng tốt, cậu ấy không chỉ thu dọn sàn nhà xong xuôi, còn rót một ly nước nóng đưa tới.

"Tử Bác."

Biên Thi Thi uống hai ngụm nước nóng, hít hít mũi nói: "Tiểu Ngư Nhi biết chuyện chúng ta đăng ký kết hôn, là Trần Hán Thăng nói."

"Ừ."

Vương Tử Bác gật đầu: "Anh có nghe thấy, có thể là do Tiểu Trần có suy nghĩ của riêng mình."

"Anh thực sự rất tín nhiệm Trần Hán Thăng."

Biên Thi Thi bĩu môi: "Lúc mới nói chuyện phiếm với Tiểu Ngư Nhi, cô ấy tỏ ý muốn trở về chứng kiến chúng ta đăng ký kết hôn, thật ra em cũng muốn cô ấy ở bên cạnh, dù sao thì cả đời chỉ có duy nhất một lần này, em cũng muốn có ý nghĩa kỷ niệm hơn."

“Nhưng mà…”

Vương Tử Bác gãi đầu: “Cho dù bây giờ Tiểu Ngư Nhi mua vé, cô ấy cũng không tới kịp, hơn nữa Tiểu Trần cũng chưa chắc đã cho cô ấy về.”

“Vì vậy, em muốn tới ngày 20 tháng 5 năm sau mới đăng kí kết hôn.”

Biên Thi Thi thương lượng nói: “Sang năm Tiểu Ngư Nhi chắc chắn sẽ trở về, anh cảm thấy như vậy có được không?”

“Được.”

Vương Tử Bác đôn hậu nói: “Anh nghe em hết.”

“Anh thực sự không tức giận?”

Biên Thi Thi mở to khóe mắt hồng hồng hỏi.

“Sẽ không đâu.”

Trên khuôn mặt ngăm đen của Vương Tử Bác đều là chân thành, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ: “Như vậy cũng tốt, bởi vì Tiểu Trần cũng có thể tham gia.”

“Tử Bác…”

Biên Thi Thi đột nhiên nhào vào trong lòng Vương Tử Bác, trong ánh mắt Vương Tử Bác đều là yêu thương. Thực ra cũng chẳng có ảnh hưởng gì, vốn định lặng lẽ đăng ký kết hôn, lùi lại một năm cũng không có gì khác nhau.

“Ngày 20 tháng 5 năm sau nhất định là một ngày đại đoàn viên.”

Vương Tử Bác mang theo một chút chờ mong nói: “Tiểu Trần và Tiểu Ngư Nhi xem chúng ta đăng ký kết hôn, nói không chừng còn có hai chị em kia, thật sự là một chút cũng không có tiếc nuối.”

Nghĩ tới những lời Vương Tử Bác vừa nói, Biên Thi Thi cũng mang vẻ mặt mong đợi, năm nay có chút gian nan, nhưng sang năm nhất định đáng để mơ mộng nha!

"Vậy cứ quyết định như vậy đi, anh lại ôm gối đầu với chăn đệm về đi."

Biên Thi Thi chỉ chỉ đệm giường chỉnh tề, rầu rĩ nói.

"Ah… được rồi…"

Vương Tử Bác nháy đôi mắt khô khan mấy cái, cuối cùng vẫn thành thật đáp ứng. Cậu ấy thật sự rất thích Biên Thi Thi, tính cách của bản thân lại thành thật cho nên căn bản sẽ không vi phạm ý nguyện của Biên Thi Thi.

Có điều lúc cậu ấy đang khom lưng lấy gối đầu, ánh đèn trong phòng ngủ chính đột nhiên "tạch" một tiếng tắt ngúm.

Ánh mắt Vương Tử Bác trong lúc nhất thời có chút không thích ứng được, lúc đứng thẳng dậy tìm kiếm bóng dáng Biên Thi Thi, một giọng nói quen thuộc truyền đến: "Tử Bác, dù cho đau ốm hay khỏe mạnh, dù cho nghèo khó hay giàu sang, dù cho có bất kỳ lý do nào khác, anh đều sẽ yêu em, chăm sóc em, tôn trọng em, đúng không?"

"Tất nhiên rồi, anh…"

Vương Tử Bác vừa mới nói xong, đột nhiên cảm thấy môi bị một cài gì đó ấm áp ngăn chặn, giống như một viên kẹo ngọt ngào lại giống như là mùa xuân tới.

…

Chương 1056: Chủ đề của điện thoại Quả Xác thế hệ thứ ba: Hoa sen Tịnh đế

Trần Hán Thăng cho dù như thế nào cũng không tưởng tượng được, bởi vì hành động tiết lộ bí mật của bản thân mà gây ra hai chuyện ngoài ý muốn.

Một là thời gian đăng kí kết hôn của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi lùi lại; hai là hai là bọn họ cuối cùng cũng thật sự "sống chung" rồi.

Hai người này chung sống dưới một mái nhà vài tháng, ngoại trừ Trần Hán Thăng, ai cũng nghĩ là bọn họ đã làm xong tất cả thủ tục rồi, không ngờ mãi đến đêm qua mới tu thành chính quả.

Ngày hôm sau, Trần Hán Thăng cố ý liên lạc với Vương Tử Bác, hắn vốn muốn chúc mừng bạn thời thơ ấu của mình hôm nay đăng kí kết hôn, không ngờ Vương Tử Bác lại tỏ ý muốn hoãn đến năm sau.

"Vì sao?"

Trần Hán Thăng nghi hoặc hỏi.

"Hôm qua Tiểu Ngư Nhi gọi điện đến đây, Biên Thi Thi và cô ấy vừa khóc vừa cười trong điện thoại, cuối cùng bọn tao quyết định năm nay không đăng kí kết hôn."

Vương Tử Bác giải thích: "Thời gian đăng kí kết hôn là ngày 20 tháng 5 năm sau, như vậy bọn mày đều có thể tham dự, cũng có ý nghĩa kỷ niệm hơn."

Tuy rằng thời gian đăng kí kết hôn đã thay đổi, nhưng Vương Tử Bác không có chút buồn rầu, trong giọng nói còn có chút vui vẻ.

"Vậy mày không lo…"

Trần Hán Thăng nói lời đê tiện: "Trong một năm này, bạn học Thi Thi sẽ bỏ mày đi à."

"Không cần lo lắng!"

Vương Tử Bác nghe hắn trêu chọc cũng không tức giận, giọng điệu trả lời còn rất kiên định.

"Cắt!"

Trần Hán Thăng cười nhạo: "Kê bột ca, đừng tự tin như vậy chứ, hai người bây giờ còn ở riêng đấy…"

Nhưng mà Vương Tử Bác nghe vậy, cậu ấy đột nhiên im lặng.

Trần Hán Thăng rất thông minh, lập tức cảm thấy không hợp lý, hỏi dò: "Chẳng lẽ mày và Biên Thi Thi…"

"Ừm!"

Vương Tử Bác cũng không lừa bạn bè, xấu hổ lên tiếng, sau đó chân thành nói: "Tiểu Trần, dù sao cũng nên cảm ơn mày, bởi vì mày nói cho Tiểu Ngư Nhi, Tiểu Ngư Nhi lại tìm Biên Thi Thi nên tối hôm qua tao mới có thể ngủ ở phòng ngủ chính."

"Tao…"

Trần Hán Thăng bỗng nhiên cũng không biết nói gì, nghẹn nửa ngày mới không cam lòng nói: "Tử Bác, con mẹ nó mày đúng là giống một nhân vật chính kiểu mẫu. Ông đây dứt khoát bỏ vốn cho mày quay một bộ phim hoạt hình đi, đặt tên là "Bác nhân truyện", cái kiểu tràn đầy nhiệt huyết đó."

“Hơ hơ hơ.”

Vương Tử Bác cười ngây ngô một tiếng, cậu ấy cũng biết hình như mình rất may mắn.

“Không nói nữa, nói chuyện với mày đúng là bực mình.”

Trần Hán Thăng lầu bầu rồi cúp điện thoại, bây giờ hắn phải đi tìm Tiểu Ngư Nhi để thực hiện lời hứa.

Ngày hôm qua đã thống nhất trao đổi tin tức, mình nói ra chuyện “Vương Tử Bác và Biên Thi Thi đăng ký kết hôn”, còn Tiêu Dung Ngư sẽ không che giấu kế hoạch của cô và giáo sư Tôn nữa.

Nhưng mà lúc Trần Hán Thăng hỏi tới, Tiêu Dung Ngư vẻ mặt ngơ ngác: “Em đồng ý rồi sao?”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng cũng sửng sốt một chút: “Rõ ràng hôm qua đã đồng ý rồi, em cũng không thể nuốt lời chứ…”

“Đồng ý lúc nào?”

Tiêu Dung Ngư mở to đôi mắt vô tôi: “Ngày hôm qua em vẫn luôn không lên tiếng mà.”

“Em không lên tiếng, nhưng đều nghe được hết mà.”

Trần Hán Thăng quả thật không thể tin được, Tiểu Ngư Nhi với đôi mày thanh mảnh và lúm đồng tiền lại định quỵt nợ mình.

“Vậy chỉ có thể nói là cổ họng của anh quá lớn, còn tai em không bị chặn lại.”

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng buông một câu, rồi chuẩn bị đưa Trần Tử Bội ra ngoài đi dạo.

“Má nó…”

Ngẫm lại cũng khá buồn cười, từ trước đến nay chỉ có Trần Hán Thăng ăn quỵt, hôm nay đột nhiên bị người khác trả đũa, hắn không còn cách nào giữ được thể diện.

Hai ba ngày tiếp theo, Tiêu Dung Ngư và giáo sư Tôn vẫn tiếp tục duy trì nhịp sống ban đầu, cũng không thu dọn đồ đạc trở về nhà, Trần Hán Thăng mặc dù rất khó hiểu nhưng hắn cũng không thể ở đây mãi được.

Bởi vì hơn một nửa thủ tục "mượn xác lên sàn" ở Hồng Kông đã được hoàn thành, với sự trợ giúp của môi giới tài chính, việc mua lại công ty "Xác" kia về cơ bản đã hoàn tất.

Trên thực tế, những xí nghiệp sẵn sàng làm công ty niêm yết của "Xác" chủ yếu là những xí nghiệp không thể tiếp tục hoạt động, bên trong có rất nhiều tài sản kém chất lượng, sau khi Điện tử Quả Xác mua lại, không chỉ cần giải quyết những tài sản kém chất lượng đó, còn phải đàm phán chuyển nhượng cổ phần, sắp xếp nhân viên của công ty ban đầu và xây dựng kế hoạch tái cơ cấu.

Tuy nhiên, thị trường tài chính ở Hồng Kông tương đối phát triển, những việc này nghe có vẻ phức tạp nhưng chỉ cần khách hàng sẵn sàng chi trả, bên môi giới có thể nhanh chóng hoàn thành mà vẫn đảm bảo số lượng và chất lượng, còn cam đoan không có vấn đề gì về mặt tài chính, pháp luật và định giá tài sản, Ủy ban điều tiết chứng khoán cũng nhất định sẽ không gây rắc rối.

Tất nhiên, phí thủ tục không hề thấp, tổng chi phí của việc mượn xác lần này khoảng 20 triệu đến 30 triệu tệ, nhưng nếu không tiêu số tiền này thì phải xếp hàng đợi rất lâu.

Ngày 24 tháng 5, Trần Hán Thăng đã bay thẳng từ Mỹ đến Hồng Kông, hắn đã nói với đại sứ quán Mỹ rằng một khi Tiêu Dung Ngư xin lại thị thực, lập tức sẽ có người thông báo với mình.

Sau khi đến Hồng Kông, một số giám đốc của Điện tử Quả Xác đã ở Hồng Kông, người phụ trách của bên môi giới cũng lần đầu tiên nhìn thấy "Trần Quả Xác" thật, lập tức nói những lời tâng bốc bùi tai.

Mặc dù loại cơ cấu môi giới này chỉ cần trả thù lao thì cái gì cũng làm, nhưng bọn họ lại càng thích công ty nội địa có thực lực hùng hậu như Điện tử Quả Xác, bản thân cũng rất có danh tiếng, đương nhiên công chúng và các nhà đầu tư cũng sẽ rất tin tưởng.

Loại công ty này được ra mắt không phải để cắt rau hẹ mà là để mở rộng quy mô và tầm ảnh hưởng của công ty một cách thực tế.

Trần Hán Thăng ở lại Hong Kong cho đến cuối tháng, ngoại trừ họp hành, nghe báo cáo, xử lý công việc, còn đến nhà cũ của nhà họ Trịnh làm khách theo lời mời của bác hai nhà họ Trịnh, Trịnh Quang Dụ, còn gặp được người làm chủ hiện tại của nhà họ Trịnh hiện nay, Trịnh Quang Thanh, cũng gặp được cha của Trịnh Quan Đề là Trịnh Quang Thuần.

Trần Hán Thăng không hứng thú với họ lắm nên đương nhiên cũng khéo léo từ chối lời mời hợp tác của Trịnh Quang Thanh.

Bây giờ, Điện tử Quả Xác hiện không thiếu tiền, thái độ của Trần Hán Thăng đối với tư bản nước ngoài rất gay gắt - các người chỉ cần chờ lấy tiền lãi, còn bất kỳ yêu cầu nào liên quan đến cổ phần đều không cần thảo luận.

Tư bản nhất định sẽ không đồng ý, cho nên cũng không cần gặp mặt, nếu không phải vì lo cho Đề ca, Trần Hán Thăng có lẽ chỉ biết gọi bạn cũ Hồng Sĩ Dũng đi ăn một ít nội tạng bò chính gốc tại quầy hàng lớn ở Mong Kok, uống một ít bia lạnh, tâm sự chuyện tranh đấu với nhau ngày trước.

Sau tháng sáu, khi thời tiết chuyển sang mùa hè, Trần Hán Thăng cũng từ Hồng Kông trở về Kiến Nghiệp.

Những nhân viên bình thường không quan tâm đến hành tung của ông chủ lớn, nhưng Lý Tiểu Giai, người phụ trách hạng mục điện thoại di động và Thôi Chí Phong ở phòng Marketing đều đến, yêu cầu Trần Hán Thăng quyết định chủ đề của "Quả 3".

Điện thoại thế hệ thứ 3 sẽ được ra mắt vào tháng 8, bây giờ sắp bắt đầu tuyên truyền, hiện tại chỉ có một mánh khóe quảng cáo là " chất lượng - giá cả", nhưng vẫn còn thiếu một chủ đề có thể quảng cáo nhiều lần như "định nghĩa lại điện thoại di động điện thoại, Bạch nguyệt quang và bảo bối".

"Tôi vừa xuống máy bay, không thể nghỉ ngơi sao?"

Trần Hán Thăng thở dài nói.

"Tôi cũng muốn để cậu nghỉ ngơi một lát."

Thôi Chí Phong cười nói: "Chủ tịch Lý tỏ vẻ không thể đợi được nữa, tôi cũng chỉ có thể làm một kẻ xấu theo thôi."

Lý Tiểu Giai có chức vụ rất cao trong hội đồng quản trị, sau này Khổng ngự tỷ có thể sẽ đi dạy ở trường đại học, nếu Lý Tiểu Giai không quan tâm đến quản lý chung, Trần Hán Thăng có lẽ đã không đưa Tào Kiến Đức vào danh sách ứng cử viên cho vị trí chủ tịch của Quả Xác.

"Chi bằng quyết định chủ đề trước, sau đó mới sắp xếp được."

Lý Tiểu Giai nói một cách rõ ràng.

"Anh Giai nói rất đúng."

Trần Hán Thăng rất biết lắng nghe: "Thật ra liên quan đến chủ đề của điện thoại thế hệ thứ 3, khi tôi vừa đi qua hồ nhân tạo đã nghĩ ra một ý tưởng."

Lý Tiểu Giai và Thôi Chí Phong nhìn nhau, ngoài hoa, hòn non bộ và cá vàng trong hồ nhân tạo, còn có gì nữa à?

"Đi! Cùng đi xem thử."

Trần Hán Thăng kéo hai đồng nghiệp xuống lầu.

Hồ nhân tạo nằm ở vị trí trung tâm của Nhà máy Điện tử Quả Xác, lúc mới xây dựng nhà máy thì không có, nhưng khi lợi nhuận của công ty ngày càng tốt hơn, Phòng Hành chính ngày càng có nhiều tiền hơn thì mọi người bắt đầu theo đuổi một vài cảm giác thỏa mãn tinh thần.

Ví dụ như trồng đầy cây ngô đồng ở hai bên đường, trồng dây leo dài giữa nhà ăn và ký túc xá, sau này sở thích ngày càng lớn, thậm chí còn đào hồ nhân tạo, những kế hoạch này đều được báo cáo cho Trần Hán Thăng, Trần Hán Thăng cơ bản đều đồng ý.

Bởi vì theo "Thuyết nhu cầu của Maslow", chỉ khi nhân viên cảm thấy hài lòng trong cuộc sống, có lòng trung thành sâu sắc với công ty, họ mới để tâm đến việc trang trí như vậy, Trần Hán Thăng sẽ không ngăn sự nhiệt tình này.

Ba người đi đến bờ hồ nhân tạo, phong cảnh nơi đây còn rất hữu tình, gần đó có liễu rũ thướt tha, xa xa là hoa sen Xước Xước, mặt nước trong vắt phản chiếu trời xanh mây trắng, thỉnh thoảng lại có là những chú cá Koi không lưng xoay tròn lượn sóng, hoặc là những chú chuồn chuồn bay thấp lướt nhanh qua.

Những cảnh này có động tĩnh thích hợp, tạo thành một bức tranh sơn dầu đầu hè rõ ràng.

"Đẹp không?"

Nhìn cảnh tượng trước mặt, Trần Hán Thăng tâm trạng thoải mái hỏi.

“Đẹp thì đẹp.”

Lý Tiểu Giai nhíu mày: “Nhưng chúng ta tới đây là nghiên cứu chủ đề của điện thoại thế hệ thứ ba…”

“Anh Giai, anh cũng thẳng thắn quá rồi đấy.”

Trần Hán Thăng chán ghét nói: “Đối mặt với cảnh tượng này, chẳng lẽ không nên viết một bài thơ sao?”

“Vẫn nên quyết định xong việc quan trọng rồi tôi sẽ từ từ vun đắp tình cảm.”

Lý Tiểu Giai lắc đầu nói.

Hôm đó quanh ao cũng có một số nhân viên đang nghỉ ngơi, khi thấy ba ông chủ xuất hiện, người mạnh dạn sẽ tiến lại chào hỏi, còn người nhút nhát sẽ cúi đầu rời đi, giống như một học sinh tình cờ gặp thầy.

“Giai ca, Lão Thôi.”

Trần Hán Thăng chỉ vào ao và nói: “Các anh có thấy đóa hoa sen Tịnh Đế kia không?”

“Tịnh đế” là chỉ hai bông hoa sen mọc cạnh nhau trên cùng một thân, một cành có hai bông, khá là hiếm thấy.

Đóa hoa sen Tịnh Đế trong ao nhân tạo kia bây giờ vẫn chỉ là nụ hoa, có nụ khẽ hé, giống như hai cô gái nhỏ song sinh vừa dụi mắt buồn ngủ, xinh xắn ngồi trên lá sen.

Hoa sen xung quanh giống như những người lớn tuổi, ôm lấy sự trưởng thành của các cô.

“Ý của Chủ tịch Trần là…”

Đầu óc của Thôi Chí Phong linh hoạt hơn, dường như đã hiểu được.

Anh ta đã từng bị giữ lại ở Hàn Quốc với Trần Hán Thăng, hơn nữa vì Trần Lam vô tình tiết lộ bí mật, Lão Thôi đoán

rằng Chủ tịch Trần chắc là có hai cô con gái.

“Chủ đề của điện thoại Quả Xác thế hệ thứ ba gọi là Hoa sen Tịnh Đế!”

Trần Hán Thăng nhìn hai “cô gái nhỏ” với ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Chương 1057: La Tuyền: tương kế tựu kế, gậy ông đập lưng ông!

Bên cạnh ao nhân tạo của Điện tử Quả Xác, Trần Hán Thăng quyết định chủ đề của điện thoại thế hệ thứ 3, khi những cấp trên trong hội đồng quản trị nghiên cứu, những thành viên khác trong hội đồng quản trị đều không có kiến bất đồng.

Một là Trần Hán Thăng khá có uy tín, bây giờ chỉ cần hắn đồng ý, có thể khai trừ bất kì thành viên nào trong hội đồng quản trị, hoàn toàn không cần bàn bạc.

Hai là hai thế hệ điện thoại trước gây tiếng vang rất tốt, tất cả mọi người đều rất tin tưởng Trần Hán Thăng.

Ba là hàm nghĩa của chủ đề "Hoa sen Tịnh Đế" này, vài thành viên trong hội đồng quản trị đã hiểu được.

Tào Kiến Đức, Hoàng Lập Khiêm, Hứa Nguyệt Mai đều từng đến Mỹ, tận mắt thấy con gái của ông chủ, Thôi Chí Phong cũng có dự đoán của riêng mình, Nhiếp Tiểu Vũ lại càng không cần nói.

Cô thư ký nhỏ thích vẽ một vài nhân vật hoạt hình, bây giờ cô ấy vừa giả vờ họp vừa phác thảo một đóa hoa sen Tịnh Đế trong sổ tay của mình.

Trên nụ hoa, có hai em bé mũm mĩm đáng yêu đang ngồi.

Còn Lý Tiểu Giai và Phùng Nam Khởi đều là cán bộ kỹ thuật, bọn họ chú ý đến bản thân sản phẩm nhiều hơn, nên

không quá để ý đến những thứ khác.

Tuy nhiên, thái độ của Khổng ngự tỷ rất đáng suy ngẫm, thật ra với địa vị hiện tại của chị Tĩnh, nhất định có thể nghe được một số tin đồn về vướng mắc tình cảm của ông chủ, đặc biệt là hôm nay sau khi xác định chủ đề "hoa sen Tịnh Đế" của điện thoại thế hệ thứ ba, Khổng Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn Trần Hán Thăng, ánh mắt chớp động như thể đã nhận ra điều gì đó.

Sau cuộc họp hội đồng quản trị, Trần Hán Thăng và Lý Tiểu Giai đến trung tâm Nghiên cứu và Phát triển để kiểm tra điện thoại mẫu.

Vỏ của điện thoại mẫu chưa được thiết kế, trước mắt chỉ là chip lõi trần, trông khá xấu, thực chất "Quả 3" chính là sản phẩm tổng hợp từ mọi kỹ thuật hiện tại của Điện tử Quả Xác.

"Quả 3" có camera 2,6 megapixel, lấy nét tự động, đèn xenon, dung lượng bộ nhớ lớn, thẻ nhớ mở rộng, đồng thời hỗ trợ wma, rm, mp4 và các định dạng khác, thân máy màn hình lớn siêu mỏng, sim kép thẻ nhớ kép… và các tính năng khác, các tiêu chuẩn kỹ thuật được so sánh trực tiếp với Nokia và Motorola.

Ngoại trừ Xiaomi, những sản phẩm nội địa bình thường khác đều không so được.

Đây là điều mà chủ tịch Ma của Tencent đã nhận xét trước đây. Khi Quả Xác kiếm được tiền nhờ điện thoại di động thế hệ đầu tiên, đã ngay lập tức sử dụng nó để cải thiện chất lượng sản phẩm, xí nghiệp như vậy cũng rất lợi hại, bởi vì danh tiếng của nó ngày càng ổn định, không hề trở thành sản phẩm quảng cáo sớm nở tối tàn.

Chính vì vậy, "Quả 3" còn được mệnh danh vua của chất lượng - giá cả, không chỉ nhiều fan của Quả Xác háo hức chờ đợi mà ngay cả các nhà sản xuất điện thoại trong nước khác

cũng đang trông ngóng, sau khi giá của Quả 3 được công bố cơ bản sẽ là một bước ngoặt.

Nếu giá cả của các sản phẩm trong nước vượt qua Quả 3 thì chắc chắn sẽ bị so sánh với nhau, nếu phát hiện các hạng mục số liệu đều bị treo lên đánh, lập tức sẽ bị giới truyền thông và người hâm mộ chỉ trích.

Do đó, trong hai tháng qua không có sản phẩm mới nào trong nước được ra mắt, một số phương tiện truyền thông đã bày tỏ cảm xúc rằng điện thoại di động thế hệ thứ ba này của Quả Xác rất có uy, có một loại khí phách "Xuân đến ta không mở miệng trước thì có sâu bọ nào dám lên tiếng."

Trong khi nghe Lý Tiểu Giai giải thích về hiệu suất của điện thoại di động, Trần Hán Thăng đã kéo giám đốc trung tâm thiết kế đến và bày tỏ ngắn gọn sự mong đợi của mình đối với ngoại hình của điện thoại di động thế hệ thứ ba.

"Chủ đề là hoa sen, nhưng mà hoa sen có rất nhiều màu, điện thoại di động mới chọn ra ba màu từ trong đó."

Trần Hán Thăng nói: "Ý kiến của tôi là hồng nhạt, tím đậm, xanh trắng, đồng thời cũng phải giữ hai màu đen và trắng kinh điển."

"Tổng cộng có năm màu, không thành vấn đề."

Giám đốc thiết kế gật đầu đồng ý.

Trình độ của giám đốc thiết kế sản phẩm là P8, lúc đầu khi anh ta được đánh giá là P8, rất nhiều người đã không phục, dù sao một sinh viên mỹ thuật làm sao có thể được trả lương cao hơn những kỹ sư tiến sĩ đã học vất vả mấy chục năm chứ?

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng cố gắng bác bỏ mọi ý kiến, thời thế đã sớm thay đổi, cũng giống như diễn viên ngày xưa có yêu cầu rất cao, không chỉ cần có kỹ năng diễn xuất, kỹ

năng đọc lời thoại cũng phải nổi trội. Ngày nay, nghệ sĩ chỉ cần có khuôn mặt là đủ, những thứ khác không quan trọng.

Hai thế hệ đầu tiên của điện thoại di động Quả Xác bán rất chạy, một phần rất quan trọng là do xu hướng mới lạ trong thiết kế ngoại hình, vừa hợp với thẩm mỹ của giới trẻ đương đại, đưa lên P8 cũng không hề quá đáng.

"Hoa sen thật ra không dễ thiết kế, bởi vì rất dễ trở thành ếch ngồi đáy giếng."

Trần Hán Thăng đề nghị: "Nhưng mà phong cách Trung Quốc đã trở nên phổ biến trong hai năm qua. Anh có thể tham khảo sức hấp dẫn thanh lịch của phong cách Trung Quốc và tìm cách áp dụng nó vào tạo hình của điện thoại di động."

"Nhanh nhất là tối nay tôi sẽ cho anh xem qua bản phác thảo."

Giám đốc Thiết kế suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Cấp dưới đảm bảo trước mặt lãnh đạo, thường chỉ có hai khả năng, một là tự tin rằng mình có thể tạo ra những tác phẩm xuất sắc, hai là đang khoe khoang.

Giám đốc thiết kế nhất định phải là loại trước, nhưng yêu cầu của Trần Hán Thăng không chỉ giới hạn ở điều này, hắn tiếp tục ra hiệu: "Tôi còn muốn thiết kế hoa văn hoa sen ở mặt sau của điện thoại, mỗi khi khởi động máy và sạc, những đường sọc hoa văn đó có thể sáng lên từ từ, điều này có vấn đề gì không?"

"Ừm…"

Giám đốc Thiết kế suy tư một lúc, sau đó quay lại xin ý kiến của Lý Tiểu Giai: "Quản đốc Lý, thiết kế này không khó, nhưng bật đèn liên quan đến vấn đề của ống đèn, chúng ta cần phối hợp với phòng Nghiên cứu và Phát triển, tôi muốn nhờ anh sắp xếp."

“Có thể.”

Chỉ cần là vấn đề công việc, Lý Tiểu Giai sẽ không từ chối: “Chúng ta hãy thành lập một tổ công tác chung để cùng nhau giải quyết vấn đề này.”

“Không không.”

Giám đốc thiết kế khiêm tốn nói: “Không phải là thành lập tổ công tác giữa các bộ phận, tôi chỉ là làm việc dưới sự chỉ huy của quản đốc Lý mà thôi…”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười cười, lời này nghe còn được, về mặt qua lại tình nghĩa thì sinh viên nghệ thuật còn tốt hơn so với nam kỹ sư thẳng thắn như anh Giai.

“Khi nào tôi có thể nhìn thấy chiếc máy hoàn thiện đầu tiên?”

Trần Hán Thăng cần một mốc thời gian.

Lý Tiểu Giai thảo luận với giám đốc Thiết kế, cuối cùng nói: “Máy hoàn thiện có thể lấy trong hai tuần. Bây giờ vì cần cải tiến của công nghệ kiểm tra, việc kiểm tra độ ổn định của sản phẩm không mất quá nhiều thời gian. Cuối tháng 8, điện thoại thế hệ thứ ba có thể xuất hiện đúng giờ trên thị trường.”

Lý Tiểu Giai có tính cách thận trọng, nếu anh ấy đã nói như vậy, Trần Hán Thăng vẫn có niềm tin trong lòng.

…

Sáng hôm sau, Điện tử Quả Xác chính thức công bố chủ đề của điện thoại di động thế hệ thứ ba.

Theo dữ liệu giám sát động của cộng đồng Quả Xác, kể từ khi chủ đề “Hoa sen Tịnh Đế” được công bố, số lượng bài đăng và trả lời trên trang web đột nhiên tăng theo cấp số nhân, có vẻ như mọi người đều rất quan tâm đến mọi động thái của “Quả 3”.

Trần Hán Thăng hào hứng mở một vài bài báo, muốn xem phản hồi từ cư dân mạng.

Hiệp khách hoa đào đại chiến Yêu quái hoa cúc: Hoa sen Tịnh Đế nghĩa là gì, vị GGMM nào có thể giúp giải thích không?

Albert Einstein: MM đến rồi, MM nói là cũng không hiểu.

Học văn mười năm cũng không bằng trò chuyện ở cộng đồng Quả Xác nửa năm: Một quyền đánh cho yêu quái lầu trên khóc, nhân tiện, tôi đang học Thạc sĩ Văn học, tôi cũng không biết nó có nghĩa là gì.

Fan nữ não tàn của Trần anh tuấn: Đừng khoe khoang, trong cộng đồng Quả Xác, thu nhập hàng tháng hơn 10 nghìn và hộ gia đình thu nhập thấp cũng không có gì khác biệt, bằng thạc sĩ tương đương với học sinh tiểu học chưa tốt nghiệp. Nhưng mà tôi rất quan tâm đến chủ đề này, với hiểu biết của tôi và Chủ tịch Trần, nhất định có manh mối đằng sau "Hoa sen Tịnh đế"!

Ultraman: Giỏi thật, MM lầu trên, có phải Chủ tịch Trần kề dao vào cổ bạn ép bạn đặt cái tên này không?

…

Cư dân mạng ngốc nghếch đang đoán ý nghĩa của chủ đề, nhưng đối với bản thân sản phẩm, thái độ của hầu hết mọi người là "tiền đã sẵn sàng, ngày phát hành của Quả 3 là thời điểm để tôi tiêu tiền".

Danh hiệu "Vua của chất lượng-giá cả" thực sự không phải chỉ là nói suông, mà sau khi chủ đề "Hoa sen Tịnh đế" được tung lên mạng, những người biết nội tình đều nghĩ ra điều gì đó, người đầu tiên gọi Trần Hán Thăng là Vương Tử Bác.

Bởi vì Vương Tử Bác đã quen với việc đăng nhập vào cộng đồng Quả Xác mỗi ngày, ban đầu cậu ấy muốn tăng hoạt động

hàng ngày của trang web, nhưng dần dần đã nghiện nó, ngay cả khi đang xếp hàng ăn tối, cậu ấy cũng mở trang web này theo thói quen.

Việc lướt web này thực sự giống như "thuốc phiện tinh thần", dù biết còn có việc phải làm nhưng trong lòng luôn nghĩ đến việc "đọc xong bài này" trước khi thức dậy, nên có lúc dựa vào ghế sô pha lướt xem mấy lần không hề nhúc nhích. …

"Tiểu Trần."

Vương Tử Bác hỏi: "Có phải hoa sen Tịnh Đế tượng trưng cho Tử Khâm và Tử Bội không?"

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng không hề giấu diếm.

"À… mày định công khai chúng à?"

Vương Tử Bác cũng phản ứng lại, ngây người hỏi.

"Chuyện này nhất định phải công khai. Tao cũng không muốn ôm con gái đi mua sắm bên ngoài còn bị đám phóng viên coi là tin tức lớn."

Trần Hán Thăng nói: "Khi Trần Tử Bội trở về từ Mỹ, tao sẽ chọn thời điểm để tuyên bố, nói rằng tao có hai cái áo bông nhỏ bảo bối, chỉ là phải giấu diếm thân phận của mẹ chúng."

"Không sao, dù sao mày cũng không phải người nổi tiếng, người nổi tiếng mới sợ những thứ này."

Vương Tử Bác cười nói, sau khi bạn mình công khai chuyện có con gái, mọi người sẽ hiểu ý nghĩa của Hoa sen Tịnh đế, thực chất là hai cô con gái "song sinh" của Chủ tịch Trần.

Sau khi đuổi Vương Tử Bác đi, Trần Lam cũng gọi điện, trưởng công chúa nói rằng "Quả 3" sẽ không cạnh tranh với

hai cháu gái, còn "Quả 4 hoặc Quả 5" sau này có thể sắp xếp được không, thiết kế một điện thoại di động lấy chủ đề "em gái".

"Anh đang kinh doanh, em tưởng là đang chơi đồ hàng à!"

Trần Hán Thăng nghiêm mặt phê phán, sau đó mới nghĩ nghĩ rồi nói: "Nhưng đề nghị của em cũng rất hợp lý, anh có thể tung ra một mô hình tùy chỉnh đặc biệt giữa Quả 3 và Quả 4…"

"for me?"

A Lam hào hứng ngắt lời.

Trần Hán Thăng vẫn có thể hiểu câu ngắn gọn đơn giản "for me", có nghĩa là "cho em".

"NO!"

Trần Hán Thăng cười trêu chọc em gái mình: "Hẳn là for La Tuyền, sau này còn có thể có for Đề ca, for Thương Nghiên Nghiên… Nếu tất cả đều for hết rồi, anh có thể for chính mình."

"Hừ! Mấy người chị dâu đạp sóng rẽ sóng đều có, nhưng lại không có em gái à."

Trần Lam ủ rũ muốn cúp điện thoại, nhưng Trần Hán Thăng gọi cô lại: "Mấy ngày nữa La Tuyền sẽ chụp ảnh tốt nghiệp, chúng ta cùng nhau đến đó ăn mừng đi, nhưng anh sẽ giả vờ như không có thời gian, sau đó đột nhiên cho cô ấy một bất ngờ, cho nên mới đầu em cũng đừng đồng ý…"

"Lười phản ứng với anh."

Trần Lam "cắt" một tiếng, "bíp bíp" cúp điện thoại, ngay lập tức gọi cho La Tuyền.

"Chị dâu Tuyền, chị đang làm gì vậy?"

Trần Lam giữ vững phong cách buông thả của nhà họ Trần, luôn quên mất một giây trước đã nói gì.

“Chị đang chuẩn bị bảo vệ luận văn.”

Giọng nói của La Tuyền có chút mệt mỏi: “Bài bảo vệ luận văn của Đại học Tài chính Thượng Hải rất khó, em tìm chị có việc gì?”

“Thảo nào…”

Trần Lam chợt nhận ra rằng chị dâu Tuyền có lẽ đang bận chuẩn bị luận văn nên không lên mạng, cũng không biết chủ đề điện thoại “Hoa sen Tịnh đế” trên điện thoại của mình, nếu không với tính khí nóng nảy của cô ấy sẽ không bình tĩnh như vậy .

Trần Lam cũng không định khơi chuyện này lên, định để chị dâu Tuyền tự mình đối chất với anh trai mình, cô ấy chỉ đến đây để làm một kẻ phản đồ thôi.

“Chị dâu Tuyền, em nói cho chị biết…”

Trần Lan lớn tiếng nói: “Không phải chị muốn chụp ảnh tốt nghiệp à? Anh trai em gọi em đến cùng nhau ăn mừng với chị, nhưng anh ấy vốn định từ chối trước, sau đó lặng lẽ đi tới cho chị một bất ngờ, nhưng em lại không thích nói dối nên đã nói trước với chị dâu Tuyền, mong là trong lòng chị hiểu rõ”.

“Ồ…”

La Tuyền gật đầu, sau đó khí phách nói: “Chị dâu biết rồi, nếu em đến Thượng Hải, đến lúc đó chị sẽ đưa em đi mua sắm, quà tặng tùy em chọn!”

“Cảm ơn chị dâu Tuyền!

Trần Lam hoàn toàn bán đứng anh trai mình: “Nếu chị cần giúp đỡ gì thì nhớ call em, chỉ cần là nhằm vào anh trai em, em thậm chí có thể tham gia miễn phí.”

“Nói như vậy…”

La Tuyền cười lạnh một tiếng: “Ngược lại chị có thể tương kế tựu kế.”

Chương 1058: Trước khi cô em gái này lớn lên, nhất định không thể để cho La Tuyền có được mình!

Trần Hán Thăng còn chưa biết mình bị em gái trao tay bán mất, rất nhanh đã có những người hợp tác cùng trên phương diện làm ăn gọi điện thoại tới hỏi hỏi thăm hắn, hỏi về ý nghĩa của chủ đề điện thoại di động thế hệ thứ 3.

Nhưng mà đều được Trần Hán Thăng trả lời lấy lệ cho qua, sau khi Bé Tiểu Ngốc Nghếch về nước, hắn mới định công bố tình hình thực tế.

Không lâu sau, La Tuyền cũng gọi tới.

"Sao giữa trưa lại có thời gian rảnh gọi cho anh thế, chuẩn bị xong luận văn chưa?"

Trần Hán Thăng cười hỏi.

Hai tuần gần đây bởi vì La Tuyền bận rộn chuẩn bị bảo vệ luận văn tốt nghiệp, cho nên bình thường ban đêm mới có thời gian gửi tin nhắn hay nói chuyện phiếm.

"Anh Trần à, tại sao em liên lạc với anh vào ban ngày, chẳng lẽ anh còn không biết hay sao?"

La Tuyền tức giận thở phì phò nói: "Bởi vì em thấy được chủ đề của điện thoại di động thế hệ thứ 3!"

Không vượt ra ngoài dự đoán của Trần Lam, sau khi La Tuyền nhìn thấy những suy đoán và bình luận sôi nổi về chủ

đề trên mạng liên quan đến "Hoa sen Tịnh Đế", cô ấy thực sự có chút không vui.

Chủ đề của điện thoại di động thế hệ thứ hai là "Bạch nguyệt quang và bảo bối", ý nghĩa tượng trưng cho Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, bây giờ đến thế hệ thứ ba chủ đề về đóa sen sinh đôi mang tên "Tịnh Đế", như để hình dung con gái của các cô ấy…

"Vậy em đâu?"

La Tuyền cố chấp tin tưởng, lấy tình cảm giữa mình và anh Trần, hẳn là cũng nên được ghi dấu kỷ niệm trên một sản phẩm nào đó chứ!

"Ồ, anh còn tưởng có chuyện gì ghê gớm cơ."

Trần Hán Thăng chậm rãi nói, đối với nữ sinh cố chấp như La Tuyền này, khi cô tức giận, muốn dỗ dành thật ra cũng phải có "công thức".

Đó chính là "Cố gắng giải thích + thỏa mãn nhu cầu của đối phương + nói sang chuyện khác", cho nên Trần Hán Thăng trả lời như thế này: "Chủ đề của điện thoại di động thế hệ thứ ba, thật ra cái tên đó không phải chủ ý của anh, mà là do mấy người trong ban giám đốc nhìn thấy hoa sen Tịnh Đế kia trong hồ nước nhân tạo, họ đều cho rằng bông sen đôi này mang ý nghĩa tốt đẹp, nên đã cùng nhau quyết định đặt tên như vậy."

Đây là quá trình "cố gắng giải thích".

"Thật sao?"

La Tuyền vô thức hỏi vặn lại: "Nhưng mà điện tử Quả Xác là do anh thành lập mà."

"Đúng là như vậy."

Trần Hán Thăng lại cười nói: "Mặc dù anh là người sáng lập, nhưng chế độ quản lý cũng phải tân tiến theo thời đại, từ

trước đến giờ đều là bỏ phiếu dân chủ để đưa ra quyết định, nhưng mà…”

Trần Hán Thăng dừng lại một chút, bắt đầu “thỏa mãn nhu cầu của đối phương” mà giải thích: “Nếu em đã muốn như vậy, thì lần sau anh độc đoán một lần chắc cũng được đi, sau này chắc chắn Quả Xác sẽ phát hành Flagship kỷ niệm năm, cái đó coi như đặc chế riêng cho em đi.”

“Anh Trần, anh không có gạt em chứ?”

La Tuyền cũng bị nói dối nhiều, cho nên có chút chưa tin tưởng hoàn toàn.

“Haiz! Em có lẽ không biết, từ lâu anh không còn gạt người nữa rồi.”

Trần Hán Thăng thở dài nói: “Từ sau khi hai cô con gái nhỏ của anh ra đời, anh đã thay đổi rất nhiều, em nhìn cái chứng nghiện thuốc mà xem, anh nói bỏ là lập tức bỏ.”

“Vậy thì…”

Giọng điệu của La Tuyền dần dần bình tĩnh trở lại.

Trần Hán Thăng im lặng nhếch miệng, thật ra trong quá trình “Cố gắng giải thích + thỏa mãn nhu cầu của đối phương”, còn có một nguyên tắc cốt lõi đó chính là không bao giờ được thừa nhận sai lầm của bản thân.

Lấy loại tính cách này của La Tuyền, một khi thừa nhận sai lầm, cô ấy không chỉ không thông cảm, mà sẽ còn được đằng chân lân đằng đầu.

“Chuyện làm ăn kinh doanh, em vẫn không nên can thiệp vào thì hơn.”

Cuối cùng Trần Hán Thăng tiếp tục nói sang chuyện khác: “Vẫn là nên nói chuyện về việc chuẩn bị luận văn của em như thế nào đi, có lòng tin sẽ bảo vệ luận văn thành công không?”

“Cái này không thành vấn đề.”

La Tuyền đã không còn rầu rĩ về chuyện “Hoa sen Tịnh Đế” nữa, còn mời nói: “Ngày mùng tám tháng sáu bọn em chụp ảnh tốt nghiệp, anh Trần à, anh có tới không?”

“Ừm…”

Trần Hán Thăng giả vờ giả vịt nghĩ nghĩ, giống như những gì mà Trần Lam nói vậy, ban đầu hắn không đồng ý: “Ngày mùng tám hôm đó không được, trùng hợp anh lại phải tham gia một cuộc họp quan trọng, có thể lùi lại một hai ngày được không?

“Vậy à…Vậy anh cũng không cần đến đây đâu, thời gian diễn ra buổi lễ tốt nghiệp không thể trì hoãn được, vì nó còn cân nhắc liên quan đến toàn bộ thầy trò trong trường.”

La Tuyền lại nói với ý tứ sâu xa: “Em cũng không có tình cảm gì sâu nặng với cái trường học này, tóm lại cũng không quan trọng.”

“Vậy anh không qua đó, em sẽ không tức giận chứ?”

Trần Hán Thăng cảm thấy phản ứng của La Tuyền có chút kỳ quái, theo lý mà nói đáng ra cô ấy phải rất khó chịu mới đúng.

Lại nói, mặc dù La Tuyền không có tình cảm với trường Đại học tài chính Thượng Hải, nhưng dù sao cũng là buổi lễ tốt nghiệp đó, là một ngày rất đáng để kỷ niệm trong cuộc đời chứ.

“Sẽ không.”

La Tuyền dứt khoát nói ra: “Anh Trần, em tiếp tục đi chuẩn bị đây, chờ sau khi em tốt nghiệp sẽ đến Kiến Nghiệp tìm anh.”

“Ừm…a…”

Trần Hán Thăng "Ừm a" hai tiếng, cũng không biết trả lời như thế nào.

Nhưng bên kia La Tuyền đã cúp điện thoại, Trần Hán Thăng chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng.

Thật ra, liên quan đến việc xử lý mối quan hệ giữa mình và La Tuyền như thế nào, đây là một chuyện khiến Trần Hán Thăng rất khổ não, từ khi trùng sinh đến nay, mới đầu hắn cũng không muốn có gì liên quan đến cô em gái này chút nào.

La Tuyền là dạng người bá đạo lại có ham muốn kiểm soát mãnh liệt, yêu vô cùng điên cuồng, tuy nhiên phản ứng cũng rất kịch liệt, cắt cổ tay, nhảy lầu, uống thuốc ngủ, những việc như thế này, La Tuyền chắc chắn làm ra được.

Không nói ở kiếp trước, chính là đời này, khi La Tuyền biết Trần Hán Thăng có hai đứa con gái ở Hàn Quốc, lúc đó cô ấy tủi thân đến nỗi muốn nhảy lầu.

Nhưng thực tế cũng không thể thay đổi bởi ý chí, Trần Hán Thăng rõ ràng luôn cố gắng trốn tránh La Tuyền, thế nhưng La Tuyền cũng không buông tha cho hắn, chẳng qua điểm mấu chốt là, Trần Hán Thăng vẫn còn có tình cảm đối với La Tuyền.

Đại khái chính là không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể buông bỏ được, luôn hy vọng La Tuyền có thể hạnh phúc, nhưng lại không muốn La Tuyền có được hạnh phúc bên cạnh một người đàn ông nào khác.

Trần Hán Thăng xem kỹ lại lòng mình, loại ý nghĩ này kỳ thật rất vô trách nhiệm, nhưng nó lại vô cùng chân thực.

Tình cảm là một thứ rất kỳ lạ, một khi vẫn còn dây dưa dài dòng, vậy có nghĩa là duyên phận chưa cạn, đây cũng là nguyên nhân mà nhiều đôi tình nhân cứ chia chia hợp hợp rất

nhiều lần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chia tay một cách dứt khoát thật sự.

Trần Hán Thăng bên này cũng vậy, nhất là lúc hắn "Phá sản" lần đầu tiên, La Tuyền lập tức lợi dụng việc nạp phiếu ăn cho hắn mười nghìn tệ.

Khi mấy lần hắn đối diện với La Tuyền đều tỏ ra vẻ lạnh lùng, tuy nhiên cô em gái này vẫn chỉ tủi thân nói ra câu "Mặt trăng rất sáng, nhưng sáng cũng vô dụng, không cần nhưng nó vẫn sáng, em thích anh cũng thế, thích cũng vô dụng, không ai cần nhưng vẫn cứ thích", khi ấy Trần Hán Thăng rốt cuộc cũng có chút xúc động.

Sau này khi ở chung với nhau, cũng không còn cố tình lảng tránh nữa.

Cho nên, con mẹ nó khiến mọi chuyện đến tình trạng như bây giờ, bất cứ chuyện gì La Tuyền cũng muốn lấy Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư làm chuẩn, ngay cả sinh con cũng muốn so sánh một chút.

"Trước khi Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội lớn lên…"

Trần Hán Thăng âm thầm thề: "Nhất định phải thủ thân như ngọc, nhất định không thể để cho La Tuyền chiếm được mình!"

"Bruzz! Bruzz! Bruzz!"

Đột nhiên, tiếng điện thoại di động rung cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Hán Thăng, hóa ra là lão Trần gọi tới.

"Tới đây dùng cơm đi."

Trần Triệu Quân nói tiếp: "Thấy điện thoại di động Quả Xác có động tĩnh lớn như vậy, bọn cha đều biết con đang ở Kiến Nghiệp rồi, mai cha và lão Tiêu cùng về Cảng Thành."

Bình thường, lão Triệu và lão Trần mỗi tuần sẽ đến một lần, một người là đến thăm cháu nội bảo bối, một người là đến thăm cháu ngoại bảo bối, chẳng qua bọn họ không cần lái xe, toàn bộ đều có lái xe của Quả Xác đưa đón.

"Vâng."

Trần Hán Thăng đứng dậy nói: "Vậy thì cha cũng gọi cả bọn Tử Bác cùng tới đi, mọi người khó có dịp được tụ họp một lần, dù sao sau này…"

"Sau này làm sao?"

Lão Trần nhíu mày.

"Sau này lại tụ họp, chắc sẽ không chỉ có mấy người như vậy."

Trần Hán Thăng vừa cười vừa nói.

"Nói chuyện thì nói cho hết câu, sao phải ngập ngừng như vậy!"

Lão Trần xụ mặt dạy dỗ một câu, nhưng có điều nghe ý tứ của Trần Hán Thăng, dường như "Tu La tràng" này chẳng mấy chốc sẽ kết thúc.

Chương 1059: Người đàn ông này, hình như sinh ra chỉ để làm cha tôi

Giữa trưa khi Trần Hán Thăng đến bên Thẩm Ấu Sở, hắn phát hiện vẫn còn rất nhiều người ở nơi này, bởi vì hôm nay vừa vặn là chủ nhật, ngay cả Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng đã tới, có lẽ bọn họ muốn thương lượng về "quyền sở hữu thương hiệu quán trà sữa".

Kim Dương Minh cũng đến dùng bữa với thân phận là bạn trai của Đông Nhi và bạn cùng phòng của Trần Hán Thăng.

Nhưng cũng giống như ở Mỹ, rõ ràng tất cả mọi người ở trong phòng khách cười nói chuyện phiếm, đủ các đề tài, ánh mặt trời chiếu trên nền gạch màu trắng, không khí ấm áp mà hòa hợp.

Thế nhưng, sau khi Trần Hán Thăng mở cửa "két" một tiếng, phòng khách lập tức trở nên yên tĩnh.

Mặc dù những người cùng thế hệ như Vương Tử Bác, Tiểu Kim và Phùng Quý đã sớm đến chào hỏi, nhưng sự chuyển đổi "từ động sang tĩnh" vẫn rất rõ ràng, người lớn ở đó chỉ liếc nhìn, không ai nói gì.

Lão Trần không nói gì, có lẽ là bởi vì hai cha con cảm thấy không cần thiết.

Cha vợ mẹ vợ cũng không nói gì, có lẽ vẫn đang giận.

Bà ngoại cũng không thích nói chuyện, mẹ hai Mạc, Thẩm Ấu Sở, bí thư Hồ và Thẩm Như Ý đang ở trong phòng làm

việc, nghe Biên Thi Thi giảng giải những hạng mục cần tố tụng.

"Tứ ca."

Mí mắt Tiểu Kim vẫn rất linh hoạt, chủ động giúp giảm bớt sự lúng túng: "Bây giờ Quả 3 chỉ mới tung ra một ít tin tức, khắp mạng đã sôi trào lên, theo như sự qua tâm và nghiên cứu của tao đối với ngành công nghiệp điện thoại di động, doanh số bán hàng của Quả 3 rất có thể sẽ phá thêm nhiều kỷ lục, hơn nữa còn được yêu thích trên toàn thế giới."

"Nó đã được yêu thích trên toàn thế giới từ lâu rồi."

Trần Hán Thăng chống nạnh, tùy tiện nói: "Đã có quảng cáo cho điện thoại di động Quả Xác trên đường phố Akihabara, Nhật Bản."

Bởi vì Quả Xác và Samsung vẫn còn mâu thuẫn, cho nên nhà cung cấp màn hình điện thoại di động Quả Xác chỉ là doanh nghiệp Nhật Bản, đương nhiên hiện nay, màn hình Samsung cũng chưa có chất lượng hàng đầu để 10 năm sau sẽ là độc tôn thế giới.

"Vậy à?"

Tiểu Kim tâng bốc, gợi chuyện một cách thành thạo: "Quả Xác đã đánh vào thị trường Nhật Bản, giới… đã thành lập xong rồi sao?"

"Tất nhiên rồi."

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: "Nhưng là do Bát lộ của chúng ta thành lập."

Sau khi nói xong, Ngọa Long Phượng Sồ đều đắc ý cười ha hả, Vương Tử Bác không theo kịp hai người này, nhưng cậu ấy cũng thấy rất thú vị, Phùng Quý tuy rằng rất thông minh, nhưng cậu ta cũng không quá sẵn sàng biểu hiện chính mình.

Đợi đến khi thích ứng với bầu không khí bên này, Trần Hán Thăng nhìn xung quanh một lúc: "Con gái con đâu?"

"Hôm nay nhiều người như vậy, con bé cũng có chút vui vẻ, chơi cùng mọi người một lúc lâu nên đã cảm thấy buồn ngủ rồi."

Lão Trần nói: "Con bé đang ngủ trong phòng ngủ."

"Con đi xem một chút."

Trần Hán Thăng nói xong, vội vàng đi về phía phòng ngủ chính, trong khoảng thời gian này hắn dành nhiều thời gian hơn cho cô con gái nhỏ, trong lòng cũng thực sự nhớ cô con gái lớn.

Để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của Trần Tử Khâm, cửa sổ phòng ngủ được kéo rèm xuống, chỉ có chút ánh sáng chiếu vào, đứa bé đang nằm ở trên giường ngủ ngon lành.

Trần Hán Thăng lặng lẽ đi tới bên giường, ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn con gái cưng của mình, tất cả vẻ hung dữ trên khuôn mặt đều biến mất, chỉ còn lại sự mềm mại phát ra từ nội tâm.

Bé Tiểu Ngư Nhi thật sự đã lớn hơn một chút rồi, lúc con bé mới sinh ra, Trần Hán Thăng cảm giác mở lòng bàn tay ra là có thể ôm trọn con gái của mình vào lòng rồi.

Bây giờ con bé đã tám tháng rưỡi, tuy rằng vẫn còn bé, nhưng Trần Hán Thăng đã có thể vuốt người con bé từ đầu đến mắt cá chân.

"Sau này khi con trở nên hiểu chuyện hơn, con sẽ gọi cha ơi nhỉ…"

Trần Hán Thăng chăm chú nhìn Bé Tiểu Ngư Nhi, trong lòng thầm nghĩ: "Tuy rằng con cũng không hiểu ý nghĩa của xưng hô này, giống như cha sinh ra chỉ vì làm cha của con vậy,

nhưng mà cha sẽ vô cùng vô cùng yêu con, cho dù con bực bội với cha, cha cũng sẽ coi con là bảo bối quan trọng nhất trong cuộc đời, chỉ bởi vì, con gọi cha một tiếng cha…"

"Moa!"

Trần Hán Thăng trầm mê nhìn con bé một hồi lâu, tuy rằng bây giờ Bé Tiểu Ngư Nhi hơi mũm mĩm, rất khó nhìn được cổ, hay eo, mà giống như một cái bình ga vậy.

Tuy nhiên, điều này không ngăn Trần Hán Thăng cảm thấy chị gái và em gái chính là những bé cưng xinh đẹp nhất đáng yêu nhất trên thế giới, có lẽ tất cả các bậc cha mẹ đều như vậy, hắn không kìm được mà hôn một cái lên khuôn mặt trắng nõn mềm mại của Trần Tử Khâm, ngửi thấy mùi thơm của sữa.

Ngay sau đó, hắn lại hôn lên bàn tay nhỏ bé và bàn chân nhỏ nhắn của cục cưng một cái, trong lòng thật sự là có một cảm giác "chỉ cần con gái cưng vui vẻ, sao trên trời cha đều sẽ hái xuống cho con".

Nhưng có lẽ là bởi vì động tác lớn, cũng có thể là bởi vì Trần Tử Khâm muốn tỉnh lại, hàng lông mi dài khẽ rung động vài cái, đột nhiên mở mắt.

Chợt thấy cha, Bé Tiểu Ngư Nhi không kịp phản ứng, hơi hoang mang một lúc, khuôn miệng nhỏ nhắn đột nhiên cong lên, oà khóc.

Bây giờ Vương Tử Bác và Biên Thi Thi không có con, Phùng Quý và Thẩm Như Ý cũng không có con, có thể nói Bé Tiểu Ngư Nhi là bảo bối của tất cả mọi người, con bé vừa có động tĩnh, chẳng mấy chốc bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân "rầm rầm rầm".

Bà ngoại Lữ Ngọc Thanh là người đầu tiên xông vào, hìn thấy đôi mắt ngấn nước của cháu gái nhỏ, bà lập tức đau lòng

ôm lên, còn không ngừng vỗ về: "Cục cưng không khóc, cục cưng không khóc nào…"

Bất quá Trần Tử Khâm vẫn không ngừng khóc trong tay bà ngoại, cho đến khi Thẩm Ấu Sở ở trong thư phòng nghe thấy âm thanh đi tới, Trần Tử Khâm lập tức vươn cánh tay ngắn ngủn muốn "mẹ" ôm một cái.

Nhắc tới cũng lạ, khi Thẩm Ấu Sở bế con bé, không bao lâu Bé Tiểu Ngư Nhi đã nín khóc, mặc dù trên lông mi còn đọng lại những giọt nước mắt rõ ràng như vậy.

Đối mặt với hành động như vậy, Lữ Ngọc Thanh sớm đã nhìn thành quen, một tháng trước bà còn rất lo lắng Bé Tiểu Ngư Nhi thân thiết với Thẩm Ấu Sở, bây giờ cũng đã bình tĩnh tiếp nhận cảnh tượng này.

Đợi đến khi Hồ Lâm Ngữ đem bình sữa chứa nước sạch lấy tới, Tiểu Ngư Nhi vừa mút núm vú, vừa đưa đôi mắt đen láy nhìn những người lớn xung quanh mình.

Nhưng điều này khiến Biên Thi Thi cũng có chút tổn thương, theo lý thuyết Trần Tử Khâm nên thân thiết với cô ấy hơn mới đúng, thế nhưng mỗi ngày cục cưng đều được Thẩm Ấu Sở bế ẵm, cho nên ngay cả Hồ Lâm Ngữ ban đầu không thích Bé Tiểu Ngư Nhi cũng dần thay đổi thái độ.

"Ồ…"

Trần Tử Khâm uống nước xong, giơ ngón tay nhỏ lên chỉ vào cửa chống trộm.

Mọi người đều hiểu, em bé hoạt bát này lại muốn xuống lầu ngắm bướm bướm rồi.

"Đi thôi!"

Trần Hán Thăng muốn gia tăng tình cảm với con gái: "Con đưa con bé xuống lầu đi dạo một vòng."

“Đừng đi.”

Lữ Ngọc Thanh không đồng ý: “Chút nữa đến giờ ăn cơm rồi, cơm nước xong hãy đưa con bé xuống lầu tắm nắng sau, nếu con đã tới đây, mẹ với cha con cũng có việc muốn hỏi.”

“Cha con” ở đây đương nhiên là Tiêu Hoành Vĩ .

Sau khi vào phòng khách, chỉ có ba người lớn trên ghế sô pha, không có ai khác đến nghe lén, vì vậy mẹ vợ Lữ Ngọc Thanh lúc này mới nghiêm túc hỏi: “Giáo sư đã Tôn cầm theo chứng minh thư sang Mỹ, tại sao Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa trở về?”

Thực ra nói đến điểm này, Trần Hán Thăng cũng cảm thấy khó hiểu.

Hắn và nhân viên lãnh sự quán ở Mỹ đã thống nhất với nhau, một khi Tiêu Dung Ngư đi xin lại visa sẽ lập tức thông báo, kết quả là đã hơn nửa tháng trôi qua, Tiểu Ngư Nhi vẫn chẳng có động tĩnh gì.

“Mẹ, con cũng không rõ.”

Trần Hán Thăng hành thật nói: “Mẹ cũng không cần phải hoài nghi con, chính con cũng không rõ vị trí của cô ấy ở đâu cả.”

“Lần này hai chúng ta đúng là không có hoài nghi con.”

Lão Tiêu nhíu chặt hai hàng lông mày: “Tiểu Ngư Nhi bắt đầu đưa ra lý do, con bé nói làm giấy chứng nhận cần chờ đợi, bây giờ còn nói con bé và giáo sư Tôn ở Mỹ có vài công vụ của văn phòng luật phải xử lý, họ sẽ quay lại khi hoàn thành…”

“Nhưng!”

Lữ Ngọc Thanh tiếp nhận đề tài và nói: “Xử lý công vụ ở Mỹ, thực ra cũng tương đương với tiếp tục chăm sóc Trần Tử

Bội, sự khác biệt là trước đây con bé bị ép buộc, nhưng bây giờ nó đã tự nguyện, chúng ta muốn hỏi một chút, Tiểu Ngư Nhi và Trần Tử Bội rốt cuộc có tình cảm như thế nào."

Nghe Lữ Ngọc Thanh nói như vậy, mối nghi ngờ trong lòng Trần Hán Thăng dường như bị đâm thủng, thì ra Tiểu Ngư Nhi chủ động ở lại với lý do "xử lý công vụ", thật ra cô ấy không hề muốn rời đi?

"Đang hỏi con đấy?"

Lão Tiêu gõ bàn.

"Ừm…"

Trần Hán Thăng tạm thời đè nén suy nghĩ trong lòng, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bây giờ bọn họ thân thiết như hai mẹ con, đã không ai có thể tách rời."

"Bọn ta biết ngay mà…"

Lão Tiêu cùng Lữ Ngọc Thanh đều không giật mình, chỉ cần nhìn vào trạng thái hiện tại của Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm là biết, việc "hoán đổi trẻ sơ sinh" dường như đã dần đạt được kết quả mà Trần Hán Thăng chờ mong.

"Nếu đã như vậy."

Lữ Ngọc Thanh lặng lẽ nói: "Ngày mai và ngày kia con đi Mỹ đón Tiểu Ngư Nhi và Trần Tử Bội về đi, tiếp tục cách ly cũng chẳng ích gì."

Nếu Tiểu Ngư Nhi thực sự sẵn sàng ở lại vì Trần Tử Bội, vậy chứng tỏ cô thật sự không nỡ buông bỏ con bé, nhưng Trần Hán Thăng vẫn rất cẩn thận, bởi vì hắn không nhận được báo cáo của Chu Tái Văn, vậy chứng tỏ Trần Tử Bội vẫn không gọi "Mẹ".

"Nhất định phải gọi mẹ mới về được!"

Trần Hán Thăng hạ quyết tâm sẽ không đổi ý, vì vậy vừa cười vừa nói: "Cha, mẹ, tình huống hiện tại con không làm chủ được, quyền chủ động nằm trong tay của chính Tiểu Ngư Nhi, hai người phải đi khuyên cô ấy thôi."

Những lời này rõ ràng có phần qua loa tắc trách, nhưng lão Tiêu lại không tìm ra sơ hở nào, bởi vì quả thật là sự thật trông có vẻ là như thế, ông ấy chỉ có thể trừng mắt liếc Trần Hán Thăng một cái: "Sao con lại có một bụng xấu xa thế nhỉ, chẳng giống cha con được miếng nào!"

"Ha ha, chắc con là con nuôi rồi."

Trần Hán Thăng nói một cách thờ ơ.

"Cái này sao có thể chứ."

Lão Trần ở bên cạnh nói: "Con là do cha sinh đấy."

"Ha ha!"

Trần Hán Thăng nghĩ thầm lão Trần sẵn sàng hỗ trợ hắn mà không do dự trước mặt mọi người, đúng là hiếm thấy!

"Bởi vì…"

Trần Triệu Quân rũ mi, nhẹ giọng nói: "Nếu là con nuôi, mẹ con với cha cần gì phải chọn con chứ?"

Trần Hán Thăng:…

Chương 1060: Chiếc đèn bàn nhỏ được gửi về từ Mỹ

“Cha, lời này của người khiến người ta đau lòng lắm đấy.”

Trần Hán Thăng bị cha ruột ghét bỏ, ngượng ngùng cười hai tiếng.

Lão Trần chưa bao giờ quát mắng Trần Hán Thăng, nhưng ông nói chuyện lại rất có nghệ thuật, nhiều lúc giống như một con dao găm vậy, còn có lực sát thương hơn cả Lương Thái Hậu cãi cọ ầm ĩ.

Trần Triệu Quân cũng không hề để ý đến nỗi oán giận của con trai, bình tĩnh nhảy qua đề tài này, tiếp tục nói: “Vả lại, nếu con rảnh thì về quê nhìn một cái đi.”

“Hả?”

Trần Hán Thăng hơi sửng sốt.

“Rất nhiều họ hàng đều muốn gặp con đấy.”

Lão Trần giải thích nói “Chỉ là có vài người đã lớn tuổi, họ không tiện đi lại, còn nhỏ tuổi thì vẫn đang đi học, bọn họ nghe nói sự nghiệp ở bên ngoài của con rất thành công, rất tò mò về con nhưng mà đã lâu lắm rồi chưa gặp.”

Trần Triệu Quân không phải loại tính cách thích khoe khoang, đây chắc chắn là sau khi đám họ hàng nghe được thanh danh của Trần Hán Thăng thì dồn dập gọi điện thoại cho Lão Trần và Lương Mỹ Quyên, muốn gặp mặt “Con trai nhà lão Trần” cực kỳ nhiều tiền trong truyền thuyết này một lần.

“Được ạ.”

Trần Hán Thăng gật đầu, đằng nào thì cũng lâu rồi mình chưa về Cảng Thành, thỉnh thoảng trở về chỉ bởi vì muốn thăm ông bà ngoại mà thôi.

Trần Hán Thăng nhớ mang máng, trước kia khi còn nhỏ, nhà hàng xóm xung quanh hình như cũng có loại anh chị như thế này, trên người bọn họ đều có mấy đặc tính chung, ví dụ như: Thi đỗ đại học ở nơi khác, sau khi tốt nghiệp đại học thì ở lại nơi khác để làm việc, nhóm hàng xóm cũng không biết công việc cụ thể của bọn họ là gì…

Đây là ảnh thu nhỏ của một bộ phận sinh viên đã tốt nghiệp, chưa chắc đã tìm được cơ hội thích hợp ở thành phố lớn, nhưng vẫn không muốn về quê, trong lòng luôn có một loại cảm giác bài xích không rõ nguyên do.

Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ thì lại không biết loại cảm giác bài xích này xuất phát từ chỗ nào, có lẽ là khi ở trong căn phòng cho thuê chỉ mười mấy mét vuông ở thành phố lớn kia có thể thỏa mãn cảm giác tự do không thể hưởng thụ được khi ở quê nhà.

“Thế thì Tết âm Lịch năm nay trở về Cảng Thành vậy.”

Trần Hán Thăng cười nói: “Nếu con mà không trở về lộ mặt thì nói không chừng sẽ có người bịa đặt con phạm tội sau đó bị bắt rồi cũng nên.”

“Được rồi, con tự sắp xếp thời gian đi.”

Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đều có tình cảm sâu đậm với quê cha đất tổ, nếu không phải vì hai đứa cháu gái thì ông vẫn thích tiết tấu thong thả của thành phố nhỏ dưới quê hơn.

“Con cũng phải chú ý hơn ngày thường vào.”

Vẫn là Lữ Ngọc Thanh quan tâm con rể, nhắc nhở nói: “Nếu có một vài họ hàng muốn vay tiền thì Hán Thăng phải

xử lý cho ổn thỏa, nên nhớ rằng chỉ có cứu gấp chứ không có cứu nghèo.”

“Cái này thì không sợ, nhà chúng con đã lập một quy tắc từ lâu rồi.”

Trần Hán Thăng bĩu môi về phía lão Trần: “Cho dù là họ hàng nào nhờ giúp đỡ thì con đều bảo bọn họ nói với cha mẹ con, lão Trần đồng ý thì con sẽ giúp, không đồng ý thì con sẽ từ chối.”

“Cái này được đấy.”

Lữ Ngọc Thanh nói với chồng mình: “Chúng ta có thể học tập một chút.”

Trước mắt thì Tiêu Dung Ngư chắc chắn về nước và ở lại, hơn nữa theo thời gian trôi qua cùng với việc Bé Tiểu Ngư Nhi ngày một lớn lên, rất có thể quan hệ giữa cô và Trần Hán Thăng sẽ không giấu được nữa.

Lúc ấy cũng không biết Trần Hán Thăng sẽ đạt tới địa vị xã hội gì, nhưng cho dù chỉ duy trì tài sản hiện tại không thay đổi, thì hắn chỉ cần tiện tay nâng đỡ một chút là có thể biến người thường trở thành phú ông gia tài bạc triệu.

Nói không chừng sau này cũng sẽ có họ hàng bên nhà họ Tiêu tìm đến Trần Hán Thăng, xin hắn nể tình Tiểu Ngư Nhi và Trần Tử Khâm mà vươn tay giúp đỡ.

“Ừ…”

Lão Tiêu hơi gật đầu: “Đừng để những việc này ảnh hưởng đến cuộc sống của Tiểu Ngư Nhi.”

Ánh mắt của Trần Hán Thăng chuyển động, từ những chi tiết về lời nói và việc làm của mỗi người mà nghiền ngẫm trạng thái trong lòng bọn họ.

Qua mấy câu đối thoại ngắn gọn của cha mẹ vợ vừa nãy, Trần Hán Thăng có thể suy đoán ra hai điểm:

Thứ nhất, có lẽ bọn họ còn chưa tha thứ cho mình, đây cũng là hợp tình hợp lý thôi, sau khi Tiểu Ngư Nhi về nước chắc là sẽ cải thiện hơn một chút.

Thứ hai, bọn họ đã chấp nhận kết quả sinh ra từ "Đổi con", thậm chí còn bắt đầu suy xét tình huống phát sinh sau này, tuy rằng bất đắc dĩ chiếm phần nhiều hơn, nhưng tóm lại là cũng chấp nhận rồi.

Không lâu sau thì ăn cơm trưa, nhìn Lữ Ngọc Thanh và Thẩm Ấu Sở ngồi cùng một bàn, thật ra trong đầu của Trần Hán Thăng có chút hoảng hốt.

Nghe nói hai tháng trước, Lữ Ngọc Thanh còn không muốn ngồi nhiều thêm một phút ở chỗ này, thậm chí còn không muốn nợ một gói thực phẩm bổ sung.

Từ "Căm thù" đến "Ở chung trong hoà bình", chuyện xảy ra trong mấy ngày này quá ly kỳ phức tạp, ngay cả Lữ Ngọc Thanh có đôi khi cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, một người bắt bẻ như mình mà lại có thể buông bỏ thành kiến với Thẩm Ấu Sở.

Chua ngọt đắng cay trong này, có lẽ chỉ có trong lòng người trong cuộc mới rõ ràng nhất.

Có được kết quả như vậy cũng là do đổ hết tất cả sai lầm lên đầu Trần Hán Thăng, hắn là người khởi xướng, mọi người cũng cần một con đường để phát tiết lửa giận.

May mắn là Trần Hán Thăng cũng tự nguyện gánh vác.

Cho nên ở trên bàn cơm có rất ít người chủ động bắt chuyện với Trần Hán Thăng, nhưng hôm nay vốn dĩ đã khá náo nhiệt rồi, cho dù hắn không lên tiếng thì cũng sẽ không quạnh quẽ.

Giữa Thẩm Ấu Sở và Trần Hán Thăng cách vài vị trí, từ lần trước về nước Thẩm Khờ Khạo lần đầu tiên "ra tay" đánh Trần Háng Thăng, thì sau đó hai người cũng không nói chuyện với nhau nữa.

Bởi vì hành động của Trần Hán Thăng mà cô gái Xuyên Du truyền thống, ngây thơ, dịu dàng đã thật sự tức giận.

Nhưng Thẩm Khờ Khạo chỉ tức giận với Trần Hán Thăng, còn với những người khác trong gia đình thì vẫn không có gì thay đổi.

Lấy cơm cho người lớn, gắp đồ ăn cho em gái, múc canh cho bà… Nếu trên bàn có món nào có hương vị không tồi, mọi người đều rất thích, thì cô sẽ không ăn một miếng nào mà chỉ yên lặng gắp một ít thức ăn mà mọi người không hay động đũa đến.

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm khái hai tiếng, Thẩm Khờ Khạo chính là như vậy, cô ấy thật sự rất tốt bụng.

Ăn xong cơm trưa thì bà ngoại đi nghỉ trưa, mẹ Hai Mạc cũng bởi vì có việc nên phải rời đi, những người khác đều chuẩn bị xuống lầu đi dạo để tiêu cơm.

Đây là phân đoạn mà Trần Tử Khâm thích nhất, thói quen hoạt động và nghỉ ngơi của trẻ con không quá giống người lớn, không tuân theo một ngày ba bữa, con bé đói bụng là ăn, mệt rồi thì ngủ, cho nên vừa nãy khi mọi người ăn cơm thì Trần Tử Khâm ngồi chơi một mình ở trong giường quây.

Nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng động ở cửa phòng trộm là Trần Tử Khâm sẽ lập tức ngẩng lên nhìn chằm chằm vào cửa, đợi đến khi cô Trần Lam đi tới bế mình lên, Bé Tiểu Ngư Nhi cũng ý thức được sắp xuống lầu chơi, hưng phấn đến nỗi đôi chân ngắn nhỏ quơ qua quơ lại trên không trung.

Trong hai tháng này thì thời gian Thẩm Ấu Sở ở chung với con bé là nhiều nhất, Trần Lam thì đưa con bé xuống lầu nhiều lần nhất, dù sao cô của con bé chính là loại tính cách không ngồi yên một chỗ được, thường xuyên vèo một cái đã mang Tiểu A Ninh và Bé Tiểu Ngư Nhi đi ra ngoài chơi.

"Hôm nay để anh ôm cho."

Trần Hán Thăng đỡ lấy con bé, Trần Tử Khâm tám tháng rưỡi cũng không quên đây là "cha" mình, một cánh tay nhỏ ôm cổ Trần Hán Thăng, một cánh tay khác thì chỉ vào ngoài cửa, lớn giọng kêu lên: "A!"

Mọi người đều nở nụ cười, Bé Tiểu Ngư Nhi đang muốn bảo nhanh đưa mình xuống lầu đây mà, Trần Hán Thăng hôn khuôn mặt của con gái, dỗ dành nói: "Gọi cha đi, gọi cha rồi đưa con ra ngoài."

"A…"

Trần Tử Khâm quay đầu nhìn Trần Hán Thăng, trong đôi mắt giống quả nho đen kia có chút nghi hoặc, con bé giống như nghe hiểu, lại giống như nghe không hiểu, không biết nói ra phát âm chính xác của "Cha" như thế nào.

"Con bé còn chưa biết gọi cha đâu."

Trần Lam tự đắc nói: "Cục cưng, gọi một tiếng cô đi nào!"

"Cô cô cô cô…"

Có lẽ là âm tiết "cô" này khá đơn giản, Trần Tử Khâm học được nhanh nhất, cũng gọi thuần thục nhất.

"A Lam!"

Trần Hán Thăng tức giận nói: "Em không thể chỉ dạy con bé gọi cô được, nghe giống như bồ câu vậy, cha mẹ mới là nội dung học tập chủ yếu."

“Em đều dạy mà.”

Trần Lam cây ngay không sợ chết đứng nói: “Nhưng mà cục cưng thích cô hơn, đây cũng không phải là em sai.”

Thật ra không chỉ có mình Trần Lam dạy, trước kia Lữ Ngọc Thanh cho rằng Tiêu Dung Ngư có thể về nước kịp lúc, cho nên bà cũng dạy xưng hô “Mẹ” này, muốn đợi đến khi Tiểu Ngư Nhi xuống máy bay là có thể nghe được.

Nhưng kết quả là Tiểu Ngư Nhi lại vì vấn đề công việc mà phải ở lại Mỹ, cho nên sau đó Lữ Ngọc Thanh không dạy nữa.

Mẹ ruột không ở bên cạnh, dạy xong rồi thì biết gọi ai đây?

Chẳng lẽ phải gọi Thẩm Ấu Sở thật à?

Tuy rằng Lữ Ngọc Thanh đã buông xuống thành kiến với Thẩm Ấu Sở, nhưng để cháu gái ngoại gọi người khác là “Mẹ” thì trong lòng bà vẫn thấy có chút khó chịu.

Nhưng khi Trần Lam dạy thì Lữ Ngọc Thanh cũng không hề ngăn cản.

Ngày thường Trần Lam làm việc rất không đáng tin cậy, hai anh em còn thường xuyên cãi nhau, có điều trong lòng cô ấy chắc chắn vẫn nghiêng về phía anh mình, cũng hy vọng Tu La tràng của hai chị dâu có thể giải quyết nhanh chóng.

“A!”

Thấy cha và cô mình đang tranh luận mấy vấn đề vô ích, Bé Tiểu Ngư Nhi lại vội vàng thúc giục một tiếng, lúc này Trần Hán Thăng mới chuẩn bị ôm con gái xuống lầu.

Hôm nay có khá nhiều người, cho nên mọi người định chia ra đi thang máy hai lần, người trẻ tuổi đi chuyến đầu, lão Trần và vợ chồng lão Tiêu thì chờ đi chuyến thứ hai.

Trần Hán Thăng đi vào thang máy trước, sau đó là Biên Thi Thi và Vương Tử Bác, Phùng Quý và Thẩm Như Ý, Tiểu Kim và Đông Nhi, Hồ Lâm Ngữ và Tiểu A Ninh, cùng với Trần Lam kéo cánh tay của Thẩm Ấu Sở… lục tục tiến vào.

"Khụ!"

Trần Hán Thăng đột nhiên ho khan một tiếng: "Tử Bác, mày với Thi Thi có muốn đi uống cốc nước trước không?"

"Gì thế? Tao có khát đâu."

Vương Tử Bác ngốc nghếch, trong chốc lát chưa kịp hiểu được.

"Ngốc chết mất!"

Trần Hán Thăng mắng bạn thân một câu trong lòng, sau đó nói với Kim Dương Minh: "Tiểu Kim, mày có đột nhiên muốn gọi điện thoại hay là gì đó không?"

Tư duy của phượng sồ miễn cưỡng có thể theo kịp với ngọa long, Kim Dương Minh nhìn lướt qua Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở, thật sự lấy điện thoại ra nói: "Hình như tao có một cuộc điện thoại quan trọng phải trả lời…"

Tiểu Kim vừa nói vừa nắm tay Đông Nhi đi ra ngoài.

Phùng Quý thì còn nhạy bén hơn, có lẽ anh rể muốn ở riêng với chị gái một lát, ngày thường ở trong nhà cũng không có cơ hội nào, cho nên anh ta cũng kéo Thẩm Như Ý rời khỏi thang máy.

"Chúng ta cũng đi chuyến sau thôi." Biên Thi Thi cũng nhìn ra được, bĩu môi nói với Vương Tử Bác.

Bây giờ thang máy chỉ còn lại bí thư Hồ và Tiểu A Ninh, còn có một đứa em gái Trần Lam.

"Chị Lâm Ngữ, chúng ta cũng đi ra ngoài đi."

A Ninh rất hiểu chuyện, nháy đôi mắt to nói.

Hồ Lâm Ngữ có chút do dự, nhưng thấy ngay cả Tiểu A Ninh cũng muốn "Giúp người khác thành công" thì chỉ đành thở dài rời khỏi thang máy.

Người duy nhất không hiểu phong tình chính là Trần Lam, bởi vì anh trai không muốn thiết kế điện thoại chủ đề "Em gái" nên cô ấy cố ý quấy rối nói: "Anh, em không muốn uống nước, cũng không có cuộc điện thoại nào phải trả lời, hôm nay cứ muốn đi chuyến thang máy này đấy, có điều nếu như anh đồng ý nói một vài lời nói dịu dàng…"

"Xin lỗi, anh không muốn."

Trần Hán Thăng không hề khách sáo với em gái mình, bóp cổ Trần Lam đẩy ra ngoài, trong miệng còn quát: "Nượn!"

Trần Lam cứ như vậy mà bị đuổi đi ra ngoài một cách vô tình, vốn dĩ Thẩm Ấu Sở cũng muốn ra ngoài theo, nhưng Trần Hán Thăng lại cố ý lấy cơ thể chặn lại, tiện tay ấn xuống nút đóng cửa.

Khi cửa kim loại từ từ đóng lại, trong thang máy chỉ còn lại "Một nhà ba người".

Thẩm Ấu Sở mang theo một chiếc mũ ngư dân giản dị màu xám, vành nón nhìn có vẻ rất mềm mại, chỉ cần hơi cúi đầu là có thể che khuất cả khuôn mặt, rất thích hợp với tính cách của Thẩm Ấu Sở.

Trong tay cô còn cầm thêm một chiếc mũ ngư dân phiên bản bỏ túi, chất vải bông màu vàng nhạt, bên trên còn in một ít hình vẽ hoạt hình, cái này chắc là chuẩn bị cho Trần Tử Khâm.

Trẻ con ra ngoài về cơ bản đều sẽ mang mũ theo, che nắng vào mùa hè, tránh rét vào mùa đông, hai mùa xuân thu thì lại vì phòng ngừa gió.

“Vừa nãy quá chật, như thế này sẽ rộng rãi hơn một chút.”

Trần Hán Thăng liếc nhìn Thẩm Ấu Sở một cái, cười ha hả giải thích hành động vừa rồi.

Thẩm Ấu Sở không nói gì, đúng là cô có hơi ngốc thật, nhưng hành động của Trần Hán Thăng rõ ràng như thế thì sao cô lại có thể không nhìn ra mục đích được.

Đặc biệt là cái giống cặn bã như Trần Hán Thăng, miệng hắn thì tìm lý do thanh minh, nhưng ngón tay đã “soàn soạt” trượt một cái, ấn toàn bộ nút thang máy từ tầng mười tám đến tầng một.

Mà như vậy thì thang máy sẽ phải dừng lại ở mỗi tầng một chút, vì muốn kéo thời gian hai người ở riêng với nhau mà Trần Hán Thăng đã không từ một thủ đoạn nào nữa rồi.

May mắn chung cư này khá xa hoa, xác suất vào ở cũng không cao, hàng xóm xuống lầu vào giữa trưa lại càng ít, cho nên sẽ không gây ra quá nhiều bất tiện.

Nhìn thấy những tầng sáng đèn kia, Thẩm Ấu Sở cuối cùng cũng ngẩng đầu, mới đầu cô còn chưa hiểu ý nghĩa của hành động này, đôi mắt hoa đào trong suốt hiện lên một tia mê mang đáng yêu, nhưng sau khi phản ứng lại thì lập tức nhăn khuôn mặt nhỏ không để ý đến Trần Hán Thăng.

“Hì hì…”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, vừa rồi chỉ trong một cái chớp mắt kia, hắn không nhịn được mà nhớ lại lúc hai người mới quen nhau.

Năm nhất đại học mới vừa khai giảng không lâu, thật ra Thẩm Khờ Khạo rất sợ Trần Hán Thăng, cô chỉ muốn yên lặng hoàn thành việc học, căn bản không muốn có bất kì liên quan gì đến Trần Hán Thăng.

Lúc trước đối mặt với sự "Đùa giỡn" của Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở thường xuyên lộ ra thần sắc mê mang và bất an, lúc ấy cô tuyệt đối không đoán trước được rằng mấy năm sau mình sẽ sinh một đứa con gái cho Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nghĩ như vậy, trong ngực cũng dâng lên cảm giác xúc động, miệng vừa định nói gì đó thì đột nhiên thang máy "Tinh" một tiếng, dừng lại ở tầng mười bảy.

Giây phút khi cửa thang máy mở ra, Trần Tử Khâm cho rằng đã xuống đến tầng một, vui vẻ đến nỗi cả người đều nghiêng về phía trước, hai chiếc má lúm đồng tiền xinh đẹp ở hai bên má vừa nông vừa sâu đều hiện ra hết.

Nhưng khiến con bé thất vọng chính là bên ngoài không phải vườn hoa xán lạn ánh mặt trời, mà chỉ là hành lang bật đèn sáng rọi.

"A…"

Bé Tiểu Ngư Nhi có chút thất vọng, lại quay trở lại trong lòng Trần Hán Thăng, dựa khuôn mặt lên vai cha mình, tiếp tục nhìn chằm chằm vào cửa thang máy đang từ từ đóng lại.

"Cái đó…"

Trần Hán Thăng đánh vỡ sự bình tĩnh trong không gian kín này: "Chị gái vẫn thích náo nhiệt như vậy, em gái thì lại rất thật thà, cho dù cả một ngày không ra khỏi cửa thì con bé cũng không làm ầm ĩ."

Thật ra Thẩm Ấu Sở vốn không muốn trả lời lại, nhưng cô không mở miệng thì Trần Hán Thăng vẫn luôn dùng loại ánh mắt sáng ngời có thần nhìn chằm chằm vào mình, ở trong không gian kín như vậy rất không được tự nhiên.

"Ừ…"

Đến cuối cùng, Thẩm Ấu Sở chỉ đành trả lời lại.

“Hì hì…”

Trần Hán Thăng cười, tóm lại là hắn vẫn có cách khiến Thẩm Ấu Sở nói chuyện.

“Còn nữa… chuyện quán trà sữa xâm phạm bản quyền.”

Trần Hán Thăng lại tiếp tục hỏi: “Em xử lý như thế nào vậy?”

“Tháng sau mở phiên toà.”

Thẩm Ấu Sở cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Ồ…”

Trần Hán Thăng không nói thêm gì nữa, lại đổi sang chủ đề khác: “Dạo này em tìm thời gian dọn đến phòng mới đi, sau khi sửa xong thì đã được thông gió hơn một năm rồi, còn không vào ở nữa là những đồ dùng kia sẽ bị mài mòn tự nhiên đấy.”

Biệt thự Ngự Đình Viên Kim Lăng đã sửa xong vào khoảng tháng bảy năm ngoái, ban đầu dự định là cuối năm sẽ vào ở, nhưng sau khi có cục cưng, bởi vì sức khỏe của bọn chúng nên lại lùi thêm nửa năm nữa.

Trưa hôm nay có nhiều người như vậy, cho dù là chung cư năm phòng ngủ ba phòng khách thì cũng cảm thấy hơi chật chội, nếu là biệt thự thì sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Thẩm Khờ Khạo không lên tiếng, cô cũng không có ý định lên tiếng, vậy chính là không phản đối.

Thang máy vẫn còn đi xuống đứt quãng, bởi vì Trần Hán Thăng ấn sáng quá nhiều tầng nên bây giờ mới chỉ đến tầng 12 mà thôi.

Nhưng điều hòa thang máy vẫn luôn thổi “Vù vù”, Thẩm Ấu Sở lo lắng con bé không thoải mái nên đã đội chiếc mũ

màu vàng lên đầu Trần Tử Khâm.

Động tác chu đáo như vậy, ngay cả Bé Tiểu Ngư Nhi cũng vui vẻ nở nụ cười với "Mẹ".

Con gái cười, Trần Hán Thăng cũng nở nụ cười theo, đặc biệt là ở góc độ của hắn còn có thể vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Ấu Sở dưới vành nón: chiếc mũi cao thẳng thanh tú, đôi môi đỏ có đường cong rõ ràng, chiếc cằm trắng nõn vẽ ra một đường cong xinh đẹp, đôi mắt hoa đào dường như phủ lên một tầng màng nước mỏng, vừa dịu dàng lại trong suốt.

Trong lòng Trần Hán Thăng đột nhiên lóe lên ý nghĩ, từ khi Thẩm Ấu Sở mang thai tới nay hai người đã không còn thân thiết với nhau nữa, cho nên thừa dịp Thẩm Ấu Sở sửa sang lại vành nón cho cục cưng, hắn đột nhiên ôm eo nhỏ của Thẩm Khờ Khạo.

Thẩm Ấu Sở bị hoảng sợ, cuống quýt lui về phía sau hai bước.

Vốn dĩ đây chỉ là một hành động bất chợt của Trần Hán Thăng, nhưng phản ứng này của Thẩm Khờ Khạo lại khiến hắn trở nên cứng rắn hơn, dùng sức ôm Thẩm Ấu Sở về phía mình: "Ngay cả con chúng ta cũng sinh rồi, mà em còn khách sáo như vậy với anh à…"

"Không cần…"

Thẩm Ấu Sở bĩu môi tránh thoát.

Người đàn ông này ngoại tình thì thôi đi, cô đã buông bỏ tình yêu, đặt tất cả tâm tư lên người con gái, không nghĩ tới Trần Hán Thăng lại ôm bé út đi, Thẩm Ấu Sở không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt rồi, bây giờ chắc chắn rất bài xích chuyện thân mật.

Nhưng sức lực của Trần Hán Thăng rất lớn, cho dù chỉ dùng có một bàn tay thì Thẩm Ấu Sở cũng không tránh thoát được, ngay khi hai người đang giằng co thì Bé Tiểu Ngư Nhi đang ở trong lòng hắn có vẻ như cảm nhận được cảm xúc của "Mẹ".

Đặc biệt là nước mắt của Thẩm Ấu Sở đều vì uất ức mà chảy xuống, Trần Tử Khâm không hề do dự, dùng răng sữa nhỏ mới mọc ra không lâu của mình "hung ác" cắn một ngụm lên mặt Trần Hán Thăng.

"Hít…"

Trần Hán Thăng hít hà một hơi, đúng là hắn có một chút cảm giác đau đớn, cũng không biết đứa bé mới hơn tám tháng mà sao khi cắn người lại có sức lực lớn như vậy.

Nhưng đây chính là con gái ruột của mình, cho dù bị cắn đến nỗi nhe răng trợn mắt thì Trần Hán Thăng cũng không dám nhúc nhích, chỉ sợ mình vung đầu một cái là hai chiếc răng sữa nhỏ của con gái sẽ bị mẻ mất.

Thẩm Ấu Sở thấy cảnh này thì cũng không rảnh cãi nhau với Trần Hán Thăng nữa, vội vàng vỗ sau lưng con bé, dỗ cho Bé Tiểu Ngư Nhi nhả ra.

"A…"

Sau khi Trần Tử Khâm nhả ra thì để lại trên mặt Trần Hán Thăng một bãi nước miếng dính nhơm nhớp, cùng với hai dấu răng nhỏ rất rõ ràng, mấu chốt là con bé hình như cũng không biết mình vừa mới làm cái gì, vẻ mặt vô tội nhìn chằm chằm vào cha mình.

Trần Hán Thăng cũng không vội vàng nhìn kỹ "vết thương" của mình, mà hắn đẩy cái cằm nhỏ của con gái ra trước, sau khi xác định kia hai chiếc răng sữa nhỏ vẫn còn nguyên vẹn không bị không tổn hao gì, lúc này mới yên tâm.

Đây chính là ruột thịt, chẳng sợ trên mặt bị cắn chảy máu, nhưng phản ứng đầu tiên của Trần Hán Thăng cũng là kiểm tra răng sữa của con gái.

"Em được lắm."

Trần Hán Thăng tiện tay lau đi nước miếng trên mặt, nói với Thẩm Ấu Sở: "Còn xúi giục được cả con gái của anh nữa."

Thẩm Ấu Sở bĩu môi không nói gì, nhưng bởi vì Trần Tử Khâm tham dự vào nên nước mắt của Thẩm Ấu Sở cũng dừng lại, cô xòe bàn tay vỗ mấy cái, Bé Tiểu Ngư Nhi đang ở trong lòng Trần Hán Thăng lập tức nghiêng người muốn đi qua.

Trần Hán Thăng cũng không ngăn cản, đặt con gái vào trong lòng Thẩm Ấu Sở, "Hai mẹ con" đều đội mũ ngư dân, thoạt nhìn cực kỳ hài hòa đáng yêu.

Rất nhanh, tiếng "Tinh" cuối cùng của thang máy vang lên, đã xuống đến tầng một.

Khi cửa kim loại từ từ mở ra, Thẩm Ấu Sở đứng ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi: "Nếu vừa nãy người ở trong thang máy chính là Tiêu Dung Ngư, thì anh cũng sẽ bắt nạt cô ấy như thế à?"

"Anh…"

Trần Hán Thăng không nghĩ tới Thẩm Ấu Sở sẽ hỏi như vậy, ngay lập tức nghẹn lại.

Nhưng Thẩm Ấu Sở cũng không cần đáp án, sau khi cô hỏi xong thì giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh ôm Bé Tiểu Ngư Nhi đi ra ngoài.

Chỉ là trong lòng Trần Hán Thăng lại không hề dễ chịu, bởi vì trong quá trình giải quyết Tu La tràng, hắn càng lo lắng cảm xúc của bên Tiểu Ngư Nhi hơn, đối với chỗ Thẩm Ấu Sở, có lẽ

vì cô ấy từ trước đến giờ đều dịu dàng và ngây thơ, nên gần như đã sớm chắc chắn rằng cô ấy sẽ không làm ầm ĩ.

Nhưng trên thực tế chỉ cần Thẩm Ấu Sở tàn nhẫn thêm một chút, kiên trì không cho Trần Tử Khâm bú sữa, thì sao "Tu La tràng" có thể sắp đi đến hồi kết như bây giờ được.

…

Kiến Nghiệp vào đầu tháng sáu, ánh mặt trời vẫn còn chưa gay gắt, phong cảnh vẫn rất đẹp.

Cây cối sum suê, hoa tươi nở rộ, những cây cổ thụ xanh biếc quấn quanh giá gỗ, rêu xanh bám lên cục đá, trên mặt hồ thỉnh thoảng lóe lên tia sáng khiến người ta chói mắt, thỉnh thoảng có làn gió nhẹ phất qua đầu ngón tay, đều có thể cảm nhận được một cách sâu sắc vẻ thiết tha rụt rè của đầu hạ.

Trần Hán Thăng và Thẩm Ấu Sở đều che giấu rất tốt, không ai biết đã xảy ra chuyện gì ở trong thang máy, cho nên mọi người thoạt nhìn đều có tâm trạng rất tốt, Bé Tiểu Ngư Nhi còn hưng phấn hơn, vươn cái tay béo nhỏ muốn bắt chuồn chuồn và bươm bướm ở phía trước, dọa cho Lữ Ngọc Thanh phải ở bên cạnh bảo vệ cẩn thận, sợ con bé ngã xuống từ trong lòng Thẩm Ấu Sở.

Khi đi dạo, đám người dần dần chia thành hai nhóm, phái nữ đều vây quanh Lữ Ngọc Thanh và Thẩm Ấu Sở, trêu đùa Trần Tử Khâm xinh đẹp.

Còn phái nam thì đi theo phía sau, lấy lão Tiêu và lão Trần làm trung tâm, nói về chuyện lớn của quốc gia và xã hội hằng ngày, khi đến một cái đình hóng gió, hai nhóm người tự giác tụ họp lại.

"Anh, anh nhìn kìa."

Trần Lam đã quên mình vừa cãi nhau với anh trai, nhón mũi chân chỉ vào hoa sen trong nước: "Đây là chủ đề Quả 3."

Gần như mọi người đều biết chủ đề Quả 3 là ám chỉ cái gì, nhao nhao đứng lên quan sát một lúc.

“Chị Đông Nhi.”

Tiểu A Ninh đột nhiên hỏi: “Bây giờ đến mùa hè rồi à?”

“Đến rồi.”

Đông Nhi suy nghĩ rồi nói: “Em xem anh Tiểu Trần và anh Tử Bác đều mặc áo ngắn tay kìa.”

“Nhưng mà hai bác đều mặc áo sơ mi dài tay.”

A Ninh nhìn về phía Trần Triệu Quân và Tiêu Hoàng Vĩ, nghiêm túc hỏi ngược lại.

“Ặc…”

Đông Nhi không biết phải trả lời thế nào, bởi vì lão Trần và lão Tiêu là cán bộ biên chế, từ trước đến nay đều ăn mặc rất chững chạc, hơn nữa bọn họ vẫn là trưởng bối, đương nhiên sẽ không tùy tiện như Trần Hán Thăng.

“Không cần nhìn người khác mặc cái gì.”

Trần Hán Thăng xoa đầu Tiểu A Ninh nói: “Chỉ cần nhìn bây giờ em đang mặc cái gì thôi.”

Thẩm Ninh Ninh cúi đầu nhìn, cô bé đang mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, cùng với một đôi giày da nhỏ sạch sẽ, đây đều là Thẩm Ấu Sở mặc cho.

“Anh ơi, em mặc váy.”

Thẩm Ninh Ninh mở to mắt to nói.

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng huýt sáo một cái: “Vậy nói lên mùa hè đã tới rồi, bởi vì A Ninh chính là mùa hè!”

“Ồ…”

A Ninh ngoan ngoãn gật đầu, cái hiểu cái không.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác thấp giọng hỏi nói: “Dựa vào điều kiện hiện tại của hai chúng ta thì có thể đón mẹ của A Ninh đến Kiến Nghiệp được không…”

Vương Tử Bác là có lòng tốt kiến nghị, tuy rằng mỗi người ở đây đều rất thương A Ninh, nhưng con bé vẫn sẽ nhớ mẹ, ngày thường bên trong tập tranh cũng vẽ đầy ký ức đối với mẹ.

Cho nên Vương Tử Bác mới nghĩ đến việc đón mẹ của Thẩm Ninh Ninh đến đây, chẳng qua chỉ là nuôi thêm một người mà thôi.

“… Thôi bỏ đi.”

Trần Hán Thăng tính toán một lúc, cuối cùng vẫn không đồng ý: “Mẹ của A Ninh có gia đình mới rồi, người ta chưa chắc sẽ đến đây đâu, vả lại, nhỡ như cô ta dìu già dắt trẻ lại đây thật thì chưa chắc đã là chuyện tốt đối với A Ninh.”

“Cứ cứng rắn như vậy à?”

Vương Tử Bác hỏi.

“Cứng rắn cũng khá tốt.”

Trần Hán Thăng hơi gật đầu: “Thỉnh thoảng tao cũng bảo Phùng Quý đi hỏi thăm tin tức, nghe nói mẹ của A Ninh đang sống khá tốt, sau này mày cũng đừng nhắc tới loại chuyện ngu ngốc này nữa, để tránh việc bị con bé nghe được, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của con bé.”

“Được!”

Trong những chuyện như thế này, Vương Tử Bác cực kỳ tin tưởng vào ánh mắt của bạn thân, nếu Trần Hán Thăng đánh

giá rằng có khả năng ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại A Ninh, vậy thì thật sự sẽ ảnh hưởng.

Mọi người lại chuyển đề tài tới ấn tượng đối với đầu hạ, thật ra tháng sáu là một mùa rất thú vị, từ mùng bảy đến mùng chín là thời gian cả nước thi đại học, kỳ nghỉ sau khi thi đại học lại là khoảng thời gian nhẹ nhàng nhất của thời học sinh.

Hai tháng này sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, có một số là được thổ lộ chuyện yêu thầm, cũng có rất nhiều tình yêu thanh xuân ngây thơ bởi vì đại học nơi đất khách mà chết non…

Rất nhiều câu chuyện xuất sắc như ẩn như hiện trong giọt sương trong suốt của tháng sáu, rất nhiều tình tiết cảm động lòng người dần hoàn thiện trong tiếng ếch, tiếng ve kêu.

"Ầm ầm ầm…"

Đột nhiên, tiếng động ồn ào bên ngoài công viên hấp dẫn lực chú ý của mọi người, hóa ra là một cái máy xúc đất đang làm việc.

Đám người trưởng thành đều tập mãi thành thói quen, thậm chí còn cảm thấy nơi này sẽ có tro bụi nên chuẩn bị đến nơi khác đi dạo.

Nhưng cũng không biết vì cái gì mà cô bạn nhỏ lại cực kỳ hứng thú với việc này, đây là lần đầu tiên Trần Tử Khâm tám tháng rưỡi nhìn thấy máy xúc đất, cực kì tập trung chú ý, nhìn chăm chú vào cái gầu múc đang di chuyển lên xuống kia.

Thẩm Ấu Sở vừa mới bước chân đi một chút mà Trần Tử Khâm đã vặn vẹo cơ thể rất kịch liệt, khóc lóc ầm ĩ không muốn đi.

"Có cái gì đẹp đâu cơ chứ."

Mọi người đều không nhịn được mà bật cười, Thẩm Ấu Sở vì muốn thỏa mãn ý muốn của con bé nên cố ý đợi thêm một

lúc, nhưng mà đến khi muốn rời đi thì Trần Tử Khâm vẫn không chịu nghe theo.

Lần này, ngay cả Lữ Ngọc Thanh yêu thương cháu gái ngoại cũng giả vờ tức giận, bà vỗ mông Bé Tiểu Ngư Nhi, nghiêm túc nói: "Đủ rồi đấy, Trần Tử Khâm, em bé không nghe lời sẽ bị đánh mông."

"Oa…"

Bé Tiểu Ngư Nhi lập tức khóc lên, nước mắt trong suốt ngay lập tức lấp đầy hốc mắt, Trần Hán Thăng thương con gái, tiến lên giảng hòa: "Vậy thì xem thêm vài phút nữa cũng được, dù sao chủ nhật cũng không có việc gì làm mà."

Trần Hán Thăng vừa khuyên vừa nói với Thẩm Ấu Sở: "Để anh ôm cho, em nghỉ ngơi một lát đi."

Bây giờ cục cưng cộng thêm cả quần áo đã khá năng, nên Trần Hán Thăng rất xót Thẩm Ấu Sở.

Thẩm Ấu Sở nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng nhưng cô lại không từ chối, yên lặng đưa con bé qua.

Ở trong lồng ngực săn chắc của cha, bởi vì Bé Tiểu Ngư Nhi được ôm lên cao nên lại càng xem chăm chú hơn, nhưng mà con bé vẫn không muốn rời đi như cũ.

"Nếu không thì… mọi người cứ đi dạo đi, con ở đây với cục cưng?"

Trần Hán Thăng xin chỉ thị của ông nội Trần Tử Khâm, ông ngoại và bà ngoại.

Ba cụ già cũng không đồng ý, Lữ Ngọc Thanh còn dạy dỗ nói: "Cậu đừng chiều Trần Tử Khâm như thế, để tránh hình thành thói quen không tốt."

"Thói quen không tốt nào? Bệnh công chúa à?"

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Con gái của con mới không có tính xấu này đâu, sau khi con bé lớn lên vừa xinh đẹp vừa có tiền, đấy mới chính là công chúa thật sự.”

Lữ Ngọc Thanh:…

Không chỉ có như thế, Trần Hán Thăng còn đưa Trần Tử Khâm đến trước máy xúc đất, gọi công nhân điều khiển: “Chú ơi, chú có thể đi mua chai nước được không, tôi muốn đưa con gái lên ngồi một lát, con bé tò mò với cái này lắm.”

“Từ trước đến giờ Tiểu Trần vẫn luôn to gan như vậy.”

Vương Tử Bác cảm thấy có chút buồn cười, đồng thời cũng rất bội phục dũng khí của bạn tốt, nếu đổi lại là mình, cho dù có thương con gái thì cậu cũng sẽ không đi đến hỏi như vậy.

Hai công nhân điều khiển cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vóc dáng của Trần Hán Thăng cao to, áo ngắn tay và quần đùi đều là nhãn hiệu tiếng Anh mà bọn họ nhìn không hiểu, kính râm trên mặt cũng rất thời thượng, nhìn có vẻ rất giàu có.

Nên mặc dù ông chú không đồng ý nhưng vẫn rất khách sáo: “Chúng tôi có mang ấm nước theo rồi, bây giờ tiến độ khá gấp, sau này có thời gian rồi qua đây chơi.”

“Như vậy à, vừa nãy tôi chưa nói rõ ràng.”

Trần Hán Thăng lấy ra hai tờ tiền từ trong túi: “Các chú có thể cầm 200 tệ này đi mua bình nước uống được không, lực chú ý của trẻ con thay đổi nhanh lắm, không mất quá nhiều thời gian đâu.” Ông chú điều khiển không nói hai lời, lập tức nhường vị trí: “Giờ tôi mới nhớ ra mình vừa uống hết nước mà chúng tôi mang đến rồi.”

Lữ Ngọc Thanh lắc đầu, đúng là Trần Hán Thăng rất xấu xa, nhưng cũng là tên cuồng con gái siêu cấp.

Trước kia khi lão Tiêu vừa mới có con gái thì cũng là dáng vẻ như thế này.

Trong buồng lái của máy xúc đất, Trần Hán Thăng mặc kệ người khác thấy thế nào, hắn cực kỳ kiên nhẫn dạy Trần Tử Khâm: "Con gái à, cái này là nút khởi động, cái này là cần điều khiển, cái này là đồng hồ đo…"

Lần khám phá nội bộ này cuối cùng cũng thỏa mãn được lòng hiếu kỳ Bé Tiểu Ngư Nhi, khi rời đi lần thứ ba, con bé không làm ầm ĩ đòi ở lại nữa.

"Đã thấy chưa…"

Trần Hán Thăng đắc chí nói: "Phải giáo dục con cái như vậy, tuyệt đối không thể đả kích lòng hiếu học của con bé, như vậy mới có thể kích thích tư duy sáng tạo của con được."

Nhưng lại không có bất kì ai hưởng ứng, khác biệt giữa "Kích thích lòng hiếu học" và "Yêu chiều quá giới hạn" vẫn rất lớn.

"Bọn họ đều không hiểu."

Trần Hán Thăng nhận không được lời khen, quay đầu lại đùa với con gái: "Cục cưng, gọi cha đi, gọi cha một tiếng nào…"

Trần Hán Thăng vốn cũng chẳng cần con gái có thể học được, nhưng em bé tám tháng đã có thể nói, chẳng qua chính bản thân con bé cũng nghe không hiểu thôi, cho nên Trần Tử Khâm nghe một lát, đột nhiên nói ra một câu: "Mẹ…"

"Cái gì?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nghe con gái gọi "Mẹ".

"Mẹ, mẹ… mẹ…, mẹ mẹ mẹ…"

Lúc bắt đầu, Trần Tử Khâm còn chưa quá thuận miệng, nhưng sau đó thì càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng trong trẻo, càng ngày càng thuận lợi.

"Lão Tiêu, Bé Tiểu Ngư Nhi nói chuyện rõ ràng kìa."

Lữ Ngọc Thanh vui mừng nói với chồng.

Đối với việc cháu gái ngoại gọi mẹ, Lữ Ngọc Thanh cũng không quá giật mình, bởi vì trước kia Trần Tử Khâm đã từng gọi rồi, chẳng qua lúc ấy còn khá mơ hồ, không hề mồm miệng rõ ràng như lần này.

Những người khác thấy Trần Tử Khâm đột nhiên gọi "Mẹ" thì cả đám người đều vây quanh lại, tranh nhau muốn con bé gọi bác, dì, chú… nhưng tiếc rằng con bé thấy ai cũng chỉ gọi "Mẹ".

Vốn dĩ Trần Hán Thăng cũng chỉ cười tủm tỉm nhìn, nhưng sau đó hắn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, ôm Trần Tử Khâm đi đến bên cạnh Thẩm Ấu Sở, lắc lắc con gái cưng trong lòng, nói: "Nào, gọi cô ấy đi!"

"Mẹ!"

Bé Tiểu Ngư Nhi đang gọi rất thuận miệng nên cũng gọi tiếp mà không có chút do dự nào.

Thẩm Ấu Sở lập tức ngơ ngẩn, thật ra không chỉ có mình cô mà là tất cả mọi người đều ngây người ra.

Vừa nãy cho dù là Bé Tiểu Ngư Nhi gọi Biên Thi Thi, gọi Hồ Lâm Ngữ, thậm chí gọi Vương Tử Bác là "Mẹ", thì mọi người vẫn cảm thấy rất thú vị bởi vì chỉ là đùa giỡn thôi.

Nhưng Thẩm Ấu Sở thì khác, quan hệ giữa cô và Tiêu Dung Ngư rất phức tạp, hơn nữa Trần Hán Thăng trăm phương ngàn kế đổi con cũng chỉ vì thời khắc này mà thôi.

"Cục cưng đang gọi em đấy, em không đồng ý à?"

Trần Hán Thăng nói bằng giọng điệu đùa vui, nhưng trên thực tế lại là tạo áp lực lên Thẩm Ấu Sở.

Hiện trường từ từ yên tĩnh lại, trong nháy mắt này, biểu tình trên mặt mọi người đều không giống nhau.

Trần Triệu Quân rất bình tĩnh, chỉ là đôi tay khoác sau người đang âm thầm chà xát, nói lên trong lòng ông cũng có chút khẩn trương.

Khóe miệng của Tiêu Hoàng Vĩ và Lữ Ngọc Thanh động đậy rất nhiều lần, bọn họ đang tổ chức ngôn ngữ chuẩn bị nói sang chuyện khác.

Ánh mắt của Vương Tử Bác rất chờ mong, Biên Thi Thi thì lại hơi phức tạp, Hồ Lâm Ngữ thì cực kì khinh thường loại hành vi ép buộc này của Trần Hán Thăng, còn Tiểu Kim thì trong mắt toàn là vẻ bội phục…

"Cái gan chó này của anh mình cũng to thật đấy, trước mặt nhiều người như vậy, đặc biệt là còn ở trước mặt của dì Lữ nữa chứ, chậc chậc chậc…"

Trần Lam âm thầm chép miệng.

Chỉ có Bé Tiểu Ngư Nhi không biết suy nghĩ của đám người trưởng thành này, ra sức gọi "Mẹ", đồng thời còn vươn cánh tay yêu cầu Thẩm Ấu Sở ôm mình một cái.

Thật ra Thẩm Ấu Sở rất rõ ràng ý đồ của Trần Hán Thăng, nhưng có đôi khi tình cảm không phải thứ mà lý trí có thể khống chế, giống như buổi tối của hai tháng trước vậy, Lữ Ngọc Thanh ôm Trần Tử Khâm khóc vì đói đến cửa.

Từ đó về sau, tuy rằng con gái ruột ở cách xa vạn dặm, nhưng bên người lại xuất hiện một thiên sứ nhỏ khác, con bé mặc quần áo của Trần Tử Bội, dùng bình sữa của Trần Tử Bội, buổi tối cũng ngủ ở trong chiếc giường em bé kia…

Dường như, con bé cũng biến thành con gái mình.

“Mẹ, mẹ, mẹ…”

Tiếng kêu to của Trần Tử Khâm càng ngày càng gấp gáp, giọng sữa đã mang theo tiếng khóc nức nở, bởi vì ngày thường chỉ cần mình duỗi tay ra là “Mẹ” sẽ bế mình lên, sao bây giờ mẹ lại không có động tĩnh gì thế.

Lữ Ngọc Thanh hắng giọng một cái, chuẩn bị cắt ngang.

“Ơi!”

Nhưng cũng ngay lúc đó, hốc mắt của Thẩm Ấu Sở đỏ lên, lên tiếng, duỗi tay ôm Bé Tiểu Ngư Nhi.

Con bé rất vui vẻ, ở trong lòng của Thẩm Ấu Sở tiếp tục gọi “Mẹ”.

Thẩm Ấu Sở ôm Trần Tử Khâm, nỗ lực không cho nước mắt rơi xuống, cô đã từng ảo tưởng vô số lần sau khi Trần Tử Bội lớn lên sẽ gọi mình một tiếng “Mẹ”, không nghĩ tới lần đầu tiên nghe thấy xưng hô này trong đời lại là từ miệng con gái của Tiêu Dung Ngư.

Đời người thật sự quá kỳ diệu.

Trần Hán Thăng thở phào một hơi, con gái lớn gọi mẹ rồi, giờ chỉ còn chờ xem khi nào thì con gái nhỏ Khờ Khạo mới mở miệng.

Có điều, bầu không khí lúc này vẫn có chút xấu hổ không thể hiểu được, dường như mọi người đều cần tiêu hóa một chút.

Lúc này, lão Trần lại đứng dậy, ông nhìn thời gian rồi nói: “Đã sắp ba giờ rồi, về nhà cho con bé ăn cơm thôi.”

Cứ như vậy, chuyện Trần Tử Khâm gọi Thẩm Ấu Sở là “Mẹ”, dường như theo đó mà khép lại.

Nhưng trên thực tế có khép lại thật hay không thì trong lòng mọi người đều biết rõ.

…

Buổi tối, khi Tiêu Dung Ngư và mẹ mình video call theo thói quen thì Lữ Ngọc Thanh có nói về tình hình lúc chiều.

“Con gái à, Bé Tiểu Ngư Nhi gọi Thẩm Ấu Sở là mẹ rồi.”

Lữ Ngọc Thanh thở ngắn than dài nói: “Lại còn gọi trước mặt rất nhiều người nữa.”

Lữ Ngọc Thanh biết, cho dù mình không nói thì Trần Hán Thăng cũng sẽ dùng những cách khác để cho Tiểu Ngư Nhi biết.

“Gọi rồi à?”

Tiêu Dung Ngư im lặng một lát: “Cũng coi như nằm trong dự đoán, con bé đã biết gọi mẹ từ sớm rồi, chỉ là bây giờ mới bị Thẩm Ấu Sở nghe thấy mà thôi, vậy phản ứng của cô ấy như thế nào?”

“Đầu tiên là sững sờ, sau đó dưới sự thúc giục của Trần Hán Thăng, Tiểu Thẩm đã chấp nhận.”

Lữ Ngọc Thanh có chút hối hận: “Sớm biết như thế thì mẹ đã lên tiếng ngăn cản rồi, mới do dự trong lòng một lát thôi mà đã chậm.”

“Cũng không sao đâu.”

Tiêu Dung Ngư chỉ đùa một chút: “Vậy để Trần Tử Bội gọi con một tiếng mẹ là được, thế này cũng coi như là hòa nhau rồi.”

Lữ Ngọc Thanh không trả lời, ánh mắt dần tối lại, con của mình thì chỉ có mình hiểu, Tiêu Dung Ngư ở lại Mỹ, lấy lý do

trên danh nghĩa là "Việc công của công ty Luật", nhưng trên thực tế chính là chăm sóc Trần Tử Bội.

Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở, thật ra các cô ấy đều đã "Đắm chìm" rồi, ở trước tình thương của mẹ mãnh liệt và em bé đáng yêu, không khống chế được mà rơi vào.

Cảm thấy mẹ dường như đã nhìn ra suy nghĩ của mình, Tiêu Dung Ngư từ từ cúi đầu xuống.

"Con gái à, trở về sớm một chút."

Sau một lúc lâu, Lữ Ngọc Thanh thở dài: "Thật ra người như Tiểu Thẩm rất tốt, nếu vứt bỏ những chuyện kia thì mẹ thật sự rất thích con bé, sau này các con ở chung với nhau như thế nào, mẹ và cha con cũng sẽ không lắm miệng."

"Cơ hội ở chung trực tiếp giữa con và cô ấy chắc cũng không nhiều lắm đâu."

Dường như Tiêu Dung Ngư đã từng nghĩ đến vấn đề này: "Nhưng hai chị em có thể lớn lên cùng nhau, đây cũng là kết quả cuối cùng mà Tiểu Trần mưu tính được."

"Vậy sau này con và Trần Hán Thăng phải làm sao bây giờ?"

Lữ Ngọc Thanh lại quan tâm đến vấn đề này.

"Còn chưa nghĩ tới."

Tiểu Ngư Nhi cũng không nói dối ở trước mặt mẹ mình: "Bây giờ con sẽ không tha thứ cho anh ấy, nhưng mà thế sự khó lường, trước kia con còn cho rằng đời này sẽ không còn giao thoa gì với Thẩm Ấu Sở nữa… Tiểu Trần quá thông minh, nếu con ở trong nước thì cũng không biết năm năm, tám năm sau, liệu con có mềm lòng hay không…"

Bây giờ Tiêu Dung Ngư vẫn còn rất trẻ, cho dù là tám năm sau thì cũng mới hơn ba mươi, Lữ Ngọc Thanh muốn nói một

câu nhưng quanh quẩn bên miệng mãi, cuối cùng lại nuốt trở lại.

Sau khi kết thúc cuộc gọi video, Tiêu Dung Ngư đi đến mép giường, dịu dàng nhìn chăm chú vào Bé Tiểu Ngốc Nghếch còn chưa tỉnh ngủ, sau đó lấy ra một thứ từ trên giá sách.

"Seven."

Tiêu Dung Ngư tìm đến Chu Thái Văn: "Tôi muốn nhờ cô một chuyện, có thể gửi cái này cho Thẩm Ấu Sở được không?"

"Gửi cho Thẩm Ấu Sở?"

Tuy rằng trong lòng Chu Thái Văn vẫn còn nghi hoặc, nhưng vẫn sẵn sàng đồng ý yêu cầu, đương nhiên cũng không quên báo cáo việc này cho ông chủ.

Sau khi Trần Hán Thăng nghe xong thì lập tức dặn dò nói: "Thứ này rất quan trọng, cô không cần chuyển phát nhanh đâu, phòng làm việc bên nước ngoài có công nhân nào muốn về nước không, bảo người đấy cầm về cho tôi là được."

Bởi vì Trần Hán Thăng đặc biệt dặn dò nên gói hàng chỉ mất thời gian ba ngày, ngày mùng sáu tháng sáu là đã đến tay hắn.

Đến buổi tối, Trần Hán Thăng đi vào chung cư chỗ Thẩm Ấu Sở.

Thời gian đi làm thì trong nhà không có nhiều người, Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đều ở trong phòng khách, hình như là Bé Tiểu Ngư Nhi vừa mới tỉnh ngủ, đang ngây thơ mờ mịt ngồi ở trong lòng "Mẹ".

"Từ bên Mỹ gửi qua đây."

Trần Hán Thăng bỏ xuống gói hàng chưa bóc này rồi bế con gái ra ban công đi bộ.

“Nước Mỹ?”

Tiểu Hồ nghi ngờ hỏi: “Cậu có bạn ở bên Mỹ à?”

Thẩm Ấu Sở không lên tiếng, mà chỉ là nhẹ nhàng mở kiện hàng ra, Hồ Lâm Ngữ chớp mắt, cuối cùng cũng ngẫm ra, nói: “Sẽ không phải… là cô ấy chứ?”

“Roẹt…”

Khi lớp xốp chống sốc cuối cùng bị xé ra, Hồ Lâm Ngữ cuối cùng cũng nhìn rõ, trong túi vậy mà lại là chiếc đèn bàn nhỏ màu hồng phấn.

Chiếc đèn bàn nhỏ mà Thẩm Ấu Sở dùng gần bốn năm khi còn học đại học.

Khi Tu La tràng bùng nổ, đèn bàn nhỏ bị Tiêu Dung Ngư cầm đi.

Bây giờ, chiếc đèn bàn nhỏ lại quay trở về.

“Đây là có ý gì?”

Hồ Lâm Ngữ ngơ ngẩn hỏi: “Tiêu Dung Ngư truyền lại tín hiệu hoàn toàn giải hòa đấy à?”

Trần Hán Thăng ở ban công, ôm con gái lớn trong lòng, híp mắt đánh giá núi Tử Kim nguy nga bị bao phủ trong màn đêm, trên mặt hiện ra một loại mỉm cười bình tĩnh “Khống chế đại cục”.

…

Đôi lời của tác giả:

Đèn bàn: Tuyệt đối không nghĩ đến phải không, tôi mới là vai chính xuyên suốt cả quyển truyện này!

Chương 1061: Đừng nghĩ nhiều, những thứ này chỉ là thuốc trị cảm thôi

Buổi tối sau khi nhận được chiếc đèn bàn nhỏ, đêm khuya tĩnh lặng, bà nội lớn tuổi nhất đã ngủ rồi, Tiểu A Ninh đang tuổi ăn tuổi lớn đã uống sữa xong cũng đi nghỉ, nhưng trong lòng ngủ của Thẩm Ấu Sở lại càng náo nhiệt hơn.

Ngoại trừ cô ra, còn có Hồ Lâm Ngữ, Trần Lam và Bé Tiểu Ngư Nhi .

Căn nhà của bí thư Hồ ở ngự đình viên Kim Lăng vẫn chưa được trang trí xong, cho nên dù đã dọn đến biệt thự, có lẽ cô vẫn sẽ phải sống ở đây thêm một khoảng thời gian nữa.

Trần Lam càng không cần phải nói, kể từ khi lãnh đạo nhà trường biết cô là em gái của "Trần Qủa Xác", ngay cả khi trốn học đi nữa cũng không trừ cô một điểm.

Dù sao đại học Y cũng ở Giang Lăng, bây giờ giữ lại một ít thể diện mỏng manh, sau này gặp được Trần Hán Thăng cũng có thể chào hỏi một cái.

Nguyên nhân Bé Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa ngủ càng đơn giản hơn nữa, cô bé vừa mới bú sữa xong vẫn chưa buồn ngủ, ba người lớn bao vây xung quanh cô bé, vừa nói chuyện vừa chăm sóc.

Thực ra chủ yếu vẫn là Hồ Lâm Ngữ nói chuyện với Trần Lam, Thẩm Ấu Sở thỉnh thoảng sẽ trả lời một tiếng, sự chú ý của cô tập trung trên người Trần Tử Khâm nhiều hơn.

Đứa nhỏ mới tám tháng tuổi nhưng đã có thể ngồi thẳng người, chẳng qua hoạt động chân tay vẫn rất vụng về, món đồ chơi trong tay thường xuyên rơi "lạch cạch" xuống trên giường.

Những lúc như thế này, Thẩm Ấu Sở sẽ nhặt lên, dịu dàng đưa qua.

"A…"

Trần Tử Khâm có một sự ỷ lại rất sâu đối với Thẩm Ấu Sở, cô bé sẽ đột nhiên ngẩng đầu lên, mỉm cười ngọt ngào với "mẹ".

Thẩm Ấu Sở cũng sẽ cong mắt đáp lại, dưới sự phản chiếu của ánh đèn mờ nhạt, khoé mắt nhàn nhạt của cô hiện lên một vệt đỏ ửng mơ hồ và xinh đẹp.

Đây vốn là một cảnh tượng vô cùng ấm áp, nhưng Trần Lam và Hồ Lâm Ngữ đều không phát hiện ra, các cô đang tập trung thảo luận về một vấn đề khác.

"Nói như vậy, đèn bàn là do chị Tiểu Ngư Nhi đặc biệt gửi đến sao?"

Trần Lam nhìn chằm chằm vào đèn bàn, ngạc nhiên hỏi.

Trần Lam cũng là một con lươn to đùng giống như anh trai của cô, ở trước mặt Thẩm Ấu Sở, cô chưa bao giờ gọi Tiêu Dung Ngư là "chị dâu", mà chỉ gọi là "chị Tiểu Ngư Nhi".

Tương tự, khi cô ấy gọi điện thoại với Tiêu Dung Ngư, cũng sẽ không gọi Thẩm Ấu Sở là "chị dâu", chỉ gọi là chị "Ấu Sở".

Còn về trường hợp Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở cùng xuất hiện bên cạnh nhau, trưởng công chúa cảm thấy rất khó có thể xảy ra, cho nên tạm thời vẫn chưa suy xét đến.

"Đúng vậy."

Hồ Lâm Ngữ gật đầu nói: “Theo phân tích của chị, có lẽ Tiêu Dung Ngư đang truyền đạt một sự thiện ý.”

Thực ra cả ba người bọn họ đều không biết ý nghĩa sâu xa thực sự của chiếc đèn bàn, nhưng Tiêu Dung Ngư bằng lòng trả lại những thứ mình đã lấy đi, sau khi suy nghĩ cẩn thận, trong chuyện này ẩn chứa rất nhiều hàm nghĩa.

Có lẽ giống như Hồ Lâm Ngữ đã nói, hành động này đang thả một tín hiệu hoà giải.

Cũng có lẽ cảm ơn Thẩm Ấu Sở đã quan tâm chăm sóc Trần Tử Khâm suốt hai tháng nay.

Có lẽ là một câu trả lời, bởi vì Trần Tử Khâm gọi “mẹ”, mà Thẩm Ấu Sở đã đồng ý.

“Mặc kệ thế nào đi nữa, đối với anh trai mình cũng là một chuyện tốt đúng không?”

Trần Lam âm thầm đoán.

Chẳng bao lâu sau, Trần Tử Khâm đã đưa bàn tay nhỏ nhắn lên xoa đôi mắt nhập nhèm, giơ cánh tay nhỏ về phía Thẩm Ấu Sở, trong miệng lẩm bẩm gọi: “Mẹ.”

Kể từ mấy ngày trước Trần Tử Khâm học được từ ngữ này, cô bé thường xuyên thốt ra thành lời trong cuộc sống hàng ngày, nhưng bởi vì chỉ có một mình Thẩm Ấu Sở đáp lại, nên dần dần, Trần Tử Khâm chỉ biết gọi Thẩm Ấu Sở như vậy.

Đây là quá trình một đứa trẻ “nhận biết mọi người”, dần dần cô bé sẽ hình thành một tiềm thức- hoá ra người này mới là mẹ mình.

Thẩm Ấu Sở biết đứa nhỏ đã buồn ngủ nên ôm cô bé vào lòng nhẹ nhàng dỗ dành, Hồ Lâm Ngữ và Trần Lam cũng giảm âm lượng nói chuyện.

Những đứa nhỏ ở thời kỳ này đều có một cảm giác như vậy, khi bản thân mình muốn ngủ, nếu có người lớn ở bên cạnh khẽ thì thầm nói nhỏ, thực ra cô bé không cảm thấy ồn ào, ngược lại trong lòng còn có một cảm giác an toàn không thể hiểu được.

Đặc biệt là vòng ôm của "mẹ" vẫn thoải mái như trước, còn chiếc đèn bàn nhỏ trên tủ đầu giường, ánh sáng dịu dàng không chói mắt, giống như ánh mắt lưu luyến của một người mẹ khác.

…

Giữa trưa ngày hôm sau, Trần Hán Thăng vừa mới xử lý xong công việc của công ty đã lái xe đến đây, trong khoảng thời gian này hắn có rất ít thời gian ở bên cạnh con gái lớn, cho nên chỉ cần rảnh thì sẽ thân thiết với Trần Tử Khâm.

Nhưng Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đều đi ra ngoài, bởi vì toà án nhân dân khu vực Giang Lăng đã thụ lý vụ kiện "Xâm phạm bản quyền quán trà sữa", bây giờ đã bắt tay vào quá trình thẩm tra, bọn họ cần phải nộp một số tài liệu.

Còn về phần tại sao lại toà án nhân dân khu vực Giang Lăng, bởi vì "Quán trà sữa Ngộ Kiến" được bắt nguồn từ khu đại học Giang Lăng, nơi đăng ký kinh doanh cũng ở Giang Lăng.

Trần Hán Thăng từ đầu đến cuối đều không nhúng tay vào, nếu hắn nhúng tay vào một vụ kiện tụng ở khu vực Giang Lăng thì thực sự chẳng có gì thú vị cả, còn phải soạn thảo một kết thúc viên mãn làm thế nào để "Tiêu Dung Ngư giúp Thẩm Ấu Sở thắng kiện."

Nhưng sau khi Thẩm Ấu Sở rời đi, xuất phát từ sự tò mò và phản hồi từ đám người Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng vẫn có ý định đi dạo quanh "quán trà sữa Ngộ Kiến" một vòng.

“Đi ra ngoài một chút đi?”

Trần Hán Thăng vỗ đầu em gái, chuẩn bị kéo cô ấy đi cùng.

Hôm nay Trần Lam lại không đi học, biếng nhác nằm trên ghế sô pha xem bộ phim truyền hình Mỹ “Cuộc sống bùng nổ” ở trên MP4 Qủa Xác.

Thời gian trôi nhanh, A Lam cũng sắp năm ba rồi, bây giờ cô ấy đã là “sinh viên lão làng” nên hiểu rất rõ ở trường đại học có bộ môn nào có thể trốn, môn nào không thể trốn.

“Đi ra ngoài dạo phố sao?”

Trần Lam lập tức cảm thấy hứng thú.

“Mời em uống một ly trà sữa.”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói.

“Chậc.”

Trần Lam không hề có hứng thú với chuyện này, đang định nằm xuống một lần nữa thì cô ấy đột nhiên nhớ đến một nghi vấn, thế là vội vàng chạy đi xỏ giày đuổi theo.

Nhưng khi hai người đang định mở cửa thì lại có một âm thanh vang lên, Bé Tiểu Ngư Nhi đang ngủ trưa “lạch cạch” một chút rồi ngồi dậy, nắm lấy lan can của chiếc nôi em bé, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng trộm lớn tiếng hét: “A!”

Thoạt nhìn có vẻ còn rất tức giận, giống như đang trách ba và cô tại sao đi ra ngoài lại không dẫn con đi theo.

Bà ngoại Lữ Ngọc Thanh đi đến, nhíu mày nói: “Biết rõ Trần Tử Khâm rất nhạy cảm đối với âm thanh mở cửa, hai đứa không thể chú ý một chút được sao?”

“Mẹ, con tưởng con bé ngủ rồi.”

Trần Hán Thăng cười xin lỗi: "Hay là để con đưa con bé ra ngoài đi dạo một vòng đi, nếu không con bé ở nhà chắc chắn sẽ làm ầm ĩ cả lên."

Lữ Ngọc Thanh cho rằng bọn họ chỉ đi tản bộ trong công viên gần đây nên cũng không ngăn cản, đầu tiên là mặc áo khoác vào cho cháu ngoại bảo bối, sau đó đội chiếc mũ nhỏ lên, lúc này mới dặn dò nói: "Các con không thể nuông chiều Trần Tử Khâm quá, không thể vì con bé khóc lóc không muốn về nhà mà cưng chiều không có giới hạn được."

"He he…"

Trần Hán Thăng không từ chối cũng không đồng ý.

Lữ Ngọc Thanh thở dài một tiếng, bà cảm thấy chờ đến khi Tiểu Ngư Nhi quay về, nhất định phải đề nghị cô làm một người mẹ nghiêm khắc.

Quan niệm giáo dục của Lữ Ngọc Thanh chính là vậy, cho dù cha mẹ đứng về phía nào đi chăng nữa thì cũng phải có người khiến đứa nhỏ sợ hãi, nhìn xem, ngay cả một người kiêu ngạo cố chấp giống như Trần Hán Thăng, nhưng khi nhìn thấy Lương Mỹ Quyên cũng chẳng khác nào như chuột gặp mèo.

Sau khi đi xuống lầu, Trần Lam hỏi thăm về "chuyện cũ" của chiếc đèn bàn nhỏ kia, đây là chuyện cô ấy rất tò mò.

Trần Hán Thăng cũng không giấu diếm, vừa lái xe vừa kể lại những chuyện đã xảy ra vào lễ giáng sinh năm đó.

Nghe đến đây, Trần Lam sửng sốt há hốc mồm, bĩu môi "khen ngợi": "Anh, tư duy của anh đúng là khác so với người bình thường, thế mà lại tặng quà của chị dâu Tiểu Ngư Nhi cho chị dâu Ấu Sở, chẳng trách khi lật thuyền, chị dâu Tiểu Ngư Nhi muốn lấy chiếc bàn nhỏ kia đi."

"Chẳng phải bây giờ đã trả lại rồi sao?"

Trần Hán Thăng thở dài: "Có lẽ, đây chính là rặng mây đen cuối cùng cần phải xua tan để thấy trời quang chăng?"

Kể từ khi "Tu La tràng" bùng nổ đến nay đã hơn một năm rưỡi, trong khoảng thời gian này, sự nghiệp của Trần Hán Thăng đã nhảy vọt gấp ba lần, nhưng một số người quen thuộc cũng đã rời đi.

Ví dụ như những người bạn cùng phòng đã ở bên nhau bốn năm trời, trong đó có ba người về quê hương phát triển, một số người ví dụ như Hoàng Tuệ, cô ta đã vĩnh viễn rời đi, bây giờ nghĩ lại thực sự có một cảm giác thương hải tang điền.

Trong khi hai anh em nói chuyện phiếm, Bé Tiểu Ngư Nhi ngồi ở trên đùi cô, tò mò nhìn những toà nhà cao tầng và dòng xe như nước bên ngoài cửa sổ.

Khi đi ngang qua Tân Nhai Khẩu, màn hình đèn LED khổng lồ của trung tâm mua sắm khác nhau đều tràn ngập quảng cáo theo chủ đề của điện thoại di động đời thứ ba "Tịnh Đế Liên Hoa" của Qủa Xác, cách đó không xa còn có cửa hàng đời sống của Qủa Xác.

Nhưng Trần Tử Khâm hoàn toàn không cảm thấy hứng thú đối với những sản nghiệp đó của nhà mình, ngược lại khi đi ngang qua một công trường đang thi công, nhìn thấy máy xúc đất quen thuộc, cô bé bỗng nhiên quay đầu lại nhìn nhìn về phía cha mình, phấn khích giống như phát hiện ra một lục địa mới.

"Con là bé ngốc sao?"

Trần Lam cắn vào khuôn mặt cháu gái một cái: "Máy xúc đất thì có gì đẹp chứ, con là công chúa nhỏ của Qủa Xác, bây giờ phải học được cách tập trung sự chú ý vào những con búp bê Barbie phiên bản giới hạn, sau này phải nghiên cứu các hàng xa xỉ, dù sao thì tiền của cha con xài cũng không hết…"

Đối mặt với những lời nói xàm xí của Trần Lam, Bé Tiểu Ngư Nhi hoàn toàn không hiểu được, cũng dứt khoát ôm lấy cô mình gặm một cái, cuối cùng trên mặt hai người đều là nước miếng.

Trần Hán Thăng cũng không quan tâm đến mấy trò càn quấy của em gái và con gái, hắn lái chiếc xe Porsche đến gần miếu Phu Tử rồi tắt máy.

"Không phải đấy chứ!"

Trần Lam khó có thể tin được nói: "Anh, không phải anh muốn dẫn em đi dạo phố thật đấy chứ? Trời ạ, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao?"

"Dạo cái rắm, đi xem quán trà sữa kia."

Trần Hán Thăng cũng đội một chiếc mũ lưỡi trai lên đầu, đồng thời đeo chiếc kính râm quá khổ lên che kín khuôn mặt, nếu không cẩn thận phân biệt thì thực sự không thể nhìn ra được đây là "Trần Qủa Xác".

"Ồ."

Trần Lam đã hiểu rõ ý định của anh trai, "Quán trà sữa Gặp Lại Bạn" ké fame của "Quán trà sữa Ngộ Kiến", sau lưng lại tốn không ít chi phí đầu tư nên dễ dàng chia sẻ thị trường ở Kiến Nghiệp mà Thẩm Ấu Sở, Hồ Lâm Ngữ và Phùng Quý đã kinh doanh suốt nhiều năm qua, thậm chí còn mở vài ba chi nhánh.

Chi nhánh lớn nhất nằm ở Phu Tử, Trần Hán Thăng đi đến trước cửa quán trà sữa, phát hiện có không ít người đang xếp hàng.

"Có phải nó rất giống quán trà sữa của nhà chúng ta không?"

Trần Lam bĩu môi nói.

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại một tiếng: “Không thể nói hoàn toàn giống nhau, chỉ có thể nói là giống nhau như đúc.”

Ông chủ nhà này thực sự quá đáng, đạo tên cửa hàng, logo, phong cách trang trí thì thôi đi, khoa trương nhất là ngay cả thực đơn cũng sao chép từ đầu đến cuối.

Trần Hán Thăng quan sát một lát, sau đó bế con gái đến đến chiếc ghế mây đặt dưới ô che nắng, lượng khách hàng ở miếu Phu Tử khá lớn, một bàn ngồi vài người.

Trần Hán Thăng không bị nhận ra, ngược lại cô con gái Bé Tiểu Ngư Nhi xinh đẹp đáng yêu lại rất được người ta yêu thích, có chị gái nhỏ cùng bàn vẫn luôn chơi ú oà với cô bé.

Trần Tử Khâm cũng rất nể tình, bởi vì được ra ngoài chơi nên tâm trạng của cô bé rất tốt, người khác trêu đùa thiện ý như vậy, cô bé cũng vui vẻ quơ tay múa chân.

Trần Tử Khâm rất giống mẹ ruột Tiêu Dung Ngư của mình lúc nhếch miệng cười sẽ có hai má lúm đồng tiền nhỏ, vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, chị gái nhỏ càng nhìn càng thích, chủ động móc ra một cây kẹo trái cây từ trong túi đưa cho cô bé: “Đứa nhỏ xinh đẹp quá, bây giờ con bé đã ăn kẹo được chưa?”

Bây giờ Trần Hán Thăng đang ở địa vị của một người cha già, có người thích cô con gái nhà mình, không cần phải nói trong lòng hắn vui vẻ đến mức nào, cho nên cũng lịch sự từ chối: “Con bé chưa đầy chín tháng, vẫn chưa thể ăn đồ cứng, Trần Tử Khâm cảm ơn chị gái đi…”

Trần Hán Thăng hướng dẫn con gái trò chuyện, đáng tiếc vốn từ vựng của Bé Tiểu Ngư Nhi hiện giờ rất ít, mở miệng ra chỉ là “mẹ”.

Câu nói này khiến chị gái nhỏ đỏ mặt, các du khách trên bàn cũng nở nụ cười, Trần Hán Thăng cũng rất vui vẻ, cô con gái nhỏ này đúng là không uổng công nuôi dưỡng, còn chưa biết đi nhưng đã biết giúp cha ruột tán gái.

Nhân lúc bầu không khí đã trở nên quen thuộc, Trần Hán Thăng hỏi: "Đồ uống trong quán trà sữa này như thế nào, đáng để mua một ly không?"

"Đừng mua!"

Chị gái nhỏ không chút khách khí phàn nàn: "Tôi nhìn thấy các bình luận trên Cộng đồng Qủa Xác mới biết được hương vị của "quán trà sữa Ngộ Kiến" ở Kiến Nghiệp này không tệ, lần này đến đây du lịch nên nhân tiện mua một ly, kết quả đúng là hoàn toàn thất vọng, suýt chút nữa đã lên đánh giá hàng giả ở trong Cộng động, sau đó mới hiểu rõ hoá ra cửa hàng này là "quán trà sữa Gặp Lại Bạn", choáng váng, hình thức bên ngoài giống hệt nhau như đúc, nếu không chú ý thì rất dễ bị lừa."

Thực ra chỉ là hình thức bên ngoài gần giống như mà thôi, ly giấy trà sữa "Ngộ Kiến" rất có khuynh hướng cảm xúc, cảm giác cầm ở trong tay vô cùng thoải mái; Ly trà sữa giấy "Gặp Lại Bạn" lại mỏng như giấy bạc plastic, việc ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu đã vô cùng rõ ràng.

"Bọn họ đang lừa những người bên ngoài như các cô thôi."

Trên bàn còn có một thanh niên khoảng 27-28 tuổi, có lẽ anh ta đang làm việc hoặc đi học ở Kiến Nghiệp, bày ra vẻ mặt khinh bỉ nói: "Chúng tôi không đến đây để mua trà sữa, vừa dở vừa đắt muốn chết, quán trà sữa Ngộ Kiến thực sự có một quán chính ở Tân Nhai Khẩu, hương vị ở đó mới chính tông."

"Thôi quên đi."

Chị gái nhỏ lắc đầu nói: "Tôi lười chạy đi chạy lại lắm, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này, danh tiếng của quán trà sữa Ngộ Kiến sớm muộn gì cũng sẽ chịu ảnh hưởng."

"Đã chuẩn bị thưa kiện rồi…"

Anh chàng trẻ tuổi kia có lẽ là một "người hiểu biết", nghe thấy một số tin tức vỉa hè, đặc biệt trên bàn còn có hai người đẹp, không nhịn được khoe khoang.

Nếu Trần Lam không mở miệng, hoặc với những người không hiểu rõ tính cách của cô ấy mà nói, chắc chắn 100% sẽ được quy nạp vào trong hàng ngũ của "các tiểu mỹ nữ xinh đẹp".

"Tôi có một người bạn làm việc trong hệ thống tư pháp ở Kiến Nghiệp…"

Anh chàng hiểu biết kia mở đầu bằng "Tôi có một người bạn", thấy mọi người có vẻ hứng thú nên anh ta tiếp tục nói: "Nghe nói, ông chủ của "quán trà sữa Gặp Lại Bạn" này có chút quan hệ, mà "quán trà sữa Ngộ Kiến" chỉ là sinh viên bắt đầu gây dựng sự nghiệp, nên kết quả chưa chắc đã khả quan."

"Bây giờ đi đâu cũng cần có quan hệ…"

Những người trên bàn nghe vậy cũng đồng thời thở dài một hơi, nhưng cũng chỉ có thể mà thôi, đôi khi thế giới này vô cùng thực tế, rõ ràng mình là người có lý, nhưng chưa chắc đã có thể được hài lòng như ý.

Chẳng bao lâu sau, mọi người đều giải tán, nhưng trước khi rời đi, chị gái nhỏ kia còn cố ý liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng thêm một cái.

Chi tiết nhỏ nhặt này lập tức bị Trần Lam bắt gặp, cô ấy lập tức trêu chọc: "Anh trai, vận đào hoa của anh cũng hay đấy chứ, bế theo con gái ra ngoài mà cũng có thể khiến con gái nảy sinh hứng thú với anh."

“Cách nói này của em thật nông cạn.”

Trần Hán Thăng nghiêm túc giáo dục: “Sự quyến rũ trong tính cách của anh hoàn toàn không liên quan gì đến việc anh đã có con hay chưa, hơn nữa bây giờ các ông bố bỉm sữa cũng rất nổi tiếng mà.”

“Oẹ.”

Trần Lam bày ra tư thế nôn mửa: “Rõ ràng bình thường như vậy, nhưng lại tự tin đến thế…”

Còn chưa kịp nói hết câu, cô ấy đã bị Trần Hán Thăng đạp một cái: “Cút đi mua hai ly trà sữa, anh muốn nếm thử một chút.”

Sau khi xếp hàng khoảng chừng mười phút, Trần Lam bưng hai ly trà sữa đặc trưng đến đây, Trần Hán Thăng đầu tiên là nghiêm túc nhìn bao bì một chút, sau đó hút một ngụm, một lát sau lại “phụt” nôn ra ngoài.

Vừa nhìn thấy kiểu này, Trần Lam dứt khoát không uống nữa, hỏi cảm nhận của anh trai: “Khó uống như vậy sao?”

“Không hề khoa trương chút nào.”

Trần Hán Thăng nhe răng trợn mắt nói: “Mùi vị thực sự quá tệ, ngay cả chó cũng không muốn uống.”

Nhưng hắn đã phớt lờ con gái nhà mình, Trần Tử Khâm mới hơn tám tháng, hiện tại cô bé đang ở trong thời điểm nhìn cái gì cũng muốn ăn, cho nên cố gắng muốn ghé sát đến gần hút một ngụm.

“Thứ đồ mà ngay cả chó cũng không muốn uống, con uống uống sao?”

Trần Hán Thăng không biết nên khóc hay cười, không nhịn được vỗ vào cái mông nhỏ của cô bé: “Con là con chó nhỏ sao?”

“A!”

Bé Tiểu Ngư Nhi cảm thấy bị đánh một cái, cô bé nhìn Trần Hán Thăng, giống như đang tức giận với hành động này của cha.

“Còn dám tức giận?”

Trần Hán Thăng lại vỗ vào mông con gái.

“A!”

Bé Tiểu Ngư Nhi càng có cảm xúc, nhún nhảy ở trong lồng ngực Trần Hán Thăng một chút, bàn chân nhỏ nhắn đạp lên trên đùi cha mình đã có chút sức lực, có lẽ khoảng hai tháng nữa có thể đi được.

Nhưng, trong lúc hai cha con đang thân mật tương tác với nhau thì một nhân viên phục vụ dọn bàn trong quán trà sữa lại tỏ ra khó chịu.

“Thưa ngài, mong anh chú ý đến lời nói của mình một chút.”

Nhân viên phục vụ nói: “Trà sữa của chúng tôi bán cho người uống chứ không phải cho chó.”

“Hử?”

Trần Hán Thăng đánh giá nhân viên phục vụ mấy lần, có thể nói hắn cực kỳ chán ghét quán trà sữa này, chữ “cút” đã đến trên đầu lưỡi.

Nếu thời gian quay lại nửa năm trước, chắc chắn Trần Hán Thăng sẽ trực tiếp mắng mỏ.

Nhưng bây giờ bởi vì có con gái bảo bối, hắn không muốn nói năng thô tục ở trước mặt Bé Tiểu Ngư Nhi , vì thế nhếch miệng nói: “Thật không dám giấu diếm, tôi vừa mới ngồi tù hai năm ra ngoài, cho rằng cuối cùng cũng không được ngửi

mùi hôi của đồ ăn trong tù nữa, nhưng không ngờ quán trà sữa của các cậu lại giúp tôi tìm được cảm giác quen thuộc kia, thực ra tôi phải nên cảm ơn các cậu mới đúng…"

"Ha ha ha…"

Trần Lam không thể kìm nén được nụ cười, anh trai cô vẫn rất giỏi trong việc làm tổn thương người khác.

"Anh…"

Tài ăn nói của người phục vụ sao có thể sánh được với Trần Hán Thăng, lập tức bị làm cho nghẹn họng, hơn nữa con người Trần Hán Thăng thoạt nhìn có vẻ hung hãn, giọng điệu cười như không cười lúc nãy của hắn, cộng thêm hàm răng trắng dưới cặp kính râm, thực sự đúng là hơi doạ người.

Người phục vụ chỉ là một nhân viên làm thêm, lúc nãy có thể đứng ra bảo vệ lợi ích của ông chủ đã là tốt lắm rồi, cậu ta sao dám chọc một tên lưu manh "đã từng ngồi tù" này chứ, thế là lặng lẽ rời đi.

Trần Hán Thăng nhàn nhã ngồi ở đây khoảng nửa tiếng, không cần biết con gái có nghe hiểu hay không, chỉ vào con hẻm Ô Y, sông Tần Hoài, Chiêm Viên… Giới thiệu một lát, cuối cùng mới ôm Trần Tử Khâm rời đi.

Trên đường trở về, Trần Lam hỏi anh trai: "Anh, anh định dùng biện pháp gì để trừng trị quán trà sữa fake kia?"

"Cái gì gọi là anh trừng trị chứ, Đại Thanh đã bị diệt vong bao nhiêu năm rồi, đất nước chúng ta đã không có tư hình lâu lắm rồi."

Trần Hán Thăng lời lẽ chính đáng nói: "Nếu đối phương vi phạm pháp luật, vậy thì pháp luật sẽ bảo vệ quyền lợi hợp pháp của chúng ta."

"Ồ…"

Trần Lam vô cùng thông minh, cô ấy sửng sốt một lúc lâu sau mới bừng tỉnh hiểu ra: "Có phải anh đang mượn lý do muốn thưa kiện, nghĩ cách để chị dâu Tiểu Ngư Nhi tham gia vào chuyện này, bởi vì chị dâu Tiểu Ngư Nhi học luật nên vừa khéo có thể thúc đẩy hai chị dâu chung sức hợp tác với nhau, Ta La tràng cũng nhân cơ hội này kết thúc."

Trần Hán Thăng nghe xong, không nói một lời lái vào ngã tư, đột nhiên nói: "A Lam, lúc trước anh đã nhắc đến chuyện này với em rồi, em có muốn suy nghĩ đến chuyện kế vị anh trai không, từ trưởng công chúa Qủa Xác biến thành Võ Tắc Thiên của Qủa Xác, em không làm ăn buôn bán thật đáng tiếc."

"Em không đi đâu."

Trần Lam lắc đầu như cối xay: "Em vẫn muốn vĩnh viễn làm một người em gái, cha mẹ, bác trai bác gái, người anh trai thối tha, còn có rất nhiều chị dâu như vậy lúc nào cũng yêu thương em, sau đó em lại yêu thương hai cô cháu gái và các con sau này của anh."

"Sao em biết anh còn có những đứa con khác?"

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn em gái một cái, hỏi.

"Đó là điều chắc chắn rồi."

Trần Lam hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Những người chị dâu khác thì em không biết, nhưng chị dâu La Tuyền chắc chắn sẽ sinh, nếu không sao chị ấy sẽ cam tâm được."

"Haiza…"

Nhắc đến La Tuyền, Trần Hán Thăng cũng cảm thấy hơi đau đầu, nhưng ngày mai là ngày mùng 8, vẫn nên cho cô ấy một buổi lễ tốt nghiệp tràn ngập bất ngờ trước đi.

…

Buổi tối hôm đó, La Tuyền gọi điện thoại đến đúng như dự kiến, cô cũng không biết đến chuyện "chiếc đèn bàn nhỏ" giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, nhưng cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của Trần Hán Thăng đang rất tốt, cho nên tò mò hỏi: "Trần sư huynh, anh gặp được chuyện tốt gì sao?"

"Dự đoán thị trường điện thoại di động đời thứ ba sẽ tạo ra ảnh hưởng rất tốt, có lẽ có thể phá vỡ kỷ lục doanh số do Qủa Xác 2 nắm giữ, cho nên anh rất vui."

Trần Hán Thăng tuỳ tiện tìm một lý do nào đó để giải thích, nếu nói Tu La tràng của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư là một đầu thì La Tuyền chính là đầu còn lại.

Cho dù Trần Hán Thăng không thể buông bỏ được La Tuyền, nhưng cũng đang cố gắng hết sức để tránh cho hai đầu chạm mặt nhau, nếu không cuộc sống sắp được yên bình này rất có thể sẽ bị phá vỡ một lần nữa.

"Vậy sao?"

La Tuyền cũng không nghi ngờ, cô nói với Trần Hán Thăng những gì mình đã chuẩn bị cho buổi lễ tốt nghiệp ngày mai, còn chê bai đồng phục cử nhân xấu xí, cuối cùng thờ ơ nói: "Trần sư huynh, anh không đến, em hoàn toàn không có cảm giác mong chờ gì vào buổi lễ tốt nghiệp này, nhưng cha mẹ con còn kích động hơn cả em, bởi vì muốn tham gia lễ tốt nghiệp, bọn họ thậm chí còn mua áo mới."

"Năm đó Lão Trần và Lương thái hậu cũng như vậy."

Trần Hán Thăng cười nói: "Có lẽ ở trong mắt cha mẹ, sau khi con cái tốt nghiệp đại học, cũng có nghĩa là gia đình sẽ bước sang một giai đoạn phát triển khác."

"Hừ!"

La Tuyền hừ lạnh một tiếng: "Em không thèm quan tâm bọn họ phát triển như thế nào, tốt nhất bọn họ đừng quan tâm

đến cuộc sống của em.”

Đây chính là tính cách của tiểu sư muội, vừa cố chấp vừa bộp chộp, nhưng Trần Hán Thăng cũng đã quá quen thuộc, hai người lại trò chuyện đơn giản thêm một lúc nữa mới kết thúc cuộc trò chuyện, La Tuyền cũng từ ban công trở lại ký túc xá.

Ký túc xá của trường đại học Kinh tế Tài chính Thượng Hải là một phòng sáu người, sắp đến lễ tốt nghiệp, cả sáu cô gái đều có mặt không vắng, chỉ là bầu không khí không bình thường.

Theo lý mà nói, sau khi rời khỏi trường đại học, cơ hội gặp lại nhau vô cùng ít ỏi, bây giờ phải càng trân trọng nhau mới đúng, năm đó trước khi Trần Hán Thăng tốt nghiệp, mấy người bạn cùng phòng ba ngày một bữa tiệc nhỏ, năm ngày một bữa tiệc lớn.

Nhưng trong ký túc xá nữ của La Tuyền vẫn tồn tại nhịp điệu cô lập vô cùng rõ ràng.

La Tuyền cũng là một trong những người bị cô lập, cô cũng đã nói chuyện này với Trần Hán Thăng, nhưng Trần Hán Thăng cũng có thể hiểu được, lý do cũng rất dễ phân tích.

Thứ nhất, La Tuyền giữa chừng chuyển trường đến đây, không có những trải nghiệm trưởng thành chung với các bạn cùng phòng, ngày thường cũng không có chủ đề chung, cho nên không có nền tảng tình cảm.

Thứ hai, chuyển trường không phải là chuyện dễ dàng, sau lưng chắc chắn có mối quan hệ mạnh mẽ, mọi người không điều tra được lai lịch của La Tuyền nên ngày thường cũng không muốn đến gần.

Thứ ba, La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà cũng đã mua một căn nhà ở Thượng Hải, ngày thường La Tuyền cũng lái xe đi qua đi lại giữa nhà và ký túc xá, kiểu con gái vừa có tiền, vừa

xinh đẹp, sau lưng còn có quan hệ mạnh, tính cách lại không được tốt lắm này đương nhiên sẽ thuộc về đối tượng bị cô lập trong ký túc xá.

Thứ tư, bản thân La Tuyền rất coi thường loại hành vi này, nên hoàn toàn không có ý định dung nhập vào, trong mắt cô chỉ có Trần sư huynh, những người còn lại đều là gà vườn chó xóm không đáng nhắc đến.

Cũng may bạn cùng phòng cũng chỉ cô lập mà thôi, bọn họ vẫn tương đối kiêng kỵ với bối cảnh của La Tuyền nên cùng lắm cũng chỉ là sau lưng chặc lưỡi nói bậy.

Sau khi La Tuyền nói chuyện điện thoại xong và đi tắm rửa, một cô gái nào đó trong nhóm đột nhiên hỏi: "La Tuyền thường xuyên gọi điện thoại cho một chàng trai, gọi anh ta là "Trần sư huynh", người nọ là bạn trai cậu ta sao?"

"Tớ thấy không giống lắm."

Một cô gái khác đang sửa sang lại đồng phục tốt nghiệp của mình, trả lời: "Nếu là bạn trai, chẳng phải lên gọi là "lão công" sao?"

"Mẹ nó, cậu nghĩ ai cũng giống cậu à, còn chưa kết hôn đã gọi là chồng."

Cô gái thứ ba chỉ trêu chọc một chút.

"Nhưng mà, điều kiện của La Tuyền tốt như vậy."

Cô gái thứ tư cảm thán nói: "Cho dù là có bạn trai đi chăng nữa, có lẽ cũng là kiểu người rất giàu có đúng không?"

Câu nói này khiến ký túc xá rơi vào trong khoảng lặng, vào năm 2007, các sinh viên lái xe đi học vốn dĩ đã không nhiều lắm, La Tuyền còn thường xuyên lái BMW hay Mercedes-Benz, trong lúc mọi người đang vất vả tìm việc hoặc thi lên

thạc sĩ thì La Tuyền giống như một người rảnh rỗi, gần như không cần phải lo lắng gì về tương lai.

Trong ký túc xá có sáu người, bốn người tạo thành một nhóm nhỏ, La Tuyền bị cô lập, chỉ còn lại một "Tiểu Lục".

Trên thực tế, cô "Tiểu Lục" này càng khổ hơn nữa, bởi vì cô ấy cũng là một trong những người bị cô lập, hơn nữa nguyên nhân không giống với La Tuyền.

La Tuyền chuyển trường đến đây, ngoại trừ không quá quen thuộc ra, về cơ bản không có bất cứ xung đột gì với mọi người, thỉnh thoảng còn nói một vài câu vô nghĩa.

Tiểu Lục là người bản địa Thượng Hải, bởi vì khi còn là sinh viên năm nhất, cô ấy không hiểu chuyện nên trần trụi biểu hiện ra sự khinh thường đối với các bạn tỉnh ngoài, cho nên bị những người bạn không có hộ khẩu ở Thượng Hải cô lập ba năm, mãi cho đến khi La Tuyền chuyển đến

Mặc dù La Tuyền cũng là người ngoài, nhưng điều kiện về mọi phương diện rất tốt, trong lòng Tiểu Lục cũng miễn cưỡng bù đắp được "cảm giác về sự ưu việt về địa lý", hơn nữa đều bị "thế lực tà ác" cô lập, nên bình thường hai người cũng khá hoà thuận với nhau.

Ngay khi nhóm nhỏ đang bàn luận về La Tuyền, "Tiểu Lục" chỉ im lặng xem máy tính, chờ đến khi La Tuyền tắm rửa xong đi ra ngoài, cô ấy mới đi đến nói: "Cậu ra ngoài rồi, lúc nãy thực sự ồn ào muốn chết."

"Tại sao?"

La Tuyền hỏi.

"Bởi vì có một số người vẫn luôn lảm nhảm."

Tiểu Lục hừ lạnh một tiếng, nói.

"Ồ."

La Tuyền hiểu rõ, cầm máy sấy tóc lên sấy tóc, chỉ là động tác hơi lớn, hình như không được vui lắm.

Với tính cách của La Tuyền, ngoại trừ bằng lòng nhường nhịn Trần Hán Thăng ra, những người khác đừng hòng chiếm được một chút lợi ích từ cô.

Bốn cô gái trong nhóm nhỏ kia thè lưỡi, La Tuyền không phải là người dễ trêu chọc.

Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Lục sảng khoái không thôi, sau đó chọc vào cánh tay La Tuyền, hâm mộ nói: "Cậu trắng thật đấy, cảm giác giống như có thể phát sáng vậy."

Đặc điểm của La Tuyền chính là "Da trắng, xinh đẹp, mắt một mí và tính tình cố chấp, lúc còn đi học ở Hàn Quốc, cô rất được chào đón, thậm chí còn có các công ty đào tạo ngôi sao muốn khai quật cô.

"Cũng bình thường."

La Tuyền thầm nghĩ như thế thì sao chứ, chỗ trắng nhất của mình Trần sư huynh còn chưa bao giờ nhìn thấy đâu, cô không muốn tiếp tục dây dưa thêm nữa về vấn đề này, nói sang chuyện khác: "Nguỵ Dung, cậu đã nhận được offer nào chưa?"

"Nhận được hai công ty, một là doanh nghiệp nhà nước, một nhà doanh nghiệp tư nhân."

"Tiểu Lục" tên là Nguỵ Dung, cô ấy nhún vai nói: "Đáng tiếc tớ đều không hài lòng lắm."

Đại học Tài chính Kinh tế Thượng Hải được mệnh danh là "trường đại học Tài chính Kinh Tế số một ở trong nước", tìm việc không khó lắm, chỉ là muốn tìm được một công việc có vị trí, thu nhập và tiềm năng phát triển tốt lại có chút khó khăn.

"Thu nhập của các doanh nghiệp nhà nước không cao, nhưng doanh nghiệp tư nhân thì phải đến Tô Châu làm việc."

Nguỵ Dung nhún vai: "Nhưng tớ lại không muốn rời khỏi Thượng Hải, lúc nãy tớ đã lấy hết can đảm nộp hồ sơ vào Qủa Xác, vừa khéo công ty đó có một phân xưởng ở Thượng Hải…"

"Chậc!"

Lúc này, không biết từ chiếc giường nào trong ký túc xá phát ra một tiếng khinh bỉ không thể che giấu được.

Điện tử Qủa Xác là một doanh nghiệp như thế nào chứ?

Lương cao, phúc lợi tốt, con đường thăng tiến rõ ràng, nhân viên cũng đạt tới địa vị xã hội nhất định, những thứ đó đều là sự thật tiếng lành đồn xa, các sinh viên tốt nghiệp đại học ở Giang Chiết, Thương Hải, An Huy, có người nào không muốn vào đó chứ?

Nhưng tiêu chuẩn của nhà người ta cũng rất cao đấy, ngoại trừ tuyển dụng sinh viên mới ra trường cho các vị trí kỹ thuật ra, hầu hết các vị trí tài chính đều tuyển những nhân viên có kinh nghiệm.

Bởi vì vị trí kỹ thuật có thể từ từ bồi dưỡng ra các cán bộ dự phòng, trong khi bộ phận tài chính càng có nhiều kinh nghiệm thì càng có thể bắt đầu công việc nhanh hơn.

"Chuyện này có không ít khó khăn đấy."

La Tuyền lặng lẽ nói.

"Chuyện này không thể chắc chắn được, ngộ nhỡ phía bên HR nhìn thuận mắt rồi tuyển dụng tớ thì sao?"

Nguỵ Dung dựa vào mép bàn La Tuyền, tiện tay cầm lấy một số trang sức và mỹ phẩm chơi đùa.

"Ôi, đây là cái gì vậy?"

Nguỵ Dung nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ, cô ấy tưởng là khuyên tai mới mua, nhưng sau khi đưa tay mở ra mới phát hiện bên trong lại là một túi thuốc viên màu xanh lam.

“Bộp.”

Nhưng phản ứng của La Tuyền càng nhanh hơn nữa, cô nhanh chóng đóng hộp lại, vờ như không có việc gì nói: “Thời tiết chuyển mùa, nhiệt độ không ổn định, tớ chuẩn bị một ít thuốc cảm mà thôi.”

“Ồ ồ ồ.”

Nguỵ Dung liên tục gật đầu cô đương nhiên không tin, nếu thực sự là thuốc trị cảm, tại sao La Tuyền lại căng thẳng như vậy chứ?

Hơn nữa, thuốc trị cảm có màu xanh lam sao?

Chương 1062: Anh đồng ý

Mặc dù bạn cùng phòng Nguỵ Dung phát hiện ra những viên thuốc đó không bình thường, nhưng cô ấy cũng không phá vỡ mặt mũi để hỏi đến cùng, mặc dù mình và La Tuyền nói chuyện khá hợp nhau, nhưng càng giống như một nhóm có "bối cảnh bị cô lập" hơn, tình cảm thực sự cũng không sâu lắm.

Ngoài ra, tính tình của La Tuyền cũng không tốt lắm, nếu bị từ chối thì vẫn là mình mất mặt.

Cứ thế một đêm không nói chuyện, hơn sáu giờ sáng ngày hôm sau, lầu trên lầu dưới ở trong ký túc xá nữ đã có động tĩnh, lễ tốt nghiệp bắt đầu từ lúc tám giờ, cho nên cần phải được chuẩn bị trước.

Ký túc xá của La Tuyền cũng như vậy, sáu cô gái lần lượt thức dậy đánh răng rửa mặt, nhưng bởi vì sự tồn tại của các nhóm nhỏ nên bầu không khí trong ký túc xá vẫn không bình thường.

Bốn cô gái đang bàn về những chủ đề như "Thời tiết, quá trình của buổi lễ tốt nghiệp, cha mẹ của ai sẽ đến…" La Tuyền và Nguỵ Dung rất ít khi mở miệng, lặng lẽ chuẩn bị đồ đạc của mình.

Mâu thuẫn xảy ra trong ký túc xá của một trường đại học là chuyện quá bình thường, "các nhóm nhỏ" được hình thành cũng không hiếm có, năm đó ngay cả Kim Dương Minh cũng định lôi kéo Dương Thế Siêu cùng nhau cô lập Đới Chấn Hữu, chỉ là bị Trần Hán Thăng ngăn cản.

Bởi vì một khi có bạn cùng phòng bị cô lập, ngoài mặt nhóm nhỏ kia có vẻ như đã giành được "thắng lợi", nhưng thực chất mối quan hệ của toàn bộ ký túc xá đã bị phá huỷ.

Thử nghĩ mà xem, nếu Tiểu Kim cô lập thành công, cậu ấy và Lão Đới sống trong một không gian nhỏ hẹp giống như ký túc xá, hai người đi ngang qua nhau thậm chí còn không chào hỏi lẫn nhau, không chỉ có đương sự xấu hổ mà ngay cả những người ngoài như Trần Hán Thăng cũng không mấy dễ chịu, chứ đừng nói là chụm đầu vào nhau cùng uống rượu đánh bài.

Trần Hán Thăng thích náo nhiệt như vậy, đương nhiên sẽ không cho phép tình huống này xuất hiện, trên thực tế, cách làm của hắn cũng vô cùng chính xác, bây giờ tất cả mọi người đều đã tốt nghiệp, nhưng chỉ cần nghĩ đến ký túc xá 602, người nào người nấy đều vô cùng hoài niệm.

Đáng tiếc Trần Hán Thăng chỉ có thể ngăn cản được ký túc xá của mình, nhưng đối với ký túc xá của La Tuyền cũng chỉ có thể thương mà không giúp được gì, đương nhiên La Tuyền cũng không quan tâm nhiều đến vấn đề này.

Tiểu sư muội chỉ để ý đến Trần Hán Thăng, sau khi ăn sáng xong, cô cùng Nguỵ Dung đi đến giảng đường chính của trường đại học, ngồi trong khu vực lớp của mình.

Dưới hội trường đều là những sinh viên tốt nghiệp mặc đồng phục cử nhân, trên khuôn mặt những người trẻ tuổi ấy tràn ngập sự háo hức khi chuẩn bị tốt nghiệp, còn có mong chờ đối với tương lai.

Lễ tốt nghiệp được tổ chức vào lúc tám giờ, lãnh đạo nhà trường và đại diện sinh viên lần lượt lên phát hiện, nhưng tinh thần của La Tuyền lại hơi mất tập trung, cô thường xuyên kiểm tra điện thoại di động, giống như đang chờ một cuộc gọi hoặc tin nhắn.

Nguỵ Dung phát hiện ra sự khác lạ của cô, chủ động hỏi: "Mấy giờ chú dì đến đây vậy?"

Lúc chụp ảnh tốt nghiệp, rất nhiều cha mẹ của các sinh viên tốt nghiệp đều đến tham gia, Nguỵ Dung cho rằng La Tuyền đang đợi cha mẹ.

"Cái gì?"

La Tuyền sửng sốt một chút: "Tớ cũng không biết, có lẽ giữa trưa bọn họ sẽ đến."

"Không phải đang đợi cha mẹ…"

Nguỵ Dung bừng tỉnh hiểu ra, có lẽ cô đang chờ "Trần sư huynh" ở trong truyền thuyết.

Nguỵ Dung khá tò mò, Trần sư huynh ở trong tưởng tượng có lẽ là một chàng trai khoa văn nói năng dịu dàng, tươi cười rực rỡ, có lẽ còn đeo một cặp kính gọng vàng, như vậy mới có thể bổ sung cho tính cách của La Tuyền.

Chẳng bao lâu sau, cuối cùng La Tuyền cũng nhận được một cuộc điện thoại, Nguỵ Dung vốn dĩ không có ý định nghe lén, chỉ là vị trí của hai người cách nhau quá gần, hơn nữa cô ấy cũng cảm thấy hứng thú, cho nên mơ hồ nghe thấy một số nội dung cuộc đối thoại.

Hình như phía bên kia là giọng nữ, giọng điệu hoạt bát, có lẽ tuổi tác cũng không lớn lắm.

La Tuyền hạ giọng, đứt quãng nói: "A Lam… Anh trai em đi đến đón em sao?… Chị biết rồi, phải giả vờ rất ngạc nhiên vui mừng sao?… Được, đến lúc đó nói chuyện sau…"

La Tuyền không nói quá nhiều, nhưng sau khi cúp máy, tâm trạng của cô rõ ràng tốt lên rất nhiều, Nguỵ Dung hỏi dò: "Có một người bạn muốn đến đây sao?"

"Không phải."

La Tuyền lắc đầu: “Một cô em gái thôi.”

Sau đó, La Tuyền tương đối tích cực tham gia vào quá trình lễ tốt nghiệp, ví dụ như lên sân khấu nhận bằng, ví dụ như nhổ tua rua trên mũ cử nhân…

Chỉ là khi La Tuyền nhận bằng, viện trưởng học viện kế toán lại tươi cười dịu dàng, lại nói thêm với cô ấy vài câu, mặc dù chỉ là những lời cổ vũ và động viên thường thấy nhất, nhưng các bạn trong lớp và bạn cùng phòng ký túc xá vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

La Tuyền không phải là sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc, chỉ mới chuyển trường đến đây vào năm bốn, hơn nữa còn tốt nghiệp hỗn hợp, việc nhà trường đồng ý chứng tỏ mối quan hệ nhà cô thực sự không đơn giản.

Hành động hiện giờ của viện trưởng lại một lần nữa chứng thực tin đồn này, nhưng phụ đạo viên lại rất bình tĩnh, chứng tỏ trong lòng cô ấy cũng đã biết rõ.

Lễ tốt nghiệp kết thúc vào khoảng 11 rưỡi, tiếp theo là thời gian các lớp chụp ảnh, đám người La Tuyền đang tụ tập trước cửa thư viện, các phụ huynh đang chờ ở bên cạnh.

Sau khi chụp ảnh tập thể xong, tiếp theo sẽ là thời gian cá nhân tự do, năm đó lúc Trần Hán Thăng tốt nghiệp, hắn có uy tín và năng lực tập hợp tất cả lớp lại với nhau, nên tổ chức mọi người chụp ảnh lưu niệm ở nhiều chỗ danh lam thắng cảnh của Kiến Nghiệp.

Nhưng suy cho cùng, đó vẫn là thiểu số, hầu hết các sinh viên tốt nghiệp đều rời khỏi trường học với một tâm trạng “gấp gáp, ồn ào náo động và mê mang”, nhiều năm sau khi nghĩ lại, gần như không có bất cứ ấn tượng gì vào ngày hôm đó.

Nhưng lúc xếp hàng, có một số người bạn mắt tinh chợt phát hiện, một số lãnh đạo nhà trường lại xuất hiện, giống như đang tiến hành giao lưu với các phụ huynh.

Hiệu trưởng Đàm của đại học Tài chính Thượng Hải là một chuyên gia Kinh tế học vô cùng giỏi giang, là giáo sư tiến sĩ, được hưởng trợ cấp đặc biệt của chính phủ, danh tiếng của ông ấy trong ngành nghiên cứu phát triển kinh tế trong nước gần như ngang ngửa với địa vị giáo sư Tôn Bích Dư trong ngành luật.

Bây giờ ông ấy lại đích thân tiếp đón, thân phận của đối phương chắc chắn không đơn giản.

Hiệu trưởng Đàm đi cùng với mấy người khác, có một cặp vợ chồng trung niên, người đàn ông cường tráng mạnh khoẻ, người phụ nữ sở hữu nước da trắng ngần, hình như là những doanh nhân có chút thành đạt;

Còn có một cô gái nhỏ khoảng chừng hai mươi tuổi, mái tóc ngắn xoã ngang vai, ánh mắt tinh quái kỳ dị, thoạt nhìn có vẻ vừa thông minh vừa hoạt bát;

Nhưng ba người này rất ít khi nói chuyện, hiệu trưởng Đàm nói chuyện phiếm nhiều hơn với một người đàn ông trẻ tuổi khác.

Người đàn ông trẻ tuổi này ăn mặc rất tuỳ tiện, "áo ngắn tay + quần đùi + giày bệt", thoạt nhìn không khác mấy so với một sinh viên đại học bình thường, nhưng ở trước mặt một chuyên gia kinh tế học nổi tiếng cả nước, thần thái của hắn lại thoải mái tự nhiên, hai tay chắp ra sau lưng, khoé miệng bên dưới lớp kính râm thỉnh thoảng nở nụ cười.

"La Tuyền."

Nguỵ Dung đánh giá cặp vợ chồng trung niên kia một lúc, không chắc chắn hỏi: "Đó là cha mẹ cậu đúng không, bọn họ

đã từng đến ký túc xá.”

La Tuyền không trả lời, toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt lên người người đàn ông trẻ tuổi kia.

Các bạn học xung quanh nghe thấy, bọn họ đầu tiên là nhìn thoáng qua La Tuyền, nhưng không ai lên tiếng nên lại tiếp tục nhìn mấy người kia.

Chẳng mấy chốc, cô gái nhỏ đi đầu kia đã phát hiện ra La Tuyền, giơ tay lên nhảy nhót múa may, sau đó lôi kéo người đàn ông trẻ tuổi kia đi đến.

Hình như người trẻ tuổi kia không hề có ý định che giấu thân phận, trong tay hắn cầm một bó hoa hướng dương dành cho các sinh viên tốt nghiệp, vừa đi vừa gỡ kính râm xuống, trong khoảnh khắc khuôn mặt hiện ra rõ như núi Lư Sơn, các sinh viên ở trước cửa thư viện đột nhiên đồng thời ồ lên một tiếng hét ngạc nhiên “mẹ nó!”.

Bởi vì người nọ là Trần Hán Thăng của điện tử Qủa Xác đấy, “Trần Qủa Xác” có rất nhiều fans ở trường đại học.

Một số người trong bọn họ là “fans nhân vật”, Trần Hán Thăng gây dựng sự nghiệp hai lần, lần đầu rơi đài rồi lại Đông Sơn tái khởi một lần nữa, hắn đã thay đổi mô hình của hai ngành công nghiệp lớn ở trong nước, những trải nghiệm đó rất có tính cảm hứng.

Một số lại là “fans Qủa Xác” thuần tuý, năm đó điện thoại di động Nokia và Motorola vẫn còn là hàng xa xỉ lên tới sáu ngàn tệ trở lên, chính điện tử Qủa Xác đã hạ giá điện thoại di động xuống, cộng thêm những phần mềm như Qvodplayer, Cộng đồng Qủa Xác, Qủa Xác cloud gì đó có thể nắm bắt được nhu cầu về tinh thần của những người trẻ tuổi, gần như người nào cũng có một tài khoản của Qủa Xác.

Có một số lại là "fans yêu nước", những gì Trần Hán Thăng đã làm ở Hàn Quốc đã khiến nhiều người qua đường chuyển thành fan.

Cuối cùng, còn có một bộ phận là "fans giá trị nhan sắc", đây là các fans không thể nói lý lẽ nhất, tóm lại, sau khi Trần Hán Thăng biết còn có một quần thể như vậy, bản thân cũng sửng sốt một lúc lâu, thậm chí còn lập một tài khoản QQ phụ để trà trộn vào trong group chat, những lúc rảnh rỗi lại nghe bọn họ khoác lác về dung nhan của mình.

Cho nên sau khi Trần Hán Thăng xuất hiện, các bạn học đã quên mất việc chụp ảnh tốt nghiệp, tất cả đều theo bản năng chạy tới, hoặc là kích động gọi điện thoại cho những người quen khác, nhanh chóng đến đây để gặp mặt thần tượng.

Trần Hán Thăng không bày ra cái giá chút nào, mỉm cười trầm ngâm chào hỏi với mọi người, bao gồm cả việc trả lời đủ mọi câu hỏi linh tinh.

"Chủ tịch Trần, ngài đến trường học của chúng em làm gì?"

Có người hét lên.

"Tôi có một người bạn tốt nghiệp."

Trần Hán Thăng trả lời: "Nên dẫn theo em gái đến đây chúc mừng một chút."

"Ồ."

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, hoá ra cô gái tóc ngắn kia là em gái của chủ tịch Trần.

"Vậy bạn của ngài là ai, học lớp nào?"

Lại có người cảm thấy hứng thú với vấn đề này.

"Ồ."

Trần Hán Thăng bĩu môi về phía La Tuyền, ở trước mặt bao người, mỉm cười đưa bó hoa đến: "Tiểu sư muội, tốt nghiệp vui vẻ nhé."

"… Cảm ơn Trần sư huynh."

Mặc dù trước đó La Tuyền đã biết Trần Hán Thăng sẽ xuất hiện, nhưng cô vẫn rất cảm động, khoé miệng mấp máy giống như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngưng tụ thành một câu "cảm ơn".

Các sinh viên đều rất tò mò, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức hỏi thăm mối quan hệ giữa Trần Hán Thăng và La Tuyền.

"Chủ tịch Trần."

Lập tức có một người bạn học hỏi: "Em là một fan Qủa Xác trung thành, trong lễ ra mắt điện thoại di động đời đầu tiên, ngài đã thừa nhận mình có bạn gái, chính là người bạn này sao?"

Trần Hán Thăng sớm đã đoán trước được câu hỏi này nên cười ha ha nói: "La Tuyền là đồng hương với tôi ở Cảng Thành, nắm cấp ba cũng học cùng một trường, cha mẹ hai bên cũng quen biết lẫn nhau, hôm nay tôi rảnh rỗi nên cùng em gái đến đây tham dự lễ tốt nghiệp của em ấy."

Trần Hán Thăng không trực tiếp trả lời câu hỏi này, nhưng lọt vào lỗ tai của người nghe, đây là một sự phủ nhận biến tướng.

La Tuyền đương nhiên cũng nghe ra được, khuôn mặt xinh đẹp vốn dĩ vẫn đang mỉm cười trầm ngâm lập tức trở nên lạnh lùng, vừa cố chấp vừa ấm ức nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

"Chị dâu La Tuyền."

Lúc này, tác dụng của Trần Lam lập tức được thể hiện ra ngoài, cô ấy cũng nắm lấy cánh tay La Tuyền, thân thiết nhỏ giọng kêu.

“Chẳng phải bình thường giọng em rất lớn sao?”

La Tuyền lạnh lùng nói: “Tại sao lúc này lại không nỡ mở miệng.”

“Hì hì…”

Trần Lam cũng không phản bác, chỉ là dùng khuôn mặt cọ vào bả vai La Tuyền, nếu tiếng “chị dâu La Tuyền này” bị người khác nghe thấy, anh trai sẽ phải lâm vào trong xoáy nước tai tiếng.

“Em cũng mặt dày giống như anh trai mình.”

La Tuyền đẩy vài cái nhưng không thể đẩy nổi, cũng chỉ có thể tuỳ tiện để Trần Lam làm nũng tỏ vẻ dễ thương, phía bên kia, Trần Hán Thăng vẫn đang trả lời câu hỏi của các bạn học, phong cách mang đậm dấu ấn cá nhân của hắn.

“Chủ tịch Trần, điện thoại di động đời thứ ba lúc nào được ra mắt vậy?”

“Có lẽ vào khoảng giữa đến cuối tháng 8.”

…

“Chủ tịch Trần, chủ đề Tịnh Đế Liên Hoa rốt cuộc đại diện cho cái gì vậy?”

“Xin được giữ bí mật trước, sau khi nói ra, các cậu không mua nữa thì phải làm sao bây giờ?”

…

“Chủ tịch Trần, ngài có ý định phát triển ở các địa phương nhỏ không ạ? Quê quán của em ở Hoàng Cương, ngài đã từng đi đến đó chưa?”

“Xin lỗi, tôi chưa đi đến đó, nhưng vào năm cấp ba, tôi đã từng lướt qua vấn đề của các cậu, về quê phát triển cũng là một sự lựa chọn rất tốt.”

….

“Chủ tịch Trần, anh đã có nhiều tiền như vậy, có phải ngày nào cũng vui vẻ không?”

“Anh bạn, tư tưởng này của cậu không đúng rồi, tiền không thể mua được sự hạnh phúc, nhưng nếu có rất nhiều tiền, người khác sẽ nghĩ cách khiến cậu vui vẻ.”

…

Không thể không nói tính cách này của Trần Hán Thăng rất dễ khiến các sư đệ sư muội kia trở nên thân thiết, cho nên cuối cùng phụ đạo viên phải thúc giục nhanh chóng chụp ảnh tốt nghiệp, các sinh viên tốt nghiệp mới trở lại vị trí ban đầu.

Trần Hán Thăng cũng tiếp tục nói chuyện với hiệu trưởng trường đại học Tài chính, nhưng các bạn học của La Tuyền lại nhìn cô bằng ánh mắt khác, mặc dù sớm đã đoán được trong nhà La Tuyền có tiền, cũng có quan hệ, nhưng không ngờ cô lại quen biết với “Trần Qủa Xác”.

Trong ký túc xá càng không cần phải nói, các cô ấy hiểu rõ Trần Hán Thăng chính là vị “Trần sư huynh” kia, La Tuyền thường xuyên gọi điện thoại cho hắn.

Nhưng đây lại là thế giới hiện thực, bốn cô gái trong nhóm nhỏ kia sẽ không có những suy nghĩ hèn mọn kiểu như “Sớm biết như vậy mình phải nên quỳ liếm La Tuyền” giống như trên tiểu thuyết mạng, làm như thế quá ngây thơ, không phải là tư duy logic của một sinh viên trưởng thành nên có.

Đương nhiên, cảm giác chua chát rất khó tránh khỏi, mặc dù ở trường đại học, có vẻ như bọn họ đã “thắng” La Tuyền và

Nguỵ Dung, nhưng sau khi bước ra ngoài xã hội, những thứ này không phải là thành tích đáng khoe khoang gì.

Ngược lại, Nguỵ Dung là người bạn địa, có nhà có hộ khẩu ở Thượng Hải, La Tuyền càng không cần phải nói, có lẽ cả đời này cô ấy sẽ không cần phải lo lắng về tiền tài, lại nghĩ đến những thắng lợi bụng dạ hẹp hỏi khi còn ở trong ký túc xá, thực sự có chút buồn cười.

Thực ra, ngoài nhóm nhỏ ra, trong lòng Nguỵ Dung cũng có tính toán, cô ấy đã nộp sơ yếu lý lịch xin việc vào nhà máy chi nhánh của điện tử Qủa Xác ở Thượng Hải, chỉ là kinh nghiệm vẫn còn có thiếu sót, dựa theo quy trình bình thường, gần như không thể nào trúng tuyển được.

Nhưng điều trùng hợp chính là, "Trần sư huynh" của La Tuyền chính là ông chủ lớn của điện tử Qủa Xác, bản thân mình và La Tuyền cũng có thể coi là đồng đội "bị cô lập", không biết cô ấy có thể giúp đỡ mình nói tốt vài câu, gia tăng cơ hội mình được vào làm việc trong điện tử Qủa Xác.

"La Tuyền."

Nguỵ Dung hiểu rất rõ tính cách của La Tuyền nên cũng không quanh co lòng vòng: "Cậu có thể giúp tớ hỏi chủ tịch Trần xem, tớ có hy vọng làm việc trong điện tử Qủa Xác không?"

La Tuyền rất ít khi hỏi Trần Hán Thăng về các vấn đề kinh doanh, bởi vì chủ đề về điện thoại di động đời thứ ba quá nhạy cảm nên cô ấy mới muốn né tránh một chút.

Nhưng, giọng điệu và vẻ mặt của Nguỵ Dung đều vô cùng chân thành tha thiết, La Tuyền nhớ đến trong khoảng thời gian này, ngay khi các bạn cùng phòng khác đều vô cùng lạnh nhạt thì chính cô gái người bản địa Thường Hải này lúc ăn cơm cũng sẽ gọi mình một tiếng.

“Tớ sẽ hỏi một câu.”

La Tuyền vẫn đồng ý: “Nhưng chưa chắc đã có thể thành công.”

“Không sao?”

Nguỵ Dung nhún vai: “Nếu không thể vào được điện tử Qủa Xác, thì sau này tớ sẽ nghĩ cách gả cho một kỹ sư Qủa Xác, ai bảo tớ thích logo Qủa Xác như vậy chứ?”

Sau khi chụp ảnh tốt nghiệp của lớp xong, La Tuyền đi đến bên cạnh cha mẹ mình và Trần Hán Thăng, Nguỵ Dung ở phía sau nhìn chằm chằm vào bóng dáng của cô, lặng lẽ thở dài.

Ngoại trừ một số rất ít người ra, mối quan hệ giữa các bạn cùng phòng thời đại học vẫn tương đối bằng phẳng, hai năm đầu sau khi tốt nghiệp, ngày lễ ngày tết có thể sẽ còn liên lạc với nhau, nhưng sau đó lại dần dần mất tin tức.

“Cũng không biết rốt cuộc mối quan hệ giữa La Tuyền và chủ tịch Trần là gì.”

Sự chấp niệm của La Tuyền đối với Trần sư huynh, Nguỵ Dung đã nhìn rõ ở trong mắt.

…

Giữa trưa, hiệu trưởng Đàm mời Trần Hán Thăng đến căng tin của giáo viên để “nhận xét” về hương vị một chút, Trần Hán Thăng cũng rất nể tình không từ chối.

Đương nhiên cả gia đình La Tuyền cũng đi cùng, dọc theo đường đi, thỉnh thoảng cũng có một số fans Qủa Xác nghe tin chạy tới, bọn họ cầm một cuốn sổ trong tay, thế mà lại muốn Trần Hán Thăng ký tên.

Đáng tiếc, Trần Hán Thăng ngoại trừ chữ “duyệt” viết đẹp nhất ra, thì những chữ khác căn bản không thể ra tay được, nhưng hắn cũng có một cách, hào phóng thay “ký tên” bằng

“chụp ảnh”, điều này khiến các fans Qủa Xác càng vui vẻ hơn nữa.

Lúc ăn cơm, hiệu trưởng Đàm và các lãnh đạo nhà trường khác đang trò chuyện về tình hình kinh tế năm nay, trình độ lý thuyết của các giáo sư đại học rất cao, nhưng ý thức hoạt động thực tiễn của Trần Hán Thăng lại rất mạnh, hai bên thảo luận vô cùng sôi nổi.

La Hải Bình và Hoàng Tiểu Hà không biết xen vào như thế nào, cho dù bọn họ cũng sở hữu khối tài sản hàng chục triệu tệ, nhưng khi đề cập đến những từ như “công ty đưa ra thị trường, sự chấn động trong ngành sản xuất, cơn gió lốc tài chính”, Lão La cũng ngơ ngác.

Mặc dù La Tuyền cũng cái hiểu cái không, nhưng cô lại thích dáng vẻ và phong cách của Trần sư huynh khi khoe khoang, đôi khi thậm chí còn không ăn cơm, cứ thế ngơ ngác nhìn Trần Hán Thăng.

“Sau khi tốt nghiệp, La Tuyền không thể ở lại trong nước, con bé vẫn không thể chết tâm với Trần Hán Thăng.”

Hoàng Tiểu Hà chú ý đến cảnh tượng này, lo lắng sốt ruột nói với ông chồng: “Nếu không sớm muộn gì cũng cho không Trần Hán Thăng, tôi muốn đưa con bé ra nước ngoài học nghiên cứu sinh ngành kế toán, ông cảm thấy như thế nào?”

“Tôi cảm thấy không khả thi lắm.”

La Hải Bình suy nghĩ một chút rồi nói: “Khoan hẵng nói đến chuyện La Tuyền có đồng ý không, nếu sau khi học nghiên cứu sinh xong, con bé vẫn quấn lấy Trần Hán Thăng như vậy, bà định tiếp tục cho con bé học tiến sĩ sao?”

“… Dù sao thì em cũng không quan tâm.”

Hoàng Tiểu Hà nói như chém đinh chặt sắt: “Trần Hán Thăng đã có hai đứa con rồi, em không thể nhìn con bé sa vào

vũng lầy được, chuyện sau này sẽ nói sau, trước tiên chống đỡ qua ba năm này đã, nếu con bé không đồng ý, tôi sẽ chết cho con bé xem!"

"Tại sao bà lúc nào cũng như vậy chứ?"

La Hải Bình bất lực nói: "Tính xấu của La Tuyền đều học được từ bà cả, động một chút là hành động bế tắc."

"Ông còn không biết xấu hổ nói tôi?"

Hoàng Tiểu Hà cũng bới móc lại chuyện xưa: "Nếu không phải lúc trước ông thường xuyên cãi nhau với tôi, không đem lại cho La Tuyền một bầu không khí gia đình ấm áp, con bé sẽ coi Trần Hán Thăng là chỗ dựa cuộc sống của mình sao?"

Hai vợ chồng cũ còn chưa phục hôn này lại cãi nhau, chỉ là động tĩnh hơi lớn, nên những người khác đều chú ý đến.

Trần Hán Thăng không nói gì, nhưng La Tuyền lại nhíu chặt chân mày.

Hiệu trưởng Đàm thân là chủ nhà, mặc dù không biết nguyên nhân khiến hai vợ chồng mâu thuẫn, nhưng cũng lịch sự tìm một chủ đề nào đó tách ra.

"Chủ tịch Trần à, nếu ngài đã ăn xong bữa ăn này, tôi cũng muốn đưa ra cho ngài một số ý kiến."

Hiệu trưởng Đàm nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói: "Tại sao Qủa Xác lại không đến trường học của chúng tôi để tuyển dụng chứ, các ngài không thể chỉ nhìn chằm chằm vào những trường 985 giống như đại học Phục Đán được, ngài có thể không thích những sinh viên chính quy của đại học Tài chính, nhưng chúng tôi còn có nghiên cứu sinh và tiến sĩ mà."

"Còn có chuyện này sao?"

Trần Hán Thăng nói: "Bình thường tôi không hỏi nhiều về kế hoạch tuyển dụng từ nhà trường, sau khi trở về tôi sẽ tìm

hiểu tình hình một chút, tranh thủ sang năm đến đại học Tài chính Thượng Hải tuyển dụng một số nhân tài.”

Câu nói này của hắn là sự thật, bình thường Trần Hán Thăng làm gì có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến những việc vặt đó, thực ra trong các thành viên quản lý cấp cao, cũng chỉ có chủ tịch internet Qủa Xác Hoàng Lập Khiêm tương đối tích cực về phương diện này.

Lão Hoàng tốt nghiệp tiến sĩ ở trường Phục Đán, có lẽ là vì “nguyên nhân xuất thân”, anh ta vô cùng coi trọng bằng cấp của những kỹ sư nộp hồ sơn xin việc kia.

Trong bộ phận internet lan truyền rất nhiều câu chuyện cười, ví dụ như viện Khoa học Trung Quốc có một tiến sĩ vô cùng xuất sắc, anh ta vừa đăng tải N bài viết SCI vừa làm luận văn, sau khi Hoàng Lập Khiêm biết chuyện, anh ta đã đích thân mang theo hợp đồng đến chặn cửa mời.

Kết quả người ta vẫn không hài lòng, tỏ vẻ trước mắt điện tử Qủa Xác không có các hạng mục nghiên cứu nào phù hợp với anh ta, hơn nữa phía bên Alo cũng đưa ra lời mời với mức lương cao.

Hoàng Lập Khiêm lập tức hứa hẹn, bạn học, cậu thích kiểu hạng mục như thế nào, chúng tôi sẽ lập tức tiến hành hạng mục kiểu đó, sau khi vui vẻ mời được bảo bối này về bên mình, Lão Hoàng còn tranh công với ban hội đồng quản trị.

Ngoài ra còn có một thạc sĩ Phúc Đán chuyên ngành truyền thông, nghe nói thành tích kiểm tra sơ bộ của kỳ thi nghiên cứu sinh của anh ta trâu bò đến mức đạt được 442 điểm, Hoàng Lập Khiêm cố ý chạm mặt với đàn em này một lần, đêm đó đã ngay lập tức soạn thảo ra một bản hợp đồng làm việc bồi dưỡng cho điện tử Qủa Xác sau khi tốt nghiệp.

Còn đối với những tài năng đang du học ở nước ngoài, Hoàng Lập Khiêm càng ra sức khai quật hơn nữa, dần dần, Qủa Xác đã trở thành một cây ngô đồng thu hút phượng hoàng.

Ở trên mạng còn có một cách gọi đùa cợt là "xưởng đào", có lẽ được phát sinh từ "?" trong logo của Qủa Xác, đồng thời còn có những biệt danh tương tự như "xưởng Ngỗng" của Tencent, "xưởng Hoa cúc" của Huawei…

Sau khi Trần Hán Thăng kể hai câu chuyện cười về thạc sĩ Phục Đán và tiến sĩ của viện Khoa học Trung Quốc này cho mọi người nghe xong, tất cả mọi người trên bàn đều cười ha ha, La Tuyền cũng nói ra yêu cầu của Nguỵ Dung, Trần Hán Thăng trực tiếp nói: "Không thành vấn đề, bảo cô ấy đến chi nhánh nhà máy Thượng Hải gặp bộ phận nhân sự đi."

Ngay cả các kỹ sư lương cao mà Qủa Xác cũng có thể nuôi được, bồi dưỡng thêm một nhân viên tài chính và kế toán chẳng phải chỉ là một chuyện nhỏ thôi sao?

Bởi vì suy nghĩ "không thể buông bỏ nhưng cũng không thể chấp nhận", Trần Hán Thăng vẫn luôn cảm thấy có chút áy náy với tiểu sư muội này, cho nên chỉ cần không phải là những yêu cầu như "sinh con", hắn đều sẽ thoả mãn.

Sau khi cơm nước xong xuôi, tất cả các lãnh đạo nhà trường đều tạm biệt rời đi, lúc này La Tuyền mới hỏi: "La Hải Bình, tại sao lúc nãy hai người lại cãi nhau, nếu không thể hoà thuận được thì đừng tái hôn nữa."

"Đứa nhỏ này sao có thể nói chuyện như vậy được chứ?"

Lão La còn chưa kịp nói gì thì Hoàng Tiểu Hà đã mở miệng nói trước: "Mẹ và cha con đã quyết định rồi, dự định sẽ đưa con ra nước ngoài học thạc sĩ, đào tạo sâu một chút về kiến thức kế toán…"

Khi nghe thấy mấy chữ "ra nước ngoài học thạc sĩ", vẻ mặt Trần Hán Thăng giật giật không thể phát hiện ra.

Tâm tư của dì Hoàng rất dễ đoán, chẳng qua chỉ là muốn dùng khoảng cách địa lý để giữ khoảng cách giữa mình với La Tuyền, nhưng sắp xếp này cũng rất có lợi cho Trần Hán Thăng, La Tuyền đi ra nước ngoài đi học vài ba năm, lúc trở về thì Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đều đã trưởng thành, hắn cũng có thể có đủ thời gian và tinh lực để xử lý mối quan hệ với tiểu sư muội.

"Con không đi!"

Nhưng mà, La Tuyền không chút do dự từ chối.

"Con nhất định phải đi."

Hoàng Tiểu Hà cũng vô cùng kiên quyết.

Giữa hai mẹ con nhất thời trở nên giương cung bạt kiếm, Trần Hán Thăng biết lúc này mình không thể mở miệng, bây giờ cho dù hắn ủng hộ ai đi chăng nữa cũng không thích hợp, cho nên dứt khoát giả vờ làm người câm.

"Dù sao vẫn còn có Lão La."

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ.

Nhưng La Hải Bình cũng vô cùng giảo hoạt, mặc dù ông thoạt nhìn mắt rậm mày to, nhưng trên thực tế cũng là người đã từng gặp qua mưa to gió lớn, làm sao có thể thực sự đơn thuần thật thà được, ông vừa mới trở tay đã có thể kéo Trần Hán Thăng xuống nước.

"Hán Thăng à."

La Hải Bình bày ra vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Hai vợ chồng chú đang phiền não vì chuyện này đấy, con cảm thấy La Tuyền có nên ra nước ngoài không?"

“Mẹ nó!”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ Lão La à, lương tâm của chú hỏng bét hết cả rồi, với thân phận của cháu thích hợp để tỏ thái độ sao?

Nếu ủng hộ La Tuyền ra nước ngoài, tiểu sư muội chắc chắn sẽ cho rằng mình ghét cô ấy, nhất định sẽ đau lòng khổ sở;

Nếu không ủng hộ La Tuyền đi ra nước ngoài thì sẽ làm trái với ý gì Hoàng, hơn nữa cũng không phù hợp với “sắp xếp lợi ích” của mình.

“Đúng vậy.”

Hoàng Tiểu Hà cũng phản ứng lại, vội vàng hỏi: “Hán Thăng, cậu cũng đưa ra một ý kiến đi.”

“Con à…”

Trần Hán Thăng nghẹn họng một chút, hắn đưa mắt nhìn La Tuyền.

Tiểu sư muội chắc chắn không muốn rời đi, cô vẫn còn đang chờ tốt nghiệp rồi sẽ đi tìm Trần Hán Thăng đây.

Nhưng bây giờ cô cũng muốn nghe câu trả lời của Trần sư huynh, trong ánh mắt tràn ngập mong chờ.

“Chậc chậc…”

Em gái Trần Lam cũng cảm thấy vấn đề này rất khó trả lời, cô xấu hổ đến mức cũng muốn quay trở lại trường học để làm thí nghiệm.

“Ừm…”

Nhưng Trần Hán Thăng lại rất bình tĩnh, trầm ngâm nói: “Con ủng hộ việc học nghiên cứu sinh, dù sao thì việc học thêm kiến thức cũng không có hại gì…”

Lời này còn chưa nói xong, hắn lập tức chú ý đến hơi thở của La Tuyền ở bên cạnh mình đột nhiên trở nên nặng nề, còn sắc mặt căng thẳng của Hoàng Tiểu Hà lại hơi thả lỏng, nếu Trần Hán Thăng ủng hộ, chuyện này tám chín phần là có thể thành công.

"Nhưng mà…"

Trần Hán Thăng đột nhiên rẽ ngoặt: "Con cảm thấy không cần thiết phải ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, thực ra ở Kiến Nghiệp cũng có rất nhiều trường đào tạo chuyên ngành kế toán rất tốt, con có một cô thư ký tốt nghiệp học viện Kiểm toán, nếu thực sự không được thì có thể quay trở lại trường học cũ là đại học Tài chính Kiến Nghiệp…"

"Ha ha…"

Trần Lam suýt chút nữa đã không nhịn được bật cười thành tiếng.

Câu trả lời này không có bất cứ tổn hại gì, bởi vì Hoàng Tiểu Hà yêu cầu La Tuyền học nghiên cứu sinh là giả, né tránh Trần Hán Thăng mới là thật, kết quả Trần Hán Thăng lại giả vờ như không biết, thậm chí còn đề nghị trở về Kiến Nghiệp học thạc sĩ.

Như vậy vừa "ủng hộ" Hoàng Tiểu Hà, cũng không đắc tội với La Tuyền, La Tuyền lập tức nói: "Con đồng ý đến Kiến Nghiệp học nghiên cứu sinh."

"Mẹ không đồng ý."

Hoàng Tiểu Hà sao có thể đồng ý được, còn dùng ánh mắt ra hiệu cho Lão La lên tiếng giúp đỡ.

La Hải Bình lắc đầu, loại tình huống như hiện giờ không thích hợp để tiếp tục lấy đá chọi đá, như vậy sẽ chỉ khơi dậy tâm lý phản nghịch của La Tuyền, nhất định phải tìm một thời cơ thích hợp mới có thể nói chuyện.

…

Mặc dù vấn đề "học nghiên cứu sinh" vẫn chưa được giải quyết ổn thoả, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc La Tuyền và Trần Lam chụp ảnh ở nhiều địa điểm nổi tiếng trong trường học. Đại học Tài chính Thượng Hải là một ngôi trường có tuổi đời hàng thế kỷ, mặc dù diện tính không lớn nhưng lại có không ít địa điểm đáng để làm lưu giữ.

Sau khi chụp ảnh xong gần hồ Xuyên Huy, La Tuyền ngồi trên tảng đá lớn nghỉ ngơi một chút, Trần Lam tràn đầy năng lượng, tự mình cầm máy ảnh SLR "lách tách lách tách" chụp ảnh khắp nơi.

Trần Hán Thăng cũng tương đối bận rộn, thường xuyên có cấp dưới gọi điện thoại đến thương lượng một số tình huống công việc.

Hoàng Tiểu Hà vẫn đang suy nghĩ xem làm thế nào với có thể khuyên nhủ được cô con gái cố chấp này, Lão La ngồi bên cạnh đánh giá xung quanh một chút, ông cảm thấy cơ hội này không tồi nên chậm rãi đi đến bên cạnh La Tuyền ngồi xuống.

"Khụ!"

La Hải Bình nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

"Có chuyện gì vậy?"

La Tuyền quay đầu lại: "Có chuyện muốn nói với con sao?"

"Đúng vậy."

Lão La hơi gật đầu.

"Chậc."

La Tuyền cũng không để ý, cười nhạo một tiếng nói: "Có phải cha cũng muốn khuyên con nên ra nước ngoài học nghiên

cứu sinh không, còn muốn nói Trần sư huynh không phải là một người đàn ông tốt, nhưng La Hải Bình, cha cũng đừng quên rằng bản thân cha cũng đã từng nuôi dưỡng tiểu tam ở bên ngoài, hơn nữa tính chất càng xấu xa hơn nữa, ít nhất Trần sư huynh cũng không kết hôn, không thể coi là ngoại tình."

La Hải Bình thở dài một hơi, cũng chỉ có con gái ruột mới dám nói như vậy, nếu đổi lại là người khác, có lẽ ông đã đấm một cái rồi.

"Cha không muốn khuyên con ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, nói thật, cha cũng không đồng ý với cách làm này lắm."

Lão La vỗ đùi, bình tĩnh nói: "Ngoài ra, cũng chính vì cha không phải là người đàn ông tốt nên hiểu rất rõ Trần Hán Thăng."

"Cha có ý gì?"

Nhắc đến Trần sư huynh, quả nhiên La Tuyền rất có hứng thú.

"Đầu tiên phải nói rõ ràng một chút, Hán Thăng chắc chắn có tình cảm với con, nếu không cậu ta bận rộn như vậy, sao có thể dành thời gian một ngày cố ý đến đây chúc mừng con tốt nghiệp được."

La Hải Bình cũng là một người từng trải, đồng thời hiểu rất rõ con gái của mình nên gia nhập vào chủ đề vô cùng trôi chảy.

"Chắc chắn Trần sư huynh có tình cảm với con, nếu không có Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, con và Trần sư huynh chắc chắn đã kết hôn rồi."

La Tuyền ngẩng đầu lên, cũng tự tin nói.

"Vậy con biết nguyên nhân không?"

La Hải Bình hỏi: “Tại sao lại bị các cô ấy cướp mất Trần Hán Thăng?”

“Bởi vì các cô ấy xinh đẹp hơn so với con một chút.”

La Tuyền không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Cha cảm thấy không phải vì nguyên nhân này, dung mạo là sở thích riêng của mỗi người.”

La Hải Bình đương nhiên sẽ không thừa nhận con gái kém hơn so với những người khác, ông chậm rãi nói: “Nguyên nhân thực sự là do con không đủ hiểu biết Trần Hán Thăng, mặc dù con đã quen biết cậu ta bảy năm, nhưng con có thể đoán được suy nghĩ trong lòng cậu ta không?”

“Con…”

La Tuyền dừng lại một chút, mạnh miệng nói: “Con đương nhiên có thể đoán được.”

“Vậy con biết không, thực ra Trần Hán Thăng cũng hy vọng con rời đi.”

Ánh mắt La Hải Bình sắc bén, nói: “Ít nhất trong vòng hai năm nữa, cậu ta hy vọng điều đó.”

“Nói bậy!”

La Tuyền căn bản không tin, lúc nãy Trần sư huynh còn muốn giữ mình ở lại Kiến Nghiệp.

“Hừ!”

Lão La cười lạnh một tiếng: “Cậu ta trả lời như vậy chỉ là vì không muốn con đau lòng thôi, thực ra trong lòng chưa chắc đã nghĩ như vậy, cho nên cha mới nói con không đủ hiểu rõ về Trần Hán Thăng.”

“Cha muốn châm ngòi ly gián sao?”

La Tuyền không vui lắm.

“Không hẳn như thế.”

Lão La nhàn nhã nói: “Cha chỉ đang dạy con làm thế nào mới có thể hiểu rõ Trần Hán Thăng hơn mà thôi, con đã từng nói Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đã bất hoà cãi nhau, cho nên cuộc sống tình cảm của Trần Hán Thăng tương đối tồi tệ, đồng thời hai đứa con của cậu ta vẫn còn nhỏ…”

La Hải Bình vừa nói vừa quan sát sắc mặt của La Tuyền, hơn nữa còn điều chỉnh giọng nói sao cho phù hợp: “Trong khoảng thời gian hỗn loạn này, làm sao cậu ta lại hy vọng con có thể đến Kiến Nghiệp gây rắc rối chứ? Cha đoán có lẽ cậu ta thậm chí còn không dám thân thiết với con, bởi vì nếu lưu lại nhược điểm, cậu ta lo lắng con sẽ đi quấy rối…”

Lão La nói rất nhiều, vẻ mặt của La Tuyền cũng từ khinh thường lúc đầu, dần dần trở nên im lặng.

“… Đàn ông càng hiểu rõ đàn ông hơn nữa, về phương diện này, cha có thể đảm bảo với con.”

La Hải Bình cảm thấy đã đủ rồi, vỗ vào vai con gái: “Nếu con không tin, có thể đích thân hỏi Trần Hán Thăng một chút.”

Sau khi nói xong, Lão La đứng dậy trở lại bên cạnh Hoàng Tiểu Hà, Hoàng Tiểu Hà nghi hoặc hỏi: “Ông nói chuyện gì với con gái vậy? Hai người đã nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.”

“Dựa theo chỉ thị của bà, khuyên nhủ con bé ra ngoài học nghiên cứu sinh.”

Lão La thở dài nói: “Chỉ là thủ đoạn có chút tàn nhẫn.”

“Cách thức không quan trọng.”

Hoàng Tiểu Hà vội vàng hỏi: “La Tuyền có đồng ý không?”

“Chưa biết được.”

La Hải Bình lắc đầu, ông ấy hiểu rõ đây là điều trị ngọn chứ không phải nhổ tận gốc, để ngăn cản mối nghiệt duyên này, đầu tiên Hoàng Tiểu Hà đã đưa La Tuyền sang Hàn Quốc, rồi lại đến Thượng Hải, bây giờ lại muốn đi đến một nơi khác.

Nhưng, chỉ cần một ngày La Tuyền không thay đổi quyết định, tất cả những thứ đó đều uổng công vô ích, nhưng với tính cách cố chấp của cô, làm sao có thể dễ dàng thay đổi suy nghĩ chứ?

…

"Chị dâu Tuyền, chị đang suy nghĩ gì vậy?"

Trần Lam đi dạo một vòng quanh trường, sau khi trở về lại phát hiện anh trai vẫn đang gọi điện thoại, chị dâu đang ngẩn người, gọi hai tiếng rồi mới phản ứng lại.

"Không có gì."

La Tuyền thở ra một hơi, nhìn về phía Trần Hán Thăng: "Chụp ảnh cũng chụp gần xong rồi, chị đưa em đi dạo một vòng thành phố nhé."

"Vâng ạ."

Trần Lam vui vẻ đồng ý, có lẽ chị dâu Tuyền muốn mua quà để khen thưởng cho sự mật báo của mình.

Trần Lam vội vàng thúc giục Trần Hán Thăng kết thúc cuộc trò chuyện, Trần Hán Thăng không có ý kiến gì, vốn dĩ hôm nay hắn định đi cùng La Tuyền, đi đâu cũng được.

"Con về ký túc xá thay quần áo trước đã."

La Tuyền nói với cha mẹ: "Cha mẹ trở về đi, tối nay con sẽ ăn tối ở bên ngoài với Trần sư huynh."

Có sự tồn tại của Trần Lam, Hoàng Tiểu Hà cũng không lo lắng Trần Hán Thăng và La Tuyền sẽ đơn độc làm ra chuyện

gì, chỉ là khi Trần Lam cũng muốn đi theo trở về ký túc xá thì lại bị La Tuyền từ chối.

“Em không phải là con trai, tại sao không cho em qua đó.”

Trần Lam rầu rĩ oán giận nói.

La Tuyền đương nhiên không cho Trần Lam đi theo, bởi vì cô có một việc bí mật cần phải hoàn thành. Sau khi trở về ký túc xá, nhân lúc các bạn cùng phòng khác vẫn chưa trở về, La Tuyền đổ những viên thuốc màu xanh lam kia ra khỏi hộp, “răng rắc răng rắc” nghiền nát rồi đặt lại vào trong túi.

“Vốn dĩ mình có chút do dự…”

La Tuyền nhìn chằm chằm vào bột phấn màu xanh kia, lẩm bẩm lầu bầu nói: “Lát nữa mình sẽ hỏi Trần sư huynh, nếu anh ấy muốn mình ở lại Kiến Nghiệp, vậy thì sẽ không bỏ thuốc ngủ; Nếu thực sự giống như những gì La Hải Bình nói, Trần sư huynh cũng hy vọng mình tạm thời rời đi trước, vậy thì hạ thuốc ngủ…”

“Tóm lại đêm nay nhất định phải ngủ!”

La Tuyền mở tủ quần áo ra chọn một bộ đồ lót ren màu đen, đây cũng là thứ cô cố ý mua sắm.

…

Các trung tâm mua sắm ở Thượng Hải về cơ bản đều tập trung ở những nơi như đường Hoài Hải, Từ Gia Hối, đường Kiến Nghiệp này nọ, Trần Hán Thăng cũng không lái xe, chỉ đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, nhàn nhã đi theo phía sau La Tuyền và Trần Hán Thăng.

Mỗi khi các cô ấy đi thử quần áo, Trần Hán Thăng sẽ tìm một góc xó xỉnh nào đó lấy điện thoại di động ra lướt tin tức, hoặc tiếp tục thảo luận chuyện công việc cùng với cấp dưới.

Trong phòng thay đồ nữ trong toà nhà của một trung tâm thương mại nào đó, La Tuyền cẩn thận chọn lựa quần áo cho Trần Lam, thực ra tính cách của La Tuyền cũng không trầm ổn lắm nhưng ở trước mặt Trần Lam, cô chắc chắn sẽ cố gắng thể hiện dáng vẻ của một người chị dâu.

"A Lam."

La Tuyền cầm một bộ váy đưa đến, nhưng ngoài miệng lại nói sang một chuyện khác: "Tối nay các em đừng trở về nhé."

"Được ạ."

Trần Lam cũng không để bụng: "Em chưa từng được ở trong nhà của chị ở Thượng Hải đâu."

"Chúng ta cũng không về nhà ở."

La Tuyền nhàn nhạt nói: "Ở trong khách sạn."

"Tại sao chứ?"

Trần Lam không thể phản ứng lại, La Tuyền lại bổ sung thêm một câu: "Chị định ngủ chung một phòng với anh trai em, em ngủ một mình trong phòng khác."

"Cái gì?"

Trần Lam còn tưởng rằng mình nghe nhầm, không ngừng chớp chớp mắt.

"Sao vậy?"

La Tuyền nhéo vào khuôn mặt Trần Lam: "Em đã lớn thế này rồi, còn sợ phải ngủ một mình sao?"

"Không phải…"

Trần Lam sửng sốt một chút, lắp bắp nói: "Hai người, hai người muốn cái kia sao?"

Bây giờ thông tin trên internet đã quá phát triển, cho dù Trần Lam chưa từng yêu đương nhưng cũng có thể biết được rất nhiều chuyện thông qua những cuốn tiểu thuyết nữ tần.

"Đúng vậy."

La Tuyền bình thản thừa nhận: "Cho nên em phải thức thời một chút, đừng gây cản trở chị ngủ với anh trai em."

"Em chắc chắn sẽ rất thức thời, dù sao chị cũng là chị dâu đạp gió rẽ sóng, ở trong lòng em, chị cũng giống như chị dâu Ấu Sở và chị dâu Tiểu Ngư Nhi."

Trần Lam vỗ mông ngựa xong rồi, lại có chút nghi hoặc: "Nhưng chị dâu Tuyền, anh trai em đã biết chuyện này chưa?"

"Anh ấy không biết."

La Tuyền nhìn Trần Lam, rồi lại nhìn chiếc váy xinh đẹp trong tay, ý vị thâm trường nói: "Cho nên có lẽ em sẽ phải phối hợp một chút."

"Hả?"

Trần Lam bày ra vẻ mặt khó xử: "Nhưng đó là anh trai thân thiết như tay chân với em…"

"Cộng thêm một chiếc túi LV nhỏ."

La Tuyền lên tiếng cắt ngang.

"Được ạ!"

Trần Lam không chút do dự lập tức đồng ý: "Chị dâu Tuyền, chị muốn ngủ với anh trai em như thế nào, em đảm bảo sẽ toàn lực phối hợp!"

…

Có lẽ Trần Hán Thăng cũng không thể ngờ được rằng, hoá ra ở trong lòng em gái của mình, trinh tiết của hắn = Một chiếc

váy + một chiếc túi xách, uổng công hắn còn đặt một nhà hàng cao cấp gần bến Thượng Hải.

Trong lúc ăn cơm, La Tuyền lại một lần nữa đề nghị tối nay đừng trở về, Trần Hán Thăng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì Trần Lam đã hét lên đồng ý, còn tỏ vẻ mình muốn ở lại khách sạn, không muốn ở trong nhà chị dâu Tuyền.

Trần Hán Thăng nhìn đồng hồ, ngày mai trở về Kiến Nghiệp cũng được, hơn nữa hắn cũng có chút e ngại với dì Hoàng, ở lại khách sạn đúng là một sự lựa chọn không tồi.

Nhờ có sự phối hợp của Trầm Lam, trước mắt Trần Hán Thăng vẫn chưa nhận thấy được điều gì bất thường.

Sau khi cơm nước xong xuôi cũng đã gần tám rưỡi, ba người lại đi dạo dọc theo bến Thượng Hải, cuối cùng ngồi xuống một quán bar lộ thiên bên bờ sông.

Con sông Hoàng Phố hiện ra ngay trước mắt, mặt sông tối mịt ào ào tiếng nước, tháp Minh Châu Phương Đông nằm ở đối diện bờ sông, những toà nhà nhỏ kiểu phương Tây hai bên đường đi dễ dàng đưa người ta trở về thời đại đô thị có nhiều người nước ngoài ở thời xưa.

"Thượng Hải đúng là một nơi tuyệt vời."

Trần Hán Thăng tán thưởng nói: "Sau khi Internet Quả Xác được đưa ra thị trường, anh cũng sẽ thành lập một trung tâm chăm sóc khách hàng ở Lục Gia Chuỷ, như vậy công ty mới càng hùng mạnh."

"Cảnh sắc cũng rất đẹp."

La Tuyền đưa mắt nhìn Trần Lam một chút: "A Lam, tại sao em không chụp mấy bức ảnh chứ?"

"Ồ…"

Trần Lam ngẩn ra một chút, lập tức nói: “Suýt chút nữa em đã quên mất, bây giờ em đi ngay.”

Trần Lam lập tức cầm máy ảnh DSLR chạy ra xa một chút, hành động này đã rất rõ ràng, Trần Hán Thăng hỏi La Tuyền: “Em đuổi Trần Lam đi, có phải là có chuyện gì muốn nói với anh không?”

“Nếu không có, chúng ta không thể đơn độc ngồi ở đây một lát sao?”

La Tuyền hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là được rồi.”

Trần Hán Thăng mỉm cười, không còn hỏi thêm gì nữa.

La Tuyền cũng không nói gì, dòng người bên bờ sông đông đúc như nêm, hoàn cảnh có chút náo nhiệt, nhưng lại càng làm tăng thêm sự yên tĩnh giữa hai người.

Đặc biệt dưới ánh đèn lúc sáng lúc mờ này, làn da trắng nõn của La Tuyền càng thêm nổi bật, cơn gió đêm phất phơ thỉnh thoảng vén những sợi tóc hai bên thái dương của cô lên, có vài sợi dính ở trên mặt, La Tuyền cũng chỉ nhẹ nhàng vuốt xuống.

Ánh mắt rất có tính công kích kia, bây giờ cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Thực ra, tiểu sư muội không cố chấp cũng rất mê người.

“Trần sư huynh.”

Cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng La Tuyền cũng mở miệng: “Anh cảm thấy… Em hiểu rõ về anh không?”

“Hiểu rõ về anh?”

Đối với một người như Trần Hán Thăng, mỗi khi gặp vấn đề, hắn sẽ theo bản năng cân nhắc ở trong đầu một chút, suy

nghĩ về ý đồ của đối phương khi đặt câu hỏi này.

La Tuyền cũng biết hắn có thói quen này, cho nên thúc giục: "Anh không cần phải nghĩ nhiều, em muốn nghe câu trả lời chân thật nhất trong lòng anh."

"Chuyện này…"

Trần Hán Thăng vẫn dừng lại một chút, thực ra nếu muốn nói về việc hiểu rõ mình, tiểu sư muội vẫn kém xa.

Bởi vì triết lý đối nhân xử thế của Trần Hán Thăng vô cùng phức tạp, năng lực tuỳ cơ ứng biến cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa còn am hiểu lòng người sâu sắc, rất nhiều chuyện hắn xử lý thậm chí còn có "ý thức nghệ thuật" cực cao.

La Tuyền càng giống "cưỡng ép tạo ra kỳ tích", cô ấy chỉ lo cố gắng hành động, còn về phần có thành công hay không, phải phó mặc cho kỳ tích.

Nhưng nếu nói thành thật quá, La Tuyền chắc chắn sẽ không vui, thế là Trần Hán Thăng đã đầu cơ trục lợi nói: "Không cần biết em có hiểu rõ anh không, nhưng anh hiểu rất rõ về con người em, căn cứ vào định luật trâu bò "vật tác dụng lực lẫn nhau", chúng ta có thể chứng minh ngược lại, em cũng hiểu rõ về anh…"

"Em biết rồi."

La Tuyền gật đầu, mặc dù Trần Hán Thăng đang nói giảm nói tránh, nhưng cô vẫn có thể hiểu được ý tứ trong đó.

Ý của Trần sư huynh là, thực chất mình cũng không biết rõ về anh ấy lắm.

"Giống hệt như phán đoán của La Hải Bình."

La Tuyền cảm thấy hơi đau lòng, hoá ra suốt nhiều năm qua, mình chưa bao giờ hiểu được những suy nghĩ trong lòng

Trần sư huynh, cho nên mới thất bại dưới tay Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở sao?

"Chuyện này cũng chẳng có gì cả."

Trần Hán Thăng nhìn ra được sự thất vọng của La Tuyền, an ủi nói: "Nếu em có năng lực nhìn thấu suy nghĩ của người khác giống như bác sĩ tâm lý, anh mới sợ hãi đấy."

"Em không quan tâm đến suy nghĩ của người khác."

La Tuyền nhỏ giọng nói.

"Cái gì?"

Cơn gió bên bờ sông thổi vù vù ầm ĩ, Trần Hán Thăng nghe không rõ.

"Không có gì."

La Tuyền lắc đầu: "Em nói, nếu Trần sư huynh thực sự hiểu rõ về em, vậy chắc có lẽ đã đoán được rằng chiều nay em đã đồng ý với La Hải Bình, dự định học tiếp nghiên cứu sinh rồi chứ?"

La Tuyền đang thăm dò, cô sợ rằng nếu trực tiếp đặt câu hỏi, có lẽ Trần Hán Thăng sẽ không trả lời đúng sự thật.

Sau khi hỏi xong, La Tuyền lập tức nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng, chú ý từng thay đổi nhỏ trên khuôn mặt hắn.

"Em đã đồng ý ra ngoài học nghiên cứu sinh?"

Lần này Trần Hán Thăng thực sự bị làm cho hoảng hốt rồi, thực ra trong lòng hắn vẫn luôn có một mối bận tâm, sau khi "Tu La tràng" được giải quyết, phải làm thế nào với có thể ngăn cản La Tuyền phá vỡ cục diện khó khăn lắm mới có thể giải quyết được này.

Bây giờ lại đột nhiên nghe thấy La Tuyền muốn đi ra ngoài học nghiên cứu sinh, Trần Hán Thăng theo bản năng thả lỏng

chân mày.

Nhưng hắn cũng nhanh chóng phản ứng lại, lập tức bắt đầu khuyên nhủ: "Ôi trời, tại sao em lại đồng ý chứ, học nghiên cứu sinh ngành kế toán rất mệt đấy, ngày ngày xử lý các con số."

"… Có lẽ là vậy."

La Tuyền bình tĩnh nhìn Trần Hán Thăng.

Động tác thả lỏng chân mày kia vẫn bị La Tuyền bắt gặp, lúc này cô mới hiểu rõ tất cả mọi thứ đều giống như những gì cha đã nói.

Hoá ra mình thực sự không hiểu rõ Trần sư huynh.

Hoá ra, Trần sư huynh thực sự hy vọng mình sẽ đi ra ngoài học nghiên cứu sinh hai năm.

"Hay là… Ngày mai anh sẽ nói chuyện với chú La và dì Hoàng giúp em nhé?"

Đây là những lời nói thật lòng của Trần Hán Thăng, mặc dù việc La Tuyền đi ra ngoài học nghiên cứu sinh đối với hắn mà nói sẽ tương đối tốt, nhưng nếu tiểu sư muội rõ ràng không muốn, vậy cần gì phải làm như thế chứ?

Còn về chuyện tương lai, cùng lắm thì bản thân tự nghĩ cách giải quyết thôi.

"Trần sư huynh, anh thực sự muốn em ở lại sao?"

Ánh mắt La Tuyền sáng ngời.

"Anh…"

Trần Hán Thăng cười khổ một tiếng, gật đầu.

"Vâng."

La Tuyền nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng một lúc lâu, bưng ly trà sữa của mình lên uống một ngụm, sau đó nói: "Trần sư huynh, em uống hết ly này rồi, anh có thể vào quán mua giúp em một ly khác được không?"

"Được chứ."

Trần Hán Thăng thoả mãn yêu cầu của tiểu sư muội, nghênh ngang đi vào trong quán.

Sau khi xác nhận Trần Hán Thăng đang xếp hàng, La Tuyền móc từ trong túi ra gói thuốc bột kia.

…

Chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng lại cầm một ly trà sữa khác trở về chỗ ngồi, La Tuyền lại nói đến những kỷ niệm thời cấp ba, Trần Hán Thăng cũng bừng bừng hứng thú nói, lúc khát nước lại uống ly trà chanh của mình.

"Sao lại thế này?"

Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm, hình như hương vị đắng hơn một chút so với lúc nãy.

"Có chuyện gì vậy?"

La Tuyền hỏi.

"Có hơi đắng."

Trần Hán Thăng lại uống hai hớp.

"Có thể là do chanh đã ngâm quá lâu chăng?"

La Tuyền vô cùng bình tĩnh: "Anh có muốn mua thêm một ly khác không?"

"Anh lười đi lắm."

Trần Hán Thăng bĩu môi nói: "Thời gian xếp hàng quá lâu, chuyện làm ăn ở đây sắp đuổi kịp chi nhanh quán trà sữa ở

Tân Nhai Khẩu rồi.”

Trần Hán Thăng cũng không nghĩ nhiều, hắn hoàn toàn không thể nào ngờ được rằng La Tuyền sẽ bỏ thuốc vào trong cốc nước chanh, khoảng chừng mười giờ, Trần Lam cũng đã quay trở lại, hôm nay cô ấy phải đi bộ rất nhiều, ầm ĩ muốn Trần Hán Thăng xoa bóp chân giúp mình.

“Xoa bóp cái rắm.”

Trần Hán Thăng đứng dậy nói: “Tìm một khách sạn nào đó tắm rửa là được.”

Bên Thượng Hải này có rất nhiều khách sạn năm sao, sau khi Trần Hán Thăng đặt hai phòng, trong lúc vào thang máy đi lên, hắn còn chép miệng hỏi: “Có phải đồ ăn tối nay mặn quá không? Anh đã uống hết một ly trà rồi, sao vẫn còn hơi khát nước vậy?”

“Em cũng cảm thấy hơi khát.”

La Tuyền cũng trả lời một câu.

Khi đi đến trước cửa một căn phòng, Trần Lam cầm thẻ phòng đi vào, sau đó nghiêng đầu nói: “Anh trai, chị dâu Tuyền chúc ngủ ngon.”

“Chờ một chút chứ.”

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn La Tuyền: “Em không đi vào sao?”

“Tối nay Trần Lam ngủ một mình, em ngủ với anh.”

La Tuyền bình tĩnh nói.

“Chuyện này…”

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút, thực ra đối với hắn mà nói, giữa hắn và La Tuyền chắc chắn sẽ có một bước đó, nhưng bây giờ thực sự không thích hợp, Tu La tràng vẫn chưa

được hoàn toàn kết thúc, hai cô con gái vẫn còn rất nhỏ, nếu La Tuyền lại nhúng tay vào chuyện này, với tính cách của cô, chắc chắn sẽ có rắc rối xảy ra.

Vì thế, Trần Hán Thăng còn tự lập ra một quy tắc- Trước khi hai cô con gái lớn lên, mình không thể để La Tuyền có được mình.

"Hôm nay anh có hơi mệt."

Vì thế, Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, nói: "Em vẫn nên cùng nghỉ ngơi với A Lam thì hơn."

"Không được!"

La Tuyền dứt khoát từ chối, kéo Trần Hán Thăng đi đến một căn phòng khác, còn đóng cửa cái "sầm".

Bây giờ chỉ có hai người bọn họ trong không gian kín này, phương hướng của khách sạn khá tốt, cánh cửa sổ sát đất trong suốt đối diện với tháp Minh Châu Phương Đông, đưa mắt nhìn ra xa có thể nhìn thấy toàn bộ nội thành phồn hoa nhất của Thượng Hải.

Nhưng cũng không biết tại sao khi đối mặt với khung cảnh này, Trần Hán Thăng lại tưởng tượng ra cảnh La Tuyền cởi sạch quần áo, nằm nhoài trên cửa sổ sát đất này.

"Con mẹ nó, xem AV quá nhiều rồi đúng không?"

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm mắng một câu, cầm lấy chai nước khoáng chuẩn bị uống.

Thứ nhất là miệng hắn thực sự khô khốc, hai là muốn nhân cơ hội này để suy nghĩ xem nên đối phó như thế nào?

"Trần sư huynh."

La Tuyền đưa tay ra ngăn cản: "Nếu miệng khát, anh đừng uống cái này."

“Vậy anh phải uống cái gì?”

Trần Hán Thăng buồn bực hỏi.

“Ăn em!”

La Tuyền nói xong, đột nhiên kiêng mũi chân lên ghé sát đến gần, đôi môi đỏ mọng chặn miệng Trần Hán Thăng lại.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn môi với nhau, lúc trước khi còn ở đại học Tài chính, Trần Hán Thăng thỉnh thoảng dẫn theo La Tuyền chui vào rừng cây nhỏ.

Nhưng lần này rất kỳ quái, Trần Hán Thăng lại cảm thấy nước miếng trong miệng La Tuyền ăn rất ngon, đặc biệt là khi cô vừa mới uống trà sữa đá xong, nước miếng ngọt ngào, đầu lưỡi lành lạnh, cho nên hắn vô thức tham lam mút vào, giống như làm như vậy có thể hoá giải được cảm giác khô khốc trong miệng.

Cứ thế, nụ hôn càng ngày càng sâu, bầu không khí trong phòng cũng nhanh chóng tràn ngập một cảm giác xao động, không biết đã qua bao lâu, Trần Hán Thăng đột nhiên “phù” thở dài một tiếng rồi ngồi bật dậy.

Lúc này, quần áo và áo khoác của La Tuyền đã bị cởi bỏ một nửa, hai dây ren màu đen trên vai được làn da trắng muốt như tuyết làm tôn lên trông vô cùng quyến rũ.

Cô cũng đang khẽ thở hổn hển, đồng thời cảm thấy khó hiểu tại sao Trần Hán Thăng lại dừng lại.

Trần Hán Thăng quá hiểu rõ La Tuyền, trừ phi tiểu sư muội có thể thay đổi được tính cách bá đạo cố chấp kia, nếu không nếu tối nay thực sự xảy ra chuyện gì đó, nói không chừng La Tuyền sẽ đưa ra yêu cầu càng quá đáng hơn nữa.

“Chuyện là… Đã thoả mãn rồi.”

Trần Hán Thăng dùng giọng điệu đùa giỡn nói: “Tốt hơn hết là anh nên đi đặt một phòng khác.”

“Trần sư huynh, sao anh có thể chịu đựng được.”

La Tuyền ngồi quỳ lên, lặng lẽ nhìn Trần Hán Thăng: “Em đã bỏ thuốc vào trong trà chanh của anh rồi, cố ý mua Vạn Ngải Khả ở trong một hiệu thuốc chính hãng, tên mạng thường gọi là Viagra, đây cũng chính là nguyên nhân khiến anh cảm thấy khát nước.”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng sửng sốt một lúc lâu, không thể nói nên lời: “La Tuyền, em muốn làm gì? Anh biết cơ thể của mình rất quyến rũ, nhưng em cũng không thể dùng cách này được, hơn nữa đây không phải hợp hoan tán, loại độc mà chỉ có nam nữ làm tình với nhau mới có thể giải độc được, nếu ông đây nhẫn nhịn thì cũng sẽ qua thôi.”

“Tại sao anh phải nhẫn nhịn chứ?”

Tính khí của La Tuyền lại bộc phát, cô lập tức kéo áo khoác của mình xuống, cả người chỉ mặc một bộ đồ lót màu đen, quật cường nói: “Em không đẹp sao?”

“Không phải vì nguyên nhân này.”

Trần Hán Thăng quay đầu sang chỗ khác, hắn cảm thấy mình đã không thể kìm nén được nữa rồi.

“Vậy thì là nguyên nhân gì?”

La Tuyền nhớ đến những gì cha nói vào buổi chiều, nhẹ giọng hỏi: “Lo lắng sau khi để lại nhược điểm, em sẽ quấy rối ở trước mặt Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở sao?”

“Không phải.”

Trần Hán Thăng trả lời trái với lương tâm.

“Vậy thì ngủ với em.”

La Tuyền “uy hiếp” nói: “Dù sao thì chúng ta cũng đã như thế này rồi, cho dù anh không ngủ, em cũng có thể đi đến trước mặt Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở nói năng bậy bạ.”

“Con mẹ nó…”

Khoé mắt Trần Hán Thăng giật giật, từ trước đến nay đều là hắn uy hiếp người khác, nào có chuyện người khác uy hiếp mình, đặc biệt còn là về phương diện “ngủ” này nữa.

Nhưng hắn vẫn còn băn khoăn, hai người nhất thời yên tĩnh lại, tuy nhiên, có lẽ quên bật điều hoà nên cảm giác khô nóng trong phòng vẫn không bị tiêu tan, đặc biệt là trên người Trần Hán Thăng.

“Trần sư huynh, anh có biết không?”

Một lúc lâu sau, La Tuyền sâu kín nói: “Trưa hôm nay, khi anh tặng hoa cho em ở trước mặt nhiều người như vậy, ngoài miệng em nói “cảm ơn”, nhưng thực chất trong lòng lại đang nói “em bằng lòng”.”

“Em bằng lòng?”

Trần Hán Thăng ngay lập tức hiểu rõ ý tứ này, hoa hướng dương là hoa tươi, những người có mặt ở đó là nhân chứng, La Tuyền đã coi đó như một lời cầu hôn.

“Cần gì phải như vậy chứ?”

Cơ thể Trần Hán Thăng không mềm, nhưng trái tim đã trở nên mềm nhũn, hắn lại nhìn về phía La Tuyền một lần nữa, hốc mắt tiểu sư muội đỏ bừng, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng hoang tưởng kia vẫn ẩn chứa một cảm giác cố chấp, là sự quật cường “nếu không đạt được mục đích, tuyệt đối không bỏ qua”.

“Vậy đến đây đi.”

Trần Hán Thăng thở dài một hơi thật sâu, trực tiếp ngã xuống ở trên giường: "Nếu có hậu quả gì đi nữa anh cũng chấp nhận, cùng lắm thì lại trải qua Tu La tràng một lần nữa."

Nhìn thấy Trần Hán Thăng "chấp nhận số mệnh" như vậy, La Tuyền nở một nụ cười rạng rỡ đạt được ước nguyện, còn kèm theo một chút chua xót thầm kín.

"Trần sư huynh, em có thể tắt đèn được không?"

Nhưng dù sao La Tuyền cũng là thiếu nữ, trong lòng cô vẫn rất xấu hổ.

"Ừ…"

Trần Hán Thăng có kinh nghiệm phong phú: "Để anh tắt đèn lớn, chừa lại một chiếc đèn bàn."

Sau khi anh "tạch" một tiếng tắt đèn lớn đi, trong phòng chợt tối sầm lại, bên tai đồng thời nghe thấy một tiếng "lạch cạch" của dây trói buộc đàn hồi bị cởi bỏ.

Trần Hán Thăng là một kẻ háo sắc, hắn biết điều đó có nghĩa là gì, trong cổ họng không nhịn được lại lăn lộn một chút.

Hai tiếng sau, trong căn phòng tối đen như mực, La Tuyền đột nhiên nghiến răng nghiến lợi, đứt quãng nói: "Trần, Trần sư huynh, em muốn sinh cho anh một đứa con trai."

Trần Hán Thăng im lặng một lúc rồi nói: "Hay là anh đi đặt thêm một căn phòng khác, bây giờ anh thực sự đã thoả mãn rồi."

"Không được!"

La Tuyền hung hăng cắn lên cổ Trần Hán Thăng một cái.

…

Lễ tốt nghiệp của La Tuyền diễn ra vào ngày mùng 8, giữa trưa mùng 9, Trần Hán Thăng trở về Kiến Nghiệp, nhưng một tuần sau khi trở về, trong lòng hắn vẫn có chút thấp thỏm không yên, sợ tiểu sư muội lại làm ra chuyện xấu gì đó.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên chính là hình như La Tuyền cũng không có quá nhiều hành động, chỉ là Trần Hán Thăng càng lo lắng hơn nữa, điều này thực sự rất giống với sự bình yên trước cơn bão.

Ngày 16 tháng 6, Trần Hán Thăng và các thành viên hội đồng quản trị của điện tử Qủa Xác, đang ở trung tâm phát minh nghiên cứu, nhìn Lý Tiểu Giai thuyết trình thành phẩm của Qủa Xác 3.

Đây là phiên bản cuối cùng sau nhiều lần được chỉnh sửa và làm lại, nó không chỉ được trang bị linh kiện đỉnh trong nước mà kiểu dáng cũng rất xinh đẹp. Lý Tiểu Giai đang nói về kiểu dáng màu Thanh Hoa, nắp lưng cũng được thiết kế theo như yêu cầu của Trần Hán Thăng, một hoa văn Tinh Đế Liên Hoa mang phong cách Trung Quốc.

Tịnh Đế Liên Hoa được tạo thành từ những chiếc bóng đèn rất rất nhỏ, bởi vì chúng thực sự quá nhỏ nên khi nối liền lại với nhau trông giống như một sợi chỉ vàng, mỗi khi khởi động máy, đoá Tịnh Đế Liên Hoa này sẽ từ từ sáng lên, tựa như nước hồ lan tràn theo những gợn sóng, mang lại hiệu ứng thị giác tuyệt vời.

“Reng reng reng…”

Điện thoại di động của Trần Hán Thăng đột nhiên vang lên, là La Tuyền gọi đến.

Trong lòng Trần Hán Thăng hoảng hốt, sợ La Tuyền vừa mở miệng đã nói cô đang đứng dưới lầu chung cư của Thẩm Ấu Sở, nhất định phải đồng ý với điều kiện cô đưa ra.

“A lô.”

Trần Hán Thăng ngưng thở, cố gắng bắt máy theo cách bình thường nhất có thể.

“Trần sư huynh, em và cha mẹ đang ở Hồng Kông.”

La Tuyền mở miệng, trong trẻo nói.

“Hồng Kông sao?”

Lúc này Trần Hán Thăng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức khó hiểu hỏi: “Em đi đến Hồng Kông làm gì?”

“Em đến để chọn một trường học.”

La Tuyền cười nói: “Em sẽ học nghiên cứu sinh ở Hồng Không, vừa thoả mãn mong muốn của mẹ em, cũng sẽ không cách anh quá xa, đây là kết quả sau khi thương lượng một thời gian dài đấy.”

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng không nhịn được thốt ra thành tiếng, hắn đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống tồi tệ nhất “Tu La tràng cực kỳ bi thảm lần thứ hai”, không ngờ La Tuyền lại lựa chọn đi học nghiên cứu sinh.

Mặc dù là Hồng Kông, nhưng cũng tốt hơn so với ở Kiến Nghiệp.

Các quản lý cấp cao ở trung tâm nghiên cứu phát minh cũng bị hoảng sợ, đồng loạt nhìn về phía ông chủ lớn, Trần Hán Thăng xua tay ra hiệu cho bọn họ tiếp tục, còn mình sải bước đi đến hành lang tiếp tục nói chuyện điện thoại.

“Có phải anh rất ngạc nhiên không?”

La Tuyền nói: “Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là, em không có ý định học kế toán, mà dự định sẽ học nghiên cứu sinh ngành tâm lý học.”

“Để nhìn trộm nội tâm của anh sao?”

Trần Hán Thăng nhớ mang máng, trong cuộc nói chuyện vào ngày mùng tám hôm đó, mình đã nhắc đến “bác sĩ tâm lý”.

“Đúng vậy.”

La Tuyền không hề phủ nhận: “Em cảm thấy mình thực sự không hiểu rõ về anh, cũng không thể kiểm soát được tính tình của mình, cho nên mới không thể tranh giành được với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, dự định sẽ học được chút bản lĩnh rồi trở về Kiến Nghiệp đánh bại các cô ấy.”

Trần Hán Thăng biết đây không phải là lý do thực sự, hắn do dự một lát, cuối cùng vẫn nói: “Hay là em đừng đi, ở lại Kiến Nghiệp đi, có cái nồi gì cứ để anh đội là được…”

Phía bên La Tuyền đột nhiên không có âm thanh nào nữa, hình như cô ấy đang khóc, cũng giống như đang cười, chờ đến khi ổn định lại cảm xúc, tiểu sư muội rầu rĩ nói: “Em biết bây giờ anh không muốn em ở lại, nhưng nghe thấy anh giữ em ở lại như vậy, em vẫn rất vui.”

“Đồ ngốc.”

Trần Hán Thăng lau khoé mắt: “Chuyện này thì có gì vui chứ?”

“Em đã thoả mãn lắm rồi.”

Trong giọng nói của La Tuyền quả nhiên có một cảm giác thoả mãn: “Trần sư huynh, đến tận bây giờ em vẫn luôn sợ rằng anh chỉ là một mộng tưởng hão huyền của em, sau khi bình minh, anh sẽ rời đi, bây giờ lại cảm thấy em vẫn chưa hiểu rõ về anh, thực ra từ đầu đến cuối anh chưa từng nghĩ đến chuyện rời bỏ em, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Trần Hán Thăng kiên định đáp lại.

“Bốp bốp bốp…”

Trong trung tâm nghiên cứu phát minh vang lên những tràng pháo tay nồng nhiệt, có lẽ bởi vì những thuộc tính quá hoàn mỹ của Qủa Xác 3 nên các đồng nghiệp đều đang ăn mừng trước.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không quan tâm chút nào, hắn chỉ muốn nói chuyện điện thoại với tiểu sư muội.

“Trần sư huynh.”

Có lẽ La Tuyền cũng nghe thấy tiếng vỗ tay, cô đoán được có lẽ Trần Hán Thăng đang bận việc, im lặng một lúc rồi nói: “Lúc em đến Hồng Không, anh có thể đưa em qua đó không?”

“Anh…”

Lúc đầu Trần Hán Thăng muốn nói “đương nhiên là được rồi”, sau đó lại thay đổi chủ ý.

“Tiểu sư muội, anh bằng lòng!”

Chương 1063: Cuộc sống mà, sẽ nhanh tốt lên thôi

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với La Tuyền, Trần Hán Thăng đứng ngẩn người thất thần trên hành lang, các kỹ sư kỹ thuật và các quản lý cấp cao cấp dưới không ngừng đi ngang qua bên cạnh, bọn họ lịch sự chào hỏi, Trần Hán Thăng chỉ đáp lại một cách máy móc.

Tình yêu của tiểu sư muội giống như một con nhím, ngay cả Trần Hán Thăng cũng thường xuyên bị đâm phải, trong lòng cũng cảm thấy buồn chán, nhưng khi La Tuyền chủ động lựa chọn rời đi, lúc này hắn mới bỗng nhiên phát hiện ra rằng những nơi thường xuyên bị đâm kia sớm đã tạo thành một vết chai.

Thực ra nếu không có những cái "gai" này, ngược lại lại cảm thấy hơi vắng vẻ và không quen lắm.

Cứ thế sau khi trấn tĩnh lại suy nghĩ một chút, Trần Hán Thăng mới quay trở lại trung tâm nghiên cứu phát minh.

Trên mặt mỗi người trong trung tâm nghiên cứu phát minh đều nở nụ cười trên môi, dù sao thì tính năng và vẻ ngoài của điện thoại Qủa Xác 3 xuất sắc như vậy, rất có thể Qủa Xác sẽ bắt kịp định mức thị phần nội địa của Nokia và Motorola dựa vào dòng sản phẩm này, nếu không được thì cũng sẽ thu hẹp khoảng cách.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh, giữa hai hàng chân mày còn có chút phiền muộn của Trần Hán Thăng, mọi người bất giác trở nên nghiêm túc.

Trần Hán Thăng là ông chủ lớn, cảm xúc của hắn đương nhiên có thể ảnh hưởng đến bầu không khí của quần thể.

Nhận thấy được sự thay đổi vi diệu này của các đồng nghiệp, Trần Hán Thăng cũng không giải thích, vẫn chỉ khoanh tay trước ngực nghe Lý Tiểu Giai giải thích các tính năng khác nhau của "Qủa Xác 3".

"Sao lại thế này?"

Khổng ngự tỷ đưa mắt nhìn Nhiếp Tiểu Vũ, trong ánh mắt tràn ngập sự khó hiểu.

"Không biết."

Nhiếp Tiểu Vũ lắc đầu, cô ấy cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng căn cứ vào sự hiểu biết suốt bao nhiêu năm qua đối với Trần bộ trưởng, cô thư ký nhỏ suy đoán rằng có lẽ cuộc điện thoại lúc nãy là do cô gái nào gọi đến.

"Ấu Sở hay là Tiểu Ngư Nhi nhỉ, nhưng Ấu Sở dịu dàng như vậy, có lẽ sẽ không cãi nhau với Trần Hán Thăng, nếu là Tiểu Ngư Nhi, ở Mỹ bây giờ đang là nửa đêm đúng không?"

Cô thư ký nhỏ lại bắt đầu thất thần.

"Tinh…"

Chẳng bao lâu sau, lại có một tin nhắn gửi đến điện thoại di động của Trần Hán Thăng.

Âm thanh không lớn lắm, nhưng cũng đủ chói tai.

Bởi vì ngoại trừ Trần Hán Thăng ra, điện thoại di động của những người khác đều để chế độ im lặng, cho dù có các cuộc gọi công việc cần xử lý đi nữa, bọn họ cũng che miệng vội vàng ra ngoài giải quyết.

Trần Hán Thăng cúi đầu đọc tin nhắn, Lý Tiểu Giai cũng cố ý thả chậm tốc độ giải thích, anh ta đang chờ ông chủ lớn.

Tin nhắn này là do La Tuyền gửi đến, cô nói: “Trần sư huynh, em đột nhiên nhớ ra, nếu sau này em đến Hồng Kông, giữa hai chúng ta lại yêu xa rồi.”

“Lách tách lách tách…”

Trần Hán Thăng không coi ai ra gì trả lời tin nhắn.

Trần Hán Thăng: Hồng Kông cũng không xa lắm, hơn nữa anh cũng thường xuyên phải đến Hồng Kông vì lý do công việc.

La Tuyền: Ồ.

Tiếng “ồ” này của tiểu sư muội chính tỏ tâm trạng của cô ấy vẫn còn đang rất sa sút.

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi tiếp tục trả lời tin nhắn.

Trần Hán Thăng: Yêu xa đương nhiên có khoảng cách địa lý, nhưng anh chưa bao giờ học địa lý trong mối quan hệ tình cảm của mình, không biết khoảng cách, cho nên không cần phải lo lắng.

La Tuyền: Em không lo lắng tình cảm của mình, em lo anh sẽ bị lạc đường.

Trần Hán Thăng: Anh có hệ thống định vị.

Hừ: Hừ, mẹ em gọi em rồi, anh tiếp tục bận rộn đi, Trần sư huynh, nói không chừng một lúc nào đó em sẽ quay trở lại, hơn nữa còn xuất hiện trước mặt Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, như vậy anh có sợ không?

Trần Hán Thăng: …

Nhưng sau khi gửi xong tin nhắn này, không hiểu tại sao tâm trạng của Trần Hán Thăng tốt hơn rất nhiều, chỉ cần La

Tuyền vẫn còn tiếp tục nói những lời tàn nhẫn thì cô vẫn là tiểu sư muội kia của hắn.

Sau khi Trần Hán Thăng khôi phục lại bình thường, phản hồi rõ ràng nhất chính là cấp dưới của hắn, trong trung tâm nghiên cứu phát minh nhanh chóng trở nên rộn rã, quét sạch sự u ám lúc nãy.

"Người gửi tin nhắn có lẽ cũng là một cô gái nào đó, nhưng lần này lại là ai đây?"

Cô thư ký nhỏ suy đoán lung tung.

Người phụ trách bộ phận kinh doanh Thôi Chí Phong lúc nãy vẫn luôn im lặng không nói gì, bây giờ ông chủ lớn lại vui vẻ trò chuyện một lần nữa, anh ta cũng trêu chọc: "Chủ tịch Trần, về chiếc điện thoại màu Thanh Hoa này, tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện."

Điện thoại di động đời thứ ba của Qủa Xác tổng cộng có năm màu sắc, ngoại trừ hai màu đen trắng kinh điển ra thì còn có màu hồng phấn, màu tím nhạt và xanh thanh hoá, trước mắt, mẫu Thanh Hoa này độc đáo nhất.

Có lẽ màu Thanh Hoa rất phù hợp với gu thẩm mỹ của người Trung Quốc chăng, tông màu tổng thể của nó trong sáng phóng khoáng, thể hiện một sự điềm tĩnh nho nhã giản dị, hơn nữa đoá Tịnh Đế Liên Hoa ở mặt sau điện thoại di động đã phác thảo phong cách của người Trung Quốc chỉ với một vài nét vẽ.

Nó giống như một bức tranh thuỷ mặc, in cảnh sơn thuỷ Giang Nam, sương khói lượn lờ, mưa mênh mông, vừa tao nhã vừa phong lưu.

"Tuần trước tôi đã thảo luận với công ty của Châu Kiệt Luân về kế hoạch quay quảng cáo."

Thôi Chí Phong tiếp tục nói: "Nghe nói album năm nay của anh ta sẽ được phát hành vào tháng 11, lúc đó tôi đã rất tò mò, đưa ra yêu cầu có thể để lỗ tai mình thưởng thức trước được không?"

Người phát ngôn hình ảnh của điện tử Qủa Xác đều là những siêu sao âm nhạc nổi tiếng, ví như Châu Kiệt Luân, ví dụ như Nguyệt Ngũ Thiên, ví dụ như Lâm Tuấn Kiệt, đương nhiên chuyện này cũng có liên quan rất lớn đến sở thích của Trần Hán Thăng, dù sao tất cả mọi người đều biết chủ tịch Trần chính là fans của Châu Kiệt Luân.

Cho nên về phương điện chi phí đại diện phát ngôn, Qủa Xác cũng tương đối hào phóng, đồng thời sẽ không áp đặt bất cứ quy tắc linh tinh nào đối với người phát ngôn hình ảnh, cho nên mối quan hệ hai bên vô cùng hoà hợp.

"Bọn họ đồng ý không?"

Trần Hán Thăng đoán có lẽ sẽ không từ chối.

"Đồng ý."

Thôi Chí Phong cười nói: "Tôi nhớ rõ trong album này có một bài hát tên là "Sứ Thanh Hoa", từ giai điệu cho đến lời ca vô cùng phù hợp với quan niệm nghệ thuật của chiếc điện thoại di động này, giống như nó được đặc biệt sáng rác riêng cho chúng ta vậy…"

Lão Thôi nhớ lại chuyện này như một ký ức thú vị, nhưng trong lòng Trần Hán Thăng lại vô cùng ngạc nhiên.

"Mẹ nó, "Sứ Thanh Hoa" được ra mắt vào năm 2007 sao?"

"Sao trong ấn tượng của mình nó giống như một ca khúc vào năm 2017 nhỉ?"

"Có phải mỗi một ca khúc kinh điển đều có những chức năng đặc biệt như vậy không, rõ ràng đã được cất lên trong

nhiều năm, nhưng cho dù được nghe ở thời điểm nào đi chăng nữa, chúng vẫn luôn mang đến một cảm giác mới mẻ không lỗi thời."

…

"Lão Thôi."

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Anh đi nói chuyện với phía bên Châu Kiệt Luân một chút, bài hát "Sứ Thanh Hoa" liệu có thể cho ra mắt trước được không? Tôi muốn phối hợp với nó để quảng bá điện thoại di động đời thứ ba, đương nhiên làm như thế này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của người khác, cho nên việc bồi thường tiền bạc là điều không thể thiếu, chuyện này cũng do anh toàn quyền đàm phán."

"Còn về phần bồi thường vi phạm…"

Trần Hán Thăng trầm ngâm một lúc lâu sau rồi dựng một ngón tay lên.

Đây có nghĩa là mười triệu tệ, các quản lý cấp cao có mặt trong trung tâm nghiên cứu phát minh thốt lên một tràng cảm thán.

Mười triệu đối với Qủa Xác hiện giờ mà nói cũng không nhiều lắm, năm ngoái Trần Hán Thăng có thể tiêu tốn hai trăm triệu tệ để mua một chiếc máy bay tư nhân, năm nay Internet Qủa Xác sắp được đưa ra thị trường, mười triệu tệ hoàn toàn là một chút lòng thành.

Nhưng chi phí phát ngôn hình ảnh của Châu Kiệt Luân trong ba năm cũng chỉ có mười hai triệu, mức giá này là minh bạch, hơn nữa bọn họ còn có thể tuỳ ý sử dụng tất cả những ca khúc trước đó của anh ta.

Bây giờ chỉ vì một bài hát mới chưa được phát hành, mà tiêu tốn mười vạn tệ ra ngoài, đáng không?

“Ồ…”

Bản thân Thôi Chí Phong cũng có chút sửng sốt, anh ta cũng chỉ thuận miệng nói một chút, tại sao ông chủ lớn lại xúc động như vậy chứ?

“Tiểu Vũ.”

Khổng ngự tỷ cũng hỏi Nhiếp Tiểu Vũ: “Em cũng là fans của Châu Kiệt Luân, em hiểu gì về “Sứ Thanh Hoa” không?”

“Không.”

Nhiếp Tiểu Vũ lắc đầu: “Nhưng xét từ cái tên của nó, có lẽ cũng mang phong cách Trung Quốc giống như “Đông Phong Phá” và “Đài Hoa cúc” chăng.”

Kể từ khi “Đông Phong Phá” được ra mắt, mấy năm nay, các ca khúc mang phong cách Trung Quốc đột nhiên tăng lên rất nhiều, hơn nữa chúng được lưu hành rộng rãi trong nhóm thanh thiếu niên và sinh viên đại học, nhóm người này tình cờ cũng là người tiêu dùng chủ lực của các sản phẩm điện tử mới sản xuất.

Xét từ quan điểm này, quyết định của Trần Hán Thăng thực ra cũng không sai, dùng bài hát mới “Sứ Thanh Hoa” của Châu Kiệt Luân để tuyên truyền cho chiếc điện thoại di động màu Thanh Hoa mới của điện tử Qủa Xác, hiệu ứng của nó chắc chắn sẽ rất bùng nổ.

“Chủ tịch Trần, hay là ngài nghe bài hát kia trước rồi hẵng đưa ra quyết định.”

Nhưng Thôi Chí Phong lại có chút lo lắng thấp thỏm, chuyện này là do anh ta nói ra, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, mặc dù người đưa ra quyết định là ông chủ lớn, nhưng người đội nồi chắc chắn là mình.

“Không cần đâu.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười: “Tôi tin tưởng vào ánh mắt của giám đốc Thôi.”

Vào cuộc họp nội bộ của các quản lý cấp cao vào ngày 16 tháng 6, có hai chuyện đã được quyết định:

Thứ nhất, mọi người vô cùng hài lòng với máy mẫu của “Qủa Xác 3”, có thể bước vào quá trình sản xuất hàng loạt;

Thứ hai, nghĩ cách thúc đẩy việc phát hành bài hát “Sứ Thanh Hoa” của Châu Kiệt Luân trước, hơn nữa còn phải áp dụng nó vào vlog quảng cáo của “Qủa Xác 3”.

Có thể đoán trước được rằng, từ hôm nay cho đến ngày điện thoại di động được ra mắt, nhà máy điện tử Qủa Xác lại là những đêm không ngủ.

…

Thôi Chí Phong hành động nhanh chóng, ba ngày sau anh ta đã cầm trong tay kết quả, vội vàng đi đến văn phòng của Trần Hán Thăng để báo cáo.

“Phía bên công ty Châu Kiệt Luân đã có phản hồi, bọn họ đồng ý phát hành album “Sứ Thanh Hoa” trước, đồng thời trao quyền cho chúng ta sử dụng, hơn nữa…”

Lão Thôi dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Hơn nữa bọn họ không muốn bồi thường tiền.”

“Tại sao?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Bọn họ đã đưa ra hai nguyên nhân.”

Thôi Chí Phong giải thích: “Đầu tiên “Sứ Thanh Hoa” không phải là ca khúc chủ đề, không ngờ chúng ta lại yêu thích nó. Tiếp theo, điều này cũng tương đương với việc mượn điện thoại di động đời thứ ba để tuyên truyền album một chút,

nếu tính toán nghiêm túc thì suýt chút nữa hai bên đã tiêu diệt lẫn nhau.”

Nghe xong điều này, trong lòng Trần Hán Thăng vô cùng thoải mái, đây chính là thái độ hợp tác lâu dài.

Nhưng từ trước đến nay hắn chưa bao giờ keo kiệt trong công việc, trực tiếp nói: “Đây là những lời khách sáo của người ta, bọn họ không cần, nhưng chúng ta không thể không đưa. Vẫn là mười triệu tệ, ngoại trừ quyền sử dụng “Sứ Thanh Hoa” ra, nhân tiện mua luôn bản độc quyền ra mắt album độc nhất vô nhị “Tôi rất bận” của Qủa Xác cloud.”

“Làm như vậy khá hợp lý.”

Thôi Chí Phong gật đầu nói, nhưng anh ta vẫn khó hiểu: “Chủ tịch Trần, sau ngài biết Album mới của Châu Kiệt Luân tên là “Tôi rất bận”?”

“Chuyện này sao?”

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Tôi có kênh thông tin riêng của mình, năm đó nếu không thành lập điện tử Qủa Xác, với tài năng và giá trị nhan sắc của tôi, có lẽ đã bước vào giới giải trí rồi.”

“Ha ha…”

Lão Thôi gượng cười hai tiếng rồi chào tạm biệt rời đi.

Trần Hán Thăng im lặng ngồi một lát, sau đó vui vẻ ngâm nga ca khúc “Trời xanh sắc chờ cơn mưa phùn như ta đang chờ đợi nàng, khói bếp ai vấn vương bây lên cách trở ngàn vạn dặm…” rời khỏi văn phòng.

Hôm nay là ngày 19 tháng 6, ngày sinh nhật chín tháng của Bé Tiểu Ngư Nhi , Trần Hán Thăng đương nhiên phải buông bỏ tất cả mọi việc trong tay đi qua đó.

…

Số lượng người ở chỗ Thẩm Ấu Sở thực sự không ít, ông nội và ông ngoại của Trần Tử Khâm cũng từ Cảng Thành đến đây, cộng thêm bác Tử Bác và dì Thi Thi, còn có cô Trần Lam trốn học, trong phòng khách có vẻ đông đúc.

Nhưng đây có lẽ là bữa tiệc sinh nhật cuối cùng của Trần Tử Khâm ở chung cư, hai ngày nữa bọn họ sẽ dọn đến biệt thự.

Đám người Lão Trần ngồi trên ghế sô pha nói chuyện phiếm, nhưng khoé mắt lại luôn đặt trên người đứa nhỏ.

Trần Lam ngồi trong cũi trẻ con cùng với Bé Tiểu Ngư Nhi , Trần Tử Khâm chín tháng tuổi hiện giờ đã có thể ngồi thẳng người, cô bé đang tập trung chơi với các khối lego, trong miệng thường xuyên lẩm bẩm "ê ê a a".

Phát âm ngọng nghịu không rõ, người lớn cũng không biết đứa nhỏ muốn diễn đạt ý tứ gì.

Nhưng Trần Lam lại vô cùng nghịch ngợm, thỉnh thoảng sẽ cướp đoạt đồ chơi ra khỏi tay Trần Tử Khâm, lúc này Bé Tiểu Ngư Nhi mới ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn cô, cánh tay nhỏ nhắn vươn ra muốn giành lại món đồ chơi của mình.

Những lúc như thế này, bà ngoại Lữ Ngọc Thanh sẽ đau lòng nói: "A Lam, con trả đồ chơi lại cho con bé đi, nếu không lát nữa sẽ lại làm ầm lên."

"Con càng không làm."

Trần Lam cười hì hì nói: "Lúc trước anh trai con cũng trêu chọc con như thế này, cứ khăng khăng muốn chọc con khóc mới vui vẻ, bây giờ con muốn trả thù con gái anh ấy."

"Con nhóc này…"

Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ cũng không để ý đến chuyện này, chẳng bao lâu sau, Trần Hán Thăng đã đến, đầu

tiên hắn chào hỏi cha vợ mẹ vợ và Lão Trần một tiếng: "Cha mẹ."

Trần Triệu Quân "ừ" một tiếng, giữa hai cha con không cần phải quá khách khí;

Nhưng Lão Tiêu cũng chỉ gật đầu, cũng không biết ông đang đáp lại tiếng chào hỏi của Trần Hán Thăng hay là vô thức gật đầu.

Quả nhiên, sự kiêu ngạo trên người Tiểu Ngư Nhi, thực sự là do di truyền.

Chỉ có mẹ vỡ Lữ Ngọc Thanh nghiêm túc nói: "Hán Thăng đến rồi sao."

"Vâng."

Trần Hán Thăng lại đi đến phòng ngủ chào bà nội một tiếng, sau đó bế con gái lên vừa ôm vừa ôm, dỗ dành nói: "Gọi cha nào, gọi một tiếng cha cho cha nghe xem nào…"

Nhưng Bé Tiểu Ngư Nhi rất không thích, sau khi được Trần Hán Thăng bế lên, cô bé không những không gọi cha mà cái đầu nhỏ nhắn lúc nào cũng quay trái quay phải, sốt ruột muốn tuột xuống chơi xếp gỗ.

Thực ra bây giờ Bé Tiểu Ngư Nhi đã gọi "mẹ và cô" rất thuần thục, thỉnh thoảng những lúc vui vẻ cũng sẽ gọi một tiếng "cha", còn về phần những cách xưng hô phức tạp như "ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại", trước mắt cô bé vẫn chưa biết.

"Hán Thăng à."

Lữ Ngọc Thanh cưng nhiều nhìn cháu ngoại, mở miệng nói: "Lúc nãy mẹ vừa mới nghe Tiểu Hồ và Thi Thi đang bàn bạc với nhau, vụ án xâm phạm bản quyền của quán trà sữa đã thua kiện, con biết chuyện này chưa?"

“Còn có chuyện này nữa sao?”

Trần Hán Thăng ngạc nhiên nói: “Về cơ bản con đều mặc kệ tình hình hoạt động của quán trà sữa, hơn nữa khoảng thời gian này điện thoại di động đời thứ ba Qủa Xác tương đối nhiều việc nên con cũng không có thời gian, nhưng đối phương bắt chước rõ ràng như vậy mà cũng có thể thắng kiện được sao?”

Thực ra những lời này nửa thật nửa giả, Trần Hán Thăng thực sự không nhúng tay vào hoạt động hàng ngày của quán trà sữa, nhưng hắn biết rõ chuyện thua kiện này.”

Bởi vì “quán trà sữa Ngộ Kiến” bắt nguồn từ khu đại học Giang Lăng, cho nên phiên toà đầu tiên được tổ chức ở toà án khu vực Giang Lăng.

Trước khi phán quyết được đưa ra, phía bên toà án còn cố ý gọi điện thoại đến đây dò hỏi, tỏ vẻ người đại diện pháp lý của quán trà sữa “Ngộ Kiến” là Thẩm Ấu Sở và tổng giám đốc công ty Hồ Lâm Ngữ đều là các sinh viên tốt nghiệp của đại học Tài chính Kiến Nghiệp, không biết chủ tịch Trần có quen biết không?

Trần Hán Thăng đã trực tiếp đùng câu nói “quen biết nhưng không thân thiết” để qua loa có lệ, bởi vì hắn cần một kết quả thua kiện, như vậy mới có thể khiến Tiêu Dung Ngư tham gia vào phiên toà lần thứ hai.

Cuối cùng cũng là “cầu được thất bại”, ông chủ của quán trà sữa “Gặp Lại Bạn” kia cũng có chút bối cảnh, cho nên cuối cùng tuyên bố bọn họ không cấu thành hành vi xâm phạm bản quyền.

Phải nên nói thế nào về làn sóng này nhỉ, đối phương có vẻ như đã thắng, nhưng thực ra không thắng, bởi vì còn có Trần Hán Thăng đang đứng trên tầng khí quyển nhìn xuống.

“Hán Thăng à, con không thể chỉ quan tâm đến địa bàn của mình được.”

Lữ Ngọc Thanh không biết gì về tình hình này nên vẫn còn giáo dục: “Chúng ta không hề cổ vũ việc sử dụng các mối quan hệ để giải quyết vấn đề, nhưng một khi bị đối xử không công bằng, chúng ta không thể tiếp tục chịu đựng nữa.”

“Mẹ, mẹ nói rất đúng, vậy con đi hỏi Thẩm Ấu Sở một chút.”

Trần Hán Thăng cung kính nghe theo, sau đó ôm Bé Tiểu Ngư Nhi đi về phía phòng bếp.

Sau khi hắn rời đi, Lão Tiêu mới nhíu mày nói với Lữ Ngọc Thanh: “Bà nói với nó những chuyện này để làm gì?”

“Tôi bảo Hán Thăng quan tâm đến tình hình của những người bên cạnh một chút thì có gì sai chứ?”

Lữ Ngọc Thanh nhất thời không thể phản ứng lại.

“Ý của tôi là…”

Cục trưởng Tiêu nhàn nhạt nói: “Hán Thăng còn cần bà dạy nó làm những chuyện đó sao? Nếu thành thật gây dựng sự nghiệp thì làm sao có thể tạo nên một công việc kinh doanh lớn thế này, bà thực sự cho rằng con rể của bà là người tốt sao?”

“Ồ…”

Lữ Ngọc Thanh suy nghĩ một chút, thế mà lại đồng ý: “Cũng đúng, tôi đã lo lắng quá nhiều rồi.”

“Khụ khụ…”

Trần Triệu Quân có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, ông ấy biết Tiêu Hoành Vĩ đau lòng thay cho Tiểu Ngư Nhi, còn có

oán hận rất lớn đối với Trần Hán Thăng nên có một số câu châm chọc mỉa mai vẫn phải chịu đựng.

…

Căn phòng bếp của chung cư càng chật chội hơn nữa, bởi vì ở đây còn có nhiều người hơn.

Thẩm Ấu Sở, Biên Thi Thi, Hồ Lâm Ngữ, Đông Nhi vừa nhặt rau vừa thảo luận chuyện thua kiện, Vương Tử Bác đứng bên cạnh Biên Thi Thi làm trợ thủ.

Thực ra lúc trước Biên Thi Thi là đại tướng tiên phong của "phe Tiểu Ngư", năm đó còn từng ra mặt thay cho Tiêu Dung Ngư, thậm chí đã từng xảy ra tranh chấp với Hồ Lâm Ngữ.

Bây giờ bởi vì sự tồn tại của Trần Tử Khâm, con bé lại giống như một sợi dây liên lạc, không những có thể loại bỏ mâu thuẫn giữa Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, mà còn có thể khiến Lữ Ngọc Thanh không còn oán trách Thẩm Ấu Sở nữa, đồng thời cho phép Biên Thi Thi và "đảng Thẩm" thành lập mối quan hệ giao tiếp tốt đẹp.

Cho nên đối với hành động "tráo đổi con" này, những tổn thương tạo thành trong giai đoạn trước thực sự rất lớn, nhưng quả thực có thể giải quyết vấn đề.

Sau khi Trần Hán Thăng tiến vào, trong số các phái nữ, chỉ có Đông Nhi yếu ớt gọi một tiếng "anh Tiểu Trần", Hồ Lâm Ngữ và Biên Thi Thi đều không quan tâm đến hắn, các cô ấy chỉ trêu chọc Trần Tử Khâm: "Bảo bối, sao con lại đến đây, muốn nấu cơm giúp các dì sao?"

Bây giờ Bé Tiểu Ngư Nhi đã có thể nhận ra mọi người, cô bé biết chỗ này đều là những khuôn mặt quen thuộc, đặc biệt còn có "mẹ" ở đây.

"A!"

Trần Tử Khâm rất dính lấy Thẩm Ấu Sở, lập tức vươn cánh tay nhỏ nhắn ra, tựa như một con chim non muốn sà vào vòng tay ấm áp của mẹ.

Thẩm Ấu Sở cũng không nói chuyện với Trần Hán Thăng, nhưng lại rửa tay, sau khi lau khô rồi ôm lấy Trần Tử Khâm.

"A!"

Đứa nhỏ nằm trong lồng ngực Thẩm Ấu Sở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều tràn ngập nụ cười hạnh phúc yên bình.

Trần Tử Khâm thuộc kiểu tính tình hoạt bát, lúc mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền nhỏ vô cùng ngọt ngào, Biên Thi Thi vội vàng móc điện thoại di động ra, chụp lại cảnh tượng này rồi gửi cho Tiêu Dung Ngư.

Với sự giúp đỡ của cô con gái đáng yêu, Trần Hán Thăng thành công dung nhập vào không khí trong phòng bếp, lúc này hắn mới hỏi: "Nghe nói bị thua kiện, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?"

"Còn có thể là nguyên nhân gì được nữa!"

Nhắc đến chuyện này, một người ghét cái ác như kẻ thù Hồ Lâm Ngữ lại vô cùng khó chịu: "Đối phương có quan hệ, thế mà lại tuyên án bọn họ không xâm phạm bản quyền và sao chép, đúng là buồn cười."

"Đúng là ghê tởm!"

Trần Hán Thăng cũng nổi giận đùng đùng tỏ vẻ không hiểu, hắn quay đầu lại nhìn về phía Biên Thi Thi: "Biên đại luật sư, đây là lần đầu tiên công ty luật của các cậu thua kiện đúng không?"

"Hả… Chúng tôi vẫn chưa nhận uỷ quyền đại diện mà."

Biên Thi Thi sửng sốt một chút: "Bởi vì vụ án này quá đơn giản, cho nên tớ và Tiểu Ngư Nhi chỉ giải thích những điểm

mấu chốt một chút, công ty luật cũng không tiếp nhận, không ngờ cuối cùng lại thua kiện."

"Vậy các cậu mau làm đại diện đi."

Trần Hán Thăng dùng lời nói để bắt bẻ Biên Thi Thi: "Phiên toà sơ thẩm thua kiện, sau này chắc chắn sẽ tiến hành phiên toà thứ hai, phiên toà thứ hai sẽ là phán quyết cuối cùng đúng không, cho nên tuyệt đối không thể thất bại."

"Hả? Ờ à…"

Biên Thi Thi luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng cụ thể không thích hợp chỗ nào, cô ấy lại không thể nói ra.

Nhưng bây giờ mối quan hệ giữa hai bên đang hoà thuận như vậy, cuối cùng Biên Thi Thi vẫn đồng ý, vỗ vào bả vai Hồ Lâm Ngữ nói: "Lát nữa cậu nhớ mang hồ sơ vụ án đến cho tớ."

"Được."

Tiểu Hồ gật đầu nói: "Tiêu chuẩn thu phí bình thường của các cậu là gì, chúng tớ sẽ trả theo như thế đó."

"Nói đến những chuyện này để làm gì?"

Biên Thi Thi bĩu môi, bây giờ giữa Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đều đang rối rắm cả lên, làm sao còn có thể tính toán rõ ràng được chứ.

Lúc ăn cơm trưa, Bé Tiểu Ngư Nhi cũng được ôm ngồi trong ghế trẻ em, bây giờ cô bé đã có thể ăn một chút cháo, cho nên thỉnh thoảng cũng sẽ ngồi ăn cơm tại bàn, chỉ là cần Lữ Ngọc Thành hoặc Thẩm Ấu Sở kiên nhẫn đút từng muỗng từng muỗng.

Hôm nay là sinh nhật của cô bé, Thẩm Ấu Sở lại mua một chiếc bánh kem nhỏ như thường lệ, cảnh tượng này đã lặp đi

lặp lại ba lần, trong vô thức, hai đứa nhỏ đã ở cùng với một người "mẹ" khác lâu như vậy.

"Cạch cạch cạch…"

Bé Tiểu Ngư Nhi giật lấy con dao nhựa mềm dẻo dùng để cắt bánh kem và gõ lung tung trên bàn, Lữ Ngọc Thành căng thẳng canh giữ ở bên cạnh, sợ cháu ngoại không cẩn thận chọc vào mình.

"Cha mẹ."

Trần Hán Thăng đề nghị nói: "Hôm nay nhiều người náo nhiệt như vậy, hơn nữa còn là sinh nhật của đứa bé, chúng ta uống chút rượu đi, lát nữa Tử Bác cũng đừng lái xe, gọi taxi đến công ty đi."

Nếu bây giờ bảo Lão Tiêu và Trần Hán Thăng đơn độc uống rượu với nhau, ông ấy chắc chắn sẽ từ chối, nhưng nể mặt mũi của cháu ngoại bảo bối, cục trưởng Tiêu vẫn đồng ý.

Bữa ăn diễn ra được một nửa, Trần Hán Thăng nhét bình sữa vào trong tay con gái, sau đó bảo cô bé kính rượu cho các trưởng bối như cụ ngoại, ông nội, ông ngoại bà ngoại.

Bé Tiểu Ngư Nhi chưa biết nói, Trần Hán Thăng lại thay cô bé nói: "Chúng con chúc bà cố ngoại, ông nội, bà nội, ông ngoại mạnh khoẻ, vạn sự như ý!"

Thực ra bà nội không phải là bà cố ngoại của Trần Tử Khâm, bà là bà cố ngoại của Trần Tử Bội, nhưng bây giờ ngay cả mẹ cũng tráo đổi rồi, đổi sang bà cố ngoại thì có sao chứ?

Lão Tiêu rất không khách khí với Trần Hán Thăng, cũng biết đây là Trần Hán Thăng mượn thân phận của Trần Tử Khâm, cố ý vuốt mông ngựa và tạo niềm vui.

Nhưng không thể không nói, chiêu thức này rất có hiệu quả.

Nhìn thấy cháu gái bảo bối kính rượu cho mình, trong lòng cục trưởng Tiêu không cần phải nói đã vui vẻ đến nhường nào, sảng khoái uống sạch một hơi, tựa như trong ly không phải rượu trắng, mà là ngọc dịch quỳnh tương từ trên trời rơi xuống.

"Em cũng muốn, em cũng muốn."

Trần Lam cũng gào thét tự rót cho mình một ly, cụng vào bình sữa của cháu gái một cái khiến nó phát ra tiếng "keng".

"Đều có hết, đều có hết."

Trần Hán Thăng lại nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của con gái, chuyển hướng sang Thẩm Ấu Sở: "Chúng ta cũng kính mẹ một ly nào, khoảng thời gian này mẹ đã rất vất vả rồi."

Âm thanh trên bàn cơm hơi dừng lại một chút, cho dù bây giờ tình cảm giữa Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm đã giống như mẹ con, nhưng khi quang minh chính đại nói ra vẫn có chút mất tự nhiên, đặc biệt là ở trước mặt Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh.

"Sở dĩ Tiểu Trần có thể thành công được như ngày hôm nay, chính là vì cậu ta có thể làm được những chuyện mà người khác không làm được."

Mặc dù cảnh tượng này khá xấu hổ, nhưng Trần Hán Thăng lại vô cùng tự nhiên, Vương Tử Bác không thể không âm thầm cảm thán.

Thẩm Ấu Sở không quen bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, cho dù những người đó đề là người thân bạn bè, cô bưng ly nước thuỷ tinh trước mắt lên, nhẹ nhàng chạm vào của "con gái" một chút, dịu dàng nói: "Bảo bối, chúc mừng sinh nhật."

"Mẹ…"

Bé Tiểu Ngư Nhi vui vẻ một câu, sau đó lại cười hi hi.

Cho nên mới nói đứa nhỏ chính là người hoà giải tốt nhất trong gia đình, con bé vừa mới cười như vậy, một chút xấu hổ kia lập tức biến mất, ngay cả Biên Thi Thi cũng muốn chạm cốc.

"Anh rót cho em một chút rượu đi."

Biên Thi Thi nói với Vương Tử Bác, bảo cậu ấy rót cho mình một chút rượu đưa đến đây.

"Rượu trắng cay lắm."

Vương Tử Bác đề nghị nói: "Em uống cùng loại đồ uống với A Lam đi."

"Không cần."

Biên Thi Thi ngẩng cằm lên nói: "Em không sợ cay."

Vương Tử Bác không thể nói lại Biên Thi Thi, lắc đầu đi qua đó.

Những người khác đều không cảm thấy bất ngờ, nhưng Trần Hán Thăng lại phát hiện ra manh mối, bởi vì sau khi giữa nam nữ đột phát tầng quan hệ đó, hành động sẽ vô thức trở nên thân mật.

Ví dụ như khi ăn cơm ở bên ngoài, đằng gái không ăn được, sẽ có đằng trai giúp đỡ ăn luôn;

Hoặc là khi đi dạo phố, người con gái mua đồ lót cũng không còn kiêng dè người đàn ông;

Những thứ đó đều là các tips nhỏ khi ở chung với người khác phái, ngoài miệng có thể tuyên bố hai người vẫn còn trong sáng, nhưng các chi tiết sẽ không nói dối.

Từ hành vi Biên Thi Thi nhờ Vương Tử Bác rót rượu, Trần Hán Thăng về cơ bản đã có thể xác định, cậu bạn nối khố và

bạn học Thi Thi có lẽ đã làm xong hết mọi thủ tục rồi.

“Tuyệt lắm.”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ tên chó Vương Tử Bác này đúng là người chiến thắng cuộc sống.

Nhưng hắn cũng thật lòng vui mừng thay cho cậu ấy.

“Anh cổ gà.”

Trần Hán Thăng nâng cốc nói: “Đến đây, hai chúng ta cùng kính rượu đi.”

“Được chứ.”

Vương Tử Bác không chút suy nghĩ lập tức nâng ly lên.

“Nhưng chiều nay tao còn có việc phải làm…”

Trần Hán Thăng lại giống như khi còn nhỏ vào hai mươi năm trước, cố ý bắt nạt cậu bạn tốt: “Cho nên tao chỉ uống một ngụm, nhưng mày phải uống hết một chén, có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề gì, tuỳ mày quyết định.”

Vương Tử Bác mỉm cười đôn hậu, giống như trong suốt hai mươi năm qua, cậu ấy luôn tỏ ra bao dung đối với cậu bạn nối khố kiêu ngạo khó thuần này.

Đương nhiên, Trần Hán Thăng cũng chỉ nói như vậy mà thôi, hắn cũng uống một hơi cạn lên, sau đó nhìn ra ánh mặt trời chói chang bên ngoài cửa sổ, đột nhiên lẩm bẩm một tiếng: “Cuộc sống phải mau tốt đẹp lên.”

Mọi người trên bàn đều giật mình, tất cả đều có một dự cảm mãnh liệt, Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Tiểu Ngốc Nghếch, có lẽ sắp trở về rồi.

Chương 1064: Sứ Thanh Hoa

Sau khi giúp con gái lớn Trần Tử Khâm chúc mừng sinh nhật vào ngày 19 xong, Trần Hán Thăng dự định sẽ đến Mỹ để thăm con gái nhỏ Trần Tử Bội, lần này về nước đã hơn nửa tháng, mặc dù ngày nào Chu Thái Văn cũng báo cáo tin tức, nhưng Trần Hán Thăng vẫn rất nhớ Bé Tiểu Ngốc Nghếch.

Tuy nhiên, trước khi Sang Mỹ, hắn phải chờ video quảng cáo của Qủa Xác 3 được ra mắt, cũng may cấp dưới làm việc rất nhanh nhẹn, vào ngày 22, vlog với "Sứ Thanh Hoa" làm âm thanh nền cuối cùng cũng được chế tác xong, hơn nữa còn đưa cho Trần Hán Thăng xem qua.

Sau khi click mở video ra, trên tiêu đề lập tức xuất hiện hai hàng chữ:

Video quảng cáo điện thoại di động đời thứ ba của Qủa Xác

Bối cảnh âm nhạc: Ca khúc nằm trong album mới của Châu Kiệt Luân- Sứ Thanh Hoa.

Trần Hán Thăng nhếch miệng mỉm cười, "Quả Xác" + "Châu Kiệt Luân" vốn dĩ đã là hai chủ đề hót nhất, cộng thêm mánh lới quảng cáo "điện thoại di động đời thứ ba" và "Các khúc đầu tiên được phát hành trong album", hot search của tháng này về cơ bản đã được định sẵn.

Cùng lúc đó, bên tai cũng vang lên lời ca "Nét phác họa trên sứ Thanh Hoa, đường bút uyển chuyển đậm nhạt, cánh mẫu đơn trên thân bình cứ như nàng đã trang điểm…", hình ảnh trong video cũng đang hiển thị năm màu của "Qủa Xác 3" và những tiêu chuẩn cho các thông số kỹ thuật khác nhau.

Trong đó mẫu màu Thanh Hoa được xuất hiện với tần suất nhiều nhất, rõ ràng đây là mẫu máy đặc biệt.

Ngoại trừ cái này ra, còn có các cảnh quay hậu trường về quá trình thiết kế, nghiên cứu phát minh, mua sắm, thử nghiệm, v.v… Hình ảnh của Trần Hán Thăng và các quản lý cấp cao cũng chỉ thỉnh thoảng xuất hiện, nhiều hơn tất cả vẫn là các kỹ sư kỹ thuật và các công nhân dây chuyền sản xuất bình thường.

Bọn họ hoặc là đang nghiêm túc cúi đầu nghiên cứu, hoặc là đang thảo luận sôi nổi, thậm chí còn lồng nguyên hai âm thanh gốc của các kỹ sư đang tranh luận vào chung, đây là một vlog vừa có cảm giác khoa học kỹ thuật vừa bình dân, Trần Hán Thăn xem xong cảm thấy vô cùng hài lòng.

Không nên biến video quảng cáo thành một màn giới thiệu sản phẩm và nói nhiều về những linh kiện tinh vi phức tạp, ngoại trừ những nhóm đặc biệt theo đuổi tính năng của các sản phẩm điện tử ra, hầu hết mọi người xem xong một lần sẽ cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Nhưng, sau khi thêm những tin tức ngoài lề này, hơi thở cuộc sống nồng đậm sẽ khiến những người tiêu dùng không am hiểu kỹ thuật kia xem thêm mấy lần, làm tăng thêm ham muốn mua hàng của bọn họ.

Sau khi ông chủ lớn Trần Hán Thăng đồng ý, vlog đã có thể phát hành ra ngoài, nhưng bộ phận truyền thông của Qủa Xác vẫn phải lên kế hoạch tỉ mỉ một phen.

Đầu tiên là vào buổi tối ngày 23, trên các màn hình lớn ở các CBD trung tâm thương mại nổi tiếng như Tân Nhai Khẩu Kiến Nghiệp, bến Thượng Hải ở Thượng Hải, Thể Dục Tây ở Việt Thành… Tất cả đều được điện tử Qủa Xác mua chèn thêm một quảng cáo:

Điện thoại di động đời thứ ba của K?, hãy đón chờ vào ngày 25!

Quảng cáo khá đơn giản, nhưng các fans- Những người vẫn luôn chờ đợi đều vô cùng hưng phấn, nếu muốn nói về điện thoại di động đời thứ ba của Qủa Xác, đó thực sự là một "tiểu yêu tinh" tra tấn người khác.

Năm ngoái, Qủa Xác đã tung ra một mẫu máy hai sim hai sóng.

Tháng bốn năm nay, các cấu hình chi tiết cũng đã được tung ra, hơn nữa đây là mức trần cấu hình của các điện thoại di động trong nước cho đến tận bây giờ, tiếp tục chứng minh danh hiệu "Vua hiệu năng-giá thành".

Vào đầu tháng này, chủ đề "Tịnh Đế Liên Hoa" của điện thoại di động đời thứ ba cũng đã được tuyên bố, cùng với việc được thoải luận sôi nổi và săn đón, các fans cũng đang rất mong chờ khoảnh khắc "Qủa Xác 3" vạch chiếc khăn che mặt kia.

Bây giờ, cuối cùng Qủa Xác cũng đã đưa ra một khoảng thời gian xác thực, đồng thời vào ngày 25, đợt bán trước của điện thoại di động đời thứ ba cũng sẽ được kích hoạt trên trung tâm mua sắm Qủa Xác.

Ngoài ra, thủ đoạn của "tiểu yêu tinh" không chỉ dừng lại ở đây, vào ngày 24, một video quảng cáo cho "Qủa Xác 3" cũng đã xuất hiện trên màn hình lớn ở quảng trường Thời đại của Mỹ.

Thực ra người Mỹ không hề biết đến thương hiệu này, bộ phận truyền thông của Qủa Xác đặt quảng cáo ở đây, rõ ràng chỉ để gia tăng lượng truy cập mà thôi.

Nhưng hiệu quả vẫn rất rõ ràng, đặc biệt là dưới sự thúc đẩy của đội dư luận viên.

Kể từ khi bộ phận mạng của Qủa Xác được nâng cấp lên thành một công ty độc lập niêm yết, bên dưới đã thành lập một "bộ phận dư luận quan hệ công chúng", ngoài mặt là "dư luận quan hệ công chúng" nhưng trên thực tế lại là "dẫn dắt dư luận", hơn nữa người phụ trách bộ phận này còn là nhân tài marketing với bằng cấp rất cao.

Điều này tương đương với một đội quân chính quy vừa có tiền vừa có tổ chức, cho dù là tạo thế tuyên truyền hay đối đầu với các anti- fan, chúng đều có thể phát huy tác dụng quan trọng.

Với sự trợ giúp của các phương pháp này, vào sáng ngày 25, trong hậu trường giám sát số liệu của Cộng đồng Qủa Xác đã cho thấy số lượt xem trang web đã bắt đầu tăng lên đáng kể.

Thành viên hội đồng quản trị Qủa Xác và các quản lý cấp cao p8 trở lên đều đang tập trung trong phòng hội nghị, vừa nói chuyện phiếm vừa chờ đợi kết quả sau khi ra mắt "Qủa Xác 3 phối hợp với Châu Kiệt Luân".

Đương nhiên, nhìn vào hiện tại mà nói, sức ảnh hưởng có lẽ sẽ vô cùng bùng nổ.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi sắp đến 12 giờ, trong trang web Cộng đồng Qủa Xác đã có dấu hiệu bị lag, nguyên nhân chính của hiện tượng này chính là có quá nhiều lượt truy cập và lượt xem.

Hoàng Lập Khiêm cảm thấy hơi xấu hổ, đồng thời có chút ấm ức.

Xấu hổ chính là, anh ta là quản lý của bộ phận mạng, Cộng đồng Qủa Xác xuất hiện hiện tượng lag, anh ta phải chịu trách nhiệm.

Âm ức chính là, thực ra anh ta cũng đã nhắc đến chuyện này với Trần Hán Thăng, vào ngày 25, có sẽ lượt tải trang web phụ sẽ rất lớn, cần phải áp dụng một số biện pháp chuyển hướng lưu lượng truy cập.

Nhưng lại bị Trần Hán Thăng từ chối, bởi vì điều hắn muốn chính là xem dáng vẻ trang web bị sập, như vậy mới có hiệu quả của chương trình.

"Haiza…"

Hoàng Lập Khiêm có chút ưu thương, nhìn Cộng đồng Qủa Xác đã rất bất ổn, anh ta biết một khi bị sập, giữa tiếng mắng mỏ của người hâm mộ, chắc chắn lại là bản thân mình và bộ phận mạng đội nồi.

Đúng 12 giờ trưa, dưới cái nhìn chằm chằm của các ông chủ lớn, kỹ thuật viên nơm nớp lo sợ tung vlog quảng cáo ra ngoài, sau đó một giây tiếp theo, trang web Cộng động Qủa Xác lập tức trở nên trắng xoá một mảnh, không thể nhìn thấy bất cứ bài post nào.

Rõ ràng, đã bị chèn ép, lại bị sập một lần nữa.

"Haiza."

Trong phòng hội nghị vang lên một loạt tiếng thở dài giống như trong dự kiến, giám đốc của bộ phận kinh doanh Thôi Chí Phong và Hoàng Lập Khiêm vẫn luôn tồn tại mối quan hệ cạnh tranh, anh ta không nhịn được nói móc: "Lão Hoàng, năm nào anh cũng tiêu tốn nhiều chi phí bảo trì như vậy, tại sao trong thời khắc mấu chốt này lại bị sập trang web chứ?"

Hoàng Lập Khiêm liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái rồi lẩm bẩm với Thôi Chí Phong: "Không cần anh phải lo, sẽ được khôi phục lại nhanh thôi!"

Trần Hán Thăng đương nhiên sẽ không giải thích thay cho Hoàng Lập Khiêm, hắn bưng cốc trà sữa dâu của "Ngộ Kiến"

ở trên bàn lên, cụp mi rũ mắt hút một hớp, yên tĩnh nhìn trang Web khôi phục.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, cuối cùng Cộng đồng Qủa Xác cũng đã khôi phục lại từ trạng thái sập web, trên màn hình tràn ngập các bài đăng kiểu như thế này:

A: Mẹ nó, tôi không nghe nhầm đấy chứ, nhạc nền là bài hát mới của chủ tịch Châu?

B: Chẳng phải đầu tháng 11 Châu Kiệt Luân mới ra album mới sao? Bây giờ vì điện thoại di động đời thứ ba của Qủa Xác mà tung ra trước thời hạn?

C: Lúc nãy tôi bị sập, có người anh em nào đã được nghe hết toàn bộ bài hát chưa, nhưng đoạn đầu hay lắm.

D: Hoàng Lập Khiêm, anh chết mẹ anh rồi, anh cầm nhiều tiền cho vị trí p9 như vậy nhưng ngay cả một trang web cũng không thể duy trì tốt, mỗi khi có động thái lớn thì Cộng đồng Qủa Xác sẽ bị sập!

E: Tôi ở nước ngoài, tốc độ mạng không tệ lắm nên không bị sập, tôi đã xem đi xem lại ba lần vlog này rồi, chuẩn bị xem lần thứ tư.

…

Thực ra lúc mới bắt đầu, điều mà các cư dân mạng bình luận nhiều nhất vẫn là bài hát Sứ Thanh Hoa kia, đương nhiên chuyện này cũng bình thường, bởi vì thông thường, album của Châu Kiệt Luân sẽ được phát hành vào tháng mười hoặc tháng mười một.

Nhưng chỉ mới tháng sáu đã tung ra một ca khúc đơn, đây là lần đầu tiên trong suốt mấy năm qua.

Nhưng chẳng bao lâu sau, chủ đề đã quay trở lại trên chính chiếc điện thoại di động, còn về phần mức độ hài lòng của mọi

người sẽ được phản ánh từ doanh số bán hàng trước ở trung tâm mua sắm Qủa Xác.

Cùng ngày 25, đợt bán trước với hơn một trăm ngàn chiếc đã cháy hàng.

Đây chính là một đợt bán trước thực thụ, bởi vì giá cả của "Qủa Xác 3" thậm chí còn chưa được công bố chính thức, người tiêu dùng chỉ cần phải trả trước 1199 tệ là sẽ nhận được một mã mua trước, chờ đến khi nó được bán lẻ chính thức vào tháng tám năm nay, lại bổ sung thêm mức giá chênh lệch là có thể nhận được một chiếc điện thoại di động mới.

Nhưng cho dù là vậy, vẫn cung không đủ cầu.

Ngày 26, điện tử Qủa Xác lại bổ sung thêm một trăm ngàn chiếc nữa, lại một lần nữa bị tranh giành nhau mua đến hết sạch.

Dưới áp lực khổng lồ, vào ngày 27, phía bên Qủa Xác lại bổ sung thêm một trăm ngàn chiếc, hơn nữa còn tuyên bố rằng ba trăm ngàn chiếc này đã vượt qua giới hạn sản lượng của dây chuyền sản xuất hiện tại của công ty, tạm thời sẽ không tiến hành mở đợt bán trước nào nữa.

Điều này khiến xác fans không giành được mã mua trước cảm thấy sốt ruột không thôi, ở trên mạng được rao bán với đủ loại giá cả, vào cuối tháng sáu, mã mua trước của điện thoại di động đời thứ ba Qủa Xác đã từ 1199 tệ tăng vọt lên 1500 tệ trở lên.

Về phần máy Thanh Hoa lại càng khoa trương hơn nữa, đã tăng gấp hai rồi.

Đối với bài hát Sứ Thanh Hoa, trong các thẩm mỹ viện, salon làm tóc trên khắp các phố lớn ngõ nhỏ ở Kiến Nghiệp, những thợ làm nghệ thuật luôn chạy theo xu hướng thời trang kia đã bắt đầu sử dụng lặp đi lặp lại ca khúc này.

Theo xu hướng này, "Công ty hữu hạn internet Qủa Xác" sắp được tung ra thị trường chứng khoán Hồng Kông vào tháng mười năm nay càng được giới đầu tư xem trọng hơn nữa, bây giờ, một số nhà kinh tế chỉ ra rằng chuỗi sinh thái Qủa Xác không chỉ là một chuỗi tập đoàn, mà nó càng giống như một nền tảng, với vô số công ty nhỏ và các dây chuyền công nghiệp bị ràng buộc đằng sau nó, chỉ cần dậm chân một chút là đã có thể ảnh hưởng đến sự rung động của ngành sản xuất.

Trần Hán Thăng không đáp trả lại những lời nói nịnh nọt này, nhiệm vụ của hắn ở trong nước gần như đã hoàn thành, bước tiếp theo chính là sản xuất và đẩy nhanh tốc độ, những thứ đó thuộc về nhiệm vụ của Tào Kiến Đức.

Nhưng khi Trần Hán Thăng đang định bay đến nước Mỹ thăm Bé Tiểu Ngốc Nghếch thì Nguỵ Minh- Tổng giám đốc tập đoàn bưu chính viễn thông Trung Quốc lại đột nhiên đến thăm hỏi, mời Trần Hán Thăng tham gia vào hội nghị của một tổ chức có tên là "Open Mobile Alliance".

Lúc đầu Trần Hán Thăng cũng không biết, sau đó sau khi được tổng giám đốc Nguỵ giải thích, hắn mới hiểu đây là một tổ chức liên minh mang tính toàn cầu do Google tổ chức.

Mục đích của liên minh này chính là để phát triển một hệ điều hành thông minh có tên là "Android", hiện tại có 85 thành viên của các tổ chức trên phạm vi toàn thế giới, bao gồm cả các nhà sản xuất điện thoại di động, nhà sản xuất chip điện thoại di động và nhà khai thác kinh doanh điện thoại di động…

Các thành viên ở Trung Quốc bao gồm China Mobile, China Unicom, China Telecom và Huawei, hiện tại, bởi vì đợt bán trước của điện thoại di động đời thứ ba của Qủa Xác đang bùng nổ nên bọn họ cũng đã thêm Qủa Xác vào.

Trần Hán Thăng không nói một lời lập tức đồng ý, hắn biết đây chính là "nhà mẹ đẻ" của hệ thống Android, cũng là "đao phủ" đã tiễn Symbian đi.

Đồng thời, đây cũng chính là cơ hội để điện tử Qủa Xác vượt qua Nokia và Motorola.

Chương 1065: Nâng cao uy tín của quốc gia chúng ta, Trần Hán Thăng cũng vậy!

Mặc dù Trần Hán Thăng bằng lòng gia nhập vào tổ chức "Open Mobile Alliance" này, cũng đồng ý đến Thung lũng Silicon tham gia hội nghị kia, nhưng hắn có một đặc điểm, chính là không hiểu gì về khoa học kỹ thuật.

Tuy nhiên, Lý Tiểu Giai là người tổng phụ trách nghiên cứu phát minh và sản xuất "Qủa Xác 3", nếu không phải thực sự cần thiết, anh ta không thể rời đi, cũng may Qủa Xác vẫn còn có một nhân vật lão làng trong kỹ thuật, anh ta chính là Phùng Nam Khởi- Viện trưởng kiêm nhà khoa học chủ chốt của viện nghiên cứu liên hợp Qủa Mễ.

Thực ra viện trưởng Phùng cũng là một trong những thành viên của hội đồng quản trị, năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi, ngoại hình thoạt nhìn vô cùng bình thường, nói năng cũng chậm rãi nhỏ nhẹ, hơn nữa anh ta không thích nhúng tay vào bất cứ công việc hành chính nào, nói đơn giản một chút chính là không thích nắm quyền.

Tuy nhiên, lý lịch của Lão Phùng lại vô cùng trâu bò, anh ta cũng tốt nghiệp tiến sĩ trường Stanford giống như Lý Tiểu Giai, đã từng làm kỹ sư trưởng tại Qualcomm và TSMC của Hoa Kỳ, hơn nữa anh ta cũng thuộc nhóm người đầu tiên ở Trung Quốc nghiên cứu "thuật toán dữ liệu lớn" kia.

Để có thể mời được Phùng Nam Khởi đến đây, ngoại trừ các điều kiện hậu hĩnh ra thì lúc đó Trần Hán Thăng còn nhờ

không ít người trung gian cùng khuyên nhủ anh ta.

Cho nên khi tham gia vào những hội nghị mang tầm cỡ thế giới này, phía bên Qủa Xác có Phùng Nam Khởi toạ trấn, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì, ngược lại, Trần Hán Thăng chỉ cần đi dạo một vòng, chụp vài bức ảnh chứng minh "mình đã đến đây", sau đó đi thăm Bé Tiểu Ngốc Nghếch như kế hoạch ban đầu.

Thung lũng Silicon cũng thuộc vùng vịnh San Francisco, khoảng cách giữa hai nơi tương đối gần.

Ngày mùng 2 tháng 7, khi mức độ nổi tiếng của "điện thoại di động đời thứ ba Qủa Xác" và "Sứ Thanh Hoa" vẫn đang không ngừng tăng lên ở Trung Quốc, Trần Hán Thăng và Phùng Nam Khởi đã bước lên máy bay tư nhân đến Mỹ tham dự cuộc hội nghị.

Những nhân viên đi theo ngoại trừ mấy kỹ sư kỹ thuật ra, thì Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ cũng nằm trong số đó.

Trần Lam là vì đang trong kỳ nghỉ hè, một nghiên cứu sinh tiến sĩ được tuyển thẳng lên như cô không có bất cứ áp lực gì trong kỳ thi tuyển sinh sau đại học và tiến sĩ, cho nên mặt dày mày dạn đi theo.

Nhiếp Tiểu Vũ vẫn là thư ký riêng bên cạnh, bây giờ Trần Hán Thăng có ba người thư ký, "cô thư ký lớn" vĩnh viễn là Nhiếp Tiểu Vũ, "thư ký thứ hai" là Đàm Anh.

Nhưng để tích luỹ một số kinh nghiệm và làm nền tảng cho sự thăng tiến trong tương lai, tạm thời Đàm Anh đang được điều chuyển đến nhóm dự án "Qủa Xác 3", Trần Hán Thăng cũng không quấy rầy cô ta.

Thư ký thứ ba chính là Chu Thái Văn đang ở nước Mỹ, nhưng sau khi Tu La truyền được giải quyết, cô bạn Chu Thái Văn đương nhiên cũng sẽ được cất nhắc.

Không còn cách nào khác, bè phái thư ký vốn dĩ là vị trí "gần quan thì được ban lộc".

Trên máy bay, bởi vì có sự tồn tại của Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Lam nên hành trình kéo dài mười mấy tiếng vẫn vô cùng vui vẻ, bọn họ còn mang theo một đống đồ ăn vặt và truyện tranh, không ngừng ríu rít về các tình tiết của thế giới giả tưởng.

Thỉnh thoảng Trần Hán Thăng cũng sẽ xen vào, nhưng đang ghét là hắn lúc nào cũng dùng đủ loại trêu chọc để chế nhạo.

Ví dụ như khi Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ nhắc đến "One Piece", hai cô gái này đều liên tục khen ngợi lòng dũng cảm của Monkey D. Luffy, Trần Hán Thăng sẽ cười hì hì xem mồm vào nói: "Monkey D. Luffy thoạt nhìn có vẻ liều lĩnh, nhưng trên thực tế lại có bụng dạ xấu xa, hắn gặp được năm kẻ cặn bã thì tự xưng là "Vua hải tặc Luffy", gặp được đại tướng quân thì biến thành "Monkey D?? Luffy", sợ người khác không biết bối cảnh gia đình của mình nên đánh chết bản thân mình chỉ bằng một nắm đấm."

Khi nhắc đến "Naruto", Trần Hán Thăng lại nhận xét rằng Haruno Sakura những lúc có chuyện thì thô lỗ đùn đẩy, những lúc không có chuyện thì Sasaki, đúng là một kỹ nữ trà xanh điển hình.

Cuối cùng cả em gái và cô thư ký nhỏ đều không quan tâm đến hắn, cả hai người chạy đến phòng nghỉ đóng cửa thảo luận, nhưng khi nhìn thấy ông chủ lớn bình dị gần gũi như vậy, một số kỹ sư lần đầu tiên đi theo làm việc đều thả lỏng không ít.

Còn về phần viện trưởng Phùng, người ta vừa thưởng thức trà nóng do tiếp viên hàng không pha, vừa đọc những tin tức

liên quan về "Hệ điều hành thông minh Android", khí chất của một nhân vật tri thức lão làng nhìn không sót cái gì.

Sau khi đến thung lũng Silicon, ở trong khách sạn do Google sắp xếp, Trần Hán Thăng cũng đã gặp được các đại diện của China Mobile, China Unicom, China Telecom và Huawei.

Trong năm doanh nghiệp này, mâu thuẫn bên trong ba công ty có vốn đầu tư nhà nước tương đối nhiều, ngược lại Qủa Xác và Huawei hiện không có quá nhiều cạnh tranh về lợi ích nên hai bên đều khách khí nói chuyện với nhau.

Một người thì nói "chủ tịch Trần trẻ tuổi tràn đầy triển vọng, nếu biết chủ tịch Trần đích thân tham gia, chủ tịch Nhậm chắc chắn sẽ đến", một người thì trả lời "chủ tịch Trần trăm công ngàn việc, nếu có cơ hội, tôi phải đích thân đến Tô Đông thăm hỏi mới đúng."

Cá nhân Trần Hán Thăng vẫn khá tôn trọng Huawei, đương nhiên, tôn trọng thì tôn trọng, nhưng nếu sau này Huawei cũng lấn sân sang sản xuất điện thoại di động thì Qủa Xác cũng sẽ chén ép không chút nương tay, có lẽ đây cũng chính là bản chất thực sự của kinh doanh hiện đại:

Giao tình thì giao tình, cạnh tranh là cạnh tranh, phải tìm kiếm cơ hội hợp tác trong quá trình cạnh tranh.

…

Một đêm bình yên vô sự, nhưng trong cuộc họp ngày hôm sau, Trần Hán Thăng đã gặp được rất nhiều công ty hùng mạnh mang tính toàn cầu tại hội trường như intel, Texas Instruments, Softbank, Sony… và thậm chí cả "người quen cũ"- điện tử Samsung.

Kim Jaegwon- Phó quản lý thường vụ của điện tử Samsung chính là đại diện tham gia, trong sự phân chia chức vụ của

điện tử Samsung, phó quản lý thường vụ tương đương với chức phó giám đốc, Kim Jaegwon cũng là một người tinh thông tiếng Trung Quốc, năm ngoái khi Trần Hán Thăng đến Hàn Quốc nói chuyện làm ăn, cũng chính ông ta đã ra mặt tiếp đón.

Lúc đó cuộc đàm phán giữa hai bên cũng không tệ lắm, nếu không phải Trịnh Bảo Húc chặn ngang, nói không chừng Qủa Xác đã giảng hoà với Samsung rồi.

Nhưng cũng nhờ có lão chết tiệt này, Trần Hán Thăng mới tạo được một chút danh dự, đương nhiên cuối cùng, chính Kim Jaegwon đã ép buộc Trịnh Bảo Húc tự sát.

Kim Jaegwon cũng đang chú ý đến Trần Hán Thăng, hoặc nói là ông ta vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng của Trần Hán Thăng, sau đó vẫy tay nhiệt tình chào hỏi một cái, giống như đã quên mất mâu thuẫn tranh cãi giữa hai nhà.

"Con mẹ nó…"

Trần Hán Thăng phỉ nhổ một tiếng, không phải hắn đang mắng Kim Jaegwon.

Trong cuộc cạnh tranh ở Trung Quốc giữa Qủa Xác và Samsung, từ đầu đến cuối vẫn luôn là Qủa Xác chiếm ưu thế, nhưng bởi vì tập đoàn Samsung có sức mạnh tổng hợp mạnh mẽ hơn trên trường quốc tế nên các đại biểu tham dự khác chỉ muốn giao lưu với Kim Jaegwon.

Ngược lại điện tử Qủa Xác- Người đã quen chiếm vị trí C ở trong nước đột nhiên có cảm giác như bị gạt ra ngoài lề.

Phùng Nam Khởi nghe thấy những lời thơm ngon của Trần Hán Thăng, đẩy mắt kính lên an ủi nói: "Bây giờ ngành sản xuất điện tử của chúng ta vẫn đang ở cuối chuỗi cung ứng quốc tế nên khó tránh khỏi việc sẽ bị người khác xem thường, nhưng tôi tin rằng tình hình này sẽ từ từ thay đổi, có lẽ khoảng

hai mươi năm sau, ngài sẽ được ngồi ở hàng ghế đầu và hưởng thụ những lời khen ngợi của người khác.”

“Lão Phùng, anh cũng rất có chí khí.”

Trần Hán Thăng cũng là người vui buồn thất thường, lúc nãy hắn còn bày ra vẻ mặt hung ác nham hiểm, bây giờ lại vỗ vào bả vai Phùng Nam Khởi, cười ha hả nói: “Nếu có một ngày kia, công trạng đầu tiên chắc chắn sẽ là những nhà nghiên cứu khoa học như các anh, một ông chủ không hiểu khoa học kỹ thuật như tôi chỉ có thể cố gắng tạo ra càng nhiều cơ hội và nền tảng để mọi người chung sức đồng lòng nổ tung hoa cúc của những tên quỷ đó.”

Phùng Nam Khởi bất đắc dĩ lắc đầu, một nhân viên kỹ thuật có vẻ nho nhã như anh ta hình như không phù hợp lắm với từ trường của Trần Hán Thăng, nhưng thực tế thì ngược lại, Lão Phùng thích nhất là “phong cách của ông chủ Trần Hán Thăng”.

Đầu tiên là hào phóng, ở điện tử Qủa Xác, xét về phương diện xin quỹ nghiên cứu khoa học, Trần Hán Thăng rất ít khi từ chối.

Tiếp theo là sự rộng lượng, chỉ cần đưa ra được kết quả trong thời gian quy định, cho dù bộ phận nghiên cứu phát minh làm gì ở trong quá trình đó, cho dù nhóm bọn họ đến sao Hoả du lịch đi chăng nữa, Trần Hán Thăng cũng sẽ vờ như không nhìn thấy.

Thứ ba là khí khái, Trần Hán Thăng biết đến việc bổ nhiệm quản lý cấp trung do đám người Phùng Nam Khởi trình lên, nhưng cũng không can thiệp.

Cuối cùng là không bao giờ vẽ ra những miếng bánh nướng lớn, Trần Hán Thăng thích khoác lác, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ đổ súp gà độc lên cấp dưới của mình, hắn thích

dùng "tiền thưởng" để giao tiếp với cấp dưới, cấp dưới cũng thích cách thức này của hắn.

Chỉ có những công ty đang sa sút mới suốt ngày phải treo chuyện tình cảm ở bên miệng, một công ty đang phát triển mạnh giống như điện tử Qủa Xác căn bản không cần phải chơi trò này.

…

Sau khi cuộc hội nghị bắt đầu, giám đốc công nghệ của Google đã có bài phát biểu đầu tiên, mặc dù tiếng Anh của Trần Hán Thăng thậm chí còn chưa qua cấp bốn, nhưng trong hội trường đã có phiên dịch đồng thời, hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề này.

Nghe ý của bên Google, việc nghiên cứu phát triển hệ thống Android có hai mục đích chính, thứ nhất, hệ điều hành Symbian hiện tại đã quá lạc hậu, cần phải nghiên cứu phát minh ra một hệ điều hành thông minh mới, hơn nữa hệ điều hành này hoàn toàn là mã nguồn mở của bất cứ nhà sản xuất thiết bị đầu cuối điện thoại di động tham gia vào trong liên minh Android.

Trần Hán Thăng nhìn các đại biểu tham dự của Huawei ở hàng trước mặt, "Hệ thống Hồng Mông" mà bọn họ phát triển sau này được thoát khuôn khỏi Android, nhưng vì tính năng khai nguyên của nó nên hoàn toàn không cấu thành hành vi vi phạm bản quyền, ngược lại nó sẽ thúc đẩy sự phát triển của ccs ứng dụng nền tảng Android.

Lý do thứ hai để phát triển hệ điều hành Android chính là điện thoại di động đời đầu tiên của Apple đã được phát hành, nếu không chuẩn bị đầy đủ thì khi đối mặt với hệ thống IOS tiên tiến hơn, miếng bánh kem mọi người có được trước mắt sẽ bị bóp nghẹt.

Xem ra không chỉ có một mình Trần Hán Thăng nhận ra được sự uy hiếp đến từ iphone.

Cuộc hội nghị này kéo dài liên tục một tuần, nhưng Trần Hán Thăng chỉ có ý định ở lại đây một buổi tối, phần còn lại của công việc đều giao cho viện trưởng Phùng.

Không cần biết các công ty liên minh khác nghĩ như thế nào, Trần Hán Thăng đều có kế hoạch của riêng mình.

Đầu tiên là lợi dụng hệ thống Android để vượt qua thị phần của Nokia và Motorola ở trong thị trường nội địa, sau đó đợi đến khi Apple hoàn toàn tiến vào thị trường nội địa vào năm 2011, hắn sẽ liên kết với Xiaomi để thiết lập các chướng ngại vật.

Nếu muốn dễ dàng kiếm tiền trong một thị trường có dân số 1,4 tỷ người này, thì phải hỏi xem những ác bá địa phương và rắn đầu đàn có đồng ý hay không đã.

Sau khi kết thúc hội nghị kéo dài một ngày, Trần Hán Thăng đang chơi đùa cùng với Nhiếp Tiểu Vũ và Trần Lam ở trong phòng, thực ra hắn chủ yếu là phàn nàn về những công ty đa quốc gia chó má kia, thế mà lại không có mấy nhà tìm đến điện tử Quả Xác để bắt chuyện.

Nguyên nhân khác chính là muốn "xem ké", bởi vì Trần Lam và Tiêu Dung Ngư đang nói chuyện qua video với nhau, hắn có thể nhìn thấy Trần Tử Bội nhiều hơn nữa.

Hiện giờ Trần Tử Bội cũng đã chín tháng, nhưng vẫn cứ khờ khạo như vậy, cô bé ngồi trong lồng ngực Tiêu Dung Ngư, nhìn chằm chằm vào camera không chớp mắt.

Có lẽ cô bé tò mò với một phiên bản khác của mình đang xuất hiện trong màn hình máy tính, hiện giờ Bé Tiểu Ngốc Nghếch đã có cảm xúc tò mò, nghiêng đầu nho nhỏ tròn trịa,

đôi mắt hoa đào xinh đẹp đen láy nhìn vào ánh sáng ngược trên camera.

Thỉnh thoảng nhân lúc mọi người không chú ý, cô bé lại phun bóng bóng cái phụt, nhưng trước khi khoé miệng bị thấm ướt, Tiêu Dung Ngư đã vươn ngón tay mảnh khảnh ra, dịu dàng lau sạch.

"A…"

Trần Lam có chút phát điên, lớn tiếng nói với cô cháu gái: "Trần Tử Bội, tại sao con lại đáng yêu như vậy chứ, con có biết không, ngày mai khi cô gặp con, cô sẽ cắn vào cái mặt mũm mĩm đáng yêu của con."

Kể từ khi hai đứa nhỏ bị tráo đổi cho đến nay, Trần Lam cũng chỉ có thể nhìn thấy Trần Tử Bội ở trong video, trong lòng cô ấy thực sự rất nhớ nhung cô cháu gái nhỏ.

Nhiếp Tiểu Vũ cũng đang trêu chọc ở trong máy tính, nhưng Bé Tiểu Ngốc Nghếch cũng không phản ứng quá nhiều, cứ thế ngơ ngác nhìn hai người cô giương nanh múa vuốt.

"Đứa bé ngốc này."

Cuối cùng Trần Lam nhụt chí lắc đầu, hai chị em nhà này thực sự rất giống với mẹ của mình.

Trần Tử Khâm vừa nhìn đã biết là một người có tính tình ngọt ngào hoạt bát, cho dù bị chọc đến phát khóc, chỉ cần người lớn hơi dỗ dành một chút, cô bé cũng sẽ cười "ha ha ha".

Trần Tử Bội lại rất yên tĩnh, lúc trước bà nội Lương Mỹ Quyên còn lo lắng rằng sau khi đứa cháu gái nhỏ nhắn mềm mại này lớn lên, liệu có bị người khác bắt nạt hay không?

Đây hoàn toàn là một lo lắng vô căn cứ, có một người cha lưu manh như Trần Hán Thăng, ai có thể bắt nạt được con hắn

chứ?

“Ai ngốc chớ? Chúng ta không ngốc đâu.”

Không ngờ Tiêu Dung Ngư lại không đồng ý, cô giống như đang cố gắng hết sức chứng minh con gái mình vô cùng thông minh, nên cúi đầu nói với Trần Tử Bội: “Bảo bối, hôm nay chúng ta học được gì nào, biểu diễn cho cô xem nào.”

“A!”

Trần Tử Bội ngẩng đầu lên nhìn “mẹ”, cô bé giống như nghe hiểu, lại giống như không nghe hiểu.

“Khi bà nội ra ngoài đi mua đồ ăn, chúng ta sẽ làm như thế nào chỉ?”

Tiêu Dung Ngư nhắc nhở: “Tạm biệt, tạm biệt, tạm biệt…”

Bé Tiểu Ngốc Nghếch sửng sốt một lúc, sau đó đột nghiên giơ cánh tay nhỏ nhắn ngắn ngủn của mình lên, đong đưa vào cái trước màn hình, có lẽ đang muốn nói “tạm biệt”.

Động tác vụng về này khiến mọi người bật cười “ha ha”, Trần Hán Thăng cũng hận không thể ngay lập tức hôn Trần Tử Bội một cái, trong khoảnh khắc ấm áp này, Kim Jaegwon- Phó giám đốc của điện tử Samsung mà mình gặp vào ban ngày, ông ta lại nhờ đại biểu tham dự của China Mobile và China Unicom chuyển đạt mong muốn được gặp mặt Trần Hán Thăng.

“Gặp mặt?”

Trần Hán Thăng giơ điện thoại di động lên, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, đồng thời không đứng đắn mở miệng trả lời: “Kim Jeagwon đâu phải là người làng chơi, đêm hôm khuya khoắt tôi gặp ông ta làm gì?”

Trên thực tế, cả China Mobile và China Unicom đều biết quá khứ giữa Qủa Xác và Samsung, nhưng bọn họ cũng có lý

do bất đắc dĩ để kiên nhẫn khuyên nhủ ở trong điện thoại: "Chủ tịch Trần, coi như ra ngoài uống một ly trà đi, giữa chúng tôi và Samsung vẫn đang có một số dự án được tiến hành…"

Thực ra khi điện thoại di động Samsung chưa nổ tung ở trong nước, nó có mối quan hệ tương đối sâu sắc đối với ba nhà khai thác lớn, thậm chí có một số hạng mục vẫn tiếp tục kéo dài đến tận bây giờ, một lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước không có mặt mũi là người trung gian, thực ra cũng là điều có thể hiểu được.

Nhưng Trần Hán Thăng vẫn không thể đoán được ý định thực sự của Samsung, nên tạm thời sử dụng một mẹo nhỏ để kéo dài thời gian, vén quần đùi lên vỗ "bạch bạch bạch" vào đùi, cười hì hì nói: "Lãnh đạo, thực ra tôi đang tắm rửa, nếu có việc gấp gì cứ đợi tôi tắm xong rồi hẵng nói, không thể để tôi trần trụi mông má nói chuyện điện thoại với các ngài chứ?"

"Được được được."

Đối phương chỉ có thể cúp máy, tác phong mặt dày mày dạn này của Trần Hán Thăng, người bình thường thực sự rất khó đối phó.

"Anh, anh lại lừa gạt người khác rồi."

Trần Lam bĩu môi, sau đó nói với cháu gái ở trong video: "Bảo bối, sau này lớn lên, tuyệt đối không thể học theo cha con nhé."

"Cũng không thể làm quen với một người đàn ông như vậy."

Tiêu Dung Ngư, người vẫn luôn vờ như không nhìn thấy Trần Hán Thăng đột nhiên chêm vào một câu.

Ngay lập tức, Trần Hán Thăng da mặt vẫn luôn dày cũng cảm thấy vô cùng quẫn bách, hắn lén lút đưa mắt nhìn video

trên màn hình máy tính một cái.

Có lẽ Tiểu Ngư Nhi vừa mới tắm rửa xong, mái tóc dài hơi ướt buông xoã trên vai, cô mặc một chiếc váy ngủ màu hồng nhạt, chất liệu vải cotton dán chặt trên cơ thể phác hoạ ra vòng eo và bộ ngực quyến rũ, khuôn mặt hình trái xoan tinh xảo thanh tú, hàng lông mi cong vút chuyển động theo ánh mắt, nhấp nháy nhấp nháy.

Quả nhiên, trái tim thiếu nữ là thứ cả đời, cho dù cô đã làm mẹ.

Nhưng bởi vì câu nói kia của Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng cũng không còn mặt mũi tiếp tục ở trong phòng nữa, đúng lúc hắn phải đi tìm Phùng Nam Khởi thương lượng xem rốt cuộc Kim Jeagwon đang mưu tính chuyện gì.

Sau khi nghe nói đến chuyện này, phản ứng đầu tiên của Lão Phùng chính là điện thoại di động Samsung có ý định tiến vào thị trường trong nước một lần nữa.

“Chuyện này không thể nào.”

Trần Hán Thăng trầm ngâm trả lời: “Điện thoại di động Samsung ở trong nước đã trở nên nguội lạnh, cho dù chúng ta nhường một phần nhỏ thị trường, người tiêu dùng cũng sẽ không chấp nhận, tôi đoán là muốn nói chuyện hợp tác một lần nữa…”

Trần Hán Thăng nhẹ nhàng nói, Phùng Nam Khởi cũng rơi vào trầm tư.

Kể từ khi điện tử Qủa Xác tranh chấp với Samsung, thực ra không đợi Samsung chủ động áp dụng các biện pháp đối phó, phía bên Qủa Xác đã trực tiếp ngưng hẳn kế hoạch thu mua sản phẩm của Samsung.

Chiếc điện thoại “Qủa Xác 3” này, có thể nói là từ đầu đến cuối không có chút liên quan gì đến Samsung cả.

Cũng không thể xem thường sức ảnh hưởng của điện tử Qủa Xác ở Trung Quốc, phía bên Qủa Xác đã ngừng mua sắm chuỗi cung ứng của Samsung, Xiaomi cũng đơn phương chấm dứt, thể hiện lập trường của những người bạn kinh doanh cùng chung chí hướng.

Hai nhà sản xuất điện thoại lớn nhất Trung Quốc đều nói "No" với Samsung, điều này rất dễ tạo ra hiệu ứng nối tiếp, các nhà sản xuất tiếp theo cũng cho rằng nếu tiếp tục làm ăn với Samsung thì sẽ chịu thiệt hại, nên dứt khoát học theo Qủa Xác và Xiaomi lựa chọn nhà cung cấp khác.

Cho nên những gì Samsung bị mất ở thị trường Trung Quốc không chỉ về mảng điện thoại di động, mà còn có chuỗi cung ứng phía sau.

Đương nhiên Xiaomi và Qủa Xác có thể có cốt khí như vậy là vì trong thời đại này, Samsung chưa thể nào đạt được vị trí độc quyền công nghệ thực sự, ngay cả màn hình đáng tự hào của bọn họ, Sharp của Nhật Bản cũng có thể thay thế một cách hoàn mỹ.

Vì thế Trần Hán Thăng đã đoán được ý tứ của Kim Jeagwon, ông ta muốn khởi động lại sự hợp tác giữa Samsung và Qủa Xác một lần nữa.

Đương nhiên đây không phải là điều quan trọng nhất, chủ yếu vẫn là hướng dẫn những nhà sản xuất thiết bị điện tử chủ chốt Trung Quốc làm theo kia, đừng vô duyên vô cứ ghét Samsung.

"Chuyện này…"

Sau khi nghe xong, Phùng Nam Khởi nhíu mày hỏi "Chúng ta sẽ đồng ý chứ?"

"Ý kiến của viện trưởng Phùng thì sao?"

Trần Hán Thăng hỏi ngược lại.

“Trước mắt hoàn toàn chưa cần hợp tác, nhưng về lâu dài…”

Phùng Nam Khởi không thiên vị, chỉ tiến hành phân tích từ phương diện kỹ thuật: “Đầu tiên, hiện tại Samsung đang nghiên cứu phát minh màn hình OLED dẻo, tôi và giám đốc Lý đã phân tích và cho rằng đó là một xu hướng phát triển, điện thoại di động đời thứ ba của chúng ta có thể dùng của Sharp, đời thứ tư cũng không thành vấn đề, nhưng đời thứ năm, đời thứ sáu, đời thứ bảy sau này thì sao?”

Trần Hán Thăng khẽ gật đầu, về chuyện này, Lý Tiểu Giai cũng đã nhắc đến.”

“Tiếp theo là con chíp.”

Phùng Nam Khởi tiếp tục nói: “Hiện tại chúng ta đang sử dụng chip của Qualcomm Mỹ, chỉ sợ một ngày nào đó bọn họ sẽ đột ngột cắt nguồn cung cấp, mặc dù khả năng này rất nhỏ, nhưng ngộ nhỡ nó thực sự xảy ra, Samsung vẫn có thể được sử dụng như một giải pháp thay thế.”

“Ồ…”

Trần Hán Thăng xoa giữa hai hàng chân mày, vấn đề con chíp này vẫn luôn tồn tại cho đến mười năm sau, nhưng cũng không còn cách nào khác, bởi vì sự phát triển của nước chúng ta trong phương điện này quá chậm.

Thực ra cách thức đơn giản nhất đó chính là sau này khi điện tử Qủa Xác đã trở nên hùng mạnh, để thu hoạch được các công nghệ chip tiên tiến nhất, hắn có thể trực tiếp thu mua các công ty chip nước ngoài.

Cách này có vẻ tốn rất nhiều tiền, nhưng so với nhân lực, vật lực và thời gian trong quá trình nghiên cứu phát minh, ngược lại nó có hiệu quả về chi phí nhất.

“Một điểm cuối cùng.”

Lão Phùng thở dài nói: “Hai ngày hôm nay tôi vẫn luôn nghiên cứu về Apple, thành thật mà nói, hệ thống IOS thực sự giống như windows, có thuộc về một trong những phát minh vĩ đại nhất của lịch sử loài người, cho nên áp lực lớn nhất của chúng ta sau này có lẽ không phải là điện thoại di động Samsung, mà là Apple.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng nhếch miệng, viện trưởng Phùng thực sự có tầm nhìn xa.

“Vậy chúng ta sẽ thử nói chuyện với Samsung một chút?”

Trần Hán Thăng hỏi.

“Nói thì có thể nói.”

Phùng Nam Khởi dùng lại một chút: “Nhưng thái độ…”

“Thái độ nhất định phải cứng rắn một chút.”

Trần Hán Thăng ngầm hiểu: “Nếu không với tính tình của đám người kia, bọn họ sẽ được voi đòi tiên, đúng không?”

“Chủ tịch Trần là người nắm bắt tình hình chính xác nhất trong số những người tôi đã gặp.”

Phùng Nam Khởi thật lòng khen ngợi: “Có lẽ đây cũng là một trong những năng lực là người gây dựng sự nghiệp không thể thiếu được đúng không?”

“Ôi trời.”

Trần Hán Thăng lại chơi trò bịp bợm: “Viện trưởng Phùng, cho dù ngài khen tôi, tôi cũng sẽ không hay phúc đâu, ngốc quá.”

“Cái gì?”

Lão Phùng chưa bao giờ đọc “One Piece” nên cũng không biết câu danh ngôn này của Chopper.

“Không có gì.”

Trần Hán Thăng nhún vai: “Ý của tôi là, giả vờ và diễn kịch chính là ngành nghề của tôi.”

…

Sau khi thương lượng xong, Trần Hán Thăng còn cố ý làm ướt mái tóc, giả vờ như mình thực sự mới tắm rửa xong.

Đối với những hành động kỳ quái này của ông chủ lớn nhà mình, Phùng Nam Khởi thấy nhiều nên cũng không còn ngạc nhiên, sau khi đi vào một quán cà phê dưới lầu, Kim Jeagwon đang trò chuyện vui vẻ với nhóm lãnh đạo của China Mobile.

Khi nhìn thấy Trần Hán Thăng đi đến, biểu cảm trên mặt bọn họ hơi thu liễm một chút.

Đối với biểu hiện khách khí rõ ràng này, Trần Hán Thăng hoàn toàn không quan tâm, chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của Qủa Xác, Trần Hán Thăng quan tâm con mẹ gì đến việc ai làm

quen với ai chứ?

“Chủ tịch Trần, đã lâu không gặp.”

Kim Jeagwon chủ động đưa tay ra, tiếng Trung của ông ta tốt hơn không ít so với trước kia.

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng tuỳ ý bắt tay, nhướn mày nói: “Goodnight.”

Sau khi nói xong, hắn “kẽo kẹt” kéo một chiếc ghế dựa ra, tuỳ ý ngồi xuống, nhìn về phía Phùng Nam Khởi mở miệng giới thiệu: “Đây là viện trưởng Phùng của viện nghiên cứu Qủa Mễ của chúng tôi.”

Trong mắt người bình thường, Phùng Nam Khởi thoạt nhìn có vẻ khiêm tốn không có thanh danh gì, nhưng danh tiếng ở trong ngành lại vô cùng vang dội, mọi người đều nghe nói đến.

Sau một cuộc trò chuyện không có ý nghĩa, Kim Jeagwon chậm rãi chuyển sang chủ đề chính: "Chủ tịch Trần, tình hình mua trước của điện thoại đời thứ ba của các ngài rất nóng nhỉ, tôi thấy một khí nó được chính thức đưa ra thị trường, doanh số tháng đầu của nó chắc chắn sẽ vượt qua được Motorola."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng bắt chéo hai chân, nửa nói đùa nửa nghiêm túc nói: "Chuyện này cũng nhờ phúc của quý công ty."

Sau khi điện thoại di động Samsung rút lui khỏi thị trường đại học, hầu hết thị trường còn lại đã bị Qủa Xác chiếm đóng, căn cứ vào suy luận "ai là người chiến thắng cuối cùng, ai chính là hung thủ" Samsung về cơ bản đã có thể xác định rằng chính Qủa Xác đã đứng sau lưng giở trò quỷ trong các trường hợp điện thoại di động nổ tung đó.

Bây giờ Trần Hán Thăng nói như vậy, thực sự rất có hương vị giết người giết ở tim.

Đối mặt với thái độ không phối hợp này của "Trần Qủa Xác", các lãnh đạo của hai doanh nghiệp nhà nước vờ như không nghe thấy, bọn họ có thể làm người trung gian trong chuyện này đã là giới hạn rồi.

Nếu nói giúp Samsung, Qủa Xác cũng không phải là quả hồng mềm, nói không chừng sẽ trực tiếp tố cáo lên bộ Công nghệ Thông tin.

"Mẹ nó! Trần Hán Thăng thực sự là một tên khốn khiếp khó nói chuyện!"

Thực ra trong lòng Kim Jeagwon cũng đang cảm thán, nhưng trước mắt Samsung thực sự đang rất cần vai trò của

điện tử Qủa Xác, cho nên ông ta vẫn đường hoàng trả lời: "Sứ mệnh của Samsung chính là cống hiến cho xã hội loài người này, có thể giúp ích cho Qủa Xác cũng nằm trong nhiệm vụ của chúng tôi.

"Ha ha, suýt chút nữa thì tim vào chuyên ma quỷ này."

Trần Hán Thăng ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu.

Nhưng Trần Hán Thăng không tỏ ra tích cực, Phùng Nam Khởi cũng không mở miệng nói dù chỉ một câu, cảnh tượng đột nhiên đóng băng.

Các nhà lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước của China Mobile và China Unicom cũng có chút đứng ngồi không yên, những người đứng giữa sợ nhất chính là cục diện này, ngay khi bầu không khí đang sắp hoàn toàn nguội lạnh, Kim Jeagwon cũng không quên nhiệm vụ của mình, hai tay ông ta giao nhau đặt ở trên mặt bàn, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, làm ra vẻ nghiêm trang trầm ổn.

Quả nhiên, Kim Jeagwon lại mở miệng một lần nữa, tốc độ nói chuyện của ông ta chậm lại, còn mang theo một chút nghiêm túc và chân thanh "đào tim móc phổi": "Chủ tịch Trần, bởi vì những lý do lịch sử không thể tránh khỏi, giữa hai công ty chúng ta có một số thành kiến, đương nhiên tôi thừa nhận, thành kiến này chủ yếu xuất phát từ phía Hàn Quốc chúng tôi…"

Các lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đều cảm thấy hơi ngạc nhiên, hiếm khi thấy giám đốc cấp cao của doanh nghiệp Hàn Quốc nào nói ra những lời như vậy, ngày thường đám bổng tử này ngay cả mí mắt cũng phải ngước lên đến tận trời đúng không?

"Stop!"

Không ngờ Trần Hán Thăng hoàn toàn không nể mặt mũi, vô cùng mất kiên nhẫn ngắt lời: "Giám đốc Kim, tôi phải nói rõ một chút nhé, thực ra đối với thành kiến của người Hàn Quốc các ngài, chúng tôi thực sự chưa bao giờ quan tâm đến nhiều, các ngài luôn cảm thấy Trung Quốc đã theo đuổi các ngài, trên thực tế, chúng tôi chưa bao giờ coi Hàn Quốc trở thành đối thủ."

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

Trần Hán Thăng bày ra vẻ mặt kiêu ngạo: "Lão Phùng cũng có ý này, ngài cũng có thể hỏi những lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước đang có mặt ở đây, hỏi xem trong lòng bọn họ có coi Hàn Quốc là một đối thủ không?"

"Khụ khụ khụ…"

Các lãnh đạo không hẹn mà cùng ho khan một tiếng, thực ra những lời này của Trần Hán Thăng đã khiến bọn họ đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện.

Tại sao những lúc đàm phán với phía bên Hàn Quốc, cho dù thái độ của đối phương luôn kiêu ngạo đến đâu, dương như phía bên mình cũng không để ý lắm, lý do đằng sau việc "Không đáng so đo này" hoá ra chính là mình chưa bao giờ coi đối phương trở thành một đối thủ cùng cấp bậc cả.

Ngay cả việc tối nay gọi Trần Hán Thăng xuống dưới uống cà phê, hình như cũng là vì không thể lay chuyển được Kim Jeagwon nên không còn lựa chọn nào khác đành phải thoả mãn yêu cầu của ông ta.

"Những người gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng nhìn nhận vấn đề chính là gãi đúng chỗ ngứa như vậy."

Ngoài mặt các lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đều rất bội phục, biểu hiện của "Trần

Qủa Xác" đêm nay đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người.

Cho dù là trường hợp công khai hay giao tiếp riêng tư, những người làm nâng cao uy tín đất nước chúng ta từ đầu đến cuối vẫn là "Trần Qủa Xác"!

Nhưng những lời này của Trần Hán Thăng lại hung hăng tát cho Kim Jeagwon một cái tát, ánh mắt hắn lập tức trở nên không tốt.

Đáng tiếc Trần Hán Thăng là một tên lưu manh chính hiệu, làm sao có thể sợ hãi trước loại uy hiếp này, hắn còn nằm ngửa trên ghế sô pha, cũng hung ác nhìn chằm chằm vào Kim Jeagwon, đồng thời bưng cà phê lên nhấp một ngụm lớn.

Sau khi uống cà phê xong, hắn chuẩn bị đứng dậy rời đi, điều đó cũng có nghĩa là cuộc nói chuyện đêm nay đã kết thúc mà không giải quyết được gì.

Bây giờ giữa hai bên rất giống cảnh tượng khi mua bán quần áo.

Khách hàng nói: "Ông chủ, quần áo này có thể bán với 80 tệ được không?"

Ông chủ trả lời: "Giá mua vào đã là 90 tệ rồi, nếu cậu thực sự thích, tôi sẽ bán cho cậu 100 tệ, tôi chỉ kiếm mười tệ tiền đi lại thôi."

Khách hàng nói: "80 tệ! Không bán thì tôi đi đây."

Ông chủ nói: "Vậy cậu cứ đi đi thôi, giá cả này thực sự không thể bán được."

Khách hàng lập tức xoay người rời đi, lúc đầu ông chủ cũng không giữ lại.

Rõ ràng cả hai bên đều có nhu cầu, nhưng còn phải xem ai không thể chống đỡ được trước, rốt cuộc là ông chủ mở miệng

trước "Chờ một chút, tôi bán lỗ cho cậu vậy", hay khách hàng nhận thua "Được rồi, được rồi, 100 thì 100, tôi thực sự rất thích cái này, nếu không sẽ không mua đâu" trước.

Trần Hán Thăng và Kim Jeagwon cũng đang trong giai đoạn cầm cự, thời gian từng phút từng giây trôi qua, ly cà phê trong tay Trần Hán Thăng cũng đang cạn dần.

Ngay khi hắn đang chuẩn bị đứng dậy rời đi thì Kim Jeagwon đột nhiên thở dài: "Chủ tịch Trần, đêm nay tôi muốn hẹn ngài ra đây không phải để thảo luận nhưng chuyện tư tưởng đó, tôi chỉ cảm thấy không gian hợp tác giữa hai nhà vẫn rất lớn, đặc biệt là khi đối mặt với một đối thủ đáng gờm như Apple!"

"Mẹ nó!"

Trong lòng Trần Hán Thăng hừ lạnh một tiếng, rõ ràng nhu cầu của điện tử Samsung gấp gáp hơn, nhưng hắn đã nắm được quyền chủ động nói chuyện, sẽ không tiếp tục khiêu khích và ép buộc nữa, vì thế thoải mái bung tay một cái, giả vờ giả vịt gọi: "Phục vụ, làm ơn cho thêm một ly cà phê!"

Kim Jeagwon thở phào nhẹ nhõm một hơi, Trần Hán Thăng đã bằng lòng tiếp tục ở lại.

Con chó này, đúng là một người Trung Quốc cực kỳ khó đối phó.

"Sao vậy, sao vậy, chúng ta uống chút gì đó đi, đừng nói đến mấy chủ đề chính trị kia nữa…"

Năng lực nhìn mặt đoán ý của các lãnh đạo doanh nghiệp quốc tế vô cùng nhạy bén, lập tức tận dụng tất cả mọi thứ để giảng hoà, bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Phùng Nam Khởi vẫn im lặng không hé răng một tiếng, chỉ là mượn cớ đẩy mắt kính lên, khoé miệng của Lão Phùng vẫn cong lên thành một nụ cười.

Màn trình diễn tối nay của ông chủ lớn, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ!

…

Đêm hôm đó, Trần Hán Thăng và Kim Jeagwon đã nói với nhau những chuyện gì, người ngoài không thể nào biết được, nhưng Lý Tiểu Giai- Người vốn dĩ phải nên ở Kiến Nghiệp chịu trách nhiệm "Qủa Xác 3" lại đột nhiên bắt máy bay đến Thung lũng Silicon ngay trong đêm.

Đây chính là người nếu không phải thực sự cần thiết thì sẽ không rời khỏi Kiến Nghiệp, vậy chứng tỏ tình hình đang rất cần anh ta.

Cùng lúc đó, Tào Kiến Đức- Người đảm nhiệm chức vụ có thể coi là "Chủ tịch Qủa Xác", anh ta trực tiếp bay đến trụ sở chính của điện tử Samsung Hàn Quốc, nghe nói lần này đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt.

Chỉ có Trần Hán Thăng dựa theo kế hoạch ban đầu, lặng lẽ rời khỏi Thung lũng Silicon, đi tìm Bạch nguyệt quang và cô con gái nhỏ của mình.

Chương 1066: Tiêu Dung Ngư buộc tóc đuôi ngựa cao (Tu La tràng kết thúc)

Buổi sáng Trần Hán Thăng rời khỏi thung lũng Silicon, sau khoảng ba giờ bay, máy bay từ từ hạ cánh xuống sân bay Kennedy vào giữa trưa.

Nhưng thành viên duy nhất đi theo hiện tại chỉ có em gái Trần Lam, cô thư ký nhỏ đau khổ bị ép phải ở lại hội trường thung lũng Silicon, bởi vì cô ấy phải giúp đỡ viện trưởng Phùng ghi lại nội dung của cuộc hội nghị, hơn nữa chờ đến khi Lý Tiểu Giai đến đây, cô ấy còn phải giúp đỡ soạn thảo một số thoả thuận.

Ngoài ra, thân là thư ký hội đồng quản trị của công ty và là cấp dưới đáng tin cậy nhất của Trần Hán Thăng, cô ấy ở lại cũng có tác dụng giám sát nhất định.

Trần Hán Thăng cũng không có hành lý gì nhiều, sau khi xuống máy bay và đi trên lối ra, từ xa đã nhìn thấy vài bóng người quen thuộc.

Đầu tiên là Tiêu Dung Ngư, vào tháng bảy, vùng vịnh nước Mỹ cũng chỉ hơn 20 độ, Tiểu Ngư Nhi mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, thoạt nhìn vô cùng thanh nhã, nhưng trên vòng eo tinh tế lại thắt một dải ruy băng, buộc thành kiểu nơ con bướm, như vậy lại mang theo chút hương vị nghịch ngợm.

Nếu là trước khi làm mẹ, có lẽ Tiểu Ngư Nhi sẽ còn phối hợp với một đôi giày da nhỏ màu trắng, trong cái nghịch ngợm còn mang theo một chút trẻ trung;

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu là trước khi bùng nổ Tu La tràng, gặp được Trần Hán Thăng sau một thời gian dài xa cách, Bé Tiểu Ngư Nhi chắc chắn sẽ nhanh chóng chạy đến, lập tức nhào vào lồng ngực của bạn trai, ngại ngùng thân mật nói những lời ngọt ngào nhớ nhung.

Đáng tiếc, không có nếu như.

Tiêu Dung Ngư của bây giờ không đi đôi giày da nhỏ sáng bóng, cô chỉ đi một đôi giày đế bằng màu trắng, như thế có thể ôm đứa bé chắc chắn hơn nữa;

Đương nhiên cô cũng không bổ nhào đến đây, chỉ bình tĩnh đừng trước lối ra, hướng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

Gió ở sân bay từng đợt lướt qua, mái tóc dài buông xoã của Tiêu Dung Ngư thường xuyên bị hất tung, vài sợi còn sinh vào trên mặt Trần Tử Bội ở trong lồng ngực, cô bé giơ cánh tay nhỏ nhắn bụ bẫm lên nắm lấy mái tóc đen mềm mượt của "mẹ".

Em gái là một người có tính cách dịu dàng, chị gái thỉnh thoảng còn kéo lấy đuôi tóc của Thẩm Ấu Sở, nhưng em gái chỉ nhẹ nhàng quấn quanh trên đầu ngón tay, nhưng dáng vẻ cô bé bĩu môi chăm chú nhìn, thực sự là phiên bản thu nhỏ của Thẩm Ấu Sở.

"Chị dâu!"

Trần Lam đã gấp gáp không thể chờ được nữa, gọi.

Đối mặt với Trần Lam, Tiêu Dung Ngư mới nhếch môi mỉm cười, má lúm đồng tiền quen thuộc lại xuất hiện hai bên khoé miệng một lần nữa.

Trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, Tiểu Ngư Nhi đến đây không phải để đón mình, cô ấy chỉ có hẹn trước với Trần Lam mà thôi.

Lần này đến đón người, ngoại trừ Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội ra, còn có một người nữa là Chu Thái Văn.

Đối với thư ký riêng bên cạnh mình, trong lòng Trần Hán Thăng vẫn rất yên tâm, nhân lúc Trần Lam đang ôm Tiêu Dung Ngư, hắn đi đến hỏi: "Thế nào rồi?"

Câu nói này không có chủ ngữ, vị ngữ, bổ ngữ, thoạt nhìn có vẻ không đầu không đuôi, nhưng bạn học Chu Thái Văn nhạy bén biết ông chủ lớn đang muốn hỏi gì, nhỏ giọng trả lời: "Tất cả đều rất tốt, dì Lương đang nấu cơm ở nhà, sức khoẻ của giáo sư Tôn cũng không tồi, khoảng thời gian này tâm trạng của giám đốc Tiêu cũng không tồi, chỉ là…"

"Có chuyện gì vậy?"

Trần Hán Thăng nhíu mày.

"Nhưng đứa nhỏ vẫn chưa biết gọi người."

Seven bất đắc dĩ nói: "Chín tháng rồi nhưng vẫn chưa biết mở miệng nói chuyện, dì Lương thường xuyên ôm Trần Tử Bội ngồi trong sân, dạy đi dạy lại cho cô bé."

"Không cần phải sốt ruột."

Trần Hán Thăng mỉm cười, không sao cả nói: "Cô con gái này của tôi sở hữu nét đẹp nội tâm, đến cả chuyện lật người cô bé cũng muộn hơn so với chị gái một tháng, vui vẻ thì gọi, không vui vẻ thì tuỳ con bé, con bé thích là được."

Chu Thái Văn lặng lẽ gật đầu, chủ tịch Trần thực sự rất kiên nhẫn với cô con gái ruột của mình.

"Ôi trời, A Lam, em không thể hôn con bé như vậy được."

Lúc này, bên cạnh vang lên tiếng oán trách của Tiêu Dung Ngư, hoá ra cô nhóc ngu ngốc Trần Lam này vừa mới xông đến đã điên cuồng hôn hít khiến khuôn mặt bóng loáng của Bé Tiểu Ngốc Nghếch đều là nước miếng.

Nhưng đứa nhỏ đã quên mất người cô này, cho nên phản kháng vô cùng rõ ràng, không chỉ cánh tay nhỏ nhắn bất lực đẩy ra ngoài, mà đôi mắt đào hoa nhỏ còn lấp lánh ánh nước, giống như có thể bật khóc bất cứ lúc nào.

Bình thường Bé Tiểu Ngốc Nghếch vô cùng ngoan ngoãn, rất ít khi khóc lóc ầm ĩ, Tiêu Dung Ngư đau lòng đuổi Trần Lam đi, bản thân ôm Bé Tiểu Ngốc Nghếch vào trong lòng ngực nhẹ nhàng dỗ dành.

Trần Hán Thăng cũng đi về phía cô con gái nhỏ, lúc đi ngang qua bên cạnh Trần Lam, tiện tay búng vào trán cô ấy một cái: "Em đừng bắt nạt Trần Tử Bội!"

"Em đâu có."

Trần Lam ôm đầu, quay đầu nhìn xung quanh nhưng không thấy có trưởng bối nào ở đây nên quyết định ghi nhớ chuyện này trước, sau khi gặp được bác gái sẽ cáo trạng tiếp.

Nhưng đối mặc với Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư lúc nãy vẫn còn tươi cười ngay lập tức trở nên lạnh lùng, không buồn không vui, giống như người đang đứng trước mặt mình chỉ là một người xa lạ.

Chu Thái Văn hơi xoay người sang chỗ khác, những lúc ông chủ lớn bị xấu hổ như thế này, thân làm cấp dưới, mình vẫn nên giả vờ như không nhìn thấy đúng không?

Nhưng Trần Lam lại không cần phải kiêng dè, đối mặt với cảnh tượng quẫn bách thế này, trong lúc nhất thời, cô ấy lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Tuy nhiên, Trần Hán Thăng chính là Trần Hán Thăng, hắn hoàn toàn có thể tự mình phá vỡ cục diện, nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Chuyện là… Tại sao khoảng thời gian này em lại không buộc tóc đuôi ngựa?"

"Hả?"

Tiêu Dung Ngư quả nhiên đã ngẩng đầu lên, từ vẻ mặt của cô có thể nhìn ra được cô cũng hơi giật mình.

Bởi vì nếu là bình thường, có lẽ Trần Hán Thăng sẽ lựa chọn không nói lời nào, trực tiếp ôm con gái của mình qua đó, như vậy Tiêu Dung Ngư sẽ không ngăn cản, dù sao đây cũng là cha ruột của đứa nhỏ;

Cũng có thể sẽ nói mấy câu không có ý nghĩa như "Đã lâu không gặp" hoặc "Cảm ơn em vì đã chăm sóc con gái này nọ", Tiêu Dung Ngư tiếp tục không quan tâm đến hắn là được.

Cô hoàn toàn không thể ngờ được rằng, Trần Hán Thăng không dựa theo sắp xếp thông thường, thế mà lại mở đầu bằng chủ đề "buộc tóc đuôi ngựa" này, cảm giác này giống như hai người vẫn đang yêu nhau vậy.

"Anh cảm thấy buộc tóc đuôi ngựa búi cao rất thích hợp với khí chất của em."

Trần Hán Thăng thật lòng nói.

"Phải chăm sóc con cái, không tiện lắm."

Tiêu Dung Ngư sửng sốt một chút rồi tạm thời tìm một lý do nào đó để trả lời.

"Ồ…"

Trần Hán Thăng bừng tỉnh hiểu ra, lúc này mới ôm Trần Tử Bội vào trong lồng ngực mình, tự lẩm bẩm nói: "Nhìn xem mẹ vì con mà đã từ bỏ rất nhiều thứ."

Tiêu Dung Ngư giả vờ như không nghe thấy, cô vốn định không nói với Trần Hán Thăng dù chỉ một câu, nhưng người đàn ông này luôn có cách để đến gần, bản thân cô lúc nào cũng bị ép phải đáp lại.

Trần Hán Thăng nhận được của hời, hắn cũng lập tức thu lại khi mới chuyển biến tốt, ôm con gái đi về phía bãi đậu xe,

trong miệng còn thân mật nói: “Bảo bối, nhớ cha không?”

Có lẽ đây chính là mối quan hệ huyết thống chăng, Trần Hán Thăng đã từng xa cách hai chị em gái một khoảng thời gian, nhưng các cô bé đều không quên đây chính là “cha” của mình.

Trần Tử Bội nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng một lúc, cuối cùng cũng nhận ra, ngoan ngoãn gác cái đầu nhỏ nhắn ở trên vai Trần Hán Thăng, còn dùng cái vòng tay nhỏ nhắn ôm lấy cổ cha mình để làm tăng cảm giác an toàn.

Ngửi thấy mùi sữa trên người con gái, trong lòng Trần Hán Thăng trào dâng một cảm giác thoả mãn, không có bất cứ ngôn ngữ nào có thể hình dung được.

…

Sau khi ngồi trên xe trở về biệt thự, Trần Hán Thăng cũng gặp được mẹ ruột của mình.

Lương Mỹ Quyên đã một tháng rồi không gặp được con trai, nói không nhớ chính là giả, nhưng chưa đầy vài phút sau, bà lại bắt đầu “chê bai”.

“Trần Hán Thăng, con đừng ôm đứa nhỏ như vậy chứ, Trần Tử Bội mới chín tháng, con ôm chặt thế con bé sẽ khó chịu lắm đấy.”

“Tránh xa bộ râu của con ra, làn da đứa nhỏ mềm mại như vậy, cẩn thận chọc vào con bé.”

“Còn nữa, sao con lại không mang theo quần áo đến đây, lần nào đến cũng thiếu cái gì mua cái đó, con nhiều tiền lắm đúng không?”

“Trần Lam, con cũng đừng cười, hành lý của con đâu rồi, con cái tốt không học anh trai con, thói hư tật xấu lại học một đống.”

…

Lương thái hậu theo thói quen lảm nhảm dong dài, Trần Hán Thăng cũng chỉ cười hì hì không phản bác, trên thế giới cũng chỉ có một người như vậy, bà ấy có thể tuỳ tiện dong dài và chỉ trích "Trần Qủa Xác" tiếng tăm lừng lẫy.

"Giáo sư Tôn."

Trần Hán Thăng lại chào hỏi giáo sư Tôn Bích Dư một tiếng.

"Ừ."

Giáo sư Tôn với mái tóc hoa râm gật đầu, thoạt nhìn giống như cũng không muốn quan tâm đến Trần Hán Thăng.

Thực ra, sau khi Tu La tràng bùng nổ, giáo sư Tôn cũng ngấm ngầm giúp đỡ Trần Hán Thăng rất nhiều ở sau lưng, nhưng bà cụ này khá kiêu ngạo, bà ấy sẽ không bao giờ để Trần Hán Thăng biết, bà chỉ đang làm những gì mà bà cho là đúng.

Người giúp việc dì Lâm cũng đã chuẩn bị đồ ăn xong xuôi, dưới sự bày mưu tính kế chăm sóc, thu nhập của con gái dì Lâm ở điện tử Qủa Xác còn cao hơn rất nhiều so với khi ở Chuyển phát nhanh Thâm Thông, lúc hai mẹ con gọi điện thoại nói chuyện với nhau, con gái lúc nào cũng dặn dò mẹ mình: Chủ tịch Trần có rất nhiều tiền, chủ tịch Trần cũng rất có quan hệ, Qủa Xác càng có thể lực hơn nhiều so với bề ngoài…

Dần dà, ngay cả dì Lâm đã phục vụ ở trong nhà Trần Hán Thăng hơn một năm trời cũng có cảm giác hơi câu nệ.

Trong bữa ăn trưa, lúc đầu, bầu không khí có hơi lạnh lùng, bởi vì ở đây tương đối ít người, Tiêu Dung Ngư và giáo sư Tôn Bích Dư lại không quan tâm đến Trần Hán Thăng, cho

nên chỉ có hai mẹ con Lương Mỹ Quyên và Trần Hán Thăng tâm sự việc nhà.

Nhưng cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là cách, cuối cùng, vẫn là thư ký riêng nhạy bén ở bên cạnh- Chu Thái Văn mở miệng thêm chủ đề: "Ông chủ, tôi thấy khoảng thời gian này trong nhóm chát làm việc QQ của chúng ta không ngừng thảo luận "Happy Camp", chúng ta đang có vụ hợp tác gì sao?"

"Đúng là có chuyện như vậy."

Trần Hán Thăng thở phào nhẹ nhõm, giải thích: "Để phối hợp với việc tuyên truyền "Sứ Thanh Hoa" và Qủa Xác 3, Lão Thôi đã bỏ tiền ra mua một tập "Happy Camp", đồng thời lựa chọn ra mấy nam thanh nữ tú có bằng cấp cao ở trong nhà máy tham gia vào chương trình."

"Cái gì?"

Trần Lam đang vừa ăn cơm vừa chơi điện thoại di động, nghe vậy lập tức ảo não nói: "Anh, sao anh không nói sớm cho em biết, em cũng muốn đến hậu trường "Happy Camp"."

Năm 2007, các chương trình tạp kỹ trong nước vẫn còn khá đơn điệu, hơn nửa số lượng cũng tương đối ít ỏi.

"Lucky 52" và "Tinh Quang Đại Đạo" lúc nào cũng mời một số diễn viên tướng thanh lên sân khấu, Trần Hán Thăng cũng không biết nguyên nhân, có lẽ bởi vì CCTV chăng? Nhất định phải theo kịp phong cách;

Khi ông nội Triệu Trung Tường và Nghê Bình rút lui, "Tạp kỹ Chính Đại" cũng không còn sức nóng như trước nữa;

Hình thức phỏng vấn các minh tinh nổi tiếng trong "Khoảng cách vô cùng yên tĩnh" đó thực chất cũng không tồi, nhưng nó cũng không phải là một chương trình tạp kỹ đứng đắn.

Cho nên, "Happy Camp" có vẽ đáng quý, bản thân nó đang là chương trình tạp kỹ nổi tiếng nhất hiện nay, hơn nữa không có gì sánh nổi, gần như không có người trẻ tuổi nào không yêu thích, nếu không Thôi Chí Phong cũng sẽ không tiên tiền vào chương trình.

Cho nên mới nói, giới giải trí thực sự là một điều tốt đẹp, những lúc trà dư tửu hậu có thể trò chuyện về nó, trên bàn ăn ngay lập tức trở nên náo nhiệt, Trần Hán Thăng cũng vui vẻ khoe khoang: "Điện tử Qủa Xác tham gia vào "Happy Camp" là cho chương trình đó mặt mũi, nhưng Hà Quỳnh cũng không tồi, nhưng giữa hai người dẫn chương trình không có cảm giác tồn tại gì cả, hình như cô ấy tên là Ngô Hân?"

"Không đúng không đúng."

Trần Lam phản bác lại anh trai: "Em cảm thấy Đỗ Hải Đào mới là người không có cảm giác tồn tại nhất."

"Cái gì? Đỗ Hải Đào là ai?"

Trần Hán Thăng ngẩn người hỏi.

…

Bữa trưa vốn dĩ có chút xấu hổ này cứ thế kết thúc trong đủ loại tin đồ về các ngôi sao, Trần Hán Thăng cũng dần dần dung nhập vào bầu không khí.

Không còn cách nào khác, bởi vì những chuyện xấu mà hắn đã làm ra, cho dù là Tiêu Dung Ngư bên này hay Thẩm Ấu Sở bên kia, lúc mới bắt đầu cũng sẽ có cảm giác mâu thuẫn.

Chiều hôm đó, Tiêu Dung Ngư dự định sẽ đưa Trần Lam đi dạo quanh một vòng nội thành, mua chút quần áo cho cô nhóc.

Không thể không nói, cô nhóc Trần Lam này thực sự rất có bản lĩnh, cô bé không chỉ nhận được tình yêu thương của Tiêu

Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, mà thậm chí còn nhận được thiện cảm của La Tuyền.

Những điều này tuyệt đối không dễ dàng, tính cách của tiểu sư muội tương đối ngang ngược.

Thương Nghiên Nghiên càng không cần phải nói, cô ấy đối xử với Trần Lam giống như một người bạn; Mặc dù bình thường cô bạn thân Trịnh không tiếp xúc nhiều với Trần Lam, nhưng lúc cô đi công tác, thường không quên mua cho Trần Lam một số món quà đắt tiền.

Trong số những người chị dâu "đạp gió rẽ sóng" này, người thường xuyên nhắc nhở và dặn dò Trần Lam nghiêm túc học tập cũng chỉ có Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

Một là vì mỗi người có một tính cách khác nhau, ví dụ như La Tuyền, cô căn bản sẽ không quan tâm đến những chuyện này. Tiếp nữa là vị trí không giống nhau, đối với Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở mà nói, Trần Lam chính là cô em chồng, bản thân mình có trách nhiệm phải quan tâm chăm sóc.

Trần Lam cũng hiểu rất rõ điều này, cho nên lúc nào cũng đi theo phía sau Tiêu Dung Ngư một "chị dâu dài" hai "chị dâu ngắn", ngay cả khi Tiêu Dung Ngư dỗ dành Trần Tử Bội nghỉ trưa, cô ấy cũng muốn ăn vạ ở trong phòng ngủ.

Bé Tiểu Ngốc Nghếch vừa mới ăn đồ ăn dặm xong, lại được mọi người trêu chọc một lúc, bây giờ đang nằm trong lồng ngực của "mẹ", hơi thở đều đặn, bàn tay nhỏ nhắn vô thức nắm chặt, trên mu bàn tay bởi vì nở sữa nên có bốn ngấn thịt vô cùng rõ ràng, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Trần Lam vui vẻ ngồi ở bên cạnh, thỉnh thoảng nghịch ngợm trêu chọc khuôn mặt mũm mĩm của cô cháu gái, Tiêu Dung Ngư vỗ vào bàn tay tác oai tác quái của Trần Lam: "Em

còn muốn đi mua đồ nữa không hả? Sau khi đánh thức con bé, chị không có thời gian đưa em đi ra ngoài nữa đâu.”

“Vậy em không làm ồn nữa.”

Trần Lam thè lưỡi, thầm nghĩ tình cảm của chị dâu Tiểu Ngư Nhi đối với Trần Tử Bội có lẽ cũng giống như tình cảm của chị dâu Thẩm Ấu Sở đối với Trần Tử Khâm.

Tu La tràng, thực sự đã bị anh trai mình từ từ mài phẳng.

Bên ngoài, ánh mặt trời hơi chói chang, nhưng nhiệt độ trong phòng ngủ đủ thoải mái, Trần Tử Bội phát ra tiếng hít thở rất nhỏ, “mẹ” và cô đều đang chăm chú nhìn cô bé.

“A Lam.”

Đột nhiên, Tiêu Dung Ngư nhẹ giọng hỏi: “Lúc Trần Tử Khâm ngủ cũng có dáng vẻ như bây giờ đúng không?”

“Hả?”

Trần Lam giật mình: “Chẳng phải ngày nào chị cũng gọi video với Trần Tử Khâm sao?”

Còn chưa nói hết câu, Trần Lam đột nhiên phản ứng lại, lúc gọi video, Trần Tử Khâm đều đang trong trạng thái tỉnh ngủ, trên thực tế, đã lâu lắm rồi chị dâu Tiểu Ngư Nhi không dỗ dành Trần Tử Khâm đi ngủ.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Lam lúc nãy còn khen ngợi anh trai mình cũng cảm thấy không đành lòng, dù sao đó mới là mẹ con ruột thịt.

“Lúc Trần Tử Khâm ngủ, con bé không ngoan ngoãn giống như Trần Tử Bội đâu, con bé thường xuyên lăn qua lăn lại trên giường, chị dâu Ấu Sở…. chị dâu Ấu Sở thường xuyên phải thức dậy lúc nửa đêm để xác nhận vị trí của Trần Tử Khâm…”

Trần Lam cố gắng hết sức miêu tả lại cảnh tượng đó, lấp đầy không gian tưởng tượng của Tiêu Dung Ngư.

Lúc nhắc đến Thẩm Ấu Sở, cô ấy có hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn gọi "chị dâu Ấu Sở".

"Tử Khâm thực sự rất thích lộn xộn."

Tiêu Dung Ngư hoàn toàn không để ý đến cách xưng hô này, đôi mắt tràn ngập hồi ức: "Lúc trước khi chị còn ở bên cạnh, con bé cũng không dễ chăm sóc, đúng là vất vả cho Thẩm Ấu Sở rồi."

"Chị cũng vất vả rồi, chị dâu Tiểu Ngư Nhi."

Trần Lam cũng có đầu óc thông minh như anh trai mình, nghe thấy giọng điệu lúc nói chuyện của Tiêu Dung Ngư, sau đó phân tích trạng thái cảm xúc của chị dâu hiện giờ, cô ấy nhân tiện nịnh nọt: "Thực ra cả hai chị đều đã vất vả rồi, hai chị em đều rất đáng yêu, em đã suy nghĩ kỹ rồi, chờ đến khi hai đứa nhỏ lớn lên, em muốn đưa cả hai đi khắp thế giới để ăn và ăn!"

Trần Lam phấn khích nói, Tiêu Dung Ngư cũng cong khoé miệng lên, chờ đến khi Trần Tử Bội hoàn toàn ngủ say, Tiêu Dung Ngư cẩn thận đặt đứa nhỏ ở trên giường, sau đó đứng dậy thay quần áo.

Trong phòng ngủ, một người là trẻ con, một người là cô em chồng, Tiêu Dung Ngư cũng không kiêng dè, hơn nữa cô cũng chỉ thay váy thành một bộ đồ thể thao.

"Chị dâu…"

Trần Lam nhìn vào tấm lưng bóng loáng trần truồng của Tiểu Ngư Nhi khi thay quần áo, vừa hâm mộ vừa tự hào nói: "Dáng người của chị thật đẹp, trong số những người em đã gặp ngoài đời, dáng người của chị cân xứng nhất."

“Thật sao?”

Tiêu Dung Ngư có chút buồn cười, liếc mắt nhìn Trần Lam một cái: “Khoảng thời gian này em luôn ngủ với Thẩm Ấu Sở, có phải cũng đã khen người khác như thế này rồi không?”

“Khen thì đã khen rồi.”

Trần Lam bị vạch trần nhưng cũng không hề hoảng loạn, bình tĩnh nói: “Nhưng em chưa từng khen dáng người chị dâu Ấu Sở cân đối nhất, em chỉ khen chị ấy ngực lớn mà thôi.”

“Ha ha…”

Tiểu Ngư Nhi vốn dĩ đã hoạt bát, cũng bị những lời này chọc cười, Trần Lam rèn sắt khi còn nóng, nói: “Chị dâu, đêm nay em cũng muốn ngủ cùng với chị.”

“Được thôi, nhưng em không thể ngủ ngáy, nếu không sẽ làm ồn đến đứa nhỏ.”

Sau khi thay quần áo xong, Tiêu Dung Ngư vỗ vào đầu Trần Lam nói: “Đi thôi, chúng ta đi nhanh về nhanh, tốt nhất là kịp trở về trước khi Trần Tử Bội tỉnh ngủ.”

“Nếu không con bé sẽ ầm ĩ đòi chị sao?”

Trần Lam hỏi.

“Trần Tử Bội về cơ bản sẽ không khóc không ầm ĩ, chị muốn trở về trước, đó là vì…”

Tiêu Dung Ngư cúi người xuống, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Tử Bội: “Đó là vì chị sẽ nhớ con bé.”

“Ồ.”

Trần Lam ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trước khi đi ra ngoài, cô cầm lấy dây chun trên giá sách, nói: “Chị dâu, chị không cột tóc sao?”

“Hả?”

Tiêu Dung Ngư quay đầu lại, đánh giá cô em chồng thông minh này: "Muốn chị buộc lên sao?"

"Em đề nghị nên buộc lên."

Trần Lam vô cùng chắc chắn nói: "Chị dâu, em cũng cảm thấy chị thích hợp với kiểu tóc đuôi ngựa cao nhất."

"Ừ… Để sau này có cơ hội đi."

Tiêu Dung Ngư mỉm cười, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

"Vâng ạ."

Trần Lam bĩu môi, tiếc nuối đặt dây thun xuống.

…

Sau khi Tiêu Dung Ngư đi ra ngoài, đầu tiên cô đi vào trong phòng Lương Mỹ Quyên, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đến thư viện gần đây để tìm kiếm thông tin, lúc đó không tiện mang theo đứa nhỏ nên phải nói cho Lương thái hậu một tiếng, tóm lại nhất định phải đảm bảo bên cạnh đứa nhỏ luôn có người lớn.

Đúng lúc Trần Hán Thăng cũng đang ở đây, hai mẹ con đang nói chuyện phiếm, dù sao lúc trước Lương thái hậu cũng rất ít khi ra ngoài tỉnh, chứ đừng nói là xuất ngoại, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời bà rời khỏi Lão Trần lâu như vậy.

Sau khi Tiêu Dung Ngư giải thích lý do, Trần Hán Thăng ngạc nhiên nói: "Em muốn đi ra ngoài sao? Anh đang định tìm em bàn chút chuyện."

Tiêu Dung Ngư không nói gì, nhưng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Trần Hán Thăng giống như đang dò hỏi.

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, mẹ ruột Lương Mỹ Quyên hiểu ý đứng dậy: "Mẹ đi xem đứa nhỏ."

Sau khi Lương thái hậu rời đi, Trần Hán Thăng mới nói: "Chuyện là… Quán trà sữa bị thua kiện trong phiên toà sơ thẩm, em biết rồi đúng không?"

"Ừ."

Sắc mặt của Tiêu Dung Ngư không có gì thay đổi, dường như cô đã biết, nhưng cũng giống như không biết.

"Có lẽ phiên toà thứ hai cũng là phiên toà cuối cùng."

Trần Hán Thăng cân nhắc nói: "Biên Thi Thi đã đồng ý công ty luật Dung Thăng sẽ làm đại diện pháp lý trong phiên toà tiếp theo."

Thực ra sở dĩ Biên Thi Thi đồng ý cũng là vì Trần Hán Thăng lừa gạt cô ấy nhận lấy, nhưng lúc này ở trong miệng hắn, lại biến thành đó là hành vi bạn học Biên Thi Thi chủ động.

"Nếu Thi Thi đã đồng ý, vậy thì cô ấy sẽ sắp xếp."

Câu trả lời của Tiêu Dung Ngư liền mạch không hề ấp úng, sau khi nói xong, cô định ra ngoài.

"Ý của anh là…"

Nếu đã nhắc đến chuyện này, mặc dù có hơi nóng vội, nhưng cũng không thể bỏ dỡ giữa chừng, Trần Hán Thăng dứt khoát nói: "Trong phiên toà thứ hai của vụ kiện quán trà sữa, hay là em đích thân phụ trách đi."

"Tại sao chứ?"

Tiểu Ngư Nhi bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Tại vì…"

Câu hỏi này thực sự đã làm khó Trần Hán Thăng, đúng vậy, tại sao Bé Tiểu Ngư Nhi lại phải đích thân chịu trách nhiệm vụ án của Thẩm Ấu Sở?

Bởi vì Thẩm Ấu Sở đang nuôi dưỡng và chăm sóc con gái của cô?

Hoặc là vì bây giờ hai người đã buông bỏ toàn bộ ân oán?

Cũng không thể nói sự thật với Bé Tiểu Ngư Nhi rằng nếu em giúp quán trà sữa giành chiến thắng trong vụ kiện này thì có nghĩa mâu thuẫn giữa em và Thẩm Ấu Sở đã hoàn toàn được hoá giải, Trần Hán Thăng anh sau này có thể kê cao gối mà ngủ.

Ngay khi Trần Hán Thăng đang ngẩn người thì Tiêu Dung Ngư đã lặng lẽ rời đi, cũng không biết đã qua bao lâu, trong phòng ngủ phát ra một tiếng thở dài nhẹ.

…

Tiêu Dung Ngư và Trần Lam ra ngoài vào lúc hai giờ chiều, quả nhiên giống như những gì đã nói trước đó, bọn họ di chuyển rất nhanh, lái xe, đi dạo phố cộng thêm quá trình di chuyển qua lại, chưa đến bốn giờ đã về đến nhà.

Đây là lần đầu tiên Trần Lam đi dạo mua sắm trong trung tâm thương mại ở nước ngoài, mua nhiều quần áo như vậy, cô cảm thấy thoả mãn nên kéo lấy chị dâu Tiểu Ngư Nhi làm nũng.

Đáng tiếc toàn bộ sự chú ý của Tiêu Dung Ngư đều đặt ở trên người Trần Tử Bội, nhưng sau khi trở về, trên giường trong phòng ngủ lại trống rỗng.

Mặc dù trong nhà nhiều người như vậy, đứa nhỏ không thể nào xảy ra chuyện, nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn cảm thấy hơi căng thẳng, giáo sư Tôn Bích Dư đeo kính viễn thị bước ra từ trong phòng đọc sách, nói: “Sau khi Trần Tử Bội tỉnh dậy, vốn dĩ đang yên tĩnh phun bong bóng, kết quả Trần Hán Thăng cứ khăng khăng muốn tắm rửa giúp con bé, Lương Mỹ Quyên cũng không thể khuyên nhủ được.”

“Vậy sao?”

Tiếng nước “ào ào” trong phòng tắm cũng truyền tới, lúc này Tiêu Dung Ngư mới thả lỏng tinh thần.

“Anh trai em ở Kiến Nghiệp cũng làm như vậy!”

Trần Lam oán trách: “Chỉ cần anh ấy có thời gian thì nhất định phải tắm rửa cho Trần Tử Khâm, có lẽ là nhéo vào cánh tay nhỏ nhắn mũm mĩm của cô bé rất thú vị chăng?”

“Hừ!”

Tiêu Dung Ngư vẫn hiểu rất rõ hai anh em nhà này, hừ một tiếng hỏi: “Em hiểu rõ như vậy, có phải ngày thường cũng học theo nhéo con bé không?”

“He he…”

Trần Lam làm mặt quỷ: “Ai bảo đứa nhỏ đáng yêu như vậy chứ, cánh tay nhỏ nhắn từng ngấn từng ngấn giống như lốp xe Michelin vậy.”

“Biết ngay mà.”

Tiêu Dung Ngư cũng học theo Trần Hán Thăng, nhẹ nhàng búng vào trán Trần Lam một cái, đây có thể coi là “hình phạt” vì cô bé đã xoa bóp Bé Tiểu Ngư Nhi.

…

Thực ra Trần Hán Thăng giúp đỡ con cái tắm rửa chắc chắn không cần phải lo lắng, bởi vì hắn là cha ruột, hơn nữa còn là một người cưng chiều con gái vô tội vạ.

Nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn muốn đích thân xem một chút, cũng may nơi này còn có một “người công cụ” Trần Lam, cho nên ra hiệu cho cô ấy đi đến nhà vệ sinh, còn mình đi theo phía sau.

Trần Lam lập tức đồng ý, đối mặt với trái phải rõ ràng, có lẽ cô ấy sẽ lựa chọn anh trai, nhưng đối với những "chuyện nhỏ nhặt", cô ấy có thể bị thu mua bất cứ lúc nào.

"Lạch cạch…"

Trần Lam tuỳ tiện đẩy cánh cửa nhà vệ sinh ra, một làn hơi nóng lập tức điên cuồng phả vào mặt cô ấy, đó là do đã bật điều hoà phòng tắm.

Mặc dù đang là tháng bảy, nhưng Trần Hán Thăng thà để mình bị xông hơi đến mồ hôi đầm đìa, cũng không dám để con gái bị cảm lạnh, Bé Tiểu Ngốc Nghếch nằm trên bồn tắm cả người mũm mĩm, Trần Hán Thăng một tay đỡ lấy sau gáy cô bé, một tay múc nước dội lên đỉnh đầu cô bé.

Bây giờ Trần Tử Bội đã không còn uống nước tắm nữa, bốn tháng trước, mỗi lần giúp cô bé tắm rửa, cô bé cũng phải uống một bụng nước, ngay cả Trần Hán Thăng cũng lo lắng cho cô bé này muốn chết.

Nhìn thấy động tác Trần Hán Thăng mềm nhẹ dịu dàng, ánh mắt cưng chiều như vậy, Trần Lam cũng la oai oái yêu cầu: "Anh, lát nữa anh cũng gội đầu giúp em với, được không?"

"Không được."

Trần Hán Thăng không chút khách khí từ chối: "Ngoại trừ người anh sinh ra và người sinh ra anh…"

Nói tới đây, Trần Hán Thăng lại đưa mắt liếc nhìn Tiêu Dung Ngư một cái, bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên còn có người anh yêu nữa, còn những người khác anh sẽ không hầu hạ ai cả."

Tiểu Ngư Nhi vờ như không nghe thấy, chỉ là cúi người tắm rửa giúp Trần Tử Bội, Bé Tiểu Ngốc Nghếch nhìn thấy "mẹ", cũng vui vẻ hươ cánh tay nhỏ nhắn.

“Anh, vậy anh không yêu em sao?”

Trần Lam vẫn còn dây dưa ở bên cạnh: “Lúc nãy em đã nói với chị dâu Tiểu Ngư Nhi, thỉnh thoảng em cảm thấy ngoại trừ người trong nhà ra, chẳng ai yêu em cả.”

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng: “A Lam, sao em sẽ cảm thấy bọn anh đều yêu em chứ?”

“Trần Hán Thăng, anh khinh người quá đáng!”

Trần Lam duỗi tay ra bóp cổ Trần Hán Thăng, thực ra hai anh em thường xuyên trêu đùa như vậy, nhưng Bé Tiểu Ngốc Nghếch cái gì cũng không biết, cô bé ngơ ngác nhìn cha và cô, sau đó lại quay sang nhìn “mẹ”.

Tiêu Dung Ngư đột nhiên phát hiện ra, cô con gái lúc nào cũng bị cho rằng có chút ngây ngô này, trong ánh mắt ngoại trừ sự tò mò thường thấy ra, thế mà còn có thêm một tia “lo lắng”, giống như lo lắng “cha sẽ bị cô bóp chết” vậy.

“Thực sự đã trưởng thành rồi.”

Tiêu Dung Ngư có chút cảm khái, Trần Tử Bội đã chín tháng tuổi, bình thường mà nói, cô bé phải nên có tất cả những cảm xúc mình nên có, giống như tức giận, sợ hãi, vui vẻ…

Nói như vậy, thực ra Bé Tiểu Ngốc Nghếch cũng không khờ, chỉ là cô bé quá lười biếng không thích diễn đạt mà thôi.

Ngoài ra, cũng nên gọi “mẹ” rồi đúng không?

Một tháng trước, chị gái Trần Tử Khâm đã biết gọi “mẹ” rồi, bây giờ mỗi khi gọi điện video, cô còn có thể nghe con bé ngọt ngào gọi Thẩm Ấu Sở.

Tiêu Dung Ngư vừa vui vẻ vừa chua xót, không chờ chỉ trong chớp mắt, Trần Tử Bội cũng sắp mở miệng.

“Làm thế nào mới gọi đây.”

Tiêu Dung Ngư vừa mong chờ vừa có chút căng thẳng.

Lúc Trần Tử Khâm xuống lầu chơi đùa, trong lúc vô tình đã gọi “mẹ”, không biết trong tình huống nào, Trần Tử Bội mới có thể gọi một tiếng kia đây.

…

Sau khi tắm rửa cho con gái xong, Trần Hán Thăng lại tìm một chiếc khăn tắm bọc người cô bé lại, sau đó kiên nhẫn lau khô người, mặc quần áo, bôi tinh dầu dành cho trẻ con, Trần Tử Bội cũng ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, để mặc cha xoa bóp cho mình.

Nhưng Trần Hán Thăng cũng rảnh rỗi, chải mái tóc con gái ruột thịt thành kiểu vuốt ngược ra phía sau, trong miệng còn lẩm bẩm: “Nếu muốn sống tốt thì phải chải ngược tóc về phía sau, Hứa Văn Cường trong “Bến Thượng Hải” cũng có kiểu tóc như thế này.”

“Không đúng không đúng.”

Trần Lam càng rảnh rỗi hơn lập tức nói: “Đó là kiểu tóc của thế kỷ trước rồi, bây giờ đang thịnh hành kiểu cắt ngắn hai bên, ở giữa để dài.”

Trần Lam nói xong, còn ầm ĩ muốn cắt tóc cho cháu gái, Tiêu Dung Ngư làm sao có thể để mặc cho bọn họ tuỳ tiện quậy phá, lập tức xoay người đi mời Lương thái hậu- Khắc tinh của tội ác đến đây.

Chẳng bao lâu sau, trong phòng ngủ đã vang lên tiếng bịch bịch của gối đầu đánh vào người, còn có tiếng xin tha của Trần Lam và Trần Hán Thăng, đồng thời còn có tiếng trẻ con ê ê a a của Bé Tiểu Ngốc Nghếch.

Tiêu Dung Ngư đứng bên ngoài phòng ngủ, ở một nơi mà Trần Hán Thăng không thể nhìn thấy, trên khuôn mặt trái xoan nở một nụ cười.

Người đàn ông vừa mới đến đây nửa ngày, căn biệt thự này càng ngày càng có cảm giác gia đình.

Những cơn gió thổi qua trên hành lang, hất tung mái tóc dài của Tiêu Dung Ngư.

…

Thói quen sinh hoạt vào buổi tối vô cùng đơn giản, ăn cơm, quét tước vệ sinh, rửa mặt, chỉ là ngoài mặt, Tiêu Dung Ngư vẫn không quan tâm đến Trần Hán Thăng.

Khoảng chín giờ tối, Tiêu Dung Ngư mở máy tính ra chuẩn bị gọi video với Thẩm Ấu Sở, nhưng Trần Tử Bội cũng không cùng nằm trên một chiếc giường giống như ngày thường.

Cũng không ở trong tay bà nội, trong lòng Tiêu Dung Ngư nhảy dựng lên, có lẽ những người làm mẹ đều như vậy, nơi khoé mắt chắc chắn sẽ phải nhìn thấy con cái bất cứ lúc nào.

Chờ đến khi Tiêu Dung Ngư tìm được Trần Tử Bội thì phát hiện cô bé đang được Trần Hán Thăng ôm ngồi trong sân, hai cha con vừa hóng mát vừa "trò chuyện".

Bé Tiểu Ngư Nhi chưa biết nói, chủ yếu là Trần Hán Thăng đang tự lẩm bẩm một mình, Tiêu Dung Ngư không nói gì, trong sân cũng không có những người khác, vừa yên tĩnh vừa đẹp đẽ.

Ánh trăng giống như những hạt cát mịn lặng lẽ trải dài trên những bụi cây tươi tốt, phản chiếu thành những lốm đốm loang lổ, lá cây lay động theo gió, những vì sao lấp lánh rực rỡ, hoà quyện thành một giai điệu hài hoà của ánh sáng và âm thanh giữa những tiếng ếch nhái kêu.

“Bảo bối.”

Trần Hán Thăng chỉ vào chiếc đĩa bạc trên bầu trời: “Đó là mặt trăng, tiếng anh gọi là gì nhỉ? Moon, đúng rồi! Moon, con đọc theo cha một lần nào.”

“A!”

Trần Tử Bội ngẩng đầu lên, cái miệng nửa đóng nửa mở khẽ mấp máy, giống như muốn đọc “moon” theo cha, chỉ là không thể phát ra thành tiếng.

“Ánh trăng rất đẹp, giống như mẹ Tiểu Ngư Nhi của con vậy.”

Trần Hán Thăng cảm khái nói.

Tiêu Dung Ngư không nói gì, Tiểu Trần quá giảo hoạt, một số câu có thể là hắn đang cố ý nói cho mình nghe.

Nhưng câu nói tiếp theo của Trần Hán Thăng đã khiến Tiêu Dung Ngư đánh mất suy nghĩ này.

“Con gái à.”

Trần Hán Thăng đong đưa con gái nhỏ trong lồng ngực, dịu dàng nói: “Thực ra, con còn có một chị gái nữa, con bé là con gái ruột của mẹ Tiểu Ngư Nhi.”

Trần Tử Bội không trả lời, bởi vì cô bé hoàn toàn không thể nghe hiểu.

Tiêu Dung Ngư cũng không đáp lại, bởi vì cô muốn nghe xem Trần Hán Thăng giới thiệu với đứa nhỏ như thế nào.

“Các con đều là đầu quả tim của cha.”

Trong giọng nói của Trần Hán Thăng mang theo một tia hy vọng, còn có một cảm giác hạnh phúc: “Cha hy vọng con và chị gái mình có thể ở chung hoà thuận với nhau, làm em gái cũng rất hạnh phúc, bởi vì nhiều hơn một chị gái so với chị gái

mình, làm chị gái cũng rất hạnh phúc, vì có thêm cô em gái so với em gái mình…”

Tiêu Dung Ngư nghe thấy câu trả lời giống như “Búp bê Matryoshka” này, không khỏi cảm thấy hơi buồn cười, một cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt quanh quẩn ở trong lòng, cô cũng không quan tâm đến tình cảm hoà thuận giữa hai cha con này nữa, quay trở lại phòng ngủ bật video QQ lên.

Sau khi được kết nối, trên màn hình máy tính xuất hiện hình ảnh Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm, Tiêu Dung Ngư điều chỉnh lại cảm xúc một chút, giải thích: “Tối nay Trần Tử Bội sẽ không gọi video, nhưng cũng không sao cả, Thẩm Ấu Sở, tối nay chúng ta sẽ không ngắm em bé, tôi muốn nói chuyện với cô một cách tỉ mỉ chi tiết về vụ kiện liên quan đến bản quyền của quán trà sữa…”

…

Cuộc trò chuyện video tối nay kéo dài hơn bình thường một chút, khoảng mười giờ, Trần Hán Thăng muốn đưa con gái đã ngủ gà ngủ gật trở về, không ngờ phòng ngủ đã bị khoá.

“Con có muốn ngủ cùng với cha không?”

Trần Hán Thăng suy nghĩ một chút rồi lại từ bỏ, khoảng thời gian này hai chị em đều đang cai sữa khoa học, lúc này đi theo mẹ mới là an toàn nhất.

Một lát sau, Tiêu Dung Ngư mở cửa đón lấy Trần Tử Bội, xuyên qua khe cửa khép hờ, Trần Hán Thăng thấy em gái Trần Lam đang biếng nhác nằm ở trên giường, ngủ trên gối đầu của Tiêu Dung Ngư, dùng chăn đệm của Tiêu Dung Ngư, vẻ mặt đắc ý.

“Tiểu nhân đắc chí!”

Trần Hán Thăng hâm mộ không thôi, sau đó trở lại phòng ngủ của mình.

Vào đêm đầu tiên Trần Hán Thăng đến nước Mỹ cứ thế sóng êm biển lặng trôi qua, ngày hôm sau, mọi người đã tiếp nhận sự tồn tại của Trần Hán Thăng, mỗi người đều làm việc của riêng mình.

Trần Hán Thăng đang phê duyệt email của mình, hắn cũng không kiêng dè việc chênh lệch múi giờ, thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện với cấp dưới;

Tiêu Dung Ngư và giáo sư Tôn Bích Dư ngồi dưới bóng râm mát mẻ của sân, giống như đang bàn về vụ án của công ty luật, cơn gió nhẹ nhàng thổi qua hất tung mái tóc đen nhánh của Tiểu Ngư Nhi lên xuống.

Hình ảnh này rất đẹp, nhưng giáo sư Tôn Bích Dư lại cảm thấy hơi chua xót.

Đây chính là học trò mà mình yêu thương nhất, nhưng kể từ khi đến nước Mỹ, hình như cô chưa từng buộc tóc đuôi ngựa cao lần nào.

"Buộc tóc đuôi ngựa cao" dường như đã trở thành một đặc trưng của Tiêu Dung Ngư, không chỉ tượng trưng cho sự kiêu ngạo mà còn có ý nghĩa hoạt bát, chỉ là sau khi Tu La tràng bùng nổ, Tiêu Dung Ngư rất ít khi cột tóc lại, cô buông xoã mái tóc trên vai nhiều hơn nữa.

Mặc dù đây chỉ là một chi tiết nhỏ nhặt, hơn nữa làm thế này cũng mang đến cho Tiêu Dung Ngư một vẻ đẹp khác.

Nhưng từ Trần Hán Thăng đến hai vợ chồng Lão Tiêu, từ Biên Thi Thi đến Trần làm, còn có giáo sư Tôn và những thành viên "phe Tiểu Ngư", "phe trung lập", mọi người đều rất muốn để cô buộc tóc đuôi ngựa cao một lần nữa.

Giống như Tiêu Dung Ngư với "mái tóc đuôi ngựa cao" mới thực sự là Bạch nguyệt quang thực sự.

Đáng tiếc, Bé Tiểu Ngư Nhi vẫn luôn không chấp nhận.

…

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư đều có công việc riêng, Lương Mỹ Quyên đã về hưu cũng chỉ có thể đặt toàn bộ tinh lực của mình lên trên người cháu gái nhỏ, cho dù đứa nhỏ đang nghỉ ngơi, cũng muốn một tiếng xem ba lần, hơn nữa càng nhìn càng thích.

Điều này rất giống với tình cảm Lữ Ngọc Thanh dành cho Trần Tử Khâm, lúc trước cục trưởng Lữ đã quen với việc sống trong nhung lụa, bây giờ thường xuyên phải ôm cháu gái, cơ eo cũng bắt đầu vì vất vả mà sinh bệnh.

Nhưng cho dù là vậy, Lữ Ngọc Thanh cũng kiên trì muốn ôm Bé Tiểu Ngư Nhi , tình yêu thương của bà đối với huyết mạch kéo dài, trước mắt Trần Hán Thăng chỉ có thể hiểu chứ chưa thể đích thân trải nghiệm.

Khoảng ba giờ chiều, Trần Tử Bội ngủ trưa tỉnh lại, được bà nội ôm ra ngoài sân phơi nắng, mọi

người đều buông bỏ toàn bộ công việc trong tay bao vây xung quanh cô bé.

Một sinh vật như trẻ con này, không cần phải đi làm cũng không cần phải kiếm tiền, nhưng đương nhiên sẽ nhận được sự yêu thích của người khác, ngay cả mập mạp cũng có người khen cô bé đáng yêu.

Trần Hán Thăng ôm con gái lên, đứa nhỏ chín tháng tuổi vẫn rất nhỏ, cơ thể nhỏ nhắn này, Trần Hán Thăng chỉ cần dùng một bàn tay là có thể ôm mông nhỏ của cô bé lên.

“Trần Tử Bội, you see see you, one day day, just only sleep sleep sleep.”

Trần Hán Thăng vừa dùng bài hát tiếng Anh do người Trung Quốc sáng tác để dạy con gái vừa cam tâm tình nguyện

mát xa cho cô bé, cảm nhận được bả vai ấm áp rắn chắc của cha, Bé Tiểu Ngốc Nghếch cũng nhếch miệng mỉm cười.

Nụ cười của trẻ con rất có sức chữa lành, mọi người đều muốn lấy điện thoại di động muốn chụp lại cảnh tượng này, sau khi chụp ảnh xong, Trần Lam vô tình liếc nhìn album trên điện thoại di động của Tiêu Dung Ngư, ngạc nhiên nói: "Chị dâu, điện thoại di động của chị có nhiều ảnh chụp và video của đứa nhỏ như vậy sao?"

Tiêu Dung Ngư vốn là một người mẹ mang theo tâm tình của người thiếu nữ, Bé Tiểu Ngốc Nghếch đáng yêu như vậy, cô chắc chắn sẽ chụp rất nhiều ảnh.

"Đúng vậy."

Tiêu Dung Ngư cũng không phủ nhận, thanh thuý nói: "Trần Tử Bội sở hữu đôi mắt đào hoa nhỏ, chụp ảnh rất ăn ảnh, hơn nữa, cameras điện thoại di động rõ ràng hơn máy tính, khi con bé nhìn thấy một bản thân khác xuất hiện trên màn hình điện thoại, vẻ mặt sẽ vô cùng ngây thơ và đáng yêu."

"Vậy em sẽ thở một chút."

Trần Lam- Người có lòng tò mò rất mạnh ngay lập tức ôm cháu gái lên trên đùi mình, xoay ngược cameras điện thoại lại để chụp ảnh tự sướng.

Quả nhiên, Trần Tử Bội- Người từ trước đến nay vẫn luôn vô dục vô cầu, em bé lười chính hiệu lập tức mở to đôi mắt tròn xoe của mình, tò mò nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, còn muốn vươn cánh tay nhỏ nhắn ra để cướp lấy điện thoại.

"Ôi trời."

Trần Lam "cắn" một ngụm lên khuôn mặt cháu gái, cười nói: "Hoá ra lúc trước con lười, chỉ là không tìm được thứ mà mình cảm thấy hứng thú mà thôi."

“A!”

Trần Tử Bội giống như cảm thấy ngại ngùng, lại quay đầu chui vào trong lồng ngực cha.

Bà nội Lương Mỹ Quyên cảm thấy hơi bất đắc dĩ, cô cháu gái nhỏ này có tính tình mềm mại, lại xinh đẹp như vậy, nếu lớn lên trong một gia đình bình thường…

“Chẳng phải sẽ là Thẩm khờ khạo sao?”

Lương Mỹ Quyên lắc đầu, bà cũng rất nhớ một cô con dâu khác.

Thực ra không chỉ Thẩm Ấu Sở, mà Lương thái hậu còn nhớ tất cả mọi thứ ở trong nước, nhưng bà chưa bao giờ thúc giục con trai mình.

Chuyện này mắt thấy sắp thành công rồi, Lão Trần đã sớm dặn dò rằng, bây giờ nhất định phải hoàn toàn giao cho Trần Hán Thăng kiểm soát, không thể quấy rầy hắn vào thời khắc cuối cùng được.

Những ngày tháng tiếp theo, Trần Hán Thăng vẫn luôn ở bên Mỹ xử lý công việc, sau đó chơi cùng với Trần Tử Bội.

Tình cảm giữa hai cha con càng ngày càng thân thiết, ngay cả Tiêu Dung Ngư cũng không thể nào hiểu được, rõ ràng Trần Hán Thăng chỉ chơi với đứa nhỏ mấy ngày, nhưng hai đứa nhỏ đều tương đối dính hắn.

Đảo mắt đã là cuối tháng bảy, Kiến Nghiệp đã hoàn toàn là mùa hè, nghe nói khắp sân trường đại học Đông Đại cũng tràn ngập hoa sơn chi rơi rụng, khắp nơi đều là mùi hoa thấm mũi.

Sứ Thanh Hoa đã trở thành ca khúc hot nhất hiện tại, “Qủa Xác 3” cũng là sản phẩm điện tử được mong đợi nhất trong mùa hè nóng rực này, các sinh viên tiêu chuẩn cần phải “có ba

thứ để đưa đến trường", một trong số đó chính là điện thoại di động đời thứ ba của điện tử Qủa Xác.

Công ty trách nhiệm hữu hạn Kỹ thuật internet Qủa Xác đã sắp được niêm yết trên thị trường chứng khoán Hồng Kông, chỉ còn cần một khoảng thời gian chính xác nữa thôi, đây là một bữa thịnh yến tư bản, đồng thời cũng là cơ hội khiến giá trị con người của Trần Hán Thăng tăng vọt.

Cho nên Trần Hán Thăng tương đối bận rộn, hắn thường xuyên tay trái ôm con, tay phải đánh chữ trước máy tính hoặc là nói chuyện điện thoại.

Hôm nay vào khoảng tám giờ tối, cũng là thời gian buổi sáng ở trong nước, Trần Hán Thăng và Phùng Nam Khởi đang thảo luận về bản thoả thuận sơ lược cho việc tiếp tục hợp tác với Samsung.

Thái độ của Trần Hán Thăng rất cứng rắn, nhất định phải buộc bổng tử nhổ ra một số kỹ thuật mấu chốt, nhưng phía bên Samsung cũng có điểm mấu chốt của mình, cho nên tạm thời vẫn đang trong trạng thái giằng co.

Đây là chuyện bình thường trong đàm phán, nhưng Trần Hán Thăng đang ôm Trần Tử Bội ở trong lồng ngực, khoảng thời gian này dưới sự "hướng dẫn" của Trần Lam, Bé Tiểu Ngốc Nghếch rất có hứng thú với điện thoại di động, bất cứ ai gọi điện thoại cô bé cũng muốn sờ một chút.

"Lão Phùng, chúng ta không thể khách khí với bên Hàn Quốc được, đây là nguyên tắc mấu chốt… Bảo bối đừng nhúc nhích, cha đang nói chuyện chính với bác Phùng đấy."

Phùng Nam Khởi đang nghe chỉ thị của ông chủ lớn thì lại đột nhiên nghe thấy câu nói này phát ra từ trong ống nghe, lập tức không nói gì nữa.

Về những tin tức liên quan đến tình cảm của ông chủ lớn, bên trong hội đồng quản trị cũng có một số tin đồng, mặc dù viện trưởng Phùng không mấy hứng thú đến những chuyện này, nhưng khi nghe thấy bằng chứng từ chính miệng Trần Hán Thăng, anh ta vẫn rất giật mình.

"Chủ tịch Trần, ngài có muốn tôi gọi lại sau không?"

Phùng Nam Khởi suy nghĩ một chút rồi nói.

"Không cần đâu."

Trần Hán Thăng không quan tâm nói: "Chuyện này cũng không phải bí mật gì, sớm muộn gì tôi cũng sẽ công khai, chúng ta tiếp tục nói chuyện công việc đi, tôi đoán có lẽ phía bên Hàn Quốc sẽ đưa ra những điều kiện khác, nếu… Sao con lại không nghe lời vậy chứ, nếu còn nhúc nhích nữa thì cha sẽ tét mông đấy."

Phùng Nam Khởi yên tĩnh lắng nghe, những bên tai vẫn nghe thấy âm thanh "sột soạt sột soạt", giống như có một ngoại lực nào đó đang khảy điện thoại di động.

"Chậc!"

Trần Hán Thăng chậc miệng một chút, sau đó Phùng Nam Khởi không còn nghe thấy bất cứ tạp âm nào nữa.

Bởi vì Trần Hán Thăng đã "động thủ" với Bé Tiểu Ngốc Nghếch.

Thực ra nói là động thủ, Trần Hán Thăng sao có thể nỡ lòng, hắn chỉ vỗ nhẹ vào mông nhỏ con gái một chút, quả nhiên Trần Tử Bội vô cùng ngoan ngoãn không cướp đoạt điện thoại di động nữa, nghe lời nằm trên vai cha.

Đây là lần đầu tiên Trần Hán Thăng "ra tay" với con gái nhỏ, ngược lại hắn thường xuyên vỗ vào mông cô con gái lớn,

mỗi khi Trần Tử Khâm ồn ào muốn xem máy xúc đất, Trần Hán Thăng sẽ vỗ mông vài cái để cô bé yên tĩnh hơn một chút.

Nhưng tính tình Bé Tiểu Ngư Nhi hoạt bát, cô bé bị "đánh mông" cũng sẽ dùng hai chiếc răng nhanh nhỏ của mình gặm thành một bãi nước miếng trên mặt Trần Hán Thăng.

"Lão Phùng, lúc nãy nói đến đâu rồi nhỉ, nếu bên Hàn Quốc đưa ra những điều kiện khác, chúng ta không thể nhượng bộ ở thị trường trong nước, nhưng với thị trường nước ngoài thì có thể thương lượng một phen, bởi vì sau khi hệ thống Android ra mắt, Qủa Xác sẽ phải mượn cơn gió đông này để sắp xếp lại…"

Trần Hán Thăng thấy cô con gái nhỏ đã không còn náo loạn nữa, tiếp tục gọi điện thoại, chỉ là không lâu sau, khi Tiêu Dung Ngư đi ra khỏi phòng đọc sách, cô đột nhiên sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng chạy tới.

Trần Hán Thăng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng không chờ hắn mở miệng, Tiêu Dung Ngư trực tiếp cướp đoạt lấy con gái, nhíu mày hỏi: "Sao con lại khóc?"

"Khóc?"

Trần Hán Thăng nghi hoặc nhìn về phía Trần Tử Bội.

Ôi trời, con gái nhỏ thực sự đã khóc, hơn nữa dáng vẻ nhỏ nhắn còn vô cùng âm ức.

Nước mắt trong suốt lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm, từng giọt từng giọt dừng lại trên vạt áo, có lẽ là do vừa mới bị đánh đòn nên cô bé ngoan ngoãn không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên nức nở, thỉnh thoảng sẽ còn phun ra vài cái bong bóng.

Dáng vẻ lặng lẽ lau nước mắt không nói một lời này thực sự rất giống với Thẩm Ấu Sở.

Hai cô cháu gái nhỏ chính ta tâm can của Lương thái hậu, bà ở trong phòng ngủ nghe thấy "đứa nhỏ khóc?" cũng lập tức chạy ra ngoài, chất vấn Trần Hán Thăng nguyên nhân.

"Con, con…"

Trần Hán Thăng vừa hối hận vừa đau lòng, nhưng hắn sẽ không nói dối, cả đời này hắn sẽ không nói dối với con gái, áy náy nói: "Lúc nãy con đang nói chuyện điện thoại với đồng nghiệp, Trần Tử Bội ở bên cạnh muốn cướp điện thoại nên con đánh vào mông con bé một cái…"

Tiêu Dung Ngư nghe vậy lập tức xoay người đi, có thể nhìn ra được cô đang tức giận.

"Trần Hán Thăng, con muốn chết sao? Con không biết tính cách của đứa nhỏ rất mềm yếu sao? Sao có thể ra tay đánh con bé chứ? Con muốn xử lý công việc thì đừng ôm đứa nhỏ làm gì, muốn ôm đứa nhỏ thì đừng xử lý công việc…"

Lương Mỹ Quyên vừa đánh vừa đánh "bộp bộp bộp" vào người con trai.

Trần Hán Thăng cũng không ngăn cản bà, cũng không giải thích lý do kiểu như "con không dùng sức lực", trong đầu hắn không ngừng loé lên hình ảnh Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Bội đang khóc, đau lòng đến mức lồng ngực cũng siết chặt.

"Bình thường đã không chăm sóc con cái, vừa gặp mặt đã đánh con bé, đêm nay con đừng ngủ, phải tự kiểm điểm lại bản thân thật tốt!"

Sau khi dạy dỗ xong, Lương Mỹ Quyên lại đi đến phòng ngủ thăm cháu gái nhỏ, sau khi mở cửa ra, bà hỏi Tiêu Dung Ngư: "Bảo bối thế nào rồi?"

"Không khóc nữa rồi."

Tiêu Dung Ngư để mẹ chồng vào phòng, nhân tiện nhìn thoáng qua phòng khách, Trần Hán Thăng đang vò đầu, thoạt nhìn có vẻ rất tự trách.

"Nó không phải giả vờ, thực sự đang tự kiểm điểm."

Mặc dù Lương Mỹ Quyên mắng mỏ rất tàn nhẫn, nhưng lúc này cũng nói giúp Trần Hán Thăng.

"Con biết."

Tiêu Dung Ngư gật đầu, hai người đi đến bên mép giường, quả nhiên Trần Tử Bội đã ngừng khóc, chỉ là hốc mắt hơi sưng đỏ.

"Bảo bối của bà."

Lương thái hậu vội vàng bế cháu gái nhỏ lên, vuốt ve sống lưng cô bé dỗ dành một lần nào nữa, mãi đến khi Trần Tử Bội bắt đầu ngáp, lúc này bà mới kéo Trần Lam rời khỏi phòng, không cho phép cô ấy quấy rầy đến đứa bé tối nay.

Khi trong phòng ngủ chỉ còn lại "mẹ con" hai người, Tiêu Dung Ngư thay áo ngủ rồi nằm nghiêng bên cạnh Trần Tử Bội.

Tối nay Bé Tiểu Ngốc Nghếch bị "đánh khóc", Tiêu Dung Ngư cũng đau lòng giống như Trần Hán Thăng, nhưng cô vẫn nhẹ giọng an ủi: "Bảo bối, con không nên trách cha con, chắc chắn cha con không cố ý, thực ra cha rất yêu con."

Trần Hán Thăng tuyệt đối không thể ngờ được rằng, ở một nơi mà mình không thể nhìn thấy, Tiểu Ngư Nhi lương thiện sẽ giải thích thay cho mình.

"A!"

Trần Tử Bội nhìn người mẹ ngọt ngào xinh đẹp của mình, đạp cẳng chân lẩm bẩm một tiếng, giống như đang trả lời.

"Con nói con đã tha thứ cho cha rồi sao?"

Tiêu Dung Ngư thường xuyên giao tiếp với Trần Tử Bội như vậy, không biết nói cũng không sao cả, chỉ cần phiên dịch chữ ê ê a a của cô bé thành những lời trong lòng mình là được.

"Nhưng, con cũng quá thành thật."

Tiêu Dung Ngư thương tiếc ôm Trần Tử Bội đến gần hơn một chút: "Con phải học theo chị gái mình đấy, nếu cha vỗ mông con, con phải cắn cha, chị gái con cũng làm như vậy."

"A!"

Trần Tử Bội lại mở to đôi mắt đạp cẳng chân vài cái, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt, Tiêu Dung Ngư cho rằng cô bé đang tiểu tiện hoặc đại tiện, kết quả sờ vào tã giấy, cũng phát hiện không có.

"Con muốn học đi sao? Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc."

Tiêu Dung Ngư mỉm cười, "mua" một cái hôn lên khuôn mặt đỏ bừng giống như quả táo của Trần Tử Bội, sau đó nghiêng đầu nói: "Bây giờ phải đi ngủ sớm một chút, mẹ yêu con."

"A!"

Lần này thời gian Trần Tử Bội lẩm bẩm tương đối dài, ngay khi Tiêu Dung Ngư bắt đầu lo lắng thì đột nhiên, trong miệng Trần Tử Bội thốt ra hai âm tiết:

"Mama!"

Có lẽ là do lần đầu tiên phát ra tiếng, lúc đầu nghe còn có chút mơ hồ, nhưng Tiêu Dung Ngư lập tức ngây ngẩn cả người, cô căng thẳng đến mức yết hầu cũng có chút khô khốc, cúi đầu xuống nhìn Trần Tử Bội: "Con nói cái gì?"

"Mẹ… Mẹ…"

"Mẹ… Mẹ…"

“Mẹ mẹ…”

Sau tiếng đầu tiên, cô bé càng gọi càng thuần thục, cũng càng ngày càng rõ ràng, Tiêu Dung Ngư lập tức hiểu rõ, lúc nãy Trần Tử Bội ra sức đạp chân như vậy chính là muốn thốt ra chữ “mẹ” này.

“Mẹ đây, mẹ đây, mẹ đây…”

Tiêu Dung Ngư không nỡ mà trả lời, sợ bỏ lỡ bất cứ câu “mẹ” nào, nước mắt cũng không hiểu tại sao lại rơi xuống.

Có lẽ đây chính là cách gọi đẹp nhất trên đời, trong khoảnh khắc ấy, toàn bộ phiền não và khổ sở dường như đã biến mất không còn chút nào, hoặc nói là đã chuyển hoá toàn bộ thành trách nhiệm và cảm động.

Chỉ bởi vì tiếng “mẹ” này, sau này mình sẽ phải che chở con bé trưởng thành.

“Phù…”

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Dung Ngư lau khô nước mắt, bế Trần Tử Bội từ trên giường lên, kiên định nói: “Mẹ yêu con, giống như yêu chị gái của con vậy!”

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Hán Thăng đến đây gõ cửa “thịch thịch thịch”, tối hôm qua hắn mất ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nhìn thấy dáng vẻ ấm ức lặng lẽ nức nở của Bé Tiểu Ngốc Nghếch nên bây giờ đến đây muốn nói lời xin lỗi với con gái.

“Lạch cạch…”

Nhưng, sau khi cánh cửa được mở ra, hai người đều sửng sốt cả người.

Điều khiến Tiêu Dung Ngư kỳ quái chính là, tại sao sắc mặt của Trần Hán Thăng lại tiều tuỵ như vậy.

Điều khiến Trần Hán Thăng khiếp sự chính là, Tiêu Dung Ngư lại buộc tóc đuôi ngựa cao.

Mái tóc đuôi ngựa buộc cao lắc lư trước mắt, còn có khuôn mặt trái xoan và má lúm đồng tiền quen thuộc, điều này khiến cho Trần Hán Thăng một đêm không ngủ vô cùng hoảng hốt.

Giống như khoảng thời gian đó chưa bao giờ biến mất.

Chương 1067: Về nước thôi

“Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Dung Ngư mở miệng hỏi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng khiến Trần Hán Thăng tỉnh táo lại từ trong cảm giác hoảng hốt.

“À…”

Trần Hán Thăng há miệng thở dốc, cuối cùng hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Sao em lại buộc tóc đuôi ngựa?”

“Hả?”

Tiêu Dung Ngư liếc mắt nhìn Trần Hán Thăng một cái, người này cũng thật thú vị, lúc trước người vẫn luôn hy vọng mình buộc mái tóc đuôi ngựa cao là hắn, bây giờ thực sự đã buộc lên rồi, người đưa ra câu hỏi nhiều nhất cũng là hắn.

“Không được sao?”

Tiểu Ngư Nhi chớp chớp đôi mắt sáng lấp lánh, hỏi lại một câu.

“Được chứ, được chứ, đương nhiên là được rồi!”

Trần Hán Thăng vội vàng nói: “Như vậy thích hợp nhất!”

Thực ra, với vóc dáng và ngoại hình của Tiêu Dung Ngư, cho dù phối hợp với kiểu tóc gì đi chăng nữa cũng vô cùng xinh đẹp, nhưng đối với cô mà nói, “buộc tóc đuôi ngựa búi cao” dường như đã trở thành một ký hiệu.

Kể từ khi Tu La tràng bi thảm đó, cho dù là “người xạ lạ quen thuộc nhất” Trần Hán Thăng, hay là cha mẹ thân yêu nhất, hoặc là người bạn tốt nhất Biên Thi Thi, mọi người đều

rất ít khi nhìn thấy Tiêu Dung Ngư buộc tóc đuôi ngựa cao một lần nữa.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra được cô đang cố tình né tránh, đương nhiên, thứ lảng tránh không chỉ là "mái tóc đuôi ngựa buộc cao" mà nhiều hơn hết vẫn là ký ức thuộc về người nào đó.

Hôm nay cô đột nhiên buộc cao mái tóc ra phía sau một lần nữa, điều này có nghĩa là gì đây?

"Cảm ơn…"

Đối mặt với lời khen ngợi của Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư bình tĩnh nói cảm ơn, đây cũng là phương thức ở chung của hai người khi ở Mỹ.

Trần Hán Thăng tìm mọi cách để đến gần, nhưng đều bị Tiêu Dung Ngư lãng tránh và từ chối, trước khi bầu không khí lại trở nên ngưng đọng, Trần Hán Thăng giải thích nguyên nhân mình gõ cửa: "Anh muốn thăm con gái một chút, tối hôm qua sau khi con bé khóc, anh đã tự trách mình suốt cả đêm."

"Ồ."

Tiêu Dung Ngư hiểu rõ, có lẽ đây chính là lý do Trần Hán Thăng trở nên tiều tuỵ, nhưng cô cũng không ngăn cản, lặng lẽ nhường đường.

Thực ra, cho dù là Thẩm Ấu Sở hay Tiêu Dung Ngư, các cô ấy chưa từng ngăn cấm Trần Hán Thăng thăm con, dù sao hắn cũng là cha ruột của các đứa bé, tóm lại mối quan hệ huyết thống không thể cắt đứt được.

Trước khi vào cửa, bước chân Trần Hán Thăng dừng lại một chút, lại chân thành nói một lần nữa: "Thật đấy, kiểu tóc đuôi ngựa buộc cao này rất thích hợp với em."

Đối mặt với ánh mắt sáng ngời của Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư cũng không có bất cứ phản ứng gì.

"Haiza…"

Trần Hán Thăng thở dài, lắc đầu đi đến bên mép giường.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn thử một chút, tại sao lại đột nhiên có sự thay đổi này, không ngờ Tiểu Ngư Nhi che giấu rất tốt, ngược lại là mình suýt chút nữa đã để lộ dấu vết diễn xuất.

Chỉ là, khi hai người đi ngang qua nhau, lúc Tiêu Dung Ngư đưa lưng về phía Trần Hán Thăng, cô đột nhiên ngẩng cần cổ trắng như tuyết lên, khẽ "hừ" một tiếng.

Trong khoảng thời gian này, bản thân cô và Thẩm Ấu Sở chảy nhiều nước mắt như vậy, thường xuyên tỉnh dậy với nửa chiếc gối đã ướt đẫm, sao có thể dễ dàng tha thứ cho người đàn ông này như thế chứ?

…

Trong phòng ngủ buông chiếc giường dày nặng, một chút ánh sáng yếu ớt loáng thoáng xuyên qua khe hở tiến vào, trong không khí tràn ngập mùi hương nhàn nhạt và mùi sữa.

Mùi hương là ở trên người Tiêu Dung Ngư, hình như trong phòng của mỗi một cô gái đều có mùi hương kiểu này, mức đồng nồng nhạt không giống nhau.

Ví dụ như trong phòng ngủ của Thẩm Ấu Sở là mùi hương thoang thoảng thanh khiết, Tiêu Dung Ngư là hương thơm sảng khoái thanh mũi, Thương Nghiên Nghiên làm mùi hương nóng bỏng…

Vốn dĩ Trần Hán Thăng cảm thấy vô cùng quyến rũ, nhưng có một lần khi ở bên chỗ của Thẩm Ấu Sở, hắn vô tình đi nhầm vào phòng của cô Hồ, không ngờ cũng ngửi thấy mùi

dầu gội đầu, hắn lập tức cảm thấy thứ đồ này cũng không hấp dẫn như vậy nữa.

Còn về phần mùi sữa là ở trên người Bé Tiểu Ngốc Nghếch, cô bé vẫn chưa được cai sữa hoàn toàn, Trần Hán Thăng ngồi xổm người xuống, trìu mến ngóng nhìn con gái nhỏ của mình.

Trần Tử Bội vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng bởi vì đôi mắt đào hoa của cô bé vừa to vừa sáng, ngay cả khi nhắm mắt lại cũng giống như có một khe hở không thể đóng chặt, nhưng khoé miệng đứa bé lại rất nhỏ, thực sự rất giống "môi anh đào" được miêu tả trong sách, những lúc đóng đóng mở mở, Trần Hán Thăng còn có thể nhìn thấy hai chiếc răng sữa nhỏ của con gái.

"Rõ ràng con mới hơn chín tháng, nhưng cha đã bắt đầu lo lắng con và chị gái lớn lên quá nhanh…"

Trần Hán Thăng lẩm bẩm nói.

Đây chính là tâm lý mâu thuẫn của một "người cha già", hắn vừa muốn con gái của mình trưởng thành nhanh một chút, lại hy vọng thời gian có thể trôi chậm một chút, bản thân có thể có nhiều thời gian bầu bạn hơn nữa.

Tiêu Dung Ngư đứng ở sau lưng, trên khuôn mặt trái xong tinh xảo cũng không còn sự lạnh lùng lãnh đạm nữa, ngũ quan tràn ngập hạnh phúc và lưu luyến, nhưng khi Trần Hán Thăng thỉnh thoảng quay đầu lại, cô lại lặng lẽ cúi đầu xuống, không muốn để người đàn ông này nhìn thấy suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình.

"Tiểu Ngư Nhi, chuẩn bị ăn cơm thôi…"

Lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói của Lương Mỹ Quyên, Lương thái hậu là một người mẹ chồng chăm chỉ, cũng là một người mẹ chồng yêu thương con dâu.

“Lạch cạch…”

Nhìn thấy cửa phòng khép hờ, Lương Mỹ Quyên tò mò đẩy cửa tiền vào, nhưng khi nhìn thấy Trần Hán Thăng ở trong phòng, bà đầu tiên là sửng sốt.

Chờ đến khi nhìn thấy Tiêu Dung Ngư buộc tóc đuôi ngựa búi cao, Lương Mỹ Quyên lại càng sửng sốt.

“Mẹ…”

Thấy Lương Mỹ Quyên không nói gì, Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng chào hỏi một tiếng.

“Ừ…”

Lương thái hậu hoảng hốt đáp lại một tiếng, sau đó vỗ vào cánh tay Tiểu Ngư Nhi nói: “Con đi rửa mặt trước đi, để ra ăn cơm.”

Tiêu Dung Ngư nghe lời đi vào nhà tắm, chờ đến khi tiếng nước “rào rào” vang lên, Lương Mỹ Quyên mới đẩy bả vai Trần Hán Thăng, sự nghi hoặc trong ánh mắt vô cùng rõ ràng.

“Đừng hỏi con, con cũng không biết.”

Trần Hán Thăng lắc đầu trả lời.

“Con cũng không biết?”

Lương thái hậu tặng cho con trai một ánh mắt xem thường, lẩm bẩm nói: “Cả ngày chỉ biết ăn ăn ăn, con có tác dụng gì chứ?”

“Cả ngày chỉ biết ăn ăn ăn là Trần Lam mà.”

Trần Hán Thăng tức giận phản bác lại một câu.

….

“Trưởng công chúa” Trần Lam là hình thể ăn không mập, cho nên lúc còn ở Kiến Nghiệp, cuộc sống của cô chỉ là “ăn

uống đi chơi mua sắm", đó là cuộc sống điển hình của một sinh viên đại học, thậm chí còn có một câu châm ngôn nổi tiếng:

Nhiệm vụ hôm nay: Học tập (0/1), ăn cơm no (7/3).

Nhưng sau khi đến Mỹ thì mọi chuyện lại không nhẹ nhàng như vậy, bởi vì Lương thái hậu không giống như Thẩm Ấu Sở, cho dù mà mấy giờ đi nữa cũng sẽ thức dậy nấu mì cho cô ấy ăn, cho nên để không bị đói bụng, Trần Lam chỉ có thể theo mọi người ăn một ngày ba bữa bình thường.

Nhưng khi Trần Lam vẫn còn ngái ngủ đi vào phòng ăn, sau khi nhìn thấy dáng vẻ của chị dâu Tiểu Ngư Nhi, lập tức không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

"Chị dâu…"

Trần Lam vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dung Ngư, đưa tay ra vuốt ve mái tóc đuôi ngựa buộc cao.

Trần Lam không biết nguyên nhân là gì, nhưng trong đầu cô ấy vẫn luôn nhớ rằng, năm đó khi mình vừa mới lên đại học, chính người chị dâu Tiểu Dung Ngư buộc tóc đuôi ngựa này đã dẫn mình đi ăn khắp các phố lớn ngõ nhỏ ở Kiến Nghiệp.

Còn có chị dâu Thẩm Ấu Sở luôn dịu dàng kia, rõ ràng cô không thích ra ngoài, nhưng lo lắng mình sẽ không thích ứng với cuộc sống đại học nên tuần nào cũng sẽ đến trường đại học y thăm mình.

Những chuyện này giống như vừa mới xảy ra vào ngày hôm qua, không ngờ chỉ trong chớp mắt, mình đã trở thành sinh viên năm ba rồi.

"A Lam, tối hôm qua em lại thức đến mấy giờ?"

Tiêu Dung Ngư cũng biết thói quen thức đêm của Trần Lam.

“Hơn ba giờ sáng ạ.”

Trần Lam thân mật tựa vào bả vai Tiêu Dung Ngư, rầu rĩ nói: “Thức đêm thực sự có thể gây nghiện đấy, mỗi lần xem xong một tập của một chương trình tạp kỹ, trong lòng em đều tính toán xem nếu bây giờ mình nhắm mắt lại thì có thể ngủ trong vòng bao lâu, kết quả từ lúc có thể ngủ tám tiếng đồng hồ đến sáu tiếng đồng hồ, sau đó kéo dài đến khi chỉ ngủ được năm tiếng, em đúng là không kỷ luật.”

“Em cũng biết sao?”

Tiêu Dung Ngư mỉm cười, cô cũng đã từng trải qua khoảng thời gian như vậy, vì thế vỗ vào lưng Trần Lam nói: “Mau đi đánh răng rửa mặt đi, chị lột cho em một quả trứng gà.”

“Cảm ơn chị dâu.”

Trần Lam “mua” hôn Tiêu Dung Ngư một cái, có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân cô được các chị dâu yêu thích, dù sao cô em chồng thích làm nũng này cũng là người may mắn nhất.

…

Lúc ăn sáng, không có bất ngờ gì xảy ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Tiêu Dung Ngư, Trần Hán Thăng quan sát vẻ mặt của giáo sư Tôn, hoá ra ngay cả bà ấy cũng không hiểu rõ nguyên nhân tại sao học trò của mình lại buộc cao mái tóc đuôi ngựa.

Chẳng bao lâu sau, Trần Tử Bội cũng đã tỉnh, Tiêu Dung Ngư bế cô bé ra ngoài như thường lệ, tất cả mọi người đều mỉm cười trêu chọc cô bé, bà nội Lương Mỹ Quyên cũng đứng dậy bắt đầu chuẩn bị đồ ăn dặm.

“Bảo bối.”

Trần Lam nắm bàn chân nhỏ nhắn của cháu gái, thuận miệng nói: “Gọi cô nào!”

Lúc đầu Trần Hán Thăng cũng không để ý lắm, dù sao mỗi khi Lương thái hậu và Trần Lam rảnh rỗi không có việc gì đều thích dạy Trần Tử Bội gọi người khác, chỉ là Bé Tiểu Ngốc Nghếch mở miệng tương đối chậm, khoảng thời gian này tương đối tiến bộ, nhưng cũng chỉ là cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, cuối cùng lại kìm nén trở lại.

Nhưng lần này, Trần Tử Bội nhìn chằm chằm vào cô mình một lát, đột nhiên nhỏ giọng gọi: “Mẹ…”

Thực ra giọng nói của Trần Tử Bội rất nhỏ, hơn nữa còn là giọng sữa mềm mại đáng yêu, nhưng toàn bộ căn biệt thự ngay lập tức yên tĩnh lại, ngay cả Trần Lam vẫn luôn ồn ào cũng không lên tiếng.

“Thịch thịch thịch.”

Bà nội Lương Mỹ Quyên từ trong phòng bếp chạy trở lại phòng ăn, vui vẻ nói: “Trần Tử Bội nói chuyện rồi sao?”

Lương Mỹ Quyên đã bỏ lỡ hai tháng bên cạnh cô cháu gái lớn Trần Tử Khâm, lúc cô bé ê a học nói, đương nhiên không muốn lại bỏ lỡ cô cháu gái nhỏ.

Nhưng Trần Tử Bội nhìn thấy sự chú ý của các trưởng bối đều tập trung ở trên người mình, cô bé lại hơi sợ hãi, quay đầu lại nhào vào lồng ngực của “mẹ”, chỉ chừa một cái mông nhỏ ra bên ngoài.

“Đứa nhỏ đã biết gọi mẹ rồi.”

Cuối cùng, vẫn là chính miệng Tiêu Dung Ngư xác nhận chuyện này.

“Từ lúc nào vậy?”

Lương thái hậu hỏi.

Lúc này Trần Hán Thăng có cảm giác như Tiểu Ngư Nhi đang liếc mắt nhìn mình một cái, cô tiếp tục nói: "Tối hôm qua trước khi đi ngủ, con bé đột nhiên gọi con, lúc đó con cũng không thể ngờ được, nhưng tính toán thời gian thì cũng đã đến lúc rồi…"

"Ồ… Thì ra là thế."

Nghe thấy lời giải thích này, mọi người mới bừng tỉnh hiểu rõ, có lẽ đây cũng chính là lý do Bé Tiểu Ngư Nhi buộc mái tóc đuôi ngựa cao chăng?

"Anh trai…"

Nhân lúc Tiêu Dung Ngư và Lương Mỹ Quyên đang nói chuyện, Trần Lam nghiêng người đến gần, lặng lẽ nói: "Chị dâu Tiểu Ngư Nhi lại buộc cao mái tóc đuôi ngựa, chứng tỏ chị ấy đã quay trở lại rồi sao?"

"Ừ… Không phải đã trở lại."

Giọng điệu của Trần Hán Thăng có chút phức tạp: "Mà là cô ấy đã hoàn toàn tiếp nhận rồi."

"Hoàn toàn tiếp nhận rồi…"

Trần Lam suy ngẫm một chút, cuối cùng gật đầu tán thành.

"Tu La tràng" bùng nổ vào lễ giáng sinh năm 2005, tính đến nay đã được mười chín tháng, trong khoảng thời gian này, tâm lý của mỗi người đều đã trải qua sự thay đổi lớn.

Lúc mới bắt đầu, Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở hoàn toàn không liên lạc với nhau, giữa "phe Tiểu Ngư" và "phe Thẩm" cũng có thể coi là đấu đá lẫn nhau, chưa kể đến kẻ gây hoạ Trần Hán Thăng, thực sự hắn đi đến đâu cũng bị ghét bỏ đến đó.

Sau đó, cùng với sự chào đời của hai chị em gái, giữa hai bà mẹ đã có sự tương tác với nhau, nhưng cũng chỉ là vì muốn cha mẹ chồng không bị khó xử trong dịp tết Nguyên Đán.

Lúc đó, Tiêu Dung Ngư đang có ý định đưa Trần Tử Khâm ra nước ngoài vào năm sau, Thẩm Ấu Sở chỉ hy vọng Trần Tử Bội có thể vui vẻ trưởng thành.

Nhưng, bước ngoặt của toàn bộ sự việc lại xảy ra trong quá trình ra nước ngoài đó, cuối cùng cũng bị Trần Hán Thăng- Người đã lên kế hoạch từ lâu" nắm lấy cơ hội, thực hiện vụ tráo đổi em bé "nghe rợn cả người" kia.

Mặc dù đáng xấu hổ, nhưng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều đã làm mẹ, các cô ấy không thể nào từ chối trước tiếng khóc nỉ non của trẻ con, cho nên nuôi nấng và chăm sóc chúng hết lần này đến lần khác, Thẩm Ấu Sở đã chấp nhận Trần Tử Khâm, Tiêu Dung Ngư cũng đã chấp nhận Trần Tử Bội.

Sau đó, Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở cũng từ từ buông bỏ khúc mắc.

Bây giờ bởi vì một tiếng "mẹ" của Bé Tiểu Ngốc Nghếch, Tiêu Dung Ngư lại búi tóc đuôi ngựa cao lên một lần nữa, Trần Lam cho rằng đây là dây hiệu chị dâu "đã trở lại", nhưng ý nghĩa sâu xa hơn, thực chất trong lòng Tiểu Ngư Nhi đã chấp nhận cục diện ở chung với Thẩm Ấu Sở rồi.

Có lẽ các cô ấy không có nhiều cơ hội tiếp xúc công khai thường xuyên, nhưng xét về phương diện "bàn giao chủ quyền" và việc chăm sóc trong tương lai của hai chị em gái, bọn họ vẫn sẽ không thể tránh được những tương tác ngấm ngầm với nhau.

"Vậy… Chúng ta sắp về nước sao?"

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, Trần Lam không nhịn được buột miệng hỏi, nhưng âm thanh hơi lớn nên những người lớn đang trêu đùa Trần Tử Bội đều có thể nghe thấy được.

Lương Mỹ Quyên nhìn về phía con trai, lúc trước thực sự Trần Hán Thăng đã nói rằng, khi Trần Tử Bội biết kêu "mẹ" thì ngày trở về nước sẽ không còn xa nữa.

Chu Thái Văn không bày tỏ thái độ, cô ấy là thư ký nhỏ trung thành, tất cả đều nghe theo chỉ thị của ông chủ.

Giúp việc dì Lâm lại bày ra vẻ mặt vui mừng, bà ấy cũng rất nhớ người thân của mình ở Trung Quốc.

Chỉ có Tiêu Dung Ngư và giáo sư Tôn liếc mắt nhìn nhau không nói gì.

"Khụ khụ…"

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng, cân nhắc một chút rồi mới trả lời: "A Lam, xem em nói gì kìa, em có thể trở về nước bất cứ lúc nào mà, làm như trước đó anh sẽ ngăn cản em vậy, ha ha ha, ha ha ha…"

Trần Hán Thăng đang tự tẩy trắng mình, nhưng không ai quan tâm đến hắn, giáo sư Tôn cười lạnh một tiếng nói với Tiểu Ngư Nhi: "Muốn nói sự thật với cậu ta không?"

"Không."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu, vung vẫy mái tóc đuôi ngựa cao hoạt bát: "Trò đâu phải vì anh ấy mới ở lại, con gái gần con."

"Ồ…"

Giáo sư Tôn hơi gật đầu, tiếng "con gái" này tự nhiên biết bao nhiêu.

…

Tin tức Tiêu Dung Ngư sắp về nước nhanh chóng lan truyền trở lại Trung Quốc, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đương nhiên là những người vui vẻ nhất, Trần Triệu Quân cũng vô cùng vui mừng, điều này chứng tỏ trong phán đoán của Trần Hán Thăng, mọi chuyện đã được giải quyết ổn thoả.

Biên Thi Thi vui vẻ ôm lấy Vương Tử Bác, trong khoảng thời gian này, bạn học Thi Thi cũng đã quá mệt mỏi.

Giai đoạn trước, cô vừa phải giúp đỡ chăm sóc Trần Tử Khâm vừa phải xoa dịu cảm xúc của Lữ Ngọc Thanh, giai đoạn giữa còn phải lùi thời gian đăng ký kết hôn của mình và Vương Tử Bác, giai đoạn sau lại phải chịu trách nhiệm vụ án của quán trà sữa.

Nếu không phải vì nhiều chuyện như vậy, cô đã muốn bay sang Mỹ từ lâu rồi.

“Lúc đón người, em muốn mua một ít bánh ngọt đi sân bay.”

Biên Thi Thi vui vẻ lên kế hoạch: “Tiểu Ngư Nhi ở Mỹ, chắc chắn sẽ nhớ những món ngon ở đây.”

“Đó đều là những vấn đề nhỏ.”

Vương Tử Bác vò đầu chậm rãi nói: “Điều anh đang nghĩ là, ngày hôm đó Thẩm Ấu Sở cũng sẽ đến sân bay sao?”

“Phải ha!”

Biên Thi Thi đột nhiên phản ứng lại, nếu Tiểu Ngư Nhi đã trở lại, vậy có nghĩa là Trần Tử Bội cũng đã quay trở về.

Nhưng nếu Thẩm Ấu Sở qua đó, vậy các cô ấy sẽ chạm mặt với nhau ở sân bay sao?

Chương 1068: Cô ở đầu sông Trường Giang, tôi ở cuối sông Trường Giang, cùng uống chung nước một dòng sông

Vào năm 2007, Ngự Đình Viên Kim Lăng là một khu dân cư vô cùng xa hoa, những căn nhà mới, giao thông thuận tiện, xung quanh còn có nhi nhánh của một số trường đại học, hơn nữa khu biệt thự còn tiếp giáp với công viên hồ Nguyệt Nha.

Lúc đêm khuya tĩnh lặng, dường như còn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ vào hai bên bờ hồ.

Tết Nguyên Đán năm ngoái, Trần Hán Thăng đã mua một căn biệt thự ở chỗ này, sau khi trang trí xong vẫn luôn để không ở đó cho đến tận bây giờ, mùi sơn và mùi nội thất mới đã sớm biến mất, sau khi trở về từ Mỹ vào đầu tháng sáu, hắn đã nhắc đến chuyện chuyển nhà với Thẩm Ấu Sở.

Trước khi đi Mỹ, Trần Hán Thăng đã dành thời gian rảnh rỗi để thực hiện vấn đề này.

Thực ra dọn đến căn biệt thự mới này, người vui vẻ nhất chính là Trần Tử Khâm, lúc trước khi còn ở trong khu chung cư, mỗi lần cô bé muốn đi ra ngoài chơi đùa đều vô cùng bất tiện, bởi vì cần phải có người lớn bế cô bé đi thang máy xuống lầu.

Thỉnh thoảng không may trời mua, Trần Tử Khâm chỉ có thể làm ổ trong lồng ngực bà ngoại hoặc "mẹ" Thẩm Ấu Sở, thẫn thờ nhìn làn mưa nhẹ vỗ "lách tách" vào cửa kính thuỷ tinh.

Nhưng biệt thự thì khác, vừa mở cửa ra chính là sân nhà mình, có thể nhìn thấy cây cỏ hoa lá và những con bướm xinh đẹp bất cứ lúc nào.

Ngoại trừ ảnh hưởng tốt đến sự trưởng thành của Trần Tử Khâm ra, còn có một ưu điểm khác chính là sẽ không quá chật chội.

Bởi vì tráo đổi hai đứa bé với nhau nên Trần Tử Khâm không thể rời khỏi Thẩm Ấu Sở, Lữ Ngọc Thanh cũng không yên tâm với cháu ngoại bảo bối nên dứt khoát ở lại chỗ của Thẩm Ấu Sở.

Cộng thêm bà nội, A Ninh và Đông Nhi, nhà ở của Hồ Lâm Ngữ vẫn chưa được trang hoàng xong, nên cô ấy cũng "ở lại" thêm một khoảng thời gian nữa.

Ngoài ra Lão Trần và Lão Tiêu cũng sẽ đến Kiến Nghiệp vào mỗi cuối tuần, mẹ hai Mạc thỉnh thoảng không có việc gì làm cũng sẽ đưa một ít đồ ăn bổ dưỡng đến, càng không cần nhắc đến Biên Thi Thi và Vương Tử Bác, tần suất bọn họ đến đây càng nhiều hơn nữa.

Đó là còn chưa tính thêm Phùng Quý và Thẩm Như Ý, bạn trai Kim Dương Minh của Đông Nhi cũng không phải là người ngoài, cho nên khi tất cả mọi người tụ tập đông đủ, căn hộ chung cư năm phòng ngủ một phòng khách cũng không còn chỗ ngồi.

Nhưng trong một căn biệt thự đơn lập sẽ không xảy ra loại hình huống này, nếu thực sự không được thì những người trẻ

tuổi như Kim Dương Minh và Vương Tử Bác có thể ngồi trên tảng đá trong sân để khoác lác.

…

Vào một buổi chiều cuối tháng bảy nọ, Kiến Nghiệp đã bày ra một cách hoàn hảo thuộc tính "lò sưởi" của mình, bầu trời xanh thẳm không có một đám mây, ánh mặt trời nóng bỏng thiêu đốt lá cây ngô đồng đến mức phát sáng ánh dầu, ngay cả đám chuồn chuồn cũng chỉ dám bay lượn bên dưới tán cây, giống như sợ ánh mặt trời sẽ đốt cháy đôi cánh của chúng.

Trong biệt thự ngự đình viên Kim Lăng, bà nội và Lữ Ngọc Thanh đều đang nghỉ trưa, Thẩm Ninh Ninh đi học lớp dương cầm trong kỳ nghỉ hè, Đông Nhi trở thành trợ lý tổng giám đốc của quán trà sữa, chia sẻ một phần công việc với Hồ Lâm Ngữ.

Cho nên bây giờ trong nhà tương đối ít người, phòng khách ở tầng một tương đối yên tĩnh, chỉ có tiếng quạt điện thổi "vù vù", còn có tiếng trang sách mơ hồ phát ra tiếng "sột soạt" khi lật giở từng trang.

Thực ra trong phòng khách cũng có điều hoà, hơn nữa bởi vì diện tích quá lớn nên Trần Hán Thăng còn lắp đặt thêm hai tủ biến tần làm mát và sưởi ấm Gree, nhưng sở dĩ lúc này không bật là vì Trần Tử Khâm vẫn đang ngủ ngon lành ở trên ghế sô pha.

Hai chị em vẫn chưa đầy một tuổi, giáo sư Cao của khoa Sản phụ bệnh viện nhân dân tỉnh đã đưa ra lời khuyên, ngày thường có thể bật điều hoà cho đứa nhỏ, nhưng khi ngủ phải cố gắng hết sức tắt đi, hai bà mẹ đều vô cùng kiên quyết thực hiện.

Trần Tử Khâm đương nhiên sẽ không ngủ một mình, trên ghế sô pha bên cạnh còn có Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ.

Thẩm Ấu Sở không sợ nóng, tính cách của cô chính là cách giải thích tốt nhất cho câu nói "lòng yên tĩnh đương nhiên lạnh", nửa người trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài tay, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, để lộ hai cánh tay trắng nõn mượt mà.

Bên dưới mặc một chiếc quần đơn giản dài đến mắt cá chân, mái tóc dài hơi xoăn được búi thành một búi tròn nhỏ trên đầu, vầng trán sáng bóng như ngà vui dường như đang loé sáng, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt xinh xắn và đôi mắt đào hoa trong sáng nhìn chằm chằm vào tài liệu.

Khoảng thời gian này cô có rất nhiều việc phải là, vừa phải viết bản tổng kết học kỳ nghiên cứu sinh, vừa phải phê duyệt hoá đơn tài chính của quán trà sữa, đồng thời còn phải chuẩn bị tài liệu cho phiên toà xét xử vụ án xâm phạm bản quyền lần thứ hai.

Nhưng hình ảnh này rất ấm áp, cô con gái yêu kiều đang ngủ say, gió thổi rèm lay, thỉnh thoảng có một vài sợi tóc đen từ hai bên thái dương Thẩm Ấu Sở rũ xuống, lúc che khuất tầm mắt, cô mới nhẹ nhàng vén ra sau tai.

Chỉ có Hồ Lâm Ngữ có chút không thể chịu nổi, một là cô ấy nóng đến mức mất hết kiên nhẫn, hai là trong lòng đang có chuyện.

Nghe nói Tiêu Dung Ngư sắp trở về nước, khoảng thời gian này Lữ Ngọc Thanh cũng đang dọn dẹp căn biệt thự ở Kim Cơ Đường Thanh, có lẽ đang chờ con gái mình trở về rồi chuyển sang bên kia ở.

Hồ Lâm Ngữ rất muốn biết suy nghĩ của Thẩm Ấu Sử, cô gái khờ khạo này từ đầu đến cuối vẫn không bày tỏ thái độ, hình như cô đã quen với việc chôn dấu toàn bộ tâm sự của mình ở dưới đáy lòng, chỉ yên tĩnh chăm sóc con cái và đọc sách.

Ồ, hơn nữa còn là chăm sóc con của Tiêu Dung Ngư!

"Suốt năm năm qua, cậu ấy lúc nào cũng không vội không nóng nảy như vậy, hơn nữa còn không biết tính toán cho bản thân mình."

Hồ Lâm Ngữ bất đắc dĩ nhìn chằm chằm vào góc nghiêng khuôn mặt của cô bạn thân, trong lòng cũng có chút cảm khái, hoá ra năm năm đã trôi qua lúc nào không hay biết.

Thực ra khi còn là sinh viên năm nhất, bản thân cô ấy vì đồng cảm với cô bạn cùng phòng Thẩm Ấu Sở này nên mới giúp đỡ cô xin tiền trợ cấp của sinh viên nghèo.

Nhưng nhắc đến chuyện này, Tiểu Hồ đột nhiên hơi đỏ mặt, lúc đó suýt chút nữa bởi vì sự lỗ mãng và nóng này của mình và trực tiếp đánh mất tiền trợ cấp.

Cũng may Trần Hán Thăng ra mặt giải quyết, sau ba ngày dọn dẹp bàn của Đoàn Uỷ, cuối cùng hắn cũng đã giải quyết được vấn đề này.

Lúc đó Hồ Lâm Ngữ còn rất khinh bỉ, cảm thấy đây là đường ngang ngõ tắt "nịnh hót", nhưng sau khi kinh doanh quán trà sữa, lại đối mặt với vụ kiện và chịu thua, dần dần Tiểu Hồ đã nhận ra được chỗ lợi hại trong thủ đoạn của Trần Hán Thăng.

Chỉ là sau sự việc nhận tiền trợ cấp kia, Trần Hán Thăng lại "thấy sắc nảy lòng tham", không ngừng dây dưa với Thẩm Ấu Sở, Thẩm Ấu Sở ngơ ngác cũng không biết từ chối, mãi đến tận bây giờ, Hồ Lâm Ngữ vẫn luôn thường xuyên tự kiểm điểm lại bản thân, tại sao mình lại không kiên quyết ngăn cản "nghiệt duyên" này chứ?

Vào học kỳ đầu tiên của năm thứ hai cũng đã xảy ra Tu La tràng một lần, cô gái tên là "Tiêu Dung Ngư" xinh đẹp kia lần đầu tiên xuất hiện.

Nhưng Tu La tràng lần ấy đã nhanh chóng bị Trần Hán Thăng xoa dịu, cùng lúc đó, sự nghiệp của hắn cũng phát triển rất nhanh, còn chưa tốt nghiệp đại học đã có thể thành lập ra điện tử Qủa Xác, hơn nữa mối quan hệ với Thẩm Ấu Sở cũng vô cùng ổn định, còn chu đáo đón bà nội và A Ninh từ trong núi ra.

Ngay khi Tiểu Hồ đang mong chờ được làm phù dâu của Thẩm Ấu Sở thì một tia sét đánh giữa trời quang rơi xuống, hoá ra từ đầu đến cuối Trần Hán Thăng vẫn luôn bắt cá hai tay, và cô gái con lại kia chính là Tiêu Dung Ngư.

Điều quan trọng nhất chính là cả Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều đã mang thai!

Ngay sau đó là đứa nhỏ chào đời, sự kiện tráo đổi em bé, cả hai bà mẹ đều bất đắc dĩ từ từ chấp nhận… Nghĩ đến khoảng thời gian mấy tháng trước, Hồ Lâm Ngữ vẫn không thể nào tin được rằng cả Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều có thể chống đỡ được.

“Có lẽ là vì đứa nhỏ chăng.”

Tiểu Hồ đưa mắt nhìn Trần Tử Khâm một cái.

Mặc dù chuyện tráo đổi con cái rất vô sỉ, nhưng bản chất của từ “tráo đổi” cũng không phải từ 1 về 0, mà là từ 1 thành 1 khác, điều này giống như để lại một con đường sống trong cảm giác tuyệt vọng, có thể khiến hai bà mẹ trao gửi tình yêu thương vô bờ bến lên trên người một đứa nhỏ khác.

Có lẽ cũng chính vì như vậy mà cảm xúc thù địch của Hồ Lâm Ngữ đối với Tiêu Dung Ngư đã giảm đi rất nhiều theo một cách khó hiểu, vốn dĩ cô ấy cũng là người bị hại mà.

Nhưng dù sao Tiêu Dung Ngư cũng là Tiêu Dung Ngư, lần này sau khi về nước, rốt cuộc tình hình sẽ phát triển theo hướng nào đây?

“Ấu Sở à?”

Hồ Lâm Ngữ đột nhiên gọi một tiếng, phá vỡ sự im lặng trong phòng khách.

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở ngẩng đầu lên, đôi mắt đào hoa trong veo sáng rực như nước.

“À… Không có gì.”

Rõ ràng Hồ Lâm Ngữ có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, vì thế qua loa có lệ vẫy tay.

Đương nhiên Thẩm Ấu Sở cũng không quan tâm, tiếp tục viết luận văn nghiên cứu sinh.

Hồ Lâm Ngữ đau đầu đau não suy nghĩ một lúc, đột nhiên lại đứng dậy, đi đến bên cạnh Thẩm Ấu Sở ngồi xuống.

“Ấu Sở à.”

Hồ Lâm Ngữ lại lên tiếng một lần nữa.

“Hả?”

Thẩm Ấu Sở vẫn dịu dàng trả lời, không có một chút mất kiên nhẫn nào.

“Tiêu Dung Ngư sắp về nước rồi.”

Lúc này, Hồ Lâm Ngữ trực tiếp nói thẳng.

“Tớ biết rồi.”

Thẩm Ấu Sở gật đầu, chuyện này cũng không phải là bí mật gì, dì Lữ thường xuyên đến chỗ Kim Cơ Đường Thành để dọn dẹp và sửa sang lại mà.

“Chuyện là…”

Vốn dĩ Hồ Lâm Ngữ muốn nói "Vậy cậu định đối phó với cô ta như thế nào?", nhưng tính công kích trong câu nói này quá nặng, hoàn toàn không phù hợp.

Bây giờ Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư gần như ngày nào cũng gọi video trò chuyện với nhau, lần trước Tiêu Dung Ngư còn chủ động tỏ vẻ sau khi trở về nước, cô sẽ chịu trách nhiệm cho phiên toà thứ hai của vụ án quán trà sữa.

Mối quan hệ như vậy thì làm sao có thể sử dụng từ "đối phó" được chứ, nhưng "ở chung" cũng không thích hợp, sau khi do dự một lúc lâu, cuối cùng Hồ Lâm Ngữ thốt ra một câu: "Sau khi cô ấy trở về, chúng ta sẽ phải trả Trần Tử Khâm qua đó."

Sau khi nói xong, Tiểu Hồ lại vỗ đầu cái bốp, điều này chẳng phải vô nghĩa lắm sao, Tiêu Dung Ngư là mẹ ruột của Trần Tử Khâm, chắc chắn phải đưa lại cho người ta rồi.

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng đáp lời, những tâm tư chôn sâu nơi đáy lòng cô giống như bị khơi dậy, lặng lẽ khép tập tài liệu trước mắt, xoay người nhìn chằm chằm vào Trần Tử Khâm đang ngủ say.

Mặc dù Thẩm Ấu Sở không nói gì, nhưng Hồ Lâm Ngữ có thể cảm nhận được cảm xúc không nỡ tràn ngập trong không khí.

"Có phải cậu không nỡ không?"

Giữa Tiểu Hồ và Thẩm Ấu Sở cũng không cần phải kiêng dè gì cả, Hồ Lâm Ngữ trực tiếp hỏi.

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở là một người không biết nói dối, cô thành thật thừa nhận.

Hồ Lâm Ngữ thở dài, đây gần như là một kết quả tất yêu, Thẩm Ấu Sở chỉ mới ở bên cạnh con gái Trần Tử Bội sáu tháng, nhưng thời gian nuôi nấng Trần Tử Khâm đã gần bốn tháng trời rồi, làm sao có thể không nảy sinh tình cảm chứ?

Nhưng Hồ Lâm Ngữ cũng không biết nên an ủi như thế nào, cũng không thể độc chiếm Trần Tử Khâm không trả được, đừng quên Trần Tử Bội cũng đang ở trong tay người ta.

"Dù sao sau này cũng có thể gặp lại nhau mà."

Hồ Lâm Ngữ vỗ vào bả vai Thẩm Ấu Sở an ủi: "Cậu luyến tiếc Trần Tử Khâm, nhưng Tiêu Dung Ngư làm sao có thể buông bỏ được Trần Tử Bội? Sau này nếu cô ấy muốn gặp Trần Tử Bội, vậy hãy mang Trần Tử Khâm đến đây!"

Thực sự không hổ danh là tư lệnh Hồ, lúc nào cũng có thể kiên cường như vậy!

Thẩm Ấu Sở không trả lời câu nói đầy hùng hồn dõng dạc của Tiểu Hồ, cô đưa tay ra chạm vào trán Trần Tử Khâm, lại dịch chuyển cái chăn nhỏ trên bụng Trần Tử Khâm, sau đó nhẹ giọng nói: "Lâm Ngữ, tớ muốn đến bên kia một chuyến."

"Bên kia? Bên Kim Cơ Đường Thành?"

Tiểu Hồ sửng sốt một chút mới phản ứng lại: "Cậu muốn đi qua đó giúp đỡ dọn dẹp sao? Tớ cảm thấy không cần thiết lắm, cha mẹ Tiêu Dung Ngư có rất nhiều tiền, nếu thực sự không thể lo liệu hết được thì bọn họ sẽ mời giúp việc."

"Không phải như thế…"

Thẩm Ấu Sở thực sự không giỏi tranh luận, bởi vì người khác có thể nâng cao âm lượng hoặc tăng thêm giọng điệu để gia tăng khí thế của mình trong lúc tranh cãi, nhưng Thẩm Ấu Sở không thể làm được, lúc trước khi cô và Trần Hán Thăng hoặc Hồ Lâm Ngữ bất đồng quan điểm, về cơ bản đều là bên bị bắt nạt.

“Vậy thì làm sao?”

Tiểu Hồ dựa vào giọng lớn, “thừa thắng xông lên” hỏi.

“Đứa nhỏ đã quen ngủ với tớ rồi, sau khi đến một môi trường mới, tớ lo con bé sẽ quấy khóc.”

Thẩm Ấu Sở dịu dàng giải thích: “Tớ muốn giúp Trần Tử Khâm nhanh chóng tiếp nhận hoàn cảnh mới.”

“Ồ…”

Hồ Lâm Ngữ bừng tỉnh hiểu ra.

Sau khi Tiêu Dung Ngư trở về, Trần Tử Khâm chắc chắn phải trở về bên cạnh mẹ ruột của mình, nhưng đứa nhỏ đã mười tháng rồi, cô bé đã có ý thức của riêng mình, hơn nữa đã có thể nhận người, trong lòng cô bé, Thẩm Ấu Sở chính là “mẹ”, ngự đình viên Kim Lăng chính là nhà của mình.

Những thay đổi đột ngột này chắc chắn sẽ khiến Trần Tử Khâm khó chấp nhận được, có lẽ Trần Tử Bội cũng sẽ như vậy, nhưng tính cách của cô em gái yên tĩnh hơn nhiều, phía bên cô chị chắc chắn sẽ khóc lóc một thời gian.

Tiểu Hồ hiểu rõ, Thẩm Ấu Sở đang đau lòng thay cho “con gái”.

“Dù sao cuối cùng Trần Tử Khâm cũng có thể thích ứng, tớ cảm thấy cậu đang làm chuyện thừa thãi, rảnh rỗi thì kiếm chuyện làm, cành mẹ đẻ cành con, lòng tốt chưa chắc đã được đền đáp…”

Hồ Lâm Ngữ quở trách một lúc lâu, cuối cùng lại chuyển chủ đề, vỗ vào cái mông nhỏ của Trần Tử Khâm: “Nhưng mà, đến lúc đó tớ sẽ đến cùng với cậu, dù sao tớ cũng đã cùng nhau chăm sóc đứa nhỏ này hơn 100 ngày rồi.”

“À.”

Thẩm khờ khạo gật đầu, sau đó nhân lúc Tiểu Hồ không chú ý, cẩn thận xoa bóp chỗ vừa bị đánh lúc nãy của đứa nhỏ.

…

Vào buổi chiều, Lữ Ngọc Thanh thức dậy sau giờ nghỉ trưa, khoảng thời gian này tâm trạng của bà thực sự không tồi.

Một là Trần Tử Khâm đang lớn lên khoẻ mạnh trưởng thành, cô cháu ngoại bảo bối này thực sự giống hệt với Tiêu Dung Ngư hai mươi năm trước.

Ngọt ngào hoạt bát, hơn nữa còn vô cùng thông minh, cô bé chỉ mới hơn mười tháng nhưng đã có thể gọi những cách xưng hô như "mẹ, bà ngoài, ông ngoại, ông nội, dì, cô…"

Thứ hai là một lòng nhớ thương đứa con gái sắp về nước, cả gia đình bọn họ lại có thể đoàn tụ một lần nữa.

Vừa mới bước ra khỏi phòng ngủ, từ xa Lữ Ngọc Thanh đã nghe thấy tiếng Trần Tử Khâm đang ê ê a a nói chuyện, một số nghe hiểu được, một số nghe không hiểu, nhưng giọng sữa đó lọt vào lỗ tai Lữ Ngọc Thanh còn êm tai hơn so với bất cứ tiếng trời nào.

Khoảng thời gian này cháu ngoại lại mở khoá một kỹ năng mới, cô bé đã có thể nắm lấy mép cũi trẻ con, chậm rãi dịch chuyển bước chân, Thẩm Ấu Sở nhắm mắt theo đuôi đi ở phía sau, đề phòng đứa nhỏ ngã về phía sau.

"Hơn hai tháng nữa, có lẽ Bé Tiểu Ngư Nhi có thể đi được rồi."

Lữ Ngọc Thanh nghĩ đến những lúc mình đi dạo bộ sau này, Trần Tử Khâm sẽ loạng choạng chạy lon ton, bà lại có một cảm giác thoả mãn khi tận hưởng hạnh phúc gia đình.

"Dì Lữ."

Nhìn thấy Lữ Ngọc Thanh đi xuống, Thẩm Ấu Sở nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Tiểu Thẩm.”

Lữ Ngọc Thanh cười ha ha đáp lại, bà sớm đã không còn thành kiến với Thẩm Ấu Sở, hơn nữa càng hiểu rõ hơn về cô, ấn tượng của bà cũng càng ngày càng tốt.

Đây là một cô gái Xuyên Du khiêm tốn, hiền lành, lễ phép và từ tốn, điều quan trọng nhất là cô ấy còn rất xinh đẹp, Lữ Ngọc Thanh là kiểu người tương đối “thích ngoại hình”, cho nên tận sâu trong lòng bà thực sự rất thích Thẩm Ấu Sở, không chỉ là vì Thẩm Ấu Sở đang giúp đỡ nuôi nấng Trần Tử Khâm.

“Bảo bối, con có nghịch ngợm không vậy? Có ngoan ngoãn uống nước không, có ầm ĩ đòi đi ra ngoài không?”

Lữ Ngọc Thanh ngồi xổm người xuống, trêu chọc Trần Tử Khâm.

Trần Tử Khâm đang dịch chuyển bước chân nghe thấy tiếng nói chuyện của bà ngoại, cô bé vui vẻ xoay người lại, nhưng trọng tâm của cô bé vẫn chưa đủ ổn định, cho nên cẳng chân mềm nhũn, lập tức ngồi phịch xuống.

Nhưng khi cái mông nhỏ sắp tiếp xúc với miếng lót bọt biển, hai tay cô bé đã được giữ chặt lấy,

một bên là “mẹ” Thẩm Ấu Sở, một bên khác chỉ là bà ngoại Lữ Ngọc Thanh.

“Ha ha ha…”

Trần Tử Khâm không sợ hãi chút nào, cô bé còn vui vẻ mỉm cười, hơn nữa còn giang cánh tay nhỏ nhắn về phía Lữ Ngọc Thanh muốn bà ngoại ôm mình.

“Sao con có thể nghịch ngợm như vậy chứ?”

Lữ Ngọc Thanh bế cháu ngoại lên, giả vờ oán trách nói: "Cẩn thận quăng ngã cái mông con thành bốn cánh."

"Ồ!"

Trần Tử Khâm dường như đã nghe thấy bà ngoại đang giáo dục mình, bắt đầu không phục "tranh cãi", Thẩm Ấu Sở ở bên cạnh dịu dàng nhìn, sau đó cúi đầu thu dọn những món đồ chơi trên mặt đất.

…

Cứ thế cùng chơi đùa với Trần Tử Khâm đến hơn năm giờ, Hồ Lâm Ngữ đi đón A Ninh tan học trở về, Lữ Ngọc Thanh chủ động đi đến phòng bếp nấu cơm.

Sau khi Đông Nhi đi làm, trong nhà còn chưa kịp tìm một người giúp việc khác, nhưng Lữ Ngọc Thanh lại cam tâm tình nguyện phục cho mọi người, mấy người Thẩm Ấu Sở sẽ phụ giúp một chút nên cũng không quá bận rộn.

Lúc ăn cơm, Lữ Ngọc Thanh nghe nói Thẩm Ấu Sở muốn giúp đỡ Trần Tử Khâm quen với môi trường mới ở Kim Cơ Đường Thành, bà cũng cảm ơn đồng ý.

Chưa đầy hai ngày sau, thời gian cụ thể Tiêu Dung Ngư về nước cũng đã được xác định, máy bay tư nhân sẽ hạ cánh xuống sân bay Lộc Khẩu vào sáng ngày mùng 5 tháng 8.

Mãi đến lúc này, Lữ Ngọc Thanh mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm một hơi, trước khi chưa có tin tức chắc chắn, bà sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó.

Tiêu Hoành Vỹ và Trần Triệu Quân cũng đã từng Cảng Thành đến đây, vào ngày mùng 5, bọn họ đều phải đến sân bay đón người, nhưng hai người không đến ngự đình viên Kim Lăng, mà lập tức đến ở bên Kim Cơ Đường Thành.

Cả hai người cha già đều có suy nghĩ như thế này, mình vào trước ở xem sao, nếu phát hiện còn thiếu thứ đồ gì thì có thể bổ sung kịp thời.

Ngày mùng 3, Lữ Ngọc Thanh mang theo Thẩm Ấu Sở và Hồ Lâm Ngữ đến biệt thự Kim Cơ Đường Thành, Lữ Ngọc Thanh ôm cháu ngoại, trong tay Hồ Lâm Ngữ và Thẩm Ấu Sở mỗi người đều xách theo một chiếc túi lớn.

Chỉ là sắc mặt của Hồ Lâm Ngữ không được tốt lắm, hình như có chút tức giận, Thẩm Ấu Sở hỏi nguyên nhân, Hồ Lâm Ngữ chỉ lẩm bẩm một chút, nhưng lại không nói ra câu nào.

Nguyên nhân Hồ Lâm Ngữ tức giận có hơi huyễn hoặc, bởi vì trên đường đi đến đây, cô ấy đột nhiên phát hiện ra nếu lấy Tân Nhai Khẩu làm trục trung tâm thì hai khu dân cư này, Kim Cơ Đường Thành và ngự đình viên Kim Lăng vừa khéo là một phải một trái, bên bản đồ giống như hai đầu mút chân bằng.

Hai căn nhà này đều là do Trần Hán Thăng mua, hắn có ý tứ gì đây?

Một thành phố Kiến Nghiệp, bao vây hai người?

Nhưng những lời này thoạt nghe có vẻ quá bi thương, cho nên Hồ Lâm Ngữ cũng kiên nhẫn không nói ra.

Những người tinh anh như Trần Triệu Quân cũng đã nhận ra điều này, nhưng bọn họ cũng không coi trọng, đám người trẻ tuổi khó có thể tránh khỏi sự nóng nảy bộp chộp, lúc trước khi Trần Hán Thăng làm ăn buôn bán gặp phải chuyện phiền lòng, hắn có thể đứng ở trên ban công hùng hổ phát tiết hơn một tiếng đồng hồ.

“Sao lại đưa cả đứa nhỏ đến thế này?”

Thay vào đó, điều khiến Trần Triệu Quân thắc mắc chính là tại sao Lữ Ngọc Thanh lại đưa Trần Tử Khâm đến đây, bởi vì

dựa theo lẽ thường, phải nên sau khi Tiểu Ngư Nhi về nước mới đón Trần Tử Khâm đến.

“Tiểu Thẩm lo lắng Trần Tử Khâm khó quen được với hoàn cảnh bên này nên muốn mang đứa nhỏ đến đây cảm nhận trước một chút.”

Lữ Ngọc Thanh mỉm cười giải thích: “Trong túi chính là quần áo, nhân tiện đưa một ít quần áo ở phía bên kia đến đây trước.”

“Thì ra là vậy.”

Trần Triệu Quân gật đầu, tính cách của hai cô con dâu có chút khác biệt, bình thường Thẩm Ấu Sở không hay nói chuyện, nhưng làm việc vẫn luôn chu đáo cẩn thận.

Nhưng ánh mắt Lão Tiêu giật giật, giống như đang hơi sầu não.

Sau đó mỗi người tự làm việc của riêng mình, việc vào ở trước cũng có lợi, Trần Triệu Quân phát hiện cây xanh trong biệt thự quá ít nên đã đặt mua một số chậu cây, bây giờ ông phải đến trước cửa khu dân cư hướng dẫn cho xe tải vận chuyển cây xanh đi vào.

Vốn dĩ đây chỉ là một chuyện nhỏ, kết quả Tiêu Hoành Vĩ lại đột nhiên đề nghị: “Tiểu Hồ, cháu cũng đi đến giúp đỡ ông ấy đi, Lão Trần phải trả hoá đơn và giao tiếp, những người trẻ tuổi như các cháu nói chuyện sẽ nhanh nhẹn hơn một chút.”

Hồ Lâm Ngữ cũng không nghĩ nhiều, đúng lúc cô ấy cũng không muốn tiếp tục ở lại trong biệt thự này bởi vì “Một thành phố Kiến Nghiệp, bao vây hai người”, cho nên lập tức đi theo Trần Triệu Quân ra ngoài.

Khi căn biệt thự chỉ còn lại ba người, Tiêu Hoành Vĩ kéo Lữ Ngọc Thanh một cái, ra hiệu cho vợ đi theo mình đến ban công.

“Có chuyện gì vậy?”

Lữ Ngọc Thanh có chút khó hiểu: “Có chuyện gì mà thần bí như vậy?”

“Tôi cảm thấy có một vấn đề cần phải thương lượng với bà một chút…”

Tiêu Hoành Vĩ chậm rãi nói.

Vốn dĩ hai vợ chồng nói chuyện với nhau cũng không cần quanh co lòng vòng, nhưng Lão Tiêu rất hiểu người vợ kiêu ngạo của mình, bây giờ mối quan hệ giữa bà và Thẩm Ấu Sở vô cùng hoà hợp, cho nên có một số chuyện nhất định phải giải thích cặn kẽ, hơn nữa cần phải có sự hiểu rõ của vợ.

Sắc mặt Lữ Ngọc Thanh cũng trở nên nghiêm túc, ông chồng nghiêm túc như vậy, nói không chừng còn là một vấn đề lớn.

“Thực ra, có lẽ bà cũng đã nhìn ra được.”

Trên ban công, Lão Tiêu đưa mắt nhìn về phương xa, lo lắng sốt ruột nói: “Có lẽ Tiểu Thẩm đã sớm coi Trần Tử Khâm trở thành con gái ruột của mình, phía bên Tiểu Ngư Nhi cũng không khác mấy, nếu không giáo sư Tôn cũng đã cầm theo chứng minh thư qua đó rồi mà con bé vẫn còn trì hoãn lâu như vậy mới trở về nước, điều này không phù hợp với lẽ thường.”

Lữ Ngọc Thanh cũng không ngạc nhiên, xem ra hành động của Tiểu Ngư Nhi đều đã bị cha mẹ nhìn thấu, chỉ là hai vợ chồng Lão Tiêu rất yêu con gái, nên mỗi khi gọi video cũng không vạch trần.

“Tiểu Thẩm là một cô gái ngoan, trong khoảng thời gian này con bé đã giúp chúng ta rất nhiều chuyện, không hề khoa trương khi nói rằng sự trưởng thành của Trần Tử Khâm không thể tách rời sự chăm sóc của con bé, chúng ta cũng chỉ ở bên cạnh giúp đỡ mà thôi.”

Giọng điệu Lão Tiêu chân thành, cũng tràn ngập cảm kích với Thẩm Ấu Sở.

Lữ Ngọc Thanh không nói gì, bà biết phía sau chắc chắn còn có một cái "Nhưng mà…"

"Nhưng mà…"

Quả nhiên, Tiêu Hoành Vĩ chậm rãi nói: "Tôi vẫn luôn cho rằng cuộc sống vẫn lên lý trí một chút, dù sao Tiểu Ngư Nhi mới là mẹ ruột của Trần Tử Khâm, Tiểu Thẩm cũng có Trần Tử Bội, hai đứa nó phải từ từ chuyển dời sự chú ý lên trên người con gái của mình, chúng ta làm cha mẹ và trưởng bối, nhất định phải nhắc nhở một chút."

Thực ra lúc trước Lữ Ngọc Thanh cũng đã từng lo lắng đến vấn đề này, hình như tình cảm giữa cháu ngoại và Thẩm Ấu Sở quá sâu, nhưng lúc đó Trần Tử Khâm vẫn còn uống sữa nên chỉ có thể buông bỏ xuống.

Bây giờ cùng với thời gian Tiểu Ngư Nhi về nước đến gần, vấn đề này lại nổi lên một lần nữa.

"Ý của ông như thế nào?"

Lữ Ngọc Thanh hỏi, bà biết nếu chồng mình đã nói ra, có lẽ ông ấy đã có suy nghĩ riêng của mình.

"Tôi đang nghĩ như thế này."

Lão Tiêu trầm ngâm nói: "Bây giờ đứa nhỏ về cơ bản cũng đã cai sữa rồi, chi bằng tranh thủ thời gian này, chúng ta dứt khoát giữ Trần Tử Khâm lại Kim Cơ Đường Thanh đi, đừng để con bé đi theo Tiểu Thẩm trở về nữa. Về phần Tiểu Ngư Nhi, tối nay khi bà gọi video với con bé, cũng truyền đạt lại ý tứ này một chút…"

Thành thật mà nói, đây là một ý kiến vô cùng hợp lý của Lão Tiêu, đứa bé thân thiết với một người khác hơn mẹ mình,

điều này thực sự quá phi lý, cho nên Lữ Ngọc Thanh cũng khoanh tay trước ngực, rơi vào trầm tư.

Một lúc lâu sau, Lữ Ngọc Thanh đã đưa ra kết quả, bà đồng ý với ý kiến của chồng, chỉ là có chút không đành lòng.

"Nói với Tiểu Ngư Nhi thì đơn giản thôi."

Lữ Ngọc Thanh nhíu chặt chân mày: "Nhưng nói ra chuyện này với Tiểu Thẩm, tôi có cảm giác mình giống như một kẻ xấu muốn cướp đoạt đứa nhỏ từ tay con bé một lần nữa."

Sự lo lắng của Lữ Ngọc Thanh không phải không có ý, với tình cảm hiện tại giữa Thẩm Ấu Sở và Trần Tử Khâm, thực sự đúng là như vậy.

"Sao có thể là người ác được chứ."

Tiêu Hoành Vĩ nắm lấy tay vợ, khuyên bảo nói: "Sau này hai đứa nó sẽ hiểu, nếu…"

Lão Tiêu do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Nếu thực sự không đành lòng, vậy thì quên đi, tất cả mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên."

"Để tôi đi nói chuyện với Tiểu Thẩm trước."

Lữ Ngọc Thanh thở dài, dọc theo cầu thang đi về phía phòng ngủ chính trên tầng hai.

Phòng ngủ chính này là căn phòng có ánh sáng tốt nhất trong toàn bộ biệt thự, cũng từng được coi như phòng tân hôn của Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư, sau khi Lữ Ngọc Thanh đi vào, nhìn thấy cháu ngoại đang chơi đùa ở trên giường.

Thẩm Ấu Sở đang ngồi trên mép giường, cô vừa sửa sang lại quần áo vừa trêu chọc Trần Tử Khâm bằng những món đồ chơi nhỏ nhắn, điều này khiến Trần Tử Khâm phấn khích bò

khắp giường, trong thời tiết nóng nực này chơi đến đổ mồ hôi, nhưng cô bé cũng đang chậm rãi làm quen.

"Tiểu Thẩm."

Lữ Ngọc Thanh điều chỉnh cảm xúc một chút, vẻ mặt tươi cười chào hỏi một tiếng, Thẩm Ấu Sở theo thói quen đứng dậy, nhường lại chỗ gần Trần Tử Khâm nhất ra.

Đây chỉ là một chi tiết nhỏ nhặt, nhưng lại khiến trong lòng Lữ Ngọc Thanh cảm thấy áp lực hơn một chút, nghĩa đến suốt bốn tháng nay, Thẩm Ấu Sở từ đầu đến cuối vẫn luôn tôn trọng mình, thỉnh thoảng khi ba người đưa đứa nhỏ ra ngoài chơi đùa, mọi người đều hiểu nhầm là ba thế hệ gia đình đấy.

Nhưng cũng đúng như những gì Lão Tiêu đã nói, cuộc sống này vẫn nên lý trí một chút.

"Lão Trần và Tiểu Hồ đã đi mua chậu cây rồi, lúc trước dì cũng không phát hiện trong sân thiếu cây xanh…"

Lúc trước Lữ Ngọc Thanh đã từng là cán bộ lãnh đạo cấp phó, bản thân bà cũng có cách nói chuyện riêng, không trực tiếp nói toạc ra toàn bộ câu chuyện, mà bà trò chuyện về một chút việc nhà trước, sau đó mới dần dần chuyển đến chủ đề chính.

Thẩm khờ khạo vừa đơn thuần vừa lương thiện, để tránh trường hợp Lữ Ngọc Thanh vẫn luôn nói chuyện một mình, cô vẫn luôn nghĩ cách phụ hoạ, chẳng mấy chốc đã bị dẫn đến chủ đề "mối quan hệ ruột thịt".

Thời cơ bây giờ đã vô cùng thích hợp, nhưng Lữ Ngọc Thanh lại không mở miệng, bà chỉ giúp đỡ Thẩm Ấu Sở thu dọn quần áo, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Tử Khâm, thở dài một hơi rồi xuống lầu.

Sau khi gặp Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh lắc đầu, tỏ vẻ mình vẫn chưa nói.

“Lúc nãy Tiểu Thẩm đang sắp xếp lại quần áo, động tác vừa dịu dàng vừa cẩn thận, sau khi gấp xong còn lưu luyến gấp phẳng một chút.”

Lữ Ngọc Thanh thở dài nói: “Tôi nhớ lúc trước khi dọn dẹp phòng của Tiểu Ngư Nhi, mình cũng đã từng làm như thế này nên không mở miệng.”

Lữ Ngọc Thanh cảm nhận được tình thương của mẹ dành cho Trần Tử Khâm ở bên người của Thẩm Ấu Sở, Lão Tiêu nghe xong cũng im lặng một chút.

Nhưng một lúc lâu sau, ông ấy vẫn nói: “Lần này hai chúng ta đi tìm Tiểu Thẩm đi, ngoại trừ nói chuyện này ra, còn phải chính thức bày tỏ sự cảm ơn một lần nữa.”

…

Lúc này toàn bộ quần áo đã được sắp xếp gọn gàng vào tủ, Thẩm Ấu Sở đang toàn tâm toàn ý chơi với Trần Tử Khâm.

Bé Tiểu Ngư Nhi là một đứa nhỏ có tính cách hoạt bát, thỉnh thoảng chỉ cần trêu chọc một chút là có thể vui vẻ cười rộn lên, hai má lúm đồng tiền nhỏ vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, cô bé còn thỉnh thoảng đi lớn tiếng gọi “mẹ, mẹ” với Thẩm Ấu Sở giống như thượng lệ.

“Lần đầu tiên ôm con, con vẫn chưa cai sữa.”

Thẩm Ấu Sở ở trong phòng ngủ giống như đang trả lời “con gái”, lại giống như đang lẩm bẩm: “Bây giờ con đã biết nói chuyện thế này rồi.”

“Em gái con khờ khạo hơn, bây giờ chỉ mới biết nói hai chữ.”

…

“Từ nay về sau, đây chính là nhà của con.”

…

“Bên ngoài sân có rất nhiều hoa lá cây cỏ nhỏ, còn có những con bướm và chuồn chuồn mà con thích nhất.”

“Con phải ngoan ngoãn, không thể tối rồi còn ầm ĩ muốn đi ra ngoài.”

…

“Trần Tử Khâm, cảm ơn con nhé!”

…

Giọng nói của Thẩm Ấu Sở không lớn lắm, nhưng lại vô cùng dịu dàng, trong giọng nói tràn ngập sự luyến tiếc và tình yêu dành cho Trần Tử Khâm, khi cô nói ra câu “Trần Tử Khâm, cảm ơn con”, hai bóng người ngoài cửa dừng lại một chút, cuối cùng lặng lẽ rời đi.

“Lão Tiêu.”

“Ừm?”

“Tối nay vẫn nên để Tiểu Thẩm đưa đứa nhỏ về đi, chờ đến khi Tiểu Ngư Nhi về nước hẵng nói.”

“Ừ.”

“Còn nữa, sau này chúng ta đừng nhúng tay vào chuyện này nữa, trong cuộc sống không nhất thiết phải lý trí lắm, giải quyết ổn thoả theo cảm tính cũng chưa chắc đã không tốt, hai chúng nó đều là những đứa trẻ ngoan, tôi tin bọn chúng có thể xử lý tốt.”

“Ừ.”

…

Chẳng mấy chốc đã đến ngày mùng 5 tháng tám, vừa mới tờ mờ sáng, đã có mấy chiếc xe dừng lại trước cửa biệt thự ngự đình viên Kim Lăng.

Bởi vì có khá nhiều người đi đến sân bay đón người, Trần Triệu Quân, Tiêu Hoành Vĩ, Lữ Ngọc Thanh, Mạc Kha, Thẩm Ấu Sở, Biên Thi Thi, Vương Tử Bác, Phùng Quý, Thẩm Như Ý, Hồ Lâm Ngữ, Nhiếp Tiểu Vũ, Đông Nhi, Thẩm Ninh Ninh, Ngô Diệc Mẫn, Tôn Đường Đường…

Không còn cách nào khác, ai bảo Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội trở về cùng một lúc chớ, cho nên "phe Thẩm" và "phe Tiểu Ngư" gần như không còn phân biệt tụ tập lại với nhau, hơn nữa ở bên cạnh nhau còn rất hoà hợp.

Ví dụ như, Biên Thi Thi phát hiện hình như tâm trạng của Hồ Lâm Ngữ không được tốt lắm, còn quan tâm hỏi: "Có chuyện gì vậy? Tối qua ngủ không ngon sao?"

"Không có gì?"

Hồ Lâm Ngữ vẫn đang rối rắm, cô ấy thậm chí còn có chút "ghét bỏ" tích luỹ văn hoá của mình, tại sao lại phải nghĩ ra một câu "Một thành phố Kiến Nghiệp, bao vây hai người?" rất có cảm xúc thơ văn như vậy chứ?

Nghe có vẻ như Thẩm khờ khạo và Tiêu Dung Ngư giống như những người oán phụ khuê phòng được Trần Hán Thăng "bao nuôi", "bệnh nữ quyền" của cô giáo Hồ lại phát trác, trong lòng ngột ngạt muốn chết.

Một lát sau, chờ Trần Tử Khâm ăn đồ ăn dặm xong, mọi người lần lượt chuẩn bị đi ra sân bay.

Nhưng đến đây lại xuất hiện một vấn đề, rốt cuộc Thẩm Ấu Sở nên lên chiếc xe nào đây?

Ở đây có đầy đủ phương tiện, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh có xe, Mạc Kha có xe, Vương Tử Bác có xe, còn có ba chiếc xe Buick thương vị của điện tử Qủa Xác.

Nhưng, nếu đi nhờ xe của hai vợ chồng Tiêu Hoành Vĩ thì hình như có chút kỳ quái, bởi vì Tiêu Dung Ngư sắp về nước

mới là con gái của bọn họ, thân phận của Thẩm Ấu Sở chỉ là người ngoài mà thôi.

Nếu đi những chiếc xe khác, trong tay Thẩm Ấu Sở còn bế Trần Tử Khâm, Lữ Ngọc Thanh làm sao có thể để cháu ngoại trời khỏi tầm mắt của mình.

Nhìn thấy con dâu hơi ngẩn người, Trần Triệu Quân chỉ cần suy nghĩ một chút đã có thể hiểu được nguyên nhân, vấn đề này cũng dễ giải quyết, để Lữ Ngọc Thanh ôm Trần Tử Khâm là được, sau đó Thẩm Ấu Sở ngồi lên xe Mạc Kha.

Nhưng ngay khi Lão Trần đang định sắp xếp thì Lữ Ngọc Thanh- Người đã mở cửa xe phía trước lại nhìn trái nhìn phải, đột nhiên quay đầu lại gọi: "Ấu Sở, mau đến đây đi chứ."

"Hả?"

Sắc mặt của các thành viên hai nhóm "phe Tiểu Ngư" và "phe Ấu Sở" đều có chút thay đổi, ngay cả Vương Tử Bác và Nhiếp Tiểu Vũ thuộc "phe Trần" cũng không nhịn được giật mình.

Khi đi đón Tiêu Dung Ngư, Lữ Ngọc Thanh bảo Thẩm Ấu Sở ngồi bên cạnh mình, điều này có nghĩa là gì?

Điều này có nghĩa là không chỉ Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đã buông bỏ định kiến của nhau, mà giữa gia đình với gia đình cũng đã chấp nhận lẫn nhau rồi.

Nếu mối quan hệ giữa hai nhà chính là như vậy, không thể coi là oán phụ khuê phòng rồi đúng không?

Ở trên xe Mạc Kha, Hồ Lâm Ngữ ngồi trên ghế phụ lẩm bẩm nói.

"Con đang nói gì vậy?"

Mẹ hai Mạc không nghe rõ.

Hồ Lâm Ngữ vô cùng tin tưởng Mạc Kha, bởi vì đây cũng là một trưởng bối thật lòng đối xử tốt với Thẩm Ấu Sở, nên cô ấy đã nói ra nghi vấn của mình.

“Dì Mạc.”

Hồ Lâm Ngữ nói: “Lúc trước ngài đã từng là viện trưởng viện Văn học của một trường đại học, nếu bây giờ con miêu tả hai người có mối quan hệ dây dưa sâu sắc, các cô ấy lại cùng ở Kiến Nghiệp, một người ở đông, một người ở tây, vậy nên dùng câu thơ nào để miêu tả đây?”

“Sao vậy?”

Mạc Kha nhìn thoáng qua Hồ Lâm Ngữ, cười hỏi: “Con có người mình thích rồi sao?”

“Ôi trời, không phải.”

Hồ Lâm Ngữ phỉ nhổ: “Con không thèm thích đàn ông đâu, con nói là hai người phụ nữ, tốt nhất là tích cực một chút, đừng bi xuân thương thu gì đó.”

Câu hỏi này của cô giáo Hồ có mấy yếu tốt: Hai người dây dưa rất sâu, đồng thời cùng cùng Kiến Nghiệp, một người ở Đông, một người ở Tây, hơn nữa không cần bi quan giống như câu “Một thành phố Kiến Nghiệp, bao vây hai người?”, cuối cùng vẫn phải dùng một câu thơ nào đó để hình dung.

Chuyện này thoạt nhìn có vẻ rất khó, nhưng cũng không thể làm khó được mẹ hai Mạc, bà ta hơi suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cô ở đầu sông Trường Giang, tôi ở cuối sông Trường Giang, cùng uống chung nước một dòng sông.”

“Cái này hay đấy!”

Mạc Kha còn chưa kịp dứt lời thì đã bị Hồ Lâm Ngữ phấn khích cắt ngang.

Trường Giang đại diện cho Kiến Nghiệp, một đầu một đuôi là ẩn dụ cho một đông một tây, cùng uống chung nước một dòng sông cho thấy mối quan hệ của bọn họ vô cùng sâu sắc, càng quan trọng hơn là vừa nghe đã cảm thấy mối quan hệ của hai người rất tốt.

"Cô ở đầu sông Trường Giang, tôi ở cuối sông Trường Giang, cùng uống chung nước một dòng sông, có lẽ là cách miêu tả chân thật cho mối quan hệ sau này giữa Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư chăng?"

Nhìn sân bay Lộc Khẩu càng ngày càng đến gần, Hồ Lâm Ngữ đột nhiên cảm thấy tràn ngập mong chờ về cuộc sống tương lai.

Chương 1069: Trên đời này nhất định phải có luật song toàn, vén mây đen ắt sẽ thấy tình!

Có thể là thời gian vẫn còn quá sớm nên trên đường đi từ ngự đình viên Kim Lăng đến sân bay Lộc Khẩu cũng không bị tắc đường, bảy giờ xuất phát, khoảng bảy rưỡi đã đến nơi.

Bãi đỗ xe của sân bay cũng không đông đúc lắm, nhiều ô tô nhỏ giống như bọ cánh cứng nằm trơ trọi trên đường băng để mặc sương muối tân công, sau khi đám người Lão Tiêu đến nơi, lúc này mới mang đến cho nơi đây một chút ồn ào náo động.

"Lạch cạch."

Trần Triệu Quân ngồi trên chiếc xe Buick của Vương Tử Bác đến đây, sau khi xuống xe, ông ấy đánh giá nhìn xung quanh một chút.

Không ngờ lại có nhiều người đến sân bay đón người như vậy, có lẽ khoảng chừng hai mươi người.

Sân bay Lộc Khẩu cách đó không xa cũng vô cùng tráng lệ với giàn giáo kim loại khổng lồ được khảm thuỷ tinh màu xanh, giống như một viên minh châu nằm ở vùng ngoại thành Giang Lăng.

Lại nhìn lên trên một lần nữa…

Trần Triệu Quân đột nhiên nhíu mày.

“Có chuyện gì vậy chú Trần?”

Hiện giờ năng lực quan sát của Vương Tử Bác cũng đã tiến bộ rõ rệt, kể từ khi chính thức dọn về chung sống với Biên Thi Thi, khí chất trầm ổn trên người cậu ấy cũng càng thêm rõ ràng.

Dù sao thì Vương Tử Bác cũng không còn là chàng trai trẻ ngây ngô như năm năm trước nữa, cho dù thói quen “vặn mông” kia vẫn chưa hoàn toàn sửa được.

“Thời tiết không được tốt lắm.”

Trần Triệu Quân bĩu môi nói.

“Thời tiết?”

Vương Tử Bác ngẩng đầu lên, bầu trời quả thực có chút âm u, từng đám bao mây đen nặng trĩu bao phủ trên đỉnh đầu, cộng với khung cảnh vắng vẻ xung quanh, thoạt nhìn có chút tiêu điều.

Nhưng đây là Kiến Nghiệp mà, nó thường xuyên trông có vẻ xám xịt u ám như thế này, cũng không có gì ngạc nhiên đúng không?

“Nếu có một chút ánh nắng thì thật tốt biết bao…”

Lão Trần mỉm cười: “Trời nắng sẽ vui vẻ hơn một chút.”

“Đúng vậy.”

Vương Tử Bác cũng đi theo cười hai tiếng, nhưng chờ đến khi Lão Trần rời đi, Vương Tử Bác đột nhiên thở dài.

“Có chuyện gì vậy?”

Biên Thi Thi vỗ vào bả vai Vương Tử Bác, trêu ghẹo nói: “Sao hai chú cháu các anh lại có vẻ đa sầu đa cảm vậy?”

“Không có gì.”

Vương Tử Bác gãi đầu, xúc động nói: “Lúc nãy là lần đầu tiên anh cảm thấy chú Trần đã già thật rồi, lúc trước tâm thái của chú ấy vô cùng phóng khoáng, sao có thể quan tâm đến những chuyện vặt vãnh như thời tiết này chứ?”

Biên Thi Thi biết Vương Tử Bác rất kính trọng Trần Triệu Quân, lúc còn nhỏ, mỗi lần Vương Tử Bác cãi nhau với cha mẹ, cậu ấy luôn đến nhà của Trần Hán Thăng, ăn đồ ăn Lương Mỹ Quyên nấu, nghe lời khuyên nhủ của Trần Triệu Quân, hâm mộ cậu bạn nối khố có thể trưởng thành trong một gia đình như vậy.

Không khoa trương khi nói rằng Lão Trần chính là “hình mẫu lý tưởng” của Vương Tử Bác.

“Không phải chú Trần đã già, chú ấy chỉ bước sang một giai đoạn khác trong cuộc đời mà thôi.”

Cô gái đến từ vùng Hồ Nam Biên Thi Thi này, lúc tức giận thì giống như một quả ớt cay nhỏ, những lúc thấu hiểu lòng người lại vô cùng dịu dàng: “Hiện giờ Chú Trần đã là ông nội rồi, hơn nữa còn là ông nội của hai đứa nhỏ, chắc chắn sẽ quan tâm đến thời tiết và nhiệt độ rồi, để tránh hai đứa nhỏ bị cảm…”

Ngoài miệng Biên Thi Thi nói như vậy, nhưng trong lòng cô ấy cũng cảm thấy nếu không có đám mây đen nặng nề này thì thật tốt biết bao.

…

Nhóm người đi bộ từ bãi đậu xe đến đại sảnh đón khách, không ngờ còn có hai người quen đang chờ ở nơi này.

Một người là Kim Dương Minh, một người là Thương Nghiên Nghiên, bởi vì bọn họ kinh doanh quán bar và mở quán cà phê ở Giang Lăng, cách sân bay Lộc Khẩu càng gần hơn nữa nên không đi theo đoàn người đến đây.

Lúc trước Lão Trần đã từng gặp Kim Dương Minh và Thương Nghiên Nghiên, biết đây là bạn thời đại học của Trần Hán Thăng, hơn nữa mối quan hệ khá tốt nên cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Chú Trần, chú Tiêu, dì Lữ, dì Mạc…"

Sở dĩ Thương Nghiên Nghiên có thể khiến người ta yêu thích như vậy, là vì ngoại trừ lễ phép ra, cô còn rất chú ý đến hình tượng.

Cô biết hôm nay chắc chắn sẽ có rất nhiều các vị trưởng bối đến đây đón người nên ăn mặc trang điểm vô cùng bảo thủ, không có tất chân màu đen, không để lộ bụng, cũng không chuốt mascara đậm giống như lúc trước, nếu không có mái tóc nhuộm màu đỏ rượu và đôi môi đỏ mọng nóng bỏng kia, quả thực nhìn chẳng giống cô ấy chút nào.

"Phi! Làm bộ làm tịch!"

Nhưng Tiểu Hồ biết rõ "khuôn mặt thật" của Thương Nghiên Nghiên, trong lòng cô ấy phỉ nhổ một tiếng, đi đến nhỏ giọng nói: "Cậu đến làm gì, còn ăn mặc trang điểm giống như một thục nữ vậy."

"Bí thư Hồ, cậu nói những lời này rất kỳ quái đấy."

Trên khuôn mặt Thương Nghiên Nghiên nở một nụ cười trầm ngâm, thoạt nhìn giống như đang nói chuyện thân thiết với Hồ Lâm Ngữ, nhưng thực ra lại đáp trả không chút khách khí: "Sân bay này đâu phải của nhà cậu, tại sao cậu có thể đến mà tớ lại không thể đến, hơn nữa cái gì là ăn mặc giống như thục nữ chứ? Chẳng lẽ cậu đã từng nhìn thấy dáng vẻ phóng túng của tớ sao?"

"Tớ…"

Tiểu Hồ nghẹn họng một chút, hai người ở đại học nhìn nhau không thuận mắt, không biết đã đấu võ mồm với nhau

bao nhiêu lần, nhưng Hồ Lâm Ngữ về cơ bản đều là thua nhiều thắng ít.

Bởi vì Thương Nghiên Nghiên vừa gian xảo vừa khắc nghiệt, đồng thời cũng có thể nói năng ngọt xớt, còn có thể hàm hồ nói năng thô tục hài hước, Tiểu Hồ ngay thẳng chính trực làm sao là đối thủ của cô chứ.

"Ha ha…"

Nghe thấy Hồ Lâm Ngữ và Thương Nghiên Nghiên lại đang cãi nhau, Kim Dương Minh nở một nụ cười xấu xa, lặng lẽ nói với Đông Nhi ở bên cạnh mình: "Một bên là hồ ly tinh, một bên là cọp mẹ, đều là những người phụ nữ không dễ chọc."

"Anh Tiểu Kim rất sợ các chị ấy sao?"

Đông Nhi ngây thơ hỏi.

"Sao có thể chứ!"

Kim Dương Minh liếc mắt nhìn Thương Nghiên Nghiên và Hồ Lâm Ngữ một cái, phát hiện sự chú ý của các cô ấy đều không đặt ở trên người mình, lúc này mới thản nhiên khoác lác.

"Hồ Lâm Ngữ là người tốt, nhưng tính tình quá lỗ mãng, năm đó cậu ấy còn muốn tranh giành chức lớp trưởng cùng với tứ ca đấy, nhưng lại bị anh dùng chút mưu mẹo thuyết phục cậu ấy từ bỏ."

Trong câu chuyện của Tiểu Kim, bất cứ người nào cũng là vai phụ, Trần Hán Thăng cũng không ngoại lệ, chỉ có bản thân cậu ấy mới là vai chính.

"Còn về phần Thương Nghiên Nghiên…"

Kim Dương Minh tỏ vẻ thần bí nói: "Đông Nhi, anh nói với em một bí mật nhé, lúc trước Thương Nghiên Nghiên còn

muốn theo đuổi anh đấy…”

“Thật sao?”

Đông Nhi tin là thật, lập tức trào dâng một cảm giác căng thẳng, bởi vì rõ ràng chị Nghiên Nghiên có phong thái phụ nữ hơn mình.

“Em không cần phải cảm thấy áp lực, những chuyện đó đều là quá khứ rồi.”

Kim Dương Minh nhàn nhạt nói: “Chỉ là trong thời gian huấn luyện quân sự vào năm nhất, Thương Nghiên Nghiên tìm mọi cách hẹn anh xem phim, thậm chí còn nhớ quan hệ tìm được Tứ ca, nhưng tất cả đều bị anh thẳng thừng từ chối, bởi vì lúc đó anh chỉ muốn nghiêm túc học tập đền đáp cho tổ quốc!”

…

Sự xuất hiện của Kim Dương Minh và Thương Nghiên Nghiên khiến cho đội ngũ đón người càng thêm khổng lồ, nhưng điều này cũng không quá bắt mắt ở trong sân bay, khắp nơi trong đại sảnh đều là những du khách với bước chân vội vã, bên tai thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh quảng cáo dễ nghe của phát thanh viên sân bay.

Đây là lần đầu tiên Trần Tử Khâm đến sân bay, cô bé nằm trong vòng tay của “mẹ” Thẩm Ấu Sở, trên đầu đội một chiếc mũ ngư dân mềm mại, tò mò nhìn khắp nơi xung quanh.

Thỉnh thoảng nhìn thấy hai người xa lạ nào đó đã vẫy tay tạm biệt nhau, mặc dù cô bé không quen biết người ta, nhưng cũng sẽ giơ bàn tay nhỏ nhắn bụ bẫm lên vẫy, dáng vẻ ngốc nghếch dễ thương có phần giống với em gái Trần Tử Bội.

Thỉnh thoảng khi cảm thấy mệt nhọc, cô bé sẽ nằm nhoài trên bả vai mẹ ngủ một lát, thế giới của trẻ con đơn giản và trong sáng như vậy đấy.

Nhưng tâm trạng của người lớn lại phức tạp hơn rất nhiều, đặc biệt là khi thời gian đang đến gần từng phút từng giây, khoảng cách giữa máy bay với mặt đất cũng đã rút ngắn từng chút một.

Lữ Ngọc Thanh và Tiêu Hoành Vĩ là người kích động nhất, bọn họ đứng ở phía trước đám đông, còn thường xuyên kiểm tra điện thoại di động, sợ bỏ lỡ cuộc gọi của Tiểu Ngư Nhi sau khi bật máy lên.

"Lão Tiêu."

Ánh mắt Lữ Ngọc Thanh nhìn chằm chằm vào lối ra, nói chuyện với ông chồng về chuyện khác: "Con gái đã trở về, một cô con gái khác của Trần Hán Thăng cũng sẽ trở lại, ông cảm thấy thế nào?"

"Tôi còn có thể cảm thấy thế nào được nữa?"

Lão Tiêu đưa mắt nhìn vợ một cái: "Đương nhiên là thấy bằng mắt mình rồi."

"Ông đúng là…"

Lữ Ngọc Thanh rất không hài lòng với câu trả lời né tránh của ông chồng mình.

"Được rồi, bà đừng hỏi nữa."

Cục trưởng Tiêu xua tay nói: "Đối xử bình đẳng là chuyện không thể nào, Trần Tử Khâm mới là cháu ngoại ruột của tôi, nhưng nếu Trần Tử Bội đến nhà chúng ta, đói bụng có cơm ăn, mệt mỏi sẽ có chỗ ngủ, đồ chơi cũng sẽ là mỗi người một phần giống như Trần Tử Khâm, sẽ không bạc đãi con bé."

"Ai cần ông đối xử bình đẳng chứ, chúng ta đâu phải là Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên."

Lữ Ngọc Thanh thở dài: "Thực ra, chúng ta chỉ cần không có thành kiến đối với Trần Tử Bội là được rồi, nếu không sẽ

ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai bên…”

“Hai bên” này chính là Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, mặc dù máy bay vẫn chưa hạ cánh, nhưng Lữ Ngọc Thanh đã nghĩ rất xa.

“Thái độ của chúng ta không quan trọng.”

Lão Tiêu lại có thể nhìn thấu rõ mọi chuyện: “Chủ yếu vẫn là thái độ của Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Thẩm, hai đứa mới là mấu chốt.”

“Đúng vậy, chúng nó mới là mấu chốt.”

Ánh mắt Lữ Ngọc Thanh lập tức đảo qua trên mặt Thẩm Ấu Sở, bà cũng không thể chắc chắn được rằng, sau khi Tiểu Ngư Nhi về nước, hai người này còn có thể hoà thuận giống như khi gọi điện video không.

Những người khác nhau sẽ có lập trường khác nhau, khi Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh đang tập trung thảo luận về “phải đối xử với Trần Tử Bội như thế nào?” thì Trần Triệu Quân đứng cách đó không xa đang chắp hai tay ra sau lưng, thoạt nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh lại có một chút lo lắng mơ hồ.

Việc Tiểu Ngư Nhi về nước đương nhiên là điều đáng mừng, mấy ngày hôm trước Trần Hán Thăng cũng nói rằng, hắn cảm thấy có lẽ “Tu La tràng” đã kết thúc.

Nhưng “có lẽ” khác với “chắc chắn”, nó vẫn tồn tại những khả năng khác, cho nên vấn đề có thực sự được giải quyết hay chưa còn phụ thuộc vào tình huống sau khi Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở gặp nhau.

Nghĩ đến đây, Lão Trần nhìn thoáng qua Thẩm Ấu Sở, câu nói đầu tiên của hai cô “con dâu” sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của toàn bộ đại gia đình.

…

Trong lòng các trưởng bối có rất nhiều suy nghĩ, những người trẻ tuổi lại nhẹ nhàng hơn một chút, màn đấu võ mồm giữa Hồ Lâm Ngữ và Thương Nghiên Nghiên đến bây giờ vẫn chưa kết thúc.

Tính tình Tiểu Hồ vô cùng hung dữ, vừa hay Thương Nghiên Nghiên cũng đang nhàm chán, cho nên hai người cô một câu tôi một câu tranh cãi dữ dội.

Thương Nghiên Nghiên: Thư ký Hồ, trưa hôm nay mọi người đều phải ăn cơm, cậu vẫn nên tiết kiệm chút sức lực trở về mua đồ ăn nấu cơm đi.

Hồ Lâm Ngữ: Cậu dựa vào cái gì mà sai khiến tớ, sao cậu không về đi?

Thương Nghiên Nghiên: Tớ không quen thuộc với ngự đình viên Kim Lăng, cho dù có về cũng không tìm thấy chợ bán thức ăn, cậu ở trong nhà Ấu Sở suốt cả ngày, chẳng lẽ không quen thuộc sao?

Hồ Lâm Ngữ: … Dù sao đi nữa tớ cũng sẽ không về, tớ còn phải đợi Trần Tử Bội!

Thương Nghiên Nghiên: Tiểu Hồ, cậu đúng là không có tinh thần cống hiến chút nào, cũng may năm đó khi bầu chọn lớp trưởng, tớ đã kiên định không chọn cậu.

Hồ Lâm Ngữ: Cậu…

Các cô ấy không hề hạ giọng nên Biên Thi Thi cũng có thể nghe thấy rõ ràng, lúc mới bắt đầu, cô ấy còn cảm thấy hơi buồn cười, nhưng sau đó lại cảm thấy có gì đó không thích hợp.

“Tại sao lại phải vệ ngự đình viên Kim Lăng ăn cơm chứ?”

Biên Thi Thi lặng lẽ lẩm bẩm.

Ngự đình viên Kim Lăng là địa bản của Thẩm Ấu Sở, chẳng lẽ phải để Tiểu Ngư Nhi vừa mới về nước đã phải đi làm khách sao?

Không thể là Kim Cơ Đường Thành được sao?

Cũng không biết có phải gần đây mình đã xem quá nhiều bộ phim truyền hình cung đấu không, Biên Thi Thi luôn cảm thấy ý nghĩa của việc "ăn bữa ăn đầu tiên" ở đây không hề tầm thường.

Nhưng trong lòng cô ấy lại có một suy nghĩ khác: Thực ra ăn cơm ở đâu cũng như nhau cả thôi, Trần Hán Thăng không phải là Hoàng đế, Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở cũng không cần phải tranh ngôi Hoàng hậu, cho nên không cần phải để ý đến những chi tiết này.

Biên Thi Thi không ngừng thuyết phục bản thân, nhưng ánh mắt lại vô thức liếc nhìn về phía Thẩm Ấu Sở.

"Nếu ăn cơm ở Kim Cơ Đường Thành, có lẽ Thẩm Ấu Sở sẽ không nghĩ nhiều đúng không?"

Dù sao Biên Thi Thi cũng là thành viên của "đảng Tiểu Ngư", ít nhiều cũng có xu hướng thiên vị bạn tốt, ngay khi cô ấy đang miên man suy nghĩ thì bên tai vang lên tiếng khuyên nhủ của Nhiếp Tiểu Vũ.

"Ôi trời! Các cậu dừng lại nghỉ đi."

Cô thư ký nhỏ nói với Thương Nghiên Nghiên và Hồ Lâm Ngữ: "Tôi đã đặt một nhà hàng rồi, trưa nay mọi người sẽ ăn cơm bên ngoài."

"Phù…"

Biên Thi Thi thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa không ở ngự đình viên Kim Lăng, cũng không ở Kim Cơ Đường Thanh, như vậy là sự lựa chọn tốt nhất.

“Tiểu Vũ, cô thật giỏi.”

Biên Thi Thi chân thành khen ngợi Nhiếp Tiểu Vũ: “Đầu tiên là đặt trước nhà hàng, làm như vậy có thể tránh được khá nhiều rắc rối, đúng là những công ty lớn như Qủa Xác rất biết đào tạo người khác, tất cả mọi chuyện đều có thể sắp xếp ngăn nắp gọn gàng.”

“Hả?”

Nhiếp Tiểu Vũ ngẩn người: “Đây không phải là chủ ý của tôi, bộ trưởng Trần gửi tin nhắn bảo tôi làm đấy, ngài ấy còn dặn dò chuẩn bị một ít trà ngon, bởi vì sáng nay có thể sẽ đến đó tương đối sớm, đến lúc đó mọi người có thể ngồi xuống uống trà; Hơn nữa phải bật TV trong phòng riêng trước, dưới tình huống có âm thanh, bầu không khí sẽ không quá xấu hổ, nhiệt độ điều hoà không khí duy trì ổn định ở mức 28 độ trở lên, bởi vì còn có hai đứa nhỏ…”

“Tuyệt lắm!”

Biên Thi Thi nghe thấy mà trợn mắt há hốc mồm, đúng là Trần Hán Thăng, lúc nào cũng đi trước người khác một bước, chẳng trách ngay cả một vấn đề khó giải ngàn đời như “Tu La tràng” này cũng được hắn mài mòn.

…

Có Nhiếp Tiểu Vũ khuyên nhủ, Thương Nghiên Nghiên và Hồ Lâm Ngữ tạm thời giảng hoà với nhau, đội ngũ đón máy bay cũng chậm rãi yên tĩnh lại, hơn nữa có một bầu không khí căng thẳng đang gia tăng.

Bởi vì năm phút trước, điện thoại của Lữ Ngọc Thanh đã được kết nối, cuối cùng máy bay cũng hạ cánh.

Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội sắp rời khỏi nhà ga!

Mặc dù Thẩm Ninh Ninh mới học lớp một, nhưng cô bé vừa thông minh vừa có chút nhạy cảm, A Ninh cũng có thể cảm nhận được cảm xúc "vừa hơi bất an vừa vô cùng kích động" của các người lớn.

Nhưng tiểu A Ninh vô cùng ngoan ngoãn, cô bé không đi quấy rầy chị gái Thẩm Ấu Sở, mà chỉ nắm lấy tay áo chị Thẩm Như Ý.

"Có chuyện gì vậy?"

Thẩm Như Ý nhẹ nhàng ngồi xổm người xuống.

"Sau khi chị và chị gái kia gặp nhau…"

Thẩm Ninh Ninh không chắc chắn hỏi: "Các chị sẽ cãi nhau sao?"

Lúc này Thẩm Như Ý mới hiểu rõ, hoá ra Tiểu A Ninh đang lo lắng cho chị gái.

"Không đâu."

Thẩm Như Ý đau lòng thay cho em gái, đưa tay ra sửa sang lại cổ áo cho A Ninh, nhẹ giọng trả lời: "Các chị ấy không những không cãi nhau mà còn cùng nhau nuôi dạy hai đứa nhỏ trưởng thành, em và Trần Tử Khâm ở bên cạnh nhau lâu như vậy, em cũng rất thích cô bé đúng không?"

"Vâng."

A Ninh gật đầu: "Cô bé cũng rất đáng yêu."

"Chính là như vậy đấy."

Thẩm Như Ý nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của A Ninh, đi ra phía sau lưng Thẩm Ấu Sở: "Chúng ta là người thân của chị, cho nên cho dù chị ấy đưa ra lựa chọn như thế nào đi nữa, chúng ta cũng nên ủng hộ."

"Anh trai cũng là người thân."

“A Ninh cũng kiên định nghĩ ở trong lòng.

…

Trong đám người đến sân bay đón người lần này về cơ bản có thể chia thành “phe Thẩm”, “phe Tiểu Ngư” và “phe Trần”, đương nhiên cũng có ngoại lệ.

So với những người khác mà nói, Ngô Diệc Mẫn hoàn toàn không thuộc về mối quan hệ của Trần Hán Thăng, nhưng cô ta là con gái của giáo sư Tôn nên mới có lý do để đi cùng đến sân bay.

Đương nhiên, toàn bộ suy nghĩ của Ngô Diệc Mẫn cũng đặt ở trên người Trần Hán Thăng, công ty internet Qủa Xác cuối năm nay sẽ được đưa ra thị trường tại Hồng Kông, nghe nói đến lúc đó giá trị con người của Trần Hán Thăng sẽ vượt qua hàng chục tỷ tệ.

Hàng chục tỷ tệ đấy, chậc chậc…

Cho nên Ngô Diệc Mẫn cũng đang nắm bắt mọi cơ hội để làm sâu sắc thêm mối quan hệ giữa mình với Trần Hán Thăng, đồng thời còn dạy dỗ con gái Tôn Đường Đường: “Sau này con không chỉ phải qua lại với Tiêu Dung Ngư, mà còn phải tiếp xúc nhiều hơn với Thẩm Ấu Sở, bọn họ đều là mẹ của con gái Trần Hán Thăng, lúc nói chuyện hoàn toàn có tác dụng.”

Tôn Đường Đường không trả lời, nhưng cô bé cũng đang nhìn chằm chằm vào chị gái xinh đẹp hơn mình, cao gầy hơn mình, lúc nói chuyện còn đỏ mặt kia.

…

Ánh mắt của mọi người gần như đều sẽ cố ý vô tình dừng lại ở trên người Thẩm Ấu Sở, thực ra cô cũng có thể cảm nhận được, nhưng điều này vẫn đủ để thích ứng, tuy nhiên, sau khi nghe nói máy bay đã hạ cánh, Thẩm Ấu Sở phát hiện hơi thở của mình rõ ràng đã trở nên dồn dập.

Một mặt là cô rất nhớ nhung con gái ruột của mình, hai là sắp phải đối mặt với Tiêu Dung Ngư, trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

Thực ra mối quan hệ giữa Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư vô cùng kỳ lạ, năm đó sau khi Tu La tràng bùng nổ, mặc dù cả hai đều rất đau lòng, nhưng các cô cũng không nảy sinh cảm giác hận thù, chỉ là cho rằng từ nay về sau hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Kết quả bởi vì hai đứa nhỏ, các cô lại chậm rãi chấp nhận lẫn nhau, hơn nữa còn coi việc nói chuyện video như một phần bắt buộc trong cuộc sống hàng ngày, chia sẻ từng chút từng chút về hai đứa nhỏ.

Bây giờ sắp gặp nhau, Thẩm Ấu Sở đột nhiên phát hiện thân phận của mình có chút mơ hồ.

Tình địch?

Không phải, hai bên chưa bao giờ cạnh tranh với nhau.

Bạn bè?

Cũng không phải, làm gì có tình bạn kỳ quái như vậy.

Vậy là mối quan hệ kỳ quái gì chứ?

Thẩm Ấu Sở hơi ngơ ngác, Trần Tử Khâm ở trong lồng ngực giống như đã cảm nhận được sự khác thường của "mẹ", nhưng cô bé vẫn còn là một đứa trẻ, chỉ có thể ngoan ngoãn "a" một tiếng, giống như đang quan tâm và an ủi mẹ.

"Có phải rất căng thẳng không?"

Lúc này mẹ hai Mạc đi đến vỗ vào bả vai Thẩm Ấu Sở hỏi.

"Có, có một chút."

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời, cô nói chuyện rất ít khi lắp bắt, bây giờ lại bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên.

“Đây cũng là điều khó có thể tránh khỏi.”

Mạc Kha nhìn cô gái tốt bụng này, trong đôi mắt đào hoa trong suốt kia tràn ngập sự ngây thơ và mê mang, hai má hơi ửng hồng làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp sáng ngời giống như trăng non, không hiểu tại sao còn có chút đáng yêu.

“Có ai đã làm mẹ rồi mà còn khờ khạo như vậy chứ?”

Trong lòng Mạc Kha thầm mỉm cười, sau đó nhỏ giọng nói: “Con không cần phải nghĩ quá nhiều đến những chuyện trước kia, chúng không có giá trị tham khảo gì cả, hãy thả lỏng tinh thần một chút, nếu không cứ coi đây như một cuộc gặp gỡ giữa những người bạn trên mạng đi, dù sao các con ngày nào cũng gọi video cho nhau.”

“Ra ngoài rồi!”

Không biết ai tinh mắt hét lên một tiếng, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người qua đó, đập vào mí mắt quả nhiên là những bóng người mình tha thiết chờ đợi kia.

Tuy nhiên, người dẫn đầu đoàn không phải Trần Hán Thăng, mà là “trưởng công chúa” Trần Lam.

Sau khi phát hiện ra những người thân đang chào đón mình, cô ấy hét lên một tiếng chói tai rồi trực tiếp ném túi xách của mình cho anh trai, phấn khích chạy đến.

Đi theo sau Trần Lam chính là Trần Hán Thăng, ngoại hình cao lớn của hắn rất khó có thể không bị phát hiện, đặc biệt là tư thế đi lại rất muốn bị đánh, trên mặt đeo một chiếc kính râm, bên dưới kính râm là hàm răng trắng tinh với nụ cười cợt nhã.

“Tiểu Trần thật khoa trương!”

“Phi! Ghê tởm!”

“Lớp trưởng lúc nào cũng đẹp trai như vậy!”

…

Đối với tạo hình của Trần Hán Thăng, mọi người lần lượt đưa ra đánh giá, sau đó ánh mắt lập tức chuyển đến phía sau hắn.

“Tiểu Ngư Nhi.”

Lữ Ngọc Thanh đột nhiên gọi một tiếng, trong giọng nói run rẩy mang theo chút nghẹn ngào.

Sau lưng Trần Hán Thăng chính là Tiêu Dung Ngư, chính xác mà nói là Tiêu Dung Ngư và Trần Tử Bội.

Tiêu Dung Ngư ăn mặc vô cùng đơn giản, nửa người trên là một chiếc áo thun ngắn màu hồng nhạt, nửa người dưới là quần ống rộng màu trắng rộng thùng thình, dưới chân đi một đôi giày đế bằng màu trắng, trên đầu cô ấy còn đội mũ lưỡi trai.

Theo lý mà nói đội mũ vào rất khó có thể nhận ra, nhưng phía sau chiếc mũ lưỡi trai kia chính là mái tóc đuôi ngựa buộc cao đung đưa trái phải, tất cả mọi người đều biết đó là Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo, ngay cả Lão Tiêu cũng đang lẩm bẩm tự nói: “Con gái đã quay trở về rồi…”

Trần Tử Bội được Tiêu Dung Ngư ôm vào trong ngực, trên đầu cô bé cũng đội một chiếc mũ trẻ em, nhưng ngay cả vành mũ cũng không thể che được khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của cô bé.

Đi phía sau nữa chính là Lương Mỹ Quyên, Lương thái hậu thấy chồng mình, lại thấy được một cô con dâu khác, nhìn thấy cô cháu gái nhỏ đáng yêu nên lúc nào cũng khua tay ra hiệu.

Sau nữ là giáo sư Tôn Bích Dư đức cao vọng trọng, cô thư ký riêng Chu Thái Văn, giúp việc dì Lâm và mấy tiếp viên hàng không giúp đỡ xách hành lý.

Lúc mới bắt đầu, hai nhóm người "về nước" và "đón người" đều có chút rụt rè, dù sao đây cũng là nơi công cộng, mặc dù hai bên đang từng bước từng bước đến gần nhau, nhưng vẫn đang cố gắng hết sức kiểm soát chính mình.

Nhưng khi Trần Lam bổ nhào vào lồng ngực của Thẩm Ấu Sở, hơn nữa còn mang theo tiếng nức nở nói: "Chị dâu, em đã đưa Trần Tử Bội về rồi."

"Ôi trời!"

Câu nói này giống như ngòi nổ của một quả bom, trực tiếp đốt cháy cảm xúc của mọi người, tất cả mọi người đều vứt bỏ hết sự kiêng dè, trong miệng gọi đủ loại cách xưng hô:

"Mẹ!"

"Con gái!"

"Tiểu Ngư Nhi!"

"Cháu gái nhỏ của tôi!"

"Tiểu Trần!"

…

Trong khoảnh khắc này, dường như tất cả mọi người đều chỉ biết khóc.

Lữ Ngọc Thanh ôm Tiêu Dung Ngư, Lương Mỹ Quyên ôm Thẩm Ấu Sở, Biên Thi Thi dựa vào bả vai Vương Tử Bác, lớp trang điểm mắt của Thương Nghiên Nghiên cũng đã nhòe đi, kết quả khi phát hiện mình đã quên mang khăn giấy thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một gói Thanh Phong.

"Thật đấy… Thực sự không thể chịu được những người như các ngươi, lúc nào cũng khóc sướt mướt."

Hồ Lâm Ngữ vừa đưa khăn giấy vừa nức nở, đồng thời còn không quên giáo dục Thương Nghiên Nghiên.

Ngay cả Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ, những người luôn phải gánh vác nhiệm vụ nặng nề cũng quay người lại lau nước mắt, bởi vì khoảng thời gian này đã quá vất vả rồi!

Trong hai chuyện đau khổ nhất chính là "sinh ly tử biệt", mọi người đều đã trải qua "sinh ly", cho nên ngoại trừ nước mắt có thể trút bỏ những nhớ nhung và ấm ức đó ra, chẳng lẽ còn có cách nào khác sao?

Kẻ khởi xướng Trần Hán Thăng cũng không tốt hơn là mấy, suốt bốn tháng qua, hắn mới là người chịu áp lực lớn nhất.

Cũng không biết đã qua bao lâu, tiếng khóc nỉ non của trẻ con cuối cùng cũng "kéo" cảm xúc của mọi người lại, nhìn kỹ lại hoá ra cả hai đứa nhỏ đều đang khóc.

Hai chị em đều không biết chuyện gì đang xảy ra, tất cả mọi người, bao gồm cả mẹ cũng đều đang chảy nước mắt, nhưng "khóc" chính là sở trưởng của con nít, làm sao mình có thể thua được?

Cho nên chị gái Trần Tử Khâm mở miệng bật khóc trước tiên, em gái Trần Tử Bội cũng theo sát phía sau, lúc này các người lớn phải luống cuống tay chân dỗ dành các cô bé.

Thẩm Ấu Sở lau nước mắt cho Trần Tử Khâm, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bảo bối không khóc, bảo bối không khóc…"

Tiêu Dung Ngư cũng hôn lên khuôn mặt Trần Tử Bội: "Bảo bối ngoan nào, bảo bối ngoan nào…"

Nhưng dỗ dành một chút, mọi người đều cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Lúc nãy còn chưa nhận ra, hình như phải đổi hai đứa nhỏ lại mới phải chứ.

"Ớ…"

Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Ấu Sở.

“Ớ…”

Thẩm Ấu Sở cũng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dung Ngư.

“…”

Những người khác lúc lại nhìn Thẩm Ấu Sở, lúc lại nhìn Tiêu Dung Ngư, trái tim vô thức nhấc lên.

Thời khắc mấu chốt nhất cuối cùng cũng đã đến.

Đám người lúc khóc lúc cười vừa nãy đột nhiên yên tĩnh lại, ngay sau đó toàn bộ cảm giác mông lung đều biến mất, giống như trong khoảnh khắc này, ngoại trừ Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư ra, còn có hai đứa nhỏ trong lồng ngực, tất cả mọi thứ trong sân bay đều biến mất.

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư cứ thế nhìn chằm chằm vào nhau, hai người không nói một lời, hình ảnh giống như dừng lại vào khoảnh khắc này, thời gian không ngừng xoay chuyển, cuối cùng trải qua thương hải tang điền năm tháng thay đổi, lại trở về với khoảnh khắc này một lần, nữa, trở về sân bay Lộc Khẩu Kiến Nghiệp.

Đám người “biến mất” lúc nãy lại bắt đầu ồn ào di chuyển một lần nữa.

“Đôi khi con gái cô rất khờ.”

Tiêu Dung Ngư mở miệng nói: “Nước tiểu thấm ướt quần cũng không biết kêu lên, ngày nào tôi cũng phải kiểm tra mười mấy lần mới yên tâm.”

Thẩm Ấu Sở nghe thấy có người đang “nói xấu” về con gái mình, cô cũng bĩu môi, nhỏ giọng trả lời: “Con gái cô lại quá nghịch ngợm, thường xuyên nắm giật tóc tôi.’

Sau khi nói xong, hai người lại nhìn nhau một lát, đột nhiên bật cười phá lên.

Tiểu Ngư Nhi tươi cười rạng rỡ, Thẩm khờ khạo lại nở một nụ cười thẹn thùng, nhưng điểm giống nhau là cả hai đều rất xinh đẹp, có lẽ đây chính là "má lúm đồng tiền nư hoa" chăng?

Những bông hoa rơi ở Kiến Nghiệp không nhất thiết phải là hoa thật.

Nụ cười này của các cô cũng khiến tất cả mọi người cười lên theo, trong lúc đó còn có thể nghe thấy tiếng trái tim trở lại trong lồng ngực.

Cuối cùng cũng yên tâm rồi.

Cũng đúng vào lúc này, Vương Tử Bác đột nhiên phát hiện, xuyên thấu qua cửa sổ thuỷ tinh mau xanh lam nhạt kia, bên ngoài có ánh mặt trời nhàn nhạt rơi xuống.

"Tiểu Trần!"

Vương Tử Bác kích động giống như phát hiện ra một lục địa mới: "Những đám mây trên bầu trời đã biến mất rồi."

"Mây gì chứ?"

Trần Hán Thăng không hiểu.

"Mây đấy!"

"Mây đen đấy!"

"Những đám mây đen nặng trĩu che phủ bầu trời!"

Vương Tử Bác rất muốn giải thích với bạn tốt tất cả những điều này, nhưng lại ăn nói vụng về không biết nên bắt đầu nói từ đâu, vì thế lại sốt ruột vặn vẹo mông: "Mây tan rồi! Bầu trời trong xanh! Tu La tràng của mày kết thúc rồi."

"Ồ…"

Trần Hán Thăng vẫn không hiểu rõ lắm, nhưng những thứ này cũng không quan trọng, hắn tiếp nhận lấy Trần Tử Khâm từ trong lồng ngực Thẩm Ấu Sở, lại ôm lấy Trần Tử Bội từ trong lồng ngực Tiêu Dung Ngư, sau đó huýt sáo một tiếng vang dội:

"Cuối cùng chúng ta cũng về nhà thôi!"

Đúng như câu nói: "Trên đời này nhất định phải có luật song toàn, vén mây đen ắt sẽ thấy tình!"

Chương 1070: Lại là mùa hè một năm nữa (Chính văn kết thúc)

Tiêu Dung Ngư về nước, hơn nữa còn nhìn Thẩm Ấu Sở mỉm cười, điều này chứng tỏ hai người đã buông bỏ mọi ân oán.

Nếu các cô ấy cũng đã có thái độ này, các thành viên của hai "phe Tiểu Ngư" và "phe Thẩm" cũng sẽ biến chiến tranh thành tơ lụa, còn chuyện "Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội trở lại bên cạnh mẹ ruột của mình" sau này cũng không phải là chuyện vô cùng khó khăn.

Điều này chắc chắn cần một quá trình thích ứng, dù sao trong mắt Trần Tử Khâm, Thẩm Ấu Sở mới là mẹ mình, mà Trần Tử Bội cũng chỉ quen thuộc với mùi hương trên người Tiêu Dung Ngư, nhưng có thể chắc chắn rằng Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư sẽ phối hợp với nhau để hai đứa nhỏ nhanh chóng làm quen.

Thoạt nhìn đây giống như một kết thúc có hậu, nhưng trên thực tế lại không phải như thế, bởi vì cuộc sống đau khổ của Trần Hán Thăng chỉ mới bắt đầu.

Không thể nhầm lẫn giữa chuyện "buông bỏ ân oán" và "tha thứ cho người đàn ông hư hỏng" được, những hành động đó của Trần Hán Thăng tàn nhẫn đến nhường nào, suốt hơn một năm qua, Thẩm khờ khạo và Tiêu Dung Ngư đã chảy không biết bao nhiêu nước mắt, bây giờ sao có thể dễ dàng chấp nhận Trần Hán Thăng được chứ.

Đầu cũng là điều nằm trong dự kiến của hắn, mong ước ban đầu khi "tráo đổi đứa bé" chỉ là muốn hai chị em có thể cùng nhau trưởng thành, bây giờ đã thực hiện được mục đích này, còn về những điều xa xôi hơn, trong lòng Trần Hán Thăng cũng đã có dự tính.

Dù sao thì "ngược thê nhất thời sảng khoái, truy thê như vào lò thiêu", lúc trước Bạch nguyệt quang và bảo bối đau lòng bao nhiêu thì bây giờ muốn cứu vãn sẽ khó khăn bấy nhiêu, quá trình này có lẽ sẽ mất một năm, cũng có thể là ba năm, thậm chí khả năng là năm năm và càng nhiều hơn nữa…

Nhưng Trần Hán Thăng vẫn còn nguyên sự kiên nhẫn, ai bảo con gái bảo bối cũng đã có rồi, nếu đây là nhiệm vụ cần phải làm từng chút từng chút thì hắn dự định sẽ giải quyết những vấn đề trước mắt trước, ví dụ như "Phiên toà thứ hai của vụ kiện xâm phạm bản quyền quán trà sữa".

Tiêu Dung Ngư về nước vào ngày mùng 5 tháng 8, giống như những gì cô đã nói trước đó, mình sẽ chủ động can thiệp vào quá trình tư pháp, có mấy lần Trần Hán Thăng đến ngự đình viên Kim Lăng hoặc biệt thự Kim Cơ Đường Thành sau khi tan tầm, thì phát hiện cả Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều không có ở nhà.

"Lại đến chỗ của Biên Thi Thi rồi sao?"

Trần Hán Thăng hỏi mẹ ruột Lương Mỹ Quyên.

"Đúng vậy."

Lương thái hậu cảm thấy hơi khó hiểu: "Hai con bé này cũng thật là, rõ ràng biệt thự lớn thế này còn muốn đi đến nhà người khác bàn chuyện."

"Còn đưa cả hai đứa nhỏ đi cùng!"

Lương thái hậu rầu rĩ nói thêm một câu.

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng cười gượng hai tiếng: “Biên Thi Thi cũng là luật sư mà, vụ án này cũng cần phải hỏi ý kiến của cô ấy, con cũng đi qua đó xem thử.”

“Cha, buổi tối cha ít xem TV lại và nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Trước khi đi ra ngoài, Trần Hán Thăng lại nói với Lão Trần một lần nữa.

“Biết rồi.”

Trần Triệu Quân nhàn nhạt đáp lại một tiếng, ông đang cắt tỉa cây xanh ở trong sân, vẻ mặt chăm chú nhàn nhã, cũng không để ý nhiều đến con trai nhà mình.

Sau khi Trần Hán Thăng lái xe rời đi, Lão Trần đặt cây kéo trong tay xuống, lại uống hai ngụm trà ngon, lúc này mới chậm rãi nói: “Sau này Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Thẩm đi đâu, làm cái gì, có mang theo đứa nhỏ hay không bà cũng đừng xen vào, người già phải có phong thái của người già.”

“Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?”

Lương thái hậu rất khó hiểu, bà không thể nhìn thấu mọi chuyện bằng ông chồng nhà mình.

“Cũng không phải không đúng…”

Lão Trần bưng hai chiếc ghế dựa từ trong phòng khác đến đây, tự mình ngồi xuống trên một chiếc, một chiếc để Lương thái hậu ngồi xuống.

Lúc này mặt trời đang ngả về tây, đàn chim di trú từng đàn bay ngang qua bầu trời, ráng chiều mờ mịt rơi xuống hai vợ chồng đã đồng cam cộng khổ với nhau suốt mấy chục năm này, xinh đẹp giống như một bức hoạ, ấm áp giống như một câu thơ, thực sự là hoàng hôn màu đỏ đẹp nhất.

“Kể từ khi đón người ở sân bay cho đến nay, Tiểu Ngư Nhi và Thẩm Ấu Sở đã từng gặp nhau ở trong trường hợp công khai chưa?”

Lão Trần kiên nhẫn hỏi vợ mình.

“Hình như…”

Lương Mỹ Quyên cẩn thận nhớ lại một chút: “Hình như không có.”

“Vậy thì đúng rồi.”

Trần Triệu Quân nói: “Tôi đoán, đây cũng là sự ăn ý trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra của hai đứa, nếu về nhà bàn chuyện giống như bà nói, rốt cuộc nên trở về nhà nào đây? Nếu Tiểu Ngư Nhi đến ngự đình viên Kim Lăng, với tính tình của con bé liệu có cảm thấy mất tự nhiên không? Nếu Thẩm Ấu Sở đi đến Đường Thành Kim Cơ, liệu có cảm giác giọng khách át giọng chủ không?”

Lương thái hậu giật mình, giống như đang trầm tư suy nghĩ.

“Cho nên…”

Trần Triệu Quân tổng kết: “Tôi cảm thấy nếu gặp mặt riêng tư với nhau, ở trong nhà Tử Bác sẽ thích hợp nhất.”

Lão Trần rất chú ý đến chi tiết, ông không nói “trong nhà Biên Thi Thi” mà là nói “trong nhà Vương Tử Bác”, bởi vì Biên Thi Thi là phe Tiểu Ngư, Vương Tử Bác chính là phe Trần trung thành.

“Hoá ra là như vậy?”

Cuối cùng Lương thái hậu cũng hiểu rõ, ngay sau đó bà lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng hơn nữa: “Theo như những lời ông nói, cảnh gia đình chúng ta ăn cơm ở nhà hàng vào ngày đón máy bay hôm đó thực chất cũng là một lần cuối cùng?”

“Sao nào?”

Trần Triệu Quân liếc mắt nhìn vợ: “Bà còn trông cậy hai cô con dâu có thể đoạn tụ lại với nhau vào ngày lễ tết sao?”

“Ừ!”

Lương thái hậu ra sức gật đầu, vừa thật thà vừa có chút đáng yêu.

“Bà cũng phải suy nghĩ đến tính cách của hai đứa nó chứ?”

Trần Triệu Quân thở dài nói: “Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo như vậy, Tiểu Lâm lại là người bên ngoài mềm mại bên trong cứng rắn, hai người sẽ ngầm gặp mặt nhau rất nhiều lần, nhưng công khai gặp nhau thực sự sẽ làm khó hai đứa nó.”

Lương thái hậu lập tức chán nản, bà còn dự định tổ chức một cuộc đoàn tụ gia đình vui vẻ vào tết Nguyên Đán 2008 đấy.

Trần Triệu Quân chú ý đến phản ứng của vợ, nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng vỗ về an ủi: “Nhưng! Việc hai đứa nhỏ qua lại đã không còn bị hạn chế nữa, có lẽ bà cũng đã phát hiện ra, hôm trước Trần Tử Bội được Tiểu Ngư Nhi giữ lại qua đêm ở Kim Cơ Đường Thành, ngày hôm qua Trần Tử Khâm cũng được Tiểu Thâm ôm trở về ngự đình viên Kim Lăng…”

Nói đến đây, Lão Trần dừng lại một chút, dùng giọng điệu vừa bất đắc dĩ vừa có chút chua xót nói: “Con trai của bà thực sự rất biết giày vò người khác, cho nên mối quan hệ trong nhà chúng ta có chút phức tạp, với cục diện trước mắt, tôi đã thoả mãn lắm rồi, bà cứ coi như lần lượt cho Trần Tử Bội và Trần Tử Khâm thêm một người mẹ đi, nghĩ theo chiều hướng này có phải sẽ dễ dàng chấp nhận hơn không?”

Lương thái hậu im lặng một lúc lâu, cuối cùng khẽ nói: “Hy vọng thứ chó kia sau này bớt giày vò người khác một chút.”

“Chuyện này bà không cần phải lo lắng.”

Lão Trần nói: “Tôi quan sát thì thấy nó đã hơi sợ rồi, sau này chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi rắc rối, nhưng có lẽ đều ở phương diện sự nghiệp.”

…

Có cái gọi là không ai hiểu con bằng cha, Lão Trần đoán không sai chút nào, ngoại trừ vị kiện tụng kia, bây giờ trọng tâm công việc của Trần Hán Thăng đều đặt trên hai sự kiện là “Cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động đời thứ ba Qủa Xác” và “Công ty internet Qủa Xác niêm yết trên thị trường chứng khoán Hồng Kông”, hoàn toàn không có quá nhiều những suy nghĩ khác.

Đặc biệt khi đi vào nhà Biên Thi Thi, cuối cùng hắn cũng đã nhìn thấy hình ảnh mà mình luôn mong chờ:

Trong phòng ngủ ấm áp thanh nhã, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đang ngồi đối diện với nhau, trong tay mỗi người cầm một tập tài liệu, Tiểu Ngư Nhi thanh thuý nói chuyện, Thẩm khờ khạo yên tĩnh lắng nghe, Biên Thi Thi và Hồ Lâm Ngữ đứng bên cạnh, thỉnh thoảng phát biểu một số ý kiến.

Trên chiếc giường ở phía xa, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đang chơi đồ chơi, hai đứa nhỏ ăn mặc vô cùng mát mẻ, tay chân nhỏ nhắn bụ bẫm cứ thế lộ ra ngoài, hồng hào non nớt chỉ muốn cắn một ngụm.

Hai chị em gái ở chung với nhau vô cùng hài hoà, bây giờ chị gái cũng không còn gặm mặt em gái nữa, cô em gái với tính tình mềm mại kia cũng không tranh giành đồ chơi với chị gái, hai đứa nhỏ vừa chơi đùa vừa “ê ê a a” giống như đang nói chuyện với nhau.

Người lớn nghe không hiểu, nhưng hai chị em gái đang giao tiếp với nhau rất vui vẻ.

“Tớ đoán…”

Hồ Lâm Ngữ phân tích: “Có lẽ các cô ấy đang thương lượng với nhau, muốn tổ chức một cuộc thi xem ai có thể thức khuya hơn.”

“Vậy thì tớ sẽ đặt cược vào Trần Tử Khâm!”

Biên Thi Thi thích thú nói: “Tớ đã từng bị con bé làm ầm lên, thực sự cả một đêm không thể nhắm mắt được.”

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều không nói gì, hai người chỉ đặt hồ sơ tài liệu xuống, yêu thương nhìn hai cô con gái.

Cảnh tượng như vậy thực sự rất mang tính chữa lành, đáng tiếc, sau khi Trần Hán Thăng xuất hiện, cảnh tượng này đã bị phá vỡ, bây giờ thân phận của hắn tương đối xấu hổ.

Đương nhiên, bản thân Trần Hán Thăng sẽ không quan tâm đến chuyện này, dù sao chỉ cần mình không xấu hổ thì xấu hổ sẽ là người khác, hắn thậm chí còn tuỳ tiện gật đầu chào hỏi với Biên Thi Thi: “Tử Bác vẫn chưa tan làm sao?”

“Có sẽ sắp về rồi.”

Biên Thi Thi nhìn thời gian nói: “Nhớ bảo cậu ta mua thêm chút đồ ăn nhé.”

Trần Hán Thăng đúng lý hợp tình nói: “Tớ vẫn chưa ăn cơm đâu, hơn nữa mọi người đã thảo luận cả ngày rồi, không thể không đói bụng đúng không?”

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều không trả lời, Hồ Lâm Ngữ bĩu môi không muốn quan tâm đến hắn, nhưng Biên Thi Thi là chủ nhà, cô ấy không thể tránh được, chỉ có thể mở miệng nói: “Yên tâm đi chủ tịch Trần, không thể thiếu bữa tối của ngài đâu.”

“Vậy thì tốt, hôm nay tớ muốn ăn cà tím xào, đừng quên cả một đĩa đầy nhé.”

Trần Hán Thăng cười hì hì gọi món, lúc này mới sải bước đi về phía hai cô con gái bảo bối, lớn tiếng nói: “Có nhớ cha không nào?”

“Tớ thực sự phục sát đất!”

Hồ Lâm Ngữ khinh thường đến mức gần như lật trời.

Đối khi không thể không bội phục tố chất tâm lý của Trần Hán Thăng, người bình thường nếu phải đối mặt với cục diện này, có lẽ sẽ phải trốn tránh không dám xuất hiện đúng không? Nhưng Trần Hán Thăng cứ khăng khăng muốn hoà nhập vào, còn không ngừng cố gắng tạo ra một bầu không khí hài hoà ấm áp.

Nhưng…

Thực sự rất ấm áp.

Chỉ thấy Trần Hán Thăng bế hai chị em lên, ghé sát mặt vào giữa hai cô bé: “Nào! Hôn cha một cái nào!”

“Mua!”

Trần Tử Khâm biết đây là cha mình, ghé sát đến gần dùng cái miệng nhỏ nhắn hôn một cái, trong lòng Trần Hán Thăng cũng ngọt ngào, cũng “mua” hôn con gái lớn một chút, chọc Bé Tiểu Ngư Nhi hoạt bát không ngừng cười khanh khách.

Trần Tử Bội cũng biết đây là cha mình, nhưng sự chú ý của cô bé vẫn còn đặt trên món đồ chơi, vẫn cứ cúi đầu cầm lấy con búp bê.

“Bảo bối khờ của cha!”

Trần Hán Thăng mỉm cười cắn vào gò má Trần Tử Bội một cái, lúc này hình như cô bé mới phản ứng lại, chu cái miệng

nhỏ nhắn nhìn về phía cha, giống như đang khó hiểu tại sao hắn lại muốn cắn mình.

Tiếp theo, "Trần Qủa Xác" ở bên ngoài hô mưa gọi gió lại để mặc hai cô con gái kéo lỗ tai, nhổ nước miếng, còn không oán không hối hận thay tã giấy cho chúng, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra được, Trần Hán Thăng thực sự rất yêu hai cô bé.

Mỗi lúc này, ánh mắt của Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư trở nên vô cùng dịu dàng.

…

Khoảng 6:30 phút, Vương Tử Bác tan tầm trở về, trong tay quả nhiên xách theo một số đồ ăn nóng lạnh, cậu ấy là một người đàn ông tốt, về cơ bản nếu có thời gian sẽ vào bếp nấu cơm, không nỡ để Biên Thi Thi phải mệt nhọc.

Nhưng hôm nay Trần Hán Thăng đến đây, Biên Thi Thi lại đẩy Vương Tử Bác ra khỏi phòng bếp, cười nói: "Anh ra nói chuyện với chủ tịch Trần đi, nếu không sau này cậu ta trở về Cảng Thành, nói không chừng sẽ nói bậy bạ trước mặt dì Lục và chú Vương, miêu tả em thành một người phụ nữ tham ăn biếng làm."

Lúc này Vương Tử Bác mới tháo tạp dề xuống, thực ra cậu ấy còn rắn chắc hơn cả Trần Hán Thăng, mặc tạp dề vào lại tròn trịa đến mức có chút buồn cười, cho nên Trần Hán Thăng chế nhạo nói: "Mày giống như một con gấu chó vậy?"

"Ha ha…"

Vương Tử Bác cũng không tức giận, ngồi xuống bên cạnh Trần Hán Thăng hỏi ngày ra mắt cụ thể của "Quả Xác 3".

Chẳng bao lâu sau, mùi thức ăn thoang thoáng bay ra ngoài khiến người ta không nhịn được bụng sôi sùng sục, trong TV đang phát "Bản tin thời sự", người dẫn chương trình hình như không hề thay đổi suốt bao nhiêu năm qua; Hai người bạn tốt

nhiều năm trong phòng khách đang nói chuyện phiếm, sôi nổi và thoải mái…

Nếu dùng một câu để miêu tả thì đó chính là người nhà nhàn nhã ngồi, ngọn đèn dầu ân cần.

Trong phòng ngủ, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội chơi đến mệt cũng đã ngủ hết rồi, Hồ Lâm Ngữ cũng đang giúp đỡ ở trong phòng bếp, Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở vốn dĩ đều đang thương lượng chuyện kiện tụng, không biết đã dừng lại từ lúc nào, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội.

Hai cô nhóc đáng yêu và thân mật đến thế, đầu tựa vào đầu, vai dựa vào vai, giống như đang truyền đạt một sự thật không thể nào thay đổi được rằng, cho dù các cô bé một người ở cực Nam, một người ở cực Bắc, nhưng cũng là anh chị em có quan hệ huyết thống.

“Lúc ngủ, vẫn có thể nhìn ra một số chỗ giống nhau.”

Tiêu Dung Ngư đột nhiên nói chuyện.

“Ừ.”

Thẩm Ấu Sở khẽ gật đầu, các đường nét trên khuôn mặt của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đều giống mẹ, nhưng nếu đặt hai đứa bên cạnh nhau, không hiểu tại sao vẫn có một chút tương tự.

“Hai ngày nay tôi thường xuyên có một ảo giác như thế này.”

Tiêu Dung Ngư khẽ nói: “Sau khi về nước, hình như mình đột nhiên không còn tức giận với anh ấy, cho dù vẫn không muốn nói chuyện với anh ấy.”

Chữ “anh ấy” này, đương nhiên đang chỉ Trần Hán Thăng.

“Thực ra…”

Thẩm Ấu Sở không biết nói dối, nếu đối phương đã thổ lộ tâm trạng, cô cũng chậm rãi nói: "Thực ra mỗi khi nhìn thấy Trần Tử Bội, tôi cũng có cảm giác như vậy."

Nói đến chủ đề này, âm thanh trong phòng ngủ dần dần biến mất, chỉ có tiếng hít thở ngủ say của hai cô con gái.

Một lúc lâu sau, Tiêu Dung Ngư ngẩng đầu lên: "Sau này cô sẽ tha thứ cho anh ấy sao?"

"… Tôi cũng không biết."

Thẩm Ấu Sở có chút bối rối: "Lúc còn học năm ba đại học, tôi đã từng đồng ý với anh ấy một điều kiện, cho dù sau này anh ấy có làm gì đi nữa, tôi cũng phải tha thứ cho anh ấy…"

"Cô đã đồng ý rồi?"

Tiêu Dung Ngư hỏi, hoá ra lúc đó Tiểu Trần đã biết có một số chuyện không thể né tránh, cho nên đã sớm thu xếp mọi thứ.

"Đồng ý rồi."

Thẩm Ấu Sở cúi đầu, gật chiếc cằm mượt mà.

"Cô…"

Tiêu Dung Ngư đang định nói "Sao cô có thể ngu ngốc như vậy chứ?, nếu đổi lại là mình, cô chắc chắn sẽ nói rõ một số nguyên tắc nào đó tuyệt đối không thể tha thứ được.

Nhưng sau khi nghĩ lại, thực ra hai người cũng ngu ngốc như nhau cả thôi, chỉ là Thẩm Ấu Sở thực tiếp bị lừa gạt, còn ở trước mặt mình, Trần Hán Thăng lại thay đổi thủ đoạn.

Nửa đêm đắp người tuyết, bắn pháo hoa bị nhân viên bảo vệ bắt lại, có thể tổ chức bữa tiệc sinh nhật tuổi hai mươi suốt đời không quên, còn cả những niềm vui nhỏ nhỏ trong cuộc sống hàng ngày…

Tiêu Dung Ngư đột nhiên phát hiện, thực ra những chuyện này tương đương với "tiền tiết kiệm" của Trần Hán Thăng, cho dù mình tức giận như thế nào đi chăng nữa, nhưng chỉ cần nhớ đến những chuyện cũ này, trong lòng đột nhiên không thể hận được nữa.

"Haiz…"

Tiêu Dung Ngư không muốn tìm hiểu sâu hơn nữa, dù sao có con gái là đã có tất cả, đặc biệt là hai cô con gái.

"Nếu đứa nhỏ đã ngủ rồi, vậy không nên quấy rầy chúng nữa."

Tiêu Dung Ngư bỏ qua chủ đề kia, thương lượng với Thẩm Ấu Sở, nói: "Đêm nay để Trần Tử Bội ở lại Kim Cơ Đường Thành đi, tôi nhớ con bé."

"Hả?"

Thẩm Ấu Sở suýt chút nữa đã không thể bắt kịp được tư duy của Tiêu Dung Ngư, cô sửng sốt một chút, sau đó dịu dàng phản bác: "Hôm trước con bé mới ngủ cùng với cô mà."

"Tôi nhớ con bé."

Tiêu Dung Ngư vuốt ve khuôn mặt hai đứa nhỏ, tâm trạng ngay lập tức trở nên tốt hơn: "Tối nay để hai đứa nhỏ về cùng với tôi đi, lần sau sẽ để hai đứa ở cùng với cô."

"Chuyện này, chuyện này…"

Thẩm Ấu Sở đang muốn nói gì đó, nhưng bên ngoài lại vang lên tiếng hét của Biên Thi Thi: "Tiểu Ngư Nhi, Thẩm Ấu Sở, ra ăn cơm thôi."

"Vậy được rồi."

Thẩm Ấu Sở chỉ có thể đồng ý, Thẩm khờ khạo không thích tranh luận luôn phải "chịu thiệt" vào những thời điểm

như thế này, nhưng cô cũng sẽ cố gắng hết sức, cố gắng để hai cô con gái đều có thể quay trở về với mình.

Có lẽ loại cốt truyện này sẽ thường xuyên xảy ra sau này, ngay cả khi Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đang dần dần trưởng thành.

…

Ngày hôm sau, sau khi ăn cơm trong nhà Vương Tử Bác, Trần Hán Thăng biết phiên toà thứ hai sắp được tiến thành, hắn cũng không hề dông dài, trực tiếp đến gặp các lãnh đạo có liên quan đến toà án nhân dân ở Kiến Nghiệp, tỏ vẻ mình đã đầu tư vào "quán trà sữa Ngộ Kiến".

Hiện tại quán trà sữa này đang là đối tác của điện tử Qủa Xác, cho nên hắn không hy vọng nhìn thấy các phần tử bất hợp pháp xâm phạm quyền lợi hợp pháp của mình một cách ác ý.

Trung Quốc thực sự là một quốc gia "quan chức", nếu là bình thường, phải là "quan > thương", nhưng nếu một doanh nhân có tầm ảnh hưởng đến sản xuất trong ngành, trong khu vực, thậm chí là cả nước, vậy thì sẽ khác.

Vì thế, cho dù trong lòng các lãnh đạo đã thầm lẩm bẩm, rõ ràng điện tử Qủa Xác dựa vào mp4 và điện thoại di động để lập nghiệp, hắn đầu tư vào một quán trà sữa để làm gì? Để các nhân viên của Qủa Xác có thể uống trà sữa miễn phí sao?"

Cho dù phía sau "quán trà sữa Gặp Người" xâm phạm bản quyền kia có mối quan hệ hơi rắc rối phức tạp, nhưng cuối cùng các lãnh đạo vẫn đồng ý với lời yêu cầu của Trần Hán Thăng.

Lời yêu cầu của Trần Hán Thăng vô cùng bạo lực mà đơn giản, trước tiên đối phương phải xin lỗi, sau đó bồi thường tiền, cuối cùng là ngồi tù, nếu hệ thống pháp luật ở Kiến

Nghiệp không thể thoả mãn thì hắn sẽ đến bộ Tư pháp Bắc Kinh để đòi lại công bằng.

Những chuyện nhỏ nhặt này nếu để ầm ĩ đến mức độ đó thì về cơ bản những chịu trách nhiệm vụ án này sẽ phải gặp tai hoạ, cho nên để lấy đại cục làm trọng, chỉ có thể tống ông chủ hống hách kiêu căng kia vào tù ăn cơm nhà nước.

Trong quá trình này, có người đã nhờ đủ loại quan hệ để tiếp cận đến chỗ của Nhiếp Tiểu Vũ, tuyên bố bằng lòng trả mọi giá chỉ để có cơ hội được gặp mặt nói chuyện với chủ tịch Trần.

Cô thư ký nhỏ nghe vậy đã vô cùng vui vẻ: "Anh có thể giúp tôi tìm được chiếc máy EVA thế hệ đầu tiên không? Nếu tìm được, tôi có thể sắp xếp giúp anh cơ hội ăn cơm với ông chủ."

Ừmmmmm….

Khi đối phương rời đi, trong đầu vẫn ngơ ngác, tặng quà tặng cả đời, có người nào không cần tiền, không cần nhà cửa, không cần vàng? Thế mà lại muốn máy EVA thế hệ đầu tiên gì đó, thứ đồ kia có thể ăn được sao?

Đương nhiên tất cả những chuyện này đều âm thầm diễn ra sau lưng, bề ngoài, mọi trình tự đều diễn ra vô cùng bình thường, trước khi phiên toà thứ hai được diễn ra, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư gần như ngày nào cũng chạm mặt nhau.

…

Sau khi giải quyết xong chuyện này, toàn bộ sự chú ý của Trần Hán Thăng đều đặt vào cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động vào ngày 18 tháng 8.

Lần này quy mô của cuộc họp báo lớn hơn nhiều so với hai lần trước, thứ nhất là vì sức ảnh hưởng hiện giờ của điện tử

Qủa Xác càng ngày càng gia tăng, còn có đủ loại truyền thông đại chúng.

Thứ hai là vì bài hát "Sứ Thanh Hoa" kia, hiện tại không có quá nhiều nền tảng trình phát nhạc, Thiên Tiên Tĩnh Âm đã bị Qủa Xác cloud thu mua, Kugou Music và Kuwo Music cũng không có mấy người nghe, cho nên trước mắt danh sách bảng xếp hạng âm nhạc đáng tin cậy nhất chỉ có hai cái, một là "Bảng xếp hạng âm nhạc Nguyên Sang" cho Qủa Xác cloud tự tạo ra, một cái nữa là "Bảng xếp hạng âm nhạc Phong Vân của Quang Tuyến Media.

Kể từ khi "Sứ Thanh Hoa" được phát hành, gần như nó luôn đứng đầu trong hai bảng xếp hạng này, cho nên khi nghe đến "Sứ Thanh Hoa", khán giá có thể ngay lập tức liên tưởng đến chiếc điện thoại di động màu sứ Thanh Hoa của "Qủa Xác 3", đây là một lần hợp tác hai bên cùng có lợi vô cùng thành công.

Nguyên nhân cuối cùng chính là cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động của Qủa Xác rất nổi tiếng, thậm chí trên mạng còn lan truyền một câu như thế này: Bạn có thể không mua điện thoại di động Qủa Xác, nhưng đừng bao giờ bỏ lỡ cuộc họp báo này.

Bởi vì chủ tịch Trần thực sự là một ông chủ rất có cá tính, hắn đã biến cuộc họp báo trở thành một sân khấu tấu nói, đích thân xé Samsung, trêu chọc các bạn bè trên thương trường, đồng thời còn thích tương tác với các fans, còn mang trên người hình tượng yêu nước…

Mặc dù bây giờ rất nhiều doanh nhân đều đang học hỏi Trần Hán Thăng, cũng là ông chủ đích thân ra trận tổ chức cuộc họp báo ra mắt sản phẩm, nhưng ngoại trừ Trịnh Quan Đề của Xiaomi ra, hiệu quả của những người khác đều vô cùng bình thường.

Đơn giản mà nói, chính là vì không có hương vị đó.

Đề ca có hiệu quả, bởi vì bản thân cô đã là một bà chủ xinh đẹp, thuộc về kiểu tự mang sức nóng kia.

…

Chẳng mấy chốc đã đến ngày 18 tháng 8, vẫn là "địa điểm cũ" trung tâm triển lãm quốc tế Kim Lăng, cuộc họp báo bắt đầu vào lúc chín giờ sáng, nhưng chưa đầy bảy giờ, bên ngoài trung tâm triển lãm đã chật kín người.

Có nhân viên của điện tử Qủa Xác đến để sắp xếp hội trường, có các phóng viên truyền thông lần lượt kéo đến và cả những người hâm mộ cuồng nhiệt, các fans có thể được chia làm ba nhóm, một nhóm là fans Qủa Xác, một nhóm là fans của Châu Kiệt Luân, nhóm còn lại vừa là "fans Qủa Xác, vừa là "fans âm nhạc", hơn nữa nhân số của fans kép này lại chiếm phần hơn.

Khoảng tám giờ, Trần Hán Thăng đi đến hội trường để làm quen với máy chiếu và âm thanh trong phòng triển lãm, sự xuất hiện của hắn được mọi người chào đón nồng nhiệt, khắp nơi đều là tiếng reo hò phấn khích.

Các phóng viên đều đang cảm khái, mức độ công nhận quốc dân của "Trần Qủa Xác" thực sự quá cao, có lẽ hắn chính là người bình dị nhất trong số các tỷ phú sở hữu giá trị vài tỷ tệ, điều này hoàn toàn có lợi chứ không có hại, hơn ba trăm ngàn chiếc điện thoại di động "Qủa Xác 3" được mở bán trước đã bị khách hàng tranh mua hết sạch, đây chính là minh chứng về sự công nhận trên thị trường.

Đương nhiên cũng không khiến mọi người thất vọng, đúng 8:15 phút, cánh cửa lớn phòng triển lãm đột nhiên mở ra.

"Kiểm vé thôi nào, mọi người cầm vé vào cửa của mình trên tay, xếp hàng theo thứ tự…"

Nhân viên mặc áo sơ mi màu đỏ ngắn tay có in logo Qủa Xác cầm loa nhắc nhở khắp nơi.

“Chị gái, chẳng phải tám rưỡi mới bắt đầu kiểm vé sao?”

Lập tức có fans nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, theo kế hoạch thì tám rưỡi với kiểm vé.”

Nhân viên của Qủa Xác mỉm cười nói: “Nhưng chủ tịch Trần thấy ánh mặt trời bên ngoài có hơi gay gắt nên sau khi kiểm tra micro xong, ngài ấy lập tức bảo chúng tôi gọi mọi người vào trong ngồi điều hoà.”

“Hoá ra là như vậy…”

Thực ra cũng chỉ vào trước mười lăm phút mà thôi, nhưng các fans đều có cảm giác tự hào khi được tôn trọng, chủ tịch Trần bận rộn như vậy, nhưng hắn vẫn có thể chú ý đến những chi tiết này, chứng tỏ trong lòng vẫn có bọn họ.

Phóng viên cũng nhìn thấy ở trong mắt, từ trước đến nay Qủa Xác vẫn luôn vô cùng hào phóng với các bạn bè trong giới truyền thông, cho nên đúng lúc có thể đưa tin về những chi tiết nhỏ nhặt này, nhân cơ hội giúp chủ tịch Trần nói những lời hay ý đẹp.

Phòng triển lãm có tổng cộng 1200 chỗ ngồi, những hàng ghế phía trước được dành cho các lãnh đạo trong giới chính trị và bạn bè trên thương trường, đây cũng là một quy củ thông thường, bắt đầu từ 8:40, những nhân vật chỉ có thể nhìn thấy trên TV kia đã lần lượt xuất hiện theo thứ tự.

Khi chủ tịch Xiaomi- Trình Quan Đề tiến vào hội trường cũng đã dấy lên một sự náo động.

Cô bạn thân Trịnh ăn mặc rất công sở, bộ vest trắng và quần dài được cắt may rất vừa với người, mái tóc nâu dài uốn nhẹ xoã ngang vai, thoạt nhìn có chút biếng nhác, nhưng ánh

mắt lúc thì thâm thuý, lúc lại sắc bén bên dưới hai hàng mi dài thực sự rất giống với "nữ tổng tài bá đạo" bước ra từ trong tiểu thuyết.

Thật không may chính là, hình như Trịnh Quan Đề đã đụng hàng với Khổng Tĩnh, Khổng ngự tỷ cũng mặc đồ trắng, điểm khác biệt duy nhất chính là bên dưới Khổng Tĩnh mặc một chiếc váy ngắn dài quá đầu gối, bắp chân được bao bọc trong một lớp tất chân màu da, phác hoạ ra đường cong tròn trịa mượt mà.

Có lẽ Trịnh Quan Đề cũng đã nhận ra điều này, nhưng cô và Khổng Tĩnh đã quá quen thuộc với nhau, chỉ mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Khổng ngự tỷ, hai người nhẹ nhàng nói chuyện với nhau.

Chín giờ, cuộc họp báo chính thức bắt đầu, Trần Hán Thăng đỉnh đạc nói chuyện với PPT dưới sự tập trung của vô số ánh mắt và ánh đèn.

Đầu tiên vẫn là màn giới thiệu các tính năng khác nhau của điện thoại di động Qủa Xác đời thứ ba, trên thực tế, các khán giả và fans đang ngồi trong hội trường này về cơ bản đã thuộc làu làu về cấu hình của Qủa Xác 3, hiệu quả về chi phí là vua các sản phẩm điện thoại di động trong nước là điều không thể tranh cãi.

Có hai nội dung mà mọi người cảm thấy hứng thú nhất: Thứ nhất là giá cả của điện thoại di động, hai là ý nghĩa của chủ đề "Tịnh Đế Liên Hoa" này.

Trần Hán Thăng cũng hiểu rõ tâm tư của mọi người, cho nên mỗi khi nhắc đến hai chủ đề nhạy cảm này, hắn đều cố ý bỏ qua không nói gì, điều này khiến người nghe vò đầu bứt tai nhưng cũng không còn cách nào khác.

Trịnh Quan Đề mím môi mỉm cười, người này đúng là đủ xấu xa, nhưng nói đi cũng phải nói lại, bản thân cô đã ở Kiến Nghiệp gần sáu năm trời, những ký ức vui vẻ nhất chính là cùng ăn ở những quán ăn ven đường với anh bạn thân tra nam này.

Cô bạn thân Trịnh không bị Trần Hán Thăng khơi dậy sự tò mò, nhưng các fans đã không thể chịu đựng được nữa, ngay khi bọn họ đang chuẩn bị giơ tay lên đặt câu hỏi thì Trần Hán Thăng đột nhiên nhìn đồng hồ một chút: "Mới không để ý một chút đã hơn mười giờ rồi, tôi phải uống nước rồi nghỉ ngơi một chút, nhường sân khấu này lại cho người khác hai mươi phút."

"Cái gì?"

"Thời gian quý giá như vậy nhưng còn muốn nghỉ ngơi giữa chừng sao?"

"Còn ai có thể thay thế chủ tịch Trần trong cuộc họp báo này chứ?"

….

Các fans bất mãn gào thét, nhưng Trần Hán Thăng vẫn "kiên quyết" rời đi, mọi người chỉ có thể chán nản nhìn nhau oán giận, thậm chí còn chuẩn bị đăng tải bài viết lên Qzone cảm thán một chút.

"Có phải chủ tịch Trần đang "phiêu" không, trực tiếp bỏ rơi chúng ta, nếu cứ tiếp tục như thế này, tôi sẽ…"

Những lời này của các fans còn chưa soạn xong thì bên tai đột nhiên vang lên hai câu hát:

"Nét phác họa trên sứ Thanh Hoa, đường bút uyển chuyển đậm nhạt, cánh mẫu đơn trên thân bình cứ như nàng đã trang điểm…"

Cùng lúc đó, một bóng hình quen thuộc xuất hiện trên sân khấu.

“Mẹ nó, là Châu Kiệt Luân!”

“Châu Kiệt Luân cũng được mời đến đây! Mẹ nó! Qủa Xác đúng là lúc nào cũng là ra một số trò đê tiện, còn lặng lẽ không nói cho chúng ta biết!”

“Tấm vé vào cửa này của tôi phải mất thêm 300 tệ mới có thể có được, không còn còn được nghe màn trình diễn trực tiếp của Châu Kiệt Luân, ông đây thực sự quá lời rồi.”

…

Các fans lúc nãy vẫn còn đang càu nhàu, tâm trạng ngay lập tức trở nên vui vẻ, Châu Kiệt Luân đã trình diễn hai bài, một là “Sứ Thanh Hoa”, một là “Ngày nắng”, bầu không khí của cuộc họp báo ra mắt điện thoại di động dường như đã đạt đến cao trào.

“Chủ tịch Trần mãi mãi là thần, tôi bằng lòng liếm cẩu cho ngài ấy cả đời.”

Fans đã xoá bỏ nội dung lúc nãy, thay thế bài viết bằng câu nói này, nhân tiện còn đính kèm thêm một bức ảnh Châu Kiệt Luân đang ca hát, có thể tưởng tượng được chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều sự hâm mộ từ bạn bè.

Khi Trần Hán Thăng xuất hiện một lần nữa, cảm xúc của khán giả bên dưới vẫn còn dư vị đọng lại, khó khăn lắm mới kìm nén được cảm xúc, ngay khi đang chuẩn bị tiếp tục nghe “talkshow Trần thị” thì Trần Hán Thăng lại ném thêm một quả pháo, hắn trực tiếp công bố giá cả của điện thoại di động Qủa Xác đời thứ ba.

3388 tệ!

Sau khi trên màn hình PPT khổng lồ xuất hiện con số này, các fans đều hạnh phúc đến mức sắp ngất đi, đây chính là một dòng điện thoại hai sim hai sóng, camera 2,6 triệu pixel, tự động điều chỉnh tiêu điểm, đèn led được bổ sung xenon, tăng dung lượng thẻ nhớ, bộ nhớ được tăng thêm, đồng thời hỗ trợ các định dạng thời gian khác nhau, thân máy với màn hình lớn siêu mỏng!

Tại sao chỉ có 3388?

Có phải cấp dưới làm PPT không cẩn thận viết số "5" thành số "3" không?

Chưa nói 3588, cho dù là 5388 thì con số đó cũng rẻ hơn rất nhiều so với Nokia và Motorola, này đâu chỉ là vua của giá cả, mà quả thực là vua của vua!

"Không cần phải nghi ngờ, chính là 3388."

Mãi đến khi chính miệng Trần Hán Thăng xác nhận tin tức này, hội trường lại vang lên từng đợt reo hò như muốn bay cả nóc nhà, Trần Hán Thăng mỉm cười nhìn, một số fans hâm mộ phải chịu kích thích hai lần liên tục, khuôn mặt đang căng đến đỏ bừng.

"Tôi sẽ cho các bạn một quả dưa lớn khác…"

Trần Hán Thăng mỉm cười thầm nghĩ.

Chờ đến khi bầu không khí trong hội trường triển lãm lắng xuống một chút, Trần Hán Thăng cầm micro ho khan một tiếng, ánh mắt nhìn khắp hội trường, lúc này mới không nhanh không chậm nói: "Về chủ đề "Tịnh Đế Liên Hoa" của điện thoại di động đời thứ ba, thực ra nó đại diện cho hai cô con gái của tôi."

Lúc mới bắt đầu, khi khán giả vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc phấn khích lúc nãy, trong lòng thầm nghĩ hoá ra "Tịnh Đế

Liên Hoa" có ý nghĩa như vậy, sau đó lại chậm rãi nghiền ngẫm một chút, mọi người đều sửng sốt ngay tại chỗ.

"Có phải mình nghe nhầm rồi không?"

"Chủ tịch Trần có con?"

"Hơn nữa còn là hai đứa?"

"Mẹ nó, có phải tôi vẫn chưa tỉnh ngủ không? Lúc nãy là Châu Kiệt Luân, bây giờ là Trần Qủa Xác tiết lộ mình có hai cô con gái…"

Trong căn phòng triển lãm vẫn còn rộn rã tiếng người lúc nãy lại trở nên yên ắng một cách khó hiểu, chỉ có các phóng viên đang chụp ảnh "lách tách lách tách", Trần Hán Thăng biết chuyện này cần có thời gian để tiêu hoá, cho nên hắn cũng không sốt ruột chờ đợi.

Mặc dù cô bạn thân Trịnh biết rằng Trần Hán Thăng không hề có ý định che giấu chuyện này, nhưng cũng không thể ngờ được rằng tên tra nam sẽ thoải mái công khai sự thật như vậy.

Lại nhìn sang Khổng Tĩnh ở bên cạnh, hình như cô ấy cũng không ngạc nhiên lắm, có lẽ đã quá quen với chuyện này.

"Đây là một tin tức lớn, cộng thêm dư luận quạt gió thêm củi, doanh số bán hàng trong một tháng của điện thoại di động đời thứ 3 Qủa Xác nói không chừng thực sự có thể phá vỡ sự thống trị của Nokia và Motorola tại Trung Quốc."

Trịnh Quan Đề nhỏ giọng nói với Khổng Tĩnh.

"Đây là chuyện đương nhiên rồi, chủ tịch Trần nói sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, chúng tôi đều tin tưởng vào anh ta."

Khổng Tĩnh trả lời vô cùng kiên định.

Trịnh Quan Đề gật đầu, cô có chút hâm mộ với tự tin tưởng giữa cấp dưới và ông chủ như thế này, nhưng nghĩ lại cũng là chuyện bình thường, dù sao Khổng Tĩnh cũng là một trong những lão thần đi theo Trần Hán Thăng đánh thiên hạ.

"Nếu sức ảnh hưởng kéo dài cho đến tháng 11, chờ đến khi internet Qủa Xác được niêm yết tại thị trường Hồng Kông, giá cả trong phiên giao dịch đầu tiên có lẽ sẽ tăng lên một chút."

Trịnh Quan Đề trêu chọc: "Với số cổ phần của chị Tĩnh ở Qủa Xác, nếu cuối năm nay Hồ Nhuận lại tổng kết danh sách xếp hạng một lần nữa, tên của chị chắc chắn sẽ có mặt."

"Thực ra…"

Khổng Tĩnh khẽ mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa sự trưởng thành và quyến rũ của cô ở độ tuổi này: "Trong khoảng thời gian này, tôi càng cảm thấy danh lợi là một thứ rắc rối nhất trong cuộc đời."

"Chị thân là tổng giám đốc của điện tử Qủa Xác, số rắc rối đó là điều không thể tránh được…"

Cô bạn thân Trịnh thông minh vừa mới nói được một nửa, cô đột nhiên ý thức được điều gì đó: "Chị Tĩnh muốn rời khỏi Qủa Xác?"

"Đúng là có suy nghĩ này."

Khổng Tĩnh không hề phủ nhận.

Trịnh Quan Đề lập tức ngẩn người, Khổng Tĩnh là một trong những quản lý trưởng thành của doanh nghiệp, bây giờ cô ấy nói như vậy, thoạt nhìn có vẻ chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thực chất đã hạ quyết tâm muốn rời khỏi.

"Vậy thì…"

Trịnh Quan Đề hơi lo lắng cho Trần Hán Thăng, nhưng ngay khi cô đang định mở miệng thì những khán giả trong đại

sảnh cuối cùng cũng đã phản ứng lại, đột nhiên trở nên ồn ào, không ngừng bàn luận sôi nổi đối với chuyện Trần Hán Thăng có con gái.

Trịnh Quan Đề cũng không ép hỏi thêm nữa, cô chỉ nhíu mày nhìn về phía trước, nghe Trần Hán Thăng trả lời những câu hỏi tò mò của các fans.

Điều này nhất định phải giải đáp, nếu không thể thoả mãn một chút lòng hiếu kỳ của khán giả thì có lẽ Trần Hán Thăng sẽ không thể rời khỏi phòng triển lãm.

"Chủ tịch Trần!"

Người đứng dậy đầu tiên là một vị phóng viên, anh ta đưa ra câu hỏi mà tất cả mọi người đều muốn biết: "Mẹ của đứa nhỏ là ai?"

"Chuyện này là bí mật."

Câu trả lời của Trần Hán Thăng cũng không quanh co lòng vòng, hơn nữa còn không có khả năng thương lượng.

"Ồ…"

Khán giả lại phát ra một đợt cảm thán, nhưng ngoại trừ vấn đề này ra, còn có những thứ khác có thể khai quật.

"Chủ tịch Trần."

Lại có một cô gái với vóc dáng nhỏ nhắn nhận được cơ hội, cô ấy vội vàng đứng dậy hỏi: "Tịnh Đế Liên Hoa" là có ý gì, hai cô con gái của ngài là chị em sinh đôi sao?"

"Đúng vậy."

Trần Hán Thăng thừa nhận, hắn không thể nói rằng hai chị em chỉ kém nhau mười một ngày được, như vậy sẽ để lộ chuyện mẹ của hai đứa không phải là cùng một người.

"Bây giờ đứa nhỏ đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Đây là câu hỏi thứ ba của fans.

“Khoảng mười một tháng.”

Trong lúc nói chuyện, Trần Hán Thăng nhớ đến Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ngốc Nghếch, sắc mặt vô thức trở nên dịu dàng, vẻ mặt của hắn phản chiếu trên màn hình hơn, mọi người đều có thể cảm nhận được cảm giác cưng chiều yêu thương này.

“Sau khi có áo bông nhỏ, ngay cả chủ tịch Trần vẫn luôn kiêu ngạo cố chấp cũng trở nên hiền từ.”

Đây là suy nghĩ chung của mọi người.

“Chủ tịch Trần.”

Fans thứ tư đứng lên mỉm cười hỏi: “Có thể nhìn ra được ngài rất yêu thương con gái mình, thực ra chúng tôi cũng rất muốn gặp hai đứa nhỏ, liệu sau này có cơ hội không?”

“Có chứ!”

Trần Hán Thăng chắc chắn nói: “Chỉ cần tôi có thời gian, ngày nào tôi cũng sẽ đưa đón hai đứa đi học tan học, không muốn bỏ lỡ bất cứ trải nghiệm trưởng thành nào của chúng, có lẽ các bạn có thể nhìn thấy ảnh ở trên các tờ báo.”

“Bốp bốp bốp…”

Không biết là ai khởi đầu, các khán giả bên dưới đột nhiên vỗ tay, đây là vì tình thương của một người cha.

“Chủ tịch Trần vừa nhìn đã biết là một nữ nhi nô.”

Có người cười nói: “Sau này nếu có người bắt nạt con gái của ngài, ngài sẽ xử lý như thế nào?”

“Tôi sẽ dùng AK bắn gục.”

Trần Hán Thăng nửa thật nửa đùa trả lời.

“Qúa bạo lực, đừng quên ngài đã làm cha rồi!”

Lập tức có khán giả kháng nghị.

“Vậy tôi sẽ đổi thành chiếc AK màu hồng nhạt.”

Trần Hán Thăng nhướn mày nói.

“Ha ha ha…”

Trong đại sảnh phòng triển lãm lập tức vang lên tiếng cười sảng khoái, tin tức “Qủa Xác Trần có con này” thoạt nghe có vẻ gây sốc, nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ một chút, đây cũng là chuyện thường mình mà.

Trần Hán Thăng là doanh nhân chứ không phải minh tinh, cho nên hoàn toàn không cần phải kiêng dè gì cả, hắn chủ động công khai chuyện này, chỉ là hy vọng sau này sau này mọi người nhìn thấy hai đứa nhỏ thì không cần phải ngạc nhiên.

…

Cùng với việc công bố chủ đề của điện thoại di động đời thứ ba, cuộc họp báo ra mắt này cũng dần dần kết thúc, toàn bộ khán giả tham gia đều thu hoạch được rất nhiều thứ, sau khi trở về có thể khoe khoang với bạn bè cả ngày.

“Chị Tĩnh đến đây bằng cách nào?”

Lúc này Trịnh Quan Đề lại nói chuyện với Khổng Tĩnh một lần nữa.

“Đi xe của công ty.”

Khổng Tĩnh chỉ vào bãi đậu xe.

“Tôi chuẩn bị trở về Giang Lăng.”

Trịnh Quan Đề nói: “Chị có muốn đi cùng em không?”

“Được chứ.”

Khổng Tĩnh cũng không từ chối.

Bây giờ đang là thời điểm kết thúc nên bên ngoài có hơi đông đúc, chờ đến khi chiếc xe chuyên dụng của Trịnh Quan Đề rẽ vào đường cao tốc Hoàng Thanh, trong xe ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Nữ tài xế tập trung lái xe, vờ như không nghe thấy bất cứ câu nói gì từ cuộc đối thoại ở hàng ghế sau.

"Sau khi rời khỏi điện tử Qủa Xác, chị Tĩnh có ý định đi đây phát triển?"

Những thời điểm như thế này không cần phải thăm dò, cho nên Trịnh Quan Đề dùng giọng điệu thành khẩn dò hỏi.

"Đến dạy học ở một trường đại học nào đó ở Kiến Nghiệp."

Khổng Tĩnh cũng không giấu diếm, cô và Trịnh Quan Đề cũng không phải quen biết ngày một ngày hai, vô cùng tin tưởng vào tố chất và phẩm chất đạo đức của nữ chủ tịch công ty bên cạnh này.

"Hoá ra là giảng viên đại học…"

Trịnh Quan Đề thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô còn lo lắng Khổng Tĩnh sẽ gia nhập vào công ty đối thủ cạnh tranh của Qủa Xác.

"Đúng vậy."

Khổng Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, khao khát nói: "Tôi vẫn luôn thích môi trường của tháp ngà voi, lúc trước khi từ chức ở Chuyển phát nhanh Thâm Thông, tôi còn muốn trở thành một nữ đầu bếp cầm muôi ở trường đại học đấy."

Trịnh Quan Đề quay đầu lại đánh giá nhìn Khổng Tĩnh, đây thực sự là một người phụ nữ dũng cảm, cô ấy không chỉ có gan theo đuổi lý tưởng của mình mà còn dám từ bỏ danh lợi

phàm tục, một người phụ nữ ba mươi tuổi nên có sự lắng đọng như vậy, biến vẻ đẹp thành sự tự tin, biến tuổi tác thành sự khoan dung, ngưng tụ thời gian thành sự hàm súc, viết tất cả những trải nghiệm của mình thành một quyển sách…"

"Trịnh độ giảng dạy của chị Tĩnh chắc chắn sẽ rất cao."

Trịnh Quan Đề thật lòng khen ngợi: "Nếu có cơ hội, em cũng sẽ đến nghe giảng."

"Tôi nào có tư cách dạy cô."

Khổng Tĩnh cười nói: "Nhưng nếu cô đến, tôi nhất định sẽ pha một cốc trà nóng chờ đợi."

"Được đấy."

Cô bạn thân Trịnh cong mắt, vui vẻ đồng ý.

Khi sắp đến cổng nhà máy điện tử Qủa Xác, Trịnh Quan Đề mới sực nhớ ra hỏi: "Chị Tĩnh, Trần Hán Thăng đã biết chị sắp rời đi chưa?"

"Có lẽ cậu ta đã biết rồi."

Không Tĩnh suy nghĩ một chút rồi nói: "Dù sao thì nhân mạch của chủ tịch Trần ở Kiến Nghiệp này cũng rất sâu, nhưng cậu ta chưa bao giờ tìm tôi nói chuyện."

"Vậy thì thái độ của cậu ta đã quá rõ ràng, sẽ không ngăn cản chị rời đi."

Trịnh Quan Đề thầm nghĩ trong lòng, nhưng như vậy cũng tốt, hình như mọi người đều có được thứ mình muốn.

"Tra nam công khai hai đứa nhỏ, Khổng Tĩnh đi đến khuôn viên trường đại học mà mình mong ước, còn mình thì sao…"

Trịnh Quan Đề nhìn theo bóng lưng xuống xe của Khổng Tĩnh, bản thân mình đã có thêm một người bạn.

…

Sau khi cuộc họp báo ra mắt vào ngày 18 kết thúc, tin tức "Trần Qủa Xác có hai cô con gái song sinh" cũng được truyền ra ngoài, không có bất ngờ gì xảy ra, nó đã tạo nên một đợt chấn động, nhưng lại không có bất cứ tác động tiêu cực nào đến doanh số bán hàng của điện thoại di động.

Suy cho cùng, bản chất của Trần Hán Thăng chỉ là một ông trùm trong kinh doanh, cuộc sống riêng tư của hắn không được chú ý quá mức, một chiếc điện thoại di động với cấu hình như vậy mà chỉ có 3388 tệ, kẻ ngốc mới không mua!

Bây giờ đang là thời điểm các sinh viên đại học tương lai chuẩn bị nhập học, dưới sự kết hợp của nhiều nhân tố, lần đầu tiên Qủa Xác vượt qua được Nokia và Motorola với một chút lợi thế mỏng manh, trở thành vị mua mới ở trong thị trường nội địa.

Tháng 11, điện tử Qủa Xác đã được niêm yết thành công tại thị trường Hồng Kông, công ty đã bán năm trăm triệu cổ phiếu và đạt mức giá 32 tệ cho mỗi cổ phiếu trong phiên giao dịch đầu tiên, con số này đã vượt qua đơn giá của Tencent trên thị trường chứng khoán Hồng Kông, giá cả ổn định vào buổi chiều là 42,3 tệ/ cổ phiếu, căn cứ vào số cổ phần mà Trần Hán Thăng có được, giá trị tài sản ròng của hắn đã vượt qua hàng chục tỷ.

Chỉ là năm nay là thời kỳ vàng của bất động sản, nghe nói một bà trùm bất động sản nào đó đã vượt qua trăm tỷ, cho nên các chuyên gia kinh tế đều tiếc nuối bình luận rằng, lần này Qủa Xác chỉ đưa một công ty con vào trị trường chứng khoán Hồng Kông, nếu chủ tịch Trần thực sự đưa nhà máy điện tử thật thể vào thị trường thì thứ hạng trong danh sách bảng xếp hạng có lẽ sẽ càng cao hơn nữa.

"Con mẹ nó các ngươi thì biết gì chứ?"

Sau khi nhìn thấy kiểu tin tức này, trong lòng Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng, tiền của ông đây một cắc một đồng cũng là của mình, có ông trùm bất động sản nào dám vỗ ngực tuyên bố như vậy không?

…

Thời gian trôi qua thực sự quá nhanh, chớp mắt lại qua một mùa hè nữa.

Trong toà nhà của trung tâm mua sắm, một nữ sinh đại học khoảng hơn hai mươi tuổi dẫn theo hai con búp bê nhỏ vẫn chưa thể đi vững nhàn nhã đi ngang qua các quầy cửa hàng khác nhau.

Ba người các cô mặc quần áo tương tự nhau, đều là áo sơ mi trắng ngắn tay và quần bò nhỏ màu xám, bên dưới đi một đôi giày thể thao, mặc dù trang phục gia đình nhưng không có bất cứ người nào nghĩ rằng đây là ba mẹ con.

Bởi vì trên lưng áo sơ mi trắng của cô gái có viết rõ ba chữ to đùng: Cô là cô.

Sau lưng đứa nhỏ bên trái cũng viết bốn chữ: Con là chị gái;

Sau lưng đứa nhỏ bên phải cũng viết bốn chữ: Con là em gái;

Chuyện này giống như hai chị em sinh đôi này ra ngoài đi dạo chơi đùa, lo lắng sẽ bị người khác nhận nhầm, nhưng hai chị em này rõ ràng rất dễ phân biệt mà.

Cô chị là một người vui vẻ hoạt bát, mặc dù nói chuyện vẫn chưa nhanh nhẹn thành thạo lắm, nhưng cô bé lúc nào cũng thích quấn lấy cô nói chuyện, lúc mỉm cười, trên gò má còn xuất hiện hai má lúm đồng tiền nhỏ rất rõ ràng;

Cô em gái yên tĩnh trầm mặc hơn rất nhiều, bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm nắm lấy ngón tay của cô, giống như có chút sợ người lạ, nhưng cô bé sở hữu đôi mắt đào hoa to tròn nhìn chăm chú, mặc dù thoạt nhìn hơi khờ khạo.

Đi theo phía sau bọn họ còn có một cặp vợ chồng khoảng chừng năm tươi tuổi, trong tay mỗi người đẩy một chiếc xe nôi, ánh mắt luôn hướng về hai cô cháu gái nhỏ, có lẽ là ông nội và bà nội của đứa trẻ.

Không cần phải nói, chắc chắn là một nhà năm người Trần Triệu Quân, Lương Mỹ Quyên, Trần Lam, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội rồi, hai vợ chồng Lão Trần đang tận hưởng hạnh phúc gia đình, Trần Lam thì đang thực hiện lời hứa hẹn trước đây rằng sẽ đưa hai cô cháu gái nhỏ đi dạo phố.

Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội vẫn chưa đầy hai tuổi, mặc dù đã biết đi nhưng cũng dễ dàng bị mệt, cho bên bây giờ vẫn chưa rời khỏi xe nôi.

“Cô.”

Khi đi ngang qua quầy KFC ở tầng một, Trần Tử Khâm đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn Trần Lam.

“Lại muốn ăn kem mứt sao?”

Trần Lam lập tức hiểu rõ, Trần Tử Khâm di truyền dung mạo của chị dâu Tiểu Ngư Nhi, không ngờ ngay cả khẩu vị cũng di truyền, cực kỳ thích ăn ngọt.

“Muốn thứ…”

Trần Tử Khâm vẫn nói giọng sữa, “ăn” và “thứ” lẫn lộn không rõ.

“Cô cũng muốn ăn, nhưng sợ ông bà nội các con không đồng ý.”

Trần Lam nuốt nước miếng, lại cúi đầu hỏi Trần Tử Bội: "Còn em gái thì sao, con có muốn ăn ngọt không?"

Phản ứng của Trần Tử Bội có hơi chậm, cô bé mở to đôi mắt đào hoa tròn xoe, nhìn vào cô và chị gái một lúc mới nhỏ giọng nói: "Muốn…"

"Nếu tất cả đều muốn ăn thì cô sẽ nghĩ cách, nhưng nếu bị mắng, các con cũng không thể để một mình cô chịu trách nhiệm…"

Ngay khi Trần Lam đang lẩm bẩm thì đột nhiên "cốc" một tiếng, sau gáy mình bị gõ một cái, đồng thời còn có một giọng nói vang lên: "Con mèo mờ ám A Lam, lại đang suy nghĩ ý đồ xấu gì vậy?"

Vốn dĩ Trần Lam đang ôm đầu tức giận, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói kia, cô ấy vui vẻ xoay người lại: "Chị dâu Tuyền, sao chị đến đây… Em hiểu rồi, các chị cũng đang nghỉ hè."

Người đến đúng là La Tuyền, so với thời điểm này năm ngoái, tóc cô đã dài hơn rất nhiều, ánh mắt cũng dịu dàng hơn, nhưng làn da vẫn trắng ngần như vậy.

"Chị dâu Tuyền học tâm lý học ở Hồng Kông, xem ra thực sự hữu dụng."

Trần Lam thầm nghĩ, cô thoạt nhìn đã không còn kiểu lạnh lùng cô chấp kia nữa rồi.

"Tử Khâm Tử Bội, đây là… À… Đây là…"

Nhưng khi giới thiệu, Trần Lam đột nhiên nghẹn họng, bởi vì cô không biết nên giới thiệu La Tuyền như thế nào, cuối cùng mới hàm hồ nói: "Đây là dì Tuyền của các con."

"Dì Tuyền…"

Trần Tử Khâm lễ phép gọi, Trần Tử Bội ngơ ngác nhìn La Tuyền, hơi ngượng ngùng gọi.

Hình như La Tuyền cũng không để ý đến cách xưng hô đó, cô nhẹ nhàng ngồi xổm người xuống, quan sát Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội một lúc lâu rồi nói ra một câu khiến Trần Lam hoảng hốt trong lòng.

“Cô nhóc, các con biết không? Dì rất thích cha của các con đấy.”

Ngoại truyện 1

Năm 2000, Lương Sơn, Xuyên Du.

Vào thời điểm này, Lương Sơn vẫn còn là một khu vực nghèo khó, muốn đi học thì phải đến một ngôi trường cấp ba ở dưới thị trấn cách chân núi rất xa.

Đương nhiên, ngôi trường cấp ba ngày cũng rất cũ nát, phòng học sơ sài, ngay cả bàn học cũng là những thứ do mấy ngôi trường ở thành phố lớn đào thải rồi tặng đến đây, khẩu âm của giáo viên tiếng Anh xen lẫn ngôn ngữ địa phương nặng nề, thỉnh thoảng có học sinh tuần này vẫn còn đi học, nhưng tuần sau đã đi ra ngoài làm thuê.

Ở ngôi trường cấp ba như thế này, những học sinh có thể thi đậu đại học đương nhiên rất ít, nhưng có một số người sở hữu thành tích rất tốt, hiệu trưởng và giáo viên đều đặt kỳ vọng cao vào cô, cô chính là Thẩm Ấu Sở.

Bình thường Thẩm Ấu Sở gần như không nói gì, thậm chí còn rất ít khi ngẩng đầu lên, nhưng thành tích học tập rất tốt, các giáo viên đều cảm thấy nếu trong ngày thi đại học hôm đó không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì ngôi trường trung học này sẽ xuất hiện sinh viên 985 đầu tiên kể từ khi thành lập cho đến nay.

"Đinh đinh đang đang…"

Tiếng chuông tan học vang lên, kiểu trường cấp ba loại này không có học sinh nội trú, bởi vì hoàn toàn không có điều kiện kia, hơn nữa cha mẹ của học sinh cũng sẽ không đồng ý, bởi vì sau khi trở về, đưa nhỏ còn phải giúp đỡ làm việc, nếu ở lại trường thì trong nhà sẽ mất đi một sức lao động.

Nhà của Thẩm Ấu Sở cách trường đại học khoảng một con đường núi nhỏ, cho nên khi tan học vào lúc sáu giờ, nhưng về đến nhà đã hơn bảy giờ, nếu trời đổ tuyết thì sẽ càng mất nhiều thời gian hơn nữa.

"Chị!"

Thẩm Ấu Sở vừa về đến nhà đã lập tức nghe thấy một tiếng gọi lanh lảnh.

Đó là một cô nhóc khoảng chừng ba tuổi, đôi mắt vừa to tròn vừa xinh đẹp, nhưng cơ thể lại hơi gầy yếu, mái tóc cũng có vẻ khô vàng.

Nếu cô bé được ăn đủ chất dinh dưỡng, đây chắc chắn là một cô gái nhỏ phấn điêu ngọc trác.

Đây là em gái của Thẩm Ấu Sở- Thẩm Ninh Ninh, người cha đi ra ngoài làm việc không có tin tức gì, năm ngoái người mẹ vừa mới tái giá, trong núi có một quy định rằng sau khi tái giá đã là người ngoài, cho nên ông bà nội nghiêm khắc không cho cô bé đi gặp mẹ.

"Có đói bụng không, chị nấu cơm cho em nhé."

Thẩm Ấu Sở bế em gái đi vào phòng bếp, bà nội đang thổi lửa, ông nội lên rừng đốn củi, cha mẹ của Thẩm Ấu Sở đều đã qua đời, là ông bà nội nuôi nấng cô trưởng thành.

Thức ăn dành cho bốn ông bà cháu đều rất ít và đơn giản, một bó mì sợi năm đồng tiền cũng có thể ăn được mấy ngày, nếu con gà mái trong nhà đẻ trứng thì sẽ cho A Ninh thêm một chút dinh dưỡng.

Cuộc sống đơn giản và nghèo khó, nhưng Thẩm Ấu Sở không cảm thấy khổ chút nào, trong lòng tràn ngập hy vọng về tương lai.

Buổi tối ông bà nội ở nhà chính, Thẩm Ấu Sở dẫn theo em gái đến ở nhà bên.

Bây giờ Thẩm Ninh Ninh đến cả nói chuyện cũng chưa nói rõ ràng lắm, nhưng lại thích nói chuyện phiếm với chị gái, trước khi đi ngủ còn lải nhải: "Chị à, hôm nay cô của nhà cậu hai kết hôn, cô ấy mặc quần áo thật xinh đẹp."

"Các cô dâu đều xinh đẹp như vậy đấy."

Thẩm Ấu Sở dịu dàng nói.

"Nhưng chị còn xinh đẹp hơn cả cô ấy."

Thẩm Ninh Ninh vô cùng tự hào nói.

Không phải cô bé đang khoe khoang, mà toàn bộ thôn làng đều biết chị Ấu Sở xinh đẹp, cũng biết sau này cô ấy sẽ thi đậu đại học, đây là vinh quang của thôn làng.

Thẩm Ấu Sở ôm em gái ngay ngắn hơn một chút, nếu không cơn gió lạnh thổi vào sẽ thổi vào cô bé.

A Ninh cũng chui vào trong lồng ngực chị gái, đối với cô bé mà nói, Thẩm Ấu Sở vừa là chị vừa là mẹ.

"Chị…"

Thẩm Ninh Ninh đưa bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve mái tóc của Thẩm Ấu Sở, ngây thơ chất phác nói: "Sau này chú rể của chị sẽ là ai đây?"

"Chị cũng không biết."

Thẩm Ấu Sở lắc đầu, năm nay cô chỉ mới 16 tuổi, sao có thể nghĩ nhiều như vậy.

"Vậy anh ấy sẽ đối xử tốt với chị sao?"

Năng lực bắt chước của những đứa trẻ rất mạnh, Thẩm Ninh Ninh chưa chắc đã biết ý nghĩa của câu nói này, cô bé chỉ học theo giọng điệu của người lớn mà thôi.

Ví dụ như, nếu có người nào ở trong thôn kết hôn, người lớn sẽ quan tâm đến mấy chuyện như "chú rể có đối xử tốt với cô dâu không?".

"Có chứ."

Thẩm Ấu Sở 16 tuổi suy nghĩ một chút rồi nhỏ giọng nói: "Chỉ cần chị đối xử tốt với anh ấy thì anh ấy sẽ đối xử tốt với chị; Nếu anh đấy đói xử không tốt với chị, có lẽ là phương diện nào đó của chị có vấn đề, cho nên chị phải đối xử với anh ấy tốt hơn một chút."

"Ồ…"

Những lời này hơi khó hiểu, A Ninh không thể hiểu được, ngáp mọt cái rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Ấu Sở cũng không nghĩ nhiều, cô đương nhiên không thể biết được rằng những lời mình vô tình nói ra trong đêm nay, thực chất lại cả những miêu tả chân thật cho đời sống tình cảm của cô sau này.

Mặn:

Cũng trong năm 2000, trường trung học phổ thông Nhất Trung Cảng Thành lại là một cảnh tượng khác.

Đây là trường trung học trọng điểm của tỉnh, hàng năm đều có các học sinh thi đậu những trường đại học nổi tiếng mũi nhọn như trường Thanh Hoa Bắc Đại, đại học Kiến Nghiệp, trường đại học Đông Đại. Trước giờ tự học vào buổi sáng, các bạn học đều đang mua đồ ăn ở các quầy hàng bên ngoài trường, mặc dù trong trường cũng có căng tin, căng tin số 7 dành cho các học sinh nội trú, hơn nữa hương vị cũng không ngon bằng bên ngoài.

Một chiếc xe hơi nhỏ chậm rãi dừng lại ở trước cửa trường Nhất Trung, các học sinh xung quanh đều theo bản năng nhường chỗ một chút.

Vào năm 2000, những phụ huynh có thể dùng xe hơi đưa con đi học, thực ra cũng không nhiều lắm.

Sau khi cửa xe được mở ra, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao từ trên xe bước xuống cô ấy cao khoảng 1m67, khuôn mặt trái xoan với ngũ quan vô cùng tinh xảo, từ cách ăn mặc cũng có thể nhìn ra được hoàn cảnh gia đình vô cùng tốt.

Cô ấy tên là Tiêu Dung Ngư, một cô công chúa của trường Nhất Trung Cảng Thành.

Cha mẹ cô đều là quan chức trong thành phố, bản thân cô ấy lại xinh đẹp, thành tích học tập tốt, lại còn biết chơi nhạc cụ, trong trường có không ít học sinh nam thích thầm cô.

Nhưng bình thường Tiêu Dung Ngư đều từ chối, bởi vì cô không muốn yêu đương quá sớm.

“Ông chủ, cháu mua một lồng bánh bao chiên.”

Tiêu Dung Ngư đi đến trước một cửa hàng bánh bao hấp trước cổng trường, lịch sự nói với ông chủ.

Ông chủ cũng quen thuộc với cô hoa khôi trường Nhất Trung Cảng Thành này, bởi vì cứ cách vài bữa cô ấy sẽ đến đây mua một lồng bánh bao chiên.

Ông chủ cũng tốt bụng nhắc nhở rằng, một lồng bánh bao có tám chiếc, con gái không thể ăn hết được nhiều như vậy đâu.

Nhưng Tiêu Dung Ngư cũng không giải thích, chỉ là mỉm cười thanh toán hoá đơn rồi rời đi, sau khi vào phòng học, quả nhiên Tiêu Dung Ngư chỉ ăn hai chiếc bánh bao, số còn lại đặt ở trên bàn.

Lớp tự học buổi sáng bắt đầu từ lúc bảy rưỡi, sau khi tiếng chuông vang lên, mới có một bóng người bước vào phòng học trong tiếng chuông.

Đó là một học sinh nam cấp ba cao hơn 1m8, mặc dù đã đến muộn nhưng không cảm thấy xấu hổ chút nào, cười hì hì bước vào từ cửa trước, thậm chí còn cà lơ phất phơ huýt sáo một tiếng.

"Hừ!"

Nhìn thấy kiểu tác phong không chút tiến bộ nào, Tiêu Dung Ngư hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không hiểu hiện ra ngoài.

Cậu học sinh này tên là Trần Hán Thăng, ngồi ở hàng ghế cuối cùng, sau khi hắn ngồi xuống ghế, hoàn toàn không muốn đọc sách mà thay vào đó là khoác lác về vị trí trâu bò của mình trong CS với các học sinh xung quanh.

Theo lý mà nói thành tích của Trần Hán Thăng phải là đếm ngược mới đúng, nhưng hắn cũng không thể coi là kém cỏi, mặc dù không thích học hành nhưng vẫn có thể ở mức trung bình.

"Tiểu Trần."

Ngay khi Trần Hán Thăng đang hăng say khoác lác thì có một học sinh da đen ngồi ở phía trước quay đầu lại nhắc nhở nói: "Hôm nay lão Từ sẽ thu bài tập về nhà, mày phải bổ sung nhanh lên."

"Vậy sao?"

Trần Hán Thăng sửng sốt một chút: "Mày đưa tao mượn chép nào."

"Lần nào mày cũng chép tao, Lão Từ lúc nào cũng mắng tao…"

Cậu học sinh không vui lắm, cậu ấy tên là Vương Tử Bác, là cậu bạn nối khố chơi với Trần Hán Thăng từ khi học mẫu giáo đến lớn.

“Cút cút cút, không cho chép thì thôi đi, đứa chó này.”

Trần Hán Thăng đạp vào mông cậu bạn nối khố cái ầm, sau đó cũng không quan tâm đến kỷ luật trong lớp, cúi người chạy đến trước mặt Tiêu Dung Ngư: “Chị Tiêu, giang hồ cấp cứu, có thể cho tớ mượn bài tập về nhà để chép được không?”

Tại sao Trần Hán Thăng lại quen biết với Tiêu Dung Ngư chứ, bởi vì mối quan hệ bạn học ra, cha mẹ hai người cũng quen biết nhau.

“Không cho mượn!”

Tiêu Dung Ngư thẳng thừng từ chối.

Trần Hán Thăng cũng không miễn cưỡng, bởi vì hắn thích cô gái này.

Nhưng bài tập về nhà vẫn phải chép, cho nên Trần Hán Thăng dự định sẽ mượn một bạn nữ khác, Tiêu Dung Ngư cũng nhìn ra được tính toán của Trần Hán Thăng, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên có chút không vui.

Cô cũng không biết tại sao mình lại cảm thấy không thoải mái, tóm lại khi Trần Hán Thăng muốn xáp lại gần các cô gái khác, Tiêu Dung Ngư lại muốn đánh hắn một trận.

“Thôi quên đi, cậu đừng chạy tới chạy lui trong phòng học nữa, ảnh hưởng đến mọi người học vào buổi sáng.”

Cuối cùng Tiêu Dung Ngư dùng lý do này coi như một cái bậc thang, đưa bài tập về nhà của mình cho Trần Hán Thăng, cùng với những chiếc bánh bao còn sót lại kia, nhàn nhạt nói: “Tớ không ăn hết!”

“Ok, cảm ơn phần thưởng của chị Tiêu!”

Trần Hán Thăng không biết xấu hổ đáp trả một câu, quay trở lại bàn với lồng bánh bao và vở bài tập về nhà.

“Tiêu Dung Ngư lại đưa bữa sáng mà mình không ăn cho cậu sao?”

Vương Tử Bác nhìn thấy những chiếc bánh bao chiên, vô cùng hâm mộ, điều kiện gia đình của Vương Tử Bác không tốt nên ngày thường sẽ không ăn sáng.

Cha mẹ của Trần Hán Thăng đều là công chức nhà nước, không thể coi là giàu sang nhưng tiền ăn sáng cũng để lại cho con trai, chỉ là Trần Hán Thăng đều lén lút cầm đi lên mạng và chơi game.

“Đây đâu phải là lần đầu tiên.”

Trần Hán Thăng vừa chép bài tập về nhà vừa cầm bánh bao bỏ vào trong miệng.

“Tiểu Trần, tối hôm qua cha mẹ tao lại cãi nhau rồi, sáng nay tao cũng không ăn cơm…”

Vương Tử Bác mỏi mắt trông mong nhìn bánh bao.

Trần Hán Thăng là một đứa trẻ thông minh, lập tức hiểu được ý tứ của cậu bạn nối khố, nhưng hắn cũng có chút khó xử: “Với tính tình tồi tệ của Tiêu Dung Ngư, nếu để cậu ấy biết tao cho mày ăn, chắc chắn sẽ tức giận.”

“Tao cũng đâu muốn ăn.”

Vương Tử Bác đỏ mặt: “Tao chỉ nói vậy mà thôi.”

Nhưng cậu ấy vừa mới quay đầu lại, trên mông lại bị đá một cái nữa, chỉ thấy Trần Hán Thăng mất kiên nhẫn nói: Ăn đi, ăn đi, nhưng đừng nói với Tiêu Dung Ngư đấy nhé.’

Nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn biết.

Trong tiết thể dục giữa giờ, Tiêu Dung Ngư hỏi Trần Hán Thăng bằng vẻ mặt không vui: “Đồ ăn tớ đưa cho cậu, tại sao cậu lại đưa cho Vương Tử Bác?”

“Hả?”

Ánh mắt Trần Hán Thăng xoay chuyển: “Mùi vị bánh bao hôm nay quá mặn, cho nên tớ mới đưa cho cậu ấy ăn.”

Trần Hán Thăng không bán đứng Vương Tử Bác, nhưng Tiêu Dung Ngư vẫn rất tức giận.

“Thật ngại quá.”

Tiêu Dung Ngư ngẩng cằm lên, kiêu ngạo quay đầu lại: “Nếu cậu cảm thấy mặn, vậy sau này không có nữa đâu!”

Từ đó về sau, quả nhiên Tiêu Dung Ngư không còn đưa bữa sáng cho Trần Hán Thăng nữa.

Cay:

Tháng 9 năm 2001, Trần Hán Thăng vừa mới bước vào lớp mười hai trung học.

Kết quả trong kỳ thi thử hơi kém cho nên bị chủ nhiệm lớp giữ lại dạy dỗ một lúc lâu, Trần Hán Thăng rầu rĩ không muốn nói chuyện, cho dù có Vương Tử Bác đi cùng mình.

Nhưng kết quả thi thử của kẻ ngốc này lại lọt vào top 80 của khoá, nghe nói nếu giữ vững thành tích hiện tại, thi đầu vào các trường đại học 211 cũng không thành vấn đề.

Vương Tử Bác không biết an ủi người khác, chỉ là cùng nhau đẩy xe đạp đi dạo trong khuôn viên trường trống rỗng.

Nhưng vừa mới đi đến trước cổng trường, bọn họ nhìn thấy một tên côn đồ nhuộm tóc vàng đang chặn đường một bạn nữ.

“La Tuyền, tớ muốn kết bạn với cậu, tớ biết nhà cậu có tiền, nhưng tớ thật lòng với cậu.”

Thằng nhóc tóc vàng nói.

“Mày cũng xứng sao?”

Hình như tính tình của cô gái tên La Tuyền này có vẻ nóng nảy, câu trả lời thậm chí còn hung dữ hơn, điều này khiến cho Trần Hán Thăng lại nhìn nhiều thêm một chút.

Phù!

Không thể tưởng tượng được trong trường Nhất Trung Cảng Thành này, ngoại trừ Tiêu Dung Ngư ra, còn có một cô gái xinh đẹp như vậy.

Làn da của La Tuyền rất trắng, đôi mắt một mí hơi mỏng, nhưng lại rất to, đuôi mắt có xu hướng nhếch lên trên, tạo thành một thuộc tính mạnh mẽ.

Bản thân Trần Hán Thăng là một chàng trai rất có cá tính nên hắn nhìn La Tuyền tương đối thuận mắt, đặc biệt người ta còn xinh đẹp như vậy.

"La Tuyền, cậu đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"

Tên tốc vàng nghe thấy bốn chữ "Mày cũng xứng sao?", cảm thấy đã bị xúc phạm nên cũng trở nên tức giận.

"Mày vốn dĩ đã không xưng rồi!"

Không ngờ La Tuyền căn bản không sợ hãi, cứng rắn đáp trả.

"Cậu…"

Tên lưu manh tóc vàng cũng không biết nên trả lời như thế nào, mặc dù không dám động thủ, nhưng cũng nắm lấy đầu xe đạp của La Tuyền không buông.

"Nhìn dáng vẻ gớm giếc của mày kia, ông đây cũng thấy không xứng!"

Trần Hán Thăng mở miệng, tâm trạng của hắn vốn dĩ đã không tốt, lúc nói chuyện cũng không thể che giấu được phong

thái kiêu ngạo: "Người ta không muốn yêu đương với mày, con mẹ nó mày cút đi thì xong việc, còn quấn lấy người ta làm gì?"

Tên lưu manh tóc vàng quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, còn có một học sinh dám quan tâm đến chuyện của mình sao?

"Con mẹ nó mày lặp lại một lần nữa?"

Tên tóc vàng chỉ vào mũi Trần Hán Thăng, đang muốn chửi ầm lên: "Mẹ nó…"

"Cút mẹ mày đi!"

Trần Hán Thăng ném chiếc xe đạp sang một bên, đấm gã ta một cú đấm thật mạnh ngay tại chỗ.

Dáng người của tên lưu manh tóc vàng còn kém hơn vài bậc so với Trần Hán Thăng, nếu không có bảo vệ trường học và Vương Tủ Bác liều mạng ngăn cản, nói không chừng trên tóc vàng đã bị đánh chết.

"Mày chờ đó cho tao!"

Tên lưu manh tóc vàng mặt mũi bầm dập đứng giận, trước khi đi còn thốt ra những lời tàn nhẫn: "Tao tên là Ấp Mâu, hôm nào đó ông đây sẽ đâm chết mày!"

"Ôi trời!"

Nghe thấy cái tên "Áp Mâu" này, Trần Hán Thăng mới nhíu mày: "Hình như đã đánh nhầm người rồi, đây là em trai của người quen."

"Cậu học lớp nào, tên là gì, đưa thẻ học sinh ra ngoài!"

Bảo vệ trường học nổi giận đùng đùng nói.

Sau khi đánh người xong, trong lòng Trần Hán Thăng thoải mái hơn rất nhiều, nhưng hắn cũng rất biết điều, không muốn

nảy sinh tranh chấp với bảo vệ của trường học, ngoan ngoãn đưa chứng minh thư qua đó.

“Ít nhất cậu cũng phải bị xử phạt cảnh cáo.” Đội trưởng đội bảo vệ uy hiếp nói.

“Tuỳ tiện.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười, căn bản không để ở trong lòng, sau đó cưỡi xe đạp rời đi.

Hoàn toàn không chú ý đến cô gái tên là La Tuyền kia, trong mắt lấp lánh những ánh sao.

Nhưng một tuần sau, Trần Hán Thăng cũng không nhận được “xử phạt cảnh cáo đó”, sau đó mới biết được rằng hoá ra La sư muội đã chủ động đến phòng giáo vụ của trường học để trình bày tình hình.

Sau đó, La Tuyền chủ động mời Trần Hán Thăng ăn cơm để bày tỏ lòng cảm tạ.

Có lẽ điều kiện gia đình của La Tuyền không tồi, cô mời Trần Hán Thăng đi đến cửa hàng McDonald’s ở Song Kiều kia.

Bây giờ đối với các học sinh mà nói McDonald’s vẫn thuộc về “hàng xa xỉ”, Trần Hán Thăng cũng chỉ ăn mấy lần, thỉnh thoảng còn mặt dày ăn ké Tiêu Dung Ngư.

“Trần sư huynh, anh thích kiểu con gái như thế nào?”

Lúc ăn khoai tây chiên, La Tuyền đột nhiên hỏi, cô vốn dĩ là một cô học sinh mạnh dạn.

“Cái gì?”

Trần Hán Thăng không đứng đắn hỏi: “Em hỏi như vậy, là thích anh sao?”

“Vâng!”

La Tuyền gật đầu.

Trần Hán Thăng nhìn thoáng qua La Tuyền, La Tuyền mở to đôi mắt cố chấp kia, cũng bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng.

"Đừng như vậy!"

Trần Hán Thăng ăn uống no say rồi đứng dậy, vỗ mông nói: "Ông đây thích Tiêu Dung Ngư, chuyện này các bạn trong lớp bọn anh đều biết."

"Tiêu Dung Ngư?"

La Tuyền đương nhiên biết đối phương là ai, hoa khôi Cảng Thành mà, không ngờ một chàng trai như Trần Hán Thăng cũng sẽ thích kiểu son phấn thô tục này.

"Trần sư huynh!"

La Tuyền đuổi theo đến cửa, vô cùng nghiêm túc nói: "Tiêu Dung Ngư không xứng với anh đâu!"

"Mẹ nó!"

Nếu không phải nhờ vào vẻ mặt chân thành của La Tuyền, Trần Hán Thăng suýt chút nữa đã cho răng sư muội đang mỉa mai.

"La sư muội, có lẽ em không hiểu anh rồi."

Trần Hán Thăng sửa sang lại cổ áo một chút: "Mặc dù em rất xinh đẹp, nhưng con người anh tương đối chung tình, sẽ không thích hai cô gái cùng một lúc đâu, tạm biệt!"

Hắn rời đi mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Ngoại truyện 2

11 giờ khuya, khu đại học Giang Lăng vẫn vô cùng náo nhiệt.

Dòng người hối hả qua lại trên đường, có những cặp tình nhân đã chơi cả ngày ở Tân Nhai Khẩu rồi bắt chuyến xe buýt cuối cùng trở về trường học, cũng có những con cú đêm có ý định đến quán net chơi game và cả những nhóm nhỏ ký túc xá ra ngoài ăn khuya.

Những quán ăn khuya trong trung tâm thương mại Nghĩa Ô đèn đuốc sáng trưng, ông chủ ướt đẫm mồ hôi đang xào nấu những đĩa đồ ăn trước bếp lò, bà chủ hơi đẫy đà nhiệt tình chào hỏi các sinh viên đến quán.

“Lại liên hoan hội học sinh à?”

“Vẫn là mấy thứ lần trước chứ?”

“Không thành vấn đề, giảm 10% theo thường lệ!”

Bà chủ quen thuộc trò chuyện với từng khách hàng, giống như những người bạn cũ, bà ấy đã buôn bán ở đây được một thời gian dài, biết những sinh viên đại học da mặt mỏng, cũng khá trọng thể diện, mình hét to như vậy có thể khiến rất nhiều người trẻ tuổi đang do dự đi vào cửa hàng của mình.

Tóm lại, khắp nơi đều tràn ngập sức sống hormone thanh xuân: “Nói cho các cậu một chuyện…”

Sau khi uống hai ly bia, một nam sinh viên đại học đeo mắt kính mở miệng nói: “Lúc nãy tao vừa đi theo con đường mòn đến đây, lúc đi ngang qua quán cà phê hoa 1206 thì nhìn thấy đèn trong quán đó vẫn đang sáng.”

“Vậy sao?”

Mấy người bạn cùng phòng ngồi cùng bàn nghe thấy, ai nấy đều đồng loạt bỏ ly xuống.

Nội dung nói chuyện trong những trường hợp như thế này về cơ bản đều là những chuyện mà mình cảm thấy hứng thú, ví dụ như mắng một hội trưởng ngốc nghếch nào đó của hội học sinh, cảm thán một chút về phụ đạo viên bất công, hoặc là bàn tán về sản phẩm mới của điện tử Qủa Xác…

Ngoài ra, còn thảo luận về một số mỹ nữ.

Bởi vì quan điểm thẩm mỹ của mỗi người mỗi khác nên các mỹ nữ được công nhận cũng không nhiều lắm, nhưng sư tỷ Thẩm Ấu Sở của đại học tài chính và sư tỷ Tiêu Dung Ngư của đại học Đông Đại chắc chắn phải được tính vào.

Đáng tiếc hai vị sư tỷ này đã tốt nghiệp nhiều năm, hơn nữa Thẩm sư tỷ tương đối khiêm tốn, cho nên cho dù đã thi đậu nghiên cứu sinh của đại học Kiến Nghiệp đi chăng nữa, cô ấy cũng rất ít khi xuất hiện ở trong khuôn viên trường.

Tiêu sư tỷ là một vị luật sư nổi tiếng, cô ấy thường xuyên xuất hiện trên TV, nhưng trong cuộc sống hàng ngày cũng không thể gặp mặt được, lần trước có người đăng tải một bài viết lên Cộng đồng Qủa Xác, có lẽ Thẩm sư tỷ và Tiêu sư tỷ đều đã làm mẹ, nhưng lại bị cư dân mạng phản pháo dữ dội.

Đùa sao? Tiên nữ làm sao có thể sinh con được! Cho nên các sinh viên vẫn còn đi học ở khu Giang Lăng, người đẹp được thảo luận nhiều nhất chính là bà chủ của quán cà phê hoa 1206.

Bà chủ tên là Thương Nghiên Nghiên, cô ấy có ba đặc điểm: Đầu tiên, cô ấy cũng là sinh viên tốt nghiệp của trường đại học Tài chính Kinh tế Kiến Nghiệp, đây là một trường học

thần kỳ, bởi vì nó đã "bồi dưỡng" ra người sáng lập điện tử Qủa Xác- Trần Hán Thăng.

Kể tử khi internet Qủa Xác được đưa ra thị trường Hồng Kông vào năm 2007, tổng tài sản của chủ tịch Trần được đánh giá không thể lọt ra khỏi danh sách top 10 tỷ phú giàu nhất trong nước, hơn nữa, cho dù chín người còn lại thay đổi như thế nào đi nữa, cái tên "Trần Hán Thăng" vĩnh viễn bỏ xa phía trước mười ngàn mét, cho nên được người đời tặng cho cái tên "Trần Qủa Xác".

Nhưng điều kỳ quái chính là, từ trước đến nay Trần sư huynh chưa từng là tỷ phú giàu nhất, điều này khiến cho rất nhiều sư huynh sư đệ sùng bái hắn vô cùng tiếc nuối, nghe nói, bà chủ Thương và "Trần Qủa Xác" lúc trước là bạn học của nhau, điều này rõ ràng đã tăng thêm bối cảnh thần bí cho quán cà phê hoa.

Đặc điểm thứ hai: Làm ăn kinh doanh tuỳ hứng.

Bởi vì mọi người đều phát hiện ra rằng, hình như Thương sư tỷ mở cửa hàng này không phải đều kiếm tiền, ngày mưa đóng cửa, ngày nóng quá cũng đóng cửa, ngày lễ vắng khách đóng cửa, khách quá nhiều cũng đóng cửa, đi ra ngoài du lịch đóng cửa, sau khi du lịch trở về cần nghỉ ngơi cũng đóng cửa…

Tấm thẻ "hôm nay đóng cửa" kia, hàng tháng cũng phải xuất hiện hơn mười lăm ngày.

Đặc điểm thứ ba: Tiếng tăm lan xa.

Thương sư tỷ sở hữu ngoại hình xinh đẹp, hơn nữa còn rất biết trang điểm, bất cứ bộ quần áo và đồ trang điểm nào có thể làm tôn lên vẻ đẹp của người phụ nữ gần như đều có thể xuất hiện trên người cô.

Ngoài ra, hình như cô còn rất "hiểu đàn ồng", bên dưới đôi mắt sâu thẳm kia giống như chứa đựng một hồ nước mùa thu, đôi môi đỏ mọng tinh xảo luôn nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng, giống như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu được tâm tư của những nam sinh viên đại học đó.

Cho nên, những sinh viên này hơi "sợ" cô ấy, nhưng lại không nhịn được bàn tán về cô, bây giờ sau khi chàng trai đeo kính nhắc đến, mọi người nhanh chóng trêu chọc nhau:

"Ngày thường Thương sư tỷ đóng cửa rất sớm, đêm nay 11 giờ rồi vẫn chưa đóng cửa, đây là một cơ hội tốt để hỏi phương thức liên lạc, sau cậu lại không nghĩ đến chứ?"

"Mẹ nó! Tao nào có lá gan kia, hơn nữa sao mày không đi đi?"

"Lúc trước tao cũng đã từng nghĩ đến, còn lấy hết can đảm tiến vào quán cà phê, kết quả bị Thương sư tỷ liếc mắt nhìn một cái, ngay lập tức không dám mở miệng nữa."

"Ha ha, đồ nhát gan, đồ nhát gan!"

…

Những sinh viên đại học trẻ tuổi trong quán ăn khuya, rất nhiều người đã từng là Vương Tử Bác trước đây, bọn họ ngây ngô, ngại ngùng, thích mỹ nữ nhưng cũng mong chờ vào một tình yêu trong sáng.

Nhưng hôm nay bọn họ đã hiểu nhầm, thực ra quán cà phê đã đóng cửa, chỉ là chưa tắt đèn mà thôi.

Bởi vì, bà chủ đang đợi một người nào đó.

"Đinh đinh đang đang, đinh đinh đang đang…"

Nửa đêm, khoảng 12 giờ rưỡi, cánh cửa kính của quán cà phê bị đẩy ra, chiếc chuông gió trên hành lang cũng phát ra một loạt âm thanh thanh thuý dễ nghe.

“Chủ tịch Trần, nếu cậu không đến thì tôi sẽ ngủ quên mất.”

Ở quầy bar của quán cà phê hoa, một cô gái mơ mơ mang màng sắp ngủ đứng dậy, dụi mắt oán giận.

Người mới vào cửa không phải ai khác, chính là Trần Hán Thăng tiếng tăm lừng lẫy, tướng mạo và khí chất của hắn cũng không khác gì mấy so với vài năm trước, vẫn là dáng vẻ cười hì hì không tiếc kia.

“Tiểu Trì cũng ở đây sao? Hôm nay là ngày bầu cử nhiệm kỳ mới của hiệp hội doanh nhân tỉnh Tô Đông, tôi được chọn làm hội trưởng điều hành nên không thể không xã giao.”

Trần Hán Thăng nói rồi, đột nhiên mắng một câu: “Mấy gã này đúng là biết uống rượu, ông đây suýt chút nữa đã bị chuốc say.”

Tiểu Trì chính là bạn thân của Thương Nghiên Nghiên, cô ta đã định cư ở Giang Lăng, hơn nữa còn mua một căn hộ, nghe nói cô ta dự định sẽ nhàn nhã vượt qua cuộc đời này trong quán cà phê hoa.

“Qủa nhiên cả người đều là mùi rượu.”

Tiểu Trì bĩu môi nói, sau nhiều năm tiếp xúc với nhau, bây giờ cô ta cũng không còn sợ Trần Hán Thăng như thế nữa, thậm chí còn có thể đùa giỡn.

Có lẽ nghe thấy tiếng động bên ngoài, căn phòng ngủ nơi tầng hai kia cũng mở ra, một bóng người cao gầy đi ra từ bên trong, Thương Nghiên Nghiên mặc một bộ sườn xám màu xanh nước biển chậm rãi đi xuống cầu thang lầu.

Có lẽ bộ sườn xám này được đặt theo yêu cầu nên kích thích vô cùng vừa vặn, eo bụng ôm sát tôn lên đường cong lả lướt, hai chân thon dài cân xứng không đi tất, mỗi khi bước

xuống cầu thang, đường xe bên hông của chiếc sườn xám sẽ để lộ những đường trắng như tuyết.

Điều sáng tạo khác người chính là Thương Nhiên Nghiên còn búi mái tóc dài màu đỏ rượu của mình thành một búi tóc lỏng lẻo, cắm một cây trâm gỗ cố định, trên trâm cài còn được trang trí bằng một vái chiếc chuông nhỏ tinh nghịch.

"Leng keng, leng keng, leng keng…"

Người chưa đến, nhưng tiếng lục lạc đã vang lên trước, ngay cả Trần Hán Thăng đã sớm quen thuộc với cơ thể này cũng có chút sửng sốt.

"Chủ tịch Trần, Nghiên Nghiên, tớ đi trước đây."

Tiểu Trì biết mình có hơi "chướng mắt" nên cầm lấy giỏ xách trực tiếp rời đi, trước khi đi còn không quên khoá cửa kỹ càng.

"Leng keng…"

Tiếng lục lạc lại vang lên một lần nữa, cuối cùng Thương Nghiên Nghiên cũng dừng lại ở trước mặt Trần Hán Thăng.

"Đêm nay đã uống rất nhiều sao?"

Thương Nghiên Nghiên vừa mới trải qua sinh nhật lần thứ 25, hơi thở thanh xuân đang từ từ giảm bớt, nhưng sự quyến rũ của một người thiếu phụ lại mang đến cho cô một loại dụ hoặc khiến lòng người xao xuyến.

"Có lẽ phải uống một lít."

Trần Hán Thăng nhớ lại một chút rồi nói, thực ra hắn được bầu cử làm hội trưởng điều hành của hiệp hội doanh nhân tỉnh Tô Đông, hơn nữa còn uống không ít rượu, tinh thần rất phấn khởi, chỉ là miệng hơi khô, còn muốn uống một chút gì đó để làm dịu cơn khát.

“Một lít sao?”

Thương Nghiên Nghiên nghiêng đầu, lục lạc trên trâm cài cũng nghịch ngợm phát ra tiếng vang.

Lúc này có thể nhìn ra được cách mà Thương Nghiên Nghiên đối xử với Trần Hán Thăng, nếu đổi lại là Tiêu Dung Ngư hoặc Thẩm Ấu Sở, có lẽ các cô ấy sẽ đi pha trà nóng, cho dù không nói chuyện với Trần Hán Thăng thì cũng sẽ để người khác mang đến.

Nhưng là Thương Nghiên Nghiên, cô chỉ muốn để Trần Hán Thăng thả lỏng và vui vẻ, cho nên chớp chớp mắt nói: “Một lít còn lâu mới đạt đến giới hạn cao nhất của lớp trưởng, trong tủ lạnh còn chút rượu nho, cậu có muốn uống chút gì không?”

“Vẫn là cậu hiểu tớ.”

Trần Hán Thăng nhếch miệng cười.

“Đó là vì trong lòng cậu có vị trí của tớ.”

Thương Nghiên Nghiên ném cho hắn một ánh mắt quyến rũ: “Cho nên tớ mới hiểu cậu, cảm ơn bộ trưởng Trần đã cho tôi cơ hội này.”

“Chậc chậc…”

Trần Hán Thăng chậc miệng, tình nhân thực chất là một “công việc nguy hiểm” dễ dàng đánh mất cảm giác mới mẻ nhất, nhưng Thương Nghiên Nghiên vẫn có thể duy trì được năng lực hấp dẫn như vậy, ngoại trừ nền tảng tình cảm của hai người ra, còn là vì cô ấy cũng rất thông minh.

Người phụ nữ thông minh sẽ biết làm nũng, sẽ biết giả vờ đáng thương, nhưng vĩnh viễn sẽ không vượt qua ranh giới đỏ nào đó.

Chờ đến khi Thương Nghiên Nghiên lắc lư đi lấy rượu vang đỏ và cốc đế dài ra, Trần Hán Thăng cũng đi theo cô lên phòng ngủ trên lầu hai, trong phòng ngủ chỉ bật đèn tường, nhưng lúc nào cũng mờ ảo, cho nên muốn nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương, cơ thể nhất định phải dán sát nhau thật gần.

"Sao chỉ có một cốc vậy?"

Lúc này Trần Hán Thăng mới phát hiện ra Thương Nghiên Nghiên lấy thiếu một chiếc cốc để dài.

"Ưm… Những cái khác đều đã bị vỡ rồi."

Thương Nghiên Nghiên nở một nụ cười si ngốc, hàm răng trắng tinh trong suốt lúc ẩn lúc hiện giữa hai đôi môi đỏ mọng, giống như đang ngậm chưa một chuỗi ngọc châu, hơi thở phả ra khi nói chuyện đều đập vào trên mặt Trần Hán Thăng.

Rõ ràng là đang cố ý tìm lý do, cô muốn xài chung một chiếc cốc với Trần Hán Thăng mà thôi.

Nhưng chiêu thức này rất hiệu quả đối với đàn ông, trong lòng Trần Hán Thăng hơi ngứa ngáy, giống như có một con sâu lông xù đang giãy giụa, còn có một cảm giác phấn khích và sốt ruột không thể diễn tả thành lời…

"Ừng ực…"

Quả nhiên Thương Nghiên Nghiên nhấp một ngụm ngậm ở trong miệng, sau đó kiễng chân dán môi vào, Trần Hán Thăng cũng nhiệt tình đáp lại.

Chẳng bao lâu sau, Thương Nghiên Nghiêng đã không thể đứng vững, mềm mại ngã xuống giường; Bùi tóc cũng rối loạn, mái tóc đen buông xoã trên gối giống như mây đen, nhiệt độ trong phòng lên cao, sau đó một tiếng "lạch cạch" vang lên, đen tường cũng đã tắt hẳn.

Trong bóng đêm duỗi tay không thấy năm ngón tay, chỉ có chiếc lục lạc trên trâm cài vẫn đang vang lên dồn dập.

“Leng keng, leng keng, leng keng…”

Ngoại truyện 3

Ngày mùng 1 tháng 10 năm 2008, trong khách sạn Phương Đông Cảng Thành.

Cảng Thành vào đầu mùa thu không thể so sánh được với Kiến Nghiệp, trong không khí đã có chút se lạnh, sáng sớm và buổi tối phải quần áo dài tay để chống lạnh, nhưng trong khách sạn lại vô cùng náo nhiệt, bởi vì rất nhiều yến tiệc đã được tổ chức trong kỳ nghỉ dài hiếm có này.

Khách sạn Phương Đông chỉ là một khách sạn ba sao, cho đến hiện giờ, Cảng Thành vẫn chưa có khách sạn năm sao nào, nhưng đối với một thành phố nhỏ như thế này mà nói, ba sao cũng đã đủ rồi, về cơ bản đã có thể đáp ứng được nhu cầu hội họp của các doanh nghiệp, kỳ huấn luyện của chính phủ và một số việc hiếu hỉ của người dân bình thường.

Giám đốc Cổ Vân Thuỷ của khách sạn Phương Đông là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, vừa giỏi giang vừa biết tiến biết lùi, hôm nay ông ta bận rộn từ sáng đến tối, sau đó còn nhiệt tình đứng trước cửa tiếp đón.

“Ngô tổng, chúng ta đã lâu lắm rồi không gặp nhau, hôm nay cũng đến đây để góp vui sao?”

“Trưởng khoa Liêu, chúc mừng cậu con trai nhà ông kết hôn nhé, nghe nói cô con dâu này còn là sinh viên xuất sắc của đại học Sư phạm Kiến Nghiệp, bây giờ đang làm giáo viên hoá học của trường cấp ba Tân Hải, điểm hoá của con gái nhà tôi lúc nào cũng yếu.”

“Chị Trương, hôm nay chị chính là thọ tinh, lúc trước tôi đã nói rồi mà, tướng mạo của chị thuộc kiểu nhiều con nhiều

phúc, nhìn xem các con của chị hiếu thảo đến nhường nào.”

…

Theo giới gian trôi đi, lượng khách trong khách sạn cũng càng ngày càng ít, những đám mây ráng đỏ nhuốm màu ánh hoàng hôn trên trời, trong cái rực rỡ lại mang theo một chút bi thương không thể nói rõ thành lời, Cổ Vân Thuỷ xoa xoa gò má cứng đờ, thầm nghĩ kiếm tiền ở trong thành phố nhỏ này đúng là không dễ dàng gì, khắp nơi đều là nhân tình qua lại.

“Này, mấy người khoan đã…”

Lúc này, Cổ Vân Thuỷ nhìn thấy mấy người phục vụ đi ngang qua, ông ta lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc, gọi các cô ấy lại hỏi: “Sảnh tiệc số một đã được quét dọn vệ sinh sạch sẽ chưa?”

“Đã quét dọn xong rồi.”

Một người phục vụ trả lời.

“Chỉ là quét dọn xong thôi sao?

Hình như Cổ Vân Thuỷ không hài lòng lắm, tiếp tục hỏi: “Đã kiểm tra lại một lần chưa? Yêu cầu của tôi là đảm bảo trên mỗi mặt bàn đều không thể dính một chút dầu mỡ, mỗi một chiếc micro đều có thể được sử dụng ngay lập tức, còn có những quả bóng bay trang trí đó, toàn bộ đều phải sắp xếp xong xuôi…”

Cổ Vân Thuỷ lải nhải một tràng, cuối cùng nhấn mạnh nói: “Tôi nhắc lại một lần nữa, ngày mai có một vị khách với thân phận vô cùng cao quý đến đây, chúng ta nhất định phải bày ra thái độ tích cực nhất.

“Có thể cao quý đến mức nào chứ?”

Một nhân viên phục vụ có quan hệ họ hàng với Cổ Vân Thuỷ rất tò mò, không nhịn được hỏi:

“Chú, trong hội nghị toà thị chính lần trước, ngay cả thị trưởng Cảng Thành cũng đến đây nhưng chú lại không căng thẳng như vậy.”

“Ha ha, cậu thì biết gì chứ?”

Cổ Vân Thuỷ mỉm cười, ông ta không phải là công nhân viên nhà nước, đối với các lãnh đạo thành phố chỉ cần tôn trọng là được, nhưng nếu có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng vị khách quý ngày mai, nói không chừng sự nghiệp của mình sẽ có cơ hội chuyển biến.

Nghĩ đến đây, ông ta thậm chí còn không thèm ăn cơm tối, cố ý đi đến sảnh tiệc số một để kiểm tra lại một lần nữa, lúc đi ngang qua cửa, ông ta lại ngược mắt lên nhìn tấm biểu ngữ được treo trên cao:

Chúc mừng ngài Vương Tử Bác và Biên Thi Thi kết mối lương duyên, chúc hai người đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm!

Bên cạnh biểu ngữ còn có một tấm ảnh cưới theo phong cách phục cổ của cô dâu chú rể, cô dâu trang điểm đậm, mặc áo quan hình phượng màu đỏ rực, nở một nụ cười ngọt ngào hạnh phúc;

Còn về phần chú rể, trên mặt cậu ấy cũng tràn ngập niềm hạnh phúc phát ra từ tận đáy lòng, nhưng hình như quá căng thẳng nên mông cũng không đặt ngay ngắn, vô thức vặn ra phía ngoài thành một đường cong.

Cổ Vân Thuỷ đã tìm kiếm cái tên “Vương Tử Bác” và “Biên Thi Thi” ở trên Baidu, cái tên Biên Thi Thi được giới thiệu rất nhiều, hiện đang làm việc cho một công ty luật nổi tiếng ở Kiến Nghiệp, còn Vương Tử Bác thì chưa bao giờ nghe nói đến.

Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng, Cổ Vân Thuỷ không hề muốn lấy lòng đôi vợ chồng sắp cưới này, mục tiêu của ông ta là một người khác.

Bởi vì vào đầu tháng trước, ông ta đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại:

"Ông là người phụ trách khách sạn Phương Đông sao? Tôi là Trần Hán Thăng, tôi muốn đặt trước một sảnh tiệc được tổ chức vào kỳ nghỉ Quốc Khánh…"

Ở đầu dây bên kia là của một người đàn ông trẻ tuổi nhưng bộc trực, hơn nữa còn nói phương ngữ ở Cảng Thành.

"Kỳ nghỉ Quốc Khánh?"

Cổ Vân Thuỷ nghe xong, theo bản năng nói: "Thật ngại quá, sảnh tiệc của chúng tôi đã được đặt kín…"

Cổ Vân Thuỷ cảm thấy cái tên "Trần Hán Thăng" này nghe có vẻ quen tai, nhưng trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra được, hoặc căn bản không nghĩ theo hướng đó.

"Không sợ, tôi tin rằng các ông có thể phối hợp tốt."

Người ở đầu dây bên kia mỉm cười cắt ngang.

"Giọng điệu này giống như lãnh đạo vậy…"

Cổ Vân Thuỷ nhíu mày, nhưng bản thân ông ta cũng kinh doanh khách sạn, thường xuyên tiếp xúc qua lại với rất nhiều thành phần nên sức nhẫn lại cũng không tệ, cho dù trong lòng không thoải mái lắm nhưng cũng chỉ trầm giọng nói: "Chuyện phối hợp thì không thành vấn đề, nhưng giá cả có lẽ cũng không rẻ…"

"Chuyện nhỏ!"

Đối phương giống như căn bản không đặt chuyện giá cả ở trong lòng, chỉ dặn dò nói: "Nhưng ông nhất định phải cẩn

thận trong mọi phương diện, đây cũng là mục đích tôi đích thân gọi điện thoại, những chuyện tiếp theo sẽ còn có người theo dõi."

Sau khi nói xong, người này thế mà lại trực tiếp cúp máy, Cổ Vân Thuỷ nghe thấy tiếng tắt máy "tút tút tút", ông ta cũng chưa thể phản ứng lại.

Những chuyện tiếp theo sẽ còn có người theo dõi?

Không chỉ khẩu khí lớn mà cái giá cũng rất lớn đấy!

"Người nọ là ông chủ lớn bạc tỷ sao?"

Cổ Vân Thuỷ lắc đầu, còn tưởng rằng mình đã gặp phải một kẻ say thích khoác lác, nhưng khi ông ta đang định cất điện thoại di động thì lại đột nhiên sửng sốt một chút.

Điện thoại di động của Cổ Vân Thuỷ chính là "mẫu màu Thanh Hoa" của Qủa Xác 3 mà điện tử Qủa Xác cho ra mắt vào cuối tháng tám năm ngoái, có thể nói nó là dòng điện thoại di động trong nước sở hữu doanh số bán hàng nhiều nhất, chất lượng nhất, nổi tiếng nhất và giá cả phải chăng nhất từ trước đến nay.

Khoan đã!

Trần Hán Thăng?

"Mình nhớ…"

Cổ Vân Thuỷ đột nhiên run lên một chút, chẳng lẽ "Trần Hán Thăng" vừa mới gọi điện thoại đến chính là "Trần Qủa Xác" ở Kiến Nghiệp kia sao?

"Chắc hẳn chỉ là trùng tên thôi…"

Cổ Vân Thuỷ vẫn cảm thấy không thể nào, nếu thực sự là Trần Hán Thăng, vậy thì có chút giống với một trò đùa quốc tế.

Người nọ là chủ tịch kiêm nhà sáng lập của điện tử Qủa Xác, trong bảng xếp hạng danh sách tỷ phủ Hồ Nhuận vào năm 2007, Trần Hán Thăng đã lọt vào top 10 danh sách với định giá tài sản hơn mười tám tỷ tệ, hơn nữa còn là một ông trùm thúc đẩy sự phát triển của ngành sản xuất điện tử trong nước, có một sức ảnh hưởng rất lớn ở vùng tam giác đồng bằng sông Trường Giang, Giang Chiết, Thượng Hải… Được người giang hồ đặt biệt hiệu là "Trần Qủa Xác".

"Nếu một người như chủ tịch Trần muốn tổ chức yến tiệc, có lẽ phải nên tổ chức trong những khách sạn lớn ở Kiến Nghiệp hoặc Thượng Hải chứ…"

Ngay khi Cổ Vân Thuỷ đang lặng lẽ lẩm bẩm thì người quản lý tài chính đột nhiên đi đến: "Cổ tổng, lúc nãy chúng ta nhận được hai trăm ngàn tệ chuyển khoản."

"Cái gì?"

Cổ Vân Thuỷ sửng sốt một chút, vội vàng hỏi: "Công ty chuyển khoản tên là gì?"

"Chữ ký trên hoá đơn là của văn phòng tổng giám đốc tập đoàn điện tử Qủa Xác, tôi còn đang định hỏi đây, chúng ta có liên hệ công việc với Qủa Xác từ lúc nào vậy?"

Quản lý tài chính cũng rất nghi hoặc, rồi lại nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Cổ Vân Thuỷ.

"Mẹ nó! Đúng là sự thật! Thực sự là Trần Qủa Xác sống?"

Cổ Vân Thuỷ vô cùng khiếp sợ, nhưng tư duy của một doanh nhân khiến ông ta ngay lập tức hiểu rằng đây chính là một cơ hội tốt để hợp tác với điện tử Qủa Xác khổng lồ.

Dưới con mắt giống như đang "nhìn một kẻ ngốc" của quản lý tài chính, ông chủ Cổ Vân Thuỷ đột nhiên phấn khích nhảy cẫng lên ở trong hành lang, sau khi khó khăn lắm với có

thể bình tĩnh trở lại, ông ta móc điện thoại di động ra gọi vào số điện thoại lúc nãy.

“A lô, chủ tịch Trần à, chuyện là, tôi là Tiểu Cổ ở Phương Đông đây…”

…

Chuyện chính là vậy đó, Cổ Vân Thuỷ có liên lạc với Trần Qủa Xác, hơn nữa ông ta còn vô cùng cẩn thận, sợ có người cướp đoạt tài nguyên quý giá này, cho nên vẫn luôn giấu kín không nói cho bất cứ người nào biết.

Giả Vân Thuỷ hiểu rất rõ, bản thân ông ta cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, bình thường mà nói ông ta nên sống ở Cảng Thành này cả đời. Thực ra điều này cũng không tồi, nhịp sống ở Cảng Thành rất chậm, cảnh sắc cũng ổn, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Nhưng!

Nếu có cơ hội, ai mà không muốn lang bạt một phen ở một thành phố giống như Kiến Nghiệp chứ? Trước đây không có cơ sở để dựa vào, bây giờ cơ hội đang bày ra trước mắt mà.

Cổ Vân Thuỷ tính toán như thế này, trước tiên phải hoàn thành tốt chuyện chủ tịch Trần đã dặn dò, chờ đến khi bữa tiệc cưới kết thúc, mình sẽ trả lại nguyên vẹn hai trăm ngàn tệ kia.

Hai trăm ngàn tệ kia có thể coi là một cái cầu, chủ tịch Trần chỉ cần tuỳ tiện giới thiệu một chút tài nguyên thì sau này mình có thể giành được một chỗ đứng ở Kiến Nghiệp.

Cổ Vân Thuỷ cũng biết lúc trước ở Cảng Thành này có một tên côn đồ có biệt danh là “Trường Mâu”, bây giờ gã đang mở một quán bar lớn nhất toàn thành phố trên con phố quán bar 1916 ở Kiến Nghiệp, nghe nói gã ta dựa vào Trần Qủa Xác, chuyện này không còn là bí mật ở giới lưu manh Cảng Thành.

“Cho dù mình không có trình độ đi nữa, nhưng còn có thể tệ hơn một tên lưu manh sao?”

Cho nên Cổ Vân Thuỷ cũng có thể coi là không tranh giành màn thầu, chỉ tranh giành khẩu khí, quyết tâm muốn tổ chức tốt tiệc cưới lần này.

Nhưng ngay khi Cổ Vân Thuỷ đang liên tục kiểm tra lại sảnh tiệc số 1 thì ở trong nhà chú rể Vương Tử Bác ở Cảng Thành lại là một bầu không khí khác.

…

Ngôi nhà cũ của gia đình Vương Tử Bác vẫn nằm gần ngã tư, ban đêm khi một chiếc xe chở đầy xi măng đi ngang qua, cảm giác như chiếc giường cũng đang rung chuyển, bức tường nhà cũng bị nước mưa ăn mòn một thời gian dài, thoạt nhìn có chút cũ nát.

Nhưng bây giờ bởi vì muốn tổ chức đám cưới nên bức tường bên ngoài đã được sơn lại, cánh cửa sắt rỉ sét cũng được thay thế bằng cánh cửa phòng trộm, trên đó còn dán một chữ “Hỷ” đỏ rực.

Bên ngoài cánh cổng “cũ kỹ” cũng dừng lại rất nhiều siêu xe, ví dụ như Porsche, Land Rover, BMW và các nhãn hiệu cao cấp khác.

Mặc dù diện tích sân nhà không lớn lắm nhưng khắp nơi đều tràn ngập không khí vui mừng, đặc biệt là căn phòng ngủ lớn nhất kia, tủ quần áo, tủ đầu giường, cửa kính đều được giăng đèn kết hoa, rõ ràng đây là phòng tân hôn, chú rể Vương Tử Bác, cô dâu Biên Thi Thi và rất nhiều người khác đều đang sôi nổi trò chuyện ở trong căn phòng này.

Vương Tử Bác và Biên Thi Thi không nói nhiều lắm, thay vào đó là ba người phụ nữ trung niên vẫn đang thảo luận về công tác chuẩn bị cho hôn lễ.

Một người là mẹ của Vương Tử Bác- Lục Ngọc Trân, nhưng hai bên thái thương của bà ấy đã có tóc bạc, chứng tỏ cuộc sống trước kia tương đối vất vả, bây giờ con trai đã kết hôn rồi, cũng có thể coi là khổ tận cam lai.

Một người là mẹ của Biên Thi Thi, tính cách của bà ấy vô cùng sảng khoái, tiếng phổ thông xem lẫn với tiếng địa phương Tương Nam, thực sự là một bà mẹ vợ khiến người ta yêu thích.

Người phụ nữ trung niên cuối cùng cũng đã ngoài năm mươi tuổi, khoé mắt đã có nếp nhăn, nhưng mái tóc đen nhanh, sắc mặt cũng hồng hào khoẻ mạnh, quần áo mặc trên người vô cùng đơn giản, điểm sáng duy nhất chính là chiếc vòng ngọc trên cổ tay của bà, nó được làm bằng chất liệu tốt nhất, sáng bóng như băng, còn điểm xuyết một số bông tuyết.

Nếu là người sành sỏi về hàng hiệu, có lẽ sẽ biết được rằng muốn đổi chiếc vòng ngọc này sang mấy căn biệt thự của Cảng Thành cũng không có vấn đề gì.

Đồng thời, bà còn là một người tốt bụng, chuẩn bị đám cưới còn chu đáo hơn so với mẹ ruột cô dâu chú rể.

"Tử Bác à…"

Bà quay đầu lại nói: "Ngày mai con phải đến đón Thi Thi sớm một chút đấy, các con còn có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị."

"Dì Lương, con biết rồi."

Vương Tử Bác nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ mình đã nhớ rồi.

"Ừ."

Người phụ nữ trung niên hơi gật đầu, nếu con trai nhà mình cũng ngoan ngoãn nghe lời như Vương Tử Bác thì thật tốt biết bao.

Không cần phải nói, người phụ nữ trung niên này chính là Lương Mỹ Quyên, vợ của Trần Triệu Quân, người cầm quyền thực tế của nhà Lão Trần, người phụ nữ duy nhất trên thế giới này dám mắng Trần Hán Thăng là "thứ chó má" ở trước mặt Trần Hán Thăng.

"Cũng không cần qua sớm đâu."

Có lẽ mẹ của Biên Thi Thi đang đau lòng thay cho con rể, cười nói: "Ngày mai Tiểu Vương chắc chắn sẽ phải uống rất nhiều rượu, để nó ngủ nhiều hơn đi, dù sao chúng tôi cũng ở khách sạn gần đó mà."

"Vẫn nên ổn thoả một chút mới được, bà thông gia à."

Lục Ngọc Trân cũng nói: "Nhà bà đã hy sinh nhiều rồi, hôn lễ lần này không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì được."

Lần này mẹ của Biên Thi Thi cũng không khuyên nhủ thêm nữa, cười ha hả đồng ý, thực ra dựa theo phong tục dân gian Trung Quốc, trong ngày kết hôn, phải là Vương Tử Bác đi đến nhà của Biên Thi Thi đón cô ấy đến đây, đây mới là "vào cửa" thực sự.

Nhưng quê nhà của Biên Thi Thi ở Tương Nam, cách nhau mấy ngàn cây số, cho nên sau khi hai nhà thương lượng với nhau, lại tham khảo thêm ý kiến của Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên, sau khi tổng kết toàn diện đã quyết định đơn giản hoá quá trình.

Sắp xếp bây giờ là như thế này, người nhà Biên Thi Thi sẽ đến Cảng Thành trước, nhưng trước khi hôn lễ được cử hành, buổi tối không thể ở lại qua đêm trong nhà Vương Tử Bác mà tạm thời ở trong một khách sạn gần đó, sau hôn lễ mới chuyển vào ở.

So ra, Vương Tử Bác không cần phải bôn ba mấy ngàn cây số, chỉ cần đi đến khách sạn đón dâu là được, đây cũng có thể

coi là quy trình bình thường, bây giờ rất nhiều cặp vợ chồng trẻ ở khác tỉnh đều sắp xếp như thế này khi kết hôn.

Đương nhiên, bởi vì đã đơn giản hoá thủ tục nên Lục Ngọc Trân vẫn luôn cảm thấy nhà Biên Thi Thi đã phải chịu thiệt, nhưng cha mẹ Biên Thi Thi lại cảm thấy như vậy khá tốt, cha mẹ của Vương Tử Bác đều là người thành thật, lần này mắc nợ ân tình, sau này khi con gái gả đến đây, giữa hai mẹ chồng nàng dâu có lẽ sẽ không có mâu thuẫn.

Ba người phụ nữ trung niên đều mang theo "tâm tư nhỏ" của riêng mình, nhưng Vương Tử Bác là người kích động nhất, cậu ấy vừa trả lời các bậc trưởng bối vừa lặng lẽ nhìn Biên Thi Thi.

Sau ngày mai, cô gái này sẽ trở thành vợ hợp pháp hợp lễ nghi của mình, mặc dù mình không đẹp trai, mồm miệng cũng vụng vệ, sự nghiệp cũng không mấy thành công, nhưng cô ấy vẫn không chút do dự gả cho mình.

Trong lòng Vương Tử Bác vô cùng cảm động, đáng tiếc cô dâu không chú ý đến ánh mắt của chồng, cô ấy đã khẽ thì thầm với người bạn thân nhất bên cạnh mình.

Bản thân Biên Thi Thi vốn dĩ đã rất đẹp, nhưng dung mạo của cô bạn thân này lại càng đẹp hơn nữa, cô sở hữu khuôn mặt trái xoan tinh xảo cổ điển, làn da trắng như tuyết vô cùng mịn màng, mái tóc dài thẳng buộc thành kiểu đuôi ngựa cao, tràn ngập cảm giác thanh xuân, giống như một người thiếu nữ xinh đẹp hoạt bát ngọt ngào.

Hơn nữa mỗi khi cô mỉm cười, hai bên má sẽ thấp thoáng xuất hiện hai má lúm đồng tiền, đôi mắt dài mị hoặc giống như vầng trăng khuyết quyến rũ, khí chất lúc này lại có chút giống như một thiếu phụ xinh đẹp.

Giống thiếu nữ, đó là vì tính cách và tâm thái; Giống thiếu phụ, đó là vì cô đã làm mẹ.

Biên Thi Thi có rất nhiều bạn bè, nhưng có thể ở bên cạnh cô khi cô kết hôn, hơn nữa còn xinh đẹp như vậy, chỉ có thể là Tiêu Dung Ngư mà thôi.

Biên Thi Thi và Tiêu Dung Ngư quen biết nhau ở trường đại học, bởi vì có cùng sở thích mà kết bạn với nhau, bởi vì tương đồng về hứng thủ mà hợp ý, hai người giúp đỡ lẫn nhau từ khuôn viên trường đại học đến khi bước vào đời làm việc, đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, mối quan hệ này đã biến thành mối quan hệ ruột thịt.

Lúc trước, vì Tiêu Dung Ngư, Biên Thi Thi có thể lùi thời gian đăng ký kết hôn của mình từ ngày 20 tháng 5 năm 2007" ban đầu thành "ngày 20 tháng 5 năm 2008", chỉ là sau khi nhận giấy đăng ký kết hôn xong, hôn lễ đã được quyết định vào ngày Quốc Khánh.

"Tiểu Ngư Nhi, sức khoẻ của giáo sư Tôn thế nào rồi?"

Biên Thi Thi cúi đầu, đang nói chuyện với Tiêu Dung Ngư.

"Không có vấn đề gì lớn cả, chỉ là khoảng thời gian này ngài ấy thường xuyên thức đêm soạn tài liệu nên huyết áp tăng lên một chút thôi."

Tiêu Dung Ngư lắc đầu nói: "Nếu không bà cụ chắc chắn sẽ đến đây tham gia hôn lễ của cậu."

"Đúng vậy."

Biên Thi Thi cũng cảm thấy hơi tiếc nuối, vốn dĩ giáo sư Tôn Bích Dư đã đồng ý với mình sẽ đến Cảng Thành, nhưng lại phải nhập viện do làm việc quá sức.

Cũng may sau khi trở về Kiến Nghiệp, bọn họ chắc chắn sẽ tổ chức một bức tiệc báo hỷ khác, lúc đó không chỉ có giáo sư

Tôn, màn còn có các cấp dưới và đồng nghiệp trong công ty Vương Tử Bác, có cả chị Cao Văn và chị Dịch Nan trong công ty luật Dung Thăng, đương nhiên cũng không thể quên được nhưng người bạn bè tốt vì công việc bận rộn nên không thể đến đây được như Hồ Lâm Ngữ và Nhiếp Tiểu Vũ…

"Bà cụ có tinh thần làm việc cao, tính tình cũng cứng rắn nên không thể bảo bà ấy ngay lập tức ngưng hẳn những chuyện mình đang làm dở trong tay được."

Tiêu Dung Ngư thương lượng với Biên Thi Thi: "Tớ định giúp bà ấy biên soạn tài liệu xong xuôi, sau đó sẽ khuyên nhủ bà chú ý đến sức khoẻ, nếu bà ấy thực sự muốn làm việc, vậy thì giúp tớ chăm sóc hai cô con gái nhiều hơn đi."

Lúc Tiêu Dung Ngư nói hai cô con gái, giọng điệu vô cùng tự nhiên, Biên Thi Thi cũng không ngạc nhiên, rõ ràng đã sớm quen với chuyện này.

"Vậy tối nay cậu về khách sạn ở với tớ nhé, để Thẩm Ấu Sở canh chừng hai đứa nhỏ…"

Biên Thi Thi quay đầu lại nhìn về phía đệm giường, có hai đứa nhỏ đáng yêu đang ngồi trên đó, là Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội.

"Ừ, Thẩm Ấu Sở sẽ ở chỗ cha mẹ."

Tiêu Dung Ngư gật đầu, "cha mẹ" này đương nhiên là chỉ Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên.

Biên Thi Thi khẽ thở phào một hơi, sau khi Tiểu Ngư Nhi về nước, "Tu La tràng" của Trần Hán Thăng có thể coi như đã kết thúc, chỉ là phương thức ở chung bây giờ thực sự có chút kỳ quái.

Một mặt, cho dù là Tiêu Dung Ngư hay Thẩm Ấu Sở, các cô ấy đều đã coi Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội trở thành con

gái ruột thịt của mình, cũng đều gọi Trần Triệu Quân và Lương thái hậu là cha mẹ.

Ngoài ra, các cô ấy đều chưa tha thứ cho Trần Hán Thăng.

Hơn nữa giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở còn có một sự ăn ý ngầm, các cô ấy thường xuyên gặp mặt trong lúc riêng tư, nhưng ở nơi công cộng, hai người về cơ bản sẽ không xuất hiện cùng một lúc.

Đêm nay Tiêu Dung Ngư đến đây, Thẩm Ấu Sở ở bên khu dân cư Hải Ninh, nhưng trong hôn lễ ngày mai, có lẽ là trường hợp hiếm hoi hai người xuất hiện cùng một lúc.

"Cho dù như thế nào đi nữa, đứa nhỏ cũng sẽ có thêm một người mẹ đúng không?"

Nhìn Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, tâm trạng của Biên Thi Thi lại trở nên tốt đẹp, bởi vì các cô bé thực sự khiến người ta yêu thích không thôi.

Hai cô bé đều đã hai tuổi, đặc biệt là Trần Tử Bội, cô bé vừa mới đón sinh nhật đầu tiên của mình vào ngày hôm qua, cả hai đều mặc quần áo giống nhau, để mái tóc ngắn như nhau, ngay cả bao tay nhỏ trên cánh tay cũng có thể nhìn ra được đều được cắt may thành từ cùng một chiếc áo sơ mi, thực sự giống như chị em sinh đôi vậy.

Nhưng trông hai cô bé khác hẳn nhau, Trần Tử Khâm hoạt bát hơn nhiều, hơn nữa mỗi khi gặp được chuyện gì đó vui vẻ, nơi khoé miệng cô bé lại xuất hiện hai má lúm đồng tiền nhỏ ngọt ngào, thực sự giống như "phiên bản thu nhỏ" của Tiêu Dung Ngư.

Tính cách của Trần Tử Bội yên tĩnh hơn nhiều, trừ phi có người trêu chọc cô bé, cô bé mới mở to đôi mắt đào hoa nhỏ sáng lấp lánh, tràn ngập mơ mang ngẩng cằm lên.

Các người lớn đang bàn bạc chuyện hôn lễ, hai chị em gái cũng không nhàn rỗi, trong tay mỗi người cầm một sticker của một bộ phim hoạt hình nào đó, tập trung tinh thần dán lên cánh tay của một người đàn ông trẻ tuổi.

Hai cánh tay của người đàn ông đã bị dán chi chít, ngang dọc trên dưới đều có sticker của "Chuột Mickey, Vịt Donald, thuỷ thủ mặt trăng", thoạt nhìn vô cùng buồn cười, một số còn trực tiếp dán lên lông tơ, lát nữa gỡ xuống chắc chắn sẽ hơi đau.

Nhưng người đàn ông không hề để tâm chút nào, thậm chí còn dịch người về phía trước một chút, cố gắng hết sức duỗi cánh tay dài ra để hai đứa nhỏ dán thoải mái hơn nữa.

"Đôi khi thực sự không thể tin được, mình lại sinh ra hai đứa bé đáng yêu như vậy…"

Khoé miệng người đàn ông nhếch lên, trong nụ cười lộ ra sự kiêu ngạo không thể che giấu được, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập sự cưng chiều, đặc biệt là khi nhìn chằm chằm vào cẳng chân nhỏ bụ bẫm của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, còn có bờ mông nhỏ hơi vặn vẹo vui vẻ kia, cho dù trái tim sắt đá như thế nào đi nữa cũng sẽ trở nên vô cùng mềm mại.

Đó là cha ruột Trần Hán Thăng của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, Trần Qủa Xác tiếng tăm lừng lẫy đặt khách sạn giúp cũng chính là hắn.

"Con gái à, con dán không đúng rồi."

Trần Hán Thăng nhìn cô con gái lớn Trần Tử Khâm đã không cẩn thận dán hai sticker hoạt hình chồng lên nhau, đang định xé xuống để chuẩn bị dán lại một lần nữa.

"Không cần… Không cần…"

Nhưng cô công chúa nhỏ lại không vui, vũng vẫy bàn tay tay nhỏ nhắn nói: "Con dán mấy cái, không cần cha dán."

Một đứa nhỏ hai tuổi vẫn chưa thể nói chuyện rõ ràng, trong miệng giống như đang ngậm một viên kẹo, thoạt nghe có chút cảm giác hở, giọng sữa còn nói "tự mình" thành "mấy cái".

Nhưng người đàn ông chó má này cũng ti tiện, rõ ràng hắn yêu thương con gái như vậy, nhưng lúc nào cũng không nhịn được muốn trêu chọc các cô bé.

"Con không biết dán đâu, để cha dán giúp con."

Trần Hán Thăng cố ý không nghe theo, nhưng Trần Tử Khâm cũng là một đứa nhỏ thông minh, trải qua một thời gian dài quan sát, cô bé biết trong nhà này ai có thể kiềm chế được cha mình, thế là lập tức chuyển hướng sang bà nội.

"Bà nội, bà nội…"

Trần Tử Khâm lập tức nhìn về phía Lương Mỹ Quyên, giọng nói non nớt tràn ngập ấm ức "cầu cứu".

Hai cô cháu gái chính là đầu quả tim của Lương Mỹ Quyên, hai cô bé chỉ cần không cẩn thận nôn một cái là Lương thái hậu đã lo lắng đến mất ăn mất ngủ, cho nên bà lập tức đi đến, không khách khí mắng: "Trần Hán Thăng, con đã bao nhiêu tuổi rồi, còn có mặt mũi không vậy? Ngay cả đồ chơi của con gái mình cũng giành chơi?"

"Con đang bồi dưỡng năng lực thực hành của hai đứa mà."

Tên đàn ông chó má còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phản bác.

"Ha ha…"

Lương thái hậu không nói gì, chỉ cười lạnh một tiếng.

"Mẹ!"

Người đàn ông chó má lẩm bẩm: “Có lẽ mẹ không biết, trong thế giới những người trẻ tuổi chúng con, nụ cười “ha ha” này thể hiện một ý nghĩa không tốt lắm.”

“Mẹ biết chứ.”

Không ngờ Lương thái hậu còn dứt khoát hơn nữa: “Mẹ đúng là có ý này đấy.”

“Ồ.”

Trần Hán Thăng ngại ngùng mỉm cười, hắn không dám tiếp tục lải nhải với mẹ ruột của mình, trực tiếp ném nồi đến trên người em gái: “Chuyện này chắc chắn là do Trần Lam nói cho mẹ đúng không? Em ấy đâu rồi, ba ngày không đánh là muốn leo lên nóc nhà lật ngói đây mà, A Ninh em tìm em ấy đến đây cho anh.”

Tiểu A Ninh mím môi mỉm cười, cô bé là em gái của Thẩm Ấu Sở, nhưng cũng là cô bé mà Vương Tử Bác đích thân đưa từ trong núi ra, đương nhiên tình cảm không hề bình thường.

Thực ra nói đi cũng phải nói lại, giữa phe Tiểu Ngư và phe Ấu Sở, cho dù là khi đối chọi với nhau gay gắt nhất cũng có chút liên quan với nhau.

Chờ đến khi bà nội mắng “người cha ác độc” xong, Trần Tử Khâm tiếp tục vui vẻ chơi trò dán giấy, Trần Tử Bội vẫn chưa nhận ra được lúc nãy đã xảy ra chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm liếc nhìn xung quanh, nhìn chị gái ở bên cạnh, cha đang nở nụ cười xấu xa, bà nội hiền từ, đương nhiên còn có “mẹ” xinh đẹp.

“Có khát không? Có muốn uống chút nước không?”

Mẹ Tiêu Dung Ngư đi đến, trong tay cầm hai bình sữa với màu sắc khác nhau, hai chị em mỗi người một cái.

“Không muốn ạ.”

Hai chị em đều lắc đầu, tối nay hai cô bé đã ăn trái cây rồi.

Tiêu Dung Ngư cũng không miễn cưỡng, chỉ ngồi xuống bên mép giường, chỉnh sửa lại ống tay áo của cô con gái lớn Trần Tử Khâm một chút, sau đó buộc tóc lại cho cô con gái nhỏ Trần Tử Bội, trong quá trình này, cô không hề nhìn Trần Hán Thăng dù chỉ một lần.

Mặc dù Tiêu Dung Ngư có thể cảm nhận được người đàn ông này vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình.

"Lát nữa sẽ phải ngủ đấy nhé, ngày mai còn phải tham gia hôn lễ của dì Thi Thi và bác Tử Bác đấy."

Tiêu Dung Ngư vừa nói vừa cúi người xuống, hôn lên gò má hồng hào mũm mĩm của hai chị em mỗi người một cái.

Đuôi tóc thẳng tắp rũ xuống cọ vào cánh tay người đàn ông, cảm giác hơi ngứa ngáy, Trần Hán Thăng đột nhiên muốn bắt lấy thứ tình cảm dịu dàng chỉ diễn ra trong chớp mắt này, nhưng hình như Tiêu Dung Ngư đã phát hiện ra, gã đàn ông chó má kia vừa mới vươn móng vuốt ra, cô đã cảnh giác đứng thẳng người dậy, lại trở về bên cạnh Biên Thi Thi một lần nữa.

Trần Hán Thăng nhào phải khoảng không, chỉ có thể giả vờ gãi cánh tay.

Biên Thi Thi vẫn luôn quan sát đến động tĩnh bên này, nhìn thấy Trần Hán Thăng lại bị từ chối không chút lưu tình, cô ấy vừa có chút buồn cười vừa có chút đồng cảm.

"Có phải bây giờ cậu đang cảm thấy, có con gái là đã đủ rồi không?"

Biên Thi Thi nghiêng đầu, nói với Tiêu Dung Ngư.

"Không chỉ thoả mãn, mà còn là thoả mãn gấp đôi."

Tiêu Dung Ngư mím môi, ngọt ngào trả lời.

…

Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội vẫn còn quá nhỏ, ăn ngủ đều vô cùng đúng giờ, khoảng hơn chín giờ tối, các cô bé đã bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài.

“Hai đứa nhỏ đã mệt rồi, Mỹ Quyên, chị đưa hai đứa trở về trước đi.”

Hai chị em gái đang là tâm điểm chú ý của mọi người, hơn nữa mọi chuyện về cơ bản cũng đã bàn bạc xong xuôi, cho nên Lục Ngọc Trân thúc giục Lương thái hậu về trước.

“Vậy được rồi, tôi thấy cũng không có gì thiếu sót nữa cả.”

Lương Mỹ Quyên cũng không kiên trì, đêm nay sắp xếp như thế này: “Cả gia đình Biên Thi Thi sẽ nghỉ ngơi ở trong một khách sạn gần đó, Tiêu Dung Ngư sẽ ở bên cạnh Biên Thi Thi, Trần Lam thích náo nhiệt nên cũng ồn ào muốn cùng đi qua đó.”

Vương Tử Bác ở trong nhà, cậu ấy vẫn còn rất nhiều việc phải chuẩn bị.

Cả nhà Trần Hán Thăng trở về khu dân cư Hải Ninh, ngày mai hắn cũng đến giúp đỡ một tay.

“Đi thôi! Về nhà ngủ nào!”

Trần Hán Thăng giang rộng vòng tay ra, chuẩn bị bế hai cô con gái lên xe.

Cô em gái Trần Tử Bội ngoan ngoãn nhào đến, đây là vòng tay của cha, vừa ấm áp vừa an toàn, cho nên cô bé vẫn giống như khi chỉ mới được mấy tháng tuổi, cánh tay nhỏ nhắn theo thói quen ôm lấy cổ Trần Hán Thăng, hơn nữa còn gối đầu lên bờ vai rộng dày của cha.

Chị gái Trần Tử Khâm cũng đang định nhào đến, nhưng cô bé đột nhiên nhớ ra hình như lúc nãy cha muốn cướp đoạt giấy

dán của mình cho nên bàn tay nhỏ nhắn lại đưa ra sau lưng, giống như không muốn quan tâm đến người cha này.

Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không quan tâm, bả vai nhỏ thỉnh thoảng lại chuyển động một chút, như thể đang truyền đạt một thông điệp thế này:

Con đang tức giận, cha mau dỗ dành con đi!

Những người lớn đều cầm lòng không đậu mỉm cười, Biên Thi Thi nghiêng người lại gần trêu chọc Tiêu Dung Ngư: "Dáng vẻ kiêu ngạo này thực sự rất giống cậu đấy."

"Nào có, tớ chưa bao giờ chơi xấu thế này."

Tiêu Dung Ngư hếch cằm nói, chỉ là dáng vẻ kiêu ngạo này, rõ ràng giống nhau như đúc mà.

Trần Hán Thăng và Tiêu Dung Ngư yêu nhau nhiều năm như vậy, biện pháp đối phó không cần phải nhiều lắm, biện pháp đơn giản nhất chính là "cưỡng ép", hắn trực tiếp nâng cái mông nhỏ của Trần Tử Khâm lên, dùng ức ôm cô bé vào ngực.

Dù sao cũng là cha con ruột thị, sau khi được Trần Hán Thăng ôm vào trong lồng ngực, Trần Tử Khâm lập tức không tức giận nữa, cũng ôm lấy cổ cha giống như em gái, chẳng bao lâu sau đã gật gà gật gù.

Ngay khi tất cả mọi người đang vui vẻ chuẩn bị đi ra ngoài thì mẹ Biên đột nhiên nhớ đến một chuyện, bà ấy móc từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ rồi đưa cho Biên Thi Thi nói: "Các con vẫn nên giữ chiếc nhẫn này thì hơn, có lẽ ngày mai mẹ sẽ bận rộn chuyện khác, để tránh đến lúc đó lại quên đưa cho con."

Đây là chiếc nhẫn cưới Vương Tử Bác mua cho Biên Thi Thi, mặc dù nó chỉ là một viên kim cương nhỏ dưới một cara, nhưng vẫn trong suốt rực rỡ, điều này tượng trưng cho lãng mạn, đồng thời cũng thể hiện sự hứa hẹn.

Nhưng hình như bạn học Thi Thi "không thích lắm", bởi vì cô ấy rất ít khi lấy ra thưởng thức, thậm chí còn đặt ở chỗ mẹ mình.

Bây giờ mẹ Biên lấy nhẫn cưới ra, sắc mặt Biên Thi Thi đột nhiên thay đổi một chút, cô ấy vừa giả vờ như không thèm để ý nhận lấy chiếc hộp, vừa lặng lẽ đánh giá Tiểu Ngư Nhi ở bên cạnh mình.

Cũng may, sắc mặt của cô bạn thân không có gì thay đổi, Tiêu Dung Ngư giống như không nghe thấy cuộc đối thoại lúc nãy, bình tĩnh đi ở phía trước, chỉ có mái tóc đuôi ngựa cao vẫn kiêu ngạo lắc lư trái phải như cũ.

"Haiza."

Nhìn bóng lưng quật cường này, Biên Thi Thi thực sự quá đau lòng, hai người làm bạn với nhau nhiều lắm như vậy, cô ấy đương nhiên biết Tiểu Ngư Nhi khao khát sự lãng mạn đến nhường nào, cũng khao khát chiếc nhẫn kim cương này như thế nào.

Nhưng…

Bây giờ hai cô con gái cũng đã lớn thế này rồi, lại còn có sự tồn tại của Thẩm Ấu Sở, hôn lễ chắc chắn là điều không thể, cho nên trên ngón tay mảnh khảnh tinh tế của Tiểu Ngư Nhi đến nay vẫn trụi lủi như vậy.

Đương nhiên, phía bên Thẩm Ấu Sở cũng vậy, đúng là quá đáng tiếc cho hai cô gái tốt này.

"Tra nam!"

Biên Thi Thi đột nhiên vô cùng tức giận, bởi vì hắn dường như không nhận ra được điều này, vẫn chưa lảm nhảm một số chuyện vô nghĩa không đường hoàng với Vương Tử Bác.

Trần Triệu Quân, cha của Vương Tử Bác, còn có cha của Biên Thi Thi đang ở trong nhà chính bên ngoài, ba người đàn ông hơn năm mươi tuổi đang uống trà.

Thực ra bọn họ cũng muốn vào phòng ngủ, nhưng chỗ đó quá nhỏ, hơn nữa bọn họ đều là "những người cha già" nên dứt khoát ngồi nói chuyện ở bên ngoài.

Lão Vương và Lão Biên đều là những người có tính cách thành thật, có lẽ bọn họ sẽ cảm thấy buồn tẻ, nhưng có Lão Tiêu- Cựu chủ nhiệm văn phòng chính quyền khu vực ở đây nên hoà hợp hơn rất nhiều.

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện cho đến cổng lớn, nhân lúc đang hỗn loạn, Vương Tử Bác lặng lẽ kéo Trần Hán Thăng sang một bên: "Tiểu Trần, ngày mai mày mày thực sự không muốn làm phù rể của tao à?"

"Mày đang nói lảm nhảm gì vậy?"

Trong lồng ngực Trần Hán Thăng đang có hai cô con gái ngủ say nên âm thanh mắng chửi người cũng nhỏ hơn rất nhiều: "Dùng cái đầu to của mày để suy nghĩ một chút đi, Tiêu Ngư Nhi làm phù dâu cho Biên Thi Thi, nếu tao lại làm phù rể cho mày, trong lòng Thẩm Ấu Sở sẽ nghĩ như thế này đây?"

"Cũng đúng."

Vương Tử Bác gãi đầu, cậu ấy chỉ cảm thấy hơi khó chịu, mình kết hôn, nhưng cậu bạn nối khố lại không thể làm phù rể.

Nhưng với tình huống mà Trần Hán Thăng nói, cậu ấy cũng rất hiểu, xem ra nguyên tắc "xử lý mọi chuyện theo lẽ công bằng", bất cứ lúc nào đi chăng nữa, Tiểu Trần cũng luôn giữ vững.

"Còn nữa, còn có một tin tức khác."

Lần này trước khi nói chuyện, Vương Tử Bác cố ý nhìn đông nhìn tây một chút, sau khi xác nhận an toàn mới mở miệng nói: "La sư muội gửi tin nhắn cho tao, chúc tao hạnh phúc, còn nói cô ấy sẽ không đích thân qua đó, để tránh ba người phụ nữ chung một sân khấu, làm rối tung đám cưới ngày mai lên, xem ra sau khi tiểu sư muội học tâm lý học ở Hồng Kông, tính tính đã thay đổi không ít."

"Ồ."

Nhưng Trần Hán Thăng nghe xong lại ngoài cười nhưng trong không cười nhếch miệng lên: "Thay đổi thì đúng là thay đổi một chút, nhưng cũng không hoàn toàn thay đổi, thực ra tao rất hối hận khi để cô ấy theo học chuyên ngành này, mặc dù lúc trước La Tuyền cố chấp, nhưng tao còn có thể suy đoán được bước tiếp theo cô ấy sẽ làm gì, bây giờ lại càng ngày càng không thể nhìn thấy, có chút lo lắng."

"Lo lắng gì chứ?"

Vương Tử Bác cười nói: "Tiểu sư muội chắc chắn sẽ không làm tổn thương đến mày."

"Điều này thì tao có thể chắc chắn, nhưng điều quan trọng nhất là…"

Trần Hán Thăng dừng lại một chút, rồi nói: "Trước khi Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ngốc Nghếch đi học mẫu giáo, tao không có ý định có thêm con nữa đâu."

Nói xong, Trần Hán Thăng ôm con gái lên xe rời đi, Vương Tử Bác sửng sốt đứng tại chỗ một lát, lúc này mới hiểu rõ ý tứ của bạn tốt.

Trước mắt Tiểu Trần không có kế hoạch sinh thêm con, nhưng có lẽ ý của La sư muội không phải như thế này đúng không?

…

Trên đường trở về, Lão Trần lái xe, Lương Mỹ Quyên ngồi trên ghế phụ, Trần Hán Thăng ôm hai chị em gái ngồi ở hàng ghế sau, bên cạnh là Tiểu A Ninh ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Có lẽ là vì lúc nãy đã thảo luận quá nhiều nên bây giờ tất cả mọi người đều không muốn mở miệng nói chuyện, trong thùng xe tối đen như mực cũng tương đối yên tĩnh, Lương thái hậu thỉnh thoảng xoay người lại nắm lấy bàn chân nhỏ nhắn của hai cháu gái bảo bối, nếp nhăn nơi khoé mắt cũng tràn ngập từ ái.

"Ngày mai Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh cũng sẽ đến khách sạn đúng không?"

Lúc nãy, Trần Triệu Quân đang lái xe đột nhiên hỏi một câu.

"Đi chứ."

Lương thái hậu thuận miệng trả lời: "Lúc đầu Lão Lữ còn bảo Thi Thi đến ở trong nhà bà ấy đấy, nhưng chỉ là không hợp với quy củ, cho nên mới ở trong khách sạn."

"Ừ."

Trần Triệu Quân gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Thực ra, nếu chỉ là Vương Tử Bác kết hôn, Tiêu Hoành Vĩ và Lữ Ngọc Thanh có lẽ sẽ không tham gia, dù sao gia đình bọn họ và gia đình Vương Tử Bác cũng không thường xuyên lui tới.

Nhưng nếu cô dâu là Biên Thi Thi thì khác.

Trong giai đoạn đầu của "Tu La tràng", Biên Thi Thi vừa ở bên này trấn an Tiểu Ngư Nhi vừa giúp đỡ Lữ Ngọc Thanh chăm sóc Trần Tử Khâm, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, ngay cả quầng thâm mắt cũng đã xuất hiện, Tiêu Hoành Vỹ và Lữ Ngọc Thanh đều vô cùng cảm kích.

Nội thành Cảng Thành rất nhỏ, gia đình Lão Trần chỉ mới trò chuyện mấy câu thì chiếc xe đã dừng lại ở dưới lầu khu dân cư Hải Ninh.

"Không biết tối nay Ấu Sở ăn gì nữa."

Sau khi xuống xe, Lương Mỹ Quyên ngẩng đầu lên nhìn lên cửa sổ tầng ba.

"Tiểu Thẩm đã lớn như vậy rồi, hơn nữa còn đang ở trong nhà mình, bà không cần phải lo lắng lung tung."

Lão Trần mỉm cười nói.

"Quan tâm con cái mình thì có gì sai chứ?"

Lương thái hậu trừng mắt nhìn chồng một cái, hợp tình hợp lý nói: "Tôi không chỉ quan tâm đến Ấu Sở, mà lát nữa sau khi lên lầu còn phải gọi điện thoại cho Tiểu Ngư Nhi nữa, hỏi xem tình hình phía bên khách sạn như thế nào rồi, dặn dò nó nghỉ ngơi sớm một chút."

"Tuỳ bà tuỳ bà."

Trần Triệu Quân lắc đầu, Lương thái hậu thoạt nhìn có vẻ khờ khạo, đôi khi đầu óc cũng không quá nhanh nhẹn, nhưng bà lại thật lòng thật dạ đối tốt với hai cô con dâu, cho nên đừng nhìn Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư không quan tâm đến Trần Hán Thăng, thực ra mối quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu lại vô cùng hoà hợp.

"Lộc cộc lộc cộc…"

Mấy người nhẹ nhàng bước lên cầu thang, tiếng động rất nhỏ, sau khi đến cửa, Lương Mỹ Quyên móc chìa khoá ra mở cánh cửa phòng trộm, một ngọn đèn ấm áp dễ chịu đột nhiên phản chiếu từ trong phòng khách ra ngoài.

"Cha mẹ…"

Một bóng người cao gầy uyển chuyển nghe thấy động tĩnh, lập tức đi ra khỏi phòng bếp.

"Ừ."

Lương Mỹ Quyên vui vẻ đáp lại, đây là một cô con dây khác của mình- Thẩm Ấu Sở.

Nhưng sau khi vào nhà, Lương Mỹ Quyên nhìn trái nhìn phải một vòng rồi đột nhiên sửng sốt một chút, bởi vì sàn nhà trong phòng khách vô cùng sạch sẽ, bàn ghế cũng giống như được lau chùi qua một lần.

Sau khi Trần Triệu Quân và Lương Mỹ Quyên đến Kiến Nghiệp chăm sóc cháu gái, căn nhà cũ này rất ít khi có người ở, chỉ có dì Hạ ở phía đối diện bớt chút thời gian đến đây tưới nước cho cây cối, kiểm tra điện gas và cửa sổ gì đó.

Hai ngày trước mấy người Trần Triệu Quân trở về cũng chỉ thu dọn phòng ngủ trước một chút, phòng khách và phòng bếp vẫn chưa có thời gian dọn dẹp kỹ càng.

Thẩm Ấu Sở đứng ở trước mặt cũng búi cao mái tóc đen nhánh mềm mượt thành một búi tròn, như vậy sẽ tiện làm việc hơn, trên vầng trán trơn bóng cũng phủ một lớp mồ hôi mỏng, làn da trắng ngần hơi đỏ ửng, đôi mắt đào hoa trong suốt kia giống như bao phủ một tầng hơi nước bên dưới ánh đèn, lại giống như đang cất giấu nhật nguyệt tình vũ.

Đây là một loại khí chất khác của người thiếu phụ xinh đẹp, vừa lưu luyến vừa dịu dàng, lúc nhìn chằm chằm vào Thẩm Ấu Sở, luôn cảm thấy đây có lẽ là người bước ra từ trong bức hoạ cuộn tròn đã được trân quý nhiều năm.

"Ấu Sở, một mình con dọn dẹp hết sao?"

Lương Mỹ Quyên hỏi.

"Ở nhà không có chuyện gì làm…"

Thẩm Ấu Sở nhỏ giọng trả lời, con gái của cô và Trần Hán Thăng đã hai tuổi rồi, nhưng lúc nói chuyện vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ như vậy, lúc nào cũng không vội vàng không mất kiên nhẫn.

"Đứa nhỏ này…"

Lương Mỹ Quyên có chút cảm thán, mặc dù diện tích ngôi nhà không lớn lắm, nhưng quét dọn sạch sẽ như thế này, chứng tỏ Thẩm Ấu Sở đã bắt đầu làm việc từ buổi chiều, lúc đó có lẽ mình đang nói đùa vui vẻ với Lục Ngọc Trân đúng không?

"Được rồi, thả giẻ lau xuống đi, tắm rửa nghỉ ngơi sớm một chút."

Lương Mỹ Quyên đang định giật lấy giẻ lau trong tay con dâu, nhưng Thẩm Ấu Sở lại lùi về phía sau một bước, nhẹ giọng nói: "Có bụi bặm."

"Có bụi bặm thì sợ cái gì chứ?"

Lương Mỹ Quyên oán trách một câu, sau đó đột nhiên ngơ ngác.

Cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, hình như nó cũng đã từng xảy ra ở một thời điểm nào đó trong quá khứ!

Đúng rồi!

Lương thái hậu nhớ lần đầu tiên mình nhìn thấy Thẩm Ấu Sở là khi bà và chồng đến căn cứ gây dựng sự nghiệp ở phòng 101 toà nhà F của đại học Tài Chính, thấy cô gái vùng Xuyên Du này đang ngồi xổm trên mặt đất lặng lẽ lau bàn.

Lúc đó, đã là sáu năm trước rồi đúng không, hoá ra nhoáng cái đã lâu như vậy rồi.

Lúc đó, mình cũng muốn nắm lấy bàn tay của cô gái nhỏ này, cô cũng cúi đầu nói "có bụi bặm".

Lúc đó, cô gái nhỏ Xuyên Du này vẫn gọi mình là "dì" đấy, bây giờ đã kêu "mẹ" rồi.

Lúc đó, hình như mình còn nói thêm một câu…

Lương Mỹ Quyên quay đầu lại nhìn về phía Trần Triệu Quân, phát hiện ông chồng đã quen biết nhau gần ba mươi năm này, vẻ mặt cũng có chút cảm động.

"Lão Trần."

Lương Mỹ Quyên đột nhiên nói: "Đúng là một cô gái đẹp trai."

"Ha ha ha…"

Chủ nhiệm Trần vẫn luôn ổn trọng thế mà cũng sảng khoái bật cười thành tiếng, bởi vì trước kia, sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Thẩm, vợ ông cũng đã nói ra một câu như vậy.

Về phần Thẩm Ấu Sở, dưới sự nhắc nhở của mẹ chồng Lương Mỹ Quyên, có lẽ cô cũng đã nhớ đến đoạn ký ức này, rũ khuôn mặt càng đỏ ửng xuống, đầu tiên là lấy dép lê của mọi người ra, sau đó đi vào phòng thắm chuẩn bị tắm rửa cho con gái.

Nhưng vào thời điểm này, Trần Hán Thăng không có mặt ở đó nên hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, hắn nghi hoặc hỏi Lương thái hậu: "Mẹ, cái gì gọi là "cô gái đẹp trai" chứ, sao mẹ không khen con "thằng nhóc đẹp trai" đi?"

"Con có bệnh đúng không?"

Lương thái hậu trừng mắt nhìn con trai một cái, xắn ống tay áo lên ôm hai cô cháu gái vào lòng, định giúp hai đứa tắm rửa.

Chờ đến khi mẹ ruột rời đi, Trần Hán Thăng bị ghét bỏ mới dám nhỏ giọng phản bán: "Mẹ có thuốc mà!"

…

Trong tình huống bình thường, sau khi Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đã ngủ say, người lớn rất ít khi đánh thức hai cô bé, nhưng hôm nay ở trong nhà Vương Tử Bác, bởi vì hai đứa nhỏ mũm mĩm rất đáng yêu, không ít người đến đây chào hỏi nên vẫn nên tắm rửa sạch sẽ một chút rồi nghỉ ngơi.

Sau khi bị đánh thức tỉnh dậy, lúc đầu hai chị em gái cảm thấy hơi tức giận, cái miệng nhỏ mím chặt rất không vui, nhưng bởi vì mẹ và bà nội đều ở bên cạnh nên chẳng mấy chốc đã được dỗ dành vui vẻ trở lại.

“Rào rào, rào rào…”

Trong phòng tắm không ngừng có tiếng nước chảy và giọng sữa non nớt không rõ của Trần Tử Bội và Trần Tử Khâm, các cô bé thường xuyên nói một số “ngôn ngữ trẻ con” mà người lớn phải cố gắng lắm mới có thể nghe hiểu được.

Trần Hán Thăng ở bên ngoài gọi điện thoại, sau khi nghe cấp dưới báo cáo tình hình công việc xong, hắn cũng đẩy cửa đi vào nhà tắm.

Hai cô con gái đang ngồi trong cùng một chậu nước, cái bụng nhỏ mập phì và đôi chân ngắn ngủn của đứa nhỏ đều chìm dưới nước, nhìn qua trông giống như những ngó sen tuyết liên, trên mặt nước có một vài món đồ chơi vương vãi, hai chị em gái bắt lấy đùa nghịch, để mặc mẹ và bà nội tưới nước ở trên người mình.

“Con đóng cửa lại đi, đừng để khí lạnh thổi vào.”

Lương Mỹ Quyên nhìn thấy Trần Hán Thăng lẳng lặng đứng ở cửa, nhưng không đi vào cũng không lùi xuống, không nhịn được nhíu mày mắng.

“Bây giờ mới đầu tháng mười, làm sao có thể dễ bị cảm lạnh như vậy chứ?”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Trần Hán Thăng vẫn đóng cửa lại, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh chậu nước, nhìn chằm chằm vào hai cô con gái, thực sự cảm thấy nhìn cả đời cũng không đủ.

"Mẹ."

Trí nhớ của Tiểu Ngư Nhi không tồi, còn nhớ rõ chuyện Trần Hán Thăng cướp đoạt giấy dán của mình, lập tức cáo trạng với Thẩm Ấu Sở: "Cha… Ưm… Cha, cướp giấy dán của con…"

Đứa nhỏ hai tuổi đã biết rất nhiều thứ, nhưng bởi vì lượng từ vựng chưa đủ nên thường xuyên nói chuyện ngắt quãng, hoặc là cần sắp xếp ngôn ngữ một lúc rồi mới có thể miễn cưỡng biểu đạt ra ngoài.

Thẩm Ấu Sở nghe thấy con gái lớn "cáo trạng", nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng.

Trần Hán Thăng nhún vai, bản thân mình chỉ thích trêu chọc con gái, không thể kiềm chế được.

Thẩm Ấu Sở không so đo với Trần Hán Thăng, chỉ cúi đầu xuống tiếp tục tắm rửa cho hai cô con gái, hơn nữa còn dịu dàng nói sang chuyện khác: "Ở trong nhà bà Lục, tối nay chị ăn gì nào?"

"Làm (Ăn) khoai tây, xịt (thịt) gà, dau (rau)…"

Sự chú ý của trẻ con vẫn luôn dễ bị thu hút, Trần Tử Khâm đáp lại mẹ, mặc dù "tiếng trẻ con" khiến người khác nghe xong buồn cười không thôi.

Nhưng Thẩm Ấu Sở không hề cảm thấy nhàm chán chút nào, cô kiên nhẫn nghe con gái nói hết, sau đó lại hỏi Trần Tử Bội: "Còn em gái thì sao? Hôm nay con nhìn thấy gì nào?"

Trần Tử Bội vốn dĩ đang tập trung tinh thần chơi bóng cao su, nghe mẹ hỏi vậy, cô bé suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: "Nhìn thấy vịt vịt, xỏ xỏ (thỏ thỏ), he he (heo heo)…

Nghe thấy cuộc đối thoại của ba mẹ con, Trần Hán Thăng không nỡ cắt ngang, đây có lẽ là những ngày tháng tuyệt vời nhất trong cuộc đời hắn.

Có lẽ vài năm sau, khi Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội bắt đầu hiểu chuyện, có lẽ các cô bé sẽ cảm thấy nghi hoặc về việc mình có "hai bà mẹ", nhưng cho dù nói thế nào đi nữa, các cô bé cũng là chị em ruột.

…

Ngày hôm sau, ngày mùng 2 tháng mười, là ngày tổ chức hôn lễ của Vương Tử Bác và Biên Thi Thi, Trần Hán Thăng cũng đã đến khách sạn từ sớm, giám đốc khách sạn Phương Đông Cổ Vân Thuỷ đã chờ đợi từ lâu.

Giám đốc Cổ rất giỏi nghệ thuật ngôn ngữ, ông ta sẽ không trực tiếp khoe khoang thành tích, mà sẽ vô tình thể hiện ra sự khao khát của mình đối với điện tử Qủa Xác, sự sùng bái với Trần Hán Thăng và sự tận tâm trong tiệc cưới lần này.

Trần Hán Thăng mỉm cười lắng nghe, chấp nhận tất cả sự nịnh nọt này, hắn biết những người như giám đốc Cổ đây muốn cái gì, cũng biết mình thực sự có thể cho đối phương một nền tảng như vậy.

Nhưng, chờ đến khi tiệc cưới kết thúc hẵng nói.

"Chuyện là…"

Trần Hán Thăng nhìn một vòng sảnh tiệc, trong lòng cơ bản hài lòng, quay đầu lại hỏi giám đốc Cổ: "Cô dâu và chú rể đã đến chưa?"

"Đến rồi, đến rồi."

Cổ Vân Thuỷ vội vàng đáp: “Bọn họ đang ở trong phòng trang điểm, tôi đưa ngài qua đó nhé…”

Trong phòng trang điểm có không ít người, ngoại trừ Vương Tử Bác và Biên Thi Thi ra, còn có cha mẹ hai bên, Tiêu Dung Ngư đang giúp đỡ Biên Thi Thi trang điểm.

“Tiểu Trần.”

Vương Tử Bác đi đến, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng căng chặt.

“Căng thẳng?”

Trần Hán Thăng lập tức đoán được nguyên nhân.

“Rất căng thẳng.”

Ở trước mặt cậu bạn nối khố, Vương Tử Bác cũng không nói dối và giả vờ.

“Đến thế sao?”

Trần Hán Thăng cười nhạo một tiếng: “Đôi gian phu chúng mày con mẹ nó cũng đã ở chung với nhau hơn một năm rồi, hơn nữa cũng đã đăng ký kết hôn, thế mà vẫn còn cảm thấy căng thẳng.”

“Mẹ mày!”

Vương Tử Bác bất mãn đấm Trần Hán Thăng một cái, trong miệng thứ chó má này không thể thốt ra được lời này ý đẹp nào.

Trần Hán Thăng cũng không có hứng thú an ủi Vương Tử Bác, trong mắt hắn, Vương Tử Bác chỉ đang làm ra vẻ, chẳng bao lâu sau, Trần Triệu Quân, Lương thái hậu cũng mang theo hai đứa nhỏ đến đây.

Trong phòng trang điểm tương đối nhiều người, các cô các dì của Vương Tử Bác đều muốn gặp mặt cô dâu nên Tiêu

Dung Ngư tạm thời đi ra ngoài trước, đi đến trước mặt Thẩm Ấu Sở.

"Ngày hôm qua hai đứa nhỏ ngủ thế nào?"

Trong một góc ồn ào phức tạp, Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng nói chuyện phiếm với Thẩm Ấu Sở, giống như cuộc trò chuyện của hai người bạn.

"Đều rất ngoan."

Thẩm Ấu Sở nhẹ giọng nói: "Bữa sáng còn ăn không ít."

"Vậy là tốt rồi."

Tiêu Dung Ngư mỉm cười: "Hôm nay sau khi tiệc cưới kết thúc, tối nay tôi sẽ đưa hai đứa trở về nghỉ ngơi, sang nay mẹ tôi vẫn đang oán giận đấy, ngày hôm qua bà không thể gặp cháu suốt cả ngày, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy chúng."

"Ừ."

Thẩm Ấu Sở gật đầu, các cô thường xuyên gặp nhau trong lúc riêng tư, đồng thời cũng sẽ "tranh giành quyền qua đêm" của hai đứa nhỏ, nhưng trong trường hợp công khai như thế này lại là lần đầu tiên.

"Hôm nay mẹ là phù dâu nên vẫn còn có một số việc phải làm, nhưng trước khi đi…"

Tiêu Dung Ngư ngồi xổm người xuống, chỉ vào gò má của mình, nghịch ngợm nói: "Chị gái hôn mẹ một cái nào."

"Mua!"

Trần Tử Khâm là một đứa trẻ hoạt bát, lập tức vui vẻ hôn một cái.

"Em gái cũng hôn mẹ một cái nào."

Tiêu Dung Ngư lại đến trước mặt Trần Tử Bội.

Phản ứng của Trần Tử Bội không tốt bằng chị gái, cô bé hơi ngây người một chút, nhưng cũng vươn cánh tay mập mạp ra ôm lấy cổ Tiêu Dung Ngư, hôn lên trên mặt mẹ một cái.

Trong khoảng thời gian Trần Tử Bội được sáu tháng đến mười tháng, đều là do Tiêu Dung Ngư cho bú sữa và chăm sóc, Bé Tiểu Ngư Nhi ở trong nước cũng "sống nương tựa lẫn nhau" với Thẩm Ấu Sơ, sự ràng buộc tình cảm giữa bốn mẹ con không hề rạn nứt, đó cũng là cơ sở để giải quyết "Tu La tràng" giữa Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

"Ngoan lắm."

Sau khi nhận được nụ hôn ngọt ngào từ hai cô con gái, Tiêu Dung Ngư nở một nụ cười thoả mãn, đứng dậy nói với Thẩm Ấu Sở: "Vậy cô chăm sóc hai đứa nhỏ trước nhé, lát nữa cha mẹ tôi cũng sẽ đến đây."

"Cha mẹ này" chính là chỉ Lão Tiêu và Lữ Ngọc Thanh, sau khi Tiêu Dung Ngư rời đi, càng ngày càng có nhiều người kéo đến khách sạn, về cơ bản đều là thân thích trong nhà Vương Tử Bác.

Cứ thế hỗn loạn mãi cho đến mười một giờ trưa, người dẫn chương trình cầm lấy microphone "alo alo alo" vài tiếng, cuối cùng cũng báo hiệu hôn lễ chính thức bắt đầu.

Thực ra toàn bộ quá trình cũng không có gì khác lạ, đơn giản chỉ là cô dâu chú rể tiến vào hội trường, cha mẹ hai bên phát biểu, người dẫn chương trình lại trêu chọc cô dâu chú rể, hỏi thăm một vài câu chuyện thú vị trong quá trình yêu đương của bọn họ, cuối cùng là hai bên trao nhẫn cho nhau.

Trần Triệu Quân và Tiêu Hoành Vĩ đương nhiên sẽ ngồi cùng một bàn, Trần Tử Khâm ngồi trên đùi bà ngoại, Trần Tử Bội ngồi trên đùi bà nội, vẻ mặt các cô bé đều vô cùng khó

hiểu, có lẽ không hiểu tại sao bác Tử Bác và dì Thi Thi lại mặc bộ quần áo kỳ quái như vậy.

Trần Hán Thăng cũng ngồi trong chiếc bàn này, hắn khoanh hai tay trước ngực nghiêng người dựa vào ghế dựa, nghe Vương Tử Bác phát biểu cảm xúc chân thật của mình ở trên sân khấu.

"Từ trước đến nay tôi không giỏi ăn nói, cũng không biết thể hiện cảm xúc của mình, việc có thể cưới được một người phụ nữ như vợ tôi, lúc trước… Lúc trước tôi chưa bao giờ nghĩ đến…"

Vương Tử Bác lắp bắp một lúc lâu cũng không biết nên nói như thế nào, khuôn mặt ngăm đen cũng đỏ bừng vì căng thẳng.

"Tóm lại… Tóm lại, tôi rất biết ơn cô ấy, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời, vĩnh viễn đối xử tốt với cô ấy…"

Vương Tử Bác vốn dĩ đã không giỏi nói chuyện trước mặt đám đông, chứ đừng nói là thể hiện tình yêu, nhưng khi những lời nói ngon ngọt lắp bắt này thốt ra khỏi miệng, hốc mắt bàn học Thi Thi đã đỏ bừng.

Vợ là người hiểu rõ chồng mình nhất, nếu Vương Tử Bác đã nói như vậy, vậy nhất định cậu ấy sẽ làm được.

Có lẽ người dẫn chương trình đã nhìn ra được chú rể là một người thành thật, cho nên cũng không có ý định tiếp tục gây khó dễ cho cậu ấy, ngay khi đang định nói mấy lời chúc mừng để bỏ qua màn này thì Vương Tử Bác đột nhiên chú ý đến những sợi tóc bạc trắng trên đầu mẹ ruột Lục Ngọc Trân đang ở trước mặt mình.

Lục Ngọc Trân trạc tuổi với Lương Mỹ Quyên, nhưng bây giờ thoạt nhìn bà ấy già hơn rất nhiều, chứ đừng nói là so sánh với Lữ Ngọc Thanh, không hiểu tại sao Vương Tử Bác lại chợt

nhớ đến quá trình trưởng thành trong suốt hai mươi năm qua của mình.

“Tôi…”

Vương Tử Bác lại cầm lấy micro một lần nữa: “Tôi còn muốn cảm ơn cha mẹ mình…”

Hiển nhiên Lục Ngọc Trân không thể ngờ được rằng con trai còn có hành động như vậy, lập tức ngạc nhiên quay đầu lại.

“Cha mẹ của… Của tôi vô cùng bình thường, bọn họ không có công việc chính thức, lúc trước khi tôi còn đi học, bọn họ đã đẩy xe bán dưa muối trên đường để nuôi tôi ăn học…”

“Lúc trước tôi luôn chê bai bọn họ quá quê mùa, chê bai bọn họ không có văn hoá, chê bai bọn họ không thể cho tôi một điều kiện sống tốt hơn nữa…”

“Thực ra bây giờ nghĩ lại, mẹ tôi chưa bao giờ tô son môi, cũng chưa bao giờ dùng bất cứ mỹ phẩm nào, có một lần bà ấy còn hỏi tôi rằng ăn một suất KFC cần bao nhiêu tiền…”

“Nhưng, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ đóng học phí muộn, dù chỉ một lần, tôi chỉ vì hai tiếng “cha mẹ” để đòi hỏi không ngừng với bọn họ; Bọn họ cũng bởi vì tiếng xưng hô này nên không cần tôi phải báo đáp những trả giá vô tận của mình…”

“Cha mẹ…”

Vương Tử Bác vẫn còn đang nghẹn ngào, Lục Ngọc Trân sớm đã khóc không thành tiếng.

Hôm nay con trai kết hôn, cảm xúc của bà vốn dĩ đã không được ổn định lắm, bây giờ con trai lại nói ra những lời này ở trước mặt mọi người, Lục Ngọc Trân cảm thấy tất cả những

khổ cực mà mình đã phải trải qua suốt bao nhiêu năm nay chẳng là gì cả!

Phòng tiệc vốn dĩ vô cùng náo nhiệt cũng dần dần yên tĩnh lại, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn thấy mẹ Thẩm Ấu Sở của mình đang lau nước mắt, hai chị em gái cũng bĩu môi, bắt đầu rơi những hạt đậu vàng.

"Ôi, tâm can bảo bối…"

Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu Ngốc Nghếch vừa khóc, Lương Mỹ Quyên và Lữ Ngọc Thanh vốn dĩ cũng đang đắm chìm trong bầu không khí cũng đứng ngồi không yên. Lữ Ngọc Thanh nhíu mày nói: "Tử Bác sao lại thế này, trong ngày kết hôn không nên nói đến những chuyện đó, sau này hiếu thảo với Lục Ngọc Trân là được mà."

Giám đốc của khách sạn Phương Đông Cổ Vân Thuỷ cũng đang ở trong đại sảnh yến hội, nhưng ông ta không vì tân lang và tân nương, mà khoá chặt ánh mắt của mình ở trên người "Trần Qủa Xác".

Lúc này ông ta cũng phát hiện cái bàn này có gì đó không bình thường, sau khi suy nghĩ một lúc, ông ta ra hiệu cho người dẫn chương trình ở trên sân khấu, ra hiệu cho đối phương nhanh chóng kiểm soát hội trường.

Trước đó Trần Hán Thăng đã thoải mái thừa nhận rằng bản thân mình có hai cô con gái, Cổ Vân Thuỷ suy đoán rằng có hai chính là hai đứa nhỏ này, nếu không tại sao chủ tịch Trần lại đứng dậy ôm các cô bé vào trong lồng ngực lắc lư qua lại dỗ dành.

"Công chúa Qủa Xác, không thể khóc ở trong khách sạn Phương Đông được!"

Trong lòng Cổ Vân Thuỷ thầm nghĩ, người dẫn chương trình cũng hiểu được ký hiệu của giám đốc, vì thế lặng lẽ cầm lấy một chiếc micro khác, hắng giọng nói: "Từ những lời nói phát ra từ tận đáy lòng của chú rể Vương này, chứng tỏ anh ấy là một người hiếu thảo, cảm ơn, một người đàn ông rất kiên định, đây là phẩm chất còn thiếu nhất trong xã hội hiện đại…"

Tài ăn nói của người dẫn chương trình không tồi, anh ta khen ngợi Vương Tử Bác, Biên Thi Thi và Lục Ngọc Trân một phen, sau đó làm trò hài hước, bầu không khí trong bữa tiệc lại dần trở nên náo nhiệt một lần nữa.

Trần Hán Thăng ở dưới nghe một lát, bế hai cô con gái lên nói: "Con đưa hai đứa ra ngoài đi dạo một chút rồi trở về."

Lữ Ngọc Thanh và Lương Mỹ Quyên cũng không nói gì, cháu nội (cháu ngoại) đi ra ngoài hít thở bầu không khí mới mẻ, quên chuyện lúc nãy đi cũng tốt.

Sau khi Trần Hán Thăng bế hai chị em gái rời khỏi đây, chẳng bao lâu sau, người dẫn chương trình đã chủ trì bước cuối cùng của quá trình, chính là cô dâu và chú rể trao nhẫn cho nhau.

"Chờ đến khi đeo nhẫn lên, Thi Thi đã có thể coi là được gả ra ngoài."

Tiêu Dung Ngư là phù dâu, lúc nãy sau khi đưa Biên Thi Thi lên sân khấu, bởi vì lo lắng có lẽ sẽ xảy ra những chuyện khác, cho nên cô không quay trở lại bàn ăn của người mà, mà tìm một chiếc ghế dựa gần sân khấu tuỳ tiện ngồi xuống.

Lúc nãy cô cũng bị những lời nói của Vương Tử Bác làm cho cảm động, không còn nghi ngờ gì nữa, sau khi kết hôn với Vương Tử Bác, Thi Thi chắc chắn sẽ có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Vương Tử Bác đã lấy nhẫn cưới ra, tất cả những người thân bên dưới khán đài đều đang hét lên ầm ĩ, Tiêu Dung Ngư đột nhiên cảm nhận được có một "vật nhỏ" đang bổ nhào lên đùi mình.

Nhìn kỹ hơn, thế mà lại là con gái lớn Trần Tử Khâm của mình.

Tiêu Dung Ngư sửng sốt một chút, chẳng phải đứa nhỏ đang ở cùng với Thẩm Ấu Sở sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

"Con gái, ai đưa con đến đây vậy?"

Tiêu Dung Ngư hỏi Trần Tử Khâm.

"Cha."

Trần Tử Khâm thanh thuý nói, đồng thời giơ ngón tay lên chỉ ra phía sau.

Tiêu Dung Ngư quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện ra bóng dáng của Trần Hán Thăng.

"Em gái đâu rồi?"

Tiêu Dung Ngư cho rằng Trần Hán Thăng có việc nên đưa con gái cho mình trông.

"Ở kia."

Trần Tử Khâm thông minh lại chỉ về phía Thẩm Ấu Sở, Tiêu Dung Ngư đứng dậy, nhìn thấy Trần Tử Bội đang ở trong lồng ngực Thẩm Ấu Sở.

"Thật khó hiểu…"

Tiêu Dung Ngư không biết ý định của Trần Hán Thăng, luôn cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng bây giờ đang là bước cuối cùng của hôn lễ, Tiêu Dung Ngư cũng

không truy cứu, cô ôm con gái đặt ở trên đùi, chờ đợi cảnh tượng ngón áp út của Biên Thi Thi được đeo nhẫn vào.

Chiếc nhẫn kim cương tối hôm qua lại được lấy ra, nhưng vào ban ngày, nó càng loé sáng rực rỡ hơn nữa, nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Biên Thi Thi, Tiêu Dung Ngư vừa cảm thấy vui vẻ thay cho bạn tốt, vừa có chút hâm mộ ảm đạm.

Trước kia, mình đã rất hy vọng Tiểu Trần có thể đeo lên cho mình một chiếc nhẫn.

"Nhưng cũng may, mình có hai cô con gái…"

Nhớ đến hai cô con gái, Tiêu Dung Ngư lại cảm thấy đặc biệt an ủi, nhưng Trần Tử Khâm ở trên đùi cũng không thành thật, cơ thể nhỏ nhắn của cô bé vặn vẹo một lúc lâu, thế mà lại móc từ trong lồng ngực ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ.

Nhìn vẻ ngoài, nó trông rất giống với hộp nhẫn cưới ở trên sân khấu kia.

"Đây là cái gì vậy?"

Trong lòng Tiêu Dung Ngư nhảy dựng lên, cô chợt nghĩ đến chuyện gì đó.

"Cha bảo con cho mẹ, cha nói, cha nói…"

Trần Tử Khâm nghiêng cái đầu nhỏ nhắn, nhớ lại những lời dặn dò lúc nãy của Trần Hán Thăng.

"Cạch."

Tiêu Dung Ngư nhẹ nhàng mở hộp ra, bên trong cũng là một chiếc nhẫn kim cương.

Chiếc nhẫn này vô cùng đặc biệt, mặt kim cương của nó đó được chạm khắc tỉ mỉ thành hình trắng non, được khảm trên nền nhẫn bạch kim, rực rỡ lung linh, xoa hoa lộng lẫy.

Chiếc nhẫn này, rõ ràng được cố ý thiết kế, chỉ thuộc về một người nào đó.

Trong lòng Tiêu Dung Ngư vô cùng rõ ràng, trong lòng Trần Hán Thăng, mình là "Bạch Nguyệt Quang", còn Thẩm Ấu Sở là "bảo bối", bởi vì chủ đề của điện thoại di động đời thứ hai Qủa Xác chính là cái này.

"Cha nói…"

Lúc này, cuối cùng Trần Tử Khâm cũng đã nghĩ ra, cầm lấy chiếc nhẫn đắt đỏ này, vật lộn nắm lấy cổ tay mẹ, non nớt nói: "Cha bảo con mang cho mẹ!"

Lúc này, người dẫn chương trình vô cùng thâm tình nói: "Mời chú rể đeo nhẫn cưới cho cô dâu!"

"Được rồi!"

"Nhanh đi, nhanh đi!"

"Sau khi đeo vào, hai người các bạn vĩnh viễn sẽ hạnh phúc!"

…

Người người thân đều đang gào thét ầm ĩ, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kích động.

Trên sân khấu, Vương Tử Bác run rẩy nắm lấy tay Biên Thi Thi, chậm rãi giơ chiếc nhẫn kia lên.

Dưới sân khấu, Trần Tử Khâm cũng giơ "chiếc nhẫn kim cương hình trăng non" lên, cố gắng đeo cho mẹ.

Nhưng cô bé không biết đó là ngón tay nào, vụng về muốn đeo lên ngón trỏ.

"Bảo bối, phải là ngón áp út chứ?"

Lúc Tiêu Dung Ngư mở miệng nói chuyện, cô vẫn đang cố gắng hít hít mũi.

Trần Tử Khâm không phải hiện ra, vẫn đang loay hoay cầm lấy chiếc nhẫn kim cương vừa quý giá vừa có ý nghĩa đặc biệt này, nhưng mẹ vô cùng chu đáo, cuối cùng cô chủ động duỗi ngón áp út đến đây, lúc này cô bé mới có thể nhẹ nhàng đeo vào.

"Bốp bốp bốp…"

Toàn bộ phòng việc vang lên tiếng vỗ tay như sấm, hoá ra Biên Thi Thi ở trên sân khấu cũng đã được đeo nhẫn cưới lên.

Tiêu Dung Ngư cũng đang định vỗ tay theo, cô đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, lau nước mắt quay đầu lại, trực tiếp tìm đến vị trí của Thẩm Ấu Sở.

Trùng hợp thay, Thẩm Ấu Sở cũng đang nhìn về phía mình, hơn nữa trên ngón áp út tay trái của cô cũng có nhiều thêm một chiếc nhẫn kim cương.

Đó là một chiếc nhẫn kim cương màu xanh lam được chạm khắc thành hình ngôi sao, giống như bảo vật được giấu kín trong bầu trời đầy sao.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng, Tiêu Dung Ngư "xì" nở một nụ cười, cách đó không xa, đôi mắt đào hoa ngân ngấn nước mắt của Thẩm Ấu Sở cũng che giấu ý cười.

Người đàn ông này quá giảo hoạt, hắn sợ chúng ta từ chối nên đã bảo con gái mang nhẫn giúp.

Nhưng cuối cùng, chúng ta cũng đã mang vào rồi.

Một Bạch nguyệt quang, một bảo vật.

Viên mãn.

Ngoại truyện 4

Ngày 13 tháng 9 năm 2009, trong khu dạy học Cổ Lâu của đại học Hà Hải Kiến Nghiệp.

"Nghỉ!"

"Nghiêm!"

"Quay trái! Bước đều bước…"

Dưới cái nắng gay gắt của mùa hè nóng rực, những khẩu hiệu huấn luyện quân sự trong khuôn viên trường vang lên hết lần này đến đợt khác, phóng tầm mắt ra xa, khắp nơi đều là những sinh viên năm nhất mặc quân phục rằn ri, khuôn mặt ngây ngô của bọn họ bị phơi đến ngăm đen, dáng người cũng bị bộ quân phục rộng thùng thình che giấu, sự khát khao đối với cuộc sống đại học trong mắt yếu ớt đi không ít.

Đương nhiên, trong quần thể sinh viên đông đảo như vậy chắc chắn sẽ có một vài cô gái như thế này: Các cô ấy vốn dĩ đã rất xinh đẹp, làn da màu lúa mạch ngược lại sẽ làm tăng một cảm giác khoẻ khoắn khác, thỉnh thoảng khi cởi mũ quân sự ra, mái tóc dài rũ xuống buông xoã trên eo, ngay cả mồ hôi cũng mang theo mùi sữa tắm.

Ừm, đây cũng là hương vị thanh xuân!

Những cô gái như thế này cũng thường xuyên nhận được sự chú ý trong quá trình huấn luyện quân sự, một vài chàng trai có sở trường đặc biệt nào đó luôn thích tạo cơ hội, biểu diễn nhưng năng khiếu như chơi bóng rổ, chơi ghi ta, ca hát ở trước mặt bọn họ.

Những chàng trai không có sở trường đặc biệt gì, nhưng lại rất giỏi trong giao tiếp cũng sẽ nói chuyện, chọc người ở trước mặt các cô ấy, thể hiện bản thân mình.

Nhưng, phần lớn các chàng trai đều tương đối xấu hổ, bọn họ ngại đi đến gần nên chỉ có thể lén lút liếc nhìn vài cái trong khi xếp hàng huấn luyện quân sự, nếu cô gái phát hiện ra điều gì đó, các chàng trai sẽ lập tức quay đầu sang chỗ khác, giả vờ như không thèm để ý.

"Đôi mắt của chủ tịch Trần đây thật sự giống như radar, nhìn theo tầm mắt của cậu, chắc chắn có thể nhìn thấy những cô em gái xinh đẹp."

Trên một con đường lớn có bóng cây râm mát ở bên ngoài sân thể dục, một nam một nữ đeo kính râm, người phụ nữ đang trêu chọc người bên cạnh.

"Đề ca, cô đang ghen tị vô cớ đấy."

Người đàn ông đỡ kính râm, cười hì hì nói: "Những cô gái đó, bàn về dung mạo hay khí chất, có thúc ngựa cũng không thể bằng cô được."

"Chậc, tôi rảnh rỗi lắm sao mà đi ghen tị với cậu chứ?"

Chủ tịch của điện tử Xiaomi- Trịnh Quan Đề với một bộ đồ hiệu đắt đỏ, dáng người cao hơn 1m7 phỉ nhổ một tiếng, đồng thời còn nhanh chóng sải bước về phía trước, đồng thời còn mang theo ô che nắng.

"Mẹ nó, khuôn mặt của người phụ nữ này đúng là thay đổi thất thường."

Gã đàn ông cặn bã nào đó nhún vai dưới ánh mặt trời, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

Cặp nam nữ này chính là Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề, bọn họ đến đây để thăm Khổng Tĩnh.

Có lẽ là sau khi Vương Tử Bác và Biên Thi Thi kết hôn vào năm ngoái, Khổng Tĩnh- Phó lãnh đạo dưới một người trên vạn người của điện tử Qủa Xác vào thời điểm đó, trong một hoạt động công khai nào đó đã tỏ vẻ mình đã chấp nhận lời mời của Khoa Quản lý kinh tế của trường đại học Hà Hải, trở thành giáo sư thỉnh giảng.

Tin tức này cũng không gây ra quá nhiều chấn động, bởi vì Khổng Tĩnh cũng không nói rằng mình sẽ rời khỏi điện tử Qủa Xác, trên thực thế đó chỉ là những lời nói để ổn định giá cổ phiếu, các quản lý cấp cao của hội đồng quản trị Qủa Xác đều hiểu rõ ràng, vị ngự tỷ ưu nhã đã từng tham gia vào sáng lập điện tử Qủa Xác này, người đại diện cho một phương diện trưởng thành nữ tính khác của điện tử Qủa Xác thực sự không còn đảm nhận một công việc cụ thể nào nữa.

Giống như những gì cô vẫn luôn mong chờ vậy, trải qua cuộc sống mà mình cảm thấy thoải mái.

Nhưng đối với đại học Hà Hải mà nói, chuyện này có thể coi là một sự tăng cường vượt trội của đội ngũ giảng viên, khoan hãy nắng đến quan hệ nhân mạch khổng lồ và kinh nghiệm thương trường phòng khú của Khổng Tĩnh, sau khi cô dạy học, mọi người thường xuyên nghe nói có rất nhiều danh nhân nổi tiếng đến đây thăm hỏi.

Những người như Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ đến đại học Hà Hải.

“Kẽo kẹt…”

Trong một giảng đường bậc thang ở toà nhà giảng dạy phía Tây, sau khi Trần Hán Thăng quen thuộc mở cửa ra, lớp học với sức chứa hơn ba trăm người sớm đã chật kín, còn có không ít sinh viên đứng trên hành lang dựa vào tường, thậm chí dứt khoát ngồi bệt xuống dưới đất, ồn ào náo động, có vẻ hơi hỗn

loạn, nhưng tất cả mọi người đều đang nghiêm túc nghe giáo viên giảng bài.

“Các bài giảng của giảng viên Khổng rất thú vị, thực sự có thể học hỏi được rất nhiều điều.”

“Đương nhiên rồi, giảng viên Khổng chính là lãnh đạo quản lý một công ty đã được niêm yết, không giống như một số giáo sư, những lúc đi dạy vĩnh viễn chỉ làm ba chuyện, đọc PPT, bảo sinh viên đọc PPT, và dành hai mươi phút còn lại để khoác lác về kinh nghiệm đi du học của mình.”

“Đúng đúng đúng, còn khoe khoang con cái của mình nữa, tớ cũng phục họ luôn.

…

Nghe thấy các sinh viên đang xì xào đánh giá về các giảng viên của mình, Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề đều đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, với năng lực của Khổng ngự tỷ, đừng nói là một giảng viên dự thính, làm trưởng khoa của khoa Quản lý kinh tế cũng dư sức.

Khổng Tĩnh ở phía trước đã chú ý đến hai người bạn cũ đến thăm, cô mỉm cười gật đầu chào hỏi, lúc này đám sinh viên mới phát hiện “hai con cá sấu khổng lồ” đang xuất hiện trong lớp học.

Bọn họ là ông trùm/ bà trùm tài chính thực sự, người sáng lập ra điện tử Qủa Xác và điện tử Xiaomi, cả hai đều là những tỷ phú nằm trong top 50 của bảng xếp hạng Hồ Nhuận trong nước, chủ tịch Trần còn là khách quen trong top 10.

Trong phòng họp vang lên từng đợt tiếng hoan hô, nhưng rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề đến đây, những xáo động tạo thành cũng dần dần lắng xuống, chỉ có thể tiếng đèn flash của điện thoại di động vang lên “lách tách lách tách”.

“Chủ tịch Trần, chủ tịch Trịnh.”

Một chàng trai có ngoại hình bắt mắt đứng dậy nhường vị trí, Trần Hán Thăng cũng không khách sáo, cười hì hì vỗ vào bả vai chàng trai: “Thấy cốt cách thanh cao và thiên phú dị bẩm của cậu, sau này nếu có cơ hội, hãy đến điện tử Qủa Xác hoặc Xiaomi làm thêm giờ đi.”

“Oa…”

Xung quanh lại vang lên một đợt tiếng cảm thán kinh ngạc, trong thị trường việc làm dành cho sinh viên mới ra trường, các offer đến từ Qủa Xác và Xiaomi từ trước đến nay đều bị tranh cướp, nếu có thể đi vào các bộ phận cốt lõi của hai công ty này, “Thu nhập hàng triệu tệ một năm” cũng không phải là điều hiếm thấy.

Sau khi Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề ngồi xuống, hắn rõ ràng cảm nhận được các sinh viên xung quanh mình có chút mất tự nhiên, đặc biệt là cô sinh viên năm hai ở bên cạnh mình, dáng vẻ khép tay khép chân của cô ấy thoạt nhìn vô cùng quẫn bách.

“Bạn học à…”

Trần Hán Thăng chú ý đến, lập tức “quan tâm” nói: “Em đừng sợ, dù sao anh cũng không phải là người tốt gì…”

Sau khi nói xong câu này, cô gái vốn dĩ đang căng thẳng lại càng run rẩy dữ dội hơn nữa.

Cô bạn thân Trịnh ở bên cạnh lắc đầu, chải chuốt lại mái tóc màu cà phê vừa móng mượt vừa sáng rực, nghiêm túc nghe Khổng Tĩnh giảng bài.

Chủ đề của lớp học này chính là hình thức phát triển cuối cùng của các doanh nghiệp tư nhân trong nước.

Trên tấm bảng đen và PPT, Khổng Tĩnh đã liệt kê một số con dê đầu đàn của các ngành công nghiệp trong nước, ví dụ như Qủa Xác, ví dụ như Ali, ví dụ như Đằng Tấn, ví dụ như Huawei… Cô phân tích ưu điểm nhược điểm của các doanh nghiệp này, bao gồm cả những phương diện cần được cải thiện trong tương lai.

Trịnh Quan Đề liếc nhìn vài lần, về cơ bản đều chính xác.

"Không có nhiều giảng viên đại học dám công khai phân tích như vậy."

Trịnh Quan Đề lặng lẽ nghĩ, nhưng Khổng Tĩnh chắc chắn có tư cách này.

"Lúc nãy chúng ta đã nói rõ ràng rồi, hình thức phát triển cuối cùng của các doanh nghiệp tư nhân trong nước không phải là so sánh xem ai có nhiều tiền hơn, mà là ai có thể cung cấp cho người dân bình thường nhiều dịch vụ hơn, như vậy triển vọng của nó càng rộng mở hơn nữa, tiếp theo sẽ là thời gian tự do thảo luận, mọi người còn có câu hỏi nào không?"

Khổng ngự tỷ mặc áo sơ mi trắng xắn tay, phối hợp với chiếc quần ống rộng thùng thình, mái tóc dài buộc sau đầu, nói với những học sinh những kiến thức độc đáo của riêng mình.

Thường được gọi là hoa quả phơi khô.

Các sinh viên cũng không hề hay biết rằng, thực ra có một số kết luận là do hội đồng quản trị của Qủa Xác và nhóm cố vấn của Qủa Xác đưa ra phỏng đoán sau khi phân tích tổng thể, mặc dù không cần phải giữ bí mật, nhưng lại có ý nghĩa và giá trị rất lớn.

"Giảng viên Khổng."

Trong thời gian thảo luận tự do, một cô gái đứng dậy, chủ động đặt câu hỏi nói: "Trong mười năm nữa, trong những

doanh nghiệp tư nhân mà cô liệt kê ra, doanh nghiệp nào sẽ trở thành doanh nghiệp tư nhân hàng đầu?"

"Vẫn chưa được đưa ra thị trường là Huawei."

Khổng Tĩnh trả lời vô cùng dứt khoát, không chút thiên vị: "Đã được đưa ra thị trường, Qủa Xác."

"Oà…"

Các sinh viên trong hội trường đều nhìn về phía Trần Hán Thăng.

Nhưng cách hiểu của mọi người đều là, giảng viên Khổng vốn là phó lãnh đạo của điện tử Qủa Xác, đương nhiên sẽ thiên vị cho công ty mình; Ngoài ra, những hạng mục mà Qủa Xác đang phát triển đều rất tốt, hơn nữa chúng thực sự rất tiện cho nhu cầu hàng ngày của người dân bình thường, mức độ chấp nhận rất cao, việc đứng đầu hình như cũng rất có khả năng.

"Giảng viên Khổng."

Lại là một cậu sinh viên đeo kính giơ tay lên: "Em là một sinh viên khoa máy tính, hiện giờ Alipay của Ali đã thâm nhập và cuộc sống hàng ngày của bọn em, sau này Qủa Xác cũng sẽ đặt chân vào giới tài chính sao?"

"Chuyện này…"

Khổng Tĩnh sửng sốt một chút, cô đương nhiên hiểu rõ chiến lược bố trí của điện tử Qủa Xác trong tương lai, nhưng hình như vấn đề này đã liên quan đến "điều khoản bảo mật", toàn bộ Qủa Xác chỉ có một người có thể nhắc đến mấy thứ này.

Khổng Tĩnh nhìn về phía Trần Hán Thăng, ánh mắt của mọi người cũng chuyển về phía này, tập trung vào khuôn mặt Trần Hán Thăng.

"Ưm…"

Trần Hán Thăng hơi trầm ngâm suy nghĩ, sau khi đứng dậy, khuôn mặt hắn hiếm khi trở nên nghiêm túc: "Sau này Qủa Xác sẽ có liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, nhưng có hai mảng sẽ không bao giờ động đến, một là bất động sản, hai là tài chính…"

"Tại sao chứ?"

Trần Hán Thăng còn chưa nói xong thì đã có sinh viên không nhịn được cắt ngang, bất động sản là ngành nghề kinh doanh đang kiếm được tiền nhất trong mấy năm nay, còn có tài chính nữa, cổ phiếu thế vận hội Olympic vào năm ngoái đã tăng biết bao nhiêu…

"Bởi vì những thứ đó đều là vũ khí quan trọng của quốc gia."

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: "Đứng ở góc độ của tôi, tôi ủng hộ sự kiểm soát của nhà nước, làm như vậy sẽ không dao động nền tảng của xã hội."

"Ồ."

Các sinh viên trong phòng học đều phát ra một tiếng đáp lời giống như đã hiểu, nhưng cũng giống như không nghe hiểu, lúc này, tiếng chuông tan tầm vang lên, đám sinh viên mới lưu luyến rời đi.

Chiều hôm nay Khổng Tĩnh không có tiết dạy nên đang đưa Trần Hán Thăng và Trịnh Quan Đề trở lại ký túc xá trong trường học, vốn dĩ một giảng viên dự bị như cô không được phân chia nhà ở, nhưng ngày hôm sau sau khi Khổng Tĩnh đến đăng ký, một chiếc chìa khoá của một căn phòng sạch sẽ yên tĩnh đã được bàn giao.

"Mấy ngày hôm trước một người bạn gửi cho tôi một bộ trà cụ, nhưng chưa có dịp sử dụng, vừa khéo hai người có thể cùng nhau nếm thử…"

Sau khi vào nhà, Khổng Tĩnh lấy ra một bộ ấm trà bằng sứ được làm thủ công tinh xảo, vốn dĩ cô đã có chút sở thích nữ tính nho nhỏ, cuộc sống dạy học, uống trà, nghe nhạc nhàn nhã này thực sự khiến cô cảm thấy vô cùng hài lòng.

"Khoảng thời gian này công ty thế nào rồi?"

Trong lúc pha trà, Khổng Tĩnh thuận miệng hỏi về công việc của Qủa Xác và Xiaomi, đây là điều không thể tránh được, dù sao thì câu trả lời ý kiến của Trần Hán Thăng đối với Khổng Tĩnh chính là "Đồng ý làm giảng viên đại học bán thời gian" chứ không "đồng ý từ chức".

Khổng Tĩnh vẫn là thành viên của điện tử Qủa Xác.

"Vẫn còn hơi bận, bởi vì chúng ta phải đối phó với Apple."

Trịnh Quan Đề cầm tách trà lên nhấp một ngụm, nhắm mắt lại tận hưởng hương trà.

Khổng Tĩnh gật đầu, đây là kế hoạch mà Qủa Xác và Xiaomi đã lập ra từ lâu, phải tung một đòn trực diện vào Apple đang rào rạt khí thế, ba người cứ thế trò chuyện, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ đang thiêu đốt mặt đất, trong nhà điều hoà thổi "vù vù", lá trà không ngừng quay cuồng trong tách trà thuỷ tinh, hương trà nồng đậm pha lẫn với khí nóng làm dịu đi tâm trí bận rộn.

"Tử Khâm và Tử Bội thế nào rồi?"

Vô cùng tự nhiên, chủ để được chuyển từ công việc sang cuộc sống, Khổng Tĩnh nhắc đến hai cô con gái của Trần Hán Thăng.

"Hai đứa sao?"

Lúc nãy khi đang bàn luận về công ty Apple, vẻ mặt Trần Hán Thăng thỉnh thoảng lại lộ ra một chút hung dữ và khinh thường, nhưng vừa nhắc đến Bé Tiểu Ngư Nhi và Bé Tiểu

Ngốc Nghếch, tên lưu manh này lại đột nhiên trở nên dịu dàng.

“Hai đứa đều sắp ba tuổi rồi, bây giờ muốn nói cái gì thì sẽ nói cái đó, cái gì cũng hiểu, đứa lớn hơi quậy phá ầm ĩ, thường xuyên muốn ra ngoài đi dạo; Đứa nhỏ vẫn khờ khạo như vậy, ngay cả khi ở một mình cũng có thể ngủ say, có một lần, cha mẹ tôi đưa hai đứa đi công viên…”

Chỉ cần nhắc đến con gái bảo bối, gã đàn ông cặn bã này cũng trở thành một kẻ dài dòng, hắn háo hức muốn chia sẻ những câu chuyện thú vị của con gái mình cho người khác nghe, “Trần Qủa Xác” của lúc này chính là người không tham vọng nhất.

Khổng Tĩnh và Trịnh Quan Đề đều không cắt ngang, vẫn luôn lắng nghe những lời lảm nhảm của Trần Hán Thăng, thỉnh thoảng xem vào một hai câu cổ vũ Trần Hán Thăng nói chuyện, mãi cho đến khi Nhiếp Tiểu Vũ gọi điện thoại đến cắt ngang: “Bộ trưởng Trần, tối nay chúng ta có cuộc hẹn ăn tối với các lãnh đạo tỉnh, anh đâu rồi?”

“Ồ, đã bốn giờ rồi sao?”

Trần Hán Thăng nhìn vào đồng hồ mới biết một tiếng đã trôi qua rồi.

“Tôi phải đi đây, có một cuộc xã giao không thể bỏ qua được.”

Trần Hán Thăng đứng dậy nói.

“Vậy cậu mau đi đi.”

Cô bạn thân Trịnh vẫn thích chủ trương ngược lại như vậy: “Cuối cùng tôi cũng có thể nói với chị Tĩnh mấy chủ đề phụ nữ rồi.”

“Hai người đúng thật là…”

Trần Hán Thăng vốn dĩ muốn đáp lại một cách mỉa mai, nhưng lại đột nhiên phát hiện ra "Trịnh Quan Đề và Khổng Tĩnh thực sự có một chút "tương đồng".

Nhưng tính cách của hai người này lại không giống nhau, bối cảnh gia đình và kinh nghiệm từng trải cũng có sự khác biệt, có thể có điểm tương đồng gì chứ?

Trong quá trình bước xuống cầu thang, Trần Hán Thăng mới nhận ra đó chính là thuộc tính ngự tỷ, hoá ra cô bạn thân Trịnh cũng đã đến tuổi "ngự tỷ" này rồi.

Lúc trước khi lần đầu tiên gặp Trịnh Quan Đề, cô cũng đã 24 tuổi, bây giờ đã sáu năm trôi qua, Đề ca cũng đã ba mươi rồi.

"Thời gian con mẹ nó đúng là trôi qua nhanh thật…"

Trần Hán Thăng chậc miệng rồi lao đầu vào ánh mặt trời tháng chín chói chang.

…

Sau khi Trần Hán Thăng rời đi, cuộc trò chuyện giữa Trịnh Quan Đề và Khổng Tĩnh vẫn còn đang tiếp tục.

Lúc trước Trịnh Quan Đề không có bạn bè ở Kiến Nghiệp, cô có công việc, có cậu bạn thân, có thư kỳ nhỏ, hình như cũng không cần bạn bè, nhưng khi càng ngày càng đến gần tuổi ba mươi, Trịnh Quan Đề càng cảm thấy có một người bạn như Khổng Tĩnh thực ra cũng khá tốt.

Bản thân mình không muốn kết hôn, Khổng Tĩnh cũng không muốn kết hôn.

Bản thân mình không muốn vướng vào mối quan hệ tình cảm hỗn loạn của Trần Hán Thăng, Khổng Tĩnh cũng muốn rời xa.

Bản thân mình không muốn rời khỏi Trần Hán Thăng, Khổng Tĩnh hình như cũng…

“Sùng sục sùng sục…”

Lại là một âm trà khác được đun sôi, Khổng Tĩnh bưng lên rót đầy cho hai người, trong miệng nói những chủ đề giữa hai người phụ nữ với nhau.

“Tết Trung Thu sắp đến rồi, tôi đã suy nghĩ xem có nên về quê không?”

Khổng Tĩnh nhẹ nhàng nói.

“Có lẽ chú dì sẽ không thúc thúc giục chị kết hôn nữa đúng không?”

Trịnh Quan Đề nhìn về phía Khổng Tĩnh, mình ba mươi tuổi, nhưng Khổng Tĩnh đã 35 tuổi, chỉ là chăm sóc tốt, hơn nữa môi trường giảng dạy trong trường đại học rất nhẹ nhàng, cho nên thoạt nhìn có vẻ trẻ trung.

“Bọn họ đã không còn thúc giục nữa rồi, nhưng dong dài là điều không thể tránh khỏi.”

Khổng Tĩnh tự giễu nói: “Dù sao thì ở Triều Sán chúng tôi, phụ nữ trên 25 tuổi chưa kết hôn rất ít, như tôi đây thực sự là một quái thai.”

Nói như vậy, nếu Khổng Tĩnh vẫn đang làm việc trong điện tử Qủa Xác, có lẽ Trịnh Quan Đề sẽ an ủi như thế này: “Chị đã công thành danh toại rồi, không cần phải để ý đến những cái nhìn đó.”

Nhưng với quan hệ hiện tại giữa hai người, Trịnh Quan Đề cũng bỏ qua những lời khách sáo kia, đồng thời nói ra những lời nói trong lòng mình: “Tốt xấu gì chị cũng còn có người nhà cằn nhằn, cha mẹ tôi hoàn toàn không quan tâm đến tôi dù chỉ

một chút, ở Kiến Nghiệp nhiều năm như vậy, mỗi lần bị bệnh cũng chỉ có cậu ta ở bên cạnh tôi.”

Không thể nghi ngờ gì nữa, “cậu ta” chính là Trần Hán Thăng.

“Nhưng…”

Khổng Tĩnh mỉm cười nói: “Như thế này cũng không tồi, nếu cha mẹ cô đột nhiên tìm đến cô, nói không chừng trong gia tộc ở Hồng Kông lại xảy ra rất nhiều chuyện, có lẽ cô sẽ càng bực bội hơn nữa. Vả lại, ngoại trừ chủ tịch Trần ra, mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, dì Lương sẽ mời cô qua đó mà.”

“Cũng đúng.”

Nghĩ đến Lương thái hậu thật thà thẳng thắn, tâm trạng của Trịnh Quan Đề ngay lập tức trở nên tốt đẹp: “Lần nào dì Lương cũng mời,nhưng tôi rất ít khi đồng ý, ở đằng kia vừa có Bạch Nguyệt Quang vừa có bảo bối, tôi qua đó gây chuyện làm gì chứ?”

“Ha ha…”

Khổng Tĩnh không nhịn được cười, hiện giờ trong mối quan hệ của Trần Hán Thăng, ai cũng biết Bạch Nguyệt Quang là Tiêu Dung Ngư, bảo bối là Thẩm Ấu Sở mà, các cô cũng là mẹ của hai đứa con gái quý báu của Trần Hán Thăng.

“Sau này… Cô muốn có con không?”

Đột nhiên, Khổng Tĩnh ném ra một câu hỏi như vậy.

“Chuyện này…”

Trịnh Quan Đề hơi giật mình một chút, sau khi nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Tạm thời không có ý định này, nhưng có thể hai năm sau tôi sẽ thay đổi suy nghĩ, lúc đó có một đứa cũng được. Dù sao chị cũng biết rồi đấy, điện tử

Xiaomi của tôi không cần ai kế thừa, có lẽ vài chục năm sau, tôi sẽ đưa cho hai cô nhóc béo kia cũng nên."

"Hai cô nhóc béo" kia chính là Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, nếu Trịnh Quan Đề muốn có một đứa con của riêng mình, vậy thì cha của đứa nhỏ cũng chỉ có người kia mà thôi.

Khổng Tĩnh đột nhiên có chút hâm mộ, không phải hâm mộ sự hào phóng "ném ra hàng tỷ tệ" của Trịnh Quan Đề, mà là hâm mộ sự rộng rãi của cô ấy.

Trịnh Quan Đề trời sinh đã có một tư thái sảng khoái, cho dù cô không sáng lập ra điện tử Xiaomi đi nữa, cho dù bị gọi là "công chúa gặp nạn" đi chăng nữa, cô ấy cũng không cần phải lo lắng vì tiền tài.

Nhưng cô vẫn làm việc chăm chỉ để gây dựng sự nghiệp, bởi vì cô thực sự đang tận hưởng quá trình này, chờ đến khi chán nản với nó, cô thực sự sẽ trực tiếp đưa công ty cho Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, thậm chí là Trần Lam.

Đây là Trịnh Quan Đề, một nhân vật xuất sắc trong kinh doanh, cuộc sống tự do độc lập.

"Lấy trà thay rượu, kính cô một ly."

Khổng Tĩnh nâng chén lên.

"Không phải kính tôi, là kính chúng ta, nhưng ngự tỷ tuổi ba mươi."

Trịnh Quan Đề nở một nụ cười xinh đẹp, đồng thời cũng nâng chén trà lên.

"Keng."

Hai chiếc chén sứ va chạm ở trong không trung một chút.

…

Trịnh Quan Đề ăn cơm tối ở đây rồi mới rời đi, nhưng trước khi rời đi, cô đột nhiên trầm ngâm nói: "Tĩnh, tôi biết chị không muốn kết giao bạn trai, cũng không có ý định kết hôn, nhưng thỉnh thoảng khi cảm thấy bất lực, chị có thể để cậu ta đến đây ngồi chơi một chút?"

Đồng tử Khổng Tĩnh hơi ngưng đọng một chút, sau đó khẽ mỉm cười nói: "Thôi quên đi, vừa có Bạch nguyệt quang vừa có bảo bối, để cậu ta đến đây gây chuyện làm gì chứ?"

Trong cuộc đối thoại này giữa hai người thoạt nhìn có vẻ không đầu không đuôi, nhưng cả hai bên đều có thể hiểu, cho nên Trịnh Quan Đề cũng chỉ bình thản mỉm cười, vẫy tay nói: "Ngủ ngon!"

Sau khi tiễn Trịnh Quan Đề đi, căn phòng khách lúc nãy vẫn còn náo nhiệt ngay lập tức yên tĩnh lại, từ xa vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hò hét của các sinh viên trong buổi huấn luyện buổi tối.

Khổng Tĩnh thu dọn bàn ăn sạch sẽ, một mình bưng một chén trà lặng lẽ đi đến ban công, trời cao như một bức màn, ánh trăng sáng tỏ, những vì sao lấp lánh, cơn gió nhẹ khơi gợi nước trà trong ly gợn lên những đợt sóng lăn tăn.

"Chỉ là ngồi chơi thôi mà, hình như cũng không có gì đúng không?"

Trong lòng Khổng ngự tỷ thầm nghĩ, một tay khác cũng lấy điện thoại ra, tin nhắn cuối cùng giữa cô và Trần Hán Thăng vẫn là tin nhắn nhắc nhở dự báo thời tiết Kiến Nghiệp sắp có mưa to mà hắn gửi đến vào tuần trước.

"Nghe Trịnh Quan Đề nói, ngoại trừ Bạch nguyệt quang và bảo bối ra, còn có một tiểu sư muội cố chấp, còn có một người phụ nữ bất lương mở một quán cà phê…"

Khổng Tĩnh bĩu môi: "Thế mà vẫn còn có tâm tư quan tâm đến mình."

Nhưng có lẽ giống như đã bị Trịnh Quan Đề "mê hoặc", bàn tay cô vẫn soạn thành một dòng tin nhắn như thế này:

Lần sau nhớ đến đây ngồi chơi một chút?

"Trời ạ!"

Chờ đến khi Khổng Tĩnh phản ứng lại, khuôn mặt lập tức đỏ lên, bản thân mình muốn đàn ông như vậy sao, thế mà còn gửi một "tin nhắn quyến rũ" trần trụi như thế này?

"Lách tách lách tách…"

Ngay khi Khổng Tĩnh đang định xoá bỏ toàn bộ thì cô lại chậm rãi ngừng lại, sau đó chỉnh sửa lại tin nhắn văn bản một chút.

Lần sau khi nào có thời gian, mang theo Tử Khâm và Tử Bội đến đây ngồi chơi?

Sau đó lại "tinh" một tiếng gửi đi.

Sau khi gửi tin nhắn đi, điện thoại di động giống như đột nhiên biến thành một hòn đá nóng bỏng, Khổng Tĩnh rất muốn ném nó ra xa, nhưng lại sợ sẽ bỏ lỡ tin nhắn gì, thực ra đây vốn dĩ chỉ là một lời mời bình thường giữa những người bạn với nhau mà thôi, nhưng bởi vì một số suy nghĩ dư thừa nên thay vào đó, Khổng Tĩnh lại lo được lo mất, giống như một cô gái nhỏ vừa mới yêu đương.

"Hay là đi tắm rửa trước đã…"

Ngay khi Khổng Tĩnh đang quyết định dùng chuyện tắm rửa để "đốt cháy" khoảng thời gian chờ đợi tin nhắn này thì điện thoại di động vang lên tiếng "tinh".

"Hả?"

Khổng Tĩnh hơi hoảng hốt cầm lấy điện thoại di động, hít sâu mấy hơi rồi ấn "#" mở khoá.

"Đươc."

Câu trả lời của Trần Hán Thăng vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức chỉ có một chữ như vậy, nhưng tâm trạng của Khổng Tĩnh đột nhiên thả lỏng, ngâm nga ca khúc đi vào trong phòng tắm.

Khổng Tĩnh: Lần sau khi nào có thời gian, mang theo Tử Khâm và Tử Bội đến đây ngồi chơi?

Trần Hán Thăng: Được.

Ngự tỷ thì không thể muốn đàn ông sao?

Ngoại truyện 5

Năm 2010, tháng 10 nhập thu.

Nhiệt độ không khí vào thời điểm này đang xen lẫn giữa "mát mẻ" và "se lạnh", do đó, bởi vì thể chất của mỗi người khác nhau nên trang phục ra đường cũng phân hoá rõ rệt, có người mặc áo ngắn tay, có người mặc vào len, lúc đi ngang qua nhau còn phải thầm mắng trong lòng một tiếng "250 (đồ ngốc)".

Nhưng phong cảnh thực sự rất đẹp, những cây ngô đồng toàn thành phố được nhuộm một màu vàng dịu dàng, lá cây bạch quả trên chùa Kê Minh cũng rơi rụng khắp mặt đất, đẹp nhất chính là rừng lá phong trên chùa Tê Hà vô tình điểm xuyết cho cố đô lục triều một chút quyến rũ cuối thu.

Khu đại học Giang Lăng, quán cà phê 1206.

Không hiểu tại sao quán cà phê được khai trương vào năm 2005 này lại trở thành những "quán cà phê hàng trăm năm tuổi" ở Kiến Nghiệp, thu hút rất nhiều người trẻ tuổi đến đây để check in.

Có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như:

Người thành lập điện tử Qủa Xác Trần Hán Thăng thường xuyên đến đây ngồi uống cà phê;

Người thành lập điện tử Xiaomi Trịnh Quan Đề cũng đến đây uống một ly cà phê.

Còn có một số bạn bè của bọn họ, phần lớn đều là những doanh nhân có tiếng trong ngành sản xuất, những nhân vật này đủ để ảnh hưởng đến sự phát triển kinh tế của khu vực, mỗi

khi họ đến, vô tình đã nâng cao danh tiếng của quán cà phê, nâng cao sự cool ngầu của nó…

Ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng khác, quán cà phê 1206 có một bà chủ xinh đẹp không thích đi làm, điệu đà biếng nhác, lại rất thích sơn móng tay màu hạt đậu khấu, có lẽ đây mới là mấu chốt!

Lúc này, bà chủ cũng đang có mặt trong cửa hàng, cô mặc một chiếc áo len màu trắng gạo rộng thùng thình, rộng đến mức mỗi khi nâng cánh tay lên thì nơi cổ sẽ để lộ một mảnh da thịt trắng như tuyết, trên xương quai xanh gợi cảm còn có một chiếc đai an toàn màu đen khiến người ta suy nghĩ bậy bạ.

Nửa người dưới mặc một chiếc quần jean bó sát người, bờ mông tròn trịa siết chặt thành một đường cong duyên dáng tuyệt đẹp nhếch về phía trước, vòng eo mảnh khảnh đến mức gần như có thể nắm được bằng tay, đôi chân thon dài cân xứng đi trên một đôi giày cao gót màu đen, mái tóc của cô màu đỏ hoa hồng, sự nhiệt tình nóng bỏng kia giống như bẻ gãy nghiền nát, khiến người ta cảm thấy sức quyến rũ bắn ra xung quanh, quyến rũ mê hoặc.

Ánh mắt của những người đàn ông trong quán cà phê gần như đều tập trung ở trên người cô.

Nhưng bà chủ đã quá quen với những ánh mắt đó, cô đang tập trung nói chuyện với hai anh em, hơn nữa từ vẻ mặt của bà chủ, hình như cô cũng có một chút ái muội không rõ với người anh trai.

Bởi vì mỗi khi bà chủ đứng dậy rót cà phê, lúc nào cũng cố ý cúi người xuống đối mặt với người anh trai, xuyên thấu qua khe hở hình bán nguyệt ở cổ áo, dường như có thể nhìn thấy khe rãnh thoắt ẩn thoắt hiện ở sâu bên trong đó, mặc dù người đàn ông đã quá quen thuộc với dáng người của bà chủ, nhưng vẫn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

“Cốc!”

Vào thời điểm quan trọng nhất, người anh trai đột nhiên cốc đầu em gái một cái, hắn dùng biện pháp này để cưỡng ép chuyển dời sự chú ý của mình.

“Tại… Tại sao lại đánh em?”

Cô em gái vô duyên vô cơ ăn đòn, ôm đầu ngơ ngác hỏi.

“Uống cà phê thì uống cà phê, tại sao lại phải dùng ống hút khuấy loạn, Trần Lam, em có thể đừng khiến người khác cảm thấy ghê tởm như vậy được không?”

Người anh trai vẫn rất thông minh, tạm thời tìm được một lý do không tồi.

Mẹ nó! Chuyện này mà cũng có thể trách em?”

Nhưng cô em gái cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, phản bác một cách mỉa mai ngay tại chỗ: “Các anh ở đây dùng ánh mắt tán tỉnh nhau, còn không cho em nhàm chán khuấy cà phê để giết thời gian sao? Ôi trời, lại đánh em nữa!”

Cô em gái còn chưa nói hết câu thì lại ăn một cú đánh vào đầu, ánh mắt cô vô cùng giảo hoạt, biết dưới tình huống không có bác cả ở đây, mình đơn phương độc mã không phải là đối thủ của anh trai, nên dứt khoát vừa chửi thầm vừa tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại di động.

“Khụ khụ…”

Lúc này người anh trai mới ho khan một tiếng, che giấu cảm giác xấu hổ lúc nãy, nhìn bầu trời ảm đạm bên ngoài, nói: “Chỉ chớp mắt đã gần đến tháng 11 rồi, thời gian trôi qua nhanh thật.”

Đây vốn dĩ chỉ là một câu nói “chuyển tiếp” vô nghĩa để bắt đầu chủ đề tiếp theo, nhưng bà chủ lại xuyên thấu qua ô

cửa kính, nhìn những chiếc lá rụng trên mặt đất bị cơn gió thu thổi bay lên, cảnh tượng này dường như đã khiến cô xúc động.

"Đúng là nhanh thật."

Bà chủ gật đầu nói: "Tớ vẫn nhớ như in lần đầu tiên gặp lớp trưởng trong đợt huấn luyện quân sự vào năm 2002 đấy, bao gồm cả những lời thề son sắt phía sau đó."

Người đàn ông hơi ngẩn người một chút, bởi vì hắn đã nói quá nhiều "lời thề son sắt", cho nên đã quên mất một số rồi.

Nhưng những lúc như thế này không thể chủ động dò hỏi, để tránh bại lộ sự thật rằng mình đã quên mất, nhưng kinh nghiệm của người đàn ông vô cùng phong phú, hắn tự tin mỉm cười gật đầu, giống như mình vẫn luôn nhớ rõ, bình tĩnh hoá giải nguy cơ nhỏ lần này.

Bà chủ của quán cà phê 1206 này đương nhiên là Thương Nghiên Nghiên, mà người đàn ông có thể khiến Thương Nghiên Nghiên phục vụ chỉ có thể là Trần Hán Thăng, cô em gái nhỏ là tiểu tuỳ tùng Trần Lam.

"Thời gian vốn dĩ chính là bóng câu qua cửa sổ mà…"

Trần Lam cũng bị chủ đề này thu hút, ghé sát người đến gần nói: "Năm nay hai cô nhóc kia cũng sắp bốn tuổi rồi, hai chân chạy lon ton chạy trốn vô cùng hăng hái, ở bên ngoài, em suýt chút nữa đã không thể đuổi kịp hai đứa nó, anh, anh mau đưa chúng đi nhà trẻ đi, em hơi ghét chúng rồi…"

Chuyện này không cần phải nói, "hai cô nhóc kia" chính là Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, là các con gái bảo bối của Trần Hán Thăng.

Thực ra Trần Lam cũng chỉ giả vờ ghét bỏ mà thôi, ngoại trừ ông bà nội, cha và hai người mẹ ra, thì chính người cô Trần Lam này chính là người bầu bạn với hai nhóc nhiều nhất, nếu

sang năm thực sự phải đến nhà trẻ, Trần Lam chắc chắn sẽ tranh giành chuyện đưa đón đi học.

"Con gái nhà anh mà, chân đầy tớ nhà quan, cho nên mới chạy nhanh như vậy."

Trần Hán Thăng theo thói quen khoe khoang một câu, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, lại gõ vào đầu em gái Trần Lam một cái: "Ngày hôm qua khi anh xã giao về, mẹ anh nói em cắn hai đứa nó đến khóc, có chuyện này không?"

"Bởi vì Trần Tử Khâm nhân lúc em đang ngủ mà kéo tóc em."

Trần Lam cũng không phục lắm, lớn tiếng cãi lại nói: "Tại sao chỉ có thể là con bé bắt nạt em, cho nên em đã cắn vào cái mông nhỏ của Trần Tử Khâm một cái."

"Vậy Trần Tử Bội thì sao?"

Trần Hán Thăng biết cô con gái lớn hoạt bát và hơi nghịch ngợm, nhưng cô con gái nhỏ vẫn luôn khờ khạo, con bé không thể nào nắm tóc của cô mình được.

"Trần Tử Bội à…"

Trần Lam bĩu môi nói: "Thịt trên mông còn bé còn nhiều hơn cả chị gái mình, mặc dù con bé không trêu chọc em, nhưng em cũng không nhịn được muốn cắn một ngụm…"

"Hay đấy Trần Lam! Em bắt nạt con gái của anh, cuộc sống của em càng ngày càng oai rồi đấy nhỉ?"

Trần Hán Thăng xắn tay áo lên, hai anh em này cãi nhau đùa giỡn là chuyện vô cùng bình thường, suốt nhiều năm qua, ngay cả Thương Nghiên Nghiên cũng đã tập mãi thành thói quen, cô lắc đầu lầm lấy điện thoại di động Qủa Xác, chuẩn bị lướt tin tức không muốn quan tâm đến bọn họ.

Ngay khi Trần Lam đang sắp bị "dạy dỗ" thì cô ấy đột nhiên chỉ vào cửa quán cà phê, giãy dụa kêu lên: "Anh, chị dâu Tuyền đến!"

"Gì? Tiểu sư muội…"

Trong lúc mở cửa, cùng với tiếng chuông gió đinh đinh đang đang vang lên, có một bóng người bước vào.

Cô khoảng chừng 24, 25 tuổi, nhưng bởi vì làn da quá trắng nên thoạt nhìn có vẻ trẻ hơn so với tuổi thật một chút, khí chất cũng lạnh lùng hơn.

Nhưng ngũ quan vô cùng xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng thanh tý, đặc biệt đôi mắt của cô rất giống với "phong cách Hàn Quốc" đang thịnh hành hiện nay, đôi mắt to một mí, mí mắt rất mỏng, làm nổi bật đôi đồng tử sáng ngời, đuôi mắt có xu hướng nhếch lên phía trước, thể hiện tính cách mạnh mẽ.

Cô trang điểm nhẹ nhàng, so với bà chủ quán cà phê với lớp trang điểm đậm, giống như sự khác biệt giữa "băng và lửa".

Sau khi bước vào quán cà phê, đầu tiên là cô ấy ngơ ngác nhìn lướt qua một vòng, dừng lại trên người Thương Nghiên Nghiên mới cốt cách quyến rũ một chút ngắn ngủi, sau đó nhìn thấy Trần Lam, trên khoé miệng nặn ra một nụ cười mỉm, chờ đến khi chuyển đến trên người Trần Hán Thăng, trên khuôn mặt lạnh như băng kia đều tràn ngập nụ cười rạng rỡ.

"Sao tiểu sư muội lại biết anh đang ở đây?"

Sau khi Trần Hán Thăng xác nhận được thân phận đối phương, hắn suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nhìn về phía Trần Lam.

"Anh, anh đoán đúng rồi, lại là em bán đứng anh."

Giọng điệu Trần Lam yếu ớt, thực chất lại không có chút áy náy nào: "Thực sự là do chị dâu Tuyền cho quá nhiều…"

"Khoản nợ này anh sẽ ghi nhớ trước!"

Trần Hán Thăng trừng mắt liếc nhìn em gái một cái, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi, mỉm cười tủm tỉm đứng dậy, nghênh đón La Tuyền nói: "Ha ha, lúc nãy bọn anh còn nhắc đến em đấy…"

"Thật không?"

La Tuyền không tỏ ý kiến đáp lại một câu, sau đó ngồi xuống bên cạnh Thương Nghiên Nghiên, đối mặt với Trần Hán Thăng.

Nụ cười của cô thoạt nhìn vẫn rất vui vẻ, nhưng lại nhiều thêm một chút ý vị thâm trường.

Vào năm 2007, La Tuyền đi đến Hồng Kông học thạc sĩ tâm lý học, sau khi tốt nghiệp vào năm 2009, vốn dĩ cô định trở về Kiến Nghiệp làm việc, nhưng lại bị mẹ ruột Hoàng Tiểu Hà phản đối mãnh liệt, hy vọng cô ấy có thể tiếp tục học tiến sĩ.

Bởi vì nếu trở về Kiến Nghiệp, cô còn có thể chạy thoát khỏi "ma trảo" của Trần Hán Thăng sao?

Nhưng bản thân Trần Hán Thăng đã có hai cô con gái rồi, thỉnh thoảng Lương Mỹ Quyên cũng sẽ mang theo hai cháu gái đi đến nhà Hoàng Tiểu Hà thăm hỏi, Hoàng Tiểu Hà vừa hâm mộ vừa chua xót.

Hâm mộ chính là, hai đứa nhỏ quá đáng yêu, ôm vào trong lồng ngực mềm mại, ai mà không thích chứ.

Chua xót chính là, không biết khi nào mình mới có thể nhìn thấy cháu trai hoặc cháu gái nhà mình.

Nhưng bất chấp sự phản đối của Hoàng Tiểu Hà, La Tuyền vẫn một lòng trở về Kiến Nghiệp, cho nen khi hai mẹ con này xuất hiện ý kiến bất đồng, cuối cùng quả bóng cao su này cũng bị ném đến trên người Trần Hán Thăng.

Lúc đó Trần Hán Thăng đã do dự một chút, thực ra cũng không phải lo lắng sau khi La Tuyền trở về Kiến Nghiệp sẽ xảy ra "Tu La tràng" lần thứ hai, mà là trong lòng hắn có một suy nghĩ như thế này, trước khi Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đi học mẫu giáo, mình phải cố gắng giữ cho nhịp sống của mình vững chắc một chút.

Ngay khi Trần Hán Thăng đang định khuyên bảo thì La Tuyền lại nhìn ra được sự do dự của hắn, cô chủ động lựa chọn học lên tiến sĩ, hành động này không chỉ khiến Trần Hán Thăng cảm thấy vô cùng bất ngờ, mà còn đột nhiên có một cảm giác "nhìn không thấu" đối với tiểu sư muội đã nhận được bằng thạc sĩ tâm lý học.

Thực ra không chỉ có Trần Hán Thăng có suy nghĩ này, mà những người quen biết La Tuyền trước đó, bây giờ bọn họ cũng có suy nghĩ như vậy.

Thương Nghiên Nghiên ở bên cạnh cũng không ngoại lệ, năm đó khi cô và La Tuyền đều đang làm sinh viên của đại học Tài chính, bọn họ thường xuyên gặp nhau trong những cuộc họp, lúc đó La Tuyền giống như một đứa nhỏ, vui buồn giận dữ gì đó đều viết ở trên mặt, đặc biệt đối với Trần Hán Thăng, dục vọng chiếm hữu càng trần trụi hơn nữa.

Nhưng bây giờ cô ấy đã trở thành tiến sĩ tâm lý học, không chỉ học được cách che giấu cảm xúc, mà dường như còn có thể nhìn thấu suy nghĩ của những người khác.

"Em muốn uống gì, chị đi pha cho em một ly."

Thương Nghiên Nghiên vẫn rất biết điều, định nhường không gian lại cho Trần Hán Thăng và La Tuyền, còn về phần Trần Lam, cô ấy ỷ vào da mặt mình dạy, chỉ muốn ở lại nhiều chuyện.

"Lam Sơn đi, cảm ơn chị Thương."

La Tuyền lịch sự trả lời.

"Đừng khách sáo."

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười trầm ngâm rời đi, nhưng khi sắp đến quầy bar, cô lại không nhịn được xoay người lại, góc nghiêng khuôn mặt La Tuyền trong cơn gió thu quạnh quẽ bên ngoài cửa hổ hình như đang cất giấu một chút chuyện gì đó.

Về chuyện này, Trần Hán Thăng cũng đã nhận ra, nhưng hắn sẽ không trực tiếp hỏi "Em đột nhiên trở về Kiến Nghiệp, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Mặc dù là những lời nói quan tâm, nhưng thoạt nghe có vẻ hơi hờ hững, đặc biệt là khi tháng trước hắn vừa mới đến Hồng Không, nếu mở nói như vậy thì có vẻ mình hơi hờ hững, thậm chí còn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Cho nên, vào những thời điểm như thế này nên đổi một phương thức khác, từng bước từng bước hỏi vòng vo.

"Sao rồi, chương trình học tiến sĩ có vất vả không?"

"Ồ, cũng được."

Ánh mắt La Tuyền chuyển dời từ bên ngoài cửa sổ trở về, chống cằm nhìn Trần Hán Thăng, chỉ có khi đối mặt với Trần sư huynh, cô vẫn là tiểu sư muội kia.

"Cũng được là có ý gì chứ?"

Trần Hán Thăng tiếp tục nói chuyện phiếm: "Chương trình học bệnh trầm cảm rất khó sao?"

Lúc La Tuyền học tiến sĩ, cần phải lựa chọn những chủ đề liên quan, Trần Hán Thăng đã đề nghị cô tập trung mũi nhọn vào chủ đề "bệnh trầm cảm", lý do là mấy năm sau, có lẽ sẽ càng ngày càng có nhiều người mắc căn bệnh này.

Thực ra vào năm 2010, hầu hết tất cả mọi người vẫn chưa có nhận thức sâu sắc về căn bệnh trầm cảm, La Hải Tuyền và Hoàng Tiểu Hà đều cảm thấy rất khó hiểu, trong mắt những người lớn ở độ tuổi này, trên thế giới này không có thứ gì gọi là "trầm cảm", mỗi khi tâm trạng không tốt thì ngủ một giấc, ngày hôm sau thậm chí còn không có cái rắm gì nữa cả.

Nhưng đây là đề xuất xuất của Trần Hán Thăng, mặc dù hắn là một gã đàn ông cặn bã, nhưng ánh mắt và năng lực đều đứng đầu, hơn nữa, La Tuyền lại ngoan ngoãn nghe theo lời của Trần Hán Thăng, cho nên lập tức lựa chọn nghiên cứu theo hướng này.

"Không khó."

La Tuyền lắc đầu, hình như cô cũng không mấy hứng thú lắm với việc nói chuyện phiếm.

"Anh…"

Nhưng bên cạnh còn có Trần Lam, vĩnh viễn sẽ không bao giờ tẻ nhạt: "Sau này thực sự sẽ có rất nhiều người mắc căn bệnh trầm cảm này sao? Tại sao em lại cảm thấy cả đời mình sẽ không bao giờ liên quan đến thứ đồ đó nhỉ."

"Một người vô tâm vô phế như em chắc chắn sẽ không thể mắc bệnh trầm cảm."

Trần Hán Thăng lại nói một câu làm tổn thương đến em gái, sau đó lại suy nghĩ một chút rồi nói: "Cho dù là sau này,

thực ra cũng có một số người không hẳn là trầm cảm, bọn họ thực sự rất đau khổ…”

“Còn nói em vô tâm vô phế, cái miệng của anh còn tệ hơn em nhiều, chị dâu Tuyền, chị nói đúng không?”

Trần Lam háo hức trò chuyện với La Tuyền, nhưng La Tuyền chỉ mỉm cười, sau đó đứng dậy đi về phía quầy bar, chỉ để lại hai anh em đưa mắt nhìn nhau.

“Chị dâu Tuyền chắc chắn có chuyện gì đó!”

Một lúc lâu sau, Trần Lam khẳng định nói.

“Còn cần phải em đưa ra kết luận sao?”

Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của La Tuyền biến mất ở phía sau quầy bar, cũng rơi vào trầm tư.

…

Trong quầy bar, Thương Nghiên Nghiên đang đích thân pha cà phê, không ngờ lại đột nhiên người đi đến.

“Tiểu Trì…”

Thương Nghiên Nghiên xoay người lại, phát hiện không phải người bạn tốt Tiểu Trì, mà là La Tuyền.

“Cà phê sẽ xong ngay thôi.”

Thương Nghiên Nghiên bĩu môi nhìn về phía máy pha cà phê đang xay.

“Không cần phải vội.”

La Tuyền khoanh tay lại lẳng lặng nhìn chằm chằm vào máy cà phê, ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng.

Thương Nghiên Nghiên có chút mất tự nhiên, trước kia cô và La Tuyền không có mối quan hệ khăng khít lắm, bây giờ bởi vì Trần Hán Thăng, những lúc đơn độc đối mặt với nhau

còn có thêm chút xấu hổ, cũng may trong lúc pha chế, máy pha cà phê còn phát ra tiếng "ầm ầm" rất nhỏ, cộng thêm tiếng nhạc ở trong đại sảnh, tạm thời có thể hoà tan cảm giác quẫn bách như có như không này.

"Sau khi tốt nghiệp tiến sĩ, La sư muội dự định sẽ làm gì?"

Cuối cùng, Thương Nghiên Nghiên vẫn tìm một chủ đề không đau không ngứa, cố gắng làm dịu bầu không khí khi ở chung.

"Công việc kinh doanh của quán cà phê tốt như vậy, cuộc sống của Thương sư tỷ vừa nhẹ nhàng và thoả thích, còn có thể thường xuyên nhìn thấy người đàn ông mình thích."

La Tuyền chớp mắt, nửa thật nửa giả nói: "Thực sự khiến người ta hâm mộ không thôi, hay là em về đây bán cà phê giúp chị nhé!"

"Ha ha, La sư muội hài hước hơn so với trước kia nhiều."

Thương Nghiên Nghiên mỉm cười, ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt của La Tuyền.

Trong mắt của La Tuyền dường như ẩn chứa rất nhiều ý tứ, có trêu chọc, có ghen ghét, cũng có một chút phúc hắc, còn có một một loại không muốn chịu thua khi không thể thực hiện được tâm nguyện của mình.

Nhưng những thứ này chỉ chợt loé lên rồi biến mất, chẳng bao lâu sau đã bị che giấu.

"La sư muội…"

Thương Nghiên Nghiên thở dài: "Em trưởng thành hơn rất nhiều so với lúc còn học đại học."

"Vâng, Trần sư huynh và mẹ em cũng nói như vậy."

La Tuyền không phủ nhận.

“Trưởng thành… Thực sự rất gian nan.”

Có lẽ Thương Nghiên Nghiên đang nhớ đến một buổi tối nào đó, bản thân mình được một người đàn ông cứu ra khỏi KTV, cảm khái nói: “Đôi khi cũng là một khoảng thời gian, dài, đôi khi cũng là chuyện chỉ trong khoảnh khắc, nói không chừng ở ngay một đêm nào đó khóc lóc đau lòng nhất chăng?”

“Em không…”

La Tuyền đột nhiên im lặng một lúc, sau đó bình tĩnh nói: “Trong cái đêm kìm nén không khóc đó, em đã đột nhiên trưởng thành.”

Nghe vậy, Thương Nghiên Nghiên sửng sốt một chút, cái đêm kìm nén không khóc kia giường như còn giày vò lòng người hơn cả “cái đêm khóc lóc đau lòng nhất” kia.

Bởi vì lớp trưởng đúng không?

“Phù…”

Thương Nghiên Nghên thở phào nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu bắt đầu pha cà phê, La Tuyền vẫn đứng đó, cứ thế một lát sau, Thương Nghiên Nghiên đột nhiên nói: “Lần này em trở về, có lẽ không phải chỉ để gặp cậu ấy thôi, đúng không? Hình như tháng trước lớp trưởng mới đến Hồng Kông.”

“Em biết…”

Giọng điệu La Tuyền rất nhẹ nhàng: “Anh ấy còn ngủ trong căn hộ của em, sau đó…”

“Qủa nhiên là vậy.”

Trong lòng Thương Nghiên Nghiên thầm nghĩ, chuyện này không hề nằm ngoài dự đoán.

“Sau đó…”

Giọng điệu của La Tuyền vẫn rất nhẹ nhàng: “Tháng này, dì cả của em không đến…”

“Cái gì?”

Thương Nghiên Nghiên hoảng sợ, suýt chút nữa đã làm rơi chiếc ly sứ trong tay, cô đương nhiên biết “dì cả không đến” là có ý gì, nhưng vẫn theo bản năng muốn xác nhận lại một lần nữa: “Em em em…”

Câu nói của Thương Nghiên Nghiên có chút thắt nút, nhưng La Tuyền lập tức thừa nhận, trong giọng nói thậm chí còn có một tia tự hào: “Em mang thai.”

Thương Nghiên Nghiên lập tức yên tĩnh lại, ngay cả máy cà phê vẫn luôn khuấy động không biết cũng đã ngừng hoạt động từ lúc nào, bầu không khí trong quầy bar có chút quỷ dị.

“Thương sư tỷ, chị không cảm thấy vui mừng thay cho em sao?”

Một lát sau, La Tuyền mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh.

“Chị…”

Thương Nghiên Nghiên cắn môi, những chuyện quá khứ của La Tuyền, bản thân cô cũng biết rõ.

Lúc trước, sau khi La Tuyền biết được tin tức Trần Hán Thăng có con gái, trong lúc xúc động đã có ý định nhảy lầu.

Một người điên cuồng và cố chấp như vậy, bây giờ lại đang nghiên cứu tâm lý học, còn ai có thể đoán trước được cô ấy sẽ làm ra những chuyện như thế nào tiếp theo chứ?

“Lớp trưởng cũng thật là, làm sao có thể để La Tuyền mang thai chứ?”

“La Tuyền sẽ không muốn tuyên chiến với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, đúng không?”

“Nhưng, tại sao cô ấy lại nói tin tức này với mình chứ?”

…

Đủ loại suy nghĩ hỗn loạn tràn ngập trong đầu Thương Nghiên Nghiên, có oán trách Trần Hán Thăng, cũng lo lắng thay cho Thẩm Ấu Sở, dù sao cô cũng thuộc về phe Thẩm.

Một lúc lâu sau, Thương Nghiên Nghiên cũng chậm rãi bình tĩnh lại, cô muốn biết bước tiếp theo La Tuyền định làm gì?

“Lớp trưởng, cậu ấy vẫn chưa biết đúng không?”

Thương Nghiên Nghiên hỏi.

“Không biết.”

La Tuyền lắc đầu: “Em không có ý định nói với anh ấy.”

“Em muốn giữ bí mật sao?”

Thương Nghiên Nghiên quay đầu lại nhìn thoáng qua Trần Hán Thăng, cô muốn nhận được câu trả lời.

“Em không thèm giữ bí mật đâu.”

La Tuyền nhăn cái mũi cao thẳng: “Đây cũng là con của Trần sư huynh, tại sao lại muốn nó không tên không họ không thân phận trưởng thành? Ôm đứa nhỏ rời xa tranh chấp là cách làm của Thẩm sư tỷ và Tiêu sư tỷ, không phải là tính cách của La Tuyền em.”

“Nhưng!”

Dường như nhìn ra được sự lo lắng của Thương Nghiên Nghiên, La Tuyền dừng lại một chút rồi nói thêm: “Nếu em gióng trống khua chiêng nói ra, cuộc sống hiện tại của Trần sư huynh chắc chắn sẽ bị quấy rầy, đến lúc đó mọi người sẽ náo loạn, nói không chừng ngay cả chú Trần và dì Lương cũng sẽ trách em không hiểu chuyện, em không sao cả, nhưng em

không muốn đứa nhỏ phải vì em mà chịu bất cứ liên luỵ nào…”

“Vậy ý của em là?”

Nghe thấy La Tuyền không có ý định phá vỡ cục diện hiện tại, Thương Nghiên Nghiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng cô vẫn cảm thấy nghi hoặc trước hành động La Tuyền đơn độc tìm đến mình.

“Em muốn dung nhập vào cuộc sống của Trần sư huynh, giống như Thẩm sư tỷ và Tiêu sư tỷ vậy!”

La Tuyền nói ra ý định của mình.

La Tuyền của lúc này càng ngày càng giống “tiểu sư muội” của trước kia, xem ra, cho dù cô ấy nghiên cứu tâm lý học đi chăng nữa, nhưng cũng chỉ có thể che giấu một số thứ ở trên bề mặt, dục vọng thắng bại ở trong xương cốt nào có thể dễ dàng thay đổi như vậy?

“Suy nghĩ viển vông!”

Nhưng phản ứng đầu tiên của Thương Nghiên Nghiên chính là không thể nào.

Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, gối đầu cũng không biết đã khóc ướt bao nhiêu cái trong Tu La tràng mới có cục diện như bây giờ, dựa vào cái gì La Tuyền lại muốn có địa vị này chứ?

“Em biết điều này rất khó, cho nên…”

Có lẽ La Tuyền cũng hiểu chuyện này rất khó khăn, nhưng cô vẫn rất bình tĩnh, chờ đến khi Thương Nghiên Nghiên dần dần chấp nhận tin tức này, cô mới chậm rãi nói: “Cho nên em muốn nhờ Thương sư tỷ giúp em một chút.”

“Chị giúp em?”

Thương Nghiên Nghiên đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó không nhịn được bật cười, La sư muội vẫn giống như hồi lớp mười một sao, hoặc có một sự tự tin mù quáng như vậy?"

Giữa hai người cũng không phải là mối giao tình quá sâu, thế mà có thể mở miệng nói muốn mình giúp co.

Nhưng Thương Nghiên Nghiên cũng không mở miệng trào phúng, cô cũng đã trưởng thành hơn so với trước kia, đương nhiên cô cũng sẽ không giúp đỡ, bản thân mình chỉ là thân phận "tình nhân", căn bản không có lý do gì để nhúng tay vào những chuyện này.

"Rào rào."

Thương Nghiên Nghiên cầm máy pha cà phê lên, cúi đầu rót cà phê đã pha xong vào trong ly sứ, sau đó đưa cho La Tuyền.

Trong quá trình này, Thương Nghiên Nghiên không nói gì, La Tuyền cũng vậy.

"La sư muội, em ngồi xuống đi, chị qua bên kia xem một chút."

Khi La Tuyền đang nhấm nháp cà phê, Thương Nghiên Nghiên tuỳ tiện tìm một lý do rời đi, dự định sẽ rời khỏi quầy bar, cũng rời khỏi "nhân tố bất ổn" này.

Nhưng cô vừa mới xoay người lại thì giọng nói của La Tuyền đã vang lên ở phía sau.

"Thương sư tỷ, em nghe nói giữa chị và lớp trưởng, thực chất có một ước định."

Giọng điệu La Tuyền không nhanh không chậm, nhưng vẫn mang theo sự tự tin mù quáng.

Thương Nghiên Nghiên quay đầu lại, có lẽ lớp trưởng đã quên mất "ước định" kia, bởi vì nội dung của ước định kia là

mình sẽ giúp hắn chăm sóc những đứa trẻ.

Nhưng hiện giờ Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đang là bảo bối "chạm tay là bỏng", ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoài và hai người mẹ cũng đang "tranh giành" nhau, cho dù mình cũng rất yêu thích hai cô nhóc mập mạp kia, nhưng lại không có tư cách hỏi một câu "đêm nay tôi có thể ngủ cùng với hai nhóc không?"

"Em nhắc đến chuyện này làm gì, chẳng lẽ?"

Trái tim Thương Nghiên Nghiên đột nhiên nhảy dựng lên, một suy nghĩ cũng theo đó loé lên trong đầu.

"Con của em…"

La Tuyền chỉ vào bụng nhỏ của mình nói: "Có thể gọi chị là mẹ nuôi, chị cũng có thể quang minh chính đại ở bên nó."

"Phù…"

Thương Nghiên Nghiên không nói gì, nhưng hơi thở nặng nề hơn so với trước đó rất nhiều.

Mẹ nuôi của Trần Tử Khâm là Biên Thi Thi, mẹ nuôi của Trần Tử Bội là Hồ Lâm Ngữ, thỉnh thoảng khi nhìn thấy hai đứa nhỏ kia đi theo phía sau Biên Thi Thi và Hồ Lâm Ngữ gọi "mẹ nuôi, mẹ nuôi", nếu nói Thương Nghiên Nghiên không hâm mộ, vậy chắc chắn là giả.

"Đây là con của Trần sư huynh đấy."

La Tuyền giống như đang rèn sắt khi còn nóng: "Hơn nữa đây cũng chính là hứa hẹn mà Trần sư huynh đang nợ chị."

"Nhưng…"

Thương Nghiên Nghiên muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy nước miệng chặn lại nơi cổ họng, không nhịn được bị sặc một cái.

Đây là do tâm trạng quá kích động dẫn đến việc tuyến thượng thận tăng tiết quá mức.

"Nhưng…"

Thương Nghiên Nghiên cố gắng nuốt nước miếng xuống, cô không đồng ý, nhưng cũng không từ chối, chỉ nói sự thật: "Cho dù chị giúp em đi chăng nữa, em muốn có địa vị giống như Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, chuyện này gần như không thể nào.

"Em biết."

Không ngờ, La Tuyền thế mà lại không cảm thấy chán nản chút nào: "Có lẽ cả đời này em sẽ không thể đạt được điều đó, nhưng không sao cả, chỉ cần con của em có thể lớn lên trong môi trường tràn ngập yêu thương giống như Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội là đã đủ lắm rồi."

"Tiểu sư muội, em…"

Trong khoảnh khắc này, cuối cùng Thương Nghiên Nghiên cũng hiểu rõ suy nghĩ của La Tuyền.

Thực ra ngay từ đầu, La Tuyền đã không quá mong chờ vào việc mình có thể cùng ngang hàng với Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, cô ấy cố ý đưa ra điều kiện "sư tử ngoạm" này, thực chất chỉ là một cách thức để "cò kè mặc cả", mục đích thực sự của cô ấy chính là muốn đứa trẻ cũng có địa vị giống như hai chị em gái kia, có cha ở bên cạnh mình, cũng có sự yêu thương của ông nội và bà nội.

"Đây là tiến sĩ tâm lý học sao?"

"Đây là minh chứng cho việc làm mẹ sẽ trở nên mạnh mẽ sao?"

"Vậy chức mẹ nuôi được dâng đến tận cửa này, mình có muốn làm không?"

Thương Nghiên Nghiên hiểu rõ, một khi chấp nhận danh xưng "mẹ nuôi" này, mình nhất định phải chấp nhận nhiệm vụ kia, bởi vì đây là "con của mình" mà.

"Thương sư tỷ…"

Sau khi thẳng thắn nói rõ tất cả mọi chuyện, La Tuyền nhìn Thương Nghiên Nghiên đang ngây người, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Sau này đừng gọi chị là Thương sư tỷ nữa, gọi chị là chị Nghiên đi!"

Thương Nghiên Nghiên hít hít sống mũi, rất có phong thái hào hóng và khẳng khái của tiểu thái muội năm đó: "Em về Hồng Kông trước đi, chuyện này không thích hợp để em mở miệng trước. Năm đó khi Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư mang thai, Hồ Lâm Ngữ và Biên Thi Thi đều đảm nhận vai trò "người tiên phong", nếu chị đã là mẹ nuôi của đứa nhỏ, người tiên phong cũng là nhiệm vụ của chị!"

…

Trong đại sảnh quán cà phê 1206, Trần Hán Thăng nghe thấy tin tức La Tuyền không từ mà biệt, ngơ ngác không thể phản ứng lại.

"Cứ thế mà đi sao? Không phải vừa mới trở về sao?"

Trần Hán Thăng hỏi Thương Nghiên Nghiên.

"Đúng vậy đấy!"

Thương Nghiên Nghiên cũng bày ra vẻ mặt "ngơ ngác": "Còn bảo cậu đừng tìm cô ấy nữa."

"Shit!"

Trần Hán Thăng nhíu chặt chân mình: "Mình đâu đắc tội với cô ấy…"

“Anh trai.”

Trần Lam ở bên cạnh đặt điện thoại di động xuống: “Điện thoại di động của chị dâu Tuyền không thể gọi được, tin nhắn cũng không trả lời.”

“Phục rồi.”

Trần Hán Thăng vô cùng bất đắc dĩ, lúc trước La Tuyền thường xuyên chơi trò này, thông qua việc “cố ý biến mất” để thu hút sự chú ý của mình, nhưng mấy năm gần đây cô rất ít khi ấu trĩ như vậy, không biết tại sao hôm nay lại “chơi lại trò cũ”.

“Dù sao cũng sẽ không có chuyện gì đâu.”

Trần Hán Thăng tự tin nói: “Cùng lắm ngày mai, cô ấy sẽ liên lạc với anh thôi, lúc trước cũng thường xuyên như thế này rồi.”

“Ồ.”

Trần Lam gật đầu, trong mấy người chị dâu, thực sự chỉ có chị dâu La Tuyền mới có thể càn quấy như vậy.

“Nhưng, nếu ngày mai cô ấy cũng không liên lạc với lớp trưởng thì sao?”

Không ngờ, Thương Nghiên Nghiên, người không có “giao tình” gì với La Tuyền lại đột nhiên xen vào nói một câu.

“Sao có thể chứ…”

Trần Hán Thăng không tin lắm, lúc trước sau khi “biến mất” một ngày, ngày hôm sau La Tuyền chắc chắn sẽ chủ động xuất hiện bởi vì quá nhớ hắn.

“Được rồi, vậy cứ chờ xem.”

Thương Nguyên Nguyên bĩu đôi môi đỏ mọng.

Trong lòng Trần Hán Thăng cảm thấy hơi kỳ quái, ánh mắt dừng lại trên mặt cô nhân tình một lát, ngay sau đó lại nhận được điện thoại mở cuộc họp của cấp dưới, nên rời khỏi quán cà phê.

Thương Nghiên Nghiên cũng không nói gì thêm nữa, tiễn người ra đến cửa giống như thường ngày, trên đại lộ khoa học kỹ thuật của khu đại học cách đó không xa, một cặp đôi sinh viên đang đùa giỡn đuổi theo nhau, chàng trai đang chạy ở phía trước, còn nghịch ngợm hét lên "nào, đuổi theo đi, đuổi theo đi…"

Cô gái ở phía sau ra sức đuổi theo, cũng đang cười mắng: "Khốn khiếp, chờ đến khi tớ bắt được cậu, cậu xong rồi…"

Âm thanh của tuổi trẻ tràn ngập trong không khí, nhưng không hề ầm ĩ chút nào, Thương Nghiên Nghiên nhìn một lát, đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Hạ đi, thu đến, cơn gió lướt qua, năm tháng yên tĩnh nhiều niềm vui.

Thật tốt.

…

Nhưng Trần Hán Thăng cũng không cảm nhận được niềm vui của thế gian này, hắn vẫn cảm thấy hơi bực bội, bởi vì suốt cả ngày hôm sau, La Tuyền cũng không liên lạc với mình giống như trước kia.

Đặc biệt là khi hắn gọi đến căn hộ chung cư xa hoa bên Hồng Kông, nhân viên quản lý tỏ vẻ cô La vẫn chưa trở về, hắn đã bắt đầu lo lắng.

Buổi tối hơn hai giờ, biệt thự ngự đình viên Kim Lăng một mảnh yên tĩnh, Trần Hán Thăng lại mất ngủ, sau một hồi trằn trọc, hắn cầm lấy điện thoại di động nhìn đồng hồ, sau đó thở

dài: “Sớm biết không thể ngủ được, chi bằng chơi điện thoại cho rồi.”

Sau đó hắn ngồi thẳng người dậy, nhìn vào chuyến bay “Kiến Nghiệp- Hồng Kông”, sau khi trong lòng đã hiểu rõ, hắn chậm rãi đi đến trước cửa một căn phòng ngủ nào đó, cũng không gõ cửa mà đẩy ra bước vào.

Hắn là nam chủ nhân, trong nhà này không có chỗ nào hắn không thể đi vào.

Trong phòng ngủ vang lên tiếng hít thở rất nhỏ, còn có mùi hương thoang thoảng thanh khiết, Trần Hán Thăng quen cửa quen nẻo đi đến bên mép giường, nhìn ba bóng người trên giường.

Người phụ nữ trưởng thành có dáng người cao gầy, cho dù đang đắp một chiếc chăn mỏng cũng có thể nhìn ra được dáng người lồi lõm lên xuống, nhưng cô ấy quá bảo thủ, rõ ràng đang ở trong nhà, hơn nữa còn bật điều hoà trung tâm lên, tuy nhiên bộ đồ ngủ của cô vẫn là quần dài áo dài, thỉnh thoảng để lộ mắt cá chân tinh tế, tạo thành một màu trắng nõn chói mắt ở trong phòng ngủ.

Trong lòng Trần Hán Thăng tràn ngập dịu dàng, người phụ nữ bảo thủ nhưng lại vô cùng hấp dẫn này chính là người hắn yêu- Thẩm Ấu Sở, hai người đã ở bên nhau tám năm, đứa con cũng đã bốn tuổi rồi.

Hai cô con gái đang yên tâm ngủ say, bởi vì hai nhóc đều đang nằm nghiêng người nên phần thịt nơi gò má đều bị chen chúc sang một phía, đáng yêu giống như hai chiếc bánh bao nhỏ.

Nhưng sau khi làm mẹ, cho dù đã ngủ rồi thì cô vẫn nhớ mong đến những đứa con của mình, cho nên Trần Hán Thăng vừa mới đến gần một chút, Thẩm Ấu Sở đã tỉnh lại.

Rèm cửa còn giữ lại một khẽ hở, dưới ánh trăng, đôi mắt đào hoa vẫn quyến rũ như vậy, sau khi phát hiện ra là Trần Hán Thăng, Thẩm Ấu Sở lập tức chuyển ánh mắt đến trên người hai cô con gái.

"Em nằm dịch vào trong một chút đi, anh muốn nằm ở đây ngủ một lát."

Người đàn ông không biết xấu hổ đưa ra một yêu cầu không biết xấu hổ, nhưng Thẩm khờ khạo yếu đuối không từ chối, lặng lẽ dịch chuyển cơ thể một chút.

Lúc trước cô cũng đã từng từ chối, nhưng người đàn ông này biết ăn vạ ở trên giường, để không đánh thức đứa bé, cô chỉ có thể lặng lẽ "chấp nhận".

Đến nay, Tu La tràng đã xảy ra bốn năm, người đàn ông này cũng càng ngày càng được voi đòi tiên, từ lúc đầu là "anh chỉ vào đây thăm con, sẽ đi ngay" thành "anh muốn nằm ở đây một chút", có lẽ cũng sắp đến "thời tiết tháng 12 nóng quá, chúng ta cởi quần áo đi ngủ đi."

Thẩm Ấu Sở không biết phải nên đối phó như thế nào, hơn nữa nghe nói Tiêu Dung Ngư ở phía bên kia cũng không từ chối người đàn ông này ngủ ở trên giường, có lẽ cả hai người đều đang chờ đối phương "đầu hàng" trước đúng không?

Bởi vì Trần Hán Thăng là cha của đứa nhỏ mà, hắn lại yêu con như vậy.

Và bởi vì, cho dù Thẩm Ấu Sở hay Tiêu Dung Ngư, thực ra trong lòng các cô vẫn còn yêu người đàn ông chó má không biết xấu hổ này đúng không?

"Phù."

Sau khi nằm xuống, Trần Hán Thăng phát ra một tiếng thở dài thoả mãn, lúc trước mỗi khi phiền lòng, hắn chỉ cần nằm bên cạnh Tiêu Dung Ngư hoặc Thẩm Ấu Sở, ngửi thấy mùi

hương trên người người yêu hoặc hai đứa nhỏ, chẳng mấy chốc đã có thể tiến vào mộng đẹp.

Nhưng hôm nay lại mất đi hiệu lực?

"Rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào nhỉ?"

Trần Hán Thăng mở to mắt nhìn trần nhà, nguyên nhân mất ngủ là La Tuyền, hắn nhận ra rằng có lẽ còn có chuyện gì đó mà mình không biết.

Nhưng gã đàn ông cặn bã này lại là người vô cùng thông minh, kín đáo, làm việc gần như không có bất cứ lỗ hổng nào, cho nên chẳng mấy chốc đã phát hiện ra có chỗ không bình thường.

Thương Nghiên Nghiên!

Ngày hôm qua sau khi La Tuyền rời đi, hành động của Thương Nghiên Nghiên rõ ràng có chút khác thường, chắc chắn cô đã làm chuyện gì đó!

Nghĩ đến đây, Trần Hán Thăng nhanh chóng xoay người xuống giường, chẳng bao lâu sau trong sân đã vang lên tiếng ô tô khởi động.

Thẩm Ấu Sở ở trong phòng ngủ cũng mở mắt ra, đôi mắt đào hoa có chút nghi hoặc, mình và hai đứa con đều ở chỗ này, muộn như vậy rồi hắn còn đi tìm ai chứ? Nếu là Tiêu Dung Ngư, hoàn toàn không cần thiết phải vội vàng như vậy.

"Mẹ…"

Có thể là do hơi nóng, Trần Tử Bội đột nhiên gọi một tiếng ở trong giấc ngủ, sự chú ý của Thẩm Ấu Sở lập tức bị chuyển dời, hai đứa nhỏ chính là tất cả của cô.

…

Buổi tối ở Kiến Nghiệp không có xe cộ gì, chẳng bao lâu sau Trần Hán Thăng đã đến dưới lầu của Thương Nghiên Nghiên, cô thế mà lại chưa nghỉ ngơi, hình như vừa mới nói chuyện điện thoại với người nào đó xong.

"La Tuyền…"

Sau khi nhìn thấy Thương Nghiên Nghiên, Trần Hán Thăng vừa mới mở miệng thì cô tình nhân đang mặc áo ngủ tơ tằm gợi cảm đột nhiên cười một tiếng: "Lúc nãy tôi còn đang đánh cuộc với tiểu sư muội, xem mất bao lâu cậu mới nhận ra, lớp trưởng đúng là siêu cấp thông minh, tớ nói cho cậu một chuyện, cậu sắp làm…"

Năm phút sau, trong phòng ngủ vang lên giọng nói không nói nên lời của Trần Hán Thăng:

"Cả đời này tôi sẽ không bao giờ lập flag nữa!"

"Lúc còn học đại học, tớ nói để cậu nuôi con cái, tớ nghĩ rằng chẳng qua cũng chỉ đang đùa giỡn, ai ngờ điều đó lại có thể trở thành sự thật?"

"Còn nữa tớ cũng đã từng nói với Vương Tử Bác rằng trước khi Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đi học mẫu giáo, sẽ không có ý định có thêm con, bây giờ tính toán thời gian, đúng là vừa khéo!"

"Miệng của ông đây đã từng khai quang sao?"

…

Trần Hán Thăng cũng không ở chỗ của Thương Nghiên Nghiên lâu lắm, bởi vì hắn đã đoán ra được La Tuyền đang ở đâu.

Chín giờ tối ngày hôm sau, trường Nhất Trung Cảng Thành vừa mới kết thúc, tốp năm tốp ba học sinh cấp ba rời khỏi cổng trường, bọn họ vẫn còn trẻ tuổi và tràn ngập năng lượng,

đang không ngừng thảo luận về trận bóng rổ NBA, mắng giáo viên ra bài thi tháng, ngồi lê đôi mách về những câu chuyện tình yêu vườn trường…

Khi ngửi thấy mùi thơm của món bánh trứng ở quán ven đường, bọn họ lại ùn ùn bao vây xung quanh, đứng bên cạnh bếp lửa bốc khói nghi ngút, tranh luận xem "One Piece" và "Naruto" cái nào hay hơn.

"Vẫn là khoảng thời gian cấp ba thoải mái nhất, đáng tiếc ông đây đã tốt nghiệp rồi."

Trần Hán Thăng đội mũ đứng dưới bóng cây, mỉm cười tủm tỉm đánh giá các nhóm đàn em này.

Động tác của những người trẻ tuổi vô cùng nhanh chóng, sau khi ăn xong bánh trứng, bọn họ lại nhanh chóng ai về nhà nấy, cổng trường lại dần dần yên tĩnh lại, thỉnh thoảng có một hai học sinh về muộn đang run rẩy đạp xe trong gió thú, ngược lại càng tăng thêm một chút cô đơn tĩnh mịch.

Khoảng chừng mười giờ, ánh đèn sợi đốt trong toà nhà giảng dạy đã vụt tắt, trong khuôn viên trường rộng lớn như vậy chỉ còn ánh đèn đường mờ ảo đang lập loè, Trần Hán Thăng vẫn chưa rời đi, hắn phải đợi một người, hơn nữa chắc chắn cô đang ở đó.

Vào năm lớp 12, cũng chính vào thời điểm này, Trần Hán Thăng bắt gặp La Tuyền đang bị một tên côn đồ quấy rối vào buổi tối sau tiết tự học, vì thế đã có một màn "anh hùng cứu mỹ nhân", nhưng Trần Hán Thăng chỉ muốn trút bỏ cảm giác đè nén vì thất bại trong kỳ thi thử, nhưng đối với La Tuyền mà nói, số phận cuộc đời cô cứ thế thay đổi.

Bây giờ La Tuyền đã mang thai, không ở nhà, cũng không ở trường học, cũng không ở bên cạnh Trần Hán Thăng, vậy thì cô chỉ ở nơi này, tối nào cũng đi đến trước cổng trường Nhất

Trung Cảnh Thành, nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt Trần sư huynh.

“Kẽo kẹt…”

Thời gian đã quá muộn, cánh cửa phòng trộm của trường học cũng đang từ từ đóng lại, Trần Hán Thăng nhìn chằm chằm không chớp mắt vào cánh cửa.

Khi cánh cửa phòng trộm hai bên càng ngày càng đến gần, tám mét, sáu mét, bốn mét… Khi sắp đóng lại hoàn toàn thì nó đột nhiên im bặt!

Một bóng người mặc áo khoác màu trắng bước ra khỏi trường học, nhìn thấy Trần Hán Thăng đang đứng cách đó không xa, bóng người kia cũng dừng bước.

Gió đêm nổi lên, lá rụng bay xào xạc, sao trời đêm nay vô cùng lộn lấy, ánh trăng cũng dịu dàng, tầng mây lơ lửng không chừng, hai người đưa mắt nhìn nhau giống như khói thuốc súng đã biến mất trong thế giới lại gặp nhau một lần nữa.

“Tại sao cách hai ngày anh mới đến đây? Không sợ em mang theo đứa bé rời đi sao?”

Sau khi đến gần, tiểu sư muội bĩu môi hỏi.

“Anh…”

Trần Hán Thăng nhất thời nghẹn lời, đang định tìm lý do giải thích.

“Thôi quên đi…”

La Tuyền ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Trần sư huynh của mình, đôi mắt phủ kín nước mắt trong suốt như pha lê, ấm ức nói: “Là em quá nhớ anh, cho nên chỉ có thể tha thứ cho anh.”

Ngoại truyện 6

Vào một buổi sáng tháng bảy năm 2012, trong một biệt thự xa hoa nào đó ở trong khu dân cư Kim Cơ Đường Thành.

Lương thái hậu đã 54 tuổi, nhưng khí sắc và tâm trạng đều đang rất tốt, sắc mặt hồng hào, mái tóc đen nhánh một mảnh, chứng tỏ mấy năm gần đây cuộc sống của bà không có bất cứ phiền não gì.

"Bảo bối, cục cưng, tâm can bảo bối của bà nội… Phải dậy thôi nào, mặt trời sắp chiếu xuống mông nhỏ rồi."

Lương Mỹ Quyên vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội ở trên giường.

Mẹ của hai chị em này đều là mỹ nhân vô cùng xinh đẹp với dáng người yêu điệu, cộng thêm ưu điểm duy nhất của cha chính là "dáng người cao lớn" cho nên mới sáu tuổi, nhưng các cô bé đã cao hơn các bạn cùng lứa tuổi một nửa cái đầu.

"Ưm…"

Chị gái Trần Tử Khâm tỉnh dậy trước, đầu tiên cô bé nhìn bà nội đang ở bên mép giường, lại nhìn cha Trần Hán Thăng đang ở bên ngoài phòng ngủ, cuối cùng nhìn cô em gái vẫn đang ngủ say ở bên cạnh, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, lại vùi đầu vào trong lớp chăn mỏng.

"Bảo bối, sao lại ngủ tiếp rồi, lát nữa muộn học bây giờ?"

Cháu gái lớn không thể dậy nổi, cô cháu gái nhỏ hoàn toàn không thể mở mắt ra được, nhưng Lương Mỹ Quyên không hề tức giận chút nào, thậm chí còn không nỡ cao giọng.

"Chậc chậc, đúng là tiêu chuẩn kép mà."

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trần Hán Thăng có hơi "ghen tị".

Nhớ năm đó khi mình còn đi học, bà mẹ ruột kia thực sự là một người đam mê thẩm mỹ bạo lực, mỗi buổi sáng, công việc đầu tiên là mở cửa cái "sầm" đi vào, đánh thức mình từ trong mộng đẹp;

Nếu làm như vậy không có hiệu quả, bà còn kéo bức rèm ra cái "roẹt", khiến ánh nắng chói mắt chiếu vào;

Nếu vẫn không có hiệu quả, bà lại "lách ca lách cách" ở trong phòng bếp một phen, giống như có thù oán với xoong nồi chén bát vậy, ép Trần Hán Thăng không thể không bò dậy.

Tại sao cách một thế hệ, Lương thái hậu lại đột nhiên thay đổi tính tình chứ?

Ngay khi Trần Hán Thăng đang cảm thấy mẹ ruột thiên vị, khi Lương Mỹ Quyên đang dỗ dành hai cô cháu gái rời giường thì đột nhiên, có tiếng bước chân dẫn lên cầu thang chậm rãi đi lên.

"Thịch, thịch, thịch…"

Bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, nhưng nhịp điệu chuyển động lại tương đối trầm ổn, có lẽ đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, nhưng làm công việc mang tính chất nghiêm túc trong một thời gian dài nên mới có cảm giác nhịp nhàng như vậy.

Trong căn nhà này, chỉ có Tiêu Dung Ngư- Người làm việc trong ngành luật, hơn nữa còn là giám đốc của một công ty luật nhiều năm trời mới có bước chân như vậy.

Trần Hán Thăng rất quen thuộc với âm thanh này, dù sao cả nhà đã sống với nhau trong một thời gian dài như vậy, hắn có thể đoán được thân phận của đối phương qua tiếng bước chân,

hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua, Tiểu Ngư Nhi xuất hiện trong tầm mắt đúng như trong dự kiến.

Có lẽ bây giờ cách xưng hô "Tiểu Ngư Nhi" này đã không còn thích hợp nữa, bởi vì "Bé Tiểu Ngư Nhi " cũng đã sáu tuổi rồi, nhưng trong ký ức của Trần Hán Thăng, Tiêu Dung Ngư vĩnh viễn là Bạch nguyệt quang mặc chiếc váy hoa, ngẩng cao đầu, uy hiếp mình nói: "Trần Hán Thăng, nếu cậu còn hút thuốc nữa, tớ sẽ đi nói với dì Lương".

Năm đó, Tiêu Dung Ngư mười tám tuổi, ngọt ngào kiêu ngạo, đang ở lứa tuổi dậy thì, năm nay cô 28 tuổi, mười năm đã trôi qua.

Nhưng cô vẫn rất xinh đẹp, hơn nữa bởi vì đã làm mẹ nên một chút cáu kỉnh và tuỳ hứng của tuổi mười tám cũng đã biến mất không thấy đâu cả, thay vào đó là sự dịu dàng và trang nhã.

Nhưng lúc này, giám đốc Tiêu có vẻ hơi "tức giận", khuôn mặt tinh xảo lạnh lùng, mục tiêu chính là phòng ngủ mà Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đang ngủ nướng.

"Khụ! Khụ! Khụ!"

Mắt thấy Tiêu Dung Ngư sắp đi đến cửa phòng ngủ, Trần Hán Thăng vội vàng ho khan vài tiếng, giống như đang cảnh cáo điều gì đó, ngay cả bà nội Lương Mỹ Quyên ở trong phòng ngủ cũng đang thúc giục: "Nhanh lên, nhanh lên, mẹ đến…"

Nhắc đến cũng kỳ quái, sau khi nghe thấy tiếng bước chân của Tiêu Dung Ngư, Trần Tử Khâm lúc nãy vẫn còn đang ngủ nướng đột nhiên bò dậy, còn thuận tiện lắc lư em gái, Trần Tử Bội cũng dụi đôi mắt đào hoa nhỏ nhắn nhập nhèm, mặc dù đầu óc vẫn còn rối bời nhưng vẫn có thể tự cầm quần áo mặc vào.

Hình như hai chị em gái đều hơi sợ người mẹ này.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Dung Ngư đã đi đến trước cửa phòng ngủ, cô nhìn thấy các con gái đều đã rời giường, hơn nữa có Lương thái hậu vẫn đang hoà giải: "Hôm nay các cháu ngoan lắm, hai đứa không chờ mẹ gọi đã chủ động rời giường rồi đấy…"

Lúc này, sắc mặt của Tiêu Dung Ngư mới hơi thả lỏng một chút, cô "giám sát" hai cô con gái mặc quần áo vào, sau đó dặn dò nói: "Xuống lầu đánh răng rửa mặt, không được để ông bà nội nặn kem đánh răng giúp các con, những việc của mình thì phải tự mình làm."

"Vâng."

Hai chị em ngoan ngoãn đáp lời, giọng nói mềm mại yếu ớt, Lương thái hậu đau lòng không thôi, nhưng cũng không xen vào.

Lương Mỹ Quyên cũng đã từng làm con dâu, đương nhiên biết những lúc người mẹ đang giáo dục con cái, các vị trưởng bối tốt nhất đừng quấy rầy, nếu không rất dễ gây ra mâu thuẫn trong gia đình, nhưng Trần Hán Thăng lại cợt nhã không thèm để ý, thậm chí còn không đứng đắn xen vào một câu: "Hai con còn nhỏ, cần gì phải nghiêm khắc như vậy…"

"Hừ!"

Nhìn thấy người đàn ông không đứng đắn này, Tiêu Dung Ngư hừ lạnh một tiếng không muốn quan tâm, hất tóc đi xuống lầu.

Sau khi hai cô con gái chào đời, ông bà nội và ông bà ngoại đều đặt ở trong lòng bàn tay cưng chiều, nhưng đây cũng là chuyện bình thường, những người già đều như vậy cả.

Điều quan trọng nhất là, Trần Hán Thăng- Kẻ lưu manh không tiếc ở bên ngoài thế mà cũng là một "nữ nhi nô", bất kể

hai cô con gái có yêu cầu gì, hắn nhất định sẽ cố gắng hết sức đồng ý, cho dù muốn hái trăng xuống, hắn cũng muốn cố gắng tại ra một "vệ tinh Qủa Xác".

Cho nên Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở bắt đầu lo lắng, nếu cứ tiếp tục như thế này, liệu các con gái có tạo thành một số suy nghĩ và thói quen không tốt không? Nhưng với tính tình của Thẩm Ấu Sở, cho dù xụ mặt đi nữa thì hai cô con gái cũng không sợ hãi, cho nên cuối cùng chỉ có thể là Tiêu Dung Ngư đảm nhận vai "kẻ ác" này.

"Nếu anh ta có thể ngoan ngoãn quản con gái, mình cũng không muốn làm kẻ ác này…"

Đây là những lời thì thầm trong lòng Tiểu Ngư Nhi, nhưng Trần Hán Thăng hoàn toàn không thèm để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này, tính cách của hai cô con gái đều rất tốt, hơn nữa lùi mười ngàn bước mà nói, cho dù hai đứa vừa kiêu căng vừa không nói lý thì có quan hệ gì chứ?

Ai nói công chúa thì nhất đinh phải có tính tốt?

Sự chú ý của Trần Hán Thăng đặt ở chỗ khác, hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm vào phía sau Tiểu Ngư Nhi, trong lòng đang vô cùng cảm khái: "Vẫn thích buộc tóc đuôi ngựa cao như vậy…"

Mười năm, rất nhiều thứ đều đã thay đổi, nhưng có những thứ từ đầu đến cuối chưa bao giờ thay đổi.

Tư thái "người mẹ nghiêm khắc" mà Tiêu Dung Ngư bày ra vẫn rất có tác dụng, hai chị em gái ngoan ngoãn rời giường, ngoan ngoãn mặc quần áo, ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt, sau đó ngồi xuống bàn ăn bữa sáng, không làm ầm ĩ chút nào.

"Không cần vội, chúng ta dậy rồi thì sẽ không muộn nữa, còn có rất nhiều thời gian mà…"

Hai chị em gái đang ăn bữa sáng, Lương Mỹ Quyên ở ngay bên cạnh an ủi, ông nội Trần Triệu Quân đang giúp cháu gái sửa sang lại cặp sách.

Ngẫm lại cũng có chút buồn cười, phương thức giáo dục Trần Hán Thăng của Lão Trần trước kia là "chuyện của mình thì phải tự mình hoàn thành", kết quả sau khi làm ông nội, ông ấy cũng hoàn toàn sửa lại tính tình.

"Haiza…"

Tiêu Dung Ngư lặng lẽ thở dài, thực ra như bây giờ cũng đã không tệ rồi, bởi vì ông ngoại bà ngoại đều đã trở về Cảng Thành, lúc trước khi bọn họ còn ở Kiến Nghiệp, bốn vị trưởng bối đều vây quanh đứa nhỏ, mình muốn dạy dỗ con gái một chút cũng rất khó.

"Cha mẹ, con đi làm đây."

Tiêu Dung Ngư đã ăn xong và chuẩn bị túi xách đi ra ngoài, không phải cô không muốn đưa con gái đi học, mà là Trần Hán Thăng đã tranh giành vào tay chuyện này, hơn nữa vẫn luôn kiên trì, ngoại trừ đang đi công tác, nếu không bất kể mưa gió, hắn cũng sẽ đúng giờ đi đón đưa Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội.

Thái độ của Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đối với Trần Hán Thăng trong những năm gần đây đã được cải thiện, chủ yếu là do những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống.

"Tạm biệt mẹ, tạm biệt mẹ…"

Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đặt đôi đũa xuống để tạm biệt mẹ, sau đó mỗi đứa đều hôn lên gò má Tiêu Dung Ngư một cái.

Cảm nhận được hơi thở ngọt ngào của hai cô con gái, trong lòng Tiêu Dung Ngư vô cùng vui vẻ, cô cũng cúi người xuống hôn lên khuôn mặt mềm mại non nớt của hai cô con gái: "Bảo

bối, tạm biệt, nhất định phải nghe lời cô giáo đấy, mẹ yêu các con…”

Thực ra, khi hai chị em dần dần lớn lên, hai cô bé cũng từ từ nhận ra được gia đình của mình có chút kỳ quái- Tại sao những người bạn khác chỉ có một mẹ, còn mình lại có đến hai người mẹ?

Nhưng những câu chuyện trong quá khứ quá phức tạp, cho dù bây giờ giải thích đi nữa, các cô bé cũng không hiểu được, trong lòng Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, các cô chỉ biết ông bà nội yêu mình, cha mẹ yêu mình, mình còn có một người chị gái (em gái) cũng nhau lớn lên, chúng ta đều là gia đình!

Một gia đình có quan hệ huyết thống với nhau!

“Xình xịch…”

Trong sân vang lên tiếng ô tô khởi động, đây là Tiêu Dung Ngư đi làm, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội rất quen thuộc đối với tín hiệu này, chờ đến khi bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, bả vai hai cô bé rũ xuống, cơ thể cũng hoàn toàn thả lỏng.

Mẹ đã đi rồi, không cần phải sợ nữa.

“Bà nội.”

Trần Tử Khâm ngẩng đầu lên, má lúm đồng tiền thấp thoáng xuất hiện, thực sự giống một “phiên bản thu nhỏ” của Tiêu Dung Ngư.

“Có chuyện gì vậy, bảo bối?”

Lương Mỹ Quyên hỏi.

“Con muốn ăn bánh kèm bơ trong tủ lạnh!”

Giọng nói Trầm Tử Khâm lanh lảnh, hơn nữa cô bé còn đang làm nũng, thực sự có thể ngọt ngào đến tận đáy lòng.

“Ăn bánh kem sao?”

Nhưng, Lương Mỹ Quyên lại do dự một chút.

Cô cháu gái lớn này không chỉ giống Tiêu Dung Ngư về ngoại hình mà ngay cả sở thích "thích ăn ngọt" này cũng di truyền lại, nhưng cô bé còn nhỏ như vậy, ăn quá nhiều đồ ngọt sẽ không tốt cho răng miệng, hơn nữa hai cô con dâu cũng đã dặn dò rằng mỗi ngày nên hấp thụ một lượng đồ ngọt nhất định.

"Bà nội…"

Trần Tử Khâm nhìn thấy Lương Mỹ Quyên đang do dự, lại làm nũng gọi một tiếng, đồng thời còn chuyển ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía ông nội Trần Triệu Quân.

"Bảo bối à, mới sáng sớm ăn bơ không tốt đâu…"

Lão Trần cố gắng nói đạo lý với cháu gái.

"Nhưng con muốn ăn mà…"

Trần Tử Khâm lại năn nỉ Trần hán Thăng: "Cha, con muốn ăn bánh kem."

"À, chuyện này…"

Trong lòng Trần Hán Thăng cũng không muốn mới sáng sớm mà con gái đã ăn đồ ngọt nhiều như vậy, nhưng bản thân lại không đành lòng từ chối, nên ho khan một tiếng rồi nói: "Chúng ta nghe theo lời bà nội đi, bà nội là thái hậu trong nhà, bà nội nói có thể ăn thì chúng ta sẽ ăn."

"Bà nội."

Trần Tử Khâm lại chuyển hướng sang Lương Mỹ Quyên, Lương Mỹ Quyên trừng mắt liếc Trần Hán Thăng một cái, thứ chó má này để duy trì hình tượng người cha tốt của mình, lần nào cũng đổ hết trách nhiệm sang cho người khác.

"Con đảm bảo chỉ ăn hai miếng thôi!"

Trần Tử Khâm tỏ vẻ vô cùng đáng thương nói, nhưng Lương Mỹ Quyên nghe xong lại hoảng hốt không thôi: "Sao có thể ăn hai miếng được chứ? Được rồi con đừng nói nữa, bà nội đi lấy cho con, nhưng chỉ có thể ăn một miếng thôi…"

"Vâng ạ, vậy con chỉ ăn một miếng."

Mục đích của Trần Tử Khâm đã đạt được, còn không quên nhắc nhở bà nội: "Em gái cũng muốn ăn."

Trần Triệu Quân và Trần Hán Thăng ở trong phòng khách đưa mắt nhìn nhau, Bé Tiểu Ngư Nhi di truyền sự thông minh nhanh nhẹn của cha mẹ, còn nhỏ tuổi như vậy nhưng đã biết đạo lý "Cầu trên được trung, cầu trung được hạ, cầu hạ mà không được".

Lúc nãy nếu cô bé tiếp tục đòi ăn bánh kem, Lương thái hậu chắc chắn sẽ còn do dự, nhưng cô bé lại tỏ vẻ muốn ăn hai miếng, Lương thái hậu lập tức đồng ý cho cô một miếng.

Chẳng bao lâu sau, Lương Mỹ Quyên đã mang hai đĩa bánh kem đến đây, Trần Tử Khâm vui vẻ thưởng thức, nhưng Trần Tử Bội chỉ nếm thử vài miếng, sau đó buông nĩa xuống.

"Bảo bối, sao con lại không ăn."

Lương Mỹ Quyên hỏi.

"Bà nội, con, con…"

Trần Tử Bội chớp chớp đôi mắt đào hoa nhỏ, sau đó ngơ ngác nói: "Con muốn ăn cay."

"Bà…"

Lương Mỹ Quyên nghe xong không nhịn được nghẹn một chút, cô cháu gái lớn thích ăn đồ ngọt, cô cháu gái nhỏ có thể ăn đồ cay, điều này giống hệt như mẹ của chúng, những thói quen này căn bản không cần ai bồi dưỡng, là gien di truyền được bồi dưỡng từ trong bụng mẹ.

“Được, bà nội đi kẹp ớt xanh cho con.”

Nhưng cảm thán thì cảm thán, Lương Mỹ Quyên vẫn thoả mãn nguyện vọng của cháu gái, nhưng lại nhân cơ hội mắng con gái một câu: “Nhìn con xem, có ích gì chứ, ba đứa con đều giống mẹ nhiều hơn!”

“Shit! Chuyện này cũng có thể trách con sao?”

Trần Hán Thăng cũng vô cùng oan ức, ai có thể ngờ được rằng nhiễm sắc thể của mình lại yếu ớt như vậy chứ? Thế mà đều bị nhà gái “đánh bại”.

Không nói đến Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, ngay cả cô con gái nhỏ nhất Trần Tử Ninh, bây giờ cô bé vẫn chưa đầy một tuổi, nhưng làn da trắng nõn, cũng là đôi mắt to một mí, những đặc điểm nổi bật của La Tuyền đều được di truyền.

“Đi nào, chúng ta đi thôi.”

Trần Hán Thăng không muốn bị mẹ ruột cười nhạo nên ôm hai cô con gái lên xe, mặc dù thoạt nhìn có vẻ vội vàng, nhưng thực chất thời gian vẫn còn tương đối sớm, khi chiếc Maybach mới tinh vừa mới lái ra khỏi khu dân cư, cũng chỉ mới tám rưỡi.

Trên đường phố tấp nập người đi đường vội vội vàng vàng đi làm, quán nhỏ bán sữa đậu nành ven đường toả ra hơi nóng hầm hập, khi những chiếc xe đang dừng lại chờ đèn xanh đèn nhỏ, ánh mặt trời rực rỡ cùng chiếu vào mui xe, cũng dừng lại trên khuôn mặt người đi đường, một số người tràn ngập tinh thần, cũng có người vẫn có có vẻ buồn ngủ sau một đêm thức trắng, tóm lại cuộc sống của mọi người dường như đều rất tuyệt.

“Cha…”

Lúc này, Trần Tử Bội đang ngồi ở trên ghế trẻ em phía sau đột nhiên gọi một tiếng.

“Ừm?”

Trần Hán Thăng quay đầu lại nhìn con gái.

“Hôm nay con buồn ngủ quá, không muốn đến nhà trẻ.”

Trần Tử Bội chậm rãi nói.

Khuôn mặt Bé Tiểu Ngốc Nghếch vừa trắng vừa mềm, da thịt mũm mĩm giống như kẹo bông gòn, chẳng trách lần này cũng phải cắn con bé đến bật khóc.

“Không muốn đến nhà trẻ sao?”

Trần Hán Thăng nhìn vào đôi mắt đào hoa nhỏ ủ rũ của Trần Tử Bội, trầm ngâm một chút rồi hỏi Trần Tử Khâm: “Còn chị gái thì sao? Muốn đi nhà trẻ không?”

“Em gái không đi, con cũng không muốn đi!”

Có lẽ hầu hết những đứa trẻ đều không muốn đi học, vì thế câu trả lời của Trần Tử Khâm cũng không nằm ngoài dự đoán.

“… Vậy thì không đi!”

Người cha chưa bao giờ từ chối con gái mình này, thế mà thực sự bẻ lái, lái xe sang một con đường khác, sau đó ngừng lại ở con đường Hoài Tân.

Con đường Hoài Tân thuộc về những con phố dọc theo sông Tần Hoài, nhưng nó lại cách rất xa miếu Phu Tử ở trung tâm thành phố, ở đây chủ yếu là người dân bản địa Kiến Nghiệp, hơn nữa người già chiếm đa số.

Một chiếc maybach dừng lại ở một nơi như thế này vẫn khá bắt mắt, dù sao lúc Trần Hán Thăng xuống xe, cũng có không ít người già đang chơi cờ đều nhìn về phía này.

Nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, sau đó sự chú ý lại chuyển dời lên trên bàn cờ, có lẽ bọn họ cũng không nhận ra

chiếc xe này, cũng không quen biết "Trần Qủa Xác" đang đeo kính râm.

Trần Hán Thăng tìm một chiếc ghế dài ngắm cảnh râm mát, sau đó ôm hai cô con gái xuống xe, cách đó không xa là tiếng vang "lạch cạch lạch cạch" khi mọi người hạ cờ, trên đường phố là những bác gái đang đi mua đồ ăn trở về, trên tay bọn họ đều xách theo một bịch rau củ chào hỏi lẫn nhau, gần đó còn có một quán cắt tóc lộ thiên.

Cái gọi là "quán cắt tóc lộ thiên này" chính là thợ cắt tóc dùng một chiếc tông đơ để cắt tóc cho những hàng xóm láng giềng, đương nhiên về mặt kỹ thuật không thể nói là cao siêu thượng thừa, nhưng giả cả lại rất rẻ nên rất được những người già này ưa thích.

Đây là lần đầu tiên Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội nhìn thấy phương pháp cắt tóc như thế này, hai cô bé đều nhìn nhau không chớp mắt, sông Tần Hoài nước chảy róc rách, cơn gió nhẹ phất phơ, cảnh vật trong lành này khiến ngay cả cô nhóc béo Trần Tử Bội cũng nhãn nhã lắc lư đôi chân nhỏ.

"Có lẽ những đứa nhỏ cũng có sự phiền não của riêng mình, chỉ là không có Qzone để có thể gửi gắm tâm tình."

Trong lòng Trần Hán Thăng cười thầm, ví dụ như đồ chơi không đủ nhiều, bánh kem không đủ ăn, còn có tại sao phim hoạt hình không thể phát hết chỉ trong một lần chứ.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, chẳng bao lâu sau, điện thoại di động của Trần Hán Thăng đã vang lên, là giáo viên mầm non gọi đến đây.

Trường mẫu giáo mà Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội đang theo học không phải là trường công lập nổi tiếng, cũng không phải là trường mầm non quốc tế song ngữ tư lập, hai cô bé

đang học ở "trường học con cháu", nhưng "trường học con cháu" này, chất lượng của giáo viên vô cùng xuất sắc.

Trần Hán Thăng thành lập ra trường mẫu giáo này, ngoại trừ để hai cô con gái không bị quấy rầy trong lúc đi học ra, hắn còn suy nghĩ đến nhu cầu của các quản lý cấp cao trong điện tử Qủa Xác.

Những quản lý cấp cao- nhóm người với thu nhập hàng trăm triệu trong những năm qua, khó khăn lắm mới có thể có con, đương nhiên phải tạo ra điều kiện tốt nhất cho con cháu đời sau, nhưng chất lượng giảng dạy của những trường mầm non ở Kiến Nghiệp không thể thoả mãn được nhu cầu của bọn họ, cho nên Trần Hán Thăng dứt khoát cắt một miếng đất để xây dựng một nhà trẻ, hơn nữa còn thông báo tuyển dụng những hiệu trưởng và giáo viên đáp ứng được kỳ vọng của mọi người.

Hiệu trưởng nhà trường là một chuyên gia giáo dục đã về hưu, bà ấy trùng hợp cũng là người Cảng Thành, hơn nữa còn có chút quan hệ họ hàng với nhà họ Trần, cho nên nếu xét về thân phận, Trần Hán Thăng cũng phải gọi bà ấy một tiếng "cô họ".

Cho nên lão hiệu trưởng biết rất rõ thân phận của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, cũng từng gặp Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư, hơn nữa còn giữ kín như bưng.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không đặc biệt hài lòng với "hiệu trưởng cô họ" này lắm, hắn cảm thấy đối phương quá cứng nhắc, không biết ứng biến chút nào, mặc dù xét về mối quan hệ riêng tư, hiệu trưởng là trưởng bối của hắn, nhưng bàn về công thì mình cũng là ông chủ lớn mà.

"Bíp!"

Trần Hán Thăng tắt máy cuộc điện thoại đầu tiên, nhưng giáo viên rất có trách nhiệm, không ngừng gọi lần thứ hai, lần thứ ba… Cuối cùng lão hiệu trưởng bậc cha chú đích thân liên lạc với Trần Hán Thăng.

"Cha của Tử Khâm và Tử Bội."

Giọng nói của lão hiệu trưởng dịu dàng lại để lộ một chút nghiêm túc: "Tử Khâm và Tử Bội bị bệnh sao?"

"Không."

Trần Hán Thăng liếc mắt nhìn hai cô con gái một cái, cho dù là nói dối, hắn cũng không nỡ dùng câu nói dối "con gái bị bệnh" này.

"Vậy là ngài có việc, không đến kịp sao?"

Lão hiệu trưởng lại hỏi.

"Cũng không phải."

Trần Hán Thăng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm, tâm trạng rất tốt.

"Vậy tại sao sắp mười giờ rồi…"

Lão hiệu trưởng rất có kiên nhẫn: "Ngài vẫn chưa đưa Tử Khâm và Tử Bội đến trường đi học chứ?"

"Ừm…"

Trần Hán Thăng há miệng thở dốc, cuối cùng quyết định ăn ngay nói thật: "Tôi cảm thấy trường lớp có thể đến học bất cứ lúc nào, nhưng một buổi sáng trong lành nhàn nhã như thế này, có lẽ nếu bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa, cho nên tôi đưa hai đứa đến bờ sông ngồi một lát."

"Vậy sao?"

Lão hiệu trưởng cũng không tức giận, bà ấy chỉ im lặng một lát, sau đó bình tĩnh nói: "Cậu nói rất có lý, tôi cũng cho

rằng càng có những thứ quan trọng hơn so với đi học, ví dụ như những cây lau sậy non vào sáng sớm tinh mơ, hoặc ráng chiều vào hoàng hôn…”

“Nhưng!”

Lão hiệu trước rẻ sang một bước ngoặt, tiếp tục nói: “Đứa nhỏ còn nhỏ thế này, cũng là lúc nên rèn luyện thói quen và kỷ luật, nếu quan điểm giáo dục của nhà trường và phụ huynh có điểm khác biệt thì tôi nghĩ chúng ta phải ngồi xuống nói chuyện, thảo luận ra một phương pháp phù hợp, chứ không phải trực tiếp trốn học, ngài nói đúng không?”

“… Đúng.”

Trần Hán Thăng gật đầu, thái độ và câu trả lời của lão hiệu trưởng rất khó có thể khiến người khác không phục.

“Cho nên chiều nay khi ngài đưa Khâm Khâm và Tử Bội đi học, chúng ta nói chuyện nhé!”

Lão hiệu trưởng yêu cầu.

“Hay lắm… Cái này gọi là mời phụ huynh sao?”

Trần Hán Thăng đột nhiên hiểu rõ tâm trạng của Lương thái hậu vào năm đó, hoá ra những lúc phạm sai lầm và bị “mời phụ huynh”, thực ra phụ huynh vẫn rất kháng cự.

“Khụ khụ!”

Trần Hán Thăng ho khan một tiếng: “Thật ngại quá, chiều nay công ty tôi còn có việc…”

“Không thành vấn đề.”

Lão hiệu trưởng không hề sốt ruột chút nào, hoặc nói bà ấy đã quá quen thuộc, vẫn bình tĩnh nói: “Vậy ngày mai đến đây đi, nếu ngày mai phụ huynh của Tử Khâm và Tử Bội còn có việc, tôi sẽ đến nhà chào hỏi.”

“Tàn nhẫn như vậy sao?”

Trần Hán Thăng thầm nghĩ nếu để Lương thái hậu biết chuyện này, chắc chắn sẽ mắng mình đến máu chó phun đầy đầu.

“Được rồi, vậy ngày mai đi.”

Nếu gặp mặt chắc chắn sẽ bị lão hiệu trưởng phê bình, nhưng Trần Hán Thăng cũng chỉ có thể đồng ý trước, sau đó mới từ từ nghĩ cách đối phó, nhưng hai chị em gái cũng vì chuyện này mà được nghỉ học một ngày.

Ba cha con không đi đâu cả, bọn họ ngồi ở một nơi giống như bồng lai tiên cảnh này cho đến giữa trưa, mãi cho đến khi ánh mặt trời trở nên nóng bỏng, ánh sáng lung linh của nước sông Tần Hoài cũng bắt đầu trở nên chói mắt, Trần Hán Thăng mới dẫn theo hai cô con gái đến công ty.

So với điện tử Qủa Xác vừa mới thành lập vào năm 2004, quy mô của điện tử Qủa Xác vào năm 2012 tương đối khoa trương, điện thoại di động của nó đã thay đổi đến đời Qủa Xác 8 và Qủa Xác 8plus, không chỉ đứng đầu bảng xếp hạng tại Trung Quốc mà lượng tiêu thụ toàn cầu cũng chỉ đứng sau Samsung và Apple.

Người ta nói rằng khi Apple gia nhập vào thị trường Trung Quốc vào năm 2010, nó đã bị những con rắn đầu đàn là Qủa Xác và Xiaomi liên thủ chống lại, mặc dù nó đã dần dần bám víu được nhờ vào hệ thống ios tiên tiến, nhưng khí thế đã không còn kiêu ngạo như trước nữa, bây giờ đang tranh đoạt vị trí thứ hai trong thị trường Trung Quốc cùng với Xiaomi.

Thực sự rất khó đuổi theo Qủa Xác, bởi vì nó đã trở thành một hệ thống khép kín thương mại trưởng thành, ngoại trừ các sản phẩm thực thể ra, bên dưới còn có một loạt các sản phẩm liên quan mật thiết đến cuộc sống hàng ngày như Cộng đồng

Qủa Xác, Qủa Xác cloud, Qvodplayer Qủa Xác, trung tâm mua sắm Qủa Xác, cửa hàng đời sống Qủa Xác, weibo Qủa Xác, Qủa Xác voice, video clip Qủa Xác, rạp chiếu phim Qủa Xác… Hơn nữa điện tử Qủa Xác còn đầu tư vào rất nhiều công ty internet trong nước.

Ví dụ như Cửu Du, 58.com, Meituan, JD… Bởi vì điện tử Qủa Xác không yêu cầu quyền kiểm soát doanh nghiệp, cho nên nó chính là một nhà đầu tư thiên sứ hoàn hảo nhất trong các công ty mới nổi, cuối cùng một số cư dân mạng còn nói đùa rằng Qủa Xác thực sự là một "cơn mưa đúng lúc" của giới internet.

Trong các hoạt động diễn ra một cách vô thức này, "K" không chỉ trở thành một logo, mà nó còn trở thành biểu tượng cho sự trỗi dậy của các doanh nghiệp quốc gia, hơn nữa doanh nghiệp này còn vô cùng thông minh, hai ngành "bất động sản" và "nền tảng tài chính 2P2" đang nổi lúc bây giờ, Qủa Xác thực sự không chạm vào dù chỉ một chút.

"Thịt nhiều nhai không nát được, hơn nữa có một số thứ vẫn nên để chính phủ kiểm soát."

Đây là bài phát biểu của Trần Hán Thăng trong một trường hợp công khai, một doanh nhân như vậy chắc chắn sẽ được các lãnh đạo yêu thích, Qủa Xác không chỉ là một nhà máy ở khu vực Giang Lăng, bây giờ dựa theo những lĩnh vực kinh doanh khác nhau, nó đã chiếm đến tám cơ sở lớn, vượt qua trụ sở chính ở Long Cương của Huawei.

"Bíp bíp."

Trước cửa cơ sở A của điện tử Qủa Xác, Trần Hán Thăng bấm còi xe một tiếng, nhân viên bảo vệ phát hiện là ông chủ lớn, vội vàng mở cánh cửa điện tử ra, lúc chiếc maybach đi ngang qua, Trần Hán Thăng hạ cửa sổ xe xuống, gật đầu mỉm cười chào hỏi với nhân viên bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ đã quá quen với việc ông chủ lớn chào hỏi với mình, anh ta nhanh nhẹn chào lại, sau đó lại vẫy tay với hai cô công chúa nhỏ ở phía sau.

Rõ ràng bây giờ Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội vẫn chưa biết rốt cuộc trong nhà mình có nhiều tiền đến nhường nào, các cô bé nhìn thấy có người đang chào hỏi với mình, cũng đồng loạt giơ cánh tay nhỏ lên đáp lại, hành động này vẫn luôn kéo dài cho đến khi Trần Hán Thăng ôm các cô bé đi đến văn phòng, trên đường đi còn có người đến gần khen ngợi hai chị em gái một chút.

"Bộ trưởng Trần… Ôi trời, hai đứa cũng đến sao? Có nhớ cô không nào?"

Nhiếp Tiểu Vũ đẩy cửa bước vào, không ngờ Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội cũng đang ở trong văn phòng, lập tức đặt tài liệu xuống đi đến bế các cô bé lên.

"Cô Tiểu Vũ, cô Tiểu Vũ."

Thực ra, từ cách xưng hô cũng có thể nhìn ra được mối quan hệ gần gũi hay xa lạ, chỉ có Trần Hán Thăng là người đầu tiên chấp nhận cô em gái Nhiếp Tiểu Vũ này, bên mới có "cô Tiểu Vũ" hiện tại.

"Bộ trưởng Trần, đây là tài liệu thu mua mà Tào tổng trình lên."

Sau khi trêu chọc hai chị em gái một lát, Nhiếp Tiểu Vũ đưa tài liệu cho Trần Hán Thăng, "Tào tổng" ở đây chính là Tào Kiến Đức, sau khi Khổng Tĩnh đến trường đại học dạy học, chức vị tổng giám đốc của cô ấy đã được Tào Kiến Đức-Người có năng lực tổng hợp mạnh nhất thay thế.

Nhưng Trần Hán Thăng lại không hài lòng lắm với tài liệu này, hắn gõ vào mặt bàn nói: "Chúng ta không cần tài sản cố định giống như những toà nhà hay đất đai gì đó, chúng ta chỉ

cần kỹ thuật cốt lõi, cô đi học Lão Tào một chút xem, kỹ năng đàm phán này của anh ta là do ai dạy, chính quyền vãn Thanh sao?"

"Ha ha ha…"

Nhiếp Tiểu Vũ bị chọc đến bật cười, sau đó lắc lư mái tóc ngắn, nhảy nhót rời đi.

"Vẫn không trầm ổn như vậy…"

Trong lòng Trần Hán Thăng thầm nghĩ, năm nay cô thư ký nhỏ đã 28 tuổi, nhưng tục ngữ nói "Một ngày chìm trong thế giới giả tưởng, cả đời chìm trong thế giới giả tưởng", bây giờ cô vẫn đang đắm chìm trong thế giới của người trong sách, không thể tự thoát ra được, không yêu đương cũng không muốn kết hôn, mẹ cô ấy đã gấp gáp muốn chết rồi.

Nhưng Trần Hán Thăng còn chưa kịp cảm thán xong thì cô thư ký đột nhiên quay trở lại, cô thò đầu vào từ bên ngoài: "Tối nay là sinh nhật ba tuổi của con gái Vương Tử Bác, bộ trưởng Trần, anh đừng quên đấy."

"Vương nhị là con gái nuôi của tôi, sao tôi có thể quên sinh nhật của con bé được?"

Trần Hán Thăng cười nói, nghe thấy cách xưng hô "Vương nhị" này, Nhiếp Tiểu Vũ cũng không nhịn được cười ha ha.

Năm 2008, sau khi Vương Tử Bác và Biên Thi Thi tổ chức lễ hành hôn xong, vừa mới trở về Kiến Nghiệp đã phát hiện ra mình có thai, lúc đứa trẻ sơ sinh được đặt tên, Biên Thi Thi từ chối tất cả lời đề nghị của người thân bạn bè, khăng khăng muốn đặt tên cho con mình là "Vương Nhất Nhất".

Lý do của cô ấy rất đơn giản, lúc thi cử, khi những người bạn khác vẫn còn đang viết tên thì Vương Nhất Nhất đã viết xong rồi.

Nhưng cái tên chứa đựng những lời chúc tốt đẹp này, ở trong miệng Trần Hán Thăng đã trở thành "Vương nhị", vốn dĩ, "một cộng một" chẳng phải là "hai" sao?

Mỗi lần Trần Hán Thăng kêu cái tên "Vương nhị" kia, Biên Thi Thi đều giống như phát điên, nhưng Trần Hán Thăng vẫn là cha nuôi của Vương Nhất Nhất, cô nhóc kia rất thích bám dính lấy hắn.

"Tối nay là sinh nhật của Nhất Nhất, các con đã chuẩn bị quà cho em ấy chưa nào?"

Trần Hán Thăng hỏi con gái của mình.

"Con đã vẽ cho em gái Nhất Nhất một bức tranh."

Trần Tử Khâm trả lời.

"Còn em gái thì sao?"

Trần Hán Thăng lại hỏi Trần Tử Bội.

"Con… Con đưa cho em gái Nhất Nhất một miếng cao su đất dẻo."

Trần Tử Bội suy nghĩ một lát mới nhớ ra món quà mà mình đã chuẩn bị, đúng là Bé Tiểu Ngốc Nghếch, Trần Hán Thăng yêu thương hôn lên khuôn mặt béo mập của cô bé.

Mặc dù món quà của hai chị em đều không đáng tiền, nhưng đó đều là những thứ cho chính tay hai đứa chuẩn bị, điều đó mới càng có ý nghĩa.

…

Cả buổi chiều, hai chị em gái đều ở trong văn phòng, Trần Hán Thăng cũng gác công việc sang một bên để ở cùng các con, sau đó khi trường mẫu giáo sắp đến giờ tan học, Trần Hán Thăng mới giả vờ giả vịt chở hai đưa về nhà lấy quà tặng, sau đó đi bộ đến nhà của Vương Tử Bác.

Nhà của Vương Tử Bác cũng ở Kim Cơ Đường Thành, nhưng không phải là khu biệt thự, hai gia đình thường xuyên qua lại với nhau, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội nhắm mắt cũng có thể tìm được.

"Đinh đông…"

Sau khi ấn vang chuông cửa, Vương Tử Bác vừa mới mở cửa ra thì đã có một bóng dáng nho nhỏ chạy ra từ bên trong, trong miệng còn lớn tiếng gọi: "Cha nuôi! Chị Tử Khâm! Chị Tử Bội!"

Âm thanh to lớn vang dội, cực kỳ hào sảng, giống như một cô nàng mạnh mẽ.

"Ôi chao!"

Trần Hán Thăng phấn khích trả lời một tiếng, sau đó bế bóng dáng nho nhỏ kia lên, quan sát một lúc rồi nói: "Vương Nhị, có phải khoảng thời gian này con đen hơn rồi không?"

"Trần Hán Thăng, cậu câm miệng!"

Lời còn chưa nói xong thì Biên Thi Thi đã lao ra từ trong phòng ngủ, một câu nói của Trần Hán Thăng đã chạm vào hai vảy ngược của cô ấy.

Vảy ngược thứ nhất chính là làn da của con gái, làn da của Vương Nhất Nhất được di truyền từ Vương Tử Bác, cho nên có xu hướng thiên về đen, thực ra như vậy có vẻ khoẻ mạnh, nhưng bạn học Biên Thi Thi vẫn cứ canh cánh trong lòng.

Vảy ngược thứ hai, chính là cách xưng hô "Vương Nhị" này.

Mặc dù Biên Thi Thi vô cùng tức giận, nhưng Vương Nhất Nhất lại rất thân thiết với Trần Hán Thăng, hơn nữa cũng rất thích dính lấy hai người chị gái Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội.

Trong thời gian tiếp theo, Biên Thi Thi nấu ăn ở trong phòng bếp, Vương Tử Bác cũng giúp đỡ, Trần Hán Thăng vừa nói chuyện phiếm với bọn họ vừa trông chừng ba cô nhóc ở trong phòng khách.

"Tiểu Trần."

Trong lúc thái rau, Vương Tử Bác đột nhiên nhớ đến một chuyện, vì thế oán giận với Trần Hán Thăng: "Bây giờ thực sự rất khó tuyển các sinh viên đại học, mấy công việc đơn giản không làm, công việc phức tạp thì không thể làm được, nào giống như chúng ta khi vừa mới tốt nghiệp."

"Công ty phần mềm internet Trí Bác" của Vương Tử Bác đã có mấy chục nhân viên, thực ra cũng không phải là không có cơ hội mở rộng quy mô, nhưng Vương Tử Bác hiểu rất rõ về bản thân mình, cậu bạn nối khố Trần Hán Thăng rất giỏi trong trong việc quản lý nhiều người, nhưng bản thân hắn cùng lắm cũng chỉ có thể quản lý mấy chục người, nếu nhiều hơn nữa thì sẽ xảy ra nội loạn.

Tâm thái của Vương Tử Bác rất tốt, hơn nữa cô bạn Thi Thi cũng không phải là người phụ nữ theo đuổi vật chất, cho nên gia đình nhỏ của bọn họ rất hạnh phúc, khiến người khác hâm mộ không thôi.

"Mày đang muốn nói chuyện gì?"

Trần Hán Thăng hỏi: "Chất lượng sinh viên đại học đã giảm sút sao?"

"không phải ý này."

Vương Tử Bác nói: "Chỉ là cảm thấy bọn họ nói như rồng leo, làm như mèo mửa."

"Vậy tại sao mày không đề nghị một mức lương cao hơn?"

Đầu tiên Trần Hán Thăng chỉ đùa giỡn một chút, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói: "Xét về năng lực, có lẽ đã giảm sút hơn so với thế hệ của chúng ta, nhưng tố chất toàn diện lại đang không ngừng cải thiện."

"Cậu nói như vậy là có ý gì?"

Biên Thi Thi đang xào rau cũng nhìn về phía này.

"Các sinh viên đại học hiện giờ, bọn họ sẽ thức đêm chơi game, cũng sẽ gian lận trong thi cử, còn thích tiêu tiền ăn nhậu chơi bời, nhưng mà…"

Trần Hán Thăng tiếp tục nói: "Những lúc ngồi trên tàu điện ngầm hoặc xe buýt, bọn họ vẫn luôn yên tĩnh chơi điện thoại di động, không gây ồn ào cũng không phát ra âm thanh lớn; Những lúc xem phim hay ăn cái gì đó đều biết xếp hàng, vứt rác vào trong thùng rác; Bên ngoài không ăn trộm không cướp giật, không vượt đèn đỏ, cũng rất lịch sự đối với nhân viên phục vụ, cũng sẽ lên tiếng thay cho những người yếu ớt, hơn nữa bọn họ còn rất yêu nước, như vậy chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao?"

Trong lúc Trần Hán Thăng đang nghiêm túc nói chuyện, lại có một vị khác gõ cửa, Trần Hán Thăng đi đến mở cửa, Biên Thi Thi nhỏ giọng nói với Vương Tử Bác: "Trần Hán Thăng nói rất có lý, lúc đầu em cũng có suy nghĩ như anh, không quen nhìn các thực tập sinh đại học ở công ty luật, nhưng bây giờ nghĩ lại, thực ra là do quan điểm của chúng ta đã ngưng trệ.

"Ừm."

Vương Tử Bác gật đầu, cậu ấy biết mình không sâu sắc bằng cậu bạn nối khố trong việc nhìn nhận vấn đề, năng lực tổng kết vấn đề cũng không bằng vợ mình, nhưng ưu điểm của

cậu ấy chính là biết lắng nghe ý kiến, chỉ cần chính xác là có thể tiếp thu được.

“Giáo sư Tôn, chị Cao, chị Dịch…”

Trần Hán Thăng ở trước cửa đang chào hỏi, hoá ra là đám người ở công ty luật Dung Thăng đến đây, ngoại trừ Cao Văn và Dịch Na ra, Tiêu Dung Ngư còn mời lão giáo sư Tôn Bích Dư đến đây.

Bà cụ đã hơn tám mươi tuổi, nhưng sức khoẻ vẫn còn rất dẻo dai, đương nhiên chuyện này cũng là nhờ có Tiêu Dung Ngư thường xuyên làm bạn.

“Cậu cũng đến rồi sao?”

Giáo sư Tôn cũng chỉ đơn giản đáp lại, cho dù Trần Hán Thăng đã là một tỷ phú giàu có, nhưng trong mắt bà cụ, địa vị quan trọng nhất của hắn chính là “Người đàn ông của Tiểu Ngư Nhi, cha của Bé Tiểu Ngư Nhi .”

Dịch Na và Cao Văn vẫn không dám quá thoải mái, mỉm cười gật đầu chào hỏi, các cô ấy một người đã kết hôn, một người vẫn là độc thân muôn năm.

Tiêu Dung Ngư không nói chuyện với Trần Hán Thăng, giữa hai vợ chồng cần gì phải khách khí nhiều, cô rửa tay rồi cũng đi vào phòng bếp giúp đỡ.

Người trong phòng khách càng nhiều, càng trở nên náo nhiệt, hơn nữa chẳng bao lâu sau, chuông cửa lại vang lên một lần nữa, lần này người đến là phe Ấu Sở.

Ngoại trừ Thẩm Ấu Sở ra, còn có Hồ Lâm Ngữ, Kim Dương Minh và Đông Nhi cũng đến, đương nhiên còn có Thẩm Ninh Ninh.

“Chàng lãng tử Kiến Nghiệp”- Bạn học Tiểu Kim cuối cùng vẫn kết hôn với Đông Nhi, hiện giờ các điều kiện của

Đông Nhi đều rất tốt, "người mẹ người bản địa Kiến Nghiệp" kia của Kim Dương Minh cũng không tiếp tục phản đối nữa.

Năm nay Thẩm Ninh Ninh đã học lớp tám, bây giờ càng ngày càng ra dáng của một người thiếu nữ, hơn nữa với dung mạo của cô bé, mỗi ngày cũng phải nhận được mười mấy bức thư tình trong ngăn kéo.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, bối cảnh gia đình của Thẩm Ninh Ninh rất mạnh, cho nên đám lưu manh không thích học hành kia chỉ dám đứng nhìn từ xa, chỉ cần chạm vào ranh giới một chút thì sẽ nhận được sự cảnh cáo từ phía nhà trường.

Sau khi hai nhóm người gặp nhau, mọi người cũng không ai cảm thấy xấu hổ, lúc đầu "phe Tiểu Ngư" và phe "Ấu Sở" đã từng gây chiến với nhau, nhưng cùng với việc Tu La tràng được hoá giải, giữa hai phe phái dần dần biến thành "Trong bạn có tôi, trong tôi có bạn", mọi người từ từ trở thành bạn bè của nhau.

"Vương nhị, Vương nhị…"

Nhìn thấy Hồ Lâm Ngữ, Trần Hán Thăng lập tức gọi Vương Nhất Nhất: "Mau đến xem xem, chị gái Hồ Đại của con đến rồi nè."

"Cái rắm! Cút đi!"

Cô giáo Hồ- Hiện đang là tổng giám đốc của "quán trà sữa Ngộ Kiến", quản lý hàng trăm chi nhánh trên cả nước, nhưng mỗi lần gặp mặt Trần Hán Thăng đều phải nổ tung.

"Tiểu Hồ này."

Trần Hán Thăng vẫn không thuận theo không buông tha: "Lân trước khi chúng tớ cùng ăn cơm với cha mẹ cậu, chú dì đã nhờ cậu tớ tìm cho cậu một người bạn trai, tớ đã tìm được

mấy người đàn ông xuất sắc trong công ty rồi, cậu có thể gặp mặt…”

“Cậu có cảm thấy phiền không vậy?”

Hồ Lâm Ngữ mắng nói: “Cậu tự lo việc của mình thật tốt đi, chăm sóc Tử Bội và Tử Khâm một chút đi, đưa đón hai đứa chúng nó đúng giờ là được, chuyện của tớ không cần cậu phải quan tâm.”

“Tớ đang chăm sóc rất tốt mà.”

Trần Hán Thăng lại theo thói quen khoe khoang: “Tất cả giáo viên trường mầm non đều khen ngợi tớ là người cha có trách nhiệm nhất… Khụ khụ… Hơn nay tớ còn nhận được điện thoại của hiệu trưởng, cô ấy nói khoảng thời gian này biểu hiện của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội rất tốt, bảo phụ huynh đến trường để nhận lời khen đấy.”

“Thật sao?”

Nghe những lời nói của Trần Hán Thăng, sự chú ý của mọi người đều chuyển dời về phía này, đặc biệt là hai người mẹ Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở.

“Đương nhiên rồi.”

Trần Hán Thăng là một tay lão làng trong việc nói dối, mặt không đổi sắc nói: “Chỉ là ngày mai anh có một hội nghị quan trọng, hai người các em ai có thời gian rảnh thì đến một chuyến.”

“Hai người các em” là đang chỉ Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở, ở đây đều là những người thân bạn bè đã biết rõ nội tình nên cũng không cần phải che giấu.

“Ngày mai em phải ra toà.”

Tiêu Dung Ngư nhíu mày, vì thế Thẩm Ấu Sở gật đầu, nhẹ giọng nói: “Em có thời gian rảnh, em sẽ đi.’

Trần Hán Thăng chớp mắt, cũng không nói gì.

Nhiều người sức nhiều, một bàn cơm nhanh chóng được chuẩn bị xong xuôi, Trần Lam và Nhiếp Tiểu Vũ cũng đuổi kịp đến sát giờ ăn, mọi người đều là những người bạn đã quen biết nhiều năm, không cần phải khách sáo quá nhiều, cho là giáo sư Tôn Bích Dư đã lớn tuổi rồi, cho nên bà cũng không nói chuyện, nhưng bà cũng không rảnh rỗi, vẫn luôn quan sát Thẩm Ấu Sở.

Giáo sư Tôn và Thẩm Ấu Sở không có nhiều cơ hội gặp nhau, nhưng lần nào bà cũng cẩn thận quan sát, lúc trước bà cụ thực sự không hiểu được, thế mà vẫn có người cướp được một nửa Trần Hán Thăng từ trong tay Tiểu Ngư Nhi.

Nhưng dần dà, giáo sư Tôn cũng đã hiểu ra một chút.

Đầu tiên là Thẩm Ấu Sở xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan trầm tĩnh và xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đào hoa trong veo rạng rỡ, dáng người cao hơn 1m7, điều kiện về ngoại hình có thể sánh ngang với Tiểu Ngư Nhi.

Điều đáng khen ngợi hiếm có nhất chính là, rõ ràng sở hữu dung mạo như vậy, nhưng Thẩm Ấu Sở lại rất khiêm tốn, hình như cô không thích đứng dưới ánh đèn flash chút nào, chỉ quen che giấu trong bóng hình của người đàn ông của mình.

Lúc mới bắt đầu, giáo sư Tôn còn tưởng rằng cô đang giả vờ, bởi vì bây giờ có rất nhiều cô gái thích bày ra dáng vẻ yếu ớt đáng thường, cố ý thu hút sự chú ý của những tên háo sắc giống như Trần Hán Thăng.

Nhưng sau đó, giáo sư Tôn lại phát hiện, Thẩm Ấu Sở thực sự là người có tính cách ngây thơ ngại ngùng, giống như hôm nay, sau khi đến đây, đầu tiên là cô đi đến phòng bếp xem một chút, phát hiện không cần mình giúp đỡ gì mới chuyển sang chăm sóc mấy đứa nhỏ.

Trần Tử Khâm không cẩn thận bày bừa đồ chơi lung tung, Thẩm Ấu Sở sẽ thu dọn lại;

Trần Tử Bội muốn đi wc, Thẩm Ấu Sở sẽ đi cùng với cô bé vào nhà vệ sinh;

Vương Nhất Nhất khát nước, Thẩm Ấu Sở sẽ đi rót một ly nước ấm không nóng không lạnh.

…

Khi Trần Hán Thăng và Kim Dương Minh đã khoác lác ba hoa chích choè thì sự chú ý của Thẩm Ấu Sở lúc nào cũng đặt ở trên người những đứa nhỏ, nếu là Cao Văn hoặc Dịch Na- những người không quá thân quen đến nói chuyện phiếm, Thẩm Ấu Sở thậm chí còn hơi đỏ mặt.

Sau đó khi giáo sư Tôn nghe nói đến Tu La tràng và một số chuyện có liên quan đến Thẩm Ấu Sở, bà biết đây là một cô gái có vẻ ngoài dịu dàng nhưng trong lòng cứng rắn.

“Cũng giống như Tiểu Ngư Nhi, nếu không gặp được Trần Hán Thăng, có lẽ cũng sẽ có một cuộc sống tuyệt vời của riêng mình.”

Trong lòng giáo sư Tôn thầm nghĩ, bà vẫn luôn cảm thấy nếu Tiêu Dung Ngư không gặp được Trần Hán Thăng, thành tích chắc chắn sẽ không thấp hơn bà.

Nhưng nhìn cách Tiêu Dung Ngư yêu thương bình đặc với Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội, giáo sư Tôn lại cảm thấy tất cả những chuyện này đều là do mình suy nghĩ quá nhiều.

Có lẽ bây giờ Tiểu Ngư Nhi cũng đang hạnh phúc cũng nên?

…

Sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người bắt đầu chia bánh kem, Trần Hán Thăng, Vương Tử Bác và Kim Dương Minh

đều không thích ăn đồ ngọt lắm nên ra ban công nói chuyện phiếm.

"Cha nuôi!"

Nhưng Vương Nhất Nhất vẫn không quên Trần Hán Thăng, cô bé cố ý cầm một đĩa bánh kem chạy đến ban công, cố ý đưa cho Trần Hán Thăng.

"Vương tổng, khuỷu tay của con gái mày đã chĩa ra ngoài rồi kìa."

Kim Dương Minh trêu chọc nói: "Con bé còn đối xử tốt với cha nuôi hơn cả cha ruột mà mày đấy."

"Ha ha…"

Vương Tử Bác gãi đầu, cậu ấy đương nhiên sẽ không để ý, thực ra Trần Hán Thăng cũng rất yêu thương Vương Nhất Nhất.

"Cha nuôi…"

Vương Nhất Nhất cũng đứng trên ban công chơi đùa, cô bé ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng một lúc, đột nhiên hỏi: "Lúc nãy còn thấy mặt trăng vẫn còn ở trên nhánh cây, tại sao bây giờ lại ở trên bầu trời rồi?"

Những đứa nhỏ vẫn luôn có nhiều nghi vấn kỳ quái, nếu người được hỏi là Vương Tử Bác, cậu ấy chắc chắn sẽ nghiêm túc giải thích một chút về hiện tượng thiên văn mặt trăng mọc ở hướng Đông và lặn ở hướng Tây, nhưng lại bỏ qua một vấn đề rằng, với độ tuổi của Vương Nhất Nhất, thực chất cô bé không thể hiểu được những kiến thức đó.

Trần Hán Thăng sẽ không như vậy, hắn cười hì hì trời lời: "Bởi vì ánh trăng là một đứa trẻ nghịch ngợm, để nhảy lên trên bầu trời, nó sẽ leo lên cành cây trước, sau đó nhân lúc chúng ta không để ý, "vèo" một cái nhảy lên…"

“Vậy nó có nhảy xuống không?”

Vương Nhất Nhất lanh lảnh hỏi.

“Có chứ.”

Trần Hán Thăng cũng nghiêm túc trả lời: “Chờ đến sáng sớm ngày mai, khi ông mặt trời đi làm, nó sẽ nhảy xuống.”

“Vậy ánh trăng sẽ bị ngã sao?”

Vương Nhất Nhất quan tâm hỏi.

“Không đâu.”

Trần Hán Thăng khẳng định trả lời: “Cho dù bị té ngã, cha nuôi cũng sẽ đỡ nó dậy.”

“Ồ, cảm ơn cha nuôi.”

Vương Nhất Nhất nhận được một câu trả lời mình vừa hài lòng vừa có thể hiểu được, cảm thấy mỹ mãn trở về phòng khách.

Trong lòng Vương Tử Bác rất ghen tị, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cậu bạn nối khố của mình vẫn luôn được các cô gái yêu thích, giống như khi còn học cấp ba, Tiểu Ngư Nhi đã thích Trần Hán Thăng.

Nhớ đến những chuyện cũ thời trung học, Vương Tử Bác đột nhiên nói: “Tiểu Trần, mày đã nghe nói đến chuyện Cao Gia Lương ly hôn chưa?”

“Ly hôn sao?”

Trần Hán Thăng đúng là chưa nghe nói đến, nhưng hắn biết Cao Gia Lương kết hôn với người bạn gái thời đại học của mình, nghe nói đối phương còn là phú nhị đại ở Kiến Nghiệp.

“Đúng vậy.”

Vương Tử Bác hiểu khá rõ về những người bạn cấp ba của mình, cậu ấy lại nhắc đến những người khác: "Vậy mày biết Tạ Vãn Thu không? Đến tận bây giờ cậu ấy vẫn chưa kết hôn, năm nay Lưu Tiểu Manh đang mang thai, đến lúc đó chúng ta đừng quên đưa bao lì xì nhé…"

Trần Hán Thăng và Vương Tử Bác đang nói đến những người bạn cấp ba, Kim Dương Minh ở bên cạnh nghe đến nhàm chán, cho nên cậu ấy đã tìm một kẽ hở để "lôi kéo" Trần Hán Thăng qua đó, nói đến những người bạn cùng phòng thời đại học của mình.

"Tứ ca, mày biết không, năm nay Dương Thế Siêu đã trở thành phó giám đốc của ngân hàng cậu ta đang làm rồi đấy."

"Bây giờ Lão Đới vẫn chưa có bạn gái, không biết có phải là vì cậu ta thích ăn cứt không nữa?"

"Cuộc sống của Thiếu Cường cũng không tồi, nhưng sau khi nói chuyện với bạn gái, cậu ta đã chia tay rồi, cũng không có ý định tìm một người bạn đời ổn định để kết hôn."

"A Nam và Tô Tĩnh sư muội lại rất xứng đôi, năm ngoái khi cậu ta kết hôn, có lẽ chính là một cuộc tụ tập tốt nhất của các thành viên phòng 602 chúng ta đúng không?"

…

Ánh trăng sáng chiếu rọi vào ban công, cộng thêm những ký ức tốt đẹp đó, Trần Hán Thăng cũng vô thức đắm chìm ở trong đó, năm 2002 đến năm 2012, mười năm này thực sự đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Thực ra, làm sao Vương Tử Bác và Kim Dương Minh có thể không cảm khái cho được, mười năm, bọn họ đều từ "những chàng trai" biến thành "những người đàn ông", trên vai có ý thức trách nhiệm của gia đình.

"Chúc mừng sinh nhật, chúng con sinh nhật vui vẻ…"

Mãi cho đến khi bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên trong phòng khách, ba người đàn ông mới hồi phục lại tinh thần, Vương Tử Bác vỗ vào bả vai cậu bạn nối khố: "Lát nữa về sớm một chút đi, chẳng phải ngày mai mày còn một hội nghị quan trọng sao, ngay cả cơ hội tiếp nhận lời khen ngợi của Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội cũng bỏ lỡ."

"Khen ngợi gì chứ."

Trần Hán Thăng bĩu môi: "Hôm nay tao dẫn theo hai đứa nó trốn học, cho nên bị hiệu trưởng mời phụ huynh, tao không muốn nghe mấy lời lảm nhảm nên dứt khoát bịa ra một lý do, để coi Tiêu Dung Ngư Hoặc Thẩm Ấu Sở ai sẽ gặp xui xẻo."

"Cái gì?

Vương Tử Bác và Kim Dương Minh đều ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau, Vương Tử Bác mới ấp úng nói: "Tiểu Trần, mày không thể lừa như thế được, tao khuyên này nhân lúc còn sớm hãy tự thú đi, nếu không dì Lương sẽ đánh mày đấy."

"Đánh thì đánh thôi."

Trần Hán Thăng không chỉ biết dỗ dành con gái mà trong bụng còn có một đống lớn đạo lý quanh co: "Tử Bác, tao nói với mày này, mười tuổi, khi bị cha mẹ đánh sẽ khóc, hai mươi tuổi bị cha mẹ đánh ẽ giận, vào độ tuổi này của tao hoặc lớn hơn một chút, nếu cha mẹ vẫn còn đánh tao, tao chỉ biết cười."

"Tại sao chứ?"

Vương Tử Bác vừa mới thốt ra thành tiếng đã ngay lập tức hiểu rõ, nếu một người 40 tuổi mà vẫn có thể có cha mẹ mắng chửi, đó là một chuyện hạnh phúc đến nhường nào.

"Tiểu Trần, mày lúc nào cũng có thể nói những chuyện vô lý giống như chúng rất có lý vậy."

Vương Tử Bác thành thật nói.

“Vậy sao?”

Hai tay Trần Hán Thăng chống nạnh: “Thực sự quá đáng ghét, lại bị tao giả vờ thành công rồi.”

“Mười năm.”

“Kim Dương Minh nhe răng trợn mắt: “Tứ ca, anh vẫn rất giỏi giả vờ như vậy.”

…

Sau khi bữa tiệc sinh nhật của Vương Nhất Nhất kết thúc, mọi người đều ai về nhà nấy trở về nghỉ ngơi, nhưng Thẩm Ấu Sở lại hiếm khi thức đêm, bởi vì ngày mai là ngày hai cô con gái được khen ngợi, người làm mẹ như cô chắc chắn phải đáp lại.

Nhưng Thẩm khờ khạo biết mình không giỏi nói chuyện, cho nên dứt khoát viết những lời của mình ra giấy, nửa đêm nửa hôn tự luyện tập trước gương.

“Những thứ này đều là kết quả giáo dục của nhà trường và thầy cô giáo, chúng tôi thân là phụ huynh, sau này sẽ tiếp tục phối hợp và ủng hộ quyết định của nhà trường…”

Mãi đến khi đã gần như thành thạo đọc thuộc lòng, Thẩm Ấu Sở mới tắt đèn nghỉ ngơi, ngày hôm sau vừa mới ăn sáng xong, cô đã đưa hai cô con gái đến trường mẫu giáo.

Lão hiệu trưởng vô cùng thân thiết dẫn các cô đến văn phòng, câu nói đầu tiên chính là: “Cha của Tử Khâm và Tử Bội không đến sao?”

“Hôm nay anh ấy có một cuộc hội nghị quan trọng.”

Thẩm Ấu Sở vẫn chưa hiểu rõ tình hình cụ thể, vì thế lễ phép giải thích.

Nghe xong, lão hiệu trưởng gật đầu một chút, sau đó trầm ngâm nói: "Vốn dĩ tôi muốn nói chuyện với cha của Tử Khâm và Tử Bội, dù sao người chủ trì hành vi trốn học ngày hôm qua chính là chủ tịch Trần, mặc dù ngài ấy cũng có lý do của mình, không ngờ người đến lại là cô Thẩm…"

"Hả?"

"Trốn học?"

"Không phải đến để tiếp nhận lời khen ngợi sao?"

Thẩm Ấu Sở vẫn còn đang chờ để đọc thuộc "bài phát biểu cảm ơn" kia, đột nhiên nghe thấy hai chữ "trốn học" cả người đều ngây dại.

…

Giữa trưa, lúc Trần Hán Thăng đang ăn cơm thì nhận được điện thoại của mẹ ruột, ở trong điện thoại, Lương thái hậu chỉ nói hai chữ: "Về ngay!"

Ngắn gọn hữu lực, nhưng lại chưa đựng sự tức giận vô tận.

"Chắc chắn là sự việc đã bị bại lộ."

Trong lòng Trần Hán Thăng hiểu rõ, sau một hồi do dự, khi cuộc điện thoại thứ hai của Lương thái hậu gọi đến, cuối cùng hắn vẫn lái xe trở về.

Vừa đến trước cổng biệt thự ngự đình viên Kim Lăng, chiếc xe còn chưa dừng ổn thì Lương Mỹ Quyên đã cầm móc áo ra ngoài.

"Trần Hán Thăng, có phải con có bệnh không?"

"Nếu có bệnh thì đi chữa đi, đừng liên luỵ đến cháu gái của mẹ!"

"Hai đứa nó mới bao nhiêu tuổi mà con đã dẫn theo chúng trốn học hả? Cuối cùng còn không dám đối mặt với hiệu

trưởng và giáo viên nên lừa Tiểu Thẩm đến đội nồi thay cho con.”

“Có phải con chê mẹ con sống quá an nhàn nên nhất định phải tìm chút chuyện chọc tức mẹ không hả?”

…

Lương thái hậu cầm móc áo, móc áo không ngừng đánh vào trên mông Trần Hán Thăng hết cái này đến cái khác, nhưng Trần Hán Thăng da thịt dày béo nên cũng không thèm để ý, vừa đi vào biệt thự vừa hỏi: “Thẩm Ấu Sở đây ạ, cô ấy không sao chứ?”

“Bây giờ cũng biết quan tâm?’

Lương thái hậu lại đánh “bốp bốp bốp” vài cái, mãi đến khi đánh đến mệt, bà mới chỉ vào phòng ngủ nói: “Lúc trở về, hốc mắt Tiểu Thẩm đỏ bừng, cô nàng này vốn dĩ đã da mặt mỏng, tính tình lại khờ khạo như vậy, tại sao con lúc nào cũng bắt nạt con bé chứ?”

“Mẹ…”

Trần Hán Thăng cười hì hì nói: “Mẹ thì hiểu gì chứ? Đây là tình thú của những người trẻ tuổi chúng con, mẹ đừng lo lắng.”

“Tình thú cái đầu mày, đừng chạy, đứng lại cho mẹ!”

Lương thái hậu đang định ra tay trừng trị một lần nữa, nhưng Trần Hán Thăng chạy trốn nhanh hơn nữa, lập tức chui vào trong phòng ngủ trên tầng hai.

Có lẽ đây chính là điều mà Trần Hán Thăng đã nói với Vương Tử Bác, nếu một người đến 30, 40 tuổi, còn có thể có cha mẹ đánh mắng mình, thực ra đó cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Sau khi đi vào phòng ngủ, quả nhiên giống như những gì Lương thái hậu nói, hốc mắt Thẩm Ấu Sở đỏ bừng, nhưng cô lại sở hữu đôi mắt đào hoa, cho nên giống như bôi lên một lớp phấn mắt màu hồng nhạt vậy, một cái nhíu mày, một cái hút mũi trong lúc vô thức cũng mang theo hương vị phong tình vạn chủng.

"Xin lỗi."

Trần Hán Thăng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ấu Sở, đầu tiên là xin lỗi, sau đó lại giải thích thay cho mình: "Thực ra, anh cảm thấy quan điểm giáo dục của mình cũng không sai, học hành không chỉ là kiến thức trong sách vở, mà còn phải học được kỹ năng cảm nhận cái đẹp trong cuộc sống."

Thẩm Ấu Sở xoay người sang chỗ khác, không muốn đối mặt với người đàn ông này.

"Anh thực sự không phải cố ý không đi."

Trần Hán Thăng cũng chuyển qua theo, tiếp tục giải thích: "Nếu anh qua đó, chắc chắn sẽ cãi nhau với hiệu trưởng, thực sự không thích hợp bằng các em."

Thẩm Ấu Sở lại xoay người lại, vẫn không muốn quan tâm.

"Chẳng phải chỉ bỏ lỡ một ngày học thôi sao?"

Mắt thấy xin lỗi không thành, Trần Hán Thăng lại thay đổi một chiến thuật khác, hắn giả vờ tức giận nói: "Chương trình học ở trường mẫu giáo cũng không quan trọng lắm, lão hiệu trưởng cũng thật khoa trương, dứt khoát thay bà ấy đi!"

Nghe thấy câu nói này, Thẩm Ấu Sở mới ngẩng đầu lên, có lẽ là vì lúc nãy đã khóc nên con ngươi đen trắng của cô bao phủ một lớp màng mỏng như nước, cô nhìn chằm chằm vào Trần Hán Thăng một lúc, cuối cùng vừa ấm ức vừa dịu dàng nói: "Anh lúc nào cũng gạt em."

Dường như Thẩm Ấu Sở chưa bao giờ tức giận, cũng giống như chưa bao giờ tha thứ cho Trần Hán Thăng, nhưng cũng không biết tại sao, Trần Hán Thăng lại đột nhiên nhớ đến mười năm trước, ngày hôm đó ở trong căng tin thứ hai của đại học Tài chính, cô cũng ấm ức nói: "Tôi chỉ ăn hai cọng rau xanh, cậu có thể đừng ép tôi nói về bạn bè được không?"

Sự dịu dàng vô tận đó ngay lập tức lấp đầy trái tim của kẻ lưu manh kia.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, căn biệt thự trở nên yên tĩnh, tối nay Trần Hán Thăng cũng không ngủ ở trên giường của mình, hắn lặng lẽ đi vào phòng ngủ của Thẩm Ấu Sở và hai cô con gái ở bên cạnh.

"Ngủ rồi sao?"

Trần Hán Thăng nằm xuống bên cạnh Thẩm Ấu Sở, nhẹ nhàng hỏi.

Bây giờ Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đã có thói quen cứ buổi tối Trần Hán Thăng sẽ qua ngủ cùng, bởi vì da mặt của người đàn ông này quá dày, cho dù thế nào đi nữa cũng đuổi không đi, bây giờ chỉ có thể cam chịu.

Thẩm Ấu Sở không trả lời, nhưng Trần Hán Thăng biết cô vẫn chưa ngủ nên tự lẩm bẩm: "Anh hơi mất ngủ."

Thẩm Ấu Sở vẫn không đáp lại, nhưng Trần Hán Thăng cũng không tiếp tục mở miệng mà chỉ yên tĩnh lắng nghe tiếng hít thở của hai cô con gái khi ngủ say, đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của người làm cha mẹ.

"Sáng nay…"

Dưới hoàn cảnh như vậy, Trần Hán Thăng lại xin lỗi một lần nữa: "Thực sự xin lỗi."

"Ừm…"

Có lẽ là nể mặt mũi con gái, cuối cùng Thẩm khờ khạo cũng lên tiếng.

“Ha ha…”

Trần Hán Thăng lặng lẽ mỉm cười, sau đó hắn đột nhiên nhổm người dậy, từ trên xuống dưới nhìn Thẩm Ấu Sở.

Mặc dù trong phòng ngủ một mảnh đen nhánh, nhưng dựa vào ánh trăng bên ngoài ô cửa sổ, hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương, trong mắt Trần Hán Thăng giống như có dục vọng đang thiêu đốt.

Thẩm khờ khạo vô cùng xấu hổ, khi đang định xoay người lại, không ngờ lại bị Trần Hán Thăng bá đạo ngăn cản, hai người lại đối mặt nhìn nhau một lần nữa, hơn nữa bởi vì khoảng cách tương đối gần nên tiếng hít thở nặng nề của người đàn ông cứ thế đánh thẳng vào cần cổ trơn bóng của người phụ nữ.

“Lần này lừa em, là anh không đúng.”

Ánh mắt Trần Hán Thăng sáng ngời: “Nhưng nếu lần sau anh không cẩn thận lại lừa em, lúc đó em còn tin anh không?”

Thẩm Ấu Sở khẽ ngẩng đầu lên, dưới cái nhìn chằm chằm của Trần Hán Thăng, cô gái nhỏ Xuyên Du vốn dĩ không biết nói dối này, cuối cùng vẫn gật đầu.

Có lẽ cho dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cho dù Trần Hán Thăng lừa cô mấy lần đi nữa, cô vẫn sẽ tin tưởng người đàn ông này vô điều kiện, giống như khi hai người bọn họ gặp nhau vào mười năm trước, hắn nói gì, cô sẽ tin cái đó.

Trần Hán Thăng không nói gì thêm nữa, hôn xuống thật sâu.

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Hán Thăng lại đến nhà trẻ một lần nữa, đồng thời còn có Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư.

Tiêu Dung Ngư cũng đã biết chuyện con gái trốn học, nhưng lần này là do Trần Hán Thăng chủ động tự thú, hơn nữa hắn còn tìm lý do "bồi dưỡng năng lực khám phá vẻ đẹp trong cuộc sống hàng ngày của bọn nhỏ", cộng thêm ngày hôm qua Bé Tiểu Ngư Nhi không trực tiếp đối mặt với lão hiệu trưởng nên cũng không đặc biệt truy cứu trách nhiệm của Trần Hán Thăng.

Lần này ba người đi qua chính là để trao đổi với lão hiệu trưởng một chút, khi phía nhà trường và gia đình có sự khác biệt về quan niệm giáo dục thì phải nên giải quyết như thế nào.

Thực ra lão hiệu trưởng cũng là người có trình độ, nhìn thấy chính chủ Trần Hán Thăng chủ động ra mặt, người ta hoàn toàn không thèm để ý đến chuyện "trốn học", mà đang nghiêm túc thảo luận vào khoảng thời gian tiếp theo, Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội ngoại trừ những tri thức sách vở mà bọn họ cần nắm vững ra, nhà trường phải nên áp dụng phương pháp gì để kích thích tình yêu cuộc sống của hai chị em gái.

Đây là một cuộc trò chuyện rất hiệu quả, ba người lớn đều mang theo thu hoạch nặng trĩu rời khỏi trường mẫu giáo, Trần Hán Thăng ngồi ở hàng ghế trước lái xe, Thẩm Ấu Sở ở hàng ghế sau ôm Trần Tử Khâm, Tiêu Dung Ngư ôm Trần Tử Bội.

Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở đều đang thảo luận với nhau về vấn đề giáo dục đứa nhỏ, hai chị em gái Trần Tử Khâm và Trần Tử Bội này, bởi vì nhàm chán nên đang đùa nghịch bàn tay của đối phương, khi hai bàn tay mũm mĩm đáng yêu nắm lấy nhau, Trần Hán Thăng đột nhiên cảm thấy ánh mắt trời hôm nay thật rực rỡ.

Lúc đi ngang qua nội thành, Trần Hán Thăng đang định khoe khoang với con gái về cửa hàng trải nghiệm ngoại tuyến

Qủa Xác của nhà mình, đây chính là trung tâm trải nghiệm sản phẩm điện tử lớn nhất trong nước đấy.

Nhưng vừa mới hạ cửa kính xe xuống, Trần Hán Thăng còn chưa kịp nói gì thì đã có một giai điệu ca khúc vang lên:

Bao ôm ấp cũng chẳng còn sức để níu giữ gì thêm nữa

Vậy thì tại sao không nhân giờ phút biệt ly này

Vừa hưởng thụ, vừa rơi lệ

Mười năm trước

Tôi còn chưa quen biết em, và em cũng không thuộc về tôi

Chúng ta cũng hệt như nhau

Đều đang ở bên cạnh một người xa lạ nào đó.

Chậm rãi lướt qua nhau trên những con đường quen thuộc

Mười năm sau

Chúng ta lại là bạn bè, vẫn còn có thể ân cần hỏi thăm nhau

Chỉ là sự ấm áp dịu dàng này

Giờ đây đã không còn lý do gì để ôm lấy em nữa rồi

…

Đây là ca khúc "Mười năm" của Trần Dịch Tấn, lời bài hát giống như không có liên quan gì đến cuộc sống của Trần Hán Thăng vừa giống như có liên quan.

Không có liên quan chính là, Tu La tràng đã được giải quyết, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư đều đang ở bên cạnh mình, còn có hai cô con gái đáng yêu của các cô, cho nên cho dù như thế nào đi chăng nữa, Thẩm Ấu Sở và Tiêu Dung Ngư cũng sẽ không rời khỏi mình.

Có liên quan chính là, nếu không có trận tai nạn xe cộ kia, bài hát này thực sự là quá phù hợp với tình hình.

Nếu không có vụ tai nạn xe hơi kia, bản thân mình và Thẩm Ấu Sở có lẽ là những người xa lạ "Tôi còn chưa quen biết em, và em cũng không thuộc về tôi"; Sau khi Tiêu Dung Ngư xuất ngoại trở về, cho dù mình có tiền như thế nào đi nữa, có lẽ cô cũng chỉ là những người bạn "có thể ân cần hỏi thăm nhau nhưng không còn lý do gì để ôm lấy em nữa rồi".

"Bíp bíp bíp!"

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng còi xe, hoá ra là Trần Hán Thăng đã ngơ ngác chờ ở đèn xanh đèn đỏ lâu lắm rồi, chiếc xe phía sau đã mất kiên nhẫn.

Trần Hán Thăng hít mũi, che giấu một chút nước mắt nơi khoé mắt, dẫn chân ga chậm rãi rời đi, chờ đến khi lái đến một con đường rợp bóng cây ngô đồng tươi tốt, rực rỡ hoa rơi, hắn đột nhiên quay đầu lại: "Này!"

"Hử?"

Tiêu Dung Ngư và Thẩm Ấu Sở ngồi ở hàng ghế sau đều ngẩng đầu lên, không biết Trần Hán Thăng có chuyện gì.

"Chuyện là… Chúng ta sinh đứa thứ hai đi!"

Trần Hán Thăng nói rất to, rất to, rất to.

Hàng ghế phía sau đột nhiên yên tĩnh lại, ngoài cửa sổ tiếng xe cộ ồn ào, người cùng ồn ào náo động, cũng không biết mình có đang nghe nhầm không, dù sao Trần Hán Thăng dường như cũng nghe thấy hai tiếng "ừ" ở trong gió.